APPENDIX LIbellorum ad Thesaurum Græcæ linguæ pertinentium.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS, EX ſcriptis Ioannis Grammatici quæ τεχνικὰ fuerunt inſcripta.

Διάλεκτος eſt linguæ ἰδίωμα, id eſt proprietas. Sunt au- A tem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidē vocata eſt ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creüſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma.

DE IONICA DIALECTO.

Ionica dialectus illa eſt qua vſi ſunt Iones: hæc autē illis antiqua eſſe videtur. Proprium illius eſt, pro α vti B η, & circumflexas ſyllabas in duas partes diuidere: & pro π, accipere κ: & pro aſpiratis colliſionibus tenues proferre: & è quibuſdam dictionibus ι eximere.

Vtuntur igitur η pro α: vt [quum dicunt] θύρην pro θύραν, & ἡμέρην pro ἡμέραν, & ὠφελείην pro ὠφέλειαν. Circumflexas autem ſyllabas in duo diuidunt, quum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiunt: πῶς enim κῶς dicunt. Pro aſpiratis ſynalœphis tenues proferunt, quū dicunt pro ἐφίππων ἐπίππων: & pro ἐφορᾶν ἐπορᾶν. Quibuſdā dictionibus ι auferunt, pro πονεῖσθαι, πονέεσθαι C dicentes. Dicta eſt autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creüſæ Erechthei filiæ.

DE ATTICA DIALECTO.

Attica verò dialectus eſt, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim vti contractionibus, & dictiones indiuiſim proferre. Præterea verò τ & ρ pro σ ſumere: & υ pro ε: & σ pro ξ.

Contractionibus igitur abundè vtuntur, quum dicūt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & φροίμιον pro προοίμιον. Indiuiſim verò nonnullas dictiones proferunt, quum di D cunt πατρῷον pro πατρώϊον: & Νηρῆδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ρ & τ, pro ς. nam θάλασσαν efferunt θάλατταν: & πράσσειν, πράττειν. Rurſus pro θαρσαλέως, ἄρσενα, θαρραλέως, ἄρρενα dicunt. Pro ε ſumunt υ, vt τοὔνδυμα. pro τὸ ἔνδυμα: τοὔγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: τοὔλαιον, pro τὸ ἔλαιον: τοὐπίσημον pro τὸ ἐπίσημον: τοὔργον, pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ vſurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: & ξυμφορὰν pro συμφορὰν: & ξυνέηκεν pro συνέηκεν. & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cra- E nai filia.

DE DORICA DIALECTO.

Dorica autem vocata eſt dialectus qua vſi ſunt Dores. Eius proprium eſt, pro η, α vti: & pro ω α: & pro fœmininis nominibus ſingularibꝰ, plurales caſus proferre: & pro ου diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo η aſſumere. & interdū pro θ, σ. & quibuſdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α vtuntur quum dicunt ἄλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραν, ἁμέραν: & pro ἡ Κύπρις, ἁ Κύπρις: & ἁδὺ, pro F ἡδύ. Pro ω autem α vtuntur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro ſingularibus autē fœmininis nominibus plurales caſus proferunt, dicendo pro καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς. Pro ου autem diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μούσαις μώσαις. Pro ει autem diphthongo η vtūtur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν. δραμῆν, λαβῆν. Sed & λάβεν pro λαβεῖν, & δράμεν pro δραμεῖν, & ἔλθεν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata eſt à Doro Hellenis filio.

DE ÆOLICA DIALECTO. G

Æolica autem dicitur dialectus, qua vſi ſunt Æoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere, & quibuſdā nominibꝰ fœmininis accuſatiui caſus ι addere: & aliquando pro η, ω vti, & pro ο, ω: & incipientia à vocalibꝰ tenuiter proferre: & pro ει diphthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ππ aſſumere.

Inuertunt igitur acutas dictiones, pro ποταμὸς, πόταμος dicentes, & pro καλὸς, κάλος. Quibuſdam autem nominibus fœmininis accuſatiui caſus ι apponunt, vt H A quum dicunt pro καλὰς, καλαὶς pro σοφὰς σοφαὶς. Pro ου verò ω vtuntur, vt quum dicunt λεπτῶνες pro λεπτοῦνες, & ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι: & λαλῶσαι pro λαλοῦσαι. Pro ε, α vtuntur quum dicunt ὕμμες pro ὑμεῖς. Inchoantia verò à vocalibus, tenuiter proferūt, quum ἥλιος & ὑμᾶς attenuant, ἤλιος & ὐμᾶς. Pro ει autem diphthongo vtūtur η, pro Κυθαιρὼν Κυθηρὼν dicentes, & pro μαθεῖν & ἐλθεῖν μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibuſdā dictionibus ante ρ, β: pro ῥίζα βρίζα dicentes: pro ῥάκος βράκος. Pro gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiari- B ter apud eos formantur. nam κὰ pro κατὰ præpoſitione accipiunt. Aliquando & pro βουλεύεσθαι βολλεύεσθαι dicunt, & pro γλῶ, γαῖ: & pro ἀγῶνα, ἄγωνα, ac pro Πρίαμον, Πέρραμον. Appellata eſt Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

DE COMMVNI DIALECTO.

Qui nolunt communē dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere propriū, ſed ſicut quadripharmaca vis C ex quatuor pharmacis conſtans, quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens: ſic & communis dialectus ex quatuor conflata, nō debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta eſt dialectis eiuſdem vocis, vt φίλος, νὺξ & huiuſmodi: alii inquiunt non habere formā, ſed ex variis dictionibus eſſe cōgregatam. Mutationes autem ipſius non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homerus, Attica Ariſtophanes, Dorica Theocritus, Æolica Alcæus, communi Pindarus.

D ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus eſt dictio propriam formæ notam oſtendens, vel dictio peculiarē vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt (ſi & communem quis annumerauerit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notā, Communis nominata eſt, vel quia cōmuniter omniū notis vtitur, & ex quatuor cōſtat; vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia eæ omnes ex hac tāquā E ſubiecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè quum ſint multæ, eæque comprehendi nequeant, non eſt facilè tradere: atque adeo dicēdæ nō ſunt dialecti, ſed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomēto autem Deucalion, loca per Græciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, ſigillatim verò denominationes ab illi' F filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca neque eandem vocem non amplius ſeruantibus, ſed cum locorum mutatione vnà vocem quoq; mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Aſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valde vtuntur Rhodii & Cretēſes, & Peloponneſii, & Siculi & Libyci, & antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autē Hellenis filio & Pyrrhæ, Æolica vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes condidiſſet, & re- G gionem Æoliam, dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filii Hellenis & Creüſæ Erechthei filiæ vocata eſt. Hic enim linguam quæ eadē atque Attica videbatur, quum commigraſſet & condidiſſet tredecim vrbes, à ſe Ionicam appellauit: vrbes autem hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Teus, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia (fuit autem is Atticæ rex) vel eo quòd ad litus eſſet, H quaſi ἀκταία diceris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius A nominis immutationem, per mutationem quæ est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, vt quum Æoles muliebre indumentum καπυρίαν vocant, Attici autem, ἀλουργὸν πέπλον, quod nos πηλίαν, & similia. Per immutationē quæ est in parte quadā, vel per Prosthesin, (vt Æoles pro ῥόδα, βρόδα dicunt: vel per Aphæresin, (vt Dores φέρεν & λέγεν pro φέρειν & λέγειν efferunt) vel per metathesin, vt pro δίφρον dicunt δρίφον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accen- B tu, vt Attici quidem dicunt, ἱκανῶ, ἵκανον: & ἐλαύνω, ἔλαυνον: Dores autem pro πάντως dicunt παντῶς, & οὕτως pro οὕτως: & similia, quæ diuidimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, vt Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

DE SINGVLIS QVÆ ATTICÆ dialecto propria sunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ: C nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: & pro σεῦτλον, τεῦτλον: & pro συμφορὰν, ξυμφορὰν: & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpositione σὺν, etiam seorsum.

Semper in εις plurales nominatiuos à masculinis in δὲς factos, per η profert: vt γονῆς pro γονεῖς, & βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αος desinentia masculina antepenult. vel vltima acuta, per εως profert, vt Μενέλεως pro Μενέλαος: & λεὼς pro λαός: & νεὼς pro ναός.

Dictionibus addit iωta: vt νυνὶ, οὑτοσὶ, τουτονὶ, τριτὶ. D nos autem νῦν, οὗτος, τοῦτον, τρίν.

In ευς nomina, per ω in Genitiuo effert: vt Ἀλεξεὺς, Ἀλεξέως: simili modo, Πηλεὺς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ, vt τοὐμὸν pro τὸ ἐμόν: sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ iωta Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Æolum: vt ἕταρον pro ἑταῖρον: & ἐς Χρύσαν, pro εἰς Χρύσαν.

Sumere vocatiuos pro nominatiuis, Atticorum est proprium: vt νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης: & ἱππότα E Νέστωρ pro ἱππότης: & εὐρύοπα Ζεὺς pro εὐρύοπης. Nominatiui enim pro vocatiuis, & vocatiui pro nominatiuis. Hæc autem solùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: vt in κότῳ ὧν ἀμφοτέρησι, deest χερσίν.

Accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est: vt, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, pro τούτου.

Semper passiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γράφομαι pro γράφω: & ποιοῦμαι pro ποιῶ. F

Item Atticorum est ποιείτωσαν & νοείτωσαν dicere pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

In ως desinentia aduerbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt δέον & πρέπον, pro δεόντως & πρεπόντως.

In ονες desinentes nominatiuos comparatiuorum nominū in ους terminat: vt μείζους, & χείρους, & καλλίους, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες.

Synalœphis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ vtitur: nam pro θάρρος, θάρσος dicit: & pro G θαρραλέον, θαρσαλέον: & ἄρσεν, pro ἄρρεν.

Ου pro οι vsurpat quū dicit, πούδυμα, & πύγκλημα, & πούπος: pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος.

Nominatiuis pro vocatiuis sæpe vtitur, vt ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlatiuis pro comparatiuis sæpe vtitur, vbi dicendum esset θεωδέστερος πάντων, dicens θεωδέστατος.

Η pro ε vsurpat. vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠδυνάμην, & ἠβουλόμην. H

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus vti & comicos poetas & Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, & τὼ χεῖρε, & τὼ θεώ, & Διὸς κούρω. Dicit & Plato philosophus in Gorgia, τὼ γὰρ ξένω τώδε, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. Item δυοῖν ὀβολοῖν, & δυοῖν χαλκοῖν, & τοῖν θεαῖν.

Quæcūque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt: vt ἵλεως pro ἵλαος, & per obliquos sequendo nominatiui formam: vt Μενέλεω pro Μενελάου: & in datiuo similiter, cum ι subscripto Μενέλεῳ: additione ν, τοῖν Μενέλεων. Accusatiuum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atque singularem datiuum, Μενέλεῳ. Genitiuum Μενέλεων: Datiuum autem cum ι, τοῖς Μενέλεως. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro ἀφυῆ & ὑγιῆ, ἀφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοίεα & Πειραιέα, dicere Εὔβοιᾶ & Πειραιᾶ. Hoc autem consueuere facere in quibus vltima syllaba in purum η desinit, penultima autem habet ε vel α, vt in propositis. Minimè verò in quibus cum consonate desinit, vt ἀμφῆ, ἀτυχῆ. non enim dicent ἀμφᾶ aut ἀτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima, vt βασιλέα, δρομέα.

In huiusmodi verbis, ἐδυνάμην, & ἐβουλόμην, & ἔμελλον, ε in η mutant, dicendo ἠδυνάμην, & ἠβουλόμην, & ἤμελλον. Etiā in ἀνὰ præpositione mutāt α in η, ἠνειχόμην dicentes pro ἀνειχόμην.

In verbis secundam personam passiuam habētibus desinentem in η, eam per ει diphthongū efferūt βούλει enim dicunt pro βούλῃ. Quū verò fuerit subiunctiuum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.

Optatiua sumunt pro subiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autē sæpius & ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν, & μύαν pro μυῖαν: & μητρυὰν pro μητρυιάν: & ποεῖν pro ποιεῖν: & πόημα pro ποίημα.

Et loco πρὸς præpositionis, ὡς vsurpant: vbi dicimus πρὸς τὸν βασιλέα, & πρὸς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα & ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α desinentes singulares accusatiuos mascul. per η proferre, vt Εὐρυσθῆ pro Εὐρυσθέα, & Πηλῆ pro Πηλέα: & Τυδῆ pro Τυδέα.

Vtuntur & passiuis pro actiuis, vt Λοιδορούμενος, pro λοιδορῶν: Φαινούμενος pro φαίνων: Φαινακιζόμενος pro φαινακίζων: Διακονούμενος pro διακονῶν: Διαβαλλόμενος pro διαβάλλων: Μισούμενος pro μισῶν.

Interdum verò actiua ponunt pro passiuis: vt πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι: & γράφειν pro γράφεσθαι, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiua ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται, μισήσεται, & pro ζητηθήσεται, ζητήσεται: & pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ίζω autem futura, abiicientes σ, circunflectunt: ὀνειδιῶ dicentes, pro ὀνειδίσω: & ῥανιῶ pro ῥανίσω: & μυκτηριῶ, pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerunque syncopa. nam pro Νηρεΐδας, Νηρῇδας dicunt, & pro Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidem, quum pro πολέων & ταχέων dicunt πόλεων & τάχεων. Sonos autem, quum pro σταφίδα & στάχυς dicunt ἀσταφίδα & ἄσταχυς. Tempora verò, quum in βασιλεία producunt α, & Ἀτρεία, & ἱμάντα, & ἀνδριάντα.

Dicunt etiam Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας: & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις: & Ἀθήνηθεν pro ἐξ Ἀθηνῶν, & ἀγρόθεν ἔρχομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κλίβανον, κρίβανον dicunt.

DE SINGVLIS QVÆ IONICÆ dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat, (si non sint Dorica) vt pro Ἑρμίας, Ἑρμίης: & pro Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, vt dictum est, pro Ἑρμίας, Ἑρμίης. nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinens, cuius genitiuus in ου termina-

tur, apud eos in εω desinit; pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω: A pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω: pro Πηληϊάδης, Πηληϊάδου, Πηληϊάδεω.

In ης masculina quorum genitiuus in ους, per εος profertur: vt Δημοσθένης, Δημοσθένεος: & ἀμαθὴς, ἀμαθέος. Accusatiuum autem in εα faciunt, vt Δημοσθένεα, ἀμαθέα.

In ους desinentes genitiuos, qui à neutris in ες rectis fiunt, diuidit, vt ἀσεβὲς, ἀσεβέος: itidémque ἀγγέος, δυσαγγέος, δυσσεβέος.

B Omnis nominatiuus in εὺς, per ηος profertur in genitiuo apud Ionas, vt βασιλεὺς, βασιλῆος.

Neutra genitiuum in ους habentia, per εος terminãt Iones, vt πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

In εις rectos plurales à singularibus in εὺς factos, in ηες diuidunt Iones, vt βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Πέρσαι, Περσῶν, Περσέων: & νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. At verò νυμφάων, Æolicè.

Omnis datiuus pluralis in οις desinens, assumit ι in fine, vt καλοῖσι pro καλοῖς: & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia. C

Omnis datiuus pluralis in αις desinens, mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: vt pro καλαῖς, καλῇσι: pro νύμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertũt Iones: vt pro Ἥρα, Ἥρη: pro χώρα, χώρη.

Ουν coniunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, vt κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Præpositiuis articulis Iones pro subiunctiuis vtuntur: vt τὸν θέλω, pro ὃν θέλω: τὴν θέλω pro ἣν θέλω. D

K pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα: & pro ὁπόσα, ὁκόσα: & pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando vsurpant Iones, dicentes ὤνθρωπον & ὤριστον, pro ἄνθρωπον & ἄριστον.

Ωυ pro αυ diphthongo vtuntur, θῶυμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: vt Πέλοπος νῆσος, pro Πελοπόννησος. ἄγριον ἔλαιον, pro ἀγριέλαιον. & ἄγριον αἶγα, pro ἀγριαίγην. & σύος ἀγρίου, pro συάγρου. E

Sumere infinitiuos pro imperatiuis, Ionum est. vt πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Sic Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες, pro πείρα, & infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum; Ionum est, vt Τοῖσι δ' ἐπὶ προμολοῦσα μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Nominatiuis dare locum genitiuorum, Ionum est. vt Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In ω desinentia fœminina in accusatiuo, in οῦν terminant. vt pro Ἰὼ, Ἰοῦν: pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν. F

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica. nam pro ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι dicit, vnde ποιέοντο.

In ις desinentia fœminina, nunquam per ω declinãt Iones, sed per ο: vt πόλις πόλιος, & ὄφις ὄφιος.

Diuisiones singularium datiuorũ in ει desinẽtium, Ionum sunt propriæ: vt βέλεϊ pro βέλει: & ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum; vt λελάχωσι pro λάχωσι: κέκλυθι, pro κλῦθι. G

Transpositione elementorum Ionica dialectus vtitur, vt κραδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthõgo Iones auferunt ι, vt Ἑκτόρεος, χρύσεος, pro Ἑκτόρειος, χρύσειος.

In εις desinentes plurales Iones semper diuidunt, si à nominatiuo in εὺς sint: per η & per ε pronuntiantes, vt pro βασιλεὺς βασιλεῖς, βασιλῆες. Si autem sint à nominatiuo in ης vel ις, pronuntiantes per εε: vt ἀληθὴς ἀληθεῖς, ἀληθέες: ὀξὺς ὀξεῖς, ὀξέες.

Adiectiones τοῦ ι ad ε, sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt: vt εἴως, κεινή, pro ἕως, κενή. H

Immutatio οι diphthongi in syllabam ες, Ionum est: vt ἐείκρες pro ἐείκροι: υἱέες pro υἱοί: ἐρυσάρματες pro ἐρυσάρματοι.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt Iones, vt pro πτύχη, πτύχεα: pro ὄρη, ὄρεα. Similiter & genitiuum per έων.

Semper υ adiiciunt dictionibus Iones, vt pro ὄρος, οὖρος: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄνομα, οὔνομα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones. nam pro δισσά, διξά dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro δείξω, δέξω, & pro ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν dicunt.

Ου in participiis passiuis Iones diuidunt: vt pro λυπούμενος dicentes λυπεόμενος.

In ων desinentia participia à prima coniugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuus in secunda persona in ει diphthongum desinit, diuidunt Iones: vt pro φρονῶν, φρονέων. est enim φρόνει imperatiuus: sic νοῶν, νοέων. est enim imperatiuus νόει. At βοῶν non vult diuidi. Nam quæ sunt secundæ, diuisionem non patiũtur. Sed tamen quæ diuidunt, pauca sunt.

Mutationes η in α breue, Ionum sunt: vt μέμακυῖα, pro μεμηκυῖα: & λελασμένος pro λελησμένος: & ἄλαστος pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: vt pro Ἥρα Ἥρη: & pro στεῖρα, στείρη.

Immutationes α breuis in η, recentiorum sunt, vt pro ἀλήθειαν, ἀληθείην.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: vt εἴβειν pro λείβειν: & εἰνὸς, pro δεινός.

Semper ὦν syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones, vt ἐξ ὧν εἷλον, & ἀπ' ὧν ἔδοντο, pro ἐξεῖλον & ἀπέδοντο.

Primas literas dictionũ Iones auferunt, vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: & pro ἑορτή, ὁρτή. Similiter & ε præteritorum vt pro ἐνόει, νόει: pro ἔπυχε, πύχε: pro ἔπικτε, πίκτε.

Π pro φ vtuntur. pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicũt.

Composita verba dissoluunt & interponunt: vt λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro κατεδηδώς. & κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠπίονα, pro κατέκτανεν.

Anastrophæ & hyperbata, Ionum sunt. Anastrophæ, vt, δῶρ' ἀπὸ αἱρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, vt, — νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, pro κατήσθιον.

Diuisiones in ως desinẽtium aduerbiorum à masculinis in ης desinentibus, & neutris in ες, Ionum sunt: vt ἀτρεκέως, pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerũq; Homerus & Hesiodus & Archilochus vsi sunt, & Anacreon & Herodotus. Sunt autẽ eius proprietates, α pro η ponere: vt θύραν pro θύρην: Ἥραν pro Ἥρην: ἑστίαν, pro ἑστίην. At pro καλαῖς καλῇσι, pro σοφαῖς, σοφῇσι: pro πύλαις, πύλῃσι. Et vt ι suo in loco manere sinunt, sic η (vt dictum est) pro α Iones ponunt.

Vtũtur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera, vt εἵνεκα ῥιγεδανῆς pro ἕνεκα. Sic Ἴλιον εἴσω, pro ἔσω. Et μοῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et ξεῖνος ὅ δ' οὐκ ἐθέλει, pro ξένος. Et, ἄρτον οὖλον ἑλών. pro ὅλον, & alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis. nam Aphæresis in principio assumit extrinsecus aliam literam; Aphæresis autem abiicit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτὴν, ὁρτὴν dicũt, & pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur: vt, μώνυχας ἵππους, pro μονόνυχας: & κάππεσον, pro κατέπεσον: & φέρτε pro φέρετε: & καγκείοντες pro κατακείοντες.

Parenthesis cõtrarium patitur quàm syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐελγδουπος, pro ἐελδουπος, vbi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων: pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elemẽtum assumitur loco proprii: vt ποτὶ pro πρός: & ξερὸν pro ξηρόν: & ἢ δεύρω μὲν ἔποντο pro δεῦρο. Et πθῆμενον ἔντεα καλὰ pro τιθέμενον. Sed & κ pro π iuniores vtuntur, vt ὅκως pro ὅπως.

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ syllaba, vel secun-

da:vt κραδίω pro καρδίαν. & πέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον: A
& κραπερὸς Διομήδης, pro καρτερός. ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluralibus datiuis masculinis casibus in οις desinentibus, vel fœmininis in ης, assumunt ι: vt pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι: pro καλοῖς, καλοῖσι: & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit non solùm apud ipsos in dissyllabis nominibus, sed etiã in monosyllabis & appellatiuis, vt pro ῥοῦς, ῥόος: pro χοῦς, χόος. Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης desinentib⁹, quorum genitiuus in ου desinit, ipsi ου in εω diuidunt: pro τέξόπου, τεξόπεω efferentes: & pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω: pro Λαέρτου, Λαέρτεω. Et per parathesin, Πηλειάδεω, Λαερτιάδεω, & similia. In οις autem desinentes genitiuos in εος diuidunt: vt pro Σωκράτους, Σωκράτεος: pro Διομήδους, Διομήδεος. Et datiuos solos diuidunt, Σωκράτεϊ dicentes, & Διομήδεϊ, & Πηλέϊ: pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem & in neutris, vt τείχεϊ, τείχεϊ, &c. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorũ genitiuus apud nos desinit in ῶν circunflexè, illi per άων proferunt penacutè: vt pro κλισίαι κλισιῶν, κλισιάων: pro πυλῶν, πυλάων: pro μουσῶν, μουσάων. B C

In verbis tollunt augmentum: vt Ἄγω, ἄγον: Φέρω, φέρον: Ἐλαύνω, ἔλαυνον: Ὀρχοῦμαι, ὀρχούμην: Τρέχω, τρέχον: λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis: vt πινύσαι pro πίνυσον, & κλῦθαι pro κλῦσον.

Habent & formas eloquutionis tales: pro πεγραμμένοι εἰσὶ, πεγράφαται: pro πεπαγμένοι εἰσὶ, πεπήχαται. sic pro κέκλινται, κεκλίαται. D

Etiam verba quæ in vltima circunflectuntur, diuidunt: vt pro φρονῶ, φρονέω: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῶ, νοέω: pro χρυσῶ, χρυσόω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρόω. Et participia ipsorum similiter diuidunt: vt φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitãtium diuersitatem: permansit autem vsque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέϊθης, κιτάλης: pro δύναμις, κράτος: pro λόγος, μῦθος: & pro ὑγιαίνειν, οὐλέειν: (vnde τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων, etiam nunc οὐλὰς dicimus) & pro αὐτῶν & αὐτοῖς, σφέων & σφίσι proferunt: pro σῶν autem, ἑῶν: & pro αὐτῆς, ἑωυτῆς. Pronomina diuidunt sic: pro σφῶν, σφέων, & interiiciẽdo ι, σφείων. sic ἡμέων, ἡμείων: ὑμέων, ὑμείων, & similia. E

DE SINGVLIS QVÆ DORICÆ dialecto propria sunt.

Dorica dialect⁹ α pro η vtitur: nam pro ἥλιον, ἅλιον dicit, & pro ἡμέραν, ἁμέραν: & pro μητέρα, ματέρα: & huiusmodi. F

A pro ω vtitur in genitiuis pluralium casibus. nam μουσᾶν dicit, & θυρᾶν, & θεᾶν: pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ους desinentes genitiuos, à rectis ης factos, in ῶς vertit, vt Διογένης, Διογένεος, pro Διογένους.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur. μῶσαι enim pro μοῦσαι dicit.

H pro ει diphthongo vtitur, veluti quum dicit, ἰδῆν pro ἰδεῖν.

Σ pro θ vtitur. nam pro θεοὺς, σεοὺς dicit: & pro θιὸν, σιόν. G

Ex dictionibus semper ι aufert. nam λαβὲν & ἐλθὲν dicit pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium vtitur, vt ἔττι, ὀπποθι, & ὅσσον, pro ἔτι & ὅποθι, & ὅσον. Æolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: vt, ἴσος ἐνυαλίῳ.

A pro ε sæpe vtuntur: pro ἕτερος, ἅτερος dicẽtes: & pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις. H

Apocopæ, Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: vt ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ με in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum est: vt βήμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis singularium casibus,

Dorum sunt. vt Πάριος pro Παρίδος: similiter κέρας pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales. aliter enim Cretẽses loquũtur, aliter Rhodii, aliter Argiui & Lacedæmonii. Generales verò ipsorũ sunt proprietates. pro η enim α ponũt, pro πύλην dicẽtes πύλαν.

Et pro genitiuis casibus circunflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt, seruãtes eundẽ accentũ, vt pro πυλῶν, πυλᾶν: pro καλῶν, καλᾶν: pro σιγῶν, σιγᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν: pro ἑλῶν, ἑλᾶν: & pro ναῶν, νᾶν dicẽtes: pro κλάδας, κλάδας: & pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuũt: similiter autem & qualitatis significatiua aduerbia, vt καλῶς, σοφῶς, κομψῶς, ἁπλῶς. Quæ autem apud nos grauitona sunt, illi circunflectunt: vt οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonũ habent, vt φιλόσοφοι. Idem & in participiis: vt πωλεύμενοι, καλούμενοι.

Similiter autem modo & in ες desinentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt: vt γυναῖκες, χεῖρες, νάες, ὄρνιθες.

Item indefinita tempora in αι desinentia, in penultima acuunt: ἐσάσαι, ἐφάσαι, ἐλύσαι, ἐδῆραι, ἐκράξαι. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt: ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

Circunflectunt verò eiusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, πάντων. Itidem quæ in ω desinunt verba grauitona, in futuro tempore circunflectunt: δωσῶ, πρασσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενῶ. Etiam & tertiam personam grauitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circunflectunt: vt δωσεῖ, ποιεῖ, πρασσεῖ, λαλησεῖ.

Dicunt & pro δώσουσι, δωσοῦντι: pro λέξουσι, λεξοῦντι: & pro ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Corripiunt autem & in ας desinentes plurales accusatiuos, in nominibus appellatiuis, & similiter in participiis. vt νύμφας, κρίνας, νοήσας, πράξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationem ι efferunt, vt pro φρονεῖν, φρονεν: pro ἰδεῖν, ἰδὲν, pro φαγεῖν, φαγὲν.

In ου autem desinentes genitiuos efferunt per ω. vt οἴκου, οἴκω: pro σοφοῦ, σοφῶ: pro καλοῦ, καλῶ. Et accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes, per ως proferunt: τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως: pro τοῖς καλοῖς, σοφοῖς, ἀνθρώποις, ἵπποις.

Et imperatiua verba quæ pronunciantur per ε, per ον pronuntiant: vt pro λάβε, λάβον: pro θίγε, θίγον: pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χύτραν, κύτραν: pro χιτῶνα, κιτῶνα: & pro γυναῖκα, γυνάν.

Cretenses autem, pro διαπαντὸς, αἰὲς: Pro αὐτοῖ, αὐτεῖ: Pro βέλτιον, βέλτιν: Pro ἦλθεν, ἦνθεν: Pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν: Pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγορὰν: Pro ἔα, ἴεα: Pro ἔασον, ἴεασον: Pro ὧν, ἧς: Pro εἴωθα, εἴθω: Pro ἀνεχώρησαν, ... Et Θουκυδίδης, Θεύκρατης, Θεόφραστος: pro Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος: Pro κρέα, κρῆ: Pro ἄκρατον, ἄκρητον: Pro κρίκον, κίρκον: Pro κελεύει, κέλεται: Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν: Pro σπόρους ἀχύρων, μύχωνας: Pro οἴκαδε, οἴκαδις: Pro ὄρνιθες, ὄρνιχες: Pro χεῖρες, χῆρες: Pro στάδιον, σπάδιον: Pro κεῖνος, κῆνος: Pro σὺ, τύ.

Et pro λέγουσι & φέρουσι, λέγοντι & φέροντι: & pro ταύτας, ταύτας: & pro θεὸς, σιὸς: & pro τότε, τόκα: & pro τῆμος, τᾶμος: & pro δῆμος, δᾶμος: & pro θεὸν, σιόν: denique pro βουλὴν, βωλὰν pronuntiant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman, Sophron: Pindari tamen & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd nõ sint poetæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

DE SINGVLIS QVÆ ÆOLICÆ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ ascisicit, quum ei subiungitur ρ, vel ι, vel λ. vt βρυτὴρ pro ῥυτὴρ: βράκος pro ῥάκος: βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitiuos à nominatiuis in αι diuidit, & per α profert. vt νύμφαι, νυμφάων: θύραι, θυράων:

μελιοσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, & similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ. fiũt autem in medio, vt ὤρσεν pro ὥρμησεν.

Additiones θα syllabæ in subiunctiuorũ secundis personis in σ desinẽtibus, Æolum sunt: vt εἴπησθα pro εἴπης: & ἔλθησθα pro ἔλθης.

Addere υ ad ε, sequente vocali, Æolum est: vt χεύαντες pro χέαντες.

In αις monosyllaba nomina diuidit: vt παῖς, δαΐς, pro παῖς, & δαῖς.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur: vt μῶσαι pro μοῦσαι: λειπῶσαι pro λειποῦσαι.

Υ pro ο vtitur. nam pro ὅμοιον, ὕμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur. nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ solum: vt pro ἐγείρω, ἐγέρρω: pro ἐγείνατο, ἐγένατο: pro πευθήσης, πευθήσσης: pro πόσον, πόσσον: pro τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Ὅππη & ὅππως commune est. communis enim relatiua duplicat: vt pro ὁποῖος, ὁπποῖος: & pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abiicit, si eam sequatur vocalis: vt pro Ἀλκαῖος, Ἄλκαος.

Π pro μ vtitur: nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat: vt βοάεις, βοάει.

Vocatiuos in ων desinentium nominatiuorum corripit: vt pro χελιδὼν, χελιδόν: pro μακεδὼν, μακεδόν: pro ἀπόλλων, ἄπολλον.

Æoles consueuerunt ο pro α ponere: vt pro θρασέως, θροσέως: pro στρατὸς, στροτός: pro αὔω, ὄνω: pro ἀνέλητα, ὀνέλητα: pro ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν: pro σταλείς, στολείς. Aliquando autem ε vel η: vt pro κράτος, κρέτος: pro Πρίαμον, Πρίεμον: pro γαλήνη, γελάνα: pro ἀήρ, ἠήρ. Aliquando etiam addunt υ ad α: vt pro ναὸν, ναυόν: pro ἀὴρ, αὐήρ: pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt: vt pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν: pro διανυκτὸς, ζιανυκτός. At pro ε & α, η: vt pro κρέας, κρῆς. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt. fieri enim non posset.

Pro ζ autem ponunt δ & σ: vt pro ζεὺς, δσεύς: pro ζυγὸν, δσυγὸν: pro μελίζειν, μελίδσειν.

Pro η autem ponere ε vel α, commune est his cum Doribus: vt pro Ἄρης, Ἄρες: pro Ἀρήϊον, Ἀρέϊον. pro ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι. At α pro η: vt pro Ἑκάβην, Ἑκάβαν: pro πύλην, πύλαν: pro Ἥρην, Ἥραν: pro νόημα, νόαμα: pro ἠὼς, αὤς: pro ἀπάτην, ἀπάταν:

Pro θ ponunt φ: vt pro θλᾶται, φλᾶται. Pro μ, π: vt pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ: pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autem ponunt κ & σ: vt pro ξένος, κσένος: & pro ἵεραξ, ἵερακς.

Pro ο, ponunt υ: vt pro ὀμφαλὸς, ὐμφαλός: pro μόγις, μύγις: pro ὅμοιον, ὕμοιον. Interdum & ε: vt pro πρὸς σὲ, πρὲς σέ. Aut α: vt pro ὄσσα, ἄσσα.

Pro π, vtuntur μ: vt pro πατὴς, ματὴς: pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro πτ, σπ: vt pro ἐμπίπτειν, ἐμπίσπειν.

Pro σ, τ: vt pro σὺ, τύ: pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro στ, σπ: vt pro στολὴ, σπολή: pro σταλεὶς, σπαλείς: pro πέπρασται, πέπρασπαι.

Pro υ autem ι: vt pro ὑψηλὸν, ἰψηλόν: pro ὑψόθεν, ἰψόθεν: pro ὕπαρ, ἴπαρ.

Pro χ, φ: vt pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς: vt pro Πέλοψ, Πέλοπς: pro Ἄραψ, Ἄραπς.

Et pro ω, ο: vt pro ὤρα, ὄρα: pro ὠπιλὴ, ὀπιλή.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ε, geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes: vt pro χεῖρες, χέρρες: pro ἱμείρων, ἱμέρρων: pro ὠπειλαὶ, ὠπελλαί: pro εἵματα, ἔμματα: pro κτεῖναι, κτένναι: pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ὑμεῖς, ὔμμες: pro ἤπειρον, ἄπερρον.

Quinetiam in οι sæpe mutant ει diphthongum: vt pro ὄνειρον, ὄνοιρον.

Consueuerunt item vocalibus præponere digamma, vt pro οἶνον, Fοῖνον.

Complura autem geminant, vt pro οἵτινες, οἵττινες: pro σελήνη, σελλάνα: pro πρόσωπα, προσσώπα: pro κατέπεσον, κάππεσον: pro ὀπόθεν, ὀππόθεν: pro κατὰ δὲ: καδ δέ. pro ὅπη, ὅππη.

Incipientibus apud nos à ρ, ipsi præponunt β, vt tenue fiat: vt pro ῥόδα, βρόδα: pro Ῥαδάμανθυς, Βραδάμανθυς: pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitoné. ὄσος, οὗτος, ὄρω, ὄρμος. Seruant autem tenuem literam & in contractionibus: vt pro καθήκει, κατήκει: pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν: pro ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Graui tono efferunt non solùm nomina, sed & articulos, quando nominum ordinem habent: vt pro σὸς, ὄσος: pro τὸ σὸν, τὸ σον: pro ἡ σὴ, ἤ ση: pro τῆς σῆς, τῆς σης.

Quando autem pronomina proferunt, circunflectũt: vt ἐγῶ, pro ἐγώ.

Circunflectunt in vniuersum monosyllaba vel in ωξ desinentia: vt ῥῶξ, πλῶξ, ῥῶψ. vel in οις: vt χροῖς, ῥοῖς, θροῖς, βοῖς, νοῖς, Item pro χιὼν, ζεύς, χιῶν, ζεῦς.

Dissyllaba autem in acutum tonum apud nos desinẽtia, ipsi graui tono proferunt, vt σόφος, κάλος, λεῦκος, ὄξυς, κόπις, θῦρις, ἄκις, ἄσπις, βρῶμος, τράχυς, θῦμις, σκλῆρος, χῶλος.

Assolent & appellatiua graui tono afficere: vt εἰρήνη, ὤρα, ἠμέρα. & propria: vt Ἀφρόδιτα, Ἤρα, Ἐλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus, vt Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μηνίδος, illi sine δ dicunt: vt Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος.

In ης nomina quorum vocatiui in ες, illi sine σ dicunt: vt ὦ Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Δημόσθενε.

Et à genitiuis casibus σ auferunt: vt Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusatiuo datiuum assumunt in passiuis: vt τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεούς: τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ.

Accusatiuum per ως efferunt: vt τὼς ἵππως, pro τοὺς ἵππους. id quod & Dorum proprium est.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt: vt τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiua verba à participiis in ων desinentibus, desinentia in ειν, ipsi in εις transferunt: vt νοῶν, νοεῖν, νόεις: & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις: & καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiua apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transmutant: vt pro γελᾶν, γέλαις: pro πεινᾶν, πείναις.

In ουν terminata infinitiua, ipsi per οις proferunt: vt pro ὀρθοῦν, ὄρθοις: pro χρυσοῦν, χρύσοις: pro γυψοῦν, γύψοις. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει in infinitiuis: vt pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos desinunt: vt εἰρηκὼς, εἰρηκών: γεγονηκὼς, γεγονηκών. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam respondentes. Dicitur prætereа apud eos pro χρυσίον, χρύσιον: pro ταύρῳ, ταύρει: pro ποῦ, πέζα: pro παῖς, παῖς: pro ἔρωτα, ἔρων: pro γέλωτα, γέλων: pro πλάρμος, πλόρμος: pro ἐπαινῶ, αἴνημι: pro χείρονα, χέρρονα: pro δάπεδον, ἐδάπεδον: pro ἔρωται, ἔροτται: pro ἀνὴρ, δρέκων: pro θὴρ, δράκων: pro εἵματα, ἔμματα: pro ἡ μία, ἴα: pro ψῆφος, ψάφαξ: pro ἰσχνὴ & ἀσθενής, ἄκρα: pro ἐγὼ, ἐγών: pro σὺ, τύ: pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες: pro ἐνθάδε, τυῖδε: pro ἄλλοσε, ἑτέρωσε. Vsi autem ea Alcæus & Sappho.

DE DIALECTIS A CORINTHO DECERPTIS.

PROOEMIVM.

EN tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi A omnium amantissime literarum, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit, & Tryphon grammaticus, & alii plerique, quibus multum in libris studii & exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc vsque diem quicquid ad vnamquanque dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum, multus: cui parum, paruus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac B parte accusabimus: sed, amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum & Plato philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, & Thucydidem historicum & oratorem: Ionicæ autem, Hippocratem Ionem, & Halicarnasseum Herodotum: Doricæ verò, Tarentinum Archytam, & Theocritum, qui Bucolica conscripsit: Æolicæ, Alcæum: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Siquid verò & à nobis per obliuionem omissum fuerit, non simili id accusatio- C ne dignum apud benignos. ab illis enim maior pars omissa est, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ. vel, Dialectus est dictio proprium characterem formæ ostendens.

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ: qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit A- D ristophanes.

Dorica, à Doro Hellenis, qua scripsit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur: sed & Pindarus hac vsus est.

DE ATTICA LINGVA.

Λῆρον ληρεῖς, Attica loquutio & figura: vt μανίαν μαίνῃ. est enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur: vt ὕβριν ὑβρίζεις, E & φυγὴν φεύγεις.

Vtuntur imperatiuis Attici pro subiunctiuis abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz. exemplum,

Μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς.

Huius autem, Menander,

Οἶσθ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia, Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, pro δράσεις vsurpauit.

Τροπαῖον apud Thucyd. circunflexa penultima acceptum est, & apud Aristophanem in Thesmophoriazu- F sis, ὦ γυναῖκες οὐκ ὀρίζετ', οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε καὶ τροπαῖον; Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à τρίτη, τριταῖον: ab οὐρά, οὐραῖον: sic etiam à τροπή, τροπαῖον.

Item ὁμοῖος circunflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, Ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Et est analogum. nam appellatiua per οῖος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circumflectuntur: vt γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος: sic & ὁμοῖος. Supra duas syllabas G tamen dictum est, propter κλοιός, φλοιός. Additum est autem Appellatiua, propter κολοιός nomen auis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: & pro σεῦτλον, τεῦτλον: & pro συμφοράν, ξυμφοράν. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus quæ à σὺν præpositione incipiunt: sed compositis tantùm. Quinetiam ipsa σὺν per se in ξ vertitur: vt Ἀρτέμιδι ξύν.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio est: pro διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homerum, Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. ἤγουν ὡς πῦρ ἐπινέμοντο ἅπαντα. Et apud Aristophanem, γνώμην ἐμήν: pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: pro διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt: vt καθ' ἑκάστην, deest ἡμέραν: & ἐν βραχεῖ, suppletur καιρῷ, vel λόγῳ. Quinetiã ἐν ἀκαρεῖ tale est. Et, Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε: deest βούλει. ait enim, εἰ βούλει, πείρησαι. Et, κόπτων ἀμφοτέροισι: deest ταῖς χερσί. Et apud Aristophanem, Πόθεν βροτῶν με προσέβαλεν ὦναξ Ἡράκλεις. deest enim φωνὴ vel ὀσμή.

Atticorum autem est & nominatiuum pro genitiuo accipere: vt apud Aristophanem, in Lysistrate, εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν οὐ περὶ πράγματος φαύλου, εὕδουσι καὶ οὐχ ἥκουσιν: pro ῥηθέντος. & Thucydides in quarto, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτὸς τ' ἐπιγενομένης ἐχώρησαν ἐπ' οἴκου: pro κυρωθέντος.

Βληχῶνα per β, non per γ proferunt Attici.

Λαός & ναός, & quæ ex ipsis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος: & in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: vt Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεώς, λεώς. declinant autem omnia per abiectionem σ: vt τοῦ Μενέλεω, τοῦ Νικόλεω.

Βλέπος dicunt pro βλέμμα: vt apud Aristophanem, Ὡς ἔστι τοῦτο Ἀττικὸν βλέπος.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodẽ membro ἂν coniunctionem: vt est inuenire apud Platonem & Aristophanem: vt in Auibus, Ἢ δ' Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpositionem & εἰς construere cum genitiuo: vt εἰς vel ἐν ᾅδου: & puto hic defici præpositiones nominum: quale est & hoc, ἐν διδασκάλου.

Atticorum est non respondere antecedẽtibus: vt Thucyd. in tertio histor. statim in principio, καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή, Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν· μὴ πειθομένοις δὲ, πολεμεῖν: deest enim καλῶς ἂν ἔχει. Et Homerus, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. deest παύσομαι, vel ἡσυχάσω.

Pro πρεσβεῖαν dicunt πρέσβευσιν: pro καταβολήν, καταβόλησιν: & pro ἀγάπην, ἀγάπησιν dicunt: & magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque nouum generaliter & Atticum: vt apud Demosthenẽ, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος καθῆσθε ἐκνενευρισμένοι. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Item οὐδὲν diuidere, Atticorum est: vt Thucyd. in 2, ἐθνικὸν δὲ, οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἔν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ, τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν: pro οὐδέν.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quod est Atticorum: vt Thucydides, τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν: pro κατέδυον.

Et vti τῷ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, Atticæ linguæ nota. statim enim Historicus in secundo, ἀλλ' αἵ τε ἐσβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοῖς Ἀθηναίοις ἀπανίστασαν: pro οὐκ ἀπανίστασαν.

Item δένδρος dicitur apud ipsos, vt Thucyd. καὶ πρῶτα μὲν προεκαλοῦντο αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἐπιβοηθεῖν. Et Homerus, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Huius autem rectus δένδρος: & flectitur δένδρεος, datiuus δένδρει: & per metaplasmum, δενδρέῳ.

Et pro fœmininis, masculinorũ nominum vtuntur dictionibus: vt Homerus, κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος: pro γενναία.

Et pro ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι dicunt: & pro μόλις, μόγις.

Pro datiuo amant accusatiuum: vt Thucyd. εἴσω τί σε τοῦτον ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν: pro σοί. Et Sophocl. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη: pro οὐ γάρ μοι.

Aliaque

Aliáque præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Hom. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitiui νηός (cuius rect⁹ ναῦς) η in ε vertẽtes, & ο paruũ in ω magnũ producentes, νεώς scribunt & proferũt.

Genitiuorũ in έος qui à rectis in εύς fiũt, ο producũt Attici, vt Πηλέως & Οἰνέως. Illud autem, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν, apud poetas productum, communis est linguæ.

Pro αἰνεῖν, Ἀνύτειν, dicunt, vt Aristoph. in Auib. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν. Et Thuc. in tertio Historiæ, καὶ εἴτι ἄλλο αἰνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

In quibusdam dictionibus addunt ι, vt τουτωΐ, τουτονί, οὑτοσί, νυνί.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognouimus, vt apud Thucydidem in octauo, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν.

Ablationes τοῦ ι Atticorũ sunt propriæ. ἑτάρων enim dicunt pro ἑταίρων. (Inueni autem ego quòd & Dorũ & Æolum sunt) Pro κλαίειν, κλάειν dicũt: pro ποιεῖν, ποεῖν: pro ποίημα, πόημα.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, vt in octauo fecisse Thucydides inuenitur, Καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι: pro καὶ γὰρ αὐτοῖς.

Εἰς præpositionẽ ἐς dicunt: ἐς Χρύσαν, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς vtuntur, ὡς τὸν θεὸν dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον: pro, πρὸς τὸν θεὸν, & πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δὴ sæpius vtuntur: vt Thuc. in octauo, Κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις, βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι. Hîc enim μάλιστα δὲ, & Πελοποννησίων δὲ, pro δὴ vsurpata sunt.

Hi etiam & accusatiuo & recto vtuntur pro obliqua constructione: vt in octauo Thucyd. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων: pro μετέχοντός τινος τῶν γιγνομένων. In tertio autem, recto pro genitiuo sic vsus est, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί: pro τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Homerus, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Et Philostratus in Vitis sophistarum, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικόν· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Itẽ, δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσα. pro τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur: & pro verbis vicissim participiis: vt Thucyd. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

Et ἢ abũdat apud Atticos, vt in octauo Thucydidis, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.

Ἀλλὰ coniunctionem pro hortatiua sæpe ponunt, vt apud Homerum, Ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est proprium: vt, Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην: pro ἀπὸ τούτου.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis: vt, Νεφεληγερέτα Ζεὺς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna, Atticorum est. Thucyd. lib. 3 Histor. σύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, pro ἐλευθερείᾳ. Quanuis enim vna sit hîc negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδούλωσις negatio est quodammodo, quum libertatis priuationem significet, & libertatis dignitati opponatur. Sic & Homerus, — ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν: pro ἀνδρεῖος.

In fœminino genere aliquid dicere cõsueuere, inde inferre neutrum, nõ ad vocem sed ad significatum respiciẽtes: vt Homerus, — νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτε λήγει. nam τὸ intulit, vt ad νέφος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. nam λεγόμενον intulit, respiciẽs ad νόσημα.

A rectis in εύς plurales in εις, per ης scribũt, vt βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum & ι adscribũt, vt pro κλεῖδα, κληῖδα: & pro Ποσείδαον, Ποσηΐδαον.

Et οὐ negationem superuacuam sæpe accipiunt. vt Thucyd. in 3 histor. ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, pro παρὰ τοὺς αἰτίους. Et Hom. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Et Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. Sic & nos consueuimus sæpe negationibus vti. quale est illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν: pro ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. Et Theologus, ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Etiam πρὸς abundare his solet, vt Thucydides, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο. pro αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius, τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, pro βίαν ἔχουσι.

Superuacua & καὶ coniunctio apud eos: & huius infinita exempla est inuenire. statim in tertio est videre hoc vtentem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ πεφοβημένοι, τά τε ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα νῆες.

Atticorum est & possessiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipsa primitiua pro possessiuis: vt, — γυναῖκά τε θήσατο μαζόν: pro γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Accusatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Hesiodus, Ὅν τε διὰ pro δι' οὗ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες: pro δι' οὗ ἐξέπεσες.

Consueuerunt præterea augmentis & alia augmenta superinducere: vt pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro παρῴνηκα, πεπαρῴνηκα.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt, vt Thucydides in 3 Historiæ, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι. νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται. hic enim est χείρους pro κακούς. Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, οὔτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et Theologus sermone in Christi natalem, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα. dixit enim pro ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.

Vtuntur & superlatiuo pro comparatiuo sæpe. vbi enim dicendũ μελῳδέστερον πάντων, dicunt μελῳδέστατον.

Ου pro ο ε vtuntur, velut quum dicunt, τοὔνδυμα & τοὔγκλημα, & τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔμπαλιν.

Rectos & accusatiuos eodem modo efferunt: vt, Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Atticorum est etiã dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει: pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

Atticè proferuntur per ει diphthõgum passiuorum secundæ personæ, vt ζηλωτὸς ἔσει, pro ἔσῃ. Atticum est est & λαβὲ pro λάβε.

Atticorũ est, & ᾔδειν pro ᾔδει: & ἐπεπύφειν pro ἐπεπύφει. vtũtur enim in plusquamperf. primis pers. pro tertiis.

Pro accusatiuo genitiuum accipiunt. vt Aristoph. Ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, dicũt Attici Κατακάρα nõ diuisim, sed sub vno accentu. vt Pindarus, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται. pro ἐπὶ κεφαλήν.

Atticorum autem & pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον. vt orator in Philippicis, ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα, pro Παίονας.

Atticorum etiam dicere βαδιστέα & ἀνυστέα, pro βαδιστέον & ἀνυστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperatiua. vt apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ διόπλα καὶ κατόπλα πανταχῇ, Ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον. deest enim ποίησον.

Βόλιτον Attici dicunt sine β, quod nos βόλβιτον dicimus, videlicet κόπρον. i. stercus.

Atticum est etiam θέλει pro δύναται: vt Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accusatiuum assumere. vt Aristoph. in Auibus, Ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κῆρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Pro κράμβην, Κοράμβην dicunt. Atque hoc meritò. quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλυώττεσθαι, [id est Pupillas hebetari.]

Atticorum etiã dicere τοῦ θράσους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, & ὦ τῆς ἀναιδείας. Et apud Aristophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et vti participiis pro nominib⁹, vt in Ran. Aristoph. A
Εἰ τὰ τῶν καθοπτῶν ὦ δέσποτα; pro τῶν ἐδίμων. Et Hom. Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, pro πινυτός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπὲ τόνδε, pro εἰπὲ περὶ τοῦδε. Aristoph. in Acharn. ἀλλὰ νῦν λέγε, εἴ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτόν, ὅτῳ ἔστιν πω σου φίλον, ἤγουν περὶ τοῦ Λακεδαιμονίου αὐτοῦ.

Atticorum etiam πλεῖν, pro πλέον: & κᾆτα, & πώμαλα, ac ἦν δ' ὅς.

Et ponere ν superuacuum, vt Aristoph. in Ranis, Ἢ κνήματα πάσης τῆς αἰπυπάλου νᾶσου παρέχων τινὰ πίστιν, Ἢ καταπλεῖ τὴν ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπάδων, Ἢ ἐν μισθοῖς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει. B

Item λαμβάνεις ἔχων, & παίζεις ἔχων, Atticum.

Pro πυλύμονα, πλεύμονα dicunt: & pro νίτρον, λίτρον: & pro σπογγιάν, σπογγιάν.

Atticum etiã est elidere simúlque vti crasi: vt οὐ γάρ μοὔστιν, pro οὐ γάρ μοί ἐστιν. eliditur enim ι, & per crasin coalescunt ο & ε in ου diphthongum: vt quum pro ἐχούσοις ἐχούσοις, pro τοῦ ὅτι, τοῦ 'στι dicunt, elidentes ε.

Bifariam dicunt ἐνεγκα & ἐνεγκον. C

Item defectiuè iurare, vt μὰ τὸν, non addendo θεόν, Atticum est.

Et accipere extrinsecus verbum ἐστί. vt Hom. Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι: deest enim εἰσί.

Pro μυρρίνας, μυρσίνας dicunt: & pro συρίζειν, συρίττειν: & pro ἐνδιαλείχειν, ἐπιλείχειν: & κολόκυντα, pro κολοκύνθη.

Pro κνάφειον, γνάφειον dicunt: & pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Aristoph. in Ranis, Εἶτ' τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, pro τινὸς πτερώσαντος. D

In ως aduerbia qualitatis, in ον finiunt: δέον dicentes & πρέπον, pro δεόντως & πρεπόντως.

In ες desinentes rectos plurales comparatiuorũ nominũ, in ους finiunt: vt μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες. Propriũ ipsorum & in α purum desinentes accusatiuos masculinos, ab in δης rectis factos, per η proferre: vt pro Εὐρυθέα, Εὐρυθῆ: pro Τυδέα, Τυδῆ.

Atticorum & pro ἀφυῆ, ὑγιῆ, ἀφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere. Amant plerunque & cõcisiones, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα dicentes, & ἀμείνω pro ἀμείνονα, & κρείττω pro κρείττονα, & similia. E

Eorundem est dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας. & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις. & Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε, pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Cõtractionibus copiose vtuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον dicunt: & ὦναξ pro ὦ ἄναξ: & ὤνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος. F

Σ pro ρ vtuntur: vt θαρσαλέον pro θαρραλέον: & pro ἄρρεν, ἄρσεν.

Passiuis pro actiuis vtuntur: vt γράφομαι pro γράφω: & ποιοῦμαι pro ποιῶ: & ποιείσθων ac νοείσθων, pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

Ab ιζω futura, abiicientes σ, circumflectunt. ὀνειδιῶ enim dicũt pro ὀνειδίσω: & βαδιῶ pro βαδίσω, ac similia.

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperatiuorum verborum vtuntur, vt ποιούντων & λεγόντων, pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν. G

In ις appellatiua quæ per ιος flectũtur, per εως proferunt, vertentes ο in ω, & vocales quæ sunt in penultima, in ε mutantes: vt ὄφις, ὄφιος communiter, & ὄφεως Atticé.

DE SINGVLIS QVÆ DORICÆ dialecto propria sunt.

Dores autem ε in ει diphthongum contrahunt, vt apud Theocritum, pro Πηλέος, Πηλεῦς: pro Ἰδομενέος, Ἰδομενεῦς: & Homerus, Ἰδομενεῦς κίεν χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. Hoc est Ionicum. H

Primas plurales verborum actiuorum τύπτομεν & ποιοῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιοῦμες.

Imperfectorum passiuorum indicatiuorum & præsentium primas personas, vt τυπτόμεθα, ποιούμεθα, & ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, dicũt τυπτόμεσθα & ποιούμεσθα, & ἐτυπτόμεσθα, ἐποιούμεσθα. Theocrit. Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. Est autem hoc & Ionicum. A

Η in α longum vertunt. nam pro σελήνην, σελάναν dicunt: & pro ἥλιον, ἅλιον.

Pro ποτὲ, ποκα dicunt: vt Theocrit. Πῆ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο;

Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: vt Theocritus, ταὶ γὰρ ἀοιδαὶ, Οὔπω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς, pro λήθην ποιοῦντα.

Pro genitiuo singulari in ου desinente ab in ος recto datiuo eorum vtuntur Dores: vt Theocritus, Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ Τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω. B

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω, Ionum & Dorum est: vt Theocritus, Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

Pro πρόσθε γε & πρόσθε γε, πότα γε & πότε γε dicunt: Theocritus, Πραξινόα πότα γ' ὧδε.

Pro πρόσθεν πρᾶτος: & pro πρόπισον, πρᾶπισον: & pro ἦλθον, ἦνθον. Theocritus, Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ὡπόλοι ἦνθον. C

Οἱ articulum pluralem, qui habet sequẽtem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes priùs ι articuli οἱ. vt ὡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adscribunt autem & ι diphthongi αι.

Et pro καὶ εἶπα, dicunt κῆφα, ab αι diphthongo elidẽtes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes: vt Theocritus, Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα Πάσας ἀνὰ κράνας πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. D

Erat autem Diplasiasmus non solùm Ionum, vt dictum est, sed & Dorum. Est verò Diplasiasmus eiusdẽ consonantis additio in medio, non perficientis syllabam: vt pro μέσον, μέσσον: pro πόσον, πόσσον.

Pro ἐγένετο, ἔγεντο dicunt, concidentes syllabam: vt Theocritus, Ὡ' πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. pro ἐγένετο.

In secunda coniugatione circunflexorum, tertias personas plurales actiuorum, vt βοῶσι & γελῶσι, βοῶντι & γελῶντι dicunt: sicut in datiuo singulari propriorum participiorum. Pindarus, Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι. E

Pro εἶναι, ἔμμεναι dicunt, ante ναι ponentes μ, & pro ι interponentes μ.

Præpositionem ἀνὰ pro σὺν accipiunt: vt Homerus, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσέαις ἀν ἵπποις.

Pro σοῦ genitiuo, σέθεν dicunt. Pindarus, Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον. F

Παρὰ præpositionem concidunt, cõsonante sequente. Hom. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Vocatiuum Ποσειδῶνος Æoles Πόσειδον proferunt, at Dores Ποτείδαον.

Pro δίδου, δίδοι, & alia similiter ac tertias personas optatiuorum pronuntiant. Pindarus, τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Pro ἐσθλὸν, ἐσλὸν dicũt. Pindarus, Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Παντῇ circunflectunt, παντᾷ dicentes: vt Pindarus, Προφαίνω σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ. G

Αἱμακουρίας solent vocare mortuorum parentationes, id est, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

Proferunt autem & tertias personas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, Ὅρμοισι τὰς χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, pro ἀναπλέκουσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus, Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia sæpe vt dualia proferunt. Pindarus, Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. H

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μνηστῆρας.

Pro τί, τὰ dicunt. Pindarus, τά τε τὶς ἀνώνυμον γέρας.

Αἶπος solent dicere pro πλῆθος. Pindarus, Διὸς αἶπεῖ παν- A
δόκῳ. siue τῷ ὑψιστῳ πάντα.

Interponere ι τῷ ο, Dorum est proprium: nam pro πνοιῶ, πνοιῶ dicunt: & pro χροιαὶ, χροιαῖ: & pro ποίαν, ποίαν. Pindarus, Πνοιῆς ὄπισθεν βορέαο.

Erat Dorum & ablatio contraria geminationi: vt Pindarus, Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτῆς γέρας ἔδεκτο, pro ἐδέδεκτο.

Extentiones etiam, Dorum sunt: vt pro κενὸς, κενεός.

Pro ὄπισθεν, ὄπιθεν dicunt, elidentes σ.

Genitiuos plurales in ων desinentes & circunflexos, per αν proferunt: nam vbi dicendum est μουσῶν, μουσᾶν dicunt. B

Pro μή ἐστι, dicunt μῆστι, contrahentes η & ε, in η. vt Aristoph. Μῆστιν ἐστὶ χοῖρος;

Vbi dicendum est αὐτὸν, νιν dicunt Dores. Pro εἶδη, εἴδρας. Pro χρῆ, χρῆσθα.

Pro σιγᾶν, σιγῆν. vt Aristophanes, Οὐ χρῆσθα σιγῆν.

Sic pro διψᾶν, διψῆν: & pro πεινᾶν, πεινῆν.

Pro οἴκαδε, οἴκαδις dicunt, & pro σὺ, τύ. Sicuti, τύ δ' ἀποισῶ, pro, σὲ ἀποκομίσω.

Loco πρὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abscindunt. Ποτὶ μα- C
τέρα, dicit Aristoph.

Et pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κὴκ τοῦ αὐτοῦ dicunt, elidentes ι, deinde α & ε in η cōtrahētes: vt pro ἐζαε ἔζη: pro ἐκίρνας ἐκίρνη & similia: hoc autem Atticum & Ionicum est.

Pro τοῦ αὐτοῦ, τωυτοῦ dicunt: & pro κρέας, κρῆς.

Pro Ὀβελὸς dicunt Ὀδελός.

Circunflectunt item futura, dicentes pro ἀποίσω, ἀποισῶ.

Pro ἡμῖν ἡμὶν dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ὑμὲς efferunt. D

Οἱ articulo nominatiui pluralis, τ addunt: vt τοὶ θεοὶ, & ταὶ μοῦσαι, pro οἱ & αἱ.

Πάσσακα pro πάσσαλον dicunt.

Ὄκκα pro ὁπηνίκα & ὁπότε & ὅπου vtuntur.

Ἀγλίθας dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων, id est alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τώς, vt Aristoph. in Acharnensibus, Ὑμὲς ὦν οὐκ ἐσβάλητε τὼς ὡραίως μύες, Πάσσακι ταὶ ἀγλίθας ἐξορύσσετε.

Diphthōgum ου in ω mutant: vt pro μούσας, μώσας: E
& pro οὐρανὸν, ὠρανὸν, & pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φασὶ, φατὶ dicunt: & pro ἐγὼ, ἐγών: & pro γὲ, γά. vt Aristoph. καὶ γίνεται γα.

Λῆς per η pro θέλεις: vt, — αἱ δὲ λῆς αὐγάσδεο. Et Aristoph. Ἄντεινον αἰ λῆς ὡς παχεῖα καὶ καλά.

Ἀνὰ præpositionem concidunt & in compositis: vt pro ἀνάτεινον, ἄντεινον. & iis quæ per appositionem dicuntur, vt ἀναγορὰν, pro ἀνὰ τὴν ἀγορὰν.

Pro σφᾶς, ψὲ dicunt. Theocritus, Ἦπα ψὲ κρύβδαν τὼ πατέρα πάσας ἀμέλγες; Hoc est, ἦπου αὐτὰς ταῖς βόας ἀφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις; F

Pro πήνησι & ὑφίνοι, πήνη & ὑφίνη dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίνη τὰ μοσχία, κὴμὲ φυλάσσει.

Præteriti plusquamperfecti tertias personas per η scribunt, vt Theocrit. Καὶ πόκα τήνως ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

Pro δάμαλις, dicunt δαμάλη. Theocrit. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

Pro ἄλλοτε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt. οὐ γὰν, inquit G
Theocrit. pro οὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ἦν, ἧς dicunt. Theocrit. Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ὁμοῖον. Οὐκ ἦν (inquit) οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκωμιάζειν Εὐμάρα.

Pro κείσομαι, κεισοῦμαι dicunt: inde vertunt ου diphthongum in ευ: vt Theocrit. Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας, & λυγίξειν pro λυγίσειν, & similia.

Pro θάσαι θᾶσαι dicunt. Theocritus, — θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὅσδει. Et rursus, Θᾶσαι μὰν ξυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος. H

Ὀρομαλίδες dicunt pro ὄρεια μῆλα.

Pro ὁμοῦ, ἁμᾶ dicunt.

Pro ἔμπροσθεν ἔμπροσθεν. Theocrit. — ἡμῖν δὲ τὺ βωκολιάσδευ, Ἔμπροσθεν. Sed quidā pro πρόσθεν hanc dictionem sumpserunt: aut ἐν πρώτοις ἐν ᾠδαῖς, i. ἀμοιβαδὶν.

Quum fuerint duo ηη, vnum post aliud, hæc in α vertunt: vt Theocr. Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλη, ἀνάσσοντι δ' ἐγγύονται, pro ἀνήσσονται.

Et ἐβόασε, & ἐγκλάσε, & ἐκλάσε in η vertunt.

Pro σοὶ & ἐμοὶ, τὶν & ἐμὶν dicunt.

Et vbi dicendum πλησίον, πλατίον dicunt.

Pro πρόσω, πόρσω. Theocrit. Ἔγνων πόρσω.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum, apud Dores sic pronuntiatur vt apud Ionas: vt & Theocritus, Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἀγαπήσεται; Pro ἕτερος, ὥτερος dicunt.

Pro τετραέτης, τετράετες. Theocrit. Τετράενες δὲ πίθω ἀπολύεο κρατὸς ἄλειφαρ.

Pro σύ, τύ. pro τὴν, τὰν dicunt. Pro ἡμέραν, ἀμέραν: pro πηγὴν, παγάν.

Pro εἴκοσι, εἴκατι: Theocrit. Φεῦ φεῦ, λάκων τοὶ ταλάρως γε δὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ.

Pariter cum Atticis & ipsi à barytonis circunflexa producūt: vt pro στρέφω, στρωφῶ. pro νέμω, νωμῶ. pro πέτω, πωτῶ. Theocrit. Πωτῶντι ξουθαὶ ποτὶ σίμβλα, καὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Vtuntur & ὦν pro οὖν, vt Iones, Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Primæ coniugationis circunflexorum passiua indefinita corripiunt in penultima. Theocrit. Οὕτω καὶ νύμφα γαμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Pro σαγόνα τῆς δρόσου, dicunt Dores ταράκα.

Pro βρενθύεται, dicunt φελμήσσεται.

Ἐκάθηρεν, pro ἐμάστιξε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν τὴν ὀσφῦν. vt à γνῶ, γίγνω, sic à κλῶ κιγκλῶ & inde κιγκλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocritus, Μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. — ἴθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον Τῆδ' ἐλθών.

Βωστρήσομες pro καλεσόμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν, ὑβὸν dicunt.

Pro ἰδοὺ dicunt ἠνίδε: Synesius quoque ἠνίδε itidem vsurpat. Theocritus, Ἠνίδε τοι τὸ δέπας.

Ἐντὶ pro εἰσὶ, accipiunt. Theocrit. — ἐντὶ γὰρ αὗται.

Pro διφθέραν, βαίτην dicunt.

Ὄλπις dicitur apud ipsos ἀλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων: à λέπω λεπίς: & transpositione literæ ε, ἔλπις: & mutatione breuis ε in ο breue, ὄλπις.

Γέλαν, pro πορφυρᾶν οἶν dicunt: nigram enim corporis superficiem quando suffusione sanguinis nigrescit, πελίωμα vocant.

Πύρριχος dicitur apud eos ὁ πυρρός: & κακοχράσμων, ὁ δύσχρως.

Ὁσσίχον, pro ὅσον. Theocrit. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Pro ἡγνόησε, dicūt ἠγνοίησε: & pro δωροῦμαι, δωρύττομαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argiui, aliter Lacedæmonii, aliter Syracusii & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ους desinentes genitiuos ab in ης rectis factos, in ευς proprium habbent, vt Διογένης, Διογένευς, pro Διογένους.

Η pro ει diphthogo vtuntur, pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicentes. Subtrahūt autē & ab infinitiuis ι. nam λαβὲν pro λαβεῖν, & ἐλθὲν pro ἐλθεῖν, & εὑδὲν pro εὕδειν. vtūtur & geminatione trium consonantiū, vt Æoles, ὅττι, ὁπποθεν, ὅσσον.

Pro θεοὺς, σιοὺς dicunt: vt Lacedæmonii quū per Dioscuros iurant, dicunt Νὴ τὼ σιὼ i. μὰ τοὺς θεούς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, vt ἶσος ἐνυαλίῳ.

Α pro ε sæpe vtuntur, pro ἕτερος ἅτερος dicentes: & pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ: pro δῶμα, δῶ: pro κρίμνον, κρί.

Additiones μι syllabæ, in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum sunt, vt βήμεναι pro βῆναι.

Subtractiones η ex genitiuis qui per η declinātur, pro Πάϊδος Πάϊος, & κέρας pro κέρατος, Ionum sunt proprietates linguæ & Dorum. A

Acuta penultima scribunt Dores qualitatis significatiua aduerb. καλῶς, σοφῶς, κομψῶς, ἁπλῶς dicētes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circunflectunt, vt οὕτως, παντῶς. Et in οι nomina, similiter & participia, quum antepenultimam acuūt, ipsi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφοι, ἀδελφοί, ποθουμένοι, δηλουμένοι.

Et participia in ων desinentia, circunflexorum in αν terminant pro γελῶν & ἐλῶν: γελᾶν, ἐλᾶν. B

Pro ταῶν, νᾶν: & pro κλεῖδας, κλᾶδας proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in αν desinentes indefinitorum, ἐσάσαν, ἐφάσαν. Et in ον desinētes, acuta penultima: vt ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Circunflectunt & huiusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν.

Et futura, pro δώσουσι, δωσοῦντι: & pro λέξουσι, λεξοῦντι circunflexé.

Circunflectunt & ipsi ὁμοῖος, vt Attici.

Accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος. C

Quæ per ε proferūtur imperatiua verba, per ον proferunt. pro λάβε. λάβον: pro ἄγε, ἄγον.

Pro πατέρα, ἀπφὺ, & pro κούρας, κυνάδας dicunt.

Ἦν Ionicè & ipsi corripiunt. Theocr. in Adoniazusis, Ὦν ἴδες, ὦν εἶπα, καὶ ἴδοισα τύ τοι μὴ ἰδοῖσα.

Ἀργὸν per epenthesin ἀεργὸν dicunt.

Pro δαψιλὲς, ἁδὲς: pro παῖδα, παῖσδα proferunt.

Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis. Theocritus, Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν, τὰ μάλιστα δεδοίκω: pro δέδοικα. D

Pro ἴσασιν, ἴσαντι dicunt: & pro ἑστήκασιν, ἑστήκαντι. Theocritus, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.

Materialium & ipsi ι abiiciunt, dicentes ἀργύρεος & χρύσεος. Et ex ὅς subiunct. articulo σ abiiciunt: Theocritus, Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις ὁ κ' ἐν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Pro κλείσω, κλαξῶ dicunt. Theocrit. Ταὶ αὐλείαν ἀποκλάξον.

Defectiua etiam apud eos sunt, Γαύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα. E

Pro Πελοποννησιστὶ, Πελοποννασιστὶ dicunt.

Datiuos plurales ab in ῆς rectis factos, non sic proferunt vt nos: Πηλεῦσι & βασιλεῦσι: sed vt primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac Δημοσθένει. vt ibi enim Δημοσθένεσι datiuus pluralis, sic & hic Theocrit. Δωριέεσσι δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Pro φύσιν, φυὰν dicunt.

Pro βεβάδισαι dicunt βάρδισαι. Theocr. Βάρδισαι μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φέροισαι. F

Πλάθανον, vocant speciem vasis cuiusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας accusatiuos, vt νύμφας, κρήνας: & participia νοήσας, πρήξας.

Et imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant, vt pro ἄγε, ἄγον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτραι, κύτραι: & pro χιτῶνα, κιτῶνα: & pro μητέρα, δελφύαι: pro γυναῖκα, γάναν. Cretenses verò pro δεσπότης, ἀιὲς: pro αὐτὴ, αὐτεί: pro βέλτιον, βέτιον dicunt: pro ἑαυτὸν: pro ἑαυτὸν, λασόν. Vertunt iidem & ἐς præpositionis σ in ν, vt pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν: pro ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν ταν ἀγοραν. G

Pro εἴωθα, ἐθῶ: & pro δοκεῖ ἴδαι, δώ.

Pro Θουκυδίδης, Θεοκυδίδης: pro Θεοκράτης, Θευκράτης: pro Θεόφραστος, Θεύφραστος.

Pro κρέα, κρῆ: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίκον, κίρκον: pro καλεῖται, κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν. Pro σωροὺς τῶν ἀχύρων, μύχωνας dicunt. Pro τότε, τόκα: pro ἡμεῖς, ὑμές. Pro οἴκαδε, οἴκαδις: pro στάδιον, σπάδιον. H

Pro ἡμεῖς, μές. Et vbi dicendum ζῶντας, ζοῦντας dicunt: & pro εἴσοδον, ἔσδοι: pro κρανίον, κραίνον.

Ἀδέματι ψυχὰν, τὰν νεκρὰν, hoc est, τὴν ἔξω τοῦ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas vsus est: & Laconism, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores hi poetæ, habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

DE SINGVLIS QVÆ IONICÆ dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot: ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μουνοι συμπεσόντες.

Datiuis pluralibus desinentibus in οις, addunt ι. Herodotus, τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλεισθέντες, κληϊσθέντες dicunt: & pro Πηλειάδεω, Πηληϊάδεω. dissoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱερήϊον.

In ων desinentes genitiuos plurales fœmininos dissoluunt, pro ὡρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων, & Θηβέων, & πυλέων dicunt. Homerus, Ὣς εἰπὼν, πυλέων ἐξέσυτο. Et Hippocrates, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα.

Sed & masculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νησιωτέων. Herodotus in tertia, κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.

Datiuis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueuerunt, vt in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueuerunt: vt Hippocrates, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγινομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.

In ου desinentes genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γεγονότι: pro ἀπ' Ἀρχίου: ab iis autem qui in ης, vt Ἀτρείδεω δαΐφρονος.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones. vt apud Herodotum, αὐτὸς ἐν Πιταύῃ συνεγνωμένῳ δήμου ζωῆς τῷ ἰῷ: pro οὗ ἰῷ. & alibi, τοῖς ἐντέλλεται pro οἷς.

Ad ε addunt ι: vt, Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et Εἴμοι ξείνια δοίη. Et Εἰνάλιος θήρ, pro ἐνάλιος.

O adiiciunt ipsi υ, pro κόρη, κούρη: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄρος, οὖρος: pro μόνος, μοῦνος. Dixerit quispiam igitur, quomodo πόνος & φόνος non assumunt υ: non enim dicunt ποῦνος & φοῦνος. Dicimus igitur quod à verbis πονῶ & φένω, deducta sunt: μόνος autem, etsi à verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ.

A in η vertunt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα, σφαίρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro πρᾶγμα, πρῆγμα.

In ους desinentes genitiuos per εος proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτεα & Δημοσθένεα dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt, non τὸ πολύ: & ὁ πολλὸς, non ὁ πολύς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præsentibus similiter & imperfectis præt. & partic. circunflexorum, & vt vniuersaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur. vt in Anacreonteis, Δοκέει καλὸν δὲ ἤδη, Λαλέειν τις εἰ θέλῃσι. Et in oraculo, — καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Pro ὁρῶ, ὁρέω dicunt, α in ε vertentes: & pro ἐχόντων, ἐχέοντων.

Ὧν pro οὖν dicunt. Herodot. καὶ ὦν φασι πάντες.

Ὦ quod significat ὑπάρχω, ἔω efferunt. vt Homer. Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπιγμένοι & ἀπίκοντο dicentes, non in compositionibus solùm, sed in collisionibus. Herodot. οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Pro νέας, νέας dicunt.

In ος genitiuos ab in ῆς rectis factos, per ηος proferunt, dicentes βασιλῆος & Πηλῆος.

In ου desinentes genitiuos ab in ος rectis factos, per οιο proferunt: vt pro Μενελάου, Μενελάοιο: pro θείου, θείοιο.

In ος desinentes genitiuos ab in ις rectis factos, per εος proferunt, dicētes, ὄφις, ὄφεος per ο: πρέσβυς, πρέσβεος: μάντις, μάντιος: πόλις, πόλιος, vt in Oreste Euripid. Ὅς ἂν δύνηται πόλιος ἐν τ' ἀρχαῖσιν ἦ. Et rursus in alia fabula, Ἐάσειν ὄρεος ἐν γαίῃ θέρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita

quo præsentia ex quibus ea facta sunt: vt τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. Et, ἄσει θεῖνε. Et, Βῆ δ' ὁ γέρων. Et, Θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Et, Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε χαίτας. Et, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσι, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et, Τοῖσι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντιβόλησαν, Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο. Præterea autẽ, Καί νύ μιν δεξάμενος Πηλεὺς ἔθρεψεν ἐνδυκέως. Et, Σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. Et, Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα. A

Et vt vniuersaliter dicam, correptiones Ionũ sunt: vt νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας: & ὄφεος & πόλεος: sicut Atticorum productiones: vt, Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. Et, Οὐδέποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. B

Puto quòd & ἰσχία Atticè producitur, & scribitur per ω: ὀχὴ enim dicitur ἔχω & ἰσχία, quòd bene habet corpus & continet.

Secundas personas singulares passiuorum faciũt ex tertia persona singulari per subtractionem τ. Homerus, Γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. Et rursus, — τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Σὴν ἔδεαι κραδίην. C

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per ατος declinatorum, per subtractionem τ dicentes, vt κέρατος, κέραος.

Ε abundat apud eos, & superfluum est: vt Herodotus, ἐπί τε ἐγένετο ταῦτα: pro ἐπί.

In ος desinentes genitiuos neutrorum per εος proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt τείχεος, βέλεος. Et, Ἐκ περὶ δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis vti solet: vt pro πόσα, κόσα: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπόσα, ὁκόσα. non tamẽ in aliis. D

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: vt pro χιτὼν, κιθών: pro ἀκάνθιον, ἀχάνιον: pro βάτραχος, βάθρακος, & similia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἄνθρωπον, ὤνθρωπον: & pro ἄεισον, ὤεισον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in vocatiuis, quẽadmodum & Attici faciunt. Initio Herodotus in vocatiuo sic inquit, ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Et rursus alibi, ὦναξ Ἡρακλεις: pro ὦ ἄναξ. Et Sophocl. Ἀλλ' ὦ ὦναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλαστῇ, μένει Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται. Et Homerus, Αοιδὸς ἀνὴρ ὥεισος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους: pro ὁ ἄεισος. Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur. E

Et ο & α in ω magnum contrahunt: vt βόαξ, βῶξ, piscis genus.

Item α & ο in ω magnum commiscetur: vt τὰ ὅπλα, θὤπλα. Et quoniã ὅπλον aspiratur, vertitur τ in θ: hoc verò Atticũ est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones. F

Ω pro α in diphthongo vtuntur, ὠυτὸς dicentes pro αὐτός: & θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè sic dictũ φωριαμος pro φαριαμος, vt sit ab origine vocabuli quod vestes continet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicũt: & pro ἀγαυγον, ἀγά ἄγιον.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, Ionũ sunt. Homerus, Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν: pro ἀγόρευε. Et Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς: pro πειρῶ. Et innumera alia eiusmodi apud Homerum & Hesiodum inuenimus. G

Acceptiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: vt illud, Τοῖσι δὲ πεπτεμένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Diuisiones in ει desinentium singularium datiuorum, Ionum sunt propriæ: βέλεϊ pro βέλει: ἔγχεϊ pro ἔγχει.

In ω desinentia fœminina accusatiuo in ουν finiũt: vt pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν. H

Ε extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι.

Antea diximus Ionum esse scribere & dicere, ὄφεος & πόλεος. nunc autem dicimus communibus ipsorum genitiuis vti Iones, & præcipuè Homerum: vt Ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. Et Hippocr. ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάρροια ἐπιγινομένη, θανάσιμος. A

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, πετύκοντό τε δαῖτα.

Transpositione literarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίην pro καρδίαν: ἀτραπιτὸς pro ἀταρπιτός.

Duplex σ in ξ vertunt Iones: nam pro δισσὰ, διξά: pro τρισσὰ, τριξὰ dicunt.

Subtrahunt sæpe ι ex dictionibus, vt Ἡροδότου Ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις. B

Sed & subtrahere ex possessiuis ι, Ionum est, vt χρύσεος, χρύσεος. Homerus, Ἑκτόρεον τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

In ες desinẽtes rectos plurales, si ab in ευς rectis fiũt, per ηες proferunt: vt βασιλῆες, ἱππῆες, quoniam & genitiuum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel in ις, per ε, vt ἀληθὴς, rectus singularium & rectus pluraliũ apud nos ἀληθεῖς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθέες: & rursus pro πολεῖς, πολέες: vt illud, Πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἧλοι. C

Dubitauerit autem quispiam, quomodo genitiuos ab in ης rectis, non proferunt per ηος, vt ἡδῆος, ὀξῆος, sicut βασιλῆος & οἰκῆος. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitiui maior vult esse vltima nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur: vt Αἴας rectus αι habet natura longum: Αἴαντος genitiuus longam habet penultimam. sed & Λάχητος natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντος, & χαρίεντος, & λέων λέοντος. nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεὺς & similia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, vt sit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἡδὺς autem non potuerunt vertere genitiuum ἡδέως in η. sic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti, quoniam ἡδὺς breuẽ habet vltimam, & ὀξὺς, & huiusmodi. In σ enim desinẽtia cum ambigua, per abiectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας τὸ μέγα: ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex πηλεία extrahunt ι, & in omni casu hoc faciunt, Herodotus, ἀπὸ θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ Δαρεῖος ἔστεργε μάλιστα ἐς τὸ μάλιστα ἔστεργε. Et rursus, Ἐσχείμηνων τῇ θηλέῃ.

Non expressum ι pronuntiare solent. Homer. Υἱὸς πατρώϊον εἰσαναβᾶσα, & πατρώϊός ἐστιν ἑταῖρος. Et Hesiodus, Χρηΐζειν ἀπεόντος.

Additiones τοῦ ε sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt: vt pro ἑώς, εἵως, κεινὴ pro κενή. & ξεῖνος pro ξένος.

Mutare οι diphthongũ in ει syllabam, Ionum est. Homerus, ἐείκοσι ἑταῖροι, pro ἐείκοσι. Et ἐρυθρήμασι ἵπποι, pro ἐρυθρήμασι.

Immutationes η in α breue, Ionum sunt: vt μεμαχυῖα pro μεμηκυῖα. & λελασμένος pro λεληθμένος. & ἄλασος pro ἄλησος. Siquis autem dicat, Quomodo aliàs α in η vertunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη, pro πτοίαν, πτοίην: aliàs η in α? scito quòd α in η vertunt quum est α longum: α autem in η non generaliter, sed quum est α breue. Immutationes autem breuis α in η, posteriorũ Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, λείβειν, εἴβειν: pro γαῖα, αἶα: pro δηνὸς, εἰνός.

Semper ὦν syllabam abũdantem ponunt inter præpositiones, vt, ἐξ ὧν εἷλον, & ἀπ' ὧν ἔδοντο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ὁρτή.

Composita verba dissoluunt, & interponunt nomina: vt λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδώς. Et Κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα, pro κατέκτεινε.

Inuertere dictiones, Ionum est proprium: ὄρνιθες ὥς: Et, ᾧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα.

Hyperbata Ionum sunt: vt, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses in ως desinentiũ aduerbiorũ quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus singularis in ης termi-

natur, & in α habet genitiuum singularem, Ionum proprium, vt λᾶος: λαοῦ: genitiuus pluralis λαῶν: & mutatione ι in ε, λαῶν. Sic ἀλγέος, ἀλγεῦς, genitiuus pluralis ἀλγέων: & mutatione ι in ε, ἀλγέων, & id genus alia. Hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt no ... dicentes & ἀπεξιώς & ἀσεβέως. Tamen ... ἰσους, & δίκαιοι δίκαιος, & θαυμασῶν θαυμασῶς, non item. horum enim genitiui non in ως desinunt, vt sint diuisi & in nominibus & aduerbiis.

Dores, vt dictum est) producto vtuntur α, vertentes η in ... vt pro ἥλιος, ἀλιος: pro νῆσος, νᾶσος: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto vtuntur εο.

Et vt in vniuersum dicam, & Prosthesi & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa vtuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, vt pro ἕνεκα, εἵνεκα: & Γλιον ... pro ἴαν. Sic pro μοῦνος, μοῦνος: pro ὅλος, οὖλος. Hæc autem ego Prostheses nō dico, sed Parentheses: vt & illa, pro ἱατης, εἰατης: pro πνέοντες, πνείοντες. vt Homerus, Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Et, Ἠμὶν δ᾽ εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

C Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: vt pro περὶ, ἀσαφής: pro πᾶς, ἅπας, pro ἐλπίδες, ἐλπίδες: estque hoc Atticū etiam. Siue igitur sit Prosthesis siue sit Parenthesis, Ionum est. Sed & quæ sunt contraria his. Est autem contraria (vt dictum est) Prosthesis Aphæresi, & Parenthesis Ellipsi.

D Est verò Aphæresis, in principio sublatio: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος, pro ἐκεῖσε, κεῖσε: pro ἐχθὲς, χθές: pro ἐμὲ, μέ: pro ἑορτή, ὁρτή.

Ellipsis autem abiectio est vocalis de medio, non facientis syllabam, vt ἀμύξαι, pro ἀμύξαι: & ἑταρος pro ἑταῖρος. Est autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionū sunt, Prosthesis inquam & Ellipsis, & Parenthesis & Aphæresis, itémque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

E Est autem Syncope, defectus vnius syllabæ in medio dictionis: vt pro οἴμημα, οἶμα: pro κακόμορος, κάμμορος: pro ἐξαίρετης, ἴξαιρης: pro ἀνδρόσαντης, ἄρσαντης.

Parectasis, abundantia est vnius syllabæ in medio: vt pro ἀδελφὸς, ἀδελφειός: pro κενός, κεινός: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando syncope etiā duarum syllabarum, vt pro Δευκαλιωνίδης, Δευκαλίδης. Hac syncope vtuntur & Æoles. vtuntur & Diæresibus: vt Ηὐδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφειοῦ ὡς ἐπονεῖτο. Diæresis autē Synalœphæ contraria.

F Est autem Synalœphe, duarum vocalium diuisarum in vnam syllabam vnio, vt pro τὸ ὄνομα, τοὔνομα: & est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (vt diximus) propria est Ionum, vt pro λάχωσι, λελάχωσι: & καμών, pro καμών: & πηλών, pro πηλόν. Sed & sublatio, ipsorum est, vt pro βέβλημένος, βλήμενος. Est autem Anadiplosis contraria Arsis.

Rursus, Systole quidem Ionum est: vt Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. pro ξηρόν. & νέας ἀμφιελίσσας pro νῆας. correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breues in longas vertit, vt ... pro ...

G Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus, abundantia syllabæ in fine: vt pro ..., ... pro ..., ... : pro μούσαις μούσῃσιν.

Huic autem contraria est Apocope. est verò hæc Dorum: vt pro ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Homerus, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, vt pro λιγὺ μετα, λιγύμελα.

H Ecthlipsis autem Dorum ... est, vt pro σκῆπτρον, σκᾶπτρον.

Rursus διπλασιάζειν (id est duplicare) siue διπλασιασμὸς (id est duplicatio) Ionum est: qui est contrarius Parallipsi. Est autem Diplasiasmus, quum aliqua consonantium eadem consonans additur, vt pro ... ἔπι, vt, ... Sic pro ... Homerus, Τόσσαι ... Ἀτρείδαι.

A Parellipsis est quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex ει diphthongo ι: vt pro μείζων, μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Ellipsis (vt prædixi) est abiectio vocalis de medio: quale est pro ἀμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἐπεί, ἐπεὰν dicunt. Herodotus, ἐπεὰν ἐκ βῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro ἐνταῦθα, ἐνθαῦτα dicunt permutatim. Herodotus, ἐνθαῦτα ὁ τρόχιλος ἐσδύνων.

Ζωὴν vocant & τὴν ζῶσαν γυναῖκα, (id est Viuentem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγεθος, μέγαθος. Herodotus in secundo histor. πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον, μέγαθος ὅσον κρίξ.

E & ο in ευ diphthongū miscentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτον ὀρόων πίνε τε καὶ τέρπευ. ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. Et πλεῦνας pro πλέονας. Sic, Μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενελάῳ.

Pro σφίσιν σφὶν dicunt. Homerus, Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.

Μὲν copulatiuam coniunctionem pro μὴν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὴ μὲν ἔχειν ...

Pro ἕως οὗ, ἐς ὃ dicunt. Herodotus, Ἐς ὃ ἐξῆλθον.

Pro Πάλιν dicunt semper αὖτις, & non αὖθις.

Ex ἐπιτήδειος ι eximunt, & ἐπιτήδεος dicunt. Herodotus, ἵνα πυνθάνοιτο τὰ ἡδιστά τε καὶ ἐπιτηδεότατα.

Contractio ι & ε in ι longum, Ionum est, pro ἱερὸς, ἱρὸς, pro ἱέραξ, ἵραξ.

Et mutatio α in η, vt ἴρηξ, per eandem fit dialectum. Hesiodus, Ὧδ᾽ ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄφιες, ὄφις, Ionicum est.

Pro τέμνειν τάμνειν dicunt. Herodotus in secundo, τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διαταμνειν. Et Hippocrates, φλέβα τάμνειν.

Ex ἀνέῳγε auferunt γ, & pro eo interponentes ι, ἀνοίκω dicunt. Herodotus millies hoc vtitur.

Pro ἐκπλεύσας, ἐκπλώσας dicūt. Herodotus, Κατὰ λόγον ἐκπλώσαντες.

Σφεῖς σφᾶς & σφῶν diuidunt, & sic proferunt, σφέες & σφέας & σφέων. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νοῦ & ῥοῦ & χοῦ diuidunt, νόον & ῥόον & χόα dicentes. Homerus, Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodotus, Οἳ οὐκ ἔστι νόον τρέποιεν.

Participio εἰπὼν non vtuntur, sed εἴπας, vt τύψας.

Εἰρώτα per diphthongum scribunt, idque ideo, vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐρώτα: deinde interpositione ι, fit εἰρώτα. Sic & ἐπανείρετο apud eos per ει diphthōgum scriptum. Vel à themate assumit ει diphthongū. Est enim ἐρωτῶ & ἐρῶ, & fit interponendo ι, εἰρωτῶ & εἴρω. Et passiuum ἔρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt α: vt pro τέτυπται, τετύφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per σ, tunc Ionicæ habet ante αται characteristicam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδε dicitur. Si verò à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, vt πεποίηται, πεποίεαται.

Item constituunt Iones in δου desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηληϊάδου & Λαερτιάδου. debebat enim esse genitiuus Πηλείδου & Λαερτίδου.

Quoniam in δης patronymica vna syllaba superant gen. primitiui, vt Πηλέος & Πηλείδης, Πριάμου Πριαμίδης: sic & Λαέρτου, Λαερτίδης dicebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, & sic proferūt, Λαερτιάδης dicentes, & πηλείάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης.

Vtuntur autem & Metathesibus. Est autem Meta-

thesis,quum vel prima litera fit secunda suæ propriæ A syllabæ,vt pro ἀτραπιτὸς,ἀταρπιτός: (ex τρέπεσθαι enim iam & α priuatiua particula facta est hæc vox ἀτραπιτὸς,& significat τὴν ἀθεῖαν ὁδὸν, id est Rectam viam. inde facta est metathesis[id est transpositio]primæ literæ,& dicitur ἀταρπιτός)aut secunda,fit prima,vt κραδία pro καρδία:pro καρτερός,κρατερός:pro τέταρτον, τέτρατον.Homerus,Τέτρατον ἦμαρ ἔην,καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi:nam Metathesis,in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore,vt ὀθνεῖος.nam à νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin,ὀθνεῖος:& rursus γόνυ,γόνυος,& δόρυ, δόρυος:sed per Hyperthesin,γουνὸς & δουρός.Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem,& permansit vsque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias,& in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos,pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: vnde & sanata vulnera,οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος,Μῦθος:pro Μαντεύεσθαι,Ἀνελεῖν.Et loca in C quibus versantur,Ἤθη.Et pro ἐπιμελῶς,Ἀνακῶς:pro ξενίην ἐδωρήσατο,ξενίην συνεθήκατο:& pro ἀπατηλῶς,vel ἐπιμελῶς,Ἐπιστρεφέως:pro ἠκούσης, ἐχούσης : pro θυμωθεὶς, & παραχθεὶς,Σπερχθείς:pro ἔποικος,Ἐφέσιος:pro δυσφορῶν,Ἠμεκτέων:pro ἕτεροι,Μετεξέτεροι:& pro ἡσυχάζων, Ἐλινύων. Item Δεῖπνα dicunt τὰ κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν λ ἀνδρῶν.

Pro διανοηθέντα,Ἐννώσαντα:pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν, Ἀνέγνωσε:pro βαφὰς,Φάρμακα:pro ἀναλώματα,Τέλη:pro λαύρας,dicunt Ῥύμας,id est τὰς ἀμφόδους.Σαγάρεις autem πελέκεις,vel τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα.& φαρέτρας vocant Ἄρδεις. D

Φάλαρα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα:Ψῆνας,bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est & rectum.Συμψήσας pro συντρίψας. Αἱμασιαὶ autem vocant τὸ ἐκ χαλίκων οἰκοδεμημένων ἄνευ πηλοῦ τειχίον.Dicunt præterea Φάρσος pro κλάσμα:Τρύφος pro ἀκρωτήριον.Et Ταρσοὺς καλάμων vocant τὴν περασιὰν οὗ ξηραίνουσι τὴν πλίνθον. Ἔμβολον appellant rostrum nauis. Ἐναγίζειν verò dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν,ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut sacrificare mortuis.Et Πρόχυσιν,libationem. E

Ἔπιπλα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. Λεύκην verò morbum quendam circa totum corpus. Κνυζήματα,τὰ γραῶν ἀποφθέγματα : Γεωπείνας, τοὺς γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους.

Pro ἱκανώσαι,ἀπῶσαι dicũt, vt Herodot.in secundo. Ἐπεικέστατον dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον.

Pro ἀποδεχόμενοι,κάπτοντες dicunt: Κορώνην verò inflexum quoddam lignum appellant : & ἀμάρην,ἀπόπατον.

Pro ὀπλώματα dicunt πανώματα:& Βάρεις pro ναῦς. F

Ὄσιριν vocant Dionysum. Ἀφιδέας pro ἀλύσεις aut pro ψέλλια secundum quosdam.

Συρμαΐζειν dicunt τὸ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λῖνον, cantilenæ nomen,vel lyræ chordam.

Θυσανοὺς dicunt pro κροσσούς. Et Ἀποφορὰν appellant τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἤλυσιν vocant τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

Συρνέη apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐνηβητήρια sunt ἀγωνιστήρια. G

Τειφάσιοι pro τριπλάσιοι,τρίφωνοι.

Ἀπεματαΐσε pro ἐμώρανε.

Ἀποτιμοτέρους verò dicunt pro ἀτιμοτέρους.

Pro φανερὸν,Ἐπαΐστον: pro σώφρονα,Φρενήρη dicunt. Accipiunt autem hoc & in contrario.

Καταπροΐξασθαι dicunt pro προῖκα ποιῆσαι [gratis seu impunè facere.] Et pro καταφανῆ,Ἐπίλαμπον.

Λάξιν verò,partitionem vel sortem.

Pro καταπεπονημένον,dicunt τετρυχωμένον.

Pro πολεμεῖν dicũt Ἀντιάζειν: & pro αἰδοῖα,Μέζεα.Hesiod.αὐχμηρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. H

Pro καταπαιχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt Διαβεβλημένος. Herodotus, ὦ βασιλεῦ, διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας,vt, ὅς ἐμὲ σοὶ κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑωυτοῦ θυγατέρα.

Pro ὁπλῖται dicitur Ἐνάρεες ab illis.

Διασφάγες illis sunt αἱ διεστῶσαι πέτραι.

Γνωσιμαχεῖν significat illis,Cognoscere suam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Ὑβρίζειν,pro σκιρτᾶν,ab illis ponitur.

Οἰσύπη,ipsis est sordidarum ouium lana , & excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωστὶ κινῆσαί τι.

Φερέγγυος pro βεβαιωτής.

Ἔφεδρος pro ἐπίκληρος.

Ἀπηλαστεύειν,pro διώκειν.

Τετραπτερυλλίδες,apud Iones dicũtur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas,duas extrà maiores:minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἱκνεομένως,pro οὐ προσηκόντως siue οὐ καθηκόντως.

Ἀπεπλίξατο,pro ἀπέφυγε.πλὶξ enim βῆμα,ex quo πλίγματα,πηδήματα.vnde & pro περιβάδην,Ἀμφιπλὶξ, apud Sophoclem in Triptolemo.& Homerus,Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Et ψῶσαι,pro θάλπουσαι:est autem apud eos Ψῶ, rustica compellatio.

Κόλλιξ autem species est panis rotundi, ex quo & apud nos κολλίκια.

Σχοίνων συμβολεῖς dicuntur ab ipsis ψιαθοπλόκοι.

Ἰθαγενεῖς sunt οἱ γνήσιοι παῖδες,id est Legitimi liberi.

Πρόξενοι, sunt præfecti ciuitatum, & curatores, & qui hospitio suscipiunt.

Σπαργᾷ pro ὀρέγεται,& ἐπιθυμεῖ.

Κορδίνημα verò pro καρηβαρεῖν. sed scribitur & Σκορδίνημα.

Ἴξις ab iis appellatur ἡ εὐθυωρία.

Ῥοικὸν verò τὸ ἔξω νεῦον ἢ στραβόν, quod & ῥοιβὸν dicitur.

Pro σαπρὸς (id est Marcidum)dicunt σαπρόν.

Pro ἐπιπάσσω, Πλησύνω dicunt.

Pro πρόσφατα dicunt Ποταίνια.

Βλακὸν,pro τρυφερόν.

Μαριλινοὺς vocant τοὺς φρυγανώδεις ἄνθρακας. Potius autem Μαριλὴ vocatur ἡ θερμὴ σποδιά.

Μελεδανθέων pro μεριμνῶν siue θεραπειῶν.μελεδαίνειν enim dicitur μεριμνᾶν.

Μισύλλην vocant τὸν κοῖλον ἄρτον. i.Panem concauum.

Μυδῶσα dicunt pro ἐκρέουσα.

Pro δημόσιον,Ἐπιδήμιον.

Pro ἐκθλίβειν,Βλιμάζειν.

Et pro ἐστέναξεν,Ἔμυξε.

Ἐλατήρια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας θεραπεύοντα.

Pro ἐνέδησεν dicunt Ἐνεκρίκωσε.

Ἐδικρώθη dicunt pro In duo diuisum est.

Et pro εὐθύτης Εὐθυωρία dicunt.

Pro ἐτυλώθη,dicũt Ἐμωλώθη.& Ἐχρίμπτει,pro ἐμπηδᾷ.

Pro ἐκτόπως & παραδόξως dicunt ἐκτοπίως.

Pro ἀφορώτερον, dicunt Ἐπισχώτερον. Pro μύλωνα, ζώπιον. Pro ὡμοιωμένων,Ἠδελφισμένων dicunt. Pro πυρετὸν,Θερμωλήν. Pro καταδύσεις dicunt Θαλάμους.Et Θειάσειν pro τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι:id est μαίνεσθαι.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt,quũ τῷ ρ infertur τ,vel κ,vel δ. vt βρυτὴρ,pro ῥυτὴρ,& βράκος pro ῥάκος,& βρόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in αι diuidunt Æoles, & per αων proferunt,vt νύμφαι,νυμφάων, & παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio,Æolum sunt,vt ὦρσεν pro ὥρμησεν,& ὦλλος pro ὁ ἄλλος,item τὦλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Æoles Κοῖον dicunt.

Τεθνεὼς & Τεθνηῦα,pro τεθνηκὼς & τεθνηκυῖα.

Additiones θα syllabæ,Æolum sunt,vt ἔπηθα.

In αις vnius syllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς, Παῖς,pro δαῖς,Δάϊς.

Ω pro ου vtuntur,Μῶσαι,pro μοῦσαι,& Λείπωσα dicentes pro λείπουσα.

Υ pro ο vtuntur:pro ὄνομα,Ὄνυμα & pro ὅμοιον,Ὕμοιον, dicentes. Interdũ autẽ & ε pro ο. nam πρός σε,illi πρές σε dicunt. Et pro ο paruo,ω magno: vt pro ὅστε ὥστε.

H pro ει diphthongo vtuntur. ἐλθῆν enim dicunt, & A & λαϐῆν, & ἰδῆν, per η, pro ἐλθεῖν, & λαϐεῖν, & ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferũtur, per solum ι proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἱμείρων, ἱμέῤῥων: pro ὠτειλάς, ὠτιλλάς: pro εἵματα, ἔμματα: pro ὑμεῖς, ὔμμες.

Geminant & σ, & π, & τ: vt τοσσοῦτον, ὅππη, ὅππως, ὅττι.

Pro ὀσμὴν, ὀδμὴν, dicunt: pro ἱερὸν, ἱρόν.

Genitiuos in nominatiuos trãsferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τοῦ ματύρου: sic ὁ φύλακος, τοῦ φυλάκου.

Π pro μ vtuntur: ὄππατα, pro ὄμματα, dicentes: & πετ' ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ. B

Vocatiuos in ων desinentium singularium corripiunt: vt pro χελιδὼν, χελιδὸν: pro ἀηδὼν, ἀηδὸν: pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκάος scribentes, & pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τὸ εἷμα scriptum per ει diphthongum, ἔμμα dicunt.

Pro ὀδύνην, ἐδύνην: & pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μίλητος per η scriptum, per α proferunt, μίλατος dicentes. C

Errantes autem per quandam pronuntiationem, dicunt σδυγὸν pro ζυγὸν: pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλλιον, σπέλλιον: & pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θόας, Θόαις dicunt: & pro μέλας μέλαις: pro τάλας, τάλαις. At pro Αἴας, Αἴαις non dicunt, propter concursum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, vt in Θόας, & reliquis? D Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, simul & breuiorum syllabis. pro Πηλεὺς, Παλεὺς dicentes: & pro φθείρω, φθέῤῥω: nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, maius est αι diphthongo habente ι quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Itidem sæpe in α faciunt rectos: Ἀρχύτα enim dicũt. E pro Ἀρχύτης: sic Πυθαγόρα pro Πυθαγόρας. Item γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστωρ, apud Homerum.

Optatiui primi indefinitiui actiui per εια proferũt: vt pro τύψαιμι, τύψεια: pro ποιήσαιμι, ποιήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli vtuntur: secunda verò & tertia, Athenienses, τύψειας, τύψειε. Et τύψειαν tertia persona pluralis.

Horum sunt & diæreses: nam pro Ἀργεῖοι, Ἀργέϊοι dicunt. & contractiones: nam pro βασιλέϊ, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι: vt quum pro ὄνειρος, dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus datiuis non subscribunt ι, vt τῷ Ὁμήρῳ & τῷ σοφῷ.

Ἄρεος per ο flectunt.

Extractiones ι non solùm Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum. nam pro ἑταίρων, ἑτάρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ἔννεπε, & τὸ ἔννη, & his similia.

Pro Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ, hi Τρώεσσι, καὶ γυναίκεσσι scribũt, & his similia.

In ου desinentes genitiuos per ω proferunt: Αἰακίδαο enim Ionicè, Αἰακίδεω verò Atticè, Αἰακίδευ autem Æoles scribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare consueuerunt in secunda & tertia persona: vt pro βοᾷς, βοαῖς, pro γελᾷ, γελάϊ.

Pro ξ proferunt κς: vt pro ξένος, κσένος. Et πς, pro ψ, vt pro Πέλοψ, Πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiã Doribus. Ac vertunt η in ε quidem, vt quum pro Ἄρης dicunt Ἄρες: in α autem, vt quum pro Ἑκάϐην, Ἑκάϐαν: pro πύλην, πύλαν: pro νόημα, νόαμα: pro ἠώς, ἀώς: pro ἀπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι, dicunt.

Pro θ proferunt φ, vt φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro duobus ππ, duo σσ, vt pro ἐμπίσσειν, ἐμπίπτειν. B

Pro σ, τ: vt pro σὺ, τύ: pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro τ, π, vt pro στολὴν, σπολήν: pro σταλεὶς, σπαλείς.

Pro ω magno ο paruum: vt pro ὥρα, ὄρα: pro ὠτειλὴ, ὀτειλή.

Vtuntur syncope & in compositis vocabulis, geminãtes mutas, vt κάππεσεν pro κατέπεσεν: & καδδὲ pro κατὰ δέ. & κάϐϐαλεν, pro κατέϐαλεν.

Grauitonè pronuntiant non solùm nomina, sed & articulos quum nominum locum habẽt: vt pro ὁ σὸς, ὅσος: pro ἡ σὴ, ἥση: pro τὸ σὸν, τόσον. C

Eodem autem modo & disyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipsi grauitonè pronuntiant, vt σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς: βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, & similia.

Vocatiuum nominum in ης, qui est in ες, absque ς proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατε: Ἀριστόφανες, Ἀριστόφανε: pro Δημόσθενες, Δημόσθενε. Et à genitiuis casibus σ auferunt, dicentes, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου. D

Pro accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accusatiuum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes: vt τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in ειν desinentia, ipsi per ην efferunt penultimam acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Quæ autem apud nos desinunt in ᾶν, ipsi in αῖς mutant: vt pro γελᾶν, γελαῖς: pro πεινᾶν, πειναῖς.

In οῦν desinentia infinitiua ipsi per οις efferunt: vt E pro ὑψοῦν, ὑψοῖς: pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς: pro χρυσοῦν, χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt: vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuũt penultimã, vt pro εἰρηκώς, εἰρήκων: pro γεγονηκὼς, γεγονήκων. seruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: & pro γέλως, γέλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes, & pro ἐμοὶ, ἐμοῦ.

Pro σὺ dicunt τὺ, sicut Dores: & pro ἡμῖν ἄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες.

Pro ἐνθάδε, τῆδε: pro ἄλλοτε, ἑτέρωσε dicunt.

Pro χείρονα, χέῤῥονα: pro ἱμάτια, ἔμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἴνημι.

Pro μία, ἴα.

Pro ψῆφος, ψάφαξ.

Pro ἐρωτᾶται, ἐσόρηται.

In medio duarum vocalium interponunt υ: ἀὴρ enim αὐὴρ dicunt: & pro ἕως, δεύως. Quum verò consonãs est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem & alia quispiam accuratè indagãs, inueniet quæ ab his sunt diuersa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA

De dialectis, & Homerico earum vſu.

VARIA dictione vſus [Homerus] ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poematis interſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium ἐλλείψει (quæ perquam familiaris eſt breuitati ſtudentibus) vſus eſt, pro δῶμα dicens δῶ, vt hîc, — αἶψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται. & pro ὄπι, ὄ: vt, ὄμοι αἰετὸς ἔκτανε χλόας. & pro ὀπίσω, ἄψ, ο quidem in α, π verò & σ in cognatam ipſis literã, nimirum ψ, mutando. Deniq; pro ἄλλοτι, ἄλλο, vt, Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, & huiuſmodi. Ad eundem modum & medias ſyllabas concidendo, dicit ὄτριχας pro ὁμότριχας, & οἰέτεας pro ὁμοέτεις, & ὀπάτριον pro ὁμοπάτριον: item τρεῖν pro τρέμειν, & τίω pro τιμῶ. Eorundẽ Dorienſium eſt & literas transponere, vt quum pro κράτιστοι, κάρτιστοι dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compoſitis vtitur, καδδραθέτην dicens pro κατεδραθέτην, & ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti perſonas apud alios in ει dipthongum deſinentes, Æoles per η efferunt, vt ἐφίλη, ἐνόη, pro ἐφίλει, ἐνόει: quem morem ſequutus Homerus ait, δίδη μόχθοισι λύγροισι, pro ἔδει, quod eſt ἐδέσμει, ligabat. Et,

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων δίη μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Eorum eſt & cõmutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμή, & ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonaſmo in quibuſdã vocibus vtuntur, vt quum pro ἔκηλος, εὔκηλος, & pro ἀτὰρ, αὐτὰρ dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ θα ſyllabam adiicere, pro ἔφης, ἔφησθα, & pro εἴρης, εἴρησθα dicendo. Porro conſonantium duplicationem alii Dorienſibus alii Æolibus tribuunt. quale eſt illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. &, ὀππότερος τάδε ἔργα.

Ionum autem proprietatem obſeruat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus vtitur. veluti quũ βῆ dicit pro ἔβη, & δῶκεν pro ἔδωκεν: ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quib⁹ & præſens: & auferre ε in voce ἴρεις & ἴρηξ. Præterea quum tertiis ſubiunctiui modi perſonis σι addit, vt quum pro ἔλθῃ ἔλθῃσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit. necnõ datiuis eandem adiicit, θύρῃσι & ὕλῃσι dicens. Adhæc dum τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, & νοῦσον pro νόσον, & κεινὸν pro κενὸν, & μεῖλαν pro μέλαν effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat, vt Ἥρη, Ἀθηνῆ, pro Ἥρα, Ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam vt econtra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant. Inſuper & circunflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρενῶν φρενέων, & pro νοῶν dicentes νοέων. Eodem modo & genitiuos in οῦς deſinentes proferunt, vt Διομήδεος, Σαπφόος, pro Διομήδους, Σαπφοῦς: & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων, Περσέων: denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η deſinentes, vt στήθεα, μέλεα.

idémque de eiuſdem numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium eſt, vt πεφράφαται & ſimilia dicant.

Maximè verò Attica dialecto vſus eſt, quippe quæ ſit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vſurpant, ita & ipſe Πηνέλεως & χρέως dicit. Eſt autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam ſyllabam efficere, vt pro τὸ ἔπος τοὖπος, pro τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. quibus hoc [Homeri] eſt ſimile, Τρῶες δ' ἐπεύκυψαν ἀολλέες: & πεδία λωπεῦντα, pro λωπεύοντα. Atticũ quoque eſt ex huiuſmodi optatiuis η tollere, δοκοίης, δοκοῖς, τιμώης, τιμῷς, ſecundum quem Atticiſmum dictum eſt, — ἄλλοι δ' ἐκκριθεῖτε τάχιστα. Atticum eſt etiam hoc, Οἱ πλέονες, κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους: quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere ſolemus. Solent quoque huiuſmodi accuſatiuos non per διαίρεσιν efferre, βοῦς, ἰχθῦς, vt in hoc, βοῦς περιπεμνομένους: &, ἰχθῦς ὄρνιθάς τε. Et illud Atticè dictum eſt, οὐδέ τί μιν δινεῖ ῥήγνυσι ῥέοντες, vt ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λύεται λῦται, pro οἴομαι οἶμαι. ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem eſt dicere ἑώρων & ἐωνησάμην, ex abundanti addentium ε, vnde etiam eſt ἐῳνοχόει. Elidunt etiam ι, quum pro ἠϊόνες ἠόνες, & pro Νηρηΐδες Νηρῇδες dicunt. Sic verò & illud habet, σφῷ δὲ μάλ' ἠθέλετον. Denique in datiuis in ι purum deſinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his κέρᾳ, γέρᾳ, σέλᾳ. Eſt & hoc Atticum, vbi dicitur ἔστων & ἐπέσθων, pro ἔστωσαν & ἐπέσθωσαν. Eiuſdem conſuetudinis eſt quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum vſurpant: qua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adiectiua maſculina coniungunt, vt τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε: quod & Platoni familiare eſt, ἄγοντε καὶ φέροντε, & ἡ σοφὸς γυνή, & ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ: & Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν: & κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porro quum dialecti multam quoque in conſtructionibus proprietatẽ habeant, quando poeta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam conſuetudinem refert: & quãdo ait, δέξατό οἱ σκῆπτρον, & — θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ Δέκτο δέπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquã peregrinis, vt ſunt prædictæ, aliquãdo verò priſcis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & aſſuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπίς, manifeſtum eſt. Sed eſt hoc admiratione dignũ, vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXcerpta De tropis, & Homerico eorum vſu.

CAETERVM quoniã ornata oratio à cõmuni cõſuetudine diſcedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucũdior fit: & verborũ quidẽ immutatio, tropus, ſentẽtiarum autem, ſchema vocatur, & horum ſpecies in arte dicendi perſcriptæ ſunt: videamus num horũ aliquid ab Homero prætermiſſum ſit, núm ve aliud quiddam à poſteris inuentũ ſit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodũ illi familiaris eſt. Nouerat enim priſcam nominum originẽ, ꝙ hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab euẽtu appellaſſent, & inarticulatas voces in ſcripta retuliſſent, vt quũ dicerent φυσᾶν, & σφίζειν, & βροντᾶν, & quæ iſtis ſũt ſimilia. Vnde & ipſe quædã nomina prius non extantia ita finxit vt conformia eſſent rebus per ipſa ſignificatis: cuiuſmodi ſunt hæc, δοῦπος, ἄραβος, βόμβος, & ῥόχθει, ἀνέβραχε, & σίζε, aliáq; iſtiuſmodi, quib⁹ nemo ſignificantiora inuenerit. Et rurſus vbi alias voces ad alias res pertinẽtes aliis tribuit, vt quũ dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, [.i. malũ incendiũ ferens] efficaciã in conflagrando ſignificans: & quũ πυρετὸν dicit pro πῦρ, [i. ignẽ pro febre.] Quibus & hoc affine eſt, χαλκοτύπους ὠτειλάς. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας. Denique (vt ſũmatim omnia cõplectar) multa verborũ nouitate multa cũ licẽtia vſus eſt, alia quidẽ præter cõſuetudinẽ immutãs, alia verò eã ob cauſam inſigniora reddẽs, vt orationi decus & magnificentiam adderet. Præterea epithetorum copia illi eſt, quæ propriè & ſuo loco ſubiectis accõmodata, vim propriis nominibus æquipollẽte habent, vt quũ ſingulis diis ſingulas appellationes attribuit, Iouem μητιέτην & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocans. Iam abſo-

luta ὀνοματοποιΐα, alios quoque tropos videamus. A

Κατάχρησις quidem (quæ vsum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, trãsfert) apud poetam est, vbi ait σειρὴν χρυσείην. [id est catenam auream] σειρὰ nãque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αἰγείην κυνέην. siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomẽ sortita est quòd rem à propria significatione in aliam, cum conuenien- B tia vtriusque rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est. vt illud,

Ἧκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. id est,
Cõtulit huc fracto se magni vertice mõtis. &,
Νῆσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, id est,
Insula, quam pontus circunluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulã habet. Porro affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non solùm C speciosiorem, verumetiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, vt Φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρώροιο, [id est, Cæruleæ nauis sic est auriga loquutus] pro ναύτης, nauta. & Βῆ δὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, [id est, Iuit ad Atridem pastorem tot populorum] pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, [id est, sub extremum Idæ pedem] pro τὴν ὑπώρειαν, radices. Et οὖθαρ ἀρούρης, [vber agri] pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ econtra D ab inanimatis ad animata, veluti σιδήρειον νύ τοι ἦτορ, (id est, ferreũ certè tibi pectus] pro σκληρὸν, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata, vt σπέρμα πυρὸς σώζων, [id est semen ignis seruans] pro γόνιμον ἀρχὴν.

Porro sicuti nominum, ita & verborum translationes apud eum sunt. quale est, Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, (i. Littora nanque boant, feriente salo atque procellis) pro ἠχοῦσιν, sonant.

Alius deinde tropus (quæ μετάληψις vocatur) fit quando per cognominationẽ res diuersa significatur. vt, Ἔνθεν E δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι. insulas. n. quæ propriè appellãtur ὀξεῖαι, significare vult. siquidẽ θοὸν & ὀξὺ idẽ declarant. Ὀξὺ autẽ non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cuius forma tendit in tenuitatẽ. Istiusmodi & hoc est, ἐγὼ δὲ θύωσα παρασάς.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam eiusdem generis intelligitur. éstque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας. [id est, ad murum bene structũ boues torridos] F boum nanque appellatione corium ex quo scuta fieri solẽt, innuere vult. Aut ex parte totum, vt Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω. [id est, Huiusmodi autem caput desidero] nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro Pulchra, λευκώλενος dicit, [id est, Candidis vlnis prædita] & pro Bene armati, ἐϋκνήμιδες. [id est Bene ocreati] Aut ab vno multa, vt quando ita de solo Vlysse dicit, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. [id est Postquam Troiæ sacrum oppidum deuastauit] neque enim ille solus, sed vnà cum aliis Græcis Troiam euer- G tit. Econtra ex multis vnum, vt στήθεά θ' ἱμερόεντα, pro στῆθος. Præterea ex specie genus, vt μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών. marmor nanque saxi species est. Aut econtra, ex genere speciem intelligimus, vt Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. siquidem nõ quasuis ὄρνιθας, [id est aues] sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adiunctis, effectum rei, vt Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. [Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo] arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ. [id est, Sedentes dealbabant aquam] Et οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν. [id est, Tota die iugum mouebant] ex accidenti nanque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebãt, intelligi debet. Insuper ex præcedẽti consequens, vt λῦσε παρθενικὴν ζώνην. [id est, Virgineam soluit zonam] ex eo nanque sequitur quòd vitiauerit. Et contrà, ex consequenti præcedens. vt quãdo pro φονεύειν, [.i. occidere] ἐναρίζειν dicit. i. spoliare.

Est autẽ & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulũ quod de re alia positum est, aliud quiddam secũdum relationem significat. quale est apud eundem,

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι, id est,
Ast iuuenes terræ Cererem concredere pergũt.

Triticeum nanque fructum designat, quem sic à nomine Δήμητρος [id est, Cereris] inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.
Id est,
Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, [id est Vulcani] nomine ignẽ declarat. Porro affine iam dictis & hoc est, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται. [i. qui meam chœnicem attigerit] ea nanque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus ἀντονομασία vocatur, & fit quum epithetum aut consignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt,

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε. Id est,
Æacides Atriden rursus voce petulca
Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rursus, Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος.

Id est,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara.

Et alibi, Φοῖβος ἀκερσεκόμης. [i. Phœbus intonsus] Illic enim Mineruã, hîc verò Apollinem denotat.

Est & ἀντίφρασις, dictio quæ contrarium quàm præ se fert, significat. vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. Id est,
Hos vbi conspexit, nõ est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nẽpe quòd his conspectis indoluerit.

Est & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. vt,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός. Id est,
Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim inquit κατεβαίνομεν, equi magnitudinẽ declarat. Simile autem illud est, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. [i. Totus enim gladius sanguine incaluit] Per hoc enim maiorem emphasin ostendit, quòd ait ensem adeo sanguine tinctũ fuisse vt incaluerit. Atque huiusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMErico earum vsu, ex eodem Plutarcho.

VIDEAMVS autẽ nunc & eas constructionis mutationes quæ σχήματα [hoc est figuræ] appellantur, ipse quoq; Homerus primus inuenerit. Porro schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu vtilitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi nanque varietas orationem nõ solùm venustiorem, sed etiam stylum grauiorem efficit. Vtilis autem est, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem πλεονασμῷ nonnunquam metri causa vtitur. vt in hoc,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. id est,
Auri autem appendens Vlysses decẽ tota talẽta.

Vox enim πάντα, nihil ad sensum faciens, adiicitur. Est etiam quando ornatus causa fit. vt,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id est,
Certè omnino mortuus est Menœtii strenuus filius.

Vox nanque μάλα Attica consuetudine abūdat. A

Nōnunquā verò pluribus vocib⁹ significatū refert. quæ figura περίφρασις appellatur, vt quū dicit υἷας Ἀχαιῶν, pro Ἀχαιούς, [filios Græcorum pro Græcos] & βίην Ἡρακληείην, pro Ἡρακλέα, [vim Herculeā, pro Herculē.] alia verò per mutationem figuratè dicit, dum consuetam structurā inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατὸν vocatur. vt in hoc,

Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς,

pro eo quod est, λέων ταῦρον κατεδηδώς. ac dictionē quidem sic transponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totā orationem: vt in hoc, B

— Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo nanque orationis est, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Eiusdem speciei figura est quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur: quæ etsi quis eximat, tamen cō structioni nihil decedit. vt est illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε. C

id est,

Iuro per hoc sceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet, postquā trūco illud ademptū.
Nam librum illius ferrum circumvndique rasit.

& cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert, D

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. id est,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelasga.

Est autem apud eum & παλιλλογία, hoc est, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetūtur: quæ figura etiā ἀναδίπλωσις appellatur. quale est,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Id est,
Hunc aduersus eo, quanuis sit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interseruntur alia quædam, & eadem rursus repetuntur: vt in hoc, E

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. Id est,
Ille quidē Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solùm dicētis affectum declarat, sed etiam auditorem mouet.

Eiusdem generis est & ἐπαναφορά, quum ab initio plurium membrorum eadē particula repetitur. cuius exēplum apud poetam hoc est, F

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

Id est,

Nireus tres Syma naues adduxit & ipse,
Nireus Aglaia Charopóque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Estque similiter & hæc figura affectui mouendo & suauiloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad vtrunque nominum redit, ac sententiæ defectū complet: vt in illo, G

Ἄρης τε βροτολοιγός, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἡ μέν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα.

Id est,

Mars homicida, dea & Contētio litigiosa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa:
Mars autē manibus prægrandem cōcutit hastā. H

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam & perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo mēbra in voces sono similes desinunt, easdē in fine syllabas habentia. vt est,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

Et in illo,

Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinūt, idque in eodem casu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur. quale est,

Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Prædicta autem & his similia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quod sæpenumero duabus etiam figuris in iisdē versibus est vsus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω·
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur quod πάρισον appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Huius verò Homerum primū autorem esse constat, qui dixit,

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,
Μῆνιν μὲν ἀπορρῖψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porro eandem gratiā & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spatio interiecto subiungitur. quale est hoc,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόεργος.

Et illud,

Τῶν ἦτοι Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet. quale est,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἕνδεκά φημί.

Deest enim ἀλαπάξαι, [i. vastasse] sed ex prædictis intelligitur. Illud quoq; per ἔλλειψιν [i. defectū] dicitur,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Deest enim verbum ἐστί. Item hoc,

Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deest enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiusmodi.

Tale est etiam ἀσύνδετον, quum eximuntur σύνδεσμοι [id est coniunctiones] orationem coniungentes. quod nō solùm celeritatis gratia fit, sed & emphasis affectu plenæ. quale est istud,

Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

In his enim & cōiunctio exēpta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod ἀσύντακτον appellatur, siue ἀλλοίωσις: quum consueta structura fit ἀλλοία, [id est diuersa] redditúrque varia: vt ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consueta quidem structura non videtur esse ἀνακόλουθος, [id est inconsequēs] sed relatio ad peculiare quidpiam, habet ἀκολουθίαν. [id est consequentiam] Contingit autem multifariā, quum nominum genera permutantur. quale est κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς ἐέρση, pro θήλεια. Veteribus nanque familiare fuit, masculinis pro fœmininis etiam vti, tanquam præstantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quū epitheto vtendum fuit, quod est extra corpus cuius mentio fiebat. Illa nanque circa corpus versantur, vt μέγας, & ἡ μεγάλη, [id est, magnus & magna] item ὁ καλὸς, & ἡ καλή, [id est, pulcher & pulchra] & huiusmodi. Extra corpus autem, vt ἔνδοξος, [id est gloriosus] & ἀτυχής, [id est fortunatus] Quinetiam propter compositionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita vtriusque generi communia sunt. Præterea quum verbum masculino & fœminino nomini commune subiūgitur, aut participiū, masculinū præualet: vt in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἤϊθεοι ἀταλὰ φρονέοντες. A

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale est,

— ἴχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακράς.

SAEPENVMERO autem & metri causa genera commutat, vt in hoc,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomē τέκνον neutrius sit generis, ei subiunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. B Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanque ἔχων [id est tenens] non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit. vt in hoc,

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες C
Ἐλπόμενοι περὶ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἐλπόμενοι non cum φάλαγγες est construendum, sed cum [subaudito] ἄνδρες, ex quibus illæ constant.

Præterea & secundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

— νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτε ἐρωεῖ.

Quum enim νεφέλη & νέφος eiusdē significationis sint, & antè vsus esset nomine νεφέλη, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo νέφος subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus, D

Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.

Etenim quū generale auium nomen in neutro genere præmisisset, [τὰ πετεηνὰ] ac deinde illarum species in masculino subiunxisset, rursus neutraliter infert, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali auium nomini conuenit.

NON SOLVM autem genus, sed & numerum poeta sæpe commutat. veluti quum dicit, E

— ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Præposito enim singulari, pluralem subiunxit, dū videlicet sensum magis quàm vocem respicit. nanque πληθὺς [id est multitudo] appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porro simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subiungitur: vt in hoc,

— οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέταται. dictio enim πᾶς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. F Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον.

Pylii nanque intelliguntur.

FIT APVD EVM & casuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. &, νεφεληγερέτα Ζεύς. &, Δὸς φίλος· οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν. G

Genitiuus autem & datiuus in huiusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, pro τῶν Τρώων.

Et vicissim, Ἡ δ' αὐτοῦ τρέσσασα περὶ σπέος γλαφυροῖο, pro περὶ σπέϊ.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, & pleraque masculina ac fœminina, tres istos casus similes habeant. H Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt & Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis, inuenire quis possit. vt in hoc, ἐπισσεύμενοι πεδίοιο. & in hoc, διέπρησσον πεδίοιο, quod perinde est atque ἐπέρων διὰ τοῦ πεδίου. A

Bellè autem & casuum permutatio apud illum se habet, in vtriusque poematis exordio, in quibus præposito accusatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Item,

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη.

B Est etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι.

Multa & alio modo figuratè dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic simile est & illud,

— ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, — ῥίμφά ἑ γοῦνα φέρει.

C Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Siquis enim participia in verba dissoluat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quod ἤστραπτε, & πεποιθὼς idem quod πέποιθε. His & illa sunt affinia,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

Item,

Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Non enim ratione caret siquis de duobus aliquibus dicturus, D nominatiuum casum præponat, & eo quod ipsorum vtrique commune est, obseruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferre, nemini obscurum est. Denique est & vbi casu communi præposito, sermonem de vno infert: vt in hoc,

Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

NOMINVM autē species immutat, dū sæpenumero comparatiuum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, vsurpat, vt σαώτερος ὥς κε νέηαι. E

Nonnunquam verò superlatiuum itidem pro positiuo: sicuti hoc, δικαιότατος Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

IN VERBIS autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo sumptus fuerit. vt,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναιμι.

F Et vicissim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: vt in hoc,

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται. Aut pro præterito: vt,

Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει, pro ἔρρεε.

Aut futurum pro præsenti: vt,

Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

G Aut pro præterito, Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπῃ, pro εἶπε.

Quinetiam diatheses [verborum] sæpius mutantur, & passiua aut media pro actiuis ponuntur: veluti,

Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, pro εἷλκε.

Item,

Καθορώμενος Αἴας, pro ὁρῶν.

Vicissimque actiuū pro passiuo vsurpatur: vt,

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον, pro δωρήσομαι.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat, H velut in familiari sermone, quum quis de seipso loquitur: veluti,

Τὸν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & personarum mutatio, idque vno quidem modo sic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi nanque quum dii essent, (inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit, & ἐπιπείθονται & δεδμήμεσθα.

Illo autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur. atque per mimesin auditorem mouet & ducit. cuiusmodi hoc est,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωσε νοήσω.

Id est,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues, exuuiásque sinant vt quisque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ sæpe vtitur: vt,

Ἀμφί σε Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin, mutatione personarum vtitur: sicuti in illo,

— ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔ τι μέλει πολεμήια ἔργα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,
Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Id est,

Reuera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta.
Ast Atrida, prius veluti consultus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Est & alia ἀποστροφῆς species huiusmodi,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Ponitur enim pro οὐκ ἄν τις γνοίη.

Et rursum,

— ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει
Θεσπεσίη, τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

PARTICIPIIS quoque loco verborum vtitur: vt in hoc,

ἐνὶ Κύπρῳ Καρπῷ βεβριθομένη, pro βέβριθεν.

Hoc item,

Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, pro πρὶν εἰδέναι.

ARTICVLOS quoque sæpe cõmutat, pro postpositiuis præpositiuos vsurpans: veluti,

Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια ποδάργη.

Item,

Θώρηχ' ὃν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. quod viceuersa etiam accidit.

PRAEPOSITIONES quoque ad hũc modum cõmutare solet. vt,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα.

Item,

Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.

Similiter & præpositioni casum nominis non proprium infert, vt in isto, Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: vt,

Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ ἧς.

Item,

— ποτιδέγμενος εἴ τι μιν εἴπῃ, pro προσείπῃ.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim cõmutat, partim tollit.

ADVERBIA etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, & de loco, indifferenter vtitur: vt,

Υἱάσι δ' ἑτέρωσε κάθιζον, pro ἑτέρωθι.

Item,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

CONIVNCTIONVM etiam mutatio apud illum extat. quale est,

— ἀνῆ δ' οὔποτ' ἔμικτο χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός,
pro χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm poetæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores vsi sunt.

A CÆTERVM & schematũ sentẽtiæ species multæ apud illum sunt. qualis est & προαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤτοι οἶσόν γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item ἐπιφώνησις. quale est, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Est & προσωποποιΐα apud eum frequens & varia. multas enim & diuersas personas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. vt,

B Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Est autem [apud eum] & διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hîc,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Id est,

Sternunt Marte viros, vrbem depascitur ignis:
Ast alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam misericordiam,

C Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.

Hoc est,

Me miserum, extrema cui tristia fata senectæ
Iuppiter immittet, quem cernere tanta coegit
Tótque mala: occisos natos, raptásque puellas,
D Pollutos thalamos, allisos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est & εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrarium declarans. quale est hoc Achillis,

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.

Hoc item,

— ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
E Ὅστις οἷ γ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

Id est,

Sed Laertiade, tecum consultet, & omni
Concilio regum, quo pellat nauibus ignem.

Item,

— alium legat inter Achiuos
Ipsum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorẽ inuenturum. Atque hic quidem modus est, quãdo aliquis se extenuat, vt cõtrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maxi-
F mè laudare simulat, quũ re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ, πατὴρ ὣς, κήδεαι υἷος.

Inimico nanque dicit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterũ extollit. vt proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,
Ἤ νυ καὶ ἐκ Σπάρτηθεν. ἐπεί νυ περ ἵεται αἰνῶς.

Id est,

Telemachus cædẽ haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque disertis.
Multum nanque sibi tribuit sumitq; adolescens.

Est & σαρκασμὸς, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui conuitians, risum simulat. quemadmodum Achilles,

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω.

G Id est,

Salua manent aliis sua dona, sed vnus Achilles
Munere fraudatur, licet illi grata sit vxor
Atridæ, cum quã cumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhi

bet. quale est istud,

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελανθεὺς ἤματα φυλάξεις,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς ἐπέοικε.

Id est,

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi,
In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum nanque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Vsus est sæpenumero & τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. vt,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,

Id est,

Hi candore niuem superant, cursuque Aquilonem.

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vsus est, & ad posteros vsum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ,

ἐκ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός· τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

DE PASSIONIBVS DICTIOnum, ex Tryphone grammatico.

Dictionvm passiones in duo generalissima diuidũtur, [videlicet] in quantitatẽ & qualitatem. Quantitatis quidẽ sunt species, Endeia & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metalepsis. Quũ autem ambo in vnum cõuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicã) passiones quinque, Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμὸς [id est Redundantia] est περιττότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου. id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt κώρη pro κόρη, & κάλλος pro καλός.

ἜΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, [id est Defectus] est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id est temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. vt εἴδολον pro εἴδωλον, & σκῆπτον pro σκῆπτρον.

ΜΕΤΆΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, [id est Transpositio] est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam, vt δαρτὰ pro δρατὰ, & κραδία pro καρδία. & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἐναλλαξις & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Trāspositio.

ΜΕΤΆΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, [id est Transumptio] est στοιχείου μετακίνησις, id est, elementi mutatio, vt ἠπεδανὸς pro ἀπεδανὸς, & αἱμηπότης pro αἱμοπότης.

ΤΜΗ͂ΣΙΣ.

Τμῆσις, [id est Sectio] est συνθέτου λόγου διάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est, cõpositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμός, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἆρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ vero sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endiæ autem, id est Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, & Abscisio. Aduersatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni. Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

ΠΡΌΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις, (i. Additio) est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἀσταφὶς pro σταφὶς. ἄσταχυς pro στάχυς, ἅμα pro ἅμα.

ἈΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. i. primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Ionas & Æoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀπαρτηρὸς pro ἀτηρὸς, ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

ἜΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα ἐς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταπέσῃ. id est, quãdo literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producũtur, vel breues in longas earũ ἀντιστοίχους mutantur. vt κάλλος pro καλὸς, κώρη pro κόρη.

ἘΠΈΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, siue Superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. i. redundantia syllabæ in medio, quæ eiusdem est accentus, quum generalis obseruatio id [fieri] non prohibet. vt ἀτείχεον pro ἄτειχον, & ἀδελφειὸς pro ἀδελφός, πολεμήϊα pro πολέμια.

ΔΙΑΊΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, (i. Diuisio) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. i. syllabæ resolutio vel disiũctio in duo. Sed hæc passio, Ionum & Thessalorum propria est, vt πάϊς pro παῖς, & κοΐλον pro κοῖλον, & βέλεος pro βέλους.

ΠΑΡΈΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (i. Interpositio) est προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. additio vocalis in medio non fa-

cientis syllabam, vt πτώσας pro πτέαρτης, κεῖνη pro κενὴ, νοῦσος pro νόσος, ξεῖνος pro ξένος, εἰληλουθὼς pro ἐληλυθώς. Porro hæc passio Ionum est.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, (i. Duplicatio, vel Geminatio) est τοῦ αὐτοῦ συμφώνου πρόσθεσις κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. i. eiusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: vt ὅττι pro ὅτι, ἄδδην pro ἄδην, μέσσον pro μέσον, ἔννεπε pro ἔνεπε, ὁππότε pro ὁπότε. Et hæc quoque passio Ionum est.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, (.i. Intercidentia) est πρόσθεσις συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. i. additio consonantium in medio, non efficientium syllabam, vt πτόλις pro πόλις, & πτόλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς est πρόσθεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. id est, additio syllabæ in fine. quæ quatuor dialectorum est propria. vt λόγοισι pro λόγοις, μούσαισι pro μούσαις, πρόσωπατα pro πρόσωπα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porro dicendū quoque de ἐνδείᾳ.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (.i. Defectus) est ἀφαίρεσις κατ᾽ ἀρχὴν στοιχείου. i. ablatio elementi ab initio, vt ὀρτὴ pro ἑορτὴ, αἶα pro γαῖα, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Sed hæc passio est Ionum.

ΑΡΣΙΣ.

Ἄρσις, (.i. Ablatio) est ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδεδιπλωμένης συλλαβῆς. id est, abiectio geminatæ syllabæ à principio, vt βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολὴ, (.i. Contractio, seu Correptio) est quando τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breues earum ἀντιστοίχοις cōmutātur, vt φυσίζοος pro φυσίζωος, ξερὸν pro ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, (.i. Concisio) est ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. i. abiectio syllabæ in medio, vt Κάμμορος pro κακόμορος, δάσκιον pro δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνῆεντος ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. i. duarum syllabarum in vocalem vnio, deiectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos septem: simplices quidem, tres, per θλῖψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compositos autem, quatuor, per θλῖψιν & κρᾶσιν, per θλῖψιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλῖψιν igitur, vt ἐπ᾽ ἐμέ, pro ἐπὶ ἐμέ. Per κρᾶσιν, vt τἀμὰ pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, vt Νηρῇδες pro Νηρηΐδες. Per θλῖψιν & κρᾶσιν, vt κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλῖψιν & συναίρεσιν, vt ἐμοὐπεδεύει pro ἐμοὶ ὑποδεύει. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὡπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ἐν τᾀθιοπίᾳ pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, (.i. Defectus) est ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vocalis in medio, non facientis syllabam, vt ἀμύξαι pro αἰμύξαι, & γεραὸν pro γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (.i. Prætermissio) est ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. i. quando vna aliqua geminatarum consonantium omittitur, vt κάλιον pro κάλλιον, & θᾶτον pro θᾶττον.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, (.i. Elisio) est ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vnius consonantis inter primam & vltimam syllabam, non facientis syllabam. vt σκῆπτον pro σκῆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπὴ, (.i. Abscissio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. i. ablatio syllabæ in fine, vt δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ' ΤΩ͂Ν ΠΡΟ'Σ ΔΙΑ'ΦΟΡΟΝ

σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.

id est,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO

diuersa significatione, accentum diuersum accipiunt.

Inuenitur & hæc inscriptio Græca, cuius eadem est sententia,

Ὅσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμεναι, διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχεῖον.

Autor autem vulgò quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

Ἀγελαῖος, Qui est è grege, penultima circunflexa.
Ἀγέλαιος, Imperitus, Rudis, Indoctus, antepenac.
Ἀγητός, τοῦ ὁ, Admirabilis, acuitur.
Ἄγητος, γήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, ἡ, Anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, Vrbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγνος, Vitex, penacuitur.
Ἁγνός, Purus, cum spiritu denso, & acuto in fine.
Ἀγόραιος, In foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγοραῖος, ὁ, Forensis, penult. circunfl.
Ἀγός, ἀγοῦ, ὁ, Dux, acuitur.
Ἄγος, τοῦ ἄγεος, τὸ, Scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, Agrestis, Ferus, antepenacuitur.
Ἀγρεῖος, Rusticus, *Ruri degens, penult. circunfl.*
Ἄγροικος, *Imperitus, Rudis,* antepenacuitur.
Ἀγροῖκος, Ruri degens, Habitans agrũ, penult. circunfl.
Ἀγρονόμος, In agro pascens, penacuitur.
Ἀγρόνομος, In agro pastus, antepenac.
Ἀγχιαλός, ἡ, Vrbs Thraciæ, acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, antep. penult. acuta.
Ἀγχοῦ, aduerbium, Propè, circunfl.
Ἄγχου, imperatiui modi, Suffoca, penacuitur.
Ἄγων, τοῦ ἄγοντος, ὁ, Agens, penult. acuta.
Ἀγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, Certamen, vlt. acuta.
Ἀδελφός, Frater, vlt. acuta.
Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, Nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχής, έος, ὁ, ἡ, Contemplatiuus, acuitur.
Ἁδρά, Crassa, aspiratur & acuitur.
Ἄδρα, Vrbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.
Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ᾖκα, Canto, tenuatur.
Ἅδω, F. ἅσω. Pr. ἧκα, Placeo, aspiratur.
Ἀζόμενος, Siccatus, tenuatur.
Ἁζόμενος, Venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Atheniensis, penult. circunfl.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.
Ἄθροος, ου, ὁ, Clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, Confertus, penacuitur.
Ἀθῷος, ὁ, Indemnis, penult. circunfl.
Ἄθῳος, ὁ, Iouis epitheton, antepenac.
Αἶθος, τὸ, Calor, penult. circunfl.
Αἰθός, ὁ, Ardens, acuitur.
Αἶνος, Gloria, penult. circunfl.
Αἰνός, Grauis, acuitur.
Αἰνοτόκος, Grauia pariens seu gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, Graui fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, Varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, Alta, circunflexa penult.
Αἴπεια, Nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, Tollens, tenuatur & penacuitur.
Αἱρῶν, τοῦ αἱροῦντος, ὁ, Accipiẽs, aspiratur & circũflectitur.
Ἀκεστής, Medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Acestes & Sartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, Inexorabilis, antepenac.
Ἀκηλητός, Immaculatus, acuitur.
Ἀκίς, ἀκίδος, ἡ, Cuspis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluuius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρίς, ἀκρίδος, ἡ, Locusta, acuitur.
Ἄληθες, Verè, aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθές, Verum, acuitur.
Ἀμητός, ἀμητοῦ, ὁ, Messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, Messis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλῆ, Arbor, circunflectitur.
Ἀμυγδάλη, Fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφίς, aduerbium, Circa, acuitur.
Ἀνά, præpositio, Per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀντικρύ, Contrà, E regione, acuitur.
Ἄντικρυς, Palàm, antepenultima acuta.
Ἅπερ, Quæ, aspiratur.
Ἄπερ, Tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, Innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, όου, ὁ, Simplex, penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, Perdo.
Ἀπολύω, per vnicum λ, Dimitto.
Ἁπτός, ἁπτοῦ, per ο, Tangibilis, acuitur.
Ἀπτώς, ἀπτῶτος, per ω, Non cadens, acuitur.
Ἆρα, aduerb. An, Vtrum, penult. circunflexa.
Ἄρα Completiua particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, Imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, Subditus maledictioni, penult. circunflexa.
Ἀραιός, Tenuis, Rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Argos, ciuitas Peloponnesi, penac.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργοῦ, ὁ, Albus, aut Velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, Optima faciens, vltima circũflexa.
Ἄρνειος, Agninus, antepenacuitur.
Ἀρνειός, Agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγή, Rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, Hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, Non dictus, Arcanus, antepenac.
Ἀρρητός, Odiosus, acuitur.
Ἀρτεμής, ἀρτεμέος, ὁ, Integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτιτόκος, ἡ, Nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ὁ, Nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτομος, Nuper incisus, antepenac.
Ἀρτιτόμος, Qui nuper incîdit, penac.
Ἅσσα, aspiratum, Quæ, neutrius generis.
Ἄσσα, tenuatum, Quædam.
Ἀστήρ, Stella, acuitur.
Ἄστηρ, Aster vrbs, penacuitur.
Ἀσφοδελός, Locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, Albucum, antepenultima acuta.
Ἅττα, aspiratum, Quæ.

Ἄττα, tenuatum, Quædam.

Ἄττα, Homerus Iliad. Ι. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ λέγε ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα. i. Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicē. Vox est qua minores honorāt maiores.

Ἀτεχνῶς, aduerbium, Omnino, circunfl.

Ἀτέχνως, aduerbium, Sine arte, penacuitur.

Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, Immutabilis, antepenac.

Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropus Parca, antepenac.

Αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.

Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ, Splendor, Aurora, acuitur.

Αὕτη, ταύτης, ἡ, Hæc, penacuitur.

Αὐτή, αὐτῆς, ἡ, Ipsa, acuitur.

Ἀφετή, ἀφετῆς, ἡ, Dimissio, acuitur.

Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.

Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.

Ἀφρός, ἀφροῦ, ὁ, Spuma, acuitur.

Ἄχυρον, ύρου, τὸ, Palea, antepenacuitur.

Ἀχυρὼν, ἀχυρῶνος, ὁ, Stabulum palearum, acuitur.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, Ensis, penacuitur.

Ἀὼρ, ἄορος, ἡ, Mulier, penac.

B.

BAιὸν, aduerbium, Paulùm, acuitur.

Βάϊον, βαΐου, τὸ, Ramus, penult. circunfl.

Βαιός, βαιοῦ, ὁ, Breuis, acuitur.

Βαῖος, βαΐου, ὁ, Baius Vlyssis socius, penult. circunfl.

Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, Regina, antepenac.

Βασιλεία, βασιλείας ἡ, Regnum, penacuitur.

Βάτος βάτου, ὁ, Cadus, penacuitur.

Βάτος, ἡ, Rubus, penacuitur.

Βατος, vnico τ, Peruius, acuitur.

Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.

Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circunfl.

Βηλός, βηλοῦ, ὁ, Limen, acuitur.

Βῆσα, vnico σ, Besa vrbs, penac.

Βῆσσα, gemino σ, Conuallis, penult. circunfl.

Βίος, βίου, ὁ, Vita, Victus, penult. acuta.

Βιός, βιοῦ, ὁ, Arcus, acuitur.

Βίοτος, βιότου, ὁ, Vita, antepenult. acuitur.

Βιωτός, βιωτοῦ, ὁ, Viuendus, acuitur.

Βλῆχρον, ου, τὸ, Herbæ species, penult. circunfl.

Βληχρόν, βληχροῦ, τὸ, Infirmum, acuitur.

Βοών, ῶνος, ἡ, Custodia, apud Alexandrinos, acuitur.

Βοῶν βοῶντος, ὁ, Clamans, circunfl.

Βροτός, βροτοῦ, ὁ, Mortalis, acuitur.

Βρότος, βρότου, ὁ, Sanies, penac.

Βρωτός, per ω, Comestibilis, acuitur.

Βροῦχος, ου, ὁ, Bruchus vermis, penult. circunfl.

Βρουχός, βρουχοῦ, ὁ, Præco, acuitur.

Βρύων, βρύοντος, ὁ, Scaturiens, penac.

Βρυὼν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ.

ΓΑλάτια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.

Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.

Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, Tranquillitas maris, penac.

Γαληνή, γαληνῆς, ἡ, Tranquilla, acuitur.

Γαυλός, γαυλοῦ, ὁ, Situla, Vas pastorale, acuitur.

Γαῦλος, ου, ὁ, Nauigium onerarium, penult. circunfl.

Γέλοιος, Ridiculus, antepenac.

Γελοῖος, Qui risum mouet, penult. circunfl.

Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.

Γελῶν, γελῶντος, ὁ, Ridens, circunfl.

Γενετή, γενετῆς, ἡ, Natiuitas, acuitur.

Γενέτη, γενέτης, ἡ, Stirps, penac.

Γεραιός, γεραιοῦ, ὁ, Senex, acuitur.

Γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geraus gentile, penult. circunfl.

Γῆρας, Senectus.

Γήρασις, Ad senectutem profectio, antepenac.

Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, Cæsia, penacuitur.

Γλαυκή, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.

Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, Glaucus, Cæsius, penult. circunfl.

Γλαυκός, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri & piscis nomē, acuitur.

Γῦρος, γύρου, ὁ, Ambitus, Gyrus, penult. circunfl.

Γυρός, γυροῦ, ὁ, Rotundus, acuitur.

Δ.

ΔΆφνη, δάφνης, ἡ, Laurus, penacuitur.

Δαφνή, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.

Δείνη, ης, καὶ δεινή, δεινῆς, ἡ, Mala, acuitur.

Δεινός, δεινοῦ, ὁ, Grauis, acuitur.

Δειρή, δειρῆς, ἡ, Collum anterius, acuitur.

Δείρη, δείρης, ἡ, Ciuitas Æthiopiæ, penacuitur.

Δεκαετής, Decennis, de tempore, acuitur.

Δεκαέτης, Decennis, de reliquis, penacuitur.

Δελφίς, καὶ δελφίν, Delphin piscis, acuitur.

Δελφύς, per υ, Vulua, Venter, acuitur.

Δεξαμενή, δεξαμενῆς, ἡ, Cisterna, acuitur.

Δεξαμένη, ης, ἡ, Quæ accepit, penacuitur.

Δεσπότης, per η, Herus, Dominus, penacuitur.

Δέσποτις, per ι, Domina, antepenac.

Δῆλος, δήλου, ὁ, Manifestus, penult. circunfl.

Δῆλος, ου, ἡ, Delus insula, penult. circunfl.

Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, Populus, Tribus, penult. circunfl.

Δημός, τοῦ δημοῦ, ὁ, Pinguedo, acuitur.

Δημοσίᾳ, aduerbialiter, Publicè, penacuitur.

Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, Res publicæ, antepenac.

Δηῶν, per η, Populans, circunflectitur.

Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.

Δία, accusatiuus, Iouem, penacuitur.

Διὰ, præpositio, Per, Propter, acuitur.

Δίνη, δίνης, ἡ, Vortex aquarum, penacuitur.

Δῖνος, δίνου, ὁ, Aeris turbo, penult. circunfl.

Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.

Δινῶν, δινοῦντος, ὁ, Voluens, circunflectitur.

Διογενής, έος, ὁ, Nobilis, acuitur.

Διογένης, έος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.

Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, Diuinus, penult. circūfl.

Διός, genitiuus, Iouis, acuitur.

Δοιός, τοῦ δοιοῦ, ὁ, per οι, Duplex, Geminus, vlt. acuta.

Διχοτόμος, In duo diuidens.

Διχότομος, In duo diuisus.

Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, Apparentia, Opinio, penac.

Δοκός, τῆς δοκοῦ, ἡ, Trabs, acuitur.

Δόλιος, δολίου, ὁ, Dolosus, antepenac.

Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.

Δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Doliche insula, penac.

Δολιχή, τῆς δολιχῆς, ἡ, Longa, acuitur.

Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.

Δολῶν, τοῦ δολοῦντος, ὁ, Decipiens, circunfl.

Δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.

Δρυμός, οῦ, ὁ, Sylua, Condensus, acuitur.

Δύω, dualiter, Duo, penacuitur.

Δύω, verbaliter, Ingredior, penacuitur.

E.

EἸδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.

Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, Quæ scit, penult. circūflectitur.

Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, Obediens, penacuitur.

Εἰκών, τῆς εἰκόνος, Imago, Similitudo, acuitur.

Εἶπε, indicatiui modi, Dixit, penult. circunflectitur.

Εἰπέ, imperatiui modi, Dic, acuitur.

Εἰς, præpositio, In, accusatiuo iunctum.

Εἷς, numerale, Vnus, circunfl.

Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, Sextus, penac.

Ἐκτός, aduerbium, Extra, Sine, acuitur.

Ἐκπλέω, verbum, Enauigo, penacuitur.

Ἔκπλεω, aduerbium, Plenè, antepenacuitur.

Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, Oliuetum, acuitur.

Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεοῦντος, Miserans, circunflectitur.

Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, Minor, pen. acuta.

Ἐλασσῶν, τοῦ ἐλασσοῦντος, ὁ, Minuens, circunfl.

Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, Insequens, penac.

Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, Oliuetum, acuitur.

Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, Misericordia, antepenac.

Ἐλεός, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & mensa, acuitur.

Ἔλευσις, τῆς ἐλεύσεως, ἡ, Aduentus, antepenac.

Ἐλευσίς, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleusis ciuitas, acuitur.

Ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis vir, penac.

Ἐλπίς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, Spes, acuitur.

Ἧμεν, ab ἵημι, Mittere, aspiratur.

Ἔμμεν, ab εἰμί, Esse, tenuatur.

Ἐννάς, τῆς ἐννάδος, ἡ, Nonarius numerus, tenuatur.

Ἑνάς, τῆς ἑνάδος, ἡ, Vnitas, aspiratur.

Ἐν, præpositio, In, datiuo iuncta, tenuatur.
Ἕν, numerus, Vnum, acuitur & aspiratur.
Ἔνι, pro ἔστι, Est, penacuitur.
Ἐνί, pro ἐν, In, acuitur.
Ἑνόρχης, τοῦ ἑνόρχου, ὁ, Vnicũ habens testiculum, aspiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, Mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνός, Vnius, genitiuus, acuitur.
Ἔνος, ἔνου, ὁ, Annus, Vetus, penacuitur.
Ἑνόω, Vnio, aspiratur.
Ἐνόω, Quatio, tenuatur.
Ἐντροπῆ, Reuera, circunflectitur.
Ἐντροπή, ῆς, ἡ, Confusio, Reuerentia, acuitur.
Ἕξ, Sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, Eiiciendus, antepenult. acuitur.
Ἐξαιρετός, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, Præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, Auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, Liberat, circunflectitur.
Ἐξανέψιοι, οἱ, Consobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοί, οἱ, Consobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, Extra, tenuatur.
Ἕξω, futurum, Habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum datiuo, Similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, Videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικός, ἐοικότος, τὸ, Simile.
Ἐοικώς, ἐοικότος, ὁ, Similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, Laus, antepenac.
Ἐπαινός, ἐπαινοῦ, ὁ, Grauis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, Prouincia, penacuitur.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, Operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, Operatrix, penacuitur.
Ἐρινεός, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, Ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, Fruct⁹ ficus syluestris, antep. acuitur.
Ἑρκεῖος, per ει diphthongũ, Iouis epithetõ, antepen. acuta.
Ἕρκιος, per ι, Septum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penult. circunfl.
Ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, Tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, Interpretatio, penacuitur.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, Fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, vnico ρ, Dico, penacuitur.
Ἔρρω, duplici ρ, Pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, Amicus, Socius, penult. circunfl.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, Alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, Annus, penacuitur.
Ἐτός, ἐτοῦ, ὁ, Incassum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐάνθεος, ὁ, Euanthes vir, penacuitur
Εὐανθής, εὐανθέος, ὁ, ἡ, Floridus, acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, Ignauia, antepenac.
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, Bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, Rectè iactus, antepenultima acuta.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, ὁ, Rectè iaciens, penacuitur.
Εὐθύς, ἐπιρρηματικῶς, i. aduerbialiter, Statim, acuitur.
Εὐθύς, ὀνομαστικῶς, id est nominaliter, Rectus, acuitur.
Εὐμαρής, per η, Facilis, acuitur.
Εὐμαρίς, per ι, Calceus, acuitur.
Εὐπειθής, έος, ὁ, ἡ, Obediens, acuitur.
Εὐπίθης, εὐπίθεος, ὁ, ἡ, Obediens principi, penult. acuta.
Εὖρος, aspiratum, Latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, Pietatẽ exercens, vltima circũflexa.
Εὐσέβων, ονος, ὁ, Eusebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, νεος, ὁ, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενής, έος, ὁ, ἡ, Fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, Fœlicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, Inimicitia, penacuitur.
Ἐχθρά, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, Inimica, acuitur.

Z.

ZΗν, ζηνός, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitiuus, Viuere, circunflectitur.
Ζυγός, ζυγοῦ, ὁ, Iugum boum, masculinum.
Ζυγός, ζυγοῦ, ἡ, Iugum libræ, fœm.
Ζῷον, ζώου, τὸ, Animal, penult. circunfl.
Ζωόν, ζωοῦ, τὸ, Viuum, acuitur.

H.

HΔέ, coniunctio, Et, acuitur & tenuatur.
Ἧδε, aspiratum, Hæc, penacuitur.
Ἠέ, coniunctio, Siue, acuitur.
Ἤε, ῥηματικῶς, id est verbaliter, Ibat, penult. circunfl.
Ἧ, aspiratum & circunflexum, Vbi, Cui, Quatenus.
Ἦ, tenuatum & circunflexum, Certè. Ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, Sol, antepenacuitur.
Ἠλεῖος, ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circunfl.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, Clauus, penultima circunfl.
Ἠλός, ἠλοῦ, ὁ, Stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, Iaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitiuus, Nostrûm, circunfl.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Iunonius, penult. circunfl.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡράκλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penult. circunfl.
Ἡράκλεις, Hercules. itẽ aduerbium iurãdi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, Minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Ἧττον, aduerbium, Minus, penult. circunfl.
Ἤχη, ἤχης, ἡ, Fama, penacuitur.
Ἧχι, aduerbium, Vbi, Qua, penult. circunfl.

Θ.

ΘΑλάμαι, αἱ, Lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαί, αἱ, Templũ Castoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσους, τὸ, Audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσους, τὸ, Temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, Conuiuiũ, Festiuitas, penultima acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, Celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμβός, θαμβοῦ, ὁ, Attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, Pauor, Stupor, penacuitur.
Θεά, θεᾶς, ἡ, Dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, Spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, Ex deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, Calor, Caliditas, penacuitur.
Θερμή, θερμῆς, ἡ, Calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, Lupinus, penacuitur.
Θερμός, θερμοῦ, ὁ, Calidus, acuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, Fœmina, penultima circunfl.
Θηλυς, θηλύος, ἡ, Papilla, acuitur.
Θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, Venans, circunfl.
Θήρων, Θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, Testudo, & Locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θολός, θολοῦ, ὁ, Turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, Cepa agrestis, penacuitur.
Θυμός, θυμοῦ, ὁ, Animus, Furor, Ira, Desideriũ, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, Ostium, hoc est lignũ ipsum, penacuitur.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, Fores, hoc est apertura, penacuitur.
Θυρσός, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσος, Θύρσου, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰά, τῆς ἰᾶς, ἡ, Vna, acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, Vox, penacuitur.
Ἱδρύμενος, ὁ ἑδραζόμενος, Sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, Firmatus, Rectus, penult. acuitur.
Ἰδέ, coniunctio, Et, acuitur.
Ἴδε, verbum, Vide, penacuitur.
Ἰδού, Ecce, acuitur.
Ἰδοῦ, Vide, circunfl.
Ἱέρων, ονος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερῶν, ἱερῶντος, ὁ, Sacrificans, circunfl.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, Supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, Supplicator, Supplex, penac.
Ἶνα, τῆς ἴνης, ἡ, Occasus, penult. circunfl.
Ἵνα, Vt, penacuitur.
Ἰνδός, τοῦ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τοῦ ἴνδου, ὁ, Fluuius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, Viola, penac.
Ἰόν, ἰόντος, τὸ, Iens, acuitur.

Ἰπνός, τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, Furnus, acuitur.
Ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, Laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, Iris herba, penacuitur.
Ἶρις, δος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱρός, ἱροῦ, ὁ, Sacer, acuitur.
Ἶρος, ἴρου, ὁ, προσαίτης, Mendicus, penult. circũfl.
Ἵσπων, Ἵσποντος, ὁ, Hiſpon vir, penacuitur.
Ἱσπών, ἱσπῶνος, τὸ, quod eſt περιεκτικὸν, id eſt collectiuũ, acuitur.
Ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, Piſcis, acuitur.
Ἴχθυς, τοῦ Ἴχθυος, ὁ, Viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιά, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, Violetum, acuitur.
Ἰῶν, ἰοῦντος, ὁ, Plenus veneno, circunfl.
Ἴων, Ἴωνος, ὁ, Proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cæna vrbs, penacuitur.
Καινή, τῆς καινῆς, ἡ, Noua, acuitur.
Κακή, τῆς κακῆς, ἡ, Mala, penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, οῦντος, ὁ, Subuertens, circunfl.
Καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, Purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος, ὁ, Calliſthenes, penacuitur.
Καλλισθενής, έος, ὁ, ἡ, Potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, Lignum, penacuitur.
Καλόν, καλοῦ, τὸ, Bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τὸ, Pulchritudo, penacuitur.
Καλός, vnico λ, Honeſtus, Bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, Funis, penacuitur.
Καλῶς, aduerbium, Bene, circũflectitur.
Καμπή, καμπῆς, ἡ, Flexura, Curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, Eruca, penacuitur.
Κανθός, κανθοῦ, ὁ, Angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, Κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, Fructus cedri, maſcul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, Cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, Ille, penult. circunfl.
Κεινός, κεινοῦ, ὁ, pro κενὸς, Vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, Mors, Sors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κηρὸς, τὸ, Cor, Anima, circunflectitur.
Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluuius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρός, κηροῦ, ὁ, Cera, acuitur.
Κίῤῥα, ας, ἡ, Vrbs, penacuitur.
Κιῤῥά, κιῤῥᾶς, ἡ, Ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, Columna, penacuitur.
Κιών, κιόντος, ὁ, Iens, acuitur.
Κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunflectitur.
Κλειτός, τοῦ κλειτοῦ, ὁ, Glorioſus, acuitur.
Κλειώ, κλειόος, ἡ, Clio Muſa, acuitur.
Κλείω, verbum, Laudo, Claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ἡ, Sors, penult. circunfl.
Κληρός, κληροῦ, ὁ, Sorte datus, Electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, Inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ίσιος, ἡ, Inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθώ, κλωθόος, ἡ, Clotho parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, Circunuoluo, penacuitur.
Κομπός, τοῦ κομποῦ, ὁ, Superbus, acuitur.
Κονίς, τῆς κονίδος, ἡ, Puluis, acuitur.
Κόνις, τοῦ κόνιος, ἡ, Lẽdes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, Virgo, Puella, vnico ρ, penacuitur.
Κόῤῥη, ης, ἡ, Caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυος, ἡ, Galea, penacuitur.
Κόρις, τοῦ κόριος, ὁ, Cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τοῦ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνός, κορωνοῦ, ὁ, Angulus, acuitur.
Κουρικός, τοῦ κουρικοῦ, ὁ, Tonſorius, Vas ligneum, acuitur.
Κούρικος, τοῦ κουρίκου, ὁ, Emporium, antepenacuitur.
Κούριον, τοῦ κουρίου, τὸ, Ciuitas Cypri, antepenac.
Κουρεῖον, τοῦ κουρείου, τὸ, Tonſtrina, penult. circunfl.
Κρής, τοῦ κρητὸς, ὁ, Cres, Cretenſis, acuitur.
Κρῆς, ἀντὶ τοῦ κρέας, per συναίρεσιν, Caro, circunfl.
Κρίνω, in præſ. Iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. Iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, Iudicans, penacuitur.
Κρινών, τοῦ κρινῶνος, ὁ, Lilietum, acuitur.
Κριός, τοῦ κριοῦ, ὁ, Aries, acuitur.

Κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circunflectitur.
Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, Muſca canina, vel Ciuitas, penacuitur.
Κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, Plaudens, circunfl.
Κύδος, τοῦ κύδου, Conuitium, penacuitur.
Κῦδος, τοῦ κύδεος, Gloria, penultima circunflectitur.
Κυκέω, Miſceo, Turbo, penacuitur.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα, Potionẽ ex multis herbis, circunfl.
Κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, Inuerecundus, penult. acuitur.
Κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, Inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cypariſſus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, Cypreſſus arbor, antepenult. acuitur.
Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunflectitur.
Κῦρος, τοῦ κύρεος, τὸ, Autoritas, Dominiũ, penult. circũfl.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, Dominus, antepenac.
Κυριός, τοῦ κυριοῦ, ὁ, Nomen loci, acuitur.
Κυρτός, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, Gibboſus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, Vas piſcatorium, penacuitur.
Κυφός, τοῦ κυφοῦ, ὁ, Gibboſus, acuitur.
Κῦφος, τοῦ κύφου, ὁ, Vrbs Theſſaliæ, penult. circũflectitur.
Κύων, κυνός, ὁ, ἡ, Canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντος, ὁ, Prægnans, circunflectitur.

Λ.

Λαβέ, Atticè, Accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, Accipe, penacuitur.
Λαβή, λαβῆς, ἡ, Capulus, Anſa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, Excuſatio, penacuitur.
Λαβρός, λαβροῦ, ὁ, Abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, Mediocris, Vehemens, penult. acuitur.
Λᾶγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγός, λαγοῦ, ὁ, Lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακών, λακόντος, ὁ, Sortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penacuitur.
Λαθών, λαθόντος, Qui latuit, acuitur.
Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra vrbs, penacuitur.
Λαμπρά, λαμπρᾶς, ἡ, Splendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, Lapis, penacuitur.
Λαός, λαοῦ, ὁ, Plebs, Populus, acuitur.
Λαρός, λαροῦ, ὁ, Dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, Larus auis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, Sors, penacuitur.
Λάχως, per ω, Quaſi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ὁ, Venditor leguminum, penac.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, Venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, Promontorium, penac.
Λεπάς, τῆς λεπάδος, ἡ, Genus oſtrei, acuitur.
Λέπτη, λέπτης, ἡ, Lepte vrbs, penacuitur.
Λεπτή, λεπτῆς, ἡ, Tenuis, acuitur.
Λευκή, λευκῆς, ἡ, Alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, Arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λεύκων, Λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκοῦντος, ὁ, Albificans, circunflectitur.
Λῆμμα, τοῦ λήμματος, Quæſtus, ſeu Captio.
Λῆμα, τοῦ λήματος, Spatium, ſeu Fortuna.
Λήναιος, Ληναίου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Ληναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Ληιτουργεῖν, per η, Populo miniſtrare.
Λιτουργεῖν, per ι, Maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγύς, λιγύος, ὁ, Stridulus, Canorus, acuitur.
Λιθότομος, τόμου, ὁ, Inciſus è petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, Lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara inſula, penacuitur.
Λιπαρά, λιπαρᾶς, ἡ, Pinguis, acuitur.
Λίς, λιὸς, ὁ, Leo, acuitur.
Λίς, λιτός, ὁ, Pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, ίου, τὸ, Oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, Pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lyſias vir, penacuitur.
Λυσιάς, λυσιάδος, ἡ, Lyſias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσιος, ἡ, Solutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσίος, ὁ, Lyſis vir, acuitur.
Λῶτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτός, τοῦ, ὁ, Lotus herba & arbor, acuitur.

M.

MΆκρον,μάκρου, Promontorium Siciliæ,penacuitur.
Μακρόν,μακρȣ̃,τὸ, Longum,acuitur.
Μείων,μείονος,ὁ,Minor,penultima acuta.
Μειῶν,μειοῦντος,ὁ,Minuens,circunfl.
Μελιτήνη,τῆς Μελιτήνης,ἡ,Melitina mulier, penac.
Μελιτηνή, μελιτηνῆς,Gentile nomen,acuitur.
Μένω, præſ.temp.Maneo,penacuitur.
Μενῶ, fut.temp.Manebo,circunfl.
Μενοεικής,τȣ̃ μενοεικέος,ὁ,ἡ,Placabilis,Demulcens, acuitur.
Μενοείκης,τȣ̃ είκεος,ὁ,ἡ,Facilè cedens,penacuitur.
Μηδίκη,τῆς μηδίκης,ἡ, Medica herba,penacuitur.
Μηδική,τῆς Μηδικῆς,ἡ,Medica regio,acuitur.
Μῆδος,τȣ̃ Μήδου,ὁ,Medus,penult.circunfl.
Μῆδος,τȣ̃ μήδεος,τὸ,Cura,Conſilium, penult.circunfl.
Μισήτη,ἡ,Libidinoſa,penacuitur.
Μισητή,ἡ,Odibilis,acuitur.
Μόνη,μόνης,ἡ,Sola,penacuitur.
Μονή,μονῆς,ἡ,Manſio,acuitur.
Μοχθηρός,οῦ,ὁ,Laborioſus,acuitur.
Μοχθῆρος,ου,ὁ,Difficilis,penultima circunflexa.
Μύλλος,Μύλλου, ὁ,Myllus vir,penacuitur.
Μυλλός,μυλλοῦ,ὁ,Strabo,acuitur.
Μυρία,τῶν μυρίων,τὰ,Infinita,penacuitur.
Μύρια,τῶν μυρίων,τὰ, Decem millia,antepenac.
Μύριοι,Decies mille,antepenac.
Μυρίοι,Innumeri,penacuitur.
Μύρων,τȣ̃ Μύρωνος,ὁ,Myron vir,penacuitur.
Μυρῶν,τȣ̃ μυρῶντος,ὁ,Redolens,circunfl.
Μύω,τὸ καταμύω,Claudo oculos,penac.
Μυῶ,τὸ διδάσκω,Doceo,propriè ſacra,circunfl.

N.

NΆρκισσος,τȣ̃ ίσσου,ὁ,Narciſſus puer,antepenac.
Νάρκισσος,τῆς ίσσου,ἡ,Narciſſus herba,antepenac.
Νεός,νεȣ̃,ἡ,Nouale,Campus,acuitur.
Νέος,τȣ̃ νέου,ὁ,Nouus,Iuuenis,penacuitur.
Νίκων,τȣ̃ Νίκωνος,ὁ,Nicon,penacuitur.
Νικῶν,τȣ̃ νικῶντος,ὁ,Vincens,circunfl.
Νόμαιον,τȣ̃ νομαίȣ,τὸ,Legitimum,antepenac.
Νομαῖον,τȣ̃ νομαίȣ,τὸ,Paſcuale,penult.circunfl.
Νόμος,τȣ̃ νόμȣ,ὁ,Lex,penacuitur.
Νομός,ȣ̃,ὁ,Paſcuum,Regio,Plaga.
Νύμφιος,τȣ̃ νυμφίȣ,ὁ,Sponſalis,antepenac.
Νυμφίος,τȣ̃ νυμφίȣ,ὁ,Sponſus,penacuitur.
Νῦν,de præſenti,præterito & futuro.
Νυνὶ,de præſenti tantùm.

Ξ.

ΞΆνθος,τȣ̃ Ξάνθου,ὁ,Xāthus fluuius,& viri nomē,penac.
Ξανθός, τȣ̃ ξανθοῦ,ὁ,Flauus,acuitur.
Ξάνθη,τῆς Ξάνθης,ἡ,Xanthe,mulier,penacuitur.
Ξανθή,τῆς ξανθῆς,ἡ, Flaua,acuitur.
Ξένων,τȣ̃ Ξένωνος,ὁ,Xenon,vir,penacuitur.
Ξενών,τȣ̃ ξενῶνος,ὁ,Hoſpitium,acuitur.

O.

OἸκεῖοι,οἱ,Per affinitatem domeſtici.
Οἰκέτες,οἱ,Domeſtici quiuis.
Οἶμος,ὁ,Via,maſculinum.
Οἴμη,ἡ, Cantilena,fœmininum.
Ὄκνος,ὄκνȣ,ὁ, Pigritia,acuitur.
Ὀκνός,ὀκνȣ̃,ὁ,Piger, penacuitur.
Ὅλος,τȣ̃ ὅλȣ,Totus,penacuitur.
Ὀλός,τȣ̃ ὀλȣ̃,ὁ, Atramentum ſepiæ,acuitur.
Ὅμως,Tamen,penacuitur.
Ὁμῶς,Simul,Similiter,circunfl.
Ὄν,Ens,acuitur & tenuatur.
Ὅν,Quem,aſpiratur.
Ὄναρ,aduerbialiter,Inſomnis,penacuitur.
Ὄναρ,ὄναρος,τὸ,Somnium,penacuitur.
Ὀξὺς,per υ,Acutus,Velox,acuitur.
Ὀξὶς,per ι,Vas acetarium.
Ὅπη,Aduerbium,Vbi,Quò,aſpiratur & penac.
Ὀπή,ῆς,ἡ,Foramen,ſine aſpiratione,acuitur.
Ὅπως,per ω,Quomodo,Vt,penac.
Ὀπὸς,ὀποῦ,ὁ,Succus,acuitur.
Ὄρθος,τȣ̃ ὄρθου,ὁ,Orthus,vir,penac.
Ὀρθός,τȣ̃ ὀρθοῦ,ὁ,Rectus,acuitur.
Ὅρμος,ὅρμου,ὁ,Portus artificialis,penac.
Ὁρμός,ὁρμȣ̃,ὁ,Monile,acuitur.
Ὄρος,ὄρεος,τὸ,Mons, tenuatur & penacuitur.
Ὅρος,ὅρȣ,ὁ,Terminus,aſpiratur & penacuitur.
Ὀρός,τȣ̃ ὀροῦ,ὁ,Serum,tenuatur & acuitur.
Ὄσσα,Oſſa,mons Theſſaliæ.
Ὄσα,Vox,Fama.
Οὗ,aſpiratum,Cuius & Vbi,circunfl.
Οὐ,tenuatum,Non,acuitur.
Οὐδὲν,Ne vnum quidem,imperfectum.
Οὐδέν,Nihil,perfectum eſt.
Οὐκοῦν,Igitur,circunfl.
Οὔκουν,Non,Nequaquam,penacuitur.
Οὐρά,οὐρᾶς,ἡ,Cauda,acuitur.
Ὁρμα,ὁρμας,ἡ,Impetus,penult.circunfl.
Οὐρός,οὐρȣ̃,ὁ,Nauale,acuitur.
Οὖρος,εος,τὸ,Mons,penult.circunfl.
Οὖρος,εος,τὸ, Terminus, penult.circunfl.
Οὖρος,οὔρȣ,ὁ, Ventus ſecundus, penult.circunfl.
Οὖρον,τὸ, Vrina,penult.circunfl.
Οὗτος, demonſtratiuum & relatiuum.
Οὑτοσὶ, demonſtratiuum ſolùm.
Οὕτως,per ω,Sic,penacuitur.
Οὗτος,per ο, Hic,penult.circunfl.

Π.

ΠΑίδευσις,Diſciplina.
Παιδεία,Erudirio.
Παιδιά,τῆς παιδιᾶς,ἡ,Ludus,acuitur.
Παιδία,τῶν παιδίων,τὰ, Pueri,per αι.
Πεδία,τῶν πεδίων,τὰ,Campi,per ε.
Παιών,τȣ̃ παιῶνος,ὁ, Apollo,acuitur.
Παίων,τȣ̃ παίωνος,ὁ, Pæon,metri genus,penult.acuta.
Παλλάς,τῆς Παλλάδος,ἡ,Minerua,acuitur.
Πάλλας,τȣ̃ πάλλαντος,ὁ, Pallas,gigas,penult. acuta.
Πᾶν,τȣ̃ παντός,τὸ,Omne,circunfl.
Πάν,τȣ̃ Πανός,ὁ,Pan,deus paſtorum,acuitur.
Πανταχῆ,per η,Vbique.
Πανταχοῖ,per οι,Quocunque.
Πάρα,pro πάρεστι,Adeſt & Adſunt,penult.acuta.
Παρά,Apud, Ab,Præter,acuitur.
Παρακοίτης,τȣ̃ παρακοίτου,ὁ,Maritus,penac.
Παράκοιτις,κοίτιος,ἡ, Vxor,antepenac.
Παράρρητος,duplici ρ,Dictus,antepenac.
Παρρητός,vnico ρ,Supplicabilis,acuitur.
Παρειάς,τῆς άδος,ἡ,Maxilla,acuitur.
Παρείας,τȣ̃ παρείȣ,ὁ,Pareas,ſerpens,penacuitur.
Πάρειμι,Adſum,antepenac.
Παρεῖμι,Accedo,penult.circunfl.
Παρθενίκη,τῆς παρθενίκης,ἡ,Pathenice,mulier,penult.acuta.
Παρθενική,κῆς,ἡ, Virgo,acuitur.
Πάσασθαι,α producto, Poſſidere.
Πάσασθαι,α correpto,Guſtare.
Πατροκτόνος,τόνου,ὁ,Occiſus à patre,antepenacuitur.
Πατροκτόνος, τόνȣ,ὁ, Parricida,penacuitur.
Πατρῷος,τȣ̃ Πατρῴȣ,ὁ,Paternus,penult.circunfl.
Πατρωός,τȣ̃ ωȣ̃, Vitricus,acuitur.
Πειθώ,τῆς πειθόος,ἡ,Perſuaſio,acuitur.
Πείθω,F.πείσω.Pr.εικα,Suadeo,penac.
Πελίας,τȣ̃ Πελίȣ,ὁ,Pelias,vir,penac.
Πελειάς,άδος,ἡ,Columbæ genus,acuitur.
Πέρα, Vltra,penacuitur.
Περί,De & Circum,acuitur.
Πείρων,τȣ̃ πείροντος,ὁ,Tranans,penacuitur.
Πειρῶν,πειρῶντος,ὁ, Experiens,circunfl.
Πεύκιος,ȣ,ὁ,Qui ex picea arbore fit,penult.acuta.
Πευκῖος,τοῦ πευκίȣ,ὁ, Peuceus,gentile, penult.circunfl.
Πίνων,τȣ̃ πίνοντος,ὁ,Bibens,penacuitur.
Πεινῶν,τοῦ πεινῶντος,ὁ,Eſuriens,circunfl.
Πλείων,τοῦ πλείονος,ὁ,Comparatiuum,penac.
Πλειών,τȣ̃ πλειόνος,ὁ, Annus,acuitur.
Πλούτων,Πλούτωνος,ὁ,Pluton,deus,penac.
Πλουτῶν,πλουτῶντος,ὁ, Diteſcens,vlt.circunfl.
Ποία,τῆς ποίας,ἡ,Qualis,interrogatiuè, penacuitur.
Ποιά,τῆς ποιᾶς,ἡ, Quædam,indefinitè,acuitur.

Ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, Qualis, interrogatiuè, penult. circunfl.
Ποιός, τοῦ ποιοῦ, ὁ, Quidam, infinitè, acuitur.
Πολέμων, τοῦ Πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, Bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, τοῦ πονήρου, ὁ, Agricola, antepenac.
Πονηρός, τοῦ πονηροῦ, ὁ, Prauus, acuitur.
Πότε, Quando, penacuitur.
Ποτὲ, Aliquando, acuitur.
Πότος, πότου, ὁ, Potus, Conuiuium, penacuitur.
Ποτός, οῦ, ὁ, Potulentus, Potabilis, acuitur.
Πρασία, σίας, ἡ, Vrbs Peloponnesi, penacuitur.
Πρασιά, τῆς πρασιᾶς, ἡ, Areola, Sulcus, acuitur.
Πρίν, aduerbium, Prius, Antea, acuitur.
Πρίν, πρινός, ἡ, Arbustum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τὰ, Pretium statutum magistratus Atheniensium.
Πρυτανεία, ἡ, Tempus magistratus Atheniensium.
Πρυτανις, per η, Præfectus, Administrator, penultima acuta.
Πρύτανις, πρυτανίος, ἡ, Prouidentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, Primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, Primò enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, Primus, penult. circunfl.
Πρωτός, πρωτοῦ, ὁ, Fatalis, acuitur.
Πρωΐα, Manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, Matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, Primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, Primò enixa, penultima acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, Plicatio, penacuitur.
Πτυχή, πτυχῆς, ἡ, Concauitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, Cestus, acuitur.
Πυγμῇ, Crebrò, vltima circunflexa.
Πυθών, ἡ, Loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, Porta, penacuitur.
Πυλίς, πυλίδος, ἡ, Portula, acuitur.
Πυῤῥός, πυῤῥοῦ, ὁ, Fuluus, acuitur.
Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

PÁκκος, duplici κ, Naris cadi.
Ῥάκος, vnico κ, Vestis attrita.
Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penacuitur.
Ῥιπή, τῆς ῥιπῆς, ἡ, Flatus venti, acuitur.
Ῥινή, ῥινῆς, ἡ, Lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥίγιον, ῥιγίου, τὸ, Onerosum, antepenacuitur.
Ῥιγεῖον, ῥιγείου, τὸ, Pannus ad cooperiendum, penult. circunflectitur.
Ῥεία, ῥείας, ἡ, Rhea, pro Ῥέα.
Ῥεῖα, Facilè, aduerbium.
Ῥοιά, cum ι, Malus Punica.
Ῥοά, τῆς ῥοᾶς, Malum Punicum.
Ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodiensis, antepenacuitur.
Ῥοδιός, τοῦ ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius fluuius.
Ῥοδών, ῥοδῶνος, ὁ, Rosetum, acuitur.
Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, Proprium viri, penacuitur.
Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
Ῥυμβός, ῥυμβοῦ, ὁ, Impetus, Turbo, acuitur.

Σ.

ΣÁκκος, duplici κ, Saccus, Cilicium.
Σάκος, vnico κ, Scutum, acuitur.
Σάρων, σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαρῶν, σαροῦντος, ὁ, Verrens, circunflectitur.
Σειρηνή, σειρηνῆς, ἡ, Gentile nomen, acuitur.
Σειρήνη, ης, ἡ, Proprium mulieris, penacuitur.
Σείνων, σείνωνος, ὁ, Proprium viri, penacuitur.
Σεινῶν, Σεινῶντος, ὁ, Lædens, circunflectitur.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, Impendens, circunflectitur.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepenult. acuitur.
Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, Taciturnus, acuitur.

Σίμος, σίμου, ὁ, Simus piscis, penacuitur.
Σιμός, σιμοῦ, ὁ, Simus, acuitur.
Σιγή, σιγῆς, ἡ, Silentium, acuitur.
Σιγῇ, aduerbium, Tacitè, circunflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, Ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, Ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, Frumentum, circunflectitur.
Σιτός, σιτοῦ, ὁ, Esculentus, acuitur.
Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, Effossio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, Peluis, Scapha, penacuitur.
Σκότιος, σκοτίου, ὁ, Natus ex rapta, antepenult. acuitur.
Σκοτίος, σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, Filum, Rubrica carpētarii, penacuitur.
Σπαρτή, σπαρτῆς, ἡ, Seminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.
Σπαρτός, σπαρτοῦ, ὁ, Seminatus, acuitur.
Σπουδή, σπουδῆς, ἡ, Studium, acuitur.
Σπουδῇ, aduerbium, Cum studio, Cum labore, circunfl.
Στάχυς, correptè, Spica, singulariter.
Στάχυς, productè, Spicæ, pluraliter.
Σταφυλή, Vua, acuitur.
Σταφύλη, Perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, Lignum iaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, Odoris genus, penacuitur.
Στένων pro στενάζων, Suspirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρέων, Coarctans, circunfl.
Στίλβον, στίλβοντος, τὸ, Splendidum, penacuitur.
Στιλβόν, στιλβοῦ, τὸ, Lasciuè nutritum, acuitur.
Στρατιά, στρατιᾶς, Exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, Expeditio, penacuitur.
Συνέργος, συνέργου, ὁ, In re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργός, συνεργοῦ, ὁ, Adiutor, acuitur.
Σύν, præpositio, Cum, acuitur.
Σῦν, accusatiuus, Suem, circunfl.
Σφόδρα, aduerbium, Valde, penacuitur.
Σφοδρά, σφοδρᾶς, ἡ, Vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, Extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδιός, σχεδιοῦ, ὁ, Proprium nomen, acuitur.
Σχιστός, σχιστοῦ, ὁ, Vestis muliebris, acuitur.
Σχισταί, αἱ, Calceamenta, acuitur.
Σχολή, σχολῆς, ἡ, Otium, aut Schola, acuitur.
Σχολῇ, aduerbium, Vix, circunfl.

T.

TÁρσος, τάρσου, ὁ, Tarsus in Cilicia vrbs, penult. acuta.
Ταρσός, ταρσοῦ, ὁ, Ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, A tauro cæsus, antepenac.
Ταυροκτόνος, Qui taurum occîdit, penacuitur.
Τεός, τεοῦ, ὁ, Tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, Aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τευκρός, Τευκροῦ, ὁ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, Longè aspiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, όπου, Longè visus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, Honorans, circunfl.
Τίνες, Qui, interrogatiuè, penacuitur.
Τινές, Aliqui, Quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, Charta, penacuitur.
Τομός, τομοῦ, ὁ, Incisus, penacuitur.
Τρίετες, Triennio, antepenacuitur.
Τριετές, Triennale, acuitur.
Τριτῶν, τριτοῦντος, ὁ, Tertiò faciens, circunfl.
Τρίτων, τῶν, Tertiorum, penacuitur.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, Delicatè viuens, circunfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, Hi & hæ tres, circunfl.
Τρίς, Ter, acuitur.
Τροχός, τροχοῦ, ὁ, Reuolutio, Rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, Cursus, penult. acuta.
Τρυγητός, οῦ, ὁ, Vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, Vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, Τύρου, ὁ, Vrbs Phœnissa, penult. circunfl.
Τυρός, τυροῦ, ὁ, Caseus, acuitur.
Τύχων, ωνος, ὁ περὶ τὴν Ἀφροδίτην θεός, Deus qui est circa Venere.
Τυχών, τυχόντος, ὁ, Qui contigit, acuitur.

ΦΑνός,φανοῦ,ὁ, Clarus, Laterna,acuitur.
Φαίνος,φαίνου,ὁ, Viri nomen,penacuitur.
Φάρος,φάρου,ἡ, Inſulæ nomen,penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος,τὸ, Veſtis, penult.circunfl.
Φαῖδρος,φαίδρου,ὁ, Phædrus Platonis,penult.circunfl.
Φαιδρός,φαιδροῦ,ὁ, Clarus,Alacer,acuitur.
Φαιά,φαιᾶς,ἡ, Fuſca,acuitur.
Φαῖα,φαίας,ἡ, Vrbis nomen,penult.circunfl.
Φάσις,φάσιος,ἡ, Fama,Dictio,penacuitur.
Φᾶσις,φάσιδος,ὁ, Phaſis fluuius,penult.circunfl.
Φιλητής,φιλητοῦ,ὁ, Amator,acuitur.
Φιλήτης,φιλήτου,ὁ, Fur,Deceptor,penacuitur,
Φίλων,φίλωνος,ὁ, Philo,penacuitur.
Φιλῶν,φιλοῦντος,ὁ, Amans,circunflectitur.
Φόρος, φόρου,ὁ, Tributum,penacuitur.
Φορός,φοροῦ,ὁ, Ventus proſper,acuitur.
Φυλακή,φυλακῆς,ἡ, Cuſtodia,acuitur.
Φυλάκη,άκης,ἡ, Vrbs Theſſaliæ,penacuitur.
Φῦλον,per vnum λ, Gens, penult.circunfl.
Φύλλον,per duo λ,Folium,penacuitur.
Φῶς, φωτὸς,τὸ, Lux,circunflectitur.
Φώς,φωτὸς,ὁ, Vir,acuitur.

X.

ΧΆραξ,ακος,ἡ, Vallus in vineis,penacuitur.
Χάραξ,ακος,ὁ, Vallum in bello,penacuitur.
Χαρίτων, χαρίτωνος,ὁ, Nomē proprium,& genitiuus pluralis,circunflectitur.
Χαριτῶν, χαριτοῦντος,ὁ, Gratificans,circunfl.
Χάριεν,pro χαριέντως,Gratioſe,antepenacuitur.
Χαρίεν,χαρίεντος,τὸ,Gratioſum,penacuitur.
Χάλκη,χάλκης,ἡ,Nomen inſulæ,penacuitur.
Χαλκῆ,χαλκῆς,ἡ, Ærea,circunflectitur.

Χαλκιδίκη,κης,ἡ, Vrbis nomen,~~pena~~cuitur.
Χαλκιδική,κῆς,ἡ, Chalcidica , nomen gentile , acuitur.
Χίτων,χίτωνος, Vrbis nomen,penacuitur.
Χιτών,χιτῶνος,ὁ, Tunica,acuitur.
Χίλων,Χίλωνος,proprium, Chilo,penacuitur.
Χιλῶν,χιλοῦντος,ὁ,participium,circunflectitur.
Χεῖλος,χείλεος,τὸ, Labrum,penult.circunfl.
Χιλὸς, per ι,Cibus,acuitur.
Χία,χίας, ἡ, Chia,gentile nomen, penacuitur.
Χιά,χιᾶς,ἡ, Serpentis domus,acuitur.
Χρόα,abſque ι,Color,penacuitur.
Χροιά,per οι,Color, acuitur.
Χόα,τῆς χόας, Feſtum quoddam,penacuitur.
Χοά,τῆς χοᾶς,ἡ, Genus menſuræ,acuitur.
Χρέων, Fatale decretum,penacuitur.
Χρεών, Debitum,acuitur.
Χρηστός,ὁ,Bonus, Vtilis,acuitur.
Χρήστος,χρήστου,ὁ,Chreſtus,viri nomen, penacuitur.

Ψ.

ΨΆλλω,præſens,gemino λ, Canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ,futurum,vnico λ,Cantabo,circūflectitur.
Ψύχρος,ψύχρου,ἡ, Pſychrus fluuius,penacuitur.
Ψυχρός,ψυχροῦ,ὁ,Frigidus,acuitur.

Ω.

ΩΜος,ὤμου,ὁ,Humerus,penult.circunfl.
Ὠμός,ὠμοῦ,ὁ,Crudus,Crudelis,acuitur.
Ὦχρος,ὤχρου,ὁ,Pallor.penult.circunfl.
Ὠχρός,ὠχροῦ,ὁ,Pallidus,acuitur.
Ὦ,ô, Aduerbium vocandi,circunflectitur.
Ὤ,Heu, acuitur.
Ὥρα,ὥρας,Pulchritudo, Hora,aſpiratur.
Ὤρα,ὤρας,Cura,tenuatur.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ
ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

AMMONII DE SIMILIBVS ET
differentibus vocabulis libellus.

Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν· Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.

¶ Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν, καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα· Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσα μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τοῦ βεβήλου τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον διαφοράν.

¶ Ἄγγελος καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

¶ Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

¶ Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς, ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων· Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

¶ Ἀγροῖκος καὶ Ἄγροικος διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

¶ Ἄγριος καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμός· Ἀγρεῖος δὲ, ὁ Ἀγροῖκος.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν.

¶ Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται, Ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

¶ Ἀγρονόμος, ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔστιν ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

¶ Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ πιπρασκόμενον.

¶ Ἀδεὴς καὶ Ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ὁ ἄφοβος. διὰ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

¶ Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄνεμος συνεστραμμένος· Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.

¶ Ἆθλος καὶ Ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὔπω μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων, — ἀέθλια ποσσὶν ἀνελόντες.

¶ Ἀθῆναι καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν· Ἀττικὴ δὲ, ἥ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.

¶ Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λοπάδ' αἰτοῦμαι.

¶ Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβόμενός τις ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. καὶ Αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται. διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευτικῶν. φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τήνδε νομιστέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

¶ Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος, ἐστὶ λόγος κατ' ἀναπόλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν. οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς
Ξυνωνίαν ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,
Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη. εἶτ' ἐπιφέρει,
Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος,

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἐν κότε Τμώλῳ,
Δάφνην ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ ἡ τὴν ἀπὸ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετάβασιν. οἷον, Μένε βοῦς ποτ' ἐν βοτάνῃ. καὶ, Ἀκιώτος μετ' ἀνθεστήρια.

¶ Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτων προσώπων· τὸ δ' Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα. οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἴθε ἐστὶν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ὤφελον, ῥῆμα.

¶ Αἰκίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γάρ εἰσιν αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησὶν, Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, προπεπηλάκισται δὲ τὸ σῶμα τοὐμόν.

¶ Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς· Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

¶ Ἀκταὶ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

¶ Ἀκόντιον δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ἐκ χειρὸς ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προΐεναι.

¶ Ἀκαιρία ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου· Ἀσχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀναστροφή.

¶ Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχύ. οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

¶ Ἀληθὲς καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Ἄληθες δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ' ἐρώτησιν λεγόμενον.

¶ Ἁλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἁλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας· Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης,

Ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ παιδὸς γνάθον ἐπάταξεν.

ἀφ' οὗ καὶ μητραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

¶ Ἀλλοίωσις Ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα· ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

¶ Ἁλίπαστον καὶ Ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας ἢ ἰχθὺν, ἔλεγον Ἁλίπαστον· Ἁλίσπαρτον δὲ, τὴν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος

τοὺς ἠκισμένους καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἀλιτάρπεις καλεῖ.

¶ Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

¶ Ἁμαξιτία καὶ Ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομὴ τῶν ἁρμάτων·

Τῇ ῥ᾽ εἶχεν Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων.

Ἁρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς.

- οὐδέ τι πολλὴ

Γίνετ᾽ ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

¶ Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησί,

Δίδου μασᾶσθαι αὐτοῖς ἀμυγδάλας.

¶ Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν· ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγενήθησαν, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ᾽ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

Ἔνθ᾽ ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,

Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἐφ᾽ ἵπποισι μάστιγας ἄειραν.

τοπικῶς δὲ τὸ Ὁμοῦ, Τῇ ὁμοῦ ἐστρεφόμην. καὶ πάλιν,

Ἀλλὰ θ᾽ ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τοὺς περ καὶ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων

Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔσθ᾽ ὅτε δ᾽ ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν δὲ Ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ δηλονότι, ἐν Τροίᾳ ὅ, τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

¶ Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν, Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν· Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ· δηλονότι Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρων. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ᾽ ἰδίαν.

¶ Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

¶ Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

¶ Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τουτέστι τὸν καρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὥσπερ καὶ ὁ τρυγητὸς, τοῦ τρυγᾶν.

¶ Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

¶ Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν, Κατάκειται δὲ ὁ ἀνακλινόμενος.

¶ Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

¶ Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην κοινὴ, τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις· Ἐπικηρυκία δέ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αἰτησομένους ἀνοχὰς, ἢ σπονδὰς, ἢ εἰρήνην.

¶ Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ᾽ ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

¶ Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προϊέναι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

¶ Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μακρὰ πολέμου. Διακωχὴ καὶ Ἀνοχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

¶ Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος· Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ ἀνιῶν.

¶ Ἄντικρυς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ, τὸ ἐπ᾽ εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ ς, ὡς καταντικρύ· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαρρήδην καὶ φανερῶς, καὶ ἔστιν εὐθείας τοπικόν.

¶ Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππου, Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ νηός.

¶ Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἕδρας, Ἐγερθῆναι δὲ ἐξ ὕπνου.

¶ Ἀναγόμενοι καὶ Ἐγερθέντες διαφέρει. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

¶ Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων· Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων. οἷον, βιάζεσθαι τὴν γαῖαν.

¶ Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται, τὸ δ᾽ Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

¶ Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

¶ Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν, Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

¶ Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρει. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι. καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

¶ Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν ὁ ἐπιλῦσαι ἱκανὸς, Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

¶ Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ᾽ ὑπερβολὴν διαπρέπον· Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας ἀρέσκησις.

¶ Ἀποστάσιος Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου· Ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

¶ Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

¶ Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν Λογίζεσθαι καὶ Λογισταὶ, ἀριθμηταί.

¶ Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφυγεῖν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα οὐ δῆλον εἶναι ὅπου ἐστίν· Ἀποφυγεῖν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπου ἔχονται) οὔτε ἀποφεύγουσιν.

¶ Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων· δηλονότι ἀπ᾽ Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων. δηλονότι, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

- παρὰ νηῶν ἀνιόντι. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν.

ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι κυρίως,

Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

¶ Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσι. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστι ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος· Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

¶ Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνεσθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι· Ἀποκρίνεσθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

¶ Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μετὰ τὸ φαγεῖν· Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός.

¶ Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

¶ Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ ἐμψύχου καὶ ἀψύχου.

¶ Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ' ὠφελείᾳ προΐστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἄγειν ὑπακουομένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται.

¶ Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας· ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς ἀνάφην ἢ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, δεύτερον κάδον.

Καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδομεν, ἀλλ' ἁρπάγην
Αὐτῷ κατασκευάζομεν.

¶ Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν, ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί· φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

¶ Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὔ.

ὡς ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ' Ἄρτι παρατατικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρῳχηκότος.

¶ Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης τὸ ζῶον.

¶ Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί·

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

¶ Ἄρρωστος καὶ Ἀρρωστῶν διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀρρωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

¶ Ἀρρωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀρρωστεῖ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι, Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

¶ Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινὲς ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος ὀρροπύγιον καλεῖται, οὐχ ὥς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὄρρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀροπύγιον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι περί τινος, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασιν τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβεῖται. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὔπω πρὶν ὕβρισ', αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρρωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀρρωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαρρηκέναι.

¶ Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν· ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

- κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

¶ Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

¶ Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστιν τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος· Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

¶ Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς· τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδήλως, καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς.

¶ Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ· Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

¶ Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά· δασυνόμενον δὲ, τὸ ἅτινα.

¶ Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

¶ Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ.

¶ Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐστὶ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι,

Αὖθι τὸ δ' ἐκδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

¶ Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

¶ Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίρρημα· Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπεκοψεν.

B

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστι ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γονέως τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν περὶ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

¶ Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν· Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

¶ Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Κεάδα.

¶ Βασιλεία καὶ Βασίλεια διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

¶ Βάρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου.

¶ Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

¶ Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν.

¶ Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστιν τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων· Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

¶ Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων, ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

¶ Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶν λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ.

¶ Βιῶναι μέν ἐστιν τὸ ζῆν, Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώποις, Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

¶ Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν· Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁπωσοῦν· Θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

¶ Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

¶ Βόος καὶ Βόειος διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ τοὺς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος· Βόειος δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

¶ Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὁριστικόν ἐστιν, οἷον Βούλει σχολάσαι μοι· τὸ Βούλῃ δὲ, διστακτικῶς, οἷον Βούλῃ πορευσώμεθα.

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων· Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.

¶ Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι· Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οἵου πράγματα συναρπάζειν.

¶ Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι ταὐτὸν τῷ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συν-

πράξαι κακόν. οἷον βουλεύσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν.

¶ Βούλεσθαι μὲν, ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

¶ Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν, Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

¶ Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρυχᾶσθαι.

¶ Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεὺς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προσβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιῳκοδομημένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ.

καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἦν καὶ Δήμητραν, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν, βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. παρὰ δὲ Εὐέλπιδι ἡ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλειαθένει,

Μῆλος σφάζεται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώρισται χρόνῳ. τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

¶ Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσανεὶ γεγεννημένον· Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

¶ Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Πρεσβευτικὸς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιτθῆς· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακατίους καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Πρεσβευτικὸς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατόγηρως.

¶ Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

¶ Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

¶ Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπὼν,

Γημαμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,

Γῆμε. καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ θαλάμοις ἐν οἷς κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ.

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

¶ Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις. μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχηματισμὸς, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ, στρογγύλον δὲ τὸ Ο, τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός πού φησι,

Γράμματα δ' οὐκ εἴλησαν ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἔστι τὰ γράμματα. καὶ πάλιν,

—Πλάτωνος ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

¶ Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνᾶσθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνᾶσθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

Δ

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος· Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφότερα.

¶ Δαὶ σύνδεσμος ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος.

Τίς δαὶ ὅμιλος; καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεσταλμένως.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει· Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος· Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

¶ Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

¶ Δήμιος καὶ Δημόκοινος διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους· Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

¶ Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δάματερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ.

¶ Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

¶ Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύρητον. Ὅμηρος,

—σόλον αὐτοχόωνον. καὶ ἐν ἄλλοις, —λάβε δίσκον.

εἶτ' ἐπιφέρει, Βόμβησεν δὲ λίθος. καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής· Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν πέμπτῳ,

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

¶ Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις,

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος, —φρένας ἠλεὲ διέφθορας, διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

¶ Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ,

Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν.

¶ Διαβόητος Περιβοήτου διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον,

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ

Ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

¶ Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει· Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον.

οὐκέτι διπλάσιον.

¶ Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

¶ Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γάρ, καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

¶ Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γάρ, δι' ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομῆσαι μὲν δι' ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

¶ Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γάρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

¶ Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γάρ, καὶ ἐπὶ δορατίων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

¶ Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γάρ, λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας ἀντιδιαστασιάζοντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους, ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

¶ Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων· Ἐπιστάτης δὲ ἔργων.

¶ Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ ἀπαιτούμενος λεγόμενος· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

¶ Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

¶ Δοάσσατο τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

¶ Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

¶ Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστὶν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

¶ Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι, δύναμίν τε καὶ ἰσχύν. ἡ μὲν γὰρ δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχύς, ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

¶ Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς γάρ ἐστιν ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι.

¶ Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γάρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

¶ Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐγχρῖσαι καὶ Ἀναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχρῖσαι μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἤ τινος τοιούτου λέγουσιν· Ἀναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

¶ Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων.

¶ Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δὲ ὁ πατὴρ συστήσας.

Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις,

Ἐδιδαξάμην μέντοι νὴ Δί' ὦ μέλεε.

¶ Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων.

¶ Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν, πρὸς ἐπίσκεψιν μειζόνων τῶν πραγμάτων.

¶ Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτόν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύομαι.

¶ Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

¶ Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

-- εἰ ἐτεόν γε

Κείνου ἔκγονός ἐσσι, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δὲ ὁ ἐξ υἱωνοῦ, ἢ ἔτι ἄπωθεν. καταχρῶνται δὲ ἔσθ' ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπόγονος ἀντὶ υἱοῦ.

¶ Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει. δηλοῖ Μένανδρος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

¶ Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γινόμενον, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δὲ ἐστιν ἡ ἐκ τοῦ συνεγγὺς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

¶ Ἐλεατὸς καὶ Ἐδεατὸς διαφέρει. Ἐλεατὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεούς. τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

-- καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἔχευαν.

Ἐδεατὸς δὲ, ὁ προστάτης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

¶ Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

¶ Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος,

-- ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο συνάρθρον. τοῦ ἐμοῦ παιδός. καὶ,

Μνῆσαι παιδὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ παιδὸς σοῦ.

¶ Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσίς ἐστι δοκιμαζομένη· Ἐμπειρία δὲ, ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανονικοῖς· ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιαπτώτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

¶ Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς, Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ. φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις,

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω στέγης, αἵ τ' ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ,

Καὶ τὸν γέροντα, τὴν τ' ἔσω χαλᾷ δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ πεύσεθ' ὅτι τις γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

¶ Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δὲ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ Τότε. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα πέμψει ἔνθα μήποτ' ἡλίου

Φέγγος καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε, φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοί, τόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησί,

-- σὲ δ' ἔτ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ.

τὰ δ' εἰς τόπον οὕτως,

-- τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ λόγου σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς φησί, Τεθνεὼς ἔσται ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

¶ Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος.

¶ Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου. καί, ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

¶ Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστῆς· Ἐννοεῖσθαι δέ, ἀπὸ μακρᾶς διαλογιζόμενος.

¶ Ἐξόσου καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἔξοσου μὲν γάρ, χρόνου· Ἐξότου δέ, τὸ ἐξ οὗτινος.

¶ Ἐξαίεψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προφέρονται τοὔνομα. φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμείριμνοι, ἀναστελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοὶ ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοί, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δέ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γάρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δὲ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

¶ Ἐπικήδειος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδειον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ κήδει· Θρῆνος δέ, τὸ ἐν ᾠδῇ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοὔμπαλιν. φησὶ γάρ, Θρῆνος δ᾽ ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὁδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος. τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδειον· τῷ τὸν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ᾽ αὐτὴν τὴν συμφορὰν πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφήν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ᾽ Ἐπικήδειον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

¶ Ἐπιστραφὴς Εὐστραφοῦς διαφέρει. Ἐπιστραφής, ὁ προστακτικὸς καὶ ἐπιμελής· Εὐστραφὴς δ᾽ ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

¶ Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δέ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι᾽ ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔστιν οὖν παρ᾽ αὐτῷ ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

¶ Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μέν, διὰ γραμμάτων· Ἐπισκῆψαι δέ, διὰ λόγων.

¶ Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μέν, τὸ προστάσσει· Ἐπαγγέλλεται δέ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δέ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλεται δέ, ὁ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

¶ Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γάρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δέ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ᾽ Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

¶ Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι. καὶ ἀνάγοντες ἢ ἀποκτείναντές τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο δι᾽ ἀγορᾶς, τὸ μήλιον δώσειν τάλαντον, εἰ δ᾽ ἀνέλοιτο, ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

¶ Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γάρ, ἔντιμος· Ἐπιτίμιος δέ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ᾽ οὗ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καί, Ἐπιτίμησον αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

¶ Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δέ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

¶ Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δέ, ὁ φίλοις.

¶ Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ᾽ ἀκολουθίαν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ᾽ ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δέ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ᾽ ἔροιο

Ὅντινα τοῦτον ἄγει,

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον,

Νῦν δ᾽ ὅτε δὴ μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι,

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησις, ἐστὶ φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ζητοῦσα, οἷον νέον, ἀμφίβολον, σαφές, ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μέντοι γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, οἷον, ἡμέρα ἐστίν. καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα. καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον, Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶν γάρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καί, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἡ δ᾽ ἀποκρίνεται,

Ἀλλ᾽ ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ᾽ ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας. Οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ. κατά τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων περὶ τῆς διαφορᾶς φησὶν οὕτως. Ἐρώτησις, Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι, σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δέ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δέ, ὑποδεεστέρων ἐξήγησις.

¶ Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γάρ, τῶν παρόντων· Πόθος δέ, τῶν ἀπόντων.

¶ Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει· Ποθεῖν δέ, τοὺς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος,

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπόντος,

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ,
Σή τ᾽ ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

¶ Ἐρωτᾶν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ· Πυνθάνεσθαι δέ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

¶ Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιίας· Πόθος δ᾽ ἀπόντος· Ἵμερος δ᾽ ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

¶ Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γάρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα· Γενήσεται δέ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ᾽ ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔσται μὲν γάρ, τὸ ὑποκείμενον. οἷον, ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ· γενήσεται δέ, τὸ ἀόριστον.

¶ Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Ἑστιάτωρ μὲν γάρ, ὁ ὑποδεχεύς· Δαιτυμόνες δέ, οἱ ἑστιώμενοι.

¶ Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δέ, βραδέως, καὶ μεθ᾽ ὁντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

¶ Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος· ὁ δ᾽ Ἑταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος,

– πλήσιστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται, πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δέ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

¶ Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γάρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δέ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ κύκλωψ.

¶ Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος,

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πλειόνων. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος,

– Διῒ δ᾽ ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

¶ Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός· Εὐμαθὴς δέ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

¶ Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γάρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δέ, οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ,

Εὑρηκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην.

Δίφιλος ἐν Πύρρᾳ,

Δῶρον δ᾽ ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

¶ Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν ἔχων, ἤγουν ἀπρόσωπος: (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφάζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, ἤγουν πᾶν τὸ σῶμα.

¶ Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ, τὸ γυμνάσιον, αὐτὴν κατ' ἀλήθειαν τοῦ γυμνασίου ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. ὁ τοῦν συνδυάσαντων ἁμαρτάνει. καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ,

Τί φὴς ἰδὼν ἐνθένδε πᾶς δ' ἐλευθερῶν,
Ἀπῆλθες ἀθὺς, ὡς τάχυ.

Τινὲς μέν τι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικοῦ κεῖσθαι· φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν, Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὖ λέγειν, ἐπί τινος ἀθέος· ἤγουν ἐὰν μὲν ᾖ θηλυκὸν τοὔνομα, ἡ ἀθεία ὁδὸς, ἀθεία βακτηρία· ἐὰν δὲ ἄρρεν, ἀθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' οὐδέτερον, ἀθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐπίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· ἀθὺ τῆς στοᾶς, ἀθὺ τῶν δρόμων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. ἤγουν,

Γήμαντος αὐτοῦ δ', ἀθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος. καὶ,
Ὡς τοῦτ' εἶδεν, ἀθὺς ἦν ἄνω, κάτω.

¶ Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ· Ἥδεσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

¶ Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς, χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

¶ Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κυνᾶ χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ οὔ.

¶ Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

¶ Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον συνηρημένως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

¶ Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας· Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τόν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε.

¶ Ζηλῶσαι τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

¶ Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη, δοκοῦντός τινος καλοῦ· Φθόνος δὲ, βασκανία τις τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ.

¶ Ζῆλος μέν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

¶ Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλῶ τὸν τοῦ δεῖνα ἐπὶ τῷδε. δεύτερος, καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

¶ Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν σταθμῶν.

¶ Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν, ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, ἡ τῆς γυναικός.

Η.

Ηγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, ἀπὸ ὕπνου· Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

¶ Ἦθος μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δὲ, ἐπίστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφήν.

¶ Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ, αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¶ Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ.

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο.

Ἠοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται,

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείνατο. ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,
Ἀλλ' ἤτοι Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς.

Ἦς καὶ Ἦσθα, καὶ Ἦ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦσθα, παρῳχημένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἦς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἦς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ,

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρῦ τιτθῇ λέγε,
Ἂν τἄλλα δ' ᾖς ἄμεμπτος, εἰς τὴν ἕκτην
Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς, ἐὰν ᾖς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρός τινα, Ἦς πάνυ πλούσιος, ἀγνοεῖ τὴν διαφοράν, δέον φάναι Ἦσθα. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, τίθησιν Ὅμηρος,

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

¶ Ἡσυχία ὁτὲ μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν Ἐπιείκειαν, ὁπότε φαμὲν, ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θαλάμας, ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

¶ Θαυμάζω, ψυχικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας.

¶ Θεομαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

¶ Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων; καὶ Αἰσχύλος,
Βοᾷς τοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

Ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι. διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται. καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι, ὥσπερ προείρηται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὤρειν· τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς· καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, οὐχὶ παρὰ θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι.

¶ Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι ἐφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

¶ Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

¶ Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει ὅτι ἀκουσίως τε καὶ ἀλόγως ὀρέγεται τινός.

¶ Θερίζειν, τό, τε διατρίβειν τὴν τοῦ θέρους ὥραν (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς συλλέξαι.

¶ Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν· καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον πρότερον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν

Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομαίνιον τῆς Εὐβοίας· ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

¶ Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος διαφέρουσι. Θὴς μὲν γάρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

-- θῆτές τε δμῶές τε. Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ, κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. Ἄτμενος δὲ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.

¶ Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει. Θράσος μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

¶ Θύρα καὶ Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γινομένη. Μένανδρος ἐν παρακαταθήκῃ, Θύραν ἐξελε· Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

¶ Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει· Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων Θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι δὲ, τὸ δι' ἡντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται.

¶ Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

¶ Θύρα καὶ Θύραι διαφέρουσι. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· Θύραι δὲ, τὸ ἄνοιγμα αὐτό, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

¶ Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος· Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ιερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Ἱερῶσαι δὲ καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

¶ Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπαξ· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερὸν ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

¶ Ἱερά, τούς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστρατίδου· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

¶ Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησίν,

-- οὐδ' αὖθις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. καὶ,

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

¶ Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

¶ Ἶπες, καὶ Θρῖπες, καὶ Κίες, καὶ Ἶκες διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

- μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρῖπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραμίμητα. Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια. Ἶκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμαν, Ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

¶ Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε λόγοις παραγινομένους, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν. κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρή, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

¶ Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελὴς μὲν γάρ, ὁ τετιμημένος· Μέτοικος δὲ, ὁ ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν Μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν. Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλεῖόν τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ

καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

¶ Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γάρ ἐστι γῆς στενῆς δίοδος, ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιερχομένης· Πορθμὸς δέ ἐστιν στενὸς θαλάσσης πόρος, ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

¶ Ἴσθι καὶ Γίνωσκε διαφέρει. Ἴσθι μὲν γάρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάττεται· αὐτὴ δ' οἷον ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ τοῦ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ,

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἴσθι. Εὔφημος,

Ἴσθι μόνον ἐξορμωμένη, ἀντὶ τοῦ γίνου.

¶ Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ περὶ αὐτὸν γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης.

¶ Ἱστοδόκη καὶ Ἱστοπέδη διαφέρουσιν. Ἱστοδόκη μὲν γάρ ἐστιν ἐφ' ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος,

Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν. Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος. τινὲς δὲ λινίδα καλοῦσιν, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

-- ἀλλά με δεσμῷ

Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

¶ Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γάρ, οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες· Ἰταλιῶται δὲ, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ᾤκησαν μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις διαφέρει, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψευσμένων. Κατοίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις· παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

¶ Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γάρ, ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

¶ Κάταμμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταμμα μέν, ἐκτεταμένως, τὸ καταγὸς καὶ συντετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἔργου ἕλκυσμα.

¶ Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων, ἃ κατέχεον. Ἀριστοφάνης, Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δῆτα Καταχύσματα; καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν αὑτοῦ γῆμαι, ἧ τὰ Καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τότε ἡνίκα ἐωνήθη.

¶ Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται ᾧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

¶ Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερά, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτούμενα.

¶ Κανθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

¶ Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως. Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν. Χρόνος δὲ, ποσότητα. οἷον, περὶ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

¶ Κάλλαια καὶ Κάλχη διαφέρει. Κάλλαια μὲν γάρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· Κάλχη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

¶ Κάθησον τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες· Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κά-

θισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει. ὥσπερ ὁ ἄκακος τοῦ ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γάρ ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δέ, ὁ δραστικὸς κακοῦ.

Κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη· Κακοτροπία δέ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴς πανουργία.

Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιάριόν τι μικρόν· Ἐπακτροκέλης δέ, κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφανον καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κοχυλίων· Κελύφανον δέ, ἐπὶ τῶν πραγμάτων καὶ ὀσπρείων· Ἔλυτρον δέ, τὸ ὑγρὸν χώνευμα.

Κέδρος θηλυκῶς μέν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δέ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε τοῖς κέδροις.

Κηρῦξαι, Ἀποκηρῦξαι, καὶ Ἐπικηρῦξαι διαφέρει. Κηρῦξαι μὲν γὰρ καὶ Ἐπικηρῦξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκα ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος,

Ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγών,

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρῦξαι δέ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι καὶ ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντί τινα τῶν δικασθέντων.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Αἰγύπτιοι καλεῖται· Κίστη δέ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δέ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνου. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρισταί, οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν· Κιθάρα δέ, ᾗ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει, καὶ φησὶν οὕτω, Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς. Κιθαριστὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων· Κιθαρῳδὸς δέ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὁποιονοῦν τῶν δικαστηρίων γινομένη· Πρόκλησις δέ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλίμα δέ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν λέγεται τι σκεῦος ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δέ, πρόσωπον καὶ πόδας· Πλῦναι δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο στρατιώτης. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν στρατηγικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια· Σίκινις δέ, ἡ σατυρική· Κόρδαξ δέ, ἡ κωμική.

Κομιδῆ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδῆ γὰρ περισπωμένως ἐπίρρημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα· οἷον, Οὐ σφόδρα κομιδή. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψίς τινος Κομιδή, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν, Ψοφεῖ δέ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

Κομᾶν καὶ Κουρεᾶν διαφέρει. Κομᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην· Κουρεᾶν δὲ τὸ κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γάρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δέ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν.

Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς Κονίς, ὀξύνεται· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες βαρύνεται.

Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μέν, περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δέ, γῆν μόνον τὴν φανεράν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ· Ἐπικτήματα δέ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

Κτῆσις μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία· Κτῆμα δ' ἕν τι.

Κραιπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

¶ Κυβεύειν καὶ Πεττεύειν διαφέρει. Κυβεύειν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεττεύειν δέ, τὸ διὰ ψήφων.

¶ Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γάρ, τὸ κυρίως δοκιμάζειν· Διακρίνειν δέ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διϊστᾶν καὶ χωρίζειν.

¶ Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μέν, τὸ ἔγκυον εἶναι· Τίκτειν δέ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον,

Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἡγεμὼν πάλιν.

¶ Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνήρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων καὶ τῶν ἄλλων.

¶ Κωφὸς καὶ Ἐννεός, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

- κύματι κωφῷ.

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον. καὶ ἡσυχία.

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

¶ Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς δὲ Τραγῳδοποιός, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ.

Λαγχάνειν καὶ Κληροῦσθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἰς οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. (Ὅμηρος,

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.)

Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν· Κληροῦσθαι δέ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

¶ Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μέν, τὸ πεπαιγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δέ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δέ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ. οἱ δ' ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως, Λαλεῖν μὲν τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὀνπεροῦν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ λέγειν τοὺς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον συναιροντος, λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δέ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

¶ Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δέ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

¶ Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει· Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπὰς δέ, ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

¶ Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος· Λέμφος δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις,

Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος.

¶ Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ δέ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. φησὶ γοῦν Πηνελόπη,

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,

Δέμνια καὶ χλαίνας.

¶ Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων·

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίρρημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε ἐντείνηται, ἐάν τε συστέλληται.

¶ Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς· Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

¶ Ληιτουργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Ληιτουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λήϊτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφιπένοντο.

τὸ δὲ Λιτουργεῖν, κακὰ λέγειν.

¶ Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον· Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

¶ Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

¶ Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις· Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

¶ Λυχνοῦχοι καὶ Λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν, φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π, Πανός. Λυχνεῖον δὲ ἐκάλουν τὴν λυχνείαν.

¶ Λυχνίον Λύχνου διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἑτέρου λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος.

Μ.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κουρέων.

¶ Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

¶ Μαστὸς Μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος. κυρίως δὲ τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι,

Νείατον μὲν μαζῷ πέλασεν, πῆξω δὲ σίδηρον.

¶ Μάρτυς Ἐλέγχου διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβάνεται· Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

¶ Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

¶ Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασαφεῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων, Πολλὰ κἀγαθὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας προσέχεσθαι.

¶ Μάγον, τὸν τι φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.

¶ Μανία μέν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

¶ Μαντικὴ μέν ἐστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

¶ Μέτοικος καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑποφόρος· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

¶ Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, παριστὰς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησὶ,

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμὸς, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· Ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μετασχηματισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ, Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν) ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως τρίψις ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

¶ Μεῖραξ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μεῖραξ δὲ, ἡ θήλεια.

¶ Μετρεῖσθαι καὶ Ἵστασθαι διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

οὐχὶ ἀργύρεον, ἢ χρυσόν. οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος. ἵστασθαι δέ. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ Χρεῖος. οἷον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. αἴτι τοῦ χρεολυτήσωσι καὶ αἰτήσωνται, ὡς περὶ ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι

δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

¶ Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν, ἐστιν ἀμελούντος κατηγορία· Ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

¶ Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα προσᾴδειν· Μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

¶ Μισητὴ καὶ Μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

¶ Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μέν, ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός· Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

¶ Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴτι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο οὐ πάντως καὶ Μνεία· εἴτι δὲ Μνεία, τοῦτο ἀληθῶς καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη παγία τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος, οὐ πάντως καὶ μνησθήσεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μιμνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ σύν[illegible]· Μνεία δὲ, προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις. ὥσπερ ὁ τοῦτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.

¶ Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ, ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ ζῶντος.

¶ Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

¶ Μυρίοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

¶ Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

Ν.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναός, ἐστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς, ἡρώων.

¶ Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ναῦς κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα. καὶ Ναυκραρία, οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι καὶ οἱ μισθωταὶ τῶν συνοικιῶν.

¶ Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς διαφθορά· Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

¶ Νεαρὸν Νεαλοῦς καὶ Προσφάτου διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ. ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

¶ Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινίκων. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσί τινες οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων· καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασέων ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει πιθανῶς, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτοῦ, μόνον Νηρεΐδας.

¶ Νῆες Πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ τοῦτον χρόνον Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.

¶ Νοῦς μὲν ἐστὶν ἀπόκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

¶ Νῶϊ καὶ Νωΐ διαφέρει· φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ τῆς Περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νῶϊ χρονικὸν ἐπίρρημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος. οἷον ὅτι ἀγαθὸν νῶϊ ἐστὶ, νῶϊ ἔσται. τὸ δὲ Νωΐ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

¶ Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

¶ Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

¶ Ξυστὸς, τὸ, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

Ο.

Ὀβελὸς Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν διαπείρονται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

¶ Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ' ἐπίτασιν.

¶ Οἰκῆας καὶ Οἰκείους διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

> -- ὄφρα ἴδωμαι
> Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

> Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ,

> Κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν ἔχειν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυούσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκησαν.

¶ Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκεὺς κέκληται ὁ Οἰκότριψ.

¶ Οἶμος Οἴμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἡ ὁδός· Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

¶ Οἶκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

¶ Οἴνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἴνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις. Οἰνάρεα δὲ, τὰ φύλλα.

¶ Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον.

¶ Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία· Οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη· Οἴκημα δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

¶ Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πλείονα τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. καὶ Ὅμηρος,

> Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν,

τὴν μικράν.

¶ Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά· Ὅρμος δέ ἐστι λιμήν.

¶ Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωῒ δὲ, ἡ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ. Ὅμηρος,

> Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, πλουτῆσαι τινὰ Πρωῒ μάλ' ἠΐθεον, τοῦτ' ἔστι πρόωρον.

¶ Ὁρᾶν καὶ Ὑπορᾶν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν· Ὑπορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

¶ Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

¶ Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

¶ Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι· Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λέγει, Ὥστε τίθησι τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ.

¶ Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι αἰτίαν δηλοῖ, ὅτι δὲ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν· Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

¶ Οὔκουν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικὸν, ἴσον τῷ οὐχ οὖν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστεῖν. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει ἀπόφασιν.

¶ Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου, ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἀρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς, Οὐθ' ἕν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

> Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηνόδοτον εὐθύνουσι, γράφοντα, Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

¶ Οὕνεκα καὶ Ἕνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Ἕνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

> Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι. Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης. ἡμάρτηκεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν,

> Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄλεισμα.

ὅπερ ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ ἓν ἄλεισμα.

¶ Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μὲν,

> Οὗτός τοι Διομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ,

> Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει.

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τοῦτον καὶ Τουτονί.

¶ Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μέν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος· Ὠτειλὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπὼν,

> -- τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

> Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

¶ Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος· Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος, ἢ τὸ νεώριον.

> Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

¶ Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους, Ὄφλει μὲν γάρ τις, (φησὶν,) ἐπὶ καταδίκῃ· Ὀφείλει δέ τις, ἃς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

¶ Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

¶ Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ, εἰσι τὰ τῶν ποταμῶν χείλη· Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

¶ Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

> Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε καὶ, ὁ ψαρότης προτέρῳ ἰσοφαρίζει.

Ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα ἢ ἐκπώματα·

τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων· οἷον ἐπιθυμίαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, Καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

¶ Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες. ὡς παρείας ὢν ὄφις.

¶ Πάσασθαι, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ ὄντος, τὸ κτήσασθαι.

¶ Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ οἷά τε γίνεσθαι ἐπὶ παραδείγματος. οἷον,

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος αὐτοπαράθεσις. Οἷνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

¶ Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

¶ Παρακέκρουσαι καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

¶ Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος· Βούπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

¶ Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

¶ Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.

¶ Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.

Ἐπὶ τῷ δ' αὖθις οὑτοσὶ κακοδαίμων ἔφη,
Ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρος μόνος,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

¶ Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καθὸ ἡ μὲν Παρθένος, σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων, οὐ πάντως παρθένος.

¶ Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει· οὐ μέντοι Συμπάσχων ἀλγεῖ καθάπερ ὁ Πάσχων. οἷον, πυρέττει τις τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

¶ Πάτρια Πατρῴων καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πατρικοὶ δὲ, οἱ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

¶ Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην. Παῖδα, οὐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον.

¶ Πελαστὴς καὶ Πενέστης διαφέρει. Πελαστὴς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ· Πενέστης δὲ παρὰ Θετταλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ εἵλωτες.

¶ Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν ποριζόμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκὼς ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.

καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

-- ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

¶ Περιμάξαι καὶ Ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

¶ Πειρατὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειραστὴς μὲν γὰρ, ὁ πειράζων· Πειρατὴς δὲ, θαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ, ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

¶ Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεώς· Πληθρίον δὲ, ἁμάξης.

¶ Πῆ καὶ Ποῖ, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον. οἷον, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ. οἷον,

Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὥσθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχῃ;

¶ Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν, διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

¶ Πλούσιος, Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυχοῦς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ, ὁ πολυούσιος, ὁ πλείω ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνενδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων (ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός) Ὄλβιος δὲ, ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὁλόβιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.

¶ Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

¶ Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως εὐποροῦνται, ἀλλὰ ἔκ τινων περιστάσεων, καὶ ἀποροῦνταί ποτε χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

¶ Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

¶ Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον γαλακτοπωτεῖν, καὶ ὑδροποτεῖν.

¶ Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης, Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

¶ Παρρησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παρρησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρός τινα οἰκείωσις· Παρουσία δὲ, ἡ ἔπελευσις.

¶ Πολίτης καὶ πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ· Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

¶ Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος.

Φράζεο νῦν ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς.

¶ Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

¶ Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν, κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι. εἰ δὴ ταῦτα τοῦ τύπου κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ἐπεὶ ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ρος λῆγον παρασχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν, ὀξυτονεῖται. οἷον κάματος, καματηρός· ὄλισθος, ὀλισθηρός· μέλι, μελιτηρός· τόλμα, τολμηρός· νόσος, νοσηρός. εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἀδελφε γοῦν λέγουσι, τὴν προτέραν ὀξυτονοῦντες, ὡς ἀπαλθε φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Ἀγξωνία, ὡς Θετταλὴν, ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριεν, τὴν προτέραν συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες. ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν (φησὶν) τοῦ σημαινομένου εὗρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπεπληροῦντες, οὕτω προσηνέγκαντο.

¶ Ποῖ καὶ Ποῦ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Πῆ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Ποῦ δὲ, τὴν ἐκ τόπου.

¶ Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

¶ Πότος βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος,

Πότοι συνεχεῖς κύβοι.

ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

¶ Πολύτιμος καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

¶ Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

¶ Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ· Ξένος δ' ὁ εἷς ἑνός. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐελπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἴρηκε τὸν Ἰδιόξενον,

Κακός τις ἐστὶ προξένῳ [illegible]ώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. αἰχμάλωτος γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένην. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.

¶ Προτέρα καὶ Προτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

¶ Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ, ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγομεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, τουτέστιν ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως. δηλονότι ἡ μὲν προτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. εἰ δέ τις εἴποι, Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χρή.

¶ Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν δίκην. ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος τῆς δίκης. Πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διῄρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια καὶ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

¶ Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

¶ Πρεσβεύονται καὶ Πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

¶ Πρέσβεις, οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ οὐδέποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἑνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσται.

¶ Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν τάττεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος.

Τὸν δὲ Τληπόλεμος πρότερος.

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν.

Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

¶ Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρότερον τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

¶ Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ· Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

¶ Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τῷ κελεύοντι πειθῆναι.

¶ Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

¶ Πῖς καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῖς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ, τὴν ἐκ τόπου. ὥστε οἱ δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ, Πῶ πορεύῃ. τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ γλάσφυγες, ποῖος εἰλισκοπεῖται;

ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῖς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα μυχόν;

Ρ

Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

¶ Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

¶ Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

¶ Ῥᾴδιον μὲν τὸ εὔοδον, τὸ ῥᾷστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον· Εὔχερες δὲ, τὸ ταῖν χεροῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν· Εὔπετες δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς ἑτοιμότητα [illegible].

¶ Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

¶ Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον.

¶ Ῥοιὰ μὲν μετὰ τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

¶ Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος· Ῥοδωνιὰ δὲ, ὁ τόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

¶ Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφέρει. Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τραγῳδοποιῶν περὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν, Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Στῆναι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, Ἐστάθη ἡ νόσος· Ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ.

¶ Στάχυς ὁ, βραχέως τὸ ἑνικόν· ἐκτεταμένως, τὸ πληθυντικόν.

¶ Σταφυλὴν ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκήν· καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην. διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως,

— σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Σταφύλη βαρυτόνως ὡς Νιόβη. οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συκῇ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς η ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, κατὰ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει. οἷον κοτύλη, δαμάλη, φερύλη, ἐδύλη. δοκεῖ δ' αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον. ἃς ὁ Λυκοῦργος,

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.

ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες, φασὶν ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· ὦνος, ὠνή· τίμος, τιμή· φόνος, φονή.

— ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι.

καὶ τοὔμπαλιν Δαναὸς, Δανάη. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. πρὸς οὓς ῥητέον, ἰδοὺ κόγχος, κόγχη, καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή· καὶ τὰ θηλυκὰ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν σταφύλη, ὡς ἐδύλη. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι φασὶν ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσει τῶν σημαινομένων, οὐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαράλλακτά ἐστιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ

διαφέροντα, οὐκέτι. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τόπος, τόπη· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· στρόφος, στροφή· πόθος, ποθή. περὶ τούτου οὖν ἐν ἄλλοις ἁπλῶς εἴρηται ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐστι σταφύλος ἀρσενικόν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ σταφυλή, ὁπότερα δὲ, οὕτως ὀξύνεται. τὸ μὲν τοι προκείμενον τοῦ Ἡρακλείδου παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, οὐ μόνον διὰ τὸ παρακολουθοῦντα τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς. τὰ γὰρ προκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὁποτέραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

¶ Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

¶ Σισύρα καὶ Σίσυρμα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον· Σίσυρμα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

¶ Σηκὸς δύο σημαίνει, θεῶν τε ναὸν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

¶ Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν οἰκῶν.

¶ Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρξις λόγου.

¶ Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι.

¶ Σκῶμμα, Γελοίου, Εὐτραπέλου, καὶ Γεφυρισμοῦ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, οἱονεὶ σκέμμα· Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρὶς τινὸς ὕβρεως· Εὐτράπελον, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμοὺς τινῶν.

¶ Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Συνετὸς, οὐ πάντως Σοφός.

¶ Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι συνάρθρος ἀντωνυμία· οἷον, Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. ἡ δὲ Σεῖο, οὐ συνάρθρος.

Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρεὶς τόσα δοῖεν ἄποινα. ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τρεῖς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, οὐκέτι Σοῦ ζῶντος. καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

¶ Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, αἱ ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, αἳ ἀναγράφονται ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους. Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν, ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

¶ Σπουδάζειν καὶ Σπεύδειν διαφέρει. Σπουδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν· Σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

¶ Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατεία· Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

¶ Στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

¶ Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· Στρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

¶ Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

¶ Συνεργὸς καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ περί τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν· Συνεργὸς δὲ, προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετιών, οἷον σύντεχνος.

¶ Σύγγραμμα Συντάξεως διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός· Σύνταγμα δὲ, πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ συνταγματάρχης, ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

¶ Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

¶ Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν ὑφήγησις, ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰσφέρει. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβουλὴ ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθόν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὑπὲρ ἐστιν ὁμολογούμενον ἀγαθόν.

¶ Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶσθαι· Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπών,

— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ δὲ τοῦ σφάξαι,

Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου.

¶ Σχισταὶ, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐδεινά, ταῦτα δὲ [illegible]
Σχιστὰς ἐνεργεῖν.

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐφήβοις,

Σχιστὸν χιτωνίσκον τινὰ ἐνδέδυκας.

¶ Σχολῇ τὸ Ἠρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται, Οὐκ ἔχω σχολήν. καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα· διὰ δὲ τοῦ ς, ὁ ταλαίπωρος.

¶ Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλακὸν ἔχοντες· Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματική, ῥητορική· Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτική, τεκτονική.

¶ Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ διὰ λόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.

¶ Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν.

¶ Τέρας Σημείου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

¶ Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρει. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

¶ Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

¶ Τήθη καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι) Τηθὶς δὲ, ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή, ἣν ἔνιοι Θείαν καλοῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς δὲ καὶ Τιθηνὸς, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

¶ Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

¶ Τίθησι καὶ Τίθενται διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

¶ Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἐστὶ τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ κατὰ δύο τρόπους, λέγων,

Τοὔνεκεν Αἰγαῖος ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Οὕνεκα Τοὔνεκεν εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινι καὶ συναίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάσσουσι Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ. Τιμωροῦμαι τὸν

ἐχθρόν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

¶ Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

¶ Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ, ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

¶ Τρίετες βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητής φησιν,

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ. ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς διφυὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ, Ἕξ ἔτε' ἀδμήτην. χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ Ἀσκαλωνίτης.

¶ Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γοῦν, ὥς φησι, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐελπίδου,

Ὁρῶ Μένανδρον τόνδε γυμνάδα στόλον
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρ[illegible] εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόχος. οὕτω καὶ τρόχος, καὶ ἔτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος· σπείρω, σπόρος· λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

¶ Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

¶ Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔταττον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννου δὲ ἐθνέων. καὶ πάλιν, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω, διεδέξατο τὴν βασιλείαν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις, Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. ἴσθι ὅτι καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

¶ Τήθη μέν ἐστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτήθη δὲ, ἡ προμάμμη· Τιθὴ δὲ, ἡ θεία· Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

Ὕμνος Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος, ἐστὶ θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

¶ Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

¶ Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ περιτυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

¶ Ὑπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν βουλόμενος.

¶ Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γὰρ, ἐστὶ καλοῦ τις ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

¶ Ὑπάρξαι, τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

¶ Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων, ὡς Ὅμηρος,

-- ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ Προάγειν. ὥσπερ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ Προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ Προγραμμόν. ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ δ' ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω.

οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν, τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

Φ

Φακοὺς Φακῆς διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑνικῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἑψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

¶ Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας· Φυλία δὲ, ἡ ἀγρία ἐλαία.

¶ Φάκελος καὶ Φάκελον διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλοις ὕλης ἀργίας. Φάκελον δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

¶ Φάσκαλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκαλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορεία· Φασκώλιον δὲ ἐστι δερμάτιον.

¶ Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου· Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς. Φαρμακός. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

¶ Φάσμα μὲν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον· Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

¶ Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία· Φαγέδαινα δὲ, φῦμα ἀνίκεστον.

¶ Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθῖοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος,

- περὶ Φθίων τε μέδοντο.

δηλονότι, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου. Φθιῶται δὲ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θετταλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα.

ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδέ τι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

¶ Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι· Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ, κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

¶ Φόρος καὶ Φορὸς διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, οὕτως καὶ Φόρος ἡ ἀναίρεσις· Φορὸς δὲ, ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

¶ Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ· Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι.

- σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

¶ Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμὲν (καὶ Φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, ὥσπερ Φρυαγμός) Φρυάττεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρώμενον.

¶ Φρονεῖν τοῦ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δὲ, τὸ ἀπελίζειν καὶ ὑπερορᾶν.

¶ Φερνὴ μὲν ἡ προίξ· Φέρνιον δὲ, τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον.

¶ Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

¶ Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ· ὅτι Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η. Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν, διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων. Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων. Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. Ἀρράζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς αρ φωνῆς· παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται.

¶ Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν. ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γοῦν λέγων Νοσσιὰν τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεβροὶ δὲ, ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων. ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

¶ Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρονίου μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, οἱονεὶ τρέψις καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον· Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά· Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεστία· Ἀπόλαυσις δὲ λέξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

¶ Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ Παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

¶ Χλαῖναι καὶ Χλανίδες διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον φάναι,

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' αὐτῷ,
Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Χλανίδας δὲ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι,

Χλαῖναν πορφυρέην αὖτ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φορουμένων· Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων.

¶ Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα, ἡρωϊκὸν φόρημα· Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς Χλαμύδος) διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς, εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται, καὶ τοῖς χρησαμένοις πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστᾶσι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φίλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

¶ Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών· Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

¶ Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας.

Χοᾶς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου.

¶ Χορήγιον καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον· καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος· Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

¶ Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα.

Χεῦτο χαμαὶ χολάδες.

Χόλικες δὲ, τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις,

Ἢ βυϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

¶ Χρήστας καὶ Δανειστὰς λεκτέον καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.

¶ Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.

¶ Χύτραι καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα· Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ [illegible] ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων.

¶ Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

-- ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν.

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·

-- τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὥρα, δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

¶ Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαί τι τῶν πωλουμένων· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

¶ Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι· Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΆΞΙΣ ΠΑΛΑΙΆ, ΚΑῚ ὈΝΟμασίαι τῶν ἀρχόντων.

Καταλοχίσαι ἐστὶ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.

Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν η'. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν ιβ'. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος. ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, Πρωτοστάτης καὶ Ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Στίχος καὶ Δεκανία καὶ Λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ Ἐνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ς' λέγουσι τοῦ λόχου τὴν Ἐνωμοτίαν, οἱ δὲ, τὸ δ'.

Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς Ἐνωμοτίας ἄρχων.

Διμοιρίαν καὶ Ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι. καὶ Διμοιρίτης καὶ Ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπιστάτης, ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, Πρωτοστάτης· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, Ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ Πρωτοστατῶν καὶ Ἐπιστατῶν συγκείμενον. ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν Πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὗτοι· καὶ οὐραγὸν τὸν Ἐπιστάτην· τοὺς ἐν μέσῳ δὲ, οὐχ ὡσαύτως· ἀλλ' Ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν Πρωτοστάτην, ἤτοι δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πρωτοστάτου, Ὑποστάτην.

Συλλοχισμός ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.

Παραστάται, οἱ ὁμόλοχοι, ἀνδρῶν ξδ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης.

Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκη'. καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν Ταξίαρχος· νῦν δὲ, Ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι Παράταξιν, αἱ β' τάξεις, ἄνδρες σνς'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Συνταγματάρχης· τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσιαρχία, τὰ β' τάγματα, ἄνδρες φιβ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Πεντακοσιάρχης.

Ἔκτακτοι. τούτοις τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. εἰσὶ δὲ ε'· Στρατοκήρυξ, Σαλπιγκτὴς, Σημειοφόρος, Ὑπηρέτης, Οὐραγός. νῦν δὲ, καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ τὸ σύνταγμα. τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ παραγγελλόμενον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον· τὸν δὲ Σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν· καὶ τὸν Ὑπηρέτην, ἐστέ τι τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι. τόν γε μὴν ἔκτακτον Οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, ὃς, τῶν τεσσάρων ἄνω τυπουμένων κατὰ μέτωπον, κάτω τάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β' πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ,ακδ'. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλίαρχον, τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β' χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν ,βμη'. οἱ δὲ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, Μεράρχην· οἱ δὲ, Τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β' μεραρχίαι, ἄνδρες ,δϙς'. τοῦτο ἔνιοι καὶ Ἀποτομὴν κέρατος φασὶν, οἱ δὲ μέρος. πάλαι δὲ καὶ Στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός· νῦν δὲ, Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β' φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ,ηρϙβ'. τοῦτο δὲ καὶ Μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται· ἀλλὰ καὶ Κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, Κεράρχης.

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β' φάλαγγες, ἄνδρες ,ςτπδ'. τοῦτο γὰρ, ἡ τελεία καὶ [illegible] φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ ἀπὸ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν εὐθεῖαν τάσσεται, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ Πρόσωπον, καὶ Μέτωπον, καὶ Στόμα, καὶ Προτάξις, καὶ Πρωτο-

λοχία, καὶ Πρωτοστάται· ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, Δεύτερον ζυγὸν καλεῖται. καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν, καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος δέ ἐστι φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν· καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, Κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν.

Στοιχεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ, καὶ κυρίως Στίχος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα. ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά· τὸ δὲ λοιπὸν, Δεξιὸν καὶ κεφαλή· καὶ Δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ Δεξιὰ ἀρχή.

Κέαρος καὶ Ὀμφαλὸς καὶ Συνοχὴ, ἄραρμα ὥς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ Διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, Πελτασταὶ, Ψιλοὶ, τῆς πεζικῆς εἰσι καὶ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι δὲ διαφοράν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ κεχρημένοι ὁπλίσει, κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμηκεστέροις. Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτῃ. κέχρηνται γὰρ τόξῳ καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ Πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἡ γὰρ Πέλτη μικρά τις ἐστὶν ἀσπιδίσκη, καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γάρ ἐστιν Ἱππικὴ, ἡ δὲ, δι' ἁρμάτων, ἡ δὲ, δι' Ἐλεφάντων. τοῦ δὲ Ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικόν· τὸ δὲ, Ἄμφιππον. καὶ Ἀμφίπποι μὲν, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τοῦ δὲ κυρίως Ἱππικοῦ τὸ μέν ἐστι Κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται· τὸ δὲ, Ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ, οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, Θυρεοφόροι καλοῦνται· οἱ δὲ, ἁπλῶς Δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται. καὶ καλοῦνται Ἱππακοντισταὶ, καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δὲ, τόξοις, οἳ λέγονται Ἱπποτοξόται. ἔτι δὲ, οἱ μὲν Δορατοφόροι, ἢ Κοντοφόροι, ἢ Ξυστοφόροι. καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, Ἀκροβολισταὶ, οἱ πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως Κατάφρακτοι, Ἱππακοντισταὶ, Ἐλαφροὶ, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην. τουτέστι, πύκνωσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β΄· ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος, πήχεις δ΄.

Συνασπισμός. ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, τοῦτο καλεῖται Συνασπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων ὄντων ἐν πολέμῳ προτάττονται· Ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται· Προσένταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι, παρ' ἄνδρα τάττονται. λέγεται δὲ καὶ Παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ Παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων Παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. Παρένταξις δὲ, ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλούς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, ἀνδρῶν ὀκτώ.

Σύστασις, τέσσαρες λόχοι, ἀνδρῶν λβ΄.

Πεντηκονταρχία, β΄ συστάσεων, ἀνδρῶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β΄ πεντηκονταρχίαι, ἀνδρῶν ρκη΄. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐκτάκτους ἔχει πέντε.

Ψιλαγία, β΄ ἑκατονταρχίαι, ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταὲξ.

Ξεναγία, β΄ ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβ΄.

Σύστρεμμα, β΄ ξεναγίαι, ἀνδρῶν ,αχδ΄.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα, ἀνδρῶν ,βμη΄.

Στῖφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν ,δϟς΄.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη, ἀνδρῶν ,ηρϟβ΄. τούτου ἔκτακτοι ἄνδρες η΄· ἐπιξεναγοὶ μὲν δύο, συστρεμματάρχαι δὲ, οἱ λοιποί.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα τοιᾶσδε. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ Ῥόμβου τοιοῦδε ὄντος.

Ῥομβοειδὲς, παρεκτεταμένος, ὀνομάζεται καὶ Σφηνοειδής.

Ἴλη ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β΄ ἶλαι, ἱππέων ρκη΄.

Ταραντιναρχία, β΄ ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκονταὲξ.

Ἱππαρχία, β΄ ταραντιναρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β΄ ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκοσιτεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ.

Ἐπίταγμα, β΄ τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων ϟϛ΄.

Κλίσις, ἡ κατ' ἄνδρα κίνησις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις· Ἐπανάκλισις δὲ, ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις, κατὰ νώτου τῶν ὁπλιτῶν ὄψεως μετατιθεῖσα. ἧς δύο διαφοραί· ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἣν καὶ Ἐπ' οὐρὰν ὀνομάζουσιν· ἡ δὲ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Ἀπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπογράφουσιν, Μεταβολὴ, ἔστι μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν. καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν πολεμίων μεταβολὴ, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται· ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν, ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα, ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν· καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ, παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντος τόπον, μετὰ τὸν ἔμπροσθεν· ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἑκάστῳ τῶν παραστατῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν.

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. Περισπασμὸς δέ ἐστιν ἡ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ἐκπερισπασμὸς δέ ἐστιν, ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχῶν κίνησις· ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δέ ἐστιν ἀποδοῦναι, τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον· ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δεήσει ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖ δὲ τοῦτο καὶ Ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι.

Ἐξελιγμῶν διτταί εἰσιν ἰδέαι· ἡ μὲν, Κατὰ λόχους· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκάτερον αὐτῶν, β΄. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖος, ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ, Μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον· ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν. Χορεῖος δὲ, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τῶν ὁπλιτῶν κατὰ μέρος, ἀνθ' ὧν προκατεῖχον τόπον ἑτέροις μεταλαμβανόντων· τοῦ μὲν Λοχαγοῦ, τὸν τοῦ Οὐραγοῦ· τοῦ δὲ Οὐραγοῦ, τὸν τοῦ Λοχαγοῦ. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν. οἱ δὲ δὴ Κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀποτομῶν βούληταί τις τὰ κέρατα καθιστάναι, τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τοῦ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν· καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα, ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιάσαι διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τόπον ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ Κατὰ λόχον, ἢ ζυγά. ταυτὸν δ' εἰπεῖν Κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παραβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γίνεσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνην. Κατὰ μῆκος δὲ, τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μεταβάλλωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μεταβάλλωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος

ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τοῦ βάθους τὸ μῆκος. καθόλου δὲ παραμήκες μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὁπότερον ἂν προαιρῆται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτερον, ἐν ἀποστάσει δι' ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη, λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπειδὰν προτεταγμένων τινῶν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶνται αὐτοῖς ἐπ' εὐθείας.

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προστεθῇ τι στῖφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατ' εὐθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ, ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ Παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται. οἷον, τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται· ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν. κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, Εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή. εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν μονοπλεύρῳ, ἢ διπλεύρῳ, ἢ τριπλεύρῳ, ἢ τετραπλεύρῳ σχήματι βαδίζεται· μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ· διπλεύρῳ δὲ, ὅταν διχόθεν· τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν· καὶ τετραπλεύρῳ, ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντιπρόσωπος εἶναι.

Διφαλαγγία δὲ ἀμφίστομος, ἥτις ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους· οὓς μὲν δεξιᾷ παραγωγῇ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμοις· τοὺς δὲ οὐραγοὺς, ἔσω τεταγμένους.

Ἀντίστομος διφαλαγγία, ἡ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις ἂν πορεύηται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, τουτέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου· τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν, ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι.

Πλινθία δὲ ἢ Πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τοῦτο πράξῃ. ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ὑποπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξομοιοῦσθαι, τερηδόνος λόγον ἐπέχει· καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πολυειδὴς τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴς δὲ, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐσπαρμένη δὲ, ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται τῶν ταγμάτων.

Κυρτὴ δὲ καὶ Κοίλη καὶ Ἐπικάμπιος λέγεται εἰς τοὐπίσω καὶ πρόσω, ἡ τὸ στόμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἢ ἐπικαμπές· καὶ τοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς τοὐπίσω, ἢ εἰς τὸ πρόσω. ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεσθαι ἕξ, ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τοὐπίσω σχηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑποφαλάγγισις λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Ὑπερκέρασις δὲ, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Λεπτυσμός ἐστιν, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ ἀντὶ ις' τυχὸν ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ τὸ στράτευμα τάξεων.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπὰς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος· καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, Πεντηκοστὺς, καὶ Πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστὺς, καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία, καὶ Τέλος, καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φάλαγξ, καὶ Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστὺς, καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέντοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, Στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ πρῶτον Ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάται, καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα ταττόμενοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος ταττόμενοι, Ἐπιστάται· τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, Οὐρὰ καὶ Οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ. ἡ συνήθεια Πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA, quæ magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica, aut certè eiusmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in eius calce dicetur.

A

Ἄαδε,(Molestus fuit:ἐλύπησεν,Hesych.) aor.2, verbi ἀαδέω. Præsentis autem ἀαδεῖν idem Hesych. meminit, exponens ὀχλεῖν,ἀδικεῖν,item λυπεῖσθαι,ἀπορεῖσθαι.

Ἀάσθην,(Deceptus fui,ἠπατήθην, Var.)aor.1 passiuus verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην,(Damnum dedi:interdum & Damnum accepi, Læsus sum,ἐβλάβην,Hesych.& Eust.) aor.1, medius, ab aor. actiuo ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & aor.1, pass. ἀάσθην, significans itidem ἐβλάβην. Sed & ἀᾶται tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur,ex prima persona ἀάομαι.

Ἄαται,(Satiatur:κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι.id autem ab ἄημι actiuo.

Ἀβάκησαν, (Nescierunt: ἠγνόησαν,Hesych. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν,ab ἀβακέω.

Ἄββαλε,poeticè pro ἀνέβαλε, (vt κάββαλε pro κατέβαλε, & ὕββαλε pro ὑπέβαλε) ex præsenti ἀναβάλλω.

Ἀγάγας pro ἀγαγὼν dici Hesych.tradit.est autẽ ἀγαγὼν particip.aor.2, actiuæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἄγαγον pro ἄγαγε vsurpari scribit. quod est imperatiui modi aor.2, ab ἄγω.

Ἀγαπῴην,optatiuo modo & tempore præsenti dicũt Attici pro ἀγαπάοιμι,ἀγαπῷμι,à themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην,aor.1,optatiui modi : cuius indicatiuus ἠγασάμην,à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι,significante Admiror, vel etiam Colo. Hesych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσαντο etiã dicitur pro ἠγάσαντο, Admirati sunt:ab ἀγασάμην pro ἠγασάμην.Vnde & particip. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, Admiratus. at ἀγασσόμενος est futuri 1 medii participium.

Ἀγασθεὶς, Admiratus:particip.aor.1,passiui,ab eodem themate,nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων,Nuntiaturus:fœm.ἀγγελέουσα, Nũtiatura.Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν particip. à futuro indicatiui ἀγγελῶ:id verò ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resoluere,& οῦ in έυ.

Ἀγγελλόντων, Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν,Nuntiẽt:participii actiui genitiuo plurali posito pro tertia persona plurali imperatiui modi.Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν,& τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἀγέμεν,Doricè pro ἄγειν, Ducere:ab ἄγω.

Ἄγεν,Bœoticè pro ἀγησαν,Fracti sunt:tertia persona plur. aor.2,pass ab ἄγην : id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante Frango.

Ἅγεο,prima syllaba producta & aspirata, Doricum est pro ἥγεο,ἡγοῦ,Duc: à præsenti ἡγέομαι. At ἄγεο, prima correpta & tenuata,Ionicè pro ἄγου,Ducere: à præsenti ἄγομαι, Ducor.

Ἀγέομενοι quidam pro ἀγόμενοι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, Admirantes:ab ἀγέομαι.

Ἄγερθεν,Cõgregati sunt:aor.1, pass.Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην:id autem ab ἀγείρω.Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη,Congregatus est. Vnde particip. ἀγερθεὶς,& futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο,Ionicè pro ἠγέροντο, Cõgregati sunt. aor.2 medius. ἀγείρω enim facit fut. 2,ἀγερῶ,vnde aor.2,ἤγερον : ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείροντο dictum volunt, imperfecti esse temporis dicẽtes : itidémque ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt,poeticè exempto ι.

Ἄγες,Hesychio ἄγε,φέρε.poeticè forsan adiecto ς.

Ἄγεσκεν,pro ἦγε dicunt Iones,vt τύπτεσκε pro ἔτυπτε:abiecto primùm augmento,deinde annexo σκε:ab ἄγω.

Ἄγη, Ionicè pro Attico ἐάγη, Fractus est:tertia pers. sing. aor.2,passiui:à them.ἄγνυμι seu ἄγω. Vnde futur.2,ἀγῶ:ex quo aor.2,ἦγον: vnde pass.ἤγην,Ionicè ἄγην, Atticè ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia persona plur. præteriti passiui Ionica pro ἠγερμένοι εἰσί : itidémq; in plusquamperfecto ἀγηγέρατο pro ἠγερμένοι ἦσαν. ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα : passiuè ἤγερμαι,& Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (Congregaui) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερκα. Itémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, Congregatus seu collectus sum. Quorum illud actiuæ vocis , hoc autem passiuæ præteritum est,à them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι,(Exornasse, Cõsecrasse: Hesychio κοσμῆσαι, σεμνῦναι,ἀναθεῖναι: necnon εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν) aor. 1, infinitiui modi,ab aoristo 1, indicatiui modi,ἤγηλα , ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλω , quod idem exp. κοσμήσω,Exornauero : & partic.ἀγήλας, Qui exornauit. At ἀγηλόμεναι, quod idem lexicographus affert pro χαίρουσαι,ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα,Duxi: præt. perf. actiuũ ex ἦχα factum formatione Attica. primùm enim reduplicatis primis duabus literis,fit ἄγηχα, vt ἀγήγερκα ex ἤγερκα: deinde ο inserto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλέει,tertia pers.sing.præsentis indic.poeticè pro ἀνακαλεῖ:ab ἀνακαλέω.vt ἀγκαλέω etiam dicitur pro ἀνακαλῶ,teste Hesych.

Ἄγκαλον,idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, Aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγχαλον , ab ἀγχαλάω poeticè itidem vsurpato pro ἀναχαλάω, Relaxo & Aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro ἀνάκειμαι, Recumbo , vel Repositus sum.

Ἀγκλίνας,particip.aor.1,actiui,pro ἀνακλίνας,more poetico, à them.ἀνακλίνω, Reclino,Resupino, vel etiam Aperio: Hesychio ἀγκλίνας exponente non solùm ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκορυφῶσα,itidẽ pro ἀνακορυφῶσα apud Hesych. qui exp. ἀναπηδῶσα.

Ἀγκρινάμεναι, quod idem pro ἀποφηνάμεναι affert, poeticũ & ipsum est pro ἀνακρινάμεναι : ab ἀγκρίνω poeticè dicto pro ἀνακρίνω.

Ἀγνώκαμες, teste eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, Ignorauimus:à them ἀγνοέω.

Ἀγοίατο, (Ducerentur) tertia pers. plur. optatiui passiui, Ionicè pro ἄγοιντο,à them. actiuo ἄγω.

Ἆγον,penult.circumfl.præt.imperf.Doricum est pro ἦγον, Ducebam : ἄγον autẽ, penultima correpta & penacuta, aor.2,Duxi:pro quo Attici dicunt ἤγαγον,à them. ἄγω.

Ἀγορεάασθαι, poeticè pro ἀγορεάεσθαι seu ἀγορᾶσθαι, Cõcionari,διαλέγεσθαι : à them. ἀγοράομαι.Hesych.

Ἀγόρευον, Ionicè & poeticè pro ἠγόρευον, Nuntiabãt.à themate ἀγορεύω.

Ἀγρομένους, (quod Hesych. exp. συνελθόντας, συναθροισθέντας, Qui coierunt & in vnum congregati sunt) particip. est per syncopẽ factum ex ἀγερομένους. est autem ἀγερόμενος particip.aor.2,à them.act.ἀγείρω.

Ἄγχαζε,poeticè pro ἀνάχαζε : & ἄγχασαι pro ἀνάχασαι, itidémque ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσασθαι, à themate ἀγχάζω poeticè pro ἀναχάζω,quod est ἀναχωρέω,Recedo.

Ἄγχασδε, Doricè pro ἄγχαζε:ἄγχαζε autem pro ἀνάχαζε, vt dictum est. Ambo apud Hesych.

Ἀγχιβέβακε, Doricè pro ἀγχιβέβηκε, Propè accessit: ab ἀγχιβαίνω.vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω. id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Ἄγχου , imperatiuus passiuus à them. act. ἄγχω , Suffoco, Strangulo, Ango:at ἀγχοῦ,perispωmenως, aduerbiũ est, significans Propè.

Ἀγωνίδαται,Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί:tertia pers. pl. præt. perf.pass.thematis actiui ἀγωνίζω, facta ex tertia singu-

lari ἠγ...ισμαι, abiecto primùm augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempto ..., & eius loco inserta syllaba δα. vt πεφράδαται dicitur pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidā ex prima persona præteriti medii formare malunt, adiecta syllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, Pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum est pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδηκότες, m... causa pro ἀδηκότες dicitur. Id autē ἀδηκότες est partic. præt. ... Ionicū pro ἠδηκότες, à them. ἀδέω: quod ἀδέω ex ἀηδέω factum putatur, & significat Ærūnis seu laboribus & molestiis conficior seu fatisco.

Ἆιδον, prima circumflexa, & iota ascripto, est vel imperfectum Doricum pro ᾖδον, Canebā: vel partic. neutrius generis, à masculino ἄδων: vtrunq; autē à them. actiuo ᾄδω. At ἅδον, prima breui & aspirata, est aor. 2, actiuæ vocis, ab ἁνδάνω, & significat Placui: vt apud Hom. ἅδε δ' Ἐχεκλῆος μῦθος, pro ἤρεσε, teste Hesych. etiam.

Ἄειρα, (Sustuli vel Extuli) aor. 1 actiuæ vocis sine augmēto, à them. ἀείρω.

Ἀείς, partic. præs. temp. ab ἄημι significante Flo, Spiro.

Ἄεισε, (Cecinit) aor. 1, act. ab ἀείδω poetico verbo, pro quo in prosa dicitur ᾄδω. caret autem illud ἄεισε augmento, more Ionico & poetico.

Ἄεισιν, Æolicè pro ἄεισιν, Spirant: à them. ἄημι.

Ἄεξε, Augebat: & ἀέξετο, Augebatur: poeticè & Ionicè sine augmento, ab ἀέξω, itidem poetico verbo pro αὔξω.

Ἀέξήσω, poeticè pro αὐξήσω, Augebo: à poetico them. ἀεξέω.

Ἀερθείς, particip. aor. 1, pass. significans Sublatus, Elatus, Euectus: à them. actiuo ἀείρω. Itidem ἀέρθην est aor. 1, pass. indic. modi, augmento carens pro ἠέρθην, ex tertia persona præt. pass. ἤερται: & ipsum à them. actiuo ἀείρω, cuius fut. 1, ἀερῶ: aor. 1, ἤειρα, præt. perf. ἤερκα.

Ἄερον, (Sustuli, Extuli) aor. 2, act. à them. ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρης, quod Hesych. exp. ἄρῃς, βαστάσῃς.

Ἀέσαι, aor. 1, infinitiui modi, ab inusit. them. ἀέω, significās Spirare, Dormire: Hesychio ἄησαι, κοιμηθῆναι. apud quem est & ἀέσαμεν pro ἐκοιμήθημεν, duplicato σ. Meminit & Eust. Rursum verò apud Hes. est ἀέσκοντο, ab eodem themate deriuato verbo ἀέσκομαι: quod itidem exp. ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο.

Ἅζεο, (Cole, Reuerere: ἐντρέπου, σέβου, ἀλάβου, Hesyc.) Ionicè pro ἅζου, à them. ἅζομαι.

Ἄη, (Spirabat: ἔπνει, ἐφύσα, Hesych.) tertia persona præt. imperf. actiui, à them. ἄημι.

Ἀήδιζον, sine augmēto dicitur pro ἠήδιζον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η: à them. ἀηδίζω. Eust.

Ἀήθεσσον, itidem pro ἠήθεσσον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀηθέσσω, Insuetus sum.

Ἀήμεναι, infinitiuus præsens Ionicus pro ἀῆναι, Spirare, Flare: πνεῖν, Hes. à them. ἄημι. Quanquam Eust. hoc ἀῆναι esse dicit tanquam ex ἀαίνω. tunc autem esset aor. 1.

Αἴδεσθεν, Ionicè pro ᾐδέσθησαν, Veriti sunt: ab ᾐδέσθην aor. 1, pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoristo est & imperat. αἰδέσθητι, Reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurū, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι: alterū per ε, αἰδέσομαι. vnde & imper. med. αἴδεσαι, Reuerere.

Ἄϊον, præt. imperf. augmento carens pro ἤϊον, Audiebam: à them. ἀΐω.

Αἶρας per syncopen pro ἀείρας, ex them. ἀείρω. nam ab ἄρω fit ἄρας, sine diphthongo.

Αἱρεθέωσι, aor. 1, pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν, cuius indicatiuus modus est ἡρέθην, ex th. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers. sing. aor. 1, pass. indic. modi, Ionicè pro ἡρέθη, Captus est: vnde & fut. 1, pass. αἱρεθήσομαι. ambo ab act. them. αἱρέω.

Αἱρήκεε, apud Herodot. Ionicè pro ἡρήκει, Ceperat, ab actiuo them. αἱρέω.

Αἰσθέσθαι, aor. 2, med. infin. modi, ex aoristo indicatiuo ᾐσθόμην, à them. αἰσθέομαι vel αἰσθάνομαι. Ex quo αἰσθέομαι est & fut. med. αἰσθήσομαι, Sentiam.

Αἰσχυνθείην, optatiui modi aor. 1, ab αἰσχύνθην, Pudefactus sum, vel Veritus sum. Id autem ab actiuo them. αἰσχύνω.

A Αἰτιόωντο, apud Homer. & Herodot. Ionicè pro αἰτιῶντο, Culparent. à them. αἰτιάομαι.

Ἀκαχέατο, (pro quo & ἀκαχίατο dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκάχηντο, Tristati erant, vel etiā Tristabatur, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχήμενος. Quòd si ἀκαχήμενος scribas, signif. λυπούμενος: estque particip. præsentis temporis, à them. ἀκάχημαι, cuius Hesych. meminit. apud quem legitur & ἀκαχέδαται, expositum itidem λυπῶνται. pro quo & ἀκηχέδαται infrà.

B Ἀκάχμενος, quidam ex ἀκάζω formāt, quidam ex ἀκαχήμενος factum per syncopen aiūt, quorū probabilior est opinio. Exponit autem ἀκάχμενον ἔγχος Hes. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἐστομωμένον δόρυ, acuta hasta. potius etiā Tristis seu Dolorifica hasta interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poeta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος, Ionicè & poeticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέδαται apud Hesych. λύπῃ κατέχονται. pro quo fortassis scribendum ἀκηχέδαται.

C Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἤκοα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo & ἀκηκόεσαν in plusquāperf. pro ἠκόεισαν seu ἀκηκόεισαν, Audierant: à them. ἀκούω.

Ἀκηχέατο, præt. plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκήχηντο, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχήμην, Tristitia affectus fueram, vel etiā Tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχηνται, interposito etiam δ, sicut in ἐληλέδαται pro ἐλήλαται interpositum itidem δ est vnà cum ε, vt Eustath. testatur, qui illud

D ἀκηχέδαται expon. λελύπηνται. Est & particip. præt. pass. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audire: à themate ἀκούω.

Ἄκουκα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, Audiui: itidem à them. ἀκούω.

Ἀκουτιεῖς, fut. Attic. pro ἀκουτίσεις, Audire facies: ex them. ἀκουτίζω.

Ἀκοῶ, (Audiam) futur. 2, ex them. ἀκούω: vnde & aorist. 2. ἤκοον.

E Ἀλαθείς, particip. aor. 1, significans Vagatus, Qui errauit: ex them. ἀλάομαι. vnde & præter. imperf. ἀλᾶτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι, (Errarui, Vagatus sum, Hesychio πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarū initialiū. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicūt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde est infinitiuus ἀλάλησθαι, præsentis tēporis & ipse significationem habens: itidémque particip. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχημαι secūdum quosdā præ-

F sentis, secundū alios præteriti temporis est. Rursum tamen Hes. ἀλάλητο per præt. plusquamp. exp. ἐπεπλάνητο.

Ἄλαλκον, aor. 2 actiu. pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, vt ἔδουπον ex δουπέω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκῃ, quod Hes. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, Iuuerit, Propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (Perturbatus sum: Hesychio πεθορύβημαι, καὶ τῷ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationē habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidā verò & præsentis esse tēporis volunt vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι: facto nimirū primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ, indéq; passiuo ἀλύκτημαι, ex hoc autē, repetitis initialibus literis, ἀλα-

G λύκτημαι. Vtriusque deriuationis meminit Eust.

Ἀλείς, particip. præs. temp. à them. ἄλημι. Est autem ἄλημι, Contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hesych. ἀλέντων quod exp. συστραφέντων, item ἀθροισθέντων, necnon συγκλεισθέντων. Et ἀλήμεναι, eidem συστραφῆναι, necnon πλανηθῆναι, Errare. Apud eūdem & ἀλείς legitur, exponiturque non modò συστραφείς, sed etiam πληγείς, στρατηθείς, ὁρμηθείς, item φυλαχθείς, & πεδήσας.

H Ἀλέξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι, aor. 1, verbi medii ἀλεξέομαι. Potest tamen & regularis esse aoristus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι, Doricè & Ionicè pro ἀλεξέμεν καὶ ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα, (Molui) præt.perf. Attica reduplicatione factum ex cōmuni ἤλεκα, à them. ἀλέω. Vnde & præt. pass. ἀλήλεσμαι, Molitus sum: ex quo particip. ἀληλεσμένος, Molitus. A

Ἀλήλημαι, Atticum præteritū pass. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: & synonymum τῷ ἀλάλημαι, Erraui, Vagatus sum: sed ab eo differens ea re sola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: sicut ἀκάχημαι quoque augmentum nō habet, habet autem ἀκήχημαι. Sunt tamen & qui præsentis temporis hæc esse dicāt, vti suprà quoq; admonui. B

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidē præter. pass. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exēpto ε ex diphthongo, à them. actiuo ἀλείφω. Vnde particip. ἀληλιμμένος, pro ἠλειμμένος, Vnctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, Vnctus est.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. actiuum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo passiuum formatum.

Ἀλήμεναι, Doricè pro ἀλῆναι, significās ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, Congregari aut concludi: ex them. ἄλημι.

Ἀλλέξαι, poeticè metri causa pro ἀναλέξαι, à them. ἀναλέγω. Eustath. C

Ἀλλύεσκε, poeticè & Ionicè pro ἀνέλυε, Resoluebat. Poetæ enim ἄλλυε dicunt pro ἀνέλυε, metri causa: & Iones addunt suum σκε: ex them. ἀναλύω. Eustath.

Ἄλμενος, pro ἀλλόμενος, ex them. ἄλλομαι, per syncopen, & Æolicè tenui facto ex aspirato.

Ἀλοίην, (Captus sim) aor. 2, actiui opt. modi, à them. ἄλωμι, vt δοίην à δίδωμι. pro quo Atticè dicitur ἁλώην, vt δῴην pro δοίην.

Ἀλούς, (Captus) particip. aor. 2, actiui ab eodem them. Fit enim ex ἥλων ἀλούς, vt δούς ex ἔδων. D

Ἆλσο & Ἆλτο, (Salisti, Salit: seu Cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἅλασο & ἅλατο, abiecto augmento pro ἥλασο & ἥλατο, & exempto α: & tunc essent aor. 1, medii: secundum alios sunt præteriti plusquamperfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἧλσο & ἧλτο, & aspirata in tenuem conuersa. Quæ posterior opinio est probabilior & simplicior: sed tunc ἆλσο & ἆλτο imperfecto potius reddenda sunt, Insiliebas, Insiliebat. E

Ἀλώην, (Captus sim vel Caperer) Atticè pro ἀλοίην: quod vide.

Ἄλωθι, (Capere seu Capiaris) imperatiuus aor. 2, ab ἄλωμι, vt δόθι ex δίδωμι, & γνῶθι ex inusitato γίγνωμι.

Ἄλωκα, (Captus sum) præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex them. ἄλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἄμβροτεν, (Errauit, Peccauit) aor. 2, actiuæ vocis, augmēto carens pro ἤμβροτε, ab inusitato them. ἀμαρτέω.

Ἀμαρτήσω, futurum eiusdem inusitati thematis ἀμαρτέω.

Ἀμβαλλόμεθα, poeticè & metri causa pro ἀναβαλλόμεθα. F

Ἀμβάσῃ, poeticè & Doricè pro ἀναβήσῃ, Ascēdes: ex poetico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω: cuius fut. poeticum & Doricū ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidē verò ἄμβασις & ἀμβατός, poeticè dicuntur pro ἀνάβασις pro ἀναβατός.

Ἄμμεναι, (Saciatum esse) infinitiuus Doricus ex them. ἄω. inde enim primùm fit ἄειν, regulariter: ex quo ἀέμεναι, Doricè seu Ionicè, & exempto ε eiusq; loco inserto μ, ἄμμεναι, vt Varinus tradit. Apud Hesych. vnico μ scriptum ἄμεναι, itidem expositum πληρωθῆναι. quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἄειν. G

Ἀμπείρας, poeticè pro ἀναπείρας, ex ἀναπείρω.

Ἀμπεπαλών, particip. aor. 2, poeticum, ex them. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλών, ex quo poeticè ἀμπαλών, & inserto augmento præteriti perfecti ἀμπεπαλών. Est autem ἀναπάλλω, Vibro.

Ἀμπέσαι Laconicè pro ἀμφιέσαι apud Hesych. ex inus. them. ἄμπω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχειν pro ἀμφιέχειν.

Ἀμπέτασον, poeticè pro ἀναπέτασον, à them. ἀμπετάζω pro ἀναπετάζω. H

Ἀμπλακών, (Qui errauit) particip. aor. 2, actiui, ex them. ἀμπλακέω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύνθη, tertia persona aor. 1 pass. tanquā ex them. ἀναπνύομαι, ex quo & ἀνεπνύσθη. duplici enim modo formant præteritum illa in ύω terminata, vel in μαι vel in σμαι. Est autem ἀμπνύνθη, Respirauit: pro ἀνέπνευσε. Verùm & ἄμπνυθαι legitur apud poetas, ab ἄμπνυμαι idem significante quod ἀναπνέω in prosa.

Ἀμφέστην, (Circumstetit) aor. 2, act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, (Circumfusus erat, vel etiam Circumfundebatur) præt. plusquamperf. pass. augmento ex parte carēs pro ἀμφικέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: vnde & aor. 1 pass. ἀμφεχύθην, Circumfusus sum.

Ἀμφιεσάμενος, partic. ex aor. 1 med. ἠμφιεσάμην: id autem ex them. ἀμφιέννυμαι, Circuminduor seu Circuminduo me.

Ἀμφιέσω, futurum eiusdem thematis ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, Circuminduam seu Circumamiciam.

Ἄνα, per apocopen pro ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀνίσταμαι significante Surgo.

Ἀνάβα, pro ἀνάβαθι, Ascende: imper. aor. 2, ex indic. ἀνέβην, vt ἀνάστα ex ἀνέστην: à them. ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Ἀναλλέξας, poeticè metri causa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex them. ἀναλέγω, Relego seu Subligo aut Colligo.

Ἀναθεματιῶ, fut. Atticum pro ἀναθεματίσω, ex them. ἀναθεματίζω, Deuoueo.

Ἀνάλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex them. ἀναλόω seu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα ab eodē them. pro ἀνήλωσα: pro quo ἀνήλωσα, transpositis literis dicitur interdum ἠνάλωσα. Futurum eiusdem thematis est ἀναλώσω, Consumam seu insumam.

Ἀνασσέμεν, Ionicè pro ἀνάσσειν, ex them. ἀνάσσω, Regno, Impero.

Ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, Surge, per apocopen: ex them. ἀνίσταμαι. vt ἀνάβα pro ἀνάβαθι.

Ἀνάστε, per syncopē ex ἀνάστητε factū aiunt, ab eodē them.

Ἀνασφῆλαι, aor. 1, actiuus, infinit. modi, ex indic. ἀνέσφηλα: id autem ex ἀνασφάλλω, significante Resurgo ex lapsu, vel Resurgo ex morbo.

Ἀνδραποδιεῦνται, Ionicū est pro ἀνδραποδιοῦνται. hoc autem ἀνδραποδιοῦνται est futurum 2, mediæ vocis, Atticum, pro ἀνδραποδίσονται, Mancipabuntur, seu In seruitutem rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεθείς, (Remissus) particip. pass. ex aor. 2 pass. ἀνέθην: id autem ex actiuo them. ἀνίημι.

Ἀνεῖλεν, (Sustulit seu Interemit) tertia pers. aor. 2 actiui, ex them. ἀναιρέω: quod fut. 2 habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: vnde aor. 2, ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (Remisisse, vel Omisisse) infinit. aor. 2, ex them. ἀνίημι, cuius aor. 2, indic. modi, est ἀνῆκα, ex quo infinitiuus ille. Inde & particip. ἀνείς: necnon infin. med. ἀνέσθαι. At ἀνεῖσθαι, est præter. perf. pass. infinitiui modi, ab eodem themate.

Ἀνεῖσαν, tertia pers. plur. aor. 1, à them. ἄνειμι, Ascendo.

Ἀνεῖσθαι, (Remissum seu Resolutū esse) infin. præt. perf. pass. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. them. ἀνίημι, vt paulo antè dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (Tollet, Interimet) tertia persona fut. temp. tanquam à them. ἀνέλω. Isto porro futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vtitur mutuatitio loco futuri 2, éstq; inde aor. 2, ἀνεῖλον: ex quo infinit. ἀνελεῖν, & particip. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiusdem temporis & signif. cum ἀνελεῖν.

Ἄνελον, pro ἄνελε, more Syracusano: ab indic. ἀνεῖλον, aor. 2 mutuatitio verbi ἀναιρέω. Est autē ἄνελον, Tolle, Perime.

Ἀνέντες, nom. plur. ex sing. ἀνείς. Est autē hoc ἀνείς partic. aor. 2, ex indic. ἀνῆκα. Id autē ex them. ἀνίημι, Remitto.

Ἀνεπάλμενος, pro ἀνεπαλλόμενος, ex them. ἀνεπάλλομαι: ex quo & ἀνέπαλτο, pro ἀνεπήλατο, vt ἆλτο pro ἧλτο dici suprà monui.

Ἄνες, (Omitte vel Remitte) imper. aor. 2, ex ἀνῆκα. id autē ex them. ἀνίημι. Ex illo verò aor. 2, ἀνῆκα, est & tertia pers. plur. num. ἄνεσαν, Remiserunt aut Dimiserunt.

Ἀνέσταν, ex ἀνέστησαν factum est Æolica syncope. Est autem ἀνέστησαν tertia persona plur. num. aor. 2 indic. modi, à prima pers. ἀνέστην. Hōc verò ἀνέστην à them. ἀνίσταμαι.

Ἀνέτειλεν, tertia pers. sing. aor. 1 ἀνέτειλα, Exortus sum: à them. ἀνατέλλω.

Ἀνέῳγα, præteritum medium Atticum pro ἀνῷγα, Aper-

tus...m: à them. ἀνοίγω. Solent enim Attici in præteritis & aoristis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἑώρακα pro ὤρακα, ἑώνημαι pro ὤνημαι, ἕωσα pro ὦσα: non id tamen faciũt in omnibus. Itidem in aor. 1, dicitur ἀνέῳξα pro ἄνῳξα: pro quo & ἤνῳξα interdum reperitur, vt ἠνάλωσα pro ἀνήλωσα.

Ἀνέωνται, Atticũ esse tradũt nõnulli pro ἀνεῖνται, Dimissi sunt. quod est præt. perf. pass. ab actiuo them. ἀνίημι. Ego tamen potius esse iudico aor. 2, coniunctiui modi, pro ἀνῶνται, vt ἀφέωνται pro ἀφῶνται dici tradit Eust.

Ἀνήῃ pro ἀνῇ, epenthesi literæ η: vel etiam ex ἀνείη, diphthongo ει conuersa in vocalem η, à them. ἀνίημι, teste Eustathio. Hesych. priorem opinionem sequitur, exponens ἀφῇ, item ἀναπέσῃ: innuénsque esse aorist. 2, coniunctiui modi.

Ἀνηλώθη, tertia pers. aor. 1, pass. ab inus. them. ἀναλόω. Vnde & præter. perf. actiuum ἀνήλωκα, & aorist. 1, ἀνήλωσα, Consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ἠνάλωσα, ἠνάλωκα, ἠναλώθην.

Ἀνῆμεν tradunt nonnulli per syncopen dici pro ἀνήκαμεν, Remisimus: à them. ἀνίημι: quidam pro ἄνεμεν, producta penultima, ex eodẽ themate. At ἀνῇμεν est præt. imperf. ab ἄνειμι significante ἀνέρχομαι.

Ἀνήνασθαι, (Renuisse) ab ἀνηνάμην aor. primo med. ex them. ἀναίνομαι. vt ἐμηνάμην ex μαίνομαι.

Ἀνήνεγκα, & Ἀνήνοχα, & Ἀνηνέχθην, sunt ab inusitato themate ἀνενέκω, à quo verbum ἀναφέρω hæc tempora mutuatur.

Ἀνηρηκώς, particip. præt. perf. actiui, ex ἀνήρηκα, quod significat Sustuli. Id autem, ex them. ἀναιρέω.

Ἀνθέμενος, poeticè metri causa pro ἀναθέμενος: ex them. ἀνατίθημι.

Ἀνθέξομαι, fut. 1, med. à them. ἀντέχω: tenui in aspiratam mutata, quoniam & ἔξω suum spiritum in futuro mutat.

Ἄνθεσαν, poeticè metri causa pro ἀνέθεσαν. est autem ἀνέθεσαν, tertia persona plur. num. ex prima sing. ἀνέθην: quod est aor. 2, verbi ἀνατίθημι.

Ἄνθετο, itidem poeticè dicitur pro ἀνέθετο, metri causa: aor. 2, medius ex eodem them.

Ἄνθορε quoque poeticè metri causa dicitur pro ἀνέθορε, ex them. ἀνθορέω poeticè pro ἀναθορέω. éstque itidem aor. 2.

Ἀνιᾶσι, (Sursum mittunt) tertia pers. plur. indic. modi, ex them. ἀνίημι.

Ἀνίστω (Surge) Atticè pro ἀνίστασο: imper. modo, ex them. ἀνίσταμαι.

Ἀνιών, (Qui ascendit vel exortus est) particip. act. aor. 2, ab ἄνιον: id autem ex them. ἄνειμι.

Ἀνστάς, poeticè pro ἀναστάς, Qui surrexit. ab ἀνέστην, aor. 2, verbi ἀνίσταμαι.

Ἀνστήτην, poeticè itidẽ pro ἀνεστήτην seu ἀναστήτην, ab ἀνέστην, aor. 2, eiusdem them.

Ἀνσχοίτο & ipsum poeticè & metri causa pro ἀνάσχοιτο dicitur, optatiuo modo, ab ἀνεσχόμην aoristo 2, medio verbi actiui ἀνέχω. Facit enim ἀνέχω fut. 2, act. ἀνασχῶ: vnde aor. 2, ἀνέσχον: ex quo med. ἀνεσχόμην.

Ἄντεινον quoque dicitur eodem modo pro ἀνάτεινον, Extẽde: imper. modo, aor. 1, ex ἀνέτεινα aoristo 1, verbi ἀνατείνω. Similiter ἀντείνω pro ἀνατείνω reperitur. Quam syncopen nonnulli non poeticam solùm metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Ἀντιόων & Ἀντιόωσα, poeticè pro ἀντιῶν & ἀντιῶσα, epenthesi literæ ο, & retractione accentus facta: à them. ἀντιάω, Obuio seu occurro.

Ἄνωγα, præt. med. verbi ἀνώγω seu ἀνωγέω, augmento carens: ex quo them. & imperf. ἀνώγεον, & aor. 2, ἄνωγον.

Ἀνωΐχθην, resoluta diphthõgo pro ἀνῴχθην, Apertus sum, à them. ἀνοίγω.

Ἄνωχθι, imperatiuus μεταπλασμὸς ἐκ τοῦ ἄνωγε, teste Eustath. cuius Hesych. quoque meminit, allato etiã ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, Iubeat, κελευέτω.

Ἆξε, vt volunt nonnulli, est imperatiuus præsentis temporis futuri formam habẽs, à verbo ἄξω, quod poetæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro

A ἆξον, in aoristo 1, vt vicissim in aor. 2, reperitur λάβε pro λαβέ.

Ἆξον, imper. aor. 1, à themate ἄγω vel ἄγνυμι, significans vel Duc vel Frange. à quo est & futur. indic. ἄξω.

Ἀξῶ, Doricum est pro ἄξω, à them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἀπαμμένος, Ionicè pro ἀφημμένος, sublata aspiratione & augmento: à them. ἀφάπτομαι.

Ἀπάρας, partic. act. aor. 1 à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1, ἀπῆρα seu ἀπῆρε, vnde istud particip.

Ἀπέβα, Doricè pro ἀπέβη, aor. 2, verbi ἀποβαίνω.

B Ἀπέδρα, per apocopen secũdum quosdam pro ἀπέδρασιν, Aufugit. vnde plur. ἀπέδραμεν & ἀπέδρας. Alii verò ab ἀποδιδράσκω deriuare malunt.

Ἄπει, secunda persona præsentis indic. à them. ἄπειμι, Absum. secundum quosdam est secunda persona præs. indic. ab ἄπειμι, Abeo, & imper. verbi eiusdem pro ἄπιθι, Abi.

Ἀπειλήτην, per η scriptum in penultima, est per syncopen factum ex ἀπειλησάτην: at per ει diphthõgum, ... ter. imperf. dualis num. à them. ἀπειλέω. Eust.

C Ἀπέλαυον & Ἀπέλαυσα sunt ex them. ἀπολαύω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλαυον & ἀπήλαυσα.

Ἀπελέσθαι, Ionicè pro ἀφελέσθαι, Abstulisse, infinitiui modi, ex aor. 2, med. indic. ἀφειλόμην, à them. ἀφαιρέω, quod fut. 2, mutuatitium facit ἀφελῶ.

Ἀπέπτην, (Auolaui) aor. 2, indic. modi, à them. ἀφίπτημι. ἵπτημι enim facit ἔπτην, vt ἵστημι facit ἔστην: vnde comp. ἀπέπτην.

Ἄπεργμαι, præt. perf. pass. ex them. ἀπέργω, Abarceo: vnde particip. ἀπεργμένος.

D Ἆπες, Ionice pro ἄφες: imper. modo, aor. 2, à them. ἀφίημι, Dimitto.

Ἀπέσομαι, futur. verbi ἄπειμι, Absum.

Ἀπέστην, aor 2, indic. modi, à them. ἀφίσταμαι.

Ἀπεχθήσομαι, fut. 1, med. verbi ἀπεχθέομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάνομαι: vnde & aor. 2, med. ἀπηχθόμην, Odio fui, Inuisus fui. nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπέχρη, præt. imperfectum impersonalis verbi ἀποχρῆ, Sufficit.

Ἀπεών, particip. Ionicũ pro ἀπών, à them. ἄπειμι, Absum.

E Ἀπῆκε, aor. 1, Ionicus indic. modi, pro ἀφῆκε, Dimisit: à them. ἀφίημι.

Ἀπήλαυον & Ἀπήλαυσα. pro Ἀπέλαυον & Ἀπέλαυσα, ex themate ἀπολαύω. Vtrorumque exempla suo loco reperies in Ἀπολαύω.

Ἀπῆν, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, significans Aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante Abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπῄειν. nam verbi εἶμι præt. imperf. est ᾔειν.

F Ἀπηνεώθην, (Obstupefactus sum & obmutui) aor. 1, pass. indic. modi ab ἀπενεόομαι.

Ἀπῆνθον, Doricè pro ἀπῆλθον, apud Theocritum frequens. Est autem ἀπῆλθον, aor. 2, indic. modi, à them. ἀπέρχομαι seu ἀπελεύθω.

Ἀπηῦρον, quod Hesych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλοντο, est aor. 2, indic. modi, ab ἀπαυράω. vnde & ἀπηύρα, quod idem expon. ἀφείλετο, necnon ἀφῄρει: in imperf.

Ἀπήχθημαι, præt. perf. pass. indic. modi, à them. ἀπεχθέομαι: pro quo vsitatius est ἀπεχθάνομαι, significans O-
G dio sum, Inuisus sum.

Ἀπίενται, Ionicè pro ἀφίενται, ex Ionico them. ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι.

Ἀπικόμενος, itidem Ionicè pro ἀφικόμενος: particip. ex aor. 2, indic. modi ἀπικόμην pro ἀφικόμην, ex Ionico them. ἀπικνέομαι pro ἀφικνέομαι.

Ἀποδράς, particip. aor. 2, ab ἀπέδρα, tanquam ex ἀπόδρημι: pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω, Aufugio.

Ἀποδραίην, Atticus optat. pro ἀποδραίοιμι, Aufugerem.

Ἀποειπών, poeticè pro ἀπειπών, aor. 2, ab inusitato them. ἀπέπω,
H à quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum secundum.

Ἀπόερσεν, & Ἀποέρσῃ, & Ἀποέρσῃ, aor. 1, à themate ἀποέρρω, quod Æolicè format futurum suum ἀποέρσω, vt tradit Eustathius, ἀπόερσεν illud exponens ἀπέσυρεν, itidémque cætera duo.

Ἀπόκλαξον, imper. aor. 1, Doricè pro ἀπόκλεισον seu ἀπο-

κλῄσον. nam loco communis futuri ἀποκλείσω, dicunt primùm ἀποκλήξω, deinde η in α conuerso, & subscripto ι, ἀποκλᾴξω. vnde aor. 1, ἀπέκλαξον, & ex eo imper. ἀπόκλαξον. A

Ἀπολαμφθέντες, particip. aor. 1, pass. Ionicum pro ἀποληφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, sed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμβω. Itidem verò ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπολελημμένοι seu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in vsu.

Ἀπολεῖ, Atticè pro ἀπολῇ, Peribis. secunda persona fut. 2, medii ἀπολοῦμαι, ex them. ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι. B

Ἀπολελαμμένος, vide in præcedente Ἀπολαμφθέντες.

Ἀπολέλαυκα, præt. perf. actiuum, à them. ἀπολαύω.

Ἀπολοῦμαι, fut. 2, med. verbi ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπόλωλα, præt. med. eiusdem thematis. Eiusdem præteritum actiuum est ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationē Atticam literarum simplicis thematis initialium, vt ἐρήρεκα, ὄκωχα, & similia.

Ἀπόστα pro ἀπόστηθι, vt ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imper. aor. 2, ex them. ἀφίστημι.

Ἀποστάς, particip. aor. 2, ab eodem them.

Ἀποστῆναι, infinitiuus aor. 2, eiusdem them. Ex quo etiam fut. 1, act. ἀποστήσω.

Ἀπούρας, per syncopen pro ἀπουρίσας: itidémque ἀπούραι pro ἀπουρίσαι, & ἀπουρισάμενος voce media pro ἀπουρισάμενος: à them. ἀπούρω pro ἀπουρίζω, composito ex οὖρος Ionico pro ὅρος. Eust. Sic verò ἀπαύρας dictum putatur pro ἀπαυρήσας.

Ἀπόχρη, impersonale verbum significās Sufficit, Satis est. Vnde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, satis esse seu sufficere. Futur. ἀποχρήσει, Satis erit, Sufficiet. Particip. ἀποχρῶν, Sufficiens: cuius fœm. ἀποχρῶσα. D

Ἀπώμνυς, poeticè pro ἀπώμνυες, Abiurabas: à poetico themate ἀπομνύω pro ἀπόμνυμι.

Ἆραι, infinitiuus ab ἦρα seu ἄειρα aoristo 1, verbi ἄρω.

Ἀραιρημένος, Atticè & Ionicè simul pro ᾑρημένος, à them. αἱρέω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est. Sic ἀραίρητο pro ᾕρητο. Ambo apud Herodot.

Ἄραρα, eodē modo dicitur pro ἦρα in præt. med. à them. ἄρω. Vnde particip. ἀραρώς. E

Ἀραροίατο, Ionicè pro ἀραροῖντο, Conuenissent. Potest autem hoc ἀραροίμην esse vel præsens optatiui passiui, vel aor. 2, optatiui medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius aoristi 2, quàm præsentis, quia reperitur actiu. aor. ἄραρον eandem habens reduplicationem, pro ἦρον, vt λελαθόμην pro ἐλαθόμην, & κέκαμον pro ἔκαμον. quæ tamē poetis duntaxat vsitata sunt.

Ἄρασθαι, infin. med. ab ἠράμην aor. 1, med. verbi ἄρω.

Ἀρέσομαι, fut. 1, med. verbi ἀρέσκω, tāquam à them. ἀρέω. A quo them. est & fut. 1, act. ἀρέσω, & aor. 1, ἤρεσα, & infinit. ἀρέσαι. F

Ἄρηαι, Ionica consuetudine pro ἄρῃ: est autem aor. 1, med. subiunct. modi à them. ἄρω.

Ἄρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Est autem præt. med. vel ab ἄρω, & significat Compactus sum, aut Cōgrui: vel ab αἴρω, & significat Sustuli vel Abstuli. Vbi discriminis causa subscribi posset ι. Præt. plusquamperf. ἀρήρειν. G

Ἀρθείς, particip. pass. ab aor. 1, indic. ἤρθην, ex quo & infin. ἀρθῆναι, & futurum primum pass. ἀρθήσομαι: ex them. actiuo αἴρω.

Ἄρθητι, imper. pass. itidē ab ἤρθην aor. 1, pass. verbi αἴρομαι.

Ἄρσον, imper. aor. 1, ab ἦρσα, Æolico aoristo verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄρσω pro ἀρῶ. vnde illi duo aoristi.

Ἀρχόμενος, per syncopen pro ἀρχόμενος, ex ἄρχομαι. Var. H

Ἄρω, interdum est thema, cuius fut. ἄρσω, & præt. med. ἄρηρα seu ἄραρα. interdum est aor. 1, subiunctiui modi à them. αἴρω.

Ἆσαι, infin. aor. 1, act. significans interdum βλάψαι, & tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἀναπαῦσαι, à verbo ἄω. Vnde & media voce ἄσασθαι pro κορέσασθαι, & optat. act. ἄσαιμι significans itidem κορέσαιμι.

Ἀσθείην, aor. 1, pass. optat. modi, ex ἤσθην aor. 1, eiusdem indic. modi. Id autem ex them. ἄδομαι. Vnde & aor. 1, med. subiunct. ἀσήσῃ, quod Hes. exp. λυπηθήσῃ, βλαβήσῃ.

Αἰσθείς, particip. pass. ex ἤσθην aor. 1, pass. verbi ἄδω.

Ἄσθω, poeticè & Ionicè pro ἀάσθω dici tradūt, ex them. ἄπτω vel ἄω significante Damno afficio, Lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἄσμενος pro ἡσμένος, ex them. ἥδομαι, secundū nonnullos. Videtur tamen potius ex ἄδω deriuatum, Ionicè primùm detracto augmento & spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu more Æolico.

Αὐάνθην, aor. 1, pass. indic. modi, ex them. αὐαίνω.

Αὐγάσδεο, Doricus imper. præs. temporis pro αὐγάζου, ex them. αὐγάζομαι, ζ in σδ mutato, & diphthongo ου in εο resoluta.

Αὐξήσω, fut. 1, verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, Augeo.

Ἀφεῖμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex them. act. ἀφίημι, vt πεῖμαι ex ἵημι. Vnde particip. ἀφειμένος, Dimissus.

Ἀφεῖναι, pro ἀφεῖν, ab ἀφῆν, aor. 2, verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖναι, Dimisisse. C

Ἀφείς, & fœm. Ἀφεῖσα, & neutrum Ἀφέν, particip. ab eodē aoristo ἀφῆν, ex eodem them. ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, aduerb. positiuum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέξω, futurum 1, eiusdem thematis.

Ἄφες, aor. 2, imper. modi, ab ἀφῆν aor. 2, indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor. 2, ἀφέμην, ex quo part. ἀφέμενος.

Ἀφεσταίη, nouo & poetico more pro ἀποσταίη apud Homer. Secundum quosdam ex them. ἀφίστημι.

Ἀφέσταν, per syncopen pro ἀφεστήκασι, ab ἀφίστημι. Eust.

Ἀφετέον, aduerb. positiuum ab ἀφίημι, Dimitto.

Ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα, ἐμπέσει literæ ι, & pleonasmo τοῦ ω, ex them. ἀφίημι. Var.

Ἀφέωνται, Ionicè pro ἀφῶνται, aor. 2, medius subiunctiui modi, ab eodem them.

Ἀφηρέθην, aor. 1, pass. indic. modi, à them. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθείς, particip. ab ἤφθην aor. 1, pass. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionē ex Ionico ἀφιέασι, pro quo cōmuniter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφῖγμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex them. ἀφίκομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. indic. modi, ex th. ἀφιέω: pro quo dicitur etiā ἀφίη, ex them. ἀφίημι. vt nō solùm ἐτίθη dicitur, sed etiā ἐτίθει, ex baryt. them. τιθέω. Idem ἀφίει est etiam imperatiuus ab eodē them. barytono ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκηαι, Ionica paragoge pro ἀφίκῃ: secunda persona aor. 2, medii subiunctiui modi, ex them. ἀφικνέομαι, cuius aor. 2, indic. est ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι, fut. 1, med. eiusdem thematis ἀφικνέομαι, vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præt. perf. pass. ἀφῖγμαι, ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Ἄφου, imper. aor. 2, vocis mediæ: sed irregularis: regulariter enim ἄφεσο dicitur, vnde postea fit ἄφου, exempto σ & εο contracto in ου diphthongum, sicut θοῦ quoque pro θέσο dicitur, ac similia alia. ex them. actiuo ἀφίημι.

Ἀφῶσι, aor. 2, coniunct. modi, ab eodem them.

Ἄχει, prima longa, Doricè pro ἤχει, Resonabat: ex them. ἠχέω. Sin priore breui reperiatur vsurpatū, est à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθείς, partic. pass. ex ἤχθην, aor. 1, pass. indic. modi, them. actiui ἄγω.

Ἀχθέσῃ, Atticè pro ἀχθέσῃ, Molestè feres: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato themate ἀχθέομαι, pro quo vsurpatur ἄχθομαι. Vnde & aor. 1, pass. ἠχθέσθην. ex quo particip. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἄωρτο, per syncopen pro ἀῴρητο, ex them. αἰωρέω. Sin ἄορτο scribas, est à them. ἀείρω. Eust. Quidam ex ἦρτο factum volunt, η in α conuerso, & inserto ω. Est autem illud ἦρτο præter. plusquamperf. pass. ex them. ἄρω, vel etiam ab ἄρω.

B

BA, pro βῆθι, Incede: ab ἔβην, aoristo 2, verbi βῆμι, vt ...

... etiam dicitur pro κατιᾶσι.

Βαδιοῦμαι, Atticè pro βαδίσομαι, fut.med.verbi act. βαδίζω. Sic βαδιῶ Atticè itidem dicitur pro βαδίσω, ab eodem them.

Βαίην, aor.2, opt.modi, per contractionem pro βαίησαν, ex prima persona βαίην, vt σταίην. Hoc autē βαίην, ex aor. 2. ἔβην, à them. βῆμι.

Βαῖν, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat: à them. βαίνω. Alioqui & imperatiuus esse potest eiusdem verbi.

Βαλέειν, Ionicè & poeticè pro βαλεῖν: infin.aor.2, vel fut.2, à them. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulo póst.

Βάλε, Ionicè pro ἔβαλε: vel etiam imperatiuus: à them. βάλλω.

Βάλλεο, imper.Ionic.pro βάλλου, ex them. βάλλομαι.

Βαλλήσομεν, fut.inusitati them. βαλλέω: apud Aristoph. Alioqui βάλλω fut.1, mutuatitium habet à βλέω, nimirum βλήσω. (sicut præt. βέβληκα ex eodem sumit) nam βαλῶ, (licet quidam vtrunq; esse velint) est fut.2. Itidem βαλλήσω poeticè pro ἐβάλλησα, ex eodem βαλλέω.

Βαλών, particip.ex ἔβαλον aoristo 2, act.them. βάλλω.

Βᾶμεν, Doricè apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: aor.2, subiunct modi ex ἔβην aoristo 2, indic.modi, them. βῆμι.

Βᾶν pro ἔβησαν, itidem aor.2, indic.modi, verbi βῆμι.

Βάς, & Βᾶσα, particip.ex ἔβην, aor.2, them. βῆμι.

Βασεῦνται, Doricè pro βήσονται, ex eodem βῆμι seu βαίνω. Sed & βασοῦνται affertur pro βήσονται, diciturque Æolicum esse.

Βᾶτε, Doricè pro βῆτε: & Βάτην pro ἐβήτην. ambo aor.2, eiusdem them.

Βάτω, tertia pers.imper.ex prima pers. βᾶθι: itidē ex aor. 2, eiusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum esse dicunt, detracto κ, & η in α mutato Ionicè. (quemadmodum & ἔστα formatur ex ἔστηκα) Vnde tertia pers. plur. βεβάασι pro βεβήκασι: & particip. βεβαώς.

Βεβάμεν quoque ex βεβήκαμεν per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν, infinitiuus est pro βεβηκέναι, iuisse. Ambo ex inusitato them. βῆμι.

Βεβαρηώς, Ionicè pro βεβαρηκώς, exempto κ, ex them. βαρέω.

Βέβαφα, præt.act.ex verbo βάπτω.

Βεβαώς, particip.ex præt. βέβαα, de quo paulo antè.

Βέβηκα, præt. perf. actiuæ vocis, ex inus. them. βάω, pro pro alioqui βαίνω dicitur. Vnde præter.plusquamp. βεβήκειν: & particip. βεβηκώς.

Βεβίηκα, præt. perf. act. à them. βιάω. Vnde & particip. pass. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt.pass.ex act.them. βιόω. Pass.tertiam personam præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nōnunquam ponitur. Hinc particip.pass. βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt.perf.act.ex them. βλάπτω Medium præteritum, βέβλαβα: pass. βέβλαμμαι. vnde aor. 1, ἐβλάφθην.

Βεβλήαται, Ionicè pro βέβληνται: itidémque βεβλήατο, pro βέβληντο. quorum illud est præteritum perfectum passiuum, hoc verò præt.plusquampert. Ambo ex actiuo them. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt.perf.act. verbi βάλλω, habentis (vt iā dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato them. βλέω. Vnde præter.plusquamperf βεβλήκειν. Et præt.pass. βέβλημαι: ex quo particip βεβλημένος.

Βεβίαται, Ionica consuetudine pro βεβίωνται. ex them. βιόω.

Βεβολήαται & βεβολήατο, Ionicè pro βεβόληνται & βεβόληντο. Hæc autē sunt vel ex them. βολέομαι, vel ex βέβληνται & βέβληντο, inserta litera ο. Id quod & de particip. βεβολημένος dicendum est· necnon de infinit. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt.med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. pass. verbi βούλομαι, ex inus. βουλέομαι formatum.

Βεβρέμηκα, præt. perf. act.verbi βρέμω, interposito η euphoniæ causa, secundum quosdam: vt in νενέμηκα & similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritū ex inusitato βρεμέω.

Βέβρεχα, præt.perf.act. verbi βρέχω: βέβροχα autē, mediæ vocis præter.ab eodem themate.

Βέβριθα præt.med.verbi βρίθω. Vnde particip. βεβριθώς.

A Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (vt κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Eust. Alii tamen βεβρώθοις volunt esse secūdam personā præt.med. in opt.modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inusitato them. βρόω. Vnde plusquamperf. βεβρώκειν, & præt.perf.pass. βέβρωμαι.

Βεβρώς, particip.præt.perf.ab eodem them. per syncopen ex βεβρωκώς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medii, vt sit ex βεβροώς, sicut ἑστώς ex ἑσταώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βόσκω, ex inus.
B them. βόω.

Βεβώς, ex βεβαώς, vt ἑστώς ex ἑσταώς. Est autem βεβαώς particip.ex præt.med. βέβαα, ab inusitato them. βάω. Alii ex βεβηκώς esse factum aiunt Attico more, exēpto primùm κ, deinde η in α conuerso, & α atque ω cōtractis.

Βέη, Ionicè pro βῇ, vt ἔῃ pro ᾖ, aorist.2, subiunctiui modi, ex them. βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω ex βιῶ, aut ex βέομαι, interiecto ι. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πιοῦμαι, & φάγομαι pro
C φαγοῦμαι.

Βείω, poeticè metri causa pro βῶ. Primùm enim ex βῶ, Ionicè fit βέω, inde ι inserto βείω. Ambo aor.2, coniunctiui modi, ex inus.them. βῆμι seu βάω.

Βῆ, aor. 2, poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing.subiunctiui modi, eiusdem temporis, & ex eodem them. At βήη pro βαίη, vt στήη pro σταίη, teste Eust.

Βῆθι, imper.aor.2, actiui, ex eodem them.

Βήμεναι, Doricè & poeticè pro βῆναι: aor.2, infin.modi, ex
D eodem them.

Βῆν, poeticè sine augmento, pro ἔβην, ex eodem verbo.

Βησάμενος, particip. ex ἐβησάμην aoristo 1, medio, verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῆσαν, poeticè sine augmento pro ἔβησαν. aor.2, verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε.

Βήσομαι, fut.med.verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet & actiuum fut. βήσω.

Βήτην, poeticè pro ἐβήτην, quod est tertia pers. dualis num.ex ἔβην, aoristo 2, verbi βῆμι.

E Βιήσατο, poeticè itidem sine augmento, ex them. βιάομαι.

Βιούς, particip. aor.2, ex ἐβίων, vt δούς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex them. βίωμι, vt ἔδων ex δίδωμι.

Βιῴην, Atticè pro βιοίην, vt δῴην pro δοίην, ex eodē them. Βιῶναι quoque est ex ἐβίων, vt γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia pers.imper.modi, temporis aor.2, ex prima βίωθι, vt δότω & δόθι. Ambo autem illa ex them. βίωμι, vt hæc ex δίδωμι.

Βλαβείς, particip.aor.2, pass. ex ἐβλάβην: ambo ex them. βλάπτω, faciente fut. 2, βλαβῶ, tenui in mediam com-
F mutata. Vnde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est & infin. βλαβῆναι: necnon futur.2, βλαβήσομαι.

Βλαστήσω, mutuatitium fut.verbi βλαστάνω, ex inus. βλαστέω.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, optatiuo modo, aor.2, medii, ex inus.them. βλῆμι: vt θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & εἵμην, εἷο, εἷτο, ex ἵημι.

Βλείς, particip. ex ἔβλην aoristo secundo verbi βλῆμι, vt θείς ex ἔθην. Alii verò per syncopen ex βληθείς factum volunt, teste Varino.

Βληθείς, Βληθῆναι, Βληθῶ, & huiusmodi alia, sunt aoristi 1,
G pass.ex them. βάλλω, cuius mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, poeticè pro ἐβέβλητο, abiecto augmento præteriti plusquamperfecti, ex eodem them. Sic infinitiuo præteriti perf.& plusquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, poeticè pro βοᾷ dicitur, vt ὁράα pro ὁρᾷ, pleonasmo literæ α.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inusitato them. βοσκέω.

H Βούλει Atticè pro βούλῃ, secunda pers.verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut.1, medium, verbi βούλομαι, mutuatitium ex them. βουλέομαι, quod inusitatum est.

Βοῴην, Atticè pro βοάοιμι seu βοῷμι, à them. βοάω.

Βρασθείς, particip. ex ἐβράσθην, aor. 2, verbi βράζομαι.

Βραχείς, partic.ex ἐβράχην, aor.2, verbi βρέχομαι. Ex qu

aor.2 ἐβεάχλω, est etiam infin. βεαχλῶαι.

Βρωθεὶς particip. ex aor.1, ἐβρώθlω. Nam verbum βιβρώσκω futur.1 facit βρώσω, mutuatitium ex inusitato themate βρόω. vnde præt.perf.act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cuius tertia pers.sing. est aor.1, ἐβρώθlω.

Βωθεῖν per contractionem ex βοηθεῖν. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem grammaticus, & βώσεσθαι pro βοήσεσθαι. Testatur verò & Hesych. qui præterea affert βῶσον pro βόησον, κάλεσον. Necnon Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, κράξαντι: afferens tamen & βώσεσθε pro βιώσεσθε. procul dubio ex Apollonio. apud eum enim libro 1, Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; schol. exponit πῶς βιώσεσθε καὶ ζήσεσθε;

Γ.

Γαθεῖν, Doricè pro γηθεῖν, ex them. γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσεται poeticè pro γαμέσεται seu γαμήσεται, ex them. γαμέω quanquam Eust. inter illa duo γαμέσεται & γαμήσεται discrimen facit. Annotat enim γαμῆσαι per η, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν, siue γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ε, esse τὸ γυναῖκα δοῦναι: dicente Homero Iliad.ι, Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: vsurpantéque illud γαμέσασθαι pro ἐγγαμίσασθαι & ὀικωφελίσαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύεν apud Pind. Doricè pro γηρύειν: à Dorico them. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν desinentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticum præteritum ex γείνω. tradunt enim ex eius præterito γέγαϊκα, exēpto ϊ, fieri primùm γέγακα, deinde κ etiam dempto, γέγαα. Vnde & tertia persona plur. γεγάασι, & particip. γεγαώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præterito etiã medio haberi: facto videlicet ex γάω, futuro 2 γαῶ, & inde præt.med. γέγαα.

Γεγάμεν, Doricè pro γεγενῆσθαι dicitur. Facto nimirum γέγημι ex inusitato γάω, indéque infinitiuo γεγάναι, vt ἱστάναι ex ἵστημι, & Doricè γεγάμεν pro γεγάναι, vt ἱστάμεν pro ἱστάναι. Etymolog.

Γεγένημαι, præt.perf.pass. verbi γίνομαι seu γείνομαι, mutuatitium ex inusitato them. γενάομαι.

Γέγηθα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt.perfect. actiuum verbi γήθω ex inusitato them. γηθέω. Vnde particip. γεγηθώς.

Γέγονα, præt.med. verbi γίνομαι, ex inus.them. γείνομαι vel γένομαι. Huius enim γείνω seu γένω futurũ 2, est γενῶ, vnde γέγονα, vt τείνω, τενῶ, τέτονα: μένω, μενῶ, μέμονα. Vnde particip. γεγονώς.

Γεγωνέμεν, Doricè pro γεγωνεῖν: & γεγώνευν Doricè itidem pro ἐγεγώνουν, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγωνέω est ex præt.med. γέγωνα, teste Eust. qui idipsum γέγωνα per metathesin factum esse ait ex γέγνωα, ab inus. them. γνόω.

Γεγὼς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, vt βεβὼς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαὼς particip. est ex præter.perf. γέγαα, de quo paulo antè.

Γεινάμην poeticè & Ionicè pro ἐγεινάμην, abiecto augmento. quod ἐγεινάμην est aor.1, med. verbi γείνομαι, vt ἐπινάμην verbi πίνομαι. Itidémque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde particip. γεινάμενος apud Homerum pass. signif. pro γεννηθείς.

Γεινόμην, itidem poeticè pro ἐγενόμην, abiecto primùm augmento, deinde ι inserto metri causa. Itidémque γείνετο pro ἐγένετο, & γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα seu ἐγεννήθημεν, nati sumus, apud Homerum. apud quem tamen γεινομένῳ in hoc hemistichio Odyss.η, - γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, Eust. accipi posse ait non solùm pro γεννηθέντι, sed etiam pro γεννῶντι & τεκνοποιοῦντι. Et tunc præsentis esset temporis. ex them. γείνομαι, ex quo & γείνατο pro ἐγέννησεν actiua significatione. γεινόμενος enim pro γενόμενος seu γεννηθεὶς, est aoristi secundi medii, passiuam habens significationem.

Γείνεαι, Ionicè pro γείνῃ, ex themate γείνομαι: actiua signif. apud Homer. Od.υ, Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπειδὴ γείνεαι αὐτός. Vbi tamen Eust. videtur innuere esse coniunctiui modi, quum exponit γεννήσῃ: esse etiam aoristi 2, non præsentis.

A Γελᾶς, Æolicè pro γελᾷς, secundum quosdam: ex them. γελάω.

Γελᾶν, Doricè pro γελᾶν, vt ἐλαῖν pro ἐλᾶν. At γελᾷν cum ι subscripto, infinitiuus est contractus ex γελάειν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidem pro γελάουσα, quod est participi fœm.gen. ex eodem themate. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελαῖν.

Γελῆς, Doricè iterum pro γελᾷς, Atticè etiam secundum quosdam.

B Γελοίωντες & Γελόωντες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Hom. sub finem Od.υ. Ibi enim quidam codices habēt γελοίωντες πτύοντο, quidam γελώωντες, teste etiam Eust. Sed & γελοίων paulo ante locum illum legitur pro ἐγέλων: - γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι.

Γένεν, poeticè & Doricè pro ἐγένου, abiecto augmento & ου in εν cōuerso: aor.2, med. ex them. γίνομαι seu γείνομαι. Infin. γενέσθαι, particip. γενόμενος.

Γενήσομαι, fut.1, med. verbi γίνομαι seu γείνομαι, ex inusitato them. γενάομαι vel γενέομαι. Ex quo & præt.pass. γεγένημαι, & aor.1, ἐγενήθlω. At γένηται est tertia persona

C aor.2, med. subiunctiui modi.

Γέννατο significans ἐγέννησε, Var. ait factum esse vel ex ἐγείνατο, abiecto primùm augmento; deinde ι in ν conuerso Æolica consuetudine, vel ex ἐγεννήσατο per syncopen & aphæresin.

Γενοίατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo aor.2, med. vocis, opt. modi, ex them. γίνομαι seu γείνομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγένετο, abiecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo aor.2, med. vocis, ind. modi, ex

D eodē themate. Interdum verò hoc γέντο significat ἔλαβεν: éstque itidem aor.2, med. vocis, ind. modi, sed factum ex εἵλετο seu ἕλετο, pleonasmo literæ γ, exempto itidem ε, & λ in ν conuerso, more Dorico, vt ἦνθε iidem dicunt pro ἦλθε. Etymol. & Eust.

Γήθησεν, Ionicè & poeticè pro ἐγήθησεν, abiecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθεον pro ἐγήθεον ex eodem.

Γῆμε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημε. Est autem ἔγημα aor.1, act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, vt

E ἔψηλα ex ψάλλω. Ex quo aoristo est & infin. γῆμαι & particip. γήμας.

Γηράντεσσι, Ionicè pro γηρᾶσι. Est autem hoc, datiuus pluralis participii γηρὰς, quod est ex inusitato themate γήρημι, vt ἱστὰς ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γηράσας, participio mutuatitio verbi γηράσκω ex γηράω.

Γηράσω, fut. mutuatitium verbi γηράσκω ex γηράω, vti iam dictum est. vnde est aor.1, ἐγήρασα, præt.perf. γεγή-

F ρακα: ex quibus participia γηράσας & γεγηρακώς.

Γνοίην, aor.2, opt. modi, ex inus.them. γνῶμι, vt ἁλοίην ex ἅλωμι, δοίην ex δίδωμι. cuius secunda pers.sing. γνοίης, & tertia plur. γνοῖεν apud Homer. Atticè autem γνῴην pro eodem dici potest, vt δῴην pro δοίην, & ἁλῴην pro ἁλοίην.

Γνούς, participium ex aor.2, ἔγνων, vt δοὺς ex ἔδων, ab eodem themate.

Γνῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, imper.aor.2, ex inus.themate γνῶμι, vt δόθι ex δίδωμι. Itémque γνῶναι ab eodē them. vt ἁλῶναι ex ἅλωμι.

G Γνωριῶ, Atticè pro γνωρίσω, ex them. γνωρίζω.

Γνώσω, fut.1, act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à themate inus. γνόω, vnde fut.med. γνώσομαι, cuius secunda persona Ionica est γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde & aor.1 pass. particip. γνωσθείς.

Γνώωσι, poeticè pro γνῶσι, aor.2, subiunctiui modi. Etym. tamen ex them. γνόω deriuare mauult.

Γοήμεναι, Doricus infinitiuus ex themate γοάω vel γόημι. Eustath.

H Γρηγορὼς, particip. augmento carens ex ἐγρήγορα præterito medio verbi γρηγορέω.

Δ.

Δαήμεναι, Doricè pro δαῆναι. ambo infinitiui modi ex ἐδάην aoristo 2 pass. verbi δαίω: ex quo & fut.1, δαήσομαι. cuius secunda persona Ionicè est δαήσεαι pro

δεδάην apud Homerum.

Δαίνυ, pro δαίνυθι per apocopen, ex them. δαίνυμι.

Δάκον, poeticè abiecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut. 2 δακῶ, vel ex se nimirum abiecto ν, vel ex inus. them. δήκω: vnde postea aor. ille ἔδακον, & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσα, itidem poeticè pro ἐδάμασα, abiecto augmento & duplicato σ metri causa. Itidémque δάμασσεν pro ἐδάμασε, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex them. δαμάζω poetis vsurpato.

Δάμεν, itidem poeticè & Bœoticè pro ἐδάμησαν: aor. 2, pass. ex them. δάμνω. facit enim id fut. 2, δαμῶ, vnde aor. 2, ἔδαμον, & voce pass. ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμείην, & infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, & similia alia.

Δαμήμεναι, Doricè pro δαμῆναι: infin. aor. 2, pass. ex them. δάμνω, vti iam dictum est.

Δαμναίμαν, Doricè itidem pro δαμναίμην: opt. pass. præsent. temporis ex actiuo themate δάμνημι: cuius tertia pers. δάμνησι apud Homerum, & pass. δάμναται apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2, pass. verbi δέρω. facit enim id fut. 2. δαρῶ, vnde aor. 2, ἔδαρον, pass. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν, infin. aor. 2, ἔδαρθον, ex δαρθάνω seu δαρθέω: vnde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσαντο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσαντο, abiecto augmento: ex themate δάζω, vel δαίω, abiecto ι. Vnde infinit. δάσασθαι.

Δασάσκετο, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, detracto augmento & interposito σκε. Nisi ex them. δασάσκω deriuare malis, vt ὤσασκε ex ὠσάσκω.

Δασεῖται, Doricè pro δάσεται. circunflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι

Δαπιῶντο, pro ἐδαπανῶντο, Ionicè abiecto augmento, & α in ω conuerso: à them. δαπάομαι.

Δάωμεν, aor. 2, subiunctiui modi ex them. δαίω seu δαέω: at δαῶμεν est pass. vocis, eiusdem tamen & temporis & modi, vt τυφθῶμεν ex ἐτύφθην, sic illud ex ἐδάην, teste Eust. Possit tamen δαῶμεν esse etiam præsens actiuum subiunctiui itidem modi ex them. δαέω.

Δέαται, Ionicè pro δέδενται, abiecto etiam augmento: ex them. δέω. Etymol.

Δέγμενος, poeticè pro δεχόμενος, facta primùm syncope, deinde χ in γ verso: vel etiam pro δεδεγμένος, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Eust.

Δεδάασθαι, infin. aor. 1, à præs. δεδαέσθαι: hoc autem ex δαίεσθαι, exempto ι & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt. perf. act. ex them. δαέω. Pass. δεδάημαι eiusdem temporis & ex eodem. Vnde paticip. δεδαημένος, sicut ex δεδάηκα, infin. δεδαηκέναι & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδαίαται, Ionicè pro δέδαινται: itidémque δεδαίατο pro ἐδέδαιντο: ex them. δαίω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poetica pro ἔδαον, vt λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δαίω seu δαέω.

Δέδαρμαι, præt. perf. pass. ex them. δέρω. facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. perf. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδαα præt. medio verbi δαίω.

Δεδέημαι, præt. perf. pass. verbi δέομαι. habet enim id fut. mutuatitium δεήσομαι, ex inus. them. δεέομαι.

Δεδείπναμεν, ex inus. them. δείπνημι, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Eust. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. mediũ verbi δειπνέω, vt δέδουπα est à δουπέω.

Δεδεῖσαι, Ionicâ reduplicatione apud poetas pro δεῖσαι in aor. 1, infin. modi à them. δείδω.

Δέδειχα, (pro quo Ionicè δέδεχα) præt. perf. act. verbi δείκνυμι, mutuatitium ex inus. them. δείκω.

Δέδεμαι & Δεδέμην, præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi δέω, sine σ, contra communẽ regulam: irregulariter etiã pro δέδημαι & δεδήμην. nam fut. facit δήσω.

Δεδέμηκα, præt. perf. act. verbi δέμω, vt νενέμηκα verbi νέμω: mutuatitium ex inus. them. δεμέω.

Δεδέξεται, Ionica reduplicatione pro δέξεται, teste Eust. Potest tamen esse & fut. paulo pòst, vt πτύψομαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidémque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiã pro imperfecto ἐδεξιοῦντο seu ἐδέχοντο.

Δέδηε & Δεδήει, præt. perf. & plusquamperf. med. à them. δαίω, vt κέκηε ex καίω: Atticè vel Ionicè pro δέδαια, α in η verso & subscripto ι.

Δεδῆσθε, pro δεδεμένοι εἴητε: secũda persona plur. præt. perf. & plusquamperf. optatiui pass. à them. δέω. facit enim id fut. δήσω, præt. pass. δέδημαι, vnde hoc δεδήμην, vt πεποιήμην ex πεποίημαι à them. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulo pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δέσω nimirum & δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. actiuum verbi δάκνω, mutuatitium ex inus. them. δήκω: vnde particip. δεδηχώς. Pass. δέδηγμαι, vnde particip. δεδηγμένος: aor. 1, ἐδήχθην, vnde particip. δηχθείς.

Δεδήωται, præt. perf. pass. ex them. δηόω.

Δέδια, præt. med. verbi δείδω, ex inus. them. δίω, secundum Eust. Nisi ex δέδεικα factum esse [illegible], exempto primùm κ, deinde ε ex diphthongo sublato: vel potiùs ex δέδοιδα, regulari præt. medio, exempto itidẽ δ & ο.

Δεδιήτηκα, præt. perf. act. ex verbo διαιτάω, duplex habens augmentum. ex quo pass. δεδιήτημαι.

Δέδιθι, imperf. verbi δείδω, factus ex δέδιε, conuerso ε in θ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inus. them. δέδιμι.

Δέδιμεν & Δέδιτε, per syncopen, pro δεδίαμεν & δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, vt paulo antè etiam dictum est.

Δεδιηκόνηκε, præt. perf. act. verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιώκηται, præt. perf. pass. ex verbo διοικέω, duplici augmẽto pro διώκηται: pro quo & δεδιοίκηται dicitur. Eust.

Δεδμήατο, Ionicè pro δέδμηντο seu δεδμημένοι ἦσαν: vt & δεδμήαται pro δέδμηνται seu δεδμημένοι εἰσί, ex inus. them. δμάω significante δάμνω. Etymol. addit, ἐκτάσει literæ ε (dicendum enim fuisse δεδμέατο vt πεποιέατο) hoc δεδμήατο factum esse, vt πεφοβήατο.

Δέδμηκα, per syncopen pro δεδέμηκα: præt. perf. act. verbi δέμω, vt suprà etiam annotaui. Itidem δέδμημαι pro δεδέμημαι, ex eodem: necnon δέδμητο pro δεδέμητο in plusquamperfecto.

Δέδογμαι, præt. perf. pass. verbi δοκέω, mutuatitium ex inusitato them. δόκω.

Δέδοιμεν, per syncopen pro δεδοίκαμεν, tenui in mediam conuersa. præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα. præt. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδοιδα, teste Eust. & aliis: & ε verso in ο, sicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέλοιβα, οἶδα, & similibus. Subiunctiuo modo δεδοίκω, quo Theocritus vtitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. pass. verbi δοκάω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, vt ἐλήλουθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω.

Δέδουπα, præt. perf. med. verbi δουπέω, vnde participium δεδουπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: vnde pass. δέδραμαι. ex quo particip. δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præt. perf. act. inus. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμῶ, vnde præt. δεδράμηκα, vt νενέμηκα ex νεμῶ fut. verbi νέμω.

Δέδραται apud Homerum pro δέδαρται, facta literarum transpositione: itidémq; περιδέδραται pro περιδέδαρται, ex them. δέρω & περιδέρω. facit enim δέρω futurũ δαρῶ, præt. δέδαρκα, pass. δέδαρμαι, & per metathesin δέδραμαι.

Δέδροκα quoque pro δέδορκα dici transpositis literis aiũt.

Δέδρομα, præt. med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inus. them. δρέμω.

Δεδυκεῖν, pro δεδυκέναι poeticè vel etiam Doricè, vt quũ Theocr. apud Eust. τῷ ἤδη θανόντι dicit τὸν ἥλιον πάντα δεδυκεῖν, totum occidisse solem: à verbo δύνω seu δύω.

Δεδυνήμαι, præt. perf. pass. verbi δύναμαι mutuatitium à δυνέομαι: facit enim δύναμαι fut. δυνήσομαι.

Δεδυστύχηκα, præt. perfect. verbi δυστυχέω, [illegible] assumpto augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δυς.

Δεήσει, futurum impersonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inusitato δεέω. Vnde particip. aoristi 1, δεῆσαν: & futuri primi, δεῆσον. quorum illud significat Quod oportuit, hoc verò Quod oportebit. A

Δεήσομαι, fut. 1, med. verbi δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι. Vnde & præt. perf. pass. δεδέημαι.

Δείδεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi δέχομαι, poeticã ectasin primæ syllabæ habens pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο: vt apud Homerũ δείδεκτ' Ἀχιλῆα. Sic in infinitiuo δειδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν, & δειδέχατο itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem them. habẽtia & ipsa ectasin primæ syllabæ metri causa, apud Hom. B

Δείδια quoque primæ syllabæ ectasin poeticam habet, propter metrum, pro δέδια. quod esse præteritũ medium verbi δείδω, suprà docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δέδιθι, de quo suprà. Itidémque δειδιώς pro δεδιώς: de quo itidem suprà dictum est. Et δειδίξασθαι pro δεδίξασθαι, à δεδίσσομαι.

Δείδοικα etiam pro δέδοικα eadem ratione dicitur, ex them. δείδω. C

Δείκνυ, secundum quosdam pro ἐδείκνυ, Ionicè ablato augmento, secundũm quosdã pro δείκνυσι per apocopẽ: in hoc loco Hesiodi, Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι. Alioqui & imperatiui modi est, vt apud Gregor. in Maccab. encom. δείκνυ τὸ ἐκ μιᾶς γαστρὸς ἀσεβὲς πολυανδριον. velut & ἴσῃ dicitur imperatiuè. Etymol.

Δεῖμε, Ionicè & poeticè pro ἔδειμε, Ædificauit, aor. 1, verbi δέμω. Vnde particip. δείμας, & aor. 1, med. infin. modi δείμασθαι, necnon particip. aor. 1, δειμάμενος.

Δείομεν, poeticè pro δείωμεν, indicatiuo posito loco subiunctiui: vt ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν & τράπομεν pro τράπωμεν, ac huiusmodi alia. D

Δεῖξε, Ionicè & poeticè pro ἔδειξε, abiecto augmẽto: aor. 1, actiuus mutuatitius ex them. inus. δείκω. Facit enim δείκνυμι seu δεικνύω fut. 1, δείξω: vnde aor. 1, ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, particip. aor. 1, ex them. δέρω, vt δείμας ex δέμω, νείμας ex νέμω.

Δεῖσε, Ionicè & poeticè pro ἔδεισε: aor. 1, act. verbi δείδω.

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι: itidémque δεκόμεθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herodot. imprimis. E

Δέκτο, itidem Ionicè & poeticè pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο, ablato augmento: præt. plusquamperfectum passiuum verbi δέχομαι.

Δεξιόωντο, poeticè pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à them. δεξιόομαι.

Δερχθείς, particip. pass. aor. 1, ex them. δέρκω.

Δευήσομαι, poeticè pro δεήσομαι, vt δεύομαι quoque pro δέομαι, Opus habeo. Alioqui δεύομαι est etiam verbum pass. ab actiuo δεύω, significante Madefacio, Humecto. F

Δέχαται, pro δεδέχαται, abiecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν, à them. δέχομαι.

Δέχθαι, Ionicè & poeticè pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infinitiui modi ab eodem them. Apud Hesych.

Δέγμενος apud eundem pro δεχόμενος, per syncopen. pro quo suprà δέγμενος.

Δῆσε ex them. δήω, deriuato ex δαίω, α in η conuerso & subscripto ι.

Δήξω, fut. 1, verbi δάκνω, mutuatitium à verbo δήκω: vnde & fut. 2, δακῶ mutuatur, & tẽpora ex his formata. G

Δῆσαι, aor. 1, infin. modi, à them. δέω, cuius fut. δήσω.

Διάγε, Doricè pro διῆγε, præt. imperf. vel aor. 2, indic. act. vocis, à them. διάγω.

Διάδος, imper. act. aor. 2, à διδῶν, vt δός ab ἔδων: ex them. διαδίδωμι.

Διαδράκοι, aor. 2, opt. modi, act. vocis, ex them. διαδέρκω. δέρκω enim facit δρακῶ, vnde ἔδρακον, & in opt. δράκοιμι.

Διαδρᾶναι, infin. aor. 1, ex inus. the. διαδρημι, pro quo διαδιδράσκω dici solet. Vnde & part. διαδράς, vt στάς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut. 1, med. verbi διαείδω seu διείδω significãtis Perspicio, Cognosco. Item verbi διαείδω significantis idẽ quod διελαύνω, vt annotat Eust. in hoc loco Hom. Il. ν, διαείσεται εἴσατο καὶ τῆς. H

Διανήσει, poeticè pro διήσει, à them. διΐημι pro δίημι, Trãsmitto, mutuante sua tẽpora ex διέω. Hesych. verò διανήσει, exp. etiam διαπνεῖ, Perflat. Pro quo scribendum potius διάησι, à them. διάημι: aut certè pro διαπνεῖ reponendum διαπνεύσει. vt illud διάησει sit fut. verbi huius διάημι.

Διαιωνιεῖ, Atticè pro διαιωνίσει, ex them. διαιωνίζω.

Διακοσμηθεῖμεν, pro διακοσμηθείημεν, per syncopen, ex διακοσμέω.

Διακριθῶμαι, Doricè pro διακριθῆναι, ex them. διακρίνω.

Διακρινθεῖτε, poeticè metri causa pro διακριθείητε, per syncopen etiam, opt. aor. 1, pass. ex them. διακρίνω. Nisi potius existimandũ est dici non solùm ἐκρίθην vt ἐκλίθην, sed etiam ἐκρίνθην vt ἐκλίνθην.

Διαλαχεῖν, & particip. διαλαχών, aor. 2, act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1, facit λήξω seu λήξομαι, mutuatitiũ ex inus. λήχω, ex quo habet & futurum 2, λαχῶ, vnde aor. 2, ἔλαχον.

Διαμπραθέειν, quod Hesych. exp. διαπορθῆσαι, est infin. aor. 2, ex them. διαπέρθω, inserto μ, vt sit sonantius. Nisi fortè est poeticè pro διαπραθεῖν, metri causa. Porro πέρθω fut. 2, facit πραθῶ, vt δέρκω facit δρακῶ, & δαρθάνω seu δαρθῶ, δραθῶ. vnde aorist. 2, ἔπραθον, ex quo infin. πραθεῖν, & Ionicè ac poeticè πραθέειν.

Διᾶναι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διαίνω.

Διανεῖμαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διανέμω: ex quo est & pass. aor. 1, διανεμεθῇ. Ambo apud Hesych.

Διαπρᾶναι, aor. 1, act. infin. modi, ex them διαπραίνω.

Διαπεσεῖσθαι, infin. fut. med. ex verbo διαπίπτω: ex quo & aor. 2, act. διαπεσεῖν.

Διαπραθέειν, ex διαπέρθω, vt docui paulo antè in Διαμπραθέειν.

Διαρραγείης, opt. pass. aor. 2, ex διαρρήγνυμι, mutuante suã tempora ex inus. διαρρήγω, vel potius ex διαρρήσσω.

Διαστῆσαι, aor. 1, act. infin modi ex them. διΐστημι.

Διαχών, partic. aor. 2, act. verbi διέχω, mutuatitiũ à διαχέω.

Διαναυθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi ex them. διαναίνω.

Διαχεῖαι, infin. aor. 1, act. ex them. διαχέω.

Διδάξω, fut. 1, verbi διδάσκω, mutuatit. ex inus. th. διδάχω.

Διδασκῆσαι, infin. aor. 1, act. ab eodem them. ex inus. verbo διδασκέω. Hesych.

Διδεῖασι, poeticè, pro διδέασι seu διδεῖσι, vt τιθεῖασι pro τιθέασι seu τιθεῖσι. ex them. δίδημι: apud Hesych.

Δίδη, Ionicè & poeticè pro ἐδίδη, ex them. δίδημι.

Διδόαμεν, pro δίδομεν, pleonasmo literæ α, ex them. δίδωμι. Eustath.

Διδοῖσθα, pro διδοῖς, pleonasmo seu paragoge Æolica syllabæ θα, vt in ἔφησθα & similibus. Apud Var.

Διδοῦναι, pro διδόναι, poetica epenthesi literæ υ, vt τιθεῖναι pro τιθέναι iidem dicunt. Eust. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æolicum esse tradunt nonnulli. aiunt enim Æoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίληθι, ἵληθι, πίμπληθι. Quin apud Homerũ quoque legi δίδωθι illud, breui propter metrum in longam conuersa, scimus ex Eust.

Δίε pro Timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inus. them. δίω pro δείδω: cuius aor. 2, sit ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui posset esse & ex δίω significante διώκω, & vel tertia persona imperf. aut aor. 2, augmento carens, vel imperatiuus.

Δίει, imper. præsens verbi δίημι ex inus. them. διέω, per contractionem pro δίεε, pro quo & δίες dicitur. Alioqui δίει est etiam aliquando tertiæ pers. præs. temp. à them. δίω.

Διεῖλε, aor. 2, act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inus. διέλω. cuius infin. διελεῖν.

Διεξιέμεναι, Doricè pro διεξιέναι, à them. διέξειμι: à quo & διεξιοίμεθα significans διεξερχοίμεθα.

Διέπεσε, aor. 2, act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inus. them. διαπέσω.

Διεπέφραδε, poetica anadiplosi pro διέφραδε: ex διαφράζω sicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον.

Διεπράθομεν, aor. 2, act. ind. modi, ex them. διαπέρθω. Facit enim πέρθω fut. 2, πραθῶ, vnde ἔπραθον.

Διέστην, aor. 2, verbi διΐστημι: cuius particip. διαστάς.

Διεστώς, partic. præt. perf. ex eodẽ them, pro διεστηκώς. tradunt enim primũ dici Ionicè διεσταώς, exẽpto κ, & correpta penult. deinde sublato etiã α, fieri διεστώς. Nisi malis dicere ex στάω esse præt. med. ἕσταα, ex quo partic.

ἱστάος, vnde ἑστώς, absorpto α. A

Δίζηαι, poeticè pro δίζεαι, facta ectasi literæ ε metri causa. hoc autem δίζεαι Ionicum est pro δίζῃ, secunda persona sing. verbi δίζομαι.

Διίειν, præt.imperf. verbi δίειμι.

Διήρεσα, aor.1, ind. verbi διερέσσω, secundum quosdam.

Διήρχθην, quod Hesych.exp. διεκωλύθην, est aor.1, pass. indic.modi, ex them. διέργω.

Δίησαν, aor.1, act.ind.modi, ex them. δίημι, cuius fut. διήσω ex inus.them. διέω.

Διῖχθαι, præt.perf.pass.infin.modi, ex them. διϊκνέομαι, mutuante fut.suum ab inus.verbo δίικομαι. B

Δικαζέμεν, Doricè pro δικάζειν.

Διδεσκον, Ionicè pro ἐδίδουν, à them δινεύω.

Διοίσω, fut.1, verbi διαφέρω, mutuatitium à διοίω.

Δίσδημαι, Doricè pro δίζημαι, ζ in σδ conuerso.

Δμηθήτω, imper.aor.1, pass.ex inus.them. δμάω, pro quo dicitur δάμνημι & δάμνω, necnon δαμάζω.

Δοάσσατο, dictum putatur pro διάσσατο, detracto ι & geminato σ: vel pro ἐδοξάσατο, sublato primùm augmento, deinde exẽpto ξ, & Æolicè duplicato σ. Vide Etymol. C

Δοῖεν, pro δοίησαν: tertia plur.aor.2, act.opt.modi, à prima δοίην. hæc autem ab ἔδων, aor.2, ind.modi, ex th. δίδωμι.

Δοκηκῶ, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, vt refert Var.

Δόμεν, Doricè pro δοῦναι, vt ἔμεν pro εἶναι, θέμεν pro θεῖναι, & similia: aor.2, infin.modi, à δίδωμι. Iidem Dores & Δόμεναι dicunt pro δοῦναι, vt ἔμεναι pro εἶναι, θέμεναι pro θεῖναι, ab eodem them.

Δόξω, fut.1, verbi δοκέω, mutuatitium ab inus.them. δόκω, ex quo aor.1, ἔδοξα, & particip. δόξαν. D

Δός, imper.ab ἔδων aor.2, act.verbi δίδωμι: pro quo & δόθι dicitur, vt ἔθι & ἕς.

Δόσαν, Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia pers.plur.aor.2, ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poeticè itidẽ pro ἐδίδων: & δόσκες pro ἐδίδως, δόσκε pro ἐδίδω, deriuato ex δόω verbo δόσκω, vt βόσκω ex βόω.

Δοῦ, pro δόσο, sublato σ & duobus ο in ου coalescẽtibus: secũda pers.imper.aor.2, vocis mediæ, ex them. δίδωμι.

Δοῦναι, infin.eiusdem aor.2, ἔδων, ex eodem them. Itidémque δούς particip.eiusdem aor.ab eodem verbo. E

Δραθεῖν, aor.2, act.inf.modi, à them. δαρθάνω. mutuãte sua tẽpora à δαρθέω. facit hoc δαρθέω fut.2, δραθῶ, trãspositis literis, vt πέρθω facit πραθῶ: vnde aor.2, ἔδραθον, ex quo infin. δραθεῖν. Alii tamen à δρηθω deriuatum malunt.

Δραίην, Fugerem: opt.aor.2, ab ind. ἔδρην. hoc autẽ ab inus. them. δρῆμι, vt σταίην ab ἵστημι, pro quo vsurpari solet διδράσκω.

Δραμεῖν, aor.2, infin.modi, verbi inus. δρέμω: pro quo solet vsurpari τρέχω. Eiusdem fut.2, med.est δραμοῦμαι. F

Δρᾶναι, aor.2, infin.modi, ab ἔδρων aor.2, indic.verbi διδρημι. cuius aoristi particip.est δράς, vt στάς.

Δράσον apud Aristoph. Atticè pro δράσεις, ex them. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, οἶσθ' οὖν ὃ δράσον.

Δρώντων, Atticè pro δράτωσαν, ex them. δράω. Solent enim Attici genitiuos plur.participiorum quorundã vsurpare pro tertiis pers.plur.imperatiuorũ præs.temporis.

Δρώοιμι, quod Hesych.exp. ὑπηρετοίην, est pro δρῷμι seu δράοιμι, opt.præsens ex them. δράω.

Δῦ, poeticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aor.2, verbi δῦμι seu δίδυμι. G

Δῦθι, imperatiuus eiusdem aor.

Δύμεναι, Doricè pro δῦναι, infin.eiusdem aor.

Δυνάσθη, Ionice pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: aor.1, pass.ind.modi, à them. δύναμαι, mutuatitiũ habẽte fut. δυνάσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δῦνε, Ionicè pro ἔδυνε, ex them. δύνω.

Δύνῃ, vt ἐπίσῃ, pro δύνασαι & ἐπίστασαι: ex quibus & κατὰ πάθος facta putantur. Ionicè enim δύνεαι & ἐπίσεαι, vnde δυνῃ & ἐπίσῃ, cõtracto ε & α in η, & subscripto ι. Var. H

Δυνήσεαι, Ionicè pro δυνήσῃ, η resoluto in εαι. Ambo secũda persona fut. δυνήσομαι, quod verbũ δύναμαι mutuatitium habet ex inus. δυνέομαι.

Δυόωσι, poeticè pro δυῶσι, ex them. δυάω, deriuato ex δύα.

Δύσεαι, Ionicè pro δύσῃ, secunda pers.fut.1, medii δύσομαι, ex them. δύνω seu δύω. Nisi malis esse secundam pers. præsentis temp. ex poetico verbo δύσομαι, formato & translato ex fut.in præsens, à cuius imperfecto est secunda pers. δύσεο, & tertia δύσετο siue δύσσετο, augmento carentes. Necnon imper. δύσεο, Ionicè pro δύσου, vt apud Hom. δύσεο δ' ἀλκήν, indue te robore. δύθι. A

Δυσηπίστευν, imperf.verbi δυσαπιστέω.

Δύσκε, Ionicè pro ἔδυσκε, à poetico verbo δύσκω pro δύνω seu δύω.

Δῴην, Δῴης, Δῴη, Atticè pro δοίην, δοίης, δοίη, aorist.2, opt. modi, à them. δίδωμι.

Δῷσι, cum ι subscripto, est sing.numeri & tertiæ pers.poeticam seu Ionicam habens paragogen, vt λάβῃσι, ἔλθῃσι, & similia, pro δῷ: sin absque ι, est tertia persona pluralis. Ambo subiunct.modi, aor.2, act. à them. δίδωμι. Hesych. & alii. B

Δωσοῦντι, Doricè pro δώσουσι, vt λεξοῦντι pro λέξουσι. Solẽt enim Dores circunflectere futura, & in tertiis plural. pro σι dicere ντι.

Δώωσι, poetico pleon.literæ ω, pro δῶσι, de quo paulo antè. Sed & δώω affertur pro δῶ, dicitúrq; esse Ionicum. C

E A, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro ἦν, vel ἦ, secundum quosdam συγκεκλιμένον ex ἦα, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἔον: secundum alios ex ἦν, per τμῆσιν siue διάλυσιν, vt ᾔδεα ex ᾔδειν. Interdum est tertiæ personæ sing.præs.temporis, per apocopen facta ex ἐάα. nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia pers. per contractionem ex ἐάει. pro quo poetæ dicunt ἐάα, vt ὁρόω, ὁράα, pleonasmo seu epenthesi literæ α. vt apud Hom. Il. ε, Ἄντιον εἶμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, non sinit me trepidare & metuere. Nonnunquã est imper.præs.temp. per contractionẽ ex ἔαε. Alioqui est & interiectio ἐκπλήξεως, vt tradunt nonnulli. D

Ἐάα poeticè pro ἐᾷ, vti iam dixi in precedente Ἔω.

Ἔαγα, Attica seu Ionica dialysi diphthongi pro ἦγα, præt. med.verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis Frango. Vnde particip. ἐαγώς.

Ἐάγην, Atticè itidem pro ἤγην: aor.2, pass.ab eodẽ them. Vnde particip. ἐαγείς, & inf. ἐαγῆναι, retẽto augmẽto. E

Ἔαδε, itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἧδε. quod ἧδε est præt.med.verbi ἁνδάνω seu ἅδω, significantis ἀρέσκω, Placeo. Vnde particip. ἑαδώς.

Ἔακα pro εἴακα, præt.perf.verbi ἐάω.

Ἐάλη, similiter Attica seu Ionica diphthõgi resolutione pro ἥλη: aor.2, them. εἴλημι significantis ἐκκλίνω, πλανῶμαι, συστρέφομαι, ex quo particip. ἀλείς. Etymol.

Ἑάλων, eodem modo pro ἥλων: aor.2, verbi ἄλωμι. Et ἑάλωκα itidẽ pro ἥλωκα, ab eodem ἄλωμι, mutuante sua tempora ab ἁλόω. F

Ἑανδάνον eadem ratione pro ἥνδανον dicitur, à th. ἁνδάνω.

Ἕαται, Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἧνται, & ἕατο pro ἧντο, ab ἧμαι. Ambo apud Hes.

Ἔαξα quoque pro ἦξα dicitur, vt ἐαγῇ pro ἦγῇ, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante Frango.

Ἕασας etiã Var. affert pro ἐχαροποίησας, annotãs & ipse Ionica diphthongi dissolutione dictum esse pro ἧσας, ab ἥδω. Alioqui & ab ἅδω seu ἁνδάνω esse posset, si neutralem significationem haberet. G

Ἔασι, Ionicè pro εἰσί, sicut τιθέασι iidem Iones dicunt pro τιθεῖσι, & διδόασι pro διδοῦσι, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis pers.plur.præs.temp.vocis actiuæ verborum in μι.

Ἔασκε, Ionicè itidẽ pro εἴα, ex them. ἐάω: nisi malis ἐάσκω.

Ἕαται & Ἕατο, Ionicè pro ἧνται & ἧντο, sicut πεποιέαται & πεποιέατο pro πεποίηνται & πεποίηντο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formã præteriti, præs. autem habet signific. Paulo antè ἕανται & ἕαντο habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocalis η resolutione in εα. H

Ἐάφθη etiam Ionicam habet diphthongi resolutionẽ pro εἴφθη, ex them. ἕπομαι, sicut ἔασι pro εἰσί iidem Iones dicunt, & τιθέασι pro τιθεῖσι: necnon ἐάλη secundũ Eust. pro εἴλη, ex εἴλημι, deriuato ab εἰλέω: secundum alios tamen pro ἥλη ab ἄλημι. Vtitur autem isto ἐάφθη Homer. Il. ν, dicens, Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, insε-

quuta est, ἐπηκολούθησε. Minus probabilis eorum opinio est qui ἐάφθη istud pro ἐάθη dictum volunt pleonasmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφθη & pro ἥφθη, ab ἅπτομαι, η in εα resoluto, vt paulo antè in multis aliis.

Ἔβα, pro ἔβην, aor. 2, indic. verbi βῆμι, significantis Gradior, Vado. Quod ἔβα Aristoph. vsurpauit etiam pro ἐπέβη seu ἐπῆλθε, aggressus est & inuasit, simplici vsurpato pro cōposito: dicens ... χέος ἔβα με. Rursum ἔβα Laconicè vsurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ β, vt ἔβασον pro ἔασον dici, paulo pòst annotabo.

Ἔβαν, poeticè pro ἔβησαν, aor. 2, indic. verbi βῆμι.

Ἐβαρυώπησαν, aor. 1, ind. à verbo βαρυωπέω.

Ἔβασον, pro ἔασον, hoc est συγχώρησον, pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, vt testatur Etymol. qui itidē ἔβαται pro ἔαται dici annotat.

Ἔβαφον, aor. 2, act. ind. modi, à verbo βάπτω, tanquā ex βάφω, vel etiam tenui in aspiratam conuersa, euphoniæ causa. Vnde pass. ἐβάφην.

Ἔβην, aor. 2, ind. modi, à verbo βῆμι, vt ἔσην ab ἧμι, ἔθην à τίθημι. cuius tertia plur. est ἔβησαν.

Ἔβησε, aor. 1, ind. modi, itidem à βῆμι seu βαίνω, mutuantibus sua tempora à βάω, vt ἵστημι à στάω.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod poetico more ex fut. in præsens tralatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo suprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μεταπίπτει.

Ἐβίων, aor. 2, verbi βίωμι, vt ἔγνων & ἑάλων & ἔδων à γνῶμι, ἅλωμι, δίδωμι. Verùm pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ἔβλαβον, aor. 2, verbi βλάπτω, tenui in mediam versa. vnde pass. ἐβλάφην.

Ἐβλάκευμαι, Atticè secūdum quosdam pro βεβλάκευμαι, ex them. βλακεύω.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à themate βλάπτω. Eustath.

Ἐβλαστηκότες, itidem pro βεβλαστηκότες, Attica abiectione cō sonantis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβδελυγμένης dicunt pro βεβδελυγμένης, ἐβρωμένος pro βεβρωμένος: Æolica lingua econtrà consonantem augmēti in communi etiam lingua omitti solitam, asciscēte, dicēteque πεσπάραγμαι pro ἐσπάραγμαι, & πεπτέρυγωμαι pro ἐπτέρυγωμαι. præsente enim incipiente à duplici consonante, tantùm ε augmenti loco asciscitur. Etymol. & lex. meum vetus.

Ἔβλαστον, aor. 2, indic. à them. βλαστάνω seu βλαστέω, vt ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω seu ἁμαρτέω.

Ἔβλητο, per syncopen pro ἐβέβλητο, quod est præt. plusquamperf. pass. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βλέω. Nisi quis esse velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἐβούλευκα, Atticè pro βεβούλευκα, propter euphoniam, vt refert Eust. At ἐβόλοντο Hesych. affert pro ἐβούλοντο & ἐβουλεύσαντο. quod haud scio an sit aor. 2, verbi βόλομαι.

Ἐβουλήθην, aorist. 1, pass. verbi βούλομαι, mutuatitius ab inus. βουλέομαι.

Ἐβράσθην, aor. 1 pass. verbi βράζω seu βράσσω.

Ἔβραχον, aor. 2, act. verbi βρέχω. vnde pass. ἐβράχην, & particip. βραχείς.

Ἔβρων, aor. 2, act. verbi βρῶμι, vt ἔδων ex δίδωμι, ἔγνω ex γνῶμι. Legitur apud Hesych. & exponitur non solùm ἔφαγον, sed etiam ἔδακεν, διέφαγε.

Ἔβωσεν, apud eundem pro ἐβόησεν, seu ἔκραξεν, ἐκάλεσεν. vt Var. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι suprà habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγέγαα, præt. med. verbi ἐγγίνομαι seu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cuius secunda & tertia pers. duali ἐγγεγάατον per syncopen metri causa dicitur ἐγγέγατον, vt infrà ἐκγεγαμὲν pro ἐκγεγαάμεν. Hom. Il. ζ, Τῷ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. Et apud Etym. Ἄμφω δ' ἐγγέγατον φασιμβρότου ἠελίοιο. Vbi legendum videtur ἐκγέγατον & φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύηκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinsecus, alioqui & extrinsecus augmentū assumēdo, facit ἠγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut. Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἐγγύησα, aor. 1, act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, vt & in comp. παρεγγύησε apud Synes. & in ἐνεγγύησε apud Plut. itidémque in ἐνεγγυησάμην apud Demosth. Quorū hæc duo sunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

A Ἐγεγραφήκειν, præteritum plusquamperf. actiuū verbi γράφω, mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω nōn solùm γράψω, sed etiam γραφήσω, vt τύπτω non solùm τύψω, verùm etiam τυπτήσω.

Ἐγενόμην, aor. 2, med. verbi γίνομαι.

Ἔγεντο, per syncopen poeticam ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam εἷλετο, de qua signif. dixi suprà in Γέντο.

Ἐγέρθεν, Doricè seu Bœoticè pro ἠγέρθησαν: aor. 1, pass. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, vnde ἤγερκα, & pass. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

B Ἐγηγέρατο, Ionicè pro ἐγηγερμένοι ἦσαν: plusquamperf. pass. indic. modi, ab eodem them.

Ἐγήγερμαι, præteritum perf. pass. eiusdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, vt act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde plusquamperf. pass. ἐγηγέρμην, & particip. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alii tamen per syncopen ex ἐγάμησα factū aiunt, α in η Ionicè conuerso. Vnde particip. γήμας.

C Ἔγηρα pro ἐγήρη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. γήρημι, vt Eust. tradit. Potest tamen & à γηράω deduci.

Ἐγκέχοδα, præt. med. verbi ἐγχέζω, vt φράζω facit πέφραδα. ε autem in eiusmodi bisyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum est, vt λείπω, λέλοιπα.

Ἐγκεχυρασμένος, part. pass. ex præt. perf. verbi ἐγχυράζω, vt ἐγκεχειρισμένος ex verbo ἐγχειρίζω. facit ἐγχυράζομαι præt. perf. ἐγκεχύρασμαι, vt ἐγχειρίζομαι dat ἐγκεχείρισμαι. Verùm non solùm intrinsecus augeri dicitū hoc verbum, sed etiam extrinsecus, & dici ἠνεχυρασμένος.

D Quod tamē non est ab hoc ἐγχυράζω, sed ab ἐνεχυράζω. Itaque dicendum foret ἠγχυρασμένος, vt non modò ἀνήλωκα, sed etiam ἠνάλωκα reperimus.

Ἐγκύρσας, participium ex ἐνέκυρσα aoristo 1, actiui ἐγκύρω, facientis futur. non modò ἐγκυρῶ, sed etiam ἐγκύρσω, Æolicè.

Ἔγμεν, per syncopen ex ἐχέμεν, Dorico infin. verbi ἔχω, apud Hesych.

E Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γνώσκω futurum γνώσω, vnde & aor. 1, ἔγνωσα.

Ἔγνων, aor. 2, verbi γνῶμι, vt ἥλων ex ἅλωμι est.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi γνῶμι seu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor. 1, pass. ἐγνώσθην.

Ἔγρεο, Attica syncope, vt volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imperat. verbi ἔγρομαι, eadem syncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἔγρετο pro ἠγείρετο.

F Ἐγρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω. id enim fut. 2, facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγορα, Atticè ε in ο cōuerso, vt in ἔσπορα, ἔφθορα, & similibus. inde, repetitis duabus initialibus literis præsentis Attico more, inserto etiam ρ, ἐγρήγορα. Vnde poeticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici solet γρηγορέω, abiecto ε.

Ἐγρήγορθαι, infin. pass. ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγρήγορα, vt iam dictum est. vnde fit ἐγρήγορκα, terminatione actiua, inserto κ, & pass. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitiuus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex passiuo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per syncopen. Solēt autem Æoles eiusmodi infinitiuos passiuos in ορθαι desinentes προπαροξύνειν, contra communem regulā,

G vt πέπορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι. Eust. p. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγρήγορθε per syncopen & τροπὴν factū esse scribit ex ἐγρηγόρατε. sicut infinitiuum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primò pleonasmum esse literæ θ, de industria à poeta admissum, vt alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde syncopē literarum ε & ν, insupérque Æolicam accentus retractionem.

Ἔγρωται, Hesych. affert pro ἤρωται: forsan ex inus. them. γρέω, ex quo ζωγρέω, significans ζωὸν αἱρέω, viuum capio.

H Ἔγρομαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι: itidémque è participio ἐγρόμενος per syncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμνασμαι, Atticè pro γεγύμνασμαι, apud Hesych.

Ἔγχεον, poeticè & Ionicè pro ἐνέχεον, sine augmento, à themate ἐγχέω.

B Ἐγχεύσας, particip.aor.1,act.verbi ἐγχεώννυμι,mutuat.ab ἐγχεόω.

Ἔδαον,ἔδαες,ἔδαε,aor.2,act.verbi δαίω ſeu δαέω.Vnde aor. 2 paſſ.ἐδάην.

Ἔδακον,aor.2,act.verbi δάκνω,vel proprius vel mutuatitiꝰ ab inuſ.them.δήκω.

Ἐδάμην,aor.2 paſſ.verbi δάμνω ſeu δάμνημι. Facit enim fut.2,δαμῶ,vnde aor.2,act. ἔδαμον,ex quo paſſ.ἐδάμην.

Ἐδάμνα,præt.imperf.verbi δαμνάω, ſecūdum quoſdam. Poteſt tamen etiā & à δάμνημι, habereque τροπὴν τοῦ η, ſicut ἔβα & ἐγήρα.

Ἔδαρθον,aor.2,act.verbi δαρθάνω ſeu δαρθέω. Apud Heſychium legitur & paſſ.aor.2,ἐδάρθη,expoſ.ἐκοιμήθη.

Ἔδαρκον,per metatheſin pro ἔδρακον,metri gratia.eſt autē aor.2,act.verbi δέρκω.

Ἐδαφιεῖ,fut.1,Atticum verbi ἐδαφίζω,pro ἐδαφίσει.

Ἔδδεισε, poeticè geminata conſonante metri gratia, pro ἔδεισε: aor.1, act.verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ionicè pro ἔδῃ:ſecunda perſ.verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην,per ſyncopen,vel pro ἐδεδέγμην, exempta ſyllaba δε,& tūc eſt præt.pluſquāperf.vel pro ἐδεχόμην:exēpto ο,& aſpirata in mediā cōuerſa.à them.δέχομαι. C

Ἐδεδήει, præt. pluſquāperf.med.verbi δαίω.facit id præter.perf.δέδηα. At ἐδεδίει eſt præt.pluſquamperf.med. verbi δείδω. facere enim id præteritum δέδια, ſuprà docui.

Ἐδέδμητο,præt.pluſquamperf.paſſ.verbi δέμω,per syncopē pro ἐδεδέμητο.Facit enim δέμω fut.δεμῶ.vnde præt. perf.δεδέμηκα, vt νενέμηκα ex νέμω : & per ſyncopē δέδμηκα,exempto ε, paſſ.δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἐδέησε,aor.1,act.verbi δέω,vel etiā impersonalis verbi δεῖ, mutuat.ex δεέω ſeu δεέει. D

Ἐδέθην,aor.1 paſſ.verbi δέω, cuius præt.paſſ.δέδεμαι.

Ἐδείδισαν,per ſyncopē pro ἐδειδίεισαν,vt teſtatur Etymol. Eſt autem hoc ἐδειδίεισαν tertia perſ. plur.præt.pluſquāperf.verbi δείδω,ex perfecto med.δείδια,de quo ſuprá.

Ἔδειμα,aor.1,act.verbi δέμω,vt ἔνειμα. Et voce med.ἐδειμάμην,cuius tertia perſ.plur.num.eſt ἐδείμαντο.

Ἔδειξα,aor.1,act.verbi δείκνυμι ſeu δεικνύω , mutuātis fut. ſuum ab inuſ.them.δείκω. Vnde med.aor. ἐδειξάμην, paſſ.autem ἐδείχθην. E

Ἔδειρα, aor.1,act.verbi δέρω,vt ἔδειμα paulo antè.

Ἔδεκτο, Doricè pro ἐδέδεκτο per ſyncopen:pluſquamperf. paſſ.verbi δέχομαι.

Ἐδεύησε,poeticè pro ἐδέησε ſeu ἔδησε. dicunt enim δεύομαι pro δέομαι,& δεύει pro δέει,metri gratia.

Ἔδῃ,ſecunda perſona fut.2,ἔδομαι, ex verbo ἔζομαι.

Ἐδηδα, præt.med.verbi ἔδω, pro ἦδα,habens Atticam reduplicationem duarum præſentis initialium literarū.

Ἐδήδαι & Ἐδήδατο, Ionicè pro ἐδηδεσμένος ἐστί, & ἐδηδεσμένος ἦν:præt.perf.& pluſquamperf.paſſ.verbi ἔδω. facit ἔδω fut.1,act.ἐδέσω,præt.perf.ἤδεκα , & Atticè ἐδήδεκα: vnde præt.perf.paſſ.ἐδήδεσμαι,cuius tertia perſona ἐδήδεσται,abiecto σ ἐδήδεται,& Ionicè ἐδήδαται,vt refert Etymol.ex Herodiano gramm. Vtitur autem eo verbo Homer.dicens,Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδαται,quæcunque tibi ebibita & comeſa ſunt. F

Ἐδήδοκα,præt.perf.act.verbi ἔδω Atticum.fut.enim facit ἐδέσω,ex inuſ.them.ἐδέω. Vnde præt.perf.ἤδεκα, & Atticè primùm reduplicatis duabus præſentis initialibus literis,deinde ε in ο conuerſo, (vt in πέτροφα, κέκλοφα, πέπομφα , & ſimilibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt.pluſquamperf.ἐδηδόκειν,& particip.ἐδηδοκώς. ex quibus cōpoſ.κατεδήδοκα, & κατεδηδοκώς. Var.verò & ἐδήδοται ex vet.ſchol.ſeu comment.affert : quod paſſ.eſt ex them. ἐδῶ,faciente fut.ἐδώσω,præt.ἤδωκα,& Atticè ἐδήδοκα, ex quo paſſ.ἐδήδομαι,vt δέδομαι. G

Ἐδηδώς,particip.præt.medii ἔδηδα, ex eodem them. Facit enim ἔδω fut.2,ἐδῶ,præt.med.ἦδα,& Atticè reduplicatis primis duabus literis præſentis ἔδηδα.

Ἔδηκα quoque eſſe dicitur præt.Atticum præfixis præſ. primis literis,pro ἦκα.cuius tamen nullam apud Græcos mentionē reperio.ideóque ſuſpectū ipſum habeo. H

Ἐδήχθη,aor.1 paſſ.verbi δάκνω. habet enim id fut.δήξω, mutuat.ab inuſ.them.δήκω. Vnde præt.paſſ.δέδηγμαι, & ex eo aor.1,ἐδήχθην.

A Ἐδίδου pro ἐδίδω, vt ἐτίθει pro ἐτίθη. Illud, ex διδόω pro δίδωμι vſurpato,hoc ex τιθέω pro τίθημι.

Ἔδιηνα,aor.1,act.verbi διαίνω,vt ἐμίηνα, ἔχηνα.

Ἔδμεναι,Doricè & poeticè pro ἔδειν,ex them.ἔδω. Habet autem ſyncopen hoc ἔδμεναι.nam pro ἔδειν prius dicitur ἐδέμεν & ἐδέμεναι,vnde poſtea illud ἔδμεναι per ſyncopen factum eſt.

Ἔδομαι, Atticè interdum pro ἐδοῦμαι , vt φάγομαι pro φαγοῦμαι, πίομαι pro πιοῦμαι.fut.2 med.verbi ἔδω.

Ἔδον,pro ἔδοσαν,ab ἔδων,aor.2, verbi δίδωμι more Bœotico.

B Ἔδοντι,Doricè ſeu Æolicè pro ἔδουσι,à them.ἔδω.

Ἐδοῦμαι, fut.2 med.verbi ἕζω: tenui autem ſpiritu ſcriptū ἐδοῦμαι,eſt fut.2 med.verbi ἔδω.

Ἔδουπον,aor.2,act. verbi δουπέω. Facit enim fut.2,δουπῶ & aor.2,ἔδουπον vt στυγέω facit ἔστυγον,& κτυπέω, ἔκτυπον.

Ἔδρα pro ἔδρη, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α,vt ſuprà in ἔβα,ἐγήρα,ἐδάμνα: aor.2,verbi δρῆμι ſeu δίδρημι.Alioqui poteſt eſſe & imperf.verbi δράω,contractum ex ἔδραε.

Ἔδραθον,aor.2,act.verbi δαρθάνω ſeu δαρθέω, poeticam literarum metatheſin habens pro ἔδαρθον, vt ἔδρακον, ἔπραθον.Sunt tamen qui à δρήθω deriuare malint.Eodē modo comp.καταδαρθάνω ſeu καταδαρθέω facit κατέδραθον.Heſych.verò & ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη. quod eſt paſſ.aor.2,eiuſdem them. C

Ἔδρακον,aor.2, act.verbi δέρκω,vt iam dictum eſt.

Ἔδραμον,aor.2,act.verbi inuſ.δρέμω, pro quo vſurpari ſolet τρέχω.

Ἔδραν, pro ἔδρησαν,vt ἔβαν pro ἔβησαν,ἔδον pro ἔδοσαν:aor. 2,act.verbi δρῆμι ſeu δίδρημι. Niſi malis eſſe aor.1,act. verbi διδράσκω ſeu δράω,per ſyncopen itidē pro ἔδρασαν. nam verbum illud διδράσκω facit fut.δράσω,à δράω. D

Ἐδριόωντο , poeticè pro ἐδριῶντο , vt ὁρόωντες pro ὁρῶντες. ex them.ἐδριάομαι.

Ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ,aor.2,act.verbi δῦμι. Verùm ἔδυν interdum eſt prima perſ.ſing.numeri , interdum tertia plur.pro ἔδυσαν,more Bœotico,vt ἔδον pro ἔδοσαν.

Ἐδυνήθην,aor.1,paſſ.verbi δύναμαι,mutuat.ex inuſ.them. δυνέομαι , ex quo habet fut.δυνήσομαι, præt.δεδύνημαι. Atticè verò & ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην.

Ἐδύσσατο,poeticè metri gratia, geminato σ pro ἐδύσατο: aor.1 med.verbi δυύω ſeu δύω. E

Ἔδωκα ,pro ἔδωσα,vt ἔθηκα pro ἔθησα : aor.1, act. verbi δίδωμι,mutuat. ex inuſ.them.δόω.

Ἐείκται, poetico pleonaſmo pro εἶκται: vt ἐείδεσθαι pro εἴδεσθαι, & ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Eſt autem hoc εἶκται præt.perf.paſſ.verbi εἴσκω ſeu εἴκω.

Ἐείλεον,eodem modo pro εἴλεον,ex them.εἰλέω.

Ἔειπα,itidē poetico pleonaſ.dicitur pro εἶπα : & ἔειπον pro εἶπον.quorū illud eſt aor.1, verbi iuſ.ἔπω, hoc aūt aor.2.

Ἐεισάμενος,ſimiliter pro εἰσάμενος : partic. ex ἐεισάμην pro εἰσάμην,aor.1 med. verbi εἴδω. Cuius aor. ſecūda perſ. eſt ἐείσαο pro εἴσαο vel potius εἴσω , ſignificans ὁμοιώσω. nam paſſiuā habet ſignif. Heſych. verò ἐεισάσθην affert etiā pro ὥρμησαν, ἐπῆλθον. quod videtur eſſe ab εἴω,Eo.

Ἐεισάμην autem eſt pro εἰσάμην, ab ἕννυμι ſeu ἕω ſignificante Induo.

Ἐέλδομαι etiam pleonaſmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et deriuatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐέλσαι itidē pro ἔλσαι : hoc autē per ſyncopē interdū pro ἐλάσαι,interdū pro εἰλῆσαι. Vnde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, ſignificās ἐληλαμένος vel εἰλημένος , interdū & ἀποκεκλεισμένος & ἀπειργμένος. Ambo apud Homer. G

Ἐέλπετο ſimiliter pro ἔλπετο ſeu ἤλπετο : & ἐελπόμεθα pro ἐλπόμεθα ſeu ἐλπίσομεν. Ambo poetica.

Ἐένδυνεν, eodē modo pro ἔνδυνεν ſeu ἐνέδυνεν, à th.ἐνδύνω.

Ἐέργαθε,itidē poetico pleonaſ.pro εἵργαθε ſeu ἔργαθε,à themate ἐργάθω.

Ἐέργε quoque pro ἔργε ſeu εἶργε,à them.ἐέργω pro ἔργω. Vnde & præt.imperf.ἐέργετο pro ἔργετο ſeu εἴργετο:& præter. pluſquamperfect.ἐέρκτο pro εἶρκτο:particip.ἐεργμένος pro εἰργμένος. H

Ἐέργνυσθαι eadem ratione pro ἔργνυσθαι. quod ἔργνυσθαι deriuatum eſt ex ἔργω.

Ἔερτο autem,quod Heſych. affert pro ἐκρέμετο , dubium ſitne pro εἶρτο an ἦρτο an alio quopiam.

Ἐέρχατο,rurſum pro ἔρχατο ſeu εἴρχατο. Eſt autem hoc Ionicum

nicum pro ἀργμένοι ἦσαν. Præt.plusquãperf.paſſ.ab ἔργω.

Εἵσθω item pro ἕσθω: tertia perſ.aor.2 paſſ.imper. modi, ex actiuo them. ἕννυμι ſeu ἕω. Ex quo & εἷσο pro εἷσο, præt. plusquamperf. paſſ. Et aoriſt.1 med. ἑέσατο pro ἕσατο, gemiſato etiam σ metri cauſa.

Ἕζων, ἔζης, ἔζη, Doricè ſecundũ quoſdam dicitur pro ἔζων, ἔζας, ἔζα, à them. ζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. them. ζῆμι. Eiuſdem ζάω aoriſt.1, eſt ἔζησα.

Ἐζύγην, aor.2 paſſ. verbi ζεύγνυμι ſeu ζεύγω. facit enim fut.2 ζυγῶ, aor.2, ἔζυγον, vnde poſtea paſſiuum illud.

Ἔζωον, poeticè pro ἔζων, ex them. ζάω.

Ἔζωσμαι, præt.paſſ. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, vt χώννυμι ſua tempora ex χόω mutuatur. Vnde aor.1, ἐζώσθην, & particip. ἐζωσμένος.

Ἔῃ, poeticè pro ᾖ. tertia perſona præſentis ſubiunctiui ὦ, ex verbo εἰμί. Vide & Ἔοι infrà.

Ἔην, itidem poeticè pro ἦν; Eram: ἔης, pro ἦς, Eras: imperf. indic. modi ab eodem them.

Ἔηκα, ſimiliter pro ἧκα, pleonaſmo literæ ε poetico: & ἔηκα pro ἧκα. aor.1, act. verbi ἵημι, faciẽtis fut.1, ἥσω, ex ἵημι.

Ἑήνδανον, eodem modo pro ἥνδανον, à them. ἁνδάνω. apud Varin.

Ἔησθα quoque pro ἦσθα vſurpatum, habet poeticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ἦσθα illud poeticam habet paragogen pro ἦς, vt ἔφησθα pro ἔφης. eſt autem imperfectum verbi εἰμί.

Ἔῃσι item pro ᾖσι. hoc autem ᾖσι poetica adhæc paragoge pro ᾖ. ſolent enim poetæ tertiis perſonis ſingularibus coniunctiuorum aſciſcere illud σι diceréque λάβῃσι pro λάβῃ, eodémque modo ἔῃσι pro ἔῃ. Atticam tamẽ eſſe hanc τῶ σι ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς πρόσθεσιν, & peculiariter nominatam fuiſſe Ἰβύκειον, quòd Ibycus imprimis ea vteretur, annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Ἔησον, idẽ quod ἔασον, teſte Heſych. Vnde intelligimus ἐάω duplex facere futurum, & ἐάσω nimirum & ἐήσω.

Ἕητε rurſum pro ἧτε, Miſeritis. aor.2, coniunctiui modi, à them. ἵημι.

Ἔθαλον, aor.2, act. verbi θάλλω.

Ἔθανον, aor.2, act. verbi θνήσκω, mutuatiti⁹ ex inuſ.th. θάνω.

Ἐθείς, partic. ab ἔθην ſeu εἵθην, aor.2 paſſ. verbi act. ἵημι.

Ἐθέλῃσθα, poetica paragoge pro ἐθέλῃς, vt ἔφησθα pro ἔφης, & ἦσθα pro ἦς. Coniunct. præſens ex them. ἐθέλω.

Ἐθελήσω, fut.1, verbi ἐθέλω, mutuatitiũ ex inuſ. them. ἐθελέω.

Ἔθεσαν, aor.2, indic. modi, à them. τίθημι. Media voce ἔθεντο dicitur in eodem tẽpore & ab eodem them. cuius prima perſ. ſing. eſt ἐθέμην, tertia ἔθετο.

Ἐθηεύμεθα & Ἐθηεῦντο, Ionicè pro ἐθεώμεθα & ἐθεῶντο: à θηέομαι Ionicè itidem vſurpato pro θεάομαι. vnde & aor.1 med. ἐθηήσαντο pro ἐθεάσαντο. necnon ἐθήησεν voce actiua Varinus affert pro ἐθεάσατο & ἐθαύμασεν.

Ἔθηκα, aor.1, verbi τίθημι cõtra regulam pro ἔθησα, vt ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδωσα vſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc τίθημι futurũ ſuum ab inuſ. them. θέω.

Ἔθηλα, aor.1, act. verbi θάλλω, vt ἔψηλα eſt à ψάλλω.

Ἔθην, aor.1 paſſ. indic. modi, à verbo actiuo ἵημι: pro quo & εἵθην dicitur. Dicitur enim & ἀφέθη & ἀφείθη. quia duplex eſt præteritum. paſſ. ἕμαι & εἷμαι.

Ἔθου, pro ἔθεσο, vt οὗ pro ἕο: ſecunda perſ. aor.2 med. indic. modi, ex them. τίθημι. facit enim τίθημι aor.2 act. ἔθην, vnde paſſ. ἐθέμην, & ſecunda perſ. ἔθεσο. ex qua ἔθου, eiecto σ, & εο contracto in ου.

Ἔθρεξα, aor.1, act. verbi τρέχω: tenui in aſpiratam reuerſa. propter χ enim ſequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα, itidem tenui in aſpiratam reuerſa, eſt aor.1, à verbo τρέφω, cuius fut. θρέψω. At aor.1 paſſ. ἐθρέφθην an rectè itidem per aſpiratam ſcribatur, dubito.

Ἐθῶσι, tertia perſ. aor.2 paſſ. cõiunct. modi è them. ἵημι: ex prima ἐθῶ. Ea autem ex aoriſto 2 paſſ. indicat. ἔθην.

Εἶ, ſecũda perſ. verbi εἰμί vel εἶμι: interdum & imper. præſens verbi εἶμι. vnde δεῖ & ἄπει pro δίδωθι & ἄπιθι: ſicut τίθει quoque pro τίθετι reperitur.

Εἶα, εἶας, εἶε, præt. med. verbi εἶμι. pro quo & ᾖα dicitur poeticè. Alioqui εἶα eſt & interiectio quædam hortantis, pro quo εἶα quoque ſcribitur.

Εἵατο, poeticè metri cauſa pro ἕατο. hoc autem ἕατο Ionicam reſolutionem habet τῶ η pro ἧντο, ſicut ἑάλω pro

A ἥλω dicitur, & ſimilia alia. præt. imperf. ab ἧμαι. Heſych. tamen ex p. ἦσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge τῶ σκε pro εἴα: imperf. verbi ἐάω. At εἴασε eſt aor.1, eiuſdem.

Εἵαται & Εἵατο, poeticè & metri gratia pro ἕαται & ἕατο. Ἕαται autem & Ἕατο Ionicè dicta ſunt pro ἧνται & ἧντο: quorum illud eſt præter.perf. temporis vel præſentis, hoc plusquamperfecti vel imperfecti.

Εἴβειν, Ionica προσλαβοῦσα τῶ κατάρχοντος λ, pro λείβειν, ſicut εἴβεσθαι quoque & εἰβόμενος pro λείβεσθαι & λειβόμενος.

B Εἰδείην, opt. præſ. verbi εἴδημι: ex quo & infin. præſens εἰδέναι, vt τιθείην & τιθέναι ex τίθημι. Hæc enim formatio ſimplicior eſt quàm eorum qui illud ex εἴδοιμι dicũt μεταπεπλάσθαι, hoc autẽ ex εἰδηκέναι συγκόπτεσθαι. Notum autẽ eſt eſſe multa verba quorũ quædam tempora ſequuntur normam verborum in μι deſinentiũ, quædã τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω, fut.1, act. verbi εἴδω, mutuatitium à them. εἰδέω. nã ex ſeſe εἴσω facit.

Εἶδον, aor.2 act. verbi εἴδω: pro quo & ἴδον dicitur.

Εἴδοσαν, Bœoticè pro εἶδον, Viderũt. Tradũt enim Bœotos

C tertias perſonas plurales imperfecti & vtriuſq; aoriſti, ἰσοσυλλάβους facere primis pluralibus, dicentes ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præſens ſubiunctiui à verbo εἴδημι, vt τιθῶ à τίθημι, ἱστῶ ab ἵστημι. Nam εἴδω ſeu εἰδέω facit quædã tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδείην, in optatiuo præſentis temporis: εἰδῶ, in ſubiunctiuo: εἰδέναι, in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præſens illud ſubiunctiui à ſuis verbis circũflexis, τιθῶ à τιθέω, ἱστῶ ab ἱστάω, διδῶ à διδόω, & ſic alia ab aliis.

D Εἰδώς, partic. mediũ eiuſdẽ them. εἴδω ſeu εἰδέω. facit enim in indicatiuo præteritum med. εἶδα à fut.2 εἰδῶ, vnde & aor.2 εἶδον. Quamuis alii hoc εἰδώς per ſyncopen ex εἰδηκώς factum exiſtiment, inter quos eſt Euſt. Sed Etymologi ſententia ſimplicior eſt.

Εἶεν, tertia perſ. præſ. opt. per ſyncopen Atticã pro εἴησαν, ex them. εἰμί. Quin & cæteras perſonas pluralis numeri ſyncopen hanc pati annotant, diciq; εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε. ſicuti διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε apud Homerum legi, ſuprà docui. Prima autem ſingul. eſt εἴην.

E Εἴην autem eſt aor.2, opt. actiui, ex themate ἵημι, vt θείην ex τίθημι.

Εἵθην, ſeu ἔθην, aor.1 paſſ. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἵημι ſeu ἕω præt. paſſ. duplex, ἕμαι & εἷμαι. vnde duplex iſte aoriſtus, εἵθην & ἔθην.

Εἴθισα, aor.1 act. verbi ἐθίζω. ex quo & particip. præteriti actiui εἰθικώς, & præt. paſſ. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi εἴκω: pro quo Atticè ἔοικα dicitur, repetita initiali præſentis litera, & ε in ο verſo ſi-

F cut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamẽ volunt eſſe aor.1 Bœoticum pro εἶξα, vt ἔθηκα pro ἔθησα.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi actiui εἴκω. ex cuius plusquamperfecto εἴκειν Atticè fit ᾔκειν.

Εἶκα, præt. perf. actiuum verbi ἵημι, Bœoticum ſecundum quoſdã pro ἧκα, vt τέθεικα pro τέθηκα. Poteſt tamẽ ex ἕω formatum tale habere augmentum dici quale εἶπα, εἶλον, εἶχον, & quæ his ſunt ſimilia, quæ nimirũ ι augmenti loco ſibi aſciſcunt in præteritis & aoriſtis.

G Εἴκτον & Εἴκτην, poetica diphthongi dialyſi dicuntur pro εἶκτον & εἴκτην. hæc autem, ſyncopen paſſa, vſurpantur pro εἴκατον & εἰκάτην, perſonis dualibus præteriti perfecti & plusquamperfecti εἶκα & εἴκειν, ex them. εἴκω.

Εἴκτο autem, eſt tertia perſona ſing. præt. plusquamp. paſſiui, ex prima εἴγμην, paſſa itidẽ poeticam diphthongi dialyſin. facit enim εἴκω præt. paſſ. εἶγμαι, ex actiuo εἶχα.

Εἰκώς, particip. præteriti perfecti εἶκα, ex eodẽ them. εἴκω.

Εἴλεγμαι, præt. perf. paſſ. verbi λέγω, Atticum pro λέλεγμαι. ſolent enim Attici augmentum λε quorũdam à λ incipientium in præteritis vertere in ει, vt εἴληφα etiam di-

H cũnt pro λέληφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde particip. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴλειφα, itidem præt. Atticum verbi λείβω, pro λέλειφα.

Εἵλετο, tertia perſ. ſing. aor.2 med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω, mutuante ſuum fut.2 ab inuſitato them. ἕλω.

Εἰλευθῶ, Doricè pro εἰλεύσω ſeu εἰλεύσω, à th. actiuo εἰλέω.

Εἰλήλουθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia insertis ι & ο. A
hoc autem ἐλήλυθα est præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis fut.2 act. ab ἐλεύθω. facit enim fut.2, ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penultimam. vnde aor.2, ἤλυθον, & per syncopen ἦλθον: præt.med. ἤλυθα, & Atticè, reduplicatis primis præsentis ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθμεν, poetica syncope pro εἰληλούθαμεν. Notandum verò præterea est, quod ad εἰλήλουθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba poeticam esse ἔκτασιν τοῦ ε, in penultima verò syncopē Æolibus propriam. Eust. B
τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχούσῃ Ionicam esse scribit, alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, vt εἴλεγμαι paulo antè pro λέλεγμαι: præt.pass. verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inus.them. λήβω. Vnde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præt.actiuum eiusdem thematis, Atticum itidem pro λέληφα. Vnde particip. εἰληφώς.

Εἴληχα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέληχα: ex inus.them. λήχω. C

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιγμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf.passiui, ab actiuo them. ἑλίσσω. vt ὀρωρύχατο iidem dicunt pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, ante το in tertia singulari inserto α, & tenui quæ præcedit, conuersa in aspiratam.

Εἱλόμην, aor.2, med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cuius tertia plur. εἵλοντο: secunda singularis εἵλου.

Εἷλον, aor.2, act. eiusdem them.

Εἴλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέλεχα: præt.perf. actiuum verbi λέγω. habet autem ο in penultima vt κέκλοφα, πέπομφα, & similia. D

Εἰλύαται, Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ex them. εἰλύω. Dictum enim est paulo antè etiam, Iones tertias personas præteritorum passiuorum *indicatiui modi formare ex tertiis singularibus, inserto* α ante ται vel το.

Εἷμαι, præt.perf.pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideóque significans modò Missus sum, modò Indutus sum. Vnde partic. ἑμένος.

Εἵμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι, præt. perf. passiuum verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt.pass. μέμαρμαι, vt σπείρω ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι: vnde εἵμαρμαι fit, augmento με E
Atticè in ει conuerso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λε in ει versum esse videmus.

Εἰμὲν, poeticè pro ἐσμὲν, prima pers.plur. verbi εἰμί.

Εἴμεναι, Doricè pro εἶναι: præsens infinitiui eiusdem them. Habet verò illud εἴμεναι ι ascititium. Dicitur enim primùm ἔμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἴμεναι, aduocato ι ad ε, vt volunt nonnulli.

Εἰμὲς, Doricè itidem pro εἰμὲν, vt λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμὲν autem poeticè pro ἐσμὲν, vt paulo antè docui, est à them. εἰμί. quanquam secundū Heraclidem
εἰμὲν regularius est quam ἐσμὲν, vt prolixius docet Varin. & alii. F

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, Ibam: secundum quosdam poeticè etiam vsurpari solitum pro ἦν, Eram, à them. εἰμί. quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin.aor.2 act. à them. ἵημι, vt θεῖναι est infin.aor.2, ex verbo τίθημι. At verò εἶναι est infin.præsens verbi substātiui εἰμί. nam εἶμι significans πορεύομαι, & properispωmenon, facit ἰέναι.

Εἶνται, tertia pers.plur.præt. perf.pass. εἷμαι, de quo suprá. G
cuius plusquamperf. εἷντο.

Εἶξα, aor.1, verbi εἴκω. At tertia persona plur. εἴξασι, Bœoticè pro εἴκασι vsurpata cōperitur, pleonasmo literæ σ, éstque præt. med. non item aor.1 act. Aristoph. εἴξασι δ' οὖν ἐλείοισι πεπλασμένοισι. Etym.

Εἶπα, aor.1 anomalus verbi inus. ἔπω, vt tradūt nonnulli. Quòd si præteritū medium esse dicamus, regulare erit, vt εἶκα. Aoristum tamen potius esse, ostēdit partic. εἴπας.

Εἰπὲ, imper.aor.2, ab εἶπον, vt λαβὲ ab ἔλαβον, Atticè mutato
accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω. H

Εἰπεῖν, infinitiuus eiusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἴπεσκε, Ionicè pro εἶπε: tertia pers.sing.aor.2 εἶπον.

Εἴπησθα, Æolica paragoge pro εἴπῃς, vt ἦσθα pro ἦς. aor.2, subiunct. ab eodem them.

Εἱπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco ascitum habens ι, vt εἷλον, εἶχον, & similia.

Εἶπον, aor.2, act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititiū ι, quod in reliquorum quoque modorum tēporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperatiuo, εἴποιμι in optatiuo, εἴπω in subiunctiuo, εἰπεῖν in infinitiuo, itidémque participiū facit εἰπών. At εἰπὸν est imperatiuus ex aor.1 εἶπα, mutatum habens accentū itidem vt εἰπὲ, pro εἶπον: forsan etiam ad differentiam aor.2, indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασται, εἰργάσθη, sunt præt.perf. & aor.1, pass. ab actiuo them. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco ascíscit ι. Vnde & aor.1 med. εἰργασάμην.

Εἷργμαι, præt.pass. verbi ἕργω vel εἵργω: at εἶργμαι est ab εἴργνυμι, mutuante itidem ab εἴργω sua tempora.

Εἴρεαι, Ionicè pro εἴρῃ, secunda pers.sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεο, Ionicè itidem pro εἴρου: secunda pers.imper.præs. ab eodem them.

Εἴρηκα, præt.perf.actiuum inus. verbi ἐρέω, habens ascititiū ι loco augmēti, vt εἶπον, εἴργασμαι, & similia. Cuius pass. εἴρημαι: vnde particip. εἰρημένος.

Εἴρυκα, præt.perf.act. verbi ἐρύω, habēs & ipsum ι loco augmenti ascitum. cuius aor.1, εἴρυσα: præt.imperf. εἴρυον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia persona plur. facta ex 3 singul. ante το inserto α, sicut in εἰλύατο. Ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia pers.singul.num.præt.plusquamperf.passiui, ab eodem them.

Εἴρχαται & Εἴρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν: præt.perf. & plusquamperf. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, sicut εἰλίχατο suprá.

Εἷρψα, aor.1, verbi ἕρπω, habens & ipse ι loco augmenti ascitum, vt εἴρυκα, εἴρηκα, & similia. Itidem in imperf. facit εἵρπομεν.

Εἰρώτων & Εἰρώτα, pro ἠρώτων & ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam πρόσθεσιν τοῦ ι, sicut & εἴρω pro ἔρω Ionicè vsurpari creditur.

Εἶς, secunda persona præsentis vel imperfecti à them. εἶμι. Ab εἰμὶ autem non dici εἶς, sed εἶς tradunt, oxytonως, idque encliticum esse interdum.

Εἵς, particip.aor.2 actiui à them. ἵημι, vt θεὶς à τίθημι. Cuius fœm. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἶσα, aor.1 act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi εἶμι, pro quo ᾔσα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conuersóque ε in η & subscripto ι. At εἷσα aspiratum, est aor. 1, verbi ἕννυμι seu ἕω.

Εἰσάμην, aor.1 med. verbi εἴδω vel εἶμι. exponitur enim nō solùm ὡμοιώθην, necnon διενόησα, sed etiam ἐπορεύθην. vnde est εἴσατ' ἴμεν, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἴμεν. Quanquam in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἴω deriuatum velint.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἴσῃ, secunda pers.fut.1 medii, ex them. εἴδω, vel εἴω.

Εἶσθα, Æolica paragoge pro εἶς, vt εἴπῃσθα pro εἴπῃς, ἔφησθα pro ἔφης: à them. εἶμι. apud Homer.

Εἶσθαι, infin.præt.perf.pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἕννυμι seu ἕω. vt εἷμαι quoque.

Εἶσι, tertia pers.sing. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσί, est tertia pluralis, verbi substantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut.1 med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inus. εἴω. vnde & aor.1 med. eadem duo verba communem habent. Hesych. vero εἴσομαι exp. non solùm ἅψομαι, γνώσομαι: necnon ὁμοιώσομαι, ab εἴδω: adhæc εἰσελεύσομαι, ὁδοιπορήσω, ab εἶμι: verùm etiam ἱδρύσομαι. In qua postrema significatione videtur ι habere κατὰ πρόσθεσιν Ἰωνικήν, ab εἴω pro ἕω. Significat enim ἕω etiam Statuo. vnde aor.1, εἷσεν, quod Etymol. exp. ἐκάθισε: & comp. καθ' εἷσεν pro ἐκάθισε δέ.

Εἷσται, tertia pers.præt.perf.pass. εἷμαι: quod est non solùm ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἕω significante Induo, interdum & ab ἕω significante καθίζω. vnde in plusquamperf. εἷσο.

Εἱστήκειν, præt.plusquamperf.act. verbi ἵστημι, pleonasmo literæ ι in prima syllaba.

Εἴσω, fut.1, act. verbi εἴδω.

Εἶτε, per syncopen pro εἴητε, vt διακριθεῖτε apud Homerum pro διακριθείητε. præsens optatiui à them. εἰμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἐέτω: quod est tertia pers.imper.præsentis pro ἔστω, à them.εἰμί.Eustath. At εἴτω quod Hesych.exp.ἐλθέτω,est ab εἶμι.

Εἰχέναι, quod idem Hesych. affert pro ἐοικέναι, est infin. præt.perf.actiui ab εἴκω.facit enim εἴκω fut.1,εἴξω, præt. perf.εἶχα.

Εἶχον,præt.imperf.verbi ἔχω, augmenti loco ascitum habens ι.

Εἴωθα,præt.med. verbi ἔθω, ι augmēti loco itidem ascitum habens, ω autem κατὰ πλεονασμόν, vt tradunt grammatici.

Εἴων,præt.imperf.verbi ἐάω, contractum ex ἔαον, habens verò& ipsum ι loco augmenti. At in εἰῶσι,præsente coniunctiui, pleonasmus est τοῦ ι,pro ἐῶσι.

Εἴωσιν,pro ἔωσι, itidem habet pleonasmum τοῦ ι, apud Hesychium.

Ἐκάδευον,Doricè pro ἐκήδευον, à καδεύω Dorico them.pro κηδεύω: apud eundem. exponit autem ἐπένθουν.

Ἐκάην,aor.2 pass.verbi καίω. facit enim fut.2, καῶ, aor.2, ἔκαον.vnde pass.ἐκάην.

Ἐκάθευδον,præt.imperf. verbi καθεύδω : habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut aor.1, ἠνάλωσα & similia.

Ἐκαθήμην,itidem augmentum habet extrinsecus,hoc est præpositioni præfixum : à verbo κάθημαι.

Ἐκάθηρεν, aor.1,act.verbi καθαίρω, duplex habens augmētum, & intrinsecus & extrinsecus, vt & alia quædam.

Ἐκάθιζον, præt.imperf. verbi καθίζω, habens & ipsum augmentum extrinsecus, vt ἐκαθήμην. Itidémque ἐκαθίσατο dicitur.necnon ἐκαθέσθη à καθέζομαι.

Ἐκαλήμην, Æolicè pro ἐκαλούμην,vt ἐνοήμην pro ἐνοούμην. Apud Varin.

Ἔκαμον,aor.2,act.verbi κάμνω:med.autem, ἐκάμοντο apud Hesych.qui exp.κατειργάσαντο.

Ἐκάμμυον, poeticè pro κατέμυον, à καμμύω pro καταμύω.

Ἔκανον,aor.2,act.verbi καίνω.facit enim fut.2,κανῶ.

Ἔκαον, aor.2,act.verbi καίω. vnde med.voce ἐκαόμην.

Ἐκάρην, aor.2 pass.verbi κείρω.

Ἔκαυσα, aor.1,act.verbi καίω.at pass.aor.1,ἐκαύθην.

Ἔκβαλον,poeticè pro ἐξέβαλον:aor.2,act.verbi ἐκβάλλω.

Ἐκγεγάμεν, poeticè pro ἐκγεγονέναι: ex verbo ἐκγίνομαι. facit enim fut.2, ἐκγαῶ, mutuatitium ab ἐκγάω : vnde præt.med. ἐκγέγαα. ex quo infin. ἐκγεγαέναι, & Doricè ἐκγεγαέμεν, ex quo ἐκγεγάμεν per syncopen. apud Homerum.

Ἐκδεδαρμένος,particip.præt.perf.pass.à them.ἐκδείρω.

Ἐκεκάσμην & **Ἐκέκαστο**,præt.plusquamperf.pass.verbi καζω.

Ἐκέκλετο, pro ἐκέλετο, pleonasmo τοῦ κ, ex them. κέκλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκερσα, Æolicè pro ἔκειρα, aor.1,act.verbi κείρω.

Ἐκεχήνεα, Ionicè pro ἐκεχήνειν & ἐκεχήνει: pro quo Atticè ἐκεχήνη dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Ἔκηα, aor.1,act.verbi καίω. vt χέω facit ἔχεα. verùm hîc retenta breui, illic autem in longam versa sicut in ἔψηλα.Sic ἔληα.

Ἐκήκιον,per reduplicationem poeticam pro ἔκιον,tanquam ex them.κηκίω.

Ἐκθέμεν, Doricè pro ἐκθεῖν, significante ἐκτρέχειν, apud Hesych. Possit verò alicubi esse etiam pro ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκιχε, aor.2,verbi κιχάνω, mutuat.à κιχέω.

Ἔκλαγον, aor.2,act.verbi κλάζω, mutuat.à κλήγω.At aor.1, eiusdem est ἔκλαγξα.

Ἐκλάσθην,aor.1 pass. verbi κλάω:vt ἐκλείσθην,aor.1 pass.verbi κλείω.

Ἐκλέλαθον, poeticè pro ἐξέλαθον, aor.2,act.verbi ἐκλήθω.At ἐκλέλαθα est præt. med. eiusdem verbi, habens η in α conuersum.

Ἐκλήϊσαν, Ionicè pro ἔκλεισαν, resoluta diphthongo,& ε in η conuerso. Nisi malis esse à κληΐζω.Vtroque certè modo deriuat Eustath.

Ἐκμανῶ, aor.2,pass.cōiunctiui modi,ex them. ἐκμαίνομαι. Vnde infin. ἐκμανῆναι.

Ἔκμολε, poeticè pro ἐξέμολε : à them.ἐκμολέω.

Ἐκόπην,aor.2,pass. verbi κόπτω.

Ἐκορέσθη, aor.1 pass. verbi κορέννυμι, facientis fut.1, κορέσω ex inus.them.κορέω.

Ἐκόσμηθεν, Bœoticè pro ἐκοσμήθησαν, conuerso ησαν in εν aor.1 pass. verbi κοσμέω.

Ἐκπηνιεῖται, fut. Atticum pro ἐκπηνίσεται, à them. ἐκπηνίζομαι.

Ἔκραγα, præt.med. verbi κράζω. facit enim fut.2, κραγῶ, vnde & aor.2,ἔκραγον. At ἐκραγῆναι, & ἐκραγείς, sunt ab ἐξεῤῥάγην, aor.2 pass. verbi ἐκρήγνυμι seu ἐκρήσσω.

Ἐκρέματο, tertia pers.præt.imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, est eiusdem imperf.secunda persona. Ionicè enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο,exempto σ,vnde postea ἐκρέμω per contractionem & Atticé.

Ἐκρήηνα, pro ἔκρηνα, aoristo 1, actiui verbi κραιαίνω pro κραίνω.

Ἐκρούσω, secunda persona aor.1, med. ἐκρουσάμην, à them. κρούομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρούσαο. At ἐκρούσθην est aor.1,pass.eiusdem verbi.

Ἐκρύβην, aor.2 pass.verbi κρύπτω,facientis fut.2,κρυβῶ, tenui in mediam versa, vt in βλαβῶ,

Ἔκρυφα, Atticè pro κέκρυφα.præt.perf.act.verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teste Eustath. Aor.2, act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inus.them. κτῆμι, vnde & particip.κτάς.

Ἔκταϰα, poeticè pro ἔκτακα : à κτείνω, vt πέπακα à πίνω.

Ἔκταθεν, Bœoticè pro ἐκτάθησαν, conuerso ησαν in εν & retracto accentu : itidem à verbo κτείνω. At ἐκταθῆναι est infin.aor.1,pass.à verbo ἐκτείνω.Ambo apud Varin.

Ἐκτάμῃσι, Ionica paragoge pro ἐκτάμῃ: aor.2,act. subiunctiui modi ex them.ἐκτέμνω.

Ἔκταν pro ἔκτασαν,vt ἔβαν pro ἔβασαν seu ἔβησαν.aor.1,act. inus. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτάμην. Varin. & Etymol.

Ἔκτανεν, aor.2,act. verbi κτείνω. facit enim fut.2, κτανῶ, vt σπείρω, σπαρῶ. vnde aor.2. ἔκτανον.

Ἐκτάνθαι, infin.præt.pass.à κτείνω, vt ἐσπάρθαι à σπείρω. Et ἐκτάνθην,aor.1,pass.indic.modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf.act.ἔκταϰα, tanquam à κταίνω.

Ἔκτας, per syncopen pro ἔκτεινας,secundum quosdam.Sed est potius aor.2,verbi κτῆμι, vt in ἔκτα paulo antè admonui.

Ἔκτατο, aor.1 med.verbi κτῆμι. facit enim ἔκτην voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἐκτίον, aduerbium positiuum à verbo ἔχω.

Ἐκτέατο, Ionicè pro ἔκτηντο seu ἐκέκτηντο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum desinētibus formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται & το. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem vsurpatum, vel Atticè secundum quosdam: & similiter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτονα, præt.med.verbi κτείνω, vt ἔσπορα.

Ἐκυδάσαο,Ionicè & poeticè pro ἐκυδάσω. Aor.1,med.verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor.1, Æolicus verbi κύρω, vt ἔκερσα.

Ἔκφανεν, poeticè & Bœoticè pro ἐξεφάνησαν, sublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerso. Ex them. ἐκφαίνω.

Ἐλᾶ, Atticè pro ἐλάσεις.

Ἐλάαν,poeticè pro ἐλᾶν seu ἐλαύνειν, vt ὁράαν pro ὁρᾶν.Itidémq; ἐλάα in Epigramm. pro ἐλάει seu ἐλαύνει. Alioqui ἐλάα est & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ἐλάασκον, Ionicè pro ἤλαον seu ἤλαυνον, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαάσκω.

Ἔλαβον, aor.2,act.verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato them.λήβω.

Ἐλαθείς, particip. ex ἠλάθην, aor.1, pass. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω.

Ἔλαθον,aor.2,act.verbi λανθάνω, mutuatitius ab inus.them. λήθω. Vnde & aor.2, med. ἐλαθόμην.

Ἔλακον,aor.2,act.verbi ληκέω, teste Eustath.

Ἐλάσασκε, poeticè & Ionicè pro ἤλασε, abiecto primùm augmento, deinde σε in σασκε conuerso. aor.1,act. verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω.

Ἔλασκε,itidem poeticè & Ionicè pro ἤλα seu ἤλαυνε: præt. imperf.verbi ἐλάω.

[illegible]ίμϑμος, poeticè geminato σ metri cauſa, pro ἐλασά- A
μϑμος, particip.aor.1,med.à verbo ἐλαυνω, faciente fut.
1,act.ἐλάσω,ex them.ἐλάω.Itidem voce act.ἐλάσσωσι pro
ἐλάσωσι.

Ἐλάχηνε, aor.1,act.verbi λαχαίνω.

Ἔλαχον, aor.2,act.verbi λαγχάνω, ex inuſ.them.λήχω.

Ἕλε, imper.aor.2,act.verbi αἱρέω, ex them.ἕλω.

Ἐλέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν: aor.2, vel fut.2,eiuſdem
verbi ab eodem them.

Ἐλεηϑῶσι,aor.1,paſſ.coniunctiui modi ex them.ἐλεέω.

Ἐλείψασκον, Ionicè pro ἔλειψαν, αν (terminatione plurali B
tertiæ perſ.aor.1,act.indic.modi) verſo in ασκον, vt ὤρ-
σασκον & ὤσασκον iidem Iones dicunt pro ὦρσαν & ὦσαν.
Etymol.

Ἔλεκτο,Ionicè & poeticè pro ἐλέλεκτο:præt.pluſquamperf.
paſſ. verbi λέγομαι. Niſi quis malit eſſe præt. imperf.
exempto per ſyncopen ε, & media in aſpiratam con-
uerſa.Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο:
& ſimilia alia.

Ἐλελήϑεε, Ionica diphthongi ει reſolutione pro ἐλελήϑει: C
præt pluſquamperf.med.verbi λανϑάνω, ex inuſ. them.
λήϑω. A quo eſt & ἐλελήϑεσαν pro ἐλελήϑεισαν, Atticè ex-
empto ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi ἑλίσσω.facit enim
fut.1,ἑλίξω, præt.perf.act. ἧλιχα, paſſ. ἧλιγμαι, & Atticè
repetitis duabus initialibus thematis literis ac ſyſtole
facta τοῦ η,ἐλέλιγμαι.Ita Etymol.Poſſit tamen dici etiam
eſſe ab ἐλελίζω, & carere augmento,ſicut aor.1, act.ἐλέ-
λιξεν itidem augmento carēs,ab eodem verbo defluxit.
ex quo & particip. ἐλελιξάμϑμος. Vtitur autem his Ho-
merus, apud quem & particip præſ.ἐλελιζομϑμη. D

Ἐλέλιχϑεν, Bœoticè pro ἐλελίχϑησαν,cōuerſo ησαν in εν.aor.
1,paſſ.verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi
ἑλίσσω, habens reduplicationem Atticam & τροπὴν τοῦ η
εἰς ε, ſicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεισαν:tertia perſ.plur.præt.
perf.med.à them.λείπω,vt ἐπεποίϑεισαν à πείϑω.

Ἐλέσϑαι, infin. aor.2, med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex
inuſ.verbo ἕλω. At ἑλέσϑω & ἕλεσϑε,ſunt imperatiui,eiuſ-
dem temporis & ab eodem them.

Ἐλέτην, Ionicè & poeticè pro εἱλέτην,dempto augmento. E
tertia perſ.dualis num.ex prima ἕλον pro εἷλον: aor.2, act.
ab eodem verbo.

Ἕλϑυ, Doricè pro ἕλου: imper.aor.2,med.ab eodem.

Ἐλϑύσομαι,fut.1,med.verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλϑύ-
ϑω. Vnde & particip.ἐλϑυσόμϑμος.

Ἐλέχϑην, aor.1,paſſ.indic.modi, à them.act. λέγω.

Ἔληα,aor.1,act.verbi λάω,pro ἔλησα, exempto σ,vt ἔχεα &
ἔχϑυα pro ἔχϑυσα, & ἔκηα pro ἔκησα ſeu ἔκαυσα. Niſi
quis per aphæreſin duarum initialium literarum &
ſyncopen τοῦ σ ex ἠϑέλησα factum eſſe malit.

Ἐλήϑετο,ſecundum quoſdam aor.2,med.verbi λανϑάνω pro F
ἐλάϑετο. Poteſt tamen eſſe & imperf.paſſ.verbi λήϑομαι.

Ἐλήλακα, præt.perf.actiuum verbi ἐλαυνω, ex ἐλάω,habēs
Atticam duarum initialium præſentis literarum redu-
plicationem, pro ἤλακα. Vnde præt. pluſquamperf.
ἐληλάκειν, cuius tertia perſ. plur. ἐληλάκεσαν pro ἐληλα-
κεισαν, Attico itidem more correpta penultima.Inde &
particip. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι, præt.perf.paſſ.eiuſdem them.habens & ipſum
reduplicationē Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præt.pluſ- G
quamperf.ἐληλάμην, cuius tertia perſ. ἐλήλατο. Ex am-
bobus autem participium ἐληλάμϑμος pro ἐληλασμϑμος,
amiſſo σ & accentu in antepenultimam retracto, ſicut
in οὐτάμϑμος pro οὐτασμϑμος. ſolent enim eiuſmodi parti-
cipia præteritorum paſſiuorum μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ,
προπαροξύνεσϑαι, καὶ συμπίπτουσι τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς ϑμος
καταληγόντων ἐνεστώτων, vt Etymol.annotat.

Ἐλήλεγκται, præt.perf.paſſ.verbi actiui ἐλέγχω, itidem ini-
tialium duarum thematis literarum reduplicationem
habēs pro ἤλεγκται,ſicut & prima perſona ἐλήλεγμαι pro H
ἤλεγμαι : in qua nota etiam vnum γ omiſſum eſſe,quod
in ſecunda & tertia reſumitur.

Ἐληλέδαται, Ionicè pro ἐλήλανται ſeu ἐληλασμϑμοι εἰσί.tertia
perſ.plur.num. præt. perf. paſſ. verbi ἐλαυνω ſeu ἐλάω,
facta ex tertia ſingulari pleonaſmo τοῦ δε, ſicut ἀκηχέ-
δαται pro ἀκήχηνται ex ἀκήχηται, & πεφεράδαται pro πε-
φερασμϑμοι εἰσὶ ex πέφερασται. In quibus tamē δε per pleo-
naſmum inſertum eſt tertiæ ſingulari, corrupta ſimul
penultima.

Ἐληλουϑώς, particip.præt.perf.medii, à verbo [illegible]μαι ſeu
ἐλϑύϑω. facit enim ἐλϑύϑω fut.2,ἐλυϑῶ, præt.med.ἤλυϑα,
& Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis
ἐλήλυϑα: ex quo poſtea ἐλήλουϑα, Æolica epentheſi τοῦ υ.
Niſi potius υ hoc dicendum eſt ex ipſo themate fuiſſe
retentum, & ε in ο conuerſum, ſicut in πέποιϑα, λέλοιπα
& ſimilibus.

Ἐληλύϑειν, præt. pluſquamperf.med.eiuſdem verbi. cuius
tertia plur.ἐλελύϑεσαν Attico more correpta penultima,
pro ἐλελύϑεισαν.

Ἐληλυϑυῖα, particip.fœm.præt.perf.& pluſquamperf. me-
dii, ab eodem them.

Ἐλϑέ, Atticè pro ἔλϑε, vt λαβέ pro λάβε, εἰπέ pro εἶπε.ſolēt
enim Attici in aoriſtis 2, imperatiuis quorundam ver-
borum accētum ex penultima transferre in vltimam.
eſt autem hoc ἐλϑέ aor.2,imper.verbi ἐλϑύϑω. D

Ἐλϑέμϑμ ſiue Ἐλϑέμϑμαι, Doricè pro ἐλϑεῖν, infin.aor.2,act.ab
eodem them.

Ἐλϑεῖν, itidem Doricè pro ἐλϑεῖν.

Ἔλϑοσαν, Bœoticè pro ἦλϑον,inſerto σα ante ν in tertia per-
ſona plurali aoriſti 2,actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν
ſuprà pro εἶδον. vnde etiam ἔλϑοισαν apud Græcos Bi-
bliorum interpretes pro ἔλϑοιεν, in optatiuo.

Ἐλϑών, particip.ab ἦλϑον, aor.2, act.indic.verbi ἐλϑύϑω.

Ἐλιγήσομαι,fut.2,paſſ.verbi actiui ἑλίσσω.facit enim id fut.
2,act.ἐλιγῶ, aor.2,ἤλιγον,paſſiua voce ἠλίγην,vnde poſtea
futurum illud.

Ἔλιπον, aor.2,act.verbi λείπω : cuius paſſ. ἐλίπην.

Ἐλισσέμϑμ & Ἐλισσέμϑμαι, Doricè pro ἑλίσσειν, à them. ἑλίσσω.
Apud Homerum.

Ἔλιφϑεν, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐλείφϑησαν, ex-
empto ſimul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Eſt
autem aor.1, paſſ.eiuſdem them.

Ἕλκεο, pro ἕλκου, Ionica diphthōgi reſolutione. eſt autem
imper.præſ.paſſ.vocis,ab act.ἕλκω.

Ἔλλαβε, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor.2,
act.indic.à verbo λαμβάνω ſeu λήβω. Itidem voce me-
dia ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum eſſe pro ἐλάσαι, itidem
poetico more propter metrum geminato λ : Heſych.
tamen exp.συγκλεῖσαι, κωλῦσαι.

Ἔλλαχεν, itidem geminatum habet λ metri cauſa,pro ἔλα-
χε. aor.2,act. verbi inuſitati λήχω, ex quo λαγχάνω mu-
tuatur ſua tempora.

Ἔλληξα,eodem modo pro ἔληξα:aor.1,act. verbi λήγω.

Ἐλόϑυν, Doricè pro ἐλόουν ſeu ἐλόεον. à poetico them.
λοέω.

Ἕλοιμι, Ἕλον, Ἑλοῦ, ab eodem them. ſunt & eiuſdem tem-
poris : nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut.2, ἑλῶ, aori-
ſto 2,εἷλον. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἕλοιμι,& impe-
ratiuus vocis mediæ ἑλοῦ.at ἕλον poeticum eſt pro εἷλον,
augmento carens.

Ἐλοῦμϑμ, per ſyncopen Atticam pro ἐλούομϑμ,præt.imperf.
actiuum verbi λούω. At ἑλοῦμϑμ,aſpiratum,eſt fut.2,act.
verbi αἱρέω, mutuatitium ab inuſ.them.ἕλω.

Ἐλόωσι, poeticè pro ἐλῶσι ſeu ἐλάουσι, vt ὁρόωσι poeticè iti-
dem pro ὁρῶσι ſeu ὁράουσι. Homer.in fut.vtitur pro ἐλά-
σουσι,vt ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾷν pro ἐλάσειν Atticè
vſurpata comperiuntur.

Ἔλπεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἔλπου, imper.
præſentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, fut.1, act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσω. ſolent
enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum cir-
cunflectere in vltima ſyllaba, exempto σ.

Ἔλσαι,apud Homerum per ſyncopen aliàs pro εἰλῆσαι,aliàs
pro ἐλάσαι,vt tradunt grammatici.Itidemque particip.
ἔλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμην,aor.2,med.indic.modi,ſignificans ἐλυτρώϑην, vt
tradit Etymol.Erit igitur à them.λῦμι. Vtitur autem eo
Homerus,dicens, Νῶϊ δ' ἐλύμην τρεῖς πόσα πορών.

Ἐλυμήναστο, aor.1,med.verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω, ſecunda perſ.aor.1,med.ab act.them.λυτρόω.

Ἕλω, aor.2, act. coniunctiui modi, ſimilis ipſi them. ἕλω, à quo αἱρέω ſuum fut.2, mutuatur. At ἑλῶ, periſpomenως, eſt fut.2 act. eiuſdem αἱρέω: vnde aor.2, εἷλον.

Ἕλωμαι, aor.2, med. ſubiunctiui modi, ab eodem them.

Ἑλὼν, particip. aor.2, actiui, eiuſdem thematis.

Ἔμαθον, aor.2, act. indic. modi, ex inuſ. them. μήθω, vnde μανθάνω ſuum fut.2, mutuatur.

Ἐμάθοσαν, Bœoticè pro ἔμαθον, tertia perſ. pluralis eiuſdem temporis. vt εἴδοσαν ſupra pro εἶδον, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐμαίμασε, aor.1, act. verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην, aor.1, paſſ. verbi μαλάσσω.

Ἐμάνην, aor.2, paſſ. verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο, aor.1, med. verbi μάσσω ſeu μάττω.

Ἐμαράνθην, aor.1, paſſ. verbi μαραίνω. facit enim fut.1, μαρανῶ, præt. act. μεμάρακα, paſſiuum μεμάραμμαι, ex cuius tertia perſ. ſing. μεμάρανται fit ἐμαράνθην.

Ἐμαργήναντο, aor.1, med. verbi actiui μαργαίνω.

Ἐμαχεσάμην, aor.1, med. verbi μάχομαι, facientis fut.1 μαχέσομαι, ex inuſ. them. μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopē pro ἔμβηθι, vt κατάβα pro κατάβηθι, & ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imperatiuus aor.2, act. à them. ἔμβημι.

Ἔμβαινον, præt. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Homer. & alios poetas.

Ἔμβαλε, aor.2, act. indic. modi, augmento & ipſe carens pro ἐνέβαλε, à them. ἐμβάλλω. Alioqui eſt etiam imperatiuus eiuſdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ἐμβάλλου: imper. præſens paſſ. ab eodem them.

Ἐμβέβασαν, per ſyncopen pro ἐνεβεβήκεισαν. tradunt enim ex βῆμι ſeu βαίνω, faciente fut.1, βήσω, fieri primùm præt. perf. βέβηκα, itidémque præt. plusquamperf. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verſo ἐβεβάκεισαν, & per ſyncopen exempto κει ἐβέβασαν: vnde comp. ἐνεβέβασαν, & dempto ε ἐμβέβασαν.

Ἐμβεβαὼς quoque ex ἐμβεβηκὼς fieri eodem modo dicitur, η nimirum in α verſo & exempto κ. habet enim præteriti & formam & ſignificationem: ab eodē them.

Ἐμβέῃ, Ionicè pro ἐμβῇ, vt ἔῃ pro ᾖ, aor.2 ſubiunct. modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ἔμβη, Ionicè item & poeticè ſine augmento pro ἐνέβη: aor.2 act. indic. modi ab eodem them.

Ἐμβήη, pro ἐμβαίη, vt στήη pro σταίη, φθήη pro φθαίη: aor.2, act. opt. modi ab eodem them. habens α conuerſum in η, & ι ſubſcriptum.

Ἔμβηθι, aor.2 act. imper. modi, ab ἐνέβην, aoriſto 2, indicatiui, vt στῆθι ab ἔστην. cuius ſecunda perſ. dualis eſt ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, & ſic deinceps.

Ἔμβραμαι, Laconicè pro εἵμαρμαι: itidémque ἔμβραται pro εἵμαρται, & ἐμβραμένη pro εἱμαρμένη, ſublato primùm ι & mutato ſpiritu, deinde tranſpoſito ρ, & præmiſſo ei β euphoniæ cauſa. Apud Heſych. & Etymol.

Ἐμέγηρα, aor.1, act. verbi μεγαίρω.

Ἕμεθα, aor.2, med. ab actiuo verbo ἵημι. facit enim in prima perſ. ἕμην, vt τίθημι ἐθέμην.

Ἔμεινα, aor.1, act. verbi μένω.

Ἔμελε, aor.2, vel præt. imperf. imperſonalis verbi μέλει.

Ἐμέλησε, aor.1, eiuſdē verbi, ex fut. μελήσει. tanquā à μελέει.

Ἐμεμηκὼς, particip. præt. perf. actiui à them. ἐμέω. facit enim id fut.1, ἐμήσω, (interdum verò & ἐμέσω) vnde ἤμηκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis ἐμήμεκα.

Ἔμεν & Ἔμεναι, Doricè pro εἶναι: infin. verbi ſubſtantiui εἰμί. At ἐμὲν, Doricum itidem eſt, ſed pro ἐσμὲν, Sumus, ab eodem them.

Ἕμεν & Ἕμεναι, Dorica & ipſa pro εἶναι. aor.2, act. infin. modi, à them. ἵημι. Alioqui ἕμεν eſt etiam prima perſ. plur. aor.2, indic. modi, ab eodem them. vt ἔθεμεν à τίθημι: cuius prima perſona eſt ἧκα, vt ἔθηκα.

Ἕμενος, particip. ex ἕμην, aor.2, med. eiuſdem them. vt θέμενος.

Ἐμέσας, partic. aor.1, act. à verbo ἐμέω, faciēte fut.1 ἐμέσω.

Ἕμην, aor.2, med. verbi ἵημι, vt ἐθέμην ex τίθημι.

Ἐμήνυθεν, Bœotica ſiue Æolica ſyncope pro ἐμηνύθησαν, conuerſo ησαν in εν. aor.1, paſſ. actiui verbi μηνύω.

Ἐμηνάμην, aor.1, med. verbi μαίνομαι, vt ἐφηνάμην.

A Ἐμήσατο, aor.1, med. verbi μήδομαι.

Ἔμιγον, aor.2, act. verbi actiui μίγνυμι, ex inuſ. them. μίγω. vnde & paſſ. aor.2, ἐμίγην.

Ἐμίηνα, aor.1, act. verbi μιαίνω.

Ἔμικτο, Ionicè pro ἐμέμικτο, vt ἔκτητο, pro ἐκέκτητο, ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο. præt. plusquamperf. paſſ. verbi actiui μίγνυμι ex inuſ. them. μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem them. vt ἐμήνυθεν paulo antè habuimus itidem pro ἐμηνύθησαν.

B Ἔμμαθε, poeticè pro ἔμαθε, metri cauſa geminato μ, vt λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε, & ſimilibus. aor.2, act. verbi actiui μανθάνω, ex inuſ. them. μήθω.

Ἐμμέμηνα, præt. med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ἔμμεν & Ἔμμεναι, pro ἔμεν & ἔμεναι. vtraque dialecti Doricæ propria pro εἶναι: ex ſubſtantiuo verbo εἰμὶ, vt θέμεν & θέμεναι ex θεῖναι.

Ἐμμὶ, Doricè itidem pro εἰμὶ, ſublato ι & duplicato μ.

Ἔμμορα pro μέμορα, tranſpoſitis primæ ſyllabæ literis: præt. med. verbi μείρω.

C Ἐμνήμυκα, Euſtath. teſte dictum eſt pro ἤμυκα ab ἠμύω, reduplicatione Attica & pleonaſmo τοῦ ν, exponit autem ἐσύγκακα, πεπτίνωμαι, καταβέβλημαι.

Ἔμνησα, aor.1, verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθην, aor.1, paſſ. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt. paſſ. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο, poeticè pro ἐμνῶντο, pleonaſmo τοῦ ο, ex eodem them.

D Ἔμολε, aor.2, act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι, Ionicè pro ἐμπάζῃ, ſecūda perſ. verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπέλα, imper. præſens verbi ἐμπελάω.

Ἐμπεπαρμένος, particip. præt. perf. paſſ. ab act. them. ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, vt ἔσπαρκα.

Ἔμπεσε, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento. aor.2, verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inuſ. them. ἐμπέσω. Vnde infin. ἐμπεσεῖν & ἐμπεσεῖσθαι.

Ἐμπεφυῖα, particip. præt. perf. medii ἐμπέφυα, à them. ἐμφύω: fœminini autem generis, ex maſculino ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per ſyncopen factum dicāt ex act. præt. πέφυκα.

E Ἐμπίπλη, Atticè pro ἐμπίπληθι ſeu ἐμπίπλαθι: (vtrunque enim reperitur) præſens imper. modi à them. ἐμπίπλημι.

Ἐμπλείμην, aor.2, med. verbi ἐμπίπλημι, vt θείμην ex τίθημι, & βλείμην ex βλῆμι. Apud Varin.

Ἐμπλήμενος, per ſyncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίπλημι: apud Ariſtoph. teſte Euſtathio. Sed apud Suid. ſcribitur ἐμπλημένος, qui præteritum eſſe innuit augmento carens, exponitque πεπληρωμένος, in hoc loco eiuſdē Ariſtoph. Ἔβηθι νύχθ' ὅλην τειχίδ' ἐμπλημένος.

F Ἐμπλήσατο, poeticè pro ἐνεπλήσατο, abiecto augmento, ab eodem them.

Ἐμπνύθη apud Heſych. aor.1, paſſ. tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἔμπνυμαι. vnde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrunque autem caret augmento.

Ἐμπολόωντο, poeticè pro ἐμπολῶντο, pleonaſmo τοῦ ο. hoc autem ἐμπολῶντο eſt præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμπρησθεὶς, particip. ab ἐνεπρήσθην, aor.1, paſſ. verbi ἐμπίπρημι ſeu ἐμπρήθω. At ἐμπρισθεὶς eſt particip. itidem aor.1, paſſ. ex them. ἐμπρίω.

G Ἔμυκον, aor.2, act. verbi μυκάω.

Ἐναγκωνιεῖς, fut.1, act. verbi ἐναγκωνίζω, Atticum pro ἐναγκωνίσεις.

Ἐναλόντες, particip. act. aor.2, interdum ab ἐνάλωμι, & nominatiuum ſing. habet ἐναλοὺς, interdum ab ἐνάλλω, (vt Heſych. innuit) & habet ἐναλών.

Ἔναξε, aor.1, act. verbi νάσσω.

Ἐνάριξε, poeticè & Doricè pro ἠνάριζε, abiecto augmento & σ in ξ verſo. à them. ἐναρίζω.

H Ἔναρον, aor.2, act. poetici verbi ἐναίρω, pro ἔνηρον vel ἤναρον.

Ἐνάσθην, aor.1, paſſ. inuſ. them. νάω, pro quo ναίω dici ſolet.

Ἐνάσσατο, poeticè geminato σ metri cauſa pro ἐνάσατο: aor.1, med. eiuſdem them.

Ἔνδεικτο, præt. plusquamperf. paſſ. verbi ἐνδείκνυμι mutuātis ſua tempora ab ἐνδείκω, augmento carens pro ἐνδέ-

δεικτο, seu ἐνεδέδικτο, vt δέκτο pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο re- A
[peri]tur. Quidā ἐνδεῖκτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesychii exemplaribus.

Ἐνδίεσαν, poeticè sine augmento pro ἐνεδίεσαν, à them. ἐνδίημι, vt ἐπίθεσαν à τίθημι. Eustath. verò annotat, hoc ἐνδίεσαν quosdam non solùm accipere pro ἐνδίεσθον, à them. ἐνδίημι, sed etiam pro ἐνίεσαν significante ἐνέβαλον, dicētes esse pleonasmum pro ἐνίεσαν, à them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δίημι significante διώκω.

Ἐνεγγύησα, aor. 1, act. verbi ἐνεγγυάω, augmento carens, pro ἐνηγγύησα: quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεγγυησάμην legitur pro ἐνηγγυησάμην. B

Ἐνεῖκον, aor. 2, act. verbi φέρω, mutuatitius ab inusit. them. ἐνείκω: carénsque augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεικον. Potest esse & imper. aor. 1, ab eodem.

Ἐνεῖκαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνείκας.

Ἐνείκαντο, aor. 1, med. augmento carens, pro ἠνείκαντο: ab eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐνείκασθαι, & particip. ἐνεικάμενος. C

Ἐνείκατω, imper. aor. 1, actiui, ab eodem them.

Ἐνεικεῖν, infin. aor. 2, act. eiusdem verbi. vnde & particip. ἐνεικών, eiusdem cum ἐνεικεῖν temporis.

Ἐνέεικαν, poeticè pro ἠνεικαν: necnon ἐνείκω pro ἐνείκω. Ambo aor. 1, actiui, itidémque à φέρω mutuante sua tempora ab ἐνείκω. ambo etiam apud Hesych.

Ἐνέηκεν, poeticè & Ionicè pro ἐνῆκεν. aor. 1, act. vel etiam præt. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ἐνεθῆναι aor. 1, pass. infin. modi, à them. act. ἐνίημι, vt τεθῆναι à τίθημι.

Ἐνείην, optatiuus interdum præsentis temporis, à verbo ἔνειμι, Insum: interdum aor. 2, act. à them. ἐνίημι. facit enim ἵημι in opt. aor. 2, act. εἵην, vt τίθημι facit θείην. D

Ἔνεικα, aor. 1, act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνείκω, carens autem augmento pro ἤνεικα. Itidem verò ἔνεικα pro ἤνεικα, eiusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἔνεικα sit potius ab ἐνείκω vsurpato Ionicè pro ἐνείκω, vt Eustath. quoque indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι, & particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην, pro ἠνεικάμην: cuius subiunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικάμενος. E

Ἔνειμεν, ab ἔνειμι, est aor. 1, act. verbi νέμω, vt ἔδειμεν. Interdū tamen ἔνειμεν, pro ἔνεσμεν, est prima persona pluralis verbi ἔνειμι.

Ἐνείς, particip. aor. 2 actiui, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι aor. 2, act. ἧν, vnde particip. εἱς, vt τίθημι facit ἔθην, vnde particip. θείς. Fœm. autem genus eius participii est ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

Ἐνεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, interdum ab actiuo them. ἐνίημι, interdum ab ἐνέω seu ἐνέννυμι. nam & ἕννυμι & ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi εἷμαι. F

Ἐνείχθην, sine augmento pro ἠνέχθην, Ionicè etiam insertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω Ionico verbo pro ἐνείκω. Vnde particip. ἐνειχθείς.

Ἐνεκτέον, aduerbium positiuum ex verbo ἐνέχω.

Ἐνελίπανεν, aor. 1, act. verbi ἐλλιπαίνω.

Ἐνεμήθην, aor. 1, pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ἐνένητο Hesych. exp. ἐνενόητο, ideóque pro ipso per syncopen vsurpatum indicat. Est autem hoc ἐνενόητο præt. plusquamperf. pass. verbi actiui νοέω. Vide & Ἐνενώκασι paulo pòst. G

Ἐνένιπε, Attica reduplicatione pro ἤνιπε, à them. ἐνίπω.

Ἐνενώκασι & Ἐνένωτο Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι, & ἐνενόητο: ab act. them. νοέω.

Ἐνεπάγησαν, aor. 2, pass. indic. modi, à verbo actiuo ἐμπήγνυμι seu ἐμπήσσω. vt ἐνεπλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

Ἐνεπνεύσθη, aor. 1, pass. tanquam à them. ἐμπνεύω, pro quo in prosa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνεπνεύσθη suprà dixi esse quasi ex them. ἀναπνεύω. Nisi quis esse malit pleonasmum τοῦ ν, tanquam ex ἀνάπνυμαι & ἔμπνυμαι. Apud Hesych. enim & ἔμπνυθη legitur sine ε, augmento carens, & ἐνεπνεύσθη, cum ε. H

Ἔνεσαν, tertia pers. plur. aor. 2, actiui indic. modi, à them. ἐνίημι, vt ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι significante ὑπάρχω. nam imperf. ἦν facere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. systole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνέσαι, per syncopen pro ἐνέσεσθαι: fut. med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεστησάμην, aor. 1 med. verbi actiui ἐνίστημι.

Ἐνεστώς, per syncopē pro ἐνεστηκώς, sublato κ & correpta penultima, vt tradunt grammatici. Est igitur particip. præt. perf. à them. ἐνίστημι.

Ἐνετείλατο, aor. 1, med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνέκω. Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem them.

Ἐνέχεας, aor. 2, act. verbi ἐγχέω vel ἐγχεάω.

Ἐνῆεν, poeticè pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immò sunt qui ἦν per contractionem ex ἦεν factum dicunt, ex them ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præt. perf. actiuum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1 act. irregularis pro ἐνῆσα, vt ἔδωκα quoque pro ἔδωσα vsurpari notum est, & ἔθηκα pro ἔθησα.

Ἐνήνοθα, poeticum præteritum verbi αἴθω, habens primùm reduplicationem Atticam, vt ἐνένιπεν & similia, deinde interpositum ο. nam regulariter dici debuisset ἦθα. Vnde compos. ἐπενήνοθα.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέχω seu ἐνέκω. facit enim fut. ἐνέξω, præt. perf. act. ἤνεχα, med. ἤνοχα, & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνήνοχα. Etymolog.

Ἐνῆσαν, tertia pers plur. præt. imperf. à them. ἔνειμι.

Ἐνήσω, fut. 1, act. indic. verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω. Vnde infin. ἐνήσειν, & particip. ἐνήσων.

Ἔνθεο, interdum est indicatiui modi, temp. aor. 2, med. pro ἐνέθου seu ἐνέθεσο, augmento carens: interdum imperatiui modi est, eiusdem temporis. Ab act. them. ἐντίθημι.

Ἔνθες, imper. aor. 2, actiui, ab eodem them. facit enim τίθημι, aor. 2, ἔθην, vnde in imperatiuo θές, vt δός à δίδωμι, ἕς ab ἵημι.

Ἔνθορον, Ionicè & poeticè pro ἐνέθορον, metri causa abiecto augmento. aor. 2, act. verbi ἐνθορέω.

Ἔνι, per syncopen pro ἔνεστι, à them. ἔνειμι.

Ἐνίει, imper. præsens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνιέω. vt τίθημι quoque facit interdum τίθει, ex θέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖ, ab ἐνιέω: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ἔνιεν, aor. 2, act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν & εἶμι significantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato autore. At pro ἐνίε, quod Varin. affert pro ὤκει, fortasse scribendum ἔνιε, vt ita sit à ναίω sicut ἔκηε à καίω seu κάω.

Ἐνιέναι, infin. præs. act. à them. ἐνίημι. Vnde & particip. ἐνιείς, cuius fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσαν, & imper. præs. ἐνίετε. Alioqui ἐνιέναι posset esse & infin. præsens verbi ἔνειμι compositi ex εἶμι significante ἐμπορεύομαι, si vsus eius aliquis comperiretur.

Ἐνικάτθεο, poeticè & Ionicè pro ἐγκατάθου seu ἐγκατάθεσο, aor. 2, med. imper. modi, à them. ἐγκατατίθημι.

Ἔνισπε, aor. 2, act. indic. modi, ex them. ἐνισπέω.

Ἐνισσέμεν, Doricè pro ἐνίσσειν, à them. ἐνίσσω.

Ἐννοσέμεν, Doricè itidem pro ἐννέσαι, ab ἐννέω, habente ν geminatum metri gratia. Hesych. verò illud ἐννοσέμεν exp. ἐπιπλῆξαι.

Ἐννώσαι, Ionicè apud Herodotum pro ἐννοήσαι, teste Suida. sicut suprà βῶσαι pro βοῆσαι, & βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐννωσάμην pro ἐννοησάμην, Ambo à them. ἐννοέω.

Ἐνπακείς, particip. aor. 2, pass. à them. act. ἐντήκω.

Ἐνταλθείς, particip. aor. 1, pass. à them. ἐντέλλω.

Ἐντέτακται, præt. perf. pass. verbi actiui ἐντάσσω.

Ἐντετύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Ἐντί, Doricè pro εἰσί: à verbo substantiuo εἰμί.

Ἔντο, aor. 2, med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, vt τίθημι facit θέμην. vnde tertia illa persona plur. ἕντο vt θέντο.

Ἔντυε, sine augmento pro ἤντυε, à verbo ἐντύω.

Ἐνῶρσε, aor. 1 act. verbi ἐνόρω, Æolicus, vt κέρσαι. Ex quo &

præt. plusquamperf. paſſ. ἐνώρτο: ὄρω faciente ὦρκα, paſſ. ὤρμαι.

Ἐνῶσι, ſubiunct. præſens verbi ἔνειμι.

Ἐξαιρδύμην, pro ἐξηρούμην, omiſſo augmento & ου verſo in ϐυ.

Ἔξεβαν, per ſyncopen pro ἐξέϐησαν: aor. 2, verbi ἔκβημι.

Ἔξει, imperatiuum præſens verbi ἔξειμι, ex inuſ. them. ἐξέω. vt εἰμὶ quoque facit εἶ, ex them. ἔω. At ἐξεῖ erit imperatiuus ab ἐξίημι, ex inuſ. them. ἐξέω.

Ἐξειλόμην, ἐξείλου, ἐξείλετο, aor. 2, med. verbi ἐξαιρέω, ab inuſ. them. ἐξέλω.

Ἐξείνισα, aor. 1, act. Ionici verbi ξεινίζω pro ξενίζω.

Ἐξείς, particip. aor. 2, act. à them. ἐξίημι. Ex quo eſt & infinit. ἐξεῖναι, ſicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

Ἔξεισι, tertia perſ. ſing. verbi ἔξειμι.

Ἔξελον, aor. 2, act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλον, itidémque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infin. ἐξελεῖν, & particip. ἐξελών.

Ἐξελῶ, interdum eſt fut. 2, verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aſpero ſpiritu notandum eſſet in media ſyllaba, hoc modo ἐξἑλῶ. interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαυνώ ſeu ἐξελάω: & tunc differentiæ cauſa tenui ſpiritu ſcribi poſſet ἐξελῶ. nam medias quoque ſyllabas in compoſitis admittere ſpiritum diſcriminis cauſa, Euſtath. docet, vt inter alia videre eſt in iis quæ in Ἄωρος ſuperiore tomo dicta ſunt.

Ἐξέμεν, infin. aor. 2, act. Doricus pro ἐξεῖναι, à them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέμεναι Doricè dicitur pro ἐξεῖναι. Verùm ἐξέμεν & ἐξέμεναι dici poſſent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεστι, ſicut ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι vſurpari ſuprà annotatum fuit.

Ἐξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω. refertur autem ad ἐκφέρω.

Ἐξέντο, tertia perſona pluralis aor. 2, med. ἐξέμην, ab act. them. ἐξίημι.

Ἐξεπλάγη, aor. 2, paſſ. à them. ἐκπλήττω, faciēte f. 2, ἐκπλαγῶ.

Ἐξεπράθομεν, aor. 2, act. verbi ἐκπέρθω, habens literarum transpoſitionem vt aor. 2, ἐδράκομεν ex δέρκω.

Ἐξέπτη, aor. 2, act. verbi ἐξίπτημι. nam ἵπτημι aoriſto 2, facit ἔπτην, vt ἵστημι ἔστην.

Ἐξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Ἐξέσκληκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω ſeu ἐκσκελέω, vel etiā verbi ἐκσκλῆμι, mutuantis fut. ab ἐκσκλέω.

Ἐξέστην, aor. 2, act. verbi ἐξίστημι, aor. autē 1, eſt ἐξέστησα: præt. ἐξέστηκα ſiue ἐξέστακα, vnde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod exp. καταπλῆξαι.

Ἐξέταμον, aor. 2, act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετμήθη, aor. 1, paſſ. eiuſdem verbi, tanquam ab ἐκτμάω.

Ἐξετράπησαν, aor. 2, paſſ. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2, ἐκτραπῶ, vnde aor. 2. ἐξέτραπον.

Ἐξέτρωσε, aor. 1, act. verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρόω.

Ἐξεφαάνθη, pleonaſmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aor. 1, paſſ. verbi actiui ἐκφαίνω.

Ἐξεφρείομεν, Ionicè pro ἐξεφέρομεν, tāquam à them. ἐκφρείω: apud Ariſtoph. Videtur autem ex φέρω factū primùm φρέω, per metatheſin, deinde Ionica epētheſi τοῦ ι, φρείω, vnde poſtea compoſ. illud.

Ἐξέωσαν, Atticè pro ἐξῶσαν, à them. ἐξωθέω ſeu ἐξώθω.

Ἐξηγρόμην, per ſyncopen pro ἐξηγερόμην vel ἐξηγειρόμην, à them. ἐξέγρομαι, habente itidē ſyncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ἐξήλατο, aor. 1, med. verbi ἐξάλλομαι, vt à ψάλλω eſt ψῆλαι.

Ἐξῆλθον, per ſyncopen pro ἐξήλυθον: aor. 2, act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2 ἐξελυθῶ, ab ἐξελύθω.

Ἐξήπλωτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐξαπλόω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπλώω detorquent.

Ἐξῆρα, aor. 1, act. verbi ἐξαίρω. vt ἐπῆρα ab ἐπαίρω.

Ἐξήραμμαι ſiue Ἐξήρασμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ξηραίνω. Vnde & aor. 1, paſſ. ἐξηράνθην.

Ἐξίμεναι, Doricè pro ἐξιέναι, teſte Euſtath. etiam, necnon Heſychio exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. & ἐξαφεῖναι, pro quo ſcribēdum potius eſſet ἐξέμεναι, de quo paulo antè.

Ἐξοιχνεῦσι Ionicè pro ἐξοιχνοῦσι, à poetico them. ἐξοιχνέω.

Ἐξώπηκε, vide infrà in Ἐσώπηκε.

Ἐξύρημαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ξυράω ſiue ξυρέω.

Ἕξω, futur. 1, act. verbi ἔχω: cuius med. fut. ἕξομαι.

Ἐξῴδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

A Ἐξώκισα, aor. 1, act. verbi ἐξοικίζω.

Ἐξωλέκει, præt. pluſquamp. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

Ἐξώλισθεν, aor. 2, act. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθέω.

Ἐξῴχοντο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

Ἔοι, aor. 2, optatiui modi, à verbo εἰμὶ, mutuatitius ab ἔω. facit enim aor. 2, ἔον, vnde optatiuus ille ἔοι, & coniunctiuus ἔῃ poetis vſurpatus pro ᾖ: necnon particip. ἐών. Ita Euſtath.

Ἔοιγμεν, per ſyncopen pro ἐοίκαμεν, exempto α, & κ in γ conuerſo. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, vt ἔωσα, ἐῳνοχόει.

B Ἐοίκεσαν, Atticè pro ἐοίκεισαν, exempto ι ex diphthongo. Præt. pluſquamperf. med. eiuſdem them. Facit enim εἴκω præt. med. οἶκα, vt πείθω πέποιθα, & Attica initialis literæ præſentis repetitione ἔοικα, vt ἐώνημαι. Vnde particip. ἐοικώς.

Ἔοιμι, aor. 2, act. verbi ἵημι ex ἕω, ſicut εἰμὶ facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem huius ἔοιμι Heſychius, exponens ἐμβάλλοιμι.

Ἔοισα, Doricè pro ἐοῦσα: particip. aor. 2, ab εἰμί.

C Ἔολπα, præt. med. verbi poetici ἔλπω ſeu ἔλπομαι. vt enim εἴκω facit primùm οἶκα, ſic ἔλπω ὄλπα, & Atticè reduplicata initiali præſentis litera ἔοικα & ἔολπα.

Ἔον, aor. 2, verbi εἰμὶ, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι, vt apud Homerum, Πῶς γὰρ ἔοι τάδε ἔργα. Atque adeo hæc regularia ſunt vt & ἦον. Necnon ἔην ab εἰμὶ regularius eſt quàm ἦν, vt Euſt. annotat.

Ἔοργα, particip. med. verbi ἔργω, eandem habens formationem quam ἔολπα.

Ἐοῦσα, praticip. fœm. gen. ex maſculino ἐών. Ambo aor. 2, verbi εἰμὶ, vt in Ἔοι paulo antè annotaui.

D Ἐπάγην, aor. 2, paſſ. verbi πήγνυμι ſeu πήσσω facientis fut. 2 act. παγῶ, ex quo aor. 2 act. ἔπαγον, & inde paſſ. ἐπάγην, vt ἐπλάγην à πλήσσω.

Ἔπαθον, aor. 2 act. verbi πάσχω, ex inuſ. them. παθέω: ſecundum alios ex πήθω.

Ἐπαίχθη, aor. 1, paſſ. verbi actiui παίζω.

Ἐπάλμενος, per ſyncopen pro ἐφαλλόμενος, Æolicè mutato etiam ſpiritu aſpero in tenuem. à them. ἐφάλλομαι.

Ἔπαλτο, eodē modo pro ἐφάλλετο, abiecto ſimul augmēto.

E Ἐπάμειπτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ἐπανεθήσεται, fut. 1, paſſ. verbi actiui ἐπανίημι, vt τεθήσεται eſt à τίθημι. Ex quo ἐπανίημι eſt & particip. aor. 2, act. ἐπανείς, vt θείς à τίθημι.

Ἐπανιτέον, aduerbium theticum ex verbo ἐπάνειμι, ex quo & particip. ἐπανιών.

Ἔπαον, aor. 2, act. verbi παύω: vnde paſſ. ἐπάην.

Ἐπάρη, aor. 2, paſſ. à verbo πείρω, vt ἐσπάρη à σπείρω. At ἐπάρῃ, eſt aor. 1, act. ſubiunctiui modi, à them. ἐπαίρω. ex

F quo & particip. ἐπάρας.

Ἐπαρήρει, præt. pluſquamperf. medium verbi ἐπαίρω. facit enim ἄρω præt. med. ἦρα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis, ἄρηρα.

Ἔπαρθον, aor. 2, act. verbi πέρθω, pro quo & ἔπραθον dicitur transpoſitis literis. Sic δέρκω aor. 2 facit ἔδρακον ſimul & ἔδαρκον.

Ἐπάσαντο, per ſyncopen quidam vſurpatum tradunt pro ἐπατήσαντο, à them. πατέω, ſignificante ἐσθίω. Alii præſenti carere aiūt. præſens enim mutuatitium eſſe δαί-

G νυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμην: fut. πάσομαι, aor. 1, med. ἐπασάμην, præt. paſſ. πέπασμαι. omnia autem hæc eſſe poetica. Ἐπᾶσαι autem, eſt aor. 1, infin. modi, ex verbo ἐπάδω.

Ἐπατήθην, aor. 1, paſſ. verbi πατέω.

Ἐπαύρηαι, Ionicè pro ἐπαύρῃ. ſecunda perſona præſentis ſubiunct. à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 1, med. ἐπαύρασθαι. At Ἐπαυρέμεν, ſiue Ἐπαυρέμεναι, Dorica ſunt pro ἐπαυρεῖν.

Ἐπαύσω, ſecunda perſ. aor. 1, med. indic. modi, à παύομαι.

H Ἐπαφαάνθη, aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. ἐπαφαναίνω.

Ἐπάφησεν, aor. 1 act. indic. verbi actiui ἐπαφίημι, ex ἐπαφέω: vnde & med. vocis particip. ἐπαφησάμενη. Eiuſdē ἐπαφίημι tertia plur. eſt ἐπαφιᾶσι: præt. perf. ἐπαφῆκα: & aor. 2, coniunct. ἐπαφῶ.

Ἐπεβήσατο, aor. 1, med. verbi ἐπιβήμι ſeu ἐπιβαίνω: actiuus

... [illegible] aor.1 est ἐπέβησε, aor.2, ἐπέβην.

Ἐπίχετο, per syncopen poeticam pro ἐπεχείρετο, ex poetico itidem & syncopen passo them. ἐπίχομαι pro ἐπιχείρομαι.

Ἐπέδυν, aor.2, vel præt.imperf.act.verbi ἐπιδύμι.

Ἐπιζαρήσαι pro ἐπιβαρήσαι dici κατὰ ξένην τινὰ γλῶσσαν, annotat Eustath.

Ἐπίζησε, aor.1 act.verbi ἐπιζάω.

Ἐπέθετο & Ἐπέθεντο, aor.2, med.à verbo ἐπιτίθημι. à quo est & aor.1, act. ἐπέθηκα, irregularis pro ἐπέθησα, vt ἔδωκα pro ἔδωσα itidem vsurpari scimus contra regulam.

Ἐπιέρσω, secũda pers.aor.1, med.indic.à them. πιέζομαι.

Ἐπίεζε, Ionicè pro ἐπίεζε: præt.imperf.act.verbi πιέζω.

Ἐπίχθη, Ἐπίχθητε, Ἐπίχθεν, aor.1, pass. verbi ἐπίχομαι: at ἐπίχθη augmento carens pro ἠπείχθη à poetis vsurpatum est.

Ἐπιμηνάμην, aor.1, med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ἐπενήνοθε, præt.med. secundum quosdam ex ἐπανθέω. dicunt enim ἐπανθῶ facere præt. med. ἐπήνθα, vnde fieri ἐπήνοθα, epẽthesi τοῦ ο, & ἐπενήνοθα, reduplicatione Attica. Secundum alios est præt.med.verbi ἐπενθέω, dicentes primùm pro θέω dici ἔθω, per metathesin, vnde ἐνέθω facere præt.med. ἤνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: & ἐπενήνοθα per compositionem.

Ἐπέξιθι, imper.act.verbi ἐπέξειμι, vt ἄπιθι ab ἄπειμι.

Ἐπέπιθμεν, per syncopen Æolicam pro ἐπίθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor.2, act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia qui dicunt esse præt, plusquamperf.med. pro ἐπεπίθειμεν seu ἐπεποίθειμεν. nam πείθω præt.perf.med.facere potest & πέποιθα, vt ἔοικα, & πέπιθα, vt ἐλήλυθα, abiecto ε ex diphthongo. Passiuè certè accipitur pro ἐπεθαῤῥήκειμεν.

Ἐπέπληγον, Syracusana lingua pro ἔπληγον, vt ἐπέφυγε pro ἔφυγε, & ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præsenti πεπλήγω ex præt. πέπληγα, vt κεκλήγω ex κέκληγα.

Ἐπέπλως, præt. imperf.act. verbi ἐπίπλωμι, vt ἐδίδως. secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπέπλωσας, aor.1, verbi ἐπιπλώω.

Ἐπεποίθειν, præt.plusquamperf.med. verbi πείθομαι seu πείθω. facit enim id præt.perf. πέποιθα, vt λείπω λέλοιπα. Facit verò & πέπιθα sine diphthongo, vt ἤλυθα. quemadmodum in Ἐπέπιθμεν admonui paulo antè.

Ἐπεπόνθη, Atticè vel Ionicè pro ἐπεπόνθειν, vt ἑωράκη pro ἑωράκειν, ᾔδη pro ᾔδειν. præt.plusquamperf. med. verbi πάσχω tanquam ex πένθω. Apud Suid.

Ἐπέπταρε, aor.2, act. verbi ἐπιπταίρω.

Ἐπεπλώκειν, præt.plusquamperf.act.verbi πίπλω, ex πλόω.

Ἐπέπυστο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι.

Ἐπερήρεισμαι, præt.perf.pass.verbi ἐπερείδομαι, habẽs duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐσφήρεικαι, quod Varin.affert pro ἐπιστηριχθῆναι, videtur scribendum potius ἐσφηρεῖσθαι, vt sit infin.eiusdem præteriti.

Ἐπεῤῥάγη, aor.2, pass.verbi ἐπιῤῥήγνυμι seu ἐπιῤῥήσσω.

Ἐπεῤῥίφη, aor.2, pass. verbi ἐπιῤῥίπτω, facientis fut. 2, act. ἐπιῤῥιφῶ, tanquam ab ἐπιῤῥίφω.

Ἐπεῤῥώοντο & Ἐπεῤῥώσαντο, præt.imperf.pass.& aor.1, med. verbi ἐπιῤῥώω, significantis ἐπισείω καὶ ἐπικινέω, vt Etymol.annotat.

Ἔπεσον, aor.2, act.verbi πίπτω, ex inus.them. πεσέω.

Ἐπέσπον, aor.2, act.indic.verbi inusitati ἐπισπέω. vnde & infin. ἐπισπεῖν, & particip. ἐπισπών: necnon med. vocis particip. ἐπισπόμενος. Varin.

Ἐπέσσεται, poetica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπέσεται, fut.1, med.verbi ἔπειμι deriuati ab εἰμί.

Ἐπέσσυται, præt.perf.pass. verbi ἐπισεύομαι seu ἐπισύομαι, habens ὑπερβιβασμὸν τοῦ ε pro ἐπισέσυται, secũdum quosdam. Veruntamen vt dicitur ἐσσεύοντο & ἐπέσσευον, metri causa duplicato σ pro ἐσεύοντο, & ἐπέσευον, ita ἔσσυται dici potest esse pro ἔσυται hoc autem Ionicè pro σέσυται, vt ἔκτημαι pro κέκτημαι, ἐβούλευκα pro βεβούλευκα.

Ἐπέσταλμαι, præt.perf.pass.verbi actiui ἐπιστέλλω.

Ἐπετάσθην, aor.1, pass.verbi actiui πετάννυμι seu πετάζω, ridiculi enim sunt qui ex πέταμαι deriuant.

Ἐπέτειλα, aor.1, act.verbi ἐπιτέλλω.

Ἐπετράπην, aor.2 pass.verbi ἐπιτρέπω, facientis fut.2 act. ἐπιτραπῶ.

Ἐπέτυχον, aor.2, act.verbi ἐπιτυγχάνω, ex ἐπιτυχέω.

Ἐπεύχεο, Ionica diphthõgi resolutione pro ἐπεύχου: imper.præsens verbi ἐπεύχομαι.

Ἔπεφνον, per syncopẽ pro ἐπέφενον. hoc autem, Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον, aoristo 2, verbi φένω deriuati ex φῶ significante φονεύω. Ita Etymol. qui etiam addit, imperitè quosdam dicere esse præter.imperf.verbi πέφνω. id enim πέφνω nõ esse præsentis indic. sed aor.2 coniunctiui.

Ἐπέφραδον, Syracusana reduplicatione pro ἔφραδον, facto them. πεφράδω ex præt. med. πέφραδα, quod est ex φράζω faciente fut. 2 act. φραδῶ. Sic ἐπέφρασαν pro ἔφρασαν aor.1 act.eiusdem thematis. Ambo apud Hes.

Ἐπέφυκον, itidem Syracusano more pro ἔφυον, facto them. πεφύκω ex præt.act. πέφυκα, vt κεκλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Hesiod.

Ἐπέχθη, aor.1 pass.verbi act. [illegible]πέκω.

Ἐπέχεον, aor.2 act. verbi act. ἐπιχεύω seu ἐπιχέω.

Ἐπήει & Ἐπήεισαν, præt. imperf. verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι.

Ἐπήϊσεν, aor.1, act.verbi ἐπαΐω: vt ἐπήϊξε est ab ἐπαΐσσω.

Ἐπηβρηκυῖα, particip.præt.perf.act. à them. ἐπαβρέω.

Ἔπηλαν, aor.1, act.verbi πάλλω, vt ἔψηλαν à ψάλλω.

Ἐπήμηναν, aor.1, act.verbi πημαίνω.

Ἐπήνεον, pro ἐπῄνουν, præt.imperf.act.verbi ἐπαινέω. Vnde & aor.1 ἐπήνεσα: & pass. ἐπηνέθην. Item præt. act. ἐπήνεκα, vnde infin. ἐπηνεκέναι: sed rarioris vsus. Apud Homer. verò & ἐπῄνησαν legitur pro ἐπήνεσαν.

Ἐπηνύσθη, aor. 1 pass. verbi actiui ἐπανύω seu ἐπανύτω: ex quo & actiuæ vocis aor.1, ἐπήνυσα.

Ἐπηρέσσατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπηρέσατο, aor.1 med.verbi ἐπαρέσκω, ex inus.them. ἐπαρέω.

Ἐπῆρα, aor.1, act.verbi ἐπαίρω. vnde media voce ἐπηράμην: ac pass. ἐπήρθην, ex præt.pass. ἐπῆρμαι.

Ἐπήρετο, præt. imperf. verbi ἐπέρομαι, significantis apud poetas ἐρωτῶ. At ἐπῄρετο, cum ι subscripto, est imperf.pass.verbi ἐπαίρομαι significantis Attollor.

Ἐπήρθη, aor. 1 pass. eiusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.

Ἐπῆρσαν, aor.1 Æolicus verbi ἐπαίρω, vt ἔκερσε.

Ἐπῇσαν, per synæresin pro ἐπήϊσαν, teste Var. Ambo præt. imperf.verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι

Ἐπησθίεν, Ionicè pro ἐφησθίεν & ἐπιχαρείεν, ab Ionico themate ἐπήδομαι pro ἐφήδομαι. Itidémque ἐπησθέντες pro ἐφησθέντες. Apud Suid.& Var.

Ἐπήσθετο, aor.2 med.verbi ἐπαισθάνομαι ex ἐπαισθέομαι.

Ἐπιβήσεο, imper.præsens ex them. ἐπιβήσομαι, Ionica diphthõgi resolutione pro ἐπιβήσου. Thema autem illud ἐπιβήσομαι contra regulam è futuro in præsens est translatũ, sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & similia.

Ἐπιδῶμεν & Ἐπιδώμεθα, aor.2, subiunct. verbi ἐπείδω.

Ἐπιειμένος, particip.præt.perf.pass.ex them. ἐπιέννυμι seu ἐπιέω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφειμένος & ἐφέννυμι.

Ἐπιείσεται, fut.1 med.verbi ἔπειμι, ex ἐπείω. Interdum verò est fut.1 med.verbi ἐπείδω.

Ἐπιέσσασθαι, poeticè metri causa geminato σ, pro ἐπιέσασθαι seu ἐφέσασθαι: aor.1 med. verbi ἐπιέννυμι facientis fut.1 act. ἐπιέσω, ex ἐπιέω. Vnde particip. ἐπιεσσάμενος. At ἐπιέσαι & ἐπιέσαμεν, sunt itidẽ aor.1, ab eodem themate, sed actiuæ vocis.

Ἐπίηλε, aor.1, act.verbi ἐπιπάλλω, vt πάλλω facit ἔπηλε.

Ἐπιησθέντες, Ionicè vel poeticè pro ἐφησθέντες, à them. ἐπιήδομαι vsurpato pro ἐφήδομαι.

Ἐπιθεῖτε, per syncopen pro ἐπιθείητε, vt διακριθεῖτε pro διακριθείητε. aor.2 act. optatiui modi, à them. ἐπιτίθημι. At ἐπιθεῖναι, infinitiuus est eiusdem temporis: & ἐπιθείς, particip. ἐπίθες autem imper.

Ἔπιθι, imper. præsens verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι, vt ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.

Ἔπιθον, aor.2 act.verbi πείθω.

Ἐπιθῶνται, aor.2, med. subiunct. modi, ex actiuo them. A
ἐπιτίθημι. facit enim aor.2, indic. ἐπεθέμην.
Ἐπικρανεῖς, fut.1, vel 2, verbi act. ἐπικραίνω. Vnde & infin.
aor.1, act. ἐπικρᾶναι.
Ἐπικράνθη, aor.1, pass. verbi actiui ἐπικραίνω.
Ἐπικρήνωμεν, aor.1, act. subiunct. ab ἐπικραίνω, facientis aor.
1, act. indic. modi ἐπέκρηνα, vt ἔφηνα, ἐμίηνα. Imper. autem
eiusdem temporis est ἐπικρήηνον, pro quo dicitur &
ἐπίκρηνον.
Ἐπικρῆσαι, Ionicè pro ἐπικεράσαι, tanquam ex ἐπικρέω aut
ἐπικράω. B
Ἐπιλήσομαι, fut.1, med. verbi ἐπιλανθάνομαι ex ἐπιλήθομαι.
Ἐπιμαίσσασθαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπιμά-
σασθαι, ex them. act. ἐπιμῶ, vt Eustath. tradit.
Ἐπιμέμφεαι, Ionicè pro ἐπιμέμφῃ, à them. ἐπιμέμφομαι.
Ἐπίμπλω, secunda persona præt. imperf. à them. πίμπλα-
μαι: per contractionem ex ἐπίμπλαο: id autem Ionico
more ex ἐπίμπλασο factum est exempto σ. vt ἐκρέμω ex
ἐκρέμαο, id vero ex ἐκρέμασο.
Ἐπινενησμένος, particip. præt. perf. pass. ex them. ἐπινήθω,
vnde & aor.1, pass. ἐπινησθείσης. C
Ἔπιον, aor.2, act. verbi πίνω, ex them. πίω.
Ἐπιπνείουσι, Ionica epenthesi τοῦ ι pro ἐπιπνέουσι, ex them.
ἐπιπνέω.
Ἐπιπλέσθαι, aor.2, med. infin. modi, ex ἐπιπλέω aut ἐπίπλημι,
vt χέσθαι, ex χέω vel χῆμι, ἕσθαι ex ἵημι seu ἕω. éstque aor.
2, med. indic. modi ἐπλόμην, vnde apud Soph. περιχρὴς
δ' αἰεπλόμην, vt ἐχόμην itidem à χέω. Nisi malis esse per
syncopen pro ἐπιπέτεσθαι. Etymol.
Ἐπισμῆ, Ionicè pro ἐπισμᾷ, à them. ἐπισμάω.
Ἐπίστῃ, Atticè pro ἐπίστασαι, secunda pers. præs. indic. ab D
ἐπίσταμαι. primùm enim ex isto ἐπίστασαι fieri tradunt
ἐπίσταται, Ionicè exempto σ, vnde postea ἐπίστῃ esse per
contractionem.
Ἐπιστήσῃ itidem secunda persona fut.1, med. ab eodem ἐπί-
σταμαι, tanquam ex ἐπιστάομαι.
Ἐπισοβέεσκον, Ionicè pro ἐπεσόβουν seu ἐπεσόβεον, ex them.
ἐπισοβέω. Varin. ex Apollonio.
Ἐπίστω, interdum est persona secunda præt. imperf. pass.
ab ἐπίσταμαι: interdum imperatiuus præsens eius-
dem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπί- E
σταο, quod Ionico more factum est ex ἐπίστασο, exempto
σ, vt ἐπίμπλω & ἐκρέμω ex ἐπίμπλαο & ἐκρέμαο, pro
ἐπίμπλασο, ἐκρέμασο.
Ἐπίσχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπίσχου. imper.
aor.2 med. à them. actiuo ἐπέχω, mutuante futurum 2,
ab ἐπισχέω. Inde est & particip. aor.2, med. ἐπισχόμενος,
necnon particip. aor.2, act. ἐπισχών.
Ἐπιτεῖλαι, aor.1, act. infin. modi, à them. ἐπιτέλλω, vt ἐπιστεῖ-
λαι est ab ἐπιστέλλω. Vnde & particip. ἐπιτείλας. Inde im-
per. quoque ἐπίτειλον, & subiunct. ἐπιτείλω. F
Ἐπιτέλλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐπιτέλλου:
imper. præsens pass. ex eodem ἐπιτέλλω.
Ἐπιτέταται, præt. perf. pass. indic. verbi actiui ἐπιτείνω. fa-
cit enim id præt. perf. act. ἐπιτέτακα, tanquam ex ἐπιτάω.
Ἐπιτετράφαται, Ionicè pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί, vt ὀρωρύχα-
ται pro ὀρωρυγμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass.
ἐπιτέτραμμαι, ex actiuo them. ἐπιτρέπω, facta ex tertia
singulari, inserto α ante ται finale, & tenui in aspiratam
conuersa. G
Ἐπλάγην, aor.2, pass. verbi πλήσσω facientis fut.2, act. πλαγῶ:
ab ἔπλαγον, aor.2, act. eiusdem them. Dicitur &
ἐπλήγην.
Ἐπλάγχθης, aor.1, pass. ab inus. them. πλάγγω, vnde & fut.
1, med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epenthe-
sin τοῦ γ pro ἐπλάχθη ex πλάζω.
Ἔπλασε, aor.1, act. indic. modi ex act. them. πλάσσω seu
πλάσω: vnde & aor.1, pass. ἐπλάσθη, faciente præterito
perf. passiuo tertiam pers. πέπλασται. H
Ἔπλεο, Ἔπλευ, & Ἔπλετο, per syncopen dicta sunt pro ἐπέ-
λεο, ἐπέλευ, ἐπέλετο, ex poetico verbo πέλομαι. priora
verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro
ἔπλου seu ἐπέλου, vt σέο & σεῦ pro σοῦ dici nouimus.
Sic & ἔπλε affertur per syncopen vsurpatum pro ἔπελε,
ex act. πέλω. At ἔπλει est tertia pers. singul. præteriti
imperfecti verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεε.

A Ἔπληγον, aor.2, act. verbi πλήσσω facientis fut.2 act. πληγῶ.
Vnde pass. aor.2, ἐπλήγην. Dicitur verò & ἔπλαγον &
ἐπλάγην ex fut.2 πλαγῶ. Inter quæ discrimen statuunt,
dicẽtes τὰ διὰ τοῦ η ad corpus referri, τὰ δὲ διὰ τοῦ α ad animũ.
Ἐπλήθη, aor.1 pass. verbi actiui πίμπλημι mutuantis futurũ
suum ab inusitato them. πλάω.
Ἔπλητο, Ionicè pro ἐπέπλητο, sicut ἔδεκτο & ἔλεκτο pro ἐδέ-
δεκτο & ἐλέλεκτο. præt. plusquamperf. pass. verbi actiui
πίμπλημι, ex inus. them. πλάω. Nõnulli tamen præt. im-
perf. pass. esse malunt ex them. πλῆμι. facit enim id im-
B perf. pass. ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο.
Ἐπλήσθη, aor.1 pass. verbi actiui πλήθω facientis præt. pass.
πέπλησμαι, vt σήθω σέσησμαι, νήθω νένησμαι.
Ἔπνευσε, aor.1, act. verbi πνέω, sicut ἔπλευσε à πλέω est, as-
sumpto υ ad ε in futuro.
Ἐπνεύσθη, aor.1 pass. tanquam à them. πνεύω, vt ἐπλεύσθη à
πλεύω. vnde comp. ἀμπνεύσθη & ἐμπνεύσθη, augmẽto ca-
rentia pro ἀνεπνεύσθη & ἐνεπνεύσθη. Verùm & sine ν re-
peritur ἐμπνύθη & ἔμπνυτο, itidémque ἔπνυτο, tanquam à
them. πνύω vel πνῦμι, vnde & πέπνυμαι. Omnium mẽtio
C apud Hesych. Vide & Ἐσέχυτο paulo infrà.
Ἐποῖσαι, aor.1, infin. modi, à verbo ἐπιφέρω, mutuatitius à
them. inus. ἐποίω: vnde & fut.1 act. ἐποίσω, & pass. ἐποι-
σθήσεται.
Ἐπομόσαι, aor.1 act. infin. modi à them. ἐπόμνυμι, faciente
fut.1 act. ἐπομόσω, ex ἐπομόω.
Ἔπορσον, aor.1, act. imper. modi, à them. ἐπόρω, faciente fut.
1 act. ἐπόρσω, more Æolico.
Ἐπεπόρδειν, Ionicè pro ἐπεπόρδειν, præt. plusquamperf. med.
verbi πέρδω facientis fut.2 act. παρδῶ, aor.2, ἔπαρδον,
D præt. med. πέπορδα, & plusquamp. ἐπεπόρδειν, ex quo
ἐπόρδειν, imminuto augmento sicut in ἔκτητο. Itidẽ ve-
rò πέρθω facit fut.2, παρθῶ, & δέρκω δρακῶ, vnde itidem
ἔδρακον & ἔπαρθον. Apud Suid.
Ἐπράθη, aor.1 pass. verbi πιπράσκω, ex inus. them. πράω
per syncopen facto ex περάω, vt suo loco docui.
Ἔπραθον, aor.1, act. verbi πέρθω facientis fut.2 παρθῶ, vt
πέρδω παρδῶ, δέρκω δρακῶ.
Ἔπρασε, aor.1, act. verbi πιπράσκω, itidem ex inus. them.
πράω per syncopen facto ex περάω.
E Ἔπρησε, aor.1, act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι
ex inus. them. πράω. At pass. aor.1, ἐπρήσθην, est dun-
taxat à πρήθω faciente præt. pass. πέπρησμαι.
Ἐπρήσθην, Ionicè pro ἐπράσθην, ab Ionico itidem them.
πρήσσω pro πράσσω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρασσόμην dici-
tur: & voce actiua ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidémque in aliis
temporibus & modis.
Ἐπρίω, secunda pers. præt. imperf. à them. πρίαμαι: facta
per contractionem ex ἐπρίαο, Ionicè habente exemptũ
σ. Sic ἐκρέμω, ἐπίστω, & similia, facta sunt ex ἐκρέμαο, ἐπί-
F σταο: hæc autem ex ἐκρέμασο, ἐπίστασο.
Ἔπρεσεν, quod Hesych. exp. ἐμοίρασεν, per syncopen est ex
ἐπεράτωσεν, si verum est quod Eustath. dicit πεπρωμένος
per syncopen esse pro πεπερατωμένος: tanquam ex πρόω
per syncopen itidem dicto pro περατόω.
Ἐπτάμην, aor.1, med. verbi ἵπταμαι, teste Eustathio: forsan
per syncopen pro ἐπετασάμην. Sunt tamẽ qui dicant esse
aorist.2. πτῆμι enim facere aor.2 act. ἔπτην, vt ἵστημι ἔστην,
vnde media voce fieri ἐπτάμην vt ἐστάμην. Inde infin.
G πτάσθαι, particip. πτάμενος: & in compos. διαπτάσθαι apud
Eurip. initio Medeæ, ἀποπτάμενος apud Homerum.
Ἔπταρον, aor.2, act. indic. verbi πταίρω.
Ἐπτερύγη, aor.2, pass. verbi πτερύσσομαι.
Ἔπτην, aor.2, act. verbi ἵπτημι seu πτῆμι, vt ἵστημι facit ἔστην. vn-
de infin. πτῆναι, particip. πτάς. sed rarioris vsus.
Ἐπτόμην, aor.2 med. eiusdem them. vt testantur omnes fe-
rè grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum
habere τροπὴν τοῦ α εἰς ο. regulariter enim debuisse dici
H ἐπτάμην, vt ἐστάμην, ab ἔπτην. alii verò dicunt per synco-
pen esse ex ἐπετόμην, à them. πέτομαι. Vnde infin. πτέσθαι,
particip. πτόμενος: & in comp. ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.
Ἐπτωκὼς, Ionicè pro πεπτωκὼς, vt ἐκτημένος pro κεκτημένος:
particip. præt. perf. actiui ἔπτωκα, à them. πίπτω, faciente
fut.1, πτώσω ex inus. verbo πτόω.
Ἐπυθόμην, aorist.2, med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι seu
πεύθομαι.

Ἐπωρώρεχατο, Ionicè pro ἐπωρωρεγμένοι ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. tertia persona pluralis facta ex tertia singulari ἐπωρώρεκτο, inserto α ante το, & tenui præcedẽte versa in aspiratam: sicut ὀρωρύχατο, positum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum est ex ὀρώρυκτο. ac vt hoc est à them. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præsentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quòd augmentum transsumpsit in prius ο sicut ὤρορα. regulariter enim scribi debebat ἐπορωρέχατο. Legitur autem apud Hesych.

Ἐπῴχατο, itidem Ionicè pro ἐπῳγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. perf. passiui, facta ex tertia singulari ἐπῷκτο, inserto α ante το, & tenui versa in aspiratam: à them. simplici οἴγω, faciente fut. 1, act. οἴξω, præt. perf. act. ᾦχα, pass. ᾦγμαι: & in compos. ἐποίξω, ἐπῷχα, ἐπῷγμαι. At ἐπῴχετο, est tertia pers. singul. præt. imperf. pass. à them. ἐποίχομαι. Ambo apud Homerum.

Ἐράσθη, aor. 1 pass. verbi actiui ῥαίω.

Ἐράσθη, Ionicè vel poeticè pro ἠράσθη, sine augmento: aor. 1, pass. verbi ἔραμαι seu ἐράομαι.

Ἐργᾷ, Bœoticè pro ἐργάσῃ: secunda pers. singul. fut. 1, medii ex ἐργάζομαι. hoc autem modo formatur. eximitur primùm σ, vt itidem in secundis personis aoristorum 1 med. & præt. imperf. passiuorum in αμην terminatorum, necnon imperatiuorum pass. in αου finitorum: deinde α & η in ᾳ contrahuntur, secundum regulam.

Ἔργαθεν, poeticè pro εἴργαθεν, sine augmento, ex them. ἐργάθω.

Ἔρδεσκε, Ionicè, primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, vt τύπτεσκε: à poetico them. ἔρδω.

Ἔρειο, Ionicè itidem pro ἔρου, ex them. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ου in εο resoluta, deinde ι ascito ad ε metri causa.

Ἐρείω itidem pro ἐρέω dicitur metri causa assumpto ι: vnde ἐρειόμενος itidem pro ἐρεόμενος.

Ἐρέριπτο, sine augmento pro ἐρήριπτο: præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείπω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præsentis literarum, & dialysin diphthõgi quæ erat in penultima, sicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidã ex ῥίπτω deducũt.

Ἐρεύμενον, Ionicè pro ἐρούμενον, apud Hesiodum à them. εἴρω seu ἐρέω.

Ἐρέω, Ionica circumflexæ vocalis dialysi pro ἐρῶ: fut. 1, verbi εἴρω.

Ἐρηρέδαται, Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσί: tertia pers. plur. præt. perf. pass. ex them. ἐρείδω: facta ex tertia singulari ἐρήρεισται, inserto primùm δα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφράδαται, positum itidem pro πεφρασμένοι εἰσί, fit ex πέφρασται, correpta penultima, & δα ante ται inserto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεικα, præt. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præsentis literarum pro ἤρεικα: vnde pass. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρήλεικα, præt. perf. act. verbi ἐλκύω, habens & ipsum Atticam duarum initialium præsentis literarũ reduplicationem. Vnde pass. ἐρήλεισμαι.

Ἐρήρειφα, præter. perf. actiui verbi ἐρείπω, præter Atticam istam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habens etiam συστολὴν τῆς παραληγούσης, excepto ι ex diphthongo, sicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. pass. ἐρήριμμαι, ἐρήριψαι, ἐρήριπται: & præt. plusquamperf. ἐρηρίμμην, ἐρήριψο, ἐρήριπτο: vt ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμην.

Ἐρηρώτηκα, præt. perf. act. verbi ἐρωτάω, Attico more habẽs & ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Vnde particip. ἐρηρωτηκώς, apud Suidam.

Ἐρήσομαι, fut. 1, med. verbi ἔρομαι seu ἐρέομαι. vnde & aor. 1, med. optatiui modi ἐρήσαιο apud Hesych. quod expon. ἐρωτήσειας.

Ἐρήτυθεν, Bœotica syncope pro ἐρητύθησαν: tertia persona plur. aor. 1, pass. indic. modi, à them. ἐρητύω, habens συγκοπτόμενον ησαν εἰς εν, deinde etiam augmento carens, more poetico & Ionico.

A Ἐείδηνα, aor. 1, act. verbi ἐειδαίνω, carens augmento pro ᾐείδηνα.

Ἐειδήσασθαι, poetico more pro εἴσαι seu εἰσάσθαι, facto themate ἐειδέω ex fut. 2 ἐειδῶ.

Ἐειδμαίνειν, poetico pleonasmo τοῦ μ, metri causa, pro ἐειδαίνειν, à them. ἐειδαίνω.

Ἐελζέμεν & Ἐελζέμεναι, Doricè pro ἐέλζειν, ex them. ἐέλζω.

Ἐελπεῖν, infin. aor. 2, vel fut. 2 act. ex them. ἐρείπω, faciente fut. 2, ἐελπῶ, aor. 2, ἤελπον.

Ἔρξαν, Ionicè pro εἶρξαν, omisso augmento, aor. 1 act. verbi

B ἔργω significantis vel Arceo, Prohibeo: vel Facio, ἐργάζομαι. Aliis tamen in hac postrema signif. malentibus esse à ῥέζω κατὰ μετάθεσιν τῶν τῆς πρώτης συλλαβῆς γραμμάτων. Idem dicendum de fut. 1 act. ἔρξω, ἔρξεις: & de participio ἔρξας, cæterisq; vel à futuro vel ab aoristo 1 deriuatis.

Ἐροίην, Atticè pro ἐροῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι.

Ἐροῦσι, tertia pers. plur. fut. 1 act. ἐρῶ, ex them. εἴρω.

Ἔῤῥαγον, aor. 2 act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω facientis fut. 2 act. ῥαγῶ, vt πλήσσω πλαγῶ. Vnde aor. 2 pass. ἐῤῥάγην, vt

C ἐπλάγην.

Ἐῤῥάδαται & Ἐῤῥάδατο, Ionico more pro ἐῤῥασμένοι εἰσί & ἐῤῥασμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. perf. & plusquamp. pass. ex tertia singulari ἔῤῥασαι, correpta primùm penultima, deinde ante ται & το inserto δα, vt fiũt item πεφράδαται & πεφράδατο ex πέφρασαι & πέφρασο. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἔῤῥαδα, adiecto ται & το. Actiuum autem horũ thema est ῥάζω, significans idẽ quod ῥαίνω, teste Eust. & Etymologico.

Ἐῤῥάφη, aor. 2 pass. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2, ῥαφῶ, a-

D spirata sumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔῤῥε, imper. verbi ἔῤῥω, significantis μετὰ φθορᾶς ἄπειμι. existimatur enim ex φθείρω factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Æolibus φθέῤῥω dicentibus.

Ἐῤῥέθην, contra regulam pro ἐῤῥήθην, vt ἀρέθην pro ἀρήθην. aor. 1 pass. verbi ῥῶ. Ambo apud Var.

Ἔῤῥηξαν, aor. 1, act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω.

Ἐῤῥήσω, fut. 1 act. verbi ἔῤῥω, tanquam ex ἐῤῥέω: apud Aristoph. οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσεις;

E Ἔῤῥιγα, præt. med. verbi ῥιγῶ. cuius tertia pers. ἐῤῥίγει apud Homer. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα.

Ἐῤῥίγῃσι, Ionica seu poetica paragoge pro ἐῤῥίγῃ: tertia persona singul. præt. perf. medii, coniunctiui modi, ab eodem them.

Ἐῤῥίγοντος, partic. præsent. act. à them. ἐῤῥίγω, nouo & poetico more è præterito perfecto trãssumpto in præsens: quale est & κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐῤῥίζωμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ῥιζόω: vnde & aor. 1,

F ἐῤῥιζώθην.

Ἔῤῥιμμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ῥίπτω. ex quo them. & imperf. ἔῤῥιπτον, aor. 1, ἔῤῥιψα, aor. 2, ἔῤῥιφον, tenui in aspiratam versa vt in Ἐῤῥάφη. ex passiui autem præteriti perfecti secunda persona ἔῤῥιψαι, est imper. ἔῤῥιψο, cuius tertia dualis ἐῤῥίφθον apud Var.

Ἐῤῥύηκα, præt. perf. act. verbi ῥυέω.

Ἐῤῥύην, aor. 2 pass. eiusdem them.

Ἐῤῥύπηνα, aor. 1, act. verbi ῥυπαίνω. Idque Atticum esse tradunt, non item ἐῤῥύπανα.

G Ἐῤῥύσατο, aor. 1, med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρύσατο, vel ἐρύσατο sine augmento apud poetas. Eustath.

Ἔῤῥωγα, præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens η vel α versum in ω. regulariter enim dicendum foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro secundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia pers. ἐῤῥώγασι: & partic. ἐῤῥωγώς.

Ἔῤῥωμαι, præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Vnde & aor. 1 pass. ἐῤῥώσθην, vt ἐχώσθην: imper. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι, particip. ἐῤῥωμένος.

H Ἐῤῥώσαντο, aor. 1 med. verbi ῥώω, ex quo & præt. imperf. ἐπεῤῥώοντο.

Ἔρσω, fut. 1 Æolicum verbi ἔῤῥω.

Ἐρυγεῖν, aor. 1, vel fut. 2 act. infin. modi à them. ἐρεύγω, faciente fut. 2, ἐρυγῶ, & aor. 2, ἤρυγον, excepto ε ex diphthõgo vt & in ἐλύθω fit.

Ἐρυθήνας, particip. aor. 1 act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυκέεδμ & Ἐρυκέμεναι, Doricè pro ἐρύκειν, ex ἐρύκω.

Ἔρχαται & ἔρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσί, & εἰργμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. perf. & plusquâperf. pass. à verbo εἴργνυμι seu εἴργω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente tenui in aspiratam versa: deinde ι ex diphthongo sublato & mutato spiritu.

Ἐρχατόωντο, Ionicè pro ἐρχατῶντο, ex them. ἐρχατόω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐρρίγω, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔρριγα, πέφυκα, κέκληγα.

Ἐρῶ, fut. 1, vel 2, verbi εἴρω.

Ἐρωτῷο, per contractionem pro ἐρωτάοιο, vt ἐρωτῷτο pro ἐρωτάοιτο, & ἐρωτῴμην pro ἐρωταοίμην. præs. opt. pass. ab actiuo them. ἐρωτάω.

Ἕς, aor. 2, imper. modi, ex them. ἵημι, vt θές ex τίθημι, δός ex δίδωμι. vnde comp. ἀφές, ἄφες, πρόες, & similia alia.

Ἔσαλτο, secundum quosdam pro ἐσήλατο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἅλλομαι, carens augmento: secundum alios autem itidem augmēto carens, sed per syncopen pro imperf. εἰσήλλετο, aut aor. 1 med. ἐσήλατο.

Ἔσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à them. εἰμί, pro ἦσαν, facta systole: nisi potius est aor. 2, vt ἕσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud aorist. 2, verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔθην dicitur ἔθεμεν, ab ἦν ἕμεν, ab ἔδων ἔδομεν.

Ἕσαν, aor. 2, act. indic. modi, à them. ἵημι. interdum ab ἕννυμι seu ἕω est idipsum ἕσαν, sed tunc est aor. 1, act. ex fut. ἕσω, carens augmento pro εἷσαν.

Ἕσαντο, sine augmento pro εἵσαντο: aor. 1, med. eiusdē them. ἕω seu ἕννυμι.

Ἐσάπην, aor. 2 pass. verbi actiui σήπω.

Ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν, syncope Bœotica. solent enim Bœoti tertias personas aorist. 1, pass. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A them. poetico σαόω. vnde est & ἐσάωσε in voce actiua, à fut. σαώσω.

Ἔσβεσε, aor. 1, act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, aor. 2, act. verbi σβῆμι, vt βῆμι facit ἔβην.

Ἐσδώμεθα, Doricè pro ἑζώμεθα, ex Dorico them. ἕσδομαι pro ἕζομαι.

Ἔσεαι, Ionicè pro ἔσῃ: secunda persona fut. 1, med. à them. εἰμί.

Ἔσῃ autem Atticum est pro eodem ἔσῃ.

Ἐσείσατο, aor. 1, med. verbi actiui σείω.

Ἐσεῖται, Doricè pro ἔσται, fut. 1, med. verbi εἰμί. circumflectunt enim Dores futura act. & med. vt ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præt. plusquamperf. pass. indic. modi, tertia pers. pl. verbi σάττω. facta Ionico more ex tertia singulari ἐσέσακτο, inserto α ante το, & tenui quæ præcedit cōuersa in aspiratam. vt ἔρχαται quoque paulo antè.

Ἐσεσήρει, præt. plusquamperf. med. them. σήρω potius quàm σαίρω.

Ἔσευα, aor. 1, act. verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata characteristica consonante futuri, sicut in ἔχευα: Æolico more secundum quosdam grammaticos.

Ἐσεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι: fut. 1, med. verbi εἰμί ex inus. them. ἕω.

Ἐσέφθην, aor. 1 pass. indic. modi, ex them. σέβομαι.

Ἐσέχυντο, Ionicè pro ἐσεκέχυντο, vt ἔπλωτο pro ἐπέπλωτο, ἔκτιωτο pro ἐκέκτιωτο. præt. plusquamperf. pass. verbi χέω tanquam ex χυόω: vt à πνέω est ἔπνυντο & ἐπνύωθη, tanquam ex πνυόω.

Ἐσήκαθεν, Bœotica syncope pro ἐσηκάσθησαν: tertia pers. plur. aoristi 1 pass. ex them. σηκάζω.

Ἐσήλατο, aor. 1, med. indic. modi, ex them. ἐσάλλομαι.

Ἐσημήναντο, aor. 1, med. indic. modi, ex actiuo ἐσήμηνα: ambo à them. σημαίνω.

Ἕσθαι, aor. 2, med. infin. interdum ex them. ἵημι, interdum ex ἕννυμι seu ἕω.

Ἔσθορε, poeticè pro εἰσέθορε: aor. 2, act. à them. ἐσθορέω seu εἰσθορέω.

Ἔσθω, poeticum them. factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, vnde ἐσθίω in prosa. quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσθω per syncopen factum dicere malint. Vnde particip. ἔσθων. Alioqui ἔσθω, siue ἔσθω, est etiam aor. 2, act. subiunctiui modi, ex them. ἐσίθημι.

A Ἔσθω, aor. 2, med. imper. tertia persona sing. ex ἑσάσθω seu, vt θοῦ facit θέσθω, ex actiuo them. ἵημι. Ἔσθω autem est aor. 1, pass. subiunct. modi, à verbo ἕννυμι seu ἕω.

Ἔσκαφα, verbi actiui σκάπτω præt. perf. act. vel medium. nā σκάπτω facit fut. 2, σκαφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia alia, tenui in aspiratam mutata. Vnde aor. 2, ἔσκαφον, vt ἔρραφον & ἔρριφον. Ex actiuo autem ἔσκαφα est pass. ἔσκαμμαι, vnde aor. 1 pass. ἐσκάφθην.

Ἔσκε, Ionicè pro ἦν, vel potius pro ἔε, vt ὤθεσκε pro ὤθει. nā B εἰμί facit nō solùm ἦν in imperfecto, sed etiam ἔον, (nisi aor. 2 esse malis) sine augmento: cuius tertia persona ἔε, & εἶ per contractionem, ex inus. them. ἕω. Sic ἔσκον infrà pro ἔον.

Ἔσκεμμαι, præt. perf. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκευάδαται, Ionicè pro ἐσκευασμένοι εἰσί: itidemq; ἐσκευάδατο pro ἐσκευασμένοι ἦσαν. præt. perf. & plusquamperf. pass. indic. modi, persona tertia plur. facta ex tertia singulari ἐσκεύασται & ἐσκεύαστο, primùm correpta penultima, hoc est abiecto σ, deinde inserto δα ante ται & το, vt in ἐρηρέδαται & πεφράδαται dictum est. Ex them. a- C ctiuo σκευάζω, cuius fut. 1 act. σκευάσω, præt. ἐσκεύακα, pass. ἐσκεύασμαι.

Ἐσκίδνατο, præt. imperf. pass. verbi σκίδναμαι.

Ἔσκλη, aor. 2 act. vel præt. imperf. verbi inus. σκλῆμι, vt ἔβην ex βῆμι est.

Ἔσκληκα, præt. perf. act. eiusdem σκλῆμι, facti per syncopē ex σκελέω. vnde particip. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ionicè pro ἦν, Eram: vel potius pro ἔον. imperf. verbi substantiui ἕω: vel etiam aoristus 2, vt quidam volunt.

Ἔσμεν, prima pers. plur. indic. ab eodem them. εἰμί.

D Ἔσμηγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui σμήχω.

Ἔσο, ἔσω, secūda & tertia pers. imper. præsentis, à them. εἰμί.

Ἔσομαι, fut. 1 med. eiusdem verbi εἰμί, ex inus. them. ἕω.

Ἐσορῆ, Doricè pro ἐσορᾷ apud Theocr. Itidémq; ἐσορῆς pro ἐσορᾷς. A them. ἐσοράω.

Ἐσοῦμαι, Doricè itidem pro ἔσομαι, fut. 1 med. verbi εἰμί ex ἕω. Solent enim Dores circumflectere futura act. & med. dicentes ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, & sic deinceps.

Ἔσπακα, præt. perf. act. verbi σπάω.

E Ἔσπαρκα, præt. perf. act. verbi σπείρω. vnde pass. præt. perf. ἔσπαρμαι: & infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Ἔσπεικα, præt. perf. act. verbi σπένδω ex inus. them. σπείδω. Vnde præter. pass. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, & particip. ἐσπεισμένος. Aor. 1 act. ἔσπεισα: med. ἐσπεισάμην.

Ἔσπεο, vide in sequente Ἕσπον.

Ἔσπετε, vide in Ἕσπομαι.

Ἕσπομαι, poetica epenthesi pro ἕπομαι dicitur: vnde particip. ἑσπόμενος. Itidémque ἕσπω pro ἕπω. Vnde imper. ἔσπετε pro εἴπετε, Dicite, frequēs apud Homerum. qui & præ- F cedente ἕσπομαι, non minus crebro vtitur, ac inter alia optatiuo ἑσποίμην, & particip. ἑσπόμενος. Idē verò & imperfecto ἕσπετο vtitur, sine augmento: Od. α, Ὥς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἕσπον, aor. 2 act. poetici verbi σπέω. Vnde infin. σπεῖν, & particip. σπών: & in cōpos. ἐπισπεῖν, ἐπισπών. Item media voce ἑσπόμην, σπέσθαι, σπόμενος: & in compos. ἐπισπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος. quod particip. præ aliis frequens est apud Homerum. Meminit verò & Hesych. huius aoristi 2 med. indic. modi: afferens ἔσπεο pro ἠκολούθεις, & ἕσπετο pro ἠκολούθησε. Meminit & participii σπόμενος: affe- G rens præterea σπειόμενος & σπεῖο habentia insertum ι & resolutionem Ionicam vocalis circumflexæ. illud enim pro σπώμενος dicitur, primùm διαλυθέντος τοῦ ω εἰς εο, καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐπενθέντος τοῦ ι: hoc verò pro σποῦ, dissoluta itidē vocali circumflexa οῦ in εο, & inserto ι metri causa. Errant igitur qui ἕσπον esse aiunt aor. 2 verbi σπάω. quanquam iis Hesych. quoque astipulari videtur, dum ἐπίσπον exp. ἐπισπάσονται, καταλάβῃ.

Ἔσσα, poeticè pro εἷσα, geminato σ metri causa, & abiecto H augmento. aor. 1 act. interdum ab ἕω seu ἕννυμι significante Induo, interdum ab ἕω seu ἕζω significante Sedere facio, καθίζω.

Ἕσσαι poeticè itidem pro ἕσαι, σ geminato metri gratia: aor. 1 act. infin. modi ab iisdem them. Vnde med. voce ἕσσασθαι. Interdum tamen ἕσσαι est secunda pers. præt.

perf.pass. eorundem them. pro ἔσαι, à prima perf. ἧμαι. sicut ἕσσο quoque pro ἕσο dicitur in plusquamperf.

Ἔσσαν, poeticè rursum pro ἔσαν, duplicato σ vt metro succurreretur: tertia pers. plur. præt. imperf. act. à them. εἰμί.

Ἕσσας, particip. aoristi 1 ἕσσα. Qui aor. 1 act. ἕσσα, media voce facit ἑσσάμην, vnde infin. ἕσσασθαι, & particip. ἑσσάμενος.

Ἕσσε, tertia pers. aoristi illius ἕσσα, de quo suprà.

Ἔσσεαι, poeticè pro ἔσῃ, geminato primùm σ metri causa, deinde ῃ resoluto in εαι more Ionico. secunda persona futuri ἔσομαι, ex them. εἰμί.

Ἐσσεῖται, habet & ipsum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται. quod ἐσεῖται, Doricum esse pro ἔσεται, suprà dixi.

Ἔσσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται: tertia pers. sing. futuri ἔσομαι.

Ἔσσευαν, Ἐσσεύαντο, similiter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσευαν & ἐσεύαντο, à them. σεύω. Ambo autem aor. 1 sunt, indicatiui modi, sed prius actiuæ, posterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri, vt ἔχευα. Similiter ἔσσυμαι (quod est prima pers. sing. præt. perf. pass. ex eodem them.) dici potest pro ἔσυμαι positum esse: hoc autem, Ionicè pro σέσυμαι, vt ἐβούλευκα pro βεβούλευκα, ἔκτημαι pro κέκτημαι. licet alii malint in hoc ἔσσυμαι, vt & in ἔσσυμαι & reliquis eiusmodi, esse metathesin τῶν τῆς ἀρχούσης γραμμάτων.

Ἔσσηται quoque pro ἔσηται dictum videtur, esséque aor. 1 med. coniunctiui modi, à them. εἰμί. Hesych. tamen in indic. modo exp. futuro ἔσται.

Ἐσσί, poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἷς, Es: secunda pers. præs. indic. à them. εἰμί. licet Varin. annotet poeticè vsurpari pro ἐστί quoque. Nunquam autem asciscit ν, sequente vocali aliqua, vt annotat Eust.

Ἔσσο, poeticè rursum geminatum metri causa σ habet pro ἔσο: éstque imper. præsens verbi εἰμί. At ἕσσο, itidem geminatum habens σ pro ἕσο, abiecto augmento pro εἷσο, est secunda pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à them. ἕννυμι seu ἕω, faciente fut. 1 act. ἕσω, præt. εἷκα, pass. εἷμαι, & plusquamperf. εἵμην.

Ἐσσόμενος, similiter pro ἐσόμενος: particip. fut. 1, à them. εἰμί.

Ἕσσον, itidem pro ἕσον geminato metri causa σ, imper. aor. 1 act. ab eodem them. cuius aor. 1 act. indic. est ἕσσα, vt paulo suprà docui.

Ἔσσυθεν, Bœoticè pro ἐσσύθησαν. aor. 1 pass. indic. modi, à them. σύω, habens & ipse metri causa duplicatum σ.

Ἔσσυται & Ἔσσυτο, dici possunt & ipsa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔσσευαν paulo suprà admonui: afferens tamen & aliorum super iis sententiam. sunt autem ab eodem them. σύω.

Ἥσσωμαι, Ionicè pro ἥσσημαι, ab ἑσσόομαι Ionico them. pro ἡσσάομαι: caret autem augmento pro ἥσσωμαι.

Ἕστα, per syncopen pro ἕστηκα, verso simul η in α, vt volũt nonnulli. præt. perf. verbi ἵστημι mutuantis fut. 1 à στάω.

Ἕσταθεν, pro ἐστάθησαν, Bœotica syncope, vt ἔσσυθεν pro ἐσσύθησαν. aor. 1 pass. eiusdem verbi facientis præt. pass. ἕσταμαι, ex cuius tertia pers. fit aor. ille ἐστάθην.

Ἔσται, per syncopen pro ἔσεται: tertia pers. sing. fut. ἔσομαι, ex εἰμί.

Ἑσταίην, opt. præs. act. verbi ἵστημι, vnde & imper. ἵσταθι, infin. ἱστάναι, & particip. ἱστάς: & in comp. ἀφίσταθι, ἀφιστάναι. Varin.

Ἕστακα, per systolen & τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα: itidémque ἑστακέναι pro ἑστηκέναι. præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἕστακτο, præt. plusquamperf. pass. verbi στάζω, regulare.

Ἐσταλάδατο, Ionico pleonasmo syllabæ δα pro ἐστάλατο, significante ἐστολισμένοι ἦσαν seu ἐσταλμένοι. Apud Hesych.

Ἐστάλαται & Ἐστάλατο, Ionicè pro ἐσταλμένοι εἰσί & ἐσταλμένοι ἦσαν. tertiæ pers. plur. præt. perf. & plusquamperf. passiui, verbi actiui στέλλω, factæ ex tertiis singul. ἔσταλται & ἔσταλτο, inserto α ante ται & το.

Ἔσταλκα, præt. perf. act. eiusdem them. στέλλω: vnde præt. perf. pass. ἔσταλμαι, & inde præt. plusquamperf. ἐστάλμην, & aor. 1 pass. ἐστάλθην.

Ἔσταλον, aor. 2 act. eiusdem verbi: ex quo pass. ἐστάλην.

Ἑσταμεν, secundum Eustath. per syncopen vsurpatum est pro ἑστήκαμεν, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex ἱστάω. Alii tamen dicunt esse præsentis temporis ex them. ἵστημι. de quo vide quæ in Ἑσταίην paulo antè tradidi ex Var.

Ἔσταν, Bœotica syncope pro ἔστησαν, vt ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν. tertia pers. plur. aor. 2 act. indic. à them. ἵστημι. Scribitur & ἕσταν aspirata prima litera, quod potius ex ἕστασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἑστάναι, secundum quosdam συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἑστηκέναι seu ἑστακέναι: túncque est præteriti perfecti actiui, à themate ἵστημι: secundum alios autem præsens est infinitiui modi, ex themate ἕστημι, vt ἱστάναι ex ἵστημι. Vide Ἑσταίην.

Ἕστασαν, per syncopen pro ἑστήκεισαν, verso etiam η in α, vt tradit Eustathius: vt alii, pro ἑστάκεισαν, itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔστασαν scribunt, & habere dicunt τροπὴν τοῦ η εἰς α, esséque aor. 2, pro ἔστησαν.

Ἑστᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per syncopen & τροπὴν τοῦ η pro ἑστήκασι, vt tradunt nonnulli, innuentes esse præt. verbi ἵστημι. Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex them. ἕστημι, vt ἱστᾶσι ex ἵστημι, de quo them. vide in Ἑσταίην suprà.

Ἑστάτω quoque nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἑστακέτω. potest tamen & ipsum esse præsens imperatiuum ex secunda persona ἕσταθι, ab ἕστημι. Vide itidem Ἑσταίην.

Ἑστεώς, particip. præt. ἕστεα, ex them. ἵστημι.

Ἔστειλε, aoristus 1 actiuus verbi στέλλω: vnde voce media ἐστείλατο.

Ἐστέρημαι, præt. perf. pass. verbi στερίσκω ex στερέω. vnde aor. 1 pass. ἐστερήθην.

Ἐστεφάνιξα, aorist. 1 actiuus verbi στεφανίζω, Doricè pro ἐστεφάνισα.

Ἑστεώς, pro ἑστηκώς apud Hom. ex præt. perf. ἕστεα pro ἕστηκα, ab ἵστημι. Dicit enim. ἑστεῶτ' εἰν ἀΐδαο.

Ἔστη, aor. 2 act. verbi ἵστημι, vt τίθημι facit ἔθην. habet tertiã pers. pluralem ἔστησαν communem cum aor 1 ἔστησα, sed in eo differentem quòd neutram habeat signif. at aor. 1, transitiuam.

Ἕστηκα, præt. perf. act. verbi ἵστημι. vnde plusquamperf. ἑστήκειν, & particip. ἑστηκώς. Alii tamen med. vocis esse hæc volunt ex them. ἑστήκω.

Ἑστήκειν, apud Hom. pro ἑστήκει, facta contractione Ionici ἑστήκεεν, in quo ν propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ personæ sing. præt. plusquamperf. à themate ἵστημι.

Ἑστήκαντι, Doricè pro ἑστήκασι. præteritũ perfect. verbi ἵστημι.

Ἑστήξει & Ἑστήξεται, futur. 1 act. & med. verbi ἑστήκω, facti ex præt. ἕστηκα.

Ἔστησε, aor. 1 act. verbi ἵστημι facientis fut. 1 act. στήσω, ex στάω. Tertia autem pers. plur. ἔστησαν, eiusdem aor. eadem est terminatione cum tertia aor. 2, sed non item significatione, vt annotaui in Ἔστη paulo anté.

Ἐστησάμην, aorist. 1 medius ex actiuo ἔστησα, ab eodem themate.

Ἑστηώς quoque per syncopen dici pro ἑστηκώς, vt ἑσταώς pro ἑστακώς, κεκοπηώς pro κεκοπηκώς, κεχαρηώς pro κεχαρηκώς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ἐστιάθη, Ionicè pro εἱστιάθη, omisso augmento, à them. ἑστιάομαι. apud Hesych.

Ἔστιβεν, aorist. 2 act. verbi στείβω, facientis fut. 2 στιβῶ.

Ἐστιχόωντο, poeticè pro ἐστιχῶντο, præt. imperf. passiuũ verbi στιχάομαι.

Ἕστο, poeticè seu Ionicè pro εἷστο: tertia persona singularis præteriti plusquamperfecti pass. à themate ἕννυμι seu ἕω, facientis futurum 1 act. ἕσω, præt. perfectũ εἷκα, vnde pass. εἷμαι.

Ἐστόν, secunda & tertia dualis numeri, præs. temporis, ex them. εἰμί.

Ἔστοργα, præt. perf. med. verbi στέργω, vt ἔοργα.

Ἐστόρεσα, aor. 1 act. verbi στορέννυμι ex στορέω, faciente fut. 1 act. στορέσω. Vnde & aor. 1 pass. ἐστορέσθη.

Ἐστόρηται, in tertia singulari perfecti pass. ab eodem themate, Doricè pro ἐστόρεσται dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔστραμμαι, præt. perf. pass. verbi act. στρέφω, vt τέτραμμαι est ex τρέφω, verso ε in α.

Ἐστρα-

Ἐστρατόωντο, Ionicè vel poeticè pro ἐστρατῶντο, pleonasmo τοῦ ο, ex them. στρατάομαι. A

Ἐστράφατο, Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia perf. plur. præt. plusquamperf. pass. à them. eodem, facta ex tertia singulari ἔστραπτο, inserto α ante τ, & tenui præcedente commutata in aspiratam.

Ἐστρέφθην, aor. 1 pass. verbi act. στρέφω, ex tertia præt. ἔστραπται, α præteriti reuerso in ε præsentis.

Ἔστροφα, præt. perf. med. eiusdem verbi, vt τέτροφα ex τρέφω est, ε verso in ο, vt in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, vt sunt λέγω, πλέκω, τέκω, πέθω, σπείρω, & similia. B

Ἔστρωμαι, præteritum perfectum pass. verbi actiui στρώννυμι, ex στρόω faciente fut. 1 act. στρώσω, vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔστρωσα, aor. 1 act. eiusdem thematis.

Ἔστυγον, aor. 2 act. verbi στυγέω, facientis fut 2 στυγῶ.

Ἔστω, tertia pers. imperatiui præs. à them. εἰμί.

Ἐστωμυλάμην, aor. 1 med. verbi στωμύλλω.

Ἔστων, Attica syncope pro ἔστωσαν ponitur, vt ἐφέστων quoque pro ἐφέστωσαν: duali numero vsurpato pro plurali. est enim ἔστων dualis numeri, personæ tertiæ, imperatiui modi, à them. εἰμί: ἔστωσαν autem pluralis numeri, & tertiæ personæ, eiusdem alioqui modi, & ab eodem them. C

Ἑστώς, particip. præt. perf. syncopen itidem passum, factúmque ex ἑστηκώς seu ἑστακώς, vel potius ex ἑσταώς aut ἑστεώς, absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνεστώς, ἀφεστώς, διεστώς, ἐνεστώς, ἐφεστώς, καθεστώς, & cæteris.

Ἐσύθην, aor. 1 pass. verbi σύω, vt ἐχύθην est ex χύω.

Ἐσωΰνηκεν, apud Alcæum, & ἐξωΰνηκε apud Anacreontem, Atticè pro σωΰνηκε siue ξωΰνηκε, Attico more ascito duplici augmento, vt in πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, παρῳνώχληκα, à παροινέω, ἐνοχλέω, παρενοχλέω. Etymol. Est autem aor. 1 irreg. verbi σωΰνημι siue ξωΰνημι, facientis fut. 1 act. ξωνήσω, tanquam à ξωνέω seu συνέω. D

Ἐσφάγην, aor. 2 pass. verbi σφάττω facientis fut. 2 σφαγῶ, & aor. 2 ἔσφαγον.

Ἐσφάλην, aor. 2 pass. verbi act. σφάλλω, facientis fut. 2 act. σφαλῶ, & aor. 2 ἔσφαλον.

Ἔσφαλμαι, præter. perf. pass. eiusdem thematis, ex actiuo ἔσφαλκα. E

Ἔσφαξα, aor. 1 act. verbi σφάζω seu σφάττω.

Ἔσφηλα, aor. 1 act. verbi σφάλλω, vt ἔπηλα à πάλλω, ἔψηλα à ψάλλω.

Ἐσχέθην, aor. 1 pass. verbi actiui ἔχω seu σχέω, facientis fut. 1 act. σχήσω, præt. perf. ἔσχηκα, pass. ἔσχημαι. ex cuius tertia persona ἔσχηται fit hic aoristus ἐσχέθην, commutata vocali longa in breuem, vt in ἠρέθην, ἐρρέθην & similibus. Ἔσχεθεν autem est tertia pers. singul. præt. imperf. act. è them. σχέθω. nonnunquam tamen & Bœotica syncope vsurpatum esse potest pro ἐσχέθησαν, vt ἐμίανθεν pro ἐμιάνθησαν, & similia: túncque rursum est aor. 1 pass. à them σχέω, pluralis num. & tertiæ personæ. F

Ἔσχηκα, præt. perf. act. eiusdem them. σχέω.

Ἔσχον, aor. 2 act. verbi ἔχω, mutuatitius ab eodem verbo σχέω. Vnde aor. 2 med. ἐσχόμην.

Ἔσω, fut. 1 act. verbi ἕω significantis vel Induo, (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel Sedere facio: pro quo vsitatius est ἕζω, necnon ἵζω.

Ἐσώθην, aor. 1 pass. verbi act. σώζω, ex tertia pers. singul. præt. perf. σέσωσται, detracto σ.

Ἐτάγην, aor. 2 pass. verbi act. τάσσω facientis fut. 2 act. ταγῶ, aor. 2 ἔταγον.

Ἐτάθην, aor. 1 pass. verbi act. τείνω, facientis præt. perf. act. τέτακα, pass. τέταμαι, tanquam ex them. τάω.

Ἐτάκην, aor. 2 pass. verbi act. τήκω, facientis fut. 2 act. τακῶ, aor. 2 ἔτακον.

Ἔταμον, aor. 2 act. verbi τέμνω vel τάμνω.

Ἐτανύσσατο, aor. 1 med. augmento carens & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico them. τανύω, pro quo in prosa dicitur τανύζω.

Ἔτασον, aorist. 1 act. imperatiui modi, ex themate actiuo ἐτάζω.

Ἐτάφην, aor. 2 pass. verbi actiui θάπτω, facientis fut. 2 act. ταφῶ, aor. 2 ἔταφον, tenui in aspiratam versa, ἐκρύφην, ἐσκάφην, ἐρράφην, ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥάπτω.

Ἐτέθηλει, præterit. plusquamperfect. med. verbi θάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐτεθάλει, metri gratia ab Homero admissam. regulariter enim ex futuro 2 θαλῶ, fit præteritum medium τέθαλα, vnde participium τεθαλυῖα apud eundem frequentissimum. irregulariter verò propter metrum τέθηλα, non minus crebrum apud eundem. G

Ἐτέθην, aorist. 1 pass. verbi act. τίθημι, facientis fut. 1 act. θήσω, ex θέω, (verbo inus.) præt. perfect. τέθηκα, & voce pass. τέθημαι seu τέθειμαι: ex cuius tertia pers. sing. τέθηται seu τέθειται, aoristus hic ἐτέθην, correpta penultima, & aspirata versa in tenuem propter aliam immediatè sequentem aspiratam, vt in ἐτύθην, à θύω.

Ἐτέθηπε, Ionicè pro ἐτεθήπει: tertia persona præteriti plusquamperfecti med. verbi θήπω, facientis præt. medium τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, præt. plusquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. θνήξω, præt. τέθνηκα.

Ἔτεινα, aor. 1 act. verbi act. τείνω.

Ἔτεκον, aor. 2 act. verbi τίκτω, ex inus. them. τέκω.

Ἐτελείετο, Ionicè & poeticè pro ἐτελεῖτο, nulla facta cōtractione ex imperfecto pass. ἐτελέετο, & ascito ι ad ε metri causa. vt & τελείω dicunt iidem Iones pro τελέω.

Ἐτέλεσε, aor. 1 act. eiusdem verbi τελέω, facientis futurum 1 τελέσω, retento ε. Ex quo est & pass. aorist. 1 ἐτελέσθην, factus ex tertia persona singulari præteriti passiui τετέλεσται.

Ἔτεμε, aor. 2 act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμνω est. Vnde pass. aor. 2 ἐτέμην.

Ἔτερσε, aorist. 1 actiuus verbi τέρω, Æolicè, vt ἔκερσε ex κέρω est. Alioqui est & à τέρσω significante Exsicco, vnde τερσαίνω etiam.

Ἐτετάλμην, præt. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω, facientis præt. perf. act. τέταλκα, vt ἔσταλκα, pass. τέταλμαι, vt ἔσταλμαι.

Ἐτετάχατο, verbi actiui τάσσω in præterito plusquamperf. pass. tertia persona pluralis, Ionicè pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, ex tertia singulari ἐτέτακτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐσεσάχατο suprà.

Ἐτετεύχατο, Ionicè, vt præcedens ἐτετάχατο, tertia persona pluralis præteriti plusquamperf. pass. à themate actiuo τεύχω, facta ex tertia singulari ἐτέτυκτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Communi lingua dicitur ἐτετυγμένοι ἦσαν.

Ἔτετμον, imperf. inusitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τέμνω. Nisi pleonasmum esse malis τοῦ τ pro ἔτεμε.

Ἐτετρήχει, præteritum plusquamperfect. med. tanquam ex τρήχω vel τρηχέω: cuius vsus apud poetas duntaxat est pro ἐτετραχύνετο.

Ἐτέτυκτο, præteritum plusquamperfect. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Vsurpatur verò & ipsum tantummodo à poetis. secunda persona est ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμην.

Ἐτετύφειν, Ionicè pro ἐτετύφειν, & ἐτετύφει pro ἐτετύφει: vt ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, & ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, resoluta diphthongo & abiecto ν. Est autem præt. plusquamperf. act. verbi τύπτω.

Ἐτετιμάκα, præt. perf. act. verbi ἐτιμάζω, Atticum pro ἠτίμακα, reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐτήτιμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ἐτίθει, tertia persona præt. imperfecti, ex verbo τίθημι, Attico more transsumpta ab inus. themate τιθέω, vt ἠφίει ex ἀφιέω.

Ἐτίθου, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐτιθέμην, pro ἐτίθεσο. Solent enim Iones exempto σ dicere ἐτίθεο, vt ἐκρέμαο pro ἐκρέμασο: vnde postea Atticè & in communi lingua factum ἐτίθου, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. τίθημι. H

Ἔτλην, præterit. imperfect. vel aoristus 2 verbi τλῆμι facti ex τλάω.

Ἔτμαγεν, Bœotica syncope pro ἐτμάγησαν, ab ἐτμάγην, aor.

2 pass. verbi actiui τμήγω seu τμήσσω facientis fut. 2 act. τμαγῶ, aor. 2 ἔτμαγον. Alioqui & tertia pers. singul. esse potest aoristi 2 act. habens ascitum ν, pro διέτμαγε.

Ἔτμηγον, aorist. 2 act. eiusdem them. τμήγω seu τμήσσω, facientis fut. 2 act. non solùm τμαγῶ, sed etiam τμηγῶ, vt πλήσσω & πλαγῶ facit & πληγῶ.

Ἐτμήθην, aor. 1 pass. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut. 1 act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι, ex cuius tertia pers. τέτμηται fit aor. ille.

Ἔτμηξα, aor. 1 act. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Ἔτον, ἔτην, ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, dual. & plur. aor. 2 act. à them. ἵημι, facientis in prima sing. ἧν, vt ἔθην.

Ἔτραγον, aor. 2 act. verbi τρώγω, tanquam ex τράγω vel τραγέω.

Ἔτραπεν, aor. 2 act. verbi τρέπω facientis fut. 2 τραπῶ. quo Homerus in passiua significatione vsus est pro ἐτράπη, (est enim ἐτράπην aorist. 2 pass. ex actiuo illo ἔτραπον) dicens, Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, vt annotat Eustath. Alioqui enim subaudiendus foret accusatiuus aliquis, nimirum τοὺς ἵππους vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐτραπόμην, ἐτράπου, ἐτράπετο. Rursum ἔτραπεν potest alicubi Bœotica syncope positum esse pro ἐτράπησαν, in aor. 2 pass.

Ἐτράφην, aor. 2 pass. verbi τρέφω, facientis fut. 2 act. τραφῶ, & aor. 2 ἔτραφον.

Ἔτρεσα, aor. 1 act. verbi τρέω facientis fut. 1 τρέσω, retento ε.

Ἔτρησε, aor. 1 act. verbi τιτρημι seu τιτράω, ex them. τράω.

Ἔτριγον, aor. 2 act. verbi τρίζω facientis fut. 2 τριγῶ, verso ζ in γ, vt alia quoque secundæ coniugationis verba in ζω desinentia, κράζω, κλάζω.

Ἐτρύφη, aorist. 2 pass. verbi actiui θρύπτω, facientis fut. 2 act. τρυφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia quæ tenuem mutant in aspiratam. propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratæ concurrentes τραχύτητα quampiam & cacophoniam efficerēt. sicut ἐτύθην quoque & ἐτέθην mutarunt thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω & τίθημι.

Ἔτρωσα, aorist. 1 actiuus verbi τιτρώσκω, ex inus. themate τρόω, vnde fut. 1 τρώσω. Pass. aorist. 1 est ἐτρώθην, ex præteriti pass. τέτρωμαι tertia persona singul. quæ est τέτρωται.

Ἐτύθην, aorist. 1 pass. verbi θύω, in quo aspirata præsentis litera θ versa est in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam: qualem mutationem factam esse in Ἐτέθην quoque & Ἐτρύφην, paulo suprà admonui.

Ἐτύχθην, aor. 1 pass. verbi act. τεύχω, abiectum habens ε ex diphthōgo. nisi potius est ex inus. them. τύχω vel τύκω.

Ἔτυχον, aor. 2 act. verbi τυγχάνω, ex τεύχω faciente fut. 2 τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε, pleonasmo Æolico τοῦ υ, pro ἕαδε, mutato simul spiritu. hoc autem ἕαδε factum est (resoluta Ionicè seu Atticè vocali circunflexa ῆ in εα) ex ἧδε, aoristo 2 verbi poetici ἁνδάνω seu ἅδω, vt suprà docui.

Εὐγνοίης apud Hom. pro εὖ γνοίης.

Εὐηγγέλιζον, aor. 2 pass. verbi εὐαγγελίζω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐήκτεον, præt. imperf. verbi εὐεκτέω, intrinsecus habens augmentum:

Εὐηρέστησα, aorist. 1 act. verbi εὐαρεστέω, similis præcedentibus.

Εὑράμην, per syncopen pro εὑρησάμην, vt tradunt quidam grammatici veteres: aorist. 1 med. verbi act. εὑρίσκω mutuantis futurum εὑρήσω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὕρω malit facere fut. 1 εὑρῶ, aorist. 1 act. εὗρα, indéque medium εὑράμην. Ex quo infinitiuus εὕρασθαι. Ambo autem rarioris vsus sunt: atque adeo quidam eorum vsu interdicunt.

Εὑρέ, aorist. 2 act. imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὗρε, vt εἰπὲ pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθην, aorist. 1 pass. verbi eiusdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente fut. 1 act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα, pass. εὕρημαι. ex cuius tertia pers. εὕρηται factus est aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεθείς, & infin. εὑρεθῆναι.

A Εὑρήσω, fut. 1 act. verbi εὑρίσκω, ex inus. them. εὑρέω: ex quo aor. 1 εὕρησα, & præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aor. 2 act. eiusdem them. ex eodem verbo εὑρέω. facit enim futurū 2 εὑρῶ, vnde hic aor. εὗρον, & [illegible] 2 med. εὑρόμην.

Εὐρώασεν, aor. 1 act. verbi εὐρωάω, carens augmento.

Εὗσαν, aor. 1 act. verbi εὕω, facientis fut. 1 act. εὕσω.

Εὔχεο, Ionicè pro ηὔχου, primùm omisso augmento, deinde diphthongo ου resoluta in εο. secunda pers. præt. imperf. pass. à them. εὔχομαι.

B Εὐχετοῴμην, pleonasmo poetico τοῦ ο pro εὐχετῴμην. est autem hoc εὐχετῴμην opt. præs. per contractionē ex εὐχεταοίμην, à them. εὐχετάομαι. sicut βοῴμην fit ex βοαοίμην: & pleonasmo τοῦ ο βοοῴμην.

Εὔχθω, tertia pers. imper. modi, præt. perf. pass. ex secunda εὖξο. Ambo ex them. εὔχομαι.

Ἐφαάνθην, vide paulo pòst in Ἐφάνθην.

Ἔφαγον, aor. 2 verbi φάγω, facientis fut. 2 φαγῶ.

Ἐφαλῶν, quod Hesychius exponit προσηλῶν, Doricum est pro ἐφηλῶν, ex them. ἐφηλόω.

C Ἐφάμην, aor. 2 med. verbi φημί, ex aor. 2 act. ἔφην, vt ἐθέμην ex ἔθην. Etymol.

Ἔφαν, Bœotica syncope pro ἔφασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, exempta syllaba σα. est autem præt. imperf. act. eiusdem thematis. Idem Etym.

Ἐφάνην, aor. 2 pass. verbi act. φαίνω, facientis fut. 2 act. φανῶ, aor. 2 ἔφανον.

Ἐφάνθην, aor. 1 pass. eiusdem thematis, faciētis præt. pass. πέφασμαι, ex cuius tertia persona πέφανται aoristus ille formatus est. Poetæ autem ἐφαάνθην dicunt D pleonasmo τοῦ α, necnon φαάνθην sine augmento, pro eodem.

Ἐφάρξαντο, aor. 1 med. verbi φάργνυμι, facientis futur. 1 act. φάρξω. Factum est autem φάργνυμι hoc ex φράσσω, transpositis literis, meminitque eius Hesych. afferens ἐφάργνυσαν, quod exp. ἔφραξαν. quāuis id potius sit aor. 1 act. ex them. φαργνύω.

Ἐφέηκαν, Ionicè seu poeticè pro ἐφῆκαν: aorist. 1 act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1 ἐφήσω ex inus. them. ἐφέω: habens η circunflexum Ionico more dissolutum in έη. E vt & προσέηκα, ξυνέηκα, & similia, dicuntur pro προσῆκα, συνῆκα.

Ἐφεθείς, particip. aor. 1 pass. ex eodē them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφεῖμαι: ex cuius tertia pers. fit ἐφέθην hoc, exempto ι ex diphthongo, correptáque penult. vt ex τέθειται fit ἐτέθην.

Ἐφεῖναι, aor. 2 act. eiusdem verbi, vt θεῖναι ex τίθημι est.

Ἐφεῖντο, præt. plusquamperf. pass. vel ex eodem them. vel ex ἐφέννυμι seu ἐφέω. habent enim hæc commune perf. pass. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem F est sortitum.

Ἐφείσθω, imper. præt. perf. pass. ab eodem.

Ἐφείω, poeticè pro ἐφῶ, resoluto primùm ω circunflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ε. aor. 2 act. subiūct. modi, ab eodem verbo.

Ἐφέμεν, Doricè pro ἐφεῖναι, aor. 2 act. infin. modi, ex eodem themate.

Ἐφέπεσκον, Ionicè pro ἐφεῖπον, abiecto augmento, & inserto εσκ. præt. imperf. vel aor. 2 act. à verbo ἐφέπω.

Ἔφερσεν, quod Hesych. affert pro ἐκύησεν, videtur esse aor. 1 G actiuus verbi φέρω, facientis Æolico more futurum 1 φέρσω, & significantis eo in loco quem exponit, In vtero fero.

Ἔφες, aor. 2 act. imper. modi, à th. ἐφίημι, vt θὲς ex τίθημι.

Ἔφεσσαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἔφεσαι: aor. 1 med. imper. modi, ex them. ἐφέννυμι aut ἐφέω, faciente fut. 1 act. ἐφέσω. Vnde med. aor. 1 infin. modi ἐφέσσασθαι, pro ἐφέσασθαι.

Ἐφεψιόωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐφεψιῶντο: præt. imperf. verbi ἐφεψιάομαι.

H Ἐφῆκα, præt. perf. act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur à them. inus. ἐφέω. Vel etiam aor. 1 act. irregularis, vt ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἔφησα, ἔδωσα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aor. 1 ἐφήκατο apud Hesych. legitur. At ἐφήκει præsens est tertiæ pers. ex them. ἐφήκω.

Ἐφήλατο, aor. 1 med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἔφlω,præt.imperf.vel aor.2 act.verbi φημὶ,vt ἔϐlω.

Ἔφηνα,aor.1 act.verbi φαίνω.Vnde med.voce ἐφηνάμlω.

Ἔφησα, aor.1 act. verbi φημὶ, mutuatitius ab inuſ. φάω faciente fut.1 φήσω.

Ἔφησθα,paragoge Æolica pro ἔφης,vt εἴπησθα pro εἴπης. ſecunda perſona aor.2 ἔφlω,ab eodem them.

Ἐφησθεῖεν,optat.aor.1 paſſ.ex them.ἐφήδομαι,faciente præter. paſſ.ἐφῆσμαι, aoriſt. 1 paſſ.ἐφήσθlω. vnde & particip. ἐφησθείς.

Ἐφήσομαι, fut.1 med. verbi actiui ἐφίημι, vel etiam verbi paſſ.ἐφήδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. medium, vt & actiuum ἐφήσω, ex inuſ. them. ἐφέω: ἐφήδομαι autem ſuum ex ſeipſo.

Ἔφθακα, præt.perf.act.verbi φθάνω,eiecto ν.

Ἐφθάρlω, aor.2 paſſ. verbi φθείρω facientis fut.2 act. φθαρῶ, aor.2 ἔφθαρον.

Ἔφθαρκα, præt.perf. act.verbi eiuſdem,mutuatitiũ à Dorico φθαίρω, vt Euſtath. tradit. Vnde præt. perf.paſſ.ἔφθαρμαι,cum ſuo infin.ἐφθάρθαι, & particip. ἐφθαρμένος: necnon aor.1 indic.ἐφθάρθlω.

Ἔφθασα,aor.1 act.verbi φθάνω ex them.φθάω.

Ἔφθlω,aor.2,eiuſdem verbi,ex them.φθῆμι,vt ἔφlω.

Ἐφθίατο,Ionicè pro ἔφθιντο: tertia perſona plur.præt. pluſquamperf.ex them.φθίνω ſeu φθίω,facta ex tertia ſingulari,inſerto α ante το.

Ἐφθίσθη,aor.1 paſſ.verbi φθίνω facientis præt.paſſ.ἔφθισμαι. Legitur apud Heſych.

Ἔφθιτο,præt.pluſquamperf.paſſ.eiuſdem them.vti iam dixi,φθίω nimirum.

Ἔφθορα, præt. perfect. med. verbi φθείρω, vt ex σπείρω eſt ἔσπορα.

Ἐφιᾶσι,tertia perſ.plur.verbi ἐφίημι,in præſ.indic.modi,vt ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Ἐφιγμένος, particip.præter.perf.paſſ. ab ἐφικνέομαι faciente fut.1 med.ἐφίξομαι, & præteritum paſſ.ἐφῖγμαι,ex inuſitato themate ἐφίκομαι, vnde fut. 2 etiam habet, & aoriſt.2.

Ἐφίει,tertia perſ.ſing.præt.imperf.act.ex inuſ.them.ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in vſu eſt. Interdum eſt & ſecunda perſona imperatiui præſ.ab eodem them.

Ἐφιέμεν & Ἐφιέμεναι, Doricè pro ἐφιέναι. præſ. infin. ab eodem ἐφίημι.

Ἐφιέναι,infin.præſens verbi ἐφίημι,vt dixi: veluti τιθέναι eſt ex τίθημι.

Ἐφίησι, tertia perſ.ſing.præſ.indic. ab eodem. At ἐφίησι, eſt præſens quidem itidem, ſed ſubiunctiui modi, habens Ionicam paragogen σι, vt λάϐησι, θήησι & ſimilia, pro ἐφίῃ,λάϐῃ,θήῃ.

Ἐφίκοντο, aor.2 med. verbi ἐφικνέομαι facientis fut. 2 med. ἐφικοῦμαι,aor.ἐφικόμlω, cuius hoc ἐφίκοντο eſt tertia perſona plur.

Ἐφίλατο,aor. 1 med. verbi φίλημι, vnde & imper. φίλαι, vt Euſtath.tradit. Ambobus vtitur Homerus, illo pro ἠγάπησεν,Iliad.ε:hoc autem pro ἀγάπησον, Iliad.κ: ι in ambobus producens.

Ἐφίληθεν,Bœotica ſyncope pro ἐφιλήθησαν.aor.1 paſſ. verbi actiui φιλέω, facientis fut. 1 act.φιλήσω, præt. perf. paſſ. πεφίλημαι.

Ἐφίστη,tertia perſ.ſing.præt.imperf.à them.ἐφίστημι. Quidã & imperatiuum eſſe aiunt pro ἐφίστασθι.

Ἔφλαδον,aor.2 act.verbi φλάζω:apud Etymolog.

Ἐφλέχθη, aor.1 paſſ. verbi actiui φλέγω facientis fut. 1 act. φλέξω,præt.paſſ.πέφλεγμαι.

Ἐφόϐηθεν,vt ἐφίληθεν paulo antè,Bœotica ſyncope pro ἐφοϐήθησαν:aor.1 paſſ.verbi actiui φοϐέω.

Ἔφραδον,aor.2 act.verbi φράζω,facientis fut.2 φραδῶ, cõuerſo ζ in δ, vt in aliis quoque verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζω finiuntur.

Ἔφρυξα,aor.1 act.verbi φρύγω ſeu φρύττω.

Ἔφυ,tertia perſ.aoriſti 2 ἔφυν,de quo mox.

Ἔφυγον, aoriſt. 2 act. verbi φεύγω facientis fut. 2 φυγῶ exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύθω, τεύχω, & ſimilibus.

Ἐφύγοσαν, Dorica epentheſi ſyllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur.aor.2 act.vt ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον.

Ἐφύη,aor.2 paſſ.verbi actiui φύω,ex aoriſto 2 act.ἔφυον.

A Ἔφυν, aoriſtus 2 act.verbi inuſitati φῦμι. vnde participium φύς.

Ἔχαδον,aor.2 act.verbi χάζω,vt ἔφραδον.

Ἐχαλέπηνα,aor.1 act.verbi act.χαλεπαίνω, verſo α in η, & ſubſcripto ι.

Ἔχανεν,aor.2 verbi act.χαίνω facientis fut.2 χανῶ. At aor. 1 foret ἔχηνα.

Ἐχάρlω, aoriſt.2 paſſ.verbi act.χαίρω, facientis fut.2 act. χαρῶ,aor.2 ἔχαρον.

Ἔχεα,aor.1 act.verbi χέω, ex ἔχευα.vnde infin.χέαι.

B Ἐχέμεν,Doricè pro ἔχειν: infin.præſ.verbi ἔχω.

Ἔχεσκεν,Ionicè pro εἶχε,abiecto primùm augmẽto, deinde adiecta paragoge σκε, vt & in aliis præt.imperf.ind. modi,ab eodem them.

Ἔχευα,aor.1 act.verbi χέω, vti iam dixi : contra regulam pro ἔχευσα, exempto σ characteriſtica futuri litera in tertia coniugatione.vnde,dempto præterea υ,fit ἔχεα. Niſi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum exiſtimet pleonaſmo τοῦ υ Æolico,qualis eſt in Εὔαδεν,& Δεύομαι,ac ſimilibus.Inde in med.voce ἐχεύατο.

C Ἔχηρα,aor.1 act.verbi χαίρω,vt à διαίνω eſt ἐδίηνα. Var.Ionicum eſſe ait pro ἐχάρlω.

Ἐχθήρειε, aor.1 act.optat.modi, Atticus & Æolicus pro ἐχθήραι, à them ἐχθαίρω faciente aor.1 ind.modi ἤχθηρα,vt præcedens ἔχηρα à χαίρω eſt.Subiunct.aor.1 act. eſt ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι,fut.1 med.verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ἐχόντων,Atticè pro ἐχέτωσαν: participio præſentis temporis pluralis numeri genitiui caſus vſurpato pro tertia perſona pluralis imperatiui modi. Ambo à the-
D mate ἔχω.

Ἔχραον,aoriſtus 2 actiuus verbi χραύω facientis futurum ſecundum χραῶ,exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum eſt & imperfect. verbi χράω.

Ἐχρόωντο, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro ἐχρῶντο,vt ἐφεψιόωντο pro ἐφεψιῶντο, & ſimilia.præter.imperf.verbi paſſ. χρῶμαι.

Ἐχύη,aoriſtus 2 paſſiuus verbi χύω ſeu χέω,vt ἐῤῥύη. Apud Heſych.

E Ἐχύθη,aor.1 paſſ.eiuſdem verbi,vt ἐλύθη.

Ἐχώσθη,aoriſt.1 paſſ.verbi χώννυμι ſeu χόω, facientis futurum 1 act.χώσω,præt.paſſ.κέχωσμαι, vt χρώννυμι facit κέχρωσμαι,& ſimilia,aſſumpto σ contra morem aliorũ in όω deſinentium.

Ἐψαθήλατο,aor.1 med.verbi act.ψαθάλλω. vt ἤλατο ab ἅλλομαι formatum eſt.

Ἐψάλαται,Ionicè pro ἐψαλμένοι εἰσί. tertia perſ.plur. præt. perf.paſſ.verbi actiui ψάλλω, ex tertia ſing.facta inſerto α ante ται. Niſi malis formare ex præt.medio ἔψαλα,adiecta ſyllaba ται.

F Ἔψεαι, Ionicè itidem pro ἔψῃ, reſoluta diphthongo. ſecunda perſona ſingul.fut.1 med.ἕψομαι,ex themate ἕπομαι. Apud Heſychium verò & Ἕψεο legitur, quod itidem Ionicam diphthongi diſſolutionem admiſit pro ἕψου:ipſe in imper.modo & temp.præſ.exp.ἀκολούθει,ἕπου, Sequere: tanquam fut.1 med. ἕψομαι, tranſeunte in præſens,ſicut à βήσομαι & δύσομαι eſt ἐβήσετο & ἐδύσετο.

Ἐψιάασθαι,poetico pleonaſmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι, vt μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι,& ſimilia.

G Ἐψιθυρίσδομεν, Doricè pro ἐψιθυρίζομεν: à Dorico itidem them. ψιθυρίσδω pro ψιθυρίζω.

Ἐψιόωντο, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro ἐψιῶντο, vt ἐχρόωντο, pro ἐχρῶντο:à them. ἐψιάομαι ſeu ἐψιῶμαι.

Ἕω,ἕῃς,ἕῃ, Ionicè pro ὧ,ᾗς,ᾗ, reſoluta vocali circunflexa, aor.2 act.ſubiunct.modi,à themate ἵημι ſeu ἕω.nam interdum ἕω thema quoque eſt , & aliquando eſt origo τοῦ ἵημι,faciens fut.1 act.ἥσω,aliquando τοῦ ἕννυμι vel ἕζω, faciens ἕσω.

Ἔω,ἔῃς,ἔῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ᾖς, ᾖ, reſoluta vocali cir-
H cunflexa.præſens eſt ſubiunctiui à them.εἰμὶ, niſi aor. 2 eſſe malis. nam tradunt grammatici hoc εἰμὶ in aor. 2 facere ἔον, optatiuo ἔοιμι, ſubiunctiuo ἔω , participio ἐών.Hoc verò ἔον eſt & ipſum à themate ἔω.nã & ἔω , vt ἕω,thema interdũ eſt , & primitiuũ atque

origo est modò τοῦ εἰμί, faciens fut. 1 med. ἔσομαι, modò τοῦ εἶμι, significantis πορεύομαι, faciens fut. 1 med. εἴσομαι, assumpto ι. A

Ἔωγα, præt. med. verbi act. οἴγω, Atticè assumpto ε, pro ᾦγα.

Ἔωγμαι, præt. pass. eiusdem them. itidem habens Atticè assumptum ε pro ᾦγμαι. Vnde particip. ἐωγμένος.

Ἐωγυῖα, partic. fœm. gen. ex masculino ἐωγώς. Ambo particip. ex præt. med. ἔωγα.

Ἔωθα, præt. med. verbi ἔθω, vt ἔργω facit ἔωργα, pro ἔοθα & ἔοργα, verso primùm ε prioris syllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præsentis, vt ἔλπω etiam facit ἔολπα. Vtitur porro hoc præterito ἔωθα Araros, vt & Thucyd. plusquamperfecto Attico ἐώθεσαν pro ᾐώθεισαν: & Archippus participio ἐωθός. Var. Alioquin & εἴωθα dicitur pro ἔωθα, assumpto ι. B

Ἐώθουν, itidem Atticè assumpto ε dicitur pro ὤθουν: hoc autem per contractionem pro ὤθεον. præt. imperf. act. verbi ὠθέω.

Ἐῴκειν, pro ἐοίκειν, ο verso in ω & subscripto ι. plusquàperf. med. verbi actiui εἴκω, habens & ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, vt ἔωθα. C

Ἐώλπειν, pro ἠόλπειν, κατὰ χρόνου μετάθεσιν, vt scribit Eustathius, innuens regulariter debuisse dici ἠόλπειν in hoc plusquamperfecto verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmētum præteriti ἔολπα: sed poetica quadam licentia ab Homero transposito augmēto, hoc est è prima syllaba translato in secundā, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præsentis literā. Sic ἐώργειν dicitur.

Ἐῶμεν, pleonasmo τοῦ ε pro ὦμεν: aor. 2. subiunct. act. ab inus. them. ἕημι ex ἕω, significāte πληροῦ, vt tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἐῶμεν scribi & ἑῶμεν. D

Ἐῷμι, per contractionem ex ἐάοιμι: optat. præsens verbi act. ἐάω.

Ἐών, poetico pleonasmo τοῦ ε pro ὤν, vt tradunt nonnulli, qui partic. præsentis esse temporis indicant. Alii aoristi secundi esse aiunt, regulare, ab aor. 2 indic. modi ἔον, vt paulo antè etiam in Ἐῶ admonui.

Ἔων, sine augmento pro εἴων, poetico vel Ionico more. præt. imperf. act. verbi ἐάω. E

Ἐώνημαι, Atticè assumpto ε dicitur pro ὤνημαι, vt ἐώθουν & ἔωσα pro ὤθουν & ὦσα. Est autem præt. perf. pass. verbi ὠνέομαι: ex quo & aor. 1 pass. ἐωνήθην. Itidem in præt. imperf. ἐωνούμην dicitur pro ὠνούμην.

Ἐῳνοχόουν, præt. imperf. act. verbi οἰνοχοέω, habēs & ipsum Attico more assumptum ε, pro ᾠνοχόουν, vt ἔωγα dici pro ᾦγα suprà docui.

Ἔωξα eodem modo pro ᾦξα: aor. 1 act. verbi οἴγω.

Ἑώρα, itidem Atticè assumpto ε pro ὥρα. tertia persona præt. imperf. actiui ex prima ἑώρων, pro ὥρων. ambo ex actiuo them. ὁράω. F

Ἑώρακα, similiter pro ὥρακα dicitur: præt. perf. act. eiusdem thematis ὁράω.

Ἐώργειν, præt. plusquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus sumi oportebat, vt in ἐώλπειν suprà. Similē ectasin habere tradunt & ἐωργώς pro ἐοργώς. Legitur verò & in præterito perf. indic. modi apud Hesych. ἔωργε, quod exp. εἴργασαι, similem habens ectasin.

Ἑώρταζον, præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus. G

Ἑώρων, Atticè pro ὥρων, assumpto ε, vt in ἐῳνοχόουν. præt. imperf. verbi act. ὁράω.

Ἔωσα, itidem Atticè assumpto ε, pro ὦσα: aor. 1 act. verbi ὠθέω ex inus. them. ὤθω. Itidémq; media voce in eodē tempore dicitur ἐωσάμην & ἐώσατο pro ὠσάμην & ὤσατο.

Ἐώσθην, simili modo assumpto Atticè ε pro ὤσθην dicitur. est autem aor. 1 pass. eiusdem them. ὠθέω, itidem ab inus. ὤθω, ex præt. perf. pass. ἔωσμαι.

Ἔωσι, Ionicè pro ὦσι, resoluta vocali circumflexa, vt volūt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subiūctiui modi. Potest tamen esse & regularis aor. 2 subiunctiui, ex aor. 2 indicatiui ἔον. qua de re vide & quæ paulo antè dixi in Ἐῶ. H

Ἔωσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὠθέω, ex inus. them. ὤθω faciente futurum 1 ὤσω. habet autē Atticè assumptum ε, vt & aor. ἔωσα & ἐωσάμην, itidémque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι. itidémq; in tertia pers. ἐώσεται pro ὦσαι.

Z.

Ζαείς, particip. præs. ex them. poetico ζάημι, vt ἀείς ex ἄημι. Idémque ferè significant ζάημι & ἄημι, nisi quòd ζάημι videtur significare σφόδρα ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiua, & verbo ἄημι.

Ζαῖεν, syncope Attica pro ζαίησαν. tertia persona pluralis, ex prima ζαίην: præsens optatiui modi, ex inusitato themate ζῆμι, vt βαίην ex βῆμι, ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν & ζαῖτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζαίημεν, & ζαίητε.

Ζαλοῦ, Doricè pro ζηλοῦ, verso η in α, & ου in οῦ. imperat. præs. pass. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eoque exponitur μιμοῦ.

Ζαπεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Est autem participium præs. act. ex them. Dorico ζαπέω pro ζητέω.

Ζείουσα, Ionicè & poeticè inserto ι pro ζέουσα, à themate ζείω pro ζέω.

Ζέσεν, Ionicè itidem & poeticè pro ἔζεσε, abiecto augmento: aor. 1 act. verbi ζέω, facientis fut. 1 act. ζέσω, retēto ε. Passiua autem voce facit aor. 1 ἐζέσθην, vnde est partic. ζεσθείς, Feruefactus.

Ζευγνύασι, Var. tradit elegantius esse quàm ζευγνῦσι. Videtur tamen id Ionicum esse, vt τιθέασι pro τιθεῖσι. Est autem tertia persona plural. præsent. temporis vocis actiuæ, à them. ζεύγνυμι, habens epenthesin τοῦ α pro ζευγνῦσι, vt δεικνῦσι.

Ζεῦξαι, infin. act. aor. 1, eiusdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1 act. ζεύξω, ab inus. them. ζεύγω.

Ζεύσασθαι, Doricè pro γεύσασθαι, verso γ in ζ. à Dorico itidem them. ζεύομαι pro γεύομαι, seu ζεύω pro γεύω. Etymol. & Var.

Ζῆ, interdum est imper. modi, κατ' ἀποκοπήν pro ζῆθι: interdum indic. modi est, & tertia persona singularis vel præter. imperf vel aor. 2 actiui, carens augmento pro ἔζη, vt βῆ scimus à poetis vsurpari pro ἔβη. Ambo ab inusitato them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάε.

Ζῆθι, imper. præsens vel aor. 2 act. ab eodem them. vt σῆθι ab ἵστημι. Alii tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per cōtractionem fieri ζῆ, indeq; ζῆθι, adiecta syllaba θι, quā cæteris quoque monosyllabis imperatiuis asciscι aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dorica mutatione τοῦ ᾱ εἰς η, vt πεινῆν pro πεινᾶν iidem dicunt. infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiā linguæ & communi vsitatus.

Ζῇς, itidem pro ζᾷς seu ζάεις iidem Dores dicunt, vt γελῇς pro γελᾷς, contracto α & ε in η, & subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. ζάω faciente fut. 1 act. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζώσθω, tertia pers. sing. imper. pass. ab inus. them. ζόω, pro quo ζώννυμι solet vsurpari.

Ζυγέντες, participium plur. ex singulari ζυγείς: quod est aor. 2 pass. à themate actiuo ζεύγνυμι faciente futurum 2 actiuum ζυγῶ ex inusitato themate ζεύγω, vt ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζωάγρει, imper. præs. act. verbi ζωαγρέω per compositionem dicti pro ζωὸν ἀγρεύω.

Ζώην, Atticè pro ζῷμι, vt βοῴην pro βοῷμι: optat. præsens act. verbi ζάω. facit enim id cōmuniter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζῴην, verso μι in ην, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

Ζωσθεῖσα, particip. fœm. gen. aor. 1 pass. ex them. ζώννυμι, faciēte fut. 1 act. ζώσω, ex inus. them. ζόω: præt. perf. pass. ἔζωσμαι, vt ἔχωσμαι, ἐχώσθην: aor. 1 pass. infinitiui modi est ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ionicè pro ἔζωον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ: vt ὤθεσκον & τύπτεσκον iidem

dicunt pro ὤθουν & ἔτυπτον. Est autem illud ζώεσκον præt. imperf. ab Ionico them. ζώω.

Ζωννύσκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abiecto augmento, & inserta syllaba σκε. imperfectum passiuum verbi actiui ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonasmo τοῦ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Partic. præs. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, aor. 1 act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1 act. ζώσω, ex inus. them. ζόω, vti iam dictum est. Vnde media voce ζώσασθαι, & ind. modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο, abiecto augmento. Rursum verò ζῶσαι interdum est particip. præsens fœmin. gen. per contractionem pro ζάουσαι, vt ζώσας itidem legimus pro ζαούσας. Tunc autem est à them. ζάω. Ζωώσας autem est particip. aor. 1 act. ex them. ζωόω.

H.

H Atticè apud Aristoph. abiecto ν pro ἦν vel ἤμην. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectū facere εἶν, vt τίθημι facit ἐτίθην. ex eo fieri ἦ, primùm abiecto ν, & diphthongo more Ionico resoluta in εα, (vt iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἐνενοήκεα pro ἐνενοήκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, Inquit: præter. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἠμὶ, per apocopen pro φημί, vt iidem grammatici tradunt. Alioquin est & coniunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς, interdum etiam δή. Etymol.

Ἦι, cum ι ascripto siue subscripto, est tertia pers. cōiunct. modi, ex prima ὦ: ambo ex inus. verbo ἔω, ex quo εἰμὶ quædam sua mutuatur tempora.

Ἧι, itidem ascripto siue subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia pers. singul. coniunctiui modi, itidem ex prima ὧ, sed aor. 2 actiui, ex them. inus. ἕω, ex quo ἵημι sua mutuatur tempora. Interdum est datiuus articuli fœm. postpositiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἤια, Atticè pro εἶα. Ambo autem sunt præteritū med. verbi εἶμι significantis πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore. tradunt etenim esse thema εἴω, epenthesi Ionica vel poetica pro ἔω. huius præteritum medium esse εἶα. ex quo ἦα hoc fieri, ε in η verso, & subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ionico illo ἤια. Interdum verò ἦα nomen quoque est plurale ex singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἤια & ἤιον. Ἦα autem esse aoristum primum verbi εἰμὶ ex ἔω, annotat Eust. Innuit enim εἰμὶ ex ἔω facere aoristum 1 ἔα, vt χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἔκτασιν esse ἦα. Ita verò ἦα siue ἔα facere hoc verbum in aor. primo, vt facit ἦον siue ἔον in aor. 2.

Ἥατο, Ionicè pro ἧντο ab ἧμαι.

Ἡακότες, quod Suidas exp. θρηνήσαντες, videtur esse partic. præt. perf. act. à them. αἰάζω, ideóque deberet habere subscriptum ι.

Ἡβηκὼς, particip. præt. perf. act. à them. ἡβάω faciēte fut. 1 ἡβήσω, vnde & particip. aor. 1 ἡβήσας.

Ἠβουλήθην, Attico more pro ἐβουλήθην dicitur, vt ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, assumpto præter syllabicū augmentū etiam temporali. Est autem aor. 1 pass. verbi βούλομαι ex inusitato themate βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

Ἡβώοιμι, poeticè pro ἡβάοιμι seu ἡβῷμι: optat. præs. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

Ἡβώωσα, poetico pleonasmo τοῦ ω pro ἡβῶσα: partic. præs. ab eodem them. Varin.

Ἤγαγον, aor. 2 act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ἦγον. Itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἠγάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ἠγάσθην, aorist. 1 passiuus indicatiui, verbi ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤγασμαι, vnde tertia persona præt. plusquāperf. ἤγαστο apud Hesych.

Ἠγάσσατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἠγάσατο, tertia persona singul. aor. 1 med. indic. ab eodem themate ἄγαμαι faciente fut. 1 med. ἀγάσομαι, ex verbo ἀγάζομαι.

Ἠγγειλάμην, aor. 1 med. ind. ex them. act. ἀγγέλλω.

Ἠγγέλην, aor. 2 pass. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2 ἀγγελῶ, aor. 2 ἤγγελον.

Ἠγγέλθην, aor. 1 pass. indic. ab eodem them. faciente fut. 2 ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pass. ἤγγελμαι.

Ἠγγυᾶτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἐγγυάω.

Ἤγειρα, aor. 1 act. verbi ἐγείρω.

Ἠγερέθοντο, præt. imperf. pass. poetici verbi ἀγερέθω deriuati ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

Ἤγερθεν, Bæotica syncope pro ἠγέρθησαν, tertia pers. plural. aor. 1 pass. ex act. them. ἐγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθην.

Ἤγερκα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1 act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἤγερμαι.

Ἡγησάμην, aor. 1 med. verbi ἡγέομαι faciētis fut. 1 ἡγήσομαι.

Ἦγμαι, præter. perf. pass. verbi actiui ἄγω. ex quo particip. ἠγμένος.

Ἠγνοίησε, pleonasmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonasmum τοῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἄγω. Pass. est ἠγόμην: vnde apud Hom. ἤγετο κούρην.

Ἠγορεύθησαν, aor. 1 pass. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonasmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο, præt. imperf. verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, poetica syncope pro ἠγείρετο, ex ἔγρομαι itidem per syncopen vsurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ἠχρείωσαι, apud Soph. secunda pers. sing. præt. perf. pass. à them. ἀχρειόω. facit enim id fut. 1 act. ἀχρειώσω, præt. perf. ἠχρείωκα, & pass. voce ἠχρείωμαι. Vnde & infin. præt. perf. pass. ἠχρειῶσθαι.

Ἠγροικισάμην, aor. 1 med. verbi act. ἀγροικίζω, apud Hesych.

Ἠδάφωται, præt. perf. pass. verbi act. ἐδαφόω.

Ἤδεα, præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, habens Ionicam diphthongi dissolutionem pro ᾔδειν. solent enim Iones primas personas singul. præt. plusquamperf. act. communiter in ειν desinentes, terminare in εα, resoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicētes pro ἐπεποιήκειν, πεπύφεα pro ἐπεπύφειν, ἤια pro ἤειν: vnde apud Homer. ἤια πολλὰ γρωνούμενος. qui & altero ἤδεα vtitur, dicens, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδεα. Iidem Iones itidem ἠδέε dicunt pro ᾔδει, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδειν, præt. plusquāperf. med. verbi εἴδω, habens diphth. ει conuersam in η cum ι subscripto. Alioqui & οἴδειν pro eodem dici solet verso ε in ο, sicut in ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν est præt. plusquamperf. act. eiusdem verbi εἴδω ex εἰδέω.

Ἤδεισθα, Æolica paragoge syllabæ θα pro ᾔδεις: secunda pers. sing. præcedentis præt. plusquamperf. medii ᾔδειν. Similiter οἶσθα dicitur pro οἶδας. Etym. Atticè & ᾔδησθα dici scribit pro illo ᾔδεισθα. Potest tamen ᾔδησθα illud esse & coniunct. modi, sed tunc subscribendū ei potius ι, vt in εἴπῃσθα.

Ἤδεκα, præt. act. verbi ἔδω ex ἐδέω, pro quo Atticè dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialibus literis præsentis, & ε conuerso in ο.

Ἤδεσαν, Atticè pro ᾔδεισαν, correpta penult. Tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔδειν, de quo suprà.

Ἠιδέσθην, aor. 1 pass. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι & præt. pass. ᾔδεσμαι.

Ἤδη, Atticè per contractionem ex Ionico ἤδεα. solent enim Attici plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ἤδη pro ἤδεα. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. præt. plusquamperf. med. ex themate εἴδω.

Ἦδον, aor. 2 act. verbi ἁνδάνω ex ἁδέω.

Ἤδρασε, aor. 1 act. verbi ἑδράζω, facientis fut. 1 ἑδράσω. Vnde & passiuum præteritum perfect. ἥδρασμαι, & aor. 1 pass. ἡδράσθην.

Ἠδρώθη, aor. 1 pass. verbi act. ἀδρωόω. Est verò & thema ἀδρέω, ex quo particip. ἠδρηκώς apud Diosc. & aorist. 1 pass. ἠδρήθη.

Ἠδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento syllabico

verso in temporale, præt.imperf.verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in aor.1 pass.eiusdē thematis, facientis futurum 1 δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium aoristum 1 passiuum, nimirum ἠδυνάσθην, ex inusitato themate δυνάζομαι.

Ἤδυνται, tertia pers.sing.præt.perf.pass. ἤδυμμαι, ex act. them. ἠδύνω.

Ἧε, tertia pers.sing.aor.2 ἦιον, ex them.inus. ἕω, pro quo vsurpari solet εἰμί: vel etiam præt.medii ἦια ab eodem verbo. Nonnunquam ἧε est etiam ex ἕω significante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Hesych.meminit, ἧεν afferens pro ἤιε. sed tunc est subscribendum ι, vt ex ἤιε fit per contractionem seu synæresin.

Ἤει, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, est præt.plusquamperfecti tertia pers.singul. itidem per contractionem ex ἤιει, subscripto ι, εἶμι (significante πορεύομαι) faciente præteritum med. ἦια, & per contractionem ᾖα.

Ἤεα, Ionica diphthongi resolutione pro ᾔειν, vt ᾔδεα pro ᾔδειν suprà. est autem hoc ᾔειν præt.plusquamperfectū med. ex præt.perf. ᾖα. Ambo ex them. εἶμι.

Ἠείδει, pleonasmo τοῦ η, pro εἴδει: vel etiam pro ᾔδει, Attica epenthesi τοῦ ε, vt tradit Eustath.apud Homerum, qui etiam addit, esse præteritum plusquamperf.med.verbi εἴδω.

Ἤειν, præt.plusquamperf.medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: vnde in compos. ἀπῄειν. Fit autem hoc plusquamperf. ᾔειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex εἶα, verso ε in η & subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero, facta syncope, dici ᾖμεν pro ᾔειμεν, & ᾖσαν pro ᾔεισαν. Quorum ambobus Aristophanes vsus esse comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade, ᾖσαν δεῦρο τοῦ Διονυσίου. Apud Etymol.

Ἤειρα, aor.1 actiu⁹ verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶρα, aoristo 1 actiuo verbi εἴρω, vsurpatum volunt pleonasmo τοῦ η.

Ἦεν pro ἦε, ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. aor.2 ἦιον, ex inus. them. ἕω pro εἰμί, Sum. At ᾖεν cum ι subscripto, est à themate εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ἦιον, quod factum aiunt ex εἶον (aoristo 2, vel imperf.verbi εἴω inusitati pro εἶμι) verso ε in η & subscripto ι. quanquam esse potest & tertia persona præt.med. ἦια. Vtitur autem illo ἦε Apollonius, dicens, ἦε θύραζε. Apud Var.& Eust.

Ἠερέθονται & Ἠερέθοντο apud poetas duntaxat leguntur. suntque ex poetico verbo ἠερέθομαι, facto ex ἀείρω, vt suprà ἠγερέθοντο ex themate poetico ἠγερέθομαι deriuato ab ἀγείρω. Ea enim formatio simplicior est, quippe quū ἠερέθεσθαι exponatur εἰς ἀέρα ἀείρεσθαι.

Ἠέρθην, aorist.1 passiuus. indicat.verbi actiui ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia persona pluralis est ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt.plusquamperf.pass.verbi act. ἀείρω.

Ἦες, secunda persona sing.aor.2 ἦιον.

Ἤεσαν, tertia pers.plur.præt.plusquamperf. ᾔειν, Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν, de qua suprà.

Ἤην, apud Hesych.legitur, ab eóque exponitur ἦν, ὑπῆρχεν. Legitur verò & apud Eust.qui dicit habere poeticum pleonasmum τοῦ η, esséque tertiæ pers.à them. εἰμί significante ὑπάρχω.

Ἠζάνθη, aorist.1 pass.ind.verbi actiui ἀζαίνω, vt ἐφάνθη ex φαίνω est.

Ἦθα, præt.med.verbi ἔθω, vt tradunt nonnulli. sed ego eius rarissimum esse vsum existimo. nam pro eo εἴωθα solet vsurpari.

Ἠθέλησα, aor.1 act.verbi ἐθέλω ex ἐθελέω. ex eo enim mutuatur fut.1 ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præt.perf.act.verbi ἠθέω facientis fut.1 ἠθήσω, aor.1 ἤθησα. Vnde etiam participium præt.perfect.passiui ἠθημένος.

Ἤϊα, Eustathius alicubi esse dicit præt.med.verbi εἴω, dissoluta diphthongo, & ε in η verso: alibi aoristum 1 actiuum esse scribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait esse præteriti plusquamperfectū act. resolutione Ionica vsurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in ειν, resoluere in εα, pro ᾔδειν dicentes ᾔδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, vt suprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤϊα per syncopen dicitur etiā ᾖα, vel potius per contractionem. Tertia eius persona est ἤϊε, seu ἤϊεν, sequente vocali.

Ἤϊγα, præt.med.verbi act. ἀΐσσω.

Ἠΐειν, præt.plusquamperf.ex præterito perf. ἤϊα: ambo ex them. εἴω, pro quo εἶμι dici solet. Solet autem pro isto ἠΐειν per contractionem dici etiam ᾔειν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤϊεν, seu ἤϊε, tertia persona singularis præteriti ἤϊα, vt suprà annotaui: pro quo per synæresin dicitur ᾖε, vt ᾖα pro ἤϊα. Potest esse & tertia persona aoristi 2 ἤϊον, de quo infrá.

Ἤϊκτο, præter.plusquamperfect. pass. verbi actiui ἀΐσσω facientis futurum 1 actiuū ἀΐξω. Interdum est plusquamperf.pass.verbi act. εἴκω, habens resolutionem diphthongi ει, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Vtriusque meminit Hesych. illud exponens ἐφίετο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ἤϊμεν, quod Hesych. exp. ἐπορευόμεθα, per diphthongi resolutionem dictum est pro ᾖμεν. hoc autem ᾖμεν per syncopen pro ᾔειμεν vsurpatum esse ab Aristoph. docui paulo antè in Ἤειν.

Ἤϊξα, aor.1 act.verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, poetica diphthongi resolutione pro εἶξαι, verso simul ε in η. Est autem hoc εἶξαι secunda pers.sing.præt. perf.pass.ind.modi, à them. εἴκω, faciente fut.1 act. εἴξω, & præt.perf.pass. εἶγμαι.

Ἤϊον, præt.imperf.vel aor.2 act.verbi inusitati εἴω, habēs poeticam diphthōgi dissolutionem, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima persona pluralis est ἤϊομεν, pro qua dicitur etiā ᾔομεν, facta synæresi & subscripto ι, vt refert Var. Tertiam autem sing. ἤϊε siue ἤϊεν, communem habet cum præt.med. ἤϊα. In compos. porro ἤϊον facit ἀνήϊον, vt Eust. annotauit.

Ἠϊονῆσαι, apud Hesych.legitur, exponitúrque καταντλῆσαι. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthōgi αι dissolutionem, simúlque τροπὴν τοῦ α εἰς η, pro αἰονῆσαι, à them. αἰονάω.

Ἤϊσαν, prima persona præt.imperfecti verbi ἴσημι pro ἴσην, verso primùm η in α, deinde per pleonasmum assumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν significans ἐπορεύοντο, est tertia pers.plur. secundū quosdā præt.imperf. secūdum quosdam aor.1, secundū quosdā præteriti plusquamperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, εἶν, εἷς, εἶ. ἴτον, ἴτην. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, & pleonasmo literæ η, ἤϊσαν. Qui aoristi primi, dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἰμί) facere εἶσα: ex cuius tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤϊσαν, dissoluta diphthongo ει, & ε verso in η. Qui verò tradunt esse præteriti plusquamperfecti, ita formant: ἠΐειν, ἠΐεις, ἠΐει, & per syncopen subscripto simul ι, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει: plur. numero, ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, & dēpto ε ex diphthongo, ἤϊσαν. Sed tunc ι ei subscribēdum foret in prima syllaba. Hæc ferè Eust.

Ἤϊσκεν, præt.imperf.poetici verbi ἐΐσκω. à quo & prima plur. ἠΐσκομεν.

Ἤϊστωσας, aor.1 act.verbi ἀϊστόω.

Ἤϊχθη, aor.1 pass.verbi act. ἀΐσσω.

Ἧκα, tenui scriptum spiritu, est præteritum perfectum act. modò verbi ἔθω, modò verbi ἔδω, facientium fut. 1 ἔσω. aspero vicissim notatum spiritu, est itidem præteritum actiuum, modò verbi ἥδω, modò verbi ἵημι seu ἕω, facientium futurum 1 ἥσω, vnde in comp. ἀνῆκα, ἀφῆκα. item præt.med. verbi ἥκω Rursum tenui spiritu scriptū & subscripto ι, est præt.perf.act. modò verbi ἄδω, modò verbi αἴθω, modò verbi αἴδω. Eust. Vide & ἦκει paulo póst.

Ἤκαζον, Atticè pro εἴκαζον, verso ει, diphthongo propria, in impropriam η, vt idem Eustathius annotat. Sic ἤκει pro εἴκει.

Ἤκαχον, aoristus 2 actiuus inusitati thematis ἄχω, insertum habens κα, vt ἤγαγον insertum habet γα, more Attico, pro ἦχον & ἦγον.

Ἤκει, Atticè pro εἴκει, vt paulo antè ἤκαζον pro εἴκαζον, propria diphthongo ει versa in impropriam η. Est autem tertia pers. sing. præt. plusquamperf. ἤκειν seu εἴκειν, à them. ἴκω, faciente præt. med. ἦκα & εἶκα. Vtitur autem hoc ἤκει Aristoph. apud Suid. dicens, Ὄρτυξ καλεῖται· καὶ γὰρ ἤκει ὄρτυγι, quod exp. ἐῴκει, ὡμοιώσατο, similis erat. A

Ἠκεσάμην, aor. 1, med. verbi ἀκέομαι facientis fut. 1 med. ἀκέσομαι.

Ἠκηκόειν, pro ἀκηκόειν, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. Legitur apud Aristoph. in Pace, atque ita per η scribi annotat schol. ex Phrynicho. Vnde & tertia plur. ἠκηκόεσαν Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iisdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν, vt idem Phrynich. tradit. B

Ἠκίσατο, aor. 1 med. verbi actiui αἰκίζω: ex quo & particip. præt. pass. ἠκισμένος.

Ἠκόνημαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀκονάω.

Ἦκτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. ab actiuo themate ἄγω, faciente fut. 1 act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Ἠλάθην, aor. 1 pass. verbi ἐλαύνω facientis fut. 1 act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. C

Ἤλακα, præt. perf. act. eiusdem them. cuius aorist. 1 act. est ἤλασα.

Ἡλάμην, aor. 1, med. verbi ἄλλομαι: cuius prima plur. ἡλάμεθα, tertia ἥλατο. Sic verò ψάλλω in eodem tempore facit ἐψηλάμην.

Ἤλασα, aor. 1 act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cuius tertia pers. sing. ἤλασε siue ἤλασεν, frequens est apud Homerũ.

Ἠλάστεον, præt. imperf. act. verbi ἀλαστέω, non contractum pro ἠλάστουν. Similiter ἠλάστρεον à verbo ἐλαστρέω deriuato ex ἐλάω. D

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω: vnde partic. ἠλγηκώς.

Ἤλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde pass. ἠλειμμαι. Inde & aor. 1 act. ἤλειψα, & voce med. ἠλειψάμην.

Ἤλευα, aor. 1 act. verbi ἀλεύω, poeticè vel Æolicè pro ἤλευσα, sublata litera characteristica futuri & aoristi. Itidémque media voce ἠλευάμην, ἠλεύατο. Similiter ἔχευα dicitur pro ἔχευσα, & quædam alia.

Ἠλήλατο, assumpto nouo in præterito plusquamperf. augmento pro ἐλήλατο, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Est enim hoc ἠλήλατο siue ἐλήλατο, plusquãperf. pass. verbi actiui ἐλαύνω facientis fut. 1 act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐλήλαμαι. E

Ἦλθον, aor. 2 act. verbi ἐλεύθω, per syncopen pro ἤλυθον. facit enim fut. 2 ἐλυθῶ. Secunda persona ἦλθες, tertia ἦλθε siue ἦλθεν, & sic deinceps.

Ἤλθοσαν, Chalcidica seu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεσχηματισμένον πρὸς τὸ ἔδοσαν. traditq; Etymologus, Bœotos ὅτι τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ὀξύτονον, ποιεῖν ἰσοσύλλαβον. F

Ἠληλίμμην, pro ἀληλίμμην, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, & ἠλήλατο pro ἐλήλατο, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. est enim hoc ἠληλίμμην siue ἀληλίμμην, præt. plusquamperf. pass. verbi actiui ἀλείφω, habẽs Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συστολὴν diphthongi quæ est in penultima.

Ἠλινδῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi à them. ἀλινδέω: ex quo & particip. præt. perf. pass. ἠλινδημένος, & aor. 1 act. ἠλίνδησε. G

Ἤλιτεν, aor. 2 act. verbi poetici ἀλείτω, vt tradunt quidam grammatici. potest tamen esse & aor. 2, verbi ἀλιτέω, vnde est aor. 1, ἠλίτησεν, & particip. ἀλιτήσας.

Ἠλλάγησαν, aor. 2 pass. verbi actiui ἀλλάσσω seu ἀλλάττω facientis fut. 2 act. ἀλλαγῶ, aor. 2 ἤλλαγον. Eiusdem thematis præteritum perf. pass. est ἤλλαγμαι, vnde infinit. ἠλλάχθαι, & particip. ἠλλαγμένος.

Ἠλλοίωμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀλλοιόω.

Ἠλλοτείωνται, itidem perf. pass. verbi act. ἀλλοτειόω.

Ἠλοίησεν, pleonasmo literæ ι pro ἠλόησεν, vt ἠγοίησε pro ἠγόησε. aor. 1 act. verbi ἀλοιάω poeticè insertum ι habentis pro ἀλοάω. H

Ἠλοήθην, aor. 1 pass. eiusdem them. ἀλοάω facientis fut. 1 act. ἀλοήσω.

Ἤλυθον, aor. 2 act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2 act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aor. ἤλυθον non nisi apud poetas vsum habet. in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, vt suprà quoque admonui. A

Ἤλυξεν, aor. 1 act. verbi ἀλύσκω.

Ἥλωκα, præt. perf. act. verbi ἅλωμι ex ἁλόω, vt δίδωμι ex διδόω sua tempora mutuatur. Vnde particip. ἡλωκώς. Atticè pro iis dicitur ἑάλωκα & ἑαλωκώς, dissoluta vocali η in εα, vt sua serie suprà docui. Verùm notandum est, ἥλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἁλίσκω, præsertim in compositione. Ideóque Suid. ἡλωκότος exponens κρατηθέντος, in neutrali seu passiua significatione, simul affert ἡλωκὼν pro ἐκράτησεν, in significatione act.

Ἠλώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis Vagor, Erro.

Ἥλων, aor. 2 act. verbi ἅλωμι, vt ἔγνων ex γνῶμι est. pro quo Atticè ἑάλων quoque dici suprà docui. At ἦλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Eust. affert & aliud ἦλων significans ἤληθον, ex them. ἀλέω. pro quo debuisset dici potius ἤλουν. Affert autẽ ex Athen. ἦλων ὄρθριαι τὰ σιτία.

Ἥλωσαν, tertia pers. plur. eiusdem aor. 2 ἥλων.

Ἠμάθυνεν, aor. 1 act. verbi ἀμαθαίνω. Ἠμάθυνε autem est aor. 1 vel 2, vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἧμαι per contractionem ex ἕεμαι: hoc autem ex ἕημι, deriuato ex ἕέω, vt ἵημι ex ἕω, velut tradunt grammatici, eósque sequendo est præsentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inus. them. ἁμαρτέω.

Ἥμαρτον, aor. 2 act. eiusdem verbi ex eodem them. D

Ἡμάτωμαι, præt. perf. pass. verbi αἱματόω.

Ἤμβλακεν, aor. 2 act. verbi poetici ἀμβλακέω.

Ἤμβροτεν, apud poetas pro ἥμαρτεν frequens est, α verso in β, & pleonasticè inserto ο, vt grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἥμαρτον, & ἤμβροτες pro ἥμαρτες. Eodem propemodum modo Lacones ἥμβραμαι dicunt pro εἵμαρμαι.

Ἠμείδηκε & Ἠμειδηκώς, præteriti perf. actiui à them. ἀμειδέω significante οὐ γελῶ.

Ἠμελημένος, partic. præt. perf. pass. ex actiuo them. ἀμελέω. E

Ἤμελλον, Atticè pro ἔμελλον: præt. imperf. act. verbi μέλλω.

Ἤμην, per contractionem pro ἤειμην, vt ex Etymologico suprà docui in Ἤειν. At ἦμην siue ι subscripto, est præteritum imperf. verbi εἰμὶ significantis Sum. Alioqui ἥμην Eust. apud Homer. poni ait etiam pro ἥμην.

Ἤμην & Ἤμεθα, Doricè etiam pro εἶναι vsurpata comperiuntur. Itidémque Ἥμην & Ἥμεναι pro εἶναι, aspiratè, illud, ab εἰμὶ, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Hesych. exponens ὑπάρχειν, & scribens etiam ἔμην, quæ scriptura longè magis consentanea videtur.

Ἥμενος, particip. verbi ἧμαι, de quo suprà. At ἡμμένος particip. præt. pass. à them. act. ἅπτω. F

Ἠμημένος, particip. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμάω.

Ἥμην, præter. imperfect. pass. verbi εἰμὶ seu ἔω: tradunt enim ἔω voce pass. facere ἔομαι, præt. imperf. ἠόμην, & per syncopen ἥμην. Vel pass. præsens [illegible] facere imperf. ἥμην. Sed notandum est poeticum esse hoc verbum, & apud Eurip. tantùm legi in Helena, ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἥμην τέκνον. Etymol.

Ἥμην autem aspiratum, est præt. imperf. verbi ἧμαι, de quo suprà. G

Ἠμί, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω. vnde imperf. ἦν pro ἔφην.

Ἧμμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἠμοιρηκώς, particip. præt. perf. act. à verbo ἀμοιρέω.

Ἠμπειχόμην pro ἀμπειχόμην dicitur geminato augmento, à them. act. ἀμπέχω.

Ἠμπεσχόμην, itidẽ pro ἀμπεσχόμην dicitur, duplici augmento, & intrinsecus & extrinsecus: aor. 2 medius verbi act. ἀμπέχω. H

Ἠμπισχόμην quoque ab ἀμπίσχομαι extrinsecus augmentum accepit.

Ἠμπόλησε eodem modo auctum est. est autem aor. 1 act. verbi ἐμπολέω.

Ἤμυε, imperf. vel aor. verbi actiui ἀμύω.

Ἤμυσε, aor. 1 act. verbi ἠμύω, carens augmento.

Ἠμφαγνόουν, præt. imperf. verbi ἀμφαγνοέω apud Hesych. quod exp. ἐδίσταζον ἐπηγνόουν, dubitabant & ambigebāt.

Ἠμφιεσμένος, partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμφιέννυμι facientis fut. 1 act. ἀμφιέσω ab ἀμφιέω, præt. pass. ἠμφίεσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinsecus & intrinsecus.

Ἠμφίβαλλον, pro ἀμφέβαλλον, forinsecus assumpto augmēto: à them. ἀμφιβάλλω.

Ἠμφιγνόησα, similiter augmentum extrinsecus accepit. Est B autem aorist. 1 act. verbi ἀμφιγνοέω, vnde & imperfect. ἠμφιγνόουν.

Ἠμφιεννύμην, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.

Ἠμφίεσα, aor. 1 act. eiusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inus. them. ἀμφιέω. habet verò & ipsum extrinsecus augmētum. nā regulariter dici debuisset ἀμφίεσα.

Ἠμφίεσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde particip. ἠμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιεσμένος. nam simplex ἕννυμι seu ἕω facit præt. pass. εἷμαι.

Ἦν, eram: præteritum imperfectum verbi εἰμὶ ex ἔω. facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiam 2) ἔον, ex quo hoc ἦν fit per syncopen. idéoque regulariter habet ν, non item tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἔε vel ἔε, ab eodem them. ἔω. Nisi fortè ἦν tertiæ personæ asciuisse ν putandum sit, sicuti Doricum ἔπλευ contractum ex ἔπλεεν. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦσαν, Erant. sed eius rei exemplum desidero.

Ἦν, ἦς, ἦ, ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, Dicebam, Dicebas, Dicebat. dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ, vt paulo suprà annotaui.

Ἧν autem aspiratum, est aor. 2 act. verbi ἵημι, vt ἔθην à τίθημι est.

Ἠναιδηκὼς, particip. præt. perf. act. à them. ἀναιδέω.

Ἠνάλωσα, aor. 1 act. verbi ἀναλίσκω, facientis fut. 1 act. ἀναλώσω, ex inus. them. ἀναλόω: augmentum habens extrinsecus pro ἀνήλωσα. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, & aor. 1 pass. ἠναλώθην, pro ἀνήλωκα, ἀνήλωμαι, ἀνηλώθην.

Ἠναντίωμαι, præt. perf. pass. verbi ἐναντιόομαι, vnde & aor. 1 pass. ἠναντιώθην, & particip. præt. perf. ἠναντιωμένος.

Ἤναξα, aor. 1 act. verbi ἀνάσσω.

Ἤναρα, aor. 1 act. verbi ἐναίρω.

Ἤνασσεν, præt. imperf. act. verbi ἀνάσσω.

Ἠνδρώθην, aor. 1 pass. verbi ἀνδρόομαι: ex quo them. est & particip. præt. pass. ἠνδρωμένος, aoristi autem 1, ἀνδρωθείς.

Ἤνεγκα, aor. 1 act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. them. ἐνέγκω. Aoristus 2 act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aorist. 1, est ἠνεγκάμην, aor. 2, ἠνεγκόμην.

Ἤνεγμαι, præt. perf. pass. eiusdem them. act. φέρω, mutuatitiū ab ἐνέγκω, vti dictū est. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω, pass. præt. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde particip. ἠνεγμένος.

Ἠνέθην, aor. 1 pass. verbi actiui αἰνέω facientis fut. 1 act. αἰνέσω, vnde compos. ἐπῃνέθην.

Ἤνεικα, aor. 1 Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiā pro ἤνειξα, vt ἤνεγκα pro ἤνεγξα, & ἔθηκα pro ἔθησα, & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνεῖπε, aor. 1 vel 2, verbi inusitati ἀνέπω, pro quo ἀναγορεύω G dici solet: duplici augmento pro ἀνεῖπε. pro quo poetæ dicunt ἀνέειπε per anadiplasiasmum.

Ἠνείχοντο, præt. imperf. pass. verbi ἀνέχομαι, duplex augmētum habens pro ἀνείχοντο. Sic ἠμπειχόμην supra pro ἀμπειχόμην.

Ἤνεπον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi poetici ἐνέπω, extrinsecus habens augmentum pro ἔνεπον.

Ἤνεσα, aor. 1 act. verbi αἰνέω facientis fut. αἰνέσω. Ex quo them. est & imperf. ἤνεον poeticè vel Ionicè pro ᾔνουν, H nulla facta contractione.

Ἠνέχθην, aor. 1 pass. verbi actiui ἀνέχω, mutuantis fut. act. ab ἀνοχέω, facientisq; præt. pass. ἀνώχημαι: ex cuius tertia pers. singul. fit aoristus ille ἠνέχθην, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi systole facta est & in ἀφρέθην ac similibus. Habet verò idem aor. A ἠνεχέθην duplex augmentum vt ἠμπειχόμην, ἠνειχόμην, & similia.

Ἠνεσχόμην, aor. 2 med. eiusdem verbi ἀνέχω habentis fut. act. ἀνασχῶ, mutuatitium ab ἀνασχέω. vnde aor. 2 act. ἠνέσχον, ex quo ille medius: ambo habētes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεχέθην, pro ἀνέσχον & ἀνεσχόμην.

Ἠνέχθην, aor. 1 pass. verbi actiui φέρω, ex inus. them. ἐνέγκω. facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω ἤλεγμαι.

Ἤνεωγα, duplici augmento dicitur pro ἀνέωγα: præt. perf. med. verbi actiui ἀνοίγω, Atticè etiā pro ἄνοιγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter particip. præt. pass. ἠνεωγμένος est pro ἀνεωγμένος seu ἀνῳγμένος.

Ἠνήλωμαι, duplici itidem augmento pro ἀνήλωμαι: itidémque ἠνηλωμένος pro ἀνηλωμένος, & ἠνηλώθην pro ἀνηλώθην, & voce actiua ἠνήλωκα pro ἀνήλωκα, & ἠνήλωσα pro ἀνήλωσα: à them ἀναλίσκω faciente fut. 1 ἀναλώσω ab inus. verbo ἀναλόω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἠνάλωκα & ἠνάλωσα dicitur, modò ἀνήλωκα & ἀνήλωσα, itidemque in cæteris C temporibus.

Ἠνήνατο, aor. 1 med. verbi ἀναίνομαι, facientis fut. 1 ἀνανοῦμαι. Prima pers. est ἠνηνάμην.

Ἦνθε siue Ἦνθεν, Dorica τροπῇ τοῦ λ εἰς ν dicitur pro ἦλθε, Venit: sicut βέντιστος pro βέλτιστος, & φίντατος pro φίλτατος. Est autem ἦλθε aor. 2 act. verbi ἐλεύθω syncopen habēs pro ἤλυθε, vt suprà docui.

Ἠνθισμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. them. ἀνθίζω.

Ἠνὶ vide paulo pòst in Ἠνίδε.

D Ἤνιγμαι, præt. perf. pass. verbi αἰνίττομαι. vnde particip. ἠνιγμένος. At aor. 1 med. est ᾐνιξάμην.

Ἠνίδε Doricum est pro ἴνιδε seu ἰδού, Respice, legitúrque lib. 3 Epigramm. Verùm & ἠνὶ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturq; id apud Aristophanem quoque.

Ἠνίπαπε, pleonasmo poetico pro ἤνιπε, quod est præt. med. verbi poetici ἐνίπτω. Ita Eustath. Sunt qui aoristum 2 act. esse velint.

Ἠνιῶντο, præt. imperf. verbi ἀνιάομαι. sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἀνιάζω.

E Ἤνοθα, præt. med. verbi ἀνθέω, interpositum poeticè habēs ο, pro ἦνθα, vt volunt nōnulli recentiores.

Ἠνοίγην, aor. 2 pass. verbi actiui ἀνοίγω, præpósterè habens augmentum pro ἀνῴγην.

Ἤνοισται, quod Hesych. affert pro προσενήνεκται, est præt. perf. pass. verbi actiui ἀναφέρω vel ἐμφέρω, mutuantium futurum 1 act. ab inus. them. οἴω. Habétque præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.

Ἤνοχα, præt. med. verbi ἐνέγκω seu ἐνέχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνοχα.

F Ἦνον, præt. imperf. act. poetici verbi ἄνω. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυον ab ἀνύω deriuato ex illo ἄνω.

Ἧνται, tertia pers. plur. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Ἤντεο, imperf. verbi poetici ἄντομαι, pro quo in prosa dicitur ἀπήντα vel ἀπήντησε à verbo ἀπαντάω.

Ἤντησε, aor. 1 act. verbi ἀντάω facientis fut. 1 ἀντήσω. Pro ἤντησε autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponēdum ἤντεο ex manuscripti etiam codicis autoritate.

G Ἠντιβόλουν, præteritum imperf. verbi ἀντιβολέω.

Ἠντιδίκουν, præt. imperf. verbi act. ἀντιδικέω, extrinsecus habens augmentum. At ἠντεδίκουν, sicubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi ἀντιδικέω, vtrinque habēs augmentum pro ἀντεδίκουν.

Ἦντο, tertia pers. plur. præt. imperf. ἥμην.

Ἤνυον, præter. imperf. act. verbi ἀνύω. nisi malis esse aor. 2.

Ἤνωγα, præt. perf. med. poetici verbi ἀνώγω significantis Iubeo.

H Ἥνωμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἑνόω: vnde & infin. ἡνῶσθαι apud Hesych.

Ἤνωξα, aor. 1 act. verbi poetici ἀνώγω.

Ἠνώρθουν, præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω, habens geminum augmentum pro ἀνώρθουν. Itidémque in aorist. 1 ἠνώρθωσα dicitur pro ἀνώρθωσα, atque eodem modo in

voce passiua.

Ἠνώχλουν, similiter est præt.imperf.verbi ἐνοχλέω duplex habens augmentum pro ἐνώχλουν. Itidémque in aor. ἠνώχλησα pro ἐνώχλησα, & in præt. perf. ἠνώχληκα pro ἐνώχληκα, & similiter in voce passiua.

Ἧξα, aspiratum, est aor.1, act. verbi ἥκω facientis fut.1 ἥξω, vnde & ἥξει apud Hesych. quod exp. ἐλεύσεται.

Ἦξα autem tenui notatum spiritu, est aor.1, verbi ἄσσω facti ex ἀΐσσω per syncopen vel synæresin. vnde ἦξαν apud Varin. quod exp. ὥρμησαν: & apud Soph. Καὶ πρός τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; transitiuè pro Impulit. Alioqui ἦξα est etiam aor.1 act. verbi ἄγω, significans communiter ἤγαγε, interdum verò & κατέκλασε, ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat Frango. vt apud Homerum, πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, omnibus confregit ceruices. pro quo ἦξε seu κατῆξε, Attici solent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali η in εα resoluta, vt suprà annotaui.

Ἤιξε autem, quod Hesych. exp. συνεπείσθη, ὑπήκουσεν, factũ est ex εἶξε, vt idẽ innuit, verso ε in η, & subscripto seu ascripto ι. vt suprà ἤκει habuimus & ἤκαζον pro εἴκει & εἴκαζον.

Ἤομεν, per syncopen pro ἤιομεν, vnde & ι subscriptum seu ascriptum habet. Istud vero ἤιομεν, est prima pers. plur. præt. imperf. vel aoristi 2 ἤιον ex them. εἴω seu ἔιω, pro quo vsurpari solet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. κ, Ἤιομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Et aliquanto pòst, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης Ἤιομεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, significante Eamus, in subiunctiuo. sed pro eo dici ἴομεν aio.

Ἦιον, per synæresin dicitur pro ἤιον, vt suprà quoque admonui. est autem præter. imperf. vel aor.2 act. verbi εἴω, (pro quo εἶμι vsurpari solet) habens dialysin diphthõgi ει, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima persona pluralis huius siue imperf. siue aor.2, est præcedens ἤομεν. At ex ἦιον per syncopen fieri ἦν cum suis, annotat Eustath.

Ἠιόνησα, aor.1 act. verbi αἰονάω. vnde & particip. præt. pass. ἠιονημένος.

Ἤπαφον, ἤπαφες, ἤπαφε, aor.2 act. verbi ἀπαφίσκω seu ἀπάφω.

Ἤπειγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἐπείγω, vnde particip. ἠπειγμένος.

Ἠπεχθάνοντο affertur pro ἀπηχθάνοντο, præposterè assumpto augmento extrinsecus, à them. ἀπεχθάνομαι.

Ἠπιήθη, aor.1 pass. verbi actiui ἠπιάω.

Ἠπιστήθην, aor.1 pass. verbi ἀπιστέομαι significantis Non creditur mihi, ex actiuo ἀπιστέω, Non credo, Fidem nõ adhibeo. Quidam aiunt esse etiam aor.1 pass. verbi ἐπίσταμαι, interpretantes Sciui, dicentésque præt. perf. eiusdem ἐπίσταμαι esse ἐπίστημαι. Sed hi parum ἐπιστημόνως mihi illa asserere videntur.

Ἠπόμην, Varin. pro ἠκολούθουν affert, dicitque esse imperf. verbi ἕπομαι: itidémque apud Hesych. legimus ἤπετο expositũ ἠκολούθει. Vnde discimus ἕπομαι duplex facere imperfectum, vel ἠπόμην vel εἱπόμην. posterioris tamen per diphthongum ει, maior vsus est tam in carmine quàm in prosa: quod augmenti loco asciuit ι, vt εἶχον, εἷλον, εἶπον, & similia.

Ἦπται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἧμμαι, ex act. them. ἅπτω.

Ἦρα, aorist. 1 act. verbi αἴρω, vnde in compos. ἀπῆρα, ἐπῆρα. At ἦρα, sine ι subscripto seu ascripto, est præt. med. verbi ἄρω. pro quo vsitatius est ἄρηρα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis.

Ἥρα, tertia pers. sing. præt. imperf. ἥρων, ex them. ἑράω.

Ἠράμην, aor.1 med. verbi act. αἴρω, ex aoristo actiuo ἦρα, de quo paulo anté. cuius tertia plur. ἤραντο apud Hesych. legitur. Et apud Homerum, ἤρατο μέγα κλέος τῷ παιδί: & rursum, ἠράμεθα μέγα κῦδος.

Ἤραρα, metri causa transposito augmento dicitur pro ἄρηρα, vt ὤρωρα pro ὄρωρα. Est autem præt. med. verbi ἄρω apud Homerum, vbi Eustath. & alii exponũt ἥρμοσε.

Ἠρασάμην, aor.1 med. verbi ἐράομαι, frequens apud Homerum cum tertia pers. ἠράσατο. pro qua metri causa geminato σ dicit interdum ἠράσσατο. Vide & Ἠρήσατο paulo infrá.

Ἠράσθην, aor.1 pass. verbi ἐράομαι.

Ἠρᾶτο, præt. imperf. pass. verbi ἀράομαι. Ἤρατο autem est aor.1 med. verbi αἴρω.

Ἠργάνθη, aor.1 pass. verbi actiui ἐργαίνω, vt ἐπάνθη est à παίνω.

Ἧργμαι, præt. perf. pass. verbi ἄρχομαι: vnde & particip. ἠργμένος. Illud autem particip. ἠργμένον, quod Hesych. exp. εἰργόμενον, κωλυόμενον, est à them. act. ἔργω significante Arceo, Prohibeo.

Ἡρέθην, aor.1 pass. verbi act. αἱρέω, habens systolen τοῦ η, vt εὑρέθην, & similia. nam αἱρέω facit fut.1 act. αἱρήσω, præt. perf. act. ἥρηκα, pass. ἥρημαι.

Ἥρει, præt. imperf. act. eiusdem them. αἱρέω.

Ἠρείκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρείδω: vnde particip. ἠρεικώς. Ἤρεικον autem est imperf. verbi ἐρείκω.

Ἡρεῖτο, præt. imperf. pass. verbi αἱρέομαι. actiua autem voce αἱρέω in eadem persona præt. imperf. facit ᾕρει, & in prima sing. ᾕρεον, & per contract. ᾕρουν.

Ἠρείψατο, aor.1 med. verbi actiui ἐρείπω. facit enim act. voce aor.1 ἤρειψα.

Ἧρεν, tertia pers. sing. aoristi 1 ἦρα, de quo suprá.

Ἤρεπται, præt. perf. pass. verbi actiui ἐρέφω.

Ἤρεσα, aor.1, act. verbi ἀρέσκω ex ἀρέω. Est etiam aor.1, act. verbi ἐρέσσω significãtis Remigo. vt apud Apollon. Rhod. Argon. lib.1, Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης, Ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηίκιον.

Ἡρετισάμην, aor.1 med. verbi act. αἱρετίζω.

Ἤρετο, præt. imperf. verbi ἔρομαι, Atticum. nam Iones per diphthongum ει dicunt εἴρετο, vt annotat Varin. Atticum igitur fuerit & imperf. ἠπόμην pro εἱπόμην, ab ἕπομαι. Vide & Ἠπόμην. At ᾔρετο cum ι adscripto, est imperf. verbi actiui αἴρω.

Ἠρύγησα, aor.1, act. verbi ἐρυγγάνω.

Ἥρημαι, præt. perf. pass. verbi actiui αἱρέω facientis præt. perf. act. ἥρηκα, cuius apud Etymol. mentio. tertia pers. plur. ἡρήκασι: plusquamperf. ἡρήκειν, infin. ἡρηκέναι, & particip. ἡρηκώς. Ex ἥρημαι autem est particip. ἡρημένος.

Ἥρημεν, Varin. per syncopen dici tradit pro ἡρήκαμεν.

Ἠρήρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ἄρω, nouum habẽs augmentum vt ἠκηκόειν, ἠλήλατο, & similia. ex præt. perf. medio ἄρηρα, vt ἠκηκόειν ex ἀκήκοα, & ἠλήλατο ex ἐλήλαμαι. Illud autem ἄρηρα Atticum est præt. med. verbi ἄρω, pro ἦρα, habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis.

Ἠρήρειστο quoque est præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείδω, nouum habens augmentum pro ἐρήρειστο, ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod & ipsum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἤρεισμαι. Apud Suidam ex historico quopiam, τὸ δὲ ξίφος εὖ μάλα ἠρήρειστο τῷ συνασπισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε στερρόν τε καὶ ἀπαρασάλευτον. vbi tamen ipse exp. ἥρμοστο.

Ἠρήσατο, apud Homerum, aor.1 med. verbi ἀράομαι. Prosæ autem scriptores dicunt ἠράσατο, vt ostendit comp. ἐξαράσασθαι, item ἐπάρατος, ἐπάρατος, κατάρατος. fueritque illud ἀρήσασθαι Ionicum potius, quum apud Aristoph. quoq; legamus καταρασάμενος. At ᾑρήσατο, spiritu aspero & subscripto ι, est aor.1 med. verbi αἱρέομαι.

Ἤρθην, aor.1 pass. verbi actiui αἴρω, facientis perf. pass. ἦρμαι.

Ἠρθρωσα, aor.1 act. verbi ἀρθρόω.

Ἤρικεν, aor.2, act. verbi ἐρείκω, apud Homerum.

Ἠρίκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρείζω. vnde & particip. ἠρικώς.

Ἤριπεν, tertia pers. sing. aoristi 2 ἤριπον, ex them. ἐρείπω.

Ἠριπώθη autem, quod Suid. affert pro ἔπεσεν, est aor.1 pass. verbi ἐριπόω.

Ἤρισα, aor.1, act. verbi ἐρίζω. ἤρεισα autem cum diphthongo ει in penultima, est aor.1 act. verbi ἐρείδω.

Ἦρκα, præt. perf. act. verbi αἴρω: vnde pass. ἦρμαι & in comp. ἐπῆρκα, ἐπηρκώς.

Ἤρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ἤρκεσε, aor.1 act. eiusdem them.

Ἦρκται, tertia pers. singul. præt. perf. pass. ἦργμαι, ex them. ἄρχομαι.

Ἠρκώς, particip. præt. act. ἦρκα, ex αἴρω.

Ἦρμαι, præt. perf. pass. verbi actiui αἴρω, ex actiuo præt. ἦρκα. vnde particip. ἠρμένος, & in compos. ἐπηρμένος.

Ἠρνούμην, præt.imperf.verbi ἀρνέομαι.

Ἠρνύμην, præt.imperf. verbi ἄρνυμαι vsitati apud poetas.

Ἤρομαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀρόω facientis fut.1 ἀρόσω, per ο.

Ἠρόμην, ſine ι ſubſcripto, eſt præt. imperf. verbi poetici ἔρομαι ſignificãtis ἐρωτῶ, interrogo: vnde eſt ἤροντο quod Heſych.exp.ἠρώτων, interrogabant. Pro quo alioqui ſolet dici εἰρόμην, aſcito ι loco augmenti, vt εἰπόμην pro ἑπόμην. Ἠιρόμην autem, habens aſcriptum ſeu ſubſcriptum ι, eſt imperf.paſſ.verbi actiui αἴρω. Vtriuſque meminit Etymol.

Ἤροσα, aor.1 act.verbi ἀρόω facientis fut.1 ἀρόσω, per ο.

Ἤρου, ſecunda perſ.ſing.imperfecti ἠρόμην, ſignificãs ἠρώτησας: itidémque ἤρου ſecunda perſona imperf. ἠρόμην ab actiuo them. αἴρω. At ᾑροῦ, eſt ſecunda perſona præt. imperf. ᾑρούμην ab αἱρέομαι.

Ἡιροῦντο, tertia perſ.plur.eiuſdem imperf. ᾑρούμην, ab act. them. αἱρέω.

Ἠροῦτο, præt.imperf.paſſ.verbi act. ἀρόω, apud Heſych. qui exp. ἠροτριᾶτο, ἐσπείρετο.

Ἦρσα, aor.1 act.verbi ἄρω. vnde ἦρσεν quod Heſych.exp. ἥρμοσεν. At ἦρσαν, quod idem affert pro ἐπότισαν, eſt ab ἄρδω ſignificante Humecto, Irrigo.

Ἦιρται, tertia perſ.ſing.præt.paſſ. ἦρμαι, ex act.them. αἴρω.

Ἤρτημαι, præt.perf.paſſ. verbi actiui ἀρτάω facientis fut.1, ἀρτήσω. vnde imper. præt.perf. ἠρτήσθω. vt in prouerb. ἠρτήσθω βρόχος.

Ἦιρτο, tertia perſ.ſing.præt.pluſquamperf. paſſ. ἤρμην, ex actiuo them. αἴρω. vt, τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο.

Ἤρυγον, aor.2 act.verbi ἐρεύγω facientis fut.2 ἐρυγῶ, vt ἐλεύθω ἐλυθῶ, diſſoluta diphthongo & exempto ε.

Ἤρυκεν, præt.imperf.vel aor.2, verbi ἐρύκω.

Ἤρυον, præt. imperf. act. verbi ἀρύω. vnde & aor.1 med. ἠρύσατο.

Ἤρυτο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi act. ἐρύω: Heſych. tamen ἤρυτο actiuè exp. ἐρύσατο.

Ἤρχατο, idẽ Heſych. exp. καθεῖρκτο. Videtur tamen potius exponendum καθειργμένοι ἦσαν. nam formã habet præteriti pluſquamperf.Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto α ante το, & præcedẽte tenui in aſpiratam conuerſa, vt in Ἔρχατο videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them. ἔργω, vel à them. ἄρχω. habẽt enim ea duo & particip.præt.paſſ. ἠργμένος commune, vt ſuprà ex Heſych.docui.

Ἤρχθη, aor.1, paſſ.verbi ἄρχομαι, idem ſignificans cum aoriſto medio ἤρξατο, vt ἤρχθη χειρῶν ἀδίκων apud Heſych.

Ἤρω, ſecunda perſ. aoriſti 1 medii ἠράμην, ex act. them. αἴρω. Alioqui ἥρω & nomen eſt, vel datiui caſus per apocopen pro ἥρωϊ, vel accuſatiui pro ἥρωα, per contractionem.

Ἤρων, præt.imperf.verbi actiui ἐράω.

Ἧς, ſecunda perſona præteriti perfecti ἦν, idq; vel ab εἰμί, ſum, vel ab ἠμί vſurpato pro φημί. ſicut ἦν quoque eſt interdum ab εἰμί, interdum ab illo ἠμί. Ἧις autẽ, cum iota aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecunda perſona ſubiunctiui ὦ, ab eodem themate εἰμί.

Ἧς, Doricè ponitur etiam pro ἦν, Erat, nominatímque eo Alcman vſus eſt, vt refert Euſtath. ex Heraclide. ſolent enim Dores ν in ς vertere, dicentes πεποιήκαμες & λέγομες pro πεποιήκαμεν & λέγομεν: quorum ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.

Ἧισα, aor.1 act.verbi ᾄδω: vel etiam verbi εἴδω, verſo ε in η, & ſubſcripto ι, vt in pluſquamperf. ᾔδειν.

Ἧσαι, ſecunda perſ.verbi ἧμαι, præſent.temporis & indic. modi.

Ἦσαν, tertia perſ.plur.præt.imperf. ἦν, à them. εἰμί, Sum. At ᾖσαν, habens ſubſcriptum iota, eſt tertia perſona pluralis modò aoriſti 1 ᾖσα ab ᾄδω, modò aoriſti 1 ᾖσα ab εἴδω: ideóque à Varino exponitur nõ ſolùm ὑπῆρχον, ſed etiam ὕμνησαν, ἐδόξασαν, necnon εἴδησαν, ἐγίνωσκον, afferente, οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. quæ apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro ᾔεσαν, vt tradit Euſtath. Hoc autem ᾔεσαν eſt tertia perſona plur.præt. pluſquamperf. ᾔειν, à them. ἴω ſeu εἶμι ſignificante πορεύομαι. Vide & ἥσμην paulo infrá.

A Ἧσαι, ſecunda perſona aor.1 ἧσα, à them. ἥδω.

Ἥσατο Heſych.exp. ἱδρύσατο: & tunc eſt aor.1, verbi ἕω, ex quo ἕζω & ἵζω: exponit etiam ἥσθη, εὐφράνθη, ἐτέρφθη. & tunc eſt aor.1 med.verbi ἥδομαι. At ᾔσατο, eſſet aor. 1 med. verbi vel ᾄδω vel εἴδω, ex actiuo ᾖσα.

Ἧισε, tertia perſ. ſing.aoriſti 1 ᾖσα.

Ἥσει, tertia perſ.ſingul.fut.1 act.vel ab ἵημι (ex inuſ. them. ἕω) vel ex ἥδω. Ideóque Heſych. ἥσειν exp. non ſolùm ἀφήσειν, πέμψειν, ſed etiam τέρψειν.

Ἧσεν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod eſt à
B them. ἕω ſignificante ἕζω ſeu ἵζω. Exponit etiam εἴασεν, ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandúmque eſt per contractionem factum eſſe ex ἔασε, à them. ἐάω. At ᾖσεν, eſt tertia perſona aoriſti 1 ᾖσα, ab ᾄδω vel εἴδω, vt ſuprà annotaui.

Ἠσέλγηνα, aor.1 act.verbi ἀσελγαίνω.

Ἦσθα, Æolica paragoge ſyllabæ θα pro ἦς, Eras: ſecunda perſ.præt.imperf. ἦν, à them. εἰμί. Ἦισθα autem cum ι ſubſcripto ſiue aſcripto, pro ᾖς ponitur, ſecunda perſona ſingul.coniunctiui ὦ, ab eodem them. Sunt
C qui hoc ipſum ᾖσθα dicãt per ſyncopen poni etiam pro ᾔδεισθα. quod eſt ſecunda perſona ſing.præt.pluſquamperf.act. ᾔδειν, à them. εἴδω. Pro quo frequentius οἶσθα vſurpatum comperitur, ſcriptum per οι.

Ἧσθαι, infinitiuus verbi ἧμαι, Sedere.

Ἦσθας quoque dicitur pro ᾖσθα, & οἶσθας pro οἶσθα, aſcito σ, vt Ælius Dionyſius refert apud Euſtath.

Ἡσθείην, aor.1 paſſ.opt.modi à verbo ἥδομαι.

Ἠσθένουν, præt. imperf. act. verbi ἀσθενέω: vnde & aor.1 ἠσθένησα.

D Ἤισθετο, aor.2 med.verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι.

Ἥσθη, aor.1 paſſ.verbi ἥδομαι. Ἤισθη autem, tenui ſpiritu & ſubſcripto ι, eſt aor.1 paſſ. verbi actiui ᾄδω vel εἴδω, vt & aor.1 act. ᾖσα eadem duo verba habere communem, ſuprà docui.

Ἤισθημαι, præt.perf.paſſ. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut.1 αἰσθήσομαι, vnde apud Ariſtoph. ᾔσθηνται, quod exponitur ἔγνωσαν, & tertia perſ. ſing. præt. pluſquãperf. ᾔσθητο. necnon infin. præt. perf. & pluſquamperf. ᾐσθῆσθαι.

E Ἠισθησάμην, aor.1 med.eiuſdem them. αἰσθάνομαι facientis fut.1 αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ἡσθήσομαι, fut.1 paſſ.verbi ἥδομαι, ex aor.1 ἥσθην.

Ἥσθητο, præt.pluſquamperf. paſſ. inuſitati them. ἐσθέομαι, ſignificantis ἕννυμαι, Induor, Veſtior. vt apud Suidam, καὶ ἤσθητο κροκωτὸν χιτῶνα. quod exp. περιεβέβλητο. Et apud Herodotum ſine augmento, ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν: necnon, ἐσθημένος ῥάκεσι. At ᾔσθητο, cum ι ſubſcripto, eſt pluſquamperf.paſſ.verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι, vnde mutuatur fut.1 αἰσθήσομαι.

Ἤσθιον, præt.imperf. verbio ἐσθίω.

F Ἤσθμηνα, aor.1 act.verbi ἀσθμαίνω.

Ἠισθόμην, aor.2 med. verbi αἰσθάνομαι, ex inuſitato them. αἰσθέομαι.

Ἦισιν, poetica ſeu Ibycea paragoge ſyllabæ σιν pro ῃ, vt λάβῃσι pro λάβῃ, εἴπῃσι pro εἴπῃ. tertia perſ.ſing. ſubiũctiui ὦ, à them. εἰμί. Euſtath. ἦσιν dialecto Rheginorum ait vſurpari etiam pro ἐστὶ ſeu ὑπάρχει, vt apud Homer. Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ σθένεσιν ἐμοῖσι. Sed tunc ι non eſt ſuſcribendum.

G Ἧσι, per apocopen pro φησί, ab ἠμί vſurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Heſych. & Euſtath. qui Ionicum eſſe ait.

Ἠσίπουν, præt.imperf.act.verbi ἀσιπέω.

Ἤσκειν apud Homerum pro ἤσκει, exercebat, dicentem, ἤσκειν ἔργα καλά. ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in έω in tertia perſona ſingulari εε aſſumentium ν propter ſequẽtem vocalem, in contractione idipſum ν retinere. eſt enim hoc ἤσκειν præt.imperf.verbi ἀσκέω, per contractionem factum ex ἤσκεεν.

H Ἠσκήθην, aor.1 paſſ. eiuſdem verbi ἀσκέω, facientis fut.1 act. ἀσκήσω, aor.1 act. ἤσκησα, præt. perf. act. ἤσκηκα, paſſ. ἤσκημαι, ex cuius tertia ſingulari aoriſtus ille ἠσκήθην.

Ἤσκουν, præt.imperf.eiuſdem them ἀσκέω.

Ἦισμαι, præt.perf.paſſ.verbi actiui ᾄδω.

Ἧσμαι, præt.perf.paſſ.verbi ἥδομαι. Sunt qui inter-

pretentur etiam Sedi, dicántque esse præt. perf. paſſ. A
verbi ἕω ſignificantis ἕζω ſeu ἵζω.à quo ſuprà habuimus etiam aor.1 med. ἥσατο. Id tamen rariſſimi admodum vſus eſſe exiſtimo.

Ἤειδμ pro ᾔδειμεν ſic poſitum ait Etymologicus. Verbum εἴδω faciẽre præt.med.ᾔδειν: in duali ᾔδειτον, ᾐδείτην: in plur. ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν. Pro quibus dici ἦστον, ἤστην, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν, ſyncope diphthongi ει, & τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorúmque horum affert exempla. vt, τοῦ ἤστην pro ᾐδείτην, hoc ſine autoris nomine, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ οὐδὲν ἤστην ἄλλο πλὴν δάκνειν. Et primæ perſonæ plur. ἦσμεν pro ᾔδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ἦσμεν. Necnon tertiæ pluralis ἦσαν pro ᾔδεισαν, hoc ex eiuſdem Rheſo, οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν. Item hoc ſecundæ ἦστε pro ᾔδειτε, ex Sophoclis Colchis, ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ᾽ ἦστε τὸν Προμηθέα. Hæc ferè & in lexico meo veteri, in quo ι ſubſcribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus eſt neglectum, quum tamen rationem ipſum exigere manifeſtum ſit vel ex ipſo ᾔδειν facto ex εἴδειν verſo ει in η, & ſubſcripto ι.

Ἦσο, Eras vel fueras: ſecunda perſona imperfecti ἤμην, de C
quo ſupra: ἧσο autem aſpiratum, eſt ſecunda perſona imperfecti ἥμην, Sedebam: illud, à them. εἰμί, hoc à verbo ἧμαι. Rurſum verò ἧσο eſt imperatiui modi, habétque formam imperatiui præteriti perfecti paſſiui, vt τέτυψο: velut apud Hom. Ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα, κ᾽ ὀΐζυε.

Ἠσπικότες, particip.ex ἤσπικα præt.perf.act.verbi ἀσπίζω.

Ἠσπάσθην, aor.1 paſſ.verbi ἀσπάζομαι: ex quo & præt. pluſquamperf.paſſ. ἤσπαστο, & infin. ἠσπάσθαι. Ex act.autem ἀσπάζω eſt particip.præt.perf. ἠσπακώς.

Ἠστάτουν, præt.imperf.verbi ἀστατέω. D

Ἦστε, Sciebatis: per ſyncopen pro ᾔδειτε, verſo ſimul δ in σ: ſecunda perſona pluralis præteriti pluſquamperfecti ᾔδειν, ex them. εἴδω, vt prolixius annotaui in Ἦσμεν paulo ſuprá.

Ἥστην, tertia perſona dualis præt. imperf. ἥμην: apud Ariſtoph. Auibus, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ἥστην. id eſt, ἐκαθεζέσθην, Sedebant.

Ἤστην, tertia perſ. dualis præt. imperf. ἤμην, de quo ſuprà. quidam tamen malunt habere pleonaſmum τοῦ σ pro ἤτην, eſſéque ab imperfecto ἦν, à them. εἰμί.

Ἤστην autem, per ſyncopen factum eſt ex ᾐδείτην, verſo δ E
in σ, ex them. εἴδω. vt ſuprà docui in Ἦσμεν, vbi etiam exemplum habes.

Ἧστο, tertia perſ. ſing. præteriti imperf. ἥμην, à verbo ἧμαι.

Ἦστον, ſecunda perſona dualis præteriti imperfecti ἤμην ſignificantis Eram: aliis tamen malentibus habere pleonaſmum τοῦ σ pro ἦτον, ex imperf. ἦν. Eſt à them. εἰμί.

At ᾖστον, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda dualis ſyncopen paſſa pro ᾔδειτον, verſo ſimul δ in σ, ex prima ſing. ᾔδειν, quod eſt præt.pluſquamperf.med.verbi εἴδω, vt videbis F
in Ἦσμεν. Ἧστον verò aſpero notatum ſpiritu, erit ſecunda dualis præt.imperf. ἥμην ab ἧμαι.

Ἠσυνθετήκασι, aor.1 act.verbi ἀσυνθετέω.

Ἠσχολήθησαν, aor.1 paſſ.verbi act. ἀσχολέω.

Ἥσω, fut.1 act. verbi ἵημι, ex inuſ.them. ἕω, vel etiam fut.1 act.verbi ἥδω.

Ἦτε, ſecunda perſ.plur.præt.imperf. ἦν ab εἰμί. Ἦτε autem, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda perſ.plur. præſentis ſubiunctiui ὦ, ab eodem them. G

Ἤτασεν, aor.1 act.verbi ἐτάζω.

Ἤτει, præt. imperf. act. verbi αἰτέω: ex quo & præt. pluſquamperf. ᾐτήκει, aor.1 ᾔτησεν, & particip. præt. paſſ. ᾐτημένος.

Ἤτην & Ἦτον, tertia & ſecunda dualis præt. imperf. ἦν à them. εἰμί. Dicitur etiam ἦστον & ἤστην, ſed ab ἤμην præt. imperf. paſſiuo eiuſdem them.

Ἤτω, Sit: per craſin ex ἐέτω, vt volunt grammatici. nam H
ἔω, primitiuum verbi εἰμί, in imper.facit ἔε, ἐέτω, vnde per contractionem fit εἴτω. ex quo τροπῇ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui & ἴστω dicitur pro hoc ἤτω, ab eodem them.

Ἤυγε, præt.imperf.verbi αὐγέω.

Ηὔδα, præt.imperf.act.verbi αὐδάω.

Ηὐδάξαντο, Dorice pro ηὐδάσαντο: aor.1 med. verbi αὐδάζομαι.

Ηὐδηκώς, particip.præt.perf. ηὔδηκα, ex αὐδάω faciẽte fut. αὐδήσω.

Ηὗδον, præt.imperf.vel aor.2 act. verbi εὕδω.

Ηὐθύνθη, aor.1 paſſ.verbi act. εὐθύνω.

Ηὐλίσθησαν, aor.1 paſſ. verbi αὐλίζομαι: ex quo eſt & aor.1 med. ηὐλίσαντο.

Ηὐξήθην, aor.1 paſſ.verbi act. αὐξέω facientis fut.1 αὐξήσω: vnde & præt.paſſ. ηὔξημαι. præt.autem act.eſt ηὔξηκα, & aor.1 ηὔξησα.

Ηὑράμην, ηὗρον, ηὕρατο, per ſyncopen pro ηὑρησάμην, vt volunt nonnulli: aor.1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Poteſt tamen fingi verbum εὕρω, quod faciat aor.1 act. εὗρα ſeu ηὗρα, & med.voce εὑράμην ſiue ηὑράμην, ſicut facit aor.2 act. εὗρον, & med. voce εὑρόμην.

Ηὑρῆσθαι, infin.præt.perf.paſſ.à them.act. εὑρίσκω faciente fut.1 εὑρήσω ab εὑρέω. Dicitur etiam ſine augmento εὑρῆσθαι, vt εὕρημαι quoque & εὑρέθην.

Ηὕρω, ſecunda perſ.aor.1 ηὑράμην, de quo iam dixi.

Ἤυσε, aor. 1 act. verbi αὔω ſignificantis Vociferor apud poetas. dicitur autem illud per διάλυσιν eſſe factum ex αὔω.

Ἠφειδήκεισαν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἀφειδέω, ex quo & particip. præt. perf. ἠφειδηκώς, & præt. imperf. ἠφείδουν.

Ἠφείθη, duplici augmento pro ἀφείθη: aor.1 paſſ.verbi act. ἀφίημι facientis præt.perf.paſſ. ἀφεῖμαι.

Ἠφλωιακώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφλωιακώς: particip.præt.perf.act.à them. ἀφλωιάζω.

Ἧφθαι, infin.præt.perf.paſſ. ἧμμαι, ab act.them. ἅπτω.

Ἠφίει, duplici augmento pro ἀφίει: tertia perſona ſingul. præt.imp.act.ex inuſ.them. ἀφιέω, pro ἀφίη quod eſt ex them. ἀφίημι: ſicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη, ex τιθέω. Varin. videtur innuere ἠφίει vſurpari etiam pro οὐκ ἀφίει: ſed hoc parum eſt probabile, opúſque habet exemplis.

Ἤφιεν pro ἠφίει apud Marc. euang. legimus, cap.11, καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et cap.1, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicant eſſe aor.2 ex them. ἀφιέω pro ἀφέω aut ἀφίημι. Sed eſt potius aor.2 them. ἀφιέω facientis fut.2 ἀφιῶ, aor.2 ἤφιον.

Ἠφυσάμην, aor.1 med. verbi ἀφύσσω ſeu ἀφύω.

Ἠφωελίσθαι, duplici augmento pro ἀφωελίσθαι: infin. præt. perf.paſſ.à them. ἀφοελίζω. Itidémque in aoriſto 1 act. eiuſdem them. ἠφώελισεν dicitur pro ἀφώελισεν. Ambo apud Suidam.

Ἦχε, tertia perſ.ſing.præt.perf.act. ἦχα, à them. ἄγω: vt apud Suidam, ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. Vnde & infin. præt.perf. paſſ. ἦχθαι.

Ἠχθέσθην, aor.1 paſſ.verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciẽte fut. 1 ἀχθέσομαι. Alioqui eſt etiam tertia perſ. dualis præt. imperf. ἠχθόμην ab eodem them. ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, præt.perf.paſſ. verbi ἐχθάνομαι facietis fut. ἐχθήσομαι ab inuſitato them. ἐχθέομαι.

Ἤχθην, aor.1 paſſ. verbi actiui ἄγω facientis præt. paſſ. ἦγμαι.

Ἠχθόμην, Odio fui: aor.2 med. verbi ἐχθάνομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui eſt & præt.imperf. verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, aor.1 act.verbi ἀχλύω.

Ἤψησεν, aor.1 act. verbi ψάω: vnde & med. vocis aoriſt.1 ἠψήσατο.

Ἥψω, ſecũda perſ.ſing.aor.1 med. ἡψάμην, à them. ἅπτομαι. Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα, ex fut. ἅψω.

Ἠωνίκει, præt.pluſquamperf.act.verbi αἰωνίζω.

Ἠώρεου, præt.imperf.act.verbi αἰωρέω: vnde & pluſquamperf.paſſ. ᾐώρητο, & infin. ᾐωρῆσθαι, & particip. ᾐωρημένος.

Θ

Θαγῆ, quod Heſych. exp. ἥξεις, videtur eſſe ſecunda perſ.fut.2 med. θαγήσομαι ex verbo θάσσω quod eidem ſignificat Propero: nam θάσσουσα exp. σπεύδουσα.

Θαέο, Doricè pro θαῶ ſeu θάου: ex them. θάομαι pro θεάομαι. eſt autem imperat.præſ.

Θαλέει poeticè pro θάλλει: à them. θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum συες θαλέοντες ἀλοιφῇ.

Θαλφθῇ, aor.1 paſſ. ſubiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θάλωμδμ, aor.2 act. subiunct. modi, à θάλλω vel etiã θαλέω. A

Θάμβησε, Ionicè & poeticè pro ἐθάμβησε: aor.1 act. verbi θαμβέω.

Θανέειν, itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infin. aor.2 act. secundum quosdam à them. θανέω, secundum alios à θνήω. Vnde particip. θανών, & infin. fut.2 med. θανεῖσθαι.

Θάνοιμι, aor.2 opt. modi ab eodem θανέω seu θνήω, vel etiã à θνήσκω secundum alios: quanquam id θνήσκω ex θανέω originem sumpsit.

Θανοῦμαι, fut.2 med. eiusdem them. vnde infin. θανεῖσθαι.

Θάοντα, Ionicè vel Doricè pro ϑάοντα, à ϑάω pro ϑάω, vt B suprà θάεο habuimus pro ϑάεο seu ϑῶ.

Θαρσεῖ, imper. verbi θαρσέω.

Θᾶσαι, pro ϑᾶσαι, Ionicè vel Doricè: aor.1 med. imper. modi, à them. θάομαι pro ϑάομαι vsurpato. ex quo & θάεο & θάοντα, de quibus paulo antè. Theocr. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, Aspice.

Θαυμανέοντες, Ionica & poetica diphthongi dissolutione pro θαυμανοῦντες: particip. fut.1 act. à verbo θαυμαίνω.

Θέα, imperat. præsens verbi ϑάω, per contract. ex ϑάε. C

Θέειν, Ionicè & poeticè pro ϑεῖν, assumpto ι metri causa: itidémque ϑέειν pro act. ϑεῖν seu ϑέειν.

Θείην, ϑείης, ϑείη, aor.2 opt. verbi τίθημι.

Θείομεν, poeticè pro ϑῶμεν, aor.2 act. subiunct. ab eodem them. Faciunt enim poetæ ex illo ϑῶμεν primùm ϑέωμεν, resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι ϑείωμεν, & systole τοῦ ω, ϑείομεν: quomodo & βείομεν dicunt pro βῶμεν, & τραπείομεν pro τραπῶμεν.

Θεῖναι, infin. aor.2 act. à verbo τίθημι.

Θεῖτε per syncopen pro ϑείητε, vt ἀποδοῖτε pro ἀποδοίητε. secunda persona plur. optatiui ϑείην, de quo suprà. D

Θείωσα, Ionica & poetica augmẽti detractione pro ἐθείωσα: aor.1 act. verbi ϑειόω.

Θέλγεν, eodem modo pro ἔθελγεν: à them. ϑέλγω.

Θελήσω, fut.1 act. verbi ϑέλω ex inus. ϑελέω.

Θέμεν & Θέμεναι, Doricè vel Ionicè pro ϑεῖναι, vt ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι. aor.2 act. infin. modi à them. τίθημι. At ϑέμενος est particip. aor.2 med. ab eodem them.

Θερέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ϑερῶ: hoc autem ϑερῶ est aor.2 subiunct. modi à verbo act. ϑέρω. vt apud Homerum, ϑερέω πυρὸς pro ϑερμανθῶ διὰ πυρός, calefiam igni. E

Θερίσδειν, Doricè pro ϑερίζειν, à ϑερίζω.

Θέρμετο, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐθέρμετο: præt. imperf. pass. verbi poetici ϑέρμω.

Θές, pro ϑέτι, Pone: aor.2 act. imper. modi, à τίθημι.

Θέσθαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem them.

Θέσθω, aor.2 med. imper. modi, ab eodem.

Θέτω, tertia pers. imperatiui ϑές, de quo paulo antè.

Θήγεσθαι, Cretensium dialecto pro ϑέλγεσθαι. Hesych. F

Θεύσεαι, Ionica resolutione diphthongi η pro ϑεύσῃ. hoc autem ϑεύσῃ secunda est persona fut.1 med. ϑεύσομαι, à them. ϑέω, vt πλεύσομαι à πλέω. vnde & infin. ϑεύσεσθαι. Ambo apud Hesych.

Θευσούμενος, pro ϑευσόμενος, fut. verbi ϑέω Doricum potius quàm linguæ communis proprium. vtitur tamen prosæ quidam [illegible] apud Suidam, cuius nomen tacetur. οἱ δὲ ἀφίκοντο, (inquit) ὁ μὲν ἀγωνιούμενος πυγμῇ, ὁ δὲ ϑευσούμενος στάδιον. id est, δραμούμενος.

Θέωμεν, Ionica vocalis circũflexæ resolutione pro ϑῶμεν: aor.2 act. subiunctiui modi à verbo τίθημι. G

Θηεῖτο, Ionicè & poeticè pro ἐθηεῖτο, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici ϑηέομαι vsurpati pro ϑάομαι: vnde & infin. ϑηεῖσθαι pro ϑᾶσθαι.

Θηεῦντο, pro ἐθηοῦντο, Ionicè, primùm abiecto augmento, deinde ου verso in ευ. præt. imperf. pass. eiusdem them.

Θηήσαντο, itidem pro ἐθηήσαντο. aor.1 med. eiusdem them.

Θηοῖο, præsens optat. pass. secundæ pers. ab eodem.

Θησαίατο, Ionicè pro ϑάσαιντο, contracto primùm εα in η, deinde ν in α verso & tralato accẽtu. aor.1 med. opt. modi à ϑάομαι.

Θῆσαι, quod exp. ϑρέψαι, ϑηλάσαι, per syncopen ex ϑηλάσαι factum creditur. Est tamen potius aor.1 act. verbi ϑάω, vt videbis paulo pòst in Θῆσθαι.

Θήσειν, fut.1 act. infin. modi à τίθημι faciente fut.1 ϑήσω. vnde & med. vocis fut.1 ϑήσομαι.

Θῆσθαι, quod significare aiunt non modò ϑηλάζειν, sed etiam ἀμέλγειν, ex ϑάεσθαι contractum volunt, à ϑάω: vnde ϑηλὴ deriuata creditur.

Θήσω, fut.1 act. verbi τίθημι, ex ϑέω: vnde med. voce ϑήσομαι.

Θίγε, Doricè pro ϑίγε: solent enim Dores imper. quædam in ε, mutata propria terminatione, finire in ε. est autem hoc ϑίγε imper. verbi ϑίγω.

Θνήσκω, thema deriuatum ex ϑανέω per syncopen: pro quo Doricè ϑνάσκω dicitur. Vnde fut.1 act. ϑνήξω, & med. ϑνήξομαι, pro quo & τεθνήξομαι dicitur, sed potius in fut. paulo pòst.

Θοίμην, ϑοῖο, ϑοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro ϑείμην, ϑεῖο, ϑεῖτο, quæ sunt aor.2 med. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἔθορε, aor.2 act. à them. ϑόρνυμι seu ϑόρω. vnde & infin. ϑορεῖν, & particip. ϑορών.

Θοῦ, per contractionem pro ϑέο, exempto primùm Ionico more σ, deinde εο contracto in ου: aor.2 med. imper. modi à verbo τίθημι.

Θρέξασκον, Ionicè pro ἔθρεξαν, vt [illegible] pro ὦσαν, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκο: aorist.1 actiui verbi τρέχω.

Θρέξω, fut.1 act. verbi τρέχω, habens τροπὴν tenuis literæ in aspiratam, vt in sequenti ϑρέψω.

Θρέψω, fut.1 act. verbi τρέφω, tenui in aspiratam reuersa vt in præcedenti ϑρέξω. nec enim poterat scribi ϑρέχω & ϑρέφω, propter concursum duarum aspiratarum. vnde imper. ϑρέψον, & particip. aor.1 med. ϑρεψάμενος. Inde & infin. aor.1 pass. ϑρεφθῆναι.

Θρονηθῆναι, aor.1 pass. infin. modi, à them. ϑρονέω. vnde & particip. ϑρονηθείς.

Θυμήνας, particip. aor.1 act. ἐθύμηνα, à them. ϑυμαίνω.

Θῶ, ϑῇς, ϑῇ, aor.2 act. subiunct. modi, à verbo τίθημι.

Ι

Ἰάνθη, aor.1 pass. verbi actiui ἰαίνω.

Ἴασι, tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι, Ionicè secundùm quosdam pro ἴσι. vnde in comp. ἄπιασι, εἴσιασι, πρόσιασι.

Ἱᾶσι, per contractionem ex ἱέασι: hoc autem ἱέασι Ionicum est pro ἱεῖσι, vt τιθέασι pro τιθεῖσι. tertia pers. plur. præs. indic. à them. ἵημι: vnde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαυχεν, Æolicè pro ἴαχεν. Hoc autem ἴαχε est tertia pers. singul. vel aor.2 ἴαχον, vel præt. med. ἴαχα: quæ ambo sunt ex them. ἰαχέω.

Ἰαφθῆναι, aor.1 pass. infin. modi à them. act. ἰάπτω faciente fut.1 ἰάψω. vnde & particip. ἰαφθείς.

Ἰαχυῖα, particip. fœm. gen. ex masculino ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμένος, particip. præt. pass. ex ἵκομαι vel ἱκνέομαι. vnde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε, tertia pers. singul. aor.2 ἴδον, à them. εἴδω faciente fut.2 ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδὲ dicunt, vt εἰπὲ) est imper. eiusdem aor.2 act. ab eodem them. significans Vide, Respice, Aspice: vel etiam Ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδοῦ aoristo 2 med. imper. modi. Dores verò & ἠνὶ & ἠνίδε dicunt pro eodem. Theocr. ἠνίδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, ecce iterum hæc adrepit. Rursum ἰδὲ pro ἠδὲ ponitur interdum apud poetas, & signif. καί.

Ἰδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut.2 act. infin. ab eodem them.

Ἰδέσθαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδεσκε, Ionica paragoge τοῦ σκε pro ἴδε: aor.2 act. indic. modi, ab eodem.

Ἰδέω, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἰδῶ: fut.2 act. subiunct. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδηαι, Ionicè pro ἴδῃ. secunda pers. singul. aor.2 med. ab eodem them.

Ἴδιον, aor.1 act. verbi ἰδίω.

Ἴδμεν, Dorica siue Æolica τροπῇ τοῦ σ εἰς δ pro ἴσμεν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδωμεν etiam per syncopen factum dicant, vel ex præt. med. οἴδαμεν, vt

refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδμεν οὐδέν τι νεές.

Ἴδμεν per syncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ionicum seu Doricum est pro ἰδεῖν, aor.2 act. infin. modi ex verbo εἴδω vt apud Homerum, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι αὐτῆς, volo videre & tueri oculis.

Ἴδοιατο, Ionicè pro ἴδοιντο. tertia pers. plur. aor.2 med. opt. modi à them. act. εἴδω.

Ἰδόμην, aor.2 med. indic. ex eodem εἴδω. Actiua autem voce idem thema aor.2 facit ἴδον.

Ἴδοσαν, Bœotico more pro ἴδον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον. solent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum & aorist. inserere σα. Est autem hoc ἴδοσαν tertia pers. plur. à prima ἴδον, aor.2 act. indic. modi ex them. εἴδω. Apud Suid. ἴδοσαν σε ὕδατα.

Ἰδού, aduerbium demonstrandi factum accentus mutatione ex ἰδοῦ aor.2 med. imper. modi, ab eodem them.

Ἰδυῖα, particip. fœm. gen. ex ἴδα præterito med. verbi εἴδω: vnde apud Homer. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ἴδωμι pro ἴδοιμι dici ἐκτάσει τῆς παραληγούσης, tradit Eustathius.

Ἴε, significans I, Vade, est aor.2 imper. modi ex ἴον aoristo 2 infinitiui modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex them. εἴω.

Ἵεθι ἱέτω, præsens imper. act. à them ἵημι.

Ἵει, pro ἵη vsurpatum alicubi reperitur, vt ἐτίθει pro ἐτίθη. estque tertia persona singul. præteriti imperfecti ἵειν ex inus. them. ἱέω. Est interdum & secunda persona imperatiui præsentis actiui, ab eodem themate, pro ἵεθι.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, præsens optat. act. ex eodem them. ἵημι, vt τιθείην ex τίθημι.

Ἱείς, particip. præs. act. eiusdem thematis, vt τιθεὶς ex τίθημι est. fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἵεις, est secunda pers. sing. præt. imperf. indicat. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἱέω, referri tamen solita ad idem ἵημι.

Ἱεῖσι, tertia pers. plur. præs. indic. act. eiusdem them. vt τιθεῖσι est ex τίθημι.

Ἵεμαι, præsens indic. pass. ex act. ἵημι: vnde imperf. ἱέμην & particip. ἱέμενος.

Ἱέμεν & Ἱέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἱέναι: infinit. præsens act. ab eodem them. vt τιθέμεν & τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt iidem. Alioqui ἱεμένη est etiam particip. fœm. ex masc. ἱέμενος: ambo ex ἵημι.

Ἴεμεν & Ἰέμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicuntur, suntque præs. infin. act. à them. εἶμι.

Ἱέμενος, particip. ex ἵεμαι passiuo verbi ἵημι.

Ἷεν, aspiratum, Bœoticum est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἴεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. aoristi 2 ἴον, ascitum habens ν propter sequentem vocalem, ex them. εἶμι.

Ἱέναι, infin. præsens verbi ἵημι: ἰέναι autem est infin. præsens them. εἶμι.

Ἵενται, tertia pers. plur. præsentis ἵεμαι: ἵεντο autem tertia plur. imperfecti ἱέμην. At ἱέντες est particip. nominat. plur. ex sing. ἱείς, de quo suprà.

Ἵεσαν, tertia pers. plur. præteriti imperf. ἵειν, ex ἵημι.

Ἱέσθην, tertia dualis præt. imperf. ἱέμην ex ἵεμαι. cuius secunda pluralis est ἵεσθε, tertia sing. ἵετο, & tertia plur. ἵεντο.

Ἵζεο & Ἵζευ, Ionicè pro ἵζου: imperat. præs. pass. à themate ἵζομαι.

Ἱζήσας, particip. aor.1 act. ab ἱζάνω, ex ἵζω.

Ἴηλα, aor.1 act. verbi ἰάλλω, vnde & subiunct. ἰήλω.

Ἵησι, tertia pers. sing. verbi ἵημι.

Ἴησι, Ionica & poetica paragoge pro ἴῃ. Hoc autem ἴῃ, est tertia pers. singul. aor.2 ἴω, ex them. εἶμι, faciente aor.2 indic. ἴον ex inus. them. εἴω. Sic ἵησι pro ἵῃ dicitur, quod est subiunct. præs. ex them. ἵημι.

Ἴθι, imper. præs. eiusdem them. εἶμι, secundum quosdam grammaticos μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἴε.

Ἵκεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἵκου: imper. aor. 2 med. à them. ἱκνέομαι, faciente fut.2 ἱκοῦμαι.

Ἵκηαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, vt apud Hesiod. ἐπὴν δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι. secunda pers. sing. aor.2 med. subiunct. modi, ab eodem them. ἱκνέομαι, faciente aor.2 indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἵκμενος, per syncopē pro ἱκόμενος, particip. ex them. ἵκομαι.

A Ἱκέμην, aor.2 med. verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι. vnde infin. ἱκέσθαι, & particip. ἱκόμενος. Doricè verò pro ἱκόμην dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt. plusquamperf. pass. ab eodem them. Nisi quis aor.2 med. esse velit per syncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper. præs. ex inus. verbo ἵλημι, vt ἵσαθι ex ἵσημι: ex quo them. est & particip. ἱλάς, vt ἱσάς ex ἵσημι.

Ἱλάσθητι, imper. aor.1 pass. à them. ἱλάσκομαι faciente fut.1 ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut.1 med. verbi ἱλάσκομαι seu ἱλάομαι.

B Ἵληθι pro ἵλαθι, ab inus. them. ἵλημι.

Ἱλήκησι, Ionica poeticáque paragoge pro ἱλήκῃ. Est autem hoc ἱλήκῃ tertia persona singul. præt. perf. act. subiunctiui modi, ab inusitato illo them. ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλέω: nec vlla alia ab iis tempora in vsu sunt quàm imper. ἵληθι siue ἵλαθι, præt. perf. optat. ἱλήκοις & ἱλήκοι, & subiunct. ἱλήκῃ. vt apud Hom. Odyss. γ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ, αἴ κεν Ἀπόλλων ἧμιν ἱλήκῃσι, nobis sit propitius.

C Ἴμεν, prima pers. plur. præsentis εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, ire: à them. eodem.

Ἶναι, pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidem recentiores: sed nulla autoritate vel exemplo confirmantes.

Ἵξομαι, fut.1 med. verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἶξον, Bœotica dialecto pro ἧκον. solent enim ii κ in ξ cōmutare, dicentes itidem εἴξασι pro εἴκασι. quorū hoc εἴξασι est præt. med. verbi εἴκω pro ἔοικα, vti iam dictū est, apud Aristoph. εἴξασι γοῦν ἐρίοισι πεπταμένοις: illud verò, aor.2 act. indic. modi à them. ἵκω: apud Hom. Il. κ, D Ἀλλ' ὅτε δὴ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, Et Iliad. γ, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον. Itidémque alibi, Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, optat. aor.2 act. à them. εἶμι. Facit enim εἶμι aor.2 indicat. modi, ἴον, ex inusit. them. εἴω, vnde & particip. ἰών.

Ἵουν, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἱέω, vt τίθημι facit interdum ἐτίθουν ex τιθέω.

Ἱπτήσομαι, fut.1 med. verbi ἵπταμαι, vt volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες. nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, E vt ἵσταμαι facit στήσομαι. ἱπτήσομαι autem, sicubi reperitur, est à verbo ἱπτᾶσθαι, quod tamen reiicit Phrynichus.

Ἱρᾶται, Ionicè pro ἱερᾶται apud Herodotum, à themate ἱεράομαι.

Ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι.

Ἴσαν, tertia persona plur. præteriti imperf. ᾖειν, ex them. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσασαν, tertia persona plurali præteriti imperfecti ἴσην, sciebam, ex them. ἴσημι, vt apud Homerum, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. F

Ἰσᾶς, particip. præs. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰσάς, vt ἱστάς ex ἵστημι.

Ἴσασι similiter pro ἰσᾶσι contra morem aliorum verborum in μι, Doricè, vt volunt nonnulli. tertia pers. plur. præsentis ἴσημι. deberet enim προπερισπᾶσθαι, vt ἱστᾶσι ex ἵστημι, τιμωρεῦσι ex τιμώρημι, & similia.

Ἴσῃ, pro ἴσασαι, secunda persona singul. verbi ἴσαμαι. Varin. ἴσῃ exp. μάθοις, deriuans ex ἴσομαι significante γινώσκομαι. ea tamen cum diphthongo potius scribenda fo- G rent εἴσῃ, εἴσομαι. Quanquam & apud Hesychium legimus ἴσατο expositum ὡμοιώθη, itidem pro εἴσατο, aor.1 med. verbi actiui εἴδω facientis fut.1 εἴσω. At ἵσατο, quod Suid. affert pro καθίδρυσεν, est à them. ἵζω, itidem aor.1 med.

Ἴσθι, imper. præsens duo significans, nimirum γίνωσκε & ὕπαρχε. Prius est ab ἴσημι, per syncopen pro ἴσαθι, vt & in tertia persona ἴστω pro ἰσάτω, itidémque in duali ἴστων pro ἰσάτων, & in plur. ἴστε pro ἴσατε, ἴστωσαν pro ἰσάτωσαν. H Posterius autem ἴσθι significans ὕπαρχε, est ab εἰμί, à posteris Homeri vsurpatum pro ἔσο, nec similiter facit ἴστω in tertia persona, vt præcedens, sed ἔστω, & sic deinceps, vt cum alii tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴσκε apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴδω, eandémque plerunque cum eo habentis significationem. vnde & particip. ἴσκων.

Ἴσμεν, per syncopen pro ἴσαμεν, prima persona pluralis A thematis ἴσημι: pro quo ἴσμεν dici etiam ἴδμεν, suprà docui.

Ἴσονται apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus, ἱδρύσονται, πορθήσονται. Ac quod ad ἱδρύσονται attinet, scribendum esset potius aspero spiritu ἵσονται, à them. ἵζομαι: quod verò ad πορθήσονται attinet, si ἴσονται in ea significatione scribamus, videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσονται à them. εἴω. siquidem apud eundem legimus εἴσομαι expositum εἰσελεύσομαι: necnon εἰσόδιον, ὁδοιπορικόν.

Ἴστα, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia persona singul. ex them. ἱστάω, vt τίθημι scimus facere ἐτίθει, & ἵημι ἵει, ex τιθέω & ἱέω. Est interdum & præsens imperatiui, itidem contractum ex ἵσταε.

Ἵστασο, Ionicè exempto σ pro ἵστασο: secunda pers. sing. præteriti imperf. ἱστάμην, ex pass. them. ἵσταμαι.

Ἴστε, per syncopen ex ἴσατε, quod est verbi ἴσημι secunda persona pluralis modò in præsenti indicatiui pro Scitis, modò in præsenti imperatiui pro Scite.

Ἰστέον, aduerbium ῥητικὸν ex them. εἴδω, amisso ε ex diphthongo. nam olim εἰστέον scriptum fuisse, testatur C Eustath.

Ἵστη, interdum est tertia persona singul. præteriti imperfecti ἵστην ex ἵστημι, interdum secunda imperatiui præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum actiuorum fiunt secundæ imperatiuorum, abiecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι. nec enim solùm ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε, fit νόει, φίλει, βόα, λέγε: sed etiam ex ἐτίθη & ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperatiuos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in D θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuersa, vt ex πίμπλαθι & ἵσταθι fieri πίμπλη & ἵστη. Etymol. & Varin.

Ἵστω, per syncopen pro ἱστάτω. tertia pers. sing. imper. modi ex them. ἵστημι: itidémque ἵστων pro ἱστάτων dicitur, & sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω autem per contractionem est ex ἵσταο, quod Ionico more factum est ex ἵστασο, exempto σ. sunt verò hæc secunda persona singul. vel præt. imperfecti pass. ἱστάμην, E vel imperatiui præsentis passiui, à them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην, per cōtractionem ex ἵσταον præterito imperf. verbi ἱστάω. At ἵστων per syncopen pro ἱστάτων, est tertia pers. dualis imperatiui præs. ex them. ἵστημι, vt in Ἴσθι suprà admonui.

Ἰσχανάα, poetico pleonasmo pro ἰσχανᾷ, ex them. ἰσχανάω. Itidémque ἰσχανάαν pro ἰσχανᾶν.

Ἰσχανόων, itidem poetico pleonasmo pro ἰσχανῶν: & ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα. particip. præs. act. ab eodem them.

Ἰσχέμεν & Ἰσχέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infin. præ- F sens à them. ἴσχω.

Ἴσχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem them. cuius imperatiui secunda plur. est ἴσχεσθε.

Ἴσχευ, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴσχου.

Ἴτον, secunda persona dualis interdum præsentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperfecti ᾔειν ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem secundam pluralis facit ἴτε, G quæ seruit & imperatiuo.

Ἰτθω apud Aristophanem pro ἴστω, vt schol. ipsius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia persona singul. imperatiui præsentis ἴθι. ἴτων autem & ἰτωσαν, sunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.

Ἴυξαο, Ionicè pro ἴυξασο, exempto σ: secunda pers. singul. aor. 1 med. ἰυξάμην à them. ἰύζω: pro quo Atticè per contractionem dicitur ἴυξω. Homerus, μέγα δ' ἴυξαο λαὸν H Ἀχαιῶν. At præteriti ἴυξα, quod ab eodem ἰύζω affertur, rarum admodum existimo vsum esse.

Ἰῶ, præsens act. subiunctiui modi, verbi ἵημι ex ἱέω.

Ἴωμεν, aorist. 2 act. subiunct. verbi ἵημι ex ἕω, ex quo facit aor. 2 ἷον.

Ἰών, particip. ex eodem aoristo ἷον. cuius fœm. ἰοῦσα.

K

Κάββαλεν Dorica συγκοπῇ & ἀποκοπῇ dicitur pro κατέβαλεν: itidémque κάββαλεν pro κατέβαλεν. quæ ambo sunt aor. 2 actiui, sed prius infinitiui modi, alterum indicatiui: ambo etiam à them. καταβάλλω.

Κὰδ δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδ δ' ἔφορε, itidem pro κατέφορε δέ, à καταφόρω.

Κὰδ δ' ἐχέμεν, similiter pro κατέχειν δέ.

Κὰδ δὲ λοπὸς χέεθη, pro κατεχέεθη δὲ λοπός.

B Καδδραθέτην, Doricè vel Æolicè itidem pro καταδραθέτην: aor. 2 act. verbi καταδαρθάνω seu καταδρήθω, facientis fut. 2 καταδραθῶ.

Κάδδυσαι, itidem pro καταδῦσαι: aor. 1 act. infinit. modi à them. καταδύω.

Κάδριον autem, quod Hesych. affert pro κάθιον, si per υ in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθίδρυσον.

Καείς, particip. aor. 2 pass. ἐκάην, ex act. them. καίω.

Καήσομαι, fut. 2 pass. ex eodem aor. 2 ἐκάην.

Καθαρθῆναι aor. 1 pass. infin. modi, à them. actiuo καθαίρω. Affertur & præt. perf. pass. infin. καθάρθαι per syncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, fut. 2 med. verbi καθέζομαι. Vnde & fut. 1 pass. καθεδηθήσομαι.

Καθεικέναι, præt. perf. act. infin. modi à them. καθίημι faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: vnde & particip. καθεικώς. Passiua autem voce præter. perf. facit καθεῖμαι, vnde particip. καθειμένος, demissus.

Καθεῖλον, aor. 2 act. verbi καθαιρέω ex inusitato themate καθέλω.

Καθεῖναι, aor. 2 act. infin. modi, à them. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia persona plur. præter. plusquamperf. pass. ab eodem them. καθίημι faciente præter. perfect. pass. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται & καθεῖρκτο, præter. perf. & plusquamperf. pass. verbi actiui καθείργνυμι ex καθείργω.

Καθείς, particip. aor. 2 act. à them. καθίημι.

Καθεῖσεν, aor. 1 act. verbi καθίζω vel καθέω, habens ascitum ι loco augmenti. Apud Varin.

E Καθεῖτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. à them. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθελεῖς, fut. 2 act. verbi καθαιρέω ex inus. them. καθέλω: vnde infin. aor. 2 καθελεῖν, & particip. καθελών.

Καθέξω, fut. 1 act. verbi κατέχω: vnde med. καθέξομαι.

Καθέου, Ionica diphthongi dissolutione pro κάθου, de quo mox.

Κάθες, aor. 1 act. imper. modi, à them. καθίημι.

Κάθεσαν, aorist. 2 act. verbi καθίημι, vt κατατίθημι facit κατέθεσαν.

F Καθεσταμένος, particip. præteriti perf. pass. καθέσταμαι, ex act. them. καθίστημι.

Καθεστηκώς, particip. præteriti perf. act. καθέστηκα, ex eodem them.

Καθεστώς, ῶτος, particip. eiusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεστηκώς, vt volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθίστημι habere præt. med. καθέσταα à καθιστάω, ex quo per contractionem fiat hoc particip. καθεστώς.

G Κάθη, secunda pers. singul. verbi κάθημαι, pro κάθησαι, vt volunt nonnulli: tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθηαι & κάθεαι, indéque Attica contractione κάθῃ.

Καθῆκα, aor. 1 act. verbi καθίημι facientis fut. 1 act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem est pro καθῆσα, vt ἔθηκα & ἔδωκα quoque pro ἔθησα & ἔδωσα dicuntur.

Καθηρέθην, aor. 1 pass. verbi καθαιρέω facientis futurum 1 act. καθαιρήσω, præter. pass. καθῄρημαι. habet autem systolen pro καθηρήθην, vt ᾑρέθην. Ex eodem καθαιρέω est & imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro H καθῄρουν.

Καθῄρητο, præter. plusquamperfect. pass. verbi actiui καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι. καθήσθω autem est tertia persona imperatiui κάθησο, ex eodem them.

Καθῆστο, tertia persona sing. præteriti imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθίει, præt.imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, vt ἡφίει, ἐτίθει A pro καθίη, ἀφίη, ἐτίθη. Ex quo καθίημι est & particip. καθιείς, & infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt.imperf. act. eiusdem them.

Καθίκεο, Ionica resolutione diphthongi pro καθίκου. aor. 2 med. à them. καθικνέομαι faciente fut.2 καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem aoristo 2 καθικόμην est aorist.2 subiunct. καθίκωμαι.

Καθίξω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίξῃ & καθίξας pro καθίσῃ & καθίσας. à them. καθίζω.

Καθιοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι, fut.1 med. verbi actiui B καθίζω.

Καθίστα, imper.præf.verbi καθίστημι ex καθιστάω.

Κάθου, aor.2 med.imperatiui modi, à themate actiuo καθίημι, vt καταπίθημι facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ionico κάθεο, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ η, & contractione τοῦ ε συνεσταλμένου καὶ τοῦ ο.

Καθυφείς, particip. aor.2 act. à them. καθυφίημι: ex quo & C aor.2 med.infin. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι est aor. 1 act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα: ex quo med. voce καθυφηκάμην. Item καθυφῇς, secunda pers.sing.aor. 2 act.subiunct.modi.

Καῆ, aor.2 act.subiunctiui modi à themate καίω, faciente fut.2 καῶ. At καῆναι est infin. aor.2 pass. ἐκάην ex actiuo ἔκαον.

Κακκείειν, Æolica syncope pro κατακείειν, quod est κοιμητικῶς ἔχειν & dormiturire.

Κακκῆαι autem, est Æolica itidem syncope pro κατακῆαι, quod est κατακαῦσαι. nam καίω siue κάω, aor.1 act.facit D non solùm ἔκαυσα, sed etiam ἔκηα.

Κάκτεινε, itidem per syncopen pro κατέκτεινε: præter. imperfect.act.verbi κατακτείνω. Itidémque κάκτανε pro κατέκτανε, in aor.2.

Κακχεῦαι similiter pro καταχεῦαι: aor.1 act.infinit. modi à καταχέω.

Κακχωρεῖ quoque pro καταχωρεῖ positum videtur. ab Hesychio tamen exponitur δραπετεύει, κακουργεῖ.

Κάλεον, Ionicè pro ἐκάλεον, præt.imperf act.verbi καλέω. Itidem Ionicè in præsente optatiui passiui καλεοίμην E dicitur pro καλοίμην.

Καλεῦνται, Ionicè & Doricè pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήμεναι, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλαίνω vel κάλημι, vt annotat Eustath. apud Hom.

Καλήμενος, pro καλούμενος, vt νοήμενος pro νοούμενος, Æolica μεταθέσει τῆς ου διφθόγγου εἰς η, vt tradit Varin. Nisi potius sit particip. ex them. κάλημαι.

Κάλλιπον, Æolica syncope pro κατέλιπον: aorist.2 act. verbi actiui καταλείπω. Sic κάλλειψιν iidem dicunt pro καταλεῖψιν. F

Κάμβαλον itidem pro κατέβαλον positum aiunt nonnulli. Sed viderint ne scribendum sit κάββαλον.

Καμμάρψαι, eadem syncope pro καταμάρψαι, quod est καταλαβεῖν. apud Hesych.

Καμμένειν, similiter pro καταμένειν: Laconicum tamen id esse dicitur.

Καμμορέων pro κακομορέων seu κακοπαθέων, ex nomine κάμμορος vsurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, abiecto augmento: aorist.2 act. G verbi κάμνω: vnde & particip. καμών. facit enim fut.2 καμῶ, vt τάμνω ταμῶ.

Κανεῖν, aor.2 act.infinit.modi, à them. καίνω significante perimo. vnde particip. κανών. Ambo apud Hesych.

Κάππεσε, Æolica syncope pro κατέπεσε, quod est aorist.2 verbi καταπίπτω, mutuatitius à καταπέσω.

Καρῆναι, aorist.2 pass.infinit.modi, à them.act. κείρω. facit enim id fut.2 καρῶ, aor.2 ἔκαρον. vnde aor.2 pass. indic. modi ἐκάρην.

Καῤῥέζειν, Æolica syncope pro καταῤῥέζειν, apud Eustath. H qui exp. καταψᾶν.

Καρπῦσαι, poetica μεταθέσει pro κραπῦσαι, quod est aorist.1 act.infin.modi à them. κραπύω.

Κάσχεθε, Æolica syncope pro κατέσχεθε, præt. imperf. act. verbi κατασχέθω, apud Homerum. Itidem κάσχετο dicitur pro κατέσχετο, quod est aor.2 med. indic. modi, à them. κατέχω mutuante fut.2 κατασχῶ & aorist.2 act. κατέσχον ex them. κατασχέω.

Κατάβα, per apocopen pro κατάβαθι apud Atticos: aor.2 act.imper.modi à them. inus. καταβῆμι, pro quo vsurpatur καταβαίνω.

Καταδύμεναι, Doricè pro καταδυῦεν, à them. καταδυίω.

Καταδύσεο, Ionicè pro καταδύσου: præsens imper. pass. à them. καταδύσομαι, quod ex futuro in præsens abiit.

Καταειμένος, poeticè pro καθειμένος, particip. præter. perf. pass. ex them. καθέννυμι seu καθέω faciente præt.pass. καθεῖμαι. (quod tamen præteritum commune est & verbo καθίημι.) Similiter καταείνυον est à καταεινύω pro καθεννύω seu καθέννυμι posito.

Καταείσατο, aor.1 med.verbi κάτειμι ex inus.them. κατίω.

Καταιρεόμενος, Ionicè apud Herodotum pro καθαιρούμενος, ab Ionico them. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατάκανε, aor.2 act.imper.modi à them. κατακαίνω.

Κατακτανέεσθαι, aor.2 med.infinitiui modi, à themate act. κατακτείνω.

Καταινυγῇς, aor.2 pass.subiunctiui modi, à them.act. κατανύσσω faciente fut.2 act. κατανυγῶ. vnde & particip. aor.2 pass. κατανυγείς.

Καταξέμεν, Ionicè pro κατάξειν: fut.1 act. infinit. modi à them. κατάγω, apud Homer.

Καταπεπληῶτα, secundum quosdam pro καταπεπλωκότα, exempto per syncopen κ, & ω in η verso: particip. præt.perf. act. verbi καταπίπλω ex καταπλόω. Vide & Πεπληώς.

Καταπημήνειε, aorist.1 act. optatiui modi, à themate καταπημαίνω.

Καταποθῇ, aorist.1 pass. subiunctiui modi, à themate actiuo καταπίνω faciente futurum 1 act. καταπόσω ex inus. verbo καταπόω.

Καταπρηνωθῇ, aorist.1 pass.subiunctiui modi, ab act.them. καταπρηνόω.

Καταπροήσεσθαι, fut.1 med.infin.modi, à them. καταπροΐημι. vnde est & aor.2 med.infin.modi καταπροέσθαι.

Κατάσχῃ, aor.2 act.subiunct.à them. κατέχω mutuante fut. 2 act. κατασχῶ à κατασχέω. Vnde & infin. κατασχεῖν: & particip.aor.2 med. κατασχόμενος.

Καταχήνῃ, aor.1 act.subiunct.modi, à them. καταχαίνω, faciente aor.1 act.indic. κατέχηνα.

Καταγῆναι, præt.perf.med.infin.modi, à them. κατάγω seu κατάγνυμι, dissoluta vocali more Ionico & Attico pro κατηχέναι. vnde particip. καταγώς. At κατάγη, est aor. 2 pass.indic.modi ab eodem them. Inde est & aor.1 act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεδάη, aor.2 pass.indic.modi, à them.act. καταδαίω, vt κατεκάη à κατακαίω.

Κατεδήδεκεν, præt.perf.act.verbi κατέδω, Atticè pro κατήδεκεν, à κατεδέω: vnde & pass. κατεδήδεσμαι.

Κατεῖε, præt.perf.med. verbi κάτειμι ex κατίω, vt tradit Varinus.

Κατείλοχε, Atticum præt.perf.act.verbi καταλέγω pro καταλέλοχε.

Κατέκανε, aor.2 act.verbi κατακαίνω.

Κατέκηλε, quod Hesych. affert pro σιωπῶν ἥδυνε, videtur esse aor.2 act. verbi κατακηλέω, ex quo est aor.1 act. κατεκήλησε apud eundem.

Κατεκόπησαν, aorist.2 pass. indicatiui à themate act. κατακόπτω.

Κατέκτα, secundum quosdam per apocopē pro κατέκτανε, ex κατακτείνω, secundum alios pro κατέκτη, ex κατάκτημι.

Κατέκταθεν, Bœotica syncope pro κατεκτάθησαν: aor.1 pass. verbi κατακτείνω, faciētis præt.perf.act. κατέκτακα, pass. κατέκταμμαι, tanquam ex κατακταίνω.

Κατέλεκτο, Ionicè pro κατελέλεκτο, præter.plusquamperf. pass. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικα, aor.1 act.irregularis pro κατήνεγκα, ab Ionico themate κατενείκω, quod subseruit verbo καταφέρω.

Κατενύγησαν, aor.2 pass. verbi act. κατανύσσω, facientis futur.2 act. κατανυγῶ.

Κατενήνεκται, præt.perf. pass. eiusdem verbi καταφέρω, ex inusitato themate κατενέκω seu κατενέγω, vnde & præterit. med. κατενήνοχα. ambo habentia Atticam

duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, pro κατώκεκται & κατώχα.

Κατηνήνοθε, præt.med.verbi κατενήθω, secundum quosdam veteres grammaticos, quod sic formant. Dicunt ex ἐνήθω fieri primùm ἐνέθω, metathesi literarũ: inde præt. med. ἤνοθα, & Attica duarũ initialium literarum præsentis reduplicatione ἐνήνοθα, vnde præmissa præpositione κατά, κατηνήνοθα.

Κατηνήρατο, aor.1 med.verbi act.καταναίρω, apud Hesych.

Κατηπιάνθη, aor.1 pass.verbi act.καταπιαίνω.

Κατηπόθη, aor.1 pass.verbi act.καταπίνω, facientis fut.1 καταπόσω ex inus.them. καταπόω.

Κατέσβη, aor.2 pass. verbi act. κατασβέννυμι, facit enim id fut.2 κατασβῶ, ex κατασβέω, vnde aor.2 κατέσβον, ex quo pass.aor.2 κατέσβην. quidam tamen malunt dicere esse aor.2 act. ex them.κατάσβημι.

Κατέστη, aor.2 act.verbi καθίστημι, cuius tertia persona plur. κατέστησαν.

Κατήδεσα, aor.1 act.verbi καταιδέω, apud Hesych. qui exp. αἰχμωθῆναι ἐποίησα.

Κατηθαλωμένη, particip.præt.perf.pass. ex themate actiuo καταθαλόω.

Κατήκει, Ionicè pro καθήκει, ex Ionico themate κατήκω pro καθήκω.

Κατήκιζον, præt.imperf.act.verbi καταικίζω. vnde & præt. pass.κατήκισμαι, & aor.1 med.κατηκισάμην.

Κατηλόκισται, præt.perf.pass.verbi act.καταλοκίζω.

Κατηλωκυῖα, Ionicè pro καθηλωκυῖα. particip. fœm. præt. perf.act.ex them. καθάλωμι faciente fut.1 καθαλώσω.

Κατημύχθη, aor.1 pass.verbi act.καταμύσσω.

Κατήναρε, aor.1 act.verbi καταναίρω.

Κατώκοχα, præt.med.verbi act.κατενέχω seu κατενείκω subseruientis verbo καταφέρω.

Κατηόνων, præt.imperf.verbi act.καταιονάω.

Κατῆρε, aor.1 act. verbi καταίρω.

Κατήρεε, Ionicè pro καθήρεε, à them.καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατηρέφετο, præt.imperf.pass.verbi act.κατερέφω.

Κάτθανεν, Æolica syncope pro κατέθανε, aorist.2 act. verbi καταθνήσκω ex καταθανέω.

Κατθέμεν, itidem pro καταθέμεν: hoc autem Ionicè vel Doricè pro καταθεῖναι, quod est aor.2 act.infin.modi, à them.act.κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο. Hoc autem pro κατάθεσο seu κατάθου, quod est aorist.2 med. imper.modi ab eodem them.

Κάπιασι, tertia persona plur. præsentis κάπιμι, at καθιᾶσι præsentis καθίημι.

Καυάξαις pro κατάξαις, sublato primùm τ, deinde eius loco inserto υ more Æolico, vt in αὐήρ pro ἀήρ: aor.1 act. optatiui modi. itidémque in infinitiuo pro κατάξαι dicitur καυάξαι. hoc autem κατάξαι est à κατάγω seu κατάγνυμι significante Frango.

Καυχάεσαι & Καυχᾶσαι ex καυχάομαι pro καυχᾷ in secunda persona dici, annotant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poeticè metri causa geminato σ pro κεάσας: particip.aor.1 act.à them.κεάζω.

Κέαται & Κέατο, Ionicè pro κεῖνται & κεῖντο, abiecto etiam augmento in posteriore. [illegible] idem dicunt pro δέδενται, & ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο.

Κέαντες & Κεάμενοι pro καύσαντες & καυσάμενοι dicitur, tanquam ex κέω. ambo aoristi 1, alterum actiui, alterum medii.

Κείαται & Κείατο, rursum Ionicè pro κεῖνται & ἔκειντο, inserto etiam ι metri causa.

Κεισεῦμαι & Κεισοῦμαι, Doricè pro κείσομαι, à themate κεῖμαι.

Κεκαδήσειν pro στερήσειν & χάσασθαι ποιήσειν, ex χάζω deriuant. nam ex futuro 2 χαδῶ, faciunt κεκαδῶ, per anadiplasiasmum & τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, vnde & fut.1 med. κεκαδησόμεθα. Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον, & med. voce κεκάδοντο.

Κεκαδμένος verso σ in δ dicitur pro κεκασμένος, vt ἴδμεν pro ἴσμεν. est autem id præteritum perf.pass.verbi actiui καζω.

Κεκάθικα, duplici augmento pro κάθικα dicitur, in præt. perf.act.verbi καθίζω.

A Κεκάμω, poetico anadiplasiasmo pro κάμω, quod est aor 2 act.subiunct.modi à them.κάμνω.

Κεκάρθαι, præt. perf. pass. infin.modi, à them.act.κείρω. facit enim id fut.1 καρῶ, præt. κέκαρκα, & in præt. plusquamperf.ἐκεκάρκειν, in pass.κέκαρμαι.

Κεκάσθαι, præter.perf.pass.infinit.modi, à themate actiuo κάζω faciente præt. pass. κέκασμαι: cuius secunda persona κέκασσαι apud Homerum legitur, geminato metri causa σ, pro κέκασαι.

Κεκαῦσθαι, præt.perf.pass.infin.modi, à verbo act. καίω faciente fut.1 act.καύσω.

B Κεκαφηώς, Ionicè pro κεκαφηκώς: particip.præt. perf. act. à them. καφέω, quod ex κέκαφα præterito perf.act. verbi κάπτω esse factum dicitur.

Κεκινέαται, præt.perf.pass.verbi κινέω, Ionicum pro κεκινημένοι εἰσί, vt πεποιέαται pro πεποίηνται seu πεποιημένοι εἰσί.

Κέκλαμμαι, præt.perf.pass. verbi κλέπτω, habens versum ε in α, vt ἔσραμμαι.

Κεκλάγξω, poetico anadiplasiasmo pro κλάγξω: itidémque med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι. ambo futura sunt verbi κλάγγω vel κλάζω.

C Κεκλαδμένων Varin. affert pro κεκλασμένων vsurpatum. quorum vtrunque est particip.præt.pass. à verbo κλάω. facit enim id præter.perf. pass. κέκλασμαι, vnde etiam in plusquamperf.κέκλασο, Ionicè vel Atticè pro ἐκέκλασο, omisso augmento.

Κεκλεισμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur, à them. κλείω faciête præt.pass.& κέκλημαι & κέκλεισμαι. quorum hoc tamen vsitatius est.

D Κέκλεο, Ionicè pro κέκλου, resoluta diphthongo: quod est imperatiui præsentis, à poetico verbo κέκλομαι habente pleonasmum τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλετο ab eodem est, augmento carens pro ἐκέκλετο. Apud Hesychium vero & κεκλεῖ legitur, expositum itidem κελεύει, καλεῖ, à them κέκλεω.

Κεκλήαται & Κεκλήατο, Ionicè pro κέκληνται & κέκληντο, vt κεκινέαται paulo antè pro κεκίνηνται. tertia persona pluralis præteriti perfecti & plusquamperfecti passiui à verbo καλέω, faciente fut.1 act. κλήσω & præt. κέκληκα, ex inus.them.κλέω.

E Κέκληγα, præt.perf.med. verbi κλάζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα: vnde particip. κεκληγῶς apud Homerum. Ab eodem κέκληγα fit thema κεκλήγω, ex quo particip.κεκλήγων apud eundem.

Κεκλήσομαι, fut.paulo post verbi actiui καλέω, ex secunda persona præt.perf.pass.κέκλησαι. facit enim præter.pass. κέκλημαι, ex inusitato themate κλέω, ex quo habet futurum κλήσω.

F Κεκλιαται & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο seu ἐκέκλιντο: tertia persona pluralis præteriti perfecti & plusquamperfecti passiui à themate κλίνω, vt κεκλήαται paulo ante.

Κεκλόμενοι, particip. poetici verbi κέκλομαι vsurpati pro κέλομαι. Vnde & imper. κέκλου pro κέλου.

Κέκλοφα, præt.perf.act + verbi κλέπτω, Atticè habens ε versum in ο, vt πέπομφα & similia. vnde infinitiuus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, poetico anadiplasiasmo pro κλῦθι: imper. præs. verbi κλύω.

Κέκλωσμαι, præt.perf.pass.verbi act.κλώθω.

G Κεκμαώς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Hesych. itidem pro κεκμάται, quod exp.κεκοπίακεν, videtur legendum κέκμαται, vt Doricum sit pro κέκμηται. Est autem κέκμηκα præt. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κμάω, vt τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμάω. Vnde particip.κεκμηκώς.

Κεκμηώς, apud Homerum Ionica τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμηκώς, vt κεκαφηώς paulo antè pro κεκαφηκώς, & similia alia. Præterea verò κεκμηῶτος idem dicit pro κεκμηότος, metri causa.

H Κέκναισμαι, præt.perf.pass.verbi act.κναίω.

Κέκομμαι, præt.perf.pass.verbi act.κόπτω.

Κέκονα, apud Sophoclem pro ἔκτονα, eiecto τ, ideóque reduplicata initiali litera præsentis. præter.med. verbi κτείνω. Etymol.

Κεκορηώς, Ionicè ponitur pro κεκορηκώς apud Homerum,

exerpto κ, vt de bobus, ἄμφω κεκορηότε ποίης. Vbi etiã nota κεκορηότε neutraliter vel passiuè vsurpatũ pro κεκορεσμένω seu κορεσθέντε, satiati, saturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per syncopen vsurpatum creditur pro κεκορυθημένος, quod est participium præteriti perfecti passiui, à themate actiuo κορυθέω. Sed verisimilior Eustathii opinio est qui κεκορυθμένος dictum τροπῇ τοῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος, à themate κορύσσω, præsertim quum particip. κεκορυσμένος legatur apud Hesychium.

Κεκοτηώς, pro κεκοτηκώς, Ionicè, vt κεκορηώς pro κεκορηκώς, paulo suprà, exempto κ, veluti κεκοτηότι θυμῷ apud Homerum. Est autem particip. præter. act. à themate κοτέω.

Κεκόφθαι, præt.perf.pass. infinitiui modi, à themate actiuo κόπτω.

Κεκράαντο, poetico pleonasmo τοῦ α, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραντο. præter.plusquamperf. pass. verbi act. κραίνω. Similiter φααίνθη pro ἐφαίνθη reperitur apud poetas, à φαίνω.

Κέκραγα, præt.perf.med. verbi κράζω facientis fut.2 κραγῶ. Ex quo & thema κεκράγω fit, vt κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγήσῃ, quod Hesych. affert pro κραυγάσῃ, est ex them. κεκραγέω.

Κέκρακα, præt. perf.act. verbi κεράω facientis fut.1 κεράσω, per syncopen pro κεκέρακα. Itidémque in pass. voce κέκραμαι dicitur pro κεκέραμαι, ex quo participium κεκραμένος.

Κεκράξομαι, fut.paulo pòst verbi act. κράζω, ex κέκραξαι secunda persona singulari præteriti perfecti passiui κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσί: tertia pers.plur. præt.perf.pass. à them. κράζω. facta autem est ex tertia singulari, inserto α ante ται & tenui præcedente versa in aspiratam, sublatóque τ.

Κέκραχθι, imperatiuus est verbi κράζω pro κέκραχε, vt annotatur in lex.meo veteri, & apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κέκραθι scribitur, qui exponit κράξον.

Κέκρηγα, præter.perf.med. verbi κράζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η, sicut κέκληγα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι apud Suidam, & particip. κεκρηγότα apud Hesych.

Κέκρητο, Ionicè pro ἐκέκρατο, sublato primùm augmento, deinde α verso in η. præter. plusquamperf. pass. verbi κεράω facientis futurum 1 κράσω per syncopen pro κεράσω.

Κεκριγότες apud Aristoph. est particip. præter.perf. med. à verbo κρίζω, quod Hesych. exp. κράζω.

Κέκρυβα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in mediam, veluti in βέβλαβα, & similibus.

Κεκρύφαται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί. tertia persona plural. præter. perf. pass. ab eodem themate κρύπτω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam.

Κέκτημαι, præt.perf. pass. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro κύθωσι, vt λελάβωσι pro λάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aorist.2 act. subiunct. modi, à them. κεύθω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda pers.sing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut.1 med. verbi κέλομαι, ex κελέομαι, vt θέλω & μέλει ex θελέω & μελέει sua fut. mutuantur. Apud Homerum κελήσεται ἄνη θέσθαι.

Κέλσαι, aor.1 act. infin. modi, à them. κέλλω.

Κένσαι, aor.1 med. syncopen passus pro κέντησαι, ex them. act. κεντέω. Est & aorist.1 act. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem them.

Κέονται apud Theocr. pro κεῖνται. necnon κέοντο Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex them. κέομαι. Apud Hesych. & κέοιτο legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπάρχοι.

Κέρασσε, Ionicè pro ἐκέρασε, omisso augmento, & geminato simul σ metri causa. aorist.1 act. verbi κεράω facientis fut.1 act. κεράσω.

Κεραπιοῦμεν, Atticè pro κεραπίσομεν: futurum 1 act. verbi κεραπίζω.

Κερόωντο, poetico seu Ionico pleonasmo τοῦ ο pro κερῶντο: præt.imperf.pass. verbi act. κεράω.

Κέρσαι, Æolico more pro κεῖραι. nam Æoles fut.1 verbi κείρω faciunt κέρσω, vt φθέρσω à φθείρω est.

Κερῶ, eiusdem κείρω fut.1 regulare & commune. ex quo infin. poeticus κερέειν pro κερεῖν, vel potius Ionicus. solent enim Iones ει circumflexum dissoluere in έει. Alioqui κερῶ est etiam thema contractum ex κεράω.

Κέσκετο, Ionicè pro ἔκειτο, ex κέω facto them. κέσκω, vt ex ἔω fit ἔσκω, teste Eustath. Apud Hesych. κίσκετο legitur, itidem expositum ἔκειτο.

Κέχαδε, præt.perf.med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ionico diplasiasmo pro ἐχάδοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. aor.2 med. eiusdem them. χάζω facientis fut.2 χαδῶ, aor.2 ἔχαδον.

Κεχαρνδότα, pleonasmo poetico metri causa pro κεχαδότα: particip. præt.perf.med. ab eodem verbo χάζω.

Κέχρα, præt.med. verbi χαίρω vel χρέω: rarissimi vsus, vt existimo.

Κεχάρηκα, præt.perf.act. verbi χαίρω, ex inus. them. χαρέω, vt μεμένηκα & νενέμηκα ex μενέω & νεμέω. nisi potius futura horum verborum, χαρῶ, μενῶ, νεμῶ, ex sese præterita illa formare putanda sunt, ἀναδραμόντα εἰς ἐνεστῶτας. vnde pass. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμεν, Ionicè apud Homerum pro χαρήσειν, quod est fut.1 act. infin. modi ex them. χαρέω faciente fut.1 χαρήσω. Vnde & media voce κεχαρήσομαι. quanquam hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam futurum paulo pòst ex κεχάρησαι secunda persona singulari præteriti perfecti κεχάρημαι.

Κεχαρηώς, Ionica ἐξαιρέσει τοῦ κ pro κεχαρηκώς, vt κεκοτηώς pro κεκοτηκώς. velut apud Homer. κεχαρηότα νίκῃ.

Κεχαροίατο, Ionicè pro κεχάροιντο. Hoc autem κεχάροιντο poeticum anadiplasiasmum habet pro χάροιντο, vt λελάθοιντο pro λάθοιντο: itidémque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο, eodem anadiplasiasmo, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Est porro vtrunque illorum, κεχάροιντο nimirum & κεχάροντο, aor.2 med. ab eodem them. χαίρω: illud, optatiui modi: hoc, indicatiui.

Κέχηνα, præter.med. verbi actiui χαίνω: vnde participium κεχηνώς.

Κέχλαδα, præt.perf.med. verbi χλάζω apud Pind. teste Varino.

Κεχλίασκα, præt.perf.act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδώς, præt.perf.med. verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, fut.paulo pòst verbi actiui χολόω, ex κεχόλωσαι secunda persona sing. præt.perf.pass. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι, præter. perf. pass. verbi actiui χράω vel passiui χράομαι.

Κέχρισμαι, præt.perf.pass. verbi act. χρίω.

Κεχωρήκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, & sublato simul augmento plusquamperfecti. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν. præt. plusquamperf.act. verbi act. χωρέω.

Κεχωρίδαται, Ionicè pro κεχωρισμένοι εἰσί. tertia persona plur. præt.perf.pass. à verbo χωρίζω, facta ex tertia singulari, correpta primùm penultima, hoc est sublato σ, deinde inserto δα: vel etiam ex præterito medio, adiecta syllaba ται.

Κῆαι, aor.1 act. infin. verbi κάω. facit enim id in indicatiuo modo aorist.1 ἔκηα. vnde particip. act. κήας, & med. voce κηάμενος.

Κήκιε, poeticè pro ἔκιε, aor.2 act. verbi κιέω. facit enim id aor.2 ἔκιεν, & poetico anadiplasiasmo κέκιεν, vt λέλαβεν pro ἔλαβεν. inde ἐκτάσει vocalis breuis κήκιεν, vt tradit Varin. post Etymologum & Eustathium. Homer. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.

Κῆφα, Doricè pro καὶ ἔφη. Theocr. Κῆφα Δάφνι τάλαν τί τὺ τάκεαι;

Κίε, Ionicè & poeticè pro ἔκιε: aor.2 act. verbi κίω seu κιέω. Itidémque κίεν sequente vocali pro ἔκιεν.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα: præt.imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, est præter. imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, vt ἔζη pro ἔζα.

Κιχεῖη, præsens opt. act. ex κίχημι, vt τιθείη ex τίθημι. vnde & particip. κιχείς, vt τιθείς. At κιχεῖν, est aor. 2 act. infin. modi, à them. κιχάνω seu κιχέω.

Κιχεῖτε, Attica syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eodem κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν & κιχείησαν.

Κιχήμεναι, Doricè pro κιχῆναι vel κιχεῖν. Eust.

Κιχῆναι, infin. ex eodem κίχημι vel κιχάνω, vt Eustath. tradit. Sed si ex κιχάνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο: aor. 1 med. verbi κιχάνω seu κιχέω facientis fut. κιχήσομαι, vnde & infin. κιχήσασθαι.

Κιχήτην, per syncopen pro κιχησάτην seu ἐκιχησάτην: tertia persona dualis aor. 1 medii ἐκιχησάμην, à κιχέομαι. sin κιχείτην scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκίχεον, vt ἐποιείτην, à them. κιχέω. Eustath. apud Hom.

Κλαιήσω, quod Hesych. exp. κλαύσεται, fut. est à them. κλαιέω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo σκε. præt. imperf. act. verbi κλαίω.

Κλαίοισθα, Æolica paragoge pro κλαίοις, vt ἔπησθα pro ἔπης. præsens opt. act. à them. eodem.

Κλαξῶ, Doricè pro κλείσω, ex κλητζω. Faciunt enim primũ fut. κλῃξῶ, deinde η verso in α & subscripto ι κλαξῶ. Theocr. τὰν αὐλάν γ' ἀπόκλαξον. Similiter κλᾶξαι pro κλεῖσαι in aor. 1 infin. modi.

Κλάοισα, Doricè pro κλαίουσα. particip verbi. κλάω

Κλασῶ quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo. nam futura verborum in ίζω & per ξ faciunt more suo, & per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται. solent enim circumflectere futura actiua & media, itidémque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1 act. verbi κλαίω, vt ex καίω καύσω est.

Κλείουσαι, Ionicè & poeticè pro κλείουσι, ex them. κλείω vsurpato pro κλέω: vnde est & opt. κλείοιμι significans ἄδοιμι, ὑμνοῖμι: necnon pass. κλείομαι significans ἐπικαλοῦμαι. Est alioqui aliud thema κλείω significans Claudo.

Κληΐσαι, Ionicè pro κλεῖσαι seu κλῇσαι, à themate, κληΐζω & κλείω.

Κλῇσον apud Aristoph. pro κλήϊσον per synæresin, à them. κληΐζω. At κλῆσον, sine ι subscripto, est aor. 1, imperatiui modi, à them. καλέω faciente fut. 1 κλήσω, per syncopen.

Κλινθήτην, aor. 1 pass. indic. modi, augmento carens pro ἐκλινθήτην. à them. act. κλίνω.

Κλύζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: præt. imperf. act verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat. præsens, secundum alios ex inus. them. κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, vt κέκραχθι itidem metaplasmum habere dicunt pro κέκραγε.

Κνᾶσαι, Doricè pro κνῆσαι: aor. 1 act. infin. modi, à them. κνάω vel κνήθω.

Κνησθείην, aor. 1 pass. opt. modi, à them. act. κνήθω faciente præt. perf. pass. κέκνησμαι.

Κνῆ, Ionicè pro ἔκνη, quod est præt. imperf. act. vel ex them. κνῆμι, vel ex κνάω. nam [illegible] contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκναε, vt ἔζη ex ἔζαε.

Κνίσαι, poeticè metri gratia pro κνίσαι, quod est aor. 1 act. infin. modi, à them. κνίζω.

Κνυζεῦνται, apud Theocr. Dorico more pro κνυζοῦνται, à them. κνυζέομαι.

Κοιλᾶναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. κοιλαίνω faciente aor. 1 ἐκοίλανα.

Κομείτην, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτην: tertia pers. dualis præt. imperf. act. ex them. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω, fut. 1 act. verbi κομίζω: itidémque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, aor. 2 vel fut. 2 act. infin. modi, à verbo κόπτω faciente fut. 2 indic. modi κοπῶ, aor. 2 ἔκοπον, vnde pass. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, & particip. κοπείς.

Κορέξαι, aor. 1 act. infin. modi à them. κορέσσω vel κορέθω.

Κορέει apud Homerum pro κορέσει, itidémque κορέεις pro κορέσεις: forsan fut. 2 verbi κορέω habẽs dialysin Ionicam diphthongi ει circumflexæ, vt in ἐρέει pro ἐρεῖ.

Κορέσατο, Ionicè pro ἐκορέσατο, necnon κορέσσατο, geminato metri causa σ, pro eodem. aor. 1 med. verbi κορέννυμι seu κορέω facientis fut. 1 act. κορέσω. vnde & pass. voce aor. 1 infin. modi κορεσθῆναι.

Κορθύεται, per metathesin ab Homero vsurpatum creditur pro κορύθεται, à κορύθομαι significante Galeæ in modum fastigior.

Κόσμηθεν, Bœotica syncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto simul augmento. aor. 1 pass. verbi act. κοσμέω facientis fut. 1 κοσμήσω.

Κοχύδεσκον, Ionicè pro ἐκοχύδουν, vt ὤθεσκον pro ὤθουν. à them. κοχυδέω.

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε, omisso augmento: aor. 1 act. verbi κόπτω.

Κράανον, pleonasmo poetico pro κρᾶνον, vt κεκράαντο pro κέκραντο: aor. 1 act. imper. modi à them. act. κραίνω.

Κραγείς, particip. aor. 2 pass. ex them. act. κράζω faciente fut. 2 κραγῶ, & aor. 2 ἔκραγον, ac voce pass. ἐκράγην: vnde & infin. κραγῆναι.

Κραθείς, particip. aor. 1 pass. ex them. act. κεράω faciente fut. 1 act. [illegible] per syncopen, pro κεραθείς.

Κρανέεσθαι, dialysi Ionica & poetica pro κρανεῖσθαι. fut. 1 vel 2 med. verbi act. κραίνω. facit enim act. voce in indicat. modo κρανῶ, & media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aor. 1 act. imper. modi à them. κραίνω faciente aor. 1 act. indic. ἔκρηνα, pleonasmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρηῆναι dicitur pro κρῆναι.

Κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præt. imperf. act. verbi κρήμνημι. Item imper. præsens eiusdem thematis. nam imperatiui actiui præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti actiui, dempto augmento.

Κρῆναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. κραίνω, vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imperatiuus κρῆνον ex eodem est.

Κρίγε, poeticè pro ἔκριγε, omisso augmento: aor. 2 act. à them. κρίζω, faciente fut. 2 κριγῶ, vnde & præt. med. κέκριγα. κρίκε autem videtur potius esse à them. κρίκω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. π, de equis, Τὼ δ' ἐλασίτην, κρίκε δὲ ζυγόν. Ambo sunt ὀνοματοποιηθέντα, vt τρίζω quoque. Ex iisdem est aor. 1 act. infin. modi κρίξαι apud Hesych. pro ἠχῆσαι.

Κρῖνε, Ionicè sine augmento pro ἔκρινε: præt. imperf. verbi κρίνω. Itidémque in aor. 1 pass. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίνθη.

Κρυβείς, particip. aor. 2 pass. à them. κρύπτω faciente fut. 2 act. κρυβῶ, vel etiam à them. κρύβω. nam & ipsius esse vsum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβῆναι. Ab eodem est fut. 2 pass. κρυβήσομαι.

Κτα, Ionicè abiecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκτανε, ab aliis ex aor. 2 ἔκτην, ἀπὸ τοῦ η, vt ἔβα pro ἔβη.

Κτάμενος, particip. aor. 2 med. ex them. κτῆμι. facit enim id aor. 2 ἔκτην, & voce media ἐκτάμην. Quanquam Eustath. præsentis temporis esse innuit, & pass. vocis. scribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι, vnde particip. κτάς, vt ἱστάς, & pass. κτάμενος vt ἱστάμενος. Vtitur certè Homerus passiua signif. Iliad. ε, Τὸν μὲν, ἀλδαάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κτάν, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔκταν. hoc autem, Bœotica syncope pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν. tertia pers. plur. aor. 2 ἔκτην ex them. κτῆμι significante Occido, vt κτείνω.

Κτανέεσθαι, Ionica & poetica dialysi diphthongi circumflexæ pro κτανεῖσθαι: aor. vel fut. 2 med. verbi κτείνω facientis fut. 2 act. κτανῶ.

Κτανέοντες, itidem poetica & Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κτανοῦντες. particip. act. fut. 2 κτανῶ, ex eodem them. κτείνω.

Κτάνθεν, Bœotica syncope, simúlque Ionica augmenti detractione, pro ἐκτάνθησαν: aor. 1 pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perf. act. ἔκταγκα.

Κτάσθαι, infinitiuus aor. 2 medii à them. κτῆμι, vnde suprà particip. κτάμενος. Eustath. exp. φονεύεσθαι. At κτᾶσθαι est infinitiuus verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτάτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτατο

tertia persona singul. eiusdem aor. medii ἐκτάμην, ab eodem them. κτῆμι. Hesych. pass. exp. ἀπέθανεν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est imperf. pass. verbi κτάομαι.

Κτέπασι, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτάπασι, geminato etiam σ metri causa. aor. 1 act. verbi κταπίζω.

Κτίνωμι pro κτίνοιμι dici κατ' ἔκτασιν, tradit Eust.

Κτενῶ, fut. 1 act. verbi κτίνω, significans Occidam.

Κτερεοῦσι, Atticè pro κτερείσουσι. fut. 1 act. verbi κτερίζω. Suidas exp. θάψουσι.

Κτέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμεν. aor. 2 act. subiunct. modi à them. κτῆμι, quod deriuant ex κτῶ idem significante quod κτίνω. Eustath. apud Homerum exp. φονεύσωμεν.

Κτήσομαι, fut. 1 med. verbi κτάομαι.

Κτίμενος, poeticè pro ἐκτισμένος, vt ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος. particip. præt. perf. pass. ab act. them. κτίζω.

Κυδανῶ, fut. 1 act. verbi κυδαίνω.

Κυείς, particip. aor. 2 pass. ἐκύην, ex act. them. κυέω, vt tradunt nonnulli: sed rarum eius esse vsum puto.

Κυήμεναι, Doricè pro κυεῖν, ex κυέω.

Κύθον, κύθες, κύθε Ionicè pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aor. 2 act. infin. modi, à poetico them. κύθω faciente fut. 2 κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ.

Κυκηθήτην, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκηθήτην: aor. 1 pass. indic. modi, à them. act. κυκάω faciente fut. 1 act. κυκήσω.

Κυνέουν, apud Hesych. legitur expositum ἐφίλουν: quod habet poeticū pleonasmum τοῦ ε, & Ionicam augmenti detractionem, pro ἐκύνουν, à them. κυνέω.

Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Homerus, — αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. id est, ἐπετύγχανε καὶ κατευστόχει.

Κύρσαι, aor. 1 act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1 verbi κύρω, non κυρῶ, sed κύρσω. Vnde & particip. κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσε siue Κῦσεν, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε: aor. 1 act. verbi κύω. Homer. Κῦσε δέ μιν κεφαλήν. Inde & imper. κῦσον, quo Aristoph. vtitur in Nub. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Λ

ΛΑ'βε, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε: aor. 2 act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciēte futurum 2 act. λαβῶ, ex inus. them. λήβω, vnde & fut. 1 mutuatur. Λαβέ autem, imperatiuus est eiusdem thematis in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, vt εἰπέ, & similia. Ex hoc porro aor 2 ἔλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subiunct. λάβω, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβῃσι, Ionica & poetica paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, vt εἴπῃσι pro εἴπῃ. tertia pers. sing. aor. 2 act. coniunctiui modi, ab eodem them.

Λαζοίατο, Ionicè pro λάζοιντο: præs. opt. pass. à them. poetico λάζομαι. ex quo est & imperf. λάζετο, augmento carens more poetico & Ionico, pro ἐλάζετο.

Λαήμεναι, Doricè pro λάειν. Hesych. exp. φθέγγεσθαι, qui λάε (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθέγγετο, ἔψόφησε, afferens hoc hemistichium, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. A them. λάω: quod tamen & alias habet signif.

Λάθε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαθε: aor. 2 act. indic. modi à them. λανθάνω faciente fut. 2 λαθῶ, ex inus. verbo λήθω. Est alioqui λάθε etiam imperatiuus eiusdem them. in eodem tempore. Ex hoc porro aor. 2 ἔλαθον, est optat. λάθοιμι, subiunct. λάθω, infin. λαθεῖν, particip. λαθών. & in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λάθου, opt. λαθοίμην, subiunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, particip. λαθόμενος.

Λάκε, aor. 2 act. verbi λακέω. vnde & infin. λακεῖν.

Λαμπετόων, poetico pleonasmo τοῦ ο pro λαμπετῶν, à them. λαμπετάω.

Λαμφθείη, aor. 1 pass. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη, à them. λάμβω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, & λαμφθείς pro ληφθείς. Itidémque in fut. 1 med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λάξασθαι, quod Hesych. affert pro κληρώσασθαι, Doricum est pro λήξασθαι. hoc autem λήξασθαι est aor. 1 med. inf. modi, ex inus. them. λήχω, ex quo λαγχάνω sua tēpora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponitúrque μερισμός, κλῆρος.

Λαπῆναι, aorist. 2 passiuus infinitiui modi, à themate actiuo λάπτω.

Λαχεῖν, aor. 2 act. infin. modi, à themate λαγχάνω, faciente futur. 2 act. λαχῶ, ex inus. verbo λήχω. Vnde & particip. λαχών.

Λαχήνας, particip. aor. 1 act. à them. λαχαίνω.

Λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione vsurpari aiūt pro λαχοῖμι, λαχοῖς, λαχοῖ, vt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. fut. 2 act. opt. modi, à themate λαγχάνω, faciente fut. 2 λαχῶ, & aor. 2 ἔλαχον, à verbo inusitato λήχω.

Λαψοῦμαι, siue λαψεῦμαι, λαψῇ, λαψεῖται, Doricè pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται. futurum 1 med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λεᾶναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. λεαίνω.

Λεγόμεθεν, Æolicè pro λεγόμεθα. vt φερόμεθεν pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ὄπισθεν & ἄπερθεν dicunt ὄπισθα & ἄπερθα, vt annot. Etymol.

Λειοῦμαι, Doricè & Ionicè pro λειοῦμαι, ex actiuo themate λειόω.

Λείηναν, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλείηναν: aor. 1 actiuus verbi λειαίνω. Vnde & participium λειήνας.

Λεῖπε, itidem sine augmento pro ἔλειπε: & λείπετο pro ἐλείπετο: præteritum imperfect. act. & pass. verbi λείπω & λείπομαι.

Λείπωσα, Doricè pro λείπουσα: participium fœmin. verbi λείπω.

Λεῖψαν, poeticè & Ionicè sine augmēto pro ἔλειψαν: aor. 1 act. verbi λείπω.

Λέκτο, itidē pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο dicitur: plusquāperf. pass. verbi act. λέγω.

Λελάβῃσι, Ionico anadiplasiasmo & paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ: aoristus 2 actiuus subiunctiui modi, à themate λαμβάνω, faciente futurum 2 λαβῶ, & aorist. 2 ἔλαβον. Sic λελαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην, & λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκε, pro εἴληφε, præteritum perfectum act. ex themate λαβέω. nimirum τοῦ δευτέρου μέλλοντος λαβῶ, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαθα, præt. med. verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro λέληθα. vnde apud Pind ἐπιλέλαθα. Ex hoc verò præt. λέλαθα fit thema λελάθω, more Siculo. Solent enim ii ex præteritis formare themata præs. vt πεποιήκω ex πεποίηκα, δεδύκω ex δέδυκα. Var. ex Eust.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ionico pro ἔλαθον: aor. 2 act. indic. à themate λανθάνω, faciente fut. 2 λαθῶ, & aor. 2 ἔλαθον, ex inus. verbo λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην, & λελάθοντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, & λελάθῃ pro λάθῃ.

Λέλακα, præt. med. verbi λακέω: vnde participium fœm. gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λεληκυῖα factum volunt per systolen: id autem, ex λελαληκυῖα per syncopen.

Λελάσθαι, Doricè pro λελῆσθαι: præterit. perfect. pass. infinitiui modi, ex themate actiuo λήθω, faciente præteritum perfectum pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασαι dicitur pro λέλησαι, & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi ex themate λάθω deriuare malis.

Λέλαχα, (vt λέλαθα) præteritum medium verbi actiui λαγχάνω, facientis futurum 2 λαχῶ, ex inusitato themate λήχω.

Λελαχήσωμεν, quod Hesych. exponit λαχεῖν ποιήσωμεν, est aor. 1 act. subiunctiui modi, à themate λελαχέω, facto ex præterito medio λέλαχα, vt λελάθω fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præs. temporis.

Λελάχωσι, Ionico anadiplasiasmo pro λάχωσι. vt suprà λε-

λάθωσι pro λάθωσι: aor.2 act. ſubiunct. modi, à themate λαγχάνω faciente fut.2 λαχῶ, ex inuſ. λήχω.

Λέληθα, præt.med.verbi λανθάνω ſeu λήθω.

Λέληκα, præt.med.verbi ληκέω. vnde particip. λεληκώς, & apud Heſiodum in ſecunda perſona λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων. Vbi tamen & λέλακας ſcribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per ſyncopen factum dicant. Sed quid opus eſt è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum ληκέω, cuius Heſych. meminit, ληκεῖ afferens pro βοᾷ & κροτεῖ: & ληκοῦσι in eadem ſignif.

Λέλημμαι, præt.perf.paſſ.verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt.perf.paſſ.infin.modi, à them. act. λήθω ſeu λανθάνω. facit enim id præt.paſſ. indic. λέλησμαι: vnde & particip. λελησμένος.

Λελῆσθαι autem, per ſynæreſin dictum eſt pro λελεΐσθαι. itidémque λελησμένος pro λελεϊσμένος. quæ ſunt præt. perf. paſſ. ex them. λήζω pro ληΐζω.

Λέληφα, præt.perf.act.verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέληχα ex λήχω.

Λελιημένος, particip. præt.perf.paſſ. ex actiuo them. λιῶ, facto ex λῶ. Hom. Iliad. μ, Βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι.

Λέλογα, præt.med.verbi act. λέγω, verſo ε in ο, vt in λέλοιπα ex λείπω.

Λέλογχα, præt.act. verbi λαγχάνω ſeu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Homerus Odyſſ. λ, Τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. Vnde particip. λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογχωμένος, eſt particip. præt.perf.paſſ. à them. act. λογχόω.

Λέλοιπα, præt.med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, vt πέποιθα ex πείθω. Vnde particip. λελοιπώς.

Λελουμένος, particip. præt.perf.paſſ. ex them. act. λούω.

Λέλοχα, præt.perf.act.verbi λέγω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλοιπα ex λείπω. Vnde particip. λελοχώς, & fœm. gen. λελοχυῖα.

Λελύμασμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. λυμαίνω.

Λέλυται, præt.perf.paſſ.verbi act. λύω. Et in pluſquamperf. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο vſurpauit etiã pro λυθείη ſeu λύοιτο, indicatiuo vſurpato pro optatiuo, vt annot. Euſtath. in hoc loco Odyſſ. σ, Νεύοιεν κεφαλάς, λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου.

Λέξεο, imper. præſens ex them. λέξομαι, quod ex futuro in præſens abiit. vt βήσεο, δύσεο, itidem ex futuris ſunt quæ εἰς ἐνεστῶτας ἀνέδραμον.

Λεξοῦντι, Doricè pro λέξουσι. fut.1 act. verbi λέγω.

Λευκανθείς, part.aor.1 paſſ. ex them. act. λευκαίνω.

Λεχόωντο, poetico pleonaſmo τοῦ ο, & Ionica detractione augmenti, dicitur pro ἐλεχῶντο, à them. λεχάομαι. apud Heſych.

Λεῷμι apud eundem legitur, exponitúrque θέλοιμι. quod per contractionem eſt ex λεάοιμι, optatiuo verbi λεάω.

Λῆ, Doricè pro θέλει. Itidémque λῇς pro θέλεις. vt in illo hemiſtichio chorico, αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο. Ex them. λάω.

Ληΐσσατο, poeticè pro ἐληΐσατο, abiecto augmento & geminato σ metri cauſa. aor.1 med. verbi act. ληΐζω.

Λῆξαν, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξαν: aor.1 act. verbi λήγω facientis fut.1 λήξω. vnde & in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνου apud Homerum. Alioqui λήξασθαι eſt etiam aoriſt.1 med. verbi λαγχάνω ex λήχω. vnde & verbale λῆξις.

Λῇς, Doricè pro θέλεις, vt paulo ſuprà dixi. ex them. λάω faciente in ſecunda perſona λάεις, & Dorica contractione λῇς, vt γελῇς eſt ex γελᾷς.

Λήσομαι, fut.1 med. verbi λανθάνω ex λήθω. At λησμένη, Ionico more abiecto augmento, eſt pro λελησμένη: particip. præt.paſſ. λέλησμαι, ex eodem them.

Λησῶ, Doricè pro λήσω. fut.1 act. verbi λήθω.

Λῆτο Heſych. affert pro ἐπελάθετο. quod forſan per ſyncopen vſurpatum eſt pro λήθετο, vel pro λέληστο, dempto augmento & exempto σ.

Ληφθείς, particip. aor.1 paſſ. ex them. act. λαμβάνω, faciente fut.1 act. λήψω, ex inuſ. them. λήβω. Eiuſdem aor.1 infinitiuus eſt ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut.1 med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε: aoriſt.1 act. verbi inuſ. λίγγω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ. quod eſt aor. 2 act. verbi λείπω, facientis fut.2 λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, coniunct. λίπω, infin. λιπεῖν, particip. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην, ſubiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed & λιπόμην ſine augmẽto apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπόων, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro λιπῶν: particip. præſ. verbi act. λιπάω.

Λισσέσκετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκε ante το. præt. imperf. paſſ. verbi λίσσομαι.

Λιπέσθαι, aor.2 med. infin. modi, à them. λίπομαι.

Λόεν, aor.2 act. indic. verbi poetici λοέω ex quo per cõtractionem λούω.

Λόεσσαν, aor.1 act. eiuſdem verbi, augmento carens geminatúmq; metri cauſa σ habens pro ἐλόεσαν. Vnde infin. λοέσσαι, & particip. aor.1 med. λοεσσάμενοι. Item fut.1 med. indic. λοέσσεται pro λοέσεται.

Λοῦμαι, Attica ſyncope pro λούομαι. itidémque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλουόμην, ἐλοῦτο pro ἐλούετο: & in infinit. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in particip. λούμενος pro λουόμενος.

Λύθεν, Bœotica ſyncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν. aor.1 paſſ. indic. à them. act. λύω.

Λύμην apud Homerum pro λυθείην ſeu λελυμένος εἴην. Iliad. φ, Νῶϊ δὲ λύμην τρεῖς πόσσα πορών. præt.perf. ſeu pluſquamperf. optat. paſſ. pro λελύμην. ſecundum alios aoriſt.2 med. opt. modi, vt θείμην, ex them. λῦμι. in qua ſententia Euſtath. eſt.

Λυμηνάμενος, particip. aor.1 med. ex them. λυμαίνω faciente aor.1 indic. ἐλύμηνα.

Λέλυντο, Ionicè pro λέλυντο ſeu ἐλέλυντο, abiecto augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. act. λύω.

Λῦσε, itidem Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔλυσε, & λῦσαν pro ἔλυσαν. aor.1 act. eiuſdem verbi λύω. vnde & in aor.1 opt. λύσαιτε, & particip. λύσας.

Λυσσῆν, Doricè pro λυσσᾶν. infin. act. verbi λυσσάω.

Λυσσόων, poetico pleonaſmo, ſeu Ionica diſſolutione vocalis circumflexæ, pro λυσσῶν. particip. præſens à them. λυσσάω.

Λῦτο, Ionicè & poeticè ſine augmento pro λέλυτο ſeu ἐλέλυτο. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui λύω. Quidam pro ἐλύετο vſurpatum aiunt per ſyncopẽ vel ſynæreſin.

Λῶντι, Doricè pro λῶσι. quod contractum eſt ex λάουσι tertia perſ. plur. verbi λάω, ſignificantis idem quod θέλω. vnde & particip. fœm. λῶσα, quod eſt θέλουσα.

M

MAθήσομαι, fut.1 med. verbi act. μανθάνω ex inuſitato them. μαθέω.

Μαθών, particip. aor.2 act. eiuſdem them. itidem ex μαθέω vel etiam μήθω. facit enim fut.2 μαθῶ, aor.2 ἔμαθον, vnde opt. μάθοιμι, ſubiunct. μάθω, & infin. μαθεῖν.

Μαιμόων, poetico pleonaſmo, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro μαιμῶν, itidémque μαιμόωσα pro μαιμῶσα, à them. μαιμάω. At μαιμώων & μαιμώουσα ſunt à them. μαιμώω.

Μανεῖσα, particip. ex ἐμάνην aor.2 paſſ. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, fut.1 vel 2 med. ex them. μαίνομαι. vnde aor.2 ἐμανόμην. At μανήσομαι eſt futurum 2 paſſ. ex aoriſt.2 paſſ. ἐμάνην.

Μακαριῶ, Atticè pro μακαρίσω, fut.1 act. verbi μακαρίζω.

Μακών, particip. aor.2 act. à them. μηκάω. Exponitur etiã εἰς μῆκος ἐκταθείς, quaſi ex μηκέω vel μακέω.

Μάνυσον, Doricè pro μήνυσον: aor.1 act. imper. modi, à Dorico them. μανύω pro μηνύω.

Μαρανθῆναι, aor.1 paſſ. infin. modi, à them. act. μαραίνω.

Μαρπέειν, Ionica diphthõgi circumflexæ reſolutione pro μαρπεῖν: aor. vel fut.2 act. infin. verbi μάρπτω.

Μαρύεται, Doricè apud Theocr. pro μηρύεται, à Dorico them. μαρύομαι pro μηρύομαι.

Μαστίσδοιεν, Doricè itidem pro μαστίζοιεν, à them. μαστίσδω pro μαστίζω.

Μαχεόμενος, poetica epentheſi τοῦ ι metri cauſa pro μαχό-

μθμος, ex them.μαχείομαι pro μαχέομαι.

Μαχέοιτο, Ionica diphthogi circumflexæ reſolutione pro μαχοῖτο, præſ.opt.paſſ.à them.μαχέομαι.

Μαχεσαίμην, aor.1 med.optat.modi, à them. μάχομαι ſeu μαχέομαι faciente fut.1 med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχήσομαι, vnde præt.perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut.2 med. verbi μάχομαι ſeu μαχέομαι. cuius vſus apud optimos quoſque ſcriptores eſt, vt tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro μεγαλίζου. præſens imper.paſſ.à them.act.μεγαλίζω.

Μεδοίατο, Ionicè pro μέδοιντο.præſens opt.paſſ. à themate μέδομαι.

Μεθέηκεν, aor.1 act.verbi μεθίημι facientis fut.1 μεθήσω ex μεθέω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ diſſolutionem pro μεθῆκεν. éſtque irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα & ἔδωκα pro ἔθησα & ἔδωσα reperiuntur.

Μεθεῖλε, aor.2 act.verbi act. μεθαιρέω, ex inuſitato themate μεθέλω.

Μεθειμένος, particip.præt.perf.paſſ.à them.act. μεθίημι. facit enim id μεθεῖμαι in præt.perf.paſſ. vnde præt. pluſquamperf.μεθείμην. C

Μεθεῖναι, aor.2 act.infinit.ex eodem, vt θεῖναι ex τίθημι eſt. Vnde & particip.μεθείς.

Μεθεῖτε, per ſyncopen pro μεθείητε, vt θεῖτε pro θείητε, more Attico.aor.2 act.opt.modi, ab eodem.

Μεθείω, poeticè vel Ionicè pro μεθῶ primùm enim vocalem circumflexam ω reſoluunt in έω, deinde ι metri gratia inſerunt. aor.2 act.ſubiunct.modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor.2 act.infin.modi, à them.μεθαιρέω mutuante fut.2 ex inuſ.μεθέλω.

Μεθέμεν, Ionicè pro μεθεῖναι, vt θέμεν pro θεῖναι.aoriſt.2 act. infin. modi ex μεθίημι.

Μεθέξομαι, fut.1 med.verbi act.μετέχω.

Μέθες, aor.2 act. imper. modi ex them. μεθίημι. cuius ſecunda perſona pluralis μέθετε. Ex medio autem aor.2 μεθέμην eſt ſecunda perſona pluralis μέθεσθε, & infinit. μεθέσθαι.

Μεθεστάναι, præt.perf.infin.modi ex them.μεθίστημι, per cōtractionem pro μεθεστακέναι.

Μεθέστηκα, præt.perf.act.eiuſdem them.vnde particip. μεθεστηκώς & per ſyncopen μεθεστώς.

Μεθῆκα, aor.1 act.verbi μεθίημι facientis fut.1 μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθηκεῖν eſt infin.verbi μεθήκω.

Μεθῇς, ſecunda perſona ſingularis aoriſt.2 act.ſubiunctiui modi, ab eodem.

Μεθήσω, fut.1 act.eiuſdem them. ex μεθέω. vnde & infinit. μεθήσειν.

Μεθησέμεν, Ionicè pro μεθήσειν, de quo iam dixi.

Μεθίει, præter.imperf. verbi μεθίημι ex μεθιέω, vt ἐτίθει ex τιθέω. F

Μεθιέμεναι, Doricè pro μεθιέναι, quod eſt præſens infinit. modi ex eodem them.vt τιθέναι.

Μεθίεν Bœotica ſyncope pro μεθίεσαν.tertia perſ.plur.aor. 2 act.indic.ab eodem.

Μεθῶ, aor.2 act.ſubiunct.modi, ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthongi reſolutione pro μειλίσσου. præſ.imper. paſſ. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aoriſto 1 med.indic.modi, ab eodem them.

Μείνας, particip.ex ἔμεινα, aor.1 act. indicat. modi, à themate μένω.

Μείρεται aiunt accipi interdum pro ἱμείρεται, primæ ſyllabæ aphæreſi. alioqui eſt & à them. μείρομαι.

Μελήσει, fut.1 act. imperſonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέει. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι, ex μελέομαι.

Μελίσδεις Doricè pro μελίζεις, ex Dorico them. μελίσδω pro μελίζω.

Μελλήσω, fut.1 act.verbi μέλλω, ex inuſ.them.μελλέω.

Μελόντων, Atticè pro μελέτωσαν, curæ ſint: genitiuo plur. particip.maſcul.vſurpato pro tertia plur. imperatiui. à verbo imperſ.μέλει.

Μεμάασι, per ſyncopen pro μεμακάσι, à them.μάω, vnde fit μαιμάω. Similiter μέμαμεν per ſyncopen dicitur pro μεμάκαμεν. At μεμάμεν, infin. Ionicus vel Doricus eſt

A pro μεμαέναι. Rurſum in particip. quoque μεμαώς & μεμαυῖα ſyncope eſt pro μεμακώς & μεμακυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα, præter. perf. actiuum verbi μανθάνω ex inuſ. them. μαθέω.

Μεμακυῖα particip.ex μέμακα præt.medio verbi μηκάω, habente ſyſtolen τοῦ η, pro μέμηκα.

Μέμαρπον, Ionico pleonaſmo pro ἔμαρπον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. aor.2 act.verbi μάρπτω. at μεμαρπώς eſt particip. ex μέμαρπα præt.med.eiuſdem them.

B Μέμασαν, per ſyncopen dictum videtur pro μεμάκεισαν ſeu μεμάκεσαν, vt μέμαμεν pro μεμάκαμεν, à them.μάω. apud Homer. Iliad. η, initio, ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant & cupiebant.

Μεμαώς, particip.ex præt.μέμαα. de quo paulo ſuprà in μεμάασι.

Μέμβλεται, ſyncope & pleonaſmo τοῦ β dici pro μεμέληται, tradit Euſtath. Itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο. Quin & μέμβλω thema ex μέλω facit diplaſiaſmo τοῦ μ, & παρενθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε quoque dicitur pro μεμόληκε ſeu παρῆλθε: vt apud Homer. Odyſſ. ρ, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. Eſt autem ſyncope in hoc μέμβλωκε pro μεμόληκε, pleonaſmúſque τοῦ β, & τροπὴ τοῦ η εἰς ω. à them. μολέω.

Μεμένηκα, præt.perf.verbi μένω, vt νέμω facit νενέμηκα, τοῦ μέλλοντος ἀνατρέχοντος εἰς ἐνεστῶτα. futurum enim μένω facit, quaſi præſens, aliud fut. νεμήσω, ex quo præt. hoc νενέμηκα.

Μεμετρέαται, Ionicè pro μεμέτρηνται, vt πεποιέαται pro

D πεποίηνται. tertia perſona plur.præt. perf.paſſ. à them. act. μετρέω.

Μέμηκε, præt.perf.med.verbi μηκάω: vnde particip. μεμηκώς. pro quibus μέμακε etiam dicitur & μεμακώς, facta ſyſtole vocalis longæ.

Μέμηλε, præt.med.verbi imperſ. μέλει, habens ectaſin vocalis breuis pro μέμελε. Quidam tamen ex μεμέληκε per ſyncopen factum volunt. Vnde in ſubiunct. modo μεμήλῃ. Eſt verò & particip. μεμηλώς ex μέλω, ſignificans φροντίζων, ἐπιμελούμενος.

E Μέμηνα, præt.med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι ſiue Μεμίαμμαι, præter.perf.paſſ. verbi actiui μιαίνω.

Μέμιγμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. μίγνυμι ex inuſ. them. μίγω vnde & infin. μεμίχθαι.

Μεμνέῳτο. factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμνέοιτο, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel à μεμνῷτο, ἐπενθέσει τοῦ ε, vt θεώμεθα Iones dicunt pro θώμεθα, reſoluta vocali circumflexa. à quo poſteriore eſt apud Soph. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα. Quidam anadiplaſiaſmo Ionico vſurpatum aiunt pro μνῷτο, quod eſt tertia perſona ſing. præſentis opt.contracta ex μνάοιτο, haberéque itidem dialyſin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνη, pro μέμνησαι vſurpatum reperitur, per contractionem huiuſmodi. Iones primùm μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per ſyſtolen fit μέμνεαι, vocali longa conuerſa in breuem: inde poſtea per contractionem μέμνη, Attico more ε & α in η coaleſcentibus, & ι quod remanſit, ſubſcripto.

Μέμνηκα, pro μεμένηκα dici per ſyncopen tradunt non-

G nulli ex recentioribus, túncque eſt præt. perf.act. verbi μένω.

Μέμνημαι, præt.perf.paſſ. verbi μνάομαι, vſurpatum tamen pro præſenti, vt ἧμαι.

Μεμνῄμην, μεμνῇο, μεμνῇτο, præt. perf. paſſ. opt.modi, ab eodem them.vel etiam à μιμνήσκομαι. Ariſtoph. Pluto, Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου, mei meminerit. περισπᾶσθαι autem hoc μεμνῇτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani proſodia.

Μεμοίραται, præt.perf.paſſ.verbi μοιράομαι: vnde & par-

H ticip. μεμοιραμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt.med.verbi μένω.

Μέμορα, præt.med.verbi μείρω, vt σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμορται, per ſyncopen pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμοίραται. Sic μεμορμένον pro μεμορημένον. Apud Suid. & Varin.

Μέμυκε, præt.med.verbi μυκάω, vt μέμυκε à μηκάω est. Est etiam præt.perf.act. verbi μύω, vnde participium μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à them. μέμφομαι.

Μεμώς pro μεμαώς, absorpto α, vt ἑςώς ex ἑςαώς.

Μενέηνα, aor.1 act.verbi μενεαίνω, Ionicam habens augmẽti detractionem pro ἐμενέηνα. Sic μενέαινε pro ἐμενέαινε.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut.1 vel 2 act.verbi μένω.

Μεταείσεσθαι, poeticè pro μετιέσεσθαι. quod est fut.1 med. infin.modi, vel à μέτιμι ex μετιέω, vel à μετιδῶ. vnde ab Hesych. exponitur non solùm μεταλθεῖν, sed etiam μεταγνῶναι. quanquam sine diphthongo μετιέσεσθαι apud eum scriptum sit.

Μετάλιθμος, per syncopen pro μεθαλλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem, vt in ἐπάλμενος.

Μήδεο, Ionica diphthongi resolutione pro μήδου. præs. imper.à them. μήδομαι.

Μήσατο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμήσατο. aorist.1 med.ex them. μήδομαι vel μήδω.

Μῆσο, Ionica itidem augmẽti detractione pro μέμνησο seu ἐμέμνησο: plusquamperf.pass.ab eodem them.

Μιανῶ, fut.1 vel 2 act.verbi μιαίνω.

Μιγείς, particip.aor.2 pass.ex act.them.μίγνυμι faciẽte fut. 2 act.μιγῶ, ex inus.them.μίγω, vnde aor.2 ἔμιγον, & voce pass.ἐμίγην.

Μιγέωσι, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro μιγῶσι.aor.2 pass.subiunct.ab eodem them.

Μιγήμεναι, Doricè pro μιγῆναι: infin.eiusdem aor.2 pass. ab eodem them.

Μιγήσομαι, fut.2 pass.ex eodem aoristo.

Μίξω, fut.1 act.eiusdem them. μίγνυμι, ex inus. them. μίγω.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ. secunda pers.sing.verbi μίσγομαι.

Μισηθείς, particip.aor.1 pass.à them.act.μισέω.

Μιχθείς, particip.aor.1 pass.à them.act.μίγνυμι faciẽte fut. 1 μίξω, ab inus.μίγω, vnde præt.perf.pass.μέμιγμαι.

Μνάα, poetico pleonasmo τοῦ α pro μνᾶ. hoc autem μνᾶ, est vel secundæ personæ thematis μνάομαι, per contractionem ex μνάῃ, vel tertiæ singul. ex them.act. μνάω, per contractionem ex μνάει.

Μναμονεύθησαν, Doricè pro ἐμνημονεύθησαν, sublato simul augmento.aorist.1 pass.à them.act. μναμονεύω pro μνημονεύω.

Μνησαίατο, Ionicè pro μνήσαιντο. aor.1 med. optat. modi, à them.μιμνήσκομαι seu μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ionicè pro ἐμνήσατο, abiecto primùm augmẽto, deinde inserta syllaba σκε. aor.1 med.indic.modi, ab eodem them.

Μνησθείς, particip.aor.1 pass. ab eodem them. Facit enim ἐμνήσθην. vnde & fut.1 pass.μνησθήσομαι. Ab eodem est imper. μνήσθητι, optat.μνησθείην, subiunct.μνησθῶ, infinit. μνησθῆναι.

Μνήσομαι, fut.1 med.eiusdem them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι.ex quo & aor.1 infin.modi μνήσασθαι.

Μνώεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνώου. præsens imper.modi à poetico them. μνώομαι.

Μνώοντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro μνῶντο. præt.imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνώομαι esse malis.

Μολών, particip.aor.2 act.à them.μολέω.

Μόρξαι, aor.1 act.infin.verbi μόργνυμι ex inus.them. μόργω.

Μοχθίζοντι, Doricè pro μοχθίζουσι.à them.μοχθίζω.

Μυδόωσαι, poetico pleonasmo pro μυδῶσαι: particip. fœm.gen.à them.μυδάω.

Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λέγεις. Ionicam autẽ habet diphthõgi resolutionem pro μύθῃ, ex them. μύθομαι. pro quo solet vsurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσατο, Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, éstque aor.1 med. verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: aor.2 act. verbi μυκάω. Sic in aor.1 med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor.illius secundi actiui, μύκον pro ἔμυκον. vt apud Homer.Iliad.θ. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

A Μῦσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor.1 act.verbi μύω. pro quo alicubi & μύσσαν reperitur σ geminato metri causa.

Μωρανθείς, particip. aor. 1 pass. ἐμωράνθην, ex act. them. μωραίνω.

N

Ναιετάεσκε, Ionicè pro ναίεται seu ἐναίεται, abiecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε. præt.imperf.poetici verbi ναιετάω.

B Ναιετάωσι, poetico pleonasmo τοῦ α, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro ναιετῶσι. ab eodem them.

Νάσατο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσατο. aor.1 med.verbi νάω. vnde & infin. νάσασθαι.

Νάσθην, itidem pro ἐνάσθην. aor.1 pass. indicat. ab eodem them.

Νάσσα, itidem pro ἔνασα. aor.1 act.eiusdem thematis, habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασα.

Νέαται, Ionicè detracto augmento dicitur pro νενέαται, quod vide infrà. Alioqui νέαται est etiam nomen fœm.gen.à masc.νέατος.

C Νέηαι, Ionica paragoge pro νέῃ. secunda pers.præs.subiunct. pass.à them. νέομαι.

Νεικείεσκεν, Ionicè pro ἐνείκεε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præter. imperf. act. verbi poetici νεικέω.

Νεικείησι, Ionica paragoge pro νεικέῃ. præsens subiunct. act.ab eodem νεικείω poeticè metri causa vsurpato pro νεικέω, inserto ι.

D Νείκησεν & Νείκεσεν, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκησεν & ἐνείκεσεν. ambo aor.1 act. à them. νεικέω faciente fut.1 act.& νεικήσω & νεικέσω. Sed & νείκεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νέμεσεν, itidem pro ἐνέμεσεν. aor.1 act. verbi νέμω, vnde & particip.νείμας. Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο, ab eodem them.& in eodem temp.

Νέισεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro νείσῃ. secunda pers.singul.præsentis temp. à them. νείσομαι. Sic in imper. νείσεο dicitur pro νείσου.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται, à them.νέομαι.

E Νεμηθείς, particip.aor.1 pass. ἐνεμήθην, ab act. them. νέμω faciente præt.perf.act.νενέμηκα pass.νενέμημαι.

Νεμήσασθαι, aor.1 med.infin.modi, ex νεμῶ futuro act.verbi νέμω transeunte in præsens.

Νένασμαι, præt.perf.pass. verbi act. νάω, significantis inter alia σπεύδω, vt tradunt grammatici quidam.

Νενέαται, Ionicè pro νενέωνται: tertia pers. plur.præt. perf. pass.νένημαι, ex act.them.νέω faciente fut.1 act.νήσω. Ionica præterea ἀφαίρεσις τοῦ διπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex se aliud fut. νεμήσω, vnde aor.1 med. infin. νεμήσασθαι.

F Νένημαι, præt.perf.pass.verbi act.νέω: νένησμαι autem, verbi act.νήθω.

Νένοφα, præt.perf.med.verbi act. νέφω, apud Eust.

Νενώμεθα, quod Hesych.& Suid. afferunt pro διανενοήμεθα, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενοήμεθα. Itidémque νένωται, quod idem Hesych.exp. ἐν νῷ ἔχει, factum est Ionicè ex νενόηται. Ambo præt.perf.pass. à them.act.νοέω faciente fut.1 act.νοήσω.

G Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσε, sublato augmento. aor.1 act.verbi νεύω significantis Nuo. At νευσόμεθα significans Hesychio νηξόμεθα, est futurum 1 med. vocis, à them. νέω significante Nato. vnde & particip. νευσούμενοι apud Suid. ex Xenoph.

Νῆσαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἔνησαν. aor.1 act. verbi νηέω. vnde & infin. νηῆσαι, & particip. νηήσας: necnon aor.1 med.imper.modi νηῆσασθε. Factum est autem hoc νηέω ex νέω, pleonasmo τοῦ η.

H Νῆσαι, aor.1 act.infin.modi, à them.νέω. At νήσαντο, significans ἔκλωσαν seu ἐπέκλωσαν, est aor.1 med. indicat. modi, à them.act.νήθω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νικῷεν, Attica contractione ex νικάοιεν. tertia pers. plur. præs.opt.act.à them.νικάω.

Νοεὶς, partic. præsens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.

Νοεῦντας, Doricè seu Æolicè pro νοοῦντας. particip. præs. verbi νοέω. At νοΰσας quod Hesych. affert pro νοήσας, est particip. aor.1 act. à them. νοΰω. Nisi potius pro νοήσας scribendum est νοΰσας, vt νοΰσας itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοούσας.

Νόησε, poeticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε. aor.1 act. verbi νοέω.

Νομιξῶ, Doricè pro νομίσω: fut.1 act. verbi νομίζω.

Νομιῶ, Atticum fut.1 act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidémque νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυγείς, particip. aor.2 pass. à them. act. νύσσω faciente fut.1 act. νύξω, aor.2 ἔνυγον, & pass. voce ἐνύγην.

Νύξεν, aor.1 act. indic. ab eodem νύσσω faciente fut.1 act. νύξω. caret autem augmento, more Ionico seu poetico, pro ἔνυξε. vnde & infin. νύξαι, & particip. νύξας.

Νώθη, Ionica synæresi pro νοήθη: aor.1 pass. imper. modi à them. νοέω. Hesych. exp. ἐνθυμήθητι, γνῶθι.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones. quod est aor.1 act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abiecto simul augmento: & νώσασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωσάμενος pro νοησάμενος. Sed & νώσω pro νοήσω dicitur, in fut.1 act.

Ξ

Ξανῶ, fut.1 vel 2 act. verbi ξαίνω.

Ξεσθείς, particip. aor.1 pass. à them. ξέω faciente fut.1 ξέσω, retento ε.

Ξυνδεδέατο, Ionicè pro ξυνδέδεντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à them. act. ξυνδέω.

Ξυνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξυνῆκα. aor.1 act. verbi ξυνίημι facientis fut.1 ξυνήσω, ex ξυνιέω. irregularis autem est pro ξυνῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα.

Ξυνές, aor.2 act. imper. modi, ab eodem them. Communiter συνές dicitur per σ.

Ξυνέτο, aor.2 med. indic. modi, ab eodem them.

Ξυνίασι, tertia pers. plur. præs. indicat. à them. ξυνίημι seu συνίημι, vnde & infin. ξυνιέναι. Ab eodem in imperfecto est ξυνίεσαν.

Ξυνίον pro ξυνίεσαν: præt. imperf. act. verbi ξυνίημι ex ξυνιέω.

Ξυνενοφυΐαν, particip. fœm. præt. perf. med. à them. ξυννέφω. facit enim id ξυννένοφα, Attica mutatione ε in ο.

Ξυνοίσεις, fut.1 act. verbi ξυμφέρω, ex inus. them. ξυνοίω.

Ξυσθείς, particip. aor.1 pass. ξύσθην, ex them. act. ξύω.

O

Ὀδύρεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀδύρου. imper. præs. verbi ὀδύρομαι.

Ὄδωδα, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὦδα, ex fut.2 ὀδῶ. Vnde infin. ὀδωδέναι, & particip. ὀδωδώς.

Ὀδώδῃ, in plusquamperfecto medio eiusdem them. pro ὀδώδει, dicitur verso ε in η & subscripto ι. Ὀδώδη autem, sine ι subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthōgi factum est ex ὀδώδειν, vt πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ὀδώδυσαι, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤδυσαι dictum est. præt. perf. pass. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι, fut.2 pass. indicat. modi, ex act. them. οἴγω. facit enim id aor.2 pass. ὤγην.

Οἶδα, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ει εἰς οι, vt in πέποιθα. Alioqui & εἶδα dicitur, nulla facta mutatione. quin & ἴδα, sublato ε ex diphthongo.

Οἴεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ. secūda pers. sing. præsentis them. οἴομαι.

Οἴει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verso η in ει: quod in aliis quoque passiuis fieri vsu docemur.

Οἰηθῆναι, aor.1 pass. infin. modi, ab eodem them. οἴομαι faciente fut.1 med. οἰήσομαι, ex inus. verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præt. med. verbi εἴκω, vt οἶδα est ex εἴδω, verso ε in ο. sed frequentius pro eo vsurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἴκεντι, Æolicè pro οἰκεῖσι dici, vt πόθεντι pro ποθεῖσι, tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. est autem id tertia pers. plur. præsentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκοῖτο: præsens opt. pass. ex act. them. οἰκέω.

Οἰκῆσαι, infin. aorist.1 act. ex them. οἰκέω: οἰκίσαι autem, ex them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò, actiuam.

Οἰκτιῶ, Atticum fut.1 act. verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω.

Οἶμαι, thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt esse aorist.1 med. verbi οἴομαι. sed perperam. scribendum enim diuisim ὀΐσατο, à them. ὀΐομαι.

Οἶσε, imper. ex οἴσω, futuro verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δύσεο & βήσεο sunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι, transsumptis more poetico in præsentia. vnde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἰσῶ, Doricè pro οἴσω. fut.1 med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia pers. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται, & οἰσοῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἶδασθα. quod οἶδασθα Æolica paragoge dicitur pro οἶδας. præt. perf. med. verbi εἴδω.

Οἰσθείς, particip. aor.1 pass. ὠΐσθην, ex poet. them. ὀΐομαι.

Οἴσομαι, fut.1 med. verbi φέρω ex them. οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt, vt iam admonui.

Οΐσσατο, aor.1 med. verbi ὀΐομαι, augmento carens & metri gratia geminatum σ habēs. vnde particip. ὀϊσσάμενος.

Οἰστέον, aduerbium positiuum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut.1 act. eiusdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ dicitur, circumflexa vltima.

Οἰχήσομαι, fut.1 med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.

Οἰχθείς, particip. aor.1 pass. ὤχθην, ex act. them. οἴγω.

Οἰχνεσκον, Ionicè pro ᾤχνεον, abiecto augmento & inserto σκ. præt. imperf. act. verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο, Ionicè pro οἴχοιντο. præsens optat. pass. à them. οἴχομαι.

Οἴχωκα, Ionicè seu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento & verso η in ω. præter. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Ὀκείλαντες, particip. ex ὤκειλα, aor.1 act. verbi ὀκέλλω.

Ὀλέεσκον, Ionicè pro ὤλεον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ. præt. imperf. act. verbi ὀλέω.

Ὀλέσθαι, aor.2 med. infin. modi, ab eodem them.

Ὀλέσσῃ, aor.1 act. subiunctiui modi, ab eodem, habens σ metri causa geminatum pro ὀλέσῃ. vnde & infin. ὀλέσαι, & particip. ὀλέσας.

Ὄληαι, aor.2 med. subiunct. modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem them.

Ὄλισθε, aor.2 act. indicat. modi, à them. ὀλισθέω, carens augmento. vnde infin. ὀλισθεῖν.

Ὄλληαι, Ionicè pro ὄλλῃ. secunda persona singularis præsentis subiunctiui ὄλλωμαι, ex them. ὄλλω. Sic in aorist.2 med. ὄληαι dicitur pro ὄλῃ.

Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὄλοιντο: aor.2 med. opt. pass. ab eodem them. ὄλλω vel ὀλέω.

Ὄλοιτο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοιτο. aor.2 med. indic. modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλω faciente fut.2 ὀλῶ, aor.2 ὤλον.

Ὀλοῦμαι, fut.2 med. eiusdem thematis, ex actiuo ὀλῶ.

Ὄλωλα, præt. perf. med. eiusdem, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὦλα, ex fut.2 ὀλῶ. Vnde prima pers. pluralis ὀλώλαμεν, & subiunct. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα in præt. perf. actiuo dicitur pro ὤλεκα, ex them. ὀλέω, faciente fut.1 ὀλέσω.

Ὄμνυ, pro ὄμνυθι, præs. imper. act. à them. ὄμνυμι.

Ὀμόρξω, Tergam. fut.1 act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμόσω, fut.1 act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο.

Ὀμοῦμαι, fut.2 med. eiusdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὁμοθῆναι quidam dici scribunt pro ὁμοιωθῆναι. Hesych. tamen exp. εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, Eustath. ἑνωθῆναι, innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω. eorúmque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi οι

Ὀμώμοκα, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum redupli-

cationem pro ὤμοκα, vt ὀλώλεκα. A

Ὀνάμην, per syncopen pro ὀνησάμην: aor. 1 med. optat. modi, à them. ὄναμαι, ex quo & præs. infinit. ὄνασθαι, & particip. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι & ὀνησάμενος: sed ii non habentes assentientem Eustathium, qui ὄναμαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex themate ὄνημι, facto ex ὀνέω.

Ὀνασεῖ, Doricè seu Æolicè pro ὀνήσει, translato accentu in vltimam, & verso simul η in α.

Ὄνασθαι, præsens infin. à them. ὄναμαι: vnde apud Homer. compos. verbo ἥβης οὐκ ἀπόνασθαι. B

Ὀνειδιῶ, Atticum fut. 1 act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.

Ὀνηθῆναι, aor. 1 pass. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνέω. ex quo & aor. 1 med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμενος, particip. pass. verbi ὄνημαι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.

Ὀνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ. fut. 1 med. verbi ὄνημαι seu ὄναμαι ex ὀνέομαι. vnde & infinit. ὀνήσεσθαι.

Ὄνησο, præsens imperat. pass. ex them. ὄνημαι, vt τίθεσο ex τίθεμαι. C

Ὄνοιτο autem est præs. opt. pass. à them. ὄνομαι: vel etiam aor. 2 med. ex ὀνόομαι, ex quo & imp. ὄνοσαι, in aor. 1 med. & opt. ὀνόσαιτο in eodem temp.

Ὄπασε, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤπασε. aor. 1 act. indic. modi, à them. ὀπάζω. vnde & aor. 1 med. ὀπάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.

Ὄπωπα, præt. perf. med. verbi ὄπτομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ὦπα. vnde particip. ὀπωπώς. D

Ὀπωπεῖ, Atticè pro ὀπωπείσει: fut. 1 act. verbi ὀπωπείζω. Itidémque media voce ὀπωπειοῦμαι pro ὀπωπείσομαι. Sed & ὀπωπεῦντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπωπειοῦντες, quod Atticum est pro ὀπωπείσοντες.

Ὀρεῖται, tertia persona singul. fut. 2 med. ὀροῦμαι, ex act. them. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin. ab ὤρεξα aor. 1 act. verbi ὀρέγω.

Ὀρέοντο, poetica detractione augmenti & pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in præt. imperf. vel aor. 2 med. verbi actiui ὄρω. E

Ὀρέω, Ionicum thema pro ὁράω. vnde ὁρέει pro ὁρᾷ. & particip. ὁρέοντι pro ὁρῶντι.

Ὄρηαι apud Homerum legitur pro ὁρᾷς, vides: Odyss. ξ, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Vbi Eustath. annotat, quosdam proparoxytonως legere ὄρηαι, à them. ὄρημι quo Theocr. vsus est: quosdam properispωμένως, vt sit ex ὁρᾶται, exempto primùm τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρησαι, exempto σ, ex pass. ὄρημαι, cuius Hesych. meminit, exponens ipsum per act. ὁρᾷς. At vero ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ. secunda persona singul. aor. 2 med. subiunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω. F

Ὁρῇς, Dorica contractione τοῦ αει εἰς η pro ὁρᾷς, vt πεινῇς pro πεινᾷς. ab eodem them. ὁράω. Itidem verò ὁρῇτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.

Ὄρθαι apud Suidam legitur expositum διεγερθῆναι. quod, si mendo caret, habet systolen Ionicam τοῦ ω pro ὦρθαι. quod est præt. perf. pass. infin. ex indicat. ὦρμαι: ambo à them. act. ὄρω. G

Ὀρθοῦ, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῦν, à them. ὀρθόω. Apud Hesychium.

Ὀρθριῶ, Atticè pro ὀρθρίσω. fut. 1 act. verbi ὀρθρίζω.

Ὀριῶ, itidem Atticè pro ὁρίσω. fut. 1 act. verbi ὁρίζω.

Ὅρμασαι grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ἥρμοσαι, facta literarum metathesi. est autem ἥρμοσαι præt. perf. pass. verbi act. ἁρμόζω, augmento carens pro ἥρμοσαι.

Ὀρογυῖα, Ionica systole pro ὠρογυῖα, hoc autem ὠρογυῖα particip. est fœm. gen. ex ὤρογα præt. perf. medio verbi ὀρέγω, habente Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, veluti λέλογα, & similia. H

Ὀρόωτε, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὁρῷτε. quod est contractum ex ὁράοιτε, secunda pers. plur. præs. optat. act. à

them. ὁράω.

Ὀρόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄραι: aor. 1 act. infin. modi, à them. ὄρω. faciunt enim Æoles fut. 1 act. non ὀρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσου. quod est præs. imper. pass. à them. ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μετηγμένος. solent enim quidam μέλλοντες εἰς ἐνεστῶτας ἀνατρέχειν, vt δύσομαι, βήσομαι, & huiusmodi.

Ὀρῴην, Atticè pro ὁρῷμι: præsens opt. act. à them. ὁράω.

Ὄρωρα, præt. med. Attic. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præsentis literas pro ὦρα. Vnde præter. plusquamperf. ὀρώρει, & in subiunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρέχατο, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. plusquamperf. passiui à them. ὀρέγω: facta ex tertia singulari ὀρώρεκτο, inserto α ante τ, & præcedente tenui versa in aspiratam. habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarũ initialium præsentis literarum pro ὤρηκα. præt. perf. act. verbi ὁρῶ, facientis futt. 1 act. ὁρήσω. Vnde præt. pass. ὀρώρηται, quod apud Homerum legimus, Iliad. ν, ὄφρα τοι νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω thema est ex futuro verbi ὄρω. scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μετάγεσθαι à poetis. Nisi potius hoc ὀρώρηται est præsens subiunctiui passiui ex them. ὀρώρω quod factum sit ex præt. medio ὄρωρα. vnde in pass. ὀρώρεται apud eundem Hom. Odyss. τ, ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κηδείων. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præsentia.

Ὤρωρον quoque dici aiunt pro ὦρον, anadiplasiasmo Ionico, vt λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὦρον præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.

Ὄσατο, Ionica seu poetica augmẽti detractione pro ὤσατο. præt. imperf. pass. verbi ὄσομαι, quod poetas Æolicè pro ὄπτομαι vsurpare tradunt quidam grammatici.

Ὀσφρομαι per syncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atque illud antiquius. elegantius certè esse illud quàm hoc tradũt nonnulli, afferentes eius vsus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infin. ὀσφρέσθαι & particip. ὀσφρόμενος.

Οὗ, pro ἕο, exempto Ionicè σ, & facta deinde contractione: est interdum secunda persona aor. 2 medii ἕμην, in indicatiuo modo: interdum secunda persona eiusdẽ aor. in imperatiuo. vnde compos. κάθου, πρόσθου, & similia. Ex act. them. ἵημι. Alioqui est & genitiuus singul. articuli postpositiui ὅς. necnon pronomen est, itidem genitiui casus.

Οὖτα apud Homerum pro οὔτασε vel οὔταζε, per apocopen. vnde & α in eo corripitur. à them. οὐτάω vel οὐτάζω.

Οὐτάμεναι, Doricè vel Æolicè pro οὐτᾶναι, vt ἱστάμεναι pro ἱστάναι. hoc autem οὐτᾶναι est ex them. οὔτημι, vt ἱστάναι ex ἵστημι. Ex passiuo autem οὔταμαι est particip. οὐτάμενος, vt ἱστάμενος. Nisi potius id οὐτάμενος censendum est per syncopẽ factum ex οὐτασμένος, vt ἐληλάμενος ex ἐληλασμένος, exempto σ & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. πετρωμένος & βεβλημένος.

Ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abiecto augmento & correpta penultima. præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque vsum aduerbii.

Ὀφλήσω, fut. 1 act. verbi ὀφλαίω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aor. 2 act. ὦφλον, infin. ὀφλεῖν, & part. ὀφλών.

Ὄχεσκον, Ionicè pro ὦχεον, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. act. verbi act. ὀχέω. ex quo & fut. 1 med. ὀχήσομαι.

Ὀχλεῦνται, Doricè vel Æolicè pro ὀχλοῦνται: præs. pass. à them. act. ὀχλέω. Necnon ὀχλεῦντι pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

Ὄψῃ, Atticè pro ὄψει. ſecunda perſona ſing. futuri 1 med. ὄψομαι, à them. ὄπτομαι.

Π

Παγεὶς, particip. aor. 2 paſſ. ἐπάγην, ex act. them. πήγνυμι ſeu πήσσω faciente fut. 2 παγῶ, aor. 2 ἔπαγον. Ex eodẽ aor. 2 paſſ. ἐπάγην, eſt opt. παγείην, ſubiunct. παγῶ, & infin. παγῆναι: necnon fut. 2 paſſ. παγήσομαι.

Παθέειν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro παθεῖν: aor. 2 act. infinit. modi, à them. πάσχω mutuante fut. 2 à παθέω, vnde aor. 2 indicat. modi ἔπαθον, ex quo optat. πάθοιμι, ſubiunct. πάθω, & particip. παθών.

Παῖσατε, aor. 1 act. imper. à them. παίζω, faciente non ſolùm παίξω, ſed & παίσω. vnde & ſubiunct. παίσωμεν, & infin. παῖσαι: & in paſſ. voce apud Herodotum πέπαισται, necnon compoſ. ἀναπέπαισται. Alioqui παῖσαι eſt & aor. 1 act. infinitiui modi, à them. παίω ſignificante Cædo.

Παίσδῃ, Doricè pro παίζῃ. à Dorico them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθεὶς, particip. aor. 1 paſſ. à them. παίζω faciente fut. 1 act. παίξω, & præt. perf. paſſ. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ionicè ſeu Æolicè pro παλάξειν. fut. 1 act. infinit. modi, à them. παλάσσω. Ab eodem eſt præterit. imperfect. paſſ. παλάσσετο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πέπαλτο ſeu ἐπέπαλτο, abiecto augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui πάλλω. Alii pro ἐπάλλετο poſitum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea ſyncope.

Παμφαίνῃσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro παμφαίνῃ. præſens ſubiunct. act. à them. poetico παμφαίνω.

Παμφανόων, poetico pleonaſmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro παμφανῶν, itidémque παμφανόωσα pro παμφανῶσα. particip. præſ. act. à them. παμφανάω.

Παρακεκρόαται legitur apud Heſychium, expoſitum τῶν φρενῶν ἠλαττῶντο. quod videtur eſſe præt. perf. paſſ. Ionicum pro παρακεκρουσμένοι εἰσί. faciunt enim ii tertias perſonas plur. à tertiis ſingularibus, correpta primùm penultima, vt & hîc eiecto υ & σ, deinde inſerto α ante ται: vel etiam ex prima perſona præt. med. addito ται. faceret autem παρακρούω in præter. med. παρακέκροα, exempto υ ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἤλυθα. Sed pro ἠλαττῶντο, puto ſcribendum ἠλάττωνται. quòd ſi ἠλαττῶντο eſſet, ſcribendum foret παρακεκρόατο, & tunc eſſet præt. pluſquamperf.

Παρακειώμεθα apud eundem eſt præſens ſubiunctiui à them. παράκειμαι.

Παραχορδιεῖς, Atticè pro παραχορδίσεις: futur. 1 act. verbi παραχορδίζω.

Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβαε, inſerto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβάω. niſi à them. παραβάσκω eſſe malis.

Παρέζεο, Ionica diphthõgi diſſolutione pro παρέζου: præſ. imper. paſſ. à them. παρέζομαι.

Παρέθη, aor. 1 paſſ. indicat. modi, à them. act. παρίημι, faciente fut. 1 παρήσω, præt. perf. παρεῖκα, paſſ. παρεῖμαι, ex cuius tertia παρεῖται fit aor. ille παρέθη, exẽpto ι, vt ἐτέθη ex τέθειται. Iſtĩde particip. παρεθείς. Reperitur tamẽ & παρείθη, retẽto ι, cuius meminit Heſych. Alioqui παρέθη eſt etiam aor. 2 act. indic. modi, à them. παρατίθημι.

Παρέθρισαν, per ſyncopen pro παρεθέρισαν: aor. 1 act. indic. modi, à them. παραθερίζω ſignificante παρακόπτω. Apud Apollon. Rhod.

Παρέι, ſecunda perſona ſingul. præt. imperf. à them. πάρειμι ſignificante παραγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœniſſ.

Παρείατο, Ionicè pro παρεῖντο. præt. pluſquamperf. paſſ. ex præt. παρεῖμαι, cuius paulo pòſt mentio fiet. Alioqui apud Homerum παρείατο δακρυχέουσα ſignificat παρῆν vel παρέζετο. quod ſic format Etymol. Dicit ab ἕω eſſe εἶμι. medium eius aor. 2 eſſe ἕμην, ἕσο, ἕτο, & εἷτο, epentheſi τοῦ ι. vnde pleonaſmo τοῦ α fieri εἵατο & παρείατο, aſcita præpoſitione.

Παρείθην, aor. 1 paſſ. verbi παρίημι, vt dixi in παρέθην.

A Παρεῖκα, præt. perf. act. verbi παρίημι, vti iam dixi. vnde apud Heſychium παρείκαμεν, expoſitum παρεπέμψαμεν. Alioqui eſt etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præteritum perfectum paſſiuum eiuſdem παρίημι, vt à παρατίθημι eſt παρατέθειμαι, ex præterito actiuo παρεῖκα. Vnde particip. παρειμένος, & pluſquamperf. παρείμην, cuius ſecũda perſ. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην eſt etiam pluſquamperf. ſeu perf. paſſ. opt. modi, necnon aor. 2 medius eiuſdem modi, ſed tunc in ſecunda perſ. facit παρεῖο.

B Παρεὶς, particip. aor. 2 act. παρῆκα, ab eodem them. παρίημι, vt παραθεὶς à παρατίθημι.

Παρείσθω, præt. perf. paſſ. imper. modi, tertiæ perſonæ, ex ſecunda πάρεισο.

Παρελεύσεαι, Ionica diphthõgi reſolutione prõ παρελεύσῃ. fut. 1 med. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρέστη, aor. 2 act. verbi παρίστημι, vt παρέστην.

Παρεχέμεν, Ionicè pro παρέχειν, à them. παρέχω.

Παρῇ, ſubiunct. præſens tertiæ perſonæ ex prima παρῶ, à them. πάρειμι ſignificante Adſum.

C Παρήθη apud Heſychium legitur, expoſitum εἰάθη. quod ſi mendo caret, eſt aor. 1 paſſ. indicatiui modi, ab eodem them. παρίημι faciente præt. perf. παρῆκα, & paſſ. παρῆμαι. Alioqui παρείθη dicitur pro eodem & παρέθη, vt iam docui.

Παρῆκα, aor. 1 act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter pro παρῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα poni ſcimus, & ſimilia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρῆλθον. quod eſt præt. med. verbi παρήκω.

D Παρήλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον. ſolent enim tertiis pluralibus imperfectorũ & aoriſtorum ante ν inſerere σα, dicentes itidem ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, vt ἰσοσύλλαβοι ſint perſonæ pluralis numeri. Apud Varinum κύπριοι μῶες παρήλθοσαν τρεῖς. Eſt autem hoc παρήλθοσαν ſiue παρῆλθον, aoriſt. 2 act. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρθέμενοι, poetica ſeu Æolica ſyncope pro παραθέμενοι, metri cauſa. particip. aor. 2 med. παρεθέμην, à them. act. παρατίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in aor. 2 act. ab eodem them.

E Παρκατέλεκτο, eandem ſyncopen habet pro παρακατελέλεκτο, truncato ſimul augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi παρακαταλέγομαι.

Παρκλίνουσι itidem pro παρακλίνουσι, à παρκλίνω pro παρακλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet & ipſum Æolicam iſtam ſyncopen pro παραμέμβλωκε. quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόληκε tradunt grammatici, nimirum ſyncope τοῦ ο, eiúſq; loco propter euphoniam inſerto β, & η verſo in ω, ſicut παρῴχωκα pro παρῴ-

F χηκα dicitur. Tradunt hoc ipſum παρμέμβλωκε pro παραμεμόληκε etiam dici, ideóque expon. non ſolùm προσυθυμεῖτο, ſed etiam παρῆλθεν: factúmque hoc παρμέμβλωκε ex παραμεμόληκε tradunt, videlicet ſyncope ipſius præpoſitionis, deinde β poſito loco ο, & η verſo itidem in ω, vt in præcedente.

Παροισθέντι, particip. aor. 1 paſſ. ex them. παραφέρω, mutuãte fut. 1 act. παροίσω, ex inuſit. them. παροίω.

Παρπεπιθεῖν, apud Homerum pro παραπιθεῖν, facta primùm ſyncope in præpoſitione, deinde anadiplaſia-

G ſmo Ionico qualis eſt in λελαβεῖν pro λαβεῖν. aor. 2 act. infinit. modi, à them. παραπείθω. Itidem in participio παρπεπιθών dicitur pro παραπιθών.

Παρτιθέτω, itidem Æolicam illam ſyncopen habet pro παρατιθέτω: eſt autem præſ. imperat. act. à them. παρατίθημι. Similiter παρπέλλεται, quod Heſych. affert pro παραγίνεται, eandem ſyncopen habet pro παραπέλλεται, à them. παραπέλλομαι.

H Παρφάμεν, itidem pro παραφάμεν. quod Ionicum eſt pro παραφάναι, aor. 2 act. infin. modi, à them. παράφημι. Itidémq; in particip. aor. 2 med. παρφάμενος pro παραφάμενος: & in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed & verbale πάρφασις eandem ſyncopen habet pro παράφασις.

Παρῴκισμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. παροικίζω.

Παρῶπτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi παρόπτομαι.

Παρῴχωκα, poetica τροπῇ τοῦ η εἰς ω, pro παρῴχηκα. vt ſuprà

extra compositionem οἴχωκε pro ᾤχωκε, detracto etiam A
augmento.

Πάσασθαι, aor.1 med. infinit. modi ab inusit. them. πάω. vnde & particip. πασάμενος, significans γευσάμενος. Eustath. Est alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω seu πάσσω, itidem aor.1 med. significans Inspergere vel Conspergere. vnde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασθαι à them. πάσασθαι deduci potest. siquidem apud Hesychium legimus πάσασθαι expositum ἐσθίει. Aliis tamen volentibus ipsum syncopen habere B
pro πατήσασθαι, ex them. πατέω significante ἐσθίω. quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσε pro ἔπασε, dempto augmento & geminato σ: itidémque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iisdem them.

Πεδάα, Ionico pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδᾷ, à them. πεδάω. Sic in infin. πεδάαν pro πεδᾶν.

Πεδάασκεν, Ionicè itidem pro ἐπέδαεν seu ἐπέδα, abiecto primùm augmento deinde inserto σκ. præt. imperf. C
act. verbi πεδάω.

Πέδησεν, aor.1 act. eiusdem verbi, Ionicam & ipse augmenti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθου. præs. imper. pass. à them. πείθομαι.

Πεινήμεναι, Doricè & Æolicè pro πεινῆν. seu (vt alii volunt) pro πεινῆναι, vt πινήμεναι pro πινῆναι, νοήμεναι & φιλήμεναι pro νοῆναι & φιλῆναι. Deriuant autem ii πεινῆναι ex them. πείνημι vel πεινάω: itidémque cætera. πεινῆν verò ex πεινάω est, Doricum itidem pro πεινᾶν, vt γελῆν.

Πείρησαι, aor.1 med. imperat. modi, à them. πειράομαι. D
At πείρας est particip. aor.1 act. à them. πείρω.

Πειρῷατο, Ionicè pro πειρῷντο, quod est tertia persona plur. optat. pass. per contractionem ex πειράοιντο, à them. πειράομαι.

Πείσομαι, fut.1 med. verbi πείθομαι, significans Parebo. Est etiam fut.1 med. verbi πάσχω mutuatitium. vnde πείσεται, quod Hesych. exp. ὑπομενεῖ: & infin. πείσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσαντες expositum πιόντες, ὑγράναντες: vnde procul E
dubio sunt πείσεα apud Homerum λειμῶνες καὶ δίυγροι τόποι. Sed quænam hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πείθω an aliud quodpiam, dubium adhuc est. certè videtur pro πίσαντες signif. πίσαντες scribendum potius πίσαντες, à πίω.

Πέλεσκε, Ionicè pro ἔπελε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. à poetico them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθῆναι, quod πενθῆναι aiunt esse infin. verbi vel πένθημι, vel πενθαίνω. Nisi potius est κατ' F
ἔκτασιν pro πενθέμεναι, Doricè pro πενθεῖν posito, vt εἰπέμεναι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, particip. fœm. præteriti perf. πεπάθηκα, per syncopen pro πεπαθηκυῖα, vt ἑστὼς pro ἑστηκὼς itidem per syncopen dici aiunt. Ita Eustath. & alii grammatici. Potest tamen esse etiam præteriti medii hoc participium, παθέω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut.2 παθῶ, & præt. med. [illegible], vt λακέω facit λέλακα, μηκάω μέμηκα.

Πεπαισμένος, particip. præt. perf. pass. ab act. them. πεπαίνω, vt quidem Varin. vult. sed parum probabilis videtur eius opinio. regulariter enim facere hoc πεπαίνω G
debet πεπεπαμμένος, vt μιαίνω facit μεμιαμμένος. vnde verbale πέπανσις, & particip. aor.1 pass. πεπανθείς. Itaque πεπαισμένος est potius particip. præt. perf. pass. ex them. vel παίζω vel παίω. ea enim fut.1 act. faciunt παίσω, præt. perf. pass. πέπαισμαι.

Πεπαλών, particip. aor.2 act. à them. πάλλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro παλών, vt λελαβὼν pro λαβών, πεπιθὼν pro πιθών.

Πεπᾶναι, aor.1 act. infin. modi, à them. πεπαίνω. ex quo est H
& particip. aor.1 pass. πεπανθείς.

Πεπάρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πείρω, faciente præt. perf. pass. indicat. modi πέπαρμαι. vnde & particip. πεπαρμένος.

Πεπαρῴνηκα, duplici augmento dicitur pro παρῴνηκα,

Atticè. est autem præt. perf. act. verbi παροινέω.

Πεπεισέαται, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί. præter. perf. pass. verbi act. πείθω. Etymol.

Πεπερᾶνθαι, præt. perf. seu plusquamperf. act. infin. modi, à them. περαίνω.

Πεπηθημένος, particip. præt. perf. pass. ex them. πήθω. quod est ὀπίσω ἐκ δευτέρου μέλλοντος μετηγμένος. Ab eodem est fut. 1 act. πεπηθήσω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro πηθήσω, idémque apud Homerum significans quod πείσω.

Πέπιθμεν, per syncopen pro πεπίθομεν vel pro πεπίθαμεν. Si pro πεπίθομεν, est aor.2 act. à them. πείθω, Ionico anadiplasiasmo pro ἐπίθομεν. Si pro πεπίθαμεν, est præt. med. ab eodem them. faciente fut.2 πιθῶ, exempto ε ex vocali, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ. & ea deriuatio est vero magis consentanea, quum in passiua significatione exponatur ἐπεποίθειμεν. secundum quam expositionem est pro ἐπεπίθειμεν, in plusquamp. med. Vide & Ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοιεν. aor.2 act. optat. modi, ab eodem them. πείθω. Itidem πεπίθοιμεν in eodem modo & temp. pro πίθοιμεν: & in particip. πεπιθὼν & πεπιθοῦσα pro πιθὼν & πιθοῦσα. Homer. Σπουδῇ παρπεπιθόντες.

Πεπληγέμεν & Πεπληγέμεναι, Ionica & Dorica sunt pro πεπληγέναι, à them. πεπλήγω. quod ex præterito med. πέπληγα in præsens abiit. vnde & præter. imperf. πέπληγον, augmento carens pro ἐπέπληγον. nisi hoc πέπληγον esse malis aor.2 act. verbi πλήσσω, facientis futurum 2 πληγῶ, anadiplasiasmo Ionico pro ἔπληγον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. Ex huius porro verbi πλήσσω præterito medio πέπληγα, est particip. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est participium præteriti perfecti passiui, ab eodem them.

Πεπνυμένος, particip. perf. pass. πέπνυμαι, à them. vel πνύω per syncopen deriuato ex πνεύω. vel ex πινύσσω. Eust.

Πεποιέαται, Ionicè pro πεποιημένοι εἰσί. præter. perf. pass. verbi actiui ποιέω. Sic pro κεκινέαται seu κεκινημένοι εἰσὶ iidem dicunt κεκινέαται, à them. κινέω.

Πεποιήκαντι, Doricè pro πεποιήκασι. præter. perf. act. eiusdem them.

Πέποιθα, præter. med. verbi πείθω, habens Attico more ει versum in οι, vt λέλοιπα à λείπω. Vnde particip. πεποιθώς.

Πεποίθομεν, præsens indic. à them. πεποίθω, quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πέποιθα, vt πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & huiusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præter. perfect. act. à them. πέμπω, habens & ipsum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt κέκλοφα, τέτροφα, & similia.

Πέπονθα, præter. med. verbi πάσχω, ex πονέω, vt volunt nonnulli, per pleonasmum τοῦ θ. Etymolog. & Eustath. Idem tamen Eustath. alibi πάσχω hoc præter. med. mutuari ait à πήθω, mutato η in ο, & pleonasticè inserto ν & θ.

Πέπορδα, præt. med. verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα ex λέγω.

Πεπορεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro πορεῖν, vt suprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν. aor.2 act. infinitiui modi, à them. πόρω. Hesych.

Πέποσθε, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πεπόνηθε, præterito perfecto pass. verbi act. πονέω. quidam ex πέπηθε, præterito med. verbi inusitati πήθω, verso η in ο, & σ pleonasticè inserto. nonnulli etiam ex πεπόνθατε, facta syncope, & itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præt. imperf. excepto, tempora.

Πέποχα pro πέπαχα dicitur κατὰ τροπὴν τοῦ α. Præt. perf. act. verbi πάσχω facientis fut. πάσξω, & præt. perf. πέπαχα. Epicharmus Ἁρπαγὰς, ἅ δὲ Σικελία πέποχε. Etymol.

Πεποτέαται pro πεπότηνται dicunt Iones, η resoluto in εα, vt ἐάλω iidem vsurpant pro ἥλω, & ἑάγη pro ἥγη. est autem tertia persona singularis præteriti perf. pass. ab act. them. ποτάω faciente futurum 1 ποτήσω. Ita

Varin. Alioqui est etiam tertiæ personæ pluralis pro πεπότιωνται, Ionicè itidem, vt πεποιέαται pro πεποίηνται.

Πεποτήαται, pro πεποτέαται dici κατ' ἔκτασιν, tradit Etymolog. qui ipsum accipit pro tertia perſ.plur.præter.perf. paſſ.ab eodem them.

Πεπερᾶσθαι, præter. perf. paſſ. infinit. modi, à them. act. πιπεράσκω, faciente fut.1 act. περάσω, ex inuſit. them. περάω per ſyncopen facto ex περάω, vt κράω ex κεράω. Ex eodem eſt fut.paulo pòſt πεπεράσομαι, quod magis Atticum eſſe tradunt quàm περαθήσομαι, quod eſt fut.1 paſſ.eiuſdem verbi, ex aor.1 ἐπεράθη.

Πέπερσται, per ſyncopen apud poetas pro πεπεράτωται, itidémque participio πεπερσμένος pro πεπερατωμένος. præt.perf.paſſ.à them.act. περάω facto itidem per ſyncopen ex περατόω.

Πέπλασμαι tradunt nonnulli eſſe præt. perf.paſſ.verbi act. πλῆμι facientis fut.1 πλήσω, vt ἔσταμαι eſt ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipſum nullam habere volandi ſignificationem apud Homerum, qui paſſim eo vtitur, ſed τῦ ἀνεπτύχθαι & ἡπλῶσθαι, quod eſt apertum & expaſſum eſſe, ideo per ſyncopen dictum exiſtimo pro πεπέτασμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à them. act. πετάζω. Vnde infinit. πέπλασθαι, & particip. πεπλάμενος.

Πεπλεῶτα, Homerus pleonaſmo τῦ ε dicit pro πεπλῶτα: πεπλῶτα autem per ſyncopen pro πεπλωκότα, vt ἑστῶτα per ſyncopen pro ἑστηκότα ſeu ἑστακότα. particip.præter. perf. act. à them. πίπλω, faciente futurum 1 πλώσω ex πλόω.

Πεπληῶτα, quidam per ſyncopen itidem vſurpatum aiunt pro πεπληχότα, participio præt.perf.act.à them. πλήσσω. Sed magis vero conſentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum eſſe pro πεπλεῶτα, vt πεποτήαται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πεποτέαται vſurpari.

Πέπλωκα, præteritum perfectum actiuũ verbi πίπλω, ex πλόω faciente futur.1.act. πλώσω, vt paulo antè quoque admonui.

Πεπλῶτα, per ſyncopen pro πεπλωκότα, vt ἑστῶτα pro ἑστηκότα ſeu ἑστακότα. At πεπλωκὼς, cuius accuſatiuus eſt hoc πεπλωκότα, eſt particip.præt. perfecti πέπλωκα, cuius iam memini.

Πεπύθωνται, Ionico anadiplaſiaſmo pro πύθωνται, vt λελάβωνται pro λάβωνται. aor.2 med.ſubiunct.modi, à them. πυνθάνομαι, mutuãte fut.2 πυθοῦμαι ex verbo πεύθομαι, ſublato ε ex diphthongo.

Πεπύσθην, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύσθην: quod eſt tertia perſona dualis præt. pluſquamperf. paſſiui à them. πυνθάνομαι, faciente præt. perf. paſſ. πέπυσμαι, ex them. πεύθομαι, exempto ε. Homer. Iliad. ρ, δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, nondũm audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præter. perfect.act. verbi πίνω, mutuatitium ex them. πόω.

Περάαν, Ionico pleonaſmo τῦ α, vel Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione, pro περᾶν. infinit. præſ. act. à them. περάω.

Περῆσαι, aor.1 act.infin. modi, ab eodem περάω faciente fut.1 act. περήσω. Alioqui idem & περάσω facit. quorum hoc proſæ ſcriptoribus Atticis, illud poetis & Ionicè ſcribentibus familiarius eſt.

Πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρθαι, vt δέχθαι pro δεδέχθαι. præt.perf.paſſ.infinit.modi, à them. act. πέρθω. Etymol.& Varin.

Περιδδείσασα, ectaſi poetica pro περιδείσασα, metri cauſa. particip.aor.1 act.à them. περιδείδω. vnde & præt.med. περιδείδια.

Περιέλαι apud Heſychium legitur expoſitum κόψον, ἀφελοῦ. eſt autem aoriſt. 1 med. imp. modi, à them. περιαιρέω, futurum etiam 1 περιελῶ mutuante ex inuſ. them. περιέλω, vnde aor. 1 περίειλα.

Περιέφθησαν, aor.1 paſſ.verbi act. περιέπω, carens augmento. Euſtath.

Περικήδεο, Ionica diſſolutione diphthongi pro περικήδου. præſ.imper.paſſ.à them. περικήδομαι.

A Περιπαρῆναι, aor. 2 paſſ. infinitiui modi, à themate act. περιπείρω.

Περιπατοίην, Atticè pro περιπατοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι. præſ.opt.act.à them. περιπατέω.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν apud Homerum per ſyncopen vſurpatum aiunt pro περιπελομένων ſeu περιπολουμένων. à them. περίπλομαι, ſyncopen itidem paſſo pro περιπέλομαι ſeu περιπολοῦμαι.

Περίσχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro περίσχου. aor. 2 med.imper.modi, à them.act. περιέχω mutuante fut.2 περισχῶ à περισχέω. vnde & infin. περισχέσθαι.

B Περιφθὰς, particip.aor.2 act.ab inuſ. verbo περίφθημι. pro quo περιφθάνω vſurpatur.

Περνὰς, particip. præſ.act.à them. πέρνημι.

Περρέθηκαν, apud Heſychium pro περιέθηκαν, procul dubio metri cauſa ſublato ι & geminato ρ. Sic περρέχειν, quod idem exponit ὑπερέχειν, poſitum eſt pro περιέχειν.

Πέρσαι, aor.1 act.infin.modi, à them. πέρθω.

C Πεσέεσθαι, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro πεσεῖσθαι. fut.med.verbi πίπτω ex πεσέω.

Πεσέειν, Ionicè pro πεσεῖν. fut.2 act. eiuſdem πίπτω ex eodem πεσέω.

Πεσέτωσαν, aor.2 act.imper.modi, ab eadem origine.

Πεσεῦμαι, Doricè ſeu Æolicè pro πεσοῦμαι, fut.med. ab eodem them.

Πέσῃσι, Ionica paragoge pro πέσῃ. aor.2 act. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. eſt 2 act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut.2 πεσῶ

D ex πεσέω. Alioqui πέσον eſt etiam aor.1 act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut.1 vel 2 med. verbi eiuſdem.

Πεσὼν, particip.aor.2 act.ab eodem them. Facit enim aor. 2 indic. ἔπεσον ex fut.2 πεσῶ.

Πέτασαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπέτασαν. aor.1 act.indic.modi, à them. πετάζω. vnde & aor.1 opt. πετάσειε, & particip. πετάσας.

Πετέσθην, itidem pro ἐπετέσθην. tertia dual. præt. imperf. paſſ.à them. πέτομαι.

E Πέτευ, Ionicè aut Doricè pro πέτου, ab eodem them.

Πευθοίατο, Ionicè pro πεύθοιντο. præſ. optat. paſſ. à them. πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi reſolutione pro πεύσῃ. ſecunda perſona ſingul. fut.1 med. indicatiui modi, ab eodem πεύθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι. nam id futur. πεύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

Πέφαμαι, præter. perf. paſſ. verbi act. φάω ſignificantis φονεύω. cuius tertia perſ. πέφαται, & infin. πεφάσθαι.

F At πέφαμμαι ſiue πέφασμαι, eſt præter. perf.paſſ. verbi act. φαίνω.

Πεφαργμένος, particip.præt.perf.paſſ. à them.act. φάργνυμι faciente fut. 1 act. φάρξω. Habent autem metatheſin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι & φράξω: quorum thema eſt φράσσω ſeu φράττω.

Πεφασμένος, particip præt.perf.paſſ. commune verbi φάω ſignificantis φονεύω, & them. eius φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαμμένος.

Πεφεισμένος, particip.præt.perf.paſſ.à them. φείδομαι.

G Πεφευγοίην, Attico metaplaſmo pro πεφεύγοιμι, vt tradit Euſtath. Hoc autem πεφεύγοιμι eſt præt.med.act.optat. modi, à them. φεύγω.

Πέφηνα, præt. perf. med. verbi φαίνω, τροπὴν habens τῦ α pro πέφανα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Niſi potius hæc ſcribenda ſunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, vt πέποιθα quoque & λέλοιπα ac ſimilia retinuere diphthongum, mutata tantùm priore eius litera. Idem de μέμηνα dicendum eſt & ſimilibus aliis.

Πεφήσεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro πεφήσῃ, ſi-

H gnificante φονευθήσῃ. fut. paulo pòſt verbi φάω facientis futur.1 φήσω. Commune tamen idem eſt verbo φάω ſignificanti φαίνω. vnde πεφήσεται Euſtath.expon. φανήσεται. At πεφείσεται eſt futur. paulo pòſt verbi act. φείδω.

Πεφιδέσθαι, aor.2 med. infinit. modi, à them. φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φιδέσθαι, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, fut. paulo pòst verbi φιδέω quod ex fut.2 φιδῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut.1 med. verbi πεφιδέω facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo seu Syracusano. Eustath.

Πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, aor. 2 med. optatiui modi, à them. φείδω faciente futur. 2 φιδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φίδοιτο, vt λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφνε, poetica augmenti detractione pro ἔπεφνε. quod Etymolog. deducit ex φένω. Alii à them. πέφνω, deriuato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo & syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφοβήατο, Ionicè pro πεφόβηντο seu ἐπεφόβηντο. præter. plusquamperf. pass. indicatiui modi, à them. act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήατο ectasin vocalis habere pro πεφοβέατο, vt πεποτήαται suprà pro πεποτέαται.

Πέφραδε, præt. perf. med. eiusdem φράζω facientis fut.2 φραδῶ. Vnde imperat. πέφραδε significans εἰπέ. quanquam eum nonnulli putant esse aor.2, & habere anadiplasiasmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι, est præt. perf. pass. eiusdem them.

Πεφράδατο, itidem Ionico more vsurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν. præterit. plusquamperfect. pass. verbi actiui φράζω.

Πέφραδε, in aoristo 2 act. eiusdē them. reperitur positum pro ἔφραδε, vt λέλαβε pro ἔλαβε. Sic in infinitiuo πεφραδεῖν pro φραδεῖν, itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδεῖν, Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδέτην. tertia pers. dualis aor.2 πέφραδον, qui & ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφραδμαι, pro πέφρασμαι dicitur, verso σ in δ, vt κέκαδμαι pro κέκασμαι. præt. perf. pass. eiusdem them. φράζω. vnde particip. πεφραδμένος.

Πέφρικαν pro πεφρίκασι dici dialecto Chalcidica annotat Varin. vt ἔσχηκαν pro ἐσχήκασι. Est autem πέφρικα præter. med. verbi φρίσσω, vnde particip. fœm. gener. πεφρικυῖα.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφυγμένος reperitur, διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, vt πεπυσμένος quoque dicitur pro πεπυσμένος. particip. præter. perf. pass. à them. φεύγω, habens nihilominus significationem actiuam, & modò genitiuum in constructione recipiens modò accusatiuum. legimus enim apud Homerum non solùm πεφυγμένος ὄλεθρον, sed etiam πεφυγμένος ἀέθλων, vt Eustath. quoque annotauit.

Πεφύγω, præsens è præterito medio πέφυγα factum more Syracusano. Alioquin est & præt. med. subiunctiui modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα. itidémque particip. πεφυζὼς pro πεφυγώς, vt refert Eustath. Quidam tamen ex them. φυζέω deriuare malunt.

Πέφυκα, præter. perf. act. verbi φύω facientis fut.1 φύσω. Ex hoc porro πέφυκα fit thema πεφύκω, more Siculo & Syracusano, vt πεφύγω ex πέφυγα. Vnde præter. imperf. ἐπέφυκον apud Hesiod. in Theogon.

Πεφύρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex act. them. φύρω faciente fut.1 φύρσω. At πεφυρμένος est particip. præter. perf. pass. sed à them. φυράω.

Πεφώραται, præt. perf. pass. à verbo act. φωράω faciente fut.1 φωράσω. Idem tamen & φωρήσω facit, sed magis Ionicè, vnde particip. præt. perf. pass. πεφωρημένος apud Hesychium.

Πῆλε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπηλε: aor.1 act. verbi πάλλω, vt ψάλλω facit ἔψηλε. vnde & particip. πήλας, & infin. πῆλαι.

Πημήνειε, aor. 1 act. optat. modi, Æolicus pro πημήναι, à them. act. πημαίνω faciente in aor.1 indicat. modi ἐπήμηνα. Ab eodem est fut. med. πημανοῦμαι. Item aor.1 pass. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη. ex

A quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, aor.1 act. indic. modi, à them. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut.1 act. πήξω. caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πήχθεν, Bœotica syncope & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν. aorist.1 pass. indicat. modi, ab eodem them.

Πιανάτω, aor.1 act. imper. modi, tertiæ personæ, ex prima πίανον, à them. παίνω, faciēte fut.1 πιανῶ, & aor.1 ἐπίανα. Vnde & in subiunct. πιάνη.

B Πίε, aor.2 act. imper. modi, à them. πίνω, faciente fut.2 πιῶ, aor.2 ἔπιον.

Πιέειν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν. aor.2 vel fut.2 act. infin. modi, à them. πίνω, faciente fut. 2 act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πιεῖσθαι

Πιέζευν, Ionicè seu Doricè pro ἐπίεζουν, abiecto simul augmento. præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίῃ, aor.2 act. subiunct. modi, ab eodem them.

Πίῃσθα, Æolica paragoge pro πίῃς. aor.2 act. subiunct. modi, ab eodem.

C Πίθηαι, Ionica diphthongi resolutione pro πίθῃ, vel potius paragoge Ionica. aor.2 med. subiunctiui πίθωμαι, ex act. them. πείθω.

Πίθι, metaplasmo vsurpatum pro πίε, vt κλῦθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε. vt in illo prouerbiali dicto, ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι. Est autem πίε, aor.2 act. imperat. modi, à them. πίνω faciente fut.2 πιῶ.

Πιθοίατο, Ionicè pro πίθοιντο. aor.2 med. opt. modi, à them. act. πείθω faciente fut.2 πιθῶ.

Πιμπρὰς, particip. præs. act. ex them. πίμπρημι.

D Πινέμεναι, Doricè pro πίνειν: præsens infinit. act. à them. πίνω.

Πίομαι, pro πιοῦμαι vsurpatum reperitur frequentissimè, ita vt & τὸ πιοῦμαι vsu interdicant. vnde particip. πιόμενος pro πιούμενος, id est πιεῖν μέλλων. fut. 1 vel 2 med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce: habens systolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι vsurpari scimus. Notandúmque est ι in hoc futuro produci ac si præsentis esset temporis. vt apud Homer. Odyss. κ, ποταμόνδε καταπίνειν ἐκ νομοῦ ὕλης, Πιόμενος, bibiturus.

E Πίσαι, quod Hesych. exp. ποτίσαι, potum præbere, est aor.1 act. infin. modi, à them. πιπίσκω faciente fut.1 πίσω, ex inus. them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίσαι ex Eupol. affert Eust. pro ποτεῖ.

Πιστωθῆτον, dualis aor.1 pass. imper. modi, ex prima persona πιστώθητι. ea autem est à them. act. πιστόω: vnde & aor.1 med. πιστώσαντο augmento carens pro ἐπιστώσαντο. Ambo apud Homer.

F Πίσω & πίσομαι, in fut.1 act. & medio à them. πίνω, in vsu esse vt πίομαι & πιοῦμαι, tradit Eustath. Attamen πίσω transitiuum potius est, vt ex eodem docui in Πίσαι paulo antè, necnon ex Hesych.

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ἐπίτνα, omisso augmento. præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτναε, vel ex them. πίτνημι, τροπῇ τοῦ η εἰς α, vt dicitur ἔβα pro ἔβη. Ex quo πίτνημι est præsens participium πιτνάς.

Πιὼν, particip. aor.2 act. à them. πίνω, faciente fut.2 πιῶ, ex inus. πίω.

G Πλαγγῶν, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est particip. aor.2, poeticè geminatum habens γ pro πλαγών, à them. πλάζω, faciente fut.2 πλαγῶ, aor. 2 ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participii πλαγγῶν, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη. aorist. 1 pass. verbi πλάζω, habens epenthesin τοῦ γ euphoniæ causa. Nisi ex πλάγγω aliquis deriuare malit.

H Πλακεὶς, particip. aor.2 pass. à them. πλέκω, faciente futurum 2 πλακῶ, aorist.2 ἔπλακον, verso ε in α, vt τρέπω τραπῶ facit.

Πλείειν, Ionica seu poetica epenthesi τοῦ ι, pro πλέειν.

Πλεῖθι, Ionicò metaplasiasmo pro πλεῖ seu πλέε, vt ζῆθι pro ζάε seu ζῆ, & πῖθι paulo antè pro πίε. præsens imper. act. à them. πλέω.

Πλέτο pro ἔπλετο vsurpatum afferunt nonnulli. ἔπλετο autem est præt. imperf. verbi πέλομαι, syncopen passum pro ἐπέλετο.

Πλεύσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro πλεύσῃ. fut. 1 med. verbi act. πλέω.

Πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, Doricè pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται. itidem fut. 1 med. ab eodem them. πλέω faciente fut. 1 act. πλεύσω, assumpto υ.

Πληγῆναι, aor. 2 pass. infin. modi, à them. act. πλήσσω, faciente fut. 2 πληγῶ, & aor. 2 ἔπληγον.

Πλῆντο, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπληντο aut ἐπέπληντο. itidemque πλῆτο pro πέπλητο seu ἐπέπλητο. præt. plusquàperf. pass. verbi actiui πίμπλημι facientis futur. 1 act. mutuatitium πλήσω. vel etiam verbi πλάω syncopen habentis pro πελάω. nam apud Homerum scimus πλῆτο χθονὶ vsurpari pro ἐπεπέλαστο, & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aorist. 1 act. verbi πλήττω facientis futur. 1 act. πλήξω.

Πλυθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐπλύθην, ex actiuo them. πλύνω, faciente præter. perf. pass. πέπλυμαι, tanquam ex πλύω. regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μολύνω μεμόλυμμαι & μεμόλυσμαι.

Πλώεσκε, Ionicè pro ἔπλωε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperfect. actiuum verbi eiusdem.

Πλώεσκε, itidem Ionicè pro ἔπλωε, à them. πλώω. similitérque πλωΐζεσκε pro ἐπλώϊζε, à them. πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor. 1 act. infinitiui modi, à them. act. πνέω faciente futur. 1 act. πνεύσω, assumpto υ, vt πλέω facit πλεύσω.

Πνιγεὶς, particip. aor. 2 pass. verbi actiui πνίγω facientis fut. 2 πνιγῶ, aor. 2 ἔπνιγον, & pass. voce ἐπνίγην. vnde & fut. 2 pass. πνιγήσομαι.

Πνύτο, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυτο seu ἐπέπνυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi πνέω ex πνύω, vt χέω facit χύτο ex χύω.

Ποδιῶ, fut. 1 act. Atticum pro ποδίσω, à them. ποδίζω.

Πόει, Atticè pro ποίει. præs. imper. act. à them. ποέω Attico pro ποιέω.

Ποθέεσκε, Ionicè pro ἐπόθεε seu ἐπόθει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ποθέω.

Πόθεσαν, aor. 1 act. indic. à them. ποθέω faciente fut. 1 act. non solùm ποθήσω, sed etiam ποθέσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli, aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus. habet autem aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic in infin. modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur: quo post Homerum Plato vsus est, dicens apud Eustath. οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indéque est & κύων ἀπόθεστος rursum apud Homerum, pro ἀπόθητος, cuius desiderio nemo teneatur.

Ποθήμεναι, Doricè pro ποθεῖν: à them. πόθημι vel ποθαίνω, vt scribit Eustath. Sed alii poeticam ἔκτασιν habere aiunt pro ποθέμεναι.

Ποιεῦμεν, Doricè itidem vel Ionicè pro ποιοῦμεν.

Ποιῇσι, Ionica paragoge pro ποιῇ. præs. subiunct. act. à them. ποιέω.

Ποιησῶ, Doricè pro ποιήσω. itidémque ποιησεῖς & ποιησεῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, & sic deinceps. fut. 1 act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut. 1 vel 2 act. verbi ποιμαίνω.

Ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, Attica inflexione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. præs. opt. act. à them. ποιέω.

Ποιούντων, Atticè itidem pro ποιείτωσαν: genitiuo plurali particip. præs. act. posito pro tertia persona plur. imper. præs. act. Itidem à them. ποιέω.

Ποιῴην, pro ποιοίην, Doricum esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω & subscripto ι. præs. optat. act. ab eodem ποιέω.

Ποκίξατο, Doricè pro ἐποκίσατο, sublato simul augmento. aor. 1 med. verbi act. ποκίζω.

A Πολέσκετο, Ionicè pro ἐπολεῖτο seu ἐπολέετο, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. pass. verbi actiui πολέω. Nisi ex πολέσκω deriuare malis, facto ex πολέω.

Πονεύμενον, Doricè pro πονούμενον. particip. præs. pass. à Dorico itidem them. πονεῦμαι pro πονοῦμαι. Ex quo & imperf. πονέοντο poeticum pro ἐπονοῦντο, sine augmento & contractione. Itidémque in aoristo 1 med. πονήσατο pro ἐπονήσατο.

B Πόρε, præter. imperf. vel aor. 2 act. augmento carens pro ἔπορε. à them. πόρω.

Πόταγε, Doricè pro πρόσαγε: præs. imperat. act. à Dorico them. ποτάγω pro προσάγω.

Ποτάγχυμεν, apud Hesych. legitur, expositum προσορμίζομεν, Doricum & ipsum, à them. ποτάγχυμι pro προσάγχυμι: si mendo caret.

Ποτικλεπτόμενον apud eundem legitur, expositum προσεπορευόμενον. Doricè itidem fortassis pro προσεκλεπτόμενον: significante ibi προσκλέπτεσθαι, furtim ad aliquem duci vel peruenire.

C Πότεχε, itidem pro πρόσεχε, à them. ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆμεν, similiter Doricè pro προσεῖναι, à them. πρόσειμι. vt in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam, τὸν κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτῆμεν.

Ποτιδέγμενος, pro προσδεδεγμένος, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti. particip. præt. perf. pass. à προσδέχομαι.

Ποτιδέρκεται quoque Doricum est pro προσδέρκεται.

Ποτίδω, eodem modo pro προσίδω. aorist. 2 act. subiunct. modi, à ποτείδω pro προσείδω.

D Ποτιμάξατο, itidem pro προσεμάξατο, ablato simul augmento. aorist. 1 medius verbi Dorici ποτιμάττω pro προσμάττω.

Ποτιόσδεται, similiter pro προσόσδεται.

Ποτιόσδω itidem pro προσόζω dicitur ab iisdem Doribus. Itidémq; ποτινίσσεται pro προσνίσσεται & προσπορεύεται dicunt iidem. Quibus similia alia verba composita, necnon & nomina, crebro occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui prosa oratione Dorica scripserunt.

E Πραθέειν, Ionica diphthongi resolutione pro πραθεῖν. aor. 2 act. infin. modi, à them. act. πέρθω, faciente fut. 2 πραθῶ, aor. 2 ἔπραθον, transpositis literis ad corripiendam penultimam quæ breuis esse debet in penultima fut. 2 & aor. 2.

Πραθεὶς, particip. aor. 1 pass. à them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1 act. πράσω, ex πράω facto per syncopen ex περάω, vt suo loco docui.

Πραϋνθεὶς, particip. aor. 1 pass. à Dorico them. πραΰνω pro πραΰνω.

F Πρεπέμεν, Ionicè & Doricè pro πρέπειν. præs. infinit. act. à them. πρέπω.

Πρῆξαι, aor. 1 act. infin. modi, ab Ionico them. πρήσσω pro πράττω.

Πρῆσε, aor. 1 act. indic. à them. πρήθω, augmento carens Ionico more pro ἔπρησε. vel etiam à them. πίμπρημι ex inus. πράω. Vnde infin. πρῆσαι.

Πρίαιτο, præs. optat. pass. à them. πρίαμαι. vnde & imperf. πρίατο, augmento carens pro ἐπρίατο.

G Πρισθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐπρίσθην, ex act. them. πρίω seu πρίζω, faciente præt. perf. pass. πέπρισμαι. Ex eodem them. est aor. 1 act. infin. πρίσαι.

Πρίω, Atticè pro πρίασο. primùm enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο, exempto σ, deinde Attici πρίω, contractis αο in ω. vt Aristoph. μὴ πρίω παῖ δᾷδα. præs. imper. pass. à them. πρίαμαι. Alioqui πρίω thema quoque est, vti dixi.

Προδέδαε, præt. med. verbi προδαίω seu προδαέω.

H Προέηκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προῆκε. aor. 1 act. indicat. à them. προΐημι faciente fut. 1 act. προήσω, ex inusit. verbo προέω. Irregularis autem aoristus iste est. characteristicam enim futuri commutauit characteristica præteriti, vt ἔδωκα quoque, ἔθηκα, & similes alii.

Προέμεν, Ionicè seu Doricè pro προεῖναι. quod est aor. 2 act. infin. modi, ab eodem them.

Πρόες, aor.2 act. imper. modi, ab eodem. At προέσαν est tertia plur.aor.2 indicatiui, ex prima singul. προῆν. ab eodem. A

Προῄειν, præt.plusquamp. act.ex perfecto προῇα, à them. εἶμι, ex εἴω.

Προϊέμεν, Ionicè & Doricè pro προϊέναι. infinit. præs.act.à them.προΐημι.

Προΐηλε, aor. 1 act.indic.à them.προϊάλλω.

Πρόου, aor.2 med.imper.modi, à them. προΐημι, per contractionem factus ex πρόεο, quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσου est aor.2 med. imper.à them. προσίημι, itidem ex Ionico πρόσεο contractus. B

Προσέθου, aor.2 med.indic.à them. προστίθημι. Factum autem est hoc προσέθου itidem ex προσέθεσο, exempto Ionicè σ.

Προσεῖλου, aor.2 med. indic. à them. προσαιρέω, mutuante fut.2 προσελῶ ab inus.them.προσέλω. vnde aorist.2 act. προσεῖλον, med. προσειλόμην, cuius illud προσείλου est secunda pers.sing. C

Προσελοῦμαι, fut.2 act.indic.eiusdem them.ex quo & infin. προσελεῖν.

Προσέπαισε Plato Atticè pro προσέπαιξε dixit: quod est aor.1 act.indic.à them.προσπαίζω.

Προσεπλάκη, aor.2 pass.indic. à them. προσπλέκω, faciente fut.2 act.προσπλακῶ.

Πρόσεσθε, aor.2 med.indic.vel imperat. modi, à them. act. προσίημι.

Προσηΐκται, quod Hesych. affert pro προσέοικε, est præter. perf.pass.verbi προσείσκομαι. nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσεῖκται, verso ε in η,& subscripto ι,à them.act.προσείκω. D

Προσήκατο, aor.1 med.indic.à them.προσίημι faciente fut.1 act.προσήσω, ex quo fit aor.1 act.indic.προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti. quam ἐπὶ τὴν habent ἔθηκα quoque, ἔδωκα, ἠφίεκα, vt huiusmodi alii aor. Vnde particip.προσηκάμενος.

Προσήσεσθαι, fut.1 med.eiusdem them.ex προσέω.

Προσῆχε, præter.perf. act. verbi προσάγω, pro quo Attici προσαγήοχα dicunt.

Προσοίσησθε, aor. 1 act. subiunct. modi, à them. προσφέρω mutuante fut.1 προσοίσω ab inus.verbo προσοίω. E

Πρόσοιτο, aor.2 med.optat.modi, ab act.them.προσίημι, vt πρόσθοιτο à προστίθημι. Vide Πτοίμην.

Προσου, vide in Πρόου.

Πρόσχῃς, aor.2 act.subiunct.modi,à them.προέχω mutuante fut.2 προσχῶ ex inusit. them. προσχέω. vnde particip. προσχών, & media voce προσχόμενος.

Προταμοίμην, aor.2 med.opt. modi, à them. προτέμνω faciente fut.2 προταμῶ.

Προτιβάλλεαι, pro προσβάλλῃ, ab initio Doricum est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προτιπάλλω Doricum est pro προσπάλλω. F

Προτιδέγμενος similiter Doricum est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσδεδεγμένος vel προσδεχόμενος. à Dorico thèm. προτιδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προτιείδειν quoq; pro προσείδειν, à προτιείδω pro προσείδω.

Προτιελεῖν, eodem modo pro προσελεῖν. quod est aor.2 act. infin.modi, à them. προσαιρέω faciente fut.2 προσελῶ, ex inus.them.προσέλω. Similiter προτιόσσομαι significans προσβλέπω, est pro προσόσσομαι: quod Æolicum esse ferunt pro προσόπτομαι. Necnon προτιπτυσσοίμεθα pro προσπτυσσοίμεθα. G

Προύβαλεν, Attica synæresi pro προέβαλε: aor.2 act.indic. à them.προβάλλω.

Προύβη, itidem pro προέβη: aor 2 act.indic. à them. πρόβημι. Sic Προὔγραφε pro προέγραφε. Προυδιδάξατο pro προεδιδάξατο: aor.1 med.à προδιδάσκω. Προὔδωκας pro προέδωκας aor.1 act.infin.à them.προδίδωμι. Προὔθηκα pro προέθηκα. aor.1 act. indic.à th. προτίθημι. H Προυκινδύνευεν pro προεκινδύνευεν. Προὔπεμψε pro προέπεμψε: aor.1 act.indicat.à them.προπέμπω. Προυτένθευσαν pro προετένθευσαν: aor.1 à προτενθεύω. Προυτίθει pro προετίθει. præt.imperf.verbi προτίθημι ex προτιθέω. Προυτρέπετο pro προετρέπετο. præt.imperf. pass. à them.

act.προτρέπω. Προύτυψαν pro προέτυψαν. aor.1 act.à προτύπτω. Προύφειλες pro προώφειλες. imperf.à them, προοφείλω, augmento etiam carens pro προώφειλες. Προύχειν pro προέχειν. & προύχοντο pro προέχοντο, itidem sine augmento pro προείχοντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε & ο, vel οο, vt vsus abundè docet.

Πρόωμαι, aor.2 med.subiunctiui modi, à them.act.προΐημι: cuius prima plur.προώμεθα, & tertia πρόωνται.

Πταίην, aor.2 act. optat. modi, à them. ἵπτημι, vt σταίην ab ἵστημι.

Πτάμενος, particip.aor.2 medii, ab eodem them.vt στάμενος ab ἵστημι.

Πτάτο, aor.2 med.indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infin. πτάσθαι, & in comp. διαπτάσθαι apud Eurip.initio Medeæ.

Πτέσθαι, aor.2 med.infin.modi, syncopen habens pro πετέσθαι, à them πέτομαι. vnde comp. ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτέω deriuare malunt.

Πτῆναι, aor.2 act.verbi ἵπτημι in infin. modo, vt ab ἵστημι est στῆναι.

Πτήσω, fut.1 act.indicat.à verbo ἵπτημι, vt στήσω ab ἵστημι, ex inus.them.πτάω.

Πτοίμην, (vnde in compos.apud Plat.in Phæd. ἀνάπτοιτο) aor.2 med. opt.modi, syncopen habens pro πετοίμην, à them πέτομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτείμην dici vt θοῖτο pro θεῖτο, εἶτο (vnde πρόσοιτο) pro εἶτο.

Πτυχθείς, particip.aor.1 pass. ἐπτύχθην, ex act.them. πτύσσω faciente fut.1 πτύξω.

Πτωκαζέμεν, Ionicè siue Doricè pro πτωκάζειν. præsens infin.act.à them.πτωκάζω.

Πτώσω, fut.1 act.indic.verbi πίπτω ex πτόω.

Πυθέσθαι, aor.2 med.indic.à them. πυνθάνομαι seu πύθομαι, faciente fut.2 πυθοῦμαι. vnde & particip. πυθόμενος.

Πύθευ, Ionicè seu Doricè pro πύθου. aor.2 med.imper.modi, ab eodem them.

Πύθηαι, Ionicè itidem pro πύθῃ. aor.2 med.subiunct.modi, ab eodem.

Πυθοίατο, Ionicè rursum pro πύθοιντο. aor.2 med.opt.modi, ab eodem. At πύθοντο est aor.2 med.indic. modi, ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσω, fut.1 act. verbi πύθω significantis Putrefacio. vnde & particip.aor.1 pass. πυσθείς.

Πῶ, pro πῶθι per ectasin dici, in præs.imperat.act.à them. πῶμι. volunt quidam recentiores grammatici. cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro πού.

Πώλεαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ. secunda pers.præs.indic.à them.πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλεε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt.imperf. act. eiusdem them.πωλέω.

Πωλέσκετο quoque Ionicum est pro ἐπωλέετο, detracto itidem augmento & inserto σκ, vt suprà in Πωλέεσκε. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμην, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλούμην, sublato simul augmento. præt.imperf.eiusdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ionicè pro πωλήσῃ, dissoluta diphthongo. fut.1 med.eiusdem πωλέομαι.

Πώσω, fut.1 act.verbi πίνω, ex them. πῶμι seu πόω.

P

Ῥαγείς, particip.aor.2 pass. ἐρράγην, ex actiuo them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente fut.2 act. ῥαγῶ. Vnde & fut.2 pass. ῥαγήσομαι.

Ῥανθείς, particip.aor.1 pass. ἐρράνθην, ab act.them. ῥαίνω, faciente præt.perf.act. ἔρρακα, pass. ἔρραμμαι. Ab eodem est aor.2 subiunct. ῥανῶσι. facit enim fut.2 act. ῥανῶ.

Ῥάσσατε, aor.1 act imper.modi, à them. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Homerum. vnde & præt. perf. pass. Ionicum ἐρράδαται pro ἐρρασμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσσατε duplici σ, metri causa.

Ῥαχθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐῤῥάχθην, ex them. act. ῥάσσω.

Ῥέε seu ῥέεν, Ionicè & poeticè dempto augmēto pro ἔῤῥεεν. præt. imperf. act. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abiecto primùm augmēto, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

Ῥέῃ, Ionica rursum & poetica epenthesi τοῦ ι, metri causa, pro ῥέῃ. præs. subiunct. act. à them. ῥέω pro ῥέω.

Ῥέξειε, aor. 1 act. opt. modi, à them. ῥέζω. Alii tamen sese torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ῥεύσω, fut. 1 act. verbi ῥέω assumpto υ. vt πνέω facit πνεύσω.

Ῥηγῆναι, aor. 2 pass. infinit. modi, à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente fut. 2 act. non solùm ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ, ideóque duplicem aoristum 2 & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον. sicut à πλήσσω scimus esse non tantùm πλαγῆναι, ex fut. 2 πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, ex fut. 2 πληγῶ.

Ῥηθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐῤῥήθην, ab inus. them. ῥέω faciente fut. 1 act. ῥήσω, & significante Dico. refertur ad ἀγορεύω. Ab aoristo autem illo ἐῤῥήθην, est & fut. 1 pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, aor. 1 act. infin. à them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1 act. ῥήξω. At ῥηξάτω est aorist. 1 act. imperat. modi, ab eodem.

Ῥήσαντο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσαντο. aor. 1 med. indic. modi, ab inus. them. ῥέω significante Dico, & faciente fut. 1 act. ῥήσω. Vnde & particip. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥικνώσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥικνώσῃ. fut. 1 med. verbi act. ῥικνόω.

Ῥίπτασκον, Ionica syncope pro ῥιπτάζεσκον. hoc autem ῥιπτάζεσκον Ionicum itidem est pro ἐῤῥίπταζον, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥιπτοῦμαι, Atticum est pro ῥίπτομαι, ab act. them. ῥίπτω.

Ῥιφεὶς, particip. aor. 2 ἐῤῥίφην, ex them. act. ῥίπτω faciente fut. 2 ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratam, vt ῥάπτω ῥαφῶ. vnde aor. 2 ἔῤῥιφον, & voce pass. ἐῤῥίφην. At aor. 1 est ἐῤῥίφθην, vnde ῥιφθῆναι in infin. & particip. ῥιφθεὶς, item fut. 1 pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥυεὶς, particip. aor. 2 pass. ἐῤῥύην, ex act. them. ῥύω idem significante quod ῥέω.

Ῥύεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. imper. pass. à them. ῥύομαι.

Ῥύηθι, itidem aor. 2 pass. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύην, vt τύπηθι ab ἐτύπην.

Ῥυήσομαι, fut. 2 pass. ex aor. 2 ἐῤῥύην, facto ex them. ῥύω.

Ῥυθῆναι, aor. 1 pass. infin. modi, à them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præt. perf. pass. eiusdem them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factum est ex ῥύομαι, vt λοῦμαι ex λούομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infrà annotabo.

Ῥύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο: præter. imperf. eiusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυπόω, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυπῶ dicitur, vt ὁρόω pro ὁρῶ, βοόω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est aor. 1 med. imperat. modi, à them. ῥύομαι.

Ῥῦσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici, tradunt grammatici veteres. quemadmodum λοῦσθαι quoque contractione Attica pro λούεσθαι vsurpari nouimus.

Ῥῦτο, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσεν, est præt. plusquamperf. pass. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more seu poetico abiectum habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, vt λῦτο pro ἐλέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, vt λῦτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθεὶς, particip. aor. 1 ἐῤῥώσθην, ex act. them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔῤῥωσμαι.

Ῥώσω, fut. 1 act. eiusdem them. ῥώννυμι seu ῥόω, vt χώννυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

ΣΑμαίνεται, ab Epicharmo vsurpatum pro σφραγίζεται, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνεται, à

A Dorico itidem them. σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπὼν, particip. aor. 2 act. à them. σήπω faciente fut. 2 act. σαπῶ, vt λήγω λαγῶ, πλήσσω πλαγῶ. vnde aor. 2 ἔσαπον, & in pass. ἐσάπην, ex quo infinit. pass. σαπῆναι, & particip. σαπείς.

Σαρεῖ, fut. 1 act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba, dicens, Σαίρειν τι δῶμα, κηκίον τ᾽ ἐφεσταναι. At σαροῖ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω est synonymum.

Σαφηνιῶ, fut. 1 act. verbi σαφηνίζω, Atticum pro σαφηνίσω.

B Σαχθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐσάχθην, ex act. them. σάττω.

Σάω apud Homerum modò est tertia persona præt. imperf. actiui, modò secunda præsentis imperatiui, per apocopen pro σάωζε, vt οὔτα pro οὔτασε seu οὔταζε, à them. σαώζω. in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σάου, verso ου in ω more Dorico, ex them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάου. Quin & secunda persona præt. imperf. pass. ἐσαόμην eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento, pro ἐσάου.

C Σβέσε, Ionica seu poetica augmēti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέσαν pro ἔσβεσαν. aor. 1 act. verbi σβέννυμι ex inus. them. σβέω, faciente fut. 1 act. σβέσω, præt. perf. pass. ἔσβεσμαι, & aor. 1 pass. ἐσβέσθην, vnde infin. σβεσθῆναι, particip. σβεσθεὶς, & fut. 1 pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι quoque esse dicitur fut. 1 med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2 pass. ex aor. 2 ἐσβην. nam fut. 2 σβῶ facit aor. 2 ἔσβον, vnde in pass. voce ἐσβην, ex quo σβήσομαι. Certè futuri 1 act. σβήσω, vel aor. 1 ἔσβησα, nulla mihi occurrit mētio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

D Σεβάσθησαν, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν. aor. 1 pass. à them. σεβάζομαι.

Σεισθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐσείσθην, ex act. them. σείω faciente fut. 1 σείσω.

Σέσαγμαι, præter. perf. pass. verbi act. σάττω. Vnde infinit. σεσάχθαι.

Σεσηρυῖα, particip. fœm. gen. ex præt. medio σέσηρα, deriuato ex σαίρω significante ἀκουσίως μειδιᾶν, seu ἀκούσιον μειδίαμα ποιῶ. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Varin.

E Σεσεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. actiuo σείω faciente fut. 1 σείσω.

Σέσηπε, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2 non solùm σαπῶ, sed & σηπῶ. vnde particip. σεσηπυῖα.

Σέσηρα, vel potius σέσηρα, præt. med. verbi σαίρω, vt φαίνω facit πέφηνα seu πέφηνα. vnde particip. σεσηρώς, & fœm. gen. σεσηρυῖα. pro quo paulo antè habuimus σεσηρυῖα. Quidam à σηρω deriuare malunt.

F Σεῦα, Ionica augmenti detractione pro ἔσευα: aor. 1 act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, vt ἔχευα. Itidem voce media σεύατο pro ἐσεύατο: vnde particip. σευάμενος.

Σεῦθι, per syncopen pro σευάσθω vsurpari aiunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σευάσθω est tertia persona aoristi 1 med. imp. σεῦαι. ex eodem them. σεύω.

Σέψασθαι, aor. 1 med. infin. à them. act. σέβω: passiuus autem aor. 1 infin. ab eodem them. est σεφθῆναι.

G Σήκασθεν, Bœotica syncope pro ἐσηκάσθησαν, abiecto simul augmento more Ionico. aor. 1 pass. indic. modi, à them. act. σηκάζω. Apud Suid.

Σημανέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ. fut. 1 vel 2 act. verbi σημαίνω. Ab eodem & aor. 1 act. ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι.

Σιγηθεὶς, particip. aor. 1 pass. ἐσιγήθην, à them. act. σιγάω faciente fut. 1 σιγήσω.

Σιγῆν, Doricè pro σιγᾶν. præs. infin. act. ab eodem them.

Σκαφθῆναι, aor. 1 pass. infin. modi, à them. act. σκάπτω.

Σκιδᾷ pro σκιδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico. secunda pers. sing. futuri 1 med. à them. act. σκεδάννυμι seu σκιδάζω.

H Σκήλῃ, quod Homer. vsurpauit pro ξηραίνῃ & σκελετὸν ποιήσῃ, Eustath. ait esse potius à them. σκάλλω: aor. 1 act. subiunct. modi, vt ψήλῃ à ψάλλω. nam si à σκέλλω esset, faceret σκείλῃ, vt ἀπαγγέλλω ἀπαγγείλῃ, ἀγγέλλω ἀγγείλῃ. Veruntamen σκάλλω longè diuersam habet significationem.

Ab eadem origine est optat. σκήλειε apud Hesychium, expositum σκελετεύσειε, ξηραίνειε: & infin. σκῆλαι, eandem habens expos. A

Σκιόωντο, Ionicè pro ἐσκιῶντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa. præt. imperf. pass. verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, aor. 2 infin. modi, à them. σκλῆμι, facto ex σκλέω, vnde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκώς.

Σκοπιαζέμεν, Ionicè seu Doricè pro σκοπιάζειν. infin. præs. act. à σκοπιάζω.

Σκυλῆναι, aor. 2 pass. infin. modi, à them. σκύλλομαι.

Σκυλμανεῖς, fut. 1 act. à them. σκυλμαίνω. vel etiam fut. 2.

Σμυγείς, particip. aor. 1 pass. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω faciente fut. 2 act. σμυγῶ, versa aspirata in mediam.

Σόεις, secunda persona singul. poetici verbi σόω pro σώζω. à quo & in subiunct. modo est σόῃ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἤν γάρ δή με σόωσι θεοί, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Σοῦ, imper. præs. pass. verbi σόομαι, per contractionem ex σόου. vnde tertia persona σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: & secunda plur. σοῦσθε per cōtractionem ex σόεσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitiui casus, ex nominatiuo σύ vel σός. C

Σπαλείς, Æolicè pro σταλείς. quod est particip. aor. 2 pass. à them. act. στέλλω faciente fut. 2 σταλῶ. Sic σπολλὼ dicunt iidem pro στολλώ.

Σπαρείς, particip. aor. 2 pass. ἐσπάρην, ex act. them. σπείρω faciente fut. 2 σπαρῶ.

Σπεῖο, Ionicè pro σποῦ dicitur, resoluta primùm diphthōgo ου in εο, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σποῦ, præsens vel aor. 2 med. verbi poetici σπόμαι seu σπίομαι significantis idem quod ἕπομαι. vnde & aor. 2 indic. ἐσπόμην. D

Σπείομεν, itidem Ionicè dicitur pro σπῶμεν, in aoristo 2 act. subiunctiui modi, resoluta itidem vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, & inserto itidem metri causa ι, vt θείομεν pro θῶμεν. significat autem σπείομεν Hesychio προσθῶμεν, ἀκολουθήσωμεν, estque ab actiuo them. σπῶ.

Σπεῖσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab act. them. σπένδω faciente fut. 1 σπείσω, ex inus. them. σπείδω. Vnde med. vocis aor. 1 infin. σπείσασθαι, & particip. σπεισάμενος. E

Σπένδεσκε, Ionicè pro ἔσπενδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. eiusdem verbi σπένδω.

Σπές, aor. 2 act. imperat. modi, à them. σπῶ, faciente fut. 1 σπήσω, aor. 2 ἔσπον, ex quo factum est hoc σπές, pleonasmo τοῦ ς, pro σπε, vt σχές pro σχέ, ad formam verborum in μι. nam τίθημι in aor. 2 imper. act. θές facit, ἵημι ἕς. Inde compos. ἔνισπες: ambo significantia λέγε, εἰπέ. Porro videtur hoc thema σπῶ vsurpatum esse pro ἕπω: vt præcedens σπῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt. F

Σπέσθαι, aor. 2 med. infinit. modi, à them. σπόμαι facto ex ἕπομαι; dempto ε & eius loco posito σ.

Σπέτε, secunda pers. plur. aoristi 2 σπές, de quo paulo antè.

Σπόμενοι, particip. aor. 2 med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπόμαι facto ex ἕπομαι, vt paulo antè etiam annotaui in Σπέσθαι. vnde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Homer.

Σταθείς, particip. aor. 1 pass. ἐστάθην, ex act. them. ἵστημι. ex quo aoristo est & infin. σταθῆναι, & fut. 2 σταθήσεται. G

Στάθι pro στῆθι, vt πίμπλαθι pro πίμπληθι. præs. imper. act. à them. ἵστημι.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica syncope pro σταίημεν, σταίητε, σταίησαν. vt θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν. aor. 2 act. opt. modi, à them. ἵστημι.

Σταλῆναι, aor. 2 pass. infin. modi, ab act. them. στέλλω faciente fut. 2 act. σταλῶ, aor. 2 ἔσταλον. Vnde particip. σταλείς.

Στάμεν, Ionicè seu Doricè pro στῆναι, vt στῆμεν pro στῆναι.

Σταν, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔστασαν, vt βαν pro ἔβασαν. aor. 2 act. indic. modi, à them. ἵστημι. H

Στάς, particip. eiusdem aor. 2 ἔστην ab eodem them.

Στείλαντο, aor. 1 med. verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Στείομεν, Ionicè pro στῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in έω, deinde facta systole τοῦ ω, & inserto metri gratia ι, vt σπείομεν paulo suprà pro σπῶμεν. aor. 2 act. subiunct. modi, ab eodem them.

Στέωμεν, itidem pro στῶμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, & systole τοῦ ω.

Στερέσαι, poeticè metri causa pro στερῆσαι. aor. 1 act. infinit. modi, à them. στερέω subseruiente verbo στερίσκω.

Στερηθέμεν, apud Hesych. legitur, expositum στερηθῆναι. Videtur igitur habere syncopen simúlque systolen pro στερηθήμεναι, quod Ionicum seu Doricū est pro στερηθῆναι, vt βήμεναι pro βῆναι.

B Στέρξαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. στέργω. ex quo & particip. aor. 1 pass. στερχθείς. facit enim præt. perf. pass. indic. ἔστεργμαι, & aor. 1 ἐστέρχθην.

Στεῦται, Eustath. per syncopen factum ait ex στεύεται: quod est præs. pass. verbi actiui στεύω facti ex στέω pleonasmo τοῦ υ. Itidémque in imperf. στεῦτο pro ἐστεύετο, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc στεῦτο aliàs διεβεβαιοῦτο, aliàs ὑπισχνεῖτο, aliàs ἵστατο. quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentis ex στῶ.

Στέψας, particip. act. aor. 1, à them. στέφω faciente fut. 1 στέψω.

C Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. aor. 2 act. subiunct. modi, à them. ἵστημι.

Στήῃ pro σταίη, α verso in η & ι subscripto, vt φθήῃ pro φθαίη, teste Eustath. Alii tamen pleonasmo τοῦ η pro στῇ dictum volunt. Illum sequendo, est optatiui modi: hos autem, erit coniunctiui. vtrobique autem aoristi 2 act. à them. eodem.

Στῆναι, infin. eiusdem aor. 2 ἔστην, ex eodem them.

Στῆσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem themate, faciente fut. 1 act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

D Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. aor. 2 act. indic. ab eodem them.

Στήω, στήῃς, στήῃ, factum aiunt ex στέω, στέῃς, στέῃ, quod Ionicam habere diphthongi dissolutionem suprà dixi: factum (inquam) ex eo aiunt ectasi τοῦ ε: vel etiam ex στείω, στείης, στείῃ, verso ε in η & ι subscripto. quam formationem sequendo, vbique isti η subscribendum ι fuerit, στήω, στήῃς, στήῃ.

Στίχε, aor. 2 act. imper. modi, à them. στείχω faciente fut. 2 στιχῶ.

E Στιχθείς, particip. aor. 1 pass. ἐστίχθην, ex act. them. στίζω.

Στορέσαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. στορέννυμι faciente fut. 1 στορέσω, ex them. στορέω. In eodem aor. 1 act. indicatiui modi poetæ στόρεσαν dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἐστόρεσαν: itidémque voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ionicè pro ἐστρατῶντο, dempto primùm augmēto, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto. præt. imperf. verbi στρατάομαι.

F Στραφῆναι, aor. 2 pass. infinit. modi, à them. act. στρέφω, faciente fut. 2 act. στραφῶ, aor. 2 ἔστραφον.

Στρεφθείς, particip. aor. 1 pass. ἐστρέφθην, ex eodem them.

Στύξαιμι, aor. 1 act. optat. modi, à them. στυγέω, mutuante ipsum à στύγω. quanquam nonnulli sunt qui fut. 1 στύξω per contractionem factum velint ex στυγήσω, exempto η, & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica syncope & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν. aor. 1 pass. indic. modi, à them. σεύω vel σύω. vnde particip. συθείς.

G Σύθι, quod Hesych. affert pro ἐλθέ, metaplasmum habere videtur pro σύε, vt κλῦθι pro κλύε, πίθι pro πίε, & similia alia. vt sit præs. imper. ab eodem σύω.

Συμβάμεν, Doricè pro συμβῆναι. aor. 2 act. infinit. modi, à them. σύμβημι.

Συμπεσών, particip. aor. 1 pass. συνεπέσην, à them. συμπίπτω, faciente fut. 1 συμπέσω, ex inus. verbo συμπέτω.

Συναγρόμενοι, particip. à poetico verbo συνάγρομαι, quod metri causa factum est ex συναγείρομαι.

H Συνάρασθαι, aor. 1 med. infin. modi, à them. act. συναίρω.

Συναρήρεχται, præt. perf. pass. indicat. modi, ab act. them. συναράσσω. habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, vt ἀρήροται ab ἀρόω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα. aor. 1 act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in chara-

cteriſticam præteriti perfecti, vt ἔθηκα, ἔδωκα, ἥκα, & ſimiles alii aoriſti. A

Συνεθέμεθα & συνέθετο, ſunt aoriſti 2 med. indic. modi, ab act. them. συντίθημι.

Συνειλεγμένα, particip. præt. perf. paſſ. Atticum pro συλλελεγμένα, à them. act. συλλέγω. Itidémque particip. præt. perf. act. ab eodem them. eſt συνειλεχώς pro συλλελεχώς, Atticè augmento λε verſo in ει.

Συνείληχας itidem pro συλλέληχας. præter. perf. act. verbi συλλαγχάνω ex συλλήχω. Similiter συνειλόχασι Atticè pro συλλελόχασι dicitur, quod eſt præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Atticè rurſum ε mutatum in ο. B

Συνεισέφρησι, Attica ſyncope pro συνεισεφόρησι. aor. 1 act. verbi συνεισφορέω.

Συνές, aor. 2 act. imper. modi, à them. συνίημι. vnde ſecunda plur. συνέτε.

Συνετιῶ, Atticum fut. 1 verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Συνέτο, aor. 2 med. indic. modi, ab eodem them.

Συνῆκα, aoriſt. 1 act. verbi συνίημι, vt paulo antè dixi in Συνέηκα.

Σύνθεο, Ionicè exempto σ pro σύνθεσο, ex quo poſtea contractione Attica fit σύνθου. eſt aor. 2 med. imper. modi, à them. συντίθημι. C

Συνιέμεν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι: quod eſt præſ. infin. act. vel à them. συνίημι vel à σύνειμι ſignificante συμπορεύομαι.

Συνίουν, pro συνίεσαν, eſt præt. imperf. act. verbi συνίημι, mutuatitium à them. συνιέω.

Συναίεσκε, Ionicè pro συνέναιε, detracto primùm augmēto, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi συναίω.

Συνενέαται, Ionicè pro συνένηνται. præt. perf. paſſ. ex act. verbo συνέω. D

Συνοχωκότε, part. præteriti perf. act. συνόχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amiſſum etiam ι, prætereáque paſſi τροπὴν τοῦ η εἰς ω, pro συνῴχηκα, à them. συνοιχέω. Apud Homer. Iliad. β, de humeris Therſitæ, Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Heſych. habet συνοκωχότε, exponens συμπίπτοντες: quoniam (inquit) συνοκωχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. & Euſtath. ex συνοχὴ faciunt verbum συνοχόω, ex quo particip. illud deriuant. A quibus diſſentire videtur Heſychius, ex συνοίχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præt. med. ᾦχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præſentis ὄχωκα, & addita præpoſ. συνόχωκα. E

Συρίσδω, Doricè pro συρίζω. Iidem συρίσδεν & συρίσδες pro συρίζειν & συρίζεις dicunt, exempto ι ex vocali.

Συστῶ, aor. 2 act. ſubiunct. modi, à them. συνίστημι. Ex quo & particip. aor. 1 paſſ. συσταθείς. facit enim præt. paſſ. συνέσταμαι, ex quo aor. 1 συνεστάθην.

Συσχεθῇ, aor. 1 paſſ. ſubiunct. modi, à them. συνέχω faciente fut. 1 συσχήσω, præt. perf. paſſ. συνέσχημαι, aor. 1 συνεσχέθην, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in εὑρέθην. vnde & particip. συσχεθείς. F

Σύτο, præt. plusquamperf. paſſ. verbi σύω ſeu σεύω, augmento carens pro ἔσυτο, vt χύτο pro κέχυτο.

Σφαγείς, particip. aor. 2 paſſ. ἐσφάγην, ab act. them. σφάττω faciente fut. 2 σφαγῶ.

Σφαλῆναι, aor. 2 paſſ. infin. modi, à them. σφάλλω faciente fut. 2 σφαλῶ. Ex eodem eſt aor. 2 paſſ. opt. modi σφαλεῖεν, Atticam habens ſyncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦντο, Ionicè ſeu Doricè apud Homer. pro ἐσφαραγοῦντο, ſublato etiam augmento. præter. imperf. verbi σφαραγέομαι. G

Σφῆλαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. σφάλλω. vnde & particip. σφήλας.

Σχασθείην, aor. 1 paſſ. opt. modi, à them. act. σχάζω, faciente fut. 1 σχάσω.

Σχέθε ſeu σχέθεν, præt. imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθείς, particip. aor. 1 paſſ. ab act. them. ἔχω, faciente fut. 1 σχήσω, (ex them. σχέω) & præt. paſſ. ἔσχημαι, aor. 1 paſſ. ἐσχέθην, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in εὑρέθην. vnde aor. infin. σχεθῆναι. H

Σχέμεν, Ionicè ſeu Doricè pro σχεῖν. aor. 2 act. infinit. modi, ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi diſſolutione pro σχοῦ. aor. 2 med. imper. modi, ab eodem them.

Σχές, pleonaſmo τοῦ ς pro σχέ. aor. 2 act. imper. modi ab eodem. Similiter σοῖς dicitur pro σοί, & ἐνίαπις pro ἐνίαπι, ſequendo formam aor. 2 imper. verborum in μι, nimirum θές, ἕς.

Σχήσεσθαι, fut. 1 med. infin. modi, ab eodem verbo ἔχω, faciente fut. 1 act. σχήσω, ex inuſ. them. σχέω.

Σχισθῆναι, aor. 1 paſſ. infin. modi, à them. act. σχίζω faciente præt. perf. paſſ. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο. aor. 2 med. optat. modi, à verbo ἔχω faciente fut. 2 σχῶ, ex inuſ. them. σχέω. Idem in aor. 2 act. facit σχοίην, Atticè pro σχοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι: ex quo poſtea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, particip. aor. 2 med. ἐσχόμην, ex eodem them.

Σχοῦ, aor. 2 med. imp. modi, ab eodem.

Σχών, particip. aor. 2 act. ab eodem.

Σώεσκε, Ionicè pro ἔσωε, abiecto primùm augmēto, deinde annexa Ionica illa ſyllaba σκε. præt. imperf. act. verbi σώω. quanquam nonnulli à σωέσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω eſt præt. imperf. paſſ. σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: aliis tamen id pro σώζετο vſurpatum dicentibus per ſyncopen. Sed notandum eſt eſſe thema σώω alterius etiam ſignificationis, à quo eſt præt. imperf. paſſ. σώοντο, quod Heſych. expon. ὡρμῶντο, ἤρχοντο.

Σωθείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐσώθην, facti ex tertia perſ. præter. perf. paſſ. σέσωσται, dempto σ. à them. act. σώζω.

T

TAγείς, particip. aor. 2 paſſ. ἐτάγην, ex act. them. τάσσω ſeu τάττω, faciente fut. 2 act. ταγῶ.

Ταθείς, partic. aor. 1 paſſ. ἐτάθην, ex act. them. τείνω faciente præt. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Τακείς, particip. aor. 2 paſſ. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciēte fut. 2 act. τακῶ. vnde aor. 2 ἔτακον, & paſſ. voce ἐτάκην: ex quo fut. 2 τακήσομαι.

Τάμε, aor. 2 act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poëtico pro ἔταμε. facit enim τέμνω fut. 2 ταμῶ, vnde aor. ille 2 ἔταμον. ex quo participium ταμών. Aor. 2 paſſ. eſt ἐτάμην, vnde in ſubiunct. eſt ταμῶ.

Ταμέει, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ταμεῖ. itidémque ταμέειν pro ταμεῖν, in fut. 2 act. eiuſdem verbi τέμνω.

Ταρπήμεν, Ionica & poëtica augmenti detractione pro ἐτάρπημεν: itidémque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. aor. 2 paſſ. indic. modi, à them. act. τέρπω faciente fut. 2 act. ταρπῶ, mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, pro Ad ſatietatem vſque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque: vel etiam ſimpliciter Nos ſatiauimus. nam & infin. paſſ. huius aoriſti exponūt κορεσθῆναι ſimpliciter. Inepti autem ſunt qui in his à τρέφω deformandis ſeſe torquent.

Ταρφθήμεναι, Doricè pro τερφθῆναι aor. 1 paſſ. infin. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, particip. aor. 2 paſſ. ἐτάφην, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2 ταφῶ, propter ſequentem aſpiratam priore conuerſa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum eſt. Itidem particip. aor. 2 act. eſt ταφών. Suntque qui Ionicam eſſe putent harum cognatarum literarum enallagen. ii ſiquidem dicunt ἐνθαῦτα, κιθών, κύθρα, βάθρακος, pro ἐνταῦθα, χιτών, χύτρα, βάτραχος. Notandum porro eſt, hoc ταφών duplicem habere ſignificationem. nonnunquam enim declarat idem quod θάψας, Qui ſepeliuit: nonnunquam idem quod θαμβήσας & ἐκστάσιν παθών. In qua ſignificatione ſunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, ſignificante θαμβέω, nonnulli à θήπω. Vide & Τεθηπέναι in τα.

Τεθαλυῖα, particip. fœm. gen. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica ſyncope pro τεθείησαν. aor. 1 paſſ. opt. modi, ex aor. 1 indic. ἐτέθην. vnde & particip. τεθείς.

Τέθεικα, præt. perf. act. indicat. verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθηκα. nam id regulare eſt ex fut. 1 act. θήσω. Itidém-

que in præter.perf. paſſ. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι. vt εἷκα & εἷμαι pro ἧκα & ἧμαι, à them. ἵημι faciente fut.1 act. ἥσω.

Τεθεληκέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro ἐθεληκέναι, in infinitiuo præteriti perf. act. à them. θέλω. Sed improbatur eius vſus.

Τέθηλα, metri gratia verſo α in η dicitur pro τέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, vnà cum particip. τεθηλώς.

Τεθηλάμενα apud Heſych. legimus expoſitum ἀνεφύημένα. quod eſt præt.perf.med. habēs terminationem paſſiui. vt ἐγρήγορθαι quoque apud poetas repetimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι, infinitiuus præteriti perf.med. τέθηπα, ex quo & particip. τεθηπώς. ſecundum quoſdam à verbo θήπω, ſecundum alios ex θάπω, inter quos eſt Euſtath.

Τεθήσατο, Ionico pleonaſmo pro ἐθήσατο. aor.1 med. verbi θάομαι, ex quo ſuprà Doricus infinit. θᾶσθαι. ſignificat autem ἐθηλάσατο.

Τέθναα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν factum aiunt ex τέθνηκα. ſimplicius tamen poſſumus dicere eſſe præter. perf.med.verbi inuſitati θνάω, vt ἔσταα eſt ex στάω.

Τέθναθι, præſens imper.act. à them. τέθνημι, vt ἵσταθι ab ἵστημι. Apud Euſtath. τέθνατι ſcribitur, tenui poſita loco aſpiratæ ob immediatè præcedentem aſpiratam.

Τεθναίην, aor.2 act.opt.modi, anadiplaſiaſmum Ionicum habēs pro θναίην. ex verbo τέθνημι, facto ex θνάω. ex quo τέθνημι eſt prima plur. τέθναμεν, infin. τεθναέναι, & particip. τεθνεώς.

Τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, Attica ſyncope pro τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν: numerus pluralis præcedētis τεθναίην.

Τεθνάκαμες, Doricè apud Theocritum pro τεθνήκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθνάναι. infinit.præſ.act. ab eodem τέθνημι.

Τεθνᾶσι, per ſynæreſin ex τεθνάασι, vt βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθναα autem (cuius tertia perſ.plur. eſt hoc τεθνάασι) dixi paulo antè.

Τέθνασο, præſ.imper.paſſ. ex τέθναμαι, vt ἵστασο ex ἵσταμαι.

Τεθνειώς, particip.præt.act. τέθνεια, quod ſyncopen paſſum eſſe factúmque ex τέθνεικα aiunt. hoc autem τέθνεικα Bœoticum eſſe volunt pro τέθνηκα, vt τέθεικα paulo ſuprà pro τέθηκα: à them. θνήσκω faciente fut.1 θνήσω ex θνάω. Quod porro ad obliquos attinet huius participii, ſciendum eſt eos apud Homerum efferri modò per ο, quum metri lex poſtulat, modò per ω, vt quum dicit, Ελπωλωοεγα τεθνειῶτα. Idem in Τεθνηώς accidit.

Τεθνεώς quoque legitur apud Suidam. particip. ex præt. τέθνεα habente τροπήν, vt ἑστεώς ex ἕστεα. Niſi pleonaſmum τοῦ ε habere dicamus pro τεθνώς.

Τέθνηκα, præt.perf.act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Ariſtoph. legitur in Acharnenſ. Eſt autem fut.1 act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo ſeu Syracuſano ex præt. τέθνηκα, vt πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut.1 act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Niſi ex τεθνάω deriuare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηώς, particip.præt.perf. τέθνηκα, ſyncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participii τεθνειώς dictum eſt, hoc huius quoque obliquis accidere ſciendum eſt, eos nimirum pro metri neceſſitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Odyſſ. ο, Οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.

Τεθνώς quoque per ſyncopē dicitur pro τεθνεώς ex τέθναα, vt in ἑστώς quoque ex ἕσταα abſorbetur α. De τέθναα autem ſuprà dictum eſt.

Τεφορεῖν, anadiplaſiaſmo Ionico pro φορεῖν, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. Aor.2 act.infin.modi, à φόρω.

Τετρᾶσθαι, Doricè pro τετρῆσθαι: præt.perf.paſſ.infin.modi, ab act.them. τίτρημι faciente fut.1 τρήσω ex inuſ. τράω. Apud Varin. obſcœnam habet ſignificationem pro ὀχεῦσθαι, vt Terebrari quoque apud Latinos.

Τεκτήνατο, aor.1 med.verbi τεκταίνομαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.

Τεκών, particip. aor.2 act. à them. τίκτω, mutuante fut.2 τεκῶ ab inuſ.them. τέκω. vnde aor.2 ἔτεκον.

A Τελείετο, Ionicè pro ἐπλεῖτο: præt. imperf.paſſ. αἰαύξητον, à them. poetico πλείω pro πλέω.

Τέλεσαν, itidem ſine augmento pro ἐπλεσαν: aor.1 act. indic. à them. πλέω faciente fut.1 πλέσω, retento ε.

Τελευῶσι, Doricè pro πλοῦσι. à πλέω.

Τεμῶ, fut.1 act. verbi τέμνω: vnde infin. τεμεῖν. Quanquam & futuri 2 hæc eſſe poſſunt. nam reperitur etiam aor.2 τεμών. Mediæ vocis fut.1 vel 2 eſt τεμοῦμαι.

Τέξω, fut.1 act. verbi τίκτω, mutuatitium ab inuſ. τέκω, vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι: at in paſſ. B τεχθήσομαι.

Τέρπεο, Ionica diſſolutione diphthongi pro τέρπου. præſ. imper.paſſ. ab act.them. τέρπω. Dores pro eodem τέρπεο dicunt τέρπευ.

Τέρσετο, Ionicè ſine augmento pro ἐτέρσετο. præt. imperf. paſſ.verbi actiui τέρσω. Alioqui τέρσω eſt & Æolicum fut.1 act. verbi τείρω, vt κέρσω à κείρω eſt.

Τέρσηνε, itidem ſine augmēto pro ἐτέρσηνε. aor.1 act. indic. à τερσαίνω.

Τεταγών, Ionico anadiplaſiaſmo pro ταγών, vt λελαβών pro C λαβών. particip. aor.2 act. à them. τάζω, deriuato ex τῶ ſignificante λαμβάνω, vt annotat Euſt.

Τέτακα, præt.perf.act. indicatiuum verbi τείνω, tanquam ex τάω. Vnde præt.paſſ. τέταμαι, ex quo aor.1 ἐτάθην.

Τετάραγμαι, præt.perf.paſſ.indic.verbi act. ταράσσω.

Τεταρπόμενος, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro ταρπόμενος. particip. aor.2 med. à them. act. τέρπω faciente fut.2 act. ταρπῶ. Homer. Iliad. ε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο, quū ad ſatietatem vſq; amicum pectus oblectaſſent exhilaraſſéntque vino & cibo.

D Τετάχαται, Ionicè pro τεταγμένοι εἰσί. præt.perf.paſſ. verbi act. τάσσω.

Τετύχαται, itidem pro τετυγμένοι εἰσί. tertia perſ.plur. præteriti perf. paſſ. τέτυγμαι, facta ex tertia ſing. τέτυκται, inſerto α ante ται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. Sic in pluſquamp. τετύχατο pro τετυγμένοι ἦσαν. Ab act.them. τεύχω.

Τετυχῆσθαι, poeticè pro ὡπλίσθαι, & armis inſtructum eſſe, quaſi verbo τευχέω facto παρὰ τὰ τεύχη.

Τέτηκα, præt.perf.med. verbi τήκω, vt ſuprà σέσηπα à σήπω, E retenta vocali longa in futuro 2 & aor.2.

Τετίημαι, apud poetas pro τέτιμαι ſeu τετιμώρημαι. præt. perf. paſſ. tanquam à τιέω, facto ex τίω ſignificante Punio, Vlciſcor. Ab eodem verbo eſt particip. τετιηώς poeticam habens ſyncopen pro τετιηκώς, vt κεκορηώς pro κεκορηκώς, & ſimilia. vnde in plur. τετιηότες apud Hom.

Τετιμένος, quidam per ſyncopē pro τετιμημένος vſurpatum aiunt, quod eſt particip. præt. perf. paſſ. à them. τιμάω. Sed quid vetat dicere eſſe particip. præt.perf. paſſ. τέτιμαι, ex act.them. τίω? nec enim è longinquo petenda F ſunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro τέτλαθι. præſ.imper.act. à verbo τέτλημι, vt τέθναθι à τέθνημι. Sunt tamen qui hæc aoriſti 2 eſſe dicāt, haberéque anadiplaſiaſmum Ionicum pro τλά & τλάθι.

Τετλαίην, præſens opt.act. ab eodem τέτλημι, vt τεθναίην à τέθνημι.

Τέτλαμεν, per ſyncopen pro τετλάαμεν, vt τέθναμεν pro τεθνάαμεν. Prima perſ. plur. præt. perf. τέτλαα. quod per ſyncopen itidem & τροπὴν τοῦ η factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro G præterito medio. At τετλάμεν, eſt infin. Doricus pro τετλάναι, vt in eo ipſo videbis.

Τετλάναι, præſens inf.act. ab eodē, vt τεθνάναι à τέθνημι eſt. Atque vt Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλάναι itidem τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri ſciendum eſt.

Τετληώς, Ionica ſyncope pro τετληκώς, vt ſuprà τεθνηώς pro τεθνηκώς. partic.præt.perf.act. τέτληκα, ex τλῆμι ſeu τλάω, faciente fut.1 act. τλήσω.

H Τέτμηκα, præt.perf.act. verbi τέμνω ex inuſ.them. τμάω, vt κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen ſyncopen habere volunt pro τετέμηκα. quod τετέμηκα factum eſſet ex futuro τεμῶ, abeunte in præſens, vt νενέμηκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ, & huiuſmodi alia. Inde paſſ.præt. τέτμημαι, ex quo particip. τετμημένος.

Τέτοκα, præt.perf.med.verbi τίκτω, ex τέκω habente τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα & similia.

Τέτομα, præt.perf.med.verbi τέμνω, habēs eandem τροπήν.

Τέτορα, itidem præt. med.verbi vel τείρω vel τορέω. Itē τέτορα apud Hesiod. poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt.perf. paſſ. indicat.modi, à them.actiuo τρέπω, habens τροπὴν τοῦ ε εἰς α, vt ἔσπαρμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & particip. τετραμμένος.

Τετράφαται, Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί. vt suprà τετάχαται & τετεύχαται. præt. perf. paſſ.indicat. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut.paulo pòst eiusdem them.ex τέτραψαι secunda perſ.præteriti paſſ.

Τετρήχει, pro τετεράχει seu ἐτεταράχει vsurpant poetæ, facta syncope alterius α, & alterius τροπῇ εἰς η. præt.plusquāperf.med.verbi ταράττω. Homer. Τετρήχει δ᾽ ἀγορή. id est ἐτετάρακτο. Etymol.

Τέτρηνε, aor.1 act.indic. augmento carens pro ἐτέτρηνε: à them. τετραίνω. vnde & particip. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει, præt.plusquamperf.med. verbi poetici τρήχω significantis τραχύνομαι. vnde particip. τετρηχώς, & fœm. τετρηχυῖα. Varin.

Τετρίγει, præt.plusquamperf.med. verbi τρίζω. Vnde particip. τετριγώς, cum suo fœm. τετριγυῖα.

Τέτροφα, Atticum præt.perf.act. verbi τρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω est, & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. τρύω.

Τέτρωμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inuſ. τρόω. Vnde particip. τετρωμένος.

Τέτυγμαι pro τέτευγμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε, vt πέπυσμαι pro πέπευσμαι. præt.perf.paſſ.verbi act. τεύχω. Nisi quis à τύκω deriuare malit. Vnde infinit. τετύχθαι & particip. τετυγμένος.

Τετύκοντο, aor.2 med.indic.modi, Ionicum habens anadiplasiasmum pro ἐτύκοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Sunt qui ex τεύχω deriuent. verùm quum id facere deberet aor.2 med. τετύχοντο, ex fut.2 τυχοῦμαι, ideo magis consentaneum est vt formem⁹ à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act.voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, est aor.2 infin.ab eodem them.

Τετύχηκα, præt.perf. act.indicat. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde particip. τετυχηκώς.

Τετύχησι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. aor. 2 act. subiunct. modi, ab eodē τυγχάνω, ex inuſ.them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin.præt.perf.paſſ.à them. act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cuius meminisse Hesych. iam dixi. At τετύχθω est imperat. eiusdem præteriti ab eodem them.

Τεχθῆναι, aor.1 paſſ.infin.modi, à them.act. τίκτω faciente fut.1 act. τέξω, ex inusit. verbo τέκω. Inde & fut. 1 paſſ. τεχθήσομαι.

Τῆ, imper.præsens verbi vel τάω, α & ε contractis in η, vt ζῆ pro ζάε reperimus: vel τῆμι, per apocopen, vt τλῆ pro τλῆθι. significat autem λάβε apud Homerum, quum ait, Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη apud Homerum pleonasmo poetico τοῦ ο pro τηλεθῶσα: quod est particip.præſ.fœm. gen.ex verbo poetico τηλεθάω deriuato ex θάλλω.

Τίθεαι, Ionicè exempto σ pro τίθεσαι. secunda perſ. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epenthesi τοῦ α pro τίθεμεν, vt διδόαμεν pro δίδομεν. Eustath.

Τιθέαται, Ionicè itidem pro τίθενται. tertia plur. eiusdem them.

Τιθέησι, Ionicè itidem pro τιθῇ. resoluta primùm circumflexa diphthongo ῇ in έῃ, deinde annexa illa paragoge σι. præsens subiunct.act.à τίθημι.

Τίθει, præſ. imperat.act. ab eodem themate, mutuo sumptum ex τιθέω, pro τίθετι.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica syncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν. præſ. opt. act. ab eodem.

Τιθήμεναι, aſſumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Eust.

Τίθεμμι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidémque τίθεντι pro τιθεῖσι.

Τιθήμεναι, ectasi poetica dicitur pro τιθέμεναι. quod est Doricus infin.verbi τίθημι pro τιθέναι. Verùm & τιθήμενος in participio reperitur pro τιθέμενος, itidē ectasi illa poetica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίνεσκε, Ionicè pro ἔπινε, detracto primùm augmēto, deinde annexa particula σκε. præt.imp.act.verbi πίνω.

Τισαίατο, Ionicè pro τίσαιντο. aor.1 med. verbi τίομαι significantis Vlciscor, Punio. facit enim id fut. 1 med. τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλᾶθι, imper.præſ.act.à them. τλῆμι.

Τλαίην, opt.præſ.act.ab eodem. vt ἱσταίην.

Τλάς, particip.præſ.act.ab eodem.

Τλῆναι, aor.2 act.infin.modi, ab eodem, vt στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, eiusdem verbi est fut.1 actiuum, mutuo sumptum ex inuſ.them. τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor.2 paſſ. indic. modi, à them.act. τμήγω seu τμήσσω, faciente fut.2 act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν Ionica itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμαγε, in aoristo 2 actiuo, tertia nimirum perſ.sing.ex prima ἔτμαγον.

Τμαγείς, particip.ex aor.2 ἐτμάγην, ab eodem them. τμήγω seu τμήσσω, retinente η in futuro secundo, quemadmodum πλήττω notum est facere non solùm πλαγείς, sed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσα, itidem particip. fœm.aoristi 1 paſſ. ἐτμήθην, ex act.them. τέμνω, faciente præt.act. τέτμηκα, & paſſ. τέτμημαι. de quibus suprà.

Τμήσω, fut.1 act.eiusdem verbi τέμνω, mutuatitium ab inusit. τμάω, vt κάμνω ex κμάω sua tempora mutuatur. Τμήξω autem est fut.verbi τμήγω seu τμήσσω.

Τραγεῖν, aor.2 act.infin.modi, à them. τρώγω faciente fut.2 τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut.2 & aor.2 plerunque breuis est.

Τραπείομεν, Ionicè pro τραπῶμεν dicunt poetæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, & metri causa inserto ι. aor.2 paſſ. subiunct. modi, à them. τρέπω faciente fut. 2 act. τραπῶ, mutato ε in α, vt στέλλω σταλῶ. Eiusdem aor.2 paſſ. infin. est τραπῆναι, & particip. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπεν, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπεν. aor.2 act.à them. τρέπω faciente fut.2 τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπεν Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam aor. 2 paſſ. indic. modi pro ἐτράπησαν, vt τμάγεν paulo suprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγεν suprà pro ἐτμάγησαν. aor.2 paſſ.indic.modi, à them.act. τρέφω, faciēte fut. 2 act. τραφῶ, mutato ε in α, vt τρέπω τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν aor.2 act.ex fut.2 τραφῶ, augmento itidē carens pro ἔτραφεν, ex prima perſ. ἔτραφον.

Τρέσσαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmento, deinde geminato σ metri causa. aor. 1 act. indic.à them. τρέω, faciente fut.1 act. τρέσω, retento ε, vt τελέω τελέσω.

Τρέφοιν, præſ.optat.act.per syncopē pro τρεφοίην, quod Atticum est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc huius τρέφοιν vsum, Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Τρεσσαθῆναι, aor.1 paſſ.infin.modi, à them.act. τρεσσάσω.

Τρομεοίατο, Ionicè pro τρομέοιντο. præſ.opt.paſſ.ab act. τρομέω.

Τροχόωσι, Ionico itidem seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro τροχῶσι. particip.præſ.à them. τροχάω.

Τρωθῇ, aor.1 paſſ. subiunct. modi, à them.act. τιτρώσκω faciente fut.1 τρώσω, ex inuſ.them. τρόω.

Τρώσω, fut.1 act.verbi τιτρώσκω, ex inuſ.them. τρόω.

Τυπτήσεις, Atticè pro τύψεις, ex τύπτω formato them. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Atticè pro τυπτέτωσαν: participii præſ. genitiuo plur. posito loco tertiæ perſ.plur. imper.præſ. act. vt ἀγγελλόντων iidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. aor. 1 paſſ. opt. modi, à them. act. τύπτω.

Τυχθείς, particip.paſſ. aor.1 ἐτύχθην, ex them. τεύχομαι, deposito ε ex diphthōgo, vel potius ex τύκομαι, cuius He-

ſych.meminit.

Τυχών, particip.aor.2 act.ἔτυχον, à them. τυγχάνω faciente fut.2 τυχῶ ex inuſ. verbo τυχέω. Ex quo them. eſt & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem eſt fut.1 act.τυχήσω.

Τυψάντων, Atticè pro τυψάτωσαν, vt paulo ſuprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψοῦντι, Doricè pro τύψουσι.fut.1 act.verbi τύπτω.

Υ

Υ'Ββάλλειν, Æolica ſyncope pro ὑποβάλλειν dicitur, vt καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο, & π in β mutato propter ſequens β. Euſtath. annotat hanc λέξιν à quibuſdam ψιλοῦσθαι.

Ὑπείρεχον, Ionicè ſeu poeticè metri cauſa inſerto ι pro ὑπερεῖχον, dempto etiam augmento. præter.imperf.act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσαο, Ionica contractionis diſſolutione pro ὑπελύσω. ſecunda perſona ſingul.aor.1 med. indic. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Euſtath. diplaſiaſmo & pleonaſmo vſurpatum ſcribit pro ὑπήμυκε, à them. ὑπημύω, ſignificareq; ait πεπαπείνωμαι, καταβέβλημαι. Idem tradit Etymol.

Ὑπεραασπιῶ, Atticè pro ὑπερασπίσω. futurum 1 act. verbi ὑπερασπίζω.

Ὑπέσταν, Bœotica ſyncope pro ὑπέστησαν. aor.2 act. indicat. à them. ὑφίστημι.

Ὑπεσχόμην, aor.2 med.indic. à them. ὑπισχνέομαι, mutuante fut.2 ὑποσχοῦμαι ex inuſ.them. ὑποσχέω. ex quo habet & fut.1 ὑποσχήσω, ex quo præt.perf.paſſ. ὑπέσχημαι.

Ὑπῆρμαι, præt.perf.paſſ.indic.modi, ex act.them. ὑπαίρω. Vnde particip. ὑπηρμένος.

Ὑπῆρξα, aor.1 act.indic.modi, à them. ὑπάρχω: cuius præt. perf.act.eſt ὑπῆρχα.

Ὑπόσχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὑπόσχου. aor.2 med.imper. modi, à verbo ὑπισχνέομαι vel ὑπέχω faciente fut.2 med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω. ex quo facit & fut.1 ὑποσχήσομαι.

Ὑσθῆναι, aor.1 paſſ.infin.modi, à them.act. ὕω faciente fut. 1 act. ὕσω.

Ὑφεῖμαι, præter.perf. paſſ. verbi act. ὑφίημι. vnde particip. ὑφειμένος.

Ὑφελοίατο, Ionicè pro ὑφέλοιντο. aor.2 med. optat. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut.2 act. ὑφελῶ, ex inuſit. them. ὑφέλω.

Ὕφεσθε, ſecunda perſ.plur.aor.2 med. vel in indicat. vel in imper.modo, à them.act. ὑφίημι.

Ὑφῆκα, aor.1 act.indic.modi, ab eodem them.

Ὑφῆναι, aor.1 act.infin.modi, à them. ὑφαίνω. vnde & med. aor.1 ὑφηνάμην.

Ὑφίητι, Doricè pro ὑφίησι, vt τίθητι pro τίθησι, à them. ὑφίημι, vt annotat Varin. A quo them. eſt & infin. act. ὑφιέναι, & particip. ὑφιείς.

Ὑφόωσι, Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro ὑφῶσι, à them.act. ὑφάω.

Ὑφύφασται, præt.perf.paſſ.indic.modi, à them.act. ὑφυφαίνω faciente præter.perf. paſſ. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι. Zenodot.apud Etymol.

Φ

Φ Άανθεν, pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmẽti detractione, deinde poetico pleonaſmo τοῦ α, & tertiò Bœotica ſyncope. aor.1 paſſ.indic.modi, à them.act. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amiſſionem & poeticum pleonaſmum τοῦ α.

Φαγεῖν, aor.2 act.infin.modi, à them.vel φάγω vel φήγω, faciente futur.2 act. φαγῶ. Referunt ad verbum τρώγω vel ἐσθίω.

Φάγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari vſurpatum reperitur. ſecunda perſ.ſing.futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidémque φάγεται pro φαγεῖται.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & trãſlato accentu, vt πίομαι ſuprà habuimus pro πιοῦμαι. & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. fut.2 med.verbi act. φάγω ſeu φήγω.

Φάγωντι apud Theocr. Doricè pro φάγωσι. aor.2 act. ſubiunct.modi, ab eodem.

Φάθι, præſ.imper.act. à them. φημί, vt ἵσταθι.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, Attica ſyncope pro φαίημεν, φαίητε, φαίησαν. aor.2 act.opt.modi, ab eodem φημί.

Φαινέσκετο, Ionicè pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σκε. præt.imperf.paſſ. verbi φαίνομαι. Niſi à φαινέσκομαι deriuare malis.

Φαμί, Doricè pro φημί.

Φάν, Ionica augmenti detractione & ſyncope Bœotica, pro ἔφασαν ſeu ἔφησαν. aor.2 act.indic.modi, à them. φημί.

Φάναι, infin. præſ.vel aor.2 act.ab eodem, vt ἱστάναι & στῆναι. At φᾶναι eſt aor. 1 act. infin. modi, à φαίνω, vt μιᾶναι à μιαίνω. pro quo & φῆναι dicitur. facit enim aor.1 indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανείς, particip. ex ἐφάνην, aor.2 paſſ. verbi φαίνω facientis fut.2 φανῶ.

Φάνεσκε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento & inſerto σκε. aor.2 act.ab eodem.

Φανήῃ, pleonaſmo τοῦ η pro φανῇ. aor.2 paſſ.ſubiunct. modi, à them.act. φαίνω. In eodem aoriſto 2 indic. modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem eſt imper. φάνηθι, & infin. φανῆναι.

Φανθείς, particip.aor.1 paſſ. ἐφάνθην, ab eodem them.

Φαντί, Doricè pro φασί. tertia perſ.plur.verbi φημί.

Φάο, Ionicè pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. ſecunda perſ.aor.2 med. ἐφάμην, ex them. φημί. Item aor.2 med.imper. modi, itidẽ pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ἐπικεύθε, dic nec celes.

Φάς, particip.aor.2 act. ἔφην, ab eodem them.

Φάσθαι, infin.ex ἐφάμην, aor.2 med.eiuſdem them.

Φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, Doricè pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut.1 act.ab eodem φημί, faciente fut.1 φήσω, ex inuſ.them. φάω.

Φάτο, tertia perſ.ſing.aor.2 med. ἐφάμην, ab eodem them. At φατι Doricum eſſe tradunt pro φησί, ab eodem.

Φέρεσκον, Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inſerta ſyllaba σκ. præt.imperf.act. verbi φέρω.

Φερόμεσθεν, Æolicè pro φερόμεσθα dici, ab eodem themate, tradit Etymol.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη. præt.imperf.vel aor.2 act.verbi φημί.

Φῇ, autem, cum ι ſubſcripto, eſt præſens ſubiunctiui, vel aor.2 ab eodem.

Φήῃ, pro eodem φῇ dicitur pleonaſmo τοῦ η, vt στήῃ pro στῇ.

Φῆν, Ionica augmenti detractione pro ἔφην, itidémque φῆς pro ἔφης, & ſic deinceps. præt.imperf.vel aor. 2 act. ab eodem φημί.

Φῆναι, aor.2 act infin.modi ab eodem them. φημί, vt στῆναι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι ſubſcripto, eſt aor.1 act.infin. modi, à them. φαίνω faciente aoriſt.1 act. ἔφηνα. Suprà φάναι pro vtroque horum.

Φῄς, ſecunda perſ. ſing. præſentis φημί, præter morem aliorum verborum in μι habens ſubſcriptum ι. Φῆς autem ἀναύξητον pro ἔφης, eſt ſecunda perſ. ſing.præt.imperf.vel aor.2 act. ἔφην, ab eodem them.

Φήσειε, aor.1 act.opt.modi, ab eodem themate, faciẽte fut. 1 act. φήσω, ex φάω.

Φῆσθα, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης. ab eodem.

Φῇσι, Ionica paragoge pro φῇ. præſ.vel aor.2 ſubiũct.modi, ab eodem. At φησι, eſt tertia ſing. à præſ. φημί.

Φήσω, fut.1 act.indic.eiuſdem φημί, ex inuſ.them. φάω.

Φθαίη, aor.2 act. opt. modi ab inuſ. them. φθῆμι, vt σταίη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, particip.aor.2 med. ἐφθάμην, ex eodem φθῆμι, vt πλάμενος ab ἵπλημι.

Φθῆναι, aor.2 act.infin. modi, ab eodem φθῆμι, vt στῆναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί.

Φθαρείς, particip.ex aor.2 ἐφθάρην, ab act.them. φθείρω, faciente fut.2 act. φθαρῶ.

Φθάρθι, quidam ex recẽtioribus poſitum aiunt pro φθάρηθι per ſyncopen. eſt autem hoc φθάρηθι, imper. aor.2 paſſ.ab eodem φθείρω faciente præt. perf.paſſ. ἔφθαρμαι.

Φθάς, particip.ex aor.2 ἔφθην, vt στάς ab ἔστην. ab inuſ. them. φθῆμι.

Φθάσω, fut.1 act.verbi φθάνω, tãquam ex φθάω. Vnde aor.1 ἔφθασα,

ἔφθασα, cuius optat. est φθάσεια, infin. φθάσαι, particip. φθάσας. A

Φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, aor.2 med. opt. modi, à φθῆμι facto ex φθέω, idémque significante quod φθίνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ionicè pro φθῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexa ω in εω, deinde facta systole τοῦ ω, & inserto ι metri causa. aor.2 act. subiunct. à them. φθῆμι. vt θείομεν pro θῶμεν, à τίθημι.

Φθέῤῥω, Æolicum thema est pro φθείρω, vnde fut.1 φθέρσω.

Φθέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ ω resolutione in έω, pro φθῶμεν. aor.2 act. subiunct. modi, à them. φθῆμι. B

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη. aor.2 act. indic. modi, à them. φθῆμι. At φθῇ est aor.2 act. subiunctiui modi, ab eodem.

Φθήῃ dici pro φθαίη, vt στήῃ pro σταίη, α verso in η & subscripto ι, scribit Eust. Atque ita erit aor.2 act. opt. modi, ab eodem them. φθῆμι. Alii tamen subiunctiui modi esse volunt & eiusdem temporis, dicẽtes esse pleonasmum τοῦ η, pro φθῇ, scribentésque φθήῃ.

Φθῆσε, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθησε: aor.1 act. indic. modi, ab eodẽ φθῆμι faciente fut.1 φθήσω, ex φθάω, vnde & fut.1 med. φθήσονται. C

Φθῇσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro φθῇ. tertia pers. sing. aor.2 subiunct. φθῶ, ex eodem φθῆμι.

Φθίμενος per syncopẽ pro φθιόμενος: partic. à them. φθίομαι.

Φθίσθαι, per syncopen aiunt itidem vsurpatum esse pro φθίεσθαι. potest tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eodem φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθιέσθω. præs. imper. à verbo φθίομαι. D

Φθίσω, fut.1 act. verbi φθίω. vnde infin. fut.1 med. φθίσεσθαι.

Φίλατο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο. præt. imperf. pass. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriusque nullus est vsus. Alii per syncopen malunt ex φιλήσατο factũ esse, & tũc esset aor.1 med. verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ionicè pro ἐφίλεε, dempto primùm augmento, deinde annexa syllaba σκε.

Φιλεῦνται, Doricè pro φιλοῦνται, à them. eodem.

Φιλήμεναι, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλῆναι, ex them. φίλημι, vt tradit Eust. Alii ectasin habere dicũt pro φιλέμεναι, quod Doricũ itidem est pro φιλεῖν, à them. φιλέω. E

Φιμωθείς, particip. aor.1 pass. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.

Φλεγεθοίατο, Ionicè pro φλεγέθοιντο. præs. optat. pass. à them. φλεγέθω.

Φλεγείς, particip aor.2 pass. ἐφλέγην, à them. act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, aor.1 act. infin. modi, à them. φλεγμαίνω faciente aor.1 indic. ἐφλέγμηνα, vt φαίνω ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præs. optat. pass. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act. them. φλέγω.

Φλεχθείς, aor.1 passiui participium, ex eodem them. φλέγω. Similiter in infin. eiusdem aor.1 φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut.1 act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, ex cuius tertia pers. πέφλεκται fit aor.1 pass. ἐφλέχθην. F

Φοβεύμενος, Ionicè seu Doricè pro φοβούμενος: particip. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι, aor.1 act. infin. modi, à them. φοραίνω.

Φράδε, aor.2 act. imper. modi, à them. φράζω faciente fut. 2 act. φραδῶ. Est & aor.2 act. indic. modi, augmento carens pro ἔφραδε. ab eodem them.

Φράζεσκε, Ionicè pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε. præt. imperf. act. eiusdem φράζω. G

Φράζεο & φράζευ, Ionicè pro φράζου. præs. imper. pass. ab eodem.

Φρασαίατο, Ionicè itidem pro φράσαιντο. aor.1 med. optat. modi, ab eodem.

Φραχθείς, particip. aor.1 pass. ἐφράχθην, ab act. them. φράσσω seu φράττω.

Φρεῖν, per syncopen pro φέρειν seu φορεῖν. Ex eodem φορέω est fut.1 act. φρήσω, habens & ipsum syncopen. At φρές est aor.2 act. imper. à them. φρῆμι, vt σχές ex σχῆμι, θές ex τίθημι. Nisi id φρές pleonasmum τοῦ ς habere velis pro φρέ, ex eodem them. φρέω, sicut εἰπὲ ex ἔπω. H

Φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φορέω factum est. Thema est præsentis temporis.

Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. aor.2 act. indic. modi, à them. φῦμι.

Φῦντο, itidem pro ἔφυντο, dempto augmẽto. præt. imperf. pass. ex them. φῦμαι facto ex act. φῦμι. Possit etiam esse præt. plusquamp. pass. pro πέφυντο seu ἐπέφυντο, à them. act. φύω, vt χύντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο ex χύω.

Φύς, φυντός, particip. aor.2 act. ἔφυν, ex them. φῦμι.

Φωνεῦντα, Doricè seu Ionicè pro φωνοῦντα. particip. præs. act. ex them. φωνέω.

Φωχθείς, particip. aor.1 pass. ἐφώχθην, ex act. them. φώγνυμι seu φώγω.

X

Χάδε seu χάδεν, Ionica augmẽti detractione pro ἔχαδε. aor.2 act. indic. modi, à them. χάζω faciente fut.2 act. χαδῶ, & aor.2 ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. aor.2 act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν. aor.2 act. infin. modi, ab eodem them.

Χάζεο & Χάζευ, Ionicè & Doricè pro χάζου. præs. imper. pass. ab eodem χάζω.

Χανεῖν, aor.2 act. vel fut.1 aut 2 act. infin. modi, à them. χαίνω, faciente χανῶ in vtroque fut. act. Ex quorum postremo, aor.2 ἔχανον, vnde opt. χάνοιμι, & subiunct. χάνω, & particip. χανών. fut. med. est χανοῦμαι, vnde particip. χανούμενος.

Χαρείς, particip. aor.2 pass. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrunque fut. χαρῶ, & ex horum postremo aoristus 2 ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην est χαρῇ tertia pers. sing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subiunct. χαρῶ, infinit. χαρῆναι: necnon fut.2 pass. χαρήσομαι.

Χέαι, aor.1 act. indic. modi, à them. act. χέω. contra regulam pro χεῦσαι. nam aor.1 act. indic. modi, facit primùm χεῦαι, abiecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κῆαι pro καῦσαι vsurpatum est. Ex eodem aor. est particip. χέας: & voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χείσεται, fut.1 med. indic. modi, à verbo inus. χέω significante χωρῶ, vt cum alii tradunt tum Eust.

Χευάντων, Atticè pro χευάτωσαν: posito genitiuo plur. participii aor.1 act. pro tertia pers. plur. aor.1 act. imperat. modi. Ambo sunt ex them. χέω faciente fut.1 χεύσω, aor.1 ἔχευσα, & dempto σ ἔχευα.

Χεύσω, fut.1 act. indic. modi, à them. χέω. assumpsit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, & alia huiusmodi verba bisyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, particip. aor.1 act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. est χλιανθείς, particip. ex aor.1 pass. ἐχλιάνθην, facto ex præt. perf. pass. ἐχλίαμμαι.

Χολωσέμεν & Χολωσέμεναι, Dorica sunt pro χολῶσαι. aor.1 act. infin. modi, à them. χολόω, faciente fut.1 χολώσω.

Χρανθείς, particip. aoristi 1 pass. ἐχράνθην, ex act. them. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχρανται, ex quo aor. ille.

Χρεώμενος, Ionica vocalis circumflexæ ω resolutione in εω, pro χρώμενος. particip. præs. pass. χράομαι seu χρῶμαι. alii pleonasmum esse dicunt sicut in μεμνέωτο.

Χρῆν, Ionica augmenti detractione pro ἔχρην, apud Sophoclem. Alioqui est & infin. præsens, significãs Oportere, Conuenire, apud Eurip. in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρῆναι, solísque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit ex vet. gramm.

Χρῆναι, infin. impersonalis verbi χρή, vt iam dixi.

Χρῆς, Hesych. exp. θέλεις, χρήζεις. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χράεις, vt ζῇς ex ζάεις, & ι ei suscribendum est.

Χρῆσθα, pro χρή Doricum esse tradit Varin.

Χρήσθων, idẽ pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, vt ἑχέσθων & μεμνήσθων pro ἐχέσθωσαν, μεμνήσθωσαν: positis dualibus passiuis loco pluralium in imperandi modo. sicut iidem in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorum pro tertiis pers. plur. itidem in imperatiuo.

Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem est, sed in communi vsu apud Atticos quoque.

Χρῶσαι, aor.1 act. infin. modi, à them. χρώννυμι faciente fut.1 act. χρώσω, ex inus. them. χρόω. Ab eodem est aor.1 pass.

infin. χρωσθῆναι.

Χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο. præſ. optat. paſſ. à χράομαι.

Χύτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο ſeu ἐκέχυτο. præt. pluſquamperf. paſſ. indic. modi, à them. act. χύω. Itidémque in plur. num. χύντο pro κέχυντο ſeu ἐκέχυντο. vt λύτο & λύντο pro λέλυτο & λέλυντο.

Χώεο, Ionica reſolutione diphthongi pro χώου. præſ. imper. paſſ. à them. χώομαι ſignificante Iraſcor. à quo eſt & imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

B Χῶσαι, aor. 1 act. infinit. modi, à χώννυμι, mutuante fut. ex inuſ. them. χόω: vel etiam à poetico verbo χώω ſignificante idem quod ὀργίζω & λυπῶ. Ab iiſdem them. ſunt aor. 1 med. vocis χώσατο, ſine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & particip. χωσάμενος.

Χωσθείς, particip. aoriſti 1 paſſ. ἐχώσθην, ex them. χώννυμι ſeu χόω.

Χώσω, fut. 1 act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inuſ. them. χόω, vel ex poetico them. χώω.

Ψ

Ψαρῶ, fut. 1 act. indic. modi, à them. ψαίρω.

Ψαυσθείς, particip. aoriſti 1 paſſ. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψευσθείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐψεύσθην, à them. ψεύδομαι.

Ψεχθείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐψέχθην, à them. ψέγω.

Ψῆλας, particip. aor. 1 act. ἔψηλα, à them. ψάλλω.

Ψύξας, particip. aor. 1 act. ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. eſt infin. aor. 1 paſſ. ψυχθῆναι, & particip. ψυχθείς.

Ω

Ὦ, præſ. ſubiunct. act. verbi εἰμί, ex inuſ. them. ἔω. Ὧ autem, aſpiratum, eſt itidem præſ. ſubiunct. act. ſed verbi ἵημι ex ἕω.

Ὦγα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔωγα. Sic ᾦγον facit idem thema in præt. imperf. act.

Ὠίγνυντο, præt. imperf. paſſ. à them. act. οἴγνυμι.

Ὦδα, præt. perf. med. verbi οἰδέω. Itidémq; in pluſquamperf. ᾠδεε Ionica reſolutione diphthongi pro ᾤδει. ſine ι autem ſubſcripto ὦδα, eſt præt. med. verbi ὄζω facientis fut. 1 act. ὀζῶ, itidémque ὤδεε eſt præt. pluſquamperf. eiuſdem.

E Ὠιδήκαντι, Doricè pro ᾠδήκασι. præt. perf. act. à them. οἰδέω. Vnde particip. ᾠδηκώς.

Ὠιδημένος, particip. præter. perf. paſſ. ᾤδημαι, ex eodem them. οἰδέω.

Ὤιδουν, præt. imperf. act. eiuſdem verbi, per cõtractionem ex ᾤδεον.

Ὠδύσατο, metri cauſa pro ὠδύσατο, à them. ὀδύσσω, vnde & præt. perf. paſſ. ὤδυσμαι.

Ὠιδώδειν, præt. pluſquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, aſſumpto augmento. ambo ex them. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὦδα & ὤδειν.

F Ὤιετο, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι. facit enim id in prima perſ. imperf. ᾠόμην, in ſecunda ᾤου, in tertia ᾤετο, & ſic deinceps.

Ὤιζευσα, aor. 1 act. verbi ὀζέω facientis fut. 1 ὀζέσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ὠίσθην, aor. 1 paſſ. indic. modi, ex them. οἴομαι, faciente fut. 1 οἰήσομαι, ex inuſ. them. οἰέομαι.

Ὠίγνυντο, poetica ſeu Ionica diphthongi reſolutione pro ᾤγνυντο. à them. οἴγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὤικτο, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι.

G Ὠίσθην, aor. 1 paſſ. verbi poetici οἴομαι facientis fut. 1 med. οἴσομαι. apud Varin. Deberet tamẽ potius facere ὠΐσθην.

Ὤιξε, Ionica ſeu poetica diphthõgi diſſolutione pro ᾦξε. aor. 1 act. à them. οἴγω pro οἴγω.

Ὠίσατο, aor. 1 med. verbi poetici οἴομαι. Ex quo eſt & aor. 1 paſſ. ᾠίσθη, & præt. pluſquamperf. paſſ. ᾤιστο.

Ὤικτίσατο, aor. 1 med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ᾤκτίρησεν eſt aor. 1 act. verbi οἰκτίρω tanquam ex οἰκτιρέω.

H Ὦλα, præt. med. verbi ὀλέω ſeu ὄλω. pro quo Attici ὄλωλα dicunt, repetitis duabus initialibus præſentis. Eiuſdem them. aor. 2 med. eſt ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο.

Ὦμεν, præſ. ſubiunct. act. ex them. εἰμί, faciente primam

A perſ. ſubiunctiui ὦ ex ἔω per contractionem. Ὧμεν autem, ſpiritu aſpero, eſt itidem præſens ſubiunct. act. à them. ἵημι, quod itidem primam ſubiunct. act. facit ὧ ex ἕω. Ὧμαι verò eſt aor. 2 med. ſubiunct. modi, ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.

Ὤιμην, per ſyncopen pro ᾠόμην. præt. imperf. verbi οἴομαι, habentis itidem ſyncopen pro οἴομαι.

Ὤμοσα, aor. 1 act. verbi ὄμνυμι facietis fut. 1 ὀμόσω, ex ὀμόω, reteto ο. Sic præt. perf. act. idẽ facit ὤμοκα. pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præſentis.

Ὤιμωξα, aor. 1 act. verbi οἰμώζω.

Ὠνάμην, quidam per ſyncopen poſitum aiunt pro ὠνησάμην. nihil tamen vetat quominus ſit præt. imperf. verbi ὄναμαι facti ex act. ὄνημι.

Ὠνήσω, ſecunda perſ. aoriſti 1 med. ὠνησάμην, ex them. ὄνημαι ſeu ὀνέομαι. ex quo ὄνημαι eſt etiã præt. imperf. ὤνητο. Idem tamen ὤνητο poteſt eſſe etiam præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.

Ὠνομάδαται, Ionicè pro ὠνομασμένοι εἰσί. præt. perf. paſſ. indic. modi, à them. act. ὀνομάζω.

C Ὦιξα, aor. 1 act. verbi οἴγω.

Ὠιόμην, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι. cuius tertia plur. eſt ᾤοντο.

Ὦπται, præt. perf. paſſ. indic. modi, à them. ὄπτομαι.

Ὤρεον, Ionicè pro ὤρεον ſeu ὤρων. ab Ionico itidem them. ὀρέω pro ὁράω.

Ὡρμέατο, Ionicè pro ὥρμηντο. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. act. ὁρμέω vel ὁρμάω.

Ὥρμηνε, aor. 1 act. verbi ὁρμαίνω.

D Ὤρορε, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν pro ὄρωρε, metri cauſa apud Homer. ὄρωρε autem Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum habet pro ὦρε.

Ὦρσε, aor. 1 act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρε. faciunt enim Æoles fut. ὄρσω, non ὀρῶ, vt κέρσω etiam dicunt iidem, non κερῶ.

Ὦρτο, præt. pluſquamp. paſſ. eiuſdem them. facientis præt. perf. paſſ. ὦμαι.

E Ὠρύχαται, Ionice pro ὠρυγμένοι εἰσί. præt. perf. paſſ. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur pro eodem ὀρωρύχαται.

Ὠρχεῦντο, Ionicè ſeu Doricè pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὠρχήμενος dici κατ' ἔκθλιψιν καὶ συνίζησιν pro ὁ ἀρχόμενος tradit Etymol. Videndum tamen ne ſit ſcribendum Ὠρχόμενος pro ὁ ἀρχόμενος.

Ὠρώρειν, præt. pluſquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρε, aſſumpto ſuo augmento.

Ὠρωρέχατο, itidem eſt pluſquamperf. verbi ὀρέγω, habens ſuum augmẽtum, ſed in paſſ. voce, & more Ionico pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχει, ſimiliter augmentum habet, in præt. pluſquamperf. actiuo, à them. act. ὀρέγω. Sic ὠρωρύχει ex ὀρύσσω.

Ὦσκε, Ionicè pro ὦσε, inſerta ſyllaba σκ, vt in τύψασκε. aor. 1 act. verbi ὠθέω, ex inuſ. them. ὤθω. Vnde in med. voce ὤσατο, & particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia perſ. plur. præſ. ſubiunct. act. à them. εἰμί, faciente primam ſing. ὦ ex inuſ. them. ἔω. At ὧσι, aſpiratum, eſt itidem tertia perſ. plur. præſ. ſubiunctiui actiui, ſed à them. ἵημι, quod & ipſum facit ὧ ex inuſ. them. ἕω.

G Ὦσμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ὠθέω, facietis fut. 1 act. ὤσω, ex inuſ. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσμένος. Inde & aor. 1 paſſ. ὤσθην, ex quo particip. ὠσθείς.

Ὠσεῖ, Atticè pro ὠσεῖ. ſecunda perſ. ſing. fut. 1 med. ὠσοῦμαι pro ὠσίσομαι, à them. act. ὠσίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1 paſſ. indic. modi, ex them. ὄπτομαι, faciente fut. 1 med. ὄψομαι, præt. perf. paſſ. ὦμμαι, ex cuius tertia perſ. aoriſtus ille.

H Ὦιχα, præt. perf. act. verbi οἴχω.

Ὤιχατο, Ionicè pro ᾠχημένοι ἦσαν. præt. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem them.

Ὤιχωκα, poetica ἐπενθέσει τοῦ η pro ᾤχηκα. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Admonendum te putaui, lector, Vbi teſtimoniũ Varini affertur, ipſius autoritate niti nos minimè Voluiſſe, ſed eius potius ex quo ea quæ affert deſcripſi. Hoc quoque non prætereundum duxi, quum Verbum paſſiuæ Vocis reuocatur ad thema quod eſt actiuæ, reſpice ad primum thema, non ad id ex quo illud immediatè (ſi ita loqui licet) deriuatum eſt.

Ἡρωδιανοῦ περὶ τῶν ἀριθμῶν.

A Ἔτι τῶν σημείων ἂν τις φαίη καὶ ταῦτα ὅσα ἀριθμοῦ σημεῖά ἐστι. καὶ γὰρ ταῦτα ἔν τε ταῖς γραφαῖς τῶν βιβλίων ἐπὶ τοῖς πέρασιν ὁρῶμεν γραφόμενα· ἀλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνι τῷ τοὺς νόμους Ἀθηναίων γράψαντι τὰ ἐπ' ἀργυρίῳ προστιμήματα τούτοις ὁρῶ τοῖς γράμμασι σεσημασμένα. καὶ στήλας δὲ τὰς παλαιὰς καὶ ψηφίσματα καὶ νόμους πολλοὺς οὕτως ἔστιν εὑρέσθαι B τὰ τῶν ἀριθμῶν σημεῖα ἔχοντας. φέρε οὖν καὶ ταῦτα γράψωμεν, ἵνα μηδὲν ἡμῖν παραλελεῖφθαι δόξῃ. Τὸν μὲν οὖν ἕνα ἀριθμὸν, ἓν ἰῶτα σημαίνει· τὸν δὲ δύο, δύο ιι. καὶ οὕτω μέχρι τῶν τεσσάρων. τὸν γὰρ πέντε, τὸ π γράμμα σημαίνει. ὁμοίως τὸν ἓξ τὸ αὐτὸ π καὶ μετὰ τοῦ ἑνὸς ι, ὥσπερ τοῖς πέντε ἑνὸς προστιθεμένου. καὶ μέχρι τῶν ἐννέα. ὁ γὰρ δέκα, τῷ δ σημαίνεται. τὰ δὲ εἴκοσι, τὰ δύο δδ. καὶ μέχρι τῶν τεσσαράκοντα ὁμοίως. τὰ γὰρ πεντήκοντα, τὸ π γράμμα σημαίνει, δ ἔχον ἐν αὐτῷ μέσον, [Δ]. τὰ δὲ ἑξήκοντα, ταυτὸ τοῦτο τὸ σημεῖον ἀκολούθως αὐτοῖς προστιθέμενον. καὶ οὕτω μέχρι τῶν ἐννενήκοντα. C τὰ γὰρ ἑκατὸν, τῷ η σημαίνεται. τὰ διακόσια, τὰ δύο ηη. καὶ οὕτω μέχρι τῶν τετρακοσίων. τὰ γὰρ πεντακόσια. τὸ π γράμμα σημαίνει, ἔχον ἐν ἑαυτῷ μέσον τὸ η, [Η]. τὰ δὲ ἑξακόσια, ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ τούτου σημείου προστιθεμένου τῷ η. καὶ μέχρι τῶν ἐνακοσίων ὁμοίως. τὰ γὰρ χίλια, τὸ χ γράμμα σημαίνει· καὶ τὰ δισχίλια, τὰ δύο χχ. καὶ μέχρι τῶν τετρακισχιλίων. ὁμοίως πάλιν τὰ πεντακισχίλια τὸ π ἔχον μέσον τὸ χ, σημαίνει, [Χ]. τὰ δὲ ἑξακισχίλια παραπλησίως τοῖς προειρημένοις τὸ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει, D παραχυθέντος αὐτῷ τοῦ χ. καὶ μέχρι τῶν ἐνακισχιλίων ὁμοίως. τὰ δὲ μύρια, τὸ μ γράμμα σημαίνει. αἱ δὲ παραθέσεις τούτων, ἡνίκα μὲν αὔξειν τοὺς ἀριθμοὺς δέῃ, ἐπὶ τὸ δεξιὸν μέρος γίνονται· ἡνίκα δὲ μειοῦν, ἐπὶ τὸ ἕτερον. ἡ γὰρ παράθεσις ἐκεῖθεν, σημαίνει ὅτι χρὴ τοῦτον τὸν ἐλάττω ἀριθμὸν ὑπ' ἐκείνου τοῦ πλείονος ἀφαιρεῖν. ὑπέγραψα δὲ αὐτὰ τὰ σχήματα τῶν ἀριθμῶν κατὰ τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρξάμενος, παραθεὶς αὐτῶν ἕκαστα τὰ τοῦ κοινοῦ ἀριθμοῦ σημεῖα· ἵν' οὕτω μᾶλλον γνώριμα ᾖ τὰ προειρημένα τούτων. χρὴ δὲ, ὡς προείρηται, ποιεῖσθαι· E τὰ γὰρ παρακείμενα γράμματα τὸ ἕκαστον ἀριθμοῦ πλῆθος σημαίνει. ἔγραψα δὲ μονάδας, δεκάδας, ἑκατοντάδας, χιλιάδας. τὰς γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ τούτων παρ' αὐτῶν παραυξήσεις δῆλον ὅτι καὶ τῶν παραδεδομένων ἐστί. παραθετέον δ' ἀεὶ τὸν μείζω τῷ ἐλάττονι, κατὰ τὸ ἀκόλουθον παραπιθέντας τοσαῦτα τῶν ἀριθμῶν.

HERODIANI DE NOTIS numerorum tractatus.

F Præterea ex notarum genere dicat quispiam esse eas quoque quæ numeri notæ sunt. Nam has & in scriptionibus librorum videmus in fine scribi: & apud Solonem quoque, qui Atheniensium leges conscripsit, pecuniarias mulctas iisdem video literis notatas. Quinetiam columnas veteres & psephismata, & leges multas inuenire est quæ has numerorum notas habeat. Age igitur & de ipsis tractemus, ne quid neglexisse videamur. G Vnitatis itaque numerum significat vnum iota: binarium, duo ιι: & ita vsque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) significat litera π: similiterque senariū notat hoc ipsum π adiecto vno ι, veluti ad quinque priora addito vno: & ita deinceps vsque ad nouē. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) significatur litera δ: vicenari⁹ verò, duobus δδ. eodémque modo vsque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὰ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo ventre, H hoc modo, [Δ]. Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem vt in præcedentibus appositum habente suum δ. & ita progressio fit vsque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) significatur litera η: ducenarius, duplici ηη, & ita vsque ad quingenarium. eius quippe (τῶν πεντακοσίων) nota est litera π, in sui medio habens literam η: sic nimirum, [Η]. Sexcenarius verò consimiliter notatur eadem hac nota apposita literæ η. & vsque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, (τῶν χιλίων) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. & sic vsque ad quatuor millia progredimur. nam π rursum vti suprà, in sese medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo, [Χ]. Idem verò & sex millia significat, consimiliter vti in superioribus apposita ei litera χ: eadémque ratione vsque ad nouē millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porro notæ illæ quæ apponuntur supradictis, quum augēdus est numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad sinistrum. nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verùm subieci ipsas illas numerorum figuras serie & ordine suo, ab vnitate exorsus, singulis ipsarum apposita cōmunis numeri nota: vt eo modo cognosci melius & intelligi possint quæ antè dicta sunt. Faciendum itaque vt prædictum est. appositarum nāque literarum vnaquæque numeri multitudinē significat. Cæterùm scripsi numeros vnitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia ex prædictis satis manifestum est quonam pacto singuli horum illis appositis augendi sint. præmittendus autem semper maior minori, appositis serie sua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

	Ι, α', ἕν.	I, 1, Vnum.
	ΙΙ, β', δύο.	II, 2, duo.
	ΙΙΙ, γ', τρία.	III, 3, tria.
D	ΙΙΙΙ, δ', τέσσαρα.	IIII, 4, quatuor.
	Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
	ΠΙ, ϛ', ἕξ.	VI, 6, sex.
	ΠΙΙ ζ', ἑπτά.	VII, 7, septem.
	ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
	ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
	Δ, ι', δέκα.	X, 10, decem.
	ΔΙ, ια, ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
	ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
	ΔΙΙΙ, ιγ', τρειακαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
E	ΔΙΙΙΙ, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
	ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.	XV, 15, quindecim.
	ΔΠΙ, ιϛ', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, sedecim.
	ΔΠΙΙ, ιζ', ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, septendecim.
	ΔΠΙΙΙ, ιη', ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
	ΔΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
	ΔΔ, κ', εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
	ΔΔΙ, κα', εἰκοσιέν.	XXI, 21, vigintivnum.
	ΔΔΙΙ, κβ', εἰκοσιδύο.	XXII, 22, vigintiduo.
	ΔΔΙΙΙ, κγ', εἰκοσιτρία.	XXIII, 23, vigintitria.
F	ΔΔΙΙΙΙ, κδ', εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
	ΔΔΠ, κε', εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
	ΔΔΠΙ, κϛ', εἰκοσιέξ.	XXVI, 26, vigintisex.
	ΔΔΠΙΙ, κζ', εἰκοσιεπτά.	XXVII, 27, vigintiseptem.
	ΔΔΠΙΙΙ, κη', εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintiocto.
	ΔΔΠΙΙΙΙ, κθ', εἰκοσιεννέα.	XXVIIII, 29, vigintinouē.
	ΔΔΔ, λ', τριάκοντα.	XXX, 30, triginta.
	ΔΔΔΙ, λα'.	XXXI, 31.
	ΔΔΔΙΙ, λβ'.	XXXII, 32.
	ΔΔΔΙΙΙ, λγ'.	XXXIII, 33.
G	ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ'.	XXXIIII, 34.
	ΔΔΔΠ, λε'.	XXXV, 35.
	ΔΔΔΠΙ, λϛ'.	XXXVI, 36.
	ΔΔΔΠΙΙ, λζ'.	XXXVII, 37.
	ΔΔΔΠΙΙΙ, λη'.	XXXVIII, 38.
	ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ'.	XXXVIIII, 39.
	ΔΔΔΔ, μ'.	XXXX, 40.
	ΔΔΔΔΙ, μα'.	XXXXI, 41.
	ΔΔΔΔΙΙ, μβ'.	XXXXII, 42.
H	ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ'.	XXXXIII, 43.
	ΔΔΔΙΙΙΙ, μδ'.	XXXXIIII, 44.
	ΔΔΔΔΠ, με'.	XXXXV, 45.
	ΔΔΔΔΠΙ, μϛ'.	XXXXVI, 46.
	ΔΔΔΔΠΙΙ, μζ'.	XXXXVII, 47.
	ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη'.	XXXXVIII, 48.
	ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, μθ'.	XXXXVIIII, 49.

[Δ], ν', πεντήκοντα. L, 50, quinquaginta.
[Δ] I, να'. L I, 51.
[Δ] I I, νβ'. L I I, 52.
[Δ] I I I, νγ'. L I I I, 53.
[Δ] I I I I, νδ'. L I I I I, 54.
[Δ] Π, νε'. L V, 55.
[Δ] Π I, νϛ'. L V I, 56.
[Δ] Π I I, νζ'. L V I I, 57.
[Δ] Π I I I, νη', L V I I I, 58.
[Δ] Π I I I I, νθ'. L V I I I I, 59.
[Δ] Δ, ξ', ἑξήκοντα. L X, 60, sexaginta.
[Δ] Δ I, ξα'. L X I, 61.
[Δ] Δ I I, ξβ'. L X I I, 62.
[Δ] Δ I I I, ξγ'. L X I I I, 63.
[Δ] Δ I I I I, ξδ'. L X I I I I, 64.
[Δ] Δ Π, ξε'. L X V, 65.
[Δ] Δ Π I, ξϛ'. L X V I, 66.
[Δ] Δ Π I I, ξζ'. L X V I I, 67.
[Δ] Δ Π I I I, ξη'. L X V I I I, 68.
[Δ] Δ Π I I I I, ξθ'. L X V I I I I, 69.
[Δ] Δ Δ, ο', ἑβδομήκοντα. L X X, 70, septuaginta.
[Δ] Δ Δ I, οα'. L X X I, 71.
[Δ] Δ Δ I I, οβ'. L X X I I, 72.
[Δ] Δ Δ I I I, ογ'. L X X I I I, 73.
[Δ] Δ Δ I I I I, οδ'. L X X I I I I, 74.
[Δ] Δ Δ Π, οε'. L X X V, 75.
[Δ] Δ Δ Π I, οϛ'. L X X V I, 76.
[Δ] Δ Δ Π I I, οζ'. L X X V I I, 77.
[Δ] Δ Δ Π I I I, οη'. L X X V I I I, 78.
[Δ] Δ Δ Π I I I I, οθ'. L X X V I I I I, 79.
[Δ] Δ Δ Δ, π', ὀγδοήκοντα. L X X X, 80, octuaginta.
[Δ] Δ Δ Δ I, πα'. L X X X I, 81.
[Δ] Δ Δ Δ I I, πβ'. L X X X I I, 82.
[Δ] Δ Δ Δ I I I, πγ'. L X X X I I I, 83.
[Δ] Δ Δ Δ I I I I, πδ'. L X X X I I I I, 84.
[Δ] Δ Δ Δ Π, πε'. L X X X V, 85.
[Δ] Δ Δ Δ Π I, πϛ'. L X X X V I, 86.
[Δ] Δ Δ Δ Π I I, πζ'. L X X X V I I, 87.
[Δ] Δ Δ Δ Π I I I, πη'. L X X X V I I I, 88.
[Δ] Δ Δ Δ Π I I I I, πθ'. L X X X V I I I I, 89.
[Δ] Δ Δ Δ Δ, ϟ', ἐννενήκοντα. L X X X X, nonaginta.
[Δ] Δ Δ Δ Δ I, ϟα'. L X X X X I, 91.
[Δ] Δ Δ Δ Δ I I, ϟβ'. L X X X X I I, 92.
[Δ] Δ Δ Δ Δ I I I, ϟγ'. L X X X X I I I, 93.
[Δ] Δ Δ Δ Δ I I I I, ϟδ'. L X X X X I I I I, 94.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π, ϟε'. L X X X X V, 95.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π I, ϟϛ'. L X X X X V I, 96.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π I I, ϟζ'. L X X X X V I I, 97.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π I I I, ϟη'. L X X X X V I I I, 98.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π I I I I, ϟθ'. L X X X X V I I I I, 99.
H, ρ', ἑκατόν. C, 100, centum.
H H, σ', διακόσια. C C, (vel ᔕ) 200, ducenta
H H H, τ', τριακόσια. C C C, 300, trecenta.
H H H H, υ', τετρακόσια. C C C C, 400, quadringenta.
[H], φ', πεντακόσια. D, (vel I Ɔ) 500, quingenta.
[H] H, χ', ἑξακόσια. D C, 600, sexcenta.
[H] H H, ψ', ἑπτακόσια. D C C, 700, septingenta.
[H] H H H, ω', ὀκτακόσια. D C C C, 800, octingenta.
[H] H H H H, ϡ', ἐννακόσια. D C C C C, 900, nongenta.
X, α, χίλια. M, (vel CIƆ, ∞, $\overline{I}$) 1000, mille.
X X, β, δισχίλια. $\overline{II}$, (vel I I ∞) 2000, duo millia.
X X X, γ, τρισχίλια. $\overline{III}$, (vel I I I ∞) 3000, tria millia.
X X X X, δ, τετρακισχίλια. $\overline{IIII}$, (vel I I I I ∞) 4000, quatuor millia.
[X], ε, πεντακισχίλια. $\overline{V}$, (vel V ∞, I Ɔ Ɔ) 5000, quinque millia.
[X] X, ϛ, ἑξακισχίλια. $\overline{VI}$, (vel V I ∞) 6000, sex millia.

A [X] X X, ζ, ἑπτακισχίλια. $\overline{VII}$, (vel V I I ∞) 7000, septem millia.
[X] X X X, η, ὀκτακισχίλια. $\overline{VIII}$, (vel V I I I ∞) 8000, octo millia.
[X] X X X X, θ, ἐννακισχίλια. $\overline{VIIII}$, (vel V I I I I ∞) 9000, nouem millia.
M, ι, μύρια. M, $\overline{X}$, (vel CCIƆƆ, ƆMC, IMI) 10000, decem millia.

Hactenus Herodianus. Græci itaque pro numerorum notis vsi sunt literis alphabeticis: iisque vel maiusculis vel minusculis. Maiuscularum quædam simplices fuisse comperiuntur, quædam duplices, seu alias in sese inclusas habētes. Simplices, sex sunt numero, I, Π, Δ, H, X, M. quarum prima, vnitatis nota est: secunda, quinarium numerum significat: tertia, denarium: quarta, centenarium: quinta, millenarium: sexta, millenariū decies auctum. Earundem vnaquæque eius numeri quem denotat, initialis seu capitalis litera est: Π, nimirū, τῆς πεντάδος: Δ, τῆς δεκάδος: X, τῆς χιλιάδος: M, τῆς μυριάδος: exceptis I & H. quarū illa, μονάδος loco est: hæc, ἑκατοντάδος, forsassis quoniam olim aspirationis nota (qua ἑκατοντὰς insignitur) erat H, vt hodiéque apud Latinos. Eædem præterea omnes, præter vnam Π, vsq; ad quinarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicantur: vt, I, I I, I I I, I I I I: 1, 2, 3, 4. Δ, Δ Δ, Δ Δ Δ, Δ Δ Δ Δ: 10, 20, 30, 40. H, HH, HHH, HHHH: 100, 200, 300, 400. X, X X, X X X, X X X X: 1000, 2000, 3000, 4000. M, M M, M M M, M M M M: 10000, 20000, 30000, 40000. Duplex, quæque alias habeat inclusas, vna ab Herodiano commemoratur, nimirum Γ, quinarii numeri index. Ea enim interdum decadem habet inclusam, quinquagenarium numerum denotans, τὴν πεντηκοντάδα, hoc modo, [Δ]. interdū ἑκατοντάδα, quingenarium significans, τὴν πεντακοσιάδα: hoc modo, [H]: interdum χιλιάδα, quinquies auctum millenarium indicans, hoc signo, [X]. Valétque [Δ] idem quod πεντάκις δέκα: [H], idem quod πεντάκις ἑκατόν: [X], idem quod πεντάκις χίλια: incluso ipsius ventri numero qui per ipsum multiplicandus venit. Similiter verò Latini maiuscularum (interdum & minuscularum) quibusdam vtuntur in significandis numeris: septem nimirum, I, V, X, L, C, D, M: prima significantes & ipsi numerum vnitatis: secunda, quinarium numerum: tertia, denariū: quarta, quinquagenarium: quinta, centenarium: sexta, quingenarium: septima, millenarium. Multiplicant verò & ipsæ hæ Latinorum literæ, altera alteri apposita: ita tamē vt maioris numeri nota semper præcedat. Si enim nota minoris reperiatur præmissa notæ maioris, non iam eum auget, sed imminuit tot numeris quot ea ipsa vel iis ipsis notis significantur. vt quum scribis I V, significat I I I I: quū I X, significat V I I I I: quū X L, X X X X: quū X C, L X X X X. itidémque fit in aliis. Minusculæ verò literæ Græcorū omnes ad significādos numeros vsurpantur: assumptis præterea tribus hisce notis, ϛ, ϟ, ϡ. In tres autem hæ distribuuntur classes. quarum prima continet vnitates illas vsque ad τὴν δεκάδα: secunda, τὰς δεκάδας, vsque ad τὴν ἑκατοντάδα: tertia, τὰς ἑκατοντάδας, vsque ad τὴν χιλιάδα. Prima hæc est, α', β', γ', δ', ε', ϛ', ζ', η', θ': 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Secunda, ι', κ', λ', μ', ν', ξ', ο', π', ϟ': 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90. Tertia hæc est, ρ', σ', τ', υ', φ', χ', ψ', ω', ϡ': 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900. His tribus classibus continentur vnitates, decuriæ, centuriæ, vsque ad chiliadas. quæ chiliades & ipsæ iisdem scribuntur numeris: nisi quòd acuto illo tono non iam amplius notantur in dextri lateris superiore parte, sed in inferiore sinistri, hoc modo, ͵α, ͵β, ͵γ, ͵δ, ͵ε, ͵ϛ, ͵ζ, ͵η, ͵θ, ͵ι, ͵κ, ͵λ, ͵μ, ͵ν, ͵ξ, ͵ο, ͵π, ͵ϟ, ͵ρ, ͵σ, ͵τ, ͵υ, ͵φ, ͵χ, ͵ψ, ͵ω, ͵ϡ: 1000, 2000, 3000, 4000, 5000, 6000, 7000, 8000, 9000, 10000, 20000, 30000, 40000, 50000, 60000, 70000, 80000, 90000, 100000, 200000, 300000, 400000, 500000, 600000, 700000, 800000, 900000.

Augentur verò multiplicantúrque & hi numeri: nimirum δεκάδες suis vnitatibus, ἑκατοντάδες & χιλιάδες, necnon μυριάδες, itidẽ vel vnitatibus, vel aliis decadibus, hecatontadibus, chiliadibus, myriadibus, prout aut magno aut paruo eas excrescere numero volumus: sed posito eo ad latus duntaxat dextrum. vt ιβʹ, ρκʹ, ρλζʹ, ͵αρ, ͵γωνθ. 12, 120, 137, 1100, 3859. Cæterùm præter has duas est & alia numerorum apud Græcos ratio, quum videlicet singula literarum elementa secundum alphabeti seriem loci sui numerum significant, ac quotum litera quæque in alphabeti ordine locum sortita est, eiusdem numerum repræsentat, vt α primum, β secundum, γ tertium, & ita deinceps vsque ad ω, quod vigesimiquarti symbolum habet.

Porro siquis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modo,

MM, ͵κ, δισμύρια. XX, (vel XX∞) 20000, viginti millia.

MMM, ͵λ, τρισμύρια. XXX, (vel XXX∞) 30000, triginta millia.

MMMM, ͵μ, τετρακισμύρια. XXXX, (vel XXXX∞) 40000, quadraginta millia.

[M], ͵ν, πεντακισμύρια. L, (vel L∞, IↃↃↃ) 50000, quinquaginta millia.

[M] M, ͵ξ, ἑξακισμύρια. LX, (vel LX∞) 60000, sexaginta millia.

[M] MM, ͵ο, ἑπτακισμύρια. LXX, (vel LXX∞) 70000, septuaginta millia.

[M] MMM, ͵π, ὀκτακισμύρια. LXXX, (vel LXXX∞) 80000, octuaginta millia.

[M] MMMM, ͵ϟ, ἐννακισμύρια. LXXXX, (vel LXXXX∞) 90000, nonaginta millia.

Quòd si vlterius adhuc progredi velimus, non vsque adeo certi erimus. etsi enim τὰ δεκακισμύρια notare possimus Δ maiusculo habente inclusum M, & τὰ πεντηκοντακισμύρια significare Π maiusculo itidem inclusum habente Δ cum M eidem incluso: tamen quid de cæteris decadibus statuendum sit, ambiguum erit: veluti de ea quæ εἰκοσακισμύρια cõtinet, & quæ τριακοντακισμύρια, quæ ἑξηκοντακισμύρια, & sic deinceps vsque ad ἑκατοντακισμύρια. Nam si scribas illud Δ cum M ei incluso, & adiungas ei aliud Δ, ad significanda εἰκοσακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur δεκακισμύρια καὶ δέκα. Similitérque si signes Π maiusculum quod præcedentem figuram, nimirum Δ cum M incluso, inclusam habeat, addásque itidem Δ à latere dextro, ad significanda ἑξηκοντακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur πεντηκοντακισμύρια καὶ δέκα. Id quod de iisdem figuris plures decadas adiunctas habentibus, dici potest. Sequamur ergo potius notas minuscularum literarum quæ ad hanc myriadem nobis complendam supersunt, quarum hæc est series.

͵ρ, δεκακισμύρια. C, (vel CM, C∞, CCCIↃↃↃ) 100000, centum millia.

͵σ, εἰκοσακισμύρια. CC, (vel CC∞) 200000, ducenta millia.

͵τ, τριακοντακισμύρια. CCC, (vel CCC∞) 300000, trecenta millia.

͵υ, τεσσαρακοντακισμύρια. CCCC, (vel CCCC∞) 400000, quadringenta millia.

͵φ, πεντηκοντακισμύρια. D, (vel IↃ, D∞) 500000, quingenta millia.

͵χ, ἑξηκοντακισμύρια. DC, (vel DC∞) 600000, sexcenta millia.

͵ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια. DCC, (vel DCC∞) 700000, septingenta millia.

͵ω, ὀγδοηκοντακισμύρια. DCCC, (vel DCCC∞) 800000, octingenta millia.

͵ϡ, ἐνενηκοντακισμύρια. DCCCC, (vel DCCCC∞) 900000, nongenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quam notis repræsentantur: quanuis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIↃↃↃↃ notata comperiantur.

Porro notandum est in compositione nominum numeralium solere maiorem numerũ minori præferri sine coniunctione: contrà verò minorem maiori non nisi intercedente coniunctione copulatiua καὶ præmitti. vt,

δεκατρία, — τριακαίδεκα.
δεκατέσσαρα, — τεσσαρεσκαίδεκα.
δεκαπέντε, — πεντεκαίδεκα.
δεκαέξ, — ἑκκαίδεκα.
δεκαεπτά, — ἑπτακαίδεκα.
δεκαοκτώ, — ὀκτωκαίδεκα.
δεκαεννέα, — ἐννεακαίδεκα. itidémque in aliis. Dixi autẽ Solere, vt indicarem id non esse perpetuum. Est enim vbi minor numerus sine copula præmittatur, vt quum dicimus ἕνδεκα, δώδεκα, pro ἑνκαίδεκα & δυοκαίδεκα. Est contrà vbi maior præmittatur minori intercedente copulatiua particula καὶ, sed citra compositionẽ. Legimus enim apud Athenæum lib. 5, ἑπτακισχιλίους καὶ ἑξακοσίους. Item, δισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι ἄνδρες: χίλιοι καὶ ἑξακόσιοι παῖδες: τριακόσιοι καὶ εἴκοσι: διακόσιοι καὶ πεντήκοντα: τριάκοντα καὶ ἕξ: εἴκοσι καὶ τέσσαρες. Rursum minor numerus intercedente eadem copula, præmittitur maiori, non in compositione solùm, sed extra compositionem etiam. Legimus enim apud eundem Athenæum eodem in libro non solùm λεκάναι χρυσαῖ δυοκαίδεκα, verùm etiam ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἄνδρες: & μυριάδες ἕξ καὶ τεσσαράκοντα, l. 6. Sed & apud Homerum Od. θ, — κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα. Odyss. π, — πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι. Intermissa autem copulatiua illa particula καὶ, maior numerus præmittitur & in compositione & citra compositionem. In compositione, vt quum idem Athenæus eodem lib. dicit, κώλων δεκαδύο: βουβάλων δεκαπέντε: πάνθηροι δεκαέξ: πηχῶν εἰκοσιτεσσάρων. Extra cõpositionem quoque apud eundem frequentissimè occurrit maior numerus præmissus minori sine copula, atque adeo in eodem libro. vt, ἱππεῖς δισμύριοι τρισχίλιοι διακόσιοι: χίλια πεντακόσια τρίκλινα: τρισχίλιοι διακόσιοι στέφανοι: πάλαι τὰ δισχίλια διακόσια τριακονταεννέα: ζεύγη διακόσια τεσσαράκοντα: ἑκατὸν πεντήκοντα ἄνδρες: ἑκατὸν τριάκοντα κλίναι: ἑξήκοντα τέσσαρες πανοπλίαι. Interdum quum numeri multitudo & quantitas certò non scitur, præmittuntur particulæ εἰς, περὶ, ὡς, vt apud Latinos Ad, Circiter, Ferè, Fermè, Plusminus. Thucyd. εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Paus. εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται. Rursum Thucyd. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς. Idem, περὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Isocr. Euag. ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας. In qua significatione περί που quoque dici, suprà docui tomo 3, pag. 249, l. E. At tomo 4, col. 802, lit. D, exempla habes τοῦ ὡς hunc vsum habentis, sed sine certo casu, vt superiora εἰς & περὶ, quæ accusatiuo duntaxat iũguntur in hoc loquendi genere. Quum verò plures nominato fuisse numero dicere volunt, vtũtur voce πλείους: quum pauciores, δέοντας vel ἀποδέοντας, adiecto numero illo minore quem maiori demũt. Athen. l. 5, de naue Philopatoris, ἐδέξατο ἐρέτας πλείους τῶν τετρακισχιλίων. Et mox, εἰς δὲ τὸ κατάστρωμα ἐπιβάτας τρισχιλίους, ἀποδέοντας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Similiter Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, anni duobus dẽptis viginti: pro quo Latini dicunt Anni duodeuiginti. Idem, πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. At Plut. Rom. δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, originem ducunt ex numeralibus quæ hactenus sunt pertractata. Age igitur & ipsa recenseamus cum sua interpretatione.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poetis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος, (poetis τέτρατος)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.

Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔνατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Vndecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τρεισκαιδέκατος,	Decimuſtertius,ſeu Tertiuſdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος,	Decimuſquartus, ſeu Quartuſdecimus. vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de ſequentibus etiam dictum putator.
Πεντεκαιδέκατος,	Decimuſquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimuſſextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimuſſeptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος,	Decimuſoctauus.
Ἐννεακαιδέκατος,	Decimuſnonus.
Εἰκοστός,	Vigeſimus,ſeu Viceſimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigeſimuſprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigeſimuſſecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigeſimuſtertius,& ſic deinceps.
Τριακοστός,	Trigeſimus,ſeu Triceſimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigeſimuſprimus,& ita deinceps.
Τεσσαρακοστός,	Quadrageſimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadrageſimꝰ primꝰ,& ſic deinceps.
Πεντηκοστός,	Quinquageſimus.
Ἑξηκοστός,	Sexageſimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuageſimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogeſimus.
Ἐννενηκοστός,	Nonageſimus.
Ἑκατοστός,	Centeſimus.
Διακοσιοστός,	Ducenteſimus,vel Duceſimus.
Τριακοσιοστός,	Trecenteſimus, vel Treceſimus.
Τετρακοσιοστός,	Quadringẽteſimꝰ,vel Quadringeſimꝰ
Πεντακοσιοστός,	Quingenteſimus, vel Quingeſimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcenteſimus,vel Sexceſimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingẽteſimus, vel Septingeſimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octingenteſimus, vel Octingeſimus.
Ἐνακοσιοστός,	Nongenteſimus,vel Noningeſimus.
Χιλιοστός,	Milleſimus.
Δισχιλιοστός,	Bis milleſimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter milleſimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quater milleſimus.
Πεντακισχιλιοστός,	Quinquies milleſimus.
Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies milleſimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies milleſimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies milleſimus.
Ἐνακισχιλιοστός,	Nouies milleſimus.
Μυριοστός,	Decies milleſimus.
Δισμυριοστός,	Vicies milleſimus.
Τρισμυριοστός,	Tricies milleſimus. & ita deinceps

vſque ad μυριακισμυριοστός, & in infinitum vſque multiplicando per aduerbia numeralia. Reperiuntur enim hæc à χίλιοι & μύριοι multiplicata per aduerbia iſta, apud Platonem quoque, dicentem τετταρακοντακισχιλιοστός, necnon πεντηκοντακισχιλιοστός. Vbi Latinè dixeris potius Vnus è quadraginta millibus, quàm Quadragies milleſimus: itidémque Vnus è quinquaginta millibus potius quàm Quinquagies milleſimus. Porro ſciendum eſt, hæc ordinalia efferri nõ modò ſine copula, verumetiam intercedente ea, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum ſequente. Quorum exempla Athen. nobis, vt ſuprà quoque ſuppeditat. Sine copula. vt lib. 14, Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν, libro trigeſimotertio. Intercedente copula, & præeunte numero maiore: lib. 6, Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ καὶ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. Sæpius minore numero præcedente, ſequente maiore. vt ibidem, σαφῶς ἐκτίθεται Θεόπομπος διὰ τῆς δευτέρας καὶ τριακοστῆς τῶν ἱστοριῶν. Et lib. 12, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ. Aliquanto pòſt, Φύλαρχος ἐν τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν. Et lib 6, Θεόπομπος ἐν ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ ἱστοριῶν. Rurſum l. 12, Ἀγαθαρχίδης ἱστορεῖ διὰ τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς. Et paulo ante, Ποσειδώνιος ἐν τῇ ἑβδόμῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῶν ἱστοριῶν. Et l. 6, ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ τριακοστῇ τῶν Εὐρωπιακῶν. Ibidem paulo antè, Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ χρονικῶν καὶ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν. Pro quibus breuius dicere potuiſſet ἐν ἑκατοστῇ τρεισκαιδεκάτῃ. Vt rurſum l. 12 ait, ἐν τῇ τρεισκαιδε-

A κάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. vbi vt τρεισκαιδέκατος dicit, ita & ἑκκαιδέκατος, aliquanto pòſt, Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ Εὐρωπιακῶν. Ibidem ſine copula maior numerus ſequitur minorẽ: κἀν τῇ δ' ἑβδόμῃ εἰκοστῇ Ἀγαθαρχίδας ἔφη. ſicut apud Plin. quoque ſæpe legitur Quartuſdecimus, Quintuſdecimus, & apud Priſcianum Quintauigeſima litera. Porro vt dictum eſt ſuperioribus nominibus numeralibus præmitti interdum particulas περί που & ὡς pro Circiter, Fermè, quum nimirum ſcriptor certo affirmare quãtitatem numeri non vult, ita ſciendum eſt his quoque ordinalibus eadem reperiri adiecta. Herodianus lib. 7, ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς. Thucyd. lib. 5, τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος. Præterea vti dixi maiori alicui numero præmitti vel ſubiungi minorem cum participio δέοντος aut ἀποδέοντος, ita hoc idẽ in his quoq; nominibus ordinalibus fieri comperimus. vt quum Thucyd. dicit, δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει. Sic Latini Vndeuigeſimus dicunt & Vndetrigeſimus, pro Vigeſimus dempto vno, & Trigeſimus dempto vno.

C

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt verò & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorũ ea generũ ſunt. Quædam enim in πλοῦς deſinunt, quædam in πλάσιος. Illis, reſpondet Latina in plex finientia, his autem ea quæ ſyllaba plus terminantur.

Διπλοῦς,	Duplex. (quod præcedit Ἁπλοῦς, ſimplex.
Τριπλοῦς,	Triplex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
D Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς,	Sexcuplex.
Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς,	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος deſinunt.
Διπλάσιος,	Duplus.
E Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et ſic deinceps vſque ad ἑκατονταπλάσιος ſeu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus ſeu multiplex.

F

Subſtantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς,	Vnitas: numerus ſingularis.
Δυάς,	Dualis numerus, ſecundum alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
G Πεντάς, ſiue Πεμπάς,	Quinarius numerus.
Ἑξάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἐννάς,	Nouenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τριακάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vſque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius. vt Priſcianus tradit Ternarius denarius dicendum eſſe ex Tredecim.

H

Aduerbia numeralia.

Sunt verò & aduerbia quædã ex numeralibꝰ nominibꝰ orta, quæ addere ſuperioribꝰ viſum eſt ne quid omiſiſſe

videremur quod requiri præterea posset. Eorum hæc series est, cum interpretatione Latina itidem.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐννάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciessepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.

ΓΑΛΗΝΟΥ ΠΕΡΙ μέτρων καὶ σταθμῶν.

Ὁ σταθμὸς βάρει μετρούμενος κρίνεται· τὸ δὲ μέτρον, ἀγγείου κοιλότητι. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ξηροῦ ποσοῦ μέτρον ἐστὶν ἢ ὑγροῦ. ὡς εἶναι τρεῖς τοῦ μετρουμένου ποσοῦ διαφοράς. μίαν μὲν, τοῦ σταθμοῦ· ἑτέραν δὲ, τοῦ τῆς ξηρᾶς οὐσίας οἷον χώματος· καὶ τρίτην, τοῦ τῆς ὑγρᾶς. πολλῶν δὲ καὶ σχεδὸν ἀπείρων ὑπαρχόντων τῶν τε σταθμῶν καὶ τῶν μέτρων παρά τε τὰς χώρας καὶ τὰ ἔθη τῶν χρωμένων, περὶ τῶν μάλιστα συνήθων ἅπασιν ὁ λόγος ἡμῖν ἔσται.

Περὶ τῶν δηλούντων τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ μέτρα χαρακτήρων, κεφ. β'.

Ἀλλ' ἐπειδή τινες οὐχ ὁλογραμμάτως, ἀλλὰ διὰ χαρακτήρων ταῦτα σημαίνουσι, βέλτιον ἂν εἴη τοῖς παλαιοῖς κατακολουθοῦντα, πρότερον τοὺς χαρακτῆρας αὐτοὺς διασαφηνίσαι. Πρῶτον μὲν οὖν τὸ χ στοιχεῖον ἔχον ἐπικείμενον αὐτῷ τὸ ἄλφα, χαλκοῦν σημαίνει, καθὼς ὁρᾷς, $\overset{\alpha}{\chi}$. εἰ δὲ ο ἔχει τὸ χ, χόα, $\overset{o}{\chi}$· εἰ δὲ ν, χοίνικα, $\overset{\nu}{\chi}$· εἰ δὲ η, χήμην, $\overset{\eta}{\chi}$. Τὸ δὲ Κ, εἰ μὲν ἔχει ε ἐπικείμενον αὐτῷ, καὶ λοξὴν εὐθεῖαν γραμμὴν τέμνουσαν τὴν κάτω κεραίαν αὐτοῦ, κεράτιον δηλοῖ, Kᵋ. εἰ δὲ τὸ υ ἔχει τὸ κ, κύαθον σημαίνει, Kᵘ. ἡ δὲ ἀπερίστικτος εὐθεῖα γραμμὴ πλαγία τεθεῖσα κατὰ πᾶν, \\, ὀβολὸν δηλοῖ· αἱ δὲ δύο ἀπερίστικτοι, \\\\, δύο ὀβολούς· οἳ ποιοῦσι τὸ γράμμα, δηλούμενον ὑπὸ τοῦ γ πλησίον ἔχοντος τὸ ρ τεμνόμενον ὑπό τινος εὐθείας γραμμῆς, γρ.
Αἱ δὲ δύο γραμμαὶ συνάπτουσαι κατὰ θάτερον πέρας, ὥστε γωνίαν ποιεῖν, ἐμφερῶς ταῖς τοῦ Κ δύο κεραίαις ταῖς πρὸς τῇ ὀρθῇ γραμμῇ, δραχμὴν σημαίνουσι, <, τὴν συνωνύμως καὶ ὁλκὴν καλουμένην. ἰδίως δὲ παρὰ παλαιοῖς τὴν ὁλκὴν τὸ λ δηλοῖ, ἔχον μέσον τὸ ο, λ°· εἰ δὲ τὸ ι ἔχει τὸ λ, λίτραν σημαίνει, λⁱ. τινὲς δὲ τὴν ἑτέραν τοῦ λ γραμμὴν λοξῶς τέμνοντες, δηλοῦσι τὴν λίτραν, λ. τὸ δὲ Γ, ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ γωνίαις τὸ ο, οὐγγίαν δηλοῖ, Γο. τὸ μ δὲ κατὰ τὸ μέσον αὐτοῦ ἔχον τὸ ν, μναῖ σημαίνει, $\overset{\nu}{\mu}$. εἰ δὲ τὸ υ ἔχει τὸ μ, μύστρον σημαίνει, $\overset{\upsilon}{\mu}$. εἰ δὲ τὸ ε, μέδιμνον, $\overset{\epsilon}{\mu}$. εἰ δὲ τὸ ο, μόδιον σημαίνει, $\overset{o}{\mu}$. τὸ δὲ τ, ἔχον ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ρ, καὶ υ ἐπικείμενον, τρυβλίον δηλοῖ, $\overset{\upsilon}{\tau\rho}$. τὸ δὲ ξ, εἰ μὲν ἔχει ἐπικείμενον τὸ ε, ξέστην σημαίνει, $\overset{\epsilon}{\xi}$. εἰ δὲ ο ἔχει, ὀξύβαφον, $\overset{o}{\xi}$.

A Ἐννεακαιδεκάκις,	Deciesnouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, seu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: & sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies. & sic deinceps

vsque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, Multoties seu Multotiẽs, Sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, Quoties seu quotiẽs, & Toties seu totiẽs.

DE MENSVRIS ET PONderibus, libellus Galeni: ex collatione cum iis quæ apud Paul. AEgin. & schol. Nicandri leguntur, ẽmendatus.

Videtur autem falsò Galeno adscribi.

D Pondus grauitate metiuntur & iudicant: mensuram verò, concauitate seu capacitate vasculi. Vasculum autem, aridæ liquidæve quantitatis mensura est. Itaque triplex est differentia quantitatis quam metimur. vna quidem, ponderis: altera verò, siccæ substãtiæ quæ velut in cumulum aggeratur: tertia, humidæ. Quum verò multa sint & propemodum infinita ponderũ mensurarúmque genera pro variis regionibus, variisque eorum qui ipsis vtuntur consuetudinibus, de iis nobis sermo erit quæ maximè omnibus familiaria sunt & E vsitata.

De notis quibus significantur pondera & mensuræ, Cap. II.

Cæterùm quoniam aliqui non integris literis, sed notis quibusdam hæc significant, melius vtique fuerit & nos hac in re veteres sequi, & prius ipsos hos characteres declarare. Primùm quidem igitur litera χ, habẽs impositum sibi α, significat χαλκοῦν, (hoc est æreolum) vt vides, $\overset{\alpha}{\chi}$. quòd si ο impositum habeat litera χ, denotat χόα, (i. congium) $\overset{o}{\chi}$: sin ν, χοίνικα, (chœnicem) $\overset{\nu}{\chi}$: sin η, χήμην, (chemam) $\overset{\eta}{\chi}$. Litera autem K, si impositum sibi F habeat ε, & linea recta inferiorem ipsius apicem per obliquum secet, κεράτιον notat, (id est siliquam) Kᵋ. sin υ incumbat eidem κ, significat κύαθον, (cyathum) Kᵘ. Linea autem recta in obliquum ducta penitus, nullisque circũdata punctis, \\, obolum denotat: duæ verò eiusmodi incircumpunctæ, \\\\, duos obolos: qui γράμμα (i. scrupulum seu scriptulum) conficiunt, cuius nota est γ prope se habens ρ recta linea in ima sui parte sectũ, γρ. Duæ autem lineæ quæ circa alteram extremitatẽ committuntur, ita vt angulum faciant, ad similitudinem G duarum literæ κ apicum, qui ex recta ipsius linea veluti rami bifurci existunt, <, drachmam significãt, quæ æquipollente vocabulo ὁλκὴ quoque nominatur, id est holca. quanquam apud antiquos peculiaris τῆς ὁλκῆς nota sit λ in medio habens ο, λ°. Sin ι habeat ipsum λ, significat λίτραν, (libram) λⁱ. Quidam verò alteram literæ λ lineam per obliquum secantes, eandem λίτραν denotant, λ. Γ autem in angulis suis habens ο, vnciã (οὐγγίαν) declarat, Γο. At vero μ in sese medio habens ν μναῖ denotat, (i. minam) $\overset{\nu}{\mu}$. sin υ habeat μ, significat H μύστρον, (mystrum) $\overset{\upsilon}{\mu}$: sin ε, μέδιμνον, (medimnum) $\overset{\epsilon}{\mu}$: sin ο, μόδιον, (modium) $\overset{o}{\mu}$. τ autem ante se habens ρ, & incumbens sibi υ, τρυβλίον denotat, (tryblium) $\overset{\upsilon}{\tau\rho}$. At ξ, si sibi impositum habeat ε, ξέστην significat, (id est sextarium) $\overset{\epsilon}{\xi}$: sin ο, ὀξύβαφον, (acetabulum) $\overset{o}{\xi}$.

Τινὲς δὲ τὴν ξέστην διὰ τοῦ ξ, τεμνούσης αὐτὸ εὐθείας γραμμῆς, δηλοῦσι, ξ. τὸ δὲ η ἔχον ἐπικείμενον τὸ μ, ἡμίναν δηλοῖ, η. εἰ δὲ κ καὶ ρ ἐπικείμενον ἔχουσι μ, κεράμιον δηλοῦσι, κρ. **A**

Περὶ σταθμῶν, κεφ. γ'.

Ἡ μνᾶ ἡ Ἀττικὴ καὶ ἡ Αἰγυπτία ἔχει Γο ις'. ἡ μνᾶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἔχει Γο κ'. ἡ λίτρα ἔχει Γο ιβ'. ἡ δὲ Γο, δραχμὰς η'· αἵτινες καὶ ὁλκαὶ λέγονται. ἡ δὲ ὁλκή, ἤτοι ἡ δραχμή, κεράτια ἔχει ιη'. ἄλλοι δὲ λέγουσι γράμματα γ'. τὸ δὲ γράμμα, ὀβολοὺς β'. ὁ δὲ ὀβολός, κεράτια γ'. τὸ δὲ κεράτιον, ἔχει σιτάρια δ'· ἄλλοι δὲ χαλκοῦς δύο δίμοιρον. **B** ὁ γὰρ ὀβολὸς ἔχει χαλκοῦς η'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν, κεφ. δ'.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας η'. ὁ χοῦς, ξέστας ς', κοτύλας δύο· αἵτινες καὶ τρυβλία λέγονται. ἄλλοι δὲ λέγουσιν· ἔχει ὁ ξ σταθμὸν λ α', S. τὸ δὲ τρυβλίον, Γο θ'. τὸν αὐτὸν δὲ σταθμὸν ἔχει τὸ κοχλιάριον καὶ ἡ κοτύλη· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν τὸ τρυβλίον. τὸ τρυβλίον δὲ τὸ μικρὸν ἔχει μύστρα μεγάλα τρία, ὀξύβαφα δὲ δ'. τὸ γὰρ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα τρία. τὸ δὲ ὀξύβαφον ἔχει κύαθον α', S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χήμας μικράς, ἤτοι μύστρα μικρά, β'. **C** Εἰ δὲ βούλοιο καὶ τὸν σταθμὸν τῶν ὑγρῶν εἰδέναι μέτρων, πάμπολλοι μὲν αἱ τῶν ὑγρῶν οὐσιῶν εἰσι κατὰ τὴν ῥοπὴν διαφοραί, ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἐλαίου τε καὶ οἴνου καὶ μέλιτος λέξομεν. Τὸ μὲν οὖν μέλι τοῦ οἴνου βαρύτερόν ἐστι τετάρτῳ μέρει, καὶ προσέτι δεκάτῳ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ὅλον συνεγγὺς τρίτῳ. ἔχει γὰρ ὅλον τὸν τοῦ οἴνου σταθμόν, καὶ προσέτι τὸ τρίτον αὐτοῦ. τοῦ δὲ ἐλαίου τὸ μέλι τῷ ἡμίσει μέρει βαρύτερόν ἐστιν. ἔχει γὰρ ὅλον τὸν τοῦ ἐλαίου σταθμόν, καὶ προσέτι τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. ὁ δὲ οἶνος τοῦ ἐλαίου ἐννάτῳ μέρει ὑπερέχει. **D** ὅλον γὰρ αὐτὸ ἔχει, καὶ τὸ ἔννατον αὐτοῦ. πρὸς σαφήνειαν δὲ πλείονα καὶ ὡς ἐν διαγράμματι τῶν κατὰ μέρος μέτρων τὸν σταθμὸν ὑπετάξαμεν, δῆλον καθεστῶτος ὡς κατὰ κοινοῦ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτοῖς κατὰ τὸν στοῖχον, τό, τε ἔλαιον καὶ ὁ οἶνος καὶ τὸ μέλι κατηγορούμενα κεῖται.

Τὸ Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
κεράμιον ἔχει	λί οβ'.	λί π'.	λίτρας ρη'.
ὁ χοῦς	λί θ'.	λί ι'.	λίτρας ιγ', S.
ὁ ξ	Γο ιη'.	Γο κ'.	Γο κζ'.
ἡ κοτύλη	Γο θ'.	Γο ι'.	Γο ιγ', S.
τὸ μέγα μύστρον	Γο γ'.	Γο γ', γρ. η'.	Γο δ', S.
τὸ ὀξύβαφον	ὁλκὰς ιη'.	Γο β', γρ. ιβ'.	Γο γ', γρ. θ'.
ὁ κύαθος	ὁλκ. ιβ'.	Γο α', S, γρ. δ'.	Γο β', ὁλκ. β'.
τὸ μικρὸν μύστρον	ὁλκ. ς'.	γρ. κ'.	ὁλκὰς θ'.

E

Ὁ δὲ Ὀρειβάσιος φησὶ κατὰ Ἀδαμάντιον, τὸν ξ τὸν Ἰταλικὸν τοῦ οἴνου μέτρῳ μέν, ἔχειν Γο κδ'· σταθμῷ δέ, λ α', Γο η'. τὸν δὲ ξ ἐπὶ μέτρου τοῦ μέλιτος ἄγειν σταθμῷ λίτρας β', S. **F**

Περὶ μέτρων ξηρῶν, κεφ. ε'.

Ἡ Αἰγυπτία ἀρτάβη ἔχει μ ε'. ὁ δὲ μόδιος ὁ Αἰγύπτιος καὶ ὁ Ἰταλικός, ἔχει χοίνικας η'. ὁ δὲ χοῖνιξ, ξ β'. ὁ δὲ ξ, ἡμίξεστα δύο· ἃ δὴ καὶ ἡμίνας προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἡμίνα, ἔχει κυάθους η'. ὁ Ἀττικὸς μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιβ'· τὸ δὲ ἡμίεκτον, ἔχει χοίνικας δ'· ὥστε τὸν μέδιμνον ἔχειν χοίνικας μη', ξ ϟς'. Τούτων δὲ τὸν σταθμὸν εἰπεῖν οὐκ εὔκολον, ὅτι τῶν ξηρῶν οὐσιῶν ἄπειρός ἐστιν ἡ κατὰ τὴν ῥοπὴν διαφορὰ κατὰ τὴν τῆς ἰατρικῆς τέχνης διδασκαλίαν, καθὼς οἱ πρὸ ἡμῶν σοφοὶ ἰατροί τε καὶ διδάσκαλοι ταῦτα ἡμῖν διεσάφησαν. **G**

Περὶ σημείων καὶ χαρακτήρων τῶν ἐν ταῖς συσταθμίαις· καὶ περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων, κεφ. α'.

ΤΗΝ τῶν σημείων καὶ χαρακτήρων διδασκαλίαν, ἀναγκαιοτάτην οὖσαν, οὐ πάρεργον ἀναγράψασθαι, ὅπως ἐν ταῖς τῶν φαρμάκων σκευασίαις συμβολικῶς εὑρόντες κείμενά τινα, **H** αὐτίκα γνωρίζωμεν τὴν ἐξ αὐτῶν σημαινομένην συσταθμίαν. Τὴν οὖν μνᾶν σημαίνει τὸ μ στοιχεῖον ἐπικείμενον ἔχον τὸ ν, μ. τὴν δὲ λίτραν, τὸ λ ἔχον ἐπικείμενον τὸ ι, λ. τὴν δὲ οὐγγίαν, τὸ Γ ἔχον ὑποκείμενον τὸ ο, Γο. παρ' ἐνίοις δὲ εὗρον τὸ γ

Quidam tamen τὴν ξέστην denotant litera ξ, recta linea in obliquum secta, ξ. η autem cui incumbit μ, ἡμίναν (heminam) significat, η. si verò κ & ρ impositum habeant μ, κεράμιον denotant, (ceramium) κρ.

De ponderibus, Cap. III.

Mina Attica & Ægyptia habent vncias 16. Mina Romana habet vncias 20. Libra habet vncias 12: vncia autem, drachmas 8: quæ & holcæ nominantur. Holca autem, siue drachma, habet siliquas 18: alij tria scriptula dicunt. scriptulū verò, obolos 2: obolus, siliquas 3: siliqua, sitaria 4: secūdum alios autem, æreos duos & bessem. obolus enim continet æreos 8.

De mensuris liquidis, Cap. IIII.

Italicum ceramium habet congios 8: congius, sextarios 6, cotylas 2: quæ & tryblia nominantur. Vt alii verò dicunt, habet sextarius pondus libræ 1, S. Tryblium autem, vncias 9. Idem verò pondus continet cochlearium & cotyla: quibus æquiualet tryblium. Tryblium autem paruum, habet mystra magna tria, oxybapha quatuor. magnum enim mystrum continet oxybapha seu acetabula tria: oxybaphum, cyathum 1, S: cyathus, chemas paruas, siue parua mystra, 2. Quòd si velis & liquidarum mensurarum nosse pondus, multiplices sanè liquidarum substantiarum pro lancis momento sunt differentiæ: vt in olei, vini & mellis exemplo dicemus. Mel itaque vino ponderosius est quarta parte, & insuper decima: quod in vniuersum proximum est tertiæ. habet enim totum vini pondus, & tertiam præterea eius partem. Oleo autem mel dimidia parte grauius est. habet enim totum olei pondus, & insuper dimidiam eius partem. At vinum superat oleum nona parte. habet enim ipsum totum, & nonam eius partem. Verùm ad maiorē perspicuitatem veluti in tabella depictum subiunximus singularum mensurarum pondus, quum clarum inde fiat, oleum, vinum & mel de omnibus iis quæ ipsis per seriem subiecta sunt, prædicari, sicut genera suis speciebus communitate quadam tribuuntur.

Italicum	olei,	vini,	mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 108.
Congius	libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	vnc. 18.	vnc. 20.	vnc. 27.
Cotyla, *seu hemina*	vnc. 9.	vnc. 10	vnc. 13, S.
Magnum mystrū	vnc. 3.	vnc. 3, script. 8.	vnc. 4, S.
Acetabulum	holc. 18.	vnc. 2, script. 12.	vnc. 3, scr. 9.
Cyathus	holc. 12.	vnc. 1, S, scr. 4.	vnc. 2, holc. 2.
Paruum mystrū	holc. 6.	scriptula 20.	holcas 9.

Oribasius autem secundum Adamātium dicit sextarium Italicum vini, mensura quidem habere vncias 24, pondere verò libram vnam, vncias 8. in mellis autem mensura sextarium ponderare libras 2, S.

De aridorum mensuris, Cap. V.

Ægyptia artaba habet modios quinque. Modius Ægyptius & Italicus habet chœnices 8: chœnix, sextarios duos: sextarius, duos semisextarios: quos & heminas appellant: hemina verò, continet cyathos 8. Atticus medimnus habet hemiecta 12: hemiectum, chœnices quatuor. Ita vt medimnus contineat chœnices 48, sextarios 96. Harū porro mensurarum pondus exprimere facile non est, quòd rerum aridarum juxta lancis inclinationem in arte medica infinita est differentia, vt periti ante nos medici & magistri hæc nobis declararunt.

De signis & characteribus ponderum: déque ipsis ponderibus & mensuris.

CAP. I.

NOtarum characterúmque doctrinam, quum maximè sit necessaria, operæpretium est literis mādare, vt dum in pharmacorum cōpositionibus notas quasdam symbolicè positas reperimus, statim cognoscere possimus pondus quod significant. Minam itaque denotat litera μ, quæ impositum habeat ν, μ. libram verò, λ impositum habens ι, λ. Vnciam, Γ habens suppositum ο, Γο. quanquam apud nonnullos in-

ἐπικείμενον ἔχον τὸ ο, ν̊. μ δὲ ἔχον ε ἐπικείμενον, μέρος δηλοῖ, μ̈. πλάγιον δὲ Λ εἰς μὲν τὰ δεξιὰ ταῖς κεραίαις νεῦον, δραχμὴν δηλοῖ, <· εἰς δὲ τὰ εὐώνυμα, ἡμίσειαν, >. τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρ' ἐνίοις μὲν τριώβολον· παρ' ἡμῖν δὲ παντὸς σταθμοῦ τὸ ἥμισυ, S. πλάγιον δέ, ἓν μέν, ὀβολόν, ∽ δύο δέ, διώβολον, ∽∽. ἔσω δὲ ἐστραμμένον τὸ Ἑλληνικὸν σίγμα, ἡμιώβολον, Ↄ. ξ δὲ ἐπικείμενον ἔχον ε, ξέστην δηλοῖ, ξ̈. τὸ δὲ κ ἐπικείμενον ἔχον τὸ υ, κύαθον, κ̈. ὑπερκείμενον δὲ τοῦ ο τὸ λ, ὁλκὴν σημαίνει, λ̊, τὴν καὶ δραχμὴν συνωνύμως καλουμένην.

Περὶ μέτρων, κεφ. β'.

Ἡ μνᾶ πρὸς τὸ Ἰταλικὸν ἔχει δραχμὰς ρμδ'· πρὸς δὲ τὸ Ἀττικόν, δραχμὰς ρκβ'. ὥστε τὴν Ἰταλικὴν μνᾶν εἶναι λίτραν μίαν ἡμίσειαν· τὴν δὲ Ἀττικήν, λι α', ℥ γ, δραχμὰς δ'. ἡ οὐγγία ἄγει παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς ζ, παρὰ δὲ τοῖς Ἰταλικοῖς δραχμὰς η'. ἡ δὲ δραχμὴ γράμματα ἔχει γ'. ἡ δὲ ℥, κδ'. ἡ λίτρα ἔχει οὐγγίας δώδεκα, ὁλκὰς δύο. τὴν δὲ ὁλκὴν συνωνύμως καὶ δραχμὴν λέγουσι. τὸ δὲ γράμμα ἔχει ὀβολὸν α, χαλκοῦς τέσσαρας. ὁ δὲ ὀβολός, χαλκοῦς ς'. ὁ δὲ χαλκοῦς καὶ τὸ κεράτιον, παντὸς γράμματός ἐστι σμικρότατον πρὸς ἐκπλήρωμα τιθέμενον τῶν σταθμῶν. ὁ μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιβ'. τὸ δὲ ἡμίεκτον, χόας μὲν β', χοίνικας δὲ δ'. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας β', ξε η'. ὡς ἔχειν τὸν μέδιμνον χοίνικας μη', ξέστας ρϟβ'. ὁ δὲ χοῖνιξ κοτύλας γ', ξέστην α', S· ὁ δὲ ξέστης, κοτύλας β', κυάθους ιβ'. καὶ διὰ τούτων οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων μετροῦσι· παρὰ δὲ τοῖς Ἰταλοῖς εὑρίσκεται ὁ χοῦς μέτρῳ μὲν ἔχων ξέστας ς, κοτύλας ιβ'· σταθμῷ δέ, ὕδατος ὀμβρίου (ὅπερ ἐστὶν ἀψευδέστατον) δραχμὰς ψκ'. ὁ δὲ χοῖνιξ ἔχει ξε γ', κοτύλας ς'. καὶ οὗτος δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τρυβλίον ὀνομάζεται. τὸ δὲ ὀξύβαφον, τέταρτόν ἐστι τῆς κοτύλης. ἔχει δὲ ὁ ξέστης σταθμῷ δραχμὰς ρκ'. ἰδίως δὲ Ἑλληνικὴ κοτύλη ἡ ἐλαίου, ἕλκει λι α'. ὁ δὲ ξέστης, λι β'. ὁ δὲ Ἰταλικός, λι α', ℥ η'· τοῦ δὲ οἴνου, ℥ θ'. εἰδέναι δὲ δεῖ ὡς τὰ μέτρα κατὰ τὸν σταθμὸν οὐ μετρίως ἐξαλλάσσεται κατὰ τὴν τῆς ὕλης διαφοράν.

Ἐκ τῶν Κλεοπάτρας κοσμητικῶν περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων.

Ἡ μνᾶ, ὄνομα σταθμοῦ, ἔχει οὐγγίας ις', < ρκη', γράμματα τπδ', ὀβολοὺς ψξη', θέρμους ανβ', κεράτια βτδ', χαλκοῦς ςρμδ'. ἡ Ἀττικὴ μνᾶ ἔχει ℥ ιβ', S, < ρ', γράμματα τ', ὀβολοὺς χ', θέρμους ϡ, κεράτια αω', χαλκοῦς γχ. ἡ Πτολεμαϊκὴ μνᾶ ἔχει ℥ ιη', δραχμὰς ρμδ', γράμματα υλβ', ὀβολοὺς ωξδ', θέρμους ασϟς', κεράτια βφιβ', χαλκοῦς ςϡιβ'.
Ἡ λίτρα ἔχει ℥ ιβ', δραχμὰς ϟς', γράμματα σπη, ὀβολοὺς φος', θέρμους ωξδ', κεράτια αψκη', χαλκοῦς γχη'. Ἡ οὐγγία ἔχει δραχμὰς η', γράμματα κδ', ὀβολοὺς μη', θέρμους οβ', κεράτια ρμδ', χαλκοῦς τπδ'. καλεῖται δὲ ἡ ℥ τετράσσαρον Ἰταλικόν. Ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ', ὀβολοὺς ς', θέρμους θ', κεράτια ιη', χαλκοῦς μη'. τὸ Ἰταλικὸν δηνάριον ἔχει δραχμὴν α'. δραχμὴ δὲ καὶ ἄλλη ὁμωνύμως καλεῖται Αἰγυπτιακή, ἥτις ἕκτον μέρος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, ἄγουσα ὀβολὸν α'. τὸ γράμμα ἔχει ὀβολοὺς β, θέρμους γ', κεράτια ς', χαλκοῦς ις'. ὀβολὸς ἔχει θέρμον α', S, κεράτια γ, χαλκοῦς η'. τὸ ἡμιωβόλιον, ἔχει κεράτια α, S, χαλκοῦς δ'. θέρμος ἔχει κεράτια β', χαλκοῦς γ'. Ἀττικὸν δὲ ἡμιωβόλιον ἡμιωβολίου τέσσαρα πέμπτα. τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοῦς β', καὶ χαλκοῦ δύο πέμπτα. χαλκοῦς ἔχει ἡμιωβολίου τὸ δ'. ὥστε τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς ἄγειν ἡμιωβόλιον. ὁ στατὴρ ἄγει < δ'. καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. καὶ τὸ διπούνδιον δὲ ὁμοίως ἄγει < δ'. καὶ τὸ βασιλικὸν κάρυον ὁμοίως ἄγει < δ'. χήμη ἡ μεγάλη ἔχει < γ'· καὶ ἡ μικρά, < β'. ἀσσάριον ἔχει < β'. κοχλιάριον ἔχει < α'. ὁ κύαθος ἔχει < ι', ℥ α, καὶ τὸ τέταρτον, γρ λ, ὀβολοὺς ξ', θέρμους ϟ, κεράτια ρπ', χαλκοὺς υπ'.

ν verò ν habens impositum ο, ν̊. μ autē habens impositum ε, signi ficat μέρος, id est partem. Λ obliquum, si quidem in dexteram partē apicibus suis vergat, drachmā signat, <: sin in sinistrā, dimidiam, >. Romanum sigma, apud nonnullos triobolum denotat: apud nos autem cuiusuis ponderis dimidiam partem, S. Quòd si verò obliquè ponatur vnum eius literæ signum, obolum notat, ∽: duo autem, duos obolos ∽∽. Græcanicum verò sigma intrò conuersum, dimidiū obolum significat, Ↄ. ξ, habens super se literam ε, sextarium denotat, ξ̈. κ cum superposito sibi υ, cyathi nota est, κ̈. Superpositū verò λ literæ ο, holcā significat, λ̊: quæ synonymo vocabulo drachma etiam nominatur.

De mensuris, CAP. II.

Mina, Italicarum mensurarum ratione, habet drachmas 144: Atticarum verò, drachmas 122. ita vt Italica mina sit libra vna cum dimidia: Attica autem, libra vna, vnciæ tres, drachmæ quatuor. Vncia apud Atticos pendet drachmas 7, apud Italos drachmas 8. drachma, scriptula tria: vncia autem, 24. Libra habet vnc. 12, holcas 2. holcam verò synonymo vocabulo appellāt etiam drachmā. Scriptulū habet obolū vnum, æreolos 4: obolus, æreolos 6. æreolus autē & siliqua, omniū sunt minutissima, & ad explenda cætera pondera adduntur. Medimnus habet hemiecta 12: hemiectum, congios 2, chœnices 4: congius, chœnices 2, sextarios 8. Ita vt medimnus habeat chœnices 48, sextarios 192. Chœnix habet cotylas 3, sextarium 1, S: sextarius, cotylas 2, cyathos 12. Atque his mensuris maior Græcorum pars vtitur: apud Italos verò comperitur congius mensura quidem habere sextarios 6, cotylas 12: pōdere autem, aquæ pluuialis (ea enim omnium minimè fallacissima est) drachmas 720. Chœnix habet sextarios 3, cotylas 6. idémque ab Atticis vocatur τρυβλίον. Oxybaphum, seu acetabulū, quarta cotylæ pars est. Porro sextarius pondere habet drachmas 120: Græcanica verò cotyla olei, peculiariter pendet libram 1: & sextarius, libras 2: Italicus autē sextarius, librā 1, vncias 8: vini verò, vncias 9. Sciendū verò est mēsuras ponderibus non mediocriter variare secundū differētias materiæ quæ appēditur.

Ex Cleopatræ libro De mundiciis, de ponderibus & mensuris.

Mina, nomen ponderis, habet vncias 16, drachm. 128, script. 384, obolos 768: thermos, seu lupinos, 1052, siliquas 2034, æreolos 6144. Attica mina habet vncias 12, S, drachmas 100, scriptula 300, obolos 600, lupinos 900, siliquas 1800, æreos 3600. Ptolemaica mina habet vncias 18, drachmas 144, scriptula 432, obolos 864, lupinos 1296, siliquas 2512, æreólos 6912. Libra habet vncias 12, drachmas 96, scriptula 288, obolos 576 lupinos 864, siliquas 1728, æreolos 3608. Vncia habet drachmas 8, scriptula 24, obolos 48, lupinos 72, siliquas 144, æreolos 384. Vocatur verò vncia etiam quatrussis Italicus. Drachma habet scriptula 3, obolos sex, lupinos nouem, siliquas 12, æreolos 48. Italicus denarius habet drachmam 1. Est verò & alia cognominis drachma apud Ægyptios, quæ est sexta pars Atticæ drachmæ, pendens obolum 1. Scriptulum, habet obolos 2, lupinos 3, siliquas 6 æreolós 16. Obolus habet lupinum 1, S, siliquas 3, æreolos 8. Semiobolus habet siliquas 1, S, æreolos 4. Lupinus continet siliquas 2, æreolos 3. Atticus verò semiobolus, semioboli supradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Atticos æreolos 2, & æreoli duas quintas partes. Æreolus habet semioboli quartam partem: ita vt quatuor æreoli pendeant semiobolum. Stater pendet drachmas quatuor. vnde ipsum tetradrachmon appellant. Item dupondium quod vocant, similiter pendet drachmas 4. Sed & regia nux itidem pēdet drachmas quatuor. Cheme magna habet drachmas 3: & parua, drachmas 2. As, siue assarion, habet drachmas 2. Cochleariū habet drachmā 1. Cyathus habet drachm. 10, vnciam vnam, & quartam eius partem, scriptula 30, obolos 60, lupinos 90, siliquas 180, æreolos 480.

ἔστι δὲ κύαθος κοτύλης τὸ ς'. ἡ κοτύλη μέτρῳ μὲν ἔχει κυάθους ς', σταθμῷ δὲ, < ξ', ℥ ζ', S, ℈ ρπ', ὀβολοὺς τξ', θέρμους φμ', κεράτια απ', χαλκοῦς βωπ'. τὸ τρυβλίον τὸ αὐτὸ μέτρον χωρεῖ τῇ κοτύλῃ. ἔχει γὰρ μέτρῳ μὲν κυάθους ς', σταθμῷ δὲ, < ξ'. Ὁ ξέστης μέτρῳ μὲν ἔχει κοτύλας β', σταθμῷ δὲ, < ρκ'. καλεῖται δὲ παρὰ Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἴνιον. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κοτύλης τέταρτον, κύαθον α', S. σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ιε'. ἡ κόγχη ἡ μεγάλη τὸ αὐτὸ μέτρον σώζει τῷ ὀξυβάφῳ. ἔχει γὰρ μέτρῳ μὲν, κύαθον α', S, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ιε'. ἡ δὲ ἐλάττων κόγχη, ἔχει μέτρῳ μὲν, ἡμικύαθον, σταθμῷ δὲ, < ε'. μύστρον τὸ μέγα ἔχει κοτύλης τὸ ἑκκαιδέκατον, ὃ γίνεται δραχμαὶ γ', S, τέταρτον. τὸ δὲ μικρότερον, κοτύλης τὸ κβ', ὃ γίνεται δραχμαὶ δύο, ℈ β', κεράτιον α' καὶ κερατίου τὸ ἑνδέκατον. Ὁ χοῦς ἔχει μέτρῳ μὲν κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα, ξέστας δὲ ἥμισυ, χοίνικας δὲ δ'. σταθμῷ δὲ ἔχει ὁ χοῦς δραχμὰς ψκ'. ὁ χοῖνιξ ἔχει μέτρῳ μὲν κοτύλας τρεῖς, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ρπ'. ἐν δὲ τοῖς γεωργικοῖς εὗρον τὴν κοτύλην τρίτον ἢ τέταρτον ξέστου, τὸν δὲ χοῦν ξεστῶν θ', κοτυλῶν δὲ ιβ', καὶ τὸν ἀμφορέα ξεστῶν λς', κοτυλῶν μη'. τὸν δὲ μετρητὴν, ξεστῶν οβ', κοτυλῶν ϟς'. τὸν δὲ μέδιμνον, ξεστῶν ρβ', κοτυλῶν ρλς'. ὁ δὲ κατὰ Σύρους μετρητὴς, ξεστῶν ς' Ἰταλικῶν, ρκ'. τὸ τρυβλίον καὶ τὸ ὀξύβαφον ὁμοίως ἔχουσι κοτύλης τὸ δ'. ὁ δὲ κύαθος, κοτύλης τὸ ς'.

Ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν.

Ἡ μνᾶ ἡ Ἀττικὴ ἔχει ℥ ιβ'. ἡ δὲ ἑτέρα, ℥ ις'. ἡ δὲ Πτολεμαϊκὴ, ἔχει ℥ ιη'. ἡ λίτρα ἔχει ℥ ιβ'. ἡ ℥ ἔχει δραχμὰς η'. ἡ δραχμὴ ἔχει ℈ γ'. τὸ γράμμα ἔχει ὀβολοὺς β'. ὁ ὀβολὸς ἔχει θέρμον α', S. ὁ θέρμος ἔχει κεράτια β', χαλκοῦς δὲ γ' ἢ ε'. Ἀττικὸν δὲ ἡμιωβόλιον ἡμιωβολίου τέσσαρα πέμπτα. τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοῦς β' καὶ χαλκοῦ β' πέμπτα. ὁ χαλκοῦς ἔχει ἡμιωβόλου τὸ τέταρτον. ὥστε τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς ἄγειν ἡμιωβόλιον. ὁ στατὴρ ἄγει δραχμὰς δ'. καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. καὶ τὸ διπρόσωπον δὲ < δ'. καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ κάρυον ὁμοίως ἄγει < δ'. ἡ χήμη ἡ μεγάλη ἔχει < δ'. ἡ μικρὰ, < β'. τὸ ἀσσάριον ἔχει < β'. τὸ κοχλιάριον, < α'.

Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν ἱππιατρικῶν.

Οὐγγία ἔχει < η'. ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ', ὀβολοὺς ς'. ἡ κοτύλη ἔχει ℥ ιβ', ὀξύβαφα β'. τὸ δὲ ὀξύβαφον, κυάθους γ'. κύαθος ἔχει μύστρα δ'. κοχλιάριον δέ ἐστι μύστρου τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ ὀξύβαφον ποιεῖ ℥ ς'. ὁ κύαθος ποιεῖ ℥, β'. τὸ μύστρον ποιεῖ οὐγγίας τὸ ἥμισυ. τὸ κοχλιάριον ποιεῖ ℈ ς'. ἡ δραχμὴ ποιεῖ ℈ γ'. ὁ ὀβολὸς ποιεῖ γράμμα. τὸ σίκλιον ἔχει ℥ τὸ S. ὁ κύαθος μύστρα δ'. ὡς εἶναι τὸ μύστρον ℥ τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ μύστρον κοχλιάρια β'. ὡς εἶναι τὸ κοχλιάριον ℥ δ'. ἡ μνᾶ ἔχει ℥ ιε', ὁλκὰς ριβ', S. ἡ λίτρα ἔχει ὁλκὰς ϟ'. τὸ δηνάριον ἔχει γράμματα δ'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας η'. ὁ χοῦς, ἔχει ξέστας ς'. ὁ ξέστης κοτύλας β'· αἳ καὶ τρυβλία λέγονται. ἡ κοτύλη γὰρ τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ τρυβλίον, μύστρα μεγάλα γ', ὀξύβαφα δὲ δ'. τὸ γὰρ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα γ'. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κυάθους α', S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χήμας μικρὰς, ἤτοι μύστρα μικρὰ, β'.

Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
τὸ κεράμιον ἔχει	λί οβ'.	λί π'.	λί ρκ'.
ὁ χοῦς	λί θ'.	λί ι'.	λί ιγ', S.
ὁ ξέστης	℥ ιη'.	℥ κ'.	℥ κζ'.
ἡ κοτύλη	℥ θ'.	℥ ι'.	℥ ιγ', S.
τὸ μέγα μύστρον	℥ γ'.	℥ γ', ℈ η'.	℥ δ', S.
τὸ ὀξύβαφον	< ιη'.	℥ β', ℈ ιβ'.	℥ γ', S.
τὸ μικρὸν μύστρον	< ις'.	℈ κ'.	< ιθ'.
ὁ κύαθος	℥ α', S.	< ιβ'.	< ιγ'.

Est autem cyathus cotylæ sexta pars. Cotyla mensura quidem continet cyathos 6, pondere verò drach. 60, vncias 7 cũ dimidia, scriptula 180, obolos 360, lupinos 740, siliquas 1080, æreolos 2880. Tryblium eandẽ mensuram capit quam cotyla. mensura enim continet cyathos sex, pondere verò drach. 60. Sextarius mensura quidem continet cotylas binas, põdere verò drach. 120. Vocatur autem sextarius apud Ægyptios Inium. Oxybaphum continet cotylæ quartam partem, sesquicyathum: pondere verò, drach. 15. Concha maior eandem mensurã seruat quam oxybaphũ. continet enim mensura sesquicyathum, põdere autẽ drach. 15. minor verò concha, habet mẽsura quidem semicyathũ: pondere autẽ, drach. 5. Mystrum maius continet cotylæ decimamsextã partem: quod facit drach. 2, S, & quartã partẽ. Minus autẽ, cotylæ vigesimãsecundam partẽ, quod facit drach. 2, script. 2, siliquã vnã, & vndecimã ferè eius partẽ. Cõgius cõtinet mẽsura quidẽ cotylas Atticas 12, sextarios autem sex, chœnices 4, pondere verò pendet drach. 720. Chœnix habet mensura quidẽ cotylas 3, pondere verò drach. 180. In Georgicis autẽ inueni cotylã tertiã aut quartã partẽ esse sextarii, congiũ sextariorũ 9, cotylarũ 12, & amphorã sextariorũ 36, cotylarũ 48: metretã, sextariorũ 72, cotylarũ 96: medimnũ, sextariorũ 102, cotylarũ, 136. Apud Syros autẽ metreta habet sextarios 6: at Italorũ, 120. Tryblũ & oxybaphũ similiter habent cotylæ quartam partem. Cyathus verò, cotylæ sexta pars est.

Aliter de iisdem.

Mina Attica habet vnc. 12: altera, vnc. 16: Ptolemaica, vncias 18. Libra habet vnc. 12. Vncia drach. 8. Drachma script. 3. Scriptulũ obolos duos. Obolus lupinũ 1, S. Lupinus siliquas 2, æreolos 3 vel 5. Atticus semiobolus, semioboli supradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Atticos æreolos 2, & æreoli duas quintas. Æreolus habet semioboli quartã partẽ: ita vt quatuor æreoli pendeant semiobolum. Stater pẽdet drach. 4. vnde & tetradrachmos appellatur. Quin & dupõdium quod vocãt, 4 drach. pẽdet, & nux regia seu basilica itidem drachmas 4. Cheme magna habet drachm. 4: minor, drachmas 2. Assarion siue as, pendet drachmas 2: cochlearium, drachmam vnam.

De mensuris & ponderibus veterinariorum.

Vncia habet drachmas 8. Drachma habet scriptula 3, obolos 6. Cotyla habet vncias 12, acetabula 2. Acetabulum, cyathos 3. Cyathus habet mystra 4. Cochlearium verò est mystri dimidia pars. Acetabulum facit vncias 6. Cyathus facit vncias 2. Mystrum vnciæ dimidium. Cochlearium scriptula 6. Drachma scriptula 3. Obolus facit scriptulum. Siciliquus habet vnciæ dimidium. Cyathus mystra quatuor: ita vt mystrum sit dimidia vnciæ pars. Mystrum præterea cochlearia 2: ita vt cochleariũ sit quarta vnciæ pars. Mina habet vncias 15, holcas seu drachmas 112, S. Libra habet holcas 90. Denarium, scriptula quatuor.

De mensuris liquidis.

Italicum ceramium habet congios 8. Congius, sextarios 6. Sextarius, cotylas 2, quæ & tryblia nominantur. cotyla enim & tryblium idem habent pondus, nimirum mystra magna tria, oxybapha 4. nam magnum mystrum habet oxybapha seu acetabula 3. Oxybaphum verò continet cyathum 1, S. Cyathus habet chemas paruas, siue mystra parua, 2.

Italicum	olei,	vini,	mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 120.
Chus	libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	vnc. 18.	vnc. 20.	vnc. 27.
Cotyla	vnc. 9.	vnc. 10.	vnc. 13, S.
Magnum mystrũ	vnc. 3.	vnc. 3, scr. 8.	vnc. 4, S.
Acetabulum	vnc. 18.	vnc. 2, scr. 12.	vnc. 3, S.
Paruum mystrũ	vnc. 16.	scriptula 20.	drachm. 19.
Cyathus	vnc. 1, S.	drach. 12.	drachm. 13.

Διοσκορίδου περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν.

Ἐγώ, φίλτατε, περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων οὕτως ἠκρίβωσα· ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν μνᾶν πολλαπλασιάζων ἀνῆλθον. τὸ κεράτιον τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχει τῷ χαλκῷ. ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκοῦς ἔχει τρεῖς. ὅθεν τὸ ἡμιωβόλιον ἔχει σταθμῷ κεράτιον ἓν ἥμισυ. γράμμα ἄγει ὀβολοὺς δύο, τουτέστι χαλκοῦς ἕξ. ἡ δὲ δραχμή, ἡ καὶ ὁλκή, ἄγει γράμματα γ', τουτέστιν ὀβολοὺς θ'. ἡ δὲ ℥ ἔχει < η', ℈ κδ'. ἡ λίτρα B
δὲ ἔχει ℥ ιβ', δραχμὰς δὲ ϟϛ'. ἡ μνᾶ κατὰ μὲν τὴν ἰατρικὴν χρῆσιν ἄγει ℥ ιϛ', τουτέστιν ὁλκὰς ρκη'· κατὰ δὲ τὴν Ἰταλικήν, ℥ ιη', τουτέστι λίτραν μίαν ἡμίσειαν, δραχμὰς δὲ ρμδ'. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη μνᾶ, ἄγει ℥ κ', τουτέστιν ὁλκὰς ρξ'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν· οἴνου.

Τὸ κεράμιον ἄγει ℔ π'. ἡ δὲ οὔρνα, ℔ μ'. ὁ χοῦς, τουτέστι τὸ κόγγιον, ἔχει ℔ ι'. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει ℔ ε'. ὁ ξέστης C
ἔχει λίτραν μίαν, ℥ η'. ἡμίνα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, ℥ ι'. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ἐστὶ τέταρτον κοτύλης, ἄγει ℥ β', S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ἐστὶν ἕκτον κοτύλης, ἄγει ℥ α', ἡμίσειαν, ℈ δ'. ἡ δὲ χήμη, ἐστὶ κυάθου τέταρτον, ἄγει δὲ δραχμὰς γ', γράμμα ἕν. Ὁ αὐτὸς δὲ σταθμός ἐστι τοῦ ὕδατος καὶ ὄξους· φασὶ δὲ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος πληρωθῆναι ἀψευδέστατον εἶναι τὸν σταθμόν, ἄγειν δὲ ὁλκὰς ψκ' τὸν χοῦν.

Περὶ ἐλαίου.

Τὸ κεράμιον ἔχει ℔ οβ'. ἡ οὔρνα ℔ λϛ'. τὸ κόγγιον ἔχει λίτρας θ'. τὸ ἡμικόγγιον ℔ δ', S. ὁ ξέστης ἔχει ℔ α', S. ἡμίνα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, ℥ θ'. τὸ τέταρτον ἔχει ℥ δ', S. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ἐστὶ κοτύλης τέταρτον, ἄγει ℥ β', S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ἐστὶ κοτύλης ἕκτον, ἄγει ℥ α', S. ἡ χήμη, κυάθου τέταρτον, ἄγει δραχμὰς γ'. D

Περὶ μέλιτος.

Τοῦ μέλιτος τὸ κεράμιον ἔχει ℔ ρκ'. ἡ οὔρνα ἔχει λίτρας ξ'. τὸ κόγγιον ἔχει ℔ ιε'. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει ℔ ζ', S. ὁ ξέστης ἔχει ℔ β', S. ἡμίνα ἔχει ℔ α', ℥ γ'. τὸ τέταρτον ἔχει E
℥ ζ', S. τὸ ὀξύβαφον ἔχει ℥ γ', S, < β'. ὁ δὲ κύαθος ἔχει ℥ β', S. ἡ δὲ χήμη, ὅπερ ἐστὶ κυάθου τέταρτον, ἄγει < ε'.

Ἄλλως περὶ μέτρων.

Μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιβ'. τὸ δὲ ἡμίεκτον, χόας δύο. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας τέσσαρας. ὁ δὲ χοῖνιξ κοτύλας Ἀττικὰς ἄγει τρεῖς, σταθμῷ δὲ ἔχει ὁλκὰς ρπ'· ὁ δὲ χοῦς ἐστὶ μὲν μέτρῳ κοτυλῶν Ἀττικῶν ιβ', σταθμῷ δὲ ἄγει δραχμὰς ψκ'. ὁ δὲ ξέστης μέτρῳ F
μὲν κοτυλῶν δύο, σταθμῷ δὲ < ρκ'. ἡ δὲ κοτύλη ἔχει κυάθους ἕξ, σταθμῷ δὲ < ξ'. τὴν δὲ κοτύλην οἱ Ἀττικοὶ καὶ τρυβλίον ὀνομάζουσι. τὸ ὀξύβαφον μέτρῳ μὲν κοτύλης τέταρτον, ὅπερ ἐστὶ κύαθος εἷς ἥμισυ· σταθμῷ δὲ ἔχει δραχμὰς ιε'. ὁ κύαθός ἐστι δραχμῶν δέκα. ἡ δὲ χήμη ἐστὶ κυάθου τέταρτον, < β', S. τὸ μέγα μύστρον κοτύλης ἐστὶν ὀκτωκαιδέκατον, ἄγει δραχμὰς τρεῖς, ℈ α'· τὸ δὲ μικρόν, κοτύλης εἰκοστὸν τέταρτον, ἄγει δραχμὰς δύο, S. τὸ δὲ δικαιότατον μύστρον γράμματα ἔχει ὀκτώ. τὸ δὲ κοχλιάριον γράμματα ἔχει τρία. τοῦ βασιλικοῦ G
καρύου τὸ μέγεθος < ἄγει ἑπτά, τοῦ δὲ Ποντικοῦ, < α'· τὸ δὲ τῆς βαλάνου, δραχμῆς ἥμισυ. τὸ δὲ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου, ἔχει ὀβολὸν καὶ ἥμισυ· τοῦ ὀρόβου, χαλκοῦς β'.

Dioscoridis tractatus de mensuris & ponderibus.

Ego, charissime, de mensuris & ponderibus ita censui exactè scribi posse, si à minimis incipiendo ad minã vsque multiplicando ascẽderem. Siliqua igitur idem põdus habet quod æreolus. Obolus verò æreolos tres continet. vnde semiobolus pondere habet siliquam vnam, semis. Scriptulum pendet obolos duos, hoc est æreolos sex. Drachma, quæ & holca nominatur, pendet scriptula 3, hoc est obolos 9. Vncia, drachmas 8, scriptula 28. Libra, vncias duodecim, drachmas 96. Mina, secundum medicorum vsum pendet vncias 16, hoc est holcas 128: secundum autem Italicum vsum, vncias 18, hoc est libram 1, S, drachmas verò 144. Alexandrina mina pendet vncias 20, id est holcas seu drachmas 160.

De mensuris liquidorum: ac primùm de vini mensura.

Ceramion pendet libras 80. Vrna lib. 40. Chus, id est congius, lib. 10. Semicongius, lib. 5. Sextarius, librã 1, vnc. 8. Hemina, id est cotyla, vnc. 10. Acetabulum, quod est cotylæ pars quarta, vnc. 2, S. Cyathus, quod est sexta pars cotylæ, vnc. 1, S, scriptula 4. Cheme, quæ est cyathi pars quarta, pendet drach. 3, script. 1. Idem porro pondus est aquæ & aceti. dicunt autem pluuialis aquæ in implendo esse pondus omniũ minimè fallax & incertum. pendere quippe congium drachmas seu holcas 720.

De oleo.

Ceramion habet libr. 72. Vrna, libr. 36. Congius, libr. 9. semicongius, libr. 4, S. Sextarius, libr. 1, S, Hemina, id est cotyla, vnc. 9. Quartarius, vncias 4, S. Acetabulum, quæ est cotylæ quarta pars, vnc. 2, S. Cyathus, quæ est cotylæ pars sexta, vnciam 1, S. Cheme, cyathi pars 4, drachm. 3 pendet.

De melle.

Mellis ceramion habet libras 120. Vrna libras 60. Congius libras 15. Semicongius libras 7, S. Sextarius libras 2, S. Hemina libram 1, vncias 3. Quartarius vncias 7, S. Acetabulum vncias 3, S, drachmas 2. Cyathus, vncias 2, S. Cheme autem, quæ cyathi quadrans est, pendet drachmas 5.

Aliter de mensuris.

Medimnus continet hemiecta, seu semisexta, 12. Hemiectum congios 2. Congius, chœnices 4. Chœnix cotylas Atticas 3, pondere autem holcas seu drachmas 180. Rursum congius est mensurâ quidem cotylarum Atticarum 12, pondere autẽ pendet drachmas 720. Sextarius, mensurâ est cotylarum 2, pondere verò drachmarum 120. Cotyla habet cyathos 6, pondere verò drachmas 60. vocãt autem cotylam Attici tryblion etiam. Acetabulum mensurâ quidem, cotylæ quadrans est, id est cyathus vnus, S: pondere verò continet drachmas 15. Cyathus est drachmarũ 10. Chema, cyathi quadrans, est drachmarum 2, S. Magnum mystrum cotylæ est pars decimaoctaua, pendet verò drachmas 3, scriptulum 1. Paruum mystrum, cotylæ pars vigesimaquarta, pendet drachmas 2, S. Iustissimũ autem mystrum scriptula habet 8. Cochlearium scriptula pendet 3. Regiæ nucis magnitudo drachmas pendet 7: Ponticæ, drachmam 1: balani autem, id est glandis, dimidium est drachmæ. Ægyptiæ verò fabæ magnitudo pendet obolum & dimidium: erui autem, æreolos 2.

Hactenus ex Galeno.

DE MENSIBVS, ET partibus eorundem. A

DVodecim apud omnes gentes nationésque comperiuntur fuisse menses: sed eorum vt nomina, ita & ratio fuit diuersa. Id quod in Atticorum præsertim & Romanorum mensibus verum est. Nam etsi Græci & Latini suos menses à nouilunio, seu coniunctione solis & lunæ auspicabantur, tamen iis inter se minimè conuenit: ita vt præcisè inter se componi nequeant, ne si constaret quidem de ordine omnium vtrinque. B
Cuius rei causam fuisse existimant imprimis astronomicarum rationum ignorationem atque incertitudinem: quam intercalandi etiã importunitate haud rarò auctam apparet. Plutarchus certè in Romulo affirmat nihil conuenire inter Græcorum & Romanorum nouilunia: vbi Romæ natalem, qui in ipsum trigesimum mensis diem inciderit, celebrari à Romanis a.d. XI Kal. Maii ostendit. Atque idem in Aristide de Plataicæ pugnæ die loquens, fatetur, quanquam suo tempore accuratius cælestium corporum motus supputarentur, tamen alios aliter suos inchoare menses. C
Porro vt ad Atticos menses veniam, Suidas Γαμηλιῶνα interpretatur Ianuarium. Ἐλαφηβολιὼν, Februarius ex Gazæ autoritate creditur, demonstrantis hybernum esse eum mensem, & quidem Gamelione posteriorem, priorem Munychione. Μουνυχιῶνα Martium esse, aut ei proximè respondere, æquinoctii etiam ratione demonstrauit Gaza. Legimúsque apud Harpocr. & Suidam, μουνυχιῶνα fuisse decimum apud Athenienses mensem. Est autem Martius decimus à Iunio, à quo incepisse ordinem (quippe à solstitio æstiuo) mensium, ipsúmque adeo annum, perspicuè docuit Gaza. D
Θαργηλιὼν Aprili respondere existimatur, ex hac coniectura. dictus θαργηλιὼν παρὰ τὰ θαργήλια, quod erat festum quoddam ex eo nominatum quia in eo primitiæ earum frugum quas calor solis θέρων καὶ θάλπων τὴν γῆν produxerat, diis offerrentur. Eam Plinius confirmat. Is enim hæc Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 18, περὶ γὰρ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτι καὶ λοπῶσι, τοῦ θαργηλιῶνος ἢ σκιροφοριῶνος, ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, lib. 17, cap. 24, Abieti enim & pino si quis detraxerit sole taurum vel geminos transeunte, quũ germinãt, statim moriuntur. Ita vt eius autoritate θαργηλιῶνα aprili opponere queamus, & σκιροφοριῶνα maio. nam aprili mense sol taurum trãsit, maio geminos. E
Sed & Dionysii Halicarnassei autoritate comprobari potest, sic scribentis Rom. antiq. lib. 1, pag. 39, Ἴλιον μὲν γὰρ ἑάλω τελευτῶντος ἤδη τοῦ θέρους, ἑπτακαίδεκα πρότερον ἡμέραις τῆς θερινῆς τροπῆς, ὀγδόῃ φθίνοντος μηνὸς θαργηλιῶνος, ὡς Ἀθηναῖοι τοὺς χρόνους ἄγουσι. περιτταὶ δ' ἦσαν αἱ τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἐκπληροῦσαι μετὰ τὴν τροπὴν εἴκοσι ἡμέραι. nam vigesimaterria die mensis θαργηλιῶνος captam fuisse Troiam ait, septendecim diebus ante solstitium, quod tunc incidebat in sequentis mensis, nimirum σκιροφοριῶνος, diem decimum. post quod tempus reliqui erant dies 20, ad complendum & mensem & annum. Vbi etiam innuit solstitium eo anno non (vt solebat) in Kalendas seu plenilunium Hecatombæonis, verùm in decimum diem præcedentis mensis Scirophorionis incurrisse. F
Σκιροφοριὼν sequitur θαργηλιῶνα, & Maio respondet, vt ex antedictis apparet. G
Huic porro proximum esse ἑκατομβαιῶνα, disertè in Agesilao Plut. docet, vbi refert dies viginti interuenisse inter fœdus Spartæ, exclusis Bœotis, ictum die XIIII Scirophorionis, & inter cladem quã apud Leuctra quinto Hecatombæonis die acceperunt Spartani. Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initium, vt ex Dionysii paulo antè citatis verbis patet, ideóque à sacrificiis maioribus, hecatombis nimirum, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Adhæc solstitium æstiuum in eum incidebat plerunque. nam & in præcedentem Scirophoriona nonnunquam incurrisse, ex Dionysii loco paulo suprà allato, constat. H
Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, id est Saturnalis, à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plutarch. in Thes. & Camillo & Alexandro. Respondet verò Latinorum Iunio. Sequitur hunc μεταγειτνιὼν, quemadmodum Suidas quoque post Harpocrationẽ hunc mensem fuisse secundum annotauit. Quinctili siue Iulio eum conciliemus: quanquam hac in re Plutarchus nobis refragatur, qui in Publicola scribit, εἰδοῖς οὖν Σεπτεμβρίαις (ὃ συντυγχάνει περὶ τὴν πανσέληνον μάλιστα τοῦ μεταγειτνιῶνος) ἠθροισμένων ἁπάντων εἰς τὸ καπιτώλιον: comparans mensem hunc non cum Iulio, cum quo conferẽdum antedicta declarant, sed cum Septembri: id quod valde mirum est, nec facilè quispiam vel locum illum esse deprauatum, vel autorem errasse deceptúmque fuisse dicere audeat. A Syracusanis Carnium fuisse dictum, Panemum à Bœotis, idem in Camillo & Nicia refert.

Proximus est βοηδρομιὼν, vt ex eodem Plutarcho in Aristide colligitur, vbi de pugnæ Plataicæ tempore loquitur: ταύτην τὴν μάχην (inquit) ἐμαχέσαντο τῇ τετράδι τοῦ βοηδρομιῶνος ἱσταμένου κατ' Ἀθηναίους, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς, τετράδι τοῦ Πανέμου φθίνοντος. Bœoti enim præcedentem mensem Panemum vocabant, quem serie contigua sequitur hic βοηδρομιών. Respondet porro hic mensis Latinorum Sextili siue Augusto.

Contiguus est μαιμακτηριὼν, Bœotis Alalcomenius dictus, vt idem Plutarch. docet paulo post verba iam allata: τοῦ μαιμακτηριῶνος μηνὸς, (ait) ὃς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπήν. quo etiam ex loco non leui coniectura colligitur Boedromioni eum successisse. Opponitur nostro Septembri. Quintum hunc fuisse mensem Atheniensium tradit Harpocr. & ex eo Suidas, qui etiam addit esse Latinorum Ianuarium. Quorum neutrum cum Gazæ opinione conuenit: imò si quintus sit, nullo modo Ianuarius esse potest. Arrian. certè lib. 2, De expeditione Alexandri, hoc mense scribit victum ab Alexandro Dariũ, Issica pugna: quam finita æstate & iam incipiente autumno commissam fuisse, veritati non videtur dissentaneum.

Proximus huic qui ad Octobrem nostrũ quadret, est πυανεψιών. quem fuisse mensem autumnalẽ ipsum declarat nomen. dictus enim à festo πυανέψιον, quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque cõditis, vt ex Plut. Theseo colligere est. Idem Plut. in lib. De Iside & Osir. hunc Atheniensium Pyanepsionẽ declarat esse Bœotorum Damatrium, Ægyptiorũ Athyr: nimirum circa occasum pleiadis cosmicum, id est autumnalem.

Nouembri Latinorum Gaza opponit ἀνθεστηριῶνα Atticorum, hybernum esse mensem ex etymo colligens, quòd nimirum ἀνθέων στερεῖ τὴν γῆν. Contrà tamen Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν. quemadmodum Ister quoque apud Harpocr. eum sic vocatum tradit διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε. Et Plutarch. in Sylla, ἑλεῖν δὲ (inquit) τὰς Ἀθήνας αὐτός φησιν ἐν ὑπομνήμασι, Μαρτίαις καλάνδαις, ἥτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ νουμηνίᾳ τοῦ ἀνθεστηριῶνος μηνός. Cui astipulatur Appianus: qui l. 2 Bell. ciuil. memorat τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις αἷς καλοῦσιν εἰδοὺς Μαρτίας, ἀνθεστηριῶνος μάλιστα μέσου. Quin & Macrob. Saturn. lib. 1, c. 12, quum dixisset Aprilem dici quasi aperilem, subiungit, Sicut apud Athenienses ἀνθεστηριὼν idem mensis vocatur, ab eo quòd hoc tempore plura florescãt. Rursum tamen Plut. in fine sui Arati, ait, ἡμέρᾳ πέμπτῃ Δαισίου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀνθεστηριῶνα. quem Macedonum Δαίσιον siue Δέσιον, Suidas Iunium esse dicit. Vtut sit, omnes illi autores Gazæ refragantur, existimãti ἀνθεστηριῶνα esse Nouembrem, & mensem hybernum. quãquam & Harpocratiõ, quũ dicat esse eum octauum mensium Atticorum, inter hybernos eum retenset: innuens eum esse eundem cum Ianuario, cui γαμηλιῶνα suprà opposuimus. Alius itaque quærendus erit quem cum illo Latinorũ Nouembre componamus, quum omnium suffragiis constet ἀνθεστηριῶνα ei nullo modo respondere.

Postremus in Gazæ serie est Ποσειδεὼν, quasi Neptunium diceres. Suidas Decembrem hunc interpr. vt & Gaza. Ianuario tamen eum comparat Plutarchus in Cæs. his verbis, χειμῶνος ἐν τροπαῖς ὄντος, ἱσταμένου Γαμηλιῶνος μηνὸς, (οὗτος δ' ἂν εἴη Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις) ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Qua in re nihil inesse absurdi videtur, quum olim solstitium id in finem Decembris inciderit.

Hæc quam breuissimè fieri potuit, collegi ex Græcorum commentariis, & viri cuiusdam nostra memoria celebris libello De mensibus Atticis. At in lexico quodam meo veteri alius ordo mẽsium Atticorum est,& alia interpretatio Latina,vt deinceps videbis. Sic enim in eo legitur, (omisso Græco & Latino nomine Nouembris) Ὀνόματα μηνῶν κατὰ Ἀθηναίους. Ἑκατομβαιών, (ὁ καὶ Κρόνιος) ὁ Σεπτέμβριος. Μεταγειτνιών, ὁ Ὀκτώβριος. Πυανεψιών, ὁ Δεκέμβριος. Μαιμακτηριών, ὁ Ἰανουάριος. Ἀλωαιών, (ὁ καὶ Ποσειδεών) ὁ Φεβρουάριος. Γαμηλιών, ὁ Μάρτιος. Ἀνθεστηριών, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἐλαφηβολιών, ὁ Μάϊος. Μουνυχιών, ὁ Ἰούνιος. Θαργηλιών, ὁ Ἰούλιος. Σκιροφοριών, ὁ Αὔγουστος. In eodem lexico hæc τῶν καθ' Ἕλληνας ὀνόματα μηνῶν leguntur, Γορπιαῖος, ὁ Σεπτέμβριος. Ὑπερβερεταῖος, ὁ Ὀκτώβριος. Δῖος, ὁ Νοέμβριος. Ἀπελλαῖος, ὁ Δεκέμβριος. Αὐδυναῖος ὁ Ἰανουάριος. Περίτιος, ὁ Φεβρουάριος. Δύστρος, ὁ Μάρτιος. Ξανθικός, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἀρτεμίσιος, ὁ Μάϊος. Δέσιος, ὁ Ἰούνιος. Πάνεμος, ὁ Ἰούλιος. Λῶος, ὁ Αὔγουστος. Quoniam verò & Ægyptiacorum mensium crebra apud Græcos occurrit mẽtio, placet & ipsos inde cum interpretatione sua apponere. Ὀνόματα μηνῶν κατ' Αἰγυπτίους. Φαωφὶ ἢ Θωθ, ὁ Σεπτέμβριος. Παμφοὶ, ἢ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος. Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος. Χυὰκ, ὁ Δεκέμβριος. Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος. Μεχεὶρ, ἢ Βεχεὶρ, ὁ Φεβρουάριος. Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος. Φαρμουθὶ ὁ Ἀπρίλλιος. Παχών, ὁ Μάϊος. Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος. Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος. Μεσορὶ, ὁ Αὔγουστος. Eadem nomina in alio quoque libro manuscripto legi, sed quædam paulo aliter scripta, nimirum θὼθ pro θωθ: μεχὶρ pro μεχείρ: παϋνὶ pro παυνί: ἔπιφι pro ἐπιφί: μεσορὲ pro μεσορεί. In quibus tamen parum est discriminis. Præterea ibidem habentur ὀνόματα μηνῶν κατὰ Ἰουδαίους. quæ & ipsa recensere hîc visum est, quum apud ecclesiasticos scriptores & historicos nonnunquam eorum fiat mentio. Sic igitur ibi legitur, Τισρεὶ, ὁ Σεπτέμβριος. Μαρχασουὰν, ὁ Ὀκτώβριος. Κισθλεὺ, ὁ Νοέμβριος. Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος. Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος. Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος. Νισὰν, ὁ Μάρτιος. Ἰάρ, ὁ Ἀπρίλλιος. Σιβὰν, ὁ Μάϊος. Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος. Ἄβ, Ἰούλιος. Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος. Cæterùm barbara hæc addidi Atticis & Græcis nominibus, quoniam in v.l. quoque ea habebantur, quibus thesaurum hunc pauperiorem esse nolui. Sed in iis horũ Hebraicorum mẽsium nomina aliqua aliter scripta sunt, nimirũ Θεσρὶ pro Τισρεί: Μαρσουὰν pro Μαρχασουάν: Χασλεῦ pro Κισθλεύ: Σαβατ pro Σεβάτ: Νισὰν pro Νισάν: Σιεβουὰν pro Σιβάν: Θαμμὶ pro Ταμούζ. In manuscripto etiã libro veteri paulo aliter scripta nonnulla reperi: nimirum μορσουὰν pro μαρχασουάν: θαμὶ pro ταμούζ: ἰβλάδ pro ἄβ: ἐλοὺρ pro ἐλούλ. Sed mendosæ eæ scripturæ sunt, at genuinæ & Hebræis nominibus cõsentaneæ quas ex lexico meo veteri attuli, ideóque illis, non his, nitendũ erit. In v.l. præterea Macedonica mensiũ nomina, Bithynica, Cappadocica, Cypria. quæ & ipsa, ne quid omisisse videamur, ascribemus. Macedonica, Αἰγόκερως, Ὑδροχόος, Ἰχθῦς, Κριός, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγὸς, Σκορπίος, Τοξότης. Bithynica, Ἥραιος, Ἕρμαιος, Μητρῷος, Διονύσιος, Ἡράκλειος, Δῖος, Βενδιδαῖος, Στράτιος, Ἄρειος, Περιέπιος, Ἀφροδίσιος, Δημήτριος. Cypria, Ἀφροδίσιος, Ἀπογονικὸς, Αἰνικὸς, Ἰούλιος, Καισάρειος, Σεβαστὸς, Αὐτοκρατορικὸς, Δημαρχεξούσιος, Πληθύπατος, Ἀρχιερεύς. Cappadocica, Τίρεξ, Μαπιτ, Ξανθικεὶ, Μιθρὶ, Ἀπομιθραμαὶ, Ἀρθρὰ, Τετεισία, Ὠσμωνία, Σόνδαρα, Ἀρτανία, Ἀρταεστὶν, Ἀραμοτατα Sed ista planè barbara sunt, & nescio quibusnam scriptoribus Græcis Latinisve vsitata.

Hæc de nominibus mensium. quorum suprà dictum est non esse eandem apud omnes gentes rationem, & imprimis Atticos menses non conuenire cum nostris, quòd illi, sicut & Hebræorum menses, tantùm ad lunæ cursum computarentur, Luna auspicãte & finiẽte mensem: nostri verò ita descripti sint, vt in conficiẽdo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstiuo inchoabat annum. quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex Iunio capere, partem ex Iulio, quæ ratio eadẽ deinceps est in cæteris. Itaque non abs re futurũ existimo si ad ostendendam istam diuersitatem, ex veteri quodam calendario manuscripto ascribam quoto Romanorũ mensium die Græcus quisque mensis suum sumpserit initium. In eo itaque Ianuarii mensis die XV, inchoat κατὰ Τυρίους Αὐδυναῖος, ἡμερῶν λ'. XIIII Februarii, κατὰ Τυρίους Περίτιος, ἡμερῶν λ'. XVIII Martii, κατὰ Τυρίους Δύστρος, ἡμερῶν λ'. XVI Aprilis, κατὰ Τυρίους Ξανθικὸς, ἡμερῶν λα'. XVIII Maii, κατὰ Τυρίους Ἀρτεμίσιος, ἡμερῶν λα'. XXII Iunii, κατὰ Τυρίους Δέσιος, ἡμερῶν λα': vbi etiam statuuntur θεριναὶ τροπαί. XXI Iulii, κατὰ Τυρίους Πάνεμος, ἡμερῶν λα'. XVIII Augusti, κατὰ Τυρίους Λῶος, ἡμερῶν λ'. XIX Septẽbris, κατὰ Τυρίους Γορπιαῖος, ἡμερῶν λ'. XIX Octobris, κατὰ Τυρίους Ὑπερβερεταῖος, ἡμερῶν λ'. XVIII Nouembris, κατὰ Τυρίους Δῖος, ἡμερῶν λ'. XVIII Decembris, κατὰ Τυρίους Ἀπελλαῖος, ἡμερῶν λ'. ὁμοῦ σελήνης ἡμέραι ς' ἐπακταί. Hactenus in Græco isto calendario, vbi ortus etiam occasusque siderum & ventorum erant annotati, solstitia etiã & horarum rationes. Quòd verò in eo est κατὰ Τυρίους, in lexico meo veteri & apud alios est καθ' Ἕλληνας.

De partibus mensis.

Diuidunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεχήμερα, vt Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου siue ἀρχομένου: secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, siue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu τετρὰς, πέμπτη, siue πεντὰς, ἕκτη, siue ἑξὰς, & sic deinceps: nisi quòd prima cuiusque mensis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouiluniũ) decimaquinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium obtinet locum: vltima, ἕνη καὶ νέα. quæ & Δημητριὰς in honorẽ Demetrii dicta aliquãdiu fuit. Hoc porro est discriminis, quòd in ἱσταμένου & μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade vtũtur ordine retrogrado, quali Latini in suis nonis, idibus & calendis, vt ex sequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία	ἱσταμένου μηνός, siue ἀρχομένου μηνός.		Calendæ.	
2	δευτέρα			IIII	Nonas.
3	τρίτη			III	
4	τετάρτη			Pridie	
5	πέμπτη			Nonæ.	
6	ἕκτη			VIII	Idus
7	ἑβδόμη			VII	
8	ὀγδόη			VI	
9	ἐννάτη			V	
10	δεκάτη			IIII	
11	πρώτη	μεσοῦντος μηνός, vel ἐπὶ δεκάδι, seu δεκάτῃ.		III	
12	δευτέρα			Pridie	
13	τρίτη			Idus	
14	τετάρτη			XVIII	Kal.
15	πέμπτη			XVII	
16	ἕκτη			XVI	
17	ἑβδόμη			XV	
18	ὀγδόη			XIIII	
19	ἐννάτη			XIII	
20	εἰκάς, seu εἰκοστή.			XII	
21	δεκάτη	φθίνοντος μηνός.	πρώτη	XI	
22	ἐννάτη		δευτέρα	X	
23	ὀγδόη		τρίτη	IX	
24	ἑβδόμη		τετάρτη — ἐπὶ εἰκάδι, vt Poll.	VIII	
25	ἕκτη		πέμπτη	VII	
26	πέμπτη	vel,	ἕκτη	VI	
27	τετάρτη		ἑβδόμη	V	
28	τρίτη		ὀγδόη — seu μετ' εἰκάδα.	IIII	
29	δευτέρα		ἐννάτη	III	
30	ἕνη καὶ νέα		ἕνη καὶ νέα, seu τριακάς.	Pridie	

Ita verò numerandum esse, tum ex Polluce constat, tum ex scholiis in Aristophanem scriptis. Ibi enim in expositione horum Strepsiadis verborum, Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα· εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα: in horum inquam verborum expositione scholiastes hæc annotat, οὕτω δὲ ἠρίθμουν Ἀθη-

ναῖοι· τὰς μὲν ἀπὸ νουμηνίας ὁμοίως ἡμῖν, λέγοντες, πρώτῃ ἱσταμένου, δευτέρᾳ ἱσταμένου, μέχρι τῆς δέκα· μεθ' ἣν, πρώτην ἐπὶ δέκα, εἶτα δευτέραν ἐπὶ δέκα, καὶ ἑξῆς ἄχρι εἰκοστῆς. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰκάς. μεθ' ἣν ἑνδεκάτην φθίνοντος, ἢ δεκάτην, ἢ ἐννάτην, ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μήν· καὶ ἑξῆς ἀναλύοντες ἄχρι δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἠρίθμουν, οὐ προστιθέντες ἀλλ' ἀφαιροῦντες, καὶ ἀναλύοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἡγησαμένου πρὸς τὰ τῆς σελήνης φῶτα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέραν ἀκτέον ἕνην, τουτέστι τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς ἡμέραν. Vbi etiam nota, si accideret vt mensis esset dierum XXXI, dictum fuisse post εἰκάδα seu εἰκοστὴν, ἑνδεκάτῃ φθίνοντος, vel etiam ἑνδεκάτῃ ἐπὶ εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα: sin verò XXVIII tantùm, vt in Februario, eos dixisse ὀγδόῃ φθίνοντος, siue ὀγδόῃ ἐπὶ εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα. Alius verò scholiastes clarius etiam hæc de φθίνοντος retrogrado ordine explicat. nam exponens eadem verba, Πέμπτῃ, τετράς, subiungit, οὐ προσέθηκε τὸ Φθίνοντος. οὕτω γάρ φασιν Ἀθηναῖοι μετροῦσιν, ἀπὸ πρώτης ἕως δεκάτης προστιθέασι τὸ Ἱσταμένου. ἀπὸ ἑνδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης, τὸ Ἐπὶ δέκα. εἶτα ἡ μεγάλη εἰκάς. ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐννάτης, τὸ Φθίνοντος. τὴν οὖν εἰκοστὴν δευτέραν, ἐκάλουν ἐννάτην φθίνοντος· τὴν εἰκοστὴν τρίτην, ὀγδόην· τὴν εἰκοστὴν τετάρτην, ἑβδόμην· τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, ἕκτην· τὴν εἰκοστὴν ἕκτην, πέμπτην· τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην, τετάρτην· τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην, τρίτην· τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην, δευτέραν. εἶτα τὴν τριακοστὴν, ἕνην τε καὶ νέαν. ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης. Nec solùm ex scholiastis illis hæc φθίνοντος μηνὸς dierum numeratio cognoscitur; verumetiam ex ipso Plutarcho in Solone, pag. 168, vbi etiam ἕνη καὶ νέα cur vocata sit, declarat. συνιδὼν δὲ (inquit) τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο. τὴν δὲ ἐφεξῆς ἡμέραν νουμηνίαν ἐκάλεσεν, τὰς ἀπ' εἰκάδος οὐ προστιθεὶς, ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος, ἠρίθμησεν. Quin & certissima exempla horũ φθίνοντος dierum numerandorum ex ipso illo habemus. hæc enim (sed breuitatis causa aliquantum truncata) ex ephemeridibus refert sub finem vitæ Alexandri, ὀγδόῃ ἐπὶ δεκάτῃ μηνὸς ἐκάθευδεν ἐν τῷ λουτρῷ. τῇ δὲ ἑξῆς λουσάμενος, εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. τῇ εἰκάδι λουσάμενος πάλιν, ἔθυσε τὴν εἰθισμένην θυσίαν. τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ταῦτα ποιήσας μᾶλλον ἀνεφλέχθη. ἑβδόμῃ σφόδρα πυρέττων, ἔθυσεν ἐξαρθεὶς πρὸς τὰ ἱερά. τῇ ἕκτῃ, σμικρὸν ὕπνωσεν. ὁμοίως δὲ τὴν πέμπτην. τῇ δὲ τρίτῃ φθίνοντος πρὸς δείλην ἀπέθανεν.

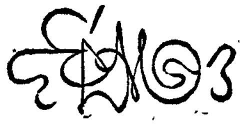
Alioqui in manuscriptis quoque ephemeridibus nulla facta nec ἱσταμένου nec μεσοῦντος, néc φθίνοντος siue λήγοντος μηνὸς mentione, vna serie dies mensium numerantur, rectà ab ipsa τῇ πρώτῃ vsque ad τὴν τριακάδα, vel τὴν τριακοστὴν πρώτην, aut εἰκοστὴν ὀγδόην, prout mensis fert, progrediendo. quemadmodum apud Latinos quoque fieri interdum videmus. Qui verò Latinis mensium nominibus apud Græcos vtuntur, Latinorum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νωνῶν Ἀπριλλίου, πρὸ ἡ' εἰδῶν Ἰουνίου, πρὸ καλανδῶν ιθ' Σεπτεμβρίων. Id quod in manuscript. quoque ephemeridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoq; legimus. Plinius, Qui dies XV ante Aug. Kal. est. Itẽ, Is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist. ad Atticũ, Vt Athenas a.d. VII Kal. Quinct. veneram. Et rursum, Actium venimus a.d. XVII Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a. d. id est ante diem, non ad, doctissimi quique cẽsent, & Græca consuetudo confirmat.

Porro vt nihil desit complendo huic de mensibus & eorum partibus tractatui, adscribenda duxi hæc Macrobii de intercalatione: Saturn. l. 1, c. 13, Quum ergo Romani ex hac distributione Põpilii ad lunæ cursum sicut Græci annum proprium computarent, necessariò & intercalarem mensem instituerunt more Græcorum. Nam & Græci quum animaduerterent temerè se CCCLIIII diebus ordinasse annum, quoniam appareret de solis cursu, qui trecentis sexaginta quinque diebus & quadrante Zodiacum conficit, deesse anno suo vndecim dies & quadrãtem, intercalares statųm ratione commenti sunt, ita vt octauo quoque anno nonaginta dies, ex quibus tres menses tricenûm dierum cõposuerunt, intercalarent. Id Græci fecerunt quoniam erat operosum atque difficile omnibus annis vndecim dies & quadrantem intercalare. Itaque maluerunt hũc numerum octies multiplicare, & nonaginta dies qui nascuntur, si quadrans cum diebus vndecim octies cõponatur, inserere, in tres menses (vt diximus) distribuẽdos. Hos dies, ὑπερβαίνοντας, menses verò ἐμβολίμους appellabant. Hunc ergo ordinem Romanis quoque imitari placuit: sed frustrá. quippe fugit eos, diem vnum (sicut suprà admonuimus) additum à se ad Græcũ numerum in honorem imparis numeri. Ea re per octennium conuenire numerus atque ordo non poterat. Sed nondum hoc errore comperto, per octo annos nonaginta quasi superfundendos Græcorum exemplo cõputabant dies, alternísque annis binos & vicenos, alternis ternos vicenósque intercalares expensabant intercalationibus quatuor. Sed octauo quoque anno intercalatores octo affluebant dies ex singulis, quibus vertentis anni numerum apud Romanos super Græcum abundasse iam diximus. Hoc quoque errore iã cognito, hæc species emendationis inducta est. Tertio quoque octennio ita intercalandos dispensabant dies, vt non nonaginta sed sexaginta sex intercalarent, compensatis vigintiquatuor diebus pro illis qui per totidem annos supra Græcorum numerum creuerant. Omni autem intercalationi mensis Februarius deputatus est, quoniam is vltimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam & illi vltimo anni sui mensi superfluos interserebant dies, vt refert Glaucippus, qui de sacris Atheniensium scripsit. Verùm vna re à Græcis differebãt. Nam illi cõfecto vltimo mense, Romani, non cõfecto Februario, sed post XXIII diẽ intercalabãt, terminalib⁹ scilicet iam peractis: deinde reliquos Februarii mensis dies, qui erant quinque, post intercalationem subiungebant, credo vetere religionis suæ more, vt Februarium omnino Martius sequeretur.

QVVM in hoc linguæ Græcæ Thesauro alphabeticum ordinem minimè seruassem, sed alium quendam, qui quantum laboris molestiæque mihi attulit, (vtpote viam per auia patefacienti) tantum voluptatis vtilitatísque tibi allaturus est: indicem, qui illum quoque alterũ ordinem alphabeticum ostenderet, huic operi addere necesse habui. Siquidem vt ordo ille à me seruatus, noua omnino & inusitata res est, ita & hoc nouè faciendum fuit, vt indicem libro qui alioqui indice opus habere non solet, adiungerem. Neque tamen ad hanc rem duntaxat vsui tibi fore indicem illũ putandum est, sed alius præterea fructus ex eo tibi sperãdus. Quæcũque enim vocabula in ipso opere vel cõsultò prætermissa fuerunt, vel me subterfugerunt, ea suis locis (id est quos series alphabetica illis assignat) tibi exhibiturus est. Cuiusmodi autẽ sint ista vocabula, partim cõsultò prætermissa, partim quæ me subterfugisse dico, (quod mirũ non fuit in tãta tam variorũ deriuatorum multitudine) intelligere potes (nisi iam intellexisti) ex iis quæ appendici Tomi primi præfationis loco præfixi.

Cæterùm quum ea vocabula quæ isti indici inserta sunt (de iis loquor quæ certo consilio reseruata ei fuerunt) magna ex parte in iis qui extant scriptoribus aut parum vsitata aut prorsus inusitata sint, & ex aliis potius, ac præsertim poetis, deprompta, aut etiam γλωσσηματικὰ, nonnulla verò & omnino extra Græcæ linguæ limites sita: (habet enim Hesychius non solùm Laconica quædam, Argiua, Arcadica, Bœotica, Cretensia, Salaminia, Macedonica, Thessalica, Pamphyliaca, Sicula, Syracusana, Tarentina, aliáque plurima: sed etiam Ægyptiaca, Persica, Lydia, Scythica, Celtica, aliáque aliarum gentium vocabula, quæ nihil omnino cum Græca lingua commune habebant, sed ei barbaræ erant) mirum tibi videri non debebit, lector, si horum interpretatio nullo exemplo cõfirmata, quorundam verò nõ solùm breuis sed ieiuna etiam fortassis erit. Vt enim vnum ex innumeris exẽplum afferam, & quidem vocis quæ inter primas tuis oculis se offeret, quid aliud de Ααναίμα (pro quo est Αάνεμα apud Varinũ, sed eius qui descripsit incuria, vt opinor) dici à me pro tempore potuisset quàm quod apud Hesychium legitur? Est certè Ααναίμα illi πολλαχῆ χάρις: at hæc expositio Latinè reddita fieri nõ potest quin diuinatione opus habeat: sed has diuinãdi partes doctioribus OEdipis relinquere malui. Illud quidẽ certè mihi persuasum esse dico, vocẽ illam Ααναίμα aut minimè ab Hesychio ita scriptã esse, aut illũ non tanquã Græcam sed omnino peregrinã (fortasse verò simul quoq; aliter scriptã) attulisse. Plurimas enim peregrinas esse, pręter eas de quarũ peregrinitate ille nos admonet, nemo mihi negare possit. Ecce enim circa principiũ verbum Αβεις, quod exponit ἔχεις, nihil addẽs: quis tamen istud Αβεις peregrinum esse nõ fateatur, & in eo vestigia Latini verbi Habes non agnoscat? Idem dicendũ & de Αβιν, quo ἐλάτην siue πεύκην significari ait. quis enim vocẽ Abies illic nõ agnoscit? Atq; adeò Varinus (qui alioqui rarò vllius vocis scripturã immutat, & in peius potius quàm in melius mutare aliquas solet, errore, vt opinor, ex eius amanuensi orto) nõ scripsit Αβιν, sed Αβιες. Quid quòd Hebraicas etiam voces apud eũdem lexicographum, Hesychium inquam, legimus? Siquidem (ne lõgè abeam) paucis interiectis habes, Αβελ, πένθος. Verumenimuerò vt de his dicendi finem faciam, cogitare debes lector, sicut multarum vocum huic indici insertarum cognitio parum tibi prodesse potest, ita earum ignorationem non multum damni posse afferre. Quo magis æquum est vt impensam his quoque operam, qualiscũque est, (in multis enim vocabulis quicquam illis quæ habebant vulgaria lexica, προσεξευρίσκειν pigebat) boni consulas. Vale.

TVVS



INDEX IN THESAVRVM LINGVÆ Græcæ, ab Henrico Stephano constructum.

A Numeralem notam interdum esse: præfixúmque vocabulis, nonnunquam στερητικὸν, aut ὑποστερητικὸν, aliquãdo ἐπιτατικὸν, interdũ ἀθροιστικὸν esse: quinetiam alias plerasque significationes ibi habere: ἃ autẽ esse articulũ præpositiuum, ἅ articulum postpositiuũ, vel pronomẽ pro ἑά: item ἆ & ἇ, esse aduerbia, varios vsus habẽtia: & cum geminatione interdum, ἆ ἆ vel ἅ ἅ, aut ἃ ἃ scribi: hæc omnia, aliáque huc pertinentia, eodẽ quo hîc proposita sunt ordine, fusè tractantur in fronte Thesauri, in iis nimirũ quæ primo eius vocabulo Ἀάζω præfixæ sunt paginis. Ad ea verò quæ de nomine eius dicta sunt, te remittet hic index in Ἄλφα. A B

Ἄα, Hesychio σύστημα ὕδατος, Aquæ cõgeries. Quod ἄα videri possit ex iis vocabulis esse quæ γλωσσηματικὰ vocãtur siue γλωσσηματικά. Sed apud Hesych. vno quidem in loco ita scriptũ est vti dixi: videlicet. ἄα, σύστημα ὕδατος: at in altero, ἅ ἅ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος. Sed magis rationi consentaneum esset vt ἄα scriberetur in aduerbii etiam significatione, quàm vt ἅ ἅ, vbi significatur σύστημα ὕδατος. Certè quod attinet ad ἃ ἃ aduerbium ἐκπλήξεως & καταχλευάσεως, suspicari possit aliquis coniunctim scriptum fuisse à nõnullis: quòd Suid. admoneat, κατὰ διαίρεσιν scribi debere, nõ καθ' ἕνωσιν. Quod & ipse suspicer potius, quàm, quum Hes. scripsisset ἃ ἃ esse σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, aliquem temere addidisse, ἢ σύστημα ὕδατος, non animaduertentem hanc significa-

tionem scripturam aliam poscere.

Ἄαατος, vide tomi 1, columna (vt typographicè loquimur) siue semipagina 598, litera f.

Ἀάβακτοι, sunt ἀβλαβεῖς, Hesychio nomẽ ἀβλαβεῖς actiua quidẽ signif. sonat Innocui, Innoxii: passiua autẽ, Noxæ expertes, Illæsi. Quoniam autem apud eũdem lexicogr. extat, Βυκτά, χρῆμα, δείλαια, quidã scripserunt, Ἀάβακτος siue Ἀάβυκτος, esse Non miser, aut infortunatus. Exponitur & Niger: quòd legatur apud Varin. Ἀάβακτοι καὶ Ἀάβυκτοι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες. Quæ conflauit Var. partim ex Hesychii partim ex cuiusdam vet. lexici verbis, in quo legitur, Ἀάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές.

Ἀαγής, vide t.1, c.93, f

Ἄαδα, Egestas, Inopia, Laconicè pro ἔνδεια. Sic Hesych. qui addit, οὕτω καὶ Κρατοφαίνης ἐν γλώσσαις. Quæ verba malè exponuntur in v.l. quasi dicat Aristoph. poetam ita vsum esse in comœdia quæ vocata sit γλῶσσαι: quum Hesych. indicare velit Aristoph. grammaticum in libro quem inscripsit γλώσσας, vocabulum illud ἄαδα, ita exponere. Affertur autem & ab Athenæo Aristophanis grammatici liber inscriptus Γλῶσσαι Λακωνικαί.

Ἀαδεῖν, videtur esse ex ἀδεῖν præfixo α priuatiuo. vt sonet ἀαδεῖν q.d. Non placere, Ingratum esse & iniucundum. Aut certè ἀαδεῖν dici pro ἀηδεῖν, vt ἀαδής pro ἀηδής. Sed Hesych. & Suidas verbi huius significationes latius extendunt. exponit enim ille, ὀχλεῖν, λυπῆσαι, ἀδικεῖν, ἀπορεῖσθαι, ἀσπεῖν: hic autem (apud quem scriptum est ἀάδειν, non ἀαδεῖν) exp. ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσπεῖν. Rursum Hesych. ἄαδεν exp. ἐλύπησεν. Itidémque ἀαδεῖν aptè exponeretur actiuè λυπεῖν, meo iudicio, si esset ex ἀδεῖν, præfixo α priuatiuo: sed si sit pro ἀηδεῖν, poterit itidem vt hoc, significationem neutralem admittere. Verumenimuero significationes illæ quas vterque addit, videlicet ἀπορεῖσθαι, seu ἀπορεῖν, & ἀσπεῖν, faciunt vt aliud etiam suspicari audeam: nimirum esse ab illo Laconico nomine ἄαδα, quo ἔνδειαν declarari dictũ est.

C

D

Ἀαδένη, Stercus suillũ. Hes. Putet forsitan aliquis dici παρὰ τὸ ἀαδεῖν. Ἀαδής, t.1, c.1434, c Ἀάζω, t.1, c.1, a

Ἀάθικτον, Incorruptibile, Noxæ nõ obnoxium, vel Noxæ expers seu damni, ἄφθαρτον, ἀβλαβές, Hes. Nescio an audeam dicere esse pro ἄθικτον, quod est à verbo θιγέσθαι.

Ἄακτον, Infractum, Incolume. ἄθραυστον, ὑγιές, Hesych. Videtur esse ab ἄγνυσθαι pro Frangi, tempora sumente ab ἀγῆναι: à quo sunt itidem κατακτός & δυσκάτακτος. Dicẽdum autem erit præfixum illi ἄακτον esse α priuatiuũ.

E

Ἀάλιον, Inordinatum. ἄτακτον, Hesychio & Suidæ. Sed hic addit, ἀκρατής: item, ἄλιον δὲ, τὸ μάταιον. In quodam vet. lex. legitur, Ἀάλιον, ἄτακτον, ἀκρατής. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ κρατῶ, καὶ στερήσει τοῦ α, ἀάλιον. Ἄαμαι, vide Ἄαται.

Ἀάμυς, υος, ἡ, Aucupii instrumentum. ἰξευτήριον, in Epigr. Vel Ames. v.l.

Ἀαναίμα, Hesych. exp. πολλαχῆ χάρις, id est Multiplex gratia.

F

Ἀάνης, t.1, c.473, b. Ἀανής, ibidem.

Ἄανθα, Inauris quoddã genus Alcmani, aut Aristophani. Hes. Ἄαπλος, t.1, c.502, c

Ἄας, Cras. vel Perendie, apud Bœotos. Hesych.

Ἄασα, Ἀάσαι, Ἀάσθην, vide in sequenti Ἀάσκω.

Ἀασίφορος, t.1, c.598, c Ἀασίφρων, t.1, c.598, c

Ἀάσκω, Noceo, Lædo, Damno afficio, Exitium fero. Hesych. enim ἀάσκει affert pro βλάπτει, φθείρει. Ab hoc th. procul dubio est aor.1 ἄασα, Ionico & poetico more carens augmento: cuius frequens apud Hom. vsus est. vt Iliad. θ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων Τῇδ' ἄτῃ ἄασας, id est ἔβλαψας. Sic ἄασαν in plurali ab eodem them. significat ἔβλαψαν, & in infinitiuo apud Hesych. ἀάσαι est πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι. Vbi quum addit πολλαχῶς καὶ ἄγαν, videtur innuere esse compositum hoc verbum ex α epitatico & ἄσαι. Inde aor.1 pass. ἀάσθην, carens & ipse augmento. apud Hesiod. νήπιον ἀάσθη, pro ἀνιάτως ἐβλάβη. Aor. quoque med. ἀασάμην passiuam habet significationem: vnde & Hesych. ipsum exp. ἐβλάβην, παρελίπησον. Homer. Iliad. ι, Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. Apollon. Argon. lib.2, Ἤμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην. Et rursum, Ἀασάμην καὶ πάμπαν Διὸς νόον ἀφραδίῃσι Χρείων ἐξείης τε καὶ ἐς τέλος. vbi schol. exp. ἐλυπήθην. malim ἐβλάβην. Hesych. actiua etiam significatione aoristum hunc medium accipi docet, dum ἀάσατο

G

H

A

exp. ἔβλαψαν. ‖ Varinus ἀάσαι quatuor significare ait, τὸ κορέσαι, τὸ καθυπνῶσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι. Qua in re assentior ei quod ad posteriores duas significationes attinet, quæ tamẽ pro vna habendæ sunt: priorum duarum exempla desidero. nam potius ἆσαι scribẽdum est. Vide & t.1, col.598, a, & g.

Ἀασμός, tom.1, col.1, a

Ἀάστονος, Gemebundus, Illætabilis. Hesych. enim ἀάστονα affert pro αἰδοφραστα. Habet igitur geminam στέρησιν hoc vocabulum, & compos. est ex ἄστονος.

B

Ἀαστός, Illæsus, Cui nemo nocuit nec dãnum dedit. ὃν οὐκ ἄασέ τις. comp. ex α στερητικῷ & ἀάω. Hes. ἀαστὸν exp. non solùm ἀβλαβές, verumetiã ἀναμάρτητον, In quo peccatũ non est.

Ἀάσχετος, t.1, c.1331, a

Ἄαται, apud Hesiod. exponitur κορέννυται, Satiatur, Expletur, in hoc loco Aspidos, de Marte, Ἠ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο. Est autem hoc ἄαται ex præsenti ἄαμαι, hoc verò ab actiuo ἄημι, quod tamen significat πνέω, Spiro. Ἄαται autem est à them. ἀάομαι.

Ἄαται, t.1, c.598, a

Ἀάπαλος, Inexplebilis, Inexsaturabilis. Hesych. enim ἀάπαλε affert pro ἀπλήρωτε. comp. ex α priuatiuo & ἆσαι significante κορέσαι. Ἄατος, t.1, c.598, d, & e

Ἀάτυλος, Illæsus, Nihil damni passus. ἀβλαβής, Hesych. Eiusdem originis cum ἄατος & ἀαστός.

Ἀάω, t.1, c.597, h

Ἀβ, Hesychio ὁ γορπιαῖος μήν. Vocabulũ est Hebraicum, vt docui in Appendice De mẽsibus. vbi tamen nõ Septem ber esse dicitur, cui Γορπιαῖος μὴν opponitur, sed Iulius.

Ἀβα, eidem lexicographo est τροχὸς ἢ βοή, rota aut clamor.

Ἀβάγηρον, eidem est λεπτόν, Tenue, Subtile. Pro quo in lexico quodam vet. habetur Ἀβανρόν.

Ἄβαγνα, Rosæ, Macedonibus, teste eodem.

Ἄβαζος, Qui non loquitur, sed tacitus sedet aut mutus. Suidæ ἥσυχος, ἤγουν ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὃ ἐστι λέγειν. compositum est ergo ex βάζω.

Ἀβανήρ apud eundem legitur, exponitúrq; λεπτός. Sed puto scribẽdum ἀβανηρός. de quo vide paulo antè in Ἀβάγηρον.

Ἀβάρ, Cypriis διδάσκαλος, Doctor, Magister. Hes.

Ἀβαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Profunditate carens. ὁ ἄνευ βάθους. Galen. lib.2 ad Glauc. τραύματα βραχέα τε καὶ ἀβαθῆ, vulnera parua nec profunda.

Ἀβάθματα, eidẽ sunt στρέμματα. Est autẽ στρέμμα, Quod tortũ est, Mẽbrum luxatũ: item Panis tortilis seu scriblita.

Ἄβαι, αἱ, vrbs Phocica, clara oraculo Apollinis: dicta à quodam heroe Aba. ἐθνικὸν est Ἀβαῖος vel Ἀβάς. Steph. Idem tradit ἄβαν etiam Cariæ vrbem esse.

Ἀβαιον, v.l. pleonasmo literæ α pro βαιὸν dici aiunt, id est Paululum, Paruum: sed sine autore & exemplo.

Ἀβακαῖνον, vrbs Siciliæ. de qua Steph. & Suid.

Ἀβακέω, t.1, c.630, e Ἀβακέως, t.1, c.631, a

Ἀβακήμων, t.1, c.631, a Ἀβακής, vel Ἀβάκης, t.1, c.630, f

Ἀβακίζω, t.1, c.631, a Ἀβάκιον, t.1, c.1, e

Ἀβακίσκος, t.1, c.1, g

Ἀβακοσκηνοι dicta fuit Siculorũ μοῖρά τις, vt refert Varin.

Ἄβακοι apud Hes. legitur expositũ ἀγλαϊζοντες. quod v.l. ex Opp. sch. interpr. Inutiliũ pisciculorũ institores insani.

Ἀβάσκαντον, Varin. affert pro ἀνεπίφθονον. Non inuidiosum.

Ἄβακτον & Ἄβυκτον, Hesychio τὸ μὴ μακαριστόν, quod beatum nemo prædicare debet.

Ἀβάκχευτος, t.1, c.632, b. & 165, f, obiter.

Ἀβαλ, in lex. meo vet. dicitur esse aduerbium, factum ex α epitatico & βάλλω, abiecta vltima syllaba. Non tamen vlla ei ibi significatio tribuitur, sicut nec apud Etymol. forsan igitur idem est cum sequente Ἀβάλε.

Ἀβαλαία, Hesychio συγγραφή, ὁμολογία.

Ἀβάλε, eidem Hesychio est ὄφελον, εἴθε, Vtinam. Alioqui est etiam aduerbiũ σχετλιαστικόν, idémq; significare putatur quod φεῦ. vt in Epigr. Ἀβάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου. Et in lex. meo vet. ἄβαλε σοι Στέφανε, εἴθε ὠλολάστησας. Quidã & Ἀβάλαι scribũt: quomodo scriptũ legitur & in posteriore Etymologici editione & apud Varin. quodam in loco. sed eam scripturam non probo. ‖ Ab Hesychio exponitur etiam ἀχρεῖον, inutile, acsi nomen adiectiuum esset.

Ἀβάλη idem Laconica lingua dici scribit ἀχρεῖον, inutile: à quibusdam exponi etiam νωθρόν, Languidũ, Ignauum.

Ἄβαλις, eidem est μοχθηρὰ ἐλαία, mala oliua.

Ἀβαμβάκευτος, Nullo lenocinio fucatus. sunt enim Hesychio βαμβακεύτριαι, αἱ φαρμακεύτριαι καὶ μαγγανεύτριαι. Et cibi ἀβαμβάκευτοι, qui sine vllo condimento & veluti gustus lenocinio parati sunt. Athen.lib.4, ex Pyrgione de συσσιτίοις Cretensium, τοῖς δ᾽ ὀρφανοῖς ἰσομερῆς εἶ)· παρατίθεσθαι δ᾽ αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ κράσει καθέκαστα τῶν νενομισμένων. Sed scribendum potius Ἀβαμβάκευτος.

Ἄβαντα, vrbs prope Parnassum, vbi fanum Apollinis, teste Hesychio.

Ἀβάνταστν idem dici scribit pro ἀνάβασιν. est autem ἀνάβασις ascensus. Erit igitur hîc poetica literarum metathesis, & epenthesis τοῦ τ.

Ἄβαντες, οἱ, dicuntur Euboënses ἐπωνύμως apud Homer. ab Abante Argiuo filio Neptuni & Arethusæ,

Ἀβάντειος, possessiuum nomen vel à præcedente nomine Ἄβαντες, vel ab Ἄβας.

Ἀβαντιάδης, patronymicum ab Ἄβας, Filius Abantis.

Ἀβάντιος quoq; apud Steph. legitur: vnde dicit esse fœm. Ἀβαντιὰς, vt Ἑλικωνιὰς ab Ἑλικώνιος.

Ἀβαντὶς, dicitur Eubœa, ab ipsis Abantibus, vt refert Eustathius. Apud Stephanum paroxytonως Ἀβάντις legitur, afferentē ex Hesiodi Ægide, — νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ, Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Τὴν ποτ᾽ ἐπώνυμον Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεύς.

Ἄβαξ, t.1, c.1, b

Ἀβάπτιστον, t.1, c.710, b. Ἀβάπτιστος, t.1, c.710, a

Ἄβαπτος, t.1, c.18, c

Ἄβαρ, αρος, τὸ, placentæ genus esse dicitur apud Æschyl.

Ἀβάρακες, mazæ quædam apud Athen. lib.4 in loco quodam Epilyci. nec enim Lycophroni assentitur qui τὰς λύπας exponebat, nec Eratostheni, qui προφυράματα μαζῶν. Fuisse autem Spartanum vocabulum videtur. Sed notandum, in Epilyci isto loco non ἀβάρακες legi, sed βάρακες: cuius tamē vocabuli nullā reperio mētionem.

Ἀβαρβαλαῖαι, Hesychio nymphæ quædam.

Ἀβαρβαρέη, itidem nymphæ nomen, teste eodem. nam multa esse nympharum genera ait. Eustath. inter Nereidas eam refert.

Ἀβαρὴς, t.1, c.721, e

Ἄβαρις, Cui non est baris, ideóque in continente degēs: Hesychio ὁ ἠπειρώτης, καὶ μὴ ἔχων βάριν. est enim βάρις, πλοῖον: licet & aliæ ei significationes tribuātur. ‖ Ἄβαρις dictus fuit etiam Seuthi cuiusdam filius, de quo Suidas, Strabo, & Gell. lib.9, cap.22. Item Heraclides librum quēdam suum De immortalitate animæ, ἄβαριν inscripsit. cuius mentio apud Plut. initio lib. De aud. poem.

Ἀβαριστὴν Cyprii vocant τὴν γυναικιζομένην, τὴν καθαιρομένην καταμηνίοις, teste Hesych. Quæ purgatur suis mēstruis.

Ἀβάρκη, pro ἀφάρκη, legitur apud Theophr. Hist. pl. lib.3.

Ἄβαρκνα, Hesychio λιμός, fames.

Ἀβαρκνάω, Comatus sum, Comam alo. nā ἀβαρκνᾷ est κομᾷ in lex. quodā vet. pro quo apud Hesych. legitur, Ἄβαρκνα, κόμα. qui Macedonicum esse hoc verbum ait.

Ἀβαρλεῖσθαι, Turbari. nam ἀβαρλεῖται idem Hesych. affert pro ταράσσεται, necnon pro κροτεῖ.

Ἀβαρύομαι, Gemo, Lamentor, Eiulo. Hesych. enim ἀβαρύει exp. στένε, οἴμωζε, βόα.

Ἄβαρνος, siue Ἀβαρνίς, dicitur quædā vrbs & χώρα & ἄκρα τῆς Παριανῆς, vt refert Steph. afferēs inter alia ex Apollonio, — Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν Ἠϊόνα. Gentile est Ἀβαρναῖος & Ἀβαρνεὺς, teste eodem, ab Ἄβαρνος nimirū. Meminit & Xen. Ἀβαρνίδος, dicens Hellen. 2, p.268, ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα τὴν Λαμψάκου ἄκραν. Etymon huius vrbis Sophocles apud Steph. declarat, dicens τὴν Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ τεκοῦσαν τὸν Πρίαπον ἀπαρνήσασθαι, καὶ τὴν χώραν ἀπαρνίδα καλέσαι. Hesych. Ἄβαρνον vrbem Phocensiū esse ait, & Ἀβαρνὶς eidem est φωκέων φυλή.

Ἀβαρταὶ, Cypriis αἱ πτῆναι, teste eodem. id est Volucres.

Ἄβαρτος, Inexplebilis, Inexsatiabilis. ἄπληστος, eidē. qui tamen ait à quibusdam exponi etiam ἄμοργος. VNDE Ἀβαρτία, ας, ἡ, Inexsatiabilitas, seu Insatiabilitas, ἀπληστία, eidem.

Ἀβαρὺ, Origanum dici Macedonica dialecto idem innuit.

Ἄβας, ντος, nomen proprium filii Melampodis apud Paus. & Apollon. Item nomē sophistæ cuiusdam apud Suid.

A Est & nomē cuiusdā à quo denominati sunt οἱ Ἄβαντες.

Ἀβὰς, Hesychio ἠλίθιος: necnon ἱερὰ νόσος apud Tarentinos. ἠλίθιος porro stultum significat: ἱερὰ νόσος, sacer morbus seu epilepsia. Infrà Ἀβής.

Ἀβάσαι, eidem Hesychio est ἀριστῆσαι & ἀρθῆναι. quod ἀριστῆσαι quidam accipiunt pro ἀριστεῦσαι, vt significet, Præclarè rem gessisse & extolli. Alioquin ἀριστῆσαι est prandêre. Legitur in alio quoque lexico ἀβάσαι expositum ἀριστῆσαι, sine illo ἀρθῆναι.

Ἀβασάνιστος, t.1, c.723, g. Ἀβασανίστως, t.1, c.724, a

B Ἀβασίλευτος, t.1, c.725, f. Ἀβασιλεύτως, ibidem, g

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuidia vacuus, Non inuidens, Non inuidus. Suidæ non solùm ἀντίφθονος, (quod potius est Non inuidiosus) sed etiam ἀψευδής, in hoc loco cuius autorem non nominat, ὁ δὲ μάρτυς ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Κάσσανδρα τῶν Ἀντιπάτρου κατορθωμάτων, non inuidus testis. hoc est, sine vlla inuidia prædicans & testificans.

Ἀβάσκαντος, Cui nemo inuidet, Tutus ab inuidia, Inuidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur quod inuidias hominum auertit, seu quod fascinationes ab inuidia profectas auertit. Affertur enim ex Dioscor. lib.3, ἀβάσκαντον ἀνθρώποις εἶναι λέγεται, pro, Hominibus fascini amuletum esse fertur. Hesych. ἀβάσκαντα exp. χωρὶς βλάβης.

C Ἀβασκάντως, Citra inuidiam. Epigr. lib.2, in Deformes, Καὶ γὰρ ἀβασκάντως ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις.

Ἀβάστακτος, t.1, c.726, d. Ἀβαστάκτως, ibidem.

Ἄβαστος, idē quod ἄβατος, Inuius seu Imperuius, Per quem iri nequit. Hesych. enim ἄβαστον affert pro ἄβατον, ἀδιόδευτον, ἀπέραντον: exponēs tamen & ἀβίαστον, Quod vi cogi nequit, Cui vis afferri non potest. Apud Varin. legitur præterea Ἄβαστον, ἀκίνητον, ἀπρόσιτον, quod est, Immotum, Inaccessum. perperam, vt puto, pro ἄβαστον.

D Ἄβατον, subst. t.1, c.637, b

Ἄβατος, t.1, c.636, e

Ἄβαφος, t.1, c.718, e

Ἄββαλεν, Æolica syncope pro ἀνέβαλε, vt κάββαλε pro κατέβαλε. à th. ἀναβάλλω. Similiter Ἀββάλλου pro ἀναβάλλου.

Ἄβδελον, ab Hesych. exponitur ταπεινόν, humile: pro quo paulo pòst habet Ἄβελλον.

E Ἀβδέλυκτος, t.1, c.728, g

Ἄβδηλα, Hesych. exp. ἄβατα, Inuia, Inaccessa.

Ἄβδηρα, τὰ, vrbs Thraciæ, clara Democrito. Est & alia Iberiæ eiusdem nominis, vt refert Steph. qui & sing. num. Ἄβδηρον ab Ephoro dici scribit. τὸ ἐθνικὸν est Ἀβδηρίτης, Abderis oriūdus. Aiunt Ἀβδηρίτην dici etiam τὸν βορέαν: inter quos est Hesychius: forsan quia inde spirat. Ab Ἄβδηρα est etiā aduerb. Ἀβδήραδε, Abdera versus. vt in lex. meo vet. Ἀβδήραδε Ἀθήνηθεν ἀναπέπλευκε. ‖ Ἄβδηρα & Ἀβδία in eodem meo lex. exp. etiā ἡ θάλασσα, mare.

F Ἄβδης, apud Hipponactem pro μάστιξ, scutica seu flagellum, teste Hesych.

Ἀβδία, vide in Ἄβδηρα.

Ἀβέβαιος, t.1, c.730, b. Ἀβεβαίως, ibidem, c.

Ἀβέβηλος, t.1, c.730, e

Ἀβειρὼν, nomen proprium apud Suid.

Ἀβεὶς, Pamphyliorū lingua pro ἔχεις dici Varin. annotat, eiusdémque meminit Hesych. Latini quoque Habes.

Ἀβελίην Pamphilii dicunt ἡλιακὸν, teste Hesych.

Ἀβέλιος, Cretensibus ὁ ἥλιος, sol, teste eodem.

G Ἄβελλον, idem dici scribit ταπεινὸν, humile. pro quo suprà ἄβδελον.

Ἀβέλλω, Corono. Idem enim ἀβέλλει affert pro στέφει.

Ἀβελτέρειος, t.1, c.710, e

Ἀβελτερία, ibidem.

Ἀβελτεροκόκκυξ, t.1, c.710, g

Ἀβέλτερος & Ἀβελτέρως, ibidem, c, & e.

Ἀβελτηρία, ibidem, e

Ἀβέρβηλος, Vanus, Inconstās. Hesych. enim ἀβέρβηλον exp. μάταιον, & Suidæ ἀβέρβηλος est ὁ ἀκατάστατος. Rursum Hesychio ἀβέρβηλον est πολὺ, ἐπαχθὲς, μέγα, βαρὺ, multum,

H onerosum, magnum, graue: necnō ἀχάριστον: Suidæ ἀναίσχυντον, ἀπεχθὲς, impudens, inuisum seu odiosum. Infrà Ἀβύρβηλος pro eodem.

Ἀβεσαλὼν, apud Suid. nomen proprium filii Dauidis. pro quo in Latinis Bibliis est Absalon.

Ἀβέσει, Hesych. affert pro ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ, Desiderat, Tumultuatur.

Ἀβηδὼν, όνος, ἡ, idem cum ἀηδὼν, luscinia, vt ex eodem lexicographo patet, afferente ἀβηδόνα pro ἀηδόνα.

Ἀβὴρ Laconibus idem esse tradit οἴκημα στοὰς ἔχον, ταμεῖον, domicilium porticus habēs, penum seu promptuariū.

Ἀβηροθαῖος, nomen proprium apud Suid.

Ἀβήρω, Cano. Hesych. enim ἀβήρει affert pro ᾄδει. Apud eum legitur & ἀβηροῦσιν, ᾄδουσιν, tanquam ab ἀβηρέω: nisi scribendum ἀβήρουσιν.

Ἀβὴς, idem lexicogr. exp. ἀσυνέτος, ἀνόητος, & cum eo Suidas. Sic verò suprà idem Hesych. ἀβὰς attulerat pro ἀνήθης. Idem tamen ἀβὴς exp. etiam ἀναίσχυντος, ἀνόσιος, Impudens, Profanus & impius.

Ἀβήσσω, Cogito; Excogito: item Animum aduerto. id enim significat ἐπινοέω quo Hesych. hoc ἀβήσσω exp. Ἀβέσει autem suprà idem attulerat pro ἐπιποθεῖ.

Ἀβίαστος, t.1, c.734, a. Ἀβιάστως, ibidem, b.

Ἀβιάχομαι, Ornor, Delicior. v. l. perperam. scribendum enim Ἀβελιάχομαι.

Ἀβίγας, nomen fluuii apud Suidam.

Ἄβιδα, Hesych. affert pro ἀνδρεῖον.

Ἄβιες, vide in Ἄβιν.

Ἀβίηκτον, Quod praesenti in periculo versatur. ἐφ' οὗ οὐκ ἐγένετο βοὴ ἀπομυγμένου, cuius exequiæ nō fuere lugubres. v.l. ex schol. Soph. Legitur apud Hesych. quoque, sed non suo ordine, nimirum post Ἄβιος.

Ἄβιλα seu Ἀβίλη, vrbis nomen: ex qua oriundus, dicitur Ἀβιληνὸς, vt Steph. & Suid. tradunt.

Ἀβίλλιον, Hesych. esse dicit οἶνον, vinum. Quidam certi genus vini esse putāt ab Abila vrbe denominatum, ideóque Ἀβίλιον scribunt simplici λ.

Ἀβίλτακα Persis dici τὸν μνήμονα, memorem, tradit idē Hes.

Ἀβιλύκη, eodem teste est στήλη ἐν Λιβύῃ, columna in Libya. Apud Suidam verò Ἀβίλυξ legitur, qui id esse dicit mōtem ex Libya oppositum Calpæ, quæ in Europa sita est ad fretum Gaditanum.

Ἄβιν, Hesych. autore vocatur ἐλάτη siue πεύκη. pro quo Varin. habet Ἄβιες: quomodo apud Hesych. quoque scribendum esse alphabetica series innuit. Est autem Abies vocabulum Latinum τῇ ἐλάτῃ Græcorum æquiualens.

Ἀβιόλη, eidem σπέρμα ἐμφερές: omissis sequentibus. quare Varin. posuit σπέρμα τι, semen quoddam.

Ἄβιος, t.1, c.731, e. & 736, g

Ἀβίωτον, t.1, c.739, e

Ἀβιωτοποιὸς, ibidem, g

Ἀβίωτος, ibidem, c. Ἀβιώτως, ibidem, f

Ἀβλάβεια, ας, ἡ, Innocentia. Ita enim Cic. lib. 3 Tuscul. Innocentia apud Græcos vsitatum nomen non habet: sed habere potest ἀβλάβεια. ‖ Item Incolumitas, Indemnitas, τὸ οὐ βλαβῆναι.

Ἀβλαβὴς, t.1, c.743, h

Ἀβλαβύνιον, teste Hesychio σπάρτιον πλεκόμενον παρ' Αἰγυπτίοις ἐκ βύβλων πρὸς κάθαρσιν οὖσα, funicul⁹ qui apud Ægyptios plectebatur ex papyro ad purgandum. vt hodie orbiculi ex herbis quibus vtuntur ad extergendas patinas.

Ἀβλαβῶς, t.1, c.744, a

Ἀβλαδέως, Hesych. affert pro ἡδέως, suauiter.

Ἀβλάκουντος, pro ἀπλάκουντος, forsan Macedonico more, qui Βίλιππος pro Φίλιππος dicunt. Plato comicus apud Athen. l.14 Μόνος δ' ἄγευστος, ἄσπλαγχνος ἐναγίζομαι, Ἀβλάκουντος, ἀλίβανωτος, nullis oblatis placentis, nullo thure.

Ἄβλαξ, Cypriorum lingua λαμπρὸς, clarus, teste Hesych.

Ἄβλαπτος, t.1, c.743, f

Ἄβλαροι, Hesychio sunt ξύλα, ligna.

Ἄβλας, eidem est ἀσύνετος, ἀγνώμων, insipiens, ignorans. Qua in signif. suprà ex eodem habuimus Ἀβὴς & Ἀβάς.

Ἀβλαστέω, ῶ, Non germino. vel Malè germino.

Ἀβλαστὴς, t.1, c.745, g

Ἀβλάστητος, t.1, c.745, c

Ἄβλαστος, ibidem, g

Ἄβλαυτος, Hesychio ἀνυπόδητος, Excalceatus siue Discalceatus, Qui nudis incedit pedibus. Vox comp. ex ᾱ priuatiuo & βλαῦται.

Ἄβλεμα, ατος, τὸ, Erratum, Peccatum. Hesych. enim ἀβλέματι affert pro ἁμαρτήματι. Idem igitur est quod ἀβλέπημα, & forsan duplici μ scribendum ἄβλεμμα.

A Ἀβλεμέως, t.1, c.749, b

Ἀβλεμὴς, ibidem, a

Ἀβλεννὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Muco carens. Athenæo teste, lib.7, ἀβλεννὴς dicitur ἡ ῥαφὶς siue βελόνη. quod piscis nomē est.

Ἀβλεπὴς, t.1, c.749, e

Ἀβλεπτέω, ibidem, c

Ἀβλέπτημα, ibidem, d

Ἀβλεπτὴς, ibidem, d

Ἀβλεψία, ibidem, c

B Ἀβλήδην, Hesych. affert pro ἐνδόσιμον. de quo suo loco.

Ἀβληρὰ, idem affert pro ἡνία, Habena: lorum quod freno inseritur.

Ἀβλὴς, t.1, c.666, b

Ἀβλήτορες, Hesych. μάρτυρες, testes. pro quo infrà ἀβολήτορες.

Ἄβλητος, t.1, c.666, d

Ἀβληχὴς, Balatus expers. ὁ οὐ βληχώμενος. Antipater in Epigr. Μισήσεις δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον.

Ἀβλήχμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio ἀμβλὺς, hebes.

Ἀβληχρὴς, t.1, c.755, d

C Ἀβληχροποιὸς, t.1, c.755, d

Ἀβληχρὸς, siue Ἄβληχρος, t.1, c.754, h

Ἀβλίσμαστον, Hesych. affert pro ἄψαυστον, intactum. Sed scribendum potius ἀβλίμαστον, vt sit ὁ οὐ βλιμασθείς: compositione facta ex ᾱ priuatiuo & βλιμάζω.

Ἀβλοέω, ῶ, Libo. Hesych. enim ἀβλόει affert pro σπένδε, seu σπεῖσον: sed addens, Macedonicum esse verbum.

Ἀβλόπες, Cretensiū dialecto idē quod ἀβλαβὲς, teste eodē.

Ἄβλος, εος, τὸ, Mulctrum. vasis genus apud Alemannos. v.l.

Ἀβλωθρίδια, t.1, c.717, d

D Ἀβλώσκω, apud Gazam legitur Gramm. lib.3, videtúrque idem esse quod ἀμβλώσκω, sicut ἀβλωθρίδιον idem est quod ἀμβλωθρίδιον.

Ἀβοαὶ, Hesychio εὐχαὶ, preces seu precationes.

Ἀβοηθητὶ, t.1, c.761, a

Ἀβοήθητος, t.1, c.760, h

Ἀβόηθος, t.1, c.759, h

Ἀβοητὶ, t.1, c.756, g

Ἀβόητος, ibidem.

E Ἄβολα, Hesych. esse dicit κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, nomen iactus in ludo tesserario: forsan infelicis, & quo vel nulla vel saltem pauca iaciebantur puncta.

Ἀβολεῖς, à Siculis dicūtur περιβολαὶ, teste Hes. vt sunt valla, siue munimenta & sepes quibus aliquid circundatur.

Ἀβολέω, ῶ, idem quod ἀντιβολέω significans Occurro, Obuius fio. ἀπαντάω seu συναντάω. vt ἀβόλησαν Λητοῖδῃ. Apollonii Rhodii schol. ἀβολήσομεν exp. συντευξόμεθα, in hoc loco lib.3, Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ Ὀθνείων. αὖθις δ' ἀβολήσομεν

F ἐνθάδ' ἰόντες. VNDE Ἀβολήτορες dicūtur οἱ συντυχόντες καὶ συνηλλαχότες. Hesychio ἀνηλλαχότες, necnon μάρτυρες. Alioqui ἀβολήτορες, vt & ἄβολοι, dicuntur pulli equini aut asinini οἱ οὐ βεβοληκότες τοὺς ὀδόντας ἐξ ὧν γιγνώσκεται ἡ ἡλικία, qui nondum amiserunt dentes ætatis indices, qui γνώμονες appellantur. ex quo intelligitur Iuuenes. His opponuntur οἱ λειπογνώμονες, siue ἀπογνώμονες.

Ἀβολησταὶ, vide Ἀβολυσταὶ paulo infrà.

Ἀβόλητοι, Hesychio sunt ἐντεύξεις. Varin. habet Ἀβολῆτις, ἔντευξις, ἀπάντησις, id est Accessio, Occursus. Ambo ex præcedenti Ἀβολέω.

G Ἀβολήτωρ, t.1, c.667, f. Vide etiam Ἀβολέω.

Ἄβολις, ibidem.

Ἀβόλλα, nomen vrbis Siculæ apud Steph. Vnde qui oriundus est, Ἀβολλαῖος dicitur, teste eodem. Apud Latinos Abolla vestis est, cuius Martial. & Iuuen. meminerunt.

Ἄβολος, t.1, c.667, d

Ἀβολυσταὶ, Hesychio ἀνυπαντητοι ἰσχυρῶς, qui prorsus sæui & crudeles sunt, adeo vt eis occurrere nemo audeat. vt sit ex ᾱ priuatiuo & ἀβολέω, facta συναλοιφῇ duorum ᾱ, vel alterius ἐκθλίψει. Rectius Varin. scribit ἀβολησταί.

H Ἆβος, Maturus & puber, à Dorico ἄβα pro ἥβη. Theocr. Id. 5, Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. εἰσὶ γὰρ ἄβαι. Vbi schol. quadruplicē indicat scripturam. quarum prima est ἆβαι pro ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι: altera, αὖαι, significans ξηραὶ, aridæ: tertia, ἄζαι: quarta, αὖται, pro μόναι.

Ἄβοτος, Pascuis carens, In quo pecudes pasci nequeunt: vel

etiam Qui depastus non est. Hesych. ἄβοτοι affert pro αἱ μὴ κατανενεμημέναι βοτάναι: vel αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν, non depastæ, vel quæ fructum non ferunt & steriles sunt. A

Ἄβοτις autem, vrbis nomen est apud Steph. cuius ἐθνικὸν est Ἀβοτίτης siue Ἀβοτιδός.

Ἀβουλεῖ, t.1, c.768, c

Ἀβουλέω, t.1, c 766, e

Ἀβουλὴς, Nolens, Inuitus. Hesychio ἀβουλὴς est non solùm ἄκουσα, (ita enim lego pro ἤκουσα) sed etiam ἀκτήμων, Nihil possidens, Pauper, Inops. In v.l. exponitur etiã Inconsultus: à βουλὴ significante Consilium, vt ἄβουλος. B

Ἀβούλητος, t.1, c.766, f. Ἀβουλήτως, t.1, c.767, a

Ἀβουλία, t.1, c.768, c

Ἄβουλος, ibidem, a

Ἀβουλότατα & Ἀβουλότερος, ibidem.

Ἀβούλως, ibidem, b

Ἀβουσκολέω, ῶ, Tumultuor. Hesych. enim ἀβουσκολεῖ affert pro θορυβεῖ. qua signif. suprà ex eodem habuimus ἀβέωτει.

Ἀβούτης, t.1, c.778, d

Ἄβρα siue Ἅβρα, (illo enim modo apud Hesych. & in lex. meo vet. scribitur, & apud Eustath. hoc apud Suidam) Ancilla, Famula, Serua. Hesychio δούλη, παλλακή: qui paulo pòst ἄβραι affert pro νέαι, δοῦλαι. In lex. meo vet. annotatur, ἄβραν dici neque τὴν ἁπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὔμορφον, sed τὴν οἰκότριβα & τὴν περὶ χεῖρα θεράπαιναν. Suidas verò ἄβραν vocari itidem ait neque τὴν ἁπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὔμορφον θεράπαιναν, sed οἰκότριβα γυναικὸς κόρην καὶ ἔντιμον, siue illa οἰκογενὴς & verna sit, siue non. Fuerint itaque ἄβραι, ancillæ seu famulæ quas ditiores matronæ ad honestiora seruitia seu ministeria domi suæ alunt, quibúsque vtuntur pedissequis. Similiter Pausanias apud Eustath. pag. 1854, dicit ἄβραν nominari τὴν σύντροφον καὶ πρὸς (in lex. meo vet. περὶ) χεῖρα θεράπαιναν: quam & οἰκότριβα & ἔντιμον appellari. Ipse quoque Eust. ἄβρας vocari paulo antè scripserat τὰς θρεπτὰς ταῖς δεσπόταις δούλας, sed annotans esse vocabulũ ἐθνικὸν, à Græcis (vt & alia multa) vsurpatum. Legitur enim apud Menandrum in Pseuderacle, Μήτηρ τέθνηκε τῶν ἀδελφεᾶν δυοῖν Ταύταιν. τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρὸς Αὐταῖς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη, Σικυωνία, κ' ἄβραν γὰρ αὐτὴν ὀνομάζομαι Ἐρωμένη, ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, Τρέφειν δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρα πρέπει. Ita apud Suidam, qui ex eiusdẽ Apisto, & ex Iamblicho alia duo affert exempla. Similiter Genes. 24, & Exodi 2, αἱ ἄβραι αὐτῆς, ancillæ seu famulæ ipsius. Notandum autem est ἄβρας dici ancillas honoratiores & honestiora ministeria obeũtes nõ solùm matrumfamilias ditiorũ, sed etiam virginum puellarúmque, vt in loco illo Iamblichi apud Suid. & in illo Genes. 24, de Rebecca spõsa ex ædibus paternis proficiscente ad Isaacum sponsum suum. C D E

Ἀβραβαίνειν, t.1, c.2, b

Ἀβράκησαν, v.l. afferunt pro Sonuerũt, annotántque poeticum esse. Sed videndum ne potius scribendum sit ἐβράβευσαν.

Ἀβραμιαῖος, Hesychio εἶδος ἔχων Ἀβραάμ: item γιγαντιαῖος: Suidæ ὁ ἀπόγονος Ἀβραάμ, necnon γιγαντιαῖος itidem, & ἱεροπρεπής. Apud Greg. Ἀβρααμιαία θυσία, Abrahamicum sacrificium, Sacrificium quod fecit Abraham. Est autem Ἀβραὰμ nomen viri celebris in sacris literis. F

Ἀβραμίας, nomen βόλου κυβευτικοῦ, iactus tesserarii, teste eodem Hesych.

Ἄβραμις, piscis Nilous, apud Athen. lib. 7. G

Ἀβραρίας, Celtæ vocant τοὺς κερκοπιθήκους, simias caudatas, vt idem refert.

Ἀβρανὶς, ίδος, ἡ, Crocota siue Crocotula. hoc est Tunica seu vestis crocei coloris. Hesych. enim Lacones scribit ἀβρανίδας nominare κροκωτοὺς, s. χιτῶνας.

Ἀβραξας, omnipotentem Deum portentoso nomine appellat Basilides, vt tradit D. Hieronym. comment. in 3 cap. prophetæ Amos.

Ἄβραχεν, Hesych. affert pro ἤχησεν, Sonuit, seu Sonitum dedit. pro quo alioquin ἔβραχεν reperitur à th. βραχέω. H

Ἄβρεκτος, t.1, c.789, g

Ἀβρεμὴς, Cypriorum lingua ὁ ἀβλεπὴς, teste Hesych. Alioqui ἀβρεμὴς compositum ex ᾱ priuatiuo & βρέμω esset idem cum ἄβρομος, id est ἄψοφος, strepitus seu fremitus nullos edens.

Ἀβρεττηνὴ, regio Mysiæ, dicta à Brettia nympha. cuius ἐθνικὸν est Ἀβρεττηνὸς, vt Steph. ex Arriano refert. Apud Suidam, Ἀβρεττανὴ legitur. perperam apud Steph. Ἀβροττηνὴ, vt alphabetica etiam series arguit.

Ἀβρηλία, Suidæ est regio quædam. forsan illa quæ erat ad viam Aureliam. Apud eundem Ἀβρηλιανὸς & Ἀβρήλιος, sunt nomina propria: pro quibus Latini scribunt Aurelianus, Aurelius.

Ἀβριάζομαι, Orno me, & delicatè viuo. Hesych. enim ἀβριάζεται affert pro κοσμεῖται, θρύπτεται. pro quo perperam in v.l. ἀβιάζομαι.

Ἀβρίζομαι, siue Ἀβρίζομαι, itidem est Delicato cultu vtor, Delicatè me orno. nam ἀβρίζεσθαι eidem est ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι. Ambo igitur hæc verba ab Ἀβρὸς siue Ἁβρὸς, deriuata sunt.

Ἀβρεθὴς, t.1, c.793, a

Ἀβρεκέστερον, Varin. affert pro ἀληθέστερον, verius: procul dubio ex Hesych. apud quem tamen ἀβεβαιότερον legitur. Vtrunque verò pro ἀκριβέστερον, vt videtur, facta μεταβολῇ aut μεταθέσει τῶν στοιχείων.

Ἄβεικτος, Hesychio & Suidæ δύσκωφος, ἐκ μέρους ἀκούων, surdaster. Varino præterea ἄγρυπνος, ἀϋπνος, Vigil, Insomnis. In qua posteriore significatione est ex ᾱ priuatiuo & βείζω compositum. id enim significat καθεύδω, dormio.

Ἀβεινά, Hesychio κεκαθαρμένα, purgata & mundata.

Ἀβείξ, eidem est ἐγρηγορὼς, vigilans. idem cum præcedẽte ἄβεικτος, eiusdémque originis.

Ἀβεῖξαι, Suidæ τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμηθῆναι, à cibo aliquantillum dormire. Idem igitur fuerit cum βεῖξαι seu βείζειν. & ᾱ fuerit περισσόν.

Ἀβελτὴς, οῦ, ὁ, Verbero, Mastigia. Hesych. enim ἀβελτὴν affert pro μαστιγίαν. Videtur tamen esse verbale ab ἀβρίζομαι significante ἁβρύνομαι, καλλωπίζομαι, ideóque significare debere καλλωπιστὴς, Qui delicatius & molliꝰ sese ornat, Qui cultu corporis vtitur delicatiore & molliore.

Ἀβροβάτης, t.1, c.2, d

Ἀβρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollem & delicatam vitam agens, Molliter & delicatè viuens. idem cum ἁβροδίαιτος. Dionys. De situ orbis.

Ἀβρογάστηρ, v.l. afferunt pro Mollis, Effœminatus: non nominato tamen autore, nec allato exemplo. Si itaque mendo caret vox illa, propriè significat Habens ventrem effœminatum & delicatum, vel etiam Cuius venter mollibus & delicatis assueuit cibis. At Ἀβρογάστης proprium nomen viri est quem Arbogastum vocãt Latini: de quo multa apud Suid. & Eustath. apud quem perperam scriptum est Ἀβροβάσης.

Ἀβρογόους, Molles gemitus & mollia lamẽta edens. Æschyl.

Ἀβροδαίς, Mollibus dapibus, seu cibis delicatis, instructus. Apud Athen. lib. 1, Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβροδαίτῃ τραπέζῃ.

Ἀβροδίαιτα, t.1, c.983, a

Ἀβροδιαιτάομαι, ibidem, b

Ἀβροδίαιτος, ibidem, a

Ἀβροείμων, t.1, c.1381, b

Ἀβρόκαρπον & Ἀβρόκαρπος, t.2, c.77, c

Ἀβροκόμας, t.2, c.318, d

Ἀβροκομάω, & Ἀβροκόμης, ibidem.

Ἀβρομία, t.1, c.788, g

Ἀβρόμιος, affertur pro Abstemius, ἄοινος. quia nimirum Bacchus nominatur βρόμιος.

Ἀβρομίτρης, ου, ὁ, Molli delicatáque redimitus mitra. Hes. ἀβρομίτρας exp. λαμπροζώνους, splendido cinctu decoros.

Ἄβρομον, eidem est ὀρίγανον, herbæ nomen. Alioqui adiectiuum est, & significat σιγηρὸν, ἄψοφον, silens siue tacitum, strepitu & fremitu carens, teste eodem. Vide & t.1, c.788, g

Ἄβρομος, t.1, col.788, f

Ἀβροπήνους πέπλους dixit Lycophron molli & subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀβρόπλουτος χαίτη apud Eurip. Coma molli & opulento ornatu decorata.

Ἀβρὸς, t.1, c.1, g

Ἀβροσταγὴς, t.1, c.1, e

Ἄβροςος, t.1, c.783, e

Ἀβροσιώη, t.1, c.2, g

Ἀβροτάζω, t.3, c.701, e

Ἀβρόταξις, ibidem, f

Ἀβρότιον, Vide in Ἀβρότονον.

Ἀβροτέω, t.1, c.701, d

Ἀβρότη, ibidem, b

Ἀβροτήμων, ibidem, d

Ἀβρότης, t.1, c.2, f

Ἀβροτίνη, t.3, c.701, d

Ἀβροτόνινος & Ἀβροτονίτης, vide in ſequ. Ἀβρότονον.

Ἀβρότονον, ſiue Ἀϐρότονον, Abrotonum. herba ſeu plāta perpetuò virens: quam ſic nominatam aiunt διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν καὶ ἁπαλὴν, quòd aſpectu ſit mollis & tenera. ſynonymως vocatur ἀβρόκαρπον. Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀϐροτόνοιο, τό, τ᾽ ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Vbi ſchol. annotat duo eſſe abrotoni genera: alterum, κηπεύσιμον, ſatiuum: alterū, montanum, quod reperitur ἐν ἀργινόεσι τόποις, ideóque poetam dixiſſe ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. hoc autem montanum ſatiuo præferri vt efficacius. Vide & Theophr. Hiſt. plant. lib. 6, cap. 7. & Dioſc. lib. 3, cap. 29. Plin. lib. & cap. 21. Apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 6, annotāt legi etiam ἀβρότιον pro hoc ἀϐρότονον. Deriuantur porro hinc Ἀβροτόνινος & Ἀβροτονίτης, ambo ſignificantia Confectus ex abrotono. vt ἀβροτόνινον ἔλαιον, ſiue Ἀβροτόνινον μύρον, apud Dioſcor. lib. 1, cap. 61, Vnguentum ex abrotono, Oleum abrotoninum. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eūdem, lib. 5, Vinum ex abrotono, ſeu Vinum abrotono conditum, Vinum abrotoni ſapore & odore imbutum. de quo & Columella lib. 12, cap. 35. ‖ Ἀβρότονον, eſt & meretricis ſeu ἑταίρας nomen apud Athen. lib. 14, quam Themiſtoclis fuiſſe matrem ait. Meminit eiuſdem & Plut. in vita Themiſt. Diminutiuè & ὑποκοριστικῶς apud Luc. legitur etiam Ἀβροτόνιον, vt Γλυκέριον, Λαΐδιον, & ſimilia.

Ἄϐροτος, t.3, c.700, g

Ἀβρότων, apud Varin. legitur, dicitúrque eſſe genus cochlearum, ſecundum alios locuſtarum, ſecundum alios apum. Quibus addit, quoſdam legere ἀπορότων, eóque nomine intelligere λῃστῶν, prædonum ſeu latronum. Ex quo intelligitur, hoc ἀβρότων ſiue ἀπορότων, eſſe pluralis numeri & genitiui caſus, nō autem nominatiuum ſingularem, vt exiſtimarunt vulg. lex.

Ἀβροῦτες, Macedonum lingua dicuntur αἱ ὀφρῦς, ſupercilia, vt tradit Heſych.

Ἀβροχαίτης, t.4, c.363, c

Ἀβροχία, t.1, c.789, h

Ἀβροχίτων, t.4, c.527, g

Ἄβροχος, t.1, c.789, g

Ἄϐρωνα, Heſychio συκάμινα, mora. vt Parthenius quoque apud Athen. lib. 2, Ἄβρωνα, (inquit) συκάμινα ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. Vbi nota ſcribi ſpiritu aſpero, contrà quàm apud Heſych. Forſan autem fructus iſte ſic nominatur παρὰ τὴν ἁϐρότητα, καὶ ἁπαλότητα.

Ἀβρυνώω & Ἀϐρυνόομαι, t.1, c.2, g.

Ἄβρυςος, t.1, c.783, d

Ἀβρυτοί, Heſychio echinorum marinorum ſpecies.

Ἄϐρωμα, eidem στολῆς γυναικείας εἶδος, ſpecies muliebris ſtolæ, vel etiam amictus muliebris.

Ἄϐρωμος, t.1, c.784, c

Ἀϐρωμοιώταχοι, inquit Heſychius, οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς, vt ſit pro ὁμόϐρομοι, qui vnanimi voce clamorem tollunt, οἱ ὁμόφωνοι κεκραγότες: ᾱ hîc idem ſignificante quod ὁμοῦ, vt in ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις. Vel etiam πολύβρομοι, hoc eſt πολυτάραχοι. βρόμος enim eſt ποιὰ κραυγὴ, κατὰ μίμησιν. Quibus ſubiungit, καὶ Ἀνάχοι, μετὰ ἰσχύος μεγάλης, ὡς Ἀναχὲς λέγεται τὸ μεγάλως κεχυμένος, τοῦ ν πλεονάζοντος. Sed videtur hoc ἀϐρωμοιώταχοι corruptum eſſe ex Ἄβρομοι, αὐίαχοι, quod apud Homerum legitur, Iliad. ν, v. 41, de Troianis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, Ἄβρομοι, αὐίαχοι. Vbi ſchol. itidem exp. πολύβρομοι, πολυήχοι, ſubiungēs, à poeta ſolere introduci Troianos θορυβώδεις, ſicut & initio Iliad. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ᾽ ἐνοπῇ τ᾽ ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

Ἄβρων, nomē proprium grammatici cuiuſdam apud Suidam. Item nomen cuiuſdam diuitis mollitérque & de-

A licatè viuentis Argiui: à quo manauit prouerbium Ἄβρωνος βίος, dici ſolitū εἰς τοὺς ἀβροβίους ſeu τρυφεροβίους & ἀβροδιαίτους, qui molliter & delicatè viuunt. Meminit verò huius prouerbii idem Suid. & Eraſm. in Chiliad. Deriuatum inde Ἀβρώνειος, Abroneus. id eſt ὁ τοῦ Ἄβρωνος.

Ἀβρῶς, t.1, c.2, f

Ἀβρώς, t.1, c.783, d

Ἀβρωσία, ibidem, 782, g

Ἄβρωτος, ibidem, 783, b

Ἀβύδεις Heſychio στήλη Ἡρακλέως, columna Herculis.

B Ἀβυδηνός, Ἀβυδόθεν & Ἀβυδόθι, vide in ſequ. Ἄβυδος.

Ἀβυδοκόμας, vide itidem in Ἄβυδος.

Ἀβυδόν, apud Heſych. βαθὺ, profundum. pro quo potius dicitur ἄβυθον, vel ἄϐυσσον.

Ἄϐυδος, ου, ἡ, Abydus. vrbs Helleſpontiaca. Vnde aduerbia Ἀβυδόθεν, Abydo, ſeu Ex Abydo. & Ἀβυδόθι, Abydi, ſiue In Abydo, apud Homer. Iliad. ρ. Inde & Ἀβυδηνός, Qui ex Abydo oriundus eſt. vt quum Athen. lib. 13 dicit, eſſe πόρνης Ἀφροδίτης ἱερὸν παρὰ Ἀβυδηνοῖς. Eſt & prouerbium Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, Abydena bellaria, ſeu Abydenorum ſecundæ menſæ: quod vſurpari C ſolet vbi quis intempeſtiuè ſe ingerit, moleſtúſque interuenit: ſumptum ab Abydenorum conſuetudine qui in ſecundis menſis pueros diſſuauiandos admittentes, ipſorum clamore nutricúmque tumultu hoſpitibus erāt moleſti. Nam præter Athen. lib. 14, & Zenodotum, Suidas ſcribit Ἀϐυδηνὸν ἐπιφόρημα dici ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, διὰ τὸ τοὺς Ἀβυδηνοὺς, ὅταν τινὰ πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι, μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα· τῶν τε τιτθῶν θορυβουσῶν, τῶν τε D παιδίων κεκραγότων, ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. Apud Heſych. legitur Ἀβυδηνὸν ἐπιζώνημα, itidem prouerbialiter dictum: nimirum ἀπὸ τοῦ ὑπ᾽ αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. Atque adeo idem affert Ἀβυδοκόμας, pro ὁ ἐπὶ τῇ συκοφαντίᾳ κομῶν: innuens ſycophātiæ vitio laboraſſe Abydenos. Quin & Ἄβυδος pro ſycophāta & calumniatore dici annotant v.l. & Ἄβυδος φλυαρία pro futilitate atque ineptia, eadem afferunt.

Ἄβυθος, t.1, c.797, d

Ἄβυκτος, vide in Ἄβακτος.

E Ἀβυρϐηλος, Vanus, Inanis. Heſych. enim ἀβυρϐηλον affert pro μάταιον: exponens tamen & δασύ, συνηρεφές, πολύ: item ἀναίσχυντον, ἐπαχθές. id eſt, denſum ſeu hirtum, confuſaneum, multum: impudēs, moleſtum. Suidæ itidem ἀβυρϐηλον eſt ἀναίσχυντον, impudens, ἀπεχθὲς, inuiſum: & ἀβυρϐηλος, ὁ πολύς, multus, ὁ μέγας, magnus. necnon ὁ καταπορής, Redundans, Cuius ad ſatietatem copia eſt. Eodem ſignificatu ſuprà habuimus Ἀβέρϐηλος, vt idem etiam Suid. annotat.

F Ἀβύρσευτος, t.1, c.798, h

Ἀβυρτάκη, ης, ἡ, barbaricum ὑπότριμμα & eduliū, ex porris, cardamo, granis mali punici, & eiuſmodi aliis quibus ineſt τὸ δριμύ. Theopomp. in Theſeo, Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων Πλείστων ποιεῖται καὶ παρέσιν ἀβυρτάκη. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teſte Suida: & Alexis apud Athen. lib. 3, Καὶ τὸν μὲν ὄξινον οἶνον ἐκπιπίζομεν, Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ᾽ ἐκβακχεύομεν. Lucianus in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην: itémque Plutarch. Symp. 4 dicit, τὸ ποικίλον οὐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Vnde

G Ἀβυρτακοποιός, οῦ, ὁ vel ἡ, Qui abyrtacas cōficit. Demetrius comicus apud Athen. lib. 9, Ἀβυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον, γενόμενον. Heſych. ἀϐυρτακοποιοῦ affert pro τοῦ τὰ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος.

Ἄβυσσον, t.1, c.798, d

Ἄβυσσος, t.1, c.797, g

Ἀϐώ, Laconas dicere pro πρωΐ, annotat Heſych. forſan pleonaſmo τοῦ β pro ἀώ, ſub auroram.

Ἀβωϐας, teſte eodem dicitur Adonis à Perſis.

Ἄβωρ, rurſum Laconica dialecto dicitur βοή, vox, vt idem tradit.

H Ἀβῶς, Heſychio ἄφθογγος. In lex. meo vet. ἄϐως ſcribitur, exponiturque præterea ἄφωνος. Vox comp. ex ᾱ priuatiuo & verbo βῶσαι, Ionica contractione vſurpato pro βοῆσαι. & ἄϐως ſiue ἀϐῶς dicitur qui nullam vocem edit, nec vllum clamorem.

Ἄζωπος, eidem Hesychio est ἀηδὴς, Iniucundus, Insuauis. A
Itidémque habetur in lex. meo veteri. Forsan autem ἄβωπος propriè dicitur Qui depasci non potest, à βόσκομαι, vnde & βώτωρ dicitur pastor, & βωτιάνειρα, homines pascentis terræ epitheton.

Ἄγα, Varin. affert pro φθόνος καὶ βασκανία, inuidia, vt ἀγάμαι & ἀγάζομαι interdum significat φθονέω. Alioquin ἄγα compositioni etiam seruit, & ambiguum est sitne ex ἄγαν an ex ἀγάω, vt annotat Eustath. Dicitur & ἀγη.

Ἀγάαμαι, poetico pleonasmo pro ἄγαμαι dicitur, Admiror, Obstupesco. vt Homeri schol. ἀγάασθαι exp. ἐκπλήττεσθαι, in hoc loco Odyss. π, Οὔτέ τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. Idem tamen ἀγάασθε exponit etiam B
Inuidetis, φθονεῖτε, in hoc Odyss. ε, vbi Calypso Mercurium alloquitur, Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην, ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην.

Ἀγαβλαὶ, vide in Ἀγαυλαί.

Ἀγάγας pro ἀγαγὼν vsurpatum affert Hesych. itidémque ἄγαγον pro ἄγαγε, in imperatiuo aor. 2 act. à them. ἄγω.
Phrynichus tamen de his dubitat an vsurpentur. ait C
enim, τὸ Ἄγαγον, εἰ μὲν ἡ μετοχὴ εἴη ὁ Ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἄν τινι ἦν. λεκτέον οὖν Ἄγαγε· καὶ γὰρ ἡ μετοχὴ Ἀγαγὼν, ὡς Ἄνελε, Ἀνελών. Habent autem hæc Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, vt & infin. ἀγαγεῖν, & in med. voce ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν, ἀγέσθαι, ἀγών.

Ἀγάγης, ου, ὁ, Sua sponte subiectus. Ita vulg. lex. sed crasso errore, nato ex eo quòd dicat Suidas ἀγάγης esse αὐθυπότακτον: nō aliud ille quidem intelligens ea voce quàm ἀγάγης esse subiunctiui modi, ideóque subiungens, καὶ ἀγάγωμεν.
D

Ἄγαγον, pro ἄγαγε, habes in Ἀγάγας.

Ἀγαγύρτης pro ἀγύρτης dici testatur Hesych. Erit igitur & hìc anadiplasiasmus ille Atticus qui est in præcedentibus ἀγαγεῖν & ἀγαγέσθαι pro ἀγεῖν & ἀγέσθαι.

Ἀγάζηλος, t.1, c.1401, c.

Ἀγάζομαι, admiror, t.1, c.8, g. Ἀγάζομαι, veneror, t.1, c. 9, e. Ἀγάζομαι, indignor, ibidem, f. Ἀγάζομαι, lædor, ibidem, g. Ἀγάζομαι, inuideo, ibidem.

Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes, &c. t.1, c.11, g

Ἀγαθὰ Κιλίκων, Bona Cilicum, s. ἐστί: prouerbialiter de eo E
qui malis artibus peperit sibi bona: orto adagio à Cilicone quodam qui prodita Mileto ditatus est. Vide de eodem Cilicone siue Cillicone plura apud Suidam.

Ἀγαθὰ πράγματα, t.1, c.10, e

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, t.2, c.11, f

Ἀγαθαρχία, t.1, c.12, b. Ἀγαθαρχικὸς, ibidem. Ἀγάθαρχος autem & Ἀγαθαρχίδης, nomina propria sunt.

Ἀγαθάω, Cypriorum dialecto Sileo, Taceo. tradit enim Hesych. eos ἀγαθᾷ vsurpare pro σιωπᾷ. verùm id non sua serie, sed post Ἀγαστεύδροι. F

Ἀγαθεωρεῖν, Inspectare & considerare velut ii qui rem diu non visam inspiciunt, vt tradunt v.l. nullo tamen nominato autore. Propriè autem magis ἀγαθεωρεῖν esset, Valde & intentis oculis inspectare & considerare: vel Cum admiratione contemplari, Admirabundum stupentémque intueri.

Ἀγαθὴ δαὶς, t.1, c.10, e.

Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον, Bona est maza post panem etiā. hoc est, postquam panis deficit, maza etiam appetitur. G
erat enim maza quiddam pane deterius quo rustici & serui vice panis vtebantur. prouerbium, monens in penuria & inopia res quoque viliores in pretio haberi. Vnde apud Athen. lib. 6, quidam dicit, πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε κἀλέφαντος. Zenodotus quoque dici tradit de iis qui penuria meliorum amplectuntur deteriora, vt tradit Erasm.

Ἀγαθὴ τύχη, dicta fuit ἡ νέμεσις & ἡ Θέμις, vt tradit Hesych. Præfari certè boni ominis causa σὺν Ἀδραστείᾳ (est autem Ἀδράστεια eadem quæ Νέμεσις) solebant, & ὦ Ἀδράστεια, vt dicebant ἀγαθῇ τύχῃ: quanquam illud ἀγαθῇ τύχῃ paulo aliter etiam vsurpantes, quemadmodum videre est in Τύχη.

Ἀγαθίζομαι, t.1, c.13, a

Ἀγαθικὸς, t.1, c.12, b

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio δέσμη ῥάμματος καὶ σήμονος, Fasciculus fili seu staminis colligati, Glomus. vnde prouerbium ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. quod Erasmus dici scribit de opibus extructis & affatim cumulatis: sumpta metaphora à glomere textorio, quod ex plurimis filorum conuolutorum gyris cōstat. Apud Suid. legitur etiā ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod prouerbium esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον. ac si ἀγαθίδες essent acerui seu cumuli bonorum. Eustathio ex veteribus ἀγαθὶς est δέσμη. ῥάμμα, σήμονες. Quæ scriptura suspecta est: præsertim quum & in lex. meo veteri reperiam, Ἀγαθὶς, δέσμη τις καὶ εἶδη τινὰ ῥάμματος καὶ σήμονος. Vbi etiam nota ῥάμμα accipi pro filo quo aliquid ῥάπτεται & suitur: vt σήμων filum est cui textores vtrinque intento tramam intexūt, Latinis Stamen dictum. ‖ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα, vt tradere nonnullos annotat Eust. Testatur idem Hes.

Ἀγάθοσμον, exponitur in lex. meo vet. πήλινον, id est Luteū, E luto factū. Alioqui significaret potius Bono odore præditum.

Ἀγάθουσα, dicta olim Delus fuit, teste Hesychio.

Ἀγάθων, nomen tragici cuiusdam qui ob mollitiem taxatur ab Aristoph. præsertim. Vnde & Ἀγαθώνειος αὔλησις dicitur ἡ μαλακὴ, vt tradit Hesychius. Suid. addit, ita vocatam fuisse τὴν εὔκρατον καὶ ἡδεῖαν. At Ἀγαθώνιος, nomen regis cuiusdam Tartessiorum, vt idē Suid. tradit. pro quo apud Herodotum est Ἀργανθώνιος.

Ἄγαι & Ἀγαὶ, vide infrà in Ἄγη & Ἀγή.

Ἀγαίων, ονος, ὁ, Sol. ἥλιος. V.l.

Ἀγάλακτος,t.1,c.811,g

Ἀγαλακτοσύνη,t.1,c.812,a

Ἀγάλαλα Hesychio περιχειρίδιον. quod est manica, seu operimentum quod manui circundatur.

Ἀγάλαξ, Hesychio ὁμόπηθος. pro quo scribendum potius ὁμόπιθος, ab eadem nutrice educatus: τιθὴ enim nutrix est. vel ὁμόπτιθος, qui eandem mamillam suxit: à τιτθὸς, mamma. nam ὁμότηθος est qui eandem habet auiam.

Ἀγάλαστος, eidem est ἀκόλαστος, intemperans. quam signif. habet & sequens ἀγαλβάς.

Ἀγαλβάς, eidem est ἀκρατὴς, incontinens. Ita enim reponit Varinus pro Ἀγαβλάς, sequēs seriem alphabeticam. nam post Ἀγαλάκτης positum est, ante Ἀγάλλεται. sed mirum est quod subiungit Hesychius expositioni illi, nimirum, οἱ δὲ γελᾶς. nam tunc scribendum foret ἀγαλβᾷς, & esset secunda pers. singularis verbi ἀγαλβάω.

Ἀγαλέος,t.1,c.94,a

Ἀγαλλητὸν, Hesychio est ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη, propter quod aliquis in admiratione habeatur.

Ἀγαλλήτορα idem à Tyrrhenis dici scribit παῖδα, puerum. à nom. sing. ἀγαλλήτωρ.

Ἀγαλλιάζω, t.1,c.14,f

Ἀγαλλίαμα,t.1,c.14,f

Ἀγαλλιάομαι,t.1,c.14,e

Ἀγαλλίασις,t.1,c.14,f

Ἀγαλλιάω,t.1,c.14,e

Ἀγάλλιος, t.1,c.14,f

Ἀγαλλὶς,ίδος,ἡ, Hesychio est hyacinthus: vel θρυαλλὶς, vel ἀναγαλλίς. quæ herbarum nomina sunt.

Ἀγάλλομαι, ornor,t.1,c.13,b. Ἀγάλλομαι, glorior,&c.t.1, c.13,c. Ἀγάλλομαι, gaudeo, &c.t.1,c.13,d. Ἀγάλλομαι, τὸ πρὸς αἴγλην ἢ ἄγαν ἄλλομαι, t.1,c.13,f

Ἀγάλλοχον, lignum quoddam est quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, & gustu adstringens, vt inter alia tradit Dioscor. lib 1, c.21. Annotant quidam ab Aetio, Simone Sethi & Nicolao myrepso vocari ξυλαλόην: à quibusdam credi tarum esse, de quo Plin. lib.12, cap.20.

Ἀγάλλω, t.1,c.13,a

Ἄγαλμα, ornamentum,&c.t.1, c.13,g. Ἄγαλμα, statua &c.t.1,c.13,h.

Ἄγαλμα, t.2,c.1130,d. obiter.

Ἀγαλματίας pro pulchro videor apud recentiores mihi legisse: vt Gallicè dicimus *Beau comme une image.*

Ἀγαλματικὸς,t.1,c.14,b.

Ἀγαλμάτιον, t.1,c.14,b.

Ἀγαλματίτης, λίθου κόλλα. Ita apud Hesych. sed non sine mendo. quomodo enim ἀγαλματίτης significare posset lapicidarum glutinum quo in conglutinandis lapidibus vtuntur? At ἀγαλματίτης λίθος, foret fortassis Lapis quo ad statuas præ aliis vtuntur.

Ἀγαλματοποιέω, t.1,c.14,b

Ἀγαλματοποιητικὴ,t.1,c.14,b

Ἀγαλματοποιΐα,t.1,c.14,b

Ἀγαλματοποιὸς, t.1,c.14,b

Ἀγαλματουργία,t.1,c.14,c

Ἀγαλματουργικὴ, t.1,c.14,b,c

Ἀγαλματουργὸς,t.1,c.14,b

Ἀγαλματοφορέομαι,t.1,c.14,c,d

Ἀγαλματοφορέω,t.1,c.14,c

Ἀγαλματοφόρος,t.1,c.14,d

Ἀγαλματόω, t.1,c.14,e

Ἀγαλμητὸς, Imbecillus, Infirmus, Inualidus. Hesych. enim ἀγαλμητὸν affert pro ἀσθενές.

Ἀγαλμὸς, t.1,c.14,f

Ἀγαλόπημος,t.1,c.13,g Per metathesin pro ἀγλαόπημος.

Ἄγαμαι, admiror,&c.t.1,c.8,b. Ἄγαμαι, laudo,&c.t.1,c.8,d

Ἀγάμεια siue Ἀγάμη, promontorium & portus prope Troiam, ex eo nominatus quòd ibi Hesione ceto obiiceretur ἄγαμος, & nuptias nondum experta, vt tradit Steph. qui etiam addit, videri Ἀγάμεια factum ex Ἀγάμη, vt πρέσβεια ex πρέσβη, Πηνελόπεια ex Πηνελόπη. Prioris ἐθνικὸν est Ἀγαμείτης siue Ἀγαμειάτης: posterioris, Ἀγαμεύς. Apud Hesych. verò legimus, Ἀγαμίας, ἔνθα αἱ παρθένοι ἐξετίθεντο τῷ κήτει. τινὲς δὲ πολίχνην.

Ἀγαμέμνων,t.2,c.879,g. Vnde deriuatur Ἀγαμεμνόνιος.

A vt Ἀγαμεμνόνια φρέατα, putei ab Agamemnone fossi, apud Hesych. qui innuit Ἀγαμεμνόνη dici etiam pro θρίδαξ, lactuca. nisi fortè scribendum Ἀγαμεμνονεία, & intelligenda lactuca quædam Agamemnonea: inuenta nimirum ab eo rege, aut qua præ cæteris delectaretur. Legitur autem Ἀγαμεμνόνεος apud Homerum.

Ἀγαμβρῶς,t.1,c.8,e

Ἀγαμήστωρ, valde consultus: Apollinis epitheton, vt tradunt vulg. lex.

Ἀγάμητος, t.1,c.813,f

Ἀγαμία,t.1,c.814,e. Vide & præcedens Ἀγάμεια.

B Ἀγάμιον,t.1,c.814,e

Ἄγαμος,t.1,c.814.e. At Ἀγαμὸς vrbs est circa Heracleam Ponticam, vt tradit Steph. qui etiam innuit ita nominatam à regina quadam quæ cælebs permansit. Ciuis huius vrbis, Ἀγάμιος dicitur, teste eodem.

Ἄγαν,t.1,c.3,a

Ἄγανα, Cyprii σαγήνην vocant, teste Hesychio: id est Sagenam, Rete magnum.

Ἀγανακτέομαι,t.1,c.3,f

Ἀγανακτέω,t.1,c.3,d

C Ἀγανάκτησις,t.1,c.3,g

Ἀγανακτητὸν,t.1,c.3,h

Ἀγανακτητὸς,t.1,c.3,h

Ἀγανακτικὸς,t.1,c.3,h

Ἀγαύη, nymphæ cuiusdam nomen à nimio splendore, vt tradunt v.l. dicentia esse compositum vocabulum ex ἃ epitatico & γανάω.

Ἀγαίνημαι, Hesychio ἀχάλλω, ἀγανακτέω, Indignor, Ægrè fero, Succenseo.

Ἀγανὴς,t.1,c.816,e

D Ἀγανίδα, Hesychio ἀτρέμας, Quietè, Sine vllo motu.

Ἀγανίκη & Ἀγανίππη, nomina propria: alterum fœminæ, alterum fontis in Bœotia celeberrimi & Musis dicati: vnde & Ἀγανιππίδες μοῦσαι nominantur.

Ἄγαννα, Hesychio ἄμαξα, καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἄρκτος, currus, & vrsa cælestis, seu septentrio.

Ἀγάννιφος,t.2,c.1062,e

Ἀγανοβλέφαρος,t.1,c.816,g

Ἀγάνομαι, Negotior. Hes. enim ἀγάνεται affert pro πραγματεύεται, χρῆται. Addunt v.l. poni interdum & pro In-
E dignor, ἀχάλλω, ἀγανακτῶ: quod de ἀγαίνημαι verius est.

Ἀγανὸς,t.1,c.816,c

Ἄγανος,t.1,c.94,b

Ἀγανοφροσύνη,t.1,c.816,g

Ἀγανόφρων,t.1,c.816,e

Ἀγανώπης,t.2,c.1394,d

Ἀγανῶπις,t.1,c.816,g. & t.2,c.1394,d

Ἀγάνωρ,t.1,c.437,f

Ἀγάομαι,t.1,c.6,f

Ἀγαπάζω,t.1,c.6,d

F Ἀγάπαι,t.1,c.6,b

Ἀγαπάομαι,t.1,c.5,c

Ἀγαπάω,t.1,c.4,a

Ἀγάπη,t.1,c.4,d. & 6,b

Ἀγάπημα,t.1,c.5,d

Ἀγαπήνωρ,t.1,c.438,a

Ἀγάπησις,t.1,c.5,d

Ἀγαπησμὸς,t.1,c.5,e

Ἀγαπητέος, Amandus. Plato De rep. lib.1, ὃ δὲ δι' ἑαυτὸ ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. Item ἀγαπητέον, sub.
G ἐστὶ, interdum dicitur pro Acquiescendum est, Contentum esse oportet.

Ἀγαπήτη,ης,ἡ, Charitas, Dilectio, Amor, Beneuolentia. Ita v.l. sed sinè autore & exemplo.

Ἀγαπητικὸς,t.1,c.6,b

Ἀγαπητὸν,τὸ,t.1,c.5,e,f. Ἀγαπητὸν ἐστὶ,t.1,c.5,h

Ἀγαπητὸς,t.1,c.5,e. Ἀγαπητῶς,t.1,c.6,a

Ἀγαπισμὸς, t.1,c.5,e

Ἀγαποσύνη,ης,ἡ, Dilectio. v.l.

Ἀγαπτερέως, Valdè volucriter, si ita loqui liceret. id est Per-
H nicissimè, Citissimè, Celerrimé. Item Promptè, Prompto & alacri animo, Lubenter. Ab Hesychio enim exponitur non solùm ταχέως, sed etiā προθύμως, ἀσμένως.

Ἀγαπωμένη, vt ἐρωμένη, substantiuè pro Amica seu Amata ponitur, quū propriè significet generali modo Ea quæ

amatur. Luc. χωρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. A

Ἀγαρικὸν, Agaricum: radicis cuiusdam nomen apud medicos. de qua multa Dioscor. initio libri 3, & Plin. lib. 25, c. 9. Est & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Dioscor. in præfatione libri 6.

Ἄγαρος, Hesychio σκευοφόρος, φορτηγός. id est Lixa, Calo: cuius ministerio vtimur in vasis & oneribus baiulandis. Pro quo scribendum forsan ἄγγαρος.

Ἀγαρρήχθει, idem affert pro ἔφθορεν, corrupit & perdidit.

Ἀγαρρεία & Ἀγαρρεύω perperam apud Varin. & in v.l. pro ἀγγαρεία & ἀγγαρεύω. B

Ἀγάρρυτος, Hesychio ἀχάριστος, Ingratus.

Ἀγαρρὶς, eidem ἄθροισις, collectio seu congregatio: vel (inquit) πλῆθος ἀγυρμῆς. quod accipere videtur pro multitudine collecta. Infrà Ἀγορρίς.

Ἀγαρροὶ, Hesychio sunt οἱ ἐκ διαδοχῆς (sic enim reponendum est pro διαδοχῆς) τι πράττοντες, qui ex successione aliquid faciunt. Pro quo reponendum potius ἄγγαροι, vt suprà quoque pro ἀγαρρεία & ἀγαρρεύω reponendum dixi ἀγγαρεία & ἀγγαρεύω.

Ἀγάρροος, t. 3, c. 682, a C

Ἀγὰς, Hesychio πτῶσις τοῦ ἀστραγάλου, tali lusorii casus.

Ἀγασθὰ & Ἀγασθὴς, in v.l. perperam pro ἀγαστὰ & ἀγαστής.

Ἀγασθὶς, t. 1, c. 8, e

Ἀγασθενὴς, t. 3, c. 778, a

Ἀγάσιος, t. 1, c. 10, b

Ἄγασμα, t. 1, c. 10, a

Ἀγασμένον, t. 1, c. 9, g

Ἀγασσέρται, Hesychio sunt οἱ τοὺς τελώνας μηνύοντες τὰ τέλη. Varin. reponit ἢ τὰ τέλη.

Ἀγασὶς, t. 1, c. 10, b

Ἀγάσταχυς, t. 3, c. 969, d

Ἀγαστὴς, t. 1, c. 10, b

Ἀγαστὸν, t. 1, c. 6, h. & c. 7, a

Ἀγάστονος, t. 3, c. 1012, a

Ἀγαστὸς, t. 1, c. 10, a. At ἄγαστος, significat θάνατος, mors. nam Suid. ἀγάστου affert pro θανάτου, vt & lex. meũ vetus.

Ἀγάστωρ, t. 1, c. 819, c

Ἀγασυλλὶς, nominatur frutex vnà cum radice vnde Ammoniacum liquorem eliciunt, vt tradit Dioscor. lib. 3, cap. 98. E

Ἀγάσυρτον, in meo lex. vet. ἀκάθαρτον, Immũdum, Sordidũ.

Ἀγατάομαι, Lædor, Damno afficior. Hesych. enim ἀγατᾶσθαι affert pro βλάπτεσθαι. Apud eundem est præt. perf. pass. ἀγάτημαι, expositum βέβλαμμαι, caréntque augmento consuetudine Ionica & poetica.

Ἀγαυὴ, vna ex filiabus Cadmi. Item Nereis quædam, dicta παρὰ τὸ ἄγαν αὔειν διὰ τοὺς θαλασσίους ἤχους, vt vult Eust.

Ἀγαύομαι, t. 1, c. 7, g

Ἀγαυὸς, t. 1, c. 7, f

Ἀγαυρίαμα, t. 1, c. 811, d F

Ἀγαυριάω, t. 1, c. 811, c

Ἀγαύρισμα, t. 1, c. 811, d

Ἀγαυρὸς, t. 1, c. 811, b

Ἀγάφθεγκτος, t. 4, c. 136, f

Ἀγάω, t. 1, c. 6, f

Ἄγγαρα, Ἀγγαρεία, Ἀγγαρεῖον, Ἀγγαρευτὴς, Ἀγγαρεύω, Ἀγγαρήϊον, Ἀγγαροφόρος, vide in seu post Ἄγγαρος.

Ἄγγαροι, Persico vocabulo, à Græcis tamen postea recepto, dicebantur οἱ βασιλέων ἄγγελοι, regum nuntii seu tabellarii, teste Suida, afferente hunc sine nomine autoris locum, πέμπει τῶν πιστοτάτων ἄγγαρον παρὰ τὸν Βαβυλώνιον. Idem mox subiungit, Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, tabellarii qui ex successione literas perferunt: Persica consuetudine. solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celerius perferrentur. Similiter Ælio Dionysio apud Eust. pag. 1854, ἄγγαροι sunt οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, qui & Ἀστάνδαι Persicè nominantur, vt Suid. quoque annotat. Æschylus ἄγγαρον πῦρ, adiectiuè dixit pro ignibus seu facibus nũtiis, hoc est pro ignibus quibus aliquid nuntiatur veluti per ἀγγάρους nuntii mitti solebant: in Agamemn. pag. 185, Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς Ἔπεμπε. ita enim legunt Suid. & Eustath. quum alioqui editiones vulgatæ habeant ἀγγέλου, quod est huic G synonymum & æquipollens. Ponitur ἄγγαρος latius etiam pro quouis qui aliquid baiulat: exponitúrque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης, tã ab Hesychio quàm Suida, afferente hunc locum in quo adiectiuè ponitur, λεῖαν ἀγγάρων ἡμιόνων. dicuntur enim ἄγγαροι ἡμίονοι quibus vtuntur ad baiulandas sarcinas & onera. (nisi fortè potius sint muli quibus nuntii isti celeres vtebantur) Addítque idem Suid. aliquanto pòst, τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ φορτηγῶν, καὶ ὅλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. Quæ apud Eustath. quoque leguntur. Similitérque in lex. meo vet. annotatur, ἀγγάρους nominari τοὺς ἀεργοὺς καὶ νωθεῖς, καὶ τοὺς ἐπὶ τὸ καθοδηγεῖν συμπαραλαμβανομένους, ignauos, inertésque, & eos quos nobiscum abripimus vt duces sint itineris. Ἄγγαρος vocatur etiam τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον, vt annotatur in lex. meo vet. Neutro autẽ genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc est mansiones ac diuersoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso diuertebant. nam in lex. meo veteri legitur, ἔλεγον δὲ τοὺς σταθμοὺς ἄγγαρα.

Porro deriuatur ex hoc Ἄγγαρος primùm Ἀγγαροφορέω, ῶ, Baiulo veluti ἄγγαρος. τὰ φορτία φέρω, Suidæ. Eust. ἀγγαροφορεῖν esse ait τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. sicuti angaros suprà dictum est per successionem sibi mandata perferenda tradidisse. Deinde Ἀγγάρειος, idem cum Ἄγγαρος significans. nam in meo lex. vet. reperio, καὶ ἀγγάρειος, δοῦλος, ἄγγελος. Inde & verbum ἀγγαρεύω, quod significat Cogo seu adigo ad ministerium ἀγγάρων præstandum. vt Suidas quoq; tradit ἀγγαρεύεσθαι olim, sicut & sua ætate, significasse τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι: subiungens ex Menandri Sicyonio, ὁ πλείων κατηνέχθη κρίνεθ' ἐστὶ πολέμιος· ἐὰν ἔχῃ τι μαλακὸν, ἀγγαρεύεται. Vtitur hoc verbo Matthæus quoque euangelista. vt cap. 5, καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἓν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο. Vbi interpres annotat, ἀγγαρεύειν esse cogere ad currendum vel ferendum aliquid: quoniam cursoribus illis Persarum quos ἀγγάρους vocari dixi, fas erat cuiusuis equos vel naues, aut ipsos etiam homines, rapere ad cursum, vt hodie apud Turcas. Simpliciter pro Cogo, Adigo, Cõpello, accepit idem Matth. cap. 27, de Simone Cyrenæo loquens, τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Vtuntur Latini quoque hoc verbo pro Cogo ad ministerium ἀγγάρου, Ad currendum adigo. vt Vlpianus, De priuileg. veteranorum, Sed & naues eorum angariari posse, Ælio Ruffino & Antonino Claro veteranis rescriptum est. Vnde Ἀγγαρευτὴς, οῦ, ὁ, Qui aliquid angariat & cogit ad cursum aut aliquod aliud seruitium obeundum. Quo verbali vtitur Hesych. dum ἀγγαρεύεται expon. ὑπὸ ἀγγαρευτοῦ κατέχεται. Inde & Ἀγγαρεία, ας, ἡ, dicitur officii illius præstatio, hoc est Quum quis ad currendum vel baiulandum aliquid adigitur. vt Suid. quoque annotat ἀγγαρείαν esse ἀνάγκην καὶ δουλείαν ἀκούσιον, καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν, coactã & inuitam seruitutẽ, & seruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur hoc vocabulũ in Pandectis Græcis, & à παραγγαρεία hac definitione distinguitur: ἔστι δὲ ἀγγαρεία ἡ πάροδος ἡ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ δρόμον ἐχούσης, ὡς τυχὸν ἐντεῦθεν ἐπὶ Τύρον· παραγγαρεία δὲ, ἡ διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ. Vbi etiam additur, antiquitus πλατὺν δρόμον fuisse eum qui dicebatur δι' ὀχημάτων. Item Ἀγγαρεῖον dicitur ipse cursus angarorum. pro quo Ionicè dicitur Ἀγγαρήϊον, dissoluta diphthongo, & mutato ε in η. Herodot. lib. 8, pag. 312, loquens de Persicis illis cursoribus, τοῦτο τὸ δράμημα τῶν ἵππων, καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον. Legitur verò & in Pand. Latinis vocabulum hoc angarii. vt lib. 50, De vacat. & excus. muner. Paulus ait, Angariorum præstatio, & recipiẽdi hospitis necessitas, & militi & liberaliũ artium professoribus inter cætera remissa sunt. Et Hermogenianus, Viæ sternendæ, angariorúmve exhibitio, hospitis suscipiendi munus. Vbi tamen quidam legunt Angariarum.

H Ἄγγαθος, Hesychio τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον. Pro quo in lex. meo vet. habetur itidem Ἄγγαρος, vt in ea voce videbis paulò antè. Verùm cum Hesych. facit Eust. qui eandem affert expositionem, addens & χάμαξ.

Ἀγγείδιον, t. 1, c. 24, e

Ἀγγειοθήκη,t.1,c.24,b.
Ἀγγειολογέω,t.1,c.24,d
Ἀγγειολογία,ibidem.
Ἀγγεῖον, t.1,c.24,c
Ἀγγειοσπέρματος,vel Ἀγγειόσπερμος,t.1,c.24,d
Ἀγγειώδης, t.1,c.24,e
Ἀγγελία,t.1,c.16,e
Ἀγγελίας,t.1,c.16,a
Ἀγγελιαφόρος, t.1,c.16,c,d,e
Ἀγγελίεια,t.1,c.16,b
Ἀγγελίης, t.1,c.16,a
Ἀγγελική, t.1,c.15,f
Ἀγγελικὸν,t.1,c.15,f
Ἀγγελικός, t.1,c.15,e
Ἀγγελιώτης, t.1,c.16,b
Ἀγγελιῶτις,t.1,c.16,b
Ἀγγέλλομαι, t.1,c.15,a
Ἀγγέλλω, t.1,c.14,g
Ἀγγέλλων,t.1,c.14,h
Ἄγγελμα, t.1,c.15,b
Ἄγγελος,Nuntius,&c.t.1,c.15,c. Ἄγγελος, Angelus Dei, c
t.1,c.15,e. Ἄγγελος, Nuntium, t.1,c.15,f. Ἄγγελος, Diana,t.1,c.15,f. Ἄγγελος,t.1,c.14,h.obiter, vnde deriuetur.
Ἀγγεράκομον dici τὴν σταφυλὴν,testatur Hesych. id est vuam.
Ἀγγέρος, teste eodem idem est quod ἄγγελος, nuntius.
Ἀγγήϊα, Ion.pro ἀγγεῖα,t.1,c.24,c
Ἀγγιαρεύω,in v.l.perperam pro ἀγγαρεύω,Cogo.
Ἄγγλιθες, Hesychio sunt ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων. Pro quo infrà Ἄγλιθες.
Ἀγγοθήκη, t.1,c.24,b D
Ἀγγοπῆναι & Ἀγγοπήνια, Hesychio & Suidæ τὰ τῶν μελισσῶν κηρία, apum faui seu cellæ. quia sunt ἀγγεῖα in modum πήνης καὶ νήματος ὑφαντὰ, vt Suid.indicat.Infrà Ἀγκοπήνια.
Ἀγγοπὶς, Ferrum quo elephantes verberant, Hesych.
Ἀγγοραγὰξ, eidem est σταφυλὴ, vua. Pro quo fortassis est scribendum ἀγγορὰξ,& intelligendum de vua quæ vase aliquo conditur.
Ἄγγος, t.1,c.24,a
Ἀγγούριον, Cucumis. Ita enim Simeon Sethi, ἀγγούρια, τὰ λεγόμενα σίκυα, κατὰ κοινὸν δὲ ἀγγούρια. E
Ἄγγουρος, Hesychio εἶδος πλακοῦντος,species placentæ.
Ἀγγρίας, idem affert pro λυπηράς,quod inter alia significat Steriles. Apud Etymolog. verò paroxytonως est ἄγγριας, quod ab aliis exponi ait τοὺς θερισμούς,messes,ab aliis ἀνίας, dolores, teste Orione, qui ipsum ab Ἀγγρίζεσθαι deriuat.
Ἀγγρίζεσθαι, Hesych.exp.ὑφαιρεῖσθαι,surripere:item ἐρεθίζειν, iritare. Quæ expositio vicina est præcedentis ἄγγριας significationi, qua Etymol. illud exponi ait ἀνίας. nam τὰ ἀνιῶντα ἐρεθίζουσι,& τὰ ἐρεθίζοντα ἀνιῶσι Notandúmque F obiter est, quum Etymolog. exponi dicat ἀνίας, apud Hesych.videri scribendum λύπας pro λυπηράς.
Ἄγγρις, Varino ἡ ὀδύνη,dolor.idem igitur est cum præcedente ἀγγρία.
Ἀγγύλη, Lorum in modum catenæ intortum, vt tradunt v.l. Sed fortassis scribendum ἀγκύλη.
Ἄγγωνες, Suida autore, ἐπιχώρια δόρατα παρὰ Φράγγοις, hastæ quibus Franci peculiariter solebãt vti. Itidẽ Eustathio teste Ἄγγων est εἶδος δόρατος Φραγγικοῦ, οὔτε λίαν μι- G κροῦ οὔτε μεγάλου, species hastæ Francicæ non nimium paruæ nec nimium magnæ. vt spicula sunt. Sed perperam apud eum scriptum est ἄγγον:à quo refertur etiam inter vocabula peregrina & barbara.
Ἄγδιστις, eadem quæ Deûm mater Cybele,teste Hesych.
Ἄγδυς, eidem ἄγγος Κρητικὸν, Vas Creticum. Nisi potius dicere vult Cretenses ita nominare ἄγγος.
Ἄγε, t.1,c.61,g
Ἄγειν καὶ φέρειν,t.1,c.60,d. Ἄγειν καὶ κάγειν,t.1,c.60,g. H
Ἄγειν cum διὰ præpos.t.1,c.61,b,& d. Ἄγειν cum præpos.ἐν,t.1,c.61,f
Ἀγείρας, Claudus, Mutilus: χωλὸς, si Suidæ credimus. Alioquin est particip. aor. 1 act. à them. ἀγείρω, significans ἀθροίσας, συνάξας,teste Hesych.
Ἀγείρομαι, t.1,c.24,f
Ἀγείρω, Congrego,t.1,c.24,c. Ἀγείρω, Mẽdicando col-

A ligo, t.1,c.24.g. Ἀγείρω, Vagor,t.1,c.25,b
Ἀγείσωτος,Suggrunda non instructus, vel Nulla tectus lorica. vt Etymol. ἀγεισώτου exponit ἀθριγκώτου, ἀστεγάστου. Composita vox ex α priuatiuo & verbo γεισόω.
Ἀγείτης, Hesychio ὑβριστής, Qui petulanter iniuria & contumelia aliquem afficit, Iniurius, Petulans.Itidem Etymologo. Infrà eadem signif. Ἀγιστής.
Ἀγέκτον, pro Non rigatum, Durum, ἄβροχον, σκληρὸν, afferunt v.l.ex Epigrammatis,dicentia esse pro ἄτεγκτον. Similitérque apud Hesych.legitur ἄγεκτοι,σκληροὶ, ἄβροχοι.
Ἀγελαδὸν,pro ἀγεληδὸν,Gregatim:Doricé.
Ἀγελάζομαι,t.1,c.37,a
Ἀγελάζω,t.1,c.36,h
Ἀγελαῖος,t.1,c.36,c
Ἀγέλαιος ,t.1,c.36,f
Ἀγελαιὼν,t.1,c.36,f
Ἀγελαρχέω,t.1,c.36,g
Ἀγελάρχης,t.1,c.36,g
Ἀγελάσκον,Hesych.affert pro ἄτιμον, inhonoratum.quo significatu infrà habebimus ἀγέραστον
Ἀγελλαστὶ,vide in Ἀγελαστί.
Ἀγελαστέω,t.1,c.822,a
Ἀγελαστὴς,Hesychio ἔγχελυς,anguilla. forsan quia ἀγελάζονται ii pisces & gregatim natant atque pastum exeunt. Idem ἀγελάστου affert pro ἀκακίας,Simplicitatis probitatísque malitia carentis,Innocentiæ.
Ἀγελαστὶ,t.1,c.822,a. Dicitur & ἀγελαστί: pro quo perperã apud Hesych.ἀγελαστοὶ,quod exp.ἄνευ τοῦ γελάσαι.
Ἀγελαστία,t.1,c.822,a
Ἀγέλαστος,t.1,c.821,g
D Ἀγελατέω,ῶ,Expello,Scelus expio.Ita v.lexica, deriuantia ab ἄγος:sed non nominato autore nec allato exemplo.
Ἀγελεία,t.2,c.652,d
Ἀγέλη,t.1,c.35,g
Ἀγεληδὸν,t.1,c.36,b
Ἀγεληδῶς,t.1,c 36,c
Ἀγέληθεν,t.1,c.36, b
Ἀγελη̈ίς,t.1,c.36,f
Ἀγελήτης,t.1,c.36,c
Ἀγέληφι, poetica paragoge pro ἀγέλῃ. Homerus, ἀγέληφι E μεταλθών.
Ἀγέμεν,Ionicè seu Doricè pro ἄγειν.
Ἄγεν,pro ἐάγησαν,t.1,c.93,c.Vide & Anomala.
Ἀγενεαλόγητος,t.1,c.836,c
Ἀγένεθλος,t.1,c.836,f
Ἀγένεια,t.1,c.833,g
Ἀγένειος,t.1,c.844 g
Ἀγενείως,t.1, c.844,g
Ἀγενὴς,t.1,c.833,f
Ἀγένητος,t.1, c.829,e
Ἀγένιοι,t.1, c.833,g
Ἀγένεια,t.1,c.837,e
Ἀγεννὲς,t.1,c.837,d
Ἀγεννὴς,t.1,c.837,b
Ἀγεννησία,t.1,c.838,f
Ἀγέννητος,t.1,c.838,g
Ἀγενία,Timiditas,in v.l.perperã pro ἀγένεια seu ἀγένεια.
Ἀγενίους,τὰς μὴ γεγεννηκυίας,Steriles,Quæ nondum genuerunt.Ita Varin.legit pro ἀγενίοις apud Hesych.assentiẽte ei serie alphabetica.
Ἀγεννῶς,t.1,c.837,d
Ἄγεο,idem Hesych.affert pro ἡγοῦ,ἄρχου, præi, incipe. Ionicũ autem & Doricum est, pro ἡγοῦ, à Dorico them. ἀγέομαι pro ἡγέομαι.
Ἀγέομαι,t.1,c.7,f.& 91,b
Ἀγέραστος,t.1,c.845,g
Ἀγερέθομαι,t.1,c.25,c
Ἀγερέθω,t.1,c.25, c
H Ἄγερθεν,vide ἀγείρω. Vide & inter verba anomala.
Ἀγερμὸς,t.1,c.25,c
Ἀγέροντο,vide inter anomala.
Ἀγέρωχος, Hesychio ὁ σπανίως εὐχόμενος, qui rarò precatur: vel ὑπερήφανος,superbus. Apud Suid. habetur Ἀγέρωχος,ὁ σπανίως ἐρχόμενος,qui rarò venit.
Ἀγέρωσπον,idem Hesych.affert pro σπάνιον, rarum.
Ἀγερρακάβος,eidem est σταφυλὴ,vua.

Ἀγκροπυβῆλις, ad verbum sonat Qui mactatoriā securim A in sese congregat seu cōcitat. Annotatur enim in lex. Cyrillo vet. & apud Etymol. ἀγκροπυβῆλιν esse secundum nonnullos τὸν ἐγείροντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πέλεκυν, ἢ θύτην. quoniam nimirum κύβηλις nominatur ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός: & ἄγκροις, ἡ ἄγροισις. sed qui ἐγείροντα dicunt, videtur legisse ἐγκροπυβῆλις. Meminit Hesych. quoque huius vocabuli. Annotat enim, Cratinum in Δραπέταις, de Lampone pro eodem vsurpasse ἀγύρτην & κυβηλιστήν, quasi θύτην & μάντιν eum vocando. (κυβῆλιν enim dictum fuisse τὸν πέλεκυν) vnde & Lysippum comicum in Bacchis eundem B Lamponem κωμῳδεῖν ἀγύρτην.

Ἄγκροις, t.1, c.25, c

Ἀγκρούπτει, apud Hesych. est ἐφορᾷ, ἀσπαστὸν ἡγεῖται, Inspicit, Amabile esse iudicat. Pro quo fortassis scribendum ἀγερόπτει. Paulo infrà ἀγερωπεῖ.

Ἀγέρω, pro ἀγείρω poetis vsurpari tradunt, metri causa exempto ι. vt ab Homero Iliad. β, ἀγέροντο, pro ἠγείροντο & συνηθροίζοντο.

Ἀγερωπεῖ, Etymol. affert pro ἐφορᾷ, inspicit. pro quo paulo antè ex Hesych. habuimus ἀγερόπτει. C

Ἀγερώσατο, Hesych. exp. ἠμέλησε, Non curauit, Neglexit. Item ἠθέτησε, irritum fecit: & διεψύσατο, fefellit. Pro quo infrà habet Ἀγρώσατο.

Ἀγερώσσει quoque idem affert pro ἀθετεῖ, Irritum facit, Abolet: exponēs tamen & ἀγρυπνεῖ, Insomnis est, Vigilat.

Ἀγερωχία, t.1, c.847, b

Ἀγέρωχος, t.1, c.846, e

Ἀγερώχως, t.1, c.847, a.

Ἄγες, pro ἄγε dici, Hesych. annotat. Alioquin ἄγες potest esse etiam imperf. act. augmento carens pro ἦγες. Ambo à them ἄγω. D

Ἀγετήμων, Hesychio λεπτὴ ὁδός, tenuis via.

Ἀγεσίλαος, t.1, c.91, a. Hesychio Ἀγεσίλαος est ὁ Πλούτων: fortasse quoniam mortales ἑαυτῷ προσάγει.

Ἀγεσίλας, t.1, c.91, a

Ἀγεσίφρων, Hesychio est τὰς ὀφρῦς ἐπαίρων, qui supercilia tollit.

Ἄγεσκεν, Ionicum est pro ἦγεν, vt inter Anomala docui.

Ἄγεστα, Suidæ est μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοὸς ἐγειρόμενον, machinamentum excitatum ex lapidibus, lignis, E & terra aggesta. Vox è Latino sumpta, nimirum Aggesta: idémque valet quod χῶμα & agger. nam fiunt eiusmodi munimina ex terra aggesta præcipuè & palis in terram depactis, ac lapidibus.

Ἀγεστατόν, Hesychio κάλλωστρον ἤγουν κοσμητήριον, Id quo aliquid pulchrius redditur & exornatur. Quanquam κάλλωστρον & scopas peculiariter significat.

Ἀγέστρατος, t.1, c.91, b

Ἀγέτα, t.1, c.1425, f

Ἄγετε, Agite: aduerbium est hortandi, pluralis numeri, vt ἄγε singularis: passim obuium. Alioqui significat φέρετε, ἡγεῖσθε: si Suidæ credimus, etiam οἴσετε, vt Ducitis apud Latinos. à them. ἄγω. F

Ἀγετός, t.1, c.7, f

Ἀγετεία, Tarentinorum dialecto, μαῖα, obstetrix, teste Hesych.

Ἀγευστία, Ieiunium, Inedia: hoc est Ieiunum esse, Nihil gustasse seu comedisse, vel etiam Nihil gustare & comedere.

Ἄγευστος, t.1, c.849, g G

Ἀγεωμέτρητος, t.1, c.804, d

Ἀγεωργησία, t.1, c.805, h

Ἀγεώργητος, t.1, c.806, a

Ἄγη, t.1, c.7, b. & 93, c. Significat ἄγη præterea Littus: itē Vulnus. nam Hesych. ἄγαι affert pro ἠϊόνες, τρώματα, τραύματα. In quibus significationibus est ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango. nam ἄγη, littus dicitur, quoniam ibi fluctus infringuntur: & ἄγη, vulnus, quasi fractura cutis. Verùm Suid. & Etymol. in hac signif. παροξυτόνουσι hoc vocabulum. Est & verbum, de quo inter Anomala. H

Ἀγή, t.1, c.7, d. & 93, e. Ἀγαῖς pro ζηλώσεσιν affert Hesych. ex Æschyli Thressis. In qua tamen signif. accipit Ἄγα Varin. suprà. Ab ἄγαμαι.

Ἀγηγέραται, Ion. vide ἀγείρω. Vide & inter Anomala.

Ἀγήγερκα & Ἀγήγερμαι, vide in ἀγείρω. Vide & inter Anomala.

Ἀγηλάζειν, Hesychio est σώζειν, seruare: itidémque Etymologo.

Ἄγηλαι, t.1, c.13, a. Habes & inter Anomala.

Ἀγηλατέω, t.1, c.124. a. Vide & sequens Ἀγήλατος.

Ἀγηλατίζειν, Etymologo διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν. hoc est, Persequi, Fugare seu In exilium pellere, Iniungere seu Iubere.

Ἀγήλατος, Valida manu impulsus. ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος. Lycophron, Ἀγηλάτῳ μάστιγι συμφλάξας κάρα: appellās ἀγήλατον μάστιγα, fulmē, τὸν κεραυνόν, vt annotat Etymolog. Apud Suidam oxytonως & substantiuè, Ἀγηλατοί, οἱ κεραυνοί, fulmina. Idē & ἀγηλατεῖ exponit κεραυνοῖ, fulminat: addens tamen & ἀγηλατεῖ, διώκει.

Ἀγήλειος, t.2, c.652, e

Ἀγηλόμεναι, Hesych. exp. χαίρουσαι, gaudentes: quod poeticum fortassis est pro ἀγαλλόμεναι. At ἄγηλω, ἀγήλεια & ἄγηλαι, sunt aoristi 1, à them. ἀγάλλω.

Ἄγημα, t.1, c.7, d. & 91, c

Ἀγηνορέω, t.1, c.438, d

Ἀγηνορία, t.1, c.438, c

Ἀγηνοειδής, t.1, c.438, c

Ἀγήνωρ, t.1, c.438, a

Ἀγήοχα, habes inter Anomala.

Ἀγήραος, t.1, c.847, c

Ἀγήρατος, t.1, c.847, c

Ἀγήρων, t.1, c.847, g

Ἀγήρως, t.1, c.847, d

Ἀγής, t.1, c.124, d

Ἀγήσανδρος, t.1, c.91, a

Ἀγησίλαος, t.1, c.91, a

Ἀγησίχορος, t.1, c.91, b

Ἀγήσωρ, apud Hesych. ἄρχων, dux. pro quo fortasse legendum ἀγήτωρ. quod Doricum est pro ἡγήτωρ.

Ἀγητήρ, t.1, c.91, e

Ἀγητής, Hesychio ὁ ἱερώμενος: qui paulo pòst Ἀγητής paroxytonon exponit itidem ὁ ἱερώμενος: & in Carneis sic vocari ait τὸν ἱερώμενον τοῦ θεοῦ: & festum ipsum, ἀγητορείαν. Eidem tamen ἀγητής est etiam ἄτιμος. In qua signif. deriuatum videtur ab ἄγος: in præcedente autem, ab ἄγω, præeo, duco. Vide & Ἀγήτωρ.

Ἀγητόρειον, Hesychio ἑορτή, festum: fortassis illud quod ἀγητορείαν nominari dixit in præcedente Ἀγητής.

Ἀγητός, t.1, c.7. e

Ἀγήτωρ, in Cypro dicebatur ὁ τῶν τῆς Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος, qui præit sacris Veneris, teste Hesych. Qualis & ὁ ἀγητής paulo antè. Sed videntur hæc potius aspero spiritu scribenda, vt Dorica sint pro ἡγητής & ἡγήτωρ, quæ synonyma sunt, significātia ducem & eum qui aliqua in re aliis præit ac monstrat viam.

Ἀγηχῶ, Hesych. affert pro ἠχῶ ἀγων: addens etiam, esse σιφος. σύσημα.

Ἀγιάδαι, patronymicum ab Ἄγις. Item locus quidam in Lacedæmonia, teste eodem Hesychio.

Ἁγιάζομαι, t.1, c.127, d

Ἁγιάζω, t.1, c.127, d

Ἁγίασμα, Res ἡγιασμένη & sanctificata. Suidas pro ναός, id est templum, accipit, in hoc loco Psalm. Dauid. ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Exponitur etiam καθαρότης. vt significet etiam ipsum τὸ ἁγιασθῆναι, sanctificatum esse & purum.

Ἁγιασμός, t.1, c.127, e

Ἁγιαστήριον, t.1, c. 127, f

Ἁγιαστία, t.1, c.127. f

Ἀγίγαρτος βότρυς, botrus acinis carens. ὁ ἄνευ γιγάρτων.

Ἀγίζω, t.1, c.124, d

Ἀγινέμεν, Doricè pro ἀγινεῖν, ab ἀγινέω.

Ἀγίνεσκον, Ionicè pro ἠγίνεον, detracto augmento & inserto σκ, vt τύπτεσκον pro ἔτυπτον. Nisi malis esse ab Ἀγινέσκω.

Ἀγινέω, t.1, c.91, e

Ἁγιόγραφος, t.1, c.127, b

Ἅγιον substant. t.1, c.127, a

Ἅγιος, t.1, c.126, g

Ἁγιοσύνη, t.1, c.127, c

Ἀγιότης, t.1, c.127, c
Ἀγιόω, t.1, c.127, d
Ἀγισμὸς, Etymologo eſt ἀτραπὸς, ſemita.
Ἀγιστία, t.1, c.124, f
Ἀγιστεύω, t.1, c.124, f
Ἀγιστέω, t.1, c.124, f
Ἀγιστὴς, Heſychio ὑβελιστής. qua ſignif. ſuprà ex eo habuimus ἀγείτης.
Ἀγιστία, t.1, c.125, a
Ἀγίως, t.1, c.127, c
Ἀγιωσύνη, t.1, c.127, c
Ἀγκάζομαι, t.1, c.44, b
Ἀγκάζω, t.1, c.44, b
Ἀγκαὶ, t.1, c.43, g
Ἀγκαῖος, nomen proprium palæſtritæ cuiuſdam nobilis: de cuius etymo obiter, t.1, c.44, b
Ἀγκαλέειν, Æolica ſyncope pro ἀνακαλέειν. itidémque ἀγκαλέω pro ἀνακαλέω, apud Heſych.
Ἀγκαλέοις, idem affert pro ἀγκύρας, ancoras.
Ἀγκάλη, t.1, c.44, c
Ἀγκαλιάζειν, t.1, c.44, f
Ἀγκαλιδαγωγέω, t.1, c.45, b
Ἀγκαλιδαγωγὸς, t.1, c.45, b
Ἀγκαλιδηφόρος, t.1, c.45, c
Ἀγκαλιδοπώλης, t.1, c.45, c
Ἀγκαλιδοφόρος, t.1, c.45, c
Ἀγκαλίζομαι, t.1, c.44, f
Ἀγκαλικῶς, t.1, c.44, f
Ἀγκαλίναι, t.1, c.45, e
Ἀγκαλὶς, t.1, c.44, h
Ἀγκάλισμα, t.1, c.44, f
Ἄγκαλον, vide inter Anomala.
Ἄγκαλος, vel Ἀγκαλὸς, t.1, c.45, e
Ἀγκαλπὶς, Heſychio κρημνὸς, Præcipitium, Locus præruptus. A quibuſdã exponitur & βόθρος, fouea, teſte eodẽ.
Ἀγκαὰς, aduerb. t.1, c.44, a, b
Ἄγκειμαι, t.2, c.161, f
Ἀγκεκυβελκὼς, Heſych. affert pro ἀνατεθραφὼς, Qui aluit & educauit.
Ἀγκεντέοντα, idem affert pro ἀνατέλλοντα, exorientem. quod Æolicam ſyncopen habere videtur pro ἀνακεντέοντα, à verbo ἀνακεντέω.
Ἀγκεράπαισι, poeticè pro ἀνὰ κεράπαισι, ſeu ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ſupra caput, vt idem exponit. Ad verbum Supra cornua, ſeu In cornibus, aut Inter cornua.
Ἀγκηθὴς, eidem eſt ἀβλαβὴς, Illæſus, Qui nihil detrimenti accepit.
Ἀγκὴς, apud eundem ἀντηχὴς, reſonans.
Ἀγκίον, t.1, c.38, f
Ἀγκιστρεία, t.1, c.37, f
Ἀγκιστρευτὴς, t.1, c.37, f
Ἀγκιστρευτικὴ, t.1, c.37, f
Ἀγκιστρεύω, t.1, c.37, f
Ἀγκιστροειδὴς, t.1, c.37, d
Ἄγκιστρον, t.1, c.37, c
Ἀγκιστρόομαι, t.1, c.37, d, e
Ἄγκιστρος, t.1, c.37, c
Ἀγκιστροφάγος, t.1, c.37, d
Ἀγκιστρόω, t.1, c.37, d, e
Ἀγκιστρωτὸς, t.1, c.37, e
Ἄγκλειτοι, Heſychio μεγάλαυχοι, Iactatores, Qui magnificis verbis de ſe gloriantur.
Ἀγκλεύειν, Varin. affert pro σώζειν, ſeruare: quo ſignificatu ſuprà habuimus Ἀγηλάζειν.
Ἀγκλίνας, Æolica ſyncope pro ἀνακλίνας, ab ἀνακλίνω.
Ἀγκλίνω, t.2, c.252, e
Ἀγκλὸν, Heſychio σκολιὸν, obliquum: forſan pro ἀγκύλον.
Ἀγκοίνη, t.1, c.43, g
Ἀγκοινίζω, t.1, c.43, g
Ἀγκόλαι, Heſychio, ἀγκῶνες, ἀγκοῖναι, ἀγκάλαι, Cubiti, Vlnæ: χεῖρες, manus: item ἀρτία ἱστοῦ, mali nautici funes.
Ἀγκονέω, t.2, c.344, a
Ἀγκονὶς, t.2, c.344, b
Ἀγκόνος, t.2, c.344, b
Ἀγκοτήνια, Suidæ τὰ τῶν μελιττῶν κηρία, apum faui & cellæ. pro quo ſuprà rectius ἀγγοτήνια.

A Ἀγκοπτὴρ, Heſychio σφῦρα, malleus: forſan Æolica ſyncope pro ἀνακοπτὴρ ab ἀνακόπτω.
Ἀγκορὲς, idem affert pro ἀκόρεστον, Inſatiabile, Inexplebile: fortaſſis pleonaſmo τοῦ γ pro ἀκορές.
Ἀγκορυφῶσα, apud eundem, ἀναπτεῖσα τὸ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενον, τὴν ἱέρειαν καθοσιοῦται τῇ θεῷ.
Ἄγκος, t.1, c.37, g
Ἀγκοτύλη, eodem autore eſt παιδιά τις ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ. pro quo alii habent ἐν κοτύλῃ.
Ἀγκόχασι pro ἀνέσχον apud nullum τῶν ἀκριβῶν reperiri, ſed
B tantùm in epiſtola quadã Philippi Macedonis, annotat Varin. & v.l. ex eo. Verùm mendoſa eſt ea vox, & pro ea ſcribendum ἀγηόχασι. quod eſt præt. med. Atticum verbi ἄγω, vt alibi dictum eſt, & inter verba Anomala.
Ἀγκράτος ἐλαύνοντα, Suid. ex Xenoph. affert pro πάνυ ἐλαύνοντα. quod ἀγκράτος ſyncopen habet pro ἀνὰ κράτος ſeu ἀνὰ κράτος, Pro viribus, Quantum poterat.
Ἀγκρεμάννυμι, t.2, c.419, f
Ἀγκρεμάω, t.2, c.419, f
C Ἀγκρίνω, Æolica & poetica ſyncope pro ἀνακρίνω. Sic ἀγκρούω pro ἀνακρούω.
Ἀγκτηλιάζω, t.1, c.59, c
Ἀγκτὴρ, t.1, c.59, b
Ἀγκτηριάζω, t.1, c.59, c
Ἀγκτηριασμὸς, t.1, c.59, c
Ἀγκύλαι, t.1, c.38, g. & 40, c.
Ἀγκυλέομαι, t.1, c.40, e
Ἀγκύλη, Iaculi genus, t.1, c.39, b. Ἀγκύλη, amentum, t.1, c.39, c. Ἀγκύλη, inflexio cubiti, t.1, c.39, f. Ἀγκύλη,
D ſuffrago, t.1, c.40, a. Ἀγκύλη, poculi genus, t.1, c.40, a. Ἀγκύλη, vitium linguæ, t.1, c.40, d
Ἀγκύλια, t.1, c.40, e
Ἀγκυλιδωτὸν, t.1, c.41, b
Ἀγκυλίζομαι, t.1, c.40, g
Ἀγκύλιον, t.1, c.40, d, e
Ἀγκυλιστὴς, t.1, c.40, g
Ἀγκυλοβλέφαρον, t.1, c.753, c
Ἀγκυλόγλωσσοι, t.2, c.551, e, obiter.
Ἀγκυλόγλωσσον, t.1, c.40, g
E Ἀγκυλογλωσσος, t.1, c.41, a
Ἀγκυλόεις, t.1, c.38, h
Ἀγκύλομαι, t.1, c.39, b
Ἀγκυλόομαι, t.1, c.39, a
Ἀγκυλομήτεω, Ionicè in genitiuo pro ἀγκυλομήτου.
Ἀγκυλομήτης, Cuius conſilia ſeu conſultationes ſunt obliquæ, ὁ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος, Obliqua conſilia animo agitans, ideóque Vafer, Verſutus, & Cuius animus perſpici non poteſt. vel, ὁ περὶ σκολιῶν καὶ δυσευρέ-
F των ἀκριβῶς δυνάμενος βουλεύσασθαι, qui de rebus perplexis & inuentu difficilibus facilè poteſt inire cõſilium: ideóque συνετὸς, Prudens & perſpicax, Conſultus. vt Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης. quod prouerbialiter etiam de homine conſulto vel callido dicitur. Crebrò apud poetas occurrit Κρόνος ἀγκυλομήτης, ac nominatim apud Heſiodum. apud quem Tzetzes eum ſic appellari annotat: quoniam ἀγκύλα μήδεα καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα βουλεύματα εἰδέναι τοὺς πολυχρονίους ποιεῖ: alii, quia tempus, quod Κρόνου nomine allegoricè denotatur, quædam tegit, quædam retegit, furtimque ac latenter effluit. Fœmi-
G nino genere Ἀγκυλόμητις dicitur. vt apud Nonn. γυνὴ ἀγκυλόμητις, prudens & conſulta mulier: de Samaritana illa. Alioqui ἀγκυλόμητις maſculino quoque genere vſurpatur, vt δολόμητις, ποικιλόμητις, πολύμητις: hæc à μῆτις deriuata, illud & ſimilia, à μήτης, vt Euſt. tradit. legimus certè apud eundem Nonnum χορὸς ἀγκυλόμητις, necnon λύκος ἀγκυλόμητις, lupus callidus.
Ἀγκυλόμητις, vide in præcedente Ἀγκυλομήτης.
Ἀγκυλομηνὸν, Heſychio νοσηρὸν, morboſum.
Ἀγκυλόπους δίφρα, t.3, c.509, b
Ἀγκύλος, t.1, c.38, g
H Ἀγκυλοτόμον, t.1, c.41, a. & t.3, c.1391, c
Ἀγκυλοτόμος, t.1, c.41, a
Ἀγκυλότοξος, t.1, c.41, b. & t.3, c.1588, g
Ἀγκυλοχείλης & Ἀγκυλόχειλος, t.1, c.38, g. & t.4, c.407, c.
Ἀγκυλοχήλης, t.1, c.38, g

Ἀγκυλόω, t.1, c.36, h.
Ἀγκύλως, t.1, c.38, h
Ἀγκυλώσις, t.1, c.39, b
Ἄγκυρα, t.1, c.41, b
Ἀγκυραῖς, ibidem, f
Ἀγκυρηβόλιον, ibidem.
Ἀγκυρικανὸς, t.1, c.42, c
Ἀγκυριδὰς, ibidem.
Ἀγκυρίζω, ibidem, a.
Ἀγκύριον, ibidem, b
Ἀγκύριος, ibidem, c
Ἀγκυρὶς, Hesychio teste, herba quædam: ambiguum an ea quæ Dioscoridi Anagyris.
Ἀγκύρισμα, t.1, c.42, b
Ἀγκυρίττει, Cretensiũ dialecto μεταμέλεται, Pœnitet eum, Pœnitentia ducitur.
Ἀγκυροβάλλω, t.1, c.41, g
Ἀγκυροβόλιον, ibidem, f
Ἀγκυρόβολον, ibidem, g
Ἀγκυροειδὴς, ibidem.
Ἀγκυρομήλη, ibidem.
Ἀγκυρουχία, ibidem, h
Ἀγκυρόω, t.1, c.42, a
Ἀγκυρωτὸς λόγος, ibidem.
Ἀγκωβόλος, Hesychio ἁλιεὺς, piscator.
Ἀγκωλιάζων, idẽ affert pro ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδὶ, Qui alteri insistens pedi saltat. Quo significatu dicitur & ἀσκωλιάζων.
Ἀγκὼν, Cubitus, t.1, c.42, c. Ἀγκὼν, Curuatura manus, ibidem, e. Ἀγκὼν, vrbs, t.1, c.43, a
Ἀγκῶνες, t.1, c.42, f
Ἀγκωνίζομαι, t.1, c.43, d
Ἀγκώνιος, ibidem, b
Ἀγκωνίσκος, ibidem.
Ἀγκωνίτης, ibidem.
Ἀγλαέθειρος, t.1, c.142, d. & 1100, b
Ἀγλαΐα, t.1, c.141, f
Ἀγλαΐζομαι, t.1, c.142, a
Ἀγλαΐζω, ibidem.
Ἀγλαΐη, t.1, c.141, f, h
Ἀγλαΐηφι, poetica paragoge pro ἀγλαΐη: vt apud Homerum ἀγλαΐηφι πεποιθώς.
Ἀγλάϊσμα, t.1, c.13, h. & 142, c
Ἀγλαϊστὸς, t.1, c.142, c
Ἀγλάμασι legitur apud Hesychium, expositum κλάσμασι, fragmentis. Sed forsan scribendum ἄγμασι.
Ἀγλαόγυιος, t.1, c.142, d. & 880, g
Ἀγλαοθηλὲς, t.1, c.142, d
Ἀγλαόκαρπος, t.1, c.142, d. & t.2, c.77, d
Ἀγλαόκοιτος, t.1, c.142, e. & t.2, c.292, g
Ἀγλαόκουρος, t.1, c.142, f
Ἀγλαόκωμος, ibidem.
Ἀγλαομήτης, ibidem.
Ἀγλαομητία, ibidem, g
Ἀγλαόμητις, ibidem, f
Ἀγλαόμορφος, t.1, c.142, h. & t.2, c.970, e
Ἀγλαόπαις, t.1, c.143, a. & t.3, c.13, a
Ἀγλαόπης Laconibus dicitur Asclepius, vt tradit Hesych.
Ἀγλαόπιστος, t.1, c.143, a
Ἀγλαὸς, t.1, c.141, c
Ἀγλαότιμος, t.1, c.143, a
Ἀγλαόφωνος, ibidem, b
Ἀγλαοφῶτις, ίδος, ἡ, herba quæ (inquit Plin.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam apud Hesych. Ἀγλαοφότις.
Ἀγλαφὶν, Hesych. affert pro μωρὸν, Stultum, Fatuum.
Ἀγλαπτὸν, idem affert pro καλὸν, Pulchrum, Elegantem. ita vt idem sit quod ἀγλαόν.
Ἄγλαυκον, affert idem pro ἁλυκὸν, salsum. Pro quo scribendum potius ἄγλευκον.
Ἄγλαυρος, Cecropis filia, sacerdos Mineruæ, per quam iurabant Athenienses, vt Hesychius tradit. Est & cognomen Mineruæ, teste Suida. ‖ Item adiectiuè ἄγλαυρος pro Pulchras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. pro quo facta μεταθέσει τῶν στοιχείων dici ἄγλαυρος tradit schol. Nicandri. Vide & tom.1, col.141, e. At ἀγλαυ-

A ρίδας ab Atheniensibus vocari τὰς μοίρας, fata seu parcas, tradit Varin. ex Hesychio.
Ἀγλαφία, in vulg. lex. exponitur Robur comparatum ex bona cibatione. Forsan pro ἀγλαΐα. nam & nitida cutis dicitur quæ bene curata est.
Ἀγλαφόρε, Cretenses dicunt pro ἄσιτε, ieiune, impaste: teste Hesych.
Ἀγλαφύρος, t.1, c.851, b
Ἀγλαφύρως, ibidem.
Ἀγλαῶπις, t.1, c.143, b
B Ἀγλαώψ, ibidem.
Ἀγλεῖτις, eidem est οἰκέτις, Famula, Ancilla.
Ἀγλευκὶρ, eodem teste, Laconicè dicitur αὐλὸς, tibia.
Ἀγλευκὴς, t.1, c.851, g
Ἄγλευκος, ibidem, h
Ἀγλέφαρον Hesych. affert pro ἐλάχιστον, minimum.
Ἄγληνος, Pupillas non habens: synecdochicè pro Cæcus. vox compos. ex ᾱ στερητικοῦ & γλήνη.
Ἀγλίθα, Hesychio sunt σκόροδα, allia. Quidam esse Doricam hãc vocem aiunt.
C Ἀγλίη, apud Hippocr. in Prorrhetico maiore ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ, subalba cicatrix in oculis: in Coac. prænot. οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, vt in lexico suo Hippocrateo tradit Galen. Eodẽ sensu apud Etymol. αἰγίας.
Ἄγλιθες, Alliorum capita, seu nuclei: quæ alio nomine ῥᾶγες dicuntur, à Theoph. γέλγις, ab aliis ὄνυχες & σκελλίδες: à Plinio nuclei, à Columella Spicæ. Dioscor. lib.2, cap.182, de allio, καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας, ἄγλιθας. Aristoph. Acharn. τῶν (s. σκορόδων) τὼς ἀρωραῖοι μύες Πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε, quorum alliorum capita
D veluti agrestes mures paxillo effoditis. Apud eundem in Vespis, quum Philocleon dixisset, Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι, subiungit, Bdelycleon, Μὰ Δί' ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἄγλιθας μετέπεμψα. Vbi nota quas σκορόδων κεφαλὰς nominarat, mox ἄγλιθας appellari: simul ι in hoc vocabulo produci.
Ἄγλισχρος, Non lentus, Non viscosus. Galen. comment.3 in Prorrhet.3, τὰ μὴ γλίσχρα, ἅπερ εἴποι τις ἐν μιᾷ συνθέτῳ φωνῇ οἷον ἄγλισχρα. Paulo antè etiam dixerat, τινὲς δὲ τὰ οἷον ἀλιπῆ, τινὲς δὲ τὰ οἷον ἄγλισχρα. sed vsus est ante eum
E hoc composito Hippocr. Prorrhet. 1.
Ἀγλυκὴς, Expers dulcedinis, Amarus. Theophr. De caus. plant. lib.6, σκληραὶ γὰρ τούτων αἱ ὀσμαὶ καὶ ἀγλυκεῖς. Compar. gr. ἀγλυκέστερον, minus dulce. Suprà ἀγλευκὴς & ἄγλευκος eodem significatu.
Ἀγλύομαι, Lædor, Detrimentum capio. Hesych. enim ἀγλύεσθαι affert pro βλάπτεσθαι.
Ἀγλὶς, ῖθος, ἡ, Lapis rotundus & perforatus, vt notare Cõstantinum Lascarim annotant v.l. sed ea vox mendo non caret. Scribendum enim ἀγνίς.
F Ἀγλῶν, Hesychio est ἀγλαὸς, Elegans, Decorus, Nitidus.
Ἀγλωσσέω, t.1, c.855, c
Ἄγλωσσος, ibidem, a
Ἀγλῶστα, Hesychio est ἔντριμμα γυναικεῖον, Fucamentum muliebre quod cuti infricant ad colorẽ ei conciliandũ.
Ἀγλωστίναι, eidem sunt γογγυλίδες, rapa.
Ἀγλωττία, t.1, c.855, c
Ἄγλωττος, Atticè pro ἄγλωσσος dicitur.
Ἄγμα, t.1, c.93, g
Ἀγμείονες, Hesychio sunt βουβῶνες, Bubones, Tumores in inguinibus.
G Ἀγμὴ, eidem ἑστία, focus.
Ἀγμηρὸν, idem affert pro ἥσυχον, quietum.
Ἀγμιεῖς, t.1, c.94, a Ἀγμίζω, ibidem.
Ἀγμικὸν, Hesychio est ἄκρατον, Immixtum & intemperatum, Merum seu purum.
Ἀγμὸς, t.1, c.93, h. Ἀγναῖον, t.1, c.128, d
Ἀγναιώτης, Hesychio est ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος.
Ἄγναμπτος, Non flexilis, Qui flecti nequit, Rigidus. vt in parœmia, ἀγναμπτότατος βάτος αὖος, rubus aridus rigidis-
H simus est & minimè omniũ flexibilis: in homines peruicaces, quique sunt obstinatis & præfractis animis. Qua de re plura Erasm. in Chil. & Suidas, apud quem perperam legitur ἀγναπτότατος. sic Orpheus initio sui libelli περὶ λίθων dicit χάλκεια γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος.
Ἀγναπτοπόλεμοι, Hesychio sunt ἀνίκητοι, Inuicti, Insupera-

biles. Pro quo ſcribendum ἀγναμπτοπόλεμοι, In bello inflexibiles & rigidi, Quos in bello nec verba minacia, nec verbera & vulnera flectunt terréntque. Niſi fortè γνάπτω & γνάμπτω promiſcuè alterum pro altero vſurpari dicamus. A

Ἄγναπτος, Fullonem nondum expertus, A fullone nõdum purgatus & expolitus: ὁ οὐκ ἐγναμμένος. Plutarch. περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις. Idem ἄγναπτα dicit pro ἄγναπτα ἱμάτια, in hoc περὶ δεισιδαιμονίας loco, de Iudæis loquens, σαββάτων ὄντων ἐν ἀγνάπτοις καθεζόμενοι. Sic enim reponẽdum pro ἀγνάμπτοις. quemadmodum apud Heſych. quoque perperam legitur Ἄγναμπτον ἱμάτιον, οὐκ ἐγναμμένον. pro ἄγναπτον. & viciſſim apud Suid. ἀγναπτότατος pro ἀγναμπτότατος. B

Ἄγναφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγναπτος, hoc eſt Nondum expertus γνάφεως, Nondum curatus politúſque à fullone. vt panni noui adhuc & recèns texti, qui nondum politi ſunt: vel etiam veteres qui nondũ ſunt à ſordibus repurgati nec interpolati. Pro ἀγνάφου ῥάκους, Matth. 9, legitur Marci 2 ῥάκους ἀκνάφου, in codice etiam manuſcripto. nam & γνάπτω & κνάπτω dicitur, vt κναφεῖον quoque & γναφεῖον. cuius rei Luc. etiam meminit ἐν δίκῃ φωνηέντων. C

Ἁγνεῖα, t.1, c.128, h. At pro Ἄγνεια, quod apud Varin. & in vulg. lex. habetur, & exponitur μωρία, procul dubio reponendum ἄγνοια.

Ἀγνεῖον, Heſych. affert pro πηγαῖον, fontanum. apud quem paulo antè præcedit Ἁγναῖον, καθαρόν, purum.

Ἅγνευμα, t.1, c.129, a

Ἁγνευτήριον, ibidem, b

Ἁγνευτικὸς, ibidem, a

Ἁγνεύω, t.1, c.128, e

Ἀγνέω, t.1, c.91, e, & g. Ἀγνεῖν, Heſych. non ſolùm pro ἄγειν poni Cretenſium lingua ait, ſed ἀγνεῖ exp. etiam λαμβάνει, accipit.

Ἁγνεὼν, t.1, c.128, e

Ἀγνήκαμες, vide inter Anomala.

Ἁγνὴς, t.1, c.128, d

Ἁγνίζομαι, t.1, c.129, b

Ἁγνίζω, ibidem.

Ἀγνίθες, Heſychio λεῖαι. Vide Ἄγνυθες.

Ἅγνισμα, t.1, c.129, c

Ἁγνισμὸς, ibidem.

Ἁγνιστήριον, ibidem, d

Ἁγνιστικὸς, ibidem, c

Ἁγνίτης, ibidem, d

Ἀγνόδικος, Heſychio ἀγνοοῦσα δίκαιον, ignorans ius & fas.

Ἀγνοδοχεῖς, eidem Heſychio οἱ ἤιθεοι, iuuenes.

Ἀγνοέομαι, t.2, c.1080, g

Ἀγνοέω, ibidem.

Ἀγνόημα, t.2, c.1081, f F

Ἀγνοητέον, Ignorandum, Neſciendum.

Ἄγνοια, t.2, c.1081, g

Ἀγνοιέω, poetica epẽtheſi τοῦ ι metri cauſa pro ἀγνοέω, Ignoro, Neſcio. vel etiam Ionicè, vt ποίη iidem dicunt pro πόη. ‖Item Non agnoſco ſeu cognoſco, Non noui. Odyſſ. υ, de cane, Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμαέν τε μάχεσθαι. Et Odyſſ. ω, πατρὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἑτέροιο Αἴ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, Ἦέ κεν ἀγνοιῇσι. Vbi nota ἀγνοιῇσι Ionicam τοῦ σι paragogen habens pro ἀγνοιῇ.

Ἄγνον, ου, τὸ, Vlua: genus herbæ paluſtris, vt quidem tradunt vulg. lex. G

Ἁγνοπολεῖσθαι, Heſychio eſt ὑπὸ ἥλιον θέρεσθαι, ſub ſole apricari & caleſcere.

Ἁγνοπόλος, t.1, c.128, d Ἁγνὸς, t.1, c.127, g

Ἄγνος, t.1, c.129, e

Ἁγνότερος πηδαλίου, Gubernaculo purior: parœmia apud Suid. de iis qui ſanctiſſimè & puriſſimè viuunt. perpetuò enim gubernaculum in mari manet, quod luſtrãdi & purificandi vim habere credidit ſuperſtitioſa antiquitas.

Ἁγνότης, t.1, c.128, d

Ἄγνυθες, lapides quos ſtamini inter texendum appendunt textores: qui & λεῖα nominantur. Ita enim Poll. lib. 7, cap. 10, Ἄγνυθες δὲ καὶ Λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. Apud Heſych. verò legimus, Ἀγνύστας, λείας. οἱ δὲ τὰς ὤας τῶν ἱστῶν. Vbi illud λείας non omnino ſuſpectum haberi debet, quum paulo antè quoque apud eum reperiatur, Ἀγνίθες, λεῖαι. Pro ἀγνύστας autem fortaſſe ſcribendum Ἀγνύθας: præſertim quum paulo antè quoque legi apud eum dixerim Ἀγνίθες, paroxytonως. Ita certè reperio in quodã lexico meo vet. Ἀγνύθες, οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ.

Ἄγνυμαι, t.1, c.93, e

Ἄγνυμι, ibidem, c

Ἄγνις ſiue Ἀγνὶς & Ἀγνύστας, vide paulo antè in Ἄγνυθες: quod ἄγνυθες plurale eſt iſtius ſingularis ἄγνις.

Ἀγνύω, t.1, c.93, c

Ἀγνώδης, t.1, c.129, f

Ἀγνωμονέω, t.1, c.1843, b

Ἀγνωμόνως, t.1, c.1842, g

Ἄγνωμος, ibidem, e

Ἀγνωμοσύνη, ibidem, g

Ἀγνώμων, t.1, c.1841, g

Ἀγνωρίζω, t.1, c.1867, f

Ἀγνώριστος, ibidem, d

Ἁγνὼς, t.1, c.1833, b

Ἁγνῶ, Purè, Caſtè. Heſiod. Erg. Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν, ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς.

Ἀγνωσία, t.1, c.1831, f

Ἀγνωστέω, t.1, c.1834, b

Ἀγνώσσω, t.1, c.1833, h. Ἄγνωστος, t.1, c.1832, d.

Ἄγνωτος, t.1, c.1834, e

Ἄγροβος, Heſychio σκευοφόρος, φορτηγὸς, Lixa, Calo, Cuius miniſterio in baiulandis ſarcinis & oneribus vtimur. qualis ſuprà ὁ ἄγαρος vel potius ἄγγαρος.

D Ἀγρήπυτος, t.1, c.859, e

Ἀγροίτης, Heſychio eſt ὑβριστής, Qui petulanter iniuriam facit, Iniurius, Petulans. pro quo ſuprà ἀγκίτης habuimus ex eodem. Idem Ἀγροιτύσαι affert, & exponit ὀχλεύσας. quod ambiguum eſt an ex illo ἀγροίτης ſit deriuatum.

Ἄγομαι, Ducor, t.1, c.63, a. Ἄγομαι καὶ φέρομαι, ibidem, b. Ἄγομαι, cum gen. ibidem, c. Ἄγομαι, Regor, ibidem. Ἄγομαι, Inſtituor, ibidem. Ἄγομαι, Oblector, ibidẽ, d. Ἄγομαι, pro ἄγω, ibidem, e. Ἄγομαι, cum præpoſ. ἐν, ibidem. Ἄγομαι, Veho, Traiicio, ibidem, f. Ἄγομαι, Abduco, ibidem. Ἄγομαι, Admitto, ibidem. Ἄγομαι, Foueo, ibidem, f, g. Ἄγομαι, Duco in vxorem, ibidem, g. Ἄγομαι, Do nuptum, Colloco in matrimonium, t.1, c.64, b, c

Ἀγόμενος, ibidem, d

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullis compactus clauis: vel etiam generalius Qui coagmentatus & compactus non eſt. (ſumpta metaphora ab iis quæ clauis ſunt compacta.) Nam Græci lexicographi ἀγόμφωτον exp. non ſolùm ἀνήλωτον, verumetiam ἀνάρμοστον.

Ἆγον, Doricè pro ἦγον. imperf. act. ab ἄγω.

Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carens: item Geniculo ſeu geniculis carens, Non geniculatus.

Ἀγονέω, t.1, c.840, f Ἀγονία, ibidem.

Ἀγονομόχθος, ibidem. Ἄγονος, ibidem, d.

Ἀγὸρ, Cypriorum dialecto ἀετὸς, aquila, teſte Heſych.

Ἀγορὰ, Forum iudiciale, t.1, c.25, g. Ἀγορὰ, Concio, &c. t.1, c.26, b. Ἀγορὰ, Facultas concionandi, ibidem, c. Ἀγορὰ, Forum rerum venalium, ibidem. Ἀγορὰ, Annona, &c. ibidem, d. Ἀγορὰ, Emptio, &c. ibidem, e.

Ἀγοράζω, t.1, c.27, e

Ἀγόραιος, ibidem, d. Ἀγοραῖος, ibidem, a

Ἀγοραιότερος, ibidem, e. Ἀγοραίως, ibidem.

Ἀγορανομέω, ibidem, a. Ἀγορανομία, t.1, c.26, h.

Ἀγορανομικὸς, t.1, c.27, a. Ἀγορανόμος, t.1, c.26, f.

Ἀγοράομαι, t.1, c.28, c. Ἀγορασείω, ibidem, b.

Ἀγορασία, t.1, c.27, h Ἀγόρασις, ibidem.

Ἀγόρασμα, ibidem, g. Ἀγορασμὸς, ibidem, h.

Ἀγοραστὴς, ibidem. Ἀγοραστικὸς, t.1, c.28, a

H Ἀγορατυπεῖς, Heſych. affert pro ἄγαν θορυβεῖς, Nimium tumultuaris. vel potius Nimias in foro turbas das. Et forſan ἀγορατυπεῖν dicitur vt δημοκοπεῖν.

Ἀγορεύω, t.1, c.28, d

Ἀγορέω, t.1, c.31, e

Ἀγορὴ, Ionicè pro ἀγορά.

Ἀγρῆθεν, t.1, c.26, f
Ἀγρόθεν, t.1, c.26, e
Ἀγρηνὴς, t.1, c.28, c
Ἀγρηνὸς, t.1, c.28, d
Ἀγρηνὺς, t.1, c.28, d
Ἄγος, Veneratio, aut res veneranda, t.1, c.123, a. Ἄγος, Piaculum, Scelus, t.1, c.123, h
Ἀγοσέω, Immundus & fordibus inquinatus fum. Homer. Iliad.ζ, ἀστὸς ἵππος ἀγοσήσας ἐπὶ φάτνῃ. Ita enim legere quofdam, & intelligere ῥυπανθεὶς, annotat Euft.
Ἀγοστὸς, οῦ, ὁ, fecundum quofdam eft τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, interior manuum pars: aliis τὸ πλατὺ τῆς χειρὸς, palma: aliis τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, manus pars extrema: aliis ἀγκὼν, πῆχυς, ὠλέκρανον, Cubitus, Vlna. Quorum expofitionem confirmare videtur locus hic Theocr. Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. proprie enim vlnis & brachiis circumplectimur aliquem. Próque eiufmodi vlnarum feu brachiorum complexu accipitur in hoc apud Euft. hexametro, Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον ἐνὶ ξυνῶσιν ἀγοστῷ: quem ipfe fic exponit, μιᾷ δρακὶ λαβόμενος τῶν κάτω ἐκοινώσατο. & in hoc hemiftichio, quod legitur apud Hom. Iliad.λ, Iliad.ν, Il.ξ, Il.ρ, — ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Vbi tamen Euftath. ἀγοστοῦ nomine accipit τὸ πλατὺ τῆς χειρὸς, palmam, fiue τὴν δράκα: fubiungens κρεῖττον γὰρ φασὶ τὴν δράκα οὕτω νοεῖν ἔνθα περιάγονται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, ἢ ἀγκῶνα κατὰ τὰς σκυταλίδας καμπτομένων. ἀγκῶνι γὰρ οὐδεὶς δράττεται: allufione facta ad etymon. Accufatiui pluralis ἀγοστοὺς meminit Hefych.
Ἄγουροι, Thracũ lingua οἱ ἔφηβοι dicuntur, tefte Euftathio, Puberes, Qui pubertatis annos attigere.
Ἄγρα, t.1, c.52, d
Ἀγράθειν, Hefychio συνάγειν, συμμίσγειν, Cogere, Commifcere.
Ἄγραι, t.1, c.52, e
Ἀγραία dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, ab oppido quodam Atticæ cui nomen Ἄγρα feu Ἄγραι, vbi colitur, vt tradit Euftath. Alii, quoniam capturæ præfes fit, ab ἄγρα fignificante θήραν, denominatam putarunt.
Ἀγράκαβος, Hefychio eft σταφυλὴ, vua.
Ἀγρακόμα, dicta meretrix quædam à Pamphyliis, tefte eodem.
Ἀγραμματία, t.1, c.861, e
Ἀγράμματος, t.1, c.862, d
Ἄγραμμος, t.1, c.877, f
Ἄγραπτος, t.1, c.863, h
Ἀγραρθύεις, Hefychius affert pro περιέρχῃ, circumis.
Ἄγραυλα, Hefychio funt τὰ ἐν θηρώῳ τόπῳ, καὶ πλήρη ἀγρευμάτων, Quæ funt in loco venationi apto feu abundante feris, & plena prædæ.
Ἀγραυλέω, t.1, c.48, e
Ἀγραυλὴς, t.1, c.48, d
Ἀγραυλία, t.1, c.48, d
Ἄγραυλος, t.1, c.48, b. & 141, e. Ἄγραυλος, Cecropis filia, dicta eft etiam Ἄγλαυρος.
Ἀγραύσης, pro Capies afferunt vulg. lex. ex Nicandro De pifcibus, & Plut. Numa, tanquam à verbo ἀγραύω: fed procul dubio pro eo reponendum ἀγρεύσῃς, ab ἀγρεύω.
Ἄγραφα, t.1, c.864, e
Ἀγράφιον, t.1, c.864, e
Ἄγραφος, t.1, c.864, c
Ἀγρεῖ, t.1, c.53, d
Ἀγρεῖος, t.1, c.46, g
Ἀγρεῖφνα, fiue Ἀγρείφνη Ionicè, Raftrum: Suidæ γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, rufticum inftrumẽtum quo fœnum cogunt feu corradunt. Alcimus ἐπιθετικῶς eam vocat κυνόδοντίδα: quia inter dentes eius vacuum eft fpatium. Infrà Ἀγρίφη.
Ἀγρειώ, nomen vatis apud Theocr.
Ἀγρέμιος, Suidæ ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας, qui ex venatione & captura eft: afferenti ex Epigr. Ἀγρέμιον πολιᾶς δὲ ἀλὸς θηράμονος. Nifi fortè pro ἀπὸ legendum ἐπὶ, & intelligẽdum de ipfo venatore & captore, vt ita dicam. & tunc idem effet cum ἀγρευτὴρ feu ἀγρευτὴς, & cum fequente Ἀγρέμων.
Ἄγρεμον, ab Æfchylo in Myrmidonibus dici τὸν κάμακα, Ridicam, annotat Hefych. vel λαμπάδα ἢ δόρυ, lampa-

A dem haftam aut: ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν.
Ἀγρέμων, Venator, Qui feras agreftes captat. Hefychio enim ἀγρέμονες funt θηρευταί. qui huic expofitioni fubiungit, πορθητικοὶ οἱ Βοιωτοὶ, ἢ θηρευτικοί. Innuit effe etiam locum in Ætolia. Idem ἀγρέμονα paulo antè expofuerat τὸν ἐπιμήνιον, menftruum. Apud Etymol. oxytonως Ἀγρεμὼν, expofitum itidem θηρευτικός.
Ἀγρέτα, t.1, c.53, e
Ἀγρετὰ, Suidæ λεπτὰ, tenuia. Apud Hefych. verò legitur Ἀγρετᾶ, συναθροισθῆ: non fine mendo.
B Ἀγρετήματα, apud eundem Hefych. legitur, expofitum τὰ ἀγρευόμενα τῶν παρθένων: fed non fine mendo.
Ἄγρευμα, t.1, c.53, b
Ἀγρεύομαι, t.1, c.52, h
Ἀγρευς, t.1, c.53, e
Ἀγρεύσης, t.1, c.53, b
Ἀγρευτεῖ, Hefych. affert pro ὑβρίζει, Iniurius eft feu Iniuria & contumelia afficit.
Ἀγρευτὴρ & Ἀγρευτὴς, t.1, c.53, c
Ἀγρευτικὸς, t.1, c 53, c
C Ἀγρεύω, t.1, c.52, h
Ἀγρέω, t.1, c.53, c. Vide & Ἀγρῆσθαι.
Ἀγρῆθεν, t.1, c.52, f
Ἀγρήσατο, Hefych. affert pro ἠθέλησε, voluit.
Ἀγρηνὸν, Rete feu Reticulum. δίκτυον & ἔνδυμα δικτυοειδές. Hef. ἀγρηνὸν dici fcribit δικτυοειδὲς ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ: quod ab Eratofthene vocari γρῆνον fiue γρηνὸν. A Polluce numeratur ἄγρηνον (fcribitur enim apud eum proparoxytonως) inter veftes hiftrionum tragicorum, dicitúrque fuiffe πλέγμα ἐξ ἐρίων δικτυώδες περὶ πᾶν τὸ σῶμα, ὃ Τειρεσίας ἐπεβάλλετο, reticulum è D lana plexum & totum corpus amiciens, quo Tirefias vtebatur. In lexico meo vet. dicitur fuiffe ποικίλον, ἐρεοῦν, δικτυοειδὲς ἔνδυμα.
Ἀγρῆσθαι, Hefych. affert pro συνέπεσθαι, πείθεσθαι, Sequi, Perfuaderi, Affentiri. Affert idem & ἀγρηθῶσι pro συνειληθῶσι, Conuoluti fint. Ambo à them. ἀγρέω effe videntur: ac primum quidem, præt. perf. paff. infin. modi, carens augmento: alterum, aor.1 paff. fubiunct. modi, in quo tamen aliquis miretur τὸ σ, quum dicẽdum potius fit ἀγρηθῶσι. Vide & Ἀγρίζομαι.
E Ἀγρήσκεται, eidem eft πικραίνεται, Amarus fit, Amarefcit. pro quo in lex. meo vet. Ἀγρίσκεται legitur, per ἰῶτα.
Ἄγρια, t.1, c.50, g
Ἀγρία, arboris nomen apud Theophr. effe dicitur, eámque Gaza vertiffe aquifoliam, Hiftor. plant. lib.1. Idem tamen & φιλύκην aquifoliam appellat. Vide & Ἄγρωστις.
Alioqui ἀγρία adiectiuum eft, fignificans Agreftis aut Syluestris, Fera: vt quum ἀγρία ἐλαία dicitur, ἀγρία πίτυς, Oliua agreftis feu fyluestris, Pinus fyluestris. Item F ἀγρία ψώρα apud medicos, Scabies fera, vt Celfus vocat: quæ nimirum afperior eft & curatu difficilior. vt animantia fera funt cicuribus afperiora & immitiora. Eadem metaph. ἄγρια ἕλκη dicuntur, fera vlcera feu efferata, quæ manum chirurgicam refpuunt.
Ἀγριάδες, Hefychio nymphæ quædam: forfan rufticæ & agreftes, In agris degentes.
Ἀγρίαζε, idem affert pro ἄγριος ἴσθι, Sis ferus & agreftis: à them. ἀγριάζω. Vide & t.1, c.52, d
G Ἀγριαίνομαι, t.1, c.52, c
Ἀγριαίνω, t.1, c.52, a
Ἀγριάμπελος, t.1, c.51, c. & 401, e
Ἀγριάμπη, Bryonia herba, tefte Hefychio.
Ἀγριάνες, eidem funt τέλος τι τῆς κούφης συντάξεως, ex Agrianica Pæonum regione. Suid. quoque τάξιν στρατιωτικὴν effe ait.
Ἀγριάνια, eodem autore funt apud Argiuos νεκύσια, iufta funebria: & certamina Thebis.
H Ἀγριανίδιον, eidem eft ἀκόντιον, iaculum. quali forfan vtebãtur leuis armaturæ milites qui Ἀγριᾶνες nominabantur.
Ἄγριας, t.1, c.51, a
Ἀγρίας, Hefychio στρουθοκάμηλος, Struthocamelus, feu Struthio: auis ingentis magnitudinis.
Ἀγρίασθεν, idem Hefych. ex Æfchyli Agamemnone affert pro ἀνέκαθεν.
Ἀγριαύλη, eodem tefte erat δῆμος Ἀττικός.

Ἀγριβρὸξ, eidem est ὀρίγανον: herbæ nomen.
Ἀγρίδιον, t.1, c.45, g
Ἀγρίες, Hesychio λύπαι. pro quo suprà habuimus Ἄγρελες.
Ἀγριελαία, t.1, c.1166, g
Ἀγριέλαιος, t.1, c.1166, f
Ἀγριδός, Hesychio ἀγροῖκος, rusticus.
Ἀγρίζομαι, Irritor. Ἀγριδῶσι apud Hippocratem Erotianus exp. ἀγρίας χρήζωσι, hoc est (inquit) συμπτώμασι ἀπὸ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως: & ita intelligendum esse ait ὀδαξηδῶσι etiam. πεποίηται autem verbum hoc ἀπὸ τῶν ἀγριουμένων ζώων. Locus Hippocr. est in Γυναικείων libro 1, ἢν ἀγριδῶσι αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ ἀείρεται, καὶ φυσᾶ καὶ σμδραγεῖ. Vbi tamen vulg. edit. habent ἀγριδῶσι, quod ex Hesychio suprà attuli, forsan huc respiciente. Alii codices apud Erotianum habent ἀγριηδῶσι, per η, sine σ.
Ἀγριοκοκκύμηλα, Pruna agrestia seu syluestria, Pruna quæ in agris nascuntur: quibus opponuntur satiua seu hortensia, quæ simpliciter κοκκύμηλα nominatur. Dioscor. lib.1, c.175, τὰ αὐτὰ δὲ παρέχει καὶ ὁ τῶν ἀγριοκοκκυμήλων καρπός. Arbor horum prunorum dici potest Ἀγριοκοκκυμηλέα, vt satiuorum seu hortensium arbor vocatur κοκκυμηλέα.
Ἀγριομαίης, t.1, c.51, b
Ἀγριμέλισσα, Apis agrestis seu syluestris. Ita cognominatus fuit Hegesias, teste Hesych.
Ἄγρινοι, eidē Hes. sunt ἀγρόνομοι. quo nomine intelliguntur ii qui in agris pascuntur & degunt, Rustici. Item sic dicuntur οἱ παιδερέσται, vt idem subiungit. pro quo fortasse scribendum παιδεράσται, id est Puerarii, Pædicones, Diuisores.
Ἀγριόεις, t.1, c.51, a
Ἀγριόθυμος, t.1, c.51, c. & 1600, e
Ἄγριοι θεοὶ, dicuntur οἱ Τιτᾶνες, teste Hesychio: ab immani & agresti feritate.
Ἀγριοκάναβος, Hesychio herba est: forsan canabis agrestis seu syluestris, Canabis quæ sua sponte ruri prouenit: ad differentiam satiuæ & hortensis.
Ἀγριοκάρδαμον & λεπίδιον dicitur à quibusdam ἡ Ἰβηρὶς βοτάνη, herba Iberis, vt tradit Paul. Ægin. lib.3, c.77: quasi Nasturtium agreste. Aetio καρδαμίνη dicitur, lib.12, c.12.
Ἀγριοκάρυον, Nux syluestris: arbor apud Hesych.
Ἀγριοκήπιον, ου, τό, pro hortulo inculto affertur ex Strab. li.10.
Ἀγριόμηλα, Mala syluestria: quæ & ἄγρια μῆλα, extra compositionem, vtrunque apud Dioscor. lib.1, c.164. Theocritus ὀρειμαλίδας vocat, i. Mala montana, quoniam in montibus nascuntur.
Ἀγριόμορφος, t.2, c.970, e
Ἀγριομυρίκη, Agrestis seu syluestris myrica. Ierem.17.
Ἀγριόομαι, t.1, c.51, g
Ἀγριοπήγανον, Ruta agrestis seu syluestris: apud Hesych.
Ἀγριοπηγοί, t.1, c.51, c
Ἀγριοποιός, t.1, c.451, d
Ἀγριορίγανος, Origanum syluestre: herbæ nomen quam alii Panaces Heracleum, alii cunilam nominant, vt inter alia docet Dioscor. lib.1, cap.34.
Ἀγριορνίθες, t.1, c.51, e. & t.2, c.1456.
Ἀγριόρροδον, t.3, c.719, h
Ἄγριος, Agrestis, &c. t.1, c.49, d. Ἄγριος, Rustic⁹, t.1, c.49, g. Ἄγριος, Ferus, de rebus, t.1, c.49, h. & c.50, d. Ἄγριος, Ferus, de personis, t.1, c.50, a
Ἀγριοσέλινον, nominatur à quibusdam τὸ ἱπποσέλινον, id est Apium syluestre, vt tradit Dioscor. lib.3, cap.78.
Ἀγριοσταφύλεις, Hesychio sunt ἀγριοσταφίδες, vuæ syluestres seu agrestes. Vitis eas producens, est ἀγριάμπελος, Latinis Labrusca.
Ἀγριοσύνη, t.1, c.51, b
Ἀγριότης, t.1, c.51, a
Ἀγριόφωνος, t.1, c.51, e
Ἀγριοχωρία, t.1, c.51, f
Ἀγριόφθειρα, t.1, c.50, g
Ἀγριόω, t.1, c.51, g
Ἀγριππος teste Suida ἡ ἀγρία ἐλαία, Oliua syluestris, Oleaster: quæ & ἀγριελαία & κότινος nominatur. Ab eius sterilitate prouerbio dicitur Ἀγρίππου ἀκαρπότερος, in homines prorsus steriles. Hesych. habet Ἄγριφος.
Ἀγρίφα, Hesychio Ἀθηνᾶ, Minerua.

A Ἀγρίφη, Suidæ δίκελλα: Ligo bidēs: σκεῦος γεωργικὸν πολύγομφον. qua posteriore expositione rastrū aut occam intelligere videtur. Et si rastrum, eadem hæc ἀγρίφη erit quæ suprà ἀγρεῖφνα. Hesychio ἀγρίφη est ὑποδοχή, ἄμη, σκάφη.
Ἄγριφος, eodem teste erat γένος τι ἀγρίας ἐλαίας Ὀλυμπιάσι, genus oleæ agrestis seu syluestris in Olympicis certaminibus. nam & oleastro coronari solebant in illis ludis, & celebris est ὁ ἐκ κοτίνου στέφανος.
Ἀγριώδης, t.1, c.51, b
Ἀγριώνιος, ου, ὁ, Bacchus cognominabatur, à feritate fortassis. Plutarchus in Antonio, de ipso Antonio loquens,
B καὶ πόλις ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων, χαριδότην καὶ μειλίχιον. ἦν δ' ἀμέλει τοιοῦτος, τοῖς δ' πολλοῖς ὠμηστὴς καὶ ἀγριώνιος. Ἀγριώνια autem festum est in honorem huius ἀγριωνίου Βάκχου: cuius meminit Plutarchus in Hellen. his verbis, γίνεται παρ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς ἀγριωνίοις φυγὴ καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος· ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν.
Ἀγριωπὸς, t.1, c.51, f
Ἀγρίως, t.1, c.51, a
C Ἀγριώτας, piscis nomen apud Athen. lib.3, & 7. sed libro 3 scriptum ἀγροιώτας.
Ἀγριωπὸς, t.1, c.51, h
Ἀγροβότης, t.1, c.781, d
Ἀγρογείτων, t.1, c.48, e
Ἀγροδίαιτος, t.1, c.48, f
Ἀγροδότης, t.1, c.48, f
Ἀγρόθεα, herba quædam, vt est apud Hesych.
Ἀγρόθεν, t.1, c.45, f
Ἀγρόθι, t.1, c.45, f
D Ἀγροικᾶν & ἀγροικεύεσθαι, Iniurium esse. vt est in vulg. lex. Hesych habet ἀγροιπᾶν.
Ἀγροικεύομαι, Sum ἀγροῖκος, Sum rusticis & agrestibus moribus, Sum inurbanus & illepidus. Vide in Ἀγροιπᾶ.
Ἀγροικία, t.1, c.47, f
Ἀγροικίας, t.1, c.47, f
Ἀγροικίζομαι, t.1, c.48, a
Ἀγροικικός, t.1, c.47, g
Ἄγροικος, t.1, c.46, g
Ἀγροῖκος, t.1, c.47, b
E Ἀγροικότερος, t.1, c.47, f
Ἀγροικοτέρως, t.1, c.47, f
Ἀγροιπᾶ, Hesych. exp. ἀγροικεύεται, ὑβρίζει, Rusticè agit, Iniurius est.
Ἀγροιώτης, t.3, c.46, f. Vide & Ἀγριώτης.
Ἀγρολέτειρα, Hesychio τὸν ἀγρὸν ἀπολέσασα, quæ agrum perdidit.
Ἄγρομαι, t.1, c.25, e
Ἀγρομένης, t.1, c.48, g
Ἀγρόμενος, t.1, c.25, d
Ἀγρόνδε, t.1, c.45, f, g
F Ἀγρονόμης, vulg. lex. afferunt pro ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, In agro se continēs, nec vrbem adiens, In agro degens. Sed viderint ne scribendum sit Ἀγρομένης. nam illius nulla mentio apud Græcos lexicographos.
Ἀγρονομία, t.1, c.49, c
Ἀγρόνομος, t.1, c.48, g
Ἀγρονόμος, t.1, c.49, b
Ἀγρόπολον Hesych. exp. ἄπορον, Inopem. Ad verbum sonat, Qui in agris versatur: idem cum ἀγρομένης. tales autem homines esse solent inopes.
G Ἀγρός, t.1, c.45, e
Ἀγρόση, perperam in v.l. pro ἀγρώση.
Ἀγροτέρα, t.1, c.46, c
Ἀγρότερος, t.1, c.45, h
Ἀγρότης, t.1, c.46, e, f
Ἀγρότις, t.1, c.46, e
Ἀγροῦμαι, t.1, c.46, g
Ἄγροφον Galen. in lexico Hippocr. exp. ὀρεινόν, montanum.
Ἀγροφύλαξ, t.1, c.49, d
Ἀγρόω, t.1, c.53, e
H Ἀγρυξία, ας, ἡ, Silentium, & tale silentium quo ne mussitare quidem audemus, hoc est ne minimam quidem vocem edere, οὐδὲ γρύζειν. nam inde deriuatum est. Pindarus apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, ne

mutire quidem audent: ii nimirum ὅσοι νικώμθμοις αὐτοῖς A ὁρῶσιν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπιμελεία, χρηστότητι, μεγαλοφροσύνῃ, φιλανθρωπία, εὐεργεσίαις. ταῦτα γὰρ ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ὡς Δημοσθένης φησίν· ἐμφράττει τὸ σόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Quo etiam in loco nota ἐξήγησιν τῆς ἀγχείας. nam ἀγχεία δέχεται is cui ἐμπέφρακται τὸ σόμα, qui ἄγχεται, qui σιωπᾶν πεποίηται.

Ἀγρυπνέω, t.3, c.1751, e

Ἀγρυπνητικός, t.3, c.1751, g

Ἀγρυπνία, t.3, c.1751, d

Ἀγρυπνίς, t.3, c.1751, e

Ἄγρυπνος, t.3, c.1751, d

Ἀγρωνδς, t.1, c.46, g

Ἀγρώσσω, t.1, c.53, e

Ἀγρώση, Hesychio βοτάνη, herba: & ἄρτος τις, panis quidam. Infrà Ἄγρωστις.

Ἀγρώστης, t.1, c.53, f

Ἀγρώστινος, t.1, c.53, f

Ἄγρωστις, Hesychiō εἶδος βοτάνης, species herbæ. de qua sic Hieronym. in cap.19, proph. Oseæ, Ἄγρωστις, quam Latinè Gramen vertimus. est enim genus herbæ calamo simile, quæ per singula genicula fruticem sursum & radicem mittit deorsum, rursúsque ipsi frutices & virgulta alterius herbæ seminaria sunt: atque ita in breui tempore si non imis radicibus effodiatur, totos agros veprium similes facit. denique etiam si sicca eius aliqua pars, dummodo geniculū habeat, super cultam terram ceciderit, omnia replet gramine. Ita ferè & Dioscor. lib. 4, cap.30, ἄγρωστις κλήματα ἔχει γονατώδη, ἕρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων περιέχομθμα ῥίζας γλυκείας γονατώδεις, φύλλα ὀξέα, σκληρά, πλατέα, ὡς καλάμου μικροῦ, τρέφοντα βόας καὶ κτήνη. Vnde Homer. Od.ζ, de mulabus, Καὶ τὰς μθμ σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. At Theocr. Idyll.13, Καὶ θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενῆ ἄγρωστις. Vbi nota εἰλιτενὴ dici quoniā in extēdendo sese cōuoluit & torquet. Et ait schol. apud rusticos vocari ἀγρίαν. Certè παρὰ τὸν ἀγρὸν denominata est, quòd ibi proueniat. C D

Ἀγρώστωρ, t.1, c.53, f

Ἀγυιά, t.1, c.92, a

Ἀγυιάτης, t.1, c.93, a

Ἀγυιᾶτις, t.1, c.93, a

Ἀγυιεύς, t.1, c.92, d E

Ἀγυῆται, Hesychio sunt κωμῆται, Vicini, Pagani.

Ἄγυιος, Membris carens, Membris truncus & mutilus manibus præcipuè & pedibus. nam ea solent γυῖα nominari. Hesychio est ἄναρθρος. Galen. autem ἄγυια apud Hippocr. exp. ἀσθενῆ, Imbecilla, Infirma, Inualida.

Ἀγυιόω, t.1, c.93, b

Ἀγυμνασία, t.1, c.888, e

Ἀγύμνασος, t.1, c.888, g

Ἀγυμνάστως, t.1, c.888, h

Ἀγυναικος, t.1, c.890, d

Ἀγύναιος, t.1, c.890, e

Ἀγύνης, t.1, c.890, e

Ἄγυνος, t.1, c.890, e

Ἀγυρέω & Ἀγυρίζω, vide in sequ. Ἄγυρις.

Ἄγυρις, εως, ἡ, idem cum ἀγορὰ suprà, & idem cum ἀγορᾶ, atque ab eadem etiam origine, Æolicè mutato ο in υ, vt tradunt grammatici. significat enim Concio, Cœtus & multitudo collecta atque congregata: παρὰ τὸ ἀγείρειν, τὸ συνάγειν καὶ συναθροίζειν. Odyss.γ, Ἷξον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. Vbi nota addi ἀνδρῶν. nam de quauis alia collecta seu cōgregata multitudine dicitur. vt apud eūdem poetam Iliad.ω, Ἐν νηῶν ἀγύρει. Et Iliad.π, Κείμθμον ἐν νεκύων ἀγύρει. Ab Hesychio certè exponitur & σύνοδος & συναγωγή. Hinc VERB. Ἀγυρέω, Congrego, In vnum cogo & colligo. cuius meminit idem Hes. afferens Ἀγυρεῖ pro ἀθροίσματι siue συγκροτεῖ. Itē VERB. Ἀγυρίζω hinc deriuatur, idem cum præcedente significans, teste eodē lexicographo, ἀγυρίζειν exponēte συνάγειν, ἀγυρτάζειν. Ex quo VERBALE Ἀγυρισμός, οῦ, ὁ, Cōgregatio, Collectio, συνάθροισις, συναγωγή, συγκρότησις. G H

Ἀγυρισμός, habes in præcedente Ἄγυρις post ἀγυρίζω.

Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, eiusdémque originis. Hesychio enim ἀγυρμός est ἐκκλησία, συγκρότησις, & πᾶν τὸ ἀγειρόμθμον, Concio seu Cœtus, & omne id quod congregatur & coit. Quum verò dicit συγκρότησις, actiuam ei significationem tribuit pro συναγωγὴ & συνάθροισις: (nisi συγκρότησιν pro ipso συγκροτήματι accipiat, vt ab aliis accipi cōstat) sicut Eustathius quoque ἀγυρμὸν exp. ἄθροισιν, afferēs ex Platone compos. συναγυρμὸν φρονήσεως.

‖ Ἀγυρμός, Circuitio quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia περιιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ, vt apud Eustathium tradit Ælius Dionysius Halicarnasseus. Athen. lib.8, τὸν δὲ ἀγυρμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γθμομθμης συλλογῆς χρημάτων: loquens de χελιδονισμῷ, quo collecta quædam multitudo circumiens, & hirundinem gestans, cantilenámque quandam cantās, petebat stipem, poscens ficus, caseos, oleum, vinum, frumentum, & similia alia: qualis ἀγυρμὸς erat & ὁ κορωνισμὸς seu τὸ κορωνίζειν, id est τὸ τῇ κορώνῃ ἀγείρειν. Idem & ἀγυρμὸν ποιεῖν dicitur, Circumire & stipem petere seu mendicare, gestato simulacro aliquo aut decātata cantilena. Hesychio ἀγυρμός est τῶν μυστηρίων ἡμέρα πρώτη, prima dies mysteriorum. forsan quia & tunc eiusmodi fiebat circuitio. Sed notandum, perperam alicubi scribi ἀγιρμὸς pro hoc ἀγυρμός, vt apud Athen. quoque in loco citato.

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω & ἀγυρίζω & horum primitiuū ἀγείρω. hoc est Cōgrego, Cogo & colligo in vnum. Hesychius enim ἀγυρτάζει exp. συλλέγει, addens & ἐγείρει, πολίζει. Homer. Odyss. τ, ἀλλ᾽ ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ Χρήματ᾽ ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere seu colligere: quod & ἀγείρειν dicitur. In vulg. lex. Ἀγυρτίζω quoque affertur pro Congrego: necnon pro Præstigias exerceō: non allato tamē exemplo nec nominato autore.

Ἀγυρτία, vide in sequ. Ἀγύρτης.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, Is qui congregat & cogit in vnum. ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat & cogit, Qui concionem conuocat. Hesychio ὁ ἀγείρων ὄχλον, ὀχλαγωγός: itidémque Suidæ. ‖ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præstigiatores circumforanei, qui congregata coactáque multitudine pharmaca aliqua ostētant, eáque prædicantes diuendunt, miserè simplici populo imponentes. Eustath. quoque huius significationis meminit, ἀγύρτης ex veteribus exponēs non solùm ὁ ἀγείρων ὄχλον, sed etiam ἀπατεών, ἀλαζών. ‖ Eiusmodi porro ἀγύρται nominantur non tam quòd ἀγείρουσι καὶ συνάγουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ περιίασι. nam ἀγείρειν significat etiam περιάγειν καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἤ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σημαινόμενον. Vnde ἀγύρται nominantur etiam qui oppida circumeunt & diuinādi peritiam iactant. Quo modo accipi potest in hoc apud Suidam loco, ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τῷ ὄντι καὶ φιλομαντευτής. Item, ἐμέμφετο αὐτῷ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημθμον, καὶ βουλόμθμον ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα. Ipse certè Suid. hoc ἀγύρτης paulo antè exposuerat μάντις. Hic autem locus quem idem affert, δόλιον ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε, ad præcedentem potius significationem pertinere videtur. ‖ Ἀγύρτης Hesychio est etiam πτωχός, ἐπαίτης, itidémque Suidæ, qui addit πτωχός. hoc est Mendicus, Qui circumit & stipem petit. Apion in Epigr. Κειράμθμος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. nam μητρὸς ἀγύρται siue μητραγύρται dicuntur sacerdotes matris deūm galli, qui circumgestātes simulacrum deæ & tympana pulsantēs, stipem ei petebant. vt hodie παρθεναγύρται cōfratriæ diuæ virginis poscunt. ‖ Ἀγύρτης est etiam nomen βόλου κυβευτικοῦ, iactus tesserarii, teste Suida, Hesych. & Eustath. ‖ Adiectiuè quoque ἀγύρτης exponitur συρφετώδης ab eodē Suida & Hesych. id est Confusaneus: ab illo præterea φιλοκερδής, ab hoc ἰδιώτης. VNDE Ἀγυρτικός & Ἀγυρτώδης, Pertinēs ad ἀγύρτην, vel Qualis est ἀγύρτου. velut ἀγυρτικὸν πλῆθος dicitur turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. De orac. Pyth. τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ μητρῷα καὶ σεράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμθμον γένος. Et ἀγυρτικὸς μάντις, idem qui ἀγύρτης antè: apud eūdem in Lycurgo, οὐδ᾽ ἐπέβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum. Hesych. ἀγυρτικά, exp. χυδαῖα ψεύσματα, vt & lex. meum vetus.

Posterius ἀγυρτώδης à Suida exponitur συρφετώδης. Ab ἀγύρτης est præterea Ἀγυρτία, Circulatio, Præstigiæ, Impostura. A Suida exponitur ὁμιλία, in hoc loco, οἵαν ἐκεῖνος ἐποιεῖτο πρὸς ἀγυρτίαν τινὰ θρασυνομένην.

Ἀγυρτίζω, vide in Ἀγυρτάζω.

Ἀγυρτικός, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγυρτός, οῦ, ὁ, Congregatus, Collectus. vnde comp. voce συνάγυρτον ὕδωρ apud Plat. De leg. Hesych. Ἀγύρτης substantiuè ex Appione exp. συναθροιστὴς μάντις, cōgregatos vates. qui & ἀγύρται nominantur, vti iā docui.

Ἀγυρτώδης, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγχαλάω, t.4, c.368, e

Ἀγχαλέη, nomen loci apud Hipponactem. Hesych.

Ἄγχαρμον, ἀνωφερῆ τὴν αἰχμὴν, Hesych.

Ἄγχασδε, Doricè pro ἄγχαζε: hoc autem Æolica syncope pro ἀνάχαζε, vt ἀγχάσαι & ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσαι & ἀναχάσασθαι, sicut inter Anomala etiam annotaui.

Ἄγχαυρος, t.1, c.619, b

Ἀγχεῖος, Suidæ ὁ πλησίον, Vicinus, Proximus.

Ἀγχέμαλαι, t.2, c.811, b

Ἀγχέμαχος, t.2, c.810, g

Ἀγχηλεῖς, Etymol. affert pro ἐγγύς, propè.

Ἀγχηστῖνοι, Suidæ πυκνοί, Densi, Conferti. Pro quo rectius apud Etymol. ἀγχιστῖνοι. apud quem tamen itidem reperitur Ἀγχηστῖναι, πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναί, respicientem procul dubio ad locum Homeri in Ἀγχιστῖνος allatum.

Ἄγχι, t.1, c.54, h

Ἀγχιάλη, vrbs Ciliciæ, inde dicta quòd mari sit finitima & ἄγχι τῆς ἁλὸς, hoc est θαλάσσης. Item Attica regio dicta fuit Ἀγχιάλη ab Anchialo rege, vt Hesych. refert.

Ἀγχίαλος, t.1, c.369, b

Ἀγχιαλός, ibidem, c

Ἀγχιβάδης, Qui modò adest seu aduenit. Hesych. Pro quo legitur apud Etymol. Ἀγχιβλώς. Vide Ἀγχίσαως.

Ἀγχιβαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vicinus profundo, Qui prope fundum est. id est Profundus, Altus. Homer. Odyss. ε, ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὔπως ἔστι πόδεσσι Στήμεναι ἀμφοτέροισι. id est, ἐγγὺς τῆς γῆς καὶ βαθεῖα, vt Hesych. exp. Sic ἀγχιβαθεῖς φάρυγγες in Epigr. Profundæ fauces: & ἀγχιβαθεῖς αἰγιαλοί apud Athen. lib. 8. At τὸ ἀγχιβαθὲς, substantiuè pro Altitudo & profunditas. vt τὸ ἀγχιβαθὲς τῶν ἑλῶν, altitudo paludum.

Ἀγχιβασίη, apud Heraclitum Dubitatio, ἀμφισβήτησις, vt Suid. innuit.

Ἀγχιβατεῖν, teste eodem apud Iones est ἀμφισβητεῖν, dubitare. Sicque ἄγχι in hac & præcedēte voce idem significabit quod ἀμφίς. Infrà ἀγχισβατεῖν.

Ἀγχιβάτης, Hesychio ὁ πλησίον βαίνων, Qui propius accedit: vel Qui prope aliquem incedit.

Ἀγχιβέβακε, Doricè pro ἀγχιβέβηκε, ab ἀγχιβαίνω, Propius accessit, Appropinquauit. In Epigr. Δόξα πάλαι θείων ἀγχιβέβακε θρόνων, gloria iam olim diuinas propius accessit sedes.

Ἄγχιβιον, vide in seq. Ἀγχίβοιον.

Ἀγχίβοιον, Hesychio μέγα, ἐγγὺς βοῆς: quibus subiungit, ἢ ἐπὶ τὸ στενάξαι. Apud Etymol. ἀγχίβιον, Vi propinquum, Propè ad vim accedens: μέγα.

Ἀγχίγαιος pro Conterminus affertur ex Dionysio. Ad verbum sonat, Terram nostræ terræ vicinam incolens, Qui prope terram nostram est, Terræ nostræ vicinus.

Ἀγχίγυος, t.1, c.880, b

Ἀγχιδίαι, apud Hesychium ἐν θαλάσσῃ δῖαι: non sine suspicione mendi.

Ἀγχίζω, vide Ἀγχίξαι.

Ἀγχιθάλασσος, t.1, c.1489, g

Ἀγχιθάλαττος, t.1, c.1489, g

Ἀγχιθανής, t.1, c.1565, d

Ἀγχίθεος, t.1, c.1530, f

Ἀγχίθερμον, Hesychio γεῖτον καὶ ἀγχίθυρον. pro quo scribendum ἀγχίπερμον. nam ἀγχίθερμον foret Vicinum calido, Propè ad calidum accedens.

Ἀγχίθρονος, t.1, c.1578, d

Ἀγχίθυρος, t.1, c.1614, c

Ἀγχικέλευθος, t.2, c.111, a

Ἄγχιλα, Hesych. affert pro ἁλμυρά, θαλάσσια, ἄβρωτα, Salsa, Marina, Esui inepta.

A Ἄγχιλωψ, vide infrà in Αἰγίλωψ.

Ἄγχιμαστον, Hesychio ἀμφίεσμα, (sic enim pro ἀμφιεσμένον legendum est) Indumentum, Vestimentum. forsan idem quod χίμαστρον seu χίμαστον, quod est Indumentum hybernum, Vestis crassior qua hyeme vtimur.

Ἀγχιμαχητής, t.2, c.815, e

Ἀγχίμαχος, t.2, c.810, g

Ἀγχίμολος, t.2, c.964, d

Ἀγχινεφής, t.2, c.1048, g

Ἀγχίνοια, t.2, c.1064, g

B Ἀγχίνοος, t.2 c.1064, e

Ἀγχινόως, ibidem.

Ἀγχίνωψ, à quibusdam nominatur φοῖνιξ herba, à nonnullis ῥοῦς, vt tradit Dioscor. lib.4, cap.43.

Ἀγχίξαι, Cretensium lingua idem quod ἐγγίσαι, appropinquare, teste Hes. Vel potius Doricum est pro ἀγχίσαι, ab ἀγχίζω significante idem quod ἐγγίζω, appropinquo.

Ἀγχίπλους πόρος, Nauigatio qua propinqua tantū loca permeantur. id est, Breuis & non longinqua. Eurip.

Ἀγχίπορος, t.3, c.165, g

C Ἀγχίπους, Prope nos pedem habens, Adstans, Propinquus, seu Proximus. ὁ παριστὼς, ὁ συνεγγύς. Eurip. in Iphigen. Taur. teste Hesychio, qui tamen addit & εὐβάστακτος, transportatu facilis.

Ἀγχίπολις, t.3, c.479, b

Ἀγχιρμώνης, ex Sophoclis Athamante Hesych. affert pro ὁ ἐγγὺς, Propinquus.

Ἀγχίρροος, t.3, c.682, b

Ἀγχίσαως, apud Hesychium legitur, expositum ἄρτι παρὼν, Qui nunc primū adest vel aderat. Sed scriptura ea mendosa est. Suprà in eadem significatione ex eo habuimus

D Ἀγχιβάδης. Varin. legit ἀγχίσσοος. non malè, vt videtur, vt sit ex ἄγχι significante ἄρτι, & σοῦσθαι, quod est ὁρμᾶν, sicut ἀγχιβάδης ex eodem ἄγχι & βαίνω seu βάω. Et ita ambo significare videntur Is qui modò aduēnit.

Ἀγχισβατεῖν, idem Varin. affert pro διαφέρεσθαι, Dissentire inter se, vel etiam Disceptare & contendere inter se. Suprà ἀγχιβατεῖν Suid. exposuit ἀμφισβητεῖν. Apud eundē Suidam eodem modo scribitur Ἀγχισβασίη, cum σ, veruntamen post Ἀγχιβατεῖν. Ita vt hæc ex numero τῶν

E διπλολογουμένων esse putanda sint.

Ἀγχίσπορος, t.3, c.935, d

Ἄγχιστα, t.1, c.55, a

Ἀγχιστεία, t.1, c.55, g

Ἀγχιστεῖον, t.1, c.56, a

Ἀγχιστεύς, t.1, c.55, b

Ἀγχιστεύω, t.1, c 55, f

Ἀγχιστῆνος, t.1, c.56, c. Pro eodē inuersis literis reperitur etiam Ἀγχηστῖνος, vt suprà admonui.

Ἀγχιστικός, t.1, c.56, b

F Ἀγχιστίνδην, t.1, c.56, b

Ἀγχιστῖνος, t.1, c.56, c

Ἄγχιστος, t.1, c.55, b

Ἀγχίστροφος, t.3, c.1081, h

Ἀγχιστρόφως, t.3, c.1082, d

Ἀγχισχὼν κεφαλήν, in v.l. ex Homero pro Admouens caput: perperam pro ἄγχι σχών.

Ἀγχιτελὴς χρόνος apud Nonn. Tempus appropinquans & cuius completio propè est.

Ἀγχιτέρμων, t.3, c.1414, g

G Ἀγχίτοκος, t.3, c.1533, f

Ἀγχιφανής, Ex propinquo apparens, Qui propè videtur, Propinquus. Nonn.

Ἀγχίων, t.1, c.55, b

Ἀγχλάσαι, Etymol. affert pro ἀναχαλάσας. Sed mendosum id est, & pro eo reponēdum ἀγχαλάσας. Sequentes autem duæ expositiones quas illi subiungit, nimirum ἀνακουφίσας, ἀναβαστάσας, conueniunt potius participio ἀνοχμάσας.

Ἀγχοάδην, Hesychio est ἀμβολάδην. quo significatur Cunctanter, Procrastinando & de die in diē reiiciendo.

H Ἀγχοαί, eidem sunt πηγαὶ ἐπὶ Μυσίαν, fontes & scaturigines in Mysia: quia nimirum ibi ἀναχέεται ὕδωρ: per syncopen pro ἀναχοαί. Addit etiam, esse locum in Bœotia.

Ἀγχόθεν, E propinquo: cui opponitur πόρρωθεν.

Ἀγχόθι, t.1, c.56, g

Ἄγχομαι,t.1,c.57,b A
Ἀγχόμαλον, vide infrà post Ἀγχώμαλα.
Ἀγχονάω,t.1,c.58,h
Ἀγχόνη,t.1,c.58,a,b,c
Ἀγχονή,t.1,c.58,a
Ἀγχονιμαῖος,t.1,c.58,h
Ἄγχορος, idem cum ἀγχιτέρμων & ὅμορος, Qui prope terminos est, Conterminus, Vicinus. vt Hesych. quoque ἀγχόρους exp. γείτονας. Vox comp. ex ἄγχι & ὅρος.
Ἄγχος,t.1,c.57,c
Ἀγχοτάτω,t.1,c.56,g
Ἀγχότερος, Vicinior, Propinquior. ἐγγύτερος. Suid. ex Herodoto, ςϛνοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγχοτέρη ἡ ἐσβολή.
Ἀγχοτέρω,t.1,c.56,f
Ἀγχοῦ,t.1,c.54,h.& 56,f
Ἀγχούρης, Hesychio πένης, pauper.
Ἀγχοῦρος, teste eodem, Cypriis dicitur ὄρθος siue ὄρθρος, aut φωσφόρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.
Ἄγχουρος autem idem est quod ἄγχορος, Ionicè habens insertum υ, vt ὅμουρος iidem pro ὅμορος dicunt, & similia alia. id est Conterminus, Vicinus. Sic Suid. ἀγχούροις exp. πλησιοχώροις, subiungens, παρὰ τὸ ἄγχι εἶς ὅρους εἶ). Est & nomen proprium filii Midæ apud Plutarchum in Parall. C
Ἄγχους, Hesychio ἡ κάλυξ: quod est κόσμημα γυναικεῖον, vt suo loco dicetur. Sed fortassis scribendum Ἄγχουσα, & κάλυκος nomine intelligenda herba est. sic enim legimus apud Dioscor. lib.4, cap.23, Ἄγχουσα, ἣν ἔνιοι κάλυκα, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι. De triplici autem huius specie, vide eundem ibidem.
Ἄγχουσα, herbæ nomen, vt iam dixi: quam quidam perispωmenωs ἀγχοῦσαν vocant, ad differentiam participii ἄγχουσα. Dicta autem παρὰ τὸ ἄγχειν videtur, quòd habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam. Plinio certè teste pulices necare radix eius in aqua decocta traditur. D
Ἀγχουσίζω, Anchusa inficio, Anchusa fuco & coloro. tradit enim Plin. eius radicem inficiendo ligno ceríque aptam esse, ceramque anchusa admista rubere: vt Dioscor. quoque in loco paulo antè citato dicit eius radicẽ ἐν ταῖς χερσὶ βάπτειν τὰς χεῖρας, & rursum Plinius fundere rubentem succum, manúsque inficere sanguineo colore, & præparare lanas pretiosis coloribus. Mulieres quoque huius herbæ succo vti solent ad coloris lenociniũ. vnde Hesych. ἀγχουσίζεται exp. ἐντρίβεται τὰς παρειὰς οἱονεὶ φουκάρω. E
Ἄγχειν, Locrorum dialecto μύωπα dici, Hesych. autor est.
Ἀγχιαίνεσθαι, idem affert pro ἀλείφεσθαι, addens etiam, ἢ λούεσθαι. Sed prior expositio magis consentanea est. nã ἀγχιαίνεσθαι, Æolicam syncopen habẽs pro ἀναχιαίνεσθαι, est ab ἀναχιαίνω, hoc autem ab ἀναχίω significante Perungo, Oblino. F
Ἄγχω, t.1,c.56,h
Ἀγχώμαλα, aduerbialiter positum, habes in Ἀγχώμαλος, & paulo pòst in Ἀγχόμαλον.
Ἀγχόμαλος, Hes. ἐγγὺς ἔχον τὴν ὁμαλότητα, ἰσόπεδον. Suid. scribit ἀγχώμαλον, exponẽs & ipse ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. Idem ἀγχωμάλου exponit etiam ἴσης. quæ expositio cõuenire potest huic loco quẽ affert, ἰσοπαχία γίνεται κραπερά, καὶ πλήθη τῶν ἀγωνιζομένων ἀγχώμαλος, καὶ ἀρετῆς ἐμφερής. vt idem sit quod ἰσοπαλής. vel anceps. Sic ibidem ἀγχώμαλα ἀγωνισάμενοι. Alibi quoq; passim scriptum inuenitur per ω. quã etiam scripturam habet Hesych. exponens, Ἀγχώμαλοι, παρὰ μικρὸν ἴσαι. vbi reponendum est παρὰ pro περὶ. G
Ἀγχώμαλος,t.2,c.1288,c Suprà Ἀγχόμαλον, quod vide.
Ἀγχωμάλως, ibidem,f.
Ἄγω, Duco, Abduco, &c. t.1, c.59,c,d,e.& c.60,b,c. Ἄγω, metaph. cum præposit. εἰς vel ἐπὶ, t.1,c.60,b. Ἄγω, Educo, Cieo, &c. t.1,c.60,c. Ἄγω, Induco, t.1,c.60,c. H
Ἄγω, cum accusat. variæ signific. t.1,c.60 g, & 61,b,c.
Ἄγω, Existimo, reputo & c. t.1,c.61,g. Ἄγω, Rego, moderor, &c. t.1,c.61,b. Ἄγω, Instituo, t.1,c.61,b,c. Ἄγω, Oblecto, t.1,c.61, d. Ἄγω, Allicio, t.1,c.61,e. Ἄγω, Pendo, t.1,c.61,e. Ἄγω, pro Eo absolutè positum, t.1, c.61,f. Ἄγω, Canto, t.1,c.61,f. Ἄγω, Bibo, t.1,c.61,f,g.

Ἄγω, Frango, t.1,c.93,c
Ἀγώγιον,t.1,c.67,e
Ἀγωγεύς,t.1,c.67,c,d
Ἀγωγή, Adductio, &c. t.1,c.64,e. Ἀγωγή, Mutatio, t.1,c.64,f. Ἀγωγή, Eductio, t.1,c.64,f. Ἀγωγή, Educatio, t.1,c.64,g. Ἀγωγή, Diæta, t.1,c.64,g. Ἀγωγή, Cultura, t.1,c.65,a. Ἀγωγή, Contextus orationis, &c. t.1,c.65,a. Ἀγωγή, Via, Profectio, t.1,c.65,a.
Ἀγωγία, Hesychio ἀηδία, Insuauitas, Iniucunditas, Molestia. ‖ Ἀγωγίαι, v.l. afferunt pro Lenocinia, Illecebræ.
Ἀγώγιμοι,t.1,c.66,f
Ἀγώγιμον,t.1,c.66,d,e,g
Ἀγώγιμος,t.1,c.66,c
Ἀγώγιον,t.1,c.67,e
Ἀγώγιος, idem cum sequente ἀγωγὸς significante Ductor, Dux viæ. Hesych. enim ἀγωγίους affert pro ὁδηγούς. si tamen ita scripsisse putandus est, & non potius ἀγωγούς.
Ἀγωγόν,t.1,c.67,c
Ἀγωγός, Dux viæ, t.1,c.66,h. Ἀγωγός, Aquæ ductus, t.1, c.67,a. Ἀγωγός, adiect. t.1,c.67,a
Ἀγών, Certamen, Ludi solennes: vel simpliciter Ludi, t.1,c.97,f. Ἀγών, Multitudo spectatorum, c.98,f. Ἀγών, Multitudo nauium, ibidem, g. Ἀγών, Locus ludorum, ibidem, h. Ἀγών, Templum, c.99 a. Ἀγών, κύκλος, ibid. b. Ἀγών, Bellum, Contentio, ibid. d. Ἀγών, Actio fabulæ, ibid. g. Ἀγών, Actio forensis, ibid. h. Ἀγών, Iudicium, &c. t.1, c.100, a. Ἀγών, Periculum, ibidem. Ἀγών, Molestia, t.1,c.100,d
Ἀγωνάρχης,t.1,c.100,f
Ἀγώνη, Hesychio ὑοσκύαμος, iusquiamus herba. Sic enim apud Latinos recentiores quidam vocant, corrupta voce Græca.
Ἀγωνία,t.1,c.106,a
Ἀγωνιάζομαι, & Ἀγωνιάζω, t.1,c.107,e
Ἀγωνιάομαι,t.1,c.107,e
Ἀγωνιάτης,t.1,c.107,d
Ἀγωνιάω,t.1,c.106,f
Ἀγωνίδαται, vide inter Anomala.
Ἀγωνίζομαι, Certo, t.1,c.101, h. Ἀγωνίζομαι, Prælior, t.1, c.102,c. Ἀγωνίζομαι, Ago fabulam, t.1,c.102,c. Ἀγωνίζομαι, διηγοῦμαι, t.1,c.102,d. Ἀγωνίζομαι, Certo iudicio, t.1,c.102,d. Ἀγωνίζομαι, Causam dico, t.1,c.102,e. Ἀγωνίζομαι, Periclitor, t.1,c.102,f.
Ἀγώνιος, t.1,c.101,b. & 106,e. & 892,f
Ἀγώνισις, Certatio, Concertatio. Thucydides libro 5, pag. 182. κατ' ἐπεὶ οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, id est, quoniam ei οὐκ ἐξῆν ἀγωνίζεσθαι, Non licebat ei decertare, seu In certamen cum aliis descendere.
Ἀγώνισμα, Certamen, t.1,c.101,g. Ἀγώνισμα, Diligentia, t.1,c.102,h. Ἀγώνισμα, Ostentatio, Specimen, &c. t.1,c.103,a. Ἀγώνισμα, Actio fabulæ, t.1,c.103,c
Ἀγωνισμός,t.1,c.103,c
Ἀγωνιστέον,t.1,c.102,g
Ἀγωνιστέος,t.1,c.102,g
Ἀγωνιστήριον,t.1,c.103,e
Ἀγωνιστής,t.1,c.103,d
Ἀγωνιστική,t.1,c.103,h
Ἀγωνιστικός,t.1,c.103,f
Ἀγωνιστικῶς,t.1,c.103,g
Ἀγωνοδίκης,t.1,c.100,f
Ἀγωνοθεσία,t.1,c.101,b
Ἀγωνοθετέω,t.1,c.101,a
Ἀγωνοθέτης,t.1,c.100,g
Ἀγωνοθέτις,t.1,c.101,b
Ἄγωνος, Æoles dicunt pro ἀγών, teste Hesych. qui Ἄγωνον ait & fluuium esse prope Æthiopiam.
Ἀγωνυμος, eidem idem est cum φερώνυμος, Nomen cum re gerens, Recto nomine appellatus.
Ἀγωρεῖν, eidem est συναθροίζειν, Congregare, Cogere in vnum.
Ἀγωρέοι, idem affert pro ἠθροισμένοι, Congregati, Coacti in vnum.
Ἀγωσοί, Varinus affert pro οἱ ἀπάγοντες ὁδηγοί. Sed videndum ne scribendum sit ἀγωγοί. At pro ἀγοστῷ, quod ex Homero affert pro ἀγκῶνι seu βραχίονι, reponendum ἀγοστῷ. de quo suprà.

¶ Ἀδὰ, Heſychio teſte, eſt ἡδονὴ, voluptas: item πηγὴ, fons. A
Eodem nomine Babyloniis dicitur ἡ Ἥρα, Iuno: Tyriis, ἡ ἰτέα, ſalix, vt idem refert.

Ἀδαγμὸς, eidem eſt κνισμὸς, pruritus ſeu prurigo. quo ſignificatu & ὀδαξισμὸς dicitur ſeu ὀδαξησμός. Sic infrà Ἀδακτῶ.

Ἀδαγοὺς, Deus quidam apud Phrygas, Hermaphroditus, vt idem tradit.

Ἀδάδος, t.1, c.903, h

Ἀδαδούχητος, t.1, c.903, h

Ἀδαημονία, t.1, c.893, f. , Ionicè Ἀδαημονίη pro eodem. B

Ἀδαήμων, t.1, c.893, f

Ἀδαής, t.1, c.894, c

Ἀδάητος, ibidem.

Ἀδαίδαλτος, t.1, c.899, e

Ἀδαΐζω, Heſychio eſt ἀναβοῶ, ἀναστένω, Exclamo, Clamorem tollo, Eiulo, Gemitus & lamenta edo. Pro quo infrà Ἀδιάζω.

Ἀδαΐκτον, idem affert pro καθαρὸν, Purum, Mundum, Impollutum. Alioqui ſignificat Nō dilaceratum ſeu dilaniatum: compoſ. ex α priuatiuo & δαΐζω. C

Ἀδαϊον, eidē eſt ἀπόρθητον, ἀπολέμητον, Quod deuaſtatum & bello infeſtatum non eſt. vel etiam Quod deuaſtari & bello infeſtari nequit, nec βλάπτεσθαι τῇ δαῒ λυγρῇ. Quibus expoſitionibus addit has duas, ἀτερπὲς, ὀκνηρὸν, Iniucundum, Ignauum. Ad quarum vltimam quod attinet, poſſit eſſe pro δαῒ & pugnæ ſeu bello ineptum: quod ad priorem, poſſit eſſe pro ἀδαῆον. quia τὸ πρὸς κόρον ἄγον καὶ κατακορὲς (hoc enim ἀδαῆον ſignificat) eſt & ἀτερπὲς καὶ ἀηδές. Infrà Ἀδήϊον & Ἀδεόν.

Ἀδαῆος, ſiue Ἀδαής, t.1, c.1442, e D

Ἀδαϊστί, t.1, c.894, c

Ἀδάϊστος, t.1, c.894, c

Ἄδαιτον, Heſych. affert pro ἄδην, Abundè, Largè, Affatim.

Ἀδαιτρευτος, t.1, c.901, b

Ἄδαιτον, t.1, c.901, a

Ἄδακρυς, t.1, c.907, a

Ἀδακρυτί, t.1, c.908, a

Ἀδάκρυτος, t.1, c.907, g

Ἀδακτῶ, Heſychius affert pro κνήθομαι, Prurio, Prurigine vexor. quo ſignificatu & ὀδαξᾶσθαι dicitur. Habuimus itidem Ἀδαγμὸς paulo antè pro Pruritus. E

Ἀδάλαιον, idem affert pro ξηρὸν, aridum.

Ἀδάλαν, idem exp. πονηρὸν, malum. Infrà Ἄδας pro eodem.

Ἀδαλὲς, eidem eſt ὑγιὲς, Sanum, Salubre. Infrà ἀδολὲς & ἀδείλητον.

Ἀδαλὸς, eidem eſt ἄσβολος, fuligo.

Ἄδαλτα, idē affert pro οὐκ ἄδηλα, nō obſcura & incognita.

Ἀδαλτόμον, ſpecies herbæ, teſte eodem.

Ἀδάμα, eidem eſt παρθενικὴ γῆ, virginea terra. Videtur eſſe vox Hebraica. Iis enim אדמה terram ſignificat: à qua voce dictus etiam eſt Ἀδὰμ primus homo, quoniam eum Deus è terra finxit. F

Ἀδαμαίτινος, t.1, c.909, e

Ἀδαμαντόδετος, t.1, c.909, e

Ἀδάμαντος, Heſychio ἀμαθὴς, Imperitus, Qui nil didicit. vt idem ſit cum ἀδαήμων.

Ἀδάμας, t.1, c.909, e

Ἀδαμαστί, idem cum ἀδαμάστως, Ita vt domari & ſubigi nequeat, Inuictè. Apud Suid.

Ἀδάμαστος, t.1, c.908, h G

Ἀδαμάστως, habes in ſynonymo ἀδαμαστὶ, atque illo hoc exponit Varinus.

Ἀδάματος, idem cum ἀδάμαστος, ſeu ἀνυπότακτος, teſte Heſychio, id eſt Indomitus, Qui ſubigi & ſubiici nequit. Compoſ. ex α priuatiuo & δαμάω.

Ἀδαμιᾶν, Cretenſium dialecto τὸ ἀδικαίως φονεύειν, Indicta cauſa occidere, ſeu Indemnatū interficere, vt idē refert.

Ἀδάμνα, Prhyges τὸν φίλον appellant, amicum: vnde & Ἀδαμνεῖν dicitur τὸ φιλεῖν, amare, teſte eodem. Apud eundem legitur Ἀδαμναῖς, ἀκολασταίναις: non ſine mēdo. H

Ἀδαμνής, t.1, c.909, b

Ἀδαμνὸς, Indomitus. Heſych. enim ἀδαμνὸν exp. ἀδάμαστον, addens etiam, προποδαμνον, item ἀγνώμονα.

Ἀΐδαν, Doricè pro ᾅδην, ſeu πρὸς ᾅδην. Ad orcum.

Ἀδανὲς, Heſychio eſt ἀπρονόητον, improuiſum. Infrà Ἀδηνές.

Ἀδανίη, olim dicta fuit Moloſſia, teſte eodem.

Ἀδαξέω, idem cum ὀδαξέω, Pruritum moueo, Pruriginem excito, vt Heſych. & Suid. teſtātur, ἀδαξῆσαι exponentes κνῆσαι, quod æquiualet τῷ ὀδαξῆσαι. Heſych. tamen & neutraliter Ἀδάξω affert pro κνήθομαι, ἐπιθυμῶ, Prurio, Appeto ſeu Cupio: paroxytonῶs illud ſcriptū habens. Itidémque in Galeni lexico Hippocrateo legimus, Ἀδάξασθαι, δάκνεσθαι κνησμωδῶς, morderi more eorum qui pruriunt. quod ἀδάξασθαι erit aor. 1 med. à them. ἀδάξομαι idem ſignificante quod ὀδάξομαι: quorum vtrunque apud Hippocr. legitur. vt Γυναικείων lib. 2, ὁκόταν δὲ δάκνηται τὰς μήτρας γυνὴ καὶ ἀλγέῃ, καὶ ἀδάξηται. & in lib. περὶ ἀδένων dicit ὀδάξοιται. Verùm & ἀδαξᾶται reperitur apud eundem, at ἀδαξάομαι, nimirum γυναικείων lib. 1, ὡς ἕλκεα γίνηται καὶ ἀδαξᾶται. Infrà etiam Ἀδηξῆσαι.

Ἀδαπάνητος, Inconſumptus, Inexhauſtus: ſeu Qui conſumi & exhauriri nequit.

Ἀδάπανον, Heſych. dici ſcribit τὸ ὕδωρ, aquam.

Ἀδάπανος, t.1, c.911, d. Ἀδαπάνως, t.1, c.911, e

Ἀδαπανώτατος, t.1, c.911, d

Ἄδαπτον, Heſych. affert pro γυμνὸν, ἄδερμον, Nudum, Pelle carentem. Poteſt ſignificare etiam Qui dilaniatus vel dilapidatus non eſt, Qui dilaniari & dilapidari nequit: facta compoſitione ex α priuatiuo & δάπτω ſignificante Dilanio, Dilacero, Dilapido.

Ἀδὰρ, Hebraicum ſeu Syriacum menſis nomen eſt, qui in lexico meo vet. Februario reſpondere dicitur. Erat autem duodecimus apud eam gentem: & mentio eius fit Maccab. 2.

Ἀδάρεξα, Heſychio εἰρήνη, pax.

Ἀδάρκη, eidem eſt herba quædam.

Ἀδάρκης, ου, ὁ, Adarces: quædam quaſi concreta ſalſilago, humidis & paluſtribus locis ſiccitate emergens, arundinibúſque & herbis agglutinata, colore flori lapidis Aſii ſimilis, & omni forma molli alcyonio, vt tradit Dioſcor. lib. 5, c. 137. A quibuſdam καλαμόχνους nominatur, quoniam in arundinibus cōcreſcit veluti lanugo, & veluti ſpuma eis adhæret & adnata eſt. Plinius tamen inter ipſas arundines adarcam numerare videtur, lib. 16, c. 37. Sed rectius lib. 32, c. 10, Inter aquatilia (inquit) dici debet & calamochnus, Latinè adarca appellata. naſcitur circa arundines tenues è ſpuma aquæ dulcis ac marinæ, vbi ſe miſcent. Et lib. 20, c. 22, Adarca, cortice calamorum ſub ipſa coma naſcens.

Ἀδαρτος, Heſychio ἀμαστίγωτος, Qui flagris cæſus ſeu examinatus non eſt. Alioqui ſignificat Non excoriatus: compoſitum ex α priuatiuo, & δέρω, excorio.

Ἄδας, eidem eſt πονηρός, malus. pro quo ſuprà Ἀδάλας.

Ἄδασαν, idem affert pro ἔβλαψαν, læſerunt.

Ἄδασμος, eidem eſt οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, nullum ſoluens tributum. Cui expoſitioni ſubiungit, ἢ τελοῦσα ἐνοίκιον, forſan pro οὐ τελοῦσα ἐνοίκιον, nō perſoluens pretium inquilinii, ſi ita loqui liceret: id eſt, Pro cohabitatione nihil perſoluens. Affert autem hanc vocem ex Æſchyli Hedonis.

Ἄδαστος, t.1, c.902, b

Ἀδαύρα, Heſychio αὐτὴ ἡ πνοὴ, Ipſe flatus, ſeu Ipſa aura.

Ἀδαυχᾷ, idem affert pro κνᾷ, κνήθει κεφαλήν, ψηλαφᾷ, id eſt Scalpit ſeu ſcabit caput, Leuiter tangit. At Suid. ſine υ ſcribit ἀδαχεῖν, vt nunc dicetur.

Ἀδαυῶς, idem affert pro ἐγρηγόρως. ſed pro ἐγρηγόρως ambiguum eſt legendumne ſit ἐγρηγορὼς, an ἐγρηγορότως: quorum illud ſignificat Vigilans, hoc Vigilanter.

Ἀδαχεῖν, Suidæ eſt κνήθειν, Pruriginem excitare, Titillare: vel etiam Scabere, Scalpere: afferenti hunc locum Ariſtoph. Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ', ὀκλέγει τ' ἀεί. Eandem ſignificationem habet ἀδαξεῖν ſiue ὀδαξεῖν.

Ἄδδαι, Macedonica dialecto dicuntur ῥυμοὶ, temones, teſte Heſych.

Ἀδδάνιπιν, idem dici ſcribit κιννάβαριν.

Ἄδδανον, Lacones vocant ξηρὸν, ſiccum ſeu aridum, teſte eodem.

Ἄδδιε, idem affert pro σπεῦδου, Feſtina, Propera: à them. ἀδδίω.

A Ἀδδεής, poeticè geminato metri causa δ, dicitur pro ἀδεής, Intrepidus, Non timens. Item Inuerecundus, Impudens. nam in hoc Homerico, κύον ἀδδεές accipiunt pro ἀναιδὲς καὶ θρασύς: annotantes dictum quasi ἄδετος, Qui ligari nequit & compesci. Vide & t.1, c.921, e.

Ἀδδηκότες, eodem modo pro ἀδηκότες, hoc est ἀηδῶς διακείμενοι & quasi ἀηδισθέντες, καταπεπονημένοι, Molestia affecti, Fatigati. Homer. Iliad. κ, καμάτῳ ἀδδηκότες. Particip. præt. perf. actiui, à them. ἀδέω.

Ἄδδηλος, Hesychio κόλπος, sinus.

B Ἀδδην, t.1, c.1440, e. Ἀδδηφαγέω, t.1, c.1441, f.

Ἀδδηφαγία, t.1, c.1441, g. Ἀδδηφάγος, t.1, c.1441, d

Ἄδδιξις, Hesychio μέτρον τετραχοίνικον, mensura quatuor chœnices capiens. Ex Aristoph. affertur, ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα, à nomin. ἄδδιξ, cuius Etymol. meminit & Eustath.

Ἀδδοισι, Varin. affert pro εἰς κόρον ἐσθίουσι, ad satietatem vsque comedunt. Sed suspectum est.

Ἄδε, Ionicè pro ἧδε, detracto augmento, Placuit: aor. 2 verbi ἁδέω. Homer. Iliad. α, ἄδε δὴ ἔκπαγλα μῦθος. Antipater Epigr. Σκῦλα μοι ἀμφίδρυπτα καὶ ὀλλυμένων ἄδε λύθρος.

C Inde infin. ἀδεῖν.

Ἀδεάζων, Hesych. affert pro ἀναβοῶν, exclamans, & ἀναστένων, Ingemiscens, Eiulans. pro quo supra Ἀδαΐζων.

Ἀδεέστερος, t.1, c.921, e

Ἀδεέω, Sum ἀδεής, Non metuo, Nō extimesco. Vnde apud Hesych. Ἀδεεῖ, οὐ φοβεῖται. Idem tamen exp. etiam οὐ δοκεῖ, non videtur.

Ἀδεής, t.1, c.921, d. Ἀδέητος, t.1, c.916, e.

Ἀδεῖ, Hesychius affert pro λυπεῖ, molestia & dolore afficit: à them. ἀδέω. Idem tamen & pass. exp. ἀνιᾶται, dolore afficitur: & rectius.

D Ἄδεια, t.1, c.921, f

Ἀδεῖα autem, Doricè pro ἡδεῖα dicitur, Suauis, Iucunda: ab ἀδύς pro ἡδύς.

Ἀδειας, Hesychio εἶδος ἐσχάρας. Ἀδεής, t.1, c.921, e.

Ἀδείλητον, Hesychio est ὑγιές, sanum. pro quo supra ἀδαλές. Forsan scribendum ἀδήλητον: quo itidem significatur ἀβλαβές, Illæsum, Incolume.

Ἄδειλον, idem affert pro ἀβέλτερον.

E Ἀδείμαντος, t.1, c.920, a. Ἄδειμος, t.1, c.920, a.

Ἀδεῖν, Hesychio ἀκολουθεῖν, sequi: ab ἀδέω.

Ἀδεινείη, Hesych. affert pro ἀπειρία, imperitia. Sed forsan scribendum ἀδεινίη, vt sit vox comp. ex ᾱ & δεινός.

Ἄδειος, Cypria dialecto ἀκάθαρτος, Immundus, Impurus, teste eodem.

Ἄδειπνος, t.1, c.935, c

Ἄδειρεν, pro ἔδειξεν dici Hesych. tradit.

Ἄδειτον, idem affert pro ὠμόν, ἀφανές, Crudele, Obscurum.

Ἀδέκαστος, t.1, c.960, a. Ἀδεκάστως, t.1, c.960, b.

F Ἀδεκάτευτος, Non decimatus, De quo decima dempta nō est, seu persoluta. vt ἀδεκάτευτος οὖσα. Sic Aristoph. Equit. Καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας: id est, μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐτῶν τὴν δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. quoniam videlicet moris erat vt coqui prytanibus decimas darent eorum quæ mactabantur, inquit schol. Sic Hesych. ἀδεκατεύτους exp. ὧν δεκάτην οὐδεὶς ἔδωκε.

Ἄδεκτος, t.1, c.955, b

Ἀδεκτώ, nomen dæmonis cuiusdam teste Suida.

G Ἀδελεῖ, Hesychius affert pro ἤρεσεν, placuit. sed suspectum est.

Ἀδελιφήρ, Laconica dialecto ἀδελφός, frater, teste eodem.

Ἀδελφεά, Soror. Sophocl. Ex mascul. Ἀδελφεός.

Ἀδελφειός, t.1, c.939, h

Ἀδελφεοκτόνος, fratricida, vt Cic. loquitur: Valla tamen parricidam fratris interpretari maluit.

Ἀδελφεός, t.1, c.939, g. Ἀδελφή, t.1, c.939, b.

Ἀδελφιδέος, t.1, c.939, h. Ἀδελφιδῆ, t.1, c.940, b.

Ἀδελφίδιον, t.1, c.939, h. Ἀδελφιδοῦς, t.1, c.939, h.

Ἀδελφιζία, vide in Ἀδέλφιξις.

H Ἀδελφίζομαι, t.1, c.939, f. Ἀδελφίζω, ibidem.

Ἀδελφικός, t.1, c.939, f. Ἀδελφικῶς, t.1, c.939, f.

Ἀδέλφιξις, εως, ἡ, Fraterna cōmunio, Coniunctio & societas qualis fratrum est: seu Fraternitas, Germanitas. Hesych. ἀδελφίξιας simpliciter exp. κοινωνίας. Et Galenus

A comment. 5 in lib. Hippocr. περὶ ἄρθρων, annotat eum solere τὰς κοινωνίας καὶ τὰς συγγενείας τῶν μορίων nominare ἀδελφίξιας, quasi ἀδελφότητας diceret. Verba autem Hippocr. in quæ hæc annotat, sunt hæc, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας ἀδελφίξιας ἔχει, καὶ κατὰ νεύρων ξυντάξιας καὶ κατὰ μυῶν σχήματα. Perperam v.l. posuerunt nominatiuum ἀδελφιζία, quòd apud Hesych. reperissent Ἀδελφιζίας, κοινωνίας. Ἀδέλφιξις autem est verbale ab ἀδελφίζομαι, habente itidem significationem metaphoricam vt hoc verbale.

B Ἀδελφίθεος, t.1, c.939, b

Ἀδελφόθετος, Patris frater: qui & παράδελφος & πάτρως dicitur, vt annotat Poll. lib. 3, c. 2.

Ἀδελφόκτονος, Fratricida. Poll. ex Herodoto. pro quo potius ἀδελφοκτόνος dicitur.

Ἀδελφοκτονέω, t.1, c.939, c. Ἀδελφοκτονία, t.1, c.939, b

Ἀδελφοκτόνος, t.1, c.939, b. Ἀδελφόπαις, t.1, c.939, c

Ἀδελφός, t.1, c.938, f.

Ἄδελφος autem, nomen proprium est.

Ἀδελφότης, t.1, c.939, f

C Ἀδεμάν, Cretensi dialecto est ὅταν, quando, teste Hesych.

Ἀδέμαστος, t.1, c.942, b. Ἄδενδρος, t.1, c.943, a

Ἀδένες, vide Ἀδήν.

Ἀδένη, Varin. affert pro ἡ φλύαρος, nugax & garrula: addens tamen & ἡ δεῖνα.

Ἀδενοειδής & Ἀδενώδης, vide in Ἀδήν.

Ἀδέξιος, t.1, c.961, b

Ἀδεξιώτως, Sine dexterarum apprehēsione, seu Sine prehensatione. aduerbium à Budæo in epistola quadam vsurpatum.

D Ἀδέομαι, vide in Ἀδδύμεθα.

Ἀδεόν, Hesych. affert pro ἀπολέμητον, Bello non vexatum: vel etiam Qui debellari nequit. Qua significatione supra ἀδάϊον habuimus ex eodem. Exponit etiam ἀόρατον, itidémque ἀδεός pro ἀόρατος accipi annotat.

Ἀδερκής, t.1, c.944, e. Ἄδερκτος, t.1, c.945, b

Ἀδέρκτως, t.1, c.945, b.

Ἀδές, pedes, teste Hesych. Idem pro ἀηδές quoque accipi à nonnullis annotat, id est Insuaue, Iniucundum.

E Ἀδέσμιος, Vinculis carens, Non vinctus seu ligatus. Idem cum ἄδεσμος. Ex Nonno.

Ἄδεσμος, t.1, c.963, a Ἀδέσποτος, t.1, c.952, c.

Ἀδεσπότως, t.1, c.952, e

Ἄδετος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Non ligatus, Nullis constrictus vinculis, Liber & solutus. idem cum ἄδεσμος & ἀδέσμιος. Item ἄδετον ποιεῖν, dissoluere. Hippocr. De locis in hom. κακῶς τε πηγνύουσα μετεωρίζει τὰ νεῦρα οἷσι τὸ ἄρθρον συνδέδεται, καὶ ἄδετα ποιέει καὶ διαλελυμένα. καὶ διὰ τοῦτο χωλοὶ γίνονται.

F Ἀδδευκής, Nulla re indigens. αὐτάρκης, vt quosdam exponere tradit Hesychius: vt sit ex ᾱ priuatiuo & δεύομαι significante Indigeo. Idem ἀδδευκεῖ affert pro ἀπεοικότι, addens Heliodorum exponere αἰκίζω. Eidem ἀδδευκής est ἀηδής, πικρός, Insuauis, Molestus, Amarus, Acerbus. quemadmodum Etymol. quoque ἀδδευκέος ἄτης exp. πικρᾶς, subiungens, δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. vnde & τὸν Πολυδεύκην, denominatum ait, quoniam viuus fuerit ἀδερκεστάτος, & post mortem in deorum immortalium numerum receptus vnà cū fratre nautas seruet & sospitet. Eust. quoque ἀδδευκῆ ὄλεθρον dici ait quasi ἀγλευκῆ, amarum exitium. Certè Apollonio ἀδδευκὴς θάλασσα dicitur ἡ ἀγλευκὴς καὶ πικρά, amara & salsa. Rur-

G sum tamen ἀδδευκὴς ὄλεθρος Eustathio est non solùm ὁ πικρός, verùm etiam ὁ ἀδόκητος, deriuanti hoc ἀδδευκής ex ᾱ priuatiuo & Ionico verbo δέκω pro δέχομαι. vt ἀδδευκὴς φήμη quoque eidem est non solùm ἡ πικρά, sed etiam ἀδόκητος: itidémque ἀδδευκὴς πότμος, ἀπροσδόκητος, inexpectatus: addita tamen & alia expositione, nimirum ἀνήκουστος, ἀνιστόρητος, De quo nihil audiuimus, De quo nihil ad nos relatum est: vt Hesych. quoque ἀδδευκής exp. ἄγνωστος. Eidem Hesychio ἀδδευκὲς est ἄφοβον: vt idem etiam sit cum ἀδεής.

H Ἀδδύμεθα, idē Hes. affert pro ἀηδιζόμεθα. quod Doricum est pro ἀδούμεθα, ex them. ἀδέομαι, idem significante quod ἀδέω, id est ἀηδῶς ἔχω, Molestia & fastidio affectus sum, Tædium sentio.

Ἀδδυτόν, idem affert pro χαλεπόν, seu ὃ οὐκ ἄν τις ἐπιδευθείη,

Difficile & graue, Quo aliquis non indigeat. vt sit ex ᾱ priuatiuo & verbo δεύομαι apud poetas significante Indigeo.

Ἀδέκαστος, Qui muneribus non corrumpitur. Ita v.l. ex Cæl. Rhodig. Sed perperam pro ἀδέκαστος.

Ἀδέψητος, Inelaboratus & rudis, Nondum curatus à βυρσοδέψῃ & coriario seu pellione: vt ἀδέψητος βοέη dicitur ἡ ἀμάλακτος καὶ ἀκατέργαστος βύρσα, teste Eustath. Homer. Od. υ, Κάμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ'. Et aliquanto pòst, Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ ἦ κώεσιν οἰῶν Εὗδησεν. Hesych. ἀδέψητον exp. non solùm ἀμάλακτον, sed etiam ὠμόν. Compositum autem hoc vocabulum est ex ᾱ priuatiuo & verbo δεψέω facto ex futuro thematis δέψω.

Ἀδέω, t.1, c.1437, g. Ἀδίω, t.1, c.1441, h. Vide & sequens Ἀδηκότες: necnon Ἀδῆσαι paulo infrà.

Ἀδεῶς, t.1, c.921, f

Ἀδῆ, Macedonum dialecto οὐρανός, cælum, teste Hesych.

Ἀδήϊον, idem affert pro ἀπόρθητον & ἀπολέμητον. pro quo suprà ex eodē habuimus ἀδάϊον. Varin. affert præterea ἀδήϊοι pro ἄγνωστοι, ἀζήτητοι, ἀνενόχλητοι, Incogniti, Non quæsiti, Nulla molestia affecti.

Ἀδήκορες, perperam apud Hesych. pro ἀδηκότες.

Ἀδηκότες, eidem Hes. sunt ἅδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι, qui satis habent & repleti seu exatiati sunt: Eustathio non solùm κορεσθέντες, sed etiam ἀηδῶς ἔχοντες, ἀηδισθέντες, molestia & tædio affecti. Particip. ex ἀδέω. Idem ἀδηκώς affert pro ἡδυσθείς: itidémque ἄδηκε βουλῇ ex Hipponacte, pro ἤρεσε τὸ βούλευμα, ex ἀδέω significante ἥδομαι vel ἀρέσκω. quod tamen potius aspiratè scribēdum est.

Ἀδηκτος, t.1, c.906, b. Ἀδήκτως, t.1, c.906, c

Ἀδήλητος, t.1, c.967, e. Ἀδηλία, t.1, c.968, d

Ἄδηλος, t.1, c.968, b. Ἀδηλότης, t.1, c.968, d

Ἀδηλόφλεβος, Habens venas ἀδήλους & obscuras: vt cuius venæ non apparent.

Ἀδηλόω, ῶ, F. ώσω, Reddo ἄδηλον & obscurum. Item, Incognitum reddo, vt Suid. ἀδηλῶσαι expon. ἀγνώριστον ποιῆσαι, in hoc loco cuius autorem tacet, ἀδηλώσας ἑαυτὸν τινὰ ῥακώδει στολῇ, καὶ λαβὼν δρέπανον ὡς ἂν γῆς ἐργάτης.

Ἀδήλως, t.1, c.968, d

Ἀδήλωτον, Hesych. exp. ἀδιάφορον: item δεξιόν, πιστόν: necnon πένητα, ἄπορον. Alioqui ἀδήλωτος est qui οὐ δεδήλωται, vel qui δηλοῦσθαι nequit.

Ἀδημαί, άδος, Hesychio ψήφισμα, δόγμα, Decretum, Scitum, Placitum. Infrà pro eodem Ἀδισμα.

Ἀδημεῖν, eidem est θαυμάζειν, mirari: item ἀπορεῖν, ἀδημονεῖν.

Ἀδημονέστερος, Suidas expon. ἀγωνιστικώτερος, Pugnacior, Cōtentiosior, in hoc loco cuius autorem reticet, ὧν δὲ τῷ προσήκοντος ἀδημονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ.

Ἀδημονέω, t.1, c.1442, c. Ἀδημονία, t.1, c.1442, b

Ἀδημονιάω, idem quod ἀδημονέω seu ἀδημονίᾳ κατέχομαι, vt ἀγωνιάω est ἀγωνίᾳ κατέχομαι. vnde particip. ἀδημονιῶν, quod Hesych. exp. ἀγωνιῶν, λυπούμενος.

Ἀδήμων, t.1, c.971, f. Ἀδήμων, t.1, c.1442, b

Ἄδην, t.1, c.1440, e

Ἅδην, aspiratum, Hesych. ait significare ἡδέως, Suauiter, Iucundè: tenui autem spiritu notatum, ἀδεῶς, Intrepidè, Tutò, Citra metum & periculum. Idem tamen paulo antè exposuerat ἀθρόως, δαψιλῶς, necnon ἐξαίφνης.

Ἀδήν, ένος, ὁ, Glādula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara & friabilis, vt Gorr. definit, quē de duplici eius genere cōsulere poteris. Autori Definit. medic. qui Galenus esse putatur, ἀδὴν est συστροφή τις ξηρὰ καὶ σαρκώδης: quemadmodum Hesych. quoque & Etymolog. dicunt ἀδένας esse συστροφὰς σαρκώδεις περὶ τὸν τράχηλον καὶ βουβῶνας. Ita vt ἀδένες sint conuoluta carnis durities & glandulæ circa collum, inguina, & sub alis etiam. Latini in sue glandulas dicunt, vti Plinius: tonsillas autem peculiariter in collo nominant. Pulchrè Alexander Aphrodis. explicat quid sint ἀδένες, problem. 12, lib. 2, οἱ δὲ ἀδένες, (inquit) σώματά εἰσι σομφὰ, σφαιροειδῆ, χαῦνα, μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, δίκην σφηνίσκων, ἵνα μὴ τῇ ὁμιλίᾳ σύμπτωται τὰ ἀγγεῖα, ὑγραίνοντα τῇ οἰκείᾳ οὐσίᾳ τὸ αἷμα. τοῦτοι φλεγμαίνοντες μὲν, βουβῶνας ποιοῦσι, σκιῤῥούμενοι δὲ, χοιράδας. Itidem Poll. lib. 2, ἀδένας esse dicit ὄγκους μέσον σαρκὸς καὶ πιμελῆς συνισταμένους, μάλιστα (inquit) περὶ βουβῶνάς τε καὶ μασχάλας καὶ σιαγόνας καὶ μεσεντέριον· περὶ οἷς καὶ χοιράδες συνίστανται.

V N D E Ἀδενοειδής & Ἀδενώδης, Speciem gerens eiusmodi glādularum, Glandulosus. vt ἀδενώδης σὰρξ apud Galenū. Item ἀδενοειδὴς παραστάτης apud medicos, glandulosum corpus ad vesicæ ceruicē situm, in quod vasa semen deferentia inseruntur, priusquam semen in meatum penis emittant, vt inter alia docet Gorr.

Ἀδηνής, Etymologo ἀπροσνόητον, improuisum. quo sensu suprà ex Hesych. habuimus ἀδαής. Idem tamen ἀδηνής exp. etiam ἄκακον.

B Ἀδηνέως, præcedentis significationes sequitur. exponitur enim ab Hesychio primùm χωρὶς βουλῆς, citra consilium, vt illud significat Improuisum: deinde, ἀδόλως, ἁπλῶς, Sine dolo & fraude, Simpliciter. Galenus quoq; exp. ἀφροντίστως, quod æquiualet τῷ χωρὶς βουλῆς.

Ἀδηνὴ, Hesychio ἄκακος, Simplex & malitiæ expers.

Ἀδηξῆσαι, eidem est κνῆσαι. pro quo suprà ἀδαξῆσαι.

Ἀδηρις, t.1, c.947, a. Ἀδήριτος, t.1, c.947, a

Ἀδηρίτως, t.1, c.947, a. Ἀδης, t.1, c.110, c

C Ἀδής, t.3, c.1442, d

Ἀδῆσαι, placere: ἀδῆσαι, Molestia affici, In angustiis constitutum esse. vt Hesych. quoque ἀδήσεις exp. ἀρέσεις, procul dubio respiciens ad hunc locum Herodoti, in Terpsichore, καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις, Spartanis placebis, hoc est gratificaberis. Idem verò & ἀδήσεις affert pro ἀηδῶς διατεθεὶς, ἀδημονήσεις.

Ἀδηοίδες, sacerdotes quædam Argis. Hesych.

Ἀδηφαγέω, t.1, c.1441, f. Ἀδηφαγία, t.1, c.1441, f

Ἀδηφάγος, t.1, c.1441, d. Ἀδήωτος, t.1, c.905, c

D Ἀδία, Hesychio ἐσχάρα, βωμός, Focus, Ara. Quo sensu infrà ex eodem habebimus Ἀδις. In v.l. exponitur etiam ἀδημονία, λύπη, Tristitia, Molestia, Dolor. & tunc esset ab ἀδέω, seu pro ἀηδία.

Ἀδιάβατος, t.1, c.643, e

Ἀδιαβηνή, regio ante Mesopotamiam sita veluti in orientem vergens, vltra Tigrin: sic nominata διὰ τὸ εἶναι πλείους ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερεστέραν ποιεῖν τὴν διάβασιν. Suid. Et Ἀδιαβηνός, Qui inde oriūdus est, teste Steph. & Suida.

Ἀδιάβλητος, t.1, c.675, g

E Ἀδιαβόλητος, Is apud quem calumnia locum non habet. Ita v.l. sed sine exemplo, sine etiam nomine autoris.

Ἀδιάδοχος, Successoribus seu successionibus carens, ideóque Iugis, Perpetuus. Hesychio ὁ ἔχων τι ἕως τέλους. Gregor. in nouam dominicam, φῶς ἦν ἀπρόσιτον καὶ ἀδιάδοχον ὁ θεός, οὔτε ἀρξάμενον οὔτε παυσόμενον, lumen erat inaccessum & iuge ipse Deus, quod nec cœpit nec desinet.

Ἀδιάδρατος, Qui effugi nequit, Ineuitabilis. Et τὸ ἀδιάδρατον, ipsa ineuitabilitas, τὸ ἄφυκτον, vt Suid. expon. in hoc loco, cuius autorem non nominat, καταπλαγείη δ' ἄν τις τὸ ἀδιάδρατον τῆς δίκης ἐκ τῆς συμβάσης τούτῳ τιμωρίας. Vbi τὸ ἀδιάδρατον τῆς δίκης est Neminem posse effugere vltionem diuinam & pœnas sceleribus debitas.

F Ἀδιάθετος, t.3, c.1491, g. Ἀδιαίρετος, t.1, c.194, a

Ἀδιαίτητος, t.1, c.985, g. Ἀδιάκλειστος, t.2, c.233, b

Ἀδιακόνιστον, Hesych. affert pro ἀναίσθητον, ἄτρωτον, Sensu carens, Inuulneratum.

Ἀδιάκοπος, t.2, c.352, d. Ἀδιακόπως, ibidem.

Ἀδιακόσμητος, Inexornatus: vel etiam Qui compositè distinctus & distributus non est.

G Ἀδιάκριτος, t.2, c.435, a. Ἀδιακρίτως, ibid. b

Ἀδιάλειπτος, Non intermissus, seu Intermissione carens. id est Iugis, Perpetuus.

Ἀδιαλείπτως, Sine intermissione, Nullo interuallo. id est Iugiter, Perpetuò. seu Indesinenter, Incessabiliter.

Ἀδιάλλακτος, t.1, c.352, b. Ἀδιαλλάκτως, t.1, c.352, c

Ἀδιάλυτος, t.2, c.754, g

Ἀδιαλώβητος, Qui mutilatus vel contumelia affectus non est: Hesychio ἀβλαβής, Illæsus.

Ἀδιανόητος, t.2, c.1077, a

B Ἀδίαντος, t.1, c.1026, a. Hesych. adiectiuè etiā exponit ξηρόν, ἄβροχον, aridum, non madefactum. Vide & t. 4, c.641, d

Ἀδιάπλαστος, Qui formatus nondum est, Informis adhuc & rudis.

Ἀδιαπλήστως, Hesych. affert pro ἀπλήστως, Ita vt non ap-

propinques nec accedas. Nisi scribendum sit ἀπλήστως, Insatiabiliter. A

Ἀδιαπτώτως, t.3, c.313, h

Ἀδιαπτώτως, Ita vt non intercidas: seu Sine lapsu & errore. Plut. Aduersus Colot. τὸ πιστεύειν ὡς ἀληθέσι πάντη καὶ ἀδιαπτώτως, οὐ δίδωσιν αὐταῖς, s. ταῖς αἰσθήσεσι.

Ἀδιάρθρος, t.1, c.568, b. Ἀδιαρθρώτως, t.1, c.569, g

Ἀδιαρροίη, Quum nihil perfluit: Erotiano apud Hippocr. ἡ τῶν διαρρεόντων παντελὴς ἐποχὴ, quum prorsus retinentur & sistuntur quæ perfluere & excerni solebant.

Ἀδιάσκευος, Qui exornatus & politus non est: Suidæ ἀκόσμητος, ἀνεπιμέλητος, in hoc loco cuius autorem non nominat, λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαντον, βάδην προσήλαυνεν εἰς τοὺς πολεμίους. Vbi ἀδιάσκευος ἵππος intelligi potest qui suis σκεύεσι & suo apparatu instructus non est. B

Ἀδιάσπαστος, Indiuulsus, Indistractus, Indiuisus. in Pand. Græcis.

Ἀδιασπάστως, Sine distractione, Nulla interueniente diuulsione: Hesychio ἀδιαχωρίστως, Inseparabiliter.

Ἀδιάστατος, t.1, c.1756, g. Ἀδιαστάτως, ibidem, h C

Ἀδιάστροφος, t.3, c.1104, b

Ἀδιάχυτος, Qui diffisus non est, Indiuisus.

Ἀδιάτακτος, t.3, c.1264, a. Ἀδιατίμητος, Inæstimabilis, v.l.

Ἀδιάτμητος, Qui dissectus & discussus non est, vel Qui dissecari & discindi nequit, Indiuisus.

Ἀδιάτομος, idem. Est & nomen proprium apud Athen.

Ἀδιάτρεπτος, t.3, c.1613, g. Ἀδιατρέπτως, ibidem.

Ἀδιατύπωτος, Qui οὐ διατετύπωται, Qui informatus & effictus non est, Informis. Apud Ocellum De vniuerso, ὁ ἀὴρ ἀδιατύπωτος πρὸς ψόφον καὶ πρὸς λέξιν καὶ πρὸς μέλος, interpr. Aer inexpressus est si cum strepitu conferatur. D

Ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, Ab omni corruptione intactum esse, Integritas. idem cum ἀδιαφθορία.

Ἀδιάφθαρτος, Incorruptus, Integer: cui opponitur διεφθαρμένος, apud Plat. in Apolog. Socr.

Ἀδιαφθορία, t.4, c.142, f. Ἀδιάφθορος, ibidem.

Ἀδιαφορέω, t.4, c.98, c. Ἀδιαφορία, ibidem, b

Ἀδιάφορος, ibidem, a. Ἀδιάφρακτος, t.4, c.191, c

Ἀδιαφράκτως, Sine intersepimento, si ita liceret loqui. id est Nullo interiecto septo, Nullo discludente septo. Legitur apud Theophr. Hist. pl. lib.6, c.5. vbi quidam interpr. Non vndiq; cingente septo. sed perperam. nam Theoph. ἀδιάφρακτα esse & ἀδιαφράκτως ἔχειν dicit quæ veluti συμψαύουσιν ἀλλήλων, vt alibi loquitur, veluti legumina quædam in siliquis interseptum nullum habentia, quale est pisum. E

Ἀδιάχυτος, t.4, c.498, c. Ἀδιαχώριστος, t.4, c.684, e

Ἀδιάψευστος, Qui falli & decipi nequit, Infallibilis. vel etiã Qui non fallit nec decipit. vt quum apud Athen. lib.8, ἡ καταληπτικὴ φαντασία dicitur ἀδιάψευστος εἶναι. id est ὑ διαψεύδεσθαι, non fallere nec mentiri. F

Ἀδίδακτον, t.1, c.987, b. Ἀδίδακτος, ibidem.

Ἀδιεκδίκητος, t.1, c.1008, g. Ἀδιεκδύτως, t.1, c.1063, b

Ἀδιεξέταστος, t.1, c.1286, g

Ἀδιεξίτητος, Qui percursus nõ est, seu Qui percurri nequit, oratione nimirũ aut cogitatione: cui opponitur διεξιτητὸς, synonymũ est ἀδιεξέλευστος, teste Suida. Philopon. in Procl. φύσει γὰρ τὸ ἄπειρον ἀδιεξίτητόν ἐστι. Sic Themist. in Physic. lib.1, τὸ μὲν γὰρ ἄπειρον, ποσὸν ἀδιεξίτητον. τὸ δὲ πεπερασμένον, ποσὸν ὡρισμένον.

Ἀδιέξοδος, t.2, c.1170, e G

Ἀδίεπτον, Hesychio ἄναρχον. quo sensu rectius infrà ἄδιοπον ex eodẽ habebim⁹. Subiũgit præterea, ἀνερεύνητον πέλαγος.

Ἀδιέργαστος, t.1, c.1235, e. Ἀδιερευνής, t.1, c.1252, d

Ἀδιερεύνητος, ibidem.

Ἀδιευκρίνητος, Indistinctus. Ex Hermog.

Ἀδιήγητος, Narrando inexplicabilis, Inenarrabilis. Xen. Pæd.8, τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιήγητον.

Ἀδίκελον, Hesychio ἐμπρεπὲς, Decens, Decorum. Forsan idem cum ἀείκελον, de quo infrà. H

Ἀδικιάρχος, t.1, c.1016, b. Ἀδίκαστος, t.1, c.1011, f

Ἀδικέομαι, t.1, c.1007, a. Ἀδικέω, t.1, c.1006, c

Ἀδίκημα, t.1, c.1007, b. Ἀδικητικὸς, ibid. c

Ἀδικία, t.1, c.1006, a. Ἀδικοδοξία, t.1, c.1005, g

Ἀδικον, ibidem, f. Ἀδικοπραγέω, ibid. g A

Ἄδικος, ibid. e. Ἀδίκως, ibid. h

Ἀδινὸς, confertus, &c, t.1, c.1443, c. Ἀδινὸς, pro ἡδὺς, &c. ibidem, g

Ἀδινῶς, t.1, c.1444, a. Ἀδινώτερον ibid.

Ἄδιξις, Tarentinorum dialecto est ὁμολογία, teste Hesych.

Ἀδιόδευτος, t.2, c.1181, h

Ἀδιοίκητος, Non administratus, Administratore carens. vel etiam Non dispensatus nec distributus.

Ἄδιοπος, itidem Administratore & rectore carẽs, vel etiã custode. Hesych. enim ex Æschyli Phrygibus ἄδιοπον affert non solùm pro ἄναρχοι, sed etiam pro ἀφύλακτον. quia (inquit) δίοποι vocãtur οἱ τῆς νεὼς φύλακες, nauis custodes: παρὰ τὸ διέπειν. B

Ἀδιόρθωτος, t.2, c.1440, g. Ἀδιόριστος, t.2, c.1473, c

Ἄδιος, Decliuis, Obliquus, Inæqualis. Hesych. enim ἄδιον affert pro κάταντες, πλάγιον, ἀνώμαλον.

Ἄδις, idem ex Appione exp. ἐσχάρα, focus. quo significatu idem suprà ἀδία attulerat.

Ἄδισκον, idem Macedonica dialecto scribit vocari κυκεῶνα, miscellam seu mixturam. C

Ἄδισμα & Ἄδμα, idem affert pro ψήφισμα, δόγμα, Decretum, Scitum, Placitum. Suprà in eadem signif. habuimus Ἀδημάς.

Ἀδίστακτος, Indubitatus, Certus, apud Ptolem. Sic ἀδίστακτος ἐλπὶς apud Œcumen. sæpe, Spes certa, ἡ μὴ σαλευομένη. vbi tamen actiuè potius significatur ἡ μὴ διστάζουσα, quæ non dubitat.

Ἀδίστονον, Hes. affert pro οἰκτρὸν στένοντα, miserabiliter gementem seu eiulantem. Itidémque Etymolog.

Ἄδιψον, t.1, c.1026, c. Ἄδιψος, ibid. D

Ἄδμα, vide in Ἄδισμα.

Ἀδμαίνειν, Hesychio ὑγιαίνειν, ζῆν, Sanum & sospitem esse, Viuere. forsan pro οὐ δεδμῆσθαι τῷ θανάτῳ. Suid. & Etymol. habent ἀδμεῖν pro hoc Hesychiano ἀδμαίνειν.

Ἀδμωΐδες, Etymologo δοῦλαι, Seruæ, Ancillæ.

Ἀδμηλοῖ, idem affert pro ἀφανίζει, Obscurat, E conspectu seu oculis tollit.

Ἀδμὴς, t.1, c.909, d

Ἀδμήτης, Suidas affert pro ἀδάμαστος, Indomitus, seu Nõdum domitus & subactus. E

Ἀδμῆτις, ιδος, ἡ, Indomita: seu, Nondum domita & subacta. quam Homer. ἀδμήτην vocat. Apud eundẽ Suid.

Ἄδμητος, t.1, c.909, d Ἀδμολία, t.1, c.1112, c

Ἀδμωλεῖ, ibid. d. Ἀδμωλεῖν, ibid. c

Ἀδμωλὴ, ibid. Ἀδμωλία, ibid.

Ἀδνὸν, Cretenses dicunt pro ἁγνὸν, teste Hesych.

Ἀδνούμιον, lingua Romana dici τὴν ἀπογραφὴν τῶν ὀνομάτων, tradit Suidas. Varin. scribit Ἀδνούμενον.

Ἄδοιμι, Placeam, ἀρέσκοιμι: aor.2 act. opt. modi, à them. ἀνδάνω seu ἀδέω. Ex Herodoto ἄδοιμί σοι affertur etiam pro Assentiar tibi. F

Ἀδόκητα, t.1, c.1030, c. Ἀδόκητος, ibid. b

Ἀδοκήτως, ibid.

Ἀδοκία, Hesychio ἀπροσδοκία. qua voce videtur velle significare ἀπροσδόκητον σύμβαμα, euentum inexpectatum & inopinatum. nisi fortè ipsam non expectandi actionem intelligere voluit.

Ἀδοκίμαστος, t.1, c.1032, c. Ἀδοκιμάστως, ibid.

Ἀδόκιμος, ibid. g

Ἀδολὲς, Hesychio ὑγιὲς, sanum. Quo sensu suprà ex eodem habuimus ἀδαλὲς & ἀδείλητον. G

Ἀδολεσχέω, t.2, c.686, e. Ἀδολέσχης, ibid. c

Ἀδολεσχία, ibid. d. Ἀδόλεσχος, t.2, c.685, g

Ἄδολος, t.1, c.1040, a. Ἀδόλως, ibid.

Ἄδομαι, t.1, c.1441, g. ‖ Hesych. ἀδεῖται exp. non solùm πιμπλᾶται, repletur & exsatiatur, sed etiam κοπᾶται: vt idem sit cum ἀδέω significante Molestia & tædio afficior, Fatigor.

Ἅδον, pro ἧδον, aor.2 act. verbi ἁνδάνω seu ἀδέω, carens augmento. Hesiod. τῇσιν ἅδον θαλίαι, quibus placuere (seu placent) conuiuia festa. Ἄδον autem, pro ᾖδον, est imperf. verbi ᾄδω. H

Ἀδονὰ, Doricè pro ἡδονὴ, t.1, c.1438, f

Ἀδωναῖος, Hesych. affert pro ὑπὸ τὸν ᾅδην, Infernalis. pro quo infrà Ἀδωναῖος.

Ἀδόνες, ex Theocr. affertur pro ἀηδόνες, luſciniæ.
Ἀδόνδυτος, t.1, c.1041, b. Ἀδόνητος, ibid. a
Ἀδόξαςος, t.1, c.1037, f. Ἀδοξέομαι, t.1, c.1036, g
Ἀδοξέω, ib. e. Ἀδοξία, ib. d. Ἄδοξος, ib. c. Ἀδόξως, ibid. e
Ἀδοπῶ, v.l. afferunt pro Sacrifico, Lito: quo ſignificatu ſuprà habuimus ἀβλοέω. Infrà ἀδωπῶ.
Ἀδοραπία, ας, ἡ, Quum non geſtantur haſtæ. vt quum in pace ſequeſtra ceſſatur ab armis. Inde fit vt pro otioſa & ignaua vita accipiatur. Suidæ certè eſt non ſolùm ἀ-δρατία, ſed etiam ἀργία.
Ἀδορεὶ, t.1, c.947, g. Ἄδορος, ibid.
Ἀδορύληπῖος, t.1, c.949, f. Ἀδορυφόρητος, t.1, c.950, e
Ἄδος, t.1, c.1438, e. Ἀδός, ibid. & 1442, d
Ἄδοτον, Heſych. affert pro ἄκαυτον, ἀδιαίρετον, Non vſtũ, Indiuiſum. Quibus in ſign. videtur eſſe ex δαίω ſignificãte & καίω & μερίζω ſeu διαιρέω. Exponit etiã ὁμολογούμενον, confeſſum. Deriuatũ hinc ſequẽs Ἀδουμασάμενοι.
Ἀδοσιών, t.1, c.1438, f. Ἀδοσιών, ibid.
Ἀδοῦσα, Heſychio ἄκουσα, Inuita.
Ἀδούλευτος, t.1, c.1045, d. Ἀδουλία, t.1, c.1043, h
Ἄδουλος, ibid. g. Ἀδούλωτος, t.1, c.1045, a
Ἀδούπητος, Strepitus expers, vt ἄψοφητος: ſeu Strepitũ non edens. Perperã apud Heſ. ἀδούπηγοι pro ἀδούπητοι: & in expoſitione perperã itidẽ ἀπρόσκο τοι pro ἀπρόσκοποι, nõ offendentes nec impingẽtes. ſolent autem ſtrepitũ ſeu ſonitum aliquem excitare qui impingunt ad aliquid.
Ἀδουμασάμενοι, idẽ affert pro διελόμενοι, ὁμολογούμενοι, Partiti, Confeſſi ſeu Confitentes: ab ἄδοτον.
Ἀδοσίη, ἀπελωσίη, ἡ αἰαſκαία ἔπαφος ἡμέρα. Ita apud eũdem, ſed non ſine mendo.
Ἄδυνον, idẽ affert pro ἐρασὸν, σύμφωνον, Amabile, Cõſonãs.
Ἄδρα nomẽ ciuitatis Illyricæ: ἀδρὰ autem, fœminini generis adiectiuum eſt ex maſc. ἀδρός.
Ἀδραῖα, Macedonica dialecto αἰθρία, ſerenitas, teſte Heſ.
Ἄδραιον, idem affert pro ἄπρακτον, Infectũ, Non factũ: vel etiã Quod nihil fecit aut effecit, Inefficax. eas enim inter cæteras ſignificationes habet ἄπρακτον. Sed expoſitioni illi Heſ. addit præterea, οὐκ ἐδίδρασκον, nõ currebã: innuens eſſe nõ ſolùm ex δράω ſignificante πράττω, ſed etiam ex δράω quo declaratur Fugio, vnde fit διδράσκω.
Ἀδρακὶς, t.1, c.945, e. Ἀδράχνης, ibid. d. Ἀδρακίς, ib.
Ἄδρακτον, Heſychio ἴδιον, Proprium, Peculiare.
Ἀδραμύττιον, ſiue Ἀδραμύτειον, ſiue Ἀτραμύττιον, (tribus enim hiſce modis ſcribi Steph. tradit) vrbs Myſiæ quæ ad Caycũ eſt, dicta ab Adramyto conditore. τὸ ἐθνικὸν eſt Ἀδραμυττηνὸς, vt πλοῖον Ἀδραμυττηνὸν, Act. apoſt. c.27.
Ἀδραμὼν, apud Lydos dicitur ὁ Ἑρμῶν, vt Heſych. tradit. At Stephan⁹ Ἀδραμμω Phrygũ dialecto eũdẽ vocari ait.
Ἀδράνεια, t.1, c.1049, d. Ἀδρανέω, ib. Ἀδρανής, ibid.
Ἀδρανία, ib. Ἀδρανῶς, ib. Ἀδράστεια, t.1, c.1051, g
Ἀδραστίνη, filia Adraſti. pro quo Ionicè infrà Ἀδρηστίνη.
Ἄδραςος, t.1, c.1051, g.
Ἀδράφαξυς, Etymologo λάχανόν τι ἄγριον, olus quoddã ſyluaticũ. id eſt atriplex. quæ & per τ nominatur ἀτράφαξυς. Perperam pro hoc ἀδράφαξυς apud Heſych. Ἀδράφοξυς, quod & ipſe ἄγριον λάχανον eſſe ait.
Ἀδράχνη, Adrachne: arbor quædam, de qua ſic Plin. lib.13, c.22. Adrachnen omnes ferè Græci portulacæ nomine interpretãtur, quũ illa ſit herba, & andrachne vocetur, vnius literæ diuerſitate. Cæterùm adrachne eſt ſyluestris arbor, neq; in planis naſcẽs, ſimilis vnedoni, folio tantùm minore & nunquam decidente: cortice nõ ſcabro quidẽ, ſed qui circũgelatus videri poſſit. tã triſtis aſpectu eſt. Perperã igitur apud Theophr. ἀνδράχνη pro ἀδράχνη ſcriptũ eſt, tum alibi tum Hiſt. plãt. lib.1, c.7, & lib.3, c.16, & lib.4, c.4: ſimiliterq; errauit Gaza qui iis in locis portulacã interpretatus eſt. Porro in primo loco Theophr. cuius mentionẽ feci, non ſolùm pro ἀνδράχνη reponendum ἀδράχνη, verùm etiam μηλέα pro νηλεία, ex Plin. lib.10, c.31. In ſecundo pro περιρρηγνύμενος reponendum ex Plinio περιπηγνύμενος.
Ἀδρέπανος, t.1, c.1051, d Ἀδρεπτος, ibid. obiter. Significat autẽ, Non carptus, vel Quem decerpere non licet.
Ἀδρεὺς, Etymologo δαίμων τις περὶ τὴν Δήμητραν, denominatus ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀδρύνσεως.
Ἀδρέω, t.1, c.108, f. Ἀδρηστος, ibid.

A Ἀδρησία, Varin. affert pro ἀπραξία, Nihil facere, Vita otioſa & nihil agens, Deſidia. vt ſit quaſi ἀδρησία ſeu ἀδρασία, & τὸ οὐδὲν δρᾶν.
Ἀδρήστεια, Ionicè pro Ἀδράστεια. nomen deæ ſimul & vrbis.
Ἀδρηστίνη, itidem pro Ἀδραστίνη, filia Adraſti: quorum prius apud Heſych. poſterius apud Suidam legitur.
Ἄδρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non fugax, Non aufugiens. οὐκ ἀποδρῶν ſeu ἀποδιδράσκων. quã ſignificatione Iones apud Herodot. in Melpom. vocantur ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα μάλιστα. perperam enim Valla expoſuit Inſectatione digna. ‖ Eſt etiam nomen proprium apud Homerum Il. β. & apud alios. Ambo autem Ionicam ἔκτασιν τοῦ ᾱ habent pro Ἄδραστος.
Ἀδρὶ, lingua Pamphyliorum pro αἴθρι dici, annotat Heſ.
Ἀδρία, ας, ἡ, vrbs, quæ circumdantẽ ſeſe ſinum Ἀδρίαν maſculino genere, ſubaudito ſubſtantiuo κόλπον, à ſe denominauit. vt apud Herodot. in Terpſich. κατήκειν δὲ τούτων τοὺς οὔρους ἀγχοῦ τῶν Ἐνετῶν ἐν τῷ Ἀδρίῃ. nam Venerorum vrbs in ipſo Adria ſita eſt, magno miraculo. (Vbi etiam nota Ἀδρίη Ionicè poſitum pro Ἀδρία) Et Luc. in Icaromen. ὁ ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διεκυμαίνετο. Eſt verò Ἀδρίας & fluuii nomẽ, vt ex Hecatæo tradit Stephanus. Porro τὸ ἐθνικὸν eſt Ἀδριανός & Ἀδριάτης, vt idem teſtatur, ſicuti Ἀπανός etiam & Ἀπάτης dicitur. Heſych. quoque Ἀδριανοὺς dici ſcribit τοὺς περὶ τὴν Ἀδρίαν περιοίκους, annumerans eos Κελτοῖς, ſiue Gallis. Verùm quod ad Ἀδριανὸς attinet, adiectiuè plerunque vſurpatum reperitur. Legitur enim Ἀδριανὸς οἶνος apud Dioſcor. lib.5, Vinum Adrianum, id eſt Proueniens ad Adriam. Et Ἀδριανὸν σίαπι apud Athen. lib.2. Necnon
D Ἀδριανὴ θάλασσα dicitur, vt apud Horat. legimus Mari Adriano. Ab his verò deriuatis Ἀδριανὸς & Ἀδριάτης ſunt alia deriuata, nimirum Ἀδριανικὸς & Ἀδριατικός. vt Ἀδριανικαὶ ἀλεκτορίδες, Adrianicæ gallinæ, apud Ariſtot. imo lib.6 Hiſt. anim. quæ apud Athen. lib.7 vocantur Ἀδριατικαί: & rectius fortaſſis. nam prioris Ἀδριανικὸς Steph. non meminit perinde vt huius Ἀδριατικὸς, quod frequentius eſt. Sic Ἀδριατικὸν πέλαγος, Mare Adriaticum Plinio: qui & Adriana vina dixit & Adrianus ager. ‖ Rurſum Ἀδριανὸς nomen proprium eſt imperatoris Romani, à quo denominata Ἀδριανόπολις, ſiue Ἀδριανοῦ πόλις, in Ionia: cuius ciues ſeu incolæ etiam ipſi Ἀδριανοὶ nominantur, vt tradunt v. l. ex autore προλεγομένων in Panathenaicum Ariſtidæ, afferentia ex eo hæc verba, ἐγένετο δ' ὁ Ἀριστείδης ἀπὸ Ἀδριανοῦ πόλεως τῆς Ἰωνίας. Ἀδριανοὶ γὰρ οἱ πολῖται αὐτῆς λέγονται. Sed ea ſuſpecta ſunt, quod quidem attinet ad vocabulum Ἀδριανοί. Id enim non ipſorum ciuium ſed vrbis nomẽ eſſe, & quidem in Myſia ſitæ, alius prolegomenωn in
F eundem autor teſtatur, & Suidas: necnon Philoſtratus in Ariſtidæ vita. in cuius initio quum dixiſſet, Ἀριστείδην Ἀδριανοὶ ἤνεγκαν, ſubiungit mox, οἱ δὲ Ἀδριανοὶ πόλις οὐ μεγάλη ἐν Μυσοῖς. Huius porro vrbis ciuis, ſeu qui ex ea oriundus eſt, nominatur Ἀδριανεύς. quo Suidas vtitur in Ariſtidæ vita. At Ἀδριακὸς, Adriacus, ab Adria, neſcio vnde afferant v. l.
Ἀδριακὸς, Ἀδριανεύς, Ἀδριανικὸς, Ἀδριανοὶ, Ἀδριανός, Ἀδρίας, Ἀδριάτης, Ἀδριατικός, vide in præcedente Ἀδρία.
Ἄδριμις, t.1, c.1053, g
G Ἀδροβατικὸν, dicitur à Platone animal terreſtre, quòd terram (ſolidum elementum) calcet. Alibi ξηροβατικὸν appellat, opponens ei ὑγροβατικόν. Vide Ξηροβατικός.
Ἀδρόβωλος, t.1, c.108, a. & 799, f
Ἀδροὶ, Heſychio σύλοι ἀρότρου δι' ὧν ὁ ἱστοβοεὺς ἁρμόζεται.
Ἀδρομερὴς, t.1, c.108, b. Ἀδρόομαι, ibid. e
Ἀδρός, t.1, c.107, f. Ἀδροσιών, t.1, c.108, c
Ἀδρότης, vel Ἀδροτής, ibid. Ἀδροχωρεί, ibid. b.
Ἀδρόχωρος, t.4, .664, e. Ἀδροχώρος, ibid.
Ἀδρόω, t.1, c.108, e. Ἄδρυα, t.1, c.1054 g
Ἀδρύμακτον, Heſychio καθαρὸν, purum & intactũ: à δρυμάσσω habente & lacerandi & futuendi ſignificationem.
H Ἀδρύνομαι, t.1, c.108, d. Ἀδρυνσις, ibid. e.
Ἀδρύνω, ibid. d. Ἄδρυς, t.1, c.1054, g
Ἀδρύφακτος, Qui munitus & circumuallatus nõ eſt, Nullis cinctus δρυφάκτοις & cancellis. Heſ. ἀδρύφακτον exp. nõ ſolùm ἀτείχιστον, ἀφύλακτον, ſed etiam ἄνευ δικαστηρίου, Iudicio

dicio carens, seu Carens iudicio quod intra eiusmodi A
cancellos à senatoribus haberi solebat olim Athenis.
Erat enim locus iudicii quernis tabulis septus, vnde &
δρύφακτος seu δρύφακτον nominatus fuit quasi δρυσὶ πε-
φραγμένος.
Ἀδὺ, Doricè pro ἡδὺ, Suaue: interdum & Suauiter.
Ἀδύγλωσσος, t.1, c.855, c
Ἀδυεπὴς, Suauia verba sonās: vel Suauia carmina resonās.
vt ἀδυεπὴς λύρα apud Pind. in Olymp. pro ἡδυεπής.
Ἀδύθεμον, Hesychio ὄξος, acetum: forsan quia eo cōditi ci-
bi sunt suauiores. vnde & ἥδος nominatur, & Doricè B
ἆδος. Forsan etiam scribendum ἀδύθυμον, quasi animo
seu cordi aliquid afferat iucunditatis & suauitatis.
Ἀδυνάμαι, idem quod ἀδυνατῶ, Nō possum. Hippocr. De
victu in morb. acut. ἀδυνάχυνται λύεσθαι, solui nequeunt.

Ἀδυναμία, t.1, c.1057, e.	Ἀδυνάμος, ibidem, d
Ἀδυνασία, ibidem, g.	Ἀδυνασὶ, t.1, c.1056, g
Ἀδυνατέω, t.1, c.1059, a.	Ἀδύνατον, t.1, c.1058, g
Ἀδύνατος, ibidem, b.	Ἀδυνάτως, t.1, c.1059, a

Ἀδυνέως, ex Hippocr. affertur pro Negligēter & incuriosè,
ἀφροντίστως. Sed scribendum Ἀδεῶς, vt suprà vidisti. C
Ἀδύομαι, eadem vulg. lex. afferunt pro Recuso: pro quo
scribendum Ἀναδύομαι.
Ἀδύπνοος, Doricè pro ἡδύπνοος, Suaue spirans.
Ἀδυσώπητος, t.2, c.1406, g
Ἀδυσωπήτως, t.2, c.1407, a. Ἄδυτος, t.1, c.1060, d
Ἀδύφωνος, Doricè pro ἡδύφωνος, Cuius vox suauis & iucun-
da est, Suauem & iucundam vocem edens. vt Pratinas
τὸν ὄρτυγα vocat ἀδύφωνον, apud Athen. lib. 9, qui & φω-
νάεις, siue φωνήεις, nominatur ad differentiam τῶν ἀφώ-
νων & mutarum auium. D
Ἄδω, t.1, c.1438, e. & 1442, g. Ἄδω, Satio, &c. t.1, c.1442, g
Ἄιδω, Canto, &c. t.1, c.115, c. ‖ Ἄιδω vulg. lex. tradunt ac-
cipi etiam pro αἰδέω, Reuereor, Veneror. Sed pro eo
scribendum αἴδω, vel potius αἴδομαι dicendum vt αἰ-
δέομαι.
Ἀδώμητος, t.1, c.941, f
Ἄδωνα pro Ἄδωνιν dici Hesychius annotat, tāquam à nom.
singul. Ἄδων.
Ἀιδωναῖος, Suidæ ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην, Infernalis, Tartareus, Qui
sub imis tartaris est. Itidémque Hesychio, qui Ἀδοναῖος E
etiam scribit. Tradit idem epitherō esse Neptuni, nec-
non ita nominari βόλον quendam.
Ἀδώνειος, Ἀδωνὶς, Ἀδώνια, Ἀδωνία, Ἀδωνιάζειν, Ἀδωνιασμὸς,
Ἀδωνιμαοιδὸς, Ἀδώνιον, vide in sequente Ἄδωνις.
Ἄδωνις, ιδος, ὁ, Adonis: nomen proprium cuiusdam arden-
tissimè à Venere adamati, eámque ob rem apud poetas
celebris. Item nomen fluuii cuiusdam è Libano pro-
fluentis, apud Lucianum: nomen etiam piscis marini a-
pud Clearchum & Plinium: necnon βόλου, iactus tesse-
rarii, vt annotat Hesychius: qui etiam addit, Ἄδωνιν à F
Phœnicibus nominari τὸν δεσπότην, dominum: vocabu-
lo forsan ad Hebraicū Adonai accedente. Vt verò re-
deam ad Veneris illum amasium Ἄδωνιν, tradit Athen.
lib. 4, ex Democlide, eum ab iisdem Phœnicibus appel
lari γίγγραν: & τοὺς αὐλοὺς, id est tibias, eisdem dici γίγγρους,
ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων. quia ὀξὺ καὶ γοερὸν ἐφθέγγοντο
eiusmodi tibiæ, eam ob rem deplorationi Adonis ad-
hiberi solitæ. Ab eodem prouerbialiter Ἀδώνιδος κῆποι
dicuntur οἱ ἐπ' ὀστράκοις ὑπὸ πηλουμένοι καὶ θεραπευόμενοι,
ideóque parum fructuosi: (vnde & de rebus leuiculis G
paruísque frugiferis & ad breuem voluptatem idoneis
prouerbiū id vsurpabatur) quia in Adonis sacris præ-
ter simulacra quædam, in pompa ferebantur etiā hor-
tuli quidam in testis, consiti fœniculo præsertim & la-
ctuca, quòd in lactuca Adonin mortuum Venus recli-
nasse crederetur, vt Hesych. tradit. Porro ab Ἄδωνις
deriuatur primùm Ἀδώνειος. vt Ἀδώνειοι καρποὶ, Fructus
Adonii: prouerbialiter, vt & Ἀδώνειοι κῆποι, de reb' par-
uam vtilitatem & breuem voluptatem afferentibus.
Deinde Ἀδωνὶς, Adoneis, seu Adonia. quo nomine di- H
cta fuit ἡ θριδακίνη, lactuca, quoniam in ea herba Adoni-
dem mortuum Venus posuit, vt Athen. refert lib. 2, &
Hesychius, qui & τὴν χελιδόνα, hirundinem, ita vocari
addit. Tertio Ἀδωνία, Deploratio Adonis. ὁ ἐπὶ Ἄδωνι
θρῆνος. affert enim Suid. ex Pherecr. Ἀδωνίαν ἄγομεν, καὶ

A τὸν Ἄδωνιν κλάομεν. Nisi potius Ἀδωνία est ipsum festum
& ipsa sacra in honorem Adonidis instituta: quibus ni-
mirum simulacra quædam & hortos in testis efferebāt,
simul mortem eius deplorantes. Eadē verò sacra no-
minantur etiam Ἀδώνια, plurali numero & genere neu-
tro, subaudito substantiuo ἱερά. Plut. Alcib. Ἀδωνίων γὰρ
εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθεστηκότων. Sic apud Athen. lib. 7,
Ἀδώνια ἄγουσ' ἑταίρα, ex comico quodam: apud quem
alius comicus dicit Ἀδωνίοισι pro ἐν Ἀδωνίοις. Singu-
lari autem numero Ἀδώνιον dicitur τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀδώ-
B νιδος, Adonis seu Adonidis simulacrum, teste Suida.
Hesych. verò Ἀδώνιον nominatum fuisse scribit τὸ παρὰ
τοῖς Λάκωσιν αὐληθὲν ἐπιβατήριον. Ab Ἀδωνία verò vel,
Ἀδώνια, est Ἀδωνιασμὸς, significans τὸν ἐπὶ τῷ Ἄδωνι θρῆ-
νον, luctum illum & lamenta quibus Adonin in Adoniis
sacris prosequebantur, vt tradit idem Hesych. Habet
autem hoc Ἀδωνιασμὸς formam verbalis, vtpote à ver-
bo Ἀδωνιάζω deriuatum, significāte idem quod Ἀδώνια
seu Ἀδωνίαν ἄγω, Adonia agito. velut apud Theocr. Id.
15, Συρακούσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, ἔβαν τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειοῦ
C Πτολεμαίω θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν, spectaturæ Adonin. quē
regina in tapete pictum propositura erat, super aureo
iacētem lecto & circumfusum aliis rebus pretiosis quæ
fusè ibi commemorantur. Apud Poll. legitur etiam
Ἀδωνιμαοιδὸς: quod dicit fuisse rusticorum Maryande-
norum cantilenam: vulgata autem lexica interpretan-
tur Canticum in Adonidem à Maryandenis agricolis
cani solitum. sed ea vox suspecta est.
Ἀδωνιστὴς, Hesychio ἔριφος, hœdus.
Ἀδωπῶ, idem affert pro ἱερῷ. sed ambiguum est noménne
D an verbum esse velit. Si nomen est, subscribendum est
vtrobique ι, & accipiendum pro Sacro: sin verbum, in-
telligendum Consecro, Dico. Vulg. lex. interpretantur
Lito, Sacrifico.

Ἀδώρητος, t.1, c.1003, d.	Ἀδωρία, t.1, c.1002, a
Ἀδωροδόκητος, t.1, c.1001, b.	Ἀδωροδοκήτως, ibidem, c
Ἄδωρος, ibidem, g.	Ἀδώρως, t.1, c.1002, a
Ἀδώσιτος, t.1, c.989, f.	Ἀδώτης, ibidem, e

¶ Ἀὲ, idem quod ἀεὶ, Semper, Perpetuo: sed obsoletum,
vt admonui t.1, c.112, e. Apud Hesych. paroxytonως
E scribitur, qui dicit vsurpari ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, ἕως.
Ἀέδνον, idem exp. non solùm ἄφερνον, sed etiam πολύφερνον,
quia nimirum ᾱ in compositione & στερητικὸν est & ἐπι-
τατικόν. Est porro ἄφερνος, Dotis expers, Dotem non ha-
bens: πολύφερνος, Multa dote beatus. φερνὴ enim & ἕδνον,
dotem significant: sed hoc peculiariter dotem qua spō-
sa à sponso dotatur, qualia apud Ouidium sunt iugalia
munera. Rursum Hesychio ἄεδνος est δεινός.
Ἀέδνωτος, Indotatus: propriè de sponsa aut vxore quæ à
sponso seu marito nihil accepit. Exponitur etiam
F Innuptus, ex consequenti. quia nimirum sponsi & ma-
riti solebant ἑδνώσασθαι suas γυναῖκας.
Ἀέδοντα, Hesych. affert pro ἀρέσκοντα, placētem: tanquam
à verbo ἀέδω idem significante quod ἀδέω, & forsitan
ex ἀδέω facto transpositis literis.

Ἀεθλευτὴρ, t.1, c.109, f.	Ἀεθλεύω, ibidem, e
Ἀεθλέω, ibidem, f.	Ἀεθλητὴρ, ibidem, g
Ἀέθλιον, ibidem, e.	Ἀέθλιος, ibidem, d
Ἀεθλοθέτης, ibidem, c.	Ἄεθλον, t.1, c.108, g & 109, b
Ἄεθλος, t.1, c.108, f.	Ἀεθλοσύνη, t.1, c.109, d
G Ἀεθλοφόρος, ibidem, c.	

Ἀεὶ, Semper, t.1, c.112, e. Ἀεὶ, cum articulo, ibidem, f.
Ἀεὶ, cum præposit. ἐς vel εἰς, ibidem, g. Ἀεὶ, Sine inter-
missione, ibidem, h. Ἀεὶ, de breui tempore, ibidem.
Ἀεὶ, resol. per particulam: t.1, c.113, b. Vide & sequēs Ἄει.
Ἄει, t.1, c.617, c. ‖ Ἄει Hesych. exp. etiam ζήτει, quære.
Idē ἄει à Phrynicho & Eurip. in Medea vsurpatū tradit
pro ἕως, quēadmodū ἄε quoq; paulo antè & pro ἀεὶ &
pro ἕως vsurpari annotauit. Sed in ea significatione scri
bendum potius ἀεὶ, oxytonως, atque adeo ita scriptū est
H in loco Euripidis quem affert, — ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις
βίον; Vbi etiam pro ἕως accipitur nō per se, sed quia ad-
iunctum habet δεῦρο. nam δεῦρο ἀεὶ ibi pro ἕως ἄρτι posi-
tum est, Hucusq;. Rursum ἀεὶ oxytonō idem lexico-
graph. exp. non solùm διὰ παντὸς, Vsquequaque, Iugiter,
verumetiam ἀκούει, audit. In qua tamē posteriore signi-

ficatione scribendum est vel ἀεὶ, vel αἰεὶ, vel saltem αἰὲ. A

Ἀειβλαστέω, t.1, c.745, g. Ἀειβλαστὴς, ibidem, g

Ἀειβλάστως, ibidem, h. Ἀειβλύω, t.1, c.755 g

Ἀειγενέτης, t.1, c.819, c. Ἀειγενής, t.1, c.826, h

Ἀειγενῶς, t.1, c.837, f. Ἀειδέλιος, t.1, c.1105, a

Ἀείδελος, t.1, c.1104, h. Vide & sequens Ἀείδημα.

Ἀείδημα legitur apud Hesych. expositum λαμπρὸν, Clara, Splendida, Illustria. Sed procul dubio pro eo reponendum ἀείδελα, nam ἀείδελος dicitur etiam Valde conspicuus & clarus: ᾱ hìc significate epitasin. vt apud Nicandrum in Ther. de Orione, Τοῦ δ' ἤτοι τέρας ἐκφανὲς ἀστέρες ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται. B

Ἀειδὴς, t.1, c.1104, g

Ἀειδία, Suidæ ἀμορφία, Informitas seu Deformitas: ab ἀειδὴς significante ἄμορφος, αἰσχρὸς, vt Hesych. docet. Forsitan autem scribendum potius ἀεικία.

Ἀειδίνητος, t.1, c.1020, b. Ἀείδιος, t.1, c.113, e

Ἀείδριες, apud Hippocr. περὶ ἐπιχωρίων legitur, eodem sensu quo ἀίδριες, Imperiti, Ignari, Inscii.

Ἀειδουλία, t.1, c.1043, h. Ἀείδω, t.1, c.114, a

Ἀειεστὸς, Sempiterna substãtia, aut æternitas. Nam Hesych. ἀειεστὸν per accusatiuum ita exp. τὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα. Sed puto scribendum ἀειεστώ. C

Ἀειεστὼ, Sempiternitas, Æternitas, apud Antiph. vt ait Suidas: & Permansio in eodẽ statu. τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ait idem, id est, in iisdẽ semper stare. Ex ἀεὶ & ἑστὼς, (participio verbi ἵστημι) vnde fit & ἀειεστὼ, significans ἀϊδιότητα. Affert autem vocabulũ hoc Harpocration ex Diogeniano.

Ἀειζωΐα, t.1, c.1388, b. Ἀείζωον, ibidem, a.

Ἀείζωος, ibidem. D

Ἀειζώων, οντος, ὁ, Semper viuens, Æternus, vt ἀειβρύων suprà Semper scaturiens. Potest & ἀεὶ ζώων scribi, dissoluta compositione.

Ἀειθαλέων, Semper virens, apud Nonn. Idem cum sequente ἀειθαλής.

Ἀειθαλὴς, t.1, c.1491, c. Ἀειθαλῶς, ibidem, d

Ἀείκαρπος, t.2, c.77, d. Ἀεικεία, t.1, c.1118, d

Ἀεικείη, Ionicè pro ἀεικεία dicitur.

Ἀεικέλιος, t.1, c.1118, h. Ἀεικελίως, t.1, c.1119, b

Ἀεική, Pugna, Impetus. Hesych. enim ἀεικάς affert pro μάχας, ὁρμάς: addens etiã, ἢ βολὰς τόξων, aut sagittarũ iactus. Infrà sine diphthongo Αἰκή. E

Ἀεικὴς, t.1, c.1117, g. Ἀεικία, t.1, c.1118, d

Ἀεικίζω, ibidem, g. Ἀεικινησία, t.2, c.216, b

Ἀεικίνητος, ibidem, f. Ἀεικινήτως, ibidem, g.

Ἀεικισμὸς, idem cum αἰκισμὸς, seu ἀεικία.

Ἀεικιῶ, Atticè pro ἀεικίσω: fut. 1 act. verbi ἀεικίζω.

Ἀεικορσώσασθαι, Hesychio est κεῖραι κεφαλὴν, Tõdere caput. Sonat tamen potius Semper tondere, ἀεὶ κορσῶσαι.

Ἀεικόρσωτοι, sonat & ipsum Semper tonsi, seu Qui semper (aut crebrò) tonderi solent. Idem tamen exp. ἄκαρποι, Infructuosi, Steriles. forsan quia plantæ quæ semper attondentur, nihil fructus afferre possunt. F

Ἀεικῶς, t.1, c.1118, g. Ἀείλαλος, t.2, c.551, b

Ἀειλαμπὴς, t.2, c.588, h

Ἀείλη, Hes. πνοή, Flatus, seu Ventus. forsan idẽ cum ἄελλα.

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper destillans & defluens. ὁ ἀεὶ λειβόμενος. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὀμφὴ, vox perennis: metaphoricé.

Ἀείλλειν, Etymologo θωπεύειν, αἰκάλλειν, Blãdiri, & Abblandiendo decipere. Itidémq; in lex. meo vet. legitur. Infrà Ἀελλεῖν, & Αἴλλειν. G

Ἀειλογεῖς, Verbosi, Semper garrientes. ἀειλαλοῦντες. Apud Demosth. & Isæum pro Reddendis rationibus obnoxii. Ita vulg. lex. sed perperã ex verbo facientia nomen. verbũ enim esse apertè ostendit Hesychius, apud quem legimus, Ἀειλογεῖς, ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ προφέρεις, Semper loqueris, Semper profers.

Ἀειλογέω, t.2, c.629, a. Ἀειλογία, t.2, c.628, g

Ἀειλος, Solis splendore seu calore carens. vt ἄειλα πεδία dicuntur τὰ ἀνήλια καὶ πολύσκια, χωρία, loca sole carentia & opaca. κατὰ στέρησιν τῆς εἵλης, quæ est ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Etymol. & Hesych. H

Ἀείμναι, pro ἀείμναι dicitur κατ' ἔκτασιν poeticam. ἀείμναι autem Doricum est pro ἄειν, id est πνεῖν, Flare, Spirare.

Scribitur etiam ἀήμεναι. Vtrunque apud Hesych. qui & τοῦ ἄειν meminit.

Ἀειμνήμων, t.2, c.955, a. Ἀείμνηστος, t.2, c.959, a

Ἀειν, vide in Ἀείμναι paulo antè.

Ἀέναος, Semper fluens, Perpetuò fluens. Herodot. lib.1, λίμνη δὲ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀέναον εἶναι, contiguus est sepulcro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu Perennem esse. Latini enim Perennes fluuios vocant semper fluentes, & quasi per totum annum. Infrà eodem significatu habebimus Ἀέναος.

Ἀείνας, ντος, ὁ, Semper fluẽs. idem cum ἀέναος; eiusdémque originis, nimirum à νάω vel νῆμι significante Fluo. Nicander apud Athen. lib.2, ὑδάτεσσιν ἀειναέεσσι νοτίζεις.

Ἀειναύτης, t.2, c.1008, b

Ἀειπέους, Hesychius affert pro οὐ προσηνεῖς, βλαβερούς, Non mites, nec benignos, Noxios.

Ἀειπεφὶς, Etymologo τύφλωσις, cæcitas. quum alicui oculi semper nubecula aliqua obducti sunt. Apud Hesych. verò legitur Ἀειπεφές, τυφλώσεις. quam scripturam confirmat lexicum meum vetus, in quo legitur Ἀειπεφής, τυφλωσις. Rara tamen sunt substantiua primæ declinationis contractorum oxytona, & ἀειπεφὴς significare potius videtur Semper obductus nubibus.

Ἀείνεως pro ἀέναος, id est Qui perpetuò fluit, afferunt v.l. sed sine autore, sine etiam exẽplo. Atticum igitur est, si mendo caret, sicut Νικόλεως.

Ἀείνη, Hesychio δένδρον μεγαφόρον: quod & δεῖνες nominari dicit. Sed mendosa hæc videntur.

Ἀεινὸν, Suid. affert pro ἀέναον, Semper fluens, Perenne.

Ἀειπαθὴς, Semper patiẽs, Sempiternæ & perpetuæ passioni obnoxius. Habes in Ἀεικίνητος. VNDE Ἀειπάθεια, Passio perpetua. Aliis, Nunquam deficiens affectio.

Ἀειπαλὴς, Qui semper vibratur, Qui perpetuo motu agitatur & vibratur. idem ferè cum ἀεικίνητος. Cordis epitheton est.

Ἀειπάρθενος, Semper virgo. Dion Vestales virgines ἑστιάδας ἀειπαρθένους vocat. Et Xiphilinus in epitome eiusdem dicit μετὰ τῶν ἀειπαρθένων, pro Cum virginibus Vestalibus. Soph. Erinnyas quoque seu furias ἀειπαρθένους appellauit, in Aiace, pag.50.

Ἀειπλανὴς & Ἀείπλανος, t.3, c.341, c

Ἀειρα, Ἄειραι, Ἀειράμενοι, Ἀείρας, aoristi sunt ab ἀείρω.

Ἀείραχος, apud Cretenses ἡ ἔλαφος, cerua, vt annotat Suid.

Ἀειρίδας, Hesychius dici tradit κύκλους τοῦ ὅρμου, Orbes torquis, seu Circulos monilis.

Ἀείροιτον, idem affert pro ἀεὶ ῥέων, semper fluens. pro quo scribendum potius ἀείρροον aut ἀείρρυτον.

Ἀείρομαι, t.1, c.218, d

Ἀειρὸς, Suidæ ὁ ἄπειρος, Imperitus. Pro quo Hesych. habet ἄειρος, proparoxytonως. affert enim ἀείροις pro ἀπείροις. Forsan ex ᾱ priuatiuo & εἴρω seu εἴρομαι significante Interrogo. interrogando enim doctiores fimus. Rursum oxytonως ἀειρὸς eidem Hesychio est δυστυχὴς, Difficili vtens fortuna, Infortunatus, Infelix. Idem ἀειρὸν affert pro ἄρρητον, ἀπαραίτητον, ἐπὶ κακῷ ὀνομασμένον. pro quo in lex. meo vet. & apud Etymol. habetur proparoxytonως ἄειρον, expositum non solùm ἄρρητον, ἀπαραίτητον, sed etiam ἀθώπευτον. Paulo infrà Ἀείρων, ab εἴρων.

Ἀείρροος, & Ἀείρρυτος, Sẽper fluens. ὁ ἀεὶ ῥέων, Suidæ in expositione posterioris, quod apud Soph. legitur. Perperam apud Hesych. Ἀείροιτος pro eodem. Synonyma his sunt ἀέναος siue ἀείναος.

Ἀείρω, t.1, c.218, h. & 1148, a. obiter.

Ἀείρων, Suidæ ἀθώπευτος. pro quo in lex. meo vet. & apud Etymol. est ἄειρος. Alioqui ἀείρων est particip. à præcedente ἀείρω.

Ἀεὶς, t.1, c.617, d. Ἀεισθενὴς, t.3, c.778, a

Ἀεισι, Æolicè pro ἄεισι, ab ἄημι, vt τιθεῖσι à τίθημι: apud Hesiod. in Theogon. Significat autem ἄημι, Flo, Spiro.

Ἀείσιτος, Hesychio ὁ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ πρυτανείῳ δειπνῶν, qui quotidie in Prytaneo cibum capit. quibusdam enim ibi victus præbebatur quoad viuebant, bene meritis præcipué.

Ἀεισκώπτης, t.3, c.887, e

Ἄεισμα, idem quod ᾆσμα, vt ἀείδω idem quod ᾄδω. id est Cantilenã seu Canticum. vt οἰκτρῶν ἄεισμα apud Greg.

In v.l.exponitur etiam Gloria, Laus.
Ἀείσος,t.3,c.1225,f
Ἀέσσον, pro ἆσσον,hoc est ἐγγὺς,prope,dici Hesych.tradit.
Ἀεσὴν, idem affert pro γνάθον,Malam, Maxillam.
Ἀείσορες, eidem sunt ἄπειροι, imperiti: οἱ οὐδὲν εἰδότες. deriuata enim vox illa est ex ἃ priuatiuo & εἴδω. Infrà sine diphthongo Ἄϊσορες habebimus.Synonymum paulo antè habuimus ἄειρος siue ἀειρός.
Ἀεισρεφὴς,t.3,c.1080,f
Ἀείσυρος,Semper trahens: vel Qui sese semper trahit, in incessu videlicet. Æschyl.in Prometh.ὥστε ἀείσυροι μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Vbi schol.exp. συρόμενοι καὶ ἕρποντες. Infrà Ἄϊσυρος.
Ἀειτάδιος, in lex.meo vet.& apud Etymol. exponitur ἀέχοος. quo vocabulo quid sibi velint,nescio, nisi fortè Semper coloratus.
Ἀείτης,Suidæ ὁ ἑταῖρος,Sodalis,Socius.pro quo infrà Ἀΐτης.
Ἄειτον,Etymol.& Hesych.ταχὺ,Celer. Infrà Ἄϊτον.
Ἀειύπνος,t.3,c.1751,a. Ἀειφανὴς,t.4,c.16,c
Ἀειφλεγὴς,t.4,c.163,g
Ἀειφόρος,Semper ferens:& peculiariter,Semper ferens fructus. Hesych.ex Sophocl.Telepho affert pro ἀειθαλὴς, Semper virens & germinans.
Ἀειφρούρητος, Semper præsidiis & custodiis instructus, seu Semper custoditus. vt ἀειφρούρητος οἶκος apud Nonn. de carcere.
Ἀείφρουρος, idem. Apud Soph. in Antig.pag.250, κατασκαφὴς οἴκησις ἀείφρουρος,de carcere subterraneo: nimirum διὰ τὸ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουρὰν,ἀλλὰ διόλου,inquit schol.Nam ibi moritura erat Antigone. Ab Hesychio & Etymologo exponitur ἀεὶ διαμένων,semper permanens: additque Etymologus τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ διηνεκοῦς,poni pro perpetuo etiam.Sed apud Hesych. prope risprωmenως scriptũ Ἀείφρουρος.
Ἀειφυγία,t.4,c.130,b Ἀειφυλλία,t.4,c.248,f.
Ἀείφυλλος,ibid.e
Ἀείχλωρος,Semper virens:vel etiam Perpetuo pallore flauens. Nicand.ἀείχλωρος μολόθουρος,semper virens.
Ἀείχυτος,Hesychio οἶνος,Vinũ. Alioqui ἀείχυτος sonat potius Cuius perpetuus vsus est: vel etiã Semper bonus.
Ἀεκάζομαι & Ἀεκάζω,t.1,c.1125,c
Ἀεκασσε.apud Hesych.legitur, expositum στερεῖται, priuatur. Pro quo apud Varin.scriptum ἀεκαστὶ.
Ἀεκήλια,Hesychio ἀκούσια,χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, Inuita & inuoluntaria, Grauia & difficilia, Quæ quis non nisi inuitus patiatur. Sed addit, rectius exponi posse τὰ τεταραγμένα καὶ οὐκ εἰρηνικὰ,κατὰ στέρησιν τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης. innuens, in priore significatione deriuatum esse ab ἀέκων,vel saltem eiusdem cum eo esse originis:in posteriore, compositum ex ἃ priuatiuo & ἔκηλος significante Quietus. Eust. quoque meminit vtriusque huius significationis, exponens itidem non solùm τὰ μὴ ἑκούσια, καὶ ἃ ἄκων πάσχοι τις,sed etiam τὰ μὴ ἡσυχαστικά. Itidémque Suidas & Etymologus, qui post οὐχ ἥσυχα οὐδ᾽ εἰρηναῖα, ἀλλὰ ταραχώδη,addunt etiam, ἐφ᾽ οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ταράττεσθαι, propter quæ non possumus quiescere sed turbamur. Verùm magis mihi placet cum Suida ἀεκήλια accipere pro ἀεικέλια, hoc est ἀπεοικότα, Indecentia, Indigna & Minimè conuenientia:ideóque δεινὰ,vt schol.Homeri quoque præter alias duas expositiones accipit Il. σ, vbi poeta ait,παθέειν τ᾽ ἀεκήλια ἔργα.
Ἀέκητι,t.1,c.1125,c
Ἀεκοντάζεσθαι,Hesych.exp. μὴ θέλοντα ἀναχωρῆσαι, Nolentem retrocedere,Inuitum regredi.
Ἀεκούσιος,t.1,c.1125,d Ἀέκων,ibid.b.
Ἀέλατα,πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς ὕλης.Ita Varinus,sed perperam. primum enim pro ἀέλατα reponendum ἄελα vel ἀεῖλα, deinde ἕλης siue εἵλης pro ὕλης, & illud τὰ referendum ad sequentia. Porro & εἵλη & ἕλη dicitur Solis splẽdor aut calor:& ἀέλιος siue ἄελος,Carens splẽdore & calore illo solis,Opacus,Frigidus.
Ἄελθρος,Hesychio νοσώδης,Morbosus.
Ἀέλια,Non pacifica,Irrequieta,Turbulenta. Ita v.l.ex Varino,afferente ἀέλια pro οὐκ εἰρηναῖα οὐδ᾽ ἥσυχα,ἀλλὰ ταραχώδη. Sed perperam & hic & illa pro ἀεκήλια.
Ἀέλιοι,Qui sorores duxerunt, Mariti sororum: Hesychio

A οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες,id est(inquit)σύγγαμβροι. Itidē Eust.exp.qui eosdē ἀελίους vocari addit, assumpto ι.
Ἀέλιος, Doricè pro ἥλιος.
Ἀέλις,Hesychio ταλαίνα,ἀθλία,Ærumnosa,Misera.
Ἀελιάζοντες, apud eundem οὐκ ἐλπίζοντες, Non sperantes. pro quo infrà ἀελπέοντες ex eodem.
Ἄελλα,t.1,c.1129,a. Ἀελλάδες,ibid.f
Ἀελλέω,ibid.g. | Ἀελλεῖ,Hesych.exponit etiam φιλεῖ,κολακεύει. quo significatu suprà habuimus Ἀείμει: & forsan hîc quoque paroxytonως scribendum ἀέλλει.Sublatum autem ι est ex vocali,vt in ἔλη pro εἵλη.
B Ἀελλήεις,t.1,c.1129,f.
Ἀελλὴς,ibid.f. | Hesychio ἀελλὴς est etiam συστροφὴ ἀνέμου, substantiuè pro ἄελλα.
Ἀελλόθριξ,t.1,c.1129,c. & 1586,a
Ἀέλλομαι, Flo,Spiro.Etymol.enim ἀέλλεται exp.πνεῖ.
Ἀελλόμαχος,t.1,c.1129,c. Ἀελλόπος,t.3,c.514,f.& t.1,c.1129,e
Ἀελλόπος & Ἀελλόπους,t.1,c.1129,d
Ἀελλὸς, Furens. μαινόμενος,Hesychio:qui & ὀρνεόν τι esse dicit,auem quandam. Ἀέλλω,vide Ἀελλέω.
C Ἀελλὼ,nomen vnius ex harpyis,inde ei inditũ quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας & ventos rapidissimos,ἀελλάς τις οὖσα. Hesiod.Theog. Ἀελλώ τ᾽ Ὠκυπέτην τε.
Ἀελλώδης,t.1,c.1129,e
Ἄελον,Cretensium dialecto ἕωλον dici Hesych.tradit.
Ἀελπάρεα,idem affert pro δεινὰ,Grauia & atrocia & qualia forsan præter spem accidunt.
Ἀελπέοντες, idem affert pro μὴ ἐλπίζοντες, Non sperantes. pro quo apud Suid.ἀελπτέοντες.apud eundē tamen Suidam itidem Ἀελπέων, οὐκ ἐλπίζων,non sperans.
Ἀελπὴς,t.1,c.1199,f. Ἄελπος,ibid.f
D Ἀελπτέον,Diffidendum. v.l.Potius tamē significaret Non sperandum,Desperandum.
Ἀελπτέω,idem cum ἀελπέω & ἀέλπω,Non spero, Despero, teste Suida,ἀελπτέοντες exponente ἀνελπιστοῦντες, afferentéque ex Herodoto,ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέεσθαι. Itidem apud Etymol.
Ἄελπτος,t.1.c.1199,g Ἀέλπτως,ibid. Ἀέλπω,ibid.f
E Ἄεμμα,Neruus arcus, Chorda qua intenditur arcus. νευρὰ,vt exponit scholiastes Callimachi initio hymni in Dianam,Οὐδ᾽ αἰτέω μέγα τόξον·ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς Αὐτίκα τεχνήσονται,ἐμοὶ δ᾽ εὐκαμπὲς ἄεμμα. Itidémque accipit hymno in Apollinē,Ἢ τε λύρη, τό τ᾽ ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη. Sed rectius cum Hesychio exponemus τόξον,Arcus:à quo exponitur etiam ἱμάτιον, Vestimentũ. Dici autem ἄεμμα quasi ἅμμα, παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι,innuit schol.Callim.
Ἀέμπεδον,Hesychio βέβαιον,Stabile,Firmum.ἃ igitur hoc loco fuerit ἐπιτατικὸν,vt sit propriè Admodũ firmum & stabile.
Ἄεν,Spirabat,Flabat:imperf.ab ἄω carens augmento.
F Ἀὲν,Semper.pro quo poetæ dicunt αἰέν.t.1,c.112,e.
Ἀέναος, apud poetas pro ἀένναος. id est ἀεὶ νάων, Semper fluens,Perennibus fluens aquis. Hesiod .Κρήνης ἀενάου. Idem, — ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ. Sic Theocr. — ἀπ᾽ ἀενάω Ἀχέροντος.
Ἀενάων,οντος,ὁ,itidem est ἀεὶ νάων, Semper fluens, Perennis.Hom.Od.ν,Ἐν δ᾽ ὕδατ᾽ ἀενάοντα,aquæ perennes. Legitur apud Herod.quoque.Suprà eodem significatu habuimus Ἀείναος & Ἀείνας.Sed annotat Eust. in loco illo Homeri quosdam scribere αἰενάοντα, ad producendam primam quæ sua natura breuis est.
G Ἀεννάασθαι, Hes. affert pro καταντλεῖσθαι, Perfundi & rigari.pro quo potius dicitur ἀιονᾶσθαι.
Ἀέννaος,Semper fluens, Perennibus vndis fluens, Perpetuis aquis subscaturiens. seu simpliciter Perennis, vt suprà docui in synonymo Ἀείναος. Herodot.in Thalia, de Crathi,ποταμὸς ἀένναός ἐστι.Sic Greg.De theolog.ποταμοὺς καὶ πηγὰς δαψιλεῖς τε καὶ ἀεννάους.Et Luc.in Nigr.ῥεύσης ἀεννάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι.Trãsfertur ad alia etiam,
H & generalius ponitur pro Perennis,Perpetuus.vt apud Aristoph.ἀέναοι νεφέλαι,perennes nubes.Sic Xen.Pæd. 4,ταῦτ᾽ ἀενναότερον ἡμῖν δύναιτ᾽ ἂν τὸν πλοῦτον καὶ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν.
Ἀεννάων,idem cum ἀενάων.vnde Hes. ἀεννάοντα, ἀεὶ ῥέοντα.
Ἀεννάως,aduerbium ab ἀέννaος, More eorum quæ perennibus aquis fluunt hoc est Perpetuò Iugiter.

Ἀέντες, Flantes, Spirantes: particip. plur. ex sing. ἀείς. id autem ex ἄημι, vt πθείς est à τίθημι.

Ἀέντιον, Ægyptiis τὸ σμύρνιον dicitur, teste Hesych.

Ἀεξίτοκος, t.1, c.1375, b. Ἀεξίφυτος, ibid.c

Ἀέξομαι & Ἀέξω, ibid.b & a

Ἀέοισι, apud Hes. legitur, expositum κομήταις, crinitis.

Ἀεπάσιον, idem affert pro ἀσμένως χαίροντα. quod fortassis est pro ἀσπάσιον.

Ἀέπται, apud eundem ἀκούεται. sed non sine mendo. scribendumque forsan est ἄεται, vt infrà ἄετε affert pro ἀκούετε.

Ἄεπτος, Ineffabilis, Quem dicendo exequi non possumus. Aristoph. grammaticus apud Hom. pro ἄαπτοι χεῖρες legebat ἄεπτοι. Hesych. ἄεπτον exp. ἰσχυρὸν, ἀνίκητον. ita enim apud eum reponendum censeo.

Ἀεργέω, t.1, c.1228, f. Ἀεργηλός, ibid.

Ἀεργής, ibid.e. Ἀεργία, ibid. Ἀεργός, ibid.d

Ἄεργυγον, Hesychius affert pro καθέδραν: subiungens, οἱ δὲ τὰ γλῶσσα, innuens nimirum à quibusdam exponi etiam τὰ γλῶσσα.

Ἀέρδην, t.1, c.219, b. Ἀερέθομαι & Ἀερέθω, ibid.c.

Ἀέρες, in plur. num. pro aere seu cælo, apud Plut. in Solone, & in lib. De tuenda valetud.

Ἀερήϊος, t.1, c.132, e

Ἀέρης, Hes. affert pro ἄρης, βαστάσης. quod est aor. 2 subiunct. modi, à them. ἀείρω, faciente fut. 2 ἀερῶ. Nisi potius est ab ἀέρω poeticè vsurpato pro ἀείρω, vt ἀγέρω pro ἀγείρω.

Ἀερήτης, in v.l. perperam pro Ἀερίτης.

Ἀερθείς, t.1, c.219, a. Ἀέρθην, ibid. Ἀερθῶ, ibid.

Ἀερία, t.1, c.132, c. Ἀερίδες, vide Ἀερίς paulo infrà.

Ἀερίζω, t.1, c.132, f. Ἀέριος, ibid.a

Ἀέριτον, apud Hesych. οὐ περιειργόμενον. perperam pro ἄερκτον, vt alphabetica etiam series indicat.

Ἀερίπους, t.1, c.132, a. Ἀερίς, ibid.e. Ἀερίτης, ibid.c

Ἀερίχων perperam pro ἀερίων legitur apud Greg. De theolog. διὰ λεπτῶν οὕτω καὶ ἀερίχων σχεδὸν τῶν νημάτων πολυειδῶς διαπεπταμένων, πολυπλόκοις τοῖς ἱστοῖς διυφαίνουσι, tenuibus adeo & propè aeriis filis. de araneis.

Ἀεριώδης, t.1, c.132, d

Ἄερκτος, Non septus, Nullo septo cinctus. ἄφρακτος. Lys. ἄερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτον τὸ χωρίον ἐστὶ, nō septum & vndique obtutui patens, nusquam impediente obstaculo. Perperam apud Hes. ἀέριτον pro hoc ἄερκτον scriptum est.

Ἀεροβατέω, t.1, c.130, h. Ἀεροβλέω, t.1, c.131, a

Ἀεροειδής, Aeris speciem gerens, Aeri similis, Qui aeris instar est. seu Aerius. idem cum ἀεριώδης.

Ἀεροδρομέω, t.1, c.131, a. Ἀερόεις, t.1, c.132, e

Ἀεροκίλαδοι, Hesychio πιτυοκάμπται. forsan quia aerias pinus incuruantes & iterum assurgere sinentes, sonitum in aere ciebant.

Ἀερολέσχης, t.1, c.131, b. Ἀερομαχέω, ibid.c.

Ἀερομαχία, ibid. Ἀερόμελι, ibid.

Ἀερομετρέω, ibid.d. Ἀερομιγής, ibid.

Ἄερον, Leuaui, Sustuli. aor. 2 verbi ἀείρω.

Ἀερονηχής, t.1, c.131, e. Ἀερόπης, ibid.g

Ἀεροπετής, ibid.e. Ἀεροπίτης, ibid.f

Ἀερόπη, ibid.h. Ἀεροπορέω, ibid.f

Ἀεροπόρος, ibid. Ἀεροπός, ibid.g

Ἀερός, Hesychio ἀναιδής, impudens. Ἀέρος autem idem innuit pisi aut erui genus esse. Alioqui hoc ἀέρος est etiā genitiuus casus vocabuli ἀήρ.

Ἀεροσκοπία, ας, ἡ, species dicitur τῆς μαντικῆς. id est Diuinatio ex inspectione & consideratione aeris seu aeriæ constitutionis.

Ἀεροτόμος, Aerem secans & findens. Volucrum epitheton, quia pennis aerem secant.

Ἀεροφοίτης, t.1, c.131, h. Ἀερόχροος, ibid. Ἀεροψ, ibid.g

Ἀέρσαν, Cretenses vocant τὴν δρόσον, rorem, teste Hesych. Pro quo infrà ἔερσαν. Ἀέρσακος quoque in v.l. affertur pro Ros: sed nescio vnde.

Ἀερσίλοφος, t.1, c.219, f. Ἀερσίνοος, ibid.g

Ἀερσιπότης, ibid. Ἀερσιπότητος, t.1, c.220, a

Ἀερσίπους, t.1, c.219, g. & t.3, c.509, c

Ἀερτάζω, t.1, c.219, e. Ἀερτάομαι & Ἀερτάω, ibid.f

Ἀές, t.1, c.112, e. Ἀέσαι, t.1, c.617, e

A Ἀεσίμαινα, ibid.

Ἄεσις, Hesychio πόνος, βλάβη, Labor seu molestia, Noxa, Damnum.

Ἀεσιφροσύνη, t.1, c.617, f.

Ἀεσίφρων, t.1, c.598, c, obiter. & 617, e

Ἀέσκοντο, Hesych. exp. ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο, Requiescebant, Dormiebant: tanquam ab ἀέσκομαι, nisi malis Ionicum esse pro ἄοντο aut ἄεοντο. Infrà Αἰέσκοντο

Ἀέσσαι, poeticè geminato metri causa σ pro ἀέσαι: ab ἀέω.

Ἀεστὸν, Bœotica dialecto αὔριον, cras. Hes.

B Ἀέτας, idem dici ait περόνας, πόρπας, fibulas: à nomin. ἀέτη.

Ἀέται, est & vrbis nomen, teste eodem.

Ἀετασία, Suidæ λύπη, Dolor, Molestia.

Ἄετε, Hes. affert pro ἀκούσατε, audite. pro quo potius ἀΐετε dicitur.

Ἀέτεα, eidem sunt τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γινόμενα, quæ eodem anno proueniunt. seu Horna. Ex ᾶ, significante ὁμοῦ, & ἔτος.

Ἀέτειος, Aquilinus. vt ἀέτειον πτερὸν, & ἀέτειον κρέας apud Suid.

C Ἀέτη, Fibula: vide paulo antè Ἀέτας.

Ἀετία, dicta olim Ægyptus ab Indo quodam Aeto: vnde gentile Ἀετιεύς & Ἀετίτης, vt ex Steph. tradunt v.l. Sed forsan scribendum Ἀερία.

Ἀετιδεύς, Pullus aquilæ. dicuntur enim ἀετιδεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, quemadmodum πελαργιδεῖς nominantur pulli ciconiarum.

Ἀετίτης λίθος, Lapis aetites: de cuius vi & vsu Dioscor. lib. 5, c.161. Pl. l.10, c.3, Tribus primis & quinto aquilarū generi inædificatur nido lapis aetites, quem aliqui dixere

D gagaten. Itidémque lib.30, c.14, Lapis aetites in aquilæ repertus nido, custodit parturientes. Idem tamen lib.37, c.11, dicit, Aetites à colore aquilæ candicante cauda.

Ἀετίων, nomen proprium pictoris apud Luc.

Ἄετμα, Hesychio φλόξ, Flamma.

Ἀετμός, eidem est τὸ πνεῦμα, Flatus, Spiritus. ab ἄω.

Ἀετώνυχες, herba quædam, teste eodem.

Ἀετός, οῦ, ὁ, Aquila: de cuius auis generibus Plin. lib.10, c.3. & Arist. Hist. anim. lib.9, c.32. Prouerbio dicitur ἀετὸς ἐν

E νεφέλαις, Aquila in nubibus: ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, vt Suid. vult. quoniam nimirum aquila quæ ad nubes subuolauit, capi nequit. Aristoph. tamen schol. adagium hoc dici innuit de re quæ longè cæteris antecellat. exponens enim hæc verba Aristoph. ὡς ἐν νεφέλῃσιν ἀετὸς γενήσομαι, dicit, ὅτι βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἁπάντων, ὡς περ ἀετὸς τῶν ὀρνέων. Atque adeo ita accipiendam hanc parœmiam docet Aristid. in Panathen. his verbis, de Athenis loquens, ἀετὸν δ' ἐν νεφέλαις αὐτὰς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς πάντα πολίσματα. Alio prouerbio dicitur, ἀετὸν ἵπτασθαι

F διδάσκεις, de iis qui sese peritiores docere conantur. Item ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι, de iis qui sese potentiores, à quibus prius iniuriam acceperunt, vlciscuntur. Item ἀετοῦ γῆρας, de iis quæ etiam inueterata, sunt æquiparanda nouis: quoniam nimirum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος, vt Suid. docet. ‖ Ἀετὸς autem τῶν οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, vt idem Suid. tradit. Hesych. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ἐν γείσοις, cymation in suggrundis. forsan quia id aquilæ formam repræsentabat volantis:

G quamobrem & πτέρυγες eadem fastigia seu pinnacula nominata fuere. Allusit huc Aristoph. quum dixit τὰς οἰκίας ἐρεψόμεθα πρὸς ἀετόν. Vide & Ἀέτωμα paulo pòst. ‖ Hesychio est præterea τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κνῆμον ἕκαστον σιδήριον, vniuscuiusque radii in rota ferramentum. vt Poll. quoque lib. 1 ait, τὸ δὲ ἐφ' ἑκάστῃ κνήμῃ σιδηροῦν, ἀετός. Obiter autem nota apud Hesych. κνῆμος pro κνήμη. ‖ Item nomen herbæ in Libya nascentis, teste eodem Hesychio. ‖ Vide & sequens Ἀετοφόρος.

Ἀετοφόρος, Aquilifer, vt Bud. interpr. apud Plut. Intellige

H autem de aquilarum signis quibus in bello vtebantur. nam & ipsa vocabant ἀετούς. vt Xen. Pæd.7, ἦν δὲ αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀναπεταμένος.

Ἀεθαλέοισι, Hesych. exp. χαλεποῖς, δεινοῖς, Difficilibus, Grauibus. quod habet formam participii tanquam à verbo ἀεθαλέω.

Ἀετώδης,εος,ὁ, Aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, Aquilarum genus,interdum etiam Mos Aquilinus.

Ἀέτωμα,ατος,τὸ, idem quod ἀετὸς peculiariter dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsentante. Scribit enim Eust.ab aquila μέρος τι τῶν ναῶν vocari ἀέτωμα & ἀετὸς, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετοῦ. Galenus in lexico Hippocrateo ἀέτωμα est τὸ εἰς ὕψος ἀνατεῖνον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον, illud quod triangulari forma supra tectum eleuatũ est.Suidas tamẽ dicit ἀετοὺς & ἀετώματα dici τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα καὶ πτέρυγας, vtens vocabulo generaliore ante πτέρυγας. Legitur porro hæc vox apud Hippocr. in libro De articulis, dicentem, ἀνέλκειν τὴν κλίμακα καὶ πρὸς πύργον τινὰ ὑψηλὸν, ἢ πρὸς ἀέτωμα οἴκου. Vbi rursum Galen. πύργου nomine accipiẽdum ait πύργον,turrem: οἴκου autem ἀέτωμα esse τὸ ὑψηλότατον μέρος. nam ita vocari τὰς εἰς ὕψος ἀνατάσεις τῆς ὀροφῆς τριγωνοειδεῖς.

Ἀετώσιον,Hesych.exp. λύπῃ μεμιγμένον,dolori & molestiæ mixtum.

Ἀεφανέων,idem affert pro λαμπρῶν. forsan poeticè dempto ι,vt in ἀενάων,pro ἀειφανῶν.

Ἀεχῶες,eidem sunt πένητες, Pauperes,Inopes.vel παρὰ τὸ οὐδὲν ἔχειν,quòd nihil habeant seu possideant:vel παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν,quòd semper hiante ore appetant opes. Infrà pro eodem ἀκτῆες.

Ἀέχοντο,idem affert pro ὥρμων, Impetum faciebant, seu Impetu currebant.

Ἀέω, Quæro. Hesych. enim ἄει affert pro ζήτει. Item Decanto,Laudo,Prædico. idem enim ἀεῖται exp. ὑμνεῖται. quo sensu dicitur & ἀείδεται.

¶ Ἄζα,ης,ἡ, Fuligo: sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Hesychio non solùm ἄσβολος, sed etiam κόνις,παλαιότης,κόπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα, id est Puluis,Situs ex vetustate, Sordes quæ in vase remanserũt.quemadmodum Theocr. quoq; schol. ἄζαν dici scribit τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις. Infrà ἄζη pro eodẽ.

Ἀζαία apud eundem legitur,expositum φθονερά. Sed series alphabetica innuit scribendum ἀζηνία. Sonat autem φθονερά,Inuida.

Ἀζαίνω, Arefacio,Sicco,Exicco. Suid.enim ἀζαίνεσθαι exp. ξηραίνεσθαι. Itidémque ἀζάνθη Hesych. affert pro ἐξηράνθη quod est aor.1 pass. augmento carens. Sed & ἀζήνασκε huc pertinet, quod idem affert pro ἐξήρανεν. (est enim aor.1 act. Ionicus pro ἄζηνε seu ἤζηνε,vt τύψασκε pro ἔτυψε)necnon Ἀζήνησι,de quibus infrá.

Ἀζάλαι, idem Hesych.exp.νέαι,ἁπαλαί, Iuuenes,(vel Recentes) Teneræ.vt idem sit cum ἁπαλαί.

Ἀζαλέος,ου,ὁ, Aridus,Siccus.ξηρὸς,vt idem exponit.Hom. Il.λ, Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας Εἰσφέρεται. Et Od.ι,φέρε δ᾽ ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης,ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Et Apollon. Argon. lib. 2, dixit ἱμάντας ὠμοὺς ἀζαλέους,lora ex crudo & sicco corio. quemadmodum Hom. βῶν ἀζαλέην vocat scutum sicco bouis tergore intectum: Il.η, Οἶδ᾽ ἐπὶ δεξιά, οἶδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. ‖ Hesychio ἀζαλέον est etiam ἄγαν ζέον, θερμὸν, Admodum feruens,Calidum seu torridum. Secundum quã expositionẽ esset ex ἀ epitatico & verbo ζέω. Est tamen potius deriuatũ ab ἀζαίνω seu ἄζω.

Ἀζάλη eidem est νήνεμος γαλήνη, tranquillitas ventis furentibus carens. Vox compos. ex ἀ priuatiuo & ζάλη.Sed forsan pro γαλήνη scribendum γαληνή, præsertim cùm post νήνεμος apud eum sit hypodiastole. Et tunc adiectiuum esset pro ἄζαλος, hoc est,Procellis & tempestatibus nullis agitatus, Tranquillus. Quidam interpr.etiam Multis procellis & ventis tempestuosis agitatus,Qui valde à tempestatibus vexatur: tribuentes τῷ ἀ ἐπίτασιν.

Ἀζανία,ας,ἡ, Locus in Peloponeso οὐ πάνυ πολύυδρος, ideóque sic denominatus ab ἄζω seu ἀζαίνω significante ξηραίνω,vt tradit Eust. Idem alibi Arcadiæ partẽ esse Ἀζανίαν ait,eiúsque incolas nominari Ἀζᾶνας. Stephanus quoque Arcadiæ partem esse scribit,denominatam ab Azane Arcade:eiúsque incolas vocari Ἀζανεῖς, & Ἀζῆνας & Ἀζανίους. Ἀζανοὶ autem siue Ἀζάνιοι, teste eodem Stephano,Phrygiæ vrbs est:cuius ciues Ἀζανῖται, & fœmin.gen. Ἀζανίτιδες.

A Ἀζαίω,idem quod ἀζαίνω, sed magis poeticum. id est Arefacio,Sicco. Pass. Ἀζαίομαι, Arefio seu Aresco, Siccor seu Siccesco. Hom.hymno in Venerẽ, Ἀζαίνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ, Φλοιὸς δ᾽ ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ᾽ ἀπ᾽ ὄζοι, Τῶν δέ χ᾽ ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.

Ἀζάπα,Hesychio πτισάνη,ptisana.

Ἀζαραπατεῖς,teste eodem dicuntur apud Persas οἱ εἰσαγγελεῖς,qui deferunt ad regẽ nouos rumores aut crimina.

Ἀζάτη,eidem est ἐλευθερία,libertas.

Ἀζαρτὸς,ab eodem exponitur παλαιστὴς, palæstrita: item B κόνις,puluis.

Ἀζαρτὴς t.1,c.1482.a

Ἀζείδης,patronymicum ab Ἀζεὺς,vt Ἀτρείδης.

Ἀζείθω, Ferueo.Suid. enim ἀζείθει affert pro ζέει. Vide & sequens Ἀζειρέω.

Ἀζειρέω,idem cum ἀζαίνω seu ἀζαίω,Sicco, Arefacio.Hes. enim ἀζειρεῖ affert pro ξηραίνει:addens etiam ξαίνει, Carpit. Suid. paroxytonως in hac signif. scribit ἀζήρει, simúlque per η, diuersam significationem tribuens τῷ ἀζείρω,quod & ipsum paroxytonon apud eum est: Ἀζήρει,(inquit)τὸ ξηραίνει,ἀζείρει δὲ τὸ ζέει. Aliquanto tamen C antè apud eum legitur, Ἀζείθει,τὸ ζέει· ἀζήρει δὲ,τὸ ξηραίνει. Constanter ergo scribit Ἀζήρω pro Sicco, Arefacio: inconstanter autem Ἀζείθω & Ἀζείρω pro Ferueo.

Ἄζειρος,Non variatus seu variegatus. Idem enim Suid. ἄζειρον exp.ἀποίκιλον,eò quòd ζειρὸν dicatur τὸ ποικίλον. vel (inquit)τὸ ἄχρωστον,Non coloratum, Nullis distinctum coloribus. Apud Hesych.oxytonως scriptum ἀζειρὸν, expositumque itidem ἀποίκιλον. Idem tamẽ mox subiungit, Ἀζειρὸν,ἀζώστου ἢ πολυζώστου,Discincti,Multum cinD cti:deriuans nimirum in hac signif. à ζειρὰ significante ζώνην. Vtriusque significationis meminit Etymol. apud quem legimus non solùm, Ἄζειρον,ἀποίκιλον· ζεῖρον γὰρ τὸ ποικίλον· οἱ δὲ τὸ ἄχρωστον: sed etiam, Ἀζείρου,ἀζώστου ἢ πολυζώστου,ἀπὸ τοῦ ζειρά.quarum expositionum posterior habetur & in lex. meo vet. Nota autem obiter, apud Suid.oxytonως scribi ζειρὸν, apud Etymol. properispωmenως ζεῖρον.

Ἄζενον,Hesych. Phrygum dialecto vocari scribit πώγωνα, barbam:mox tamen ἀζένον exponens χνοάζοντα,Cui priE ma lanugine obducuntur genæ. Prioris vocabuli nominatiuum Etymol. facit non ἄζενον, sed ἀζένα, vt docebo in Ἀζήν.

Ἄζεο,Ionicè pro ἄζου:imperat.ab ἄζομαι.

Ἄζερος,Hesychio ἀγαθὸς,bonus.

Ἀζέσμοι, eidem sunt κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἀναπολαμβάνοντες ἀέρα,cycni alas explicantes & aerem excipientes. Pro quo infrà ex eodem habebimus Ἀζηνοί.

Ἄζετον,Siculi vocant ἄπιστον,Infidum,teste eodem.

Ἄζευκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Nõ iugatus nec coniũctus. idẽ quod ἄζυξ.

Ἀζεχὴς,Hesychio teste,est σκληρὸς, Aridus: vel χαλεπὸς,Difficilis & grauis.Idem ἀζεχὲς affert pro ἀδιάλειπτον,Non F intermissum,Perpetuum.Eodem significatu suprà habuimus Ἀζαχὴς,& infrà Ἀζηχὴς,ex eodem.

Ἄζη,idem quod ἄζα suprà,& Ionicè pro eo vsurpatum,vt videtur. Ab Hesychio exponitur ξηρασία,κονιορτὸς,εὐρὼς, Ariditas, Puluis, Situs vel putredo ex humiditate. quemadmodum Homeri quoque schol. ἄζη exp. ξηρασία vel εὐρῶτι,in hoc loco Od. χ,σάκος εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. Vbi quidam ἄζῃ πεπαλαγμένον accipiunt etiã G pro κεχρωσμένον ὑπὸ μελανίας, vt annotat schol. Nicandri,qui itidem ab Antigono ἄζην exponi ait τὴν ἐπίχροιαν τοῦ σώματος καὶ μελανίαν, à Demetrio τὴν ξηρασίαν, in hoc loco Theriacωn de phalangio myrmecio,à formicæ similitudine denominato, Δειρῇ μὲν πυρόεν, ἄζῃ γε μὲν εἴσατο μορφήν. Ipse verò ἄζην ibi exponit τὴν ἀπὸ σήψεως μελανίαν τοῦ μύρμηκος ἢ ξηρασίαν,nigrori ex putredine orto aut squalori. Nigredinis certè aliquam significationem habet,& eius quidem quæ est eorum quæ inarescendo fiunt nigriora.vnde etiã subiungit mox, Αἰθαλέῃ δ᾽ ἐπὶ τυτθὸν ἀείρεται αὐχένα κόρσῃ.

H Ἀζηλὶς,in curru dicitur τὸ ἀπὸ τῆς ἀσπιδίσκης κάτω τὸν τόνον κεκαμμένον,vt tradit Poll.lib.1. Pro quo Hes.habet Ἀζηρίς.

Ἀζηλόν,Suid.dici scribit τὸ μέλαν,nigrum. vt ἄζη quoque pro μελανία accipi dictum est,& tali quidem nigredine qualis eorum est quæ inarescunt & squalescunt.

πολτώδές τι: Suidæ ἄλευρον ἡψημένον, farina cocta.

Ἀθαρὲς autem, est species seminis, vt Varin. refert. pro quo apud Suid. legitur ἀθέρες.

Ἀθαρέως, Hesych. affert pro Ἀκριβῶς, Exactè, Ad vnguem. Pro quo in lex. meo vet. legitur ἀθηρέως.

Ἀθάρης, teste eodem Hesychio, ἐπὶ γυναικὸς, est ἄφθορος, incorrupta: (quo sensu infrà Ἀθάελος habebimus ex eodem) ἐπὶ σιδήρου autem, στερεὸς, Firmus, Rigidus.

Ἀθαείζει, idem Hesych. expon. ἀδικεῖ, προπηλακίζει, Iniuria & contumelia afficit.

Ἀθάελοι, eidem sunt αἱ μὴ διαπεπαρθενευμέναι, Quibus virginitas nondum rapta est, Intactæ, Inuiolatæ, Incorruptæ, Adhuc virgines: vt Ἀθάρης paulo antè. Sed addit, à quibusdam exponi etiam μὴ δεδεμένοι ἄρθρῳ. quæ verba suspecta sunt.

Ἀθαρσής, t.1, c.1503, b. Ἀθαυμασί, t.1, c.1514, f

Ἄθε, aduerbiū εὐχῆς σημαντικὸν, pro εἴθε, Vtinà, teste Suida. Sed forsan scribendum αἴθε.

Ἀθεάμων, t.1, c.1507, f. Ἀθέατος, ibid. h

Ἀθεεί, t.1, c.1531, c. Ἀθεΐα, ibid. b

Ἀθείαστος, t.1, c.1535, e

C Ἀθειρέως, Exactè, Exquisitè, Ad vnguem. ἀκριβῶς, vt exponitur in lexico meo vet. & apud Etymologū: nam ἀθειρὲς (inquiunt) dicitur τὸ ἀκριβὲς, Exactum, Exquisitum. Apud Hesych. pro eodem habetur Ἀθαρέως.

Ἀθειρής, siue Ἀπειρὴς, dicitur vel ὁ ἄγαν θεριστικὸς, vel ὁ ὑπερόπτης, vel ὁ θαυμαστὸς, inquit Hesych. Id est, vel Qui nimis metere amat, vel Contemptus aut Contemptibilis, vel Mirabilis, Admiratione dignus. Verùm pro illo ἀπειρὴς procul dubio reponendum ἀθερής: præsertim quum apud Etymol. & in lexico meo vet. reperiam, Ἀθερής, ὁ ἄγαν θεριστικὸς, ἢ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων καὶ ὑβριστὴς, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. Sciendum porro in illo meo lexico vet. τῷ ε in illo Ἀθερὴς superpositum esse η, ad indicandam duplicem scripturam. Et certè paulo antè ibi legitur Ἀθηρὴς, expositum θαυμαστὸς, ἀκριβὴς, ὑπερόπτης, αὐθάδης: pro quo apud Etymol. perperā scriptum est Ἀθαμεὶς, apud Hesych. Ἀθαμαρής. Rursum in illo meo lex vet. ἀθειρὲς exponitur etiam Exactum, vt docui in præcedente aduerbio.

Ἀθελβάζειν, Hesychio διηθεῖν, Colare seu Percolare, Per colum transfundere. Pro eodem ἀθέλβειν dicitur.

Ἀθέλβειν, idem cum præcedente ἀθελβάζειν, Colare. Idem enim Hesych. Ἀθελβεται expon. διηθεῖται. Idem præterea perispωmenως ἀθελβεῖν ex Nicandro affert pro ἕλκειν, trahere. Sed pro eo scribēdum ἀθέλγειν, si vera sunt quæ in eo verbo annotabo ex Erotiano.

Ἀθέλγω, Sugo, vel Mulgeo, Suctu vel mulctu detraho. Hesych. enim ἀθέλγειν exp. ἀμέλγειν: & mox ἀθέλγητε affert pro θλάζητε, addēs etiam, ἢ θλίβητε. Erotianus quoque pro Suctu detraho, vel Traho veluti sugendo, poni indicat. Annotat enim, Bacchium ἀθέλγηται apud Hippocratem exponere θλάζηται ἢ ἐκπιάζηται: Epiclem verò, ἐκπιέζηται καὶ ἐκθλίβηται: atque ita Nicandrū quoque ἐξηχεῖσθαι. Vnde suspicor apud Hesych. scribendum esse, Ἀθέλγηται, θλάζηται ἢ ἐκθλίβηται. Galenus autem apud eundem Hippocr. ἀθέλγεται exp. παρεῖται, διεκλύεται, Exoluitur. Legitur porro verbum hoc apud Hippocr. initio libri De humoribus.

Ἀθέλιμνοι, Hesychio κακοὶ, Mali, Improbi: itidémq; Suidæ.

G Ἀθέλιμον, idem affert pro ἄκοσμον, κακὸν, Indecorum, Malum. seu Incompositum, Improbum.

Ἄθελξις, pro attractione poni videtur in hoc loco Hippocr. De articulis, ἢν δὲ ἡ ἑτέρη γνάθος ἐξεστήκῃ, ὡς ἑτέρως χρὴ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν. κἂν μὲν ὀρθῶς τις κατορθώσηται, καὶ ἐπιτρεμήσῃ ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἡ ἄθελξις, οἱ δὲ ὀδόντες ἀσινέες γίνονται· ἢν δὲ μὴ, χρονιωτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, διαστροφὴν δὲ ἴσχουσα, οἱ ὀδόντες δὲ καὶ σιναροὶ καὶ ἀχρήϊοι γίνονται.

Ἀθέλω, Nolo, v.l.

Ἀθεμβέω, ῶ, Lasciuio, Intemperans sum. Hesych. enim ἀθεμβοῦσα affert pro ἀκολασταίνουσα.

H Ἀθεμέλιος, t.3, c.1530, h. Ἀθέμηλος, ibid. d

Ἀθεμιστέω, t.3, c.1529, d. Ἀθεμίστιος, ibid.

Ἀθέμιστος, ibid. b. Ἀθεμιστουργία, ibid. d

Ἀθέμιτος, t.3, c.1530, c. Ἄθεος, t.1, c.1530, g

Ἀθεότης, t.1, c.1531, b. Ἀθεραπευσία, t.1, c.1542, f

A Ἀθεράπευτος, ibid. g. Ἀθερηγενής, t.1, c.134, f

Ἀθέρες, vide in Ἀθήρ. Ἀθερηγενής, t.1, c.134, f

Ἀθερής, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθερὲς exp. non solùm ἀκριβὲς, sed etiam ἀνόητον, ἀνόσιον. Idem τὸν σίδηρον ἀθερῆ dici innuit ὅταν θερίζῃ, quum metit: (vt suprà ἀθειρὴς expositum est ὁ ἄγαν θεριστικός) exponens etiam θερίζοντα ὀξύν: addénsque mox, ἢ ἐπὶ σταχύων: item, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. Vide & Ἀθειρὴς suprà.

Ἀθερίζω, t.1, c.135, a. Ἀθερίσαι Hesychio est non solùm

B ἀφροντιστῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etymol. quoque exp. non solùm ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, Sopire seu Consopire. Idem Etymol. ἀθερίζειν expon. non modò ἄγαν καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, (vt ἀθερὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων, ὑπερόπτης) verùm etiam μέμφεσθαι, Conqueri vel Incusare. Ἀθέρισον Suid. expon. & ἀποδοκίμασον. quod erit ab ἀθερὴς significante ἀκριβὴς, & declarabit Ad vnguem exige, Exactè examina.

Ἀθερίνα, siue Ἀθερίνη, & Ἀθερῖνος, t.1, c.135, c

C Ἀθερίξ, ibid. g

Ἀθερίξαι & Ἀθερίσαι, ambo sunt ab ἀθερίζω: sed prius Doricum est, vt ἀγχίξαι iidem dicunt pro ἀγχίσαι ab ἀγχίζω, & ποκίξαι pro ποκίσαι à ποκίζω.

Ἀθερισος, t.1, c.1549, d. Ἀθέρμαντος, t.1, c.1547, a

Ἀθερολόγος, Qui spicas seu aristas colligit, Spicilegus. dicitur enim Spicilegiū τὸ τοὺς ἀθέρας συλλέγειν seu ἀθερολογεῖν.

Ἀθερώδης, t.1, c.134, e. Ἀθέρωμα, t.1, c.135, f

Ἀθερώσσει, Suid. exp. ἀγρυπνεῖ, Vigilat, Insomnis est. pro quo suprà ex Hesych. habuimus ἀγερώσσει.

D Ἀθεσία, t.3, c.1475, c. Ἀθεσμία, t.3, c.1526, c

Ἀθέσμιος, ibid. Ἀθεσμόβιος, ibid.

Ἄθεσμος, ibid. b. Ἀθέσμως, ibid. c

Ἄθεστος ἐρινύς, t.3, c.1476, f. Ἀθέσφατος, t.1, c.1530, e

Ἀθετέω, t.3, c.1475, h. Ἀθέτημα, t.3, c.1476, d

Ἀθετητής, ibid. Ἄθετος, t.3, c.1475, g

Ἀθετῶς, t.3, c.1476, f. Ἀθεώρητι, t.1, c.1511, c

Ἀθεώρητος, ibid. b. Ἀθεωρήτως, ibid.

Ἀθέως, Sine Deo: seu Impiè. Idem quod ἀθεεὶ suprà.

E Ἀθήητος, Ionicè pro ἀθέατος, Non spectatus seu visus. vel Qui videri & spectari nequit, ideóq; Latens, Occultus.

Ἄθηλος, Vberum insuetus, Qui non suxit lac, Qui mammis labra non admouit. vt Hesych. quoque ἄθηλον exp. μὴ τιθηνακός. Exponitur etiam Vberum appetens & cupiēs sugere, in hoc loco Simonidis, Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχει. quam expositionem sequendo, α hîc fuerit epitaticon. potest tamen & videtur debere accipi potius pro Ablactatus, Ab vberibus depulsus, Qui non amplius sugit vbera. nam ii pulli potius cum matribus currunt. Apud Hesych. legitur & Ἀθήλως, ἀπόθυστος, γάλακτος ἄγευστος. sed non sine mendo. Nec minus suspecta sunt hæc in v.l. verba, Ἄθηλοι etiam dicuntur ἄνανδροι, neque viri neque mulieres, veluti ambiguam personam gerentes. acsi ex θῆλυ seu θῆλυς composita hæc vox esset.

Ἀθήλυντος, Non effœminatus. Suid. ἀθήλυντον expon. ἀδάμαστον, σκληρὸν, Indomitum, Rigidum.

Ἄθηλυς, Non fœmineus, seu Non effœminatus, ideóque virilis.

Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ, Minerua, Pallas. Prouerbialiter Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον, s. συγκρίνεις, dicitur ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ

G κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα, veluti si quis ob glaucos oculos felem Mineruæ compararet, inquit Suidas. Eadem dea vocatur etiam Ἀθηναία: quod vocabulum præcedente antiquius esse creditur. annotat enim Eustath. ex veteribus, ὡς ἐπειδὴ ἤρξαντο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι αἱ τῶν ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, (qua de re infrà in Ἀθηναῖος) τότε ἤρξατο ἡ Παλλὰς λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηνᾶ. Atque adeo docet non à poetis solùm ita nominari, verùm etiam à prosæ scriptoribus, afferēs ex De-

H mosth. orat. in Aristocr. οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖα τῇ Ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. Et ex Plat. Euthyd. Ἑρκεῖος Ζεὺς καὶ φράτριος, καὶ Ἀθηναία φρατρία. Videtur tamen hoc Ἀθηναίη præsertim esse Ionicum potius quàm Atticum, & pro Ἀθηνᾶ seu Ἀθήνη ita dici vt σεληναία pro σελήνη: præsertim quum apud Herodot. legatur lib. 1. Apud Homerum

certè frequens est, qui Iliad. α dicit etiam, ἔγω Παλλάδ' Ἀθηναίην. Dores Ἀθαναίαν dicũt. Theocr. Πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί γε ἐπόνασαν ἔργα. Veneranda Minerua. Appellatur & Ἀθήνη: pro quo Ἀθάνα dicunt Dores. Hom. Iliad. δ, γλαυκῶπις Ἀθήνη. Iliad. ε, παλλὰς Ἀθήνη. Et rursum Iliad. δ, Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Itidémque alibi sæpe. Dicta autem hoc nomine putatur quasi Ἀθήλη, quòd vbera non suxerit, vtpote è capite Iouis prognata.

¶ Vt verò ad Ἀθηνᾶ redeã, tradit Hesych. ex Megaclide, ita vocari etiam εἶδος αὐλοῦ, genus quoddam tibiæ: vt & Poll. lib. 4, c. 1. vbi etiam nominis rationem affert, quoniam nimirum eo inprimis Nicopheles Thebanus vsus fuerit εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ὕμνον. Porro ab Ἀθηνᾶ seu Ἀθήνη, quatenus deæ nomen est, deriuatum est Ἀθήναιον, significans τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Templum seu fanum Mineruæ, vt Ἥραιον, Ἀπολλώνιον, Ποσειδώνιον, Διονύσιον, Δημήτρειον, dicitur Templum seu fanum Iunonis, Apollinis, Neptuni, Bacchi, Cereris. (Ποσειδάνειον autem Doricum est) Herodot. in Terpsich. τὰ ὅπλα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ, suspenderunt in fano Mineruæ quod in Sigeo est. Cæterùm quoniã poetæ Græci in Athenæo sua carmina antiquitus recitabant, vt Latini in templo Apollinis & Musarum, inde factum vt Athenæon pro auditorio seu diatriba vsurpari consuerit. cuius vsus exemplum ex Hieronymo habemus: Omne Athenæum (inquit) scholasticorum vocibus consonabat. Rursum Ἀθήναιον dictum fuit promontorium quoddam, quòd ibi Mineruæ fanum esset, vt ex Strabone discimus, ex quo refert Eustath. ὅτι περί που τὴν τῶν Καμπανῶν πρόκειται πρὸς τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ τὸ Ἀθήναιον ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶς ἱερόν. Item Ἀθηναΐς hinc deriuatum videtur, significans oleam, quoniam eius plantæ inuentio ad τὴν Ἀθηνᾶν refertur. Ἀθηναΐς, (inquit Etymol.) ἡ ἐλαία καὶ Ἀθηναία, ἡ ἀγριελαία. pro quo Ἀθηναΐς Hesych. habet Ἀθῆναι. Sed & Ἀθηνογέρων hinc nominari dicitur qui in senectute literis operam nauare incipit: quia Minerua studiis præesse credebatur. Item & propria nomina sunt hinc deriuata: nimirum Ἀθηνόδωρος & Ἀθήναιος, & Ἀθηνίων, de quibus vide Suid.

Ἀθήναζε, vide in Ἀθῆναι proximè sequente.

Ἀθῆναι, nomen vrbis Atticæ clarissimæ, denominatæ παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, vt Seruius apud Virgil. annotauit. notum enim est, eam præ cæteris diis deabúsque cultã in ea vrbe fuisse, & cognominatam πολιάδα ac πολιοῦχον, quasi tutatricem vrbis seu arcis, in qua & fanum ei extructum erat. ¶ Hesychio teste Ἀθῆναι dicitur non solùm τὸ ἄστυ, verùm etiam ἐλαία. quod tamen parũ credibile videtur. ideóque rectius apud Etymol. scribi existimo Ἀθηναΐς, ἡ ἐλαία, oliua. Ciuis Ἀθηνῶν vrbis nominatur Ἀθηναῖος, & fœm. genere Ἀθηναία. Masculinum, passim obuium est, non itidem fœmininum, cuius aliqua subiungam exempla. Pherecr. Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις. Cantharus, τρεῖ γυναῖκα Ἀθηναίαν καλήν τε καὶ ἀγαθήν. Itidem Diphilus Themistoclis filiam appellat Ἀθηναίαν ξένην. Philemon quoque ita vsurpasse cõperitur & Pindarus, teste Suida. Phrynichus tamen ἀνάττικον esse vult hanc vocem, miratúrque cur Pherecrates, quum sit Atticissimus, ea vsus sit. Itidem Megaclides apud eundem Suid. tradit, Ἀθηναίους quidem dici viros Athenienses, mulieres autem non itidem Ἀθηναίας, sed Ἀττικάς, siue Ἀτθίδας, idque αἰδοῖ τῆς πολιούχου Ἀθηναίας, nimirum ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσι. Alii verò qui Ἀθηναίας dicere vetãt, τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν, vtpote quæ Ἀθηναία nominatur. Stephanus quoque annotat, non solitas fuisse nominari Ἀθηναίας, sed ἀστάς: non quoniam Ἀθηναῖαι vocari nequirent, sed quòd viros etiam ipsos ἀστοὺς appellabãt: quia primi Athenienses inuenisse τὰ ἄστη & τὰς πόλεις memorantur, vnde & τὴν ἀκρόπολιν suam proprio nomine πόλιν nuncuparunt. Ab eodem Ἀθῆναι sunt præterea tria aduerbia, & verbum vnum. Aduerbiorum quod ordinem alphabeticum sequendo primum occurrit, est Ἀθήναζε, Athenas: significans motum ad locum. Xen. in Polit. Athen. πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε. Sic Plato, ἥξειν προθύμως Ἀθήναζε. Secundum, quo motus de loco significatur, est Ἀθήνηθεν, Athenis. ἐξ Ἀθηνῶν. Tertium, habet significationem in loco, Ἀθήνησι, Athenis. ἐν Ἀθήναις. Athen. lib. 14, ἐδίδαξεν Ἀθήνησι τὰς κωμῳδίας τὰς ἑαυτοῦ. Et alibi, ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι, moris est Athenis. Verbum autem inde deriuatum, est Ἀθηνιάω, ῶ, Athenas appeto. Ἀθηνιῶν ἐπιθυμῶ. Meminit eius Luc. in Pseudologista, sed reiiciendum docet vt parum vsitatum.

Ἀθηναία pro Ἀθήνη seu Ἀθηνᾶ, vt σεληναία pro σελήνη, vide in Ἀθηνᾶ. Ἀθηναία, pro fœmina Atheniensi, vide in Ἀθῆναι. Ἀθηναία pro olea agresti seu syluestri, vide inter deriuata ab Ἀθηνᾶ siue Ἀθήνη.

Ἀθηναίη, Ionicè pro Ἀθηναία dicitur, vt in illa voce annotaui.

Ἀθηναΐς & Ἀθήναιος, vide inter deriuata post Ἀθηνᾶ.

Ἀθηναῖος, vide post Ἀθῆναι.

Ἀθήνη, vide in Ἀθηνᾶ.

Ἀθήνηθεν, Ἀθήνησι, Ἀθηνιάω, vide post Ἀθῆναι.

Ἀθηνίων, Ἀθηνογέρων, Ἀθηνόδωρος, vide post Ἀθηνᾶ.

Ἀθήρ, t. 1, c. 134, c. ¶ Ἀθέρες, Suida teste, sunt etiam εἶδος σπέρματος, species seminis. pro quo ex Varino suprà habuimus Ἀθάρες.

Ἀθήρα, t. 1, c. 135, d. Apud Hesych. quidem oxytonως scribitur, apud schol. verò Aristoph. paroxytonως, quæ scriptura magis placet. Æolicum enim esse tradũt pro Ἀθάρη, transpositis literis, & manente accẽtu. Itidémq; apud Dioscor. scriptum legitur, lib. 2, c. 114, vbi ait ἀθήραν ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζειᾶς σκευάζεσθαι: esse autem ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρόν, παιδίοις ἁρμόδιον.

Ἀθηρόβρωτος, t. 1, c. 1555, g. Ἀθήρη, t. 1, c. 135, d

Ἀθηρηλοιγός, t. 1, c. 134, f. Ἀθηρίς, vide in Ἀθυρίς.

Ἀθηρία, vide in Ἄθηρος. Ἀθηρίβρωτος, t. 1, c. 134, h

Ἀθηρόγλωσσος, Eloquens. Ita v. l. sed perperam pro ἀθυρόγλωσσος significante loquacem.

Ἀθηρολοιγός, t. 1, c. 134, f

Ἀθηρονόμος, perperam in v. l. pro Ἀθυρονόμος.

Ἄθηρος, t. 1, c. 1554, f. Item neutro genere & substantiuè τὸ ἄθηρον dicitur pro ἡ ἀθηρία, Feris & beluis carere, Beluis seu feris non infestari. Plut. De solertia anim. quũ dixisset pisces marinos instante partu lacus & flumina vicina petere, subiungit, τὸ ἄθηρον ἅμα ταῖς λίμναις ἔνεστι καὶ ποταμοῖς, ὥστε σώζεσθαι τὰ τικτόμενα, simúlque lacus & flumina feris non infestantur, ita vt partus ibi facilè possint seruari. ¶ Ἄθηρος, Expers venationis. Synes. epist. 105, τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα τερηδόνας; Hesych. ἄθηρον exp. ἀθήρευτον, Suid. ἀθήρατον. Vnde SVBST. Ἀθηρία, ας, ἡ, idem significans quod paulo antè τὸ ἄθηρον. Theophil. epist. 65, ἀνανδρία γὰρ ἡμᾶς, ἀθηρία δὲ τὰς θήρας κολάζεται. vbi ἀθηρία est Penuria ferarum, seu Non inuenire feras quas comedas. Sic epist. 73, τοὺς πολύποδας φασὶν ἀθηρίας τυγχάνοντας, τοὺς ἑαυτῶν κατεσθίειν πλοκάμους, quum nullæ occurrunt eis feræ quibus vescantur, proprios arrodere cirros. id quod Hesiodus quoque testatur & Orus Apollo ac alii, vt in Τένδω annotaui. Sed sciẽdum, perperam in hoc posteriore loco scriptũ esse ἀθυρίας pro ἀθηρίας.

Ἀθήρωμα, t. 1, c. 135, f.

Ἀθησαύριστος, t. 3, c. 1479, g

Ἀθήτευτος, Hesychio ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, qui nulli mercede seruit. παρὰ τὸ μὴ θητεύειν.

Ἀθίγγανος, t. 1, c. 1560, d. Ἄθικτος, t. 1, c. 1559, g

Ἀθίκτωρ, t. 1, c. 1559, h

Ἄθιλοι, Hesychio κόγχου θαλασσίου εἶδος, genus conchæ marinæ.

Ἄθινα, Hesychio ξύλα κατακαύσιμα, Ligna comburi apta, Ligna apta ad vrendum. pro quo infrà Αἴθινα.

Ἀθλεύω, t. 1, c. 111, c. Ἀθλέω, ibid.

Ἄθλημα, ibid. d. Ἄθλησις, ibid. e

Ἀθλητήρ, ibid. g. Ἀθλητής, ibid. e

Ἀθλητικός, ibid. g. Ἀθλητικῶς, t. 1, c. 112, a

Ἄθλιος, ibid. b. Ἀθλιότης, ibid. d

Ἀθλίως, ibid. Ἀθλοθεσία, t. 1, c. 110, f

Ἀθλοθετέω, ibid. e. Ἀθλοθετήρ, ibid. g

Ἀθλοθέτης, ibid. c

Ἀθλοθετία, ας, ἡ, v. l. ex Aristoph. afferunt pro Certaminis cura. sed perperam procul dubio pro ἀθλοθεσία.

Ἀθλοίζει, apud Hesych. legitur expositum συνάγει. pro quo scribendum ἀθοίζει. nisi fortè de industria τιθαύλισται, vt κώλαξ pro κόραξ. A

Ἄθλον, t.1, c.109, g. Ἄθλος, ibid.

Ἀθλοφόρος, t.1, c.110, g

Ἀθμονεῖς, Hesychio est τρεῖς δῆμοι ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς. cui itidem Ἀθμονεὺς est φυλὴ τῆς Ἀτθίδος Ἀθμονεῖς. Apud Harpocr. verò & Suid. Ἀθμονία δῆμος ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers θόλου, Non turbidus: ideóque Purus, Limpidus.

Ἀθόλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non turbatus. οὐ πεθολωμένος. Hesich. Κρήνης ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος, qui turbatus non sit, sed limpidus. Itidem ἀθόλωτοι Hesych. exp. καθαρόν, Suid. ἀπάρεχον.

Ἄθως, & per synæresin Ἄθω, montis nomen, qui & Ἄθως nominatur, vt Steph. tradit.

Ἀθορύβητος, t.1, c.1582, e. Ἀθόρυβος, t.1, c.1581, e

Ἀθορύβως, Sine tumultu, Citra tumultū & strepitum: hoc est Quietè, Tranquillè.

Ἄθουρον, Etymologo ἄπληστον, Inexplebile, Insatiabile, quo significatu ἄητον suprà habuimus. C

Ἀθραγένη, ης, ἡ, nomen arboris apud Theoph. Hist. pl. lib. 5, c. vltimo, ex qua optima fieri igniaria dicit, similē autē esse viti & οἰνάνθῃ τῇ ἀγρίᾳ, labruscæ: ac, vt illas, scandere arbores. Plin. vitem syluestrē nominare videtur. nā & ipse de igniariis loquens, & huc respiciens, lib. 16, c. 40, ait, Probatur & vitis syluestris, alia quàm labrusca, & ipsa hederæ modo arborem scandens.

Ἄθραι, Hesychio ἀπειλαὶ καὶ ἀναστάσεις, minæ & insurrectiones contra aliquem. D

Ἄθρακτοι, eidē sunt ἀπάρακτοι, Imperturbati, ideóq; Quieti, Tranquilli. pro quo paulo pòst habet Ἄθρεκτοι. Si ex ἃ priuatiuo & θράσσω cōpositum esset, significaret Nō puncti, Non acti stimulis. nam θράσσεται Galenus apud Hippocr. exp. νύσσεται, κεντᾶται.

Ἀθράνευτον, idem ex Eurip. Œneo affert pro ἄστρωτον. pro quo ἄστρατον puto scribendū ἄστρωτον, Non stratū. Varin. legit ἀστράτευτον, Qui non militauit, A militia immunē.

Ἄθρας, Rhodiorum dialecto ἅρμα, currus, teste Hesych.

Ἄθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus. hoc est, Qui fractus non est vel frangi nequit. Ideóque vel Integer, vel Firmus. vt Suid. quoq; ἄθραυστον interpr. ἄκλαστον, ἰσχυρόν. Exponitur etiam Inuulneratus, Non friabilis. Hesych. ἄθραυστον exp. non solùm ἰσχυρόν, ὑγιῆ, ἀβλαβῆ, sed etiam ἄθραυστα ex Eurip. Iphig. Aulid. affert pro ἀπρόσκοπα. solent certè lædi τὰ προσκόπτοντα. E

Ἀθρέως, idem Hes. exp. ἁπλῶς, simpliciter.

Ἀθρέω, Videre cupio. Suid. enim particip. ἀθρέοντες expon. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.

Ἀθρεμβολα, eidē sunt ὄργανα τιμωρητικά, ὑφ' οἷς ἐμβαλλόμενα, καὶ διασπῶνται καὶ πλήσσονται. perperam pro ἀρθρέμβολα. F

Ἀθρέω, t.1, c.136, d

Ἀθρήματα, teste Hesychio, sunt δῶρα πεμπόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις παρὰ Λεσβίοις, munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubētibus apud Lesbios. Apud Suid. scriptum Ἀθρίμματα, expositúmq; itidem δῶρα πεμπόμενα γαμουμέναις, dona quæ nuptis mittuntur. Sed mendosam eam scripturā esse puto. existimo enim ἀθρήματα nominari dona quæ offerebātur sponsæ quum sese primùm retegebat & dempto velo sponso & cognatis præbebat cōspiciendam, παρὰ τὸ ἀθρεῖν. Taliáq; erāt ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια, eandē ob rem ita nominata: talia etiam τὰ προσφθεγκτήρια. G

Ἀθρήνη, Suidæ εἶδος μελίσσης, genus apis. pro quo infrà Ἀνθρήνη.

Ἀθολωὶ, t.1, c.1582, g. Potest & per diphthongū scribi Ἀθρωεὶ, sicut & ἀγειασὶ & ἀγκλασεὶ.

Ἀθρώϊον, Suidæ & lex. meo veteri ὁ μουσῶν τόπος, locus seu sedes musarum.

Ἀθρητέον, Videndum, Considerandum. Xen. Symp. ἀθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν. H

Ἄθριξ, t.1, c.1586, a

Ἀθριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A vermiculis nō arrosus seu exesus: vel etiam Qui à vermibus non arroditur seu exeditur.

ὁ οὐ θριπήδεστος, ὁ οὐ θριπόβρωτος, ὃ ὑπὸ θριπῶν οὐκ ἐσθιόμενος. Theophr. Hist. plant. lib. 5, non procul ab initio, vtitur superlatiuo ἀθριπηδέστατος, habente syncopen pro ἀθριπηδεστότατος: (alioquin enim esset à positiuo ἀθριπηδής) ὡραῖον δὲ τμηθὲν (inquit) τὸ δρύϊνον, ἄσαπές τι καὶ ἀθριπηδέστατον γίνεται, καὶ σκληρὸν καὶ πυκνὸν ὥσπερ κέρας. pro quo ἀθριπηδέστατον paulo antè ἄβρωτον dicit. Similiter apud Ś. nes. legimus θριπηδέστατα, vt videbis suprà in Ἀθηρία. Apud Themist. verò in Post. perperam scriptum esse ἀτριπήδεστον, annotatur in v.l.

B Ἄθριψ, ιπος, Vermiculus, vt cossus, vt tinea, vt teredo. Ita v.l. sed perperam pro Θρίψ.

Ἀθροίζομαι, t.1, c.138, f Ἀθροίζω, ibid.

Ἀθροισμός, t.1, c.139, a Ἄθροισις, t.1, c.138, g.

Ἄθροισμα, ibid. & t.3, c.153, e. ob. & 1464, a

Ἀθροισμός, t.1, c.138, g. Ἀθροιστήριον, ibid. f

Ἀθροιστής, ibid. Ἀθροιστικός, ibid.

Ἀθρόον, t.1, c.137, d

Ἀθρόος, t.1, c.136, h. ‖ Ἀθρόοι Hesychio sunt etiam ἀκέραιοι: qui itidem ἀθρόον paulo pòst à Laconibus dici scribit τὸ ἀκέραιον. idem ἀθρόος exp. ἄφωνος, ἄψοφος, Nullam edens vocem, nullum strepitum. pro quo scribendū potius ἄθροος, proparoxytonως: quemadmodū Eust. quoq; annotat, ἄθροος proparoxytonως dici quū significat ἀθόρυβος: ἀθρόος autem paroxytonως, quum pro συνηθροισμένος ponitur. Veruntamen παροξύνεσθαι etiam vocabulum hoc in posteriore hac significatione pro Confertus, Densus, patet ex contracto ἄθροις pro ἀθρόοις, ἄθροι pro ἀθρόοι. nisi potius in non contracto manet quidem accentus in sua sede, in contracto autem retrahitur. regulariter enim ex ἀθρόος dicendum erat ἀθροῖς, ex ἀθρόοι, ἀθροῖ. Contraria propemodum mutatio fit in χρυσοῖς, ἀργυροῖς, κεραμοῖς, ex χρύσεος, ἀργύρεος, κεράμεος. regulariter enim facta contractione dicendum paroxytonως fuisset χρύσοις, ἀργύροις, κεράμοις. Porro exempla illorum duorum contractorum ἄθροι & ἄθροις, Suidas nobis suppeditat, afferens ἄθροι καταρρέοντες pro ὁμοῦ καταρρέοντες. &, τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθροις δεδιττόμενος. vbi ἄθροις exp. συνηθροισμένοις ὁμοῦ. Meminit Eust. quoque huius contracti ἄθροις, dicens ipsumà nōnullis quidem περισπᾶσθαι, sed ἐν τῇ συνηθείᾳ παροξύνεσθαι, & δασύνεσθαι apud Atticos.

Ἀθροότης, t.1, c.138, c

Ἄθροις, ibid. Vide & Ἀθρόος paulo antè.

Ἀθρούστερος, ibid. d. Ἀθρόως, ibid. b

Ἄθρυπτος, t.1, c.1593, e. Ἀθρύπτως, ibid. f

Ἀθρυψία, ibid. d

Ἀθύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profanus. v.l. Perperam pro ἀθείαστος.

Ἀθυμέομαι, t.1, c.1601, g. Ἀθυμέω, ibid, c

Ἀθυμία, ibid. b

Ἀθυμήτης & Ἀθυμητής, ib. g. Ἄθυμος, t.1, c.1600, f.

Ἀθύμως, t.1, c.1601, a

Ἀθὺρ, Hesychio Mensis & Bos apud Ægyptios. Mensis autem ille ἀθὺρ in lex. meo vet. dicitur respondere Latinorum Nouembri.

Ἀθυρεύομαι, t.1, c.1618, e. Ἀθυρέω, ibid. f

Ἀθυρεία, vide in Ἀθηρία.

Ἄθυρμα, t.1, c.1618, e Ἀθυρμάτιον, ib. h.

Ἀθυρόγλωσσος, vel Ἀθυρόγλωττος, t.1, c.855, c. & 1614, e

Ἀθυρογλωττία, t.1, c.855, d. Ἀθυρονόμος, t.1, c.1619, a

Ἄθυρος, t.1, c.1614, d. Ἀθυροστομέω, t.3, c.1043, a

G Ἀθυροστομία, t.3, c.1042, h

Ἀθυρόστομος, t.1, c.1614, e. & t.3, c.1042, g

Ἀθύρω, t.1, c.1618, b. Ἀθύρωτος, t.1, c.1617, a

Ἀθύσσει, Hes. exp. μιγνύει, ῥαπίζει, Miscet, Alapis cædit.

Ἄθυτος, t.1, c.1610, g Ἀθώπευτος, t.1, c.1631, c

Ἀθῷος & Ἀθωΐτης, vide in Ἄθως.

Ἀθῷος, siue Ἄθωος, t.1, c.1630, f

Ἄθωος autem, vide paulo infrà in Ἄθως.

Ἀθωοῦμαι, t.1, c.1631, b. Ἀθωόω, ibid.

Ἀθώπευτος, t.1, c.1632, a. Ἀθωπευτής, ibid.

H Ἀθωράκιστος, t.1, c.1634, a

Ἀθώρηκτος, Galeno in Lex. Hippocr. μὴ μεθύων, Non ebrius seu temulentus. παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι. Vtitur autem hoc vocabulo Hippocr. in lib. περὶ ἐπικυήσεως, dicens, ἡ μὲν γυνὴ ἄσιτος ἔστω, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀθώρηκτος, καὶ σιτηθεὶς τὰ ξύμφορα.

Ἄθως, nomen montis à Xerxe perfossi & velificati, vt prolixè tradit Herodot. lib. 7, pag. 249. Genitiuum facit Ἄθω, more Attico: accusatiuum autem duplicem, Ἄθων & Ἄθω. Quorum prior apud Herodot. aliquoties legitur in loco citato, vbi inter alia dicit, οἱ περὶ τὸν Ἄθων κατοικημένοι. vtitur idē & genitiuo, dicens ἴσω τοῦ Ἄθω οἰκημένοι. Posteriore vtitur Æschines in Ctesiph. dicens, ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Sic Theocr. Idyll. 8, Ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα. Itidémq; Virg. Georg. 1, Aut Atho aut Rhodopen aut alta Ceraunia telo Deiicit. Alioquin à Latinis vocatur etiam Athon. Cic. De fin. Athone perfosso. Sic Seru. in expositione loci paulo antè ex Virg. citati, Athon mōs est Græciæ, Rhodope Thraciæ. Idem in hunc versum Æneid. 12, Quantus Athos, aut quantus Eryx, itidem annotat, veram lectionem esse Quantus Athon. nam si Athos legeris, os breuem esse, & versum non stare. Athon autem dici, accusatiuum indicare. nam hunc Athona facere, sicut Apollon Apollona. Verùm hallucinatur ibi Seruius quum ait Athon ideo veram esse lectionem, quia si Athos legeris, os breuis esset, & versus non staret. nec enim animaduertit os in Græco per ω scribi, ideóque longum esse, vt & in hoc versu eiusdem poetæ, Androgeως offert nobis sese agmina iungēs. Rursum idem mons nominatur Ἄθοος, vt Κῶς etiam Κόος: ex quo Ἄθοος contractum Ἄθους, teste Steph. Porro τὸ τοπικὸν est Ἀθῶος, sine ι. nam Ἀθώιους vocant τοὺς τὸν Ἄθων ἐνοικοῦντας. at verò vocabulum quo significatur τὸ ἀζήμιον, properispωmenωs scribitur, & cum ι subscripto, deriuatum ἐκ τῆς θωῆς, vt idem Steph. annotat, subiungens etiam, παρὰ τὸ ἀμφότερον, τὸ θηλυκὸν, Ἀθωίς. quanquam τοπικὸν potius id Ἀθωίς esse videtur, pro Oriunda ex Atho, seu Habitatrix montis Atho. | Ἄθως est etiam vrbs ἐπὶ τοῦ Ἄθω, in Atho monte sita: cuius ciuis nominatur Ἀθωίτης, vt tradit idem Stephanus. V. l. Ἀθῶται etiam vocari huius vrbis incolas volunt. Est (inquiunt, de Atho monte loquentia) in eius cacumine vrbs eiusdem nominis Ἄθως, in qua homines duplo tēporis quàm alibi viuunt. hi Ἀθῶται dicuntur ab Herodoto, quos triginta supra centum annos viuere refert.

Ἀθῶται, vide in præcedente Ἄθως.

Ἀθωωθεὶς, t.1, c.1631, b.   Ἀθώωσις, ibid. a

Ἀθώωτος, ibid. c

¶ Αἰ, vel αἴ, pro εἰ vel εἴθε, t.1, c.139, c   Vide & Αἴ.

Αἴ vel αἶ, heu, ibid. f.

Αἱ, plurale articuli præpositiui in fœm. genere, à sing. ἡ. vt αἱ γυναῖκες, mulieres.

Αἵ, plurale articuli postpositiui in fœm. genere, à sing. ἥ, Quæ. Apud poetas interdum significat etiam Hæ, vel Illæ. αὗται, ἐκεῖναι. vt Hesych. quoque annotat, αἶ tenuem spiritum habens & circumflexum, esse pro αἴθε, id est ὦ φίλοι, vtinam: aspiratū verò, esse articulum fœm. & relatiuum, quo Homerus vtitur pro αἵτινες vel αὗται.

Αἶα, poeticè pro γαῖα, metri causa dēpta litera initiali ob præcedentem consonantē. id est Terra, Tellus. vt φυσίζοος αἶα apud Hom. Il. γ. At in hoc loco Il. β, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, accipiunt αἶαν non solùm pro γαῖαν, exponentes, ἐπικλύζει καὶ ἐπιρρεῖ τὴν γῆν, sed etiam αἶας nomine intelligunt fontem quendam influentem in Axium fluuium Pæoniæ. Hesych. fontem in Paphlagonia esse ait. Alioqui Αἶα, siue Αἶα Κολχὶς, nomen est ciuitatis cuiusdam Colchorum, cuius mentio crebra apud Apollon. Rhod. in Argon. vt libro 2, Ἐξ Αἴης. Et paulo antè, Αἶα δὲ Κολχὶς. Sic apud Herodot. initio ferè lib. 1, καταπλώσαντας γὰρ μακρῇ νηῒ ἐς Αἶάν τε τὴν Κολχίδα καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. Est & plantæ nomē & fructus ei ὁμωνύμου, teste Etymol. qui à Cyrenæis αἶαν vocari ait & τιθίδα καὶ μαῖαν, καὶ ἀδελφὴν μητρός: per aphæresin τοῦ μ. Vrbis autem Αἶα ἐθνικὸν est Αἰαῖος, teste Steph. qui & Αἰήτης inde esse ait, Ionicè vsurpatum pro Αἰάτης: quod Αἰάτης ita deriuari ab Αἶα, vt Ἀσιάτης ab Ἀσία. Ac vt Αἰήτης dictum est Ionicè poni pro Αἰάτης, ita & Αἴη pro Αἶα. veluti paulo antè ex Apollonio habuimus ἐξ Αἴης, pro ἐξ Αἴας.

Αἴαγμα, t.1, c.140, d   Αἰάζω, ibid. c

Αἰαῖος, Oriundus ex Æa, vt dictum est in Αἶα. Vnde Medea vocatur Αἰαίη δολόεσσα: itē Κίρκη, quoniā ambæ inde erant oriundæ. Sed & Αἰαίη νῆσος dicitur ἡ τῆς Κίρκης, nomine proprio. Vide & Αἰαῖοι infrà.

Αἰάκια, Hesychio ὕβρεις, Iniuria, Contumelia. seu Iniuria contumeliosa: οἱ δὲ (inquit) αἰκία. Suprà ἀεικία eodem significatu habuimus.

Αἰακεῖον, Αἰακίδης & Αἰακὶς, vide in seq. Αἰακός.

Αἰακίζω, Verbero, v. l. Pro quo suprà ἀεικίζω, & infrà αἰκίζω. Similiter paulo antè habuimus αἰάκια pro ἀεικία seu αἰκία.

Αἰακὸς, nomen proprium viri cuiusdam in Græcia præstantis iustitia & religione. vnde & iudex esse fingitur ac ianitor apud inferos, cum Minoe & Rhadamantho. Ab hoc Αἰακίδης, Æacides, filius Æaci: item generalius, Ab Æaco ortum trahens: veluti quum ab Homero & Plutarcho Achilles & Alexander nominantur Æacidæ. Ab eodem parωnymωs Αἰακὶς dicta κύλιξ quædā, teste Eust. & Hesych. Item Αἰακεῖον, Sedes & domicilium Æaci, οὗ φασιν Αἰακὸν οἰκῆσαι, Hesych.

Αἰακτὸς, t.1, c.140, d

Αἰαλλιάσας, apud Hesych. legitur, expositum οἴμοι, οἴμοι. Itáque αἰαλλὶ idem fuerit quod αἶ αἶ, seu αἴ αἴ.

Αἰανὴς, t.1, c.140, f.   Αἰανὸς, ibid.

Αἰάντειος, Αἰαντία, Αἰαντίδαι, Αἰαντὶς, vide in sequ. Αἴας.

Αἰαντὴν, Hesychio ἁμαρτία, Peccatum.

Αἴας, αντος, ὁ, nomen proprium viri celeberrimi apud poetas præsertim. A quo possessiuè Αἰάντειος dicitur. vt Αἰάντειος οἶκος, Aiacis domus, apud Suid. apud quem & Αἰάντειος γέλως prouerbialiter ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων. Item Αἰάντειον, substantiuè, subaudiendo μνῆμα aut tale quid, Monumentum seu tumulus Aiacis, apud Philostr. in Heroic. Dicitur Αἰάντιος quoque, sine diphthongo. A quo Αἰαντία, ας, ἡ, s. ἑορτή, Festum in honorem Aiacis agitari solitum à Salaminiis. ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι, inquit Hesych. Item Αἰαντὶς, fœminino genere, pro Αἰάντειος aut Αἰαντία. veluti Αἰαντὶς φυλὴ Athenis dicebatur ἡ Αἴαντος, teste Suida & Hesychio. Cui Aiaci Pausanias in Atticis tradit ad suam vsque ætatem Athenis διαμεμενηκέναι τιμάς. Alioqui Αἰαντὶς patronymicè dici posset etiam filia Aiacis, aut Quæ ortum trahit ab Aiace: sicut Αἰαντίδαι apud Demosth. in Epitaphio dicuntur Oriundi ab Aiace, Nepotes seu posteri Aiacis. Apud Suid. legitur etiam Αἴαξ, vicinum Latino Aiax. De etymo τοῦ Αἴας, vide in Αἰάζω.

Αἰαυλαῖαι, Opercula. v. l. ex Hesychio. sed perperam. scribendum enim diuisim αἱ αὐλαῖαι, quod ei est τὰ καταπετάσματα.

Αἰαφοὶ, idem Hesych. affert pro αὐτοὶ ἀκούοντες, ipsi audientes. Sed suspecta est ea vox.

Αἴαψ, idem exp. ματαίως, Frustra, vel etiam Stolidè. Pro quo alioqui μὰψ dicitur.

Αἴαψος, Suidæ ποικίλος, Varius.

Αἰβαλη, Hesychio θύρα, Ianua, Porta. Pro quo apud Suid. Αἰβάλη.

Αἰβοῖ, aduerbium σχετλιαστικὸν, vt οἴμοι, teste Suida & Hesychio. id est aduerbium seu interiectio indignantis. Aristoph. Αἰβοῖ, τί λυπεῖς; Idem, αἰβοῖ δείλαιος, hei miser. Verùm in priore loco possit esse etiā ἐρωτικόν. Alioqui τίθεται etiam ἐπὶ θαυμασμοῦ, & admirantis est, teste eodem Hesych. Adhæc τίθεται ἐπὶ ἡδονῆς, vt annotat Suidas, afferens ex Aristoph. Auibus, Αἰβοῖ, οὐκ ἔστι οὐδὲν τοῦ πτερὰ φῦσαι γλυκύτερον.

Αἰβὸν, Hesychio καταντὲς, πλάγιον, Decliue, Obliquum. forsan pro λαιβόν. Infrà Αἰβόν.

Αἰγάγριος & Αἴγαγρος, t.1, c.175, c. Apud Hesych. post Ἄγριοι λιμένες, legitur etiam Αἰγαχίεια, ἄγριον αἶγα, Caprā syluestrem, seu Rupicapram, vt Plin. vocat. Sed forsan pro eo reponendum αἰγάγριον: alioqui αἰγαχίεια esset à nom. sing. αἰγαχίων.

Αἴγαδες, Dores vocant τὰς αἶγας, capras, teste eodem.

Αἰγαὶ, insula Eubœæ adiacens, in qua fanum Neptuni, vt Strabo & Hesych. tradunt. At Αἰγαὶ πόλις, vrbis nomen est apud Steph. quam & μεσόγειον nominatam fuisse ait. τὸ ἐθνικὸν, est Αἰγαῖος, siue Αἰγάτης, teste eodem. At Αἰγαῖον πέλαγος & Αἰγαῖος πόντος, necnon Αἰγαῖον πεδίον, dictum παρὰ Αἰγὰς τοῦ φερομένου ἀπὸ τοῦ ἀνέ

τὸ Πύθιον ὄρος, idem tradit. Αἶγαι autem vide in Αἶγαν.

Αἰγαίων, nomen dæmonis cuiuſdam, qui & Briareus nominatur, vt teſtatur Homer. Il. α. Heſychio ὁ Ποσειδῶν, Neptunus: qui paulo antè ſcripſerat, Αἰγαίων, ἐπιπταμένως, ἐνάλιος θεὸς, καὶ τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος: innuens Αἰγαίωνα nominari nõ ſolùm marinum deum, Neptunum, ſed etiam mare illud circa Cycladas: quod tamen αἰγαῖον potius appellatur.

Αἶγαν, apud Heſych. εἶδος ὑποδημάτων, genus calceorum. pro quo Varin. reponit Αἶγαι.

Αἰγανέα, ας, ἡ, (pro quo Ionicè Αἰγανέη) & Αἰγάνεον, ου, τὸ, Iaculum vel Spiculum, Tragula. Vtrunque apud Heſych. legitur. affert enim non ſolùm αἰγανέῃσιν ἱέντες, pro τοῖς δόρασι βάλλοντες τοῖς πάνυ ὑψουμένοις, ſed etiam αἰγάνεα, pro ἀκόντια, addens ſimul etymon, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι, quòd haſtarum ſeu iaculorum aut ſpiculorum amenta ſiue anſæ fierent è loris caprinis: aliis tamen ita hæc iacula nominata dicentibus quòd ἐπιτήδεια εἰς αἰγῶν ἄγραν, quòd appoſita & apta ſint capiendis capris. Hom. Odyſſ. δ, Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2, ὀρέξατο Πηλέος Αἰγανέῃ. Suidæ αἰγανέα eſt ἀκόντιον μικρὸν ὁλοσίδηρον, iaculum paruum ex ſolido ferro: Euſtathio εἶδος δόρατος ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, genus haſtæ leue & lõgum, παρὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἵεσθαι, quòd in capras mitteretur.

Αἴθρον, apud Heſych. εἴθε γὰρ, vtinam. perperam pro αἶ γάρ. αἶ autem ſiue αἲ pro αἴθε ſeu εἴθε poni, ſuprà docui.

Αἴγδην, t. 1, c. 233, e

Αἴγε, ſiue αἴ γε, interdum pro αἱ ponitur, interdum pro αἴ. nonnunquam pro αὗται, hæ, ſeu ἐκεῖναι, illæ.

Αἰγέη, t. 1, c. 175, f

Αἰγείδης, Ægides: patronymicum ab Αἰγεύς. hoc eſt Filius Ægei.

Αἰγείναια & Αἰγεινητικά, apud Heſych. pro Αἰγίναια & Αἰγινητικά, ſine diphthongo.

Αἴγειος, t. 1, c. 175, e

Αἰγείπυρος, plantæ nomen, apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, cap. 9. pro quo alibi ſine diphthõgo Αἰγίπυρος, & quidem rectius.

Αἴγειρος, ου, ἡ, Populus: ſed propriè Populus nigra. nam alba peculiari nomine λεύκη dicitur, vt videre eſt apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, cap. 1, & De cauſ. pl. lib. 5, c. 8, vbi multa de earum differentia. Itémque apud Dioſc. lib. 1, c. 114. vbi inter alia dicit memorari ὅτι τὸ ἐξ αἰγείρων δάκρυον κατὰ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν καταχεόμενον, πήγνυται, καὶ γίνεται τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. vt Seruius quoque apud Virgilium, Phaëthontis (inquit) interitũ ſorores flentes Phaëthuſa & Lampetuſa, deorum miſeratione in arbores commutatæ ſunt: vt hîc dicit, in populos: vt in Bucolicis, in alnos. Prior Virgilii locus, hic eſt, Æn. 10, Populeas inter frondes vmbrámq; ſororum Dum canit. poſterior, ægl. 6, Tum Phaëthontiadas muſco circundat amaræ Corticis, atque ſolo proceros erigit alnos. Vnde quidam αἴγειρον interpretantur & populum & alnum. Solet porro ἡ λεύκη, id eſt populus alba, ἐξαιγειροῦσθαι, in nigram mutari, vt teſtatur Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, cap. 21: qui rurſum τῆς αἰγείρου meminit Hiſt. plant. lib. 1, cap. 3: & Ariſtot. De gener. anim. lib. 1, cap. 18. Quod verò ad etymon attinet, ſchol. Homeri hoc δένδρον nominatum dicit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτοῦ ἀναδόσεως, forſan quia Homerus ipſum μακρὸν & μακεδνὸν appellat. vt Odyſſ. κ, Μακραί τ' αἴγειροί τε καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Odyſſ. η, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. At Od. ρ, dicit αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος.

Αἰγειροτόμος, ου, ὁ, Populi ſeu populorum ſucciſor. Αἰγειροτόμοι, teſte Heſychio, ἱεροσκόποι τινες Ἀθήνησι: forſan hoc nomen ſortiti ab alno aliqua ſeu populo ſucciſa.

Αἰγελάτης, t. 1, c. 175, c. Αἴγεος, ibid. f

Αἶγες, Dorica dialecto τὰ κύματα dicuntur, id eſt fluctus, teſte Heſych.

Αἰγῆ, t. 1, c. 175, f

Αἰγηΐς, dicta quædam φυλὴ Athenis, nimirum ab Ægeo. Heſych.

Αἰγιάλεια, t. 1, c. 375, f. Αἰγιαλεύς, ibid. g

Αἰγιαλίδες, ibid. Αἰγιαλίτης, ibid. f

Αἰγιαλῖτις, ibid. f. Αἰγιαλόνδε, Ad littus.

A Αἰγιαλός, t. 1, c. 375, d. Αἰγιαλώδης, ibid. g

Αἰγιάς, άδος, Membrana vel ſubalbida cicatrix in oculis. nam apud Etymol. & in lex. meo vet. αἰγιάδες eſſe dicũtur ὑμένες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: additúrque, αἰγιάδας dici etiam τὰς ὑπολεύκους ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλάς. Suprà αἰγλίαι eodem ſignif.

Αἰγιβότης, t. 1, c. 173, h. & 781, d

Αἰγίβοτος, t. 1, c. 174, a. & 781, b. Αἰγίδιον, t. 1, c. 175. g

Αἰγίζω, Capras paſco, vt v. l. interpr. ſed ſine exemplo & ſine autore etiam. Heſychio & Suidæ αἰγίζειν eſt διασπᾶν, dilacerare: ἐκ μεταφορᾶς (inquiũt) παρ' ὃ καὶ τὸ αἰκίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Additq; Varinus, Æſchylũ in Hedonis dixiſſe αἰγίζειν νεβρίδας pro διασπᾶν καὶ καταιγίζειν.

B Αἰγιθαλός, Parus: auis inimica apibus, apud Ariſtotelem Hiſt. anim. lib. 8, c. 3, & lib. 9, c. 15, & 40. Eadem maximo odio proſequitur carduelem, teſte Plut. in lib. De odio & inuidia. Apud Athen. duplici λ ſcriptum αἰγιθαλλός: apud Ariſtot. rurſum Αἰγίθαλος, proparoxytonως, vt & apud Suidam, cui eſt non ſolùm ζῷον ſed etiam ὄρχησις, ſaltatio. In v. l. præterea herbæ nomen eſt.

C Αἴγιθος itidem auis nomen, de cuius ſimultate odióque cum aſino & antho, vide Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, c. 1, & Plin. lib. 10, c. 74. Latinè non ſolùm Ægithus, ſed etiam Salus nominatur, vt tradunt v. l. Infrà Αἴγισθος.

Αἰγίκερας, idem quod αἰγόκερας, Fœnumgræcum: τῆλις, Heſych.

Αἰγίκνημος, t. 1, c. 174, b

Αἰγικορεῖς, Caprarii, Qui capras ſatiant ſeu paſcunt: & generalius etiam aliorum pecorum paſtores. Olim Athenis, quum tribus adhuc nomina gererent ſumpta ἀπὸ τῶν γενῶν εἰς ἃ διηρέθησαν οἱ βίοι, τὸ μάχιμον vocabatur ὁπλῖ-

D ται, τὸ ἐργατικὸν autem, ἐργάδεις: γεωργοί, ii qui terram colebant, & αἰγικορεῖς, οἱ ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντες, vt tradit Plut. in Solone, p. 166.

Αἰγιλία, Stephano & Harpocrationi ac Suidæ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cuius δημότης dicitur Αἰγιλιεύς. Aduerbia autem localia inde ſunt Αἰγιλιᾶθι, Αἰγιλιάδε, Αἰγιλιοῖ, vt annotat Steph. Ab eodem δήμῳ denominantur Αἰγιλίδες ἰσχάδες apud Athen. lib. 14, quas Philemon dicit eſſe καλλίστας. Vide & Αἴγιλος.

E Αἰγίλιψ, t. 1, c. 174, c

Αἴγιλος, herba quædã dicta eſt capris grata. Theocr. Idyll. 5, Καὶ μὰν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. Item nomen cuiuſdam herois, à quo denominata eſt ἡ Αἰγιλία, teſte Athen. l. 14. Sed & ipſa Αἰγιλία nominatur Αἴγιλος, progenitoris nomine, vt apud Theocr. Idyll. 1, καὶ αἴ κ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις ἁδεῖαν. Vbi nota ἁδεῖαν dici, quoniam αἱ Αἰγιλίδες ἰσχάδες erant κάλλισται.

Αἰγίλουρος, pleonaſmo ſyllabæ γι pro αἴλουρος dici, annotatur apud Etymol. & in lex. meo veteri. Heſychio autem αἰγίλουρος eſt κάραβος.

Αἰγιλώπη, t. 1, c. 174, f. obiter. Αἰγιλώπιον, ibid.

F Αἰγίλωψ, ibid. d

Αἴγινα, ης, ἡ, Ægina: nomen inſulæ vnius ex cycladibus. quam Poll. χυτρόπωλιν nominatam fuiſſe tradit, forſan quia multæ ibi χύτραι venderentur. Vnde Αἰγινεύς, Αἰγινήτης & Αἰγιναῖος dicitur qui ex ea oriundus eſt vel in ea habitat. Quorum primum Stephanus ex Strabone affert: ſecundum, cum apud alios legitur, tum apud Suidam, veluti quum dicit, Παῦλος, Αἰγινήτης ἰατρός. Eſtque

G eius fœmininum Αἰγινῆτις, vt Steph. annotat: qui rurſum ab Αἰγινήτης ait eſſe poſſeſſiuũ Αἰγινητικός. quo Luc. in Tim. vtitur, dicens Αἰγινητικοὶ μέδιμνοι, Medimni Æginetici, hoc eſt Medimni apud Æginetas vſitati. Itidémq; Pauſan. in Atticis dicit Αἰγινητικοῖς ἔργοις ὅμοιος. Tertium verò multo frequentius vſurpatur. vt quum Dinarchus dicit, γυνὴ Αἰγιναία: quæ aliis eſt Αἰγινῆτις. Item Αἰγιναῖον κέρμα & Αἰγιναῖος ὀβολὸς dicitur, & Αἰγιναῖον σκεῦος, teſte Stephano. Rectè. legimus enim apud Thuc. lib. 5, διδότω τῷ ὁπλίτῃ τρεῖς ὀβολοὺς Αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης. Itidémq; apud Athen. l. 4, εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα

H τινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς. Et paulo pòſt, τῶν δὲ συνδείπνων ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα κατὰ κεφαλήν. Rurſum apud Thuc. lib. 5, Αἰγιναία δραχμή: & alibi Αἰγιναῖον τάλαντον, Talentum Ægineticum. multa enim & varii generis numiſmata cudebant Æginetæ, & à multis ſeculis. adeo vt

Ephorus apud Strabonem lib. 8, pagina 164, dicat in Ægina argentum primum cusum fuisse à Phidone, emporium enim extitisse διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς: indéque τὸν ῥῶπον vocari Αἰγιναίαν ἐμπολήν. Quod autem hîc Αἰγιναία ἐμπολὴ nominatur, pro eo Hesych. habet Αἰγίναια. sic enim apud eum legimus, Αἰγίναια, τὰ ῥωπικὰ φορτία· καὶ οἱ πραγματεύοντες αὐτὰ, Αἰγινοπῶλαι ἐλέγοντο. Itaque Αἰγίναια, vel potius Αἰγιναῖα, & Αἰγιναία ἐμπολὴ, dicuntur Variæ merces, Merces omnis generis: quia in Ægina eiusmodi merces diuendebantur. Ad verbum sonat, Merces Ægineticæ. Et qui eiusmodi miscellaneas merces seu Ægineticas venditat, Αἰγινοπώλης dicitur, id est Ægineticarum mercium venditor. Infrà Αἰγυπτία ἐμπολὴ de similibus mercibus. A

Porro sciendum est, secundam syllabam deriuatorum ab Αἴγινα, apud Hesych. scribi etiam diphthongo. Sic enim apud eum legimus, Αἰγείναιον, νόμισμα ἀργυροῦν μέγα. Et mox, Αἰγεινητικὰ ἔργα, τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας. Habetur tamen apud eum & altera scriptura, sine diphthongo. B C

Αἰγίναια seu Αἰγιναῖα, Αἰγιναῖος, Αἰγινεὺς, Αἰγινήτης, Αἰγινητικὸς, Αἰγινοπώλης, vide in præcedente Αἴγινα.

Αἰγινόεις, t.1, c.175, g.

Αἰγινόμαι, ibidem, a

Αἰγίοθος, siue Αἰγίοτης, apud Aristotelem Histor. animal. lib. 9, c. 15, auis nomen est, quæ Salus à Gaza Latinè vocatur. Suprà Αἴγιθος habuimus pro eodem: & quidem rectius, vt videtur.

Αἰγίοχος, t.1, c.175, b. Αἰγίπαν, ibidem.

Αἰγιπόδης, ibidem, c. Αἰγίπους, ibidem. D

Αἰγίτοψ, Macedonib⁹ est ὁ ἀετὸς, aquila, teste Etymologo, & lex. meo vet.

Αἰγίπυρος, herbæ nomen apud Theocritum Idyll. 4, Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτια. Meminit eiusdem Theophr. quoque, Histor. plant. lib. 2, cap. 9: vbi tamen cum diphthongo scribitur. Forsan autem αἰγίπυρος quasi caprarium triticum nominatur, quòd capræ eius esu gaudeant, vt etiam τοῦ αἰγίλου. Eupolis autem apud Aristophanis schol. τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα dicit νομίζεσθαι αἰγίπυρον εἶναι, pro πυῤῥὸν, rufum: quoniam ægipyrus planta florem habet ἱκανῶς ἐρυθρὸν, teste Demetrio. E

Αἰγὶς, t.1, c.175, h. & 233, e. Αἰγίσκος, t.1, c.175, g

Αἰγλαὴρ, Hesychio ὁ Ἀσκληπιός.

Αἴγλα, seu αἴγλη, t.1, c.141, a. ‖ Αἴγλη, Hesychio est non solùm λαμπηδὼν, λαμπρότης, αὐγὴ, φῶς, sed etiam χιτὼν, apud Sophoclem in Tereo: χιτὼν & πέδη, apud Epicharmum in Bacchis. ‖ Idem αἴγλας dicit esse ἀμφιδέας, καὶ ψέλλια τὰ περὶ τὴν ὕννιν τοῦ ἀρότρου. quæ & αἰγλία infrà appellat. ‖ Αἴγλα seu αἴγλα μυσιλὴ, idem quod μυσίλη, panis excauatus. quo pulmentum, legumina aut tale quid haurimus. Poll. l. 6, cap. 12. F

Αἰγλήεις, t.1, c.141, b. In obliquis huius vocabuli crasis fit. reperimus enim αἰγλῶντα vsurpatum pro αἰγλήεντα, vt τιμῶντα apud Homerum pro τιμήεντα.

Αἰγλήτην, epitheto dici Apollinem, annotat Hesychius. Reuera enim phœbei radii sunt fulgidissimi & nitidissimi.

Αἰγλία, eidem sunt δακτυλίδια, annuli: diminutiuum ab αἴγλη, significante itidem annulum; necnon annulum seu orbiculum quo vomer cingitur. G

Αἰγοβοσκὸς, t.1, c.173, c. Αἰγοδίωξ, ibid.

Αἰγοθήλης, ibidem, d.

Αἰγοθὴς, Etymologo ὁ αἰγοθήλας, caprimulgus. Itidémque lex. meo vet. in quo deriuatur à θῶ significante θηλάζω.

Αἰγόκερας, vt αἰγίκερας suprà, Fœnumgræcum: quod Columella & Plinius siliciam etiam & siliculam vocant, Græci præterea τῆλιν & βούκερας. Plin. sub finem libri 24, Nec fœnogræco minor autoritas, quod telin vocãt, alii carphos: aliqui buceras, alii ægoceras, quoniam corniculis semen est simile: nos siliciam. H

Αἰγοκερεὺς, t.1, c.173, e. Αἰγόκερως, ibid. d

Αἰγοκέφαλος, ibidem, e

Αἰγόλεθρος, herba capris noxia & exitiosa. v.l. Videndum tamen annon & adiectiuè significet Capris noxius & exitiosus, Capris perniciem afferens.

Αἰγονομεὺς, t.1, c.173, f. Αἰγονόμιον, ibid.

Αἰγονόμος, ibid. Αἰγόνυξ, ibid. g

Αἰγοπόδης, ib. g. & 175, c. Αἰγοπρόσωπος, t.1, c.173, g

Αἰγὸς ἄνθος, ibidem, b. Αἰγὸς ποταμοὶ, ib. obiter.

Αἰγόσθενα, ibid. obiter. Vnde ἐθνικὸν est Αἰγοσθενεὺς, apud Athen. & Steph.

Αἰγοφάγος, t.1, c.173, g.

Αἰγόφθαλμος, ib. h

Αἰγυκλὸς, Hesychio, Etymologo & lex. meo vet. λύγος, Vitex, Salix Amerina.

Αἰγυλὼψ, ου, ἡ, abscessus inter nares & maiorem angulum oculorum, per quem pituita assiduè distillat, & si negligatur, ad ossa vsque dehiscit in fistulam. Ita v.l. sed perperam, vt opinor, pro αἰγίλωψ.

Αἰγυλώπη, perperam itidem pro αἰγιλώπη, in iisdem v.l.

Αἰγυπιὸς, à veteribus dicebatur qui à recentioribus γὺψ, vt tradit Suidas. id est Vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Homer. Iliad. π, αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχῆλαι. Soph. Aiace, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Herodot. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque Scholasticus αἰγυπιὸν & γῦπα de eadem volucre dici hoc epigr. innuit, Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κατὰ γῆν δύο γῦπες ἔδουσιν· Ἡμαὶ δὲ ζῶντα τέσσαρες αἰγυπιοί.

Αἰγύπτης, Hesychio σίντης, ἀσκαλαβώτης, Noxius, Stellio. Ita enim reponit Varinus pro Ἀγύπτης, consentiente etiam serie alphabetica.

Αἰγυπτιάζω, Αἰγυπτιακὸς, Αἰγύπτιος, Αἰγυπτιόω, Αἰγυπτιστὶ, Αἰγυπτόνδε, vide in sequ. Αἴγυπτος.

Αἴγυπτος, Ægyptus: nomen & fluuii & regionis, denominatæ ab Ægypto filio Beli, vt ex Charace refert Steph. Fluuius, idem est qui Nilus, cuius meminit Homerus Odyss. ξ, canens, Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋῤῥείτην ἱκόμεσθα. Et alibi, Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας. Verùm quod ad præcedentem locum attinet, Αἰγύπτου nomine ibi potest accipi etiam regio, & per ἐϋῤῥείτην intelligi Riguam, seu Pulchris aquis riguam. Nam ita à Nilo exundante rigatur vt pluuiis non indigeat. vnde meritò ποταμῖτις olim nominata fuit, alio nomine dicta etiam Aeria, vt Stephanus tradit & Gellius lib. 14, cap. 6. Inde Αἰγύπτιος, Ægyptius, Oriundus ex Ægypto. Homer. Iliad. ρ, Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς. Vbi nota ἀνδρῶν, quod in prosa frequentius omittitur. vt quum dicunt Αἰγυπτίων βασιλεῖς. Rursum Αἰγύπτιος cum aliis etiã substantiuis iunctum reperitur. vt quum prouerbio dicitur Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, Ægyptius laterum baiulator, quoniam διαβάλλονται οἱ Αἰγύπτιοι ὡς ἀχθοφόροι: Suid. Et Αἰγύπτιος δικαστὴς, de iudice integro atque incorrupto, vt annotat Cæl. Rhod. lib. 12, cap. 46. Et apud Hesychium, Αἰγυπτία ἐμπολὴ, ὁ ῥῶπος, καὶ τὰ ἐκεῖθεν φορτία, varii generis merces, & sarcinæ ex eiusmodi mercibus. vt Αἰγυπτία ἐμπολὴ hîc idem sit quod suprà Αἰγιναία ἐμπολή. Affert autem id ex Eurip. Item Αἰγύπτιον ἔλαιον, Oleum Ægyptium: quod ipsi κίκι & κίκινον ἔλαιον appellant. Et Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν, quod ex liliis paratur, indéque κρίνινον & σούσινον ἔλαιον nominatur. Itidem Αἰγύπτιον μύρον, vnguentum Ægyptium, confectum ex flore spinæ Ægyptiæ, alióque nomine dictum μετώπιον. Et Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν, quod paratur liliis & aromatibus, ideóque κρινόμυρον nuncupatur, dictum alioquin & σούσινον μύρον & Μενδήσιον, vt annotat Galen. apud Hippocratem. Idem apud eundem Αἰγυπτίου σκύτους seu δέρματος nomine accipiendum ait τὸ εὔτονόν τε καὶ μαλακόν. Eidem apud eundem Αἰγυπτία συστηρίη est ἡ χρὴ καὶ τείχης. Sed & Αἰγυπτία (Ionicè Αἰγυπτίη) dicitur pro Αἰγυπτία χώρα, Ægyptia regio: id est ipsa Ægyptus. sed apud poëtas præsertim. Ab hoc porro Αἰγυπτία, vel ab Αἰγύπτιος etiam, est possessiuũ Αἰγυπτιακός. Athen. l. 4, τρίτη δ' ἐστὶν ἰδέα δείπνων Αἰγυπτιακὴ, Ægyptiaca, Apud Ægyptios vsitata. Idem Athen. l. 14, citat Αἰγυπτιακὰ cuiusdã Lyceæ Naucratitæ, id est, libros cõscriptos de Ægypto & rebus Ægyptiacis. Præterea ab Αἴγυπτος sunt duo aduerbia. Primũ, quod qualitatem

significat, est Αἰγυπτιστὶ, Ægyptiacè, Ægyptiorum more. A Theocr. οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί. id est Ægyptiaco astu. traduntur enim Ægyptii fuisse callidi & versuti: vnde & αἰγυπτιάζειν pro πανουργεῖν dicitur, vt paulo pòst docebo. Alterũ aduerbium est locale, nimirum Αἴγυπτόνδε, In Ægyptum. Homer. Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδόν. Insuper ab Αἰγύπτιος sunt duo verba. Primum est Αἰγυπτιάζω, neutralem habens significationem. declarat enim Ægyptios imitor. vt quum dicitur aliquis Αἰγυπτιάζειν τῇ φωνῇ, In loquẽdo aut dicendo Ægyptios imitari, Ægyptiacam B linguam æmulari. Item Αἰγυπτιάζειν dicũtur qui Ægyptios dolis & astu æmulantur, seu Qui Ægyptiaca astutia & versutia vtuntur, Qui dolosè & callidè agunt vt Ægyptii. nam Æschylo teste, Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. vnde & Theocritus dixit παρέρπων Αἰγυπτιστὶ in loco suprà citato. Meminit huius significationis Suidas Αἰγυπτιάζειν exponẽs πανουργεῖν & κακοηθεύεσθαι. quo sensu & Κιλικίζειν dicitur, vt docui initio tomi 2, col. 5, b. Alterum verbum ab Αἰγύπτιος deriuatum, est Αἰγυπτιόω, actiuè significans Ægyptium red- C do, seu Ægyptii modo nigrum atrúmve reddo. sunt enim Ægyptii ex ardore solis nigriores. Meminit huius significationis Hesychius, Αἰγυπτιῶσαι exponens μελᾶναι, Denigrare, Atrum reddere. Sic certè accipitur in senario hoc, Χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ Αἰγυπτιώσει, cutem tuam sol splendens suis flammis Ægyptiam reddet. id est atrã seu nigram more Ægyptiorum perustorum solibus.

Αἰγύπυρος, vulg. lex. ex schol. Aristoph. afferunt perperam pro αἰγίπυρος. D

Αἰγωλιός, nomen auis nocturnæ seu noctiuagæ. Vlulam Latini appellant. Aristot. Histor. animal. lib. 9, cap. 17, αἰγωλιὸς δ' ἐστὶ νυκτίνομος, καὶ ἡμέρας ὀλιγάκις φαίνεται· καὶ οἰκεῖ οὗτος πέτρας καὶ σπήλυγγας. Meminit eiusdem auis & lib. 8, cap. 3. Sed notandum est in hoc loco posteriore proparoxytonως apud eum scriptum esse, oxytonως in priore.

Αἴγων, t. 1, c. 176, g. Αἰγῶν, ibid.

Αἰγώνυχον, t. 1, c. 175, d. Αἰγωπὸς, ibidem, e

Ἀΐδας, Hesychio δεσπότης, dominus. pro quo suprà ex E Suida habuimus Αἴδας.

Ἀΐδανας, Tarentinis significat διατρίβων, vt idem Hes. annotat.

Ἀΐδας, Doricè pro Ἀΐδης. vnde genit. ἀΐδαο, & accus. ἀΐδαν, apud Hesych. ‖ Capitur interdum Ἀΐδας pro τύμβος, τάφος, Bustum, Sepulcrum, teste eodem.

Αἰδάσηται, idem affert pro ᾐδέσθη sed non sine mendo. Si enim αἰδάσηται vera est scriptura, legendum αἰδεσθῇ: sin ᾐδέσθη, reponendum αἰδήσατο.

Αἰδεῖο, Ionicè & poeticè pro αἰδοῦ, reuerere: resoluta pri- F mùm diphthõgo οῦ in έο, deinde metri causa inserto ι. Hom. Il. ω, & Od. ι, Ἀλλ' αἰδεῖο θεούς.

Ἀΐδεις, Hesychius affert pro ἄγχιοι αἰχμὴν γεγονότες. sed id suspectum est, præsertim quum non sit suo loco positum, sed post Ἀΐδωνι.

Αἰδέομαι, Veneror, t. 1, c. 146, a. Αἰδέομαι, Me pudet, ibidem, d. Αἰδέομαι, Timeo, ibidem, f. Αἰδέομαι, Placor, ibid. h.

Ἀΐδες, Suid. affert pro ἀκατάληπτον, incomprehensibile. à G masculino ἀΐδης significante Obscurus, Qui videri & cerni oculis nequit. pro quo suprà ἀειδής.

Αἴδεσθεν, pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθην pro ᾐδέσθην, t. 1, c. 146, g. Habes & inter Anomala.

Αἰδέσιμος, t. 1, c. 147, d. Αἰδεσιμότης, ibid. f

Αἴδεσις, ibid. c

Αἰδέσσαι & Αἰδέσσηται, poeticè geminatum metri causa σ habent, pro αἴδεσαι & αἰδέσηται. ambo aor. 1 medii, à them. αἰδέομαι, sed prius imperatiui, posterius subiun- H ctiui modi.

Αἰδεστός, t. 1, c. 147, g.

Αἰδέω, t. 1, c. 148, d

Ἀΐδηλος, pro Obscurus & Tenebricosus, habuisti suprà, tom. 1, col. 1109, f. quemadmodum Hesychius quoque ἀΐδηλον exponit ἄδηλον, ἀφανές, Quod non videtur: pro A quo suprà ἀείδελον habuimus: παρὰ τὸ μὴ εἴδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. Significat etiam Improuisus, seu Inexpectatus, Inopinatus. ἀπροσδόκητος. vt scholiastes Nicandri accipit in hoc loco Theriacων, Βρίξαιτο δ' ἀΐδηλος ἐπιδραμὼν αἴγει φρίκη. Habet actiuam etiam significationem pro ἀϊδηλοποιός, ἀφανιστικός, hoc est, Reddens ἀΐδηλον & è conspectu tollens, ideóque Noxius, Exitiosus, Pestifer: ἐπιβλαβής, ἐξώλης: vel etiam ἄξιος ἀφανισμοῦ καὶ ἀπωλείας, Dignus qui pereat & ex conspectu hominum tollatur. Quo modo accipiunt apud B Homerum Iliad. ε, quum dicit, ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον, filiam nocentem. Itidem Iliad. β, quum dicit πῦρ ἀΐδηλον, intelligunt ἀφανιστικὸν & edax. possis etiam Lucidum interpretari, & quod præ cæteris conspicuum est: vt sit compositum ex ᾱ epitatico & ἰδέσθαι quod est videre. Rursum ἀΐδηλα dicuntur Quæ non videre licet, Quæ non omnibus conspicienda dantur, Arcana. In qua significatione accipitur in hoc loco Hesiodi sub finem libri 2 Ergων, μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας μωμεύειν ἀΐδηλα. Ibi enim Tzetzes exponit τὰ C μυστηριώδη οὐ διάσυρε καὶ φαύλιζε: item, οὐ μωμοσκόπει τὰ μυστήρια. Itidémque Proclus & Moschopulus accipiunt. Sed iidem aduerbialiter etiam hoc ἀΐδηλα ibi posse capi annotant pro Clam seu Clanculum & latenter, ἀϊδήλως καὶ λάθρα.

Ἀϊδήλως, Obscurè. Significat etiam ἀφανιστικῶς, ὀλεθρίως, vt ἀΐδηλος quoque pro ἀφανιστικὸς & ὀλέθριος accipi dictum est. Homer. Iliad. φ, σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, tu autem occidis obuios quosque & ἀφανίζεις, ita vt euanescant & è conspectu tollantur.

D Αἰδημονέστερος, t. 1, c. 148, b.

Αἰδημονέω, ibidem, c. Αἰδημόνως, ibidem, b.

Αἰδήμων, t. 1, c. 147, g

Ἀΐδης, t. 1, c. 1105, a. Vide & Ἀΐδες paulo antè.

Ἀΐδης, Orcus, t. 1, c. 1109, b. Ἀΐδης, Deus inferorum, ibidem, c. Ἀΐδης, Mors, ibidem, f. Vide & c. x 1 1. e.

Αἰδήφρων, Hesychio αἰσχυντηλός, Pudens, Verecundus. Ad verbum, Qui animo seu mente est verecunda. Pro quo infrà αἰδόφρων.

Ἀΐδιον, τὸ, t. 1, c. 113, d

E Ἀΐδιος, ibidem, c. Ἀϊδιότης, ibidem, f

Ἀϊδίως, ibidem, e

Ἀϊδνός, t. 1, c. 1105, a. At pro πηλὸς ἀϊδνής, quod apud Plutarchum legitur ab ipso statim initio Thesei, quum ait, τὰ δ' ἐπέκεινα θῖνες ἄνυδροι καὶ θηριώδεις, ἢ πηλὸς ἀϊδνής, ἢ πέλαγος πεπηγός: pro hoc inquam πηλὸς ἀϊδνής, vtpote mendoso, reponendum πηλὸς ἀϊδνός, ex Hesychio: qui quum ἀϊδνὸν exposuisset μέλαν ἢ ἀφανιστικόν, subiungit, λέγουσι δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλὸν ἀϊδνόν. Idémque postea sua serie, Πηλὸς ἀϊδνός, (inquit) περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος καὶ τὸν ὁρίζοντα ὠκεανόν. Legitur tamen apud Suidam quoque ἀϊδνής, expositum ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non cernitur.

Αἰδοιέστερος & Αἰδοιέστατος, irregulariter dicuntur pro αἰδοιότερος & αἰδοιότατος, vt ἀφθονέστερος & ἀφθονέστατος pro ἀφθονώτερος & ἀφθονώτατος, & similia alia quorum meminerunt Eustath. & Etymol. Regulari autem comparatiuo αἰδοιότερος vsus est Homer. Odyss. λ, Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, Venerabilior essem & maiore me reuerentia dignarentur.

Αἰδοιικός, t. 1, c. 145, g

Αἰδοΐος, poeticè pro αἰδοῖος, vt ὁμοΐος pro ὁμοῖος, Venerabilis, Reuerendus.

Αἰδοῖον, t. 1, c. 145, e. Αἰδοῖος, ibidem, c

Αἰδοίπαλμος, ibid. h. Αἰδοιώδης, ibid. g

Αἰδοίως, ibid. e. Αἴδομαι, t. 1, c. 147, b

Αἶδος, t. 1, c. 144, b

Ἄϊδόσδε & Ἄϊδος δόμον, aduerbialiter ponuntur pro εἰς ἄϊδος δόμον, seu εἰς ᾅδου, Ad ædes Plutonis. id est, Ad orcum, Ad inferos. Homerus Iliad. π, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει. Odyss. κ, ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθε. pro quo alibi dicit εἰς ἄϊδος, & ἄϊδος εἴσω, necnon δόμον ἄϊδος εἴσω.

Ἀϊδοφοίτης, t. 1, c. 1109, h

Ἀϊδοφόλος, ibid.

Αἰδόφρων, t.1, c.144, e. Ἀϊδρεία, t.1, c.1112, e

Ἀΐδρήεις, ibid. f. Ἀϊδρίη, ibid. e

Ἀϊδρία, ibid. Ἄϊδρις, ibid.

Ἀϊδροί, ibid. Ἀϊδρόν, ibid.

Ἀϊδροσύνη, Imperitia, Inscitia. ἀμαθία in lex. meo vet. Ab ἄϊδρις, quod ibidē exponitur ἀμαθὴς, ἄπειρος, ἀναίσθητος, ἀσυνέτος. vel potius à præcedente ἀϊδρός.

Ἀϊδροφῶν, Ignarorum peremptor. vt Hesych. ἀϊδροφῶντι affert pro ἀϊδρίων ἀναιρετικῷ.

Ἀΐδρυτον, Non statutum seu collocatum. Hesych. ex Cratino affert φθέγγοντες ἀΐδρυτον κακὸν ἄλλοις, subiungens, οἷον B ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο, τὴν φυγὴν· ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο. Itidem in lex. meo vet. ἀΐδρυτον κακὸν esse dicitur ὃ οὐκ ἄν τις ἑαυτῷ ἱδρύσαιτο, τὸ κατάρατον.

Ἀϊδρῶς, t.1, c.1112, f

Ἀΐδυλος, Hesychio est θρασὺς, audax. Itidémque Suidæ & Etymologo.

Ἀΐδω, idem quod ᾄδω: atque adeo hoc ᾄδω ex illo factum est, subscripto ι & facta crasi. id est, Cano, Canto. Annotátq; Hesychius ἀΐδειν Atticos peculiariter de gallinaceis dicere, non autem κοκκύζειν, nisi forte extraneum C quempiam irridentes. Idem prouerbialiter ἀΐδειν πρὸς μυρρίνην dici scribit, quoniam moris fuerit in conuiuiis τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ἀΐδειν. Affert idem præterea, Ἀΐδειν Αἶαν παῖ Τελαμῶνος, dicens id fuisse initium scolii cuiusdam in Aiacem conscripti. Insuper ἀΐδεις ἔχων affert pro μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς. annotátque ἀΐδειν significare etiam λέγειν, ὀνομάζειν: quemadmodum aliquanto etiam pòst ἀΐδων affert pro λέγων.

Αἰδὼ, oxytonon, nominatiuus est singularis, vt Λητὼ, Σαπφώ: circumflexum autem αἰδῶ, accusatiuus est singularis Atticus, contractus ex communi αἰδόα, vt Etymol. tradit, afferens ex Homero posterioris αἰδῶ exemplum hoc, – τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει: priore autem Philetas fuisse vsus traditur. Porro obserua, poetam ibi αἰδοῦς nomine vocasse non ipsam actionem τοῦ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι, sed τὰ αἰδοῖα seu αἰδοῖα μόρια, pudenda. Plutarchus pro Reuerētia & Veneratio vsus est in Solone, dicens, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, reuerebantur (seu venerabantur) & honorabant eum omnes.

Ἀΐδω & Αἰδῶς, Eustathio sunt παρὰ τὸ ἀείδειν, quod est μὴ βλέπειν, per crasin. Itáque αἴδω esset Intueri non audeo: & αἰδὼς, ipsa actio. Sed rarum huius verbi vsum esse puto: vt pro quo crebrius vsurpentur αἴδομαι & αἰδέομαι.

Ἀΐδων, t.1, c.110, b. Ἀϊδωνεύς, ibidem, a

Ἀϊδώνιος, ibidem, c

Αἰδὼς, Verecundia, Reuerentia, Pudor, t.1, c.143, b.

Αἰδὼς, Inguen, t.1, c.144, b

Ἀϊδῶς, Inuisibiliter. Exponitur etiam ἀκαταλήπτως, incō- F prehensibili modo, vt ἀϊδὲς quoque ἀκατάληπτον.

Αἰδῶσσα, Hesychio τῆς αὐλῆς τὰ τειχία, muri quibus cohors seu cors cincta est. Quo sensu infrà Αἴθουσα.

Αἰεὶ, t.1, c.113, f. Αἰειγενέτης, t.1, c.829, c

Αἰειναῦται, iidem qui suprà Ἀειναῦται.

Αἰεισκῶπες, iidem itidem qui ἀεισκῶπες, Sempasiones: aues ex eo dictæ quòd omnibus anni temporibus conspiciantur & appareant.

Αἰέλιοι, iidem qui suprà ἀέλιοι, id est οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες, qui sorores in matrimonio habēt. quos συγγενεῖς G quoque dici annotat Etymol. Perperam pro hoc αἰέλιοι apud Suidam scriptum Αἰαλοί: quod exponit itidem σύγγαμβροι.

Αἰέλουρος, pro αἴλουρος dici, non κατὰ πλεονασμὸν, sed ἀντίθεσιν, vtpote παρὰ τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐρὰν, tradit Etymolog. ex Herodiano περὶ παθῶν. est certè felium cauda vtplurimum varia. Sunt qui Bœoticum esse dicant apud Aristophanem.

Αἰὲν, t.1, c.113, g

Αἰένοικος, Etymologo ἀΐδιος οἶκος καὶ ἀδιάλειπτος, domus H perpetua & quæ sine intermissione habitatur.

Αἰένυπνος, t.3, c.175, h. Αἰὲς, t.1, c.112, e

Αἰέσκοντο, Hesychius affert pro ἠυλίζοντο. Suprà ἀέσκοντο pro eodem.

A Αἴισχλος, Hesychio κλάδος δάφνης, ramus lauri. pro quo apud Suidam, αἴισχος habetur, sine λ. Infrà, eadem signif. Αἴσακος.

Αἰετὸς, pro ἀετὸς, (Atticè vel Ionicè) Aquila: rex auium. Homer. Odyss. ο, δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Vtitur & Herodot.

‖ Αἰετὸς, Aquila: piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem Histor. animalium, libro 5, capite 5.

VNDE Αἰετόεις, εντος, ὁ, q.d. Aquilaceus, Qui ex aquilarum genere est, seu Aquilis similis. Oppianus De venat. libro 3, Αἰετόεντα φῦλα πολύζωοί τε κορῶναι, aquilarum genera.

Αἰζαὸν, Hesychio εὐτραφὲς βλάστημα, germen lætum & cui alimentum non desit.

Αἰζαὸς, idem affert pro τὴν μέσην ὥραν. At αἰζάων, idem pro ὀρῶν ὑψηλῶν, montium celsorum.

Αἰζασία, vitis quædam sic dicta, teste eodem.

Αἰζήιος, vide in Αἰζηὸς paulo pòst.

Αἴζηλος, eidem est ἄδηλος, Obscurus, Non apparens. pro quo suprà ἀείδελος & ἀΐδηλος. Apud Etymol. & in lex. meo vet. Αἴζηλον, ἄφαντον.

C. Αἰζηχὲς, idem Hesychius affert pro διηνεκὲς, αἰώνιον, Perpetuum, Sempiternum. pro quo suprà habuimus ἀζηχές.

Αἰζηὸς, idem quod ἀζηὸς suprà, id est Iuuenis, Qui iuuenili robore viget. νεανίας ἀκμάζων. Hesychio αἰζηοὶ sunt νεανίσκοι οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, siue οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. Innuit igitur iuuenes dici αἰζηοὺς seu ἀζηοὺς, ab ἃ epitatico & verbo ζέω, quoniam sanguine ferueant, seu quoniam calidiores sint & animosiores. Homer. Iliad. υ, τὶς αἰζηῶν. Iliad. ξ, βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. Erg. τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο, iuuenis quadragenarius. erant enim tunc μακροβιώτεροι. Rursum Homerus αἰζηὸς posuit pro νέος seu ἀκμάζων, adiectiué: Iliad. π, Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, Iuueni & robusto, seu Florenti annis & valenti viribus. Dicitur Αἰζήιος quoque pro hoc αἰζηὸς, vt ὁμοίιος pro ὅμοιος. Hesiod. αἰζήιος ἀνήρ. Similiter Hesych. αἰζήιος exp. ἀκμάζων: & αἰζηίων affert itidem pro νεανιῶν.

Αἰζητὸν, idem expon. πνευστικὸν καὶ πυρῶδες, flatulentum & igneum. pro quo infrà αἰητὸν habebimus.

Αἰζόκροτος, idem quod ἀζόκροτος suprà, Ariditas, Siccitas, teste Eustath. vt Etymol. quoque, Hesych. & lex. meum vetus αἰζόκροτον exp. ξηρασίαν. perperam enim apud Hesych. scriptum ξηράσιον.

Αἰζυκτή, Hesychio ἡ γῆ, terra: pro quo apud Etymolog. & in lexico meo vet. habetur αἰζύτη, expositum itidem ἡ γῆ.

Αἰζωνεύς, & plur. numero Αἰζωνεῖς, dicuntur οἱ τῆς Αἰζωνίδος φυλῆς δημόται. est enim Αἰζωνὶς, δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. Porro quoniam hi Αἰζωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο εἰς βλασφήμους, id est à comicis taxabantur vt maledici & infamatores, inde factum est vt αἰζωνεύεσθαι dictum fuerit τὸ κακῶς λέγειν, maledicere. Ita Harpocration. qui etiam ex Platone περὶ ἀνδρείας hæc verba affert, οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτά γ', ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃς Αἰζωνέα εἶναι, ne dicas Æzoneum me esse & maledicum. Infrà Αἰξωνεύς.

Αἴη, Ionicè pro αἶα: hoc autem, poetica aphæresi pro γαῖα, terra. Oxytonon verò αἰὴ, idem est cum αἰεὶ, semper, sed obsoletum, vt annotaui suprà t.1, c.112, e.

Αἰλωὰ, dicuntur τὰ μικρὰ τῶν δένδρων, Paruæ arbores, Arbusculæ, teste Hesychio, subiungente, ἄλλοι δὲ αἰλῶες. id est, Alii verò Αἰλῶες dicunt pro hoc Αἰλωά. Suprà habuimus Ἀλωὰ ex eodem in eadem significatione. Vide & sequens Αἰλωές.

Αἰλωὲς, Etymologo τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον, dirum & lamentabile: afferenti ex Archilocho, Προύθηκε παισὶ, δεῖπνον αἰλωὲς φέρων: additque, deriuatam esse hanc vocem ab αἲ αἴ. Verùm & pro αἰώνιον accipi posse ait, quoniam (inquit) κατὰ τοῦτο οὐκ ἔστι φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. Itidémque in lex. meo vet. αἰλωὲς exp. αἰεὶ, διόλου, Sēper, Iugiter: addente tamē, alios αἰλωὲς accipere pro αἰώνιον, item pro τὸ καταπικρὸν, βλαβερόν. Quibus subiūgit, καὶ Αἰλωὰ, τὰ μικρὰ τῶν δένδρων καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ ξηρά. Vnde fit vt suspicer apud Hesychium post ἄλλοι δὲ, in loco citato in præcedente

Αἴμα, inserendum esse ξηρά: & subiungendum postea veluti nouum vocabulum, Αἰωής, αἰώνιοι, βλαβερόν. Suprà Αἰωής. A

Αἴγυλες, idem quod ἄγυλες suprà. Hesychius αἴγυλοι ἄνιμοι exponit κακεντρεχῆ, maleficum & noxium seu perniciosum.

Αἰέτης, idem itidem quod ἀέτης suprà. id est, Flatus, seu Ventus. αἴητες. vt Hesychio quoque αἴηται sunt ἄνεμοι. ‖ Rursum Αἰήτης est etiam nomen proprium regis cuiusdam Scytharum, patris Medeæ: à quo ipsa Medea dicitur Αἰητίνη, apud Dionys. Perieg. Τῇχία μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης. B

Αἰητόν, Hesychio πνευστικόν ἢ πυρώδες, ὅτι τὸ Ἡφαίστου, inquit. pro quo suprà scriptum est ἀ'ζητόν apud eundem. Itidem in lex. meo vet. Αἰητόν, ὅτι τὸ Ἡφαίστου πνεῦμα ἢ πυρῶδες. οἱ δὲ, μέγα· ἄλλοι, τὸ μὴ ὅμοιον. οἱ δὲ, ὡς αἰετός. Suprà ἀητόν iisdem expositum modis habuimus.

Αἴθαι, vide in Αἴθος, infrà.

Αἰθαλέος, t.1, c.150, e. Αἰθάλη, ibidem, a

Αἰθαλίδαι, Harpocrationi δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Apud Suidam hi φυλέται nominantur Αἰθαλίδαι. Ipsa tribus Αἰθαλιδα dicitur. legimus enim apud Hesych. Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. C

Αἰθαλίδες autem, eidem Hesychio sunt τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, quæ in frumento nascuntur. vel sic appellari ait διὰ τὸ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου, guttas olei innatantes aquæ. Porro τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζῷα, animalcula illa quæ in frumento nata ipsum corrodunt, indéque τρῶγες nominantur, forsan αἰθαλίδες dicuntur à colore τῇ αἰθάλῃ simili.

Αἰθαλικὸς, reponunt quidam pro αἰθόλικες apud Galenum in lex. Hippocr. pro quo apud Erotianum legitur αἰθόλικες. D

Αἰθαλίων, t.1, c.150, f. Αἰθαλόεις, ibidem, c

Αἰθαλοκομπία, Fumi instar vana iactantia. vt ψολοκομπία. Suid. αἰθαλοκομπίαις exp. καπνοῖς καὶ ψευδολογίαις.

Αἴθαλος, t.1, c.150, b. Hesychio αἴθαλος est ἡ τοῦ πυρὸς ἀποφορά: & ἡ ἐν τῷ ὀρόφῳ αἰθάλη, seu τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, fuligo & nigrum illud quod camino adhæret, alio nomine ἄσβολος & ἀσβόλη dictum. Quo modo Hippocr. γυναικείων lib.1 dicit, αἴθαλον ἀπὸ τοῦ ἰπνοῦ περιξύσας. E

Αἰθαλόω, t.1, c.150, f. Αἴθαλα, t.1, c.151, a

Αἰθαλώδης, t.1, c.150, e. Αἰθαλωπὸς, ibidem, g

Αἴθη, t.1, c.1103, c

Αἰθέρα, poeticè interdum pro ἐς αἰθέρα. vt apud Homer. Iliad.σ, Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται. Iliad.ο, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. Sic Eurip. Cyclope, Αἰθέρ' ἀφαρὴς αἰθέρ' ἀνιεὶς βαρύν. Virg. dicit It clamor cælo.

Αἰθερεμβατέω, t.1, c.152, c

Αἰθέρι, poetæ aduerbialiter interdum vsurpant pro ἐν αἰθέρι, vt αἰθέρα pro εἰς αἰθέρα. F

Αἰθερίνη, in piscium catalogo legitur apud Aristot. Hist. animal. lib.6, cap.17, vbi Gaza reponit Ἀθερίνη, de quo suprà. Quidam codices ibi habent Αἰθερίνη.

Αἰθέριος, t.1, c.152, d. Αἰθεριώδης, ibidem.

Αἰθερίως, Purè & mundè instar τῶν αἰθερίων, quæ terrenis sunt puriora. In lexico meo veteri itidem exponitur καθαρῶς.

Αἰθεροβατέω, t.1, c.152, c. Αἰθεροδρόμος, ibidem.

Αἰθεροειδής, ibidem.

Αἰθερώδης, Æthereus, Ad ætherem re aliqua accedens. αἰθερῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, Spiritus qui substantia sua sit æthereus, hoc est tenuis & purus vt τὰ αἰθέρια. Galen. G

Αἴθη, vide in Αἴθος. Αἴθη autem, nomen equæ apud Homer. à colore ei inditum.

Αἰθήεις, idem cum αἰθὸς, Ex vstione niger, vel etiam ruber. vt apud Nicandrum in Alexiphar. αἰθήεντος ἐρίκου schol. exp. ἐνερυθροῦ καὶ τὴν ῥοιὰν τὴν ἄσπρα.

Αἰθὴρ, t.1, c.151, g. Hesychio αἰθὴρ est non solùm ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τόπος, ἀὴρ (afferenti etiam ἀρχαῖς τινας pro συγκαίω) sed idem αἰθέρα dici scribit etiam ἐμπρησμὸν, inflammationem, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι: atque ita vsurpasse Eurip. in Troad. H

Αἰθινὸς, καπνός ὁ δριμύς. Ita apud Hesychium. sed perperam, vt patet ex lex. meo vet. & Etymologo, apud quos sic legitur, Αἰθινὰ ξύλα, ἀπόκαυστα· καὶ καπνὸς αἰθινὸς, ὁ δριμύς. Itaque in priore loco αἰθινὸς passiuam habet signific. in posteriore actiuam pro Vrens & mordens, seu Vrendo mordens, ideóque Acer, Mordax.

Αἴθινος, t.1, c.149, a. Suprà apud Hesych. αἴθινα scriptum pro αἴθινα.

Αἰθιοπαῖδα, vocat Bacchum Anacreon: alii τὸν οἶνον, vinū, alii Dianam, teste eodem.

Αἰθιοπεὺς, Αἰθιοπία, Αἰθιοπικὸς, Αἰθιοπὶς, deriuata sunt ex sequenti Αἰθίοψ. Quorū primū Αἰθιοπεὺς, idem cum Αἰθίοψ significat, id est Æthiops. Homer. Iliad.α, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Vbi nota hoc Αἰθιοπῆας Ionicè dictum pro Αἰθιοπεῖς, vt βασιλῆας pro βασιλεῖς. Secundum, Αἰθιοπία, Æthiopia, Regio illa quam inhabitant populi qui αἰθίοπες nominantur, ex eo quòd sol vicinior faciem eorum vrat. Subauditur autem cùm hoc Αἰθιοπία substātiuum χώρα. est enim fœm. ab Αἰθιόπιος. à quo Αἰθιοπία γυνὴ apud Eurip. Tertium, Αἰθιοπικὸς, Æthiopicus: possessiuum. vt ὄρνιθες Αἰθιοπικοὶ, Aues Æthiopicæ, Aues quas fert Æthiopum regiō, apud Athen. lib.9. Idem libro 13 citat Bionis cuiusdam Αἰθιοπικὰ, id est libros de rebus Æthiopicis & Æthiopia scriptos. Hesychio autem Αἰθιοπικὸν est ἀκακία. Quartum, Αἰθιοπὶς, idem cum fœm. Αἰθιοπία seu Αἰθιοπικὴ significans. id est, Æthiopica. veluti Αἰθιοπὶς χώρα vel γυνή. Αἰθιοπὶς nominatur etiam quædā βλομώδης πόα, teste Hesychio. vt Dioscor. quoque lib.4. cap.105, Αἰθιοπὶς (inquit) καὶ αὐτὴ παραπλήσια φλόμῳ ἔχει τὰ φύλλα, δασέα ἄγαν καὶ πυκνά. Et Plin. lib.27, cap.4, Æthiopis folia habet phlomo similia, magna & multa, & hirsuta ab radice. Porro Æthiopiæ duæ sunt, vna circa solis ortum, altera circa occasum in Mauritania, vt apud Virgilium annotat Seruius. At Αἰθιόπισσα, vide t.1, c.150, a

Αἰθίοψ, t.1, c.149, g. & t.2, c.1398, f

Αἶθμα, Hesychio δέλεαρ, esca qua decipiuntur animalia.

Αἴθους & Αἴθουσαι, t.1, c.149, b

Αἴθομαι, t.1, c.148, g

Αἶθον, Hesychio λαμπρὸν, πυῤῥὸν, μέλαν, Splendidum, Rufum, Nigrum: ex masculino αἴθων. ‖ Ex Eurip. αἶθον ἐμβαλεῖν, ignem iniecisse: substantiuè pro αἶθος.

Αἶθος, t.1, c.148, h. ‖ Αἶθος dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ, inquit Scholiastes Apollonii in hoc loco Argon.3, τὸν δ' ἀμφί τε δηΐοιο αἶθος βάλλεν ἀπὸ στομάτων. rectè. paulo antè enim de tauris dixerat, δεινὴν φλόγα φυσιόωντες ἐκ στομάτων ὁμαδῶ.

Αἶθαι, t.1, c.149, a. ‖ Αἶθαι, Hesychio sunt non solùm μέλαιναι, nigræ ex vstione nimirum: sed etiam αἱ πομφόλυγες, bullæ. acsi αἴθη substantiuè bullam quoque significet.

Αἴθουσα, interdum est particip. à verbo αἴθω, significans Splendens. vt Hesych. quoque αἰθούσας exp. λαμπούσας: & Αἰθούση, λαμπρᾷ. Interdum substantiuè ponitur, significans στοὰν, παστάδα, porticum, eámque (vt Hesychius innuere videtur) πρὸς ἥλιον αἴθρια πτεραμμένην, ἢ ἐπὶ τὴν δύσιν, ἀπὸ τοῦ καταυγάζεσθαι ὑπὸ ἡλίου. Apollon. Rhod. Argon.3, Ἔρχεται δ' εἰσελθοῦσα ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο Ἕζετ. Et rursum, θάλαμοι τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα, Δαίδαλτοι δ' αἴθουσα πάρεξ ἑκάτερθε τέτυκτο. id est, ποικίλη στοά, inquit schol. qui αἴθουσαν in superiore loco exp. παστάδι. Sic Hom. Il.σ, στὰρ ἀπ' αὐλὴν, Αἰθούσης τε θύρας. Il. ζ. Ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον, f. δόμον. Et Iliad.υ, Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Vbi scholiastes αἰθούσῃσι exp. στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ ἡλίου: dictásque αἰθούσας has ait vel διὰ τὴν τοῦ ἡλίου βολὴν, quòd soli expositæ essent vt ab eius ardore calefierent: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς φῶς τοῦ χειμῶνος. Itidem Eustathio αἴθουσαι ξεσταὶ sunt ὑπαίθριοι στοαὶ ἐκ λίθων ἐξεσμένων. Idem scribit ab Homero αἰθούσας vocari τὰς συνεχεῖς ἕδρας αἰθομένας (id est καταλαμπομένας) στοάς. Et rursum αἴθουσαν esse ait στοὰν περίστυλον πρὸ τῶν θαλάμων: cuius interiora dici πρόδομον, intima autem penetralia θάλαμον. Alibi tamen αἴθουσαν esse dicit αὐλῆς πρὶν, & partem domus περὶ τὴν αὐλήν. Vide & t.1 c.148, f

Αἶθοψ, t.1, c.149, e. ‖ Hesych. αἴθοπος exp. non solùm μέ-

A
λαιος, sed etiam ἰξ γ τιοα ι τά οτι & candentis. Idem αἴθω πασιν est dicit πι μαισια, τῷ Αἰθίαν.

Αἴθρα, t.1, c.151, e. ¶ Est & nomē proprium filiæ Pitthei, matris Thesei.

Αἴθραιος, Suidæ ὁ χωρισμὸς ὑποπόδιον, scabellum quod mulieres pedibus supponunt, quod toramen habere ait & ei subiici carbones quibus sese calefaciāt. Dicitur ὄκλαδίας etiam pro scabello.

Αἴθρια, t.1, c.151, g

Αἴθρη, ibidem, e. ¶ Hesychio est non solùm αἰθρία, αὐγή, εὐδία, ἀὴρ καθαρός, sed etiam nomen proprium filiæ Pitthei.

Αἰθρηγενέτης, t.1, c.152, g. Αἰθρηγενής, ibidem.

Αἰθρία, ibidem, e

Αἰθριάζω, t.1, c.153, f. Vide & sequens αἰθριάω.

Αἰθριάω, Nocturno sereno expono, seu Sub dio per noctem expono. Hippocr. sub finem libri 3 De morbis, in descriptione medicamenti cuiusdam, καὶ αἰθριάσαι δραχμίδα ... αἰθριάσας δίδου. paulo pòst dicit, ... αἰθριάσας δίδου. quod particip. est potius ab αἰθριάω.

Αἰθριηδόν, t.1, c.152, f. Αἰθριοκοιτέω, t.1, c.153, e

Αἴθριον, v.l. interpr. Atrium, afferentia ex Iosepho, αἴθριον διαιρεθῆναι ... sed viderint.

Αἴθριος, t.1, c.152, g. & 153, a. ¶ Αἴθρια δρη, Suidæ sunt τὰ ἐξ ὑπερβορέων κομιζόμενα, tanquam αἰ ... ὑπαίθρια ... μένα, quòd semper sub dio ponātur. Itidem Hesychius, quum ex Cratini Iliadibus attulisset hunc senarium, Ὑπερβορέοις αἴθρια πμῶσι ... subiungit, τὰ ἐξ Ὑπερβορέων ἱερά, κατά τινα πάτριον ἀγιστείαν, οὐχ ὑπὸ στέγην, ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διαφυλάττεται.

Αἰθριπτος, Suid. ὁ ταχύς, Celer, Velox, Pernix.

Αἰθρός, t.1, c.151, f. Αἰθρώδης, ibidem.

Αἴθρυλα, Hesych. affert pro σκίασμα κισσοῦ, Vmbra, Motus, sed suspectum est.

Αἴθυγμα, t.1, c.151, d

Αἴθυια, ας, ἡ, (& Ionicè Αἰθυίη) Mergus: auis aquas subiens, vnde & ... ab Homero nominatur, teste Hesychio. Homer. Odyss. ε, Αὐτὴ δ' ... αἰθυίῃ εἰκυῖα, mergo assimilata. De hac aut vide Aristot. Histor. animal. lib. 5, cap. 9. quam Virgil. apud Aratum dicitur interpretatus esse fulicam, alio nomine dictam φαλαρίς. Prouerbialiter etiā αἴθυιας ὑπὸ ... ἔλυσεν πίσμασιν ... dicitur de iis qui bonis auibus aliquid inceptarunt. nam quum mergi aquas subeunt, tēpestatis est signum exorituræ. ¶ Αἰθυίας αἰθός, Hesychio herbæ quædam species. At αἰθυίας σκόπελος, nomen proprium loci apud Paus. in Atticis. ¶ Suidæ αἴθυια est etiam ἡ ἴγδη, mortarium. pro quo θυία potius dicitur, seu θυεία.

Αἰθυλικός, t.1, c.149, b. Rectius apud Erotianum, Etymologum, & in lexico meo veteri αἰθολικές, in quo αἰθόλικες esse dicuntur αἱ ... φλυκτίδες.

Αἰθυλικώδης, t.1, c.149, b

Αἰθύσσω, Hesychio est λαμβάνεσθαι, αἰρεῖσθαι, ἀγγέλλεσθαι, κρατεῖν. quo sensu infrà αἰτύσσω.

Αἰθύσσω, t.1, c.151, a. Αἴθω, t.1, c.148 e

Αἰθώ autem, nomen vrbis apud Suid.

Αἴθω, Expiro, Efflo. ... v.l. ex Homero, θυμὸν αἴθων, animam efflans. sed perperam pro ἄω.

Αἴθων, t.1, c.148, f. & 149, b. ¶ Est & nomen proprium, à quo patronymicum Αἰθωνίδης.

Αἰ & Αἰεί, t.1, c.112, e

Αἰκα, Doricè pro εἰ seu ἐάν, si. Apud Plutarchum in Lyc. αἴκα τύχωμεν, si adepti fuerimus. Freques apud Theocr. & alios qui Doricè scripserunt.

Αἰκάζω, Voco. Hesych. enim αἰκάζει affert pro καλεῖ.

Αἰκάλη, Fraus: ἀπάτη, lexico meo veteri. sed de tali fraude dici videtur qua alicui abblandientes eum decipimus, vt θωπεία.

Αἰκάλλω, t.2, c.941, f

Αἰκαλεῖς, t.2, c.42, a. ¶ Αἴκαλη autem est nomen ... cuiusdam in Italia, vt Steph. refert ex Dionysio Halicarn. lib. 16 Antiqu. Rom.

Αἰκεί, siue Αἰκεῖ, idem quod αἴκα suprà, id est Si, Si fortè: Doricè pro εἰ. Homer. Iliad. α, Αἴκε πω χαρίσσηαι ... ἀτ' ... θεοῖσιν ... Il. ... Ναὶ αὖτ' ... si forte ... Item αἴκεν dicitur, vt ... Item αἴκε ... eodem modo vt ... Si ... vt Si quo modo, Si tandem aliquando: interdum etiam An quo modo, An tandem aliquando ... Rursum ex Iliad. affert ...

B
Αἰκημα, apud Hesychium legitur expositum ἀνεικία, ἀκατασχάσμων. sed cum diphthongo potius scribendum ἀεικία.

Αἰκής, t.1, c.133 f

Αἰκής, ibidem, e. Suprà ex Hesychio pro eodem habuimus Αἰκα.

Αἰκία, t.1, c.1118, d. & 1119 b. Apud Suidam diuisa diphthongo scribitur ἀϊκία, exponiturque πληγή ... μάστιξ.

Αἰκισμήτα ab αἰκίζω fieri tradit Etymol vt ἀλαπαδνός ab ἀλαπάζω, non tamen exponit.

C
Αἰκίζομαι, actiue sumptum, t.1, c.1119, g. passiue verò, c.1120, a

Αἰκίζω, t.1, c.1119, g

Αἰκικός, Contumeliosus, ὑβριστικός. vulg. lex. forsan ex eo quod apud Hesych. legerūt Αἰκικα. ὕβρικα. quod tamen verbum est præterit. perfecti, ab αἰκίζω. Vel potius corruptum est ex Αἰκιστικός.

Αἰκίη, t.1, c.1119, g Αἴκισμα, t.1, c.1120, c

Αἰκισμός, ibid. b. Αἰκιστής, ibid. c

D
Αἰκιστικός, ibidem. Αἰκισμία, ibidem.

Αἰκιφράζω quoque apud Suidam legitur, forsan pro ἰξευράζων, vt αἰκίλια ... est ...

Αἰκλος, Hesychio ... Vespertinus. Eidem ... substantiue sunt αἱ γωνίαι ... anguli seu cuspides iaculi. Neutro autem genere & substantiue ... est Cœna vespertina: quod vocabulum Lacedæmoniis peculiare fuit, vt testatur Athen. lib. 4, dicens, ... αἶκλον καλεῖσθαι, (nimirum à Lacedæmoniis) ὑπὸ τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Et mox ... Et rursum, ... Paulo ante verò dixerat, ... Et rursum ex Epicharmo, ... Sed notandum est, ibi nō properispomenως αἶκλον scribi, verùm paroxytonωs ἄικλον. ... quis possit diuisa diphthongo ibi legendum esse ἄικλον sicut ... reperitur apud eundem, vt suo loco docebo. Apud Hesych. ... legitur ... itidemque apud Etymologum, & in lex. meo veteri, Αἶκλον, δεῖπνον ... cœna vespertina. Rectè vtrobique. vtrumque enim meminit Eustathius, nimirum & τὸ αἶκλον & τὸ ἄικλον ... meminit ... etiam, ... atque ... ex ... factum esse per synæresin, vt ... hæc autē dicta esse ... admodum lubenter eo veniunt ... composita esse ex ᾶ epitatico & verbo ...

Αἰκνά, Hesych. exp. ... turpia.

Αἰκνόδα, Laconica dicebatur αἰχμή, teste eodem.

Αἰκνή, eidem ... cui subiungit, ἐν ...

Αἰκνής, eidem est ἀσκόπος, Inanis, Ad quem pertineri nequit. vox compos. ex ᾶ priuatiuo & verbo ... seu ...

Αἰκρός, t.1, c.1118, g

Αἰκτα, apud Cyprios pro κατὰ dici, tradit Etymol. & lexicum vet.

Αἰκύλλει, Hesychio ... Blandiri, Blanditiis demulcere. pro quo suprà habuimus Αἰκάλλειν.

Αἴλα, Ælia, dicta vrbs Solymorum, ab Ælio Adriano eius instauratore. Incolæ eius, ... teste Etymol. & Steph. necnon Epiphanius. ¶ ... inter pisces numerantur apud Athen. lib. ... sed perperam pro ..., vt infrà docebo.

Αἴλινα, t.2, c. ... b.

Αἴλινος, ibidem, g

Αἴλιοι, Hesychio σύγγαμβροι. pro quo suprà Αἰέλιοι & Α'έλιοι. A

Αἰλοκριός, radix quædam sic vocata, teste eodem. pro quo αἰλούελος habetur in lex. meo vet.

Αἰλόζωπος, t.3, c.1638, a

Αἰλούελος, radix quædam ita vocata, vt tradit lex. meum vetus. Hesych. habet Αἰλόκριος, perperam, vt alphabetica etiam series declarat. forsan autem sic nominatur quòd cati ea vtantur.

Αἴλουρος, ου, ὁ, Catus, Felis, Aristot. Hist. anim. lib.5, cap.2, οἱ δὲ αἴλουροι, οὐκ ὄπισθεν συνιόντες, (f. ὀχεύουσιν) ἀλλ᾽ ὁ μὲν ὀρθός, ἡ δὲ θήλεια ὑποτιθεῖσα ἑαυτήν. Vnde Plin. lib.10, cap. B 63, Feles coeunt mare stante, fœmina subiacēte. Æsopicarum fabularum interpres αἴλουρον perperam interpretatus est ictida. nam manifestum est discrimē inter hæc duo animantia apud Aristot. Hist. anim. lib.9, cap. 6. Cur autem ab Ægyptiis coli soliti sint αἴλουροι, vide apud Herod. in Eut. Denominatū porro αἴλουρον trahūt παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐράν. ‖ Αἴλουρος numeratur etiam inter pisces apud Dioscor. lib.2, cap.29. Vbi quum interpretes vertant Silurus, scriptura ea mutanda videtur in σίλουρος. Hinc Αἰλουρόμορφος, Habens C formam cati seu felis.

Αἷμα, Sanguis, t.1, c.153, h. Αἷμα, Cædes, t.1, c.154, a. Αἷμα, Consanguinitas, ibidem, b. Αἷμα, Genus, Semen, ibidem, c

Αἱμαβόρος, Vorator sanguinis, Sanguinarius. Apud Hesych. αἱμαβόρου legitur, & exponitur αἷμα ἐσθίοντος. verùm quum non sit suo ordine positum, sed ante αἱμοί, ideo puto reponendum αἱμοιβόρου.

Αἱμακουρίαι, t.1, c.155, f.
Αἱμακουρίαι, ibidem, e

Αἱμακτός, t.1, c.162, f.
Αἱμαλεά, ibidem, a

Αἱμαλέος, Sanguineus, Cruentus. vnde in Epigr. lib.2, αἱμαλέων κρέα δόρπων legimus, Cruentarū cœnarū carnes. D

Αἱμαλία, t.1, c.162, a. obiter. Hesych. αἱμαλία exp. ἀλλαντία. Vide & Αἱματιάτης.

Αἱμαλωπίς, t.1, c.158, e
Αἱμάλωψ vel Αἱμάλωψ, ib. b

Αἱμάπτυσις, εως, ἡ, Sanguinis exscreatio.

Αἱμασιά, t.1, c.163, a.
Αἱμασιώδης, ibidem, b

Αἱμάσσομαι, t.1, c.2, 162, f.
Αἱμάσσω, ibidem, e

Αἱματεκχυσία, t.1, c.155, d.
Αἱμάτη, t.1, c.162, b

Αἱματηρός, t.1, c.161, f.
Αἱματία, ibidem, h

Αἱματιάτης, deriuatum à præcedente αἱματία. vt apud A- E then. lib.3, leno quidam ὑπὸ κνισολοιχίας coquum iubet Χορδὴν τὴν αἱματιάτιν αὐτῷ σκευάσαι. Vbi χορδὴ αἱματιάτις idem est cum αἱματία seu αἱμαλία, id est Intestinum fartum sanguine.

Αἱματίζω, t.1, c.162, b.
Αἱματικός, t.1, c.161, f

Αἱμάτινος, ibidem.
Αἱμάτιον, ibidem, e

Αἱματίς, affertur à Bud. ex Aristot. De color. sed sine interpretatione: φανερὸν δὲ τοῦτό ἐστι καὶ ἐπὶ τῶν βαπτομένων ἀνθῶν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ὅταν βάπτοντες καθιῶσι τὰς αἱματίδας, ὄρ- F φνιαι γίνονται καὶ μέλαιναι καὶ ἀεροειδεῖς· τοῦ δ᾽ ἄνθους συνεψηθέντος ἱκανῶς, ἁλουργὸν εὐανθὲς γίνεται καὶ λαμπρόν.

Αἱματίτης, t.1, c.162, a. Fœmin. Αἱματῖτις. vnde αἱματίτιδες φλέβες apud Hippocr. περὶ ἱερᾶς νόσου, & περὶ αἱμορροΐδων, Venæ sanguinariæ.

Αἱματόεις, t.1, c.161, g

Αἱματοποιητικός, οῦ, ὁ, Sanguificandi vim habens, vt medici loquuntur. hoc est Sanguinem gignens seu generans in venis. Et ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις dicitur ipsa facultas sanguifica. Galen. comment.1 in lib.1 Prorrhet. ἀρρωστία δὲ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως τοῦ ἥπατος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ σὺν G αὐτῇ καὶ τῆς αἱματοποιητικῆς τὸ σύμπτωμα τοῦτο γίνεται: de eo morbo loquens quem Hippocr. vocat κοιλίης περίπλυσιν ἐξέρυθρον.

Αἱματοποτέω, t.1, c.154, h.
Αἱματοπότης, ibidem, g

Αἱματόρρυτος, ibidem, h.
Αἱματοσταγής, t.1, c.155, a.

Αἱματοσφαγής, ibidem.
Αἱματοῦμαι, t.1, c.162, c

Αἱματοφλεβοστάσιες, t.1, c.155, b. Αἱματοφλοιβοστάσιες, ibidem.

Αἱματόφυρτος, ibidem, c.
Αἱματοχαρής, ibidem.

Αἱματόω, t.1, c.162, b.
Αἱμάττω, ibidem, e

Αἱματώδης, t.1, c.161, g.
Αἱματώπης, t.1, c.155, d

Αἱματωπός, ibidem, c

Αἱμάτωσις & Ἐξαιμάτωσις, ex Galeno affertur pro Sanguificatio, Sanguinis generandi munus.

Αἱμαυτής, t.1, c.164, c

Αἱ μή, Doricè pro εἰ μή, nisi, Theocr. Idyll.5, ἀλλὰ γνοίμας, Αἱ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος αὐτὶ Κόματα, nisi te contudero.

Αἱμημέκειν, apud Hippocr. in Epidem. lib.5, perperam scriptum pro ἐμημέκειν. quod est plusquamperf. verbi ἐμέω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ἠμέκειν.

Αἱμηπότης, idem cum αἱματοπότης seu αἱμοπότης, Sanguinis potor, seu Qui sanguinis potu delectatur.

Αἱμηρός, t.1, c.163, e.
Αἵμιον, t.1, c.164, c

Αἵμνιον, ibidem. B
Αἱμοβαφής, t.1, c.155, f

Αἱμοβόρος, ibidem, g

Αἱμοδόχον ἄγγος, Vas sanguinem recipiens, Sanguinis receptaculum. Suid. in expositione vocis Αἵμνιον.

Αἱμόδωρον, Hæmodorum: genus herbæ quæ è cumini & siliciæ radice subnascens, ea suo complexu necat, vt aparine lentem, orobanche eruum, teste Theophr. Hist. plant. lib.8, cap.8.

Αἵμοι pro οἴμοι, etiam in admiratione vsurpari tradunt. Suprà αἰβοῖ eadem signif.

C Αἱμοί, apud Æschyl. δρυμοί, Saltus, Locus arborosus. Hesych. Vide & Αἱμός.

Αἱμοιαίοις, apud eundem Hesych. legitur expositum κολακευτικοῖς. Sed reponendum esse αἱμυλίοις, alphabetica etiam series arguit.

Αἱμοιβόρος, idem quod Αἱμοβόρος, metri gratia inserto ι, vt in ὁδοιπόρος & similibus. Vide Αἱμαβόρος.

Αἱμόκερχνον, t.1, c.155, g.
Αἱμομίκτης, ibidem, h

Αἱμοπότης, t.1, c.156, a.
Αἱμοπλοϊκός, ibidem.

Αἱμοπτυϊκός, t.1, c.155, h.
Αἱμοπώτης, t.1, c.156, b

D Αἱμορραγέω, ibidem.
Αἱμορραγία, ibidem, c

Αἱμορροέω, ibidem, g.
Αἱμόρροια, t.1, c.157, a

Αἱμορροΐς, ibidem.
Αἱμόρροος, ibidem, f

Αἱμόρροος, ibidem.

Αἱμορυγχία, ibidem, g. Apud Hesych. pro αἱμορυγχίαν reponunt quidam αἱμορυγχιᾶν siue αἱμορρυγχιᾶν, præsertim quum ipse quoque per verbum exponat καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, habere rostrum cruentatum.

Αἷμος, t.1, c.164, a. ‖ Est etiam nomen proprium & montis & viri apud Suid.

E Αἱμός, t.1, c.164 c.
Αἱμοφόβος, t.1, c.157, g

Αἱμοφόρυκτος, ibidem, h. & t.4, c.253, e

Αἱμόφυρτος, t.1, c.158, a.
Αἱμοχαρής, ibidem.

Αἱμόω, t.1, c.163, f.
Αἱμύλα, aduerb. t.1, c.164, f

Αἱμυλία, ibidem, g.
Αἱμύλιος, t.1, c.165, a

Αἱμύλλω, ibidem, b.
Αἱμύλος, t.1, c.164, d

Αἱμῶ, τοὺς ὀδόντας ἀλγῶ, Doleo ex dentibus. Ita vulg. lex. sed perperam pro αἱμωδῶ. nam αἱμῶ, contractum ex αἱμόω, est Sanguine imbuo, Sanguinolentum reddo, Cruento: vnde αἱμωθῇ, quod Hesych. exp. ἡματώθη.

F Αἱμωδέω, t.1, c.158, f.
Αἱμώδης, ibidem, g

Αἱμωδία, ibidem, h.
Αἱμωδιασμός, t.1, c.159, c

Αἱμωδιάω, ibidem, a

Αἵμων, aphæresi τοῦ δ putatur factum ex δαίμων, idem significante quod δαήμων, Gnarus, Peritus. vt Hesych. quoque αἵμονα exp. ἐπιστήμονα, ἔμπειρον, respiciens ad αἵμονα θήρης apud Homer. Iliad. ε, v.49. Alioqui Αἵμων siue Αἵμων est & nomen proprium viri & fluuii.

Αἱμώνια σῦκα, t.1, c.164, d.
Αἱμωπός, t.1, c.158, a

Αἶνα, aduerb. t.1, c.165, d.
Αἰναρέτης, t.1, c.166, e

G Αἰνείας, ibidem, g. Inde patronymicum Αἰνεάδης, ου, ὁ, Æneades. hoc est Æneæ, filius vel nepos. dicūtur enim Αἰνεάδαι etiam posteri Æneæ, qui ad progenitorem Æneam ortum suum referunt.

Αἰνείω, t.1, c.167, g.
Αἰνελένη, t.1, c.166, f

Αἰνέομαι, t.1, c.167, h.
Αἰνεσία, t.1, c.168, a

Αἰνεσιμός, ibidem.
Αἴνεσις, ibidem.

Αἰνέτης, ου, ὁ, Laudator, Deprædicator. Hippocr. in suo περὶ τέχνης libro, οὔτε μωμητῶν οὔτε αἰνετῶν δέονται.

Αἰνετός, t.1, c.168, a.
Αἰνέω, t.1, c.167, e. & 180, a

H Αἰνέω pro αἰνέω, t.3, c.591, c, obiter.

Αἴνη, t.1, c.167, e.
Αἴνημι, ibidem, h

Αἰνιάτης & Αἰνιατικός, vide in Αἶνος infrà.

Αἴνιγμα, t.1, c.171, h.
Αἰνιγματίζομαι, t.1, c.172, d

Αἰνιγματιστής, ibidem.
Αἰνιγματώδης, ibidem, c

Αἰνιγματωδῶς, ibidem.
Αἰνιγμός, t.1, c.171, g

Αἰνίζομαι, ibidem, a.

Αἰνικτήριος, t.1, c.172, e

Αἰνικτηρίως, ibidem.

Αἰνικτὸς, ibidem.

Αἰνίσσομαι, seu Αἰνίττομαι, t.1, c.171, b

Αἰνοβάκχευτος, t.1, c.165, f

Αἰνοβίας, (& Ionicè Αἰνοβίης) t.1, c.165, f. & 731, b

Αἰνόγαμος, t.1, c.165, g. & 814, f

Αἰνοδότειρα, Dirorum malorum datrix. vt Ἐριννύες αἰνοδότειραι apud Orph. in Argon.

Αἰνόθεν, t.1, c.165, c.

Αἰνόθρυπτος, ibid. g & 1593, g

Αἰνόλεκτρος, t.1, c.166, a.

Αἰνολέτης, t.2, c.1279, g

Αἰνολέων, t.1, c.166, a

Αἰνόλυκος, ibidem.

Αἰνομανὴς, ibidem.

Αἰνόμορος, ibidem. & t.2, c.842, b

Αἰνοπαθὴς, t.1, c.166, c.

Αἰνόπαρις, ibidem, f

Αἰνοπλὴξ, ibidem, c

Αἶνος, ibidem, g. ‖ Est & nomen vrbis Thracicæ: cuius ἐθνικὸν est Αἰνιάτης, ex quo Αἰνιατικὸς possessiuum. Ambo apud Galen. in Lex. Hipp.

Αἰνὸς, t.1, c.165, b

Αἰνότης, ητος, ἡ, Grauitas: interdum Diritas. δεινότης.

Αἰνότοκος, t.1, c.166, e. & t.3, c.1533, g. Αἰνοτόκος, ibidem.

Αἰνοτύραννος, t.1, c.166, e

Αἴνυμαι, Capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω. Homer. Od. φ, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ, ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, capit me desiderium Vlyssis. Sic Hesiod. Asp. Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Vbi etiã nota κραδίην pro ἐν κραδίῃ seu κατὰ κραδίην. Affertur & αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, pro Terræ sum alumnus: quum potius sonet, Fructus terræ capio, seu Percipio fructus quos terra dat.

Αἰνῶς, t.1, c.165, d.

Αἲξ, t.1, c.172, h

Αἲξ, t.1, c.233, f.

Αἰξάσσω, t.1, c.235, d

Αἴξω, t.1, c.234, b

Αἰξωνεία, Αἰξωνεύεσθαι, Αἰξωνὶς, vide in sequ. Αἰξωνεύς.

Αἰξωνεὺς, έως, ὁ, Caprarum emptor. ὁ τὰς αἶγας ὠνούμενος, Suidæ. Alioquin Αἰξωνεὺς dicitur φυλέτης seu δημότης τῆς Αἰξωνίδος φυλῆς. nam Αἰξωνὶς dicebatur δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Porro quoniam hi Αἰξωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς βλάσφημοι, taxabãtur veluti maledici & obtrectatores, inde factum est vt αἰξωνεύεσθαι vocarint τὸ κακῶς λέγειν & τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντα: facta nimirum translatione ἀπὸ δήμου τῶν αἰξωνέων, quia vti βλάσφημοι in comœdiis perstringebantur. Itidémque Αἰξωνεὺς dicitur ὁ βλάσφημος: & Αἰξωνεία, ἡ βλασφημία, vt docet Suid. Suprà per ζ ex Harpocratione habuimus Αἰζωνεὺς & Αἰζωνεύεσθαι. Sed præferenda hæc apud Suidam scriptura videtur, quum series alphabetica eam confirmet, habeatúrque apud Aristoph. etiam. Rursum apud Suidam prædicat quidam Αἰξωνίδα τρίγλην, quoniam hæ videbantur esse κάλλισται καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν Nomina æ autem videntur Αἰξωνίδες à tribu illa Αἰξωνίδι, vt suprà αἰγιλίδες ἰσχάδες ab Ægilia tribu.

Αἰόλα νὺξ, t.3, c.443, b. obiter.

Αἰολάω, seu Αἰολάομαι, Vagor, Erro. Erotianus enim apud Hippocr. αἰολᾷ exp. πλανᾶται: & Galenus αἰολᾶσθαι itidem πλάζεσθαι & πλανᾶσθαι. Vtitur porro Hippocr. hoc verbo γυναικείων lib.2, dicens, δυσθυμέει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ. Deriuatum ex αἰόλος significante ποικίλος. Vide & Αἰολέω & Αἰόλλω.

Αἰολεῖαι, cur apud Bœotos mutato nomine vocatæ fuerint οἰωνολόαι, vide apud Plutarchum in Hell. pag. 534, meæ edit.

Αἰόλειος, Αἰολεῖς, Αἰολεὺς, vide in Αἴολος paulo infrá.

Αἰολέω, t.1, c.178, f. Vide & Αἰόλος infrá.

Αἰολία, vide in Αἴολος.

Αἰολίας, ου, ὁ, piscis nomen, forsan à vario colore. Philox. apud Athen. lib.1, Ὀρφὼν, αἰολίαν, συνόδοντά τε καρχαρίαν τε. Idem Athen. lib.7, dicit, τοὺς παρ' Ἐπιχάρμῳ λεγομένους αἰολίας esse coracinos. Sed perperam apud eum alibi scriptum Αἰλίαι.

Αἰολιγγὴ, Hesych. affert pro σκιὰ, ὀλίγος χρόνος, Vmbra, Breue tempus, Momentum. Sed suspectum est quum non sit sua serie, verùm ante Αἰών.

Αἰολίδης, ου, ὁ, patronymicum ab Αἴολος, vt infrà docebo. Hesych. tamen Αἰολίδας expon. ποικίλους, ταχεῖς, Varios, Pernices.

A Αἰολίζω, t.1, c.178, f. Vide & in Αἴολος infrà post Αἰολεύς.

Αἰολίη, Ionicè pro Αἰολία.

Αἰόλιος, vide in Αἴολος. Suidæ Αἰόλιος est nomen proprium At Αἰόλιον, vrbis nomen apud Steph. cuius incolas vocari Αἰολείους ait & Ionicè Αἰοληίους.

Αἰολὶς & Αἰολίων vide in Αἴολος.

Αἰόλλω, t.1, c.178, d. ‖ Suidas Αἰόλλει exponit non solùm ποικίλλει & στρέφει, sed & πλανᾷ. quemadmodum αἰολᾶσθαι quoque pro πλανᾶσθαι acceptum suprà habuimus.

Αἰολόβουλος, Varius & versutus in consiliis suis, Qui consi-

B lia sua variare & vertere nouit prout res exigit. idem cum αἰολόμητις & ποικιλόμητις. Oppianus ichneumonẽ & vulpem appellat αἰολοβούλους, quoniam callida & astuta præ cæteris sunt hæc animantia.

Αἰολόδειρος, t.1, c.178, g. & t.3, c.442, f. obiter.

Αἰολόδερμος, t.1, c.178, g. & 947, d. & t.3, c.442, f. obiter.

Αἰολόδωρον, t.1, c.178, g.

Αἰολόθρος, t.3, c.442, g. obiter.

Αἰολοθώρηξ, t.1, c.178, h. & 1633, d

Αἰολομήτης, t.3, c.442, g. obiter.

C Αἰολόμητις, ibidem, obiter. & t.1, c.178, h

Αἰολομίτρης, t.1, c.179, a. & t.2, c.952, g

Αἰολόμορφος, t.1, c.179, b. & t.2, c.970, e

Αἰολόνωτος, t.1, c.179, b. item t.3, c.443, a. obiter.

Αἰολοπίας, vide in Αἰολοπίας.

Αἰολοπύλαι, in v.l. perperam pro Æoli pilæ. de quibus vide Vitruu. libro 1, & Cæl. Rhod. lib.11, cap.18.

Αἰολόπωλος, t.1, c.179, b. & t.3, c.645, b

Αἰόλος, t.1, c.177, e. ‖ Αἰόλος Hesychio est non solùm ποικίλος, sed etiam εὐκίνητος, ab αἰολεῖν significante κινεῖν:

D itidémque Suidæ, addenti etiam ταχὺς, & deriuanti ipsum παρὰ τὴν ἄελλαν, quæ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ ἑλεῖν dicta putatur. Idem Suid. αἰόλαν χορείαν ex Aristoph. affert pro ποικίλην. Αἰόλαν præterea exp. σκοτεινήν: vt Hesych. quoque αἰόλην νύκτα à Soph. in Trach. vocari ait vel τὴν μέλαιναν, vel τὴν ποικίλην, nimirum διὰ τὰ ἄστρα. ‖ Αἰόλος, dicitur etiã scari piscis altera species, altera ὀνίσκος, vt Eustath. refert, ex Athenæo opinor.

Αἴολος, proparoxytonon, nomen proprium est. Tres autem fuisse perhibentur Æoli. Primus, filius Hellenis,

E nepos Deucalionis, pater Crethei, Athamantis & Sisyphi. Alter, filius Hippotæ, quem Ἱπποτάδην appellat Homerus, & ventorum ταμίαν ac regem facit. Tertius, filius Neptuni & Arnes. Porro ex hoc nomine proprio est primùm patronymicum Αἰολίδης, Æolides, Filius Æoli. vt apud Hom. Odyss. λ, Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο. nam Cretheum fuisse filium Æoli, paulo antè dictum est. Alioqui Αἰολίδης dicitur etiam Nepos Æoli, seu Genus ab Æolo ducens. vt quum Vlysses ab Virgilio vocatur Æolides, itidémq; ab Horatio, Hor-

F tator scelerum Æolides. cretus enim erat sanguine Sisyphio, qui Sisyphus Æolo natus fertur. Deinde hinc deriuata duo possessiua Αἰόλειος & Αἰόλιος. Nam Αἰόλειοι νῆσοι, dicuntur αἱ τοῦ Αἰόλου, sitæ in mari Tyrrheno, septem numero, Æolia, Strongyle, Didyme, Hiera, Lipara, Ἐρεικώδης, Φοινικώδης. Vbi etiam nota fœmininum illud Αἰολία, ex masculino Αἰόλιος, & cum eo subaudiri substantiuum νῆσος. Nominata autem præ cæteris Æolia fuit, quòd Æoli regia in ea erat, seu (vt Plin. refert) quòd Æolus Iliacis temporibus ibi regnabat. Vnde &

G Virgil. Æneid.1, Nimborum in patriam, loca fœta furẽtibus austris, Æoliam venit. hîc vasto rex Æolus antro Luctantes ventos tempestatésque sonoras Imperio premit, ac vinclis & carcere frenat. Ab hac insula Αἰολιώτης dicitur qui ex ea oriundus est, vt Σικελιώτης. Alioqui Αἰολία (vti dictum est) adiectiuum etiam est & latius patet. veluti quum idem Virg. dicit, Æoliã iuxta Liparem. Et Plinius, Hiera insula Æolia. Sunt enim Hiera & Lipare ex Αἰολείων siue Αἰολίων νήσων numero, vti suprà docui. Præterea ab Αἴολος sunt Αἰολίων & Αἰολεὺς, idem significantia cum Αἰολίδης, quatenus nimi-

H rum generalius denotat eum qui ab Æolo ortum ducit. vt Hesych. quoque & Eustath. tradunt Αἰολίωνας & Αἰολεῖς esse παρωνύμους Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, quemadmodum Δωριεῖς denominati sunt à Doro filio Xuthi, vniuersi Ἕλληνες ab Hellene eorũ progenitore, filio Deu-

calionis. Alioquin Αἰολεὺς dicitur etiam ὁ καικίας ἄνεμος ὁ Κιλίκων, teste Hesychio. forsan quoniam spirat ab ea parte quam Æoles incolunt. Porro ab hac Αἰολέων seu Αἰολιώνων gente sunt itidem duo possessiua, Αἰολικὸς & Αἰόλιος. vt quum Steph. dicit Αἰολικὰς ἀποικίας denominari ἀπὸ τῶν τὴν Λέσβον οἰκούντων Αἰολέων, οἱ καὶ Αἰολίωνες ὀνομάζονται ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων, ὡς Δωριεῖς ἀπὸ τῶν Δώρου. Itidem apud Theocr. Idyllio 1, quidam legũt Αἰολικόν τι θάημα (de poculo quodam) id est Res spectanda & admiranda, delata huc ex Æolum regione, seu Calydone. nam ἡ Καλυδὼν vocabatur olim Αἰολὶς, inquit Hesych. quoniam nimirum pastor ille mox dicit sese illud emisse à quodam Calydonio portitore. (Schol. tamen non solùm Αἰτωλικὸν exponi posse ait, quoniam Αἰολεῖς dicuntur οἱ Αἰτωλοί: sed etiam ποικίλον, ἀπατηλὸν, quia οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται, adeo vt Αἰολίζειν ab ipsis dicatur τὸ ἀπατᾷν) Item Αἰολικὴ διάλεκτος dicitur, & vox aliqua esse Αἰολικὴ, quæ peculiaris est Æolum: itémque aliquid dictum esse Αἰολικῶς, id est More Æolum, Ita vt solent Æoles (Hesychius tamen Αἰολικῶς exp. etiam ποικίλως, varié) Alterum possessiuum inde deriuatum, est Αἰόλιος, idem cum Αἰολικὸς significans. vt quum Αἰόλιος νόμος dictus à Terpandro fuit ille κιθαρῳδικὸς νόμος quo Æoles vti solebant: à quibus & Αἰολὶς ἁρμονία denominata est. Meminit autẽ huius νόμου Plutarch. in libro De musica, & Hesychius: apud quem tamen perperam scriptum Αἰῶλις, vt alphabetica etiam series declarat. Est verò & tertium possessiuum inde deriuatum, sed fœminini tantùm generis, nimirum Αἰολὶς, idem valens quod Αἰολικὴ seu Αἰολία. veluti quum Herodot. lib. 1, pag. 39, dicit Αἰολίδες πόλιες, Æolicæ ciuitates, vt Ἰάδες πόλιες, ciuitates Ionicæ. Sic Αἰολὶς χώρα, & interdum (omisso substantiuo χώρα) Αἰολὶς, Æolica regio, Regio quam Æoles incolũt. Thucyd. lib. 3, ἀνεχώρησαν οὐκ ἐπὶ Πελοπόννησον, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα καὶ Πλευρῶνα, καὶ ἐς τὰ ταύτῃ χωρία. Itidem Αἰολὶς γῆ apud Herod. rursum l. 7. Et Αἰολὶς διάλεκτος, seu Αἰολὶς γλῶσσα, apud grãmaticos. Sed & Αἰολὶς ἁρμονία dicta fuit vt Ἰὰς, Δωρίς. Athen. lib. 14, ἐκάλουν δὲ καὶ Αἰολίδα ἁρμονίαν, ἣν Αἰολεῖς ᾖδον· Ἰασὶ δὲ τὴν τρίτην ἔφασκον, ἣν ἤκουον ᾀδόντων τῶν Ἰώνων. Vltimum deriuatum, est verbum Αἰολίζω, significans Æoles imitor, Æolum more loquor vel ago aliquid. nec enim τῇ φωνῇ solùm, verumetiam τοῖς ἔργοις seu τοῖς τρόποις Αἰολίζειν quispiam dicitur. Et quoniam οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διεβάλλοντο, solet hoc Αἰολίζειν vsurpari pro Fraudulẽter & dolosè ago more Æolum: quo significatu & Αἰγυπτιάζειν dicitur & Κιλικίζειν, quoniam Ægyptii & Cilices callidi & dolosi erant. Quanquam sunt qui non à gente Æolica, sed ipso progenitore eorum Æolo hoc verbum deriuatum velint, quem astutum & vafrum fuisse perhibent, quemadmodum filius quoque ipsius Sisyphus & nepos Vlysses doli fabricatores acutissimi fuisse memorantur. Trãsitiua signif. ex Herocle affertur, μηδ' αἰόλιζε αὐτὰν, nec decipias ipsam. At Αἰολίζειν quod Hesych. exp. ποικίλλειν, est ab adiectiuo Αἰόλος, significante ποικίλος.

Αἰολόστομος, Habens os varium, seu Vario ore loquens. Æschylus oracula vocat αἰολόστομα, quoniam vtplurimum sunt ambigua & intricata, eorúmque dicta sensum habent varium & multiplicem, nec vno modo intelligenda sunt.

Αἰολοπίας, Hesychio ποικίλος, Varius. pro quo series alphabetica innuit scribendum esse αἰολωπίας, vel Αἰολωπίας.

Αἰολότροπος, t.3, c.1638, a. Αἰολοχαίτης, t.1, c.179, c

Αἶον, Hesychio ἤκουον, ᾐσθανόμην, Audiebam, Sentiebam. præt. imperf. verbi ἀΐω, carens augmento.

Αἰὸν, eidem est πλάγιον, vel κάταντες, aut ἑτεροκλινὲς, Obliquum, Decliue, In alteram partem vergens. pro quo suprà αἶβον habuimus ex eodem, Exponit etiam μάταιον, vanum.

Αἰονάω, t.1, c.179, g. Αἰονέω, t.1, c.180, a

Αἰόνες, Doricè pro ἠϊόνες, littora. αἰγιαλοί, Hesych.

Αἰόνησις, εως, ἡ, Perfusio. κατάντλησις, vt Erot. apud Hippocr. exponit, addens, Bacchium exponere προσέγκλισις.

Αἰὸρ, vir, lingua Scythica: vnde αἰορπαταὶ, viricidæ, Amazones dictæ, vt tradit Herodot. lib. 4.

A Αἰορᾶν θερμῷ ὕδατι, apud Hippocr. De locis in homine, perperam pro αἰωρᾶν.

Αἰπᾶ, vide in Αἰπύς.

Αἴπεια, vrbis nomen: cuius ciuis Αἰπεάτης. Αἰπεῖα autẽ, adiectiuum fœm. generis, à masc. Αἰπύς.

Αἰπεινὸς, t.1, c.180, d

Αἴπερ, Doricè pro εἴπερ, Si. apud Theocr. Ab Hesych. tamen & Suida exponitur ὥσπερ, tanquam.

Αἰπήεις, t.1, c.180, d Αἰπόλα, vide in Αἰπολή.

B Αἰπολέω, ῶ, Sum αἰπόλος, Versor circa capras, hoc est Capraspasco. Theocr. Idyll. 9, Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, Τήναν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τοι αἶγα, si quid vis me & ipsũ capras vnà pascentẽ docere.

Αἰπολὴ, apud Suid. legitur, sed sine expositione: ita tamen vt videatur innuere idem esse cum αἰπόλιον. In v.l. legitur etiam αἰπόλα, expositum Caprile: sed sine exemplo.

Αἰπολικὸς, t.1, c.177, b

Αἰπόλιον, ibid. Hesychio αἰπόλιον est nõ solùm αἰγονόμιον, (itidémque Αἰπόλια, αἱ τῶν αἰγῶν ἀγέλαι) sed αἰπολίου idem exp. etiam αἰγιδίου.

C Αἰπόλος, t.1, c.176, h. ‖ Αἰπόλος apud Cyprios est etiam κάπηλος, teste Hes.

Αἶπος, t.1, c.180, c. Αἰπὸς, ibid. d

Αἰπὺ, Altum: neutrum genus masculini αἰπύς. Αἶπυ autem, nomen proprium vrbis.

Αἰπύδμητος, t.1, c.180, e. & 940, d

Αἰπύκερως, t.1, c.180, e

Αἰπυμήτης, Cuius consilia sunt alta & sublimia: vel etiam δεινὰ καὶ χαλεπά. Ex Æschylo affertur pro Gradiloquus.

D Αἰπύνωτος, t.1, c.180, e

Αἰπυὸς, Altus, Celsus, Excelsus: si vulg. lexicis credimus.

Αἰπὺς, t.1, c.180, b

Αἴπυτος, idem cum αἰπὺς, Altus, Excelsus. vel etiam possessiuum nominis proprii Αἴπυτος, qui filius erat Arcadis. Hesych. enim αἰπύτιον exp. non solùm ὑψηλὸν, sed etiam τὸν Αἰπύτου, in hoc hemistichio Homerico Αἰπύτιον παρὰ τύμβον.

Αἶρα, αι, ἡ, Malleus. σφῦρα, vt Etymol. & lex. meum vet. exp. afferentes ex Callimacho, — λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστῳ καμίνοις Ἔτρεφον, αἴρῃσιν ἔργα διδασκόμενοι. Hesychio quoque est σφῦρα, necnon ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonως scriptum αἴρα. Deriuatum porro dicunt hoc vocabulum Etymologus & lex. meũ vetus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum, vel per metathesin à ῥαίω, pro ῥαία, à quo ῥαίω itidem ῥαιστὴρ dicitur Malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. ‖ Est αἶρα etiam σπέρμα σιτῶδες ἐκ τοῦ σίτου γινόμενον, denominatum etiam ipsum à ῥαίω significante φθείρω, vt Etymol. & lex. meum vet. tradunt. id est Semen frumentaceum ex frumenti corruptione proueniens. quod Latini vocant Lolium. Suidæ est ἡ τοῦ σίτου διαφθορά, frumenti corruptio: Hesych. verò αἶραι exp. ἄγριαι βοτάναι, herbas agrestes seu syluestres. Vnde discimus, αἴρας vocari non semen solùm sed herbam etiam è frumento corrupto pullulantem. vnde & σιτοκαθαροὶ αἰρῶν, apud Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 5, & αἰρῶν ἄλευρα apud Hippocratẽ. Est & aliud frumenti vitium, μελάμπυρον scilicet, quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: veruntamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τῆς αἴρας esse μονόλοπον, scribit idem lib. 1 eiusdem operis, cap. 8.

‖ Αἶρα, Suidæ est etiam vrbis nomen.

Αἱρέομαι, capio, t.1, c.181, d. Αἱρέομαι, pluris facio, ib. f. Αἱρέομαι, eligo, t.1, c.183, e. Αἱρέομαι, Opinor, Cẽseo, ibid. f. Αἱρέομαι, capior, ibid. g. Αἱρέομαι, cõuincor: item eligor, ibid.

Αἱρεσιαρχέω, t.1, c.185, a. Αἱρεσιάρχης, ibid.

Αἱρεσίαρχος, ibid.

Αἱρέσιμος, Capi aptus, Qui capi potest. ἁλώσιμος. Xen. Pæd. 5, βουλόμενος ἰδεῖν εἴ πη εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος.

H Αἱρεσιομάχος, t.1, c.185, a

Αἵρεσις, expugnatio, t.1, c.183, h. Αἵρεσις, electio, t.1, c.184, a. Αἵρεσις, conditio, ibid. d. Αἵρεσις, γνώμη, ibid. Αἵρεσις, secta, ibid. f

Αἱρεσιώτης, t.1, c.185, a. Αἱρεσιώτης, ibid.

Αἱρετέον, ibid.

Αἱρετέος, Capessendus, Eligendus, Expetendus.

Αἱρετέω, t.1, c.186, b. Αἱρετιάω, ibidem, e

Αἱρετίζω, ibidem, d. Αἱρετικός, ibidem, b

Αἱρετόω, ibidem, e. Αἱρέτης, ibidem, b

Αἱρετιστής, ibidem, e Αἱρετός, t.1, c.185, b

Αἱρεύμενος, Ionicè pro αἱρούμενος.

Αἱρέω, Capio, t.1, c.180, f. Αἱρέω, Deturbo, Euerto, t.1, c.181, a. Αἱρέω, Vinco, ibidem, d. Αἱρέω, Conuinco, ibidem. Αἱρέω, Interficio, t.1, c.182, b

Αἱρησιτείχης, εος, ὁ, Murorum captor. fabulæ nomen à Diphilo conscriptæ, apud Athen. lib. 11. B

Αἰρικός, οῦ, ὁ, Loliaceus.

Αἴρινος, ου, ὁ, Loliaceus, E lolio cõfectus. vt αἴρινον ἄλευρον, apud Dioscor. lib. 2, quod Hippocr. vocat αἰρῶν ἄλευρον.

Αἰροπόλιοι δμωαί, apud Simonidem per syncopen pro αἰροπόλιοι, vt Etymolog. & lex. meum vetus referunt ex Herodiano. sed procul dubio scribẽdum εἰροπόλιοι, Quæ circa lanas carpendas, nendas, aut texendas versantur. παρὰ τὸ περὶ τὰ εἶρα πολεῖσθαι.

Αἰρωλαί, Varino αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί: itidémque vulgatis lexicis Procellæ, Turbines. Sed perperam vtrobique pro ἀελλαί. C

Αἴρομαι, t.1, c.207, f

Αἰρόπινον, ου, τό, dicitur τὸ ἀραιὸν κόσκινον, cribrum rarum, παρὰ τὸ τὰς αἴρας ποιεῖν ἀπεῖναι καὶ χωρίζειν, vt tradit Etymol. & lex. meum vetus, quod etiam addit, αἶρα δέ ἐστι σπέρμα σιτῶδες ἐκ παραφθορᾶς τοῦ σίτου γινόμενον. Ita vt sit cribrum quo frumentum solet purgari à lolio. vt Hesych. quoque & Suidas αἰρόπινον esse dicunt κόσκινον ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὸ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν. Sed perperam apud Hesych. αἰρόπιον, sine ν, vt etymon illud declarat quo αἰρόπινον dictum volunt διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, hoc est τὸν ῥύπον: cuius meminit Etymol. & lex. meum vetus. D

‖ Αἰρόπινον Suid. & Hesych. exp. etiam σκοτεινόν, Tenebricosum, Obscurum.

Αἶρος, ου, ὁ, Perperam nominatus Irus, Cui perperam Iri nomen impositum est: vel etiam Cui malo omine & inauspicatò inditum est nomen Iri. ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὀνομασθείς, vt Hesych. & schol. Homeri exp. in hoc loco Odyss. σ, Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει. Vbi annotat Eustath. ἄϊρος vel idem esse quod κακόϊρος, vt Homerus dicit, κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστόν, & Soph. ὕπνον ἄϋπνον: vel accipi pro ὁ μηκέτι ἐσόμενος Ἶρος, ἀλλὰ τεθνηξόμενος. E

Αἰρρόν, Hesych. affert pro ἄρρητον, ἀθώπευτον, ἀκολάκευτον. pro quo suprà habuimus ἀειρόν, cum diphthongo.

Αἴρω, t.1, c.206, g

Αἰρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lolio plenus, In quo multũ est lolii: seu Permixtus lolio. Theophr. Histor. plant. lib. 8, cap. 5, καθαρὸς δὲ ἐπιεικῶς καὶ ὁ Σικελὸς σῖτος, καὶ μάλιστα ὁ Ἀκραγαντῖνος οὐκ αἰρώδης. paulo antè dicit καθαροὶ αἱρῶν pro οὐκ αἰρώδεις. ‖ Exponitur etiam Loliaceus. F

Ἄϊς, t.1, c.1109, g. Suidæ ἄϊς est ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non videtur.

Αἶσα, t.1, c.225, g

Αἴσακος, Hesychio ὁ τῆς δάφνης κλάδος ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς, lauri ramus quem manu tenentes hymnos in deorum laudes decantabant. pro quo suprà ex eodem habuimus αἴσαρος. Idem & ἔσαρος est. Similiter in lex. meo vet. & apud Etymol. legitur, Αἴσακος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἢ ὁ τῆς μυρσίνης: sed additur, καλεῖται δὲ καὶ τὸ ζῶον ὁ ἐριθακός, αἴσακος. G

Αἰσάλων, Æsalo: accipitris species apud Aristot. Histor. anim. lib. 9, cap. 36. Meminit & Plin. lib. 10, cap. 8, Æsalona (inquiens) Græci vocant qui solus omni tempore apparet: cæteri hyeme abeunt. Idem tamen cap. 74, eiusdem libri, Æsalon (inquit) vocatur parua auis, oua corui frangens. Meminit rursum Aristot. lib. 9, cap. 1. Apud Hesychium legitur Αἰσδρων: apud Suidam oxytonws αἰσαλών.

Αἴσαντες, apud eundem Hesych. legitur expositum αἰσθόμενοι. pro quo scribendum potius ἀΐσαντες, ab ἀΐω. Rursum tamen subiungit eodem modo, Αἶσαι, βούλει, αἰσθάνεσθαι, κατανοεῖς. sed & hoc ipsum mendi suspectum est. H

Αἰσδρων, eidem εἶδος ἱέρακος: pro quo apud Aristot. & Plin. Αἰσάλων, vt paulo antè monui.

A Αἰσθεις, apud eundem legitur, expositum ἐστηκὼς ἔχεις. sed suspectum est.

Αἰσθάνομαι, t.1, c.229, a. Αἰσθέομαι, ibid.

Αἰσθέω, pro eodẽ. vnde particip. αἰσθῶν apud Hesych. quod exp. ἐν αἰσθήσει ἔχων.

Αἰσθέσθαι, t.1, c.230, a. Αἴσθημα, ibid.

Αἴσθησις, ibid. Αἰσθητά, τά, t.2, c.1073, b

Αἰσθητήριον, t.1, c.231, b. Αἰσθητικός, ibid. a

Αἰσθητός, t.1, c.230, f. Αἰσθητῶς, ibid. h

Αἴσθου, Hesych. affert pro συνίες, ἄκουσον, γνῶθι, Intellige, Audi, Nosce. tanquam à them. αἴσθομαι. Apud Suid. verò & particip. act. ἀΐσθων legitur, expositum αἰσθόμενος καὶ βασανιζόμενος: necnon ἐκπνέων, Efflans, Exspirans. In qua posteriore signif. suprà habuimus Αἴθω. Vtriusque significationis meminit Eustath. Tradit enim, ἀΐσθω significans αἰσθάνομαι, dici pro ἀΐσθω, ex ἀΐω significante itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At ἀΐσθω, significans ἀποπνέω, ex ἄω quod est πνέω, deducit: quod etiam nota habere diæresin diphthongi & esse trisyllabon. vt apud Homer. Iliad. π, ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, exhalans animam. Et Iliad. υ, Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Vbi quod ἀΐσθειν θυμὸν dicit, alibi vocat θυμὸν ἐρέχθειν.

Αἴσθω & Ἀΐσθω, vide in præcedente Αἴσθου.

Αἰσιμία, t.1, c.227, c. Αἴσιμον, ibid. b

Αἴσιμος, ibid. a. Αἰσιμόω, t.1, c.228, a

Αἰσίμωμα, ibid. obiter. Αἰσιόομαι, t.1, c.226, d

Αἴσιος, ibid. b. Αἰσιόω, ib. d. Αἰσίως, ib.

Αἶσμα, t.1, c.228, c. obiter. ‖ Αἶσμα Hesychio est etiam ᾆσμα, cantilena seu canticum. pro quo suprà habuimus ἄεισμα. Sed potius scribendum ἄϊσμα, ab ἀΐδειν.

Αἰσοί, à Tyrrhenis dicuntur οἱ θεοί, dii, teste eodem.

Ἀΐσομαι, Sepio. Hesych. enim ἀϊσόμενοι affert pro φραξάμενοι. Idem tamen ἀΐσονται exponit etiam διασείονται, κινοῦνται: (pro quo potius scridendum ἀΐσσονται) item, κρέμανται. Sed suspecta hæc sunt.

Ἀΐσονες, eidem sunt φραγμοί, sepes seu septa.

Ἄϊσος, idem quod ἄνισος, Inæqualis, Impar. vt idem quoq; Hes. ἄϊσον exp. ἄνισον: addens tamen etiam ἄγνωστον: quo sensu potius ἄϊστον dicitur.

Αἰσσοντήρ, in v.l. perperam pro Αἰσυητήρ.

Ἀΐσσομαι, t.1, c.233, d. Ἀΐσσω, ibid. b

Αἴσσω, pro Ἀΐσσω, t.1, c.234, b

Ἀΐστη, Hesych. affert pro ἀφανῆ, ἀνήκοον, Qui non videtur, De quo nihil auditur. pro quo forsan scribendum ἀϊστῆ, à nom. ἀϊστής vsurpato pro ἄϊστος.

Αἰστόω, t.1, c.151, a

Ἀΐστης, in v.l. perperam pro ἀΐτης.

Αἰστωρ, Hesychio χοιροβοσκός, Subulcus. quo sensu infrà αἰσυητήρ.

Ἀΐστι, Suidæ ἀφανῶς, Ita vt non videatur.

Ἄϊστος, t.1, c.1113, d

Ἀϊστοσύνη, ης, ἡ, Esse vel fieri ἄϊστον. In lex. meo vet. exponitur ἀπώλεια, Interitus, Exitium.

Ἀϊστόω, t.1, c.1113, d

Ἀΐστωρ, Suidæ ἄπειρος, ἀμαθής, Imperitus, Inscius, Qui nihil didicit seu vidit. vt Hesychio quoque ἀΐστορες sunt ἄπειροι, qui suprà ἄϊδριες.

Αἰσυητήρ, Vel Αἰσυητής, t.1, c.228, g. Suid. αἰσυητῆρι expon. χοιροβοσκῷ.

Αἰσυλοεργός, οῦ, ὁ, Qui nefaria & flagitiosa perpetrat. ὁ αἴσυλα ῥέζων seu ἐργαζόμενος. vt ἀγαθοεργός dicitur Qui bona facit. Eustath. ex αἴσυλα ῥέζειν vult excogitatũ esse hoc compositum.

Αἴσυλος, ου, ὁ, Iniquus, Nefarius, Flagitiosus. vt Hes. quoque αἴσυλα exp. κακά, ἄδικα, ἁμαρτήματα: respiciens forsan ad hunc locum Homeri, qui habetur Odyss. α & ε, Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς· Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Vbi nota tribus illis adiectiuis, πρόφρων, ἀγανός, ἤπιος, opponi χαλεπός, & τῷ φρεσὶν αἴσιμα εἰδότι, τὸν αἴσυλα ῥέζοντα. Item Iliad. υ, bis, Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Eustath. deriuat inter alia etyma ex ἆσαι significante βλάψαι, vnde & synonymum ἀήσυλος deductum putatur: ita vt illud pleonasmum habeat τοῦ ι, hoc verò τοῦ η.

Αἰσυμνάω,t.1,c.228,g. Αἰσυμνητεία,ibidem,f

Αἰσυμνητὴρ, ibidem,d. Αἰσυμνήτης,ibidem.

Αἰσυμνῆτις, ibidem,f

Αἰσύφηλος, Hesychio δειλός, ψευδής, ἀπατῶν, Timidus, Mendax, Impostor. At aliquanto antè apud eum legitur, Αἰσουλζὸς, δεινός, ψευδής: non sine mendo. Pro hoc quoque αἰσύφηλος scribendum potius ἀσύφηλος.

Αἰσχέας, idem affert pro αἰσχύνας: tanquam à nom.singul. αἰσχέα aut αἰσχέη.

Αἴσχεσις,εως,ἡ, Dedecus, Probrum: ὄνειδος,ὕβρις. vulg. lex. Sed perperam, vt puto: errore nato ex eo quòd apud Hesych.legerunt, Αἴσχεα, ὀνείδη,ὕβρεις. quod tamen αἴσχεα est plurale à singulari αἶσχος.

Αἰσχέω, t.1,c.236,a. Αἴσχιστα,aduerb.ibid.e

Αἴσχιστος, ibidem,d. Αἰσχίων,ibidem.

Αἶσχος,t.1,c.235,h

Αἰσχουργέομαι,οῦμαι, Turpiter ago. Ita vulg. lex. sed perperam, vt opinor,pro αἰσχρουργέομαι.

Αἰσχρὴ vel αἴσχρη,t.1,c.236,f. Αἰσχρήμων,ibidem.

Αἰσχροεπέω,ibidem. Αἰσχροκέρδεια,ibidem,h

Αἰσχροκερδέω,t.1,c.237,a

Αἰσχροκερδής,t.1,c.236,g.& t.2,c.144,d

Αἰσχροκερδία,t.1,c.236,b. Αἰσχροκερδῶς, ibidem.

Αἰσχρολογέω,t.1,c.237,b.& t.2,c.629,b

Αἰσχρολογία,t.1,c.237,b.& t.2,c.629,a

Αἰσχρολόγος,t.1,c.237,b.& t.2,c.629,a

Αἰσχροποιέω, t.1,c.237,b. Αἰσχροποιΐα, ibidem,c

Αἰσχροποιός, ibidem,b

Αἰσχρορρημοσύνη.t.1,c.237,e. & 1152,d

Αἰσχρορρήμων,t.1,c.237,c.& 1152,d. Αἰσχρὸς,t.1,c.236,b

Αἶσχρος,apud Hesych.legitur, expositum αἰσχρότης, κακότης, κακία, λοιδορία, μῶμος, αἰσχύνη.sed perperam pro αἶσχος, vt alphabeticus etiam ordo docet.

Αἰσχρότατος, t.1,c.236,d. Αἰσχρότερος,ibidem.

Αἰσχρότης,ibidem,f

Αἰσχρουργέομαι & Αἰσχρουργέω,t.1,c.237,c

Αἰσχρουργία,ibidem. Αἰσχρουργός,ibidem.

Αἰσχρῶς, t.1,c.236,e.

Αἰσχυνετάειν, Hesychio καταισχύνειν, Turpitudine afficere, Fœdare.

Αἰσχύνη,t.1,c.237,d. Αἰσχύνομαι,ibidem,h

Αἰσχυντέον, Verecundādū est. Αἰσχυντηλία, t.1,c.239,a

Αἰσχυντηλός,t.1,c.238,g. Αἰσχυντηλῶς,t.1,c.239,a,b

Αἰσχυντηρὸς, ibidem,a. Αἰσχυντηρότερος,ibidem.

Αἰσχυντηρῶς,ibidem,b. Αἰσχυντία,t.1,c.238,g

Αἰσχυντὸς,ibidem. Αἰσχύνω, t.1,c.257,g

Αἴσωπος & Αἰσώπειος, t.2,c.1395,g. Αἰσώπου γελοῖα, vocabant τοὺς Αἰσώπου μύθους, fabulas Æsopi: quibus interdum in publicis iudiciis vtebantur,teste Hesych. Αἰσώπειον αἷμα,prouerbio dicitur ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρουμένων: item ἐπὶ τῶν δυσαπορρίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων: quoniam videlicet Delphi iniquè peremerunt Æsopū. Est præterea ab Αἴσωπος deriuatū Αἰσωπικὸς, idem cum præcedente Αἰσώπειος significās. vt enim Αἰσώπειοι μῦθοι dicūtur & Αἰσώπεια μυθάρια,ita & Αἰσωπικοὶ μῦθοι.Quinetiam Αἰσωπικὰ interpretantur Ridicula.

Αἶτα, Hesych. affert pro πνοὴν, Flatum. pro quo forsan scribendum αἴταν, à nom.sing.αἴτα, Doricè pro αἴτη.

Αἶται, eidem sunt θυγατέρες Διὸς αἱ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσι, Iouis filiæ quæ precantibus seu petentibus aliquid à Deo opitulantur. nimirum παρὰ τὸ τοῖς αἰτοῦσί τι παρὰ Διὸς βοηθεῖν,seu παρὰ τὸ συμπληρῶσαι τὰ αἰτήματα τῶν δεομένων.

Αἴτας,eidem est ἑταῖρος,Sodalis: qui itidem αἴταν affert pro ἑταῖρον.Dorica autem hæc sunt pro αἴτης.& αἴτην.

Αἶτε, Doricè itidem pro εἶτε, siue. Phanias in Epigr. Αἶτε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας,αἶτε τιν' ἀγρεῖς Μόρμυρον.

Αἰτέομαι & Αἰτέω,t.1,c.240,f,c. Αἴτημα,t.1,c.241,a

Αἴτημι pro αἰτέω apud Pindarum legitur,teste Eustath.Sic φίλημι pro φιλέω.Sed Æolica hæc esse volunt nonnulli.

Αἴτης,t.1,c.241,d

Αἴτης,ου,ὁ,Is qui amatur:amore nimirum venerio.vt olim ἐρασταὶ habebāt suos ἐρωμένους. Apud Theocritum Idyllium 12 inscribitur αἴτης, in quo introducitur amasius alloquēs amatum,exponénsque ei desiderium quo per triduum eo absente flagrauerat.nam τοὺς ἐρωμένους Thessali vocant αἴτας,(quemadmodum Alcman etiam τὰς

ἐπεράστους κόρας appellat αἴτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον εἰσάειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι, vt annotat scholiastes Theocriti in argumento illius idyllii. vbi etiam subiūgit, quosdā αἴτας vocare τοὺς ἑταίρους,sodales, quosdam τοὺς ἀγαθοὺς,bonos, vtpote μὴ ἴτας, hoc est ἰταμούς. vel αἴτην dici τὸν συναίτην καὶ συμπολίτην.Sed hæ duæ postremæ expositiones admodum friuolæ sunt, prima verior.quām ipse etiam Theocr. confirmare videtur quū in eo idyllio ait,Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειεν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες Νῶϊν, vtinam pares vtrique nostrûm ignes inspirēt

B Amores.Ipsum etiam eius correlatiuum εἴσπνιλος idem hābet etymon,dictum παρὰ τὸ εἰσπνεῖν τῷ ἐρωμένῳ τὸν ἔρωτα.Ideóque rectè Etymolog. & lex meum vetus, Αἴτης,(inquiunt)ὁ ἐρώμενος· παρὰ τὸ ἄειν,ὅ ἐστι πνέειν· ὁ εἰσπνέων τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ. φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ἐκ τοῦ εἰσπνεῖσθαι ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου· ὅθεν καὶ εἰσπνήλαι καλοῦνται οἱ ἐρασταὶ παρὰ τοῖς Λάκωσι. Eust.quoque huius etymi meminit.tradit enim ab ἄω deriuari etiam αἴτης per ι scriptum:quo significari τὸν φίλον, seu(secundum veteres) τὸν ἐρώμενον, διὰ τὸ οἷον πνεῖσθαι διὰ φιλίας: quamobrem & εἴσπνηλον vocari eundem apud Laconas. Clarius adhuc idem etymon exprimit iis verbis quæ in Εἴσπνιλος ex eo attuli,t.3,p.414,a:quæ apud eum leguntur & p.1500, & p.1547.(vbi etiam addit, hoc αἴτης per diphthongū quoq; scribi,non esse dubitandum: sicut & p.1500 annotarat,ipsum in quodam rhetorico lexico διὰ διφθόγγου φέρεσθαι:quum tamen pag.1300,dixisset τοὺς ἀπειροτέρους διὰ διφθόγγου γράφειν hunc αἴταν, dicentes φίλον ἁπλῶς τὴν τοιαύτην λέξιν δηλοῦν) Rursum Etymol. & lexicum meum vetus meminerunt posteriorum etiam duarum

D etymologiarum quas è Theocriti schol. attuli, nimirum αἴτην exponi posse etiā μέσον, τὸν μήτε θρασὺν μήτε ἴτην,hoc est, ἰταμόν,ἀλλὰ θυμήρη ὡς ὁ ἐραστής.vel τὸν ἅμα τινὶ ἰόντα, quasi ὁμίτην, ἃ hîc significante ὁμοῦ Porro Thessalicam fuisse hāc vocem Αἴτας, Amyclaicum verò τὸ Εἴσπνιλος,Theocritus ipse docet,sic canens in idyllio suprà citato,Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην Φωθ'.ὁ μὲν,τὼ Εἴσπνιλος, φαίη χὠ μυκλαΐζων· Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἴταν. Idem mox subiungit, Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ.Et paulo pòst,Ἦ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι

E μάλιστα. Quod verò attinet ad locū ex Alcmane suprà citatum,notādum in eo pro κόρας scribi etiam χορδὰς, veluti in fine argumenti scripti in idyllion illud Theocriti, Αἴτην τὸν ἑταῖρον φασίν. Ἀλκμὰν δὲ τὰς αἴτας χορδὰς φησὶν,ἀντὶ τοῦ τὰς ἐπεράστους. Pro quo in lex.meo vet.habetur αἴτιας. Ibi enim αἴτιας significare dicitur χορδὰς ἐρωτικὰς,& ab Herodiano scribi proparoxytonως. facere enim eum nominatiuum singularem αἶτις, ex masculino αἴτης, vt δέσποτις à δεσπότης: genitiuū verò αἴτιος pro αἴτιδος, abiecto δ. sed huic contradicere Orum, dicentem, fœminina illa in ις quæ fiūt à masculinis in ης, in

F obliquis δ non abiicere:quamobrem rectius παροξύνεσθαι, vt sit à nominatiuo sing. αἰτία. quemadmodum apud Suid.quoque legitur, Αἰτία, ἡ χορδή. | Αἴτης eidem Suidæ est ὁ ὁρμητικός, Impetuosus, Qui impetu ferri solet.

Ἀΐτης,Inexplebilis,Inexsatiabilis. Hesych.enim ἀΐτη affert pro ἀπλήρωτον.quo sensu suprà ἄητον habuimus.

Αἰτήσιος,t.1,c.241,c. Αἴτησις, ibid.b

G Αἰτητής,ibid. Αἰτητικὸς,ibid.c

Αἰτητὸς,ibid. Αἰτία,t.1,c.247,h

Αἶτια autem,vide paulo antè in Αἴτης.

Αἰτιάασθαι, poetico pleonasmo τοῦ α dicitur pro αἰτιᾶσθαι, apud Hom.Il.κ.

Αἰτιάζομαι,t.1,c.254,d. Αἰτιάζω,ibid.

Αἰτίαμα,t.1,c.253,b. Αἰτιάομαι,t.1,c.252,d

Αἰτίασις,t.1,c.253,e.

Αἰτιατέον, Causam seu autorem esse dicendum est, Accusandum est. Theophr. De caus.plant.lib.6, cap.6, αἰτιατέον τὴν πρώτην σύστασιν, causa primæ coagmentationi assi-

H gnanda est.Sic αἰτιατέον τὴν ἡλικίαν dicitur pro Reiiciēda causa in ætatem, seu Ætas incusanda est. Et Plato De rep. lib.2, τῶν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, bonorum nullus alius autor dicendus. Et Luc. ἐκεῖνός μοι αἰτιατέον, ille mihi accusandus est.

Αἰπαπκολογέω, t.1,c.253,f. Αἰπαπκολογούμθμα, ibid. A
Αἰπαπκός, ibidem. Αἰπαπόν, ibid.
Αἰπατός, ibidem, e
Αἰτίζω, idem quod αἰτέω, vt αἰνίζομαι idem quod αἰνέω. sed apud poetas duntaxat. id est Peto, vel etiam Mendico. Homerus enim aliquando absolutè vsurpat & neutraliter, aliquando accusatiuum ei iungit veluti actiuo. Priore modo, Odyss. ρ, ἀλλὰ πτώσσων κτ᾽ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ᾽ ἄναλτον. Et Odyss. τ, ἀγὰ κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. Posteriore modo, Od. ρ, ὅπον ἢ καὶ αἰτίζων κτ᾽ δῆμον γαστέρα βοσκήσῃς. Et aliquanto antè, Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραςὰς θλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Verùm & cum accus. personæ iunxit, eodem libro, dicens, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κτ᾽ δῶμα Ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει. B
Αἰτίη, Ionicè pro αἰτία.
Αἰτιῆται, Ionicè itidem pro αἰτιᾶται. Hippocr. De diæta, lib. 3, ὅ, τι δ᾽ ἂν τύχη ποιήσας κτ᾽ τοῦτον τὸν καιρὸν, τοῦτο αἰτιῆται οὐκ αἴτιον ὄν. Hoc incusat, Hoc causam esse dicit, Huic causam adscribit.
Αἴτινες, t.2, c.1503, d. Αἰπολογέομαι, t.1, c.250, a C
Αἰπολογέω, t.1, c.249, h. Αἰπολογία, ibidem, e
Αἰπολογικός, ibidem, f. Αἰπολόγος, ibidem, e
Αἶπον, t.1, c.247, f. Αἶπος, ibidem, b
Αἰτεῦμαι, idem quod αἰτοῦμαι, Peto, Obsecro, Obtestor. Item, Postulor vt debitum soluam. Propriè est Commodato petere: αἰτεῖν verò simpliciter Petere. Ita vulg. lex. sed nescio qua autoritate nitentia.
Αἴτης, vide in Ἀΐτης. Αἰπώδης, t.1, c.249, e
Αἰτιόωντο, Ionico seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro αἰτιῶντο. Itidémque αἰτιόωνται, αἰτιόῳο & αἰτιόῳτο pro αἰτιῶνται, αἰτιῷο, αἰτιῷτο. Homer. Odyss. α, Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Iliad. λ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. Odyss. υ, Οὐκ ἄν μιν νῶϊ τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο, Ne incuses eum immeritum. seu Ne causam & autorem eum dicas qui est innocens & insons huius criminis. D
Αἰπώπατος, t.1, c.247, f. Αἰπώτερος, ibidem.
Αἴτνη, mons Siciliæ πυρώδης: item vrbs eiusdem regionis. Vnde Αἰτναῖος dicitur qui montem illum vel vrbem colit. vt Αἰτναία πῶλος apud Soph. in Œd. Colon. quod Hesych. exp. non solùm Σικελική, sed etiam μεγάλη, ἀπὸ μέρους, inquit. Itidémque Αἰτναῖον κάνθαρον affert pro μέγαν κάνθαρον. E
Αἰτοιαῦτος, Talis, Eiusmodi. Ita v.l. sed crasso errore, inde nato (vt videtur) quòd quum incidérent in αἰτοιαῦται, illud non diuidendum animaduerterunt, & διῃρημένως scribendum αἱ τοιαῦται, ex masculino ὁ τοιοῦτος, sed ita relinquendum ἀδιαίρετον, & fingendum ei nominatiuum talem.
Αἶτος, Pindarum in Olympionicis posuisse pro ἐνδιαίτημα, tradit Eustath. pag. 381, afferens ex eo, Διὸς αἴτει πανδόκῳ. F sed addit, esse vocabulum nouum, quemadmodum & alias λέξεις μονήρεις apud eum obseruatas esse, fortassis de industria ab eo vsurpatas πρὸς πολυμαθείας ἔνδειξιν, aut ob metri necessitatem fictas. Iidem pag. 907, αἶτος exponit ἐνδιαίτημα, ibidem rursum afferens illa Pindari verba, & Διὸς αἴτει πανδόκῳ specialius interpretans ἄλσει κοινῷ, luco communi.
Αἴσσω, Atticè pro ἀΐσσω dicitur, Impetu feror. vt Hesychius quoque αἴσσων exponit ὁρμῶν. Idem tamen αἴτεσθαι ait esse δικάζειν vel δικάζεσθαι, iudicare vel iudicari: quum idem etiam significet quod actiuum αἴσσειν, vt Suid. testatur, αἴχθην afferens pro ὡρμήθησαν. G
Αἰτωλή, Αἰτωλία, Αἰτωλίζω, Αἰτωλικός, Αἰτώλιος, Αἰτωλίς, Αἰτωλίτης, vide in sequente Αἰτωλός.
Αἰτωλός, Ætolus: filius Endymionis: qui Pisa eiectus à Salmoneo, φυγὼν ἐκεῖσε τὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν, quæ Ταίνης antè vocabatur. Αἰτωλὸς dicitur etiam qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo denominata, oriundus est. Homer. Iliad. ψ, ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν, natione Ætolus. Athen. lib. 10, νενικηκέναι τοὺς Αἰτωλούς. Fœmin. Αἰτωλή, H Ætola, Fœmina oriunda ex Ætolia. Plutarch. Problem. Rom. μὴ δοῦλον εἰσιέναι, μὴ δούλαν μηδὲ Αἰτωλὸν μηδὲ Αἰτωλάν. Doricum autem ibi est Αἰτωλὰν pro Αἰτωλήν. Hinc Αἰτώλιος, possessiuè, Ætolius, Qui Ætolorum est. vel etiam idem cum ipso Αἰτωλός, quatenus gentile est.

annotat enim Eust. p.773, τῆς δὲ Αἰτωλίας non solùm Αἰτωλὸν sed etiã Αἰτώλιον dici. Atq; ita Αἰτώλιος ἰκτῖνος, Ætolius miluus, apud Aristot. Hist. anim. lib. 6, c. 6, nominatus videtur quòd in Ætolia præcipuè visatur. Diosc. verò lib. 4, c.173, fructũ thymelææ, quod granũ Cnidiũ peculiari nomine dicitur, Αἰτώλιον ab Eubœensibus appellatũ tradit. Ab eodẽ Αἰτώλιος est fœm. Αἰτωλία, Regio quã Ætoli incolunt: quo cum subaudiendũ est substantiuũ χώρα. Steph. verò & Peloponesi quandã vrbẽ nominari Αἰτωλίαν scribit. Ab Αἰτωλὸς porro est & fœmin. Αἰτωλίς, idem significans cum Αἰτωλία. Atq; vt Αἰτωλία χώρα dicitur, ita & Αἰτωλὶς χώρα, vel interdum omisso substãtiuo, subaudito tamẽ, Αἰτωλὶς absolutè, vt Αἰτωλία pro Αἰτωλία χώρα. Necnon Αἰτωλὶς γυνή, vt Αἰτωλία, teste Stephano, qui in Αἰτωλία ait, τὸ ἐθνικὸν καὶ Αἰτωλὸς καὶ Αἰτώλιος. Ab eodem Αἰτωλὸς vel Αἰτωλία est & aliud possessiuũ, Αἰτωλικός, Ætolicus, hoc est Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius. vt quũ aliquid esse Αἰτωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel vsitatũ. Et Αἰτωλικά, Res Ætolicæ, hoc est Libri de Ætolia & Ætolis, seu de rebus Ætolicis conscripti: quorum autor citatur Nicander apud Athen. lib. 7. At τὸ Αἰτωλικόν, s. ἔθνος, aut tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, vt τὸ στρατιωτικὸν vocatur αὐτοὶ οἱ στρατιῶται. velut apud Paus. in Atticis, τὸ γὰρ Αἰτωλικὸν παρεῖχεν ἀκμὴν νεότητος τὸν χρόνον τοῦτον. Dicuntur verò & Αἰτωλῖται, οἱ Αἰτωλίζοντες καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες, inquit Steph. hoc est, Qui Ætolos imitãtur, & qui cũ Ætolis faciunt. Vbi nota etiam verbũ Αἰτωλίζω, quod significat non solùm Ætolos imitor, vel sermone nimirũ vel moribus, sed etiã Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, vt Μηδίζω dicitur pro Medis seu Persis faueo. ❙ Cæterùm vt ad Αἰτωλὸς redeam, aliquando id esse adiectiuum sciẽdum est, & deriuatũ ab αἰτέω, teste Stephano: quũ nimirũ recto scõmate pro αἴτης ponitur, hoc est pro mẽdico qui ostiatim stipẽ petit. quemadmodũ Eust. quoq; annotat, Homerũ δὲ ὀνόματος τοπικοῦ ποιεῖσθαι ἀστεῖον νόημα ὅπου ἄνδρα πένητα δὲ Αἰτωλίας εἶναι πλάττει, αἰνιττόμενος ἐπαίτην ἐκεῖνον εἶναι. hoc enim ibi significare Αἰτωλός, tanquã ab αἰτέω. Locus Homeri ad quem hîc respicit Eustathius, est Odyss. ξ, vbi subulcus Vlyssi mẽdico ait, Ἀλλ᾽ ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, Ἐξ οὗ δή μ᾽ Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ, Ὅς τ᾽ ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, Ἤλυθ᾽ ἐμὰ πρὸς δώματ᾽. Hinc & apud Aristophanẽ prouerbialiter & ænigmatico scõmate dictũ, Τὼ χεῖρ᾽ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ᾽ ἐν Κρωπιδῶν. quo innuitur ὁ ταῖς χερσὶ μὲν αἰτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων. Notandúsq; hîc paragrammismos ille & ῥαυλότης in voce Κρωπιδῶν pro κλωπιδῶν: qualis est & in hoc eiusdẽ Aristophanis versu, Ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, posito ῥαυλιστικῶς λ pro ρ. In priore itaq; vocabulo ἔπαιξε παρὰ τὸ αἰτεῖν, in posteriore παρὰ τὸ κλέπτειν, vt schol. quoq; annotat in illo ipso loco ex Equitibus desumpto, vbi Demosthenes quũ dixisset Paphlagonẽ inspicere omnia: habere enim vnũ crus in Pylo, alterũ in concione: subiũgit, Τοσόνδε δ᾽ αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος Ὁ πρωκτὸς ἐστὶν αὐτόχρημ᾽ ἐν Χάοσι, Τὼ χεῖρ᾽ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ᾽ ἐν Κρωπιδῶν. Quin apud Athen. lib. 6, quidã vocatur Αἰτωλικὴ σφίγξ, dicitúrq; totam Græciã circumiens, atq; petrã insidẽs in modũ illius veteris, omnia corpora rapere: vbi etiã subiũgitur hic iãbus, Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας, Ætolicum enim est rapere ea quæ vicinorum sunt.
Αἰτῶμαι quoque pro αἰτοῦμαι vsurpari annotat Hesych. & ex eo Budæus in suis comment.
Αἴφνης, t.4, c.17, b Αἰφνίδιος, ibid. c
Αἰφνιδίως, ibid. d Αἴφνω, ibid. b
Αἴχθην, aor. 1 pass. indic. modi, à verbo ἀΐσσομαι seu αἴσσομαι, ex quo est & infinitiuus eiusdẽ temporis αἰχθῆναι. Ambo apud Hesych. Affert enim non solùm αἰχθῆναι pro ὁρμηθῆναι, sed etiã αἴχθην pro ὥρμησαν: quod apud Hom. extat Il. ω, Ἀκτὴ δ᾽ εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν αἴχθην.
Αἴχματα, idem Hes. affert pro ἔχματα, καλύμματα, Retinacula, Opercula.
Αἰχμάζω, t.1, c.256, a. Αἰχμαλωσία, t.1, c.255, d
Αἰχμαλωτεύω, ibid. Αἰχμαλωτίζω, ibid.
Αἰχμαλωτίς, ibid. b. Αἰχμάλωτον, subst. ibid.
Αἰχμάλωτος, t.1, c.254, h. Αἰχμάσσω, t.1, c.256, c

Αἰχμὴ,t.1,c.254,e. Αἰχμητὴς,t.1,c.256,a

Αἴχμητις, Bellatrix hastæ perita. Etymolog.in Μύσις. vbi proparoxytonon esse ait & fœmininum masculini αἰχμητὴς,vt βούλευτις, ὕβειστις.

Αἰχμίον,Hesychio δόρυ,hasta.

Αἰχμόδετος,t.1,c.254,g. Αἰχμοφόρος,ibidem,h

Αἶψα, t.1,c.256,d. & t.4,c.692,c.obiter.

Αἴψα,Hesych.exp.τὰ μέλη, membra: sed annotans,quosdam scribere ἄψα:& quidem rectius.

Αἰψηροκέλευθος,t.1,c.256,e. & t.4,c.692,c

Αἰψηρὸς,t.1,c.256,d. & t.4,c.690,h.& 691,g

Αἰψηρῶς,t.1,c.256,d. Αἴψιον,t.4,c.692,e.ob.

Αἴω,t.1,c.256,f. ‖ Αἴεις, Hesych. exp.non solùm ἐπύθου, sed etiam ἐκοιμήθης,dormiebas. Et Suidas ἄϊε affert pro ἐξέπνεε, exspirabat seu efflabat. quam τῷ ἀΐειν signif.deriuatum ἀΐσθω sequitur.

Αἰῶλις, Citharœdicus quidam modulus ita dictus, vt tradunt vulg.lex. ex Hesychio. sed apud eum scribendum esse Αἰόλιος,suprà docui.

Αἰὼν,t.1,c.257,h

Αἰὼν autem, Doricè pro ἠιὼν, littus. vnde plurale αἰόνες apud Hesych.αἰγιαλοί.

Αἰωνίζω,t.1,c.258,d. Αἰώνιος,ibidem.

Αἰωνοαρίος, dictus à Longino fuit Ianuarius mensis, quasi αἰῶνος πατήρ, teste Suida.

Αἰώρα,t.1,c.217,a. Αἰωρέομαι,t.1,c.216,f

Αἰωρέω,ibidem,e. Αἰώρημα, ibidem,g

Αἰώρησις,t.1,c.217,a

Αἴωρος quoque pro Sublimis affertur: sed sine exemplo. pro eo enim potius dicitur μετέωρος.

¶ Ἀκα,Hesychio τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος,(Latinis Acies) vel μάχη. Sed fortassis scribendum potius ἀκὰ, vt sit Doricum pro ἀκή.

Ἀκαδέω,ῶ, Dolore & molestia afficior.Idem enim Hes.ἀκαδῆσαι affert pro λυπηθῆναι.quo sensu infrà Ἀκηδῆσαι.

Ἀκαδήμεια,siue Ἀκαδημία,Athenis dictus fuit locus quidā publicus ab Academo quodam qui eum cōsecrauit,vel ab Echedemo,vt quidam volunt:vnde & Ἐχεδημία vocata fuit,& Ἐκαδήμεια siue Ἐκαδήμεια, vt Plut. in Theseo refert,& post eū Stephanus. Consitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis,(vtpote lucis & templis deorum insignis)monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidemq; erat gymnasiū in quo sese philosophi in primis exercebāt,vt & in Lyceo. Vnde Plut. in Sylla dicit ἐπιλειπούσης δὲ τῆς ὕλης,ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδημίαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν,(vbi etiam nota fuisse locum suburbanum) καὶ τὸ Λύκειον.Et Aristoph.in Nub.non solùm arboribus consitū hūc locum fuisse indicat,sed etiam exercitiis dicatum, seu gymnasion.ait enim, Ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ ἀνθηρὸς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ' οἷά περ οἱ νῦν, Ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,decurres sub sacris Mineruæ oliuis.Sic apud Athen.lib.2,quidam dicit, Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην μειρακίων ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημίας, ἤκουσα λόγων ἀφάτων ἀτόπων.Vide & Pauſ.in Attic.p.21. At Ἀκαδημία νέα dicta fuit noua secta philosophorum qui in Academiæ gymnasiis docebāt.vt apud Plut.initio Bruti, διαφερόντως δ' ἐσπουδάκει πρὸς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος· καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδήμιαν οὐ πάνυ προσιέμενος, ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς. Hinc Ἀκαδημαϊκοὶ nominabātur qui sese ibi exercebāt docendo & disputādo,philosophi nimirum. Athen.lib.11,Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Et aliquanto pòst, τοιοῦτοι δέ εἰσι καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες ἀνοσίως καὶ ἀδόξως βιοῦντες.Itidem Luc.in Piscatore,δεξόμεθα οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐλεγκτικώτεροι. Facta autem est μετάθεσις τῶν στοιχείων in hoc Ἀκαδημαϊκὸς pro Ἀκαδημιακός. Latini omisso α dicunt Academicus.

Ἀκάζω & Ἀκάζομαι,t.1,c.269,a. Hinc particip.ἀκασμένος, de quo infrà.

Ἀκαὴς, Non vstus, Vstionem non expertus.

Ἀκαθαίρετος,t.1,c.198,f

Ἀκαθαρσία,t.2,c.3,f. Ἀκάθαρτος, t.2,c.4,d

Ἀκαθεκτικὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ, Intolerabilis. Ita v.l. sed perperam pro ἀκάθεκτος.

Ἀκάθεκτος,t.1,c.1346,a

A Ἀκαθέρα,ας,ἡ,Iuniperus.v.l.Eadem est ἀρκευθίς.

Ἀκαθήκουσα διαθήκη,Inofficiosum testamentū,in Pand.Gr.

Ἀκάθομαι,Molestia seu dolore afficior:item Priuor. Hesych.enim ἀκάθεσθαι affert pro ἀνιᾶσθαι,στέρεσθαι, sed addens, quosdam scribere ἀκάζεσθαι,de quo suprà.

Ἀκαθὸν, idem pro ἀγαθὸν dici testatur.id est Bonum.

Ἀκαθοσίωτον,eidem est ἄκοσμον,Incompositum:Suidæ præterea ἄνομον,iniquū,& ἀπόβλητον,Reiiculū,Vile. Sonaret tamen potius Non consecratum, παρὰ τὸ μὴ καθωσιῶσθαι.

Ἀκαίη,Suidæ ῥάβδος θαλασσία.

B Ἄκαινα,& Ionicè Ἀκαίνη,ης,ἡ,idem quod ἄκανθα,Spina,teste Hesych. ‖ Item virga pastoritia stimulo præfixa,à Thessalis primùm inuenta, vt annot. schol. Apoll.qui lib.3,dicit,ᾧ(nimirū πήληκι)ῥ' ὑπὸ μέσσας, Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ,Οὐτάζων λαγόνας. ‖ Ἄκαινα dicitur etiā μέτρον δεκάπουν,(Decēpeda,hoc est virga decempedalis,qua mensores in dimetiēdis agrorum spatiis vtuntur,decempedatores ab ea nominati) vt idem Apollonii scholiastes tradit, addens, esse inuentum Thessalorū,afferénsque hunc Callimachi versum quo ambas illas significationes complexus est,Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Itidem Hesychio ἄκαινα est nō solùm κέντρον ἐν ᾧ ἀροτεριῶντες κεντοῦσι, (alio nomine dictum βούκεντρον & βουπλὴξ)sed etiam μέτρον. Et Eust. exponens hunc versum Homeri Iliad.μ,Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,de duobus qui de agrorū limitibus inter se contendebant , μέτρα δέ φασιν (inquit) ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ τὰς τὴν γῆν μετροῦσας ἀκαίνας, αἷς τὰ πολεμικὰ ἔοικασιν ἀκόντια.additq;,has ἀκαίνας esse κάμακας denominatas παρὰ τὸ στερίσκειν τοῦ καίειν τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς,οἷς δι' αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται. Sed hoc etymon,quod & Etymologus affert,nimis longè petitum est. Reuera enim ἄκαινα & ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν dicuntur, quia stimuli & spinæ sunt acutæ seu acuminatæ. Et quum ἄκαινα dicatur virga pastoralis aculeo præfixa, qua boues incitantur,ab eius similitudine ἄκαινα nominata est etiam virga illa decempedalis qua metatores in agris dimetiendis vtuntur,nulla amplius habita ibi ratione τῆς ἀκῆς, sed formæ tantùm qua est ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος. Infrà Ἀκαινα pro eodem.

E Ἀκαιρέω,t.2,c.11,h. Ἀκαιρία,ibid.g

Ἀκαιροβόας,ibidem,f.& t.1,c.757,c

Ἀκαιρολογία,t.2,c.11,f. Ἄκαιρος,ibid.e

Ἀκαιρούμαι,ibid.h. Ἀκαίρως,ibid.f

Ἀκακαλὶς, Acacalis: semen fruticis cuiusdam nascentis in Ægypto,similis aliquatenus myricæ semini, vt Diosc. tradit lib.1,cap.119. Apud Hesych. duplici λ scriptum ἀκακαλλίς: quo nomine à Cretēsibus vocari ait narcissi florem. Apud schol.Apoll.Rhod. Ἀκακαλλὶς est nomen proprium fœminæ.

F Ἀκάκαστον,eidem Hesychio est ἄκαμπτες, Inflexile, Quod flecti præ rigiditate nequit.

Ἀκακίμφατος,eidē est κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος, Mala fama liberatus ,Qui non amplius malè audit.

Ἀκακήσιον,ου,τὸ,Vrbs Arcadiæ,ab Acaco Lycaonis filio dicta:cuius gentile Ἀκακήσιος seu Ἀκακησιεύς.Steph.

Ἀκακήτης,t.4,c.325,d. Apud Suidam legitur etiam Ἀκάκητος,ὁ Ἑρμῆς.

Ἀκακία, t.4,c.325,c

G Ἀκακίαγος,apud Hesychium legitur , expositum ὁμοδύναμος:item Ἀκακίεις expositum σωίεις.Sed hæc mendo non carent.

Ἄκακος,t.4,c.325,a

Ἀκακούργητος,A malefica manu intactus,In quod nihil maleficii admissum est. Greg. pro Nullo maleficio deprauatus,quum ait,ἵνα μηδὲ τοῦτο ἀκακούργητον μένῃ.

Ἀκάκως,t.4,c.325,b, Ἀκάκωτος,t.4,c.329,a

Ἀκαλὰ,vide in Ἀκαλός.

Ἀκαλανθὶς,ίδος,ἡ,Suidæ & Hesychio εἶδος ὀρνέου μικροῦ:quod nimirum ἀκανθυλλὶς quoque nominatur, Latinè Carduelis.Rursum Hesychio ἀκαλανθὶς est ταχεῖα κύων , celer canis:ὀνομαστικῶς,inquit.vt Suid. etiā Ἀκαλανθίδα vo-

H cari dicit τὴν κύνα, forsan παρὰ τὸ ἀκάλλειν τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους,quòd cauda abblādiatur notis, peregrinos autem allatret. At in lex. meo veteri legitur Ἀκαλανθὶς κύων: diciturque esse fortassis insignis canis

nomen

nomen, παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν. Apud Etymol. Ἀκαλαίθις & Ἀκαλαίθεια pro eodē. Vide & Ἀκαμύθιος. At pro ἀκαλακανθίρ, quod (Hesychio teste) est ἀκανθυλλὶς παρὰ Λάκωσιν, series alphabetica innuit scribendū Ἀκκαλακανθίρ. A

Ἀκαλαυρόπις, apud eundem legitur, expositum ἡ καλλίῤῥαβδος, pulchram virgam (intellige pastoritiam) habēs. Attamen ἀκαλαυρόπις diceretur potius ea quæ destituta est virga pastoria seu pedo. Sin diuisim scribas, ἁ καλαυρόπις, idem significare videtur quod ἡ καλαύροψ.

Ἀκαλαῤῥείτης, t.3, c.680,a Vide & Ἀκαλός.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ, nomen herbæ vrentis tactu, vnde & nomen ei inditum volunt quòd οὐ καλὴν ἀφὴν habeat. κνίδη certè synonymως dicitur παρὰ τὸ κνίζειν, quod significat Mordere, Vrere: à quo vrendi verbo Latinè etiam Vrtica appellatur. ‖ Est & animal marinum ἀκαλήφη, quod & ipsum κνίδη nominatur, & Latinè Vrtica, vt in Κνίδη docui. Confirmatur hoc & Gellii testimonio, qui libro 4, cap.11, Ἀκαλήφη autem (inquit) est animal marinū quod Vrtica appellatur. Meminerūt huius tum alii tum Aristoteles Hist. anim. libro 4, & Athen. lib.3. Vbi inter alia dicit, duo esse τῶν κνιδῶν genera, eásq; ἀκαλήφας etiam vocari ab Eupolide, Aristophane, Pherecrate. Ibidem Diphilus Siphnius medicus ait, ἡ δὲ ἀκαλήφη κνισμὸν ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείφωνται· οὕτως γὰρ ἀνιᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐτήν, ὑφ᾽ ὧν κατὰ παραφθορὰν νῦν ἀκαλήφη ὀνομάζεται· τάχα δὲ ἴσως διὰ τούτην καὶ ἡ βοτάνη κατ᾽ ἀφκνισμὸν γὰρ τῆς αἰσθήσεως ὠνόμασαι. οὐ γὰρ πραεῖά ἐστι καὶ ἁπαλὴ τῇ ἀφῇ· τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής. Est verò & θαλάσσιον ὄρνεον quod ἀκαλήφη nominatur, si scholiastæ Nicandri credimus. Porro notandum est multis in locis scriptum reperiri ἀκαλύφη, per υ in penultima. sed eam scripturam non probo, præsertim quum Etymologus dicat, & lexicum meum vetus, κνήφη & ἀκαλήφη, in penultima per η scribi: σίφη & ἀγείφη (significans σκάφη) per ι. Sed & etymon confirmat eam scripturam, quo videlicet ἡ ἀκαλήφη nominata dicitur vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀφὴν, vel per antiphrasin παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλὴν τὴν ἀφὴν, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς (id est ἡσύχως) ἅπτεσθαι. Quinetiam in lexico quodam veteri quod apud me est, legitur, Ἀκαλήφη, τὸ μὲν φυτὸν, διὰ τοῦ η· τὸ δὲ ἄστρον ὕπαιθρον, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. Itidémque apud Hesychium Ἀκαλυφὴ καὶ Ἀκάλυφον, ἄστρον, ὕπαιθρον. Et rursum apud Etym. legitur, Ἀκαλυφὴ, ἄστρος, ὕπαιθρος. Verūtamen pro ἄστρον & ὕπαιθρον scribendum foret potius ἀκάλυβον. nā per β scribitur ἡ καλύβη, quo tugurium significatur. B C D E

Ἀκαλλής, t.2, c.39, g. Ἀκαλλιέρητος, t.1, c.1652, g

Ἀκαλλώπιστος, t.2, c. 41, a

Ἀκαλός, Quietus, Placidus. Scriptum reperitur etiam Ἄκαλος, proparoxytonως. vt apud Hesychium, Ἄκαλα, ἄψοφα, ἥσυχα: apud quem tamen & oxytonως, Ἀκαλὸν, ἥσυχον, πρᾶον, μαλακόν. atque adeo Etymologus ὀξύνεσθαι ait, licet per systolen dicatur pro ἥκαλος proparoxytono, quod deriuatum est ex ἦκα significante ἠρέμα. Hinc ἀκαλὰ προρέων aduerbialiter pro ἡσύχως, placidè & leniter fluens: quod & composito vocabulo ἀκαλαρείτης seu ἀκαλαῤῥείτης dicitur. F

Ἀκάλυβος, vide in Ἀκαλήφη. Ἀκάλυπτος, t.2, c.43, b

Ἀκαλύπτω, Detego, Reuelo. Ita vulg. lex. sed perperam pro ἀποκαλύπτω.

Ἀκαλυφὴ & Ἀκαλυφὴς cum Ἀκάλυφος, vide in Ἀκαλήφη.

Ἀκαλῶς, t.3, c.680, b G

Ἀκάμαλα, Hesychius dici scribit τὴν κάμηλον, camelum. In lexico autem meo veteri pro hoc ἀκάμαλα habetur ἀκάμαντος. Sic enim ibi legitur, Ἀκάμαντος, ἡ κάμηλος, παρὰ τὸ μὴ κάμνειν, (quòd labores non sentiat nec defatigetur) ἢ κατ᾽ ἐπίτασιν ἀκάμαντος. πολύμοχθον γὰρ τὸ ζῶον. Eadem iisdem verbis leguntur apud Etymologum, nisi quòd pro ἀκάμαντος habet Ἀκάμανος: Ἀκάμανος, (inquiens) ἡ κάμηλος, & quæ sequuntur.

Ἀκαμαντίδαι, patronymicῶς, filii seu posteri Acamantis, apud Demosth. in Epitaph. H

Ἀκαμαντίς, ίδος, ἡ, s. φυλὴ, dicta vna ex decē tribub⁹ Atheniēsibus, ab Acamante filio Thesei, teste Suida & Harpocr.

Ἀκάμαντον, apud Hesych. legitur, expositum ἀκοπίαστον, Indefessum, Laboribus non defatigatum nec fractum. sed forsan scribendum ἀκάμαντα: præsertim quum subiungat esse etiam proprium nomen vnius ex filiis Antenoris, & nomen montis in Cypro, denominati ab Acamante filio Thesei. Vide & Ἀκάμαλα. Ἀκαμάντιον autem, vrbs Phrygiæ ab Acamante conditore nominata, cuius ἐθνικὸν est Ἀκαμάντιος, & fœm. Ἀκαμαντίς. quanquam & ipsam vrbem nominari Ἀκαμαντίδα dicat Parthenius apud Steph.

Ἀκαμαντόπους, t.3, c.509, c

Ἀκάμας, t.2, c.50, b

Ἀκάματα, aduerbialiter pro Ἀκαμάτως, οὐ κεκμηκότως, ἀδιαλείπτως, Indefessè, Indesinenter, affert Suid. ex Soph. ἀκάματα προσμένουσα. Locus est in Electra, p.88.

Ἀκαματεῖ, t.2, c.49, g. ob. Ἀκαματόπους, t.2, c.51, a

Ἀκάματος, t.2, c.50, b & g. Vide & Ἀκάμαλα.

Ἀκαματοχάρμας, t.2, c.51, a. Ἀκαματοχάρμης, ibid. & t.4, c.44, a Ἀκαμάτως, t.2, c.51, a

Ἀκάμμυσος, Non conniuens, seu Inconniuens, à καμμύω habente Æolicam syncopen pro καταμύω.

Ἀκαμπής, t.2, c.53, c. Ἀκαμπίας, ibid.

Ἀκαμπόδρομοι, Hesychio οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, recti & simplices. nisi potius diuisim scribendum ἀκάμπιοι δρόμοι. nam ἀκαμπόδρομοι dicuntur potius qui rectà currunt nec pedem reflectunt. Reperio certè in lex. meo veteri & apud Etymol. ex Methodio, Ἀκάμπιος, ὁ ἐπ᾽ εὐθείας περιπατῶν, παρὰ τὸ καμπὴν μὴ ἔχειν· καὶ ἀκάμπιοι δρόμοι, οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ. Ἀκάμπιος, t.2, c.53, c

Ἄκαμπτος, Hesychio ἀκαμπής, ἀκατάκλαστος, Qui flecti frangique præ rigiditate nequit. sed forsan scribendum Ἄκαμπτος.

Ἀκαμπὴς autem, quod v.l afferunt itidem pro Inflexibilis, mendosè scriptum pro ἀκαμπής.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui flecti nequit nec frangi, Rigidus. Plut. Lycurgo, τὸ πρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, In subeundis perferendisque laboribus infracta cōstantia. Hippocr. τῷ ἀκάμπτῳ opponit τὸ εὔκαμπτον, Galenus cum eo copulat πτανόν.

Ἀκαμύθιος, Etymologo & lex. meo veteri, ex Methodio, ὁ κύων· παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους δεσπότας. Quo sensu suprà ἀκαλακαιθίς.

Ἀκαμψία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἄκαμπτον, seu οὐ κάμπτεσθαι, Non flecti nec frangi, Rigiditas, Constantia.

Ἄκανδος, Varin. & v.l. perperam scribunt pro ἄκονδος.

Ἄκανθα, t.1, c.258, g. Vide & Ἄκανθος.

Ἀκανθαία, Hesychio ἄκανοι, ῥάχεις: forsan pro ἄκανθαι.

Ἀκανθεών, t.1, c.262, c. Ἀκανθήεις, ibid. b

Ἀκανθής, ibid. Ἀκανθίας, t.1, c.263, a. Vide & Ἀκάνθιος.

Ἀκανθίαι autem vide in Ἄκανθος.

Ἀκανθίζω, t.1, c.262, e. Ἀκανθική, ibid. b

Ἀκανθικός, ibid. a. Ἀκανθιλίς, ibid. h

Ἀκάνθινος, ibid. b. Ἀκάνθιον, t.1, c.260, d.

Ἀκανθίον, ibid. Vide & Ἀκάνιον.

Ἀκάνθιος, t.1, c.263, a. Ἀκανθίς, t.1, c.260, c. & 262, f

Ἀκανθίων, t.1, c.262, f. Ἀκανθοβάτης, t.1, c.261, e

Ἀκανθοβάτης, ibid. Ἀκανθοβόλος, ibid.

Ἀκανθοεπία, ας, ἡ, in v.l. exponitur Spina topiaria. Significaret tamen potius Spinosa loquutio, Verba seu oratio spinosa. Ἀκανθολόγος, t.1, c.261, f

Ἄκανθον, Hesychio ἀγνάμπτον, Inflexile, Rigidum. pro quo potius Ἄκαμπτον dicitur.

Ἀκανθόνωτος, Hesychio echinus est. dorsum enim eius spinis horret, vnde & Ἀκανθόχοιρος & ἀθρίξ nominatur. Vide & t.1, c.261, f. Ἀκανθόρμαι, t.1, c.262, c

Ἀκανθοπλήξ, A spina ictus, vel stimulo. In lex. Herodoteo.

Ἀκανθοπολίτης, vide in Ἄκανθος sequente.

Ἄκανθος, t.1, c.260, d. & 262, e. Hesychio est non solùm φυτὸν, & ζῷον, sed etiā πλινθὸν, necnō περίεργμα ὑφασμένον. ‖ Ἄκανθος dicitur etiā vrbs quædā Thraciæ, ἀκάνθαις περιεργμένη ὑπὸ τὸν Ἄθω, teste Steph. id est, spinis septa super Athone mōte. vnde & nomē inuenit. Diodorus verò in Ægypto cuiusdā Ἀκανθῶν πόλεως meminit, l.1, p.61. Vnde Ἀκανθοπολίτης & Ἀκάνθιος dicitur, qui nimirū inde oriundus est: & fœm. Ἀκανθιάς, Oriunda ex Acantho, vt idem Steph. tradit, qui etiā addit, hinc Ἀκάνθιον τέττιγα prouerbio dici ἐπὶ τῶν ἀφώνων. tales enim esse regionis illius cicadas. Suidas tamen aliam affert rationem, vt docui in Ἀκανθίας. Ἀκανθοσφής, t.1, c.261, f

Ἀκανθοφάγος, t.1, c.261, g. Ἀκανθοφορέω, ibidem, g

Ἀκανθοφόρος, ibid. Ἀκανθοφυέω, ibid.

Ἀκανθόφυλλος, ibid. h

Ἀκανθόχοιρος, t.1, c.262, f. Dicitur idem & ὕστριξ.

Ἀκανθόω, ibid. c. Ἀκανθυλλὶς, ibid. g

Ἀκανθώδης, t.1, c.261, h. Ἀκανθὼν, t.1, c.262, c

Ἀκανίζω, & Ἀκανικὸς, vide in sequ. Ἄκανος.

Ἀκάνιον, Hesychio ἀκάνθιον, Spinula.

Ἀκανόνιστος, t.2, c.63, c

Ἄκανος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, eiusdémque originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Spina enim, quæ hisce vocabulis declaratur, acuta est. Hesychius duobus in locis oxytonως scribit, & Euripidem in Troadibus ita nominare ait τὴν ῥάχιν τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος, Dorsum piscis horridum spinis, seu Spinas quibus dorsum piscis horret: addens tamen esse etiam κανθάρου εἶδος. ‖ Ἄκανος, est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. vnde & inter ἀκανθώδη & φυλλάκανθα numeratur à Theophr. Hist. plant lib. 6, cap. 1, necnon in libro 1, cap. 16. in hoc enim posteriore loco ἄκινος reponunt pro ἄκανθος. Plinius lib. 22, cap. 9, Sunt qui & acanon eryngio adscribant, spinosam breuémque ac latam herbam, spinísque latioribus. Bibliorum interpretes verterunt Carduum, sed malé. perperam item Gesnerus ἄκανον & ἄκινον confudisse dicitur. nam ἄκινος siue ἄκονος alia est Planta Dioscoridi, & Latinè à nonnullis vocatur ocimastrum. ‖ Ἄκανος, dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere: ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ, quam ἐχῖνον vocat Dioscorides. Theophr. Hist. plantarum lib. 6, capite 4. ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον. quem ἄκανον mox ἄκανθαν vocari ait. Deriuatur hinc Ἀκανικὸς, Acanicus, hoc est Qui acani est, vel Qualis est acani. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 7, ὁμοία τοῖς τῶν ἀκανθῶν φύλλοις τῶν ἀκανικῶν, foliis spinarum acanicarum. Item Ἀκανώδης, q.d. Acanaceus, Speciem acani gerens, seu Qui ex acani genere est. vt quũ plãta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon dimin. Ἀκάνιον, quod Hesychio est ἀκάνθιον, Spinula. Denique & verbum Ἀκανίζω, significans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theophr. Hist. plantarum libro 7, capite 4, de chamæleonte herba, ὁ μὲν γὰρ ἀφυλλάκανθος ὢν, ἀκανίζει, acanum imitatur, quum tamen sit ἀφυλλάκανθος, ἄκανος autem φυλλάκανθος. Perperã tamen ibi scriptum κακανίζει.

Ἀκανώδης, vide in præcedente Ἄκανος.

Ἀκαπήλευτος, t.2, c.67, b

Ἀκάπηλος, Caupone seu cauponibus carẽs. Pro Simplex, Nõ astutus, affertur ex Strabone, βίος πρὸς τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς καὶ ἀκάπηλος. Nisi potius ibi significet Cauponum fraudibus carens.

Ἄκαπνος, t.2, c.68, a

Ἄκαρ, pro μικρὸν vel οὐδὲν apud Antiphontem legi Suidas ait. pro quo apud Harpocr. habetur ἀκαρεὶ, forsan pro ἀκαρές.

Ἀκαρὰ, Cretenses τὰ σκέλη vocant, id est crura. Hesych. In lexico meo veteri & apud Etymolog. proparoxytonως scriptũm ἄκαρα. vbi Ἄκαρα dicitur esse etiam vrbs Asiæ quæ nunc vocetur Nissa.

Ἀκαρῆ, idem exp. βραχὺ, ταχέως, Breui temporis spatio, Subitó. pro quo apud Suidam scriptum ἀκαρῆ.

Ἀκάραν, idem rursum Hesych. affert pro ἀκαρῆ.

Ἀκάρδιος, t.2, c.97, e

Ἀκαρεὶ, aduerbialiter pro ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Vide & Ἄκαρ.

Ἀκαρὲς, Suidas dicit esse aduerbiale nomen, innuens forsan vsurpari pro ἀκαρεί. Alioqui neutrum genus est masculini ἀκαρής. Apud Hesychium verò legitur etiam Ἀκαρὲς, τὸ παρὰ τοῦ μικροῦ δακτυλίδιον.

Ἀκαρέως, Vno momẽto, In puncto temporis. idem quod ἀκαρεὶ seu ἀκαρῆ. hoc est ἐν ἀτόμῳ, ἐν στιγμῇ. Hesychius ἀκαρέως exponit etiam ὁλοσχερῶς, Integré. Pro eodem contractè dicitur ἀκαρῶς.

Ἀκαρῆ, t.2, c.102, c. Ἀκαρὴς, ibid. a

Ἀκάρθαρτος, Impurus, Immundus, Sordidus. v.l. perperam pro ἀκάθαρτος.

Ἄκαρι, Animalculũ omnium minutissimum, colore albo, solens innasci ceræ & caseo inueteratis. Meminit eius

A Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 32. Ἄκαρι appellãt etiam nonnulli animalculum illud quod cuti humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus.

Ἀκαριαῖος, t.2, c.102, g. Ἀκαρίδιος, t.2, c.103, a

Ἄκαρνα, ης, ἡ, Acarna: genus suffruticis apud Theophrast. Hist. plant. lib. 6, cap. 3 & 4. pro quo nonnulli reponendum censent ἄκορνα. Hesychio ἄκαρνα est δάφνη, laurus. Acarne autem à Plinio numeratur inter pisces marinos lib. 32, c. 11. forsan idem cum eo pisce qui ab Athen. l. 7 vocatur Ἀκαρναί. Alioqui Ἀκαρνὰν est ἐθνικὸν vocabu-

B lum: vnde Ἀκαρνανία dicitur Regio quam habitant Acarnanes: & fœm. gen. Ἀκαρνανὶς, s. γυνὴ, fœmina oriunda ex ea regione, vt annotat Steph. Reperitur & Ἀκαρνὶς pro Ἀκαρνανὶς χώρα seu Ἀκαρνανία. vt apud Athen. lib. 1, περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀκαρνίδι. sic enim scribendũ, non Ἀκαρνίδη.

Ἀκάρναξ, Hesychio λάβραξ, lupus piscis.

Ἄκαρον, idem affert pro τυφλὸν, cæcum.

Ἀκαρὸς autem, oxytonως, significat τὸν ἐγκέφαλον vel τὴν κεφαλὴν, cerebrum vel caput, ἀπὸ τοῦ κάρη, vt tradit lexicõ

C meum, vetus & Etymol.

Ἀκαρπέω, t.2, c.77, e. Ἀκαρπία, ibid.

Ἄκαρπος, ibidem. Ἀκάρπωτος, t.2, c.82, c

Ἀκαρσύας, Hesychio ὁ ἀνίκητος, Insuperabilis, Inuictus.

Ἀκαρτέρητος, eidem est ἀνυπομόνητος, Intolerabilis, Qui sustineri & tolerari nequit.

Ἄκαρτος, t.2, c.100, f.

Ἀκαρφὴς, Qui arefactus non est, nec succo planè priuatus. Nicander apud Athen. lib. 4, Τμῆγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας ἢ ἀκαρφέα φλοιόν.

D Ἀκαρῶς, t.2, c.102, g

Ἀκάσασθαι τὴν ἁμαρτίδα, legitur apud Herodot. lib. 1, forsan pro ἀκέσασθαι, Mederi delicto, hoc est Expiare scelus.

Ἀκάσκα, Hes. exponit ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως, Quietè & placidè, Molliter, Lenté. Apud Eustath. perispωmenως ἀκασκᾶ, dicentem idem esse quod ἀκὴν, hoc est ἠρέμα. affértque apud eum Ælius Dionysius vsum huius aduerbii ex Cratino istum, σκήπτροισιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα, scipione nixum pedetentim & lenè progredien-

E tem.

Ἀκασμένα, Hesych. rursum affert pro ἀναπεπαυμένα, ἡρμοσμένα, Sedata, Coagmentata seu composita.

Ἄκαστος, eidem est ἡ σφένδαμνος, Acer, arbor. Est alioqui & nomen proprium.

Ἀκαστόφρων, t.4, c.198, c

Ἀκατάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui deiici non potest. Metaphor. Aristoph. Nub. ἀκατάβλητον λόγον vocat τὸν ἄηττον καὶ μηδενὶ καταβαλλόμενον, translatione ab athletis vel ædificiis.

Ἀκατάγγελτος, t.1, c.21, e. Ἀκατάγνωστος, t.1, c.1855, g.

F Ἀκαταγνώστως, t.2, c.557, e. obiter.

Ἀκαταγώνιστος, t.1, c.105, f

Ἀκαταθύμιος, ου, ὁ, Qui non est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, Animo ingratus. Posteri Homeri vsi sunt hoc vocabulo pro ἀποθύμιος, quod apud eum legitur, vt testatur Eust.

Ἀκαταίπατος, t.1, c.254, b. Ἀκατακάλυπτος, t.2, c.44, f

Ἀκατακόσμητος, Inexornatus: itẽ Indispositus, Decente ordine non distinctus. Apud Plut. De def. orac. πέρας οὐδὲν ἄτακτον οὐδ᾽ ἀκατακόσμητον, Turnebus vertit, Nullæ va-

G cabunt tanquam reliquiæ vel ordinis vel descriptionis expertes.

Ἀκατάκριτος, t.2, c.436, d

Ἀκατακρίτως, Sine condemnatione, seu Indicta causa.

Ἀκατάληκτος, t.2, c.692, e. Ἀκαταλήκτως, ibidem.

Ἀκατάληπτος, t.2, c.574, c. Ἀκαταλήπτως, ibidem.

Ἀκαταληψία, t.2, c.573, h

Ἀκατάλις, ιδος, ἡ, Bacca iuniperi: ἀρκευθίς. v.l.

Ἀκατάλλακτος, t.1, c.354, f. Ἀκαταλλάκτως, ibid.

Ἀκατάλληλος, t.1, c.363, d. Ἀκαταλλήλως, ibid. e

Ἀκατάλυπτος, v.l. afferunt pro Non absconditus, Detectus.

H sed perperam vel pro ἀκάλυπτος vel pro ἀκατακάλυπτος.

Ἀκατάλυτος, t.2, c.758, b. Ἀκατάμαχητος, t.2, c.816, f

Ἀκατανόητος, t.2, c.1078, f. Ἀκαταπάλαιστος, t.3, c.27, d

Ἀκατάπαυστος, t.3, c.110, c. Ἀκαταπαύστως, ibid. d

Ἀκατάπληκτος, t.3, c.395, f. Ἀκαταπρεΰντος, t.3, c.519, g

Ἀκαπάσειςος,t.3,c.758,a. Ἀκατασήμαντος,t.3,c.774,b

Ἀκατασκεύαςος,t.3,c.844,c. Ἀκατασκευάςως,ibid.

Ἀκατάσκευος,t.3,c.845,c. Ἀκαταςασία,t.1,c.1772,f

Ἀκατάςατος,ibid.g. Ἀκαταςάτως,ibid.

Ἀκατάσχετος,t.1,c.1348,a

Ἀκατασχέτως,More eorum quæ contineri nequeunt.Plut. in Cam.ἐπιθυμίᾳ δόξης φερόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον ἀκατασχέτως,gloriæ cupiditate vehementiſſima incenſus contineri non poterat quin periculo ſe offerret.

Ἀκατάφρακτος,t.4,c.192,e

Ἀκαταφρόνητος, Non contemptibilis vel contemnendus. Plutarchus,τὸ ἀκαταφρόνητον videtur accipere pro Contemni nolle,quum in libro De frat.amore dicit quoſdam in fratribus τὸ φιλόνεικον nominare ἀκαταφρόνητον.

Ἀκατάψευςος,t.4,c.715,h

Ἀκατέργαςος,Inelaboratus,Impolitus,ideóque Rudis.Dionyſ.Longin.ἀκατεργάςοις καὶ οἱονεὶ ποκοειδέσι ταῖς ἐννοίαις καὶ ἀμαλάκτοις.metaph.à fullonibus.

Ἀκατεύναςος,t.1,c.1306,e

Ἀκατηγόρητος, Qui incuſari & reprehendi nequit,Nulli accuſationi nec reprehenſioni obnoxius,Irreprehenſibilis.Phalar.epiſt.

Ἀκατήχητος,Qui prima religionis Chriſtianæ rudimenta nondum percepit,Qui nondum κατήχηται.ἀμύητος.

Ἀκάπον,t.1,c.263,e. Ἀκάπος, t.1,c.264,d

Ἀκατονόμαςος,t.2,c.1327,b. Ἄκατος,t.1,c.263,b

Ἄκαυλος,t.2,c.92,e. Ἄκαυςος, t.2,c.178,a

Ἀκαχέατο,Ἀκαχέδαται & Ἀκαχείατο, vide inter Anomala.

Ἀκαχέω,t.1,c.615,b. Ἀκάχημαι,ibid.

Ἀκάχημι,ibid. Ἀκαχίζω, ibid.c

Ἀκαχμένος,t.1,c.269,a.& 615,a. Vide & inter Anomala.

Ἀκάχω,t.1,c.614,h

Ἀκκαίες,piſces vocantur ab Ampraciotis,teſte Heſych.

Ἀκιανός,Suidæ εἶδος ὀσπρείου,leguminis genus. Apud Euſtathium proparoxytonως ſcriptum eſt ἀκίανος, quod deriuat à verbo κεάζω vt & Ælius Dionyſius apud eundem,Ἀκέανοι,(inquit)τὰ ἐν φακοῖς ςρογγύλα, καὶ δυςκάτακτα ὄσπρια: innuens ἀκιάνους propriè eſſe legumina duriora & quæ frāgi nequeunt,qualia ferè ſunt τὰ ἀτεράμονα ſeu ἀτέραμνα,quæ nimirum nonniſi ægrè poſſunt κεάζεσθαι. Itidem Etymologus ait,Ἀκέανος, εἶδος ὀσπρείου ὅμοιον φακῇ· παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαςον, κατὰ ςέρησιν τοῦ κεάσαι, ὅ ἐςι θραῦσαι.Heſych.quoque eius etymi meminit,apud quē tamen fœm.gen.& oxytonως ſcriptum ἀκιαναί. id enim ἀκιαναὶ quibuſdam eſſe ait, τὰ ἐν τοῖς φακοῖς ςρογγύλα, quibuſdam σπέρμα οὐχ ἑψόμενον οὐδὲ διαιρούμενον, ſemen quod coctura non diſſoluitur nec frangitur.

Ἀκίαςος, Qui findi & diſſolui nequit. Heſychio ἄκλαςος, Qui frangi nequit.

Ἀκεινά,eidem eſt κέντρον βοῶν ἀρότρου, ſtimulus quo boues aratrum trahentes incitātur. pro quo ſuprà habuimus ἄκαινα.

Ἀκείνης,eidem eſt ἀκοινώνητος,Non communicatus:vel etiam actiuè Nihil cum alio cōmunicans,Inſociabilis.

Ἀκείομαι,Ionica & poetica epentheſi τοῦ ι,dicitur pro ἀκέομαι. vnde particip.ἀκειόμενον, quod Heſych.exponit & ῥάπτοντα & ἰώμενον, procul dubio reſpiciens ad hunc locum Homeri Odyſſ.ξ, Νῆας ἀκειόμενον ταί οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, Reſarciētem naues.vel etiam metaphoricè Medentem nauibus.In propria autem medendi ſignificatione idē poeta dixit Il.π, Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται Ἕλκε' ἀκειόμενοι. Rurſum metaph. Apoll. Rhod.lib.4 dicit,κακὸν κακῷ ἀκειομένη, pro θεραπεύουσα καὶ ἰωμένη,vt ſchol.exponit:qui tamen & paſſiuè expoſuerat ῥωννυμένη,vt Suid.quoque ἀκειόμενος affert pro θεραπευόμενος.

Ἀκεῖον,Heſychio τὸ φάρμακον & τὸ ἕτοιμον,Medicamentum, item Paratum, Promptum. In qua poſteriore ſignif. infrà habebimus ἄκιμον.

Ἀκειρεκόμης,t.2,c.100,e

Ἀκείω,Ionica & poetica epentheſi τοῦ ι dicitur pro ἀκέω.

Ἀκέλευθος,t.2,c.111,a. Ἀκέλευςος,t.2,c.114,e

Ἀκέλυφος, Qui eſt ſine putamine,Nullo putamine ſeu cortice tectus.

Ἀκενόσπουδος,Qui rebus vanis & inanibus non ſtudet. vel etiam Vanæ gloriæ non ſtudens. παρὰ Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ ἀπιςητικὸν,inquit M. Antoninus philoſophus apud Suid.Vbi τὸ ἀκενόσπουδον eſt Contemptus rerum vanarum,Rebus inanibus non ſtudere.

Ἀκέντητος,t.2,c.120,d. Ἄκεντρος,t.2,c.121,h

Ἀκέντωτος,t.2,c.119,c

Ἀκέομαι,t.1,c.264,f. Ionicè pro eodem dicitur ἀκείομαι.

Ἀκέοντως,Tacitè,Quietè:Heſychio ἀψόφητι καὶ ἡσύχως. Sed notandum eſt,eum ſcribere ἀκέοντως,& annotare,poetæ eſſe familiare vt metri cauſa vtatur breuibus pro longis,& longis pro breuibus.

Ἀκέουσα, Tacita,Quieta.Fœm.ex maſcul.Ἀκέων.

Ἄκερα,eidem Heſ. eſt indumentum quoddam pretioſum.

Ἀκεραιαι,t.3,c.1308,g. Ἀκέραιος,t.2,c.138,a

Ἀκεραιότης,ibid.d. Ἀκεραίως,ibid.

Ἀκέρατος,t.2,c.127,c

Ἀκεραύνωτος,Non tactus ſeu ictus fulmine.

Ἀκερδεία,t.2,c.144,e. Ἀκερδής,ibid.d

Ἀκερδῶς,ibid.e. Ἄκερκος,t.2,c.146,h

Ἀκερματία, ας, ἡ, Poll.ex Ariſtoph. affert pro μὴ ἔχειν κέρμα, Non habere teruncios & monetam minutiorē.niſi potius ſit Ne terūtiū quidē habere, & ὁλοσχερὴς ἀχρηματία.

Ἄκερος,t.2,c.127,e. Ἀκερσεκόμης, t.2,c.100,f

Ἀκερσίκομος,ibid.

Ἀκερσίλα,Sicula dialecto ἡ μυρσίνη dicitur,teſte Heſychio, id eſt myrtus.

Ἀκερχὲς,eidem eſt ἀπενθὲς,Luctus expers.

Ἄκερως,t.2,c.127,e. Ἀκεσία,t.1,c.265,e

Ἀκεσίμβροτος,ibid.f. Ἀκέσιμος, ibid.c.& e

Ἀκέσιος,ibid.e. Ἀκεσίπονος,ibid.f

Ἄκεσις,ibid.e. Ἄκεσμα,ibid.b

Ἀκέσμιος,ibid.c. Ἄκεσμος,ibid.b

Ἄκεσον, Heſych.affert pro ἄπονον. Ἀκεσᾶς autem & Ἀκεσώ, nomina propria ſunt,illud viri,hoc mulieris.

Ἄκεστα, Suidæ ῥωμαϊκόν τι μηχάνημα ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα κατασκευαζόμενον.pro quo ſuprà habuimus Ἄγεςα ex eodem,quod vide.

Ἀκεστάμιος,ου,ὁ,nomen ignaui nautæ,qui quum lunam cauſatus nauigationem differret, locum fecit adagio illi Ἀκεστάμιου σελήνη,quo in comperendinatores vtuntur.Vide & Eraſm. Ἀκεσίπονος,t.1,c.265,f

Ἀκεςαὶ & Ἀκέςαι,t.1,c.266,c. Heſychio Ἀκεςαὶ,ſunt non ſolùm οἱ ὄχοι,Σικελικὰ ὀχήματα, ſed etiam εὐίατοι, facilè ſanabiles.Sed hoc poſterius Ἀκεςαὶ eſt fœm.plurale maſculini ἀκεςός.

Ἀκέςας, Suidæ idem quod ἀκέςωρ,ἰατρὸς,medicus. Sed forſan ſcribendum oxytonως ἀκεςάς, vt ſit Doricum pro ἀκεςής.

Ἀκέςη,t.1,c.266,c. Ἀκεςήριον,t.1,c.267,f

Ἀκεςὴς,t.1,c.266,a. Ἀκέςης,ibid.

Ἀκεςικὸς,t.1,c.267,c. Ἀκεςὶς,t.1,c.266,d

Ἀκεςορία,(& Ionicè Ἀκεςορίη)t.1,c.267,g

Ἀκεςορικὸς,ibid.h. Ἀκεςορικῶς,ibid.

Ἀκεςορὶς,Medicatrix.Hippocr.περὶ φυσῶν,initio,πᾶσι γὰρ τοῦτ' ἐοῖσιν αἴτιος ἰητρικὴ εὑρίσκεται ἀκεςορίς. Infrà ἀκεςρὶς per ſyncopen pro eodem.

Ἀκεςὸς,t.1,c.265,g. Ἀκέςρα,t.1,c.267,e

Ἀκεςρία,ibid.d. Ἀκέςριον,ibid.f

Ἀκεςρὶς,per ſyncopen pro ἀκεςορὶς, Medicatrix. Hippocr. in lib.quem περὶ σαρκῶν inſcripſit, πρὸς τὰς ἀκεςρίδας αἳ πάρεισι τῇσι τικτούσῃσι ἐλθὼν,πυθέσθω, medicatrices quæ parientibus adſunt,id eſt obſtetrices.

Ἀκεςρὸν,Heſych.ex Soph.Palamede affert, pro φάρμακον, Medicamentum.ſed forſan ſcribendum potius ἄκεςρον, proparoxytonως.

Ἀκέςωρ,t.1,c.267,g. Ἀκέςωρ eſt etiam nomen proprium: vnde Ἀκεςορίδαι patronymicως dicuntur tribules quidam inſignes Argis,vt teſtatur ſchol.Callimachi.

Ἀκεσώδυνα,t.4,c.43,e.ob. Ἀκεσώδυνος,t.1, c.265,f

Ἀκέται,apud Heſych.legitur, expoſitū εὐίατοι,ἀκατάπλακτοι.ſed perperam.ſcribēdum enim Ἀκεςαὶ,εὐίατοι,ἀκατάπλακτοι,vt ex præcedentibus liquet, vbi exp.hoc Homericum,ἀκεςαί φρένες ἐσθλῶν.

Ἄκευμα,t.1,c.268,h

Ἀκεύομαι,& Ἀκεύω,ibid. Ἀκεύει pro τηρεῖ Cypria dialecto vſurpari tradit Heſych.

Ἀκέφαλος,t.2,c.152,c

Ἀκεφάλως, Sine capite, Sine exordio. apud Hermog.

Ἀκέω, t.1, c.265, b. Ἀκέων, t.4, c.333, a

Ἀκή, t.1, c.269, a. Vide & Ἀκλώ.

Ἀκηδέες, Hesychio ἀφρόντιδες, ἄλυποι, ἄταφοι, Incurii, Nihil doloris & molestiæ sentientes, Inhumati. forsan pro ἀκηδεῖς.

Ἀκήδεια, t.2, c.185, f. Ἀκήδεστον, aduerb. t.2, c.182, g

Ἀκήδεστος, ibidem, f

Ἀκηδέστως, t.2, c.181, e. obiter. & 182, g

Ἀκήδευτος, t.2, c.187, h. Ἀκηδέω, t.2, c.185, d

Ἀκηδής, Nullam curam habens, &c. ibid. b. Ἀκηδής, Tristitia vacans, &c. ibidem, c.

Ἀκηδῆσαι, t.2, c.181, e. obiter. Ἀκηδία, t.2, c.185, d

Ἀκηδιάω, Negligenter ago, &c. ibid. e. Ἀκηδιῶ, Animo concido, &c. ibid.

Ἀκήδιτον, apud Hesychium legitur expositum ἄθελκτον, σκληρὸν, Quod demulceri & deliniri nequit, Durum & rigidum. Sed scribendum potius ἀκήλητον, eo in significatu.

Ἀκηδύνως, Tutò, Sine periculo, vulg. lex. perperam pro ἀκινδύνως.

Ἀκηδῶς, t.2, c.185, d

Ἀκήδωτος, Hesychio κηδείαν μὴ ἔχων, Non curatus, Non sepultus, Inhumatus.

Ἀκήκοα, t.1, c.283, a

Ἄκηκις, perperam apud Hippocr. scriptum pro ἄκικυς.

Ἀκήλητος, t.2, c.189, e. ‖ Ἀκηλητὸς autem oxytonως, pro Intemeratus, nescio vnde afferant v.l. nam eo signif. dicitur potius ἀκηλίδωτος, vt nunc docebo.

Ἀκηλίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immaculatus, Cui macula seu labes aspersa non est. vt ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata, Sapient. c.4. Itidem Hesychius & Suidas ἀκηλίδωτον exp. ἄσπιλον, ἀκήρατον, καθαρόν. Sed hic, nimirum Suidas, facit mentionem comparatiui etiam ἀκηλιδότερος, quasi ab ἄκηλις, significante Expers maculæ & labis. At pro ἀκηλίδωτον τόξευμα, quod vulg. lex. afferunt ex Prouerb. cap.25, pro Sagitta acuta, scribendum ἀκιδωτὸν, de quo infrà.

Ἀκήλιον, in lexico meo veteri ἥσυχον, quietum. quo sensu infrà ἕκηλον.

Ἄκημα, t.1, c.265, c

Ἀκήμων, Hesychio ἐκκεχυμένος, Effusus.

Ἀκήν, t.4, c.332, g. ‖ Hesychius ἀκὴν exponit etiam ἡσυχίαν, Quietem & silentium: acsi nomen etiam esset.

Ἀκήνιον, idem affert pro ἥσυχον, Quietum. At Ἀκήνιτος pro Irrequietus, nescio vnde afferant v.l.

Ἀκήξατο, v. l. ex Hippocr. afferunt pro Cum tussi expuit. Quo sensu diceretur potius ἀνέβηξατο.

Ἀκῆραι, Hesychio ἀκρόταται, Summæ, Extremæ. sed suspectum est.

Ἀκηράσιος, t.2, c.192, h

Ἀκήρεα, apud Hesychiũ legitur, expositum ἀβλαβῆ. Pro quo scribendum ἀκήρεα.

Ἀκήρατος, Immortalis, &c. t.2, c.192, d. Ἀκήρατος, Purus, &c. ibid. e. Ἀκήρατος, Integer, &c. ibid. g

Ἀκηρεσία, ας, ἡ, Hesychio ἀφθαρσία, Corruptionis expers natura.

Ἀκηρῆ, idem affert pro ἀσθενῆ, οὐκ ἐπιτεταμένα. Sed forsan ἀκιρῆ legendum, quum positum sit post ἀκίονες. Ἀκηρεὶ quoque, quod ibidem pro καλὸν affert, non minus suspectum est.

Ἀκήριος, t.2, c.96, d. & 191, c. Ἀκηρυκτεὶ, t.2, c.200, f

Ἀκήρυκτος, Per caduc. non edictus, &c. t.2, c.200, c. Ἀκήρυκτος, Præconis voce non celebratus, &c. ibid. e.

Ἀκηρύκτως, ibidem.

Ἀκήρυτος, Hesychio μέγας τις, ἀδιάλλακτος, Magnus, Irrecõciliabilis. Sed forsan scribendum ἀκήρυκτος.

Ἀκῆσκος, eidem τάλαρος, Calathus, Quasillus, Cistella.

Ἀκητὸν, eidem κράτιστον, optimum.

Ἀκηχέατο, t.1, c.615, c. Vide & inter Anomala.

Ἀκηχέδαται, ibid. Vide & inter Anomala.

Ἀκηχεδὼν, ibid. Ἀκήχεμαι, ibid.

Ἀκὶ, Hesychio φυτόν τι, planta quædam.

Ἀκιαιώτερον, eidem est τὸ ἀσθενέστερον, Imbecillius, Infirmius. pro quo infrà ἀκιδνότερον.

A Ἀκιβδήλευτος, t.2, c.204, d.

Ἀκίβδηλος, t.2, c.203, h. Ἀκιβδήλως, c.204, a

Ἀκιδαλίη, vide in Ἀκίς.

Ἀκιδνὸς, Infirmus, Imbecillis, Debilis. Item Vilis. Hesych. enim ἀκιδνὸν exponit non solùm ἀσθενές, sed etiam ἀτελές. Idem compar. ἀκιδνότερον exp. ἀσθενέστερον, ταλαιπωρότερον, ἀθλιώτερον, Infirmius, Ærumnosius, Miserius: procul dubio respiciens ad gnomicũ hunc versum Homeri Od.σ, Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic & Hippocr. vsus est pro debili & infirmo, γυναικείων lib.1, dicens, ἐπειδὰν ἀκιδναὶ αἱ μῆτραι ἐοῦσαι εὔτροφοι ὑπὸ πάθεος
B γίνονται. At pro vili, Archestr. apud Athen. lib.3, de saperda, φαῦλον ἔφυ καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Rursum Homero ἀκιδνότερος est Inferior, ἥσσων. Odyss.θ, Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ. Et Od.ε, σεῖο, περίφρων Πηνελόπεια, Εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἰς ἄντα ἰδέσθαι. Etymologus dictũ vult hoc ἀκιδνὸς pro αἰκιδνὸς, deriuato ex αἰκίζω (vt παιδνὸς à παίζω) & signif. ἀπλὴς καὶ ἐν αἰκισμοῖς ὤν.

Ἀκιδρωνάζω, Hesychio ἀμβλυωπῶ, Obtusis sum oculis, Hebeti sum visu.

C Ἀκιδώδης, t.1, c.270, b. Ἀκιδωτὸς, ibid.

Ἀκίζομαι, t.1, c.279, c

Ἄκικυς, Cui non est ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι κικύς. hoc est Cui nullæ vires sunt, nullum robur, ideóque Infirmus, Imbecillus, Debilis: Hesychio ἀσθενὴς, ἀδύνατος, κατὰ στέρησιν τῆς κικύος, quam esse dicit ἰσχὺν περὶ τὴν κίνησιν: itidémque Suidæ, ὁ μὴ ὀξὺς, καὶ ἐστερημένος δυνάμεως. Homer. Od.ι, ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς. Odyss. φ, ἢ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς. Sic Hippocr. De morbis lib. 4, dicit, ἄκικυς ἦν. vbi tamen scriptum ἄκηκυς, perpe-
D ram.

Ἀκίμενοι, apud Hesychium legitur, exponitúrque ἰώμενοι, & dicitur metaphoricum esse ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Sed pro eo scribendum ἀκειόμενοι.

Ἀκίμων, idem affert pro ἑτοίμων, Paratorum, Promptorũ, & expeditorum: à nom. sing. ἄκιμος. pro quo suprà Ἀκεῖον. Suidæ ἄκιμον est ἀθεράπευτον, Incuratum seu Incurabile. Significaret tamen potius Curabile, vt ἀκέσιμον. Suprà certè ἄκον etiam attuli pro θεραπευτόν.

E Ἀκίνασμα, ατος, τὸ, pleonasmo τοῦ α & ἐπιτάσει τοῦ κ dicitur pro τίνασμα, Concussio & complosio: qua nimirum res aliquæ concutiuntur & complodunrur. Apud Etymol. Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα, id est, inquit, τὰ τινάσματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν χειρῶν κινήματα. Perperam apud Hesychium scriptum ἀκίνασμος, pro hoc ἀκίνασμα, vel saltem pro ἀκινασμὸς oxytono: exponit autem itidem τινασμὸς, κίνησις.

Ἀκίναιδος, Suidæ ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, Qui cinædus non est sed castus & pudicus.

Ἀκινάκης, Etymologo εἶδος ἀκοντίου Περσικοῦ, Iaculi Persici
F genus: παρὰ τὴν ἀκὴν, id est ὀξύτητα. Hesychio est non solùm δόρυ Περσικὸν, hasta Persica, (vt Suidæ quoque μικρὸν δόρυ Περσικὸν) sed etiam ξίφος, ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodoto, qui in Polymn. ait, καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸ ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeo pro deo eum habuerũt & per eum iurarunt. Luc. in Anachars. εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην. Et in Scytha, πρὸς ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. Apud Herodotũ per ω scribi ἀκινάκης, anno-
G tat Etymolog. quasi nimirum ὠκεῖαν (id est ὀξεῖαν) ἔχων τὴν ἀκήν.

Ἀκινδυνὶ, t.2, c.208, f. Ἀκίνδυνος, ibid. d

Ἀκινδύνως, ibid. f. Ἀκινησία, t.2, c.216, b

Ἀκινητεὶ, t.2, c.217, c. Ἀκινητίζω, ibid.

Ἀκινητίνδα, ibid. Ἀκίνητος, t.2, c.216, g

Ἀκινήτως, t.2, c. 217, c

Ἄκινος, Acinus: herbæ genus quod & ἄκονος nominatur, Latinè ocimastrum, à similitudine ocimi. Dioscorides lib.3, cap.5, Ἄκινος, ἢ ἄκονος· πόα ἐστὶ λεπτόκαρφος, στεφανωμα-
H τική, παραπλησία ὠκίμῳ, δασυτέρα δὲ καὶ εὐώδης. Vnde Plinius lib.21, cap.27, Acinon & coronarum causa & ciborum Ægyptii serunt: eadémque erat quæ ocimon, nisi hirsutior ramis ac foliis esset & admodum odorata. Idem cap.16, eiusdem libri, Acinos, quam opipetrõ vo-

cant, quæ nunquam floret: ex Theophr. Hist. plant. libro 7, cap. 8, ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίπετρον. Sic enim ex Plinio reponēdum pro ἐπίμετρον, quod habent vulg. edit. A

Ἀκινητίνδα, Lusus quo inter se certabant qui immotus & & quietus diutius persisteret. Ita v.l. ex Poll. Sed perperam pro ἀκινητίνδα.

Ἀκίονες, Hesychio ἀστήρικτοι, Non suffulti. Ad verbum Nullis suffulti columnis: à nom. sing. ἀκίων. est enim κίων columna.

Ἄκιος, idem cum ἀθριπήδεστος, Vermibus non obnoxius, Quia à vermibus non corroditur. κὶς enim & θρὶψ vermes sunt ξυλόβρωτες. Vnde superl. ἀκιώτατοι, quod Hesych. minus propriè exponit ἄσηπτοι, subiungens, κὶς γὰρ θρὶψ ξύλου. Hesiod. Erg. Δάφνης καὶ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες. B

Ἀκκεῖς, Hesychio λύχνος, lychnus.

Ἀκιρὸς, Gracilis & debilis. nam v.l. ἀκιρὰ Æolicè dici aiūt pro ἰσχνὴ καὶ ἀσθενής. Quæ expositio cōiecturam meam confirmat qua suprà dixi pro ἀκηρῆ, quod apud Hesychium post ἀκίονες legitur, exponitúrque ἀσθενῆ, οὐκ ἐπιτεταμένα, reponendum videri ἀκιρῆ. Eidem, tamen Hesychio ἀκιρὸς est etiam ὁ βορρᾶς, boreas ventus. C

Ἀκιρῶς, idem exp. εὐλαβῶς, ἀτρέμας, Timidè, Quietè, seu Sensim.

Ἄκις, t.1, c.269, h. ‖ Ἄκις autem fluuii in Sicilia nomen est. Ex Ἄκις, nomine proprio Chœroboscus apud Etym. ait deriuari Ἀκίδαλος, hinc autem Ἀκιδαλίη, quod fontis nomen est.

Ἄκιτις. Suid. ex Epigr. affert καὶ ψήκτραν ἄκιτιν ἀπέπλυσεν, sed sine expositione. forsan scribendum ἀκῖτιν, & intelligendum Acutam: vt ab ἀκὴ sit ἀκίτης, & inde fœmin. ἀκῖτις. D

Ἀκίχητος, Quem assequi & comprehendere nequimus. vnde ἀκίχητα, aduerbialiter. pro ἀκιχήτως apud Homer. Il. ρ, σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα διώκων, curris & persequeris, sed non assequeris. vt schol. quoque ἀκίχητα exp. ἀκαταλήπτως, ἀφθάστως. ‖ Item ἀκίχητος dicitur quem mēte & cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus, Indeprehensus seu incomprehensibilis animo. vt apud Nonn. initio paraphrasews in Euangelium Ioannis, Ἄχρονος ἦν, ἀκίχητος, ἐν ἀρρήτῳ λόγος ἀρχῇ. E

Ἀκίων, Nullis fultus columnis. vnde suprà plur. ἀκίονες.

Ἀκιώτατος, superl. ab Ἄκιος, quod vide.

Ἄκκαθεν, Hesychius affert pro αἰέκαθεν. pro quo putarim scribendum ἄσκαθεν, vt habeat Æolicam syncopen pro αἰέκαθεν, vt ἀσκρούω pro αἰακρούω.

Ἀκκαῖον, eidem est ἀκαταφρόνητον, Contemptibile.

Ἀκκίζομαι, t.1, c.278, c. & 279, c. Ἀκκισμὸς, t.1, c.279, a

Ἀκκοσίζειν, pro Perdere cimices, affertur ex Epigr.

Ἀκκόρ, Laconibus ἀσκὸς, Vter, teste Hesych. F

Ἀκκὸς, eidem παράμωρος, Aliquantum fatuus.

Ἀκκὼ, t.1, c.278, c. Ἀκλαγὴς, t.2, c.220, d

Ἀκλας, t.2, c.223, b. Ἄκλαστος, ibidem.

Ἄκλαυστος, t.2, c.220, d

Ἀκλαυσί, Sine fletu. χωρὶς κλαυθμοῦ, Suid.

Ἄκλαυτος, t.2, c.220, d. Ἀκλεής, t.2, c.269, f

Ἀκλεΐα, ibid. h. Ἀκλείη, ibid.

Ἀκλεῖδας, Hesychius affert pro ἄζυγας.

Ἀκλεινής, t.2, c.270, c

Ἀκλειὸς quoque pro Inglorius, Ignotus, afferunt v.l. Sed suspectum est. G

Ἄκλειστος, t.2, c.231, b. Ἀκλειῶς, t.2, c.270, c

Ἄκλεπτος, Non furans. Item, Qui non κλέπτει νόῳ, Qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesych. eo signif. ex Soph. Phædra affert ἄκλεπτοι pro οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς.

Ἀκλεῶς, t.2, c.269, h. Ἀκλήϊστος, t.2, c.235, a

Ἀκληρέω, t.2, c.244, a. Ἀκλήρημα, ibid. b

Ἀκληρεία, t.2, c.243, h. Ἄκληρος, ibid. f

Ἀκλήρωμα, t.2, c.244, b. Ἀκληρωτὶ, t.2, c.248, g H

Ἀκλήρωτος, ibid. f

Ἀκλητὶ, Sine vocatione seu inuitatione, q.d. Inuocatò. vt in prouerbiali isto senario, Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. cui similis hic Homeri versus, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται.

Ἄκλητος, t.2, c.17, d. Ἀκλήτως, ibid.

Ἀκλινὲς, τὸ, substantiuum, t.2, c.241, c

Ἀκλινὴς, t.2, c.251, c. Ἄκλιτος, t.2, c.252, c

Ἀκλόνητος, t.2, c.264, c

Ἄκλονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agitationis & concussionis expers. Galen. comm. 1, in lib. 3 Epidem. μή τ' ἀκριβῶς ἄκλονόν τι καὶ ἀρρεπὲς φυλάττεσθαι τὸ κῶλον. Paulo pòst dicit, ὁ ἐν τοῖς νοσώδεσι ῥίγει γινόμενος κλόνος τῶν μελῶν.

Ἄκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Furum iniuriæ non expositus: itē Non seductus aut deceptus: item Non furtiuus. Sed videndum annon & pro ἄκλεπτος accipiatur.

Ἀκλυδώνιστος, t.2, c.267, f. Ἄκλυστος, t.2, c.265, f

Ἀκλώνητος, t.2, c.224, h. Ἄκλωστος, t.2, c.273, a

Ἄκμα, Hesychio νηστεία, ἔνδεια, Inedia, seu ieiunium, Inopia, Egestas.

Ἀκμάζω, t.1, c.275, d. Ἀκμαὶ, vide in Ἀκμή.

Ἀκμαῖος, t.1, c.275, a. Ἀκμαστής, t.1, c.276, a

Ἀκμαστικὸς πυρετὸς, t.3, c.1282, a

Ἀκμάω, t.1, c.277, f

Ἀκμέω, ῶ, Voco, in v.l. quia videlicet legerunt apud Hes. Ἀκμεῖ, καλεῖ. Sed perperā vtrobique. Reponendum enim, Ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ. Vbi nota etiam significationem huius ἀκμὴ pro Tempus & occasio rei gerēdæ.

Ἀκμὴ, t.1, c.273, f. ‖ Ἀκμαὶ, dicuntur etiam Vari, quoniam tempore τῆς ἀκμῆς, i. florentis ætatis, in facie exoriuntur. vt docet Cassius probl. 33, dicēs, ἴονθοι γίνονται περὶ τὸ πρόσωπον κατὰ καιρὸν τῆς ἀκμῆς. ὅθεν καὶ ἀκμὰς αὐτούς τινες τῶν ἰδιωτῶν προσαγορεύουσιν. Itidémq; apud Aet. lib. 8, caput 13 inscribitur περὶ ἰόνθων ἐν προσώπῳ: subiungitúrq;, τινὲς δὲ ἀκμὰς καλοῦσι. Sic enim ibi reponendum pro ἀκνάς.

Ἀκμηνὸ, t.1, c.277, h

Ἄκμηνος, t.1, c.277, g. Ἀκμηνὲς, ibidem.

Ἀκμής, t.1, c.277, g. & t.2, c.49, c

Ἀκμητεὶ, t.2, c.49, f. Ἀκμητεῖ, ibid.

Ἀκμήτης, ου, ὁ, Qui est in vigore: Indomitus, Infatigatus. Ita v.l. sed sine exemplo, sine etiam autoris nomine.

Ἀκμητὶ, t.2, c.49, f

Ἄκμητος, ibid. Ἀκμόθετον, t.2, c.52, a

Ἀκμονίδης, ibid.

Ἄκμυς, υος, ὁ, Indefessus, Non laborans. vulg. lex. perperam pro ἀκμής.

Ἄκμων, t.2, c.51, g. ‖ Ἄκμων Hesychio est non solùm σίδηρος ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει, & οὐρανὸς, sed etiam Κρόνος: necnon κρύος ἀετοῦ: item ἀπαθής. & forsan cælum nominatur ἄκμων ob cursum indefessum & ἀκμῆτα.

Ἀκναὶ, perperam in v.l. & apud Aetium pro ἀκμαὶ, vt suprà docui.

Ἄκναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγναπτος suprà, Fullonem non expertus, A fullone nondum politus. vt ἄκναπτον ἱμάτιον: quod mediæ comœdiæ scriptores vocant ὀρεινὸν ἱμάτιον, tanquam ἐν ὄρει εἰργασμένον ἤτοι ἐγναμμένον, teste Polluce lib. 7, cap. 14. vbi tamen perperam scriptum ἄκναμπτον, vt ἄγναμπτον quoque pro ἄγναπτον reperiri, suprà monui. Hesychius ἄκναπτον exponit non solùm ἄγναφον, sed etiam ἀκατάκλαστον. Sed in hac posteriore significatione scribēdum potius ἄκναμπτος, vt fiat discrimen inter ἄκναπτος & ἄκναμπτος, sicut suprà inter ἄγναμπτος & ἄγναπτος. Ac vt Ἄγναμπτος dicitur Qui flecti & frangi præ rigiditate nequit, ita & ἄκναμπτος: à κνάμπτω significante Flecto, pro γνάμπτω, vt ἄκναπτος à κνάπτω synonymo τῷ γνάπτω dicitur.

Ἄκνημος, t.2, c.285, a. Ἄκνηστις, t.2, c.275, e

Ἄκνηστος, à quibusdam nominatur ἡ χαμελαία, teste Diosc. lib. 4, c. 172, quam πυρὸς ἄχνην quoque & κόκκον κνίδειον à nonnullis vocari ait. In vulg. lexicis per ι scriptum Ἄκνιστος.

Ἀκνίαστος, t.2, c.282, b

Ἄκνιστος, vide in præcedente Ἄκνηστος.

Ἀκοάζῃ, Hesychio ἀκούεις, audis: à verbo ἀκοάζομαι.

Ἀκοαστῆρες, magistratus quidam apud Metapontios, teste eodem: forsan qui caussas audiebant.

Ἀκονὴ, t.1, c.287, f. ‖ Ἀκονὴ, arbor aliàs Thyia dicta apud Theophr. Hist. plant. libro 8, vt annotant v.l. Sed infrà scriptum ἀκόνη.

Ἀκόλω,aor.2 paſſ.verbi ἀκούω,augmento carens. A
Ἀκοήσομαι,t.1,c.283,a. Ἄκοιλος,t.2,c.288,a
Ἀκοίμητος,t.2, c.291,c
Ἀκοίνησι, Heſych. affert pro ταῖς ἀσκάλαις.ſed ſcribendum potius ἀσκοίνησι.
Ἀκοινωνησία,t.2,c.299,f. Ἀκοινώνητος,ibid.g
Ἀκοινωνήτως, t.2,c.300. Ἀκοιτέω,vide in Ἀκοσέω.
Ἀκοίτης,t.2,c.293,a. Ἄκοιτις,ibid.a
Ἄκοιτος,t.2,c.292,h. Ἀκολάκευτος,t.2,c.313,a
Ἀκόλακος, Alienus ab adulatione,Non adulatorius. Diog. Laert.lib.2,pag.100, ψήφισμα ἁπλοῦν καὶ ἀκόλακον, ſimplex nec ad adulationem compoſitum. Heſychio ἀκόλακοι ſunt οἱ οὐκ ἂν κολακευθεῖεν, quibus nemo facilè aduletur. B
Ἀκολασία, t.2, c.302, c.& 303,c.
Ἀκολασταίνω,t.2,c. 304,d. Ἀκολαστέω,ibid.f.
Ἀκολάστημα,ibid.g. Ἀκόλαστος,t.2,c.302,c,& 303,e
Ἀκολαστότατον,t.2,c.304,c. Ἀκολάστως,ibid.d
Ἀκολαφαίνω,Laſciuio, Ad laſciuiam feror,Scortor. Ita v.l. ſed perperam pro Ἀκολασταίνω.
Ἀκόλλητος,t.2,c.307,e. Ἄκολλος,t.2,c.306,a C
Ἄκολος,t.2,c.310,b.
Ἀκολουθεῖ,imperſonale,t.1,c.280,d
Ἀκολουθέω,ibid.b. Ἀκολούθημα,ibid.f
Ἀκολούθησις,ibid. Ἀκολουθητέον, ſequendum eſt.
Ἀκολουθητικός,ibid.g. Ἀκολουθία,ibid.a
Ἀκόλουθος,t.1,c.279,d. Ἀκολουθότερος,ibid.g
Ἀκολούθως, ibid.h
Ἀκόλυμβος,ου,ὁ καὶ ἡ, Imperitus nandi vel ſubeundi aquas. Strabo lib 6, de lacu Agrigentino, οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι, iis qui natare neſciunt. D
Ἀκόμης,Heſychio οὐκ ἀδόλεσχος οὐδὲ πανοῦργος. Videndum verò annon ſignificet etiam Non comatus,Caluus,vt ἄκομος.
Ἀκομία,t.2,c.328,e Ἀκομιστεῖ,t.2,c.321,g
Ἀκομιστία,ας, ἡ,pro Incommodum, neſcio vnde afferant vulg.lex.
Ἀκομιστία,t.2,c.321, f. Ἀκόμιστος,ibid.
Ἀκόμμιον,Heſychio σιμόν,Simum,ſeu Reſimum.
Ἄκομος,t.2,c.328,e E
Ἄκομπος, Alienus ab oſtentatione & iactantia. ὁ οὐ κομπηρός,ſeu ὁ οὐ κομπώδης.
Ἄκομψος,t.2,c.330,g. Ἀκόμψως,ibidem.
Ἄκον,pro ἀκούσιον affert Heſych.ex Soph.Œd.tyr. Eſt autem neutrum à maſc.ἄκων. In Lex.meo vet.& apud Etym.ἄκον exponitur etiam θεραπευτόν.
Ἀκοναῖος,vide in Ἀκόνιτον.
Ἀκονάομαι,t.1,c.271,c. Ἀκονάω,ibid.b
Ἄκονδος,Heſychio ἄχαρις, Ingratus.nam κονδὰς (inquit) eſt χάρις. F
Ἀκόνδυλον,Non habens nodos digitorum. Ἀκόνδυλον aduerbialiter etiam interpretantur Sine colaphis & pugnis,Impunè.
Ἀκόνη,t.1,c.270,h. Hippocr.in appendice libri De diæta ἀκόνην nominauit τὴν θύαν,thyiam arborem:itidémq; Theophr.Hiſt.pl.lib.8,vt in lexico ſuo annotat Galen. Pro quo ſuprà ex v.l.habuimus Ἀκόη. ‖ Ἀκόναι nomē proprium loci,vide in Ἀκόνιτον paulo infrà.
Ἀκονήλιθος,in v.l.perperam pro Ἀκόνη,λίθος, & quidem δι' οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος. G
Ἀκόνημα,t.1,c.271,d. Ἀκονητί,t.2,c.336,g
Ἀκονίατος,t.2,c.340,a
Ἀκόνιον,ου,τὸ,Coticula,ſeu Cos.Dioſc.lib.1,c.130, loquens de ebeni vſu in vitiis oculorum, εἰ δέ τις ποιήσας ἐξ αὐτῆς ἀκόνιον, χρῷτο εἰς τὰ κολλύρια,βέλτιον ἐνεργήσει. Vnde Plinius lib.24, cap.11, itidem de ebeno loquens, Scobem eius oculis vnicè mederi dicunt, lignóque ad cotem trito cum paſſo, caliginem diſcutit. Rurſum Dioſcorides lib.5,cap.144, de hæmatite lapide, γίνεται δὲ καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη ἐπιτήδεια. Sed videtur ἀκόνια eſſe adiectiuū potius quàm diminutiuum,& cum eo intelligendum ſubſtantiuum φάρμακα.vt ἀκόνια φάρμακα ſint medicamenta quæ ligno lapidéve aliquo medica vi prædito ad cotem trito cum paſſo,conſiunt,quaſi coticularia diceres. id enim H
ex Plinii verbis datur intelligi.
Ἀκονίτης, vide in Ἀκόνιτον. Ἀκονιτί,t.2,c.336,e
Ἀκονιτίαι, vocantur Serpentes quidam, qui & ἀκοντίαι, vt lex.meum vet.& Etymol.tradit.apud quem tamen ἀκοντίαι ſcriptum eſt.Forſan autem ἀκονιτίαι nominatur quia ocyſſimè perimunt vt aconitum. niſi potius ſcribendum ἀκοντίαι, vt apud Heſychium, Ἀκοντίαι, ὄφεις· τινὲς λέγουσι καὶ ἀκοντιζοί. ‖ Ἀκονιτίαι dicuntur etiam οἱ ἀθληταί, athletæ: ὧν οἱ νικηταὶ ἀήττητοι ὄντες, οὐ κονιορτοῦνται,inquit lex.meum vetus, innuens pugiles ἀκονιτίας dici qui ἀκονιτὶ vincunt.
Ἀκονιτικός, Ex aconito confectus,vel Aconiti aliquid miſtum habens. Xenoph. De venat. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, propter aſperitatem regionis capiuntur aconito.
Ἀκονῖτις,vide in Ἀκόνιτον.
Ἀκόνιτον, ου, τὸ, Aconitum:herba venenata, de qua multa Dioſc.lib.4 & 6.Ἀκόνιτον verò nominatam volunt quoniam in cautibus ſeu ἐν ταῖς ἀκόναις prouenit. Quod etymon ſequutus Ouid.Metam.lib.7,cecinit, Quæ quia naſcuntur dura viuacia caute,Agreſtes aconita vocant. Et Plin.lib.27, c.3,Naſcitur (inquit)in nudis cautibus, quas aconas nominant:(& ideo aconitum aliqui dixere)nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente. hanc aliqui rationem nominis attulere. Alii, quoniam vis eadem in morte eſſet quæ cotibus ad ferri aciem deterēdā,ſtatimq; admota velocitas ſentiretur. Theophr. Hiſt.pl.l.9,c.16,ἀκόνιτον appellatū ſcribit ab Aconis,pagoquodā Mariādynorum,quoniam ibi præcipuè proueniat:creſcere tamen & alibi paſſim, & præſertim in locis petroſis.Itidémque canit Nicand.in Alexiph.ἐν δ' Ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνέβλασεν ὀρόγκοις,in Aconæorum montiū verticibus. (quāquam ſchol.ἀκοναίοις ὀρόγκοις exp.τόποις ἐν οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι: has autē ἀκόνας ſecūdū quoſdā fieri Heracleæ,ſecundū alios Hermione, ſecundū alios Tanagræ) Steph.ταῖς Ἀκόνας eſſe dicit oppidum prope Heracleā ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ ὡς ἀκόνας πεποιημένων λίθων, quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenū,alio nomine dictum κώνειον· διὰ τὸ (inquit) πεφυκέναι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ Ἡράκλειαν. Aliis nominibus dicitur παρδαλιαγχές, λυκοκτόνον, κυνοκτόνον,μυοκτόνον, θηροφόνον, quoniam eo ad necādas pantheras,lupos, canes,mures,& alias beſtias vtuntur.Item κάμμορον & θηλυφόνον dicitur,quoniā mala morte perimit,& quoniā tactis quoque genitalibus fœminini ſexus animalium,eodem die infert mortem. eſt enim omnium venenorū ocyſſimum. Teſtatur hæc Nicander,Dioſc.& Plin.in locis citatis. Porro ab Ἀκόναι oppido, ἐθνικὸν eſt Ἀκονίτης, & fœm.gen. Ἀκονῖτις,vt Steph. annotat. Quibus addere potes Ἀκοναῖος in loco illo Nicandri:à cuius ſchol.memoratur etiam λόφος ἀκόνιτος,prope Heracleam Ponticam.
Ἀκόνιτος,t.2,c.336,d. Vide & præcedens Ἀκόνιτον.
Ἀκονίτως,ibid.g
Ἄκονος herba quædā quæ & ἄκινος nominatur, vt ſuprà docui. ‖ Exp.etiam Impercuſſus,ἀτρέμητος:pro quo ſcribendū potius ἄκλονος:itē ἀπληκτος,ἄτρωτος,apud Varin.
Ἄκοντες,nomin.plur.vel ab ἄκων,& ſignificat Iacula:(Heſychio tamen exponente etiam ἀκοντίζοντες)vel ab ἄκων, & ſonat Inuiti,Nolentes.
Ἀκοντί,t.1,c.1125,c. Ἀκοντία,t.1,c.272,a
Ἀκοντίας,ibid.b. Ἀκοντιάς, ibid.
Ἀκοντίζομαι,ibid.f. Ἀκοντιζός,ibid.c
Ἀκοντίζω,ibid.d. Ἀκοντικόν,ibid.c
Ἀκοντίλαι, ibid. In lexico meo veteri pro eo ſcriptum Ἀκοντίλοι,vt annotaui paulo antè in Ἀκονιτίαι.
Ἀκόντιον,t.1,c.271,h. Ἀκόντιοις,t.1,c.272,g
Ἀκόντισμα,ibid.f. Ἀκοντισμός,ibid.
Ἀκοντιστής,ibid.g. Ἀκοντιστικός,t.1,c.273,a
Ἀκοντιστύς, t.1, c.272,h. Ἀκοντοβόλος,t.1,c.271,g
Ἀκοντοδόχος,ibid. Ἀκοντοφόρος,ibid.
Ἀκοόν,Etymologo ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν.Infrà ἀκουόν.
Ἀκοοῦμαι,t.1,c.283,a
Ἄκοπα,τὰ, apud medic.t.2,c.363,c
Ἀκοπίαστος,t.2,c.365,c. Ἀκοπιάστως,ibid.f

Ἄκοπις, t.2, c.363, g.
Ἄκοπος, non lassatus, &c. t.2, c.363, b. Ἄκοπος, corruptioni nō obnoxius, &c. c.364, a. Ἄκοπος, fruticis nomen, &c. c.347, g. Ἄκοπος, t.2, c.347, e. obiter.
Ἀκόπριστος, t.2, c.345, f. Ἄκοπρος, t.2, c.344, g
Ἀκόπως, t.2, c.364, a
Ἀκοράζεσθαι, Hesych. ἀκροᾶσθαι, audire. pro quo suprà ἀκοάζεσθαι.
Ἀκοραῖος, eidem βλαβερὸς, ἀνωφελὴς, Noxius, Inutilis.
Ἀκόρεστος, t.2, c.108, d. Ἀκορέστως, ibid. e
Ἀκόρβυτος, apud Hesych. legitur expositum non solùm ἀκόρεστος, ἄπληστος, Insatiabilis, Inexplebilis: sed etiam ἀσάρωτος, Scopis non mundatus: tanquam à κορβύω significante idem cum κορέω.
Ἀκόρητος, t.2, c.108, f. & 372, b. Ἀκορία, t.2, c.108, a
Ἀκορίτης, vide in Ἄκορον.
Ἄκορνα, ης, ἡ, nomen plantæ quæ putatur à nonnullis esse carduus benedictus syluestris herbariorū. A Theophr. certè Hist. plant. lib.1, cap.16, reponitur inter φυλλάκανθα. Itidémque lib.6, cap.3, ἀκανθώδη ab eo esse dicuntur ἄκορνα, λευκάκανθα, χάλκειος, κνῆκος, πολυάκανθος, ἀτρακτυλὶς, ὀνόπυξος, ἰξίνη. Vnde Plin. lib.21, c.16, Carduus (inquit) & folio & caule spinosas lanugines habet: item acorna, leucacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos, onopyxos, ixine. Rursum Theophr. lib. eodem, cap.4, τὴν ἄκορναν esse dicit προσεμφερῆ κατὰ τὴν πρόσοψιν τῇ κνήκῳ τῇ ἡμέρῳ, habere autem χρῶμα ἐπίξανθον καὶ λιπαρόν. Vnde iterum Plin. lib.6, cap.21, Acorna colore tantùm ruffo distinguitur & pinguiore succo. Sed notandum est, apud Theophr. in posterioribus duobus locis haberi ἄκαρνα: apud Plin. verò in priore loco cnidos & helxine, perperam pro cnicos & ixine. Apud Hes. oxytonως, Ἀκορνά, ἀκανθῶδες φυτόν.
Ἀκορνοὶ, eidem Hesychio sunt ἀττέλεβοι, bruchi.
Ἄκορον, eidem est herba quædam, de qua Dioscor. libro 1, cap.1, & Theophr. Hist. plant. lib.2, & Plin. lib.25, cap.13, vbi fœm. gen. Acoros dicitur. Et sequitur, Necnon inueniuntur qui oxymyrsinæ radicem acoron vocant: ideóque quidam hanc ἄκορον ἄγριον vocare malunt. Hinc Ἀκορίτης οἶνος, apud Dioscor. lib.5, Vinum ex acoro confectum, seu acoro conditum.
Ἀκόρραι, Hesychio Spinæ, ἄκανθαι. pro quo infrà ἀκώραι.
Ἀκόρυμβοι, Suidæ sunt οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων βοτρυδὸν μετέωροι κόκκοι, ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει. Sed scribendum potius κόρυμβοι eo significatu. nam ἀκόρυμβοι sonat Non habentes corymbos.
Ἀκόρυφα, Hesychio ἀναρίθμητα, πολλὰ, Innumera, Multa. sonat tamen potius Verticem seu fastigium non habentia.
Ἀκόρωδον, eidem ἀκτένιστον, ἄκαρπον, ἀξύλιστον, Impexum, Infrugiferum, Ex quo lignari non est. Pro quo forsan scribēdum Ἀκόρσωτον.
Ἄκος, t.1, c.268, a. Ἀκοσμέω, t.2, c.390, a
Ἀκοσμήεις, idem quod sequens ἄκοσμος, Incompositus, Modum excedens decentem. Nicand. Alexiph. ἀκοσμήεσσα, φιλοργὴς, id est ἄτακτος, ἡ μὴ κοσμίως κινουμένη: de mari.
Ἀκόσμητος, t.2, c.390, b. & 391, g. Ἀκοσμήτως, ibid. c
Ἀκοσμία, status perturbatus, &c. t.2, c.389, g. Ἀκοσμία, dedecus, &c. c.390, a
Ἄκοσμος, t.2, c.389, e. Ἀκόσμως, ibid. g
Ἀκοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum Il. ζ, vbi ait, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustath. annotat, ἀκοστῆσαι secūdum veteres esse τὸ πολυκριθῆσαι siue τὸ κριθιάσαι, abundare esu hordei: ἀκοστὰς enim vocari τὰς κριθάς: quod quidē Homeri autoritate nō probari, sed Nicandri tamē & aliorū. Quin veteres tradere, apud Thessalos quasuis τροφὰς nominari ἀκοστάς. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari ἀγειν ἄχος ἐν τῷ ἵστασθαι: quosdam λαβεῖν ἄχθος vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autē velle hoc ἀκοστῆσαι per syncopen dictū pro ἀκολαστῆσαι seu ἀκολάστως διατεθῆναι. nōnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirum παρὰ τὸ ἀκὴν (ἤγουν ἡσύχως) εἶναι. Esse alios qui scribant ἀγοστήσαι, & exponant ῥυπανθεὶς, sordibus coinquinatus: de-

A riuantes nimirum hoc verbum ex α priuatiuo & γοῖτος significante ῥύπος, sordes. ideóque poetam subiunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι, hoc est φανταζόμενος τὰ συνήθη λουτρά. Eædem propemodum expositiones habentur apud Etymol. & in lex. meo veteri, nimirum κριθιάσας καὶ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατὴς ὢν, vel quasi ἀχοστήσας, hoc est ἐπὶ στάσει δυσχεράνας: (ideóque poetam subiunxisse, Δεσμὸν ἀπορρήξας) vel ῥυπανθείς. quosdam verò legere ἀκοιτήσας, & exponere μίξεως ἐπιθυμήσας. (quum tamen ἀκοιτεῖν sonet potius Non habere κοίτην) Meminit & Hesychius
B harū interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἄχει γενόμενος, quasi ἀχοστήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσας, ἀδηφαγήσας, ἄδην πληρωθεὶς, videlicet ἀπὸ τοῦ ἄκος ποιῆσαι, hoc est λαμβάνειν. poni autem ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemistichio, πῖόν τ' ἀκέοντό τε δίψαν.
Ἀκοστὴ, ῆς, ἡ, Hordeum: item generalius quiuis cibus, seu quoduis alimentum, vt ex Eustath. docui in præcedente ἀκοστέω. Hesych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀ-
C κοστὴν annotat. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. v.106, Πολλάκι δ' ἐνθρύψας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς. id est ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit schol. qui κριθίνην πιοσάνην his verbis indicari ait, & ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς, παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι γινομένας, vt & lex. meum vetus παρὰ τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τοῖς ὀστέοις. Alia verò expositio quærenda huic voci est in hoc apud Suidam loco, Τὼς τρητὼς δόνακας καὶ ἀκοστὴν σοὶ κορωνὰν Ὦ Πὰν δέχνυσον.
Ἄκοστος, t.2, c.391, g
Ἀκουάζομαι & Ἀκουάζω, t.1, c.294, c.
D Ἀκουέμεν, Doricum est pro ἀκούειν, audire.
Ἀκουὴ, t.1, c.288, a
Ἄκουκα, Doricè pro ἤκουκα, apud Plut. in Lyc.
Ἀκούομαι, t.1, c.286, b
Ἀκουὸς, habetur apud Etymol. & in lex. meo vet. sine expositione, cum hoc loco Callimachi, ἀλλ' ἐπακουοὺς Οὐκ ἔχεν: quod exp. ἐπακούοντας. Innuunt igitur, quemadmodum ab ἐπακούω nominantur ἐπακουοὶ, οἱ ἐπακούοντες, ita ab ἀκούω ἀκουοὶ, auditores, οἱ ἀκούοντες. At ἄκουοι pro Aures, nescio vnde afferant v.l.
E Ἄκουρος, t.2, c.101, g. Ἄκοις, t.1, c.271, f
Ἄκουσα, interdum verbū est aoristi 1 act. carens augmento pro ἤκουσα. Interdum nomen participiale fœminini gen. ex masculino ἄκων, Inuita, Nolens. ‖ Ex Hippocr. autem Galenus in suo lexico ἄκουσα affert pro πεπληρωμένη, impleta.
Ἀκουσιάζω, Cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐκ ἐθέλοντα seu ἄκοντα. vnde ἀκουσιασθεὶς, qui coactus est facere aliquid inuitus & contra voluntatē: apud Græcos Bibliorum interpretes, Numer.15, Ἐξιλάσεται ὁ ἱε-
F ρεὺς περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἀκουσιασθείσης καὶ ἁμαρτούσης ἀκουσίως ἔναντι Κυρίου.
Ἀκουσίθεος, t.1, c.294, a. Ἀκούσιος, t.1, c.1125, d
Ἀκουσίως, ibid. e Ἄκουσμα, t.1, c.286, c
Ἀκουσμάτιον, ibid. h. Ἀκουστέον, ibid. b
Ἀκουστὴς, ibid. h. Ἀκουστιάω, t.1, c.287, e
Ἀκουστικὸς, ibid. d. Ἀκουστὸς, ibid. b
Ἀκουτίζομαι, t.1, c.294, c. Ἀκουτίζω, ibid. b
Ἀκουτιστικὸς, ibid. c
Ἀκουτιῶ, Atticè pro ἀκουτίσω: fut. 1 act. verbi ἀκουτίζω, si-
G gnificantis ἀκοῦσαι ποιῶ, in lex. meo vet.
Ἀκούω, Audio, t.1, c.283, a. Ἀκούω, Fando accipio, t.1, c. 284, h. Ἀκούω, Sum auditor, t.1, c.285, c. Ἀκούω, Ausculto, Pareo, ibid. Ἀκούω, Intelligo & interpretor, ibid. e. Ἀκούω, Audio, id est dicor, ibid. f
Ἀκοῶ, fut. 2 act. verbi ἀκούω: vnde aor. 2 ἤκοον. Media autem voce ἀκοοῦμαι facit, vnde aor. 2 ἠκοόμην.
Ἀκόχρητον, Hesychio ἀπλήρωτον, Inexpletū seu Inexplebile. Pro quo scribendum potius ἀκόρητον.
Ἄκοψον, idem exp. ἀδρανῆ, Imbecillum, Inefficacem.
H Ἄκρα, subst. t.1, c.297, h. ‖ Hesychio ἄκραι sunt κρόκαλα. ‖ Ἄκραν pro ἀκμὴν afferunt Etymol. & lex. meū vetus.
Ἀκράαντος, t.2, c.414, d
Ἀκράγας, ντος, ὁ, nomē fluuii & vrbis in Sicilia: cuius ἐθνικὸν est Ἀκραγαντῖνος. Latini vrbem Agrigentum vocant: & ciues, Agrigentinos.

Ἀκραγγὲς, Hesychio, Etymologo, & lex. meo vet. est ἀσθενὲς, Imbecillum: item χαλεπὸν, δυσχερὲς, σκληρὸν, αὐστηρὸν, Difficile, Intractabile, Durum, Austerum. Addúntque Etymol. & lex. meum vetus, ἀκραγγὲς dici etiam τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον, semper vagientem infantem, vt sit deriuatum ex ᾱ epitatico & κράζω. Item ἀκραγγῆ dici τὰ ὀξύχολα. cuius postremæ signif. meminit & Hes.

Ἄκραγον, Hesychio ἀδιαρρίπιστον, ἄστοργες, Non perflatum, Inamabile.

Ἀκράδαντον, Suidæ & Hesychio ἄσειστον, ἀσάλευτον, ἀκίνητον, Inconcussum, Non agitatum, Immotum: Quod nimirum οὐ κεκράδανται. vel etiam Quod nequit κραδαίνεσθαι, cōcuti & quassari. Philo De vita M. lib. 2, τὰ δὲ τούτου μόνα βέβαια, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα.

Ἀκραής, t.1, c.617, h. Ἀκραία, t.1, c.298, c

Ἀκραίνει, Hesychio ἀκρατεῖ, Incontinens est. Forsan scribendum ἀκραταίνει.

Ἀκραινίαι, eidem sunt αἱ περὶ ταῖς τῆς θαλάσσης. Sed suspecta est ea vox.

Ἀκραῖος, t.1, c.298, b

Ἀκραίπαλος, Crapulam non sentiens, vel etiam Alienus aut liber à crapula. Item, Crapulam non inferens, & Crapulam arcens, Crapula laborare non sinens. vt Dioscor. lib. 1, cap. 25, de croco ait, ἀκραίπαλός ἐστι μετὰ γλυκέος πινόμενος. Vnde Plin. lib. 21, c. 20, Qui crocum prius biberint, crapulam non sentiūt: ebrietati eo resistunt. coronæ quoq; ex eo mulcent ebrietatem.

Ἀκραιφνής, t.2, c.178,

Ἀκράνιον, Hesychio ἀκέραιον, πρόσφατον, Integrum & Illæsum, Recens.

Ἀκράλεα, Galen. in Lexico Hippocr. exp. ἄκρεα, Excarnia, Nihil carnis habentia. Sed forsan scribendū ἀκρεάλεα.

Ἀκραμύλα. Hesychio κοχλίας, cochlea.

Ἀκρανές, eidem est ἀκρατὴς, Incontinens.

Ἄκρανον, eidem est τὸ μὴ κατὰ νόμους, Quod legibus consentaneum non est, Iniustum & iniquum. & forsan quod non debet κραίνεσθαι.

Ἄκραντος, t.2, c.414, c. Ἀκραξόνιον, t.1, c.97, e

Ἀκράσιστον, Varin. affert pro ἀπλήρωτον, Incompletum: παρὰ τὸ κραίνω deriuans.

Ἀκρασία, t.2, c.134, c. & 405, h.

Ἀκράσιος, t.2, c.134, f. Ἀκράτεια, ibid. d. & 405, h

Ἀκρατέστερος, t.2, c.405, f. Ἀκράτευμα, t.2, c.406, b

Ἀκρατεύομαι, ibid. a

Ἀκράτη, lexico meo veteri est ἡ κακομιλία, itidémque Etymologo. quo verbo nescio quid sibi velint.

Ἀκρατής, impotens, &c. t.2, c.404, g. Ἀκρατής, incontinens, &c. c.405, b. Ἀκρατής, pass. ibid. e

Ἀκρατησία, t.2, c.413, a. Ἀκράτητος, t.2, c.412, g

Ἀκρατίζομαι, t.2, c.135, e. Ἀκρατίζω, ibid. f

Ἀκράτισμα, ibid. g. Ἀκρατισμός, t.2, c.136, a

Ἀκράτιστος, ibid. b. Ἀκρατοκώθων, t.2, c.135, c

Ἀκρατοποσία, ibid. d. Ἀκρατοποτέω, ibid. c

Ἀκρατοπότης, ibidem.

Ἄκρατος, Merum, &c. t.1, c.134, g. Ἄκρατος, Impermixtus, per metaph. &c. c.136, d. Ἄκρατος, Validus, &c. ibidē, f. Ἄκρατος, Petulās, &c. c.137, b. Ἄκρατος, Non absolutus, &c. ibid.

Ἀκρατοσύνη, t.2, c.137, e. Ἀκρατότερος, t.2, c.405, f

Ἀκρατοφόρος, t.2, c.135, d. Ἀκράτωρ, t.2, c.410, e

Ἀκράτως, t.2, c.137, d. Ἀκρατῶς, t.2, c.405, g

Ἀκρατωσύνη, t.2, c.137, e

Ἀκραχιδής, εος, ὁ καὶ ἡ, Indiuisus in cacumine. Ita v.l. sed perperam pro ἀκραχιδὴς vel potius ἀκροσχιδής, quod sonat In summitate seu cacumine fissus.

Ἀκραχολία, Hesychio ἡ πρόχειρος ὀργὴ, Ira repentina & leui de causa, seu Pronitas in iram. sonat tamen potius ἡ ἄκρα ὀργὴ aut ὀργιλότης.

Ἀκράχολος, t.4, c.552, e

Ἀκρέα, Macedonica lingua παῖς θήλεια, puella: vt tradit Hesych. pro quo lex. meum vet. & Etymol. habent ἀκραία. Rursum Hesychio ἀκρέα est ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Minerua & Venus. pro quo infrà Ἀκρία

Ἀκρεμονικός, t.1, c.300, g

Ἀκρέμων, t.1, c.300, d. & t.3, c.992, c. obiter.

Ἀκρεμών, t.1, c.300, d

A Ἄκρεος, Excarnis, Carnis seu carneæ substantiæ expers. vt τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη apud Hippocr. & Gal. qualia sunt caput, manus, pedes, aures.

Ἀκρέαστερον, t.1, c.1275, c. Ἀκρέαστερος, t.1, c.296, g. obiter.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρα dicitur, eóque tam adiectiuo quàm substantiuo.

Ἀκρήβης, t.1, c.1445, b. Ἄκρηβος, ibid.

Ἀκρηθής, apud Hesych. legitur expositum ἄψικτος, Irreprehensus.

Ἀκρηλόχη, apud eundem, κέρκος ἢ μικρόν. sed suspectum est.

B Ἀκρήμονες, eidem κλάδοι καὶ βλαστοὶ, rami & germina. pro quo & ἀκρέμονες dici annotat.

Ἀκρίμορον, eidem est ἄστεργες, Inamabile: vel etiam actiuè Nullo amoris affectu accensum.

Ἀκρής, eidem est ὁ διά τινα ἔκπληξιν ἄφωνος γενόμενος, qui terrore aliquo perculsus vocem amisit.

Ἀκρησίη, ης, ἡ, Ionicè pro ἀκρασία, apud Suid.

Ἀκρηστής, Hesychio rursum δοῦλος, Seruus.

Ἀκρῆστις, eidem ῥάχις, (quo sensu suprà ἄκνηστις) & ἄκρα, Spina dorsi & Summitas.

C Ἀκρηστόλουχος, eidem est δοῦλος: pro quo antè ἀκρηστής.

Ἀκρητέστερος & Ἀκρητέστατος, apud Hippocr. pro ἀκρατέστερος & ἀκρατότατος, more Ionico: dicentem nimirum ἀκρητέστεροι ἔμετοι, & ἀκρητεστάτη χολή.

Ἄκρητος, t.2, c.135, b. & ἄκρητον, c.136, f. & Ἄκρητοι, c.137, c

Ἀκρητόχολος, Qui meram bilem congerit. vt Galen. apud Hipp. ἀκρητοχόλους exp. τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν. Addúntque quædam exemplaria, ἀκρητόχολον Hippocrati eundem esse quem ἀκρόχολον.

Ἀκρία, t.1, c.298, c. Suprà Ἀκρέα pro eodem.

Ἀκριβάζομαι, t.1, c.303, e. Ἀκριβάζω, ibid. d

D Ἀκριβασμός, ibid. e. Ἀκριβαστής, ibid. f

Ἀκρίβεια, t.1, c.304, g. Ἀκριβής, t.1, c.301, b

Ἀκριβοδίκαιον, t.1, c.303, g. & 1016, c

Ἀκριβοδίκαιος, t.1, c.303 h. & 1016, b

Ἀκριβολογέομαι, t.1, c.304, b. Ἀκριβολογέω, ibid.

Ἀκριβολογία, t.1, c.304, a. & 1671, e. obiter.

Ἀκριβολόγος, t.1, c.304, a. Ἀκριβόομαι, t.1, c.301, e

Ἀκριβόω, ibid. Ἀκριβῶς, t.1, c.304, d

Ἀκρίδιον, t.1, c.301, b. Ἀκριδοθήρα, ibid.

Ἀκριδοφάγος, ibid.

E Ἄκριες, plurale nomen ex singulari Ἄκρις.

Ἀκρίζω, t.1, c.298, g

Ἀκρίνας, Hes. affert pro γωνίας: exponens tamen etiam καθαρὸς, ἁγνὸς, Purus, Castus.

Ἀκρινόμος, teste eodem apud Laconas est ὕλης ἐπιμελητὴς, Syluæ curator, Saltuarius.

Ἄκριος, t.1, c.298, e. Ἄκρις, ibid. d

Ἀκρίς, t.1, c.300, h. Ἀκρισία, t.2, c.429, d

Ἀκρισίας, Phrygum dialecto Saturnus dicitur. Hes.

Ἀκρίσιος, eidem est ἡ ἐπάνω τοῦ ἰσοῦ καθεζομένη: quam esse dicit τὴν ἄτιμον.

F Ἄκριστιν, idem à Phrygibus dici scribit κλέπτειαν, ἀλετρίδα, Furem mulierem, Molitricem.

Ἄκρισοι, eidem ἄκρα ὀρῶν, λόφοι, γωνίαι, Summitates seu cacumina mōtium, Vertices aut colles, Anguli. quo sensu ἄκριες paulo antè.

Ἀκριτάγωνον, eidem πολύγωνον, Multos habens angulos.

Ἀκριτί, t.2, c.430, f

Ἀκριτοβάται, eidem sunt ἀρχή τις παρὰ Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν.

G Ἀκριτόμυθος, t.2, c.430, d

Ἄκριτος, Iniudicatus, &c. t.2, c.429, g. Ἄκριτος, Indiscretus, &c. c.430, b

Ἀκριτόφυλλος, t.2, c.430, e. Ἀκριτόφωνος, ibid.

Ἀκρίτως, ibid. f. Ἀκρόαμα, t.1, c.294, g

Ἀκροαματικός, t.1, c.295, c. Ἀκροάομαι, t.1, c.294, d

Ἀκροατίς, vide in Ἄκροπις. Ἀκρόασις, t.1, c.295, e

Ἀκροατήριον, t.1, c.296, d. Ἀκροατής, ibid. b

Ἀκροατικός, ibid. d

H Ἀκροάω, apud Etymologum legitur, sed sine exēplo. tantùm enim dicit ἀκροῶ fieri ex ἀκοῶ, futuro verbi ἀκούω, pleonasmo literæ ρ.

Ἀκροβάζω, t.1, c.297, f. Ἀκροβάμων, ibid. e

Ἀκροβᾶσθαι, apud Hesych. legitur expositum ὑπακούειν, ὑποπτήσσεσθαι. pro quo scribendum potius ἀκροᾶσθαι.

Ἀκροβατέω,t.1,c.297,e. Ἀκροβατικὸς,ibid.f

Ἀκροβαφὴς,ibid. Ἀκροβέλια,t.1,c.713,a

Ἀκροβελίζομαι,t.1,c.297,f. Ἀκροβελὶς,ibid.

Ἀκροβηματίζομαι,ibid.g. Ἀκρόβλαστος,ibid.

Ἀκροβόλαι, Hesychio αἱ τοῦ ἡλίου βολαὶ, ictus radiorũ solariũ.

Ἀκροβολὴς,t.1,c.709,c. Ἀκροβολίζομαι,ibid.d

Ἀκροβολίζω,t.1,c.297,f.& 709,d

Ἀκροβολὶς,t.1,c.297,f. Ἀκροβολισμὸς,t.1,c.709,f.

Ἀκροβολιστὴς,ibid.g. Ἀκροβολιστικὰ,ibid.

Ἀκροβόλος,ibid.c. Ἀκροβυστία,t.1,c.799,b

Ἀκρόβυστος,ibid. Ἀκρογωνιαῖος,t.1,c.892,f

Ἀκρόγωνος,ibid.

Ἀκρόδετος, In summo ligatus seu nexus. Epigr.

Ἀκροδίκαιον, Hesychio τὸ ἔσχατον τῆς δίκης. quod interpretãtur Summum ius, vt idem sit quod ἀκριβοδίκαιον.

Ἀκρόδρυα,t.1,c.1054,g. Ἀκρόζεστος, t.1,c.1398,d

Ἀκροζύγια, dicuntur τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα, ἤγουν ζεύγλη. Hesych.

Ἀκρόθαλπτα, eidem sunt ἀκρόκαυστα, In summo calefacta & adusta. Ita enim reponendum puto pro ἀκροθάλυπτα, quod apud eum legitur.

Ἀκροθέωιος, pro Perfectus nescio vnde afferant v.l.

Ἀκροθιγγάνω,t.1,c.1560, d

Ἀκροθιγῶς, Summis digitis. vt ἀκροθιγῶς ἅπτεσθαι dicitur Summis digitis seu suspensa manu tangere, Leuiter attingere & tantùm per summa. Et ἀκροθιγῶς λαβεῖν τι apud Hesych. est λαβεῖν τι τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου, summis digitis capere: seu βραχὺ, inquit. Sic Dioscor. lib.1,c.105, καθεὶς πράως εἰς τὸν κηρὸν ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἀφέλκεσθαι, leuiter tantùm & suspensa manu intingens. Metaphor. ἀκροθιγῶς βλέπειν, Bud. interpr. Summam rei cognoscere. vt Hesych. rursum ἀκροθιγῶς exp. λεπτομερῶς.

Ἀκροθινιάζομαι,t.1,c.1561,d. Ἀκροθινιάζω,ibid.c

Ἀκροθίνιον,ibid.a

Ἀκροθίνιος autem, pro Præcipuus, nescio vnde afferant v.l.

Ἀκροθώραξ,t.1,c.1636,c. Ἀκροθώρηξ,ibid.

Ἀκρόκαρπος,t.2,c.77,e

Ἀκροκελαινιόων, Ionicè pro ἀκροκελαινιῶν, pleonasmo τοῦ ο: particip. à verbo Ἀκροκελαινιάω, significante Ater seu niger sum in summitate aut extremitate. Hom. Iliad. φ, οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκροκελαινιόων. Vbi Eust. exp. τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος, scilicet à vento: item ἄκρως πεφρικώς: Hes. itidem τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων, φαινόμενά τε πλῆθος ὑδάτων. solẽt enim fluctus & vndæ in superficie nigricare. Semel verò tantùm legi hãc vocem apud Hom. annotat.

Ἀκροκέραια, τὰ, dicuntur Extremitates seu (vt Virg. vocat) cornua antennarum: τὰ πλευταῖα τῶν κεραιῶν. Poll. lib.1.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, Summa seu extrema columnæ pars, Fastigium columnæ. Philo De vita M. lib.3, κατὰ τὸ ἀκροκιόνιον ἐφηρμόζετο χρυσῆ κεφαλίς.

Ἀκροκνέφαιος, Vespertinus. ἀκρέσπερος. Hesiod. ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος, id est κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν, inquit Moschop. Prima nocte, Initio noctis, Circa crepusculũ. Hesych. verò ἀκρόκνεφα exp. πρὸς ὄρθρον, Nocturnis tenebris in diluculum vergentibus, seu Circa extremas noctis tenebras quum aurora illuxura est, Circa crepusculum matutinum.

Ἀκροκνεφὴς, idem cum ἀκροκνέφαιος. Luc. in Lexiph. ἐμὲ ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο ὁ Δαμασίας. Vbi ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς ponitur pro Sub crepusculum matutinum, Paulo antequam repercusso nituere crepuscula Phœbo. sequitur enim, καὶ τὰ μὲν ἐπτῶν, τὰ δὲ ἔθυον διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα. In v.l. Ἀκροκνέφας quoque habetur pro Diluculum, Crepusculum, Extremum noctis: sed sine exemplo.

Ἀκροκόμης,t.2,c.328,e. Ἀκρόκομος,ibid.

Ἀκροκορδὼν, perperam in v.l. pro ἀκροχορδών: itidémque apud Dioscor. aliquoties.

Ἀκροκόρινθος,t.2,c.1569,f.ob. Ἀκροκόρυμβα,t.2,c.386,a

Ἀκροκυματόω, ῶ, Summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph. ὁλκάδα ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου ἀφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν.

Ἀκροκωδία, in v.l. perperam pro ἀκροκωλία.

A Ἀκροκώθωνες, v.l. ex Athen. & Etym. pro Temulenti, Qui affatim bibunt. Falsó. scriptum enim vtrobique ἀκρατοκώθωνες, de quo suprá.

Ἀκροκωλία, ας, ἡ, Extremitas membrorũ, hoc est brachiorum: vbi nimirum humeris inseruntur. Apud Poll. lib. 2, ἀκρωμία, ὤμου κεφαλὴ, ἐπωμὶς & ἀκροκωλία, idem sunt, nimirum τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος.

Ἀκροκώλια, τὰ,t.2,c.526,a. Ἀκρόλειον,t.2,c.652,e

Ἀκρόλιθος, In summitate seu extremitate lapidis posit9: vel etiam substantiuè Summus lapis, Sũmitas lapidis. Vi-

B truu. lib.2, cap.8, Martis fanum habens statuam colossi, quam ἀκρόλιθον dicunt, nobili manu Telocharis factã.

Ἀκρολίπαρος, Per summa pinguis, In summa parte seu superficie pinguis. Alexis apud Athen. lib.9, Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον: de hominibus loquens.

Ἀκρολόγος, ου, ὁ, Qui summa tãtùm colligit & manu carpit. Epinicus apud Athen. lib.10, μελίσσης τῆς ἀκρολόγου. sic enim repono pro ἀκρολόχου. constat enim apem summis insidentẽ floribus, melleos inde elicere & colligere succos. Sic verbum Ἀκρολογέω significat In summitate

C carpo seu lego, vel Summitatem aut summa lego. ἀκρολογεῖν στάχυας in Anthol. epigr. Lascaris exposuit Post messores legere spicas: quum potius sonet Summas spicas carpere seu colligere.

Ἀκρολοφία,t.2,c.726,g. Ἀκρολοφίτης,ibid.h

Ἀκρόλοφος,ibid.g

Ἀκρόμαλλος, Summè villosus. Strabo ἡ δ' ἐρέα τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλλος δὲ, ἀφ' ἧς τοὺς δασεῖς σάγους ὑφαίνουσιν. id est, Oblongis villis. B.

Ἀκρομανὴς,t.2, c.769,f

D Ἀκρομόλιβδον λίνον, in Epigr. Rete habens in extrema sui parte seu ima plumbum, vt piscatoria retia.

Ἀκρομύλη, Hesychio ἡ γωνὶς μύλων, vel ipse μύλος, inquit. At in lex. meo vet. legitur Ἀκρομίλη, expositum ἐπιγουνατὶς μύων. Sed videtur rectius apud Hesych. scriptum esse ἀκρομύλη, per υ in penultima, & pro illo μύων in lexico meo reponendum μύλων. Eodémque modo apud Etymol. pro ἐπιγουνατισμὸν reposuerim ἐπιγουνατὶς μύλων. nam illud ἐπιγουνατισμὸν, quod apud eum habetur, mendosum esse cõstat, vtpote in diuerso casu positum

E ab Ἀκρομίλη. At vulg. lexicis Ἀκρομύλη est pars illa quæ genua vt scutulum & operculum cõmunit, patella dicta à medicis. Sed viderint qua autoritate hanc expositionem tuebuntur.

Ἀκρομφάλιον, τὸ, subst. t.2,c.1312,h

Ἀκρόμφαλον, τὸ, subst. ibid. Ἄκρον, subst. t.1,c.297,c

Ἀκρόνηον,t.2,c.1007,e. Ἀκρονύκτιον,t.2,c.1105,d

Ἀκρόνυκτοι,ibid.c

Ἀκρόνυξ,t.2,c.1103,a.& 1105,c.& 1344,f.

Ἀκρονυχία,t.2,c.1105,c. Ἀκρονύχια,t.2,c.1344,g

F Ἀκρόνυχον,t.2,c.1105,c. Ἀκρόνυχος,ibid.b

Ἀκροξόνια, apud Poll. lib.1 esse dicuntur τοῦ ἄξονος τὰ ἑκατέρωθεν τέλη, extremitates axis quæ vtrinq; sunt. pro quo scribendum ἀκραξόνια.

Ἀκροπαγὴς,t.3,c.265,a

Ἀκρόπαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, In summa parte affectus. Hippocr. in lib. quem περὶ ἐπικυήσεως scripsit, ὅταν ὁ στόμαχος ξηρὸς ᾖ ἀκρόπαθος ᾖ, ἢ ξυμμεμύκῃ, καὶ μὴ ὀρθὸς ᾖ. Apud eundem sunt καρκίνοι ἀκρόπαθοι, qui esse vidẽtur in summa cute seu superficie corporis, & oppositos habere τοὺς κρυπτοὺς

G siue ὑποβρυχίους καρκίνους. vt Prorrhet. lib.2, οἱ δὲ καρκίνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται, (s. τοῖς γέρουσι) καὶ ξυναποθνήσκουσι.

Ἀκρόπαστος, Per summa conspersus. Sopater apud Athen. lib.3, Μενδήσιός θ' ὡραῖος ἀκρόπαστος εὖ, Ξανθαῖσιν ὀπτὸς κέφαλος ἀκτῖσιν πυρός. solent enim pisces qui torrentur, in summa parte conspergi sale vel aliis condimentis.

Ἀκρόπηλος,t.3,c.278,h

Ἄκροπις, vocatur ab Hippocr. Epidem. lib.7, ἡ γλῶσσα, lingua, ἡ διὰ ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα, hoc est ἡ ἀδιάρθρω-

H τος ὑπὸ δυσκινησίας, vt annotat Galen. in suo lexico. Sed notandum, apud eum quosdam codices habere ἀκροαπὶς, quosdam ἀκραπὶς. denique quidam habet Ἀκρωπὶς, ἀδιαρθρώτως ὑπὸ δυσκινησίας γλῶττα. Hippocratis autem exemplaria habẽt ἄκροπις, in quibus sic legitur, γλῶσσα

ξηρή, ἄκροπις ῥηγνῦτος ἐπήνθει.

Ἀκροποσθή, t.3,c.575,g. Ἀκροποσθί, ibid.f

Ἀκρόπλοος, In superficie natans, In summa parte innatans. vt Galen. quoque apud Hippocr. ἀκρόπλοα expon. ἐπιπολαίως (seu ἐπιπολῆς, vt quidam codices habent) ἢ ἐπ' ἄκρου ἐμπλέοντα. Locus est libro 1 De morbis, vbi ait, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλεύρῳ φλέβια παχέα ὅσα ἐστὶ ἀκρόπλοα εἰσι.

Ἀκρόπολις, t.3,c.471,a. Ἀκρόπολος, t.3,c.465,a

Ἀκρόπορος, t.3,c.160,h. Ἀκροπόρφυρος, t.3,c.489,d

Ἀκροποσθία, ας, ἡ, & Ἀκροπόσθιον, ου, τό, Summa seu prominentior præputii pars: τῆς πόσθης πρόσχον, vt Poll. exp. lib. 1, πόσθην nominari dicens τὸ ἐπ' οὐρήθρᾳ δέρμα, pelle qua integitur vrinæ meatus. Hippocr. in Coac. progn. νεῦρον διακοπέν, ἢ γνάθου τὸ λεπτόν, ἢ ἀκροποσθίη, οὐ συμφύεται. Gaza ἀκροποσθίαν simpliciter Præputiū vertit apud Aristot. cum alibi, tum De partib. anim. lib. 2, c. 13, vbi philosophus ait, διὸ καὶ συμφύεται οὔτε βλεφαρὶς οὔτε ἀκροποσθία, ὅτι ἄνευ σαρκὸς δέρματά εἰσι.

Ἀκρορρίνιον, t.3,c.699,b. Ἀκρόρριζος, t.3,c.709,b

Ἀκρορρίνιον, t.3,c.699,b. Ἀκρορρύμιον, t.1,c.1263,g

Ἄκρος, t.1,c.296,e

Ἀκροσαπής, Quod in summa tantùm parte seu superficie putredinem contraxit, Quod leuiter putrescere & mutari cœpit. τὸ ἐπιπολῆς (seu ἐπὶ βραχύ, vt quædā habent exemplaria) μεταβεβληκός, Galeno in Lexico Hippocr. Locus Hippocr. est in lib. περὶ τροφῆς, non procul ab initio: σηπεν (inquit) νέοισι ἀκροσαπής, γέρουσι δὲ ἐς τέλος μεταβεβλημένον, ἀκμάζουσιν ἀμετάβλητον.

Ἀκροσπάθια, τά, t.3,c.907,a

Ἀκρόσπελος, à quibusdam dicitur ὁ βρῶμος, auena, vt est in appendice Dioscor. lib. 4, c. 140. sed quædam exempl. habent σπάσπελος.

Ἀκροστήθιον, t.3,c.1031,f. Ἀκροστιχίς, t.3,c.983,b

Ἀκρόστιχον, ibid.a. Ἀκροσόλιον, t.3,c.996, c

Ἀκροσόμια, t.4,c.258,d. Ἀκροσφαλής, t.3,c.1171,e

Ἀκρόσφυρον, t.3,c.1192,b. Ἀκροσχιδής, t.3,c.1196,f

Ἀκρότατα, t.1,c.297,d. Ἀκρότατος, ibid.a

Ἀκροτελευτάω, t.3,c.1388,b. Ἀκροτελεύτιον, ibid.a

Ἀκρότερα, subst. t.1,c.297,d. Ἀκρότερος, ibid.a

Ἀκροτηριάζειν, Extremitates truncare, v.l. perperam pro ἀκρωτηριάζειν.

Ἀκροτήριον, in iisdem perperam itidem pro ἀκρωτήριον, & ἀκροατήριον.

Ἀκρότης, t.1,c.298,d. Ἀκρότητος, t.2,c.456,g

Ἀκρόπτος, pro Leuiter coctus, Subcrudus, nescio vnde afferant.v.l.

Ἀκροτομέω, t.3,c.1391,g.& 1394,c. Ἀκρότομος, t.3,c.1391,d

Ἀκρότονος, In summo tentus. Apud Athen. verò lib. 12, Demetr. Scepsius dicit Hipponactem poetam fuisse οὕτως ἀκρότονον ὡς πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα. innuens eum extremas partes, hoc est manus seu brachia, tantis viribus contendisse vt vacuum etiam lecythum ad locum maximo interuallo distantem coniecerit. Ἄκροτος, t.2,c.454,e

Ἀκρουῶ, Hesychio ὅρος κορυφή, vel ὅρος.

Ἀκρουνοί, teste eodem Macedonica dialecto vocantur ὅροι, termini.

Ἀκρουρά, idem affert pro οὐραί, caudæ. At ἄκρουρον pro ἀκραῖον nescio vnde desumpserit.

Ἀκρουρανία, ας, ἡ, Summitas cæli, Cacumē seu vertex cæli. Luc. in Lex. ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας ὄψομαι διαφερόμενόν σε.

Ἀκρουχεῖ, Hes. exp. ἄκρον ἔχει, subiungens, Ἄκρον esse montem Argiuæ regionis in quo Dianæ fanū statuit Melampus postquam Prœti filias sanauit.

Ἀκροφανής, t.4,c.16,d

Ἀκροφυής, In summitate nascens, In cacumine proueniens. At Synes. ep. 40, ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετήν, pro Summa indole præditum ad percipiendas omnes virtutes quæ in equo requiruntur.,

Ἀκροφύλαξ, Arcis præfectus. Ex Polyb.

Ἀκρόφυλλος, t.4,c.248,f. Ἀκροφύσιον, t.4,c.258,c

Ἀκροχάλιξ, t.4,c.370,a. Ἀκροχειμής, t.4,c.332,c

Ἀκρόχειρ, t.4,c.444,c. Ἀκροχειρίζομαι, ibid.d

Ἀκροχειρίξ, apud Hippocr. legitur in lib. 2 De diæta, eadem

A significatione qua ἀκροχειρισμός, vt videtur. ἀκροχειρὶξ (inquit) ἰσχναίνει, καὶ τὰς σάρκας ἕλκει ἄνω· καὶ κωρυκομαχίη καὶ χειρονομίη τὰ παραπλήσια διαπρήσσεται. libro tamen tertio inter hæc discrimen facit, dicens, τρίψισι δὲ καὶ πάλῃ ὀλίγῃ, ἀκροχειρισμοῖσιν, ἀκροχειρίξει, πλὴν κωρυκομαχίης, ξυμφορώτερον χρέεσθαι.

Ἀκροχειρίζ, t.4,c.444,b. Ἀκροχειρισμός, ibid.f

Ἀκροχειρίσις, t.2,c.409,h.& t.4,c.444,f

Ἀκρόχειρον, t.4,c.444,b. Ἀκρόχειρος, ibid.d

Ἀκροχέρον, ibid. Ἀκροχειρότης, ibid.g

B Ἀκροχλιαίνοι, t.4,c.338,f. Ἀκροχλίαρος, t.4,c.532,c

Ἀκροχολέω, t.4,c.552,e. Ἀκροχολία, ibid.

Ἀκρόχολος, ibid.c. Ἀκροχορδών, t.4,c.564,e

Ἀκροχωλος, Aliquantū claudus. ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων, Suid.

Ἀκρόψιλος, t.4,c.707,c. Ἀκροψωλος, t.4,c.735,f

Ἄκρυ, v.l. afferūt pro Verè, ἀληθῶς. sed viderint quàm verè.

Ἀκρύσταλλος, t.2,c.462,d. Ἀκρῶα, t.1,c.299,b

Ἀκρωβελία, t.1,c.713,a. Ἀκρωλένιον, t.4,c.774,f

Ἀκρωμία, t.4,c.776,e. Ἀκρώμιον, ibid.

Ἄκρων, t.1,c.299,b

C Ἀκρώνια, Hesychio ἄθροισμός, Congregatio seu Collectio. At in lexico meo veteri & apud Etymol. sic habetur, Ἀκρῶνα, τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμή, τὸ ἐπίλεκτον ἄθροισμα. Ἀκρωνία autem pro Partium extremarū amputatio, affertur ex Æschyli Eumenidibus: quæ & ἀκρωτηριασμός dicitur.

Ἀκρώνιον, t.1,c.299,b. obiter. Ἀκρώνυξ, t.2,c.1344,e

Ἀκρωνυχία, ibid.f. Ἀκρώνυχος, ibid.e

Ἀκρωπις, vide suprà in Ἄκροπις.

Ἀκρώρεια, t.2,c.1462,a. Ἄκρως, t.1,c.297,g

D Ἀκρωᾶται, Hes. exp. ἀκροᾶται, Audit, Auscultat: mox tamen subiungens, ἑκὼν οὐχ ὑπακούει, προσποιεῖται, Data opera non respondet vocanti, Simulat.

Ἀκρωτηρῆσαι, idem affert pro κόψαι, vel ἀχειῶσαι. sed forsan scribendum ἀκρωτηριάσαι, quod est τὰ ἄκρα ἀποτεμεῖν, extremas partes truncare.

Ἀκρωτηριάζομαι, t.1,c.300,b. Ἀκρωτηριάζω, t.1,c.299,f

Ἀκρωτηριασμός, t.1,c.300,d. Ἀκρωτήριον, t.1,c.299,b

Ἀκρωτηρίοις, apud Hes. τὰ ἄκρα τῶν ἐντέρων, extremitates intestinorum. pro quo suprà ἀκρῶα.

E Ἀκταία, t.1,c.96,b. Vide & Ἀκτή.

Ἀκταΐζων, ἀκτάζων, προθυμούμενος. Ita Hesychius, innuens, ἀκταΐζω siue ἀκτάζω esse Prompto & alacri sum animo: mox tamen actiue etiā exponens ὁρμῆς πληρῶν, Animo & impetu implens: item μετεωρίζων, In altum extollēs, In sublime euehēs. itidémq; ἀκταϊσμένον affert pro πεπληρωμένον. Forsan autem ἀκταΐζειν propriè est Altiorē reddere in modum τῶν ἀκταίων, quæ τῆς θαλάσσης ὑπερέχουσι, quo sensu & ἀκταίνειν dicitur, quod vide.

Ἀκταίνειν, eidem lexicographo est μετεωρίζειν, vti dixi. Idē

F tamen ἀκταίνουσα exp. etiam τρέμουσα, & ἀσφαλῶς κρατοῦσα, Tremens, Firmiter tenēs. Suidæ autem ἀκταίνειν est ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, vel πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν, Lasciuire, Ferocire, Incompositè saltare, In venerem ruere & impetu ferri. Etymolog. quoque vtriusq; verbi meminit, & huius nimirum & præcedētis. annotat enim, ἀκταίνειν de equis dici & significare τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾶν: deriuari autē ab ἄγω, ex quo primùm fieri ἀκτός, deinde verbum ἀκτῶ, (significans κουφίζω apud Æschylum) ex hoc autem, ἀκταίνω.

G Quibus subiūgit, Καὶ Ἀκταῖνον μέρος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Alterum tamen verbum huic synonymū, nimirum ἀκτάζων, non ab eadē deducit origine, sed ab ἄζω, ex quo ἀτάζω fieri ait, indéque ἀκτάζω, verso τ in κ, vt Ἀττική pro Ἀκτική. Porrò ἀκτάζων exp. ἐξανιστάμενος, Exurgens, Sese eleuans. Plut. verò Symp. 4, probl. 4, τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γένωνται παρακαλοῦντες ἀλλήλους λέγειν, Σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστίν; quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτάζειν esse In

H littore indulgere genio.

Ἀκταῖος, t.1,c.95,h. Vide & Ἀκτή, infrà.

Ἀκταίων, ονος, ὁ, nomen venatoris, à suis canibus discerpti. Vnde Ἀκταιονίς, possessiuum, in Epigr. Ἀκταιονίδων ἐστὶ μία σκυλάκων, vna ex canibus Actæonis.

Ἀκταιωρέω, t.1,c.96,b. Ἀκταίωρος, ibid.

Ἀκτία, Hesych. affert pro δόρατα, hastæ: item κάμαξ, pertica. forsan Confecta ex ea arbore quæ ἀκτὴ nominatur.

Ἀκτέανος, Pauper, Inops: Nulla habēs κτέανα, id est κτήματα. Etymol. & lex. meum vet. Sic Hesychio quoque ἀκτέανοι sunt ἀκτήμονες.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impexus, Qui οὐκ ἐκτένισται. Apud Poll. ex Sophocle.

Ἀκτέον, t.1, c.64, d. Ἀκτέος, t.1, c.95, f

Ἀκτερέϊστος, t.2, c.473, e. Ἀκτέριστος, ibid.

Ἀκτεροὶ, Hesychio ἄφατοι.

Ἀκτὴ, Littus, t.1, c.94, h. Ἀκτὴ, Fructus, t.1, c.95, b. Ἀκτὴ, Sambucus, ibid. e.

Ἀκτὴ, olim dicebatur etiam Attica regio, quoniam maior eius pars ad mare sita est. Vnde Ἀκταῖος dicitur eius incola, & Ἀκταία, fœm. gen. necnon Ἀκταΐς. Itē Ἀκτίτης dicitur ὁ Ἀκταῖος: vnde apud tragicum Ἀκτίτου πέτρα, pro Ἀττικοῦ, teste Stephano. Hesychio autem Ἀκτίτης λίθος dictus est ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Item Ἄκτιος Αἰγεὺς hinc nominatus est: necnon Ἀκτιὰς fœm. genere, Attica. Ἄκτιον quoque hinc dictum, à quo Ἀκτιώτης: nisi id potius sit ex fœm. Ἀκτία.

Ἀκτημοσύνη & Ἀκτήμων, t.2, c.468, c

Ἀκτῆνες, Etymologo & lexico meo veteri πένητες, ἠργηκότες. quo sensu suprà habuimus ἀεχλῶες.

Ἀκτῆρες, v. l. afferunt pro Splendores. perperam, vt puto, pro ἀκτῖνες.

Ἀκτηρία, Achæus in Iride nominauit τὴν βακτηρίαν, Baculum, Scipionem, teste Polluce lib. 10. qui etiam addit, eundem sic vocare etiam τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζυκτος ᾖ, temonem currus.

Ἀκτὴς, t.1, c.95, b. Ἀκτησία, t.2, c.468, f

Ἄκτητος, ibid. h

Ἀκτία, genus certaminis antiquum, vt Harpocr. & Suid. tradunt ex Callimachi libro περὶ ἀγώνων scripto. Sed si Stephano credimus, Ἀκτία dicta fuit vrbs quædam Acarnaniæ in qua Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Vnde Apollinem nominari Ἀκταῖον & Ἀκτιακὸν ait. Alioquin Ἀκταῖος dicitur ciuis etiam eius vrbis, & fœm. gen. Ἀκτιῶτις, teste eodē. Quidam vrbem vocant Ἄκτιον, & festum Ἄκτια, plur. num. gen. neutro.

Ἀκτιὰς, vide in Ἀκτή.

Ἀκτιβολέω, ῶ, Radio, Irradio, v. l. perperam pro ἀκτινοβολέω.

Ἀκτικῆτις, ἡ, eadem afferunt pro Actica, Littoralis. sed æquè suspectum hoc est ac præcedens.

Ἀκτὶν, t.1, c.96, e. Ἀκτινηδὸν, ibid. g

Ἀκτινοβολέομαι & Ἀκτινοβολέω, t.1, c.97, a

Ἀκτινοβολία, t.1, c.96, h. Ἀκτινοβόλος, ibid.

Ἀκτινοειδὴς, ibid.

Ἄκτινος, ου, ὁ, Sambucinus, Qui ex sambuco est. vt ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Hist. plant. lib.5, cap.4. Ἀκτῖνος autem pro ἀκτὶν dici, nescio qua autoritate vulg. lexica probatura sint.

Ἀκτίνωτος, t.1, c.96, g Ἄκτιος, t.1, c.95, g. Vide & Ἀκτή.

Ἀκτὶς, ibid. f & g. & 96, f & g. Ἀκτὶς, Hesychio teste est etiam serui nomen, apud Syracusanos autem ὁδηγὸς, dux viæ: (pro quo suprà ἀκτῖνος) vel ναῦς, nauis.

Ἄκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Increatus, hoc est Non creatus seu conditus.

Ἀκτίτης, t.1, c.95, g. Vide & Ἀκτὴ paulo antè: & Ἀκτιώτης, ibidem.

Ἀκτορίδης & Ἀκτορίων, patronymica sunt ab Ἄκτωρ. id est, Filius seu nepos Actoris, Qui ab Actore ortum ducit.

Ἀκτοσύνη, Hesychio ἀπρέπεια, ἀσχημοσύνη.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, Ductor. Hesychio ὁ ἀγωγεὺς, ἱμὰς, σχοινίον, Lorum aut funis quo ducimus aliquid. Est & nomen proprium, vt iam dixi.

Ἀκτωρέω, t.1, c.96, b

Ἀκτώρεια, Hesych. esse dicit ἀκτὰς vel φυλακὰς, littora vel custodias. nisi potius voluit dicere littorales custodias.

Ἀκτωροὺς, idem esse ait γεωργοὺς vel φύλακας, agricolas vel custodes. propriè enim ἀκτωροὶ sunt Qui in littore excubias agunt, Qui littora custodiūt, dicti etiam ἀκταιωροί.

Ἀκυβέρνητον, τὸ, subst. t.2, c.480, a. Ἀκυβέρνητος, ibid.

Ἀκυδνοτήρη, apud Hippocr. perperam scriptum pro ἀκυδνοτήρη.

Ἀκυητήριον φάρμακον, Hesych. teste dicitur quod adhibetur πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναῖκα, vt mulier non concipiat. Infrà Ἀκυτήριον.

Ἄκυθος, t.2, c.488, d

Ἀκυθῶν, Hes. affert pro ἀγρυπνῶν, Vigilans.

Ἀκύκλιος, t.2, c.502, e

Ἀκυλασία, ας, ἡ, in v. l. Intemperantia. perperam pro ἀκολασία.

Ἀκυλεὺς, Hesychio ἀετός: forsan ex Latino vocabulo Aquila.

Ἀκύλιστος, Qui non voluitur, Immotus, Rigidus. Ctesibio Chalcidensi dicenti sibi περιγεγονέναι ἐκ τῆς φιλοσοφίας τὸ ἀσυμβόλως δειπνεῖν, Timon, alludēs ad Homericum versum, Δειπνομανὲς (inquit) νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην τ' ἀκύλιστον, vt refert Athen. lib.4.

Ἄκυλλον, Lydis dicitur τὸ αἰδοῖον, teste Hes. pro quo in meo vet. lex. & apud Etymol. vno λ scriptum ἄκυλον.

Ἄκυλος, Glans iligna, Fructus ilicis. vt Theophr. satis clarè docet his verbis, Hist. plant. lib.3, cap.6, καλοῦσι δὲ τὸν μὲν τοῦ πρίνου καὶ τὸν ταύτης (nimirum τῆς ἀρίας) καρπὸν, ἄκυλον· τὸν δὲ τῆς δρυὸς, βάλανον. Et Amphis apud Athen. lib.2, Ὁ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾷς, φέρει· Ὁ πρῖνος, ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. Itidémque Theocr. Idyll.5, Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὁρμαλίδες (s. comparandæ sunt) αἱ μὲν ἔχοντι Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί. (Vbi nota fœminino genere vsurpari) Homerus quoque inter ἄκυλον & βάλανον discrimen facit, sic canens Od. κ, Τοῖσι δὲ Κίρκη Πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης Ἔδμεναι: subiungénsque, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι. quemadmodum Aristot. quoque Hist. anim. lib.8, cap.6, dicit πιαίνεσθαι τὸ ζῶον τοῦτο κριθαῖς, κέγχροις, σύκοις, ἀκύλοις, ἀχράσι, σικύοις. Ita enim potius legendum videtur quàm ἀκύλαις. ‖ Ἄκυλον à Lydis vocari τὸ αἰδοῖον, Etymol. & & lex. meum vetus testantur. pro quo Hesych. ἄκυλλον habet, gemino λ. ‖ Ἄκυλον, eidem Hesychio est ἄδοξον, inglorium. Hæc porro neutralia pono sub fœminino ἄκυλος, quoniam & ipsum neutro genere effertur. legimus enim apud eundem lexicographum, Ἄκυλον, ὁ τῆς πρίνου καρπός: apud Suidam autem fœminino.

Ἀκύμαντος, t.2, c.492, f. Ἀκύμων, t.2, c.486, h. & 491, f

Ἄκυνον, Hesychio ἄτοκον: pro quo scribēdum potius ἄκυον.

Ἀκυντὸν, eidem est ἀπρόσιτον, Inaccessum.

Ἄκυον, t.2, c.488, c

Ἄκυπρον, Hesych. Etym. & lex. meum vetus afferunt pro ἀμιγῆ, παρθένιον, Cypridem non expertum, hoc est venerem.

Ἀκυρὴς, Hesychio, Etymologo & lex. meo vet. ἀτυχής: afferentibus itidem Ἀκυρήματα pro ἀτυχήματα. Dicuntur autem hæc παρὰ τὸ κυρεῖν, propriéque ἀκυρὴς est qui nil acquirit, ideóque infortunatus: & ἀκύρημα, infortunium illud.

Ἀκυρία, ας, ἡ, pro Improprietas ex Hermog. affertur.

Ἄκυρμα, ατος, τὸ, idem quod ἀκύρημα paulo antè, hoc est ἀτύχημα, ἀπότευγμα, Infortunium, illud nimirum propriè quo nihil acquiritur. vt Hesych. quoque ἀκύρματα exp. ἀποτεύγματα. ‖ Ex Athen. affertur pro Reliquiæ, Exuuiæ armorum.

Ἀκυρόεντα, Hesych. affert pro ἀνάρμοστα, ἄκυρα, Inconcinna, Impropria.

Ἀκυρολογέω, t.2, c.512, d. Ἀκυρολογία, ibid.

Ἄκυρος, ibid. a. ‖ Hesych. ἄκυρον exp. non solùm παλαιὸν, sed etiam ἄπειρον, μακρόν. nam κῦρος (inquit) est τέλος.

Ἀκυρόω, t.2, c.512, e

Ἀκύρωσις, εως, ἡ, Abrogatio qua aliquid ἀκυροῦται.

Ἀκυτήριον, t.2, c.487, h. Paulo antè Ἀκυητήριον.

Ἄκυτος, ibid.

Ἀκχαλίβαρ, Laconica dialecto κράββατος. Hesych.

Ἀκχημονικὰ, eidem κακοπαθήσαντα. ab ἄχομαι.

Ἀκχὸς, eidem est ὠμὸς, Crudus aut Crudelis.

Ἀκωδώνιστος, t.2, c.524, f. Ἀκωκὴ, t.1, c.270, c

Ἄκωλος, t.2, c.526, b

Ἀκώλυτος, t.2, c.529, h. Ἀκωλύτως, ibid. b

Ἄκων, t.1, c.271, f. & 1125, b.

Ἀκῶναι, Suprémæ & nudæ cautes. v. l. perperam pro ἀκόναι.

Ἄκωνος πῖλος, apud Ioseph. Pileus conum & fastigium nō

habens, Non fastigiatus in metam.

Ἀκώπητος, t.2, c.538, f. Ἄκωπος, t.2, c.537, c.

Ἀκώελαι, Hesychio ἄκανθαι, spinæ. pro quo suprà ἀκορφαί.

Ἀκωχὴ, t.1, c.1335, f

¶ Ἄλα, Cypriis est ὁ οἶνος, Vinũ, teste Hesychio: qui exposuerat etiam θάλασσαν, mare. sed tunc est accus. à nom. ἅλς. ‖ Ἄλα dici etiam τὰ κόπρια annotat Suidas, nimirum in Odyssea Homerica, vbi quidam dicit, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. Veruntamen & ibi ἅλα, ab ἅλς, accipere pro grano seu mica salis, nihil vetat.

Ἄλαβα, Hesychio μέλαν ὧ γράφομεν, atramentum scriptorium.

Ἀλάβανδα, ης, ἡ, Alabanda: ciuitas Cariæ ab Alabãdo quodam denominata: cuius ciuitatis ciuis seu incola Ἀλαβανδεὺς nominatur. Inde & possessiuum Ἀλαβανδιακὸς, Alabandiacus, Alabandensium proprius. vt Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα: vnde Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμὸς, quo nimirum negatiua particula μὴ pro οὐ ponitur, vt Philoxenus tradit apud Stephanum, eius exemplum afferens Homericum hunc versum, Iliad. θ, Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας. Latini Alabandicus potius dicunt quàm Alabandiacus.

Ἀλαβαρχίη, ης, ἡ, In Epigr. l.2, Lascaris putat accipi pro taberna quadam aut officina, alii pro figlina, vbi incertus quidam autor ait, Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν Ἐξ ἀλαβαρχίης γραμματικοὺς γένεν. Alabarchas autẽ (nam & id vocabulum reperitur, apud Iuuenalem nimirũ, dicentem, — inter quos ausus habere Nescio quis titulos Ægyptius aut Alabarches) quidam interpr. Præfectos conuehendi salis, apud Ioseph. Antiq. Iud. l. vlt. Sed tunc aspiranda saltem hæc vox esset. Alii verò dicunt eos esse qui ex Arabia merces comportabant. Videndum tamẽ ne loci potius alicuius vnde merces aduehebantur, nomen proprium sit. sonat enim aliquid peregrini, & verò etiam per κ alicubi scriptum legitur.

Ἀλαβαστίτης, t.2, c.587, g & h.

Ἀλαβαστοθήκη, ibid. f. Ἀλάβαστος, ibid. c

Ἀλαβάστριον, ibid. f. Ἀλαβαστρίτης, ibid. g

Ἀλαβαστρίτης, ibid. h. Ἀλαβαστροειδὴς, ibid. e

Ἀλαβαστροειδῶς, ibid. Ἀλαβαστροθήκη, ibid. e

Ἀλάβαστρον, ibid. a. Ἀλαβαστροφόρος, ibid. f

Ἀλαβὴ, Hesychio λιγνὺς, σποδὸς μαγείλη, Fuligo, Cinis, Cinis mixtus carbonibus. sed his interserit, καρκῖνος Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis. Et mox subiungit paroxytonως, Ἀλάβη, ἄνθρακες, carbones. Hinc Ἀλαβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plenus carbonibus vel fumo, seu Fuliginosus, Fumosus. idem enim ἀλαβῶδες affert pro αἰθρακῶδες, κεκαπνισμένον.

Ἀλαβὴς, t.2, c.583, h

Ἀλάβητοι, Hesychio, θόρυβοι, Tumultus, Strepitus: subiungenti mox diuersa scriptura, Ἀλαβυττῶ, θορυβῶ, tumultuor. vbi malim scribere Ἀλαβητῶ. nam υ in η vertendũ est procul dubio. Infrà ἀλάβητος pro hoc ἀλάβητος seu ἀλαβητός.

Ἀλαβώδης, vide in præcedente Ἀλάβη seu Ἀλαβὴ.

Ἀλαβὼς, Hesychio ποταμὸς, Fluuius,

Ἄλαδε, t.1, c.365, h

Ἄλαζα, Hesychio αἰσχρὰ, turpia.

Ἀλαζονεία, t.1, c.307, e. Ἀλαζονέστατος, t.1, c.306, h

Ἀλαζονέστερος, ibid. Ἀλαζόνευμα, t.1, c.307, e

Ἀλαζονεύομαι, ibid. b. Ἀλαζονικὸς, ibidem.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαροι, ibid. a. Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ibid.

Ἀλαζὼν, t.1, c.306, d.

Ἀλαθεὶς, Doricè pro ἀληθεὶς: particip. aor. 1 pass. à verbo ἀλάομαι, Vagor, Erro. Theocr. de Vlysse, ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθείς, vagatus centum & viginti menses.

Ἀλαθὴς, Doricè itidem pro ἀληθὴς, verus. Hesych. verò quum ἀλαθέας vocari τὰς ὥρας ait, quoniam κυκλισμοῦ πάντα ποιοῦσι, innuit ἀλαθέας illud esse ab ἀλάομαι.

Ἀλάθητος, t.2. c.699, a

Ἀλαὶ, Hesychio δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. Vnde apud Suidam Ἀλαιεὺς, qui huius δήμου δημότης est.

Ἀλαιθερὲς, Hesychio & Etymologo & lex. meo veteri τὸ χλιαρὸν, tepidum, siue ἡλιοθερὲς, solis ardore calefactum. Quo significatu & εἰληθερὲς dicitur: hoc ab εἵλη, illud ab

A ἀλέα. sed perperam apud Hesych. scriptum ἀλαίθερος.

Ἀλαινὴς, Suidæ μαινόμενος, Furens. forsan ab ἀλαίνω est, & significat eum qui furore percitus huc illuc vagatur.

Ἄλαινος, t.1, c.306, b. Ἀλαίνω, ibid. a

Ἀλαῖος, idem quod ἀλαὸς infrà, Cæcus, Captus oculis. Galeno enim teste Hippocrates in lib. De locis in homine, ἀλαίαν nominauit φθίσιν quæ esset ἡ τυφλὴ καὶ ἀόρατος, veluti cæca & inuisibilis.

Ἀλαιὸς, pro παλαιὸς, ἄφρων, Vetus, Demens, Hesych. ex Æschylo.

B Ἀλαιστάνομαι, apud Etymol. legitur, expositum ἀγανακτῶ καὶ δυσπαθῶ, Molestè fero. Habetur idem & in lex. meo veteri: sed ita vt alia scriptura annotetur, nimirum ἀλαστάνομαι & ἀλαστάνομαι, necnon ἀλαστάνομαι & ἀλαστάνομαι. Subiungiturque, ab ἀλαστῶ, verbo huic synonymo, deriuari illud ἀλαστάνω, vt ἀλαίνω ex ἀλῶ, φαίνω ex φῶ.

Ἀλακάτα, Doricè pro ἠλακάτη, Colus. Theocr.

Ἀλάκητος, Strepitũ nõn edẽs. οὐ λακῶν. Hesychio ἀψόφητος.

Ἀλάκται, eidem sunt γῆς ἔντερα, intestina terræ, id est vermes. sed addit quosdam interpretari σφῆκας, vespas.

C Ἀλακχίσαι idem affert pro ἀθροῖσαι, συνάγεσθαι, Congregare, Cogere in vnum.

Ἀλαλὰ, t.2, c.552, e. Ἀλαλαγὴ, t.2, c.553, e

Ἀλάλαγμα, ibid. d. Ἀλαλαγμὸς, ibid.

Ἀλαλάζω, Clamo alala, &c. t.2, c.553, a. Ἀλαλάζω, Tinnio, &c. ibid. c

Ἀλαλαὶ, t.2, c.552, f. Ἀλαλὴ, ibid. e

Ἀλάλη, ibidem. Ἀλάλημαι, t.1, c.306, c

Ἀλαλήμενος, ibid. d. Ἀλάλημι, ibid. c

Ἀλάλητα, t.2, c.553, a. Ἀλάλητος, t.2, c 550, a

D Ἀλαλητὸς, t.2. c.552, g. Ἀλαλία, t.2, c 551, c

Ἀλαλκεῖν, ῶ, t.1, c.331, c & g

Ἀλαλκομεναὶ, vrbs Ithacæ, denominata à Bœotorum Alalcomeneo, vt Plut. in Hel'en. refert p.537, meæ edit. afferẽs simul causam nominis. τὸ ἐθνικὸν est Ἀλαλκομεναῖος apud Steph.

Ἀλαλκομένειον, vrbs Bœotiæ, ab Alalcomeneo quodam dicta, qui & Ἀλαλκομενηΐδα Mineruam ἵδρυσε, & à se denominauit, teste Aristarcho, qui ab ἀλάλκω dictam negat: alioqui enim potius ἀλαλκηΐδα nominandam fuisse.

E quin & γλαυκῶπις appellata creditur à Glaucopo Alalcomenei filio, vt refert Steph. qui vrbis Ἀλαλκομενίου, (sine diphthongo enim apud eum scribitur) ἐθνικὸν esse dicit Ἀλαλκομένιος & Ἀλαλκομενιάς: vnde Minerua Ἀλαλκομενία, quòd ibi coleretur.

Ἀλαλκομενὴς, t.1, c.332, a. Vide & præcedẽs Ἀλαλκομένειον.

Ἀλαλκτήριον, t.1, c.331, h. Ἀλάλκω, ibid. c

Ἄλαλος, t.2, c.551, b.

Ἀλαλύκτημαι, t.1, c.311, e. & t.2, c.761, f

F Ἀλαλύσθαι, Hesychio φοβεῖσθαι, ἀλύειν, Metuere, Animo esse perturbato & quasi vago.

Ἀλάμενος, particip. aor. 1 med. ἡλάμην, à them. ἅλλομαι, significante Salio, Salto. Synes. epist.57, ἀπὸ συννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος.

Ἀλαμπὴς, t.2, c.589, a

Ἀλάνεια, Suidæ ἡ ἀλαζονεία, Arrogantia.

Ἀλανὲς, Hesychio est ἀληθὲς, Verum.

Ἀλανέως, idem Tarentinorum dialecto dici scribit pro ὁλοσχερῶς, Integré. quo significatu suprà habuimus ἀκαρέως.

G Ἀλανοὶ, populi ad Bosporum non procul à Mæotide palude habitantes: à quibus regio quam tenent, Ἀλανία dicitur. Ab iisdem est nomen possessiuum Ἀλανικὸς, Alanicus, Ad Alanos pertinẽs, seu Alanorum proprius. Item τὸ Ἀλανικὸν ἅπαν ἔθνος, Tota gens Alanica, Omnes Alani. vt suprà τὸ Αἰτωλικὸν pro οἱ Αἰτωλοί.

Ἀλάομαι, t.1, c.305, c.

Ἀλαὸς, οῦ, ὁ, Cæcus, Luscus: secundum quosdam à verbo ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν, secundum alios ex α priuatiuo, & λάειν, quod est videre, ὁρᾶν. Hom. Od. θ, Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων, vel cæcus. Iridémque Od κ, μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque

H pro τυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. At Apoll. Argon.2, ἀλαὸν νέφος dixit, Nubem obscuram, seu caliginosam & atram: quasi quæ cæcitatem & obscuritatem afferat, τύφλωσιν ἐμποιοῦσα.

Ἀλαοσκοπιὰ, t.3, c.814, f. Ἀλαοτόκος, t.3, c.1533, g

Ἀλαόω, ῶ, Cæcum reddo, Excæco. τυφλόω. vnde & comp. ἐξαλαόω. Homer. ei genitiuũ ὀφθαλμοῦ etiam addidit, dicens Odyss. ι, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν: vbi simpliciter significat ἐστέρησε, Priuauit, Orbauit. Hinc & verbale ἀλαωτὺς, de quo infrà. ‖ Hesych. ἀλαῶν expon. non solùm ἐκτυφλῶν, & στερίσκων, sed etiam τρυφῶν, λακίζων, βροχίζων.

Ἀλαπαδνὸς, t. 2, c. 601, e. Ἀλαπάζω, ibid. c

Ἀλάπαθα, ab Atticis vocari purgationes, dicunt vulg. lex. procul dubio ex scholiaste Theocr. apud quem tamen legitur, Ἀλλάπαθα, παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα: subiungentem, λάπαθον quoque esse herbam quandam κενωτικήν. Annotat autem hæc in hoc hemistichiũ Idyll. 2, ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.

Ἀλαπλὸς, Hesychio ἀσθενὴς, Imbecillus, Debilis.

Ἀλάπης, dicitur ὁ ἐξ Ἀλάπων, vt Galen. apud Hippocr. annotat, addens, Ἀλαπα esse locum quendam Thraciæ.

Ἄλαρα, eidem Hesych. τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ἐπιδορατίδος ἐμπίπτον, id est hastile quod inseritur in fistulam cuspidis. vel, inquit, κάρυα Ποντικὰ, ἀφ' ὧν γίνεται τὰ δόρατα, nuces Ponticæ, ex quibus fiunt hastæ. Itidẽ Etymolog. & lexico meo veteri ἄλαρα sunt τὰ Ποντικὰ κάρυα, & ὁ αὐλὸς τοῦ δόρατος καταξυόμενος. Vbi etiam subiungitur, quosdam ἀλαρίαν quoque vocare arborem ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ ῥάβδοι, vnde cæduntur hastilia.

Ἀλαρῶσαι, idẽ affert pro ῥυπῶσαι, Contaminare, Coinquinare: à them. ἀλαρόω. Infrà ἄλερον idẽ affert pro κόπρον.

Ἄλας, t. 1, c. 373, f. Ἀλασταίνω, t. 2, c. 693, h. Ἀλαστέω, ibid. f

Ἀλαστορία, pro Vltrix conscientia, Diræ, Intemperiæ, affertur ex Iosephi Antiqu. Iud.

Ἀλαστόροις ὀμμάτων κύκλοις, apud Sophocl. in Antig. pag. 253 scholiast. expon. ἀλάστα πεπονθόσι, vel δυστυχέσι, Ærumnosis & infelicibus.

Ἄλαστος, t. 2, c. 693, e. Ἀλάστωρ, ibid. h.

Ἀλάτας, t. 1, c. 305. g. Ἀλατεία, ibid.

Ἀλατοπωλία, t. 1, c. 373, f

Ἀλατρείας, Hesych. affert pro ἁμαρτωλίας, Peccata, Delicta.

Ἀλαυρίδας, apud eundem legimus expositum ῥίζας. Sic enim reponendum videtur pro χίσας: nisi in ipso ἀλαυρίδας mendum sit.

Ἀλάω, t. 1, c. 305, c

Ἀλαωπὸς, οῦ, ὁ, Qui est ἀλαὸς τοὺς ὦπας, Captus oculis, Cæcus. Apud Nonn. ἀλαωπὸς ὁμίχλη, cæca caligo, vt suprà ex Apollonio habuimus ἀλαὸν νέφος, cæca & obscura nubes. FOEMIN. Ἀλαῶπις, Cæca, vel Caliginosa, Obscura. vt Hes. ἀλαῶπιν exp. non solùm οὐ βλέπουσαν, sed etiam σκοτεινήν.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, Cæcitas, Oculi seu oculorum priuatio seu orbatio. Homer. Odyss. ι, — αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν, si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, dic Vlyssem te excæcasse. Hesych. quoque & schol. ἀλαωτὺν ibi interpr. στέρησιν ὀφθαλμῶν, τύφλωσιν.

Ἄλβα, ης, ἡ, Alba: ciuitas Italiæ. Vnde Ἀλβαῖος, Albanus, Alba oriundus: interdum etiam Prouenìens in agro Albano. vt Ἀλβαῖος οἶνος, apud Dioscoridem libro 5, c. 11, de vinis Italiæ, & apud Athen. libro 1. Item fœm. gen. Ἀλβαῒς λίμνη, Albana palus, seu Lacus Albanus, apud Plut.

Ἀλγάω, ῶ, Occulo, Abscõdo. Hes. enim ἀλγᾷ affert pro κρύπτει. Infrà eadem signif. ἀλεάζω.

Ἀλγεῖν, teste eodem, Laconibus est ἀῤῥωστία, Mala valetudo, Morbus. eum enim dolor sequitur.

Ἀλγεινόεις, Dolorificus, Dolorem afferens. idem cum ἀλγεινὸς & λυπηρὸς, teste Suida. sic enim apud eum scribendum esse pro ἀλγιόεις, testantur series alphabetica & manuscriptus codex. Infrà & Ἀλγινόεις, sine diphthõgo.

Ἀλγεινὸν, substant. t. 1, c. 314, h. Ἀλγεινὸς, ibid. g

Ἀλγεινῶς, t. 1, c. 315, a

Ἀλγεόθυμος, Hesychio ἀνιώμενος τῇ ψυχῇ. videtur tamen potius esse Dolorem animo sentiens, vel etiam Dolorem animo afferens. Exponit etiam ἐλεεινὸς, (pro quo forsan ἀλεεινὸς scripsit) & θερμός.

Ἀλγέω, t. 1, c. 314, d

Ἄλγη, ης, ἡ, Dolor. Hes. enim ἄλγας affert pro ἀλγηδόνας.

A Ἀλγηδὼν, t. 1, c. 314, g. Ἄλγημα, ibid. f

Ἀλγινόεις, vide paulo antè in Ἀλγεινόεις.

Ἀλγηρὸς, t. 1, c. 314, g. Ἀλγηστὸς, ibid.

Ἀλγινόεις, ibid. c. Ἄλγιστος, ibid.

Ἀλγίων, ibid. Ἄλγος, ibid. a

Ἀλγύνομαι, ibid. d

Ἀλγύνω, ibid. ‖ Hes. ἀλγύνει exp. non solùm λυπεῖ, βαρεῖ, sed etiam ἀφανίζει, Delet. in qua posteriori signif. ἀλεάζει etiam accipit infrà.

B Ἀλδαίνω & Ἀλδαίνομαι, t. 1, c. 312, b. ‖ Ἀλδαίνεται ab Hes. exponitur non solùm αὐξάνεται, necnon βλαστάνει, sed etiam πιμπλᾶται, impletur.

Ἄλδετα, eidem Hes. sunt ἄτμητα, Insecabilia, Indiuidua. pro quo infrà ἄλεκτα.

Ἀλδέω, t. 1, c. 311, g

Ἀλδήμιος siue Ἄλδος Iupiter Gazæ, vrbe Syriæ, colitur: sic nominatus παρὰ τὸ ἀλδαίνειν καὶ αὔξειν τοὺς καρποὺς, vt Etymol. & lex. meum vetus tradunt ex Methodio.

Ἀλδήσκος, t. 1, c. 312, b. obiter. Ἀλδήσκω, t. 1, c. 311, h

Ἀλδίσκω, t. 1, c. 312, a. Ἀλέα, ibid. g

C Ἀλεάζω, t. 1, c. 313, c. ‖ Hes. ἀλεάζειν actiuè exp. θερμαίνειν: (vt Galen. quoque apud Hippocr.) item κρύπτειν, (quo sensu suprà ἀλγᾶν) ἀφανίζειν, (pro quo suprà ἀλγύνειν) necnon περιβάλλειν & εἴργειν. Affert etiam ἀλεάζων pro δικαζόμενος: item ἀλεάζω pro ἀθροίζω: quo sensu suprà ἀλακῶσαι: & tunc esset ab ἀλής.

Ἀλεαίνομαι, t. 1, c. 313, d. Ἀλεαίνω, ibid.

Ἄλεαρ, Hes. esse dicit ἀλευρίαν vel πολυωρίαν.

D Ἀλέασθαι, t. 1, c. 322, b. ‖ Hes. ἀλέασθαι exp. non solùm φυλάξαι & ἀναχωρεῖν, sed etiam πηδῆσαι, (pro quo scribendum potius ἅλασθαι) item θερμαίνεσθαι. properispωmenωs autem apud eum scriptum est.

Ἀλεγεινὸς, t. 1, c. 313, f. & 315, a. Ἀλεγίζω, t. 1, c. 313, e

Ἀλεγύνω, ibid. ‖ Hes. ἀλεγύνεται exp. non solùm φροντίζεται, sed etiam ἐλαττοῦται, ἐλαφροῦται, κακοῦται.

Ἀλέγω, t. 1, c. 313, d

Ἀλεεινὸς, ibid. c. & 322, d. Vide & Ἀλεεινὸς.

Ἀλεείνω, t. 1, c. 322, c. ‖ Hesychio ἀλεείνων est non solùm ἐκκλίνων, sed etiam εὐλαβούμενος.

Ἀλέες, t. 1, c. 325, f

Ἀλεέω, Iniuriam facio. Hesych. enim ἀλεεῖ affert pro ἀδικεῖ.

E Ἀλέη, Hesychio θερμασία, calor: Ionicè pro ἀλέα. exponit etiam ἄλυξις, id est ἔκκλισις, Vitatio & Declinatio: quod oxytonωs potius ἀλεὴ dicitur. In priore signif. Hippocr. libro 3 De diæta, τοὺς περιπάτους ποιέεσθαι ἐν ἀλέῃ. Et alibi, ὅταν ἐν ἀλέῃ γίνωνται. Sic Homer. Odyss. ρ, — ἐπεί κε πυρὸς θέρεω, ἀλέη τε γένηται. Et apud Sophocl. in Philoct. pag. 414, ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλὸς, schol. exp. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἀλέαν καὶ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, ἀγαθός: addens tamen, quosdã scribere oxytonωs ἀλεὴς, & adiectiuè accipere pro θερμὸς, Calidus seu Tepidus.

F Ἀλεὴ, t. 1, c. 321, d

Ἀλεεινὸς, Tepidus: item Calidus, Æstuosus. Hes. enim ἀλεεινὸς exp. καυματηρός. suprà ἀλεεινὸς pro eodem.

Ἀλεὴς, vide in Ἀλέη paulo antè.

Ἀλεία, t. 1, c. 372, f

Ἀλειάδες, αἱ, Piscatoriæ scaphæ, v. l. perperam pro ἁλιάδες.

Ἀλείαντος, t. 2, c. 661, f. Ἄλειαρ, t. 1, c. 320, g

Ἄλειμμα, t. 1, c. 317, a

G Ἀλειμματώδης, Vnguenti formam habens, Vnguento similis. Hippocr. in descriptione pharmaci cuiusdam, εἶτα ἀλειμματῶδες ποιεῖν, in vnguenti formam redige.

Ἀλεῖναι apud Hes. τὸ ἐπαλεῖψαι τοίχῳ, aliquid illinere muro. Infrà Ἀλῖναι, sine diphthongo.

Ἄλειον, t. 1, c. 1437, d

H Ἀλεῖος, siue Ἀλεῖος, Congregatus & coactus in vnum, Consertus. Galenus enim in suo lexico Hippocr. ἀλεῖον expon. ἠθροισμένον, ἀθρόον: & Hes. ἀλεῖον ὕδωρ affert itidem pro ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν. quo sensu & ἄλιον paulo infrà. Alioqui Ἀλεῖος Doricè pro Ἠλεῖος dicitur. vnde Ἀλεῖος Ζεὺς apud Steph. in Ἦλις.

Ἀλεινὸν, Hes. affert pro ἀσθενὲς, λεπτὸν, Infirmum, Tenue.

Ἀλειὸς, eidem est πένης, Pauper.

Ἀλειπτήριον, Cypriis γραφεῖον, teste eodem. Sed forsan scribendum ἀλειπτήριον, quod propriè est Vas ex quo vngimur: catachresticῶs autem atramentarium etiam si-

gnificare potest, quoniam inde prompto atramento chartæ veluti illinuntur & inducũtur: si tamen χαρφείου nomine atramentarium intellexit. A

Ἀλείπτης, fons quidam Ephesi dictus παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν ὕδωρ, vt ex Methodio tradit Etymol.

Ἀλειπτήριον, t.1, c.317, d. Ἀλείπτης, ibid.c

Ἀλειπτὸν, Suidæ est ἐσκευασμένον θυμίαμα. est tamen potius Id quo inungimur, vt χριστόν.

Ἀλείπτρια, t.1, c.317, d. Ἄλειπτρον, ibid.

Ἀλείπτως, Varin. affert pro ἀνενδεῶς, Sine penuria, Ita vt inopia & penuria non sit. forsan pro ἀδιαλείπτως, quod est Incessabiliter, Indesinenter & sine intermissione. B

Ἀλεὶς, t.1, c.306, b

Ἀλεῖς, per syncopen pro ἀλιεῖς dici Suidas annotat, afferens ἀλεῖς σοφισταί.

Ἄλεισον, ου, τὸ, Poculum. ποτήριον, Suidæ: Hesychio ποτήριον τετορνευμένον, poculum torno factum, (vt Eustath. quoque ex nonnullis tradit fuisse περιφερὲς, rotundum & circulare) vel potius cælatum. quæ interpretatio consentanea est etymo illi quo ἄλεισον nominatum dicitur quasi οὐ λεῖον seu λισσόν, non læue, sed τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι, seu ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπεπαισμένον. pocula enim emblematis & cælaturis ornata sunt asperiora. Homer. ἄλεισον & δέπας pro eodem posuit. apud eum enim Odyss. γ, Pisistratus Nestorides Mineruam alloquens, quum dixisset, Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον, subiungit poeta, Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου. Sed & κρητῆρα & ἄλεισον pro eodem accipere videtur. libro enim sequente Menelaus Telemachum alloquens, ait, Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα: & aliquanto pòst, Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται. Dicitur verò & masculino genere ἄλεισος, vt Eustath. annotat ex quibusdam grammaticis, quos vsum quoque eius afferre ait: & sicui nouum id videatur, cogitandum ei esse dici itidem non σύμβολον tantùm neutro genere, sed masculino etiam σύμβολος. ‖ Apud Athenæum libro 11, Marsyas ait τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν vocari ἄλεισον & κύλικα, os coxendicis: vt paulo antè dixerat τὴν τοῦ ἰσχίου κοιλότητα vocari κοτύλην. C D E

Ἀλεῖται, Saliet seu Saltabit. fut. med. verbi ἅλλομαι. Suid.

Ἀλειτία, eidē est ἡ ἁμαρτία, Peccatum, Delictum. qui itidem ἀλείτης diphthongo scriptum ait significare ἁμαρτωλόν: ἀλήτης autem, vtrobique per η, τὸν πλανήτην.

Ἀλείτης, t.2, c.721, c

Ἀλειτουργησία, ας, ἡ, Immunitas ab obeũdis muneribus publicis. τὸ οὐ λειτουργεῖν. apud Strab. lib.13.

Ἀλειτούργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Immunis à muneribus publicis, Qui non cogitur obire munera publica. Apud Demosthenē Pro corona, in psephismate quodam Byzantiorum, καὶ τοῖς κατοικεῖν ἐθέλουσι τὰν πόλιν ἀλειτουργήτοις ἦμεν πάντων πρὸς τὰν λειτουργίαν. Affertur & ἀλειτούργητος οὐσία ex Isæo. F

Ἀλείτω, t.2, c.719, b. Ἄλειφα, t.1, c.317, a

Ἄλειφαρ, t.1, c.316, h. Ἀλειφὰς, t.1, c.317, a

Ἀλειφατίτης, ibid. Ἀλειφὴ, ibid. e

Ἀλείφιον, ibid. Ἀλειφόβιοι, ibid.

Ἀλείφομαι, t.1, c.316, f. Ἀλείφω, ibid. d

Ἀλειψάμενος, ibid. f. Ἄλειψις, t.1, c.317, b

Ἀλεκτὰ, Hesychio sunt ἄτμητα, Insecabilia, Indiuidua. pro quo supra ex eodem habuimus ἄλετα. G

Ἀλεκταίνει, idem affert pro ἰσχύει, γαυριᾷ, Viribus pollet, Ferocit & superbit: item μετεωρίζει, Tollit in altum. Quo significatu habuimus suprà ἀκταίνειν & ἀκταΐζειν seu ἀκταΐζειν.

Ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, idē quod ἀλεξητὴρ, deriuatúmque vt hoc ab ἀλεξέω, ita illud ab ἀλέξω: idem etiam quod ἀλκτὴρ, ab ἀλκῇ. hoc est, Propulsator: item Defensor. Est autem poeticum duntaxat, vsurpatum à Pindaro.

Ἄλεκτο, Hesych. affert pro ἐκοιμήθη. pro quo potius ἔλεκτο dicendum, à λέγομαι significante κοιμῶμαι. est autem hoc ἔλεκτο Ionicum pro ἐλέλεκτο. H

Ἀλεκτόρειος, t.2, c.608, e

Ἀλεκτόρεος quoque inuenitur pro ἀλεκτόρειος, vt ὄρνιθος pro ὀρνίθειος, hoc est Gallinaceus. Vnde Plin. lib.27, cap. 10, de gemmis, Alectorias vocant in ventriculis gallinaceorum inuentas, crystallina specie, magnitudine fabæ.

Ἀλεκτορεὺς, t.2, c.608, d

Ἀλεκτορόλοφος, Gallinacei cristam habens. Nomen herbæ, de qua sic Plinius libro 27, cap.5, Alectorolophos, quæ apud nos crista dicitur, folia habet similia gallinacei cristæ, plura: caulem tenuem, semen nigrum in siliquis.

Ἀλεκτοροφωνία, t.2, c.608, f. Ἀλεκτὸς, t.2, c.614, a.

Ἄλεκτος, t.2, c.607, f. Ἀλεκτρύαινα, t.2, c.608, h

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου, ὁ, Gallinarum venditor, Qui gallinas & gallinaceos venditat. Poll. libro 7, annotat vsurpari posse hoc vocabulum, quum Phrynichus in Κρόνῳ vsus sit voce Ἀλεκτρυοπωλητήριον: affértque simul Ἀλεκτρυοφόροι ex Æschinis Axiocho, quos annumerari posse ait τοῖς ὀρνιθευταῖς seu ὀρνιθοθήραις. Notanda porro diuersa scriptura in his tribus compositis, & primum syllaba νο excedere cætera, procul dubio vitio librarii qui parum fuit attentus, suáque ista ἀπροσεξία dubium nobis affert. Cæterùm vt Ἀλεκτρυοπώλης, siue Ἀλεκτρυονοπώλης, est is qui venditat gallinas & gallinaceos: ita Ἀλεκτρυοπωλητήριον, siue Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, est ipse locus seu forum vbi venditantur: & Ἀλεκτρυοφόρος, siue Ἀλεκτρυονοφόρος, Is qui baiulat gallinas seu gallinaceos emptos aut vendendos.

Ἀλεκτρυὼν, t.2, c.608, g

Ἀλέκτωρ, Gallus, &c. t.2, c.608, c. Ἀλέκτωρ, Coniux, &c. ibid. f

Ἀλεκτωρίας, Gemma quæ in gallinaceorum ventriculis inuenitur, vt volunt v.l. Sed errant. scribendum enim ἀλεκτορία, vt suprà docui.

Ἀλέματος, t.1, c.942, c. obiter. Vnde aduerb. Ἀλεμάτως, quod vide infrà in Ἀλεωμάτως.

Ἀλεμὸς, οῦ, ὁ, Hesychio est κόμπος, Iactantia, Ostentatio.

Ἀλὲν, siue Ἀλὲν, t.1, c.325, g

Ἀλένθη, Hesychio est νὺξ, nox.

Ἀλενῶν, idem affert pro πλανώμενος, Vagans, Errans. quo significatu suprà habuimus ἀλαίνων & ἀλώμενος.

Ἀλέξαι, apud eundem legitur expositum ἐπιλέξαι, sed suspectum est.

Ἀλεξαίθριον, idem ex Sophoclis Amphiarao affert pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nimirum ad arcendum frigus nocturnum.

Ἀλεξάνδρα, ας, ἡ, Alexandra: nomen tragœdiæ conscriptæ à Lycophrone de vaticiniis Cassandræ seu Alexandræ filiæ Priami. Vide & sequ. Ἀλέξανδρος.

Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρεῖος, siue Ἀλεξάνδριος, & similia alia deriuata, vide in sequente Ἀλέξανδρος.

Ἀλέξανδρος, Alexander: nomen proprium cum aliorum tum Phrygis illius Paridis, tum Macedonis illius qui Asiæ totiusque orientis subactione sibi cognomentum Magni acquisiuit. (βόλος etiam κυβευτικοῦ nomen teste Hesych.) Hinc Ἀλεξανδροκόλακες dicũtur Adulatores Alexandri, seu assentatores. Athen. lib.12, post nuptias Alexandri illius Macedonis, Ἀλεξανδροκόλακας nominatos fuisse scribit qui Διονυσοκόλακες antè vocabantur, nimirũ θαυματοποιοὺς, ῥαψῳδοὺς, ψιλοκιθαριστὰς, κιθαρῳδοὺς, αὐλῳδοὺς, αὐλητὰς, σαλπικτὰς, quia in nuptiis Alexandri certabant non aliter ac in festis bacchanalibus, à quibus Διονυσοκόλακες nominabantur, alio vocabulo τεχνῖται etiam dicti. Item Ἀλεξανδρώδης, Alexandro seu factis Alexandri similis: apud Plutarchum in Alexand. pag. 1236, meæ edit. Præterea Ἀλεξάνδρειος siue Ἀλεξάνδριος, Pertinens ad Alexandrum, Alexandro proprius & peculiaris. Et Ἀλεξάνδρειος βοτάνη, seu Ἀλεξανδρία δάφνη, Alexādrina laurus, ab eo nominata fuit quòd in certaminibus corollis inde factis gauderet redimiri, vt Steph. docet: ἔστι καὶ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ φυτὸν παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξανδρία, ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Meminit verò huius plantæ Diosc. lib.4, cap.147, & Plin. sub finem libri 15, vbi præter descriptionē habes & nomina alia quibus vocabatur, itidémq; apud Stephanũ: Plinius verò & daphnoides appellatũ fuisse στέφανον Ἀλεξάνδρου autor est. Porro & ciuitates quædā ab Alexādro denominatæ sũt Ἀλεξάνδρειαι.

de quibus Stephanus, ex quo satis habui adscribere τὰ ἐθνικά. Quorum primum est Ἀλεξανδρεύς, Alexandrinus, Alexandria oriundus:& fœm. Ἀλεξανδρίς, Alexandrina.vt Σινωπεύς & Σινωπίς. Secundum, Ἀλεξανδρεινός, itidem Alexandria oriundus:necnon Ἀλεξανδρίτης & Ἀλεξανδρῖνος: quæ omnia probari ait Stephanus à Nicanore in libro De Alexandria, non itidem verò Ἀλεξανδρειώτης siue Ἀλεξανδριώτης, licet eo vtatur Fauorinus in libro De vrbe Cyrenaica conscripto. Ita tamen ab Ἀλεξάνδρεια deriuatur vt Ἡρακλειώτης siue Ἡρακλεώτης ab Ἡράκλεια. Indéque est possessiuum Ἀλεξανδρεωτικός, quo vsus est Athen.lib.1, dicens, ὁ Μαρεώτης οἶνος Ἀλεξανδρεωτικός τὴν προσηγορίαν ἔχει ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρήνης Μαρείας. Vitis autem Alexandrinæ mētionem Plinius facit, itémque ficuum & pirorum Alexandrinorum, panis Alexandrini,& vestium Alexandrinarum. Denique ab Ἀλέξανδρος est verbum Ἀλεξανδρίζω, Faueo Alexandro, Alexandri partes sequor, Cum Alexandro facio, Idem Alexandro similis sum, Alexandrum similitudine aliqua refero.vt apud Athen.lib.6, Apollophanes Antigoni assentator dicit τὴν Ἀντιγόνου τύχην Ἀλεξανδρίζειν.

Ἀλεξάνεμος, t.1,c.334,c.& 426,h & t.4,c.487,g.ob.

Ἀλέξαντος, t.1,c.333,c. Infrà Ἀλίξαντος.

Ἀλεξέμεν & Ἀλεξέμεναι, Dorica sunt pro ἀλέξειν, à them. ἀλέξω, à quo & mediæ vocis aor.1 infin. ἀλέξασθαι.

Ἀλεξέω, t.1,c.332,b. Ἀλέξημα, ibid.f

Ἀλεξήνεμος, t.4,c.487,g. Ἀλεξήνωρ, t.1,c.334,c

Ἀλέξησις, t.1,c.332,f. Ἀλεξητήρ, ibid.g

Ἀλεξητήρ, ibid. Ἀλεξητήριον, substant.ibid.h

Ἀλεξητήριος, ibid.g

Ἀλεξητικός, οῦ, ὁ, idem quod præcedens ἀλεξητήριος, Depulsorius, Depellendi arcendíque vim habens.

Ἀλεξιάρη, t.1,c.333,c. Ἀλεξιάρης, ibid.

Ἀλεξιβέλεμνος, ibid.e. Ἀλεξικακία, ibid.g

Ἀλεξίκακος, ibid.e.& t.2,c.750,c.ob.

Ἀλεξίμορος, t.1,c.333,g

Ἀλέξιον, ου, τό, idem quod ἀλεξητήριον, Depulsorium,& quidem Mali depellendi vim habens. Nicander in Ther. Οἶδά γε μὴν φράσασθαι ἀλέξια τῶν βολάων. Et Alexipharmacorum suorum initio, Ῥεῖά κέ τοι πνεύσαιμ' ἀλέξια φαρμακοέσσης Αὐδήσαιμ', id est ἀλεξητήρια τῶν φαρμάκων, inquit schol.qui in superiore loco ἀλέξια expon. ἰάματα. Atque adeo hinc ἀλεξιφάρμακον dicitur τὸ φαρμάκου ἀλέξιον seu ἀλεξητήριον, vim habens depellendi medicamenti venenati & noxii.

Ἀλεξιφάρμακον, t.1,c.333,g. Ἀλέξομαι, t.1,c.332,b

Ἀλέξω, ibid. Ἀλέομαι, t.1,c.321.d

Ἀλεομάτως, pro Stultè, affertur ex Callimacho:sed perperam.scribendum enim ἀλεμάτως, vt versum ingrediatur.significátque non Stultè, sed Frustrà: veluti hymno in Cererem, τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης Ἀλεμάτως ἀχάεισα κατέρρεεν εἴδατα πάντα, Frustrà, ματαίως, vt scholiast. exponit.nec enim satiabatur, sed quo plura ingerebantur, eo plura appetebat. Doricum autem est hoc ἀλεμάτως pro ἠλεμάτως.

Ἀλεός, Tepidus, Calidus, Ignitus. Hesychio χλιαρός, θερμός, διάπυρος. Interdum & pro ἠλεός reperitur Doricè vsurpatum, sed tunc habet ᾱ longum. à quo est ἀλεόφρων, & ἀλεόω. Est etiā nomen proprium apud Etymol.

Ἀλεόω, Ineptio, Stultesco:ab ἀλεός significante Stultus. Hesychio ματαΐζω. Infrà Ἀλεώσω.

Ἀλεότης, Collectio & congeries. Galen. enim ἀλεότητα in suo lexico Hippocr.exp. ἄθροισιν.

Ἀλεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem qui φρένας ἠλεός apud Homerū, indéque compositum.hoc est παράφρων, vt Hes.expon. Demens, Mente captus.

Ἀλέπαδνος, Non habens λέπαδνα, id est Lora lata quibus equi iugo alligantur. Hesychio ἄζυκτος, non iugatus.

Ἀλεπίδωτος, t.2,c.679,b. Ἀλέπιστος, t.2,c.678,c.

Ἀλέρον, Hes. affert pro κόπρον, Stercus. Vnde Ἀλερίωσις pro Immunditia affertur ex Esdræ lib.2, cap.vltimo.vbi tamen non ἀλερίωσις reperio, sed ἀλλοτρίωσις: circa finem, ἐκαθάρισα αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ἀλλοτριώσεως.

Ἅλες, nomin.plur.ab ἅλς, Sales: ἅλες autē neutrum genus à masculino ἅλης.

A Ἀλεσθείς, t.1,c.320,c

Ἀλεσούρειος, species piscis marini, qui κατ' εὐφημισμὸν nominatur χαλκώνυμος. est autem τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, quod πόθιμον etiam vocatur, quasi ἀλὸς οὐρά, ἀλεσούρειον τι ὄν· nam οὐρὰν vocare solent τὸ αἰδοῖον. Ita lex.meum vetus,& cum eo Etymol.qui etiam addit, quosdam eo nomine accipere κόχλον κοχλυλίου. Apud Hes. neutro gen. ἀλεσούρειον, quod itidem esse dicit θαλάσσιον αἰδοῖον: item genus quoddam conchylii.

Ἀλεστέον, t.1,c.320,d.

B Ἀλεστή, ῆς, ἡ, Acus, Gluma: vt accipiunt in hoc loco Iosephi Antiquit.Iud. φρύξαντες τῶν σταχύων τὸ δράγμα, καὶ πτίσαντες, καὶ καθαρὰς πρὸς ἀλεστὴν τὰς κριθὰς ποιήσαντες. sic enim ea verba interpretantur, Spicarum fasciculum manualem torrent & pinsunt, hordeúmque ab aceribus & glumis repurgant. Nam dum in pila tunditur & pinsitur hordeum, suo inuolucro & ἐλύτρῳ nudatur, & decorticatur seu excastratur, vt Plin.& Scribon. Largus loquuntur. Nisi ἀλεστῶν nomine accipiendi sint potius furfures hordei moliti seu mola fracti.

C Ἀλέται, Hesych.affert pro συστροφήν, φυγήν.

Ἀλέτης, vel Ἀλετής, t.1,c.320,e. Ἀλετρεύω, ibidem,f

Ἀλετρίαι, virgines quædam quæ τὰ εἰς τὰς θυσίας πέμματα ἀλοῦσι, quæ in sacrificiorum vsum liba molunt. Hes.

Ἀλετρίβανος, t.1,c.320,f.& t.3,c.1330,b

Ἀλετρίς, t.1,c.310,f. Ἀλετών, ibid.e

Ἀλετῶναι, Hesychio οἱ τοῖς μύροις ἐπιθέμενοι. sed hæc suspecta sunt.

Ἀλετώρια, eidem sunt, ἀσεβῆ, ἀθέμιστα, ἁμαρτήματα. pro quo infrà Ἀλιτήρια.

D Ἀλευόμαι, t.1,c.321,g. Ἀλευρείτης, ibid.a

Ἄλευρον, t.1,c.320,g

Ἀλευροδοιώτης, apud Anticlidē genus πέμματος, teste Hes.

Ἀλευρόμαντις, eidem dictus fuit Apollo, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι, quòd ex farina etiam vaticinia daret.

Ἀλευροποιέω, t.1,c.321,b.

Ἀλευρώπιος, ibid.

Ἀλεύω, ibidem,g. Hesych. Ἀλεῦσαι exp. etiam ἀποδέξασθαι. Apud quē repono ἀλεύειν pro ἀλεύρειν, quod exp. ἀφιστάναι, accipiens forsan pro Abscedere & declinare.

E Ἄλευσος, Inuisibilis seu Inuisus. Hes.enim ἄλευσα exp. ἀόρατα, ἀθεώρητα. At Ἀλεύστορος, pro Cassus lumine, Orbatus oculis, v.l.afferunt ex Soph.

Ἀλεφάπσον, Hesych. ἄλειψον, Vnge, Line.

Ἀλέω, Vito, t.1,c.321,d. Ἀλέω, Molo, t.1,c.320,c. Vtriusque signif. meminit Hes. Affert enim ἀλεῖ pro φύλασσε: & ἀλεῖ pro ἀλήθει,& ἀλείτω pro ἀληθέτω. Affert tamen & ἀλεῖν pro οἰκεῖν. Ἀλέεισι Galen.apud Hippocr.exp. ἀθροίζουσι, congregant.

Ἀλεωρά siue Ἀλεωρή, t.1,c.321,f

F Ἀλεωρή, ibid.

Ἀλέως, Galen.apud Hippocr.exp. ἀθρόως, Confertim.

Ἀλεώσειν, Hesychio μωραίνειν: pro quo paulo suprà ἀλεόσειν.

Ἄλη, t.1,c.305,g

Ἀληδόν, Hesychio ἀθρόως, confertim, vt Ἀλέως paulo antè: item ἐξαίφνης, Subitò, Repentè: forsan ab ἅλλομαι, quasi Saltu.

Ἀλήθεια, t.1,c.323,g

Ἀληθές, aduerbium, ibid.d.

Ἀληθέστατα, ibid.c. Ἀληθέστατος, ibid.

G Ἀληθέστερος, ibid. Ἀληθεστέρως, ibid.g

Ἀληθεύομαι, t.1,c.324,c

Ἀληθευτικός, ibid.d

Ἀληθεύω, ibid.b

Ἀλήθω, ῶ, pro Molo afferunt v.l.sed sine exemplo. dicitur enim potius ἀλήθω.

Ἀληθέως, Verè, Reuera: pro quo contractim ἀληθῶς dicitur. Legitur apud poetas præsertim, necnon apud Herodot.

H Ἀληθινή, t.1,c.323,g

Ἀληθής, ibidem,a. Hesychio ἀληθὴς est non solùm δίκαιος, sed etiā μνήμων: κατὰ στέρησιν (inquit) τῆς λήθης, Non obliuiosus.

Ἀληθίζομαι & Ἀληθίζω, t.1,c.323,a

Ἀληθινολογία, t.1,c.324,g

Ἀλεθινόν, Heſych. affert pro κοπανιστήριον, piſtillum: nimirũ ab ἀλήθω. A

Ἀληθινός, t.1, c.324, e. Ἀληθινῶς, ibid. g

Ἀληθογνωσία, t.1, c.323, e. Ἀληθοεπής, ibid.

Ἀληθότης, t.1, c.324, a. Ἀλήθω, t.1, c.321, c

Ἀληθῶς, t.1, c.323, f

Ἀλήϊον πεδίον apud Hom. interpretantur quidam τὸ οὐκ ἔχον λήϊα, i. σπορά χωρία, quidã τὸ χωρὶς βοσκημάτων: alii ſic nominatum volũt ἀπὸ τῆς Βελλεροφόντου πλάνης, inquit Heſych. qui itidem ἀλήϊος exp. ἐλλιπὴς βοσκημάτων, carens pecoribus, quæ nimirũ à prædatoribus abigi poſſint. (addẽs tamen & ἀκατάπαυστος, ἄληκτος) Sed probabilior Stephani eſt ſententia. eo enim teſte Ἀλαί eſt vrbs Ciliciæ, ſic nominata forſan à ſalinis: vnde Ἀλήϊον πεδίον, & τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς. Perperam ergo Ἀλήϊον πεδίον τῆς Κιλικίας Valla vertit Maritima Ciliciæ planities. B

Ἀλῆις, vide in ſequente Ἀλήϊστος.

Ἀλήϊστος, Tutus à prædonum & furum iniuria. Heſychio ἄκλοπος, ἀπόρθητος. perperã enim apud eum ſcriptum Ἀλιής. Niſi potius ſcipſiſſe putãdus eſt Ἀληΐς: quod Ἀλῆις eſt alioqui nomẽ propriũ vrbis quæ & Tiryns nominata fuit, teſte Euſt. Rurſum apud Heſ. legitur Ἀλῆις, μαινόμενος. forſan ab ἀλᾶσθαι ſignificante Furore percitum errare ſeu vagari. C

Ἀληκτοπέδῃσι, Indeſinẽtib' pedicis, Inceſſabilibus vinculis: à nom. ſing. ἀληκτοπέδη. Infrà Ἀλυκτοπέδη.

Ἄληκτος, Ἀλήκτω & Ἀλήκτως, t.2, c.692, b

Ἀλήλαμαι, t.1, c.306, c. Ἀλήλεκα, t.1, c.320, d. & 321, c

Ἀλήλεσμαι, t.1, c.320, d. Ἀληλεσμένος, t.1, c.321, c

Ἀλήλημαι, præt. perf. paſſ. verbi ἀλάομαι, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præſentis literarum, pro ἤλημαι. Vnde poetæ faciũt ἀλάλημαι, dempto augmento. D

Ἀληλιμμένος, t.1, c.316, d. Ἀλήλιφα, ibid.

Ἄλημα, t.1, c.305, d. ‖ Heſychio ἄλημα eſt non ſolùm ὁδοιπορία, profectio, ſed etiam ἑφθὸν ἄλευρον, cocta farina: illud ab ἀλάομαι, hoc ab ἀλέω.

Ἄλημι, t.1, c.306, b

Ἀλημοσύνη, t.1, c.305, e. Ἀλήμων, ibid. d

Ἀλημώτων, Heſyc. affert pro ἀφυλάκτων, Incuſtoditorum. ſed ſuſpectum eſt. E

Ἀλὴν ἄλως, Vtcunque. v.l. ſed perperam pro Ἄλλην ἄλλως.

Ἀλήπεδα, Heſychio τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Campi maritimi, Planities ad mare ſita. pro quo ſcribendum potius ἀλίπεδα.

Ἀλήπορον, apud eundem, λευκὸν τὸ ἄνθος: ſed non ſine mendi ſuſpicione.

Ἄληπτος, t.2, c.557, d

Ἀλήπτωρ, Heſychio ἱερεύς, ſacerdos. qui tamen & ἀλήπτορον affert per ἱερέα, à nom. ἀλήπτορος. niſi potius ſcribẽdum ἀλήπτορα. Paulo infrà ἀλήτωρ. F

Ἀλήπτως, t.2, c.557, e

Ἀλήρα, Varin. affert pro ὀστᾶ, oſſa.

Ἀλής, ſiue Ἀλὴς, Condenſus, Confertus, Coaceruatus. Frequentiſſima eſt hæc vox apud Hippocratem. vt in lib. De diæta in morbis acutis, συνδεδραμηκότος δ' ἀλέος τοῦ θερμοῦ ἅπαντος ἄνω, quum calor in vnum veluti aceruũ collectus ſuperna petierit. vel Vno aceruo. Sic γυναικείων 1, ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀλέος ἐξαπίνης καταλθόντος. Et De morb. lib. 1, ἀπέμει τὸ πλήρωμα ἀφ' ἑωυτοῦ ἀλὲς τοῦ αἵματος. Et aliquanto pòſt, ὅταν δὲ ἀλισθῇ ἐν αὐτῇ, ἀποδίδοῖ πάλιν ἀλὲς καὶ παχύ. Aliquando ei adiungit ἀθρόον vel συχνόν, nulla interueniente copula. vt De morbis, ὅταν φλέγμα ῥυῇ ἐκ κεφαλῆς ἀλὲς ἀθρόον ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Et in Coac. progn. περὶ κρίσιν δ' σὺν τούτοισι φλέγμα ἀλὲς συχνὸν σὺν πόνῳ διέρχεται. Nõ minus frequẽs eſt plur. ἀλέες apud Herod. vt ſuprà docui. G

Ἀλησθύειν, vide in Ἀλισθύειν.

Ἀλήσθω, γῆ ἄπειρος κτηνοτρόφος. Ita apud Heſ. ſed non ſine mendo.

Ἀλησιάς, dicta Venus cognomento διὰ τὸ περὶ πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι τὴν θεόν, πολλῶν ἐρασθεῖσαν καὶ πλανωμένην, vt annotãt Etymol. & lex. meum vetus. Niſi potius dicta ab Aleſio campo, denominato ab Aleſio quodam Hippodamiæ proco. Alioquin erat & Ἀλήσιον πεδίον ἠπειρωτικόν, nomẽ ſortitum ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός, vt tradit Euſt. H

qui & Ἀλείσιον alibi ſcribit. Vide & Strab.

Ἀλησίας autem, Heſ. dici ſcribit σπονδάς, ἀνοχάς, Fœdera, Inducias: ἀπὸ τοῦ μὴ ληΐζεσθαι. Et forſan ei ι ſubſcribẽdũ eſt.

Ἀλήσιον, eidem eſt πᾶν τὸ ἀληλεσμένον, omne molitum: vel potius quod moli poteſt.

Ἄληστος, t.2, c.793, a

Ἀλητεία, t.1, c.305, g. Suprà ἀλειτεία pro eodem habuimus.

Ἀλητείη, Ionicè pro ἀλητεία. In v.l. tamen adiectiuè exponitur Erronea.

Ἀλητεύω, t.1, c.305, g.

Ἀλητὴρ, nomen ὀρχήσεως σπουδαίας apud Sicyonios, teſte Athen. lib. 14.

Ἀλήτης, t.1, c.305, e. Ἀλητοβόρος, ibid. f

Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, Erratrix, Vagabũda. πλανῆτις, Suid. Eſt & ἑορτῆς nomẽ Athenis, quam ſuo tempore vocatam fuiſſe ἑώραν Heſ. tradit: qui etiam addit, eſſe nomen diei apud Plat. comicum.

Ἄλητον vel Ἀλητὸν, t.1, c.321, c

Ἀλήτωρ, Heſychio ἱερεύς, ſacerdos. pro quo paulò ſuprà habuimus ἀλήπτωρ, ex eodem.

Ἄλθα, Heſychio teſte eſt θερμασία ἢ θεραπεία, Calor vel Medela ſeu curatio.

Ἀλθαία, t.1, c.312, d. Ἀλθαίνω, ibid. g

Ἄλθεξις, ibid. f. Ἀλθέομαι, ibid. c

Ἀλθεύς, ibid. d. Ἀλθέω, ibid. c

Ἀλθήεις, ibid. d. Ἀλθήσκω, ibid. f

Ἀλθηστήριον, ibid. d. Ἄλθομαι, ibid. c

Ἄλθος, ibid. Ἄλθω, ibid.

Ἁλία, t.1, c.325, c. & 371, g. & 373, d. ‖ Ἀλία autem Suidæ ἡ πορεία, profectio. quo ſignif. ex Heſ. ſuprà habuimus ἄλημα. Ἀλίας, Heſ. affert pro πορείας, πλινθείας. At Ἄλια, τὰ, feſtum ſolenne apud Rhodios, teſte Athenæo, lib. 13.

Ἁλιάδαι, t.1, c.372, h. Ἁλιάδες, t.1, c.373, b.

Ἁλιάετος, ſiue Ἁλιαίετος, Aquila marina. Ariſtot. Hiſt. anim. lib 8, cap. 3, ſub finem, ὁ δὲ ἁλιάετος καὶ περὶ τὴν θάλατταν διατρίβει, καὶ τὰ λιμναῖα κόπτει. Vbi commemorat alias etiam aues quæ περὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας βιοτεύουσι, καὶ περὶ τὴν θάλασσαν. Mentio huius auis fit & Leuit. cap. 11, vbi eius eſu interdicitur Iudæis. Sed perperã apud Ariſtot. quidam codices habent ἁλίετος, omiſſo α ſeu αι.

Ἁλιαής, t.1, c.366, b

Ἁλιαίαν, Heſych. à Tarentinis dici ſcribit τὴν ἐκκλησίαν.

Ἁλιακή, Suidæ ἁλιευτική, piſcatoria. Ἁλιακὸν quoq; Etymologo & lex. meo vet. ἀκάτιον ἁλιευτικόν.

Ἁλιακτὴρ, Heſychio τόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σικελοί.

Ἁλιάποδα, idem dici ſcribit τὸν κέπφον, ſiue θαλάσσιον ὄρνιν. quia marina loca permeat.

Ἁλίαρος, t.1, c.371, g

Ἁλιάς, t.1, c.373, a. ‖ Ἁλιάδων Heſych. exponit etiam ἐναλίων, In mari degentium, Marinarum.

Ἁλιάσθη, idem affert pro ἀπῴχετο, Abibat ſeu Abiit. forſan autem ſcribendum ἐλιάσθη.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineuitabilis, Quem declinare & effugere non eſt. ὃν οὐκ ἄν τις λιάζοι ſiue ἐκκλίνοι. quamobrem ab Heſ. quoque exponitur ἀνέκκλιτος, ἀμετάτρεπτος, ἀχώρητος, necnon ἀνελλιπής, Non deſinens ſeu remittens, ex quo intelligitur Vehemens. Hom. Il. ω, Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε. Iliad. υ, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε. Sic Iliad. ξ, οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι. Apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1, κῦμ' ἀλίαστον ſchol. exp. πολύ. Ex Eurip. autem φρὴν ἀλίαστος affertur pro ἄφυκτος: quod actiuè interpretantur v.l. Mens implicita & perplexa.

Ἀλίαστον aduerbialiter etiam capitur pro Indeſinenter, ſeu Vehementer. Hom. Il. ω, Αἴσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui thure accenſo honos non eſt habitus. Vide Ἀβλάνωτος.

Ἀλίβας, ντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρός, Mortuus, Defunctus, vtpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris: vnde Homerus διεροὺς βροτοὺς contraria ſignif. de viuentibus dixit. Heſych. quoque ἀλίβαντας dici ſcribit τοὺς νεκρούς, διὰ τὸ ξηροὺς εἶναι, καὶ οἷον ὑγρασίαν τινὰ μὴ ἔχειν ἢ λιβάδα. Aliter autem Etymol. ἀλίβαντας dici ait τοὺς διὰ πενίαν ἀτάφους, & τοὺς ἐν θαλάσσῃ πλευτήσαντας: apud quem etiam nota paroxytonως ſcribi ἀλιβάντας, quaſi εἰς ἅλα βάντας.

Ἀλίβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν, inquit Suid. vt Eustath. quoque παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, quòd libari non soleret. Verba eius apud Etymol. hæc sunt, ἔσβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες. | Ἀλίβας dicitur etiam ὁ ἐν ᾅδου ποταμός, forsan eandem ob causam. | Hesychio est præterea βροῦχος. A fluuio autem illo infernali dicta Ἀλιβαντὶς φυλὴ apud Luc. Tribus Stygiana, Moro interpr.

Ἀλιβαπτίζει, Hesych. expon. ἀφανίζει. quo signif. & ἀλιβδύει. Foret autem propriè ἀλιβαπτίζω, Mare subire cogo, In mare demergo.

Ἀλίβατος, Marigradus. Anaxilas apud Athenæum libro 9, τοὺς ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ἀλιβάτας, porcos marinos.

Ἀλιβδύω, t.1, c.366, d. Ἀλίβρεκτος, ibid. b

Ἀλίβρομος, ibid. Ἀλίβροχος, ibid.

Ἀλίβρωτος, Suidæ ὁ ἅλας ἐσθίων, sal comedens. Scribo autem Ἀλίβρωτος pro ἀλίβρωτις, quod habent vulgatæ editiones, ex autoritate vet. codicis. Item A mari exesus: quo significatu & Ἁλιβρὼς affertur ex Lycophr.

Ἀλίβυες, οἱ ζευγῖται, apud Suidam, populi esse videntur qui vtuntur ἁμίπποις, id est equis iugatis, seu συνεζευγμένοις τῷ τραχήλῳ: non autem ipsi ἅμιπποι, vt v.l. interpretantur.

Ἀλιγείτων, t.1, c.366, c. & 810, d

Ἀλιγδουπής, t.1, c.366, c. & 826, h. ob.

Ἀλίγκιος, Similis. ὅμοιος. Homer. Iliad. ζ, Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Alibi comp. voce ἐναλίγκιος dicit. | Hesych. ἀλίγκιον expon. non solùm ὅμοιον, sed etiam καλὸν, ἀγαθόν.

Ἀλίδες, t.1, c.373, b. Ἀλιδινής, t.1, c.366, c

Ἀλιδίως, Hesychio ἱκανῶς, μετρίως, ἅλις, Satis.

Ἀλιδιοφεῖ, idem affert pro ἁλουργεῖ: quibus affine ἁλιπόρφυρον.

Ἀλίδρομος, t.1, c.366, d

Ἀλιεζόν, apud Hesych. ἀμυδρωπόν. pro quo scribendum potius ἀλιζόν.

Ἀλιδύω, t.1, c.366, d. Ἀλιεία, t.1, c.372, f

Ἀλιεύς, ibid. c. Ἀλιευτικός, ibid. g

Ἀλιεύω, ibid. f

Ἄλιζα, Macedonica dialecto ἡ λεύκη τῶν δένδρων, Hesych. Vitiligo & scabrities arborū. nisi fortè scripsit ἡ λεύκη, τὸ δένδρον.

Ἀλίζομαι, t.1, c.373, d.

Ἀλίζω, t.1, c.325, c. & 373, d. Ex Athen. lib. 2 affertur etiam pro Versor in mari. | At ἀλίζειν quod Hes. exp. ἀλείφεσθαι, suspectum est.

Ἀλίζωνος, t.1, c.366, d. Ἀλιζῶνες autem dicuntur Bithyni, quoniam territorium ipsorum θαλάσσῃ διεζῶσθαι & velut cherronesus est, teste Suida. Vide & Steph. & Eustath.

Ἀλίζωστις, genus herbæ marinæ, teste eodem Suida.

Ἀλίη, Ionicè pro ἁλία, eóque tam substantiuo quàm adiectiuo.

Ἀλιήμαθον, Hes. dici scribit παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὴν ἄμαθον.

Ἀλιήρης, t.1, c.366, c

Ἀλιῆτορες, Suidæ οἱ ἁλιεῖς, piscatores. Legitur in Epigr.

Ἀλιηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Marisonus.

Ἄλιθες, Spicarum diuisiones in allio. v.l. perperam pro ἄγλιθες.

Ἀλιθής, t.2, c.708, d

Ἀλίθιος, Doricè pro ἠλίθιος. Theocr. ἀλιθίαν ὁδὸν ἦλθον.

Ἄλιθος, t.2, c.708, d

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, vt Dioscor. docet libro 4, cap. 74, quod sic orditur, ἔστι καὶ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ φυσαλίδα. Et cap. sequ. στρύχνον ὑπνωτικόν· οἱ δὲ ἁλικάκαβον. Meminit & Plin. libro 21, cap. 31, Quin & alterum genus, quod halicacabon vocant, soporiferum est, atque etiam opio velocius ad mortem: ab aliis morion, ab aliis moly appellatum. Apud Hes. scriptum Ἁλικάκκαβα, quod itidem esse dicit εἶδος πίας & τὸν τοῦ λωτοῦ καρπόν.

Ἀλικαδών, Neptunus apud Sophronem, teste eodem. At Ἀλικιάστις, quod expon. θαλασσομιγής, suspectam habet scripturam.

Ἀλικίς, ίδος, ἡ, Salsilago. pro quo infrà & ἀλυκίς.

Ἀλίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mari alluitur. Sophocl. πόντου προβλημα ἀλίκλυστον. Interdum pro eo qui circumluitur vel obruitur mari.

Ἀλικός, Maritimus. Hesychio enim teste ἁλικοὶ nominantur οἱ τὰ περὶ θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πελοποννήσου.

E Vide & t.1, c.373, c. At Ἀλίκος, Doricum est pro ἡλίκος.

Ἀλικέτης, t.1, c.373, c. Ἀλίκραξ, t.1, c.366, e

Ἀλικρείων, ibid. Ἀλικρηπὶς γαῖα, ibid. d.

B Ἀλίκτυπος, Mari seu vndis marinis resonans, Marisonus. vt ἀληχής suprà. Quo sensu ἀλίκτυπον λίπας in Epigr. & apud Eurip. ἀλίκτυπον κῦμα. Pro piscatore etiam accipi tradunt v.l.

Ἀλικύκη, Hesychio sunt φύλλα μήκωνος μετὰ ὄξους λειωθέντα: item ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν, & forsan ἀλίμικτον.

Ἀλικώδης, t.1, c.373, d. Ἀλιμέδων, t.1, c.366, e

Ἀλιμυρία, t.2, c.703, b. Ἀλίμυρος, ibid.

Ἀλιμυρώτης, ibid. c. Ἀλιμύρωτος, ibid.

Ἀλιμηδής, t.1, c.366, f

C Ἀλίμικτος, Sale mistus, hoc est Salsus. Suidæ ἀλίμικτον est τὸ πεπασμένον, Conspersum seu Aspersum, sale nimirum.

Ἄλιμος, Marinus seu Maritimus. Hesychio enim ἄλιμα sunt θαλάσσια, & Ἄλιμον eidem παραπλήσιον θαλάσσῃ γενόμενον, proximè accedens ad mare. | Ἄλιμος siue Ἄλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φραγμίτης, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις καὶ φραγμοῖς φύεται, vt testatur Dioscor. libro 1, cap 121, vbi mascul. gen. vtitur. Neutrum apud Suidam legitur, quo autore ἄλιμον est itidem βοτάνη δενδρώδης παρὰ θάλασσαν. Theophr. quo-

D que neutro gen. ἄλιμον vocat, Hist. plant. libro 4, cap. 20, & De caus. plant. libro 5, cap. 22. Plinius Aureonem seu Auronem Latinè vocari scribit, libro 17, cap. 14. Nec viscum (inquit) prodest, & cytisus, nec apro, quod halimon vocant Græci. Duobus modis scribitur, (inquit Gorr.) modò nudè, mirabili (vt ait Solin.) effectu, quòd admorsu eo fames interdiu nulla sentiatur, ab ᾱ, priuatiua particula, & λιμός: quasi famem arceat: eius enim folia decocta in cibos admittuntur: modò cum aspirationis nota, quoniam maritimum

E olus sit, & eam ob causam ἅλιμος à salsugine dicatur Aetio. At Ἁλιμοῦς apud Suidam & Harpocr. est δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, vnde Ἁλιμούσιος.

Ἄλιμος, t.2, c.711, a. Ἀλιμυρήεις, t.1, c.366, f

Ἀλιμυρής, ibid. Ἀλινδέομαι, t.1, c.1127, e

Ἀλινδήθρα, ibid. f. & t.2, c.335, d

Ἀλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio, apud Hippocr. De diæta. quam dicit παραπλήσια τῇ πάλῃ διατρίβεσθαι.

Ἀλινδός, t.1, c.1127, f. Ἀλινέω, vide in Ἀλίνω.

Ἀλινηκτήτειρα, t.1, c.366, g. Ἀλινηχής, ibid. f

F Ἀλίνιτρον, affert Gorræus, pro eo quod vulgo salpetrum vocant.

Ἀλινοί, Hesychio ἐπαφρόδιτοι. Ἀλινὸν autem, teste eodem, τὸ ἀμυδρὸν vocant Cretenses.

Ἄλινος, t.2, c.712, e

Ἀλινος, ου, ὁ, q. d. Saleus. id est Qui è sale est, Confectus è sale. apud Herod. ἁλίνων χόνδρων, salis micarum.

Ἄλινσις, Hesychio est ἅμιλλα, certamen.

Ἀλίνω, siue Ἀλινέω, Illino, Inungo. Hes. enim ἀλῖναι affert pro ἐπαλεῖψαι: & Ἀλινεῖν pro ἀλείφειν.

G Ἄλιξ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis Alica, Græcis alio nomine χόνδρος.

Ἀλίξαντος, Suidæ ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινόμενος, afferenti ex Epigramm. Ἀκταίης ποσὶδος ἀλιξάντοισι χιτῶσι. Suprà ἀλίξαντος.

Ἀλιόκαυστος, t.1, c.1454, e. Ἄλιον, aduerb. t.1, c.371, a

Ἄλιος, t.1, c.371, f. & 1454, c. Ἄλιον ὕδωρ Galeno in lex. Hippocr. τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὄμβρου ἀθρόου, collectum ex imbre denso. quo sensu suprà ἀλέειν.

Ἀλιοτρεφής, t.1, c.366, g. Ἀλιόω, t.1, c.372, a

H Ἀλίπαργα, t.2, c.716, e. Ἀλίπαστα, ibid.

Ἀλιπαρής, t.2, c.717, e. Ἀλιπαρία, ibid. a

Ἀλίπαστος, t.1, c.366, g. Ἀλίπεδον, ibid. h

Ἀλίπηρα, αὐχμηρά, v.l. perperam pro ἀλιπαρῆ.

Ἀλιπής, t.2, c.715, b. Ἀλίπλοος, ibid. e

Ἀλίπλαγκτος,t.1,c.367,a. Ἀλιπλανής,ibid.b
Ἀλιπλανία,ibid. Ἀλίπλοος,ibid.
Ἀλίπνοος,ibid.c. Ἀλιπόρφυρος,ibid.
Ἀλιῤῥοθία,ibid.d. Ἀλιῤῥόθιον,ibid.
Ἀλίῤῥοθος,ibid. Ἀλίῤῥοος,ibid.c
Ἀλὶς,t.1,c.324,g. Ἀλὶς autẽ,ίδος,ἡ, Eustathio est ἁλμυρίς. Vide & Ἀλίδες suprà.
Ἀλισῶα,Hesychio ἰσχυρά,Valida, Robusta.
Ἀλίσβη,eidem est ἀπάτη,fraus.
Ἀλισγέω,ῶ,Contamino, Polluo. Verbum vsitatum Græcis Bibliorum interpretibus,vt cap.20 Ecclesiastis, ἀλισγήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις.Sic Daniel.cap.2, ἀλισγηθῇ,Polluatur,Contaminetur.Et Malach.1,ἠλισγήσαμεν, contaminaui: vbi etiam ἠλισγημένος,pollutus. Suid. verò ἀλισγηθεὶς exp. non solùm ἀπλωθεὶς,sed etiam ἐσταθεὶς,μισηθεὶς,λυπηθεὶς: vt Hesych. quoque ἀλισγηθῇ affert pro συνεστάθη:apud quem legitur & Ἀλίσγοντες, μολύνοντες,μιαίνοντες,à them.ἀλίσγω.
Ἀλίσγημα,Contaminatio seu contagio ex cibo vetito. vt Hesych. quoque ἀλισγημάτων expon. τῆς μεταλήψεως τῶν μιαρῶν θυσιῶν, & Suid. τῶν μιασμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας. vt quum aliquis sese idolothytorum esu polluit.
Ἀλισθένειν, Hesychio ἀσθενεῖν, Viribus destitutum & imbecillum esse. Varin. autem ἀλισθένεις affert pro ἀδημονεῖς, τρέμεις. Apud Hippocr. ἀληθύειν eo sensu legitur, γυναικείων l.2. Infrà Ἀλυσθένειν.
Ἀλισίμικτος,idem quod ἁλίμικτος suprà,Sale mixtus,Salsus. Hesychio ἠλισιμένος.
Ἀλισίχρυσον,eidem est ποτήριον περιφερές.quale suprà ἄλεισον.
Ἀλίσκομαι,t.1,c.329,e. Ἀλίσκω,t.1,c.328,g.
Ἄλισμα,ατος,τὸ,Alisma: plantæ nomen apud Dioscor.l.3, cap.169,& Plin.lib.25,cap.10.
Ἀλισμὸς,t.1,c.373,e
Ἀλίσπαρτον,Hesychio τὸ ἁλὶ ἐσπαρμένον χωρίον καὶ ἄλυρον, In quo sal seminatum & sparsum est.
Ἀλίστατος, eidem est σοφώτατος,Sapientissimus.
Ἀλιστὸς,t.1,c.373,e
Ἀλίστρα,idem quod ἀλινδήθρα & κυλίστρα,Volutabrum, Locus vbi sese volutant equi aut alia animalia.
Ἀλιστρεπτος,t.1,c.367, e.& t.3,c.1080,c
Ἀλιστρεφής,t.1,c.367,e.& t.3,c.1080,g
Ἀλιστρία,ας,ἡ, Hesychio παραποτάμιον ἀμμῶδες χωρίον. pro quo forsan scribendum ἀλίστρα,& intelligendum de loco arenoso ad flumen in quo equi sese volutant quum adaquantur.
Ἀλιταίνομαι,t.2,c.721,b. Ἀλιταίνω,ibid.
Ἀλιτανδύτος,t.2,c.719,b. Ἀλιτενής,t.1,c.367,f
Ἀλιτέρμων,ibid.g. Ἀλιτεύω,t.2,c.721,b
Ἀλιτέω,Pecco,&c.t.2,c.719,b. Ἀλιτέω,Aberro,t.2,c.721,c. Ἀλιτέω,Vagor,ibid.g
Ἀλίτημα,t.2,c.720,b. Ἀλιτήμενος,t.2,c.719,f
Ἀλιτήμορος,t.2,c.721,f. Ἀλιτήμων,t.2,c.720,c
Ἀλιτήμωρος,t.2,c.721,f
Ἀλιτήριος, Peccator,&c.t.2,c.720,d. Ἀλιτήριος, Erro,&c. c.721,h
Ἀλιτηριώδης,t.2,c.720,g. Ἀλιτηρὸς,ibid.d
Ἀλίτης,Peccator,&c.t.2,c.721,c. Ἀλίτης,Peregrinus, &c. ibid.g
Ἀλιτόβιος,t.2,c.721,g. Ἀλιτόκαρπον,ibid.f
Ἀλίτομαι, Pecco,ἁμαρτάνω,Eust. Apud Homerum frequẽs est cum accus. rei vel personæ pro Pecco seu delinquo G in. Il.ω,Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμὰς,peccem in Iouis mandata. Il.τ. ὅπις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, in ipsos (deos nimirũ) deliquerit. Sic Od.δ,μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Od.ε, Ἀθανάτων ἀλιτοῦ. Sed possunt hi aoristi referri nõ tam ad hoc ἀλίτομαι,cuius meminit Eustathius,quàm ad ἀλιταίνω aut ἀλιτέω.
Ἀλιτόμηνος,t.2,c.721,d.& 917,b
Ἀλιτραίνομαι,t.2,c.721,b. Ἀλιτραίνω,ibid.
Ἀλιτρεφής,t.1,c.367,g. Ἀλιτρεία,t.2,c.721,a
Ἀλιτρείας,ibid. Ἀλιτρόβιος,ibid.g
Ἀλιτρόνοος,ibid.a. Ἀλιτρόπος,t.1,c.367,h
Ἀλιτρὸς,t.2,c.720,h. Ἀλιτροσύνη,t.2,c.721,a
Ἀλίτροφος,t.1,c.367,h. Ἀλίτρυτος,t.1,c.368,a
Ἀλίτυρος,ibid.

A Ἀλιφαέων, Hes. affert pro ἁλίων, ἁλιέων. propriè sonat In mari apparentium:à nom.ἁλιφαής.
Ἀλίφαλος,Hesychio γένος δρυός:pro quo infrà ἀλίφλοιος.
Ἀλίφατα, eidem sunt ἄλφιτα seu ἄλευρα. pro quo suprà rectius ἀλείφατα.
Ἀλιφθερῶσαι, idem affert pro ἀφανίσαι,ἀπολέσαι, quasi Mari perdere.quo sensu suprà ἀλίβαπτιν & ἀλιβδύειν.
Ἀλιφθορίη ναυτῶν,Nautarum perditio in mari, id est Naufragium,in Epigr.
Ἀλίφθορος,t.1,c.368,a
B Ἀλιφιλεῖς,Hesychio sunt πτωχοὶ,mendici.
Ἀλίφλοιος,t.1,c.368,a
Ἀλιφροσύνη,ης,ἡ,Hesychio ἱκανὴ φρόνησις, Tantum intellectus & prudentiæ quantum satis est.
Ἀλίχλαινος,t.1,c.368,b
Ἀλιψ,Hesychio πέτρα, ea forsan ex qua nihil aquæ λείβεται,dura & sicca cautes.
Ἀλίως, Frustrà. Soph. Philoct. ἐγὼ δ' ὁρῶ οὕνεκα θήραν Τήνδ' ἁλίως ἔχομεν πέζων, δίχα τοῦδε πλέοντες.id est ματαίως inquit scholiast.
C Ἀλκάζειν, Fortiter agere, Pugnare. Etymologo enim ἀλκάζειν est τὸ ἀνδρείως πράσσειν τι, afferenti etiam ἀλκάζουσαν pro μαχομένην.
Ἀλκαία,ας,ἡ,Cauda leonis. quoniam eam quatiendo sibi animos & robur excitat, vt Homerus quoque docet, quum ait, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται,ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Apud Suidam, ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μέγιστος ὤν,περὶ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίζετο· ὁ δὲ λέων,ἠλγηκὼς,καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διεγείρετο. Muscæ etiam ἀλκαίαν tribuisse Callimachus dicitur: vbi κέρκον potius significat quàm οὐρὰν siue κέρκον. Ἀλκαίαν
D Eustath. paragogως dici ait τὴν ἀλκὴν, δηλ. λέοντος, vt σιαλωαία pro σιαλών, & similia. At Ἀλκαῖος, nomẽ proprium cum aliorum tum filii Herculis insigni robore præditi. Æoles exẽpto ex diphthongo ι dicunt Ἀλκάος.
Ἄλκαρ,t.1,c.331,b Ἀλκάρες,vide in Ἀλκμάρες.
Ἀλκέα,ας,ἡ,Alcea: herba ex syluestrium maluarũ genere, apud Dioscor.lib.3,c.164,& Plin.lib.27,cap 4. Ἀλκεῖον autem, Hesychio ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν: si tamẽ ἀλκεῖον scripsit,& non ἀλκαῖον.
Ἀλκέω,t.1,c.331,c. Ἀλκήεις,t.1,c.330,g
E Ἀλκὶ,metaplasmo poetico pro ἀλκῇ:vel etiã à nom.ἄλξ.
Ἀλκιβιάδιος,siue Ἀλκίβιος,f.βοτάνη,dicta anchusæ quædam species,& τὸ ἔχιον,ab Alcibio seu Alcibiade quodam qui quum à serpente ictus esset,eo commanducato & plagæ imposito sanatus est, vt tradit schol. Nicandri, sic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν.Meminit & Diosc.lib.4,c.24 & 27:& Plin.lib.27,c.5.
Ἀλκίμα,t.1,c.331,a. Ἀλκίμαχος,ibid.b
Ἄλκιμος,t.1,c.330,h
F Ἀλκίφρων, Eustathio ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, qui fortitudinem cum prudentia coniunctam habet. Alioquin est nomen proprium.
Ἀλκμαῖος, Hesychio νεανίσκος. sed scribendum potius ἀκμαῖος.
Ἀλκμανικὸν dictum metrum quoddã, quia πεπλήρωκε παρ' Ἀλκμᾶνι,teste Suida. Aristoph.schol. vocat Ἀλκμάνειον, esséque dicit δακτυλικὸν ἑφθημιμερές.
Ἀλκμαρές,Hesychio est ἄλκιμον.Apud Etymol. verò & in lex. meo vet. paroxytonως scriptũ ἀλκμάρες, quod esse dicũt ἀλεξητήριον, & pleonasmum habere τὸ μ. nã ἀλκάρες esse τὸ ἀλάλκειν τὴν ἀρὰν,ἢ ἀπεῖργον τὴν βλάβην, Diras imprecationes & incõmoda arcẽs,teste Methodio.
Ἀλκτὴρ,t.1,c.331,d. Ἀλκτηρία,ibid.e
Ἀλκτήριον,ibid.
Ἀλκυὼν,siue Ἀλκυδὼν,Halcyone seu Halcedo: auis παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta,quod in mari pariat, vt vult Etymologus:nec absurdè. nam & Plut. testatur τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν ἢ συνεκπηθωειθαι. Qua de re vide & quæ Plin.scribit lib.10,
H cap.32,& Aristot. Hist. anim. lib.9, cap.14. Inde Ἀλκυόνειοι siue Ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni cum maris etiam trãquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc auis. Aristot. Hist.anim.lib.5,cap.8,ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τὰς χειμερινὰς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γίνωνται αἱ τροπαί,

ἀλκυόνειοι ἡμέραι. Et mox, περὶ μὲν οὖν τοὺς ἐνταῦθα τόπους οὐκ ἀεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλκυονίδας ἡμέρας περὶ δὲ τὸν ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει σχεδὸν ἀεί. Vnde Plinius lib. 10, capite 32, Fœtificant bruma, qui dies halcyonides vocantur, placido mari per eos & nauigabili, Siculo maximé. Ἀλκυόνειον, siue Ἀλκυόνιον, dicitur etiam Spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones, vt Gorr. tradit, quem consule de quinque eius generibus. Vide Diosc. quoq; lib. 5, cap. 136, & Plinium lib. 32, cap. 8, vbi inter alia hæc scribit, Fit in mari & halcyoneum appellatum, ex nidis (vt aliqui existimant) halcyonũ & ceycum: vt alii, è sordibus spumarum crassescẽtibus: alii è limo vel quadam maris lanugine. Hesychio autẽ Ἀλκυόνιον est herba quædã. Rursum Ἀλκυονὶς, diminutiua voce dicitur ἡ ἀλκυών, vt Etymolog. tradit. Alioquin Ἀλκυὼν est etiam nomen proprium fœminæ apud Athenæum, vt Ἀλκυόνη apud Homerum, sic canentem Il. ι, Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ αὐτῆς Μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ' ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε φοῖβος Ἀπόλλων. Sed notandum est, quod ad spiritum attinet, non vbique aspirata hæc reperiri, secundum etymon suprà allatum, sed alicubi tenui spiritu notata, & quidem crebrius feré.

Ἄλκω, t.1, c.331, c

Ἀλλα, coniunctio, Sed, t.1, c.334, e. Ἀλλὰ, At, Atqui, ibid. g. Ἀλλὰ, Atenim, t.1, c.335, a. Ἀλλὰ, Imò verò, ibid. Ἀλλὰ, An, Vtrum, ibid. Ἀλλὰ, Quamobrem, ibid. b. Ἀλλὰ, Nempe, ibid. c. Ἀλλὰ, Tamen, Quanquam, ibid. d. Ἀλλὰ, aduerb. adhort. ibid. Ἀλλὰ, pro δὲ, ibid. g, Ἀλλὰ, pro δὴ, seq. γὰρ, ibidem. Ἀλλὰ, vacat, ibid. h

Ἀλλὰ γὰρ, t.1, c.336, c — Ἀλλά γε, t.1, c.337, a
Ἀλλὰ δὴ pro ἀλλὰ γὰρ, t.1, c.336, e
Ἀλλὰ δὴ καὶ, ibid. c. — Ἀλλὰ καὶ, ibid. a
Ἀλλὰ μέν τοι, ibid. h. — Ἀλλὰ μὴ, t.1, c.337, h
Ἀλλὰ μὴν, t.1, c.336, e. — Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, ibid. h
Ἀλλὰ νὴ Δία, t.1, c.337, c. — Ἀλλά τοι, t.1, c.336, e
Ἀλλ' ἄρα, t.1, c.338, a. — Ἀλλ' εἴπερ, t.1, c.337, g
Ἀλλ' ἢ, ibid. d. — Ἀλλ' ἦ, ibid. g
Ἀλλ' ὅμως, idib. c. — Ἀλλ' ἔτι, ibid. h
Ἀλλ' οὐ, & Ἀλλ' οὐκ, & Ἀλλ' οὐχὶ, t.1, c.338, b. & t.2, c.1535, c
Ἀλλ' οὐ γὰρ, t.1, c.336, d.
Ἀλλ' οὖν γε, t.1, c.337, a. — Ἀλλαγὴ, t.1, c.346, d
Ἄλλαγμα, ibid. f. — Ἀλλακτικὸς, ibid.
Ἀλλακτὸν, ibid. g
Ἀλλανής, Tutus. Idem Laconibus quod ἀσφαλής. Hes.
Ἀλλάντη, Vrbs Macedoniæ, necnon Arcadiæ. Theopompus Philipp. 1, Ἀλλάντιον appellauit. Nomen ἐθνικὸν est Ἀλλάντιος, ea forma qua dicitur Κυλλήνιος, Steph.
Ἀλλαντοποιέω, t.1, c.338, e. — Ἀλλαντοποιὸς, ibid.
Ἀλλαντοπωλέω, ibid. — Ἀλλαντοπώλης, ibid.
Ἀλλὰξ, t.1, c.346, g. — Ἄλλαξις, ibid. f
Ἀλλὰς, t.1, c.358, c. — Ἀλλάττομαι, t.1, c.345, e
Ἀλλάττω, ibid. d. — Ἀλλαχῆ, t.1, c.344, a
Ἀλλαχόθεν, t.1, c.343, h. — Ἀλλαχόθι, ibid.
Ἀλλαχόσε, ibid. — Ἀλλαχοῦ, t.1, c.344, a
Ἀλλεπαλληλία, t.1, c.363, a. — Ἀλλεπάλληλος, ibid.
Ἄλλη, t.1, c.343, a. — Ἀλληγορέομαι, t.1, c.34, g
Ἀλληγορέω, ibid. f. — Ἀλληγόρημα, ibid. g
Ἀλληγορητὴς, ibid. h. — Ἀλληγορία, ibid.
Ἀλληγορικὸς, t.1, c. 5, a. — Ἄλληλα, t.1, c.369, c
Ἀλλήλας, t.1, c.360, f. — Ἀλλήλεγγυοι, t.1, c.361, d
Ἀλληλέγγυον, ibid. d. — Ἀλληλέγγυος, t.1, c.883, c
Ἀλληλεγγύως, t.1, c.361, d. — Ἀλληλίζειν, t.1, c.365, c
Ἀλληλογραφία, t.1, c.361, e. — Ἀλληλοκτονεῖν, ibid.
Ἀλλήλοι, t.1, c.360, e. — Ἀλληλομαχεῖν, t.1, c.361, f
Ἀλληλομαχία, ibid. g. — Ἀλληλοτομεῖν, ibid.
Ἀλληλοτομούμενος, ibid. — Ἀλληλοτυπέω, ibid. h
Ἀλληλοτυπία, t.1, c.362, a. — Ἀλλήλους, t.1, c.360, e
Ἀλληλουχέω, t.1, c.362, a. — Ἀλληλουχία, ibid. c
Ἀλληλοῦχος, ibid. b. — Ἀλληλουχούμενος, ibid.
Ἀλληλοφαγέω, ibid. d. — Ἀλληλοφαγία, ibid.
Ἀλληλοφάγοι, ibid.
Ἀλληλοφθορεῖν, t.1, c.362, e. & t.4, c.140, e
Ἀλληλοφθορία, ibid. — Ἀλληλοφονία, t.1, c.362, e.
Ἀλληλοφόνοι, ibid. — Ἀλληλοφυὴς, ibid.

A Ἀλλήλων, t.1, c.360, e — Ἄλλη, aduerb. t.1, c.343, e
Ἀλλῃ ἄλλως, à Suida exponitur ὡς ἔτυχεν. quod loquendi genus exponitur tomi 3, col. 1440, e
Ἀλλογνεῖν, Non agnoscere. μὴ ἐπιγινώσκειν. Ita Hesych. sed fortasse ἀλλογνοεῖν scriptum ab eo fuit.
Ἀλλογλυφὴς, t.1, c.833, g. — Ἀλλόγλωσσος, t.1, c.855, e
Ἀλλογνοῶν, apud Hippocr. Desipiens, Delirans. ὁ οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Ita Galen. in lex. Hipp. qui addit etiam, ἀλλοφρονῆσαι ita dictum ab eo fuisse.
Ἀλλογνώσας, t.1, c.1835, a. — Ἀλλόγνωτος, t.1, c.1834, e
B Ἀλλοδαπὸς, t.1, c.1871.
Ἀλλόδημα, Calceamentum. ὑπόδημα, Hes.
Ἀλλοδοξέω, t.1, c.1034, c.
Ἀλλοδοξία, ibid. d. — Ἀλλοεθνὴς, t.1, c.1100, f
Ἀλλοειδὴς, t.1, c.1105 g. — Ἄλλοθεν, t.1, c.343, g
Ἄλλοθι, ibid f. — Ἀλλόθροος, t.1, c.1579, a
Ἀλλοινία, t.2, c.1243, f
Ἀλλοιοθετα, Varie posita, Diuersè posita, Variam posituram habentia. In v.l. Aliter posita.
Ἀλλοιόομαι, t.1, c.358, d. — Ἀλλοῖος, ibid. b
C Ἀλλοιότερος, ibid. c. — Ἀλλοιότης, ibid. d
Ἀλλοιοτροπέω, t.3, c.1638, a. — Ἀλλοιότροπος, ibid.
Ἀλλοιόω, t.1, c.358, d. — Ἀλλοίωσις, ibid. e
Ἀλλοιωτικὸς, ibid. f. — Ἀλλοιωτὸς, ibid.
Ἄλλοκα, t.1, c.344, e. — Ἀλλόκοτος, t.3, c.1536, c
Ἄλλομαι, t.1, c.338, f. & t.4, c.575, e. obiter.
Ἄλλομος, Cæcus. τυφλὸς ab Hesychio exponitur, apud quẽ scriptum est ἀλλόμος. idque non eo in loco quem series alphabetica poscit: vnde suspectum redditur.
Ἀλλοπρόσαλλος, t.1, c.342, b. — Ἄλλος, t.1, c.340, g
D Ἄλλος τις, vel ἀλλός τις, t.1, c.341, g
Ἄλλοσε, t.1, c.343, g. — Ἄλλοτε, t.1, c.344, b — Ἄλλοτι, t.1, c.341, g.
Ἀλλοτελοεπίσκοπος, t.1, c.359, f. & t.3, c.827, b
Ἀλλοτελονομέω, t.1, c.359, f. — Ἀλλοτελόομαι, t.1, c.360, a
Ἀλλοτριοπραγέω, t.1, c.359, g. — Ἀλλοτριοπραγία, ibid.
Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ibid. — Ἀλλότριος, t.1, c.358, h
Ἀλλοτριότης, t.1, c.359, d. — Ἀλλοτριοφαγέω, ibid. h
Ἀλλοτριοφάγος, ibid. — Ἀλλοτριοφθονέω, t.1, c.360, a
Ἀλλοτριόω, ibid. a. — Ἀλλοτρίωσις, ibid. b
Ἀλλοτριώτατος, t.1, c.359, b. — Ἀλλοτροπέω, t.3, c.1617, d
E Ἀλλοφάζω, t.4, c.53, e. — Ἀλλοφανὴς, t.4, c.16, d
Ἀλλόφασις, t.4, c.53, f
Ἀλλοφάσσω, ibidem, e, & c.62, h. obiter.
Ἀλλόφατος, Ab alio interfectus. Eadem forma dicitur qua ἀντίφατος quod vide in Ἄρης. Hesychio autem ἀλλοφάτοις est ὑπ' ἄλλου πεφασμένοις ἢ ἀνῃρημένοις.
Ἀλλοφέρμονες, Alibi nutriti seu educati, ἀλλαχοῦ τραφέντες, Hesych.
Ἀλλόφυζον, vide Ἀλόφυζον. — Ἀλλοφρονέω, t.4, c.214, f
Ἀλλοφυλισμὸς, t.4, c.246, b.
F Ἀλλόφυλος, t.4, c.243, a. & 245, f
Ἀλλόφωνος, t.4, c.302, e. — Ἀλλοχροέω, t.4, c.630, g
Ἀλλόχρως, t.4, c.631, b. — Ἄλλυδις, t.1, c.343, e
Ἀλλῦται & Ἀλλυτάρχαι, vide infrà in Ἀλύται.
Ἄλλυτος, t.2, c.750, d. — Ἀλλύω, t.2, c.751, c
Ἄλλως, t.1, c.342, c. — Ἄλλως τε καὶ, ibid. f
Ἅλμα, t.1, c.338, h. — Ἁλμαία, t.1, c.374, f
Ἁλμαὶ, ibidem, d
Ἁλματῆρα, Maritima loca. τὰ παραθαλάσσια χωρία. Hes.
Ἅλμενος, pro Ἀλλόμενος, per syncopen. Extat apud Hesych.
G Ἁλμεύομαι, t.1, c.374, f. — Ἅλμευσις, ibid. g
Ἁλμευτὴς, ibid. — Ἁλμεύω, ibid. f
Ἅλμη, t.1, c.373, f. — Ἁλμυρίζω, t.1, c.375, d
Ἁλμυρὶς, ibid. — Ἁλμυρὸς, t.1, c.374, h
Ἁλμυρώδης, t.1, c.375, c. — Ἁλμώδης, t.1, c.374, e
Ἄλξ, in genitiuo ἀλκὸς, t.1, c.330, d
Ἄλξις, t.1, c.331, d. — Ἀλοάω, t.1, c.326, h
Ἄλοβος, ου, ὁ & ἡ, Non habens λοβόν. vt ἄλοβον ἧπαρ τοῦ ἱερείου, Hepar victimæ non habens λοβόν. Vide Λοβός.
Ἄλογα, τὰ, t.2, c.619, e. — Ἀλογέομαι, t.2, c.630, d
H Ἀλογεύομαι, ibid. f. — Ἀλογέω, ibid. c
Ἀλογία, Irrationabilitas, &c. t.2, c.629, g. Ἀλογία, Contemptus, &c. t.2, c.630, b
Ἀλογίζομαι, t.2, c.646, g. — Ἀλογίζω, ibid.
Ἀλόγιον, τὸ, t.2, c.630, c. — Ἀλογιστὶ, t.2, c.646, g
Ἀλογιστία, ibid. — Ἀλόγιστος, ibid. e

Ἀλογίστως, ibidem, f

Ἄλογος, Rationis expers, &c. t.2, c. 619, b. Ἄλογος, Facultatis dicendi expers, &c. ibidem, e.

Ἀλόγως, Sine ratione, &c. ibidem, f. Ἀλόγως, Cum silentio, &c. ibidem, g

Ἀλοεὺς, έως, ὁ, Triturator. in v.l.

Ἀλόη, ης, ἡ, Aloe. Herba foliis scillæ similibus, pinguibus, crassis, modicè latis, rotundis & retrorsus repandis. Illa vtrinque sunt ex obliquo spinosa, & longioribus interuallis striata, breuia, curta, atque in spinulas retusas truncásque desinunt. Caulem habet non dissimilem antherico, in quo flos albus & semen asphodelo simile. B Succum fundit qui eodem cum planta sua nomine ἀλόη appellatur: vnum arenosum, qui purissimi fæx est, & ab officinis caballinum dicitur, fortè quia veterinariis medicamentis conuenit: alterum verò iecinoris modo coactum, quem succotrinum illæ appellant. Gorr.

Ἀλόη Γαλλικὴ à quibusdam dicitur ἡ γεντιανή. vt habetur apud Dioscoridem, fortasse propter radicis amaritudinem, propter quam etiam Ἀλοΐτης ab aliis vocata est. Gorr.

Ἀλοηδάριον, Medicina ad ventrem soluendum, aloem habens: nec eam quidem solam, sed pluribus aliis medicamentis admistam. Est autem hoc nomen à recentioribus medicis vsurpatum. Gorr.

Ἀλοητὸς, t.1, c.327, d. Ἀλόθεν, t.1, c.365, h

Ἀλοιάω, t.1, c.327, g

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis est vt conuitio seu conuitiis affici non possit, Conuitiis non obnoxius.

Ἀλοιητὴρ, t.1, c. 327, g. Ἀλοίματα, t.1, c.317, b D

Ἀλοιμὸς, ibid.

Ἀλοιταὶ, Scorta publica, in v.l. Apud Hesych. tamen κοιναὶ ἁμαρτωλαὶ, πόρναι, non autem κοιναὶ πόρναι. Apud Etym. autem legitur Ἀλοῖται, κοιναὶ ἁμαρτίαι καὶ ἀδικίαι. Et subiungitur καὶ Ἀλοιτεύειν. cui videtur itidem voluisse significationem τοῦ ἁμαρτάνειν tribuere. Vt autem Ἀλοιταὶ exp. πόρναι, sic Ἀλοιτὸς, πόρνος, Puer meritorius.

Ἀλοΐτης, vide paulo antè in Ἀλόη Γαλλικὴ.

Ἀλοιτὸς, t.2, c.720, a.

Ἀλοιφεῖον, t.1, c.317, e. Ἀλοιφὴ, ibid.

Ἄλοκες, Sulci, αὔλακες. Vide Ἄλοξ.

Ἀλοκίζω, t.1, c 623. g. Ἄλοξ, ibidem.

Ἀλόπεδον, t.3, c.114, c

Ἄλοπες, t.2, c.1582, f

Ἀλοπεύω, Inuestigo, ἰχνεύω. Hesych.

Ἀλόπη, Ciuitas apud Argos, & fons apud Eleusinem, qui φιλότης vocabatur. Hes.

Ἀλοπήγια, apud Strab. Salinæ, Loca in quibus sal concrescit. Et Plut. in Rom. ἀλοπηγίων τῶν παρὰ ποταμὸν ἐκστάντες. Affertur & singul. Ἀλοπήγιον, sed absque exemplo. F

Ἀλοπηγὸς, οῦ, ὁ, Qui in salinis salem efficit concrescere, & cogit in glebam, quas micas à vulgo appellari tradit Plinius. vna voce Salarius. Sic enim vocatur nō solùm salgamarius, vel salsamentarius: sed etiam qui salem conficit. Ita v.l. Legitur apud Nicandrum in Alexiph.

Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπάσαις,
τήν τ' αἰὲν ἀνὴρ ἀλοπηγὸς ἀγείρει.

Ἀλόπιστα δένδρα, t.2, c.680, c. Ἄλοπος, t.2, c.679, h

Ἀλορόα, Aruum, Agricolatio maritima. v.l. ex Hesychio.

Ἀλοσάχνη, t.1, c.365, h. Ἀλοσύδνη, t.1, c.366. a

Ἀλοσύνη, Dementia. ἀφροσύνη. Nam apud Nicād. in Ther. ἀλοσύνη schol. exponit ἀφροσύνη. At Hesychio Ἀλοσύνα est ἡδονὴ, id est voluptas.

Ἀλότριψ, t.3, c.1330, d. vnde accus. ἀλότριβα.

Ἄλουα, Horti. κῆποι, Hesych. Habet autem apud eum ἄλουα editio Aldina, altera, ἄλονα.

Ἀλούμενος, t.1, c.320, c. Ἀλουργὴς, t.1, c. 368, e

Ἀλουργὶς, ibid. f. Ἀλουργοπώλης, ibid. g

Ἀλουργοπωλικὴ, ibid. Ἀλουργοπώλιον, ibid.

Ἀλουργὸς, ibid. b. Ἀλουργοῦεὶς, ibid. g

Ἀλοὺς, t.1, c.1329, a. Ἀλουσία, t.2, c.723, e

Ἀλουτέω, ῶ, ibid. f.

Ἀλουπάω, apud Poll. idem esse putatur quod Ἀλουτέω, Illotus sum. sed vide & quæ in Ἀλουσία annotaui.

A Ἄλουτος, t.2, c.723, f.

Ἀλοφάζω, Suidæ σκιρτῶ, παροινῶ. sed scribēdum gemino λ.

Ἄλοφος, t.2, c.727, a

Ἀλόφυζον, Consilii inopes erant, Anxio animo erant, In angustias adducti erant. ἐν ἀμηχανίᾳ ἦσαν, vt exponit Hesychius. apud quem legitur quidem ἀλλόφυζον cum duplici λ, sed eo in loco qui vnicum poscit, sequendo seriem alphabeticam. Ponitur enim inter ἀλουσία & ἀλόχευτον.

Ἀλόχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Partu non editus, Ingenitus, ἀγέννητος, Suidæ & Hesych. vt ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, apud Suidam.

Ἄλοχος, sterilis, &c. t.2, c.732. g

Ἀλοῶ, Hesychio πλανῶ, Seduco & in errorem impello: itē τύπτω. At ἀλόω, thema inusitatum est, vnde ἁλίσκομαι sua tempora mutuatur, nimirum præt. ἥλωκα seu ἑάλωκα & quæ inde deriuantur.

Ἅλς, t.1, c.365, c

Ἀλσεία, Hesych. πορεία, profectio. pro quo suprà ἀλεία.

Ἀλσηΐδες, t.1, c.376, b. Ἀλσὶ, ab ἅλς, t.1, c 365, d

C Ἀλσίνη, t.2, c.376, b. Ἄλσος, & Ἄλσος, t.1, c.339, a

Ἀλσοκομικοὶ, t.1, c.376, a. Ἀλσοκόμος, ibid.

Ἄλσος, t.1, c.375, g. Ἀλσώδης, t.1, c.376, a.

Ἀλτεῖ, Hesychio ἀπορεῖ, Indiget.

Ἀλτηρεία, eidem ἀφὴ τῆς χειρὸς, tactus manus.

Ἁλτῆρες, οἱ, Halteres: instrumenta quædam exercitii gymnastici, massæ nimirum lapideæ vel metallicæ ansa vel manubrio addito quo commodè leuari possint ab athletis, vnde & ἀρτῆρες dicūtur. Ita nonnulli, qui similes has massas fuisse dicunt iis quibus hodie in examinandis pōderibus vtuntur: nec assentiūtur Budæo qui in Pand. dixerat ἁλτῆρας esse pilas siue massulas plumbeas, quibus vtraque manu se librabant qui certabant halmate, id est saltu, vt certius assilirēt. Nec enim halteribus vsos fuisse saltatores aiunt, vtpote ad saltum ineptissimis, sed altéribus adiutos saliisse. Patet hoc ex Galeno, qui lib.1 De sanit. tuenda ait, ἔνιοι μὲν καταθέντες ἁλτῆρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστῶτας ἀλλήλων ὀργυιὰν εἶτ' ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προσκύπτοντες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιοῖς· καὶ αὖθις ἑκάτερον εἰς τὴν οἰκείαν καταπίθενται χώραν, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν ἐφεξῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει. Idem Gal. l.9, inter gymnastica instrumēta recenset halteres istos, quibus supernæ partes exercētur: itidémq; Paul. Ægin. l.4, c.1, καὶ γυμναζέσθω (inquiēs) ποικίλως, τὰ μὲν ἀφαλλόμενος, τὰ δὲ πλέον ἁλτῆρσί τε καὶ κωρύκῳ χρώμενος. (Sic enim reponendū) Artemidorus ἀρτῆρας cōperitur nominasse. legimus enim apud eum lib.1, ἀρτῆρες, καὶ τὰ ἴδια τούτων γυμνάσια. ἔτι γὰρ τὸ τοιοῦτο γυμνάσιον οὐδὲν ἄλλο ἢ παρασκευὴ χειρῶν. Meminerunt & Latini horum halterum. Martial. Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti? Exercet melius vinea fossa viros. Et rursum, Halteres agili rotat lacerto. Iuuenalis massam vocat, Et lassata manu (inquit) ceciderunt brachia massa. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit κατασκεύασμά τι ᾧ κέχρηνται οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Philonem tamen in libro De lingua Latina dici ἁλτῆρας velle pro ἀρτῆρας κατὰ τροπήν. Ἁλτικὸς, t.1, c.339, b

Ἅλτο, t.1, c.338, g. Vide & inter Anomala.

G Ἄλτον, Hesychio πολὺ, ἐλαφρὸν, Multum, Agile & leue.

Ἀλτὸς, & Ἀλτρὸς, eidem est μισθὸς, Merces.

Ἀλυβάζω, Alo. τρέφω. v.l.

Ἀλυγὴ, idem quod ἀλυσμὸς, vt testatur Galenus in Lex. Hippocr. Infrà Ἀλυχὴ pro eodem.

Ἄλυγος, Hesychio αἰδὼ μάστιγος: à λύγος significante μάστιξ.

Ἀλύδαιμος, Suidæ ὁ κακὸς ἄνεμος, malus ventus.

Ἀλύδιμος, eidem est ἡ οἰκουρὸς, Domus custos. Hesychius autem ἀλύδιμον apud Sophronem esse dicit πικρόν.

Ἀλυδμαίνειν, eidē Hesychio est ἀλύειν, ἀπορεῖν, Animo esse H perplexo & dubio quid agendum sit. ἀπὸ τοῦ τὴν λύσιν μὴ εὑρίσκειν, inquit. Addit tamen, significare interdum etiam χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι, Gaudere & lætitia perfundi.

Ἀλυέσκω, Ionicè pro ἀλύω: vnde imperf. ἀλύεσκον.

Ἄλυζον, Hesych. affert pro ἄλυπον.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω, vt Galen. in Lex. Hippocr. ἀλύζει exp. ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται, Animo est perplexo, Modò huc modò illuc se iactat. additque, futur. quoque ἀλύξειν eandem habere significationem. Attamen codices quidam ἀλυκτεῖ habent pro isto ἀλύζει.

Ἀλύη, ης, ἡ, Lignum cui infigitur stiua. Poll. lib. 2, οὗ δὲ ἐμπέπηγεν ἡ ἐχέτλη, ἀλύη.

Ἀλύω, t. 1, c. 311, b

Ἀλύκη, oxytonως & aspiratè, Hesychio est ἡ θάλασσα: ψιλὸν autem & paroxytonon, ἡ λύκους μὴ ἔχουσα. quod de ἀλυκὸς quoque & ἄλυκος dici potest. At Ἀλύκη pro Anxietas, Pandiculatio, nescio vnde afferant v. l. Potius enim ἄλυς ea signif. diceretur aut ἀλυχή.

Ἀλυκίς, t. 1, c. 373, c

Ἀλυκός, Salsus, t. 1, c. 373, b. Ἄλυκος autem, Lupis carens, vt ex Hesych. docui paulo antè in Ἀλύκη.

Ἀλυκότης, t. 1, c. 373, c

Ἀλυκρός, Tepidus. Suid. enim affert ὕδατα δ' ἀλυκρά, pro χλιαρά. Hesychius verò ἀλυκρὸν exponit non modò χλιαρόν, θερμόν, sed etiam ψυχρόν, necnon ἁλμυρόν. Sed in hac posteriore significatione aspirandum potius esset.

Ἀλυκτάζω, t. 2, c. 765, d. Ἀλυκταίνω, ibid. e

Ἀλυκτέω, ibid. Ἀλύκτημαι, ibid. f

Ἀλύκτημι, ibid.

Ἀλυκτοπέδη, ibid. b. Suprà ἀληκτοπέδη scriptum habuimus per η.

Ἄλυκτος, t. 2, c. 761, a

Ἀλυκτοσύνη, Hesychio ἀκοσμία: forsan ea propriè qua ῥιπτάζονται οἱ ἀλυκτοῦντες. Vide & t. 1, c. 761, c

Ἀλυκτόν, Hesychio εὔδιεινόν, Serenum.

Ἀλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἀλυκός, vel Plenus humore ἀλυκῷ. apud Hippocr.

Ἀλύμαντος, t. 2, c. 738, g. Ἄλυξις, t. 1, c. 322, g

Ἀλύπητος, t. 2, c. 741, b. Ἀλυπήτως, ibidem.

Ἀλυπία, t. 2, c. 739, h. Ἀλυπίας, ibid. g

Ἄλυπον, τό, substant. ibid. f. Ἄλυπος, ibid. e

Ἀλυπότατα, ibid. h. Ἀλύπως, ibidem.

Ἀλύριος, t. 2, c. 742, c Ἄλυρος, ibid.

Ἄλυς, t. 1, c. 311, c. Ἀλυσθαίνω, ibid. f

Ἀλυσθένειν, Hesychio est ἀσθενεῖν, ἀνιᾶσθαι, Viribus esse destitutum, Dolore affici. quo sensu suprà ἀλισθένειν habuimus, & modò ex Eust. ἀλυσθαίνειν, & paulo pòst ἀλυσαίνειν. Nicand. Ther. v. 427, Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνίαις. id est ἀδημονοῦντος καὶ ἐν ἄλυϊ τυγχάνοντος, inquit schol.

Ἀλυσθμαίνω, idem. Callim. hymno in Delum, Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, τίν' ἠμπέρα κοῦρε διώκεις; Dolens. schol. verò exponit ἀσθμαίνουσα, στενάζουσα, Anhelãs seu Suspirans.

Ἀλυσιδέτης, Hesychio ἁλύσει δεδεμένος, Catena ligatus.

Ἀλυσίδιον, ου, τό, Catenula. apud Suid. & Philonem.

Ἀλυσιδωτός, Catenatus, seu Hamatus. vt ἀλυσιδωτὸν ἔργον, Exodi 28: & ἀλυσιδωτὸς θώραξ, Thorax hamatus, Lorica conserta hamis, 1 Reg. 17. Sic Athen. ἐν θώραξιν ἀλυσιδωτοῖς καθωπλισμένοι ἔχοντες. Vide & t. 1, c. 1737, d.

Ἀλύσιον, ου, τό, idem quod ἁλυσίδιον paulo antè, id est Catenula seu Catella: & propriè ea quæ ex auro circundatur collo. quamobrem ab Hesychio exponitur τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον. Itidémque Suidas esse ait πλοκίου εἶδος περὶ τὸν τράχηλον, afferens ex Menandro, Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τι σοι δότω.

Ἅλυσις, εως, ἡ, Catena: primitiuum præcedẽtium quatuor vocum, deriuatum à verbo λύω, quoniam ἄλυτος sit, vt tradit Etymologus. Luc. De conscrib. hist. ἀλύσεως ἔσπω συνηρμοσμένον ὡς μὴ διακεκόφθαι. Thuc. lib. 2, ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι. Plutarchus de legatis Darii, ἐν ταῖς χερσὶν ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Sic Chrysost. de Paulo captiuo, φορῶν ἅλυσιν. ‖ Interdũ est verbale ab ἀλύω. veluti quum Gal. in lex. Hippocr. dicit ἀλυσμὸν esse ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν. Notandũ verò quosdam in hac posteriore signif. ψιλοῦν τὸ Ἅλυσις, in præcedente δασύνειν, vt Eust. quoque δασύνεσθαι ait licet παρὰ τὸ ἄλυτον nominatum. Sed exemplaria non vbique consentiunt. alicubi enim tenui, alicubi aspero spiritu notatum reperitur.

Ἀλυσιτελής, t. 3, c. 1385, f. Ἀλυσιτελῶς, ibidem.

Ἀλυσκάζω, t. 1, c. 322, h.

Ἀλύσκω, t. 1, c. 311, f. obiter. & 322, e

Ἀλυσμός, t. 1, c. 311, c

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων, Hippocr.

Ἀλυσπαθία, Hesych. affert pro κακοπαθία, Ærumna, Molestia.

Ἄλυσσον, t. 2, c. 743, c. Ἀλύσσω, t. 1, c. 311, e

Ἀλυστάζουσα, Hes. affert pro ἀλύουσα.

Ἀλυσταίνω, t. 1, c. 311, f

B Ἀλυστάται, Hes. affert pro παρατηρεῖ, obseruat.

Ἀλύστινον, eidem est δεινόν, ἄλυτον: item χλιαρόν. in qua posteriore signif. suprà habuimus ἀλυκρόν.

Ἄλυσον, eidem est τρυβλίον.

Ἀλύται, Lictores: quorũ præfectus ἀλυτάρχης nominatur. Etymol. ἀλυτάρχην dictum fuisse scribit τὸν τῆς ἐν τῷ ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχοντα. Eleos enim ἀλύτας nominare quos alii Græci ῥαβδοφόρους siue μαστιγοφόρους appellant, & ἀλυτάρχην eum qui τούτων ἄρχει. Sed Hedylum ait duplici λ scribere Ἀλλύτας.

C Ἄλυτος, t. 2, c. 750, d

Ἀλυχή, Fastidium & molestia animi cum crebra oscitatione. Hes. enim ἀλυχὴν esse dicit ἄσην & χάσμησιν. Eidem Ἀλυχά, (Doricè pro ἀλυχή) est itidem ἀδημονία, ἀηδία. Suprà pro eodem habuimus Ἀλυγὴ ex Galeno.

Ἀλύω, t. 1, c. 310, b. Ἀλύων, t. 1, c. 1601, d. ob.

Ἄλφα, t. 1, c. 376, b. ob. Ἀλφαδέω, t. 1, c. 376, e

Ἀλφάδιον, Hesychio ἐχθρόν, Inimicum.

Ἀλφάζω, t. 1, c. 376, e. Ἀλφαίνω, ibid. d

Ἄλφαισις, ibid. Ἀλφαίω, ibid.

D Ἀλφαίνω, ibid. c. Ἀλφεσίβιος, t. 1, c. 377, b

Ἀλφεσίβοιαι, ibid. a. Ἀλφεσίβοιος, ibid. b

Ἀλφέω, t. 1, c. 376, e. Ἀλφή, ibid. g

Ἀλφηστής, ibid. f. Ἄλφι, t. 1, c. 377, g

Ἀλφιταμοιβός, ibid. Ἀλφίτειον, ibid.

Ἀλφιτεύς, ibid. Ἀλφιτόμαντις, ibid. h

Ἄλφιτον, ibid. b. & 1815, a. ob. Ἀλφιτοποιία, t. 1, c. 378, a

Ἀλφιτοποιός, ibid. Ἀλφιτοπώλης, ibid. b

Ἀλφιτόπωλις, ibid. Ἀλφιτοπωλέω, ibid.

Ἀλφιτοσκόπται, t. 1, c. 377, h. Ἀλφιτοσκόπος, t. 1, c. 378, a

E Ἀλφιτόχρως, ibid. c

Ἀλφός, οῦ, ὁ, Albus. Hes. enim & Suidas ἀλφοὺς afferunt pro λευκούς. ‖ Alioquin ἀλφὸς vocatur albæ vitiliginis quædam species, affinis τῇ λεύκῃ. Cels. lib. 5, c. 28, Ἀλφὸς vocatur vbi color albus est, ferè subasper & non continuus, vt quædam quasi guttæ dispersæ esse videantur. Et mox, Λεύκη habet quiddam simile ἀλφῷ, sed magis albida est, altius descendit, in eáque albi pili sunt & lanugini similes. Itidem Actuarius scribit τὰς λεύκας τὸ πλέον διὰ βάθους χωρεῖν, καὶ τὰς ἐκεῖθεν τρίχας τοιαύτας περιβάλλεσθαι, τοὺς ἀλφοὺς verò esse ἐξ ἐπιπολῆς: nonnunquam tamen hos quoque altius descendere, ὡς καὶ τὰς κατ' αὐτοὺς τρίχας ὁμοειδεῖς φαίνεσθαι. Apud Dioscor. verò lib. 3, cap. 52, legimus etiam λευκὸν ἀλφὸν ἰᾶται: acsi esset μέλας quoq; ἀλφός.

F Ἄλφω, t. 1, c. 376, c

Ἀλχηρὴς ὕπνος, Hesychio ἀηδής, οὐκ ἔχων χαράς, molestus, & qui nil gaudii admistum habeat.

Ἀλωᾶ vel ἀλωά, t. 1, c. 328, c. Ἀλῶα, t. 1, c. 326, d

Ἀλωαί, ibid. e. Ἀλώβητος, t. 2, c. 764, a

G Ἀλωεινός, t. 1, c. 326, d. Ἀλωεύς, t. 1, c. 328, g

Ἀλωή, ibid. c. Ἀλώην, t. 1, c. 329, d

Ἄλωθι, imper. ab ἄλωμι: vt γνῶθι. refertur ad Ἁλίσκομαι.

Ἀλώϊος, t. 1, c. 326, d. Ἀλωΐς, ibid.

Ἀλῶμαι, Vagor, Erro: contractum ex ἀλάομαι. Ἅλωμι autem inusitatum thema est, ex quo aor. 2 ἥλων, & infin. ἁλῶναι, & particip. ἁλούς: quæ omnia ad Ἁλίσκομαι referuntur.

Ἄλων, t. 1, c. 326, e.

Ἁλῶναι, t. 1, c. 329, a.

H Ἀλωνάκη, Chalcidica dialecto ἀνάλωμα est, teste Hes.

Ἀλώνητος, t. 4, c. 783, b

Ἀλωνία, t. 1, c. 326, h. Ἀλωνίζω, ibid. g

Ἀλωνοτριβάς, ibid. Ἀλωπά, t. 1, c. 308, e

Ἀλωπεκώδης, t. 1, c. 309, a. Ἀλωπεκάω, ibid. d

Ἀλωπεκῆς, ibid. c. obiter. Ἀλώπηξ, t. 1, c. 308, c

Ἀλωπεκῆ, t. 1, c. 309, b. Ἀλωπεκῆθεν, ibid. c. ob.

Ἀλωπεκία, ibid.d. Ἀλωπεκιασός, ibid.c.ob. A
Ἀλωπεκίας, ibidem, & 310, a
Ἀλωπεκίασις, t.1, c.309, f. Ἀλωπεκίζω, ibid.c
Ἀλωπέκιον, t.1, c.308, f. Ἀλωπεκὶς, ibid.
Ἀλωπεκόννησος, t.1, c.309, g. Ἀλωπέκουρος, ibid.h
Ἀλωπεκώδης, ibid.a. Ἀλώπηξ, t.1, c.308, b. & 310, a
Ἀλωπὸς, t.1, c.308, e. Ἀλωπόχοις, t.1, c.309, h

Ἀλωρῆται, Suidæ οἱ τὰς ἅλως φυλάσσοντες, Arearum custodes. ita enim vet.cod.habet pro τοὺς ἅλας, quod est in vulgatis. eáque scriptura Etymologi autoritate comprobari potest, dicentis itidem ἀλωρήτας à Lyciis vocari τοὺς τὰς ἅλως φυλάσσοντας. At lex. meum vetus vtranque habet scripturam. in eo enim duabus illis vocibus, τὰς ἅλως, superscriptum est τοὺς ἅλας. secūdum quam scripturam ἀλωρῆται sunt Salis vel salinarum custodes. sed altera magis placet. B

Ἅλως, t.1, c.326, a. At ἀλῶς, quod apud Hesych. legitur, & exponitur κρατηθεὶς, si mendosam scripturam non habet, (nec enim sua serie positum est) Doricum est pro ἁλοὺς.

Ἁλώσιμος, t.1, c.329, f. Ἅλωσις, ibid.e C
Ἁλωτὸς, ibid.g

Ἀλώφητος, Indesinens, Non intermittens, Assiduus. ὁ οὐ λωφῶν. Plut. ἀλωφήτοις ἀγῶσι κατεπέπειστο, assiduis bellis attritus erat.

Ἀλώφυτος, t.4, c.283, g

¶ Ἅμα, aduerb. Vnà cum, t.1, c.378.d. Ἅμα cum datiuo, ibid.g. Ἅμα cum verbo, col.379, c. Ἅμα cum participio, ibid.d. Ἅμα vel ἅμα τε seq. καὶ, ibid.f. Ἅμα geminatum, col.380, a. Ἅμα otiosum, ibid.

Ἅμα, ατος, τὸ, Copula. v.l. perperam pro ἅμμα. D

Ἀμάδια, sunt σῦκα quædam apud Athen. lib.3, id est ficus quædam.

Ἀμάδιος, nomen aduerbiale, significans ἅμα τῷ παρελθεῖν, vt annotat lexicum meum vetus, deriuans ipsum ab ἅμα. Eadem apud Etymol. leguntur, sed perperam transposita.

Ἀμάδρυα, Sicyonii vocant τὰ κοκκύμηλα, pruna, teste Hes.

Ἀμαδρυάδες, t.1, c.1055, e

Ἀμαζανίδες, Hesychio αἱ μηλέαι, Mali, arbores.

Ἀμαζόνειον, τὸ, propr. t.2, c.767, b E

Ἀμαζόνες, αἱ, propr. t.2, c.766, e

Ἀμαζονὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἀμαζὼν, nisi quòd diminutiui formam habet. Legitur autem apud Athen. & Quint. Calabrum.

Ἀμαζὼν, t.2, c.766, e. Ἀμαθαίνω, t.2, c.786.g

Ἀμαθεὶ, Suid. exp. ἀδιδάκτως. sed ambiguum significétne Indoctè, Imperitè, an Nemine docente.

Ἀμάθεια, t.2, c.786, e

Ἀμαθέω, ῶ, idem quod ἀμαθαίνω, Indoctus & imperitus sum, Nihil didici. Hesych. tamen quum ἀμαθαίνει exposuisset per ἀμαθεῖ, subiungit, ἔστι δὲ ἀμαθεῖν, θερίζειν, metere. F

Ἀμαθὴς, t.2, c.786, b. Ἀμαθία, ibid.e

Ἀμαθίηδες κόγχοι, apud Athen. l.3, ex Epicharmo, Conchæ gaudentes arena littorea.

Ἀμαθόεις, t.1, c.398, e. Ἄμαθος, ibid.b
Ἀμαθύνω, ibid.e. Ἀμαθώδης, ibid.
Ἀμαθῶς, t.2, c.786, e

Ἀμαία, Suidæ ἡ Δημήτηρ, Ceres. Vide & Ἀζησία suprá. G

Ἀμαίευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obstetricis manum non expertus. Nonn.

Ἀμαιμάκετος, secundum quosdam est ὁ ἄγαν μαιμάων, Qui animo est in prælia admodum prono: secundum alios ἀμάχητος καὶ ἀκαταγώνιστος, Contra quem pugnare non est, Inexpugnabilis & indomitus: secūdum alios ὁ ὑπερμήκης, ὁ ἄγαν μακρός. tres enim illas etymologias afferunt. Quarum postrema accommodari potest loco illi Homerico Od. ξ, vbi dicit ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός. secundū priores autem idem dixit Il. π, χίμαιραν ἀμαιμάκετον, & πῦρ ἀμαιμάκετον. H

Ἄμακις, Cretēsium dialecto est ἅπαξ, Semel. Hes. Pro quo infrà idē habet Ἀματίς. At Ἀμάκιον idē dici τὸν ἄβακα tradit à Laconibus. nisi potius scribendum ἀβάκιον.

Ἀμαλάπτω, t.2. c.506, f

Ἀμαλαυρεῖ, apud Hesych. legitur, expositū σήπει, μαραίνει, φθείρει. quo sensu & ἀμαυροῖ dicitur. Sed suspectum est, vtpote non positum sua serie.

Ἀμαλδύνομαι, t.1, c.506, g. Ἀμαλδύνω, ibid.

Ἀμαλὴ, t.1, c.384, d. obiter. Ἀμάλθακτος, t.2, c.783, e

Ἀμάλθεια, ας, ἡ, dicta fuit ἡ οὐρανία αἲξ, à qua lactatum fuisse Iouem perhibent. Vnde Callim. hymno in Iouem, σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Eius cornu omnium rerum copia abundasse fertur: vnde prouerbium, Εἴθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Itidemque Arsinoes statuæ sinistra manu tenebant ῥυτὸν seu κέρας [illegible] τῶν ὡραίων πλῆρες: indicantibus ea re statuariis ὡς καὶ τοῦ τῆς Ἀμαλθείας ἐστὶν ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο, vt tradit Athen. libro 11. Quid autem reuera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & translatè Cic. ad Attic. lib.1, epist.12, dicit, Cassis apud Amaltheā tuam victimis. Ab eodē Cic. Ἀμάλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta. vt epist.15, eiusdem libri, Velim ad me scribas cuiusmodi sit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ: & quæ poemata, quásque historias de ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas. Itidémque epist.1, lib.2, Amalthea mea te expectat, & indiget tui. Est præterea verbum Ἀμαλθεύειν, significans Ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Hesychius enim ἀμαλθεύει affert pro πληθύνει, πλουτίζει, τρέφει: itidémque Etym. pro αὔξει.

Ἄμαλλα, t.1, c.384.d

Ἀμαλλάπτω, in v.l. Destruo, Depopulor: perperam pro ἀμαλάπτω.

Ἀμαλλεῖον, vide in Ἀμάλλιον paulo póst.

Ἀμαλλεύω, t.1, c.384, f

Ἀμάλλιον, ibidem, g. In lexico meo veteri scriptum Ἀμαλλεῖον, quod esse dicitur id quod οὐλόδετον & ὠρόδεσμον recentiores appellant, hoc est ὁ ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενος δεσμός, Vinculum & ligamen quod ex stipulis torquent.

Ἀμαλλοδετὴρ, t.1, c.384.f.

Ἀμαλλος, Hesychio teste, perdix dicitur Polyrrheniorum dialecto. Eidem ἄμαλλοι sunt etiam φυτὰ σικύων ἢ τῶν ὁμοίων, plantæ cucumerum aut eiusmodi aliorum. Ἄμαλλον autem idem affert pro ἰσχυρὸν, Validum, Robustū, Viribus pollens.

Ἀμαλλοφόρος, t.1, c.384, f

Ἀμαλλόω, t.1, c.506, f.

Ἀμάλλως, ab eodem exponitur μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς, ἁπλῶς. Sed forsan scribēdum potius Ἀμαλῶς ab Ἀμαλός.

Ἀμαλὸς, t.1, c.506, d. Ἀμαλῶς, ibid.f

Ἀμαμαλὶς siue Ἀμαμαλλὶς vide in sequente Ἀμαμηλίς.

Ἀμαμαξὺς, verò in Ἀμάμυξ paulo infrá.

Ἀμαμηλὶς, ίδος, siue Ἀμάμηλις, ιδος vel ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Pausaniæ enim apud Eustathium pag.8-8, ἀμάμηλις est σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν: vt vicissim μῆλον ἀμάσυκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. Quibus addit Eustath. alios dicere ἀμάμηλιν apud Atticos τοὺς ἀπίους vocari, vt apud Hesychium quoque legimus, Ἀμάμηλος, (haud scio an mendosè pro ἀμάμηλις) ἀπίου γένος ἢ μήλου ἢ μεσπίλου. Ad quorum postremum quod attinet, assentitur ei Galenus in lexico Hippocrat co, dicens ἀμαμηλίδας esse speciem quandam mespili quæ plurima in Italia proueniat, teste Dioscoride: addens etiam, quosdam ἀμαμηλίδων seu ἐπιμηλίδων nomine accipere μῆλα σμικρὰ ἄγρια: quemadmodum infrà etiam sua serie, quum ex Dioscoride docuisset ἐπιμηλίδα esse speciem quandam mespili, alio nomine σητάνιον appellatam, subiungit, ἐπιμηλίδων vocabulo quosdam intelligere τὰ μῆλα τὰ σμικρὰ, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται. Sed vix credibile est Hippocratē voluisse intelligere mala syluestria seu agrestia, quæ acerba plerunque sunt, quum ipse dicat, nimirum γυναικείων lib.1. συμμίξας καὶ μέλι ἢ ἀμαμηλίδας: innuens dulcem esse huius fructus saporem & proximè ad mellis dulcedinem accedentem adeo vt vel mel vel has ἀμαμηλίδες medicamento admisceri queat. Ideóque Æschylides Georgicorum libro 3 ait, de Ceo insula loquens ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας. εἰσὶ γὰρ ἀπύρηνοί τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυ-

κεῖαι: indicans Ionicas illas ἀμαμηλίδας esse ἡδείας & γλυκείας, suaues & dulces, necnon ἀπυρήνους, carentes ossea seu lapidosa duritie quæ est in mespilis, cerasis & similibus, dicta πυρήν. Quibus Æschylidis verbis adductus Athen. libro 14. dicit, αἱ δ' ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον. Id tamen an inde certò concludi possit, nimirum ἀμαμηλίδας non esse ἀπίους, dubitari queat: immò esse ἀπίων genus quoddam, idque ἡδὺ καὶ γλυκύ, iis innui videtur, & idipsum ἀπύρηνον. reperiuntur enim pira quædam in quibus est lapidosa illa durities. Archilus verò has ἀμαμηλίδας appellat ὁμομηλίδας, teste eodem Athenæo: rectè. nam ἅμα & ὁμοῦ, idem valent. Perperam autem apud Athenæum scriptum est Ἀμαμαλίδες, duplici λ. nam scribēdum est vel ἀμαμηλίδες, vt ὁμομηλίδες & ἐπιμηλίδες, per η: vel saltem vnico λ ἀμαμαλίδες, posito δωρικώτερον α pro η. pro quo infrà ex eodē habebimus ἀμμάξαι & ἀμμιάξαι.

Ἀμαμίξαι, Hesychio est ἀποπνίξαι, Suffocare, Strangulare.

Ἀμάμυξ, eidem est vitis seu vuæ genus quoddam: à cuius similitudine hoc vocabulum dici ait etiam ἐπὶ χωλοῦ τινος δύο βακτηρίαις ὑπὸ ταῖς μασχάλαις ἐρειδομένου καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βότρυν, id est de claudo quopiam qui duobus innixus & suffultus baculis pedem veluti botrum suspensum habet: vel (vt alii interpr.) qui furculis pedem velut arbustat, & vt racemum suspendit. Apud Suidam scriptum Ἀμάμυξις, quod & ipse dicit esse σταφυλῆς γένος: secundum alios τὴν ἀναδενδράδα, Vitem arbustiuam, quæ arbores scandit, seu ex arboribus suspenditur: legi autem hoc vocabulum ait apud Epicharmum & Sapphonem. Apud Etymologum est Ἀμαμαξὺς, itidémque in lex. meo vet. in quo etiam duplici accentu notatum est, Ἀμάμαξυς videlicet: vbi itidem dicitur esse ἀμπέλου τι γένος: à nonnullis verò sic vocatam dici τὴν ἐπίγειον σταφυλὴν, ab Alexandro τὴν ἀζούμασον. Quibus addit Etymologus ex Methodio, ἀμαμαξὺν dici τὴν ἀναδενδράδα, nimirū παρὰ τὸ ἀμμίξαι, ex quo fieri primùm Ἄμιξις, inde autē pleonasmo ac ἔτι ἀμαμαξὺς. quoniā videlicet ἀναδεσμοῦνται αἱ ἀναδενδράδες & συνδεσμοῦνται τοῖς δένδροις. (vnde & maritari vite arbores dicūtur apud Lat. (affértq; ex Epicharmo, ἐν γᾷ καὶ θαλάσσᾳ, οὐδ' ἀμαξύας (sic enim apud eum scriptum est) φέρει: addens, Sapphonem per δ dicere ἀμαμαξύδες. vnde agnoscimus in genitiuo facere & ἀμαμαξύος & ἀμαμαξύδος. Meminit Eustathius quoque, afferens ex quodam lexicographo, Ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος· οἱ δ' ἀναδενδράδα φασί. Vbi nota scribi proparoxytonως, vt & apud schol. Aristoph.

Ἀμάναι, Hesychius affert pro ἁμάξαν, currum.

Ἀμάνδαλον, t.1, c.507, a. Ἀμανδαλόω, ibid. b

Ἀμανῖται, οἱ, dicuntur μύκητες quidam, id est fungi: quorum mentio apud Dioscoridem, Oribasium, Paulum Æginetam, Nicol. Myrepsum, non solùm ὡς βρωσίμων & edulium, sed etiam ὡς φθαρτικῶν & exitialium. Alioquin Ἀμανῖται dicuntur etiam οἱ τοῦ Ἀμάνου οἰκήτορες, Amani incolæ: qui est mons Ciliciæ, ex eo nominatus quòd ibi Orestes ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν ἀρτέμιν κομίσας, τῆς μανίας λύσιν εὗρεν, teste Stephano & Suida, apud quem duplici μ scriptum illud Ἀμμανῖται. Et forsan fungi quoque illi dicti Ἀμανῖται, quòd in Amano maximè proueniant. Affertur verò & Ἀμανοειδὴς pro Ad montis Amani similitudinem.

Ἀμάνορες, Eleorum dialecto οἱ δοθιῆνες dicūtur, furunculi, teste Hesychio.

Ἀμάντευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur non solùm Non vaticinans, sed etiam De quo nemo vaticinatus est aut vaticinatur. Et actiuè enim & passiuè accipi tradunt ex Moschop. vt ἄπταιστος, ἄπιστος, & similia.

Ἄμαξα, t.1, c.380, c. Ἀμαξαία, t.1, c.382, c

Ἀμαξακάειον, diminutiua voce ἡ ἄμαξα dicitur, teste Hesychio. Ita enim apud eū scribēdum pro ἀμαξακάειοι, vt series etiam alphabetica ostendit.

Ἀμαξεία, t.1, c.381, f. Ἀμαξεύομαι, ibid. g

Ἀμαξεύς, ibid. f. Ἀμαξεύω, ibid.

Ἀμαξηδόνια, ibid. a. Ἀμαξήλατος, ibid. b

Ἀμαξήποδες, t.1, c.380, h. Ἀμαξήρης, t.1, c.381, b

Ἀμαξιτός, per η, ibid. e. Ἀμαξία, vel Ἀμαξιά, ibid. b

Ἀμαξιαῖος, ibidem. Ἀμαξικός, ibid. d

Ἀμαξίλατος, perperam in v.l. scriptum pro ἀμαξήλατος.

Ἀμάξιον, t.1, c.382, e. Ἀμαξίποδες, t.1, c.381, a

Ἀμαξίς, t.1, c.382, c. Ἀμαξίτης, t.1, c.381, d

Ἀμαξιτός, ibid. Ἀμαξόβιος, t.1, c.380, g

Ἀμαξοβίτης, ibid. Ἀμαξοικος, ibid.

Ἀμαξοκυλισταί, ibid.

Ἀμαξοπηγέω, ῶ, Sum ἀμαξοπηγός. seu ἁμάξας συμπήγνυμι, Plaustra fabricor. idem quod ἁρματοπηγέω. Poll. lib. 7.

Ἀμαξοπηγία, t.1, c.380, g. Ἀμαξοπηγός, ibid.

Ἀμαξόπους, ibid. h. Ἀμαξοποιός, t.1, c.381, a

Ἀμαξοτροχία, Vestigium & sulcus quem terræ ὁ τῆς ἁμάξης τροχὸς imprimit: orbitam vocant Latini. Scribit enim Pollux libro 5, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν Homerum nominasse ἁρματροχίας, Calliam in Cyclopibus ἀμαξοτροχίας. Innuit igitur in hoc loco Homeri Iliad. ψ, Τῇ ῥ' ἔχε Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, quosdam scripsisse ἁρματροχίας, & de orbitis illis intellexisse. quemadmodū Hesychius quoque duplicem illam scripturam innuit, dū ἀματροχιὰς exp. & τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν, & ὁμοδρομίας, id est τῶν ἁρμάτων συναφέσεις, aut συγκρούσεις. Sed notādum scribi posse oxytonως quoque ἀμαξοτροχιά, vt ἁματροχιά.

Ἀμαξουργία, t.1, c.381, a. Ἀμαξουργός, ibidem.

Ἀμάομαι, t.1, c.382, f

Ἆμαρ, Doricè pro ἦμαρ, id est ἡμέρα, dies. Hesych. At Ἄμαρ, τὸ, nescio vnde afferant v.l. pro vase in quo coria aptantur.

Ἀμάρα, ας, ἡ, & Ionicè Ἀμάρη, Aquæ ductus, Sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Homerus Iliad. φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύῃ, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. id est ὀχετοῦ, vt paulo antè dicit. atque ita Pollux quoque libro 10, capite 5, δι' οὗ δὲ (inquit) τὸ ὕδωρ φέρεται, ἀμάραι, ὑδρορρόαι, ὀχετοὶ, σωλῆνες. Hesychio quoque ἀμάρα seu ἀμάρη est αὖλαξ & ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορρόη, itidémque Etymologo: qui etiam addunt ἀμάραν dici quasi ἀμαρόην, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ. vel παρὰ τὸ ἄμη αἴρεσθαι. ligone.n. seu rutro fiunt eiusmodi sulci. Ἀμάρα à quibusdam exponitur etiā Cloaca, Meatus subterraneus: ab Hesychio & Etymologo generalius etiam πόρος, meatus: & τάφρος, fossa. ‖ Ἀμάραι Etymologo sunt etiam αἱ ἐν τῷ ὠτὶ κοιλότητες, cauitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. per eas enim, veluti canales & tubulos, sordes & retrimenta capitis deferuntur.

Hinc deriuantur Ἀμαρία & Ἀμαρὶς, idem cum suo primitiuo significantia. Lexicum enim meum vetus post sermonem de ἀμάρα habitum, subiungit, καὶ Ἀμαρία παράγωγος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. Et Hesychio Ἀμαρὶς, est itidem ὑδρορρόη, ὀχετός: qui præcedentis quoque Ἀμαρία meminit. Ab hoc verò Ἀμαρία, vel ab Ἀμάρα etiam, est Ἀμαραῖος. vt ἀμαραῖον ὕδωρ, Aqua quæ per ἀμάρας ducitur, Aqua per aquæductus influēs: cuiusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur Colliquiæ, Incilia & Inciles, seu Inlices & Inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. Hist. plant. libro 2, capite 8, δένδρα ἐπιζητεῖ μᾶλλον ἀμαραῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ Διός. Ita enim potius reponendum pro ἀμαπαῖον, vnius literæ mutatione, quàm cum aliis ἀμαραπαῖον, additione vnius syllabæ: præsertim quum forma hæc deriuati sit admodum insolens, illa contrà consentanea & ἀνάλογος. Præterea ab Ἀμάρα deriuatum est verbum Ἀμαρεύω, significās Permeo more aquarum quæ per aquarios sulcos deriuantur & deducuntur. Hesychius enim ἀμαρεύων affert pro διοδεύων. Vnde verbale Ἀμάρευμα, significans aquas aut sordes quæ per aquarium sulcū defluunt, vt indicat idē lexicographus, ἀμαρεύματα exponens ἀθροίσματα βορβόρου, colluuiem cœni, seu sordium profluuia. Quidam tamē pro cloaca accipiunt, volentes idem esse quod ἀμάρα. Sed & Ἀμαρεῖν huc referendum videtur, quod idem Hesychius exponit ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι, Sequi: (more nimirū aquæ quæ per aquarium sulcū τοῦ ὀχετηγοῦ ductū sequitur) addens tamē etiā ἀμαρτεῖν: quod forsan in eo sign. accipit quo paulo

pòst dicit ἁμαρτεῖν accipi etiam pro ἀκολουθεῖν: qua de re mox dicetur.

Ἀμαράκινος, & Ἀμαρακόεις, vide in sequente Ἀμάρακος.

Ἀμάρακος, ου, ὁ, siue Ἀμάρακον, ου, τὸ, Amaracus seu Amaracum: herbæ nomē est, quæ alio vocabulo σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur, vt Dioscorides testatur libro 4, capite 47, vbi de sampsucho loquens, καλεῖται δὲ (inquit) ὑπὸ Κυζικηνῶν καὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀμάρακον. Itidémque Plinius lib. 21, c. 11, Amaracum Diocles medicus & Sicula gēs appellauere quod Ægyptus & Syria sampsuchū. Nota autē Dioscor. illo in loco dicere neutro genere τὸ ἀμάρακον: vt Plinius quoque rursum capite 22, eiusdem libri, Sampsuchū, siue amaracum, in Cypro laudatissimum & odoratissimum, scorpionibus aduersatur. Masculino autem genere ὁ Ἀμάρακος dicitur à Theophrasto, vt à Virgilio quoque mollis amaracus. Vnde Ἀμαράκινος, ου, ὁ, Amaracinus. hoc est, Qui est ex amaraco, Ex amaraco confectus, aut Amaraco conditus. vt ἀμαράκινον ἄνθος, Flos amaracinus, seu Flos amaraci: apud Dioscoridem lib. 2, c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον apud Athenæum lib. 5 & 12, Amaracinū vnguentum, Seruio. Et ἀμαράκινον ἔλαιον apud Dioscoridem lib. 1, cap. 19, quod Plinio est Amaracinum oleum, lib. 21, cap. 22: qui & vnguenti amaracini meminit. Et Ἀμαρακόεις, Amaraco similis. Nicand. Ther. Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χύτη περιδέδρομε χαίτη. Vbi scholiastes quoque exponit παραπλησία ἀμαράκῳ.

Ἀμαραίνινος, t. 2, c. 792, c

Ἀμάραντος, Immarcescibilis, &c. ibidem, a. Ἀμάραντος, floris nomen, ibidem.

Ἀμαράσαι, dicuntur αἱ σῦς, sues: secundum quosdam etiam Canes, teste Hesych.

Ἀμαραταῖος, vide post Ἀμάρα inter ab eo deriuata.

Ἀμάργαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Margaritis carens.

Ἀμάρευμα, Ἀμαρεύω, Ἀμαρέω, Ἀμαρία, Ἀμαριαῖος, Ἀμαρὶς, vide in primitiuo ipsorum Ἀμάρα, paulo antè.

Ἀμαρτάνομαι, t. 1, c. 386, a. Ἀμαρτάνω, t. 1, c. 384, g

Ἀμαρτὰς, t. 1, c. 386, h

Ἀμαρτέω, ῶ, idem cum ἁμαρτάνω significat: (quamobrem & hoc ex illo futurū 2 & aor. 2 mutuatur, necnon fut. 1, & quæ inde formantur) hoc est Erro, Aberro: vt Hesychius quoque ἅμαρτεν exponit ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη, afferēs etiam ἁμαρτῶν pro ἀγνοῶν. Idem & ἁμαρτήσασθαι affert pro δι' ἁμαρτίαν στερηθῆναι, paulo antè tamen ἁμαρτῆσαι simpliciter exponens στερηθῆναι. ‖ Alioqui ponitur etiam pro ὁμαρτεῖν, Sequi, Comitari. (nam ἅμα & ὁμοῦ idē signif. vnde ambo hæc originē ducūt) Cuius signif. Hesych. quoq; meminit, afferens ἁμαρτῶν pro ἀκολουθῶν: & ἁμαρτήσαντες pro συντυχόντες, ὁμοῦ γενόμενοι, vel (inquit) ὁμοῦ προελθόμενοι, id est ἐκπεμψαντες. Vnde aduerb. Ἁμαρτῆ, significans apud Homer. ἅμα καὶ ἀκολούθως, Simul, teste eodem. Et Ἁμαρτήδην, quod itidem declarat ὁμοῦ. De quorum vtroque vide & quæ annotaui t. 1, c. 386, a. vide & Etymol. At quod idem Hesychius ex Eurip. Scirone affert, Ἁμαρτητὴν, subiungens, ὁμοῦ προσήκοντα δόρατα, huc quoque pertinet, sed mendo non caret, si expositio vera est. nam ἁμαρτητὴς diceretur ὁ ἀκόλουθος, Comes, Qui aliquem sequitur. nisi aduerbialiter accipit, vt ἁμαρτῆ & ἁμαρτήδην.

Ἁμαρτῆ & Ἁμαρτήδην, vide in præcedente Ἀμαρτέω, necnō t. 1, c. 386, a.

Ἀμαρτικὸς, οῦ, ὁ, Qui offendiculis incurrere & delinquere solet, Offensator. ὁ μὴ κατορθωτικὸς, ὁ ἀποτευκτικὸς, ὁ προσπταίειν εἰωθώς. Ita v. l. sed perperam. nam scribendum est Ἀμαρτητικὸς, adiecta syllaba quæ omissa est.

Ἀμάρτημα, t. 1, c. 386, e. Ἀμαρτηρὸς, ibid. f

Ἀμαρτητικὸς, ibid. g. Ἀμάρτητος, ibid. f

Ἀμαρτία, t. 1, c. 387, b. Ἀμαρτικὸς, t. 1, c. 386, g

Ἀμαρτίνοος, t. 1, c. 387, d. Ἀμαρτοεπὴς, ibid. d

Ἀμαρτολόγος, ibidem.

Ἀμαρτυρήτοις, pro ἀμαρτύροις, affert Suid. ex Antiphane

Ἀμάρτυρος, t. 2, c. 794, f. Ἀμαρτωλία, t. 1, c. 387, b

Ἀμαρτωλὸς, t. 1, c. 386, h

Ἀμαρυγὴ, & Ἀμάρυγμα, vide in sequ. Ἀμαρύσσω. Ἀμαρυγκεὺς autem, nomen proprium est: vnde patronym. Ἀμαρυγκείδης.

Ἀμαρυγκουσία, apud Hesychium legitur, expositum βοστρυχία: quod interpretantur quidam, Cura in calamistrandis capillis, Cura quæ adhibetur capillis in cirros & cincinnos torquendis: mihi autem suspectum est: vt & Ἀμαρύκαρ, quod apud eundē legitur, expositū ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀμαρὺς, eidem est ἄπλετος, πολύς. id est Immensus, Multus. Ἀμαρυσία verò cognominata ἡ Ἄρτεμις apud Pausan. in Atticis: Hesychio autem teste ἀμαρυσία fuit festum quoddam Athenis.

Ἀμαρύσσω, Splendeo, Fulgeo: vt Hesychius etiam ἀμαρύσσει exponit λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Hesiod. Theog. ἐκ δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, ex oculis fulgebat seu micabat. Nonn. accusatiuo iunxit, Κιονέην ἀμάρυσσε λίθων ἐπιρόχθοον αἴγλην, Fulgorem emittebat, seu Fulgore nitebat columneo. Passiua quoque voce vsurpatum reperitur. vt Epigramm. libro 4, ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμὼν, floribus splendet. vt λάμπεται.
Hinc duo verbalia, Ἀμαρυγὴ, ῆς, ἡ, & Ἀμάρυγμα, ατος, τὸ, idem significantia, nimirum Splendor, Fulgor, seu Micans fulgor, Micantes radii. vt Hesychio quoque Ἀμαρυγαὶ & Ἀμαρύγματα sunt λαμπηδόνες, ἀκτῖνες. Apollonius Rhod. Argon. 2, οἱ περ (f. ἀστέρος) κάλλισται ἐασινῆς ἐπιτέλλουσι διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί. id est Radii micantes, seu (vt scholiastes exponit) ἀκτῖνες, λαμπηδόνες. Idem lib. 3, Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο Στράπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. vbi ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, seu συνεχεῖς κινήσεις. vt Suidæ quoque ἀμαρυγαὶ sunt ἀκτῖνες ὄψεως. (necnon ὄψεις, vt Hesychio etiam) Et sicut in præcedente loco est ἀμαρυγὴ ἀστέρος, ita ἡλίου ἀμάρυγμα apud eundem in hoc loco Argon. 4, — ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠδὲ βολάων Ἠελίου: id est λαμπηδόνος συνεχοῦς ὁρμήσεως, μαρμαρυγὴ quoque dicta. Adhæc vt idem Appoll. dicit ὀφθαλμῶν ἀμαρυγὰς, ita Hesiod. Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, Charitum micantes & vibrantes oculos. ‖ Minus propriè ποδῶν etiam ἀμαρύγματα dicuntur, & ἀμαρυγαὶ, pro ταχεῖαι καὶ ἐπάλληλοι κινήσεις, quum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes vt iis micare videatur, sumpta metaphora à stellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. ὠκεῖα μουσῶν φάτις οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά. id est, inquit Suidas, ἡ τῶν μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν ὡς ἵππος ὠκεῖα: vnde & ἔπεα πτερόεντα nominantur. Similiter Homerus Odyss. θ, dixit, Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, pro τὴν κατεπάλληλον καὶ ταχεῖαν κίνησιν. nam μαρμαρυγὴ & ἀμαρυγὴ, idem sunt, vt μαρμαίρω & ἀμαρύσσω. ‖ Ἀμαρυγαὶ, dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ. legimus enim, apud Pollucem lib. 2, αἱ δὲ ἐν αὐτῷ (f. μετώπῳ seu προμετωπιδίῳ) γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί: alio nomine ῥυτίδες dictæ. ‖ Ἀμάρυγμα autem Suidæ est non solùm λαμπηδὼν, item κίνησις & φόρημα, sed etiam εἴδωλον: vt ἀμαρυγαὶ quoque eidem, necnon & Hesychio, sunt ὄψεις, visa. Eadem apud Etym. habentur.

Ἀμαρυθα, Hesych. dici ait τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos.

Ἀμαξ, t. 1, c. 1076, f

Ἀμὰς, άδος, ἡ, Nauis. tradunt enim Etymol. & lex. meum vetus, Æschylum ἀμάδα dixisse τὴν ναῦν.

Ἀμαθαίνειν, apud Hesychium perperam pro ἀμαθύνειν, vt alphabetica etiam series ostendit.

Ἀμάσητος, seu Ἀμάσητης, ου, ὁ καὶ ἡ, Non māsus seu commanducatus: item Qui nihil commāducauit. Vide Ἄμαστος.

Ἀμάστης, apud Suidam legitur in manuscripto etiam exemplari, vnà cum hoc loco, πείθουσιν ἄνδρα γυναῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰσελθόντα ἀποπνῖξαι τὸν Κόμμοδον. Sed perperam. scribendum enim ἀκμαστὴν, vt Herodiani habent exemplaria, ex quo petita sunt ea verba, pag. 414, meæ edit.

Ἀμαστίγωτος, t. 2, c. 808, f

Ἄμαστος, eidem Suidæ est ἀμάσητος, ἄγευστος: quod ἄπαστος etiam dici tradit. id est Qui nihil gustauit seu commanducauit: forsan à μάσασθαι significante ἄπτεσθαι, à quo & μαστάσθαι deriuant.

Ἀμασυκάδες, t. 3, c. 1129, g. Ἀμάσυκον μῆλον. ibid. f

Ἀματαῖος, vide post Ἀμάρα inter ipsius deriuata.

Ἀματίζει, Hesychius affert pro αἰαφυρᾷ.

Ἀματὶς, teste eodem dicunt Tarentini pro ἅπαξ, Semel, pro quo suprà Ἀμάκις.

Ἀματο-

Ἀμαξοχάω,t.3,c.1056,e

Ἀμαξοχεῖν,apud Hesychium legitur expositum τῶν ἁρμάτων συμπέφεσις.Sonat tamen potius Concurrere rotis:vel etiam Simul currere.

Ἀμαξοχία,t.3,c.1669,a. Ἀμαξοχία,t.1,c.585,c

Ἀμάτωρ,t.2,c.825,f

Ἀμαυρὰ, aduerbialiter vsurpatum pro ἀμαυρῶς, vide in Ἀμαύρωσις.

Ἀμαυρόβιος,ex Epigr. affertur pro Languidè viuens. At Ἀμαυρότης,ας,ἡ,quod in vul.legitur & exponitur Obscuritas,mendo non caret.

Ἀμαυρὸν,aduerbialiter positum,vide in Ἀμαύρωσις.

Ἀμαυρὸς,οῦ,ὁ,Obscurus, Qui non bene videtur & apparet: interdum etiam Euanidus & similis ei qui extinguitur. vt ἀμαυρὸν λυχνίδιον,apud Luc.Lychnus obscurus & parum lucis præbens & similis τῷ σβεσθῆναι μέλλοντι. Idē in Tim.ὑπὸ οὐδ' ὁ Λυγνὸς αὖ ἐξέβυροι ῥαδίως,ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Sic Philo de vita Mos.lib.2,ἡ ἐπὶ ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασμυχομένου πυρὸς, obscura caligine flamma.Et Plut. de sole,φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρὸς,caliginosus & obscurus.Idem rursum dicit ἀσθενὲς καὶ ἀμαυρὸν λείψανον,pro Obscuræ & exiles reliquiæ. Apud Hom.autem Od. δ, εἴδωλον ἀμαυρὸν, Spectrum obscurum,hoc est,quod oculis humanis vel obscurè vel nullo modo videtur. Metaphoricè quoque vsurpatur,itidem pro Obscurus, vel Euanidus aut Inanis. Dicit enim idem Plutar. in Public. ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, pro Obscurior & ignobilior: sicuti contrà λαμπρὸς dicitur qui clarus & illustris est fama & virtutibus seu rebus gestis.Itidémq; Hesiod.in Erg.Τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ,obscurior & ignobilior progenies:nisi malis Infirmior & inualidior,vt quidam interpretātur. Necnō γλῶσσα & φωνὴ dicitur ἀμαυρὰ,obscura,quæ vix percipitur auribus.vnde ἀμαυρῇ γλώσσῃ Hesychius affert pro ἡσύχως,quietè. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρὰ,pro Spes obscura & non penitus certa. Arrianus,ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς μοι ἕξει,quorū argumēto cætera etiā mihi rectè successura esse,nō obscura spe confido.Quem locum Suidas afferens, dixerat & ipse ἀμαυρὸν esse τὸ σκοτεινὸν καὶ μὴ διαφανὲς,s.ὅλως. plus enim aliquanto significat quàm ἀφανὴς, vtpote medium inter λαμπρὸν seu διαφανὲς, & inter ὅλως ἄδηλον. Vnde Plutarchus De def.orac.dixit,καὶ τὰ μὲν ὅλως ἄδηλα καὶ κεκρυμμένα,τὰ δὲ ἀσθενῆ καὶ ἀμαυρά.

Ἀμαυρόω,ῶ, Obscuro, Obfusco seu Infusco, Oblitero, & tantummnon extinguo: idque vel in propria vel in metaph.significatione.In propria,veluti quum dicitur ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις,de eo cui tenebræ offusæ sunt oculis & hebetata atq; retusa acies visus.Itidémq; ἀμαυροῦνται ea quæ disparere & delitescere incipiunt,paulatimque euanescunt obruta tenebris.In metaphorica, vt quum Plutarchus De Herodoto dicit,τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωκε πρᾶξιν,obscurauit & obfuscauit. Itidémque ἀμαυροῦνται quæ euanescunt & dispereunt,paulatimque in nihilum rediguntur & ἀφανίζονται. vt quum Aristoteles dicit Ethic.10,cap.4, διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Et Hesiodus Erg. Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, axem frangas & onera pereant. Philo autem De vita Mosis libro 1,cum accusatiuo dixit,τέχνην τοῖς εὐθυβόλοις στοχασμοῖς ἀμαυρωθεῖσαν,pro Coniecturis sagacibus orbatam: quemadmodū homo ἀμαυροῦται τὰς ὄψεις,cui obscuratur seu hebetatur & retunditur visus. Sic Plutarchus Pericle,ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένους τὸ ἀξίωμα, A multitudine orbatos sua dignitate.

Ἀμαυρῶς,Obscurè & ita vt oculis vix percipi queat:metaphoricè & generalius,Ita vt vix sentiatur. Plutarchus De deo Socr.ἔπειτα κατακούειν ἀμαυρῶς ῥοίζου τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου.

Ἀμαύρωσις,εως,ἡ,Obscuratio: metaphor.etiam Hebetatio & obtusio.Dioscorides libro 7,cap.17,de ictis à ceraste serpēte,ἡ δὲ διάνοια ἐξίσταται,ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται,Mens emouetur & oculi hebetantur. seu Mens labat,& oculorum caligo oboritur. pro quo ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν Hippocr.& Galen.dicunt ἀμαυρούμενον ὄμμα, Galen.etiam ἀμαυρούμεναι ὄψεις.Sed idem & ἀμαυρώσεως

A vocabulo vtitur, vt comment. 2, in Prorrhet. libro 2, ὥσπερ καὶ ἡ ἀμαύρωσις,ἀμυδρὰ τῶν ὀργάνων αἴσθησις οὖσα χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας. Vbi etiam nota addi χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας, quoniam ἡ ἀμαύρωσις est generalius quippiam quàm ἡ ἀχλυώδης ὄψις.quū enim vtrique videant ἀμυδρῶς, ἐν ταῖς ἀχλυώδεσιν ὄψεσι προσέρχεται τοῖς κάμνουσιν αἴσθησις οἷον ἀχλύος τινος.nam οἱ ἀχλυώδεις,πρὸς τῷ βλέπειν ἀμαυρὸν,ἔτι καὶ διά τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν.at verò ὁ ἠμαυρωμένος,si extrinsecus inspiciantur ipsius oculi, οὐδεμίαν ἔχων φαίνεται σύστασιν ὑγροῦ παρὰ φύσιν,ἀπόλωλε δ' ἐξ αὐτοῦ τὸ λαμπρὸν καὶ στίλβον,ἐν τοῖς

B ὀξέως ὁρῶσιν ὀφθαλμοῖς ὑπάρχον.suntq; οἱ ἀμαυρούμενοι similes mortuorum oculis, atque in multis morientibus,dum adhuc viuunt, tales conspiciuntur, vt in decrepitis etiam. non autem omnibus ἀχλυώδεις sunt, sed iis solis quibus τεθολῶσθαι φαίνεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρὸν, quod quum sanum est, existit λαμπρόν τι καὶ λευκόν. Hæc ferè ibi Galenus. Vbi etiam nota βλέπειν ἀμυδρὸν,pro βλέπειν ἀμαυρῶς seu ἀμυδρῶς ὁρᾶν,vt ibidē loquitur: quod ibidē generalius vocat μηκέτ' ἐναργῶς ὁρᾶν.

C Hippocrates itidem ἀμαυρὰ βλέποντας dicit pro ἀμαυρῶς seu ἀμυδρῶς.

Ἀμαυρωτικὸς,οῦ,ὁ,Obscurandi vim habens:seu Obscurans, Hebetans.

Ἀμαχεὶ,t.2,c.811,g

Ἀμαχητεία,Hesychio εἶδος ἀκάνθης,spinæ genus.

Ἀμαχητὶ,t.2,c.815,f.& 817,b

Ἀμαχὶ quoque pro ἀμαχεὶ scriptum reperitur.vt apud Plutarchum De def.orac. ἀμαχὶ δὲ καὶ τὰ τῆς φήμης συνάδει τῷ λόγῳ,quod est Sine controuersia.

D Ἄμαχος,t.2,c.811,c. Ἀμάχως,ibid.g

Ἀμάω,t.1,c.382,f

Ἀμβαδέως,Hesychius affert pro ἀφροντίστως,ἀπρονοήτως, Incuriosè,Inconsideratè seu Improuidè. quo sensu suprà ἀδηνέως.

Ἄμβαινα,idem Hesych.exp.ἀνάδενδρα: forsan intelligens ea quæ arbores scandunt & ἀναβαίνουσι. At vulg.lex.interpr. Arbusta.

Ἀμβαίνω,t.1,c.640,a

Ἀμβακεῖν,vulg.lex.ex Hesychio afferunt pro ἁμαρτεῖν.sed

E pro eo scribendum esse ἀμβλακεῖν,alphabeticus etiam ordo docet.

Ἀμβάλλω, Æolica syncope & poetica pro ἀναβάλλω. Homerus Iliados μ, μηδέ τι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, nec diu reiiciamus in aliud tempus & differamus. At ἀμβάλευ μέλος apud Theocritum Idyll.5,Prælude:ἀνάκρουσον seu ἀνάκρουσον.Vbi etiam nota ἀμβάλευ Doricè pro ἀμβάλου,hoc autem pro ἀναβάλου.

Ἀμβάσῃ,t.1,c.640,a. Ἄμβασις,ibid.b

Ἀμβάτης,Æolica syncope pro ἀναβάτης, Qui ascendit seu conscendit.Apud Suidam,οἱ δὲ ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας.ἥδιον γὰρ αὐτοῖς.Et rursum, τοὺς ἀμβάτας

F δι' ἔκπληξιν ἀποσεισάμενοι, sessores. Vtitur hoc vocabulo Xenoph.quoque in lib.De re equestri.

Ἀμβατὸς,t.1,c.640,b. Ἄμβατα autem pro Gradus, nescio vnde afferant vulg.lex. Potius enim significat adiectiuè Scansilia,vt in Epigr,

Ἀμβὲς,Hes. δύσκολον vel ἀβλαβὲς, Difficile,vel Illæsum.

Ἄμβη,ης,ἡ,Suidæ ἡ τῆς πέτρας ὀφρὺς,Supercilium petræ, Superciliosa eminentia petræ: vt à Galeno quoque in le-

G xico Hippocr.exponitur ὀφρυώδης ἐπανάστασις. itidémque Hesychio in cauis clypeis ἄμβη est ἡ τῆς ἴτυος ὀφρὺς, eminentia illa veluti superciliosa quæ est in ora & extremo ambitu. rectè. nam apud ipsum Hippocratem in libro περὶ ἄρθρων legimus,ἄμβην δὲ ἐχέτω μικρὸν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ὑπτίῳ τοῦ περιφερέος.Et Galenus rursum cōment.2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, scribit à fabris lignariis σκέπαρνον nominari ὄργανόν τι κατὰ τὸ πέρας αὐτοῦ,καθ' ὃ τέμνει τὰ ξύλα,βραχεῖαν ἐπιστροφὴν ἔχον ὀφρυώδη καθάπερ ἡ ἄμβη:

H subiungens paulo pòst, τὴν ἄμβην & τὸ σκέπαρνον Hippocrati esse εἶδος τῆς περιβολῆς τῶν ὀθονίων. Idem Galenus comment in lib.Hippocr.De artic.meminit etiam μηχανικῆς τινος ἄμβης,alibi itidem dicens, Hippocratem non solùm ἄμβας & βάθρα, aliáque quæ habent μηχανικωτέραν κατασκευὴν,sed etiam ea quæ προσηγορικῶς

vocantur ὄργανα, complecti appellatione τῶν ὀργάνων. A
Cur autem ἄμβη nominetur, idem docet his verbis, comm.1, in l. De articulis, τὴν κατασκευὴν τοῦ ξύλου γράφων σαφῶς, ᾧ κατὰ τὸ πέρας ἐπικειμένης ὀφρύος ἄμβωνι παραπλησίας, ὅλον αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἰατροί. Quibus subiungit, τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς οἵα κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται περὶ τὴν ἐντὸς ἐσταμμένην κοιλότητα: additque comicum quendam ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν, ἵνα πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλεῖξαι: dicere autem masculino gen. ἄμβωνας, Atticos, fœminino verò Iones eiusmodi σχήματα vocare ἄμβας. Videtur porro Latinorum Vmbo ex hoc Ἄμβων factus, licet eum esse velint mediam partem & τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, non autem eminentiam illam superciliosam quæ est in extrema ora & circunferentia. B

Ἀμβήξατο, Æolica syncope pro ἀνεβήξατο, Extussiit, Exscreauit, μετὰ βηχὸς ἀνέπτυσεν, vt Galenus exponit in lex. Hippocr. Est autem à them. Ἀμβήσσομαι seu Ἀμβήττομαι. Quidam codices habent ἀμβρήξατο.

Ἀμβηττᾶν, Hesychio est ὁ ἐπιτηδεύων παρεκβάλλειν τινὰ τῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, Qui aliquē sua potestate deiicere conatur, C Qui alterius potestatem ambit: forsan ex Latino verbo Ambire.

Ἄμβιξ, ικος, ὁ, eidem est χύτρα, κάδος, Olla, Cadus. Plinius interpretatur calicem. Hæc enim Dioscoridis l.5, capite 110, de hydrargyri confectione ex minio, θέντες ἐπὶ λοπάδος κεραμέας κόγχον σιδηροῦν ἔχοντα κινναβάρι, περικαθάπτουσιν ἄμβικα περιαλείψαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ἀνθραξιν. ἡ γὰρ προσίζουσα τῷ ἄμβικι αἰθάλη, ἀποξεσθεῖσα καὶ ἀποψυχθεῖσα, ὑδράργυρος γίνεται: hæc inquam Dioscor. verba sic interpretatur lib.33, c.8, Aut patinis fictilibus impositum (s. minium) ferrea concha, calice coopertum, D argilla superillita: dein sub patinis accensum follibus continuo igni, atque ita calicis sudore deterso: qui fit argenti colore & aquæ liquore. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum censu, libro 11, αὕτη δὲ (s. κύλιξ) φοξίχειλος, ἡ εἰς ὀξὺ ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Vbi nota hos ἄμβικας fuisse φοξοὺς τὰ χείλη, labris in acutum desinentibus.

Ἀμβλακεῖν, Hesychio ἁμαρτεῖν, Peccare, Delinquere. quod & ἀμπλακεῖν dicitur. E

Ἀμβλάκημα, itidem eidem est ἁμάρτημα, pro ἀμπλάκημα, Delictum, Peccatum. Hieron. quoque in cap.6 Daniel. annotat, Theodotionem & Aquilam pro Suspicione ἀμβλάκημα interpretatos esse, quū Euripid. in Medea ἀμπλακίας per π, & non per β, ἁμαρτίας, id est peccata, appellet. Septuaginta interpretes ibi per π habent ἀμπλάκημα. Sic enim apud eos legimus, καὶ πᾶσα πρόφασις καὶ παράπτωμα καὶ ἀμπλάκημα οὐχ εὑρέθη κατ' αὐτοῦ.

Ἀμβλειὸς, οῦ, ὁ, Obtusus. v.l. sed crasso errore.

Ἀμβλήδην, Æolica syncope pro ἀναβλήδην seu ἀναβολάδην, F ex ea significatione τοῦ ἀναβάλλειν qua ἀμβάλλεσθαι μέλος dicitur is qui ἀνακρούει & orditur: vnde Eustathius quoq; ipsum exponit ἀναβλητικῶς καὶ προοιμιακῶς, itidémque Hesychius ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου: vterque respiciens ad locum hunc Homeri Iliados χ, Ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρῳῇσιν ἔειπε, Lamentorum facto exordio, Vlulatus exordiēs. γόοις ἀμβαλλομένη, vt Theocritus dicit μέλος ἀμβάλευ pro ἄνακρουσον seu ἀνάκρουσαι. vel (inquit Hesych.) μετὰ ὀλολυγμοῦ ἀναβάλλουσα. Eust. tamē exponi posse ait etiam ὁρμητικῶς καὶ ἀθρόως. G

Ἄμβλιξ, v.l. Olla, perperam pro Ἄμβιξ.

Ἀμβλίσιον, Suidæ τὸ μάννα, manna. Meminit idem & verbi Ἀμβλίζω, sed non exponit.

Ἀμβλίσκω, t.1, c.717, d. Ἀμβλισκαίνω quoque pro Abortior & ἀμβλίσκω, afferunt v.l.

Ἀμβλόομαι, t.1, c.717, a. Ἀμβλόω, t.1, c.716, g
Ἀμβλυγώνιος, t.1, c.892, f. Ἀμβλυώσσομαι, t.1, c.716, a
Ἀμβλωπικὸς, ibid. Ἀμβλυώω, t.1, c.715, g

Ἀμβλυοπῶ, Obtusè video. vulg. lex. perperam pro Ἀμβλυωπῶ.

Ἀμβλὺς, t.1, c.715, e. Ἀμβλυσκαίνω, t.1, c.717, e
Ἀμβλύσκω, ibid. Ἀμβλύτατα, t.1, c.715, g
Ἀμβλύτερος, ibidem, f Ἀμβλύτης, ibid. g

Ἄμβλυτος quoq; affertur pro Obtusus, Remissus, Debilis,

Fractus, Qui est demisso animo & abiecto: item pro Cæcutiens, & Hæsitans, Balbus. sed non potest mihi non esse suspectum, vnà cum his interpretationibus.

Ἀμβλύω, Sum ἀμβλὺς, id est obtusus & hebes. Hippocrates initio libri 3 De morbis, τά τε οὔατα ἠχῆς πλήρεα γίνεται, καὶ ἀμβλύνει ἡ ἀκοή. nisi potius scribendum ἀμβλύνει.

Ἀμβλυωγμὸς, οῦ, ὁ, verbale ab ἀμβλυώσσω seu ἀμβλυώττω. id est Hebetudo & obtusio visus, Oculorum retusa acies, & veluti cæcutientia. Hippocr. Prorrh.1, ἐν πυρετῷ καυσώδει ἤχων προσγινομένων μετὰ ἀμβλυωγμοῦ. Itidémq; in Progn. αἵ τε μὲν τὰ ὀρφνώδεά τι περὶ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι, ἀμβλυωγμὸς γίνεται ἢ μαρμαρυγαὶ προφαίνονται. Alibi ἀμβλυωσμὸς apud eum scriptum est.

Ἀμβλυωπέω, Sum ἀμβλυωπὸς, seu ἀμβλυωπής. id est Hebetibus & obtusis sum oculis, Cæcutio. quod & ἀμβλυώττω dicitur. Hipp. in Progn. ἐπανερωτᾶν χρὴ εἰ τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσιν ἢ ἀμβλυωπέουσιν.

Ἀμβλυωπὴς, t.1, c.716, d. Ἀμβλυωπία, ibid. f
Ἀμβλυωπὸς, ibid. d. Ἀμβλυωπότερος, ibid. e

Ἀμβλυωσμὸς quoque apud Hippocratem reperitur pro ἀμβλυωγμός. vt Prorrh.2, ἔρεσθαι δὲ καὶ περὶ αἱμωδίας καὶ ἀμβλυωσμοῦ καὶ ἤχων. quo sensu in Progn. dicit, ἐπανερωτᾶν χρὴ εἰ ἀμβλυωπέουσι. Sed & Gal. testatur eū in maiore Prorrh. ἀμβλυωσμὸν posuisse pro ἀμβλυωπία: exponens tamen etiam ἔκτρωσις, Abortus seu Abortio, & deriuans ab ἀμβλώσκω. sed tunc scribendum potius ἀμβλωσμὸς foret sine υ.

Ἀμβλυώσσω, idem quod ἀμβλυωπέω seu ἀμβλυώττω, Sum visu obtuso & hebeti, Obtusum cerno, Cæcutio. Hippocrates De locis in hom. τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν. Alibi ἀμβλυώττειν dicit, quod est ἀτηκώπτειν.

Ἀμβλυώπτερος, t.1, c.716, e

Ἀμβλυωπικὸς, οῦ, ὁ, vulg. lex. afferunt pro Hebetans: pro quo dicitur potius ἀμβλωπικός. Eadem & Ἀμβλυωπὸς afferunt: & ἀμβλυωποὶ κριταὶ, pro Obtusi iudices. pro quo itidem scribendum potius Ἀμβλυωποί.

Ἀμβλυώττω, t.1, c.716, b. Ἀμβλωθρίδιον, t.1, c.717, c
Ἄμβλωμα, ibidem, b

Ἀμβλῶνες, Hesychius ex Dionysio affert pro χαλβάνη, Galbanum.

Ἀμβλωπεῖς, t.1, c.716, f. Ἀμβλωπὲς, ibid. f
Ἀμβλώπη, ibid. g. Ἀμβλωπὴ, ibid.

Ἀμβλωπὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμβλωπὴς seu ἀμβλυωπὸς aut ἀμβλυωπὴς, Qui hebeti visu est, Obtusum cernens. Reperitur etiam proparoxytonως Ἄμβλωπον. vt apud Athenæum libro 10, — πρὸς δ' ὄμμ' ἀχλὺς ἄμβλωπος ἐφίζει.

Ἄμβλωσις, t.1, c.717, b. Ἀμβλώσκω, ibid. d

Ἀμβλωσμὸς, vide in Ἀμβλυωσμὸς paulo suprà.

Ἀμβλώσσω, t.1, c.716, c

Ἀμβοάω, ῶ, Æolica syncope pro ἀναβοάω dicitur. Vide Ἀμβώσαντες paulo infrà.

Ἄμβολα, Media antennæ pars, vicina malo. Ita enim Pollux libro 1, τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον, τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν, ἄμβολα ἢ σύμβολα. Ἀμβολὰ autem, Doricum est pro ἀμβολὴ, quod vide.

Ἀμβολάδην, Æolica & poetica syncope pro ἀναβολάδην dicitur, vt ἀμβλήδην paulo antè. id est, De die in diem reiiciendo, Procrastinando & differendo: ideóque interdum pro Cunctanter & Segniter ponitur. μετ' ἀναβολῆς καὶ χρονισμοῦ. Herodotus dicit etiam ἀμβολάδην ἀναβάλλων, pro Cunctans differénsque. nisi malis Cunctanter & segniter procrastinans. ‖ Hesychius ἀμβολάδην exponit ἀναβολῇ χρώμενος, ἀναζέων, procul dubio respiciens ad locum hunc Homeri Iliados φ, Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ Κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο Πάντοθεν ἀμβολάδην. innuens lebetē ζεῖν ἀμβολάδην quum ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ quasdam veluti vndas eructat & ἀναβάλλει. Sic certè Herodotus dicit fontem quendam περὶ μέσας νύκτας ζεῖν ἀμβολάδην.

Ἀμβολαδὶς quoque eodem modo accipi potest pro Attollendo, in hoc loco Callimachi, hymno in Dianam, — ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων, Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον Ἀμβολαδὶς τετύποντες. sed schol. ibi exponit ἐκ διαδοχῆς, Alternis, Vicissim.

Ἀμβολάς, άδος, ἡ, Egestitia, seu fossitia: ab ea signif. τῷ ἀναβάλλειν qua fossores terram dicuntur ἀναβάλλειν ex locis cauis, aut fossatis, pro egerere & educere instrumentis fossoriis. quemadmodum Eust. quoque pag. 1240 ait, ἐντεῦθεν (nimirum ἀπὸ τῆς ἀμβολάδην ζεόντων καὶ ἀναβρασσόντων) καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυσσόντων τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, ἀναβάλλειν καὶ ἀναβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τοιαύτην γῆν, ἀμβολάδα. Itidémque pag. 1404, quum dixisset ἀναβάλλειν esse ἀνάγειν, educere: subiungit, οἱ γοῦν ὀρύσσοντες, ἀναβάλλειν γῆν λέγονται. καὶ ἡ τοιαύτη γῆ, ἀμβολὰς λέγεται. similitérque Suidas ἀμβολὰς γῆ est ἡ ἀπὸ τοῦ ὀρύγματος ὕψω ἰοῦσα, fossura seu fossione in altum educta: afferēti hunc locum Xenophontis ex Pæd. lib. 7, p. 113 ... δὲ καὶ ἄλλοις πολλοῖς πύργοις ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ... φυλακτήρια εἴη. A

Ἀμβολή, ῆς, ἡ, itidem Æolica & poetica syncope pro ἀναβολή dicitur. id est, Reiectio in aliud tēpus, Dilatio, Procrastinatio, Cunctatio. Luc. in Scytha, οὐχ ἕδρας τοίνυν οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος φησίν· ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν καὶ λέγειν ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο. Itidem Athen. lib. 14, ex hoc Ceo Bacchylide affert, οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Doricū autem est hoc ἀμβολᾶς, pro ἀμβολῆς. vt & in hac aduersum Lacedæmonios κατάρα & imprecatione apud Suidam, Οἰκοδομᾷ σε λάβοι ἡ ἀμβολά, ὅπ ἵππος, ἄπ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. Vbi quidam ἀμβολὰ accipiūt pro aggesta seu aggere: quum tamen potius accipiendum sit pro ipsa terræ in aggerē egestione seu eductione, si pro dilatione & cunctatione accipere nolimus. Suidas hæc ipsa verbis solutis & prosa sic refert, τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν, ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶ). C

Ἀμβολιεργός, οῦ, ὁ, Dilator operis, Qui opus de die in diem reiicit & procrastinat, & semper dicit se cras facturum. ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον seu τὰ ἔργα. Hesiod. Erg. Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. Vnde Plut. in Consol. ad Apollon. τὸν ἐν στωοῦ ἀμβολιεργὸν ἄταις φησὶ παλαίειν.

Ἀμβολίη, ης, ἡ, idem quod ἀμβολή. id est ὑπέρθεσις, vt Suidas exponit in hoc ex Epigr. pentametro, Ἥδιδος ὀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης. Sic Apollon. Rhod. Argon. l. 3, μηδέ τις ἔστω Ἀμβολίη. id est βραδυτής, inquit scholiastes, Cunctatio & mora.

Ἄμβος, Hesychio ἡ ἐπίχλος πλάσις: nō sine mēdi suspicione.

Ἀμβρηξατο, quidam codices habent pro ἀμβήξατο apud Galenum in lex. Hippocr. vt suprà annotaui, non malè, testatur enim & ipse, indifferēter scribi & cum ρ & sine ρ Βήσσειν vel βήσσειν, βρῆγμα vel βῆγμα.

Ἀμβρίζειν, Hesychio est θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς.

Ἀμβρόσια, τὰ, t. 3, c. 703, b. Ἀμβροσία, t. 3, c. 702, b. e. h

Ἀμβροσίη, ibid. e. Ἀμβρόσιος, ibid. a

Ἀμβροτεῖν, t. 3, c. 701, h

Ἀμβρότη & Ἀβρότη, nescio vnde afferant v. l. pro Conticinium. Infrà Ἀμορβὲς in ea signif. habetur. F

Ἀμβρότηγον, Hesychio ἄκυρον. sed series alphabetica videtur requirere vt scribatur Ἀβρότηγον, & fortassis ab ἀμβροτάζω idem significāte quod ἀβροτάζω suprà & hic ἀμβροτέω.

Ἀμβροτίξαι autem, Laconibus est ἀπαρξάμενος, teste eodem.

Ἄμβροτος, t. 3, c. 700, f

Ἀμβρότω, t. 3, c. 701, g

Ἄμβρυττοι, Hesychio sunt species echinorum marinorum: quos ab Aristotele βρύσσους vocari ait.

Ἀμβωμοῖς, Æolica syncope poetæ, & inter eos Homerus, dicunt pro ἀνὰ βωμοῖς, hoc est περὶ τοῖς βωμοῖς, Circum (seu ad) altaria. G

Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη suprà. hoc est Superciliosa eminentia. vt Hesych. quoque testatur Æschylum ἄμβωνας vocasse τὰς προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν, accliuitates & fastigia montium. Similiter Etym. & lex. meum vetus tradunt ἄμβωνας vocari τοὺς ὀρεινοὺς καὶ ὑψηλοὺς τόπους, afferentes hoc hemistichium, ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι. Necnon Eusth. p. 1636, ex lexicographo quodam affert, ἄμβωνες, ὀρῶν λόφοι, προσαναβάσεις, ὑπεροχαί, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περικείμεναι ὀφρύες. Et ex Ælio Dionysio, Ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν, καὶ ἴτυς πᾶσα καὶ ἡ ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή. Et rursum ex alio, Ἄκριες, λόφοι ὀρῶν, οἱ καὶ ἄμβωνες. Sed & τὰ χείλη τῶν λοπάδων dicuntur ἄμβωνες, inquit ibidem rursum Diony- H

sius, afferens ex comico quopiam, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλεῖξαι. Qui versus à Galeno quoque affertur suprà in Ἄμβη, necnon ab Etymol. & lexico meo veteri, dicentibus itidem ἄμβωνα dici τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἀναβάσει εἶ), quasi ἀνάβωνα. Rursum Eustathius ibidem, ex lexico quodam, φέρεται δὲ καὶ ὅτι Ἀμβων, λοπάς, καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὀφρύς. Pollux verò lib. 6, c. 6, τὰ δὲ κώθωνος (inquit) ἑκατέρωθεν πτύραι, ὥσπερ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες καλοῦνται: quum ἄμβωνες in olla & cothone sint potius αἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἤτοι τῷ χείλει ὀφρυώδεις ἐπαναστάσεις: quales in clypeis quoque cauis sunt αἱ ἄμβαι. vt quum Plutarchus in Lycurgo pag. 81, dicit Critia teste κώθωνα Laconicum fuisse aptissimum ad expeditiones, quia τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων καὶ δυσωπῶντα τὴν ὄψιν, ἀπεκρύπτετο τῇ χροιᾷ, καὶ τὸ θολερὸν προσκόπτοντος ἐντὸς καὶ προσισχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλησίαζε τῷ στόματι τὸ πινόμενον. Itidémque apud Athenæum lib. 11, idem Critias dicit Laconicū κώθωνα esse ἔκπωμα χρησιμώτατον εἰς στρατιάς, οὕνεκα στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν. πρῶτον μὲν οὖν (inquit) τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶ) τὸ πῶμα· εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρόν. Similiter ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν apud Galenum libro 2 De caus. morb. Vide & Erotianum, pag. 18. ‖ Pro pulpito affertur ex Concil. Laodic. can. 15. forsan quia pulpitum aliquid similitudinis habet cum cacumine & vertice montis. nam & ipsum προσαναβαίνει & ἐπανίσταται atque ὑπερέχει, veluti οἱ τῶν ὀρῶν λόφοι. ‖ Dicitur etiam ἐπὶ νεαρίου γυναικείου, seu αἰδοίου γυναικείου, vt duobus in locis annotat Eustathius: per iocum forsitan apud comicos.

D Ἀμβώσαντες, Æolica & Ionica syncope atque crasi pro ἀναβοήσαντες, tanquam à themate ἀμβόω, significante Exclamo, Clamorem tollo. Herodot. Thal. ἀμβώσαντες μέγα.

Ἄμε, Doricè pro Æolico ἄμμε vsurpatum aiunt ab Aristophane, ex quo afferunt παρ' ἄμε, positum pro παρ' ἡμῖν. nisi potius scribendum παρ' ἡμᾶς. nam ἄμε, vel potius ἄμμε, est nomin. & accus. casus in num. duali.

Ἀμέγαρτος, t. 4, c. 148, g. Ἀμεγέθης, t. 2, c. 836, g

Ἀμέθοδος, t. 2, c. 1174, e

E Ἀμέθυσος, siue Ἀμέθυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ebrius: item Ebrietatem arcens, vt ἄλιμος dicitur non solùm qui famem non sentit, sed etiam Qui famem arcet: & ἄκοπος non solùm Qui lassitudinem non sentit, sed etiam Qui lassitudinem sentire non patitur, vel Qui lassitudinem mitigat & tollit. Apud medicos ἀμέθυστα sub. φάρμακα, & ἀμέθυστοι, sub. φαρμακίαι, aut πόσεις, Medicamenta quæ ebrietati obsistunt, Quæ inebriari non sinunt potorem. Plutarchus initio sui libri De aud. poematis, μηδὲν εἶ) φαυλότερα τῶν ἀμεθύστων καλουμένων, ἅ τινες ἐν τοῖς πότοις προλαμβάνοντες καὶ προσλαμβάνουσι. Athenæus sub finem lib. 1, καὶ πολλοὶ εἰς τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους προσλαμβάνουσι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα. Sic Diosc. ἡ ἀμέθυστα προσλαμβανόμενα ὅσον ἑ ἢ ζ: de amygdalis. Hesychio ἀμέθυστος est βοτάνη καὶ λίθος, herba & gēma: nominata & ipsa ideo quòd ebrietati obsistant. Atque gemmæ illius ἀμεθύσου mentio Ezechielis cap. 28: quæ alioqui & ἀμέθυσος dicitur, & quidem frequentius, vt Exodi cap. 28, & Apocal. cap. 21: necnon apud Plin. lib. 27, cap. 9, vbi causam nominis afferri dicit quòd vsque ad vini colorem accedēs, priusquam eum degustet, in violam desinat, fulgórque quidam in illa sit purpuræ non ex toto igneus, sed in vini colorem deficiens. Hinc verbum Ἀμεθυστίζω, Refero colore aut alia similitudine amethystum. Idem Plinius lib. eodem, cap. 7, de carbunculis, Optimos verò amethystizontas, hoc est quorum extremus igniculus in amethysti violam exeat.

Ἀμείβομαι, t. 1, c. 389, h. Ἀμείβοντες, ibid. g

Ἀμείβω, ibid. b

H Ἀμειδής, έος, & Ἀμείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ridens, ideóque Tetricus, Vultuosus, Tristis: vt Hesychius quoque ἀμειδὲς & ἀμείδητον exponit στυγνόν, ἀγέλαστον, itidémque Suidas, addens etiam σκυθρωπόν, afferénsque hæc exempla: Ὀργὴν οὖν φρένιον ἀμειδία, iram vultuosam & tetricam seda. Et ex Epigramm. Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις Περσεφόνη. ‖ Aliquando &

actiuam habent significationem hæc duo, declarántq; Faciēs ἀμείδητον seu ἀμειδῆ, vt Tristis quoque apud Latinos vsurpatur interdum pro Tristificus. quo sensu ἀμειδήτοιο νύκτης Epigr. l.3. pro Tristificæ & terrificæ, nec finentes μειδιᾶσαι. Et apud Oppian. lib.3. De venat. λαφοινοῖς δαίνυαξ ἐσυμάπεσιν ἀμειδέα παιδὸς ἐδητύν, Penitus risu carentes dapes..i. Luctificas, Tristificas.

Porro ab Ἀμείδητος est aduerb. Ἀμειδήτως, Sine risu, Vultu tetrico & tristi, Vultu ridere nescio. σκυθρωπῶς. Hes.

Ἀμειλέοις, Hes. affert pro ἀθλίοις. quo signif. & μελέοις dicitur.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Implacabilis, Qui nescit μειλίσσεσθαι, hoc est placari, demulceri, deliniri: ideóque Durus, Immitis, Rigidus, Acerbus: ἀπηνής, ἀπαρηγόρητος, σκληρός, πικρός, ἀπάνθρωπος, ἀκαμπής, Hesychio & Suidæ. Philo De vita M. l.1. ὀργὴν ἀμείλικτον βασιλέως ἀποδιδράσκων, implacabilem regis iram. Sic Synes. De insomn. ἡ γὰρ νοῦ φύσις ἀμείλικτος· τὸ δὲ παθητικὸν, ἐπὶ τὸ θελγόμενον, non demulcetur. Idem ep.105 dicit, ὅν γε πρὸς μὲν παιδιὰν ἅπασιν ἴσα καὶ θεὸν ἀμείλικτον εἶναι χρή, æquè ac deum immitem & inexorabilem esse oportet. Hesiod. verò dicit ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν, metaphor.

Ἀμείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidē Implacidus, Immitis, Durus, Difficilis: ἀσυμπαθὴς καὶ οὐ μείλιχος. Hesychio non solùm ἀπροσηνής, σκληρός, sed etiam ἀπειθής. nimirum Nescius πείθεσθαι: vnde & à Suida exp. ἀκολάκευτος, Qui sese ablādimētis & adulationibus deliniri permulceriq; nō sinit. Hom. Il.ι, Δμηθήτω ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος.

Ἀμεῖναι, Hesychio πληρωθῆναι: sed suspectum est. potius enim scribendum ἀῖδυαι.

Ἀμείνων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior: interdum & Commodior, Potior. Hom. Il.γ, ὀμίχλην Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, meliorē & cōmodiorem furi ipsa nocte, ad furandum nimirum. Plut. παράγοντες αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, deducēte ad meliorem spem. Homo quoq; homine dicitur ἀμείνων qui eo potior & præstātior est, & nominatim fortitudine & robore, quemadmodum ἀγαθὸς quoque pro strenuo accipitur interdū. Hom. Il.ε, Τῶ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φραζέσθω μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχοιτο, te valentior & fortior. Et in Odyssea, Μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀνάστῃ. Et Il.χ, Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Porro vt ἀγαθὸς infinitiuo iunctū significat Aptus, Idoneus, Accommodus, ita & ἀμείνων pro Commodior, Aptior, Magis idone⁹. vt apud Hesiod. in Erg. τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.

Neutro genere aliquid dicitur esse aut videri ἄμεινον, Melius, Satius, Vtilius, Cōmodius, Potius. Hom. Od.α, Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον. Il.α, Ἀλλ' εἰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον, si hoc melius & vtilius videtur. Sic Thuc. l.1, ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι, melius esse & consultius. Et Plut. De virt. mor. οὐ βουλομένῳ τὸ πάθος ἐξαιρεῖν παντάπασιν. οὔτε γὰρ δυνατὸν οὔτε ἄμεινον, nec enim id fieri potest, nec etiam si posset, melius foret & vtilius. Idem De def. orac. ὧν ἀναπιμπλαμένην οὐκ ἄμεινον ἐκεῖ βαδίζειν, Illuc ire non erat melius, seu Illuc ire non retulerat, vt Turn. vertit. Cui loco similis hic Æschinis in Ctes. ὡς ἔσται μὲν εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἄμεινον εἴη διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων παράκλησιν βουλεύσασθαι. Sed notandū ἄμεινον ibi propemodum amittere vim comparatiui & pro positiuo accipi, velut etiam quum Hesiod. dicit in Erg. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν. οὐ γὰρ ἄμεινον, nec enim bonum hoc est & consultum. Rursum ἄμεινον itidē significans Melius, Commodius, Vtilius, datiuum habet personæ. vt apud Hom. Il.ω, — οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον. Et apud Plat. in Apol. Socr. βουλοίμην μὲν ἂν τοῦτο οὕτω γενέσθαι, εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί, si fiat & vestro & meo commodo. Quibus addi potest hoc Thucyd. lib.1, ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται, meliúsne sibi belligerātibus futurum esset. hoc est, Meliúsne habituri essent si bellū gererent. Ponitur ἄμεινον aduerbialiter etiam, vt Latinum Melius. Isocrat. orat. ad Philippum, σκέψαι δ' ὡς αἰσχρὸν περιορᾶν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης, Melius habere. vt εὖ καὶ καλῶς ἔχειν dicitur Bene habere.

A Ἀμείρω, t.2, c.839, g. Vide & Ἀμέρων paulo infrà.

Ἀμεῖς, Hes. affert pro εὑρήσεις, Inuenies.

Ἀμειψις, t.1, c.391, b

Ἀμείψιχον, Hes. affert pro μεταβάλλοντα. Sed forsan scribendum ἀμειψίχροον, μεταβάλλοντα καὶ ἀμείβοντα τὴν χρόαν, qui colorem mutat.

Ἀμείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non imminutus, ideóque Integer. Vel De quo nil potest diminui, Qui minor fieri nequit.

Ἀμέλατον, Hesychio τὸ ἴσον. sed suspectum est.

Ἀμέλγω, t.1, c.395, g

B Ἀμέλδειν, Hesychio est πήκτειν, στερίσκειν, Parere, Priuare. in qua posteriore sign. dicitur & ἀμέρδειν & ἀμέρειν. At pro ἀμελδῆσαι, quod apud eundem legitur, & exponitur ἀφροντιστῆσαι, scribendum ἀμελῆσαι.

Ἀμέλει, aduerb. t.2, c.861, f. Ἀμέλει, 2 pers. imper. ibid. h

Ἀμέλεια, t.2, c.860, h

Ἀμελεῖστὶ, Suidæ χωρὶς βραδυτῆτος, idem quod ἀμελλητί: διαμελεϊστὶ autem, (inquit) μεληδὸν, κατὰ μέλος. Sed viderit. potius enim significaret Incuriosè, Negligenter, More eorum qui sunt ἀμελεῖς: seu ἀμελῶς.

C Ἀμελέτητος, ου, ὁ, Inexercitatus. v.l. Pro quo dicitur potius ἀμελέτητος.

Ἀμελετησία, t.2, c.865, g. Ἀμελέτητος, ibid.
Ἀμελετήτως, ibid. h. Ἀμελέω, t.2, c.861, a
Ἀμελής, t.2, c.860, f. Ἀμελησία, t.2, c.861, e
Ἀμελητέος, ibid. d. Ἀμελητί, ibid. e

Ἀμελία, ας, ἡ, idem quod ἀμέλεια, teste Suida, qui & cum diphthongo & per ι scribi ipsum à Græcis ait. Exponitur autem non solùm Incuria, Negligentia, sed etiam Discrepantia, Dissonantia, à μέλος significāte Carmen: à quo & oppositum huic ἐμμελής.

D Ἀμελίου δίκη, Hes. affert pro ζημίου. quod interpretantur Actio de damno dato. Videtur tamen verbum illud sonare potius Actio in negligentiam aut neglectum.

Ἀμελλητί, t.2, c.872, e. Ἀμέλλητος, ibid.
Ἀμελοῦμαι, t.2, c.861, b. Ἀμελῶς, t.2, c.860, g
Ἀμέμπτος, t.2, c.876, b. Ἀμέμπτως, ibid. c
Ἀμεμφής, t.2, c.875, c. Ἀμεμφία, ibid.

Ἀμέναι, per syncopen pro ἀέμεναι: hoc autem Doricum est pro ἄειν, à them. ἄω, teste Eust. qui ipsum exponit κορέσασθαι.

E Ἀμενηνός, t.2, c.884, f. Ἀμενηνόω, ibid. h
Ἀμενηνή, t.2, c.885, a. Ἀμενής, ibid. f.
Ἄμενος, t.2, c 884, f

Ἀμέρα, Doricè pro ἡμέρα, eóque tam substantiuo quàm adiectiuo, apud Theocr. & Pind.

Ἀμερβές, Suidæ τὸ μεσονύκτιον, Media nox, Nox concubia, Nox intempesta. Deriuat autem παρὰ τὴν ὄρφνην, & pro ἀμορφνὴς positū ait exempto ν & mutato ο in ε & φ in β. Infrà Ἀμορβές pro eodem habebimus ex Etym.

F Ἀμεργόν, Cretensibus ἡ εἱμαρμένη, fatum, teste Hes.

Ἀμέργω, t.1, c.393, g. Ἀμέρδω, t.2, c.857, h
Ἀμερής, t.2, c.850, a. Ἀμεριμνάω, t.2, c.856, c.
Ἀμεριμνία, ibid. b. Ἀμέριμνον, τό, subst. ibid, a
Ἀμέριμνος, t.2, c.855, g. h. Ἀμερίμνως, t.2, c.856, b

Ἀμερινοῦ, Hes. affert pro ἀποτυχόντος τοῦ νοῦ. sed suspectū est.

Ἀμέριοι, pro ἡμέριοι, homines, Doricè, in Epigr. Sic apud Hes. Ἀμέριον, ἔργον τὸ ἡμερήσιον, opus diurnum.

Ἀμέριστος, t.2, c.853, c

Ἀμέρμερα, t.2, c.857, c. Ἀμερμηρεί, ibid.

Ἀμερνός, Hes. ἄπειρος, Imperitus, Inexpertus.

G Ἀμερσίγαμος, Nuptiis priuans. Nonn.

Ἀμερσίνοος, Mēte priuans. vt ἀμερσίνοος λύσσα: quod interpr. etiam Vecors & cæca rabies.

Ἀμερσίφρων, idem. Hesychio est βλαβερός, noxius.

Ἀμέρυτος, Hesychio αὐτόματος, ἀπελεύθερος. sed suspectum.

Ἀμερφές, idem affert pro αἰσχρόν, turpe. quo sensu & ἄμορφον.

Ἀμέρων, ex Galeni lex. Hippocrateo affertur pro ἀφαιρῶν καὶ λαμβάνων, Detrahēs & sumens: vbi tamē habēt vulg. edit. Ἀμίρων, & vet. cod. Ἀμήρων. Sed videtur ferri posse

H hoc ἀμέρων, vt sit pro ὁμείρων. nā & ἀμέρω eas signif. habet. vt apud Nic. in Ther. ὀρφνὰ τε πρόσθε Παιήων μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἀμέρσεν, hoc est ἔλαβεν, inquit schol.

Ἀμές, t.1, c.1076, d. Eust. ψιλῶς scribit ἀμές, vt ἄμμες quoque: quorum illud Doricum, hoc Æolicum esse dicit. Sunt qui properispωmenωs etiam scribant Ἀμεῖς.

Ἄμεσος,t.2,c.890,c. Ἀμέσως,ibidem.
Ἀμετάβατος,t.1,c.650,b. Ἀμεταβλησία,t.1,c.691,c
Ἀμετάβλητος,ibid. Ἀμετάβολος,ibid.e
Ἀμετάδοτος,t.1,c.998,c. Ἀμεταδότως,ibid.c
Ἀμετάθετος,t.3,c.1505,d
Ἀμετακίνητος,t.2,c.218,e. Ἀμετακινήτως,ibidem.
Ἀμετάκλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Irreuocabilis, Qui reuocari nequit. Apud Suid.ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχε τὸ πλῆθος.
Ἀμετάληπτος,t.2,c.578,b. Ἀμεταμέλητος,t.2,c.860,f
Ἀμετανόητος, ου, ὁ καὶ ἡ,Quem non pœnitet, Qui pœnitētia non ducitur, Pœnitere nescius.vt in epist.ad Rom. c.2,ἀμετανόητον καρδίαν.Sic B.affert in lex.suo,ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου ἀμεταμέλητος,pro Sine pœnitētia excessit è vita.
Ἀμετάπειστος,t.3,c.137,a. Ἀμεταπείστως,ibid.b
Ἀμετάπλαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non transformatus. seu Qui transfigurari nequit,Qui aliter fingi non potest.
Ἀμεταποίητος,t.3,c.437,h
Ἀμετάπτωτος, idem quod sequens ἀμετάπτωτος, Qui recidere nequit,Immutabilis,Constans,Certus.Gal.comm. 1,in Epidem.lib 6.χρὴ δὲ τὰς περιρρήσεις ἢ ἀμεταπτώτους εἶναι διὰ παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεσθαι τὸ δ᾽ ὀλιγάκις μὲν ἐπιτυγχάνειν, πλειονάκις δ᾽ ἀποτυγχάνειν,οὐ τεχνικόν.
Ἀμεταπτώτως,t.3,c.319,e. Ἀμετάστατος,t.1,c.1777,c
Ἀμεταστρεπτί,t.3,c.1098,e. Ἀμετάστροφος,ibid.f
Ἀμετάτρεπτος,t.3,c.1630,c.
Ἀμεταχείριστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Intractabilis,Qui nequit μεταχειρίζεσθαι. Aristoph. Ab Hesych.exp.δύσληπτος, Captu difficilis & ferè incomprehensibilis.
Ἀμέτερος & Ἀμετέρα,Doricè pro ἡμέτερος & ἡμετέρα, Noster,Nostra.
Ἀμέτοχος,t.1,c.1349,a
Ἄμετρα,aduerb.t.2,c.899,a. Ἀμέτρητος,t.2,c.903,f
Ἀμετρεί,t.2,c.899,b. Ἀμετρεία,ibid.
Ἀμετροβαθής,έος,ὁ καὶ ἡ, Immensa profunditate præditus, Immensum seu in immensum profundus.
Ἀμετροεπής,t.1,c.1222,c
Ἀμετρόκακος,Immodicè malus,Supra modum improbus. ἀμέτρως κακός.
Ἄμετρον,τὸ,subst.t.2,c.899,a. Ἄμετρος,t.2,c.898,g
Ἀμετρότατα,aduerb.t.2,c.899,b. Ἀμέτρως,ibid.
Ἀμεύομαι,t.1,c.393,e. Ἀμευσιεπής,ibid.f
Ἀμεύσιμος,ibid. Ἀμεύω,ibid.e
Ἀμῆ,t.1,c.401,a
Ἀμή,Doricè pro ἡμῖν:hoc autē,Æolicum pro ἡμετέρα,nostra.Hom.Il.π,Πάτροκλ᾽,ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν.
Ἄμη,t.1,c.383.f. Ἄμη,Falx messoria,ab ἀμάω,significāte meto:ἄμη autē,instrumētum fossorium,Sarculū seu Rutrū,ab ἀμάω,signif. Fodio:à quo & διαμησάμενοι,quod Thuc.schol.exp.διασκάψαντες: p.130. vbi ἄμην esse dicit σκαφεῖον πλατύ, Ligonem latum, quod Lat. est Rutrum. Alioqui ἄμη,vt σκάφη,est etiam haustorium instrumētum.vt apud Plut.in l.De solertia anim.ὧν ἄμαις καὶ σκάφαις ἡμῖν ἐκ τοῦ βασιλικῶν ἀρύσασθαι ὑδάτων ἡ καλὴ Ῥώμη παρέχει. Tales & Latinorum hamæ sunt. Cato De re. rust.c.135,Hamæ,vrnæ oleariæ, vrcei aquarii, vrnæ vinariæ,alia vasa ahenea,Capuæ emenda.
Ἀμηγέ,t.1,c.401,b. Ἀμηγέπη,ibid.
Ἀμηγέπου,ibid.c. Ἀμηγέπως,ibid.b
Ἀμήκωα,Tarentinis δεῖνα, teste Hes.
Ἄμηλον,idem Cretensibus esse dicit ἀκολάκευτον. forsan igitur idem est quod ἀμείλιχον seu ἀμείλικτον.
Ἀμήξας,Galen.in lex.Hippocr.exp.ἐκπιάξας,ἀμέλξας.
Ἀμμώνιον,ου,τὸ,Minium.vt apud Diosc.l.5,c. 110, de hydrargyro,σκευάζεται ἀπὸ τοῦ ἀμμωνίου λεγομένου· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοῦτο κινναβάρεως λεγομένου,fit ex minio quod abusiuè cinnabaris dicitur. Id quod & Plinius testatur supra in Ἄμβιξ. Sed quidam codices ibi habent ἀμμίου.
Ἀμήνιτος,Nulla ira percitus,Non iratus,Ira vacuus. Plut. De def.orac. τὸν δὲ θεὸν ἀληθῆ φύλαττε καὶ ἀμήνιτον,beneuolum & placatum retine.Sic idem De deo Socr.ἀμήνιτον ἔοικεν εἶναι τὸ δαιμόνιον.
Ἀμηνίτως,Sine ira, Animo ab ira vacuo & libero, Animo nulla ira percito.Plut.in l.quē περὶ πολυφιλίας scripsit,καὶ τὰς τοιαύτας ἀπολογίας ἀμηνίτως δέχονται παρ᾽ αὐτοῦ,Ἐξελαθόμην.
Ἄμηρον,Etym. & lex.meum vet.afferunt pro νέον. Dicunt

A & montis nomen esse:addentes etiam,Ἄμηροι, οἱ ὅμηροι.
Ἀμήρυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Colo non deductus. Metaph. Apoll. Rhod. Arg.l. 2,γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.vbi scholiastes annotat,scribi etiam ἀμήρυον,esseque metaph. ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων:significare autem ἄπλετον καὶ ἄλλως πῶς ἐπιμήκη,ἀπέραντον,καὶ τέλος μὴ ἔχον.vtpote cuius fatalia fila parcæ non absoluerint.
Ἀμήρω,vide in Ἀμέρω.
Ἄμης,ητος,vel ου,ὁ,placentæ genus lacteæ. vt Aristophan. schol. cum Athen. tradit. Clearchus Solensis apud A-
B then.l.14,in πραγμάτων censu,Ἄμης,πλακοῦς,ἔνθρυπτος,ἴτριον,ῥόα. Alexis ibidem,Τοῖς νυμφίοις μέπουσι τὴν νύμφην λέγεις Παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῷα καὶ κίχλας. Iones autem, vt Silenus ἐν ταῖς Γλώσσαις tradit,ἄμην eum vocant, inquit Athen.ibidem.
Ἀμήτειρα,t.1,c.383,f. Ἀμητήρ,ibidem.
Ἀμητίσκος,ου,ὁ, Paruus ἄμης. tradit.n.Silenus apud Ath.l.14, τοὺς μικροὺς ἄμητας vocari ἀμητίσκους ab Ionibus, afferens
C ex Teleclide comico,αὐτόμαται δὲ κίχλαι μετ᾽ ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγγ᾽ εἰσέπιπτον.Itidem Pherecr. apud eundem, lib.6, ἀπὸ δὲ πηγῶν ὀχετοὶ βοτρύων μετ᾽ ἀμητίσκων καὶ νασίσκων πολυτύρων ὀχετεύσονται θερμοὶ σὺν ἔτνει.
Ἄμητος,& Ἀμητός,t.1,c.383,b.c.& t.3,c.1678,f.& g.obiter.
Ἀμήτωρ,t.2,c.825,f. & t.3,c.91, g.ob.
Ἀμηχανέω,t.2,c.926,h. Ἀμηχανής,ibid.e
Ἀμηχανία,ibid.b. Ἀμήχανον ὅσον,t.3,c.494,f.ob.
Ἀμήχανον,τὸ, Impossibile,& c.t.2,c.926,b
Ἀμηχανοποιέεσθαι, Malè fabricari machinas.Hippocr. De fract.χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας μηχανὰς ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ
D μηχανᾶσθαι.αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἄτεχνον,μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.vel etiā Ineptas & inutiles machinas fabricari.
Ἀμήχανος,act.t.2,c.925,a. Ἀμήχανος, pass. ibid.d. Ἀμήχανος,de re dictum,&c.ibid.g Ἀμηχάνως,t.2,c.926,f.
Ἀμία,ας,ἡ, Amia:piscis genus apud Athen.lib. 7, & Plin. lib.9,c.15,necnon Aristot.Hist.anim.l.6,cap.17. Dictas autem ἀμίας Athen.vult ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται,ἀλλ᾽ ἀγεληδόν. Sed & Aristotelē scribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παρεμπιπτούσαις. esse enim συναγελαστικάς. Lascaris in Epigr.dicitur interpretatus esse Amentum.
E Hes.ἀμία affert etiam pro φυλακία. sed suspectum est.
Ἀμίαντος,t.2,c.930,h. Ἀμιγής,t.2,c.934,b
Ἀμίελαιος,ἡ,Syluestris olea.v.l.perperam pro ἀγριέλαιος.
Ἄμυθα,apud Anacreontem ἴδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα, teste Hes. Infrà Ἀμμαμυθάδης de simili edulio.
Ἀμίδεος,eidem est μύλων,Pistrinum,Mola.
Ἀμιθρεῖν,idem Hesych.affert pro ἀριθμεῖν,numerare.vt Suidas etiam testatur ἀμιθρῆσαι à Callimacho accipi pro μετρῆσαι,ἀριθμῆσαι,facta literarum μεταθέσει.
Ἀμιθρόν,idem rursum Hes.affert pro ἀριθμόν,numerum.
F Ἀμικόνιτος,Tarētinis est ἄρτος,panis,teste Hes. Infrà Ἀμμισκόμισος.
Ἀμικτῆσαι,idem affert pro χειροτονῆσαι, necnon αἰτῆσαι.
Ἄμικτος,t.2,c.933,f. Ἀμίκτως,ibidem.g
Ἀμίλικτος,Dur⁹,σκληρός.Hes.sed scribēdū poti⁹ ἀμείλικτος.
Ἅμιλλα,t.1,c.396,d. Ἁμιλλάομαι,ibid.f
Ἁμίλλημα,t.1,c.397,d. Ἁμιλλητήρ,ibidem,e
Ἁμιλλητήριον,ibid.g. Ἁμιλλητήριος,ibid.f
Ἁμίλλομαι,ibid.g. Ἁμιλλότερος,t.1,c.396,e
Ἁμίλλω,t.1,c.397,g. Ἀμιμητόβιος,t.2,c.940,b
Ἀμίμητον,τὸ,subst.ibid. Ἀμίμητος,ibid.a
G Ἀμὶν,vel Ἄμιν,t.1,c.1076,e
Ἀμιναία φυλή, Vua Aminæa,apud Diosc.lib.5, c. 6: forsan à loco quopiam denominata, vt Θασία ibidem ab insula Thaso. Meminit eiusdem Plinius lib.14, cap.2, 3,4.sed apud eum scriptum Amminea. Rursum apud Dioscoridem lib.1,cap.78,mentio fit σμύρνης Ἀμιννίας. sic enim ibi scriptum,sine diphthongo & duplici ν.pro quo Plinius habet Minæa,lib.12, cap.16. Rectius verò vno ν & cum diphthongo scribi,Hesychius docet, qui Ἀμιναῖον οἶνον dici ait à Peuceria dicta Aminæa.
H Ἀμίνω, Adiuuo.v.l.perperam pro ἀμύνω.
Ἀμίξαι,Hes.affert pro οὐρῆσαι, mingere:addens, scribi etiā ὀμίξαι. Legitur apud Etym. quoq; & in lex.meo vet.
Ἀμιξία,t.2,c. 933,e.
Ἄμιον,ου,τὸ, Etymologo & lex.meo vet. σκύφος ἀργυροῦς: dimin. voce ab ἄμη. Ἄμιπος,t.1,c.1706,f.

Ἀμὶς, ίδος, ἡ, Matula seu Matella, Vas vrinarium. οὐρητεὺς, ὑρηρὸν ἀγγεῖον, Suidæ, afferenti ex Aristophane, Ἀμὶς μὲν, ἰὼ οὐρηπάσης, αἰτεῖ Παρὰ σοὶ κρεμάννυσθ' ἐγγὺς ἐκ τοῦ πασσάλου. quã ἀμίδα ibidẽ comicus vocat σοφὸν καὶ γέροντι πρόσφορον φάρμακον στραγγουρίας. Et apud Athen. l.1, Æsch. ἀφρεπῶς που περὶ γ' ἀγλ μεθύοντας τοὺς Ἕλλωας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. Appellat autem Athen. ἀμίδας, quas Æschylus οὐράνας: cuius verba habes in ea ipsa voce. Hesych. ἀμὶς exponit per ταμνίον. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Ἀμίσαλλος, Etymologo est ὁ δυσάρεστος, Difficilis & morosus: vtpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται. dici enim ait κατ' ἔνδειαν τοῦ γ pro ἀμίσγαλλος, afferens, — ἀμίσαλλοί τε γέροντες. B

Ἀμίσδρος, Hesychio est ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis.

Ἀμισής, t.2, c.948, c. Ἀμισθί, t.2, c.944, h

Ἀμισθος, ibid. f

Ἀμίστυλλον χοῖρον, Etym. dici ait τὸν μὴ κεκομμένον, τὸν ἀδιάκοπον, qui nondum sectus est in frusta. nimirum τὸν οὐ μεμιστυλλ μένον.

Ἄμιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens pediculo. Vide in Μίχος.

Ἀμιτρα, Cretensibus sunt μικρά, parua, teste Hes. C

Ἀμιτρέω, ῶ, Numero. v. l. perperam pro ὁμιθρέω.

Ἀμιτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam, Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους. vbi schol. exp. ἀζώστους & μὴ διαπαρθενευομένας. quia innuptæ (inquit) ibant discinctæ, & zonas soluunt αἱ μέλλουσαι διαπαρθενεύεσθαι.

Ἀμιτροχίτων, t.2, c.952, f

Ἀμιχθαλόεσσα, Hesychio est ἀπρόσορμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος, itidémque scholiastæ Sophoclis, afferẽti Homericum hoc hemistichium, Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. Dicitur verò sic quoniam est ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς ἄλλοις προσάσι, seu quia οἱ τὴν ἅλα πρῶντες, ei nequeunt μιγῆναι. D

Ἀμμά, Etymologo & lexico meo veteri est τροφὸς καὶ μήτηρ καθ' ὑποκορισμόν, inquiũt: addũntque, Rheam quoque sic nominari: verùm pro eodem dici Ἀμμάς quoque & ἀμμία.

Ἄμμα, t.1, c.494, h

Ἀμμάθω, Hesychius affert pro μεταμέλωμαι, Pœniteat me. quod forsan Æolicam habet syncopen pro ἀναμάθω, ab ἀναμανθάνω. E

Ἀμμακρύ, idem affert pro τὸ ἀπ' ἀρχῆς. quo signif. suprà ex eodem habuimus ἀμαρύκαρ.

Ἀμμαμηθάδης, eidem est ἔδεσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων, δι' ἀρτυμάτων, minutal. pro quo suprà ἄμυθα.

Ἀμμανίτης, Deuter. 22, & alibi sæpe apud Græcos Bibliorũ interpretes, Ammanites, seu Ammonites: trahens videlicet ortum ab Ammano seu Ammone filio Lothi ex filia iuniore, vt docet Steph. in Ἄμανον. F

Ἀμμάξαι, Hesych. exp. αἰωρεῖσθαι, κρεμάσαι, Pendere, Suspẽsum esse: vel ἀποπνίξαι, inquit. In qua posteriore signif. suprà ex eodem habuimus Ἀμαμίξαι, & paulo infrà Ἀμμιάξαι.

Ἀμμάς, Nutrix & mater Dianæ: item Rhea, & Ceres, teste Hesych. Suprà Ἀμαία quoque de Cerere dictum habuimus. Vide & Ἀμμά.

Ἄμμας, t.1, c.10-6, f

Ἀμματίζω, Nexibus & vinculis inuoluo. Hesych. enim ἀμματίζει exp. περιπλέκει, δεσμεύει. G

Ἄμμε, t.1, c.1076, c

Ἀμμέγα, pro ἀνὰ μέγα, affertur ex Apoll. Rhod.

Ἄμμες, t.1, c.1076, d. Ἀμμέσον, t.2, c.890, g

Ἀμμέων, t.1, c.1076, d

Ἄμμι & Ἄμμιν, ibid. ‖ Ἄμμι est etiam nomẽ seminis cuiusdam cumino minoris, de quo Diosc. l.3, c.7, & Plin. l.20, c.15. Genitiuo facit ἄμμεως: apud Plin. verò etiam Ammii, tanquam à nom. sing. Ammium.

Ἀμμία, Hesychio μήτηρ, τροφός, mater, nutrix. quæ & μαῖα. Vide & Ἀμμά. H

Ἀμμιάξαι, eidẽ est ἀποπνίξαι, Suffocare, Strangulare. pro quo suprà ex eodem habuimus ἀμαμίξαι & ἀμμάξαι.

Ἄμμιγα, idem quod ἅμα seu ὁμοῦ & veluti ἀναμεμιγμένως: id est Vnà cum. Apoll. Rhod. Arg. l.1, de piscibus, ἄμμιγα παύροις Ἄπλετοι ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο. vbi hoc aduerbiũ resoluere queas in particip. ἀναμεμιγμένοι, mixti. Itidémque Epigr. lib.1, ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, pro ἀναμεμιγμένος νεκροῖς, Mixtus mortuis. hoc est, Vnà cum mortuis, vel potiꝰ Inter mortuos. Eorũdem Epigram. l.3, cum genitiuo legitur, Ἠσκήσεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων, itidem pro Inter Musas & Charitas: seu ἀναμεμιγμένος μούσαις καὶ χάρισι.

Ἀμμίγδην quoque pro ἀναμεμιγμένως seu μικτῶς ponitur, id est Mixtim. vt apud Nicand. in Ther. Ἢν σύ ποτ' ἀμμίγδην, ὅτε δ' ἄνδιχα πίνεο, quæ tu interdum mixtim bibas, interdum seorsim singula.

Ἄμμιν, t.1, c.1076, e.

Ἄμμιον, ου, τὸ, Minium. vide in Μίλτιον paulo suprà.

Ἀμμιρός, Hesychio πεπληρωμένος, Impletus.

Ἀμμισκόμιστον, idem dici ait τὸν συγκομιστὸν ἄρτον.

Ἀμμίτης λίθος, Ammites lapis: ouis piscium similis, teste Plinio lib. 37, c.10.

Ἀμμοδάπη, Suidas esse dicit serpentis speciem: forsan eandem cum ἀμμοδύτη.

Ἀμμοβάτης, t.1, c.398, a. Ἀμμοδύτης, ibid.

Ἀμμοδυάσης, ibid. Ἀμμοιεία, t.2, c.847, d

Ἄμμοιρος, ibid.

Ἀμμόνιτρον, Arena nitro mista. Plin. l.36, c.27, In Vulturno mari Italiæ arena alba nascens, quæ mollissima est, pila moláque teritur. dein miscetur tribus partibus nitri pondere vel mensura, ac liquata in alias fornaces trãsfunditur. Ibi fit massa quæ vocatur ammonitrum: atq; hæc recoquitur, & fit vitrum purum, ac massa vitri candidi.

Ἀμμοιρία, t.2, c.841, c

Ἀμμόρον, Etymologo & lexico meo vet. est ἄτιμον vel ἀθάνατον, Inhonoratũ vel Immortale: in illa signif. quasi ἄμοιρος, in hac à μόρος significante Fatum.

Ἄμμορος, t.2, c.841, b. Ἄμμος, t.1, c.397, h

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum videtur arenis mistũ esse. Plin. l. 37, c.11, Arenarum similitudo est in ammochryso, velut auro arenis misto.

Ἀμμοχωσία, t.1, c.398, a

Ἀμμώδεις, αἱ, Lutariæ, vt Gaza vertit apud Aristot. lib.7 De partibus anim. Forsan ἀμμίδες scribendum: quod idem valebit quod suprà ἀμαθήδες.

Ἄμμωσις, perperam apud Poll. scriptum pro ὄμωσις.

Ἀμμώδης, t.1, c.398, b

Ἄμμων, ωνος, ὁ, Iouis in Libya cognomentum, ab arenis ei inditũ, quia Libero patri, quum per Libyam exercitũ duceret, fatigato siti & eius auxilium imploranti, ostẽso prius ariete, fontem in arenis aperuit: vicissimque Bacchus ei templum ibi faciéque arietina simulacrum statuit. Possit & alia nominis ratio afferri. Scribit enim Pompon. Mela lib.1, in Cyrenaica prouincia esse Ammonis oraculum & rupem quandam austro sacrã. quæ quum hominũ manu attingitur, illũ immodicũ exurgere, arenásque quasi maria agentem, sic sæuire vt æquor fluctibus. Cuius rei in Σύρτις quoque facta mentio est. Frequenter porro reperitur, εἰς Ἄμμωνος, ἐν Ἄμμωνος, ἐξ Ἄμμωνος, subaudito accus. ναόν, datiuo ναῷ, genitiuo ναοῦ. Athen. lib.14, ἐν τῇ εἰς Ἄμμωνος ἀναβάσει. Plutarch. in Apoph. ἐν Ἄμμωνος ὑπὸ τοῦ προφήτου παῖς Διὸς προσαγορευθείς. Idem in Alex. ἐξ Ἄμμωνος ἦλθε μαντεία. Hinc Ἀμμώνιοι dicũtur populi eam Libyæ partẽ in qua Ammonis templum est, incolentes: quorum mẽtio apud Herod. lib.2. (Alioqui Ἀμμώνιος est & nomen proprium) Ab Ἀμμωνίοις verò, siue regione ipsorũ Ἀμμωνία, est & possessiuum nomẽ Ἀμμωνιακός, Ammoniacus: hoc est Pertinens ad Ammonios, vel Apud Ammonios proueniens, Nascens in Ammonia. Testatur enim & Diosc. l.3, c.98, τὸ Ἀμμωνιακόν, ὀπὸν ἐν νάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ γεννωμένου, ideo sic nominatum quoniam γεννᾶται κατὰ Ἄμμωνα. Et Plin. libro 12, cap.23, Æthiopiæ (inquit) subiecta Africa Ammoniaci lacrymã stillat in arenis suis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam metopion vocat, resinæ modo aut gummi. Est & Ἀμμωνιακὸν ἅλας apud Diosc. l.5, c.126, nominatum & ipsum inde quòd ibi inueniatur, vt & Plin. docet, sic scribens l.31, c.7, Quo exẽplo postea inter Ægyptum & Arabiam, etiam squalen-

tibus locis, cœptus est inueniri, detractis arenis: qualiter & per Africæ sitientia vsque ad Ammonis oraculum. Nam Cyrenaici tractus nobilitantur Ammoniaco, & ipso quia sub arenis inueniatur appellato. Galen. in lib. ad Glauc. meminit & Ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος.

Rursum ab Ἄμμων est Ἀμμωνεῖον, ου, τὸ, Templum seu oraculum Ammonis, Fanum Ammoni sacrum in quo responsa dat. Steph.

Ἀμμωνεῖον, Ἀμμωνία, Ἀμμωνιακός, Ἀμμώνιος, vide in præced. Ἄμμων.

Ἀμναμος, ου, ὁ, Nepos: ἀπόγονος Suidæ & Etym. qui ἐπὶ τῶν προβάτων propriè dici aiunt, vtpote deriuatũ ab ἀμνός. Apud Poll. l. 3, c. 2, scriptũ ἀμνάμονες, expositũ & ipsum ab eo ἀπόγονοι, ἔκγονοι, οἱ καταβαίνοντες: sed merè poeticũ esse ait. Forsan autem ἄμναμοι & ἀμνάμονες, Doricè pro ἄμνημοι & ἀμνήμονες, dicuntur, quia feri nepotes & posteritas progenitorum non meminit.

Ἀμνάς, t. 1, c. 399, g. Ἄμνασος, t. 2, c. 959, b

Ἀμνειός, t. 1, c. 400, a. Ἀμνίω, ibid. c

Ἀμνή, t. 1, c. 399, g

Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immemoratus: hoc est Non memoratus, Cuius mentio facta non est, Silentio præteritus. Bud. comment. pag. 68, Senatores ἀμνημονεύτους dici ait præteritos à censoribus, quorum meminit Festus, vt ἀποδεδοκιμασμένοι sunt qui eiecti dicuntur Latinè & senatu vel ordine moti. Filium etiam præteritum & inofficioso testamento exhæredatum, ἀμνημόνευτον vocari aiunt, vt & παραμεληθέντα.

Ἀμνημονέω, t. 2, c. 955, c

Ἀμνημονής, έος, ὁ καὶ ἡ, Immemor. v. l. Sed procul dubio mendosum est. Ἀμνημόνως, t. 2, c. 955, c

Ἀμνημοσύνη, ης, ἡ, Obliuio, seu Immemor obliuio, Non meminisse.

Ἀμνημόνες, Hesychio ἀθυμοῦντες, Qui animis concidêre.

Ἀμνήμων, t. 2, c. 955, b

Ἀμνησία, ας, ἡ, Hesychio est ἡ εἰλείθυια, Lucina, quæ Ciceroni est Natio.

Ἀμνησικακία, t. 2, c. 958, f. Ἀμνηστεία, t. 2, c. 963, g

Ἀμνήστευτος, ibid. e. Ἀμνηστεύτως, ibid.

Ἀμνηστέω, t. 2, c. 959, g. Ἀμνηστία, ibid. c

Ἄμνηστος, ibid. b. Ἀμνηστοῦμαι, ibid. g

Ἀμνίον, t. 1, c. 400, a. Eustath. pag. 1476, ἀμνίον dici scribit τὸ τοῦ αἵματος, ὃ ἐστι τοῦ ἀποσφάγματος, δεκτικὸν ἀγγεῖον, vas quo iugulati animantis sanguis excipitur, quasi ἀμφίον τι ὄν, hoc est μέρος sine αἵματος στερητικόν: Cretenses verò ἄμνιον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, αἵμνιόν τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα. Apud Suidam certè Αἵμνιον legi, suprà docui, & Porsilus apud Eustath. ibidem testatur Hierapytniis suis in vsu esse hanc vocem, aspiratéque & per αι proferri: necnon Apollodorus verisimile esse ait poetam αἵμνιον scripsisse, alios autem detracto ι & mutato spiritu reposuisse ἄμνιον. Nicander verò & Theodorides σάμνιον scribunt, παρὰ τὸ σάμνασθαι τὸ σφαζόμενον ζῶον, inquit Eustath. Locus Homeri in quẽ hæc annotat, est Odyss. γ, sic canentis, πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων· Περσεὺς δ᾽ ἄμνιον εἶχε.

Ἀμνίς, t. 1, c. 399, g. Ἀμνόα, t. 1, c. 400, a

Ἀμνοκόπος, t. 1, c. 399, e. Ἀμνοκῶν, ibid. f

Ἀμνός, ibid. d. Ἀμνοφόρος, ibid. e

Ἀμογητὶ, Sine labore, Sine negotio, Citra laborem & molestiam, ἀκόπως, ἄνευ κακοπαθείας, χωρὶς μόχθου, Suidæ & Hesych. Dicitur ἀπονητὶ quoque & ἀμοχθὶ eodẽ signif.

Ἀμόθεν, t. 1, c. 401, a

Ἀμόθι autem, Doricè pro Pariter accipi aiunt apud Thuc. Videndum tamẽ annon scribẽdum ἀμόθι, & intelligendum Alicubi, vt οὐδαμόθι est Nullibi.

Ἀμοῖ, t. 1, c. 401, a. Ἀμοιβαδίς, t. 1, c. 392, b

Ἀμοιβαδὸν, ibid. a. Ἀμοιβαῖος, t. 1, c. 391, f

Ἀμοιβαίως, ibid. h. Ἀμοιβάς, ibid.

Ἀμοιβάς, t. 1, c. 392, c. Ἀμοιβή, t. 1, c. 391, c

Ἀμοιβηδὶς, t. 1, c. 392, b

Ἀμοιβηδὶς, Suidæ ὁ ἀντικαταλλάσσων: qui & ἀμοιβάς.

Ἀμοιβηδὶς, t. 1, c. 392, b. Ἀμοιβηδὸν, ibid.

Ἀμοιβός, t. 1, c. 391, f. Ἀμοιγέτοι, t. 1, c. 401, c

Ἄμοιος, Siculis κακός, Malus, teste Hesych. At de Ἀμοὶν vi-

A de Galen. in Lex. Hippocr.

Ἀμοιρέω, t. 2, c. 847, b. Ἀμοίρημα, ibid. c

Ἄμοιρος, t. 2, c. 846, h. Ἀμολγάζω, t. 1, c. 396, d

Ἀμολγαῖος, ibid. b. Ἀμολγεύς, ibid. a

Ἀμολγής, ibid. Ἀμολγίς, ibid. obiter. Ἀμολγός, ibid. c

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impollutus, Incontaminatus, Nullis inquinatus sordibus, Immunis & purus à sordibus. vt à

G Gregor. τὸ ἅγιον πνεῦμα dicitur ἀμόλυντον, purum ab omni inquinamento. Alexander verò Aphrod. cum genit. dixit Probl. lib. 1, ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος, Non contaminata sordibus corporis, Immunis & libera à sordibus corporis. Affertur & ἀμόλυντον φάρμακον ex Gal. ad Glauc. pro Medicamentum quod manus non inquinat, vtpote duriusculum.

Ἀμόμυλις, Hesychio ἄπιος, ἀχράς. procul dubio pro ἀμάμηλις.

Ἀμόρα, eidem est σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι, similago cocta cum melle. vt Athen. quoq; lib. 14, ἀμόρας dici scribit μελιτώματα seu μελιτώματα πεπεμμένα, Opus pistorium ex melle, Placentas aut panes mellitos, Panes

C dulciarios. Hinc Ἀμορίτης ἄρτος, Panis ex similagine cocta cum melle, Panis mellitus & dulciarius. Paralipom. l. 1, c. 14, ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπικὸν καὶ ἀμορίτην: vbi Latina versio habet, Tortam panis & frixam oleo similã. Cõplut. autẽ editio ibi habet κολλυρίτην pro ἀμορίτην. Apud Athen. quoque lib. 14, quum scribit, Ἀμορβίτης, πλακοῦντος εἶδος παρὰ Σικελοῖς, crediderim legendum ἀμορίτης, vel saltem ἀμοργίτης: quum apud Hesych. legamus, Ἀμοργίτας, πλακοῦντας.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenebricosus, Obscurus. σκοτεινώδης,

D vt schol. Nicandri accipit in hoc loco Ther. Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας, ἀμορβαίους τε χαράδρας: deriuans nimirum ab ἀμορβός, significante itidem σκοτεινός: quod ἀμορβὸς esse ait παρὰ τὴν ὄρφνην, exempto ν & verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β conuerso. addit tamen & aliam τοῦ ἀμορβαίους interpretationẽ: nimirũ βουκολικὰς seu ποιμενικάς, ὅπου βουκόλοι πατοῦσι. quemadmodum apud Oppian. lib. 3, De venat. φῶτες ἀμορβῆες sunt ἄνδρες ποιμαίνορες, pastores. Possis accipere etiã pro Sequaces vel Rapidas.

E Ἀμορβάς, άδος, ἡ, Pedissequa, Sectatrix, Comes. ἡ ἀκόλουθος, vt schol. Apoll. Rhod. accipit in hoc loco Argon. 3, Τῇ δ᾽ ἅμα νύμφαι ἕποντο ἀμορβάδες.

Ἀμορβός, Pastor: vide paulo antè in Ἀμορβαῖος.

Ἀμορβεύω, F. εύσω, Sequor, Assector. ἀκολουθῶ. Nicand. Βουκαῖοι ζυγέεσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων. Idem & pass. voce in eadem signif. vsus est, dicens in Ther. Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ Δῶρα. annotat enim ibi scholiast. ἀμορβεύειν esse ἀκολουθεῖν & ὑπηρετεῖν, sic exponẽs ea verba, διηκονίζοντο φέροντες ἐπὶ ὄνῳ. Hes. quoque ἀμορβεύων exp.

F ἀκολουθῶν: addens tamen etiam ἀπαλλαττόμενος, Abiens, Discedens: afferénsq; itidẽ ἀμορβεύσασθαι pro ὁδοιπορῆσαι & ὁρμῆσαι. Verùm & ἀμορμεύειν dicitur pro hoc ἀμορβεύειν, vnde in Epigr. ἀμορμεύεσκε pro συνωδοιπόρει. Sed aspiranda potius hæc sunt, vtpote ex ἅμα deriuata. id quod Suid. quoque innuit in Ἀμορβός. Etymol. certè & lex. meum vetus in loco Nicandri paulo antè citato scribunt ἀμορμεύοντο, vt paulo pòst docebo.

Ἀμορβὶς & Ἀμορβές, significat τὸ μεσονύκτιον, mediam no-

G ctem, teste Etym. qui ex ὀρφνὴ deriuatum ait, haberéq; ἔλλειψιν τοῦ ν & τροπὴν τοῦ φ pro ἀμορφνής. quod schol. quoque Nicandri tradit paulo antè in Ἀμορβαῖος. Apud Suid. scriptum ἀμερβὲς pro hoc ἀμορβές.

Ἀμορβίτης, t. 1, c. 394, a. Vide & Ἀμόρα paulo antè.

Ἀμορβός, Suidæ ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμορμός. Callimach. hymno in Dianam, χαῖρε δὲ Τιθύς, Οὕνεκα Ἀντιδίδι θυγατέρας πέμπεν ἀμορβούς. id est ἀκολούθους, inquit scholiast. παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Vide & Ἀμορβαῖος.

Ἀμόργη, eidem est species coloris, ab Amorgunte insu-

H la dicta.

Ἀμοργεῖν, t. 3, c. 787, b. Ἀμοργεύς, t. 1, c. 394, a

Ἀμόργη, vel Ἀμοργή, t. 1, c. 393, g. & 400, c

Ἀμοργικὸς χιτών, Polluci idem qui ἀμόργινος.

Ἀμόργινος, t. 1, c. 400, e. Ἀμοργίς, ibid. d

Ἀμοργίτης, t. 1, c. 394, a

Ἄμοργμα, Hesychio σύμμιγμα, ἄρτυμα.

Ἀμοργὸς, t.1, c.394, a

Ἀμορία, ας, ἡ, Confinium, Iunctos habere terminos. τὸ ὁμορεῖν seu ἀμορεῖν. nam ὅμοροι, & ἄμοροι, dicuntur Cōtermini, Confines. Ἀμορίτης, vide in Ἀμορία.

Ἀμορμβύω, siue Ἀμορμβύομαι, idem quod suprà ἀμορβύω siue Ἀμορβύομαι. id est Sequor. aut Comitor, Vnà proficiscor. vt Etymol. ἀμορμβύεσκεν exp. συνωδοιπόρει, afferens hunc versum, Σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορμβύεσκεν ἀλοίτης: addénsque, deriuatum esse hoc ἀμορμβύειν παρὰ τὸ ἅμα ὁρμᾶν καὶ πορεύεσθαι· secundum quod etymon aspirādum potius foret, vt in lexico meo vet. in hoc loco Nicādri, Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορμβύοντο λεπάργῳ: quod ἀμορμβύοντο exp. διεκόμιζον, vt Etym. quoque, addens, λέπαργον vocari τὸν ὄνον, quoniam κατὰ τὴν κοιλίαν λευκός ἐστι. Suprà ἀμορβύοντο etiam scribi in hoc loco docui.

Ἄμορος, t.2, c.842, b

Ἀμόρρωτον, ibid. Scribendum potius ἀμόρωτον, vt sit Intactus à μόρῳ, id est Fato.

Ἀμορφέστατος, t.2, c.970, g. Ἀμορφέστερος, ibid.

Ἀμορφία, ibid. h. Ἄμορφος, ibid. f

Ἀμορφυγεῖν, Hesychio οὐ δεόντως περιάπτειν.

Ἀμόρφωτος, Non formatus. ἀδιατύπωτος. Hesych. ex Soph. Thyeste.

Ἀμόρωτος, vide paulo antè in Ἀμόρρωτος.

Ἀμὸς, t.1, c.1077, d

Ἀμὸς, t.1, c.400, h. & 401, d. & 1077, d. & t.2, c.1538, b

Ἆμος, t.1, c.401, d. Ἄμοτος, t.2, c.978, d

Ἀμουργοὶ, Suidæ λαμπτῆρες, Lychni seu Lumina.

Ἀμουσία, t.2, c.831, a

Ἀμούσιον, ου, τὸ, v.l. ex Cæl. Rhod. lib.11, cap.19, & Vitruu. lib.1, c.6, afferunt pro organo ventis exagitato. sed viderint an Græcum sit vocabulum.

Ἀμουσολογία, t.2, c.456, g. obiter. & 830, h

Ἄμουσος, t.1, c.1707, e. obiter. & t.2, c.830, e

Ἀμούσως, t.2, c.831, a. Ἀμοχθεὶ, t.2, c.979, e

Ἀμοχθὶ, ibid. Ἄμοχθος, ibid.

Ἀμόωλον, Hesychio ἀγγεῖον εἰλικρινές. sed suspèctum est, vt & Ἀμόωμφος, quod exp. ἄπιστος.

Ἀμπαδίην, idem affert pro φανερῶς. sed scribendum potius ἀμφαδίην.

Ἀμπαίζονται, idem exp. ἀναπαύονται: afferens itidem ἀμπαῖξαι, quod à Laconibus vsurpari ait pro παῦσαι, Sedare.

Ἀμπαιανίσαι, eidem est ἀνιερῶσαι, Consecrare: per syncopē pro ἀναπαιανίσαι.

Ἀμπαιδὲς, iisdem Laconibus sunt οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι, teste eodem. id est Liberorum curatores & educatores, Pædagogi. quia videlicet ἀνὰ παῖδας πολοῦνται.

Ἀμπαιστὸν, pro ἀναπαιστὸν dicitur, teste eodem.

Ἀμπαλίνωρον, idem esse dicit τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν. sed forsan scribendum ἀμπαλίνορον, (ἐκ τοῦ ἀνάπαλιν ὀρούειν) vel ἀμπαλίνορσον, vt dicitur & παλίνορος & παλίνορσος. Legitur tamen hoc ἀμπαλίνωρος apud Suid. quoque, afferentem ex Epistolis amatoriis, Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος· οἴκαδ' ὦ κόρη ἄπιθι ἀμπαλίνωρος. Quæ verba ex comico quopiam desumpta videntur.

Ἄμπαλος, ου, ὁ, Eustathio ὁ ἐκ δευτέρου πάλος, siue κλῆρος, per syncopen pro ἀνάπαλος, id est ἀνάδασμος.

Ἄμπαυμα, t.3, c.107, c. & f. Ἀμπαύομαι, ibidem, f

Ἄμπαυσις, ibid. g. Ἀμπαυστήριον, ibid.

Ἀμπαύω, ibid. f

Ἀμπεδίον, per syncopen pro ἀνὰ πεδίον, id est κατὰ πεδίον, seu διὰ τοῦ πεδίου, per campum.

Ἀμπείρας, Hes. affert pro διχάσας: à them. ἀμπείρω, Æolicā habente syncopen pro ἀναπείρω, Perforo, Perterebro.

Ἄμπειρος, t.3, c.154, a. Ἀμπείρω, t.3, c.161, b

Ἀμπέλαγος, per syncopen apud Hesiod. pro ἀνὰ πέλαγος.

Ἀμπέλεις, t.1, c.402, c. Ἀμπελεὼν, ibid. e

Ἀμπελία, ας, ἡ, & Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, planta quædam nascēs ad caudicem seu stipitem vitis, teste Hes.

Ἀμπέλινος, t.1, c.402, a. Ἀμπέλιον, ibid. e

Ἀμπελὶς, ibid. Vide & Ἀμπελιὼν infrà, & Ἀμπελία, paulo antè.

Ἀμπελῖτις, t.1, c.402, d. & t.4, c.46, e. ob.

Ἀμπελιὼν, όνος, ὁ, idem cum ἀμπελὶς, quatenus nimirum vitis sectatricem auem significat. vt Poll. docet libro 6,

A cap.9, sic scribens, ἀτταγαὶ, ἀμπελίδες, ἃς νῦν ἀμπελιῶνας καλοῦσι.

Ἀμπελόεις, t.1, c.402, c. Ἀμπελόκαρπον, t.1, c.401, f

Ἀμπελόπρασον, ibid. Ἄμπελος, ibid. e

Ἀμπελουργέομαι, t.1, c.402, a. Ἀμπελουργέω, t.1, c.401, g

Ἀμπελουργία, ibid. & t.2, c.222, h. obiter.

Ἀμπελουργικὸς, t.1, c.401, f. Ἀμπελουργὸς, ibid.

Ἀμπελόφυτος, t.1, c.402, a. Ἀμπελοφύτωρ, ibid.

Ἀμπελὼν, ibid. e

Ἀμπέμψαι, Æolica syncope pro ἀναπέμψαι. Hesych. expon. ἀποπέμψαι.

B Ἀμπεπαλὼν, t.3, c.31, b

Ἀμπερέως, Hes. exp. διαμπάξ. aduerbium ab ἀμπείρω, significans More eorum quæ ἀναπείρουσι, Perforando, Per medium penetrando.

Ἀμπέσαι, teste eodem Lacones dicunt pro ἀμφιέσαι, Induere: Ionico more φ in π verso. à them. ἀμπέννυμι pro ἀμφιέννυμι.

Ἀμπέτασον, quod idem exp. ἀνακάλυψον, itidem syncopen Æolicam habet pro ἀναπέτασον, à them. ἀμπετάζω.

C Ἀμπεχὲς, t.1, c.1333, a. Ἀμπέχομαι, t.1, c.1332, c

Ἀμπεχόνη, ibid. f. Ἀμπεχόνιον, t.1, c.1333, a

Ἀμπέχονον, t.1, c.1332, g. Ἀμπέχω, ibid. c

Ἄμπηρος, Æolica syncope pro ἀνάπηρος: Hesychio πεπηρωμένος. At Ἀμπηλίδιον, quod idem affert pro πήλιον, suspectum est.

Ἀμπίσυρον, teste eodem Tarentini vocant τὸν πυλῶνα.

Ἀμπιστάτηρ, eidem est ἐξεταστὴς, Examinator: afferenti itidē Ἀμπιστᾶσθαι pro ἐξετάζειν, Examinare.

Ἀμπισχνοῦμαι, t.1, c.1362, d. Apud Hesych. verò legitur ἀμπισχούμενον, quod exp. περιβαλλόμενον.

D Ἀμπίσχομαι, & Ἀμπίσχω, t.1, c.1362, d

Ἀμπλακέω, t.3, c.339, b. Ἀμπλάκημα, ibid. c

Ἀμπλάκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non aberrās, apud Soph. in Trachin. p.335, ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀμπλάκητον ἄϊδα σφε δόμων ἐρύκει. quod schol. exp. ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ ᾅδου, seu κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ ᾅδου, vtpote ἀμπλάκητον καὶ ἐπιτυχῆ ὄντα· παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν, inquit.

Ἀμπλακία, t.3, c.339, a. Ἀμπλάκιος, t.3, c.338, h

Ἀμπλέκω, t.3, c.361, h

E Ἀμπνεῖον, ου, τὸ, Vas ad excipiendum sanguinem. v.l. perperam pro ἀμνεῖον seu ἀμνίον aut ἄμνιον. triplicis enim huius scripturæ meminit Eust.

Ἀμπνείω, t.3, c.412, d. Ἄμπνευσις, ibid.

Ἀμπνέω, ibid. & 417, h. Ἀμπνοὴ, t.3, c.412, d

Ἀμπνύνθη, vide in Ἀμπνύω. Ἄμπνυσθαι, t.3, c.418, a

Ἀμπνύω, idem quod ἀμπνέω seu ἀναπνέω, Respiro. Hom. Il. χ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. Vnde ἄμπνυτο, Ionicè pro ἀνέπνυτο, dempto augmento præteriti plusquāp. pass. Od. ω Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

F nisi hoc ἄμπνυτο esse malis imperfectum thematis ἄμπνυμαι. Reperitur & Ἀμπνύνθη, tanquam ab ἀμπνύω, in eodem significatu. vt Il. ξ, – ὁ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσι.

Ἀμπόλιν, Æolica syncope pro ἀνὰ πόλιν, per vrbē, Apollon.

Ἀμπόνον, eodem modo Hom. dicit pro ἀνὰ πόνον, canens, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. Vbi etiam nota πόνον ἀνδρῶν dici τὸν πόλεμον, κατ' ἐξοχήν.

Ἀμπρακὸν, Hes. affert pro μακρόθεν, Eminus, E longinquo.

Ἀμπρεύειν, vide in sequ. Ἀμπρεόν.

G Ἀμπρεὸν, οῦ, τὸ, propriè dicitur τὸ ἕλκον τοὺς βόας σχοινίον, veluti ἀμπηρόν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυγῶν δεδεμένον, inquit Etymol. & lex. meum vetus: qui tamen addunt, ita etiam dici posse ξύλον τὸ τοῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων ἐπιτιθέμενον, lignum quod iumentorum ceruicibus imponitur. Apud Eustath. & Hes. paroxytonως ἄμπρεον scriptum est. quorum ille ἄμπρεον nominatum fuisse ait σχοινίον ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ ῥυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ζευγῶν. Itidemque hic ἄμπρεον exp. τὸ τεταμένον σχοινίον ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ ῥυμοῦ, Funis intertrahentes boues medius quo vice temonis vtebantur, ei nimirum iugatos boues alligātes.

H Suidæ ἄμπρεον itidem est σχοινίον ὅπερ διὰ τῶν ζευγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κομίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἕλκεσθαι: seu σχοινός τις μεθ' οὗ εἰώθασιν ἕλκειν ἤτοι παρακομίζειν μεγάλα φορτία: funis nimirum per iuga tētus, ad quē iugatis bobus magna onera curribus imposita

trahuntur. Helcium Apuleius vocat eiusmodi funem seu rudentem, παρὰ τὸ ἕλκειν: à quo apud Martialem Helciarii, qui funibus veluti boues iugati onera trahunt. Vnde Ἀμπρεύω, Traho, more boum seu iumentorum τῶν ἄμπρῳ προσδεδεμένων. Hesych. enim ἀμπρεύωμεν exp. ἕλκωμεν, itidem ἀμπρεύειν afferens pro ἕλκειν, necnon προσβιάζειν, ἁρματηλατεῖν. Cum quarum expositionum postrema eadem esse videtur ea qua Suid. ἀμπρεύειν esse dicit τὸ μετὰ ἀμάξης ποδεύεσθαι, & τὸ τῶν ἕλκοντι ζεύγει. Addes, abusiuè dici etiam ἐπὶ νωτοφόρων ζώων, nimirum pro Baiulare & Succollare: quũ propriè significet ἕλκειν, trahere, vt Callimachus vsurpauit, teste Etymol. Itidemque Lycophron dixit, Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσιν ἤλιτοι βίον, nudam trahent stulti vitam: licet Etymol. ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν vsurpatam hîc velit τὴν λέξιν. B

Ἀμπίδωμα, per syncopẽ pro ἀναπίδωμα apud Eurip. Subuolantia.

Ἀμπυκάζω, Ἀμπυκίζω, Ἀμπυκίται, Ἀμπυκτῆρες & Ἀμπυκτήρια, vide in sequente Ἄμπυξ.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ vel ἡ, teste Eustathio dicitur σειρὰ κατάχρυσος τὰς περὶ τὸ μέτωπον θρίχας τῶν ἵππων συνδέουσα, catena seu funiculus auratus quo comæ in equorum frontibus sparsæ colligantur: vnde & χρυσάμπυκες ipsi equi nominantur. Nec verò equis solùm tribuitur hæc ἄμπυξ, verùm etiam mulieribus, vt idem testatur Eustathius, dicens ἄμπυκα mulierum fuisse διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν, ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τῶν ἦγον. Quibus verbis innuit ἄμπυκα nominatũ fuisse & vinculum illud quo constringebantur fluxi crines, & verò etiam vittam quæ comis iam colligatis superinducebatur: præsertim quum Homerus discrimen faciat inter ἀναδέσμην & ἄμπυκα, sic canens Iliad. υ, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. vbi breuium schol. autor ἄμπυκα & ipse dicit esse κόσμον τινὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνέχοντα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς: generalius explicans, & ita vt eo intelligi possit & vinculum crinĩu & vitta: sicut & Pausanias apud Eustathiũ, quum ἄμπυκα dictum videri ait διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, eo quòd cohibeat crines. quod etymon meo iudicio est non absurdum. ideóque latius extendunt hoc vocabulum ii à quibus exponitur non solùm συνδέσμημα, sed etiam ἐπίκρανον, καλύπτρα, διάδημα, στεφάνη. propriè enim sonat τὸν τὰς τρίχας ἀμπέχοντα κόσμον τῆς κεφαλῆς. Idem Eustath. rursum addit, ἄμπυκας dici διαδήματά τινα κατὰ μεταφοράν: & in equis τοὺς χαλινούς, fræna. quemadmodum Hesychio quoque ἄμπυκες sunt non solùm τριχόδεσμοι & διαδήματα, verùm etiam χαλινοί: itidémque Suidæ. Sed & Eurip. scholiastes, exponens hunc locum in Hecuba, Ἀρτέμιδός τε θεᾶς χρυσέαν ἄμπυκα, scribit ἄμπυκα propriè dici κόσμον τινὰ χρυσοῦ καὶ λίθοις πεποικιλμένον ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν: ab hoc autem metaphoricè ἄμπυκας nominari τοὺς διαχρύσους χαλινούς. Itidem certè verbum ἀμπυκάζειν exponi etiam χαλινοῦν, infrà docebo quum de deriuatis agam. Atque ita χρυσάμπυκες ἵπποι fuerint Equi aureis frænis insignes: quum alioqui χρυσάμπυκας Eustath. nominari dicat διὰ τὸ δεῖσθαι σροφίῳ τὰς κορυφὰς τῶν τριχῶν. ‖ Metaphoricè etiam ἄμπυξ dicitur à Sophocle in Philoctete ὁ τροχός, id est rota: διὰ τὸ κυκλοτερές, inquit Hesych. & Eust. Locus est pag. 408, vbi chorus dicit, λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα, τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα δρομάδα δέσμιον. Vbi nota fœm. gen. dici ἄμπυκα δρομάδα, vt apud Eurip. χρυσέαν ἄμπυκα. Eustath. enim ex veteribus tradit masculino etiã genere vsurpari. ‖ Aristoph. schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον, & apud ipsum comicum ita dici τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου, operculum vasis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus in quem hæc annotat, est in Acharn. vbi poeta dicit, οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα. id est, (inquit schol.) φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμένην. Hi porro Ἄμπυκες dicuntur etiam Ἀμπυκτῆρες & Ἀμπυκτήρια: itidem παρὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, & quidem peculiariter in equis. Quorũ priore Æschyl. vsus est in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inscribitur, p. 93, Ἵπποις δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ. Vbi sch. annotat, ἀμπυκτῆρας propriè esse τοὺς κορυφιστῆρας seu τὰ προμετωπίδια, verticalia & frõtalia ornamenta ad cohibendos crines: hîc autem χαλινούς, frænos seu fræna. Posterius verò apud Sophoclẽ extat. Scribit enim Hesych. eũ in Œdipo coloneo ἀμπυκτήρια vocasse τὰ φάλαρα, phaleras: nimirum p. 306, vbi chorus ait, πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς· πᾶσα δ' ὁρμᾶ κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἀμβάσις. Vbi tamen ἀμπυκτήρια non substantiuum est, sed adiectiuum. nam ἀμπυκτήρια φάλαρα vocat ipsos ἄμπυκας seu ἀμπυκτῆρας.

Cæterùm vt veniã ad deriuata vocabuli ἄμπυξ, tria reperiuntur. Primum est Ἀμπυκίται, quod Eust. ex lexicographo quodã affert pro διαδήματα: quum tamẽ adiectiuè potius vsurpari videatur. Altera duo, verba sunt, nimirum Ἀμπυκάζειν & Ἀμπυκίζειν. quorum vtriusque meminit idem Eust. pag. 1280: annotans, ἀμπυκίζειν dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας: idque ipsum ἀμπυκίζειν sua etiam ætate vsurpatum fuisse pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, hoc est Antias & capronas (ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare & astrictos tenere. Itidémque ἀμπυκάσαι ex lexico rhetorico interpr. ἀναδῆσαι: necnon χαλινῶσαι & στεφανῶσαι: quẽ admodum ἄμπυκας quoque esse dicunt διαδήματα, χαλινούς, στεφάνας. Verùm & compositi περιαμπυκίζειν ibi meminit. Apud antiquos enim inueniri ait, verbum περιαμπυκίζεται significare τὸ περιπλέκεσθαι τὰς τρίχας, crines implicat: quin & vulgarem linguam περιαμπύκια solere dicere ἐπὶ τριχῶν. Forsan intelligens τὰ γυναικεῖα κεφαλοδέσμια οἷς περιαμπυκίζονται αἱ τρίχες, quæ ἄμπυκες etiam simplici voce nominantur.

D Ἄμπωσις, t. 3, c. 305. f. Ἀμπωτίζω, ibid.

Ἄμπωτις, ibidem, b. & 383, e. obiter.

Ἀμυγδαλέα, ας, ἡ, & Ἀμυγδαλέη, ης, ἡ, (Ionicè) Amygdalus: arboris nomen, quæ & Nux Græca dicitur. Dioscorides libro 1, cap. 177, ἀμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα, Amygdali amaræ radix vel etiam Amygdalæ amaræ radix. nam Amygdalæ vocantur ipsæ etiam arbores à Columella & Plinio, non tantùm fructus. vt quum dicunt, Floret prima omnium amygdala mense Ianuario.

Ἀμυγδαλῆ, ῆς, ἡ, itidem Amygdalus seu Amygdala arbor dicitur, per contractionem ex præcedente ἀμυγδαλέα seu ἀμυγδαλέη, vt συκῆ ex συκέα: Ἀμύγδαλη autem, paroxytonos dicitur fructus illius arboris, alio genere ἀμύγδαλον etiam nominatus, à Latinis itidem Amygdala & Amygdalum. Testatur hoc Tryphon ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ. sic scribens, ἀμυγδάλην μὲν, τὸν καρπὸν βαρέως· ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὸ δένδρον· κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Itidémque Pamphilus (inquit Athenæus libro 2) ἀξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν, ὁμοίως τῷ Ἀμύγδαλον· τὸ μέντοι δένδρον θέλει περισπᾶν, Ἀμυγδαλῆ καὶ Ῥοδῆ. Aristarchus verò καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάσιν: Philoxenus autem vtrunq; circumflectit. Malim tamen ego ἀμυγδαλῆ de arbore dictum circumflectere: de fructu autem, ὀξύνειν vel παροξύνειν, vt aliquid interea sit discriminis. Quas scripturas obseruatas video apud Athenæum & Dioscoridem. Ac τῆς ὀξυτόνου quidem γραφῆς de fructu exemplum est apud Dioscoridem, libro 1, cap. 177, vbi ait, ἡ δὲ γλυκεῖα καὶ ἐδώδιμος ἀμυγδαλή. Apud Athenæum item libro 2, ex Aristoph. Ἐγὼ γοῦν τὰς ἀμυγδαλὰς λαβὼν ταςδὶ, κάταξον τὴν κεφαλὴν σαυτοῦ λίθῳ. vbi etiam addit, scribi ἀμυγδαλὰς à quibusdam oxytonως, vt καλάς. Apud eundem τῆς παροξυτόνου γραφῆς crebriora sunt exempla: vt eodem in libro, ex Phrynicho, Ἀμυγδάλη τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον. Ex Eupolide, Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Rursum ex Phrynicho, Τοὺς δὲ γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστ' ἂν οὐ δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην καταξαι. Veruntamen & τῆς περισπωμένης γραφῆς exemplum apud eum reperi libro 10, ex Amphide, introducente potorem qui suum compotorem alloquens dicit, Ἀμυγδαλῆ μὲν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῆν (Sunt enim ἐπακτικώτατα πρὸς πίνειν τὰ ἀμύγδαλα, προεσθιόμενα, inquit idem Athenæus l. 2.) Arboris vnicum duntaxat exemplum apud eum obseruaui, idque circumflexum τι num habens, lib. 8, κατὰ τῶν Σικυωνίων ἀμυγδαλῆν ἐπιβᾶσα, συνέπεσε. Vocatas porro τὰς ἀμυγδάλας Herodianus grã-

maticus ait παρὰ τὸ ἐν ταῖς μετὰ τὸ χλωρὸν ὥσπερεὶ ἀμυχὰς ἔχειν πολλάς, teste eodem Athen.lib.2.Sic Etymol. A

Ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, Amygdalinus: hoc est Confectus ex amygdalis. vt ἀμυγδάλινον ἔλαιον apud Diosc. lib.1,c.39. quod Plin. itidem Amygdalinum oleum vocat, qui & amygdalinorum prunorum meminit.

Ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη seu ἀμυγδαλῆ, hoc est Amygdalum: fructus amygdalinæ arboris. Plutar. Symp.1, probl. 6, ἔνιοι μὲν οὖν ᾤοντο τὰς ἀμυγδαλίδας δηκτικόν τι καὶ ῥυπτικὸν ἔχειν τῆς σαρκὸς, ὥστε καὶ τῶν προσώπων τὰς ἐφηλίδας ἐξαίρειν. ὅταν οὖν προληφθῶσι, τῇ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσσειν, καὶ δηγμὸν ἐμποιεῖν, ὑφ᾽ οὗ τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς διατμιζόμενον. Vbi nota & ipsum alludere ad etymō quo παρὰ τὸ ἀμύσσειν deducitur hæc vox. Sed vidēdum an ipsæ quoque αἱ ἀμυγδαλαῖ, amygdalæ arbores, nominari queant ἀμυγδαλίδες. B

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, Amygdalites, Aliquam similitudinem habens cum amygdala. Plin.lib.26, cap.8, de tithymalli generibus, Sextum, platyphyllon vocant: alii corymbiten, alii amygdaliten, à similitudine. At Dioscoridi ἀμυγδαλοειδὴς τιθύμαλλος est ὁ χαρακίας, vt nunc dicam. C

Ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Amygdalæ speciem gerens, Amygdalæ seu amygdalo similis. Dioscor.lib.4, cap.165, de tithymalli generibus, ὧν ὁ μὲν ἄρρην, χαρακίας καλεῖται· ὑπὸ δέ τινων κομήτης ἢ ἀμυγδαλοειδής. Vbi quas characias tithymallo tribuit appellationes, Plinius ascribit platyphyllo, vti in præcedente ἀμυγδαλίτης dixi, quod huic ἀμυγδαλοειδὴς æquiualet. Obiter verò etiam nota Plinium habere κορυμβίτην pro eo quod apud Dioscor. est κομήτην.

Ἀμυγδαλοκατάκτης, Amygdalarum seu amygdalorū fractor: & de homine nimirum & de instrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Legitur hoc vocabulū apud Athen. lib.2, vbi scribit Pamphilo autore Laconica dialecto μουκηρόβαγον dici τὸν καρυοκατάκτην siue ἀμυγδαλοκατάκτην: quoniam Lacones μουκήρους appellant τὰ ἀμύγδαλα. Vbi etiam nota, synonymως poni καρυοκατάκτην & ἀμυγδαλοκατάκτην: vt & Heracleon Ephesius ibidem paulo antè dicit, κάρυα ἐκάλουν καὶ τὰς ἀμυγδάλας καὶ τὰ νῦν κασάνεια. D

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, Amygdalum: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη nominatur seu ἀμυγδαλῆ, vt paulo antè docui. Diphilus apud Athen. lib. 2, Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα. Hermipp. apud eundem lib.1, Τὰς δὲ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες παρέχουσι. τὰ γὰρ τ᾽ ἀναθήματα δαιτός. Vtitur Athen. quoque neutro gen. & Plut. itidémque ante hos Theophr. & Diosc. qui etiam dicit ἀμύγδαλα χλωρά. Latini quoq; Amygdala dicunt & Amygdalas, imitatione Græcorum. E

Ἀμύγδαλος, ου, ἡ, Amygdalus: idem quod ἀμυγδαλέα seu ἀμυγδαλῆ, amygdala, arbor nimirum. apud Luc. F

Ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Amygdalæ speciem gerēs. idem enim significat quod ἀμυγδαλοειδής.

Ἄμυγμα, ατος, τὸ, Laniatus & laceratio cutis, propriè. Soph. verò dixit etiam πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, pro Vellicatus seu euulsiones canæ comæ. Idem & ἀμυχὴ dicitur infrà.

Ἀμύγμων, vide in Ἀμύμων.

Ἀμυγνὸν, apud Soph. τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ᾽ ἁγνὸν καὶ καθαρὸν, teste Suida, Purum ab omni scelere & piaculo. Pro quo infrà Ἀμυχρόν. G

Ἄμυγος, vide in Ἀμύμων.

Ἀμυδὶς, t.1, c.380, a

Ἀμυδάναι, Hesych. affert pro κρύψαι.

Ἀμυδρὸς, οῦ, ὁ, Obscurus seu Subobscurus, Vix apparens, Exilis, Tenuis. idem quod ἀμαυρὸς suprà. Nicand. Ther. τυπῇσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, obscurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aspide, ἀμυδρότερον δάκος ἄλλων, exilius & tenuius cæteris venenatis serpētibus. Non minus in prosa vsitatum est itidem pro Obscurus & Exilis, Vix seu leuiter apparēs. vt quum dicitur ἀμυδρὸν φῶς, quod & ἀμαυρὸν, pro luce obscura & cæca, quæ non multum ab ipsis differt tenebris. Sic Thucydides lib.6, ἔστι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, obscuris literis, quæ nimirum vetustate attritæ & exesæ vix apparent. H

Et Philo De mundo, τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ᾽ ἑαυτῇ μέχρις ἂν ἡ αἰτιπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεαίνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ. Vbi nota ὀ ἀμυδρὸν esse amplius aliquid quàm τὸ παντελῶς ἀφανές, vt suprà etiam τὸ ἀμυδρόν. Rectè itaque Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν: itē ἀμυδρὸν καὶ δυσφαντασον: itidém que Greg. ἀμυδραὶ καὶ ἀσθενῆ φαντασίαι. Præterea vt ἀμαυρὰ ἐλπὶς dicitur, ita ἀμυδρὰ, obscura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ. Plutarchus Alcib. ἔτι δ᾽ οὖν ὅμως ἐκ τῶν παρόντων ἀνέφερέ τις ἐλπὶς ἀμυδρὰ, μὴ παντάπασιν [illegible] ῥεῖν τὰ πράγματα, obscura spes & exilis: metaphora sumpta ab iis quorum leuia adhuc cernūtur vestigia. Hesychius ἀμυδρότερα exponit non solùm ἀμαυρότερα & σκοτεινότερα, sed etiam ἀσθενέστερα. At ἀμυδροί ποτε eidem [illegible] οἱ κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες. παρὰ τὸ μυρεῖν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo in lex. meo vet. habetur ἀμυρόν [illegible] itidémque apud Etymol. & apud eundem rursum He[illegible]

Ἀμυδρὸν & Ἀμυδρῶς, Obscurè, Exiliter. vt quum ἀμυδρὸν seu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρὸν seu ἀμαυρῶς ὁρᾶν. Suidas quoque ἀμυδρῶς exponit σκοτεινῶς, ἀσαφῶς, λεπτῶς.

Ἀμυδρόω, ῶ, Obscuro, Hebeto. vnde ἀμυδρούμενος apud Dionys. Areop. Hebescens, Deficiens.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, Obscuratio, Hebetatio. ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμύειν, Atticis significare σπεύδειν, Festinare, Properare, & aspirari, Suidas tradit.

Ἀμύελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens medulla, Expers medullæ.

Ἀμύζω, F. ύσω, Sugo, Lac premo, Sicco. v.l. Eo tamē significatu μύζω potius dicitur.

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non initiatus, Profanus: βέβηλος Hesychio. Luc. De salt. τὰ μὲν ὄργια σιωπῶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. Plutarchus De def. orac. οὐδεὶς τῶν βεβήλων καὶ ἀμυήτων καὶ περὶ θεῶν δόξας ἀσυγκράτους ἡμῖν ἐχόντων πάρεστι, nemo è profanis nec initiatis. Sic Plato, ἄθρει δὴ περισκοπῶν μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ. Apud Dionysium Areop. ἄμυστοι sunt longè inferiores quàm hi ἀμύητοι, hoc est εἰδωλολάτραι, inquit Bud.

Ἀμύθητος, t.2, c.984, e. Ἄμυθος, t.2, c.983, a

Ἀμύκαλαι, Hesychio αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, Cuspides iaculorum: παρὰ τὸ ἀμύσσειν, inquit. In lex. meo vet. scriptum paroxytonως ἀμυκάλαι: vbi itidem exponitur τῶν ξεικῶν βελῶν αἱ ἀκίδες.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers mugitus seu mugituum. Epigrammat. Quòd si à μύκης esset, significaret Carens fungis.

Ἀμύκλαι, vrbs Laconica ab Amycla conditore nomē sortita. Vnde qui oriūdus est, Ἀμυκλαῖος dicitur & Ἀμυκλαιεύς, vt Κρηταῖος, Κρηταιεύς. Fœm. autem g. Ἀμυκλαία, & Ἀμυκλαΐς, de fœmina inde oriunda. Masculino rursum Ἀμυκλαΐτης, teste Steph. qui Ἀμύκλαιον Cretæ vrbē & portū esse addit. Ab eadem vrbe Ἀμυκλαΐδες dicūtur crepidæ quædam seu calceamenta, quòd ibi conficerent, vt Poll. quoque testatur libro 7, capite 22, dicēs ἀμυκλαΐδας esse ἐλευθερικώτερον ὑπόδημα, δηλοῦν δὲ κλῆσι τὸν τόπον. Apud Hesychium verò scriptum Ἀμυκαλίδες, perperam pro Ἀμυκλαΐδες: licet ibidem, quum Ἀμυκαλίδας esse dixisset εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ, subiungat itidem, καὶ πόλις Ἀμύκαλαι. Præterea ab Ἀμύκλαι, seu Ἀμυκλαῖος, est verbum Ἀμυκλαΐζω, significans Amyclaicè loquor: in qua signif. ex Theocr. habes Ἀμυκλαΐσδων, in Ἀΐτης.

Ἀμυκλὶς, Hesychius affert pro γλυκὺς, ἡδύς, Dulcis, Suauis. afferens & ἀμύκται pro γλυκύν: sed addens, οἱ δὲ ἄμικτον.

Ἀμύκαεις, eidem est πλῆθος, ἄθροισμα: (quo sensu suprà ἀγυεις) item πλούσιον, πολύ. sed suspecta hæc sunt.

Ἀμυκτικὸς, οῦ, ὁ, Vim habēs dilacerādi & dilaniādi. ἀμυκτικὰ à Cæl. Aureliano vocari tradūt arteriaca medicamē ta quæ arterias affectas exerceant, quia nimirum constant ex acribus, vellicantibus & lacerantibus. Verba eius hæc sunt, Chronion l.2, c.6, Adhibenda etiam arteriaca medicamenta, & quæ partes in passione constitutas exerceant, à Græcis ἀμυκτικὰ appellata.

Ἀμυκτικῶς, t.1, c.406, d

Ἄμυλα, Hesychio μήτρα. pro quo sunt qui reponant ἀμήτρα, Medulla carētia. Sed tūc & ἀμύελα legendū foret.

Ἄμυλον, ου, τὸ, Amylum. Aristot. pro placenta accepisse

putatur, quum in Problem. dicit, ἀμύλιον ἐκ τοῦ στέατος γίνεται, Amylium fit ex farina subacta. Hipp. pro ἄμυλον vsurpauit. vt γυναικείων libro 2, ἄλευρα καθαρώτατα ἢ ἀμύλιον ἐν ἐλαίῳ προστίθεσθαι πρὸς τὸν στόμαχον.

Ἄμυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Molam non expertus, Non molitus. Neutro genere & substantiuè, subaudito vocabulo ἄλευρον, dicitur Farina triticea aut alia quæ sine mola facta est, vt Plin. quoque testatur, lib. 18, cap. 7. Ibi enim quum dixisset amylum fieri ex omni tritico ac siligine, sed optimum è trimestri, subiungit, appellatum esse ab eo quòd sine mola fiat. Itidémque Dioscor. libro 2, cap. 123, ἄμυλον (inquit) ὠνόμασται διὰ τὸ χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι. purgatum enim trimestre triticum (vt idem ibidem docet) madescit quinquies die, &, si fieri potest, nocte. eo emollito, aqua sensim sine agitatione effunditur, ne quid simul cremoris effluat. vbi mollissimum esse videtur, mutata aqua pedibus calcatur: rursus infusa, teritur: innatantésque ibi furfures incerniculo eximuntur, reliquúmque percolatum tegulis nouis confestim torretur sole ardentissimo: námq; si paulisper vdum maneat, acorem concipit. Fit ex zea quoque, quæ maceratur ac eluitur vno aut altero die, & manibus, vt in cõfectione panis fit, subacta pressáq; feruentissimo in sole exsiccatur. Cato verò aliã amuli conficiendi rationem docet in lib. De re rust. cap. 87, vbi eduliis ipsum annumerat & cum lacte coqui ait. Ἄμυλος rursum adiectiuè dicitur Confectus ex amylo, Paratus ex farina quæ sine mola confecta est. vt ἄμυλος ἄρτος apud Paul. Ægin. Panis amylus, Panis ex amyla farina. Itidémque ἄμυλοι μάζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, Mazæ & placentæ ex amylo: quæ & simpliciter ἄμυλοι dicuntur omisso substãtiuo. vt apud Aristoph. in Pace, Ἔπειτ' ἐπίσφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας. Sic Plato comicus apud Athen. lib. 10, Πλακοῦς ὀνόρχις, ἄμυλος, ἐγκύμων, κίχλαι (vbi nota tria genera placentarũ) Et Eubul. apud eundẽ, l. 10, Ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἑκάστοτε Ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Et Teleclides apud eundẽ l. 14. Χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις. Paulo antè ipse quoque Athen. placentis annumerarat, sed neutro genere vsurpans: si tamen ita scripsisse putandus est. nam masculino potius genere ἀμύλους dici, subaudito substantiuo πλακοῦντας, patet ex locis iam citatis. Aristoph. porro schol. in loco suprà allato, quum ἀμύλους exposuisset πλακοῦντας, subiũgit, quosdam exponere ζωμοὺς πλακουντώδεις, offas placẽtaceas: quas suo tẽpore dictas fuisse ait ἀμύλατον. Hesychio certè ἄμυλος est non solùm πλακοῦς, sed generalius etiam βρῶμα ἐκ πυροῦ, edulium è tritico: vt & τὸ ἄμυλον cibis annumerari annotaui paulo antè.

¶ Ἄμυλον Etymol. & lex. meum vetus interpretantur στερρὸν, ἄκλαστον, Rigidum, Infractum: mola forsan. vt sit Durum & quod mola frangi nequit.

Ἀμύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dictum putatur quasi ἀμύγμων, vt sit ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, hoc est τοῦ διὰ μυκτήρων ἤχου, quo irridere aliquem solemus & subsannare: ideóq; Nullis obnoxius sannis, Qui irrideri & subsannari nequit, Irreprehensus, Inculpatus: aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Vtut sit, significat eum in quo nil culpari reprehendique potest, nihil derideri & subsannari. vnde ab Hes. quoque & Suida exponitur ἀμώμητος, ἄψογος, ἄμεμπτος. Hom. Odyss. ξ, Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας, Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Inculpata sunt tua verba, Nil potest reprehẽdi in verbis tuis. Et Odyss. τ, Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι. Apud eundẽ sæpe propriis nominibus iunctum legitur, & tunc interpretari possumus nõ solùm Inculpatus, sed etiã Laudabilis, aut Laudatissimus, Celeber, Præclarus. vt Il. ζ, ἀμύμων Βελλεροφόντης. Odyss. υ, Ὀδυσῆος ἀμύμονος. Iliad. υ, Πηλῆος ἀμύμονος. Et alibi, ἀμύμονα Πηλείωνα. Quomodo accipi potest & Odyss. θ, vbi dicit, Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί, nec enim celebres sumus pugiles. nisi malis Egregii, Eximii, aut Strenui. quo interpretari modo possumus & Iliad. ε, vbi dicit, ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoq; aliquod ἄμυμον dicitur, pro Elegans, Scitum. nam & in eiusmodi rebus nil reprehendi potest, nil subsannari & derideri. vt Iliad. ι, Δώσω δ'

A ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. Odyss. χ, Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Quibus addi potest hoc Il. ν, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Ex Dionysio quoque De situ orbis affertur pro pulchro & præclaro. Rursum quum Homer. dicit θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, interpretantur Faustis deorũ auspiciis, Bono ductu. Porro quod ad etymon illud attinet quo dicitur ἀμύμων esse ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, eiusdem cum eo originis & significationis est ἄμυγος, Expers μυγῆς seu μυγμῆς. hoc est ἀμώμητος, ἄμεμπτος, ἀγαθὸς, vt Hes. exp.

B Ἀμυμώνη quoque affertur pro Inculpata: alioqui est nomen proprium vnius ex quinquaginta filiabus Danai.

Ἄμυνα, t. 1, c. 404, d.   Ἀμυνάθω, ibid. c

Ἀμυνὴ, Ionicè pro Ἄμυνα dicitur.

Ἀμυνίας, t. 1, c. 404, e.   Ἀμύνομαι, t. 1, c. 403, b

Ἀμυντὴρ, t. 1, c. 404, h.   Ἀμυντήριον, t. 1, c. 405, a

Ἀμυντήριος, ibid.   Ἀμυντίας, t. 1, c. 404, e

Ἀμυντικὸς, ibid.

Ἀμύντιχος, diminutiuè & per abblanditionẽ apud Theocrit. dicitur ὁ Ἀμύντας.

C Ἀμύντωρ, t. 1, c. 404, g.   Ἀμύνω, t. 1, c. 402, f

Ἄμυξ, t. 1, c. 406, c.   Ἀμύξ, ibid. d

Ἄμυξις, ibid. c

Ἄμυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Musculis carens, In quo musculi nõ sunt. vel In quo sunt quidem, sed prorsus non apparent. vt Galen. apud Hippocr. ἄσαρκον καὶ ἄμυον exponens, dicit ἄμυον esse ἐν ᾧ παντάπασιν ἀφανεῖς εἰσιν αἱ περιγραφαὶ τῶν μυῶν.

Ἀμύρητον, Etymologo est τὸ ἀτέλεστον καὶ τέλος μὴ ἔχον. pro quo scribendum potius ἀμήρυτον, cuius & ipse meminit scripturæ.

Ἄμυροι, Etymologo & lex. meo vet. necnõ Hesychio, sunt D τόποι κάθυγροι καὶ διαρρέοντες, dicti ἀπὸ τοῦ μυρεῖν καὶ ῥεῖν, inquiũt. pro quo apud Hes. est ἀμυδροί: nõ malè fortassis, vt sit οἱ ἄγαν μυδαροὶ seu μυδαλέοι. Ἄμυρος autẽ Thessaliæ vrbs est: ex qua oriũdus, dicitur Ἀμυρεύς: vnde possessiuum nomen Ἀμυρήϊος, & fœm. gen. Ἀμυρηΐς, vt in eodẽ meo lexico habetur. Apud Apollon. Rhod. fluuii est nomen, dicti ab Amyro Neptuni filio.

Ἀμὺς, Hesychio ὁμοῦ σὺν αὐτῷ. pro quo suprà ἄμυδις.

Ἀμύσσω, t. 1, c. 405, h

Ἀμυστὴν, Hes. affert pro συνεχῆ πόσιν. pro quo infrà Ἄμυστιν.

E Ἄμυστι, Absque labiorum compressu: hoc est Patente ore. ἀντὶ τοῦ μύσαι τοῖς χείλεσι. quod & χανδὸν dicitur, Aperto rictu, Ore magno hiatu diducto. Lucian. in Lexiph. ἐπίνομεν δὲ ἄμυστι, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν.

Ἀμυστία, Hesychio μέτρον τι, mensura quædam.

Ἀμυστίζω, idem quod ἄμυστι πίνω, Hiante ore bibo, & largo haustu. Plutarch. Symp. 3, probl. 3, τοὺς γὰρ ἀθρόως καὶ ἀπνευστὶ πίνοντας (ὅπερ ἀμυστίζειν ὠνόμασται) οἱ παλαιοὶ φασὶν ἥκιστα περιπίπτειν μέθαις. Plautus dicit Ingurgitare in se merum: cui opponitur apud Terentium Sorbillare.

F Ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, Largus haustus: quum nimirum non cõpressis labris sorbillatur, sed hiãte ore & patẽte rictu merum ingurgitatur. vt Hesych quoque ex Timarcho ἄμυστιν exp. ἀθρόαν πόσιν. Vnde ἄμυστιν πίνειν & προπίνειν vel οἰνοποτεῖν dicitur, quod & ἀμυστίζειν, & ἄμυστι πίνειν seu χανδὸν πίνειν. Athen. lib. 15, οἱ ἀπὸ βαλανείου καθάρσεως ἕνεκα στομάχου, πίνοντες ἄμυστιν, ἀποβλύζουσι. Apud eundem lib. 10, Anacreon ait, Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, Κελέβην, ὅκως ἄμυστιν Προπίω. Eodem in libro Callim. dicit, Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισ-
G συβίῳ. Qui duo versus apud eundem leguntur libro 11: sed ibi pro ἀπέστυγε habetur ἀπηνατο, & ζωροποτεῖν pro οἰνοποτεῖν. Nota autem ἄμυστιν ibi epitheticῶs dici Θρηΐκίην, vt & apud Horat. Bassum Threïcia vincat amystide: & apud Poll. lib. 6, cap. 3, ἄμυστι πίνειν, ἀμυστίζειν, χανδὸν πίνειν· Θρᾳκία πρόποσις, Σκυθικὴ πόσις. Thraces enim & Scythæ acerrimi fuere potores, adeo vt ἀποσκυθίζειν ab iis prouerbialiter dictum sit pro Ingurgitare se mero.

¶ Ἄμυσις, teste eodem Poll. lib. 6, c. 15, (ita enim ibi repo-
H nendum pro ἄμμυσις) dicitur non solùm ἡ ἀθρόα πόσις, sed etiam ἐκπώματος σχῆμα. vt & paulo antè dixerat, Homericũ illud ἄλεισον fuisse μέγα ἔκπωμα, κληθὲν ἐκ τοῦ ἄλις πίνειν, ὡς καὶ ἡ ἄμυσις, inquit. Itidémq; Suidas, quum dixisset ἄμυστιν esse τὴν ἀπνευστὶ πόσιν, afferens ex Aristoph. ἄμυστιν ἐξέλαψα, subiũgit, ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλῶδες,

Grandiuſculum autem fuiſſe veriſimile eſt, & ita vt inde ἀμυστὶ καὶ ἀθρόως bibi poſſet. quamobrem & in illo Callimachi loco ὀλίγον κισσύβιον opponitur magno ἀλείσῳ ex quo Θρηΐκίη ἄμυστις duci poterat.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Non initiatus, Sacrorum imperitus, Profanus. ὁ ἀμέτοχος τῶν μυστικῶν. Ita Bud. ex Dionyſ. Areopag. Idem tamen ſuprà dixerat hos ἀμύστους inferiores longè eſſe quàm ſunt οἱ ἀμύητοι.

Ἀμυσχρὸς, (pro quo ſuprà ex Suida habuimus Ἀμυγρὸς) Etymol. & lex. meo vet. eſt ὁ ἀμίαντος καὶ καθαρὸς, ὁ μὴ μύσει χρανθεὶς, Impollutus, Nullo contaminatus ſcelere & piaculo. ὁ οὐ μυσαρός. inde enim factũ volunt. Apud Heſych. ſine σ ſcriptum ἀμυχρόν: quod itidem exponit καθαρὸν, ἁγνὸν, necnon ὁλόχροον, In quo vnus idémque per totum color eſt. Et paulo antè apud eum præcedit, Ἀμυχλῶσαι, καθαίρει, ἁγνίσαι. Series tamen alphabetica poſcere videtur vt cum σ ſcribantur, vtpote poſita inter ἄμυστις & ἀμυχή. At Ἀμύσχαια, eidẽ eſt οἰνάνθη ἡ ἀναδενδράς. quæ ſuprà eſt Ἀμάμυξ & Ἀμάμαξις.

Ἀμύττω, t.1, c.405, h. Ἀμυχὴ, t.1, c.406, e

Ἀμυχηδὸν, ib. d.g. Ἀμυχὶ, ibid. Ἀμυχὶς, ibid.

Ἀμυχρός, οῦ, ὁ, vide in Ἀμυσχρός.

Ἀμυχούσης, Heſych. affert pro συφούσης ἐπὶ πλέον, pluſculum adſtringentis.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Similis ταῖς ἀμυχαῖς, In quo cutis veluti carpta ac vellicata vnguibus videtur. Hippocr. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

Ἀμύω, in v.l. exponitur Inclino, Cado: affertúrque locus Apollonii in quo eſt ἤμυσαν. ſed hoc ἤμυσαν deducendum eſſe à them. ἠμύω, infrà docebo. Vide & Ἀμύειν.

Ἀμφαγαπάζομαι, t.1, c.6, e

Ἀμφαγαπάζω, ibid. e, & 4, d. Ἀμφαγαπάω, t.1, c.6, c

Ἀμφαγείροντο, Heſychio περιηθροίζοντο: à them. ἀμφαγείρομαι.

Ἀμφαγνοῶ, t.2, c.1082, e. Ἀμφαδὰ, t.4, c.19, c

Ἀμφαδίην, ibid. Ἀμφάδιος, ibid. Ἀμφαδὸν, ibid.

Ἀμφαεικοῦς, Heſychius affert pro κύκλῳ σφοδρῆς. ſed forſan ſcribendum ἀμφαΐκοῦς, vt ſit Quæ vndique exagitatur αἴκισι.

Ἀμφαζονεῖν, vide in Ἀμφαξονεῖν.

Ἀμφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Etymologo & lexico meo veteri eſt οἶκος περίσκεπτος, Domus vndique conſpicua: ideóque alta. forſan tamen ſignificat potius, Vndique perſpirabilis, Vndiquaque ventis peruia, Quæ vndique afflatur à ventis. Nam in illa ſignificatione, nimirum pro περίσκεπτος, dicendum foret potius ἀμφανής, vt apud Heſ. ſcriptum eſt.

Ἀμφαικτὴρ, eidem Heſych. eſt διπλοῦς χιτὼν, Tunica duplicata, Diplois. pro quo infrà rectius Ἀμφεκτήρ.

Ἀμφαιρήσεται, idem affert pro περιχωθήσεται, ab ἀμφαιρέω poſito pro ἀμφιαιρέω.

Ἀμφαΐσσονται, Euſt. exp. κύκλῳ ὁρμῶσι.

Ἀμφακὴς, Heſychio rurſum eſt ἀξίνη, Securis: anceps nimirum & bipennis, & vtrinque aciem habens, quæ & ἀμφήκης.

Ἀμφαλλάξαι, eidem eſt διαμφοδῆσαι: ſed à quibuſdam exponi ait ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοῦ χωρισθῆναι. vt quum ii qui vnam eandémque iuerunt viam, diſpertiti, aliam viam ſequuntur & à ſe inuicem diſcedunt. quale ferè eſt ἀβροτάζειν ἀλλήλων apud Hom. | Eſt etiam Mutare. Oppian. lib. 3 De venat. Πρώτους ἀμφήλλαξε Διός ῥυτῆρας ἀγαυοὺς, Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος κούρητας. Vbi ſynonyma ſunt ἀμφαλλάξαι & ἀμείψασθαι.

Ἀμφαμιῶται, Cretenſes vocabant τοὺς κατ' ἀγρὸν δούλους, ἐγχωρείους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον, teſte Athen. lib. 6. id eſt ſeruos quorum opera ruri vtebantur, indigenas quidem, ſed bello captos. Meminit & Euſtath.

Ἀμφανὰ, Heſychio μάλιστα.

Ἀμφανὴς, vide in Ἀμφανής.

Ἀμφαξονεῖν (inquit Euſt.) prouerbialiter ἀπὸ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθὸν, non rectà incedere ſeu progredi: quod Auguſtin. vocat Exorbitare. Secũdũ Pauſ. verò vſurpatur ἐπὶ τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ ἐκλωμένων, de iis quibus genua infirma & fracta ſunt: vt Heſych. quoque ἀμφαξονεῖν (perperam enim apud eum ſcriptum ἀμφαζονεῖν) exp. τὰ γόνατα περικλᾶσθαι καὶ μὴ ἀντονεῖν. Sunt qui interpr. Genibus labare & poplitibus ſuccidere: quod Ciceroni eſt Diuaricare.

Ἀμφαραβέω, & Ἀμφαραβίζω, t.1, c.517, a

Ἀμφαρὴς, Heſychio eſt περιορωμένη, καταλιγωρουμένη, Deſpecta, Neglecta: item γυμνὸς & ἐπιφανὴς, Nudus, Conſpicuus.

Ἀμφαριστερὸς, οῦ, ὁ, Læuus vtraque manu, Qui dextra vt ſiniſtra vtitur. Ambiſiniſter dici poteſt vt Ambidexter. ἄνθρωπος ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, vt Galen. exponit, afferẽs ex Ariſtoph. Ταγηνισταῖς. Heſych. exponit non ſolum ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ſed etiam οὐκ αἴσιος, οὐ δεξιὸς, Non dexter, ſed ſiniſter & infelix, addens, opponi τῷ περιδέξιῳ.

Ἀμφαρμένη, teſte eodem Heſ. eſt δίκελλα, apud Lacones. id eſt Ligo bidens.

Ἀμφασίη, t.4, c.53, b

Ἄμφασμα, Heſychius Syracuſanis eſſe ait ψαιστὰ οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ βεβρεγμένα ἐν θυσίαις. Pro quo infrà ἀμφίμασα.

Ἀμφαυγεῖ, idem exp. ἀναλάμπει: niſi potius ſcribendum ἀμφιλάμπει. ſignificat enim Collucet, Vndique reſplendet.

Ἄμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infrà quàm rami fuere præciſæ, vt tradit Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, c. 8: vbi etiam dicit eas abietis ſucciſæ reliquias nigreſcere colore & præduras fieri, adeo vt Arcades inde crateras conficiant: alio autem nomine dici ἀμφιφύη: procul dubio quia non in altum amplius creſcit, ſed in latum & circumcirca veluti augetur. Meminit eiuſdem c.10.

Ἀμφαύω, Circumſono: ab αὔω, ſignificante ſono. vnde ἀμφαῦον Heſychio itidem περιήχουν.

Ἀμφαφάομαι, t.1, c.505, b. Ἀμφαφάω, ibid.

Ἀμφαφοῷεν, Ionicè pro ἀμφαφῷεν: optat. à præced. ἀμφαφάω.

Ἀμφελαὶς, Heſychio μάζα ἐλαίου πλήρης, Maza oleo exſaturata. quæ nimirum veluti circundata eſt oleo.

Ἀμφελίττω, t.1, c.1185, d

Ἀμφεινῶται, Heſychio ὁ Κρητικὸς χιτών. Infrà Ἀφίνωπος.

Ἀμφέπω, t.1, c.1220, b

Ἀμφέστην, Circumſteti: aor. 2 act. verbi ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, Circumfuſus erat: Ionicè pro ἀμφεκέχυτο, ab ἀμφιχύω, ſeu ἀμφιχέω. niſi malis eſſe imperfectum thematis Ἀμφίχυμαι. apud Hom. certè pro Circumfundebatur accipitur: Il. β, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.

Ἀμφέρομαι, Æolica ſyncope pro ἀναφέρομαι, Surſum feror, Attollor & ſubuehor in altum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα Ἀμφέρεται.

Ἀμφὴ, Heſychio eſt αὐλή. affert enim Ἀμφλιῶ pro αὐλιῶ. niſi fortè ſcribendum αὐχλιῶ. de quo infrà in Ἀμφλιῶ.

Ἀμφήκης, t.1, c.269, c. Ἀμφήλιξ, t.1, c.1452, f

Ἀμφημερινὸς, t.1, c.1465, c.

Ἀμφήμερος, t.1, c.1460, g. & c.1465, c

Ἀμφλιῶ, Ceruix, Collum. αὐχλιῶ, τράχηλος, Heſychio. Forſan igitur & paulo antè pro αὐλιῶ, per quod hoc ipſum ἀμφλιῶ expoſuerat, ſcribendum itidem αὐχλιῶ.

Ἀμφῆρες, t.1, c.1250, g. Ἀμφηρεφὴς, t.1, c.1252, g

Ἀμφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque inſtructus remis, A cuius vtraque parte remigari poteſt. vt, Heſychio quoque ἀμφήρεις νῆες ſunt αἱ ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμεναι. Verùm & aliis accõmodatur hoc vocabulum. Varin. enim ἀμφῆρες στόμα affert pro ἀμφοτέραις γνάθοις ἐσθίον, Vtrinq; comedẽs: vel potius Vtrinque inſtructum dentibus. Affert etiam ἀμφήρης αὐλὸς pro ἑκατέραις χερσὶ κατεχόμενος, qui vtraque manu teneri poteſt: vel σύμφωνος, inquit.

Ἀμφηρικὸν, t.1, c.1250, e. Apud Heſ. verò Ἀμφήρικα legimus, expoſitũ ἀκάτιον λῃστρικὸν, ἐν ᾧ εἰσελαύνουσι δύο κῶπαι. quod ſi mendoſum non eſt, eſt accuſ. ſingul. à nom. Ἀμφήριξ.

Ἀμφήρεμον, ου, τὸ, Nauigii genus quod vtrinque impellitur. v.l. perperam pro ἀμφηρικόν.

Ἀμφήρεσος, t.1, c.1257, a

Ἀμφὴς, Flos vini: οἴνου ἄνθος, Heſychio: addẽs tamen, quoſdam exponere οἶνον μέλανα.

Ἀμφὶ, Circa, De, t.1, c.406, h. Ἀμφὶ, cum genitiuo, t.1, c.407, a. Ἀμφὶ cũ dat. ibid. b. Ἀμφὶ cum accuſ. ibid. f. οἱ Ἀμφί τινα, ἀντὶ τοῦ τὶς, ibid. g. Ἀμφὶ περὶ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, t.1, col. 408, d. Ἀμφὶ in compoſitionibus, ib. e.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ aduerb. ſine caſu, ibid.

Ἀμφιάζομαι, t.1, c.1380, a.   Ἀμφίαλος, t.1, c.369, d

Ἀμφιαίκτης, t.1, c.423, h.   Ἀμφιαικτίζω, ibid.

Ἀμφιάρεως, Atticè pro Ἀμφιάραος: nomen proprium.

Ἀμφίας, ου, ὁ, Heſychio teſte vini genus eſt: Suidæ μέτριος οἶνος, mediocre vinum, ex Nicoſtrato & Soſicrate.

Ἀμφίασις, t.1, c.1380, a.   Ἀμφίασμα, ibid.

Ἀμφιαχέω, ſeu Ἀμφιάχω, Circũſono, Clamoribus circundo. vnde præt. medii participium fœm. gen. ἀμφιαχυῖα: quod Homerus pro ſimplici ἰαχυῖα poſuit, vel ſaltem pro μεγάλως ἰαχυῖα καὶ κράζουσα, Il. β, Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. niſi malis cum Heſychio, περὶ τῶν τέκνων ὀδυρομένην: qui tamẽ & ſimpliciter exp. βοῶσαν, κραυγάζουσαν. B

Ἀμφιβαίνω, t.1, c.641, a

Ἀμφίβαιος, dicitur Neptunus apud Cyrenæos, vt refert Varin.

Ἀμφιβάλλομαι, t.1, c.670, b.   Ἀμφιβάλλω, ibid.

Ἀμφιβάς, Circumiens, Obambulans: particip. ab ἀμφίβημι. refertũr ad Ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβασία, t.1, c.641, e.   Ἀμφίβασις, ibid. c C

Ἀμφιβατέω, t.1, c.658, e & b.

Ἀμφιβεβάω, poeticum thema ex præterito ἀμφιβέβαα, vt κεκλήγω ex κέκληγα. vnde apud Opp. lib. 3 De venat. ἐὸν παῖν ἀμφιβεβῶσα, per contractionem pro ἀμφιβεβάουσα. id eſt Circumiens, Tuens & defendens.

Ἀμφιβέβηκα, Circumii: præt. verbi ἀμφιβαίνω ex inuſitato themate ἀμφιβάω. Homerus eo pro præſenti vtitur, dicens, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, pro ἀμφιβαίνεις, Circumis & luſtras. hoc eſt Tueris.

Ἀμφίβιος, t.1, c.737, c.   Ἀμφίβλημα, t.1, c.670, e D

Ἀμφιβληστρευτική, ibid. h.   Ἀμφιβληστροειδής, ibid.

Ἀμφίβληστρον, ibid. f.   Ἀμφιβόητος, t.1, c.756, h

Ἀμφιβολεύς, t.1, c.671, a.   Ἀμφιβολία, ibid. d

Ἀμφιβολικῶς, Ambiguè. ἀμφιβόλως.

Ἀμφίβολος, t.1, c.671, a.   Ἀμφιβόλως, ibid. d

Ἀμφιβράγχια, Loca circum tonſillas. Galen. enim in lexico Hippocr. ἀμφιβραγχίων exp. τῶν περὶ τὰ παρίσθμια τόπων: quia βράγχια dicuntur fauces. Locus eſt in libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, circa finem, νοσέει δὲ ἢ ὑπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ σταφυλῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπύων γινομένων. E

Ἀμφίβραχυς, t.1, c.787, g.   Ἀμφιβρότη, t.3, c.700, d

Ἀμφίβροτος, ibid.   Ἀμφίβροχος, t.1, c.790, a

Ἀμφιβώτης, t.1, c.756, h.   Ἀμφίγεος, t.1, c.806, g

Ἀμφιγύεις, Heſychio ἀξίνη, Securis: anceps nimirum & bipennis. qualis ſuprà ἡ ἀμφακὴς ſeu ἀμφήκης. metaphoricè enim in hoc compoſito γύις ſignificat τὴν ἀκὴν, aciem: propriè autem genam.

Ἀμφιγηθέω, t.1, c.850, e.   Ἀμφιγνοέω, t.2, c.1082, b

Ἀμφίγονος, t.1, c.840, f.   Ἀμφιγυήεις, t.1, c.881, g

Ἀμφιγυόω, ibid. c.   Ἀμφίγυος, ibid. e F

Ἀμφιδακής, Suidæ ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα, Gladius vtrinque ſecans. id eſt Anceps gladius: qui ἀμφιγύεις quoque & ἀμφήκης nominari poteſt. Compoſita vox παρὰ τὸ ἀμφὶ ἤτοι ἀμφοτέρωθεν δαίειν ἤτοι κόπτειν καὶ διαιρεῖν τὰ τεμνόμενα.

Ἀμφιδαίω, t.1, c.903, b

Ἀμφίδασυς, εος, ὁ, Vtrinq; aſper, ſeu Vtrinque hirſutus, Vtrinque hirtus & villoſus. Vnde fœmininum ἀμφιδάσεια, apud Homerum Iliad. ο, de Apolline, — ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ'. Vbi ſcholiaſtes hoc ἀμφιδάσειαν exponit itidem πανταχόθεν δασεῖαν, & κύκλῳ δασεῖαν, διὰ τοὺς θυσάνους, inquiens: vt Heſychius quoque κυκλόθεν δασεῖαν, & ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν. nam θύσανοι & κροσσοὶ idem ſunt, hoc eſt fimbriæ, ſeu villi dependentes. Rurſum ſcholiaſtes Homeri à quibuſdam exponi ait ἀμφίμαλλον, Vtrinque villoſam, Vtraque parte villis hirtam, quemadmodum Pollux lib. 10, τὴν ἀμφίμαλλον στρωμνὴν dici poſſe ſcribit ἀμφιδασεῖαν, quũ Hom. τὴν αἰγίδα appellarit ἀμφιδασεῖαν. Vbi etiam nota accentus mutationẽ: properiſpωmenως enim ibi, vt & apud Heſych. ſcriptũ eſt: proparoxytonως verò in meo manuſcripto Homeri exemplari: quomodo Euſt. quoque ſcribendum ait, vt ἱπποδάσεια, χαλκοβάρεια, & ſimilia. G

Ἀμφιδέαι, vide in Ἀμφιδέες.

Ἀμφιδέδηε, Circum accenſum eſt, Circum ardet: vel etiam

A Circum diuiſum eſt: præt. med. verbi ἀμφιδαίω.

Ἀμφιδέες, Heſychio ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι, Armillæ, Annuli: hoc eſt Orbiculi quibus vel manus vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, idque vel ornatus cauſa vel captiui alicuius retinendi gratia, vt ἁλύσεις quoque & περισκελίδες. Eædem ἀμφιδέες dicuntur etiam ἀμφιδέαι. Teſte enim Harpocr. Ἀμφιδέαι Ariſtophani in Theſmophoriazuſais ſunt περισκελίδες, orbiculi qui cruribus circumligantur ſeu circundãtur. Itidémque Suidas ἀμφιδέας eſſe ait περισκελίδας, ψέλλια, & apud Herodotum ἁλύσεις, catenas: nimirum vbi ait, ἀμφιδέας περὶ τοὺς πόδας διδόντες. Solent enim captiuorũ pedes catenis circumligari, aut etiam numellis includi. Sed & Pollux lib. 5, cap. 15, quum dixiſſet περὶ τοὺς καρποὺς circumponi περικάρπια, ἐχίνους, ἀμφιδέας, ὄφεις, ψέλλια, χλιδῶνας, βουβάλια: ſubiungit, quædam ex his ἐπονομάζεσθαι καὶ τοῖς περὶ τοὺς βραχίονας καὶ τοῖς περὶ τοὺς πόδας, maximè autem ἀμφιδέας & χλιδῶνας. propriè autem & peculiariter pedibus tribui περισφύρια, περιπεζίδας, περιπέζια, πέζας: item ἀγκύλην & πέδην & περισκελίδας. numerat verò omnia hæc in mundo & inſtrumento muliebri. At peculiari quodam modo Lyſiam dixiſſe, οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας, teſtatur Harpocration. vbi aptiſſimè ἀμφιδέαι interpretari poſſumus catenas: quibus obfirmari portas notum eſt, non item verò annulis aut orbiculis ferreis, qui κρίκοι etiã nominantur. Verùm & Ἀμφίδεα neutro genere appellantur hæ ἀμφιδέες vel potius ἀμφιδέαι. nã Gal. in lex. Hippocr. ἀμφίδεα appellari ſcribit τὰ γυναικεῖα ψέλλια, nimirum ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν ἐν κύκλῳ καὶ οἷον ἀμφιδεῖν: & ab his metaphoricè ἀμφίδεον Hippocrati dici τὸ τοῦ στομίου τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, oſculi matricis circumferentiam & labrũ, quod cucurbitæ labris aſſimile eſſe ait: itidem in eodem lexico ſcribens, λέγνα Hippocrati eſſe τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς ὑστέρας, alio vocabulo ab eo nominata ἀμφίδεα. Sed & ὄχθῳ quũ apud eundẽ expoſuiſſet τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει, ſubiungit, hoc ipſum ab eo vocari ἀμφίδεον & λέγνον. Apud Erotianum verò ſcriptũ eſt Ἀμφίδιον pro hoc Ἀμφίδεον, quod & ipſe eſſe ait τὸ πέριξ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου, circumferentiam colli matricis.

Ἀμφιδεὴς verò, ab Heſ. & Suida exponitur περιδεής. quod eſt Meticuloſum, Admodum pauidum. à δέος.

Ἀμφιδίνω, t.1, c.940, g

Ἀμφιδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ambidexter, hoc eſt Qui ſiniſtra perinde vtitur ac dextra, Cui ſiniſtra non minus agilis eſt quàm dextra: idẽ cũ περιδέξιος: quib⁹ oppoſitũ ἀμφαρίστερος. Ariſtot. Eth. 5, c. 7, φύσει γὰρ ἡ δεξιὰ κρείττων· καίτοι ἐνδέχεται πάντας ἀμφιδεξίους γενέσθαι, quãuis fortuitum ſit vt omnes naſcãtur ambidextri. paucos enim natura fert ambidextros. vnde & Hippocr. Aphor. 7, dixit, γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται· & Galen. eum locũ enarrãs, ἄνδρες μὲν οὖν (inquit) ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενοι πολλάκις ὤφθησαν, γυνὴ δὲ οὐδεμία μέχρι δεῦρο. Vbi etiã ex Hipponacte affert, ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω κόπτων: & Homerũ τὸν Ἀστεροπαῖον ait περιδέξιον nominaſſe itidẽ ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον: Euripidẽm verò ἀμφιδέξιον σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν τέμνοντα, metaphoricé. Eadem prorſus apud Erot. leguntur p. 13, vbi Bacchius quoque ἀμφιδέξιος exp. ἀμφοτεροδέξιος: vt & Poll. lib. 2, ἀμφιδέξιον vocari ait τὸν ταῖς δυσὶ χερσὶν ἐνεργοῦντα δεξιῶς. Porro vt Eurip. ἀμφιδέξιον σίδηρον nominauit τὸν ἀμφήκη, ἤτοι τὸν ἀμφοτέρωθεν τέμνοντα, ita ex Luc. ἀμφιδέξιον ἔπος affertur pro Anceps verbum. Sicut autem ἀμφαρίστερος dicitur interdum qui admodum infauſti eſt augurii, ita contrà ἀμφιδέξιος & περιδέξιος, qui admodum fauſti auſpicii eſt. Ouid. quoque dixit, Dexter ades ducibus: & contrà Virg. Siniſtra cornix. putabatur enim lætum fauſtúmque eſſe auſpicium ſi à dextris volaret auis: & viceuerſa infauſtum, ſi à ſiniſtris. Vide & t.1, c.961, b.

H Ἀμφιδεξίως, Admodum dextrè & apté. Athen. lib. 15, διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.

Ἀμφίδεον, vide in Ἀμφιδέες paulo ſuprà.

Ἀμφίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ligatus, vel Circumligatus. vt quum lex. meum vetus ἀμφίδεα vocari ait ἀμφιδέτους ἁλύσεις.

Ἀμφιδύτατος, Postremus: ὕστατος καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδύτατα κρεῶν interpr. Minutissimæ carnium particulæ, quoniā (inquiūt) in diuisione & dissectione victimarū quod minutissimū est, postremū est.

Ἀμφιδέω, Circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 2, ὦκα δ' ἱμάντας ἀμφέδεον.

Ἀμφιδήειος, t.1, c.947, a

Ἀμφιδῆποι, sunt veluti κρίκοι διάκενοι apud Democr. teste Hes. Iidem forsan qui suprà Ἀμφιδέες.

Ἀμφιδιαίνω, Circum irrigo & perfundo. in Epigr.

Ἀμφίδιον, vide in Ἀμφιδέες paulo suprà, circa finem.

Ἀμφιδονέω, t.1, c.1041, b. Ἀμφιδοξέομαι, t.1, c.1034, g

Ἀμφιδοξέω, ibid. f. Ἀμφίδοξον, ibid. e

Ἀμφίδοξος, ibid. d

Ἀμφίδορος, Vtrinque excoriatus, seu Cui circumquaque detracta pellis est. vt in Epigr. Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου σικτὸν αἰγαίνεω. Perperam apud Suidam ἀμφίδωρον scriptum, & expositum τὸ πανταχόθεν περιέχον, vndique circundās. nec enim ferri posse hanc scripturam, ex metro liquet. Ineptius verò quidam ἀμφίδωρον ἔλαφον dici aiunt ceruum vtrinque cornibus ramosis: acsi δῶρα essent cornuum rami: qui error in Ἑκκαιδεκάδωρος quoque admissus est, vt docui t.1, c.1003, g.

Ἀμφίδουλος, t.1, c.1044, a

Ἀμφιδρόμια, τά, & Ἀμφιδρομία, ας, ἡ, Circūcursatio. Ita vocabatur dies quædam qua infantem recèns natum cursu circum focum ferebant, vt Hes. & Suid. docent. vnde & Plato in Theæt. μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδρεκτέον τῷ λόγῳ. Vide & t.1, c.1050, a.

Ἀμφίδρομον, t.1, c.1049, h. Ἀμφίδρομος, ibid. g

Ἀμφίδρυπτος, t.1, c.1055, f. Ἀμφιδρυφής, ibid.

Ἀμφίδρυφοι, Hesychio πένθος ἔχουσαι. Potius sonat Quæ sese in luctu vndique carpserunt & laniarunt vnguibus. ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς καταξεσμέναι, Vtrasq; scissæ genas.

Ἀμφίδυμος, Qui vtrinque subiri potest, seu Geminos aditus & ingressus habens. vt ἀμφίδυμος λιμὴν apud Callimachum. Itidem ἀμφίδυμοι ἀκταὶ apud Apoll. Rhod. Arg. l.1, scholiaste teste dicuntur quoniam ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν δισσαῖς εἰσόδοις ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχει. Alibi idem Apoll. dicit ἀμφιλαφὴς νῆσος, l.4, itidem pro ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσα. Aliis ἀμφίδυμοι sunt non solùm οἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλουν ἤτοι εἰσδύσεις ἔχοντες, verùm etiam οἱ πανταχόθεν κατάδυσιν ἔχοντες καὶ σκέπην, Vndique habentes tecta quæ subiri queant.

Ἀμφιδύς, particip. ab inus. them. ἀμφίδυμι, habes in Ἀμφιδύω.

Ἀμφιδύω, t.1, c.1060, d

Ἀμφίδωρος, vide paulo suprà in Ἀμφίδορος.

Ἀμφιειμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. them. ἀμφιέω, seu ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίεκτος, Hesychio χιτὼν διπλοῦς: forsan παρὰ τὸ ἀμφιέχειν seu ἀμπέχειν. Minus rectè suprà Ἀμφίαικτος.

Ἀμφιέλικτος, t.1, c.1185, d. Ἀμφιέλισσος, ibid.

Ἀμφιελίσσω, ibid.

Ἀμφίελον, Hes. affert pro ἄφθονον, Copiosum.

Ἀμφίεμαι, t.1, c.1380, a. Ἀμφιέννυμι, t.1, c.1379, f

Ἀμφιεννύω, ibid. Ἀμφιέπω, t.1, c.1220, b.

Ἀμφίεργος γῆ, Amphiergum solum: quod nimirum dimidia ex parte irrigatur aquis cælestibus, & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut vtrunque naturæ opus expertum. Ita enim Theophr. De causis plant. l.3, cap.28, μήτ' ἡμιβεγχῆ καὶ ἡμίειλον ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον.

Ἀμφίεσμα, t.1, c.1379, g. & t.2, c.45, e. ob.

Ἀμφιεσρίς, t.1, c.1379, g. Ἀμφιεστάζομαι, t.1, c.1292, g

Ἀμφιεστί, ibid. f. Ἀμφιέστης, ibid.

Ἀμφιεστέω, ibid. Ἀμφιεστηρίς, t.1, c.1295, d

Ἀμφιεστίζομαι, t.1, c.1292, f

Ἀμφιζάνω, Circumsedeo, seu Sedeo circum. vt & Hesych. ἀμφίζανε τέφρην exponit ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν.

Ἀμφιηκές, eidem est ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, Vtrinque acutum, Vtraque parte aciem habens. pro quo suprà ἀμφακής & ἀμφήκης.

Ἀμφίημι, fut. ἥσω, Induo. v.l. perperam pro ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιθάλαμος, t.1, c.1498, c

Ἀμφιθάλασσος, t.1, c.1489, g. Ἀμφιθάλαττος, ibid.

A Ἀμφιθαλής, t.1, c.1492, b. Ἀμφιθάλλω, ibid. a

Ἀμφιθέατρον, t.1, c.1509. b

Ἀμφιθέτης, ου, ὁ, Vtrinque positus, Circumpositus. Significaret tamen potius eum qui circumponit.

Ἀμφίθετος, t.3, c.1480, b

Ἀμφιθέω, Circumcurro, In orbem curro, Cursu meo circulum efficio. Exemplum habes in Ἀμφίθετος apud Athenæum lib.11.

Ἀμφίθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumquaque concretus & coagulatus: ab ea τοῦ τρέφειν significatione qua ponitur pro πηγνύειν, id est Cogere & coagulare, Densare seu spissare,

B inquit schol. Sophocl. pag.351, ἀμφίθρεπτον exponens πεπηγός, vbi Nessus dicit ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν. hoc est Sanguinem qui è meo vulnere effluens circūquaque concreuit & congelauit.

Ἀμφίθυρος, t.1, c.1614, f. Ἀμφικαλύπτω, t.2, c.43, b

Ἀμφικαρῆνος, t.2, c.70, b Ἀμφικαρής, ibid.

Ἀμφίκαρπος, t.2, c.77, f

Ἀμφίκαυσις, Hordeum montanum: ἡ ὀρεινὴ κριθή, Etymologo: quam sua ætate δύσραν nominatā fuisse dicit. Quosdam verò ait exponere τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῶν πυρῶν,

C (prima tritici germina) quam ἤλιον appellant. Ita Etymolog. & lex. meum vetus: sed addit ille, ἣν (inquit) ἤλιον περιαγορεύουσιν ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς περιτίμεις καίειν τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς βρῶσιν. Atque hunc vocabuli huius vsum esse ait apud tragicos: comicos verò ἀμφίκαυσιν vocare τὸ αἰδοῖον, ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι. Eusthath. quoq; ἐπὶ γυναικείου μορίου à comicis vsurpari tradit: addens, Cratinum τὴν ὀσφὺν ita vocare. Annotarat verò & τὴν ὡρίμην κριθὴν nominari ἀμφίκαυσιν, teste Ælio Dionys. Dicitur & Ἀμφίκλυσις.

D Ἀμφικεάζω, Circumcirca findo seu scindo. Hom. Odyss. ξ, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας: quod exponunt περισχίσας.

Ἀμφικείρομαι, t.2, c.103, a. Ἀμφικείρω, ibid.

Ἀμφικέλαυνις, Hesychio κατ' ὤμων περικρέμασις ἰσόρροπος.

Ἀμφικέλεμνον, eidem ἀμφιβαρές: addenti, quosdam exponere βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων δίφρον: ab aliis ἀμφίξυλον. qualis mox apud eundem est ἡ ἀμφίκελος κλίνη.

Ἀμφικέλευθος, t.2, c.111, a

Ἀμφίκελος κλίνη, Hesychio est ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντήριον, lectica aut sella habens vtrinque quo reclinemur.

E Ἀμφίκεστον, idem dici scribit περιτμητόν, vel περιγραφόμενον.

Ἀμφικεύθω, Circumtego, Contego: seu Circumcirca occulto. περικρύπτω, Hes.

Ἀμφικέφαλος, t.2, c.152, g

Ἀμφικινύρομαι, Circumlamentor: vel Passim conqueror. Apollon.

Ἀμφικίονες, Eustathio οἱ κίοσι κύκλῳ περιεστυλωμένοι, circumcirca columnis suffulti. vt ἀμφικίονες ναοὶ apud Sophoclem.

Ἀμφίκλασος, t.2, c.223, c

F Ἀμφίκλυσις, Hesychio ἡ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις: quam & καῦσιν nominari ait & ἀμφίκαυσιν, forsan quoniam amburente sole exoritur.

Ἀμφίκλυστος, t.2, c.265, g. Ἀμφικνέφαλος, t.2, c.152, g

Ἀμφικνεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca nebulosus & caliginosus, Vndique tenebris nocturnis septus seu amictus.

Ἀμφίκοιλος, t.2, c.288, b

Ἀμφίκοιτος, t.2, c.293, a

Ἀμφίκολλος, Vtrinque glutinatus, seu Vndique coagmentatus glutine. vt apud Pollucem lib.10, cap.7, κλίνη πε-

G ρὶ πύξος & ἀμφίκολλος. Sic enim repono pro ἀμφίκαλος, quod vulg. editiones habent, quum ipse subiungat, ita Platonem comicum ἐν ταῖς Ἑορταῖς nominasse τὴν κατακεκολλημένην, glutino compactam: afferēs simul iambum in quo verbum hoc vsurpauit, Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην, lectulum buxeum glutino compactum.

Ἀμφίκομος, Circumcirca seu vndique comans, Latè comans. Hom. Il. ρ, de lepore, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Vbi Eusthath. exp. πάντοθεν κομῶντι καὶ δασεῖ, (quo si-

H gnif. & ἀμφιλαφεῖ dici ait) Hes. φυλλώδει.

Ἀμφίκοπον, Vtrinque scindens. Eust. enim tradit, quod Homerus vocat ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, (.i. ἀμφοτέρωθεν θλαβον τῇ τομῇ) dici etiam ἀμφίστομον & ἀμφίκοπον: vtpote ἀμφοτέρωθεν κόπτον.

Ἀμφίκορος, t.2, c.373, a

Ἀμφίκουρος,t.2,c.101,h

Ἀμφικραδαίνω, & Ἀμφικραδάω, Circūcirca & vndiquaq; vibro seu quatio, Vndique quasso.

Ἀμφίκραιος,t.2,c.70,c.& 71,e

Ἀμφικρεμής,t.2,c.419,d. Ἀμφίκρημνος,t.2,c.421,d

Ἀμφικτίονες,iidem qui Homero περικτίονες, id est οἱ περιοικοῦντες,Qui circumcirca habitant.schol.Thuc.p.117.

Ἀμφικτύονες quoque,Hesychio sunt περίοικοι Δελφῶν, sed addenti,συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαι,Πυλαγόραι καὶ Ἱερομνήμονες.peculiariter enim Ἀμφικτύονες nominabantur Græcorum illi qui circum Delphos habitantes Thermopylas cōuenire solebant, & inter alia ἐκδικεῖν τὰ ἱερά: eam ob rem Πυλαγόραι nominati & Ἱερομνήμονες. Itidē verò Harpocration, quū Ἀμφικτύονας esse dixisset συνέδριόν τι Ἑλληνικὸν συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις, (vt & Plin.l.35,c.9, Amphictyones, quòd est publicū Græciæ cōciliū) subiungit nominis hanc causam ex Anaximenis Hellen.1, ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν:afferens tamen & aliā appellationis rationē ex Theopōpo,nimirū Ἀμφικτύονας denominatos esse ab Amphictyone Deucalionis filio, quoniā αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων:quæ ἔθνη ait duodecim fuisse numero, Iones, Dores, Perrhæbos, Bœotos,Magnesios, Achæos,Phthiotas,Meliēses,Dolopes, Ænianes,Delphos, Phocenses. Qua de re vide & quæ ex Strab.annotaui in Πυλαγόραι,t.3, c.613,a. Sed & Suid. Ἀμφικτύονες,(inquit) οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί· οἱ δὲ ἀμφικτυόνες καὶ περίοικοι. Vbi etiam nota, illud ἀμφικτυόνες paroxytonως scriptum ad differentiā præcedentis, appellatiuè ab eo accipi pro περίοικοι. Hinc Ἀμφικτυονία,ας,ἡ,dicitur Societas illa Amphictyonū,vel etiā Ius societatis illius Amphictyonū. vt Harpocr.dicit πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας, Vrbium quæ ex Amphictyonica societate sunt:quæ nimirū hoc iuris habēt vt aliquem ex suis ciuibus legatū mittere possint ad cōcilium & senatū Amphictyonum. Inde & duo possessiua,Ἀμφικτυόνειος & Ἀμφικτυονικός. Quorum illud apud Suid.legitur,afferentē Ἀμφικτυόνειος χώρα, necnon Ἀμφικτυόνειος μάχη:hoc,apud Demosth.& alios.sicut enim Suid.affert Ἀμφικτυόνειος μάχη,ita apud Demosth.legimus Ἀμφικτυονικὸς πόλεμος, Amphictyonicū bellū, hoc est Quod Amphictyonū collegium gerendū decreuit. Itidémq; apud eundē legimus, Ἀμφικτυονικὰς δίκας ἐπάγειν τινι, Amphictyonicam litē alicui impingere.hoc est, Vocare aliquē ad Amphictyonicū iudicium.nam & causas,grauiores nimirum,ad hoc collegiū deferebāt. vnde & Plut.in Parall.scribit Amphictyonas dictos fuisse qui ex vrbibus & populis iudices deligebantur.Itémq; apud eūdē Plut.in Themist.legimus Ἀμφικτυονικὰ συνέδρια,Amphictyonici cōsessus:hoc est Conciliū Amphictyonicum.in quo ex fœderatis vrbibus delecti iudices decernebāt.vt apud Herodot.quoq; Ἀμφικτυόνων ἕδραι, Amphictyonum sedes,seu sedilia. Est porro & aliud inde deriuatū fœm.gen.nimirū Ἀμφικτυονίς,idem valēs quod Ἀμφικτυονική.vt apud Herodot.Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος ἱρόν, Cereris Amphictyonidis templum : forsan quòd prope Ἀμφικτυόνων ἕδρας structum erat, aut ipsorum decreto ædificatum.

Ἀμφικύπελλον,Hesychio est περιφερὲς ποτήριον,poculū rotundū: (quale & τὸ ἄλεισον suprà) vt Homeri quoq; scholiastæ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές:Eustathio autē,τὸ πανταχόθεν εἰς τὰ ἔσω κεκυφός.quēadmodum Athen.quoq; l.11, ἀμφικύπελλα nominata ait quasi ἀμφίκυρτα,ἀπὸ τῶν ὤτων, διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ: & Parthenius apud Eust. διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια, καὶ παραπλήσια εἶναι πέλλαις συνηγμέναις μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον. Quæ exposit. magis consentaneæ vidētur quàm aliæ aliorū, vt poteex ipso etymo petitæ. Aristot. pro δικύπελλον accipere videtur, quū Hist.an.l.9,c.40, scribit, αἱ δὲ θυρίδες καὶ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν γαδόνων,ἀμφίστομοι. περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσίν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων ἡ μὲν,ἐντός, ἡ δὲ,ἐκτός. Gaza certè ibi Geminū poculum interpretatus est. Vtitur porro hac voce Hom.dicēs Od.υ,Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα πτυγμένα. ‖ Ἀμφικύπελλον, auriū etiam rotunditatē & circū vocasse Aristarchum,referunt v.l.ex Eust.comm.in Il.α.

Ἀμφίκυρτον,t.2,c.511,d.& t.3,c.288,b

Ἀμφίκυρτος,t.2,c.511,d.& t.3,c.1393,d.& 1399,g.ob.

A Ἀμφίκυρτος μήνη,t.2,c.919,f.obiter.

Ἀμφίκωλος,vide suprà in Ἀμφίκολλος.

Ἀμφιλαβής,t.2,c.586,a. Ἀμφιλαβία,ibid.g

Ἀμφιλαφχαίνω,vide in Ἀμφιλήξαντες,paulo infrà.

Ἀμφιλαῖος,affertur pro Vtraque manu læuus : quo sensu suprà ἀμφαριστερός.

Ἀμφίλαλος,t.2,c.551,c. Ἀμφιλάφεια,t.2,c.586,f

Ἀμφιλαφής,ibid.a. Vide & Ἀμφίδυμος paulo suprà.

Ἀμφιλαφία,ibid.g. Ἀμφιλαχαίνω,t.2,c.605,f

Ἀμφιλέγω,t.2,c.614,b. Ἀμφίλεκτος,ibid.c

B Ἀμφιλέω,ῶ,v.L.afferunt pro Administro, ἀμφιέπω.sed viderint.

Ἀμφιλήξαντες,Hes.exp.ἀμφισβητήσαντες,Inter se cōtendētes & disceptantes:ab ἀμφιλαφχαίνω mutuante sua tempora ab ἀμφιλήγω.

Ἀμφίλινα, Hes. exponit κρούπαλα. verùm quum post hæc ex Sophoclis Captiuis verba, πατὴρ δὲ χρύσε' εἰς τοὺς ἀμφίλινα,subiungat iterū κρούπαλα,dubiā eam expositionē reddit, facitq; vt quidā suspicentur κρούπαλα non esse expositionē illius ἀμφίλινα, sed verbū ex cōtextu Soph.
C idq; substantiuū cui ἀμφίλινα illud tribuatur. itaq; ἀμφίλινα κρούπαλα interpretātur Soccos vtrinq; euinctos lineis vinculis. præsertim quū ipse Hes. κρούπαλα & κρουπέζια esse dicat ξύλινα σανδάλια, ξύλινα ὑποδήματα, ligneos calceos,quas vocant sculponeas.

Ἀμφιλίτην,idem Hes. dici scribit τὴν λιπανθεῖσαν: afferēs & Ἀμφιλιχῆ pro περιμάχητον. sed id suspectum mihi est.

Ἀμφιλογέω,t.2,c.614,t. Ἀμφιλογία,ibid. Ἀμφίλογος,ib.d

Ἀμφίλοξος, Vtrinque obliquus,apud Luc.

Ἀμφίλοφον ζυγὸν ἄγετ',apud Soph.in Antig.p.228,schol.ex-
D pon. περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν περὶ τὸν λόφον ὑπάξει, vt sit ἀμφιβαύχηλον. vel (inquit) τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέχοντα τοὺς λόφους τῶν ὑποζυγίων.

Ἀμφιλύκη,t.2,c.736,b. Ἀμφίμακρος,t.2,c.914,g

Ἀμφίμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque villosus, Vtrinque villis hirtus.ἀμφοτέρωθεν μαλλωτός:idem quod ἀμφίδασυς & ἀμφίμιτος, teste Poll.lib.7.vt ἀμφίμαλλοι χιτῶνες,tunicæ vtrinq; villosæ : qualia apud Martial. sunt Gausapa villosa,& Gausapinæ penulæ.Sic ἀμφίμαλλοι τάπητες dicuntur οἱ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς, qui & ἀμφιτάπητες no-
E minantur. sunt enim & ἑτερόμαλλοι, ab altera tātùm parte villosi, teste Eust.p.746, vbi Pausaniam citat autorē. Hes.ἀμφίμαλλον à quibusdā exponi ait τὸ ἐν τοῖς ἴσοις κείμενον.quod est μίτον.quemadmodum Poll.synonymως ponit ἀμφίμαλλος & ἀμφίμιτος. ‖ Ἀμφίμαλλα, & Ἀμφιμάλλιον,est etiam Cretæ oppidum : quorū illius ciuis Ἀμφιμαλλαῖος dicitur,huius autē,Ἀμφιμάλλιος & Ἀμφιμαλλιδ....

Ἀμφιμαίτορα, Hes.exp. δύσμορον,κακοθάνατον, Infelici fato mortuum:addēs etiam,ἀμφω τοὺς γονεῖς ἢ ἔχων ἢ ἀποβαλ-
F λόμενος,qui vtrūque parentē vel habet vel amisit. Idem à Laconibus ἀμφιμαίτορα dici ait ἄλφιτα μέλιτι δεδευμένα,farinas melle imbutas. quæ alioqui sunt ἀμφίμασα.

Ἀμφιμάσασθαι,eidem est περιψήσασθαι,περικαθᾶραι,ἀπομάξαι,circumcirca abstergere seu detergere.

Ἀμφίμασα,eidem sunt ψαιστά,placentæ ex farina oleo subacta.Eadem & Ἀμφίπασα.

Ἀμφιμάσχαλος χιτών, Tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus: synonymo vocabulo dicta ἑκατερομάσχαλος,oppositam verò sibi habens τὸν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα, altera tātùm parte manu-
G leatam tunicam:quarum hæc seruorum fuit gestamē, illa ingenuorum,vt Poll.& Etymol.tradunt. Aristoph. certè in Equit.dixit, οὐ πώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν δῆμον ἠξίωσας.vbi subauditur subst.χιτῶνος.

Ἀμφιματῶσαι,Suidæ ἀποδῦσαι, Exuere. perperam pro ἀφιματῶσαι. Ἀμφιμάτωρ,t.2,c.825,g

Ἀμφιμάχητος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod περιμάχητος,De quo pugnatur seu pugnandum est,Excellens. Soph. in Trach. pag.349, periphrasticè ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας dicit pro ἀμφιμάχητος seu περιμάχητος νύμφη. id est ἡ περικαλλὴς νύμφη. Vbi quidam codices habēt ἀμφινείκητον,quod
H illi æquipollet.

Ἀμφιμέλαιναι, Vtrinque nigræ. Apud Hom.Il.α, ἀμφιμέλαιναι φρένες quibusdam sunt αἱ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταὶ διάνοιαι:quibusdam αἱ πεπαχυμέναι διὰ τὴν ὀργήν. vt Hesychio quoque ἀμφιμέλαινα est & βαθεῖα & συνετή.

Ἀμφιμήτειον, τὸ, subst. t.2, c.819, a

Ἀμφιμήτειος, ibid. Ἀμφιμήτωρ, t.2, c.825, f

Ἀμφιμιγὴς, t.2, c.934, c. Ἀμφινεικὴς, t.2, c.1011, h

Ἀμφινείκητος, De quo contenditur. hoc est, Tam præstans & excellens vt de eo contentiones & altercationes instituantur. Vide Ἀμφιμάχητος.

Ἀμφίνεικος, t.2, c.1011, h. Ἀμφινέμομαι, t.2, c.1020, c

Ἀμφινέω, Ambigo. v.l. perperam pro ἀμφινοέω aut ἀμφιγνοέω. Vtitur autem verbo ἀμφινοέω in eo significatu Soph. in Antig. pag. 229, dicens, ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω, τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην. licet schol. ibi ἀμφὶ velit esse περιττόν.

Ἀμφινομίζει πτέρυξ, ala variat: ex Aristot. Hist. anim. l.9.

Ἀμφινοτίζοντα, apud Hesych. legitur, expositum περιστηλάζοντα, περιφερόμενον. pro quo videtur scribendum potius ἀμφινωτίζοντα, per ω: vt sit, Tergori admouentem seu applicantem. Idem & Ἀμφινώτοις χιτῶνας memorat, dicens ita Cretensibus vocari τοὺς φελλώνας: nisi potius scribendum φελόνας seu φαινόλας. pænulas nimirum dorsum cingentes & ambientes.

Ἄμφιξ, Vterus, Matrix. Hes. enim ἄμφικας exp. ὑστέρας.

Ἀμφίξοος, & per cōtractionem Ἀμφίξους, Vtraque parte radens. vt in Epigr. ἀμφίξοον τε σκέπαρνον. quod Suid. exp. καλῶς ξέον.

Ἀμφίον, pro ἔνδυμα, Indumentum, Amictus, affert Hes. ex Soph. Momo.

Ἀμφιόνη, eidē est κιθάρα: forsan ab Amphione citharœdo.

Ἀμφιορκία, t.1, c.1243, h. Ἀμφιπαγὴς, t.3, c.267, e

Ἀμφίπαστον, Hesychio Farina imbuta oleo: quod & ἀμφίμαστον. Posset etiam significare Vtrinque conspersum.

Ἀμφιπάτωρ, Qui ex alio patre est, sed ex eadem matre. Vide in Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιπελὴς, t.3, c.194, b. Ἀμφιπελέκη, ibid. a

Ἀμφιπέλεκκος, t.3, c.195, f

Ἀμφιπέλομαι, Adsum vel Aduenio. Hes. enim ἀμφιπέληται affert pro παραγένηται. Ἀμφιπένομαι, t.3, c.218, c.

Ἀμφιπερικλάω, t.2, c.224, d Ἀμφιπεριστρέφω, t.3, c.1099, b

Ἀμφιπεριστρωφάω, ῶ, idem quod præcedens ἀμφιπεριστρέφω, seu περιστρέφω, Circumuerto, Conuerto. sed Ionicum & poeticum. Vnde apud Homerum ἀμφιπεριστρώφα.

Ἀμφιπεριτρύζω, t.3, c.1675, g

Ἀμφιπεσοῦσα, particip. aor. 2 act. ab ἀμφιπίπτω, mutuatitiū ex ἀμφιπεσέω. significat autem Amplexibus veluti obruens, Circumfusa humeris, amplexibus nimirum.

Ἀμφιπήγνυμι, t.3, c.267, e. Ἀμφίπηρος, t.3, c.281, g

Ἀμφιπίπτω, t.3, c.313, b

Ἀμφίπλεκτος, Hesychio ἐμπλεκόμενος, Amplex⁹ seu Implex⁹.

Ἀμφιπλέκω, t.3, c.361, g Ἀμφίπληκτος, t.3, c.390, d

Ἀμφιπλὴξ, ib. c. Ἀμφιπλήσσειν, ib. e. Ἀμφίπνοος, t.3, c.148, f

Ἀμφιπολεύω, t.3, c.465, f. Ἀμφιπολέω, ibid. d

Ἀμφίπολις, propr. t.3, c.471, f. Ἀμφιπολίτης ibid. g

Ἀμφίπολος, t.3, c.465, d. Ἀμφιπονοῦμαι, t.3, c.222, c

Ἀμφιποτῶ, ibid. Ἀμφιποτάομαι, t.1, c.1724, g

Ἀμφιπποι, t.1, c.1707, a. Ἀμφιπποτοξόται, t.1, c.1704, c

Ἀμφιπρόστυλος, t.1, c.1809, c. Ἀμφιπρόσωπος, t.2, c.1402, g

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, Nauigium vtrinque puppim habens: ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον, Hesychio ex Soph. Andromeda. Idē sic vocari ait τὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ πεμπόμενα πλοῖα, sospitatrices seu opitulatrices naues. Suid. quoq; ἀμφιπρύμνας esse dicit nauiū quandam speciē, afferens hunc ex quodam quem non nominat, locum, ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν, nauibus vtrinque habentibus puppim.

Ἀμφιπτάμενος, Circūuolitans: particip. præs. vel. aor. 2 med. à them. ἀμφίπταμαι, idē significāte quod ἀμφιποτάομαι.

Ἀμφίπυλος, t.3, c.612, b. Ἀμφίπυρος, t.3, c.624, d

Ἀμφιρεφές, Hesych. ἑκατέρωθεν ῥιπτόμενον.

Ἀμφίρον, idem dici scribit ἀμφορέα, amphoram.

Ἀμφιρρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In vtranque partem inclinans seu vergens. Interdū & Ambiguus, Anceps. poni enim aiūt ἐπὶ λέξεως διγνώμονος.

Ἀμφιρρήδης, t.3, c.694, b. Ἀμφίρρυτος, t.3, c.684, f

Ἀμφιρρὼξ, t.1, c.524, d. Ἀμφίρυτος, t.3, c.684, f

Ἀμφιρῶπις Hesychio περιβλέπτος: itē κεφαλὴν ἔχων ἑκατέρωθεν. sed suspectam habet scripturam.

Ἀμφὶς, t.1, c.408, f. | Ἄμφις autē, nomen propriū, faciens genit. Ἄμφιδος. Ἀμφίσβαινα, t.1, c.660, f

A Ἀμφισβατέω, t.1, c.658, c. obiter. Iones ἀμφισβατεῖν dicunt, vt supra annotaui.

Ἀμφίσβατος, Controuersus, Ambiguus. Hes. enim & Suid. ἀμφίσβατα exp. ἀμφισβητήσιμα. Sed perperam apud Suid. scriptum Ἀμφίσματα: qui Hellanicum citat autorem.

Ἀμφισβασίη, Ionicè pro ἀμφισβήτησις, Controuersia, seu Cōtentio, Disceptatio. Herodot. l.8, initio p.309, τῶν δ' αὐτῆς ἐγίνετο λόγων ἀμφισβασίη, iterū inter se cōtēdebāt verbis.

Ἀμφισβητέομαι, t.1, c.660, a. Ἀμφισβητέω, t.1, c.658, e

Ἀμφισβήτημα, t.1, c.660, c. Ἀμφισβητήσιμος, ibid. e

B Ἀμφισβήτησις, ibid. d. Ἀμφισβητητικὸς, ibid. f

Ἀμφισβλησίη λόγων, ex Herodoto affertur pro Altercatio: sed perperā, vt puto, pro illo ἀμφισβασίη de quo paulo antè.

Ἀμφίσγονος, t.1, c.840, g. Ἀμφισθμαινα, t.1, c.660, g

Ἀμφίσκιος, t.3, c.867, f. Ἀμφίσκω, t.1, c.1380, b

Ἀμφίσκωμοι, Hesychio οἱ περιοικοῦντες τὰς κώμας, Circumuicini, Qui circumiacentes pagos inhabitant.

Ἀμφίσμαινα, t.1, c.660, g

Ἀμφίσματα, vide in Ἀμφίσβατος.

Ἀμφίσταμαι, t.1, c.1744, d. Ἀμφιστέλλω, t.3, c.998, c

C Ἀμφίστερνον, Hes. exp. δεινῶ. significaret tamen potius Pectori circundatam, Quæ circum pectus est: vel etiam Vtrinque pectus habentem.

Ἀμφιστεφὴς, t.3, c.1022, f. Ἀμφίστομος, t.3, c.1043, a

Ἀμφιστροφὴ, Hesych. ἐκχώρησις, ὑποστροφὴ, Deflexio, Reflexio. Posset & pro conuersione accipi.

Ἀμφισφαῖρα, eidem est genus calceamenti muliebris.

Ἀμφιστωτὸς, t.2, c.1395, h. Ἀμφιτάλαντος, t.3, c.1234, d

Ἀμφιτάτης, t.3, c.1243, f. Ἀμφίταπις, t.3, c.1244, b

Ἀμφίταπος, t.3, c.1243, f. Ἀμφιτείνω, t.3, c.1285, b

D Ἀμφιτέμνω, t.3, c.1397, f

Ἀμφίτερμον, Hes. exp. ἀποπερματισμένον: afferens itidē ἀμφιτέρμως, pro ἀποπερματισμένως, ex Soph. Amphitruone.

Ἀμφιτίθημι, t.3, c.1480, b. Ἀμφιτινάσσω, t.3, c.1541, f

Ἀμφιτρέφω, t.3, c.1648, g. Ἀμφιτρὴς, t.3, c.1317, g

Ἀμφίτρητος, ibid.

Ἀμφιτρίβαι, Hes. affert pro περιτελῶς πεπιεσμένοι, Admodum attritum. Ad verbum, Circumcirca attritū seu detritū.

Ἀμφιτρίτη, teste eodē ἡ θάλασσα dicta est ἀπὸ τοῦ φόβου περιβάλλειν τοῖς διαπλέουσιν αὐτήν: aliis, παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν

E γῆν, quòd terram vndiq; terat suis fluctibus: aliis, παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν, quòd eam ambeat. est enim terra περίδρομος ὠκεανῷ, teste Dionys. De situ orbis: γῆ ἐν ἐκείνῳ Πᾶσα χθὼν ἅτε νῆσος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

Ἀμφιτρομέω, t.3, c.1673, b

Ἀμφιτρυχὴς, Vndique attritus, vt ἀμφιτριβὴς. Hes. ἀμφιτρυχῆ exp. καπρρωγότα, fractum: itidémque Suid.

Ἀμφιτρυωνιάδης, Filius Amphitruonis. est enim patronymicum ab Ἀμφιτρύων. id est Hercules. Itē Nepos Amphitruonis, Genus & ortum ducens ab Amphitruone,

F quomodo Philippus Macedo in Epigr. dicitur Ἀμφιτρυωνιάδης. erat enim ex Heraclidarum familia, hoc est originem ab Hercule trahebat.

Ἀμφίτυπα, Hesychio ἐπιλασμένα.

Ἀμφιφάασθαι, apud Hom. perperam alicubi scriptum reperitur pro ἀμφαφάασθαι. Ἀμφιφαὴς, t.4, c.7, b

Ἀμφίφαλος, Hesychio κύκλῳ φάλους, id est ἥλους, ἔχουσα, vndique confixa clauis seu cuneolis. Galeæ epitheton, quia circumcirca ornari eiusmodi φάλοις solebat.

Ἀμφιφανὴς, t.4, c.16, e. Ἀμφιφοβέομαι, t.4, c.131, d

G Ἀμφίφλοξ, t.4, c.168, b

Ἀμφιφορεὺς, έως, (& Ionicè ἦος) ὁ, Amphora: idem quod ἀμφορεύς: nomine imposito παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, vt Athen. tradit l.11. vnde & Hes. ἀμφιφορῆας esse dicit ἀγγεῖα τὰ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα, vasa vtrinq; auriculas habētia, quibus nimirū gestari queāt. Hom. Iliad. ψ, Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. Od. ι, πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι Ἠφύσσαμεν. Est etiā certæ mensuræ genus, vt ἀμφορεύς: Hesychio autem nō solùm ὑδρία & μέτρον τι ἐλαίου, sed etiā σωρός: nisi potius

H σορὸς scribendum, & intelligendum de pheretro quo efferuntur defuncti. Vide Ἀμφορεῖον.

Ἀμφιφύα, ας, ἡ, vide in synonymo Ἄμφαυξις.

Ἀμφιφόων, siue Ἀμφιφῶν, dicebatur quoddam genus mazæ seu placentæ sacræ, quoniam in æde Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circūcirca facibus ardentibus, vt Poll. docet lib.6, c.14, vbi legitur plurale ἀμφιφῶντες. Pro quo

reponendum puto ἀμφιφῶντες, vt ſcriptum eſt apud Athen.lib.14, afferentem ex Philemonis Mendico, Ἄρτεμι φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω, ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα. Et certè hoc ἀμφιφῶν ſeu ἀμφιφόων, eſt participiũ verbi ἀμφιφάω, ſignificantis Circumcirca luceo, Colluceo igni aut facibus accenſis. Legitur verò Ἀμφιφόων, (quod Ionicum eſt vt ὁρόων) apud Heſych. cui eſt πλακοῦς ποιὸς Ἀρτέμιδι μετὰ δᾳδῶν προσφερόμενος: contractum autẽ Ἀμφιφῶν iam ex Philem. habuiſti, quod Athenæo eſt itidem πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ex eo dictus quoniam εἶχεν ἐν κύκλῳ καιόμενα δᾳδία. Philochorus quoque apud eundẽ in Dianæ fana & triuia ferri ait hũc ἀμφιφῶντα, & ex eo nominatum quia ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιφῶς γίνεται, quoniã illo die cælum gemino colluſtratur lumine, lunæ nimirum occidentis & ſolis exorientis, niſi malis, Dubio lumine colluſtratur.

Ἀμφιφῶς, vide in præcedente Ἀμφιφῶν.

Ἀμφιχαίνω, t.4, c.333, c. — Ἀμφιχέω, t.4, c.474, a

Ἀμφιχολόομαι, t.4, c.559, f. — Ἀμφιχορεύω, t.4, c.576, d

Ἀμφίχρηος, t.4, c.629, a. — Ἀμφίχυτος, t.4, c.49?, a

Ἀμφιχύω, t.4, c.496, g. — Ἀμφίχωλος, t.4, c.660, b

Ἀμφόδιον, t.2, c.1164, b. — Ἄμφοδον, ibid. a

Ἄμφοδος, ibid. — Ἀμφόδους, t.1, c.1079, d

Ἀμφοῖν, t.1, c.409, b

Ἀμφομοιοῦντες, Similes reddentes. vulg. l. forſan pro ἀφομοιοῦντες.

Ἀμφόνη, Heſychio ἀκρατής, μὴ δυναμένη νηστεῦσαι, ἁμαρτωλός, Intemperans ſeu Incontinens, Ieiunare nequiens, Peccatrix. Infrà Ἀμφώνυξ.

Ἄμφονον, idem affert pro περὶ τὸν φόνον: quod Æolica syncope vſurpatum eſt à poeta pro ἀνὰ φόνον.

Ἀμφορεαφόρος, Amphoræ gerulus, Qui amphoras baiulat, mercede conductus. Heſych. enim ἀμφορεαφόρους dici ſcribit τοὺς μισθωτὰ κεράμια φέροντας: itidémque Suidas. qui tamen non ſolùm coniunctè ἀμφορεαφόρους dici ait τοὺς κεράμια μισθοῦ φέροντας, ſed etiam diuiſim τοὺς μισθίους, & τοὺς τὰ κεράμια φέροντας: afferens ex Menandro, Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων. Ariſtophanes & verbo Ἀμφορεαφορεῖν vſus eſt, & quidẽ tranſitiuè pro Baiulare veluti amphoram: in Heroibus, Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν Τὸν ἔνδοθεν, καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον, Κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν. Alioqui Ἀμφορεαφορεῖν, eſt ſimpliciter Amphoram baiulare ſeu portare.

Ἀμφορεύς, per ſyncopen pro ἀμφιφορεύς. id eſt τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον, Vas teſtaceum vtrinque habens auriculas quibus portetur. Exemplum ex Ariſtoph. habes in præcedente Ἀμφορεαφορεῖν, hinc deriuato: apud quem in Pluto legitur etiam Ἀμφορῆς, Atticè vel Ionicè pro ἀμφορεῖς. Eſt etiã certæ mẽſuræ nomẽ, quæ alio nomine κεράμιον dicitur. Dioſc. lib.5, cap.71, de vino ex ſaluia, εἰς γλεύκους ἀμφορέα, ὅ ἐστι κεράμιον, κάθες. Item propriũ nomen eſt, teſte Suida.

Ἀμφορείῳ, Heſ. affert pro φορείῳ, pheretro ſeu lecticæ. quo ſignificatu & ἀμφιφορέα dici innuit.

Ἀμφορείδιον, ου, τὸ, diminutiua voce dicitur ὁ ἀμφορεύς, quaſi Amphorula. vt Θᾶσσα ἀμφορίδια apud Suid. ex Ariſtoph.

Ἀμφορεῖξ, aduerbium ex verbo ἀμφορείζω, deriuato ab ἀμφορεύς, vt tradit Euſt. neutrum tamen horum exponens.

Ἀμφορκία, idem quod ἀμφωμοσία, teſte Heſ. Pro quo ſuprà ἀμφιορκία.

Ἀμφότερα, t.1, c.410, b. — Ἀμφοτέραις, t.1, c.409, h

Ἀμφοτεράκις, t.1, c.410, e. — Ἀμφοτέρη, ibid.

Ἀμφοτερίζω, ibid. g. — Ἀμφοτερόγλωσσος, t.1, c.855, e

Ἀμφοτεροδέξιος, t.1, c.961, c. Vide & Ἀμφιδέξιος.

Ἀμφότεροι, t.1, c.409, e. — Ἀμφότερον aduerb. t.1, c.410, d

Ἀμφοτερόπλους, t.3, c.369, h. — Ἀμφότερος, t.1, c.409, c

Ἀμφοτέρωθεν, t.1, c.410, e. — Ἀμφοτέρωθι, ibid.

Ἀμφοτέρως, ibid.

Ἀμφουδίς, aduerbium idem ſignificans quod ἀμφ' οὖδας, In terram, Humi. vt quum Hom. dicit Od.ρ, Ἦ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. Vbi Euſt. quoque annotat ἀμφουδὶς ἐρεῖσαι idem eſſe quod πρὸς τῇ γῇ ῥῖψαι, ſeu πρὸς γῆν ἐλάσαι, Humi ſternere, In terram deiicere, addens, ἐκ παραλλήλου hîc poni ſynonyma illa duo πρὸς γῆν &

A ἀμφουδίς. Apud Heſych. & in lex. meo vet. ſcriptum properiſpωmenως ἀμφοῦδις, quod itidẽ eſſe dicũt παρὰ τὸ ἔδαφος: additq; Heſ. ἀμφοῦδις ῥίπτων Heſiodo eſſe ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς οὖδας ῥίπτων, ãbabus manib⁹ in terram deiiciẽs. Affertur & verbũ Ἀμφουδίζειν, pro In terrã deiicere: quo ſenſu ἐδαφίζειν etiam dicitur & κατεδαφίζειν.

Ἀμφεράσασθαι, Euſt. exp. ἀναισθῆσαι. Heſ. verò ἀμφεράσατο affert pro ἐγνώρισε. Æolicam & poeticam ſyncopen habet vtrunque pro ἀναφεράσασθαι & ἀνεφεράσατο.

Ἀμφυγία, ας, ἡ, Perpetuum exiliũ. v.l. perperã pro ἀειφυγία.

B Perperam itidem in iiſdẽ Ἀμφυκτυονία pro Ἀμφικτυονία ſcriptum eſt, quod interpr. Cõcilium Amphictyonum.

Ἀμφυλάω, Circumlatro, ſeu Circumallatro, Oblatro vndique. Iungitur accuſ.

Ἀμφύω, Æolica & poetica ſyncope pro ἀναφύω.

Ἄμφω, t.1, c.409, a

Ἀμφώβολα, apud Sophocl. αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι, teſte Euſt. Diuinationes ex extis, forſan quum verubus ſuffixa torrentur.

Ἄμφωδον, t.1, c.1079, e. — Ἀμφώδων, t.1, c.1080, c

C Ἀμφώης, t.2, c.1551, g

Ἀμφωμοσία, ας, ἡ, Iuramenti vtrinque præſtatio. hoc eſt, Quum vtraque litigantium pars iurat. idem quod ἀμφιορκία ſeu ἀμφορκία, teſte Heſ. qui & ipſe ἀμφωμοσίαν eſſe dicit ὅταν τῶν δικαζομένων ὁ μὲν προομόσῃ, ὁ δὲ ἐπομόσῃ.

Ἀμφώμοις, idem affert pro ἀναβλήμασι, ἀναθήμασι: haud ſcio an intelligens Sarcinis quæ humeris ſuſcipiuntur. Eodẽ teſte ἀμφῶμος, ἐν ταῖς ὀνομασίαις (nomenclaturis, ſeu libro nomenclaturas rerum continente) eſt ὁ λιβανωτὸς, thus.

Ἀμφώνυξ, eidem eſt γαστρίμαργος, ἀκρατής, Ventri deditus,

D Intemperans. quo ſenſu paulo antè Ἀμφόνη ex eodem. Alioqui videtur ſignificare Qui circum vngues eſt, Vngues ambiens: vel Vtraque parte vngues ſeu vncinos habens.

Ἄμφωξις, eidem eſt ὑδρεῖον ξύλινον ἀγροικικὸν, Sitella lignea, ſeu Lignea hydria, qua in agris vtuntur: quibus addit, εἰς ὃ καὶ ἀμέλγουσι. ſolent enim ruſtici ſitulis interdum vti loco mulctrarum. Euſt. verò ἄμφωτις habet, & quidem rectius. ſcribit enim p.1624, ἄμφωτιν, paronymon τοῦ ἀμφώτου, eſſe ξύλινον ποτήριον ᾧ χρῶνται οἱ ἀμέλγοντες εἰς

E αὐτὸ καὶ οὕτω πίνοντες. — Ἀμφωτέρωσε, t.1, c.410, e

Ἄμφωτις, Ἀμφῶτις, Ἀμφωτὶς, t.2, c.1551, h. Vide & Ἄμφωξις paulo antè. — Ἄμφωτος, ibid. g

Ἀμῷεν, per contractionem pro ἀμάοιεν: à them. Ἀμάω.

Ἀμώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irreprehenſus, Inculpatus, Momi morſibus non obnoxius: idem cum ἀμύμων. Hom. Il.μ, Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο. Heſiod. Aſp. Ἀμώμητος Ἰόλαος. Magis propriè Parrhaſ. apud Athen. l.12, in quodam de ſe epigrammate, ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔφυτο βροτοῖς.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo

F ſimilis ſit, adeo vt ea verum amomum adulteretur. ait enim Dioſc. lib.1, c.14, de amomo loquens, δολίζουσι δέ τινες τὸ ἄμωμον τῇ λεγομένῃ ἀμωμίδι, ἐμφερεῖ οὔσῃ ἀμώμῳ, ἀνόσμῳ μέντοι καὶ ἀκάρπῳ.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, Amomum ſimilitudine aliqua referens. vt λίβανος quidam ἀμωμίτης eſt apud Dioſc. lib.?, c.82.

Ἄμωμον, ου, τὸ, Amomum: nomen fruticis cuiuſdam & aromatis, apud Dioſc. l.1, c.14, Theophr. Hiſt. plant. l.9, c.7, & Plin. l.12, c.13.

Ἄμωμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Reprehẽſioni nõ obnoxius, Omni repre-

G hẽſione maior. idem cum ſuperiore ἀμώμητος. Heſiod. φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος, & irreprehenſa quoad oris ſpeciem. id eſt, forma præſtans.

Ἀμῶν, t.1, c.1076, d

Ἀμώνας, Æolicè dici τοὺς ἀνεμώνας, teſtatur Heſ.

Ἀμώντεσσι, Ionicè pro ἀμῶσι: datiuus plur. participii ἀμῶν, ex verbo ἀμάω, ſignificante Meto.

Ἄμωρος, Heſychio ſpecies placentæ: forſan quæ ſuprà ἀμόρα dicta eſt. — Ἀμῶς, t.1, c.401, a

H Ἀμῶσαι, Tarentinorum dialecto κρεμάσαι, teſte Heſ.

Ἀμωσγέπῃ, t.1, c.401, d. — Ἀμωσγέπως, ibid. c

Ἄμωτα, Agelochus vocat τὰ καστάνεια, caſtaneas, teſte Ath. l.2, afferẽte hæc ex eo verba, ὅπου δὲ γίνεται τὰ κάρυα τὰ Σινωπικὰ, ταῦτα δένδρα ἐκάλουν ἄμωτα. Eadem καστάνεια ait vocari κάστανα, λόπιμα κάρυα, & Εὐβοϊκὰ κάρυα. Apud

Diosc. hæc eadem leguntur, nisi quòd μόνα eius habet exemplaria pro ἄμωτα: lib. 4, cap. 146, αἱ Σαρδιαναὶ βάλανοι, ἅς τινες λόπιμα, ἢ κάστανα καλοῦσιν, ἢ μότα, ἢ Διὸς βαλάνους.

¶ Ἄν, coniunctio interdum potẽtialis, interdum expletiua, t.1, c.411, d. Ἄν cum imperf. indicat. ibid. e. Ἄν cum præt. perf. ibid. f. Ἄν cum plusquamperf. ibid. Ἄν cum aorist. 1, ibid. g. Ἄν cum aorist. 2, ibid. Ἄν cum optat. præs. ibid. h. Ἄν cum aor. optat. col. 412, a. Ἄν cum opt. post relatiuum, ibid. c. Ἄν cum opt. quũ res præterita narratur, ibid. c. Ἄν cum subiunct. ib. d. Ἄν cum aduerb. temporis, ibid. g. obiter. Ἄν cum infinitiuo, ibid. Ἄν cum participiis, col. 413, e. ὁ ἂν vim habet δυνητικὴν cum præterito, c. 414, c. Ἄν cum particula γὰρ interrogat. ibid. d. Ἄν vim habens verbi subaudiendi, ibid. e. Ἄν cum εἰ coniunctum, col. 415, a. ob. Ἄν geminatum, ibid. e. Ἄν vacat, ibid. f. Ἄν cum ὡς, ibid. g. obiter.

Ἄν & ἐὰν, t.1, c.1103, e

Ἀνά, præpositio cum accus. Per, t.1, c.415, h. Ἀνά cum datiuo, col. 416, c. Ἀνά distributionis particula, ibid. f. Ἀνά vacat, col. 417, a. Ἀνά in compositione, ibidem b. Ἀνά, Sursum, ibid. c.

Ἀνὰ χεῖρα, t.4, c.418, b

Ἄνα, vocatiuus casus nominatiui ἄναξ, Rex. βασιλεῦ. vt apud Hom. Il. γ, Ζεῦ ἄνα, δός τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ᾽ ἔοργε. Et Od. ρ, Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι. Ex Euripide affertur ἄνα etiam pro ἄνασσα, regina. ‖ Alioqui per apocopen ponitur etiam pro ἀνάστα, Surge. Hom. Od. σ, Ἀλλ᾽ ἄνα, μή τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται. Sic Il. σ, Ἀλλ᾽ ἄνα, μηδ᾽ ἔτι κεῖσο, surge, nec iaceas amplius. pro quo ἄνα paulo antè dixerat ὄρσεο. Et Soph. in Aiace, ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων, itidem pro ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων.

Ἀνάβα, t.1, c.639, g. Ἀναβάδην, t.1, c.640, d
Ἀναβαδὸν, ibid. Ἀνάβαθι, t.1, c.639, g
Ἀναβαθμικός, t.1, c.640, g. Ἀναβαθμίς, ibid.
Ἀναβαθμός, ibid. f. Ἀνάβαθρα, ibid. g
Ἀνάβαθρον, ibid.
Ἀναβαίνω, t.1, c.639, d. & t.2, c.1064, d. obiter.
Ἀναβαίνομαι, t.1, c.640, a.

Ἀναβακχεύω, Bacchicis furoribus exagito. Eurip. Oreste, ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ᾽ ἀναβακχεύει, Bacchari facit, seu μαίνεσθαι ποιεῖ, vt schol. exp. ‖ Affertur in v.l. & pro Debacchor.

Ἀναβαλλίδες, Etymologo & lex. meo vet. sunt ταινίαι, tæniæ: sed addunt, quosdam interpretari σφαίρας, pilas seu globos.

Ἀναβάλλομαι, t.1, c.671, h. Ἀναβάλλω, ibid. e
Ἀναβαπτιστής, t.1, c.720, a. Ἀναβάσεις, t.1, c.640, a
Ἀναβασμός, ibid. e. Ἀναβαστάζω, t.1, c.716, e
Ἀναβάτης, t.1, c.640, c. Ἀναβατός, ibid. b
Ἀναβεβιωκώς, t.1, c.740, c.

Ἀναβήμεναι, Doricè pro ἀναβῆναι, ab ἀνάβημι seu ἀναβαίνω: Redire, ἀναχωρεῖν, Hesych.

Ἀναβήσσεσθαι, t.1, c.639, h

Ἀναβήσσω, seu Ἀναβήττω: item Ἀναβήσσομαι, seu Ἀναβήττομαι, t.1, c.730, g.

Ἀναβιβάζω, & Ἀναβιβάζομαι, t.1, c.655, a
Ἀναβιβρώσκω, & Ἀναβιβρώσκομαι, t.1, c.783, d
Ἀναβιόω, t.1, c.740, b. Ἀναβίωσις, ibid. d
Ἀναβιώσκομαι, ibid. c. Ἀναβλαστάνω, t.1, c.746, f

Ἀναβλαστέω, ῶ, idem quod ἀναβλαστάνω, Repullulo, Regermino, Germina iterum emitto.

Ἀναβλάστημα, t.1, c.746, f. Ἀνάβλαστος, t.1, c.745, h
Ἀνάβλεμμα, t.1, c.749, h. Ἀναβλέπω, ibid. g

Ἀνάβλεψις, εως, ἡ, Redditus visus, seu Receptus visus: quũ aliquis iterum cernit oculis.

Ἀναβληδὸν, t.1, c. 672, g. Ἀνάβλησις, ibid.
Ἀναβλύες, t.1, c.756, a. Ἀναβλύζω, t.1, c.755, g
Ἀναβλυδονέω, t.1, c.756, a. Ἀνάβλυσις, ibid.
Ἀναβλυστάνω, ibid. Ἀναβλυστονέω, ibid.
Ἀναβοάω, t.1, c.757, c. Ἀναβόησις, ibid. d

Ἀναβοθρεύω, Effodio, seu Fodiendo egero & extraho. Hes. ἀνασκάπτω exp. Suid. verò ἀναβοθρεύουσι affert pro ἀναμοχλεύουσι.

Ἀναβολάδιον, t.1, c.673, f. Ἀναβόλαιον, ibid. e

A Ἀναβολαίω, Induo. v.l. sed nescio quo exemplo.
Ἀναβολεύς, t.1, c.673, d. Ἀναβολή, t.1, c.672, h

Ἀναβόλιμος, Reiectitius seu Dilatitius. Hesychio ἀναβόλιμοι δίκαι sunt αἱ διὰ περίστασιν εἰς ὕστερον ἐμπίπτουσι, quæ ob circunstantiam aliquam reiiciuntur & differuntur in aliud tempus.

Ἀναβορβορίζω, t.1, c.763, f. Ἀναβορβορύζω, ibid. g
Ἄναβος, t.1, c.1445, b
Ἀναβράζομαι, & Ἀναβράζω, t.1, c.786, d

Ἀνάβρασις, εως, ἡ, Æstuatio, Ebullitio, Aquæ æstuantis seu
B feruentis subsultatio: hoc est, Quum aqua feruens ebullit & subsultat: quod ἀμβολάδην ζεῖν vocat Herodot. Idẽ in mari dicitur ἀνάχυσις.

Ἀναβράσσω, t.1, c.786, e. Ἀνάβραστος, ibid.
Ἀναβράττω, ibid.

Ἀναβρέχω, t.1, c.790, b. ‖ Hes. ἀνάβραχε expon. ἤχησεν, ψόφον ἀπετέλεσε, Insonuit, Crepitum dedit: quo sensu & ἀνέβραχε dicitur in aor. 2. nam βρέχω facit fut. 2 βραχῶ, verso ε in α, vt & in aliis. Hom. Il. τ, initio, de armis quæ in terram deponebantur, τὰ δ᾽ ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

C Ἀναβροχή, t.1, c.791, a

Ἀναβρυχάομαι, Infremo, Fremitus seu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suidam accipitur pro Cum fremitu & rugitu defleo seu deploro, in hoc loco, ἀλλ᾽ ἦσαν περιαλγήσαντες καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέα κυνηγεσίων κατακεκλεισμένοις θηρίοις.

Ἀναβρύζω, idem quod ἀναβλύω, sed τραχυτέραν habens onomatopœiam. id est Scaturio, Subsilio. Hom. Iliad. ρ, ἔρνος ἐλαίης Καλὸν τηλεθάον, ὅθ᾽ ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, quum aqua sufficienter scaturit qua irrigetur. vt Eust.
D quoque annotat, ἀναβεβρυχέναι hîc accipi ἐπὶ τοῦ ἀναπηδᾶν καὶ ἀναβλυδονεῖν: sed addens, scribi etiam ἀναβέβροχεν. Similiter Hes. ἀναβέβρυχεν exp. ἀναβάλλει, ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει. Alioqui & ἀναβέβρυκεν scribitur per κ, ab ἀναβρύω, significante itidem Scaturio, Subsilio, ἀναπηδάω καὶ ἀναβάλλομαι μετὰ ψόφου. Vtriusque scripturæ meminit Etymol.

Ἀναβρύω, vide in præcedente Ἀναβρύχω.
Ἀνάβρωσις, t.1, c.783, e.
Ἀναβρώσκομαι, & Ἀναβρώσκω, t. 1, c.783, d. e
E Ἀναβρωτικός, t.1, c.783, e
Ἀναβώδης, Hesychio βαθμοῦ εἶδος.
Ἀναβώσαι, t.1, c.759, b

Ἀναγαγγανεύουσιν, Hesych. exponit ἀναβοῶσι, exclamant. Itẽ demque Etymol. ἀναγαγγανεύουσι affert pro ἀνακράζουσι. Ita enim apud eum repone ex lex. meo vet.

Ἀνάγαιον, t.1, c.806, e

Ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ, Anagallis: herbæ nomen, de qua Diosc. lib.2, cap.209, & Plin. lib.25, c.13. Meminit Suid. etiam,
F apud quem & nomen proprium est.

Ἀναγαργαρίζομαι, & Ἀναγαργαρίζω, t.1, c.817, g
Ἀναγαργάρισμα, t.1, c.818, a

Ἀνάγασις, εως, ἡ, Excelsitas, Sublimitas, Altitudo. Ita v. lex. afferentia ex Polybio, ἐσκοτοῦντο διὰ τὴν εἰς ὕψος ἀνάγασιν, vertigine corripiebantur propter sublimitatem scalarum. Sed mendosa est ea scriptura. legendum enim ἀνάβασιν, Ascensum.

Ἀναγγελήσεται, t.1, c.18, c. Ἀναγγέλλομαι, ibid.
Ἀναγγέλλω, ibid. Ἀνάγγελος, t.1, c.15, g
Ἀνάγειν, τὸ αὔξειν, t.1, c.68, f
G Ἀναγελάω, t.1, c.813, d
Ἀναγεννάω, t.1, c.839, a. Ἀναγέννησις, ibid.

Ἀναγηρίς, Tarentinis μάζα est, teste Hesych. Sed forsan pro ἀναγηρὶς scribendum ἀναγύτεια, & μαῖα pro μάζα. nam Ἀναγύτεια, (vt aliquanto pòst idem subiungit) Tarentinis dicitur ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνή, quam Attici μαῖαν vocant, id est Obstetrix.

Ἀνάγισις, εως, ἡ, Ipsa τοῦ ἀναγίζειν actio. In v. l. tamen exp. Respectus, Repulsa.

Ἀναγιύω, t.1, c.850, b
Ἀναγίς, t.1, c.125, g

H Ἀναγινώσκω, Agnosco. t.1, c.1848, f. Ἀναγινώσκω pro διαγινώσκω, Dignosco, Internosco, ibid. g. Ἀναγινώσκω pro simplici γινώσκω, ibid. Ἀναγινώσκω, Suadeo, Persuadeo, ibid. h

Ἀναγισμός, οῦ, ὁ, Parentatio. v.l. perperam pro ἐναγισμός.

Ἀναγκάζομαι,t.1,c.421,a. Ἀναγκάζω,t.1,c.420,h
Ἀναγκαίη,t.1,c.419,d
Ἀναγκαΐσμα,Hesychio ἀνακίνημα.sed suspectum est.
Ἀναγκαῖον,t.1,c.420,e. Ἀναγκαῖος,t.1,c.419,f
Ἀναγκαιότης,t.1,c.420,g. Ἀναγκαίως,ibid.f.
Ἀναγκαστήριος,t.1,c.421,c. Ἀναγκαστικός,ibid.b
Ἀναγκαστός,ibid.
Ἀνάγκη,t.1,c.417,d. Ἀνάγκη aduerbialiter,c.418,d
Ἀνάγκης,Auis Indica,sturno similis. Hes.Sed alphabetica series Ἀνάκης apud eum reponendum esse innuit.
Ἀναγκοτροφέω,t.3,c.1644,e.
Ἀναγκοφαγέω,t.3,c.1644,e.& t.4,c.3,c
Ἀναγκοφαγία,t.4,c.3,b. Ἀναγκοφάγος,ibid.
Ἀναγλυκαίνω,& Ἀναγλυκαίνομαι,t.1,c.852,e
Ἀνάγλυπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Sculptus,Cælatus.seu Sculpturis cælaturisque asper. Plin. l.33,cap.11, Vasa ex argento nũc Furniana,nunc Clodiana,nunc Gratiana,nunc anaglypta,in asperitatémque excisa, circa linearum picturas quærimus.
Ἀνάγλυφον,t.1,c.851,f. Ἀναγλύφω,ibidem.
Ἀναγνάμπτω,& Ἀναγνάμπτομαι,t.2,c.55,c
Ἀναγνεία, ας, ἡ, ἐν v.l.exponitur Scelus: quod verbale est tanquam ab Ἀναγνεύω,significante Sum ἄναγνος.
Ἄναγνος,t.1,c.128,d
Ἀναγνωρίζω, Noscito, Cognosco, Agnosco.Bud.ex Plat. Politico, δεῖ δὴ τὰς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμους εἶναι λέγειν ἀναγνωρίζειν.
Ἀναγνώρισις,εως,ἡ, & Ἀναγνωρισμός,οῦ,ὁ,Ipsa τοῦ ἀναγνωρίζειν actio,Noscitatio, Agnitio.Synes.
Ἀναγνώρισμα autẽ,Budæo est Specimen & documentum.
Ἀνάγνωσις,t.1,c.1849,h
Ἀνάγνωσμα,ibid.g. Ἀναγνωστέον,ibid.
Ἀναγνωστήριον,t.1,c.1850,b. Ἀναγνώστης,ibid.a
Ἀναγνωστικός,ibid.b. Ἀνάγνωστος,vide infra in Ἀνάεδνος.
Ἀνάγομαι, Tollor, Subuehor,&c.t.1,c.68,f. Ἀνάγομαι, Reducor,ibid.g. Ἀνάγομαι, Elicior, ibid. h. Ἀνάγομαι,Instituor,Educor,ibid. Ἀνάγομαι,Soluo,t.1,c.69, a. Ἀνάγομαι pro ἄγομαι,ibid.c
Ἀναγόρευσις,t.1,c.29.c
Ἀναγορεύω,t.1,c.28,g.& t.2,c.197,b.ob.
Ἀναγραμματίζω,vide in sequ.Ἀναγραμματισμός.
Ἀναγραμματισμός , οῦ, ὁ, Literarum traiectio & transpositio:nomen figuræ apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & transpositis fit alia & diuersum significans vox. veluti quum Eustathius pag 45 ait,ὅτι δὲ Ἥρα ὁ ἀήρ,δηλοῦται φασι καὶ ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ.ἐκ τῶν γὰρ Ἥρα γραμμάτων,ἐκ τούτων λαλεῖται καὶ ὁ Ἀήρ. Eiusdem anagrammatismi hæc subiungit exempla, χόλος,ὄχλος:ἀρετή,ἐρατή: φλύαρος,φλαῦρος: μαρὸς,ἱλαρός: λόχος,ὄχλος:ὀλίγος,λογιός:ὄλιθος,λοῖθος:χλόη,χολή: ἄτλας,τάλας:παραχύτης, σπαρεὶ τύχη. Similiter (inquit) quidam τῶν ἐπιπείστων κολάκων τὸ Ἀρσινόη Ἥρας ἴον ἀναγραμματίζειν· ἀϊκάμων φιλοτιμῶς τὴν βασίλισσαν Ἀρσινόην ὡς πρέπουσαν τῇ Ἥρας ὀσφράδιον.Quibus verbis Lycophronem innuit.Eum enim ipsius ἐξηγητὴς scribit δεδοκιμακέναι μάλιστα διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμούς. οἷον (inquit) ὅτι Πτολεμαῖος Ἀπομέλιτος λέγεται ἀναγραμματιζόμενον, Ἀρσινόη δ᾽ ἴον Ἥρας,καὶ τὰ ὅμοια. Nota porro verbum Ἀναγραμματίζειν his in locis, pro Transpositis literis efferre aut dicere. vnde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ traiectis literis effertur.veluti quum Eustathius rursum ait,ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καὶ νῦν ὁ χόλος,τὸν λόχον ποιεῖ. Sic ἔνειμας facit ἔμεινας:πέλας,λέπας:μῦθος,θυμός: αἵματα,ἰάματα :itémq; Αἴσων,Ἰάσων: Αἵμων,Μαίων. Itidem & κορώνης epitheton λακέρυζα, παρὰ τὸ κελαρύζειν dicitur ἀναγραμματίζεσθαι.Affines huic figuræ sunt παρήχησις & παρωνομασία. nam &ex aliquo modo ἀποσχαφοῦσι τὰς λέξεις.
Ἀνάγραπτος,t.1,c.868,a. Ἀναγραφεύς,ibid.d
Ἀναγραφή,ibid.b. Ἀναγράφομαι,t.1,c.867,g
Ἀνάγραφον,t.1,c.868,d. Ἀναγράφω,t.1,c.867,c
Ἀνάγρετον, Hesychius exponit ἀνυπόστροφον, Cui reditus ademptus est.
Ἀναγρεία,t.1,c.52,f. Ἀναγρύζω,t.1,c.879,e
Ἀναγυμνόω,t.1,c.888,b
Ἀνάγυρις,εως,ἡ,& Ἀνάγυρος,ου,ὁ vel ἡ,Anagyris siue Anagyrus:nomen fruticis βαρυόσμου apud Dioscor.libro 3,

A capite 117:vbi & ἄκοπον vocari scribit.Vnde Plinius lib. 27,capite 4, Anagyros , quam aliqui acopon vocant, fruticosa est,grauis odore. Suidas etiam tradit esse φυτὸν δυσῶδες,cuius semen sit ἐμετικόν: vnde sunt qui dicant esse eam plantam quam Plautus & Festus nauteam vocant,quia nauseam odore suo viroso moueat. Dixerat tamen idem Suidas paulo antè esse ἄνθος ὃ τριβόμενον ὄζει , florem qui tritus malè oleat. Ἀναγυροῦς autem,est δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς: cuius δημότης dicitur Ἀναγυράσιος,teste Harpocr.& Stephano.qui &aduerbia tria hinc deriuata affert, nimirum Ἀναγυροῦντόθεν, ex Anagyrunte:Ἀναγυροῦντάδε,Anagyruntem:Ἀναγυροῦντι,Anagyrunte, seu In Anagyrũte. Porro denominatus est δῆμος iste ἀναγυροῦς παρὰ τὴν ἀνάγυρον,quoniam ibi magnus est prouentus δυσώδους illius plantæ, vt Hesychius indicat, & Aristoph. in Lysistrata. vbi quidam, quũ sibi quærenti πόθεν εἰσί; respõsum esset, Ἀναγυρουντόθεν,excipiẽs eam vocem,νὴ τὸν Δία(inquit)Ὁ γοῦν ἀνάγυρος μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ:quasi diceret , mirabar quid ita anagyrum redoleret. Et κινεῖν τὸν ἀνάγυρον prouerbialiter inde dicitur is qui seipsum re aliqua prodit vt Anagyrasius siue Anagyruntius sese prodit odore tetro anagyri:seu ὅτι τὰ ἐπισπώμενος ἑαυτῷ κακά,vt Suidas vult qui etiam addit plantam illam alio nomine dici ὀνόγυρον.
Ἀναγχωπέω,t.1,c.419,a
Ἀνάγω,Tollo,Sustollo,&c.t.1,c.67,e. Ἀνάγω,Subduco,ibidem,g. Ἀνάγω,Reduco,ibid.h. Ἀνάγω,Redhibeo, t.1,c.68,b. Ἀνάγω,Offero,ibid. Ἀνάγω, Abduco,ibid. Ἀνάγω,Reiicio,Emitto,ibid. Ἀνάγω,Extraho,Eiicio, ibid.c. Ἀνάγω,Euado,ibid. Ἀνάγω, Anticipo,ibid.d. Ἀνάγω,Retrocedo,ibid. Ἀνάγω,Instituo, Doceo,ibid. Ἀνάγω,Indico, Persuadeo,&c.ibid.e. Ἀνάγω pro ἄγω, ibid.f
Ἀναγωγεύς,t.1,c.70,b
Ἀναγωγή,Subductio,Subuectio, &c.t.1,c.69, c. Ἀναγωγή, ἔκπλους,ibid.d. Ἀναγωγή, Reductio, ibid.e. Ἀναγωγή, Emissio,ibid. Ἀναγωγή , Redhibitio, ibid. Ἀναγωγή, Institutio,ibid.f
Ἀναγωγία,t.1,c.66,a. Ἀναγωγικός,t.1,c.70,a
E Ἀναγωγικῶς,ibid.b. Ἀναγωγός,t.1,c.69.g
Ἀνάγωγος,t.1,c.65,a,b. Ἀναγωγότερον,ibid.g
Ἀναγώγως,ibid.f. Ἀναγώνιστος,t.1,c.103,h
Ἀναδάζομαι,t.1,c.902,b
Ἀναδαεῖσα φλόξ, Excitata flamma.v.l. perperam pro ἀναδαεῖσα.
Ἀναδαιμονίζειν, Hesychius affert pro ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι, Iterum sortiri.quod admodum insolens videtur.
Ἀναδαίομαι,t.1,c.899,h
Ἀναδαίρετον, Explicatè,Denudatè & apertè.Ita v. l. ex Aristoph.sed non sine manifesto mendo.
F Ἀναδαίω,t.1,c.906,c. Ἀναδασμός,t.1,c.902,c
Ἀνάδαστος,ibid.d
Ἀναδείγματα,Hesychio τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἴδωλα δεικνύμενα, Sigilla seu imaguncul æ quæ in tragicis scenis ostenduntur,forsan circumacta τῇ ζώστρᾳ,ἤτοι τῷ ἐκκυκλήματι. Dicit etiam esse ἡνίας περὶ τραχήλοις , lora seu habenas circa equorum colla:in qua significatione putarim scribendum potius ἀναδέσματα: quoniam iis attractis retinentur & ἀναχαιτίζονται.
G Ἀναδείκνυμαι,t.1,c.916,f. Ἀναδείκνυμι,ibid.e
Ἀναδεικνύω,ibidem.
Ἀναδείματο,aor.1 med.verbi actiui ἀναδέμω,Reædificauit.
Ἀνάδειξις,t.1,c.916,h
Ἀναδείπνια,τὰ, Postcœnia:seu Mensæ secundæ, & veluti iterata cœna:quum sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria.quæ ἐπιδορπίδες etiam nominantur,& ἐπιτραπεζώματα,necnon ἐπαίκλια seu ἐπαΐκνια, vt testatur Eustathius pag. 1141. vbi facta mentione illorum vocabulorum,subiungit , ταῖς δὲ ῥηθείσαις λέξεσιν ἐξεῖναι βούλεται πρὸς ἰσοδύναμον καὶ τὰ παρὰ
H Λυκίοις ἀναδείπνια, ἅπερ εἶναι ἐδέσματα πραγματώδη μετὰ κρέα καὶ ἰχθῦς.
Ἀναδέκομαι, Ionicè pro ἀναδέχομαι dicitur.
Ἀνάδελφος,t.1,c.939,c. Ἀναδέμω,t.1,c.940,g
Ἀναδενδράς,t.1,c.943,a. Ἀναδενδρίτης,ibid.c

Ἀναδενδρομαλάχη, t.1, c.942, g.

Ἀναδέομαι, t.1, c.963, f. Ἀναδέρω, t.1, c.946, h

Ἀνάδεσις, εως, ἡ, Religatio. Luc. ἀνάδεσις τῆς κόμης.

Ἀναδεσμεύω, Religo: idem quod ἀναδέω infrà.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ, Religaculum, seu Redimiculum: hoc est ornamentum capitis quo mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparsi fluant. Eustathius esse dicit σειρὰν ἐν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσαν, funiculū quem circum tempora religant circumcirca: Suidas autem aliquid simile diademati, vel mitram capitis. Vide Ἄμπυξ.

Ἀνάδετος, Religatus, Reuinctus: Euripides verò μίτρας ἀναδέτους dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religantur crines, vt τῇ ἀναδέσμῃ: in Hecuba, ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν. Quæ schol. sic exp. ηὐτρέπιζον κατὰ τάξιν καὶ ἐκόσμουν ἐν μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμέναις. Aristoph. schol. substantiuè etiam accipere videtur, quum de ἀναδεῖν significāte στεφανοῦν, loquens, ait, ἐξ οὗ καὶ ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. nisi potius hæc tria, ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, coniunctim accipiēda sunt pro κόσμος ᾧ ἀναδοῦνται αἱ γυναῖκες.

Ἀναδεύω, t.1, c.953, f. Ἀναδέχομαι, t.1, c.955, e

Ἀνάδεχος, apud Dionys. Areop. in baptismo dicitur qui vulgo patrinus, quasi susceptor. Ita v.l. Sed perperam. scribendum.n. ἀνάδοχος. dicitúrque ἀνάδοχος non tam quia infantē è baptismate suscipit, sed etiam quia pro eo spondet fore vt in crescente ætate Christo fidem seruet quam dedit in baptismo.

Ἀναδέω, t.1, c.963, f. Ἀνάδημα, ibid.g

Ἀνάδηξις, t.1, c.906, c. Ἀναδιδάσκω, t.1, c.987, d

Ἀναδίδομαι, t.1, c.990, f. Ἀναδίδωμι, t.1, c.989, h

Ἀναδικάζω, t.1, c.1012, f. Ἀναδικία, t.1, c.1007, f

Ἀνάδικος, ibidem, e

Ἀναδίκτης, vt Varin. refert, est εἶδος παγίδος, species laquei seu pedicæ: nominata παρὰ τὸ δίκειν quod est βάλλειν.

Ἀναδινέω, t.1, c.1020, c. Ἀναδινίω quoque apud Hesych. legitur, expositum περιπατῶ, Obambulo, seu Deambulo: perperam forsan pro ἀναδινέω.

Ἀναδιπλασιάζω, t.1, c.489, c. Ἀναδιπλασιασμός, ibid.

Ἀναδίπλωσις, t.1, c.488, b. Ἀναδιδυβίζω, t.1, c.1028, h

Ἀναδιδυχάζω, ibid. Ἀναδιδυκίζω, ibid.

Ἀναδομή, ῆς, ἡ, à Suida exponitur ἀναδασμός: significat tamen potius ἀνάκτισις, Reædificatio, Instauratio.

Ἀνάδοσις, t.1, c.990, e. Ἀναδοτικός, t.1, c.991, b

Ἀνάδοτος, ibid. a. Ἀναδοχεύς, t.1, c.956, d

Ἀναδοχὴ ibid. Ἀνάδοχος, ibid. Vide & Ἀνάδεχος paulo antè.

Ἀναδρᾶσαι, Hesychius affert pro ἀναπρᾶξαι: à δράω significante πράττω.

Ἀναδρέμω, inusitatum verbum est, à quo ἀνατρέχω mutuatur fut.2 ἀναδραμῶ, aor.2 ἀνέδραμον, præt. med. ἀναδέδρομα. Significat autem Sursum curro, vel Recurro.

Ἀναδρομή, t.3, c.1657, c

Ἀναδρύγματα, Hesychio θύματα, Ostiæ. Fortassis scribendum ἀνάδράγματα aut ἀναδρύμματα.

Ἀναδρύψει, idem affert pro ἀναξηρανεῖ. pro quo reponendum putarim ἀναξανεῖ. nam δρύπτειν significat ξαίνειν, carpere vnguibus.

Ἀναδύμεναι, Doricè pro ἀναδύειν: quod Hesychius exponit ἀναβάλλεσθαι.

Ἀναδῦμι, t.1, c.1060, e. Ἀναδύομαι, ibid.

Ἀναδυομένη, Venus, ibidem, f: quam Plin. lib. 35, c.10, appellat Venerem exeuntem è mari.

Ἀνάδυσις, t.1, c.1061, a. Ἀναδύω, t.1, c.1060, e

Ἀνάεδνος, Hesychio ἄπροικος, χωρὶς ἕδνων, Indotata, Dote carens. ἕδνα enim (inquit) dicuntur τὰ πρὸ τῶν γάμων ταῖς γαμεῖσθαι μελλούσαις παρὰ τῶν μνηστήρων διδόμενα δῶρα. Itaque ἀνάεδνος dicitur ἡ πάμπαν ἄεδνος, prorsus indotata: vt Eustathius ἀνάγνωστον dici ait τὸν λίαν ἀγνωστον, priore α significante ἐπίτασιν, altero autem στέρησιν: licet alibi dicat in his duobus compositis δύο κεῖσθαι στερήσεις ἀντὶ μιᾶς, μεσολαβηθέντος τοῦ ν διὰ μόνην εὐφωνίαν. Vtitur porro illo ἀνάεδνος Hom. Il.ι, vbi Agamemnon dicit, Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην, ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω Πολλὰ μάλ' ὅσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.

A Vbi nota sponsam ἀνάεδνον dici tātùm respectu sponsi à quo sponsalium munerum nihil accepit, seu nihil dotis. Alioqui & parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione ἀνάεδνος dicitur, vt ἄσπερνος & ἄπροικος. vt Iliad. ν, Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον, Petebat indotatam, Petebat sine dote sibi dari. tāto enim eius flagrabat amore. Posterioris verò ἀνάγνωστος pro Incognitus seu Prorsus incognitus, hoc affert exemplum Eust. ex quodam quem non nominat, μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχειν ἐθέλοιμι. Eadem compositionis ratio est in sequente ἀνάελπτος, necnon in ἀνάπυστος, secundum quosdam in ἀάπυστος etiam.

B Ἀναείρω, Tollo in altū, Attollo, Eleuo. vt Il.ψ, luctator luctatori dicit, Ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ, aut tu me eleua, aut ego te. nitebatur enim sese mutuò eleuare & postea humi prosternere. Et Il.η, Πολλὰ δὲ ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι, sæpe multúmque ad deos immortales supplices manus eleuarit seu tetenderit. vt Virg. dicit, duplices tendens ad sidera palmas. Accipitur etiam pro Tollo & Aufero. vt Iliad.ψ, Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέτρατος.

C Ἀνάελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insperatus: vel etiam Prorsus insperatus, vt in Ἀνάεδνος similem habente compositionem, dixi. Hesiodus Theogon. ἀψόρρον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν Ἤλυθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.

Ἀναερτάζω, Sustollo, Subleuo: seu Attollo, Eleuo, Extollo. idem cum præcedente ἀναείρω, vt ἀερτάζω idem cum ἀείρω.

Ἀναζάω, t.1, c.1388, d. Ἀναζέω, t.1, c.1398, e

Ἀναζέομαι, ibid. Ἀναζεσθείς, ibid.

D Ἀναζεύγνυμι, seu Ἀναζευγνύω, t.1, c.1394, h

Ἀνάζευξις, t.1, c.1395, c. Ἀναζέω, t.1, c.1398, d

Ἀναζήτω, t.1, c.1407, a. Ἀναζυγή, t.1, c.1395, d

Ἀναζυγόω, ῶ, Iugo exoluo: oppositum τῷ ἐπιζυγόω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν idem significat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπεταννύειν: vt vicissim ἐπιζυγῶσαι iidem vsurpant ἐπὶ τοῦ κλεῖσαι, inquit Pollux libro 10, cap.4. vt scholiastes quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse τὸ ἀνοίγειν τὴν θύραν, sed addens, ἔξωθεν, Forinsecus aperire portā. Similiter apud Hesychium ἀναζυγοῦ est ἀνοίγειν κιβωτόν,

E Arcam aperire, Cistam reserare & pandere: metaph. à portis sumpta, quarum obex & pessulus, ζύγαστρον nominatur: & ἀναζυγοῦσθαι ipsæ dicuntur quum remoto illo vecte pāduntur. Idem rursum Hesychius ζύγαστρον ἀναζυγοῦντες exponit etiam ἀνάγοντες εἰς τὸ ἄνω φῶς: malim tamen ego & hic interpretari Aperientes seu reserantes arcam.

Ἀναζυμόω, t.1, c.1408, d

Ἀναζωγραφέω, ῶ, Delineo: vel etiam Depingo.

Ἀναζωγρέω, ῶ, In vitam reuoco, Exuscito, Instauro. Epigr. lib. 3.

F Ἀναζώννυμι, t.1, c.1411, h. Ἀναζωννύω, ibid.

Ἀναζωπυρέω, t.3, c.626, b. Ἀναζωπυροῦμαι, ibid. c

Ἀναζωτικός, t.1, c.1386, e. Ἀναζώωσαι, ibid

Ἀναθαλέω, t.1, c.1493, c. Ἀναθάλλω, t.1, c.1492, d

Ἀναθάλπω, t.1, c.1496, h. Ἀναθαρρέω, t.1, c.1505, d

Ἀναθαρρύνω, t.1, c.1506, a. Ἀναθαρσέω, t.1, c.1504, d

Ἀναθαρσύνω, t.1, c.1506, a

Ἀναθεῖς, Hesychius affert pro βασιλίσσης: quo sensu & ἀνάσσης dicitur.

G Ἀναθήματα, t.3, c.1483, f. Ἀναθεματίζω, t.3, c.1484, a

Ἀναθεματισμός, t.3, c.1483, h. & 1484, b

Ἀναθερμαίνω, & Ἀναθερμαίνομαι, t.1, c.1547, f

Ἀνάθεσις, t.3, c.1484, d. Ἀναθέω, t.1, c.1550, c

Ἀναθεωρέω, t.1, c.1511, f. Ἀναθεώρησις, ibid. g

Ἀναθεωρισμός, t.1, c.1512, c

Ἀναθήκη, ης, ἡ, idem quod ἀνάθεσις, teste Hes.

Ἀναθηλέω, t.1, c.1495, b. Ἀνάθημα, t.3, c.1483, a

Ἀναθηματικός, ibid. e. Ἀναθλίβω, t.1, c.1561, d

Ἄναθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbellis, Certaminibus inhabilis.

H Ἀναθολόω, t.1, c.1572, d. Ἀναθόλωσις, ibid.

Ἀναθορέω, t.1, c.1575, a. Ἀναθορυβέω, t.1, c.1582, f

Ἀνάθρεπτος, t.3, c.1649, b

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, Instauratio, Reparatio, Refectio. Ad verbum Renutritio. Hippocr. Aphor. ἵνα πάλιν ἀρχὴν ἀναθρέψιος λάβῃ τὸ σῶμα.

Ἀναθρέω,t.1,c.136,f. Ἀναθρούμϐμος,ibid.
Ἀναθρώσκω,t.1,c.1576,g Ἀναθυάω,t.1,c.1629,b
Ἀναθυμιάζω,t.1,c.1626,e. Ἀναθυμίαμα,ibid.g
Ἀναθυμίασις,ibid.
Ἀναθυμιάω,& Ἀναθυμιῶμαι,t.1,c.1626,e
Ἀναθυμβόω,pro Euanesco,nescio vnde afferant v.l.
Ἀνάθυμα,t.1,c.1619,b. Ἀναθύω,t.1,c.1628,b
Ἀναθωΰσσω, Exclamo, Vociferor. Hesychius enim ἀναθωΰξας exponit ἀναβοήσας.
Ἀναίδεια,t.1,c.145,b. Ἀναιδὲς,ibid.a
Ἀναίδεστον, Hesychius exponit ἄμοιρον, ἄτιμον, Expertem, Inhonoratum. Ad verbum sonat Eum quem nemo reuerentia seu veneratione dignatur, ideóque Neglectum.
Ἀναιδεύομαι,t.1,c.145,b
Ἀναιδημόνως, Absque vlla reuerentia,& quasi dicas Irreuerenter: seu Absque vllo pudore, Impudenter. Galen. θράσος ἀναιδημόνως γινόμενον, quod esse dicit παρακρουστικὸν σημεῖον, indicium mentis emotæ & delirantis.
Ἀναιδῆν,t.1,c.145,b. Ἀναιδὴς,t.1,c.144,f
Ἀναίδητος,t.1,c.148,c. Ἀναιδῶς,t.1,c.145,b
Ἀναίη, Hesychio τροφὸς, τιθήνη, Nutrix. quæ & μαῖα dicitur & ἀμμά.
Ἀναιθύσσω,t.1,c.151,f. Ἀναίθω,t.1,c.148,h
Ἀναίκλεια, Hesychio ἄδειπνα, Incœnia seu Incœnata. Malim sine diphthongo ἀνάκλια, ab ἄικλον.
Ἀναίλιπος, eidem est ἀνυπόδυτος, Qui subiri nequit: nisi potius scripsit ἀνυπόδητος, Discalceatus. Infrà Ἀνάλιπος.
Ἀναιμακτὶ,t.1,c.162,g. Ἀναίμακτος,ibid.
Ἀναίμασις, εως, ἡ, Sanguinis inopia, Exanguis natura. v.l. pro quo scribendum potius ἀναίμωσις.
Ἀναιματὶ,t.1,c.164,a. Ἀναίματος,t.1,c.159,d
Ἀναιμεὶ,ibid.f.& 164,a. Ἀναιμία,t.1,c.159,f
Ἀναιμόδιτον, Hesychio ἀνδράχνη, portulaca.
Ἄναιμος,t.1,c.159,e. Ἀναίμων,t.1,c.161,c
Ἀναιμωτεὶ, siue Ἀναιμωτὶ,t.1,c.163,f
Ἀναίνομαι,t.1,c.170,e.
Ἀναιρέομαι, Tollo, Aufero, t.1,c.187,f. Ἀναιρέομαι, Vinco,ibid.g. Ἀναιρέομαι, Suscipio, Educo, t.1,c.188,a. Ἀναιρέομαι, Tollo ad sepeliendum, ibid.c. Ἀναιρέομαι, Sumo in manus, ibid.g. Ἀναιρέομαι, Suscipio,t.1,c.189,a. Ἀναιρέομαι, Excipio,ibid.c. Ἀναιρέομαι, Eligo, ibid. Ἀναιρέομαι, Concilio,ibid.d. Ἀναιρέομαι, Concipio,ibid.e. Ἀναιρεῖσθαι, pass.t.1,c.189,e
Ἀναίρεσις,t.1,c.189,g.
Ἀναιρετέος, ου, ὁ, Tollendus: interdum & Suscipiendus. Sequitur enim significationes verbi sui.
Ἀναιρετὴς,t.1,c.190,b
Ἀναιρετίζω, Tumultuor. v.l. nescio vnde.
Ἀναιρετικὸς,t.1,c.190,b
Ἀναιρέω, Tollo, Euerto, t.1,c.186,g. Ἀναιρέω, Capio in manus,t.1,c.187,c. Ἀναιρέω, Respondeo oraculo,ibid.e.
Ἀναίρω, ex ἀνὰ (habēte significationem τοῦ ἄνω) & αἴρω, Sustollo, Sursum tollo. Eurip.
Ἀναισθάνομαι, Non sentio. v.l. Sed nullo exemplo.
Ἀναισθησία,t.1,c.231,d
Ἀναίσθησις, ἡ, Stupor. ἀναισθησία. v.l. sed perperam.
Ἀναισθητεύομαι,t.1,c.232,a. Ἀναισθητέω,t.1,c.231,h
Ἀναίσθητον, subst. ibid.g. Ἀναίσθητος,ibid.e
Ἀναισθήτως, ibid.g. Ἀναισιμόω,t.1,c.228,a
Ἀναισίμωμα,ibid.c. Ἀναίσιος,t.1,c.226,e
Ἀναΐσσω,t.1,c.234,d. Ἀναίσσω, ibid.e
Ἀναισχυντέω,t.1,c.239,d. Ἀναισχυντηλία,ibid.f
Ἀναισχυντία,ibid.c. Ἀναίσχυντος,ibid.b
Ἀναισχύντως,ibid. c. Ἀναιτιολόγητος,t.1,c.250,a
Ἀναίτιος,ibid.b. Ἀναιτίως,ibid.f.
Ἄναιτος, Suidæ est ἀβλαβὴς vel ἀναίτιατος, in hoc loco Sophoclis quem affert, πόλις δέ σοι Κακῶν ἄναιτος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. Eam tamen scripturam non habent vulgatæ Sophoclis editiones, sed ἄνατος sine diphthōgo, & quidem rectius. sensui enim magis cōsentaneum est Illæsa, Incolumis, quàm Insons, Non autor nec causa: præsertim quum & aduerbium ἀνατεὶ apud eum reperiatur pró Innocuè, hoc est Sine damno & impuné. Veruntamen & scholiastes alteram illam τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν agnouisse videtur, quum & ipse ἄνατος

A ibi exponat non solùm ἀβλαβὴς, verumetiam ἀναίτιος. Locus est in Œd. Colon. p.297, meæ edit.
Ἀναγκάζω,t.2,c.1,b
Ἀνακαθαιρέομαι, Depono. v.l. nescio vnde.
Ἀνακαθαίρομαι,t.2,c.4,e. Ἀνακαθαίρω,ibid.d
Ἀνακάθαρσις,ibid.g. Ἀνακαθαρτικὸς,ibid.
Ἀνακάθημαι,t.1,c.1383,f. Ἀνακαθίζομαι,t.1,c.1090,e
Ἀνακαθίζω,ibidem. Ἀνακαινίζω,t.2,c.10,b
Ἀνακαίνισις,ibidem.
Ἀνακαινόω,ῶ, Renouo, Instauro.
B Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, Renouatio.
Ἀνακαίομαι,t.2,c.179,a
Ἀνάκαιον, Carcer in quem coniiciebant improbos seruos, & eos qui à patronis deficiebant. Vide Harpocr. & Suidam. Sed ille dicit vocari ETIAM Ἀνώγαιον à Callisthene, & quidem rectius.
Ἀνακαίω,t.2,c.179,a
Ἀνακαλεῖσθαι, Reparare,&c.t.2,c.19,b. Ἀνακαλεῖσθαι, Inclamari,&c.ibid.d
Ἀνακαλέω, siue Ἀνακαλέομαι, Inclamo,&c.t.2,c.18,e
C Ἀνακαλέω, vel Ἀνακαλέομαι, Reuoco,&c.ibidem,g
Ἀνακαλινδοῦμαι,t.2,c.496,d
Ἀνακαλυπτήρια,t.2,c.43,e. Vide & Ἀθρήματα.
Ἀνακαλυπτήριον,t.2,c.43,e. Ἀνακαλύπτομαι,ibid.d
Ἀνακάλυπτρα,ibid.f. Ἀνακαλύπτω,ibid.d
Ἀνακάλυψις, εως, Reuelatio, Detectio. ipsa τοῦ ἀνακαλύπτειν actio.
Ἀνακάμπτω,t.2,c.53,g
Ἀνακάμψιος,ibid.h. Ἀνακαμψίρως,t.2,c.54,a
Ἀνακαμψίπνοος,ibid. Ἀνάκαμψις,ibid.
D Ἀνάκανθος,t.1,c.261,c. Ἀνακάπτω,t.2,c.64,e
Ἄνακαρ,t.2,c.70,h
Ἀνακάρδιον, siue Ἀνάκαρδος, arbor est Indica, fructu auiculæ corculo non dissimili, (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore, quo veluti sanguinē scatet. Gorr. Sunt tamē qui fructus tantùm huius arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram colorémque æmulentur. Atque ita potius accepit Paulus Ægin. in confectione δι' ἀνακαρδίων. Memorantur & à Nicol. Myrepso aliquot ἀνακάρδιοι ἀντίδοτοι.
Ἀνακατάκυπτος βίος, Humilis vita. Gell. ex Menandro. Ita v.l. sed non sine mendo.
Ἀνάκαυσις,t.2,c.179,a. Ἀνάκαψις,t.2,c.64,e
Ἀνακεάσαι, (pro simplici κεάσαι, aoristo 1 verbi κεάζω) Findere.
Ἀνάκεια,t.1,c.425,d
Ἀνάκειμαι, Recumbo,&c.t.2,c.160,h. Ἀνάκειμαι, Deditus sum,&c.t.2,c.161,c
Ἀνάκειον,t.1,c.425,c. Ἀνακείρω,t.2,c.103,a
E Ἀνακεκαλυμμένως,t.2,c.43,e. Ἀνακεκυφὼς,t.2,c.507,d
Ἀνακεράννυμι,t.2,c.138,e. Ἀνακεραννύω,ibid.
Ἀνακεράω,ibidem.
Ἀνάκερμα, Vasculum quo oleum affunditur: alio nomine dictum ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, μακρὸν ἀγγεῖον, χαλκίον. Poll. libro 10, ex Aristoph. Δαιταλεῦσι. Videndum tamen ne mendosum sit.
Ἄνακες,t.1,c.424,h.
Ἀνάκεστος, Immedicabilis, Insanabilis, Incurabilis. ἀνίατος Erotiano apud Hippocr.
G Ἀνακεφαλαιοῦται,t.2,c.158,c. Ἀνακεφαλαιόω,ibid.b
Ἀνακεφαλαίωσις,ibid.c. Ἀνακεφαλαιωτικὸς,ibid.e
Ἀνακῆσαι, Hesychio est ἡσυχάσαι, Quiescere.
Ἀνακηκίει, idem exp. ἀναφέρεται, Sursum fertur: vt Suidas quoque ἀνακηκεῖ & ἀνακηκίει exponit ἀναπηδᾷ, Subsilit. Homerus Iliad. η, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Sic Iliados ψ, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι Πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρὼς, multus erumpit sudor. Apud Hippocr. quoque Galen. ἀνακηκίουσιν exp. ἀναπηδῶσιν. Legitur & apud Plat.
H Ἀνακήρυκτος,t.2,c.201,b. Ἀνακήρυξις,ibid.
Ἀνακηρύττω,t.2,c.200,g. Ἀνακηρύττομαι,ibid.h
Ἀνακικλησκόμενος, pro ἀνακαλούμενος, affert Budæus ex Dionysio.
Ἀνακινδυνεύω,t.2,c.212,c. Ἀνακινέω,t.2,c.217,g
Ἀνακίνησις,ibid.h. Ἀνακίρναμαι,t.2,c.141,g
Ἀνακλάγγω,t.2,c.226,f

Ἀνακλαδάλλειν, καὶ ἀνεγείρειν, καὶ κόπτειν τοὺς ὄρτυγας, idem Polluci est quod ὀρτυγοκοπεῖν, in ludo illo qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Si igitur mendosum non est verbum illud, significat Ramo excitare. κλάδῳ ἀνεγείρειν seu ἀνερεθίζειν. A

Ἀνακλάζω, t.2, c.226, f. Ἀνακλαίω, t.2, c.222, b

Ἀνακλάομαι, t.2, c.223, d. Ἀνάκλασις, ibid. e

Ἀνακλαυθμός, t.2, c.222, c. Ἀνακλάω, t.2, c.223, c

Ἀνακλέπτομαι, t.2, c.238, h. Ἀνάκλημα, t.2, c.20, a

Ἀνάκλησις, t.2, c.19, e. Ἀνακλητικός, t.2, c.20, b

Ἀνάκλητος, t.2, c.19, h. Ἀνακλίνομαι, t.2, c.252, f

Ἀνακλιντήριον, t.2, c.253, a. Ἀνάκλιντρον, ibid. b B

Ἀνακλίνω, Reclino, &c. t.2, c.252, e. Ἀνακλίνω, Aperio, &c. ibidem, f.

Ἀνάκλισις, ibid. h. Ἀνακλισμός, t.2, c.253, a

Ἀνακλιτικός, οῦ, ὁ, Inclinatus, vel Discubitorius. v.l. sed sine exemplo.

Ἀνάκλιτος, t.2, c.253, a. Ἀνακλύζω, t.2, c.266, a

Ἀνακλώθω, t.2, c.273, b

Ἀνακογχυλιάζω, siue Ἀνακογχυλίζω, idem quod ἀναγαργαρίζω, teste Hesychio, lexico meo vet. & Suida: apud quorum illos, posterius legitur, apud hunc prius. vt & apud Platonē in Sympos. εἰ δὲ μή (s. παύσεται ἡ λύγξ) ὕδατι ἀνακογχυλίασον, Aqua fauces collue gargarizata. Subauditur enim accusatiuus φάρυγγα. Vtrunque apud Pollucem quoque legitur. vt libro 4, capite 15, βήξ, λύγξ· βήττειν, λύζειν. ἐφ' ὧν τὸ ἀνακογχυλιάσαι. Et libro 6, capite 3, ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. C

Ἀνακογχυλιασμός, οῦ, ὁ, Gargarizatio seu Gargarizatus. vtroque enim modo Plin. illam oris collutionem vocat. Athenæus libro 5, τὸν ὑπὸ τῆς λυγμοῦ ὀχλούμενον καὶ θεραπευόμενον ἀνακογχυλιασμοῖς ὕδατος, gargarizatu aquæ. D

Ἀνακογχυλιαστός, οῦ, ὁ, Quo fauces colluuntur, Qui gargarizari solet vel potest. Plato comicus apud Poll. l.6, c.3, Ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάσω.

Ἀνακοί, t.1, c.424, h. Ἀνάκοιλος, t.2, c.288, a

Ἀνακοιμάομαι, t.2, c.291, d. Ἀνακοινόομαι, t.2, c.297, g

Ἀνακοινόω, ibid. Ἀνακοινωνέω, t.2, c.300, d

Ἀνακοίνωσις, t.2, c.298, b. Ἀνακοιρανέω, t.2, c.301, c

Ἀνακολλάω, t.2, c.307, f. Ἀνακόλλημα, ibid.

Ἀνακόλλησις, ibid. Ἀνακολουθία, t.1, c.280, h E

Ἀνακόλουθον, ibid. Ἀνακόλουθος, ibid. g

Ἀνακολυμβάω, t.2, c.318, c. Ἀνακομιδή, t.2, c.323, d

Ἀνακομίζομαι, ibid. a. Ἀνακομίζω, ibid. b

Ἀνακομῶ, Suidæ est τὸ ἀναφύω: forsan pro Iterum como, seu Repullulo: vel pro Comas seu germina emitto.

Ἀνακονεῖν, apud Hes. legitur, expositum ἀναστρέφειν. sed suspectum est, vtpote non positum sua serie.

Ἀνακοντίζω, t.1, c.273, a. Ἀνακοπή, t.2, c.350, e

Ἀνακόπτομαι, ibid. Ἀνακόπτω, ibid. d

Ἄνακος, Non indigens medela. v.l. sed viderint. F

Ἀνακουστέω, t.1, c.287, d. Ἀνάκουστος, ibid.

Ἀνακουφίζω, t.2, c.398, g

Ἀνακούφισις, εως, ἡ, Alleuatio, seu Subleuatio.

Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, Inaudio, vel Ausculto. ita enim Sophocles in Electra, p.83, θέλεις Μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων.

Ἀνακραγγαίνειν, idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indéque deriuatum. hoc est Exclamare, Clamorem tollere, Vociferari. pro quo suprà ἀνακαγγανεύειν. Hésych.

Ἀνακραδαίνω, & Ἀνακραδεύω, Vibro, Concutio, Quasso. G

Ἀνακραδεύω, idem. nam Hesychius ἀνακραδεύει affert pro σείει, σαλεύει.

Ἀνακράζω, t.2, c.229, c

Ἀνακραθέντες, per syncopen pro ἀνακερασθέντες, teste Hesychio. Particip. aor.1 pass. ab actiuo them. ἀνακεράννυμι seu ἀνακεράω.

Ἀνάκρασις, t.2, c.138, f

Ἀνακράτης, Hesychio ἰσχυρὸς ἐν κεφαλαίῳ ἢ κατὰ κεφαλὴν ἢ παντελῶς, Firmum habens caput, vel Admodum firmus & validus. Quibus expositionibus innuit hoc vocabulum esse vel ἀπὸ τοῦ κρατός, à capite: vel ἀπὸ τοῦ κράτους, quo significantur Vires & robur. H

Ἀνακράτος, t.2, c.402, d

Ἀνακρείων, Ionicè pro Ἀνακρέων: nomen vnius ex poetis lyricis. vt apud Athenæum l.13, Ἤδη δ' Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνήγαγεν.

Ἀνακρέκομαι, Sono, Loquor. Ex Epigr.

Ἀνακρέμαμαι, t.2, c.419, f. Ἀνακρεμάννυμι, ibid. e

Ἀνακρεμαννύω, ibid. Ἀνακρεμασθείς, ibid.

Ἀνακρεμάω, ibid. Ἀνακρέμνημι, t.2, c.420

Ἀνάκρησις, εως, ἡ, Ionicè pro ἀνάκρασις.

Ἀνακρίνομαι, t.2, c.431, c. Ἀνακρίνω, t.2, c.430, g

Ἀνακρίς, ίδος, ἡ, loci nomen proprium, qui & Δαυλίς, apud schol. Soph. in Œd. tyr. p.182.

Ἀνάκρισις, t.2, c.431, e. Ἀνακριτικός, ibid.

Ἀνακροτέω, ῶ, Plausum do, seu Plausum tollo, Applaudo. Aristophanes Vesp. Οἱ δ' ἀνεκρότησαν πλὴν γε Θουφράστου μόνου.

Ἀνακρούομαι, t.2, c.446, f. Ἀνακρουσία, t.2, c.447, d

Ἀνάκρουσις, ibid. b. Ἀνακρούω, t.2, c.446, f

Ἀνακτάομαι, Recupero, &c. t.2, c.469, b. Ἀνακτᾶσθαι, Refocillare, &c. ibid.

Ἀνακτέον, Deducendum est, vel Referendum est: ab ἀνάγω.

Ἄνακτες, Reges: item Regum fratres vel filii, aut Domini. Aristoteles de Cypriorum politia loquens, καλοῦνται δ' οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἄνασσαι. Nomin. sing. est Ἄναξ.

Ἀνάκτησις, t.2, c.469, e. Ἀνακτητικός, ibid. f

Ἀνακτίζω, Reædifico, Instauro: vel Denuo creo, Reformo. Greg.

Ἀνακτίσκειν, Hesychio ἀναπηδᾶν, Subsilire.

Ἀνάκτορα, t.1, c.424, g. Ἀνακτόρεος, ibid. d

Ἀνακτορεία, ibid. Ἀνακτόρειον, subst. ibid. h

Ἀνακτόρεος, ibid. d. Ἀνάκτορον, ibid. e

Ἀνακτοτελέσται, Hesychio οἱ τὰς τελετὰς ἐπιτελοῦντες τῶν ἱερῶν, Qui sacra peragunt.

Ἄνακτωρ, t.1, c.424, d. Ἀνακυΐσκω, t.2, c.488, e

Ἀνακυκάω, t.2, c.490, d. Ἀνακυκλέομαι, t.2, c.505, h

Ἀνακυκλέω, ibid. g. Ἀνακύκλησις, t.2, c.506, a

Ἀνακυκλόω, t.2, c.505, b. Ἀνακύκλωσις, ibid. c

Ἀνακυλίω, t.2, c.493, f

Ἀνακυμβαλιάζω, Cum sonitu euertor. Eustathius enim scribit currus ab Homero ἀνακυμβαλιάζειν dici quum κτυποῦσι καὶ κροτοῦσιν ἀνατρεπόμενοι: respiciens nimirum ad hunc locum Iliados π, ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. vbi iterum ἀνεκυμβαλίαζον exponit ἀνετρέποντο ἄνω, κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάλων: afferens tamen & alias expositiones, videlicet ἀνεπήδων καὶ ἀνεκρότουν, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδᾶ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις: vel etiam, τῇ μὲν προσεπέραιον το ἀλλήλοις, τῇ δὲ διΐσταντο, μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα κυμβάλων. Sed prior expositio magis consentanea videtur, & antiquior. nam eodem teste, veteres grammatici tradunt, verbum hoc, quum sit βομβῶδες, habere ἔμφασιν τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς. Lucianus videtur accipere pro Collisi sonitum dabant, in Zeuxide sic scribens, τὰ δὲ ἅρματα ἀναστρέψαντα, καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ Ὁμήρου, — δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. Quibus subiūgit, ἵπποι δ', ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπεστρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβάλλοντες, κενὰ ὄχεα κροτάλιζον.

Ἀνακωχεῖν, Hesychio est ῥέγχειν, Stertere, Ronchos edere.

Ἀνακυπτόω, ῶ, Subuerto. Hesych. enim ἀνακυπτῶσαι affert pro ἀνατρέψαι, Subuertere, In dorsum reclinare & resupinare. Quo significatu apud Nicandrū sine τ legitur ἀνακυπώσας, in Ther. v. 705, de testudine marina, Τὴν δ' ἀνακυπώσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ. Ita enim & scholiast. hæc verba exponit, ταύτην ὑπτίαν ποιήσας καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νῶτον, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπόκοψον χαλκῇ μαχαίρᾳ. Habet verò hanc sine τ scripturam vetus etiam & manuscriptus Nicandri codex.

Ἀνακύπτω, t.2, c.507, c

Ἀνακυρίωσις, apud Hippocratem interpretantur Grauitas atque autoritas: qua significatione προσκύρησιν etiam vsurpasse eundem tradunt. Medico certè in libello περὶ εὐσχημοσύνης iubet, ἐν τῇ εἰσόδῳ μεμνῆσθαι, καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, ἀνακυριώσεως, βραχυλογίης, ἀταρακτοποιησίης, προσεδρίης, ἐπιμελείης, ἀντιλέξιος πρὸς τὰ ἀπαντώμενα. nisi potius actiuè accipienda ea vox pro Autoritatis conciliatio.

Ἀνακυρτῆσαι, Hesychius affert pro ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι, Subsultare.

Ἀνακωδώνισον, idem exp. ἀνάσεισον, nimirum veluti κώδωνα.

Ἀνακωκύω, Lamenta & fletus edo. Exponitur & Defleo, Deploro.

Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, apud Plutarchum De virt. mul. interpr. Tunica breuissima. Camerarius verò, Nomen (inquit) χιτωνίσκων ἀνακώλων, legitur in Xenocrita Plutarchi, de puerili tunica.

Ἀνακωλύω, t.2, c.530, c

Ἀνακωμῳδέω, ῶ, Comicè decanto vel dico: vel etiam Comicè taxo.

Ἀνακῶς, t.1, c.415, d

Ἀνακωφάω, ῶ, Surdū reddo. (quod compos. verbo Valer. Max. vocat Exsurdare) Suidas enim ex Aristophane affert ἀνακεκώφηκας pro ἐξεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω, Exsurdasti aures nostras. hoc est, Clamoribus & vociferationibus tuis completæ aures nostræ obsurduerunt. vt Cic. loquitur.

Ἀνακωχεύω, t.1, c.270, g. Ἀνακωχεύω, ibid.

Ἀνακωχή, ibidem, e. & 1335, e, & f

Ἀναλαβέσθαι pro ἀναλαβεῖν, &c. t.2, c.561, b

Ἀναλαμβάνομαι, ibid. a

Ἀναλαμβάνω, Resumo, &c. t.2, c.557, g. Ἀναλαμβάνω, Repeto, &c. t.2, c.558, b. Ἀναλαμβάνω, pro Reficio, cū accus. ibid. e. Ἀναλαμβάνω, absolutè, &c. c.559, a. Ἀναλαμβάνω, Assumo mecum, &c. ibid. c. Ἀναλαμβάνω, Suscipio, &c. ibid. h. Ἀναλαμβάνω, Retineo, &c. c.560. b. Ἀναλαμβάνειν, Reprehēdere, &c. ibid. e. Ἀναλαμβάνω, Colligo, &c. ibid. f

Ἀναλάμπω, t.2, c.589, a. Ἀναλγής, t.1, c.315, b

Ἀναλγησία, ibidem, f

Ἀναλγήσιον, apud Suidam legitur. sed sine expositione. In vulg. lex. verò affertur & Ἀνάλγησις, pro Indolentia & ἀναισθησία: propriéque pro eo vitio accipi dicitur quo aliquis dolore & sensu sui mali vacuus stupénsque in omnia alia vitia labitur. sed viderint.

Ἀνάλγητος, t.1, c.315, b. Ἀναλγήτως, ibid. e

Ἀναλδαίνω, t.1, c.312, b. Ἀναλδής, t.1, c.311, g

Ἀναλδήσκω, Succresco, Augeor. Apollon. Rhod. Argon. libro 3, περὶ τῶν σπαρτῶν ἀνδρῶν loquens, Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὸ χθονός: pro quo paulo antè dixerat, ἀνὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν. schol. quoque exponit ἀναδιδόμενοι, αὐξανόμενοι.

Ἄναλδον, Hesychio ἀναυξές, ἄτροφον, Non augescens ob nutrimenti penuriam: item ἀνυγίαστον, non conualescens.

Ἀναλεαίνω, t.2, c.662, a

Ἀναλέγω, & Ἀναλέγομαι, t.2, c.609, a

Ἀναλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Immitis. vulg. lex. perperam pro ἀνελεήμων.

Ἀναλειφία, ας, ἡ, Non vngi, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι. vt quum Hippocrates De diæta ait, τὴν ἀλουσίην καὶ τὴν ἀλειφίην ξηραίνειν τὴν λίπην δὲ θερμαίνειν, καὶ ὑγραίνειν, καὶ μαλάσσειν.

Ἀναλείχω, t.2, c.672, e.

Ἀνάλεκτα, τὰ, substant. t.2, c.609. e

Ἀναλέκτης, ibid. f. Ἀναλεκτίδες, ibid. g

Ἀνάλεκτος, ibidem, e

Ἀναλελάφθαι, pro ἀναλελῆφθαι seu ἀνειλῆφθαι, Ionicum est apud Hesych. vt & apud Hippocr. ἀναλελαμμένος pro ἀνειλημμένος.

Ἀνάλημμα, t.2, c.561, g

Ἀναλημπτήρ, ῆρος, ὁ, Amula seu Hamula: vasculi genus ad aquam gestandam in sacrificiis, apud Iosephum in libris Antiqu. Iud. inter supellectilem & instrumenta templi Solomonis: forsan ex eo nominatum quòd αὐτῷ ἀνελαμβάνετο τὸ ὕδωρ, quòd eo hauriretur & educeretur aqua. vnde & ἀναληπτήρ potius scribendum est.

Ἀνάλημψις, εως, ἡ, Ionicè pro ἀνάληψις, Assumptio: hoc est ea actio qua aliquid adducimus vel attrahimus ad nos, astringendo ne elabatur. Hippocr. in libro quem κατ' ἰητρεῖον inscripsit, δεῖ δὲ τὰ μὲν ἀπεκλυθέντα, ἐπαγαγεῖν· τὰ δὲ ἐπεληλυθότα, ἀπαγαγεῖν, ὑποδεῖν, προσκολλῆσαι, ἀνάλημψιν. Nisi potius hic significat Sursum versus & in altum ducendo.

Ἀναληπτέος, Assumendus.

Ἀναληπτικός, t.2, c.561, f. Ἀναληπτικῶς, ibidem, g.

A Ἀναλῆσαι, Hesychius affert pro ἀνατρέψαι, Euertere seu Subuertere.

Ἀνάληψις, t.2, c.561, c. Vide & Ἀνάλημψις.

Ἀναλθής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod suprà ἀναλδής siue ἄναλδον. nam vt ἄναλδον Hesychius exponit ἀνυγίαστον, ita ἀναλθές idem affert itidem pro ἀνίατον, ἀνυγίαστον, Immedicabile, Insanabile, seu Irresanabile, vt ita dicam. hoc est Quod resanari & pristinæ sanitati restitui nequit. In qua significatione legitur apud Hippocratem in libro De articulis, ἀναλθὲς ἐστι. Idē verò & in alia significatione vsurpauit, nimirum pro ἀναυξὴς, Non augescens, Non

B crescens: in libro De aere, aquis & locis, οἱ τε καρποὶ γινόμενοι αὐτόθι, πάντες ἀναλθέες εἰσι, καταπιμελυσμένοι καὶ ἀπλεέες ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. Rursum Hesychius ἀναλθὲς exponit ἀναίσθητον. quo sensu ἀνάλγητον potiùs dicitur.

Ἀναλίγκιον, idem affert pro ἀνόμοιον, dissimile. ἀλίγκιος enim significat ὅμοιος, similis.

Ἀνάλιος, t.1, c.1455, e

Ἀνάλιπος, Discalceatus: ἀνυπόδητος: Doricè pro ἀνήλιπος, ab ἦλιψ significante ὑπόδημα, vt docet schol. Theocr. in

C hoc loco Id. 4, Εἰς ὄρος ὄχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε. Suprà ἀνήλιπος.

Ἀναλίσκομαι, t.1, c.421, b. Ἀναλίσκω, ibid. e

Ἀναλκεία, t.1, c.330, e. Ἄναλκις, ibidem, d

Ἀναλλάξας, t.2, c.609, e. Ἀναλλοίωτος, t.1, c.358, g

Ἀνάλλομαι, t.1, c.339, c

Ἀναλλύζουσα, poeticè metri causa geminato λ pro ἀναλύζουσα.

Ἄναλμα, ατος, τὸ, Insulsitas, Salsilaginis penuria. Ita quidam in vulg. lex. afferens hunc locum Theophr. De causis

D plant. lib. 5, capite 11, ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακελίσας, ὅταν αἴθριον ὕδωρ ἐπιγινόμενον ἀποκλύσῃ τὴν ἅλμην. τὸ δ' ἄναλμα, οἷον σφακελίζειν ἐστι. Ita enim reponendum ait pro ἔφαλμα, quod in vulg. edit. legitur. Qua in re facilè ei assentior, nimirum pro ἔφαλμα reponendum esse ἄναλμα, vel potius ἄφαλμα: at hoc ἄναλμα siue ἄφαλμα substantiuum esse, pernego, dicóque vel post illam vocem addendum esse verbum γίνεσθαι, vel legendum esse ἄφαλμον aut ἄναλμον. Perperam autem scriptum esse ἔφαλμα, præcedentia verba satis declarant, & verò etiam

E hæc sub finem lib. 3, καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου τινος στερόμενος, σφακελίζεται. necnon & hæc in Hist. plant. libro 8, cap. 6, οὕτω δ' (ἐρέβινθοι videlicet) ἀποκλυσθείσης τῆς ἅλμης ἀπόλλυνται σφακελίζοντες. Vnde Plinius libro 18, cap. 17, Vitium ciceris est quum salsilaginem eius abluendo imber dulcius id facit.

Ἄναλμος, t.1, c.374, b

Ἀνάλμυροι, Galen. apud Hippocratem ex Dioscoride exponit ἄναλοι, οὐχ ἁλμυροὶ, Nō salsi, Salsilaginis expertes: annotans tamen, quosdam diuisim legere.

F Ἀναλογάδην, Secundum proportionem v.l.

Ἀναλογέω, t.2, c.631, g. Ἀναλογητικός, t.2, c.632, a

Ἀναλογία, t.2, c.631, c. Ἀναλογίζομαι, t.2, c.647, b

Ἀναλογίζω, ibidem, c

Ἀναλογικός, οῦ, ὁ, Proportionalis. Ex Luc. affertur pro Constitutus in rationum pro rata parte comparatione.

Ἀναλογισμός, t.2, c.647, c. Ἀνάλογον, aduerb. t.2, c.630, h

Ἀνάλογος, ibid. f. Ἀναλόγως, t.2, c.631, c

Ἄναλος, t.1, c.371, d. Vide & Ἀνάλμυροι.

Ἀναλόω, t.1, c.422, c

G Ἄναλτος, Non augescens, vt ἀναλδὴς & ἀναλθὴς suprà. Erotianus enim ἄναλτον ἄλφιτον apud Hippocr. exp. τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές: quomodo Hesych. quoque hanc vocem accipi testatur, deriuans παρὰ τὴν ἄλσιν: Galenus autem τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, Salis expers, Salsilagine nulla præditum. quæ expositio verior est & conuenientior his ipsius Hippocrat. locis: De morbis libro 2, διδόναι ῥυμφάνειν ἔτνος ἄναλτον. De morb. intern. ἄρτυσας πυρῷ ἀνάλτῳ. Rursum libro 2 De morbis, σιτίοισι δ' ἐγχέεσθαι ἀνάλτοισι καὶ ἀκνίσοισι. Et mox, σιτίοισι δὲ χρῆσθαι ἀνάλτοισι καὶ μὴ λιπαροῖσι μηδὲ πίοσι. Similiter & Dinarchum vsurpasse hoc vocabulum ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suidas. Alioqui ἄναλτος dicitur etiam Is qui non augescit nec exsaturatur alimento quod ei suppeditatur. ἀπλήρωτος. In qua significatione accepisse vocem hanc Cratinum post Homerum, idem Suidas annotauit: Homerum in-

H

quam, sic canentem Odyss. σ, Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. Et aliquanto pòst, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον, Inexplebilem seu Insatiabilem ventrem. vt Eustathius quoque exponit ἀκόρεστον & μὴ ἀλδαινομένην ἤτοι αὐξομένην ἐν τῷ κορέννυσθαι, nimirum παρὰ τὸ ἀλδῶ: addēs etiam, μηδέποτε ἄλις ἔχουσαν, innuēnsque ab ἄλις deriuari posse. Itidem Nicocles comicus apud Athenæum l.8 dicit, ἀνάλτοις καὶ πλατυρρύγχοις ὖσι. A

Ἀναλύζω, Singultio seu Singulto. Suidas ἀναλύζουσα exponit non solùm λυγγάνουσα, sed etiam κλαίουσα: additque hoc πάθος accidere iis qui μετὰ πολλῆς συμπαθείας κλαίουσι, singultum videlicet. Vnde Cicero dicit, Multas lacrymas & fletum cum singultu. B Hesychius verò ἀναλύζων exponit ἀναλύθων. nisi potius scripsit ἀναλύθων: quod itidem est Singultiens, Singultibus ilia pulsans.

Ἀνάλυσις, t.2, c.751, b. & t.3, c.1514, e

Ἀναλυτικός, t.2, c.751, c. Ἀναλύω, t.2, c.750, h

Ἀναλφάβητος, t.1, c. VIII, a

Ἀνάλωκα, vel Ἀνήλωκα, t.1, c.421, e

Ἀνάλωμα, t 1, c.422, c. Ἀναλῶν, ibid. C

Ἀνάλωσα, vel Ἀνήλωσα, t.1, c.421, e

Ἀνάλωσις, t.1, c.422, d

Ἀναλωτέος, Consumendus, Insumendus. Aristot. in Rhet. dixit ἀναλωτέον τὴν σπουδὴν, pro Insumendum & impendendum est studium.

Ἀναλωτής, t.1, c.422, d. Ἀναλωτικός, ibid. e

Ἀνάλωτος, t.1, c.329, g

Ἀναμάθω, quod Hesych. exponit ἐξ ἀρχῆς μάθω, Denuo discam, est aor.2 subiunctiuus verbi ἀναμανθάνω, ex inusitato ἀναμήθω vel ἀναμάθω. D

Ἀναμαιμάω, t.2, c.819, g

Ἀναμαλάττομαι, t.2, c.778, h. Ἀναμαλάττω, ibid.

Ἀναμανθάνω, t.2, c.788, a. Ἀναμαξεύτος, t 1, c.381, g

Ἀναμαρτησία, ας, ἡ, Non peccare aut peccauisse. vel Peccare non posse. Hieron. Impeccantiam interpretatur, in procemio quarti comment. in Hierem. Hæresis Pythagoræ & Zenonis ἀπαθείας καὶ ἀναμαρτησίας, id est, impassibilitatis & impeccantiæ, cœpit reuiuiscere.

Ἀναμάρτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non peccauit: item Qui non peccat, vel peccare nequit. (quo sensu Gellius dicit, Is erit pleraque impeccabilis) nam & actum & habitum significat. Hieron. aduersus Pelagiū, Posse hominē sine peccato esse si velit: quod Græci dicūt ἀναμάρτητον. E Et mox, Simulant se sine peccato quidē dicere, sed ἀναμάρτητον dicere non audere: quasi aliud sit sine peccato, aliud ἀναμάρτητον. Galen ad Glauc. lib.1, μόνος ἂν οὗτος εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις, solus hic in medicando non peccauerit, quantum quidem id ab homine fieri potest. nam teste eodem, perfecta medicæ artis scientia ἡ ἀμετάπτωτος ἐστὶ διὰ παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεται. F De eo qui peccare non potest dixit Plato De rep. l.1, πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν. opponitur enim ibi ὁ ἀναμάρτητος τῷ οἵῳ τι ἁμαρτάνειν. Sic aliquanto pòst, ὅτι τοὺς ἄρχοντας ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι, ἀλλά τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Et Xenophon Hellen.6, ὁρῶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Et Isocrates ad Philipp. εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲ ὡς θεοῖς ἀναμαρτήτοις εἶναι νομιζόντων, αὐτὸς τὸ λαμβάνειν λέγεις ὡς οὐδὲν πώποτε πεπλημμέληκα μέν. Neutro genere G & substantiuè dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμάρτητον εἶναι, seu ἀναμαρτησία, Non peccasse, Non peccare, Peccare non posse. Impeccabilitatem vocare possis, vt Gellius dixit Impeccabilis. Dionys. Longin. τὸ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, In qua nil peccatum est vel peccatur. Xenoph. Pæd. 8, τῶν ὅλων τὴν δὲ τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμάρτητον. H

Ἀναμαρτήτως, Sine peccato, Ita vt non peccaris, vel non pecces, vel peccare nequeas. hoc est Rectè & iustè. Isocrates Panathen. πειρώμενος ἀναμαρτήτως ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Sic Xen. dicit ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν.

Ἀναμαρυκάομαι, ῶμαι, Rumino, Remando. Alexāder Myndius apud Athenæum libro 9, de otide seu lagodia aue, φασὶ δ' αὐτὴν καὶ τὴν τροφὴν ἀναμαρυκᾶσθαι, ἥδεσθαί τε ἵππῳ. Sic enim reponendum est pro ἀναγκαρυκᾶσθαι, quod habent vulg. edit.

Ἀναμασάομαι, siue Ἀναμασσάομαι, t.2, c.799, h

Ἀναμάσσω, t.2, c.801, h. Ἀναμασθώ, t.2, c.768, [illegible]

Ἀναμασχαλιστήρ, ἱ. κόσμος, Mundus & ornamenta axillaria. Pollux libro 5, cap.16, inter nomina mundi muliebris, quū dixisset, περὶ δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας, μασχαλιστῆρας: subiungit, Philippidem comicum in Ἀδωνιαζούσαις dixisse etiam ἀναμασχαλιστῆρα, quasi ornamentum superaxillare diceres, quod nimirum super axillas sibi circumponunt mulieres. Hesychius quoque esse ait εἶδος γυναικείου κόσμου.

Ἀνάματος, Fluentis carens: vt ἀνάματος νᾶσος apud Plutarchum De Herod. in epigr. quodam: cui ibidē opponitur εὔυδρον ἄστυ. At Ἀνάματοι apud Hesychium ἅμματα μὴ ἔχοντες: perperam pro ἀνάμματοι.

Ἀναμάττομαι, t.2, c.802, b. Ἀναμάττω, t.2, c.801, h

Ἀναμάχομαι, t.2, c.815, g. Ἀνάμβατος, t.1, c.640, b

Ἀναμέλγητος, Non emulctus: vel Qui nequit mulgeri. v.l.

Ἀναμεμαίναι, Hesychio ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι, Renuere, Negare. pro quo ordo alphabeticus innuit scribendum esse ἀναμωμαίναι.

Ἀναμέλποντες, idem exponit ἀνυμνοῦντες, Decantantes: vel etiam Hymnos ordientes.

Ἀναμεμιγμένος, t.2, c.934, d. Ἀναμεμιγμένως, ibidem.

Ἀναμεμίχαται, Ionicè pro ἀναμεμιγμένοι εἰσί: ab ἀναμίγνυμι.

Ἀναμέμνημαι, præterit. perf. pass. verbi ἀναμιμνήσκομαι seu ἀναμνάομαι.

Ἀναμένω, t.2, c.878, e

Ἀνάμερος, seu Ἀνὰ μέρος, Vicissim. ἐν μέρει. Hesych.

Ἀνάμεσον, aduerb. t.2, c.890, d. Ἀνάμεσος, ibid.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus, Refertus, Repletus: idem cum simplici μεστός: nisi quòd præpositio significationem aliquantum auget. Aristoph. πτήξον ἀνάμεστα. Et Luc. ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης, quasi Omni refertum arte.

Ἀναμεστόω, ῶ, Repleo. Aristoph. Ranis, ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη. id est ἀνεπληρώθη, inquit schol. & Suid. Repleta est scribis.

Ἀναμετρέομαι, t.2, c.903, g. Ἀναμετρέω, ibid.

Ἀναμετρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Immensus. vulg. lex. sed falsò, aut ego fallor.

Ἀναμέτρησις, t.2, c.904, b

Ἀναμηλῶσαι Hesychio μήλῃ ἀναγλύψαι: ita. n. reponendum.

Ἀναμηρυκόομαι, Rumino. v.l. sed nullo testimonio.

Ἀναμηρύομαι, Fila dilapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo, seu Fuso circumacto retraho & reuoco. Plutarchus De solert. animalium, loquens de pisce qui ἁλιεὺς dicitur, ὅταν οὖν τι τῶν μικρῶν ἰχθυδίων ὕλῃ πλησίον, ἐνδίδωσι δακεῖν, (nimirum τὴν πλεκταίνην ὥσπερ ὁρμιὰν ἀπὸ τοῦ βαχήλου ἀφίησι καὶ χαλᾷ, μηκύνεσθαι πόρρω ἐῶν) καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμηρύεται λανθάνουσα, καὶ προσάγεται μέχρις ἂν ἐν ἐφικτῷ τοῦ στόματος γένηται τὸ προσχόμενον. vt Plinius de piscatrice rana, libro 9, cap.42, Eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, assultantes pisciculos attrahens, donec tam propè accedant vt assiliat.

Ἀναμηχανάομαι, Rursum machinor seu molior.

Ἀναμιγδὴν, t.2, c.934, d. Ἀναμίγνυμαι, ibid. c

Ἀναμίγνυμι, ibid. Ἀναμιγνύομαι, ibid.

Ἀναμιγνύω, ibidem.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo certamen & contentio non est, Non controuersus. Exponitur & actiuè, Non contentiosus: à Suida ἀφιλόνεικος: rectius ab Hes. ἀφιλονείκητος & ἀναμφίλεκτος.

Ἀναμιμνήσκομαι, t.2, c.959, g. Ἀναμιμνήσκω, t.2, c.960, b

Ἀναμίμνω, t.2, c.883, b

Ἀναμινυρίζω, Parua seu querula voce cantillo: vel simpliciter Cantillo. vt apud Athenæum libro 4, ex Protagorida, πῇ τι ἡδεῖ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἁρμονίας ἀναμινυρίζει.

Ἀναμίξ, t.2, c.934, d. Ἀνάμιξις, ibid. e

Ἀναμίσγω, ibidem, d.

Ἀναμισθαρνέω, ῶ, Mercedem capio.

Ἄναμμα, ατος, τὸ, Idipsum quod ἀνῆπται & accensum est, Ignis seu fax accensa & ardens. Apud Suidam, τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ μεγάλης θαλάσσης νοτερὸν ὄντα ἄναμμα. At ἀνάμματα,

ματα,τὰ,significare Recordationes, vt v.l.tradunt, falsissimum est. vel enim declarantur ea voce Accensi ignes, Accensæ faces: vel, Enodia, & τὰ μὴ ἔχοντα ἅμματα: in illa significatione, à nom.sing. ἄναμμα, in hac ab ἀνάμματον.

Ἀνάμικτος,t.1,c.495,b. Ἀναμνάομαι,t.2,c.959,g

Ἀναμνάω,t.2,c.960,a

Ἀναμνένος,v.l.ex Herodoto pro Amictus,Indutus: sed nō sine mendo.

Ἀναμνέω quoque falsò eadem constituunt thema fut. ἀναμνήσω, & temporum quæ inde formātur. referēda n.ea sunt ad Ἀναμνάω.

Ἀνάμνησις,t.2,c.960,d. Ἀναμνηστικὸς,ib.e

Ἀναμονὴ,t.2,c.878,g. Ἀναμόργνυμαι, vel Ἀνασμόργνυμαι,t.1,c.394,d

Ἀναμορμύρω,Cum murmure bullio, Bullas cum murmure eructo. Hom.Od.μ, de mari, Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Ibidē de charybdi dixerat, Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, comparans eam lebeti qui vndantes bullas ἐξεμεῖ ἐν πυρὶ πολλῷ: quod alibi ἀμβολάδην ζεῖν ipse & Herodot. vocant. Schol.quoque ἀναμορμύρεσκε ibi exp. ἀνεδίδοτο, ἀνέζει.

Ἀναμοχλεύω,t.2,c.1579,b

Ἀναμπέχονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non habens ἀμπεχόνην, Nō togatus seu lænatus. Athen.lib.13, ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, nulla alia indutus veste nisi interula.

Ἀναμπλάκητος, Nō errans. vt Soph.schol.in Œd.tyr.p.172, κῆρες ἀναμπλάκητοι exp. ἀπλάνητοι, αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι: addens etiā, ἄφυκτοι, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν, quarū manus effugi nequeunt. Sūt qui interpr.etiam, Quē fallere non possis. Quibus assentirer si ἀμπλακίσκεσθαι pass.pro Falli vsurpatū reperiretur. Notādum verò est, quosdam codices ibi habere ἀναπλάκητοι: quod si mendo caret, significabit, Vagabundæ, Errabūdæ, πλανῆτες, à verbo ἀναπλακεῖν.

Ἀναμυρησάμενος, Hesychio χρηματισάμενος.

Ἀναμύω, Aperio oculos: oppositū τῷ συμμύω. vnde ἀναμύειν apud Hes. ἀναβλέπειν.

Ἀναμφήριστος,t.1,c.1257,b

Ἀναμφίβολος, Qui non est ἀμφίβολος, Minimè dubius, Non ambiguus seu Anceps, Indubitatus seu Indubitabilis. Vnde ἀναμφιβόλως ἔχειν dicitur quod ἀμφίβολον non est, Indubitatū seu indubitabile esse, Dubium & ambiguū non esse.

Ἀναμφίδοξος,t.1,c.1034,e. Ἀναμφιδόξως,ib.f

Ἀναμφίλεκτος,t.2,c.614,c. Ἀναμφιλέκτως,ib.

Ἀναμφίλογος,ib.e. Ἀναμφιλόγως,ib.f

Ἀναμφισβήτητον,t.1,c.660,d

Ἀναμφισβητήτως, Sine cōtrouersia, Citra cōtrouersiā, Procul dubio, Indubitanter. Dem. Pro cor. ὧν κατορθουμένων, ἐν μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι.

Ἀνανάγκαστος,t.1,c.421,b

Ἀνανδὲς, Hesychio οὐκ ἀρεστὸν ἢ ἀληθές. quod videlicet οὐχ ἁνδάνει θυμῷ, Non placens, Non probabile.

Ἀνανδρία,t.1,c.436,c. Ἀνανδρόομαι, ib.d

Ἄνανδρος,ib.b. Ἀνάνδρως, ib.c

Ἀνάνδρωτος, Viro viduatus, Marito orbatus. Soph.Tr.p.334, εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοισιν ψύχεσθαι. vbi sch.exp. ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός.

Ἀνανεάζω,t.2,c.1035,c. Ἀνανέμω,t.2,c.1020,d

Ἀνανεόομαι,t.2,c.1031,b. Ἀνανεόω, ib.

Ἀνάνετος,ου,ὁ καὶ ἡ, Remissionis expers, Qui non remittitur. Porphyr.

Ἀνάνευσις,εως,ἡ, Renutus, vt Plin.loquitur. Exponitur etiā Repulsa: ab Hes. ἀνάπαυσις, necnō ἀνάληψις, ἀναβίωσις. in qua posteriore sign. diceretur potius ἀνάπνευσις.

Ἀνανεύω,t.2,c.1041,d

Ἀνανέω, thema est aor. ἀνανῆσαι & ἀνανέσαι apud Hes. Quorū illud exp. σφάξαι, hoc Cretensibus esse ait καταστῆσαι.

Ἀνανέωσις,t.2,c.1031,d

Ἀνανηπιοῦσθαι dixit Gaza pro eo quod Cic. Repuerascere in Cat.Maiore. Affertur & Ἀνανηπιεύομαι, itidem pro Repuerasco.

Ἀνανήφω,t.2,c.1056,f. Ἀνανήχομαι,t.2,c.1052,g

Ἀνανθέω,t.1,c.446,g. Ἀνανθὴς,t.1,c.444,d

A Ἀνάνιος,t.1,c.456,g. Ἀνάνιος, quod expon. ὑπερήφανος, Doricū erit pro ἀνήνιος, Habenas respuēs, Ferox & effrænis. vt δυσήνιος. Est & nomen proprium apud Athen.

Ἀνανιῶς, Sine dolore & molestia, Indolenter. ἀλύπως.

Ἀνανομὴ,ῆς,ἡ, Iterata distributio, Noua partitio. Ait.n. Hes. Euripidē in Temeno, ἀνανομὴν vocasse ἀναδασμόν: subiungens tamen, ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν, innuénsque simpliciter accipi etiā pro partitione & distributione.

Ἀνανοστέω,t.2,c.1085,f. Ἄναντα,t.1,c.458,f

Ἀνανταγώνιστος,t.1,c.105,b. Ἀνανταπόδοτον,t.1,c.993,h

B Ἀνάντης,t.1,c.458,b. Ἀναντίβλεπτος,t.1,c.750,b

Ἀναντίλεκτος,t.2,c.615,c. Ἀναντιλέκτως,ib.

Ἀναντίρρητος,t.1,c.1154,f. Ἀναντιρρήτως,ib.

Ἀναντιφώνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Responso carens, Cui respōsum non est. Cic.ad Attic.ep.1,l.6, Ecce autem alia pusilla epistola, quam nō relinquā ἀναντιφώνητον. Eidē ἀναντιφωνησία est τὸ οὐκ ἀντιφωνεῖν, Non respondere. vt l.15,ep.13, ad eundem, Inducias quas scribis, nō intelligo fieri posse: melior est ἀναντιφωνησία, qua me vsurū arbitror. Alioqui ἀναντιφωνησία est etiā Non contradicere, seu Cōtra-

C dictionis retentio: & Ἀναντιφώνητος, Cui nihil contradictum est: item, Cui nihil contradicitur vel contradici potest. vt ἀναντίλεκτος & ἀναντίρρητος.

Ἀνανύπτω, v.l. Extollo, Exero: sed nescio qua autoritate.

Ἀνάνυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem cum ἀνήνυτος, & Doricè pro eo positum. Aduerbialiter Theocr. ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, sine fine garrientes: vel etiam, Inania & vana.

Ἄναξ,t.1,c.423,d. Vide & Ἄνακτες. Ἀναξαίνω,t.2,c.1113,g

Ἀναξηραίνω,t.2,c.1145,a. Ἀναξήρανσις,ib.

Ἀναξία,ας,ἡ, Indigna: fœmin.genus masculini Ἀνάξιος.

D ‖ Exponitur etiam Indignitas, sed nullo exemplo probatur. ‖ Æschyl.verò in Litaniis ἀναξίαν vocauit τὴν βασιλείαν, regnum, teste Hesychio: nimirum ab ἄναξ.

Ἀναξιδώρα,t.1,c.91,h. Ἀναξιοπαθῶ,t.3,c.72,d

Ἀνάξιος,ου,ὁ, Indignus. Demosth. Philipp.4 ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῶν πεπραγμένων τοῖς προγόνοις. Sic idem Pro cor. δεινὸν ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν προγόνων δόξης, indignum gloria maiorum: imò eam obscurans & fœdans. Sic οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, neque alioqui indigno vestra

E affinitate. Herodian. verò libro 8 dixit, τέλει μέντοι τοιούτῳ ἐχρήσαντο, ἀναξίῳ τε καὶ ἀνοσίῳ, σεμνοὶ καὶ λόγου ἄξιοι πρεσβύται, hunc finem vitæ habuerūt indignum & nefarium.

Ἀναξιφόρμιγξ,t.4,c.187,f

Ἀναξίως, Indignè, Secus ac dignitas & merita postulant, Immeritò, Immerenter. Isocr.in Busir. τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι. Thucyd.lib.3, ᾧ τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι, Immeritò, Immerenter. Item cum genitiuo, ἀναξίως ὑμῶν, Indignè vobis, hoc est Vestro immerito, vt Plaut.loquitur, seu Non pro vestra dignitate, Contra quàm meriti estis.

F Ἀναξύομαι,t.2,c.1134,f

Ἀναξυρὶς,ίδος,ἡ, Braca seu Bracca, Femorale seu Feminale, vt Hesych. Etymol. & Eust. interpr. (qui etiā addūt, habere ἐπὶ τοῦ σ pro ἀνασυρίς, quoniam induendo ἀνασύρεται) vt Poll. quoque ἀναξυρίδας & σκελέας idem esse ait. Xen. Pæd.8, pag.127, de Cyro, ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς: vt apud Ouidium, Pro patrio cultu, Persica braca tegit. Et apud Suid. ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας δέοντα. ‖ He-

G sychio ἀναξυρὶς est etiam ἔνδυμα ποδῶν, indumentum pedū: additque ἀναξυρίδας dici ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικά. quales forsan sunt alti socci & ocreæ, quæ nimirum non pedem solùm tegunt, sed etiam crura & femora. ‖ Miror verò cur Poll. & capiti circumponat ἀναξυρίδα, sic scribens lib.7, cap.13, de Persicis vestibus, καὶ ἀναξυρὶς, ἣν καὶ κυρβασίαν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι. nam Xen. in loco antè citato manifestum inter κίδαριν & ἀναξυρίδα facit discrimen, illam capiti tribuens, hanc feminibus & cruribus.

Ἀναξύω,t.2,c.1134,f. Ἀνάξω,t.1,c.91,h

H Ἀνάπαιστος,t.3,c.22,a. Ἀναπαιστρίδες, αἱ, ib.

Ἀναπαίω,t.3,c.21,h. Ἀναπαλαίω,t.3,c.27,c

Ἀναπάλη,ης,ἡ, genus fuit tripudii & saltationis. Athen. lib.14, ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρὰ

τοῖς παλαιοῖς. ſiquidem nudi pueri concinnè ſaltabant ad numeros, & manibus pedibúſque iocularia carmina molliter geſticulabantur, palæſtræ & quinquertii formam repræſentantes ſpectatoribus. v.l.

Ἀναπάλειπτον, t.1, c.320, a.   Ἀνάπαλιν, t.3, c.28, c

Ἀναπαλινδρομέω, ῶ, Recurro. Hippocr. De fract. ὡς τὸ ὀθόνιον ἀναπαλινδρομῆσαι κάτω.

Ἀναπάλλομαι, t.3, c.31, d.   Ἀναπάλλω, ib. b

Ἀνάπαλσις, ib. d.   Ἀναπαρείς, t.3, c.161, a

Ἀναπαριάζειν, eſſe dicunt Pactis non ſtare: prouerbio à Pariis ſumpto, qui quum bello ab Athenienſibus oppreſſi promiſiſſent ſe ciuitatem illis tradituros ſi ab armis diſcederent, mox nacti auxilia ab iiſdem deſciuerunt.

Ἀνάπας, ντος, ὁ, Omnis, Vniuerſus, vt σύμπας.

Ἀναπατάσσω, t.3, c.83, g.   Ἀναπατέω, t.3, c.80, f

Ἀναπαυδήτως, apud Suid. legitur, ſed ſine expoſitione: procul dubio tamen pro More eorum quæ nondum ἀπηύδησαν.

Ἀνάπαυλα, t.3, c.107, e.   Ἀνάπαυλις, ib. f

Ἀνάπαυμα, ib. c.   Ἀναπαύομαι, t.3, c.106, g

Ἀνάπαυσις, t.3, c.107, c.   Ἀνάπαυστα τὰ, t.3, c.617, d

Ἀναπαυστήριον, t.3, c.107, d.   Ἀναπαυτήριον, ib.

Ἀναπαύω, t.3, c.106, g.   Ἀναπείθομαι, t.3, c.136, b

Ἀναπείθω, ib. a.   Ἀναπεινάω, t.3, c.150, c

Ἀνάπειρα, t.3, c.154, c.   Ἀναπειράομαι, t.3, c.156, h

Ἀναπειράω, ib.   Ἀναπείρομαι, t.3, c.161, a

Ἀναπείρω, ib.   Ἀνάπεισμα, t.3, c.136, c

Ἀναπειστήριος, ib. d.   Ἀνάπειστος, ib.

Ἀναπελάσαι, Heſychio ἀναρρωσθεὶς, Priſtinæ valetudini reſtitutus: quo ſenſu & ἀνασφήλας dicitur.

Ἀναπεμπάζομαι, t.3, c.217, c.   Ἀναπεμπάζω, ibid.

Ἀναπέμπομαι, t.3, c.201, g.   Ἀναπέμπω, ib.

Ἀναπεπλασμένος, t.3, c.252, g.   Ἀναπέπτω, t.3, c.229, b

Ἀναπεπτωκώς, particip. præt. perf. ex ἀναπίπτω.

Ἀναπετάζω, t.3, c.251, f.   Ἀναπετάννυμαι, ib. g

Ἀναπετάννυμι, ib. f.   Ἀναπετανύω, ib.

Ἀναπετάω, ib.   Ἀναπέτομαι, t.1, c.1724, b

Ἀναπέτω, t.3, c.229, b

Ἀναπέφηνα, præt. med. verbi ἀναφαίνω.

Ἀναπεφλασμένος, particip. præt. perf. paſſ. ex act. t. ἀναφλάω.

Ἀναπηγάζω, t.3, c.2-7, f.   Ἀναπήγνυμι, t.3, c.267, f

Ἀναπηδάω, t.3, c.274 a

Ἀναπήλας, particip. aor. 1 act. verbi ἀναπάλλω.

Ἀναπηνίζω, idem quod ἀναμηρύομαι ſuprà, hoc eſt, fuſo circumacto recolligo vel attraho. vt Suidas quoque exp. ἀνελίσσομαι, ἀνακυλίω. Ariſtot. Hiſt. an. l.5, c.19, ἐκ δὲ τούτου ζώου καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι. Plin. quoque lib.11, c.23, bombyces ſcribit in fila tenuari iunceo fuſo: vbi etiam latè deſcriptam habes huius vermis hiſtoriam.

Ἀναπηρία, t.3, c.281, c.   Ἀνάπηρος, t.3, c.281, g

Ἀναπηρόω, t.3, c.283, c.   Ἀναπηδύω, t.3, c.276, c

Ἀναπίμπλαμαι, t.3, c.381, g.   Ἀναπίμπλημι, ib.

Ἀναπίνω, t.3, c.305, a.   Ἀναπιπράσκω, t.3, c.241, b

Ἀναπίπτω, t.3, c.312, f. & t.2, c.1043, b. obiter.

Ἀναπιστεύω, t.3, c.143, e

Ἀναπίτναμαι, Aperior. ἀναμύω, ἀναπετάννυμαι. Nicand. Alexiph. γυῖα καταψύχουσι, τὰ δ' οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε. vbi & ſcholiaſt. exp. ἀνοίγονται. Heſych. verò ἀναπιτνᾶσθαι exp. nō ſolùm ἀνοῖξαι, Aperire, ſed etiam ἀνοιμῶξαι, In eiulatus erumpere.

Ἀναπλάζω, t.3, c.338, c.   Ἀναπλανάομαι, t.3, c.343, c

Ἀνάπλασις, t.3, c.348, f.   Ἀνάπλασμα, ib.

Ἀναπλασμὸς, ib.   Ἀναπλάσσω, ib. b

Ἀναπλάττομαι, ib. d.   Ἀναπλάττω, ib. b

Ἀναπλέκω, t.3, c.361, g.   Ἀναπλέω, t.3, c.370, c

Ἀνάπλεως, t.3, c.365 c.   Ἀναπλήθω, t.3, c.378, a

Ἀναπλήθομαι, ib. b.   Ἀναπλημμυρέω, t.3, c.384, α, c

Ἀναπληρόω, t.3, c.385, β, b.   Ἀναπλήρωμα, ib. c

Ἀναπληρωματικός, t.3, c.385, β, c.   Ἀναπλήρωσις, ib.

Ἀναπληστικός, t.3, c.378, b.   Ἀναπλόομαι, t.1, c.487, b

Ἀνάπλοος, t.3, c.370, f.   Ἀνάπλους, ib.

Ἀναπλόω, t.1, c.487, b

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, Ablutio, vel Elotio: à verbo Ἀναπλύνω, ſignificante Eluo, vel etiam Iterum lauo.

A Ἀναπλώω, t.3, c.374, g

Ἀναπνείω, Ionice & poeticè dicitur pro ἀναπνέω, Reſpiro. Epigr. l.1, ἔσω μυκτῆρος ἀναπνείων, Intra nares aerem reſorbens & ſpiritum attrahens.

Ἀνάπνευσις, t.3, c.411, h.   Ἀναπνευστικός, t.3, c.412, a

Ἀνάπνευστος, t.3, c.409, f. & 412, a.   Ἀναπνέω, t.3, c.411, e

Ἀναπνοή, t.3, c.412, b.   Ἀνάπνοια, ib. c

Ἀναπόβλητος, Qui amiſſus non eſt, vel amitti nequit.

Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſcriptus, (eo ſenſu quo Varro dicit, Greges longè abiguntur ex Apulia in Samnium æſtiuatum, atque ad publicanum profitentur, ne ſi inſcri-

B ptum pecus pauerit, lege cenſoria committat mulctā. Et Lucil. Facit idem quod illi qui inſcriptum è portu exportant clanculum, ne portorium dent) hoc eſt, Qui ad publicanū non profeſſus eſt, à publicano nō cenſus nec ſcriptus: qui Ciceroni eſt Incenſus. Poll. l.9, de publicanis & vectigalium redemptoribus, καὶ τὸ πλούμενον παρ' αὐτῶν, πλῶν ἀπογραφή· τὸ δὲ μὴ ἀπογραφὲν, ἀναπόγραφον, Quod à publicano ſcriptum cenſumque non eſt.

Ἀναπόδεικτος ου, ὁ καὶ ἡ, Qui demonſtratus nō eſt, Nullis pro-

C batus demonſtrationibus. Item, Qui demonſtrari nequit, Qui nullis probari demonſtrationibus poteſt. Gal. τὸ γὰρ ἀναπόδεικτον, ἄπιστον εἶναι δοκεῖ πᾶσιν ἀνθρώποις. Plut. Coriol. ἐπεὶ δὲ τὴν τυραννίδος ἀφέντες αἰτίαν, ἀναπόδεικτον οὖσαν, ἐκείνων πάλιν ἐμέμνηντο τῶν λόγων οὓς ὁ Μάρκιος πρότερον εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ. Et Greg. dixit πίστεως ἀναποδείκτου φαντασίαν.

Ἀναποδείκτως, Sine demonſtratione & probatione.

Ἀναποδίδωμι Reddo, Rependo. v.l. Niſi potius ſcribendū ἀνταποδίδωμι.

Ἀναποδίζομαι, t.3, c.517, g

D Ἀναποδίζος, ου, ὁ, Notarius, Scriba. v.l. neſcio vnde.

Ἀναποδίζω, t.3 c.517, g.   Ἀναποδισμὸς, ibid.

Ἀναπόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non redditus. v.l. niſi potius ſcribendum ἀνανταπόδοτος.

Ἀναπόδραστος, t.1 c.1052, d.   Vide & Ἀνέκφευκτος infrà.

Ἀναποθεῖ, Lacones dicunt pro μνημονεύει, teſte Heſ. niſi potius ſcribendum ἀναπολεῖ. nam ἀναποθεῖ eſſet potius Iterum deſiderat.

Ἀναποιέω, t.3, c.435, a.   Ἀνάποινος, t.3, c.447, e

Ἀναποκρίνομαι, Contra reſpondeo. v.l. Pro quo ſcribēdum

E potius ἀνταποκρίνομαι.   Ἀναπόκριτος, t.2, c.433, e.

Ἀναπόλαυστος, Cui frui datum non eſt, Cui frui non licuit. Heſychio ἄγευστος, Qui non guſtauit. Exponitur paſſiuè etiā Quo frui non licet, Infructuoſus.

Ἀναπολέω, t.3, c.466, a

Ἀναπολληκοῦν εἴδωλον τοῖς δακτύλοις, Suidæ κροτοῦν, ἀνακροταλοῦν, digitis, nimirum pollice & medio, crepitū edēs. Sed ſcribendum potius diuiſim ἂν ἀποληκοῦν, vt habetur apud eundem in voce Σαρδανάπαλος. ſic.n ibi, τὸ γὰρ ἐφεστῶτι τῷ μνήματι ἄγαλμα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποίηται, ὡς ἂν ἀποληκοῦν τοῖς δακτύλοις. vel potius ὥσπερ. In v.l. autē peius adhuc ἀναπολυχοῦν: apud Athen. ἂν ἐπι-

F κροτοῦν, vt videbis in Ἐπικροτέω, t.2 c.457, f. pro quo malim ἀποκροτοῦν. idem .n. valent ἀποκροτεῖν & ἀποληκεῖν.

Ἀναπόληψις, t.3, c.466, c.   Ἀναποληπτικὸς, ib. d

Ἀναπολόγητος, t.2, c.617, f.   Ἀναπόλυτος, t.2, c.753, a

Ἀναπόμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impermixtus, Impromiſcuus. v.l. ſed eius exemplū deſidero: quin potius falſum eſſe iudico.

Ἀναπομπαζόμενον, Heſ. exp. ἐν ἀναπολήσει γινόμενον: pro quo ſuprà ἀναπεμπαζόμενον rectius.

G Ἀναπομπή, t.3, c.201, h.   Ἀναπόμπιμος, t.3, c.202, a

Ἀναπόνιπτος, t.2, c.1061, c

Ἀναποσκευή, ῆς ἡ, Impedimentum. v.l. neſcio vnde.

Ἀναπόστατος, Qui deſciſcere nequit. vide in Ἀνέκφευκτος.

Ἀναποτνιασμὸς, οῦ, ὁ, Suſpirium cum imploratione diuini auxilii: vel ſimpliciter Diuini numinis imploratio. Gregor. De homine, τὸ δὲ τοιοῦτον ἆσθμα, σύμπτωμα λύπης ποιούμεθα, στεναγμὸν αὐτὸ καὶ ἀναποτνιασμὸν ὀνομάζοντες.

Ἀναπότριπτος, Qui deteri & detergi nequit, Indelebilis. vt Heſ. quoque ἀναπότριπτον exp. ἀνεξάλειπτον.

H Ἀνάπρασις, t.3, c.241, c.   Ἀναπράτης, ib.

Ἀναπράττομαι, & Ἀναπράττω, t.2, c.534, b

Ἀναπράω, per ſyncopen pro ἀναπειράω, Penetro, Perforo, Perterebro. vnde apud Hippocr. ἀναπρῆσαι, quod Gal. exp. ἀνατρῆσαι, ἐκτρῆσαι.

Ἀναπρήθω,t.3,c.548,d

Ἀναπρόθυρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad exitum versus, Vestibulum limenque domus aspiciens. Ita v.l. ex Hes. Sed falsò, & crasso errore. nec enim apud eum scriptum ἀναπρόθυρος, sed ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένον: quod exp. εἰς τὸ πρόθυρον βλέπων, Respiciens limen & aditum domus, Vestibulum versus conuersam faciem habens.

Ἀνάπλαισος,t.3,c.582,e. Ἀναπλάω,t.1,c.1713,e

Ἀναπτερόομαι,t.1,c.1719,b. Ἀναπτερόω,t.1,c.1718,h

Ἀναπτέρυγες, Alæ, v.l. ex Apocal. c.4. sed falsò, legitur enim ibi, ἓν καθ' ἑαυτὸ ἔχον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν.

Ἀνάπτημι,t.1,c.1713,e

Ἀναπτηνοκέρας, Hesychio ὁ ἴκτινος, miluus. sed suspectũ est.

Ἀναπτικός,ή,όν, Incendiarius. v.l. Significaret potius Accendendi vim habens, seu Incendens.

Ἀναπτοέομαι,t.3,c.509,e. Ἀνάπτομαι,t.1,c.507,d.& 496,b

Ἀναπτόλεμος,t.1,c.1713,e

Ἀναπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Intactus. Hesychio ἄληπτος, ἄπιαστος, Qui prehendi nequit, vel Non prehensus. Ἀναπτυκὸς autem, quod v.l. afferunt pro Explicabilis, falsum est, & mendosum. Ἀνάπτυξις,t.3,c.594,f

Ἀναπτύσσομαι,ibid.c. Ἀναπτύσσω,ibid.

Ἀνάπτυσα,t.3,c.617,d. Ἀναπτυχή,t.3,c.594,g

Ἀνάπτυχος,ibid. Ἀναπτύω,t.3,c.602,c

Ἀνάπτω,t.1,c.507,c.& 496,b. Ἀνάπτωσις,t.3,c.313,b

Ἀναπυνθάνομαι,t.3,c.617,b. Ἀναπυρόω,t.3,c.618,b

Ἀνάπυστος,t.3,c.617,b. Ἀναπωλέω,t.3,c.643,b

Ἀνάπωτις,εως,ἡ, (veluti ἀνάποσις) dicitur Discessus & reciprocatio maris, quum videlicet aquas suas veluti resorbet. nam quum æstuans accedit, πλημμυρὶς vocatur. Polyb. προσδοκῶν τῆς ἀναπώτεως καιρὸν, expectans maris recessum. Frequentius ἄμπωτις dicitur.

Ἀνάραβηλα, Hesychio τὰ μὴ ξεσμένα, quæ rasa & polita nō sunt. ἄραβηλα enim (inquit) sunt τὰ δέρματα. Quæ ratio si vera est, scribendum foret potius ἀνάρβηλα, innuente idipsum alphabetica etiam serie.

Ἀναραθαγῆσαι, eidem est ἀναψοφῆσαι, ἀνακτυπῆσαι, Strepitum seu sonitum edere, Subsilire.

Ἀναραίζω,t.3,c.665,a

Ἀναραιρηκώς, vide paulo infrà in Ἀναρραιρηκώς.

Ἀναρακτος, Hesychio δημόσιος, Publicus.

Ἀναράομαι,t.1,c.510,f

Ἀνάρβηλα, vide in Ἀνάραβηλα paulo antè.

Ἀνάργυρος,t.1,c.532,h

Ἀναρεῖν, Hesychio ἀμέλγεσθαι, κυΐσκεσθαι: qui itidem ἀμαροῦσα affert pro κύουσα. Ἀνάρημα autem, eidem est κήρυγμα. pro quo rectius infrà ἀνάρρημα.

Ἀναρθρία,t.1,c.568,b. Ἄναρθρος,t.1,c.567,h

Ἀναρθῶ, Excito, Rursus accendo. v.l. nescio vnde.

Ἀναριθμέομαι,t.1,c.566,h. Ἀναριθμέω,ibid.

Ἀναρίθμητος,ib.g. Ἀναρίθμιον,ib.b. Ἀνάριθμος,ibid.a

Ἀναριπίζειν, Hesychio πειράσειν, ἐκσείειν: pro quo infrà duplici ρ scriptum ἀναρριπίζειν.

Ἀναριστάω, vide infrà in Ἀνηριστηκώς.

Ἀνάριστος, & Ἀνάριστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Impransus: hoc est Non pransus, Qui prandium non sumpsit. Aristoph. διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀνάριστος ὤν. Alexis, Πάντως ἀνάριστος οὐ δυνήσομαι Διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν. Vtitur Antiphanes quoque apud Suidam: qui vsitatius præcedens ἀνάριστος esse ait quàm sequens ἀνάριστος, cuius hoc vnicum ex Menandro affert exemplum, βουλόμενος ἀναρίστους ἢ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους, impransos, μήπω ἠριστηκότας, inquit. Potest tamen hoc ἀναρίστους, & forsan rectius, exponi etiam Prandio carentes, Rebus ad prandium necessariis non instructos, Non habentes quod pranderent. Alioqui & Xenoph. dixit Hellen.7, ἐκβοηθοῦσιν ἔτι ὄντες ἀνάριστοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἵπποι. Et Plutarch. De def. orac. μικρὸν εἰς τὸ σῶμα λαμβάνοντα διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, impransum & incœnatum diem totum durare.

Ἀναρίτης,ου,ὁ, Hesychio ζῶον κοχλιῶδες, animal è cochlearum genere. vt Athen. quoque lib.3, ἀναρίτην esse dicit κογχῶδες ὄστρεον, προσεχόμενον ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες, afferens ex Heronda, Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης. Meminit huius ἀναρίτου Ibycus quoq; & Epicharmus. Æschylus verò in Persis νήσους ἀναριτοτρόφους dixit, teste

A eodem Athenæo, hoc est Altrices seu nutrices anaritarum. Sunt qui κατὰ στέρησιν existiment ἀναρίτην dici quasi οὐ νηρίτην, quoniam scopulis tantùm adhærescat, nec vt neritæ innatet: vt & ἀνηρίτης Etymol. à Νηρεὺς deriuatum ait. Vocatur etiam Ἀνάρταs, vt Athen. ibidem annotat: quod Doricum est pro Ἀναρτής.

Ἀναριτοτρόφος, vide in præcedente Ἀναρίτης.

Ἀναριχᾶσθαι, Hesychio ἀναβαίνειν ἐν πέτραις, Scandere rupes: pro quo infrà duplici ρ scriptum ἀναρριχᾶσθαι.

Ἀναρκτί, idem affert pro αὐτοπρόσωπον. sed suspectum est.

B Ἄναρκτος,t.1,c.557,g. Ἀναρμόδιος,t.1,c.583,e

Ἀναρμόζω,t.1,c.582,c. Ἀναρμοστέω,t.1,c.581,h

Ἀναρμοστία,ibid.g. Ἀνάρμοστος,ibid.f

Ἀναρμόστως,ibid.g. Ἀναρμόττω,t.1,c.582,c

Ἀναροδαινέσθαι, Hesychio ἀναβλαστάνεσθαι.

Ἀναρφιζοί, apud eundem legitur, expositum φονεῦσι. verùm quum ante ἀναρίθμιον positum sit, existimo scribēdum ἀναρίζει, vt idem sit quod ἐναρίζει. Infrà ἀναρρύει eodē significatu. Ἀναροιβδέω,t.3,c.722,e

Ἄναρος, Tarentinis est ἄγγελος, nuntius, teste Hes.

C Ἀναρπάζομαι,t.1,c.546,d & g

Ἀναρπάζω,ibid. d. Ἀνάρπαστος,ibid.h

Ἀναρραιρηκὼς στεφανηφόρους ἀγῶνας, ex Herodoto affertur pro Qui laurea fuit donatus in certaminibus, seu Qui palmam reportauit in certaminibus. sed scribendum potius ἀναραιρηκὼς vnico ρ, quod est particip. præt.perf. act. à them. αἱρέω, Atticam habens reduplicationem vt ἀραίρηται idem Herod. dicit pro ᾕρηται.

Ἀναρράπτω,t.3,c.669,b. Ἀναρρέω,t.3,c.685,g

Ἀναρρήγνυμαι,t.1,c.525,c. Ἀναρρήγνυμι,ibid.b

Ἀναρρηγνύω,ibid. Ἀναρρηξις,t.1,c.1154,e

D Ἀνάρρημα,ατος,τὸ, παρὰ τὸ ἀναρρηθῆναι dicitur κήρυγμα, teste Suida. hoc est, Edictum voce præconis enuntiatum. quod & ἀνάρρησις. vel Præconium. Apud Hes. Ἀνάρημα pro eodem, vt suprà docui.

Ἀνάρρηξις,t.1,c.525,e.

Ἀνάρρησις,t.1,c.1154,c.& t.2,c.197,b.ob. A Suida exp. ἀναγόρευσις, afferēte hūc locū, Τοὺς μὲν, ἀναρρήσεων ἢ στεφάνων ἀξιοῖ, τοὺς δὲ, δίκαις καὶ ταῖς ἐπιτίμοις τιμωρίᾳ, præconiis & renuntiationibus. Hesychio verò ἀνάρρησις est non solùm ἀνακήρυξις, sed etiam προανακήρυξις, προσρρῆσις, προσαγόρευσις. Vide & Ἀναρρύω.

E Ἀνάρρινον,t.3,c.698,h. Ἀναρριπίζομαι,t.3,c.717,g

Ἀναρριπίζω,ibid.f. Paulo antè Ἀναριπίζω, vnico ρ.

Ἀναρρίπισις,t.3,c.717,d. Ἀναρριπτέω,t.3,c.712,f

Ἀναρρίπτω,ibid. Vide & Ἀναρρύπτω paulo infrà.

Ἀναρριχᾶσθαι, Suidæ est τὸ πρὸς αἶγας ἀναβαίνειν, ἅμα τῶν χεροῖν ἀντιλαμβανόμενον καὶ σπευδόμενον, vt quū aliquis parietē, murum, aut rupem ascendens, manibus etiam firmat gradum, arrepta nimirū re aliqua cui inhærere queat: vt arborem etiam perreptat aliquis prehensis ramusculis aut cauo aliquo: quod Quintil. dicit Reptare per ma-

F nus & genua. Aristoph. pro simplici Scandere vsurpauit, in Pace, Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, Πρὸς ταῦτ' ἀναρριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν. Vbi Schol. quoque annotat, ἀναρριχᾶσθαι dici τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσί: addens, deriuatum esse ex τῆς ἀράχνης καθ' ὑπερβιβασμὸν quasi ἀραχνᾶν. Suprà vnico ρ scriptum habuimus ex Hes. Suidas ἀναρριχώμενος exponit etiam δρασσόμενος, Arripiens, Prehendens.

Ἀνάρριψις,t.3,c.713,d. Ἀνάρροια,t.3,c.685,g

G Ἀναρροιβδέω,t.3,c.722,e. Ἀναρροίβδησις,ibid.h

Ἀναρροπία,ας,ἡ, Sursum vergere, Accliuitas: cui opponitur καταρροπία. Ambo apud Hippocr.

Ἀνάρροπος,t.3,c.677,e. Ἀνάρρους,t.3,c.685,g

Ἀναρροφάω,t.3,c.723,c. Ἀναρροφέω,ibid.

Ἀναρρύομαι,t.1,c.1266,f

Ἀναρρύπτειν, Hesychio διδάσκειν & ἀναδιδάσκειν: pro quo & per ι apud eundem scriptum ἀναρρίπτειν.

Ἀνάρρυσις,t.1,c.1260,c.& 1266,g. Vide & seques Ἀναρρύω.

H Ἀναρρύω,t.1,c.1260,c.& 1266,f. Ἀναρρύει, Hes. exp. σφάζει: subiungens, Ἀνάρρυσιν, τὴν πληθύν. pro quo itidem putarim scribendum ἀνάρρυσιν, & πλευρὴν pro πληθύν: præsertim quum apud Etymolog. reperiam, Ἀνάρρυσις, θυσία. Ἀναρρύειν, θύειν. qui simul & nominis hanc subiungit rationem, ἐπειδὴ θύοντες ἀνέκλων τοὺς τραχήλους

ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες: additque, ἀνάῤῥυσιν vocatam fuisse festum quoddam apud Athenienses. Suid. etiam ex Eupolide ἀναῤῥύει affert pro σφάττει, θύει, necnon θυσίαν ἐπιτελεῖ: addens, τὴν θυσίαν quoque dictam fuisse ἀνάῤῥυσιν & ἐπανάῤῥυσιν. sed ἀνάῤῥυσιν dictam fuisse etiam τὴν κυρίαν ἀπατουρίων. fuisse enim tres Apaturiarum feriarum dies, δόρπειαν, κουρεῶτιν, & hanc ἀνάῤῥυσιν.

Ἀνάῤῥωγες, t.1, c.525, f

Ἀνάῤῥωγές, v.l. afferunt pro Patens, Apertus, Hians, Hiulcus, seu Rimis fissus: sed scribendum potius ἀνέρρωγές. alioqui enim augmento careret.

Ἀναῤῥώννυμι, t.3, c.733, g. Ἀναῤῥωννύω, ibid.

Ἀνάρσια, t.1, c.565, c. Ἀνάρσιος, ibid. b

Ἄναρσις, ibid. c. Ἀναρτάομαι, t.1, c.570, d

Ἀνάρτας, vide in Ἀναρίτης. Ἀναρτάω, t.1, c.570, d

Ἀνάρτης, ου, ὁ, vide in Ἀναρίτης. Ἀνάρτησις, t.1, c.571, d

Ἄναρθρος, ου, ὁ, Impar. οὐκ ἄρτιος.

Ἀναρτίω, t.1, c.575, e. Ἀναρυστήρ, t.1, c.1261, f

Ἀναρύτω, ibidem. Apud Suid. duplici τ scriptum ἀναρύττω, afferentem ex Cratino, ὅτι σὺ τοῖς καλοῖς θριάμβοις ἀναρύττουσα ἀπηχθάνου: quod exp. ἀναντλοῦσα.

Ἀναρχία, t.1, c.559, f. Ἄναρχος, t.1, c.552, a. & 559, f

Ἀνασαβῶσαι, Hesychio εἰς ὀροφὴν ἐμπλῆξαι, non sine mendi suspicione.

Ἀνασαλεύω, Concutio, Quasso, Exagito.

Ἀνασάρκα, t.3, c.743, f. Ἀνασειράζω, t.3, c.754, f

Ἀνασειράμεναι τοὺς χιτωνίσκους, v.l. ex Plut. De virt. mul. pro Ab inferiore parte tollentes tunicas, id est Nudantes pudenda. Sed mendosa est ea scriptura, & reponendum ἀνασυράμεναι: ab ἀνασύρω, vnde & particip. ἀνασεσυρμένος.

Ἀνασείσφαλλοι, αἱ, t.3, c.756, c

Ἀνασεισμός, οῦ, ὁ, Succussio seu Succussus, Exagitatio, Quassatio. Ἀνασείω, t.3, c.756, c

Ἀνασελγαίνομαι, Petulanti iniuria afficior, Petulanter & lasciuè in me agitur. Aristoph. Vesp. Οὐδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος, Οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐελπίδης. vbi schol. exp. ὑβριζόμενος, κατακωμῳδούμενος: subiungens, κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις.

Ἀνασηκόω, t.3, c.763, h

Ἀνάσιλλος, Hesychio στέφανος, Corona, Sertū: vnde Ἀνασιλλᾶσθαι dicitur τὸ ἐστεμμένας ἔχειν τὰς τρίχας, habere coronā crinibus impositam. Scriptum tamen apud eum Ἀνασυλλιᾶσθαι. Apud Suid. vnico λ scriptum Ἀνάσιλος, quod exp. ἀναφαλαντίας, ἄκοσμος τὴν κεφαλήν, id est Recaluaster, Recaluū, ideóque turpe, habens caput. At pro ἀνάσιλλον τείχωμα, quod apud Etym. habetur, esséque dicitur τὸ ἀπὸ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνεσταλμένον, in lex. meo vet. & apud Hes. scriptum est Ἀνάσιμον.

Ἀνάσιμος, t.3, c.785, a. Ἀνασιμόω, ibid. c

Ἀνασκαλεύω, t.3, c.805, d. Ἀνασκάπτω, t.3, c.808, e

Ἀνασκένισμα, Hesychio ἀνακίνημα.

Ἀνασκεπτέον, Considerandum.

Ἀνασκέπτομαι, t.3, c.825, d. Ἀνασκευάζομαι, t.3, c.839, c

Ἀνασκευάζω, ibid. Ἀνασκευαστικός, ibid. g

Ἀνασκευή, t.3, c.840, a. Ἀνασκήπτω, t.3, c.859, g

Ἀνασκησία, ας, ἡ, idem quod ἀγυμνασία, Non exerceri vel exercitatum esse. ideóque exponitur & Inertia & Imperitia. In præcedente signif. accipit Poll.

Ἀνάσκητος, Inexercitus seu Inexercitatus. Xen. Pæd. 8, οἴονται σφίσιν ὁμοίους τοῖς ἀνασκήτοις τοῖς ἠσκηκόσιν ἔσεσθαι. Sic Philo De vita M. l.1, συμπλακεὶς δ' οὐ πρὸς ἀμελετήτοις καὶ ἀνασκήτοις ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, non sibi cum rudi tyrone & inexercitato certamen esse intellexit. Et Plut. De orac. Pyth. τὸν ἐν λόγοις ἀθεώρητον καὶ ἀνάσκητον.

Ἀνασκήτως, Inexercitatorum more, Sine exercitio. vt ἀνασκήτως διακείμενοι: qui iidem sunt atque οἱ ἀνάσκητοι.

Ἀνασκίδναμαι, t.3, c.813, d. Ἀνασκινδυλεύεσθαι, t.3, c.1199, e

Ἀνασκιρτάω, t.3, c.874, f. & t.1, c.1629, b. obiter.

Ἀνασκολοπίζομαι, t.3, c.876, a. Ἀνασκολοπίζω, t.3, c.875, h

Ἀνασκολύψαι, Hesychio est γυμνῶσαι, Nudās seu Renudās. propriè de eo qui pudendi glandem nudat retracta pelle. quod & σκολύπτειν dicitur, & ἀποσκολύπτειν.

Ἀνασκοπέω, t.3, c.829, e. Ἀνασοβέομαι, t.3, c.893, f.

Ἀνασοβέω, ibid. e Ἀνασόβησις, ibid. g.

Ἀνασπάζω, t.3, c.914, e Ἀνασπάσιον, t.3, c.918, a.

Ἀνάσπαστος, ibid. Ἀνασπάω, t.3, c.917, e.

A Ἄνασσα, t.1, c.424, b. Vide & Ἄνακτες, supra.

Ἀνάσσατος, t.1, c.1478, g

Ἀνασσέμεν, & Ἀνασσέμεναι, Dorica sunt pro ἀνάσσειν.

Ἀνάσσυτος, Erot. apud Hippocr. exp. ἀνόρμητος.

Ἀνάσσω, t.1, c.414, c

Ἀνάστα, Imper. à verbo ἀνίσταμαι, Surge.

Ἀνασταδόν, t.1, c.1748, a. Ἀνασταλτικός, t.3, c.998, f

Ἀναστασιμός, t.1, c.1747, d

Ἀνάστασις, Surrectio, &c. t.1, c.1746, h. Ἀνάστασις, Euersio, &c. c.1747, b. Ἀνάστασις, Erectio, &c. ibid. c

B Ἀναστατήρ, ibid. f. Ἀναστατήριος, ibid. e

Ἀναστατικός, ibid.

Ἀναστατικῶς, Seditiosè. Polyb. ὁμιλούσης οὐκ αὐτοῦ ἀναστατικῶς ποτὲ καὶ μάλα ὑπερηφάνως.

Ἀνάστατοι, t.1, c.1747, h. Ἀνάστατος, ibid. f

Ἀναστατόω, ibid. h. Ἀναστάτωσις, t.1, c.1748, a

Ἀναστέγω, ibid. Ἀναστεγόω, t.3, c.976, d

Ἀνάστειρος, v.l. interpr. Erectus, afferentia ex Polyb. ἀναστείρου τῆς νεὼς οὔσης. Videndum tamen ne ἀνάστειρος ναῦς dicatur potius Quæ inuersa est, & cuius ἡ στεῖρα, id est carina, est ἄνω.

C Ἀναστέλλομαι, t.3, c.998, e. Ἀναστέλλω, ibid. d

Ἀναστενάζω, t.3, c.1013, c.

Ἀναστεναχίζω, Ingemisco. vnde apud Hes. ἀναστενάχιζεν, quod exp. ἀνέστενεν. Ἀναστένω, t.3, c.1012, g

Ἀναστέφω, t.3, c.1023, f. Ἀναστηλόω, t.1, c.1806, e

Ἀνάστημα, t.1, c.1748, a. Ἀναστίζω, t.3, c.1035, b

Ἀναστοιχειόω, t.3, c.989, g. Ἀναστοιχειόομαι, ibid. h

Ἀναστοιχείωσις, t.3, c.989, h

Ἀναστοματικός, perperam in v.l. pro ἀναστομωτικός. Nec mi-

D nus mendosum est Ἀναστομάω, quod eadem afferūt pro Verba aliena interrumpo, Interfor.

Ἀνάστομος, t.3, c.1043, c. Ἀναστομόω, t.3, c.1049, h

Ἀναστόμωσις, t.3, c.1050, c

Ἀναστομωτήριος, ου, ὁ, idem quod sequens ἀναστομωτικός. Hippoc. De nat. mul. ὑστέρας ἀναστομωτήριον τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν.

Ἀναστομωτικός, t.3, c.1050, d & f

Ἀναστράγαλος, Talo seu talis carens, Talum seu talos non habens. Ἀναστρατοπεδεία, t.3, c.1065, d

Ἀναστρατοπεδεύω, ibid. c. Ἀναστρέφομαι, t.3, c.1087, h

E Ἀναστρέφω, t.3, c.1086, h. Ἀναστρος, t.1, c.594, d

Ἀναστροφάδην, t.3, c.1088, e. Ἀναστροφάω, t.3, c.1086, e

Ἀναστροφή, t.3, c.1088, b. Ἀναστρωφάω, t.3, c.1086, e

Ἀναστυφελιζομένη, Hesychio ἀνερειδομένη, Erigēs se aut fulciēs.

Ἀναστύφω, t.3, c.1116, g. ‖Suid. Ἀναστῦψαι exp. ἀνασπάσαι: at Poll. ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον, addēs, eo in significatu veteres comicos hoc vocabulum vsurpasse. Affinem significationem habet ἀναφλᾶν.

Ἀνασυντάξας, Harpocration ex Hyperide affert pro ἄνωθεν συντάξας: itidémque Suidas, apud quē & verbale Ἀνα-

F σύνταξις legitur, dicitúrque ab eo ἀνασύνταξις vocari ὅταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, δόξῃ τῷ δήμῳ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Est igitur ἀνασύνταξις, Census recognitio, Census iterūm habitus, Recensio: & Ἀνασυντάσσειν, Recognoscere census, Denuo censere, Iterum constituere census.

Ἀνάσυρμα, t.3, c.1141, d. Ἀνασύρω, ibid. a

G Ἀνασφαδάζω, t.3, c.1166, f. Ἀνασφάλλω, t.3, c.1175, e

Ἀνασφραγίζω, t.3, c.1187, c. Ἀνασχαλεύω, t.3, c.805, d

Ἀνασχέθω, t.1, c.1365, d. Ἀνάσχεσις, t.1, c.1335, g

Ἀνασχετέω, t.1, c.1336, a. Ἀνασχετικός, ibid.

Ἀνασχετός, t.1, c.1335, g. & 1336, a. Ἀνασχέω, t.1, c.1336, g

Ἀνασχίζω, t.3, c.1197, h. Ἀνασχινδυλεύεσθαι, t.3, c.1199, e

Ἀνασχών, particip. aor.2 act. à verbo ἀνέχω, mutuatitium ex ἀνασχέω. Ἀνασώζω, t.3, c.1222, f

Ἀνατααράττω, t.3, c.1246, h. Ἀνάτασις, t.3, c.1286, d

Ἀνατάσσω, t.3, c.1261, d. Ἀνατατικός, t.3, c.1286, e

Ἀνατατικῶς, ibid. Ἀνατάττω, t.3, c.1264, d

H Ἄνατε, per syncopen pro Ἀνάστατε, vt ἄνα per apocopen pro ἀνάστα dicitur. hoc est Surgite. est enim imperat. verbi ἀνίσταμαι. Etymol.

Ἀνατεί, t.1, c.599, a. Ἀνατείνομαι, t.3, c.1285, h

Ἀνατείνω, ibid. c. Ἀνατειχίζω, t.3, c.1359, b

Ἀναπιχισμὸς,t.3,c.1349,c. Ἀνατέλλω,t.3,c.1366,c
Ἀναπίμνω,t.3,c.1397,f. Ἀνατήκω,t.3,c.1457,e
Ἀναπῖς,t.1,c.599,a.
Ἀναπίπλημι,t.3,c.1480,c.& 1481,a
Ἀναπίμπρημι,t.3,c.1480,c. Ἀναπμάω,t.3,c.1565,c
Ἀναπνευσμὸς,t.3,c.1542,g. Ἀναπνασμὸς,ib.
Ἀναπνάσσω,ib. Ἀναπταίνω,t.3,c.1307,c
Ἀναπτάω,ib. Ἀναπραίνω,t.3,c.1318,e
Ἀναπτράω,ib. Ἀνατλάω,t.3,c.1230,d
Ἀνάτλημα,ατος,τὸ,Suidæ ὑπομονὴ,Toleratio seu Tolerãtia.
Ἀνάτλημι,t.3,c.1230,d
Ἄνατλος,Hesychio ἀκρατὴς:forsan pro Inualidus & qui la-B
bores tolerare nequit. παρὰ τὸ οὐ τλῆναι.
Ἀναπιχάσαι,t.3,c.1582,g. Ἀναπιχέω,ib.f
Ἀναπκίζω,t.3,c.1576,g. Ἀναπκισμὸς,ib.
Ἀναπολὴ,t.3,c.1366,e. Ἀναπολικὸς,ib.g
Ἀναπολμάω,t.3,c.1585,g. Ἀνατομὴ,t.3,c.1397,h
Ἀνατομικὸς,t.3,c.1398,a. Ἀνάτονος,t.3,c.1186,f
Ἄνατος,t.1,c.599,a. Vide & Ἄνατος supra.
Ἀνατρέπομαι,t.3,c.1620,h. Ἀνατρεπτικὸς,t.3,c.1621,a.
Ἀνατρέπω,t.3,c.1620,f. Ἀνατρέφω,t.3,c.1648,h
Ἀνατρέχω,t.3,c.1656,g. Ἀνάτρητος,t.3,c.1318,f C
Ἀνατρίβω,t.3,c.1332,g. Ἀνάτριπτος,ib.
Ἀνάτριψις,ibid. Ἀνατροπεὺς,t.3,c.1621,b
Ἀνατροπὴ,ib.a. Ἀνατροφεὺς,t.3,c.1649,b
Ἀνατροφὴ,ib. Ἀνατροχάω,t.3,c.1656,b
Ἀνατυλίσσω,t.3,c.1684,b. Ἀνατυπόω,t.3,c.1693,c
Ἀνατύπωσις,ib.d.
Ἀνατυρβάζω,Perturbo,Conturbo.Aristoph.Equit.ὦ βορβο-
ροτάραξι,τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀναπτυρβακώς. Vbi hoc
ἀναπτυρβακὼς Suidas cum schol.exponit ἀνατεταραχώς, D
quoniam(inquit)τυρβάσαι propriè dicitur τὸ πηλὸν ταρά-
ξαι.rectè.vnde & per iocum poeta nomẽ βορβοροταράξις
finxit.
Ἀναυγὴς, Non augesceres.v.l.tanquam ab ἀναυγέω, facto
ex ἀναυγὴς,idem significante quod ἀναυξὴς.sed horum
exempla desidero.
Ἀναύδακτον, Hesychio ἀνεξήγητον, ἄλεκτον, Quod dicendo
exprimi non potest,Ineffabile.
Ἀναυδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,itidem Ineffabilis.aut Non fandus, Ne-
fandus:item & actiuè Non loquens, Mutus.Hes.n.ἀναυ- E
δέα affert pro ἄρρητα & ἄφωνα.
Ἀναύδητος,t.1,c.611,f
Ἀναυδία, ας, ἡ, Loqui non posse. Galen.Comm.3 in Epi-
dem.librũ 3,τὸ ἴδιον μοχθηρότερον ἐστὶ τῆς (ὡς ἄν εἴποι τις)
ἀναυδίας,hoc est τὸ μηδ᾽ οἰμῶξαι μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι,si-
ue τὸ ἄφωνον,τοῦ ἀναύδου,καὶ τοῦ μὴ δυναμένου διαλέγεσθαι.
Ἄναυδος,t.1,c.611,f
Ἀναύδως,Mutè,Tacitè.ἀλέκτως,ἀφώνως,vt Galen.exponit,
qui hæc verba Hippocr.Prorrhet.libro 2, αἱ ἐν πυρετοῖσι
περὶ ὑποχόνδριον ὀδύναι ἀναύδως ἱδρῶτι λυόμεναι,sic ex- F
ponit,αἱ ἐν πυρετοῖς περὶ ὑποχόνδρια ὀδύναι ἅμα ἀφωνίῃ
ἱδρῶτι λυόμεναι.
Ἄναυλα,t.1,c.620,e. Ἀναυλεὶ,t.2,c.1010,e
Ἄναυλος,t.1,c.620,e. Ἀναυμάχιον,t.2,c.1008,d
Ἀναυξάνης,Non succrescens:si non mentiuntur v.l.
Ἀναύξας quoque,quod eadem afferunt pro Erumpẽs, Fe-
stinans,mendosum est.eo.n.significatu dicitur potius
ἀναΐξας.
Ἀναυξὴς,t.1,c.1376,e. Ἀναύξητος,ib.d
Ἄναυξον, ib.f. Ἀναύξω, ib.h
Ἄναυος,t.1,c.611,b. Ἄναυρος,t.1,c.619,c. [Est etiã
nomen proprium fluuii Thessaliæ apud Callim.
Ἀναυσία,t.2,c.1009,h. Ἄναυστα,t.2,c.1008,c
Ἀναυχέω,t.1,c.607,d. Ἀναύω,t.1,c.609,h
Ἀναύω,t.1,c.611,c. Ἀναφαίνομαι,t.4,c.18,g
Ἀναφαίνω,t.4,c.18,f.& t.2,c.465,g.ob.
Ἀναφαίρετος,t.1,c.192,d
Ἀναφαλαντίας,ου,ὁ,Suidæ ὁ ἀνάσιλλος,vti supra etiam ἀνά-
σιλλος per hoc ἀναφαλαντίας exponit. hoc est Caluus,
seu Recaluus aut Recaluaster. Luc. Vide & t.3.c.1324,a. H
Ἀναφαλαντίασις,εως,ἡ, Caluities: & quidem propriè quæ
in superciliis est,Superciliorum glabrities. Ita.n.Arist.
Hist.anim.l.3,c.11,ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης,φαλακρότης
καλεῖται,ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρύας,ἀναφαλαντίασις. vbi Gaza Sali-
tiũ interpretatur,tantisper(inquit)dũ melius inuenerit.

A Ἀναφαλαντος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem cum ἀναφαλαντίας: quanquam
hoc,non illud,vsurpari velit Suidas.Leuit.cap.13,ἐὰν δὲ
κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ,ἀναφάλαντός ἐστι,
si à fronte ceciderint pili,recaluaster est,vt Hebraici e-
tiam textus versio habet.Ibidem dixerat, ἐὰν δέ τινι μα-
δήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, φαλακρός ἐστι, si cui è capite pili de-
fluant,caluus est.Vbi itidem nota fieri discrimen inter
φαλακρὸν & ἀναφάλαντον,& ἀναφάλαντον aliquem dici ra-
tione frontis vel superciliorum,φαλακρὸν autẽ ratione
verticis cui pili defluunt.
B Ἀναφαλάντωμα,ατος,τὸ,idem quod ἀναφαλαντίασις, Calui-
ties frontis vel superciliorum,Glabrities in fronte vel
superciliis.Leuit.13,ἐὰν δὲ γένηται ἐν τῷ φαλακρώματι αὐτοῦ
ἢ ἐν τῷ ἀναφαλαντώματι αὐτοῦ ἀφὴ λευκὴ ἢ πυρρίζουσα,λέ-
πρα ἐξανθίζουσά ἐστι. Nisi de ipso loco qui recaluescit
intelligi malis, vt caluitium nonnulli de loco qui cal-
uescit.
Ἀναφανδὰ,t.4,c.19,d. Ἀναφανδὸν,ib. In vulg.l.pro
his perperam scriptum Ἀναφαντὰ, & Ἀναφαντόν.
Ἀναφαντάζω, t.4,c.34,c
C Ἀναφαντίασις,εως,ἡ, Salitium,vulg lex.perperam pro ἀνα-
φαλαντίασις.
Ἀναφέρομαι,t.4,c.91,f. pro Referri,ibidem h. pro Ad se
redire,c.92,a.
Ἀναφέρπω,v.l.ex Theocr.pro Recedo.
Ἀναφέρω, Sustollo,t.4,c.90,d. Ἀναφέρω,Produco,ib.e. Ἀ-
ναφέρω, Refero,ib.f. Ἀναφέρω, Offero,ib. Ἀναφέρω,
Perfero,ib.h. Ἀναφέρω, Attribuo, c.91,a. Ἀναφέρω,
Refero ad aliquem, ibid.b. Ἀναφέρω, Trãsfero,ibid.c.
Ἀναφέρω,Recreor,ib.d
D Ἀναφεύγω,t.4,c.131,c. Ἀναφέψω,t.1,c.1379,b
Ἀναφήλεπος,v.l.ἄμαχος:perperam pro ἀναμφήριστον,vt apud
Hesych.scriptum est,licet non suo loco. Alioqui ἀναμ-
φήριστος dicitur per σ.
Ἀναφὴς,t.1,c.504,h. Ἀναφθέγγομαι,t.4,c.137,e
Ἀναφθείρομαι,t.4,c.141,a
Ἀναφθεὶς, Accensus:particip.aor.1 pass.ab ἀνάπτομαι.
Ἀνάφθονος,t.4,c.149,c. Ἀναφλασμὸς,t.4,c.161,g
Ἀναφλάω,ib. Ἀναφλεγμαίνω, t.4,c.167,a
Ἀναφλέγω,t.4,c.169,c. Ἀναφλύζω,t.4,c.174,a
E Ἀνάφλυστος,ου,ὁ,Masturbator,si nõ mentiũtur v.l.Alioqui
.n.Ἀναφλύστιος dicitur δημότης τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cuius
φυλῆς δῆμος vocatur Ἀνάφλυστος, ab Anaphlysto heroe:
ab eóque sunt aduerbia localia,Ἀναφλυστόθεν,Ἀνάφλυστόν-
δε,Ἀναφλυστοῖ,apud Steph.Meminit & Suid.
Ἀναφλύω,t.4,c.172,d. Ἀναφοιβάζω,t.4,c.178,d
Ἀναφοιτάω,t.4,c.185,e
Ἀναφορὰ,pro Sublatione,t.4,c.92,a. pro Relatione,ib.c.
pro criminis relatione,ib.d. pro Oblatione,ib.f. pro
Prouentu,ib.f. pro Erectione seu Animi recollectio-
ne,ib.g. pro Cœli parte quæ triginta partibus ab ho- F
roscopo distat,t.4,c.109,d
Ἀναφοράξαντες,apud Hes.legitur, expositum ἀναπτύξαντες,
ἀναπετάσαντες.pro quo repono ἀναφράξαντες, assentien-
te etiam serie alphabetica:ab ἀναφράσσω,habẽte signi-
ficationem contrariam simplici φράσσω, & synonymo
verbi ἀνασομόω. hoc est Aperio & explico quod septo
clausum erat.
Ἀναφορεὺς, t.4,c.93,a
G Ἀναφορεύτης ἀσπίδος,Lorum,Habena.v.lex.perperam pro
ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος.
Ἀναφορέω,t.4,c 93,b. Ἀναφορικὸς,t.4,c.92,h
Ἀνάφορον,t.2,c.288,h. & t.4,c.93,a
Ἀναφορτίζομαι,t.4,c.126,f
Ἀναφορύσσω, ubigo in modum farinæ: item Commisceo.
eorum enim alterũ ex altero sequitur. Hippocr.Γυναι-
κείων l 2,nõ procul à fine,μέλιτι ποσὸν Αἰγύπτιον ἔλαιον εἰρίῳ
μαλθακῷ ἀναφορύξας.Et l.1,βαλεῖν δὲ ταῦτα καὶ ἀναφορύξαι ὄ-
ξει καὶ ἐλαίῳ, ποιεῖν δὲ ὡς κυκεῶνα παχύν.Vbi nota vicinæ si-
gnificationis verba,ἀναφορύσσειν & κυκεῶνα ποιεῖν.
H Ἀναφράξαντες.t.4,c.224,e
Ἀνάφραξις,apud Theophr.Hist.pl.l.7,c.1,scriptum pro ἀ-
δράφαξις seu ἀτράφαξις,quod est Atriplex:herbæ no-
men hortensis.Ibidem aliquanto pòst ἀνδράφαξις pro
eodẽ, vt & apud Hippocr.Γυναικείων l.2,bis legi, ἀνδρα-
φάξιος ἀγρίης καρπόν.

Ἀναφεράσσω, seu Ἀναφεράσθω, vide paulo antè in Ἀναφοράξαντες. A

Ἀναφείσσω, t.4, c.224, e

Ἀναφροδισία, t.1, c.614, b. Ἀναφρόδιτος, t.1, c.613, f

Ἀναφρονέω, t.4, c.214, g

Ἄναφρος, Spumæ expers, Non spumeus seu spumosus. vt ἄναφρα διαχωρήματα apud Hippocratem in libro περὶ χυμῶν.

Ἀνάρυξις, t.4, c.131, d. Ἀναφυράω, t.4, c.255, c

Ἀναφύρω, t.4, c.254, c. Ἀναφυσάω, t.4, c.260, a

Ἀναφύσημα, ib. Ἀναφύσησις, ib. c

Ἀναφισιόω, t.4, c.264, a. Ionicum verò est hoc ἀναφισιόω pro ἀναφισιάω seu ἀναφυσῶ, vt ὁρόω pro ὁράω seu ὁρῶ. B

Ἀναφύω, t.4, c.285, d. Ἀναφωνέω, t.4, c.305, g

Ἀναφώνημα, t.4, c.306, a. Ἀναφώνησις, ib.

Ἀναχάζομαι, t.4, c.319, c. Ἀναχάζω, ib.

Ἀναχαίνω, t.4, c.333, c. Ἀναχαιτίζω, t.4, c.363, f

Ἀναχαλασμός, t.4, c.368, b. Ἀναχαλαστικός, ib.

Ἀναχαλάω, ib.

Ἀναχάνω, vulg. lex. falsò afferunt ex Aristoph. pro ἀναχαίνω, decepta aoristo ἀναχάναι. C

Ἀνάχαρσις, nomen piscis & viri apud Hesych.

Ἀναχάσκω, t.4, c.334, h. Ἀναχελλώεται, t.4, c.465, a

Ἀναχλύομαι, t.4, c.464, h

Ἀναχὶς, Magno hiatu diductum. Vide in Ἀβρομαχανώπαχοι.

Ἀναχίω, t.4, c.474, a. Ἀναχλαινόω, t.4, c.533, e

Ἀναχλιαίνω, t.4, c.531, f. Ἀναχνοαίνω, t.4, c.544, b

Ἀναχοὴ, t.4, c.474, b. Ἀναχορδεύω, t.4, c.576, d

Ἀναχόω, t.4, c.485, a

Ἀναχρέμπτω, Exscreo, seu Screatu egero. vnde compositũ συναναχρέμπτομαι, Vnà exscreo, Vnà cum screatu egero. Lucianus, συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. D

Ἀνάχρεμψις, εως, ἡ, Exscreatio seu Screatio, aut cum screatu egestio. Hesychio est ἀνάβηξις, extussitio, apud quem tamen perperam scriptum ἀνάγχεψις, idque sua serie, hoc est ante ἀναχωγή. Galenus Comment. 1 in Prorrhet. l. 1, συμβαίνει ἀνάχρεμψιν γίνεσθαι πυκνὴν. Sed & Hippocr. ibidem dixerat ἀνάχρεμψις πυκνή.

Ἀναχριαίνω, vide in Ἀγχιαίνεσθαι suprà.

Ἀναχρώννυμι, t.4, c.634, g E

Ἀναχρωννύω, idem quod ἀναχρώννυμι, vt ῥωννύω idẽ quod ῥώννυμι.

Ἀνάχρωσις, t.4, c.634, g

Ἀναχύρωτος πηλὸς, apud Pollucem libro 7 ex Aristoph. est ὁ μὴ ἀχυρωτὸς πηλὸς, Lutum aceribus seu paleis non subactum, Lutum non aceratum, Festo: Lutum non paleatum, Columellæ & Plinio.

Ἀνάχυσις, t.4, c.497, b. Ἀναχύω, ib.

Ἀναχωματισμός, οῦ, ὁ, Suidas affert sine expositione. videtur autem esse χώματος eductio, Terræ fossitiæ egestio, Aggeris aut valli extructio. F

Ἀναχωννύω, t.4, c.480, e. Ἀναχώννυμι, t.4, c.485, a

Ἀναχωννύω, ib. Ἀναχωρέω, t.4, c.672, c

Ἀναχώρημα, ib. f. Ἀναχώρησις, ib.

Ἀναχωρητὴς, t.4, c.673, b.

Ἀναχωρίζω, transitiuam habet signif. pro ἀναχωρεῖν ποιῶ, Recedere facio, seu Suæ χώρᾳ restituo. Xen. Pæd. 2, p. 28, ἐπεὶ δ' ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν, redire in suũ quemque locum iubebat, nolens videlicet αὐτοὺς προϊέναι. Ibidem verbo καταχωρίζω vtitur pro colloco in suum locum & χώραν, dicens, ἐγὼ μέντοι ἐνεβαλὼν ταῦτα πρᾶος, ἐξ ἀρχῆς αὖ καταχωρίσαι, εἶπον μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται. G

Ἀναχωρίτης, ου, ὁ, in v.l. perperam pro ἀναχωρητής.

Ἀναψαλάμων, Hesychio ψηλαφῶν, βαστάζων, Contrectans aut Tangens, Portans.

Ἀναψάω, t.4, c.685, f. Ἀναψηφίζω, t.4, c.728, a

Ἀναψήφισις, ib. Ἀναψήχω, t.4, c.689, c

Ἄναψις, εως, ἡ, Accensio: interdum & ἀναζωπύρησις, Ignis extincti suscitatio.

Ἀναψυκτικός, οῦ, ὁ, Refrigerandi vi præditus, Refrigerare potens: interdum & Refrigerans. velut apud Gal. ἀναψυκτικὴ δύναμις, Vis seu facultas refrigeratrix: vel Refrigeratoria, cum Plinio.

Ἀνάψυξις, t.4, c.741, b. Ἀναψυχὴ, ib. c

Ἀναψύχομαι, ib. b.

Ἀναψύχω, Refrigero, t.4, c.740, e. Ἀναψυχῶ, Refocillo, ib.

Ἄνδα, Cypriorum dialecto αὐτή, Hæc. Hesych.

Ἅνδανον, ου, τὸ, Placitum. Ita vulg. l. proculdubio quòd apud Hes. legissent Ἅνδανον, ἀρέσον, ἀρεστόν. sed non animaduerterunt id esse particip. & genit. facere ἁνδάνοντος, nõ ἁνδάνου: præterea & accentum deprauarunt.

Ἁνδάνω, t.1, c.1437, e

Ἀνδειράδες, Hesychio πρασιαὶ, ὄχθοι τε τεφρώδεις. quæ & ἄνδηρα. Ἄνδερμα autem, eidẽ est ὁ ἐπὶ τῆς τραχηκῆς σκλωπῆς περιεχόμενος περάκοτος.

Ἄνδεμα, Æolica syncope pro ἀνάδεμα, Vinculum: vt ἄνδεμα μίτρας in Epigr. quod tamen interpr. Vittã.

Ἄνδηρον, ου, τὸ, Hesychio ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. id est Summitas seu Cacumen: & Fluuiorum labra. Itidem verò scholiastes Theocriti, exponens hoc hemistichium in Idyll. 5. de rosis & anemone, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, scribit ἄνδηρα ibi dici τὰ ἄνθη, vel τὰ ἄκρα, flores vel cacumina: propriè verò ἄνδηρα esse τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, παρὰ τὸ ἄνω διερῶν εἶναι, hoc est τὰ χείλη siue τὰ ἀναχώματα (ita enim apud eum reponendum pro ἀναχωρήματα) τῶν ποταμῶν, labra seu aggeres fluuiorum: quemadmodum Etymologus quoque, ἄνδηρα (inquit) τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, ἤγουν τὰ χώματα τὰ ἀνέχοντα τὸν ποταμὸν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν, τουτέστι τῶν διύγρων. Eust. quoque ex veteribus tradit ἄνδηρα dici τὰς τοῦ ποταμοῦ ὄχθας, fluuii ripas: quas ab Homero vocari ὄχθας & κρημνούς. additque, iisdem antiquis grammaticis & lexicographis ἄνδηρα esse dici etiã τὰς τῶν τάφρων ἀναβολὰς, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' οὗ ὀχθώδης αὐτῶν ἡ τάφρος γίνεται, terram illam quæ fodiendo egesta est è fossa, & in eius margine seu labro relinquitur, facitque vt ipsa sit veluti ὀχθώδης. Itidémque Harpocration, quum ex Hyperidis in Cononem oratione attulisset hoc ipsum ἄνδηρα, subiungit ita nominari τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι: secundum alios, τὰ χώματα, διὰ τὸ ἄνω καὶ καθύπερθε τῶν διερῶν εἶναι. Quæ apud Suidã quoque legũtur: qui præterea addit, ἄνδηρα esse μέρος τι τοῦ κήπου, ὡς τὰ πρασιὰ καὶ ὁ ὄχετος, afferẽs ex Didymo, ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ. vt Theocr. rursũ schol ἄνδηρα vocari scribit τὸν ἔνυγρον τόπον, locum humectum & riguum. Eodémque modo accipi potest apud Nicand. in Ther. vbi ait, μάλα δ' αὖ καὶ ἀμάρακος ἐν Χρασμήεις, πρασιαῖς τι καὶ ἀνδήροισι χλοάζων: licet schol. in præcedente signif. accipiat, hemistichium illud sic exponens, ἐν τοῖς κήποις καὶ ταῖς ἀναχώσεσι τῶν ποταμῶν αὐθῶν. Theophrastus parietibus etiã ἄνδηρα tribuit, intelligens forsan prominẽtias aliquas, sub finem lib. 7 Hist. plant. de semperuiuo loquens, φύεται δὲ ἐν τε τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεραμων, ὅταν ἐπιγίνηται γῆς τῆς ἀμμώδους συρροή: si tamẽ illud, τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων, cõiungendũ est cũ ἀνδήροις. nã deprauatus locus est. Diosc. certè l. 4, c. 90, semperuiuum mirus nasci ait ἐν τείχοις καὶ πέτραις, καὶ θριγγοῖς καὶ τάφροις ὑποσκίοις, vt Plin. quoque l 25, c. 13, in muris parietinisque & tegulis. Maius verò semperuiuũ idem Diosc. cap præcedẽte dixerat φύεσθαι ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀστρακίνοις, ἐνίους δὲ φυτεύειν αὐτὸ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων. ‖ Poll. l. 2, ἄνδηρον à quibusdã vocari ait τὸ τῆς χειρὸς στῆθος, hoc est τὸ μετὰ τὸ κοῖλον πρὸ τοῦ μετακαρπίου: quod interpretantur torulum manus. videturque esse translatum ab ἀνδήροις fluuiorum & fossarum.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ, Suidæ, Etymologo & lexico meo vet. εἶδος παγίδος, παρὰ τὸ δίκειν τὸ βάλλειν: Hesychio τὸ ἀναρριπτόμενον τῆς μυάγρας ξύλον. Habet igitur Æolicam syncopen pro ἀναδίκτης, vt & sequens ἀνδίκω pro ἀναδίκω, metri nimirum causa, velut in hoc apud Etymolog. & in lexico meo veteri hemistichio, — ἀνδίκτην τι μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.

Ἀνδίκω, Æolica syncope pro ἀναδίκω, Sursum iacio. vt Hes. & lex. meum vetus ἀνδίκει exp. ἀναρρίπτει, subiungentes, δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν: vnde etiam deriuari aiunt δίσκος & δίκτυον. H

Ἄνδιτον, ου, τὸ, pro Articulus, nescio vnde afferant v.l.

Ἄνδιχα, t.1, c.1022, d

Ἀνδοκάδην, Hesychio ἐκ διαδοχῆς, Per successionem, Alternis, Mutatis vicibus: Æolica syncope pro ἀναδοχάδην, vt ἀμβολάδην.

Ἀνδοκεύς, eidem ἀνάδοχος: itidem pro ἀναδοχεύς seu ἀναδοκεύς.

Ἀνδραγαθέω, t.1, c.435, b. Ἀνδραγάθημα, ibid.c

Ἀνδραγαθητής, ibid.d. Ἀνδραγαθία, t.1, c.434, h

Ἀνδραγαθίη, Ionicè pro ἀνδραγαθία, apud Herodotum & alios.

Ἀνδραγαθίζομαι, t.1, c.435, b. Ἀνδράγρια, t.1, c.54, f.& 435, d

Ἀνδράγχνος, t.1, c.435, c. Ἀνδράγχος, ibid.

Ἀνδρακάς, t.1, c.439, a. Vide & Ἀνδροκάς infrà.

Ἀνδραχνής, έος, ὁ καὶ ἡ, Viribus effœtus: vulg.l.perperam pro ἀδρανής.

Ἀνδραπόδεσσι, t.1, c.441, d

Ἀνδραποδίζομαι, vel Ἀνδραποδίζω, ibid.g

Ἀνδραπόδιον, t.1, c.442, f

Ἀνδραπόδισις, εως, ἡ, idem quod ἀνδραποδισμός.

Ἀνδραποδισμός, t.1, c.442, b. Ἀνδραποδιστής, ibid.

Ἀνδραποδοκάπηλος, t.1, c.441, e.

Ἀνδράποδον, ibid.b. Ἀνδραποδώδης, ibid.e

Ἀνδραποδωδία, ibid.g. Ἀνδραποδωδῶς, ibid.f

Ἀνδράρειον, ibid.b

Ἀνδραφαφάειν, Hesychio est, κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι.

Ἀνδράφαξις, t.1, c.435, e. Legitur apud Theophrastũ Hist.pl.l.1, c.23, sed perperam pro ἀτράφαξις seu ἀνδράφαξις: alibi verò ἀνάφραξις apud eũ habetur pro eodē, vt suprà docui. Apud Erot.pag.19 legitur etiam ἀνδράπαξ: in cuius veteri exēplari ascriptum erat margini, ἴσως ἀνδράφαξ.

Ἀνδραχθής, t.1, c.435, f

Ἀνδράχλη, Scabellum muliebre, foramen habens & subiectos carbones: ἄνθρακος etiam seu ἄνθρανος dictum. Eustathius pagina 1570, πολλῶν δὲ παραγομένων ἐκ τοῦ ἄθειν, παραδέδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουίδᾳ Ἄνθρακος, ἢ καὶ Ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει. δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδαρούλιον. Apud Suidam tamen non ἄνθρακος scriptum est, sed ἄνθρανος, idque duobus in locis: ἀνδράχλη (inquit) διὰ τοῦ λ ἑνικῶς ἀντὶ τοῦ ἄνθρανος: subiungens hæc verba, γυναιξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης. Denominata autem forsan est hæc ἀνδράχλη παρὰ τὰς ἄνθρακας, Ionicè commutatis aspirata & media sicuti in βάθρακος pro βάτραχος.

Ἄνδραχλος, t.1, c.435, g. Etymol.

Ἀνδράχνη, ibid. Ἀνδρεῖα, t.1, c.439, b. Vide & Ἄνδρεια.

Ἀνδρεία, ibidem.e

Ἀνδρειᾶται, Hesychio κατήγοροι καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες, Cædis accusatores: si tamen mendo caret.

Ἀνδρείκελον, t.1, c.435, g. Ἀνδρείκελος, ibidem.

Ἀνδρεῖον, subst. t.1, c.439, c. Ἀνδρεῖος, ibid.a

Ἀνδρειφόντης, t.1, c.434, g

Ἀνδρειών, ῶνος, ὁ, idem quod ἀνδρεὼν seu ἀνδρών. hoc est Locus seu conclaue domus in quo viri degunt, vt tradunt vulg.lex. Si igitur vox illa mendosa non est, habet Ionicam epenthesin τοῦ ι, pro ἀνδρεών, vt πνείων pro πνέων.

Ἀνδρείως, t.1, c.439, e

Ἀνδρεράστρια, ας, ἡ, Virorum amatrix, vt Plaut.& Martial. loquuntur. Affert Poll.l.3 ex Aristoph.

Ἀνδρεύμενος, Ionicè pro ἀνδρούμενος, In virilem adolescens ætatem.

Ἀνδρεών, t.1, c.441, a

Ἀνδρηΐη, Ionica resolutione pro ἀνδρεία, Virilitas. Apud Herodot.

Ἀνδρήϊος, itidem pro ἀνδρεῖος, Virilis.

Ἀνδρηλατέω, t.1, c.436, a

Ἄνδρεια, dicta apud Cretēses ad imitationem Lacedæmoniorum fuere conuiuia quædam publica, qualia postmodum apud eosdem Lacedæmonios φιδίτια, apud Athenienses συσσίτια: appellatione ex eo indita quoniam soli viri eò conuenirent. Aristot. Polit.2, cap.8, de Lacedæmoniis & Cretensibus loquens, καὶ συσσίτια παρ' ἀμφοτέροις ἐστί. καὶ τό γε ἀρχαῖον ἐκάλουν οἱ Λάκωνες οὐ φιδίτια, ἀλλ' ἄνδρια, καθάπερ οἱ Κρῆτες· ᾗ καὶ δῆλον ὅτι ἐκεῖθεν ἐλήλυθεν. Apud Plutarchum ἀνδρεῖα scriptum cum diphthongo & properispωmenως: Sympos.7, probl. 9, τὰ παρὰ Κρησὶν ἀνδρεῖα καλούμενα, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις φιδί-

A τια. Apud Aristotelem rursum ἄνδρεια cum diphthongo quidem, sed proparoxytonως. Vide & t.1, c.439, b.

Ἄνδρεια, t.1, c.439, f. Ἀνδριαντίσκος, t.1, c.442, h

Ἀνδριαντοπλάστης, ib. Ἀνδριαντοπλαστική, ibid.

Ἀνδριαντοποιέω, ibid.g. Ἀνδριαντοποιητική, ibid.

Ἀνδριαντοποιία, ibid. Ἀνδριαντοποιός, ibid.

Ἀνδριάς, ibid.f. Ἀνδρίζομαι, t.1, c.440, a

Ἀνδρίζω, ib.c.

Ἀνδρίκελος, Purpurissum. v.l. ex Hermol. Barb. cast. in Plin. sed perperam pro Ἀνδρείκελον.

B Ἀνδρικός, t.1, c.439, g. Ἀνδρικῶς, ib.h

Ἀνδριλατέω, in vulg. lexicis perperā scriptum pro Ἀνδρηλατέω.

Ἀνδρίον, t.1, c.441, b. Ἀνδρίσκος, ib.

Ἀνδρισμός, οῦ, ὁ, Polluci idem quod ἀνδρία, Virilitas, Animositas. vel etiam αὐτὸ τὸ ἀνδρίζεσθαι, & Viriliter agere.

Ἀνδριστί, t.1, c.440, a. Ἀνδρίφιλος, t.1, c.434, f

Ἀνδριφόντης, ib.g. Ἀνδρόβασμος, t.1, c.432, a

Ἀνδροβόρος, ib. Ἀνδρογύνεια, ib.b

Ἀνδρόγονος, ib. Ἀνδρογύνης, ib.d

C Ἀνδρόγυνος, ib.

Ἀνδροδάϊκτος, scholiastes Aristoph. exponit ἡ ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσα, Viros perimens. Nisi potius sit In qua viri perimuntur.

Ἀνδροδάμας, t.1, c.432, g. Ἀνδροδῆμις, ib.

Ἀνδρόδομος, ib.

Ἀνδρόδρομος, Suidæ ὁ τείκλινος: pro quo apud Hesychium ἀνδρόδομος, & quidem rectius.

Ἀνδρόθεν, t.1, c.438, g

Ἀνδροκάπηλος, Varino μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. pro quo suprà rectius ἀνδραποδοκάπηλος.

D Ἀνδροκάς, Hesychio μερίς, Pars. pro quo suprà ἀνδρακάς. nam quum ἀνδρακὰς aduerbialiter primùm exposuisset κατ' ἄνδρα, subiungit, οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι. vt & schol. Nicandri ἀνδρακάδα scribit à recentioribus vocari τὴν μερίδα, veluti à Nicādro quoque in Ther. v.642, Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα πεταμὼν ἰσήρεα χραισμεῖν. id est ἰσόμοιρον μερίδα. ‖ Ἀνδροκάδες, Hesychio rursum πόα τις.

Ἀνδροκμής, t.1, c.432, h.& t.2, c.49, e

Ἀνδρόκμητος, t.1, c.432, h.& t.2, c.49, g

E Ἀνδροκόβαλος, t.1, c.433, a. Ἀνδροκτασία, t.1, c.432, a

Ἀνδροκτονία, ib.b. Ἀνδροκτόνος, ib.

Ἀνδρολήμη, ib.c. Ἀνδροληψία, ib.

Ἀνδρολήψιον, t.1, c.433, c. Ἀνδρολογέω, ib.e

Ἀνδρολογία, ib. Ἀνδρολογίζω, ib.

Ἀνδρομαίου, apud Hesych. legitur, expositum ἀνθρωπίνου: sed perperam procul dubio pro ἀνδρομέου, vt alphabetica etiam series innuit.

Ἀνδρομανής, t.1, c.433, f. Ἀνδρομανία, ib.

Ἀνδρομάχη, ib.g. Ἀνδρόμαχος, ib.

F Ἀνδρόμενον, Hesychio τὸ τῶν ἀνδρῶν: nisi potius scribendum Ἀνδρόμεον.

Ἀνδρόμεος, t.1, c.439, a. Ἀνδρομήκης, t.1, c.433, h

Ἀνδρονίτης, perperam in vulg. lexicis scriptum pro ἀνδρωνίτης.

Ἀνδρόομαι, t.1, c.440, d.

Ἀνδρόπαις, t.1, c.434, a.& t.3, c.13, a

Ἀνδροπλήθεια, t.1, c.434, b

Ἀνδροποδισμός, in vulgatis lex. perperam scriptum pro ἀνδραποδισμός.

G Ἀνδροποιός, t.1, c.434, b. Ἀνδροπρεπής, ib.

Ἀνδρόπτερον, t.3, c.580, c

Ἀνδροπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius, Qui seruili animo est & vile mancipium. Ita vulg.lex. sed perperam pro Ἀνδραποδώδης.

Ἀνδροσαίμης, t.1, c.434, c. Ἀνδροσαίμων, ib.

Ἀνδρόσαιμον, vel Ἀνδρόσαιμος, ibid.

Ἀνδρόσακες, ib. Ἀνδρόσπις, ib.d

Ἀνδρότης, t.1, c.438, h. Ἀνδροφαγέω, t.1, c.434, d

Ἀνδροφάγος, ib. Ἀνδροφονέω, ib.f

H Ἀνδροφονία, ib.e. Ἀνδροφόνος, ib.d

Ἀνδρόφωνος, ib.f. Ἀνδρόω, t.1, c.440, d

Ἀνδρυάλα, apud Theophrastum Hist.pl.l.7, c.7, in censu olerum edulium legitur: sed perperam forsan pro ἀνδράχνη. Sunt qui putent esse anthriscum Plinii libro 21, cap.15.

Ἀνδρωὔομαι, t.1, c.440, e. Ἀνδρώδες, ib.f
Ἀνδρώδης, ib. Ἀνδρωδῶς, ib.
Ἀνδρῶν, ib.g. Ἄνδρων autem nomen proprium: ex quo possessiuum Ἀνδρώνιος. vt Ἀνδρώνιος κυκλίσκος apud Gal. Pastillus Andronius, nimirum ὁ τοῦ Ἄνδρωνος.
Ἀνδρωνίτις, t.1, c.441, a. Ἀνδρωνυμικός, t.1, c.436, a
Ἀνδρῶος, t.1, c.440, c
Ἀνδρώτης, Virtus, Robur. vulg. lex. Sed perperam pro ἀνδρότης, seu ἀνδροτής.
Ἀνδύεται, Hesychius exponit ἀναβαίνει, item ὑπεκκλίνει, dicens esse metaphorã à iumentis quæ ἀφλοιάζει. Habet autem Æolicam syncopen pro ἀναδύεται. velut apud Hom. Iliad. ν, — οὔτις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν.
Ἀνεβεβούλευτος, perperam in vulg. lexicis scriptum pro ἀνεπιβούλευτος.
Ἀνεβίω, aoristus 2 verbi ἀναβιώμι: refertur autem ad ἀναβιώσκομαι.
Ἀνεγγυάω, t.1, c.884, h. Ἀνέγγυος, t.1, c.883, c
Ἀνεγείρω, t.1, c.1074, c. Ἀνέγερτος, ib.
Ἀνεγκαλύπτοις, Hesych. affert pro μὴ κεκαλυμμένοις, non intectis seu tectis.
Ἀνέγκλητος, t.2, c.21, f. Ἀνεγκλήτως, ib.g
Ἀνέγκυος, t.2, c.488, c. Ἀνεγκωμίαστος, t.2, c.537, a
Ἀνεγμα, Tarentini dicunt pro αἴνιγμα, abiecto uno ι & altero verso in ε, teste Hes.
Ἀνέχετον, Suidæ αὐτόστροφον. pro quo suprà ex Hes. habuimus ἀνάχετον.
Ἀνέγρομαι, t.1, c.1074, f. Ἀνεγχώρητος, t.4, c.675, e
Ἀνεδαφιστος, t.1, c.1089, b
Ἀνίδεκτον, Impossibile. v.l. perperam pro ἀνένδεκτον.
Ἀνέδην, Hesychius exponit ἐκκεχυμένως, Effusè, afferens ex Æschylo φθόγγον ἀνέδην, addénsque, dici κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, quod est ἱδρύσαι, ἀνασπάτους γινομένας ἤτοι ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνασκιάς. Itidémque Etymologus: qui præterea exponi ait ἐκλελυμένως, & deriuari ab ἀνίημι: vt Eustathius etiã exponit ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως. Ab ἀνίημι certè deriuatur, quum ponitur pro Licenter, Impunè & nullo prohibẽte, ac quasi dicas Laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suidam Arriani loco, τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησεν ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι. Item in hoc ibidẽ, τὸ ἱερὸν περιελόντες χώσαντες, οὐκ εἴων τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου, ἀνέδην παριέναι. Et in hoc, οἷς ἀνέδην ἐβάκχευεν ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα. Et rursum, ἀνέδην διεπόρθουν μετὰ ἀγριότητος. Alioqui exponitur etiam Promiscuè, Nullo discrimine: item Largiter, Ad satietatem vsque, vt à Suida etiam non solùm ἀκωλύτως, & ὡς ἔτυχε, sed etiam δαψιλῶς, κατακόρως. Item & pro Palàm seu apertè, φανερῶς accipiunt in hoc loco Demosth. τιμωρίας τῆς ἀνέδην οὑτωσὶ γιγνομένης.
Ἀνέεργος, t.1, c.1242, d. Ἀνέζω, f. ἑσω, vide infrà in Ἀνέω.
Ἀνεθέλητος, Inuoluntarius, Inuitus. Exponitur passiuè etiã, Improuisus, Inexpectatus: vtpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste & aduersum accidit. vt ἀνεθέλητος συμφορά.
Ἀνεί, Tanquam, v.l. Sed perperam pro ὡσπερανεί.
Ἀνείδεος, t.1, c.1105, g. Ἀνειδωλοποιέω, t.1, c.1106, h
Ἀνείκαστος, t.1, c.1122, b. Ἀνεικάσασθαι autem Hesychius affert pro ἀνασκάψαι: si tamen ita scripsit.
Ἀνεικῶς, t.1, c.1656, f
Ἀνειλείθυια, siue Ἀνειλήθυια, ας, ἡ, Lucinæ labores nondum experta: hoc est, Quæ nondum peperit. (parturientib[9] enim adesse credebatur ἡ εἰλείθυια, seu Lucina) Eustath. namque Euripidem ἀνειλείθυιαν dixisse scribit τὴν μὴ γεννήσασαν, itidémque Suidas τὴν ἄτοκον: apud quem ἀνειλήθυιαν scriptum est. Sed vereor ne Hesychio potius assentiendum sit, diuisim ἀν' εἰλείθυιαν ex eiusdem Euripidis Ione afferenti pro ἀνὰ τόκον. illa certè compositionis forma insolens videtur: dicendúmque foret potius ἀνειλείθυιος.
Ἀνειλέω, & Ἀνειλέομαι, t.1, c.1126, b. Ἀνείλημα, ibid.
Ἀνείλημμαι, præterit. perfect. pass. verbi act. ἀναλαμβάνω.
Ἀνείληπτος dici à Græcis, non ἀνάληπτος, nec vllum aliud eiusmodi, annotat Suidas: sed quorsum, ipse viderit.
Ἀνειλίσσω, siue Ἀνειλίττω, t.1, c.1188, f
Ἀνείλλω, t.1, c.1127, c

A Ἀνειλύσσω, Suidas affert pro ἀνέβαινεν, ascendebas: à thema ἀνειλυσπάομαι. Itidémque Hesychius ἀνειλυσπᾶσθαι pro ἀναρριχᾶσθαι: item ἀνειλεῖτο, pro ἀνέβαινε. propria autem hæc serpentum sunt qui sese sinuosis trahunt voluminibus in ascensu.
Ἀνείμαθος, apud Hesychium legitur, expositum ἄθορος, ἀπλοῦς: sed suspectum.
Ἀνείμων τοῖς δόρασιν, idem affert pro ἀνεῖλκον. Ex quo intelligimus, non solùm ἀνιμάω scribi, sed etiam cum diphthongo ἀειμάω, vt non modò ἵλη, sed etiam εἵλη. Ita
B certè apud Hesychium quoque scribendum esse, alphabeticus ordo docet. Atque adeo scio apud Xenophontem in lib. De re equ. quædam exemplaria habere, τῷ ῥυτῆρι ἀνειμᾶτο τὸ σῶμα.
Ἀνειμένος, Relaxatus, &c. t.1, c.1657, d, e. Ἀνειμένος, Laxatus &c. ibid. f. Ἀνειμένως, Dissolutè viuens &c. t.1, c.1658, a.
Ἀνειμένως, ibidem, b
Ἄνειμι, Redeo, Ascendo, t.1, c.1137, g. Ἄνειμι, Scateo, &c. c.1138, b.
Ἀνείμων, Nullis indutus vestimentis: quo significatu Pal-
C ladius dixit, Inuestis puer. id est nudus. ὁ οὐκ ἔχων εἵματα, seu ἱμάτια. Homerus Iliados ω, ἣ τοῦ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ χιτῶνος. Aliquando accipitur pro κακείμων seu κακοείμων, Malè vestitus, Mala habens vestimenta, & propemodum nudus.
Ἀνεινῶς, Hesych. affert pro οἰκτρῶς, Miserabiliter.
Ἀνειπεῖν, t.1, c.1223, a. Ἀνείογω, t.1, c.1241, c
Ἀνείρετον, Hesychius affert pro ἀπαραίτητον, Inexorabilem. Idem ἀνειρεσίαν οὐσίαν affert pro πολλήν, & quæ forsan dicendo exprimi nequeat. quo sensu ἀπειρεσίαι etiam
D dicunt.
Ἀνειρξις, t.1, c.1242, d. Ἀνείρομαι, vide in sequ. Ἀνείρω.
Ἄνειρος, Imperitus: idem cum ἄειρος. Hes. verò ἀνειρῶν exp. non solùm ἀπείρων, sed etiam ἁμαρτωλῶν.
Ἀνεῖρχε, quod Hesychius exponit ἐβάδισε, est præt. perf. verbi ἀνέρπω.
Ἀνείρω, Annecto. Exponitur etiam simpliciter Necto: afferturque ex Aristoph ἀνείρω στεφάνους pro Necto coronas. Vide & Ἀνέρσαι infrà. ‖ Ἀνείρω, Ionica & poetica τοῦ ι ἐπιθέσει, dicitur etiam pro ἀνέρω, Interrogo. vnde
E imper. ἀνειρε apud Hesych. quod itidẽ exp. ἐρώτα, πύθου. Sed frequentior est passiuæ vocis vsus in hac significatione, vt Iliados γ, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, quod me rogas & percontaris. Et Odyss. ο, χώρην ἀνείρεαι, de regione interrogas.
Ἀνειρώτων, Ionicè pro ἀνηρώτων. Eust.
Ἀνεὶς, t.1, c.1656, f
Ἀνείσφορος, Immunis à tributis & εἰσφορᾶς.
Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, Desuper, E loco alto & superiore. Ex Plutarcho Numa affertur etiam ἡ ἀνέκαθεν φορὰ pro Motus supernè factus. ‖ Ἀνέκαθεν dicitur etiã pro κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν, & pro τὸ γένος. veluti, τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γένος, Originẽ seu genus ducẽs à Melampode. hoc est à Melãpode ortus, si priscũ & summum generis autorẽ requiras. Sic Plut. rursum in Solone, Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Et Athen. l.1, τοῦ Μιτυληναίου λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου, qui Athenensis genere est si progenitores ipsius spectes à quibus ortum trahit. Hes ab ἑκὰς deriuat, exponitque μακρόθεν, ἐκ πολλοῦ, item ἀπ' ἀρχῆς: Suid. autem ἄνωθεν.
G Ἀνεκὰς, idem Suidas exp. ἄνω, Sursum, In altum: afferens ex Eupol. Autolyco, ἀνεκὰς τ' ἐπαίρω τὸ σκέλος. & ex Cratini Heroibus, ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων. Sic Aristophanes initio Vesp. Ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν, sublimem ferre in cælum vsque. vt scholiastes quoque exponit, ἄνω, εἰς ὕψος, παύει ἑκάς; particula illa παύει indicans deriuatum esse aduerbium hoc ex ἑκὰς & ἀ epitatico.
Ἀνέκβατος, t.1, c.645, b. Ἀνεκβίαστος, t.1, c.734, f
Ἀνεκβιάστως, ibid. g. Ἀνεκδήμητος, t.1, c.973, e
H Ἀνεκδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inenarrabilis, Qui enarrari non potest. Hesychio ἀνεκλάλητος & ἄρρητος. Vnde aduerb. Ἀνεκδιηγήτως, Inenarrabiliter, vt Lipsius loquitur.
Ἀνεκδίκητος, t.1, c.1008, g. Ἀνέκδοτος, t.1, c.995, e
Ἀνέκδρομος, Excursum & effugium non habens. Ex Epigr.

ἀνέκδρομος θώμιγξ affertur pro Imperuius laqueus.
Ἀνεκθέρμαντος,t.1,c.1547,h.
Ἀνέκθυτον μίασμα, Inexpiabile ſcelus.B.
Ἀνεκλάλητος,t.2,c.550,c
Ἀνέκλειπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Indeficiens, Indeſinens: ideóque Perpetuus.
Ἀνεκλιπής,έος,ὁ καὶ ἡ,idem.
Ἀνεκλόγιστος, A quo rationes non petuntur. vt in Pandect. Græc. ἀνεκλόγιστος tutor dicitur à quo tutelæ rationes non repoſcuntur.
Ἀνέκπλυτα,τά,t.3,c.617,c. Ἀνέκπληκτος,t.3,c.394,d.
Ἀνεκπλήκτως,ibidem. Ἀνέκπλυτος,t.3,c.404,d
Ἀνεκποίητος, Qui non poteſt ἐκποιεῖσθαι, id eſt Educi, Extrahi, vel Expelli. Hipp. Aphor. ὀδυνῶν ἀνεκποίητον ποιέει.
Ἀνεκτός,t.1,c.1334,h Ἀνεκτῶς,t.1,c.1335,b.
Ἀνέκφυκτος, Qui effugi nō poteſt: itē qui nō effugere. vt apud Plut. περὶ δεισιδαιμονίας, de mancipiis, πόσῳ δὲ δυστυχέστερον οἴεσθε πάσχειν αὐτοὺς ἀνεκφύκτοις, ἀναποδράστοις, ἀναποστάτοις. Ἀνεκφοίτητος,t.4,c.185,h
Ἀνέκφορος, vide in ſynonymo Ἀνέξοιστος.
Ἀνέκφραστος,t.4,c.69,h. Ἀνεκφώνητος,t.4,c.307,h
Ἀνέλαιος,t.1,c.1163,f. Ἀνέλεγκτος,t.1,c.1175,c
Ἀνελέγκτως,ibidem,d. Ἀνελεημόνως,t.1,c.1177,f.
Ἀνελεήμων,ibid. Ἀνελευθερία,t.1,c.1178,a
Ἀνελευθερότης,ητος,ἡ, idem quod ἀνελευθερία, Illiberalitas, Illiberalis & ſordida parſimonia: apud Ariſt. Magn. mor.l.1.
Ἀνελεύθερος,t.1,c.1178,a. Ἀνελευθέρως, ibidem.
Ἀνελεύθω, idem quod ἀνέρχομαι, quod & tempora ſua inde mutuatur: nimirum fut. ἀνελεύσομαι, & præt.med. ἀνελήλυθα. Ab eodem eſt verbale ἀνέλευσις.
Ἀνέλητον καὶ ἀνέκλητον, τὸ ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς ἔχον. Ita apud Heſychium: ſed perperam, opinor, pro ἀνεπίληπτον & ἀνέγκλητον.
Ἀνελθέμεν, Doricè pro ἀνελθεῖν, aſcendiſſe: ab ἀνελεύθω.
Ἀνελινύω, ſiue Ἀνελιννύω, Tēpus tero, Otior. Apoll. Rhod. Argon. libro 1, Ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦεν Ναυπλίοις, δηρὸν δ' ἀνελίννυον αὖθι μένοντες. Vbi ſcholiaſtes exponit ἠργοῦν, Suidas ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο. Cōpoſ. ex ἐλινύω ſiue ἐλιννύω.
Ἀνέλιξις,t.1,c.1185,f
Ἀνέλιπος, vide in Ἀνελλίποις paulo póſt.
Ἀνελίσσομαι,t.1,c.1185,e. Ἀνελίσσω,ibidem.
Ἀνέλκομαι,t.1,c.1193,f. Ἀνελκύομαι,t.1,c.1196,d
Ἀνελκύω,ibidem.& 1193,f. Ἀνέλκω,t.1,c.1193,f
Ἀνέλκωτος,t.1,c.1197,a
Ἀνελλήνιστος, Helleniſmum non reſipiens, Alienus à Græca conſuetudine. vt ἀνελλήνιστος σύνταξις apud Aretham, de barbara & incongruente conſtructione.
Ἀνελλιπής,t.2,c.670,c. At Ἀνελλιπής, pro Situm redolēs, neſcio vnde irrepſerit in v.l.
Ἀνελλίποις, Heſychio ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλός. Qui pedibus non ſaltat, hoc eſt claudus. Rectius apud ſchol. Theocr. ſcriptum ἀνέλιπος, rectius etiam expoſitum ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens ſeu trahens pedem. id eſt Non incedens. quoniam ἐν τῇ πορείᾳ ἑλίσσονται οἱ πόδες. Dicitur autem ἀνέλιπος vt ἀέλλοπος: ἀνελίποις, vt ἀελλόποις.
Ἀνελπίζω, Deſpero: ſi non mentiuntur v.l.
Ἀνελπιστία,t.1,c.1198,g. Ἀνέλπιστον, ſubſt. ibid.f
Ἀνέλπιστος,ibid.d. Ἀνέλπιστος, actiuè, &c. ibid.e
Ἀνελπίστως,ibid.g
Ἀνέλυτρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Inuolucro nullo tectus, Non habens ἔλυτρον. vt ἀνέλυτρα inſecta apud Ariſtot. quod interpretantur Pennas nulla cruſta tectas habentia.
Ἀνέμβατος, Cui inambulari inſiſtive nequit: aliis Inacceſſus, Auius.
Ἀνεμέσητος, Carens inuidia, Nulla laborans inuidia. Heſychio ἀμώμητος. Æſchin. in Cteſiph. ἀνεμέσητον ἦν αὐτῷ προστιθέναι τὰ συμφέροντα, Citra inuidiam poterat. vel etiā Citra reprehenſionem poterat. ἀνεπίληπτον ἦν αὐτῷ. vt apud Lucian. quoque, ἔφης γὰρ ἂν χρῆν ἀνεμέσητον εἶναι, Vitio dandum non eſſe, Non eſſe ob id ſuccenſendū. νεμεσητὸς enim dicitur ob quem indignari & ſuccenſere debemus. Sic Plato De leg. ἡμῖν πάνυ ἀνεμέσητον τὸ μὴ νομοθετεῖν αὐτοῖς τὰ μέγιστα, Citra reprehenſionem poſſumus,

A Indignari nemo meritò nobis poteſt ſi, Nemo nos reprehendat, ſi, &c.
Ἀνεμεσήτως, Citra reprehenſionem, Ita vt nemo tibi ſuccenſeat & indignetur. Exponitur etiā Citra inuidiam.
Ἀνεμέω,t.1,c.1200,b
Ἀνέμητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non diſtributus ſeu diſpertitus. vel etiam Qui diſtribui & diſpertiri nequit. Heſychius enim ἀνέμητα exponit ἀμέριστα. Sic Budæus ex Æſchine affert ἀνέμητος οὐσία pro Patrimonium indiuiſum.
Ἀνεμιαῖος,t.1,c.427,d
B Ἀνεμίδιον, diminutiua voce ὁ ἄνεμος dicitur, quaſi Ventulus. affertúrque hoc eius ex Platonis Theætero exemplū, γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Sunt enim quidam venti γόνιμοι, vt boreæ illi qui equas impleſſe feruntur à poetis.
Ἀνεμίδιος,t.1,c.427,d. Ἀνεμίζομαι, & Ἀνεμίζω,ibid.e
Ἀνεμιδος,ibid.d. Ἀνεμόδαρτα,t.1,c.426,c
Ἀνεμόδρομος,ibid. Ἀνεμόεις,t.1,c.427,a
Ἀνεμοκοῖται,t.1,c.426,a. Ἀνεμόομαι,t.1,c.427,a
Ἄνεμος,t.1,c.425,f. Ἀνεμοσκέπης,t.1,c.426,c
C Ἀνεμοτραφής,ibidem. Ἀνεμοτρεφής,ibid.
Ἀνεμοφθορία,ibid.f. Ἀνεμόφθορος,ibid.e
Ἀνεμοφόρητος,ibidem,f. Ἀνεμόω,t.1,c.427,a
Ἀνεμπλήκτως,t.3,c.394,h
Ἀνέμπλοος ναῦς, ex Nonno pro Nauis non nauigans, hoc eſt ſtans ſeu quieſcēs. cui non innauigatur, nimirum actu, vt philoſophi loquuntur.
Ἀνεμπόδιστος,t.3,c.518,c. Ἀνεμποδίστως,ibidem.
Ἀνέμπτωτος, oppoſitum τῷ ἐμπτωτός. hoc eſt Qui incidere non poteſt. vt apud Diog. Laert. in Zenone, φασὶ δὲ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι, quoniam in ipſa
D πάθη incidere nequeat, Quoniam in eum non cadant τὰ πάθη. In v.l. exponitur Qui non labitur, Irreprehenſus & inculpatus, Talis vt nemo de eo conqueri poſſit.
Ἀνέμφαντος,t.4,c.26,e.g. Ἀνέμφατος,ididem,e.f
Ἀνεμφάτως,ibid.e.g. Ἀνεμώδης,t.1,c.427,a
Ἀνεμώκης,t.1,c.426,f. Ἀνεμώλεια,t.1,c.429,a
Ἀνεμωλία,ας,ἡ, herbæ nomen apud Theophr. Hiſt. plant. libro 7, c.10, quæ eadem eſſe creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.
Ἀνεμώλιος,t.1,c.426,f. Ἀνεμώνη,t.1,c.428,g
E Ἀνεμωρεια,t.1,c.429,a. Ἀνεμωρειδής,ibid.
Ἀνεμώτης,t.1,c.428,g. Ἀνενδεής,t.1,c.918,c
Ἀνένδεκτος, Qui non ἐνδέχεται, Non contingens ſeu accidens. vel Nunquam contingens: ideóque Impoſſibilis, ἀδύνατος. vt ἀνεγχώρητος. Gregor. Heſychius ἀνένδεκτον exponit ἀπαράδεκτον.
Ἀνενδεῶς, Citra indigentiam. hoc eſt Affatim, Largiter.
Ἀνενδοίαστος,t.1,c.1066,f. Ἀνενδοιάστως,ibidem.
Ἀνένδοτος,t.1,c.997,a. Ἀνενδότως,ibidem.
F Ἀνενέγκω, inuſitatum thema eſt, ex quo ἀναφέρω ſua mutuatur tempora: ſignificans Refero, Reueho, Reduco. Paſſiua & media voce vſurpatur interdum pro Redeo ad me, & veluti Mihi reducor ſeu reddor: vt qui ex animi deliquio in vitam redeunt. vnde & apud Heſychium ἀνενεχθείς, ἀναβιώσας. Et apud Herodotum lib.1, de Crœſo iam cremando, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης: quod Budæus interpretatur Reſipiſcentem & reſpirantem ex animi deliquio. Verùm & actiua vox eam habet ſignificationem. Plutar. Symp. ſept. ſap. ὡς δὲ τὸν Θαλῆν εἶδε, μικρὸν ἀνενεγκὼν καὶ καταστάς, ad ſe
G paulum reuerſus. Sic apud Suid. ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν· ἀνενέγκόντα δὲ αὐτὸν δράμοι οἱ φύλακες, πρὸς τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς νόσου ῥαΐσαντα. Et vt Herod. dicit ἐκ λειποψυχίης ἀνενείκασθαι, ita etiam ἐκ παραφροσύνης ἀνενεγκεῖν dicitur, Ex delirio ad ſe reuerti, & reſipiſcere: necnō ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν, ex morbo ad ſe reuerti & conualeſcere. Alioqui pro Refero accipitur in alia etiam ſignificatione, qua nimirum pro Renuntio ſeu Defero accipitur. Herodianus libro 2, πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ ἀνενεγκών, iiſdem
H ad ſenatum relatis. Et rurſum, τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀνήνεγκε πρὸς Μαρκίαν, ad Martiam retulit. Significat etiam Surſum fero, duco, vel veho. vnde ἀνενεῖκασθαι, quod exponitur Aſcendere, veluti quum dicitur, εἰς τὸ Κωρύκειον ἀνενεῖκαντο. Itidē verò ἀνενεῖκασθαι dicitur qui ex imo pectore ſuſpiria vel ſpiritum trahit: vt ex Heſychio diſcimus, ἀνενεῖκατο exponente ἐστέναξεν ἐκ βάθους. & ex

Pausania, dicente, ἔπειτα μόγις πάλιν ἀνηνέχθη, pro Respirauit.

Ἀνενείκω, itidem inusitatum thema, vt præcedens ἀνενέγκω, eiusdémque cum eo significationis. Frequens est apud Herod. vt l.1, de Crœso, ἀνενεικάμενον ἐκ λειποψυχίης, Ad se reuersum ex animi deliquio. Et rursum ἀνενειχθέντες ἐς τὰς πόλιας, in vrbes reuersi seu regressi. Ac vt dicitur ἀνενεγκεῖν τι πρός τινα, sic etiam ἐς τὸν βασιλέα ἀνενείχθη, Ad regem relatum est. Vbi etiam nota carere augmento. Præterea sicut ἀνενεγκεῖν est Sursum ferre seu vehere, Subuehere, ita ἀνενείκαντες ἄνω, affertur pro Tollentes. Quomodo & Apollon. Rhod. ἀνενείκατο φωνήν, vocem sustulit.

Ἀνενεκτέον, Referendum: apud Greg. Naz.

Ἀνενεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Effectu carens, Inefficax, Iners. v.l.

Ἀνενέργητος, t.1, c.1232, a

Ἀνενήκατο φωνήν, v.l. ex Apollonio pro Vocem sustulit. Sed perperam. scribendum enim ἀνενείκατο.

Ἀνενήνοθεν, Hes. exp. ἀνέβη & ἀνῆλθε. De cuius themate vide quæ inter Anomala dixi in Ἐπενήνοθε. & infrà in Ἀνήνοθε.

Ἀνενθουσίαστος, Non afflatus diuino numine, Non fanaticus, Non insanus seu vesanus. vt ἀνενθουσίαστος ἔρως, apud Plutarchum in Erot. C

Ἀνεννόητος, t.2, c.1077, d.

Ἀνενόχλητος, t.2, c.1576, h. At Ἀνενοχλησία, à Bud. exponitur ἀπραγμοσύνη: quum potius sit τὸ οὐκ ἐνοχλεῖσθαι.

Ἀνέντευκτος, Cui non est ἐντυγχάνειν, Hominum congressus fugiens, Inaffabilis.

Ἀνεξάλειπτος, t.1, c.318, a

Ἀνεξαπάτητος, Qui nō decipitur seu decipi potest. Aristot. Polit. lib.8. D

Ἀνεξέλεγκτος, t.1, c.1175, h.

Ἀνεξέλευστος, vide in synonymo Ἀνέξιτος paulo pòst.

Ἀνεξεπίμονον, t.2, c.880, a. Ἀνεξερεύνητος, t.1, c.1252, d

Ἀνεξέταστος, Non examinatus, Non exploratus, Diligenti examine non cognitus seu perquisitus. vt in illo gnomico præcepto, ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα. Sic Æschines, ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. Et Demosthenes Philipp.1, πότε καὶ παρὰ τοῦ, καὶ τί λαβόντα, τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέταστον οὐδ' ἀόριστον ἐν τούτοις ἠμέληται. At Plato in Apolog. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Vita in quam non inquiritur. dicit enim paulo antè Socrates, ἐμοῦ ἠκούετε διαλεγομένου, καὶ ἐμαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζοντος. E

Ἀνεξετάστως, Sine examine, Inexploratò, vt Liu. loquitur: Budæo Sine delectu, Sine discrimine.

Ἀνεξεύρετος, t.1, c.1309, b

Ἀνεξήγητος, Non expositus, seu Non enarratus aut explicatus. Galen. ἀνεξήγητον εἴασαν τὴν ῥῆσιν: de iis loquens qui commentarios in Hippocr. ante se scripserant.

Ἀνεξία, t.1, c.1334, e. Ἀνεξικακέω, ibid. g F

Ἀνεξικακία, ibid. Ἀνεξίκακος, ibid. f

Ἀνεξικάκως, ibid. g

Ἀνεξίκμαστος, t.1, c.1681, e

Ἀνεξικώμη, Hes. ex Cratino pro ἣν οὐκ ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη.

Ἀνεξίλαστος, Implacabilis, Qui placari nequit. vt schol. Apollonii τὸν ἀνεξίλαστον χόλον τοῦ Διός, dicit pro eo quod ipse ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν.

Ἀνέξιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, E quo exiri nequit, Exitum non habens. vt Hesych. quoque ἀνέξιτον exp. ἀνεξέλευστον, μὴ ἔχον ἔξοδον, ἀδιάβατον.

Ἀνεξιχνίαστος, t.1, c.1819, e. Ἀνέξοδος, t.2, c.1169, f G

Ἀνέξοιστος, Non efferendus, Quē efferre non licet, hoc est eliminare & euulgare. Eust. p.1788, ἐκφέρει δέ τις καὶ μυστήριον, ὅπερ ἐχρῆν εἶναι ἀνέκφορον. τοῦτον δ' εἰπεῖν ἀνέξοιστον.

Ἀνέονται ἐς τὸ μάχιμον, rei militari vacat. v.l. ex Herodoto.

Ἀνέορτος, t.1, c.1206, f

Ἄνεος, ου, ὁ, Mutus, Tacitus: vt Hes. ἄνεοι exp. ἥσυχοι, ἄφωνοι. Atticè Ἄνεως dicitur.

Ἀνεοστασίη, ης, ἡ, Hesychio θάμβος, Stupor attonitus. quum nimirum aliquis stat ἄνεος & velut attonitus. H

Ἀνεπάγγελτος, t.1, c.21, a. Ἀνεπαίσθητος, t.1, c.232, f

Ἀνεπαισθήτως, ibid.

Ἀνεπάϊστος, Non inauditus: vel Qui inaudiri nequit. Vide in Παρακούω, t.2, c.1258. Eust. exp. ἄγνωστος, ex cōsequēte.

Ἀνεπαίσχυντος, t.1, c.240, a. Ἀνεπαισχύντως, ibid.

Ἀνεπάλλακτος, t.1, c.354, a. Ἀνεπάλληλος, t.1, c.339, h

Ἀνέπαλτο, ibid. g. Ἀνεπανόρθωτος, t.2, c.1439, h

Ἀνέπαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intactus, οὗ οὐδεὶς ἐφήψατο, ἀθιγής, ideóque interdum Purus, interdum Sincerus, vel Integer. metaphoricam enim plerunque significationem habet. veluti quum Chrysostomus dicit, ἀνέπαφον τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν δευτέραν τηροῦσιν οἱ δικασταί. Item Demosthenes ἀνέπαφον ὑποθήκην vocat intactum pignus, & cui nemo adhuc manū iniecerit. hoc est nemini oppigneratum: in orat. πρὸς Λακρίτου παραγραφήν, pag.61, παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον. Et pagina 106, τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα παρέχειν. Suidas quoque ἀνέπαφος exponit ἀκίνδυνος, non obnoxius, non salunis, ἀψηλάφητος, ἀθιγής, καθαρός. B

Ἀνεπαφρόδιτος, Qui sine venere & gratia est, Inuenustus, Illepidus. Suida ὁ μὴ ἐπιχαρὴς καὶ ἀηδής. Itidémque Etymologo, afferenti hunc locum comici cuiuspiam, κἀμοὶ τὰ ψυχρὰ ταῦτα καὶ ἀνεπαφρόδιτα προσάπτεις φιλήματα.

Ἀνεπαχθής, t.1, c.616, a. Ἀνεπαχθῶς, ibid. b

Ἀνεπηρέαστος, Nullis affectus iniuriis seu contumeliis: vel etiam Nullis iniuriis & contumeliis obnoxius. C

Ἀνέπης, έος, ὁ καὶ ἡ, Nihil dicens, Mutus. ἄφωνος, Hesychio. & Etymol.

Ἀνεπίβατος, Inaccessus, Ad quem accedere non licet. Plutarchus Lyc. πᾶσι τοῖς περὶ τὸν τοῦ σώματος καλλωπισμὸν δημιουργοῖς ἀνεπίβατον ἐποίησε τὴν Σπάρτην.

Ἀνεπιβούλευτος, t.1, c.771, c. Ἀνεπιβουλεύτως, ibid.

Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non habens ἐπιγραφὴν seu inscriptionem. vt liber ἀνεπίγραφος dicitur Cui autoris nomē inscriptum non est, vel Carēs titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος, cui non est inscriptum nomen eius ad quem mittitur. Ἀνεπιδεής, t.1, c.918, e

Ἀνεπίδεικτος, Qui sine ostentatione est, Non ostentator. Bud. ex Greg. D

Ἀνεπίδεκτος, Qui capere seu percipere non potest, vel admittere, Non capax. Bud. ex Greg. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον παντὶ λόγου. Et ex Basil. οὐκ ἀνεπίδεκτόν ἐστι κακίας. ‖ Idem etiam significat quod ἀνένδεκτος & ἀνεγχώρητος, Qui non accidit seu accidere potest. vt apud eundem rursum Greg. τούτων δὲ πάντων ἐκτὸς τὸ παντελῶς ἀδύνατον καὶ ἀνεπίδεκτον, ὡς πονηρὸν εἶναι τὸν θεόν. nisi malis accipere pro eo quod admitti nequit nec recipi. E

Ἀνεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non obligatus. Galen. ἕλκος ἀνεπίδετον ἐῶντες.

Ἀνεπιδήκτος, t.1, c.976, d. Ἀνεπίδικος, t.1, c.1009, c

Ἀνεπιδίω, Resudo, Sudorem refundo: interdum & Emano in modum sudoris. Plut. τῶν δὲ λιθίνων ἀνδριάντων ἐνίους ἱδρῶτας ἀνεπιδιεῖν ἡμέρας πολλάς.

Ἀνεπίδοτος, t.1, c.997, h Ἀνεπιεικής, t.1, c.1121, d.

Ἀνεπιείκεια, ibid. e. Ἀνεπιεικῶς, ibid.

Ἀνεπίκαυστος, siue Ἀνεπίκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non adustus, Adustionis expers. F

Ἀνεπίκλητος, t.2, c.25, e. Ἀνεπικλήτως, ibidem.

Ἀνεπικόρεστος, Hesychio ἄπληστος, Insatiabilis. Ita enim repono pro ἄπιστος. Exponit etiam ἀνύβριστος: sed in ea signif. scribendum foret potius ἀνεπικόρεστος.

Ἀνεπίκορος autem, Varin. affert pro μὴ ἐπιθυμῶν.

Ἀνεπικούρητος, Auxilio destitutus, Cui opem nemo tulit.

Ἀνεπικρίνομαι, Respondeo: si non mentiuntur v.l.

Ἀνεπίκριτος, t.2, c.436, b

Ἀνεπιλήκτως, v.l. afferunt pro Intrepidè. sonat tamen potius Indesinenter. G

Ἀνεπίληπτος, t.2, c.569, h. Ἀνεπιλήπτως, t.2, c.570, a

Ἀνεπίληστος, t.2, c.695, b. Ἀνεπιμέλητος, t.2, c.864, e

Ἀνεπιλόγιστον, Hesychio τὸ μὴ διαλογισμῷ συνιστάμενον. Vnde aduerb. Ἀνεπιλογίστως, in Axiocho, Incōsideratè: συναπῆλθεις ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ ἀπέθανεν.

Ἀνεπίμικτος, t.2, c.934, g. Ἀνεπιμίκτως, t.2, c.935, a

Ἀνεπίμονος, Non permanens, Non durabilis. ὁ οὐκ ἐπίμονος. Plut. De lib. educ. πρὸς τὴν ἄσκησιν ἀψίκορον καὶ παντάπασιν ἀνεπίμονον εἶναι νομίζω, non permanens nec constans. H

Ἀνεπινόητος, t.2, c.1078, b. Ἀνεπίξεστος, t.2, c.1130, g

Ἀνεπίπλαστος, t.3, c.350, f. Ἀνεπίπληκτος, t.3, c.395, b

Ἀνεπιπλήκτως, ibidem. Ἀνεπιπληξία, ibid. a

Ἀνεπίρρεκτος, t.3, c.673, c

Ἀνεπισήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non notatus seu insignitus, nota

videlicet aliqua qua notior fiat. Polyb. οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον. Idem dicit, κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος, vestitus habitúsque nulla nota insignis: vel etiam, Nullo vestium cæterique amictus notabilis indicio & insigniore nota. A

Ἀνεπίσκεπτος, t.3, c.827, d. Ἀνεπισκέπτως, ibid.

Ἀνεπισκίαστος, t.3, c.842, f. Ἀνεπιστάθμητος, t.1, c.1741, a

Ἀνεπιστασία, t.1, c.1765, f. Ἀνεπιστάτητος, t.1, c.1767, a

Ἀνεπίστατος, t.1, c.1765, a. Ἀνεπιστάτως, ibidem.

Ἀνεπιστημόνως, Inscienter, Imperité. Plato De leg.

Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, Inscientia, seu Inscitia, Imperitia: oppositum τῇ ἐπιστήμῃ, apud Xenophontem & Themistium ac Platonem. Rursum Xenoph. in Œcon. dicit, μὴ μέντοι γε μανίαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην ὀνόμαζεν εἶναι. Addito & genitiuo, Philo De mundo, δι' ἐπιστήμης πολλῶν καὶ δευτέρων γενητῶν εἰς ἀνεπιστημοσύνην ἰούσης τοῦ ἑνὸς καὶ πρεσβυτάτου καὶ ἀγενήτου καὶ ποιητοῦ τῶν ὅλων, ad inscitiam & ignorationem.

Ἀνεπιστήμων, Insciens, Ignarus: hoc est Non sciens. vt apud Thucydidem libro 3, ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι χρὴ τράπωνται, ignaris & nesciis quò se verterent. Item Inscius, Indoctus, Imperitus. i. Nulla imbutus scientia, vel parum certé. quo sensu dicit Plato ἀνεπιστήμων οὐδὲν ἐᾶν. In eiusdem Axiocho, κατὰ τὸ ἀνεπιστῆμον, pro κατ' ἀνεπιστημοσύνην, seu ἀνεπιστημόνως, Per inscitiam, Inscité. At ἀνεπιστήμονες νῆες affertur ex Thuc. pro Naues ab imperitis insessæ. C

Ἀνεπιστρεπτέω, Non conuertor. οὐκ ἐπιστρέφομαι, Bud.

Ἀνεπιστρεπτί, & Ἀνεπιστρέπτως, Ita vt non conuertaris, Ita vt nec faciem conuertas nec pedem reflectas. χωρὶς τοῦ ἐπιστρέφεσθαι. vt Hesychius quoque exponit μὴ ὑποστρέφων. Cum diphthongo etiam scribitur ἀνεπιστρεπτεί, vt apud Plutarchum De def. orac. ἀνεπιστρεπτεὶ φεύγουσι διὰ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, celerrima fuga se per fani fores proripiunt, ita nimirum vt ne respiciant quidem retró. quo sensu & ἀμεταστρεπτὶ φεύγειν dicitur. D

Ἀνεπίστρεπτος, Qui non conuertitur. Item Ita negligens & non curans vt ne respicere quidem conuersa facie dignetur. Synes. De insomn. οὔτε γὰρ ἀνεπίστρεπτός ἐστι τὸ ζῶον, καὶ ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖται, neque negligens est animalis.

Ἀνεπιστρέπτως, vide in præc. Ἀνεπιστρεπτί.

Ἀνεπιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, itidem Non curans, Securus. vt enim dicitur ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος, ita etiam ἀνεπιστρεφὴς τῶν ἀνθρωπίνων, non curans res humanas. Affertur & pro Inexorabilis & Ad veniam flecti nescius, ex Iustino martyre.

Ἀνεπίστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem dicitur ὁ ἀμελής, ὁ οὐκ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν, teste Bud. Vnde aduerbium Ἀνεπιστρόφως, significans idem quod ἀμεταστρέπτως, More eorum qui non ἐπιστρέφονται nec curant. vt Bud. quoque ἀνεπιστρόφως ἔχων affert pro ἀμελῶν. Quare mirari satis non possum Herodianum hoc aduerbio in bonā partem & laudem vsum esse, lib. 7, de Maximo, τῆς τε Ῥωμαίων πόλεως ἔπαρχος καταστὰς ἀνεπιστρόφως τε ἦρξε, καὶ ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας, καὶ βίου σώφρονος. si tamen ita scripsisse existimandus est. F

Ἀνεπίσχετος, t.1, c.1344, c. Ἀνεπίτακτος, t.3, c.1265, b

Ἀνεπίτατος, t.3, c.1298, f. Ἀνεπιτεχνήτως, t.3, c.1437, f

Ἀνεπιτήδειος, t.1, c.1218, g. Ἀνεπιτηδειότης, ibid.

Ἀνεπιτηδείως, ibid. Ἀνεπιτήδευτος, t.1, c.1219, g G

Ἀνεπιτηδεύτως, ibidem.

Ἀνεπιτίμητος, t.3, c.1568, c. Vide & Hesych.

Ἀνεπίτροπος, Tutela seu tutoribus carens. vt accipi videtur in hoc apud Suidam loco quem non exp. οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος.

Ἀνεπίφατον, Hes. affert pro ἀπροσδόκητον καὶ ἀμιγές, Inexpectatum & ab omni mistione purum. Itidémque aduerbium Ἀνεπιφάτως Suidas exponit ἀπροσδοκήτως, ἀθρόως, καταμόνας, Præter expectationem & subitò, Nullo admisto, Seorsum: afferens hunc locum sine autoris nomine, ὅπερ ἀθρόως ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. Exponit verò etiam ἀφθόνως, Affatim, Largiter.

Ἀνεπίφθονος, t.4, c.150, b. Ἀνεπιφθόνως, ibid. c

Ἀνεπιχώριον, Hesychio οὐκέτι χωροῦν: sonat tamen potius χωρὶς τοῦ ἐπιχωρεῖν, & nihil cedendo.

Ἀνεπιχείρητος, t.4, c.458, c

Ἀνεπόπτευτος, Hyperidi in orat. pro Phryne, est ὁ μὴ ἐποπτεύσας, qui non inspexit, arcana nimirum Cereris sacra. peculiariter enim ἐποπτεύειν dicebantur qui anno pòst quàm initiati fuerant, ad inspiciēdos secretiores sacrorum ritus & cæremonias admittebantur. Vnde Philochorus, Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι. Suid. verò ἀνεπόπτευτον exp. τὸ μὴ ἐποπτεῦον, Non inspiciens, seu Cui inspicere non licet, arcana nimirum Cereris sacra.

Ἀνεπόψιος, eidem Suidæ est ἀθεώρητος, Inaspectabilis, Incontemplabilis, Conspectui nostro non patens.

Ἀνεπτάμενη, Ionicè vel Atticè pro ἀναπεπταμένη: hoc aūt per syncopen pro ἀναπεπετασμένη, quod est ἀνεῳγμένη. Hes.

Ἀνεπτόημαι, t.3, c.589, f. Ἀνεπτόμην, t.1, c.1713, d

Ἀνέραστος, t.1, c.1225, f

Ἀνεργάζομαι, Molior, Efficio: v.l. sed sine exemplo.

Ἀνέργαστος, t.1, c.1235, c

Ἀνεργησί, Suidæ ἀναρτήσει καὶ κολάσει, sed suspectum.

Ἀνέργητος, Non operans, Inefficax. vulg. lex. perperam pro ἀνενέργητος.

Ἀνερεθίζομαι, t.1, c.1257, g. Ἀνερεθίζω, ib.

Ἀνέρεικτος, siue Ἀνέρεκτος, dicitur ὁ μὴ ἐρεικτὸς siue ἠρειγμένος, Qui fresus fractúsque non est, mola nimirum aut pistillo. Apud Hippocr. περὶ παθῶν est etiam ἀνέρεκτος ἄρτος, qui nimirū est ex tritico seu frumento ἀνερείκτῳ. ideóque ei opponitur ibidē ἄρτος ὁ καθαρὸς τῶν ἀλεύρων, qui è pura farina est. Dicitur autē pura farina, quæ incerniculo seu cribro perpurgata est & à furfuribus secreta. Itaque in lexico Galeni Hippocrateo legendum, Ἀνερείκτων, (vel Ἀνερέκτων) ἀδιασήστων, Non cribratorum, Non perpurgatorum incerniculo. ex consequente enim ἀνέρεικτος accipitur etiam pro Non cribratus perpurgatúsque incerniculo. quia cribrari nequit quod fresum fractúmque mola aut pistillo non est.

Ἀνερείπομαι, t.1, c.1247, a. Ἀνερείπω, ib.

Ἀνερειπόμενη, Hesychio χωριζομένη, item ἀναλίσκουσα. quo sensu infrà ἀνηρείψαντο habebimus ex eodem.

Ἀνερεύγω, t.1, c.1248, a. Ἀνερευνάω, t.1, c.1252, c E

Ἀνερευνῶμαι, ib.

Ἀνερέω, ῶ, idem quod ἀνέρομαι seu Ἀνερωτάω. Hesych. enim ἀνηρήμεθα, (quod illius ἀνερέω est præt. perf. pass.) affert pro ἠρωτήθημεν, Interrogati sumus. Alioqui idem est etiā quod ἀναγορεῦσαι: vnde apud Suid. ἀνεῖρηκε τὸν χρησμόν.

Ἀνερίναστος συκῆ, Suidæ est ἡ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί, cui caprifici adhibitæ non fuerunt. nam τοὺς ἐρινεοὺς, hoc est τῆς ἀγρίας συκῆς τὸν καρπὸν ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέροις συκαῖς, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσιν: id quod ἐρινάζειν dicitur. vt Plin. quoque libro 15, cap. 19, repertum esse scribit vt illatæ aliunde & inter se colligatæ caprifici inicia ntur fico, videlicet vt culices quos parit, fraudati alimēto in matre, cognatæ arboris fructui se insinuent, morsúque ficorū crebro, hoc est audiore pastu, aperientes ora earum, atque ita penetrantes, intus solem primò secum inducant, cerealésque auras immittant foribus apertis, & lacteū humorem fici absumant, vt eo citius maturescat. Dicuntur & σῦκα ἀνερίναστα, incaprificatæ fici: quæ videlicet à caprifici culicibus intactæ sunt. vt apud Theophr. De causis plant. libro 2, cap. 13, ἔνιοί γ' οὐδ' ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦσι κηρύττοντες ὡς ἀνερίναστα: quoniā videlicet τὰ σῦκα χείρονα ποιεῖ ὁ ἐρινασμός. Prouerbialiter autem ἀνερίναστος dicitur ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων, teste Suida: (qui à quibusdam exponi ait etiam μαλακὸς καὶ ἄγονος) metaphora à ficubus quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Infrà Ἀνηρίναστος pro eodem.

Ἀνέριστος, t.1, c.1257, b. Ἀνερμάτιστος, t.1, c.1144, g

Ἀνερμήνευτος, Hesychiō idem cum ἀνέκφραστος. nā hoc per illud exposuit. hoc est, Dicendo inexplicabilis, Ineffabilis, Qui ἑρμηνεύεσθαι καὶ ἐκφράζεσθαι nequit. vt quū Deus esse dicitur νοητὸς ἀθεώρητος, νοητὸς τε καὶ ἀνερμήνευτος. H

Ἀνέρομαι, Interrogo. Plato Minoe, ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι χρυσός. Aliquando duplicem habet accusatiuum, &

personæ & rei,vt & ἀνείρομαι apud poetas, & Rogo seu Interrogo apud Latinos. A

Ἀνερπύζω,t.1,c.1259,f. Ἀνέρπω,ib.b

Ἀνερρήθην,t.1,c.1154,c

Ἀνέρριστον,Non controuersum.ἀφιλονείκητον.v.l.perperā pro ἀνέριστον.

Ἀνέρρωγα,t.1,c.525,e

Ἀνέρσει,Hes.exp.ἀναρτήσει,κρεμάσει,suspēdet. quod est fut. 1 verbi ἀνείρω, significantis Annecto: Æolicam habere formam,vt φθέρσει & κέρσει à φθείρω & κείρω : pro quibus Æoles primùm φθέρρω & κέρρω in præsenti dicere aiūt, deinde in fut.φθέρσω & κέρσω.

Ἀνερύσκος, floris species, teste Hes.

Ἀνερύω,t.1,c.1260,b. Ἀνέρχομαι,t.1,c.1267,g

Ἀνερωτάω,ῶ,idem quod ἀνέρομαι, Interrogo : sed vsitatius in prosa. Atque vt illud cum duplici accusatiuo cōstrui dictum est,ita & hoc construi sciendum est. Aristoph. Pluto, μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα, Nihil hanc interroges, Nihil ex hac quæras seu perconteris. Iones epenthesi τοῦ ι dicūt Ἀνειρωτάω, vt & ἀνείρομαι pro ἀνέρομαι : quod crebrò legitur apud Herodot. C

Ἀνερωτίζω,idem. Suid.n.Teleclidem comicum ἀνηρώτιζεν pro ἀνηρώτα vsurpasse testatur.

Ἀνεσθίων,Hes.affert pro μικὰ ἐσθιομένων.

Ἀνεσθίω, Exedo, Erodo. Hippocr.initio libri 4 Epidem. οἷα τὰ ἀνεσθιόμενα καὶ βλεννώδεα, qualia sunt erodentia & mucosa.

Ἀνεσία,ας,ἡ, Libertas , Licentia : vt ἄνεσις. testatur enim Suidas Cratinum in Bubulcis ἀνεσίαν dixisse τὴν ἄνεσιν καὶ ἄδειαν.

Ἄνεσις , Liquefactio, &c.t.1,c.1658,c. Ἄνεσις , Remissio, &c.ibid. Ἄνεσις, Licentia, &c.ibid.f. Ἄνεσις, Vocis remissio, t.3,c.1293,e D

Ἀνέσπερος, t.1,c.1275,d

Ἀνέσποιτο,Hes.affert pro ἀνέρχοιτο.Sonaret tamē potius Sursum versus sequeretur, Ascendentem sequeretur.

Ἀνεσσακέναι,t.1,c.1771,a.ob. Ἀνέστηκα,t.1,c.1746,h

Ἀνέστην,ib.c. Ἀνέστιος,t.1,c.1276,f

Ἀνεσταμμένος,t.3,c.1088,b. Ἀνεστάζω,t.1,c.1284,c

Ἀνέστιρος,t.1,c.1280,a

Ἀνεσπίνοι,Hes.affert pro πόρπαις ἢ φίλαις. E

Ἀνετέος,Remittendus,Laxandus:ab ἀνίημι.

Ἀνετηροίωτος,t.1,c.1288,f. Ἀνετικός,t.1,c.1659,a

Ἀνέτοιμος,Qui expeditus paratúsque non est,Imparatus.

Ἄνετος,Laxus,&c.t.1,c.1658,g. Ἄνετος, Dicatus, &c.1659,a

Ἀνέτως,t.1,c.1659,a. Ἄνευ,t.1,c.429,a

Ἀνευάζω,t.1,c.1298,f. Ἄνευθε, & Ἄνευθεν,t.1,c.429,c

Ἀνεύθετος,Non appositus. hoc est, Non aptus seu accommodus,Ineptus. Hesychius ἀνευθέτου exponit ἀχρήστου, Inutilis.

Ἀνευθυνία,t.1,c.1301,e. Ἀνεύθυνος, ib.c F

Ἀνευθύνως,ib.e

Ἀνεύκτος,Non optabilis, seu Non optandus. Affertur & in actiua significatione ex Epigr.pro Non optans.

Ἀνευλαβής,έος,ὁ καὶ ἡ,Non timens seu verens, ideóque Irreuerens,Irreligiosus:vel etiam Incautus,Incircunspectus.Gregor.ὦ τῆς ἀνευλαβοῦς εὐλαβείας·εἰ δεῖ τοῦτο εἰπεῖν. ὦ τῶν τοῦ πονηροῦ σοφισμάτων.B.

Ἀνεύρεσις,t.1,c.1309,a. Ἀνεύρετος,t.1,c.1308,e

Ἀνευρίσκω, ib.g

Ἀνεύρισμα,& Ἀνευρισμός,perperam apud medicos sæpissimè reperiuntur scripta pro ἀνεύρυσμα & ἀνευρυσμός: de quibus t.1,c.1309,g G

Ἀνευρος,t.2,c.1046,b. Ἀνευρύνω,t.1,c.1309,g

Ἀνεύρυσμα,ib. Ἀνευρυσμός,ibid.

Ἀνευφημέω,t.4,c.59,g. Ἀνέφαπτον, t.1,c.503,b

Ἀνέφελος, Non nubilus,seu Innubilus, vt Lucr.loquitur: Innubis,vt Seneca:Serenus. Aristoteles De mundo,ἀνέφελος ἀήρ. Poetæ metri causa dicunt ἀννέφελος.

Ἀνέφικτος,t.1,c.1684,h

Ἀνεφραγή, ῆς, ἡ, Præstructio.vulg.lex. Sed & mendosè & falsò. H

Ἀνέχγυος,t.1,c.883,g

Ἀνέχομαι, Attollo,&c.t.1,c.1333,g. Ἀνέχομαι, Sustineo,ib.

Ἀνέχω,Sustollo,&c.t.1,c.1333,a. Ἀνέχω, Retineo, &c.ib.d. Ἀνέχω, Promineo,&c.ib.e

Ἀνεψιαυσαμένως,Hesychius exp.ἐσπουδασμένως,Diligenter: idem tamen ψαιύσσειν, vnde hoc aduerbium deriuatū est,exp.ῥιπίζειν.

Ἀνέψανος,ου,ὁ καὶ ἡ, Incoctilis, hoc est Qui coqui nequit præ duritie.Hippocr. in libro De vulner.in cap. ἀπέραμνα γὰρ καὶ ἀνέψανα. paulo antè dixerat, ὁκόσα δὲ ὕδατα ἀλυκὰ καὶ ἀπέραμνα καὶ σκληρά. his verò ἀνεψάνοις καὶ σκληροῖς ὕδασιν ibidem opponuntur τὰ ἕψειν ἄριστα , coctu optima.

Ἀνέψητος,t.1,c.1378,f. Ἀνεψιά,t.1,c.429,f

Ἀνεψιαδῆ,ibid.h. Ἀνεψιάδης, ibid. obiter. A

Ἀνεψιαδοῦς,ibid.g. Ἀνεψιός,ibid.d.& t.3,c.91,b.ob.

Ἀνεψιότης,t.1,c.429,g

Ἀνέω,ῶ, Perpurgo. Hesychius enim ἀνεῖν exponit ἀνακαθαίρειν: addens tamen,quosdam accipere pro ἀναπολεῖν κριθὰς βεβρεγμένας, hordeum aqua conspersum agitare & versare manibus. lego enim ἀναπολεῖν prò ἀναπλεῖν, quod in vulg.edit. habetur. nisi malis ἀναπιεῖν,vt Eustath. habet.ferri tamen potest ἀναπολεῖν, quum Ælius Dionysius pro eo dicat ἀνακινεῖν. Qua de re vide quæ ex Eustathio annotaui t.3,c.591,c. ‖ Ἀνεῖν Hesychius rursum exponit ἀναπαύειν. ‖ Est verò & aliud ἀνέω,ex quo ἀνίημι sua mutuatur tempora, faciens futurum 1 non solùm ἀνήσω,sed etiam ἀνέσω.Significat autem Remitto,Laxo.vt Eustathius quoque Il. φ,v. 536 ,οἱ δ' ἄνεσαν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, exp. ἀνῆκαν καὶ ἐχαύνωσαν. rectè.Sequitur enim,αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος.Itidémque Hesychius ἀνέσαντες exponit ἀνεὶξαντες,& ἀναλαμβάνοντες. ‖ Significat etiam Reueho, Reduco,nō solùm Remitto.vnde ἀνέσει,quod Hesychius exponit ἀναπέμψει,σώσει,&Domum reducet:procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Od.σ,v.264,Τῷ οὐκ οἶδ' εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς,ἤ κεν ἁλώω Αὐτοῦ ἐν Τροίῃ. nam & schol.ibi exp.ἀναπέμψει:item ἐάσει,vt Eustathius quoque ἀφήσει, ἀπολύσει. ‖ Rursum Hesych.ἀνέσαιμι exp. ἀναπείσαιμι καὶ παρορμήσαιμι,respiciēs ad Homericum hoc Il.ξ, Εἰ κεῖνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ, Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι. Vbi Eustathius itidem ἀνέσαι εἰς εὐνὴν idem significare dicit quod ἀναπεῖσαι, vel etiam ἀναβιβάσαι, ἀναθεῖναι:similem vsum huius verbi esse dicēs & in hoc eiusdem poetæ loco Il.ν,Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν : quem sic exponit,εἰς δίφρον ἀναχαθίσαντες καὶ ἀναθέντες ἀπῆγον εἰς Τροίαν. Sed hoc postremum ἀνέσαι est potius ab ἀνέζω significante ἀνακαθίζω,hoc est Sublatum sedere facio,Sublatum colloco & pono. ‖ Alia autē interpretatio quærenda huic Xenoph. loco apud Suidam,ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπὶ πονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν: si tamen ita scripsit Xenoph.

Ἄνεω,aduerbialiter pro ἀφώνως,ἀλάλως,Mutè.Odyss.ψ,de Penelope , Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο , τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν.pro ἄνεως,Muta,Tacita, & veluti attonita.

Ἀνέωγα,t.2,c.1198,b. Ἄνεως,t.1,c.611,b

Ἄνη, & Ἀνή,t.1,c.473,b. Doricè pro eodem dicitur Ἄνα: vnde est accus.ἄναν,quod Hesychius exponit ἄνυσιν,itidem vt ἄνην.

Ἀνηβάω,t.1,c.1447,e. Ἀνηβητήριος,ibid.f

Ἄνηβος,t.1,c.1445,b

Ἀνηγεμόνευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Duce & rectore carens , Qui nullius ductu regitur.Greg.ἀνηγεμόνευτόν τε καὶ ἀκυβέρνητον: contra eos qui prouidentiam negant, nihilque prouidentia regi volunt.

Ἀνήγκακα,quidam Atticè dici volunt pro ἠνάγκακα,κατὰ ὑπερβιβασμόν : at.Herodianus pernegat, dicens Græcis vsitatum non esse , nisi tantùm τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων δημώδει συνηθείᾳ, vt refert Etymol. qui tamen & compositum esse posse ait , ex ἀγκάζω significante τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω.

Ἀνήγερτος,t.1,c.1074,e

Ἀνήδιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Iniucundus:si vulg.lexicis credimus. Nō minus vel mendosum vel falsum est Ἀνήδεστος ,quod eadem afferunt pro Inconditus,Insuauis:,nisi fortè idem sit quod μὴ ἐδεστός,Non edulis,Qui esui non est.

Ἀνήδονος,t.1,c.1437,a. Ἀνήδυντος,t.1,c.1431,h

Ἀνήδυστος,t.1,c.1433,a

Ἀνηθείη,Hesychio ὁμιλία: videtur tamen idem potius esse quod ἀήθεια,Ionicè nimirum pro eo positum.

Ἀνήθινος,t.1,c.430,b. Ἀνηθοειδής,ibid.
Ἄνηθον,ibid. Ἀνηθοποίητος,t.1,c.1098,f

Ἀνηκίς, Hesychius affert ex Sophocl. Captiuis pro ἀνήκον. Videtur tamẽ potius sonare Aciem non habens,Non acutum.

Ἀνηκέσαι,idem affert pro ἀναπαῦσαι,tanquã à them. ἀνηκέω.

Ἀνήκεστος,t.1,c.266,e. Ἀνηκέστως,t.1,c.267,b

Ἀνηκίδοπ,apud Hesych. ex Æschyli ψυχοστασίαις pro αἰδῶ ἀκίδος.sed mendosam habet scripturam:dubiúmque reponendúmne sit ἀνηκιδωτὶ, an ἀνηκιδί, an aliud simile.

Ἀνηκοΐα, t.1,c.288,d. Ἀνήκοος,ibid.b
Ἀνηκουστέω,t.1,c.287,c. Ἀνηκουστία, ibid.
Ἀνήκουστος,ibid.b. Ἀνηκόως,t.1,c.288,d
Ἀνήκω,t.1,c.1689,f

Ἀνηλάκατος, Destituta colo, quæ ἠλακάτη dicitur. vel etiam Colum non tractans. Matron apud Athen. lib.4, Σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.

Ἀνήλατος,t. 1,c.1169,e. Ἀνηλεγέω,t.1,c.313,h
Ἀνηλεγέως,ibid. Ἀνηλεγής,ibid.

Ἀνηλεήμων,B.affert pro Immisericors,Inclemens:sed priori η superscripto ε.quo indicat dici potius ἀνελεήμων.

Ἀνηλεής,t.1,c.1177,c.

Ἀνηλέητος, Non miserandus seu commiserandus, Misericordia indignus.Æschin.περὶ παραπρεσβείας.

Ἀνήλειπτον,t.1,c.320,a

Ἀνηλειψία,ας,ἡ, Non vngi,vel Non vnctũ esse, Vnctionis intermissio. aut Squalor ex diutius intermissa vnctione.Polyb.l.3,ὑπό τε τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀνηλειψίας, ἔτι τῆς διὰ τῶν ἑλῶν πορείας καὶ ταλαιπωρίας.

Ἀνηλεῶς,t.1,c.1177,c. Ἀνηλιάζω,t.1,c.1457,c
Ἀνήλιος,t.1,c.1455,d

Ἀνήλιπος,Suidæ ὁ ἀνυπόδητος,Discalceatus: non habens calceos. ἦλιψ enim calceus dicitur, vt testatur scholiastes Theocr.qui Doricè ἀνάλιπος dicit.

Ἀνηλιφής,t.1,c.320,a

Ἀνήλυσις,εως,ἡ, Ascensus : ab ἀνελεύθω significante Ascendo.Itidem Hesych.ἀνήλυσιν exp.ἄνοδον.

Ἀνήλωκα, vel Ἀνάλωκα,t.1,c.411,e
Ἀνήλωσα,vel Ἀνάλωσα,ibidem.

Ἀνήμελκτος,Non mulctus,vel Qui non mulgetur.Bud.ex Hom.Od.ι,Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς.

Ἀνήμερος,t.1,c.1467,d. Ἀνημερόω,ibid.

Ἀνημιωβόλιον,idem quod ἡμιωβόλιον,Semiobolus,Dimidia oboli pars: VNDE Ἀνημιωβολιαῖος,Semiobolaris, ἡμίσεως ὀβολοῦ ἄξιος,vt Suid.& schol. Aristoph. accipiũt,in hoc Ran.loco de Herculis voracitate , Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν (ἑκκαίδεκα nimirũ ἄρτοισι κατέφαγεν) ἀνάβραστ' εἴκοσι Ἀνημιωβολιαῖα,viginti carnis partes quarũ vnaquæque valebat obolo.vt & schol.exp.ἀνημιωβόλου πωλούμενα, ἡμιωβόλου ἄξια : afferens tamen & aliam expositionem minus consentaneam , nimirum ὠμὰ ὄντα κατὰ τὸ ἥμισυ. videlicet innuens ἀνημιωβολιαῖα dici τὰ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὀπτηθέντα. Sed ea expositio coacta est.Itidémque ἀνημιωβόλιον,quod apud eundem legitur, necnon apud Suidam, & ex quo hoc ἀνημιωβολιαῖος deducũt,suspectũ videri queat propter præpositionem ἀνὰ, quæ tamen in deriuato minus mira est,& idem valet meo iudicio quod Circiter.Potius igitur hoc ἀνημιωβόλιον debet ἐπισημειοῦσθαι τῷ χ quàm illud cum scholiaste: apud quem & ἀνημιωβολιμαῖον scriptum cum μ,itidémque ἡμιωβολιμαῖον:apud Etym.verò ἀνημιοβολαῖον.

Ἀνήμυκτος,Hesychio ἀχάρακτος. nimirum ὁ οὐκ ἠμυγμένος, qui vnguibus carptus scissúsque non est.

Ἀνηνεμία,t.1,c.427,e. Ἀνήνεμος,ibid.
Ἀνήνιος,t.1,c.456,g.

Ἀνήνοθα, secundum quosdam est præt. med. verbi ἀνθέω. ego tamen puto esse potius præt. med. verbi ἀνελεύθω. facit enim id primùm ἀνήλυθα, deinde ἀνῆλθα per syncopen:hinc Doricè ἀνῆνθα,ex quo ἀνήνοθα,epẽthesi seu pleonasmo τοῦ ο.atque adeo ἀνήνοθεν exponitur ἀνεφέρετο, ἀνήει,ἀνεπήδα, in hoc loco Hom.Od.ρ, Ὄφρα οἱ αἷμ' ἐπὶ θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.Sic Eust.ἀνήνοθεν exp. ἀνέρχεται, ἀναβαίνει in eodem libro,vbi poeta canit,πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται Ἄνδρες, ἐπεὶ κνίση μὲν ἀνήνοθεν , quoniam nidor carnium quæ coquũtur,ascendit seu sursum fertur.

Ἀνήνυστος,t.1,c.471,g. Ἀνήνυτος,ibid.h

A Ἀνήνωρ,idem quod ἄνανδρος,sed poeticum.hoc est, Nõ virilis,Qui est animo non virili,sed fœmineo & ignauo. Interdum etiam Inualidus & imbellis in modum fœminæ.vt Hes.quoque ἀνήνορα exp.non solùm ἄνανδρον, sed etiam ἀδύνατον:respiciens forsan ad hunc locũ Homeri Od.κ,Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη:vel ad Hesiodeũ istud hemistichium, —ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ: vbi itidem significat ἄνανδρον & imbellem. | Rursum Hesychio ἀνήνωρ est ᾧ τέκνα οὐ γίνεται,ἄτεκνος.forsan quoniam ἀνδρείας non leue est indiciũ ἡ παιδοποιΐα. Itidem
B Etym.& lex.meũ vet. ἀνήνορα exp.ἀδύνατον,δειλὸν, item ἄτεκνον,οὐ γεννῶντα. Si de regiõne aliqua aut vrbe diceretur,significaret Viris destituta,ideóque imbellis : quia in virorum fortitudine & robore defensio consistit. Oppositum ei εὐήνωρ.

Ἀνήξεις,Hesych.affert pro κολυμβήσεις.sed forsan gemino ν scribendũ ἀννήξεις,vt sit Æolica syncope pro ἀνανήξεις.

Ἀνηπελίη,eidem est ἀσθένεια: quæ & sine α dicitur νηπελίη.

Ἀνηπλωμένος,t.1,c.487,b

Ἀνήπυστος,idem quod ἀνάπυστος,hoc est ἀνήκουστος , vel po-
C tius Prorsus ἀνήκουστος & inauditus. qua de re in Ἀνάεδνος.vt & Varin.Ἀνήπυστον,(inquit)τὸ ἀνήκουστον· ἀνύποιστον ἢ,τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον,διὰ τῆς οι διφθόγγου. Vbi nota hoc ἀνύποιστος pro Non sufferendus,Intolerabilis.

Ἀνήρ,t.1,c.430,c

Ἀνήρει,Hesychio est κουφίζει: habens Ionicã vel Atticã τροπὴν τοῦ αι εἰς η,pro ἀναίρει,Sustollit,Subleuat seu eleuat in altum. Alioqui ἀνήρει est etiam præt. imperfect.verbi ἀναιρέω.

Ἀνήρεικτος,idem cum ἀνέρεικτος,Non fresus seu fractus mola aut pistillo. vt Gal.quoque in lex.Hippocr. ἀνηρείκτῳ
D exp.μὴ διηρημένῳ εἰς λεπτὰ,ἀλλ' ἐξ ἄκρων κρίμνων συγκειμένῳ.Sed apud eum sine diphthongo scriptum ἀνηρίκτῳ.

Ἀνηρεοὶ,Hesychio κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται,anuli per quos rudentes traiiciuntur. At Ἀνήρεος, Etymologo & lex.meo vet.οὐ κατάρεκτος οὐδὲ ἡρμοσμένος.

Ἀνήρεστον,idem Hes.affert pro ἀρεστόν. sonat tamen potius τὸ οὐκ ἀρεστὸν,non placens.

Ἀνηρεφής,t.1,c.1252,g

Ἀνήρης,Hesychius ex Æschyli Salamine affert pro ἀνδρώδης,Virilis. Itidémque Etymol. qui ab aliis exponi ait
E etiam ἀνάρμοστος. Idem tamen,vt & lex. meum vetus & Suidas,ἀνήρεις dici ait etiam ἀνάνδρους,ἢ χήρας ἢ παρθένους, viris carentes vel orbatas: sed deriuans ab ἄνω significante περαίνω.

Ἀνήριθμος,t.1,c.566,a

Ἀνηρίναστος,idem quod ἀνερίναστος suprá.ac sicut illud, ita & hoc prouerbio dicitur ἐπὶ τῶν μὴ κρατούντων ἃ ἔχει,ἀλλ' ἀποβαλλόντων, metaphoricè ἀπὸ τῶν συκῶν τῶν μὴ κρατουσῶν τὸν καρπὸν διὰ τὸ μὴ ἐπιβληθῆναι αὐταῖς τοὺς ὀλύνθους τοὺς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν,ὅ ἐστιν ἀγριοσυκῶν,vt refert lex.meum vet.& Ety-
F mol.apud quem vide & alia.Meminit Hesychius quoque huius vocabuli,qui à quibusdam exponi ait μαλακὸς,ἄγονος, quum prius dixisset ἐρινάζειν esse quum ἐρινεοῦ τῆς συκῆς περιάπτονται ὄλυνθοι,ἀργείας οὔσης, ὑπὲρ τοῦ τελεσφορήσασθαι καὶ τὴν ἡμέραν. qua de re vide quæ suprà ex Plinio retuli.

Ἀνηρίπτεσθαι,Hesychio est χωρίζεσθαι.pro quo suprà habuimus Ἀνερέπτεσθαι.

Ἀνηριστηκὼς,Qui pransus non est:particip.præt. perfect.ab ἀναριστάω , Non prandeo,Prandio abstineo. Hippocr.
G De diæta morb.acut. καὶ οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν ἀνηριστηκότων οὐ δύνανται καταφαγεῖν τὸ δεῖπνον. Vbi & Galen. hoc ἀνηριστηκότες exp.ἀνάριστοι μείναντες . Eodem sensu ἀναρίστητος suprá.

Ἀνήριστος,t.1,c.1257,b

Ἀνηρίτης,vt Etym.refert,κοχλίδιον est,κατὰ παραγωγὴν dictũ ἀπὸ νηρέως τοῦ θαλασσίου δαίμονος.pro quo suprà Ἀναρίτης.

Ἀνήρομαι,idem quod ἀνέρομαι,Interrogo: si non mentitur Suidas qui ἀνήρεαι poeticè dici ait pro ἀνερωτᾷς. Sed potius ἀνείρεαι scribitur,vt suprá.ἀνηρόμην autem,ab ἀνέ-
H ρομαι est.

Ἀνηρὸς,Nicand. per syncopẽ pro ἀνιαρὸς dixit,hoc est ἐπίπονος,Doloribus & ærumnis obnoxius,Ærumnosus: in Ther.ὅσσα φῶτας ἀνηροὺς Ἑρπετὰ σίνονται.Ita enim schol.exp. Etym.autẽ ἄνηρον affert pro ἄβλαπτον,Illæsum, Innocuũ.

Ἀνήροτος,t.1,c.543,a

Ἀνήρτημαι,t.1,c.571,a

Ἀνήρυγον(aor. 1 verbi ἀνερεύγω,facientis fut. ἀνερεύξω)Eructo. Metaph. Nonn. ἀνήρυγεν αὐδήν, Emisit seu Effudit.

Ἄνησι,Hesych.affert pro ἀνέρχεται,itidémque v. l. ex Aristoph. ἄνησι καὶ ἀνέρχεται,quasi ab ἄνημι. per diphthongum tamen potius scribitur ἄνεισι,ab ἄνειμι.

Ἀνησίδωρος,t.1,c.910,a.& 1002,d

Ἀνησιδώρα,t.1,c.1002,d. Ἀνήσιμος,t.1,c.1478,g

Ἄνησος,apud Theophr. Hist.plant.l.9,c.7,legitur inter herbas quibus εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται: eadem procul dubio cum superiore ἀνήθῳ.Plinio enim teste,anisum & anethū culinis & medicinis nascuntur,& in theriacam assumuntur. atque adeo anethum ob fragrantiam suam coronis adhibetur.vt Virg.etiam docet, sic canens in Bucolicis, Narcissum & florem iungit beneolentis anethi. Vnde & Ἀνήτινος στέφανος apud Theocr. Idyll. 7,Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ ἀνήτινον ἢ ῥοδόεντα Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. Vbi schol.quoque annotat, magnum fuisse ἀνητίνων στεφάνων vsum, Alcæum & Sapphonē testes laudans: quorum verba,super hac re mox afferam.Sed parum probabile est quod subiungit,ἀνήτινον quibusdam esse παρ' ἄνθος,παρὰ τὸ ἄω πίνεσθαι ἤγουν ἵεσθαι:quanuis & ἄνηθον, quod idem est cum hoc ἄνητον, Etymol.dictū velit παρὰ τὸ ἄω θεῖν,διὰ τὸ ἐν τάχει αὔξησιν. Alioqui & Ἄννητον reperitur, gemino ν. vt apud Athen.l.15,ex Alcæo,ἀννήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις περθέτω πλεκταῖς. Et ex Sapph.ibidē,παρθέσθ' ἐρατοῖς φόβαισιν ὄρπακας ἀννήτω.Itidémque ἄννισον pro ἄνισον.

Ἀνήσιμος,t.1,c.1478,g

Ἀνηχέω,ῶ, Resono. vt ἀνήχει μολπὴν in Epigr. Nisi malis Cum sonitu edebat seu emittebat.

Ἀνθαιρέομαι,t.1,c.190,f

Ἀνθάμιλλος, Qui alicui in contentione seu certamine aduersarius est, Æmulus.ἀνταγωνιστής. Et Ἀνθαμιλλᾶσθαι dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit & ἀνταγωνίζεται,vt apud Xen.Hellen.6,pag.343, ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου,ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν,vt inter se certarent quinam primi ad littus peruenirent.

Ἀνθάπτομαι,t.1,c.502,e

Ἄνθεια,dicitur Venus apud Cnosios,teste Hesych. Dicitur & Iunonis esse epitheton,ex eo quòd αὔξησι τοὺς καρπούς, vt refert Etym. Alioqui & meretricis nomen est,itémque vrbis Peloponnesiacæ ac Ponticæ,necnon vici in Libya. Suidas per τ scribi ait Ἀντειά etiam,sed tum quū meretricis est nomen . qua de re vide & Athen. lib.13. ‖ Ἀνθία Etymologo est etiam εἶδος ἰχθύος. sed pro eo rectius in lex.meo vet.scriptum ἀνθίας. Ἀνθεῖαι autem, Hesychio sunt ὧραι.

Ἄνθειος,t.1, c.445,e

Ἀνθέκαστον,idem Hesychius affert pro ἐξ ἐναντίας ἕκαστον,Vicissim vnumquenque.

Ἀνθεκτέον, aduerbium positiuum ex verbo ἀνέχω.Vnde ἀνθεκτέα τῆς θαλάσσης, Atticè pro ἀνθεκτέον, Mari inhærendum est.

Ἀνθελιγμός,t.1,c.1184,g. Ἀνθέλιξ,t.1,c.1186,d

Ἀνθέλκομαι,t.1,c.1194,a. Ἀνθελκόντως,ibid.b

Ἀνθέλκω,t.1,c.1193,h. Ἀνθέμα,t.3,c.1485,e

Ἀνθέμενος,Æolica syncope pro ἀναθέμενος metri causa dicūt poetæ:quod est partic.aor.2 med.ab ἀνατίθημι.

Ἀνθέμη,t.1,c.449,a. Ἀνθεμίζομαι,ibid.f

Ἀνθέμιον,ibid.d. Ἀνθεμίς,ibid.

Ἀνθεμόεις,ibid.e. Ἄνθεμον,t.1,c.448,g

Ἀνθεμόρρυτος,t.1,c.449,a

Ἀνθεμοῦς, per cōtractionē pro ἀνθεμόεις dicitur.Est verò & nomen vrbis Syriacæ & Macedonicæ:vnde Ἀνθεμούσιος dicitur qui inde oriundus est,vel ibi habitat: & fœm. gen. Ἀνθεμουσία. Inde & Ἀνθεμουσὶς λίμνη,quam Apollonius metri causa Ἀνθεμοεισίδα vocat Argon.lib. 2. Rursum ab Anthemunte vrbe Macedoniæ, est Ἀνθεμουσία τὸ ξις,vt docet Hesych.quo teste Ἀνθεμοῦς nomē est etiam regionis & fluuii. Ἀνθεμοῦσα autem , olim Samus dicta fuisse traditur.

Ἀνθεμώδης,t.1,c.449,f. Ἄνθεξις,t.1,c.1338,a

Ἀνθερεών,ῶνος, , Mentū:o ὑπὸ τὸ γένειον τόπος,nomē sortitus παρὰ τὸ ἐκεῖ φερόμενον ἐξανθεῖν τὰς τρίχας,vt cum alii grammatici & lexicographi tradunt,tūPoll.l.2.scribit enim τὸ ὑπὸ γῆν σαρκῶδες,ἀνθερεῶνα nominari,ἀπὸ τοῦ θρίξιν ἀνθεῖν,quod pili ibi efflorescant. Ideóque Eupolis reprehenditur qui dixerit , Τέκνον μὴ σύ γε μητρὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς.quia in fœminis ea pars depilis est & glabra,nec effloresc.t ibi lanugo vt in maribus . Nisi ibi fortè pro gutture acceperit hoc vocabulum. nam Suida teste ἀνθερεὼν dicitur etiā λάρυγξ : quocum facit Cæl. quoque Aurelianus, sic scribens Chron.l.1,c.3,Ex vtraque parte gutturis,quam Græci ἀνθερεῶνα vocant , nos
B rumam.Et Acut.morb.l.3,c.3,Gutturi, vel tonsillarum vicinitati,quam Græci ἀνθερεῶνα vocant . Homerus tamen apertè discrimen facit inter λάρυγγα seu λαιμὸν,qui Latinis est Gula seu Guttur, Il.ν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, guttur seu gulam sub mento. Quo modo accepit & Il.γ,canens, Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. ‖ Nonnus & pro ore posuit καταχευάμενος:dicens,ἐπίπασε θηλύτερον ἀνθερεῶνα.

Ἀνθέρικος,t.1,c.136,a. Ἀνθερικώδης,ibid.c

C Ἀνθερίνη,ης,ἡ, Arista: sūma pars spicæ,vt ἀνθέριξ:si v.l. credimus,in quibus exp.præterea Culmus,item Virgulta.

Ἀνθέριξ,t.1,c.135,g. ‖Hesychio est non solùm τὸ τοῦ στάχυος ἄκρον,seu τὸ ἐν τῷ στάχυϊ κέντρον,vt Etym.quoq;, sed etiā ὁ ἀσφοδελοῦ καρπός,necnō herbæ quædā species. Hesiodi verò schol. ἀνθέρικα propriè esse dicit asphodeli caulē.

Ἄνθεσαν, Æolica & poetica syncope pro ἀνέθεσαν: aor.2 act. verbi ἀνατίθημι. Ἀνθέστηκα,t.1,c.1744,d

Ἀνθεστήρια,t.1,c.446,e. Ἀνθεστηριάδες,ibid.g

Ἀνθεστηριών, ibid.e. Ἀνθεστιάω,t.1,c.1277,e

D Ἀνθεσφόρια,t.1,c.444,b

Ἄνθετο, Æolica & poetica syncope pro ἀνέθετο, apud Apoll.

Ἀνθέω,t.1,c.445,h. Ἄνθη,t.1,c.446,d

Ἀνθηδών,t.1,c.444,d. Ἀνθηδόνιος,ibid.

Ἀνθηλά, Hesychio περίδραμα. Ἀνθήλη,t.1,c.446,c

Ἀνθήλια,τά,subst.t.2,c.1397,g. Ἀνθήλιον,t.1,c.446,d

Ἀνθήλιος,t.1,c.1455,e. Ἄνθημα,t.1,c.446,b.& 448,h

Ἀνθήμερον,Hodie,v.l.perperam pro αὐθημερόν.

Ἀνθῆναι, Hes.ὁ περιφράστως σωπεθημένος τυρός,caseus recens. sed alphabetica apud eū series ἀνθίνας scribēdū innuit.

E Ἀνθηνοειδής,t.1,c.445,g. Ἀνθηροχαρέομαι,ibid.e

Ἀνθηρόν,subst.ibid.d. Ἀνθηρός,ibid.b

Ἀνθηρῶς,ibid.d. Ἄνθησις, t.1,c.446,b

Ἀνθηροπώλαι,t.1,c.1479,a. Ἀνθητικός,t.1,c.446,c

Ἀνθηφόρος,Floriger,in Epigr. Ἀνθίας,t.1,c.449,f.

Ἀνθίζω,t.1,c.448,a. Ἀνθίζομαι autem,pro Cōsideo, nescio vnde afferant v.l. Ἀνθικός,t.1,c.445,f

Ἄνθιμος,ibid.g. Ἀνθινός,ibid.e. Ἀνθιππάζομαι,t.1,c.1711,g

Ἀνθιππασία,ibid.f. Ἀνθιππεύω,t.1,c.1710,c

Ἀνθίσαμαι,t.1,c.1744,e. Ἀνθίστημι,ibid.d

F Ἀνθιστήρια,t.1,c.446,g. Ἀνθιστηριών,ibid.

Ἀνθλίζεσθαι,& Ἀνθλοῦσθαι,v.l.afferunt pro Conspergi fouerique re aliqua humida calidáque.sed quàm verè, ipsi viderint.eo enim significatu dicitur potiꝰ καταντλεῖσθαι.

Ἀνθοβάφος,t.1,c.443,d. Ἀνθοβολέω,ibid.

Ἀνθοβόλος,ibid. Ἀνθοβόσκον,ibid.e

Ἀνθοδίαιτον,t.1,c.444,c. Ἀνθοκρόκος,t.1.c.443,e

Ἀνθολκή,t.1,c.1194,b. Ἀνθολκόν,ibid.c

Ἀνθολογέω,& Ἀνθολογέομαι,t.1,c.443,g

Ἀνθολογία,ibid.f. Ἀνθολογικά,ibidem.

G Ἀνθολόγιον,ibid. Ἀνθολόγος,ibid .

Ἀνθομολογέω,t.2,c.636,e. Ἀνθομολογέομαι,ibid.h

Ἀνθομολόγησις,ibid. Ἀνθομολογία,ibid.

Ἀνθοπλίζω,t.2,c.1371,e. Ἀνθοποιός,t.1,c.443,g

Ἀνθοπωλέω,ibid.h

Ἄνθορε, Æolica & poetica syncope pro ἀνέθορε : aor.2 verbi ἀναθορέω. Ἀνθορίζω,t.2,c.1470,g

Ἀνθορισμός,ibid. Ἀνθορμέω,t.1,c.1146,d

Ἄνθος,t.1,c.443,a. Ἀνθοσμίας,t.1,c.444,c

Ἀνθοσύνη,t.1,c.445,g. Ἀνθοφορέω,t.1,c.444,a

H Ἀνθ' ὅτου,Pro quo.id est Quamobrē , Qua de causa. Greg. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. Interdum Propterea quòd,Quoniam. ὅτι.Ex Heraclito,ταῦτα εἶναι εἰρῆσθαι ἀνθ' ὅτου ποτὲ τὸν [illegible] τὸν ἀποφηνάμενον,propterea quia.

Ἀνθοφόρια,t.1,c.444,a. Ἀνθοφόρος,t.1,c.443,h

Ἀνθοφυής,t.1,c.444,a

Ἀνθρακόω,ῶ,In carbones muto.v.l.perperā pro ἀνθρακόω.

Ἀνθρακεύς,t.1,c.451,a. Ἀνθρακεύω, ib.
Ἀνθρακιά,t.1,c.450,f. Ἀνθρακίας,ib.g
Ἀνθρακίζω,t.1,c.451,c. Ἀνθράκιον,ib.a
Ἀνθράκιος,t.1,c.450,h. Ἀνθρακίς, ib.f
Ἀνθρακόεις,ib.h. Ἀνθρακόομαι,t.1,c.451,b
Ἀνθρακοπώλης,t.1,c.450,f. Ἀνθρακόω,t.1,c.451,b
Ἀνθρακώδης,t.1,c.450,h. Ἄνθραξ,ib.e

Ἀνθρεῖ,Hes.affert pro κρύπτει,Occultat, Abscondit.

Ἀνθρηδών, eidem est ἡ τενθρηδών.

Ἀνθρήνεια,idem ex Aristarcho affert pro τὰ μελίσσια.

Ἀνθρήνη,t.1,c.451,f. Ἀνθρήνιον,ibid.h
Ἀνθρηνοειδής,ibid.g. Ἄνθρησκα,t.1,c.449,g
Ἀνθρίσκιον,ibid.g

Ἄνθρον, ου, τὸ, Antrum.v.l.perperam pro ἄντρον.

Ἄνθρυσκα, lexico meo veteri τὰ ἄνθη, παρὰ τὸ ἄνω θρώσκειν. Quibus verbis subiūgit,ita vocari etiam τὸ ἄνισον apud Cretenses. Eadem verò apud Etymol.leguntur, vt docui t.1,c.449,g.

Ἀνθρωπαρέσκεια,t.1,c.453,d. Ἀνθρωπάρεσκος,ib.c
Ἀνθρωπάριον,t.1,c.456,b. Ἀνθρωπέη,ib.a
Ἀνθρώπειος, t.1,c.455,b. Ἀνθρωπείως, ib.d
Ἀνθρωπεύομαι,t.1,c.456,f. Ἀνθρωπεύομαι,ib.b
Ἀνθρωπῆ,ib.a. Ἀνθρωπήϊος,t.1,c.455,d
Ἀνθρωπίζω,t.1,c.456,d. Ἀνθρωπίζομαι,ibid.
Ἀνθρωπικὸς,t.1,c.455,h. Ἀνθρωπικῶς,t.1,c.456,a
Ἀνθρώπινος,t.1,c.455,e. Ἀνθρωπινούστατος,ib.g
Ἀνθρωπίνως,ib. Ἀνθρώπιον,t.1,c.456,b
Ἀνθρωπίσκος,ib. Ἀνθρωπισμὸς,ib.e
Ἀνθρωποβορέω,t.1,c.452,c. Ἀνθρωποβόρος,ib.
Ἀνθρωπόγλωττος,ib.& c.855,f. Ἀνθρωπογονία,t.1,c.452,c
Ἀνθρωποδαίμων,ib.d

Ἀνθρωποδεσής,ib. Suspecta est ea vox:quippe pro qua dicendū potius vel ἀνθρωποδέτης, vel ἀνθρωποποδιστής,vt ἀνδραποδιστής:nisi potius ex hoc ἀνδραποδιστής detorta & deprauata est.

Ἀνθρωπόδηκτος,t.1,c.452,d. Ἀνθρωποειδής,ib.e
Ἀνθρωποειδῶς,ib.f. Ἀνθρωπόθυμος,ib.
Ἀνθρωποθυσία,ibid. Ἀνθρωποθύω,ib.
Ἀνθρωποκτονέω,ib.g. Ἀνθρωποκτόνος,ib.
Ἀνθρωπόλεθρος,t.1,c.453,d. Ἀνθρωπολόγος,t.1,c.452,g
Ἀνθρωπόμορφος,ib. Ἀνθρωπομορφόω,ib.
Ἀνθρωποπάθεια,t.1,c.453,a. Ἀνθρωποπαθέω,ib.
Ἀνθρωποπαθής,t.1,c.452,h. Ἀνθρωποπαθῶς,t.1,c.453,a
Ἀνθρωποποιΐα,ib.b. Ἀνθρωποποιός,ib.

Ἀνθρωποπρεπής, έος,ὁ καὶ ἡ,Hominem decens, Homini cōgruens. Vnde aduerb.Ἀνθρωποπρεπῶς, Conuenienter naturæ humanæ. Bud.ex Damasc.πλὴν ταῦτα ἀνθρωποπρεπῶς ἐσχηματίζετο πρὸς ὅσα ἡ χρεία ἀπῄτει.

Ἄνθρωπος,t.1,c.452,a. Ἀνθρωπότης,t.1,c.455,b
Ἀνθρωπουργία,t.1,c.453,e. Ἀνθρωπουργὸς,ibid.
Ἀνθρωποφαγία,ib.c. Ἀνθρωποφάγος,ib.b
Ἀνθρωποφυής, ibid.c.

Ἀνθρωπὼ,apud Lacones ἡ γυνή,teste Hes.

Ἀνθρωπώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Humanus. vel Ad hominē aut humanam naturam proximè accedens.

Ἀνθρώσκω,Ionica & poetica syncope pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidémque ἄνθρωσκε apud Soph.pro ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ,Subsili,Salta.

Ἀνθυβρίζω,t.3,c.1719,c. Ἀνθύλλιον,t.1,c.449,h
Ἀνθυλλίς,ib.g. Ἀνθυπάγω, t.1,c.91,a

Ἀνθυπαγορίαι ὀνοματικαὶ γίνονται,ex Appollon.gramm.affertur pro Respondetur per nomina.

Ἀνθυπαλλαγή,t.1,c.358,b. Ἀνθυπατεία, t.3,c.1747,h
Ἀνθυπατεύω,ib.g. Ἀνθυπατικὸς,ib.
Ἀνθύπατος,ib.f. Ἀνθυπείκω,t.1,c.1124,f

Ἀνθύπειξις,εως,ἡ, Ipsa τοῦ ἀνθυπείκειν actio: quū videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exponitur etiā Submissio,Obsequium: item Modestia.

Ἀνθυπηρετέω,t.1,c.1249,g

Ἀνθυποβάλλω, Vicissim seu è contrario subiicio. In sermone etiā dictis alicuius ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur pro Contrà seu viceuersa subiicere aut obiicere. vt apud Æsch.in Ctes.p.79,ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ, ποῖ καταφύγω ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ,ὁ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων

A ποῖ καταφύγῃ Δημόσθενες;

Ἀνθυποκαθίστημι,t.1,c.1775,c. Ἀνθυποκατάστασις, ib.

Ἀνθυποκρίνομαι,Vicissim simulo, Contrà præ me fero.

Ἀνθυπόμνυσθαι,Hesychio est τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου, litem aut creationem differre,præstito iuramento. Itidē Bud.quū ex Dem. in Olymp.p.159.attulisset,ἐπειδὴ δὲ ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον τοὺς ἀμφισβητοῦντας,ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον,subiungit, Vt scilicet dilationem eo nomine impetraremus. additq; hæc eiusdē verba,ὑπομνηθέντος δὲ τούτου,(hoc affirmato)ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες τὸν Ὀλυμπιόδωρον τουτονὶ,ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι τῆς δίκης ἕνεκα ἀπεῖναι. Vbi tamen simpliciter capitur hoc ἀνθυπωμόσαντο pro Vicissim iurarunt.

Ἀνθυποπτεύω,t.2,c.1392,a. Ἀνθυποπτεύομαι,ibid.
Ἀνθυπουργέω,t.1,c.1233,e. Ἀνθυπούργημα,ib.f
Ἀνθυπούργησις,ib. Ἀνθυποφέρω, t.4,c.124,a
Ἀνθυποφορὰ,ib.c

Ἀνθυποχώρησις,εως,ἡ,Recessus,Regressus.

Ἀνθυφαίρεσις,Subtractio mutua:qua nimirum vicissim alicui aliquid subducimus seu surripimus.Greg.τίς ἡ τούτων
C πρόσληψίς τε καὶ ἀνθυφαίρεσις;de die & nocte loquens. Vbi B.quoque ἀνθυφαίρεσιν esse dicit quū quid vicissim subducitur & aufertur.

Ἀνθώδης, t.1,c.445,g

Ἀνθωνέομαι,Redimo, Licitor. v.l.perperā pro ἀντωνέομαι.

Ἀνθωραΐζομαι,t.4,c.794,b. Ἀνία,t.1,c.456,f
Ἀνιάζω,t.1,c.457,e. Ἀνιάομαι, ib.d.
Ἀνιαρὸς,ib.b. Ἀνιαρῶς,ib.c
Ἀνίατος,t.1,c.1638,a. Ἀνιάτρευτος,t.1,c.1640,b
D Ἀνιατρολόγητος,t.1,c.1639,d. Ἀνιάτως,t.1,c.1638,a

Ἀνίαχος,Clamosus,Streperus. Apud Homer.Il.ν,v.40,de Troianis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο Ἄβρομοι,αὐίαχοι,quidam hoc αὐίαχοι compositum volunt ex α epitatico & verbo ἰαχέω,exponentes πολυήχοι,ἑκάστου θορυβώδεις:alii verò αὐίαχοι legunt,accipientes pro ξηρόφωνοι, παρὰ τὸ αὖον ἰαχεῖν: è quorum numero est Chrysippus Stoicus & Dionysius Thrax. Vide & Ἀβρομοαύϊαχοι suprà.

Ἀνιάχω,seu Ἀνιαχέω,ῶ,Exclamo,Clamorem tollo.vt Hes.
E quoque ἀνίαχεν exp.ἀνεβόησεν. Apoll.Argon.l.2, Ἥωες μεσσηγὺς ἀνίαχον. Exponitur etiam Respondeo, affer turque ex Nonno,Χειρὸς ἀνίαχε. Interdum & pro Resono accipitur.

Ἀνιάω,t.1,c.457,d

Ἀνιγροδέτης,Hesychio βυρσοδέψης,Coriarius.

Ἀνιγρὸς,t.1,c.457,c. Ab Hes.ἀνιγρὸν exponitur non solùm φαῦλον,κακὸν, sed etiam ἀσεβές: item ἀκάθαρτον, δυσῶδες.

Ἀνίδιος,(vt ἄοικος & ἄβιος)Qui nihil proprium habet.ἀκτήμων.Basil.De vita solitaria, p.17.Bud.

Ἀνιδρὶ,t.3,c.1793,f. Ἀνιδριτὶ,ib.g
Ἀνιδρόω,t.3,c.1792,h. Ἀνίδρυτος,t.1,c.1093,e
F Ἀνιδρωτὶ t.3,c.1792,g

Ἀνίεμαι Submitto, &c.t.1,c.1656,g. Ἀνίεμαι,Soluor,&c. c.1657,a. Ἀνίεσθαι,Permitti,&c.ibid.b. Ἀνίεσθαι, Dicari,&c.ib.c. Ἀνίεμαι,Dissolutè viuo,&c.ib.

Ἀνιέρειος,t.1,c.1651,g. Ἀνίερος,t.1,c.1649,e
Ἀνιερόω,ib.h. Ἀνιέρωσις,ibid.
Ἀνιέρωται,ib. Ἀνιέω,t.1,c.1653,e

Ἀνίημι, Submitto,&c.t.1,c.1654,f. Ἀνίημι, Dimitto,&c.
G ib.g. Ἀνίημι,Remitto,&c.c.1655,b. Ἀνίημι,Laxo,&c. c.1656,b. Ἀνίημι,Stimulo,&c.ibid.c. Ἀνίημι,Dico, &c.ibid.f.

Ἀνιηρέστερος,t.1,c.457,c. Ἀνιηρὸς,ib.

Ἀνίκα,Doricè pro ἡνίκα,Quando. & annexa particula περ, pro eodem. ἀνίκαπέρ τε,quúmque.

Ἀνικᾶσθαι,Haurire,Soluere. v.l. perperam pro ἀνιμᾶσθαι.

Ἀνικέτευτος,t.1,c.1687,a

Ἀνίκητον,herbæ nomen,vide infrà in Ἄνισον.

Ἀνίκητος,t.2,c.1059,d

H Ἀνικλώμενον,Hes.affert pro ἀνακαθαιρόμενον.

Ἀνικμάζω,t.1,c.1681,d. Ἄνικμος,ib.f

Ἀνίλεως,t.1,c.1694,g

Ἀνιλλομένη,Suid.exp.καθυποκρινομένη: subiungens,ἀνίλλεσθαι propriè esse τὸ ἀπαξιοῦν,dedignari.

Ἀνίλωμα, Polluci l.2, est τὸ ἀνάβλεμμα.

Ἀνίμασος, t.1, c.1697, c. Ἀνιμάω, ib.d

Ἀνίμησις, ib.e

Ἀνίουλος, ου, ὁ, Impubes, Cui nondum effloruit prima lanugo, quæ ἴουλος nominatur.

Ἀνιππασία, t.1, c.1711, f. Ἄνιπποι, t.1, c.1707, c

Ἄνιππος, ib.d. Ἀνίπταμαι, t.1, c.1713, c

Ἀνίπτημι, ibid. Ἀνιπτόπους, t.2, c.1061, a

Ἄνιπτος, t.2, c.1060, h

Ἄνις, poeticè pro ἄνευ, Sine, Absque. Nic.in Alex.de pueris loquēs, Ὀρθόποδές βαίνοντες ἄνις μογεροῖο πηλῶης. id est ἄνευ τῆς ὁδοῦ, inquit schol.

Ἀνισάζω, t.1, c.1730, c. Ἀνισάζομαι, ib.

Ἄνισον, ου, τὸ, Anisum: seminis cuiusdā nomen, quod à dulcedine γλυκάνισον etiam nominatur, vt schol. Theocr. tradit, qui & per ι scribi ait, ἄνηθον autem, quod idem esse dicit cum μαλαθρῳ, per η. Multa de hoc Dioscorides lib.3, cap.65, & Plin. libro 20, cap.17, vbi etiam scribit, à quibusdam anicetum vocari, quoniam appetentiā ciborum præstat ex quo labor desiit cibos poscere. Duplici etiam ν scribi ἄννισον, infrà docebo.

Ἄνισος, t.1, c.1729, b. Ἀνισότης, ib.b

Ἀνισότιμος, t.3, c.1556, g. Ἀνισοφυής, t.4, c.273, a

Ἀνισόω, t.1, c.1729, f. Ἀνίσταμαι, t.1, c.1746, a

Ἀνίστημι, Surgere facio, &c. t.1, c.1745, a. Ἀνίστημι, Moueo, &c. ib.c. Ἀνίστημι, Euerto, &c. ib.e

Ἀνιστέ, aduerbium excitandi, Ehodū. Ita v.l. sed nescio quo exemplo vel autoritate.

Ἀνιστρέω, t.1, c.1114, h

Ἀνιστορησία, ας, ἡ, Historiarum ignoratio, Malè versatum esse in historiis. Cicero ad Attic. lib.6, epist.1, Quum in turma inauratarum equestrium, quas hic Metellus in Capitolio posuit, animaduertissem in Serapionis subscriptione, Africani imaginem, erratum fabrile putaui: nunc video Metelli. ὢ ἀνιστορησίαν turpem. nam illud de Flauio & fastis, si secus est, commune erratum est.

Ἀνιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui historias non nouit, Historiarum imperitus, Malè versatus in historiis. Vnde aduerb. ἀνιστορήτως ἔχειν, quod idem est ac ἀνιστόρητον εἶναι, Nescire historias. Plutarch. Demetrio, pag.283, εἰ μηδὲ τῶν φαύλων καὶ ψεγομένων ἀνιστορήτως ἔχομεν, si ne turpium quidem & improbatorum ignoremus vitam & actiones, vt Bud. interpr. Vbi etiam nota cum genitiuo iungi. Ἀνιστόρητος, passiuè etiam exponitur, Cuius nulla in historiis memoria, Historicorum scriptis non memoratus.

Ἀνίσχαλον, Suidæ τὸ ἄτοκον καὶ ἀθλασον, Quod non peperit nec sugi potest. Pro quo apud Etym. & in lex. meo veteri scriptum ἀνίσχαλον, qui itidem exp. ἄτοκον & ἀνήμελκτον, ἀθήλαστον, ex Diogene.

Ἀνίσχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coxas seu coxendicem non habens. seu Coxarum carne in clunes extuberante carens: ideóque Depygis, ἀπόγλουτος, seu κεπτόπυξ, λίασος. Aristoteles De part. animalium, libro 4, διόπερ ἀνίσχια καὶ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχουσι: de auibus.

Ἀνίσχομαι, t.1, c.1361, g. Ἀνίσχυρος, t.1, c.1813, f

Ἄνισχυς, Robore & viribus corporis destitutus, Inualidus, Infirmus. Vnde plurale ἀνίσχυες, quod affertur ex Esaiæ cap.41.

Ἀνίσχω, Sustollo, &c. t.1, c.1361, e. Ἀνίσχω, Emergo, &c. ib.f

Ἀνίσως, t.1, c.1729, b

Ἀνίσωσις, εως, ἡ, Adæquatio, Exæquatio.

Ἀνιχνευτής, t.1, c.1819, c. Ἀνιχνεύω, ib.b

Ἀνιχνίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Æschylum idem quod ἀνεξιχνίαστος, Imperuestigabilis, Qui nullis deprehendi vestigiis potest.

Ἀνίψαμον, Hesychio & lexico meo vet. οὐ βεβλαμμένον, ἀδιάφθορον, Illæsum, Ab omni corruptione intactum. Sed addunt, quibusdam esse ἡλικίας τάξιν. Eadem apud Etymol. leguntur, sed apud eum scriptum est ἀνίψαμον, quod παρὰ τὸ ἶπω deriuat, exponens ἀβλαβές, & τὸ ἄνευ τοῦ ἰάπτεσθαι.

Ἀνιώδης, t.1, c.457, c. Ἀνιώτως, t.1, c.1678, a

Ἀννεμεῖν, Hes. affert pro ἀναγινώσκειν.

Ἀννέομαι, Exorior. idem enim ἀννεῖται pro ἀνατέλλεται & ἀναφέρεται accipi testatur. Scribo autem ἀννεῖται, quoniā ν geminandum apud eum esse, alphabetica series ar-

A guit, atque adeo ipsa eius origo. nam Æolica & poetica syncope positum est pro ἀνανεῖται seu ἀνανέεται, quod est ἀνέρχεται, ἀνασείχει, comp. ex ἀνά & νέομαι. Legitur autem apud Hom. Od. κ, sic canentem, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται.

Ἀννέφελος, eidem est ἄνευ νεφέλης, hoc est, inquit, αἰθρία, Innubis, seu Innubila, Nubibus non obducta: ideóque serena. Hom. Il. σ, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Metri verò gratia duplicatum hic ν est à poeta. alioqui n. vnico ν ἀνέφελος dicitur in prosa.

Ἀννησοειδές, Hesychio est κώνειον, cicuta. sed scribēdum potius ἀνισοειδές per ι. siquidem legimus apud Diosc. l.4, c.79, τὸ κώνειον ἐπ' ἄκρων τῶν φύλλων habere σκιάδιον, & σπέρμα ἐμφερὲς ἀνίσῳ, λευκότερον δέ: vt & apud Plin. lib.25, c.13, cicutam habere semen aniso crassius. A seminis igitur præcipuè similitudine ἀνισοειδὲς nominatū τὸ κώνειον. Veruntamen & apud Nic. schol. scriptum ἀννησοειδές: dicētem itidem τὸ κώνειον à quibusdam vocari ἀννησοειδές, & κορίανον. Idémq; Atticè geminato ν ἄννησον dici scribit pro ἄνησον, in hoc loco Ther. v.650, Σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ

C διπλοῦν ἄχθος ἀείρας. Fuerit itaq; ἄννησον idē quod ἄννισον.

Ἄννητον, vide paulo suprà in Ἄνητος.

Ἀννιβίζω, Annibali faueo, Annibalis partes sequor. vt Φιλιππίζω & Ἀλεξανδρίζω, & similia. Fuit autē Ἀννίβας, Annibal, dux Carthaginensium aduersus Romanos: à quo & Ἀννιβαϊκὸς πόλεμος apud Plut. Bellum Annibalicum: quod nimirum Annibal intulit Italiæ. Et Appiani Ἀννιβαϊκά, Annibalica. hoc est Res gestæ ab Annibale. seu Libri de rebus ab Annibale gestis, & bello aduersus Romanos.

D Ἀννίς, Hesychio μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ, Auia.

Ἄννισον, ου, τὸ, idem quod ἄνισον, vt ἄννητον idem quod ἄνητον. geminatio enim τοῦ ν discrimen hic nullum parit. Nec verò ν solùm in his geminari sciendum est, sed etiam σ & τ. vt Suid. quoque testatur, sic scribens, Ἄννηθον, τὸ ἄνισον, διὰ δύο νν, καὶ δύο θ. Sed puto illud ι in η vertendum esse, innuēte id etiam serie alphabetica, quæ ipsum inter ἄνησις & ἀννήθη interiectum habet.

Ἄννος, Lignum agreste. v.l.

Ἀννωδέως, Hesychius affert pro τρυφερῶς, ἁβρῶς, Delicatè,

E Molliter.

Ἄννωμα, teste eodē, Tarentini vocant τὰ θρυπτόμενα, quæ friantur præ mollitie.

Ἀνξηραίνω, Æolica & poetica syncope pro ἀναξηραίνω, Inarefacio, Exsicco. Hom. Il. φ, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἀγξηράνῃ. ita enim Eust. legit, exponēs ταχὺ ἀναξηράνῃ. Sed videtur rectius diuisim legi ἂν ξηράνῃ, vt manuscriptum etiam vetúsque habet exēplar.

Ἀνοδία, t.2, c.1164, e. Ἄνοδμος, t.2, c.1196, f

Ἀνόδοντος, t.1, c.1079, f

F Ἄνοδος, substant. t.2, c.1164, b. Ἄνοδος, adiect. ib.d

Ἀνόδους, t.1, c.1079, e

Ἀνοδοχή, ῆς, ἡ, Carcer. Polyb. ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον ἐπὶ τὴν ἀνοδοχήν. Superius dixerat, ἐκέλευσεν ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς φυλακήν. Et alibi, περὶ ἄλλο τι πεποίηται τὴν ἀναγωγὴν τοῦ Λεοντίου. Ita v.l. quæ etiam addunt, hæc tria ibi pro eodem ferè accipi, postremum verò propriè esse coniectionem in vincula. Qua in re eis assentiri nequeo. nam pro ipsa potius adductione & allectione po

G suit: quā postea sequitur coniectio in vincula & custodia. Quod verò ad ἀνοδοχὴ attinet, prorsus illud mendosū esse dico, & pro eo reponendum ἀναδοχὴ, aliterque interpretandum, vt docui t.1, c.956, d.

Ἀνόδυνος, t.2, c.1186, c. Ἀνοδύρομαι, t.2, c.1189, e

Ἀνόζεστα, Hesychio τὰ μὴ ἐζεσμένα, quæ feruefacta nō sunt. pro quo scribendum potius ἄζεστα vel ἀνάζεστα: accipien do ἀνάζεστα pro ἄγαν ἄζεστα, vt ἀνάπνυστος pro ἄγαν ἄπνυστος ponitur.

Ἄνοζος, t.2, c.1189, e. Ἀνοήμων, t.2, c.1072, e

Ἀνοησία, ib.h. Ἀνόηστος, t.2, c.1261, a

H Ἀνοηταίνω, t.2, c.1074, a. Ἀνοητεύω, ib.b

Ἀνοητία, ib.a. Ἀνόητος, t.2, c.1073, d

Ἀνοήτως, ib.

Ἀνόθευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non adulteratus, Non spurius, sed germanus. interdum & Purus, Sincerus. Hes. n. & Suid. exp. γνήσιος, ἀπαραποίητος, καθαρός.

Ἀνόθηρον, eidem Hes. idem quod νωθρόν, Pigrum, Ignauum.
Ἀνόθως, idem Hesychius affert pro γνησίως, Syncerè, Verè, & more eorum quæ non sunt spuria & adulterina, hoc est αὔθα. præcedit enim aduerbium istud nomen αὔθος.
Ἄνοια, t.2, c.1066, a. Ἄνοιγμα, t.2, c.1198, d
Ἀνοιγνύω, t.2, c.1197, h. Ἀνοίγω, & Ἀνοίγομαι, ibidem.
Ἀνοιδαίνω, t.2, c.1201, a
Ἀνοιδείω, Ionicè & poeticè pro ἀνοιδέω, Intumesco. Nicand. Ther. de caprifici fructibus, οἵ τε περὶ ἄλλης Γοσγυλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης.
Ἀνοιδέω, t.2, c.1200, c. Ἀνοίδησις, ibid. d
Ἀνοιδίσκω, t.2, c.1201, c. Ἀνοίκειος, t.2, c.1232, e. Apud Suidam sine diphthongo, sed perperam, scriptum est, expositúmque itidem ἀπρεπής.
Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, Nulla familiaritas, seu Mores à familiaritate alieni. Synes. epist. 84, μῆκος ἐπιστολῆς ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομίζοντος, prolixitas epistolæ arguit ipsam epistolam quæ perfertur, non esse familiarem sed alienam.
Ἀνοικείως, Non familiariter. Synes. ibidem, εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνοικείως ἔχει, Si non familiariter vteretur mendacio, Si à mendacio esset alienus, seu abhorreret. Et epist. 57, πρὸς χολὴν ἀνοικείως ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ χολάζοντι χρήσαιτο.
Ἀνοικῆ, Etymol. & lex. meum vet. afferunt pro τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένον, non verisimilem & consentaneum: ab ἔοικα. Dicitur ἀνοίκειος etiam hoc significatu.
Ἀνοίκητος, t.2, c.1222, h. Ἀνοικίζω, t.2, c.1227, f
Ἀνοικίζομαι, ibidem, g
Ἀνοίκιος, perperam apud Suidam scriptum pro ἀνοίκειος, vti iam dixi.
Ἀνοικισμός, t.2, c.1228, a. Ἀνοικοδομέω, t.2, c.1204, f
Ἀνοικονόμητος, t.2, c.1208, g. Ἄνοικος, t.2, c.1212, a
Ἀνοικτεί, t.2, c.1235, a. Ἀνοικτής, ibid.
Ἀνοικτί, ibidem. Ἄνοικτος, t.2, c.1234, h
Ἀνοικτός, t.2, c.1198, e. Ἀνοικτρός, t.2, c.1236, g
Ἀνοίκτως, t.2, c.1234, h
Ἀνοιμώζω, In eiulatus & fletus erumpo, Eiulo. vt Hesych. quoque ἀνοιμῶξαι exp. ἀναστενάξαι, ὀλολύξαι, Ingemiscere, Vlulare. Suidas autem ἀνοιμώξαντι nescio quàm rectè exp. ἀλαλάξαντι. nam ὁ ἀλαλαγμὸς bellicus clamor est, ἀνοιμωγμὸς autem vociferatio eius qui verberatur.
Ἀνοιμωκτεί, siue Ἀνοιμωκτί, Sine eiulatu & fletu. ἄνευ οἰμωγῆς. Suidæ ἀστενάκτως, Sine gemitus emissione. aliis etiam ἀτιμωρητί, impunè. quoniam videlicet pœnas sequitur ἡ οἰμωγή. vt apud Soph. in Aiace, p. 68, Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ᾽ ἀγγέλλουσί μοι Τλῆναι καθ᾽ ἡμῶν ὧδ᾽ ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν.
Ἄνοιξις, t.2, c.1198, d. Ἄνοισις, t.2, c.1262, c
Ἀνοιστέον, Referendum: aduerbium θετικὸν ex inus. them. ἀνοίω. Theophr. De caus. plant. l.4, c.12, ἐπὶ τὴν χώραν ἀνοιστέον. Ἀνοιστὸν autem, quod v.l. ex Plut. lib. De sanit. tuenda afferunt, falsum est: próque eo legendum ἄνυστον.
Ἀνοιστρέω, t.2, c.1255, e. Ἀνοιστρούμαι, ibid.
Ἀνοίω, inusitatũ in præsenti thema est, ex quo synonymũ ei ἀναφέρω, mutuatur fut. 1 ἀνοίσω: indéque est ἄνοισις & ἀνοιστέον, quæ paulo antè habuimus. Apud Suidam ἀνοίσω σοι βόας, pro ἀνεισκοῦμαι, vt Hesych. quoque exprimit ἀναβαστάζω: iidem tamen & per præsens ἀναφέρω exponunt.
Ἀνόκεον, eidem Hes. est ὑπερῷον: sed addẽti, scribi etiam ἀνώγεων. & quidem rectius.
Ἀνοκνδία λόγον, idem affert pro τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένον: quo significatu ἀνοικῆ habuimus paulo antè.
Ἀνοκωχή, eidẽ ἀναχώρησις, ἀνοχή. pro quo suprà ἀνακωχή.
Ἀνολβία, t.2, c.1269, d. Ἀνολβίως, ibid.
Ἄνολβος, t.2, c.1268, g. Ἀνόλεθρος, t.2, c.1274, c
Ἀνολκή, ῆς, ἡ, Tractio quæ fit sursum versus: aliis Attractio, Sublatio: & apud Thuc. πρὸς λίθων ἀνολκήν, ad tollenda saxa. At Ἀνόλκιον Hesychio est ὑφ᾽ οὗ τι ἀνέλκεται, Id quo aliquid sursum trahitur vel attrahitur: vt sunt tractoriæ machinæ.
Ἀνολολύζω, Eiulo, Lamentor. seu Lamentis & vlulatibus æthera pulso. aut In vlulatus erũpo. Luc. in Somn. συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως.
Ἀνολοφύρομαι, idem. Exponitur etiam Deploro. Xen. Pæd. 7, ἡ δὲ ἔφθασε ἀνολοφυρατό τε καὶ περιεκάλυψεν ἀμφω.
Ἄνομαι, t.1, c.473, a
Ἀνόμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inæqualis, Enormis. v.l. Sed perperam pro ἀνώμαλος. Legitur tamen & apud Hes. ἀνόμαλον, expositũ τραχεῖαν, & apud Aristot. in Polit. ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνομάλωσις, pro Inæqualis distributio, Inæqualis partitio.
Ἀνομβρέω, t.2, c.1291, f
Ἀνομβρήεις, εντος, ὁ, Pluuius, Pluuiosus: vel Imbric⁹. vt Plauto auster dicitur Imbricus pro Imbrifer. est enim hic ἀ epitaticõ: vnde & Nicãdri schol. exp. πολύομβρος in hoc Alexiph. loco, — ἐν βροντῆσιν ἀνομβρήεντος ὀλύμπου.
Ἀνομβρεία, t.2, c.1290, g. Ἀνομβρείζω, t.2, c.1291, f
Ἄνομβρος, t.2, c.1290, f. Ἀνομέω, t.2, c.1025, g
Ἀνόμημα, ibid. h. Ἀνομία, ibid. f
Ἀνομίζω, ibid. h. Ἀνομίλητος, t.2, c.1310, a
Ἀνόμιμος, t.2, c.1030, e
Ἀνόμιχλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla tect⁹ caligine aut nebula, Non nebulosus, sed serenus. vt ἀνόμιχλος ἀὴρ apud Aristot. De mũdo: qui ibidem ἀνέφελος, Nebulæ expers, Innubilus, Innubis.
Ἀνόμματος, t.2, c.1379, d
Ἀνομοθέτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullis legibus constitutus. ex Plat. De leg. Exponitur etiam Legibus malè ordinatus, apud Aristot. Polit. l.2, vbi ait, ὥστ᾽ ἐν ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει τὸ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομίζειν ἀνομοθέτητον. Nisi malis Exlex, Legibus positis non obediens & obtemperans. Eo enim modo & apud Athen. vsurpatum comperi, l.12, de Demetrio, ὁ τοῖς ἄλλοις πλῆθος θεσμοὺς καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζεν. Vbi & Bud. interpr. Illex, Sine lege viuens.
Ἀνομοιοειδής, t.2, c.1106, a. Ἀνομοιομερής, t.2, c.852, b
Ἀνόμοιος, t.2, c.1303, g. Ἀνομοιότης, ibid.
Ἀνομοιόω, & Ἀνομοιόομαι, t.2, c 303, g
Ἀνομοίως, ibid. Ἀνομοίωσις, ibid. h
Ἀνομολογέω, & Ἀνομολογέομαι, t.2, c.637, a
Ἀνομολογία, ibid. e. Ἀνομόλογος, ibid.
Ἀνομολογούμενον, ibid. d. Ἄνομος, t.2, c.1025, e
Ἀνόμως, ibid.
Ἀνονδόκως, Hes. affert pro ἄνωθεν.
Ἀνόνητος, t.2, c.1318, e. Ἄνοος, t.2, c.1064, g
Ἀνόπαια, siue Ἀνοπαῖα, apud Homerum legitur Odyss. α, de Minerua, Ὄρνις δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Vbi quidã hoc ἀνόπαια dicunt nomen & genus esse auis ἀετώδους καὶ φήνῃ ἐοικυίας: quidam accipiunt pro ἀόρατος, ἀφανής, καὶ πόρρω τῆς ὄψεως. Herodianus properispωmenωs scribit ἀνοπαῖα, dicens esse neutrum plurale aduerbialiter positum pro ἀνοπαίως, hoc est ἀοράτως: nimirum κατὰ στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι. Alii aduerbialiter itidẽ accipiunt, sed pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν, quod est τοὺς ὀφθαλμούς. quorũ opinio parũ est probabilis, vt & Herodianica. nã deriuata ab ὤψ per ω potius scribũtur. Alii accipiunt pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, quæ κάπνη & καπνοδόκη vocatur, vt Pherecrates quoq; ἀνοπαῖαν esse dicit τὴν περιημμένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Itidémque Eustath. ex proni annotat διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος ἢ τὴν κάπνην ἔχει. Hique diuisim videtur scripsisse ἀν᾽ ὄπαια, vt ii etiam qui exponunt ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alii rursum qui ὑφ᾽ ἓν legunt & nomen esse volunt, pro ἀναφεγγής vsurpatum aiunt, occasione sumpta ex eo quòd apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαλίμως δ᾽ ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια scribunt, & eo nomine χελιδόνα intelligunt, id est hirundinem. Hæc ex Eustathio, breuium scholiorum autore, & Etymologo. Hesychius & alia affert, nimirum ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, siue ἀνὰ τὴν θυρίδα: item ἄφωνος, ab ὄψ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herodot. Esse verò & Ἀνόπαιαν quandam ἀτραπὸν περὶ τὴν Λοκρίδα γῆν καὶ τὴν τῶν Μηλιέων.
Ἀνόπιν, t.2, c.1362, b
Ἀνόπλοος, ου, ὁ, Renauigatio. v.l. perperam pro ἀνάπλοος seu ἀνάπλους.
Ἄνοπλος, t.2, c.1369, a
Ἄνοπτος, Non visibilis, Non conspicuus, ἀθέατος. Apud Suid. οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ὁρμῶσιν ἀνοπτοι τοῖς πολεμίοις.
Ἀνόργανος, t.1, c.1239, a. Ἀνοργάζω, t.2, c.1430, e
Ἀνοργία, t.2, c.1432, a. Ἀνοργίαστος, t.2, c.1431, h

Ἄνοργος,t.2,c.1432,a

Ἀνορέα, Doricè pro ἠνορέα, seu ἠνορέη,(quod poetis magis receptum est) Virilitas, Fortitudo, Magnanimitas.

Ἀνορεκτέω,t.2,c.1435,b. Ἀνόρεκτος,ibid.a

Ἀνορέκτως,ibid.b. Ἀνορεξία,t.2,c.1434,f

Ἀνόρεος, Virilis, Fortis. ἀνόρεος πόλεμος Sophocli, ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας, teste Hesychio.

Ἀνορεχθῶς,t.2,c.1435,b. Ἀνορθιάζω, t.2,c.1444,c

Ἀνορθόω,t.2,c.1419,b. Ἀνορμάω,t.2,c.1451,f

Ἄνορμος,t.2,c.1451,g Ἀνόρνυμαι,t.2,c.1493,f

Ἀνόρνυμι,ibidem.

Ἀνοροι, Acutū. τὸ ὀξύ, Suid. sed suspecta est ibi librarii fides.

Ἀνορούω,t.2,c.1494,c. Ἀνορροπυγιος,t.2,c.1478,b

Ἀνορταλίζω, propriè est auium alas iactantium, quum primùm iam volare gestiunt: vt quum pueros in sublime tollimus, vt procul & altius dilata conspiciant. Inde pro Altum subtiliterque sapere, & credere, antequam compertum habeamus, accipitur. Hæc ex v.l. quæ cōfer cum iis quæ à scholiaste Aristoph. & à Suida pariter scribuntur in istum locum Equitum, Τοὺς ὁπότε χρήσαιτό τις πρόσημίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκεχούτας. Extat a- C pud eosdem & simplex Ὀρταλίζω, itidem de auibus volatum tentantibus. Sed apud scholiastem Aristoph. tribuitur præterea alia significatio huic verbo, nimirum τὸ ἀναρριπτεῖν τὰ νῶτα τῶν παιδίων. Quod verò ex Ὄρω deducit, vt inde sit nomen verbale Ὄρτος, ex quo verbum Ὀρτῶ, vnde Ὀρτίζω & Ὀρταλίζω, per pleonasmum syllabæ αλ aliud mihi parum placet. potius enim sequendo illam priorem expositionem quæ auibus propriè conuenire tradit, ab ὄρταλις deducendum putauerim. Quinetiam deriuari fortasse posset ab Ὀρταλιχοι, vt ὀρταλίζειν esset dictum quasi ὀρταλιχίζειν. D

Ἀνορύσσω, & Ἀνορύσσομαι, lingua communi, t.2,c.1480,f.

Ἀνορύττω, & Ἀνορύττομαι, ibidem.

Ἀνορχέομαι,t.2,c.1485,d. Ἀνόρω,t.2,c.1491,h

Ἀνόσητος,t.2,c.1085,f. Ἀνόσιος,t.2,c.1517,c

Ἀνοσιότης,ibid.f. Ἀνοσιουργέω,ibid.e

Ἀνοσιουργία,ibid. Ἀνοσιουργός,ibid.

Ἀνοσίως,ibid. Ἄνοσμος,t.2,c.1194,d

Ἄνοσος,t.2,c.1083,f. Ἀνόστεος,t.2,c.1522,f

Ἀνόστητος,t.2,c.1087,b. Ἀνόστιμος,t.2,c.1079,a E

Ἄνοστος,t.2,c.1088,a

Ἀνόπγκτος, Indefletus, Non deploratus. ἀθρήνητος, Hesych. sed scribēdum potius ἀνάπεκτος, quod est ἄγαν ἄπεκτος.

Ἀνόπτος,t.2,c.1091,h

Ἄνου, pro αὔω, Ionicè, teste Hesychio.

Ἀνούλεθροι, Interitus expertes. ἀνώλεθροι, Hesych.

Ἄνουροι, Hesych. exp. ἄβρεκτοι, item ὑψηλοί.

Ἄνους,t.2,c.1064,g. Ἀνούσιος,t.1,c.1112,c

Ἄνουστος,t.2,c.1086,h. Ἀνούτατος,t.2,c.1555,c

Ἀνουτητί,ibid. Ἄνουτος,ibid. F

Ἀνόχευτος, ου, ὁ & ἡ, Non initus, Coitum non passus. Huic opponitur Ὀχευτός, quod habes Tomi 2, c.15. At in v.l. ἀνόχευτος, exponitur nō solùm Expers coitus, sed etiam Qui non coit.

Ἀνοχή, Toleratio, &c. t.1, c.1335, c. Ἀνοχή, Intermissio, &c. ibid. Ἀνοχή, Ortus, &c. ib.g

Ἀνοχλίζω,t.2,c.1577,e. Ἄνοχλος,t.2,c.1575,f

Ἀνοχμάζω,t.1,c.1367,e

Ἄνοχος, ου, ἡ, Diarrhœa & alui profluuium, quum nimis citata contineri non potest. Ita vulg. lex. in quibus additur, Plinium vocasse præcipitem alui inanitionem: quum lib.3 scribit de euonymo, Lethale animalibus, necnon & in folio eadem vis. Succurrit aliquādo præceps alui inanitio. Voluisse enim Plinium hunc Theophrasti locum explicare, De Hist. plant. lib.3, cap. vltimo, vbi de euonymo itidem loquens, hæc tradit, Τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων ἀποκτίννει, καὶ τὸ φύλλον καὶ καρπὸς καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχῃ. καθαίρεται δὲ ἀνόχῳ. Sed mendi suspectum esse potest hîc vocabulum illud ἀνόχῳ, vt apud hunc autorem mendosa esse quamplurima, satis constat. Atque adeo in hoc ipso loco vel pluralis τὰς αἶγας in singularem mutandus est, vel τύχωσι pro τύχῃ, & καθαίρωνται pro καθαίρεται reponi debet. Nā transitus à plurali ad singulare, aut vicissim à singulari ad plurale, hoc modo non fit. G H

Ἀνοψία,t.2,c.1590,h

Ἀνοψεῖν, Cæcutire. Hæc enim vera scriptura esse videtur, nō ἀνοψοφεῖν, vt apud Hesych. legitur in Ald. editione. In German. autem magis etiam deprauatè, ἀοψοφεῖν.

Ἄνοψος,t.2,c.1590,g

Ἄντερ, Si quidē, vel simpliciter Si. vt dicitur ἤ περ. Demosthen. p.193, ἀλλ᾽ ἴσμεν ἐκεῖνό δήπου, ὅτι λειτουργήσουσι μὲν αὐτερ ἡ πόλις ᾖ, πολλοί Greg. αὐτερ ᾖ μὴ ψευδώνυμος, Si quidem non sit. Interdū verò αὐτερ μὴ est potius reddendum Nisi.

Ἀνστάς, Ἄνστησον, Ἀνστήτην, per syncopē apud poetas: pro Ἀναστάς, Ἀνάστησον, Ἀναστήτην, ab Ἀνίστημι.

Ἀνστρέφω,t.3,c.1088,f. Ἀνστρέφομαι,ibid

Ἄνσχεο,t.1,c.1334,d.

Ἀνσχοιτο, pro Ἀνάσχοιτο, Toleraret. Apoll.

Ἄντα,t.1,c.457,c

Ἀνταβάτης, Qui hostem aduersum inuadit. Id enim Erasmus significari hoc vocabulo existimat, nō quod v.l. habent, Qui clausis oculis aduersarium adoritur. Sequēdo autē illam interpretationem, erit ex ἄντα & βάτης. Sed suspectam mihi reddunt hanc vocē plurimi qui ab eo afferuntur loci, in quibus omnibus Andabata scriptum est, non Antabata. Ex iisdem discimus Andabatas (quicunque essent) clausis oculis pugnare fuisse solitos. Vide Andabatæ apud eum in Chiliadum opere.

Ἀνταγοράζω, Vicissim emo. In v.l. Permuto.

Ἀνταγορεύω, Contradico seu Obloquor. Aristoph. ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι τοὺς ἀλλήλους.

Ἀνταγωνίζομαι,t.1,c.104,h. Ἀνταγωνιστής,t.1,c.105,a

Ἀντάδελφος,t.1,c.939,c. Ἀνταδικέω,t.1,c.1007,d

Ἀντᾴδω, & Ἀντᾴδομαι,t.1,c.116,d

Ἀνταείρω, & Ἀνταείρομαι, t.1,c.219,b. Ἀνταῖος,t.1,c.458,g

Ἀντααιρομαι,t.1,c.210,b. Ἀνταίρω,ibid.

Ἀντακαῖοι, siue Ἀντάκαιοι potius, Cete ingentia spinis carentia, quæ præbet Borysthenes fluuius. Est autem Scytharum hoc vocabulum, teste Herodoto, seu eorum peculiariter qui fluuiū illum accolūt. Locus est in Melpom. pag.151, meæ editionis. Hesychius habet, Ἀντακαῖοι, ἰχθῦς κητώδεις. Sed apud Eustath. in Dionys. legimus Ἀντακαῖοι, afferentem itidem ex Herodoto.

Ἀντακολουθέω,t.1,c.281,a. Ἀντακούω,t.1,c.289,f

Ἀνταλαλάζω, Vicissim vel contrà clamorem attollo: clamando videlicet Alala. Vide Ἀλαλάζω, t.2, col.553.

Ἀνταλλαγή,t.1,c.347,a. Ἀντάλλαγμα,ibid.b

Ἀνταλλαγματικός,ibid.c. Ἀντάλλαγος,ibid.b

Ἀνταλλάσσω, siue Ἀνταλλάττω, & Ἀνταλλάσσομαι, siue Ἀνταλλάττομαι,t.1,c.346,h

Ἀνταμείβομαι, Gratiā rependo, Compenso, sicut & simplex Ἀμείβομαι, quod habes t.1, col.390.

Ἀντάμειψις, εως, ἡ, Compensatio.

Ἀνταμιλλᾶσθαι, Contendere aduersus quempiam. Vide Ἁμιλλᾶσθαι: quod quum aspiretur, (sicut & ἅμμα, vnde originem habet) potius Ἀνθαμιλλᾶσθαι scribendum fuerit.

Ἀνταμοιβή, idem quod proximè præcedens ἀντάμειψις.

Ἀνταμύνομαι,t.1,c.405,d. Ἀνταμφοδέω,t.2,c.1181,g

Ἀνταναγινώσκειν, q.d. Vicissim legere. Hesychius exponit, ἀντιβάλλειν βιβλία: intelligēs, vt opinor, Exemplar vnum cum altero conferre legendo. Sic Ἀνταναγνώστης esset Qui confert exemplar vnum cum altero. At in v.l. Qui relegit, Recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ἀντανάγω, & Ἀντανάγομαι,t.1,c.70,d

Ἀνταναιρεῖσθαι, Vicissim sumere seu accipere, aut recipere. In v.l. exponitur ἀντιλαμβάνειν, tanquam ex Hesychio: apud quem tamen expositionem istam minimè reperio: sed Ἀνθαναιρεθῇ, ἀφανισθῇ. Apud Suid. verò, Ἀνταναιρεῖται, κτείνεται. item Ἀνταναιρεθῇ, ἀντιφονευθῇ.

Ἀνταναίρω, Contrà attollo, seu sustollo, aut erigo. Vulg. lex. exponunt Contrà destruo, Perimo, Demolior. Afferúntque ex Psalmo 46, ἀνταναίρων πολέμους, Auferens bella. Sed Compl. editio habet ἀνταναιρῶν. In iisdem Ἀνταναίρομαι, Aufero, Demolior: sed absque vllo testimonio.

Ἀντανάκλασις,t.2,c.223,f. Ἀντανακλασμός,ibid.

Ἀντανακλαστικός,ibidem,g

Ἀντανακλάω, & Ἀντανακλάομαι, ibidem,f

Ἀντανακοπή, Repercussio, Repercussus: ex Ἀντανακόπτω,

Repercutio. Ἀνταναιδῶω,t.2,c.878,g

Ἀνταναφέρω, Viciſſim refero:aut etiam aliter pro loco, ſequendo ſignificationes quæ compoſito ἀναφέρω datæ fuerunt.

Ἄντανδρος,ου,ὁ & ἡ,In alîus viri locum ſubſtitutus,Succidaneus.vt Vlpianus dixit,Succidaneos alieni periculi.

Ἀντανειμι,Ex aduerſo inſurgo, ſeu ſurgo.ἀντανῄει αὐτῷ, Ex aduerſo ſurgebat, vel Eregione eius ſurgebat. v.l.ex Thucydide.

Ἀντανεψιός,t.1,c.430,a.ob.

Ἀντανίσαμαι,Contrà inſurgo, Aduerſus quempiam inſurgo,Reſiſto, Repugno, Reluctor. Sic & aor. 2, actiuus, ἀντανέστην.vt ἀντανασῆναι ἔρωτι, repugnare amori,ex Plutarchi Numa.

Ἀντανίσωμα,ατος,τὸ,q.d. Adæquamentum.Illo enim vocabulo ſignificatur æqualis ſeu par numerus militum qui in locum cæſorum ſufficitur. Affertúrque huius ſignificationis iſtud exemplum ex Ioſepho De antiq. ὥστε ἀντανίσωμα τὴν τούτων προσόδον γενέσθαι πλήθους τῶν ἀπολωλότων. Sed animaduertendum eſt, ἀντανίσωμα hîc ſignificationem iſtam per ſe non obtinere,verùm cum adiectione.

Ἄνταξ, Alternis,Viciſſim.ἐν μέρει,Heſych.

Ἀντάξιος,t.1,c.479,c. Ἀνταξιόω,t.1,c.483,a

Ἀντάομαι,t.1,c.459,b. Ανταπαιτέω,t.1,c.241,g

Ἀνταπαμείβομαι exponitur Reſpōdeo,ſicut & ἀπαμείβομαι.

Ἀνταπαστράπτω,t.1,c.595,a

Ἀνταποδείκνυμι, Viciſſim demonſtro, Contrà demonſtro. In v.l. Altrinſecus demonſtro.

Ἀνταποδίδομαι,t.1,c.993,g. Ἀνταποδίδωμι,ibid.e

Ἀνταπόδομα,ibid.g. Ἀνταπόδοσις,ibid.

Ἀνταποδοτέον, Reddere oportet.

Ἀνταποδοτικός,t.1,c.993,h

Ἀνταπόδοτον,in v.l.habetur tanquā idem ſignificans quod ἀνανταπόδοτον:ſed planè mendoſè ſcribi ἀνταπόδοτον exiſtimo. tunc enim deeſſet α priuatiuum,quod omnino hîc requiritur. Habes autem ἀνανταπόδοτον ſuprà, t.1, col.993,h.

Ἀνταποδύομαι,t.1,c.1062,e

Ἀνταποκρίνομαι,Viciſſim reſpondeo, Reſpondenti reſpondeo. At in v.l.exp.Ex aduerſo reſpondeo. item ſimpliciter Reſpondeo. Ibidem Ἀνταπόκρισις,Reſponſio mutua.Item figuræ genus,apud Hermog.

Ἀνταποκτείνω,t.2,c.472,g. Ἀνταπολαυβαίνω,t.2,c.565,b

Ἀνταπόλλυμαι, Pereo pro [alio,] Interitus alieni vicem ſubeo. Eurip.

Ἀνταποπέμπω, Viciſſim dimitto,ſeu amando.

Ἀνταποπέρδω,t.3,c.243,g

Ἀνταποστέλλω, Viciſſim emitto, Remitto. vt ἀνταποστέλλω ἀνακλάσεις,Repercuſſus remitto,Refringo radiorum repulſus,in v.l.

Ἀνταποτίω,Retribuo,Rependo.in Anthol.epigr.

Ἀντάπτος, Colligatus. Nam exp.ab Heſychio συνδεδεμένος. ſed ſuſpecta & hîc eſſe poteſt exemplarium eius fides.

Ἀνταποφαίνω,t.4,c.22,g. Ἀνταποχή,t.1,c.1339,e

Ἀντάπτομαι, Ionicè pro ἀνθάπτομαι, E diuerſo manus iniicio. Et ἀντάπτομαι τοῦ πολέμου, E diuerſo bellum ſuſcipio. v.l.ex Herodoto.

Ἀνταποθέω,t.4,c.767,f. Ἀνταπώθησις,ibid.g

Ἀντάπωσις,ibid.

Ἀνταρέται,Coniurati.συνωμόται.v.l. Ibidem Ἀντάρης, Veſpertilio,ex Suida,quem vide. Ἀντάρεια quoque apud Var.extat,qui exponit,ἡ ἐξ ἐναντίας ὄρσις.

Ἀνταρκέω,t.1,c.537,d. Ἀνταρκτικός,t.1,c.540,e

Ἀνταρσία,t.1,c.210,d. Ἄνταρσις,ibid. Ἀντάρτης,ibid.

Ἀντασπάζομαι,t.1,c.590,b. Ἀντάσπιστος,t.3,c.918,b

Ἀνταστράπτω,t.1,c.595,a. Ἀνταύγεια,t.1,c.601,b

Ἀνταυγέω,ibid. Ἀνταυγής,ibid.

Ἀνταυδάω,ῶ, Viciſſim loquor,Obloquor,Reſpondeo.

Ἀνταφαιρέω,ῶ, Viciſſim aufero, Viciſſim detraho.

Ἀνταφίημι,t.1,c.1662,d. Ἀντάω,t.1,c.458,h

Ἀντεγκαλέω,t.2,c.22,g. Ἀντέγκλημα,ibid.a

Ἀντεγκληματικός,ib. Ἀντείνον,pro ἀνάτεινον,Extende.

Ἀντειπεῖν,t.1,c.1123,b

Ἀντείρομαι, Viciſſim interrogo.

Ἀντεισάγω,t.1,c.74,a. Ἀντεισαγωγή,ibid.

Ἀντεισέρχομαι,t.1,c.1269,c

Ἀντεισῆλθε,In prioris locum ſucceſſit.v.l.ex Greg.Naz.

Ἀντεισφέρω,t.4,c.101,c

ἀντεκδραμόντες, Qui contrà excurrerunt.

Ἀντεκπλέω,t.3,c.371,f. Ἀντέκτασις,t.3,c.1291,f

Ἀντεκτείνω,ibid.d

Ἀντεκτίθημι, Contrà expono.

Ἀντεκτίνω,t.3,c.1572,g. Ἀντέκτισις,t.3,c.1571,g

Ἀντεκτίω,ibid.f. Ἀντεκτρέπω,t.3,c.1649,d

Ἀντεκφέρω,t.4,c.103,f. Ἀντέλεγμος,t.1,c.1184,g

Ἀντέλλω,t.3,c.1367,a. Ἀντελπίζω,t.1,c.1199,a

Ἀντεμβάλλω,t.1,c.680,g

Ἀντεμβιβάζω, Viciſſim ſeu in locum alterius impono,Subſtituo.Demoſth.Philipp.1, καὶ μετὰ ταῦτα,(hoc eſt,poſt conſtitutos triremium præfectos & claſſem comparatam) ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, εἶθ' ἑαυτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν.

Ἀντεμβολή,t.1,c.681,a

Ἀντεμβελάζειν, Heſychio eſt ἀντεξετάζειν.

Ἀντεμμάσασθαι, idem ex Eurip. affert pro ἀνταποδοῦναι & ἐπιπλῆξαι.

Ἀντεμπλέκω,t.2,c.362,f

Ἀντεμπλῆσαι, Viciſſim implere:à them. ἀντεμπίμπλημι, vel ἀντεμπλήθω. Xen.apud Suid. τὴν τ' οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων. hoc eſt Implētes loco liberorum quos lugebat.Suid.tamen exp.ἀνταποδόντες.

Ἀντεμπλοκή,t.3,c.362,f

Ἀντεμφανίζων, Heſychio ἀντιδεικνύς, Viciſſim demonſtrans, ſeu E contrario demonſtrans & oſtendens.

Ἀντεναγωγή,t.1,c.75,b

Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ, figuræ nomen eſſe dicitur, quum videlicet negationis oppoſitione atque per contrarium dicimus quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: vt, ἴσως οὐ τῶν πολλῶν ἐγενόμην φαυλότερος.

Ἀντενδείκνυμαι,t.1,c.929,d. Ἀντένδειξις,ibid.

Ἀντενδύομαι, Viciſſim induor ſeu induo me.

Ἀντενέδραι, Mutuæ inſidiæ : quibus nimirum ei qui nobis inſidiatur, viciſſim inſidiamur. Polyb. ἐνέδρας, ἀντενέδρας, ἐπιθέσεις, προσβολάς.

Ἀντένεξις, εως, ἡ, verbale ex verbo ἀντενέγκω ſeu ἀντιφέρω: quod B.ex Arethæ cōm.in Apoc.affert,ſed nō exponit.

Ἀντενεργέω,t.1,c.1232,a. Ἀντεξάγω,t.1,c.75,g

Ἀντεξαιτέω,ῶ,Contrà ſeu viciſſim expoſco.

Ἀντεξελαύνω,t.1,c.1170,b. Ἀντεξετάζομαι,t.1,1286,e

Ἀντεξετάζω,ibid.c. Ἀντεξέτασις,ibid.f

Ἀντεξετασμός,οῦ,ὁ,idem cum præcedente ἀντεξέτασις.

Ἀντεξίσταμαι,t.1,c.1763,b. Ἀντεξορμάω,t.2,c.1451,c

Ἀντεξόρμησις,ibid.c

Ἀντεπαινέω,ῶ, Viciſſim laudo.Xen.Pæd.8, ἑώρα τοὺς ἐπαινουμένους ὑπό τινος, ἀντεπαινοῦντας τούτους προθύμως.

Ἀντεπανάγω, Viciſſim ſeu è contrario reduco & reueho. Paſſ.ἀντεπανάγομαι in v.l. exponitur Concurro, procul dubio reſpicientibus ad hunc locum Thuc.lib.4,p.129, μὴ ὡς διδάσκαλοι ναυμαχῆσαι, ἀντεπαναγόμενοι πρὸς Ἀθηναίων ναῦς ἑκκαίδεκα. Vbi tamen potius ſignificat Occurrere, ſeu Ex aduerſo inuehi.

Ἀντέπειμι,t.1,c.1139,f

Ἀντεπεισάγω, Viciſſim ſeu è cōtrario introduco. In v.l.exponitur Reduco,Reueho.

Ἀντεπείσοδος,t.2,c.1167,e. Ἀντεπεξάγω,t.1,c.76,e

Ἀντεπέξειμι,t.1,c.1139,c. Ἀντεπεξελαύνω,t.1,c.1170,c

Ἀντεπεξέρχομαι,t.1,c.1270,d. Ἀντεπηχέω,t.1,c.1484,a

Ἀντεπιβαίνω, Viciſſim inſcendo: vel Cōtrà conſcendo. Exponitur etiam Aduerſor : quum potius ſignificet In aſcenſu aduerſor.

Ἀντεπιβουλεύω,t.1,c.771,c

Ἀντεπιγράφω, Viciſſim ſeu loco alterius inſcribo.

Ἀντεπιδείκνυμι,t.1,c.930,a

Ἀντεπιθυμέομαι,& Ἀντεπιθυμέω,t.1,c.1611,b

Ἀντεπικουρέω,ῶ, Viciſſim auxilior,Cōtrà opem fero. Xen. Hellen.6, εἰ μὴ αὖθις ἀντεπικουρήσοιεν.

Ἀντεπιλαμβάνομαι,t.2,c.570,d

Ἀντεπιμελέομαι,οῦμαι, Viciſſim curā gero. Xen.Pæd.5, οὐκ ἀχάριστον οὖσαν, ἀλλ' ἀντεπιμελουμένην διὰ τὴν αὐτῆς οἰκιστὴν ὡς καὶ εἰσιόντι αὐτῷ εἴη τὰ δέοντα. paulo antè enim dixerat, ἐπιμελοῦ αὐτῆς.

Ἀντεπιμέλλω, Contrà cunctor aliqua in re, seu Vicissim cũctor. Thucyd. lib. 3, εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι καὶ ἀντεπιμελλῆσαι.

Ἀντεπιμετρέω, t. 2, c. 905, c. Ἀντεπινοῶ, t. 2, c. 1078, c

Ἀντεπιπλέω, t. 3, c. 373, a.

Ἀντεπίρρημα, ατος, τό, in comicis fabulis dicitur vltima τῆς παραβάσεως pars, opposita seu respondens τῷ ἐπιῤῥήματι, Poll. libro 4, cap. 16: quod περὶ χορικῶν ᾀσμάτων inscribitur. Vide & Etymol.

Ἀντεπιστέλλω, t. 3, c. 1005, h. Ἀντεπιστρέφω, t. 3, c. 1096, d

Ἀντεπιστροφή, ibid.

Ἀντεπιτάττω, Contrà iniungo seu impono, Vicissim impero. Thuc. l. 3, ἀντεπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαύνειν αὐτό.

Ἀντεπιτειχίζω, t. 3, c. 1361, e. Ἀντεπιτίθημι, t. 3, c. 1500, g

Ἀντεπιχειρέω, t. 4, c. 458, c. Ἀντεπιχείρησις, ibid. d

Ἀντεραν[i]ζω, Fut. σω, Vicissim corrogo, Vicissim exigo vel emendico, Vicissim mihi contribui peto. Vnde pass. τὸ ἀντερανιζόμενον, Id quod ita exigitur: alii minus propriè Repensum, Retributũ, Relatũ. nam hæc dicũtur potius ratione τοῦ ἀνταποδιδόντος, hoc autem respectu τοῦ ἀνταπαιτοῦντος.

Ἀντεράομαι, t. 1, c. 1226, a. Ἀντεραστής, ib. b

Ἀντεράω, ibidem, a.

Ἀντεργολαβέω, ῶ, Cum alio contendẽs ἐργολαβέω, Æmulus alicui sum in operis faciẽdi redemptura. Posidippus apud Athen. lib. 14, de coquorum inter se inuidia & æmulatione, Ἀντεργολαβοῦντος, ἐλέγομεν ὡς οὐκ ἔχει ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τὸ ὄψον.

Ἀντερείδω, t. 1, c. 1245, f. Ἀντέρεισις, ibid. g

Ἀντέρεισμα, ibid. Ἀντερετεῖν, t. 1, c. 1148, g

Ἀντερέτης, ibid. f

Ἀντερέω, ῶ, aliquando fut. est Ionicam habens resolutionem vocalis circunflexæ pro ἀντερῶ, Vicissim dicam, Contradicam: aliquando præsens, sed inusitatius, ex quo præt. perf. ἀντείρηκα.

Ἀντερειδαίνω, t. 1 c. 1256, c. Ἀντερίζω, t. 1, c. 1257, d

Ἀντέρις, t. 1, c. 1256, a

Ἀντέρυμα, ατος, τό, Fundamentum, Sedes. v. lex. perperam pro ἀντέρεισμα. nam ἀντέρεισμα esset potius Contentio è contraria parte.

Ἀντέρομαι, t. 1, c. 1150, a

Ἀντερωάδης, in vulg. lex. affertur pro E cõuerso. sed vnde & quàm rectè, ipsi viderint.

Ἀντερῶ, t. 1, c. 1149, b. Ἀντέρως, t. 1, c. 1226, c

Ἀντερωτάω, ῶ, Vicissim interrogo. Pausan. Vnde verbale Ἀντερώτησις, εως, ἡ, Interrogatio quæ vicissim fit, Mutua vel alternata interrogatio.

Ἀντεστιν, t. 1, c. 1744, d. Ἀντεσταμμένως, t. 3, c. 1089, c

Ἀντετοῖς, Lacones dicunt pro τοῦ αὐτοῦ ἔτους, si non mentiuntur Hes. exemplaria. Ἀντεταμῶς quoque, quod pro ἀναγεγραμμένως affert, non minus suspectum est.

Ἀντευεργετέω, t. 1, c. 1231, a. Ἀντευεργετικός, t. 1, c. 1230, e

Ἀντευνοέω, t. 2, c. 1078, c. Ἀντευπάσχω, t. 3, c. 79, a

Ἀντευποιέω, t. 3, c. 437, e

Ἀντευφρασμα, ατος, τό, Suidæ τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν. Sonat tamen potius Gaudium vel delectatio quæ vicissim accipitur: à verbo Ἀντευφραίνομαι, Vicissim lætitia afficior, Vicissim delector.

Ἀντεφεστιῶ, t. 1, c. 1277, e. Ἀντεφορμῶ, t. 1, c. 1146, e, & g. Item c. 1147, a

Ἀντέχομαι, Retineo, &c. t. 1, c. 1337, e. Ἀντέχομαι, Vendico, &c. ibid. g. Ἀντέχομαι, Sufficio, &c. t. 1, c. 1338, a

Ἀντέχω, Retineo, &c. t. 1, c. 1337, a. Ἀντέχω, Possum, &c. ibid. d. Ἀντέχω, Duro, &c. ibid. e

Ἀντέω, Ionicè pro ἀντάω, ῶ, Occurro, Obuiam fio. Homer. Il. η, οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι.

Ἀντήδην, t. 1, c. 459, d. & 461, b

Ἀντήλιος, t. 1, c. 1455, e. Ἄντην, t. 1, c. 457, f. & h

Ἀντηνόας, Etym. & lex. meum vet. dici scribunt τὰς τῆς δάφνης ὀρπηκας τὰς πρὸ τῶν θυρῶν ἱσταμένους, ramos lauri qui præ foribus ponuntur.

Ἀντηνορίδης, Antenorides, id est Filius Antenoris. patronymicum ex nomine Ἀντήνωρ.

Ἀντῆον, Hesychio δῶρον ἱκέσιον, donum quod à supplice offertur. Ἀντήρεις, t. 1, c. 1245, h

Ἀντήρετον, ἴσον. ἀπὸ τῶν ἐξ ἴσου ἐρεσσόντων, ἤγουν κωπηλατούντων. Ita Varinus, reponens nimirum ἀντήρετον pro ἀντήρετα, quod apud Hes. legitur, & distinguens post ἴσον, quod apud eũdẽ sine interpunctione sequentibus iungitur.

Ἀντήρης, t. 1, c. 1245, h. & 248, f

Ἀντηρίς, Hesychio στήμων καὶ ὁ κανὼν προσκείμενος τῇ θύρᾳ: quẽ nonnulli καλυπτῆρα vocant, inquit idem. quod interpretantur Stamen, & Regula, quæ à tergo ostii posita, ipsum apertum renixu suo repellit & claudit.

Ἀντηρίς, siue Ἀντηρίς, t. 1, c. 1245, h

Ἀντηρότης, ητος, ἡ, Renixus, Luctamẽ, Cõflictus. Ita quidã, qui in hoc Theophr. loco De caus. pl. l. 1, c. vlt. οὐκ ἄν τις φαίη θερμότητος ἀλλ' ἀνθηρότητος εἶναι σημεῖον, reponit ἀντηρότητος pro illo ἀνθηρότητος. Sed bonus vir dum voluit διορθῶσαι, ἔλαθε παραδιορθώσας. Quis enim vsquam ἀντηρὸς reperit vsurpatum pro Renitens, Reluctans?

Ἀντίρρησις, εως, ἡ, Controuersia, Altercatio. v. l. perperam pro ἀντίρρησις, quod sonat Contradictio.

Ἄντησις, t. 1, c. 459, b. Ἄντησις, ibid.

Ἀντηχέω, t. 1, c. 1482, g. Ἀντί, t. 1, c. 461, c

Ἀντία, t. 1, c. 462, d. g

Ἀντιάαν, Ionico & poetico pleonasmo τοῦ α pro ἀντιᾶν. Hes. exp. μεταλαβεῖν. quo modo & ἀντιόωσα accipit.

Ἀνταίζη, t. 1, c. 57, g Ἀντιάζω, t. 1, c. 463, c

Ἀντίαιον, Varin. affert pro ἐναντίον ἀλλήλων: ex Hesych. nimirum. apud quem tamen ordo alphabeticus postulat vt ἀντίβιον scribatur. Ἀντιάνειρα, t. 1, c. 437, d

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, Axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀνταρκτικὸς quoq; dicitur. Budæo Ora australis nobis ignota, ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἀντιάομαι, t. 1, c. 463, b. Ἀντιάς, t. 1, c. 462, d. Ἀντίας, ibid. f

Ἀντιαχέω, ῶ, Reclamo, Contradico. Nonn.

Ἀντιάω, t. 1, c. 462, h. Ἀντιβαίνω, t. 1, c. 641, e

Ἀντιβάλανος, Hesychio est ἡ κηκίς, Galla, quoniam videlicet eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide Plinium l. 16, cap. 6 & 7.

Ἀντιβάλλω, t. 1, c. 673, f

Ἀντιβάλμοις, Hesych. affert pro ἀντιστρόφοις. Ἀντιβαρνικὸ autem, quo nomine idem vocari scribit τὴν κασίαν, planè barbarum est. Ἀντιβασιλεύς, t. 1, c. 7[illegible], d

Ἀντίβασις, t. 1, c. 636, b. & 641, f.

Ἀντιβάτης, ibid. Ἀντιβατικός, ibid.

Ἀντιβία, t. 1, c. 731, h. Ἀντιβιάζομαι, t. 1, c. 734, b

Ἀντιβίω, t. 1, c. 731, h. Ἀντίβιον, ibid.

Ἀντίβιος, ibid. g

Ἀντιβλάπτω, Vicissim lædo seu noceo, Læsus lædo.

Ἀντιβλέπω, t. 1, c. 750, a. Ἀντίβλεψις, ibid. b

Ἀντιβοάω, t. 1, c. 757, d. Ἀντιβοηθέω, t. 1, c. 761, b

Ἀντίβοιον, Hes. affert ex Sophocl. Meleagro pro ἰσόβοιον, Bouis pretium æquans, Pretio cum boue certans: seu (inquit) ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον, Quod loco bouis consecratur.

Ἀντιβολέω, t. 1, c. 710, b. Ἀντιβολέομαι, t. 1, c. 709, g

Ἀντιβολή, t. 1, c. 673, h

Ἀντιβολήρ, Laconibus est στωτὴρ μικρὸς, teste Hesych.

Ἀντιβόλησις, t. 1, c. 710, b. Ἀντιβολία, ibid.

Ἀντιβροντάω, t. 1, c. 789, d

Ἀντιγεγωνέω, ῶ, Reclamo. ἀνταχέω. vnde in aor. 2 vel in præt. med. Ἀντιγέγωνε, reclamauit, in Epigr.

Ἀντιγενεαλογέω, t. 1, c. 836, d

Ἀντιγενίδειος νόμος, apud Plut. De musica dicitur concentus quidam musicus: procul dubio ab Antigenide inuentore: quem Suidas dicit fuisse μουσικὸν αὐλῳδὸν Φιλοξένου.

Ἀντιγηροτροφέω, t. 1, c. 848, f. Ἀντιγνωμονέω, t. 1, c. 1843, f

Ἀντιγνώμων, ibid.

Ἀντιγόνειος, possessiuum nomẽ à proprio Ἀντίγονος. vt Ἀντιγόνειος κλίνη apud Suidam, ἡ τοῦ Ἀντιγόνου, lectica Antigoni. Sine diphthongo etiã Ἀντιγόνιος scribitur. vt Ἀντιγόνιος βόλος apud Hesych. Iactus in ludo tesserario Antigonius dictus, ab Antigono inuentore. Apud eundẽ & Ἀντιγόνιον, nomen herbæ & floris. Est ab Ἀντίγονος & aliud deriuatũ, sed fœm. gen. nimirũ Ἀντιγονίς, idem valens quod Ἀντιγόνειος siue Ἀντιγονία. veluti Ἀντιγονὶς ναῦς, Athenis inter sacras naues, vt Demosthenis enarrator docet: proculdubio in honorẽ Antigoni regis, qui ob beneficia nominatus ab vniuersa Græcia fuit εὐεργέτης & σωτήρ, vt tradit Suid. Sed & Ἀντιγονὶς quædã φιάλη est apud Ath. l. 11, vt Σελευκίς: forsã à similitudine eius qua

Antigonius delectabatur. Ab Ἀντίγονος est etiam Ἀντιγόνεια, vrbis nomē: vt Ἀντιόχεια ab Antiocho. Item verbum Ἀντιγονίζω, Antigono faueo, Antigoni partes sequor: vt Ἀλεξανδρίζω. Rursum apud Hesychium legitur Ἀντίγονον, ἀκακία: quod vulg. lexicis puto præbuisse occasionem Ἀντίγονος interpretandi Sine malitia, itémque Beneficus. Sed videndum ne Ἀντιγόνιον scripserit, & ἀκακίαν plantam intelligi voluerit. At Ἀντιγόνοιαι, quod apud Suidam legitur, exponitúrque οἱ ἡνιόχοι τοῦ ἅρματος, mendosum est, próque eo scribendum Ἀντυγόχοιαι.

Ἀντίγραμμα, t.1, c.871, b. Ἀντιγραφεὺς, ibid. e
Ἀντιγραφὴ, ibid. b. Ἀντιγράφομαι, ibid. a
Ἀντιγραφεὺς, ibid. d. Ἀντίγραφος, ibid.
Ἀντιγράφω, ibid. a. Ἀντιδάκνω, t.1, c.906, d
Ἀντιδείπνος, t.1, c.935, c. Ἀντιδεξιόομαι, t.1, c.962, e
Ἀντιδέχομαι, t.1, c.956, d. Ἀντιδιαίρεσις, t.1, c.194, d
Ἀντιδιαιρέω, ibid. c. Ἀντιδιαιρέομαι, ibid.
Ἀντιδιάκονος, t.2, c.343, c
Ἀντιδιαλλάττω, & Ἀντιδιαλλάττομαι, t.1, c.352, c
Ἀντιδιαπλέκω, t.3, c.362, c. Ἀντιδιαστέλλω, t.3, c.1002, b
Ἀντιδιαστολὴ, ibid. c. Ἀντιδιαπάττομαι, t.3, c.1264, a
Ἀντιδίδωμι, t.1, c.991, b
Ἀντιδιεπάγειν, Irritum facere, Cessare. v.l. nescio vnde.
Ἀντιδικάζομαι, t.1, c.1012, g. Ἀντιδικέω, t.1, c.1007, g
Ἀντιδικία, t.1, c.1008, a. Ἀντίδικος, t.1. c.1007, g
Ἀντιδογματίζω, t.1, c.1030, e. Ἀντιδοκέω, ibidem.
Ἀντιδοξάζω, t.1, c.1037, f. Ἀντιδοξέω, t.1, c.1034, g
Ἀντίδοξος, ibid.
Ἀντίδορον, Suidæ τὸ τοῦ δέρματος δέρμα, afferenti hunc ex Epigr. pentametron, Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος. D
Interpretantur cuticulā tergori seu pelli oppositam & subiectam. Sonat tamen potius δέρματος loco intectū χλωρᾷ λεπίδι. Ἀντίδοσις, t.1, c.991, d.
Ἀντίδοτος, ibidem. Est etiam nomen proprium apud Plin.
Ἀντιδράω, t.1, c.1049, b. Ἀντιδωρεά, t.1, c.1002, h
Ἀντιδωρέομαι, t.1, c.1003, d. Ἀντίδωρον, t.1, c.1002, a
Ἀντίδωρος, ibid. Ἀντίζηλος, t.1, c.1401, e
Ἀντίζυγος, t.1, c.1393, f. Ἀντίθεμαι, t.3, c.1485, e
Ἀντίθεος, t.1, c.1531, c
Ἀντιθεραπεύω, Vicissim colo & obseruo, Mutua obseruantia colo. Xenoph. E
Ἀντιθερμαίνω, t.1, c.1547, f
Ἀντίθεσον, à nonnullis dicitur herba quæ alio nomine ξανθιον vocatur & φάσγανον, teste Diosc. l.4, c.138.
Ἀντίθεσις, t.3, c.1485, h
Ἀντιθετικός, οῦ, ὁ, Habens ἀντίθεσις. Ex Hermog. ἀντιθετικαὶ στάσεις pro Status assumptiui. rectè. nam ipsa assumptio seu assumptiua qualitas, ἀντίθεσις nominatur & ab ipso & à Quintil.
Ἀντίθετος, t.3, c.1486, b. Ἀντιθέτως, ibid. d F
Ἀντιθέω, Contra currentem curro, Occurro. vt Hesychius quoque ἀντιθεόντων exp. ὑπαντώντων.
Ἀντιθλίβω, t.1, c.1562, d. Ἀντίθρονος, t.1, c.1578, d
Ἀντίθροος, t.1, c.1579, b. Ἀντιθύρετρος, t.1, c.1617, f
Ἀντίθυρος, t.1, c.1614, f. Ἀντικαθέζομαι, t.1, c.1081, h
Ἀντικαθεύδω, Vicissim dormio, Redormio. Affertur enim ex Epigr. ἀντικάθευδε πάλιν pro Iterum redormiuit.
Ἀντικάθημαι, t.1, c.1384, a. Ἀντικαθήμενοι, ibid.
Ἀντικαθίζω, t.1, c.1090, f. Ἀντικαθίσαμαι, t.1, c.1773, c
Ἀντικαθιστάμενοι, ibidem, d G
Ἀντικαθίστημι, Contrà statuo, &c. ibidem, c. Ἀντικαθίστημι, Substituo, &c. ibid.
Ἀντίκαινον, Hesychio ἰσόκαινον, Simile & par nouo. Ad verbum, Quod noui loco est, Noui vicem implens.
Ἀντικαλέω, ῶ, Vicissim voco seu inuito.
Ἀντικαρά, Hesychio τόπος ὁ μετὰ τὴν κλεῖδα, Locus qui post clauiculam est. forsan quia capiti est oppositus.
Ἀντικάρδιον, t.2, c.98, d
Ἀντικαταλαχεῖν, Hesychio est τὸ ἀντιλαχεῖν δίκην: ab ἀντικαταλαγχάνω, mutuatitium ex inus. them. ἀντικαταλήχω. H
Ἀντικαταλλαγὴ, t.1, c.355, c. Ἀντικαταλλάττομαι, t.1, c.354, g
Ἀντικατάθεσις, t.1, c.1347, g. Ἀντικαταπίνω, t.3, c.1295, d
Ἀντικατηγορέω, t.1, c.33, b. Ἀντικατηγορέομαι, ibid.
Ἀντικατηγορία, ibid. Ἀντικατήμενοι, t.1, c.1384, a
Ἀντίκειμαι, t.2, c.161, f. Ἀντικειμένως, t.2, c.162, a

A Ἀντικέλευθος, t.2, c.111, b. Ἀντικελεύω, t.2, c.114, h
Ἀντικελεύομαι, ibidem. Ἀντικινέω, t.2, c.718, a
Ἀντικιχράω, ῶ, siue Ἀντικίχρημι, Vicissim commodo seu vtendum præbeo. Pass. Ἀντικιχράομαι, ῶμαι, & Ἀντικίχραμαι, Vicissim commodatur mihi. vel Vicissim vtendum accipio aut peto.
Ἀντικλάζω, t.2, c.226, f. Ἀντικλειδὲς, t.2, c.233, f
Ἀντίκλημα, ατος, τὸ, vulg. lexicis idem quod ἀντέγκλημα seu ἀντικατηγορία, Criminis relatio, & quam Quintil. vocat Concertatiuam. Sed exemplum huius signif. desidero. Sonat enim potius Reuocamen, seu Reuocatio.
Ἀντικλίνω, t.2, c.253, c. Ἀντικνήμιον, t.2, c.285, d
Ἀντικολάζω, Vicissim punio. vel Contrà supplicio afficio. vt si loco præmii, quod promeruit, aliquis puniatur.
Ἀντικολακεύω, Vicissim adulor, Assentādo par pari refero. Plut. Alcib. de Tisapherne Persa, πάλλ' ὠμὸς ὢν καὶ μισέλλην, οὕτως ἐνεδίδου τῷ Ἀλκιβιάδῃ κολακευόμενος, ὥστε ὑπερβάλλειν αὐτὸν, κολακεύων ἐκεῖνος, ita vt eum ille vicissim adulando seu mutua adulatione superaret.
Ἀντικομίζομαι, t.2, c.323, a
C Ἀντικόντωσις, εως, ἡ, Renixus qui fit conto. hoc est Conto inniti, Conto fulcire gradum. quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. De artic. τῷ ξύλῳ ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος. δέονται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτῃ. Aliquanto pòst pro ἀντικοντώσει χρῆσθαι dicit, ἀντὶ τῆς τοῦ μηροῦ ἐπιλαβῆς ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ σιναρὸν σκέλος ὑποτιθέμενον σκίπωνα ἀντερείδειν, corpus fulcire scipione axillis supposito ea parte qua crus est læsum. Rectè itaque Galen. in suo lexico Hippocr. quum ἀντικοντώσιος exposuisset τῆς διὰ τοῦ κοντοῦ ἀντερείσεως, subiungit ὅπερ καὶ σκίμπων καλεῖται: vel potius σκίπων, scipio, & fulcrum corporis in incessu. quāquam ἀντικόντωσις sit propriè ipsa actio τῷ σκίπωνι ἀντερείδεσθαι.
Ἀντικοπὴ, t.2, c.350, f. Ἀντικόπτω, ibid.
Ἀντικορύσσομαι, t.2, c.385, b
Ἀντικοσμέω, ῶ, Vicissim orno. seu Contrà orno.
Ἀντίκρισις, εως, ἡ, Anaxilæ comico idem quod ἀπόκρισις, teste Suida. hoc est Responsio.
Ἀντίκρουσις, t.2, c.448, a. Ἀντικρούω, t.2, c.447, g
Ἀντικρὺ, t.1, c.466, b. Ἄντικρυς, ibid. d
Ἀντικτερεΐζω, Vicissim funero seu sepelio. seu Contrà funero.
Ἀντίκτυπος, t.3, c.1697, b
Ἀντικυμαίνομαι, Vndabundus iactor. Vulg. l. ex Budæo: in qua tamen interpretatione non exprimitur vis præpositionis ἀντί.
Ἀντικυρία, ας, ἡ, Potestas, ἐξουσία. Suidas enim hæc verba affert, ἀντικυρίας σοι δεῖ: exponens ἐξουσίας.
Ἀντικύρικον, vocarunt quidā eam herbam quæ vulgò helleborus dicitur, seu veratrum. Vocarunt autem ἀντικύρικον nomine ab Anticyra deducto, quæ est vrbs in qua prouenit. Stephanus tamen duas Anticyras esse tradit, & in harum altera nasci. Extat porro hæc appellatio ἀντικύρικον apud Hesychium. Sed & apud Plinium legimus, Est etiamnum aliud sesamoides Anticyræ nascēs, quod ideo aliqui Anticyricon vocant.
Ἀντικύρω, t.2, c.515, e Ἀντικύων, Vulpes, ἀλώπηξ, Hes.
Ἀντιλαβὰς, t.2, c.583, h. Ἀντιλαβὴ, ib. f.
Ἀντιλαγχάνω, t.2, c.546, a
Ἀντιλάζομαι, Prehendo. aut etiam Ἀντιλάζυμαι, si quidem sequamur Hesychium: qui habet infinitiuū ἀντιλάζυσθαι, quem exponit ἀντιλαβέσθαι. Affertur verò & ex Euripide, Τί δ' ἐστὶν οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται. Sed hîc ἀντιλάζυται videtur eam verbi Ἀντιλαμβάνεσθαι significationē habere, qua pro opitulari & auxiliari ponitur. Quidam interpr. Quid autem est quod tibi occasio temporis commodat.
Ἀντιλακτίζω, t.2, c.596, g
Ἀντιλαμβάνω, t.2, c.562, c. Ἀντιλαμβάνω pro Ἀντιλαμβάνομαι, ib. d. Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, cū gen. &c. ib. Ἀντιλαμβάνομαι, Capesso, &c. ibid. f. Ἀντιλαμβάνομαι, Opitulor, &c. ibid. h. Ἀντιλαμβάνομαι cum accus. &c. c.563, a. Ἀντιλαμβάνομαι, Corripio, &c. ibid. b
Ἀντιλάμπω, t.2, c.589, a
Ἀντιλαοὶ, Panis fragmenta, seu frusta. Hes.

Ἀντιλέγω,t.2,c.614,f. Ἀντιλέγομαι,t.2,c.615,a

Ἀντίλεκτος,t.2,c.615,b

Ἀντίλεξις, Contradictio.ex Hippocr. περὶ ἀσχημοσύνης affertur,ἀντίλεξις πρὸς τὰ ἀπαντώμενα, pro responsione.

Ἀντίληξις,apud Athenienses veluti παλινδικία erat huiusmodi,quum quispiam in iudicium vocatus non respõderat,aut vadimonium promissum deseruerat:aut quũ per præconem inclamatus, ad nomen non responderat,eremodicio damnabatur,vt hodie fit.Quod ἐρήμην ἁλίσκεσθαι & ἁλῶναι dicitur,necnon αἱρεῖσθαι.Huic porrò sic causa lapso intra duos menses licebat iudicium illud resortiri secũdũ quẽ causa indicta iudicata fuerat:alioquin tãtæ pecuniæ dãnabatur quãtã pecuniæ summã in intẽtione sua actor petendã cẽsuerat: iudiciúmq; ex eo tẽpore in rem semel iudicatam transisse cẽsebatur. Hæc Bud.in Comm.postquã dixit ἀντιλαγχάνειν esse Vicissim litem intendere, Actori & victori quæstionẽ referre.quod iuris studiosi hodie reconuenire dicunt.

Ἀντιληπτέον, Apprehendere oportet,vel suscipere oportet, seu capessere,&c. sequendo significationes quæ verbo ἀντιλαμβάνεσθαι datæ fuerunt.

Ἀντιληπτικός,t.2,c.563,f. Ἀντιλήπτωρ,ib.

Ἀντίληψις, Apprehensio,&c.ibid.c. Ἀντίληψις, Opitulatio,&c.ib.e. Ἀντίληψις,Præmium,ib.f

Ἀντιλίβανος,q.d.Qui est ex aduerso Libani, vel Oppositus Libano.Mons excelsus ad septentrionem Iudææ ex aduerso Libani. Eius meminit Plinius lib.5,cap.20.Loquutus enim de Libano,subiungit, Huic par,interiacẽte valle, mons aduersus Antilibanus obtenditur,quondam muro coniunctus. Ab eodem,vniuersa regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur,citra regionem Damasci. Quidam verò putarunt non esse montem diuersum à Libano, sed iugum aut cornu in occasum brumalem protensum,iunctum huic circa Cæsaream Philippi : sed tanta magnitudine vt per se quoque mons dici possit. At in v.l.ἀντιλίβανος quidem pro quodam Arabiæ loco,ex Plutarcho: at verò ἀντιλίβανον genere neutro,pro monte illo qui eregione Libani est situs, ex Deuteron.c.1. Sed ibi accus.ἀντιλίβανον nihilo magis neutrius generis quàm masculini esse potest.

Ἀντιλογέω,t.2,c.615,f. Ἀντιλογία,ib.d

Ἀντιλογίζομαι,t.2,c.647,c. Ἀντιλογικός,t.2,c.615,e

Ἀντίλογος,ου,ὁ,Qui contradicit.ὁ ἐναντίως λέγων.Et ἀντίλογα, Contradicta,v.l.ex Fab.

Ἀντιλοιδορέω,t.2,c.723,a. Ἀντιλοπέω,t.2,c.741.b

Ἀντιλύπησις,ib.c. Ἀντίλυτρον,t.2,c.760,e

Ἀντιλυτρόω,ib.f. Ἀντιμανθάνω,t.2,c.788,a

Ἀντιμαρτυρέω,t.2,c.798,c. Ἀντιμαρτύρομαι,t.2,c.796,f

Ἀντιμάχησις,t.2,c.816,b

Ἀντιμαχία,ας,ἡ, Antimachia,oppidũ Coi insulæ, vbi Herculis sacerdos veste muliebri indutus rem diuinam faciebat. v.l.ex Plut.Probl.

Ἀντιμάχομαι,t.2,c.816,a

Ἀντίμαχος,q.d.Qui pugnat aduersus aliũ:sed est potius nomen proprium,apud Aristoph.quidem cuiusdam cinædi: apud Plutarchum verò & alios plerosque, cuiusdam ἐποποιοῦ Τηΐου.Sed & alii nomine eodem dicti cõperiuntur.

Ἀντιμεθέλκω,t.1,c.1195,a. Ἀντιμεθίστημι,t.1,c.1777,d

Ἀντιμειρακιεύομαι,t.1,c.1150,g. Ἀντιμελίζω,t.2,c.874,h

Ἀντιμέλλω, Vicissim cunctor. vel Contrà cunctor. vt in vulg.lex.

Ἀντιμέμφομαι,t.2,c.876,e. Ἀντιμένω,t.2,c.878,h

Ἀντιμέρεια,vel Ἀντιμερία,t.2,c.850,b

Ἀντιμεσουρανέω,t.2,c.1543,g

Ἀντιμετάβασις,Obluctatio in transitu. In v.l.affertur hic locus sine autoris nomine,ἀντιμεταβάσεως γενομένης πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μεταβαλλόμενος,cũ hac interpr.Quũ ad fluminis ostium obluctantibus vndis spem erumpẽdi abiecisset.

Ἀντιμεταβολή,t.1,c.691,e. Ἀντιμεταλαμβάνω, t.2,c.578,c

Ἀντιμετάληψις,ib.

Ἀντιμεταμφιάσασθαι,Contrà seu loco alterius induere. Vide in Μεταθέμενος,t.3,c.1505,a.

Ἀντιμεταρρέω,ῶ,Refluo. Affertur enim ἀντιμεταρρεῖ pro Refluit.

Ἀντιμετάστασις,t.1,c.1777,d

Ἀντιμετέρχομαι, Vicissim seu contrà ambio.

Ἀντιμετρέω,t.2,c.904,b. Ἀντιμέτωπος,t.2,c.1399,f

Ἀντιμηνίω, Vicissim irascor , Irascor ob illatam iniuriam. Apud Suid.ὁ δὲ,παθὼν ἀνήκεστα, καὶ τῆς πατρώας ἑστίας διωχθεὶς παρὰ τὴν δίκην,ὅμως οὐκ ἀντεμήνισεν. id est ἀντωργίσθη.

Ἀντιμηχανάομαι,t.2, c.929,g. Ἀντίμιμος,t.2,c.941,c

Ἀντιμίμων,ib.d. Ἀντιμισθία, t.2,c.944,h

Ἀντιμισθωτός,t.2,c.947,b. Ἀντιμολέω,t.2,c.965,d

B Ἀντίμολπος, scholiastæ Euripidis est ἀντίφθογγος,& ἐναντίος τῇ μολπῇ, in hoc loco Medeæ, Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν. Vbi ἀντίμολπος ὀλολυγῆς κωκυτὸς,est Fletus loco vlulatus, seu κωκυτὸς ὢν ἀντὶ ὀλολυγῆς οἱονεὶ ἔτι μέλπει. paulo antè.n.dixerat, eam ἀνολολύξαι, In vlulatus erupisse,Vlulatibus æthera pulsasse. rectius igitur ἀντίφθογγον exposuit quàm ἐναντίον μολπῆς.

Ἀντιμυκτηρίζω, Contrà seu vicissim naso suspendo & irrideo.

C Ἀντιναυπηγῆσαι,Contrà seu vicissim naues fabricari. Item Contrà machinari in nauiũ fabricatione & instructione.Thuc.lib.7,p.214,εὕρηται δὲ ἡμῖν ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγῆσαι,quæ nobis necessaria sunt vt nos contra ipsos in nauium fabricatione & apparatu armemus.

Ἀντινήχομαι, Nato contrà seu aduersum.Plutar.De solert. anim.ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχοιται.

Ἀντινομία,t.2,c.1026,a

Ἀντινομικός, οὐ,ὁ, Pertinens ad ἀντινομίαν, seu Antinomiam habens. vt ἀντινομικὸν ζήτημα,apud Plutarchum Sympos.9.

D Ἀντινουθετέω,ῶ, Vicissim admoneo.

Ἀντίνωτος,t.2,c.1110,a. Ἀντιξοεῖν,t.2,c.1129,h

Ἀντίξοος,ib.f.& 1191,f. Ἀντίξοος,ibid.

Ἀντιξύω,t.2,c.1134,f

Ἀντιοδικεῖν, Ad iudicium occurrere. vulg.l.perperam pro ἀντιδικεῖν.

Ἀντίον,t.1,c.462,f. | Ἀντίον est etiam nomen,significans Liciatorium.hoc est Lignum teres quo circumacto textores licium intendunt.ὁ ἱστουργικὸς κανών.vt Poll.quoque docet, lib.7,cap.10.vbi quum dixisset ἱστουργία,ἱστουργεῖν,

E subiũgit mox,κανὼν εἰς τοῦτο,καλούμενος ἀντίον.In qua significatione vocabulum hoc legitur lib.2 Reg.cap.21, τὸ ξύλον τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡς ἀντίον ὑφαινόντων.Itidémq; Paralip.lib.1,cap. 11,vbi eadem historia repetitur. Vetus interpres vertit, Vt liciatorium texentium. Dicitur ἀντίον etiã ὁ μέγας ἱστὸς,magnus malus. malus.n. nauticus teres est & crassus perinde vt ἱστουργικὸς ille κανών. Varin.refert præterea ἀντίον nominari τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον,velum nauis : necnon τὴν ναῦν ἤγουν πλοῖον:item & φιάλην, fortassis (inquit) διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ : vt σκάφαι etiam dicta sunt vasa quædam potoria à scapharum si-

F militudine.sed & τὸν διοπτεύοντα τὴν πόλιν ἄρχοντα ἢ τὸν δικαστὴν ita nominari.Quod nescio quibus probari testimoniis possit.nulla enim inter hæc conuenientia est.

Ἀντιόομαι,t.1,c.463,f. Ἀντίος,t.1,c.461,a

Ἀντιόφρων,ib.d. Ἀντιοχέω,ibid.

Ἀντίοχος,ου,ὁ,nomen proprium filii Herculis:vnde Ἀντιοχίδαι dicuntur posteri ipsius serique nepotes : & Ἀντιοχὶς φυλὴ Athenis tribus Antiochidarum, cuius mentio apud Platonem. Dicit verò & Demosth.in Epitaph.

G οὐκ ἠμνημόνουν Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους ὄντα Ἀντίοχον. δεῖν οὖν ἡγήσαντο ἢ ζῆν ἀξίως τῶν ὑπαρχόντων,ἢ τεθνάναι καλῶς. [Est etiam] nomen regis cuiusdam Asiatici:à quo vrbs quædã denominata Ἀντιόχεια,vt Ἀντιγόνεια ab Antigono. Cuius vrbis ciuis dicitur Ἀντιοχεύς, & Ἀντιόχειος:fœm.gen.Ἀντιοχίς:vt Steph.testatur,qui & alias Ἀντιοχείας memorat,duodecim videlicet. At Ἀντιοχεύομαι, pro Fio Antiochensis, Donor ciuitate Antiochiæ:item,Sequor partes Antiochi, nescio vnde afferant v.lex. Fuerunt porro & alii Antiochi, de quibus

H Suidas qui præterea annotat,Ἀντιόχειαν vrbem dictam fuisse Ἀντιοχίδα quoque.

Ἀντιόω,t.1,c.463,f

Ἀντιόων,& Ἀντιόωσα, Ionicum & poeticum τοῦ ο pleonasmum habent pro Ἀντιῶν & ἀντιῶσα.quod ἀντιόωσα Hesych.exp.non solùm ἀπαντῶσα & παραγινομένη, sed etiã

A μεταλαμβάνουσα & ἐκπρεπίζουσα: procul dubio respiciẽs ad hemistichium hoc Iliad.α, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Vbi schol. quoque exponit τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβανομένην καὶ μετέχουσαν, & ἐπιμελείας ἀξιοῦσαν.

Ἀντιπαγής, t.3, c.267, e. Ἀντιπάθεια, t.3, c.70, g

Ἀντιπαθέω, t.3, c.71, a. Ἀντιπαθής, t.3, c.70, f

Ἀντιπαιδία, t.3, c.13, c

Ἀντιπαίζω, Obludo, Ludo contra ludentem. vel etiam Vicissim ludo, idque interdum verbis, quod est Vicissim iocor.

Ἀντίπαις, t.3, c.13, b. Ἀντιπαίω, t.3, c.22, b

Ἀντίπαλα, aduerb. t.3, c.25, b. Ἀντιπαλαίω, t.3, c.27, c.

Ἀντίπαλον, τό, absolutè, t.3, c.25, a

Ἀντίπαλος, [illegible] c.24, f. Ἀντιπάλως, t.3, c.25, b

Ἀντιπαραβάλλω, t.1, c.694, f. Ἀντιπαραβάλλομαι, ib.

Ἀντιπαραβολή, ib. g

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, Ipsa τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν actio. Exponitur etiam Contraria petitio magistratus. Vide tom.1, col.23, c.

Ἀντιπαραγγέλλω, t.1, c.23, b. Ἀντιπαραγραφή, t.1, c.875, d

C Ἀντιπαραγράφομαι, ib. Ἀντιπαράγω, t.1, c.82, b

Ἀντιπαραγωγή, ib.

Ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ, Oppositio seu collatio: qua nimirum aliquid alicui ἀντιπαρατίθεμεν & cum eo contendimus. idem atque ἀντιπάρατασις.

Ἀντιπαρακαλέω, t.2, c.27, c.

Ἀντιπαρακελεύομαι, t.2, c.116, e

Ἀντιπαραλυπέω, Vicissim molestia afficio seu ango.

Ἀντιπαραπλέω, t.3, c.373, d

Ἀντιπαρασκευάζομαι, Vicissim instruor. seu Paro me & i-
D pse, E contrario me instruo. Aliis, Do operam vt par sim. Thucyd. lib.1.

Ἀντιπαρασκευή, ῆς, ἡ, Apparatus qui fit ex parte contraria. Thucyd. lib.1, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, non possunt bellum gerere aduersus disparẽ apparatum.

Ἀντιπαράστασις, t.1, c.1782, c. Ἀντιπαραστατικός, ib. d.

Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, Contrà seu è contrario castra pono, Castra metor & ipse. vel etiam Castra oppono.

Ἀντιπαράταξις, t.3, c.1266, e. Ἀντιπαράτασις, t.3, c.1297, e

E Ἀντιπαρατάττω, t.3, c.1266, e. Ἀντιπαρατείνω, t.3, c.1297, d

Ἀντιπαρατίθημι, t.3, c.1507, g. Ἀντιπαραχωρέω, t.4, c.677, b

Ἀντιπαραχώρησις, ib. c. Ἀντιπαρέκτασις, t.3, c.1291, g

Ἀντιπαρεξάγω, t.1, c.76, e. Ἀντιπαρέξειμι, t.1, c.1139, c

Ἀντιπαρεξετάζω, t.1, c.1286, g. Ἀντιπαρέρχομαι, t.1, c.1272, a

Ἀντιπαρέχω, t.1, c.1350, g. Ἀντιπαρηγορέω, t.1, c.34, a

Ἀντιπαρήκω, t.1, c.1691, e

Ἀντιπαρρησιάζομαι, Vicissim & ipse liber sum in loquẽdo, Libertatem libertati oppono.

Ἀντίπασον, apud Hesych. φιλήματος εἶδος. sed pro eo scribendum ἀντίσπασον, vt alphabetica series docet.

Ἀντιπάσχω, t.3, c.78, a. Ἀντιπαταγέω, t.3, c.84, g

Ἀντιπατέω, t.3, c.80, f. Ἀντιπείθω, t.3, c.136, d

Ἀντιπειστικός, ibid.

Ἀντιπελαργεῖν, Gratum esse, Beneficium rependere: metaphora à ciconiis, quæ parentes senio iam confectos alis suis impositos vehunt, alúntque: nec solùm genitricũ senectam inuicem educant, sed etiam duces fessos ad terga recipiunt, vt Plin. testatur, & Suid. | Etymol. verò & lex. meum vet. ἀντιπελαργεῖν exp. ἀντιστρέφειν.

G Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ, & Ἀντιπελαργία, ας, ἡ, Beneficii relatio. Pro eodem Ἀντιπελάργωσις legitur apud Suidam in manuscripto etiam codice.

Ἀντιπέμπω, t.3, c.202, b. Ἀντιπεπονθότως, t.3, c.78, c

Ἀντιπέραιος, t.3, c.237, b. Ἀντιπέραν, t.3, c.236, d

Ἀντιπέρας, ib. Ἀντιπέρηθεν, t.3, c.237, e

Ἀντιπέρην, ib. Ἀντιπεριάγω, t.1, c.83, d

Ἀντιπεριΐστημι, t.1, c.1787, a. Ἀντιπεριΐσταμαι, ib.

Ἀντιπεριλαμβάνω, t.2, c.579, d

Ἀντιπεριλαχεῖν, apud Hesych. legitur, expositũ ἀντιστρέφειν. Pro quo apud Etym. ἀντιπελαργεῖν.

Ἀντιπερισπασμα, t.3, c.923, e. Ἀντιπερισπάω, ib.

Ἀντιπερίστασις, t.1, c.1787, c. Ἀντιπεριστρέφω, t.3, c.1099, c

Ἀντιπεριστροφή, ib. Ἀντιπεριψύχω, t.4, c.744, d

Ἀντιπεριωθέω, t.4, c.770, e. Ἀντιπερίωσις, ib.

A Ἀντιπεφάσθαι, Etymologo est ἀντιπεφάνθαι: ab ἀντιφάω.

Ἀντιπήγνυμι, t.3, c.267, e. Ἀντιπηδάω, t.3, c.274, b

Ἀντίπηξ, Hesychio κιβωτός, Arca, Cista: qui ἀντίπηγα itidem pro κίστην, siue ἀγγεῖον, posuisse dicit Euripid. in Ione. Sic & Suidas, & Eust.

Ἀντιπηρόω, t.3, c.283, c. Ἀντιπιέζω, t.3, c.288, a

Ἀντιπίμπρημι, t.3, c.549, b. Ἀντιπίπτω, t.3, c.313, c

Ἀντιπιφάσκει, Hesychio ἀνταποδίδωσι, Reddit, Retribuit.

Ἀντίπλαστος, Similiter seu è simili materia fictus. vel Ad exẽplar alterius fictus. Hesychius Sophoclem ἀντίπλαστον pro ἰσόπλαστον & ὅμοιον accepisse scribit, ex quo hæc verba affert, πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

Ἀντιπλέω, Contrà nauigo, Naui occurro.

Ἀντιπληρόω, t.3, c.385, d. β

Ἀντιπλήσσω, Repercutio, Referio. vnde ἀντιπληγῆναι, Repercuti.

Ἀντίπλοια, ας, ἡ, esse dicitur nauigatio quæ fit auerso vtrinque remorum actu & impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate atq; parilitate, vt in hoc Polyb. lo-
C co in epitome, ὡς μηδαμόθεν μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέπειν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένειν κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Ἀντιπνείω, t.3, c.412, e. Ἀντιπνέω, ib.

Ἀντίπνοια, ib. f. Ἀντίπνοος, ib.

Ἀντίπνους, ibid.

Ἀντιποθέω, & Ἀντιποθέομαι, t.3, c.423, e

Ἀντιποιέω, & Ἀντιποιέομαι, t.3, c.4, 5, b

Ἀντίποινον, t.3, c.447, b. Ἀντιπολεμέω, t.3, c.462, d

Ἀντιπολέμιος, t.3, c.459, d. Ἀντιπόλεμος, t.3, c.457, f

D Ἀντιπολιορκέω, t.3, c.470, f. Ἀντιπολιτεία, t.3, c.4 8 a

Ἀντιπολιτεύομαι, t.3, c.477, g. Ἀντιπορεύομαι, t.3 c.181, f

Ἀντίπορθμος, t.3, c.186, f. Ἀντίπορος, t.3, c.181, f

Ἀντίπους, t.3, c.509, d. Ἀντιπράξις, t.3, c.534, d

Ἀντιπράσσω, ibid. c

Ἀντιπράττω, & Ἀντιπράττομαι, ibidem.

Ἀντιπρεσβεύομαι, t.3, c.544, a. Ἀντιπροβάλλομαι, t.1, c.699, g

Ἀντιπροβολή, ibid. Ἀντιπρόειμι, t.1, c.1140, h

Ἀντίπροικα, Hesychio sunt τὰ ἐπώνυμα καὶ ἰσόπροικα. Sed pro eo ἐπώνυμα, reponẽdum εὔωνα vel ἐπευωνισμένα, ex
E Polluce, qui libro 7, c.3, synonymως ponit εὔωνα καὶ ἐπευωνισμένα, καὶ ἀντίπροικα. Itaque quæ ἀντίπροικα vendi dicuntur, intelligendum est vendi vili pretio & tantummon προῖκα καὶ ἀντ' οὐδενός, vt ibidem loquitur. velut apud Xenoph. in Agesil. ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, omnia vilissimo pretio & propemodum gratis venundabantur. Suid. ἀντίπροικα exp. ὅμοια, afferens hunc sine autoris nomine locum, ἀντίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θρούς ὑπεξήφθη.

Ἀντιπροϊέναι, apud Hesychium legitur, expositum ἀντιδοῦ-
F ναι, Vicissim dare, Reddere, Retribuere. quod alias ἀντιπαρέχειν dicitur.

Ἀντιπροκαλέομαι, t.2, c.29, b

Ἀντιπρόκλησις, t.2, c.29, b

Ἀντιπροπίνω, t.3, c.308, d. Ἀντιπροπίνομαι, ib.

Ἀντιπροσαγορεύω, t.1, c.31, b. Ἀντιπροσομιλέομαι, t.1, c.384, d

Ἀντιπροσερρήθη, t.1, c.31, b. Ἀντιπρόσωπος, t.2, c.1402, g

Ἀντιπρόστασις, t.3, c.1300, d. Ἀντιπροσπίνω, ib.

Ἀντίπρωρον, t.3, c.580, g. Ἀντίπρωρος, ib. d

Ἀντίπτωμα, ατος, τό, nescio vnde afferant vulgata lex. pro
G Ruina.

Ἀντίπτωσις, t.3, c.312, a. Ἀντίπυγος, t.3, c.604, a

Ἀντίπυλος, t.3, c.612, b

Ἀντίπυξ, υκος, Scrinium. v.l. sed perperam pro ἀντίπηξ. per η enim scribendum esse, apertè docent Suid. & Etymol. qui dictam ἀντίπηγα aiunt ex præp. ἀντὶ & verbo πήσσω significante πηγνύω. Itidémque Eust.

Ἀντίπυργος, Qui turri opponi & comparari possit altitudine. Hesychio ἰσόπυργος, ἴσον κατὰ τὸ ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνάστημα ἔχων.

H Ἀντέρεισις, εως, ἡ, Renixus. ἀντιρρόπης, ἀντίκαλος. In Epit. Polybii, ἕτεροι δὲ παραπλησίως ἐν ταῖς προφοραῖς διερείδοντες ταῖς ἀντερείσεσιν, ἀσφαλίζουσι τὴν ἄρσιν τοῦ μηχανήματος, elatam machinam renixu obfirmant rudentibus distinentes. Ita quidam, qui & ἀντιρρεῖσιν legi posse ait. Ego contrà

nec ἀντίεισιν nec ἀντήρεισιν legendum dico, sed ἀντίεισι, à A nomin. plur. ἀντιειδὲς: falsumque aio thema esse ἀντιειρὴς, fictitium itidem ἀντιρέτης, nec minus suspectum ἀντήκαλος. Si enim ab ἀντίεισι esset, dicendum foret ἀντιείσιν: at ἀντήρεισιν quomodo cum articulo τὰς iungi posset? Ἀντιῤῥέπω, t.3, c.678, d

Ἀντιῤῥηθῆναι, t.1, c.1154, h. Ἀντίῤῥησις, ibid.e

Ἀντιῤῥητικὸς, ibid.f. Ἀντίῤῥινον, t.3, c.699, a

Ἀντίῤῥοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deuergentia & pondere respondens. ἴσος τῇ ῥοπῇ. idem enim valet quod ἰσόῤῥοπος. propriéque ἀντίῤῥοπα & ἰσόῤῥοπα dicuntur quæ lancibus imposita, B ob par & æquale pondus neutram degrauant, sed æquilibrium faciunt: metaphoricè autem Paria, Æqualia, Æquipollentia: more videlicet eorum quæ alteri lanci imposita aut appensa, alteram vergere & ad solum recellere non finunt, sed ponderis sui pari & æquali momento τῇ αὐτῆς ῥοπῇ veluti resistūt, qua metaphora ἀντίσταθμος etiam & ἀντίζυγος seu ἰσόσταθμος & ἰσόζυγος vsurpantur. Dicitur igitur non solùm ἀντίῤῥοπον ἄχθος, pro Par & æquale pondus: sed etiam ἀντίῤῥοπον ἀξίωμα, par dignitas & æqualis momenti. Itidémque apud Chrysost. De sacerdotio legimus, δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων ὑπομείναι ἀντίῤῥοπον, pœnam quæ peccatis grauitate respōdeat. Apud Demosth. verò Olynth. 1, πεφηνέναι τινὰ ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον, Parem his, nimirum detrimentis bello acceptis. hoc est, ea compensantem & non minus iuuantem quàm illa nocuerunt.

Ἀντιῤῥόπως, Æquali seu pari pondere, Æqualiter, Æquipollenter. Xen. Hell. 5, p.322, ἐν δὲ τῷ πολέμῳ μᾶλλον ἀντιῤῥόπως τοῖς ἐναντίοις προσέφερον οἱ Λακεδαιμόνιοι.

D Ἀντισεμνύνομαι, Grauitatem præ se ferenti occurro pari grauitate, Grauitatem grauitati oppono: vel etiam Vicissim glorior & iacto me: nimirum ad frangendum animos & spiritus eius quocum certo. Aristoteles in Polit. ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος.

Ἀντισηκόω, t.3, c.764, a. Ἀντισήκωσις, ibid.c

Ἀντισημαίνω, t.3, c.771, h. Ἀντισκώπτω, t.3, c.888, c

Ἀντισοφίζομαι, t.3, c.905, d. Ἀντισοφιστὴς, ibid.

Ἀντισόω, & Ἀντισόομαι, t.1, c.1729, h

E Ἀντίσπασις, t.3, c.918, d. Ἀντίσπασμα, ibid. & 923, f

Ἀντισπαστικὸς, t.3, c.918, e

Ἀντίσπαστος, ibid. Vide & Ἀντίπαστον paulo suprà.

Ἀντισπάω, t.3, c.918, b. Ἀντισπένδω, t.3, c.944, g

Ἀντισπόδιον, t.3, c.960, b. Ἀντίσποδος, ibid.a

Ἀντισταθμίζω, t.1, c.1741, f. Ἀντίσταθμος, ibid.c

Ἀντισταθμῶ, t.1, c.1743, d. Ἀντιστασιάζω, t.1, c.1801, f

Ἀντιστασιαστὴς, ibid.

Ἀντίστασις, Resistentia, &c. t.1, c.1744, f. Ἀντίστασις, Comparatio, &c. ibid. g

F Ἀντιστασιώτης, t.1, c.1802, a

Ἀντιστατέον, Resistendum, Obsistendum, Stādum aduersus.

Ἀντιστατέω, t.1, c.1744, h. Ἀντιστάτης, ibid.

Ἀντιστατικὸς, t.1, c.1745, a. Ἀντίστερνον, t.3, c.1021, e

Ἀντιστήριγμα, t.1, c.1811, c. Ἀντιστηρίζω, ibid.

Ἀντιστοιχέω, t.3, c.985, c. Ἀντιστοιχία, ibid.b

Ἀντίστοιχος, ibid. Ἀντίστομος, t.3, c.1045, c

Ἀντιστρατεύω, t.3, c.1073, g

Ἀντιστρατηγέω, t.3, c.1066, f. & 1070, f.

Ἀντιστράτηγος, t.3, c.1066, f. Ἀντιστρατοπεδεύω, t.3, c.1065, d

Ἀντιστρέφω, t.3, c.1089, b. Ἀντιστροφὴ, t.3, c.1090, b

G Ἀντίστροφος, t.3, c.1066, d. ob. & 1089, f. & 1090, c

Ἀντιστρόφως, t.3, c.1090, b. Ἀντισυλλογίζομαι, t.2, c.65, a

Ἀντισυμφωνέω, t.4 c.309, h

Ἀντίσχαδος, apud Hesych. legitur, expositum τὸ οὐδενὸς ἄξιον, Nullius pretii. Pro quo si non scripsisse putandus est ἀντισχάδου, scripsit διηρημένως saltem ἀντ' ἰσχάδος. quod nimirum pro carica, re vilissimi & penè nullius pretii, rependitur.

H Ἀντισχέω, insusitatum thema est, à quo synonymum eius ἀντέχω mutuatur vtrunq; futurū & quæ ab his oriūtur.

Ἀντισχυρίζομαι, t.1, c.1361, g. Ἀντισχυρίζω, t.1, c.1814, a

Ἀντισχυρίζομαι, ibid. Ἀντισχύω, t.1, c.1812, d

Ἀντισχῶ, t.1, c.1361, g. Ἀντισώζω, t.3, c.1222, h

Ἄντιτα ἔργα, vide infra in Ἀντίτης.

Ἀντιταλαντεύω, t.3, c.1236, b. Ἀντιτάλαντος, t.1, c.1234, c

Ἀντίταξις, t.3, c.1161, c. Ἀντίτασις, t.3, c.1287, c

Ἀντιτάσσω, siue Ἀντιτάττω, t.3, c.1162, a

Ἀντιτείνω, t.3, c.1287, b. Ἀντιτειχίζω, t.3, c.1359, c

Ἀντιτείχισμα, ibid. Ἀντιτέρπω, t.3, c.1416, e

Ἀντιτεχνάω, t.3, c.1437, d. Ἀντιτεχνέω, t.3, c.1431, f

Ἀντιτέχνησις, t.3, c.1437, d

Ἀντίτεχνος, t.3, c.1431, d. Ἀντιτίθημι, t.3, c.1485, f

Ἀντιτιμάω, t.3, c.1565, c. Ἀντιτίμημα, ibid. f

Ἀντιτίμησις, ibid. Ἀντίτιμος, t.3, c.1577, f

Ἀντιτιμωρέω, ibid. e. Ἀντίτισις, t.3, c.1570, e

Ἀντίτιτος, ibid. Ἀντιτίω, ibid.

Ἀντιτολαὶ τοῦ ἡλίου, ex Plut. Rom. affertur pro Ortus Iouis, quod poeticum esse videtur pro ἀνατολαί: alioqui iidem poetæ ἀντολαὶ dicunt.

Ἀντιτολμάω, t.3, c.1585, g

Ἀντίτομον φάρμακον, Hesychio ἀντιπαθὲς βοήθημα ὅπως οὐ βλάπτηται ὑπό τινος, ἀλεξιφάρμακον: qualia sunt antidota & amuleta.

Ἀντίτονος, t.3, c.1287, c. Ἀντιτορέω, t.3, c.1314, c

Ἀντίτος, t.3, c.1570, f. Ἀντίτραγος, t.3, c.1348, g

C Ἀντιτρέφω, t.3, c.1649, b. Ἀντιτρέχω, t.3, c.1617, e

Ἀντιτυγχάνω, t.3, c.1442, f. Ἀντιτυπέω, t.3, c.1689, a

Ἀντιτυπής, t.3, c.1683, b. Ἀντιτυπία, ibid. f

Ἀντίτυπον, t.3, c.818, f. ob. & 1691, e

Ἀντίτυπος, t.3, c.1688, b. & 1691, d

Ἀντιτύπτω, t.3, c.1688, b. Ἀντιτύπως, t.3, c.1689, a

Ἀντίφαισις, verbale ab ἀντιφαίνω, Poll. ex Platone affert, sed non exponit.

Ἀντιφαρές, Hesychio ἐναντίον. pro quo fortasse scribendum ἀντιφερές. Ἀντιφάρεα autē, quod apud eundē exponitur ἀντιλογία, μάχη, ζῆλος, item μητρυιὰ secūdum quosdam, magis suspectam habet scripturam, vtpote ante ἀντίφασις positum: idéoque pro eo ex Etym. repone Ἀντιφάρας qui à Syracusanis ita vocari scribit τὴν ζήλων, nimirum παρὰ τὸ ἐναντίως φέρεσθαι. Dores enim φάρω pro φέρω dicere, vt τάμνω pro τέμνω, τράπω pro τρέπω. sed à quibusdam exponi παλλακήν, ab aliis μητρυιάν.

Ἀντιφάρμακον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξιφάρμακον & ἀλεξιτήριον seu ἀλέξιον. hoc est Pharmacum & remedium quod cōtra venena sumitur aut gestatur, seu quod venenis resistit: vt sunt antidota & amuleta. Diosc. l.2, c.96, φασὶν ἀντιφάρμακον εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, aiunt aduersus insidiantes amuletum esse. Sic Cebes Thebanus dicit eos qui à vipera morsi sunt, à reliquis serpentibus non lædi, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τούτου. Vide & t.1, c.333, h.

Ἀντίφασις, t.4. c.61, b Ἀντιφατικὸς, ibid.

Ἀντιφερίζω, Oppono me, Obsisto, Concerto, Cōtendo: aut Æquo me, Æquiparo me. vt Hes. ἀντιφερίζειν exp. nō solùm ἀνθιστάναι, sed etiam ἐξισοῦσθαι. Hesiod. Erg. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Idem in Theogon. de eo qui prudentem & castam vxorem nactus est, Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει Ἔμμεναι, huic malū cū bono pari cōtentione nititur adesse. Vbi nota cū infinitiuo etiam construi præter datiuum. Cum datiuo Aristoph. quoque, ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ; Contendis tu cum Themistocle? Themistocli te æquiparas? Sic ἀντιφέρομαι accipitur, ex quo hoc ἀντιφερίζειν Eust. deriuatum ait.

Ἀντίφερνα, τὰ, esse dicuntur Quæ vicissim à marito sponsæ loco dotis dantur, Quæ pro dote redduntur. Significare posset etiam Quæ loco φερνῆς dantur, Dotis vicem supplentia.

Ἀντιφέρομαι, idem quod ἀπ' ἐναντίας φέρομαι, hoc est ἐναντιοῦμαι, vt tradit Eust. Obuiā me fero, Offero me in certamine, Occurro, Obsisto. Hom. Il. α, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, Difficile enim est Ioui obsistere seu offerre se & opponere, Difficile est contendere cum Ioue. Sic Iuno Il. φ, Dianæ dicit, Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντ' ἐμεῖο Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, licet arcū geras, tamē difficile tibi erit viribus mecum cōtendere. Magis propriè Il. ε, Οὔτι ποτ' ἀντιφέροντο μάχῃ, neque occurrebant seu aduersus eum ferebantur pugna. Hes. quoque ἀντιφέρεσθαι exp. ἐριστικῶς ἢ ἀντιλέγειν ἢ ἀντιπίπτεσθαι, & ἐναντιοῦσθαι, afferens præterea ἀντιφέροιντο pro ἐξισοῖντο. Ἀντιφέρω autem vide in Ἀντιφέρω paulo infrà. Ἀντίφημι, t.4, c.61, b

Ἀντιφθέγγομαι

Ἀντιφθέγγομαι, t.4, c.137, f. Ἀντίφθογγος, ibid. g
Ἀντιφιλέω, t.4, c.160, d. Ἀντιφίλησις, ib.
Ἀντιφιλοδοξέω, t.1, c.1037, d. Ἀντιφιλονεικέω, t.2, c.1011, g
Ἀντιφιλοσοφία, t.3, c.900, a. Ἀντιφιλόσοφος, ib.
Ἀντιφιλοτιμέομαι, t.3, c.1560, c. Ἀντίφιλος, t.4, c.160, d
Ἀντιφολκὸς, Hesychio μέρος τῆς πολεμικῆς νεὼς, bellicæ nauis pars.
Ἀντίφονος, Qui pro cæde rependitur, Cædem compensans. vt Sophocl. ἀντιφόνους δίκας vocat pœnas pro cæde patrata.
Ἀντιφορτίζομαι, t.4, c.126, h. Ἀντιφράζω, t.4, c.70, b
Ἀντίφρασις, ib.
Ἀντιφράσσω, seu Ἀντιφράττω, t.4, c.190, d
Ἀντίφρουρος, t.2, c.1500, b. Ἀντιφυλακὴ, t.4, c.240, a
Ἀντιφυλάσσω, seu Ἀντιφυλάττω, t.4, c.239, h
Ἀντιφυτεύω, t.4, c.297, a. Ἀντιφωνέω, t.4, c.306, b
Ἀντιφώνησις, ib. c. Ἀντιφωνητὴς, ib. d
Ἀντίφωνος, t.4, c.302, e
Ἀντιφωτισμὸς, οῦ, ὁ, exponitur Oppositum lumen. significat tamē potius Illuminatio quæ fit ex opposito.
Ἀντιχαλεπαίνω, t.4, c.375, f C
Ἀντιχάλημα, ατος, τὸ, Hesychio μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς.
Ἀντιχαριεντίζομαι, t.4, c.358, b. Ἀντιχαρίζομαι, t.4, c.362, c
Ἀντίχαρις, t.4, c.353, f. Ἀντιχασμάομαι, t.4, c.332, b
Ἀντίχειρ, t.4, c.418, g. Ἀντιχειροτονέω, t.4, c.427, d
Ἀντιχειροτονία, ib. e. Ἀντίχθων, t.4, c.518, g
Ἀντίχθονες, οἱ, propr. t.3, c.509, d. ob.
Ἀντίχορδος, t.4, c.565, a. Ἀντιχορηγέω, t.4, c.573, c
Ἀντιχόρηγος, ib. b. Ἀντιχορεία, ib. e
Ἀντίχριστος, t.4, c.625, b. Ἀντιχρόνισμα, t.4, c.647, b
Ἀντιχρονισμὸς, ib. D
Ἀντιχόρτοις, Hes. affert pro συνόροις. sed suspecta hæc sunt.
Ἀντίχρησις, εως, ἡ, Mutuus vsus: vt quū ei à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vicissim vtenda datur: itē quū pignus aliquod pro pecunia mutuò accepta tandiu vtēdū creditori datur, donec pecunia soluatur. vt si domū oppigneratā creditor vsurarū vice inhabitet. Apud Constātin. Harmen. in Prochiro legum est titulus περὶ ἀντιχρήσεως.
Ἀντιψάλλω, t.4, c.696, d
Ἀντιψάλμοις, Hes. ex Euripid. Iphig. Taur. affert pro ἀντιρρόφοις. E
Ἀντίψυχος, t.4, c.753, e. Ἀντιψύχω, t.4, c.741, d
Ἀντλάω, t.1, c.467, e
Ἀντλεία, apud Hes. bis scriptū pro ἀντλία, exponitúrq; καδίσκος, σκάφη, ἢ πλοίου τὸ σκαφίδιον. Intellige autem σκάφης & σκαφίου nomine, Vas haustorium, seu haustrum.
Ἀντλέω, t.1, c.467, c. Ἄντλημα, ib. e
Ἀντλητὴρ, ib. f. Ἀντλητήριον, ib. g
Ἀντλητὴς, ib. f. Ἀντλία, t.1, c.466, g. & 467, a, c
Ἀντλιαντλητὴρ, t.1, c.467, c & f. Ἀντλίον, ib. c
Ἄντλον, t.1, c.466, g. Ἄντλος, ib. F
Ἄντοικος, t.1, c.1212, f. Ἀντοικτίζω, t.2, c.1235, e
Ἀντοίω, inus. thema, ex quo synonymū ἀντιφέρω mutuatur fut. 1. Vnde apud Hes. ἀντοισόμεν, quod exp. ἀντιδώσομεν, Reddemus. Sonat tamen potius Referemus.
Ἀντολὴ, t.3, c.1367, b. Ἀντολίη, ib.
Ἀντολίηθεν, ib. c. Ἀντόλιος, ib.
Ἄντομαι, t.1, c.461, a. Ἀντόμνυμι, t.2, c.1297, a
Ἀντομνύω, ib.
Ἀντόμοις, Siculi vocant σκόλοπας, teste Hes. & forsan præacutos palos, qui κατὰ τὰ ἄνω τέμνουσι. G
Ἀντομόω, ῶ, idem quod ἀντόμνυμι seu ἀντομνύω: sed inusitatius, nisi in fut. & temporibus inde formatis.
Ἄντον, t.1, c.458, a
Ἀντοναὶ, Hesychio αἱ τῶν χειρῶν φοραί: per syncopē pro ἀνατοναὶ, hoc est ἀνατάσεις, quum in altum tenduntur seu poriguntur.
Ἀντονομάζω, t.2, c.1326, b. Ἀντονομασία, ib.
Ἀντορύσσω, t.2, c.1480, g. Ἀντορχέομαι, t.2, c.1485, d
Ἄντος, Hes. ex Eurip. affert pro εὖρος, Latitudo, Spatiositas. H
Ἀντοφείλω, t.2, c.1561, b. Ἀντοφθαλμέω, t.2, c.1409, g
Ἀντόφθαλμος, ib.
Ἀντόφρις, Hesychio herbæ species.
Ἀντοχὰς, eidē est πόρπαξ ἀσπίδος: forsan quia ipsa ἀντέχονται τῆς ἀσπίδος: vt ὀχὰς clypei itidem dicitur quoniam eo tenetur.

Ἀντοχὴ, t.1, c.1338, b
Ἀντόχρημα, Planè ἀντικρυς; si vulg. lex. credimus.
Ἀντοχυρόω, t.1, c.1373, h
Ἀντραῖος, ου, ὁ, nomen τοπικὸν ex ἄντρον significāte σπήλαιον, teste Steph. qui Eurip. in Capris eo vti scribit, afferens & fœmin. ἀντραία. Sed & ἀντρείτης inde dicendum esse tradit.
Ἀντρέσαι, Hesychio ἀναφοβηθείς: quod συγκέκοπται ex ἀνατρέσαι participio aor. 1, à verbo ἀνατρέω, Tremo, Intremisco. Sic Ἀντρέπειν apud Soph. pro ἀνατρέπειν.
Ἀντριὰς, t.1, c.469, g
Ἀντρείτης, vide in Ἀντραῖος.
Ἀντροειδὴς, t.1, c.469, g. Ἄντρον, ib. f
Ἀντρύσσω, E diuerso fodio. v.l. perperam pro ἀντορύσσω.
Ἀντρώδης, t.1, c.469, g
Ἀντρὼν, ῶνος, siue Ἄντρων, ωνος, vrbs quædam Thessaliæ, ex eo nominata ὅτι οἱ ἐκεῖ τόποι ἀντρώδεις εἰσὶν, hoc est σπηλαιώδεις καὶ ὑπόνομοι: atque adeo ἀφυεῖς πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους. Dicuntur igitur hinc Ἀντρώνιοι ὄνοι prouerbialiter οἱ πρὸς ἄλετον δεξιοί. Ita Steph. & Eust. At Suidas Ἀντρώνιον ὄνον dici vult ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρῶσιν. Vnde prouerbialiter Ἀντρώνιος ὄνος dici putatur de magno & stolido, quòd Antrone magni reperirentur asini, ioco petito ex homonymia vocabuli ὄνος. Vide & Etymol.
Ἀντύα, Hesychio τὸ ὑποπόδιον, Scabellum.
Ἀντυγόχοαι, vide paulo suprà post Ἀντιγόνειος. Dicitur & citra compositionem ἄντυγος χοαί, quod Hes. exp. ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, οἱ τροχοί.
Ἀντυγωτὸς, t.1, c.470, d. Ἄντυξ, t.1, c.469, h
Ἄντυπος, Hesychio ἐναντίος: item ἴσος, ὅμοιος: per syncopen videlicet pro ἀντίτυπος: si tamen mendo caret.
Ἀντυπουργέω, Vicissim inseruio: Ionicè apud Herodot. pro ἀνθυπουργέω. gaudent enim Iones τοῖς ψιλοῖς.
Ἄντω, t.1, c.461, a. Ἀντῳδὴ, t.1, c.116, e
Ἀντῳδὸς, ib. Ἀντωθέω, t.4, c.766, d
Ἀντωμοσία, t.2, c.1297, b. Ἀντωνέομαι, t.4, c.783, g
Ἀντωνομασία, t.2, c.1326, b. Ἀντωνυμία, t.2, c.1336, e
Ἀντωνυμικὸς, ib. Ἀντωνυμικῶς, ib.
Ἀντωπέω, t.2, c.1396, b. Ἀντώπιος, ib. a
Ἀντωπὶς, ib.
Ἀντωπὸν, aduerbialiter positum, habes ib.
Ἀντωπὸς, t.2, c.1395, b. Ἄντωσις, t.4, c.766, g
Ἀντωφελέω, t.2, c.1566, a. Ἀνύβριστος, t.3, c.1719, b
Ἀνυγραίνω, t.3, c.1729, a. Ἀνύδρευτος, t.3, c.1787, d
Ἀνυδρεύω, ib. e. Ἀνυδρία, t.3, c.1783, a
Ἀνύδρονος, Hesychio ἄταφος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχὼν, Inhumatus, Illotus, cuique iusta facta non sunt.
Ἄνυδρος, t.3, c.1782, g. Ἄνυλος, t.3, c.1740, g
Ἀνυμέναιος, t.3, c.1734, c
Ἄνυμι, idem quod ἀνύω, Perficio, Ad finem perduco. Vnde ἄνυται, quod Hes. exp. πληροῦται.
Ἀνυμνέω, t.3, c.1732, b
Ἀνύμπαρκτος, ου, Ficus, nescio vnde irrepserit in v.l.
Ἀνύμφευτος, t.2, c.1098, d. Pro hoc ἀνύμφευτος perperam in v.l. habetur etiam ἀνύμφετος.
Ἄνυμφος, t.2, c.1096, a
Ἀνύξιον, Hesych. ex Euclide affert pro ἄβρωτον, Non adesum seu corrosum. Pro ἀνύξαι autem, quod idem exponit ἀναρρῆσαι, scribendū est ἀνῆξαι, ab ἀνάσσω pro ἀναΐσσω.
Ἀνύομαι, t.1, c.471, d. Ἀνυπαίτιος, t.1, c.251, c
Ἀνυπαντάω, t.1, c.461, a. Ἀνύπαρκτος, t.1, c.556, g
Ἀνυπαρξία, ib. e & g
Ἀνυπείκαστον, Hes. affert pro ἀνυπέρβλητον. Sonat tamen potius Quem non est ὑπεικάσασθαι.
Ἀνύπεικτος, Non cedens nec remittens. ἀνένδοτος, Suidæ: ἀνυποχώρητος, Hesychio.
Ἀνυπέρβλητος, t.1, c.708, c. Ἀνυπερβλήτως, ib.
Ἀνυπέρθετος, t.3, c.1519, b. Ἀνυπερθέτως, ib. c
Ἀνυπεύθυνος, t.1, c.1302, h. Ἀνυπευθύνως, t.1, c.1303, a
Ἀνυπήκοος, t.1, c.294, a

Ἀνύπηνος,ου,ὁ, Imberbis, Non habens ὑπήνην. Suidæ ἀγένειος, itidémque Hesychio.
Ἀνυπόβλητον, Suidæ πρόχειρον: quo sensu Hesychius ἀνυπομόνητον affert.
Ἀνύποδες, vide paulo infrà in Ἄνυπος.
Ἀνυπόδετος, pro γυμνόπους, dici negat Suidas, sed ἀνυπόδητος per η.
Ἀνυποδησία,t.1,c.965,d. Ἀνυποδητέω,ib.
Ἀνυπόδητος,ib.c. Ἀνυπόθετος,t.3,c.1523,b
Ἀνύποιστος,t.2,c.1262,c. Ἀνυποίστως,ib.
Ἀνυποκρίνομαι, v.l. ex Herodoto afferunt pro E contrario respondeo. sed viderint quàm veré. B
Ἀνυπόκριτος,t.2,c.439,a
Ἀνυπομόνητος, Non sustinendus: vel Qui sustineri & sufferri nequit, Intolerabilis. Hesychio ἀνυπομόνητον est πρόσχον, ἢ βόλος τις.
Ἀνυπονόητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non suspectus: seu Quem suspicati non fuissemus, Quem suspectum non habuissemus. vt Budæus annotat Polybium hoc vocabulo vsum pro παράδοξος. Alioqui actiuè etiam pro Non suspicans vsurpatur ab eodem scriptore, & quidem cum genitiuo. C vt lib. 4, pag. 66, ἀκμὴν ὀλίγοις οὖσι, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀνυπονοήτοις, nec suspicantibus quod euenturum erat. Et lib. 5, pag. 95, παρακαλῶν μὴ ῥᾳθυμεῖν μηδ' ἀνυπονόητον εἶναι τῆς Ἑρμείου τόλμης, nec non suspectum habere Hermeum audaciæ.
Ἀνυπονοήτως, Non suspiciosé. Item passiua significatione Non suspecté. Polyb. ἐπιστρατοπεδεύσας αὐτοῖς ἀνυπονοήτως ἐν τόποις ἀφυέσι, Tunc quum nulla de eo esset suspicio. vel Non suspicantibus, Inopinantibus: quod Inopinatò dicunt Latini. D
Ἀνυπόπλευτος, t.2,c.1392,a
Ἀνύποπλος,t.2,c.1391,d. Ἀνυπόπλως,ib.e
Ἀνυπόστατος,t.1,c.1800,b
Ἀνυποστόλως, Hesych. exp. ἀνυπόπλως: forsan quia in loco aut re periculi suspecta ὑποστελλόμεθα & gressum reflectimus. Budæus certè interpr. Sine præuaricatione, Nihil remittendo: ex Aretha. Eidem B. ἀνυπόστολος ῥήτωρ, est ὁ παρρησιαστικὸς, Non præuaricans. qui nimirum in dicendo non ὑποστέλλεται φόβῳ, nec quicquam veretur timétve.
Ἀνυπότακτος,t.3,c.1269,g
Ἀνυποτίμητος, Non census, Non æstimatus. & peculiariter Cui lis æstimata non est. Vnde aduerb. Ἀνυποτιμήτως, Sine censura, seu Sine vlla litis æstimatione: ideóque Sine condemnatione, Sine mulcta, Sine pœna. vt apud Ioseph. De antiq. Iud. ἀποδοὺς τὸν λογισμὸν τῶν πεπραγμένων ἀνυποτιμήτως.
Ἀνύπουλος, t.2,c.1484,c
Ἄνυπους,οδος,ὁ καὶ ἡ, Qui pedibus celeriter conficit iter. dicuntur enim ἀνύποδες, οἱ ταχύποδες, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν, F teste Hes. Ab Aristoph. philosophi dicuntur ἀνύποδες, quod interpretantur Nudipedes: quasi Nihil habentes sub pedibus. ἀνυπόδητοι.
Ἄνυρος, & Ἄνυρος, Hesychio ἄδικος, ἀσεβὴς, Iniustus, Impius.
Ἀνυσθεὶς,t.1,c.471,b. Ἀνύσιμος,ib.f
Ἀνυσίμως, Suidæ ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως, Efficaciter, Perfectè, Absoluté.
Ἄνυσις,t.1,c.471,e. Ἀνύσσομαι,ib.d.ob.
Ἀνυστέα,ib.g. Ἀνυστέον,ib.ob.
Ἀνυστικὸς,ib. Ἀνυστὸς,ib.f
Ἀνυτικὸς,οῦ,ὁ, Efficax. vulg. l. sed perperam, vt opinor, pro ἀνυστικός.
Ἀνύτω,t.1,c.470,d. Ἀνύτω,ib.
Ἀνύφαμμος,t.1,c.398,b. Ἀνυψόω, t.3,c.1772,e
Ἀνύω,t.1,c.470,d. Ἀνφάδιος, t.1,c.1437,f
Ἄνω, aduerb. t.1,c.473,c.
Ἄνω, pro ἀνύω,t.1,c.472,h. | Ἄνεται Hesych. exp. nō solùm ἀνύεται, sed etiam ἀναλοῦται: afferens præterea ἄνεσθαι pro αὐξάνεσθαι, sed addens, ab aliis exponi φθίνειν.
Ἄνωγα, t.1,c.475,a. Ἀνώγεον,t.1,c.806,d
Ἀνωγέω,t.1,c.475,b. Ἀνώγεων,t.1,c.806,d
Ἀνώγεως,ib. Ἀνωγὴ,t.1,c.475,b
Ἀνώγω, t.1,c.474,h
Ἀνώδυνα, Innocué. v.l. Sonat tamen potius Sine dolore: & quidem peculiariter in partu.

A Ἀνωδυνία,t.2,c.1188,a. Ἀνώδυνος,t.2,c.1187,g
Ἄνωδοι,οἱ, Gazæ apud Aristot. Hist. anim. l.1, sunt Inoscines: vbi etiam τὰ ἀνῳδικὰ, quæ ex genere τῶν ἀνῴδων sunt.
Ἀνωδόρκας, Thebanis dicitur ὁ βελόνης: piscis quidam cetacei generis. Hesych.
Ἀνωδυνία,t.2,c.1186,c
Ἀνώδυνος,t.2,c.1185,g. Ἀνωδύνως,t.2,c.1186,c
Ἄνωθεν, t.1,c.474,b. Ἀνωθέω,t.4,c.766,a
Ἀνώθησις,ib.d
Ἄνωθον, Hes. exp. ὀξύν. hoc est Celerem seu agilem, καὶ οὐ νωθρόν.
Ἀνωϊστί,t.2,c.1260,g. Ἀνώϊστος,ib.f
Ἀνωΐστως,ib.g. Ἀνωΐστως, ab Hes. exponitur non solùm ἀπροσδοκήτως, Inexpectatò, Inopinató: sed etiam ἀνυπομονήτως. itidémque à Suida. Sed puto eos scripsisse ἀνυπονοήτως: præsertim quum idem Suid. ἀνώϊστος exp. ἀνυπονόητος. atque adeo ad significandum [illegible] dicendū foret potius ἀνοΐστως vel ἀνυποΐστως.
Ἄνωκται,t.1,c.475,a. Ἀνώλεθρος,t.2,c.127[illegible]
Ἀνώλεως, Hesychio ἰσχυρὸς, Validus, Robustus.
C Ἀνωλόφυκτον, idem affert pro ἀδάκρυτον, Indefletum, Nullis vlulatibus defletum.
Ἀνωμαλὴς,t.2,c.1288,f. Ἀνωμαλία, t.2,c.1289,a
Ἀνωμαλοκρὼς, apud Hes. legitur, expositum κεκαρμένη. sed puto reponendum ἀνωμαλοκρὰς, & κεκραμένη: vt sit Inæqualiter mixta seu temperata, quemadmodum νεοκρὰς est Recens mixtus seu temperatus.
Ἀνώμαλος,t.2,c.1288,f. Ἀνωμάλως,ib.g
Ἀνωμάλωσις,εως,ἡ, Inæqualis partitio seu diuisio. vt ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, apud Aristot. in fine l.2 Polit. Cui ibidem opposita ἡ τῆς οὐσίας κοινότης. Sed perperam ibi Flor. D editio habet ἀνομάλωσις.
Ἀνωμεὶ, Non nominatim: si non mentiuntur v.l. In iisdem perperam scriptum Ἀνωμοιομερὲς, & Ἀνωμολογῆσθαι, pro ἀνομοιομερὲς & ἀνομολογῆσθαι, per ο simplex.
Ἄνωμος,t.4,c.777,f.
Ἀνωμοτὶ,t.2,c.1295,f. Scribitur & Ἀνωμοτὶ sine diphthōgo.
Ἀνώμοτος,ib.
Ἀνωνόμαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non nominatus: Suidæ οὐκ ἔχων ὄνομα, Non habens nomen.
E Ἀνωνυμεὶ,t.2,c.1328,e. Ἀνωνυμὶ,ib.
Ἀνώνυμος,ib.d. Ἀνωνύμως,ib.e
Ἄνωξις,t.1,c.475,b. Ἀνώπια,τὰ,t.2,c.1397,a
Ἀνώπιστον, ἀόρατον, ἀπαράκτον, ἀνεπίστροφον. Ita apud Hesych. Sed mendosam scripturam habent priores duæ expositiones: & forsan reponēdum ἀόρατον, ἀπέρακτον. Quatenus verò exposuit ἀνεπίστροφον, deriuauit ab ὀπίζομαι, quod significat ἐπιστρέφομαι, Respicio, Reuereor, Curo.
Ἀνωργασμένον, Galeno apud Hippocr. ἀναμεμαλαγμένον: ab ἀνοργάζω significante ἀναμαλάσσω: hoc autē ex ὀργάζω, quod idem est ac μαλάσσω, Malacisso seu Commalasso: vt Plaut. & Varro loquuntur. hoc est Emollio, seu Subigendo emollio.
Ἀνωρέας, Hes. affert pro οὐκ ἀπολλυμένους.
Ἀνωρεία,t.4,c.789,f. Ἄνωρος,ib.
Ἀνωρροθία,t.3,c.695,h. Ἀνώρροπος, t.3,c.677,e
Ἀνώρτο,t.2,c.1491,h. Ἀνωρύομαι,t.4,c.799,e
Ἀνώσιμον,ου,τὸ, Resimum. v.l. Pro quo puto scribendum ἀνάσιμον.
Ἀνωστὸν,t.4,c.766,d. Ἀνωτάτω,t.1,c.473,h
G Ἀνωπελκὸς, ibid. Legitur apud Hippocr. quoque ἀνωπελκὸς pro Superior, Altior.
Ἀνώτερον, t.1,c.473,g. Ἀνώτερος, ib.h
Ἀνωτέρω,ib.g. Ἀνωφελὴς,t.2,c.1565,g
Ἀνωφέλητος,t.2,c.1565,d. Ἀνωφελῶς,ib.g
Ἀνωφέρεια,t.4,c.84,b. Ἀνωφερὴς, ib.a
Ἀνώφλιον,ου,τὸ, Suidæ τὸ ὑπέρθυρον, limen superius.
Ἀνώφοιτος,t.4,c.185,c. Ἀνώφορος,t.4,c.84,c
Ἀνώφυτος, Desuper natus. v.l. Sonaret tamen potius In supernis natus, aut etiam Qui sursum versus creuit.
H Ἀνωφύω, Renascor, Repullulo, Regermino. Hes. enim ἀνωφύουσα affert pro ἀναβλαστάνουσα. quo significatu alioqui dicitur ἀναφύουσα.
Ἀνωχὴ,ῆς,ἡ, Induciæ, Pax sequestra. v.l. pro quo aliās ἀνακωχὴ dicitur.
Ἄνωχμον,t.1,c.475,b

Ἀνώχυρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Xenophonte affertur pro Immunitus, Intutus. Sic apud Plut. in lib. περὶ δυσωπίας legimus, ἀνώχυρα πάντα καὶ ἄκλειστα καὶ καταίτη προδίδωσι τοῖς ἐπιτιθεμένοις: metaphoricè ab immunitis arcibus.

¶ Ἄξεινος, t.2, c.1119, a.

Ἀξενία, ας, ἡ, Inhoſpitalitas.

Ἄξενος, t.2, c.1119, a. Ἄξεστος, t.2, c.1129, e

Ἀξία, t.1, c.480, a. Ἀξιάγαστος, t.1, c.478, g

Ἀξιάκουστος, t.1, c.287, a. & 478, h

Ἀξιακρόατος, t.1, c.479, a. Ἀξιακροατώτατος, ibid.

Ἀξιαπήγητος, Ionicè pro ἀξιαφήγητος, Memoratu dignus, Memorabilis. Vnde ſuperlat. ἀξιαπηγητότατος apud Herodotum.

Ἀξιαφήγητος, t.1, c.479, a. & 1426, a

Ἀξιεπαίνετος, t.1, c.479, b. Ἀξιέπαινος, ibid.

Ἀξιεπιθύμητος, ibid. Ἀξιέραστος, ibid. c. & 1225, f

Ἀξινάριον, t.1, c.475, d. Ἀξίνη, ibid. b

Ἀξινίδιον, idē quod ἀξινάριον, ambo enim diminutiua ſunt ab ἀξίνη, teſte Suida.

Ἀξινομαντεία, t.1, c.475, d. Ἀξιοβίωτον, t.1, c.476, e

Ἀξιόζηλος, t.1, c.1401, e.

Ἀξιοζήλως, t.1, c.476, f. & 1401, e

Ἀξιοζήλωτος, t.1, c.476, f. & 1404, a

Ἀξιοθαύμαστος, t.1, c.476, f. & 1514, f

Ἀξιοθέατος, t.1, c.476, f. & 1508, b

Ἀξιοθέητος, t.1, c.476, g. & 1510, b

Ἀξιόθρηνος, t.1, c.476, g. & 1582, h

Ἀξιοκοινώνητος, t.1, c.476, g. & t.2, c.300, d

Ἀξιόκτητος, t.1, c.476, g. Ἀξιόλεκτος, ibid. h

Ἀξιόλογος, t.1, c.477, a. & t.2, c.632, b. Ἀξιολόγως, ibid.

Ἀξιομακάριστος, t.1, c.477, b. & t.2, c.774, d

Ἀξιομακαριστότατος, t.1, c.477, b

Ἀξιόμαχος, t.1, c.477, b. & t.2, c.812, a

Ἀξιομίσητος, t.1, c.477, c. & t.2, c.949, d

Ἀξιομνημόνευτος, t.1, c.477, d

Ἀξιοῦν, vel ἀξιόν ἐστι, t.1, c.475, g. & 476, c

Ἀξιόνικος, t.1, c.477, e. Ἀξιόομαι, t.1, c.481, e

Ἀξιοπενθής, t.1, c.477, f. & t.3, c.211, h

Ἀξιοπιστία, t.1, c.477, h. Ἀξιόπιστος, ibid. f

Ἀξιοπίστως, ibid. g

Ἀξιόποινος, t.1, c.478, a. & t.3, c.446, g

Ἀξιοπρέπεια, t.1, c.478, b. & t.3, c.538, c

Ἀξιοπρεπής, ibid.

Ἀξιοπρεπῶς, t.1, c.478, b. Ἄξιος, t.1, c.475, d

Ἀξιόσκεπτος, t.1, c.478, c. Ἀξιοσπούδαστος, ib. & t.3, c.951, f

Ἀξιοτέκμαρτος, t.1, c.478, d. Ἀξιότης, t.1, c.480, f

Ἀξιοφίλητος, t.1, c.478, d. Ἀξιόχρεον, ibid. g

Ἀξιόχρεως, ibid. d. Ἀξιοχρέως, ibid. g

Ἀξιόω, t.1, c.480, f. Ἀξίωμα, t.1, c.481, g

Ἀξιωματικός, t.1, c.482, e. Ἀξιωματικῶς, ibid. f

Ἀξίως, t.1, c.479, c. Ἀξίωσις, t.1, c.482, g

Ἀξιώτατον, t.1, c.476, e. Ἀξιωτέον, t.1, c.483, a

Ἀξιώτερον, t.1, c.476, e. Ἀξόανος, t.2, c.1130, e

Ἆξον, Frange. vt ἆξον ἔγχος, Frange lanceam, Hom. Ab ἄγω, Frango: pro quo ἄγω dicitur potius ἄγνυμι.

Ἄξονες, t.1, c.97, b. Ἀξόνιος, ibid. e

Ἄξοος, t.2, c.1129, h

Ἀξυγγενὲς, (Atticè pro ἀσυγγενὲς) Nihil affinitatis habens, Alienum genere, ſeu quod ad genus attinet. ἀλλότριον κατὰ γένος, Heſych.

Ἀξυγκρότητος, t.2, c.459, e. Ἀξύλευτος, t.2, c.1141, h

Ἀξυλία, t.2, c.1140, d. Ἀξύλιστος, t.2, c.1142, a

Ἄξυλος, t.2, c.1140, c

Ἀξύμβατος, vide Ἀσύμβατος.

Ἀξύμβλητος, vide Ἀσύμβλητος, item Heſych.

Ἀξύμμετρος, vide Ἀσύμμετρος.

Ἀξύμφορος, vide Ἀσύμφορος.

Ἀξυνεσία, t.1, c.1673, f. Ἀξύνετος, t.1, c.1674, d

Ἀξύντακτος, vide Ἀσύντακτος.

Ἀξυρής, t.2, c.1195, e. Ἄξυρος, ibid.

Ἀξύστατος, vide Ἀσύστατος.

Ἄξω, t.1, c.91, g. Ἄξων, t.1, c.97, a

¶ Ἀόδμος, t.2, c.1196, f.

Ἀοζέω, ſiue Ἀοξέω, t.2, c.1190, h. Ἄοζος, ibid. f

Ἄοζοι, ſiue Ἄοξοι, ibid. h.

A Ἀοῖ, Doricè pro ἠοῖ, in datiuo, Auroræ. Sic ἀώς nomin. pro ἠώς.

Ἄοιγος, Pernicioſus. ὀλέθριος, Heſych.

Ἀοιδή, t.1, c.114, b. Ἀοιδιάω, t.1, c.115, c

Ἀοιδιμος, ibidem, b

Ἀοιδοθέτης, Poeta, ex Anthol. epigr. Ea forma dictum qua νομοθέτης & θεσμοθέτης, atque alia.

Ἀοιδοπόλος, t.1, c.114, d

Ἀοιδός, Poeta, ibid. e. Ἀοιδός, Canorus, ibid. f. Ἀοιδός, Celeber, ibid. g. Ἀοιδός, Philoſophus, ibid. h. Ἀοιδός,

B Eunuchus, t.1, c.115, a.

Ἀοιδοσύνη, ibid. b. Ἀοίκητος, t.2, c.1223, a

Ἄοικος, t.2, c.1212, a

Ἄοιμος, ου, ὁ & ἡ, Carens via, Inuius. ab οἴμη, quod eſt via. Sed Heſychius (quem vide) tribuit ei ſignificationes quæ aliam deriuationem poſcunt.

Ἄοινος, t.2, c.1243, f

Ἄοιος, pro ἕωος, v.l. ex Ariſtoph. Sed in hac ſignificatione ſcriberem potius ἀοῖος, pro ἠοῖος: vt ἀώς pro ἠώς dicitur.

Ἀοκνία, t.2, c.1266, g. Ἄοκνον, τὸ, ſubſt. ibid.

C Ἄοκνος, ibid. f. Ἀοκνότατα, ibid. g

Ἀόκνως, ibid.

Ἀολλεῖν, vide in Ἀολλίζω.

Ἀολλής, έος, ὁ & ἡ: cuius pluralis ἀολλέες, Conferti, Denſi. Sic ἀολλέα, Odyſſ. ξ, Cōferta, Multa ſimul: βάλλεν δ' εἰν ἐλάτῃσιν ἀολλέα. Etymolog. ἀολλέες exponit συνηθροισμένοι, Cōgregati. & fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἱλεῖσθαι. Euſtathius vult in hoc nomine α eſſe vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικόν. qui ἀολλέες exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι. niſi potius ſcribendum eſt συνειλημένοι ſimplici μ, à verbo

D συνειλεῖσθαι.

Ἀολλίζω, Confertos reddo, Cōgrego. Hom. Il. ζ, – ἀολλίσσασα γεραιάς. Heſychius habet etiam Ἀολλεῖ, quod exponit συνάγει, id eſt Cogit in vnum, Congregat.

Ἀοξέω, t.2, c.1190, h. Ἄοξοι, ibid.

Ἄοξοος, ου, ὁ & ἡ, Impolitus. ἀδιάγλυφον autem Heſych. Sed videtur perperam ſcribi pro ἄξοος. Cuius neutrum ἄξοον habet idem lexicographus, exponens ἄτμητον.

Ἄοπλος, t.2, c.1369, a. Ἄοπτος, t.2, c.1583, d

Ἄοπλος, t.2, c.1382, b. Ἄορ, vel Ἄορ, t.1, c.483, d

E Ἀοργασία, t.2, c.1418, b. Ἀόργαστος, ibid. d

Ἀοργησία, t.2, c.1427, d. Ἀόργητος, ibid. e

Ἀοργήτως, ibid. f. Ἄορες, vide poſt Ὄαρ, αρος.

Ἀοριστιαίνω, t.2, c.1470, e. Ἀοριστέω, ibid. d

Ἀοριστέομαι, ibid. Ἀοριστία, ibid.

Ἀοριστικός, ibid. f. Ἀοριστολογικός, ibid.

Ἀόριστος, ibidem, b

Ἀοριστύς, Suidæ eſt ὁμιλία, & συναναστροφή. & ita idem ſignificabit quod ὀαριστύς. quam vocem habes poſt Ὄαρος.

Ἀορίστως, t.2, c.1470, d. Ἀορνεύς, propriū, t.2, c.1456, d

F Ἄορνος, ibid. b. Ἄορνος, proprium, ib.

Ἀορτεύς, vide Ἀορτήρ.

Ἀορτή, Arteria magna, quæ à ſiniſtro cordis ſinu exoritur, apud Ariſtot. De part. anim. l. 3. qui minorem venam vocat, eam cum vena caua comparans. Sic autē appellata fuit quòd ἀορτή ſignificet ἀγγεῖον, id eſt vas. Eſt enim ſanguinis conceptaculum, vt ibidem Ariſtot. ſcribit. Hæc ex Gorr. In v.l. ex Poll. annotatur, œſophagon καὶ τὸν βρόγχον in tenues apophyſes diſparari, quas Græci σύριγγας & βρόγχια & ἀορτὰς appellant. Ibidem tra-

G ditur, Galenum De anatomia arteriarum, & l.16, De vſu partium, τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex ſiniſtro cordis ventriculo exoritur, & ſpiritum vitalem in totum animantis corpus defert, natiuúmque calorem per diaſtolen & ſyſtolen temperat.

¶ Ἀορταὶ, ſunt etiam Veſtium conditoria, & arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίσται. Vide Poll.

Ἀορτὴν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν ἀρτηρίαν, vt apud Suidā legimus, in vulg. editionibus: ſed in meo veteri exemplari habetur, λέγουσι τὴν ἀξίνην. Et ſubiungitur, Μακεδονικὸν

H τοὔνομα.

Ἀορτῆρες, vide poſt nomen ἀορτήρ, quod proximè ſequitur.

Ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, Lorum ſeu funis quo enſis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Hom. Od. λ, Σμερδαλέος δέ οἱ

ἀμφὶ περὶ σήθεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Idem Od. ϛ, — δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Existimatur autem esse à verbo ἀείρω: vt inde primùm factum sit Ἀρτήρ, deinde Ἀορτὴρ per pleonasmum literæ ρ. Hinc verbum Ἀορτεῖσθαι, cuius particip. ἀορτηθεὶς in Anthol. epigr. Appensus loco, Affixus. Ab hoc autem verbo deriuatum videri potest nomen Ἀορτρον, quo appellatur ab Hippocrate pars pulmonis vtrinque suspensa & separata. quam & ἀορτεῖν dictam fuisse discimus ex Dioscoride. Sed & Ἀορτάς est φορεὺς τοῦ ξίφους, Hesychio. Nisi potius scripsit ἀναφορεύς.

Ἄορτρον, vide cum præcedente nomine Ἀορτήρ.

Ἄος, Spiritus, Medela. πνεῦμα, ἴαμα. Hesych.

Ἀοσμία, t.2, c.1194, d. Ἄοσμος, ibid.

Ἀοσσέω, & Ἀοσσητήρ, vide cum Ὄσσα.

Ἄουτος, ου, ὁ & ἡ, Inuulneratus. Hom. Il. σ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον. quem versum protuli & in vocabulo Ἀνούτατος, post verbum Οὐτάω. quod vide t.2, c. 1554.

Ἀοχλησία, t.2, c.1576, d. Ἄοψ, t.2, c. 1381, a. & 1398, f

Ἀόω, Cano, apud Pindarum. v.l.

¶ Ἀπαγγέλασθαι, pro ἀπαγγεῖλαι, t.1, c.18, d

Ἀπαγγελία, ibid. g

Ἀπαγγέλλω, & Ἀπαγγέλλομαι, ibid. c, g

Ἀπαγγελτέον, ibid. g Ἀπαγγελτήρ, ibid. h

Ἀπαγγελτικός, ibid. Ἀπαγε, t.1, c.71, c.

Ἀπαγείρω, Excito, in v.l. Sed pro hac signif. scribendum potius esset Ἀπεγείρω.

Ἀπαγής, t.3, c. 265, a.

Ἀπαγινέω, t.1, c.91, f. Ἀπαγκωνίζομαι, t.1, c.43, d

Ἀπαγλαΐζω, Dehonesto, ex Anthol. Epigr.

Ἀπάγομαι, t.1, c.71, a. Ἀπαγόρευμα, t.1, c.29, f

Ἀπαγορεύομαι, ibid. d. Ἀπαγόρευσις, ibid. g

Ἀπαγορευτικός, t.3, c.1267, e. Ἀπαγορεύω, t.1, c.29, d

Ἀπαγλαΐζω... Ἀπαγρεύω, Spolio, v.l. Ab Hesychio autem pass. ἀπαγρευθεὶς exponitur ἀφαιρεθείς.

Ἀπαγχιόω, t.1, c.51, h. Ἀπαγχίωσις, t.1, c.52, a

Ἀπαγχοινίζομαι, t.1, c.48, a. b

Ἄπαγρος, Infelix circa venationes, Infelix venator, seu infortunatus. ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας, Hes.

Ἀπάγχομαι, t.1, c.57, c. & t.3, c.421, f. ob.

Ἀπαγχονίζω, t.1, c 59, a, Ἀπαγχονίζομαι, ibid.

Ἀπαγχονίς, t.1, c.59, a. Ἀπάγχω t.1, c.57, c

Ἀπάγω, t.1, c.70, g. Ἀπαγωγή, t.1, c.71, e

Ἀπαγωγός, ibid. f

Ἀπαδία, in v.l. ex Pindari Olymp. ἡ διάνοια, Mens, Cogitatio, Intellectus. Sed valde suspectum est hoc vocabulū.

Ἀπᾴδω, t.1, c.116, e. Ἀπαθανατίζω, t.1, c.1567, d

Ἀπάθεια, t.3, c.71, e. Ἀπαθής, ibid. b

Ἀπάθητος, t.3, c.66, b. Ἀπαθῶς, t 3, c.71. e

Ἀπαί, poeticè pro ἀπό. Homerus Iliados λ, Τῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον. Hesiodus, ἐδάμασσε βαλὼν αἰζηὸς ἀνὴρ Τῷ ἀπαὶ νευρῆς.

Ἀπαιάζειν, Hesych. exp. παρεῖσθαι & προσκελεύεσθαι.

Ἀπαιγείρων, Hesychius exponit συκοφαντῶν, quem vide. Rectius autem ita scribi videtur, quàm disiunctim ἀπ' αἰγείρων, vt apud Varinum habetur: nisi συκοφαντῶν censeamus esse genitiuum pluralem nominis συκοφάντης, non autem participium: quòd præcedat articulus τῶν apud Hesychium.

Ἀπαιδαγώγητος, t.3, c.12, a. Ἀπαιδαγωγος, ibid. b

Ἀπαιδευσία, t.3, c.18, e. Ἀπαίδευτος, ibid. g

Ἀπαιδεύτως, t.3, c.19, a. Ἀπαιδία, t.3, c.13, e

Ἀπαιδιόω, & Ἀπαιδιοῦσθαι, t.1, c.145, h. & c.146, a

Ἀπαιδοτρίβητος, Qui sub magistro exercitatus non fuit. Itē simpliciter Inexercitatus: ἀγύμναστος, Hesychio.

Ἀπαιθαλόω, t.1, c.150, g. Ἀπαιθαλόομαι, ibidem.

Ἀπαιθριάζω, t.1, c.153, g

Ἀπαιθρυώομαι, Crassitudinem capio, Crassesco. Ita v.l. sine vllo testimonio. Ego pro ἀπαιδρυώομαι suppositum esse suspicor.

Ἀπαίνυμαι, Aufero, Detraho. ἀφαιροῦ.

Ἀπαιρεθέω, t.1, c.192, e. Ἀπαιρεθημένος, ibid. ob.

Ἀπαίρω, t.1, c.210, e, Ἀπαίρομαι, ibid. g

Ἄπαις, t.3, c.13, c. Ἀπαίσιος, t.1, c.226, e

A Ἀπαϊσσω, t.1, c.234, e. Ἀπαιτέω, t.1, c.241, d

Ἀπαιτέομαι, ibid. e. Ἀπαίτησις, ibid. f

Ἀπαιτητέον, Repetendum est, Reposcendum est, Repetere oportet, seu reposcere.

Ἀπαιτητικός, t.1, c.241, f. Ἀπαιτητής, ibid.

Ἀπαιωρέομαι, t.1, c.217, e

Ἀπαιώρησις, εως, ἡ, Suspensio: qua aliquid suspenditur & dependêre finitur.

Ἀπακοντίζω, t. 1, c.273, b. Ἀπακριβόω, t.1, c.302, f

Ἀπακριβόομαι, t.1, c.303, a

B Ἀπακρούομαι, Repulso. v.l. sed mendosé.

Ἀπακτέον, Abducendum: vel Retrahendum.

Ἀπακτός, t.1, c.71, g. Ἀπακτόω, ibid.

Ἀπάλαιστρος, t.3, c.27, b

Ἀπαλαιώθη, Antiquatum est. v.l. perperàm pro ἐπαλαιώθη.

Ἀπαλάλκω, t.1, c.332, b. Ἀπαλαμνος, t.3, c.22, e

Ἀπάλαμος, ibid. e

Ἀπαλάομαι, ῶμαι, Deerro, Vagor. Hesiod. in Clypeo Hercul. αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη Χώρου ἄϊδρις ἐών. id est ἀποπλανήσεται.

C Ἀπαλαστήσασα, Hesychio σχετλιάσασα: ab ἀπαλαστέω, significante Indignor, & ἄλαστα me pati clamo.

Ἀπαλγέω, t.1, c.316, b

Ἀπαλέξω, Deuito, Euito. vnde ἀπαλέξασθαι, quod Hesych. ex Soph. affert pro ἀποφυλάξασθαι. Nisi potius ad ἀπαλέξω referendum sit, quod significat Propulso.

Ἀπαλεῖν, t.2, c.861, d. Ἀπαλείφω, t.1, c.317, f

Ἀπαλείφομαι, ibid. g. Ἀπαλεξέω, t.1, c.334, d

Ἀπαλεξίκακον, t.1, c. 334, d.

D Ἀπαλέξω, idem quod ἀπαλεξέω, Propulso, Depello. vndè particip. ἀπαλέξοντες apud Suidam, pro κωλύοντες. Media voce in actiua significatione vsus est Sophocles in Aiace, pag.11, χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς τοῦτ' ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρίς. Vbi schol. & Suid. exp. ἀμύνασθαι.

Ἀπαλθόμαι, Deuito, seu Euito, Effugio. Nicand. Ther. — οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλθεται ἱεμένη περ. Vbi scholiastes quoque exponit, ἐκκλίνει καὶ ἰᾶται τὴν δίψαν αὐτῆς. Sed notādum in textu Nicandri haberi ἀλέξεται: secundum quā scripturam ἀπαλέξεται est Depellit, Profligat.

E Ἀπαλέω, ῶ, per syncopen pro ἀπαμελέω. vide t 2, c.861, d

Ἀπαληθεύω, Verum dico, Vera prædico: seu Veritatem enuntio & prodo. Apud Suidam, ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐφωράθη, τοῦ πάντα ἐκκαλύπτοντι ἢ ἀπαληθεύοντι. Vbi Suidas exp. τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνοντι: quum dixisset ἀπαληθεύειν, esse etiam τὸ ἀληθὲς ἐξευρίσκειν.

Ἀπαλημμυθός, t.1, c.317, g. Ἀπαλθέομαι, t.1, c.312, c

Ἀπαλίας, ου, ὁ, Hœdus tenellus seu delicus, Hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis. vt Diogenes Laert. tradit, apud quem Pythagoras dicitur in sacrificiis vsus esse ἀλέκτορσι μόνον καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς, τοῖς λεγομένοις ἀπαλίαις. ἥκιστα δὲ ἄρνασι. Sed ibi quidam codices ante γαλαθηνοῖς

F habent interiectam particulam καί. quæ scriptura si vera est, intelligi potest de porcis delicis seu nefrendibus, quos ἀπαλοσάρκους esse notum est.

Ἀπάλιον θῦμα, Hesychio δελφάκιον, Porcellus, Porcus delicus, vt Varro appellat. ea enim victima est tenerrima & delicatissima. vnde & apud Hom. ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο κνίσσῃ.

Ἀπαμαγή, t.1, c.350, a. Ἀπαμακτικός, ibid. c

Ἀπαμακτικῶς, ibid.

G Ἀπαμάξ, Vicissim. v.l. Vide & t.1, c. 351, h.

Ἀπαμαξεύω, t.1, c.350, g. Ἀπαμαξέω autem, pro Adiuuādo remoueo afferunt v.l. procul dubio ex Hesychio, apud quem legerunt ἀπαμαξήσαιμι, ἀποστήσαιμι. sed vidēdum ne pro eo reponendum sit ἀπαλεξήσαιμι.

Ἀπάμαξις, t.1, c.350, b

Ἀπαμαρτάνω... Ἀπαμαλάσθαι, Hesychio est ἀπαντλᾶν, Haurire seu Hauriendo demere.

Ἀπαμάττω, t.1, c.347, c. Ἀπαμάττομαι, t.1, c.349, b

Ἀπαμητόν, t.1, c.344, e. Ἀπαμμόν, ibid.

Ἀπαμμος, ibid. Ἀπαμμοτελέω, t.1, c.360, b

H Ἀπαμμοτελέομαι, ibid. d Ἀπαμμοτέλωσις, ibid. e

Ἀπαλοάω, t.1, c.327, d. Ἀπαλοάομαι, ibid. e

Ἀπαλοβρεχῆ, Hesychio ἀπαλοαιθῆ, ἀπαλῶς θάλλοντα: haud scio an παρὰ τὸ ἀπαλοῖς ὕδασι βρέχεσθαι, seu βρέχεσθαι ἐν τοῖς ἀπαλοῖς.

Ἀπαλοιάω,t.1,c.328,b
Ἀπαλοῖξαι,Laconibus esse ὀμόσαι,tradit Hes.
Ἀπαλοιφὴ,ῆς,ἡ,Litura,Deletio.
Ἀπαλον,ου,τὸ,Hesychio αἰοχὴ ἀπὸ τοῦ παλαίειν.q.d.Induciæ palæstricæ : quum nimirum palæstra aliquantum differtur, vt respirent athletæ.
Ἀπαλὸν,aduerb.t.1,c.506,a. Ἀπαλὸς,t.1,c.505,e
Ἀπαλόσαρκος,t.1,c.506,b. & t.3,c.743,b
Ἀπαλότης,t.1,c.506,a
Ἀπαλοτρεφὴς,ibid.c. & t.3,c.1643,b
Ἀπαλοφόρος,t.1,c.506,c
Ἀπαλόχροος,vel Ἀπαλόχροις,t.1,c.506,d.& t.4,c.638,d
Ἀπαλόχρως,t.1,c.506,d. Ἀπαλωόω,ib.a
Ἀπαμαλδύνω,t.1,c.507,a. Ἀπαμάω, t.1,c.384,a
Ἀπαμάομαι, ibid.
Ἀπαμβλακέω,ῶ,Deerro,vel Aberro : ab ἀμβλακέω significante [illegible] genitiuo iungitur vt ἀφαμαρτάνω.
Ἀπαμβλόω,t.1,c.716,h
Ἀπαμβλύνω, Hebeto,Obtundo:seu Hebetiorem & obtusiorem reddo.vnde passiua voce dicitur aliquis ἀπαμβλυνέσθαι τὰ πράγματα, quum eius veluti acies ad res gerendas necessaria obtunditur.hoc est quũ fit languidior & ineptior ad res gerendas, animo nimirum aut viribus hebetatis. Sic Plutarch. ὑπὸ χρησμοῦ τινος ἀπημβλυνθη τὴν ψυχήν. Ἀπὸ in hoc composito στέρησιν etiam significat, vt Suidas indicat dũ ἀπαμβλυνει exponit ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως. significat ergo & Acuo id quod obtusum fuerat, Acutum reddo quod fuerat hebetatũ: seu τὴν ἀμβλύτητα ἀφαιρῶ, hebetudinẽ demo.
Ἀπαμβροτεῖν,seu Ἀπαμβρότω,Deerro,Aberro.
Ἀπαμείβομαι,t.1,c.392,c. Ἀπαμείρω,t.2,c.840,h
Ἀπαμείρομαι,t.2,c.841,a. Ἀπαμελέω,t.2,c.862,c
Ἀπαμελέομαι,ib. Ἀπαμέρδω,t.2,c.858,d
Ἀπαμεὺς,έως,ὁ, Oriundus ex ea vrbe quæ Ἀπάμεια dicitur. vt apud Luc. Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, Oriundus ex Syriæ vrbe quæ Apamea nominatur. sunt enim & aliæ vrbes eiusdem nominis aliis in regionibus sitæ,vt Stephanus docet,qui etiam addit,Ἀπάμειαν illam denominatam ab Apame Seleuci matre.
Ἀπαμμένος,t.1,c.496,g. Ἀπαμυώω,t.1,c.405,d
Ἀπαμυώομαι,ib.e
Ἀπαμφιάζω, Ἀπαμφιέννυμι, Ἀπαμφίσκω , idem significant quod ἀφιματόω,Vestimenta detraho,Exuo,Nudo,Spolio.Quorum primum apud Hes.legitur , afferentẽ particip.ἀπαμφιάσαντες , quod exp.ἀποδύσαντες. Secundi participium legitur apud Suidam , nimirum ἀπαμφιέσαντες,quod exp.ἐκδύσαντες.nam ἀπαμφιέννυμι futurum facit ἀπαμφιέσω , ex inus.them.ἀπαμφιέω.ex quo mutuatur & fut. 2 ἀπαμφιῶ,quod apud eosdẽ legitur,exponitúrq; ab illo ἀπογυμνώσῃ, ab hoc, ἀποκαλύψει,reteget, seu deteget,afferẽte hos duos senarios , Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλασον τοῦτό μου Καὶ λανθάνειν βουλόμενοι ἡ μέθη ποτέ. Tertii meminit idem Suid. ἀπαμφίσκων afferens itidẽ pro ἀποκαλύπτων,Reuelans,Retegens,Detegens.
Ἀπαμφοτερίζω,Sum naturæ ancipitis:si vulg.lexicis credimus. Eo tamẽ significatu dicitur potius ἐπαμφοτερίζω.
Ἀπαναβαίνω quoque, quod eadem afferunt pro Inscendo, in ἐπαναβαίνω mutandum suspicor.
Ἀπαναίνομαι,t.1,c.170,g. Ἀπαναισχυντέομαι,t.1,c.239,f
Ἀπαναισχυντέω,ib.e. Ἀπαναλισκόμενος, t.1,c.422,f
Ἀπαναλίσκω,ib.e. Ἀπαναλόω,ib.f
Ἀπανάστασις,t.1,c.1748,e
Ἀπανάω,siue Ἀπανέω, Voco. Hes.enim ἀπανᾶν affert pro καλεῖν: & ἀπανεῖ pro καλεῖ:itémque ἀπανέσον pro κάλεσον. quod Laconicum esse dicit.
Ἀπανέστην,t.1,c.1748,d
Ἀπανθεῖν,& Ἀπανθεῖν, t.1,c.429,d
Ἀπανέω,vide paulo antè in Ἀπανάω.
Ἀπανθέω,t.1,c.448,g. Ἀπάνθησις,t.1,c.447,a
Ἀπανθίζω,t.1,c.448, b. Ἀπανθρακίζω,t.1,c.451,d
Ἀπανθρακὶς,ib.e. Ἀπανθράκισμα,ib.d
Ἀπανθρακόω,& Ἀπανθρακόομαι,ibid.b
Ἀπανθρωπεύομαι,t.1,c.453,f. Ἀπανθρωπία, ib.e
Ἀπάνθρωπος,ib. Ἀπανθρώπως,ib.

A Ἀπανιζόμενοι, Hesychiō ξηραινόμενοι.
Ἀπανίσταμαι,t.1,c.1748,c. Ἀπανιστάω,ib.b
Ἀπανίστημι,ibid.
Ἀπανορθόω,ῶ,Emendo,Corrigo:si non mentiuntur v.lex. nam eo sensu dicitur potius ἐπανορθόω.
Ἀπανταχῆ,t.3,c.54,g. Ἀπανταχόθεν,ib.
Ἀπανταχόθι,ib. Ἀπανταχόσε,ib.h
Ἀπανταχοῦ,ib.g Ἀπαντάω,t.1,c.459,d
Ἀπαντῆ,t.3,c.55,a Ἀπάντημα,t.1,c.460,c
Ἀπάντησις,ib. Ἀπαντήσομαι,t.1,c.459,d
B Ἀπαντητέον,Obuiandum seu occurrendum est. vt apud Aristot.ἀπαντητέον πρὸς αὐτὸν,ei occurrendum est.
Ἀπαντίζοεα, apud Hes.legitur,expositum ἐναντία.quo sensu & ἀντίζοα dicitur.
Ἀπαντίζω,t.1,c.461,c. Ἀπαντινά,Hesychio αἰέν ἔσπαι
Ἀπαντικρὺ,t.1,c.466,c & g. Ἀπαντίον,t.1,c.461,g
Ἀπαντλέω,t.1,c.467, g. Ἀπαντλέομαι,t.1,c.468,a
Ἀπάντλημα,t.1,c.468,b. Ἀπάντλησις,ib.
Ἀπάντομαι,t.1,c.461,b
Ἀπαντώματα,apud Hippocratem legitur in loco quodam suprà in Ἀνακυείωσις citato:sed perperam, vt opinor:& pro eo reponendum vel ἀπαντήματα vel ἀπαντώσματα: errore nato ex compendio scripturæ. C
Ἀπὰξ,t.1,c.483,f. Ἀπαξάπας,t.1,c.484,c
Ἀπαξαπλῶς,ib.d. Ἀπαξία,t.1,c.479,d
Ἀπάξιος,ib. Ἀπαξιόω,t.1,c.483,a
Ἀπαξίωσις,ib.c
Ἀπάξοι,Hesychio μοναχοὶ,solitariam degentes vitam.forsan quia se ἀπάγουσι & segregant à cæterorum commercio.
D Ἀπαπαὶ,in vulg.lex. dicitur apud Aristoph.esse vox approbantis, vt φεῦ.pro quo Suidas habet ἀπαπαῖ.
Ἀπαράβατος,t.1,c.651,a. Ἀπαράβλαστος,t.1,c.747,f
Ἀπαράβλητος,t.1,c.693,d. Ἀπαραγγέλτως,t.1,c.22,h
Ἀπαράδεκτος,Non receptus:vel Qui recipi seu accipi nequit.Interdum etiam actiuè,Non recipiens.
Ἀπαραιρεῖσθαι,Ionicè dicitur pro ἀφῃρῆσθαι. est enim præt. perf.pass.verbi ἀφαιρέω,seu ἀπαιρέω, vt ipsi loquuntur: habens Atticam reduplicationem & abiectionem augmenti.Sic ἀπαραιρημένος dicitur pro ἀφῃρημένος. Exem-
E pla vtriusque habes tomi 1,c.192,e.
Ἀπαραίτητος,t.1,c.246,b. Ἀπαραιτήτως,ib.g
Ἀπαρακάλυπτος,t.2,c.45,c. Ἀπαρακαλύπτως,ib.
Ἀπαράκλητος,t.2,c.27,b
Ἀπαραλείπτως,in v.l. affertur pro Abundè. Sonat tamen potius Ita vt nihil omissum sit.
Ἀπαράλεκτος,Cui superflui crines dempti & velut abiecti non sunt. nam παραλελέχθαι τὰς τρίχας dicitur τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι, inquit Poll.l.2, qui ex Pherecr.hoc vocabulum affert. Sunt qui interpr.Hispidus & κουρίας.Idem infrà ἀπαράτιλτος.
F Ἀπαράλλακτος,t.1,c.356,g. Ἀπαραλλάκτως,ib.h
Ἀπαραλλαξία, ας,ἡ, Non mutari. seu Immutabilitas,Constantia.
Ἀπαραλόγιστος, Qui decipi nequit. Item actiuè,Non decipiens, Non confictus ad decipiendum. vt Hes.ἀπαραλόγιστον exp. ἀψευδὲς , ἀληθές. Vnde aduerb. Ἀπαραλογίστως,Ita vt non decipiaris vel decipi possis. Aliis,Non præter institutum,Non improuidè.
Ἀπαραμύθητος,t.2,c.985,e. Ἀπαραμυθήτως, ib.
G Ἀπαράνυκτα, Extra tempus. Ita v.l.sed non sine mendo.
Ἀπαραπόδιστος, Non præpeditus, Liber ab impedimentis, apud Heliodorum.Suid.ἀπαραπόδιστον exp.ἀπλανῆ. Vnde aduerb. Ἀπαραποδίστως,Sine impedimentis.
Ἀπαραποίητος,t.3,c.438,c. Ἀπαραποιήτως,ib.
Ἀπαράσαλευτος,Non concussus,Non quassatus.
Ἀπαρασήμαντος,t.3,c.774,e. Ἀπαρασημείωτος,t.3,c.770,a
Ἀπαράσημος,t.3,c.766,f. Ἀπαρασκεύαστος, t.3,c.848,c
Ἀπαράσκευος,ibid. Ἀπαρασκεύως, ib.g
Ἀπαράσσω,t.1,c.517,c
H Ἀπαρατήρητος,Non obseruatus. vel Qui obseruari nequit, Inobseruatus seu Inobseruabilis.Ita enim Lat.loquũtur. Vnde aduerb. Ἀπαρατηρήτως, quod nominis sui signif. sequitur .
Ἀπαράτιλτος, Qui vulsus non est,Hirsutus. ἐ οὐ παρατετιλ-

μένος. Luc. De salt. ἔστ' αὖ δασύς τε εἶναι τὰ σκέλη καὶ τὸ γένειον ἀπαράπληκτος. A

Ἀπάρατος, Execrabilis, Execrandus: vel Deprecandus, ἄπευκτος. Ex Plut. Apophth. Ab Hes. exp. nō modò ἄπευκτος, sed & ἀπέραντος.

Ἀπαράτρεπτος, Qui peruersus seu detortus aut deprauatus nō est. vt Basil. dicit κρίσεις ἀπαρατρέπτους ποιεῖν, pro Recta iudicia. Vnde aduerb. Ἀπαρατρέπτως: quod Budæus interpr. Rectà, Nullo diuerticulo, afferens ἀπαρατρέπτως συνέπεσθαι. Eidémq; ἀπαράτρεπτοι κρίσεις in præcedente loco sunt αἱ ἀκλινῶς ξυγκαταπύμεναι.

B Ἀπαραφυλάκτως, Incautè. in fab. Æsopicis.

Ἀπαράχυτος, t.4, c.501, e

Ἀπαραχώρητος, Nihil cedens, Pertinax.

Ἀπαργία, ας, ἡ, Apargia: herba ex genere τῶν ἐπιγλωσσοφύλλων, apud Theophr. Hist. pl. l.7, c.9.

Ἄπαργμα, t.1, c.558, c. Ἀπαργυρίζω, t.1, c.534, h

Ἀπαργυρισμὸς, ib. Ἀπαργυρόω, ib.a

Ἀπαρεμπόδιστος, Non impeditus: vel, Qui impediri nequit. Vnde aduerb. Ἀπαρεμποδίστως, quod Hes. exp. ἀνεμποδίστως, Sine impedimento. Sed ordo alphabeticus poscit vt pro eo ibi scribatur ἀπαραποδίστως. C

Ἀπαρέμφατος, t.4, c.28, c. Ἀπαρεμφάτως, ib.d

Ἀπαρενόχλητος, t.2, c.1577, b

Ἀπαρὲς, Hesychio ὑγιές, ἀπλήρωτον, Sanum, Inexplebile.

Ἀπάρεσις, εως, ἡ, Discessus. v.l. perperam pro ἄπαρσις.

Ἀπαρέσκω, t.1, c.578, b. Ἀπαρέσκομαι, ib.c

Ἀπάρεστος, ib.g. Ἀπαρηγόρητος, t.1, c.33, f

Ἀπαρηγορήτως, ib. Ἀπαρήγορος, t.1, c.514, h

Ἀπαρθένευτος, Non deuirginata, Pura & Intacta. ἀκέραιος, καθαρά. Hesych. ex Soph. Hippono. Idem ex eiusdem Sophoclis Iphig. Aulid. ἀπαρθένευτα affert pro οὐ πρέποντα παρθένοις, Non decentia virgines, Non decora virginibus. Sic schol. Eurip. in Phœn. ἀπαρθένευτ' ἀλώμενα exp. κακοπαρθενεύτως πλανωμένη. D

Ἀπαρθενεύω autem, pro Non congruo virginibus, nescio vnde afferant v.l.

Ἀπάρθενος, Non amplius virgo, Deuirginata. Nonn.

Ἀπαριθμέω, t.1, c.567, a. Ἀπαριθμέομαι, ib.

Ἀπαρίθμησις, ib.c

Ἀπαρίνη, ης, ἡ, Aparine: herba quæ alio nomine ὀμφαλόκαρπος dicitur, à seminis figura, quod è medio subcauum esse dicitur velut vmbilicus. Dicitur & φιλάνθρωπος & φιλεταίρειος ac φιλίστιον, quoniam amare homines videtur dum prætergredientium vestimentis adhærescit. Multa de hac Theophr. Hist. plant. lib.7, c.14, Dioscor. lib.3, cap.92, Plin. lib.27, c.5: qui quam Theoph. in loco iam citato ἀπαρίνην vocat, l.21, c.17, Latino vocabulo appellat lappam: eandem tamen lappam annumerās frugum morbis lib.18, c.17. E

Ἀπαρκέω, t.1, c.537, e. Ἀπαρκὴς, ib.

Ἀπαρκίας, t.1, c.540, h

Ἀπαρκτεῖν, Hesychio ἀποτυγχάνειν.

Ἀπαρκτίας, t.1, c.540, h. Ἀπαρνέομαι, t.1, c.542, a

Ἄπαρνος, ib.b. Ἀπάρνυμαι, t.1, c.548, b

Ἀπαρρενόω, t.1, c.547, g. Ἀπαρρησίαστος, t.1, c.1153, a

Ἀπαρρησιάστως, ib. Ἄπαρσις, t.1, c.210, h

Ἀπαρτάω, t.1, c.571, d. Ἀπαρτάομαι, ib.f

Ἀπαρτέω, Ionicè pro ἀπαρτάω, vt αἰτέω pro αἰτάω.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ, Appensio seu Suspensio.

Ἀπαρτὶ, t.1, c.574, a

Ἀπαρτία, ας, ἡ, idem quod ἀποσκευὴ, vt Suid. docet. hoc est Supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες. vt sunt sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ii qui alicunde proficiscūtur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exodi 37, ἀνεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν, cum sarcinis & impedimentis suis. Sic in libro Iudith, ἔλαβε καμήλους καὶ ὄνους εἰς τὴν ἀπαρτίαν αὐτῶν, ad ferendas sarcinas & vasa itineri necessaria. Ita nominatur etiam supellex & instrumentum domus: vt Hes. quoque ἀπαρτίαν dici scribit τὰ ἔπιπλα: itidémque Etymol. τὸν κατὰ τὸν οἶκον κόσμον, τὰ λεγόμενα ἔπιπλα: & Poll. τὰ ἔπιπλα ὀνομασθέντα, & τὰ κοῦφα σκεύη, Vasa leuia, seu instrumentum & supellectilem leuiorem, ideóque aptiorem faciendo itineri: qui etiam Ionicum esse hoc vocabulū annotat. Suo autē tempore aliter vsurpatum fuisse indicat, nimirum pro venditione eiusmodi instrumenti quæ sub præcone fiebat. εἴποις δ' αὖ (inquit) τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων, τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγορὰν καὶ παμπρασίαν. Rursum Hesych. ἀπαρτίας exp. non solùm ἀποσκευὴν, item μετάβασιν, (quo signif. & ἄπαρσις dicitur) sed etiam τέλος, ἀπαρτισμόν: & Suid. ἀπαρτίαν non tātùm ἀποσκευὴν, verùm etiam τέλος ἀπαρτισμοῦ. Nota porro apud Hes. & Etymol. scriptum esse etiam Ἀπάρτια, τὰ ἔπιπλα: acsi plurale esset à sing. ἀπάρτιον. G H A

B Ἀπαρτιᾶ, t.1, c.574, a. Ἀπαρτίζομαι, t.1, c.573, g

Ἀπαρτιζόντως, ib.h. Ἀπαρτίζω, ib.g

Ἀπαρτικὸς, Hesychio πρὸς ἄπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἕτοιμος, Ad profectionem paratus, Paratus itineri.

Ἀπαρτιλογία, t.1, c.573, c. & t.2, c.631, d

Ἀπάρτιον, t.1, c.573, c. Ἀπαρτισμὸς, t.1, c.574, a

Ἀπαρτιστικὸς, οῦ, ὁ, Cui τὸ ἀπαρτίζειν vis inest: A[illegible]ioriuorius, Ad perfectionem & consummationē rei al[illegible]cuius conducens.

Ἀπαρτίως, t.1, c.573, c

C Ἀπαρυστέον, Haustu demendum est, Exhaurien[illegible]dum est. In Suidæ manuscripto exemplari exponitur [illegible]ἀφαιρετέον.

Ἀπαρύτω, siue Ἀπαρύττω, (vtroque enim mo[illegible]o scriptū reperitur, vt ἀρύτω & ἀρύττω) t.1, c.1261, f.

Ἀπαρύω, & Ἀπαρύομαι, ib. Ἀπαρχαΐζω, t.1, [illegible].553, e

Ἀπαρχαιόω, & Ἀπαρχαιόομαι, ibid.c

Ἀπαρχὴ, t.1, c.558, b. Ἀπάρχημα, ib.c

Ἀπαρχῆς, vel ἀπ' ἀρχῆς, t.1, c.550, e

Ἀπάρχομαι, t.1, c.557, g

Ἀπάρχων στρατιωτῶν, Præfectus militiæ. v.l. si[illegible]e exemplo & vlla autoritate. D

Ἀπαρωγὸς quoque, quod eadem afferunt pro Op[illegible]tulator, in ἐπαρωγὸς mutandum esse arbitror.

Ἄπας, t.3, c.54, d. Ἀπασβολόομαι, t.1, c.587, a

Ἀπαστὸν, Hesychio δεσμωτήριον, Carcer.

Ἀπασκαρίζω, Desilio, seu Desalto. Aristoph. Ταγηνισταῖς, Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί. Menander, Ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, Exiliam risu, seu Ad satietatem vsque desaltabo præ gaudio & risu: quod & emori risu seu gaudio dicitur.

E Ἀπαστίοντα, Hes. exponi ait à quibusdam παμποίκιλον, ab aliis λινοῦν, ab aliis μαλλωτὸν χιτῶνα.

Ἀπαστήμενος, v.l. ex Hom. afferunt pro ἀπαλλασσόμενος, ἀπερχόμενος. Sed mendosissimum est, & pro eo reponendum (vt puto) ἀπεσσύμενος.

Ἀπαστύων, Hesychio ψευδόμενος, Mentiens: sed puto scribendum ἀπατεύων, fallens: non reclamante serie alphabetica. Affert & Ἀπαστακῶς pro ἁμαρτών. quod non minus est suspectum.

Ἄπασι, t.3, c.113, e. Ἀπασία, ib.

F Ἄπαστος, ibid.d. Ἀπαστράπτω, t.1, c.594, h

Ἀπασχολέω, t.3, c.1209, a

Ἀπαταγὶ, Suidæ ἄνευ ψόφου, Sine strepitu seu crepitu, qui πάταγος dicitur.

Ἀπατάω, ῶ, cum comitatu, vide infrà sub finē tomi 1, post deriuata ex Δάπεδον.

Ἀπάτερθε, & Ἀπάτερθεν, comp. ex ἀπὸ & ἄτερθε, significat ἄποθεν, χωρὶς, Seorsum ab. Homer. Iliad. ε, Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων. Idem & priore vtitur Il. β.

G Ἀπατεὼν, Ἀπάτη, Ἀπατήλιος, Ἀπατηλός: item Ἀπατήτωρ, & Ἀπάτημα & Ἀπατητικὸς, vnà cū verbo Ἀπατάω, vide infrà sub finem t.1 post deriuata ex Δάπεδον.

Ἀπάτητος, t.3, c.80, c. Ἀπατητὸν quoque Hesych. ex Democrito affert pro ἀνωμάλως συγκείμενον. Sed pro eo puto scribendum ἀπάτητον proparoxytonως, & intelligendum de eo quod calcando complanatum & pauitum non est.

Ἀπατμίζω, t.1, c.618, e.

Ἀπατούρια, vide inter deriuata ab Ἀπάτη.

Ἀπάτωρ, t.3, c.91, g

H Ἀπαυαίνω, Resicco, Arefacio. v.l. pro quo dicitur potius ἀφαυαίνω, vel ἀποφαυαίνω.

Ἀπαυγάζω & Ἀπαυγάζομαι, t.1, c.601, b

Ἀπαύγασμα, ib. Ἀπαύγιος, ib.c

Ἀπαυγὴ, ib.b. Ἀπαυδάω, t.1, c.611, g

Ἀπαυθαδίζομαι,t.1,c.1440,a.
Ἀπαυθημερίζω,t.1,c.1461,a. Ἀπαύλια,t.1,c.626,b
Ἀπαυλίζομαι,ibid. Ἀπαυλιστηρία χλαῖνα,ibid.c
Ἀπαυλόσυνος,ibid.b
Ἀπαυράω,ῶ,Eripio,Aufero.Iliados α,Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων. Apud eundem non semel ἀπηύρα θυμὸν,quod exponitur ἀφείλετο.vt Iliad. ζ, circa principium,— ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα. Sic apud Hesiodum, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα.vel ἀπηῦρα cum circunflexo,vt ab aliis scribitur. At verò in hoc versu eiusdem poetæ,Πολλάκι δὴ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, aliam significatio- B
nem habet.Vt enim annotat Eustathius,ἀπαυρεῖν hîc idem valet quod ἐπαυρεῖν,id est ἀπολαύειν. Sed quanuis hanc lectionem vnà cum Eustathio agnoscat & Tzetzes in illo Hesiodi versu,vulgatæ editiones tamen habent ἐπαυρεῖ,eodem alioqui sensu.Significat enim poeta,contingere sæpenumero vt ciuitas vniuersa ex viro improbo damnũ capiat, siue ex vni⁹ viri improbitate. id est,quo improbum virum seu viri vnius improbitatem pœnas luat, eodémque cum illo inuoluatur exitio.Sciendum est porro præter secundum illud thema C
Ἐπαυρῶ,quod constituitur ab Eustathio, afferri & tertium,quod est barytonum:videlicet Ἀπαύρω.
Ἀπαυστὶ,t.3,c.106,e. Ἄπαυστος,ibid.d
Ἀπαύστως,ibidem,e. Ἀπαυτοματίζω,t.1,c.607,a
Ἀπαυτομολέω,ῶ,Transfugio,Sum perfuga.
Ἀπαυχενίζω,t.1,c.608,d. Ἀπαφίσκω,Decipio,Fallo.
Ἄπαφος,Vpupa.ἔποψ,Hesych.
Ἀπαφρίζω,t.1,c.613,b
Ἀπάφω,(idem quod ἀπαφίσκω, quod paulo antè habuisti) Decipio,Fallo. D
Ἀπαχθής,t.1,c.615,h. Ἀπαχθίζω,ibid.
Ἀπεβήσετο, Abibat,Iliad.α.Imperf.temp.ex ἀποβήσομαι futuro,in præsens transeunte.
Ἀπεβίω,t.1,c.740,d
Ἀπέγγονος,Pronepos.in v.l.
Ἀπεγγυαλίζω,t.1,c.882,e
Ἀπεγνωκὼς,& Ἀπεγνωσμένος,& Ἀπεγνωκότως, vide post Ἀπογινώσκω.
Ἀπεδανὸς,Imbecillis,pro ἠπεδανός.
Ἀπέδει,t.1,c.916,h. Ἀπεδίζειν,t.3,c.114,e E
Ἀπέδιλος,Calceis carens,Excalceatus.
Ἄπεδος,t.3,c.114,d
Ἀπέδρα, vide inter anomala, & in themate ἀποδράω,t.1, c.1052. Apud Sophoclem in Aiace,τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, exponitur ἀπέστησαν τῆς σῆς ὄψεως.
Ἀπέδω,t.1,c.1078,d
Ἀπέειπον,poeticum pro ἀπεῖπον.Vide Ἀπειπεῖν,t.1,c.1223, d.
Ἀπεζωσμένος,t.1,c.1412,b.
Ἀπέθηλε,Defloruit,ab Ἀποθάλλω,Defloresco,Defloreo,vel Deuiresco.In Epigr.transitiuè,ἀπέθηλε χάριν,q.d. defloruit gratiam:pro Amisit gratiam tanquam suum florem:vel Gratiæ florem amisit. F
Ἀπεθίζω,t.1,c.1097,b
Ἄπει, ab Ἄπειμι,significante Absum,item ab Ἄπειμι significante Abeo.quæ habes t.1,c.1132,& 1138. Sed ἄπει existimatur non solùm esse Abes,vel Abis, Discedis, (siue Abibis,Discedes)sed etiam in imperatiuo vsurpari pro ἄπιθι,Abi, Discede.Sic certè ἔξει pro ἔξελθε, ex Aristophane affertur. Cui simile est δίει pro δίελθε.Esse autem G
Atticorum & Æolum hanc terminationem grammatici quidam annotant.
Ἀπείθεια,t.3,c.130,e. Ἀπειθέω,ibid.f
Ἀπειθὴς,ibid.d. Ἀπειθικῶς,t.1,c.1097,c
Ἀπεικάζω,t.1,c.1122,c. Ἀπεικασία,ibid.
Ἀπείκασμα,ibid. Ἀπεικονίζω,t.1,c.1123,e
Ἀπεικόνισμα,ibid. Ἀπεικότως,t.1,c.1117,f
Ἀπεικῶς,ibid. Ἀπειλεσμένοι,οἱ,t.2,c.609,h
Ἀπειλέομαι,t.1,c.485,a. Ἀπειλέω,t.1,c.484,f H
Ἀπειλὴ,ibid.d. Ἀπειλημένος,t.2,c.564,g
Ἀπειλήτηρα,t.1,c.485,b. Ἀπειλητὴρ,ibid.
Ἀπειλητήριος,ibid.c. Ἀπειλητικὸς,ibid.b
Ἀπείληφα, Atticè pro ἀπολέληφα:præt.perf.verbi ἀπολαμβάνω ex inusitato them.ἀπολήβω.
Ἄπειμι, Absum,&c.t.1,c.1132,g. Ἄπειμι, Abeo,&c.t.1,c.1138, b

A Ἀπειπεῖν,t.1,c.1223,c. Ἀπειράκις,t.3,c.235,d
Ἀπείραστος,t.3,c.159,b
Ἀπείρατος,Intentatus,&c.t.3,c.156,e
Ἀπειραχῶς,t.3,c.235,d. Ἀπειργάθω,t.1,c.1242,b
Ἀπείργω,ibid.e. Pass.Ἀπείργομαι,ibid.h
Ἀπειρέσιος,t.3,c.235,g
Ἀπείρηκα,& Ἀπείρημαι,vide infrà in ipsorũ them. Ἀπρέω.
Ἀπείρητος,t.3,c.156,f. Ἀπειρία,t.3,c.152,e.& 235,d
Ἀπειρίδιος,t.3,c.235,g. Ἀπείριτος,ibid.f
Ἀπειρόγαμος,t.3,c.151,f. Ἀπειροθάλασσος,ibid.
B Ἀπειροθάλαττος,ibid. Ἀπειροκακέω,ibid.g
Ἀπειρόκακος,ibid. Ἀπειροκαλεύομαι,t.3,c.152,b
Ἀπειροκαλία,ibid. Ἀπειρόκαλος,t.3,c.151,g
Ἀπειροκάλως,t.3,c.152,a. Ἀπειρολεχὴς,ibid.c
Ἀπειρονίκης,ibid. Ἀπειροπάθεια,t.3,c.72,a.& 235,c
Ἀπειροπαθὴς,t.3,c.72,a. Ἀπειροπλάσιος,t.3,c.235,d
Ἀπειρόπλους,t.3,c.152,c. Ἀπειροπόλεμος,ibid.d
Ἄπειρος,t.1,c.1472,f.& t.3,c.151,e.& 235,a
Ἀπειροσύνη,t.3,c.152,e
Ἀπείρρητον,Hesychio ἄρρητον,ἀνεκλάλητον,Infandum, Inef- C
fabile.sed suspecta est ea scriptura.
Ἀπειρωδὶν,t.3,c.152,d. Ἀπείρων,t.3,c.235,e
Ἀπείρως,t.3,c.152,d. Ἀπεισαγγελία,t.1,c.19,d
Ἀπεισουτῆρες,Hesychio σκόλοπες.
Ἀπειστέω,ῶ,in v.l. idem esse dicitur quod ἀπειθέω.hoc est Non sino me persuaderi,Morem non gero.
Ἄπειστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui sese persuaderi non sinit, Nulla persuasione flexibilis.ideóque Pertinax. vnde τὸ ἄπειστον, Pertinacia.
Ἀπεκβάλλω,in v.l.exponitur Soluo.
D Ἀπέκγονος,ου,ὁ,Abnepos.
Ἀπεκδέχομαι,t.1,c.958,b. Ἀπεκδοχὴ,ibid.
Ἀπεκλανθάνω,Obliuiscor.Vnde aor.2 med.ἀπεξελαθόμην, mutuatitius ex inus.them.ἀπεκλήθω. Pro eo poetæ dicunt ἀπεκλελαθόμην,Ionica reduplicatione. vt Homer. Odyss.ω,Ὦ γέρον,ἵζ' ἐπὶ δεῖπνον,ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς, obliuisciminique stuporis quo perculsi estis.
Ἀπεκλέγομαι,In electione reprobo & reiicio:seu Non eligo.habet enim ἀπὸ in hoc compos.στέρησιν.vt apud Dioscoridem lib.3,cap.25,de aloe. Ibi enim quum dixisset,
E ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ εὔθρυπτον,subiũgit paulo pòst, τὴν μέντοι μέλαιναν καὶ δυσκάτακτον ἀπεκλέγου.
Ἀπεκλούω, Abluo, Eluo. vel Eluendo abstergo.
Ἀπεκλύω,t.2,c.755,h. Ἀπέκπαγκα,t.2,c.472,g
Ἀπέκπακα,ibid. Ἀπεκπαμένος,ibid.
Ἀπέκπατο,t.2,c.471,g
Ἀπεκτείνομαι,Extendor,Prolator vel Prolongor.
Ἀπέκτητος,t.3,c.147,g. Ἀπέκτονα,t.2,c.472,c
Ἄπεκτος,t.3,c.147,h
Ἀπελάζειν, Laconibus ἐκκλησιάζειν, Concionari. Hesych.
F Apud Plutarchum duplici λ scriptum Ἀπελλάζειν, in Lycurgo nimirum, pag.78,meæ editionis.vbi & ipse quũ hæc oraculi verba attulisset,ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ Κνακιῶνος, subiungit aliquanto pòst, τὸ δὲ ἀπελλάζειν,ἐκκλησιάζειν, conciones habere. De hac verò scriptura vide in Ἀπελλαί.
Ἀπελασία,ας,ἡ,Abactio,Profligatio.Hesychio διωγμός.
Ἀπέλαστος,Cui appropinquare nõ est,Inaccessus. ἀπρόσιτος.
Ἀπελαύνω,t.1,c.1169,e. Ἀπελαφρύνω,t.1,c.1172,f
G Ἀπελάω,idem quod ἀπελαύνω,sed inusitatius in præsenti. Xenophon, καὶ νῦν μὲν ἄπελα ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἵππον, equo meo conscenso,abi.
Ἀπελεγμὸς,t.1,c.1175,f. Ἀπέλεγμα quoque,pro refutatione accipi dicitur,seu refutatu. vt Lucr.— refutatu conuincere falsum.
Ἀπέλεγξις,εως,ἡ, itidem Refutatio seu Confutatio & Redargutio.
Ἀπελέγχω,t.1,c.1175,f
H Ἀπέλεθρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Immensus. Hesychius enim ἀπέλεθρον dici scribit ἀμέτρητον,quia πλέθρον est mensuræ genus: afferens & ἀπέλεθρον ἶνα pro ἀμέτρητον δύναμιν,Immensum robur,Immensas vires: respiciẽs nimirum ad hoc Homeri.Il. ε, Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. quia dixerat in præcedente versu,ἄνδρε κρατερώ.Sic Odyss.ι, Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δ' ἶν' ἀπέλεθρον. Ab eodẽ Homero aliquis dicitur ἀπέλεθρον προέχειν,sub.ὁδὸν,vel tale aliquid,pro Procul

currere, seu Longè, & vsqueadeo vt immensum penè A esse interstitium videatur. Iliad. λ, Ἕκτωρ δ' οὐκ ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ. vbi schol. exponit ὃ οὐκ ἔστι πλέθρῳ μετρῆσαι. Sunt qui ἀπέλεθρον pro πολυπέλεθρον accipiant, τῷ ἀ tribuentes vim epitaticam.

Ἀπλέκητος, t.3, c.194, h

Ἀπλέσθαι, Ionicè pro ἀφελέσθαι, Abstulisse: ab ἀπαιρέω Ionicè itidem posito pro ἀφαιρέω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ, Manumissio, Assertio in libertatem. vulg. lex. Intellige autem passiuè pro Factum esse ἀπελεύθερον, Manumissum esse. B

Ἀπελευθερικός, t.1, c.1178, c. Ἀπελευθεριώτης, ib.

Ἀπελεύθερος, ib. b. Ἀπελευθερόω, ib.

Ἀπελευθέρωσις, ib. Ἀπελευθερωτής, ib. c

Ἀπελεύθω, inusitatum thema est, ex quo ἀπέρχομαι sua tēpora mutuatur, nimirum fut.1 ἀπελεύσομαι, aor.2 ἀπῆλθον, & præt. med. ἀπελήλυθα. Significat autem Abeo, Discedo: & peculiariter Discedo ex hac vita, Exeo ex hac vita: quo significatu Latini dicūt Decedere & Obire. vnde ἀπελθών, de eo qui decessit seu defunctus est, apud Gregorium frequentissimé. Sic Diogen. Laertius C in Platone, ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ, Quū verò ille decessisset.

Ἀπελήλακα, Abegi, Profligaui: Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum ab ἀπελαύνω dicitur pro ἀπήλακα. vnde in pass. signif. ἀπεληλαμένοι τῆς πόλεως, Pulsi & profligati ab vrbe.

Ἀπελθών, vide in Ἀπελεύθω paulo anté.

Ἀπελίμπανος, Relictus. vulg. lex. sed falsò, aut ego valde fallor.

Ἀπελλάζω, vide in Ἀπελάζω paulo suprà: vide & in sequenti Ἀπελλαί. D

Ἀπελλαί, Hesychio σηκοί, ἐκκλησίαι, ἀρχαιρεσίαι, Fana & sacraria, Conciones, Cœtus, Comitia. Vnde verbum Ἀπελλάζειν, quod à Plutarcho dictum est exponi ἐκκλησιάζειν, & scribi gemino λ rectius quàm simplici, vt ex alio etiam deriuato, nimirū Ἀπέλλακες, manifestum fit. nam teste eodem Hes. ἀπέλλακας vocant ἱερῶν κοινωνούς, qui sacrorum participes sunt. Aliquanto autem suprà idem attulerat Ἀπάλλακες, itidem pro ἱερῶν κοινωνοί.

Ἀπελλαῖος, & Ἀπέλλειος, ου, ὁ, possessiua nomina ex proprio E pictoris cuiusdam qui Ἀπελλῆς dictus est. vt Ἀπελλαίη παλάμη in Epigr. Manus Apellis. Et Ἀπέλλειος χάρις, ibidem. ‖ Ἀπελλαῖος est etiam mensis cuiusdā apud Macedonas nomen, quem Suid. esse dicit Decembrem. Vide & Tractatulum de mensibus.

Ἀπέλλακες, vide in Ἀπελλαί paulo anté.

Ἀπελλόν, Hesychio αἴγειρος, Populus seu Alnus: species arboris.

Ἀπέλλω, Excludo, Secludo, Arceo. vnde ἀπέλλειν, quod Hesych. exp. ἀποκλείειν. Posset & ἀπείλλειν scribi & ἀπίλλειν. F nam & ἔλλειν dicitur, & εἴλλειν & ἴλλειν.

Ἀπέλλων, Doricè ὁ Ἀπόλλων dicitur, Apollo. Eust.

Ἄπελος, dicitur τὸ ἕλκος καὶ τραῦμα. Hulcus & Vulnus: παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διῃρῆσθαι: quemadmodum ἕλκος quoque denominatum παρὰ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα ἐκ τῆς τομῆς. Vel τὸ ἀφελόμενον, Ionicè φ verso in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἅπερ ἐστὶ πολυφάρμακα. vt significet τὸ ἀθεράπευτον, Incurabile. Hæc Etymol. Sic Eust. pag. 842, διότι δὲ τὰ παρελκυσθέντα οὐ πελάζει, διὰ τοῦτο ἐτόλμησέ τις καὶ ἄπελος τὸ ἕλκος εἰπεῖν, διὰ τὸ εἰρησθαι τὸ πελάζειν. Itidémque alibi duobus in locis, vbi e- G tiam indicat quis ille sit qui hoc vocabulo ita vsus est, nimirum Callimachus.

Ἀπελπίζω, t.1, c.1199, a. Ἀπελπίζω, actiuum, ib. c. Ἀπελπίζω pro ἐλπίζω ἀπό, &c. ib. d.

Ἀπελπισμός, ibid. Ἀπεμέω, t.1, c.1200, b

Ἀπεμπολάω, t.3, c.643, h. Ἀπεμπολέω, ib.

Ἀπεμπολή, t.3, c.644, c. Ἀπεμπόλησις, ib.

Ἀπεμπολητής, ib. Ἀπεμφαίνω, t.4, c.27, g.

Ἀπεμφερής, t.4, c.104, d. Ἀπέναντι, t.1, c.465, e I

Ἀπεναντία, ib. f. Ἀπεναντίας, ib.

Ἀπεναντίον, ib. Ἀπεναίθην, t.2, c.997, c

Ἀπένασσα, ib. d. Ἀπενασσάμην, ib. c

Ἀπενέγκω, inusitatū thema, ex quo ἀποφέρω mutuatur sua tempora, vt præt. perf. act. ἀπενήνοχα, & aor.1 pass. ἀπηνέχθην, & aor.2 act. ἀπήνεγκον, aor.1 ἀπήνεγκα, irregulariter pro ἀπήνεγξα.

Ἀπενενοημένως ἔχειν, Despondere animum. vulg. l. perperam pro ἀπονενοημένως.

Ἀπενέπω, t.1, c.1224, a. Ἀπενθής, t.3, c.211, h

Ἀπένθητος, t.3, c.213, f. Ἀπενιαυτέω, t.1, c.1641, d

Ἀπενιαύτησις, ib. Ἀπενιαυτίζω, ib. c

Ἀπενιαυτισμός, ib. d. Ἀπεννέπω, t.1, c.1224, a

Ἀπεξαμαρτάνειν, Peccare, Delinquere.

Ἀπεξιέναι, Vindicare: si non mentiuntur v.l. nam eo significatu dicitur potius ἐπεξιέναι, nimirum pro Exire aduersus aliquem ad sumendas de eo pœnas.

Ἀπέοικα, t.1, c.1116, b. Ἀπέοικε, imperf. ib. c

Ἀπεοικότως, ib. d. Ἀπεοικώς, ib. c

Ἀπέπαντος, t.3, c.231, h. Ἀπέπειος, t.3, c.232, b

Ἄπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peplo carens, [illegible] rip. verò in Phœn. dicit ἄπεπλος φαρέων λευκῶν [illegible] pro ἀπειμένων λευκῶν ἱματίων, candidos exuta peplos.

Ἀπεπτος, t.3, c.228, g. Ἅπερ, Quæ, t.2, c.1[illegible], d

Ἅπερ, pro καθάπερ, t.2, c.1506, a

Ἀπεραντολογία, t.3, c.234, a. Ἀπεραντολόγος, il[illegible]

Ἀπέραντος, t.3, c.233, h. Ἀπεράντως, t.3, c[illegible]34, a

Ἀπέρασις, t.3, c.238, e. Ἀπέρασος, t.3, c[illegible]34, b

Ἀπέρατος, t.3, c.232, e. & 238, f

Ἀπεράτωτος, t.3, c.233, c

Ἀπεργάζομαι, t.1, c.1235, d. Ἀπεργάζω, autem pro Detego, nescio vnde irrepserit in v.l.

Ἀπεργαθω, t.1, c.1242, b. Ἀπεργασία, t.1, c.1[illegible]5, d

Ἄπεργος, Hesychio ἀργός, Qui ab opere & labore alienum gerit animum, Piger, Ignauus.

Ἀπέργω, t.1 c.1241, e ‖ Ἀπέρξω, (ab ἔρξω significante Facio, ῥέζω) est etiam Conficio. Affertur enim ex Herodoto, ἀπέρξαντες ἱερήια ἄλλα, pro Vbi cætera solennia cōfecerint.

Ἀπερεὶ, Indefesso & infatigabili tenore. v.l.

Ἀπερείδω, t.1, c.1246, a. Ἀπερείδομαι, ib.

Ἀπερείσιος, t.3, c.235, g. Ἀπέρεισις, t.1, c.1246, c

Ἀπερεύγομαι, t.1, c.1248, a

Ἀπερέω, ῶ, thema est in præsenti inusitatum, vsitatissimū in præterito perfecto act. & passiuo, & in fut.2 act. quod est ἀπερῶ, & Ionicè ἀπερέω, resoluta vocali circūflexa in έω. Significat porro interdum Denuntio, Renuntio, Indico. Herodot. ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. ‖ Item Dico non esse faciendum, Interdico, Veto. In qua significatione aliquando cum particula μὴ construitur. vt apud Thucydidem lib.1, pag.10, κήρυκα προσέπεμψαν αὐτοῖς ἐν ἀκατίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφᾶς. nisi & hic malis simpliciter accipere pro Renuntiaturū seu Denuntiaturum. schol. exponit ἀπαγορεύσοντα, ἀποστρέψοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα. Frequentius accusatiuo iunctum reperitur. vt apud Aristot. Politic. libro 2, cap.3, τὰ ἄλλα ταῦτα τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν, solis gymnasiis armisque eis interdixerunt. Itidémque aliquid vicissim dicitur ἀπειρῆσθαι. vnde ἀπειρημένος τόπος, Locus vetitus, Locus ad quem accedere interdictū est. & τὰ ἀπειρημένα, prohibita. Dicitur verò & ἀπείρηται sequente infinitiuo, aut ὅπως μή. Plutarch. Apophth. ἀπείρητο αὐτοῖς ναύτας εἶναι, Veritum eis erat nautis esse, Interdictum eis erat re nautica. Sic alibi, ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι, Vetitum eis est artem exercere. Cum particula ὅπως, sequente μηδέν: Plato De republ. libro 1, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται περὶ τούτων, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου, ei sit à viro non contemnendo prohibitum ne, quod de his sentit, proferat. ‖ Significat etiam Dico me non facturum, seu Nego, Renuo, Recuso, Detrecto: aut etiam Contradico. Thucyd libro 1, pag.39, ἦ δεινὸν ἂν εἴη εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι, οὐκ ἄρα δαπανήσομεν. (nisi hîc malis accipere pro Non despondent animum. de qua significatione mox dicam) Herodot. ἀπερέουσι τὴν τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίαν, auersabuntur & renuent Græ-

corum societatem. Et apud Suidam, διὰ τὸ τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν αὐτοῖς ἀναζωπυρεῖται τὸ φιλοπόλεμον. In pass. & voce & signif. Thuc. l. 5, p. 181, αἱ μὲν σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι οὕτως ἐγένοντο, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων οὐκ ἀπείρηντο τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων. | Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι pro Animo concidisse, Animum despondisse: vel etiam Viribus concidisse, & fatigatus esse. Xenophon enim dixit λαγωὸν ἀπειρηκότα, leporem fatigatum & cursu exanimatum. Et Plutarchus, ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ tristitia collapsi. Frequēter addito datiuo rei, pro Confectum seu fractum esse. Plato De leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, Confecti seu fracti senio. Sic apud Suidam, ἐγχειρεῖν ἐκέλευε, καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἔδοξε. At Demosthenes, ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων, Phocensibus pecuniæ inopia fractis exanimatisque. In Thuc. quoque loco supra citato, χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, accipi potest pro Animum non despondebunt in conferendis pecuniis: & in illo apud Suidam, ἀπειρήκασι τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, desperarunt fore vt pax & fœdus iniretur. Affertur verò & in pass. signif. ἀπειρημένου πειρᾶσθαι, pro Desperatam rem tentare.

Ἀπειρήκω, Depello. v. l. perperam pro ἀπερύκω.

Ἀπερημάσαι, apud Hesychium legitur, expositum ἀποικῆσαι. Vnde ἀπερημάζειν dici videtur qui in loca sola seu solitudinem se subduxit à cæteris hominibus.

Ἀπερημόω, & Ἀπερημόομαι, t. 1, c. 1255, c

Ἀπερητύω, Reprimo, Cohibeo. Apoll. Rhod.

Ἀπερίβλεπτος, Incircunspectus, Non circunspectus. Idque vel passiuè pro Cuius non facilis circunspectus: vel actiuè pro Non cautus & consideratus. Suidas ἀπερίβλεπτον exponit ἀνυπονόητον, quod sonat potius id quod suspicati non essemus.

Ἀπερίβλητος, t. 1, c. 695, h. Ἀπερίγραπτος, t. 1, c. 875, g

Ἀπερίεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exquisitus: vel Non superfluus & supervacaneus. Athen. l. 6, βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπεριέργότατα. Itidémque alibi, ἀπερίεργος δίαιτα pro λιτὴ καὶ ἀφελής. Vnde aduerb. Ἀπεριέργως, Non exquisitè, Non superfluè. vt apud Ceb. Theb. ἀπεριέργως κεκοσμημένος, ornatus cultu corporis non exquisito sed simplici.

Ἀπεριήγητος, Quem περιηγεῖσθαι nemo potest, Inenarrabilis, Inexplicabilis.

Ἀπερικάθαρτος, t. 2, c. 5, e

Ἀπερικτύπητος, Qui nullis strepitibus circumsonat seu circumsonatur. Suidæ ἀπήχητος, ἀπαρενόχλητος.

Ἀπεριλάλητος, t. 2, c. 550, e. Ἀπερίληπτος, t. 2, c. 579, d, & e

Ἀπεριμέριμνος, t. 2, c. 856, d. Ἀπεριμερίμνως, ibid.

Ἀπερινόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mente seu cogitatione comprehendi nequit. Damasc. de Deo.

Ἀπερίοπτος, t. 2, c. 1388, b

Ἀπεριόριστος, Qui circumfinitus non est, Non terminatus nec definitus. Varin. tamen ἀπεριόριστος nescio vnde affert pro ὁ μὴ καθαρῶς ἐπιφωνῶν: subiungens, περιορίζειν γὰρ τὸ περικαθαίρειν.

Ἀπερίπτωτος, t. 3, c. 321, a

Ἀπερισάλπιγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tubarum clangore non circumsonatur seu circumsonat. Suidæ ἀπερίηχητος, ἀκατήχητος, generalius.

Ἀπερίσκεπτος, t. 3, c. 828, e. Ἀπερισκέπτως, ibid.

Ἀπερίσπαστος, t. 3, c. 923, d. Ἀπερισπάστως, ibid. e

Ἀπερισσία, ας, ἡ, Natura superfluitatis immunis, puráque recrementorum. φύσις περιττώματα οὐκ ἔχουσα. Ita quidam reponunt pro ἀπεριουσία, apud Theophrast. De caus. plant. l. 2, c. 12.

Ἀπερισσόχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tempore seu annis impar non est, Suppar ætate. Ex Theophr. De caus. plant. lib. 1, capite 12, ἀπερισσόχρονα κυεῖ affertur pro Pari tempore in vtero ferunt.

Ἀπερίστασις, εως, ἡ, Rerum felicitas. εὐπραγία. v. l. sed viderint. dicendum enim foret potius ἀπεριστασία, pro ἀπερίστατον εἶναι, & nullis circunstari periculis seu casibus aduersis.

Ἀπερίστατος, t. 1, c. 1786, b. Ἀπερίτμητος, t. 3, c. 1403, g

Ἀπερίτρεπτος, Qui non circumuertitur: vel Qui circumuerti & circumagi nequit. Hesychius itidem ἀπερίτρεπτον exponit τὸ μὴ περιτρεπόμενον: hoc est, inquit, τὸ μὴ καταστρεφόμενον, Quod non conuertitur seu commutatur.

A Ἀπερίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Soph. in Electra, p. 89, ὑπὸ γὰρ ὁ τοῦ Κρείσσω βοῦ ὅμαιμ' ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, ὅθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων, Schol. exponit ἀνεπίστροφος, ἀνεπάλυτος, Non rediens, Non reuertens, seu Irredux vt Lucan. loquitur: sicut nimirum περιτροπέων ἐνιαυτὸς dicitur Circūuertēs annus, Qui veluti redit ad nos circulo suo peracto. Itidem quum Plutonem dicit non esse ἀπερίτροπον, intellige, Eum non nūquam conuertere gressum & reflectere pedem ad pu

B niendos sceleratos. vnde & Scholiast. annotat, de Oreste acceptum, exponi, ἀνεπάλυτος: de Plutone verò, ἀνεπίστροφος τοῖς ἐχθροῖς μετελθεῖν. nam τὸ κτ' κοινοῦ λαμβανόμενον, interdum διαφόρως νοεῖσθαι.

Ἀπέρισσος, t. 3, c. 251, b. Ἀπερίττως, ibid.

Ἀπεριφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Minimè orbiculatus. B. Ex Theophr. πολυγώνιον καὶ ἀπεριφερῆ.

Ἀπερίφωτα θηρία, dicitur Polyb. vocasse Elephantos hominum ductu destitutos. quæ vox si mendosa non est, sonabit, περὶ ἃ οὐκ εἰσὶ φῶτες, id est ἄνδρες.

C Ἀπερράγην, t. 1, c. 526, a. Ἀπερρήθη, t. 1, c. 1154, h

Ἀπερρήχθαι, t. 1, c. 526, b. Ἀπερρύην, t. 3, c. 686, b

Ἀπέρρω, Abeo, seu facesso in malā rē. Vnde apud Aristoph. Nub. ἔθλεις, ἀπέρρε, nugaris, abi in malam rem. Hesych. quoque exponit ἀποφθείρου, πορεύου μετὰ φθορᾶς.

Ἀπέρρωγα, t. 1, c. 526, b. Ἀπερρωγώς, ibid.

Ἀπερυθριάω, t. 1, c. 1251, d. Ἀπερυθριάομαι, ibid. e

Ἀπερύκω, t. 1, c. 1267, b

Ἀπερυσιβόω, ῶ, Rubiginem ingenero: vel Rubigine consumo. vnde pass. ἀπερυσιβοῦται, quod exponitur Rubigi-

D nem sentit.

Ἀπερύω, t. 1, c. 1260, c. Ἀπέρχομαι, t. 1, c. 1268, a

Ἀπερῶ, t. 1, c. 1149, c

Ἀπερωεύς, Hesychio κωλυτής: ab ἐρωεῖν (inquit) significante ὁρμᾶν. vt Etymologo quoque ὁ τῆς ὁρμῆς καὶ προθυμίας κωλυτής: ab ἐρωή, significante ὁρμή, προθυμία. Ita igitur dicitur Qui impetum alicuius inhibet & reprimit, Quíque aliquem iam ἐρωοῦντα ἀποστρέφει. velut apud Hom. Il. θ, — ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

E Ἀπερωέω, ῶ, Discedo. vt apud Homerum Il. θ, Τῷ κε τάχα συγχρῶς πολέμου ἀπερωήσειας, discesseris. ἀποχωρήσειας, Hes. Vel etiam Destiteris & amiseris τὴν ἐρωήν.

Ἀπέρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Interminatus, Nullo limitatus fine, Nullo circumscriptus seu definitus termino. vt Hesychius quoque ἀπέρονα exponit πέρας μὴ ἔχοντα. Poetæ Ionica τὸ ἐπενθέσει dicunt ἀπείρων.

Ἀπερωπός, Hesychio ἀπάνθρωπος, Inhumanus. vt Etymol. quoque ἀπερωπὸν dici scribit ἄγριον καὶ ἀπηνῆ, seu σκληρὸν, δυσπαραίτητον, στυγνὸν, ἀπαραίτητον, Ferum, Immitem, Durum, Inexorabilem, Horrendum, Persuasione non fle-

F xilem. Ἀπερώπως tamen Hesychius rursum affert pro θαυμαστῶς, ἀδοκήτως, mutato simul accentu.

Ἀπέσβας, Doricè pro ἀπέσβης apud Theocr. Idyl. 4: quod schol. exp. ἐξέλιπες, ἀπέθανες, Mortua es & extincta. Sunt qui dicant esse aor. 2 verbi inusitati ἀπόσβημι: potest tamen esse etiam aor. 2 passiuus verbi ἀποσβέννυμι ἀποσβέω.

Ἀπεσθίω, vide infrà inter compos. ex ἐσθίω.

Ἀπεσία, ας, ἡ, Hesychio ἄφεσις. Ionicè igitur positū pro ἀφέσις, dimissio. vt ἀπεσία pro αἴτησις. Exponit verò & ἀπί-

G δρα: in qua signif. scribitur potius ἀπίσσυα, Laconicè.

Ἀπεσκιρρωμένος, t. 3, c. 874, a

Ἀπέσκλη, & Ἀπέσκληκα, vide in Ἀποσκλῆναι.

Ἀπέσσυα, à σεύω, t. 3, c. 758, g.

Ἀπέσσυθεν, pro ἀπεσσύθησαν, t. 3, c. 760, d

Ἀπεστερημένος, t. 3, c. 1020, a. Ἀπέστην, t. 1, c. 1752, c

Ἀπεστράφατο, Ionicè pro ἀπεστραμμένοι ἦσαν: præteriti plusquamperf. pass. tertia pers. plur. ex tertia sing. ἀπέστραπτο, inserto α ante τ, & tenui versa in aspiratam,

H Ἀπεστύς, Hesychio ἀποχώρησις, discessus.

Ἀπεστώ, όος, ἡ, Absentia. Herodotus pag. 344, ἐπαιχυνόμενοι τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, eo quòd à pugna abfuissent. Callimach. quoque pro ἀποδημία posuit, teste Suida. Perperam apud Hesychium scriptum ἀπίσω, paroxytonωs: quod exp. etiam ἀγνοία: si tamen ita scripsit.

Ἀπεσχαροῦσθαι, t. 1, c. 1372, c

Ἀπέτιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foliis carens, in Epigr. vbi & compar. ἀπετιλοτέρη legitur pro Minus foliosa, seu Minus frondosa.

Ἀπέτραγον, t.3, c.1346, d. Ἀπευθανατίζω, t.1, c.1568, c

Ἀπευθής, t.3, c.616, b. Ἄπευθος, ibid. c

Ἀπευθύνω, t.1, c.1303, a. Ἀπευθύνομαι, ibid. c

Ἀπευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tædæ inutilis, Ex quo tædæ fieri nequeunt: vt sunt arbores quæ non sunt pingues nec resinosæ, vt Plin loquitur. Theophr. Hist. plant. l.3, c.10, ἀπευκοτέρα καὶ ἧττον ἔνδαδος.

Ἀπευκταῖος, t.1, c.1311, g. Ἀπευκτικός, ib.

Ἀπευκτός, ibid. f. Ἀπευκτῶς, ibid. g

Ἀπευνάζω, t.1, c.1306, c

Ἄπευστος, idem cum Ἄπευθος: vnde vtrunque Hesych. exp. per ἀνήκοος, quod est Inauditus, seu De quo nil auditu compertum habemus. quo sensu Hom. dicit ἀπάπυστος.

Ἀπευτελίζεσθαι, Hes. exp. ἀπάρχεσθαι, primitias offerre. Sonat tamen potius Vilipendi seu Vilescere.

Ἀπεύχομαι, t.1, c.1311, e. Ἀπευωνίζω, t.4, c.785, a

Ἀπέφθος, t.1, c.1378, b. & t.4, c.686, e. ob.

Ἀπεχθαῖος, Hesychio ἐχθροποιός, Inimicum & odiosum reddens.

Ἀπεχθαίρω, t.1, c.1314, a

Ἀπεχθάνομαι, t.1, c.1313, e. Ἀπέχθεια, ibid. d

Ἀπεχθής, ibid. Ἀπεχθητικός, ibid. f

Ἀπεχθῆμαι, ibid. e. Ἀπεχθῶς, ibid. d. Apud Hesych. legitur & Ἀπεχθρῶς, quod exp. ἐχθωδῶς.

Ἀπέχομαι, t.1, c.1338, h. Ἀπεχυρόω, t.1, c.1373, f

Ἀπέχω, t.1, c.1338, b. Ἀπεψία, t.4, c.686, e. ob.

Ἀπεψία, t.3, c.227, h. Ἀπέψω, t.1, c.1379, b

Ἀπεών, Ionice & poeticè pro ἀπών, Absens: item Mortuus, vt ἀπελθών quoque: & cōtrà παρεών, viuus seu superstes.

Ἀπεωρούμενον, t.1, c.217, d. f. ob.

Ἀπεώρητον, Hesychio ἀμετάπτωτον. Fuerit itaque ἀπὸ in hoc compos. priuatiuum.

Ἀπέωστον, eidem est ἀπόθητον: si tamen non potius scripsit ἀπόθητον.

Ἀπηθικῶς, t.1, c.1447, g

Ἀπηγέομαι, Ionicè pro ἀφηγέομαι, Narro. apud Herodot.

Ἀπήγημα, ατος, τό, & Ἀπήγησις, εως, ἡ, Narratio: Ionicè pro ἀφήγημα & ἀφήγησις. Sed ἀφήγησις est ipsa potius actio narrandi, ἀφήγημα autem res quæ memoratur.

Ἀπηγόρευμα, ατος, τό, Hesychio ἀπολόγημα, defensio. Exponitur etiam Negatio. Pro eodem dicitur Ἀπαγόρευμα.

Ἀπηγορέω, t.1, c.31, f. Ἀπηγόρημα, ibid.

Ἀπηγορία, ας, ἡ, v. l. interpr. Negatio, vt Ἀπηγόρευμα.

Ἀπηγροικισμένος, vide Ἀπαγροικίζομαι.

Ἀπηδάλιον πλοῖον, Gubernaculo carens nauis.

Ἀπηθέω, t.1, c.1449, a. Ἀπήθημα, ibid.

Ἀπῄα, abii, præt. med. verbi ἄπειμι. Plato in Apolog. ἀπῄα οὖν ἐντεῦθεν.

Ἀπήκοοι, Hesychio οἱ μὴ ὑπήκοοι, Dicto non audientes, Inobedientes.

Ἀπηκριβωμένος, t.1, c.303, a. Ἀπηκριβωμένως, ibid. c

Ἀπηκτος, t.3, c.263, d. Ἄπηκτος autem, est ὁ πορθούμενος, si Suidæ credimus: afferenti & ἀπήκτῳ pro ἀπήλθε. Ionica autem hæc sunt à them. ἀφήκω. Hesych. verò ἀπήχθ affert pro ἀπῆχθ & εἰς ὀξὺ συνάγε.

Ἀπηλεγές, t.1, c.333, g. Ἀπηλεγέω, ibid.

Ἀπηλεγέως, ibid. f. Ἀπηλεγής, ibid.

Ἀπηλιασής, t.1, c.1458, b

Ἀπηλιθιόω, ῶ, Facio ἠλίθιον & fatuum. vnde ἀπηλιθιωμένος, Qui ad fatuitatem est redactus, & mente captus. Dioscorides libro 5, cap 25, de aceto scillitico, σκοτοδινιῶντας, μελαγχολικοὺς, ἀπηλιθιωμένους.

Ἀπηλικέστερος, t.1, c.1452, g. Ἀπηλιώτης, t.1, c.1456, f

Ἀπήμαντος, t.3, c.281, b

Ἀπημάρτε, Ionicè pro ἀφήμαρτε. quod est ἀπέτυχε, Aberrauit. Suid.

Ἀπημελημένος, t.2, c.862, d. Ἀπημελημένως, ibid.

Ἀπήμιος Ζεύς, t.3, c.280, e. Ἀπημοσύνη, ibid.

Ἀπήμων, ibid. b

Ἀπηναῖος, Hesychio ἀπάνθρωπος, σκληρός: Inhumanus, Durus, seu Immitis. idem atque ἀπηνής.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, Inhumanitas.

A Ἀπήνεμος, t.1, c.417, f

Ἀπηνεώθη, Suid. affert pro ἀμὸς ἐγένετο, immitis & crudelis factus erat: à them. ἀπηνιόω, significante Reddo ἀπηνέα. Exp. etiam Obstupuit; & tūc est ab ἀπηνεόομαι.

Ἀπήνη, ης, ἡ, Rheda, Vehiculum mulare, Vehiculum quod muli iuncti trahebant. vt Pausan. docet, sic scribens in Eliacis; ἐμὸν μὲν δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα ὄνοις ἀντὶ ἵππων ἔχουσα. Sed & Homerus eam vocat ἡμιονείαν ἄμαξαν, Odyss. ζ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὥπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξαί θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Idem Iliados ω dicit, Πρὸ δὲ μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην.

B Ἀπηνηνάμην, t.1, c.170, g

Ἀπηνεός, ὁ καὶ ἡ, Immitis, Inclemens, Sæuus, Crudelis. Hesychio σκληρός, ὠμός, κακός. Homerus Odyss. τ, Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Idem Iliados α, βασιλῆος ἀπηνέος. Et Iliados ψ, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Iliados ο, ἀπηνέα μῦθον dicit. At Aristophanes Nub. ὅπως τις ὀ[illegible] μηδὲν δείξειαν ἀπηνές: quod exponūt αὐστηρὸν, ἀκοσμὸν, Acerbum seu asperū, Insolens. Dictum porro τὸ ἀπηνὴς volunt quasi ἀπωθεν ὄντα τῆς ἀπήνης, vel quasi ἡνίαις μὴ ὑπακούοντα, metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων.

C Ἀπήνητον ἀγώνισμα, Certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ: quum nimirum mulis rhedæ iunctis certatur, seu quâ certatur vehiculo mulari. Sic enim Poll. libro 7, καὶ τὸ μὲν τῶν νέων ἡμιόνων ἀγώνισμα, ἐκαλεῖτο κάλπη· τὸ δὲ τῶν ζυγίων, ἀπήνητον. Suspectam tamen vocabulum hoc terminationem habet.

Ἀπῆνθον, Abii, Discessi: Doricè apud Theocr. pro ἀπῆλθον.

Ἀπηνθράκωμαι, Ardeo, v. l. perperam pro ἠνθράκωμαι: quod est, In carbones redactus sum, à verbo ἀνθρακόω.

D Ἀπῆξεν significans ἀφαρμήσεν, est aor. 1 ab ἀπαΐσσω.

Ἀπήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex alto dependens: item simpliciter Altus, Sublimis, In alto situs. vt Hesychius quoque ἀπήορα exponit μετέωρα, ὑψηλά. Idem ἀπήορον affert pro ἀπέχον, Dissitum & remotum. vt & Suidæ ἀπήορος est ὁ ἀπηρτημένος, & ὁ δεσμός. Hesychio rursum ἀπήοροι sunt non solùm ἀποκρεμεῖς, sed etiā ἀπαρτιζόμενοι: si tamen, ita scripsit, & non potius ἀπηρτημένοι.

Ἀπήρελος, ου, ὁ, idem. vt in Epigr. κλῶνες ἀπήρελοι.

Ἀπηρημένον, t.1, c.558, b

E Ἀπηρεία, ας, ἡ, Improbitas, vulg. lex. Sed perperam. dicitur enim ἐπήρεια.

Ἀπηρής, t.3, c.282, d. Ἄπηρος, ibid. c

Ἀπηρσίως, apud Hippocratem legi dicunt pro Accuratè. ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς pro quo reponunt ἀπαρτίως.

Ἀπηρτημένον, Suspensum, Pendens: item Longè situm & remotum: Hesychio μακρὰν ὄν. Ἀπηρτισμένον autem Absolutum, Perfectum: πλέιον, eidem.

Ἀπηρτισμένος, t.1, c.573, g. Ἀπηρτισμένως, t.1, c.574, a. ob.

Ἀπηρυθριασμένος, t.1, 1251, e. Ἀπηρυθριασμένως, ibid.

F Ἀπήσωτος, t.3, c.283, c

Ἀπήτεια, Hesychio ἀκέστρια, Sarctrix, seu Sarcinatrix. quæ & ἠπήτρια dicitur, si bene memini. atque ita Doricum fuerit hoc Ἀπήτεια.

Ἀπήχεια, t.1, c.1482, b. Ἀπηχέω, t.1, c.1483, b

Ἀπήχημα, ibid. d

Ἀπηχημένον, Suidæ ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ τὸ πάτριον ἦχου. Sed mihi equidem suspecta est hæc vox, licet & in manuscripto habeatur codice. & scripserim potius ἀπηχθημένον, quod tum ab ipso tum ab Hesychio exponitur ἀπόβλητον, Abiectum: item μεμισημένον, Odiosum, seu Inuisum. ab ἀπεχθάνομαι.

G Ἀπηχής, t.1, c.1482, a. Ἀπήχησις, t.1, c.1483, e

Ἀπηχῶς, t.1, c.1482, c. Ἀπήωρος, t.1, c.217, f

Ἀπία, ας, ἡ, Apia: dicta olim quæ nunc Peloponnesus vt refert scholiastes Thucydidis. Quomodo accipiunt nonnulli apud Homerum Iliados α, dicentem, Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. Alii tamen appellatiuum esse volunt, exponentes ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης. Ἀπία Scythis dicitur Tellus, dea, apud Herodotum libro 4. Vide & Ἄπιος.

H Ἀπιακὸς ὄρος, Hesychio ὁ Μεμφιτικός: quoniam fortassis ibi colebatur Apis.

Ἀπιάλλω, Dimitto. vnde fut. ἀπιαλεῖς, quod Hesych. itidem exponit ἀποπέμψεις.

Ἄπιαλος, Hesychio ῥῖγος, Rigor, Frigus. Dicitur & ἤπιαλος febris quædam.

Ἀπιδανῆες, dicti sunt antiqui Arcades, vt schol. Callim. & Eust. referunt. Ἀπιδανὸς autem pro Peloponnesio accepit Mimnermus apud Athen. l. 13, canens, Ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠγάσατο. erat enim Lais Corintho oriunda: quæ vrbs est Peloponnesi.

Ἀπίη, Ionicè pro Ἀπία. vnde ἀπίης γαίης apud Homerum, quod Hesychius exponit τῆς μακρὰν ἀπεχούσης, afferēs similiter ἀπίη pro ἀλλοδαπὴ, ἀλλοτρία. Itidémque Suid.

Ἀπίημι, Ionicum est pro ἀφίημι: itidémque ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι, & similia: quæ passim occurrunt apud Herodotum. Idem in imperfecto dicit ἀπίει, pro ἀφίει, ex inus. them. ἀφιέω. Significat autem Dimitto, Missum facio, Sino: item Emitto. Falsò in vulg. lex. exponitur etiā Abeo, Proficiscor, Secedo, Recedo, Transeo, Prodeo, Prouenio.

Ἀπίθανος, t. 3, c. 135, f. Ἀπιθάνως, ib.

Ἀπιθὴς, δύσβατος ὁ δυσχερὴς καὶ δυσανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσι, Arduus & Ascensu difficilis: afferenti hunc locum sine autoris nomine, de Alalcomenis vrbe, ἀκούω αὐτὴν μήτ' ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπιθοῦς λόφου. Sed notandum, in manuscripto codice vtrobique scribi cū diphthōgo, ἀπειθὴς & ἀπειθοῦς, licet non sua serie.

Ἀπιθῶ, t. 3, c. 139, g.

Ἀπίκια, placentarum quædam genera, denominata ab Apicio quodam Romano, homine qui ἀσωτίᾳ καὶ τρυφῇ πάντας τοὺς ἄλλους ὑπερηκόντισε, vt post Athenæum testatur Suidas. vnde & à Plinio vocatur altissimus nepotū gurges. Sub eiusdem nomine editus est libellus quidā de re culinaria, vt Archestratus γαστρονομίαν edidit, seu ἡδυπάθειαν, seu δειπνολογίαν, seu ὀψοποιΐαν. disceptatur enim de inscriptione eius libri.

Ἀπικμῶντο, Hesychio ἀπεψῶντο. Videtur tamen propriè esse Exiccabantur expresso aut exucto humore: vel Humoris exprimebatur.

Ἀπικόμην, Ionicè pro ἀφικόμην, Veni.

Ἄπικρος, Non amarus, Amaritudinis expers.

Ἀπικρόχολος, Qui biliosus non est; Expers amari fellis seu Flauæ bilis, quæ omnium amarissima est. vt Hes. ἀπικρόχολον exp. τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν.

Ἀπίλλειν, Lysias in orat. contra Theomnestum (si tamen eius est) pro ἀποκλείειν posuit, teste Harpocr. quod est Excludere, Arcere. sed videtur ordo alphabeticus poscere vt apud eū scribatur cum diphthongo ει in penultima, vtpote ante ἀπιμπῖν positum. quanquam & altera ferri scriptura potest. Hesych. ἀπέλλειν quoque eo significatu habet, vt suprà docui. Sed perperam vulg. lex. scripserunt ἀποκλαίειν pro ἀποκλείειν, exposuerúntque perperam Deflere.

Ἀπίμελος, Pinguedinis expers, Non pinguis: ideóque macer. Athen. l. 3, τῶν τειχῶν τῶν ἀπιμέλων κράτιστα εἶναι τὰ ὡραῖα. pro quo aliquanto pòst dicit ἀπιόνων. Affertur ET Ἀπιμελὴς pro eodem.

Ἀπινδάκοτος, apud Poll. & in v. l. perperam scriptum pro ἀπινωδάκωτος.

Ἀπινὴς, t. 3, c. 300, d

Ἀπινόω, ib. Ἀπινύσσω, t. 3, c. 418, g

Ἀπίνυτος, t. 3, c. 419, b. Ἀπινύτως, ib.

Ἄπιξις, εως, ἡ, Ionicè pro ἄφιξις. hoc est Abitus, Discessus. Item Reditus, Aduentus. dicit. n. Herodot. ἄπιξιν ποιέομαι pro Aduenio.

Ἀπιοειδὴς, t. 1, c. 494, d

Ἄπιον, ου, τὸ, Pirum: fructus τῆς ἀπίου arboris. Ita enim Suidas, Ἄπιον, οὐδέτερον· Ἄπιος δὲ, θηλυκόν. Veruntamen & fœmininum ἄπιος pro ipso fructu vsurpatum reperitur: veluti quum Athen. libro 14 dicit, τὴν ἀμαμηλίδα εἶδος ἑτερόν τι τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον: & Æschylides ibidem, ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας. Et Alexis paulo antè, εἶδές ποτε Γεννοῦσιν ἀνθρώποις ἀπίους πεφρυγμένας. Ibidem legitur, τὰς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια: idque sine vllo mēdo. nam schol. Aristoph. apertè testatur masculino etiā genere ἄπιος dici, autores citans Platonem in legibus, Alexidem, & Pherecratem, ex quo affert hunc iābum, Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω. sed & ipse di-

A cit, οἱ λεγόμενοι παρ' ἡμῖν ἄπιος σίνασι τῇ γαστρὶ παρέχει.

Ἄπιος, t. 1, c. 494, a. | Ἄπιοι dicūtur αἱ Ἀρκάδες à Peloponneso olim dicta Apia. vt refert Plutarch. in Hellenicis, his verbis, allata simul ratione nominis, ἀρκάδας δὲ πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ φασὶν ἀπίους τοῖς Ἕλλησιν, ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης ἀπίας περισσαγομένης. ὅτι ἄπιοι ἀρκάδες μετωνομάσθησαν. Apud Athenæum tamen contrà, libro 14, Peloponnesus Ἀπία olim vocata dicitur ἀπὸ τῶν ἀπίων, διὰ τὸ δαψιλεύειν ἐκεῖ τὸ φυτόν.

Ἆπις, nomen regis & dei apud Ægyptios: de quo sic Lu-
B cianus De sacrif. ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅτι τοῦ προτέρου χειροτονούμενος πολὺ καλλίων καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. Multa de hoc bubulo eorum deo Herodot. Meminit & Diog. Laert. in vita Eudoxi, & Plin.

Ἀπισόω, t. 1, c. 1729, h

Ἀπίσσωτος, Non picatus: pro quo Atticè ἀπίττωτος.

Ἀπιστίη, pro ἀπιστία, t. 3, c. 139, g

Ἀπιστέω, & Ἀπιστέομαι, t. 3, c. 140, b & d

Ἀπιστία, t. 3, c. 139, g

Ἄπιστος, Incredulus, &c. ib. b. Ἄπιστος, Infidus, &c. ib. d

C Ἀπιστοσύνη, t. 3, c. 140, a. Ἀπιστοσύνως, ib. c

Ἀπίστως, t. 3, c. 139, f. Ἀπισχναίνω, t. 1, c. 1364, d

Ἀπισχναίνομαι, ib. e. Ἀπισχυρίζομαι, t. 1, c. 1814, b

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω, Abstineo. Ioseph. De bello Iudaico, παντὸς ἔργου χεῖρας ἀπίσχουσι. Significat etiam Auersum teneo seu Amoueo, & q. d. Abhibeo. vt apud Homerum Odyss. λ, Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ.

Ἀπίσωσις, t. 1, c. 1730, a. Ἀπίτης, t. 1, c. 494, d

Ἀπίτωτος, t. 3, c. 332, d. Perperam in v. l. pro hoc ἀπίττωτος
D scriptum Ἀπίτωδος.

Ἀπιχθὺς, t. 1, c. 1816, f. Ἀπιών, t. 1, c. 1138, c

Ἀπίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Non pinguis. οὐ πίων. Athen. libro 3, κράτιστα τῶν ἀπιόνων (f. τειχῶν) κύβια pro quo paulo antè dicit ἀπιμέλων, vt suprà docui. | Est etiam nomen proprium, diminutiuè factum ex Ἆπις. Suid.

Ἁπλαῖ, (sub. κρηπῖδες aut tale quid) Calcei simplices. hoc est, Simplex habentes solum, seu simplicem soleam. scribit. n. Callistratus apud Suid. ἁπλᾶς, dici τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων.

E Ἀπλάκητον, Hesych. ex Sophoclis Trachin. affert pro ἀναμάρτητον: pro quo vulgatæ editiones habent ἀμπλάκητον, vt suprà videbis. Est autem ἀπλάκητον, Non errans seu aberrans. Vide & t. 3, c. 339, a.

Ἀπλάνεια, t. 3, c. 341, e. Ἀπλανὴς, ib. c

Ἄπλαυτα, Hesychio ῥυπαρά. Sed forsan ἄπλυτα scripsit, Illota: à verbo πλύνω.

Ἄπλαστος, t. 3, c. 347, f. Ἀπλάστως, ib. g

Ἀπλατὴς, t. 3, c. 353, f

Ἄπλατος, idem quod ἄπλητος, Cui πλᾶν siue πλάζειν tutum non est: à verbo πλάω per syncopen facto ex πελάω. In-
F terdum etiam Immensus. exponitur enim non solùm ἀπρόσιτος, Inaccessus, sed etiam ἄμετρος, πολύς. Hesiodus Theogon. Ἰσχὺς δ' ἄπλατος, Robur inaccessum & immensum. Sic ex Epigr. affertur ἄπλατος βότρυς, pro Racemus sacer & inaccessus: hoc est (inquiunt) Cæsaries non tangenda. tactu enim alicui rei πλαζόμεθα & appropinquamus. Itidem apud Athenæum lib. 3, Archestratus dicit, ἔχει γὰρ τὸν χρόνον διὰ μῆκος ἄπλατον, per lōgissimū temporis spatium & quod attingere propemodū ne-
G queas. Sophocli autem ἄπλατος αἶσα seu μοῖρα, est μανία μεγάλη. nam & ad ipsam accedere propius, tutum non est.

Ἄπλετος, t. 3, c. 381, e

Ἄπλευρος, Latus non habens: vel Latus nullo auxilio stipatum habens. Hesychio enim ἄπλευρος est ἡ μὴ ἔχουσα βοήθειαν ἢ πλευράν: aliis Fulcro carens.

Ἁπλῆ, in vulg. lex. affertur pro Simpliciter, ἁπλῶς.

Ἀπλήγης, εος, ὁ καὶ ἡ, Inuulneratus: si vulg. l. credimus. Dicitur potius ἀπλήξ.

H Ἀπλήγιος, ου, ὁ, Simplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo & deriuatum est, & propterea aspirandum, vt illud. Eupolis Vrbibus, Οὔτ' ἄρ' πολυπρό γμων. ὅτιν ἀλλ' ἀπλήγιος.

VNDE Ἀπληγὶς, ίδος, ἡ, idem cum ἀπλοΐς significans, hoc est Simplex: seu Non ampla admodum, ita vt du-

plicari seu corrugari nequeat. vt Suidæ ἀπλήγις χλαῖνα A
est ἱμάτιον σύμμετρον, in hoc loco Aristoph. Anagyro, ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν, ex mea læna faciens alias tres lænas simplices. Itidem Poll. lib. 7, quum lænarum seu chlænarum dixisset alias esse ἁπλοΐδας, vt apud Homerum, Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι: quasdam duplices, vt apud eundem, Διπλῆν, ἐκταδίην, subiungit, ταύτας δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἀπληγίδας καὶ διπληγίδας, (pro quo malim διπληγίδας) καὶ διβόλους ὠνόμαζον. Vbi nota has duas voces esse Atticas. Apud Hesychium scriptum ἄπληγος pro illo ἀπλήγιος, & ἀπλῆπις pro ἀπληγίς. Ita enim apud eum legimus, Ἀπλήγιος, ἁπλοΐς. & Ἀπλῆπις, σύμμετρος χλαῖνα, οὐ δυναμένη διπλωθῆναι. B
Superiorem autem scripturam habent Suidæ exemplaria, non excusa solùm, verùm etiam manuscripta: sed & Etymol. & lex. meum vet.

Ἀπληκεύω, apud Suidam legitur, sed sine expositione. tantùm enim ei subiungit, καὶ ἄπληκτον, (ita enim vetus codex manuscriptus habet) τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς ὁδοιπορείας τὰ στρατόπεδα, locus in quem exercitus ex itinere diuertit. Varin. habet Ἄπληκτον, quod exp. κατάλυμα, diuersorium. & Ἀπληκεύω, μένω, Maneo. C

Ἄπληκτος, t. 3, c. 390, f. — Ἀπλήμων, t. 3, c. 381, d
Ἀπλήξ, t. 3, c. 390, c. — Ἀπλήρωτος, t. 3, c. 385, a & b
Ἀπληστεύομαι, t. 3, c. 377, d. — Ἀπληστία, ib.
Ἄπληστος, ib. b. — Ἀπλήστως, ib. c
Ἀπλήγιος, & Ἀπλῆπις, vide paulo antè in Ἀπλήγιος.
Ἄπλητος, t. 3, c. 381, e. — Ἁπλόη, t. 1, c. 486, a
Ἁπλόθριξ, t. 1, c. 1586, a. — Ἄπλοια, t. 3, c. 369, f
Ἁπλοΐζομαι, t. 1, c. 487, a. — Ἁπλοϊκός, t. 1, c. 486, f
Ἁπλοϊκῶς, ib. g. — Ἁπλοϊκώτατος, ib.

Ἄπλοοι, Hesychio οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν. Sonat tamen potius Destituti nauigio. nam οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν dicûtur ἄπλοι. D

Ἁπλοΐς, t. 1, c. 486, g
Ἄπλοκος, Plexibus seu nexibus carens, Non implicatus.
Ἁπλοκύων, t. 1, c. 521, c. — Ἁπλόομαι, t. 1, c. 487, a
Ἄπλοος, t. 3, c. 369, d. — Ἁπλόος, t. 1, c. 485, e
Ἁπλότης, t. 1, c. 486, a. — Ἄπλους, t. 3, c. 369, d

Ἁπλούστερος, aspiratum, compar. ab ἁπλοῦς, Simplicior: ψιλὸν autem ἀπλούστερος, ab ἄπλους, Minus potēs nauigare. velut quum Suidas à Thucyd. ἀπλουστέρας νῆας vocari ait οὐ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἀπλόους ἰσαμένας. locus est p. 253, vbi scholiast. quoque idem annotat, sed habens ἀπλοώτεραι, qui compar. est ab ἄπλοος. E

Ἄπλουτος, t. 3, c. 399, a
Ἁπλότειχες, vide in Ἁπλόθριξ paulo antè.
Ἁπλόω, t. 1, c. 487, a
Ἀπλοώτεραι νῆες, t. 3, col. 369, e. Vide & in Ἀπλούστερος paulo antè.
Ἀπλυσία, t. 3, c. 403, f. — Ἀπλυσίαι, αἱ, ib.
Ἄπλυτος, ib. e. — Ἁπλῶς, t. 1, c. 486, a
Ἄπλωτος, t. 3, c. 374, d

Ἀπνευής, έος, ὁ καὶ ἡ, (ex ἀ epitatico & verbo πνέω) Valde spirans. Affertur enim eo in signific. ex Epigr. ἀπνεές πῦρ. Alioqui quum ἀ est στερητικὸν, sonat Non spirans, Spiritu destitutus.

Ἀπνευμάτιος, t. 3, c. 407, e. — Ἀπνευστί, t. 3, c. 409, f

Ἀπνευστία, ας, ἡ, idem quod ἄπνοια, Spiritu destitutum esse, Non spirare, seu Spiritus retentio. G

Ἀπνευστιάζω, t. 3, c. 409, h. — Ἄπνευστος, ib. f
Ἄπνοια, t. 3, c. 410, e. — Ἄπνοος, ib. e
Ἄπνους, ib.

Ἀπὸ, præpositio, cum gen. A, vel Abs, t. 1, c. 489, g. Ἀπὸ, Pòst, c. 490, d. Ἀπὸ, E, vel Ex, ibid. g. Ἀπὸ, De, col. 491, c. Ἀπὸ, Per, ibid. d. Ἀπὸ, Absque, ibid. f. Ἀπὸ cum articulo, ibid. h. Ἀπὸ redditum per aduerbium, c. 492, b. Ἀπὸ redditum per ablat. ib. c. Ἀπὸ admittit tmesin in compositione, ibid. d. Ἀπὸ vacat interdum, ib. e. Ἀπὸ nonnunquam deest, ib. f.

Ἀπὸ aduerbium, t. 1, col. 492, f. Ἀπὸ cum θεοῦ & νόσφιν, col. 493, f

Ἀποαίνυμαι, Aufero, Adimo, Detraho, idem quod sequens ἀποαιρέομαι. Hom. Il. ν, Τρώων, τῶν κταμένων ἀποαίνυμαι, quæ interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ, Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, reditum adimebat. ἀφῄρετο. A

Ἀποαιρέομαι, t. 1, c. 192, d. — Ἀποβαδίζω, t. 1, c. 661, d
Ἀποβάθρα, t. 1, col. 640, g. & 641, h
Ἀποβαίνω, t. 1, c. 641, g
Ἀποβάλλω, t. 1, c. 674, a. — Ἀποβάλλομαι, ib. e
Ἀποβάπτω, & Ἀποβάπτομαι, t. 1, c. 719, a
Ἀπόβασις, t. 1, c. 642, e

Ἀποβάτη, perperam in vulgat. lex. pro Ἀποβάτης positum thema est. B

Ἀποβατήριος, t. 1, c. 642, h. — Ἀποβάτης, ib. g
Ἀποβατικός, ib. — Ἀποβεβρεγμένος, t. 1, c. 790, b

Ἀποβήσσω, seu Ἀποβήττω, Extussio, Tussiendo eiicio. Hippocr. Progn. μήτε πτύον ἀποβήσσῃ.

Ἀποβιάζομαι, t. 1, c. 734, c. — Ἀποβιβάζω, t. 1, c. 655, e
Ἀποβιόω, t. 1, c. 740, d. — Ἀποβίωσις, ib. e
Ἀποβλάπτω, & Ἀποβλάπτομαι, t. 1, c. 744, c
Ἀποβλαστάνω, t. 1, c. 746, g. — Ἀποβλαστέω, ib.
Ἀποβλάστημα, ib. — Ἀποβλάστησις, ib.
Ἀπόβλεμμα, t. 1, c. 751, d. — Ἀποβλέπομαι, ib. c C
Ἀποβλεπτέος, ib. d. — Ἀποβλέπω, t. 1, c. 750, b
Ἀπόβλημα, t. 1, c. 674, e. — Ἀποβλητικός, ib. f
Ἀπόβλητος, ib. e

Ἀποβλίττω, propriè significat Exprimendo aufero, more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus pressis auferunt: vt scholiastes Aristophanis in hoc loco Auium, λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον, Κἀγὼ πίπτω, μέλλω τι βοᾶν. ὁ δ' ἀπέβλισε θοἱμάτιόν μου, exponens ἀφείλετο, dicit metaphoram esse ἀπὸ τῶν κηρίων, vel ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. Itidémque Suid. Sed & Hes. ἀπέβλισεν exp. ἀπημίασεν, expressit: itē ἀπέδυσεν, exuit. eodémque modo ἀποβλίσαι, ἀποθλίψαι. D

Ἀποβλύζω, t. 1, c. 756, b. — Ἀποβολάς, t. 1, c. 674, g
Ἀποβολή, ib. — Ἀποβολιμαῖος, ib.
Ἀπόβολον, Hesychio ἀποβεβλημένον, Abiectum.
Ἀποβόσκομαι, t. 1, c. 782, c
Ἀποβουκολέω, & Ἀποβουκολέομαι, t. 1, c. 775, b
Ἀποβουκόλημα, ib. e. — Ἀποβουκολίζω, ib. f
Ἀποβράζω, t. 1, c. 786, f. — Ἀπόβρασμα, ib. g E
Ἀποβράσσομαι, ibid. f
Ἀποβράσσω, vel Ἀποβράττω, ibid.
Ἀποβραχίς, t. 1, c. 790, b. — Ἀπόβρεγμα, ib.
Ἀποβρέχω, ib.

Ἀποβρίζω, A cibo dormio: vel A pastu aliquantillum dormio. vt Hes. ἀποβρίξαντες exp. μετὰ βορὰν ἀπονυστάξαντες, expresso simul etymo, quod in Βρίζω infrà afferetur. Opp. De venat. l. 3, εὖτε ποτ' γὰρ δὴ Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβρίξαντες ἕλοντο. In Epigr. ἀποβρίζει ὕπνον. Suid. ἀπέβριξεν exp. ἀφύπνωσεν, edormiuit.

Ἀποβρίθω, Degrauo: vel Præ pondere & grauitate deuergo. vt βρίθω quoque actiuè & neutraliter vsurpatur. F

Ἀποβροχή, t. 1, c. 790, c

Ἀποβροχθίζω, Deglutio, Deuoro, Per guttur deiicio. vt Hesych. quoque ἀποβρόχθισον exp. κατάπιε.

Ἀποβροχίζω, Illaqueo, Laqueis implico. Affertur enim ἀπεβρόχισε ex Epigr. pro Illaqueauit.

Ἀποβρύκω, Demordeo, vel Abedo. Eubulus comicus apud Athen. libro 13, de meretricibus ἀκόσμοις & inscitis, τῶν θερμῶν ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαθον ταῖς γνάθοις, καὶ τῶν κρεῶν ἀπέβρυκον αἰσχρῶς. G

Ἀποβρώσκω, t. 1, c. 783, f

Ἀποβύω, Obstruo, Obthuro. Vnde particip. ἀποβύσαντες, Suidæ ἀποκλείσαντες. Synonymum est ἀποφράττω.

Ἀποβώμια, t. 1, c. 800, g. — Ἀπόβωμος, ib.
Ἀπόγαια, t. 1, c. 807, a. — Ἀπογαιόομαι, t. 1, c. 803, e
Ἀπόγαιος, t. 3, c. 1617, f. — Ἀπογαλακτίζω, t. 1, c. 812, c
Ἀπογαλακτισμός, ibid.
Ἀπογέα, t. 1, c. 807, a. & t. 3, c. 1617, e H
Ἀπογεία, t. 1, c. 807, b. — Ἀπόγεος, t. 1, c. 806, g

Ἀπογεῶσαι, Suidæ ἀποθεμελιῶσαι, Fundamenta destruere.

Ἀπογεώω, t. 1, c. 810, a. — Ἀπογεμίζω, t. 1, c. 843, g

Ἀπογέμω, Depleo, Demo ei quod plenum est. vnde imper. ἀπόγεμε, quo Hesych. Cyprios vti dicit pro ἄφελκε, Detrahe.

Ἀπογυμνάω,t.1,c.839,b

Ἀπογινόμενοι, Defuncti, Qui decesserunt. οἱ ἀπελθόντες, οἱ ἀποβεβιωκότες, seu οἱ ἀποθανόντες, Hes.& Suid. Alioqui sonat etiam li qui abfuerunt, vt ἀπογίνεσθαι est Decedere, Abesse.

Ἀπόγειος quoque in v.l. habetur pro Abterraneus, A terra prodiens. Affertúrque ex Aristot. Probl. ἀπόγειος ἀνάκλασις pro Abterraneus reflexus. Et ἀπόγειοι ἄνεμοι pro Venti qui à terra consurgunt, ex eodem Aristot. De mundo. Sed cum diphthongo ει potius hæc scribuntur.

Ἀπογεύομαι,t.1,c.850,b

Ἀπογεφυρόω,ῶ,F.ώσω, Ponte seu pontibus iungo.

Ἀπογηράσκω,t.1,c.848,b

Ἀπογίγνομαι, vel Ἀπογίνομαι,t.1,c.830,a

Ἀπογινώσκω, seu Ἀπογιγνώσκω,t.1,c.1850,c. Ἀπογινώσκομαι, seu Ἀπογιγνώσκομαι,t.1,c.1851,g

Ἀπογλαυκόω,t.1,c.858,f. Ἀπογλαύκωσις,ibid.

Ἀπόγλουτοι, Qui clunibus videntur destituti esse, Qui exilibus sunt natibus, Depyges.

Ἀπογλύφω, & Ἀπογλυκαίνομαι,t.1,c.852,e

Ἀπόγνοια,t.1,c.1852,b

Ἀπογνούς, particip. aorist. 2, ex inusi. them. ἀπόγνωμι, ad ἀπογινώσκω refertur.

Ἀπογνώμων,t.1,c.1848,c

Ἀπόγνωσις,t.1,c.1852,a

Ἀπογνωστέον, Suidæ δεῖ ἀπογινώσκειν.

Ἀπογνώστης,t.1,c.1852,b. Ἀπόγονα,t.1,c.840,h

Ἀπογονή,ibid. Ἀπόγονος,ibid.g

Ἀπογραφή,t.1,c.870,f. Ἀπογράφομαι,t.1,c.868,a

Ἀπόγραφον,t.1,c.870,e. Ἀπόγραφος,ibid.

Ἀπογράφω,t.1,c.869,d

Ἀπόγυιοι ἀχαί, Hesychio σιωπώμεναι, tacitæ.

Ἀπογυιόω,t.1,c.881,d. Ἀπογυμνάζομαι,t.1,c.889,a

Ἀπογυμνόω,t.1,c.888,b. Ἀπογύμνωσις,ibid.c

Ἀπογυναίκωσις,εως,ἡ, Effœminatio.

Ἀπογωνιόομαι,t.1,c.894,b

Ἀποδα, Pedibus carentia, Nullis pedibus innitentia. Ex masc. ἄπους.

Ἀποδαίομαι,t.1,c.902,e. Ἀποδαιμονίζω,t.1,c.899,a

Ἀποδάκνω,t.1,c.906,d. Ἀποδακρυτικά,t.1,c.908,b

Ἀποδακρύω,ibid.

Ἀποδάπτω, Auello. vt Hes. quoque ἀποδάψαι exp. ἀποκόψαι.

Ἀποδαρθεῖν,t.1,c.912,a, Ἀποδάσμιος,t.1,c.902,f

Ἀποδασμός,ibid.

Ἀποδαυλίζω, Titione contundo. δαυλὸς enim idē est quod δαλός. Eurip. dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ, Fuste contundo. vbi Ἀποδαυλίζω simpliciter ponitur pro Contundo seu Percutio, propter datiuum ξύλῳ.

Ἀποδεδειλιακότως, More eorū qui ἀποδεδειλιάκασι, hoc est qui præ metu conciderūt animo & viribus. i. Timidè, Meticulosè. δειλῶς, καταδεῶς. Affertur à Poll. sed δύσφηκτον esse dicitur.

Ἀποδέει,t.1,c.917,c. Ἀποδέειν,ibid.

Ἀποδεής,ibid. Ἀποδεῖ,t.1,c.916,f

Ἀποδείκνυμι,t.1,c.926,h Ἀποδείκνυμαι,t.1,c.917,e

Ἀποδεικνύω,t.1,c.927,b. Ἀποδεικτικός,t.1,c.928,e

Ἀποδεικτός, ibid.

Ἀποδειλιατέον,t.1,c.923,c. Ἀποδειλιάω,ibid.

Ἀποδεῖν, t.1,c.917,c. Ἀπόδειξις,t.1,c.927,g

Ἀποδειπνέω,t.1,c.935,c. Ἀπόδειπνος,ibid.

Ἀποδειροτομέω,t.1,c.948,c. Ἀποδεκατόω,t.1,c.937,g

Ἀποδεκάτωσις,εως,ἡ, Decimatio, Decimarum exactio. apud Epiphanium.

Ἀποδεκτῆροι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι· σιτῶναι δὲ, οἱ συνωνούμενοι. Ita apud Pollucem legimus, lib.8. Sed puto scribendum ἀποδέκται. Teste enim eodem, ἀποδέκται Athenis dicebantur οἱ τούς τε φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ὑποδεχόμενοι: quos decem numero fuisse ait, & controuersias de tributis & vectigalibus ortas iudicasse: si autem maius aliquid sese offerret, id ad iudicium detulisse. Nec obstat quod dicit, τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι. idem enim id valet ac si dixisset, οἱ τὸν ἀπομετρούμενον σῖτον ὑποδεχόμενοι, qui frumentum demensum recipiunt, nec frumentum solum, sed alia etiam tributa & vectigalia.

Ἀποδεκτέος,t.1,c.957,a. Ἀποδεκτήρ,ibid.d

Ἀποδέκτης,ibid. Vide & Ἀποδεκτῆροι paulo antè.

A Ἀποδέκτης,ibid. Ἀποδενδρόομαι,t.1,c.944,b

Ἀπόδεξις,εως,ἡ, Ionicè pro ἀπόδειξις, frequens apud Herodotum. vt ipso statim initio, ἱστορίης ἀπόδεξις, historiæ editio. Et lib.2, pag.79, ἔργων ἀπόδεξις. vbi etiam dicit, τοῦτον μὲν τοσαῦτα ἀποδέξασθαι, & ἀποδέξασθαι μνημόσυνα αὐτοῦ. Itidémque alibi, ἀπόδεξις μεγάλων ἔργων, Patratio seu effectio. Ad verbum Demonstratio, Ostensio: vel Talis effectio qua omnibus conspicuum fiat ipsum opus.

Ἀποδέομαι,t.1,c.963,h

Ἀπόδερμα,ατος,τὸ, Cutis seu pellis detracta, Spoliū, Exuuiū.

B Affertur ex Herodoto.

Ἀποδερματόω,t.1,c.947,c. Ἀποδέρω,t.1,c.946,h

Ἀποδες, hirundines pedibus carentes: vide in Ἄπους.

Ἀπόδεσις,t.1,c.963,h. Ἀποδεσμέω,t.1,c.964,a

Ἀπόδεσμος,t.1,c.963,h. Ἀποδέχομαι,t.1,c.956,e

Ἀποδέω,t.1,c.963,h

Ἀποδήκω, Amordeo, seu Demordeo. hoc est Morsu demo seu aufero. Inusitatum thema ex quo ἀποδάκνω mutuatur sua tempora.

Ἀποδημέω,t.1,c.972,e. Ἀποδημητής,t.1,c.973,a

C Ἀποδημητικός,ibid. Ἀποδημία,t.1,c.972,d

Ἀπόδημος,ibid. Ἀποδία,t.3,c.509,h

Ἀποδιαιτάω,t.1,c.984,d

Ἀποδιαπομπήσασθαι, Dimitti datis comitibus. Ita v.lex. sed perperam & scribentia & interpretantia, vt cognosces ex iis quæ in Ἀποδιοπομπέω dicta sunt. Pro Ἀποδιαπομπητέον quoque, quod eadem afferunt pro Reiiciendum est, scribendum Ἀποδιοπομπητέον.

Ἀποδιαστέλλω,t.3,c.1002,c. Ἀποδιατείνω,t.3,c.1337,b

Ἀποδιδάσκω, & Ἀποδιδάσκομαι,t.1,c.987,e

D Ἀποδίδομαι,t.1,c.991,h

Ἀποδιδρασκίνδα, nomen lusus cuiusdam puerilis, ab aufugiendo ei impositum. in eo enim ὁ μὲν ἐν μέσῳ καταμύων κάθηται, ἢ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τις λαμβάνει. οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσι. διαναστάντες δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν, ἔργον εἶχεν ἑκάστῳ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον φθάσαι, vt Poll. docet l 9.

Ἀποδιδράσκω,t.1,c.1051,e. Ἀποδίδωμι,t.1,c.991,f

Ἀποδίημι,t.1,c.1757,d. Ἀποδιΐσω,ibid.

Ἀποδικάζω,t.1,c.1012,g. Ἀποδικέω,t.1,c.1008,a

Ἀποδινέω,t.1,c.1010,d. Ἀποδίομαι,t.1,c.1017,d

E Ἀποδιοπομπέω, & Ἀποδιοπομπέομαι,t.1,c.1014,c

Ἀποδιοπόμπησις,ibid.f

Ἀποδιορίζω, Suis limitibus finitum separo & segrego.

Ἀποδιοσκύω, & Ἀποδιοσκύομαι,t.1,c.1018,e

Ἀποδιφθογγόω,ῶ, Conflo in diphthongum. Verbum grammat. Ex quo VERBALE Ἀποδιφθόγγωσις,εως,ἡ, significans itidem Conflatio in diphthongum, seu Cōfectio diphthongi, apud Gaz. lib.2.

Ἀποδιώκω,t.1,c.1018,e. Ἀποδίωμαι,t.1,c.1017,d

Ἀπόδιωξις,t.1,c.1028,e. Ἀποδοκέω,t.1,c.1030,f

F Ἀποδοκιμάζω t.1,c.1032,d. Ἀποδοκιμάζομαι,ibid.e

Ἀποδοκιμασία,ibid.f

Ἀποδοκιμαστέος, Reprobandus, Reiiciendus.

Ἀποδοκιμάω,t.1,c.1032,f. Ἀποδόκιμος,ibid.h

Ἀποδόντωσις,t.1,c.1080,e

Ἀπόδοξις, siue Ἀποπλάνησις, Reiectio vel reprobatio rerum quarundam quasi in quæstionem venire non dignarum. Ita v.l. sed perperam. scribendum enim ἀπόδιωξις.

Ἀποδοσις,t.2,c.1164,g. Ἀποδόσιμος,t.1,c.993,e

Ἀπόδοσις,ibid.d. Ἀπόδου,ibid.c

G Ἀπόδουλος,t.1,c.1044,a. Ἀποδοχεῖον,t.1,c.957,c

Ἀποδοχή,ibid.b

Ἀποδοχμόω,ῶ, Obliquo, Incuruo. vt schol. quoq; Hom. & Hesych. ἀποδοχμώσας exp. πλαγιάσας, in hoc loco Od.ι de Polyphemo inebriato, Ἧ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος. αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα. AT Ἀποδοχμὸς pro Extendens, nescio vnde afferant v.l.

Ἀπόδραμα,t.1,c.1046,f. Ἀποδραίνω,t.1,c.1051,e

Ἀποδρᾶναι,ibid.f. Ἀποδρᾶς,ibid.e

Ἀπόδρασις,t.1,c.1052,c

H Ἀποδράπτω, & Ἀποδράπτομαι,t.1,c.1046,f

Ἀποδράω,t.1,c.1051,c

Ἀποδρέπω, & Ἀποδρέπομαι,t.1,c.1051,a

Ἀπόδρομος,t.3,c.1657,e. Ἀποδρύπτω,t.1,c.1055,g

Ἀποδρύφω, idem quod ἀποδρύπτω, vnguibus carpo, vel rado. Hesych. enim ἀποδρύφοι exponit ξαίνοι ἢ ἀποξέσαι

procul dubio respiciens ad locum hunc Homeri Il. ψ, ὃς ὤ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἕλκυστάζων. Vbi signif. Dilaceraret. Suidæ ἀποδρύφω est ἀποδέρω, Excorio, Pellem seu corium detraho.

Ἀποδρῴη, Atticè pro ἀποδρῷη, ab ἀποδράω. Aristot. Œcon. 2, εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον, si quod mancipium aufugisset.

Ἀποδύομαι, t.1, c.1061, d. Ἀποδύρομαι, t.2, c.1189, f

Ἀποδύτης, t.1, c.1062, c. Ἀποδυσπετέω, t.3, c.324, b

Ἀποδυ[illegible]τεης, ibid. e. Ἀποδυτήριον, t.1, c.1062, d

Ἀποδύω, t.1, c.1061, c

Ἀπόειμι, Absum. poeticè pro ἄπειμι. vnde imperf. ἀποέσαν, quod Hes. exp. ἀπῆσαν, poeticum itidem vt ἔσαν pro ἦσαν. Ἀποειπεῖν, t.1, c.1223, c

Ἀποέννυμι, Exuo, Spolio. vnde pass. ἀποέννυται, quod Hesychius exp. ἀφαιρεῖται.

Ἀποεργάζω, t.1, c.1242, b. Ἀποέργω, t.1, c.1241, f

Ἀποέρσω, ex ἔρσω significante φθείρω, est Abreptum aut deglutitum perdo. vt fluuius rapidus aliquem ἀποέρσαι dicitur quem abripuit & vndis suis obrutum exitio dedit: quod Herodotus συμψῆσαι vocat, & Hes. exp. ἀποστερῆσαι, ἀποπνίξαι, [illegible] ποιῆσαι. Hom. Il. φ, Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα. Ibidem, Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς [illegible]. Et Il. ζ, ἐς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, [illegible] ἀποέρσαι [illegible]. Eust. exp. ἀπ[illegible].

Ἀπ[illegible], t.1, c.1388, e. Ἀπ[illegible]μαι, t.1, c.1398, f

Ἀπ[illegible], Ferucfacio, seu Decoquo ita vt feruеat. Diosc. l.1, c.125, ἀπο[illegible] οἴνῳ καὶ [illegible], feruefactum in vino & potum.

Ἀπο[illegible]μαι, t.1, c.1398, f

Ἀπ[illegible]μαι, & Ἀπ[illegible]μαι, & Ἀπ[illegible], t.1, c.1395, f

Ἀπ[illegible], t.1, c.1398, f

Ἀπ[illegible], Doricè pro ἀπ[illegible], ab ἀπο[illegible]: vsitatum tamen apud Atticos quoque & cæteros Græcos.

Ἀπ[illegible], t.1, c.1105, h

Ἀπ[illegible], Descingo, seu Effingo.

Ἀπ[illegible] & Ἀπ[illegible], t.1, c.1412, a

Ἀπ[illegible], t.1, c.1491, c. Vide & ἀπηθεῖν, suprà

Ἀπ[illegible], t.1, c.1507, l

Ἀπ[illegible] & Ἀποθαν[illegible], M[illegible]. referuntur ad Ἀ[illegible]: [illegible] autem sunt ab inus. them. ἀποθανέω.

Ἀπ[illegible], t.1, c.15[illegible], d. Ἀπ[illegible], ibid.

Ἀπ[illegible], t.1, c.1515, c. Ἀποθαυμαι, t.1, c.1508, f

Ἀπ[illegible], t.1, c.1535, e

Ἀπ[illegible], Fundamenta destruo: vel Fundamentis eruo.

Ἀπ[illegible], t.1, c.493, g. Ἀπ[illegible], t.1, c.1531, d

Ἀπ[illegible], t.1, [illegible]. Ἀπ[illegible]ρεπία, t.1, c.1543, b

Ἀπ[illegible], ibid. c

Ἀποθεραπεύω, Medeor, &c. t.1, c.1542, h. Ἀποθεραπεύω, Colo, &c. c.1543, a

Ἀποθ[illegible], t.1, c.1549, f. Ἀπ[illegible], t.3, c.1487, c

Ἀπ[illegible]ω, t.1, c.1536, h. Ἀπ[illegible], t.3, c.423, c

Ἀπ[illegible], t.3, c.1481, a. Ἀπ[illegible], t.3, c.1487, e

Ἀπ[illegible], ibid.

Ἀπ[illegible]ω, t.1, c.1550, c. Inde fut. ἀπο[illegible]σούμεθα: quod Etymol. exp. ἀποδραμούμεθα, cursu nos proripiemus: annotatque dici etiam [illegible].

Ἀπ[illegible]ω, t.1, c.1511, h. Ἀποθ[illegible]ωσις, t.1, c.1533, e

Ἀποθήκη, t.3, c.1487, a

Ἀποθηλασμός, [illegible], Exuctio, seu Suctus, vt Plin. loquitur.

Ἀποθηλύνω, Effœmino.

Ἀποθηριόω, & Ἀποθηριόομαι, t.1, c.1559, e

Ἀποθησαυρίζω, t.3, c.1479, h. Ἀπ[illegible], t.3, c.423, c

Ἀποθινόω, t.1, c.1560, h

Ἀπόθλασμα, [illegible], Defractio. Exponitur etiam Fractura.

Ἀποθλίβω, t.1, c.1562, d

Ἀπόθλιμμα, ibid. e. & t.3, c.287, f. ob.

Ἀπόθλιψις, t.1, c.1562, c

Ἀποθνήσκω, Morior, &c. t.1, c.1569, d. Ἀποθνήσκω, Interimor, ibid. e

Ἀποθορέω, t.1, c.1575, b. Ἀποθρασύνομαι, t.1, c.1507, a

Ἀπόθραυσις, t.1, c.1563, d

Ἀποθραύω, ibid. c. Ἀποθραύομαι, ibid. d

Ἀπόθρεκτα, apud Hesych. legitur, expositum ἀπόφευκτα, Fugienda, seu Aufugienda, Declinanda. sed perperã procul dubio pro ἀπόθρεκτα, ab ἀποτρέχω.

Ἀποθρέξαι, ab ἀποτρέχω, reuersa tenui in aspiratam, quæ in ἀποτρέχω admitti nequit ob aliam sequentem.

Ἀποθρηνέω, t.1, c.1583, f

Ἀποθριάζειν, propriè τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς, Folia fici decerpere: abusiuè autem τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν, quiduis aliud auferre aut adimere, vt docet Hes. Apud Aristoph. in Acharn. Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε; Suid. exp. ἀπέτιλεν, auulsit: nisi fortè sit euulsis pilis denudauit.

B Ἀποθρίζω, t.1, c.1549, g.

Ἀπόθριξ, Hesychio ἄνηβος, ἄθριξ, Impuber, Depilis, Glaber. vnde plur. ἀπόθριχες apud Etymol. quod itidem exp. ἄνηβοι, dicens ἀπὸ hîc significare στέρησιν.

Ἀπόθρονος, t.1, c.1578, e.

Ἀποθρύπτω, & Ἀποθρύπτομαι, t.1, c.1594, a

Ἀποθρώσκω, t.1, c.1576, g

Ἀποθύκειν, Hes. affert pro ἀποτυγχάνειν. quod Ionicam habet commutationem tenuis & aspiratæ pro ἀποτυχεῖν seu ἀποτυχεῖν, Non adipisci seu assequi, Destitui, Frustrari.

C Ἀποθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω: Budæo in epist.

Ἀποθυμίασις, t.1, c.1617, a. Ἀποθυμιάω, ibid.

Ἀποθύμιος, t.1, c.1609, f. & 1596, d. ob.

Ἀποθωρίζω, t.1, c.1630, b

Ἀποθυρόω, ῶ, Excludo, seu foràs eiicio. vnde particip. ἀποθυρούμενος, quod Hes. exp. ἀποκεκλεισμένος, exclusus.

Ἀποθυστάνιον, ου, τὸ, Vas potorium aut libatorium esse videtur apud Athen. lib. 11, vbi in instrumento templi Metapontinorum numerantur φιάλαι ἀργυραῖ, οἰνοχόαι

D ἀργυραῖ, ἀποθυστάνιον ἀργυροῦν. Et mox, χύτρος ἀργυροῦς, ἀποθυστάνιον χρυσοῦν, κρατὴρ χρυσοῦς. Sunt qui ita dictum existiment quòd aliquem vsum haberet in sacrificiis: quum tamen à θύστανος potius deriuatum esse videatur.

Ἀποθύω, t.1, c.1621, e

Ἀποΐζειν, Hesychio ἀπομωκᾶσθαι, Illudere.

Ἀποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non factus, seu Nondum factus. Ita apud Athen. lib. 4, ex Menandro, πλάττομεν γὰρ πλάσματα, Τὴν νύκτα τ' ἠγρυπνήκαμεν. καὶ νῦν ἔτι ἀποίητα παμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν. Affertur & pro Sine arte factus, ex Dionys.

E Halicarn.

Ἀποικεσία, t.2, c.1223, d. Ἀποικέω, ibid. b

Ἀποίκησις, ibid. d Ἀποικία, t.2, c.1213, a

Ἀποικίζω, t.2, c.1228, a. Ἀποικίζομαι, ibid. d

Ἀποικίς, t.2, c.1213, a. Ἀποικισμός, t.2, c.1228, f

Ἀποικιστής, ibid. Ἀποικοδομέω, t.2, c.1204, h

Ἀποικονομέω, t.2, c.1208, g. Ἀποικονόμησις, ibid.

Ἀποικονομία, ibid. h. Ἄποικος, t.2, c.1212, g

Ἀποικτίζω, & Ἀποικτίζομαι, t.2, c.1235, e

Ἀποιμώζω, Eiulo, Lamentor. Item Defleo, Deploro. Anti-

F phon, καὶ τὸ πλεῖσταγον ἀπῴμωξεν ἐμέ τε καὶ αὐτὸν, ὡς ἀδίκως ἀπολλυμένοις.

Ἀποινάω, t.3, c.447, d

Ἀποινέω, idem quod ἀποινάω, vt Etymol. innuit, ἀποινεῖσθαι exponens ἀφαιρεῖσθαι & χρηματίζεσθαι, sicut ἀποινᾶν, χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἷον ἄποινα λαμβάνειν.

Ἄποινον, t.3, c.447, c. Ἄποιος, t.3, c.450, c. & 1775, f

Ἀποίχομαι, t.2, c.1257, b

Ἀποίω, inusitatum thema ex quo ἀποφέρω mutuatur fut. ἀποίσω. significat autem Aufero, Asporto.

G Ἀποκαθαίρω, t.2, c.4, g. Ἀποκαθαίρομαι, ibid. h

Ἀποκάθαρμα, t.2, c.5, a. Ἀποκάθαρσις, ibid.

Ἀποκαθαρτικὸς, ibid. b

Ἀποκαθεύδω, Secubo, Seorsim cubo: item Obdormio. vel Dormito, Somniculosus sum.

Ἀποκαθηλόω, t.1, c.1680, e. Ἀποκαθήλωσις, ibid.

Ἀποκάθημαι, t.1, c.1384, a. Ἀποκαθίζομαι, t.1, c.1090, f

Ἀποκαθίσταμαι, Restituor, &c. t.1, c.1773, h. Ἀποκαθίσταμαι, Redigor, &c. c.1774, b. Ἀποκαθιστάω, t.1, c.1773, f

H Ἀποκαθίστημι, Restituo, &c. t.1, c.1773, e. Ἀποκαθίστημι, Restituo sanitati, &c. ibid. f. Ἀποκαθίστημι, Efficio, &c. ib. g. Ἀποκαθίστημι, Dissoluo, &c. ibid.

Ἀποκαίνυμαι, Vinco. Hesyc. n. & Suid. ἀπεκαίνυτο exp. ἐνίκα, respicientes procul dubio ad hoc Hom. Il. ψ, Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους. Hes. exp. præterea ἀφῃρεῖτο, auferebat. Ἀποκαίριος, t.2, c.13, e

Ἀποκαίω,t.2,c.179,a. Ἀποκακέω,t.4,c.328,a

Ἀποκακίζω,Malus fio,Degenero.vnde ἀπεκάκισε,quod Hesych.exp. ἐπικράνθη,factus est amarus.

Ἀποκαλέω,t.2,c.20,d

Ἀποκαλύπτω,Detego seu Retego,Reuelo, Sublato velamine conspiciendũ præbeo. Vnde particip. med. ἀποκαλυψάμενος quo Plut.in Coriolano vsus est pro Retegẽs se,seu Detecta facie.nam paulo antè dixerat τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυψάμενος, intecto capite, veste nimirũ. Apud eũdẽ ἀποκαλύπτει πρός τινα is qui animũ suum detegit& aperit seu patefacit alicui.nam in Alexãdro,quũ verba epistolæ cuiusdam recitasset, subiungit, ἀνέπτυξε γὰρ τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. | Significat interdum etiam Obtego,Obuelo,præpositione significante αὔξησιν τῆς καλύψεως. Affertur enim ex Psalmis Dauidicis, ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, pro Tecta sunt peccata. Hinc duo verbalia sunt NOMINA, Ἀποκάλυψις nimirum, ET Ἀποκαλυπτικός. Est autem Ἀποκάλυψις, Detectio, Reuelatio, Patefactio rerum opertarum antè seu occultarũ. Vox apud Græcos Bibliorum interpretes & Noui testamenti scriptores vsitata, significans reuelationem, illam qua res occultæ diuinitus alicui patefiunt. Paulus epist. ad Corinthios 2, cap.12, ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Et epist.1,cap.14, ἀποκάλυψιν ἔχει. Sic Iohannes theologus suam Apocalypsin orditur, Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ,ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει. Vbi etiam nota exprimi quarũmnam rerum propria sit ἡ ἀποκάλυψις,earum videlicet quæ breui euenturæ sunt.vnde & ab Hesychio exponitur πρόγνωσις,προφητεία. Ἀποκαλυπτικὸς autem, Qui reuelare seu patefacere solet aut potest.vt à Greg. Nazianz. τὸ ἅγιον Πνεῦμα dicitur ἀποκαλυπτικόν. Præterea ex participio præt.perfecti passiui ἀποκεκαλυμμένος,est A D V E R B. Ἀποκεκαλυμμένως,significans Detectè, Apertè, Palàm, & q.d. Detracto velamine. vt apud Isocratẽ De pace,ἀποκεκαλυμμένως ὥρμημαι λέγειν. pro quo antè dixerat,περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους.

Ἀποκάμνω,t.2,c.48,f

Ἀποκάμπτω,Fut.ψω,Deflecto.Item neutraliter ἀποκάμπτειν dicitur pro Deflectere sese, nimirum à recto cursu. vt equum Xenoph.De re equestri,pag.551,dicit,ἡδίον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος,ἤδη πλήρης ὢν τοῦ ἄθλου,καὶ τό,τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν. Vbi nota synonyma ἀναστρέφεσθαι & ἀποκάμπτειν: & oppositum eis ὀρθοδρομεῖν.Ibidem eques equum στρέφειν dicitur,vt Flectere equos apud Virgilium. Hinc porro est VERBALE Ἀπόκαμψις, εως,ἡ, Deflexus, vt Columella loquitur.

Ἀποκαπνίζω,t.2,c.68,d. Ἀποκαπνισμός,ibid.

Ἀποκαραδοκέω,t.2,c.70,e. Ἀποκαραδοκία,ibid.g

Ἀπόκαρμα,t.2,c.103,e

Ἀποκαρπόω,ῶ, Fructum edo seu emitto. Item,Emitto veluti fructum, Genero, Pullulo. vt Galenus apud Hippocratem,ἀποκεκαρπωκὼς exponit ἀποβεβλαστηκώς: itidémque Erotianus ἀποκεκάρπωκε, ἀποβεβλάστηκε, ἀπογεγέννηκε: respiciẽs opinor ad hunc locum in libro De natura ossium,ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ ἐς τὰς ἰγνύας πολυπλόκους φλέβας.

Ἀπόκαρσις,t.2,c.103,e

Ἀποκαρτερέω,cum verbali suo Ἀποκαρτέρησις,vide infrà sub finem tomi 2,inter deriuata à Καρτός.

Ἀποκαρφολογέω,t.2,c.84,g. Ἀποκαταβαίνω,t.1,c.649,d

Ἀποκαταλλάττω,t.1,c.355,c

Ἀποκατάστασις,Restitutio,&c.t.1,c.1774,b. Ἀποκατάστασις, Circuitio,&c.ibid.c. Ἀποκατάστασις,πλήρωσις,ibid.e

Ἀποκαταστῆναι,t.1,c.1773,g. Ἀποκαυλέω,t.2,c.94,f

Ἀποκαύλησις,ibid.g. Ἀποκαυλίζω,t.2,c.95,b

Ἀποκαύλισις,ibid.c. Ἀποκαυλόομαι,t.2,c.94,g

Ἀπόκαυλος,t.2,c.92,f. Ἀπόκαυσις,t.2,c.179,b

Ἀποκάω,ibid.a

Ἀποκεῖλαι,aor.Pact.infin.modi ab Ἀποκέλλω.

Ἀπόκειμαι,Repositus sum,&c.t.2,c.162,b. Ἀπόκειμαι,Immineo,&c.ibid.f.

Ἀποκείμενον,τό,destinatum,&c.t.2,c.162,f

Ἀποκείρω,t.2,c.103,b

A Ἀποκεκαλυμμένως,vide paulo antè in Ἀποκαλύπτω.

Ἀποκεκλεῖσθαι σιτίων,Hes.exp.ἀνορέκτως ἔχειν τροφῆς,Non appetere cibum. Ad verbum sonat Exclusum esse à cibis.

Ἀποκεκληϊσμένος,t.2,c.235,e. Ἀποκέλλω,t.2,c.1089,a

Ἀπόκενος,t.2,c.117,g. Ἀποκενόω,t.2,c.119,d

Ἀποκερδαίνω,t.2,c.146,b. Ἀποκερδέω,ibid.

Ἀποκερματίζω, t.2,c.104,e

Ἀποκετῶν,Hesychio ἀποκομίζων.

Ἀποκεφαλέω,t.2,c.156,a. Ἀποκεφαλίζω,ibid.

Ἀποκεφάλισμα,ibid. Ἀποκηδέω,t.2,c.183,g

B Ἀποκηλεῖν,Hesychio ἀποδιώκειν,Profligare.

Ἀποκήρυκτος,t.2,c.202,c. Ἀποκήρυξις,ibid.b

Ἀποκηρύσσω, seu Ἀποκηρύττω, Præconio vendo, &c.t.2,c.201,c. Ἀποκηρύττομαι,ibid.e,& g.& 202,a. Ἀποκηρύττω, Abdico,&c.ibid.f. Ἀποκηρύττω,Per præconium interdico,&c.c.202,a

Ἀποκίδνημι,t.3,c.814,a.

Ἀποκικλήσκω, Auoco:idem quod ἀποκαλέω,sed Ionicum.

Ἀποκιλίνδω,Deuoluo.v.l.perperam pro Ἀποκυλίνδω.

Ἀποκινδυνεύω,t.2,c.212,c. Ἀποκινδυνεύομαι,ibid.e

C Ἀποκινέω,t.2,c.218,a. Ἀπόκινος,ibid.b

Ἀποκισσοῦσθαι, seu Ἀποκιττοῦσθαι, In hederam verti seu abire, Degenerare in hederam, Fieri hederam. velut apud Theophrast. Hist.plant.lib.3, cap.18, ἡ ἕλιξ dicitur ἀποκιττοῦσθαι παλαιουμένη. Vnde Plin. lib.16, cap.34, Primóque esse helicem putant,fieri hederam vetustate.

Ἀποκλάζω,t.2,c.226,g. Ἀποκλαίω,t.2,c.222,c

Ἀποκλαίει,Hesychio ἀποκάμνει,Labore frangitur, Viribus concidit.

Ἀποκλάω,t.2,c.223,g. Ἀπόκλεισις,t.2,c.233,a

Ἀπόκλεισμα,ibid. Ἀπόκλειστος,ibid.

D Ἀποκλείω,Excludo,t.2,c.232,e. Ἀποκλείω,Includo,ibid.g

Ἀποκλέπτω,t.2,c.239,a. Ἀποκληΐζω,t.2,c.235,f

Ἀποκληΐζω,& Ἀποκληΐζομαι,ibid.e

Ἀπόκληρος,t.2,c.244,c

Ἀποκληρόω,ibid.c.& 248,g. Paff.Ἀποκληροῦσθαι,t.2,c.249,a

Ἀποκλήρωσις,ibid. Ἀπόκλητος,t.2,c.20,f

Ἀπόκλιμα,t.2,c.253,e. Ἀποκλίνω,ibid.c

Ἀπόκλισις,ibid.f. Ἀποκλύζω,t.2,c.265,h

Ἀπόκλωμα,ἀπολογία ἐπὶ τὸ χεῖρον,Hesych.

E Ἀποκναίομαι,t.2,c.276,f. Ἀπόκναισις,ibid.g

Ἀποκναίω,ibid.d. Ἀποκνάω,t.2,c.275,h

Ἀποκνέω,t.2,c.1268,a. Ἀπόκνησις,ibid.c

Ἀποκνίζω,t.2,c.279,b. Ἀπόκνισις,ibid.c

Ἀπόκνισμα,ibid.

Ἀποκοχύζω,Concha demo seu depleo. Diosc.l.1,c.33,de oleo Sicyonio,ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑποσπάσον τὸ πῦρ,καὶ ψύξας ἀποκόγχυσον τὸ ἔλαιον,oleum concha depleto. Sed videtur per ι scribendum Ἀποκοιζω.

Ἀποκοιμάομαι,t.2,c.291,d. Ἀποκοιτέω,t.2,c.293,b

F Ἀπόκοιτος,ibid.a. Ἀποκολάπτω,t.2,c.305,a

Ἀποκολούω,t.2,c.313,h

Ἀποκολπόω,t.2,c.317,e. Paff.Ἀποκολποῦσθαι,ibid.

Ἀποκολυμβάω,Enato.seu Natando aufugio, Natando euado seu elabor.vt apud Thuc.lib.4,p.130, μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων.

Ἀποκομάω,ῶ,Comis nudo,Tondeo,vt accipitur in hoc loco Luc.in Lexiph. καὶ γὰρ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς.

Ἀποκομιδή,t.2,c.353,g. Ἀποκομίζω,ibid.e.

G Ἀποκομίζομαι,ibid.g. Ἀπόκομμα,t.2,c.351,d

Ἀποκομπάζω,t.2,c.371,d. Ἀποκοπή,t.2,c.351,d

Ἀποκοπτισαμένη,Hesychio στερνοκοπησαμένη,ἀποκοψαμένη,Plãgens tundénsque pectus.

Ἀπόκοπος,t.2,c.351,e. Ἀποκόπτω,t.2,c.350,g

Ἀποκόπτομαι,ib.& 351,c. Ἀποκορσόω,t.2,c.106,b

Ἀποκορυφόω,t.2,c.387,h. Ἀπόκος,t.3,c.148,f

Ἀποκοσμέω,t.2,c.391,g. Ἀποκόσμιος,ibid.a

Ἀποκοτταβίζω, In κότταβον defundo,& quidẽ ita vt sonitum

H reddat.Xen.Hell.2,de Theramene,ἐπεί γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀπεκοττάβισε. Vnde Cic. Tusc.quæst.l.1, Quũ venenũ vt sitiẽs obbibisset, reliquũ sic è poculo eiecit vt id resonaret.Metaph.autem Theophyl.ep.9,ἀποκοτταβίζουσι δὲ καθημέραν τὰ δάκρυα. Aliquãdo absolutè & sine casu ponitur pro ἀποκοτταβίζειν τὸ λειπόμενον, seu (vt

Euripides loquitur, Πυκνοῖσι βάλλειν Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. quum videlicet ὁ κότταβος veluti σκοπός quispiam τοῖς τῶν λαταγῶν τόξοις βάλλεται. vt apud Athen. lib.11, ἐκπώματα ἦπιον, καὶ τὸ τοῖς ἀποκοτταβίζουσι δὲ ὀξύβαφον τιθέμενον, εἰς ὃ τὰς λατάγας ἐξέχεον. VNDE Ἀποκοτταβισμός, dicitur certamen illud potorum, quo nimirum postquam biberunt, reliquum sic è poculo eiiciũt vt id resonet. vt apud Athen. l.15, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς. Ibidem, ὁ ἀποκοτταβισμὸς ἀρχαῖος.

Ἀποκουφίζω, t.2, c.398, h

Ἀποκραδίζω, E ramo ficulno, qui κράδη dicitur, aufero seu detraho. Nicand. Alexiph. Τῶν μὲν τ' ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσας ἐρινεούς. vbi itidem schol. exp. ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυκίσας. hoc est, (inquit) λαβοῖς.

Ἀποκραιπαλίζομαι, Crapulam edormio seu exhalo: vel Expergiscor à crapula. Vnde particip. ἀποκεκραιπαλισμένος, quod Suid. exp. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης.

Inde & VERBALE Ἀποκραιπαλισμός, οῦ, ὁ, Crapulæ exhalatio: eidē Suidæ κραιπάλης ἀπαλλαγὴ ἢ μέθης, quũ exhalata crapula ad sobrietatem reditur. Dicitur verò ET Ἀποκραιπαλάω, pro ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. Ant. μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Παρθοις ἐνίστασθαι. Vbi B. quoque ἀποκραιπαλῆσαι interpr. Crapulam edormire & discutere.

Ἀποκρανίζω, t.2, c.72, b. Ἀποκρατέω, t.2, c.413, b

Ἀποκρέμαμαι, t.2, c.419, g. Ἀποκρεμάομαι, ibid.f

Ἀποκρεμασθεὶς, ibid. g. Ἀποκρεμάω, ibid.f

Ἀποκρεπηδισμός, Hesychio ἀπανθρακισμός.

Ἀπόκρεως, t.2, c.417, c. Ἀπόκρημνος, t.2, c.421, e

Ἀποκριδὸν, t.2, c.433 e

Ἀποκριθῆναι, idem quod ἀποκρίνω, Secerno vel Excerno. Galen. ad Glauc. lib.2, de αὐτοπύρῳ pane loquens, τὸ μὲν καθαρὸν ἄλευρον οὐχ οἷόν περ ἔστι τῇ φύσει, τοιοῦτον εἰς τὴν ἀρτοποιΐαν λαμβάνουσιν, ἀλλ' ἐν κοσκίνοις ἀποκρίθῶσι τὸ πίτυρον, sed prius incerniculo furfures secernunt.

Ἀπόκριμα, t.2, c.432, h

Ἀποκρίνομαι, Separor, &c. ibid.c. Ἀποκρίνομαι, Decumbo, &c. ibid.c. Ἀποκρίνομαι, Respondeo, &c. ibid.

Ἀποκρίνω, Secerno, &c. t.2, c.431, f. Ἀποκρίνω, Incerno, &c. c.432, a. Ἀποκρίνω, Reiicio, &c. ibid.b

E Ἀπόκρισις, Responsio, &c. t.2, c.433, a. Ἀπόκρισις, Excretio, &c. ibid.c

Ἀποκριτικός, ibid.d. Ἀπόκριτος, ibid.

Ἀποκροτέω, t.2, c.457, a. Ἀποκρότημα, ibid.

Ἀποκρότως, ibid.b. Ἀποκρούομαι, t.2, c.448, a

Ἀποκρούσις, ibid.d. Ἀποκρουστικός, ibid.e

Ἀποκρουστός, ibid. Ἀποκρύω, ibid.a

Ἀποκρύπτω, & Ἀποκρύπτομαι, Abscondo, &c. t.2, c.464, b. Ἀποκρύπτομαι, Celo, &c. ib.d. Ἀποκρύπτω, Obscuro, &c. c.465, b. Ἀποκρύπτω, Vinco, &c. ibid.d. Ἀποκρύπτω, Contego, &c. ibid.f. Ἀποκρύπτειν γῆν, de nauigant. ib.

F

Ἀποκρυφῆ, t.2, c.466, a. Ἀπόκρυφος, ibid.b

Ἀπόκρυψις, ibid.a. Ἀποκτάμαι, t.2, c.473, b

Ἀποκτάμαι, t.2, c.469, f

Ἀποκτείνω, t.2, c.472, c. Ἀποκτείνομαι, ibid.g

Ἀποκτέννω, t.2, c.471, h. & 472, c. Ἀποκτένω, ibid.

Ἀποκτῆμι, t.2, c.473, b. Ἀποκτιννύομαι, t.2, c.471, d

Ἀποκτίννυμι, t.2, c.472, h. Ἀποκτιννύω, t.2, c.473, a

Ἀποκτινέω, ibid. Ἀποκτυπέω, t.3, c.1697, c

Ἀποκυέω, & Ἀποκυέομαι, t.2, c.487, d

Ἀποκύησις, ibid.e

Ἀποκυΐσκω, t.2, c.488, e. Ἀποκυΐσκομαι, ibid.f

Ἀποκυλινδέω, t.2, c.495, a

Ἀποκυλίω, t.2, c.493, f. Ἀποκυλίομαι, ibid.g

Ἀποκυνέω, t.2, c.521, d. & t.1, c.1702, e. ob.

Ἀποκυπαρῶσαι, Hesychio est ἀποκτεῖναι, Occidisse aut Occidere, qui itidem ἀπεκυπάρωσεν pro ἀπέκτεινεν attulerat.

Ἀποκυμάζω, t.2, c.515, b

Ἀποκυρόω, ῶ, Abrogo, Autoritate priuo, Irritum facio.

Ἀποκωλύω, t.2, c.530, c

Ἀποκωφόω, ῶ, Exsurdo. hoc est Surdum reddo. Ita enim Valerius Max. vtitur eo verbo. Exponitur etiam Mutum reddo.

Ἀπολαγχάνω, t.2, c.546, b. Ἀπολαιμοτομέω, t.2, c.549, b

Ἀπολαιμότομος, ibid.a. Ἀπολαιμοτόμως, ibid.b

A Ἀπολάκημα, Hesychio ῥάπισμα ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν, inquit. Est tamen potius Crepitus, à verbo ἀπολακέω, idem significante quod ἀποληκέω.

Ἀπολακτίζω, t.2, c.596, h. Ἀπολαλέω, t.2, c.550, b

Ἀπολαμβάνομαι, Recipior, &c. t.2, c.564, g. Ἀπολαμβάνομαι, Deprehendor, &c. ibid. h. Vide & Ἀπολελαμμένος paulo infrà.

Ἀπολαμβάνω, Recipio, &c. t.2, c.564, a. Ἀπολαμβάνω, Intercludo, &c. ibid.d

Ἀπολάμπομαι, t.2, c.589, c

B Ἀπολαμπρυνω, & Ἀπολαμπρύνομαι, t.2, c.595, d

Ἀπολάμπω, t.2, c.589, b. Ἀπολάπτω, t.2, c.599, e

Ἀπόλαυσις, t.2, c.605, a. Ἀπόλαυσμα, ibid.

Ἀπολαυστικός, ibid. c. Ἀπολαυστός, ibid.

Ἀπολαύω, Fruor, in bonam partem, &c. t.2, c.604, c.

Ἀπολαύω, in malam partem, &c. ibid.g

Ἀπολαχαίνω, In λαχεῖαν absumo. Hesych. enim ἀπολελάχανται affert pro εἰς λαχείαν ἀνάλωται.

Ἀπολάω, In lapidem verto seu commuto. vnde particip. ἀπολελασμένος, quod idem exp. ἀπολελιθωμένος. Quidam interpr. Lapido.

C Ἀπολεαίνω, t.2, c.662, a

Ἀπολέγομαι, Repudio, &c. t.2, c.616, a. Ἀπολέγομαι, Deligo, &c. ibid.b

Ἀπολέγω, t.2, c.609, h. & 615, f

Ἀπολείβω, & Ἀπολείβομαι, t.2, c.656, a

Ἀπόλειπς, vsurpatum pro ἀπολειπόμενον seu ἀπολελειμμένον, in hoc loco Hippocratis De natura infantis, ἐλεύσομαι δὲ αὖθις εἰς τὸ ἀπόλειπς τοῦ λόγου. Sed videtur potius ὀξύτονον.

D Ἀπολείπομαι, Relinquor, &c. t.2, c.665, e. Ἀπολείπομαι, Absum, &c. ibid.f. Ἀπολείπομαι, Non assequor, &c. c.666, c

Ἀπολείπω, Relinquo, &c. t.2, c.664, e. Ἀπολείπω, Excello, &c. ibid.g. Ἀπολείπω, Absum, &c. c.665, b. Ἀπολείποντα Erot. apud Hippocr. exp. διεσῶτα.

Ἀπολείχω, t.2, c.672, e. Ἀπόλειψις, t.2, c.666, d

Ἀπόλεκτος, t.2, c.610, a

E Ἀπολελαμμένος, Ionicè pro ἀπειλημμένος seu ἀπολελημμένος, à themate ἀπολαμβάνω. Frequens hoc participium est apud Hippocratem, apud quem Bacchius ἀπολελαμμένοι exp. πλήρεις ὄντες, Epicles autem itidem στερεοὺς γέμοντες: sed & καθηρημένοι & ἀπειλημμένοι. Erotianus verò nō vno eodémque significatu ab eo vsurpari tradit. nam γυναικείων libro 1, vbi dicit ἀπολελαμμένη κοιλίη, idem valere quod ἀπειλημμένη καὶ ἐσφιγμένη: at in libro De articulis, quum de spondylo dicit ἀπολελαμμένον, idem significare quod ἀπειλημμένον καὶ ἐσφιγμένον. Galenus quoque ἀπολελαμμέναι κοιλίαι apud eum exp. ἐπεχόμεναι, astrictæ. Nō solùm verò dicit κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, (vt & κοιλίης ἀπολελαμμένης, Prorrh.1) sed etiam κοιλίην ἀπολελαμμένοι, itidem pro Astrictum habentes aluum. Itidē verò οὔρων & διαχωρημάτων ἀπόληψιν dicit, pro ἐπίσχεσιν, vt Galenus pluribus in locis annotauit. Idem Galenus ἀπολήψεις πνευμάτων ab eodē vocari scribit τὰς οἷον κατακλείσεις καὶ ἡσυχίας: & ἀπολήψεις φλεβῶν, τὰς πληρώσεις τῶν φλεβῶν ὑπὸ πλήθους γινομένας, nimirum ὅταν ὑπερπληρωθῶσι. Sed notandū, eum ἀπόλημψις dicere Ionicè, vt ἀνάλημψις, pro ἀπόληψις, & ἀνάληψις. vt in Coac. progn. οὔρων ἀπόληψιν ἐπώδυνον σημαίνει.

G At ἀπολελαμμέναι, quod ex eodem Hippocrate affert Hesych. pro κοιναί, suspectum est: nec admodum probabilis est opinio eorum qui à λαός ipsum deriuari putant, ideóque interpr. Quasi in populum distributæ, vulgatæque.

Ἀπολελογισμένος, t.2, c.647, f

Ἀπολελοιπότες, participium præt. perf. med. ab ἀπολείπω. Isocrates pro νενικηκότες vsurpauit, metaphora à cursoribus, qui quum vincunt, victos post se relinquunt in cursu.

H Ἀπολελυμένως, Solutè, Liberè, seu Absolutè. Hermog.

Ἀπολέμητος, t.3, c.461, c. Ἀπολέμως, ibid.

Ἀπόλεμος, t.3, c.457, f. Ἀπολεπτύνω, t.2, c.684, f

Ἀπολεπίζω, t.2, c.678, c. Ἀπολέομαι, t.2, c.1276, e

Ἀπολέπω, t.2, c.677, h.

Ἀπολέσκω, & Ἀπολέσκομαι, t.2, c.1275, b.

Ἀπολυχαίνω, t.2, c.690, e

Ἀπολεψέω, idem quod ἀπολέπω, à quo & deriuatum est. Vnde particip. ἀπολελεψημένου, quod Hesych. exp. ἀποκεκαρμένου: addens exempli loco, ἀπολελεψημένου τὰ καλά.

Ἀπολήγω, t.2, c.1275, b. Ἀπολήγω, t.2, c.692, c

Ἀπολικμάω, ῶ, idem quod ἀποκροτέω, Crepito seu Crepo, Crepitum do: vnde ἀπελίκμησεν quod Hes. exp. τοῖς δακτύλοις ἐψόφησεν, item ἀπεδίκμησεν. Vide Ἀναπολικμάω suprà.

Ἀποληκυθίζω, t.2, c.677, c.

Ἀπόλημψις, vide in Ἀπολελαμμένοι paulo anté.

Ἀποληρέω, t.2, c.702, c

Ἀπόληρος, Tarentinorum dialecto ἡ τοῦ θανάτου γραφὴ, teste Hes. forsan παρὰ τὸ ἀπολέσαι.

Ἀποληφθεὶς, t.2, c.564, g

Ἀπόληψις, ibid. a. Vide & Ἀπολελαμμένος paulo anté.

Ἀπολιβάξεις, Aristoph. vsurpauit pro σιωπηλῶς ἀναχωρήσεις, quoniam τῆς λιβάδος, id est τῆς σταγόνος, οὐδὲν ταχύτερον ἂν τῷ πίπτειν. celerrimè enim decidit. In auibus, Οὐκ ἀπολιβάξεις ὡς κάκις' ἀπολούμενος. Ita Suidas, necnon ipsius comici schol. qui tamen & aliam affert expositionem & etymologiam, nimirum οὐκ ἐς κόρακας Λιβύην ἀποφθερῇ; innuēs ἀπολιβάζειν esse Apagere se in remotissimam Libyam in malam rem. Vide præterea Etym.

Ἀπολιγαίνειν, Etym. & lex. meum vetus interpr. ἀφηδύνειν, item παραφθέγγεσθαι, & βιάζεσθαι: Hesych. ἀφηδύνειν itidem & ἀποφθέγγεσθαι, sed & ὀξέως ἀποτρέχειν, celeri cursu aufugere.

Ἀπολιθόω, t.2, c.709, c. & 1457, g. Ἀπολιθόομαι, t.2, c.709, c

Ἀπολικὸς, οῦ, ὁ, Ciuilis gubernationis expers: si non mentiuntur v.l.

Ἀπολιμπαίνω, & Ἀπολιμπαίνομαι, t.2, c.666, f

Ἀπολινόω, t.2, c.714, e. Ἀπολίνωσις, ibid.

Ἀπόλιον, Hesychio θαῦμα, Miraculum.

Ἄπολις, t.3, c.471, g

Ἀπολισθαίνω, Delabor: seu Lapsante gressu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam: ideóque etiam generalius, Non attingo, vel Non adhæresco. Affertur certè ἀπολισθαίνει τοῦ Σωκράτους pro A Socrate dilabitur. Futurum & tempora quæ inde formantur, mutuatur à them. Ἀπολισθέω. vnde est in Epigr. ἀπωλίσθησε πέσημα, quod interpretantur Lapsum lapsa est.

Ἀπολιταργεῖν, & Ἀπολιταργίζειν, Celeri saltu se proripere. λιταργισμοὺς enim vocabant τὰ σκιρτήματα. vt tradit scholiastes Aristophanis, qui ἀπολιταργιεῖς exponit ἀποδραμῇ, ἀποσκιρτήσεις, in hoc loco Nubium, Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς Ἀπὸ τῆς θύρας; Prius autem ἀπολιταργεῖν legitur apud Etymol. & in lexico meo veteri, dicitúrque deriuatum esse παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργὸν, quod est ταχὺ, παρεντιθέντος τοῦ τ: exponitúrque itidem ἀπελθεῖν ταχέως.

Ἀπολίτευτος, Alienus à reipubl. administratione & negotiis ciuilibus: vel etiam Non ciuilis. Plut. De educ. lib. ἡ μὲν γὰρ ὑπέροικος, (s. λέξις) ἀπολίτευτός ἐστι.

Ἀπολίτης, t.3, c.474, f. Ἀπολίτικος, t.3, c.475, e

Ἀπολιχμάω, t.2, c.673, d

Ἀπολλεία, ας, ἡ, Perditio: à præs. temp. ἀπόλλω, vt vulg. lex. tradunt ex Gazæ Gramm. lib. 3. Dicitur tamen potius ἀπώλεια.

Ἀπολλήγω, poeticè metri causa geminatum λ habet, pro ἀπολήγω, Desino. vt Odyss. τ, Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόον ἐξερέουσα; Et Iliad. ο, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων, vt à fraudibus desistas.

Ἄπολλον, vocat. à nom. Ἀπόλλων, O Apollo: interdum & Per Apollinem. Vide & Ἀπόλλων.

Ἀπολλύασι, tertia persona plur. verbi ἀπόλλυμι, Attico more apud Thuc. vt lib. 8, πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι.

Ἀπολλύω, & Ἀπόλλυμι, & Ἀπόλλυμαι, t.2, c.1274, h

Ἀπόλλω, t.2, c.1276, c

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Apollo: Iouis & Latonæ filius, Dianæ frater. quem poetæ cognominant φοῖβον, χρυσοκόμαν, χρυσάορα, ἀργυρότοξον, ἑκηβόλον: item μάντιν, μουσικὸν, ἰατρὸν, λαοσσόον, ἀποτρόπαιον, προστατήριον. Porro notandum est in accusatiuo casu dici non solùm Ἀπόλλωνα, sed etiam Ἀπόλλω, vel facta apocope, vel contractis ω & α post eiectum ν. Legimus enim apud Demosthenem Pro corona, τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Vocatiuus est Ἄπολλον: qui

A interdum admirationi seruit, vt Ἡράκλεις quoque & similia. Deriuata inde sunt, Ἀπολλωνόπολις, seu Ἀπόλλωνος πόλις: cuius τὸ ἐθνικὸν est Ἀπολλωνοπολίτης teste Stephano: apud quem est & Ἀπόλλωνος νῆσος cum suo gentili Ἀπολλωνησίτης. Ab eodem dicta ciuitas Ἀπολλωνία: ex qua qui oriundus est, Ἀπολλωνιάτης vocatur, & fœmina Ἀπολλωνιάτις. At Ἀπολλωνιεὺς esse ex Ἀπολλώνιον, tradit Stephanus, vt Δουλιχιεὺς ex Δουλίχιον. Alioqui Ἀπολλώνιον dicitur etiam Templum Apollinis, seu fanum, vt Thucydidis scholiastes testatur & Stephanus quo-

B que. Præterea est inde possessiuum nomen Ἀπολλώνειος: vt Ἀπολλώνεια ἔργα apud Suidam, τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Item aliud possessiuum fœminini generis, Ἀπολλωνιὰς quo vocabulo τὴν δάφνην vocari, autor est Hesychius. vt Ouidio quoque laurus dicitur Apollinea, Claudiano præterea fatidica & venturi præscia: & Statio, amantes carmina laurus. Sunt verò & propria inde nomina, vt Ἀπολλόδωρος, Ἀπολλοκράτης, Ἀπολλοφάνης, Ἀπολλώνιος, Ἀπολλωνίσκος: item fœmin. Ἀπολλωνία & Ἀπολλωνίς. Sed & Ἀπολλὼς quidam dictus est, cuius mentio Act.

C Apost. c.18, & alibi: at Ἀπολλύων, Apoc. c.9.

Ἀπολογαριάζω, t.2, c.643, f. Ἀπολογέομαι, t.2, c.616, h

Ἀπολόγημα, t.2, c.617, e. Ἀπολογητικὸς, ibid. f

Ἀπολογία, t.2, c.616, g

Ἀπολογίζω, t.2, c.647, g. Ἀπολογίζομαι, Rationem ineo, &c. ibid. c. Ἀπολογίζομαι, Enarro, &c. ibid. f

Ἀπολογισμὸς, ibid. g. Ἀπόλογος, t.2, c.616, d

Ἀπολοιπάδες, t.2, c.664, d

Ἀπολὸν, Hesychio ἀστεμφὲς, βαρὺ, Inflexile, Graue.

Ἀπολούμενος, pro Perditus, &c. t.2, c.1276, e

D Ἀπολούω, t.2, c.725, d

Ἀπολοφύρομαι, Eiulatibus prosequor, Deploro, Lamentor. Xenophon Hellen. lib. 1, ἀπωλοφύροντο τὴν ἑαυτῶν συμφορὰν, ὡς ἀδίκως φθείροιεν. ‖ Item Eiulare & lamentari desino. Testatur enim scholiastes Thucydidis, ἀπαλγήσαντας dici τοὺς παυσαμένους τοῦ ἀλγεῖν, vt ἀπολοφυραμένους τοὺς τοῦ ὀλοφύρεσθαι.

Ἀπολοχμόομαι, t.2, c.731, g

Ἀπόλυγμα, ατος, τὸ, Cypriis ἀπογύμνωσις, Denudatio. Hes.

E Ἀπολύματα, scholiastes Nicandri exponit ἀφοδεύματα, Excrementa, Sordes, in hoc loco Ther. v.578, Ἠ περνὸς ἢ νεβροῖο πάρος ἀπολύματα κόψας. Rectius tamen ibi legendum videtur diuisim ἀπὸ λύματα, vt nimirum ἀπὸ referatur ad κόψας, à quo per tmesin est seiunctum.

Ἀπολυμαίνομαι, Purgor, &c. t.2, c.737, b. Ἀπολυμαίνομαι, Corrumpo, &c. t.2, c.738, g

Ἀπολυμαντὴρ, ibid.

Ἀπολύομαι, Diluo, &c. t.2, c.752, b. Ἀπολύομαι, Soluor, &c. ibid. c. Ἀπολύομαι, Discedo, &c. ibid. d

F Ἀπολυσμὸς, ibid. f. Ἀπόλυσις, ibid. e

Ἀπόλυτος, ibid. g. Ἀπολυτρόω, t.2, c.760, f

Ἀπολύτρωσις, ibid. g. Ἀπολύτως, t.2, c.752, h

Ἀπολύω, Soluo, &c. t.2, c.751, d. Ἀπολύω, Libero, &c. ib. g

Ἀπολωβάω, & Ἀπολωβάομαι, t.2, c.764, a

Ἀπολωπίζω, t.2, c.681, f

Ἀπολωπίζω, ex Eur. affertur pro Traho, Distraho, Separo.

Ἀπολωφάω, t.2, c.729, d

Ἀπόλωψεν, Hesychio teste idem est quod ἀπώλετο.

Ἀπομαγδαλία, siue Ἀπομαγδαλιά, t.2, c.803, a

Ἀπομαγδαλὶς, ibid. Ἀπόμαγμα, ibid.

G Ἀπομαίνομαι, t.2, c.769, f. Ἀπομάθησις, t.2, c.788, h

Ἀπομάκολον, Fructus arbuti: Latinis Vnedo: si non mentiuntur v.l. Dicitur enim potius μιμαίκυλον.

Ἀπομακρόθεν, E longinquo, Eminus, Deprocul. Ex lib. 4 Regum, cap. 19, affertur εἰς ἀπομακρόθεν, pro Ab initio. pro quo Complut. editio habet simplex μακρόθεν. sic enim ibi legitur, οὐκ ἤκουσας ὅτι μακρόθεν ἐγὼ ἐποίησα αὐτήν; Eodem significatu αἰέκαθεν dicitur.

Ἀπομάκτης, t.2, c.803, g. Ἀπομάκτρα, ibid.

Ἀπομάκτειαι, αἱ, ibid. Ἀπόμακτρον, ibid.

Ἀπομαλακίζομαι, t.2, c.782, c.

H Ἀπομαλθακίζομαι, t.2, c.784, c

Ἀπόμαμμα, ης, ἡ, Abauia, vulg. lex.

Ἀπομανθάνω, t.2, c.788, a

Ἀπομαντεύομαι, Diuino. Galen. οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ: de iis qui commentarios scripserunt in Hippocr.

Ἀπόμαξις, t.2, c.805, g.
Ἀπομαραίνω, t.2, c.792, e. Ἀπομαραίνομαι, ibid.
Ἀπομαρτυρέω, t.2, c.798, d. Ἀπομαρτύρομαι, t.2, c.796, f
Ἀπομάσσω, t.2, c.802, d. Ἀπομαστιγόω, t.2, c.808, f
Ἀποματαΐζω, t.2, c.810, d
Ἀποματαιῶσαι, (ita enim reponunt pro Ἀποματαιάσαι) Hesychio est ἐξυτελίσαι, Vilipendere.
Ἀπομάττω, t.2, c.802, d. Ἀπομάττομαι, ibid.e
Ἀπομάχομαι, t.2, c.816, b. Ἀπόμαχος, t.2, c.812, b
Ἀπομειλίσσω, seu Ἀπομειλίττω, Placo, Demulceo.
Ἀπομείρομαι, exponitur Distribuo, Præbeo. sonat tamen potius Partitione demptum alicunde, tribuo. Apud Hesiod. verò in Erg. quum dicit, Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη. Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν, exponunt ἐργάζεται: alii Sumit.
Ἀπομελαίνω, Denigro, Nigrum reddo, Nigrefacio.
Ἀπόμελι, ιτος, τὸ, Galen. suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocauit ὀξύγλυκυ. esse autem πόμα ἐκ μέλιτος καὶ ὄξους κατασκευαζόμενον, in Græcia nimirum. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν (inquit) ἀπὸ κηρίων σκευαζόμενον ἡμεῖς αὐτὸ, μιγνύντες ὄξος μέλιτι καὶ συνεψῶντες, ὡς ἑνωθῆναί τε τὰς ποιότητας αὐτῶν, θραυσθῆναι δὲ τὴν τοῦ ὄξους δύναμιν. vnde patet ἀπόμελι esse cremorem & decoctum fauorum aceto mixtorum. Idem lib.4, De tuēda valetudine, postquàm exposuisset rationem conficiendi ὀξυμέλιτος, subiungit aliquanto pòst, ἀπόμελι δὲ κάλλιον ἐν ὕδατι σκευάζεται: innuens non acetum solùm & mel seu fauos assumi solere ad coctionē huius potionis, sed etiam aquā. atque adeo dixerat ibidem, ἔστω δὲ ἓν μὲν ὄξους μέρος, δύο δὲ μέλιτος, ὕδατος δὲ τέσσαρα. καὶ ζείτω ἐφεψόμενα μέχρι τοῦ δ' τοῦ μέρους. Eiusinodi aquam mulsam ὑδρόμελι etiam appellant. vt enim Dioscor. testatur libro 5, ὑδρόμελι vocant nonnulli τὸ ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων ὕδατι σκευαζόμενον. Itaque ἀπόμελι sub se veluti species complectitur τὸ ὀξύμελι siue τὸ ὀξύγλυκυ, & τὸ ὑδρόμελι: à melle autē denominatur, quia fit ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων ὕδατι ἢ ὄξει.
Ἀπομεμιμημένος, t.2, c.940, e. Ἀπομέμφομαι, t.2, c.876, e
Ἀπομένω, t.2, 878, h. Ἀπομερίζω, t.2, c.853, d
Ἀπομερμηρίζω, t.2, c.857, e. Ἀπομετρέω, t.2, c.904, c
Ἀπομηκύνω, t.2, c.913, c. Ἀπομηκύνομαι, ibid.d
Ἀπομηνίω, Iram corde premo ab aliis secedens: vel Irasci desino, vt Suid. ἀπομηνίσας exp. ἀποχωρήσας δι' ὀργήν, ἢ παυσάμενος ὀργῆς: procul dubio respiciens ad hunc locū Hom. Il.β, Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι. vbi tamen alii præpositioni ἀπὸ non volunt inesse vel ἀποχώρησιν vel στέρησιν, sed ἐπίτασιν, exponentes ἐπιμόνως ὀργίσας: quidam etiam simpliciter χολωθεὶς interpretantur. Sed rectius sentire eos qui epitasin ei volunt inesse, alii loci Homerici docent, vt hic Odyss.π, οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω, (s. χόλον) ἀλλ' ἀπομηνίσει, sed iram aduersum nos fouere perget. Hesych. ἀπομηνύειν exp. τὴν μήνυσιν ἀπαγγέλλειν. Vide & t.2, c.922.
Ἀπομίγνυμι, t.2, c.934, e. Ἀπομιμέομαι, t.2, c.940, d
Ἀπομίμησις, ibid.e. Ἀπομιμνήσκομαι, t.2, c.960, e
Ἀπόμιξις, t.2, c.934, e. Ἀπόμισθος, t.2, c.945, a
Ἀπομισθόω, t.2, c.947, c. Ἀπομίσθωμα, ibid.e
Ἀπομνάομαι, t.2, c.960, e. Ἀπομνημόνευμα, t.2, c.956, h
Ἀπομνημονευτέος, Commemorandus.
Ἀπομνημονεύω, t.2, c.956, d. Ἀπομνησικακέω, t.2, c.958, f
Ἀπομνηστέω, Obliuiscor: si non mentiuntur v.l. quæ & cum genitiuo cōstrui aiunt. Alioquin ἀμνηστέω dicitur eo significatu.
Ἀπόμνυμαι, t.2, c.1295, h
Ἀπόμνυμι, Abiuro, ibid. Ἀπόμνυμι, Eiuro, t.2, c.1296, c.
Ἀπόμνυμι, Iuro, ibid.e
Ἀπομνύω, t.2, c.1295, h. Ἀπομοιρα, t.2, c.846, g.
Ἀπομονόω, t.2, c.969, e. Ἀπομονόομαι, ibid.
Ἀπόμοργμα, t.1, c.395, c. Ἀπομόργνυμαι, t.1, c.394, f
Ἀπομόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω, ibid.d
Ἀπόμορξις, t.1, c.395, d
Ἀπομόσσι, Statim, Sine consideratione: si vulg. l. credimus.
Ἀπόμουσος, t.2, c.821, a
Ἀπόμπιμοι, Hesychio sunt αἱ ἀποφράδες ἡμέραι, dies nefasti. sed alphabetica series innuit scribendum ἀποπόμπιμοι.
Ἀπομύζουσιν, t.2, c.1541, d. Ἀπομυθέομαι, t.2, c.984, e

A Ἀπόμυος, t.2, c.987, c
Ἀπομυκάομαι, ῶμαι, Mugio.
Ἀπομυλλαίνω, Intorqueo, Incuruo. nam μυλλὸν significat στρεβλὸν, σκολιόν. Ita certè Erotianus accipit. qui quum ex Hippocr. attulisset ἀπομυλήνη, subiungit, hoc tieri ὅταν διαστροφή καὶ οἷον σπάσμα γένηται τῶν χειλέων μετὰ [illegible] μάλιστα δ' ἐκ πληγῆς. Galenus verò ἀπομυλῆναι apud eundem exp. συνεσταλκότα χείλη συνημμένως. Etymol. autē ἀπομύλλαινον exp. διεφαύλιζον, ἐξυτέλιζον σαρκάζοντες. Forsan autem est Distortis aut in acutum protensis labris
B illudebant.
Ἀπομαύω, Arceo. Ita v.l. afferentia ex Homero, ἀπήμυνε Αἰτωλοῖς κακὸν ἦμαρ. sed perperam. scribendum enim ἀπήμυνε ab ἀπαμύνω. Locus est Il.ι, v. 543: eiq; similis hic in eodem libro, v.251, Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ἀπομυξίαι, Hesychio ἀκαθαρσίαι, Impuritates, Sordes.
Ἀπομυρίζω, Suidæ est ἀποσμίζω.
Ἀπομύττω, vide inter deriuata á Μύττω, sub finem t.2.
Ἀπομφολύγωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bullas non excitans, seu Non erumpens in bullas. Dioscor. l.5, c.116, de psorico, τὸ ἀπομφολύγωτον καὶ καλῶς ξηρὸν γενέσθαι, desinere bullas exci-
C tare & perfectè inarescere.
Ἀπομωραίνω, Demētare, Infatuare, Reddere μωρὸν & fatuū, Redigere ad μώρωσιν.
Ἀπόμωσις, εως, ἡ, Abiuratio, Inficiatio. Ita v.l. Sed scribendum potius ἀπόμοσις, vtrobique per ο. Pro Ἀπομωτικὸς quoque, quod eadem habent, & exp. Inficialis, ἀπομοτικὸς potius dicitur. Itidémque scribendum Ἀπόμοτος pro Ἀπόμωτος, quod eadem afferunt pro Abiuratus.
Ἀπὸν, Suidæ non solùm τὸ μὴ παρὸν, sed etiam τὸ ἀπρεπὲς, Indecens.
D Ἄπονα, τὰ, dicuntur medicamenta quæ dantur ad leuandam lassitudinē vel dolorem. Vide in Ἄπονος, vel Ἄκοπος.
Ἀπονάιατο, Ionicè pro ἀπόναιντο: optat. ab Ἀπόναμαι.
Ἀποναίω, Migro, Aliò habitatum abeo.
Ἀπόναμαι, t.2, c.1318, f
Ἀπονάω, inusitatum thema in præsenti est, vsitatum in aoristo 1. Inde enim est subiunct. ἀπονάσσω, metri causa geminatum habens σ pro ἀπονάσω. vt apud Hom. Il.π, ἀτὰρ οἳ δ' ἂν καλλιμὰ κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσι. Vbi schol. exp. ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδώσωσι: Eust.
E ἀποστρέψωσι: malim ego μετοικίσωσι καὶ ἀπαγάγωσι, abducāt, aliò habitatum mihi in reditu suo adducant. vt ἀπονάσσαι idem sit quod μετοικίσαι, aliò habitatum abducere. Passiua & media vox neutraliter accipiuntur pro μετοικῆσαι, vt testatur Eustath. hoc est Aliò habitatum abire. quanquam ἀπενάσσατο dicitur actiuè, etiam vsurpari pro Eiecit, E sede migrare fecit. Vide & t.2, c.997, c.
Ἀπονέμησις, t.2, c.1020, g. Ἀπονεμητέον, Tribuendum.
Ἀπονέμω, & Ἀπονέμομαι, t.2, c.1020, f
Ἀπονενοημένος, ου, ὁ, dicitur Is qui ἀπονενόηται, Qui mentem ac intellectum amisit, Qui nihil pensi habet: ideóque
F Vecors, Amens, vel Inconsideratus, Stultus. Interdum etiam Qui de salute sua desperauit, Deploratus, Perditus, Profligatus: cuius significationis exempla vide t.2, c.1075, a. Interdum Qui & diuinorum & humanorum curam abiecit, Qui deploratæ improbitatis est, seu Perditus & Deploratus, (nam & ita hæc vsurpantur vocabula apud Latinos) Isocrates De pace, πλὴν εἴ τις παντάπασιν ἀπονενοημένος ἐστὶ, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτ' ἄλλου μηδενὸς φροντίζει. Vnde ADVERB.
G Ἀπονενοημένως, Amēter, Nulla habita ratione seu cura. vt Galen. quoque apud Hippocr. exp. ἀνεπιστρέπτως. Vide & t.2, c.1075, d.
Ἀπονέομαι, Abeo: vel Redeo, Reuertor. vt Hesych. quoque ἀπονέοντο expon. ἀπήρχοντο: & ἀπονέεσθαι, ἐπανελθεῖν. Hom. Il.β, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
Ἀπονευρόω, t.2, c.1040, b. Ἀπονευρόω, t.2, c.1047, c
Ἀπονεύρωσις, ibid. Ἀπονεύω, t.2, c.1041, g
Ἀπονέω, exponitur nō solùm Abeo, Redeo, sed etiam De-
H struo. Sed in priori signific. non nisi pass. & med. vox vsitata est. Ac passiuæ quidem exempla habes in Ἀπονέομαι paulo antè: mediæ autem, est aor.1 ἀπονήσασθαι, quē Hes. exp. ἀφίξεσθαι, ἀνελθεῖν. Idem & posterioris signific. meminit, afferens ἀπονησαμένη, quod exp. ἀποστορέσασα. Meminit verò & tertiæ significationis, afferēs nimirū

ἀπονήσεται pro ὄνησιν λήψεται: quod pertinet ad ἀπόναμαι seu ἀπόνημι.

Ἀπόνημαι,t.2,c.1318,f. Ἀπόνημι,t.2,c.1319,a

Ἀπόνιψος,t.3,c. 225,c.

Ἀπονησίσασθαι, Hes.τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ προσφάγιον ἐλθεῖν.

Ἀπονητί,t.3,c.222,b. Ἀπόνητος,ibid.

Ἀπονητότατα,aduerb.ibid.

Ἀπονήχομαι,t.2,c.1053,a. Ἀπονία,t.3,c.219,c

Ἀπονίζω,t.2,c.1061,e. Ἀπονικάω,t.2,c.1059,e

Ἀπόνιμμα,t.2,c.1061,b. Ἀπονίνημι,t.2,c.1319,a

Ἀπόνιπτρον,t.2,c.1061,b. Ἀπονίπτω,ibid.a

Ἀπονοέομαι,t.2,c.1074,f

Ἀπονοητέω, ῶ, transitiuè pro νοητὸν ἀπεργάζομαι καὶ φωτίζω videtur vsurpatum, Ecclesiastici cap. vlt. τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἀπενοήτησα. Ibi enim interpretantur, Et ignorantias meas illuminaui. Sed Complut. editio ibi habet ἐπενόησα, intellexi.

Ἀπόνοια,t.2,c. 1075,e. Ἀπονομή,t.2,c.1020,g

Ἄπονος,t.3,c.219,a. Ἀπονοστέω,t.2,c.1089,b

Ἀπονόστησις,ibid. Ἀπονοσφίζω,t.2,c.1091,b

Ἀπονοοῦμαι,t.2,c.1074,f

Ἀπονούμενοι, Hesychio sunt οἱ οὐ μνηστεύοντες. sed suspecta ea vox est.

Ἀπονυκτερεύω,t.2,c.1104,d. Ἀπονύμφης,t.2,c.1097,b

Ἀπόνυμφος,ibid. Ἀπονυστάζω,t.2,c.1108,e

Ἀπονυχίζω,t.2,c.1346,g. Ἀπονυχίσματα,τὰ,ibid.

Ἀπόνως,t.3,c.219,b

Ἀποξαινᾶν, Hesychio κακοπαθεῖν.

Ἀπόξεινος,t.2,c.1119,c. Ἀποξενόομαι,ibid.

Ἀπόξενος,ibid.b. Ἀποξενόω,ibid.e

Ἀποξένωσις,ibid.h

Ἀποξέω,& Ἀποξέομαι,t.2,c.1130,f

Ἀποξηραίνω,& Ἀποξηραίνομαι,t.2,c.1145,a

Ἀποξίγγυται, Hesychio est ἀποσβέννυται, extinguitur.

Ἀποξυοίζω,t.2,c.1148,c. Ἀποξυλίζω,t.2,c.1142,b

Ἀποξ ωεω, v. l. afferunt pro Abrado: sed viderint quàm verè.

Ἀποξαίνω,& Ἀποξαίνομαι,t.2,c.1355,a

Ἀποξυράω,& Ἀποξυράομαι,t.2,c.1137,a

Ἀποξυρέω,& Ἀποξυρέομαι,ibid.

Ἀποξύρομαι,ibid. Ἀπόξυρος,ibid.b

Ἀποξύρω, idem quod ἀποξυράω seu ἀποξυρέω. Vnde pass. ἀποξύρομαι, quod habes t.2,c.1137,a. Exponitur verò nō solùm Abrado, sed etiam Detergo, Abstergo.

Ἀποξύω,t.2,c.1353,c. Ἀπόξυσμα,t.2,c.1134,h

Ἀποξυστρόω,t.2,c.1133,f. Ἀποξύω,t.2,c.1134,g

Ἀποπαγήσομαι, Concrescam: fut.2 pass. verbi ἀποπήσσω seu ἀποπήγνυμι.

Ἀποπαίζω,t.3,c.21,c. Ἀποπαλαιόω,t.3,c.24,d

Ἀποπαλέω,t.3,c.31,e

Ἀποπάλλω,ibid.d. Ἀποπάλλομαι,ibid.e

Ἀποπαλῶσι, Hes.exp. ἀποπαλαιῶσι: item ἀποκρούσεται.

Ἀπόπαξ, (nisi fortè scripsit ἀπόπαν) eidem est ξύμπαν siue σύμπαν.

Ἀπόπαππος, t.3,c.35,e

Ἀποπαππόω,ῶ, In pappos verto. Vnde pass. ἀποπαπποῦσθαι, Verti seu abire in pappos, apud Theophr. Hist. plant. lib.7,cap.11.

Ἀποπαπταίνουσιν, Hesych. affert pro περιβλέπουσιν ὅπως φύγωσι, circumspiciunt vt fugiant. Posset & ἀποπαπταίνουσι dici.

Ἀποπάρδῃς, Crepitum ventris emittas, apud Alexand. Aphrod.in Probl. Est aor.2 subiunct. à them. ἀποπέρδω. Ab eodem ἀποπαρδεῖν dici Ἀποπαρδακᾶ, tradit Hesych. sed non exponit.

Ἀποπαρθενόω, seu Ἀποπαρθενεύω, Deuirgino, Virginitate priuo.

Ἀπόπαστος, apud Oppian. idem quod ἄπαστος, Ieiunus.

Ἀποπατέω,t.3,c.80,g. Ἀποπάτημα,ibid.a

Ἀπόπατος,ibid.

Ἀποπαύω,t.3,c.108,f. Ἀποπαύομαι,ibid.g

Ἀπόπειρα,t.3,c.154,d. Ἀποπειράζω,t.3,c.159,c.

Ἀποπειράω,t.3,c.157,a. Ἀποπειράομαι,ibid.c

Ἀποπέκω, Derōdeo. vnde præt. pass. ἀποπέπηκται, quod Hes. exp. ἀποκέκαρται.

Ἀποπελεκάω,t.3,c.195,a

A Ἀποπεμπαῖος, apud Hesychiū ὁ ἀποστραφεὶς ἄπρακτος, καὶ κεκαθαρμένος. sed perperam, vt opinor, pro ἀποπομπαῖος vt alphabeticus etiam ordo arguit.

Ἀποπέμπομαι,t.3,c.202,d. Ἀπόπεμπτος,t.3,c.203,a

Ἀποπεμπτόω,t.3,c.217,f. Ἀποπέμπω,t.3,c.202,b

Ἀπόπεμψις,t.3,c.203,a. Ἀποπενθέω,t.3,c.213,g

Ἀποπεραίνω,t.3,c.234,b. Ἀποπερατόω,t.3,c.233,c

Ἀποπεράω,t.3,c.238,h. Ἀποπέρδω,t.3,c.243,e

Ἀποπεριαιτάω,t.3,c.923,g

Ἀποπεσέω, inus. them. à quo ἀποπίπτω mutuatur fut.2 ἀπο-

B πεσῶ, & aor.2 ἀπέπεσον: ex quo imper. ἀποπεσέτωσαν in Epigr. Decidant.

Ἀποπέτομαι,t.1,c.1724,b. Ἀποπεφασμένως,t.4,c.20,h

Ἀποπήγνυμι,& Ἀποπήγνυμαι,t.3,c.267,f

Ἀποπηδάω,t.3,c.274,b

Ἀπόπημα,ατος,τὸ, Stercus. v.l. perperam pro ἀποπάτημα.

Ἀποπιέζω, t.3,c.288,a. Ἀπόπιεσμα,ibid.

Ἀποπιμπλάω,& Ἀποπίμπλημι,t.3,c.381,h

Ἀποπινόω,t.3,c.300,d. Ἀποπίπτω,t.3,c.313,d

Ἀποπιστεύω,t.3,c.143,e

C Ἀποπλάζω,t.3,c.338,c. Ἀποπλάζομαι,ibid.d

Ἀποπλανάω,t.3,c.343,c. Ἀποπλανάομαι,ibid.f

Ἀποπλάνησις,ibid.g. Ἀπόπλανος,t.3,c.341,b

Ἀποπλάσσω,t.3,c.348,g. Ἀποπλάττω,ibid.

Ἀποπλέω,t.3,c.370,f. Ἀποπλύθω,t.3,c.378,c

Ἀποπληκτικός,t.3,c.393,f. Ἀπόπληκτος,ibid.d.

Ἀποπλήκτως,ibid.f. Ἀποπληξία,t.3,c.392,h

Ἀποπληρόω,t.3,c.385,ϛ,e. Ἀποπλήρωσις,ibid.

Ἀποπληρωτής,ibid.

Ἀποπλήσσω, seu Ἀποπλήττω, t.3,c.392,g. Ἀποπλήσσομαι, siue Ἀποπλήττομαι,ibid.

D Ἀποπλίσσομαι, seu Ἀποπλίττομαι, Absilio, Saltu me proripio seu aufugio. Aristoph. Acharn. ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο. Vide & schol. ibi & Suid.

Ἀπόπλοος,t.3,c.370,g. Ἀπόπλους,ibid.

Ἀποπλουτέω,t.3,c.400,d. Ἀπόπλημα,t.3,c.404,a

Ἀποπλυνω,ibid. Ἀποπνείω,t.3,c.412,f

Ἀποπνέω,t.3,c.412,f. item 243,f.& 418,b,ob.

Ἀπόπνευσις,t.3,c.413,a.

Ἀποπνιγεὶς,t.3,c.421,e

E Ἀποπνίγω,& Ἀποπνίγομαι,t.3,c.421,d.

Ἀποπνοή,t.3,c.413,b. Ἀπόπνοια,ibid.

Ἀποποιέομαι,t.3,c.435,d. Ἀποποίησις,ibid.f

Ἀποπομπαῖος,t.3,c.203,d. Ἀποπομπεῖν,ibid.

Ἀποπομπή,ibid.b. Ἀποπονέω,t.3,c.222,c

Ἀποπορδή,t.3,c.243,g. Ἀποπορεία,t.3,c.182,a

Ἀποπορεύομαι,t.3,c.181,h. Ἀποπορευτέον,ibid.

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια,t.3,c.537,b

Ἀποπρεσβεύω,t.3,c.544,b. Ἀποπρίαμαι,t.3,c.551,c

F Ἀποπρίω,t.3,c.554,c. | Ἀποπρίω est etiam imper. Atticus pro ἀποπρίασο, eme, ab ἀποπρίαμαι.

Ἀποπρό,t.3,c.556,d

Ἀποπροβαίνω, Longè progredior, & abeo ab. Eurip.

Ἀποπροέηκε, Ionicè & poeticè pro Ἀποπροῆκε: aor.1 ab ἀποπροΐημι, Dimitto.

Ἀποπροηγμένα,t.1,c.84,g

Ἀπόπροθε,t.3,c.556,f. Ἀπόπροθεν,ib. Ἀπόπροθι,ib.

Ἀποπροΐημι,t.1,c.1671,f

Ἀποπρολείπω, (vel etiam Ἀποπρὸ λείπω) Relinquo longè.

Ἀποπρονοσφίζω,t.2,c.1091,b

G Ἀποπροσωπίζομαι,t.2,c.1404,f

Ἀποπτάμενος, particip. aor.2 med. ἀπεπτάμην, ex actiuo ἀπέπτην. Id autem à them. ἀφίπτημι, Auolo. Hom. Ὤιχετ' ἀποπτάμενος. Eodem pertinet optat. ἀποπταίη, apud Hesych.

Ἀποπτερνίζω,t.3,c.585,a

Ἀποπτερύσσομαι, Alas pando & quatio. Hes. enim ἀποπτερύσσεται exp. ἀποτινάσσεται τὰ πτερά: addens tamen etiam πτάρνυται, sternuit, seu sternutat.

Ἀπόπτης,t.2,c.1384,a. Ἀποπτοέω,t.3,c.589,g

Ἀπόπτολις,t.3,c.4 9,h. Ἀπόπτομαι,t.2,c.1383,g

H Ἄποπτος,t.2,c.1384,a. Ἀποπτυστήρ,t.3,c.602,h

Ἀπόπτυστος,ibid.g. Ἀποπτύω,ibid.d

Ἀπόπτωσις,t.3,c.313,d. Ἀποπυνθάνομαι,t.3,c.617,d

Ἀποπυρίας,t.3,c.626,e

Ἀποπυρίδες,αἱ,t.3,c.626,f. Ἀποπυρίζω,ibid.

Ἀποπυρόω,& Ἀποπυρόομαι,t.3,c.628,c

Ἀποπυτίζω,Respuo,seu Spuendo eiicio vel eructo.vt Aristot.Hist.anim. lib. 4 dicit, ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν, respuit marinam.

Ἀποραφανίδωσις,εως,ἡ,Raphani in podicem intrusio, seu Raphani per podicem traiectio. pœna qua pauperes in adulterio deprehensi afficiebantur, prius euulsis pilis. Aristoph. enim schol. quum παρατίλλεται in Pluto exposuisset τὰς θρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται, subiungit, αὕτη γὰρ ὥσπερ δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός.

Ἀποραχίζομαι,t.3,c.671,b

Ἀποράω,ῶ,Ionicè pro ἀφοράω,Despicio.

Ἀποργής,t.2,c.1426,c

Ἀποργίζω,& Ἀποργίζομαι,t.2,c.1427,a

Ἀπορέγω,Præbeo, seu Partem alicunde do. vt Suid. ἀπορέξαντες, (pro quo manuscriptus codex & Harpocr.habet ἀπορρέξαντες)exp.ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δόντες. (Significat etiam Extendo,Protedo. Apud Hippocr.enim ἀπορέγει Erot.exp.ἀποτείνει, Galen.προτείνει.

Ἀπορέγχω,t.3,c.672,c. Ἀπόρευτος,t.3,c.180,g

Ἀπορήδω, Prohibeo,v.l.Sed & mendosè & falsò.

Ἀπορέω,Hæsito,&c. t 3,c.168,d. Ἀπορέω, Quæro, &c. c.169,f

Ἀπόρημα,ibid.g. Ἀπορηματικός,ibid.h

Ἀπορητικός,ibid. Ἀπόρητος,t.3,c.245,a

Ἀπορθόω,t.2,c.1439,h. Ἀπορία,t.3,c.167,d

Ἀπορνεύω,t.2,c.1457,g. Ἀπορνιθόω,ibid.c

Ἀπορνίθωσις,ibid.

Ἀπόρνυμι,& Ἀπόρνυμαι,t.2,c.1493,f

Ἄπορος,Transitum non habens,&c.t.3,c.166,a. Ἄπορος, de homine dictum, &c.ibidem b. Ἄπορος,Inops,&c. c.167,a

D

Ἀπορούμαι,pro ἀπορῶ,t.3,c.169,c. Ἀπορούμαι, pass.ibid.f

Ἀπορούω,t.2,c.1494,c. Ἀπορραγίς,t.1,c.516,a

Ἀπορραγοί,(ita enim reponunt pro ἀπορραγεῖ,quod in vulgatis edit.legitur) Hesychio sunt καθαρμοί, Purgationes seu expiationes.

Ἀπορραθυμέω,t.1,c.1609,c

Ἀπορραίειν,Hesychio τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι, Ex multis pauca dare. Pro quo forsan scribendum ἀπορέγειν.

Ἀπορραΐδες, Murices, affertur ex Aristot. Hist. anim.l.4, vbi de conchis loquitur.

Ἀπορραίνω,t.3,c.692,c. Ἀπορραίω,t.3,c.666,f

Ἀπορρὰξ,t.1,c.518,c. Ἀπόρραξις,ibid.

Ἀπορραπίζειν,t.3,c.718,a. Ἀπορράπτω,t.3,c.669,c

Ἀπορράσσω,seu Ἀπορράττω,t.1,c.518,c

Ἀπορραψῳδέω,t.1,c.121,f

Ἀπορρέξαντες,vide paulo antè in Ἀπορέγω.

Ἀπορρέω,t.3,c.685,b

Ἀπορρή,ῆς,ἡ,Effluxus:v.l.perperam pro ἀπορροή.

Ἀπόρρηγμα,t.1,c.526,g.

Ἀπορρηγνύω,t.1,c.525,f. Ἀπορρήγνυμαι,t.1,c.526,a

Ἀπορρήγνυμι,t.1,c.525,f. Ἀπορρηθείς,t.1,c.1154,h

Ἀπόρρημα,t.1,c.1155,a

Ἀπορρησία,ας,ἡ, apud Suidam ex Eubulo pro ἀπορία. Sed puto scribendum ἀπορησία & ἀπορία: nam ἀπορρησία gemino ρ scriptum,esset potius idem quod ἀπόρρησις,hoc est ἀπαγόρευσις,ἀποκήρυξις.

Ἀπόρρησις,t.1,c.1155,a. Ἀπόρρητος,ibid.

Ἀπορρήτως,Secretò,Occultè.Hesychio ἀφράστως. quod etiam significat Ita vt dici nequeat.

Ἀπορριγέω,ῶ,Exhorreo, seu Exhorresco : vel Extimesco, Metuo.vnde præt.med. ἀπέρριγα, præsentis habens significationem: vt apud Hom.Od.β,Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι. At Ἀπορριγῶ,pro Timorem incutio, nescio vnde sublegerint v.l.

Ἀπορριζόω,t.3,c.711,b. Ἀπορριπίζω,t.3,c.717,h

Ἀπορριπτέω,t.3,c.713,e. Ἀπορρίπτω,ibid.

Ἀπόρριψις,ibid.h. Ἀπορροή,t.3,c.686,c.

Ἀπόρροια,t.3.c.686,d

Ἀπορροΐαξ,Riuus alicunde manans.Hesych.per hoc ἀπορροΐαξ exponit ἀπόσπασμα.

Ἀπορροιβδέω,ῶ,Cum sonitu eructo seu emitto. Nonn. dixit etiam ἀπορροίβδησεν ἰωὴν pro Vocem eructauit,seu emisit.vt & Soph.in Antig.p.256,Οὐδ᾽ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς:quod schol.exp.ἀπηχεῖ,ἀφίησιν.

A

Ἄπορρον,Hesychio est πάλιν.qua sign. aliàs ἄψορρον dicitur.

Ἄπορρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inuentu difficilis,Dubius:item Indigēs, Pauper,Impotens. Ita v.l. afferentia etiam ἀπορρολόγους ex Gell.l.8,cap.penult. pro Inexplicabiles. Sed perperā. scribenda enim hæc vnico ρ.

Ἀπόρρους,t.3,c 686,c. Ἀπορροφάω,t.3,c.723,c

Ἀπορροφέω,ibid. Ἀπορρυείς,t.3,c.686,b

Ἀπόρρυξις,εως,ἡ,Fluxus,Riuus:si v.l.credimus.

Ἀπορρύπτω, Abluo, Sordibus expurgo. vnde ἀπορρυφθείς, Suidæ ἀπονιφθείς: apud quem & ἀπορρύψας & ἀπορρυφθῆναι ab eodem them.

B

Ἀπόρρυτος,t.3,c.686,f

Ἀπορρύω,non solùm Defluo,sed etiam Abluo. nam à Suida ἀπορρύει exponitur etiam ἀπορρύπτει.

Ἀπορρωγάς,άδος,ἡ, Abrupta,seu Ruptura auulsa. vt Maccab.lib.2, cap. 14, ἐπί τινος πέτρας ἀπορρωγάδος. quæ & ἀπορρὼξ dicitur,Latinis Rupes,Prærupta petra.

Ἀπορρὼξ,t.1,c.526,c. Ἀπόρυξ,t.2,c.1480,h.

Ἀπορύσσω,seu Ἀπορύττω,ibid.

C

Ἀπορφανίζω,Orbo,Destituo: seu Orphanum reddo. Paul. epist.ad Thessal.1,c.2,ἀπορφανισθέντες ἀφ᾽ ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας.hoc est Disiuncti à vobis, Vestra consuetudine orbati,ideóque facti veluti orphani.

Ἀπόρφυρος,t.3,c.489,e. Ἀπορχέομαι,t.2,c.1485,d

Ἄπρως,t.3,c.167,c

Ἄπος,εος,τὸ, Eust.ex Eurip.affert pro κάματος, Labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss. vbi Creon Tiresiæ ad se peregrè festinanti ait, ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,Καὶ πνεῦμ᾽ ἄθροισον,κἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, vires collige & spiritum, deponéque ex itinere cōtractam lassitudinem.schol.quoque ibi exp.κάματον:alios tamen pro ὕψος accipere annotans, addénsque abusiuè hìc dici posse pro μῆκος quoque positum.

Ἀποσαλεύω,t.3,c.739,g

Ἀποσαρκόω,& Ἀποσαρκόομαι,t.3,c.744,e

Ἀποσάττω,t.3,c.746,e. Ἀποσαφέω,t.3,c.747,e

Ἀποσβεννύω,t.3,c.748,f. Ἀποσβεννύομαι,t.3,c.749,a

Ἀποσβέννυμι,t.3,c.748,f. Ἀποσβέννυμαι,t.3,c.749,a

Ἀποσβέω,inus.them.ex quo ἀποσβέννυμι sua tēpora mutuatur.Facit fut. non solùm ἀποσβέσω,sed & ἀποσβήσω,vnde præt.ἀπέσβηκα apud Plat.

E

Ἀποσεβύμβος,t.3,c.756,g

Ἀποσείω,& Ἀποσείομαι,t.3,c.756,e.

Ἀπόσεισις,ibid.g. Ἀποσεμνόω,t.3,c.753,d

Ἀποσεμνυνόω,& Ἀποσεμνύνομαι,ibid.f,& h

Ἀποσήθω,t.3, c.761,c. Ἀποσηκόω,t.3,c.764,c

Ἀποσημαίνω,t.3,c.772,a. Ἀποσημαίνομαι,ibid.c

Ἀποσημειοῦμαι,t.3,c.769,e & h

Ἀποσήπω,t.3,c.776,h. Ἀποσηφθείς,t.3,c.777,a

F

Ἀποσιγᾷν, Hesychio ἀποδιώκειν, Abigere, Profligare.

Ἀποσιβύμβος,t.2,c.1519,f

Ἀποσιλεύω,Depeculor.v.l.sed perperam pro ἀποσυλεύω.

Ἀποσιμόω,t.3,c.785,c

Ἀποσιόομαι,Ionicè pro ἀφοσιοῦμαι.

Ἀποσιτέω,t.3,c.792,d. Ἀποσιτία,ibid.

Ἀποσιτικός,ibid. Ἀπόσιτος,ibid.b

Ἀποσιωπάω,t.3,c.798,a. Ἀποσιώπησις,ibid.b

Ἀποσκαμμυθίζειν,Hesychio est ἀπομυκτηρίζειν,Illudere.

Ἀποσκάπτω,t.3,c.808,e. Ἀποσκαρίζω,t.3,c.803,b.

G

Ἀποσκεδάζω,t.3,c.812,f. Ἀποσκεδάννυμι,ibid.

Ἀποσκεδαννύω,ibid. Ἀποσκεδάω,ibid.

Ἀποσκελῆσαι, Hesychio est παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι.

Ἀποσκεπάζω,t.3,c.833,e

Ἀποσκεπαρνισμός,οῦ,ὁ, species est vna fracturæ cranii, quā tertiam constituit Galenus,quum ipsum finditur,ósque rumpitur,& à reliquo osse discedit, sic vt in eo teli vestigium relinquatur.hoc leui telo fit & acuto,quod interdum summam partem,interdum altè os diuidit,nōnunquam ita vt testam resoluat, perinde acsi ascia ligni fragmentum abscindatur, præsertim si ictus à latere fuerit.Ideóque à quadam similitudine ἀποσκεπαρνισμὸν iuniores appellarunt: siquidem σκέπαρνον, asciam significat.Gorr.

H

Ἀποσκέπτομαι,t.3,c.825,e. Ἀπόσκεψις,ibid.

Ἀποσκέπω,Detego. Vtitur hoc verbo Hesych.in exponen

do ἀποσκολύπτειν.

Ἀποσκευάζομαι,t.3,c.840,b

Ἀποσκευάζω, Vasa aufero,&c.t.2,c.840,b. Ἀποσκευάζω, Eiicio,&c.ibid.f. Ἀποσκευάζω, Demolior,&c.ibid.h

Ἀποσκεύαστος, Inextructus: si non mentiuntur v.l.

Ἀποσκευή,t.3,c.841,c

Ἀποσκέω, Ἀποσκοπέω, Considero: & ὁ ἀποσκέων, quasi Explorabundus. Ita vulg.lex. sed & mendose & falsò.

Ἀπόσκημμα,t.3,c.864,h. Ἀποσκήμπτω,ibid.

Ἀπόσκηνος,t.3,c.853,d. Ἀποσκηνέω,t.3,c.856,b

Ἀποσκήπτω,t.3,c.859,g. Ἀπόσκηψις,t.3,c.865,b

Ἀποσκιάζω,& Ἀποσκιάζομαι,t.3,c.871,a

Ἀποσκίασμα,ibid.b. Ἀποσκιασμός,ibid.

Ἀποσκίδναμαι,t.3,c.813,e

Ἀποσκιρτίζομαι, Recalcitro: si non mentiuntur v.l.

Ἀποσκιρροῦσθαι,t.3,c.874,a. Ἀποσκιρρόω,ibid.

Ἀποσκίρρωμα,ibid. Ἀποσκιρτάω,ibid.f

Ἀποσκιρῶσθαι,ibid.a. Ἀποσκλῆναι,t.3,c.816,a

Ἀποσκληρόω,t.3,c.818,g. Ἀποσκληρύνω,ibid.

Ἀποσκνίψης, Hesychio idē quod ἀποσκοραkίσης, ἀπορρίψης, ἀποδοκιμάσης.

Ἀποσκολύπτω, Decortico, Excorio, Pelle detracta nudo: vt Hesychius quoque testatur dum ἀποσκόλυπτε exp. ἀπολέπιζε: addens tamen & ἀποκόλουε, Detrunca, Amputato membro mutila. Quibus subiungit, ἀποσκολυμμένον dici præterea τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, Cui penis circumcisus est, Cui glans præputio detracto nudata est: & ita vsurpasse hoc verbum Sophoclem in Momo. Sed & paulo antè attulerat ἀποσκόλυπτε pro ἀπόσκεπε τὸ δέρμα: (nisi potius ἀπέλεπε scripsit) addens, indè esse σκολοδέφης. Pollux quoque ἀποσκολυμμένον dici ait τὸν πόσθης ἔρημον, qui caret præputio: & hoc τὸ ἀποσκολύφθαι ab Æolēsibus vocari ἀπαιδοιοῦσθαι. Ita porro intelligendum videtur hoc Archilochi apud Athen.l.3, παντ' αἰδῶ ἀποσκολύπτειν.

Ἀποσκοπεύω,t.3,c.829,f.& 832,a. Ἀποσκοπέω,ibid.

Ἀπόσκοπος,t.3,c.825,e.& 831,c

Ἀποσκορακίζω, Detraho. Hes. enim ἀποσκόρακιζεν affert pro ἀπέσυρε.

Ἀποσκορακίζω,t.2,c.381,b. Ἀποσκορακισμὸς,ibid.d

Ἀποσκοπάζω,t.3,c.881,b. Ἀποσκοπίζω,ibid.a

Ἀποσκοπόω,ibid.

Ἀποσκυβαλίζω, Reiicio seu Abiicio vt rem contemnendā & vilem. propriè enim sonat Reiicio veluti stercus: quo nihil est abiectius.

Ἀποσκυδμαίνω, & Ἀποσκύζομαι, idem quod σκυδμαίνω & σκύζομαι, vt ἀπομηνίω quoque idem esse volunt quod μηνίω: nisi quòd præpositio significationē hîc aliquantum intendit. Hoc est Irascor, Succenseo. Hom.Iliad.ω, Ἤδη μὴ δή πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, id est ὀργίζου ἢ ἐπιμέμφου. Posterioris Ἀποσκύζομαι seu Ἀποσκύζω meminit Hesychius, afferens ἀποσκύζει pro ἀπομέμφεται. Meminerat idem & alterius ἀποσκύδμαινε, exponens ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου.

Ἀποσκυθίζειν, Scythico more tondere: hoc est Turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines euellere: prouerbio à Scythis desumpto. nam quoniam καταχυσῶν αὐτοῖς πλειόνων συμφορῶν, διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπάσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν, inquit Athen.lib.12. Sunt qui dicant esse Cutim capitis vnà cum pilis detrahere. quæ opinio non videtur contemnenda. legimus enim apud Herodot. lib. 4, pag.152, Scythas captorum hostium capita amputare & excoriare: ac pelle quidem eius subacta emollitàque mantilis loco vti, cranio autem loco poculi, obducto ei extrinsecus crudo bouis corio. Suidas certè propriè ἀποσκυθίζειν esse dicit τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐπικεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί: abusiuè autem τὸ ἀποκεῖραι: Hesych. περιτεμεῖν. At ἐπισκυθίζειν aliam habet significationem, vt suo loco docebo.

Ἀπόσκωμμα,t.3,c.888,e. Ἀποσκώπτω,ibid.d

Ἀποσμάω,t.3,c.889,a

Ἀποσμήχειν, pro Separare afferunt v.l. ex Dionys. poeta: sed suspectum est.

Ἀποσμήχω,t.3,c.890,a

Ἀποσμικρύνω, Ad paruitatem redigo vel paucitatem, Im-

A minuo. Pass. ἀποσμικρυνόμενος exponitur etiam Deterior factus.

Ἀποσμίλευμα,t.3,c.890,h. Ἀποσμιλεύω,ibid.f

Ἀποσμύχω,t.3,c.891,e. Ἀποσοβέω,t.3,c.893,g

Ἀποσοβητής,t.3,c.894,a

Ἀποσσίζω, Laconibus idem quod ἀποσάζω. tradit enim Hesych. eos ἀπέσιζεν dicere pro ἀπέσωσε.

Ἄποσος,t.3,c.493,d. Ἀποσπάδης,t.3,c.915,e

Ἀποσπάδιον,ibid. Ἀποσπάδων,ibid.d

Ἀποσπάζω quoque dici videtur pro ἀποσπάω. vt patet ex

B Ionico præt. plusquamperf. pass. ἀπεσπάδατο, quod Hes. exp. ἀφέστηκαν. Id enim ex ἀποσπάζω ita formatum est vt πεφράδατο ex φράζω.

Ἀποσπάομαι,t.3,c.918,h

Ἀποσπαράσσω, vide in sequente Ἀποσπαρθάζω.

Ἀποσπαργανόω,t.3,c.913,g

Ἀποσπαρθάζω, seu Ἀποσπαρτάζω, Palpito, Vibro, Pulso. Galenus enim in lexico suo tradit Hippocr.lib.2 De morbis, ἀποσπαρθάζουσιν posuisse pro σπαίρουσι siue σφύζουσι. Verba Hippocr. hæc sunt, de vua, διὰ τοῦτο δὲ, ἢν μὴ ὀρ-

C θῶντα τάμῃς, παραχέμμα ἀποσπαρθάζουσι. Quidam codices Galeni habent ἀποσπαρτάζουσι per τ: quæ scriptura videtur non prorsus reiicienda. Perperam verò apud Hesych. pro eodem scriptum ἀποσπαράσσουσι. nam id sonaret potius Lacerando auellunt.

Ἀποσπὰς,t.3,c.915,d. Ἀπόσπασμα,t.3,c.919,a

Ἀποσπασμάτιον,ibid.b. Ἀποσπάω,t.3,c.918,e

Ἀποσπείρω,t.3,c.935,b. Ἀποσπένδω,t.3,c.941,e

Ἀποσπερμαίνω,t.3,c.932,d. Ἀποσπερματίζω,ibid.b

Ἀποσπεύδω,t.3,c.944,g. Ἀποσπογγίζω,t.3,c.959,e

D Ἀποσπόγγισμα,ibid.

Ἀποσποδέω,t.3,c 961,f. ¶Hesych. ἀποσποδῆσαι exp. ἀπερρίφθαι, item ἀποθανεῖν. Apud eundē legitur & Ἀποσποδηκότων, expositum φλεγομένων ἐν τῇ τέφρᾳ. sed suspectam id habet scripturam.

Ἀπόσπονδος, Excludendus arcedúsque ἀπὸ τῶν σπονδῶν, Qui ad τὰς σπονδὰς nō debet admitti: vel etiam Alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Suid. certè ἀπόσπονδον exp. ἐχθρὸν, μισητὸν, in hoc loco Pisidis, Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην, Καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων ἀσμάτων. In hoc verò loco quē

E Bud. affert ex Plut. Pelopida, pag.91, ἀφεὶς ἀποσπόνδους τοὺς ἄνδρας, cum hac interpretatione, E præsidio abire permisit, fide publica data: scribendum potius ὑποσπόνδους. Apud Xenoph. itidem quædam edit. perperam habebant ἀποσπόνδους pro ὑποσπόνδους, Hellen.lib.1, pag.254, vbi de Atheniensibus dicit, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπολαβόντες, ἀπῆλθον. nam ὑποσπόνδους ἀπολαμβάνειν seu ἀναιρεῖν τοὺς νεκροὺς dicuntur victi, quum ὑπὸ σπονδαῖς eos tollunt. hoc est, quum pactis cum victore induciis & fide publica ab eo accepta, cæsos humant.

F Ἀπόσπορος,t.3,c.935,b. Ἀποσπουδάζω,t.3,c.951,g

Ἀπόσσυτος,t.3,c.760,d. Ἀπόσταγμα,t.3,c.965,c

Ἀποστάδα,t.1,c.1754,c

Ἀποστασίου δίκη, Hesychio ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅτι ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων, actio in libertos quum defecerint ab iis à quibus manumissi sunt. Alii hanc ἀποστασίου δίκην appellant.

Ἀποσταδὸν,t.1,c.1754,c. Ἀπόσταδον,ibid.

Ἀποστάζω,t.3,c.965,c. Ἀποσταθμάω,t.1,c.1743,e

Ἀποστάω, Impedio: si vulg. lexicis credimus.

G Ἀποσταλάζω,t.3,c.966,c

Ἀποσταλάω,ibid.d. Ἀπόσταξις,t.3,c.965,c

Ἀποστασία,t.1,c.1753,d. Ἀποστάσιον,ibid.

Ἀπόστασις,t.1,c.1752,g.& c.1750,d.ob.

Ἀποστατέον, Desistendum est: item Declinandum & fugiendum est. vt ἀποστατέον πολέμου affertur pro A bello abesse decet. Admittere potest & alias signif. vt primitiuū eius ἀφίστημι.

Ἀποστατέω,t.1,c.1754,a. Ἀποστατὴρ,t.1,c.1753,f

Ἀποστάτης,ibid.g. Ἀποστατικὸς,ibid.h

H Ἀποστατικῶς,t.1,c.1754,a. Ἀποστάτις,t.1,c.1753,g

Ἀποσταυρόω,t.1,c.1805,c. Ἀποσταφιδόω,t.3,c.966,g

Ἀποστεγάζω,t.3,c.977,b. Ἀποστέγασμα,ibid.

Ἀποστεγνόω,t.3,c.976,d. Ἀποστέγω,t.3,c.972,e

Ἀποστείχω,t.3,c.981,f. Ἀποστελεγγίζω,t.3,c.1038,e

Ἀποστέλλω,t.3,c.998,f. Ἀποστενόω,t.3,c.1010,f

Ἀποστερ͂γω,t.3,c.1015,b
Ἀποστεπτικός,t.3,c.1023,g. Ἀποστέρησις,t.3,c.1020,b
Ἀποστερέω,t.3,c.1019,g. Ἀποστερητικός,ibid.c
Ἀποστερητής,ibid. Ἀποστεφανόω,t.3,c.1030,g
Ἀποστερητὶς,ibid.b. Ἀποστηθίζω,t.3,c.1032,b
Ἀποστέφω,t.3,c.1023,f. Ἀποστηματίας,ibid.f
Ἀπόστημα,t.1,c.1754,d. Ἀποστηματικὸς,ibid.
Ἀποστηματίζω,ibid.g. Ἀποστήριγμα,t.1,c.1811,c
Ἀποστηματιστέον,ibid.
Ἀποστηρίζω,& Ἀποστηρίζομαι,ibid.d
Ἀποστήριξις,ibid.e.
Ἀποστῆσαι,& Ἀποστήσασθαι,t.1,c.1752,c.
Ἀποστιλβόω,t.3,c.1037,c. Ἀποστίλβω,ibid.d
Ἀποστίχω,t.3,c.981,f. Ἀποστλεγγίζω,t.3,c.1038,g
Ἀποστλέγγισμα,ib.h. Ἀποστολάς,t.3,c.999.d
Ἀποστολὴ,ibid.c. Ἀποστολικός,t.3,c.1000,b
Ἀποστολιμαῖος,ibid.c. Ἀπόστολος,t.3,c.999,d
Ἀποστόμασις,t.3,c.1050,f. Ἀποστοματίζω,ibid. g
Ἀποστομίζω,t.3,c.1051,f. Ἀποστομόω,t.3,c.1050,d.
Ἀποστόμωσις,ibid.e. Ἀπόστοργος,t.3,c.1015,d
Ἀποστρακίζω,& Ἀποστρακίζομαι,t.2,c.1326,d
Ἀποστρακόω,& Ἀποστρακόομαι,t.2,c.1526,b
Ἀποστρατεύω,t.3,c.1073,h. Ἀποστράτηγος,t.3,c.1066,g
Ἀποστρατοπεδεύω, t.3,c.1065,d
Ἀποστρεβλόω,t.3,c.1103,d. Ἀποστρέφω,t.3,c.1090,d
Ἀποστρόφεια,ας,ἡ,Asperula.v.l.
Ἀποστροφὴ,t.3,c.1091,d. Ἀποστροφία,t.3,c.1092,c
Ἀπόστροφος,ibid.a. Ἀποστυγέω,t.3,c.1112,f
Ἀποστύγω,ibid.h. Ἀποστυπάζω,t.3,c.1120,b
Ἀποστυφελίζω,t.3,c.1121,a. Ἀποστύφω,t.3,c.1116,g
Ἀποσυκάζω, t.3,c.1130,e
Ἀποσυκίζω, idem quod ἀποσυκάζω:vtitúrque eo ſchol.Nicandri in exponendo ἀποκεαδίζω: ſi tamen librarii fides ibi non ſuſpecta habenda eſt.
Ἀποσυλάω,t.3,c.1133,d. Ἀποσυμβολάω,t.1,c.705,g
Ἀποσυμβουλεύω,t.1,c.772,g
Ἀποσυνάγω,t.1,c.88,h. Ἀποσυνάγωγος,ibid.c
Ἀποσύομαι,t.3,c.760,d. Ἀποσυριγγόω,t.3,c.1139,a
Ἀποσυρίζω,t.3,c.1137,b. Ἀποσυρίττω,t.3,c.1136,h
Ἀπόσυρμα,t.3,c.1141,e. Ἀποσύρω,ibid.
Ἀποσυσσιτέω,t.3,c.794,e
Ἀπόσυτος, παρὰ τὸ ἀποσεύεσθαι dicitur Is qui abit ſeu abiit. pro quo poetæ metri cauſa geminato σ dicunt ἀπόσσυτος.
Ἀποσύω,ſiue Ἀποσεύω,idem quod ἀφορμῶ. Vnde paſſ. ἀπέσσυτο,quod Suid. exp. ἐξέλιπε. Poteſt tamen idem & ab ἀπόσυμαι deriuari,& pro imperfecto haberi. Ita enim Suidas, σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω. ἀφ' οὗ τὸ σῦμι. ἔνθεν τὸ ἔσσυτο, καὶ ἀπέσσυτο καὶ ἀπόσσυτος. Inde & ἀπέσσυθεν apud Heſiodum, Bœotica ſyncope pro ἀπεσσύθησαν, Cum impetu eruperunt aut abiuerunt.
Ἀπόσφαγμα,t.3,c.1158,g. Ἀποσφάζω, ibid.
Ἀποσφαιρίζω,t.3,c.1164,c. Ἀποσφακελίζω,t.3,c.1167,f
Ἀποσφάλλω,t.3,c.1175,f. Ἀποσφαλμέω,t.3,c.1170,h
Ἀποσφάξ,t.3,c.1158,h.& 1159,b
Ἀποσφάττω,t.3,c.1158,g. Ἀποσφενδονάω,t.3,c.1178,b
Ἀποσφενδονέω,ibid. Ἀποσφενδόνητος,ibid.
Ἀποσφήλωσις,t.3,c.1176,f. Ἀποσφίγγω,t.3,c.1183,d
Ἀποσφραγίζω,t.3,c.1187,d
Ἀποσφραίνομαι,Naribus admoueo,Olfacio.
Ἀποσφράγισμα,t.3,c.1187,e. Ἀποσχάζω,t.3,c.1194,f
Ἀποσχαλιδόω,ῶ,Plagas erigo, furciſq; venaticis fulcio, quæ σχαλίδες Græcis, Latinis dicuntur Vari ſeu Varri: vt Lucano, —dum diſpoſitis attollat retia varis Venator.
VNDE Ἀποσχαλίδωμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo ἀποσχαλιδοῦται τὸ δίκτυον. id eſt Furca venatica, Varus. idē quod σχαλὶς,ſeu σχαλίδωμα, στάλιξ, vt Pollux teſtatur: qui & στήριγγας vocat has furcas, quoniam nimirum iis in terram depactis fulciuntur plagæ. Xenoph. in Cyneg. pag. 579, εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς, ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ, ſuper bifurcos è ligno varos. vel etiam, In ſtipites ſyluæ bicipites, qui varorum vicem præſtant in condenſis nemoribus, vt Budæus interpr. Heſych. per σκ ſcribit, dicens à Xen. ἀποσκαλιδώματα vocari τῶν σταλίκων τὰ ἀνθρωποειδῆ ἄκρα. ex quo colligimus ſummis horum varorum cacuminibus imponi ſolita aliqua humana ſpecie terricula-

A menta ad expauefaciendas magis feras.
Ἀποσχαρίζω, putatur in v.l. thema eſſe aor. 1 ἀποσχάρισε, qui ex Epigr. affertur pro Deceſſit à lare ſeu foco ſuo, Domum ſuam reliquit, id eſt obiit. ſed falſum hoc thema eſt, verum autem ἀποσχαρίζω, deriuatum à nomine ἐσχάρα.
Ἀποσχάω,t.3,c.1194,g. Ἀποσχεδιάζω,t.[illegible]1366,d
Ἀπόσχεσις,εως,ἡ, Abſtinentia.
Ἀποσχέω,inuſ.thema,ex quo ſynonymum ἀπέχω mutuatur vtrunque fut. & tempora inde formata. ſignificat
B autem Abſtineo: item Abſtinere facio, Inhibeo ne accedat, & veluti Abhibeo. vt Il. ζ, Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς, Arceat, Auertat. ſeu Cohibeat ne ad Ilium perueniat.
Ἀποσχίζω,t.3,c.1197,h
Ἀπόσχισις,t.3,c.1198,a. Ἀποσχοινίζω,t.3,c.1204,f
Ἀποσχολάζω,t.3,c.1212,b. Ἀποσχολέομαι,t.3,c.1209,b
Ἀποσώζω,t.3,c.1222,h. Ἀποταγὴ,t.3,c.1263,a
Ἀποτάδην,t.3,c.1288,c
Ἀποτακής, Liquefactus. v.l. perperam pro ἀποτακείς: quod
C eſt particip. aor. 2 paſſ. ab act. th. ἀποτήκω.
Ἀπόακτος,t.3,c.1263,b. Ἀποταμιεύω,t.3,c.1240,g
Ἀποτάμνω,t.3,c.1409,e. Ἀποταμύω,t.3,c.1240,h
Ἀπόταξις,t.3,c.1263,a. Ἀπότασις,t.3,c.1288,b
Ἀποτάσσω,ſeu Ἀποτάττω,t.3,c.1262,d
Ἀποτάτω, Longiſſimè. v.l. perperam pro ἀπωτάτω.
Ἀπόταυρος,t.3,c.1271,c. Ἀποταυρόω,t.3,c.1272,f
Ἀπόταφος,t.1,c.1501,a. Ἀποτάφρευσις,t.1,c.1502,f
Ἀποταφρεύω,ibid. Ἀποτεθρυμμένος,t.1,c.1594,a
Ἀποτείνω,t.3,c.1287,c. Ἀποτειχίζω,t.3,c.1359,d
D Ἀποτείχισις,ibid.h.& c.1360,a
Ἀποτείχισμα,t.3,c.1359,h. Ἀποτειχισμός,ibid.
Ἀποτέλειος,t.3,c.1374,g. Ἀποτελειοῦσθαι,t.3,c.1375,h
Ἀποτελειῶ,t.3,c.1376,g. Ἀποτέλεσμα,t.3,c.1381,f
Ἀποτελεσματικὸς,t.3,c.1382,a
Ἀποτελεσμός,t.3,c.1381,f. Ἀποτελεστικός,t.3,c.1382,c
Ἀποτελευτάω,t.3,c.1389,g. Ἀποτελέω,t.3,c.1381,c
Ἀποτελεῶ,t.3,c.1376,g. Ἀποτέμνω,t.3,c.1398,c
Ἀποτέννυμαι, Decoquo. v.l. Sed deprauata eſt vox hæc, forſan ex ἀποζέννυμαι, quod eſt Ferueſio, ſeu Decoquor
E ferueſactus.
Ἀπότεξις,t.3,c.1531,g. Ἀποτερματίζω,t.3,c.1413,h
Ἀποτερματισμὸς,t.3,c.1414,a. Ἀποτερμίζω,ibid.
Ἀπότερος, Longinquus. Et Ἀποτέρω, Longius. vt, ἀποτέρω τῆς πόλεως, longius ab vrbe. Ita v.l. ſed perperam. per ω enim hæc ſcribenda ſunt, ἀπωτέρω, vt ἀπωτάτω.
Ἀποτετολμημένον,t.3,c.1586,a. Ἀπότευγμα,t.3,c.1443,e
Ἀποτευκτικὸς, ibid.f. Ἀπότευξις,ibid.d
Ἀποτεφρόω,t.3,c.1455,e. Ἀποτηγανίζω,t.3,c.1460,h
Ἀποτήκω,t.3,c.1457,f. Ἀποτῆλε,t.3,c.1462,f
F Ἀποτηλοῦ,ibid.h
Ἀπότηξις,εως,ἡ, Deſtillatio quæ fit humore liquefacto. Hippocr. De ſacro ſeu comitiali morbo, ἢν δὲ πλείων ἀπὸ παντὸς τοῦ ἐγκεφάλου γένηται ἡ ἀπότηξις. Ibidem dixerat, ἢν μὲν καλῶς καὶ μετρίως καθαρθῇ, καὶ μήτε πλεῖον μήτε ἔλασσον τοῦ δέοντος ἀπορρυῇ.
Ἀποτίβατος, vide infrà in Ἀποτίμαστος.
Ἀποτίθημι,& Ἀποτίθεμαι,t.3,c.1486,d
Ἀποτίκτω,t.3,c.1531,f. Ἀποτίλλω,t.3,c.1540,h
Ἀπότιλμα,ibid.
G Ἀποτίμαστος, Heſychio ἀνύβριστος, Iniuriam ſeu contumeliam non paſſus. Infrà pro eodem ἀπεστίμαστος. Quæ ambo Dorica ſunt pro ἀπρόσμαστος, à verbo μάσασθαι ſignificante ἅψασθαι. ITIDEM Ἀποτίβατος dicitur pro ἀπρόσβατος, Inacceſſus, Qui adiri nequit. ἀπρόσπελαστος, Soph. Trachin. pag. 368, ἀποτίβατος ἀγρία νοῦσος.
Ἀποτιμάω,t.3,c.1565,g. Ἀποτίμημα,t.3,c.1566,a
Ἀποτίμησις,ibid.d. Ἀποτιμηταὶ,ibid.b
Ἀπότιμον,ibid.a. Ἀπότιμος,t.3,c.1552,e
Ἀποτιμῶμαι,t.3,c.1565,g. Ἀποτίναγμα,t.3,c.1542,h
Ἀποτινάσσω,ibid.g. Ἀποτίννυμι,t.3,c.1573,b
H Ἀποτίνω,t.3,c.1572,c. Ἀποτίπλαστος,t.3,c.191,g
Ἀπόττιθος,t.3,c.1467,h. Ἀποτίω,t.3,c.1570,g
Ἀποτμήγω,t.3,c.1408,f. Ἀπότμημα,t.3,c.1398,h
Ἀποτμήξ,t.3,c.1408,g. Ἀποτμήσσω,ibid.f
Ἀποτμητέον,t.3,c.1398,h

Ἄποτμος, Infelix, Infortunatus. ἀτυχής, δυστυχής. Hom. Il. ω, Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπῃς. Pro misero ex calamitoso idem accepit Odyss. υ. de Vlysse loquens, —ὅς πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, Οὐκ ἔθελεν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν. Idem τὸν ἄποτμον opponit τῷ μακαρι. apud eum enim Odyss. α, Telemachus ait, Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε. Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι. Affertur & πότμος ἄποτμος pro Sors misera. A

Ἀποτόκος, ου, ὁ, Abortiuum. v. l. forsan ex eo quod apud Hesych. legerunt Ἀποτόκοις expositum ταῖς ἀπογεννήσεις τῶν γεννημάτων. B

Ἀποτολμάω, t. 3, c. 1585, h. Ἀπότολμος, t. 3, c. 1583, b
Ἀποτομάς, t. 3, c. 1399, a. Ἀποτομεύς, ibid. b
Ἀποτομή, t. 1, c. 1663, d. ob. & t. 3, c. 1198, c. ob. c. 1399, a
Ἀποτομία, t. 3, c. 1399, d
Ἀπότομος, ibid. b. Hesychio ἀπότομοι sunt οὐκ ἐνεργοί: afferenti etiam ἀπότομον pro μὴ ἄξιον θεωρήσεως, indignum aspectu.
Ἀποτόμως, t. 3, c. 1399, c. Ἀποτοξεύω, t. 3, c. 1591, c
Ἀποτορνεύω, t. 3, c. 1316, g. Ἄποτος, t. 3, c. 303, a
Ἀποτραγεῖν, t. 3, c. 1346, d. Ἀποτράγημα, ibid.
Ἀποτραχηλίζω, t. 3, c. 1600, c. Ἀποτραχύνω, t. 3, c. 1601, f
Ἀποτρέπομαι, t. 3, c. 1621, d. Ἀποτρεπτικός, t. 3, c. 1622, a
Ἀποτρέπω, t. 3, c. 1621, b. Ἀποτρέχω, t. 3, c. 1657, e
Ἀποτριάζω, t. 3, c. 1612, d. Meminerunt huius verbi Etymol. quoque & lex. meum vetus, ἀποτριάσαι afferentes pro πληγὰς τρεῖς δοῦναι.
Ἀποτριάσσω, t. 3, c. 1612, d. Ἀποτριβή, t. 3, c. 1333, d
Ἀποτρίβω, t. 3, c. 1332, h. Ἀπότριμμα, t. 3, c. 1333, d
Ἀποτριχος, ὁ, ἡ, pro Impuber afferunt v. l. ex Poll. lib. 2: sed falsò. legitur enim ibi, Ἀπότριχες, οἱ ἄνηβοι. qui nomin. plur. est à singul. ἀπόθριξ. θρίξ enim cum suis compositis quandam retinent terminationem, in obliquis θ propter immediatè sequentem aliam aspiratam mutat in τ.
Ἀποτριπόω, t. 3, c. 1610, e. Ἀπότριχες, t. 1, c. 1586, b
Ἀποτρόπαιος, t. 3, c. 1622, d. Ἀποτροπιάομαι, t. 3, c. 1620, d
Ἀποτροπή, t. 3, c. 1622, b. Ἀποτροπιάζομαι, ibid. h
Ἀποτροπίασμα, t. 3, c. 1623, a. Ἀποτροπιασμός, ibid. b
Ἀπότροπος, ibid. Ἀποτροφος, t. 3, c. 1644, f
Ἀποτρυσῶν, Hesychio λάθρα ἀξιῶν: sed suspectum.
Ἀποτρύχω, t. 3, c. 1324, a. Ἀποτρύω, t. 3, c. 1323, d
Ἀποτρωγω, t. 3, c. 1346, d
Ἀπότρωκτον ἄλφιτον, Suid. affert, sed sine expositione. Tantùm enim annotat Epicharmum primum reperisse hoc ἀπότρωκτον: significat autem Abesum, Abrosum: seu Adesum & Arrosum.
Ἀποτρωπάω, t. 3, c. 1619, h. Ἀποτυγχάνω, t. 3, c. 1442, g
Ἀποτυλόω, t. 3, c. 1683, c. Ἀποτυμπανίζω, t. 3, c. 1696, e
Ἀποτυπόω, t. 3, c. 1693, d. Ἀποτύπτω, t. 3, c. 1689, b
Ἀποτυφλόω, t. 3, c. 1704, c. Ἀποτύχημα, t. 3, c. 1443, f
Ἀποτυχία, ibid. Ἀποτυχίζω, t. 3, c. 1426, b
Ἀποτυχόντως, t. 3, c. 1443, d. Ἀπουλόω, t. 2, c. 1284, d
Ἀπούλωσις, ibid. Ἀπουλωτικός, ibid.
Ἀπουραγέω, t. 2, c. 1540, c
Ἀπούρας, t. 2, c. 1476, a. Sunt qui ἀπούρας & ἀπούρας dictum velint κατὰ τροπὴν pro ἀπαύρας: alii per syncopē pro ἀπουρίσας Ionicè posito pro ἀφορίσας. quorum opinio non reiicienda est, quum ἀπουρίζω quoque reperiamus eadem significatione vsurpatum qua ἀπούρω. Vt enim Hesychius ἀπούρας exp. ἀφαιρήσας, ita ἀπουρίσουσι affert pro ἀφαιρήσονται, hoc est Auferent, Adiment: vel potius A suis veluti limitibus & terminis auulsas adiment & auferent, Alienabunt. vt quum Achilles Iliad. α Agamemnoni obiicit quòd Briseidem bello à se captam ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Itidémque Od. ν dicit quidam, λάθρη δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας, clam ei ademi animam seu vitam. id est clam eum peremi. cæde enim seu morte anima & vita è corpore exterminantur. Media vox ἀπουράμενος pass. habet significationem. vt quum Hesiod. dicit, Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς, Duo quibus ademptæ animæ. seu Duo priuati orbatique animabus.
Ἀπουργοὶ γωνίαι, Suidæ ἀπελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον, anguli viles & contempti in quos purgamenta sordésque scopis corrasas coniiciebant. Hesych. eodem modo exponit, sed substantiuum esse innuit, ἀπουργοὺς nimirū exponens γωνίας ἀπελεῖς καὶ ὅπου τὰ σαρώματα συνάγεται. Videtur tamē adiectiuū potius esse, & ex eo nominatū hoc vocabulum quoniam ibi nemo ἐργάζεται.
Ἀπουρέω, & Ἀπουρέομαι, t. 2, c. 1548, c
Ἀπουρία, Suidæ ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γενομένη, proles ex imparibus parentibus, veluti seruo aut serua.
Ἀπουρίζω, vide paulo antè in Ἀπούρας. Vtitur autem eo Homerus Iliad. χ, vbi Andromache Hectorem de Astyanacte filio alloquens ait, Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω Ἔσσοντ', ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας, alii enim arua ei adiment suis ea adiungentes terminis & à nostris auellentes. vt Eustath. quoque ἀπουρίσαι ἀρούρας ibi exp. ἀφορίσαι καὶ ἀφελέσθαι, hócque ἀπουρίσαι esse prototypon ait τοῦ ἀπούρας. Inde deriuatum ADVERB. Ἀπουριστικῶς, quod Hesych. exp. ἀφελομένως, Adimēdo seu auferendo.
Ἄπουρος, t. 2, c. 1475, e
Ἀπουρόω, ῶ, Destituor vento secūdo, qui οὖρος nominatur. C Polyb. apud Suid. τὰς μὲν εἰς τὴν Μυνδίαν ἀπουρωσάσας καθορμισθῆναι. id est, μὴ χρωμένους οὐρίῳ πνεύματι. omnino enim puto hæc verba Suidæ esse, adiecta ad exponendum τὸ ἀπουρωσάσας: quanquam in manuscripto etiam exemplari sine vlla distinctione verbis Polybii annectantur.
Ἄπους, t. 3, c. 509, e
Ἀποῦσα, Absens: fœm. gen. ab Ἀπών. Dici τὴν ἀποῦσαν aiunt etiam terram peregrinam: quia videlicet à nostra dissita est & remota, ab eáque longè abest. D
Ἀπουσία, t. 1, c. 1132, h. Ἀπουσιάζω, ibid. g
Ἀποφαίνω, t. 4, c. 19, f. Ἀποφαίνομαι, t. 4, c. 20, e
Ἀπόφανσις, t. 4, c. 21, d. Ἀποφαντικός, t. 4, c. 22, d
Ἀποφαντικῶς, ibid. f Ἀποφαντός, ibid. c
Ἀπόφαρσις, Hesych. ex Hegesandro affert pro ἡ ἑταίρα, meretrix.
Ἀπόφασθαι, t. 4, c. 61, d
Ἀπόφασις, t. 4, c. 13, b. & 21, d. & 61, f
Ἀποφάσκω, t. 4, c. 66, b
Ἀποφασμένον, Varin. affert pro ἀποδεδειγμένον: & Ἀποφασμένως pro φανερῶς, subiungēs hoc ex Demosthene in Neæram exemplum, ἀποφασμένως πωλοῦνται. Sed parum fideliter hæc ex Suida & Harpocr. exscripsit. apud eos enim scriptum ἀποπεφασμένον & ἀποπεφασμένως, vt scribi etiam debet. Notandū porro ἀποπεφασμένον ab iis exponi etiam ἀπειρημένον, Vetitum, Interdictum, tāquam ab ἀπόφημι. E
Ἀποφατικός, t. 4, c. 13, b. & 62, a. Ἀποφαυλίζω, t. 4, c. 50, g
Ἀποφάω, inus. thema est, ex quo deriuatum ἀπόφημι, quod & tempora sua inde mutuatur, nimirum fut. ἀποφήσω & quæ inde formantur. significat autem Nego, Dico non ita esse. F
Ἀποφέρβομαι, ex Euripide affertur pro καρποῦμαι. Ad verbum sonat Pascor seu alor ex, aut Pasco seu alo me ex.
Ἀποφεροίατο, Ionicè pro ἀποφέροιντο, Auferant, Reportent.
Ἀποφέρω, pro Tollo, t. 4, c. 93, b. pro Refero præmium vel mercedem vel laudem, ib. d. pro Persoluo, ibid. e. pro Affero, ib. f. pro Renuntio, ib. pro In album refero, ib. g. Ἀποφέρω γραφήν, ibid. Ἀποφέρω λόγον, ib. h G
Ἀποφέρομαι, act. signific. t. 4, c. 94, a. pass. signif. ib. c.
Ἀποφεύγω, t. 4, c. 131, d. Ἀποφευκτικός, ibid. h
Ἀπόφευξις, ibid.
Ἀποφηληκίζει, propriè significat Decerpit seu deligit ficos immaturas. φήληκας ἀφαιρεῖ. metaphoricè autē Vim affert. Nam Suid. & lex. meum vetus ἀποφηληκίζει expon. βιάζεται, addentes, ἀπὸ τῶν ὠμὰ σῦκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετηχθαι. Sed notandum in lexico illo meo veteri super ει esse superscriptum εται, ad annotandum diuersam γραφήν, nimirum scribi etiam ἀποφηληκίζεται. Apud H Etymol. perperam pro eodem scriptum ἀποφυλακίζει.
Ἀπόφημι, t. 4, c. 61, c. Ἀπόφημος, t. 4, c. 56, c.
Ἀπόφησις, εως, ἡ, Sententia: γνώμη: si v. l. credimus.
Ἀποφθέγξασθαι, Hesych. esse dicit τὸ διὰ μυκτήρων εἰς τὸ ἔξω ἦχον φθέγξασθαι, Naribus sonitū reddere, Naribus sonum

foràs emittere. quale paulo infrà est ἀποφλάσαι.

Ἀπόφθαρμα, vide paulo pòst in verbo Ἀποφθείρω.

Ἀποφθέγγομαι, t.4, c.137, g. Ἀπόφθεκτος, t.4, c.138, c

Ἀπόφθεγμα, ibid. a. Ἀποφθεγματικὸς, ibid. b

Ἀποφθείρομαι, t.4, c.141, b. ‖ Act. autem ἀποφθείρω peculiari modo dicitur pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον, Corruptum edo seu emitto fœtum. hoc est Abortum pario, Abortio seu Aborto. Hippocr. Epidem. l.1, ἦσαν δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσῆσαι, πᾶσαι ἀπέφθειραν. VNDE Ἀπόφθαρμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo ἀποφθείρεται τὸ ἔμβρυον, Pharmacum abortū faciens. Hippocr. Epidem. lib.5, τῇ κατὰ τὸ εἴκοσιν τῆς ἡλικίης ἀπόφθαρμα πιούσῃ, ξυνέβη πόνος, ἔμετος χολωδέων. ET Ἀποφθορὰ, ᾶς, ἡ, Abortus. hoc est Editio seu partio fœtus in vtero corrupti. Pro quo Hippocrates Ionicè dicit ἀποφθορή. vt Epidem. lib. 3, ἐπ' ἄλλῳ δὲ ἀποφθορῆς περὶ πεντάμηνον πῦρ ἔλαβεν. Galen. quoque initio comment. in lib.6 Epidem. vbi itidem dicit δὲ ἀποφθορῆς, annotat, quod Attici vocant ἀμβλωσιν, hoc ab Hippocr. συνήθως nominari ἀποφθοραί.

Ἀποφθίμενος, t.4, c.146, f. Ἀποφθινύθω, t.4, c.147, d

Ἀποφθίνω, Intereo, Pereo. Hippoc. De aere, aqu. & loc. πάντα γὰρ νοσεύμενα μάλιστα ἐν ταύτῃσι τῇσιν ἡμέρῃσι κρίνεται· καὶ τὰ μὲν, ἀποφθίνει, τὰ δὲ λήγει. Nisi potius significat Interimūt, Perimunt, Ad orcū demittūt. Ἀποφθίω, t.4, c.146, f

Ἀποφθορὰ, vide in Ἀποφθείρω paulo antè.

Ἀποφιλοκάκημα, t.4, c.687, d. Ἀποφιμόω, t.4, c.162, a

Ἀποφλάσαι, Hesychius Cretensibus & Samiis esse dicit ῥογχάσαι, ronchos edere: quale paulo antè apud eum est ἀποφθαράξασθαι.

Ἀποφλαυρίζω, t.4, c.51, b. Ἀποφλεγμαίνω, t.4, c.167, a

Ἀποφλεγματίζω, t.4, c.165, b. Ἀποφλεγματισμὸς, ibid.

Ἀπόφλημα, ατος, τὸ, Ex Demosth. affertur pro Debitum.

Ἀποφλοιόω, t.4, c.176, d

Ἀποφλύειν, Hesychio est ἀποβρύχεσθαι, Eructare. pro quo & ἀποβλύειν seu ἀποβλύζειν dicitur.

Ἀποφοιβάζων, Suid. esse dicit vel ἀποκαθαίρων, Expurgans, vel χρησμῳδῶν seu μαντευόμενος, Oracula edēs & vaticinia.

Ἀποφοιτάω, t.4, c.187, e. Ἀποφοίτησις, t.4, c.185, f

Ἀπόφονος φόνος, Iniusta cædes & non conueniens. seu ἀπότροπος φόνος, vt quidam accipiunt in hoc Eurip. Oreste loco, vbi Electra dicit, ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος, quum super tripode Themidis Apollo iudicauit matris meæ cædem iniustam esse. Ita enim interpretandus iste locus, quem schol. haud scio quo exponat modo, mirè se in eo torquens.

Ἀποφορὰ pro Ablatione, t.4, c.94, d. pro Lucro, ibid. e. pro Pēsitatione, ib. pro Exhalatione, ib. f. pro Suaueolentia, ib. g. pro Graueolentia, ib. Vide & sequ. Ἀποφορὰν.

Ἀποφορᾶν, Suidas Isæum vsurpasse scribit pro ἀπενεγκεῖν καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. tāquam sit infin. ab ἀποφοράω. nā & in manuscripto codice circūflexo notatum est. Harpocration autem habet ἀποφοράν: quod & ipsum ab Isæo vsurpatum ait ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. atque ita eum scripsisse, patet ex Isæi verbis quæ subiūgit: εἰ γὰρ γνώσεσθε μεῖζον ταῖς ἀποφοραῖς ταύταις τῶν ποδῶν ἀλλότριον ἐστὶ τὸ χωρίον, hisce distātiis seu interstitiis pedū.

Ἀποφορή, apud Herodot. ἡ πλουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις, vt testatur Suid. Ionicè autē positū est pro ἀποφορὰ, quod itidē significare pensitationē, docui t.4, c.94, c. In Herodoteo lexico nō ἀποφορὴ scriptū, SED Ἀποφρή, per syncopen. Ibi enim annotatur ἀποφρὴν ab eo vocari τὴν πλουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποφόρος, Hesychio ἀσθενέστερος, Infirmior, Imbecillior, Inualidior: ex eo forsan quòd oneri ferendo non sufficiat. Idem ἀπόφορα δένδρα dici indicat τὰ μὴ φέροντα καρπόν: præpositione ἀπὸ posita hìc pro α στερητικῷ. Videtur & pro Non sufferendus seu Auersandus positū in hoc loco ep. Phalar. ad Agemortū, quæ est numero 139, ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης ὡς εἰκός.

Ἀποφορτίζομαι, t.4, c.127, a

Ἀποφράγνυμι, seu Ἀποφραγνύω, Obstruo, Obsepio. vt apud Eust. locus suis Vlysses cera aures ἀποφραγνύει & obthurat, ne sirenum cantum audiant. Soph. pass. voce in act. signif. vsus est pro Communio veluti septo: in Antig.

A pag.224, dicens, κἀποφραγνῦσαι κύκλῳ τὸ περίφραγμα. vbi schol. exp. ἀσφαλίζει.

Ἀποφρὰς, t.4, c.69, c. Ἀποφράσσω, t.4, c.190, e

Ἀποφρήτη, teste Eust. dicitur ἡ δούλη, serua, κατὰ γλῶσσαν.

Ἀποφράττω, t.4, c.190, e

Ἀποφρή, vide in Ἀποφορή paulo suprà.

Ἀποφυάς, t.4, c.285, f. Ἀποφυγή, t.4, c.132, a

Ἀποφυλακίζει, vide in Ἀποφιλακίζει paulo suprà.

Ἀποφύλιος, t.4, c.243, b. 301, a

Ἀποφυλλάς, t.4, c.250, f. Ἀποφυλλίζω, ib. e. Ἀποφύλλισις, ib.

B Ἀπόφυμι, idem quod ἀποφύω: vnde infin. ἀποφῦναι, quē Hesych. exp. διαστῆναι.

Ἀποφυσάω, t.4, c.262, g. Ἀπόφυσις, t.4, c.285, f

Ἀποφυτία, t.4, c.298, b. Ἀποφυτεύω, ibid. a

Ἀποφύω, t.4, c.285, e. Ἀποφώλιος, t.4, c.300, e

Ἀποφῶρας, Hes. affert pro κλέπτας, fures.

Ἀποχάζω, & Ἀποχάζομαι, t.4, c.319, e

Ἀποχαλάω, t.4, c.368, c. Ἀποχαλινόω, t.4, c.372, b

Ἀποχαλκεύω, t.4, c.386, b. Ἀποχαλκίζω, ibid. b

Ἀποχαρακόω, t.4, c.400, d. Ἀποχάραξις, t.4, c.395, e

C Ἀποχαράσσω, ibid. Ἀποχαρίζομαι, t.4, c.362, d

Ἀποχειμάζει, t.4, c.490, c. Ἀποχειρίζω, t.4, c.454, b.

Ἀποχειροβίοτος, t.4, c.419, h. & 449, d Ἀποχειροβιώτως, ib.

Ἀπὸ χειρός, t.4, c.412, c. Ἀποχειροτονέω, t.4, c.427, e

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ, Reiectio à magistratu, Abdicatio: quū nimirum populus sublatis manibus aliquem magistratu abdicat.

Ἀποχετεύω, t.2, c.1571, h. Ἀποχέω, t.4, c.474, b

Ἀποχή, t.1, c.1339, d. Ἀποχλωριάζ, t.4, c.541, e

Ἀποχον, Hes. exp. ἀπόπηχον: addens à quibusdam reddi ἄγροικον, ab aliis μάταιον, Alienū ab arte, Rusticum, Vanum.

D Ἀποχόω, t.4, c.485, b. Ἀποχρᾶ, t.4, c.618, g

Ἀποχραίνειν, Colorare, Colorē dare, seu Floribus colorū ornare: verbū ad picturā pertinens, vt & simplex χραίνειν. Pla. l.6 De rep. οἶσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζώων, ἀλλ' ἢ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν, ἤ ὅ, τι δήποτε καλοῦσι τοῦτο οἱ ζωγράφων παῖδες, οὐκ ἄν ποτε δοκεῖ παύσασθαι κοσμοῦσα, ὥστ' ἐπιδόσιν μηκέτ' ἔχειν εἰς κάλλιον καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα. Et lib.9, ἐσκιαγραφημέναις ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, id est, contentione comparationéque & applicatione rerum colorem emētientes, vt Bud. interpr. qui etiam addit, quod hìc ἀποχραίνειν dicit, paulo pòst ἐπιχρωματίζειν vocare. dicere. n. οὕτω δὴ καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαΐοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι. Similis locus quem ex Aristot. l. De color. affert, τὸ δὲ τελευταῖον ἤδη χρωματιζομένων ἐν αὐτοῖς τῶν χυλῶν ὑπὸ τῆς πέψεως, ἀποχραίνεται καὶ μεταβάλλει εἰς τὸ τοῦ ἁλουργοῦ χρῶμα. Videtur porro præpositioni ἀπὸ hìc inesse perfectionis significatio. Ideóque Hes. dicit ἀποχραίνειν esse τὸ ἀπολειφθὲν τῶν χρωμάτων παρὰ τοῖς ζωγράφοις, s. addere: hoc est, adiectis colorū floribus qui deerant, exornare. Ita. n. potius interpretāda ea verba quàm cum aliis legendum ἀπόχραινον, intelligendúmque colorum reliquum & residuum.

Ἀπόχραιος autē, affert idē Hes. pro ἀκάλυπτος & ἀπερίφαντος.

Ἀποχράω, t.4, c.615, e. Ἀποχράομαι, t.4, c.614, f

Ἀποχρέμπτομαι, Exscreo, Screatu eiicio. VNDE Ἀπόχρεμμα, ατος, τὸ, dicitur Id quod exscreatū seu screatu eiectū est, Sputū. vt Hes. quoq; ἀποχρέμματος exp. ἀποπτύσματος.

G ITEM Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, Exscreatio. Hippocr. Aphor. sect.4, art.46, αἱ ἀποχρέμψιες αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί. vbi ἀποχρέμψεις pro ἀποχρέμματα dixit. Affertur ET Ἀποχρεμπτικὸς, exponitúrque Exscreabilis: vt Plin. dicit, Pulmonum exscreabilia vitia.

Ἀπόχρη, t.4, c.618, g. Ἀπόχρησις, t.4, c.615, d

Ἀποχρίω, t.4, c.625, f

Ἀποχρυσόω, ῶ, Deauro, Auro perlino.

Ἀποχρῶν, t.4, c.619, c. Ἀποχρώντως, ibid. d

Ἀποχυλίζω, t.4, c.511, e

H Ἀπόχυμα, t.3, c.330, g. ob. & t.4, c.497, d

Ἀποχυρόω, t.1, c.1373, h. Ἀπόχυσις, t.4, c.457, d

Ἀποχύω, t.4, c.497, c. Ἀποχωλεύω, t.4, c.660, f

Ἀποχωλόω, ibid. h

Ἀποχωννύω, & Ἀποχώννυμι, t.4, c.485, b

Ἀποχωρέω, t.4, c.673, f. Ἀποχώρημα, ibid. g

Ἀποχ

Ἀποχώρησις, ibid. Ἀποχωρίζω, t.4, c.684, d
Ἀπόχωσις, t.4, c.485, b. Ἀποψαλίζω, t.4, c.698, c
Ἀποψάλλω, t.4, c.696, d. Ἀποψάω, t.4, c.685, f
Ἀποψεύδομαι, t.4, c.715, a. Ἀπόψημα, t.4, c.689, d
Ἀπόψηξα, t.4, c.686, e. Ἀπόψηκτος, ib.
Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo absoluo, t.4, c.728, b. Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo antiquo, ib.d. Ἀποψηφίζομαι, Abrogo, ib.f. Ἀποψηφίζομαι, Censeo aliquid non faciendum, ib.g
Ἀποψήφισις, t.4, c.729, d. Ἀποψήχω, t.4, c.639, c
Ἀποψιλόω, t.4, c.708, d. Ἀποψίλωσις, ib.
Ἄποψις, t.2, c.1383, g. Ἀποψοφεῖν, t.3, c.243, f. & t.4, c.737, c. Ἀπόψυγμα, t.4, c.742, h
Ἀποψύχομαι, actiuè, t.4, c.741, e. Ἀποψύχομαι, passiuè, t.4, c.742, a
Ἀποψύχω, Refrigero, t.4, c.741, d. Ἀποψύχω, Expiro, t.4, c.742, c. & t.3, c.415, b. & 418, b. ob. Ἀποψύχω, Aluum exonero, ib.f
Ἀποψωλέω, t.4, c.735, f. Ἄππα, t.3, c.34, c
Ἀππαλάζειν, Hes. Ionibus esse dicit ἐκκλησιάζειν: pro quo suprà habuimus Ἀπελλάζειν, è Laconica dialecto.
Ἀππαπαῖ, Suid. esse ait συγκαταθετικὸν ἐπίρρημα apud Aristoph. quũ.n. dixisset Hercules, ἀνδρὸς γενναίου, hoc subiunxisse.
Ἄππιλος, apud Hes. legitur, exp. ἀσπαργάνωτος. forsan pro ἄπιλος & ἀσπαργάνωτος.
Ἄππιρ, eodem teste Laconibus est ὕπλιξ.
Ἀπραγμάτευτος, t.3, c.533, h. Ἀπραγμόνως, t.3, c.531, c
Ἀπραγμοσύνη, ib. Ἀπράγμων, ib.a
Ἀπραγόπολις, t.3, c.534, a
Ἀπρακτέω, ῶ, Nihil efficio seu proficio. Xen. Pæd.1, p.16, τοῖς δ' ἀθέμιστα ἀγνώμονας ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοῖς παράνομα δεομένοις. Vbi nota affinis signif. verbũ ἀτυχεῖν, non obtinere, seu assequi. Exponitur etiã Nihil ago, Sũ sine actione, Otior. vt ἄπρακτος quoque (vnde hoc verbum deriuatum est) significat eum qui nihil agit.
Ἀπρακτος, t.3, c.527, d. Ἀπράκτως, ib.g
Ἀπραξία, t.3, c.526, e. Ἀπρασία, t.3, c.240, e
Ἄπρατος, t.3, c.241, a. Ἀπρέπεια, t.3, c.538, e
Ἀπρεπέστερον, ib. Ἀπρεπῶς, ib.
Ἀπρεπής, ib.d
Ἄπρηκτος, t.3, c.536, d. Ἀπρήκτως, ib.e
Ἄπρητον, Hes. exp. ἀφλόγιστον, Nõ inflammatũ seu incẽsum. à πίμπρημι significante Incendo, Inflammo.
Ἀπριάτην, Sine emptionis seu redẽptionis pretio, Gratis. Hom. Od.ξ, Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσατο Φείδων Ἥρως ἀπριάτην, gratis me tractauit, nec vllũ à me sumptuũ exegit pretiũ. Vbi aduerbiale est, pro nomine autẽ accipi potest Iliad.α, ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην Ἀπριάτην, ἀνάποινον, nullo redemptam pretio nec vllo persoluto lytro.
Ἄπριξ, t.3, c.554, f. Ἀπροαίρετος, t.1, c.204, g
Ἀπροαιρέτως, ib.h. Ἀπροβούλευτον, t.1, c.771, h
Ἀπροβούλευτος, ib. Ἀπροβουλεύτως, t.1, c.772, a
Ἀπροβουλία, ex Plat. De leg. affertur pro Inconsultó. ἀπροβουλία igitur significat Non esse consultum, Non deliberare prius.
Ἀπροθέτως, Sine animi proposito & cõsilio. αὐθὺ προθέσεως, vt Suid. exp. in hoc Polyb. loco, τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα, πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον.
Ἀπρόθυμος, t.1, c.1606, e. Ἀπροθύμως, ibid.
Ἀπροϊδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Improuisus, Nõ præuisus, ἀπροόρατος, ἀπρόοπτος. Nic. initio suorũ Ther. Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε ἀνιηρά τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἀπροϊδῆ τύψαντα, Quæ improuisa percusserint, seu Quæ homines incautos nec opinantes percusserint. Sic in Epigr. Ἄϊδος ἀπροϊδής ἀμφεκάλυψε μυχός, Improuisus & nec opinantẽ inuadẽs. Actiuè etiã interdũ capitur pro Imprudẽs, Nõ prospiciẽs quod euenturũ est. vt in Epigr. apud Suidam, ἀπροϊδὴς δ' ἐγκέφαλον πλῆξας, Imprudens nec opinans.
Ἄπροικος, Dotis expers, Indotata. vt ἄπροικον λαβεῖν apud Lys. Indotatã ducere. Sic Ath.l.13, ταύτην ἀπῆγον ἄπροικον.
Ἀπρόϊτος, Non prodiens. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος, Suidæ. At ADVERB. Ἀπροΐτως, Hes. exp. ἀνεξόχως, Non excel-

A lenter, Non magnos faciendo progressus.
Ἀπροκαλύπτως, t.2, c.45, f
Ἀπροκρίνω, Separo, Segrego. v.l. perperã pro ἀποκρίνω.
Ἀπρομήθεια, ας, ἡ, Imprudentia, Inconsulta temeritas. v.l.
Ἀπρονοησία, ας, ἡ, Imprudẽtia seu Improuidẽtia. B. ex Alex.
Ἀπρονόητος, Non prouisus, vel Qui prouidẽtia nõ regitur, Sine prouidentia gubernatus. B. ex Phil. De mundo, μὴ ἀπρονόητα εἶναι τὰ παρόντα νομίζωμεν διὰ τοῦτο. Et rursum, διὰ τοῦτο πολλοὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Itẽ act. signif. Improuid⁹, Imprudẽs, Futuri nõ prouidẽs. vt quũ Xen.
B Hel.l.4, & in Cyneg. dicit, ἀπρονόητον γὰρ ἡ ὀργή. subiũgit .n. illic, ἡ δὲ γνώμη σκοπεῖ οὐδὲν ἧττον μή τι πάθῃ, ἢ ὅπως βλάψῃ τι τοὺς πολεμίους. hîc verò, ὥστε πολλάκις ἐξεργάζεται ὧν μεταμέλειν ἀνάγκη. Vnde ADVERB. Ἀπρονοήτως, Improuidè, Imprudenter, Incautè, Non præuiso euentu. Xen. Pæd.1, ὥσπερ δὲ κύων γενναῖος ἄπειρος, ἀπρονοήτως φέρεται πρὸς κάπρον. Et Pæd.4, οὕτως ἀπρονοήτως περὶ ἐμοῦ βουλεύεσθαι, adeo imprudenter & temerè.
Ἀπρονόμευτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, In quẽ excursiones à militib⁹ pabulatũ egressis factæ non sunt, Non deprædatus. προνομὴ
C enim dicitur ἡ ἐπὶ τῆς χώρας ἁρπαγή. Hesych.
Ἀπρόοπτος, t.2, 1388, f. Ἀπροόπτως, ib.
Ἄπροπον, Hesychio ἄτροπον, ἀπρεπές: à verbo πρέπω.
Ἀπροσαύδητος, t.1, c.612, d
Ἀπρόσβατος, t.1, c.651, g
Ἀπρόσβλητος, Suidæ γενναῖος, ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβλέψειν, itẽ οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν. Hes. quoq; ἀπρόσβλητον exp. γενναῖον.
Ἀπροσβούλευτος, Inconsultus, Non antè deliberatus, Temerarius. ET Ἀπροσβουλεύτως, Inconsultó. v.l. sed perperam pro Ἀπροβούλευτος & Ἀπροβουλεύτως.
D Ἀπροσδεής, t.1, c.919, a
Ἀπροσδιόνυσος, Qui nihil ad rẽ facit, Qui nõ est ad rẽ. prouerbialiter. n. dicebãt οὐδὲν πρὸς Διόνυσον quũ aliquid ad rẽ propositã non quadraret. Athen.l.15, καὶ οἱ δῆμοι γε ζητοῦντες ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τῶν προκειμένων, nihil ad propositũ facietia, Absurda. Et l.11, τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἁλίσκῃ, ἀπροσδιονύσους λύσεις προσαγαγὼν αὐτοῖς(?) ... Cic. epist. ad Attic.l.16, Sed nihil tã ἀπροσδιόνυσον mihi primò videbatur quàm ad has literas, quibus ego à te consiliũ petieram, te mihi ista rescribere.
E Ἀπροσδόκητος, t.2, c.1473, d. Vnde ADVERB. Ἀπροσδοκήτως, quod Hes. exp. ἀοράτως, μὴ πρός τι διωρισμένως.
Ἀπροσδόκητος, t.1, c.1038, g. Ἀπροσδοκήτως, ib.
Ἀπρόσειλος, vide paulo infrà in Ἀπρόσιλος.
Ἀπροσέλευτος, Inaccessus, Ad quẽ veniri nequit: ex Hesychio. Sic etiã Suid. exp. ἀπρόσπελαστος, item & ἀδιεξίτητος, afferens hunc sine autoris nomine locũ, τὸ γὰρ ἔμπροσθεν, καὶ ἀπροσέλευτον ἦν διὰ τὸν παραρρέοντα ποταμόν.
Ἀπροσεξία, t.1, c.1352, a. Ἀπροσηγόρητος, t.1, c.34, b
Ἀπροσηγορία, ib.d. Ἀπροσήγορος, ib.
F Ἀπροσήκει, Hes. affert pro ἀδει, canit: sed suspectum est.
Ἀπρόσηλος, dicitur ᾧ οὐδεὶς προσηλεῖται, ἀλλ' ἀθέως πίπτει, vt Hesych. exponit, addens etiam, ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἵλης, citánsque Eurip. autorem. Sed secundum posteriorem expositionem scribendum fuerit potius ἀπρόσειλος per diphthongum ει: forsan etiam secundum priorem, quum alphabetica series hoc ipsum innuat. ideóque & προσειλεῖται scribere malim, quod est προσειλοῦται καὶ προσπλέκεται.
Ἀπρόσιτος, t.1, c.1141, f
G Ἀπροσκεπτος, t.3, c.828, f. Ἀπροσκέπτως, ib.
Ἀπρόσκλητος, t.2, c.29, g
Ἀπροσκοπέω, ῶ, Sum ἀπρόσκοπος & improuidus, Sum incõsultus & incõsideratus, Rerum euentus non præuideo: Hesychio μὴ προορῶ. Posset poni etiã pro Non impingo seu offendo, ab ἀπρόσκοπος significante ἀσκανδάλιστος, vt Hes. & Suid. exp.
Ἀπρόσκοπος, t.2, c.360, g. Ἀπροσκόπως, t.2, c.361, a
Ἀπρόσμαστος, vide in Ἀπροσήμαστος paulo infrà. Meminit verò eius & Hesychius, à quo exponitur ἀπρόσθικτος, ἄψαυστος: deriuante ipsum à μάσασθαι significante ἅψασθαι.
H Ἀπρόσμαχος, Aduersus quem pugnare tutum non est, Quocum conserere manus in pugna seu prælio nõ est, & Inoppugnabilis seu Inexpugnabilis: Suidæ ἀκαταγώνιστος, Inuictus in certamine, Pugna non superabilis. Hoc autẽ affert exẽplũ, αἰσθόμενοι ὅτι οὐκ ἀπρόσμαχοι εἶεν

ψ.i.

Γαρθοι. Itidē ἀπερέμαχος τοῖς ἐχθροῖς affertur pro Hostibus inexpugnatu difficilis. A

Ἀπερεμήχανος, Contra quem nullæ valent machinæ, Inexpugnabilis. Bud.

Ἀπερέμικτος, t.2, c.935, g

Ἀπερόδευτος, Qui nullis adiri viis potest, Inaccessus. Diod.

Ἀπερόισος, idem quod αἰνύποιστος, Non ferendus, Intolerandus. (nam οἴω, vnde hæc deriuata sunt, Fero significat) Hesychio αἰνυπομόνητος: apud quem tamē sine σ scriptū est ἀπερόιτος. Inde ADVERB. Ἀπεροισίως, Intolerabiliter, Ita vt sufferri nequeat. Apud Isocr. in Euag. B ἀπεροισίως καὶ χαλεπῶς εἶχον interpr. Feri & immanes erant: quia subiungit, ὥστε καὶ τὴν ἀρχόντων τοὺς νομίζειν βελτίστους οἵτινες ἂν ὠμότατα πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι τυγχάνοιεν. Bud. exp. ἀμίκτως καὶ ἐξηγριωμένως εἶχον, Commercii ignari & efferati erant.

Ἀπερεσπίλασος, t.3, c.191, b

Ἀπερεσπόριστα, τά, dicuntur quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia. B. ex Pand.

Ἀπερεσπλωσία, t.3, c.321, f. Ἀπερέσπλωτος, ib. g

Ἀπερέρρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaffabilis, seu Nō affabilis vlli, vt Virgil. loquitur. idem cum ἀπερεσήγορος seu δυσπροσήγορος. vt Poll. testatur l.5, c.31. vbi & alia synonyma affert. Ibidē est ἀπερέρρητος ἡμέρα, In qua alloquiis & salutationibus supersedetur. καὶ ἡ μὲν ἡμέρα (inquit) ἐν ᾗ γίγνε(ται) ἄσπασμός, ἀπερέρρητος καὶ ἀπερρηπία· ἐν ᾗ δὲ μὴ γένοιτο, ἀπερέρρητος. C

Ἀπεσσάσιον, t.1, c.1790, d. Ἀπεσσάπιστος, ib.

Ἀπεσήματον, apud Hes. legitur, expositum ἀπερεσδόκητον: sed forsan scribendum ἀπερησίμαστον.

Ἀπερότομος, t.3, c.1046, e. Ἀπερόπορος, t.4, c.120, a

Ἀπερεσφύλακτος, Improuisus. v.l. sed perperam, vt opinor, pro ἀπερεφύλακτος. D

Ἀπερεσωπολήπτως, t.2, c.1402, d. In v.l. affertur & Ἀπερεσωπολήπτης pro Respectu personarum carēs: sed nullo nec exemplo nec autoritate probatur.

Ἀπερόσωπος, t.2, c.1402, h. Ἀπερεσήμαστος, t.2, c.805, e

Ἀπερεπόπιστος, Hesychio ἀπερενόητος, Improuisus.

Ἀπερεόπτος, t.2, c.1388, h

Ἀπερεφάσιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prætextu & excusatione carēs. Itē, Qui nullo prætextu & sine vlla simulatione aliquid agit, sine tergiuersatione. X. Pæd. 2, φίλους γὰρ, οὐκ ἐχθροὺς, δεῖ (εἶναι) τοὺς μέλλοντας ἀπερεφασίστους συμμάχους ἔσεσθαι, καὶ μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ ἄρχοντος φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς προδώσοντας. Itidem Demosth. in Epitaphio, δύναμιν λαβόντες ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ ἀπερεφάσιστον, καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Vnde ADVERB. Ἀπερεφασίστως, Sine prætextu & excusatione. X. Pæd. 2, καὶ ὅς ἂν φαίνηται τοῦτο ἀπερεφασίστως ποιοῦν, τοῦτον ὁρᾷ παρὰ Κύρῳ τιμῆς τυγχάνοντα. Sic l.8 eiusdē operis dicit, εἰ τοὺς ἀπερεφασίστως πειθομένους φανερὸς εἴη μᾶλλον τιμῶν ἢ τοὺς τὰς μεγίστας ἀρετὰς καὶ ἐπιπονωτάτας δοκούντων παρέχεσθαι. Apud Thuc. lib.1, schol. ἀπερεφασίστως exp. ἀνενδοιάστως, ἀνεγκλήτως. E F

Ἀπερέφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē cū præced. ἀπερεφάσιστος, Nullo nitēs prætextu, sed subitò & ex improuiso accidēs. vt schol. Apoll. Arg. l.1, Ἀχέροντος Δίνας ἀπερεφάτους exp. ἀπερεφασίστους, itē ἀπερεφωνήτους, nō prædictas. Itidē accipit in hoc loco Arg. l.2, Αἱ δ' ἄφαρ ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες ἢ στεροπαὶ ὥς, Ἀπερέφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο: exponēs nimirū ἀπερεφάσιστοι, itē & ἀπερέοπτοι: innuēnsque non ex φάω solùm seu φημὶ deriuari posse: sed etiā ex φαίνω, & tūc idē esse ac ἀπερεϊδεῖς. Inde ADVERB. Ἀπερεφάτως, Nullo allato prætextu, seu Ex improuiso, & Repentè. Apoll. Arg. l.2, Τοὺς ἕλεν ἀπερεφάτως. G

Ἀπερεφύλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Incustoditus. Sonat tamē potius Non præcautus, Nulla cautione præuisus.

Ἀπταισία, t.3, c.582, e.

Ἄπταιστος, t.2, c.347, e. ob. & t.3, c.582, d. Ἀπταίστως, t.3, c.582, d

Ἀπταρύσσεται, Hesychio est πέπταται: sed suspectam habet scripturā. videtur enim potius ἀναπτερύσσεται scribendum, aut ἀποπτερύσσεται. H

Ἄπτερα, t.1, c.1715, e. Ἀπτεραῖος, ib. f

Ἀπτερόεις, ib. Ἀπτερέως, ib.

Ἄπτερος, ib. e. Ἀπτέρυγος, t.1, c.1720, h

Ἀπτέρως, t.1, c.1715, f. Ἀπτέρωτος, t.1, c.1718, g

Ἀπτίλω, t.1, c.1713, b. Ἀπτικός, t.1, c.502, e

Ἀπτικώτατος, ib. Ἄπτιλος, t.1, c.1713, a

Ἄπτιστος, t.3, c.591, d

Ἀπτοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in dicēdo est intrepidus, ὁ ὢν τῷ εἰπεῖν οὐ πτοούμενος: ideóq; liberior & παρρησιαστικώτερος. Hom. Il. θ, Ἥρη ἀπτοεπὲς, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Vbi schol. quoq; exp. ἀπτόητε & ὢν τῷ λέγειν θρασεῖα: sed annotās, quosdā δασέως scribere ἁπτοεπὴς, vt sit καθαπτομένη λόγοις, morosa actor in dicēdo: queadmodū Hes. quoq; ἀπτοεπὴς exp. nō solùm ἀπτόητον τοῖς ἔπεσι & οὐ σκάζον, sed etiā κακολόγον, maledicū.

Ἀπτόητος, t.3, c.590, c. Ἀπτοίητος, ib.

Ἀπτόλεμος, Imbellis, seu Belli inexpertus: πολέμου ἄπειρος, Hesych.

Ἄπτομαι, t.1, c.501, a. & 507, b

Ἀπτόμενος, t.1, c.494, f. Ἀπτός, t.1, c.502, b

Ἄπτω, Necto, t.1, c.494, d. Ἄπτω, Accende, t.1, c.507, b

Ἀπτῶς, t.3, c.312, a. Ἀπτώτως, ib. b. Ἄπυγος, t.3, c.604, a

Ἄπυθεν, Hesychio est ἄποθεν: vel potius ἄπωθεν.

Ἀπυδύσομεν, idem affert pro ἐξιλασκόμεθα & ἀποπνεύσομεν.

Ἄπυκνος, t.2, c.599, e

Ἀπυμετω, Hes. affert pro αἰνείσθω: sed suspectum est.

Ἀπύλωτος, t.3, c.614, a.

Ἀπύλωτον στόμα, t.1, c.1617, h. ob. & t.3, c.1039, d

Ἀπυνδάκωτος, Fundo nullo instructus, Fundū nō habens. C ἀπύθμενος. vt ἀπυνδάκωτος κύλιξ. quod ex Soph. habes in Τραπέζῳ, t.2, c.121. Hes. quoq; tradit Sophoclē in Triptolemo ἀπυνδάκωτος posuisse pro ἀπύθμενος: in Iphig. autē πυνδακα τοῦ ξίφους vocasse τὴν λαβὴν, ansa seu capulū. nam vt calix fundo, ita gladius manubrio teneri solet.

Ἀπυξίνου, idē ex Timocle affert pro ἀπονεύρου: sed non sine mendi suspicione. Forsan. n. ἀπεξίνου & ἀπινεύρου scribendum: ab ἀπεξινόω, & ἀπινευρόω significante Eneruo. ἶνες enim dicuntur τὰ νεῦρα.

Ἄπυος, t.3, c.609, b. Ἄπυργος, t.3, c.635, g D

Ἀπύργωτος, t.3, c.636, d

Ἀπύρεκτος, Non febricitans. Vnde ἀπυρέκτως ἔχων, quod B. ex Celso interpr. Integer, εἰλικρινής.

Ἀπυρεξία, t.3, c.634, h. Ἀπύρετος, ib. d

Ἀπυρλωία γῆ, pro solo defatigato & effœto accipiunt apud Theophr. De caus. pl. l.3, c.25, vbi de terræ mixtionibus loquēs ait, ὥστε ἐὰν τὴν ἀπυρλωίαν καὶ μὴ δυναμένην φέρειν ἑτέρα μίξῃς, πάλιν φέρει, καθάπερανεὶ καινὴ γεγενημένη. sed vereor ne mendosa sit ea vox.

Ἀπύρλωος, t.3, c.637, c. Ἀπύρηνος, t.3, c.638, b E

Ἀπυρομήλη, t.3, c.637, f. Ἄπυρος, t.3, c.624, e

Ἀπύρωτος, t.3, c.628, b

Ἀπυροτροφή, ῆς, ἡ, Crudus cibus: v.l. perperā pro ἄπυρος τροφή.

Ἀπυσδέον, Hes. exp. δυσαδές: quòd Æolicè forsan pro ἀπόσδον seu ἀπόζον positum est.

Ἀπύσιον, Hes. affert positū pro ἀπόπειν: & Ἀπυσρόπιον pro ἀπέστρεφον. quæ forsan dialecti alicuius propria sunt.

Ἄπυστος, t.3, c.616, g

Ἀπύω, Sono, Sonitū reddo: interdū & Vociferor, Clamo. F In priore signif. Epigr. l.1, p.10, de hirco vitis palmites rodēte, Τᾶς δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε, Τεῖρε κάπωσε Τραθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. In posteriore, apud Hesiod. Κύκνοι ἀεροπόται μεγάλ' ἤπυον. Interdū accipitur pro Sono, i. Loquor. vt apud Herodot. τίνα γλῶσσαν πρότερον ἀπύσει. i. φθέγξοι(το). Aliquādo verò significat etiā Dico. vt apud Soph. in Aiace, p.52, chorus Aiacē inuestigās ait, τίς ἄν δῆτά μοι τὸν ὠμόθυμον γε, εἴ ποθι πλάζοιτ' ἂν, προσβλέπων, ἀπύοι; quis mihi dicat immitē Aiacē sicubi errantē viderit? vt schol. quoq; exp. εἴποι. Et forsan hæc primaria est signif. siquidē ex ἔπω deriuatū volūt κατὰ τροπὴν, vt ἀρχαλέον ex ἔργον. G HINC Ἀπύτης à vetere quodā (Alexādro nimirū, Vranopolis cōditore, vt refert Athen. l.3) ἐπιθετικῶς dictus est ὁ κήρυξ, teste Eust. vtpote cuius propriū sit φωνεῖν & clamare seu vociferari.

Ἄπφις, dicitur ὁ πατὴρ, Pater, κατὰ ὑποκορισμὸν, idq; à pueris. vt ex Theocr. discimus. Apud eū. n. Idyll. 15, Gorgone monēte Praxinoam, Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα Τῶ μικκῶ παρεόντος. ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ σε; cōuersa illa H ad filiolū, Θάρσει (inquit) Ζωπυρίον, γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν. Et Gorgo subiūgit, Αἰσθάνε(ται) τὸ βρέφος ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφύς. Schol. quoq; ibi annot. ἀπφῦν ὑποκοριστικῶς dici τὸν πατέρα, nimirum ἀφ' οὗ τις πέφυκεν: ab hoc autem, τὸν πρεσβύτην. SED ET Ἄπφα, teste Suida est ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα: pro quo Hes. habet Ἀπφία. Eust. ἄπφα, qui hoc ἄπφα secundū quosdā esse ait ὑποκόρισμα Ἀττικόν. Ἄπφαν (inquit idem) τὸν ἀδελφὸν Ἀττικῶς

μόνη ἡ ἀδελφὴ εἶποι ἂν καὶ πάππαν, τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα. Meminit verò & nominis Ἄπφυς ibidem, ὁ μῦρτοι ἄπφυς (inquit) παρὰ Θεοκρίτῳ παιδὸς κλῆσις, ὃν βρέφος αὖ θεσπίσει πατέρα, τὸν ἀφ᾽ οὗ ἔφυ. ἴδιον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. Porro ex illo ἄπφα fieri dicit Ἀπφίον, esséque ὑποκόρισμα ἐρωμένης. ¶ Fit verò inde etiam Ἀπφάριον, quod ἐρωμένου est ὑποκόρισμα. veluti in hoc Xenarchi comici loco, apud Athen. lib. 13, de meretricibus, Αὗται βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ᾽ ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. id est ἀδέλφια, fraterculos, vt Eust. tradit quosdam exponere: ipse tamen censens potius esse veluti πατέρια, à Dorico illo ἄπφυς significante patrem. Ἀπφῶ quoque pro παιδὸς accipit Hesych. in hoc loco lib. 4 Reg. c. 2, vbi Elisæus quum aquas Iordanis pallio Heliæ percussisset, ipsǽque diuisæ nō essent, ait, ποῦ ὁ Θεὸς Ἡλίου ἀπφώ; forsan quia paulo antè idem Heliam vocarat πατέρα. Suidas autē interpr. τοῦ ἀποκρύφου, siue τοῦ ἀποκρυβέντος: rursum Hesych. διπλασια χάρις, & ἡ Πνεύματος ἁγίου διπλῆ ἐνέργεια. Est tamen non Græcum vocabulum illud ἀπφὼ eo in loco, sed retentum ex textu Hebraico, in cuius versione exponitur Etiamnunc. vt Suid. quoq; iterum ἀπφὼ positum annotat αὐτὶ τοῦ νῦν.

Ἀπώγων, t. 3, c. 641, c. Ἀπῳδέω, t. 1, c. 117, a
Ἀπῳδὸν, ibid. Ἀπῳδὸς, t. 1, c. 116, h
Ἀπώθεν, t. 1, c. 493, g. Ἀπωθέω, t. 4, c. 766, g
Ἀπώλεια, t. 2, c. 1277, e. Ἀπώλεθρος, t. 3, c. 645, g
Ἀπωμοσία, t. 2, c. 1296, g. Ἀπωμοτικὸς, t. 2, c. 1297, a
Ἀπώμοτος, t. 2, c. 1296, g. Ἀπὼν, t. 1, c. 1132, h
Ἀπωνάμην, vide in Ἀπόναμαι.
Ἀπώνυμόν σοι, v. l. afferunt pro Tui nominis: sed procul dubio perperam pro ἐπώνυμον. Ἄπωρυξ, t. 2, c. 1480, h
Ἀπώρωτος, t. 3, c. 649, d. Ἄπωσις, t. 4, c. 767, f
Ἀπωσμὸς, ibid. Ἀπωστικὸς, ibid. Ἀπωστὸς, ibid.
Ἀπώτατος, t. 1, c. 493, h. Ἀπωτάτω, ibid.
Ἀπώτερος, ibid. Ἀπωτέρω, ibid.
¶ Ἄρ apud poetas idem quod ἄρα, Vtique, Profectò: item Itaque, Igitur: sæpius particula expletiua, vt ἄρα quoq;.
Ἄρα, t. 1, c. 507, f. Ἄρα γε, t. 1, c. 508, e
Ἄρα, ib, g. Ἀραγε, ib.
Ἄρα μὴ, ibid. h. Ἄρα οὖν, ibid. e
Ἄρ᾽ οὐκ, ibid. h. Ἄρ᾽ οὖν, ibid. g. Ἄρα ποτε, ibid.
Ἀρὰ, t. 1, c. 509, a. Ἀραβδος, t. 3, c. 662, d
Ἄραβες, vide in Ἄραψ paulo infrà.
Ἀραβέω, t. 1, c. 516, h
Ἀραβη, ης, ἡ, Erotiano apud Hippocr. est βλάβη, Noxa, Damnum.
Ἀραβήσσειν, Ionicum esse verbum & significare ὀρχεῖσθαι, Saltare, annotat Varin. Ἀραβία, vide in Ἄραψ.
Ἀραβίας, t. 3, c. 1392, a. Ἀραβίδες, t. 1, c. 516, h
Ἀραβίζω, vide in Ἄραψ.
Ἀραβικὸς, t. 1, c. 516, g. Vide & Ἄραψ.
Ἀράβιος, vide itidem in Ἄραψ. Ἄραβος, t. 1, c. 516, f
Ἀραβύλαι, Hesych. esse dicit calceamenti barbarici genus: idem procul dubio quod τελαμυλάβως vocatur ἀρβύλαι.
Ἀραβὼν, apud Suid. perperā vnico ρ scriptum pro Ἀρραβὼν.
Ἀραγμὸς, t. 1, c. 517, c
Ἀράγω, Discerpo, Dilacero. Hes. enim ἀράγειν affert pro σπαράσσειν.
Ἀράδες, apud Aristot. Hist. anim. lib. 6, c. 15, in piscium censu numerantur, vbi ait, ἐκ δὲ τῆς φαληρικῆς γίνονται μὲν ἀράδες· ἐκ δὲ τούτων, τριχίδες. Sed pro illo μὲν ἀράδες reponendum μεμβράδες, vt Athen. habet lib. 7, in sermone de apua: quam Gaza quoque in sua interpretatione lectionem sequitur.
Ἀραδέω, ῶ, Turbo, seu Cōmoueo & conturbo. vnde præt. perf. pass. ἀράδηται, quod Hes. exp. κεκίνηται, συγκέχυται, commotum & confusum est. Apud eundem legitur ἀράδει, expositum θορυβεῖται, ταράσσει: sed suspectam id scripturam habet. saltem enim circunflexo accentu vltima notanda esset.
Ἄραδος, eidem est ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις, Motus & palpitatio cordis ex gymnasticis exercitiis, Cordis pulsus post vehemens exercitium, vt Nicandri quoque scholiastes in hoc Theriac. loco de scorpione, ἄραδον κακὸν ὤπασε τύψας, annotat ἄραδον dici κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος. Erotianus autem in lex. Hippocr. ἄραδον dici tradit ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον. quemadmodum Galen. quoque comm. 2 in lib. De victu in morb. acut. annotat, vocem ἄραδον significare ταραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῇ γαστρὶ γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων τῆς δυνάμεσι σιτίων: & comm. 1, τὴν ἐν τῷ πέττεσθαι γινομένην ταραχήν: quum nimirum cibi dum concoquuntur, in stomacho turbas dant & tumultuantur, aut cum murmure agitantur. Hippocr. verba posteriore in loco hæc sunt, de ptisana, οὔτε σύψιν ἔχει οὔτε ἄραδον κακόν. In posteriore, hæc, φακὸς δὲ σύζει καὶ ἄραδον ἐμποιέει, ἢν μετὰ τοῦ φλοιοῦ ᾖ. Vicinā porro signif. habet ἄραβος, & ambo ab ἀράσσω deriuata videntur, significantque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur. qualis est etiam ἀραγμὸς δεσμῶν apud Eurip. Fragor vinculorum. ¶ Ἀράδοις Hesych. rursum exp. λεπτοῖς, βλαβεραῖς.
Ἀράζειν, & Ῥύζειν, canum propria vox, diuersa autem à latratu & clangore, vt in Ἀραρίζειν infrà docebo.
Ἆραι, aor. 1 act. infin. modi, à them. αἴρω.
Ἀραιά, t. 1, c. 528, d
Ἀραιήσει, Hesych. affert pro ἁρμοστὸν ποιήσει, aptabit & quadrare faciet: à them. ἀραιέω vel ἀραιάω deriuato ex ἄρω.
Ἀραιόπορος, t. 3, c. 174, d. Ἀραῖος, t. 1, c. 509, e
Ἀραιὸς, t. 1, c. 528, b
Ἀραιόσαρκος, Raram seu laxam carnem habens. Athen. l. 7, ἀραιοσαρκοτέροις τε καὶ ἀβροφωτέροις.
Ἀραιόστυλος, t. 1, c. 1808, d
Ἀραιοσύγκριτοι, dicuntur quibus libera corporis transpiratio est: alio nomine εὐδιάπνευστοι appellati: nomine indito à corporis raritate quæ plurimùm valet ad transpiratum. Gorr. Ἀραιότριχος, t. 1, c. 528, c.
Ἀραιότης, ibid. d. Ἀραιόω, ibid. e
Ἀραίρητο, Ionica reduplicatione loco augmenti Herodot. dicit pro ᾕρητο, itidémque ἀραιρημένος pro ἡρημένος: ab act. them. αἱρέω.
Ἀραιτασειδής, Etymol. per syncopen dici scribit pro Ἀραιτασοειδής, vt Σειδής pro Σιοειδής. Videntur autem hæc esse nomina propria.
Ἀραίωμα, t. 1, c. 528, e. Ἀραιῶς, ibid.
Ἀραίωσις, ibid. f. Ἀραιωτικὸς, ibid.
Ἀράκη, siue Ἀράκτη, Hesychio est φιάλη, phiala.
Ἀρακίδας, Galen. in lex. Hippocr. esse dicit πυρίνους ἀρακίσκους: seu (vt quidam codices habent) εἶδος ὀσπρίου, speciem leguminis. ἄρακος certè, ex quo ἀρακὶς hoc diminutiua forma factum est, legumen est, vt nunc dicam.
Ἄρακος, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Galeno De aliment. facult. lib. 1, c. 17. Ibi enim quum ὄσπρια nominari dixisset ἐκεῖνα τῶν Δημητρείων σπερμάτων ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, has eorū species enumerat, κυάμους, πισούς, ἐρεβίνθους, φακούς, θέρμους, ὄρυζαν, ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, ὤχρους, φασήλους, τῆλιν, φακῆν. Capite autem 27, quod περὶ ἀράκων inscripsit, docet σπέρμα hoc esse παραπλήσιον τῷ τῶν λαθύρων: imo esse qui putent ipsum non esse diuersum & aliud ab illo, quum vsum & vim habeat eandem quàm οἱ λάθυροι, nisi quòd durius sit & coctu difficilius, ideóq; & in ventriculo concoquatur ægrius. Ibidem annotat, apud Aristoph. in Holcadibus & alibi per χ efferri: sua autem ætate ἄραχον per χ vocatum fuisse ἄγριόν τι καὶ στρογγύλον καὶ σκληρὸν, ὀρόβου μικρότερον, ἐν τοῖς Δημητρείοις καρποῖς εὑρισκόμενον: hùncque ἄραχον ῥίπτεσθαι ἐκλεγόμενον, ὥσπερ καὶ τὸν πέλεκυν. Theophr. quoque Hist. plant. l. 8, c. 8, ἄρακον dici scribit τὸ ἐν τοῖς φακοῖς γινόμενον τραχὺ καὶ σκληρόν. Vide & Ἀραχίδνα paulo infrà. ¶ Ἄρακος Tyrrhenorum dialecto dicitur ὁ ἱέραξ, accipiter, teste Hes. Ab Ἄρακος porro sunt DIMIN. Ἀράκιον ET Ἀρακίσκος, NECNON Ἀρακίς. Quæ omnia apud Gal. leguntur. Is enim in Hippocr. suo lexico ἀρακίδας vocari scribit πυρίνους ἀρακίσκους: intelligens, arbitror, semina aliqua quæ ἀράκων specie tritico innascuntur, vt vicia & similia. Et l. 7 τῶν κατὰ τόπους, dicit, δίδου ἡλίκον ἀράκιον εἰς κοίτην, araci magnitudine da cubitū ituris: pro quo apud Paul. Ægin. legim⁹, δίδου ἄρακι ἴσον εἰς κοίτην. quod ἄρακι, si mēdo caret, est à NOM. Ἄραξ, idē significāte quod ἄρακος.
Ἀράκτη, vide in Ἀράκη paulo antè.
Ἀρακτῆρα, Hesych. dici scribit ἀμελκτῆρα, mulctram.
Ἀρακτὸν, atramenti sutorii species quædam. Dioscorides

enim lib.5,c.114, tradit τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνιστάμενον χάλκανθον, ideóque nominatum σταλακτικὸν, à Peteesio vocari πινάριον, ab aliis πηκτὸν, ἑφθὸν, ἀρακτὸν, λοσχωτόν.

Ἄραμα, Hesychio est βόρβορος, Lutum, Cœnum.

Ἀράμεν, & Ἀράμεναι, eidē est μένειν, ἡσυχάζειν, Manere, Quiēscere.

Ἀράμενα, idem esse dicit τὰ ἀπόχυτα ὕδατα.

Ἄραμος, eidem est ἐρωδιός, Ardea: auis.

Ἀράνη, eidem est μεσάσκυλον.

Ἀρανίς, eidem est ἔλαφος, cerua. Ἀράξαι, t.1, c.517, c

Ἀράξης, ου, ὁ, Araxes: fluuius quidam ex eo nominatus quoniam ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καταρρήγνυται, id est, magno cum ἀραγμῷ & strepitu delabitur è Caucaso monte: παρὰ τὸ ἀράσσειν. Etym.

Ἄραξις, panis nomen apud Athamantes. Athen.l.3.

Ἀραξὸς, Etymologo herba quædam.

Ἀράομαι, t.1, c.509, g. | Ἀρασάμεναι, Hes. exp. non solùm ποιοῦσαι ἀρὰς, sed etiam ἀλειψάμεναι.

Ἄραρα, t.1, c.564, a.c.e. Ἀρηρεμένον, ibid. f

Ἀραρίζειν, Athenienses ἐπὶ κυνῶν dicunt, ἀπὸ τῆς ἂρ φωνῆς, inquit Ammonius in verbo φωνεῖν, subiungens, παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτεῖν λέγεται, innuénsque idem hæc valere. Qua in re ei non assentior. dicóque ἀραρίζειν, seu ἀράζειν (vt Pollux habet) propriè canes dici quum irritati τὸ ἂρ φωνοῦσιν, at verò ὑλακτεῖν quum latrant, illúdque fieri ore clauso & lingua vibrata, hoc autem, aperto ore & plenam palato vocem effundente.

Ἀραρεινημένος, pro ἠρεινημένος, ab ἀρειῶ dicitur Attica loco augmenti reduplicatione duarum initialium præsentis literarum: ἀριῶ autem per systolen pro ἀρειῶ, ex nomine Ἀρειή. Ita Etym. sed non exponens.

Ἀραρινοὶ, Hesychio sunt ὅσα παραστοιβοῦνται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας, lapilli qui in fissuras rimásque parietum indun tur vt cuneoli.

Ἄραρις, eidem est ἔνορκος: afferenti & ἄραριν pro ἀράχνην.

Ἀραρίσκω, t.1, c.564, e. Ἀραροίατο, ibid.

Ἀραρὸν, eidem est non solùm πάγιον, βέβαιον, bene compactum & stabile: sed etiam κατάρατον, execrandum.

Ἀραρύας, t.1, c.563, h. & 564, c

Ἀράρω, t.1, c.564, e. Ἀραρώς, ibid. a

Ἀραρῶς, Hesychio ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, Aptè, Conuenienter: item Firmiter. Habet tamen non Ἀραρῶς, sed ἀραρῶσαι: quod verbū est, & signif. Aptare vel Firmare.

Ἄρας, αδος, ἡ, Membras, vt Gaza vertit apud Aristot. Ita vulg. lex. Sed vide quæ in Ἀράδες supra annotaui. Ἄρας alioqui est particip. etiam mascul. gen. faciens genitiuum ἄραντος: temporis aor.1 act. à them. αἴρω.

Ἀράσιμος, Suidæ ὁ καταράσιμος, detestabilis.

Ἀράσσω, idem quod ἀράττω. hoc enim Atticum tantùm est, illud linguæ communis. Hesychius porro ἀράσσει exponit non solùm συντρίβει & τύπτει, sed etiam ἀμέλγει, mulget: vt ἀρακτῆρα quoque exponit ἀμελκτῆρα. Idem præterea ἀρασσόμενα affert non solùm pro προσρηγνύμενα & πλησσόμενα, sed etiam pro θορυβούμενα. Affert & ἀραχθεὶς pro διωχθείς.

Ἀρασσύνη, eidem est πύελος, solium in quo lauatur.

Ἀρασχάδες, eidem sunt τὰ πρυμνὰ κλήματα.

Ἀρατιχεύειν, idem affert pro καταρᾶσθαι: addens tamen, à quibusdam exponi στρατεύεσθαι.

Ἀρατήριον, ου, τό, Laus: ab ἀρά, quod est Imprecatio. Ita v.l. sed nescio qua autoritate.

Ἀρατροφορέω, t.1, c.543, e. Ἀράττω, t.1, c.517, a

Ἀραχίδνα, ης, ἡ, planta quædā ex genere τῶν ἀμφικάρπων, sub terra spargens duo radicum genera. vnum, crassum & in profundum descendens: alterum verò, tenue & per summa multipliciter sese diffundens, in quo fructus nascitur: foliis autem caret nec quidquam supra terram emittit, vt Theophrastus docet Historiæ plantarum lib.1, cap.1 & 11. Vnde Plinius lib.21, cap.15, Aracidna quidem (inquit) & aracos, quum habeant radíces ramosas & multiplices, nec folium nec herbam aut quidquam aliud supra terram habent. Vbi miretur aliquis cur Aracos dixerit, quum Theophrastus non τοῦ ἀράκου sed τοῦ ἀρακοειδοῦς mentionem faciat. dicit enim cap.11, τῆς ἀραχίδνης καὶ τοῦ ὁμοίου τῷ ἀράκῳ, arachidnæ & eius quod araco simile est. Atque adeo aracus legumen est non sub terra nascens sed supra terram, folia etiam supra terram emittens contrà quàm ἡ ἀραχίδνα. Ἀραχίδνα tamen hæc ab ἄρακος denominata videtur ob similitudinem aliquam, seminis fortasse: ideóque per κ quàm per χ scribere malim, vt apud Plin. quoq; habetur non Arachidna, sed Aracidna.

Ἀραχναῖος, t.1, c.529, a. Ἀράχνειος, ibid.

Ἀράχνη, t.1, c.528, g. Ἀραχνήεις, ibid. h

Ἀράχνης, ibid. f. Ἀραχνία, ibid. h

Ἀραχνικός, t.1, c.529, a. Ἀράχνιον, ibid. b

Ἀραχνιόω, & Ἀραχνιόομαι, ibid. c

Ἀραχνιώδης, ibid. Ἀραχνοειδής, t.1, c.528, h

Ἀραχνουφής, t.1, c.529, a. Ἀραχνώδης, ibid.

Ἄραχος, vide in Ἄρακος suprà.

Ἄραψ, αβος, ὁ καὶ ἡ, Arabs: & plur. num. Ἄραβες, Arabes: populi nomē quorū ἡ χώρα DICITVR Ἀραβία, possessiua forma pro Ἀραβία χώρα seu Ἀραβία γῆ. Est enim Ἀραβία fœmin. generis nomen ex MASCVLINO Ἀράβιος, quod possessiuū est & significat τὸν τῶν Ἀράβων seu τὸν παρὰ Ἄραψι, vt quum Athen. lib. 4 dicit στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι pro Struthiones qui apud Arabas proueniunt. seu Struthiones Arabici. nam ET Ἀραβικός dicitur alia forma possessiua. vnde apud Steph. Ἀραβικὴ θάλασσα. Itidémque apud Plin. non solùm Arabicum mare, sed etiam Arabicæ alites, Arabicæ arbores lanigeræ, Arabica resina, Arabicæ gemmæ, Arabicum linū. At Ἀράβιος αὐλητής, prouerbialiter dictum ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων, ab Arabio & barbaro mancipiorum genere, quod tibiis inflatis δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο, teste Stephano, Hesychio & Suida. qui & ipse dicit Græcos olim vsos ad tibiarum cantum mancipiis Arabicis & barbaris, quæ quum semel incepissent inflare tibias, nonnisi iussa vel coacta desisterēt. Eodémque sensu Cantharum dixisse, κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατ' Ἀράβιον: & Menandrum, Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. Sed & ἄγγελον Ἀράβιον dici ἐπὶ τοῦ ἀκαταπαύστου, innuunt iidē, qui nimirum à loquendo desistere nequeat. Apud Suidā rursum οἱ Ἀράβιοι pro οἱ Ἄραβες, Arabii, seu Arabes, Gēs Arabica: οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολὺ τῶν ἄλλων διαφέρουσι. Poetæ metri causa geminato ρ DICVNT Ἀρραβία, ET Ἀρράβιος, ET Ἀρραβικός. vt Dionys. Afer in sua perihegesi, Ἀρραβίου κόλποιο μύχατον ῥόον, ὅστε μεσηγὺ Εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀρραβίης ἐρατεινῆς. Et rursum, Ἀρραβικοῦ κόλποιο καὶ Αἰγύπτοιο μεσηγύ. quanquam & simplici ρ eadem reperiātur scripta in quibusdam codicibus, tam manuscriptis quàm impressis. Rursum ab Arabibus deriuata & alia duo possessiua fœminini tantùm generis, NIMIRVM Ἀραβίς ET Ἀράβισσα, idem valētia quod Ἀραβικὴ seu Ἀραβία. quæ enim Ἀραβικὴ πνοὴ dicitur, eadem & Ἀραβίς, nimirum ἡ τυφωνικὴ καὶ ἡ μετὰ κονιορτοῦ, quoniam typhonicus ventus est qui ab Arabia spirat & puluereus. Inde & VERB. Ἀραβίζω, Arabes imitor, lingua nimirum aut moribus: vel Arabibus faueo, Ab Arabū partibus sto: τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ, Suidæ.

Ἀράω, ῶ, F. άσω, Iuro: item Ligo. Hesych. enim ἀράσαι affert pro ὀμόσαι & δῆσαι. At ἀράομαι diuersas ab his sign. habet, vt suprà docui.

Ἀρβάκις, Hes. exp. ὀλιγάκις, Raro seu Paucis vicibus.

Ἀρβάλη, teste eodem, Tarentinis est τήγανον ὀστράκινον, sartago testacea seu fictilis.

Ἄρβηλαι autem, oppidū Siciliæ, cuius incolæ simplices & εὐεξαπάτητοι fuisse perhibentur, adeo vt prouerbio dictū sit τί ὑ γλυνήση ἰὼν ἐς Ἀρβήλας; quo vtebātur in eos qui alios veluti simplices & deceptu faciles fallere conabātur, sed in fallaciis suis deprehendebātur. Arbelas. n. ire tūc iubebātur & ibi dolis suis imponere simplicioribus.

Ἀρβηλίδες, in v.l. ex Theocr. affertur pro calceamēti genere. sed falsò. dicitur. n. id ἀρβυλίς, vt paulo pòst docebo.

Ἄρβηλος, Scalper sutorius, seu Scalprū sutoriū. schol. enim Nicandri ἀρβήλοις dici scribit τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα: qui hæc in Theriacis verba, v.423, Γναπτόμενοι μηδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι, sic exp. ξεόμενοι τοῖς ἀρβήλοις, ἢ σμίλαις ἢ ξυστροῖς. Etymol. & lexicū meum vetus nominatiuum singul. nō ἄρβηλος ponunt, sed ἄρβηλον. Ita enim apud eos legitur, Ἄρβηλον, σμιλίον σκυτικὸν περιφερές. ἔστι δὲ καὶ ὅπλον. | Ἄρβηλα, τὰ, est

etiam nomen loci apud Plut. & Suid.

Ἀρβίννη, Siculis est κρέας, Caro, Hesych.

Ἀρβύλη, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus περιεργασμένον, denominatum παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν quasi ἁρμύλη, vt vult Etymologus. Pollux verò non περιέργως εἰργασμένον ὑπόδημα fuisse dicit, sed ἀτελὲς τὴν ἐργασίαν. Eurip. Oreste, Σῖγα σῖγα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τίθετε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος. Vbi scholiastes esse dicit calceamenti genus κοίλου καὶ βαθέος. rectè. Nam & Galenus hoc ipsum attestatur, comment. nimirum 4 in lib. Hippocr. De articulis. vbi exponens hæc verba Hippocratis, ὅταν δ' ἐς ὑποδήματος λόγον ἴῃ, ἀρβύλαι ἐπιτηδειόταται αἱ πηλοπατίδες καλούμεναι: annotat, ἀρβύλας esse κοῖλον ὑπόδημα καὶ περιεσφιγμένον ἀκριβῶς ὅλῳ τῷ ποδὶ μέχρι τῶν σφυρῶν: idque manifestum esse ex ipso etiam Hippocr. dum dicit πηλοπατίδας seu πηλοβάτιδας, nimirum διὰ τὸ πατεῖσθαι τὸν πηλὸν ὑπ' αὐτῶν, seu quoniã βαίνειν ἀσφαλῶς ἐν πηλῷ δυνατόν ἐστι τοῖς ὑποδεδεμένοις τοιοῦτον ὑπόδημα. Tales apud Latinos sunt Perones. Inde DIMINVT. Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem cum suo primitiuo significans: vt apud Theocr. Idyll. 7, ὥς τευ ποσσὶ νισσομένοιο Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει, ita ad tui incedentis calceos lapilli resonant. SED ET Ἀρβυλόπτερος inde dicitur Perseus, quoniam iuxta poetarum fabulas suis ἀρβύλαις habebat affixas alas: Eustathio πτερόπους, vt Catullo quoque Pennipes. Sed & Valer. Flacc. dicit Aerei Perseωs plantaria: innuens & ipse eũ habuisse plantaria alata quibus aera more auium tranaret. ‖ Rursum Ἀρβύλη est etiam μέρος τι περὶ τὴν ἄντυγα τοῦ ἅρματος, nimirum ἔνθα ἡ ἡνιόχου στάσις ἐστί. vt Eustathius accipiendum ait in hoc loco Euripidei Hippolyti, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος, Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα. Etymol. tamen ibi pro calceis accipit, & reuera non video quid obstet quominus ita accipiendum sit.

Ἀργαίνω, t.1, c.530, d.

Ἀργαλέος, t.1, c.1239, c. & t.4, c.430, f. Ἀργαλέως, t.1, c.1239, f

Ἀργανθὼν, SIVE Ἀργανθώνη, nomen montis in Mysia. VNDE Ἀργανθώνειος, SIVE Ἀργανθώνιος, forma possessiuorum. vt, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοαῖς τε Κίοιο. Item, Χθιζὸν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος, iuxta culmen montis Arganthonis. ‖ Simylus & fluuii nomen esse indicat hoc versu, Μυσίον ἀπύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης. Hæc Etymol. & lex. meum vet.

Ἀργᾶντες ταῦροι, t.1, c.529, g

Ἀργᾶς, Hesychio ὄφις. vt Harpocration quoque annotat, Dores, maximè autem Argiuos, ἀργᾶν vocasse τὸν ὄφιν, veluti Achæum in Adrasto: Timarchum tamen Rhodium scribere non κατὰ γλῶσσαν ita vocari τὸν ὄφιν, sed ἀργᾶς esse γένος τι ὄφεων: quosdam verò draconis epitheтõ esse velle τὸ ἀργᾶς. Nominari porro Demosthenem ab Æschine ἀργᾶν & ὄφιν, forsan διὰ τὸ θηριῶδες, vtpote qui ἐπιτροπῆς τοῖς ἐπιτρόποις δίκας ἔλαχε. Suidas verò addit, ἀργᾶν dici τὸν δεινότατον παρ' ἡλικίαν, seu τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον, nimirũ instar ἀργᾶ καὶ ὄφεως. Hesychius ἀργᾶν dictum fuisse ait etiam τὸν μοχθηρὸν ποιητήν: secundũ alios autem, tyranni nomen esse. ἀοιδοῦ nomen proprium est apud Athenæum l.4, qui & l.14 Ἀργᾶν tradit fuisse ποιητὴν μοχθηρῶν νόμων. Hæc ipsa & Plutarchus confirmat. Nam in vita Demosth. pag. 1554 meæ edit. tradit ἄργας (scribitur enim paroxytonωs eo in loco) fuisse Demostheni paronymon, idque πρὸς vel πρὸς τὸν τρόπον, ὡς θηριώδη καὶ πικρὸν, (nam τὸν ὄφιν à poetarum quibusdam nominari ἄργαν) vel πρὸς τὸν λόγον, ὡς ἀνιῶντα τοὺς ἀκροωμένους, ab Arga poeta νόμων πονηρῶν καὶ ἀργαλέων. Sed verisimilius meo iudicio est, ἄργαν siue ἀργᾶν appellatum fuisse διὰ τὴν τῶν τρόπων θηριώδη πικρίαν, quum ipse Demosth. Pro corona sese defendens contra Æschinem dicat, βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Quod porro ad accentum attinet, dico Ἄργας paroxytonon non esse damnandũ, quum & ἄργης dicatur ὁ ὄφις, vt paulo pòst docebo: pro quo ἄργης Doricè positum illud Ἄργας.

Ἀργεῖαι, Hesychio ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα, calcei muliebres pretiosi: proculdubio quia Argis confici solerent, vt Ἀμυκλαΐδες, quia Amyclis. Est enim Ἀργεία fœminini generis nomen gentile ex Ἄργος deriuatum. vt quum dicitur Ἀργείη Ἑλένη, & Ἀργείη Ἥρη, Ionicè pro Ἀργεία, Argiua: item Ἀργεία ὁδὸς apud Plutarch. Via Argiua, hoc est Via quæ Argos fert. Notãdum verò, quum Ἑλένη dicitur Ἀργείη, accipiendum latius pro Peloponnesia, vel Græca, vt Argiuorum quoque nomine Latini interdum vniuersos Græcos intelligunt, quòd Argos olim in Græcia nobilissima & princeps vrbs esset. Quum verò Iuno dicitur Ἀργεία, accipiendum pro Argis coli solita. fanum enim ibi eius erat & lucus. Sed & absolutè Ἀργείη siue Ἀργεία positum reperitur, pro Ἀργείη χθὼν & Ἀργεία γῆ, vt Λακωνία, pro Λακωνία γῆ. Porro dicuntur οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ soliti esse κεκωμῳδῆσθαι: adeo vt Ἀργεῖοι φῶρες prouerbio dictum fuerit ἐπὶ τῶν φανερῶς πονηρῶν, teste Suida, qui & alius parœmiæ meminit, nimirum Ἀργείους ὁρᾷς, vsurpatam eam dicens ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων. Apud Hesychium verò est Ἀργεία σφυρὰ prouerbialiter itidem dictũ. Argiuos enim à comicis fuisse taxatos ait ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας. pro quo Eustath. habet Ἀργεία φορὰ ex Pausania, prouerbialiter & ipso hoc dictum referẽte, quoniam ἐσκώπτοντο οἱ Ἀργεῖοι εἰς συκοφάντας. ‖ Idem Hesych. quum Ἀργείη exposuisset Πελοποννησία, subiungit, Hesiodum posuisse etiam pro λευκὴ, alba. quemadmodum & Ἀργεῖοι quum exposuisset οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐκ τῶν εἰλώτων οἱ πιστευόμενοι, addit, ἢ λαμπροί. id est Clari, Splendidi.

Ἀργείης, Suidæ ὁ λευκὸς, Albus, Candidus. sed suspecta mihi est ea scriptura, quantumuis in manuscripto etiam codice habeatur: atque omnino puto reponendum Ἀργήεις, innuente id alphabetica quoque serie. Apud Hes. verò Ἀργείης est nomẽ κυβευτικοῦ βόλου, iactus tesserarii.

Ἀργεινὸς, t.1, c.529, h

Ἀργεῖοι, vide paulo antè cum Ἀργεῖαι.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Argicida: Mercurii epithẽton ab occiso Argo illo πολυοφθάλμῳ καὶ πανόπτῃ. Nisi Pausaniæ potius credimus, qui in suo lexico ἀργειφόντης exponit ὀφιοκτόνος, rationis loco subiungens, quòd ἄργην quidam appellant τὸν ὄφιν, vt refert Eustathius. Nota igitur hìc illud ἄργης, pro quo suprà habuimus Ἀργᾶς. Meminit verò eius & Hesych. nam ἄργην ἔπεφνεν affert pro ὄφιν, addens, draconis esse epitheton. Vide apud eundem plura de Ἀργειφόντης.

Ἀργείων, ωνος, ὁ, idẽ ac Ἀργεῖος. Hes. n. Ἀργείωνας exp. τοὺς Ἀργείους.

Ἄργεμα, t.1, c.530, d. Ἄργεμοι, ib. f

Ἄργεμον, vel Ἄργεμος, ib. d

Ἀργεμώνη, ib. e. Apud Hes. per ο μικρὸν scriptũ Ἀργεμόνη.

Ἀργεννὸς, t.1, c.529, g

Ἀργεννόεσσαι, vide in Ἀργινοῦσαι, infrà, item apud Steph.

Ἀργεοφάντης, ex Epigr. affertur pro Argiuorũ sacerdos seu pontifex: ea forma dictum qua ἱεροφάντης.

Ἀργὲς, έτος, per μεταβολὴν & συστολὴν dicitur pro ἀργής. vnde dat. ἀργέτι, & accus. ἀργέτα. quibus Hom. vsus est. vt Il. λ, Ἐν Τροίῃ ἄσειν ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ. id est λευκῇ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Alba pinguedine, Candido adipe. Et Il. φ, Ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Ἀργεστὴς, t.1, c.529, h. Ἀργέστης, t.1, c.530, a

Ἀργετὸς, ib. c. Ἀργεύομαι, t.1, c.1229, g

Ἀργέω, ibid. e

Ἄργη, ης, ἡ, Captura, Venatio. v.l. perperã pro ἄγρη. At Ἀργὴ est adiectiuum fœm. gen. ex mascul. ἀργός.

Ἀργήεις, t.1, c.530, c

Ἀργῆς, ib. b. Ἄργης autẽ, vide paulo suprà in Ἀργειφόντης. Meminit verò eiusdẽ ἄργης Gal. quoq; in lex. suo Hipp. dicẽs ὄφιν quendã ita nominari. Locus ad quẽ respicit, hic est, Epid. lib. 5, de iuuene quodã ebrio & dormiente supino, τούτῳ ὄφις ἐς τὸ στόμα παρεισεδύετο ἀργής. Vbi nota adiectiuè positũ esse & ὀξυτονεῖσθαι. Apud eundẽ Gal. legitur cõpar. ἀργέστερον, cõment. 2 in l. Hipp. De fracturis, οὐκ ἀρέσκει (inquit) τῇ χρήσει τοῦ τοιούτου ξύλου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπηνοῦς ὄντος· τὸ γὰρ Ἀργέστερον, δηλοῖ ἀπηνέστερον ἢ ἀηδέστερον, δῆλον, διὰ τὸ μηδὲν εἴκειν. Sed mendosum est illud ἀργέστερον, & pro eo scribendum ἀστεργέστερον, vt est in textu Hippocratis, & vt ipsa expositio declarat. quod enim Inamabile est, (nam id propriè sonat ἀστεργὲς) idem & immite & iniucundum. ‖ Ἀργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, v.l. afferunt pro Otiosus, Feriatus: sed nescio vnde.

Ἀργηστὴρ, t.1, c.530, c. Ἀργῆτες σκηπτοὶ, t.3, c.858, b

Ἀργία, t.1, c.1229, d

Ἀργιάφης, Hesychio ὁ ἀπηρτισμένος τῷ λόγῳ.

Ἀργιμήψιν, Hesychius affert pro γλῶ μὴ βλασαίνουσάν τι: sed suspectum est.

Ἄργιλλος, t.1, c.530, g. Ἀργιλλώδης, ib.h

Ἄργιλος, ib.g

Ἀργίλοφοι, Hesychio λαπάραι κωδίων: addenti, alios exponere περκτὸς & μηλωταί.

Ἀργιλώδης, t.1, c.530, g

Ἀργιμήτας ταῦρος, Hesychio ὁ ταχυμήτης, siue λευκὸς περάγωγος. dici autem tradit de tauro qui Europam transfretauit.

Ἀργινόεις, t.1, c.530, d. Hinc Ἀργινοῦσαι, per contractionē pro ἀργινόεσσαι, dictæ insulæ quædam, ob terram argillaceam. In lexico meo vet. & apud Etymologū hæc leguntur, Ἀργινοῦσαι, (simplici enim σ ibi scriptum) ἀργιλώδεις. εἰσὶν αἱ τοιαῦται εἰς καρπῶν ἀνέσεις φαῦλαι καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον μηλόβοτοι. καθάπερ ἡ Σκῦρος καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. Vbi etiam notandum in priore Ἀργινοῦσαι τῷ ι superscriptum esse ε, ad indicandam diuersam scripturā, nimirum ἀργεννοῦσαι, vt apud Etym. habetur. Rursum in lex. illo meo legitur, Ἀγινοῦσα, ἐστὶν ἡ λευκή.

Ἀργινομία, ας, ἡ, Legum contrarietas. vulg. lex. perperā pro αἰτινομία.

Ἀργιόδους, t.1, c.1079, f. Ἀργιόδων, t.1, c.1080, d

Ἀργιόπους Macedonibus ὁ ἀετὸς, aquila, teste Hesychio. Fórsan quia est ὀξύτατος τῶν πετεινῶν, pernicissimus auiū. sonat enim ἀργιόπους, celeripes.

Ἄργιος, t.1, c.530, d. Ἀργίπους, t.3, c.509, h

Ἀργισα, Hesychio sunt ἐκ τῶν στεμμάτων μέρη ὡς διαπεπλεγμένον δίκτυον.

Ἀργιφόντου, idem exp. καθαροφόνου, vt suprà ἀργιφόντου quoque exposuerat.

Ἄργμα, t.1, c.557, f

Ἀργμένος, ex Herodoto affertur pro Initium habēs. quod Ionico more caret augmento pro ἠργμένος ex ἄρχομαι.

Ἀργόλαι, à Suida dicuntur fuisse species serpentum quos Alexander Macedo Argis (vrbe Pelasgica) Alexandriam tralatos iniecit in fluuium ad perimendas aspides. Dicti sunt igitur παρὰ τὸ Ἄργος: ex quo deriuatum & possessiuum NOMEN Ἀργολικός, æquiualens τῷ Ἀργεῖος. Vnde fœm. genere ἡ Ἀργολική, s. γῆ, seu χώρα, Argolicus ager. Item aliud possessiuum fœm. duntaxat generis, NIMIRVM Ἀργολίς, ίδος, ἡ, itidem significans Argolica, apud Herodot.

Ἀργολογέω, t.1, c.1229, c. & t.2, c.632, c

Ἀργολογία, ibid.

Ἀργοναύτης, vide post Ἀργώ.

Ἀργοποιός, t.1, c.1229, c.

Ἀργός, Albus, t.1, c.529, d. Ἀργός, pro ἀεργός, Cessans ab opere, Otiosus, &c. t.1, c.1228, g. At Ἄργος, εος, τὸ, vrbis Pelasgicæ nomen, clarissimæ olim per totam Græciā & principis: vnde & pro Græcia vniuersa interdum ponitur, vt quum Theocr. dicit Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. id enim interpretantur, Græciæ culmina Pelasgi.

Ἀργότερος, t.1, c.1229, c. Ἀργοῦμαι, ib.f

Ἀργυράσπιδες, t.1, c.57, g. & 532, f

Ἀργυραμοιβικῶς, t.1, c.532, g. Ἀργυραμοιβός, ib.

Ἀργυράσπιδες, ib. Ἀργυράσπις, t.1, c.590, g

Ἀργυρεῖον, t.1, c.534, c

Ἀργύρεος, t.1, c.533, e. Affertur & Ἀργύρειος pro Argenteus: quod Ionicam epenthesin τοῦ ι habere dicetur, vt χρύσειος, metri gratia.

Ἀργυρεύω, t.1, c.534, c. Ἀργυρηλάτης, t.1, c.532, g

Ἀργυρίδιον, t.1, c.535, a

Ἀργυρίζω, & Ἀργυρίζομαι, t.1, c.534, g

Ἀργυρικός, ib.c. Ἀργύρινον, ib.d

Ἀργυριοθήκη, ib.g. Ἀργυριοκόπος, ibid.

Ἀργύριον, ib.f. Ἀργυρίτης, t.1, c.532, g

Ἀργυρίς, t.1, c.534, d. Ἀργυρισμός, ib.h

Ἀργυρίτης, ib.e. Ἀργυρίτης, ibid.

Ἀργυρόβιος, t.1, c.531, c. Ἀργυρογνώμων, ibid.

Ἀργυροδίνης, ib.d. Ἀργυροειδής, ib.

Ἀργυρόηλος, ibid.e. Ἀργυροθήκη, ibid.

Ἀργυροκοπεῖον, ib.f Ἀργυροκοπέω, ib.

A Ἀργυροκοπιστῆρες, ibid.g. Ἀργυροκόπος, ib.e

Ἀργυρολογέω, t.1, c.532, a. Ἀργυρολόγητος, ib.

Ἀργυρολογία, t.1, c.531, h. Ἀργυρολόγος, ib.g

Ἀργυρομιγής, t.1, c.532, a

Ἀργυρόπεζα, ibid.b. & t.3, c.117, g. & 122, c

Ἀργυρόπεζος, t.3, c.117, g. Ἀργυρόπους, t.1, c.532, b

Ἀργυροπράκται, ib.c. Ἀργυροπρακτική, ib.d

Ἀργυροπρακτικός, ib. Ἀργυροπράται, ib.c

Ἀργυροπωλέω, ib.e. Ἄργυρος, t.1, c.531, b

Ἀργυρότοξος, t.1, c.532, e. Ἀργυρουκόπις, ib.f

B Ἀργυροφάλαρος, ib.e. Ἀργυροφεγγής, ib.f

Ἀργυροχάλινος, ib. Ἀργυροχόος, ib.

Ἀργυρόω, t.1, c.533, h. Ἀργύρωμα, ib.

Ἀργυρώνητος, t.1, c.532, g. Ἀργύφεος, t.1, c.529, e

Ἄργυφος, ib. Ἀργυφής, ib.f

Ἀργώ, Nauis illa Iasonis à poetis celebrata, apud Latinos itidem Argo. Genit. Ἀργοῦς, apud Euripidem initio Medeæ. Accepisse autem putatur hoc nomen ab Argo, eius fabricatore: vel quòd ἐν Ἄργει (quod est vrbis nomen) fabricata fuerit, teste Hegesippo historico: vel à

C voce ἀργός, qua significatur Velox. Ἀργὼ est etiam signum cæleste. Apud Hesych. autem est εἶδος φυτοῦ, à quo ipsa nauis Argo.

Ἀργῷος, Argous. vt Horatius dixit Argoum remigem. Ἀργῴη τρόπις, Epigr. lib.1, Argoa carina, Carina Argus. Ἀργῴη ναῦς, Apoll. libro 2, Argoa nauis, id est Argo. Sic apud Eurip. Ἀργῷον σκάφος, in Medea, Ταὐτὸν συνεισέβησαν ἀργῷον σκάφος.

Ἀργῳναύτης, vel potius Ἀργοναύτης, Argonauta. Nam in v.l. quidem legitur Ἀργῳναύτης per ω, sed alibi nusquā hanc

D scripturam inuenio. Quinetiam Horatium syllabam secundam corripuisse videmus, vbi canit, Vt Argonautas præter omnes, candidum Medea mirata est ducem. HINC Ἀργοναυτικά, Poema de Argonautis: cuiusmodi est Apollonii Rhod. poema, & id quod Orpheo adscribitur. Fuerunt verò & alii ἀργοναυτικῶν ποιηταὶ apud Græcos: apud Latinos cum alii, tum Valerius Flaccus.

Ἀργῷος, t.1, c.1229, c

Ἄρδα, Inquinamentum: μολυσμός, Hesychio. Apud Galenum autem in Lex. vocum Hippocr. legitur Ἄρδας, &

E exponitur ῥύπος τις καὶ ἀκαθαρσία. Habetur ET Ἄρδαλος apud Hesychium & Erotianum. & ille quidem exponit μόλυσμα, (sicut Ἄρδα ei est μολυσμός) hic ῥύπον siue μολυσμόν. sed addens, dici etiam hominem ἄρδαλον, qui mundè non viuit. Est porro & VERB. Ἀρδαλόω, ῶ, hinc deductum, significans Inquino, Conspurco: apud eundem Erotianum necnon Galenum. At Hesychius particip. passiuum Ἀρδαλωμένοις exp. ταρασσομένοις. Apud eundem legimus Ἀρδάλοις, εἰκαίοις. Itē Ἀρδαλίδες, Musæ. Est autem Ἄρδαλος & nomen pro-

F prium viri Trœzenii musici, apud Plutarchum De musica.

Ἀρδάλια, τὰ, Vrceorum vasorúmque figlinorum fundi: quos & γοργόρας vocari tradit Hesych. v.l. Apud eundē Ἀρδανίαι, αἱ τῶν κεραμίων γάστραι.

Ἄρδαλος, & Ἀρδαλόω, vide in Ἄρδα.

Ἀρδάνιον, t.1, c.535, c

Ἀρδέεσκε, Irrigabat, Herodot. Ionicé.

Ἀρδεία, t.1, c.535, d. Ἄρδευσις, ib.

Ἀρδεύω, ib. Ἀρδηθμός, ib.b

G Ἄρδην, t.1, c.209, g

Ἀρδηττός, vide in Ἀρδιττός.

Ἄρδις, Cuspis teli. Redditur & Aculeus sagittæ. Affertur & plur. Ἄρδεις ex Herodoto pro Pharetræ. (quum Hesychio Ἀρδικὸς sit pharetra, vt modò dictū fuit) Deducit autem Etymol. Ἄρδις ab ἄρω, quod est ἁρμόζω. Hesych. habet ἄρδιας, quod exp. τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα.

Ἀρδιττός, Locus quidam Athenis, ab Arditto heroe, qui Athenienses seditione laborantes ad concordiam cum iureiurando adegit. In eo iudices iureiurando iudicia-

H li se adstringebant. Et Ἀρδιττοί, Periuri. Etymol. At verò Hesychio Ἀρδηττοί per η, sunt qui facilè ad iusiurādum veniunt. Vide & alia apud Pollucem.

Ἀρδμός, t.1, c.535, a

Ἄρδω, & Ἄρδομαι, ibid.

Ἀρέθω, Irrigo, in vulg. lex. perperam pro ἐρέθω.
Ἀρεια, t.1, c.511, d. Ἀρειάω, ib.f
Ἀρειη, ib.d. Ἀρειχάπχος, t.1, c.512
Ἀρειμάνιος, ib.d. Ἀρειομανής, ib.d & f
Ἀρειοφαίτης, ib.f
Ἀρειον, Melius, Præstantius. (vt ἀρείων, Melior, Præstantior) vel Martium, Bellicosum. vt ἄρειος, Martius.
Ἀρειόπαγος, vel Ἀρειοπάγος, secundum alios, Vicus Martis, Vicus Martius. vt in vulgat. lex. redditur. Sed rectius videtur verti Collis Martis. Erat autem locus in quo iudices, ab eo Areopagitæ dicti, iudicia exercebant: in arce, si Hesychio credimus. Pausanias in Atticis ita vocatum scribit, ὅτι πρῶτος Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη. Alia autem apud Etymologum vide. Sed apud eum, sicut alibi passim, scriptum est Ἄρειος πάγος, disiunctim. Hinc Ἀρειοπαγίτης, Iudex qui in Areopago iudicia de causis capitalibus exercebat. Sed magis vsitatum est Ἀρεοπαγίτης, cum ε solo. Horum seueritas in prouerbiū abiit, vt videbis apud Suidam, & Erasmum in Adag.
Ἀρειοπέδιον, Martius campus. v.l.
Ἄρειος, t.1, c.512, g. Ἀρειτολμος, ib.f
Ἀρείφατος, ib.c. Ἀρειω, vide Ἀρειάω.
Ἀρείων, t.1, c.513, a
Ἀρεμός, Amicitia & harmonia animæ, ab ἄρω. Etym.
Ἄρεν σου, pro ἆρα σου. Hesych.
Ἀρέπυιαι, t.1, c.546, d. Ἀρέσαι, t.1, c.576, b
Ἀρέσασθαι, ib.c.
Ἀρέσθαι, Adipisci, Consequi: ab ἄρομαι. Hom. Il. η, Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Ἀρέσθαις cum datiuo, ita dicitur vt ἀρέσκομαι.
Ἀρέσκεια, t.1, c.579, c. Ἀρέσκευμα, ib.d
Ἀρεσκεύομαι, ib. Ἀρέσκομαι, t.1, c.576, f
Ἀρέσκον, ibid. Ἀρεσκόντως, ib.
Ἄρεσκος, t.1, c.579, a. Ἀρέσκω, t.1, c.576, b
Ἀρεστήρ, t.1, c.578, b. Ἀρεστήριον, ib.
Ἀρεστός, t.1, c.576, h. Ἀρεταίνω, t.1, c.516, a
Ἀρετάω, t.1, c.515, g. Ἀρετή, ib.a
Ἀρετός, t.1, c.577, a. Ἀρη, accus. t.1, c.512, e
Ἀρή, Ionicè pro ἀρά, quod vide.
Ἄρηαι pro ἀρῇ, ab ἄρομαι. Hesiod. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι, vt bonam famam reportes, vel consequaris.
Ἀρηγω, t.1, c.564, d. Ἀρηγών, ib.e
Ἀρηΐθοος, t.1, c.512, c. Ἀρήϊος, ib.g
Ἀρηΐφατος, ibid.c. & t.4, c.71, g. ob.
Ἀρηΐφιλος, t.1, c.512, d. Ἀρημένος, t.1, c.510, a
Ἄρην, accus. t.1, c.512, c. Ἀρνῶ, t.1, c.548, a
Ἀρηώρ, Custos. φύλαξ, Suidæ.
Ἄρηρα, t.1, c.563, g. & 564, f. Ἀρηρε, t.1, c.564, b
Ἀρήρει, ib.a. Ἀρήρη, t.1, c.564, b
Ἀρηρομένος, t.1, c.542, e. Ἀρήρω, t.1, c.564, f
Ἀρηρώς, t.1, c.563, h. & 564, b. Ἄρης, t.1, c.511, f
Ἀρήτειρα, t.1, c.510, e. Ἀρητήρ, ib.d
Ἀρητιάδης, t.1, c.512, b.
Ἀρηϊάς, άδος, ἡ, Martia, Bellicosa. ex Apoll. Arg. 2, — ἀρηϊάδα Μεναλίππην.
Ἀρητίων, t.1, c.512, b. Ἀρητός, t.1, c.510, e
Ἄρητος, genit. t.1, c.512, b. Ἄρθαι, t.1, c.563, g
Ἀρθμέω, t.1, c.565, d. Ἀρθμία, ib.
Ἄρθμιος, ib. Ἀρθμός, ib.c
Ἀρθρέμβολα, t.1, c.567, g. Ἀρθρεμβόλος, ib.
Ἀρθρικός, t.1, c.568, g
Ἀρθρίναι, αἱ, Crabrones. ex Aristot. Hist. anim. l.5, & l.3, De gen. anim. cap. 9. Sed dicitur potius ἀνθρῆναι.
Ἀρθριτικός, t.1, c.569, a. Ἀρθρίτης, ib.
Ἄρθρον, t.1, c.567, d. Ἀρθρόω, t.1, c.569, c
Ἀρθρώδης, ib.b. Ἀρθρωδία, ib.
Ἀρι, vocula quæ præfixa vocabulis apud poetas, est epitatica, id est significationem auget: sonans Valde: ἄγαν, seu (vt scribit Hesych.) μεγάλως. Exempla habes in proximè sequentibus compositis. At quod apud Etymol. habetur, περὶ δωρικῶς ἀρὶ, si verum est, videtur intelligendum non de περὶ præpositione, sed de particula περὶ, quæ itidem vocabulis nonnullis præfixa eundem vsum præstat.
Ἀρία, siue Ἀγρία, apud Theophr. arbor perpetuæ frondis,

A inter robur & ilicem media, quam Theodorus Latinè Aquifoliam reddit.
Ἀρίγνωτοι, t.1, c.1835, c
Ἀριγνώτη, ib. Ἀρίγνωτος, ib.b
Ἀριδάκρυος, t.1, c.907, d. Ἀρίδακρυς, ib.b
Ἀριδάκρυτος, t.1, c.908, a. Ἀριδείκετος, t.1, c.931, d
Ἀρίζηλος, t.1, c.1401, e. Ἀριζήλως, ib.f
Ἀριζήλωτος, t.1, c.1404, a. Ἀριηκοος, t.1, c.289, e
Ἀριηπής, ὁ καὶ ἡ, Difficilis. v.l. ex Theocrito. Apud Hesych. ἀρίηπι, χαλεπῆς.
Ἀριθμέω, & Ἀριθμέομαι, t.1, c.566, e
B Ἀριθμησις, ib.f. Ἀριθμητική, ib.g
Ἀριθμητικός, ib. Ἀριθμητής, ib.f
Ἀριθμός, t.1, c.565, d. Ἀρικύμων, t.2, c.487, b
Ἀριν, t.3, c.698, b. Ἄρινος, ib.d
Ἀρινός, t.1, c.1072, g
Ἀριοβαρζάνιος, nomen emplastri quo Paul. Ægin. parotidas iam induratas emollit. lib.3, cap.23. Describitur ab eodem libro 7, cap.17: & plenissimè à Galeno, lib.1 τῶν κατὰ τόπους.
C Ἄρις, t.1, c.513, a. Ἀριπρέπεια, t.3, c.538, f
Ἀριπρεπέως, ib. Ἀριπρεπής, ib.e
Ἄρις, t.3, c.698, b
Ἀρὶς, ίδος, ἡ, Scobina fabri, Plin. Suidas esse dicit τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. meminit & Pollux, lib.7. Hippocr. De articulis, vbi de humero luxato loquitur, καὶ γὰρ αἱ ἀρίδα ἐλκύσαιεν καὶ πρίονα. Galenus verò annotat, non modò esse instrumenti nomen, sed & herbam quandam ita vocari. Apud Plinium quoque, lib.24, cap.16, nomen est herbæ: tribuentem ei quæ Dioscorides arisaro. v.l. Vide Ἀρίσαρον, quod proximè sequitur. Apud Hesych. Ἄρις (non Ἄρὶς) εἶδος βοτάνης.
D Ἀρίσαρον, herba pusilla, eiusdem ferè cum aro generis, radice acri, bulbosa, & oliuæ magnitudine. Verùm vt aro acrior est, sic eo minor est: vt non ab re dubitauerit Barbarus in Plinianis castigat. num herba hæc ἄρις ab Hippocrate dicta sit diminut. forma, quasi aron paruum. Gorr.
Ἀρίσημος, Illustris vel celebris in bellis. φανερὸς ἐν πολέμοις, Suid. Est alioqui φανερὸς significatione magis vsitata Manifestus, sed quæ hic locum habere non videtur.
E Ἀρισκυδής, Iracunda, ex partic. ἀρι, & verbo σκύζεσθαι. vt sit ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etymologus ex quodam Artemidoro.
Ἄριστα, t.1, c.513, d
Ἀρίσταθλος, Præstantissimus in certaminibus. In epigr. de Hercule.
Ἀρισταλθαία, t.1, c.312, d.
Ἀριστάρχέω, ῶ, Optimè impero. vel Optimè gero magistratum. Bud. ex Aristor. Polit. 2. At Ἀρισταρχεῖον, templum F Dianæ sacrum.
Ἀριστάω, vide in Ἄριστον.
Ἀριστεία, t.1, c.514, b. Ἀριστεῖον, ib.c
Ἀριστεροστάτης, t.1, c.961, b. ob. & t.1, c.1736, a
Ἀριστεύς, ib.b. Ἀριστευτικός, ib.a
Ἀριστεύω, t.1, c.513, f
Ἀριστήϊον, Herodot. Ionicè pro ἀριστεῖον.
Ἀριστήρ, in v. lex. malè pro ἀρυστήρ, quod vide suo loco. At verò Ἀριστῆραι Hesych. exp. δοῦλαι, id est seruæ.
Ἀριστίζω, Prandio excipio, Prandium præbeo. Aristoph. in G Equit. ὅς ἀπὸ μικρᾶς δ' ἀπαίνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέτεμεν.
Ἀριστίνδην, t.1, c.513, e
Ἀριστόβουλος, t.1, c.768, d. Ἀριστογένεθλος, t.1, c.836, f
Ἀριστόγονος, t.1, c.840, h
Ἀριστόδειπνον, ου, τὸ, Prandium cœnæ cōiunctum. v.l. Poll. Menandrum vsum esse tradit, sed nō addens in qua significatione.
Ἀριστόδημος, pro podice. vide Hesych.
Ἀριστοκρατία, Optimatum principatus, Reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus.
H Ἀριστοκρατέω, ῶ, Optimè impero, in vulg. lex. At verò Ἀριστοκρατοῦμαι, Sum seu viuo sub optimatum imperio, Ab optimatibus regor seu gubernor. Plato De republ. ἆρ' οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται; Hinc ET Ἀριστοκρα-

τικός, Ad aristocratiam pertinens, id est ad optimatum A principatum. ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, idem quod ἀριστοκρατία, apud Aristot. Politic. 2. Affertur & ἀριστοκρατικωτέρα πολιτεία. Interdum Ἀριστοκρατικός, Aristocratiæ studiosus, id est principatus optimatum, Aristocratiæ fauens, seu Aristocratiæ fautor. A quo nomine est ADVERB. Ἀριστοκρατικῶς, Vt cõuenit Aristocratiæ, vel Vt fit in aristocratia: More optimatũ penes quos est principatus, siue Vt decet optimates &c. Apud Ciceronem autem ad Attic. epist. 12, lib. 1, Tum Pompeius μάλ' ἀριστοκρατικῶς loquutus est, sonat potius ἀριστοκρατικῶς, vt B decet eum qui aristocratiæ fauet. vel, Fauendo aristocratiæ.

Ἀριστολογία, t. 2, c. 733, f

Ἄριστον, ου, τό, Prandium. Est autem valde controuersum huius nominis etymum. Sic dictum putatur (vt v. lex. ex Etymol. annotant) quasi ἀόριστόν τι ὄν. vtpote ἀόριστον κατὰ καιρόν. Vel quòd πρὸς τὸν Ἄρεα proficiscentibus, id est ad martem, appararetur. Athenæus & Plutarch. nihil interesse putãt inter ἄριστον & ἀκράτισμα, nisi quòd hoc à meracius potandi consuetudine nomen accipere lu- C spicentur, quòd panis buccella mero tingeretur: hoc autem, διὰ τὴν ἑωθινὴν ὥραν, id est propter matutinam horam. Vnde Homerus scribit Eumaum ἄριστον parasse ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, id est in auroræ exortu. Alii à nomine ἀραὶ dictum putant, quod preces significat: quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Ita vulg. lex. Vide Plut. Sympos. lib. 8, cap. 6. vbi hæc inter alia leguntur, καὶ πιθανὸν ἐδόκει, διὰ τὴν ἑωθινὴν ὥραν ἄριστον ὠνομάσθαι, καθάπερ τὸ αὔριον. Quidam apud eum in Apophthegm. dicit πρὸς ἄριστον sibi ἐφόπιον D loco esse τὴν νυκτοπορείαν, at πρὸς δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν. Apud Thucydidem ἄριστον ποιεῖσθαι, pro Prandere. Est alioqui multo frequentius in hac significatione verbũ COMPOS. Ἀριστοποιοῦμαι. Xenoph. ἀναβ. lib. 4, οἱ δὲ στρατηγοὶ παρήγγειλαν τῇ στρατιᾷ ἀριστοποιεῖσθαι. Idem Hellen. libro 1, ἐν τῇ γῇ ἀριστοποιούμενοι. Affertur verò & actiua vox ex Pæd. libro 2, ὡς οἱ στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, ἀριστοποιῆσαι παρήγγειλε. nisi potius & hîc legendum sit ἀριστοποιεῖσθαι. Inuenitur autem & pass. significatione positum particip. ἀριστοποιούμενα apud Xenophontem pro iis quæ parãtur E in prandium: tanquam videlicet ab actiuo Ἀριστοποιῶ significante Prandium apparo: vt Δειπνοποιῶ est Cœnam apparo. Ἀριστάω, ῶ, idem quod illud ἀριστοποιοῦμαι, Prãdeo. Athen. l. 4, ἀριστᾷ καὶ δειπνεῖ. Apud Plut. ἠριστηκότας οὐχ ἁπλοῦν ἄριστον.

Ἀριστονομία, Optimatum regimen. ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων, Suid. ἀνομία, Hesych.

Ἀριστόνοος, t. 2, c. 1066, a

Ἀριστοποιῶ, & Ἀριστοποιοῦμαι, vide in Ἄριστον.

Ἀριστοπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius optimus est labor, Optimè laborans. Apis epitheton apud Phocyl.

Ἄριστος, t. 1, c. 513, b. Ἀριστοσαλπιγκτής, t. 3, c. 741, d F

Ἀριστοτέχνης, t. 3, c. 1431, d

Ἀριστοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui optimos parit.

Ἀριστοφόρον, ου, τό, Vas in quo prandium fertur.

Ἀριστοφάνειον, ου, τό, nomen emplastri emollientis, quod cõstat picis libris quatuor, apochymatis lib. duabus, ceræ libra vna, opopanacis vncia vna, aceti hemina.

Ἀριστόχειρ, t. 4, c. 439, a

Ἀριστώδινες Athenæ, ex Epigr. Quarum partus sunt optimi, Quæ pariunt optimos seu præstantissimos. G

Ἀριστῶν, Prandens, partic. ab ἀριστάω, ῶ. Inde. n. ἀριστάων, & per contractionem ἀριστῶν. At verò Ἀρίστων, ωνος, ὁ, proprium nomen.

Ἀριστωτής, οῦ, ὁ, Prandii tempus. Hes.

Ἀρισφαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde lubricus, In quo valde facilis est lapsus. vt ἀρισφαλέα οὐδὸν dixit Homerus.

Ἀρισφιλεῖς, οἱ, Facilè decepti, vel decipiendi. v. l.

Ἀριφραδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde manifestus, Qui valde facilè cognosci seu internosci potest. σῆμα ἀριφραδές. Hom. Iliad. ψ. H

Ἄριφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cui est mala mens, Malè animatus, Maleuolus. ὁ κακῶς φρονῶν, Suid. Est alioqui nomen proprium.

Ἄρκιον, herba palustris, latis foliis. vt personæ loco esse possit. ideóque eam Latini personatam appellarunt. Sunt autem eius folia cucurbitæ similia, sed maiora, duriora, nigriora, & hirsutiora. Caulis subcandidus: quanquam etiam interdum nullus reperiatur. Radix magna, intus candida, foris nigra. Officinæ lappam maiorem appellant. Vires habet discutiendi, siccandi & adstringendi. A plerisq; Ἄρκτιον scribitur. Gorr. Etiã προσωπίδα & προσώπιον vocatam tradit Dioscor. quod nomen respondet Latino Personata.

Ἄρκιος, t. 1, c. 541, a — Ἀρκέομαι, t. 1, c. 536, d

Ἀρκέσιον, ib. f. — Ἄρκεσις, ib.

Ἄρκεσμα, ib. — Ἀρκετός, ib. g

Ἀρκετῶς, ib.

Ἀρκεύθινος, & Ἀρκευθίς, vide in Ἄρκευθος.

Ἄρκευθος, ου, ἡ, Iuniperus. dicta παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν, id est βλάβην. eius enim odorem omnia reptilia auersantur. Vel, διὰ τὸ ἔχειν τὰς ἀκάνθας κεκρυμμένας. Vide Etymol. A Nicandro autem in Theriacis, Μηδέ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι ἢ ἐκ κέδροιο Ἄρκευθος, vocatur ἄρκευθος ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, (si scholiastæ credimus) quoniam & ipsa arbor dicitur ἄρκευθος. Quibus addit, ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. Sed à Marcello Virgilio ibi legitur ἀρκευθίς, non ἄρκευθος: nulláque fit huius lectionis mentio. Ἀρκευθίς (inquit) in communi significationis æstimatione iuniperi bacca nunc est: & nihilominus ille quum cedrum dixisset, à iuniperi appellatione baccam intulit, quam cedrida dicturus erat. Quo fit vt pro comperto habendum sit, cedrum iuniperumque natura alioqui diuersas arbores, mutata inuicem appellatione quondã dici & signari solitas. Quinetiam ex interprete illam ipsam lectionem affert: apud quem tamen vulg. editiones habẽt itidẽ ἄρκευθος, nõ ἀρκευθίς. Ego certè Marcelli lectionẽ potius sequendam esse, ipsumq; emendatiore exemplari vsum fuisse existimo. Sed quid si non iungamus hanc vocem, siue ἀρκευθίς siue ἄρκευθος, cum κέδροιο, sed separatim legamus, & verba illa μηδέ σε λάθοι repetita nominatiuo ἀρκευθίς præfigamus? Nihil insolens, meo quidem iudicio, habebit hæc lectio, vel potius interpunctio: de qua tamen alii potius iudicent. Cæterùm ἀρκευθίς, quum alioqui sit bacca seu fructus iuniperi, Dioscoridi est etiam ipsa arbor, lib. 1, cap. 104, ἔστιν ἀρκευθίς, ἡ μὲν μικρά, ἡ δὲ μεγάλη. Ab Ἄρκευθος est etiam adiectiuũ nomen Ἀρκεύθινος, Iuniperinus. vt ἀρκεύθινος οἶνος, Dioscor. lib. 5, Iuniperinum vinum, Vinum ex iunipero confectum. Sic ἀρκεύθινα ξύλα, iuniperina ligna, ex lib. 3 Reg. c. 6.

Ἀρκέω, t. 1, c. 535, d

Ἀρκής, Velox. ταχύς, Hesych. — Ἄρκιλοι, t. 1, c. 541, a

Ἄρκιος, t. 1, c. 536, g. & 541, a

Ἀρκός, t. 1, c. 536, g. — Ἄρκος, t. 1, c. 540, g

Ἀρκούντως, t. 1, c. 536, e. — Ἀρκτεία, t. 1, c. 540, f

Ἄρκτιον, vide in Ἄρκτιον & Ἄρκιον.

Ἀρκτεῖος, t. 1, c. 540, e. — Ἀρκτέον, t. 1, c. 557, g

Ἀρκτεύω, & Ἀρκτεύομαι, t. 1, c. 540, f

Ἄρκτη, ib. e. — Ἀρκτικός, ib.

Ἄρκτιον, herba similis verbasco foliis, nisi quòd hirsutiora rotundioráque sunt: radice tenera, dulci albáque: caule molli, longo: semine cumini paruo. Vis eius est tenuis, siccans, & mediocriter adstringens. Herbarii lappam minorem vocãt. Hæc ex Dioscoride Gorræus, à quo scribitur Ἄρκτιον. Dioscorides libro 4, cap. 106, Ἄρκτιον habet: eámque ἀρκτοῦρον ab aliis vocari tradit. Vide & Gal. Simpl. 6. & Plin. l. 27, c. 5.

Ἄρκτος, t. 1, c. 540, a. — Ἀρκτοῦρος, ib. d

Ἀρκτοφύλαξ, ib. c. — Ἀρκτύλοι, t. 1, c. 541, a

Ἀρκτῷος, t. 1, c. 540, c. — Ἄρκυα, & Ἄρκυες, t. 1, c. 541, b

Ἀρκυοστασία, ib. c. — Ἀρκυοστάσιον, ib.

Ἄρκυς, ib. b. — Ἀρκυστάσιον, ib. c

Ἀρκύστατα, ib. d. — Ἀρκύστατος, ib.

Ἀρκυωρέω, ib. e. — Ἀρκυωρός, ib. d

Ἅρμα, t. 1, c. 584, f

Ἁρμακία, Porticus. ἁρμακίας, στοάς, Hesych.

Ἄρμαλα, dicta est à quibusdam ruta syluestris: quæ Græcis πήγανον ἄγριον. Vide Diosc. lib. 3, cap. 53.
Ἀρμαλιά, vel Ἀρμαλιή, t. 1, c. 584, e
Ἀρμαλίας ὄχος, vel Ἀρμαλιᾶς ὄχος, vt apud Hesych. scriptum est. Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat, vt dictum fuit t. 1, c. 584, e. Sed ibi mentio alterius scripturæ, videlicet ἁρμαλίας, facta non est. quæ in v. l. habetur. quam sequendo, fuerit ἁρμαλίας adiectiuū. Sed fortassis temerè aliquis ita scripsit: quum Etymologus autor nominetur, apud quem tertia scriptura extat in vulg. editionibus, nimirum ἁρμαλιάς. Ibidem crassus est, sed manifestus, error, ὄχλος pro ὄχος. ita enim legitur, ἁρμαλιάς, ὄχλος ὁ σκυοφόρος. quem tamen errorem v. l. retinuerunt: interpretantur enim, Turba portans arma.
Ἁρμάμαξα, t. 1, c. 585, f. Ἁρμαμάξοικοι, ibid. g
Ἁρμάελον, Arcula: aut potius Ἑρμάελον, diminutiué. ἑρμᾶς enim arcas vocabant antiqui in quibus idola collocabant. V. l. ex Etymol. apud quem tamen hæc nondum inueni. Videtur certè esse Latinum vocabulum Armarium, ideóque aspiratione opus non habere.
Ἁρμάτιος, t. 1, c. 585, h. Ἁρματινώ, t. 1, c. 586, b
Ἁρματηλασία, t. 1, c. 585, d. Ἁρματηλατέω, ibid.
Ἁρματηλάτης, ibid. Ἁρματήλατος, ibid. e
Ἅρματον, t. 1, c. 586, b. Ἁρμάτος, ibid. a
Ἅρματα, ibid. b. Ἁρματοδρομία, t. 1, c. 585, a
Ἁρματόεις, t. 1, c. 586, b. Ἁρματομαχέω, t. 1, c. 585, a
Ἁρματοπηγέω, ibid. Ἁρματοπηγός, ibid.
Ἁρματοποιός, ibid. b. Ἁρματοτροφέω, ibid.
Ἁρματοτροφία, ibid. Ἁρματοτροχία, ibid.
Ἁρματροχία, ibid. c. Ἁρματροχιά, ibid.
Ἁρματωλία, ibid. e
Ἀρμένιακὰ μῆλα, Armeniaca mala: eadē quæ Latinis Præcocia, teste Dioscor. l. 1, cap. 166. Est autem hoc Ἀρμενιακὸς nomē possessiuum ex gentili Ἀρμενία seu Ἀρμένιος, vt Αἰγυπτιακὸς ex Αἰγύπτιος seu Αἰγυπτία. Ab eodē Dioscoride, lib. 5, c. 105, memoratur & quoddam Ἀρμένιον, s. χρῶμα: quod Plin. quoque Armenium appellat & inter colores numerat lib. 35, cap. 6. Nominis rationem idem eodem lib. cap. eodē his verbis explanat, Armenia mittit quod eius nomine appellatur. Lapis hic quoq; chrysocollæ modo infectus. Idē meminit & cotum Armeniacarum, & aluminis Armeniaci: sed & prunorum Armeniacorum, quæ ab externa gente denominata ait. Arborem quoque ea ferentem, Armeniacam vocat, quòd ex Armenia aduecta sit. Ab Ἀρμένιος est & ADVERB. Ἀρμενιστὶ, quod Latini dicunt Armeniacé.
Ἄρμενον, t. 1, c. 564, h. Hippocrati ἄρμενον idē est quod ὄργανον, vt quum dicit ἄρμενα μηχανᾶσθαι & παρασκευάζειν: intelligens non solùm σμίλας, τρύπανα, αἴκισρα, ξυστῆρας, μηνιγγοφύλακας, sed etiam τεύχεις, λεκάνας, πυέλους, & si qua alia instrumenta aut vasa chirurgo ad curanda corpora sunt necessaria. ‖ Hesychio ἄρμενον est φιάλιον.
Ἄρμενος, t. 1, c. 564, f
Ἁρμὴ, Hippocrati dicitur πᾶσα συνόδος τραυμάτων, teste Erotiano, qui ipsum παρὰ τὸ ἡρμόσθαι deriuatum ait, ego potius ab ἄρω. Galen. apud eundem ἁρμῆς exp. τῆς ἐν κεφαλῇ ῥαφῆς, suturæ in capite. Hesychio verò ἁρμὴ est non solùm συνόδος, σώματος ἁρμογὴ, Coitus seu Commissura, Corporis compages, sed etiam ἦχος τόνου καὶ φωνῆς, item λευκή.
Ἁρμηλατέω, t. 1, c. 585, e. Ἁρμηλάτης, ibid. d
Ἁρμήλατος, ibid. e
Ἁρμίως, Galen. apud Hippocr. exp. παραχῆμα, Doricam esse vocem annotans. Eadem significatione ἁρμοῖ dicitur.
Ἁρμόγαλα, Tarentini vocant τὰ ἀρτύματα, condimenta, teste Hesych. qui ἁρμύματα paulo pòst eodē modo exp.
Ἁρμογὴ, t. 1, c. 581, b. Ἁρμόδιος, t. 1, c. 583, d
Ἁρμοδιωτισμὸς, ibid. e
Ἁρμόζομαι, t. 1, c. 580, e. & 581, a
Ἁρμοζόντως, t. 1, c. 581, b. Ἁρμόζω, t. 1, c. 580, a
Ἁρμοῖ, t. 1, c. 579, g. Ἁρμολογέω, ibid. h
Ἁρμονία, t. 1, c. 583, f. Ἁρμονία, t. 1, c. 1675, a. ob.
Ἁρμονίδης, t. 1, c. 584, c. Ἁρμονικὸς, ibid. a
Ἁρμόνιον, ibid. c

A Ἁρμὸς, t. 1, c. 565, c. & 579, e. Ἁρμοσία, t. 1, c. 581, c
Ἁρμοστὴρ, ibid. e. Ἁρμοστὴς, ibid. c
Ἁρμοστὸς, ibid. f. Ἁρμόσυνοι, ibid. c
Ἁρμόττω, t. 1, c. 580, a. Ἁρμόττομαι, t. 1, c. 581, a.
Ἁρμύματα, Hesychio ἀρτύματα, Condimenta.
Ἁρμῶ, t. 1, c. 579, h
Ἁρμώλα, & Ἁρμώμαλα, Arcadibus sunt ἀρτύματα, condimenta, teste Hes. pro quo paulo antè ἁρμύματα.
Ἄρνα, t. 1, c. 541, g. Ἀρνακὶς, t. 1, c. 548, c
Ἄρνειον, ibid. d. Ἄρνειος, ibid.
B Ἀρνεῖος, ibid. e. Ἀρνειός, ibid. d
Ἀρνεσσίνης, ibid. b. Ἀρνέομαι, t. 1, c. 541, f
Ἄρνες, vide in Ἄρς paulo infrà.
Ἀρνευτὴρ, t. 1, c. 548, e. Ἀρνευτήεια, ibid. f
Ἀρνευτὴς, ibid. Ἀρνησίθεος, t. 1, c. 541, g
Ἄρνησις, ibid. Ἀρνησόθεος, ibid.
Ἀρνητικὸς, ibid. h
Ἀρνηφόροι, Agnifera esse videtur apud Athen. lib. 3, vbi dicit, τὸ γάστον καλούμενον, ὃς τῆς ἀρνηφόροις γίνεται. Sed scribendum potius ἀρρηφόροις. de quo paulo infrà.
Ἀρνικὸν, t. 1, c. 547, g. Ἀρνίον, t. 1, c. 548, e
Ἀρνόγλωσσον, ibid. b. Ἀρνόγλωσσος, ibid. c
Ἀρνορκίη, (ita enim reponendum pro ἀρνοείη) Hesychio ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς αἰρομένου γινόμενος ὅρκος, iuramentum quod fit in altum sublato agno. Nisi fortè scripsit ἀναιρεμένου, cæso. nam cæso agno fœdus cum iuramento inire solebant, vt discimus ex Hom. Il. γ, & Virg. Æn. 12.
Ἀρνὸς, t. 1, c. 548, a. Ἀρνοφάγος, ibid. b
Ἀρνόφυλλον, ibid. c. Ἄρνυμαι, ibid. f
Ἀρνῳδοὶ, t. 1, c. 122, a
D Ἀρνωτὸς, Hesychio ἄϋπνος.
Ἀροάπις, idem exp. ἀδάπις καὶ ἀνιαρούς. sed suspectum est.
Ἄρομα, t. 1, c. 542, e
Ἀρόμμεναι, Doricè & poeticè pro ἀροῦν, Arare. Hesiod. Erg. αὐτὸν δ' εἰ μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν.
Ἄρον, ου, τὸ, Arum: herba ex dracunculi generibus apud Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 20. & Diosc. lib. 2, c. 197, Plin. lib. 24, c. 16. Vnde & Athen. lib. 9, δρακόντιον (inquit) ὃ ἔνιοι ἄρον, ἀρωνία. Vide & Ἀείσαρον. ‖ Hesychio ἄρον est non solùm βοτάνης ῥίζα, sed etiam τρυβλίον μέγα.
E Ἀροπῆσαι, Cretensibus est πατῆσαι, Calcare. Hes.
Ἄρος, t. 1, c. 565, a. Ἄρος autem, Locus irriguus, Pratum: aut Guttula etiam. Hesych. enim ἄρους affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet signif.
Ἀρόσιμος, t. 1, c. 542, e. Ἄροσις, ibid.
Ἀρόσσω, t. 1, c. 543, c. Ἀροτὴρ, ibid. b
Ἀρότης, ibid. c. Ἀροτησμος, ibid.
Ἀροτήσιος, ibid. Ἄροτος, t. 1, c. 542, f
Ἀροτὸς, ibid. g. Ἀρότραι, t. 1, c. 543, c
Ἀροτραῖος, ibid. e. Ἀροτρεὺς, ibid. f
F Ἀροτρευτὴρ, ibid. Ἀροτρεύω, ibid.
Ἀροτριάζω, ibid. Ἀροτρίασις, ibid.
Ἀροτριάω, ibid. Ἀροτριόω, ibid.
Ἀροτρίωσις, vide in Ἀρόωσις paulo infrà.
Ἄροτρον, t. 1, c. 543, d. Ἀροτροπους, ibid. e
Ἀρόττα, ibid. c. Ἄρου, genit. t. 1, c. 511, b
Ἄρουρα, t. 1, c. 543, f. Ἀρουραῖος, t. 1, c. 544, b
Ἀρούρειον, ibid. c. Ἀρουροπόνος, ibid. a
Ἀρόχεται, Hesychio est γλίχεται, ἐπιθυμεῖ, Appetit.
Ἀρόω, t. 1, c. 542, e
G Ἀρόωσις, Hesychio ἀροτρίωσις, Aratio. Vbi etiam nota ἀροτρίωσις ab ἀροτριόω, Aro, Aratro findo.
Ἀρπάγδην, t. 1, c. 545, a. Ἁρπάγιον, ibid. e
Ἁρπάγη, ibid. c. Ἁρπαγὴ, ibid. b
Ἁρπάγια, ibid. d. Ἁρπαγιμαῖα μιων, t. 2, c. 919, f
Ἁρπάγιμος, t. 1, c. 545, c. Ἁρπάγιον, ibid. d. e
Ἅρπαγμα, t. 1, c. 544, h. Ἁρπαγμὸς, ibid.
Ἁρπάζω, ibid. f. & t. 2, c. 235, g. ob.
Ἁρπάκτειρα, t. 1, c. 545, a. Ἁρπακτὴρ, ibid.
Ἁρπακτὴς, ibid. Ἁρπακτικὸς, ibid. b
H Ἁρπακτικῶς, ibid. Ἁρπακτὸς, ibid. a
Ἁρπαλείων δίκη, ibid. g. Ἁρπαλέος, ibid. f
Ἁρπαλέως, ibid. g. Ἁρπαλίζομαι, ibid.
Ἁρπάλιμος, ibid. Ἁρπάλιμος, t. 1, c. 544, f
Ἅρπαι, Hesychio μάνδραι βοσκημάτων, Caulæ.
Ἅρπαξ, t. 1, c. 545, e. Ἁρπαξίδιος, ibid. f

Ἁρπάομαι,t.1,c.544,f. Ἅρπασμα,ibid.g

Ἅρπασος,Cariæ fluuius, à præpido impetu sic nominatus quum Daphnus prius appellaretur:ab eo autem Ἅρπασα ciuitas dicta.Etym.& Steph.

Ἁρπαστὸν,t.1,c.544,g

Ἁρπαστὸς,ibid.& t.3,c.1161,g.& 1162,a.ob.

Ἁρπάω,t.1,c.544,t

Ἀρπεδὴς,Humo æquale, Planum. Apud Nicandr. verò in Ther. de dryino seu chelydro, κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς αὔτως ὕδρῳ εἰσκόμενον,schol.exp.οἷον ἐπίπλατον καὶ ὁμαλόν:(significari ea voce dicens, eum non esse ὀξυκέφαλόν τινα) item κατὰ τὴν ἀρπεδόνα λεπτόν.Vide Ἀρπεδόεις quoque.

Ἀρπεδίζω,Solo æquo,Complano,Pauio.Hesych.enim ἀρπεδίσαι exp.ὁμαλίσαι,ἐδαφῶσαι:vel potius ἐδαφίσαι.

Ἀρπεδόεις,εντος,ὁ,idem ac præcedens ἀρπεδής. Vnde fœm. ἀρπεδόεσσα,quod Etym.ait esse epitheton ὁδοῦ, haberéque syncopen pro ἀειπεδόεσσα.ex ἀεὶ enim compositũ esse. Sed miror cur exponat ἡ ἄγαν πεδινὴ, & cur, postquam dixit esse κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀεὶ συγκειμένην λέξιν,subiungat,πέπονθε δὲ,ἵνα μὴ σημαίνηται ἡ ἄγαν ὁμαλὴ ὁδός.ὁδοῦ γάρ ἐστιν ἐπίθετον.Meminit ibidem & superioris ἀρπεδὴς, annotans Nicadrum eo in loco videri ἀπὸ ἐπιτάσεως μόνης τὴν λέξιν παραλαμβάνειν. Hæc Etymol. & lex.meũ vetus ex parte: apud quos nota proparoxytonως scriptum esse ἄρπεδες:apud Nicandrum verò in manuscripto etiam codice oxytonως ἀρπεδὴς: apud vtrosque autem ψιλῶς,secundum etymon quo ex ἀεὶ & πέδον esse deriuatum dicitur.Δασέως tamen apud Hesych. scriptum ἁρπεδόεσσα,(quod itidem exp.ἰσόπεδος,ὁμαλή) & ἁρπεδόεν,(itidem ὁμαλόν)necnon ἁρπεδίσαι:vt Nicandri quoque vulgata exemplaria scriptũ habẽt ἁρπεδὲς.

Ἀρπεδόνη,t.1,c.546,a. Ἀρπεδονίζω,ib.b. Ἀρπεδὼν,ibid.a

Ἄρπεζα,Nicandri scholiastæ est τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους. id est ἡ ὑπώρεια,ἡ πέζα τοῦ ὄρους,veluti ὀρίπεζα: in Theriacis,v.393,Ἀλλ᾽ ἢ ἀρπέζαις τι καὶ ἐν νεμέεσσι ποσοῦσα,Φωλειεῖ βαθύυπνος.Et v.647,χλοάοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐέλινου. Apud Hesych. SCRIPTVM Ἄρπισα pro illo ἄρπεζα.Dicit enim ἀρπίσας esse τοὺς αἱμασιώδεις τόπους: ab aliis autem exponi τείχη καὶ περιβόλους: item & τὰ κλιμακώδη χωρία. Ex Herodoto autem AFFERTVR Ἄρπεζον pro Murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus. Apud Nicandrum quoque ἄρπεζαν interpretari Macceriam, Sepem seu septum, nihil vetat: sed intelligendo de septo seu maceria humiliore & depressiore. Rursum apud Hesych. LEGITVR Ἁρπισαι,expositum itidem αἱμασιαὶ ἢ τάφροι, sepes vel fossæ.

Ἁρπητὸς,t.1,c.544,e. Ἅρπη,ibid.c

Ἀρπίαθος, ET Ἄρπαλος,Hesychio est φοῖνιξ. Scribẽdũ autem esse ἀρπίαθος pro ἀρπιάδος, & alphabetica series & accentus arguunt:errore nato ex cõpendio scripturæ.

Ἀρπῖδες,Hesychio teste Laconibus sunt κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα:item & ὁμαλά.Etym.quoque huius vocabuli meminit,qui etiã à Tryphone δασύνεσθαι ait,addẽs,κατὰ μετάθεσιν seu ὑπερβιβασμὸν dici pro ῥαπῖδες, παρὰ τὸ ῥάπτω, quoniam τὰ ὑποδήματα sunt πολύρραφα, teste Salustio. Exponit autem hoc ἀρπῖδες itidem ὑποδήματα,addẽs, ἃ δὴ καὶ κρηπῖδας καλοῦσι, afferénsque exempli loco hunc versum Callim.Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι σὺν ἀρπίδεσσιν ἔθηκε.

Ἄρπιξ,eodem teste est εἶδος ἀκάνθης apud Cyprios.

Ἀρπὶς,vide Ἀρπῖδες paulo ante.

Ἄρπισαι,vide in Ἄρπεζα.

Ἅρπυια,t.1,c.546,d Ἅρπυς, ibid.b.

Ἀρράβαξ,Saltator:à VERBO Ἀρραβάσσειν significãte Saltare. Hesych.enim ἀρράβακα dici scribit τὸν ὀρχηστὴν, ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν,quod est ὀρχεῖσθαι. sed addit, à quibusdam exponi βλάσφημον. Eadem tradit Eust.ex Pausania.

Ἀρραβδωτα,τὰ,t.3,c.662,g

Ἀρράβη,θύρα,οἷον γέρρον,Hes.

Ἀρραβὶν, Ἀρραβικὸς,& Ἀρράβιος,vide suprà in Ἄραψ.

Ἀρραβὼν,ῶνος,ὁ,Suidæ, Etymologo, & lex. meo veteri,ἡ τῶν ὠνῆς περὶ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας, Pecunia quæ in emptionibus primò dependitur ad fidem maiorẽ faciendam iis quæ empta sunt persoluendis: seu Pars solutionis quæ fidem facit totius summæ persoluendæ.qua etiam re differt à pignore seu hypotheca,vt Hieron.quoque annotauit.Exponens enim hæc verba Pauli in ep.ad Ephes.c.1,ὅς ἐστιν ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, Pignus (inquit) Latinus interpres pro arrhabone posuit.Non idipsum autem Arrhabo quod Pignus sonat. Arrhabo enim,futuræ emptionis quasi quoddam testimoniũ & obligamentum datur:pignus verò,hoc est ἐνέχυρον,pro mutua pecunia opponitur,vt quũ illa reddita fuerit, reddito debito pignus à creditore reddatur. Latini nõ solùm Arrhabonem vocant,vt Plaut. & Terent. sed etiam Arrham,vt Plin. Plut.Galba,ἐφθάκει προειληφὼς ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀθώνιον,Ouiniũ iam præoccuparat seu præceperat magna arrhabonis loco numerata pecunia: pollicitus nimirũ,se ei re perpetrata reliquã quam pepegerat persoluturum.Rursum Paul.ep.ad Cor.2,c.1 & 5,δοὺς ἡμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος. Ab Hes.verò ἀρραβὼν exponitur non solùm πρόδομα, sed etiam ἄλκιστρον: qui præterea ἀρραβῶνα Σίφνιον prouerbialiter accipi docet pro infami arrhabone,ὡς τῶν Σιφνίων ἀσελγῶν ὄντων. Hinc VERB. Ἀρραβωνίζω, Arrhabone cõfirmo contractum emptionis.Hesych.ἀρραβωνίζεται exp.ἀρραβῶνι δίδοται.Meminit Etymol.quoque huius verbi,sed non exp.

Ἀρραγὴς,t.1,c.521,b

Ἀρραγίδες,Hesychio στήμονες,κρόκαι,Stamina,Tramæ.

Ἀρραδιούργητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non temeratus.

Ἀρραθάγησεν,Hesychio ἐψόφησεν,Crepitũ seu strepitũ dedit.

Ἄρραθος,Inuiolatus,Inuictus, Robustus. v.l. Sed perperã, opinor,pro Ἄρρατος.

Ἄρραιστος,t.3,c.666,e. Ἀρράξαι,t.1,c.517,e

Ἄρρατος,t.3,c.666,c. Etymologo est non solùm ἄφθαρτος, οἷον ὁ μὴ ῥαιόμενος,item ἀκαταγώνιστος & ἰσχυρὸς,ac δύσκινητος,sed etiam ἀνέκφραστος,Ineffabilis:Doricè pro ἄρρητος. Quibus addit,proprium esse nomen.

Ἄρραφος,Non sutus,seu Non sutilis,Sutura carens. Ioann. Euang.c.19,de tunica Christi,ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος.

Ἀρραχθὲς,Hesychio ἀσύνετον,Intelligẽtia carẽs,Stolidum.

Ἄρρεκτος,t.3,c.672,f.

Ἄρρεν,Masculum: neutrum genus masculini ἄρρην, quod vide. Hesychio ἄρρενα sunt non solùm ἄρσενα,sed etiã τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα.

Ἀρρενικὸν,t.1,c.547,f Ἀρρενικὸς,ibid. Vnde ADVERB.Ἀρρενικῶς,pro Masculino genere, apud grãmaticos. Athen.lib.3,ἀρρενικῶς εἰρηκότων τὴν Τίγριν.

Ἀρρενογονία,t.1,c.841,a. Ἀρρενογόνος,ibid.

Ἀρρενόθηλυς θεὸς,Deus promiscui sexus,fœminei nimirum & masculi:qualem finxisse Marcionẽ discimus ex Greg. Ex quo affertur & ἀρρενοθήλεος σωματότυπος.

Ἀρρενοκοίτης,t.2,c.29,b. Ἀρρενόομαι,t.1,c.547,g

Ἀρρενώπης,in malam partem accipitur vt ἀρρενωψ seu ἀρρενώπας infrà. Eust.enim p. 1490, quũ attulisset hoc hemistichium,— γυναικάνδρεσσι ποθεινόν,idémq; valere indicasset γυναικάνδρεσσι quod ἀνδρογύνοις, subiungit, οἳ καὶ ἀρρενόπαιδες λέγονται. Ἀρρενοτοκέω,t.3,c.1533,h

Ἀρρενοτόκος,ibid. Ἀρρενόω,t.1,c.547,g

Ἀρρενώδης,ibid. Ἀρρενωδῶς,ibid.

Ἀρρενωπὸς,οῦ,ὁ, Qui virili facie est, Qui facie sua seu aspectu prodit sese virilem esse & fortem, Ipso aspectu masculum se esse ostendens. Luc. in Hermot.ἀρρενωποὺς καὶ χωρὶς κουρέας.Idem in Scytha dicit,οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν μορφὴν. Syn. simpliciter pro virili seu forti posuit,dicens ep.140,ἀρρενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀπεδείκνυε. At τὸ Ἀρρενωπὸν, ET ἡ Ἀρρενωπία, substãtiuè significant Mascula seu virilis facies:interdum etiam Animus virilis fortisq; & generosus. is enim sub mascula facie latet. Plut. De fort. Alex. οὐ διεφύλαττον αὐτοῦ τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λεοντῶδες. Plato,ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας. Quibus exemplis addi potest & hoc ex Synes. ep.56,καὶ ἐπὶ φιλοσοφίας ὄφελος,εἰς ἀρρενωπότερον ἀνακτήσομαι, exponique In viriliorẽ naturã reuocabo.Apud Hesych. legitur ETIAM Ἀρρενωπάδες, expositum ἀνδρόγυνοι. Qua voce haud scio an intelligat Fœminas quæ mascula seu virili sũt facie, Quarũ facies virilitatis aliquid præ se fert, Viragines.vt ex Aristot. quoque De gener. anim. l.2,c.5,ἀρρενωπὸς γυνὴ affertur pro Virago. Apud Eust.habetur præterea ETIAM Ἀρρενωψ ET Ἀρρενώπας,sed in malam partem vtrunque, Nam p.817,ait, ἡ δὲ τοιαύτη νομοθετήσασα βλασφημία καὶ τὸν ἐπαινεσῶς

ἀρρενωπὸν ἀρρενῶπα ἔφη παρονομάσασα ψογερῶς, καὶ οὕτω σκώψασα τὸν ἀνδρόγυνον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀρρενοπίπην περὶ ὁμοιότητα τοῦ παρθενοπίπης καὶ πυρροπίπης. Et pag.1452 ὁ γύνις, ἄλλο τι ὢν αὐτὸς παρὰ τὸν παρθενοπίπην καὶ τὸν ἀρρενωπὸν, ὃς ἐδήλου τὸν ἀνδρόγυνον. Videtur Luc.quoque in loco illo quem in Ἀρρενωπὸς primum citaui,ad hanc ſignif.alludere voluiſſe.

Ἀρρεπὴς,t.3,c.676,d. Ἀῤῥεπῶς,ib.

Ἀῤῥεψία,ib.d

Ἀῤῥέω, vide paulo pòſt Ἀῤῥῆσαι.

Ἀῤῥήδην, Heſ.ὁ καταπτηθέμενος τῇ ῥήσει.

Ἄῤῥηκτος, t.1,c.520,h

Ἀῤῥημένος,ου,ὁ,Læſus.v.l.Suid.habet vnico ρ ſcriptum ἀρημένος, quod itidem exp.βεβλαμμένος.

Ἀῤῥημοσύνη,t.1,c.1152,d. Ἀῤῥήμων,ib.

Ἀῤῥὴν, t.1,c.547,d

Ἀῤῥηνεῖν,Heſychio eſt λοιδορεῖν,καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι.Innuit igitur de vxore propriè dici,quum marito conuitia dicit,& verbis cum eo contendit.

Ἀῤῥηνὲς, eidem eſt ἄγριον, δυσχερὲς, Agreſte ſeu ferum, Difficile.

Ἀῤῥηνοφορεῖν,vide Ἀῤῥηφορεῖν.

Ἀῤῥῆσαι,Heſychio eſt ἀβουλῆσαι,ἀπαγορεῦσαι:à verbo ἀῤῥέω, facto κατὰ στέρησιν ex ῥέω ſignificante Dico ſeu loquor.

Ἀῤῥησία,t.1,c.1152,f. Ἀῤῥητοποιία,t.1,c.1153,e

Ἀῤῥητοποιὸς,ib. Ἄῤῥητος,ib.d

Ἀῤῥητουργία,ib.e. Ἀῤῥήτως,ib.

Ἀῤῥηφόρος , Heſychio ὁ μυσταγωγός. Qua expoſitione ſua innuit ἀῤῥηφόρον dici pro ἀῤῥητοφόρον, id eſt τὸν τὰ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέροντα. VNDE Ἀῤῥηφορία,ας,ἡ,pro ἀῤῥητοφορία,dicitur ἡ τῶν ἀῤῥήτων φορὰ, Geſtatio arcanorũ: nomen feſti apud Athenienſes, ex eo nominati quoniam ἀῤῥήτοις συνέση,teſte eodem Heſychio. ET Ἀῤῥηφορεῖν pro ἀῤῥητοφορεῖν, Secreta illa & arcana ſacra geſtare.τὸ τὰ ἄῤῥητα φέρειν. Affert hoc verbum Harpocration ex Dinarcho cõtra Pytheam : ita autem explicat, τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένειαν ἀῤῥηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἦρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο. Leguntur eadem hæc iiſdem verbis apud Suid. D nisi quòd apud eum in vetuſto etiam & manuſcripto codice,idq; ſua ſerie, SCRIPTVM Ἀῤῥηνοφορεῖν. Atque adeo ita eum ſcripſiſſe patet ex eo quod infrà etiã ſuo ordine affert Ἀῤῥηφορεῖν. Dicit.n.ἀῤῥηφορίαν θυσίαν nominari quoniam τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον τῇ θεῷ αἱ παρθένοι:& Ἀῤῥηφόρους,τὰς τὰ ἄῤῥητα φερούσας μυστήρια. Veruntamẽ neſcio quibuſnam ſuperior illa ſcriptura probari poſſit modis,quum poſterior hæc multo ſit receptior,vt quæ non apud Harpocrationem ſolùm habeatur & ipſum Suidam ac Etymologum Heſychiúmque, ſed etiam in lexico meo veteri. In eo enim annotatur, E ἀῤῥηφορίαν fuiſſe ἑορτὴν ἐπιτελουμένην τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῷ σκιροφοριῶνι μηνί: dictam veluti ἀῤῥητοφορίαν,διὰ τὸ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. Aliquantóque pòſt additur, ἀῤῥηφορίαν fuiſſe τὸ χρυσῆν ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρύσεα· τέσσαρας δὲ παῖδας κεχειροτονῆσθαι κατ' εὐγένειαν ἀῤῥηφόρους ἀπ' ἐτῶν ζ' μέχρι ια. Quibus ſubiungit lexicum, τούτων δὲ ιβ' ἐκρίνοντο,οἳ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν καὶ χρύσεα. Eadẽ habet Etym. iiſdẽ penèverbis , niſi quòd pro poſteriore ἀῤῥηφορία apud eũ legitur ἀῤῥηφορεῖν,eodẽ alioqui ſenſu.nã ἡ ἀῤῥηφορία F & τὸ ἀῤῥηφορεῖν idem ſunt. Iidẽ porro lexicographi omnes mentionem faciunt & alius ſcripturæ.per ε enim aiunt ſcribi ETIAM Ἐρσεφορία pro ἀῤῥηφορία,nimirum διὰ τὸ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελεῖσθαι τήνδε τὴν πομπὴν,τῇ Κέκροπος θυγατρὶ,ſeu quoniam τῇ Ἕρσῃ ἐπόμπευον in hoc feſto.Etymologus verò non ſolùm HABET Ἐῤῥεφορία, SED ET Ἐρσηφορία, Annotat enim,ſcribi etiam διὰ τοῦ ε Ἐρσηφορία, G παρὰ τὴν Ἕρσην,τὴν Κέκροπος θυγατέρα,quoniam ταύτῃ ἦγον τὴν ἑορτήν.Ea tamen mihi ſcriptura non probatur, immò & præcedens mira videtur,ideóque malim per H η ſcribere in ſecunda ſyllaba,videlicet Ἐῤῥηφορία,vel Ἐρσηφορία,mutato ſolùm α in ε:vtpote quum nullarum aliarum literarum mutationis mentionem faciant prædicti lexicographi.

A Ἄῤῥηχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Admodum aptus ſepimentis, Sepibus valde idoneus.nam ſchol.Nicandri in Theriacis exponens ἀῤῥήχου παλιούρου, dicit ἄῤῥηχος compoſitum eſſe ex α epitatico, & ῥῆχος, quod eſt φραγμὸς, ſignificaréq; πρὸς φράγματα εὖ πεποιημένη, & veluti περιφράσσουσα.

Ἀῤῥίγητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Exhorreſcere neſcius: ſeu Non exhorreſcens,Impauidus.vt ἀῤῥίγητος θὴρ in Epigr.

Ἄῤῥιγος, Non frigens:ſeu Frigori non obnoxius. Ariſtoteles De ſenſu,καὶ διὰ τοῦτο τοῦ σώματος ἀῤῥιγότατον ὁ ὀφθαλμός ἐστι.

B Ἄῤῥιζος,t.3,c.709,b

Ἀῤῥίζωτος, idem quod ἄῤῥιζος, Radice carens,ſeu Radices nullas agens.Ex Theophr.De cauſ.pl.l.5,c.1.

Ἀῤῥὶν, & Ἀῤῥὶς,t.3,c.698,b

Ἀῤῥιχᾶσθαι, Heſychio εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶν καὶ ποσὶν, in altum ſcandere manibus & pedibus:quod & ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur.

Ἄῤῥιχος,eidem Heſychio eſt κόφινος ſeu ἀγγεῖον λύγινον, Cophinus,ſeu Vas vimineum,Vas ex vimine: vt Etymologo quoque & Euſtathio ἄῤῥιχοι ſunt κόφινοι οἰσύινοι.Nõ idem tamen prorſus eſſe ἄῤῥιχον & κόφινον, ex Ariſtoph. patet,dicente in Auibus,Ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Putandum igitur eſt, ex eodem quidem genere eſſe ambo, habere tamen aliquid differentiæ,vt ſcholiaſt.ibi annotat:qui præterea ibi notãdum ait eũ fœminino genere dixiſſe τὰς ἀῤῥίχους:nimirũ Ionicé.nã Euſt.& Etymol.tradũt Atticos maſculino genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fœminino τὰς ἀῤῥίχους.Plutarch.ſub finem lib.quẽ περὶ φιλοπλουτίας ſcripſit,ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον ἠκολούθει κομίζων. Rurſum Ariſtoph.ſchol.& Suid.tradunt ſuo tẽpore ἀῤῥίχους vocatos fuiſſe σπυρίδων τι εἶδος: apud quos legitur & fœmininum NOMEN ἡ Ἀῤῥίχη: dicitque Suidas præterea τὰς ἀῤῥίχας eſſe εἶδος κοφίνων οἷς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. Vide & t.3,c.1311,a. Dicitur etiam Ἄρσιχος.

Ἄῤῥοθος, Adiutor. Varin.& vulg.l.perperam pro ἄῤῥωθος.

Ἄῤῥοια,ſiue Ἀῤῥοίη,t.3,c.681,g

Ἄῤῥον,alicubi ſcriptum reperitur pro ἀρὸν: de quo ſuprà.

Ἄῤῥοπος, Non deuergens, ſeu Sine vlla deuergentia immotus permanens . vt ἀῤῥεπής. Aliis ſimpliciter Immotus.

Ἀῤῥὺ,Heſychio teſte eſt ἐπίφθεγμα κωπηλατικὸν,vox ſeu acclamatio qua remiges incitantur,vt ἐπισίζειν venatorũ eſt,σίττα paſtorum.

Ἀῤῥυθμέω,t.3,c.725,g. Ἀῤῥυθμία, ib.

Ἀῤῥυθμοπότης,ου,ὁ,Qui non bibit ad rhythmum & certam menſuram, ſed plenis poculis merum in ſe ingurgitat. Teſtatur enim Athenæus lib.10,Timonem Phliaſium ἀῤῥυθμοπότας vocare τοὺς τὸν πολὺν πίνοντας οἶνον ἄκρατον, libro 2 σίλλων , ex quo hæc affert, Ἠὲ βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ Λυκόοργος, Ὅς ῥα Διωνύσου ἀῤῥυθμοπότας ἐπέκοπτε .

Ἄῤῥυθμος,t.3,c.725,e. Ἀῤῥύθμως,ib.g

Ἀῤῥυσμεῖ, Heſychio ἀκοσμεῖ, ἀσχημονεῖ. Pro quo infrà ex eodem habes ἀρυσμεῖ.

Ἀῤῥύπαντος,t.3,c.729,b. Ἀῤῥύπαρος,t.3,c.728,e

Ἀῤῥυσίαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui oppignerari ſeu pignori opponi non poteſt:apud Dionyſ.Halicarnaſ.libro 6.Heſych. verò ἀῤῥυσίαστον exp.non ſolùm ἀνεγγυηίαστον,(ita enim apud eum reponunt pro ἀνεχυρίαστον) ſed etiam ἄσυλον.

Ἀῤῥυτίδωτος,t.1,c.1264,c. Ἀῤῥωδεῖν,t.2,c.1479,b

Ἀῤῥωδία,ib.d. Ἀῤῥὼξ,t.1,c.524,d

Ἀῤῥωστέω,t.3,c.733,b. Ἀῤῥώστημα,ib.d

Ἀῤῥωστία,ibid.a

Ἄῤῥωστος,t.3,c.732,h. Ἀῤῥώστως,t.3,c.733,a

Ἄρς,t.1,c.547,g

Ἄρσαι, Heſychius exponit non ſolùm ἁρμόσαι,σκευάσαι,ſed etiam ποτίσαι.quorum prius eſt ab ἄρω Æolico more formatum,vt κέρσω,φθέρσω:poſterius autem ab ἄρδω:à quo ἄρδω eſt & ἀρσάμεναι, quod idem exp.ἀλειψάμεναι,ποτίσαι. Idẽ rurſum ἄρσαντες exp.non modò ἁρμόσαντες, verùm etiam ἀρεστήσαντες.

Ἀρσάκης, eidem ſunt οἱ βασιλεῖς Περσῶν. Vnde patronym. Ἀρσακίδαι apud Maronem.

Ἀρσάμβρης,t.1,c.563,f. Ἄρσας,ib.e

Ἄρσα, vide in Ἄρσος paulo infrà.

Ἀρσενικόν,t.1,c.547,f. Ἀρσενικὸν,ib.

Ἀρσενικός,ib.

Ἀρσενικῶς, Atticè pro ἀρρενικῶς, Masculino genere: vt quũ Athen.l.3 dicit apud Atticos ἀρσενικῶς dici ὁ ἔλεγχος: & ab Homero non solùm ἀρσενικῶς ἀργὸν χλῶα, sed θηλυκῶς etiam ἀργὴν χλῶα.

Ἀρσενόθηλυς, Atticè pro ἀρρενόθηλυς dicitur. Hermol.Barbar. Castigation.in Plin.libro 7,cap.3, annotat Theodorum Gazam ἀρρενοθήλεις apud Aristot. vertisse Masculofœminos: sic autem à philosopho vocari animalia quæ ipsa se ineunt, vt inter pisces trochus. Seruius deorum quoque epitheton esse dicit Æn.10, teste Bud.

Ἀρσενοκοίτης,t.2,c.293,b. Ἀρσενόπαις,t.1,c.13,e

Ἄρσην,t.1,c.547,d. Ἄρσιον,t.1,c.565,c

Ἄρσις,t.1,c.109,d. ‖ Hesych. ἄρσις exponit non solùm βαστάγματα, (vt & ἄρσεων affert pro βασταγμάτων) sed etiã ἀρσιτελάσεις: quod συγκεκόφθαι videtur ἐκ τῶ ἄρσεις. Eidẽ ἄρσις est etiam ζύμη, fermẽtum: fortasse quia pasta inflat & attollit aliquantum: quamobrem & leuatum Itali hodie appellare videntur. Ἄρσιν idem affert pro ἀφανισμόν, vt sit etiã Sublatio ex oculis, Extinctio. At libro 2 Regum,cap.10, ἄρσις pro cibo poni videtur, inquit Bud.

Ἄρσιχος,ου,ὁ, vulgò exponitur Loculus, Arcula, Crumena: vt apud Diod.Siculum de Lamia, διὰ τοῦτο ἐμυθολόγησάν τινες ὡς εἰς ἄρσιχον ἐμβάλοι τοὺς ὀφθαλμούς. Politianus certè huc respexisse creditur, quum Lamiæ tribuit oculos exemptitios & exemptiles, quos sibi affigat vt oscillaria, ac vicissim detractos in loculum coniiciat. Locus est e- D ditionis meæ pag.754: vbi γράφεται etiam μάρσιππον. Sed magis placet ἄρσιχον: quod Atticum esse dico pro ἄρριχον, vt ἄρσενα pro ἄρρενα: addóq; accipi posse nõ solùm pro Cista viminea, Cista vitilis, seu Cista de vimine texta, (vt loquuntur Columella, Plin.& Ouid.) sed etiam pro Cista lignea & Arcula seu Capsula. nam schol.Aristoph.& Suid. ἀρρίχους & ἀρρίχας suo tempore nominatũ fuisse σπυρίδων τι εἶδος tradũt: σπυρίδων autem nomine Hesychius vocari ait ἀγγεῖα εἰς ἃ σῦκα βάλλεται, siue ξυλοκάνθηλια, E Vascula in quæ coniiciuntur ficus, (vt sunt cistæ seu cistellæ vimineæ, lento de vimine calathi, sportulæ vitiles, οἰσύϊνοι κόφινοι seu σπυρίδες) Cistas ligneas, seu Loculos è ligno. vt Vabrius quoque apud Suidam dicit πίθους σύκων, σπυρίδας τε φοινίκων, doliola ficuum & palmarum cistas. Porro quod Diodor. specialiori vocabulo ἄρσιχον dicit, Plut. generaliori vocat ἀγγεῖον, initio sui περὶ πολυπραγμοσύνης libelli, ὥσπερ ἐν τῷ μύθῳ τὴν Λαμίαν λέγουσιν οἴκοι μὲν εὕδειν τυφλήν, ἐν ἀγγείῳ τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν ἀποκειμένους, ἔξω δὲ προϊοῦσα περιτίθεσθαι καὶ βλέπειν. F

Ἄρσος, Pratum. Hesychio enim ἄρσεα sunt λειμῶνες. Nisi fortè idem potius sunt quod ἄλσεα, Nemora, Luci.

Ἄρσω,t.1,c.563,a. Hesychio ἄρσω non solùm futurũ est, sed etiam thema præsentis temporis. nec enim tantùm ἄρσω exponit ἁρμόσω, verùm etiam ἄρσει affert pro μέμφεται.

Ἀρσωμίδες, eidem Hes. sunt ὑπόδημα γυναικεῖον.

Ἀρτάβη,ης,ἡ, Artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, libro 1, pag.49. Apud Ægyptios autem artabã facere modios viginti, scribit Hieron. in c.5 Esaiæ. G Vide & libellum De mensuris sub finem tomi 4 huius operis.

Ἀρτάδες, Hesychio teste dicuntur οἱ δίκαιοι à Magis: pro quo suprà ἄρσιοι.

Ἀρταῖοι, eodem teste dicuntur οἱ ἥρωες apud Persas.

Ἀρτάκης, eidẽ est αὐτάρκης. At ἀρτακία, teste eodem fons est: item vrbs de qua Herodot.

Ἀρταμέω,t.1,c.576,b. Hesych. diuersis modis exp. hoc ἀρταμεῖν. Primùm enim ex Eurip. Poliadibus ἀρταμεῖν H affert pro κατακόπτειν: deinde ἀρταμῆσαι pro κρεμάσαι, suspendere. Affert verò & ἀρτάμουσι pro ἐσθίουσι, tanquam ab ἀρτάμω.

Ἄρταμος,t.1,c.576,b

A Ἀρτάνη,t.1,c.570,d. Hesychio ἀρτάνη est non solùm ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη, & αἰχμαλώτους ἐπὶ δεσμοῦ, sed ἀρτάνας idem affert etiam pro βασιλείας & στάσεις.

Ἀρταξέρξης, Persis sonat μέγας ἀρήϊος, Magnus bellator, teste Herodoto, libro 6, pagina 231, vbi & nomen proprium est.

Ἀρτάομαι,t.1,c.570,b

Ἀρτέλα, Suidas sua ætate vocata fuisse scribit τοὺς ἐκ ποδῶν πίλους, soccos laneos è lana subcoacta. Pro quo memini me legere ὀρτέλα apud Tzetzen scholiasten Lycophronis. B

Ἀρτὰς, Hesychius ex Thucydide affert pro μέγας καὶ λαμπρός.

Ἀρταχάλας, idem dici scribit τὰ χείλη: nisi fortè τὰς χήλας.

Ἀρτάω,t.1,c.570,b. Ἀρτεμέω,t.1,c.576,a

Ἀρτεμής, ibid. Hes. ἀρτεμῆ exp. non solùm σῶον, ὑγιᾶ, sed etiam σώφρονα.

Ἀρτεμία,ας,ἡ, Incolumitas, Salus seu Sanitas. Epigr.l.4.

Ἄρτεμις, t.1,c.576,b. Ab Artemide DICTUM Ἀρτεμίσιον, Templum Artemidis, Fanum Dianæ, quæ Ἄρτεμις Græcè nominatur. vt quum Plut. in Quæst.Rom. quærit cur τοῖς μὲν ἄλλοις Ἀρτεμισίοις soleant ἐλάφων κέρατα προσπατταλεύειν, Romæ autem τῷ ἐν Ἀβεντίνῳ, βοῶν κέρατα. Hyperides verò peculiari quodam modo Ἀρτεμίσιον appellauit τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, simulacrũ seu statuam Dianæ, idque non semel, vt testatur Harpocration & Suidas: qui & Eubœæ promontorium esse dicunt Ἀρτεμίσιον, proculdubio & ipsum Dianæ sacrum. Item plur. numero τὰ Ἀρτεμίσια dicitur festum in honorem Dianæ. Athen.lib.11, Ἀρτεμίσια, μεγίστη ἐν Κυρήνῃ ἑορτή. Inde & ἡ Ἀρτεμισία, non tantùm fœminæ, sed & herbæ nomen. Plinius lib.25, cap.7, Mulieres quoque hanc gloriam affectauere, in quibus Artemisia vxor Mausoli, adoptata herba quæ antea parthenis vocabatur. Sunt qui ab Artemide Ilithyia cognominatam putent. quoniam priuatim medeatur fœminarum malis. Est autem absinthii modo fruticosa, maioribus foliis pinguibúsque. Hæc ille ibi inter alia, duo eius recensens genera, vt & Dioscorides libro 3, c.127 & 128. De Artemisia autem Cariæ regina, vide Suid. & multa apud Herodotum. At Ἀρτεμίσιος μὴν Macedonibus is est qui Romanis Maius, si Suidæ credimus. Galenus verò comment.in Epidem. librũ 1, in huius mensis initio æquinoctium vernum ponere dicitur: quod in Martium Romanorũ incidit. Porro Ἄρτεμις genit.cas. habere dicitur, Doricè Ἀρτέμιτος, Æolicè Ἀρτέμιος: communiter autem facit Ἀρτέμιδος.

Ἀρτέμων,ονος,ὁ, Artemo: hoc est Velum nauis maius: quod Iabolenus iurisconf. De verb. significationibus, magis additamentum quàm partem nauis esse dicit. Græci alio nomine ἀκάτιον vocant. Lucas Act.Apost.cap.27, καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν, sublato artemone ad auræ flatum. ‖ Ἀρτέμων dicitur etiam trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitruu. libro 10, c.5, In radice autẽ machinæ collocatur tertia trochlea. eã autem Græci ἐπάγοντα, nostri artemonem appellant. Ea trochlea religatur ad machinæ radicem, habens orbiculos tres, per quos traiecti funes traduntur hominib⁹ ad ducendũ. Proculdubio autem vterque ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: nisi fortè posterior dicitur παρὰ τὸ ἀρτῆσαι: quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus sentit. ‖ Est etiam nomen propriũ cum aliorũ tum περιφορήτου cuiusdam, de quo multa Athen. & Plut. & Suid.

Ἀρτέομαι,t.1,c.575,h. Ἀρτεπίβουλος,t.1,c.225,e

Ἀρτέω,t.1,c.575,h. Ἄρτημα,t.1,c.570,d

Ἀρτήρ, calceamenti genus apud Pherecr. in Γραυσίν, teste Suida. Hesychio quoq; est ὑπόδημα, sed addenti, quosdam exponere ξυστῆρα, radulam vel strigilem. At Bud. affert ex Neem.4, οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν ἔνοπλοι, pro Onera portantes armati.

Ἀρτηρία,t.1,c.549,b

Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἀπορρυῇ τὸ ὑγρόν, ἀρτηριαζέσθω, καὶ θεραπευέσθω ὡς τραῦμα.

πτώματα. Ita Bud. sed sine interpr.
Ἀρτιελαιος, t.1,c.549,d. Ἀρτιελοτομία, ib.
Ἀρτιελώδης,ib.e
Ἀρτιτα, Hesychio sunt non solùm κρεμαστά, Pensilia seu Suspensa, sed etiam θαυμαστά, Admiranda seu Mirabilia.
Ἀρπαγή, t.c.549,e. Ἀρπάζω,t.1,c.573,e
Ἀρπαγίς,ib.
Ἀρπάναι, τά, Æolica lingua dictas fuisse inaures quasdam, tradit Pollux, qualia esse dicit, ἕρματα, διόπας, ἕλικας.
Ἀρπασμός,t.1,c.573,e
Ἀρτιβλαστής, t.1,c.745,h.
Ἀρτιβρεχής,t.1,c.549,h.ob. & 789,g
Ἀρτίγαμος,t.1,c.549,h.ob. & 814,f
Ἀρτιγένεθλος,t.1,c.836,f
Ἀρτιγενειάζω, ex Theophrasto affertur pro Recens pubesco, Non ita pridem barbam emisi. Sed vereor ne diuisim scribendum sit.
Ἀρτιγένειος,t.1,c.844,g. Ἀρτιγενής,t.1,c.827,a
Ἀρτιγέννητος,t.1,c.839,a. Ἀρτίγονος,t.1,c.841,a
Ἀρτιδαής,t.1,c.894,c. Ἀρτίδακρυς,t.1,c.907,b
Ἀρτιδίδακτος, Non ita pridē doctus seu edoctus, Qui nuper seu recèns didicit. Appian.l.3, Bell.ciuil. τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὤν.
Ἀρτίδιον, Paruus panis: Suidæ μικρὸς ἄρτος, in hoc loco cuius autorem reticet, τινὰ τῶν βασιλικῶν παίδων αἰτῆσαι ἀρτίδιον.
Ἀρτίδομος, t.1,c.940,e
Ἀρτιεπής,t.1,c.1222,c. Dicitur & Ἀρτιέπεια, fœmin.gen. pro ἀρτιεπής, hoc est ἄρτια καὶ τέλεια λέγουσα, seu ἀρτίοις ἔπεσι χρωμένη, Vtens verbis absolutis numero suo & perfectis. seu Disertè articulatéque loquens, nec truncans aut mutilans verba. vt apud Hesiod. in Theog. κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι.
Ἀρτίζω, & Ἀρτίζομαι, t.1,c.573,f
Ἀρτίζωος,t.1,c.1388,b. Ἀρτιθαλής,t.1,c.1491,e
Ἀρτιθανής,t.1,c.1565,d
Ἀρτίκολλα, Hesychio ἡρμοσμένα, compacta. Sonat tamen potius ἄρτι ἢ ἀρτίως κεκολλημένα, nuper aut absolutè glutinata.
Ἀρτικροτέω,t.2,c.457,d. Ἀρτιλόχευτος,t.2,c.733,d
Ἀρτιμαζές, Hesychio νέον: sed mendosum videtur.
Ἀρτιμαθής,t.2,c.786,h
Ἀρτιμελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui membris est integris & absolutis, Nulla parte mutilus aut distortus. Aliis, Rectus in membris: ex Plat. De rep.l.7.
Ἀρτιμόνιον, à Nicol. Alexandrino pyrethrum herbam dici aiunt.
Ἀρτιοπέλαστος,t.1,c.573,e. Ἄρτιος,t.1,c.572,f
Ἀρτιπαγής,t.3,c.265,a. Ἀρτίπαις,t.3,c.13,c
Ἀρτίπους,t.3,c.514,e. Ἀρτίπους,t.3,c.510,a.573,f.ob.
Ἀρτίσκαπτος,t.3,c.807,c
Ἀρτίσκος, ου, ὁ, Paruus panis: aliis Pastillus. Athen.l.4, ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος.
Ἀρτισομέω,t.3,c.1046,c. Ἀρτίσομος,t.3,c.1043,d.& 1046,c
Ἀρτιτελής, Recèns initiatus. νεοτελής. Plato in Phæd.
Ἀρτιτόκιον, ου, τό, Budæo βρέφος, Infans recèns natus.
Ἀρτίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recenti partu editus, Non ita pridē natus, Nuper in lucem editus. Metaph. autem ἀρτίτοκος σελήνη dicitur de noua luna: quæ & ἀρτιφανής dici queat. ‖ At paroxytonως Ἀρτιτόκος, Quæ nuper peperit, Quæ recentem edidit partum, Non ita pridem enixa.
Ἀρτίτομος, & Ἀρτιτόμος,t.3,c.1391,g
Ἀρτίτονον, Hesychio εὔτονον, ἡρμοσμένον. Positum igitur pro ἀρτίως καὶ εὖ τεταμένον.
Ἀρτίτυπος ὀπωπή, ex Nonno affertur pro Aspectus recèns formatus.
Ἀρτιφαής,t.4,c.7,c
Ἀρτιφανής, Nuper in lucem editus, Qui non ita pridē apparere cœpit. vt in Epigr. legimus ἀρτιφανοῖς κράμβης.
Ἀρτίφατος, Hesychio νεωστὶ πεφονευμένος, Nuper intereptus, Recèns seu non ita pridem peremptus.
Ἄρτιφος, eidem est ὀρίγανον: herbæ nomen.
Ἀρτίφρων,t.4,c.198,d. Ἀρτιφυής,t.4,c.285,b
Ἀρτίφυτος, Nuper plantatus vel natus. Ex Nonno.
Ἀρτίφωνος, Cui vox est integra & perfecta, quique verba

A & sonos profert ἀρτίως καὶ ὁλοκλήρως. vt suprà ὁ ἀρτιεπής
Ἀρτίχειρ, Cui manus sunt perfectæ nec vllo laborāt vitio. seu Qui vtraque manu æquè vtitur, vt οἱ ἀμφιδέξιοι, ambidextri. Plato De leg.lib.7, morem improbans eorum qui dextris sinistrisque partibus non æquè vtuntur, ὅπως ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίγνοιντο.
Ἀρτιχείλης, Hesychio ὁ ὑπερέχων τοῖς χείλεσιν, ὑπόμακρος.
Ἀρτιχόρευτος,t.4,c.576,a. Ἀρτίχυτος, t.4,c.495,e
Ἀρτίως, t.1,c.550,a.& 573,c
Ἀρτιωτά, Hesychio sunt βραχυτάτῳ χρόνῳ συμπεπλεσμένα,
B Breuissimo tempore perfecta: ab ἀρτίως significate περὶ μικροῦ.
Ἀρτοδείγμα,t.1,c.224,d. Ἀρτοδοτέω,ib.e
Ἀρτοθήκη,ib. Ἀρτοκοπεῖον,ib.f
Ἀρτοκοπέω,ib. Ἀρτοκοπικός,ib.
Ἀρτοκόπος,ib.e. Ἀρτόκρεας,ib.f
Ἀρτολάγανον, panis genus delicatum. Athen.libro 3, εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι, γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ. Plin. quoque artolaganos esse dicit panes à deliciis appellatos. Itidémque Cicero dicit, Dediscendæ tibi sunt sporrellæ & artolagani tui.
Ἀρτολάγυνος,t.1,c.224,g. Ἀρτοποιέω,t.1,c.225,b
Ἀρτοποιΐα,ib. Ἀρτοποιϊκός,ib.
Ἀρτοποιός,ib.a. Ἀρτοπτεῖον,ib.b
Ἀρτοπτής,ib.c. Ἀρτοπτικίνος,ib.
Ἀρτοπωλεῖον,ib.e. Ἀρτοπωλέω,ib.
Ἀρτοπώλης,ib.d. Ἀρτοπωλίαι,ib.e
Ἀρτοπώλιον,ib. Ἀρτόπωλις, ib.d
Ἄρτος,t.1,c.224,b. Ἀρτοσιτέω,ib.g
D Ἀρτοσιτέω,ib. Ἀρτοτροφέω,ib.h
Ἀρτοφαγέω,t.1,c.225,a. Ἀρτοφάγος,t.1,c.224,h
Ἀρτοφόρον,t.1,c.225,a. Ἀρτοχάρτης,t.4,c.353,f
Ἀρτυλία, ας, ἡ, Suida teste est ἡ διαθήκη: itidémque Hesychio: qui & Ἄρτυμα affert pro διαθήκη, δίκη.
Ἀρτύλλη, idem Hesych. dici tradit λόγχην, ἀγκύλην.
Ἄρτυμα,t.1,c.575,c. Ἀρτυματώδης,ib.
Ἀρτύναι,ib.d. Ἀρτύνομαι,ib.b
Ἄρτυνος,ib.d. Ἀρτύνω,ib.b
Ἄρτυς,ib.d. Ἄρτυσις,ib.c
E Ἀρτυτικά,ib.
Ἀρτυτός, Condimentarius, seu Conditaneus. vt Cato Conditaneas oleas dicit quæ solent condiri. Diosc.l.5,c.180, ἀρτυτικῷ ἁλί, Conditaneo seu condimentario sale.
Ἀρτύω,t.1,c.575,b
Ἄρυα, Hesychio sunt τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα, Heracleoticæ nuces, seu Nuces auellanæ, vt alii interpr.
Ἀρύβαλις,t.1,c.1261,e. Ἀρύβαλλος,ib.d
Ἀρυβάσαμον,ib.f.
Ἀρύομαι,t.1,c.1260,g
F Ἀρύπης, Pherecydes κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α dixit pro ῥύπης, quod est Ἕλληνες, Græci, vt tradit Etym.
Ἀρυσάνη,t.1,c.1261,f
Ἄρυσις καὶ ἄρυσις, coniunctim apud Etymol. leguntur, sed sine expos. Hesych. ἀρύσεις dici scribit τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. Significabit igitur & ἄρυσις magnum eiusmodi meri haustum, vt ἄμυσις.
Ἀρυσμεῖ, Hesych. affert pro ἀσχημονεῖ, ἀκοσμεῖ: vt Etymol. quoque ἀρύσμους pro ἀσχήμονας. Suprà gemino ρ, sed perperam ο posito pro σ, ex eodem Hesychio habui-
G mus ἀρρυομεῖ, eodem expositum modo. SED ET Ἀρυσμίνη eidem est ἀκοσμία, ἀρρυθμία. pro quo scribendū potius ἀρυσμίη, sine ν.
Ἀρύσεις,t.1,c.1261,b. Ἀρυστήρ,ib.a
Ἄρυσις,ib. Ἀρύστιχος,ib.
Ἀρυστρίς,ib.b. Ἀρύταινα,ib.c
Ἀρυταινοειδής,ib.d. Ἀρυτήρ,t.1,c.1260,h
Ἀρύτομαι,ib.g. Ἀρύτω,ib.f
Ἀρυφλῶα, Hesych. affert pro ῥυτίδα, rugam: sed etiam ἀρυφλῶ pro eodem dici innuit.
H Ἀρύω,t.1,c.1260,f
Ἄρφα, & Ἄρχα, Hesychio ἀρραβών, Arrhabo seu Artha.
Ἀρχαγέτας,t.1,c.560,g. Ἀρχαί, vide in Ἀρχή.
Ἀρχαΐζω,t.1,c.553,e. Ἀρχαϊκός,ib.d
Ἀρχαϊκός,ib. Ἀρχαϊκῶς,ib.e

Ἀρχαιογονία, t.1,c.552,h.& 841,b. Ἀρχαιόγονος,t.1,c.552,g. & 841,a

Ἀρχαιολογέω,t.1,c.553,a.& t.2,c.632,c

Ἀρχαιολογία,t.1,c.553,a. Ἀρχαῖον,t.1,c.552,c

Ἀρχαιόπλουτος,t.3,c.399,b. Ἀρχαῖος,t.1,c.552,b

Ἀρχαιότης,t.1,c.553,c. Ἀρχαιοτροπία,ib.b

Ἀρχαιότροπος,ib.a. Ἀρχαιοτρόπως,ib.b

Ἀρχαιρεσία,ἡ,& Ἀρχαιρέσια,τὰ,t.1,c.559,d

Ἀρχαιρεσιάζω, ib.e

Ἀρχαιρεσίη,ης,ἡ,Ionicè apud Herodot.pro ἀρχαιρεσία.

Ἀρχαϊσμός,Veterum ſeu priſcorum imitatio: quum aliquis ἀρχαΐζει & veteres aliqua in re ſequitur, in primis autem in ſermone ſeu dictione. vnde figuræ nomẽ eſt apud grammaticos. veluti Donatus apud Terentium annotat,ἀρχαϊσμὸν eſſe quòd dixerit Plerique omnes. neque enim Plerique hîc παρέλκειν aut ſubdiſtinctione auellendum ab Omnes, ſed pro vna parte orationis hoc dixiſſe veteres, vt Græci πάμπολλα, Latini rurſum Pluſſatis. Itidem ἀρχαϊσμὸν,eſſe dicit apud eundẽ Nihil ornati,pro Nihil ornatus: vt apud Saluſtium Senati decreto pro Senatus decreto: item quum dicit Ludum ludere,Furere furorẽ,Facere facinus. Et rurſum, Quod autem addidit Malo,(dicens videlicet Dolo malo) ἀρχαϊσμὸς eſt: quia ſic in XII tabulis à veteribus ſcriptum eſt. Item,Quanuis per Nemo,homo intelligatur, tamen addidit Homo, vt veteres ſolent, τῷ ἀρχαϊσμῷ. Item, Præterea autem, ἀρχαϊσμὸς eſt figura.nã veteres libenter cõiunctiones multiplicabant. ‖V.I. ex B.ἀρχαϊσμὸς interpr.etiam Antiquitas, & Inueterata ac deplorata ignorantia.

Ἀρχαίως,t.1,c.553,c D

Ἄρχαμος,idem qui ὄρχαμος:ambo autem ab ἀρχός. Euſt.

Ἀρχάνε,piſcis, meminit Ariſtot.Hiſt.anim.l.8,c.2,vbi dicit τὸν τῶν κεστρέων γόνον,ὅταν αὐξηθῶσι,τότε κατεσθίεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰχθύων καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀρχάνου. Gaza eum archanum vocat:v.l.etiam ἀρχάναν, à nom.ἀρχάνας.

Ἀρχέγονος,t.1,c.552,h. Ἀρχεγόνως,t.1,c.841,b

Ἀρχεῖον,t.1,c.561,a

Ἀρχειῶται,Alciato ſunt Qui publico archiuo præerant:v.I. Cuſtodes tabulariorum:dicti παρὰ τὰ ἀρχεῖα.

Ἀρχέκακος,t.1,c.554,a. t.4,c.325,c E

Ἀρχέλαος,t.2,c.598,c. Ἀρχέλαος,proprium,ib.

Ἀρχέλας, ου,ὁ, Populi princeps ſeu præfectus. aut Rector populi.ὁ ἄρχων τοῦ λαοῦ aut δημαγωγός. Ariſtoph.in Equit. dixit etiam,Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ,ſimpliciter accipiens ἀρχέλας pro ἡγεμὼν ſeu ἔξαρχος.propter genitiuum τούτων, per quem intelligit quaſdam τῶν λαῶν στίχας. Heſ. verò tradit ἀρχέλαν παρὰ τῷ ἀρχῷ nominatum fuiſſe τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου: quoſdam alios eo nomine intelligere τὸν ἄρχοντα τοῦ ἐλαίου.quorum ſententia mihi equidem parum probatur. F

Ἀρχεληστής,t.2,c.654,c. Ἀρχένεως,t.2,c.1006,g

Ἀρχενόμβρα,Heſychio ξύλα,ligna.ſed ſuſpecta vox eſt.

Ἀρχέπλουτος,t.3,c.399,b. Ἀρχέσπερος,t.1,c.1275,d

Ἀρχετυπία,t.1,c.552,a. Ἀρχέτυπον,t.1,c.551,f

Ἀρχεύω,t.1,c.563,b

Ἀρχέχορος, Qui præeſt choro, Choragus: ſeu Qui choros inchoat.In Epigr.

Ἀρχὴ,Principiũ,t.1,c.550,b. Ἀρχὴ, Principat⁹, t.1,c.559,b

Ἀρχηγετεύω,t.1,c.560,g. Ἀρχηγετέω,ib.

Ἀρχηγέτης,ib.f. Ἀρχηγέτις,ib.g

Ἀρχηγετέω,ib. Ἀρχηγικός,ib.f

Ἀρχηγός,ib.e. Ἀρχῆθεν,t.1,c.551,e

Ἀρχὴν, aduerb.ib.a

Ἀρχία, pro Principatus affertur in vulg. lex. ex Pollucis libro 8.Sed ſuſpectum eſt. Mendoſiſſimum autem eſt Ἀρχηνώτας quod in iiſdem v.I. exponitur Iamprimum.

Ἀρχιάτρος, t.1,c.563,c.

Ἀρχιβούκολος, Bubulcorum princeps.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, Præfectus cuſtodum carceris: ſeu Qui præeſt iis qui vinctos in carcere cuſtodiunt.

Ἀρχιδικαστής,οῦ,ὁ,Iudicum præfectus ſeu præſes:magiſtratus Alexandriæ qui iudicibus præerat,autore Strab.

Ἀρχίδικος,Qui præeſt cauſis & iudiciis. Poll.ex Demoſth.

Ἀρχίδιον,t.1,c.561,c

A Ἀρχιερεσία,ας,ἡ,Suidæ eſt κωπηλασία,Remigatio.ſonat tamen potius Principatus inter remiges.

Ἀρχιερατεύομαι,t.1,c.1650,g. Ἀρχιερατεύω,ib.h

Ἀρχιερατικός,ib.g. Ἀρχιερεύς,t.1,c.1651,f

Ἀρχιερωσύνη, t.1,c.1650,d

Ἀρχιεταῖρος, Sodalium princeps, Qui principem inter ſodales locum obtinet.vt Chuſi dicitur ἀρχιεταῖρος Dauidis,2 Reg.c.16.

Ἀρχιευνοῦχος, Eunuchorum præfectus ſeu princeps, Ezechielis cap.2.

Ἀρχίζωος, Vitæ initium præbens, Vitæ autor.vt Dionyſ. Areopagita baptiſmum vocauit ἀρχίζωον & ἀρχίφωτον. Sic Gregorius ἀρχέγονον ὕλην dixit Primordialem materiam ex qua omnia genita ſunt: & Oceanus ἀρχέγονος πάντων dicitur, quod,ex eo omnia eſſe nata crederẽtur. Affertur ex eodem Dion.& Ἀρχιζωΐα, ſed ſine expoſ.

Ἀρχιθέωρος, Præfectus eorum qui θεωροὶ dicebantur, Qui principem locum obtinet inter θεωρούς, Qui præeſt τοῖς θεωροῖς. hoc eſt iis qui ſciſcitatum oracula mittuntur. vt Demoſthenis quoque comment. ſcribit ἀρχιθέωρον dici τὸν ἄρχοντα θεωρῶν: θεωροὺς autem fuiſſe τοὺς θύσοντας τοῖς θεοῖς ἀποφέροντας. Budæus interpr.etiam Præfectus ſacrorum: quoniam videlicet θεωροὶ dicuntur etiam οἱ τῶν θείων φροντίζοντες,quibus ſacrorum & rei diuinæ cura cõmiſſa eſt. Minus rectè Argyropylus vertit Præfectus ludorũ & ſpectaculorum,vt idem Budæus annotauit. Dinarchus in Demoſth.pag.90, ἐπεὶ δὲ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμπίαν ἥκει,ἀρχιθέωρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ.Vbi quẽ ἀρχιθέωρον vocat,paulo antè πρεσβευτὴν etiam nominarat,dicens,πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν προσβαλλόμενος.nam & οἱ θεωροὶ ſunt ex genere τῶν πρεσβευτῶν. Ibidem vtitur SVBST.Ἀρχιθεωρία pro munere ſeu dignitate architheorica: Νικάνωρ δὲ διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο. id eſt petebat vt ſibi ἀρχιθεωρία decerneretur,vt eo pacto Olympiam profectus commodius cum eo colloqui poſſet. Eſt porro ab Ἀρχιθέωρος etiam VERB. Ἀρχιθεωρέω, ῶ, ſignificans Sum ἀρχιθέωρος, Theoris præſum,Principem locum teneo inter eos qui ſciſcitatum oracula ablegantur. Demoſth.εἴασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διῒ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν. VNDE Ἀρχιθεώρησις, εως,ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ ἀρχιθεωρεῖν, ſeu ἡ ἀρχιθεωρία, Munus illud architheoricum. Citat Poll.ex Iſæo, ex quo & ἀρχιθεωρία affert & ἀρχιθεωρεῖν. Sed notandum eſt, ſcribi apud eum oxytonως ἀρχιθεωρός,retento primitiui accentu, vt ἀρχιερανιστὴς quoque φυλάσσειν τὸν τόνον τοῦ ἐρανιστὴς tradit Bud.ipſe tamen ſcribens proparoxytonως ἀρχιθέωρος, vt & in Dinarchi loco habet editio Aldina.

Ἀρχίκλωπος,Suidæ ὁ ἀρχαῖος κλέπτης, Antiquus fur.Sonat tamen potius Princeps & præfectus furum, Qui furum turbæ præeſt. habẽt enim & ipſi ſui gregis duces. Sic certè Ἀρχικλὼψ exponitur Princeps furum,vt ἀρχιληστὴς princeps & dux latronum.

Ἀρχικός,t.1,c.560,g. Ἀρχικώτερος,t.1,c.561,a

Ἀρχιληστής,t.2,c.654,c

Ἀρχίλλαι, Cretenſibus dici τὸ ἀρχιποίμνα, Paſtorũ principem,Heſych.tradit.

Ἀρχιμάγειρος, t.2,c.807,d

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Qui pluribus monachis præeſt, quum per turmas in monaſteriis diuidebantur, teſte Budæo: qui & Abbatem interpretatur. Metaphoricè igitur cœnobium μάνδρα dicitur, quod eſt Ouile:& inde ἀρχιμανδρίτης,Qui præeſt iis qui in cœnobio viuũt monachis.

Ἀρχίμιμος,t.2,c.941,d. Ἀρχιοινοχοΐα,t.2,c.1242,f

Ἀρχιοινοχόος, ibid.

Ἀρχιπατριῶται, Principes familiarum.ex Ioſue c.21.

Ἀρχιπειρατής,t.3,c.159,h

Ἀρχίπλανοι, dicti apud Lucianum Principes Scytharum, eorum nimirũ qui πλανῶνται & ex eo Νομάδες dicũtur.

H Ἀρχιποίμην,t.3,c.445,a. Ἀρχιποσία,t.3,c.302,c

Ἀρχιρρώξ, t.1,c.1653,c

Ἀρχιστοποιός,οῦ,ὁ, Panificum ſeu piſtorum princeps, Qui piſtoribus præeſt ſeu præfectus eſt:vt in aulis regum & principum.

Ἀρχιερατικός,t.3,c.1066,g. Ἀρχιθιασάρχης,t.1,c.553,d

Ἀρχισωματοφύλαξ,t.3,c.1214,e. Ἀρχιτεκτονέω,t.3,c.1421,e

Ἀρχιτεκτόνημα,ib.f. Ἀρχιτεκτονία,ib.e

Ἀρχιτεκτονική,ib.d. Ἀρχιτεκτονικός,ib.c

Ἀρχιτέκτων,ib.b. Ἀρχιτελώνης,t.3.c.1386,b

Ἀρχιτρίκλινος, Architriclinus, Triclinii præfectus: hoc est Cui cōmissa est cura adornandi cōuiuii, Qui apparatu conuiuio præest. solebāt.n. in tricliniis instrui cōuiuia, quæ loca sunt cōstrata tribus ad discūbendū lectis.

Ἀρχυπασπιστής, Primarius & princeps inter ὑπασπιστάς. Plut initio Eumen.

Ἀρχίφυλοι, Principes tribuum, seu Præfecti tribuum. Deuteron.c.29.

Ἀρχίφωτος, Initiū & autor luminis. Dion. Areop. baptismū ita vocat, quoniā post eū animæ initiatorū Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι & illuminari. Vide Ἀρχίζωος.

Ἀρχίδημος,t.1,c.562,a. Ἀρχολυπάδης,t.1,c.559,c

Ἀρχοειδέστερον,t.1,c.551,f. Ἀρχοειδής,ib.

Ἀρχολάβος,t.1,c.559,d. Ἀρχολίπαρος,ib.

Ἄρχομαι, t.1,c.557,d. & 561,d & f. Ἀρχός,t.1,c.562,a

Ἀρχύω, Sepelio, Humo. Hesych.n. ἀρχύουσι affert pro θάψουσι. Alioqui ἐρχύω dicitur hoc significatu.

Ἄρχω,t.1,c.553,f.& 561,c. Ἄρχων,t.1,c.561,e

Ἀρχώνης,t.1,c.559,d. Ἄρω,t.1,c.563,d

Ἀρῶ,ib.g. Ἀρωγή,t.1,c.514,g

Ἀρωγοναύτης,ib. Ἀρωγός, ib.f

Ἄρωμα,t.1,c.586,b. Ἀρωματίζω,ib.d

Ἀρωματικός,ib.c. Ἀρωματίτης,ib.d

Ἀρωματοφόρος,ib.c. Ἀρωματώδης,ib.d

Ἀρωνία,ας,ἡ, à quibusdā dicitur mespilus arbor, teste Dioscoride l.1,c.171.

¶ Ἄς, Hesyc. affert pro ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. sed suspectū est.

Ἀσάζω,t.1,c.1443,c

Ἆσαι, Satiare, κορέσαι, πληρῶσαι. vt apud Homerum Il.ε, Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, sanguine exatiare Martem. Itidémque alibi ἆσαι χροός. ¶ Significat etiam Requiescere, Respirare. Eustath. enim ἀσάμεθα exponit ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν, deriuans ex ἄω significante Spiro. ¶ Item Lædere, Nocere. Idem enim ἆσαι pro βλάψαι accipi tradit, contractum ex ἀάσαι. ¶ At verò ᾆσαι cum ι subscripto, est Canere seu Decantare, à them. ᾄδω.

Ἀσάμινθος,t.1,c.1443,c. Ἄσακτος,t.3,c.745,h

Ἀσαλαμίνιος, Hesychio est ἄπειρος θαλάσσης, Inexpertus aut imperitus maris & rei nauticæ: sed addit, quosdam interpretari οὐ κοινωνικός τῶν Σαλαμινίων. At prior expositio est magis cōsentanea. notum enim est Salaminios fuisse rei nauticæ peritissimos. Aristoph. certè dicit in Ran. κᾆτα πῶς δυνήσομαι Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, Ἀσαλαμίνιος ὢν, εἶτ' ἐλαύνειν; quomodo potero remos impellere quum Salaminius nō sim nec rei nauticæ marisque expertus?

Ἄσαλγαν, Hesych. dici ait ὕβριν, (quo sensu & ἀσελγαίνειν dicunt) item ἀμέλειαν & πενίαν. Ἀσαλγᾶναι autem affert pro φοβερός: addens, dictum esse aliquantū barbarè.

Ἀσαλέα,t.3,c.738,d. Ἀσάλευτος,t.3,c.739,g

Ἀσαλής,t.3,c.738,c. Ἀσάλλειν, ib.

Ἀσάλπιγκτος,t.3,c.741,e. Ἀσάλπικτος,ib.

Ἀσάμινθος,t.1,c.586,f

Ἄσαμος quoque in vulg. lex. affertur pro Balneum domesticum, Labrum & Omne concauum: sed perperam pro ἀσάμινθος, vt ex Hesychio patet, vnde eæ expositiones desumptæ sunt.

Ἀσάνδαλος, Sandaliis carens: ideóque ἀνυπόδητος.

Ἀσάνδιον,ου,τό, Puppis meditullium. τὸ μέσον τῆς πρύμνης, Pollux lib.1.

Ἄσαντος, Hesychio οὐ σαίνων, Non abblandiens. vt ἀκολάκευτος. Sed propriè canum est blandas mouētium caudas.

Ἀσάομαι,t.1,c.1443,b. Ἀσαπής,t.3,c.776,d

Ἀσαρίτης, vide paulo pòst in Ἄσαρον.

Ἀσαρκία,t.3,c.743,c. Ἄσαρκος,ib.b

H Ἄσαρον,ου,τό, Asarum: herba quæ & νάρδος ἀγρία dicitur, i. nardū syluestre, quia nardi vim habet, vt post Diosc. testatur Plin.l.12,c.13. Alii esse Virgilianum baccar volunt: quia & ipsum appellari nardum rusticum Plin. testatur. Sed iis ipse nō assentitur. nam l.21,c.6, Sed eorum quoque (inquit) error corrigendus est, qui baccar rusticum nardum appellauere. est enim alia herba sic cognominata, quam Græci ἄσαρον vocant: cuius speciē figuràmq; diximus in nardi generibus. Idem ibidē addit, Quinimmo (inquit) asaron inuenio vocitari, quoniam in coronis non addatur. Quod etymon mihi equidem mirū videtur: potiúsq; ita appellatū dicerem quoniam in scopis non addatur: præsertim quū Dioscor. quoque contra Plin. esse πόαν στεφανωματικήν dicat, l.1,c.9. INDE Ἀσαρίτης οἶνος, Vinum asaro conditum, apud eundem Diosc.l.5,c.60.

Ἄσαρον, Hesychio est etiā ἀσάρωτον, Scopis non mūdatū: seu Quod scopis mundari & verri non potest vel nō solet aut debet. NAM Ἀσάρωτον pauimenti genus dictum aiūt, quòd scopis non verreretur, sed manibus purgamenta inde colligerētur, & spōgiis mūdaretur. Ego potius, quia simile erat ἀσαρώτῳ & scopis nō mundato. Ita enim Plin.l.36,c.25, Pauimenta apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Sosus, qui Pergami strauit quem vocant asaroton œcon, quoniā purgamenta cœnæ in pauimento, quæque euerri solēt, veluti relicta fecerat paruis è testulis tinctísque in varios colores. Meminit horum asarotorum & Stat. lib.5, Sylu.3,— varias vbi picta per artes Gaudet humus, superántque nouis asarota figuris.

Ἄσασθαι,t.1,c.598,b. Ἄσατο, ib.

Ἀσάφεια,t.3,c.747,b. Ἀσαφής,ib.

Ἀσαφῶς,ib.

Ἄσβαλος,ου,ἡ, Fuligo. v.l. perperam pro ἄσβολος.

D Ἄσβεσις,t.3,c.748,e. Ἄσβεστος,ib.

Ἀσβολάω,t.1,c.587,a. Ἀσβόλη,t.1,c.586,g

Ἀσβολόεις,t.1,c.587,a. Ἄσβολος, t.1,c.586,g

Ἀσβολόω,t.1,c.587,a. Ἀσβολώδης, ib.

Ἄσε,t.1,c.598,b.

Ἀσεβέω, cum verbali suo Ἀσέβημα, vide in sequ. Ἀσεβής.

Ἀσεβής,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui non colit nec veneratur cæleste numen: ideóque Irreligiosus, Impius. Porro absolutè interdum dicitur ἀσεβής, & sine vlla adiectione: interdum addita particula εἰς vel περὶ, cum accus. eius rei cuius neglectus esse cultus & veneratio dicitur. vt apud Xen. Pæd.8, ἀσεβεστέρους περὶ θεούς. Et in fab. Æsop. ἀσεβὴς περὶ φύσιν. Res quoque aliqua & factum ἀσεβὲς dicitur, cuius videlicet admissione spernitur religio, cultúsque & veneratio diuini numinis: Impium, Irreligiosum, Nefarium. Xenoph. Pæd.8, τούτοις φοβοῦ, μηδέποτε μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ ἀνόσιον, μήτε ποιήσῃς μήτε βουλεύσῃς. Et mox, ὅτι τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον πεπραγμένοι εἰσί. Vbi τὸ ἀσεβὲς & τὸ ἄδικον posita sunt pro substātiuis ἡ ἀσέβεια & ἡ ἀδικία. Adiectiuè rursum Plato dicit omnium ἀσεβέστατον esse τὸ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Inde SUBST. Ἀσέβεια,ας,ἡ, Neglectus eiusmodi diuini numinis: quo nimirum spernitur cultus eius & veneratio, Impietas. Plut. περὶ δεισιδαιμονίας, de Anaxagora, δίκην ἔφυγεν ἀσεβείας, ὅτι τὸν ἥλιον λίθον εἶπεν. Athen. lib.13, de Aspasia. φεύγουσα ποτὲ αὕτη γραφὴν ἀσεβείας. Et Greg. ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, reuocari & prohiberi ab impietate. Inde & VERB. Ἀσεβέω,ῶ, significans Sum ἀσεβής, Cultum venerationémque diuini numinis negligo abiicióque, Irreligiosus & impius sum: interdum etiam Impiè ago. Atque vt ἀσεβὴς dictum est poni interdum absolutè, interdum cum præpos. εἰς aut περὶ, cū accus. rei cuius cultus & veneratio esse neglecta dicitur, ita ἀσεβέω quoq; vsurpari sciendū est. Dem. in Mid. τοῦτον ἄλλο τι ἢ ἀσεβεῖν φήσομεν; Idem, ἀσεβῶν ἑάλωκε, Impietatis manifestus est & damnatus. Athen.l.13, ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα κατὰ τὰ πάτρια ἐκολάσατε. Nō minus frequēs est cū præp. εἰς vel περὶ. Herodot. ἀσεβέων ἐς τὸν θεόν. Herodian. θεοὺς ἔχοντες βοηθούς, εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε. Rursū Herodot. ἀσεβῶν εἰς τὰ ἱερά, piaculum in sacra committens. vt Xenoph. Hellenic.1, ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Rursum ex Herodiano affertur, εἰς τὸν ὅρκον ἀσεβεῖν, pro Iusiurādū violare. Ex Æsopi fab. ἠσέβησεν εἰς τὴν μητέρα, Impius in matrem fuit, Impiè se erga matrem gessit. Interdum accusatiuo soli iungitur, rei nimirum quæ impiè

fieri seu geri dicitur. Xenoph.Pæd.8, οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν ἀσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. A Itidémque aliquid dicitur ἀσεβεῖσθαι pro Impiè & nefariè committi. Æschin.in Ctesiphontem, τὰ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας ἠσεβημένα σοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν δωροδοκηθέντα σοι. HINC Ἀσέβημα, ατος, τό, Facinus irreligiosum & impium, Facinus nefarium, & ὕβρις εἰς τοὺς θεούς. Æsch. in Ctesiphontem, ἐξελεγχθεὶς ὑπ᾽ ἐμοῦ καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος, οὐ τὸ ἀσέβημα ἠρνήσω; Habes & apud Thuc.l.7, p. 206. Affertur ETIAM Ἀσέβησις ex Plut.quod potius de actione impia & nefaria dicitur.

B Ἀσειόγγαι, ex Etymol.affertur pro αἱμασιαί, Sepes: sed suspectum est.

Ἄσειρος, t.3, c.754, e. Ἄσειστος, t.3, c.756, a

Ἄσεκτος, Hesych.affert ex Rhinthone pro ἀγαθός, Bonus.

Ἀσελγαίνω, Ἀσέλγεια, Ἀσελγέω, vide in sequ. Ἀσελγής.

Ἀσελγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Petulans, Insolens, Proteruus, Improbus: seu Petulanter & proteruè iniurius. idē enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. Panathen. τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνούς, τοὺς δ᾽ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid. ἀσεβὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Vbi nota cum βίαιος cōiungi. vt Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, ventum violentum. Interdum, vt ὑβριστής quoque, specialiter pro lasciuo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Athen. sub finem lib.11, πολυτελῶς ἠσκοῦντο, καὶ τῆς εὐμορφίας τῶν καθ᾽ ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντο. Sic Lucianus dicit ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, asinis lasciuiores. libidinosissimum enim hoc animal est. Itidē Bud. Comment.pag.1075, scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate & stuprorum flagitiosa consuetudine: & Demosth. D comment. τὸν ἀσελγῆ accipi pro αἰσχρουργόν. Denominatum porro volunt τὴν ἀσέλγειαν ab vrbe quadam Selge, aiúntque α hîc esse στερητικόν, quòd omnes eius vrbis incolæ probi & modesti essent, aliis contrà epitaticon τὸ α esse dicentibus, omnésque illos ciues fuisse improbos & petulantes. Deriuatum inde primùm ADVERB. Ἀσελγέως, SEV Ἀσελγῶς, significans Petulanter, Proteruè, Improbé. Plutarch. Hellen. τά τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο, καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἠξίουν ἑστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ᾽ ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι. E Vbi nota idem esse ἀσελγῶς προσφέρεσθαι τινὶ quod μεθ᾽ ὕβρεως χρῆσθαί τινι. Atque vt ibi copulantur πρὸς βίαν & μεθ᾽ ὕβρεως, ita Demosth. quoque in Mid. dicit ἀσελγῶς καὶ βιαίως χρήσασθαί τινι. Isocr. verò dixit, λοιδοροῦσι λίαν ἀσελγῶς καὶ θρασέως καὶ τὸν ἄλλον βίον τοῦ παιδός, proteruè & audacter. Deinde SVBST. Ἀσέλγεια, ας, ἡ, Petulantia, Proteruia, Improbitas, seu Lasciuia: aut Petulans & proterua iniuria. Demosth. Philipp.4, ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ἣ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἠκούετε. F Idē in Pantæn. ἀξιῶν αὐτὸς βασανίζειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιλαβόμενος εἷλκε, καὶ οὐκ ἔλιπεν οὐδὲν ἀσελγείας. Æschin. verò dixit etiā διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῆς δαπάνης, quasi Ob petulantes sumptus: quibus nimirum pecuniæ veluti petulanter effunduntur. pro Immodicos sumptus. vt idē τὴν ἀσέλγειαν opponit τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Pro lasciuia & proterua libidine Philo De vita M.l.1, διὰ τὰς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας, per mulierum obscœnā libidinem & proteruā petulantiā. Est præterea deriuatū inde VERB. Ἀσελγέω, ῶ, Sū ἀσελγής, Petulanter & insolēter ago, seu Proteruè & improbè ago. G Dicitur etiā ἀσελγεῖν εἴς τινα, pro Petulanter in quempiā esse iniuriū, Per petulantiā aliquē pulsare aut conuitiis proscindere. vnde τὸ εἴς τινα ἠσελγημένον dicitur illa ipsa petulans & proterua iniuria quæ alicui illata est. vt apud Demosth. in Mid. τὰ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα. i. ὕβρεις. Et vt ἀσελγής pro lasciuo petulantérque libidinoso poni dictū est, ita Plato quoq; in Symp. ἀσελγεῖν vsurpauit pro Petulanter & libidinosè agere, Lasciuire. Dicitur ETIAM Ἀσελγαίνω pro ἀσελγέω, eadē signif. Dem. in Mid. H ὃν ἂν λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, τοῦτον κολάζειν. Apud eūdē in ep. Philippi, τοὺς οὕτως ὑπερηφάνως ἀσελγαίνοντας. In posteriore signif. pro Lasciuire & Proteruis libidinibus indulgere: Æsch. in Timarch. τὸ ἀσελγαίνειν ἔργον εἶναι μισθούμενον: quod B. interpr. Stupri consuetudinē habere cum catamito

A pretio conducto. Idē B. passiuum ἀσελγαίνεσθαι etiam affert pro Petulantem iniuriam vel contumeliam pati: quod & ἐνασελγαίνεσθαι dicitur voce comp.

Ἀσελγόκερως, t.2, c.127, e. Ἀσελγομανέω, t.2, c.769, f

Ἀσελγῶς, vide in Ἀσελγής paulo antè.

Ἀσέληνος, t.1, c.1183, f. Ἄσεμνος, t.3, c.752, g

Ἄσεπτος, apud poetas, in primis tragicos, idē quod ἀσεβής, Irreligiosus, Impius. vt Hes. ex Soph. Capt. ἄσεπτον affert pro ἀσεβές. Ἄση, t.1, c.1443, a

Ἀσηκοεία, Hesychio ἀκηδία: ET Ἀσήκορος, ἀκηδεστής. Itidém B que Suid. apud quē paroxytonως scriptū ἀσηκόρος. Sed notandum in manuscripto eius exemplari pro ἀκηδεστής haberi προστοδικαστής.

Ἀσήμαντος, t.3, c.771, g. Ἀσημείωτος, t.3, c.769, g

Ἄσημος, t.3, c.765, c. Ἀσήμως, ib. e

Ἀσήμωτος, ου, ὁ, Ignobilis. δυσγενής. v.l. perperā pro ἀσημείωτος.

Ἄσηπτος, t.3, c.776, d

Ἀσηρῆ, Suidæ ἀκάθαρτα, Impura, Sordida. ab ἄση, quo significatur ῥύπος.

Ἀσηρός, t.1, c.1443, b.

Ἄσηρος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων σκώληκας, Immunis à vermibus. Quæ expos. si vera est, scribendū est ἄσητος, à σὴς significante Vermis. Eandem tamen scripturam habet vetus quoque & manuscriptus codex.

Ἀσηρῶς, t.1, c.1443, b. Ἀσθαίνω, vide infrà in Ἀσθμαίνω.

Ἀσθένεια, t.3, c.778, e. Ἀσθενέω, ib. g

Ἀσθένημα, ib. Ἀσθενής, ib. a

Ἀσθενία, ib. f. Ἀσθενικός, ib.

Ἀσθενόρριζος, ib. Ἀσθενόω, t.3, c.779, a

Ἀσθενῶς, t.3, c.778, a. Ἆσθμα, t.1, c.618, a

D Ἀσθμάζω, ib. c. Ἀσθμαίνω, ib. Ἀσθματικός, ib.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia: tertia orbis terrarū pars, denominata secūdū quosdā ab Asia Promethei matre, secundū alios ab Asio quodā Lydo, secundū alios ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν. i. ἰλύν, vt Steph. annot. qui & insulæ Æthiopicæ & oppidi Lydiaci nomē esse tradit. INDE Ἀσιαγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Natus in Asia, Ex Asia ortus siue oriūdus. Ath. l.12, ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελῶς ἠσκημένους. Idē dicit etiā l. 14, δοκοῦντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, quū vocabulū illud in Asia natum videretur. i. Esse Asiæ incolis peculiare. E Inde ET Ἀσιάρχης, Princeps seu præfectus Asiæ. Actor. Ap.c.19. Præterea inde sunt varia nomina ἐθνικά. Quorū primū, sequēdo alphabeticā seriē, est Ἀσιαῖος, idē cū Ἀσιαγενής significans. Secundū, Ἀσιανός, Asianus. vt apud Strab. l.10, ἦν δ᾽ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων καὶ Νομάδων. Lat. quoq; dicūt Asianos: Ouid. Asiacos etiā, vt — Asiacas casuras aspicis arces. Tertiū, Ἀσιάτης, ου, ὁ, Asiata: cuius fœm. Ἀσιᾶτις. Ex hoc verò est possess. Ἀσιατικός, Latinis itidē Asiatic[us]: vnde apud Cic. Asiatica oratio, & Asiaticæ pecuniæ. Præter hæc sunt F duo fœmin. tātùm gen. nimirū Ἀσιὰς & Ἀσὶς, idē significātia ac Ἀσιανή, Ἀσιᾶτις, seu Ἀσιατική. Quæ. n. Ἀσιανὴ γαῖη dicitur, eadē & Ἀσίς. Dionys. Afer in sua Periheg. Ἰσθμὸς ἄνω τέταται τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἴης Κασπίης τε μεσηγύ. Et Ouid. — in Aside terra Mœnia cōstituis. Itē vt Ἀσιᾶτις dicitur ἡ κιθάρα, sic etiā Ἀσιάς, vt apud Aristoph. Ἀσιάδος κρούματα. Vocatā autē Ἀσιάδα siue Ἀσιάτιδα aiūt τὴν τετράχορδον κιθάραν, quoniā in Asia, Lydiæ ad Tmolum oppido, inuenta sit, vt Suid. & Etym. tradunt: vt alii, quoniam in Lydia primùm reperta sit quæ Asia olim G dicebatur: vel ab inuentore Asio. Ex insula autem Ἀσία esse ἐθνικὸν nomen Ἀσιεύς, tradit Steph. qui eiusdem ciuem vocari Ἀσιάτην quoque ait.

Ἀσιαγενής, Ἀσιαῖος, Ἀσιανός, Ἀσιάρχης, Ἀσιάς, Ἀσιάτης, Ἀσιατικός, Ἀσιᾶτις, vide in præcedenti Ἀσία.

Ἀσιγησία, t.3, c.779, h. Ἀσίγητος, t.3, c.780, a

Ἀσιγμοποιέω, t.2, c.x, g. Ἄσιγμος, ib. f. Ἀσίδηρος, t.3, c.782, a

Ἀσιεύς, vide paulo antè in Ἀσία.

Ἀσιήτης, Ionicè pro Ἀσιάτης dicitur. Vnde fœm. Ἀσιῆτις, Ionicè itidē pro Ἀσιᾶτις, Asiatis seu Asis. vt Ἀσιῆτις γῆ apud Suid. ἡ τῆς Ἀσίας. H At Ἀσιήτης ὕμνος ex Eurip. affertur pro hymno luctuoso. nisi potius sit Asiaticus, aut Qui Asiatide cithara canitur.

Ἄσικχος, Qui non est σικχὸς seu ἀηδής. Plut. in Præc. sanit. de vino, ποτῶν ὠφελιμώτατόν ἐστι καὶ φαρμάκων ἥδιστον καὶ ὄψων ἀσικχότατον. Et in Lyc. de Spartanis nutricib[us], ἐκτρέφουσαι

τὰ βρέφη εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσκχα, καὶ ἀθαμβῆ σκότου. id est οὐχ ἀψίκορα, Non fastidiosa in cibis. seu Facilia in victus ratione. sunt enim qui delicatis tantùm assuê-runt, cætera fastidiant.

Ἀσίλλα, Eustathio σκεῦός τι ἰχθυηρόν.

Ἀσ[illegible]ινης, ἡ, A sine: apud Theophr. De caus. plant. l. 2, cap. 15, herbæ nomen est quæ sese aliis implicat. Sunt qui Flemmé itidem & conuoluulum vocent: Gaza volucrum. ‖ Est alioqui & vrbis nomen apud Hom. Il. β.

Ἀσινής, t.3, c.786, d. Ἀσινῶς, ib.

Ἀσογία, ας, ἡ, Sepes. v.l. Pro quo suprà Ἀσφογία.

Ἄσος, t.1, c.586, f

Ἀσίρακος, apud Diosc. l.2, c.57, locustæ genus est pinnis carens & prælonga habens crura.

Ἄσις, t.1, c.586, e. Ἀσπίω, t.3, c.792, f

Ἀσπία, ib. e. Ἄσπος, ib.

Ἀσκαθής, Doricè pro ἀσκηθὴς dicitur.

Ἀσκαίρα, alicubi pro ἀσκέρα scriptum reperitur: sed perperam, vt Gaza suæ Gramm. l.3 annotauit.

Ἀσκάλαβος, SIVE Ἀσκαλαβώτης, Hesychio est γαλεός, Suidæ γαλεώτης: qui & καλαβώτην nominari ait, esse autem animalculum simile lacertæ, domus parietes perreptans: vt Aristot. quoque Hist. anim. l.9, tradit τὸν ἀσκαλαβώτην ascēdere summas arbores non aliter atque οἱ δρυοκολάπται. Plin. Stellionē vocat multis in locis, & cū alibi, tum l.29, c.5, de stellione loquens ait, Hunc Græci coloten vocant & ascalaboten & galeoten. Vbi etiam addit, in Italia non nasci.

Ἀσκάλαφος, Ascalaphus: auis nomen, apud Aristot. Hist. anim. l.2. Item nomen proprium apud Hom. Il. β. Suidas dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἀφῆς, & significare λίαν σκληρόν. Itidémque Etym. Vbi etiam nota Ἀσκαλές.

Ἀσκάλευτος, t.3, c.804, h

Ἀσκάληρον dici τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τῆς κάκτου, tradit Athenæus lib.2.

Ἀσκαλιάζοντες, Hesychio sunt χωλεύοντες, ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες. Pro quo dicitur potius ἀσκωλιάζοντες.

Ἄσκαλος, t.3, c.804, e. Ἄσκαλτος, ib.

Ἀσκάλων, oppidū Syriæ: ex quo Ἀσκαλώνια κρόμμυα apud Theophr. Hist. pl. l.7, & Ἀσκαλώνια σῦκα apud Athen. l.3. Inde ET Ἀσκαλωνίτης, Ascalonites: id est Ascalone oriundus.

Ἀσκαλώπας, Gallinago: auis gallinæ magnitudine, apud Aristot. Hist. an. l.9.

Ἀσκανδής, Hesychio ἄγγελος, Nuntius.

Ἀσκαύη, eidem est ἀγανάκτησις, Indignatio.

Ἀσκάντης, eidē est κράβατος, κλινίδιον εὐτελές, Grabatus, Vilis lectulus: vt Suidæ quoque ἡ μικρὰ κλίνη, τὸ πτωχὸν κλινίδιον. Idem cum schol. Aristoph. esse dicit σκιμποδα seu δίφρου τι εἶδος, in Nebulis, ἥξει τὸν ἀσκάντην λαβών. Addūt tamen, & hîc quosdam pro grabato accipere. quemadmodum Poll. quoque ἀσκάντην numerat inter ea ἐφ' ὧν ἔστι κατακεῖσθαι, vt sunt κλῖναι, σκίμποδες, στιβάδες. In Epigr. pro sepulcro etiā poni tradunt. Doricè Ἀσκάντας dicitur. Callim. apud Etymol. καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν.

Ἀσκαρδαμυκτεί, t.3, c.804, a. Ἀσκαρδαμυκτέω, t.3, c.803, h

Ἀσκαρδαμυκτί, t.3, c.804, a. Ἀσκαρδάμυκτος, t.3, c.803, g

Ἀσκαρδαμύκτως, ib. a. Ἀσκαρής, t.3, c.802, f

Ἄσκαρθμος, ib. e.

Ἀσκαριδώδης, Scatens ascaridibus. Hippocr. ἀσκαριδώδεες γινόμενοι.

Ἀσκαρίζω, t.3, c.803, a Ἀσκαρίς, ib. Ἀσκάριστος, ib. b

Ἄσκαροι, teste Hesychio sunt genus calceorum seu sandaliorum: secundum alios κρόταλα, crepitacula, vt Pollux quoque ἄσκαρον tradit crepitaculi quoddam genus esse, lib.4, c.9. fuisse enim πλινθίον τετραπηχυαῖον, habuisséque διειλκυσμένα πηνία, ἃ περιστρεφόμενα ἦχον ἐποίει, παραπλήσια κροτάλῳ: putare autem quosdam cum hoc ἀσκάρῳ eandē esse τὴν ψιθύραν. INDE Ἀσκαροφόρος, Qui gestat ἀσκάρους. Hes. tamen ἀσκαροφόρον exponit φορτηγόν, Baiulum.

Ἀσκηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Illæsus, Innocuus, Incolumis. ἀβλαβής. Hom. Od. ξ, — οὐδέ τις οἴω μοι Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Dicitur & Ἀσκηθής.

Ἀσκεία, Hesychio κόσμησις: item θρησκεία, εὐσέβεια, Cultus.

A Ἀσκελές, aduerb. t.3, c.814, e. & 819, g

Ἀσκελέως, ib. Ἀσκελής, ib.

Ἀσκέομαι, t.1, c.587, e

Ἀσκέπαρνος, A securi intactus, Securi non politus: seu Non exasciatus, vt Plautus loquitur. Sic schol. quoq; Soph. in hoc loco Œdip. Colon. p 274, κἀπὶ στομὸν ἑζόμην Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον, exp. ἀπελέκητον, ἄξυστον, ἄγλυφον, item generalius οὐκ εἰργασμένον, Non elaboratum.

Ἀσκέπαστος, t.3, c.833, d

Ἀσκέπης, t.3, c.832, g. Ἄσκεπος, ib.

B Ἄσκεπτος, t.3, c.813, c. Ἀσκέπτως, ib.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, Attici calceamenti genus, vt testantur Suid. & Hes. & Eust. Item Poll. tradit fuisse ὑπόδημα λάσιον χειμῶνι χρήσιμον, calceamentum hirsutum, vtile hyemali tempore. vt sunt οἱ πῖλοι.

Ἀσκευής, t.3, c.837, b. Ἄσκευος, ib. a

Ἀσκευώρητος, t.3, c.836, f. Ἀσκέω, t.1, c.587, b

Ἀσκηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem ac ἀσκεθὴς paulo suprà, id est Illæsus, Incolumis. ἀβλαβής. Hom. Od. ε, Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς [illegible] εἴδα γαῖαν ἵκηται. Il. κ, — εἴς ἡμέας ἔλθοι Ἀσκηθής. Et Od. λ, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν Ἀσκηθής, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος.

Ἄσκημα, t.1, c.587, g. Ἄσκηνος, t.3, c.853, d

Ἀσκήνως, ib. e

Ἀσκηρά, Hesychius esse dicit genus quoddam castanearum. Sed videtur apud eum scribendum esse ἀσκερά, sequendo alphabeticam seriem.

Ἄσκησις, t.1, c.587, g

Ἀσκητέος, Exercendus. Et Ἀσκητέον, Exercendum est.

Ἀσκητήριον, t.1, c.588, c. Ἀσκητής, ib. a

D Ἀσκητικός, ib. b. Ἀσκητός, ib. c

Ἀσκήτρια, ib. b. Ἀσκίδιον, t.1, c.589, c

Ἀσκίον, ib. Ἄσκιος, t.3, c.867, g

Ἀσκίτης, t.3, c.864, d. Ἀσκίται, t.1, c.589, a

Ἀσκίτης, t.1, c.588, h

Ἀσκίτης ὕδρωψ, t.3, c.1781, f. & 1782, a

Ἄσκλη, Hesychio teste idem quod ἄσκησις, Exercitatio.

Ἀσκλήπειον, t.1, c.1474, e. Ἀσκληπιεῖον, ib.

Ἀσκλήπια, ib. Ἀσκληπιάδης, ib.

Ἀσκληπιάς, ib. Ἀσκληπίεια, ib.

E Ἀσκληπίειος, ib. Ἀσκληπιός, ib. d

Ἀσκληρές, apud Democritum idem quod ἰσόπλευρον: si non mētiuntur vulg. Hesychii exēplaria. Alphabetica enim series pro eo poscit ἀσκελές: quod & ipsum pro ἰσοσκελὲς ponitur interdum.

Ἀσκόλαχα etiam, quod eidem Hes. est ἀκαλαβώτης, suspectum est.

Ἀσκοπα, aduerb. t.3, c.825, a. Ἀσκοπήρα, t.1, c.588, g

Ἄσκοπος, t.3, c.831, c. & 824, g

Ἀσκοπυτίνη, t.1, c.588 g. Ἀσκόπως, t.3, c.831, h. & 825, a

F Ἀσκορδίνωτος, Hesychio ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη, Non agitans membra. nam σκορδινᾶσθαι (inquit) dicitur τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, vt faciunt οἱ ἐγειρόμενοι ἐξ ὕπνου, Pandiculari.

Ἀσκός, t.1, c.588, g

Ἀσκόπενοι, Hesychio sunt κυνοῤῥαῖσται, κρότωνες, ricini.

Ἀσκοτὴς, dicitur ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, si Etymologo credimus.

Ἀσκουρώπις, Hesychio ἄρκτος ἡ μικρά, Vrsa minor.

G Ἀσκοφλαυρίζειν, t.1, c.588, h. Ἀσκοφορέω, ib.

Ἀσκοφόρος, ib.

Ἄσκρα, Hesychio δρῦς ἄκαρπος, Quercus infructuosa. Est & vrbis nomen: ex qua oriundus Hesiodus, Ἀσκραῖος inde dicitur. At Ζεὺς Ἀσκραῖος, forsitā quod ibi coleretur.

Ἀσκύλτως, idē sonat quod δίχα τοῦ σκύλλεσθαι καὶ ὀνοχλεῖσθαι, seu ἀσαλεύτως ἀσπαράκτως. vt apud Euseb. Hist. Eccl. l.4 Polycarpus ministris carnificis dicit, ἄφετέ με οὕτως. ὁ γὰρ διδοὺς ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει καὶ χωρὶς τῆς ὑμετέρας ἐκ τῶν ἥλων ἀσφαλείας ἀσκύλτως ἐπιμεῖναι τῇ πυρᾷ.

H Ἄσκυρον, SIVE Ἀσκυροειδές, hyperici genus est, ab aliis dictū ἀνδρόσαιμον, vt testatur Diosc. l.3, c.172, vbi latius ipsum describit. Itidem Plinius libro 27, cap.4, Androsæmon, siue (vt alii appellauere) ascyron, non est absimile hyperico. Idem discrimen facit inter ascyron & ascyroides. nam capite sequ. Ascyron (inquit) & ascyroides, similia sunt inter se & hyperico: maiores habet ramos

quod ascyroides vocatur, ferulaceos, omnino rubentes, capitulis paruis, luteis. Hesychio Ἄσκυροι sunt βοτάναι τινές. A

Ἀσκώλια, t.1, c.589, a.
Ἀσκωλιάζω, t.1, c.589, b. & t.3, c.1350, c
Ἀσκωλιασμός, t.1, c.589, c
Ἄσκωλον, Suidæ τὸ λεῖον, Læue, Non asperum.
Ἄσκωμα, t.1, c.589, a. Ἆσμα, t.1, c.115, e
Ἀσμάτιον, ibid. f.
Ἀσματοκάμπτης, ibidem g. & t.2, c.51, f
Ἀσματοποιός, t.1, c.115, g
Ἀσμεναίτατα, t.1, c.1437, d
Ἀσμενέστερος, irregul. compar. ab ἄσμενος, pro ἀσμενώτερος: itidémque in superl. Ἀσμενέστατος, pro ἀσμενώτατος. Vnde aduerbia Ἀσμενέστερον, Libentius, & superl. Ἀσμενέστατα, Libentissimè, Cupidissimè, apud Platonē. Pro quo & ἀσμεναίτατα paulo antè habuimus.

Ἀσμενίζω, Fut. ίσω, Libens suscipio, & comiter accipio: idē quod φιλοφρονοῦμαι. vt apud Æschinem epist. 5, οὐ παρέργως ἠσμένισεν ἡμᾶς, de Iuliade: de Philocrate autem dicit, οὐ δυναίμην ἂν αὐτάρκως ἐπιστεῖλαι τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας ὅση κέχρηται περὶ ἐμέ. Idem in eadem ep. accipit pro Acquiesco, cum datiuo construens, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ, καὶ ἀρχή μοι δοκεῖ τοῦ βίου ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς αὐτόθι πολιτείας. Ibidem pro σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ, mox dicit, ὑπεραγαπῶ τὰ παρόντα. Hesychius quoque ἀσμενίζει exponit χαίρει, ἀγάλλεται. Ac vt illa interdum participium sibi iunctum habent, ita & hoc apud Plutarch. dicentē ἀσμενίζω ἐσθίων pro Libens comedo. Inde ῥηματικὸν ADVERB. Ἀσμενιστέον, Acquiescendum est, apud Hippocr. C

Ἄσμενος, t.1, c.1437, c. Ἀσμένως, ib. d
Ἀσμός, οῦ, ὁ, Cantio. Annotat Poll. l.4, c.9, Platonem comicum τὸ ᾆσμα vocasse etiam ἀσμάτιον & ἀσμόν. Ita enim potius scribendum quàm ᾆσμον. nam solent verbalia in μος finita ὀξυτονεῖσθαι.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non soloecus nec barbarus. (perhibētur enim οἱ Σόλοικοι fuisse barbari) vt ἀσόλοικος λόγος apud Diogenē Laert. quod Budæus interpr. Oratio vitio carens. Idem Diog. ἀσόλοικον hominem vocat qui in oratione non σολοικίζει: in Zenone, ἔφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους καὶ μὴ ἀπηρτισμένους ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας. Vbi nota τὸν ἀσόλοικον λόγον comparari numismati εὐοφθάλμῳ & specioso: eum autem qui σόλοικος est, τῷ εἰκῇ κεκομμένῳ καὶ σολοίκως. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον quod non solùm non est barbarum, sed etiam ἥμερον, πρoσηνές, teste Hesychio: qui Sophoclem in Troilo sic vsurpasse tradit. Pro eo quod modum non excedit & immane non est, accipi potest in hoc Eubuli comici senario apud Athenæum libro 2, Κρέας βόειον ἑφθὸν ἀσόλοικον μέγα. ADVERB. Ἀσολοίκως Suidas exponit ἀφελῶς. E

Ἀσούρ, Phœnicibus dicitur ὁ κρατήρ, teste Hesychio & Etymologo. F

Ἀσοφία, t.3, c.899, a. Ἄσοφος, ibid. Ἀσόφως, ib.
Ἀσπάζομαι, t.1, c.589, c
Ἀσπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non ἐσπάθηται: verbum textorum. apud quos lignum illud quo tramam stamini inculcant, σπάθη dicitur: & σπαθᾶν, tramam stamini illa spatha inculcare. Sic Hesychius ἀσπάθητα ἱμάτια dicit τὰ μὴ ἐκρουσμένα τῇ σπάθῃ. Idem ἀσπάθητον χλαῖναν vocari ait τὴν ἀραιάν, pellem seu exuuiū: nimirum παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται. G

Ἀσπαίρω, Palpito, Vibro, Tremo: propriè ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων, quum morti obluctantur. Homerus Odyss. θ, — θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα. Iliad. κ, Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. Iliad. μ, — δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Idem addit datiuū ποσὶ siue πόδεσσι. vt Odysseæ τ, de hinnulo qui suffocatur, Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι. Odysseæ χ, Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, Palpitabant pedibus, Vibrabant seu iactabant pedes. quod & σφαδάζειν dicitur. Cor quoque ab eo dicitur ἀσπαί- H

ρειν, quum vibrat seu pulsat. vt Iliad. ν, — δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. Idem & πάλλεσθαι dicitur & σφύζειν. Carnes etiam aut pisces in sartagine ἀσπαίρουσι dum à feruente oleo succutiuntur, vt palpitare & tremere videantur. Athenæus libro 3, οἱ γόγγροι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον. A

Ἀσπαλακάζομαι, Hesychius per iocum & πεπαιγμένως dici ait pro ἀσπάζομαι, Amplector. Affert tamen & Ἀσπαλακῶς pro φιλοφρόνως, Humaniter, seu Humaniter amplectendo. B

Ἀσπάλαθος, ου, ὁ, Aspalathus: frutex multis spinis horrens, detracto cortice rubens aut in purpuram vergens, odoratus, sed gustatu amarus, flore rosæ. Radix eius vnguentis expetitur: vide (puto) & Galen. apud Hippocr. γυναικείων lib.2, τὴν μέλαιναν ῥίζαν interpretatur radicem aspalathi aromatici. Prolixiorem eius descriptionem habes apud Dioscoridem lib.5, cap.19, & Plin. libro 12, cap.24: l.24, cap.13. Theocriti quoque scholiastes esse spinæ genus ait, sed venenatæ: quippe quo percussi cerui emoriantur: dictum autem παρὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè euelli siue eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plato etiam & Theocr. spinosam esse plantam testantur. Ille enim lib.10 De republica refert tyrannos aspalathi spinis apud inferos laniari: apud hunc verò Idyll.4, Corydon Batto, quem ἄκανθα ἀρμοῖ ἐπάταξε, dicit, Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. Vbi etiā nota syluestribus & montanis spinis eum annumerari.

D Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa: si Etymologo credimus, παρὰ τὸ σπᾶν dicitur, quoniam semper terram vnguibus suis vellicat & perforat. Quia verò cæcum est hoc animal, prouerbio dicitur ἀσπάλακος τυφλότερος, de eo qui visu supramodum hebeti est & obtuso, vel etiam prorsus cæcus.

Ἀσπαλία, Ἀσπαλιεύς, Ἀσπαλιευτής, Ἀσπαλιεύω, vide in sequente Ἄσπαλος.

Ἄσπαλος, Piscis: & quidem Athamanum dialecto, eos enim Hesychius scribit ἀσπάλους nominare τοὺς ἰχθύας: (ἄσπαλος tamen exponens etiam σκύτος, corium) VNDE Ἀσπαλία, ας, ἡ, Piscatus: Hesychio & Suidæ ἁλιέως ἐργασία: sed illi præterea ὁρμιὰ & ἁλία: si tamen ita scripsit. Inde & VERBVM Ἀσπαλιεύω, Piscor, Pisces venor. Cuius pass. quoque vox in eadem significatione (actiua nimirū) accipitur. Suida enim teste, Ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορσι, τὸ ἁλιεύσαι παρ' ἡμῖν. Ab eo porro verbo sunt duo VERBALIA, Ἀσπαλιεύς, & Ἀσπαλιευτής, ambo significantia eum qui pisces venatur, hoc est piscatorem. Ambo apud Hesychium: qui illud exponit ἁλιεύς, hoc autem τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος. Sed addit, ἀσπαλιεὺς non solùm ab ἄσπαλος deriuari, quod est ἰχθύς: verùm etiam, secundum alios, ἀπὸ τοῦ σπᾶν τοῦ λίνῳ, id est τῇ ὁρμιᾷ, quoniam filo seu seta equina è calamo seu arūdine suspensa hamóque præfixa piscē è mari extrahit. Quod etymon τοῦ Ἄσπαλος etiam accommodari potest, vtpote qui τῷ λίνῳ ἀνασπᾶται.

Ἀσπαραγία, vide in sequ. Ἀσπάραγος.

Ἀσπάραγος, ου, ὁ, SIVE Ἀσφάραγος, (Atticè) Asparagus. Ita dicitur quod primùm in lucem prodit oleris germen priusquam in folia explicetur: siue recentissimus turio qui edendo est. Galenus enim De aliment. facult. libro 2, cap.58, scribit ἀσπαράγους ab omnibus fermè Græcis nominari τοὺς ἁπαλοὺς καυλοὺς ὅταν αὐξάνονται πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ τε καὶ σπέρματος ἐκβολήν: cuiusmodi ἐν βλαστήματα in brassica peculiariter nominari κῦμα quasi κύημα. Ibidem verò & alia recenset λάχανα quæ eiusmodi ἀσπάραγον ferunt, nimirum lactucam, atriplicem, blitū, betam, maluam: rhaphanum quoque, rapum, sinapin, nasturtium, pyrethrum: sed & bulbum, apium, sium, ocimon, lapathū, oxylapathum: omnes deniq; herbas λαχανώδεις dicit τοῦτόν τινα ποιεῖν καυλὸν πρὶν ἐκκαρπεῖν. Omniū verò (inquit) eorum quæ δριμέα sunt & θερμά, τὸν ἀσπάραγον εἶναι ὑγρότερον συμβέβηκε. Et Athenæus lib.2 ex Diphilo medico refert, ὡς ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος,

λεγόμενος ἰδία ὄρμενος, ἄσφαλμα χόπρος ἐστι καὶ ἀλεκκρ[ι]τόπρος. A
Vbi etiam nota per φ scribi, more Attico: vt Gl.quoque & Athen.in locis prædictis annotant,cæteros Græcos per π dicere ἀσπάραγος, Atticos autē per φ. Verum & planta quædam (fruticis ea modo ramos plures emittit, cacumine in torulos turbinato, caule exili, in spinosam aristam fastigiato, foliis fœniculi) appellatur ἀσπαράγου & ἀσφαράγου nomine, velut à parte potiori. nam eius asparagus seu caulis tenellus præ cæterorum olerum asparagis in cibos maximè expetitur. Isque vel κηπεύσιμος est & altilis: vel syluestris, quem à locis in quibus nascitur, πετραῖον & ἕλειον vocant, Latini corrudam. Mentio vtriusque apud Dioscoridem l. 2,cap.151: Galenum De aliment.facult.libro 2,cap.9: & Simpl.medicament.lib.6: item Plin.libro 19,cap.4 & 8, & lib.20,cap.10. Sed & Athen.libro 2, vtriusque meminit, illum vocans σπαρτὸν, satiuum: hunc autem, ὄρειον & ἕλειον, montanum & palustrem. Vbi etiam Attici ἀσφάραγος hoc ex Theopompo comico affert exemplum, Κᾆτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνῳ τινί. Meminit Theophrastus & alius asparagi, quem in censu τῶν ἀκανθικῶν ponit, & quidem eorum quæ ἁπλῶς εἰσιν ἄκανθαι οὐδὲ φύλλον ἔχουσιν οὐδὲν παρὰ τὴν ἄκανθαν, vt plenius apud eū videbis Hist.plantarum lib.1,cap.16, & lib.6, cap.1 & 3. Vnde & Plinius lib.21,c.15, In totum spina est asparagus, nullum enim folium habet. Arbitor verò & hunc à parte potiore asparagum esse denominatum. Theophr. enim in loco postremo quem citaui, nimirū Hist. plantarum lib.6,cap.3, testatur eum κορυνώδεις τι μικρὸν ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας, illúmque ipsum turionem esse ἐδώδιμον. Porro ab Ἀσπάραγος & Ἀσφάραγος DERIVANTVR Ἀσπαραγία, ET Ἀσφαραγωνιά. Est autem D Ἀσπαραγία, ipsum asparagi plantarium: hoc est ipsa asparagi plāta cum sua radice aut etiam cæspite, sicut σχοινία dicitur iunci plāta cum suo cæspite. Theophrast. Histor.plantarum libro 6,cap.3, ἀναβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας τοῦ ἦρος, καὶ ἐδώδιμός ἐστιν· εἶθ' οὕτως ἀποτραχύνεται καὶ ξηραίνεται περιϊούσης τῆς ὥρας. Ἀσφαραγωνιά verò idem est cum spinoso illo Theophrasti asparago. vt ex Plutarchi Connubialibus præceptis patet. Ibi enim quum dixisset, ἐν Βοιωτίᾳ τὴν νύμφην κατακαλύψαντες, ἀσφαραγωνιᾷ (antiqui codices nonnulli habent ἀσπαραγωνιᾷ) στεφανοῦσιν: subiungit, ἐκείνη γὰρ ἥδιστον ἐκ τραχυτάτης ἀκάνθης καρπὸν ἀναδίδωσιν. vt Theophr. suum ἀκανθώδη ἀσπάραγον dicit ἀναδιδόναι ἐκ τῆς ἀσπαραγίας καυλὸν ἐδώδιμον: quem καυλὸν vocat etiam κορυνην à forma clauæ. Nisi fortè peculiariter ἀσπαραγωνιά, siue ἀσφαραγωνιά, dicitur Ramusculus aut frons ex asparago illo spinoso.

Ἀσπαρίζω, Palpito, Tremo. idem cum σπαρίζω, vt ἀσπαίρω idem cum σπαίρω, & ἀσκαίρω seu ἀσκαρίζω idem cum σκαίρω & σκαρίζω. Aristot. de piscibus in sicco relictis dicit, quum nimirum aquæ defectu mortem sentientes subsultant. in libro De respir. οὐδὲν γὰρ φαίνονται κινοῦντες τῶν περὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἢ τὰ βράγχια μόνον καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ εἰς τὸ ξηρὸν ἐμπεσόντες, ὅταν ἀσπαρίζωσι.

Ἀσπαρτος, t.3,c.933,b. Ἀσπάρτως, ib.c

Ἀσπασίη, aduerbialiter pro Ἀσπασίως dici testatur Etymol. Ἀσπασίη autem, Ionicum est pro ἀσπασία, ex mascul. ἀσπάσιος. Interdum & fœminæ nomen proprium.

Ἀσπάσιος, t.1,c.590,b. Ἀσπασίως, ib.

Ἀσπασις, Sorbitio. v.lex. Pro quo diceretur potius σπάσις. nam ἄσπασις idem sonat quod ἀσπασμός. Vereor ergo ne mendosum sit.

Ἀσπασμα, t.1,c.589,h. Ἀσπασμός, ib.g

Ἀσπαστότερος, t.1,c.590,a

Ἀσπαστός, t.1,c.589,h. Ἀσπαστύς, t.1,c.590,b

Ἀσπαστός, ib.a. Ἀσπειστος, t.3,c.938,b

Ἀσπερμος, t.3,c.930,d

Ἀσπερχές, aduerb. t.3,c.943,a

Ἄσπετος, Quem assequi nequeas, Immensus, Ingens. vt Hesych. ἄσπετα exponit δυσπαρακολούθητα, πολλά: innuens deriuari à poetico ἀσπεῖν, significante ἔπεσθαι. quemadmodum Etymol. quoque tradit ex ἕπω significante ἀκολουθῶ, fieri σπῶ, vt σχῶ ex ἔχω: inde esse verbale nomen σπετὸς, ex quo deriuari ἄσπετος: exponēs & ipse οὗ οὐκ ἄν τις ἐφίκοιτο δυσπαρακολουθήτου διὰ τὸ μέγεθος, ideóque πολύς, μέγας. Homerus Iliad.π, de lupis, — οἷσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή. Iliad.υ, Ῥίζας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Lycophron apud Etymologum, Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοήν. Rursum Homer. ἄσπετον κῦδος dicit de immensa gloria: & ἄσπετον οὖδας de pauimento seu solo in immensum patente. quo modo & ἄσπετος αἰθήρ. Idem & ἄσπετα κρέα dicit, & ἄσπετος ζωή pro Multæ admodum carnes, Ingentes opes. Odysse.κ, Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα. Et alibi, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, appositæ sunt multæ epulæ. Et Odyss.ξ, Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, vtique enim ei erant ingentes seu immensæ opes. nam paulo pòst dicit, οὐδ' ξυνεείκοσι φωτῶν Ἔστ' ἄφενος τοσοῦτον. Ἄσπετος dictus fuit Achilles in Epiro, teste Hesychio & Plutarcho initio Pyrrhi.

Ἀσπιδαποβλής, t.1,c.590,g. Ἀσπιδεῖα, t.1,c.591,c
Ἀσπιδηΐς, ib. Ἀσπιδής, ib.b
Ἀσπιδηφόρος, t.1,c.590,f. Ἀσπίδιον, t.1,c.591,c
Ἀσπιδίσκη, ib.d. Ἀσπιδίσκιον, ib.
Ἀσπιδίσκος, ib. Ἀσπιδιώτης, ib.b
Ἀσπιδόδηκτος, t.1,c.592,b. Ἀσπιδόω, t.1,c.591,c
Ἀσπιδοπηγεῖον, t.1,c.590,e. Ἀσπιδοποιία, ib.
Ἀσπιδοποιός, ib. Ἀσπιδότροφος, t.1,c.592,b
Ἀσπιδοῦχος, t.1,c.590,g. Ἀσπιδοφέρμων, ib.f
Ἀσπιδοφόρος, ib. Ἀσπίζω, t.1,c.591,d
Ἀσπιλος, t.3,c.954,g. Ἀσπίλωτος, t.3,c.955,b
Ἀσπίς, t.1,c.590,c.& 592,b. t.3,c.952,e
Ἀσπιστήρ, t.1,c.591,d. Ἀσπιστής, ib.e
Ἀσπλαγχνος, t.3,c.956,b

Ἄσπλινα, τά, Odora. v.l. sed falsò.

Ἄσπληνις, Hesychio herba est: eadem procul dubio quæ ἄσπληνον.

Ἄσπληνον, τό, t.3,c.957,f. & 877,b.ob.

Ἄσπληνος, t.3,c.957,f

Ἄσπληπον, ου, τό, in Colchide & Galatia dicitur τὸ ἄκορον, vt refert Diosc.l.1,c.2.

Ἀσπονδεί, t.3,c.940,a. Ἀσπονδέω, ib.
Ἄσπονδος, t.3,c.939,e. Ἄσπορος, t.3,c.933,d
Ἀσπούδαστος, t.3,c.951,f. Ἀσπουδεί, t.3,c.947,g
E Ἀσπουδί, ib.

Ἄσπρεος, ου, ἡ, apud Theophrastum Hist.plant.lib.3, c.10, quercus species est, Cerrus, vt putatur. Sunt qui ἄσπρις legendum dicant.

Ἄσσα, t.2,c.1505,b. Ἄσσα, ib.

Ἀσσάριον, ου, τό, Minutus assis: vox à recentioribus Græcis formata ex Latino Assis. Hesych. idem esse dicit quod λεπτόν: duo autem λεπτὰ conficere quadrantem, hoc est tres nummulos. Vtitur verò eo vocabulo Matth. Euang.cap.10, dicens, οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; Et Plut. in Camillo, p.245, meæ edit. ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν. quod πρὸς ἀργύριον λόγον dicit fecisse drachmas mille quingentas. ἀσσάριον enim fuisse τὸ ἀργύρεον.

Ἀσσεῖο, pro ὅτι σοῦ dici tradit Hesych.

Ἄσσος, eidem est προκόλπιος, sinui prætentus. Alioqui Ἄσσος est ἐθνικὸν ex Asso oppido Troadis, vt in Ἄσσος dixi.

Ἄσσιστα, idem ex Æschyli Hedonis affert pro ἔγγιστα, Proximè. Sic ET Ἆσσον dicitur pro ἐγγύς seu πλησίον, i. Propè, seu Propius. Homerus Iliad.ζ & υ, Ἆσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, Propius accede vt eo citius ad exitii metam peruenias. Iliad.ψ, Ἆσσον ἴτω ἵνα ἴσης δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Et initio eiusdē lib. Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες, Πάτροκλον κλαίωμεν, sed vnà cum ipsis equis & curribus propè accedentes ad cadauer, ipsum defleamus Patroclum. Cum genitiuo etiam construit. vt Iliad.χ, initio, Τείχεος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Itidémque ex Hesiodo affertur, ἔρχεται ἆσσον βρώσιος, pro Ad pastum propius accedit. Ex hoc porro ἆσσον est COMPAR. Ἀσσότερος, & SVPERL. Ἀσσότατος. Athen. lib.13, προσαγαγόντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρω γίνηται. Quibus verbis subiūgit, ὡς δὲ ἦν κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν. Vbi

tria habes synonyma, ἐγγυτέρω, πλησίον, ἀσσοτέρω. Nam & A
Ἀσσοτέρω in compar. dicitur aduerbialiter & Ἀσσότερον, vt ἐγγυτέρω & ἐγγύτερον. Homer. Odysseæ τ, Αὐτὴς ἄρ᾽ ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος, propius ignem trahebat sellam sese calefacturus. Et in Epigr. ἀσσοτέρω πελάσαι, propius accedere. Itidem in superlat. dicitur Ἀσσοτάτω, vt ἐγγυτάτω, Proxime. velut in Epigr. ἀσσοτάτω νεφέων, proxime nubes.

Ἆσσον, Ἀσσότερος, Ἀσσοτέρω, Ἀσσότατος, Ἀσσοτάτω, vide in præced. Ἄσσισα.

Ἀΐσσω pro ἀΐσσω dicitur, apud tragicos præsertim. Soph. B
Aiace, pag. 3, Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ᾽ ᾖξεν χέρα; Impulit. Et in Trachin. pag. 345, Ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν Ἀΐσσεις; Itane citò abis qui tam tardè aduenisti? Schol. quoque ibi exp. ἀΐσσεις: atque adeo quidā codices habent ἀΐσσεις, sublata diaresi. Ascribo autem seu subscribo ι, quoniam id ex contractione habet vt ᾄδω, ᾄδης, & similia.

Ἀσσώδης, ex Diosc. affertur pro Fastidiosus, Fastidium inducens. Sed id simplici potius σ scribitur.

Ἀσταγής, t. 3, c. 965, a. Ἀσταθής, t. 1, c. 173[illegible], b

Ἀστάθμευτος, t. 1, c. 1740, e. Ἀστάθμητος, t. 1, c. 1743, b

Ἀσταίνει, Hesychio est δυσπαθεῖ, μοχθεῖ, ὁμαρτάνει. Pro quo suprà ἀλασαίνει. Nisi fortè est Anhelat ex labore & lassitudine: ab ἄω significante Spiro. Apud Etymol. legitur Ἀσθαίνω, expositum itidem δυσπαθῶ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ: item χαλεπαίνω & ἀδυνατῶ. sed series alphabetica pro eo postulat ἀσταίνω.

Ἀστακός, οῦ, ὁ, Astacus: ex genere τῶν καρκίνων apud Aristot. Hist. animalium lib. 4, cap. 2, vbi eum à carabo distin- D
guit. Plinius quoque astacum in cancrorum genere posuit l. 9, cap. 31. Gaza verò Gammarum interpretari maluit. ‖ Ἀστακός, ἡ, vrbis nomē: cuius ciuis Ἀστακηνός, apud Plin. Vide & Steph.

Ἀστακτί, t. 3, c. 964, f. & 965, b

Ἄστακτος, t. 3, c. 964, e. Ἀσταλακτής, t. 3, c. 966, a

Ἀστάλη, Hesychio est πολύπους ὁ ἐν μυκτῆρι, polypus narium. sed addit idem, secundum quosdam esse vermem caudatum.

Ἀσταλής, t. 3, c. 994, f.

Ἀσταλύχειν, Hesychio est ἀναβλύζειν, κλαίειν, Scaturire, Flere. E

Ἀστάνδης, eidem est ἡμεροδρόμος, Cursor diurnus: addenti, Tarētinos ita vocare τὸν ἄγγελον, Nuntium. Suidas Persicum esse vocabulum ait, vt & synonymum ἄγγαρος. Ita enim ab iis nominari τοὺς ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρους, tabellarios qui per successiones literas ferunt, certis nimirū itinerū interuallis mutari soliti. (Rursum Hesych. tradit quosdā eo nomine κράββατον accipere: atq; ita idē foret quod ἀσκάντης suprà) Idem cum hoc, aut simile certè quiddam, sonat Ἄσταρος apud Athenæum libro 3: (si tamen ita scripsisse putandus est) nam & i- F
psum ait Persicum esse vocabulum à Græcis scriptoribus vsurpatum ob crebrum in quotidiana consuetudine vsum. καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (inquit) ποιηταῖς, καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα Ἑλληνίζουσιν, ἔστιν εὑρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας, καὶ τοὺς ἀστάρους, καὶ τὴν χοίνιν ἢ τὸν χοίνιν.

Ἀστασία, t. 1, c. 1734, g

Ἀστασίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seditione carens, Seditionibus nullis turbatus, vt Hesych. quoque ἀστασίαστον exp. ἀθόρυβον. Populi quoque seu ciues vrbis alicuius ἀστασίαστοι dicūtur, G
qui nulla dissident seditione, seu qui nullas mouent seditiones. Isocrates Panegyr. ἄπειροι μὲν τυραννίδων, ἐλεύθεροι δὲ πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἀστασίαστοι δὲ πρὸς σφᾶς αὐτούς.

Ἀστατέω, t. 1, c. 1735, h Ἄστατον, τό, substant. ib.

Ἄστατος, ib. g. Ἀστάτως, ibid. h

Ἀσταφίς, t. 3, c. 966, g. Ἀσταφύλινος, t. 3, c. 968, g

Ἄσταχυς, t. 3, c. 970, a. Ἀστέγαστος, t. 3, c. 977, a

Ἀστεγής, t. 3, c. 973, g. Ἄστεγνος, ib. f

Ἄστεγος, ib. e. Ἀστειεύομαι, t. 1, c. 597, c

Ἀστείζομαι, ib. b. Ἀστειολογία, ib. a

Ἀστειολογία, ib. Ἀστειορρημονέω, ib.

Ἀστειορρημοσύνη, ib. Ἀστειος, t. 1, c. 596, e

Ἀστειοσύνη, t. 1, c. 597, a. Ἀστειότατος, t. 1, c. 596, h

Ἀστειότερος, ib. g. Ἀστειότης, t. 1, c. 597, a

[illegible] vel στίβεται, Nullis calcatus pedibus: ideóque vel Non frequentatus, vel Inuius, Inaccessus. Soph. initio sui Philoct. Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ᾽ οἰκουμένη. Vbi schol. exp. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος.

Ἀστεϊσμός, t. 1, c. 597, b. Ἀστείως, ib. a

Ἄστεκτος, t. 3, c. 973, g. Ἀστέκτως, ib.

Ἀστέλεφος, Hesychio est τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα, Pellis seu corium quo cithara obducitur seu integitur. Cui subiungit, Ἀστελεφοῦν, δέρμα ποιεῖς τῷ ἀγγείῳ: sed non sine mēdi suspicione.

Ἀστέλεχης, t. 3, c. 992, d. Ἀστέλεχος, ib.

Ἀστέμβακτος, Contumeliis probrisque carens: κατ᾽ ἀπόφασιν τοῦ στεμβάζειν, quod est ὑβρίζειν, inquit Etym. qui etiā addit, Lycophr. ἀστέμβακτα vsurpasse pro πολυστένακτα, μεμπτά: afferens ex eo hos duos senarios, Διζηλος ἀστέμβακτα πημωρουμένη, Lamentabiliter, Flebiliter. Nisi malis τραχέα, χαλεπά. quam signific. Hesychius τῷ ἀστεμφὴς quoque tribui docet.

Ἀστεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Immotus: ἀμετακίνητος, ἀκίνητος, βέβαιος, Hesychio & Suidæ. Homer. Iliad. γ, Σκῆπτρον δ᾽ οὔτ᾽ ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔχεσκεν. Iliad. β, — ὡς πεῖν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. Hesychius ἀστεμφῆ exponit non solùm ἀκίνητον, sed etiam τραχὺν, χαλεπὸν, Asperū, Difficilem: forsan eo sensu quo Latini Rigidum dicunt. Ad quā significationem sunt qui referant hunc ex Epigr. libro 1 pentametrum, Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα καταλύσατε. Inde ADVERB. Ἀστεμφέως, SEV Ἀστεμφῶς, Immotè, Rigidè, Firmiter. Hom. Od. δ, Ὑμεῖς δ᾽ ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλον τε πιέζειν, sed vos firmiter eum tenete, magisque premite. Reperitur porro & per β SCRIPTVM Ἀστεμβὴς apud Hesych. expositum ἀτάραχος, ἀθαμβὴς, Non perturbatus, Stupore non attonitus nec metu perculsus. Itidémque apud Etymolog. qui ἀκίνητος exponit, deriuans à verbo στέμβειν significante κινεῖν συνεχῶς.

Ἀστενακτί, t. 3, c. 1013, c

Ἀστένακτος, ibid. b. Ἀστενάκτως, ib.

Ἄστεον, t. 1, c. 115, e

Ἀστεργής, t. 3, c. 1015, b. Cōpar. Ἀστεργέστερον, vide suprà in Ἀργής.

Ἀστέρειος, t. 1, c. 592, f. Ἀστερία, ib. g

Ἀστερίας, ib. Ἀστερίη, ib.

Ἀστέριον, ib. Ἀστέριος, ib. f

Ἀστερίσκος, ib. h. Ἀστερίτης, ib. g

Ἀστεροειδής, ib. d. Ἀστεροειδῶς, ib. e

Ἀστερόεις, t. 1, c. 593, a

Ἀστεροπαῖος, ου, ὁ, nomen proprium apud Hom. Quem quia περιδέξιον vocat, id est ἀμφιδέξιον, Ambidextrum, Athenæus initio sui Dipnosophistici Larensium Romanum alterum Ἀστεροπαῖον vocat, vtpote ἐπίσης ἀμφοτέρων τῶν φωνῶν προεστάμενον.

Ἀστεροπή, t. 1, c. 595, e. Ἀστεροπητής, ib.

Ἀστεροσκόπος, t. 1, c. 592, e. Ἀστερωπός, ib.

Ἀστέφανος, t. 3, c. 1028, c. Ἀστεφανώτος, t. 3, c. 1030, f

Ἀστή, t. 1, c. 596, c. Ἀστὴ ἐλαία, t. 1, c. 595, g

Ἄστηλος, t. 1, c. 1806, c

Ἀστηνὸς, ηνοῦ, ET Ἄστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Ærumnosus, Calamitosus. Ambo apud Hesychium. primùm enim ἀστηνοὶ affert pro ταλαίπωροι, δυστυχεῖς: deinde ἄστηνον pro δύστηνον, sed exponens etiam χαλεπὸν, Difficile. Posterioris meminerunt Etymolog. quoque & Suidas. ἀστηνοὺς enim dici tradunt τοὺς δυστυχεῖς καὶ πένητας, παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν: deriuantes nimirum παρὰ τὸ στῆναι. Rursum Hesychius affert ET Ἀστηνεῖ, quod exponit ἀδυνατεῖ, Non potest, vel Viribus destitutus est.

Ἀστήρ, t. 1, c. 592, b. Ἀστήρικτος, t. 1, c. 1811, b

Ἀστιακός, t. 1, c. 596, e. Ἀστιβής, t. 3, c. 977, h

Ἄστιβητος, t. 3, c. 978, e. Ἄστιβος, ib. d

Ἀστικός, t. 1, c. 596, d. Ἄστικτος, t. 3, c. 1034, f

Ἀστικῶς, t. 1, c. 696, e

H Ἀστιοχος, Vas rotundum quod infusa pice, sulphure & stuppa iniectóque igne eiaculabantur, & sic obuia quæq; inflammabant, vt tradit Hes. qui & lapidis genus esse dicit, ligníque aridi pice infecti.

Ἀστισμός, t. 1, c. 597, b

Ἀστιφέλικτος, Inconcussus. v. lex. perperam pro ἀστυφέλικτος.

Ἀστοιχείωτης quoque, quod eadem afferunt pro Carens elementis & principiis, suspectum est, & forsan pro eo reponendum ἀστοιχειώτως. A

Ἄστοιχος, t.3, c.985, d. Ἄστολος, t.3, c.997, b

Ἀστομαχικός, Is cuius spiritus requiescere nequit. Ita vulg. Lex. afferentia id ex Hieron. commẽt. in Iobi cap.9. sed perperam. Scribendum enim ἀσθματικός, vt quædã habent editiones, & rectè. Exponens enim hæc verba, Nõ concedit requiescere spiritũ meum, Asthmaticon (inquit) se dicebat effectum. infirmitas enim est quæ in pulmonibus generatur. Obstruuntur aditus quidã pulmonum, & ita constringuntur atque concluduntur in pulmonibus, vt reddere siue recipere spiritum pulmones coangustati non sufficiant: nimio etiam dolore cum festinato suspirio repetitur, & concisus flatus emittitur. B

Ἄστομοι, populi sic dicti, &c. t.3, c.1043, g

Ἄστομος, ib. g. Ἀστόμωτος, t.3, c.1049, h

Ἀστονόμος, ου, ὁ, Ædilis. v.l. Sed potius scribendum ἀστυνόμος.

Ἀστόξενος, t.2, c.1120, a. Ἄστοργος, t.3, c.1015, d

Ἀστός, t.1, c.596, c. Ἀστοχέω, t.3, c.991, d

Ἀστόχημα, ib. e. Ἀστοχία, ib. d

Ἄστοχος, ib. c. Ἀστόχως, ib. d

Ἀστραβαλίζειν, Hesychio ἰθύνειν, ὁμαλίζειν, Corrigere seu Dirigere, Complanare. ἀστραβῆ ποιεῖν.

Ἀστραβεύειν, vide in sequente Ἀστράβη.

Ἀστράβη, ης, ἡ, Hesychio est τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. id est lignea sella seu ephippium ligneum quod manu tenent sessores: cuiusmodi apud Latinos ferè sunt Clitellæ. Sunt enim & ipsæ ex ephippiorum genere, sed sarcinis potius quàm sessoribus imponendis factæ. Eustathius etiam interpretatur Sellam & σαγμάριον in hoc loco Machonis comici, qui ab Athenæo quoque citatur, lib.13. ὡς εἰσῆλθε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ὀκνήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὰ γύναια ταῦτα καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὀναρίοις (φησὶ) καὶ ταῖς ἀστράβαις, Vnà cum asinis & sellis seu clitellis. Verba sunt athletæ occurrentis in στενοχωρίᾳ quadam Gnathænio meretrici, quæ Εἰς Πειραιᾶ κατέβαινε πρὸς ξένον τινὰ Ἔμπορον, ἐραστήν, ἁπλῶς ἐπ' ἀστράβης, Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία Καὶ τρεῖς θεραπαίνας. Sed addit rursum Hesychius, poni vocabulum hoc etiam ἐπὶ τῶν ἐναβατικῶν ὄνων: maiorem verò partẽ ita vocasse τὴν σωματηγὸν ἡμίονον, interdum etiam πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζύγια, Mulos aut alia iumenta dossuaria, Mulas clitellarias. vt Eustathius quoque alio in loco tradit ἀστράβας vocari τὰς κατὰ μόνας σωματηγοῦντας ἡμιόνους. Quo modo accipi potest in hoc loco Dem. in Midiã, ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας. Et Alciphr. ἐπ' ἀστράβης φέρου. INDE Ἀστραβηλάται dicuntur οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, Qui agitant asinos clitellarios seu mulos dossuarios, Agasones, Muliones. vt apud Lucianum in Lexiph. τὰ ἀμφὶ τὴν πρᾶμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε. Paulo pòst dicit, ἀναπηδήσας ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐσάρω τὸν ὄρρον. Est inde & VERB. Ἀστραβηλατεῖν, quod Poll. vnà cum præcedente ἀστραβηλάτης ex Platone comico affert, sed nõ exponit. Ambiguum itaque est significétne Mulum dossuarium seu asinum clitellarium agito, ἀστραβηλατέω, an ἐπισάττω, Impono sellam mulo dossuario, Mulũ dossuarium clitellis insterno. Dictam porro τὴν ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στρεβλοῦσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, vt Demosthenes comment. scribit, qui fuisse ait genus καθέδρας vtplurimum εἰς ὕψος ἀνῆκον, ὥστε τῶν καθεζομένων κατέχειν τὰ νῶτα. D E F G

Ἀστραβηλάτης, vide in præc. Ἀστράβη.

Ἀστραβής, t.3, c.1104, a

Ἀστραβιστήρ, Hesych. esse dicit instrumentum quoddã veluti διόπτρον: forsan παρὰ τὸ ἀστραβίζειν significante ἰθύνειν, & reddere ἀστραβῆ.

Ἀστραγάλας, Hesych. dici scribit τὰς πονηρὰς seu τὰς κακοήθεις κύνας: afferens etiam ἀστραγάλη pro ἡ τῆς ἱερᾶς ῥίζα. Eust. verò annotat ex veteribus in Hom. comment. plerosq; ἀστραγάλῃσι scripsisse pro ἀστραγάλοισι in loco quem in Ἀστράγαλος significante talum lusorium, afferam: esséque Ionicum. H

Ἀστραγαλίζω, Ἀστραγάλιον, & Ἀστραγαλισμός, vide in sequente Ἀστράγαλος. A

Ἀστράγαλος, ου, ὁ, idem quod σπόνδυλος seu σφόνδυλος. Homer. Il. ξ, Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον, Ad imum spõdylum, Ad imam vertebrã. Et Odyss. λ, —πῆχυς πέσεν, ἐκ δέ μοι αὐχὴν Ἀστραγάλων ἐάγη. Pollux quoque libro 1, testatur Homerum τοὺς τραχήλου σπονδύλους nominasse ἀστραγάλους, alio vocabulo dictos στροφεῖς, & à Pherecrate στρόφιγγας. ‖ Ἀστράγαλοι dicuntur etiam τὰ ἔνδον κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν, εἰς ἃ καταλήγουσιν αἱ πτέρναι, vt idem Pollux tradit eodem lib. Gorræo est officulum propè quadratum intra infimos tibiæ & suræ processus comprehensum, & quidem ita comprehensum vt neque videri neq; tangi possit. Talum Latini appellant. Xen. De re equest. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Sic apud Diosc. lib.2, cap.62, ἀστράγαλος ὑός, talus suis. Et Luc. τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, scutica implicitos habente astragalos. solebant enim flagris implicare eiusmodi officula ad duriores infligendas plagas. vnde & ἀστραγαλωταὶ ex μάστιγες nominantur. At pro tormẽti genere quæstionibus peculiari, accipiunt in hoc Diodori loco de Agathocle, ἐνίοις δὲ ἀστραγάλους προσθεὶς βιαιότερον, δεινὰς ἀλγηδόσι περιέβαλλεν. ‖ Item ἀστράγαλοι quidam lusorii sunt, quos Latini itidem Talos, & diminut. voce Taxillos appellant: sunt autem officula illa ἐκ τῶν σφυρῶν carnis nudata inuolucro: diuersa à tesseris, quæ κύβοι Græcis appellantur. Homerus Iliad. ψ, Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς, ob talos, seu in talorum lusu, ira in eum accensus. puerorum enim lusus hic est τῶν ἔτι νυτθῶν ἐόντων. Plut. Alcibiade, ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. Apud eundẽ in lib. De fort. Alexandri, Dionysius tyrannus iubet τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δ' ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾶν. Apud eundem rursus Philippus Macedo de Atheniensibus dicit, ἐδόκουν νομίζειν ἐν ἀστραγάλοις ὑφ' ἡμῶν νενικῆσθαι. Apud Athenæum verò lib.12, Anacreon τὸν περιφόρητον Ἀρτέμωνα quum pauper adhuc esset, dicit habuisse ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί, ligneos talos. forsan quòd mancipiis ii solerent appendi. nam mox de eo dicit, πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς. quæ seruis præcipuè adhiberi solent tormẽta. ‖ Sunt & apud architectos ἀστράγαλοι quidam, procul dubio à similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ & eorum quibus pueri ludunt. Vitruu. libro 3, cap.3, de Ionicis columnis loquens, Et vna pars fiat cum suis astragalis & supercilio superior trochilus. Aliquanto pòst, Capituli autem crassitudo sic est facienda vt ex nouem partibus & dimidia tres partes præpendeát infra astragalum summi scapi. Et libro 4, cap.6, de antepagmentis sacrarum ædium, Sculpendum est cymatium Lesbium cum astragalo. ‖ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam paruus ramo & folio ciceris: vnde & rura Gallica montanum vel rusticum cicer nominant: Latini autem, talum, glandulam & ficum terræ, vt Gorræus refert, qui & addit, videri ἀστραγάλου nomen illi inditum fuisse propter radicem rotundam durámque, & ob id animalium talo similem. Vide & Dioscoridem libro 4, cap.62, & Plin. lib.26, cap.8. ‖ Theocritus Ἀστράγαλος adiectiuè etiam vsurpauit, Idyll.10, — οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ. Vbi schol. exponi posse ait vel εὔρυθμοι καὶ ὀρθοί, vel λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι. B D E G

Porro ab Ἀστράγαλος DERIV. Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, Astragalo similis, Astragalum similitudine referens. Fœminino genere ἀστραγαλῖτις dicitur à quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui Γλυκεικὴν appellant, vt refert Gorr. ex Galeni lib.1 τῶν κατὰ τόπους. Item DIMINVT. Ἀστραγάλιον, ου, τό, Taxillus, Paruus talus. Et VERB. Ἀστραγαλίζω, idem significans quod ἀστραγάλοις παίζω, Talis seu taxillis ludo, vt testatur Pollux libro 9. (vbi & ἀστρίζειν dici ait τὸ ἀστραγαλίζειν: poetásque quosdam τοὺς ἀστραγάλους vocasse ἀστρείας, Aristoph. verò ἀστρίχους) Plin. libro 34, capite 8, de Polycleto, Fecit & distringentem, & nudum talo incessentem: duósque pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur ἀστραγαλίζοντες. H

Cratinus verò comicus apud Athenæum libro 6 dicit, τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, panibus loco taxillorum ludebāt. Pro quo ἀστραγαλίζειν Teleclides ἀναστραγαλίζειν dicit ibidem paulo pòst, Μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυμάτιοις οἱ παῖδες ἀνηστραγάλιζον. Propriè autem ἀναστραγαλίζειν esse videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναρρίπτειν, seu τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναρριφθεῖσι παίζειν. Ex verbo ἀστραγαλίζω est VERBALE Ἀστραγάλισις, Lusus taxillorum. vt Sueton. dicit Lusus aleæ. Aristot. Rhet. l. 2, Est & aliud VERBALE, Ἀστραγαλωτὸς videlicet, tanquam ex verbo ἀστραγαλοῦσθαι. Significat autēm Talos implicitos habēs. vt ἀστραγαλωτὴ μάστιξ dicitur Flagellum cui officula eiusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas: quod Lucianus vocat μάστιγα ἐξ ἀστραγάλων, vt suprà docui. Itidémque Eustath. ἀστραγαλωτὰς μάστιγας dici scribit τὰς ἐξ ἀστραγάλων ἐνειρομένων κατακροτουμένας. Plut. in libro aduersus Coloten, οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ᾗ τοὺς γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι. Poll. quoque teste apud Cratetem in Ἑορταῖς, ἀστραγαλωτή τις μάστιξ dicta est. & apud Athen. l. 4, quidam ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦται. At de ἀστραγαλωτῇ συνθήκῃ, vide t. 3, c. 1118, b.

A

B

C

Ἀστρατηγικὸς, Ignarus ducendi exercitus. v. l. perperam pro ἀστρατήγικος vel ἀστράτηγος etiam.

Ἀστραῖος, t. 1, c. 594, d. Ἀστρακλεῖν, Hesychio ἀδυνατεῖν, Non posse.

Ἀστρακτυλίδες, Enodes: si non mentiuntur v. l.

Ἀστραλὸς, à Thessalis dicitur ὁ ψαρὸς, teste Hes.

Ἀστραπαῖος, t. 1, c. 594, g

Ἀστραπηφορέω, ῶ, Fulgura fero, seu Subseruio in baiulandis fulguribus. Aristoph. Pace, γῷ ἅρματ᾽ ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ. quod exponunt ταῖς ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖ. D

Ἀστραπὴ, t. 1, c. 594, f

Ἀστράπτω, & Ἀστράπτομαι, ibid. e

Ἀστραπ, pro ἄστροις, t. 1, c. 593, b. Ἀστραπία, t. 3, c. 1073, f & g

Ἀστράπυτος, t. 3, c. 1072, g. Ἀστρατηγησία, t. 3, c. 1070, e & f

Ἀστρατήγητος, ib. e. Ἀστρατηγικὸς, t. 3, c. 1068, b

Ἀστραφὴς, t. 3, c. 1080, h

Ἀστρεκίας, Hesych. affert pro ἀστροφανίας.

Ἄστρεπτος, t. 3, c. 1080, c

Ἀστρηνὲς, Hesychio δύσθετον, σκαιὸν, ὀξύ.

Ἀστρηνὰ, currus pars est seu additamentum. vt ex Polluce discimus, qui libro 1 ait, τὰ δ᾽ ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου, γωνίαι ἢ ἀγκῶνες ἢ ἀστρηνά. E

Ἀστρεῖαι, SIVE Ἀστρεις, Taxilli: illud, à nominatiuo sing. Ἀστρείας, hoc verò ab Ἄστρεις. Vtriusque meminit Eust. pag. 1289, vbi quū de lusoriis ἀστραγάλοις loquutus esset, addit, καὶ τὸ οὕτω παίζειν, Ἀστρείζειν ἔλεγον· καὶ τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους, ἀστρείας ἢ ἄστρεας. Καλλίμαχος οὖν Ζωρκός τινι λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἄστρεας. Hesychius & Etymol. posterioris tantùm meminerunt. Sic enim ille, Ἄστρεις, ἀστράγαλοι. Ἄστριχοι, τὸ αὐτό. Hic verò, allato hoc ex Callimacho hemistichio, — δῶκα δ᾽ ἄστρεας αἴνυτο λάβρον, subiungit, ἄστρεις ex ἀστράγαλος dictum esse ὑποκορισικῶς, diminutiua forma, vt λάσεις ex λάσαυρος, Ἄμφις ex Ἀμφιάραος, Χάλδις ex Χαλδαῖος. Prioris tamen ἀστρεῖαι & Pollux meminit. nam libro 9, τὸ μὲν οὖν (inquit) ἀστραγάλοις παίζειν, ἀστραγαλίζειν ἢ Ἀστρείζειν ἂν εἴη. ἔνιοι δὲ τῶν νῦν τοὺς ἀστραγάλους καὶ Ἀστρείας ὠνόμαζον, Ἀειστοφάνης δὲ καὶ Ἀστρίχους. Quibus in locis nota diminut. illud Ἀστριχος, idē cū ἄστρεις significans, & ab eadem profectū origine: nota & verbum Ἀστρείζειν, ita ex ἄστρεις deriuatū, vt synonymum ei ἀστραγαλίζειν ex ἀστράγαλος. F

Ἀστρείζω, vide in præcedente Ἀστρεῖαι.

Ἀστρεικὸς, t. 1, c. 594, d

Ἄστρεις, & Ἄστριχες, vide paulo antè in Ἀστρεῖαι.

Ἀστρίβακος, t. 1, c. 593, b

Ἀστροβαλίζειν, apud Hes. legitur, expositum ὁμαλίζειν, ἀδυνατεῖν. Sed pro eo alphabetica series postulat vt reponatur ἀστραβαλίζειν: quam etiam scripturam suprà sequutus sum, confirmante eam Etymologo.

Ἀστροβλὴς, t. 1, c. 593, b. Ἀστροβλησία, ib. e

Ἀστρόβλητος, ib. c

Ἄστροβλον, Hesych. dici scribit τὸ ψυχολόγον: ab aliis τὸν συνεστραμμένον aut δεδονημένον: nimirum ex στρέφομαι.

Ἀστροβολος, t. 1, c. 593, f. Ἀστροβολέομαι, ib. e

Ἀστροβολησία, t. 3, c. 1167, d. Ἀστροβόλητος, t. 1, c. 593, e

Ἀστροβλησία, ib. d. Ἀστροβόλιον, ib. f

Ἀστροβολισμὸς, ib. e

Ἀστροβολίως, & Ἀστροβόλως, ib. f: & apud Etymol.

Ἀστροθεσία, ib. g

Ἀστροθέτημα, ατος, τὸ, Positus stellarum: seu Stellæ simul positæ, Sidus. Affertur ex schol. Hom. Iliad. δ.

Ἀστροθέτης, t. 1, c. 593, g. Ἀστροθύτης, ib.

Ἀστρόκυνος, ib. Ἀστρολογέω, t. 1, c. 594, a

Ἀστρολογία, ib. Ἀστρολογικὸς, ib.

Ἀστρολόγος, t. 1, c. 593, h. Ἀστρομύων, t. 1, c. 594, a

Ἄστρον, t. 1, c. 593, a. Ἀστρονομέω, t. 1, c. 594, b

Ἀστρονομία, ib. Ἀστρονομικὸς, ib.

Ἀστρονόμος, ib. Ἀστροπολέω, ib. c

Ἀστρούθιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ οὐκ ἐστρουθισμένος, Qui radiculæ succo elotus purgatúsque non est. Vide tom. 3, c. 1111, f. & 1112, a.

Ἀστροφανὴς, t. 1, c. 594, c. Ἀστροφόρος, ib.

Ἀστροχίτων, ib. Ἀστρῶος, ib. d

Ἀστρωσία, t. 3, c. 1061, f. Ἄστρωτος, ib. e

Ἄστυ, t. 1, c. 595, f

Ἀστυάναξ, piscis cuiusdam nomē & filii Hectoris, teste Hesychio. Dictus autē iste Ἀστυάναξ fuit à populo Troiano, mutato priore Scamandrii nomine, in gratiā Hectoris. quum enim Troiam ab eo fortissimè propugnari viderent, desiderabant filium quoque patrem suum virtute æquare, & Ἰλίου ἔτι ἀνάσσειν. Comico autē ioco quidā ex veteribus ἀστυάνακτα se esse dixit ὡς μὴ σύοντα, hoc est μὴ πεφυκότα ἐκτείνειν τὸ αἰδοῖον κατ᾽ ἔρωτα: vt tradit Eust. pag. 656: qui itidē p. 1283, annotat, τὸν Ὁμηρικὸν ἀστυάνακτα δριμέως τε παίχθαι καὶ ἐπί τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ σύειν. quasi ἄσυτον ἄνακτα seu ἀδύνατον σύειν ἄνακτα. Porro ab Ἀστυάναξ est POSSESS. Ἀστυανάκτειος. vt Ἀστυανακτείη δυσμορίη in Epigr. de infelici fato quale fuit Astyanactis. Ἀστυάνασσα autem, teste Hesych. fuit Helenæ famula, quæ prima dicitur ἀκόλαστα σχήματα reperisse.

Ἀστυβοώτης, ου, ὁ, In vrbe clamans: vel Per vrbem clamans. Epitheton esse κήρυκος apud Hom. Il. ω, tradit Etymol. παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Ἀστυγειτονικὸς, t. 1, c. 595, h. Ἀστυγείτων, ib. g

Ἀστυκὸς, t. 1, c. 596, d

Ἀστυλάζει, Hesych. exp. λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ, Fletu molestiā exhibet, Eiulatu molesta est.

Ἀστυλὶς, t. 1, c. 597, c

Ἄστυλος, idem cum ἄστηλος seu ἀκίων, Columnas non habēs. vt Amphidromion astylon apud Plin. l. 34, c. 8. Ἄστυλον autem ab Hes. esse dicitur τὸ βραχὺ ἱμάτιον καὶ φαῦλον μηλινίον ἢ ἀναιδές.

Ἀστυνομία, t. 1, c. 596, a

Ἀστυνομικὸς, Ad astynomos seu ædiles pertinens, Ædilitius. vt ἀστυνομικὰ νόμιμα apud Aristot. Pol. 2.

Ἀστυνόμος, t. 1, c. 596, a

Ἀστύξενοι, Tarentinis dicuntur Qui proprias in vrbe ædes non habēt. quasi hospites vrbani, seu peregrini in vrbe commorantes. Hesych.

Ἀστυολογία, t. 1, c. 597, a. Ἀστύοχος, t. 1, c. 596, b

Ἀστυπολέω, ib. c. Ἀστυπορεῖ autem, Etym. affert pro ἀλλοφωνεῖ, τυοσπωλεῖ.

Ἄστυρον, Hesychio πόλισμα, Oppidum. Apud Etym. scribitur oxytonōs ἀστυρὸν, qui diminut. esse ait ex ἄστυ, afferēs ex Callimacho ἀστυρὸν εἰσανέβαινεν. G

Ἀστυτὶς, t. 1, c. 597, c. Vide & sequens Ἄστυτος.

Ἄστυτος, ου, ὁ, dicitur ὁ σύειν ἀδύνατος, Qui intendere priapū nequit: vt Eustathius exponit, qui νώθουρον quoque dici scribit τὸν νωθῆ ἔχοντα τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι: addens, comico ioco quendam eo significatu dixisse Ἀστυάναξ γέγονα, & alium, Οὐ δύναμαι τανύσαι. Itidem alibi rursum idem dicit ἄστυτον γέροντα & ἀστυάνακτα scommate comico dici τὸν οὐκ ἔχοντα σύεσθαι πέμβολον, vt Aristophanes loquitur. Et ἄστυτον οἶκον dici τὸν μὴ ἔχοντα ἄνδρα, seu ἄκαρπον, ἄγονον, vt apud Xenarch. Πέλοπιδῶν ἄστυτος οἶκος. Et, φθίνει δόμος ἀστύτοισι δεσποτῶν κεχηνιμένος τύχαις. Sed & θρίδακα τὴν ἐκ φύσεως πλατύφυλλον ἢ πιταρίαν H

καὶ ἄκαυλον, à mulieribus vocari ait ἀσύνδα, à Pythagoræis ἀνοδχον, quoniam ἀδεγεῖς πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἀφροδίτην esse feruntur ii qui crebrò lactucis vtuntur in cibis. Qua de re vide & t.1,c.597,c. Sed notandum, apud Eust. prop. oxytonως scribi ἀσυνής: nimirum pag. 1183, δοκεῖ ἢ καὶ τεῖχλη ἀσυνὴς εἶ, vtpote de qua dicatur, οὐκ ἐθέλει νόμιμον ἐπιτήρανος εἶ. Et,— σύμματα μισῇ. A

Ἀσύτευ, Hesychio est ὁ ἐν ἄστει διατρίβων, ὁ ἐν πόλει ἀεὶ στρέφων, Qui in vrbe versatur.

Ἀσυφέλικτος, t.3,c.1121,a. Ἀσύφελος, t.3,c.1120,d

Ἀσυφίη, t.3,c.1116,g. Ἀσυφία, ib.

Ἀσυγγενές, vide in Ἀξυγγενές.

Ἀσυγγνώμων, t.1,c.1864,b. Ἀσύγγνωστος, ib.g

Ἀσυγγνώστως, ib.h

Ἀσύγκλειστος, Non conclusus, Non clusilis. vel etiam Qui concludi nequit.

Ἀσύγκλωστος, t.2,c.273,g. Ἀσυγκόμιστος, t.2,c.327,c

Ἀσύγκριτος, t.2,c.437,f. Vnde ADVERB. Ἀσυγκρίτως, Citra σύγκρισιν, seu More τῶν ἀσυγκρίτων.

Ἀσυγκρότητος, t.2,c.459,e. t.3,c.385,b.ob. Vnde ADVERB. Ἀσυγκροτήτως, quod nescio vnde v.l. afferat pro Negligenter.

Ἀσύγχυτος, t.4,c.504,e. Ἀσυγχύτως, ib.f

Ἀσυγχώρητος, t.4,c.681,f. Ἀσυγχώρητος, ib.e & f

Ἀσυγχωρήτως, ib. Ἀσυκοφάντητος, t.3,c.1128,c

Ἀσυλαῖος θεὸς, t.3,c.1132,d. Ἀσυλαρχης, ib.c

Ἀσυλεί, ib.e. Ἀσύλητος, t.3,c.1133,c

Ἀσυλία, t.3,c.1132,f.

Ἀσύλληπτος, t.2,c.581,a. Vnde ADVERB. Ἀσυλλήπτως, More τῶν ἀσυλλήπτων & eorum quæ comprehendi vel comprehendere nequeunt aut retinere. Affertur certè ἀσυλλήπτως ἔχει πρὸς τι, pro Cohærere non potest cum. D

Ἀσυλληψία, t.2,c.580,h

Ἀσυλλόγιστος, t.2,c.650,g. Ἀσυλλογίστως, t.2,c.651,a

Ἄσυλος, t.3,c.1131,f. Ἀσύμβατος, t.1,c.653,c

Ἀσυμβάτως, ib. Ἀσυμβάτης, ib.b

Ἀσυμβάτως, ib.c. Ἀσύμβλητος, t.1,c.703,b

Ἀσύμβολος, ib.e. Ἀσυμβόλως, ib.f

Ἀσύμβουλος, Consilio vacans, Inconsultus. vulg. lex. Idem igitur erit quod ἄβουλος, vt συμβουλὴ idem quod βουλή. E

Ἀσυμμετρία, t.2,c.902,a. Ἀσύμμετρος, t.2,c.901,f

Ἀσυμπαγής, t.3,c.270,b. Ἀσυμπαθής, t.3,c.77,g

Ἀσύμπλεκτος, t.3,c.364,f

Ἀσυμπλήρωτος, Non completus. vel Qui non completur, Qui non potest compleri, Incompletus, Incomplebilis.

Ἀσύμπτωτος [illegible] 3,a. Ἀσυμπτώτως, t.3,c.649,f

Ἀσυμφανής, Non conspicuus seu perspicuus. vt Bud. quoque ex Aristotele affert ἀσυμφανὴς ὑπόνομος pro Occultus cuniculus. Hesychius ἀσυμφανές exp. ἐπικεκαλυμμένον, Obtectum. Vnde ADVERB. Ἀσυμφανῶς, quod idẽ & Suid. exp. ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ἐπικεκαλυμμένως, Obscurè, Ænigmaticè, Tectè. F

Ἀσύμφορος, t.4,c.122,c. Ἀσυμφόρως, ib.

Ἀσυμφυής, Non coalescens. Suid. ἀσυμφυῆ exp. ἀνοίκεια, ἀνόμοια, in hoc loco cuius autorem reticet, ὑπὸ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποπεσμένοις. Hes. verò ἀσυμφυὲς κτίσις affert pro ἐκ κτίσεως.

Ἀσύμφυλος, t.4,c.244,d. Ἀσύμφυρτος, t.4,c.254,e

Ἀσύμφωνος, Non consonus, Dissonus, Discrepans: interdũ etiam Non consentiens, Discors. vt apud Lucam in Actis Apost. cap.28, ἀσύμφωνοι ὄντες πρὸς ἀλλήλους. At apud Naz. οἱ δ' ἀσύμφωνοι, τῇ ἐργασίᾳ πρὸς ἦλθον, interpretantur, Absque conuentione, Priusquam inter eos cõuenisset. Item ἀσύμφωνοι dicuntur Quorum linguæ discrepant inter se, Qui diuersarum sunt linguarũ, qui non vtuntur iisdem φωναῖς: apud Plat. l.5 De leg. Vnde ADVERB. Ἀσυμφώνως, Discrepanter, seu (vt Gell. loquitur) Inconcinniter. Et SVBST. Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, Discrepantia, Dissonantia. G

Ἀσυνάγωγος, Asynagoga alienus: seu A synagoga motus, A synagoga exclusus, Cui synagoga interdictum est.

Ἀσυναιρέτως, t.1,c.206,e. Ἀσύνακτος, t.1,c.88,g

Ἀσυνάλλακτος, t.1,c.357,f

Ἀσυνάπτος, Non coniunctus, Non cohærens: vel Qui cõiungi & cohærescere nequit, Incoibilis, Insociabilis. A

Ἀσυνάρτητος quoque dicitur Non connexus, Non cohærens: seu Qui connecti & cohærescere nequit. Suidæ ἀσυνάρμοστος, Non cõgruens. Ex Greg. certè affertur pro Non consentaneus, Non conueniens, Ineptus.

Ἀσυνδετον, t.1,c.965,a. Ἀσύνδετος, ib.

Ἀσυνδέτως, ib.

Ἀσυνδηλος, Non manifestus nec cognitus. vt ἀσυνδηλοι τόποι apud Plut. in Lycurgo, Incognita loca.

Ἀσυνδύαστος, t.1,c.1066,b. Perperam in vulgatis lex. scribitur etiam Ἀσυνδίαστος, quod exponitur Sine coniuge, Vitam cœlibem ducens. B

Ἀσυνειδήτως τοῖς ἄλλοις, Plut. Apophth. quod Liuius dicit Aliis inconsciis.

Ἀσυνεσία, t.1,c.1673,f. In v.l. Ἀσυνέσις quoq; affertur pro Stultitia. sed fictitium esse puto.

Ἀσυνετέω, t.1,c.1674,d. Ἀσύνετος, ib.

Ἀσυνήγορητος, Patrocinio destitutus. Basil. p.283, ἀσυνηγόρητος, ἀναπολόγητος, ἔρημος. Bud.

Ἀσυνήθεια, t.1,c.1099,g. Ἀσυνήθης, ib.

Ἀσυνθεσία, t.3,c.1514,h. Ἀσυνθετέω, t.3,c.1515,e

Ἀσύνθετος, ib.c

Ἀσυνουσίαστος, Commercium & consuetudinem non habens, Cum nemine versans. Chrysost. De sacerdotio.

Ἀσύντακτος, t.3,c.1268,g. Ἀσυνταξία, ib.f

Ἀσυντελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Imperfectus. seu Nihil conducens, Inutilis. ἀσύμφορος. quomodo Bud. interpr. in hoc loco Synesii, οὐ μὴν δὲ ἐκ τούτου ἀσυντελῆ με τοῖς ἀνθρώποις πεποίηκεν: propter philosophiam nimirum. Itidem accipiunt apud Greg. vbi dicit, θυσίας οὐδὲ παντελῶς ἀνιέρους ἀφῆκε, οὐδὲ ἀσυντελεῖς.

Ἀσύντονος, t.3,c.1302,d. Ἀσυντόνως, ib.

Ἀσυρὴς, Hesychio ἀκάθαρτον, βδελυρὸν, προπετὴς, βλοσυρὸν, θρασὺ, Impurum, Execrabile, Temerarium, Tetrum, Audax. Quomodo accipi potest in hoc loco Polybii l.4, pag.65, ἦν δέ τις κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἄνθρωπος ἀσυρὴς ἐν τῇ Μεσσήνῃ τῶν ἐξηρμένων τὸν ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον. Vbi tamen quidam accipi putarunt pro Abiectus, Infimæ sortis. Sed pro scelesto aut temerario positum esse patet ex eo quod addit, τῶν ἐξηρμένων τὸν ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον. quo significatur, insigni eum fuisse improbitate seu audacia, ita vt omnes homines ea superaret. E

Ἀσύεικτος, t.3,c.1136,g

Ἀσυσκεύαστον, Non complicatum vt sarcina, Inconditum, Non digestum. Xenoph. ὑπ' ἀσυσκευάστων εἰσὶν, ὑπὸ δυσλύτως ἔχει. Bud. Itidem Poll. lib.10, inter deriuata à σκεῦος, ait, ἀσυσκεύαστον, ὡς ὁ Ξενοφῶν. Ita enim reponendum.

Ἀσυστασία, ας, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶ, Non consistere seu cohærere, Stare non posse. alias est Inconstantia.

Ἀσύστατα, τὰ, t.1,c.1795,b. Ἀσυστάτως, ib.a

Ἀσυστόλως, Citra συστολήν. id est Citra contractionem aut correptionem. apud grammaticos enim id sonat, Non correpta vocali. F

Ἀσύφηλος, Hesychio est ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος, Reprobus seu Reiiculus, Nullius pretii seu vilis & abiectus, Inhonorus vel etiam infamis. Quæ expositiones optimè conueniunt huic loco Homeri Iliad. ι, vbi Achilles ait, ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. subiungit enim, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Cicero sanè eo modo accepit, dum sic vertit illos versus, Córque meũ penitus turgescit tristibus iris Quum decore atque omni me orbatum laude recordor. Sunt tamen qui interpretentur etiam ἀνόητον, ἀπαίδευτον, deriuantes ipsum ex σοφὸς facta Æolica τροπῇ τοῦ ο εἰς υ. Vtraque expositio quadrat, imò posterior potius, huic Iliad. ω, ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Neque stolidum seu insipiens. vel Neque indecens, Neque indecorum & te indignum. G

Ἀσυφήμων, cassiæ quædam species ita dicta nomine barbarico apud Dioscoridem lib.1, cap.12. vbi Ruell. habet Aphemum. H

Ἄσυχα, Doricè pro ἥσυχα, Tranquillè, Quietè. Sic ET Ἀσυχία, Doricè pro ἡσυχία dicitur, Quies, Trãquillitas.

Ἀσφάδαστος, t.3,c.1156,e.

Ἀσφαλέσως, ibid. Ἀσφάλεσος autem, quod in v.l. exponitur Manens, Quietus, procul dubio fictitium est. A

Ἀσφακέλισον, Hesychio est ἀσβέσατον, οὐ μελανθὲν ἀσφάλτῳ. Sed videndum ne pro ἀσφάλτῳ scribendum sit σφακέλῳ. sonat enim potius τὸ οὐκ ἐσφακελισμένον. comitari autem τὸν σφάκελον seu τὴν γάγγραιναν, μελασμὸν, notum est.

Ἀσφάλαξ, ακος, ὁ, pro ἀσπάλαξ dici μεταθέσει τοῦ π εἰς φ, testatur Etym. & lex. meum vetus. Sic ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος dicitur Atticè, & σφόνδυλος pro σπόνδυλος.

Ἀσφάλεια, t.3, c.1173, a. Ἀσφαλέως, t.3, c.1172, f B

Ἀσφαλής, t.3, c.1171, h. Ἀσφαλίζω, t.3, c.1174, a

Ἀσφάλιος, t.3, c.1175, a. Ἀσφάλισμα, t.3, c.1174, g

Ἀσφαλίων, t.3, c.1175, a

Ἀσφαλτίζω, Ἀσφάλτιον, Ἀσφαλτίτης, vide in sequ. Ἄσφαλτος.

Ἄσφαλτος, ου, ἡ, Bitumen: pinguis & oleosus succus, plurima aerea & ignea substantia temperatus, ideóque flammam promptissimè concipiens. Duûm generum est: vnum, liquidum, alterum fossile. Liquidum, ceu spuma quædam est aquis innatans, præsertim in mari mortuo: molle quidem dum innatat, postea verò [illegible] pice durius euadens. Innatat verò & fontibus quibusdam tam crassum vt limus videri possit: quod & ipsum spissescit vel asseruando vel coquendo. Fossile autem, siccum è terra eruitur, lapidum aut carbonum modo nigrum, splendénsque picis instar. Porro liquidum alii ἔλαιον vocarunt, ab oleacea pinguedine: alii πετρέλαιον, quòd effluat è saxis: alii νάφθαν, alii κάφουραν: alii πισσάσφαλτον. Fossile verò, alii γαγάτην appellarunt, alii Σαμοθράκιον seu Θρᾴκιον λίθον: alii ἄνθρακα ὀρυκτὸν, id est fossilem carbonem: alii ἀμπελῖτιν γῆν siue φαρμακῖτιν. Hæc inter alia Gorræus. Vide & Dioscoridem libro 1, c.100, Plin. libro 35, cap.15. Meminit Vitruuius quoque lib.8, cap.3, & Ioseph. Capt. Iud. libro 4. Alex. Aphrodis. Problem. libro 2, neutro genere extulisse ἄσφαλτον dicitur. Porro hinc DERIV. Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, cuius fœmin. Ἀσφαλτῖτις. vt ἀσφαλτῖτις λίμνη, Lacus bitumen fundens: Suidæ ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται. quo nomine dici mare mortuum vulgò appellatum, testatur Hieronymus. Plinius quoque asphaltiten lacum vocat. vt lib.7, c.15, de menstruo mulierum profluuio loquens, Quin & bituminum sequax alioquin ac lenta natura, in lacu Iudææ qui vocatus asphaltites, certo tempore anni supernatans, nequit sibi auelli, ad omnem contactum adhærens, præterquam filo quod tale (mēstruum nimirū mulierum) virus infecerit. Alioqui ἀσφαλτίτης dicitur etiam ὁ πλευταῖος τῆς ὀσφύος σπόνδυλος, vlt ma lumborū vertebra, vt Pollux tradit libro 2: si tamen ita scripsit. mira enim hæc appellatio est, nisi fit παρὰ τὸ οὐ σφάλλεσθαι. ITEM Ἀσφάλτιον dicitur ab ἀσφάλτος quoddā τρίφυλλον seu ὀξυτρίφυλλον, quoniam eius foliorum, vbi adoleuerunt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἐστι, teste Dioscoride libro 3, cap.123. Plinius quoque asphaltii meminit inter trifolii genera, libro 21, cap.9. Sunt inde & duo verba. Quorum PRIMVM Ἀσφαλτίζω, significat Bitumen refero, Bitumini similis sum. vt apud Dioscor. libro 1, ἀσφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, Bitumen odore refert. id est Bituminis odorem reddit, Bitumē redolet. ALTERVM, Ἀσφαλτόω ῶ, Bitumine illino. Genes.cap.6, καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, bitumine ipsam & foris & intus illines. Vbi etiam nota datiuum ἀσφάλτῳ. Xenoph. eo significatu dicit ἀσφάλτῳ κεχρισμένη. Inde VERBALE Ἀσφάλτωσις, Bituminis illitus. Bituminatio dici queat, vt Picatio vocatur ἡ πίσσωσις seu πίττωσις. Cæterùm dici τὴν ἄσφαλτον παρὰ τὸ σφάλλεσθαι Suid. innuit, dum eā scribit τοσαύτην ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε τῶν ὀπταῖς πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσαν, ἰσχυροτέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου. D E F G

Ἀσφαλτόω, & Ἀσφάλτωσις, vide in præced. Ἄσφαλτος.

Ἀσφαλῶς, t.1, c.1172, g

Ἀσφαραγέω ῶ, ex Theocr. affertur pro Strepito. Qua signif. dicitur potius σφαραγέω.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ, Gula, Guttur: λαιμὸς, φάρυγξ: secundum quosdam, παρὰ τὸ σφαραγεῖν, quod est ἠχεῖν, quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Homerus λευκανίην & ἀσφάραγον pro eodem ponit, sic canens Iliad. χ, Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς. Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια. Vbi annotat Eustathius, quosdā ex veteribus scribere non ἀπ' ἀσφάραγον, sed ἀπὸ σφάραγον, dicerèque σφάραγον esse λαιμὸν seu βρόχον, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸν τόπον ψόφου. nam quadrisyllabum ἀσφάραγον esse καυλὸν ἀκανθῶν, qui & ἀσπάραγος dicitur per π. vt & pag. 1220, ex vetere quodam grammatico refert ὅτι ἀσφάραγος ὁ τοῦ φ, τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἀναφυόμενον· τὸ δ' ἐκ τοῦ κράμβης, ὁρώμενον. Quorum ἀσφαράγων seu ἀσπαράγων meminit & pag.899, vbi eos esse dicit vel ὀρείους aut ἑλείους, vel σπαρτοὺς, & hos quibusdam in locis prouenire magnarum ferularum aut Cypriæ arundinis crassitudine, altitudine cubitali aut duodecimpedali. Suidas quoque vtriusque ἀσφαράγου meminit. quum enim ἀσφάραγον exposuisset φάρυγγα, λαιμὸν, στόμαχον, subiungit, ita dici etiam τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα & βοτάνης τι εἶδος: & ἁπλῶς ἀσφαράγους seu ἀσπαράγους nominari τὰ τῶν λαχάνων ὀρώμενα πρῶτα. Qua de re suprà in Ἀσπάραγος. Forsan etiam ὁ κατ' ἀνθρώπων ἀσφάραγος dicitur ab illo τῶν ἀκανθῶν, ob similitudinem. vterque enim est oblongus, teres, cauus. H

Ἀσφαραγωνιά, vide suprà in Ἀσπάραγος.

Ἀσφενὲς, apud Herodotum v. lex. dicunt poni pro ἀφανές, Obscurum, Tenue, Imbecillum. Sed viderint.

Ἄσφηλοι, Hesychio sunt ἀσθενεῖς, Inualidi, Imbecilles. σφηλὸν enim, (inquit) τὸ ἰσχυρὸν, Validum, Firmum. Idem, Σφηλὸν, (inquit) ἀκίνητον· ἄσφηλον δὲ, τὸ ἀκίνητον. quod magis probo. Sunt enim hæc παρὰ τὸ σφῆλαι, quod est κινῆσαι, σαλεῦσαι & labefactare. Atq; ita ἄσφηλοι idem erit quod ἀσφαλές.

Ἄσφιγκτος, Non constrictus. vel Qui stringi aut constringi nequit.

Ἀσφισβαίνη, Asphisbæne: venenata bestiola. Ita vulg. l. sed perperam pro Ἀμφισβαίνη: quod serpentis genus est, vt suprà docui.

Ἀσφόδελος, ου, ὁ, Asphodelus: plāta ex genere τῶν βολβωδῶν, πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν παρεχομένη χρήσιμα. καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σαθευόμενος, καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον. πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκου, καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει, καθ' Ἡσίοδον, inquit Theophr. Hist. plantarum lib.7, cap.12, vbi fusius eum describit. Vnde Plinius lib.21, cap.17, Asphodelus manditur & semine tosto & bulbo: sed hoc in cinere tosto, dein sale & oleo addito: præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, vt videtur Hesiodo. Hesiodi verba ad quæ respicit vterque, hæc sunt in Ergois, Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς, Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Rursum Plin. ibidem, Radix eius (inquit) napis modicis similis est, neque alia numerosior, LXXX simul aceruatis sæpe bulbis. Theophrastus, & ferè Græci, princépsq; Pythagoras, caulē eius cubitalem, & sæpe duûm cubitorum, foliis porri syluestris, ἀνθέρικον vocauere: radicem verò, id est bulbos, ἀσφόδελον. Nostri illud, albucum vocant, & asphodelon hastulam regiam. Eadem ferè habet Diosc. l.2, cap.199. Oxytonως autem Ἀσφοδελὸς, prati epithetum est apud Hom. vt Od. λ & ω, — κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα: in quo defunctorum animas agitare dicit. Etymol. de ἀσφόδελος & ἀσφοδελὸς loquens, βαρυνόμενος (inquit) ὁ καρπὸς, ὀξυνόμενος ὁ τόπος ὁ φέρων αὐτούς: qui etiam addit, dici σφοδελὸς quoque, ἀφαιρέσει τοῦ α. Eadem tradit Eust. addēs simul, ἀσφοδελὸν λειμῶνα, id est ἀσφοδέλων φερεκτικὸν, fingi esse apud inferos διὰ τὸ τῶν ἀσφοδέλων ἄκαρπον. Hesychius substantiuè quoque accipere videtur pro prato seu horto. de ἀσφόδελος enim loquutus, subiungit, Ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, λειμὼν, παράδεισος: atque adeo in v.l. exponitur Herbosus hortus, Pratum vbi asphodeli prouenīunt.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Asphodelo similis. seu Qui de asphodeli genere est.

Ἀσφεράγισος, t.3, c.1187, c

Ἀσφυγετὸς, Lutosus agger: quales in fluuiis coaggeruntur. ὁ ἰλυώδης συρφετός. v.l.

Ἄσφυκτος, t.3, c.1190, a. Ἄσφυκτος, ib.

Ἀσφυξία, t.3, c.1189, g

Ἀσχαδὲς,

Ἀσχαλάα, idem Hes. exponit δυσαναχετεῖ. Poeticum autem pleonasmum τοῦ α habet pro ἀσχαλᾷ, ab ἀσχαλάω significante Indignor.

Ἀσχάλλω, t.1, c.615, d. Ἀσχαλόω, ibid. e

Ἀσχέδωρος, t.3, c.11?5, f. Ἄσχιλιον, Cretensibus est βαχύ, asperum. Hesych.

Ἄσχιτος, t.1, c.1331, h

Ἀσχημάτιστος, t.1, c.1?29, e. Ἀσχήματος, t.1, c.1330, d

Ἀσχημονέω, ib. Ἀσχημόνως, ib.

Ἀσχήμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. v.l. sed sine vlla autoritate.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, Deformitas, Turpitudo.

Ἀσχήμων, t.1, c.1330, d. Ἀσχιδής, t.3, c.1196, g

Ἀσχίζης, t.3, c.1197, f

Ἄσχιον, à quibusdam dicitur τὸ ὕδνον, tuber terræ, vt Theophr. docet Hist. pl. l.1, c.10.

Ἄσχιστος, t.3, c.1196, d. Ἀσχολέω, t.3, c.1208, e

Ἀσχόλημα, ib. h. Ἀσχολία, t.3, c.1207, f

Ἄσχολος, ibidem. d

Ἄσχυ, τὸ, succus esse dicitur Ponticæ arboris: seu Quod à nucleo Pontici fructus defluit crassum & nigrum.

Ἀσώδης, t.1, c.1443, b. Ἀσώματος, t.3, c.1215, a

Ἀσωμάτως, ib. Ἄσωμος, ib. f

Ἀσωπὸς, Asopus: fluuius Bœotiæ, dictus παρὰ τὴν ἄσιν, quod est ῥύπος, καὶ τὸν ὦπα, vt Etymol. tradit, forsan quia limosus aspectu erat. Est & nomen proprium viri.

Ἄσωστος, SIVE Ἄσωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui seruari seu sospitari nequit, De cuius salute spes nulla est. Aristot. Probl. l.2, διὸ καὶ τοὺς ἐκθνήσκοντας κινοῦσι φαρμακῷ, ὡς ἐὰν μὴ τοῦτο δύνωνται πάλιν, ἀσώστους ὄντας. Item Perditus, Deploratus, Profligatus, Calamitosus. Plutarch. Alcibiade, nõ procul ab initio, εἰ μὲν τέθνηκεν, ἡμέρα μιᾷ διὰ τὸ κήρυγμα φανεῖσθαι πρότερον· εἰ δὲ σῶς ἐστιν, ἄσωστον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι, fore eum in reliquo vitæ curriculo profligatũ seu afflictũ & miserum. Rursum pro Perditus & Profligatus accipitur & in alia signif. nimirum pro Perire dignus, Indignus salute. vt apud Soph. in Aiace pag.12, τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς. vbi tamen schol. & Suidas cum eo exp. τῆς ἐξώλους καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης.

Ἀσωτεία, t.1, c.1882, e. Ἀσωτεῖον, ib. f

Ἀσωτεύομαι, ib. g. Ἀσωτία, ib. a

Ἀσωτοδιδάσκαλος, t.1, c.1881, f. Ἀσωτοποσία, ib.

Ἄσωτος, t.1, c.1880, d. Vide & Ἄσωστος paulo anté.

Ἀσώτως, t.1, c.1881, g. Ἀσωφρόνιστος, t.4, c.205, d

¶ Ἄτα, Tarentini dicunt pro ὦτα, teste Hesych. id est Aures. Sed malim Ἆτα, vt Doricum sit, quemadmodum πρᾶτα pro πρῶτα.

Ἀταβέες, idem affert pro ἄφοβοι: sed metuo ne perperã pro ἀταρβέες scriptum sit.

Ἀταὴς, eidem est ἀγύμναστος, Inexercitatus.

Ἄται, eidem est πληροῦται, Impletur. contractum ex ἄαται.

Ἄταιθα, idem affert pro λαμυρά.

Ἀταίω, Obstupesco, seu Stupeo: hoc est Cum stupore admiror. Etymologo θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, afferenti hoc hemistichium, in quo tamen passiuæ tantùm vocis exemplum est, ἀταιομένου κακὰ ἔργα.

Ἀτακτέω, t.3, c.1260, a. Ἀτάκτημα, ib. d

Ἀτακτοδακρύω, t.1, c.908, c. Ἄτακτος, t.3, c.1258, g

Ἀτάκτως, t.3, c.1259, f

Ἀταλαίπωρος, Qui nõn est ταλαίπωρος, Carens laboribus & ærumnis, Laborum molestiarumque expers. vt Ælian. apud Suid. dicit ἀταλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ. vbi & ipse Suidas ἀταλαίπωρον esse dicit ἄπονον, ἀμελῆ, itẽ & τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμενον: Etymol. præterea, ῥάθυμον, ὀλίγωρον: quoniam nimirum τὸ κακοπαθεῖν significat etiam ἐνεργεῖν. Itidem certè ADVERB. Ἀταλαιπώρως Suidas exp. ῥαθύμως, ὀλιγώρως, Segniter, seu Negligenter, Incuriosé: afferens ex Aristoph. Danaidibus, Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. Itidémq; Hesych. ἀταλαιπώρως affert pro ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Vtplurimum sanè negligenter & incuriosè fiunt quæ fiunt sine labore & vllo studio: diligenter autem & accuratè, quæ multo cum labore. Sed & Thuc. schol. libro 1, ἀταλαίπωρος exponit ἀνεξέταστος, hoc in loco, pag. 8, οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται, adeo parũo cum labore inquiritur veritas.

Ἀταλαίτα, t.3, c.1234, g. Ἀταλαίτη, ib. f

A Ἀτάλαιτος, ibid. e. Ἀταλάφρων, t.1, c.597, d

Ἀτάλλω, ib. e. Ἀτάλματα, ib. g

Ἀταλὸς, ibid. d. & t.3, c.1238, b

Ἀταλόφρων, t.1, c.597, d. & t.3, c.1238, c

Ἀταλόψυχος, t.1, c.597, e. & t.3, c.1238, c. & t.4, c.753, f

Ἀταμίευτος, t.3, c.1240, b. Ἀταμιεύτως, ib. d

Ἀταξία, t.3, c.1257, a. Ἀτάομαι, t.1, c.597, g

Ἀταπείνωτος, Qui non ταπεινῶται, Qui animũ non abiecit, seu Cui animus deiectus non est. Plutarchus Coriol. ἀνέκπληκτος καὶ ἀταπείνωτος, καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι καὶ τύπῳ καθεστηκώς.

B Ἀτὰρ, t.1, c.600, e. Ἀταρακτοποιητική, t.3, c.1245, g

Ἀτάρακτος, ibid. Ἀταραξία, ib. f

Ἀτάραχος, t.3, c.1246, h. Ἀταράχως, ib.

Ἀταρβὴς, t.3, c.1248, a. Ἀτάρβητα, ibid. b

Ἀτάρβητος, ib. a. Ἀταρβήτως, ibid. b

Ἀταρβίζομαι, ib. Ἀταρίχευτος, t.3, c.1252, a

Ἀτάρμυκτον, Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ μύον, ἀτενές: παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύειν. vt apud Euphorionẽ, ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα. Sed verisimilius & magis consentaneum est alterum etymon quod idem affert, nimirum

C ἀτάρμυκτον dici τὸν ἄφοβον, παρὰ τὸ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν. Idẽ igitur est quod ἀταρβὲς seu ἀτάρβητον, Intrepidum, Imperterritum, Impauidum. vt schol. quoque Nicandri ἀταρμύκτῳ exp. ἀφόβῳ in hoc Alexiph. loco, Ὀξὺ μέλος βοόωσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Significat etiam τὸν θρασύν, vt Etym. addit.

Ἀτάρνη, Hesychio βρόχος, Laqueus. καθ' ὑπερβιβασμὸν igitur pro ἀρτάνη dictum est. eo enim significatur Restis apta suspendio.

D Ἄταρνον, ου, τὸ, Ferrum in modiolo rotæ quod axem terit: τὸ ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήρειον ὃ τρίβει τὸν ἄξονα: alio nomine dictum χάρνον aut δέσμον, teste Poll. l.1.

Ἀταρπὸς, SIVE Ἀταρπιτὸς, οῦ, ἡ, poetica metathesi dicitur pro ἀτραπὸς siue ἀτραπιτὸς. hoc est Callis, Semita: seu Via recta & diuerticulis carens. Hesychio ὁδὸς ἀτρεπτος: dicunt enim sic nominari τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ἐξ ἧς οὐκ ἔστι τραπῆναι siue ἐκτραπῆναι, alludentes ad etymon. Hom. Il. ρ, Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν. Il. σ. — μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν. Od. ρ, οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ

E ἐσυφέλιξεν, Ἀλλ' εἶδ' ἀσφαλέως.

Ἀταρπᾶται, t.1, c.599, c. Ἀταρτηρὸς, ib. b

Ἀτάρχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhumatus, Insepultus. Phocyl. γαῖαν ἐπιμείρεσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι. id est ἀτάφοις. Quidam codices habent ἀταρχύτοις: sed minus rectẽ. nec enim ταρχύω reperi sed ταρχύω quod significet θάπτω.

Ἀταςθαλέω, t.1, c.599, d. Ἀτασθαλία, ib. c

Ἀτασθάλλω, ib. d. Ἀτάσθαλος, ib. c

Ἄταυροι, t.3, c.1271, d. Ἀταύρωτος, t.3, c.1272, e

Ἀταφία, t.1, c.1501, b. Ἄταφος, ib. a

F Ἀτάω, t.1, c.597, g. Ἄτε, aduerb. t.2, c.1514, e

Ἄτεγκτος, t.3, c.1276, f. Ἀτέγκτως, t.3, c.1277, b

Ἀτειρὴς, t.3, c.1309, b. Ἀτείχιστος, t.3, c.1359, b

Ἀτέκμαρτα, t.3, c.1364, e. Ἀτέκμαρτος, ib. c

Ἀτεκμάρτως, ibid. e. Ἀτεκνέω, t.3, c.1538, c

Ἀτεκνία, ibid. Ἄτεκνος, ibid.

Ἀτεκνόω, ibid. d

Ἄτεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Durus, Inflexibilis, Immobilis. ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος. à verbo τέγγω significante ὑγραίνω. Ita v.l. sed perperam pro ἄτεγκτος.

G Ἀτέλεια, t.3, c.1371, f. Ἀτελείωτος, t.3, c.1376, f

Ἀτέλεστος, t.3, c.1380, e. Ἀτελεσφόρητος, t.3, c.1386, b

Ἀτελεύτητος, t.3, c.1389, f. Ἀτελὴς, t.3, c.1371, d

Ἀτελίη, t.3, c.1371, g

Ἀτέλλω, Lætor, Augeo. v.l. sed metuo ne perperam pro ἀτάλλω.

Ἀτελώνητος, t.3, c.1386, g

Ἀτέμβιος, Etymologo est μεμψίμοιρος, Querulus, Qui semper incusat sortem suam. vel etiam Miser.

Ἀτέμβω, t.1, c.599, e. Ἀτέμβομαι, ib.

H Ἀτενὲς, t.3, c.1284, f. Ἀτενὴς, ibid. c

Ἀτενίζω, ibid. h. Ἀτενισμὸς, t.3, c.1285, a

Ἀτενῶς, t.3, c.1284, f

Ἄτερ, Sine, Citra, Absque. idem quod ἄνευ & χωρὶς: sed poetis familiarius. Ac vt illa genitiuum sibi iunctum habent, ita & hoc. vt apud Hom. Od. μ, — ἄτερ καμάτου

καί,

πέλεσθαι. Il.ϑ, ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε. Sed & postponitur A interdum suo genitiuo. vt apud Apoll.Rhod. Arg. l.2, σάλου ἄτερ ἐγχυαλίξαι. Porro licet poetis sit familiari°, vti dixi, prosæ tamen scriptores quidam id vsurparunt, si bene memini. Affertur certè ex eorum aliquo, non nominato tamen, ἄτερ πολιτείας pro Semotus à reip. negotiis. Quemadmodum verò poetæ rursum αὖθι dicunt pro αὖ, ita ETIAM Ἄτερθε SIVE Ἄτερθεν pro ἄτερ, cum genitiuo construentes itidem vt illud, & in eadem signif. nimirũ pro Sine, Absque, Citra, Præter: interdum etiam Seorsum ab. Sed illo vtuntur sequente B consonante: hoc autem, sequente vocali. Soph. Aiace, pagina 39, ἄτερθε τοῦδε, præter hunc.

Ἀτεραμνία, ας, ἡ, Incoctilis natura. Hippocrat. De vuln. in cap. τῶν ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης.

Ἀτέραμνος, t.3, c.1310, c. Ἀτεραμνότης, ib.e

Ἀτεραμνώδης, Qui ex genere τῶν ἀτεράμνων est, Natura incoctilis. Galenus comment. in Epidem. librũ 6, τῶν λαχανωδῶν ἀκαπρίστων τι καὶ ἀμεταβλήτων ὄντων, ὁποῖα κατά τινας πηγὰς ὕδατα γίγνεται τὰ καλούμενα πρὸς τῶν χαλαῶν ἀτεραμνώδη. Ἀτεράμων, t.3, c.1310, b C

Ἀτέργατις, dea quædam Syrorum, tellus videlicet, vt tradit Macrob. Saturn. libro 1, capite 23. Athen. verò Syrorum reginam fuisse ait, adeo ὀψοφάγον & piscium delicatorum amantem vt præconio edixerit, Ἀτεργάτιδος μηδένα ἰχθὺν ἐσθίειν. Vide librum eius 8.

Ἀτερηδόνιστος, A teredinibus non erosus: vel etiam Teredinem non sentiens, Teredinibus non obnoxius. Dioscor. lib.1.

Ἄτερθε & Ἄτερθεν, vide paulo antè in Ἄτερ.

Ἀτερμάτιστος, t.3, c.1413, g. Ἀτέρμων, t.3, c.1414, h

Ἀτεροῖον, Hesych. exp. τὸ ἑτέρωθεν καὶ χωρίς. idem procul du- D bio est quod ἑτεροῖον.

Ἀτεροκοπία, t.3, c.1600, b. ob. Ἄτερος, t.1, c.1289, e

Ἀτερπής, t.3, c.1415, h

Ἄτερπνος, quasi ἄϋπνος, Insomnis: si non mentiuntur v.l.

Ἄτερπος, t.3, c.1416, a. Ἀτερψία, ibid.c

Ἀτεπιν, Hesychio λευκόν, album. Ἀτεπῶς tamen idem exp. ἀφροντίστως, Incuriose, Negligenter: cui affine est ἀτεπίσκεπτον quod exp. ἀπερίσκεπτες, Inconsultum.

Ἀτευκτέω, t.3, c.1441, f

Ἀτευκτος, ibid. Ἄτευκτος autem pro Iniucundus nescio vn- E de afferant v.l.

Ἀτευχής, t.3, c.1427, c. Ἀτεχνής, t.3, c.1432, b

Ἀτεχνία, ibid.a. Ἄτεχνος, t.3, c.1431, f

Ἀτέχνως, ibid.g. Ἀτεχνῶς, t.3, c.1432, b

Ἄτεω, t.1, c.597, g

Ἀτηρόχοι, Hesychio sunt ἀγαν αὐθάδεις, Nimium præfracti & arrogantes. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἀγέρωχοι.

Ἄτη, t.1, c.598, d

Ἀτηκότερον, Seuerius. v.l. sed non sine mendo. F

Ἄτηκτος, t.3, c.1456, c. Ἀτημέλεια, t.2, c.865, a

Ἀτημελέω, siue Ἀτημελῶ, t.2, c.864, g

Ἀτημελέως, Incuriose, Negligenter. ἀμελῶς. Ionicum & poeticum est: in prosa ἀτημελῶς dicunt. Hesych. exp. ἀνεπισήμως. Ἀτημελής, t.2, c.865, a

Ἀτημέλητος, t.2, c.864, g. Inde ADVERB. Ἀτημελήτως, idem cum ἀτημελῶς significans. hoc est Incuriosè, Negligenter: interdum & Incultè, Insciè. Xenoph. Pæd.8, τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν, res suas negligere & non curare. G

Ἀτημελία, t.2, c.865, a. Ἀτημελῶς, ibid.

Ἀτιώειν, Hesychio est μοχθεῖν, Laborare.

Ἀτηρής, Hesychio Ἀκαταπόνητος. pro quo scribitur potius ἀτειρής.

Ἀτηρία, Suidas in Ἀτηρόν, quod exp. βλαβερόν, affert ex Platonis comici Phaone: indicans ab eo deriuatum esse & eius significationem sequi.

Ἀτηρός, t.1, c.599, b

Ἄτης, Bacchi esse epitheton dicitur in v.l. H

Ἀτθίς, ίδος, ἡ, idem quod Ἀττική, Attica. vt apud Mus. legimus Ἀτθίδος νύμφης. Sic Ἀτθὶς γλῶσσα dicitur, & Ἀτθὶς διάλεκτος. At verò ἡ Ἀτθὶς absolutè & substantiuè ponitur pro ἡ Ἀτθὶς γῆ, seu ἡ Ἀττικὴ χώρα. Item Ἀτθὶς dicta fuit vna filiarũ Cranai, vt testatur Pausan. in Attic. Vocat. casum facit Ἀτθί, vt Epigr. l.1, p.86, Ἀτθὶ κόρα μελίθρεπτε.

Ἀτίζω, t.3, c.1549, g. Ἀτιθάσευτος, t.3, c.1466, b

Ἀτιθάσσευτος, ibid. Ἀτίθασος, t.3, c.1465, e

Ἀτιμαγέλας, t.3, c.1550, b. & 1554, f

Ἀτιμαγελέω, t.3, c.1554, g. Ἀτιμάζω, ibid.

Ἀτιμαλφέω, t.3, c.1552, d. Ἀτιμασμός, t.3, c.1554, f

Ἀτιμάω, ibid.b. Ἀτιμέω, ibid.c

Ἀτίμητος, t.3, c.1564, g. Ἀτιμία, t.3, c.1553, d

Ἀτιμοποιός, ibid.c. [illegible], t.3, c.1552, g

Ἀτιμόω, t.3, c.1553, f. Ἀτιμωρητί, t.3, c.1577, e B

Ἀτιμώρητος, ibid.c. Ἀτιμωρήτως, ibid.e

Ἄτιμος, t.3, c.1553, c. Ἀτίμως, ibid.g

Ἀτιμωτικός, t.3, c.1554, a. Ἀτιμωτικῶς, ibid.

Ἀτίνακτος, t.3, c.1541, f

Ἀτίολοφος, dictum fuit olim Ilion, teste Hes. forsan quòd ab Ati in colle ædificatum esset.

Ἄτις, t.2, c.1503, a. Ἀτισανδρεῖν, t.3, c.1550, b

Ἀτιτάλλω, t.1, c.597, f. Ἀτιτεί, t.3, c.1550, d

Ἀτιτεῖν, ibid. Ἀτίτης, ib.

Ἄτιτος, ibid.b. & 1570, c. Ἀτλαγενής, t.3, c.1233, d C

Ἀτλαντία, ibid.c. Ἀτλαντικός, ib.

Ἀτλαντίς, ibid.d. Ἄτλας, t.3, c.1232, e

Ἀτλατέω, seu Ἀτλατῶ, t.3, c.1229, f

Ἄτλατος, ibid. Ἀτλησία, ib.g

Ἀτλητέω, ibid.f. Ἄτλητος, ibid.

Ἄτματα, Hesychio sunt καθάρματα, Purgamenta, Sordes.

Ἀτμενία, & Ἀτμένιος, vide in sequ. Ἄτμενος.

Ἄτμενος, ου, ὁ, ET Ἄτμην, ενος, ὁ, Famulus, Seruus. Quorũ illud apud Hes. & Eust. legitur, hoc apud Etym. & Suid. & in lex. meo vet. vtrunque expositũ δοῦλος. Sed quod ad ἄτμενος attinet, tradit Eust. ita vocari non solùm τὸν D δοῦλον, sed etiam τὸν πεπραμένον ἐλεύθερον: quemadmodum οἰκεὺς quoque ab Homero vocatur non modò ὁ δοῦλος, verùm etiam ὁ κατ' οἶκον φιλητός. Hesych. ἄτμενον exp. nõ οἰκέτην tãtùm, sed & ἄπαυσον. Quod ad etymõ attinet, verisimilius illud apud Etymol. est, dici ἄτμην per syncopen pro ἀτιμήν, à τιμή: quoniã videlicet οἱ δοῦλοι sunt ἄτιμοι & inhonorati. INDE Ἀτμενία, ας, ἡ, Seruitus: interdum etiam Infortuniũ, Calamitas: (in infortunio enim ponitur seruitus) Hesychio δουλεία, δυστυχία. Ex Epigr. affertur etiam pro Administratio. ITEM E Ἀτμενώνητον huc pertinet, quod Hes. exp. δουλικόν, & μωρόν, Seruile, Fatuum. SED ET Ἀτμένιος hinc originẽ habere testatur schol. Nicandri, exponens enim ipsum πολυκατάργαστος, πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας γινόμενος, subiungit, quia ἄτμενες dicuntur οἱ δοῦλοι, οἷς ἔπεται τὸ κακοπαθεῖν. Vocat autem Nicander τὸ ἔλαιον epitheticῶς ἀτμένιον, quoniam multo & ferè seruili labore conficitur: idipsum eandem ob causam appellans etiam ἀτμένιον λίπος, in Alexiph. v.178, & 456. vel etiam quoniam con- F ficiebatur à seruis & rusticis. Denique hinc deriuant VERBVM Ἀτμεύω. Sic enim Etymol. ἀπὸ τοῦ Ἄτμην, Ἀτμῶ, καὶ Ἀτμεύω, τὸ δουλεύω: itidémque lex. meũ vet. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἄτμην γίνεται Ἀτμῶ καὶ Ἀτμεύω. Sed & Nicandri schol. ἀτμεύειν esse dicit δουλεύειν, quia ἄτμενες dicuntur οἱ δοῦλοι: in Alexiph. v.172, Ἣν τε καὶ ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος: de mari loquens. vt mox dicit, — & ἀχαιῶν ἐπέσευεν ὕδωρ Ἀργέστας, metuit ventos sicuti serui suos dominos. Mira tamẽ hæc deriuatio videri meritò potest nisi ἀτμεύειν dicamus συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἀτμενεύειν, quod ita ab ἄτμενος formatum est vt δουλεύειν à δοῦλος. G

Ἀτμενώνητος, & Ἀτμεύω, vide in præced. Ἄτμενος.

Ἀτμή, t.1, c.618, d. Ἄτμην, vide in Ἄτμενος.

Ἄτμητος, t.3, c.1408, b.

Ἀτμιάω, ῶ, Vaporo, Vapores emitto. Hippocr. de morb. l. 4, οὐ δύναται καταλεπτύνεσθαι οὐδὲ ἀτμιᾶν ὁμοίως τῷ ὕδατι.

Ἀτμιδοῦχος, t.1, c.618, d. Ἀτμίζω, ib.e. Ἀτμίς, ib.d.

Ἄτμισις, εως, ἡ, Vaporatio, Vaporũ emissio. vt ἀτμισμός.

H Ἀτμισμός, t.1, c.618, e.

Ἀτμοειδής, ib.d. Vnde ADVERB. Ἀτμοειδῶς, In modum vaporũ, Vaporũ similitudine. Gal. Cõm.3 in Hippocr. Aphor. διὰ δὲ τὴν ὑγρότητα διαφορεῖν ἀτμοειδῶς οὐ δύναται.

Ἀτμός, t.1, c.618, c. Ἀτμῶ, vide in Ἄτμενος.

Ἀτμώδης,t.1,c.618,d. — Ἀτόκιος,t.3,c.1534,b
Ἄτοκος,ib.a. — Ἀτολμάω,t.3,c.1583,e
Ἀτολμέω,ib. — Ἀτόλμητος,t.3,c.1585,g
Ἀτολμία,t.3,c.1583,d. — Ἄτολμος,ib.c
Ἄτομος,t.3,c.1391,h. — Ἀτονέω,t.3,c.1180,h
Ἀτονία,ib.f. — Ἄτονος,ib.e
Ἀτόνως,ib.f. — Ἀτόξευτος,t.3,c.1591,b
Ἄτοξος,t.3,c.1588,g — Ἀτόπαστος,t.3,c.1597,b
Ἀτόπημα,t.3,c.1594,c — Ἀτοπία,ib.d
Ἄτοπος,t.3,c.1593,f. — Ἀτόπως,t.3,c.1594,d

Ἆτος,ου,ὁ,καὶ ἡ,Insatiabilis.ἀκόρεστος:per crasin pro ἄατος,ex ᾱ privat. & verbo ἆσαι,quod est κορέσαι.Hom. Il.χ,Ἔκπεσα δηώσαντε μάχης ἆτόν περ ἐόντα. Et Il.ε,—τόσον ἔβεχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο. Itidémque Hesiod.Asp.Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὅν Ἄρηα ἆτον πολέμοιο. B

Ἀτραβατικός.Apud Suid.ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις χλαμύδας ἐνεδύοντο ξηραμπελίνας, ἃς ἐκάλουν Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος.τὸ γὰρ μέλαν,ἄτρον καλοῦσι. Sed parũ mihi probabilis est ista opinio : putóque Ἀτραβατικὰς scriptum esse pro Ἀτρεβατικάς: & Ἀτρεβατικὰς χλαμύδας esse quos Fl.Vopisc.in Carino vocat birros ab Atrebaticis petitos. Donati sunt (inquit) ab Atrebaticis birri petiti.Sũt.n.hodiéq; Atrebates aulæis texẽdis percelebres. C

Ἀτραγῴδης,t.3,c.1353,a. — Ἀτραγῴδητος,t.3,c.1352,h
Ἀτράγῳδος,t.3,c.1353,g

Ἄτρακτος,ου,ὁ vel ἡ, Fusus. Plut. in Probl. Rom. de sponsa, εἰσφέρει μὲν ἠλακάτην καὶ τὸν ἄτρακτον,ἐρίῳ δὲ περιστέφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Vbi nota fœm.genere vsurpatum:masculino autem apud Aristot.De mundo,τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον, εἰς τοῦτό πως νεύει, quæ de parcis & fuso ferũtur, huc tendunt. Itidem apud Suid.ex Epigr.ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν Ἄτρακτον,δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἠλακάτας. D Et rursum,καὶ δακτυλότριπτον Σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον.Ibidem,Τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίβδητον ἄτρακτον Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας.Vbi apertè accipitur pro fuso. Vt enim ibi vocatur πολυδινὴς & δακτυλότριπτος,ita Ouid.— teretem versabat pollice fusum. Item, —versato ducentem stamina fuso.Et Plinius,Mulieres per itinera ambulãtes torquent fusos. Idẽ Plin.ἄτρακτον interpretatur non fusum sed colum,vt videbis t.3, c.958,g. Et forsitã nõ malè. ‖Metaphoricè certè à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur τὸ βέλος,Iaculũ seu sagitta.perinde enim vt illa teres est & oblongum, torno etiam vt illa factum. Soph.Philoct.ὅμοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. Menander apud Suid.ἐτοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου,καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας,ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. Et Procop.τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον,αἰνήρηται βλαβείς. ‖Ita etiam nominatur mali nautici pars quædam,nimirum τὸ ὑπὲρ τῆς κεραίας,quod supra antennam est. Porro deriuatur INDE Ἀτρακτοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Fuso similis. F ITEM Ἀτρακτυλὶς, inde dicitur spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur.qua de re vide quæ ex Theophr.& Dioscor.& Theocr.schol. ac Plinio attuli t.3,c.958,f. Theocr.metri causa dicit Ἀτρακτυλλίδες gemino λ, Idyll.4. quomodo & apud Diosc.scriptum est.

Ἀτράνωτος,t.3,c.1320,d. — Ἀτράπελος,t.3,c.1640,h

Ἀτραπὸς, SIVE Ἀτραπιτὸς,οῦ,ἡ, dicitur ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς,ἀλλ' εὐθεῖα,Via trita,non habens diuerticula, sed recta, inquit Hes.etymon simul afferens G & rationem nominis, quoniam videlicet ἐξ αὐτῆς οὐκ ἔστι τραπέσθαι siue ἐκτραπέσθαι. Latinè Callis dicitur,Semita, Trames. diuersa enim est à via plaustrorum quam regiã vocãt.vt patet ex Herodiano.Is.n.l.8 dicit,αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο,ὡς μηδένα διαβαίνειν,viæ regiæ omnésque calles obseruabãtur. Sed & ex aliis patet pro recta & compendiaria via accipi. Arist Nub.Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ,Μίαν ηὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ.Et in Ranis,Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη H ἡ διὰ θυείας,compendiaria & trita ad inferos via est per mortarium,trita nimirum in eo cicuta & hausta.Generalius apud Philonẽ De vita M.l.1,τὴν ἐν αἰτίαν τοῦ εἰκότος ἀτραπὸν ἤλαυνε.Et apud Plut.De deo Socr.

ἀτραπεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων,ὀλίγαι δὲ ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσιν. Posterius autẽ ἀτραπιτὸς poeticum dũtaxat est. Hom.Od.ν,Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες. ‖Ἀτραπὸς dicitur etiã οἶνός τις : is nimirum qui sponte fluit vua nondum calcata. τραπεῖν γὰρ (inquit Etymol.) ἐστὶ τὸ πατῆσαι,ὅθεν καὶ τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς,ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπότροπος λέγεται. Quæ ad verbũ leguntur & in lex.meo veteri,omissis tantùm illis tribus, οἶνος καὶ ἀπότροπος, sed additis præterea his,ἀπὸ τῆς ᾱ στερήσεως,καὶ τοῦ τραπεῖν ἤγουν πατῆσαι. Ac sanè quod ad ἀπότροπος illud attinet, suspectum mihi est, nec dubitarim pro eo reponere πρότροπος, de quo vide quæ annotaui t.3,c.1633,a. & 1665,e. Cæterùm à superiore Ἀτραπὸς est VERB. Ἀτραπίζειν,significans Viam carpere,Iter facere: Hesychio βαδίζειν,ὁδοιπορεῖν.

Ἀτράφαξις, SEV Ἀτράφαξυς,ἡ,oleris genus est quod Romanis Atriplex dicitur: Græcis alio nomine χρυσολάχανον,teste Diosc.l.2,c.145, vbi duo eius esse genera dicit, τὸ μὲν ἄγριον,τὸ δὲ κηπευτόν. Et ἄγριον forsan id est quod Aristoph.ψευδατράφαξυν nominauit. Scribendum porro videtur per υ potius in vltima syllaba. Ita enim manuscriptus Suidæ vetustus cod.habet : quẽadmodũ apud Hes.quoque & in lex.meo vet.ἀνδράφαξυς legitur. (nã ita scribitur,tenui cum media commutata)apud Theophrast.verò & Hipp.ἀνδράφαξις etiam,vt suprà docui.

Ἀτρείδης,& Ἀτρείων,patronym.ab Ἀτρεὺς,Atrides,Atrei filius.

Ἀτρέκεια,t.1,c.1879,f. — Ἀτρεκέω,ib.
Ἀτρεκέως,ib.e. — Ἀτρεκὴς,ib.a
Ἀτρεκίη,ib.f. — Ἀτρεκῶς,ib.e
D Ἀτρέμα,t.3,c.1673,f. — Ἀτρέμας,ib.d
Ἀτρεμέω,t.3,c.1674,a. — Ἀτρέμη,t.3,c.1673,h
Ἀτρέμητον,t.3,c.1674,b. — Ἀτρεμία,t.3,c.1673,g
Ἀτρεμίζω,t.3,c.1674,c. — Ἄτρεπτος,t.3,c.1616,b
Ἀτρέπτως,ib.c. — Ἀτρεστίδας,t.3,c.1671,e
Ἄτρεστος,ib.d. — Ἀτρέστως,ib.
Ἄτρητος,t.3,c.1317,g. — Ἀτρήτως,t.3,c.1318,b
Ἀτρίακτος,t.3,c.1612,c. — Ἀτρίβαστος,t.3,c.1329,f
Ἀτριβὴς,ib.e. — Ἀτριβὶ,ib.f

Ἀτρίζεται,Hes.affert pro πένεται,Pauper est.

E Ἄτριον,ου,τὸ,eidem est ὕφος λεπτὸν, Textum tenue & subtile: & Εὐάτριοι,εὐυφεῖς,Bene texti.

Ἄτριπτος,t.3,c.1328,g

Ἄτριχες,Depiles,Glabri.id est Qui pilos non habent.vt ἄτριχα πρόσωπα in fab.Æsopicis, de ore imberbi, seu læuibus genis. Est à nom.sing.ἄθριξ.Is enim per θ scribitur,obliqui autem per τ, ob sequentem aspiratam : excepto datiuo plur.ἄθριξι.

Ἀτρὶψ,t.3,c.1329,f. — Ἀτρόμητος,t.3,c.1673,b
Ἄτρομος,t.3,c.1672,c. — Ἀτρόμως,ib.d

F Ἀτροπία,ας,ἡ, exponitur Malè morata natura, Improbitas,Temeritas. Possit etiam significare τὸ οὐ τρέπεσθαι,Verti flectique non posse, Immutabilitas,Rigiditas. Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod Hes.exp.ἀωρία,μεσονύκτιον,Nox intempesta,Media nox. Idem tamen Ἄτροπος attulerat pro ἀμετάτρεπτος.

Ἄτροπος,t.3,c.1617,b. & t.2,c.272,d.ob.
Ἀτροφέω,t.3,c.1645,e. — Ἀτροφὴς, ib.f
Ἀτροφία,ib.b. — Ἄτροφος,t.3,c.1644,g
Ἀτρύγετος,t.3,c.1679,c. — Ἀτρυγὴς,ib.b
G Ἀτρύγητος,ib. — Ἀτρυγηφάγου,t.3,c.1676,h
Ἄτρυγος,t.3,c.1681,g

Ἀτρυώων,Hes.affert pro ἐγείρων,Excitans. Sed scribitur potius ὀτρυώων.

Ἀτρύπητος,t.3,c.1321,d. — Ἀτρύπονος,t.3,c.1323,b
Ἄτρυτος,t.3,c.1322,f

Ἀτρύπνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Indomitus.vulg.lex.Sed fictitium esse puto.

Ἀτρυτώνη,t.3,c.1323,c. — Ἀτρύφερος,t.1,c.1595,b
Ἀτρύφητος,ib.f

H Ἄτρω,Exilio.v.lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἄττω.

Ἀτρωὸς,t.3,c.1343,g. — Ἄτρωτος,ib.f
Ἀτρώτως,ib.g. — Ἄττα,t.2,c.1505,b
Ἄττα,ib.& t.3,c.34,d. Ibidem obiter mẽtio facta est vo-

catiui ἄττα, qui προσφώνημα est νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, Thessalicæ dialecti proprium, vt Eust. tradit ex veteribus grammaticis, dicens ipsum esse προσηνὲς, ἄκλιτον & ἀμετάληπτον, hoc est μὴ δυνάμενον μεταληφθῆναι εἰς ἑρμηνευτικὴν ἑτέραν λέξιν. Alibi esse dicit προσφώνημα ἐκ νεωτέρου ὡς πρὸς σοφὰ, & προσφώνημα ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον. Et pag. 658, ἔστι δὲ (inquit) τὸ μὲν τέττα, φίλου· τὸ δὲ ἄττα, τροφέως· τὸ δὲ πάππα, πατρός· τὸ δὲ ἠθεῖε, ἀδελφοῦ. Ac τροφέως quidem προσφώνησις κλητικὴ dici potest Odyss. π, vbi Telemachus Eumæo dicit, Ἔσσεται οὕτως ἄττα· σέθεν ἕνεκ᾽ ἐνθάδ᾽ ἱκάνω. Erat enim Eumæus Telemachi veluti nutricius. Generalius autem γέροντος προσφώνησις: Il. ρ, vbi Menelaus Phœnici dicit, — Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές.

Ἀτταγύας, Hesychio auis species est quæ & ἀτταγᾶς dicitur.

Ἀτταγάρη, idem ex Xantho affert pro ἀθάρη, Puls.

Ἀτταγάς, SIVE Ἀτταγᾶς, auis nomen est, quam Alexander Myndius apud Athen. libro 9, dicit esse paulo maiorem perdice, totam verò κατάγραφον περὶ τὰ νῶτα, κεραμεῶν τὴν χρόαν, ὑποπυῤῥίζουσαν μᾶλλον, id est picto dorso, colore testaceo, sed magis rutilo. Vnde seruos stigmaticos, seu Threïciis notis compunctos, Aristophanes per iocum ἀτταγᾶς nominat in Auibus, Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος, Ἀτταγᾶς οὗτος παρ᾽ ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται. Multa alia de aui ista vide apud Athen. in loco suprà citato, vbi etiam annotat, Atticos παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον περισπᾶν τοὔνομα. ea enim quæ in ας desinunt, si vltra duas syllabas extendantur, & α habeant in penultima, esse barytona, vt ἀκάμας, ἀδάμας, δάμας. Apud Suid. manuscriptum etiam exemplar habet Ἀτταγάς, oxytonως: quod ὄρνεον & ipse dicit esse κατάστικτον ποικίλοις πτεροῖς, ideóque ita etiā nominari τοὺς καταστιγμένους δούλους. quoniam verò τὰ λιμνώδη χωρία κατασκευάζεται, ideo Aristoph. dixisse, τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσας βαδίζων. vulgò τελματιαῖον appellari. Sed mirum quod Athenæus subiungit loco quem suprà attuli, Λεκτέον δὲ (inquit) καὶ Ἀτταγαῖ, καὶ οὐχὶ Ἀτταγῆνες. Nam illud Ἀτταγῆνα non solùm apud Aristotelem legitur, (Hist. anim. lib. 9, c. 26, vbi ait ἀσκηθῶσαν esse τὸ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίδα, τὸ χρῶμα ὅμοιον ἀτταγῆνι) sed à Latinis etiam vsurpatur, ac inter alios à Plinio, qui lib. 10, cap. 48, Attagen (inquit) maximè Ionius celebratur, vocalis aliàs, captus verò obmutescens, quondam existimatus inter raras aues. Quinetiam Eustathius pag 854, τὸ παλαιὸν (inquit) Ἀτταγαῖ μὲν Ἀττικῶς, Ἀτταγῆνες δὲ κοινῶς: indicans in communi Græcorum cæterorum dialecto fuisse vsitatum. Et paulo antè, περισπῶσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ Ἀτταγᾶς, ὃς Ἀτταγὴν κοινότερον λέγεται, κλινόμενος ἀτταγῆνος. Item schol. Aristoph. ὁ ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστι περιπόμενον ἕλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν· ὃν ἡμεῖς φαμὲν ἀτταγῆνα. Porro Lat. nō Attagenē solùm vocāt, sed etiam Attagenam. Martialis, Inter sapores alitū fertur primus Ionicarum gustus Attagenarum. Valla Francolinum vulgò nominari tradit.

Ἀτταγῖνος, nominatur à quibusdam ὁ σκεπινός, vt Dorion refert apud Athen. l. 7, in piscium censu. scepini autem meminit Plin. l. 32, c. vlt.

Ἀτταγὴν, vide in Ἀτταγᾶς paulo antè.

Ἀττάκης, ου, ὁ, Leuitici 11, numeratur inter reptilia volucria, quæq; quatuor ingredientia pedibus saltitant: καὶ ταῦτα (inquit) φάγεσθε ἀπ᾽ αὐτῶν· τὸν βροῦχον, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ· καὶ τὸν ἀττάκην, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ· καὶ τὴν ὀφιομάχην, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ· καὶ τὴν ἀκρίδα, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ. Sed Cōplut. edit. ibi habet ἀττακόν: vt & in Hebraici textus versione est Attacum. Forsan idem est atq; ἀττέλεβος.

Ἀττακῖται, οἱ, ex placentarū genere sunt. Ita n. Athen. l. 14, ἄλλα πλακούντων γένη, ὀστρακίτης, ἀττακῖται. Sed vereor ne ἀτταγῖται scripserit. vt aliquāto antè in placentarū itidē censu, ex Pamphilo retulerat, τὸν ἀτταγίτην καλούμενον vocari ἐπίχυτον, allato simul ex Hippon. hoc senario, Οὐκ ἀτταγίτας κνεῖσιν ἐμβάπτων. Sicut n. ὀστρακῖται nominabantur οἱ ἐπ᾽ ὀστράκων σκευαζόμενοι, ita ἀτταγῖται, οἱ ἐπ᾽ ἀτταγίων, hoc est τηγάνων, qui in sartagine confiebant. Ita enim Hes. Ἄτταγα, τὰ τήγανα· καὶ πλακοῦς ὁ ἐπ᾽ αὐτῶν σκευαζόμενος, ἀτταγίτης. Id. n. ἀτταγίτης supplendum esse, patet ex eo quod paulo pòst sequitur, Ἀτταγίτας, τηγανίτας.

Ἀτταλίδες, eidem Hesychio sunt πλακοῦντες ἐνθρυπτοί: forsan ab Attalo quopiam denominati qui vel eos apparare scitè, vel in deliciis haberet. Ab Attalo certè Ἀττάλεια dicta ciuitas Pamphyliæ maritima, vt Ἀντιόχεια ab Antiocho, Ἀλεξάνδρεια ab Alexandro.

Ἀτταλίζομαι, Siculis idem quod πλανῶμαι, teste Hesychio.

Ἀττάλω, t. 1, c. 597, e

Ἀτταγίτης, & Ἄτταγον, vide in Ἀττακῖται, paulo antè.

Ἀττάραγος, Hesychio est τὸ ἐλάχιστον, res minutissima: qui etiam addit, quosdam ita vocatas dicere τὰς καλουμένας ψίχας, id est, Minutissima panis fragmenta quæ deciduntur dum scinditur aut frāgitur, Micas: alios autem τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας, i. pustulas quæ sunt in panibus, seu quæ erumpunt in summa panis parte dū in furno coquitur: quas pusulas Latini appellant hettas. scribit enim Festus, hettas dici quibusdam pusulas quæ in coquendo pane solēt assurgere, à quibus accipi rē nullius pretii, vt quū dicimus Nō hettæ te facio. Poll. quoque l. 7, c. 5, τοῦ γε μὴν ἄρτου (inquit) αἱ μὲν κατὰ τὸ ἄνω μέρος οἱονεὶ φλύκταιναι, ἀττάραγοι· αἱ δὲ ἐκ τοῦ κάτω, ἐψηθίαι. αἷς δὴ προσέχειν εἰώθασι τοῖς κριβανίτων ὑποψωμίσμασι. Nota autem apud eū scribi per γ, sicut apud Athen. quoque & Eust. Ille n. l. 14, ex Apollodoro & Theodoro tradit ψώθια vocari τοῦ ἄρτου τὰ ἀποψαυόμενα, quæ à nonnullis nominari ἀττάραγους. Hic autem, p. 1631, eadē refert ex eodē Athen. & p. 1817, quū ex Paus. docuisset, ψώθια esse ὑπὸ ὀπτῶν ἄρτων θραύσματα, siue τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου, subiungit, τὰ δὲ τοιαῦτα ψώθια, καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές. Sunt igitur ἀττάραγοι pusulæ seu minuta fragmenta quæ pani nimiū cocto deraduntur aut spontè decidunt. Pro illo verò ἐψηθίαι, in loco Poll. ex Eust. repone ψώθια, seu ψωθία, vt apud Athen. scriptum est.

Ἀτταταῖ, interiectio est, quæ idē valere dicitur quod Atat apud Latinos, & βαβαὶ seu φεῦ apud Græcos. ἰατταταιὰξ autem, flentis interiectio seu exclamatio est.

Ἀττέλαβος, SIVE Ἀττέλεβος, Hesychio est εἶδος κνωδάλου, ζώου μικροῦ καὶ λεπτοῦ, seu species ἀκρίδος, & quidē ἀκρὶς μικρά. vt Suidæ quoque ἀκρίς τις, locusta quædā. Sic Hieron. etiam comment. in Nahum proph. c. 3, Locustæ (inquit) & bruchus & parua genimina locustarū, quæ vocantur attelabi. Et mox, Porro attelabus, quem significantius comessorē interpretatus est Aquila, parua locusta est inter locustā & bruchum, & modicis pēnis reptans potius quàm volans, sempérque subsiliēs: & ob hanc causam vbicunque orta fuerit, vsque ad puluerem cuncta consumit: quia donec crescant pennæ, abire non potest. Et rursum, Confertur exilienti attelabo & locustæ, quæ in die frigoris eo ꝙ auolare nō possit, resideat in sepe, & postea orto sole & illius ardore calefacta exiliat, & ad alias regiones auolans, nequaquā meminerit sepis in qua tempore frigoris sederat. Verba Prophetæ secundū LXX interpretes hæc sunt, βροῦχος ὥρμησε καὶ ἐξεπετάσθη. ἥλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ σύμμικτός σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ φραγμὸν ἡμέρα πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον αὐτῆς. Videtur porro ὁ ἀττέλεβος siue ἀττέλαβος dici παρὰ τὸ ἄττειν, quoniam paruas habens pinnas subsilit potius quàm volat. Nota autem per ᾱ in penultima scribi & in loco illo Prophetæ, & apud Hieron. per ε apud Suid. & Hesychium: quanquam apud eum & altera habeatur scriptura, ἢ διὰ τοῦ ᾱ, extans & apud Plin. l. 29, c. 5, vbi ait, Locustarum minimæ sine pennis, quos attelabos vocant.

Ἄττης, ου, ὁ, dicitur nominatus fuisse puer quidam Phrygius à Rhea adamatus. Pro quo apud Suidam scriptum Ἄτης in manuscripto etiam & veteri codice, sed non serie sua, verùm post Ἀτηρότατον, ante Ἀτθαλος: vnde suspicari queamus eū per η scripsisse, vt scriptū apud Dem. Pro cor. βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης, ἄττης ὕης. Veruntamē & apud Harpocr. scriptū Ἄττης per τ: qui eum dicit παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶσθαι ὡς πρόσπολον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Additq; rursū Suid. in accus. dici Ἄττιν nō Ἄττα, afferēs ex Theopōpo comico, Κολάσομαι γ᾽ ἐγώ σε καὶ τὸν σὸν Ἄττιν. Affert & Demosth. locum suprà

citatum, sed paulo aliter, ita nimirum, κατάρχεις τοῖς σά-βοις, Ἄττις ὕης Ἄττις. quomodo in manuscripto etiam codice legitur. Legitur porro superius Ἄττης apud Hes. quoque, sed sine expos. tantum enim ei subiungit, τὸν Ἄττιν φασὶ Λάκωνες. A

Ἀττική, Ἀττικίζω, Ἀττικισμός, Ἀττικιστής, Ἀττικουργής, Ἀττικωνικοί, cum primitiuo eorum Ἀττικός, vide in sequ. Ἀττίς.

Ἀττίς, ίδος, ἡ, Hesychio sunt Ἀθῆναι, Athenæ. Idem igitur Ἀττίς hîc est quod Ἀτθίς suprà, Atheniensis regio, vnà cum vrbe. (De paroxytono autem Ἄττις, vide quæ in Ἄττης dixi paulo antè.) Inde POSSESS. Ἀττικός, ού, ὁ, Atticus. hoc est Pertinens ad Athenienses, seu Atheniensium proprius & peculiaris. vt Ἀττικὴ λέξις, & Ἀττικὴ προσῳδία, & Ἀττικὸν σχῆμα apud grammaticos: & alibi Ἀττικαὶ ἰσχάδες, Ἀττικαὶ κύλικες, Ἀττικὸς κέραμος. Itidémque apud Athenæum libro 9, Παραθῶ τι δεῖπνον ὅλον ἀνδρὸς Ἀττικῆς: apud quem & deridentur τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα, lib. 4, nimirum vt parciora. Et apud Lucianum De conscrib. histor. θύμου τε Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Apud eundem, Ἀττικὴ δριμύτης τῶν σκωμμάτων: qui itidem dicit, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα δὴ τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. Vbi μυκτὴρ Ἀττικὸς prouerbialiter dicitur de salsa irrisione. Manarunt verò ab eis & alia prouerbia. vt Ἀττικὴ πίστις, Attica fides: ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν, de iis qui inuiolatam fidem seruant, teste Suida, afferente & Ἀττικὸς μάρτυς. In vituperio autem, Ἀττικὸν βλέπος, Atticum os, pro Impudens os, (quoniam nimirum ἐπ' ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι) seu πανοῦργον, vt annotat schol. Aristoph. in hoc loco Nubium, Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Idem schol. Ἀττικὰς exp. etiam βραδυνούσας καὶ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ, siue μελλούσας ἐν τῷ πράγματι, vbi idem comicus dicit, ἀλλ' ἄγει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς: taxans nimirum tarditatē & cunctationem Atheniensium. Ἀττικὰ γράμματα autem Hesych. τὰ ἀρχαῖα ἐπιχώρια vocari dicit: itidémq; Harpocr. quem vide. Dicitur præterea aliquid esse Ἀττικὸν, Atticis peculiare, ideóque elegantius. Lucian. in Solœc. περιεργόν τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικόν. At τὸ Ἀττικὸν substantiuè pro Attica elegantia. Plut. τῷ Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένοις διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μηδὲν ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τι καὶ Ἀττικὸν ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν ἀποδρεπομένοις. Fœmin. ἡ Ἀττική, absolutè sæpe dicitur pro ἡ Ἀττικὴ χώρα, Attica regio, seu Atticus ager. vt apud Athen. παρεγένηθη εἰς τὴν Ἀττικήν. &, εἰς κόρακας αἴρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Plurale itidē οἱ Ἀττικοὶ substantiuè ponitur pro οἱ Ἀττικοὶ ἄνδρες & Atticæ regionis incolæ. Athen. l. 3. Μακεδονίζοντας οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν. Et l. 9, οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν εἶναι ἔφη. Dicitur aliquis etiam ob sermonis elegantiā leporésque Ἀττικὸς esse, licet ex Attica non oriundus. Lucian. De histor. scrib. ὑπὲρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι. Athen. libro 13, De Lamia, ἦν σφόδρα εὔθικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. id est, responsionibus eius inerat Ἀττικὸς μυκτὴρ & Ἀττικὴ δριμύτης τῶν σκωμμάτων, vt Lucian. suprà loquitur. Porro est inde ADVERB. Ἀττικῶς, Atticè, More Atticorum, seu More Attico. vt quum grāmatici dicunt aliquid Ἀττικῶς enuntiatum esse. Lucian. verò dicit etiam Ἀττικῶς σολοικίζειν, de iis qui quum Atticam affectent elegantiam, in solœcismos incurrunt. Dicitur ET Ἀττικηρῶς pro Ἀττικῶς: sed ioco potius. Antiphanes apud Athen. lib. 4, Μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν, Οὐκ Ἀττικηρῶς οὐδ' ἀπηκριβωμένως, sed μεγαλείως. taxātur enim τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα vt parciora & macriora, laudātur Thessalica vt lautiora. Inde est & COMP. Ἀττικουργής, significans In Attica factus, vel Factus more Attico, Qui Attici operis est, ideóque elegantioris. Vitruu. l. 4, c. 16, Genera sunt enim thyromaton hæc, Doricū, Ionicum, Atticurges. Synes. ep. 74, ἐπιμψά σοι τὸν λόγον Ἀττικουργῆ τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, Orationem Attici operis, id est Attica lingua scriptam. Et epist. 52, κομίζοντα σολὰς Ἀττικουργεῖς. Item VERB. Ἀττικίζω, Atticisso. hoc est Atticos sequor, Atticos imitor seu æmulor: & peculiariter in dictione. Lucian. in Solœcista, Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ Τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου. Demetrius Phal. De eloquut. διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν Δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς ἠττίκιζον. Lynceus verò Samius apud Athenæū

1. 14, dicit τὰς Βερενικίδας καλουμένας ἰσχάδας τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαρίζειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς οὐδὲν ἧττον τῶν Ἀττικῶν Ἀττικίζειν, pro Suauitate Atticis non esse inferiores. præ cæteris enim Atticæ caricæ à saporis iucunditate & gratia commendabantur. Dicitur Ἀττικίζειν etiam is qui τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖ, Qui Atticis studet. hoc est Qui Atheniensium partes sequitur, Qui ab Atheniensiū partibus stat. Thucyd. libro 3, μόνους αὖ Βοιωτῶν Ἀττικίσαι. Sic Xen. Hellen. 6, p. 346, ἐν ἑκάστῃ πόλει οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δὲ Ἀττικίζουσιν. pro quo antè dixerat, εἰσὶ μὲν δήπου πασῶν τῶν πόλεων αἱ μὲν τὰ ἡμέτερα, αἱ δὲ τὰ ὑμέτερα φρονοῦσαι. Inde VERBALE Ἀττικισμός, οῦ, ὁ, Atticismus, Atticorum imitatio: & quidē peculiariter in dictione. vnde & exponitur Sermo Atticus, Atticum loquēdi genus, ideóque lepidius. Quintil. In tragœdiis grauitas, in comœdiis elegantia & quidam velut Atticismus inueniri potest. vbi ἐπὶ δριμύτητος τῶν σκωμμάτων seu ἐπὶ Ἀττικοῦ μυκτῆρος accipitur, vt loquitur Lucianus. Alioqui Ἀττικισμὸς dicitur etiam Studium partium Atticarū. Thucyd. l. 3, ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μηδισμὸν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀττικισμόν. Et libro 4, ἐπικαλέσαντες Ἀττικισμόν, Crimini dantes quòd cum Atheniensibus fecissent. ITEM Ἀττίκισις, εως, ἡ, significans idē quod Ἀττικισμός, Imitatio Atticorum, seu Atticæ elegantiæ. Luc. in Lexiph. ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. ET Ἀττικιστής, οῦ, ὁ, Atticæ linguæ studiosus: seu Atticæ dictionis & elegantiæ affectator. Postremum deriuatū EST Ἀττικωνικοί, per contemptum & derisum vsurpatum pro Ἀττικοί. testatur enim schol. Aristoph. quosdam ita vocasse τοὺς Ἀθηναίους, ἀπελίζοντας καὶ ὀνειδίζοντας: in hoc nimirum loco Pacis, Εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοί.

Ἀττύζει, Hesych. exp. ἐπιπηδᾷ, ταράσσει, item ἀπολύει: afferēs & pass. Ἀττύζεσθαι, itidem pro φοβεῖσθαι, ταράττεσθαι. Similiter Ἀττυζηλὸν affert pro φοβερόν, addens etiam ἀφανὲς, ἄσημον. Sed hæc per geminum τ scriptura mihi admodum suspecta est, atque adeo ipse eam Hesychius suspectiorem reddit dum ἀπὸ τῆς ἄτης illa deriuari annotat. Quinimo vnico τ apud eum scriptū est Ἀτυζομένη & Ἀτυζόμενος. quorum illud exp. φοβουμένη, θορυβουμένη, ταραττομένη: hoc autem, λυπούμενος, ἐκπλησσόμενος. Atque adeo vnico τ scribi apud Homerū & alios poetas non solùm ἀτύζω, sed ἀτυζηλὸς etiam, mox docebo exemplis ex iis allatis. Nisi itaque metri causa geminatum illa habeant τ apud Hesychium, mendosè scripta esse arbitror.

Ἀττυζηλὸν, vide in præcedenti Ἀττύζει.

Ἄττυλλα, Hesychio est ἄσκυλα. Ἄττω, t. 1, c. 235, d

Ἀτυζηλὸς, οῦ, ὁ, Terribilis, Terrificus. ἐκπληκτικός. Apollon. Rhod. Argon. l. 2, αἱ δὲ φέβοντο Τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι. Apud Hesych. scriptum ἀττυζηλὸν geminο τ & proparoxytonως: sed tollendum esse alterum τ, ex metro hîc apparet: oxytonως autem efferēdum esse, schol. Apollonii refert ex Herodiano.

Ἀτύζω, F. ύξω, Terreo, Metu percello: vel etiam Perturbo. exponitur enim non solùm φοβέω, ἐκπλήττω, sed etiam ταράσσω. Item, Obstupefacio, Stupore percello, Attono. Theocr. Idyll. 4, Αἰπολικὸν τὸ θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obstupefaciat. vt scholiast. quoque exp. τοῦτο τὸ θαῦμα τερατῶδες ὂν, τὴν σὴν ἐκπλῆξαι διάνοιαν, τὴν σὴν ψυχὴν καταπλῆξαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Passiuum Ἀτύζομαι, Terreor, Metu percellor: vel etiam Metuo, Horreo. Homerus Iliad. ζ, Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, Territus conspectu patris, Exhorrescens conspectum patris. Frequentissimus apud eundem est vsus participii ἀτυζόμενος pro Pauefactus, Attonitus, Consternatus: seu (vt Hesychius exponit) ἐκπλησσόμενος, θορυβούμενος, ταραττόμενος. Odysseæ λ, Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς, Πάντοσ' ἀτυζομένων. Iliad. ζ, de equis Adrasti, qui aurigam excusserant & currum fregerant,— αὐτὼ μὲν ἐβήτην Πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, quò alii metu consternati seu attoniti fugiebant. Et paulo antè, de iisdem equis, ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο, Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα

Ἄζαντ', in campo conſternati & attoniti pauore, vtpote A
qui in ramum myricæ incurriſſent & ſeſe læſiſſent. At Il.σ, initio, Νηυσὶν ἐπικλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο, ſignificat Fugientes per campum præ timore quo conſternati ſunt. id enim ſonat ἀτύζεσθαι πεδίοιο, id eſt φεύγειν διὰ πεδίοιο ἀτυζόμενον. Porrò vt Metuere & Timere aliquando infinitiuũ ſibi iunctum habẽt apud poetas; ita & hoc ἀτύζεσθαι. Homerus Iliad.χ, ſub finem, Αἴ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, metuẽtem interire. hoc eſt metuentem ſibi ab interitu. Contrà aliquis οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζεσθαι dicitur quum ne tantillum quidẽ me- B
tuit, ſeu, ne tantillum quidem ſolicitus eſt aut curat. Apoll. Argon. libro 2, Εἴομεν, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι. Ibidẽ, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας. ‖ Apud Nicand. verò in Alexiph. vbi de eo loquens quem hauſta cicuta ſuffocat, ait, ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει, Οἷα κατηβολέων, ſchol. expon. ἕλκει, σπᾷ, & ὀλίγον ἀναπνεῖ: ſed annotans, ſcribi etiam ἀλύζει. Ἄτυκτος, t.3, c.1425, e

Ἀτυλὸν, Heſychio μικρὸν, ἀγεννές, Paruum, Degener.

Ἄτυμβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Buſto carens, Inhumatus, Inſepultus. C

Ἀτυπῆδες, Heſychio κριθαὶ ἀπίτυροι, λεγόμεναι ἀλέπυροι, Hordea ſine furfure ſeu ſine cortice. vel etiam Hordea non aceroſa, Non habentia acus & glumam.

Ἄτυπος, t.3, c.1691, f. Ἀτυραννεύτης, t.3, c.1700, b

Ἀτυρόφωνος, Cui feſtinata nimis in loquendo celeritas eſt. Ita v. lex. addentia, eundem & Ἄτυρον dici. Sed viderint quàm veré.

Ἀτύρωτος, t.3, c.1702, c. Ἀτυφία, t.3, c.1707, a

Ἄτυφος, ib. Ἀτύφως, ib.

Ἀτυχέω, t.3, c.1452, b. Ἀτύχημα, ib. f

Ἀτυχὴς, t.3, c.1451, h Ἀτυχήτης, t.3, c.1452, f D

Ἀτυχθεὶς, Perculſus, Auerſatus: ἐκπλαγεὶς, ἀποστραφεὶς, Heſychio. Vide in Ἀτύζομαι.

Ἀτυχία, t.3, c.1452, a

Ἀτυχὸν, Heſychio μέτριον, Moderatum, Mediocre.

Ἀτυχῶς, t.3, c.1452, a. Ἄτω, t.1, c.597, h

¶ Αὖ, t.1, c.599, f. Αὖ αὖ, ib. h

Αὖα, Æolicè dicitur ἡ ἠώς, aurora, vt tradit Etymol. & lex. meũ vet.

Αὐαίνω, & Αὐαίνομαι, t.1, c.610, b

Αὐαλέος, t.1, c.609, h E

Αὐαλὸς, Heſychio ὁ Διόνυσος, Bacchus.

Αὔανος, dicitur panis quidã ad placentarum genus proximè accedens, & placenta potius quàm panis. Poll. lib.6, αὔανος ὁ ἄρτος, ἐγγυτέρω πλακοῦντος.

Αὔανσις, t.1, c.610, b.

Αὐαντὴ, morbus quidam deſiccans apud Hippocratẽ, teſte Gorræo. Αὐαντικὸς, t.1, c.610, b

Αὔαρα, Heſychio ſunt τὰ Ποντικὰ κάρυα, Ponticæ nuces, ſeu Auellanæ. Pro quo ſuprà ex eodẽ habuimus Ἄρυα.

Αὐασμὸς, t.1, c.610, b F

Αὐγάζω, t.1, c.602, a. Αὐγάζομαι, ib. b

Αὐγαλέος, apud Theocritum pro αὐαλέος, i. Siccus, Aridus, vt annotant vulg. l. Sed procul dubio ea ſcriptura mẽdoſa eſt.

Αὔγαρος, à Cypriis dicitur ὁ ἄσωτος, teſte Heſ. Apud Suid. verò eſt nomen proprium regis Edeſſæ.

Αὔγασμα, t.1, c.602, b. Αὐγασμὸς, ib.

Αὐγάω, ib.

Αὐγεῖν, Heſych. exp. ἀλγεῖν, Dolere.

Αὐγὴ, t.1, c.600, g. Αὔγη, t.1, c.601, a G

Αὐγήεις, ib. h. Αὐγὴς, t.1, c.602, a

Αὔγιον, à quibuſdam dicitur Ruta, vt tradunt v.l.

Αὐγοειδέστερος, t.1, c.601, a. Αὐγοειδὴς, ib.

Αὐγουστεῖον, locus quidam ſic nominatus in honorem Auguſti. Vide Suid.

Αὐδάξασθαι, Loquutos eſſe, vel Loqui, apud Herodotum: ex quo Camer. & αὐδάζειν affert, itidem pro Vocem emittere ſeu loqui.

Αὐδάω, & Αὐδάομαι, t.1, c.611, f

Αὐδὴ, ib. d. Αὐδήεις, ib. H

Αὐδήσασκε, Ionicè pro ηὔδησε, Vocem emiſit: niſi malis ab αὐδησάσκω deducere, & pro imperfecto accipere. Hom. Il.ε, de χαλκεοφώνῳ Stentore, Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Αὔδρια, t.3, c.1783, b. Αὔδρος, ib.

Αὔεμαι, pro ἄεμαι dici tradit Heſych.

Αὐερύοντα, idem affert pro εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα, in auerſum ſeu retro trahentem. Legitur apud Homerum. Sed pro eo quidam codices habent ἀνερύοντα, vt ἀνίαχοι pro αὐίαχοι.

Αὐετῆ, idem dici ſcribit τῷ αὐτοετῆ.

Αὔη, t.1, c.611, a

Αὖλαι, eidem eſt ᾆσαι, Cãtare. quod videtur eſſe ex them. αὐάλλω, deriuato ex αὔω ſignificante φωνέω.

Αὐήτων, idem affert pro ἔπνεον. habet igitur epentheſin & pleonaſmum τοῦ υ pro ἀήτων, ab ἄημι.

Αὐθάδεια, t.1, c.1439, c. Αὐθάδης, t.1, c.1438, f

Αὐθαδία, t.1, c.1439, c. Αὐθαδιάζομαι, t.1, c.1440, a

Αὐθαδίζομαι, ib. c. Αὐθάδισμα, ib. d

Αὐθαδόσομος, t.3, c.1044, a. Αὐθαδῶς, t.1, c.1439, c

Αὔθαιμος, t.1, c.159, f

Αὐθαίρετος, t.1, c.185, e. Αὐθαιρέτως, ib. g

Αὐθέκαστος, t.1, c.1163, d. Αὐθεκάστως, ib. e

Αὐθεντέω, vide in ſequ. Αὐθέντης inter ab eo deriuata.

Αὐθέντης, idem quod αὐτοέντης: ex quo & factum eſt. id eſt αὐτόχειρ, Qui ſua manu perimit, Qui ſua ipſius manu cædem infert. ſeu ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit ſcholiaſt. Apollonii: vt Thuc. quoq; ſchol. propriè ita dici ſcribit τὸν αὐτόχειρα, & Phrynich. τὸν αὐτόχειρα φονέα. Euripides Androm. Ἡ παιδὶ τοῦ σοῦ, ὅς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν, καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα τίκτειν, ex homicida parere liberos. Et alibi, Καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αὐθέντων χέρες; manus eorum qui illis ipſis manibus cædem patrarunt. Apollon. Argon. 2, αὐθέντας Ἀμύκοιο, Amyci percuſſores. Thucydides quoque vſus eſt hoc vocabulo in eadem ſignific. libro 3, pag.103, τί ἄλλο ἢ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ παρὰ τοῖς αὐθένταις πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς καταλείψετε; in hoſtili ſolo & apud interfectores. Alia exempla habes apud Budæum Comment. pag.813, ex Herodoto, Antiphonte, Appiano & aliis. ‖ Porro vt αὐτόχειρ dicitur aliquis etiam ſui ipſius reſpectu, is nimirum qui ipſe ſibi manus infert, ita Etymologo αὐθέντης eſt ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτείνων, ſeu ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι: & Euripid. ſchol. ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æſchyl. Eumen. Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, conſanguineorum cædes propria manu patranda non eſt. ‖ Apud recentiores verò aliam ſignificationem & longè diuerſam habet. Nam ſcholiaſt. Thucydidis, quum dixiſſet αὐθέντας propriè vocari τοὺς αὐτόχειρας, ſubiungit, οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυρίους καὶ δεσπότας: vt Heſychio quoque αὐθέντης eſt non ſolùm αὐτόχειρ, φονεὺς, ſed etiam ἐξουσιαστής: & Etymologo ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν: qui & ipſe τῇ συνηθείᾳ hunc huius vocis vſum tribuit, deriuans ipſam παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντης, vt & lexicum meum vetus. Eſt igitur αὐθέντης etiã Dominus, Qui pro arbitrio & autoritate ſua quiduis agendi poteſtatem habet: Budæo αἴτιος, αὐτουργὸς, ἐπιστάτης. vt Gaza quoque in libro De menſ. annotauit olim hoc vocabulum ſignificaſſe τὸν αὐτόχειρα, poſtea verò ſignificare cœpiſſe id quod Autor apud Latinos. Agnoſcit Phrynichus quoque hunc eius vſum, ſed damnat. Αὐθέντης (inquit) μήποτε εἴπῃς ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ αὐτόχειρος φονέως. INDE Αὐθεντία, ας, ἡ, Poteſtas, Autoritas. Baſil. ἐκκλησιάσαντες μετ' αὐθεντίας: eo ſignificatu quo Matthæus cap.7, de Chriſto dicit, διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων. Syneſ epiſt.66, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐρώτημα πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀποκρίνασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς. Gaza quoque dixit, αὐθεντίαν διεσώζετο εἰς τοὺς οἰκείους, pro eo quod Cicero De ſenect. Tenebat autoritatem in ſuos. Inde & ADVERB. Αὐθεντικῶς, Cũ autoritate. Cicero ad Attic. lib.9, epiſt.18, Atque eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabat, ſe pœnas perſequi eorum in quos Sylla crudelis hoc ſocio fuiſſet. Et libro 10, epiſt.10, Erat illud etiam perſuaſum, Pompeium cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricum feciſſe. id enim αὐθεντικῶς nuntiabatur. id eſt certo autore. Quomodo & a-

pud iuriſconſultos authentica inſtrumenta & ſcripta
dicuntur quæ certam & iuſtam habent autoritatem.
Iulian.in Tract.De fide inſtrum. Quicunque à fiſco cō-
uenitur, non ex indice & exemplo alicuius ſcripturæ,
ſed ex authentico conueniendus eſt. Item VERB.
Αὐθεντέω, ῶ, Autoritatem meam accommodo, ſeu Au-
toritate mea probo, aut Autorem me præbeo. Baſil.
ἀποσταλῶσί τινας καὶ αὐθεντῆσαι περὶ τὸ πρᾶγμα. Alibi cū
genitiuo, ὁ αὐτὸς κατάρχων καὶ αὐθεντῶν τοῦ τολμήματος. Bu-
dæus Comment.pag.814. Apud Paulum verò in ep.
1 ad Timoth.c.2, vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, pro Auto
ritatem ſibi in virum vſurpare, Non ſibi ſumere pote-
ſtatem in virum. vt & Philemon dicit ἀγαθῆς γυναικὸς
eſſe Μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρὸς, ἀλλ' ὑπήκοον.
Αὐθημερίζω, t.1,c.1461,a
Αὐθημερινὸς μίσθιος, Mercenarius diurnus. Ex Iobi c.7.
Αὐθήμερον, t.1,c.1460,h. Αὐθημερὸν, ib.
Αὐθήμερος, ib.g. Αὖθι, t.1,c.600,b.& 605,a
Αὐθιγενής, t.2,c.827,a. 833,g.ob.
Αὐθιμδής, εος, ὁ καὶ ἡ, Indigena, Natiuus: αὐτόχθων: ſi non
mentiuntur v.l.
Αὖθιν, t.1,c.600,b
Αὐθίξας, Heſ.exp.κινήσας.
Αὖθις, t.1,c.600,b. t.3,c.566,g.ob.
Αὐθόμαιμος, t.1,c.159,g.& 161,a
Αὐθομολογέομαι, Vltrò & mea ſponte profiteor. Paſſiua
ſignific. Lucianus dixit αὐθομολογούμενον πρᾶγμα καὶ γνώ-
ριμον ἅπασι, pro Res confeſſa & minimè controuerſa.
Αὐθόπου, Fortaſſe: ſi vulg.lex.credimus.
Αὐθρίζειν, Cypriis eſt ῥιγοῦν, Heſych. Horrere frigore.
Αὐθύπαρκτον, Per ſe ſubſiſtens. αὐθυπόστατον. Heſych.
Αὐθυπότακτα ῥήματα, t.3,c.1269,f
Αὐθυποτάκτως, ibid.
Αὐθωρὸν, t.4,c.791,h. Heſych. αὐθωρὸν exp.etiam σύντο-
μον, afferens itidem Αὐθωρίτοις pro συντόμοις.
Αὐίαχοι, idem Heſ. exponit αἶνυ βοῆς, accipiens nimi-
rū pro ἀίαχοι: ſed addit etiā, αὐλοὶ ἠχοῦντες, acſi ſigni-
ficarentur ea voce etiam οἱ ἰάχοντες αὐλοί. Vide & Ἀνία-
χοι ſuprá.
Αὐϊδέτου, idem affert pro ἀφανοῦς, ἀοράτου, Obſcuri, Inuiſi-
bilis: innuens pleonaſmo ſeu epentheſi τοῦ υ dictū pro
ἀϊδέτου ſeu ἀΐδου.
Αὐκὰν, eodem teſte Cretenſes dicunt pro ἀλκὰν ſeu ἀλκήν,
λ verſo in υ: vt Αὐκύονα quoque dicere eoſdē pro ἀλκύο-
να tradit.
Αὐκηρεσίη, eidem eſt ἀφθάρτη: pleonaſmo itidem ſeu epen-
theſi τοῦ υ pro ἀκηρεσίη ſeu ἀκηρασίη.
Αὐλὰ, eidem eſt πανδέκτης.
Αὐλαία, t.1,c.625,d
Αὐλαῖον, Stragula, Velum picturis intertextis variegatū:
παραπέτασμα, περίστρωμα, τάπης. v.l.ex Bud. Annot.in e-
piſt.poſt. Sed vox ea Latinis quàm Græcis eo in ſignif.
vſitatior eſt.
Αὐλακεργάτης, t.1,c.623,h. Αὐλακίζω, ib.
Αὖλαξ, ib.f
Αὔλαρος, Heſychio eſt αὐλωρὸς, οἰκοφύλαξ, Aulæ ſeu domus
cuſtos.
Αὔλαχα, eidem eſt ἡ ὕννις, Vomer.
Αὐλεία, eidem eſt ἡ τῆς αὐλῆς θύρα, Aulæ ſeu cohortis
porta. quam Homerus & alii vocant αὐλείην θύραν, nō-
nulli αὔλειον quoque ſubaudito nom.ſubſt. θύρα. Αὔ-
λεια autem vide in Αὐλία paulo póſt.
Αὔλειος, t.1,c.625,b. Vide & Αὐλία paulo póſt.
Αὐλείτης, ib.f. Αὐλέομαι, t.1,c.622,c
Αὐλέω, ib. Αὐλὴ, t.1,c.624,a
Αὔλημα, t.1,c.622,d
Αὐλῆρας, Heſych. exponit μάνδρας, Ouilia, Caulas. Item
ἡνίας, Habenas, Lora fræni. Affert porro & αὐληρὸν pro
χαλινὸν, Frænum: ſed addens, σχοινίον, Funem: item σπεῖ-
ραν, Spiram.
Αὔλησις, t.1,c.623,d. Αὐλητὴρ, ib.
Αὐλητεία, ib. Αὐλήτης, t.1,c.625,g
Αὐλητὴς, t.1,c.622,d. Αὐλητικὴ, ib.e
Αὐλητικὸς, ib.d
Αὐλητικῶς, More auletarum, More tibicinū, ſeu More eo-

A rum qui tibias inflare norunt. Apud Athen l.15, Αὐλη-
τικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους.
Αὐλητρίδιον, vide in Αὐλητρίδιον.
Αὐλητρὶς, t.1,c.622,d
Αὐλία, ας, ἡ, Stabulum, ἔπαυλις: Aula. v.l.ex Iſocr. Apud Sui-
dam quoq; legitur, Αὐλία, αὐτὴ τοῦ ἔπαυλις· ἢ ἡ μικρὰ αὐλή.
Sed notandum eſt, veterem eius codicem, eúmque ma
nuſcriptum, habere ibidem, Αὐλία, αὐτὴ τῆς ἔπαυλις, verùm
ſubiungere, ἢ αὐτὴ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. Innuit igitur pro
ἔπαυλις etiam ſcribendū eſſe ἐπαύλεις, & accipiendum
B αὐλία pro neutro plur. non pro fœm. ſingulari. id quod
confirmat Harpocration, αὔλια (proparoxytonως enim
apud eum ſcriptum eſt) ex Lyſia & Æſchine afferens
ἤτοι αὐτὴ τοῦ ἐπαύλεις, ἢ αὐτὴ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. nimirum di-
minutiua voce ab αὐλή. Rurſum in vet. illo Suidæ
codice αὐλία affertur pro θύρα, πυλών. pro quo vulgatæ
Suidæ editiones & Heſych. habent αὐλεία per diphthō-
gum, ſed reclamante apud vtrunque ſerie alphabetica.
Quemadmodum igitur αὐλεία ſuprà habuimus pro αὐ-
λεία θύρα, ab αὔλειος: ita ſciendum eſt hoc αὐλία quoque
C vſurpari pro αὐλία θύρα, ab αὔλιος. Alioqui & αὔλειος
abſolutè dicitur pro αὔλειος θύρα ſeu αὐλία aut αὐλεία.
Vnde Harpocration ait, Αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη
θύρα τῆς οἰκίας: Menandrum citans autorem. Meminit
Suidas quoque τῆς αὐλείου: ſed exemplum quod affert,
ipſi minimè conuenit, ſed potius plurali τὰ αὔλεια. ita
enim habet, τῶν τε αὐλείων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας ἐξέκοψεν:
αὐλείων nomine idem hîc ſignificante quod paulo antè
τὰ αὔλια ſeu τὰ αὐλία. i. ἐπαύλεις ſeu μικρὰς αὐλάς. Memi-
nit verò & ipſe paulo pòſt neutrius αὔλειον. ait enim,
D αὔλειον δὲ καὶ προαύλειον, οὐδετέρως.
Αὐλιάδες νύμφαι, ex Epigramm. pro Nymphæ incolæ ſeu
inhabitantes.
Αὐλίζομαι, t.1,c.625,h. Αὐλικὸς, t.1,c.622,a.& 625,c
Αὐλίκουροι, Suidæ & Heſ. ſunt φύλακες: pro quo ſuprà ex
Heſychio habuimus etiam Αὔλαροι.
Αὐλὶξ, Heſychio eſt φλέψ, Vena: forſitan ex eo quòd αὐλοῦ
formam imitetur. At Αὐλίξαι, eidem eſt σπάσαι.
Αὔλιον, t.1,c.625,e. Αὔλιος, ib.f
Αὔλιος ἀστὴρ, t.2,c.1279,c.ob.
E Αὖλις, t.1,c.625,f. Αὐλὶς autem dictum Bœotiæ quod-
dam oppidum, ex eo quòd Græci ibi ſtabulati ſeu ca-
ſtra metati fuerint.
Αὐλίσκος, t.1,c.622,b. Αὐλισμὸς, t.1,c.626,a
Αὐλιτικὸς, in vulg.lex. perperam pro αὐλητικὸς ſcriptū, ex-
poſitúmque non ſolùm Tibialis, ſed etiam Auletes.
Αὐλιτρίδιον itidem perperam in iiſdem v.lex. pro Αὐλη-
τρίδιον, Tibicinula. eſt enim hoc αὐλητρίδιον diminuti-
uum ab αὐλητρίς. vt apud Athen. l.13, Περσαίου περὶ τό-
τον αὐλητρίδιον θριαμβοῦ. Idē l.12 dicit, τοὺς νέους ἐν τοῖς αὐλη
τριδίοις καὶ παρὰ ταῖς ἑταίραις διατρίβειν.
Αὐλοειδὴς, t.1,c.620,b. Αὐλοθετέω, ib.c
F Αὐλονίσκος, Parua vallis. vulg.l.ex Theophr. Hiſt. plantarū,
libro 9, cap.7. Sed perperam. ſcribendum enim αὐλωνί-
σκος per ω, quemadmodum αὐλὼν quoque, cuius hoc
eſt diminutiuum, ω retinet in obliquis. Quod verò
Theophraſtus ibi dicit, calamum odoratum naſci μετα-
ξὺ τοῦ τε Λιβάνου καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ ἐν αὐλωνίσκῳ τινὶ,
Plin. l.12, c.22, naſci inter Libanum montem aliúmque
ignobilem, in conualle modica.
G Αὐλοπίας, ου, ὁ, piſcis qui & αἰθίας dicitur. Ita.n. Ariſtot.
Hiſt.an. l.6, c.17, τίκτει δὲ καὶ ὁ αὐλοπίας, ὃν καλοῦσιν αἰθίαν, τοῦ
θέρους. Sed puto & hîc reponendum eſſe ω pro ο: quum
Oppian. eum vocet αὐλωπόν.
Αὐλοποιὸς, t.1,c.620,c
Αὐλοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aulæ conueniens. v.l.
Αὐλὸς, t.1,c.619,f. Ἄυλος, t.3,c.1740,g
Αὐλοτρύπης, t.1,c.620,c
Αὐλουρὸς, Heſychio eſt οἰκοφύλαξ, Domus cuſtos.
Αὐλῳδία, t.1,c.620,c. Αὐλῳδικὸς, ib.
H Αὐλῳδὸς, ib.
Αὐλωλάζειν, Heſychio eſt τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύλων. ita
enim reponunt pro σύφειν, interpretantes In volam ma
nus per compreſſos digitos ſibilare.
Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, paronymum eſt τοῦ αὐλοῦ, ſignificās ἐπιμήκη

seu παραμήκη τόπον, vt Eustathius tradit. Sic ποντίους αὐλῶνας schol. Sophoclis esse dicit τὸ στενόμακρον πέλαγος, Mare longum & arctum: seu Tractus maris longos & angustos, vt freta sunt, exponit tamen etiam τοὺς παραθαλασσίους στενοὺς τόπους, loca maritima angusta, vt sunt isthmi: in Trachiniis pag. 74. Hesychio quoque αὐλὼν est στενὴ διαφορὰ τοῦ ὕδατος: qui etiam addit, Æschylū αὐλῶνα vocasse τὴν τάφρον, fossam: vt Eust. quoque pag. 1157. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cauæ in modū τῶν αὐλῶν. Sed & τὰ μεταξὺ τῶν ὀρῶν στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα, dicuntur αὐλῶνες: eæ sunt valles seu conualles. B referunt enim & ipsæ sua figura αὐλόν, vtpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores, non nimium tamen arctæ, sed mediocri latitudine patentes. Theophrast. Hist. plantarum lib. 9, c. 7, μεταξὺ τούτων (Λιβάνου nimirum καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ) ἐστὶν ὃν αὐλῶνα καλοῦσι, πεδίον πολὺ καὶ καλόν. Plutarch. Fabio, pag. 322, de Campania, ἔστι δὲ ἡ χώρα τὰ μὲν ἄλλα περιστεφὴς ὄρεσιν, αὐλὼν δὲ ἀναπέπταται πρὸς τὴν θάλασσαν. vt Strabo quoque lib. 5, pag. 106, Campaniam esse dicit πεδίον εὐδαιμονέστατον, ᾧ περίκειται γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τά τε τῶν Σαυνιτῶν καὶ τῶν Ὄσκων: & Plin. libro 18, cap. 11, Campaniam C esse campum subiacentem montibus XL. M. passuum planitie. Αὐλὼν Hesychio est præterea λειμὼν, ἔφυδρος τόπος, Pratum, Locus aquis irriguus. Sed propriè de eo prato seu loco riguo dici puto qui inter montes est interiectus, longus & arctus. In vulg. lex. exponitur non solùm Fretum, Angustia, sed etiam Canalis, Tractus strictus & longus per quem aqua ducitur. nā & eiusmodi aquæductus seu sulci aquarii ad formam τοῦ αὐλοῦ accedunt. Porro notandum est, prosæ qui- D dem scriptores masculino genere dicere τὸν αὐλῶνα, poetas autem τὴν αὐλῶνα, fœminino, vt Athen. docet lib. 5, hæc afferens exempla. Cratinus, Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περίδρομον στρατῷ. Sophocl. Κρημνούς τε καὶ σπήλαιγγας ἠδ' ἐπακτίας Αὐλῶνας. Itidémque apud Eratosthenem, vbi ait, βαθὺς δ' ἐμπεφύεται αὐλὼν, hoc βαθὺς pro fœminino accipiendum ait, sicut θῆλυς apud Hom. quū dicit, θῆλυς ἐέρση. Quemadmodum autem epitheticῶς ibi ὁ αὐλὼν dicitur βαθὺς, ita Euripides dicit κοῖλον αὐλώνων βάθος. cauæ enim & profundæ sunt valles propter montes ab vtroque late- E re in altum assurgentes. Cæterùm ab αὐλὼν est COMPOS. Αὐλωνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Habens speciē seu figuram αὐλῶνος: aliis Anfractuosus: quippe qui αὐλῶνα anfractum etiam interpretentur. Diod. Sicul. Est inde & DIMINVT. Αὐλωνίσκος, quod vide in Αὐλονίσκος paulo suprà. Item VERB. Αὐλωνίζω, significans In conualle dego. nam Suidas αὐλωνίζουσα exp. ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐλωνίζω, Αὐλωνίσκος, Αὐλωνοειδὴς, vide in præced. Αὐλών.

Αὐλωπίαι, Hesychio αὐλοὺς ἔχουσαι: pro quo infrà habet αὐλώπιδες. Αὐλῶπιν (inquit) αὐλοὺς ἔχουσαν. F

Αὐλωπίας, t. 1, c. 620, d

Αὐλώπις, ib. Hesych. αὐλῶπιν exp. non solùm αὐλοὺς ἔχουσαν, sed affert etiā αὐλώπιδι pro στενῇ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Idem tradit Sophoclem ἐν λόγχῳ τὴν μακρὰν vocasse αὐλῶπιν.

Αὐλωπὸς, t. 1, c. 620, d

Αὔλωσις, εως, ἡ, Munitio, Vallum in angustiis & faucibus alicuius loci. Polybius, διότι συμβαίνει ταῖς αὐλώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωτάτους τόπους. Ita vulg. lex. Sed suspe- G cta vox est.

Αὐλωρὸς, Custos domus seu cohortis domus. Vide suprà in Αὔλαρος.

Αὐλωτὸς, οῦ, ὁ, Tibiatus seu Fistulatus, Instructus tibiis seu fistulis. vt αὐλωτοὶ φιμοὶ, Cami fistulati. quo nomine τοὺς κημοὺς dici tradit Hesychius, διὰ τὸ αὐτοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο, quoniam camis appendebantur tintinnabula quæ ab equis inflata tibiæ sonum emittebant. debuisset e- H nim αὐλοῦ dixisse. vt Pollux libro 10, cap. 13, scribit φιμοὺς quosdā vocatos fuisse αὐλωτοὺς, διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν ἀπηρτημένους, οἷς εἰσχεμπίζοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. Veruntamen & Eustath. pag. 1157, αὐλωτοὺς φιμοὺς ab Æschylo vocari dicit διὰ τὸ κώδωνας προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. Verba Æschyli ibidem hæc affert, Ὃς εἶχε πώλους τετραορίας ζυγηφόρους Φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Αὔμα, Cretenses pro ἄημα dicere tradit Hes. vt & αὐκὰν pro ἀλκὴν, verso λ in υ.

Αὐξαίνω, & Αὐξαίνομαι, t. 1, c. 1376, c

Αὔξη, ibid. a

Αὔξημος, Idoneus ad alendum. v. l. perperam pro αὔξιμος.

Αὔξησις, t. 1, c. 1375, g.	Αὐξητικὸς, ib.
Αὐξίδες, t. 1, c. 1376, a.	Αὔξιμος, ib. b
Αὔξις, ib. a.	Αὔξω, t. 1, c. 1375, c

Αὔξομαι, ib. f

Αὐόνη, Siccitas, Ariditas. Etymologo ξηρότης. qui ipsum ab αὔω, significante ξηραίνω, ita deriuari ait vt ἐχόνη ab ἔχω, περόνη à πείρω, βελόνη à βάλλω. A Varino exponitur nō solùm ξηρασία & αὐχμὸς, sed etiam φθορὰ, κακοπάθεια, λύπη: item κραυγὴ, ab αὔω significante Clamo.

Αὖονον, Hesychio est ξύλον ξηρὸν, Lignum aridum: apud quem legitur & Αὔονα, αὐλὸν, ξηρὸν, νεκρόν: à nomin. sing. Αὔων.

Αὖος, t. 1, c. 609, f.	Αὐότης, ib. g
Αὐπνία, t. 3, c. 1751, c.	Ἄϋπνος, ib. b
Αὔρα, t. 1, c. 619, a.	Αὐρίζω, t. 1, c. 628, d

Αὔριον, ib. b

Αὖροι, Suidæ οἱ λαγωοὶ, Lepores. itidémq; lexico meo vet. Apud Hesych. verò legitur, Αὖροι, λόγοι ἴσαυροι: sed non sine mendo.

Αὐρόσχη, eidem Suidæ est ἡ ἄμπελος, Vitis. Itidémque lex. meo vet. Apud Etymologum verò legitur Αὐρίσχας pro illo αὐρόσχη, cum eadē tamen expositione: qui etiam ex Parthenio affert, — αὐρόσχαδα βότρυν Ἰκαριώνης: additque, Eratosthenem in Epithalamio ita vocare τὸ κατὰ βότρυν κλῆμα. ita verò nominari quoniam sit ἐπαιωρημένη τις ὄχη, id est ἐπαιωρημένον τι κλῆμα. ὄχην enim dici τὸ κλῆμα.

Αὐρότερον, Hesychio ἀσθενέστερον, Inualidius, Infirmius. Forsan pro ἀβρότερον. nam quæ ἁβρὰ sunt, eadem & imbecillia. Vulgata lex. autem αὐρὸς afferunt pro Diues, Abundans.

Αὐς, Laconica & Cretica dialecto est αὐτὸς, Ipse. Hesych.

Αὐσαῖς, idem affert pro βοαῖς, κραυγαῖς. ab αὔω. E

Αὖσοι, eidem est ξηρὸν, Aridum.

Αὔσονες, Suidæ οἱ βασιλεῖς· παρὰ τὸ αὔσω τὸ τολμῶ· οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι: itidémque lexico meo veteri. Alioqui Αὔσονες dicuntur οἱ Ἰταλοὶ, Itali, vel potius gens quædam Italiæ: à quibus possess. forma Αὐσόνιον πέλαγος seu Αὐσόνιος πόντος dicitur ἡ Σικελικὴ θάλασσα, mare Siculum: quia nimirum Italiam alluit. Regio eorum Αὐσονία dicitur, subaudito subst. χώρα seu γῆ. Ipsi etiam Αὐσόνιοι. vt apud Strab. τῷ τῶν Αὐσονίων ἔθνει. Vide & Steph.

Αὐσταλέος, t. 1, c. 609, h.	Αὐστηρία, t. 1, c. 610, e
Αὐστηρὸς, t. 1, c. 610, c. & t. 3, c. 1117, d. ob.	
Αὐστηρότης, t. 1, c. 610, e.	Αὐστηρῶς, ib. d

Αὔσω, Audeo. τολμῶ, lex. meo vet. Vide & Αὔσονες.

Αὐτάγγελος, t. 1, c. 15, c.	Αὐταγγελτος, ib. d

Αὐτάγητοι, Suidæ & lex. meo vet. αἱ αὐτὰς ἀγάμεναι, Quæ sibi ipsis admirationi sunt. Apud Hesychium scriptum αὐτάγητοι expositum itidem ἀγάμεναι ἑαυτὰς, θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Sed addit Hesychius, quosdam exponere αὐθάδεις. Affert autem ex Ione, & Anacreontem itidem vsurpasse ait. Eadem habet Etymol. sed scribens Αὐτάγηνος, & rectius.

Αὐτάγρετος, idē cum αὐθαίρετος, Quē ipse quis pro suo arbitrio eligit & capit. Hom. Odyssea π, Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ. id est, si liceret hominibus pro suo arbitrio αἱρεῖσθαι quæ vellent. ita enim accipiendum esse, indicat verbo ἑλέσθαι in sequenti versu. Sic Apollon. Argon. libro 2, μὴ δ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε, exitio quod ipsi vobis accersistis. id est Ne vltrò & voluntaria morte pereatis. Ex Nonno autem affertur, ἔχων αὐτάγρετον ἀλκὴν, pro Vires ex se collectas. Possis etiam reddere, Ex sese sumptas, non aliunde inspiratas seu additas.

Αὐτάδελφος, t. 1, c. 939, d

Αὐτάδης, Hesychio est αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. Ionicè forsan pro αὐθάδης. A
Αὐταιώρητος, eidem est ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ μετεωριζόμενος, Qui à seipso in sublime euehitur, Qui per sese in altū fertur.
Αὐτανδρί, t.1,c.436,e. Αὔτανδρον, ib.f
Αὔτανδρος, ib.d. Αὐτανεψιός, t.1,c.429,h
Αὐταύτης, Hesychio est ὁ περιεστὼς τινος πράγματος καὶ αὐθέντης. Idem igitur est ac αὐθέντης seu αὐτοέντης.
Αὐτάποδα, apud Poll.l.7,c.22, inter ὑποδήματα numerantur, id est calceamenta.
Αὐτάρ, t.1,c.600,e. Αὐτάρεσος, t.1,c.577,b B
Αὐτάρκεια, t.1,c.539,e. Αὐταρκής, ib.a
Αὐταρκέω, ib.e. Αὐτάρκης, t.1,c.538,f
Αὐτάρκως, t.1,c.539,d. Αὖτε, t.1,c.599,h
Αὐτενέργητος, Ipse per se operans seu efficiens. vt αὐτοκίνητος. Dionys. Areop.
Αὐτεξούσιος, t.1,c.1133,g
Αὐτεξουσιότης, Libera potestas, Potestas quæ sui iuris est suique arbitrii. Iosephus in Maccab. historia, αὐτεξουσιότητι κοσμήσας.
Αὐτεπάγγελτος, t.1,c.21,b C
Αὐτεπίβουλος, Suis ipsius captus insidiis: Hesychio αὐτοφονευτής, Ipse sui peremptor.
Αὐτεπίσπαστος, Quem sibi ipse quis attraxit seu accersiuit.
Αὐτεπιτάκτης, Qui ipse per se aliquid iniungit, Qui iure suo iussa imponit, vt rex: non qui ab alio iussus imperat, vt præco. Plato in Polit.p.159. Vnde ADVERB. Αὐτεπιτακτικῶς, More eorum qui per sese iubendi potestatem habent.
Αὐτεπώνυμον, schol. Eurip. exp. ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον, in hoc Phœniss. loco, ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον. Dicitur ergo αὐτεπώνυμος, Cognominis, Cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum. D
Αὐτερέτης, t.1,c.1248,f. Αὔτεω, t.1,c.611,c
Αὐτή, t.2,c.1555,g. Αὐτὴ autem, est fœmin. ex mascul. αὐτός, Ipsa.
Αὐτή, t.1,c.611,c. Αὐτή, t.2,c.1558,g
Αὐτήκοος, t.1,c.288,g. Αὐτῆμαρ, t.1,c.1466,f
Αὐτήτης, t.1,c.1294,h
Αὖτι, pro αὖθι vsurpari tradunt v.l. Sed in eo signif. scribitur potius αὖθι. E
Αὐτίκα, t.1,c.605,a
Αὐτικυμαίνεσθαι, Vndabundum per se esse, vt quidem volunt v.l.
Αὖτις, t.1,c.600,b. Αὐτίτης, t.1,c.1293,b
Αὐτμή, t.1,c.618,g. Αὐτμήν, t.1,c.619,a
Αὐτό, Atticè pro αὐτόν, Ipsum. vt ἐκεῖνο, τοῦτο, & alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen interdum addi comperitur, sed rarius. Aliquando habet adiunctum τοῦτο. F vt αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, hoc ipso nomine lætor. Et, αὐτὸ δὴ τοῦτο, ἐστί, Hoc ipsum est; Ita se res habet. Rursum αὐτὸ solum, exponitur etiam Res ipsa. vt αὐτὸ δείξει, res ipsa indicabit. Αὐτὸ συμβαίνει, pro ἀκριβῶς συμβαίνει, Omnino congruit, & à recta ratione ita deprehenditur & exacto numero. Bud. ex Demosthene. Αὐτὸ præmissum habens articulum τό, significat Idem. vt εἰς τὸ αὐτό, & ἐπὶ τὸ αὐτό, In idem, seu In vnum eundémque locum. Et κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, In eundem locum congressi sunt. Interdum verò κατὰ τὸ αὐτὸ est Eodem modo, itē, Eodem tempore, Vnà, Simul. G
Αὐτοάγαθος, Ipse per se bonus. Greg.Naz. de Deo.
Αὐτοαλήθεια, Ipsa veritas: de Deo itidem, apud eūdē Greg. & Plat. in Phædro.
Αὐτοάνθρωπος, t.1,c.453,g
Αὐτοαπλότης, Ipsa simplicitas: ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σπουδαία τις ἐπιείκεια. Bud.
Αὐτοβοάω, t.1,c.757,e. Αὐτοβοεί, ib.c
Αὐτοβόητος, ib.e
Αὐτοβορέας, Ipse boreas.
Αὐτόβουλος, Sua sponte, Suo instinctu: Ipse nimirum per se volens, non ab alio vt id vellet, instigatus. H
Αὐτογένεθλος, t.1,c.836,f. Αὐτογενής, t.1,c.827,b
Αὐτογέννητα κοιμήματα ἁμᾶ πατρὶ δυσμόρου μητρός, dixit Sophocl. in Antig. p.249, pro Infelicis matris meæ concubitus cum parente nostro ex ipsa genito.

Αὐτογνωμονέω, t.1,c.1844,f. Αὐτογνώμων, t.1,c.1843,g
Αὐτόγνωτος, SIVE Αὐτόγνωστος, in v.l. exponitur Spontaneus: quū sonet potius Ipse per se notus. Verùtamen & schol. Soph. αὐτόγνωτος ὀργά, exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος, in hoc loco Antig. pag.248, σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.
Αὐτόγονος, t.1,c.841,b
Αὐτογραμμή, ῆς, ἡ, dicitur ἡ ἁπλῶς γραμμὴ καὶ ἐξ ἀφαιρέσεως, vt est mathematica linea. Bud. ex Philop. comment. in 1 Poster. analyt.
Αὐτόγραφον, t.1,c.864,f
Αὐτόγυον, siue Αὐτόγυον, t.1,c.880,a. & t.3,c.261,d.ob.
Αὐτοδαής, t.1,c.894,d. Αὐτοδάϊκτος, t.1,c.901,d
Αὐτοδάξ, t.1,c.1080,g. Apud Suidam legitur etiam αὐτόδαξον τρόπον, expositum δάκνοντα καὶ ἐμπεσόντα καὶ ὀργίλον, cum hoc loco Aristoph. τῆς φύσεως ἡμῶν δεδιὼς καὶ τὸν αὐτόδαξον τρόπον. Sed perperam scriptum est pro αὐτοδάξ, vt metrum quoque indicat. Dicitur autem ὁ αὐτοδὰξ τρόπος de ingenio præfracto & cōtumaci, quódque ipsis dentibus retinet quæ semel induxit animum.
Αὐτόδειπνος, t.1,c.935,d. Αὐτοδεκατεύω, t.1,c.1293,c
Αὐτοδιακονία, t.2,c.343,e. Αὐτοδιάκονος, ib.
Αὐτοδίδακτος, t.1,c.987,b. Αὐτοδιδάκτως, ib.c
Αὐτοδιηγούμενος, Ipse ex sua persona narrans & commemorās. hoc est, αὐτοπροσώπως διηγούμενος. vt in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Bud. ex Diog. Laertii Tim. AT Αὐτοδιήγητος, Ab ipso seu per se narratus, Ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laert. ibidem, πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. i. ex autoris persona res indicat. Bud.
Αὐτοδικέω, t.1,c.1008,b. Αὐτοδίκη, ib.
Αὐτόδικος, ib.a
Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, Ex ipso itinere appulsum. id est Statim, Extemplo, Euestigio. Homerus Odysseæ θ, Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν.
Αὐτόδρομον, Per se & sua natura currēs. Gal. apud Hippocr. generalius exp. αὐτοκίνητον.
E Αὐτοδύναμος, t.1,c.1057,f
Αὐτοέθειρας, Hes. dici tradit κόμας vel etiam κόσμους.
Αὐτοεῖναι, Ipsum esse, vel etiam Per se esse. Deus à theologis vocatur τοῦ αὐτοεῖναι & τῆς αὐτοζωῆς nomine, ὡς ὁ αὐτὸ τὸ εἶναι περιαγαγὼν καὶ ὑποστήσας, vt Bud. p.462, tradit ex Dionys. Areop.
Αὐτοέκαστος, Pro se quisque.
Αὐτοέλικτος, t.1,c.1195,a. Αὐτοενεργητικόν, t.1,c.1232,a
Αὐτοέντης, Hesychio est αὐτόχειρ, Qui sua ipsius manu perimit, Qui propria manu cædē patrat. id est Interfector, Percussor. idem quod αὐθέντης suprà, atque adeo αὐθέντης illud ex hoc αὐτοέντης factum est. Sophocl. Œdipo tyr. pag.154, Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας. Inde ADVERB. Αὐτοεντί, Suis ipsius manibus, Propria manu, seu Sibiipsi allatis manibus. vt quum Dion Cocceius dicit, ἀνάγκην οἱ προσήγαγεν αὐτοεντὶ ἀπολέσθαι, coegit eum vt sibiipsi manus inferret.
Αὐτοεπής, Aberrans in dicendo. v.l. sed perperam. eo enim signif. dicitur ἁμαρτοεπής.
G Αὐτοέτης, t.1,c.1293,a. Αὐτοέτης, ib.
Αὐτοζωή, Ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita, quoniam ipse per se viuit, & aliis viuendi autor est. Vide Αὐτοεῖναι.
Αὐτόζως, t.1,c.1387,b. Αὐτοθάνατος, t.1,c.1567,d
Αὐτοθελής, Quem ipse quis vult, Voluntarius. Epigramm. lib.1, Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος. ingratum enim est cogi ad bibendum.
Αὐτοθέμεθλος, Per se habens fundamentum. Ex Nonno.
Αὐτόθεν, t.1,c.604,f. Αὐτόθι, ib.
H Αὐτόθροος, t.1,c.1579,b.
Αὐτοῖς, pro σὺν αὐτοῖς, t.1,c.603,f
Αὐτοκάβδαλος, propriè de farina dicitur, teste Suida. nam τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον, vocatur αὐτοκάβδαλον, id est farina vtcunque subacta, & vt vulgò dicitur, rudi ore seu

crassiore Minerua. Transfertur & ad alia. nam αὐτοκάβδαλος ναῦς seu αὐτοκάβδαλον σκάφος dicitur τὸ αὐτοσχέδιον, ratis tumultuariè & ex tempore facta. Itidémque αὐτοκάβδαλα ποιήματα vocantur τὰ αὐτοσχέδια καὶ ἁπλᾶ, teste Hesychio, poemata extemporalia & tumultuariè facta. Athen. verò libro 14, αὐτοκαβδάλους à quibusdam nominatos fuisse ait eos quos Sicyonii φαλλοφόρους appellabant, Itali φλύακας.

Αὐτοκάθαρσις, t.2, c.3, f. Αὐτοκασιγνήτη, t.2, c.86, c

Αὐτοκασίγνητος, ib.b. Αὐτοκατάκριτος, t.2, c.436, d

Αὐτοκέλευθος, t.2, c.111, b. Αὐτοκέλευστος, t.2, c.114, f

Αὐτοκέρας, t.2, c.133, c.& 137, f. Αὐτοκέφαλον, t.2, c.154, f

Αὐτοκινησία, t.2, c.216, c. Αὐτοκίνητα, t.2, c.1045, e.ob.

Αὐτοκίνητος, t.2, c.217, d

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipse cum suis ramis. vt apud Lucian. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι, cupressi cum suis ipsarum ramis & comis, id est Non truncatæ ramis nec comis nudatæ.

Αὐτόκλητος, t.2, c.17, e. Αὐτοκλήτως, ib.

Αὐτόκομος, t.2, c.328, f. Vide & Αὐτόκλαδος paulo antè.

Αὐτόκοπον ἱμάτιον, comicis dicta ea vestis quæ vulgò συρία, vt Poll. tradit l.7.

Αὐτοκραής, t.2, c.137, g

Αὐτόκραια, Hes. dici scribit τὰ αὐτόδηλα, τὰ ἑαυτὰ δηλοῦντα, aut τὸν μονόλιθον κίονα: Etymol. autem αὐτόδηλα, αὐτοκράαντα.

Αὐτόκρας, t.2, c.133, d.& 137, g. Αὐτοκρατής, t.2, c.411, c

Αὐτοκρατεία, ib.e. Αὐτοκρατορικός, ib.f

Αὐτοκρατορικῶς, ib. Αὐτόκρατος, t.2, c.133, d.& 137, e

Αὐτοκράτωρ, Qui sui iuris est, &c. t.2, c.410, h Αὐτοκράτωρ, Imperator, &c. c.411, d

Αὐτοκρηής, t.2, c.137, g

Αὐτόκτιστος, Per se conditus, Sua sponte structus. Soph. αὐτοκτίστοις δόμοις vocat τοῖς οὐ κατασκευασμένοις ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτομάτου γεγενημένοις, teste Hes. vt sunt antra quæ arte facta nō sunt, sed sua natura extiterunt.

Αὐτόκτονος, t.2, c.472, c.

Αὐτοκύλιστος, Per se volutus, seu Suapte natura volubilis.

Αὐτοκύριος, t.2, c.514, e

Αὐτόλαβον, Hesychio est ἑαυτῷ λαβὴν ἔχον.

Αὐτόλειον, eidem λιτόν, Tenue, Vile.

Αὐτολεξεί, t.2, c.613, h. Αὐτολήκυθος, t.2, c.676, d

Αὐτολόχευτος, t.2, c.733, d

Αὐτόλυκοι, dicuntur solertes fures ac depeculatores: ab Autolyco Vlyssis auo qui τὰ κλεπτόμενα ζῶα μετεχώννυε.

Αὐτολυρίζω, t.2, c.742, f

Αὐτόλιστις, Hesychio est δέσμα ἐφ' ᾧ ἀγκύλη ἐφῆπται καὶ οὐχ ἅμμα γέγονεν.

Αὐτομαθής, t.2, c.787, a. Αὐτομαθῶς, ib.

Αὐτομαρτυρέω, t.2, c.798, d. Αὐτομάρτυς, t.2, c.794, f

Αὐτόματα, t.2, c.1045, e.ob.

Αὐτοματίῃ, ET Αὐτοματί, SEV Αὐτοματί, Sua sponte, Vltrò.

Αὐτοματίσαντες, apud Hesychium legitur, expositum ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες, ab αὐτοματίω. Idem certè & infinitiuo αὐτοματίζειν vtitur infrà in exponendo αὐτοφαρίζειν.

Αὐτομάτιτα, idem affert pro σπέρμα ἀνδρός, Semen viri.

Αὐτοματία, t.1, c.606, g. Αὐτοματίζω, ib.h

Αὐτοματισμός, t.1, c.607, a. Αὐτόματον, t.4, c.284, f.ob.

Αὐτόματος, t.1, c.605, g. Αὐτοματουργός, t.1, c.606, h

Αὐτομάτως, ib.g

Αὐτομαχεῖν, Per se pugnare, non per alium. Hesychius αὐτομαχεῖν exponit αὐτοδικεῖν, vt Suidas quoque δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. Plura vidē apud eūdē Suid. & Harpocr.

Αὐτομολέω, t.2, c.965, b. Αὐτομολία, t.2, c.964, h

Αὐτομολίαι, ib Αὐτόμολοι, ib.g

Αὐτόμολος, ib.f. Αὐτομόλως, ib.

Αὐτόμορφον, t.4, c.284, f. Αὐτονομέομαι, t.2, c.1026, c

Αὐτονομία, ib. Αὐτόνομος, ib.a

Αὐτονόμως, ib.c

Αὐτοντιμωρούμενος, Seipsum puniens. Nomen fabulæ Menādri apud Athen. quam imitatus est Terent.

Αὐτονυχί, t.2, c.1105, d. Αὐτονυχί, ib.

Αὐτοξενεῖν, idem quod προξενεῖν, teste Hes.

Αὐτόξυλος, t.2, c.1140, d. Αὐτοουδέτερον, t.1, c.1289, d

A Αὐτοπάθεια, t.3, c.72, b. Αὐτοπαθής, ib.a

Αὐτοπαθητικόν, Per se & sua natura passiuum. Vox grammaticorum.

Αὐτοπαθῶς, t.3, c.72, d. Αὐτόπαις, t.3, c.13, e

Αὐτόπασα, Hesychio sunt φύλλαι πασάδας ἔχουσαι, ποικίλαι.

Αὐτοπάτωρ, t.3, c.92, a

Αὐτοπέλις, Hesychio κλῖμαξ, Scala.

Αὐτόπιστος, Per se probabilis seu credibilis, Cui per se fides adhibetur, sine argumentis. vt ἀξίωμα αὐτόπιστον καὶ ἀναπόδεικτον apud Philopon. Sic αὐτόπιστος πρότασις, apud eū-

B dem, Propositio quæ per se fidem meretur.

Αὐτοποδητί, t.3, c.515, g. Αὐτοποδία, t.3, c.510, b

Αὐτοποδίῃ, ib.g

Αὐτόποδον, Hesychio τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζον, seu Suis ipsius pedibus incedens aut iter faciens.

Αὐτοποίητος, t.3, c.435, a

Αὐτοπόκιστον ἱμάτιον, Hesychio est τὸ μὴ κεκαρμένον: addenti, alios interpretari εὐτελές.

Αὐτόπολις, t.3, c.471, g. Αὐτοπόνητος, t.3, c.222, b

Αὐτόπους, t.3, c.510, b

C Αὐτοπραγία, ας, ἡ, Per se & pro suo arbitrio facere. vt apud Diogenem Laertium in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐξουσία αὐτοπραγίας· δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας. Quæ sic vertit, Quid est enim libertas? potestas viuendi vt velis. Seruitus, obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis suo.

Αὐτόπρεμνος, t.3, c.537, b. Αὐτοπροαίρετος, t.1, c.204, h

Αὐτοπροαιρέτως, t.1, c.205, a

Αὐτοπρόσωπος, t.2, c.1403, a. Αὐτοπροσώπως, ib.d

Αὐτοπτέω, t.2, c.1381, d

D Αὐτοπτεί, t.1, c.288, h.ob. & t.2, c.1381, c

Αὐτόπτης, t.2, c.1382, d. Αὐτόπτω, t.4, c.312, b

Αὐτοπυρίτης ἄρτος, t.3, c.639, d.

Αὐτόπυρος ἄρτος, ib.& 336, b.obiter, & 761, b.ob.

Αὐτοπώλης, t.3, c.642, c

Αὐτορέγμων, Hesychio est ἑαυτῷ ἐργαζόμενος, quem ipse sibi struit siue conciliat aliquis. qui itidem αὐτορέγμονος πότμου apud Æschylum dici ait ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε. Sed ἑαυτορεγμονος ab eodem dici παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα.

Αὐτόρεκτον, Etymologus dici tradit τὸν ἑαυτὸν ἀποκτείναντα, Suis ipsius confectum manibus, Propria interfe-

E ctum dextra.

Αὐτόροφος, t.1, c.1253, f. Αὐτόρριζος, t.3, c.709, c

Αὐτόρρυτος, t.2, c.67, h

Αὐτός, relatiuum, t.1, c.602, d. Αὐτός, demonstratiuum, ib.h. Αὐτός, Solus, t.1, c.603, e

Αὐτόσε, t.1, c.604, e. Αὐτόσε, t.3, c.792, f

Αὐτόσκιος, t.3, c.837, d. Αὐτόσσυτος, t.3, c.760, a

Αὐτοσταδία, Statio in loco proprio. v. lex. Homerus αὐτοσταδίῃ vocat Pugnam statariam: qua nimirum pede cum hoste collato pugnatur. Iliad. ν, de Aiace Telamonio, Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. id est ἐν

F τῇ σταδίῃ μάχῃ, inquit schol.

Αὐτοστέλφον, Hesychio ἰσχυρόν, αὐτοφυές.

Αὐτόστοιχος, t.3, c.985, e. Αὐτόστολος, t.3, c.996, a

Αὐτόστυλον, Hesychio αὐτοσκεύαστον. Ad verbū, Per se & suapte natura columnis fultus.

Αὐτοσφαγής, t.3, c.1158, f

Αὐτοσχεδά, vt αὐτοσχεδόν, aduerbialiter ponitur pro αὐτοσχεδίως, Illico, Ex tempore, Tumultuariè. Item, Comi-

G nus, Ex propinquo. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, vt Etym. exp. afferens hoc hemistich. — Μάρνας δ' αὐτοσχεδὰ δηνεί.

Αὐτοσχεδές, Hesychio est muliebris calceamenti genus. Poll. meminit eiusdem. dicit enim Hermippum αὐτοσχεδὲς ὑπόδημα vocasse τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον, crassiore Minerua factum. Sed perperam apud eum scriptum αὐτοσχεδής.

Αὐτοσχεδία, s. μάχη, Pugna quæ ex propinquo fit & cominus, seu qua pede cum hoste collato decernitur. Hom. Iliad. ν, Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων Ἢ αὐτοσχε-

H δίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. vbi schol. exp. τῇ ἑαυτοῦ σύνεγγυς μάχῃ. Simile est αὐτοσταδία.

Αὐτοσχεδιάζω, t.1, c.1366, e

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τό, Opus ex tempore & tumultuariè factum. Affert Pollux ex Platone comico, sed non probat.

Αὐτοσχεδιασμός,t.1,c.1366,f. Αὐτοσχεδιαστής,ib.

Αὐτοσχεδιαστί,ib. Αὐτοσχεδιαστικός,ib.

Αὐτοσχεδίαστος,ib.

Αὐτοσχεδίη,Ionicè pro αὐτοσχεδία,quod vide.

Αὐτοσχεδιάζω,t.1,c.1365,f

Αὐτοσχέδιος,t.1,c.1366,e.& t.3,c.153,d.ob.

Αὐτοσχεδίως,ib. Αὐτοσχεδὸν,t.1,c.1365,f

Αὐτόπαγος μύλη, Hesychio teste ἀδίαστος, παρόσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν. nam ἐνταγοὺς vocabāt τοὺς ἡγουμένους. Sic αὐτόπαγα μέλη apud Etymol. ἀδίαστα, οὐκ ἔχοντα ἐπιπάσοντας. perperam tamen apud eum scriptum est αὐτόπατα.

Αὐτόπαιος,t.1,c.603,c. Αὐτόπηγος,t.3,c.1277,f

Αὐτοτέλεια,t.3,c.1372,d. Αὐτοτέλεστος,t.3,c.1380,e.g

Αὐτοτελής,t.3,c.1371,h. Αὐτοτελῶς,t.3,c.1372,c

Αὐτότειχος,t.3,c.1432,f

Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, ex Demosth. affertur pro Tragica simia.

Αὐτότροπος, Eius generis & naturæ. Theophrast. Hist. pl. l.1, c.8, τοῦτο δ' αὐτότροπον, hoc verò est eius modi atque naturæ. Ita quidam, qui Gazam minus aptè & expressè hoc modo vertisse ait, Ab his proximū vel illud quodammodo est. Sed miror quo modo iste putarit legendum αὐτότροπον contrà quàm vulg. edit. habēt, & cōtrà quàm sequentia ferunt. Ita enim ibi legitur, τοῦτο δὲ αὐτότροπον ἵνα καὶ τῷ παραβλαστικὰ ἢ ἀπαράβλαστα εἶναι, f. διαφέρουσι, τὰ φυτά.

Αὐτοῦ, aduerb. t.1,c.604,e. Αὐτοῦ,t.1,c.1071,f

Αὐτουργέω,t.1,c.1233,a. Αὐτούργητος,ib.b

Αὐτουργία,ib.a. Αὐτουργός,t.1,c.1232,g

Αὐτοφαείζειν, Hesych. idem esse dicit quod αὐτηματίζειν.

D Αὐτόφλοιον, idem exp. αὐτόδερμον.

Αὐτοφονευτής, Αὐτοφόνος & Αὐτοφόντης, Suimet peremptor, Qui seipsum perimit vel peremit, Propriæ cædis autor. Leontius Epigr. lib.3, de Aiace Telamonio, Τέσσος γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης Οὐχ εὑρὼν, παλάμῃ θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ. Euripides αὐτοφόντην vocat eum etiā qui propria manu alii infert cædem, qui αὐτοέντης quoque seu αὐθέντης dicitur & αὐτόχειρ: in Medea, χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳδά. verba chori sunt dehortantis Medeam à cæde liberis suis inferenda.

E Αὐτόφορβος, Hesych. ex Æschyli Circe affert pro αὐτοφάγος.

Αὐτόφορτος,t.4,c.125,d. Αὐτοφυής,t.4,c.284,b

Αὐτόφυτος,t.4,c.283,g. Αὐτοφυῶς,t.4,c.284,h

Αὐτοφωνος,t.4,c.302,f. Αὐτοφωρεί,t.4,c.312,c

Αὐτοφωρία,ibid. Αὐτόφωρος,ibid.

Αὐτοφώρῳ,ibid.f

Αὐτοφῶς, Ipsa lux. Greg. Naz. ita vocat Spiritum sanctum, quoniam ipse vera lux est & vnica, & sine eo nemo φωτίζεται.

F Αὐτόχειρ,t.4,c.439,b. Αὐτοχειρί,t.4,c.440,e

Αὐτοχειρία,ibid. Αὐτοχειρία,ibid.

Αὐτοχείριος,ibid.c. Αὐτοχειρίσαντες,ib.d

Αὐτόχειρος,ib.c

Αὐτοχειροτόνητος, Suo ipsius suffragio electus, Per se creatus. vt in argumento orationis περὶ παραπρεσβείας, legitur, αὐτοχειροτόνητος πρεσβευτὴς ἀπῆλθε.

Αὐτόχθων,t.4,c.519,a

Αὐτοχόλωτος, ex Epigr. affertur pro Iracundus. videtur tamen sonare potius Qui sua sponte bilem concipit, vel Sibiipsi iratus.

G Αὐτοχόωνος, Rudi seu crassa Minerua fusus, & veluti sua sponte fusus. Homer. Il. ψ, Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον. Vbi exponunt, ἐκ χεομένης ὕλης κεχωνευμένον, οὐχ ἔχοντα κατασκευὴν περιττὴν, ἐκ μόνης χωνείας ἀναληφθέντα: Budæus αὐτοχώνευτον, & rudem à fornace: vt Eustath. quoque τὸν αὐτῶς καὶ εἰκῇ κεχωνευμένον: Hesychius verò non solùm αὐτοχώνευτον & αὐτόχυτον, sed etiam ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχοντα καὶ μὴ προσδεόμενον ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν, ὅλον στερέμνιον, οὐ κοῖλον.

H Αὐτόχρημα,t.4,c.605,b

Αὐτοχροΐνδην, Hesychius exponit πρὸς τὸν χρῶτα, ad ipsam cutem.

Αὐτόχροος,t.4,c.629,a

Αὐτόχρυσα, Hesychio sunt τὰ τίμια, Pretiosa. Forsan Ex solido vel puro auro.

A Αὐτόχυτος,t.4,c.495,e

Αὐτόχωνον, Hesych. exponit αὐτοχώνευτον. Vide Αὐτοχόωνος

Αὐτοψεί,t.2,c.1380,h. Αὐτοψία, ibid. & t.3,c.153,e.ob.

Αὐτῷ, pro ἑαυτῷ dicitur, Sibiipsi. Interdum etiā pro σεαυτῷ, tibiipsi. vt apud Isocratem ad Demon. καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, αὐτῷ γε συνειδήσεις, tibiipsi saltem conscius eris.

Αὐτώδης, Hesychio est ὑπέρφρων, ἰδιογνώμων. Per contractionem ex Αὐτοάδης, pro quo αὐθάδης dicitur, Sibi ipse tantùm placens, Præfractus.

B Αὐτώλης, eidem est ὑβριστής, αὐτόχειρ. nimirum ὁ αὐτὸν ὀλλύων aut ὀλέσας.

Αὐτωνητής,t.4,c.781,h

Αὔτως, siue Αὕτως, idem quod οὕτως, Sic, Hoc modo. Soph. ῥίζαν ἐξημμένος αὔτως ὅπως περ τινὰ δ' ἐγὼ τέμνω πλόκον, ita vt ego incîdo hunc cirrum. Itidem Hom. Iliad. σ, Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι. id est οὕτως ὡς ἔχεις. Itidem Hesychius accipit in hoc loco Odyss. π, Οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως: exponens nimirum ὁμοίως & ὡσαύτως. Quo in loco nota etiam illud ὡσαύτως

C ex hoc αὔτως & ὡς compositum. Homer. rursum interueniēte particula δὲ dicit ὡς δ' αὔτως. vt Od. υ, Ὣς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι. Interdum est Eodem modo, Itidem, Pariter. | Significat etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχεν, Vtcunque: item εἰκῇ, διακενῆς, μάτην, Temerè, Frustrà. Quo modo Hes. accipit in hoc loco Hom. Αὔτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν. Porro quod ad spiritum attinet, annotat Eust. Æolicè aspirari: alioqui ψιλοῦσθαι, vtpote ex pronomine αὐτός deriuatum. atque adeo tenuari, patet ex eo quòd tenues literæ ipsum præcedentes in

D aspiratas non vertuntur. vt Il. γ, Φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως. Et Odyss. ξ, Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὥς νεῖται Ὀδυσεύς. Veruntamen sciendum, in veteri meo Iliadis exemplari in loco præcedente quantumuis antecedente tenui, tamen aspirari, sicut apud Herodotum quoque legitur ἀπ' οὗ, & similia.

Αὐφήν, Æolicè pro αὐχήν dici tradunt. id est Ceruix.

Αὐχαλέοι. Hes. sunt σεμνοί, Gloriosi. vel etiam Iactabundi.

Αὐχάζειν, Hesychio est ἀναχωρεῖν καὶ τὸ ἐμμένειν. Dicitur

E & ἀναχάζειν pro ἀναχωρεῖν.

Αὐχενίζω,t.1,c.608,c. Αὐχένιον,t.1,c.607,c.ob.

Αὐχένιος,t.1,c.608,a. Αὐχενιστήρ,ib.d

Αὐχέω,ib.e. Αὐχέομαι,ib.f

Αὐχή,ib.g. Αὐχήεις,ib.h

Αὔχημα,ib.g. Αὐχήν,t.1,c.607,b

Αὐχής, Iactabundus. vulg. l. Sed metuo ne perperam pro αὐχήεις.

Αὐχητικός,t.1,c.608,h.

Αὐχμάω, & Αὐχμέω,t.1,c.610,h

F Αὐχμή,ibid. g. Αὐχμήεις,ib.

Αὐχμηρός,ib. Αὐχμός,ib.e

Αὐχμώδης,ib.g

Αὔω, vel Αὕω,t.1,c.609,f.& 611,a. Hesychius αὖε, scriptum ψιλῶς, significare ait ἐφώνει, ἐβόα: δασέως autem, ἐξέκαιεν, ἀνῆπτε πῦρ. Aliquanto pòst tamen αὖσαι exp. non solùm βοῆσαι, sed etiam καῦσαι, φλέξαι, nulla facta mentione diuersitatis spiritus. & forsan vtrunque tenuari posse videatur, quum reperiamus καταῦσαι pro καθαῦσαι seu κατακαῦσαι: nisi Ionicè positum dicamus vt κατικέσθαι &

G similia. | Eustathius αὖσαι ait significare etiam θιγεῖν & ἅψασθαι, tangere: vnde esse χραῦσαι, significans χροὸς αὖσαι. Hesych. quoque αὔη exponit ἅψηται. | Rursum Hesych. αὔω exponit θερμαίνω & διαχέω. | Etymolog. αὔω ait significare quatuor: τὸ λάμπω, vnde esse αὔελον: τὸ ξηραίνω, vnde αὖος, ὁ ξηρός: τὸ καίω, vnde βαύαυσος, ὁ παρὰ τὸ πῦρ ἐργαζόμενος: τὸ βοῶ, vnde apud Homerum, Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν. Esse verò & αὔω significans καθεύδω: cuius hoc exemplum affert ex Ther. Nicandri, ἐν δ' ἀμάθοισιν Ἢ καὶ ἁματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει. i. καθεύδει ἢ διατελεῖ.

H Vbi scholiastes quoque hoc αὔει positum ait pro ἰαύει, & significare κοιμᾶται aut διάγει.

Αὔω,t.1,c.611,b

Αὔως, Æolicè pro ἠώς, id est ἡμέρα, vt Etymol. & lex. meum vetus tradunt, afferētes ex Sapphone, πότνια αὔως. Item Ἕσπερα πάντα φέρων ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως.

¶ Ἀφάβρωμα, Megaris dicta fuit ἡ στολὴ, ab Abrota Nisi vxore. eam enim defunctam, ob prudentiam & castitatem singularem Nisus maritus æterna nominis memoria celebrare volens, ἐκέλευε τὰς ἀστὰς φορεῖν ἣν ἐκείνη στολὴν ἐφόρει, καὶ τὴν στολὴν ἀφάβρωμα διὰ ἐκείνην ὠνόμασεν, vt refert Plutar. in Quæst. Græcan. p 515, meæ edit.

Ἀφαγνίζω, t.1, c.129, d

Ἀφαγνισμός, οῦ, ὁ, Purificatio vel Consecratio. Exponitur etiam Sanctimonia.

Ἀφαδία, t.1, c.1437, f. Ἀφάδιος, ib.

Ἀφαδὸς, Etymologo est ἐχθρὸς παρὰ τὸ ἀφανδάνειν. pro quo lex. meum vetus habet ἀφάδιος, itémque Hesychius & Suidas.

Ἀφάζει, Hesychio est ἀναδέχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς. Aspirandum igitur fuerit.

Ἀφαία, teste eodem est ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις, Diana.

Ἀφαιάσαι, idem exponit ἀπαλγῆσαι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπολέσαι.

Ἀφαίμαξις, t.1, c.162, g. Ἀφαιμάσσω, ib. g

Ἀφαίρεμα, t.1, c.191, f. Ἀφαιρεματικὸς, ib. h

Ἀφαιρεματικῶς, ib. & 192, a. Ἀφαιρέομαι, t.1, c.191, a

Ἀφαίρεσις, t.1, c.192, a. Ἀφαιρετὸς, ib. d

Ἀφαιρέω, t.1, c.190, g

Ἀφαίρημα, Hesychio est ἀνάθημα, δῶρον, Donarium. Infrà Ἀφέρεμα pro eodem. Vide & t.1, c.191, f.

Ἄφακα, Syriaca vox, idem significans quod vulgo περίλημμα seu περίβλημα, teste Etymol. Meminit & Suid.

Ἀφάκη, ης, ἡ, Aphaca seu Aphace: inter fruges reponitur ac legumina, viciæque species est. vt & Galen. De aliment. facult. libro 1, cap. penultimum inscribens περὶ ἀφάκης καὶ βικίου, dicit τὸ σχῆμα τῶν σπερμάτων τούτων esse ὑπόπλατυ μᾶλλον ὁμοίως τοῖς φακοῖς: condi autem hæc ab agricolis σὺν αὐτοῖς τοῖς λοβοῖς ἅμα τοῖς φυτοῖς ὅλοις ἕνεκα τῆς τῶν ἀλόγων θρεμμάτων τροφῆς. Sed addit, βικίου appellationem suis tantùm Asianis familiarem esse: apud Atticos verò ipsum vocatum fuisse ἄρακον. Plinius lib.27, cap.5, Aphace tenuia admodum folia habet: pusillo altior lenticula est. siliquas maiores fert, in quibus terna aut quaterna semina sunt nigriora & madidiora & minora lēticula: nascitur in aruis. Quæ mutuatus est ex Dioscoride lib.2, cap.178. Rursum Plinius libro 21, capite 17, Amara & aphace & quæ picris nominatur. At quæ cap. præcedente de aphace scripserat, desumpsit ex Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.8. ‖ Ἀφάκη dicitur etiam esse Libyæ oppidum: INDE Q. Ἀφακίτης, ciuis seu incola eius oppidi.

Ἀφάκης, Stultus. ἀφακὲς enim Hesych. affert pro εὐηθὲς.

Ἀφάλλομαι, t.1, c.339, d

Ἄφαλος περικεφαλαία Hesychio est ἡ μὴ ἔχουσα φάλους: hoc est λαμπροὺς ἥλους siue ποικίλματα. quemadmodum Suidas quoque φάλους dicta fuisse scribit τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια: λόφους autem τὰς τριχώσεις. Vnde conicere est, ἀφάλους galeas dictas fuisse quæ clauis seu scutulis ex auro splendentibus insignes non essent. Rursum Hesych. ἄφαλον affert pro φάλον μὴ ἔχον μή τι προμετωπίδα. Vtitur autem eo vocabulo Homerus Iliados κ, dicens, ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον

Ἄφαλσις, t.1, c.339, d. Ἄφαλτος, ib.

Ἀφαμαρτάνω, t.1, c 387, e. Ἀφαμαρτεπὴς, ib. f

Ἀφάμαρτον, ibidem.

Ἀφαμιῶται, Hesychio sunt οἰκέται ἀγροῖκοι, πάροικοι, Famuli rustici, Accolæ. Pro quo supra ex Athen. & Eust. habuimus Ἀμφαμιῶται.

Ἀφανδάνω, t.1, c.1437, f

Ἀφάνεια, ας, ἡ, Obscuritas. Affertur ex Thucydide. Vide Ἀφανία.

Ἀφανὴς, t.4, c.16, e

Ἀφανίαν, Hesychius affert pro συνεχῶς ἐκστάσεως. Alioqui significat Obscuritatem, vt apud Thucydidem libro 2, pag.60, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ κεκώλυται. Vbi metaph. signif. habet vt & contrarium ei λαμπρότης, Splendor.

Ἀφανίζω, t.4, c.17, f. Ἀφάνισις, t.4, c.18, d

Ἀφανισμὸς, ibid.

Ἀφανιστέος, Obscurandus: item Delendus, Tollendus è medio.

Ἀφανιστὴς, t.4, c.18, e. Ἀφανιστικὸς, ibid.

Ἀφάνναι, fertur fuisse locus in Sicilia ignobilis: indéque prouerbialiter de rebus incertis dictum fuisse ἐν Ἀφάνναις. Inde est Ἀφανναῖος, Oriundus Aphannis.

Ἀφαντασιάστως, t 4, c.37, e. Ἀφαντάστος, ibid. g

Ἄφαντος, t.4, c.14, c. Ἀφαντῶς, t.4, c.17, a

Ἀφάπτω, t.1, c.496, g

Ἄφαρ, Statim, Continuó. ταχέως, εὐθέως, Hesychio. vt & apud Homerum in Odyss. vbi dicit, ἄφαρ κεραοὶ πλήθουσιν, exponunt εὐθύ. Sunt qui ab ἅπτομαι deriuent, exponentes ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor significare ait: τὸ ταχέως, vt — ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη — μῶ: item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, vt, — ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμείνονες εἰσὶ καὶ ἡμῖν: necnon τὸ αἰφνίδιον, vt, Ὣς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους: denique τὸ ῥαδίως, vt ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde COMPAR. Ἀφάρτερος, Celerior, Velocior, Pernicior. vt Etymologus quoque & lex. meum vetus ἀφάρτεροι exp. in hoc loco Homeri Iliad. ψ, Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι. rectè. præcedit enim, ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, equi sunt tardissimi. Inde & ADVERB. Ἀφαρεὶ, idem cum suo primitiuo significans, vt Etymologus docet: qui de ἄφαρ loquutus, subiungit, ἐξ οὗ καὶ Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι. Et paulo pòst, quum dixisset compar. ἀφάρτεροι esse ab aduerbio ἄφαρ significante τὸ ταχέως, addit, ἔνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Itidem & Suidas. Apud Eustath. verò sine diphthongo SCRIPTVM Ἀφαεί: pag.158, τὸ δὲ Ἄφαρ, ὃ μέχρι καὶ ἐς ἄρτι περιφέρεται παρὰ τοῖς λέγουσιν Ἀφαεὶ τὸ αὐτίκα. Dicit porro & ipse ἄφαρ ab ἅπτομαι deriuari, & tenuari veluti Æolicum.

Ἄφαρβον, Hesychio ἐλεύθερον.

Ἀφαρεὶ, vide in præced. Ἄφαρ.

Ἀφαρεὺς, Hesychio teste est Pinna quam thynnus fœmina sub vētre habet: τοῦ θήλεος θύννου τὸ ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον. vt Athen. quoque l.7, ex Aristot. refert τὴν θυννίδα τοῦ ἄρρενος διαφέρειν τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον, ὃ καλεῖται ἀφαρέα. Est & nomen proprium herois apud Hom.

Ἀφαρέω, Sudo, item Haurior. Hesychius enim ἀφαρεῖ affert pro ἱδροῖ, αἱμάτται.

Ἀφαεὶ, vide in Ἄφαρ paulo antè.

Ἀφάρκη, ης, ἡ, Apharca: arbor semper virens, apud Theophr. Hist. pl. l.5, c.15, & l.3, c.4.

Ἀφαρκίδευτον, Hesychio est ἄχρευτον, ἀθυσίαστον.

Ἄφαρκτος, eidem est ἀφύλακτος.

Ἀφάρμακος, t.4, c.45, c. Ἀφάρμακτος, t.4, c.47, g

Ἀφάρμαρτε, legi in Epigramm. pro ἀφάμαρτε, tradunt v. l. Quòd si ἀφάρματε scriptum esset, foret μετάθεσις seu ὑπερβιβασμὸς, vt quū Homerus dicit βάρδιστοι pro βράδιστοι, & δραθεῖν pro δαρθεῖν.

Ἀφαρμόζω, t.1, c.582, c. Ἀφαρμόττω, ib.

Ἀφαρόζωμος, Iusculum ex tempore factum. Eustathius pagina 1191, τὸ δὲ Ἄφαρ, ὅ ἐστι ταχὺ καὶ εὐθέως, οὕτως ἐπειδὴ πρὸς κοινότητα τὴν ἀπὸ συνηθείας, ὥς τινες τῶν πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν, ἀφαροζωμὸν φασὶν, ὡς εἴ τις εἴποι ταχύζωμον, εὐθύζωμον.

Ἄφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuestis: item Inaratus. Hesychius enim affert non solùm ἄφαροι pro ἀνείματοι, ἀνένδυτοι, sed etiā ἄφαρον pro ἀνήροτον, vt Suidas quoque ἄφαρον γῆν dici scribit τὴν λιπαρὰν, τὴν πολλὰ μή πω ἀροτρευθεῖσαν. Etymologus quoque ita dici tradit τὴν ἀγεώργητον γῆν παρὰ τὸ φέρω, afferens hoc ex Callimacho hemistichium, ἢ ἄφαρον φαρόωσι.

Ἀφάροτος quoque, Etymologo & lexico meo veteri est ἡ ἀνεργασίαστος γῆ, addentibus, φάρος γὰρ ἡ ἄροσις, deriuantibúsque hæc à φάρσαι significante σχίσαι, findere. Sunt qui Ἀφάρωτος scribant & pro ἄγονος accipi dicant, vt φάρσαι quoque pro γεωργῆσαι.

Ἀφαρόω, t.1, c.543, d

Ἀφαρπάζω, t.1, c.547, a. Ἀφαρπάζομαι, ibid.

Ἀφάρτερος, vide paulo antè in Ἄφαρ.

Ἄφαρτος, Hesychio est πολὺς, ἄριστος, βοηθός.

Ἀφάρωτος,

Ἀφάρωτος, eidē est ἀϊδρειότατος. Vide & Ἄφρότος paulo antè. A

Ἀφασία, t.4, c.53, a. Ἀφάσσω, t.1, c.505, b

Ἀφατῆλες, Hesychio μαστοὶ, θηλαὶ, Mammæ, Vbera. Infrà Ἀφατητῆρες pro eodem.

Ἄφατος, t.4, c.54, a

Ἀφάτως, Ineffabiliter. ἀδιηγήτως.

Ἀφαυαίνω, & Ἀφαυαίνομαι, t.1, c.610, b

Ἀφαυρὸς, ib.h. Ἀφαυρότατος, ib.

Ἀφαυρότερος, ib.

Ἄφαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illibatus. v.l. forsan ab αὔω significante ψαύω καὶ θιγγάνω, vt idem sit cum ἄψαυστος, Intactus. B

Ἀφαύω, t.1, c.609, h

Ἀφάψαι, Hesychio est non solùm συνδῆσαι, (vt Suidæ quoque προσκολλῆσαι) sed etiam μύξαι.

Ἀφάω, t.1, c.505, a. Ἀφεγγὴς, t.4, c.75, g

Ἀφείδιτος ἡμέρα, apud Lacones est ἐν ᾗ θύουσι, teste Hesychio. Si ἀφειδίτης scriberetur, esset ea in qua τὰ φειδίτια non celebrantur.

Ἀφειδὴς, idem affert pro ἀναιδῆ, Impudentem.

Ἀφειδεία, t.1, c.1383, c. Ἀφειδέω, ib.b

Ἀφειδής, ib.a. Ἀφειδῶν, ib.b C

Ἀφείη, Ionica dialysi pro ἀφῇ dicunt poetæ: à them. ἀφίημι, quo est & particip. aor.1 pass. ἀφεθείς.

Ἀφειδέστερον, t.4, c.77, d. Ἀφειδέω, ib.e

Ἀφειδής, ib.b. Ἀφειδία, ib.e

Ἀφειδωλία, ib.b. Ἀφειδῶς, ib, c.& c.592, c.ob.

Ἀφεῖκα, præt. perf. act. verbi ἀφίημι: ex quo pass. ἀφεῖμαι. Ἀφεῖμεν aūt, est aor.2 act. ab eodē. cuius infin. est ἀφεῖναι.

Ἀφειμός, t.1, c.1660, a

Ἀφεκτέον, Abstinendum est. Genitiuo iūgitur, vt & primitiuum eius ἀπέχομαι. Isocr. τοῦ συμβουλεύειν ἀφεκτέον. D

Ἄφεκτος, Varin. affert pro ἱερὸς, τοῖς ἀνέμοις ἀκατάσρεπτος. forsan est ab ἀπέχομαι, & significat eum à quo abstinetur.

Ἀφελγύνω, Lædo, Malum importo. Hesych. enim ἀφελγύνουσα exp. κακοῦσα.

Ἀφέλεια, vide in sequente Ἀφελής.

Ἀφελέον, Varin. affert pro συνηγμένον, κοινόν: sed suspectū est.

Ἀφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Simplex. Lucian. ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστι καὶ ἁπλοϊκός. Item ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτὴ dicitur quæ est ἀπερίεργος, simplex seu tenuis & frugalis, omnique luxu carens. vt & ἀφελὴς λόγος apud rhetores, Oratio simplex & fuco carens. Hesychio ἀφελὴς est ἀσινὴς, καθαρὸς, ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων μήτε δέων τι τοῦ σώματος, Illæsus, Purus, Integer, Cui nec superfluum quippiam in corpore est nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ σύνδενδρα, arboribus consita: procul dubio respiciens ad hunc locum Aristoph. Equit. de Cratino, — ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ, Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει. subiungit enim, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους. Schol. verò ibi ἀφελῆ πεδία allegoricè dictum ait τὸ ὅτι τῆς φράσεως ἀκομψον καὶ ἁπλοῦν. id est τὴν ἀφελῆ λέξιν, seu τὴν ἁπλῆν φράσιν. qui & ἀφελῆ γυναῖκα dici scribit τὴν ἀπόνηρον καὶ ἀσύνετον, vt in hoc gnomico hexametro, Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν, odi quæ simplex nimiū est, odi & nimis castam. Inde ADVERB. Ἀφελῶς, Simpliciter, Nudē. ἁπλῶς. vt τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν, apud schol. Aristoph. & Suid. In v.l. exponitur Simpliciter, Ingenuē: item Incuriosè, Inconsideratè. Inde & SVBST. Ἀφέλεια, ας, ἡ, Simplicitas. Damascius apud Suid. de Isidoro, πρὸς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀψεύδειαν ἠγάπα διαφερόντως. Plut. Symp. sept. sap. εἰκὸς ἐστὶ καὶ τὸν Ἡσίοδον προξενεῖν ἡμῖν τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Apud eūdē reperitur ET Ἀφελία pro eodē. vt in l. De deo Socr. ἀνδρὸς ἀτυφία καὶ ἀφελία μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπίσαντος. At Ἀφελότης, ητος, ἡ, nescio vnde acceperint v.l. itidem pro ἀφέλεια, Simplicitas. E F G

Ἀφελία, vide in præcedente Ἀφελής.

Ἀφελκόω, & Ἀφελκόομαι, t.1, c.1197, b

Ἀφελκύω, t.1, c.1196, e. Ἀφέλκω, t.1, c.1194, c

Ἀφέλκωσις, t.1, c.1197, b

Ἀφελμίαι, Vitiligines nigræ. Hesych.

Ἄφελμα, eidē est τὸ κάλλυντρον, Scopa. Dicitur idē & ὄφελμα.

Ἀφελότης, & Ἀφελῶς, vide paulo antè in Ἀφελής.

Ἄφεμα, t.1, c.1660, g. Ἀφέμενος, ib.a

Ἄφενος, ὁ vel τὸ, Diuitiæ, Opes: seu Reditus, Census, & quidem propriè vnius anni, vt volunt grammatici. dicunt enim esse τὸν ἀπὸ ἐνιαυσίου (ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, seu τὸν ἀπὸ τῶν ἐνιαυσίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν: πλοῦτον verò, τὴν ἀπὸ πολλῶν. Hom. Odyss. ξ, οὐδὲ ξυνεείκοσι φωτῶν Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον: quū prius dixisset, Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, οὔτινι τόσση Ἀνδρῶν ἡρώων: pro eodē accipiens ἄφενος & ζωὴν, opes nimirum & copias ad vitam sustentandam necessarias: in quarum censu ponit armenta, ouium & caprarum porcorúmque greges. Idem rursum Homer. Iliad. ψ, Ἀλλ' αὐτὸ πέρπετο μῦθον μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. Et Il.α, — ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Sic Hesiod. Οὐκ ἄφενος φεύγειν, οὐδὲ πλοῦτόν τι καὶ ὄλβον. Idem masculino vtitur, in Ergων initio, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντα.

Ἀφετίνδα, lusus nomen est apud Poll. l.9, dicti παρὰ τὸ ἀφιέναι. eo enim oportebat ὄστρακον ἀφέντα ἐς κύκλον, συμμετρήσασθαι ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῇ.

Ἀφέξει, apud Hes. legitur, expositum ἀποστήσει, ἀποκωλύσει, ἀποσχήσει, Arceat, & Prohibeat. Videtur esse Ionicum pro ἀφέξῃ, à them. ἀπέχω: id est habere Ionicum pleonasmum τοῦ ε.

Ἄφεος, eidem est ἄφωνος, Mutus: quo significatu suprà habuimus Ἄνεος siue Ἄνεως.

Ἀφέρεμα, eidem est ἀνάθημα, δῶρον, ξένιον, Donarium, Xenium. pro quo suprà ex eodem habuimus ἀφαίρημα.

Ἀφέλιστα, eidem sunt ἄχρηστα, Inutilia. Varino autem teste ἀφέλιστος τόπος est ὁ ἀκαλλώπιστος.

Ἀφερμηνεύω, Enarro, Explano, Expono. Bud. ex Platone.

Ἀφερπύζω, Abrepo, Repens abeo: interdum & generalius Abeo, Discedo. vt ἀφέρπω quoque. Item simpliciter pro Eo, vt Suidas ἀφερπύσαι exponit βαδίσαι, in hoc loco Aristophanis, Ἐφ' ᾧ ἐπεθύμουν δαιμονίως ἀφερπύσαι: addens metaphoram esse ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν.

Ἀφερπυλλοῦσθαι, t.1, c.1259, h. Ἀφέρπω, ib.c

Ἀφέρπρος, & Ἀφέρτατος, irregulariter formata sunt ex Ἄφερτος significante ἀφόρητος, Non ferendus, Intolerabilis. ἀνύποιστος. vt ἀφέρτατος πόνος apud Gregor. in Tragœd. Labor minimè tolerabilis, seu Intolerabilissimus. Hesych. verò ἀφέρπρος affert non solùm pro ἀφόρητος, sed ἀφέρπροι etiam pro ἥσσονες: innuēs actiuè etiam accipi pro Inferiores & oneri ferendo impares. Adhæc ἀφερπέροις affert pro πολυφερτέροις, ταχυτέροις: in quo α epitaticum est, non priuatiuum, vt in præcedentibus.

Ἄφες, Dimitte: imper. aor.2 act. ab ἀφίημι. Dicitur & ἄφες ζευγνύς, pro Desine iungere.

Ἀφέσιος, t.1, c.1661, b. Ἄφεσις, t.1, c.1660, g

Ἀφεσμός, t.1, c.1681, a

Ἀφέσταν, & Ἀφέσταν, per syncopen pro ἀφεστήκασι & ἀφεστήκασι, teste Etymologo, qui illud exp. ἀπόθεν καὶ χωρὶς ἑστήκασι: hoc, πόρρωθεν ἑστᾶσιν. Ambo sunt ab ἀφίσημι: ambo etiam apud Homer.

Ἀφεστήκω, idem quod ἀφίσαμαι: thema ex præt. perf. actiuo eiusdem verbi. Xenoph. Anabas.2, ἄθις Ἀριαῖος ἀφεστήξει· ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λελείψεται. id est ἀποστήσεται, Desciscet, Deficiet.

Ἀφεστικῶς, t.1, c.1751, g

Ἀφεστὴρ, dictus apud Cnidios fuit magistratus quidam, nimirum ὁ τὰς γνώμας ἐρωτῶν, qui sententias rogabat, teste Plut. in Hellen. quæst. p.510, meæ edit.

Ἀφέσιος, t.1, c.1276, g. Ἀφεταὶ, t.1, c.1662, a

Ἀφεταῖος, ib.b

Ἀφέταιροι, Sodalibus priuati, vel etiam A sodalitio amoti. Poll. l.3, ex Theopompo historico affert ἀπολίται, ἀφέταιροι, ἀπαθίασοι: sed παμπόνηρα hæc esse dicit.

Ἀφετέον, Dimittendum: aduerb. positionis, à verbo ἀφίημι, retinens accus. vt & primitiuum ipsius. Plato De rep. l.2, ταύτην τὴν σκέψιν οὐκ ἀφετέον.

Ἀφετεία, Hesychio ἀρχὴ, ἡγεμονία, Imperium, Principatus. H Apud Suid. verò Ἀφετηρία, ἀρχή: sed subiungentem, θύρα τοῦ ἱπποδρόμου, i. Ianua hippodromi, ex qua nimirum emittuntur equi ad ineundum curriculum.

Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, Dimissor. Legitur apud Etym. & in lex. meo ver. sed sine expositione.

Ἀφέτεια, t.1, c.1661, g. Ἀφετήριος, ib.f

Ἀφέτης, ib.h. Ἀφετικὸς, t.1, c.1662, b

Ἀφεῖς,t.1,c.1661,c. Ἀφθύκτος,t.4,c.129,a
Ἀφεύς,Hesychio ἀδιώατος.
Ἀφεύω,Accēdo,Inflammo.vnde apud Aristoph.est ἀφεύσεις τὴν ϖερκνὴν,quod Suid.exp. φλογιεῖς.Apud eundem legitur hic iambus,Ἀφεῦε τὰς ... γυναῖκας τρεῖς χοίνικας:desumptus ex eiusdē Comici Pace. Sed vulg.edit. ibi habent ἄφαυε: quod Schol.exp. φρύξον,torre:addens quosdam scribere ἀφαυσον,exponēréque ζέσον,Feruefac, seu In feruida coque.
Ἀφεψάλου,Hesych.exp.ἀνὰ σπινθῆρος λαμπροῦ.nā φέψαλος dicitur Scintilla.
Ἀφεψέω,t.1,c.1378.g. Ἀφέψημα,t.1,c 1379,a
Ἀφεψιασάμην, Hesych.ex Soph. Antenoridis affert pro ἀφωμίλησα
Ἀφεψις,t.1,c.1378,h. Ἀφέψω,ib.g
Ἀφέωκα,pro ἀφεῖκα dicitur,ἐλλείψει τοῦ ι,& pleonasmo τοῦ ω, vt tradit Etym.ex Herodiano, qui & Atticum esse dicit.itidémque in tertia plur.præt.pass.dici ἀφέωνται pro ἀφεῖνται,& in prima sing.ἀφέωμαι pro ἀφεῖμαι. Suid.ἀφέωκα Doricum esse scribit,ἀφεῖκα autem Atticum: veruntamen eo & Iones vti,& inter eos Herodotum.Idē meminit & passiui ἀφέωνται, dicens esse αὐθυπότακτον, Ionicè nimirum pro ἀφεῖνται. sed miror cur hæc verba in exemplum afferat,ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ibi enim ἀφέωνται non est subiunct.modi,sed indicatiui,positum pro ἀφεῖνται,remissa seu dimissa sunt.
Ἀφεώρα,Atticè pro ἀφώρα:præter.imperf.verbi ἀφοράω.
Ἀφή,t.1,c.504,e. Ἀφηβάω,t.1,c.1447,g
Ἄφηβος,t.1,c.1445,b
Ἀφηγέομαι,seu Ἀφηγοῦμαι, Duco, Præeo,t.1,c.1425,f. Ἀφηγοῦμαι,Narro,ib.h
Ἀφήγημα,t.1,c.1426,a. Ἀφηγηματικός,ib.
Ἀφηγήμων,t.1,c.1425,h. Ἀφήγησις,t.1,c.1426,a
Ἀφηγητής,Ductor,Dux viæ. Hesychio idem est cum ἀφηγήμων, id est ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ,ὁδηγός.
Ἀφηδύνω, t.1,c.1433,f. Ἀφηκές,Hesychio ἀηδής
Ἀφήκω,vt ἀφικνέομαι,Peruenio:apud Plat.l.7 De rep.
Ἀφῆλιξ,t.1,c.1452,g. Ἀφηλιώτης,t.1,c.1456,g
Ἀφήμενος,Hesychio ἄποθεν καθήμενος, Sedens procul ab,seu seorsum ab.
Ἀφημίζεσθαι, Hesychio est ἀθετεῖσθαι. Ἀφημερεύω,t.1,c.1465,h
Ἄφημος,t.4,c.56,d. Ἀφημων,ib.
Ἀφήμως,Tacitè.Hesychio ἐν κόσμῳ,ἡσυχῇ.
Ἀφλῶσαι,Hesychio est τὸ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς τῇ χειρὶ τρίψαι, hordea decorticata vel tusa manibus terere. Apud eūdem legitur ἄφλωσα,expositum ἔκοψα.
Ἀφλωιάζω,t.1,c.1470,b. Ἀφλωιασμός,ib.e.
Ἀφλωιαστής,ib. Ἀφλωιάω,ib.
Ἀφλωοειδής,t.3,c.1178,h. Ἀφητορεία,t.1,c.1662,c
Ἀφητόρειος,ib. Ἀφήτωρ,ib.
Ἄφθαι, sunt in oris superficie vlcera maligna & serpentia, ignea quadam caliditate prædita,quæ præcipuè teneros adhuc pueros exercent & sæpe consumunt: interdum verò etiā viris & mulieribus accidunt, sed in his idē periculū non est.Incipiunt à gingiuis,deinde palatū totúmque os occupant,tum ad vuam faucésq; descēdūt:quibus obsessis non facilè fit vt puer conualescat. Sunt autē modò subalbida, modò subrubra, modò nigra velut eschara:pessima & maximè lethalia sunt quæ nigra sunt.Hæc Gorr.ex Celso,Gal.& Polluce. Quanquā verò(inquit idem Gorr.)nomen hoc propriè de vlceribus oris dicatur,aliquando tamē & in aliarū partiū vlceribus vsurpatur,veluti testium: vt videre est apud Gal.l.9 τῶν κατὰ τόπους,& apud Paulum l.3,c.54,vbi ἀφθώντας διδύμους curant,hoc est,testes veluti aphthis exulceratos.Hippocr.& de fistula pulmonis dixit l.2 De morbis,ἢν ἀφθήσῃ ἡ σύριγξ τοῦ πνεύμονος, πυρετὸς ἴσχει καὶ βήχιος. Vbi nota V E R B.Ἀφθάω,significans Aphthis laboro, Laboro vlcere illo quod aphtha dicitur: vel etiā Laboro vlcere aphthæ simili.Hippocr.γυναικ.1,ἢν παιδίον ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα.Et rursum,ἢν ἀφθήσῃ τὰ αἰδοῖα. Rursum ἄφθα est nomē σκευάσματος,descripti à Gal.l.9 τῶν κατὰ τόπους, quod idē est,paucis variantibus,cū pastillo qui ab Aetio &Paulo διὰ φελλοῦ appellatur,propterea ꝙ subere cōstet.Gorr. A superioribus verò ἄφθαις, præter ἀφθάω deriuatur E T I A M Ἄφθιφος,idē cū ἀφθῶν significans.

A Nā Cæl.Rhod.l.16,c.20, quū dixisset aphthas medicis dici vlcera oris quibus præcipuè infestentur infantes, subiungit, Vnde ἀφθιφον corruari placet eruditis,quē eiusmodi vexet affectio. Inde E T Ἀφθώδης,significans itidem Aphthis laborans.Hippocr.Epid.3,στόματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα. Idem dicit ἀφθώδεα ῥεύματα ἐπώδυνα, in Coac.progn.
Ἀφθαρσία,t.4,c.139,e. Ἀφθαρτίζω,ib. Ἄφθαρτος,ib.
Ἀφθάς, Suida teste est ὁ Διόνυσος, Bacchus.
Ἀφθάω,vide in Ἄφθαι paulo antè.
B Ἀφθέγκτος,t.4,c.136,f
Ἀφθιβόρος,Hesychio ὁ βορῶς ἐσθίων,Auidè vorans.
Ἀφθιτόμητις,Cuius cōsilia non intereunt,sed immota manent.Sic Soph.ἀφθίτοις γνώμαις dixit παλαμαῖς πρεπτοῖς.
Ἄφθιτος,t.4,c.146,e. Ἄφθιφος,vide paulo antè in Ἄφθαι.
Ἄφθογγος,t.4,c.137,b. Ἀφθόνητος,t.4,c.151,f
Ἀφθονία,t.4,c.149,c. Ἄφθονος,t.4, c.148,e
Ἀφθόνως,t.4,c.149,c. Ἀφθορία,t.4,c.140,d
Ἄφθορος,ib.c
Ἀφία,ας,ἡ,planta quædam quæ ἀεὶ ἅμα τῇ βλαστήσει τὸ ἄνθος ἀφίησι,vt ex Theophr.discimus Hist.pl.l.7,c.8. Sunt
C qui putent esse βήχιον Dioscoridis,Tussilaginē Plinij.
Ἀφίγμαι,t.1,c.1683,a
Ἀφιδήσας,Hes.affert pro ἀφροντίσας. Sed scribendum potius ἀφειδήσας per diphthongum.
Ἀφιδρόω,t.3,c.1793,a. Ἀφίδρυμα, t.1,c.1093,f
Ἀφιδρυμάω,ib. Ἀφίδρυσις,ib.g. Ἀφιδρύω,ib.f
Ἀφίδρωσις,t.3,c.1793,b. Ἀφίεμαι,t.1,c.1660,d
Ἀφιερίζω,t.1,c.1650,a. Ἀφιερισμένα,ib.b. Ἀφιερόω,ib.a
Ἀφιέρωμα,ib. Ἀφιερωμένον,ib. Ἀφιέρωσις,ib.
D Ἀφιέω,t.1,c.1653,e. Ἀφιζαίω,t.1,c.1091,g
Ἀφίζω,t.1,c.1089,e
Ἀφίημι,Dimitto,&c.t.1,c.1659,a. Ἀφίημι,Omitto,&c.ib.h
Ἀφίημι,Remitto,&c.c.1660,c. Ἀφίημι,Permitto,&c.ib.
Ἀφίημι,Emitto,&c.ib.e. Ἀφίημι, Trāsmitto,&c.ib.f.
Ἀφίημι,Proiicio,&c.ib.g.
Ἀφικάνω,t.1,c.1681, c.
Ἀφικνέομαι,t.1,c.1683,a.de quo etiam obiter c.1682,e
Ἀφικτόν,Hes.exp.ἀκάθαρτον,μιαρόν: mox afferens Ἀφικτῆς, exponénsque itidem ἀκάθαρτος,μιαρός.
E Ἀφίκτωρ,veteribus dicitur ὁ ἱκέσιος,teste Eust.p.1458: vbi ipsum ab ἵκω deriuat. Hes.quoque ἀφίκτορα dici scribit τὸν ἱκέσιον: proculdubio quoniam ad eum veniūt supplices opem petitum.
Ἀφιλάγαθος, Qui nō est φιλάγαθος,i.amans bonorū. Exponitur etiam Benignitate carens.
Ἀφιλανθρωπία,t.1,c.454,f. Ἀφιλάνθρωπος,ib.
Ἀφιλανθρώπως,ib. Ἀφιλάργυρος,t.1,c.533,d
Ἀφιλέταιρος,t.1,c.1180,b
Ἀφιλής,Hesychio καθαρός,ὑγιής,ὁλόκληρος. Quo modo & ἀφελής suprà expositum habuimus ex eodem.
Ἀφιλία,t.4,c.153,d. Ἀφιλίωτος,t.4,c.157,b
F Ἀφιλόδοξος,t.1,c.1037,d
Ἀφιλοικτίρμων, Qui non amat misereri. ideóque,Immisericors, Immitis.Hesychio quoque ἀφιλοικτίρμονες sunt ἀνελεήμονες.
Ἀφιλόκαλος,t.2,c.38,g. Ἀφιλόνεικος,t.2,c.1012,b
Ἀφιλονείκως,ib. Ἄφιλος,t.4,c.153,b
Ἀφιλοσόφητος,t.3,c.901,e. Ἀφιλόσοφος,t.3,c.900,a
Ἀφιλόστοργος, Destitutus affectu illo amoris qui peculiari-
G ter φιλοστοργία & στοργή nominatur. Aliis generalius etiā Non amans.
Ἀφιλοτεκνία,t.3,c.1538,g. Ἀφιλοτιμία,t.3,c.1560,g
Ἀφιλότιμος,ib.d
Ἀφιλοχρηματία, Pecuniarum nullus amor.i.Neglectus cōtemptúsque pecuniarum.
Ἀφιμάσσω,t.1,c.1381,d
Ἄφιξις, Aduēt⁹,&c.t.1,c.1683,e. Ἄφιξις,Discessus,&c.ib.f
Ἀφιππάζω,& Ἀφιππάζομαι,t.1,c.1711,g
Ἀφιππία,t.1,c.1708,a.& 1710,c. Ἀφιππεύω,t.1,c.1710,c
H Ἀφιππία,t.1,c.1707,b. Ἄφιππος,ib.e
Ἀφιπποτοξόται,t.1,c.1704,c. Ἀφίπταμαι,t.1,c.1713,f
Ἀφιπτάμενος,ib. Ἄφις,Cimex.v.l.
Ἀφίσταμαι,t.1,c.1752,c
Ἀφιστάνω,idem quod ἀφίστημι,Abſistere seu discedere facio. id est Amoueo, Tollo. Diosc.l.3,c.101, ἀφιστάνει λειχῆνας.

Ἀφιςάω,ῶ,idem. Basil. χωρίζειν αὐτὸν κὀ ἀφιςᾷν ἔμελλε τῆς κοινῆς σημασίας, seiúgere ipsum & abducere à communi significatione. Ἀφίςημι,t.1,c.1751,f A

Ἀφλάσαι,Hesychio est ἀπολέσαι,Perdere.

Ἄφλασον,ου,τὸ,Summa puppis pars. Poll.enim lib.1,τὰ ἄκρα τῆς πρύμνης vocari ἄφλαςα dicit: ὧν ἐντὸς ὀρθὸν ξύλον πεπήγασι,& vocari ςυλίδα. Itidem Pausan.ex Didymo refert ἄφλαςον nominari τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀναπεπαμένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων,διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου,ἀπηρεισμένου τούτῳ ςηλίσκῳ ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου, vt testatur Eust.p.1039,qui etiam addit, ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου suspendi tæniam, nimirum εἰς παράσημον τῆς νηός:denominatum esse παρὰ τὸ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, id est θλᾶσθαι.Ibidem ex eodem Didymo tradit ἄφλαςον diuersum esse ab ἀκροςολίῳ, vt & schol. Apollonii. Apollonius tamen in suo lexicō hoc ἄφλαςον per ἀκροςόλιον exposuit,vt Etym. quoque ἄφλαςα vocari ait τὰ ἀκροςόλια τῆς νηός:itidémque Hesych.& Suid.τὸ ἀκροςόλιον & τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης,ἀποπεπαμένον εἰς ὕψος.Sed aliam,imò contrariam ii rationem nominis afferunt ei cuius ex Eustathio paulo antè memini: nimirum ἄφλαςα dici κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαςα seu εὔθλαςα. Sed miror cur scholiastes Apollonii ἄφλαςον esse volue rit σανίδιον κτ. τὴν πρύμναν,quum in puppi ei locum tribuat Hom.Il.ο,vbi canit,Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν,ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,Ἄφλαςον μετὰ χερσὶν ἔχων.Itidémque Germanicus Cæsar,Fulgēt Argoæ stellis aplustria puppis. (Latini enim paucis immutatis literis Aplustre vocāt hoc ἄφλαςον:licet Festus Aplustria dicta velit quia erāt amplius quàm essent necessaria vsu) Quin & Etym. ἄφλαςα dici ait τὰ πρυμνήσια,κόρυμβα autem τὰ πρωρήσια. Veruntamē ipsi etiā ἀφλάςῳ tribuit κόρυμβα Apollonius, sic canens Argon. l.2, ἀφλάςοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. Cui loco similis hic Lucani, – validis aplustre lacertis, Auulsásque rotant excusso remige sedes. huic autem Lucani, ille Silii, Et transtra & mali, laceróque aplustria bello.Cicero verò & ante eum Lucr.dixit etiam Aplustra pro Aplustria,teste Prisciano. C

Ἄφλεβος,t.4,c.175,f. Ἀφλέγμαντος,t.4,c.164,h

Ἀφλέγματος,ib. Ἄφλεκτος,t.4,c.167,g

Ἀφλεκτῆρες,Hesychio sunt μαςοὶ,θηλαὶ,Mammæ, Papillæ. Pro quo suprà ἀφατῆλες.

Ἀφλόγιςος,t.4,c.168,g. Ἄφλοιος,t.4,c.176,b

Ἀφλοισμὸς,οῦ,ὁ,Etymologo est ψόφος ποιὸς,seu ἀφρὸς, nimirum παρὰ τὸ ἀφρὸς dictus pro ἀφρισμὸς, mutatione literæ ρ in λ & pleonasmo τοῦ σ.Eust.hæc eadem tradit,qui etiam addit Æolicum esse pro ἀφρός : apud Homer. nimirum Iliados ο,de Hectore pugnare gestiente, Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ ςόμα γίνετο. Apud Hesych.nō Ἀφλοισμὸς solùm legitur,expositū ἀφρὸς,sed etiā Ἀφλοισβὸς, expositū ἀφρὸς ὁ ἐκ παραχῆς:forsitā ex φλοῖσβος. Apud Suid. verò,in manuscripto etiam codice, Ἀφλυσμὸς,ἀφρός.sed ea scriptura nō placet,siquidem eam expos.sequamur.

Ἀφλοιῶ,ἀφλοιῶ, apud eundem Hes.legitur , sed sine expositione. Puto idem esse quod ἄφλοιος.nam φλόος dicitur pro φλοιὸς cortex. ex φλόος autem contractum φλοῦς.

Ἀφλυκταίνωτος,t.4,c.173,e

Ἀφνειὸς, siue Ἀφνεὸς,per syncopen ab ἄφενος dicitur, Diues,Opulentus.Hōm.Od.ρ,Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται,quibus beatam opibus vitam degunt & opulenti nominātur. (Vbi nota idem ferè esse εὖ ζῆν & ἀφνειὸν εἶναι,vt suprà ζωὴ ἄσπετος & μέγα ἄφενος) Od.λ,ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ θαλίῃ. Hesiod.Erg.πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε. Et in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλῷ τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.Phocyl.Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἀνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα, qui quidem diues sit & opulentus. Nec verò homo solùm,sed δόμος etiam ἀφνειὸς dicitur. vt apud Hom. Od.ρ,Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον Ὄλβιον ἀφνειόν. Construitur porro ἀφνειὸς modò cū genitiuo,modò cum accus. Cum genit.vt ἀφνειὸς βιότοιο,apud Hōm.Il.ζ,Diues opum quas vitæ vsus requirit.Itidémq; Od.α,Ἢ ἀφνειότερος χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.vt Virgil. quoque dicit Diues opum,Diues pecoris,Diues pictai vestis & auri.Cum accus.vt apud Hesiod. ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, vir diues pectoris.id est Prudens & consultus.(pectoris enim opes & diuitiæ,prudentia) sed per antiphrasin pro μάταιος dixit,id est Fatuus,Stultus,teste Eust.qui etiam addit,κοινότερον dici ἀφνειὸς βίοτον , quàm ἀφνειὸς βιότου,cū genitiuo. qua in re haud scio an assentiendum ei sit. Comparatiuum ἀφνειὸς facit ἀφνειότερος:vt paulo antè ex Homero, ἀφνειότερος χρυσοῖο , ditior auri.Superlatiuum verò duplicem habet. vnum, regulare:vt apud Hom.Il.υ, Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,ditissimus mortalium.alterum, irregularem, vt apud Antimach. – ἀφνείςατος ἔσκεν. Habet verò & Ἀφνεὸς(cuius exemplū habuisti suprà ex Phocyl.)suū cōparatiuum,sed regularem.vt apud Soph. χρεῶν ἀφνεωτέρας.Eodémque modo in superl. dici potest ἀφνεώτατος. Est porro & VERB. Ἀφνέομαι,significans Ditesco.πλουτίζομαι.Cratin.ῥυδὸν ἀφνέοντα. B

Si quis verò ἀφνειὸς nolit ex ἄφενος deriuare, saltē deriuabit ex NOM. Ἄφνος per syncopen facto ex ἄφενος, & idem significāte cum illo ipso ἄφενος. Vsus autem eo Pindar⁹ est,dicēs,οἱ δ' ἄφνει πεποιθότες:vt testatur Etym. qui & VERB. Ἀφνῶ inde fieri dicit,& ab eo VERBALE Ἀφνήμων,cuius ex Antimacho hoc affert exemplū, sed mutilū, Πολλὰ δὲ μῆλα,πάρ' ἀφνήμονας ἄνδρας. Deriuatum verò inde & aliud VERBVM, Ἀφνύω nimirum: cuius Hesych.meminit,ἀφνύει afferēs pro ἀφενώει, ὀλβίζει.Sed pro illo ἀφνύει putarim reponendum ἀφνύνει, innuente id ἀφενώει quod sequitur.ex eo enim per syncopen factum est ἀφνώει,vt ἄφνος ex ἄφενος. Itaq; ἀφνέω seu ἀφνῶ, idem significabit quod πλουτέω , Ditesco vel Diues sum:Ἀφνώω autem,idem quod πλουτίζω , Dito, Locupleto,Opibus cumulo,Opibus beatum reddo. C

Ἀφνειέςατος,Ἀφνέω,Ἀφνεώτερος,Ἀφνήμων,item Ἄφνος,vide in præced.Ἀφνειός. D

Ἄφνω,vt tradit Etym.factum est ex ἀφανῶς,per syncopen & abiectionem literæ σ: significat autē idem quod αἰφνιδίως seu ἐξαίφνης,Subitò, Derepente, Ex improuiso. Demosth.in Mid.αὐτίς ἄφνω τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι.Plut. Alcib.ἄφνω γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδοκήτως τοῦ Μυσάνδρου προσπεσόντος. Sic idē in Coriol. dicit ἄφνω καὶ μηδενὸς προσδοκῶντος. Apud Hesychium legitur ET Ἀφνὸς,expositum itidem ἐξαίφνης.

Ἀφόβητος,t.4,c.74,h. Ἀφοβία,t.4,c.73,f E

Ἄφοβος,ib.e. Ἀφοβόσπλαγχνος,ib.g

Ἀφόβως,ib.f. Ἀφόδευμα,t.2,c.1165,d

Ἀφοδευτήριον,ibid. Ἀφοδεύω,ibid.

Ἀφόδιοι,Hesychio sunt ἐχθροὶ,Inimici.

Ἀφόδιον,t.2,c.1165,c. Ἄφοδος,t.2,c.1164,f

Ἀφοίβατον,apud Hesychium legitur,expositum ἀνακάθαρτον,ex Æschyli Νεανίσκοις sed vtrūq; mēdosē.pro priore enim reponendū puto ἀφοίβαςον seu ἀφοίβαντον:pro altero auctē,ἀκάθαρτον. nā φοιβάσαι & φοιβᾶναι est τὸ καθᾶραι.

Ἀφοιδεῖν,idem affert pro μὴ φροντίζειν, Non curare, Negligere.sed forsan scribendum ἀφειδεῖν potius. F

Ἀφοίνους,idem affert pro ἀφόνους,ὑγιεῖς, A cæde liberos,Sospites,Incolumes.

Ἀφόμοιος,t.2,c.1304,a. Ἀφομοιοῦμαι,t.2,c.1305,f

Ἀφομοιόω,ib.e. Ἀφομοίωμα,ib.f. Ἀφομοίωσις,ib

Ἀφοπλίζω,t.2,c.1371,e. Ἀφοπλίζομαι,ib.

Ἀφοράω,t.2,c.1419,a. Ἀφόρδια,τὰ,t.2,c.1165,c

Ἀφόρητος,t.4,c.90,c. Ἀφορήτως,ibid.

Ἀφορία,t.4,c.85,g. Ἀφορίζω,t.2,c.1470,h

Ἀφόριος,Hesychio est θρασὺς,ἄπιςος, Audax,Infidus.

Ἀφόρισμα,t.2,c.1471,g. Ἀφορισμὸς,ibid. G

Ἀφορμάω,t.2,c.1451,g. Ἀφορμάομαι,ib.h

Ἀφορμεῖν,ib. Ἀφορμέω,t.2,c.1146,e

Ἀφορμὴ,Resilientia,&c.t.2,c.1453,b. Ἀφορμὴ, pro ὁρμὴ, ibid.d. Ἀφορμὴ,Occasio,&c.ibid.h

Ἀφορολόγητος,t.4,c.87,g. Ἄφορος,t.4,c.85,g

Ἀφόρπιον,apud Hesychium legitur, expositum ἄχρηςον, ἀκάθαρτον,Inutile , Impurum. Idem & Ἄφορπος affert pro οὐκ ἤρεμος τὴν Λυκουργίαν ἀγωγήν.

Ἀφόρυκτος,t.4,c.253,e. Ἀφοσιοῦμαι,t.2,c.1519,b H

Ἀφοσιόω,ib. Ἀφοσίωμα,t.2,c.1520,g. Ἀφοσίωσις,ib.g

Ἀφοῦ,imper.aor.2 medii, ab act. themate. ἀφίημι : Dimittere , ἀπολύθητι, vel etiam Dimitte.ἄφες . Exponitur etiam ἀφίςασο,Absiste,Abscede. At verò ἀφ' οὗ, est Ex quo,Postquam:subaudito genitiuo χρόνου. Sophocles,

παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος, Antiquum tempus est ex quo. id est Diu est ex quo. Demosth. ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, Ex quo tempore extiterunt homines. hoc est Post hominum memoriam, seu Post homines natos. vt Cicero dicit, Homini post homines natos turpissimo. Et, Res post homines natos pulcherrima. Item Quandoquidem seu Quando. Philo De mundo, ἀρκτέον γε τῆς ἀντιρρήσεως, ἀφ' οὗ καὶ τῆς ἀπάτης οἱ σοφισταὶ, ordiendũ à refutatione, quando captionis artifices ab impostura auspicantur. Itidem ἐπεὶ & ἐπειδὴ, id est Postquam, accipitur interdum pro Quoniam.

Ἀφόων, Ionica dialysi vel pleonasmo dicitur pro ἀφῶν ab ἀφάω. id est Contrectans, seu Tractans manibus. nam ἀφὴ dicitur ἡ ψηλάφησις, contrectatio. Hom. καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα. Sed Etymol. innuit legi etiam τόξα φόωντα. nam hoc φόωντα exp. λαμπρύνοντα, καθαίροντα, Purgantem extergentémque vt lucidiora fierent. Ionicum verò & ipsum est pro φῶντα seu φάοντα à φάω.

Ἀφραδέω, t.4, c.68, h. Ἀφραδέως, ibid. g
Ἀφραδὴς, ib. f. Ἀφραδία, ib. g
Ἀφραδίη, ib. Ἀφράδμων, ib. c
Ἀφράζω, t.4, c.69, a. Ἀφραίνω, ib. & 198, e
Ἄφρακτος, t.4, c.190, c. Ἀφράσμων, t.4, c.68, c

Ἀφράσσει, Hesychio est ἀσυνετεῖ. idem igitur ἀφράσσειν est quod ἀφραίνειν, & μωραίνειν, Dementem & fatuum esse.

Ἄφραστος, Non dictus, vel Non dicendus. vt Suidæ ἄφραστον est ἄρρητον, Hesychio ὃ μὴ φράζομεν, ἄλεκτον. Item Qui dici nequit, Qui verbis exprimi nequit, Ineffabilis. vt idem Hesych. ἄφραστον exp. ἀνεκλάλητον, ἀδιήγητον. Soph. Trachin. p. 355 Εἴσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν Ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν. Vbi schol. quoque exponit ἀνεκδιήγητον. Et pag. 368, διέφθαρμαι δέμας Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειμωθεὶς νόσῳ. id est ἀλέκτῳ, περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τὴν φύσιν, inquit scholiastes, afferens tamen & aliam expositionem, nimirum ἀνεννοήτῳ & ἀπροσδοκήτῳ. Nam ἄφραστος vsurpatur etiam pro Incogitatus, Improuisus, Inexpectatus. vt scholiast. Euripidis ἄφραστος κηλὶς in Hippolyto exp. ἀπροόρατος καὶ ἀπροσδόκητος σπίλος καὶ αἰσχύνη. Itidémque scholiast. Apollonii ἀφράστοιο accipit pro ἀνεπιγνώστου, ἀπροοράτου, ἀδήλου, in hoc loco Argonaut. 2, Ἔκ ποθεν ἀφράστοιο κατατίουσαι ὀλέθρου. cui similis est hic eiusdem eodẽ libro, ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο Ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν Ἄγδμω. vbi itidem scholiastes exponit ἀπροσδοκήτου, Ex improuiso, Inopinato, Præter expectationem. Apud Nicandrũ verò ἄφραστοι γελόωσι, scholiastes exponit ἀλογίστως, Dementer. Inde ADVERB. Ἀφράστως apud Soph. Ex improuiso, Præter expectationem: item Inconsideraté.

Ἀφραστὺς, ύος, ἡ, idem atque ἀφραδίη, Suidæ ἀσυνεσία, afferenti in exemplum hoc hemistichium, Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες, Incogitantiæ, Inconsiderantiæ, Dementiæ, vel etiam Inscitiæ.

Ἀφρέω, t.1, c.613, b. Ἀφρήτωρ, t.3, c.100, b
Ἀφρίζω, t.1, c.613, b

Ἀφρικὴ, dicta est ἡ Λιβύη, Libya, ab Aphro seu Afro quodam. vt Ioseph. & Solin. testantur: licet Seruius vocatam ita putet quasi expertem frigoris horridi seu φρίκης, eò quòd inter meridiem & ortum sit interiecta. Suidas strictius accipit hoc nomen, dicens, Καρχηδὼν, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη. Sed latius distendit eam Plinius libro 5, c.4: qui in procemio lib. 3, dixerat, terrarum orbem vniuersum in tres diuidi partes, Europã, Asiam, Africam: & initio lib. 5, Africam Græci Libyã appellauere. INDE Ἀφρικανὸς, Aphricanus seu Africanus: vel Apher aut Afer. id est Ex Africa oriundus. vel In Africa nascens & proueniens. vt Ἀφρικανὰ σῦκα apud Athen. lib. 13. At P. Corn. Scipio Ἀφρικανοῦ cognomentum vel agnomen meruit ob res præclarè in Africa gestas. Est & nomen proprium apud Plut.

Ἀφριλόγος, t.1, c.613, a

Ἀφρῖνον, Hesychius dici scribit τάλαρον, τὸ ἐκ τῶν ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων.

Ἀφριόεις, t.1, c.613, b.

Ἀφρίους, Hesychius dici scribit ἀθέρας, Aristas.

Ἀφρὶς, eidẽ est μύρτον, myrti bacca. nisi fortè sit ἡ κληθρίς.

Ἀφρίτης, t.1, c.613, c

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, Spuma lactis, seu Lac spumosum: hoc est, Tantopere agitatum vt totum in spumam versum sit: remedium aduersus calidam ventriculi intemperiẽ præstantissimum, & inter laudatos cibos à Romanis habitum. Gorr. Meminit Galen. Methodi med. lib. 7, & Aëtius. Vide Μέλκα.

Ἀφρογένεια, t.1, c.612, f. Ἀφρογενὴς, ib. & 827, c. ob.
Ἀφροδίσια, t.1, c.613, h. Ἀφροδισιάζω, t.1, 614, c
Ἀφροδισιάζομαι, ibid. Ἀφροδισιακὸς, ib.
Ἀφροδισιὰς, ib. Ἀφροδισιασμὸς, ibid. d
Ἀφροδισιαστικὸς, ibid. Ἀφροδίσιον, ibid. b
Ἀφροδίσιος, t.1, c.613, g. Ἀφροδίτη, ibid. d
Ἀφρόκομος, t.1, c.612, f

Ἄφρον, Demens, Insipiens. addito articulo τὸ, substantiuè pro Dementia seu Insipientia ponitur.

Ἀφρονέω, ῶ, Amens seu demens sum, Sum insipiens, Desipio, seu Stultesco, Ineptio.

Ἀφρόνιτρον, t.1, c.612, f

Ἀφροντίζω, Negligo, Non curo: vt quidem tradunt v.l.

Ἀφροντις, t.4, c.219, a. Ἀφροντιστέω, t.4, c.221, a
Ἀφροντιστία, ibid. Ἀφρόντιστος, t.4, c.220, g
Ἀφροντίστως, ibid. h

Ἀφρόνως, Amenter, Dementer, Stultè, Insipienter. Soph.

Ἄφρος, Apher seu Afer: filius Saturni, rex olim Libyæ, à quo posteri eius & vniuersi Libyes postmodum Ἄφροι dicti sunt, & Ἀφρικὴ ab ipsis regio. Suid. At Hesychius ἄφρον propriè esse dicit θάλλον.

Ἀφρὸς, t.1, c.612, e. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam τὸ ἀφρῶδες διαχώρημα, spumeum seu spumosum excremẽtum, teste Hesych. qui ἀφρὸς exp. etiam μωρὸς, ἄφρων, ἄνους.

Ἀφροσέλινον, t.1, c.1184, c. Ἀφροσέλινος, t.1, c.612, g
Ἀφροσκόροδον, t.1, c.613, a. Ἀφροσύνη, t.4, c.198, e
Ἀφρούρητοι, t.4, c.87, h. Ἀφρούρητος, t.2, c.1501, h
Ἄφρουρος, ibid. a. Ἀφροφυὴς, t.1, c.613, a
Ἀφρύη, ibid. c. Ἀφρῶ, ib. f
Ἀφρώδης, ibid. b. Ἄφρων, t.4, c.198, e

Ἀφύα, Hesychio est μεμβρὰς, mẽbras. Videtur tamen μεμβρὰς esse species potius τῆς ἀφύας seu ἀφύης.

Ἀφυβρίζω, t.3, c.1719, c

Ἀφύδιον, t.1, c.613, d. Ἀφύη, ibid. c
Ἀφυὴς, t.4, c.268, h. Ἀφυΐα, t.4, c.269, f

Ἄφυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fuco carens, Non fucatus. Hesych. enim ἄφυκα exponit ἀκαλλώπιστα· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν φυκάριον ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν.

Ἄφυκτος, t.4, c.128, g. Ἀφύκτως, t.4, c.129, a
Ἀφυλακτέω, t.4, c.239, e. Ἀφύλακτος, ib. b
Ἀφυλάκτως, ibid. d. Ἀφυλαξία, t.4, c.236, c

Ἀφυλίζω, Defæco. Vnde infin. ἀφυλίσαι apud Etym. sed sine expositione. tantùm enim dicit esse compos. ex ἰλὺς per metathesin verso in ὕλις. Ego ab ὕλη potius deriuãdum censeo, vt & simplex ὑλίζω.

Ἄφυλλος, t.4, c.248, f. Ἀφύλλωτος, ib.

Ἄφυξιν, Hesych. affert pro ἀπαίτησιν. sed vereor ne perperam pro ἄφιξιν scriptum sit.

Ἀφύομαι, Haurio. Vnde particip. ἀφυσσάμενος, pro quo poetæ dicunt ἀφυσσάμενος, metri gratia geminato σ. Hom. Il. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν Ἔχεον. id est ἀπαντλήσαντες, haustu depromentes seu expromentes.

Ἀφυπνίζω, t.3, c.1754, c

Ἀφυπνόω, ῶ, ibid. a. Vide & Ἀποβρίζω suprà.

Ἀφύσγετον, Hesych. exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, κόπριον. Etym. verò & lex. meum vet. oxytonως habent ἀφυσγετὸν, expositum τὸ ἰλυῶδες καὶ συρφετόν: deriuatum dicentes vel ab ἀφύω, vt sit τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel à φεύγω, vt sit τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος. Hom. Il. λ, de torrente montano, Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας Εἰσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Vbi Eust. quoque hoc vocabulum significare ait τὸν ἰλυώδη συρφετὸν, esséque ὠνοματοπεποιημένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω: & à Tyrannione quidem βαρύνεσθαι vt ἀπρύγετος, ab Aristarcho autem ὀξύνεσθαι vt Ἰαπετός. Nicander adiectiuè vsurpauit ἀφυσγετὸν pro ἀφύσιμον καὶ δρύσιμον, seu πολὺ καὶ δαψιλὲς, in hoc Alexiph. loco, v. 584, Κεράσας ὅτε νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπάεσσι Χεύῃς, Haustum nectar. vel Nectar largo haustu.

Ἀφυσμός, Suidæ ἀπάντλησις, Exhaustio.vel Haustio.

Ἄφυσος, SIVE Ἄφυσσος, Expers φυσῶν siue φυσσῶν, id est flatuum: item ὁ φύσας μὴ ἐργαζόμενος, Nullos generãs flatus, Non inflans. vt ἄφυσος δίαιτα apud Gal. τῶν κατὰ τόπους l.1, c.6, Victus qui nullos generat flatus: cui opponitur ἡ φυσώδης. Itidem ex Diosc. lib.2, ἀφυσότερος affertur pro Minus inflans: pro quo alibi scriptum reperitur ἀφυσσότερος. Galen. rursum τὸ παντελῶς ἄφυσον dicit pro Natura flatuũ prorsus expers: opponens ei τὸ πνευματῶδες: comment.3, in l.3 Epidem. πνευματωδέστερον εἶναι δηλοῖ τὸ ἐναιώρημα. κατὰ γὰρ τὸ παντελῶς ἄφυσον, εἰς τὸ κάτω τῶν ἀγγείων φέρεται τὰ ἐναιωρήματα. Verùm ἄφυσα dicuntur non solùm Flatus expertia & Flatus non generantia, sed etiam Quæ flatus generatos discutiunt propellùntque, seu (vt Cels. loquitur) Inflationes leuantia: vt ἄλιμα non ea solùm quæ famem non ingenerant, sed etiam quæ tollunt, itidémque ἄδιψα, ἄκοπα & ἀφλέγμαντα. Eo signif. σπέρματα ἄφυσα afferunt ex Aet. l.10, c.21.

Ἀφύσσαν, teste Hes. Tarentini vocant τὴν κοτύλην, cotylam: procul dubio παρὰ τὸ ἀφύειν seu ἀφύσσειν. Mox & Ἀφύσσα affert, exponens itidem κοτύλη, item σάμνος.

Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, vnde & deriuatũ est.i. Haurio, Promo hauriendo. Hom. Il.α, Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. id est ἀρυόμενος, ἀπαντλῶν. Et metaphor. eodem lib. v.171, οὐδέ σ' ὀΐω, Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, hausturum esse.i. Acquisiturum esse. λήψεσθαι. Hes. ἀφύσσειν exp. non solùm ἀπαρύεσθαι, ἀπαντλεῖν, sed etiam ψηλαφᾶν. eo tamen signif. dicitur potius ἀφάσσειν.

Ἀφύσσα, vide paulo antè in Ἀφύσσα.

Ἀφυστερέω, t.3, c.1763, f. Ἀφυστερίζω, t.3, c.1764, d

Ἀφυταῖος, dicta vitis quædam species, apud Theophr. De caus. pl. l.3, c.20, vbi ait, ἡ ἀφυταῖος καλουμένη ἄμπελος, Vitis quæ aphytæa vocatur.

Ἀφύπνωσις, t.4, c.297, h

Ἀφύω, F. ύσω, Haurio, Hauriendo promo. Hom. Od. ι, πολλὸν γὰρ (s. οἶνον) ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι Ἠφύσαμεν, hausimus. Hesiod. εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι δῶρα Διωνύσου, exhauri & refunde. Sic Nonn. ἤφυσεν ὕδωρ, hausit aquam. Non minus creber vsus est vocis mediæ in act. signif. Hom. Od. ι, & κ, Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. At Od. η, minus propriè dicit, — ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην, pro περιεβαλόμην, veluti hausta mihi circumposuerã. Abusiuè itidem Il. ρ, Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ'. id est Penetrans hausit, Traiecto pectoris cauo exprompsit. Eas enim ibi significationes habet propter præpos. ἀμφὶ & διὰ, à quibus per tmesin est auulsum. ‖ Alioqui ἀφύω, ab ἀφύης (.i. apuæ piscis) colore significat etiam Dealbor, ἀπολευκαίνομαι, vt testatur Gal. in lex. suo Hippocr. respiciens forsan ad hunc locum in l. De morb. intern. καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει, καὶ ἐς τοὺς πόδας οἴδημα κατέρχεται. vt fit, Apuam colore refert, Apuæ in modum est albidum. Γυναικείων certè lib.2, idem Hippocr. dicit, τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, Apuæ modo albidum, Apuam referens.

Ἀφυώδης, t.1, c.613, d. Ἀφυής, t.4, c.269, e

Ἀφώνητος, t.4, c.305, g. Ἀφωνία, t.4, c.303, a

Ἄφωνος, t.4, c.302, g. Ἀφώνως, t.4, c.303, a

Ἀφωρισμένως, Determinatè, seu Separatè, Seorsum.

Ἀφώτιστος, t.4, c.39, f. Ἀφώρατος, t.4, c.313, f

¶ Ἀχαί, Supplicationes, Optata, vt quidem v.l. tradũt: sed metuo ne perperã scriptum sit pro λιταί. At ἀχαὶ νεβρῶν, Hesychio sunt ἐλάφων ἡλικία.

Ἀχαία, ας, ἡ, Cereris epitheton, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτὴν, vt tradit Hes. Aristoph. schol. Cererem ita vocatam fuisse dicit vel ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους, vel ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γινομένου κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς κόρης. Eadẽ tradit Etymol. quoque, afferens & tertiã nominis rationẽ, quoniam videlicet Ceres Tanagræis ex Tanagra migrãtib[9] in somnis apparẽs, iussit ipsos ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, & ibi condere vrbẽ vbi sonitus ille desisset. inde .n. eos statuisse fanum Cereri Ἀχαίᾳ. Aristoph. Acharn. Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥαδίως ἠνέσχετο.

Ἀχαία, Ἀχαιΐδες, Ἀχαΐζω, Ἀχαιΐς, vide in Ἀχαιός paulo póst.

Ἄχαις, Hes. affert pro λύπας, Dolores, Molestias, à nomin. A sing. Ἀχαίη vel Ἀχαία.

Ἀχαιμένης, dictus fuit rex quidã Persarum ex Persei prosapia, quoniã videlicet ὁ προπάτωρ αὐτοῦ fuit ex Achaia, vt Etym. refert ex Nicol. historico. Inde Persæ patronymicῶs dicuntur Ἀχαιμενίδαι, Nepotes & posteri Achæmenis: & αἱ Περσίδες, Ἀχαιμενίδες.

Ἀχαιῖναι, Achainæ: cerui quidã dicti ab Achainea vrbe circa quam magnorum ceruorum genera fuisse perhibẽtur, vt lex. meum vet. tradit & Etymol. Apollonii autẽ schol. ab Achæa vrbe Cretæ. Dicuntur Ἀχαιῖναι quoq;, B genere non tantùm masculino, sed fœm. etiam. Masculino, vt in Epigr. Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου σκητὸν ἀχαιΐνεω. Ibi enim illud ἀχαιΐνεω Ionicum est ab ἀχαιΐνης, vt Πηληϊάδεω apud Hom. pro Πηληϊάδου à Πηληϊάδης. Fœminino etiam, subaudito subst. αἱ ἔλαφοι. Ita enim ET Ἀχαιΐνέη ἔλαφος dicitur, forma possessiuorum. Apoll. Rhod. Arg. l.4, ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται ἦντ' ἀγρῶσται ἀχαιΐνέην καλέονται. Meminit τῶν ἀχαιΐνῶν Eust. quoque pag.711, afferens hæc ex lexicographo quodã verba, εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαιῖναι καὶ οἱ σταθῖναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσιν ἢ εἴδει, καὶ C κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. Aliter verò Vabrius accepisse videtur apud Suid. sic canens, Τοιαῦτα κωτίλλουσα τῆς ἀχαιΐνης, Ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην: nisi fortè fabulam aliquam recitat in qua cerua aliquid loquuta esse fingatur. alioqui enim pro Ἀχαΐδα accepisse putarim. ‖ Est & Ἀχαιΐνας ἄρτος apud Athen. l.3, quem Semus dicit fieri ταῖς θεσμοφόροις: esse autem magnum, adeo vt festũ illud quo fieri solet, μεγαλάρτια appellẽt: eósque qui ferunt, dicere sese ferre Ἀχαιΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον. Vbi nota nõ simpliciter ἀχαιΐνην dici, sed adiecto sub- D stant. τράγον: forsan ab achæinarum seu achainarũ ceruarum magnitudine.

Ἀχαίνει, Hes. affert pro σαίνει, παίζει, κολακεύει.

Ἀχαιός, οῦ, ὁ, Achæus seu Achiuus. Peculiari nomine Ἀχαιοὶ dicuntur Peloponnesi quidam incolæ, vt Hes. tradit: generaliore autem, vniuersi Græci synecdochicῶs, apud Homer. passim. Ab iis est nomen POSSESS. Ἀχαιϊκός, Achaicus, Pertinens ad Achæos. vt Ἀχαιϊκὸν Ἄργος apud Hom. qui itidem λαὸν Ἀχαιϊκὸν vocat τοὺς Ἀχαιούς. Item aliud possess. fœminini duntaxat generis, NIMIRVM Ἀχαιΐς, ίδος, ἡ, idem valens quod Ἀχαιϊκή. E vt quũ idem Hom. Ἀχαιΐδα γαῖαν vocat τὴν Ἀχαιϊκὴν γῆν seu τὴν Ἑλλάδα, territorium Achæorum seu Græcorum. Idem Il. β dicit, Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοί, subaudito subst. γυναῖκες.i. Non amplius Achiui & viri, sed Achiuæ & fœminæ abiecti ignauique animi. exprobrat.n. eis fœmineam timiditatẽ & ignauiã. Eædẽ verò Ἀχαιΐδες dicuntur ETIAM Ἀχαιϊάδες. vt apud Apoll. Rh. Argon. l.1, ἡ τὸ πάροιθεν Ἀχαιϊάδεσσιν ἀγητή. Est inde & VERB. Ἀχαΐζω, idem significãs F quod Ἑλληνίζω, Græcisso, Achæis seu Græcis faueo. Sed poetis dũtaxat hæc deriuata in vsu sunt. nã prosæ scriptores vtũtur quidẽ iisdẽ, sed exẽpto ι ex diphthongo. Pro Ἀχαιϊκὸς enim DICVNT Ἀχαϊκός, vt & Latini Achaicus. Xen. Hell. 4, ὑπερβάλλων τὰ Ἀχαϊκὰ τῆς Φθίας ὄρη. Sic schol. Apoll. Ἀχαϊκὸν Ἄργος appellari τὴν Πελοπόννησον dicit. Item pro Ἀχαιΐς DICVNT Ἀχαΐς. vt schol. Apollonii, Ἀχαΐς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας: vbi nimirũ Apollon. dixerat, Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, veniebãt ex Pellene Achaide.i. Achaica. SED ET Ἀχαΐζειν pro G Ἀχαιΐζειν, quod Hes. exp. Ἑλληνίζειν. Dicitur verò ET Ἀχαΐα pro Ἀχαιΐα, subaudito substantiuo γῆ, ex masculino Ἀχαΐος pro Ἀχαιΐος, id est Achaium territoriũ, Terra seu regio quam incolunt Achæi. quam fuisse δωδεκάπολιν tradit schol. Thuc. Porro dicti feruntur Achæi ab Achæo filio Xuthi eorum progenitore. ‖ Ἀχαιομάντεις autem, Hesychio sunt οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ.

Ἀχάλινος, t.4, c.371, g. Ἀχαλίνωτος, t.4, c.372, a

Ἀχαλκέω, t.4, c.381, b. Ἄχαλκος, ib. a

H Ἀχανά, Hesychio sunt κλήματα.

Ἀχάνη, eodem teste est mensura frumenti in Bœotia capiens medimnum vnum. Paulo antè tamen dixerat ἀχάνας secundum quosdam esse Περσικὰ μέτρα, Phanodemũ verò dicere esse κίστας εἰς ἃς κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας ἰόντες, siue οἱ εἰς θεοὺς στελλόμενοι. Eust.

quoque pag.1446,ſcribit ἀχάνας,id eſt κίϛας,fuiſſe Περσικὰ μέτρα ἐν οἷς ἀπετίθεντο ἐπισιτισμοὶ τοῖς θεωροῖς. Itidémque pag.1854, Περσικὰ δέ φασι μέτρα αἱ ἀχάναι,αἳ καὶ κίσας εἶπόν τινες,εἰς ἃς ἀπετίθεντο ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίαν στελλόμενοι. Dixerat ibidem, ἀχάνην fuiſſe μέτρον Βοιώτιον πολλῶν τινῶν μεδίμνων. Vtitur porro hoc vocabulo Ariſtophanes in Acharn. dicens, — ἀχάνας ὀδίγε χρυσίου λέγ. Ex eadem fabula Euſtath.citat & DIMINVT. Ἀχανίδες. Nam in loco proximè citato de ἀχάναις loquutus,λέγονται δὲ (inquit) καὶ Ἀχανίδες παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. Suidas cum Ariſtophanis ſchol.referũt B ex Ariſtotele hoc μέτρον capax fuiſſe XLV medimnorum Atticorum : ſed vterque ſubiungens,quoſdam dicere eſſe κίστην εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

Ἀχανής,t.4,c.332,c

Ἀχάνθιον,ου,τὸ,pro ἀκάνθιον dici tradunt vulg.lex.Sed ſcribendum exiſtimo potius Ἀχάντιον, mutata nimirũ ſede aſpiratarum & tenuium.vt in κιθώνιον pro χιτώνιον,in κύθρα pro χύτρα.

C Ἀχανὶς,vide in Ἀχάνη.

Ἀχανόωσαν,Heſych.exp.ἐπιθυμοῦσαν.quo ſenſu & ἰχανόωσαν dici idem teſtatur. Ionicum autem eſt hoc ἰχανόωσαν,pro ἰχανῶσαν ab ἰχανάω.

Ἀχάρακτος,t.4,c.395,d

Ἀχαράκωτος τόπος, apud Polybiũ, Locus vallo non munitus.

Ἀχαρὲς,t.4,c.354,g. Ἀχαρις,t.4,c.353,g

Ἀχαρίστερον,t.4,c.361,g

Ἀχαριστέω, & Ἀχαριστοῦμαι,ib.d

Ἀχαριστία,ib.c. Ἀχάριστος,ib.b D

Ἀχαρίστως,ib.c & g. Ἀχάριτος,t.4,c.355,a

Ἀχαρίτως,t.4,c.354,h

Ἀχάρνα,Heſychio eſt piſcis ſpecies. Ab Athenæo libro 7, Ἄχαρνος quoque in piſcibus numeratur, idem forſan qui Ἀχάρνα Heſychiana. Meminit idem libro 8 & Ἀκαρναίος piſcis.quem eſſe γλυκὺν ait & παρασύφοντα, τρόφιμον δὲ καὶ εὐέκκριτον. Plinius Acarnen memorat libro 33, cap.vltimo. Peculiaris autem(inquit)maris accipenſer, aurata, aſellus, acarne. Ἀχάρνη verò eſt δῆμος τῆς Ἀττικῆς: cuius οἱ δημόται DICVNTVR Ἀχαρνεῖς, E Acharnenſes,à nomin.ſing.Ἀχαρνεύς. Hos Acharnenſes Ariſtoph.in comœdia cui eorum nomẽ inſcripſit, deridet vt carbonarios & πολυάνθρακας, ideóque inter eos fingit μαριλάδας & πρινίδας, ἀπὸ τῶν μαριλῶν καὶ πρίνων denominatos. Ab iiſdẽ eſt ADVERB. Ἀχαρνῆσι, poſitũ pro ἐν Ἀχαρνεῦσι. ET Ἀχαρνῆθεν,pro ἐξ Ἀχαρνῶν. Ab Ἀχάρνη autẽ ſunt ET Ἀχαρνίτης ET Ἀχαρναῖος ET Ἀχαρνικὸς,idem ſignificantia cũ Ἀχαρνεύς.Steph. enim ita vocari ait τὸν δημότην illius δήμου qui Ἀχάρνα dicitur.Rectè. Nam Athen.libro 9, ex eo quod comi- F cus quidam dixerat,ὁ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος,dicit & ipſe τὸν δῆμον Ἀχαρνεὺς ὁ Τηλέμαχος. Itidémque apud ſchol. Ariſtoph. ſunt Ἀχαρνικοὶ γέροντες.Heſych.verò & Ἀχαρνικῶν ὄνων meminit, ita vocatos dicens prægrandes aſinos:quales ſuprà ſunt οἱ Ἀγβώνιοι.

Ἀχάτης, Achates: ſub.λίθος.eſt enim gemmæ nomen,teſte Suida : ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen eiuſdem nominis reperta fuerit, vt ex Plinio diſcimus lib.37,cap.10. vbi inter alia dicit eam eſſe numeroſam, G varietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius.vocatur enim (inquit) φασσαχάτης,κεραχάτης,σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης,δενδραχάτης,velut arbuſcula inſignis:ἀντιαχάτης,quũ vritur,myrrhã redolens:κοραλλοαχάτης,guttis aureis ſapphiri modo diſtīcta,qualis copioſiſſima in Creta,ſacra appellata. Memoratur Achatæ nomen & inter fidos Æneæ comites à Marone.

Ἄχειλος,t.4,c.407,d

Ἀχείμαντος, Nullis tempeſtatibus agitatus, Tranquillus, H Qui non χειμαίνεται. vt ἀχείμαντος ἀὴρ apud Theophr. De cauſ.plantarum lib.2,cap.17, quem ἐμβρυῇ eſſe dicit τοῖς φυτοῖς.

Ἀχείμαστος,t.4,c.490,b. Ἄχειρ,t.4,c.440,g

Ἀχειρὴς, ib.h

Ἀχειροκόμη, Intonſa coma.vulg.lex. Sed deprauata vox A eſt ex ἀκειρεκόμης.

Ἀχειροποίητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui non eſt χειροποίητος, id eſt manu factus,Qui manu fabricatus non eſt.vel etiam Qui nõ fit manibus.

Ἄχειρος,t.4,c.442,c

Ἀχειροτόνητος, Qui nullis electus ſeu creatus eſt ſuffragiis. idem propemodum atque αὐτοχειροτόνητος,niſi quòd generalius eſt.

Ἀχειρούργητον,t.4,c.460,a. Ἀχείρωτος,ib.

Ἀχέλιον,Heſychio eſt τὸ λεπτομερές.

B Ἀχελῶος,eodem teſte dicitur πᾶν ὕδωρ non ſolùm ὁ τῆς Ἀρκαδίας ποταμός : qui à poetis dicitur Ἀχελώϊος. Idipſum tradit Etymol.qui ex eo colligit omnium eum Græciæ fluuiorum fuiſſe maximum.

Ἀχέομαι, t.1,c.614,f

Ἄχερδος, eidem eſt ἄκανθα ποιά, Spina quædam : afferenti hoc hemiſtichium ex Hom. Odyſſ.ξ, — ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.vbi & ſchol.dicit ἄχερδον eſſe ἀκανθῶδες φυτὸν ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦσιν: quoſdã verò expoſuiſſe τὴν ἀχρίαν ἄπιον,ſylueſtrem pirum ſeu piraſtrum.quoniã videlicet C & ipſa eſſe ſoleat ἀκανθώδης, ſpinoſa. Idem tradit Etymolog.qui eam pleonaſmo τοῦ δ dictam fuiſſe ait,quaſi ἄχερον, vtpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι. Apud eundem legitur,Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος, exponitúrque σκληρός : ego Spinoſus potius vel Intractabilis verterim,aut Horridus, Aſper. talis enim eſt ἡ ἄχερδος,vnde deriuatum eſt.

Ἀχερουσία λίμνη, Acheruſia palus:quæ ET Ἀχερουσὶς dicitur:ambæ à fluuio illo infernali qui Ἀχέρων vocatur.

Ἀχερωῒς quoque, id eſt ἡ λεύκη, Populus alba, ab eodem D Acheronte denominata putatur. dicitur enim Hercules,quum ad inferos deſcenderet Cerberi cauſa, vidiſſétque hanc arborem iuxta Acheronteem, ea mirè delectatus fuiſſe, ideóque eam ſecum aſportaſſe, indéque eam vocatam Ἀχερωΐδα fuiſſe παρὰ τὸν Ἀχέροντα. Homerus Iliad.ν, Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

Ἀχέται,t.3,c.1423,c.ob. Ἀχέτης,t.1,c.1486,g

Ἀχεύω,t.1,c.614,f. Ἀχέω,ib.& 1486,g

Ἀχλὺ,t.1,c.1326,g. Ἀχλύω,ib.

E Ἀχλυεῖς,Heſychio ſunt κενοὶ,Vacui,Inanes.

Ἀχλυόεις,t.1,c.1326,h. Ἀχλυία,ib.g

Ἀχλυώδης,ib.h

Ἀχνεας, ſiue Ἀχώρας,Suidæ eſt ὁ σκώληξ : item & nomen proprium.

Ἀχνηρὴς,t.1,c.614,f

Ἄχνρον,Cretenſes dicunt τὴν ἀκρίδα, Locuſtam.Heſ.

Ἄχνς,t.1,c.1326,h

Ἀχνπεῖς, Heſychio ſunt ἀζήτητοι, ἀσύνετοι,ἄποροι.

Ἀχθεινὸς,t.1,c.616,d. Ἀχθεινότατος,ib.

F Ἀχθέομαι,inuſ.thema eſt,à quo ἄχθομαι mutuatur futurũ ἀχθέσομαι, quæque inde formantur. Ἀχθέω autem neſcio vnde afferant v.l.pro Gemo : item Grauo,Grauitatẽ facio, Moleſtus ſum:niſi fortè ex Heſychio qui ἀχθήσας exp.γομώσας,ſed addens,ἤγουν πληρώσας.

Ἄχθη,Heſychio ἀκαθαρσία,ἀφρὸς θαλάσσης,Sordes, Spuma maris.quod & ἄχνη infrá.

Ἀχθηδὼν,t.1,c.616,h. Ἀχθηρὴς,ib.e

Ἀχθηρῶς,ib. Ἀχθηφορέω,t.1,c.615,g

Ἄχθομαι,t.1,c.616,e. Ἄχθος,t.1,c.615,f

Ἀχθοφορέω,ib.g. Ἀχθοφορία,ib.

Ἀχθοφόρος,ib.

Ἀχθὼν,Laconibus dicitur κορμὸς ἐκ λιπαροῦ δαδίου. Heſych.

Ἄχι,Suid.tradit accipi pro ῥᾳδίως,Facilè.

Ἀχιὰ, Heſychio ἔρια μαλακὰ,Molles lanæ.ſeu Lanugines.

Ἀχίκητα,idem affert pro ἀκατάληπτα. Videtur Ionicam habere commutationem tenuium & aſpiratarum, vt κιθὼν,pro ἀκίχητα.

H Ἀχίλλειος,t.4,c.524,b. Ἀχιλλεὺς, t.4,c.523,f

Ἀχιλλὴς,t.4,c.524,f. Ἄχιλος,t.4,c.523,f

Ἀχίτων,t.4,c.527,h. Ἀχλαινος,t.4 c.533,c

Ἄχλαξ, Suidæ & lexico meo veteri eſt ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος, vel ὁ μικρὸς λίθος. id eſt Arena lapidoſa, Sabulum. ſeu Silex. quo ſignificatu & κόχλαξ dicitur & κάχληξ. Apud Etymologum perperam ſcriptum

Ἄχολαξ pro hoc ἄχλαξ.

Ἀχληρὸν, Hesychio ἐπαχθές. forsan pro ὀχληρόν.

Ἄχλοος, SIVE Ἄχλους, Virore destitutus, Non virens: apud Hippocr. in Coac. progn. vbi ei iungitur ξηρόν.

Ἀχλυδιᾷν, Hesychio est θρύπτεσθαι. pro quo & χλιδᾷν dicitur.

Ἀχλύμβρος, t.1, c.614, g

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, Caligo, Nebulosa quædam obscuritas. Galen. comment. 2 in Prorrhet. librũ 2, ἀχλὺν nominari dicit θόλωσιν ἀέρος ἐν τῷ μεταξὺ νέφους τε καὶ ὁμίχλης ἔχουσαν τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλης μὲν μᾶλλον πεπιλῆσθαι, νέφους δὲ ἧττον, aeris perturbationem cuius crassamentum sit medium inter nubem & nebulam, nebula spissius, tenuius autẽ nube. A cuius similitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam πάθος, in quo nimirum διά τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν. dicunt enim istam oculi ἀχλὺν esse cicatriculam à superficiaria exulceratione contractam: seu superficiariã & tenuem exulcerationem, quæ totum ferè nigrum oculi comprehẽdat, aeri caliginoso assimilis & coloris cærulei. quomodo autem ab ἀμαυρώσει differat, suprà in illo ipso vocabulo ex eodem docui. Hesychius quoque vtriusque significationis meminit. Ἀχλὺς, (inquit) ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ὕλη, (nisi potius οὐλὴ scripsit) ὁμίχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία: &, ἀχλὺν, σκοτίαν, ἀορασίαν. Vbi etiã nota generaliora illa σκοτία & ἀορασία, sicut Suidæ quoq; ἀχλὺς est non solùm ὁμίχλη & ἀμβλυωπία, sed etiã σκότος, ζόφος. Homerus sanè & ipse generalius interdũ accepit pro Tenebræ, Obscuritas, non tantùm pro Caligo, seu Nebulosa obscuritas. Odysseæ υ, — ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν ἀχλύς. sole enim operto nubibus, subsequuntur tenebræ & caligo. Idem Iliados υ, Κὰδ δ᾽ ἄρα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ᾽ ἀχλύς. Itidémque Iliad. ε & π, — κατὰ δ᾽ ὀφθαλμῶν κέχυτ᾽ ἀχλύς. Et Odyss. χ, κατ᾽ ὀφθαλμῶν δ᾽ ἔχυτ᾽ ἀχλὺς, offundebatur caligo oculis. Rursum Iliad. υ, dicit idem, Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ᾽ ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Et Odyss. η, — ἤρα οἱ ἀχλὺν Θεσπεσίην κατέχευε. At Iliad. ε, Ἀχλὺν δ᾽ αὖ τοι ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἕλον. Quo significatu dicit Iliad. ο, Τοῖσι δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη Θεσπέσιον. Vbi nota νέφος ἀχλύος dixisse pro ἀχλὺν, seu νεφέλην, vt alibi loquitur. Virg. modò caliginem dicit modò nebulam. Æn. 12, - solum densa in caligine Turnum Vestigat. Æneid. 1, At Venus obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. INDE Ἀχλυόεις ET Ἀχλυώδης dicitur Caliginosus, Nebulosa obscuritate tectus, Nebulosis tenebris offuscatus. Galen. comment. 1, in Epidem. librũ 1, διὰ τὸ τὴν εἰρημένην κατάστασιν ὑγρὰν οὖσαν, ἔτι καὶ μᾶλλον ἀχλυώδη τε καὶ ὁμιχλώδη γίνεσθαι, caliginosam & nebulosam. Apud eundẽ sũt ἀχλυώδεις ὄψεις seu ἀχλυώδη ὄμματα, eorum nimirum οἷς θολώδης φαίνεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρόν: seu eorum quibus πρὸς ὄμμ᾽ ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει, vt quidam loquitur apud Athenæum lib. 10. Hippocrates verò ἀχλυώδεα dicit pro ἀχλυώδη ὄμματα, seu ἀχλυόεις: in Coac. progn. τὰ ἀχλυώδεα γυναικείων συχνῶν ἐπιφανέντων λύεται. Ab eodem οἱ νότοι dicuntur ἀχλυώδεες, quoniam solent inuehere ἀχλύας τοῖς ὀφθαλμοῖς. Alioqui & aeri iidem ἀχλύας inferunt. vt apud Strabonem lib. 6 quidam dicit, εἰ νότος μέλλει πνεῖν, ἀχλὺν ὁμιχλώδη φαίνεσθαι. Prioris autem ἀχλυόεις Hesychius meminit, ἀχλυόεσσαν afferens pro σκοτομήνην, de nocte forsan dictum. ea enim est caliginosa & tenebricosa quum est illunis. Est ab ἀχλὺς & VERBVM Ἀχλύω, Caligo, Obtenebror, Offuscor. Homer. Odyss. μ & ξ, — ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς: de atra nebula. Sic apud Suidam, Ἥρος ἀχλύσαντος: quod exponit σκοτισθέντος. Gregor. actiuè etiam vsurpauit pro Obtenebro, Offusco caligine nebulosa, sic canẽs, Νὺξ ἦμαρ κατέπαυσε, τὸ δ᾽ ἤχλυσεν ἱερὰ χεῖμα.

Ἀχλύω, vide in præcedente Ἀχλύς.

Ἄχνα, SIVE Ἄχνη, ης, ἡ, Gluma, Acus: tenue illud spicæ inuolucrum, aut tenues paleæ quæ frumẽto permixtæ dum triturãtur, ventilãdo ab eo segregantur. Hesychio ἄχυρον, ἢ ἐπὶ τῷ σίτου λεπτὴ καλάμη: scholiastæ Aristoph. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος. Homer. Iliad. ε, Ὡς δ᾽ ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ᾽ ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Et mox ibidem, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας. Eidem ἁλὸς ἄχνη est Spuma maris quæ ei fluctuãti innatat: Hesychio ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης. Iliad. λ, — ὑψόσε δ᾽ ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Odysseæ μ, ὑψόσε δ᾽ ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Quod Virgil. generalius dixit, -salsa spumant aspergine cautes. Et rursum Homerus Iliad. δ, de littore, ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην, spumam maris sibi ingestam respuit. Vbi quam ἁλὸς ἄχνην appellat, Aristot. & alii composita voce ἁλοσάχνην dicunt, sed aridam maris spumam intelligentes. vt quum philosophus ille in Hist. animalium dicit, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Indéque Plin. Franguntur ictu valido vt spuma arida maris: Gaza autem, Vt aridus maris flos. Sophocles & δακρύων ἄχνην dicit in Trachin. pag. 361, ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν. Eurip. verò οἰνωπὸν ἄχναν, vinum spumans dum patera libatur. Sophocl. rursum pro rore vsurpasse dicitur: Æschylus autem πυρὸς ἄχνην dixisse fumum. Denique & alia λεπτὰ ξύσματα ἤτοι θραύσματα dicuntur ἄχνης nomine, id est tenuissima ramenta aut frustula. vt χαλκίτιδος ἄχνη dicuntur minutissimæ particulæ & veluti flos aut etiam fauilla. Plut. Symp. l. 3, sub finem ἡ ἀποσείουσα τῆς χαλκίτιδος ἄχνη, καὶ προσπίπτουσα τοῖς βλεφάροις ἀδήλως. Pro lanugine, Epigramm. libro 7, Μῆλον τὸ ἡδύπνοον λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ. At ἄχναι pro οἰκησιν, nescio vnde afferat Hesych. Inde DERIV. Ἀχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Similis τῇ ἄχνῃ. vt idem Hes. ἀχνῶδες exp. ἄχνῃ ὅμοιον.

Ἄχαζει, eidem Hesych. est ἄχθεται, μισεῖ, ψέγει.

Ἄχνη, vide paulo antè in Ἄχνα.

Ἄχνημος, Hesychio est νῆστις, Ieiunus.

Ἄχνιπον, idem affert pro δαψιλὲς, ἄφατον, πολὺ, ἄφθονον.

Ἄχνοος, t.4, c.543, f. Ἄχνους, ib.

Ἄχνυλα, eodem teste Cretensibus sunt κάρυα, Nuces.

Ἄχνυμαι, t.1, c.614, g. Ἄχνυς, ib.

Ἀχνώδης, vide in Ἄχνη paulo antè.

Ἀχολία, t.4, c.552, g. Ἄχολος, ib. f

Ἄχομαι, t.1, c.614, g. Ἄχορδος, t.4, c.565, b

Ἀχόρδυτος, t.4, c.576, a. Ἀχορήγητος, t.4, c.572, c

Ἀχορηγία, ib. d Ἄχορος, t.4, c.573, g

Ἀχόρτασος, t.4, c.579, f. Ἄχος, t.1, c.614, e

Ἀχραδάμυλλος, Tarentinis est ὁ κοχλίας, teste Hes.

Ἀχράδινος, vide paulo infrà in Ἀχράς.

Ἀχραής, t.4, c.641, d. Ἀχραντής, ib. c

Ἄχραντος, ib.

Ἀχρὰς, άδος, ἡ, Pirus syluestris: quam sunt qui pirastrum vocent. Columella libro 10, Palmitibúsque feris lætatur, & aspera syluis Achrados, aut pruni lapidosis obruta pomis Gaudet. Itidémq; Aristot. Hist. animalium lib. 9, conducere ait si ἀχράδες plantentur prope apum aluearia. id est ἄπιοι ἄγριαι. ‖ Dicitur ἀχρὰς de fructu quoque pirastri, id est de piro syluatico. vt quum idem Aristot. Hist. animal. lib. 8, cap. 6, dicit ἀχράσι πιαίνεσθαι τὰς ὗς, id est pinguefieri seu saginari piris syluestribus. Sic apud Athenæum lib. 14, quidam Φιλεῖ πλακοῦντα θερμὸν, ἀχράδας οὐ φιλεῖ. Et apud Aristoph. in Concion. νὴ δί᾽ ἐμοῦ ἀχρὰς τις ἐγκλείσασ᾽ ἔχει τὰ σιτία. nam teste Dioscoride lib. 1, c. 169, ἡ ἀχρὰς est εἶδος ἀγρίου ἀπίου, βραδέως πεπαινομένη, δύναμιν δὲ ἔχουσα στυπτικωτέραν ἀπίου. INDE Ἀχράδινον ξύλον, apud eundem Diosc. libro 6, cap. 24, Lignum pirastri, Lignum è piro syluatica. Forsan inde dictæ ET Ἀχραδῆναι, Hesychio ζωάτινα ξυλοφάγα: quoniam forsan τὰς ἀχράδας imprimis infestant.

Ἄχρατοι, Hesychio sunt οἱ πολέμιοι, Hostes.

Ἀχρεία, t.4, c.612, b. Ἀχρεία, t.4, c.611, g

Ἀχρειόγελως, ib. h. Ἀχρεῖος, ib. c

Ἀχρειόω, t.4. c.612, a. Ἀχρείως, ib.

Ἀχρήεις, ib. b. Ἀχρήϊος, ib.

Ἀχρήϊστος, t.4, c.622, g. Ἀχρηματέω, t.4, c.604, b

Ἀχρηματία, ib. a. Ἀχρημάτιστος, t.4, c.609, h

Ἀχρήματος, t.4, c.604, a. Ἀχρημονέω, ib. c

Ἀχρημοσύνη, ib. b. Ἀχρήμων, ib.

Ἀχρηΐς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inutilis, Molestus. v. l. procul dubio ex Hesychio, ἀχρεῖα exponente ἀχρεῖον, λυπηρόν: sed addẽte,

βλάσφημον, ἄμορφον.

Ἀχρηστία, t.4, c.595, g.
Ἀχρήστεω, t.4, c.599, d.
Ἄχρηστος, ib.a.
Ἀχρήστως, ib.c.
Ἀχρεῖος, t.4, c.625, f.
Ἀχρειότης, t.4, c.625, f.
Ἀχροία, ib.c
Ἀχρήσιμος, t.4, c.596, d
Ἀχρησία, ib.c
Ἀχρηστεύομαι, ib.d
Ἄχρι, t.2, c.909, b
Ἄχρις, t.2, c.909, b
Ἀχροέω, t.4, c.619, d
Ἀχροιέω, ῶ, idem quod ἀχροέω, sed Ionicū: apud Hippocr.
Ἀχροΐζω, Hesychius exponit ὁμόχροιαν καὶ συγχρωμάτισιν, Concolorem. à masculino ἄχροιος, idem significante quod ὁμόχροιος.
B
Ἄχρονος, t.4, c.643, g.
Ἀχρονοτελής, ib.f
Ἀχρόνως, ib.h
Ἄχροος, siue Ἄχρους, t.4, c.619, a
Ἄχρουστος, ib.d.
Ἄχρυσος, t.4, c.656, a.
Ἀχρωμάτιστος, t.4, c.634, f.
Ἀχρώματος, ib.a
Ἄχρωμος, t.4, c.633, h
Ἀχρωνυχία, Vltimæ noctis excubiæ. v.lex. perperam pro ἀκρονυχία.
Ἄχρωστος, t.4, c.631, h
C
Ἄχυ, ab Arabibus dicitur cassiæ quædam species: quam Alexandrini mercatores δαφνῖτιν appellant, teste Diosc. lib.1, cap.12.
Ἄχυλος, t.4, c.510, a.
Ἄχυμος, t.4, c.512, e
Ἀχυμέτος, t.1, c.xii, a. & t.4, c.495, f.
Ἀχυρμιά, t.1, c.1374, g.
Ἀχυροδόκη, ib.f
Ἄχυρον, ib.e.
Ἀχυρότειχ, ib.g
Ἀχυρόω, ib.
Ἀχυρηδές, ib.h
Ἀχυράδης, ib.g.
Ἀχυρών, ib.
Ἀχύρωσις, ib.h.
Ἀχῶ, t.1, c.614, g
Ἀχῶ, Doricè pro ἠχῶ dicitur, Echo, Sonus repercussus, Vox responsans.
Ἀχώδυνος, t.4, c.480, d
Ἀχώρ, ῶρος, ὁ, Manans capitis vlcus Celso & Plinio. id est tumor præter naturam in ipsa capitis cute excitatus, tenuissimis eam foraminibus exulcerans, & saniem viscosam lentámque effundens: τῷ κηρίῳ, i. fauo, non multum absimilis, nisi quòd hic maiora habet foramina humore melleo referta, ille autem perexigua. quamobrem inde nomen habuisse Galen. prodidit, q̃ non amplum locum (i. χῶρον) occupet, sed angustis spatiis conclusus, tenuem etiam humorem contineat. Gorr.
E
Ἀχάριτος, t.4, c.672, a.
Ἀχώριστος, t.4, c.684, c
Ἄχωρος, Hesychio ὁ κατάρα λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων, Extorris, & cui interdictū est igni atque aqua.
¶ Ἄψ, Retrò, Retrorsum, In auersum. vt ἂψ ἰέναι, Regredi, Reuerti. Hom. Od. ο, οὐδέ σε φημὶ ἂψ ἰέναι κενεόν. Item, Rursus, Iterum. vt Hes. quoque exp. non solùm εἰς τὸ ὀπίσω, sed etiam πάλιν, ἐκ δευτέρου. Hom. Il. α, ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, Iterum in vaginam intrusit, In vaginā reposuit seu recondidit. Et alibi, ἂψ δ' αὖθις, rursus autē, ἐκ παραλλήλου positis his duabus particulis synonymis.
F
Ἀψάκειν, Hesychio est ἀποτυχεῖν. Pro Ἄψαλα autem, quod apud eundem legitur, exponitúrque ἀφοφητὶ προβύεται, Varin. habet ἀψαλᾶ.
Ἀψάλακτος, t.4, c.699, g
Ἄψαλτος, Fidium pulsu carens.
Ἀψάμαθος, siue Ἄψαμμος, Arenis carens, Nō arenosus seu sabulosus. Hesych.
G
Ἀψαυστέω, t.4, c.693, c.
Ἀψαυστί, ib.
Ἄψαυστος, ib.b.
Ἀψαύστως, ib.c
Ἀψεγής, t.4 c.710, h.
Ἄψεκτος, t.4, c.711, b
Ἀψελές, Hesychio ὑγιές. pro quo suprà ἀφελές.
Ἀψεύδεια, t.4, c.721, f.
Ἀψευδέω, ib.
Ἀψευδής, ib.
Ἀψεύστεω, t.4, c.714, h
Ἄψευστος, ib.
Ἄψεοον, idem affert pro ὕστερον, πάλιν: forsan ab ἄψ.
Ἀψεφές, idem ex Soph. Phædra affert pro ἀφρόντιστον.
Ἄψηκτος, t.4, c.689, c
Ἀψηλάφητος, Intactus. ἀνέπαφος, Hesych.
Ἀφήφιστος, t.4, c.727, g.
Ἄψηφος, t.4, c.724, d
Ἀψηφοφόρητος, t.4, c.727, h.
Ἀψικορεία, t.2, c.106, g
Ἀψίκορον, τό, subst. ib.
Ἀψίκορος, ib.f

A
Ἀψικόρως, ib.g.
Ἄψιλος, t.4, c.707, c
Ἀψιμαχέω, t.2, c.812, d.
Ἀψιμαχία, ib.c
Ἀψίμαχος, ib.
Ἀψιμάχως, ib
Ἀψιμισία, t.2, c.948, c
Ἄψινθος, ου, ἡ, ET Ἀψίνθιον, ου, τό, Absinthium: herba summæ amaritudinis, vnde & βαθύπικρον nomen inuenit. de cuius generibus multa Diosc. l.3, c.25, 26, 27: Plin. l.27, c.7. Porro prius vocabulum posteriore minus est vsitatū: legitur tamē in Apocal. Ioann. c.28, vbi dicit, καὶ γίνεται τὸ τρίτον εἰς ἄψινθον, aquarum pars tertia versa est in absinthium. id est in amaritudinem summam qualis est absinthii. Meminit Steph. quoque huius plantæ, qui etiam addit non per ι solùm, sed & per υ scribi: & Ἀψυνθον esse vrbem quoque Thraciæ: Ἀψυνθίδα verò τὴν χώραν: τὸ ἐθνικὸν eiusdem esse Ἀψύνθιος, & fœm. gen. Ἀψυνθιάς. Etymol. scribit Atticos quosdā vocare ἀπίνθιον: alludentes forsan ad etymō. ita enim nominatum putatur quasi ὁ οὐκ ἄν τις πίῃ διὰ πικρότητα. vt Gorr. quoque scribit veteres Græcos τὸ ἀψίνθιον vocasse ἀπίνθιον, quasi impotabilem. Ἀψίνθιον (inquit idem) à quibusdā dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, vt autor est Dioscorides: fortē ob amaritudinem quam similem absinthio habet: eādémq; ob causam & ἀψινθιόμηνον à nonnullis dicitur, vt idē Diosc. scripsit. ‖ A superiore absinthio DICITVR Ἀψινθίτης οἶνος, Vinum absinthio conditū. de quo Dioscor. l.5, c.49, Columella l.12, c.35, & Constant. Cæs. Geōpon. l.8, c.20.
B
C
Ἀψίρροος, Retrò fluens, Refluēs. v.lex. ex Hom. & Gorr. ex Hippocr. Alioqui dicitur ἀψόρροος.
Ἀψίς, vel ἁψίς, t.1, c.495, c
D
Ἀψίς, t.1, c.502, a. ‖ ἀψὶς φρενῶν dicitur ab Hippocr. ἡ παραφροσύνη, vt interpretatur Galen. comm. 3 εἰς τὸ περὶ διαίτης ὀξέων. Gorr. Sonat Tacta mens, id est Læsa.
Ἀψίχολος, t.4, c.552, h
Ἄψορρον, aduerb. t.3, c.682, c.
Ἀψόρροος, t.3, c.682, b.
Ἄψορρος, t.2, c.1491, f. t.3, c.682, c
Ἄψος, t.1, c.495, h.
Ἀψοφητί, t.4, c.737, c
Ἀψόφητος, ib.a.
Ἄψοφος, t.4, c.736, c
Ἀψυδρακίωτος, Pustulis illis quæ ψυδράκια dicuntur, non infestatus, Liber à pustulis illis albis per summa scatentibus: seu Feruentibus illis vlcusculis quæ per summa erumpunt, non obnoxius. Dioscor. ἀψυδρακίωτον τηρεῖ τὸ σῶμα.
E
Ἄψυκτος, t.4, c.740, a
Ἄψυρος, Purus, Illimis. nam ψυείς idem est quod γῆ, terra. vulg. lex.
Ἀψυχέω, t.4, c.754, b.
Ἀψυχία, ib.a
Ἄψυχος, t.4, c.753, f
F
¶ Ἄω, Splendeo, t.1, c.628, a. Ἄω, vel Ἀῶ, Flo, t.1, c.617, a. ‖ Pass. ἄεται Hes. exp. non solùm διέπνει, sed etiam ἐσίετο. ‖ Ἄετε idem affert pro ἀκούετε. quo significatu alioqui dicitur ἄιετε.
Ἀώδης, t.2, c.1195, f
Ἀωδυνεῖν, Hesychio ἀπονεῖν, ὑγιαίνειν: ad verbum Non dolere, Doloris esse expertem.
Ἀῶθεν, Doricè pro ἠῶθεν dicitur, De mane, Vnà cum aurora. ITEMQVE Ἄῳος pro ἠῷος, Matutinus. Ex Epigr. ποτ' ἄῳον pro Ad auroram, Ad orientem. Pro eodem verò ET Ἀῷος dicitur, quod Hesych. itidem exp. πρωϊνός, ὄρθρινός. SED ET Ἀώς dicitur pro ἠώς, Aurora.
G
Ἄωλυτον, Hesych. τὸ οὐκ ἀπομολυσμένον. forsan ἀώλυτον scripsit.
Ἀών, eidem est ἰχθύς ποιός, piscis quidam.
Ἄωρ, Ensis, Mulier. v.l. sed scribitur potius per ο.
Ἀωρέω, t.4, c.796, c
Ἀώρησις, Suidæ ἡ κρέμασις, Suspensio: qua signific. dicitur potius αἰώρησις.
Ἀωρί, t.4, c.790, d.
Ἀωρία, ib.b
Ἀώρειος, t.4, c.791, e.
Ἀωρόλειος, t.4, c.790, b
Ἄωρος, t.4, c.789, g. & c.795, f
H
Ἀωρότοκος, t.4, c.790, b
Ἄωρτο, ex ἤωρητο factum existimatur per syncopen, & mutationem literæ η in α breuem. At si scribatur ἄορτο, per ο in media syllaba, ex ἀείρω esse poterit, vt testatur etiā Eustathius in hunc locum Iliadis γ, ἥ οἱ πὰρ ξίφεος

μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, suspensa erat seu pendebat: *ἐκρέμαϐ*. Sed contextus commentariis ipsius Eustathii insertus, habet *ἄορϐ*: quam scripturam magis probo. A

Ἀὼς, t.1, c.628, a.ob. Vide & *Ἀώθεν* paulo ante.

Ἀωτεύω & *ἀωτέω*, vide in sequente *Ἄωϐς*.

Ἄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auribus carens. *ὁ ὦτα μὴ ἔχων*. vt Eustath. pagina 1419, *ἄωτον ποτήριον* ex Athen. affert pro *οὗ οὐκ ἔχον*, non habens auriculam seu ansam. Ibidem tradit *ἄωτον* quosdam dixisse *παρὰ σέρησιν τοῦ ὠτὸς* veluti *τὸ μὴ ἀκουόμενον δι' ἀπαλότητα ἐν τῷ πίπτειν*: quod nouum quidẽ C videri, ratione tamen non carere. nam in lexico quo- B dam veteri, ordine alphabetico digesta vocabula habente, reperiri *Ἄωτοι* expositum *οἱ νεκροί*. quod sumptum esse ex Homerico illo, *κωφὴν δὴ γαῖαν ἀεικίζεις*. Alioqui *ἄωτον* propriè significare *τὸ ἄνθος*, deriuatum ex *ἄω* significante *πνέω*, nimirum *οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ*. inde verò *ἄωτον* nominari *πολλὰ τῶν ἀνθηρῶν πραγμάτων*: velut *τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον* vocari *λίνοιο λεπτὸν ἄωτον*. similitérque *οἰὸς ἄωτον* dici *τὸ ἐξ ἐρίων ἀπανθισθέν*, seu *τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα ἀνθηρόν*, Odyss.α, sub finem, *παννύχιος κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ*. at verò vbi de Cyclope sermo est, *τὸ* C *ἁπλῶς ἔριον* à poeta appellari *ἄωτον*, sic canente, — *ἀώτου θεσπεσίου ἐχόμην*. non abs re verò ita vocari, quoniam *τὸ ἔριον* est *δέρματος οἷον ἄνθος*. Idem Eustath. Il.ν, vbi poeta dicit, *ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ Σφενδόνῃ*, notandum esse scribit quòd quum *οἰὸς ἄωτον* simpliciter vocarit *τὸ ἔριον*, adiecerit *ἐΰστροφον*, *ἵνα μὴ* (inquit) *ἄωτον οἰὸς ἄρτι νοήσωμεν τὸ ἀκατέργαστον ἔριον*, sed *τὸ ἐξ ἐρίου νῆμα*. Rursum pagina 1419, tradit quendam ex prosæ scriptoribus *ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις* vocasse *τοὺς ἐν λόγοις οἷον ἀνθοῦντας*: & Theocritum *θεῖον ἄωτον ἡρώων* dixisse de Argonautis: D Pindarum verò *τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἤτοι λυρικὴν* appellasse *μουσικῆς ἄωτον*. Eodem modo Theocritus rursum Herculem nominauit *ἄωτον ἡρώων*: & Pindarus *ἄωτον* patriæ suæ athletam quendam. Hesychius non neutro solùm genere *ἄωτον* accipi indicat pro *ἄνθος* & *ἔριον*, sed masculino etiam. *Ἄωτος*, (inquit) *τὸ ἄνθος, ἀρσενικῶς· ἢ ὁ μὴ ἔχων ὦτα*. Suid. neutrius tantùm meminit. sic enim scribit, *Ἄωτον, ἄνθος, κόσμος, σέφανος, περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων*. Porro ab hoc *ἄωτον* siue *ἄωτος* significante florem, sunt duo VERBA, *Ἀωτέω* ET *Ἀωτεύω*: ambo significantia Flores carpo seu decerpo. vt testatur Hesychius. *ἀωτεῖς* enim affert pro *ἀπανθίζεις*, addens etiam *κοιμᾷ*. & *ἀωτεύειν* pro *ἀπανθίζεσθαι*. Suidas quoque *ἀωτῶ* exponit *ἀπανθίζω*. vt & Eustathius *ὕπνον ἀωτεῖν* apud Homerum esse ait *τὸ ὑπνοῦν ὕπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνθηρόν*, dormire somnum suauem & curis solutũ ac veluti floridum: respiciens ad hunc locum Il.κ, *Ἔγρεο Τυδέος υἱέ. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς*; & ad hunc Od.κ, *Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον*. Idem rursum Eustathius pagina 1429, posterius *ἀωτεύειν* ex lexico quodã veteri exp. *ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν*, Texere & Dormire. quorum hoc, sumptum esse dicit ex Homerico illo, *πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς*: illud autem, *ἐκ τοῦ ὑφαινομένου ἀώτου, ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίνου*. Hesych. & passiuæ vocis meminit: afferens *ἀωτεῖται* pro *ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον*: nisi potius scripsit *ἀωτεῖτε* & *ἀπανθίζετε*, respiciens ad locum illum Homeri posteriorem quem ex Od.κ citaui. At *Ἀωτμεῖν*, quod apud Suidam legitur, expositum itidem *ὑφαίνειν*, texere: vereor ne mendosam scripturam habeat, pro *ἀωτεῖν* vel *ἀωτεύειν* potius.

B

B, Nota est secundæ apud Græcos & Latinos pariter literæ: quã illi *βῆτα* appellant, hi be nominant: vtriq; procul dubio ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro *π* vti, dicentes *βατεῖν* & *βικρὸν* pro *πατεῖν* & *πικρόν*: Macedones autem pro *φ*, dicentes *Βίλιππον, Βερονίκην* & *βαλακρὸν*, pro *Φίλιππον, Φερονίκην* & *φαλακρὸν*, testatur Plutarchus in Hellenicis quæst. non procul ab initio. Est B seu *β* numeralis etiam nota, significans duo: idque vel sola, vel iuncta alii, significanti nimirum decadem, hecatõtadem, chiliadem aut myriadem. at si acutum accentum præfixũ habeat ima sinistri lateris parte, *δισχίλια* notat, id est duo millia, seu bis mille, hoc modo *ˏβ*.

Βᾶ, t.1, c.635, b. *Βᾶ*, t.1, c.632, f

Βάαξ, Mollis. *μαλακός*, Suid. pro quo infrà *βλάξ*.

Βαάρας, radix quædam apud Iosephum De captiu. Iudaica, nomen habens loci in quo nascitur. Cuius mirabilẽ naturam ipse Iosephus describit, & ex eo Leonicenus in libris de varia historia, suppresso tamen nomine. Colorem flammæ referre traditur, & vesperi fulgorem emittere. Cætera apud eos vide.

Βάβα, t.1, c.630, b. *Βαβάζω*, t.1, c.631, a

Βαβαί, t.1, c.632, g. *Βαβαιάξ*, ib.

Βάβακοι, ab Eleis dicuntur *τέττιγες*, cicadæ: à Ponticis, *βάτραχοι*, ranæ, teste Hesych.

Βαβάκτης, t.1, c.631, b. Vide & *Βάβαλον*.

Βαβάλιον, ET *Βαβαλιστήριον*, Cunæ, Incunabula. In v.l. sed non addito autoris nomine. Videtur autem ita vocari *ἀπὸ τοῦ βαβάζειν*: quia infantes in illis *βαβάζουσι*.

Βάβαλον, Pudẽdum, seu Pudenda. *αἰδοῖον*, Hesych. Sed Laconibus significare ait *κραύγασον*, quod est Vociferatorem. Itáque idem erit cum *βαβάκτης*. id enim idem Hesych. exp. non solùm *ὀρχηστής, ὑμνῳδός*, item *μανιώδης*, (vt *βάβαξ* quoque affert pro *ἐνθουσιῶν*) sed etiam *κραύγασος*. *ὅθεν* (inquit) *καὶ βάκχος*.

Βάβαξ, t.1, c.631, b. Ab Hesychio exponitur *μάταιος, λάλος, φλύαρος*: item *ἐνθουσιῶν, αἰαιδής*.

Βαβάξαι, eidem est *ὀρχήσασθαι*, saltare. Vnde est *βαβάκτης* quo significatur *ὁ ὀρχηστής*. Thema eius est *βαβάζω*: quod pro *βαβάζω* etiam poni crediderim: quum *βάβαξ*, quod inde deriuatum est, significet *τὸν λάλον*: & *βαβάκτης τὸν κραύγασον*.

Βαβὴν, eidem Hesychio est *ὁ Ἄρης*, Mars.

Βαβλίδες, pro *βαλβίδες* (trãspositis literis) eodem teste dicitur. Sunt autem *αἱ θύραι τοῦ ἱππικοῦ*, fores è quibus equi in curriculum emittuntur: quos Latini carceres appellant.

Βαβράζων, eidem est *κεκραγὼς συντόνως*, Contentissima voce clamans. Sed forsan scribendum *βαβάζων*. nam & *βαβάκτης* dicitur *ὁ κραύγασος*, vociferator.

Βαβρήν, eodem teste Macedonibus est Fæx olei.

Βάβρηκες, eidem sunt *τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων*, gingiuæ: sed addenti, quosdã interpretari *σιαγόνας*, quosdam *τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς κατεχόμενα*. Sed videtur scripsisse *βάβρηκες*, quum ipsum præcedenti *βαβρὴν* anteponat. Infrà *Βάρηκες* pro eodem.

Βαβύας, eidem est *βόρβορος, πηλὸς*, Cœnum, Lutum. Pro quo infrà ex Etymol. habebimus *βακίας*.

Βαβύη, eidem est *χείμαρρος*, torrens: sed addit quosdam dicere esse ciuitatem.

Βαβύκα, eidem est *γέφυρα*, pons.

Βαβυλώνιοι, eodem teste apud Atticos dicuntur *οἱ βάρβαροι*. Alioqui *Βαβυλώνιοι* sunt *οἱ τῆς Βαβυλῶνος πολῖται*: quæ vrbs Assyriæ est dicta à Belo per reduplicationem & transmutationem literarum, vt quidem vult Etym.

Βαβύρτας, eidem est *ὁ παράμωρος*, Aliquantum fatuus.

Βαγαῖος, eidem est *ὁ μάταιος*: vt & *βαγαία* ex Lysicrate affert pro *ματαία*. sed addit, *ἢ Ζεὺς Φρύγιος*: & *μέγας, πολὺς, παχύς*. afferens & *Βάγιον* paulo pòst pro *μέγα*: vt & Suid.

Βαγαρὸν, Lacones vocant *τὸ χλιαρὸν*, tepidum: eodem teste.

Βαγεῦσαι, idem affert pro *εἰσελθοῦσαι*, ingressæ.

Βαγεύει, Suidæ est *πλανητεύει*. *Βάγιον*, vide in *Βαγαῖος*.

Βάγος, Hesych. teste est *κλάσμα ἄρτου ἢ μάζης*: item *βασιλεὺς* & *στρατιώτης* apud Lacones.

Βαδὰς, idẽ ex Ameria comico affert pro *κίναιδος*, cinædus.

Βαδελεγεῖ, eidem Hesychio est *ἀμέλγει*, mulget.

Βαδδὶν, eidem est *βύσσινον ἔνδυμα εἰς ἱερείας*, byssina stola qua vtebãtur quum rem diuinam facerent. Suidæ quoque *βαδδὶν* est *ἱερὰ στολὴ*, sacra stola: afferenti ex Daniele, *ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἦν ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βαδδίν*. Peregrina igitur vox est, non Græca.

Βάδδομαι, Diligo. v.l. pro quo Hesych. habet *βάδομαι*.

Βάδην, t.1, c.638, d. *Βαδίζω*, t.1, c.660, g

Βάδιλλος, Suidæ βάδιος ὑός: qui etiam addit significare & ἵππου χρόαν.
Βάδισις, t.1, c.661, c.
Βάδισμα, ibid.
Βαδισμὸς, ib.
Βαδιστέα, & Βαδιστέον, ibid. b
Βαδιστὴς, ibid. c.
Ῥαδιστικὸς, ib. d
Βαδιστὸς, ib.
Βάδος, t.1, c.638, e. & 661, b
Βάδος, siue Βάτος, dicitur esse mensura L sextariorum, seu holcarum MMMMXXXXVIII, teste Hesych.
Βάδρυα, dicuntur apud Athen. quæ à Galeno βράβυλα, pruna scilicet (vt putant) Damascena. Gorr.
Βάδω, t.1, c.638, e. & 661, b.
Βάζω, t.1, c.629, b
Βαθείης αὐλῆς ex Homero affertur pro βαθείης positum. At Βάθειος, quod in v.l. affertur pro Profundus, Altus, cōmentitium esse puto.
Βαθέως, t.1, c.633, g.
Βάθι, t.1, c.635, b
Βάθιον, Profundius: ex masculino βαθίων, Profundior. hoc autem irregularis est compar. pro βαθύτερος.
Βάθιστος, t.1, c.633, g.
Βαθίων, ibid.
Βαθμηδὸν, t.1, c.639, a.
Βαθμὶς, t.1, c.638, f
Βαθμὸς, ibid. e.
Βάθος, t.1, c.633, a
Βάθρα, ας, ἡ, Scala domus. v.l.
Βάθρον, t.1, c.639, a.
Βαθυάγκης, t.1, c.38, c
Βαθύγαιος, t.1, c.807, c.
Βαθυγλύφειος, t.1, c.844, h
Βαθυγέως, t.1, c.806, f.
Βαθύγηως, t.1, c.847, h
Βαθύγλωσσος, t.1, c.855, f
Βαθύγνοφος, Altis demersus tenebris. Greg. Naz.
Βαθυγνώμων, Qui consilia sua alto pectore abstrusa habet. vt apud Suidam, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρύψινους: de Rufino.
Βαθυδίνης, t.1, c.1019, f.
Βαθύζωνος, t.1, c.1411, c
Βαθυκαμπὴς, t.2, c.53, d
Βαθυκήτεα ποντον Luc. dixit: vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quòd habeat cete ingentia. est enim & piscosum mare & profundum.
Βαθύκληρος, idem cum βαθυπλούσιος seu βαθύπλουτος. hoc est μεγαλόπλουτος, Qui immensæ veluti profunditatis opes sortitus est. i. ingentes. Prædiues. Hom. & Herod.
Βαθύκολπος, t.2, c.315, e.
Βαθυκρηπὶς, t.2, c.423, b
Βαθυκτέανος, Profundas possidens opes, id est magnas. ideóque Prædiues: vt βαθύκληρος. Legitur in Epigr.
Βαθυκύμων, t.2, c.491, f
Βαθυλείμων, ωνος, ὁ, SIVE Βαθύλειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profunda habens prata: ideóque Compascuus. Homerus Iliados ι, ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον. id est βαθεῖς λειμῶνας ἔχουσαν, πολύχορτον. Prius apud Etymologum extat & in lexico meo veteri.
Βαθυλήιος, Profundas segetes ferens, vel etiam multas. nam Hesychius βαθυλήιον exponit πολύκαρπον πεδίον, Feracem campum, Fertile solum. Apud Apollonium certè βαθυλήιος γαῖα exponitur Terra ferax: itidémque ex Epigr. afferunt βαθυληίους ἀρούρας pro Arua fertilia.
Βαθύμαλλος, Profunda seu promissa habens vellera seu villos. Hes.
Βάθυνος, Fouea. vulg. lex. ex Reg. lib.2, cap.18: sed perperam pro βόθυνος.
Βαθυνω, t.1, c.633, g.
Βαθύξυλος, t.2, c.1140, e
Βαθύπικρος, t.3, c.292, b.
Βαθυπλούσιος, t.3, c.401, c
Βαθύπλουτος, t.3, c.399, c
Βαθύποτμος, Infelix. v.l. ex Epigr. sed perperam fortassis pro βαρύποτμος.
Βαθυρρείτης, t.3, c.682, d.
Βαθυρρείων, ib.
Βαθυρριζία, t.3, c.709, d.
Βαθύρριζος, ibid.
Βαθυρριζότατος, ibidem
Βαθύρροος, t.3, c.682, d
Βαθὺς, t.1, c.633, d.
Βαθυσκαφὴς, t.3, c.808, e
Βαθύσκιος, t.3, c.867, h
Βάθυσμα, ατος, τὸ, Profunditas, Altitudo. Theophr. Hist. pl. l.4, c.12, βαθύσματα τῆς λίμνης.
Βαθυστέρνος, t.1, c.1811, b.
Βαθύστρωτος, t.3, c.1061, g
Βαθυσχοίνος, t.3, c.1203, a.
Βαθύτατος, t.1, c.633, g
Βαθύτερος, ibid.
Βαθύτης, ib.
Βαθύφρων, t.4, c.198, f.
Βαθυχαίτης, t.4, c.363, c
Βαθύχειλος, t.4, c.407, d
Βαθύχροος, seu Βαθύχρους, t.4, c.629, d
Βαία, dicitur esse mōs Cephaleniæ: & Βαιάται, ei[illegible] incolæ.
Βαίνω, t.1, c.634, a.
Βαίνομαι, ib. h
Βαίομαι, apud Hesychiū legitur, expositum βιώσομαι. pro

A quo apud Hom. scribitur βείομαι.
Βαιὸν, aduerb. t.1, c.661, e.
Βαΐον, vide in Βαΐς.
Βαιὸς, t.1, c.661, d
Βαΐς, SIVE Βαΐον, Ramus palmæ arboris. Prius apud Hesychium legitur, expositum ῥάβδος φοίνικος, posterius apud Etymolog. qui ipsum esse dicit κλάδον φοίνικος. Ioann. Euang. c.12, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ. (pro quo Marc. cap. 11 dicit, στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων. Et Matth. cap. 21, ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων) Sic Maccab. lib. 1, c. 13, μετὰ αἰνέσεως καὶ
B βαΐων, cum laude & ramis palmarum. INDE Βαϊοφόρος dicitur Qui ramum palmæ gestat. at βαϊοφόρος ἑορτὴ festum quo gestantur illi palmei rami.
Βαιοσὸν, Hesych. esse dicit βάθος: quod & βυσσὸν dicunt.
Βαίτα, siue Βαίτη, ης, ἡ, Læna consuta ex corio seu pellibus. Aristoph. in schol. βαίτην esse dicit ἀπὸ δέρματος συρραπτομένην χλανίδα, & eandē cū Aristophanica σισύρα. Poll. l.10, βαίτας esse dicit τὰς τῶν ἀγροίκων διφθέρας. itidémq; l. 7, loquēs de coriaceis vestibus, βαίτην esse ait ποδήρη χιτῶνα, s. ἐκ δέρματος, tunicam promissam ex corio. He-
C sychio itidem βαίτη est δερμάτινον ἔνδυμα, quod ab aliis σισύραν & διφθέραν nominari ait. sed addit, quosdam interpretari σκηνὴν δερματίνην, tentoriū ex corio seu pellibus. Prius βαίτα apud Varin. legitur. refert enim βαίταν dici τὴν μηλωτὴν siue διφθέραν: id est τὸ ἐκ κωδίων συνερραμμένον περιβόλαιον: quod ab Atticis vocari σισύραν. Vide & Βαίτυλος paulo pòst.
Βαιταί, Hesychio ἁπλῆς χιτών. qui antiquā vocem esse ait.
Βαίτη, vide in Βαίτα paulo antè.
Βαίτιον, herba similis dictamno vel pulegio, teste Hesych.
D Βαιτύκη, Suidæ τὸ τύμπανον.
Βαίτυλος, dictus fuit lapis ille qui Saturno pro Ioue porrectus fuit, teste Hesychio. Etymolog. quoque ita tradit dictum fuisse saxum quod Saturnus pro Ioue deuorauit: sic verò appellatum esse quoniam ipsum ἡ Ῥέα βαίτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα, τῷ Κρόνῳ δίδωκε: βαίτην autē vocari τὴν διφθέραν seu γέγασρον περιβάπτιον ἢ αἴγιον. Idem dixerat Βαίτυλον esse & montis nomen.
Βαίτυξ, Hesychio est βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga.
Βαιτῶνα, idem Hesych. dici scribit τὸν ἁπλῆ αἴθρα.
E Βαιὼν, όνος, ὁ, piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλέννος, vt refert. Etym. Vilis autem pisciculus est & in cibis ingratior, vt non solùm ex Epicharmo patet qui propterea dicit ἀχαρίστους βαιόνας: sed etiā ex prouerbiali illo hemistichio, μή μοι βαιών, κακὸς ἰχθύς: cuius post Athen. meminit Eust. & Etym. qui Atticos scribit hoc adagio vsos ἐπὶ τοῦ φιλοδόνου. Apud Hesych. paroxytonως scriptum Βαίων: quod & ipse dicit piscis esse nomē & mensuræ apud Alexandrinos.
Βάκανον, apud Alexand. Trall. & P. Ægin. dicitur in v.l. esse
F raphani, i. brassicæ semen, seu ἡ πυρίνη. Apud eundem P. Ægin. l.7, cap.11, est medicamentum quoddam hepaticon διὰ βακάνου: quod & à Nicol. Alex. describitur.
Βακάντης, Suidæ ὁ σχολαστής. Itidémque Βακαντίβος, σχολαστὴς, μὴ περιεχόμενος τῷ πράγματι αὐτοῦ.
Βακέω, Inebrior. μεθύσκομαι. v.l.
Βάκη, Pons. v.l. ex Arriani Alexandri expeditione, βάκας φέρειν ἐπὶ τὰς περόνας τῶν πειρῶν κελεύσας.
Βάκηλος, Suidæ & Hesychio est ὁ μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus
G & mulierosus. Menandrum certè in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur idē Hesych. Idem tradit quosdam exposuisse ἀνδρόγυνον, quosdam παρειμένον: vt Suidas quoque βάκηλος ὅτι prouerbio dici scribit ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων, de effœminatis. Iidem exponunt ἄνουχος, ἀπόκοπος, vt Phrynichus quoque τὸν βάκηλον significare ait τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, quem à Bithynis & Asianis vocari γάλλον: sed reprehendit eos qui ipsum vsurpāt ἐπὶ βλακός. Etymolog. ipsum pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, id est ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ
H ἔχοντα. nam κήλων (inquit) τὸ αἰδοῖον dicitur. Talis apud Latinos est Euiratus, Castratus, Exectus, Spado: item & Ignauus. Antiphan. apud Athenæum l.4, —[illegible] ὁρᾷς ὀρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον; οὐδ' αἰσχύνεται.
Βακίας, à Tarentinis dicitur ὁ βόρβορος seu πηλὸς, Cœnum, Lutum, vt tradit Etymol. pro quo supra ex Hesychio

habuimus βαβύας.

Βακίζειν, Bacidis meminisse, De Bacide loqui, seu Bacidem crepare. Aristoph. Pace, Ἐξώλης ἀπόλοι' εἰ μὴ παύσαιο βακίζων. verba sunt Trygaei ad ἱερέα qui dixerat, Εἰ γὰρ μὴ νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον, Μηδὲ Βάκις θνητούς, μηδ' αὖ νύμφαι Βάκιν αὐτόν. Fuit autem Βάκις, quidam χρησμολόγος, de quo multa ibi scholiastes & Herodot. pluribus in locis.

Βάκκαρις, SIVE Βάκχαρις, Baccar, seu Bacchar: Baccaris siue Baccharis. herba odorata & coronaria, cuius radix odoris fragrantia cinamomum refert, ideóque vnguētis olim expetita fuit, vt inter alia tradit Dioscorides libro 3, cap. 51. Sic Plin. lib. 21, cap. 6, Baccar quoque radicis tantùm odoratae est, quibusdam nardum rusticum appellatum. vnguenta ex ea radice fieri solita apud antiquos, Aristophanes priscae comoediae poeta testis est. vnde quidam errore falso barbaricam eam appellabant. odor est ei cinamomo proximus. Hesychio βάκκαρις est μύρον ποιὸν ἀπὸ βοτάνης ὁμωνύμου. Quibus verbis indicat, βάκκαριν dici non solùm herbam, sed vnguentū etiam quod inde fit. Verùm addit, quosdam βάκκαριν dictum velle τὸ ἀπὸ μυρσίνης μύρον, alios verò μύρον Λύδιον. (vt Galen. in lex. Hippocr.) esse verò & ξηρὸν διάπασμα τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Hippocrates oleum seu vnguentum illud, non βάκκαριν vocat herbae nomine, sed βακκάρειον siue βακχάρειον ἔλαιον, nomine inde deriuato, vt in lib. De nat. mulierum, ἔλαιον Αἰγύπτιον λευκὸν ἢ βακκάρειον. Et Γυναικείων lib. 2, βάψαι ἢ λευκῷ, ἢ Αἰγυπτίῳ, ἢ μυρσίνῳ, ἢ βακχαρείῳ, ἢ ἀμαρακίνῳ. Vbi etiam nota scribi non solùm per duplex κ, vt apud Hes. & Athen. & Plin. sed etiam per κχ, vt apud Diosc.

Βάκλα, τά, scholiast. Aristophanis & Suidas vocant quae veteres τύμπανα: voce (vt puto) formata ex Latino Bacula. Latini. n. Bacula seu Baculos vocant τὰ τύμπανα.

Βάκται, Hesychio sunt ἰσχυροί, Fortes, Robusti.

Βακτηρεύειν, Baculo inniti, Scipione se fulcire. σκήπωνι ἐρείδεσθαι seu στηρίζεσθαι. Gregor. Naz. de baptismo, βακτηρεύοντες πρεσβυτικῶς, senum more baculis innitentes.

Βακτηρία, ας, ἡ, Baculus, Scipio. Plutarch. Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ἀπέμαθον, baculū gestare. Thucyd. βακτηρίαν ἐπανήρετο, id est ἐπανετείνατο πλήξων. Xen. Hellen. 6. τοὺς μὲν τινα βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. Idem De re equ. dicit βακτηρίᾳ παίειν. Item βακτηρία γεροντικὴ apud Theophr. Scipio senilis, Baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt ET Βακτήριον, neutro genere, apud Aristoph.

Βακτρεύω, idem quod βακτηρεύω: Suidae στηρίζομαι. VNDE Βάκτρευμα, ατος, τό, Nixus ille in baculum. αὐτὸ τὸ βακτρεύειν, seu αὐτὸ τὸ βακτηρίᾳ ὑπερείδεσθαι. Item, Baculus ipse quo nitimur & quo fulcimus nos. vt Hesych. βακτρεύμασιν exponit τοῖς ἐρείσμασι τοῖς στηριζομένοις. Vtitur Euripides in Phoeniss. sic introducens Oedipum alloquentem suam Antigonam, τί μ' ὦ παρθένε βακτρεύμασι ποδὸς τυφλοῦ ἐξάγαγες ἐς φῶς; Et mox dicit Antigona de se & sorore, ἃ παρὰ βάκτροις πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ.

Βακτριασμός, οῦ, ὁ, genus lasciuae saltationis apud Poll. l. 4: forsan ex eo sic nominatum quòd Bactris vsitatū esset. Bactra autem, vrbs quaedam Asiae, cuius incolae dicuntur Βάκτριοι & Βακτριανοί: & Βακτριανή, regio quae circa eam vrbem est.

Βάκτρον, ου, τό, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo & per syncopen factum est. id est Baculus, Scipio. Eurip. Phoeniss. ποῦ θῶ γεραιὸν ἴχνος τίθημι; βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον, baculum seu scipionē mihi affer, quo nitar & quo caecos regam gressus. Et in Epigr. γηραλέον νώμα Ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.

Βακύλιον, Suidae κύμβαλον, Cymbalum.

Βάκχαι, t. 1, c. 631, e

Βάκχαρις, & Βακχάρειον ἔλαιον, vide in Βάκκαρις.

Βακχάω, Bacchor, seu Bacchantium more ex hedera coronam gesto. Hesychius etenim βακχᾶν esse dicit ἐστεφανῶσθαι, κισσῷ.

Βακχέβακχος, t. 1, c. 631, f. | Βακχεία, ib. g
Βακχεία, t. 1, c. 632, a. | Βακχεῖον, t. 1, c. 631, g
Βακχεῖος, ib. | Βακχειωδέστατος, ib.

A Βάκχευμα, t. 1, c. 632, b. | Βακχεύσιμος, t. 1, c. 631, h
Βακχευτής, t. 1, c. 632, b. | Βακχευτικός, ib.
Βακχεύτωρ, ib.

Βακχεύω, t. 1, c. 631, h. V. lex. ET Βακχέω tradūt pro Bacchor seu Bacchanor & Bacchanalia agito, vsurpari, nullo tamen allato exemplo.

Βάκχη, t. 1, c. 631, e & f

Βακχία, Hesychio est μανία, Insania, Furor: Bacchicus nimirum. Sed forsan scribendum βακχεία.

Βακχιάδαι, Bacchiadae, dicuntur nō solum Milesii, sed etiā Corinthii, à Baccho, inquit Hesych. Itidem certè Plutarchus in Amat. narrat. pag. 1376, dicit κατὰ τὴν Βακχιαδῶν, pro τῶν Κορινθίων, vt antecedentia & sequentia ostendunt.

Βακχιακός, t. 1, c. 631, g. | Βακχίδες, ib. f
Βακχίδης, Bacchi filius. Suid.
Βακχικός, t. 1, c. 631, g

Βακχίου, ex Eurip. affertur pro Villi, seu Vini.

Βάκχος, t. 1, c. 631, c

C Βακχούρεια. Ex Esdrae lib. 2, cap. vltimo, affertur, τὸ δῶρον τῶν ξυλοφόρων ἐν καιροῖς ἀπὸ χρόνων καὶ ἐν τοῖς βακχουρείοις, cū hac interpretatione, Oblatio ligniferorum in temporibus constitutis & in primitiis. Sed suspecta est ea vox, praesertim quum Complutensis editio ibi habeat πρωτογεννήμασι.

Βάκχυλον, Elei vocant τὸν σποδίτην ἄρτον, teste Hes.

Βάκχων, diminut. à Βάκχος, quasi Bacchulus diceres. Eust. καθ' ὑποκορισμὸν dici scribit pro Βακχυλίδης.

Βάλαικες, & Βαλαικάκις, Hesychio δεσμωτήριον, Carcer.

Βαλαιόν, eidem est μέγα, πολύ: sed addit quosdam interpretari ταχύ, Celer, Pernix, Velox.

D Βαλακρός, t. 3, c. 292, b. | Βαλανάγρα, t. 1, c. 662, d

Βαλανειοκλέπτης dicendum esse, non βαλανοκλέπτης, tradit Phrynich. sed non exp. Videtur esse is qui balnea furādi caussa frequentat.

Βαλανειόμφαλος, t. 1, c. 662, g. | Βαλανεῖον, ib. f
Βαλανείτης, t. 1, c. 663, a. | Βαλανεύς, t. 1, c. 661, h
Βαλανεύω, ib. | Βαλανειώτης, t. 1, c. 663, a
Βαλανηρά, t. 1, c. 662, e. | Βαλανηφάγος, ib.
Βαλανηφόρος, ib. | Βαλανίζω, ib. c & f
E Βαλάνινος, ib. a. | Βαλανίς, t. 1, c. 663, a
Βαλάνισσα, ib.

Βαλανίτης, Balanum seu glandem referens. vt βαλανῖται λίθοι apud Plinium lib. 37, cap. 10, in gemmarum censu. Ab eodem & balanitis castanea memoratur lib. 15, cap. 23. Rotundior (inquit) quae βαλανῖτις vocatur, purgabilis maximè & sponte prosiliēs. Paulo antè dixerat, Sardibus eas prouenére primùm: ideo apud Graecos Sardianos balanos appellant.

Βαλανοβόρος, t. 1, c. 662, c. | Βάλανος, t. 1, c. 661, f
Βαλανόω, t. 1, c. 662, d. | Βαλανίδιον, t. 1, c. 714, g
F Βαλαντιοτόμος, ib. f. | Βαλάντιον, ib. c
Βαλαντιοτομέω, ib. f. | Βαλαντιοτόμος, ib.
Βαλανώδης, t. 1, c. 662, f

Βάλαρες, Hesychio sunt οἱ βλαισοί, Blaesi.

Βάλαροι, à Corsis vocari exules, tradunt ex Pausania.

Βαλάσαι, Hesychio est ἀγρεύσαι.

Βαλαύστιον, eidem est mali Punici species, cuius florē medicinae esse vtilem tradit. Dioscor. verò & Plin. non ipsum malum Punicum sic vocari tradunt, sed eius florem, & quidem syluestris. Ita enim ille, lib. 1, cap. 155, βαλαύστιον ἐστὶν ἄνθος ἀγρίας ῥοιᾶς. Et hic, lib. 13, cap. 19, de malo Punico seu granato loquens, Flos balaustium vocatur, & medicinis idoneus & tingendis vestibus, quarum color inde nomen accepit. Et libro 23, cap. 6, In hoc ipso cytino flosculi sunt, antequam scilicet malū ipsum prodeat, erumpentes, quos balaustium vocari diximus.

G Βαλβιδοῦχος, Hesychio τερματοῦχος.

Βαλβίς, t. 1, c. 713, h

H Βάλε, Iace: imper. aor. 2 à βάλλω. Trāsit idem imperatiuus (vt ἄγε quoque) in aduerbium σχετλιαστικόν, idem significans quod φεῦ. vt βάλε βάλε κήρυκος φωνῶν. Idipsum & Ἄβαλε dicitur, per compositionem ex ἆ & βάλε: quorū vtrūq; σχετλιαστικόν est, & vnū idémque significat, nimirum φεῦ, vt tradit Etymol. & lex. meum vet. sed in hoc

βαλε fer ptum, in illo βάλε, vt apud Suid. quoque, qui pro εἴθε, id est vtinam, vsurpari innuit. A

Βαλέειν, Ionicè & poeticè pro βαλεῖν dicitur. id est lacere.

Βαλία, Hesychio est ὀφθαλμία, Morbus oculorum. qui E T Βάλιοι à Cretensibus vocari dicit τὸ πηρὸν, Orbum, f. oculis.

Βαλικιώτης, Cretensibus est συνέφηβος, Æqualis, Hesychio teste. pleonasmo igitur τὸ β dicunt pro ἡλικιώτης.

Βαλιὸς, ιοῦ, ὁ, nomen equi Achillis apud Homerum. significat etiam τὸ ποικίλον, vt quum βαλιαὶ ἔλαφοι dicunt. Ita lex. meum vet. in quo etiam additur, βαλιὸν dici quasi φαλιὸν, hoc est λευκομέτωπον. In eodem mox paroxytonon βαλίαι exponitur ταχεῖαι, & deriuatur à βάλλειν, quia scilicet τάχυ φέρονται τὰ βαλλόμενα: affertúrque in exemplum, βαλίαις ἀσκαίρων ἐρπίαις. Eustath. contrà βαλιὸς, quum appellatiuum est, scribit ὀξύνεσθαι, significaréq; ταχὺς vel ποικίλος: quum est proprium equi apud Homerum, paroxytonως efferri, sicut ξανθὸς quoque appellatiuum acuitur, proprium autem παροξύνεται. Itidē certè vetus meum Iliadis exemplar habet Il. π, de Achillis equis, Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. Et Il. τ, Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλέκλυτα τέκνα Ποδάργης. Veruntamē paroxytonως rursum scriptum reperitur appellatiuum. vt Epigr. l. 6, βαλίαις ἐλάφοις: itidémque apud Plut. βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριμπτόμενος: & alibi βαλίοι ἄνεμοι. Vbi significat ταχεῖς & rapidi: quum verò de ceruis dicitur, interpretātur etiam Varii, Maculosi, Variis maculis distincti. At Βάλιος vide paulo antè in Βαλία. C

Βάλις, vide in Βάλλις.

Βαλιῶται, Hesychio sunt πρόγονοι, Progenitores, Maiores. D

Βαλλάντιον, t. 1, c. 714, c

Βαλλαχράδας sese Argiuorum pueri per iocum in quodā festo vocabant, vt Plutarchus refert in Hellen quæst. pagina 540: forsan quoniam ii qui primi ab Inacho ex agris in planitiem deducti sunt, feruntur ἀχράσι διατραφῆναι. Ad verbum sanè βαλλαχράδες dicuntur Qui pira syluatica iactu decutiunt.

Βάλλε, vide in Βάλε paulo antè.

Βαλλέω, ῶ, inusitatum in præsenti thema est: sed eius futuro βαλλήσειν Aristophanes vsus est: ex quo est aor. 1 ἐβάλλησα. E

Βαλλητὺς, ύος, ἡ, Iactus. vt λιθίνη βαλλητὺς apud Athen. l. 9, Iactus lapidum. vbi etiam festum quoddam panegyricū Eleusine agitari solitum, dicitur vocatum fuisse βαλλητύς. Meminit & Hesych.

Βαλλίζω, Tripudio, Pedibus plaudo, Tripudiantium more salto. κωμάζω καὶ χορεύω, Eustathio, qui dubitat an cum βαλιὸς à βάλλω deriuatum sit. Itidem apud Athenæū quoque libro 8, quum quidam dixisset ὅτι βαλλίζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες τῇ θεῷ, Vlpianus ridens, Quis (inquit) Græcorum hoc βαλλισμὸν vocauit, quū oporteat dicere, κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν, ἢ τι ἄλλο τῶν εἰρημένων: indicans & ipse βαλλίζειν idē esse quod κωμάζειν seu χορεύειν, festas choreas ducere & tripudiare. Ibidem tum alia huius verbi βαλλίζειν exempla afferuntur, tum hoc ex Sophrone, βαλλίζοντες τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν. Legitur idem & in can. 52, Concil. Laodicensis. Indéque puto esse Italorum Ballare, & nostrum Baler. Rursum apud Athenæum in loco paulo antè citato affertur & VERBALIS βαλλισμὸς hoc exemplū ex Antiphane, ἐπικώμων αἰθρώπων ὁρῶ Πλῆθος προσιόν, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν Ἐνθάδε συνόντων μὴ γένοιτό μοι μόνῳ Νύκτωρ ἀπαντῆσαι καλῶς πεπραγόσι Ὑμῖν περὶ τὸν βαλλισμόν. Innuitúrque ibi βαλλισμὸν esse tripudiationem seu choream ad tympanorum & cymbalorum crepitum tibiarúmque bombos, qualis Romæ agitabatur Palilibus seu natali vrbis. vt & Suidas βαλλίζειν esse dicit τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκεῖνον ἦχον ὀρχεῖσθαι. F G

Βάλλις, plantæ seu floris species quæ reducere in vitam mortuos videtur, dicta nimirum ὡς βίον ἄλλον ποιοῦσα. Ita Etymol. & lexicum meum vet. in quo vnico λ scriptum est, at gemino apud illum. Apud Plinium quoque vnico duntaxat l scripta ea herba est: libro 25, cap. 2, Xanthus historiarum auctor, in prima earum tradit, occisum draconis catulum reuocatum ad vitam à parente herba quam balin nominat: eadémque Thylonē, H

quem draco occiderat, restitutum saluti.

Βαλλισμὸς, vide in Βαλλίζω.

Βάλλω, t. 1, c. 663, a.   Βάλλομαι, t. 1, c. 664, h

Βαλλωτὴ, ῆς, ἡ, dicitur τὸ μέλαν πράσιον, marrubium nigrū, teste Dioscoride libro 3, cap. 117. Sic Plin. l. 27, c. 8, Balloten alio nomine μελαμπράσιον Græci vocant.

Βαλμὸς, Hesychio est στῆθος, Pectus: itidémque Suidæ.

Βαλὸν, Hesych. dicit esse οὐδὸν καὶ οὐρανὸν, limen & cælū: Doricè nimirum pro βηλόν.

Βάλσαμον, ου, τὸ, idem esse dicit ἀρωματικὸν ἄνθος: est tamen potius liquor aromaticus quàm flos, vt fusius docent Theophr. Hist. plantarum lib. 9, cap. 6: Dioscor. libro 1, cap. 18: Plin. lib. 12, cap. 25: Galen. De antidotis, libro 1: Strabo Geogr. lib. 16, Iustinus Hist. lib. 36, & Pausanias in Bœoticis. Sed & ipsa planta aromaticū istū & fragrantissimum liquorem fundens, βάλσαμον nominatur, vt Dioscorides docet in loco antè citato: ideóque ipse liquor inde exstillans ad differentiam interdum DICITVR Ὀποβάλσαμον, interdum E T Βαλσαμέλαιον. quorum illud legitur in eodem Dioscoridis loco, & sonat Succus seu liquor balsami: hoc verò apud Simeonem Zethi, & sonat Balsaminum oleum, vt Plin. loquitur. Inde Βαλσαμώδης appellata est κασία quædam, ab odore simili, teste Plin. l. 12, c. 19. A T Βαλσαμίνη dicitur à quibusdam τὸ βούφθαλμον, vt Gorr. refert ex Dioscoride. B C

Βάμα, Hesychio est βάσις: Doricè nimirum pro βῆμα.

Βαμβαίνω, t. 1, c. 632, d

Βαμβακεύτριαι, Hesychio sunt μαγγανεύτριαι: addenti, quosdam exponere φαρμακίστριαι: alios λαλοῦσαι. Itidē Βαμβακίας χαίρειν affert pro φαρμακίας χαίρειν. D

Βαμβάκιον, & Βαμβακοειδὴς, t. 1, c. 1899, e & h

Βάμβαλα, Hesychio sunt χειμερινὰ ἱμάτια, vestes hybernæ. Mox tamen βάμβαλον generalius exp. ἱμάτιον: addens, Phrygas ita nominare τὸ αἰδοῖον. pro quo suprà habuimus βαβαλον.

Βαμβαλεῖν, idem esse dicit τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι, Tremere, Sonitum labris edere. vt faciunt ii quibus frigore succutiuntur labia. Affert & Βαμβαλύζει, quod itidē exponit τρέμει, τοὺς ὀδόντας συγκρούει, ῥιγᾷ σφόδρα. Sed scribendum potius βαμβαλίζει, vt apud Eust. E

Βαμβαλίζω, t. 1, c. 632, e

Βάμβαξ, t. 1, c. 1899, d.   Βάμμες, t. 1, c. 655, b

Βάμμα, t. 1, c. 717, g

Βαμμάτιον, ου, τὸ, diminutiua voce τὸ βάμμα dicitur. vt apud Athen. l. 9, πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων ἐν βαμματίοις γλαφυροῖσι.

Βαν, t. 1, c. 635, b.	Βαναυσία, t. 1, c. 727, a
Βαναυσικὸς, ib. b.	Βάναυσος, t. 1, c. 726, g
Βαναυσοπαντης, ib. h.	Βαναυσουργία, t. 1, c. 727, a
Βαναυσουργὸς, c. 4, c. 419, f.	Βαναύσως, t. 1, c. 727, a
Βάξις, t. 1, c. 630, d.	Βάπτω, t. 1, c. 718, c
Βαπτίζω, t. 1, c. 719, c.	Βαπτικὸς, t. 1, c. 718, d
Βάπτισις, t. 1, c. 719, h.	Βάπτισμα, ib. g
Βαπτισμὸς, ib.	Βαπτιστήριον, ib. h
Βαπτιστὴς, ib.	Βάπτομαι, t. 1, c. 717, e
Βαπτὸς, t. 1, c. 718, b.	Βάπτεια, ib. c
Βάπτω, t. 1, c. 717, e	

Βάρα, Hesychio νόσημά τι καρηβαρικὸν, Grauedo nimirum capitis. Sed addit, Lacones ita vocare θρέμματα, Pecora. G

Βαράγχια & Βαραγχᾶν, vide in Βαράγχια paulo pòst.

Βάραθρον, ου, τὸ, ab Hesych. exponitur ὄρυγμα, βάθος, γῆς βόθρος, Fossa, Profunditas, Fouea in terra excauata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ profundiore, vt & apud Latinos Barathrum. Athenis peculiariore adhuc nomine βάραθρον dictus fuit τόπος βαθὺς ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ. vt Spartæ εἰς τὸν καιάδαν, teste Suida. Sic Harpocration quoque tradit fuisse ὄρυγμα εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακριθέντας ἐνέβαλλεν, fossam profundā in quam Hippothoontidis tribus δῆμος coniiciebat eos qui morti essent adiudicati. vt & apud Xenophontem Hell. 1, p. 264, legimus, ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Et apud Aristoph. Nubibus, Οὐδέν σε κωλύσει σαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους. Et in Pluto, Οὐκοῦν ἀπόλοιτ' ἂν σοι τὸ βάραθρον γίνεται, igitur superest H

perest tibi hoc verum vt in barathrum deturbere. Vbi A Scholiastes quoque tradit, βάραθρον Athenis fuisse χάσμα τι φρεατῶδες, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον: ipsumque habuisse ἀγκῶνας, ὧν οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω, [illegible]. Vnde & Plutarch. in Coriolano dicit, [illegible] βαράθρῳ [illegible]. Demosthenes metaphorice pro exitio seu pernicie hoc vocabulum vsurpauit, vt Harpocration annotat. Sed & pro herba accipi tradunt: qua de re in Βάραθρον infra dicetur. VNDE Βαραθρώδης dicitur Qui barathro similis est, profundæ nimirum altitudinis & voraginosus. Plut. Lycurgo, [illegible] βαραθρώδει τόπῳ.

Βάραγχοι, Helychio τὰ ἐκ [illegible] τῆς μάζης: quos ab Atticis [illegible] dici tradit. Significare vero & [illegible]. Meminit eorundem βαράγχων Athenæus quoque libro 3, & vtriusque expositionis, sed neutram probans. nam allato quodam Epilyci loco in quo βαράγχων illorum mentio fit, subiicit, [illegible] B [illegible] Ἀττικοί [illegible]. Infra [illegible]. C

Βαραγχίδη, idem Helychius exponit [illegible]. Apud Suidam verò in manuscripto etiam codice legitur, Βαραγχίς, ἡ ἄκανθα. Itaque apud Helychium quoque scribendum foret βαραγχίδη.

Βαραγχίς, eidem Helychio est [illegible]: procul dubio à Βάραγχος, quod exponit [illegible]. ita enim & [illegible] dicitur vestis quædam [illegible] τὸ βάραγχος. Non verò solùm βάραγχος ei est [illegible], sed [illegible] dici scribit etiam [illegible]. D

Βαράγχια, idem vocari tradit [illegible] βράγχια [illegible], piscium branchias & spiracula. Sed puto scribendum potius Βαράγχια. Etymologus enim tradit Hipponactem βάραγχος pro βράγχος dixisse pleonasmo τοῦ ᾱ: quo [illegible] postea [illegible] & ab his verbum βαραγχιᾶν quo Atticos vti pro [illegible], testatur apud eundem Herodianus. Meminit eiusdem verbi & lexic. meum vetus, in quo exponitur [illegible] βαραγχιᾷ [illegible].

Βαρβαρίζω, t.1, c.711, a.	Βαρ [illegible], ib. c
Βαρ [illegible], ib. d.	Βαρβαρ [illegible], ib. b
Βαρβαρισί, ib. c.	Βαρ [illegible], t.1, c.710, h
Βαρβαρέω, ib. c.	Βαρ [illegible], t.3, c.1046, c
Βαρβαροφωνία, t.1, c.710, g. & t.3, c.1046, b	
Βαρβαρισμός, t.3, c.1046, c.	Βαρβαρόφωνος, t.1, c.710, g
Βαρβαρ [illegible], ibid. & t.1, c.430, e. ob	
Βαρβαρόω, t.1, c.710, h	

Βαρβαρίκες, propriè vocatur τὸ [illegible], arbor ex osse mali Persici nata, vt tradit Florent. Geop. l.10. Apud Eust. p.1657, legitur neutro gen. τὸ βαρ [illegible]: quo nomine a quibusdam dici scribit τὸν τῆς κρανίας καρπόν, fructum corni arboris, quem ab aliis nominari ait [illegible], ab aliis [illegible]. F

Βαρβιτίζειν, vide in sequenti Βάρβιτος.

Βάρβιτος, ὁ vel ἡ, & τὸ Βάρβιτον, Barbitus seu Barbitũ: instrumentum musicum multis intentum chordis. Vnde & Theocr. dixit [illegible] πολύχορδον. Neanthes apud Athen. l.4, Ἀνακρέοντος εὕρημα esse tradit τὸ βάρβιτον: Pind. autẽ apud eundẽ l.14, Terpandrũ, qui Anacreonte ætate præcessit, dicit [illegible] τὸν βάρβιτον. Hoc sane constat, Anacreontẽ plurimũ eo instrumẽto delectatum fuisse. Sic n. ipse ἐν [illegible] canit, Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν. Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ. [illegible] Κάρα [illegible] G Vbi nota [illegible] & [illegible] pro eodẽ dixisse: ite & fœm. gen. & [illegible]. Latini quoq; triplici genere efferũt imitatione Græcorũ Horat. — nec Polyhymnia Lesboũ refugit tẽdere barbiton. Et, — age dic Latinum barbite carmen. Ouid. Non facit ad lacrymas barbitos vlla meas. Auson. Hoc genere & chordas & plectra & barbita códe. Poll. quoque neutro gen. dicit τὸ βάρβιτον, numerans ipsum inter [illegible], addenslq; idẽ H

& [illegible] vocari. Sic cerce Et. [illegible] duas [illegible] appellari [illegible]. Sed Athenæus lib.4 [illegible] Persæ. [illegible] rebus [illegible] Persiæ [illegible]. Apud [illegible]. Qui barbito canit. Vide [illegible], t.4, 425 g.

Βάραθρον, Suidæ & Etymol. [illegible].

Βαρωμ [illegible], Suidæ [illegible], [illegible] Qui mulieres [illegible] & per vim [illegible]. Hesychius quoque Antiatticistas [illegible] dicere [illegible]. [illegible] igitur [illegible] scribendum foret [illegible]. verumtamen & manuscriptus Suidæ codex habet [illegible].

Βαρδας, t.1, c.786, a. Vide & in Ἀρδηνᾶς.

Βάρδοι, poetæ qui cum cantu laudes dicebant apud Celtas in conuiuiis. Ita n. Posidon. apud Athen. l.6 de Celtis loquens, [illegible]. Apud Hes. paroxytonos scriptum [illegible] hac expos. [illegible] sed procul dubio perperam pro ᾠδοί.

Βαρεῖα [illegible], Sudis. vt Polit. interpr. in hoc loco Herodiani l.8 [illegible]. Sic enim vertit, Præustas sudes, vt quisque poterat, acuminatas, ad tundum corpus extulerat. Sed suspectum videri potest vocabulum illud.

Βαρέω, t.1, c.721, f.	Βαρυμαν, ib.	[illegible], t.1, c.711, c

Βαρ [illegible], Orci cunica dicitur ab aliquibus v.l.

Βάρεια, Etymologo sunt [illegible] sed addenti, quosdam exponere [illegible], id est Cingulum, Malas vel Quæ ex cibo sumpto dentibus inhærent. significat verò & [illegible], teste eodem: qui significatu supra [illegible] in priore autem [illegible] quæ vide.

Βάρημα, ατος, τὸ, Grauitas seu Grauamen, Pondus.

Βάρινος, Barinus: piscis genus quod nec ouum parit, nec semen genitale seu fœtificum habet. Aristoteles Hist. animal. lib.4.

Βᾶρις, ιος vel ιδος, ἡ, Nauigium, Nauis: vox Ionum propria. eos n. peculiariter βάριν vocare [illegible], testatur Corinthus. Herodotus vero Ægyptiacum quoddam fluuialis nauigii genus ex spina [illegible] nominari autor est, cuius descriptionem apud eum habes pag. 78 meæ editionis. Atque adeo apud Euripidem legimus [illegible], pro barbaras naues. Lycophron [illegible] appellat Argoam nauem, quam & [illegible] nominat. Suidæ & Helychio [illegible] sunt non solum [illegible], sed etiam [illegible] & [illegible]. Hieronymus certe in Hieremiæ cap. 49, [illegible] dicit esse Turritas domos & in Oleæ c.9, Magnas & in modum turrium ædificatas domos. Idem in Explanatione Psalmi 44, Pro eo (inquit) quod nos transtulimus Domibus eburneis, quia in Græco scriptum est [illegible]: quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, A grauibus interpretati sunt: quum βάρεις verbum sit [illegible] Palæstinæ, & vsque hodie domus ex omni parte conclusæ & in modum ædificatæ turrium ac mœnium pu[illegible], [illegible] appellentur.

Βαρυσσ [illegible], Helychio [illegible], Agni.

Βαρ [illegible], Ædentes vocant [illegible], quasi [illegible]. vt supra in [illegible] docui ex Etymologo. Quamobrem apud Athenæum quoque lib.14, vbi vulgo legitur, [illegible], pro illo [illegible] non dubitat reponere [illegible]. Non nimium sui [illegible] est [illegible] quod apud eundem legitur sub finem libri 4, [illegible] ex Eupolide [illegible].

Βάρον, quidã herbam Sabinã vocãt, vt docel o in Βάραθρον [illegible].

Βάρος,t.1,c.721,d

Βαρραχεῖν, Hesychio est ἠχεῖν, σκιρτᾶν, Sonare, Saltare.

Βάρρει, idem Hes. affert pro ἀπολεῖ.

Βαρύ, sunt qui dicant esse θυμίαμα Λυδῆς, Suffimentum odoratum: alioqui significat χαλεπὸν, μέγα, ἰσχυρὸν, αἰαιδὲς, Hesych. In vulg. lexicis exponitur etiam Nauicula. sed ea significatione dicitur potius βάρις, vt suprà docui.

Βαρυαλγὴς,t.1,c.315,g. Βαρυάλγητος,ib.

Βαρύαρον, Hesychio ἰσχυρὸν, στερέμνιον, Firmiter compactum & coagmentatum, ita vt dissolui difficulter possit.

Βαρυαχὴς,t.1,c.1482,c

Βαρυβόας, Graui clamore boans. Pind. apud Plut. βαρυβόαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

Βαρύβρομος,t.1,c.788,h. Βαρύγδουπος,t.1,c.1045,e

Βαρυγέτας, Hesychius dici scribit, βάρος μὲ ἔχοντας, γέτας δὲ ὄντας: innuēs dici pro Difficiles Getas. Vide & Βουβάρας.

Βαρύγλωσσος,t.1,c.855,f

Βαρύγουνος, Grauia habens genua & non agilia in cursu.

Βαρυδαιμονέω,t.1,c.896,g. Βαρυδαιμονία, ib.f

Βαρυδαίμων,ib. Βαρυδάκρυος,t.1,c 907,d

Βαρύδακρυς,ib.c

Βαρυδάνω, & Βαρύδαν, Hesychius dici scribit τὸν ναυσιβάτην, τὸν ἐν ναυσὶν ἐλθόντα, qui in nauibus venit. Sed suspectum videtur, quum non sit sua serie positum, sed post βαρυσυμφορώτατος.

Βαρύδεσμος,t.1,c.963,a. Βαρύδουπος,t.1,1045,e

Βαρύες, Hesychio δένδρα sunt. id est Arbores.

Βαρύζηλος,t.1,c.1401,f. Βαρυηκοΐα,t.1,c.289,b

Βαρυήκοος,ib.a. Βαρυηχὴς,t.1,c.1482,c

Βαρυθυμέω, & Βαρυθυμέομαι,t.1,c.1602,a

Βαρυθυμία,ib. Βαρύθυμος,t.1,c.1601,h

Βαρυθύμως, Grauato animo. Reiicit hoc aduerbium Poll. vsurpandum pro eo dicens ἀχθηρῶς & ἀσηρῶς.

Βαρύθω,t.1,c.722,g

Βαρύκαν, Hesychius dici scribit σφῦραν, Malleum.

Βαρυκάρδιος,t.2,c.97,f. Βαρυκέφαλος,t.2,c.152,g

Βαρύκτυπος,t.3,c.1697,c

Βαρύλλικα, saltationis genus, quo mulieres iunctæ choreas exercebant in honorem Apollinis & Dianæ: dictū ab inuentore Barylliche, teste Poll. l.4.

Βαρύλλιον,t.1,c.721,h. Βαρύλυπος,t.2,c.740,a

Βαρυμάνιος,t.2,c.922,c. Βαρύμηνι τὸ, subst. ib.b

Βαρυμήνιος,ib.c. Βαρύμηνις,ib.a

Βαρύμοχθος,t.2,c.979,f. Βαρύνομαι,t.1,c.722,e

Βαρυόσος,t.2,c.1085,g. Βαρυόουσος,t.2,c.1086,g

Βαρυόω,t.1,c.722,e

Βαρυώτης, Graui tergore (seu testa) onustus: apud Empedoclem de ostreo.

Βαρύοδμος,t.2,c.1196,g. Βαρύοζος,t.2,c.1197,a

Βαρυόπτομαι, in v.l. statuitur thema aor. ἐβαρυώπησα: sed crasso errore. is enim est à them. βαρυωπέω.

Βαρυόργητος,t.2,c.1427,f. Βαρύοσμος,t.2,c.1194,e

Βαρυπειθὴς,t.3,c.130,g. Βαρυπένθα,t.3,c.212,a

Βαρυπενθὴς,ib. Βαρύπενθος,ib.

Βαρυπήμων, Suidæ ἄθλιος, βεβαρημένος, κακὸς, Miser, Grauatus, Malus. Significat tamen potius Grauibus detrimentis afflictus: vel Grauia afferens detrimenta.

Βαρυπεζέω, Grauiter pecco. v.l. sed mendosè.

Βαρύποτμος, Cuius sors grauis seu difficilis est, id est misera. Infelix. vnde superl. βαρυποτμότατος, Infelicissimus, Infortunatissimus.

Βαρυπρεπὴς,t.3,c.538,f. Βαρύπτυχος,t.3,c.599,f

Βαρύρροος, q.d. Grauifluus. v.l. Sed videndum ne perperā scriptum sit pro βαθύρροος.

Βαρὺς,t.1,c.721,h. Apud Hieronym βαρὺς perperā scriptum pro βάρις: itidémque βαρέων & βαρεῖς pro βάρεων & βάρεις. quid autem βάρις sit, suprà docui.

Βαρὺς φθόγγος,t.3,c.1293,e.ob.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, Grauis ferro ensis.

Βαρυσταθμέω, t.1,c.1741,d. Βαρυσταθμίζω, ib.

Βαρύσταθμος,ib.c

Βαρυστενάχω, Grauiter suspiro. βαρέως στενάζω, μεγαλοστενάζω. vulg. lex. ex Homeri Iliade. Sed compositio hæc istorum duorum verborū, βαρυστενάχω & μεγαλοστενάχω, mi-

A hi equidem noua est & insolens: nec dubito quin perperam coniuncta compositáque sint pro βαρὺ στενάχω & μεγάλως στενάχω. Certè Odyss.θ, Hom. dicit, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.

Βαρύστονος,t.3,c.1012,b

Βαρυσύμφορος, Graui implicatus infortunio, Graui calamitate pressus. Suidæ δυστυχὴς, afferenti hunc sine autoris nomine locum, νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων. Vtitur Herodotus quoque. Hesychio βαρυσυμφορώτατος est βαρέως φέρων τὰς συμφορὰς,

B Qui grauato animo & ægrè fert calamitates & infortunia.

Βαρύτης,t.1,c.722,d. Βαρυτιμέω,t.3,c.1555,a

Βαρύτιμος,ibid.

Βαρύτον etiam dicitur τὸ βρ[illegible], vt infrà docebo.

Βαρυτονέω,t.1,c.1281,a. Βαρύτονος,ib.

Βαρυτόνως,ib. Βαρύυμνον ἄλγεον,t 3,c.1731,a

Βαρύφθογγος,t.4,c.137,b. Βαρύφορτος,t.4,c.125,e

Βαρυφρονέω,t.4,c 198,g. Βαρυφροσύνη,ib.

Βαρύφρων,ib. Βαρυφωνέω,t.4,c.306,d

C Βαρυφωνία,t.4,c.303,c. Βαρύφωνος,ib.

Βαρύψυχος,t.4,c.754,c

Βαρυώδινος, Qui graues in partu dolores patitur aut facit. apud Nonn. Ὠρίων γὰρ ἔθηκε βαρυώδινον. Vbi malim scribere βαρυώδυνον per υ: quia τὸ ι in ὠδὶν produci solet. βαρυώδυνος autē est Qui graues dolores patitur vel affert.

Βαρυωπέω,ῶ, Visu sum grauato. id est Ægrè & difficulter cerno, Visu sum hebetiore & obtuso. idem quod ἀμβλυωπέω. Genes. c.48, de Iacobo sene, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ ἐβαρυώπησαν ἀπὸ τοῦ γήρως, καὶ οὐκ ἠδύνατο βλέπειν.

D Βὰς, particip. ex aor.2 ἔβην. referuntur ambo ad βαίνω.

Βασά, Hesychio est αἰγὼν. Idem tamen & Βασαὶ affert pro αἰγιαλῶν, vt Suidas quoque. Sed parum ad rem est quod Suid. ex Psalmis Dauid. affert, εἶπε Κύριος, Ἐκ Βασὰν ἐπιστρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης. ibi.n. omnes interpretes vno consensu Basan accipiunt pro proprio nomine loci cuius fit passim mentio in Bibliis. Locus est Psalmi 68,v.23.

Βασαγεῖ, idem H. affert pro ἀδολεσχεῖ, Garrit, Nugatur.

Βασαγικόρος, teste eodē, Hipponacti est ὁ τὴν σφῶν συνουσιάζων.

E Βασανίζεται, eodem teste dicitur pro βασανίζεται, διελέγχεται seu διακρίνεται, Exploratur, Probatur aut Discernitur. ab act. themate βασανίζω, idem significante quod βασανίζω.

Βασανίζω, & Βασανίζομαι,t.1,c.723,c

Βασανισμὸς,ib.f. Βασανιστήριον, ib.

Βασανιστὴς,ib. Βασανίστρια, ib.

Βάσανος,t.1,c.722,h. Βασαρὰ, vide in Βασσαρὰ.

Βασίζομαι,t.1,c.635,b. Βασίλεια,t.1,c.724,g

Βασιλεία,t.1,c.725,g. Βασιλειάω,t.1,c.726,a

Βασιλειδὴς,t.1,c.724,g. Βασίλειον,ib.f

F Βασίλειος,ib.e. Βασιλεύομαι,t.1,c.725,e

Βασιλεὺς,t.1,c.724,b. Βασιλευτὴς,ib.e

Βασιλεύτερος,ib.d. Βασιλευτὸς,t.1,c.725,e

Βασιλεύω,ib.d. Βασιλὴ,t.1,c.724,g

Βασιλήη,t.1,c.725,h. Βασιλήϊον,t.1,c.724,g

Βασιληΐος,ib.f. Βασιλῆες,ib.

Βασιλιάω, Regnum appeto. v.l. perperam pro βασιλειάω.

Βασιλίδες, vide infrà in Βασιλίς.

Βασιλίζομαι,t.1,c.726,a. Βασιλικὴ,t.1,c.725,a

G Βασιλικὸν,t.4,c.45,f.ob. Βασιλικὸς,t.1,c.724,g

Βασιλικῶς,t.1,c.725,b. Βασιλίνδα,ib.

Βασίλιννα,ib.c. Βασιλὶς,ib.

Βασιλίσκος,ib.d. Βασίλισσα,ib.c

Βάσιμος,t.1,c.636,b. Βάσις, t.1,c.635,e

Βάσκα,t.1,c.1885,d

Βασκαίνω,t.1,c.1883,d. & 1884,b & f

Βασκαίνομαι,t.1,c.1884,a. Βασκανία, t.1,c.1885,d

Βασκάνιον,ib.e. Βάσκανος,t.1,c.1884,g

Βασκανίως,t.1,c.1885,d

H Βασκαρίζειν. Cretenses dicere pro σκαρίζειν, tradit Hesych. Dicitur & ἀσκαρίζειν pro eodem.

Βάσκας,t.1,c.1885,e

Βασκευταί, Hesychio sunt φασκίδες, αἴκαλαι.

Βασκιλλος, eidem est κίσσα, Pica.

Βάσκιοι, eidem sunt δέσμαι φρυγάνων, Sarmentorũ fasciculi. A
Βασκισμός, οῦ, ὁ, Saltatio. vulg. lex.
Βάσκον, Hesychius affert pro χάρον.
Βασκοσύνη, t.1, c.1885, g
Βάσκω, t.1, c.654, c.6 ‖ Βάσκειν, Hesychius exponit non solùm πορεύεσθαι & ἀνίστασθαι, sed etiam λέγειν & κακολογεῖν, quod tamen φάσκειν potius dicitur. Idem & pass. βάσκου affert, vsurpatum pro πορεύου.
Βασμός, t.1, c.638, e
Βασσαία, & Βασσέα, vide in Βάσσος paulo pòst.
Βασσάρα, SIVE Βασσάρη, ης, ἡ, nomen ὑποδήματος cuiusdam, ita dicti παρὰ τὸ τῇ βάσει ἐρηρεῖσθαι. vt lexicum meum vetus & Etymolog. tradunt. Hesychio verò autore βασσάραι fuerunt χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, tunicæ quas gestabant Thracicæ bacchæ. (forsan è vulpinis pellibus: quia βασσάραι dicuntur etiam αἱ ἀλώπεκες, seu ἀλωπέκων τινὰ εἴδη, vt Lycophronis scholiast. tradit) Pro quibus apud Etymologum hæc inuerso ordine leguntur, λέγονται Βασσάραι αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι. χιτῶνας οὓς ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τῶν βησσῶν. Sed nō sine mēdi suspicione: quantū quidem attinet ad postrema illa verba, ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τῶν βησσῶν. nam quod ad prius attinet, βασσάρας dici τὰς βάκχας, confessum est. paulo antè enim & ipse ex Orione annotarat βασσάραν propriè significare τὴν βάκχην: & Lycophronis scholiastes eodē modo. Quinetiam ex Athenæo idipsum patet. is enim libro 5, in Bacchicæ cuiusdam pompæ descriptione, μετὰ δὲ ταῦτα (inquit) μακέται, αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, καὶ βασσάραι καὶ λυδαί, κατακεχυμέναι τὰς τρίχας, καὶ ἐστεφανωμέναι, τινὲς μὲν ὄφεσιν, αἱ δὲ σμίλακι καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ. κατεῖχον δὲ ταῖς χερσὶν, αἱ μὲν, ἐγχειρίδια, αἱ δὲ, ὄφεις. Eustathius verò βασσάρας esse dicit τὰς εἰρημένας τοῦ Διονύσου τροφούς, ita nominatas διὰ τὸ βάζειν ἐπ' ἄκρα ποιεῖσθαι διὰ τὸ μανιώδεις. vt & paulo antè dixerat τὰς περὶ Βάκχον, seu τὰς τοῦ Βάκχου τιθήνας, dictas fuisse βασσάρας, λυδὰς, μακέτας, & μιμαλλόνας: allegoricè autem τὰς ἀμπέλους. Propriè itaque βασσάρα significat τὴν βάκχην: ex hoc verò βασσάρα dicta est ἡ κατωφερὴς καὶ πόρνος γυνή, vt Etymologus & lexicum meum vetus tradunt, sed ille gemino σ scriptum habens eam vocem, hoc simplici. Ita verò Lycophronem vsum esse dicunt. cuius verba ad quæ respiciũt, hæc sunt in Alexandra, de Penelope Vlyssea, — ἡ δὲ βασσάρα Σεμνῶς καπηλεύουσα κοιλανεῖ δόμους Θοίναισιν, ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος. Vbi Tzetzes quoque annotat, βασσάραν aliàs dici τὸν βολβὸν καὶ τὸ ὕδνον, καὶ εἶδος ἀλώπεκος καὶ τὴν βάκχην: hoc autem in loco τὴν πόρνην. quod patet etiam ex sequenti καπηλεύουσα, quod est πορνεύουσα. vt & Duris Samius scribit τὴν Πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι. Vocat igitur eam βασσάραν quòd veluti furore quodam in libidines rueret, vt αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodā & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. Rursum Etymologus & hunc senarium affert, sed sine autoris nomine, Τῆς παντομόρφου βασσάρας λαμπουρίδος. Vbi βασσάραν pro vulpe accipi patet ex duobus illis epithetis παντομόρφου & λαμπουρίδος: quorū illud ei ab omniformi versutia, hoc verò ab albicante & nitente cauda (à qua & λαμπουρὶς nominatur) inditū est. Nec verò βασσάρα solùm nominatur illa ipsa vulpes, SED ET Βάσσαρος. nam, vt Etymol. refert, λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Itidémque Suidas, Βάσσαρος (inquit) ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Pro quo Βάσαρος Hesychius HABET Βασσαρεύς: sic nimirum scribens, Βασσαρεύς, ἀλώπηξ, καὶ Βασσάρη (ita enim pro βασσάτη reponendum videtur, quod in vulg. eius editionibus legitur) παρὰ Κυρηναίοις. Ac præterea apud eundem Hesychiũ est POSSESS. Βασσάρειος ab eodem βασσάρα seu βασσάρη significante vulpem. Βασσάρεια, (inquit) τὰ ἀλωπέκεια οἱ Λίβυες λέγουσι. i. Vulpina. Vt verò AD Βασσαρεὺς redeā, sciendū est ipsum diminut. voce significare non solùm τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, sed etiam τὴν βασσάραν τὴν βάκχην. vt Etymolog. & lex. meum vet. testantur. Βασσαρίδες, (inquiũt) αἱ βάκχαι παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, (ὅ ἐστιν ὀρεινοῖς τόποις) ἢ παρὰ τὸ βασσαρὴ τὸ λεγόμενον ὑπόδημα: sed præposterè etymologias has accommodantes deriuato βασσαρεὺς, quum primitiuo ipsius βασσάρα deferre eas debuissent. Adhæc vt βασσάρα dicitur ἡ πόρνη, ita & βασσαρεὺς à Suida exponitur ἑταίρα, πόρνη, afferente hos ex Epigramm. versus, Βασσαρεὺς Εὐμούσης σκιπτοῦχος ... Πολλὰ τανυκραίρων στόμα χαρξαμένη.

Præterea à βασσάρα significante Baccham, est POSSESS. Βασσαρικὸς, significans idem quod Βακχικός, Bacchicus. vt accipi videtur in hoc ex Epigramm. hexametro, Στρεπτοὶ βασσαρικοῦ ῥόμβου θιασῶδεα μύστα: vbi tamen Suid. exp. πορνικοῦ. Idē sanè Suid. βασσαρικὰ idem esse dicit quod Διονυσιακὰ, quū tradit Soterichum sub Diocletiano imperatore scripsisse Βασσαρικά. Sed & Dionys. Afer, cuius περιήγησις etiamnum extat, Βασσαρικὰ scripsisse fertur, vt Eustathius in eius vita refert. Atque adeo Stephanus ea Dionysii Βασσαρικὰ citat in voce Εὐρύαθεια, & in voce Μαλοί. Ibi enim ex Dionysii Βασσαρικῶν libro 1 refert Μαλοὺς fuisse ἔθνος Ἰνδικὸν τῶν ἀνθεστηκότων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηριάδου. Ex quibus verbis satis liquet Βασσαρικῶν argumentum esse res à Baccho gestas: de quibus & Nonni Διονυσιακά.

Βάσσος, ους, τὸ, neutro genere, idem quod βῆσσα fœminino, vt Hesychius & Etymolog. testantur. VNDE Βασσαίας (ita enim malo quàm βασσέας, assentiente serie alphabetica) idem Hesychius dici ostendit τὰς ἐν βήσσῃ γεγονυίας: addens, βήσσας dixisse τοὺς κοίλους καὶ δενδρώδεις τόπους, seu τοὺς βασίμους τῶν ὀρῶν. id est loca caua & arboribus densa, vel loca in montibus per quæ gradi possumus.

Βάσσων, irregularis comparatiuus est à βαθὺς, vt θάσσων à ταχὺς, βράσσων à βραδὺς vel βραχύς. vnde apud Epicharmum βάσσον χεῖρον pro βαθύτερον seu βάθιον, hoc est ὄγχον. Etymol.

Βασὰ, Itali vocant ὑποδήματα, vt tradit Hes.
Βαστάγη, Hesychio βάρος: forsan pro onere quod baiulatur.
Βάσταγμα, t.1, c.716, d. Βαστάζω, ib. c
Βάστακας, Hesychius dici scribit τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς, Diuites & nobiles, Opibus & genere claros. Itidémque Etymol.

Βασταχηλίζει, idem Hesychius exponit τραχηλίζει, subiungens, Bœotos βάσταχας dicere τοὺς τραχήλους. Eadem tradit Etymologus. at lexicum meum vetus sic habet, Βασταχηλιάσαι, τραχηλιάσαι. Βάσταχας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι.

Βασυνίας, sub. ἄρτος vel πλακοῦς, dicitur ἑφθὸν πύρινον σαῖς σὺν μέλιτι, vt Athenæus refert libro 14, in sermone de placentis: vbi etiam hæc verba affert ex Semo, Deliadis libro 2, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους, placentas quæ basyniæ dicuntur. id est placentas ex massa farinæ triticeæ cum melle.

Βατὰ κάρας, prouerbialiter ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν dici Suidas ait, qui & κατὰ διάστασιν legenda hæc duo vocabula addit. Erasmus ἀδυνάτων legit, vt qui de pinguibus & impotentibus dictum esse scribat. Idémque putat vocem esse compositam ex βατὰς, quod Hesychius apud Tarentinos significare pronum indicat, & κάρα, quod est caput: arque ita dici in hominem tardi ingenii: quia capite esse deiecto, hebetioris ac segnioris animi signum esse solet. Forsan aliquid huc confert βασα κάρας apud Hesych.

Βάταλος, eidem Hesychio est καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος: quæ fermè significationes & τῷ βάκηλος suprà datæ fuerunt. Harpocration scribit Æschinē in oratione περὶ παραπρεσβείας hoc nomine Demosthenem vocare, quoniam κεκωμῴδηται ἐπὶ μαλακίᾳ. Eupolidem verò τὸν πρωκτὸν dicere βάταλον: indéque forsitan τοὺς κιναίδους appellari βατάλους. Meminit Suidas quoque. ita enim vocitatum fuisse Demosthenem tradit, quum iuuenis adhuc esset, veluti γυναικώδη: ætate autem prouectum, dictum fuisse ἀργᾶν, à serpente sic nominato. vterque autem exponit βδελυρὸς, αἰσχρός. Plutarchus in vita Demosthenis, pag. 1554, meæ editionis, scribit eum ab initio fuisse κάτισχον καὶ νοσώδη, dicique eum τὴν λοιδορουμένην ἐπωνυμίαν τὸν βάταλον εἰς τὸ σῶμα σκωπτόμενον ὑπὸ τῶν παίδων, λαβεῖν. fuisse autem

Batalum, vt quidam perhibent, αὐλητὴν τῶν καταχρήστων, A
& ob hoc ipsum ab Antiphane comœdia quadam taxatum. sed videri & τῶν οὐκ εὐπρεπῶν τι τοῦ σώματος μορίων apud Atticos tunc nuncupatum fuisse βάταλον. vt Etymologus quoque tradit βάταλον secundũ quosdam nominatum fuisse apud veteres τῶν μαλακιζομένων τὸν πρωκτόν: qui & ipse dicit hoc fuisse Demosth. ἐπώνυμον. antiquos autem ita vocasse τὸν μαλακὸν καὶ βδελυρὸν καὶ αἰσχρὸν, à Batalo quodam tibicine, qui quum μαλακὸς esset, (id est mollis & effœminatus) talia etiam αὐλήματα repererit. Meminit ipse etiam Demosth. B
huius conuitii in oratione περὶ στεφάνου. conuersa enim ibi ad Æschinem oratione dicit, ἐμαυτὸν μὲν, ὃν αὖ σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις βάταλον. INDE
Βαταλίζεσθαι dicitur τὸ μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν, mollem effœminatámque & turpem vitam ducere. quam ob rem & βάταλον appellatum fuisse Demosthenem Plutarchus rursum in vita decem oratorum tradit. ait enim esse qui dicant eum ἀσώτως βιῶναι, γυναικείαις τε ἐσθῆσι χρώμενον καὶ κωμάζοντα ἑκάστοτε: vnde βατάλου cognomen ei impositum fuisse. Quosdam tamen velle C
eũ ὑποκοριστικῶς à nutricis nomine ita λελοιδορῆσθαι. Sed hoc Æschines negat, ab ipsa re eũ hoc cognomen inuenisse dicens. nam in oratione contra Timarchum pag.21, de hac ἐπωνυμίᾳ loquens, οὐ κακῶς (inquit) ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης, (vbi notandum hoc τίτθης, pro quo Plutarchus habet τροφοῦ) βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρείας τινὸς καὶ κιναιδίας ἐνεγκάμενος τοὔνομα: apertè explicans quo modo ipsum intelligi velit, nimirum effœminatum hominem eum esse & cinædum. quamobrem ei etiam exprobrat τὰ κομψὰ χλανίσκια καὶ τοὺς μαλακοὺς χιτωνίσκους: quæ si ei detraherētur, D
dicit dubitaturos iudices εἴτε ἀνδρὸς εἴτε γυναικὸς εἰλήφασιν ἐσθῆτα. Veruntamen & ipse Demosthenes apud eum pag. præcedente dicit, εἰ μὴ καὶ ἐμὲ δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις μὴ Δημοσθένην καλούμενον, ἀλλὰ βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματός τινος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω.

Βατάνια, Hesychio sunt τὰ λοπάδια: qui Siculis peculiare esse hoc vocabulum addit. vt & apud Athenæum libro 1, laudantur Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Et Alexis apud eundem libro 4, οὕτως δ' ὀψοποιεῖν εὐφυῶς περὶ Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, ὥστε τοὺς δειπνοῦντας ἐς βατάνια γ' ἐμβαλεῖν ποιῶ ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Ibidem ex Antiphane, πολύποις τετμημένος ἐν βατανίοισιν ἑφθός. Ita enim reponendum pro βατάνοισιν, (quod vulgatæ editiones habent) postulāte metro. Ibidem & per π dici πατάνια tradit, afferens eius exempla ex Antiphane & aliis. At lib.12, apud eundem, Alexis βατάνια eduliis annumerare videtur. quũ ait, ἀλλ' ἀπαλλάγηθί μου κανδαύλους λέγων καὶ χοίρεα καὶ βατάνια. nisi intelligas Patellas cum incoctis opsoniis. E F

Βαταρίζω, cum suis deriu. vide in Βατταρίζω.

Βατάς, Tarentinis ὁ καταφερής, teste Hesychio.

Βᾶτε, Vadite, Ite: ex 2 pers. βᾶ: ambo ex βαίνω.

Βατεῦντι, t.1, c.638, a. Βατεύω, ib.

Βατέω, ib. & t.3, c.292, b. ob. Βατεῖν, Hesychio est πορεύειν, πορεῖν.

Βάτην, t.1, c.635, b

Βατήρ, t.1, c.636, c

Βατηείαν, Hesych. pro βακτηρίαν poni dicit, id est ῥάβδον.

Βατήειος, t.1, c.636, d. Βάτης, ib.

Βατία, Hesychio ὁ τῆς καλάμης καρπός: quem & ἄβρεινα & μορέα vocari tradit. Sed suspectum est illud καλάμης. nam βατία propriè sunt τὰ βατώδη μόρα, mora syluestria quæ rubi ferunt, vt Athenæus quoque docet libro 2, apud quem tamen proparoxytonως scriptum βάτια. Quin & pro μορέα apud Hesychium reponendum μόρα ex Athenæo. G

Βατιάκη, ης, ἡ, poculi genus, teste Athenæo libro 11, afferente hunc ex Diphilo locum, Τραγέλαφος, πρίστις, βατιάκη, λαβρώνιος. Idem ET Βατιάκιον vocatur per diminutionem. Philemon ibidem, ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια. Ibidem Didymus τὸν λαβρώνιον dicit ὅμοιον εἶναι βομβυλιῷ ἢ βατιακίῳ. Aliquanto antè Βατιάκιον legitur de vase itidē: κρατὴρ χρυσοῦς, Κυρηναίων ἀνάθημα, H
βατιάκειον ἀργυροῦν.

Βατίδες, & Βατιδοσκόποι, vide in Βατίς paulo pòst.

Βατίεια, apud Homerum Iliad. β, in Bœotia, collis quidam circa Troiam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων, quasi Rubetum diceres. Eandem ob rem Campaniæ quoddam oppidum dictum fuit Rubi.

Βάτινος, vide in Βάτος.

Βάτιον, ου, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur, vt Aristophanes docet in Pluto, vbi anus de adolescente amasio suo loquens ait, εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νιττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο, abblādiens mihi me appellabat νιττάριον & βάτιον. Vbi scholiastes quoque annotat hæc ὑποκορίσματα habere φιλοφρονητικὴν προσφώνησιν: νιττάριον autem esse qui exponant νεόττιον, vt sit pro κοράσιον: βάτιον autem, παρὰ βατύλην, id est μικρὰν θήλειαν, fœminam pusillam: alios dicere esse diminutiua ex propriis nominibus Νίταρος & Βάτος, quorum ille sit πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ, hic verò & ipse ὀνειδιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις. Addit etiam, βάταλον vocatam fuisse τὴν ἕδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον. vel βάτιον accipi posse τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον. Sunt alii qui putent esse diminutiuum illud à νίτρον, hoc à βάτος: vt dicat, eam si quando ægro animo esset, & doleret, amariorem fuisse in modum nitri & rubi. ambo enim ea adstringunt & offendunt linguam. Rursum scholiastes Aristophanis addit, ἀνόητον εἶναι τὸ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν: innuens duplici τ scribendum νιττάριον & βάττιον: quam scripturam si sequamur, erunt potius ex propriis nominibus Νίτταρος & Βάττος. quàm ex νίτρον & βάτος. Suid. quoq; gemino τ ea scripta habet. Vide & Βατία suprà.

Βατίς, ίδος, ἡ, diminutiua itidem voce dicitur βάτος ὁ ἰχθύς, quem mollem esse & delicatum, tradit Aristophanis scholiastes, vt in præcedente Βάτιον docui. Idipsum patet ex COMPOS. Βατιδοσκόποι. nam eo nomine dicuntur qui auidius inhiantes ταῖς βατίσι, vtpote opsonio delicatiori, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc modò illuc respectantes. Aristophanes Pace, Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἰχθυολῦμαι. Et Vespis, Οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλεσιν, ἀλλ' ἥδιον ἂν δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον. Plinius libro 32, cap. vltimo, anguillam & batidem inter peculiares mari pisces numerat. Mentio eiusdem piscis apud Athenæum libro 4 & 7. Est verò & auis nomen, quam Gaza rubetram vocat apud Aristotelem Hist. animalium libro 8, cap. 3, vbi inter aues σκωληκοφάγους recensetur. Sed & herbæ nomen est βατίς. Plinius libro 25, cap. 15, loquens de herbis sponte nascentibus quibus vtuntur in cibis, In Italia paucissimas nouimus, fraga, tamnum, ruscum, batin marinam, batin hortensianam: quam aliqui asparagum Gallicum vocant. Meminit eiusdem & cap 27, eiusdem libri. Procul dubio autem à rubi similitudine aliqua hoc nomen inuenit.

Βάτος, ου, ἡ, Rubus, Sentis. Homer. Odysseæ ω, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ (sub. δέδετο) βάτων ἕνεκα, propter rubos. ne videlicet ab iis vellicaretur & pungeretur. Plutarchus in suo περὶ πολυφιλίας libello, βάτου ἐπιλαμβανομένην ὑπὸ βάτης καὶ διωσάμενοι, βαδίζομεν ἐπὶ τὴν ἐλαίαν καὶ ἄμπελον. Apud Dioscoridem libro 4, cap. 39, est βάτος Ἰδαία, rubus Idæus: sic dictus ab Ida monte in quo frequens est. Fructus huius arboris, Βάτινον dicitur, teste Galeno De alimentorum facultatibus lib. 2, cap. 13, vbi ait, τὸν τῶν βάτων καρπὸν ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι βάτινον, καθάπερ μόρα τε καὶ συκάμινα. καλοῦσι γὰρ ἑκατέρως αὐτά. Quibus verbis innuit, non βάτινον solùm dici τὸν ἀπὸ βάτων καρπὸν, sed etiam μόρον & συκάμινον. quemadmodum Athenæus quoque lib. 2, scribit Salmonium βάτια vocare quæ Parthenius ἄβρεινα nominari dicit, συκάμινα nimirum seu μόρα. Phænias certè ibi σφαίραν συκαμινώδη vocat τὸ μῶρον τὸ βατῶδες. id est τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν, fructum mori syluestris: quæ est ἡ βάτος. Sed rectè addit βατῶδες nomini μῶρον seu μόρον, & ἀγρίας nomini συκαμίνου, ad differentiam nimirum hortensium & satiuarum. Nam

quum absolutè συκάμινον & μόρον dicitur, hortense illud seu satiuũ intelligi solet. vt & Gal. in loco citato dicit, ἔστι δὲ συπλικώτερα τὰ βάπια τῶν μόρων. Vbi etiã nota illud βάπια. quo cum intelligi puto substantiuum συκάμινα vel μόρα: aut legendum esse βάτα, vt apud Athenæum. Nam masculin. βάπινος, ex quo neutrum illud βάπια, significat Rubeus, id est Qui è rubo est. Meminit porro & Ouidius horum rubi mororum, sic canens Metamorphos. libro 1, Cornáque & in duris hærentia mora rubetis. ‖ Βάτος est & piscis nomen, qui diminutiuo vocabulo βατὶς etiam dicitur. Eius meminit scholiast. Aristophanis paulo suprà in Βάτον: & Plinius libro 32, cap. 7, Auribus vtilissimum bati piscis fel recens. Sunt qui raiam interpretentur. Hesychius tamen dicit τὴν βατίδα εἶναι εἶδος ἰχθύος πλατὺ, & διαφέρειν τοῦ βάτου ἰχθύος: idque manifestum esse ex Aristotele. ‖ Βάτος est & mensuræ genus Hebræis peculiare. vt Lucæ cap. 16, ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. Vbi vetus interpres vertit, Centum cados olei: forsan sequutus ea exemplaria (reperiuntur enim quædam) quæ ibi κάδους habent. nisi fortè βάτον & κάδον pro eodem accepit. nam vt apertè probat Georg. Agricola, apud Hebræos בת mensura fuit rerum liquidarũ, prorsus respondẽs Atticæ amphoræ, quæ Græcè non modò μετρητὴς, sed etiã καδος & κεράμιον dicitur. Hieron. cõment. in Esaiæ c. 5, tradit & ipse batũ in liquidis speciebus dici, sed capere decimam partem cori: æqualisque mensuræ esse ephi in aridis. Itidémque lib. 14 comment. in Ezech. cap. 45, Porro Batus (inquit) qui Hebraicè appellatur בת, eadem mensura est quæ & ephi: & in speciebus tantùm liquidis, vini & olei & huiusmodi. Corus triginta habet modios, & in vtraque mensura, hoc est tam aridarum quàm liquentium, tenet principium. Decima pars cori in his quæ modio mensurantur, appellatur Epha, id est tres modii: & decima pars cori in speciebus liquidis vocatur Batus siue Vadus: vt eiusdem mensuræ sit epha & batus. Rursum in loco paulo ante citato dicit batum facere tres amphoras, vt hîc epha seu ephi facere tres modios: amphoram & modium pro eadẽ & æquali mensura accipiens, sed illam in liquidis speciebus, hũc in arentibus. Hesychius βάτον siue βάδον esse dicit πεντήκοντα ξεστῶν, vt suprà ex eo docui: Erasmus verò sextariorum LXXII, ex Iosepho Antiquit. Iudaicarum lib. 8, cap. 2. ‖ Dicitur Βάτος & viri nomen esse: sed is frequentius nominatur Βάττος gemino τ. Porro à superiore βάτος significante rubum, DERIVAT. Βατόεις ET Βατώδης, Rubeus: hoc est Rubo assimilis, Qui est rubi è genere: seu Qui est ex rubo. vt Rubeam virgam Maro dixit τὴν ἀπὸ βάτου seu ἐκ βάτου: Nunc facilis rubea texatur fiscina virga. Legitur autem βατόεις apud Theocritum: βατώδης apud Athenæum libro 2, vbi Phænias dicit βατῶδες μόρον, Morum rubeum, hoc est Morum duris hærens rubetis, vt Ouidius loquitur, qui & rubum vocat idipsum, sed addito epitheto puniceo, coloris nomine ab arbore discriminans: Illis (inquit) pompa fuit decussa Cydonia ramo, Et dare puniceis plena canistra rubis.

Βατὸς, t. 1, c. 636, e

Βάτρα, Hesychio est βάσις βασιλέως.

Βατράχειος, t. 1, c. 761, h
Βατραχίζω, t. 1, c. 762, b.
Βατραχὶς, ib.
Βατραχίτης, ib.
Βάτραχος, ib. f
Βατράχιον, ib. a
Βατραχίσκος, ib. b
Βατραχομυομαχία, t. 1, c. 761, h
Βατταρίζειν, & Βαττολογία, vide in sequ. Βάττος.

Βάττος, nomen cuiusdam Cyrenæorum principis: quem in maximo honore habuerunt, ideóque ei ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, & in numismatum altera parte Ammonis effigiem cuderunt, in altera silphii, in ipsius honorem: quæ planta erat pretiosa & valde odorata. Inde prouerbialiter Βάττου σίλφιον dicitur ἐπὶ τῶν τιμίας τιμὰς λαβόντων, vt prolixius docet Aristophanis scholiastes, & Suidas & Erasm. in Adagiis. Ab eodem & Βάττου σκοπιὰ, id est Batti specula, nominatus est locus quidam in Libya, vt testatur Hesych. Meminit Suidas & Batti cuiusdam ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ, id est exili voce præditi & balbi. Sed idem is est cum priore, vt ex Herodoto patet, libro 4, pag. 171 & 172. Ibi enim de Cyrenaici illius Batti genere loquens, inter alia & ipse dicit, χρόνου δὲ περιϊόντος ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλὸς, τῷ οὔνομα ἐτέθη Βάττος. Ipse verò Herodot. eũ post aduentum in Libyam ait transnominatum esse Βάττον, quoniam Λίβυες τὸν βασιλέα βάττον καλέουσι ipseque Libyæ regnum obtinuit. Ab hoc porro Βάττῳ ἰσχνοφώνῳ τε καὶ τραυλῷ dictum putatur VERBVM Βαττολογέω, & significare Loquor ἰσχνῶς & τραυλῶς, vt Battus ille. id est Exili voce balbutio, Exili voce sum & lingua impedita balbáque, Lingua titubo & hæsito, Impeditè loquor & balbutio veluti Battus ille ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. Sunt qui velint esse Vnum idémque verbum bis térve repeto inter hæsitandum & titubandum lingua: à Batto quodam poeta inepto qui in hymnis suis eadem crebrius iterabat. indéque poni pro Nugari seu Nugas deblaterare, Garrire, Multa inaniter garrire quæ vix intelligi queant, vt nec ὁ τῶν ἰσχνοφώνων καὶ τραυλῶν λόγος facilè percipitur. nam vt ipsi loquũtur impeditè, ita aures audientis eorũ verba percipere expeditè & facilè non possunt. Itidem certè ET Βαττολογία exponitur non solùm Titubantia & offensio in loquendo, Hæsitantia, sed etiam Multiloquium: Hesychio ἀργολογία & ἀκαιρολογία. Sanè accipi pro πολυλογία coniuncta cum ἀκαιρολογίᾳ & ἀργολογίᾳ, discimus ex Matth. cap. 6, vbi Christus quum dixisset, προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὥσπερ οἱ ἐθνικοί, subiungit, δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται: damnans preces non simpliciter longas, sed quæ & prolixæ simul sunt & inanes. vanum enim pleruńque est multiloquium seu loquacitas. vnde & Theophylactus ibi βαττολογίαν esse dicit τὴν φλυαρίαν: (quale in precibus esse ait τὸ αἰτεῖν τι τῶν γηΐνων, δόξαν, πλοῦτον, νίκην) & βαττολογεῖν, τὸ φλύαρον εἶναι. Etymologus quoque βαττολογίαν significare ait τὴν πολυλογίαν. Sed aliam nominis rationẽ afferens, nimirũ ἀπὸ Βάττου τινὸς Ἕλληνος, μακροὺς καὶ πολυμερεῖς στίχους ποιήσαντος εἰς τὰ εἴδωλα, ταυτολογίαν ἔχοντας. Ab eodem Batto est & aliud verbum, NIMIRVM Βατταρίζω, idem cum βαττολογέω significans. hoc est Titubanter & inconstanter loquor, Impeditè & hæsitanter loquor, Balbutio, Offendo sæpius in loquendo, Lingua impingo & impeditus sum, atque ita inter titubãdum repeto verbum vnum aut alterum quod impeditus mutilaueram & truncaueram: idéóque Inarticularè loquor & ita vt difficilius intelligar: in modum Batti illius ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ: licet Hesychius κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι ipsum velit, vt ποππύζειν. Cic. ad Atticum libro 6, epist. 5, τῆς ξυναόρου τῆς ἐμῆς ὁ ἐξελεύθερος ἔδοξέ μοι ἅμα βατταρίζων καὶ ἀλύων ἐν τοῖς ξυλλόγοις. pro quo epist. præcedente dixerat, τῆς δάμαρτός μου ὁ ἀπελεύθερος ἔδοξέ μοι πρῴην, ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο, πεφυρακέναι τὰς ψήφους. Vbi nota vicinæ significationis verba, βατταρίζειν, ἀλύειν, ἀλογευόμενον παραφθέγγεσθαι. & βατταρίζειν optimè respondet τῷ παραφθέγγεσθαι, id est perperam voces & sonos efferre, lingua nimirum impedita, seu titubante & hæsitante, vt τῶν τραυλῶν lingua impingere sæpe & offendere in loquendo solet nec expeditè enuntiare animi sensa. Bud. interpr. ibi, Visus est mihi præ timore & conscientia vix effari posse. rectè. significat enim μόγις λαλεῖν & hæsitare. vt & apud Lucianum in Ioue tragœdo de Timocle quodam dicitur, ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος· ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ συνείρων ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος. Vbi apertè indicatur quid sit βατταρίζειν, nimirum οὐ συνείρειν, sed ταράττεσθαι in dicendo. hoc est non perpetuo & æquali tenore quasi nexa proferre verba, sed in iis turbari ac hæsitare, eáque ista hæsitatione & titubatione intercidere & à se inuicem diuellere. Etymologus quoque & ipse à Batto illo Cyrenes principe, μογιλάλῳ ὄντι, tradit βατταρίζειν dictos fuisse τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους καὶ παρασήμως. Annotat tamen & ipse hoc βατταρίζειν,

vt βαρβαρίζειν & ποππύζειν, dictum videri κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. idque videri verisimilius. nam ὁ Βάττος (inquit) πρὸς τὸ ἐπὶ χεῖλη τὴ φωνὴν ὠνόμασαι, τραυλίζων καὶ τὸν ἰσόστον ἦχον προφερόμενος. Nec verò pro Balbutire solùm ponitur, sed etiam pro Blaterare, Garrire, Inanes nugas deblaterare, Effutire meras nugas: quibus nimirum aures audientium non minus offenduntur quàm balborum titubantia. INDE Βατταρισμός, οῦ, ὁ, Titubantia & hæsitantia, Linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophylact. discriminare βατταρισμὸν videtur à βαττολογία. quum enim βαττολογίαν esse dixisset τὴν φλυαρίαν, subiūgit paulo pòst, βατταρισμὸς δέ ἐστιν ἡ ἄναρθρος φωνὴ, ὡς ἡ τῶν παιδίων. Hesychius tamen pro vno eodémque accipit βατταρίζειν & βαττολογεῖν, itidémq; βατταρισμὸν & βαττολογίαν. Nam vt βατολογία ei est ἀργολογία & ἀκαιρολογία, ita βατταρισμοῖς quoque exponit φλυαρίαις. Notandum verò apud eum simplici τ scribi βατολογία, vt Βάτος quoq; pro Βάττος vnico τ scriptum reperiri suprà docui. Sed & Βαταρίζεις itidem vno duntaxat τ scriptum habet, quod exponit τοῖς βαταρίζουσι. nam & hoc vnico apud eum τ exaratum est. (vt apud Eustathium quoque pag.367, vbi βαταρίζειν & τραυλίζειν dici ait ἐπὶ τῶν δυσεκφόρως καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων) Est autem huius nominatiuus SINGVL. Βαταρεὺς, SIVE Βατταρεὺς, significans Is qui solet βαταρίζειν, id est Titubator, Hæsitator, Qui impeditè loquitur, Qui in loquendo sæpe impingit & offensat: vel etiam Nugator, Blatero.

Βατύλη, ης, ἡ, Fœmina pusilla, Pusio fœminini sexus, Nana. Scribit enim schol. Aristoph. in Pluto, τὰς μικρὰς θηλείας dictas fuisse βατύλας: & Theopompi quoddam δρᾶμα esse inscriptum βατύλη. Reposui autem βατύλας pro βατύλους, (vt apud eum scriptum est) quòd sic apud Suidam reperiam in Νιτλάειον, & ea scriptura rationi sit magis consentanea.

Βατώδης, vide in Βάτος.

Βαυβᾶν, pro κοιμᾶσθαι dici κατὰ γλῶσσαν tradit Eustath. velut, (inquit) ἡ δὲ προσκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Additque, inde esse illud apud Cratinum, λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συβαύβαλος: sed non exponit quonam significatu id vsurparit. Meminit verò & Hesych. verbi βαυβᾶν, exponens etiam ipse καθεύδειν: quum tamen paulo antè βαυβᾷ exposuisset κοιμίζει, Sopit. Procul dubio autem inde DICTA Βαυβὼ, τιθήνη Δήμητρος, Nutrix Cereris, quòd eam infantem adhuc ἐβαύβα & ἐκοίμιζε: quanuis idipsum & κοιλίαν significare apud Empedoclem dicat idem Hesych. ITEM ET Βαυκαλᾶν huc pertinet. id enim idem Hesychius esse tradit κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν, Sopire, Curare nutricis modo: & παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, pueros cantu sopire: Suidas verò τιθηνεῖσθαι μετ' ᾠδῆς τὰ παιδία. Aliter autem Luc. in Lexiph. vsus est, vbi dicit, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν καὶ διακωδωνίζων, μή τι ἐπὶ συνεχὲς εἴη τὴν φάρυγγα.

Βαΰζω, Latro. ὑλακτῶ. verbum fictum ex canum voce quā latrando edunt, nimirū βαῦ βαῦ, vt & Baubari apud Latinos. dicit enim Lucr. Et quum deserti baubantur in ædibus. Dores Βαΰσδειν dicunt. Theocr. Idyll. 6, Α᾽ τοι τοῖ οἴων ἕπεται σκοπὸς ἁ δὲ βαΰσδει Εἰς ἅλα δερκομένα. id est ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα, inquit schol. qui propriè dici βαΰζειν ait ἐπὶ τῶν σκυλακίων: at ἐπὶ τῶν πλειόνων κυνῶν dici τὸ ὑλακτεῖν. Dicit tamē & Plut. in lib. An seni cap. resp. κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. Suidas quoque βαΰζων ex Aristoph. affert pro ὑλακτῶν. Hesychius verò βαΰζειν exponit non solùm ὑλακτεῖν, sed etiam ἀσαφῶς λέγειν. latrare enim videntur qui non clarè sonant verba, sed ea in cauo oris recessu videntur veluti resorbere, κοιλοστόμως ea proferentes.

Βαυθεῖ, Hesych. exp. μασᾶται, Mandit.

Βαυκαλᾶν, vide paulo antè in Βαυβᾶν.

Βαυκάλιον, ου, τὸ, Baucalium: dicitur vas angusti oris, à sono quem edit dum aqua ei infunditur. tunc enim veluti βαΰζει & baubatur. Alex. Aphrod. Probl. 94, lib. 1, διὰ τί τὰ λεγόμενα βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ; Vbi hæc de nomine quoque verba subiicit, ὅθεν καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ ποιὸν τοῦ ψόφου εἰς ὄνομα αὐτῆς μετηνήνεκται, ὡς καὶ τὸ φλοῖσβος καὶ βορβορυγμὸς καὶ τὰ λοιπά. Notandum verò est, ibi vulg. edit. habere καυκάλια: veterē autem codicem βαυκάλια, vt Gaza quoque in sua versione Baucalia. Atque adeo ET Βαύκαλις, Baucalis, in Epigr. pro vase ad refrigerandum reperitur positum, lib. 2, vbi Nicarchus ait, Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασαι, æreum vas frigidarium.

Βαύκαλος, Βαυκίδες, Βαυκίζω, Βαυκισμός, vide in sequ. Βαυκός.

Βαυκανήσεται, Hesychio est βοήσεται, βοήσει. forsan à βαυκάνη quod idem significet atque βυκάνη, Buccina.

Βαυκαλιζόντων, idem exponit τιθηνούντων. Idem igitur βαυκαλίζειν est quod βαυκαλᾶν paulo antè: si tamen mendo caret scriptura. forsan enim scribendum βαυκαλιζόντων, à βαυκαλίζω, idem significante quod βαυκαλάω, Sopio. vnde composit... voce apud comicum, καταβαυκάλησέ με.

Βαυκοπανοῦργοι, sunt qui interpretandum censeant Gloriosi veteratores, apud Aristot. Ethic. 4, c. 7, vbi ait, οἱ δὲ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερὰ προσποιούμενοι, βαυκοπανοῦργοι λέγονται. quos esse dicit εὐκαταφρονήτους, vtpote qui res paruas & in promptu positas dissimulent.

Βαυκὸς, Iucundus: vel etiam Delicatus. Hesychio enim βαυκὰ sunt ἡδέα: Etymologo autem βαυκὸν, τὸ τρυφερόν: qui inde DERIVAT Βαύκαλον, quod exponit τρυφερὸν καὶ ὡραῖον. Sed est inde & VERBVM Βαυκίζεσθαι, quod idem Etymologus cum Hesych. exp. θρύπτεσθαι, Deliciari. cuius particip. βαυκιζόμενον Hesych. rursum exponit itidem τρυφερὸν & ὡραῖον, Delicatum seu molle & comptum. Ex eo autem verbo est VERBALE Βαυκίσματα, quod idem Hesychius exponit τρυφερώματα. ET Βαυκισμὸς, eidem Ἰωνικὴ ὄρχησις, & εἶδος ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον. cuius Etymol. quoque meminit, exponens simpliciter ὄρχησις. Item & Pollux βαυκισμὸν inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη recenset, sed denominatum dicens ἀπὸ Βαύκου ὀρχηστοῦ. Quin ET Βαυκίδες putandæ sunt ab eadem profectæ esse origine: quas idem Poll. fuisse dicit ὑποδήματα πολυτελῆ, κροκοειδῆ, γυναικεῖα. his enim omnibus epithetis notatur τὸ τρυφερὸν καὶ καλλωπιστόν.

Βαύνη, t. 1, c. 726, f. Βαῦνος, ib.

Βαυρωνία, apud Aristoph. schol. cognominari dicitur ἡ Ἄρτεμις ὑπὸ τῶν Φιλαϊδῶν. Sed perperam, vt opinor, pro Βραυρωνία. Stephano enim teste Βραύρων est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, à Braurone heroe denominatus: à quo Βραυρωνία nominatur ἡ Ἄρτεμις. Ab eodem hæc τοπικὰ aduerbia esse dicit, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur apud Plut. & Pausan. & Suidā aliósque.

Βάφα, Laconibus sonat ζωμὸς, Iusculum, teste Hes.

Βαφεὺς, t. 1, c. 719, a. Βαφὴ, t. 1, c. 718, d

Βαφικὸς, t. 1, c. 719, a

Βάφιον, Tarentinis est ὀξύβαφον, teste Hes. id est Acetabulum in quod intingitur panis aut caro.

Βάψις, t. 1, c. 718, a. Βάω, t. 1, c. 655, a

Βδάλλω, & Βδάλλομαι, t. 1, c. 727, f

Βδέλλαι, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, aciculæ marinæ: pisces. Item & φλέβες κιρσώδεις. Ita enim apud eum reponendum pro κροσσώδεις, ex Galeno. Nam is in lex. Hippocratico tradit, Dioscoridem βδέλλαν in Prorrhetico maiore (qui secundus inscribitur à quibusdam) ab Hippocrate dicere nominari τὴν κιρσώδη φλέβα. Ipse tamen in propria potius significatione accipiendum ait de ipso animali: id est de hirudine seu sanguisuga. Verba Hippocr. ad quæ respiciunt, hæc sunt, Prorrhet. l. 2, ᾧ ἕλκος ὡς ἔχων φαίνηται ἐν τῷ χρεῖῳ τούτῳ ἡ βδέλλαν. loquitur autem de faucibus & naribus.

Βδέλλης, t. 1, c. 727, f

Βδέλλα, ib. g. Vide & Βδέλλαι paulo antè, & Βδέλλιον quod sequitur.

Βδέλλιον, ου, τὸ, Bdelliū, arbor Saracenica seu Bactriana, fundens cognominem sibi succum seu lacrymam. Qua de re prolixè Dioscorides libro 1, c. 81, & Plin. lib. 12, c. 9. vbi & alia eius nomina referunt. Galen. & Σκυθικοῦ βδελλίου meminit in libris ad Glauc. Idem & Βδέλλα dicitur, vt ex Hesychio patet. ei enim βδέλλα non solùm

est εἶδος σκώληκος, sed etiam βδέλλιον. Nec verò ex Hesychio tantùm, verùm & ex Arriano & Galeno. Ille enim in suo περίπλῳ maris rubri, φέρεται δὲ (inquit) ἀπὸ τῶν τόπων νάρδος, κόστος, βδέλλα, ἐλέφας. Hic verò De composit. medicam. κατὰ τόπους, meminit βδέλλης ὄνυχος, & De antidotis libro 2, βδελλίου ὄνυχος. Putatur autem βδέλλα seu βδέλλιον ὄνυξ nominari, quoniam vnguis humani colorem imitetur, vel quòd vnguis odorati odorem referat in suffitu.

Βδέλλος, ου, ὁ, Fœtor extinctæ lucernæ: Crepitus vētris. v.l. Pro eodem βδόλος dicitur.

Βδέλλω, t.1, c.727, g. Meminit Etymol. quoque τοῦ βδέλλειν significantis ἀμέλγειν, deriuans inde βδέλλα. Suid. verò & βδέλλεται ex Plat. Theæt. affert pro ἀμέλγει. Sed habet & aliam significationem, quatenus nimirum à βδέω deriuatum est. Hesych. enim βδέλλων exponit βδέμων ἢ βδέων: qui & βδέλλεσθαι affert pro κοιλιολυτεῖν, id est Aluum soluere, seu Crepitum ventris emittere, aut Pedere.

Βδέλλων, t.1, c.728, c. Βδέλυγμα, ib.e
Βδελυγμία, ib. Βδελυγμίας, ib.f
Βδελυγμὸς, ib.e
Βδελύζη, apud Hes. βδελυρὰ, μίσους ἀξία.
Βδελυκτὸς, t.1, c.728, f. Βδελυρία, ib.h
Βδελυρὸς, ib.g. Βδελυρῶς, ib.h
Βδελύσσομαι, vel Βδελύττομαι, ibid.c
Βδένεσθαι, ib.b. Βδέννυσθαι, ib.
Βδέω, t.1, c.727, h. Βδόλος, t.1, c.728, a
Βδύλλω, ib.b. Βέβαα, t.1, c.635, a

Βεβαία, ας, ἡ, dicta πηγὴ quædam, id est Scaturigo seu fons in Bœotia, ex eo quòd, vt Etymol. refert ex Teucro, τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὲ ὑδάτων ἐκλιπόντων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν, μόνη αὕτη ὁμοίως διέμεινε πολύϋδρος, nimirum παρὰ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκλιπές.

Βέβαιον, t.1, c.729, d. Βεβαιόομαι, ib.h
Βέβαιος, ib.c. Βεβαιότατος, ib.f
Βεβαιότερος, ib. Βεβαιοτέρως, ib.
Βεβαιότης, ib. Βεβαιόω, ib.g.
Βεβαίως, ib.f. Βεβαίωσις, t.1, c.730, a
Βεβαιωτὴς, ib. Βεβαιωτικὸς, ib.b
Βέβαμεν, t.1, c.635, a. Βεβάμεν, ib.
Βεβαὼς, ib. Βέβηκα, t.1, c.634, f
Βεβήκεναι, ib. Βεβηκὸς, ib.g
Βεβηκὼς, ib.f. Βέβηλος, t.1, c.730, d
Βεβηλόω, ib.f

Βεβιημένον ὕδωρ, Nonn. dixit de aqua quæ vi hausta est & extracta: vt & βεβιημένον ἆσθμα dicitur Anhelitus vi ductus, Spiritus vi attractus. ab act. them. βιάω, vnde & βεβίηκε apud Homerum. Sed poetis duntaxat hæc vsitata sunt. prosæ enim scriptores βιάζεσθαι dicunt.

Βεβιωμένος, t.1, c.738, f

Βεβλασῶσθαι, Vrgeri, Torqueri. v.l. sed non sine mendo.

Βέβλεσθαι, siue Μέμβλεσθαι, Hesychio est μέλειν, φροντίζειν, Curam gerere, Curæ habere, Curare. Infrà Βέμβλεσθαι.

Βέβληκα, præt. perfect. verbi βάλλω, ex inus. them. βλέω.

Βεβοάαται, Ionicè dici pro βεβόληνται, ab act. them. βοάω, tradit Constant. Lascaris.

Βεβολήατο, poetica ectasi pro Βεβολέατο dicitur: quod Ionicum est præt. plusquamp. pass. vocis pro βεβόληντο seu ἐβεβόληντο: ab act. themate βολέω. vnde & particip. βεβολημένος.

Βεβοστρυχωμένος, t.1, c.1589, f

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι, ex inus. them. βούλω vel βουλέω. Ex quo est & pass. βεβούλημαι.

Βέβραδα, Hesych. esse dicit ἀθερίνην. Sed forsan ἀθερίνην scripsit & βεβράδα. quorum vtrunque piscis nomē est. Ac de posteriore quidem ἀθερίνη suprà dictum est, de priore autem nunc dicere series alphabetica monet. Meminit igitur βεβράδων in piscium catalogo Athen. lib.7, vbi inter alia hæc leguntur exempla. Phrynich. ὦ χρυσοκέφαλοι βεβράδες θαλάσσιαι. Dorion, βεβράδα ἀποκεφαλίσας, ἐὰν ἢ ἁδροτέρα. Easdem Epicharmus & Sophrō VOCANT Βεβραδόνας, à nomin. singul. Βεβραδὼν, vt idem Athen. ibidem docet, exemplis ab iis petitis. Ibidem Dorion tradit ἐκ μόνης τῆς βεβράδος γίνεσθαι σκευασίαν τινὰ quæ APPELLETVR Βεβραφύη. cuius

A mentionem facere Aristonymum dicit in ἡλίῳ ῥιγοῦντι, ex quo hæc verba affert, ὅ γέ τοι Σικελὸς Ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης. Vbi nota scriptum esse μεμβραφύαις pro βεβραφύαις. Nam ET Μεμβράδες dicuntur iidem pisces, vt idem ibidem annotat, afferēs hoc ex Alexide testimonium, Ὅς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρέθηκεν ἐσθίειν Πρώην λέκυθον καὶ μεμβράδας καὶ στέμφυλα. SED ET Βεμβράδας nominari scribit, & quidem Atticé. vt apud Antiphanem, Μέλιτος γλυκυτέρας βεμβράδας φάσκων ἔχειν. Et rursum, Πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν

B βεμβράδων. Ibidem rursum sine μ, ex Aristophane, Ταῖς πολιόχρωσι βεβράσι τεθραμμένη. Vilem autē fuisse pisciculum, ex eo patet quòd Aristomenes ibidem dicit, βεβράδας φέρων ὀβολοῦ. Et Aristonymus, Οὔτ' ἀφύη ἰοῦ δεῖ σαφῶς, οὔτ' αὖ βεβρὰς κακοδαίμων. Vbi etiam nota eam copulari cum τῇ ἀφύῃ. nam apuæ ex membradum genere sunt, vt testatur Aristot. apud Athen. paulo ante locos citatos, in sermone de apua. Ibi enim de apuarū genere & origine loquens, καὶ ἄλλη δὲ, inquit, (f. γίνεται) ἐκ τῆς μεμβράδος, καὶ ἔτι ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων τῶν ἐκ τῆς

C ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. Quamobrem ILLVD Μεμβραφύας in loco Aristonymi suprà citato existimo esse non σκευασίαν τινὰ & ὀψώνιον, sed apuas ex membradum genere: præsertim quum ibi dicat, ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης: loquens de viuo adhuc pisciculo. Et fortassis καρκινοβάτης dicit quoniam Epicharmus ἐν μεμβράσι καὶ καμμάροις (qui ex genere τῶν καρκίνων sunt) τὰς ἀφύας ἀριθμεῖται, vt idem Athen. tradit. Veruntamen & Etymol. vult μεμβραφύαν esse σκευασίαν τινὰ γινομένην ἐκ τῆς μεμβράδος seu βεμβράδος, affe-

D rens & ipse in testimonium illum Aristonymi locum. Dicit verò & ipse βεμβράδα esse εἶδος ἰχθύος ἁπλοῦ: ab Epicharmo autē eas VOCARI Βραδόνας: ex quo hæc in testimonium affert, βραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντες ἄλκιμοι. quæ & in lexico meo vet. eodem modo leguntur.

Βεβρεγμένος, t.1, c.789, f

Βεβρενθυόμενον, Hesyc. ex Hipponacte affert pro ὀργιζόμενον. quod & βρενθυόμενον dicitur dempta initiali syllaba βε.

Βέβρηκες, eidē sunt τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος, pars illa quæ

E intra maxillas est. Suprà βάβρηκες & βάρηκες eodem penè significatu. Meminit Etymologus quoque, sed non exponit.

Βεβριθῶς, Hesych. exp. βαρυμένως, Grauatè. quod aduerb. originem habet ex præt. medio βέβριθα, significāte βεβαρημένος εἰμὶ, à them. βρίθω: ex quo & partic. præt. pass. βεβρισμένος.

Βεβροντῆσθαι, t.1, c.789, d

Βεβροξ, Hesychio ἀγαθὸς, χρηστὸς, καλός. At Βεβρὸς, eidē est ψυχρὸς, τετυφωμένος. pro quo infrà Βεμβρός.

F Βεβροτωμένος, t.3, c.707, e. Βεβρώθω, t.1, c.782, e

Βεβυσμένος, t.2, c.1070, f. ob.

Βεβὼς, particip. ex βέβαα: ac vt βέβαα per syncopen pro βέβηκα positū dicitur, ita βεβὼς pro βεβηκώς. Citat Poll. ex Plat. & Xen.

Βέη, Ionica dialysi seu διαιρέσει dicitur pro βῇ, id est πορεύσῃ, & βιώσῃ seu ζήσῃ, vt videbis in Βείομαι paulo infrà.

Βέθρον, vide in Βέρεθρον paulo infrà.

Βείδιος, Suidæ ὁ ἔνδοξος. Eust. apud Laconas refert βειδίους dici τοὺς ἄρχοντας.

G Βειέλοπες, Hesychio sunt ἱμάντες οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους, Lora quibus Spartani redimiunt victores. Suidæ simpliciter sunt οἱ λῶροι, & Eustathio ἱμάντες, qui & ipse Laconicum esse tradit.

Βεικάδες, eodem H. teste sunt Laconibus δέρματα θρεμμάτων νόσῳ θανόντων, morticinarum pecudum pelles.

Βείκας, eidem est μακράν. malim βεικὰς, vt sit pro ἑκάς. Ita sanè paulo pòst βεκὰς scriptum.

Βεικάθων, eidem est κατ' ὀλίγον προβὰς, Paululum aut pedetentim progressus.

H Βείκατι, eodem teste Lacones dicunt pro εἴκοσι, Viginti.

Βεικηλὰ, idem Laconibus esse dicit νωχελῆ, ἀχρεῖα.

Βεικοὺς, idem dici scribit τοὺς πίθους, Dolia.

Βειλαρμόσται, idem Tarentinis esse dicit βειλάρχας. pro quo scribendum potius βελάρχας, vt sint Qui telis & armis publicis curandis præfecti sunt.

Βείνειν, idem apud Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire cum aliqua. (seu Per vim inire. putatur enim deflexum esse παρὰ τὸ βαίνειν, quod & ipsum significat Inire, vt docui t.1,c.634,h) At τὸ κατὰ νόμον μίγνυσθαι, Legitimè coire, Ita vt legibus permissum est cum aliqua congredi, dicit ab eo vocari ὀπύειν: pro quo apud Homerum ὀπυίειν, non vno in loco. Idem ET Βεινητιᾶν affert, exponens πασχητιᾶν καὶ ὄρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχειν, Prurire libidine, Coitum appetere. Sed notandum hæc & sine diphthōgo ει scribi per ι solùm, & pro βινεῖν circunflexè potius dici βινεῖν.

Βείομαι, Hesychius exponit non solùm ζήσομαι, (cuius exemplum habes t.3,c.1546,a) sed etiam πορεύσομαι: vt & act. βειώμεθα non solùm ζήσωμεν, verùm etiam πορευθῶμεν: afferens tamen etiam βείωνται pro καταπονῶνται. Sed & βείω affert pro πορευθῶ: procul dubio ex Il.ζ. Ibi enim, v.114, Hector dicit, Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον. ibi enim significat πορευθῶ. Porro notandum est, quod ad hoc βείω attinet, habere poeticam epenthesin τοῦ ι, metri causa, pro βέω: hoc autem βέω, Ionica διαιρέσει seu διαλύσει vocalis circunflexæ factum esse ex βῶ. quod de βειώμεθα quoque & βείωνται intelligendum est. At βείομαι habet præterea poeticā systolē τοῦ ω, pro βείωμαι: vt στείομεν, θείομεν, εἴομεν, & similia iidem poetæ vsurpāt pro στείωμεν, θείωμεν, εἴωμεν: hæc autē pro στέωμεν, θέωμεν, ἔωμεν: & hæc ipsa pro στῶμεν, θῶμεν, ὦμεν, à themat. ἵστημι, τίθημι, ἵημι. Sed & βέομαι dicunt pro βέωμαι seu βῶμαι, id est βιώσω vel ζήσω. vt Iliad.ο, Neptunus dicit, Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἕκηλος, Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, Quamobrem etiam non est quod Iouis arbitrio regam gressus & vitam meam. seu Non est quod incedā & viuam vt Iupiter vult. Dicunt & βέῃ pro βῇ, Ionica resolutione seu διαιρέσει. vt Iliad.π, circa finē, Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Itidémque Iliad.ω, οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκε θάνατος, Non diu mihi incedas aut progrediaris. seu Non diu mihi in vitæ curriculo progrediaris, id est Non diu viuas. vt scholiastes quoque exponit non solùm ἐπιβήσῃ, sed etiam περιέσῃ κατὰ τὸ ζῆν, βιώσῃ.

Βείρακες, Hesychio ἱέρακες, Accipitres.

Βειρακίνη, eidem ἡ ἁρπακτική, Raptrix.

Βειρίξ, eidem est ἔλαφος, Ceruus.

Βειρόν, eidem est δασύ, Hirtum, Villosum: vel Asperum.

Βείω, Βειώμεθα, Βείωνται, vide in præced. Βείομαι.

Βεκάς, eidem est μακράς: pleonasmo τοῦ β pro ἑκάς. Affert verò ET Βεκῶς pro μακρόθεν.

Βεκκεσέληνος, t.1,c.1183,h. Notandum est, vnico etiam κ scribi apud Suidam, idque in manuscripto etiam codice. vt & non solùm Βέκκος ibidem scribitur, sed Βέκος etiam: diciturque id Phrygum antiquissima lingua significasse ἄρτον, panem: vt Herodot. quoque docet initio libri 2: apud quem codices nonnulli scriptum habent κικὸς pro βέκκος: sed perperam fortassis κ cum β commutato ob affinem figuram. nam u, quo veteres librarii vsi sunt interdum pro β, figuræ similitudine proximè accedit ad κ. Itaque βεκεσέληνος siue βεκκεσέληνος de antiquissimo dicitur, quiq; annis antecedit αὐτὸ τὸ βέκκος & αὐτὴν τὴν σελήνην, vt οἱ προσέληνοι Ἀρκάδες. Et quoniam antiqui feruntur fuisse simplicissimi, immò etiam stulta quadam simplicitate præditi, fit vt plerūque accipiatur & pro annoso & pro stolido. exponi enim solet ἀρχαῖος & ἀνόητος: à nonnullis etiam σεληνόπληκτος & ἀπόπληκτος Sed ea expositio aliud etymon requirit. Apud Hes. Βεκὸς est scriptum oxytonως, quod non solùm dicit Phrygibus significasse panē, sed exp. etiam ἀνόητος, Demens, Amens, Stolidus.

Βέκκος, siue Βέκος, & Βεκός, vide in præced. Βεκκεσέληνος.

Βέκυλος, Suidæ προβατώδης, Ouinus.

Βεκῶς, Eminus, E longinquo. vide in Βεκάς.

Βέλα, Laconibus ἥλιος καὶ αὐγή, teste Hesychio. pleonasmo videlicet τοῦ β & ἔστι Dorica τοῦ η εἰς α, pro ἕλη.

Βελάς, eidem Hesychio est εἴρων καὶ καταγελαστής, Irrisor.

Βελέβατος, Babyloniis ὁ τοῦ πυρὸς ἀστήρ, teste eodem.

Βελεβέκη, eidem est βελόνη, Acus.

Βέλεκος, Suidæ est ὄσπριον ἐοικὸς τοῖς λαθύροις, legumē simile cicerculæ. pro quo Hes. habet Βέλλικες. Est enim ei Βέλεκος, ὄσπριόν τι ἐμφερὲς λαθύρῳ, μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον.

Βέλεμνον, t.1,c.712,d. Βελενίτης, ib.

Βελέννος, ου, ὁ, piscis καλούμενος τὴν ἰδέαν παραπλήσιος, teste Athenæo l.7, vbi eius mentionem fieri apud Sophronē docet allato testimonio. Forsan παρὰ τὴν βλένναν denominatur, pleonasmo τοῦ ε.

Βελεσιχαρής, t.1,c.711,h

Βέλλαι, Hesychio sunt ῥαφίδες θαλάσσιαι, Acus marinæ: pro quo suprà βδαλοὶ seu βδέλλαι.

Βελλάσεται, eidem H. est ἡλιωθήσεται. geminato forsan metri causa λ pro βελάσεται, à βέλα.

Βέλλειν, idem pro μέλλειν dici testatur.

Βέλλερα, si Etymologo credimus, dicuntur τὰ κακά: vnde Βελλεροφόντης, mutato priore Hipponi nomine, dictum ait ὡς φονευσάμενον πάντα τὰ κακά. Sed multo verisimili' est quod addit, eum denominatum ita fuisse ab occiso à se Bellero quodam Corinthio. Fingitur idem prodigiosam quandam χίμαιραν occidisse: quem sunt qui fuisse dicant Chimarrum quendam piratam in Lycia. Vide Plut. De virt. mul.

Βέλλιαι, Hesychio ἀκίνητοι. Βέλλιον autem, idem Cretensibus esse dicit ἀτυχές, Infortunatum.

Βέλλιρ, eodem teste Laconibus est τρυφαλία.

Βελλοκύνης, iisdem Laconibus est πελόρχης, teste eodem.

Βελόακον, t.1,c.711,e. Βελοθήκη, ib.

Βελομαντία, ib. Βελόνη, t.1,c.712,d

Βελονίς, ib.f. Βελονοειδής, ib.e. & t.3,c.391,c.ob.

Βελονοποιλάτης, t.1,c.712,f. Βελονοπώλης, ib.

Βελοποιός, t.1,c.711,f. Βέλος, ib.a

Βελόστασις, ib.f. Βελοσφενδόνη, ib.

Βελότοκον, ib. Βελουλκέω, ib.h

Βελουλκία, ib.g. Βελουλκικός, ib.

Βελουλκός, ib. Βέλτερος, t.1,c.710,b

Βέλτιον, Melius: non nomen solùm est, sed aduerbium etiam, vt quum dicitur βέλτιον ἐμπολῶ, Melius vendo. id est Pluris vendo. πλείονος πιπράσκω. melius enim esse putatur quod maius vel plus est.

Βελτιόνως, t.1,c.710,g

Βελτίους, contractè pro βελτίονες & βελτίονας, exempto ν.

Βελτιόω, t.1,c.710,g. & t.2,c.37,b.ob.

Βέλτιστα, aduerb. pro Optimè.

Βέλτιστος, t.1,c.711,a

Βελτίω, contractè pro βελτίονα, exempto ν.

Βελτίων, t.1,c.710,g. Βελτίωσις, ib.h

Βελτιῶτας, Telesilla poetria vsurpauit pro τοὺς βελτίους. teste Hesychio.

Βεμβέω, ῶ, Circumago, In gyrum ago. VNDE Βεμβεύω, idem significans. Meminit vtriusque Hesychius. Et βεμβεῖ enim affert pro δινεῖ, & βεμβεύει pro δινεύει.

INDE ET Βέμβηξ, ηκος, ἡ, dicitur ὁ ξύλινος στρόμβος, seu ἐργαλεῖον ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, vt Suid. expon. quod τῶν παίδων παίγνιον alio nomine dicitur δῖνος, στρόβιλος, τροχός, Latinis Turbo & Trochus itidem. Apud Suidā, Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ πεδίῳ. Idem ex Aristophane affert, βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ: quod exponit ἀκίνητον καὶ δύστροφον εἶναι δεῖ. nimirum in modum βέμβηκος ἣ μάστιγι διωκομένη στρέφεται. Ex hoc autem βέμβηξ est VERB. Βεμβηκιάω, ῶ, significans Circumeo, aut In gyrum eo in modum turbinis. vt idem Suidas βεμβηκιᾶν esse dicit περιστρέφεσθαι, circumuerti & circumagi. ITEM Βεμβηκίζω, actiuam habēs significationem, nimirum Circumuerto & circumago in modum βέμβηκος, In gyrum ago velut turbinem. Apud eundem Suidā ex Aristoph. Vespis, συγχωρήσωμεν ἅπαντες ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυτούς. vbi schol. exp. διακινῶσιν. Porro notandum est, non per η solùm βέμβηξ scribi, SED ET Βέμβιξ, per ι. vt apud Hesychium βέμβικος δίκην, quod exponit ῥόμβου δίκην, in modum rhombi. nam & ipse εἰλεῖται vt βέμβιξ περιστρέφεται καὶ δινεῖται. Eidē βέμβιξ est non solùm ῥόμβος, sed etiam στρέβλα, item δίνη, & ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Innuit igitur dici non solùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine aereo & de aquarum vortice. Est verò & insectū quoddam volucre quod βέμβιξ nominatur: scholiast.

Nicandri esse dicit σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ τὴν χροιὰν, κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες: alibi annotans τὴν πυθρίωλω, siue πυθρηδόνα, à quibusdã vocari βέμβικα. Nicander in Ther. Οἷάτε γ μὴν φράσαιο ἀλέξια τοῖσι βολάων Οἷά περ ἐκ βέμβικος ὀρεστέρου ἠὲ μελίσσης. Et in Alexiph. μέλισσαι, Πεμφρηδών, σφῆκές τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι Γλεῦκος ἄλις δηίνωνται. Vbi schol. videtur legisse βεμβίδες. Nam ET Βεμβὶς idipsum animalculum appellatur. καὶ αἱ βεμβίδες δὲ (inquit) τῶν σφηκωδῶν εἰσιν εἶδος μελισσῶν, ἃς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι: indicans βέμβικας siue βεμβίδας esse apum speciem quandam ex vesparum genere: quam etiam nota à Nicandro vocari ὀρεστέραν & ὀρείαν, montanã. Forsitan est bombyx Plinii. Is enim lib. 11, cap. 22, loquutus de apibus, vespis & crabronibus, Quartum (inquit) inter hæc genus est bombycum, in Assyria proueniens, maius quàm suprà dicta. Nidos luto fingunt, salis specie, applicatos lapidi: in iis & ceras largius quàm apes faciunt, deinde maiorem vermiculum. Ex illo porro βέμβιξ est DIMINVT. Βεμβίδιον, quod tamen Hesychius esse dicit ἰχθύδιον λεπτὸν, tenuem & minutum pisciculum. Præterea vt dictum est apud eundem Hesych. scribi βέμβιξ pro βέμβηξ, SIC ET Βεμβικίζει habetur apud eundem pro βεμβηκίζει: quod exponit ῥομβεῖ, στρέφει, item διώκει: quum potius sit εἰς κύκλον διώκει. SED ET Βέμβειξ dici pro βέμβιξ idem docet: quũ hoc βέμβειξ, perinde vt illud βέμβιξ, exp. κῶνος, ῥόμβος, ἦχος, στρέβλα, συστροφὴ ἀνέμου. Ad hæc vt βεμβεῖ, SIC ET Βεμβρεῖ exp. βεμβρυάζει, δινεύει. Vbi etiam NOTA Βεμβρυάζειν pro βεμβεύειν dici.

Βεμβηκιάω, Βεμβηκίζω, Βέμβηξ: item Βεμβικίζω, Βέμβιξ, Βεμβὶς & Βεμβίδιον, vide in præced. Βε[μ]βέω.

Βέμβλετο, Hesych. exponit ἐφρόντισε. Idem igitur est quod μέμβλετο.

Βέμβλωκεν, idem exp. πάρεστιν, ἐντυ[γχ]άνει, ἥκει. quod & μέμβλωκε dicitur.

Βεμβρὰς, idem ac βεβρὰς suprà: quod vide.

Βεμβρυάζω, Βεμβρέω, Βέμβρειξ, vide paulo antè in Βεμβέω.

Βεμβρὸς, Hesychio est πε[?]φωμένος, πάρετος. pro quo suprà Βεβρός.

Βένδις, Thracum lingua dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, teste Hesychio. Lucianus inter barbarorum deas hanc refert, apud quem scribitur paroxytonως Βένδις, in Ioue tragœdo. • INDE Βενδίδια ἑορτὴ quædã dicta Athenis, in honorem eius agitari solita. quam & Βενδίδεια appellant numero plurali, subaudito substantiuo ἱερά. Plato Polit. 1, sub finem, ταῦτα δή σοι εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. At singul. num. τὸ Βενδίδειον, subaudito itidem substantiuo ἱερὸν, dicitur Fanum Bendidis, Templum Bendidis. Xenoph. Hellen. 2, ἡ φέρει πρός τε τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος καὶ τὸ Βενδίδειον.

Βένθος, εος, τὸ, Profunditas, Fundum: Hesychio βάθος, πυθμήν. Homer. Odyss. α, – θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν. Il. ν, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. Odyss. ρ, Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον. Etym. deriuari ex βάθος scribit, vt πένθος ex πάθος, pleonasmo τοῦ ν, & τροπῇ τοῦ ε.

Βένπστος, Doricè apud Theocr. pro βέλτιστος, Optimus.

Βέομαι, poeticè pro βιώσομαι: vide in Βείομαι paulo suprà.

Βέρβερι, Indica lingua dicitur ὄστρακον φέρον τὸν θαυμαζόμενον μαργαρίτην λίθον, teste Eustathio, qui ipsum esse dicit κτενὶ παραπλήσιον, λεῖον. Sic Athen. lib. 3, γίνονται δὲ πορφύραι τε καὶ ὀστρέων πολὺ πλῆθος τῶν λοιπῶν· ἐν δὲ ἴδιον, ὃ καλοῦσιν ἐκεῖνοι βέρβερι, ἐξ οὗ ἡ μαργαρίτης λίθος.

Βερβίνια, Hesychio sunt ξύλα καθηλωμένα ἐξ ὧν τὰς ληκύθους ἐκρέμων, ligna clauis parieti affixa è quibus lecythos suspendebant.

Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro βάραθρον dici tradunt. id autem est Locus profundus, Locus profundo hiatu patens: & vtplurimum cœnosus. Hom. Iliad. θ, Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, vbi terra profundissimo hiat barathro. Sic Apoll. ἐξ ἀΐδαο βερέθρων. Vtitur & Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 1, de inundatione quadam loquens, φραχθέντων τῶν βερέθρων, obstructis barathri faucibus, nimirum ὑπὸ τοῦ καταποθέντος τόπου. DICITVR Βέθρον quoque pro βέρεθρον, per syncopen, teste Etymol. qui Cratetem & Euphor. autores citat.

Βερεκύνδαι, Hesychio sunt δαίμονές τινες καὶ ῥόμβοι. At Βερεκύνται, teste eodem, sunt Phrygũ quoddã genus, à quo Phrygia olim dicta Βερεκυντία, & Βερεκύντιος αὐλός. Idem tradit Sophoclem in Pastoribus Βερέκυντα βρόμον dixisse τὸν Φρύγιον αὐλόν. At Βερεκυντίας eodem teste est ventus quidam sic nominatus: forsitan quod spiret à Berecyntia, id est Phrygia.

Βερκνὶς, eidem H. est ἀκρὶς, Locusta.

Βερονικίδες, eodem Hesychio teste, genus calceamenti muliebris: procul dubio à Beronice regina: cuius πλόκαμον quoque dicit inter astra relatum esse. Sed & Βερονίκιον, quod esse dicit genus herbæ, ab eadem denominatum fuisse verisimile est. Dicta autem Βερονίκη, siue Βερενίκη, Macedonicè pro Φερονίκη seu Φερενίκη, vt Βίλιππος pro Φίλιππος, teste Plut. initio Quæst. Græc.

Βερνώμεθα, Lacones dicunt pro κληρωσώμεθα, teste eodem Hesychio, qui & Βέρρεαι mox affert pro κληρῶσαι.

Βέρρης, eidem est δραπέτης, Fugitiuus: VNDE Βερρεύει, eidem est δραπετεύει, Fugit seu Aufugit. At Βερρὸν, ei est δασύ. pro quo suprà Βειρόν.

Βέσκεροι, eodem teste dicuntur ἄρτοι ὑπὸ Λακώνων.

Βέτεθρον, apud eundem legitur expositum βάθος: haud scio an mendosè pro βέρεθρον. nam serie sua positũ est, & paulo antè τοῦ βέρεθρον quoque facta ab eo mentio.

Βέτης, eidem est τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ, Secretior tẽpli pars, Adyta.

Βέτον, herba dicitur quæ alio nomine δίκταμνος vocatur, vt tradunt ex Diosc. l. 3, c. 37.

Βεῦδος, vestis genus varium aut purpureum. Etymolog. enim & lex. meum vet. βεύδεα esse dicunt ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια, afferentes in testimonium hunc locum Callimachi, Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ποικίλα βεύδε' ἔχουσαι. Didymus verò, vt tradunt iidem, exponit δέρματα, dici scribens quasi βοεύδεα, vt sint βόεα δέρματα in quibus est εὕδειν: vel etiam τὰ ἡδεῖαν παρέχοντα ἡμῖν. Herodian. pleonasmo τοῦ β παρὰ τὸ εὕδειν dici autumat. Etymol. verò rursum annotat esse non solùm γυναικὸς ἱμάτιον πολυτελὲς, sed etiam vrbis nomen: apud Hermionenses verò etiam ἄγαλμα: vt Hesychio quoque βεῦδος est σίμμα τι, καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον, καὶ πόλις, καὶ ἄγαλμα. Apud Poll. verò l. 7, scriptum βεῦθος: quod itidem inter ἐσθήτων εἴδη numerat, ex Sapphone afferens βεῦθος κιμβερικὸν, dicénsque id esse διαφανῆ χιτωνίσκον.

¶ Βῆ, t. 1, c. 635, b. Ionica augmenti detractione à poetis vsurpatur pro ἔβη. vt Il. α, Βῆ δ' ἀκέων. Apud eũdem Hom. sæpe legimus, βῆ δ' ἴμεν, vacãte illo infinitiuo: nisi βῆ accipiamus pro Cœpit aut Perrexit.

Βὴ, Suida teste est τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς apud Atticos, non autem βαι: vt apud Cratinũ in Dionysalexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει. Inde puto esse VERB. Βήζει, quod Hesychius exponit φωνεῖ. vt idem sit quod βὴ βὴ λέγει. SED ET Βηβλῶ, idem Hesychius dici testatur πρόβατον: forsan ab hoc βὴ βὴ quod balando sonat. QVIN ET Βήλη AC Βηλῆσαι, quod idem Hesych. exponit βληχᾶται, ab eadem profectum esse origine existimo. quemadmodum ipsum quoque βληχᾶσθαι & balare apud Latinos videntur eadem vocis μιμήσει ficta esse. Vnde etiam colligi potest quæ vera fuerit τοῦ η pronuntiatio, medium nimirum sonum habens inter α clarum & ι, proximè accedentem ad αι.

Βῆγμα, vide in Βρῆγμα.

Βήζειν, vide in præced. Βή. Βηθλῶ, vide ibidem.

Βήθυλος, Suidæ εἶδος ὀρνέου: cuius Etym. quoque meminit. In lex. meo vet. scriptum Βηθύλλος: paroxytonως & gemino λ, dicitúrque ἀπὸ τοῦ δ vocari quasi δηθύλλος.

Βῆθι, Hes. exp. non solùm βάδιζε, sed etiam μέτρει.

Βήκη, Hesychio χίμαιρα, Capra: forsan ὀνοματοπεποιημένως & κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς quam ἐν τῷ μηκᾶσθαι edit. Βῆκα quoque παρὰ τὸ βὴ βὴ λέγειν dicta sunt τὰ πρόβατα, teste eodem Hes. cui tamen βῆκα est etiam ἀναδενδράς. Sic Βηκίοις Galenus ex Hippocrate affert pro προβατίοις vsurpatum.

Βηλαῖνός, Cælestis : vulg.lex. sed sine vllius autoris testimonio.

Βήλγειν, Hesychio est βλυχάζειν, vt annotaui in Βῆ paulo suprà: forsan per syncopen dictum pro βῆ λέγειν.

Βηλήσαι, vide in Βῆ paulo antè.

Βηλός, t.1, c.730, d. Βῆμα, t.1, c.635, b

Βηματίζω, ib.c. Βηματιστής, ib.

Βῆμεναι, Doricè pro βῆναι: à βαίνω seu βῆμι.

Βῆμι, t.1, c.635, b

Βῆνος, Hesychio κιβωτός, Cista, Arca.

Βηνῶσα, eidem est ἡ φωνὴ τῶν προβάτων.

Βήξ, t.1, c.730, f

Βηραίθεμον, Hesychio est ναρκισσος: pleonasmo forsan τοῦ β pro ἠραίθεμον.

Βήρεαξ, eidem est μάζα μεγάλη.

Βήρηκας quoque, teste eodem, nonnulli esse dicunt μάζας ἄνωθεν κέρατα ἐχούσας: Poll. μάζας μεμαγμένας διηθημένων τῶν ἀλφίτων, factas è farinis percolatis. Athen. quoque lib.3, inter μάζας numerat καρδαμύλην, καὶ βήρηκα, καὶ ζωλύπας καὶ Ἀχιλλεῖον: & ex eo Eustathius p.1414. qui ibidē & hæc affert ex lexicographo quopiam, Βήρηκες, φυράματα μαζῶν, καὶ αἱ ζωλύπαι τῶν ἱερῶν. Rursum Hesychio βήρηκες sunt μάχαιραι ὀρθαί: sed addenti, quosdā simpliciter dicere esse μαχαίρας, Gladios.

Βηρίδες, eidem sunt ὑποδήματα : quæ à suæ gentis hominibus ἐμβάδας vocari dicit.

Βηρισπείειν, eidem est σπείρειν, Seminare.

Βήρυλλος, ου, ὁ vel ἡ, Berylius: gemmæ seu lapidis pretiosi nomen. Tryphiod. in poematio de excidio Troiæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ αἱματόεις ἀμεθύσου. vbi nota γλαυκὴν vocari hanc gemmam, quoniam, vt Plinius testatur libro 38, cap.5, Probatissimi berylli sunt qui viriditatem puri maris imitantur. Sic & Dionysius Afer, Γλαυκῆς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον. Legitur ET Βηρύλλιος λίθος pro βήρυλλος, Ezech.c.28. Vulg.l. verò & Βηρύλλιον pro eodem dici tradunt. ‖ Est alioqui Βήρυλλος & herbæ genus, teste Hesych.

Βῆσα, vt Eustathius ex Athenæo refert, dictū fuit quoddam ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. ‖ Est verò & vrbis nomen apud Homer. in Bœotia. Apud Hes. est ET Βησίον nomen πτερύξ.

Βησασά, Syriaca voce dicitur Agrestis ruta, teste Dioscor. lib.3, cap.53.

Βήσομαι, t.1, c.634, a. & 635, a

Βῆσος, εος, τό, Vallis, Concauitas. v.l. ex Hom.

Βῆσσαι, vt Græci lexicographi & schol. tradunt, dicuntur οἱ βασμοὶ τόποι τῶν ὀρέων, Loca in montibus per quæ gradi possumus: seu οἱ συνδενδροι καὶ δρυμώδεις τόποι, Loca arboribus frutetisq; condensa: qui Latinis dicuntur Saltus, forsan quoniā nonnisi saltu maxima ex parte trāsiri possunt. Sunt qui non solùm νάπη interpretetur, sed etiam κοιλάδας, Conualles, Valles profluas. Homer. Iliad.ρ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζηοὺς Ρηιδίως ἐκίδνασιν ἐλιξάμενος διὰ βήσσας. Et Iliad.γ, Οὔρεος ἐν βήσσης. Et Od.κ. Εὗρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης Ξεστοῖσι λάεσσι περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ: postquā nimirū ἤλυθον ἀνὰ δρυμά. Vbi nota addi περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco cōspicuo: ideóq; vel eminēti vel certè ampla planitie patēti. Itē Sophocl. ἐν ὀλυμπίοις βήσσαις dixit. INDE Βησσήεις, Saltuosus: vel Flexuosus, Habens multas semitas. volunt enim βήσσας dici Loca in montibus quæ diuersis semitis seu callibus peruia sunt. Hesiodus Erg. — ἄγκεα βησσήεντα. Et alibi, — ἀνὰ δρυμὰ βησσήεντα. Hesych. affert ET Βησσήεις pro τόποις βασίμοις τῶν ὀρῶν. Sed suspectum est.

Βητάρμονες, eidem Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti nimirum ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν: quoniam apto & cōcinno gressu incedentes saltāt, seu quoniā apto & decēte gradu pedes mouentes tripudiant. Hom. Odyss.θ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. AT Βηταρμός dicitur Saltatio ista quam οἱ βητάρμονες desaltant, apto & concinno incedentes gressu. Apollon. Rhod. Argon. lib.1, — ἀμυδὶς δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο, Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπίκτυπον. Vbi scholiastes quoque annotat, βηταρμὸν dici τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῆς: propter epithethon verò ἐνόπλιον, intelligi τὴν πυρρίχην. ea enim est ἐνόπλιος ὄρχησις.

Βήσσω, Tussio. frequens apud Hippocr. & apud communis linguæ scriptores: pro quo Attici βήττω dicunt.

Βιτάχον, apud Phœnices Saturnus dicitur, teste Etymol.

Βήττω, t.1, c.730, g

Βηχία, Erotiano apud Hippocr. est herbæ species, quā sua ætate βηχίαν & βήχιον vocatam dicit. Procul dubio eadem est atque τὸ βήχιον.

Βηχικός, t.1, c.730, f. Βήχιον, ib.g

Βηχον. Hesychio νόσος ἐν λάρυγγι. Tussicula.

Βηχμός, Etymologo νυσταγμός.

¶ Βία, t.1, c.731, a

Βιάζω, & Βιάζομαι, t.1, c.732, f

Βιάθω, Proficiscor. πορεύομαι. v.l. Sed metuo ne perperam pro βαδίζω.

Βιαιομάχας, Violentus pugnator, Violentus prælïator. ideóque Strenuus bellator. Vel etiam Qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis: VT Βιαιομαχεῖν est Vi roboréque corporis pugnare, non arte dolisque & strategematicis astutiis. Polyb. libro 5, ἐν δὲ χαλκῷ τῇ ... εἶα, βιαιομαχοῦντα καὶ συμπίπτοντα κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς. Idē in primo, πρὸς δὲ τὴν θάλατταν καὶ τὸ περιέχον ἔπειτα διαδήλωνται καὶ βιαιομαχοῦσι, vi cum tempestatibus certant. Hom. hoc dicit μάχεσθαι ἀρετῇ τε βίῃ τε: item βίῃ καὶ κάρτει: & βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ... alibi autem ἠὲ δόλῳ ἠὲ βίηφι. nam dolus aut virtus quis in hoste requirat?

Βίαιος, t.1, c.731, b. Βιαιότερον, ib.c

Βιαίως, Violenter: seu Vi, βίᾳ.

Βιάομαι, t.1, c.732 e. Βιαρκής, t.1, c.736, f

Βιαρχία, t.1, c 793, h. Βίαρχος, t.1, c.736, f

Βιασκομαι, Viuo. vulg. Sed perperam, ni fallor, pro βιώσκομαι.

Βιασμός, t.1, c.734, a. Βιαστής, ibid.

Βιαστικός, ib.

Βιάτωρ, Hesychio κυάθιον μικρὸν ἔχον κοχλιάριον, Cyathus paruulus siue cochlear.

Βιάω, t 1, c 732, e

Βιβάζω, & Βιβάζομαι, t.1, c.654, g

Βιβάς, participium præs. ex themate βίβημι: idem signif. quod βαίνων.

Βιβάσθω, t.1, c.654, f. Βίβασις, ib.h.

Βιβάσσων, Hesychio est βίᾳ βαίνων, Violēto pede gradiēs.

Βιβαστής, οῦ, ὁ, Admissarius. ὀχευτής.

Βιβάω, t.1, c.654, e. Βίβημι, ib.

Βιβήξαντες, Suidæ ἐμβιβάσαντες.

Βιβλαρίδιον, t.1, c.797, a. Βιβλάριον, ib.

Βιβλιακός, ib.c. Βιβλιακώτατος, ib.

Βιβλίδες, Etymologo sunt τὰ βιβλία, Libri seu Libelli. Itē σχοινία τὰ ἐκ βίβλου πεπλεγμένα, funes è byblo seu papyro nexi. Sed tunc scribendum foret potius βυβλίδες.

Βιβλίδιον, t.1, c.797, c. Βιβλίδριον, ib.

Βίβλινος οἶνος, Vinum Biblinum : nascens nimirum in Biblinis Thraciæ montibus: à quibus & Βίβλινη ἄμπελος dicta, Biblina vitis: quæ nimirū vel ibi prouenit, vel ob fœcunditatem inde tralata est, vt prolixius tradit Etymol. & Athen. lib.1. Hesiod. Erg. lib.2, ἀλλὰ τότ' ἤδη (sub æstus nimirum canicula) Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος. Achæus apud Athen. l.1, Ἐδέξιου βιβλίνου μέθης ἐκπώματι. Suidæ Βίβλινος οἶνος est ὁ αὐστηρὸς, ἀπὸ βιβλίνης καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου, affértque in exemplū hunc senarium, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν τε βίβλινον συχνὸν. Scribitur & Βίμβλινος cum μ.

Βιβλιογραφία, t.1, c.797, a. Βιβλιογράφος, ib.

Βιβλιοθήκη, ib.b. Βιβλιοκάπηλος, t.2, c.66, c

Βιβλίον, t.1, c.796, g. & 797, a. Βιβλιοπώλης, t.1, c.797, b

Βιβλιοτάφος, t.1, c.1501, b. Βιβλιοφόρος, t.1, c.797, b

Βιβλιοφυλάκιον, ib.

Βιβλίς, Libellus : aut funiculus è papyro plexus. Vide in Βιβλίδες.

Βίβλος, t.1, c.796, e. & h. Βιβλοφόρος, t.1, c.797, b

Βιβοῶντα, Hesych. exp. διαλαμβάνοντα.

Βιβρώσκω, t.1, c.782, c

Βιζῆαι, Hesychio sunt κοῖται, σιβάδες.

Βίη, Ionicè pro βία dicitur. id est Vis, Violentia.

Βιήμαχος, t.1, c.731, e

Βίηφι, poetica paragoge pro βίη, seu βία dicitur. Hom. Od. α, — ὅςτις ἀέκοντα βίηφι κτήματ᾽ ἀπορραίσῃ. Od. η, — βίηφι δὲ καρτεροὶ ἦσαν.

Βῖκος, Hesychio est σάμνος ὦτα ἔχων, Vas aut vrna habens ansas. Aut etiam Doliolum. Hieronymus enim, quod LXX interpretes apud Esaiam cap. 19, vocant βίκον ὀστράκινον, reddit Doliolum testeum. Eubulus sanè apud Athenæum libro 1, σαμνάρια & βίκους pro eodem accipit. Nam vt ibi dicit, Σαμνάρια τ᾽ οἴνου τοῦ φοινικίνου: ita etiã φοινικίνου βῖκός τις παρανεώγνυτο. Sic Xenoph. apud Suidã, πέμπει βίκους ἐπιδεδεμένου. Rursum apud Athenæũ lib. 3, ex Archestrato, καὶ Σικελοῦ θύννου τέμαχος τμηθέν, ὅτ᾽ ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. Eustathius quoque βίκους esse dicit οἰνοδόχα ἀγγεῖα, apud Xenophontem & alios, sed in illo Archestrati loco dici ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν: videríque hunc ταριχευτικὸν βῖκον eundem esse cum ἀμφορεῖ, quum mox de scombro dicat idem Archestratus, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν ἀμφορέως. vulgò eum βύτιναν dici. INDE Βικίον ET Βικίδιον diminutiua voce Vrnula, Vrceolus, Doliolum: vel Laguncula. aut etiam generalius Vasculum. Dioscorides lib. 1, c. 96, de felle, βάλλει εἰς βικίον ὑελοῦν, ἔχον μέλι καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λίνου περιδήσας τῷ στόματι τοῦ βικίου, πωμάσας ἀπόθου. Apud Suidam verò alterum diminutiuum, βικίδιον videlicet, legitur. Sed eodem lexicographo teste, βῖκος est etiam σπέρμα quoddam: idem procul dubio quod peculiariter Asianos appellare βικίον tradit Galen. Latinis Vicia. Vide Ἀφάκη.

Βικρὸς, t.3, c.292, b. — Βίλιπτος, ib. ob.

Βιμβικίζεται, ab Hes. exponitur περιδινεῖται: à Suida περικρούεται.

Βίμβλινος οἶνος, Vinum Bimblinum: & Βιμβλίνη ἄμπελος, Bimblina vitis: dicuntur ἀπὸ ὀρῶν Βιμβλίνων Θρᾴκης, vt Hesych. ex Epicharmo tradit. Etym. ita nominari scribit à Bimbline Naxi fluuio ad quem proueniunt. atq; ita vnum eundémque esse οἶνον Νάξιον & οἶνον Βίμβλινον. Hesychio est etiam ὁ ἁπαλὸς οἶνος.

Βινέω, ῶ, idem quod βαίνω suprà, hoc est Ineo seu Coeo, vt βαίνω, à quo hæc ambo deriuata putantur. ὀχεύω, συνουσιάζω. Aristoph. Ranis, πῶς γὰρ οὐχ ἀφυλάκτως; Ὅςτις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον; INDE Βινητιάω, ῶ, Inire seu coire cupio, Coitus libidine prurio. Legitur apud Lucian. itidémque apud Athenæum libro 13, Phryne meretrix dicit, ἕως ἄν οὐ βινητιάσω. Vtitur verò & Aristoph.

Βὶξ, idem quod σφίγξ. Hesychius enim βίκας esse dicit σφίγγας. Lycophron autem sub finem suæ Alexandræ τὴν σφίγγα vocat φίκιον τέρας.

Βιοδότης, t.1, c.736, d. — Βιοδῶρος, ib.

Βιοδώτης, ib. — Βιωδώτωρ, ib.

Βιοθάλμιος, ib. — Βιοθρέμμων, ib.

Βιομηχανία, ib. e. — Βιομήχανος, ib.

Βιόομαι, t.1, c.738, d. — Βιοπλανής, t.1, c.736, f.

Βιοπορισικὸς, ib. — Βίος, t.1, c.735, c

Βιὸς, οῦ, ὁ, Hesychio est τόξον, Arcus: ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔντασιν βίας. vi enim intendendus est. Alijs verò est ἡ τοῦ τόξου νευρά, deriuantibus & ipsis παρὰ τὴν βίαν, quoniã vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Sed probabilior videtur Hesychii expositio, quum apertè Homerus distinguat inter βιὸν & νευρὰν, Iliad. δ, sic canens, Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ᾽ ἴαχεν, ἆλτο δ᾽ ὀϊστός. etiamsi enim & τόξον ibi dixerit, tamẽ βιὸν ibi interpretari τόξον nihil vetat: quũ indicare voluerit poeta arcum primùm intentum fuisse, deinde eundem λίγξαι, id est ὀλισθῆσαι ἢ ψοφῆσαι dum remitteretur, simúlque τὴν νευρὰν μεγάλα ἰαχέναι. Apertius adhuc Iliad. ο, hæc ipsa discriminat, dicens, ὅτι μοι βιὸν ἐκβαλε χειρὸς, Νευρὴν δ᾽ ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. Adhæc vt τόξον τανύσαι & ἐντανύσαι dicit, ita & βιόν. vt Odysseæ τ, Ὃς δέ κε ῥηΐτατ᾽ ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Sed & βιὸν & φαρέτρην copulare dicens, pro neruo arcus sese non vsurpare manifestè docet. vt

A Iliad. κ, Μηριόνης δ᾽ Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, arcum & pharetram. Et Odyss. ζ, Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη.

Βιοσόος, t.1, c.736, f. — Βιοτεία, t.1, c.741, f

Βιοτεύω, ib. — Βιοτή, ib. d

Βιότης, ib. e. — Βιοτήσιος, ib.

Βιότιον, ib. — Βίοτος, ib. c

Βιοῦς, t.1, c.738, g. — Βιοφθόρος, t.1, c.736, f

Βιόχρηστος, ib. — Βιόω, t.1, c.638, d

Βιόωνται, Ionicè pro βιῶνται, à them. βιάομαι. Hes. exp. καταπονοῦσι, βιάζονται, Delassant, Cogunt.

B Βιπάζειν, Hesychio est ἐπιβαίνειν.

Βίῤῥη, eidem est πυράγρη, Forceps: sed addit, quosdam exponere δρέπανον, Falcem. Pro quo mox Βίσβη affert. Βίσβην, (inquit) δρέπανον, ἀμπελοτόμον. Quibus addit, Messapios ἑορτὴν Βισβαίας vocare quæ sui temporis hominibus κλαδευτηρία diceretur.

Βίῤῥοξ, eodem teste Macedonibus est δασύ. pro quo suprà βερρόν. At Βίῤῥον Suidas esse dicit ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν, de quo suprà in Ἀγραβαϊκός.

Βιῤῥωθῆναι, eidem H. est ταπεινωθῆναι.

D Βισβαία & Βίσβη, vide paulo antè in Βίῤῥη.

Βίσκαιες, herbæ species, teste Hes.

Βιστάκια, Posidonius vocat quæ alii πιστάκια, vt ex Athen. refert Eust. & Suid.

Βιχιώ, Hesych. dici scribit ἰχιώ, pleonasmo τοῦ β: item σφόδρα ὀλίγον, Laconicé.

Βιττιναν dici τὸν βῖκον seu τὸν ἀμφορέα ἀπὸ τῶν κοινολεκτούντων, testatur idem Eust. pag. 1163. Βίττινα autem, Suidæ sunt σάνδαλα, Sandalia, afferenti hæc ex Epigr. opinor,

C καὶ τὰ ποδῶν θαλπήεια ταῦτα βίττινα Εὐτύχων ἐργάτις σκυτοτόμων καμάτων.

Βιῴατο, Ionicè pro βιῷντο, id est βιάζοιντο, à βιάομαι. Eust.

Βιῴην, Atticè vel Doricè pro βιοίην seu βιοῖμι: à themate βιόω.

Βιῶναι, t.1, c.738, g. — Βιώνης, t.1, c.736, g

Βιώσιμος, t.1, c.738, h. — Βιωσίμως, t.1, c.739, a

Βίωσις, t.1, c.738, g. — Βιώσκομαι, ib. f

Βιωτέον, t.1, c.739, a. — Βιωτικὸς, ib. h

Βιωτικῶς, t.1, c.740, b. — Βιωτὸς, t.1, c.739, b

E Βιωφελὴς, t.1, c.736, g

¶ Βλάβεν, Bœotica syncope pro ἐβλάβησαν poetæ dicunt in aor. 2 pass. indic. modi: interdum & pro ἔβλαβεν, in aorist. 2 act.

Βλαβερὸς, t.1, c.744, c. — Βλάβεται, t.1, c.743, d

Βλάβη, ib. f

Βλαβόεις, εντος, ὁ, idem ac βλαβερὸς, Noxius, Nociuus, Nocens, Perniciosus, Exitialis. Nicand. Alexiph. — κωνείου βλαβόεν πῶμα.

Βλάβος, t.1, c.743, g

F Βλαβυρίαν, Hesychius affert pro εἰκαιολογίας, Vaniloquiũ.

Βλαβύσσειν, eodem teste est βλάπτεσθαι.

Βλάβω, t.1, c.743, a

Βλαγὶς, Laconibus est κηλὶς, Macula, teste Hesych.

Βλαδά, eidem Hesychio sunt ἄωρα, ὠμὰ, μωρὰ, Immatura, Cruda, Fatua. quomodo ET Βλαδαρά exp. afferens tamen & βλαδαρὸς pro ἐκλελυμένος, χαῦνος, Exolutus, Laxus, Flaccidus. vt βλαδὺν quoque esse dicit νωθρὸν, ἀδύνατον. Affert ET Βλαδεῖς pro ἀδύνατοι, Impotentes, Imbecilli. Procul dubio autem hæc deriuata sunt à

G VERBO Βλάζειν, quod idem esse dicit μωραίνειν, Fatuum esse: ex qua origine βλὰξ quoque cum suis deriuatis deduci potest.

Βλάθρον, SIVE Βλάχρον, eodem teste φυτὸν πτέριδι ὅμοιον, planta similis filici, quæ infrà Βλῆχρον.

Βλαῖκος, Etymologo est θαλλὸς, κλάδος, ὄζος, Titio, Ramus.

Βλαιμάζειν, Hesychio est ψηλαφᾶν, δοκιμάζειν, πειράζειν, Contrectare, Contrectando explorare & tentare. pro quo infrà βλιμάζειν & βλιμάζειν.

Βλαίννα, & Βλαιννώδης, vide in Βλέννα.

H Βλαῖσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισὰ, blæsa. Hist. animalium lib. 9, cap. 40, de apibus, τοῖς δὲ μέσοις (s. ποσὶ) ἐμπάττεσθαι (τὰς σκελίδας) εἰς τὰ βλαῖσα τῶν ὀπισθίων καὶ οὕτω γεμισθεῖσαι ἀποπέτονται. Plin. l. 11, c. 10, de iisdẽ dicit, Prioribus pedibus femina onerãt, propter id natura scabras

pedes priores rostro: totæque denuò remeant. A

Βλαισοπόδης, t.3, c.514, f

Βλαισόπους, t.1, c.744, h. & t.3, c.510, c

Βλαισός, t.1, c.744, d. Vide & Βλεσός.

Βλαισότης, ib.d. Βλαισόω, t.1, c.745, a

Βλαίσωσις, ib. Βλαισόπους, t.1, c.744, h

Βλαιψία, piscis nomen, vt annotant v.l. Sed perperã, nisi fallor, scribentia pro βλεψίας.

Βλακεία, t.1, c.742, g. Βλακείας, ib.d

Βλακεννόμιον dictum fuit τέλος quoddam Alexandriæ quod οἱ ἀστρολόγοι ἐτέλουν, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς. id est tributum quod persoluebant astrologi, eo quòd fatui & stulti eos accederent, teste Suida. Quoniam videlicet in legibus erat vt τῶν βλακῶν nomine id penderent, qui sciscitatum eos adibant.

Βλάκευμα, t.1, c.742, g

Βλακεύω, & Βλακεύομαι, ibid.f & g

Βλακικός, ib.e. Βλακικῶς, ib.

Βλακικώτερον, ib. Βλακίστατος, ib.c

Βλακός, ib.d. Βλακωδέστερον, ib.e

Βλακωδῶς, ib. Βλάμμα, t.1, c.743, e C

Βλαμός, Hesychio τυφλώδης, Cæcutiens, vel Lippus.

Βλάξ, t.1, c.741, g. Βλαπτικός, t.1, c.743, e

Βλάπτω, & Βλάπτομαι, ib.a

Βλάσκει, Hesychio est λέγει, καπνίζει.

Βλασκίας, eidem est piscis quidam: idem forsan qui βλακείας (vel potius βλακίας) & βλάξ.

Βλασμάζειν, idem scribit Siculos dicere pro βλιμάζειν.

Βλασμύνω, t.1, c.745, a

Βλασταρίζουσα, Hesychio est ἐπικροτοῦσα. forsan à βλάστον.

Βλαστεῖον, t.1, c.745, d. Βλάστη, ib. D

Βλάστημα, ib.b Βλάστησις, ib.

Βλαστητικός, ib.c. Βλαστικός, t.1, c.746, e

Βλαστικώτατος, ib.f. Βλαστοκοπέω, t.1, c.745, e

Βλαστολογέω, ib.f. Βλαστολογία, ib.

Βλάστον, ου, τὸ, idem quod βλαστὸς seu βλάστημα, Germen. Hes. enim βλάστα exp. βλαστήματα: addens, Siculos ita vocare & τὰ πλαταγώνια.

Βλαστός, t.1, c.745, e. Βλασφημέω, t.4, c.57, b

Βλασφημία, t.4, c.56, g. Βλάσφημος, ib.e

Βλασφημοσύνη, ib.f E

Βλάτθιον, Hesychio χόρτος ἢ λάχανον.

Βλάτθιον Βυζάντιον, apud Actuarium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. vt & apud Nicol. Alex. in quorundam vocabulorum expositionibus legitur, Βλάτθιον Βυζάντιον, ὀστοῦν τῆς ῥινὸς τῆς πορφύρας. Diuersum est ab onyche. is enim conchylii est tegumentũ. Causam appellationis huius exposuit Leon. Fuchs. De compos. medic. l.1.

Βλαττοί, Hesych. exp. παιδαγωγεῖται.

Βλαῦδες, eidem sunt ἐμβάδες, κρηπῖδες, σανδάλια, Sandalia seu Crepidæ. genus quoddam ὑποδήματος. F

Βλαῦται, αἱ, itidem genus sunt calceamenti, & idem (vt opinor) atque αἱ βλαῦδες Hesychianæ. Athen. libro 3, κόμιζέ μοι ἐπὶ τὸ γυμνάσιον τὰς βλαύτας τὰς ἀφορήτους. verba heri ad famulum. Plato Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον· ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει. καὶ ἐρέσθαι αὐτὸν ὅποι ἴοι, οὕτω καλὸς γεγενημένος. Rursum apud Athenæum lib.12, ex Anaxila, μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σύρων. Et aliquãto antè, χρυσοῖς τε ἀναπασταῖς ἐπέσφιγξε τὰς βλαυτῶν τὰς ἀναγωγίας. Inde DIMINVT. Βλαυτίον, ου, τὸ, Crepidula seu Sandaliolũ. pro eodẽ enim accipi βλαυτίον & σανδάλιον docet Athen. l. 8. nam ibi Dorion quidam, κυλλόπους ὤν, quum in conuiuio quodam perdidisset τὸ χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον, dicit sese οὐδὲν πλεῖον καταράσασθαι τῷ κλέψαντι ἢ ἁρμόσαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον. Legitur apud Aristophanem quoque & in Epigr. Est inde & VERB. Βλαυτόω, Hesychio teste significans ὑποδεῖν ἢ πλήσσειν σανδαλίῳ, induere aut verberare sandalio. ‖ Βλαύτη rursum eidem est locus quidam Athenis. H G

Βλαχάν, Hesychio ὁ βάτραχος, Rana.

Βλαχή, t.1, c.754, f

Βλάχνον, t.1, c.755, d.ob. Apud Hesychium & βλάχνον est herba quædam. eadem procul dubio quæ βλῆχνον dicitur seu βλῆχον. vt & paulo antè scripserat βλάθρον esse φυτὸν πτερίδι ὅμοιον, quod à quibusdã nominari βλάχνον.

Βλαψιγονία, ας, ἡ, (quasi Fœtus seu partus læsio) dici fertur quum apes morbo, ignauia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Βλάψις, t.1, c.743, e

Βλαψίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cui mens læsa est, Stolidus.

Βλεῖο, & Βλεῖς, vide inter anomala.

Βλεκέμυξος, Hesychio βλακώδης, μυξώδης, εὐαπάτητος: Mucosus, Ignauus seu Stolidus, Deceptu facilis.

Βλέκωπες, vide in Βλέτυες. B

Βλεμεαίνω, t.1, c.748, g. Βλέμμα, ib.f

Βλέννα, ης, ἡ, Mucus: frigidus humidúsque succus quem omnes homines φλέγμα vocant, vt scribit Galen. libro 2 De facult. natur. Hippocrates ita nominare consueuit crassiorem pituitam, qualis è cerebro per palatũ & nares descendit, alio vocabulo μύξα dictus. vt sub finẽ libelli quem περὶ διαίτης ὑγιεινῆς inscripsit, καὶ ἢν μὲν ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας ἢ κατὰ τὰ ὦτα ὕδωρ ἢ βλέννα, ἀπαλλάσσεται τοῦ νούσου. Quæ ad verbum leguntur & libro 2 De morbis apud eũdem. verùm ibi non βλέννα scriptũ est, sed βλαῖννα, vt vicissim apud eum βλεσὸς legitur multis in locis pro βλαισός, vt apud Galenum & Aristotelẽ & alios scribitur. SED ET Βλαιννώδης apud eum scriptum reperitur PRO Βλεννώδης, Mucosus, Muco similis: libro 2 De morb. ἐπὴν δέ οἱ ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας τὰ βλεννώδεα, καὶ οὐρέῃ παχέα. ADHAEC Βλεννώδης ET Βλένος vnico ν scripta reperiuntur, pro βλεννώδης & βλέννος. velut apud Aristotelem Hist. animalium l.8, οἱ δὲ κέφαλοι νέμονται τῇ ἰλύϊ. διὸ καὶ βαρεῖς καὶ βλεννώδεις εἰσί, graues & mucosi. Et rursum, ἀνακολυμβῶσι πολλάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλένος, vt mucum seu limosas corporis sordes circumabluant. Vbi etiam nota hoc βλένος siue βλέννος vsurpatum pro βλέννα. AT Βλεννὸς adiectiuum est, significans idem quod βλεννώδης, Mucosus. peculiariter de homine ignauo & stulto, seu segni & fatuo. teste Hesychio, qui βλεννὸν exponit νωθῆ, μωρόν. sic Festus, Blennos (inquit) stultos esse Plautus indicat, qui ait, Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Rursum Hesychius per π hæc proferri docet, πλέννα nimirum & πλεννὸς, addens πλεννὰ dici τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα. Itidémque Etymol. C D E

Βλέορον, eidem Hesych. est βάθος, δεσμωτήριον, Locus profundus, Carcer.

Βλεπάζοντες, eidem Hesychio sunt βλέποντες.

Βλεπεδαίμων, t.1, c.749, e. Βλεπετύζω, ib.f

Βλέπησις, ib.g. Βλέπομαι, t.1, c.748, a

Βλέπος, t.1, c.749, e. Βλέπω, t.1, c.748, a

Βλεσός, Hesychio est παραλυτικός, Cui membra sunt resoluta. pro quo & βλαισὸς scribitur. Gorræus itidem βλαισὸν siue βλεσὸν à plerisque vocari ait cui membra resoluta sunt, hoc est τὸν παραλυτικόν. Sic verò dici & cui lingua impedita est, & literam aliquam exprimere nõ potest: quem propriè τραυλὸν, id est balbum, appellari. Referri etiam ad alia membra, vt manus, pedes, brachia, vt qui gressum habet mancum vel deprauatum, cuique suræ sunt in diuersum actæ: quem propriè à Latinis valgum & varum nuncupari. Et Galenus, εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον comment.3, καὶ γὰρ εἴσω (inquit) καὶ ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχει πολλάκις ἡ διάρθρωσις ὅλη, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατὰ γόνυ καὶ κατὰ σφυρά. καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλαισὰ τὰ δὲ εἴσω, ῥαιβὰ καὶ κυλλά. Eodem modo Hippocr. De artic. εἰ παρὰ τὸ σφυρὸν ἐξαρθρήσῃ, ἢν μὲν ἐς τὸ ἔξω μέρος, κυλλοὶ γίνονται, ἑστάναι δὲ δύνανται· ἢν δὲ ἐς τὸ εἴσω μέρος, βλαισοὶ γίνονται, ἧσσον δὲ ἑστάναι δύνανται. Et aliquanto pòst, ἢν μὲν ἐς τὸ εἴσω, βλαισότεροι· ἢν δὲ ἐς τὸ ἔξω, γαυσότεροι, χωλοὶ δὲ ἧσσον. Idem in eodem libro dicit, ὅκως ὁ πούς ὀλίγον μᾶλλον ἐς τὸ βλαισὸν ῥέπων φαίνηται. Alexander Aphrod. in Problem. hoc vitium ex imbecillitate fieri scribit. Quum enim (inquit) eorum partes inferiores nequeant sustinere superiores, facilè peruertuntur, indéque vitium quod pedum blæsitatem vocamus, prouenit. cui opponitur ἡ ῥαιβότης. Notandum porro apud Hippocratem passim gemino σ scribi Βλεσσὸς, vt apud Pollucem quoque libro 2, vbi ῥαιβοὺς vocari ait οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον F G H

τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλεσοὺς autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ A
ἔξω ἀπέστραπται.

Βλέτυγες, SIVE Βλέκυγες, Hesychio φλυαρίαι, Nugæ.

Βλέτυες, eidem sunt αἱ βδέλλαι, Hirudines.

Βλεφαρίζω, t.1, c.753, g. Βλεφαρὶς, ib.e

Βλέφαρον, ib, a. Βλεφαρόξυστον, ib.b

Βλεψίας, t.1, c.749, c. Βλέψις, ib.c & g

Βλήδην, t.1, c.666, g

Βλῦθα, Hesychio ἄρτος ἐντεθρυμμένος, Panis intritus.

Βληθρὴν, idem exp. τραχεῖαν: alii ἁπαλήν.

Βλῆμα, t.1, c.665, h. Βλημάζειν, t.4, c.420, b B

Βλήμενος, ου, ὁ, Ionicè & poeticè pro βεβλημένος, dempto augmento, & retracto accentu ex penultima in antepenultimã. Apoll. βλήμενος ἰῷ, sagitta ictus seu percussus.

Βλῆρ, Hesychio δέλεαρ, Esca: itidémque Etymol. qui Æolicum esse dicit, haberéque ἔκθλιψιν τοῦ δ, & syncopen, pro δέλεαρ, contractis nimirum ε & α in η. Suid. verò habet βληρὸν, exponens & ipse δέλεαρ. Rursum Hesych. addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἄσθμα: sed non sine mendi suspicione. Apud Alcmæonem verò extare hanc vocem ait.

Βλῆραι, Hesychio αἱ κνίδαι, vrticæ. Sed addit, alios interpre- C
[illegible]ον, alios τῶν ὀσπρείων τὴν καλάμην.

Βλῆσ[illegible], idem Hesych. esse dicit βότρυν ἡμιπέπειρον, Botrũ semimaturum.

Βλήσταιον, eidem est φυτὸν σχοίνῳ ὅμοιον, Plãta lẽtisco similis.

Βλήστας, eidem est ὁ χερσαῖος σκορπίος, Terrestris scorpio.

Βληστηεῖδι χειρὶ, in Epigr. legitur, sed perperam, vt notatur, pro βλυστηεῖδι, id est scaturienti & fluenti. βληστηεῖδι autem, pro βλητηεῖδι seu βλητεῖδι, significaret Iaculatoria vel Percussoria.

Βληστρίζειν, Hippocrates accipere videtur pro ῥιπτάζειν, id D est Iactare, in hoc loco lib.3 De morb. καὶ δηγμὸς ἰσχυρὸς ἐμπίπτει καὶ ἀπορίη· ὥστε οὔτε ἑστάναι, οὔτε καθῆσθαι, οὔτε κατακεῖσθαι οἷός τε ἐστὶν, ἀλλ' ὧδε ἀπορέων βληστρίζει ἑωυτόν. VNDE Βληστρισμὸς, οῦ, ὁ, Iactatio Hippocr. Epidem.1, ἄχρεα ψυχρὰ, πελιδνά· πολὺς βληστρισμός.

Βλήσω, Iaciam, Percutiam. fut. verbi βάλλω ex βλα[illegible]

Βλητικὸς, t.1, c.666, f

Βλῆτον, & Βλῆτλον, perperam alicubi scriptũ reperitur pro βλίτον: illud, apud Theophr. Hist. plant. l.7, c.1: hoc apud Diosc. l.2, c.143. E

Βλητὸς, t.1, c.666, c. Βλῆτρον, ib.f. & 755, d

Βλητρώσας, t.1, c.666, g

Βλήτυρι, est χορδῆς μίμημα, vt ex Iuba refert Suid. quẽ vide. Hesychius habet Βλίτυρι.

Βληχὰ, Doricè in Epigr. pro βληχὴ, Balatus.

Βληχάομαι, t.1, c.754, d. Βληχὴ, ib.f

Βλήχημα, ib. Βληχημὸς, ib.

Βλήχιον, t.1, c.755, e

Βλῆχρον, à quibusdam dicitur ἡ πτέρις, Filix, vt docui t.1, c. 1722, d, ex Dioscoride & Plinio. At Blechon diuersa F herba est, dictamnus videlicet seu pulegium syluestre. Idẽ enim Plin. l.20, c.14, scribit syluestre pulegiũ à quibusdã dictamnum vocari: gustatũ à pecore caprisque, balatum concitare, vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechon vocasse. alioqui enim γλήχων dicitur. Sed vereor ne scribendum potius sit Blechonẽ. NAM Βληχὼ ET Βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων. Sic enim ille, lib.9 Hist. plantarum, cap.16, ἔστι δὲ τὸ μὲν φύλλον (videlicet τοῦ δικτάμνου) παρόμοιον τῇ βληχοῖ. G (Vnde Plin. lib.25, cap.7, de dictamno itidem, Ramis prætenue, pulegio simile) Et schol. Theocriti Idyllio 5, Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. Atque adeo, vt schol. Aristoph. tradit, Atticè βληχὼ dicitur pro γληχὼ, & βλήχων pro γλήχων. VNDE Βληχωνίας κυκεὼν dicitur Potio cui pulegium admistum est: vt apud Aristophanem Pace, Οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν. aiunt enim τοὺς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαι εἰ ἀποβρέξαντες γλήχωνα εἰς ὕδωρ, πίοιεν. nam cardiacis H doloribus hanc medelam prodesse. Inde & DIMINVT. Βληχώνιον, quod habes paulo antè in loco schol. Theocr. ‖ Βλήχων rursum ab Aristoph. dicitur τὸ ἐφήβαιον, teste Hesychio & Suida.

Βλῆχρα, t.1, c.755, d. Βληχροίη, ib.e

Βλῆχρον, ib.d. Βληχρὸν, ib.e

Βλῆχρος, ib.d. Βληχρὸς, t.1, c.754, g

Βληχὼ, vide paulo antè in Βλῆχρον.

Βληχώδης, t.1, c.754, f

Βλήχων, Βληχωνίας & Βληχώνιον, vide in Βλῆχρον.

Βλίαρ, Suidæ Folium ficus. vnde & βλίφυλλον dici scribit pro σύκινον. Sed suspicione mẽdi hæc non carent. Hesychio verò Βλικὰς est σύκου φύλλον. pro quo Etymol. habet βλίκας.

Βλιαρὸν, eidem H. ἀβλαβές. Βλιβρὸν, eidem λαγαρόν.

Βλίδες, eidem sunt ψεκάδες, Rores.

Βλίκανον, (vt & Etymol.) ET Βλίχαν, idem dici scribit βάτραχον, Ranam. Apud Suid. Βλίκαρος est ὁ βάτραχος.

Βλιχχώδες, idem apud Hippocratem esse dicit λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, decorticatum & purum. Erot. habet γλιχώδες, annotans quosdam pro eo scribere γλισχρώδες: & ab Epicle quidem exponi λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου: ab Euphorione verò, ἐκπεπιεσμένον καὶ κατάξηρον.

Βλιμάζειν, t.4, c.420, b. Βλιμάξαι, ib.d

Βλιμασὶς, ib.

Βλίμη, Hesychio est προπηλακισμὸς, ὕβρις. Itidémque Etymologo.

Βλιμάπλομεν, t.4, c.420, c

Βλινὸν, Hesychius esse dicit δαλὸν, Titionem. pro quo suprà βλαῖκον.

Βλὶξ, idem esse dicit συνεχῶς, Continenter, Assiduè.

Βλίσαι, t.4, c.420, d

Βλίται, ET Βλίτωνας, Hesych. dici scribit τοὺς ἠλιθίους, Stultos. AT Βλιτάδας Suidas à veteribus ait vocatas τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας, viles mulierculas. procul dubio ab insipido & vili blito. Vide Βλίτον.

Βλίταχος, Hesychio βάτραχος, Rana. Βλιτάχεα verò apud Epicharm. idem ait quibusdam esse τὰ κογχύλια, aliis τὰ σπλάγχνα.

Βλιτομάμας, dicitur ὁ μωρὸς, Fatuus. à blito olere insipido & fatuo. Aristoph. Nub. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Vbi potius legendum, καλέσουσί τέ σε βλιτομάμαν, postulante metro.

Βλίτον, ου, τὸ, Blitum: genus oleris insipidum & vile: vnde prouerbio dicitur Blito despectior. Plin. lib.20, c.22, Blitũ iners videtur ac sine sapore aut acrimonia vlla. Vnde conuitium fœminis apud Menandrum faciunt mariti. Vbi videtur alludere ad Βλιτάδας. Apud Suidam scribitur βλίτλον: (vt & βλιτλομάμμας, sed contra metrũ) apud Diosc. βλῆτλον, & apud Theophr. βλῆτον. sed hæ duæ posteriores scripturæ omnino sunt mendosæ.

Βλίττειν, t.4, c.420, d

Βλίτυρι, Hesychio & Suidæ χορδῆς μίμημα. suprà βλήτυρι.

Βλοστρισμὸς, in v.l. exponitur ἀπορία: (item ὀχύμωμα) sed perperam scriptum opinor pro βληστρισμός.

Βλοσυρὸς, t.1, c.753, g

Βλοσυρῶπις, Terribilis aspectu: seu Truces & horribiles habens oculos: Hesychio καταπληκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα. MASCVL. Βλοσυρωπὸς, eodem signif. in Epigr.

Βλύδιον, Suidæ ὑγρόν: itidémque Hes. qui exp. etiam ζέον: addens esse & ὑπόδημά τι.

Βλύζω, t.1, c.755, e. Βλύσσω, ib.f

Βλυστηεὶς, ib.g. Βλύω, ib.e

Βλωθρὸς, οῦ, ὁ, Altus, Celsus, Procerus: vt Hesychio βλωθρὴ est αὐξηρὴς, ἡ προβαίνουσα καὶ ἀναθρώσκουσα, itidémq; schol. Apoll. ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα: deriuantibus nimirum παρὰ τὸ βλώσκω. Hom. Il.ν & π, ἤριπεν ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od.ω, Στὰς δ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud Nicãd. in Ther. βλωθροῖο πυρέτιδος, schol. exp. nõ solùm μακρᾶς & μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς & ἁπαλῆς: malim αὐξοίς.

Βλωμίλιος, t.1, c.666, a

Βλωμὸς, ib. ‖ Βλωμοὶ Hesychio sunt etiam στραβοί.

Βλωρὸς, Hesychio Folium fici: pro quo suprà βλικάς.

Βλῶσις, eidem est παρουσία, Aduentus: procul dubio ex VERBO Βλώσκω, significante idem quod Aduenio, vel Eo. vt & scholiastes Nicandri βλώσκοντα exponit μολοῦντα, ἀναστρεφόμενον, in Theriacis, versu 460, — ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην Δέρκηται. Hesychio βλώσκει est ἕρπει, ἀναπέλλει: item βοᾷ, κραυγάζει. Meminit Etymologus quoque, exponens αὐξάνει, & deriuatum ex μολέω dicens ἐκτροπῇ & συγκοπῇ. Idem & verbalis βλῶσις meminit, significare ipsum dicens τὸ πορευτικόν. id

est μόλησιν.at in hoc semiiambo, Δίφρου πτυκται βλῶσις, exponit ἕδρα.

Βλώψ, Fictitius sonus clepsydræ. vulg.l.ex Eust.commēt. in Iliad.ι.

¶ Βοάα, poetico & Ionico pleonasmo dicitur pro βοᾷ. Et Βοάασκε, Ionicè itidem pro ἐβόα, dempto augmento, & annexa Ionica paragoge σκε.

Βοάγρια, t.1, c.54, g. Βοάγριον, t.1, c.777, f.
Βοάγριος, ib.
Βοαδεῖ, Hesychio est ὀκνεῖ, Pigratur.
Βοαδρόμος, t.1, c.759, c. Βόαμα, vide in Βόημα.
Βοάνθεμον, t.1, c.777, g
Βόαξ, t.1, c.761, e. Βοάρεον, t.1, c.779, f
Βοαρμία, t.1, c.777, g. Βοαύλιον, ib.
Βοάω, t.1, c.756, d
Βοέη, & Βοεία, t.1, c.779, h
Βοειακός, t.1, c.780, b. Βοείη, t.1, c.779, h
Βοεικόν, t.1, c.780, c. Βοεικός, ib.b
Βόειος, t.1, c.779, f. Βόεος, ib.
Βοεὺς, t.1, c.780, c. Βοή, t.1, c.756, h
Βοηγενής, t.1, c.777, g. Βοηδρομέω, t.1, c.759, d
Βοηδρόμια, ib.e. Βοηδρόμιος, ib.
Βοηδρομιών, ib. Βοηδρόμος, ib.c
Βοήθεια, t.1, c.760, a
Βοηθέω, ib.c. Βοηθόομαι, ib.f
Βοήθημα, ib.g. Βοηθηματικός, ib.
Βοηθητέον, t.1, c.761, b. Βοηθητικός, t.1, c.760, g
Βοηθόος, t.1, c.759, f. Βοηθός, ib.
Βοηθύς, ύος, ἡ, Clamor. βοή, κραυγή. v.lex. Sed perperam pro βοητύς.
Βοηλασία, t.1, c.777, g. Βοηλατέω, ib.h
Βοηλάτης, ib.g. Βοηλατική, ib.h
Βοηλάτις, ib.

Βόημα, ατος, τὸ, Clamor. Pro quo Doricè βόαμα dicitur. vt apud Aristoph. Nub. τηλέπορόν τι βόαμα.

Βόηξ, t.1, c.761, e. Βόης, t.1, c.757, b
Βοητὺς, t.1, c.756, g

Βοθρίζω, Obruo. B.ex Cyrillo, de diabolo, κενοδοξίᾳ καὶ γαστριμαργίᾳ βοθρίσας αὐτούς. potius sonat, Implicitum traho in foueam.

Βόθριον, ου, τὸ, Parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate, dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teste Galeno. Item βόθριον in oculo nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum, angustum, puncturæ rotundæ simile: differens ἀπὸ τοῦ κοιλώματος, quòd hoc amplius & rotundius sit bothrio, sed minus profundum. Gorr.

Βόθρος, ου, ὁ, Fouea, Scrobs: cauitas profundior in terra aut lapide. Od. ζ, Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricibus quæ in saxorū scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ, Βόθρον ὄρυξαι ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι. Ion trag. apud Plut. in Consol. ad Apoll. — βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους. ‖ Est etiam tormenti genus apud Basil. p.373, & alibi, teste Bud.

Βοθροῦσθαι tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauū & lacunosum vestigium. ἐμφυσήματα δὲ (inquit) οὐ βοθροῦται πιεζόμενα, digito pressa non cedunt lacunam facientia. Idem, τὰ βοθρούμενα κατὰ τὴν πίεσιν. Sic alibi dicit, ὥστ' εἰ πιέσαις τὸ οἴδημα τῷ δακτύλῳ, κοιλαίνεσθαι καὶ οἷον βοθροῦσθαι τὸν τόπον, εἶτ' ὀλίγον ὕστερον εἰς τὴν ἔμπροσθεν ἐπανέρχεσθαι κατάστασιν.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, pedales scrobes. Et, βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι apud Aristot. De mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solēt. Meminit eorum & Suid. in Κομήτης.

Βοιδάρεον, t.1, c.780, c. Βοΐδης, ib.e
Βοΐδιον, ib.c. Βοΐκλεψ, t.1, c.778, c
Βοϊκός, t.1, c.780, c

Βοιωτὸς, οῦ, ὁ, Bœotus. Sunt autem Bœoti populi quidam Græciæ, à Bœoto progenitore denominati, quem Neptuni & Arnes filium fuisse perhibent, ex eo sortitum id nominis quòd mater eum πατρῴησι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροισι, teste Euphorione: vt & Euripides ait, Τὸν δ' ἀμφὶ βοῶν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν. Alii Bœotos περὶ τοὺς βόας denominatos volunt ὡς οὐκ ὄντας ταῖς διανοίαις ἄγαν ὀξυνήτους. crassis enim fuisse ingeniis, constat ex prouerbio, Βοιωτία ὗς, & testatur Plutarchus, qui περὶ σαρκοφαγίας libro 1, τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ἡμᾶς (inquit) οἱ Ἀττικοὶ καὶ παχεῖς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἠλιθίους, μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφαγίας, προσηγόρευον. οὗτοι δ' αὖ σῦς. Et Horatius, Bœotum in crasso iurares aere natum. INDE Βοιώταρχος, siue Βοιωτάρχης, dicitur Imperator & princeps Bœotorum, seu Prætor Bœotorū. Plutarch. in Apophthegm. ὁπότε Βοιωτάρχης αἱρεθείη: de Epaminonda Thebanorum duce: qui ibidem τοὺς Βοιωτοὺς ὑπὸ σχολῆς ἐκλυομένους ἀεὶ βούλεται ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν. Et Thucyd. lib. 4, pag. 151, τῶν ἄλλων Βοιωταρχῶν, οἵ εἰσιν ἕνδεκα, οὐ ξυνεπαινούντων μάχεσθαι, ἐπεὶ οὐκ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἔτι εἰσί. Idem Thucyd. ibidem vtitur VERBO Βοιωταρχεῖν, significante τὸ τῶν Βοιωτῶν ἄρχειν, Imperatorem seu prætorem esse Bœotorum, Imperare Bœotis, Principem in Bœotis esse. Παγώνδας (inquit) ὁ Αἰολάδου Βοιωταρχῶν ἐκ Θηβῶν μετ' Ἀριανθίδου τοῦ Λυσιμαχίδου. Qui Pagondas, ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ, ἐπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἰέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. nam cōuenerant οἱ Βοιωτοὶ eo tempore in Tanagram, καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων παρῆσαν. Et initio libri 2, ἡγοῦντο δὲ αὐτῶν Βοιωταρχοῦντες, Πυθάγγελος καὶ Διέμπορος.

STANT. Βοιωταρχία, quo significatur Principatus Bœotorum, seu Imperatoria & prætoria apud Bœotos dignitas, legitur apud Plut. in Polit. præcept. στρατηγίας (inquit) Ἀθήνησι καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ, καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. quas dignitates numerat inter τὰς μείζονας ἀρχάς. Ab iisdē Bœotis sūt duo POSS. Βοιωτικὸς ET Βοιώτιος. vt Βοιωτικὴ σμύρνα, Bœotica myrrha, apud Diosc. l.1, c.79, quam esse dicit radicem arboris in Bœotia nascentis. Et ἐγχέλεις Βοιώτιαι apud Athen. l.1, Anguillæ Bœotiæ siue Bœoticæ. Et Βοιωτία ῥαφανίς, Bœotia radicula, apud Theophr. Hist. plant. lib.7, c.4. Dicitur & Βοιώτιος ἀνήρ, Vir Bœotius, Qui oriundus ex Bœotia est. Nō tantùm verò ob natalium solum, verùm ob mores etiam aut studia nominatur aliquis Βοιώτιος. vt apud Athen. lib.10, Οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος, Ὥς οὐδὲ δειπνῶν ὡς λέγουσ' ἐμπίπλαται. Voraces enim fuisse ferūtur Bœotii. Et lib.12, de Alcibiade, ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. Quoniā verò crassi & insulsi fuerunt οἱ Βοιώτιοι, inde Βοιώτιον μέλος dicitur de crasso itidem & insulso carmine. vt apud Aristoph. in Acharn. Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον. Sic Βοιωτία ὗς, Sus Bœotia: de rudi & insulsa imperitia: quam Pindarus, Bœotus & ipse, se effugisse dicit. ITEM Βοιωτία dicitur absolutè, sed subaudito substantiuo γῆ seu χώρα, vt apud Latinos quoque Bœotia pro Terra seu regio Bœotia. id est Territorium quod Bœoti incolunt: Ouidio Bœota tellus. Æschin. τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν, totam Bœotiam. Athen. lib.1, ἐν Βοιωτίᾳ. Porro ex Βοιώτιος DERIV. Βοιωτιακός, ET Βοιωτίς, ET Βοιωτίδιον. Quorum primum, Βοιωτιακός, significat Pertinēs ad Bœotios, seu Bœotiorum peculiaris. vt Αἰγυπτιακός. Et vt Αἰγυπτιακά dicuntur libri de Ægypto & rebus in ea memorabilibus scripti, ita & Βοιωτιακά. quorum autorem Athenæus Nicandrum citat, qui & Κολοφωνιακά & Αἰτωλικά edidit. Βοιωτὶς autem, adiectiuum est fœmin. gen. idem cum Βοιωτία significans. vt quum Βοιωτὶς χθὼν vel γῆ dicitur pro Βοιωτία. At Βοιωτίδιον per iocum Aristophanes forma diminutiua vocat Bœotum seu Bœotium, alludens ad diminut. βοΐδιον à βοῦς: in Acharn. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον. Præterea à Βοιώτιος, aut Βοιωτία, est COMPOS. Βοιωτιουργής, significans In Bœotia factum, seu Bœotico more factum, aut Bœotico artificio elaboratum. Xen. De re equ. κράνος γε μὴν κράτιστον εἶναι νομίζομεν τὸ Βοιωτιουργές. dicitur vt Ἀττικουργής. Item VERBVM Βοιωτιάζω, Bœotios imitor: & peculiariter in loquendo. vnde exponitur Bœotica lingua loquor. vt Ἀττικίζω. Sicut verò Ἀττικίζω significat interdum Atticis studeo seu faueo, Atticorum partes sequor, ita & Βοιωτιάζω. vt apud Xenophontem Hellenicῶν 5, τῶν Ἀθηναίων οἱ Βοιωτιάζοντες. id est τὰ τῶν Βοιωτίων φρονοῦντες.

Βολαῖος, t.1, c.669, g. item t.3, c.1105, a.ob.
Βολακρίαι, t.2, c.989, e
Βολβάρεον, t.1, c.715, d

Βολβεῖται, Varin.affert.pro μεγαλορρημονεῖ, Grandibus verbis loquitur.
Βολβίνη,t.1,c.715,c
Βόλβιον,seu Βολβίον, Paruus bulbus, Bulbulus.vt βολβάκιον. Erot.τὰ μικρὰ βόλβια. Legitur & apud Hippocr.Γυναικείων libro 2 βόλβιον,vnà cum sua expositione,teste Galeno, qui perperam quosdam interpretatos esse dicit γηθύλλιον,διὰ τ βολβὸν.
Βολβιτία,teste eodem Galeno,Hippocrati sunt quæ vulgò βομβύλια appellantur : nimirum γένος μικρῶν πολυπόδων. Idem βολβοτίνη nominatur.
Βόλβιτον, seu βόλβιτος,t.1,c.715,a
Βολβιτώδης,ib.c. Βολβός,ib.b
Βολβοτίνη, ET Βολβίτις,apud Athen.lib.7, species sunt τῶν πολυπόδων. Apud Aristot.verò Hist.animal.lib.4,cap.1, βολίταινα esse dicitur polypodis species, & quidem δικότυλος:quam Gaza itidem Bolitænam appellat.Sed forsitan scribēdum Βολβίταινα in illo Aristot.loco, & apud Athen.Βολβιτίνη pro βολβοτίνη : vt sit denominata ἀπὸ τὸ βόλβιτον,quòd odorem ei similem emittat. nam & ὄζολιν eam vocari à quibusdam,Aristot.in loco suprà citato addit,procul dubio ob grauiorem odorem. Hippocrates βολβιτία sanè vocat hoc polypodum genus, vt ex Galeno paulo antè annotaui.
Βολβώδης,t.1,c.715,d. Βολέω,t.1,c.670,b
Βολεών,t.1,c.714,g. Βολή,t.1,c.666,g
Βολίζω,t.1,c.670,a. Βολίς,t.1,c.669,h.& t.3,c.156,h
Βολίταινα,vide inΒολβοτίνη paulo antè.
Βολίτινος,t.1,c.715,a
Βολίτης συνήθεια,apud Diosc.l.5,c.125,perperam in quibusdam codic.scriptum pro βωλίτης, id est glebosa, seu Ad glebam similitudine aliqua accedens : quam ibidem dicit πεπιεσμένῳ βωλίῳ, glebæ quodammodò compressam.
Βόλιτον,vel Βόλιτος,t.1,c.714,g
Βόλλας ab Æolensibus vocari quas Romani bullas vocāt, id est περιδέραια quædam, Plut.in Probl.Rom.ex Varrone tradit,p.514, meæ edit.
Βολοκτυπίη,t.1,c.667,d
Βόλος,ib. | Βόλοι Hesychio sunt etiam βολβοί. Eidem βόλος est non solùm δίκτυον,sed etiam θύρα,πηλός.
Βόλινθον,Hesychio est Stercus seu fimum bubulum.
Βολώδης,t.1,c.799,g
Βολωσία,teste Etym.dicitur ἡ εἰλείθυια,Lucina:quoniā βολαὶ dicebantur αἱ ὠδῖνες,partus dolores:quas ipsa amoliri & ὠθεῖν credebatur.
Βομβάζειν, Suidas esse dicit φθέγμα ἐπὶ τοῦ διαπυρεῖν καὶ τωθάζειν λεγόμενον. vt Hesych.quoq; βόμβαξ significare ait διαπυρμόν.
Βομβαίνω,t.1,c.762,g. Βομβαλοβομβάξ, ib.f
Βομβάξ,ib.
Βομβαύλιος,Hesychio est ὁ αὐλητής, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν. dicuntur enim οἱ αὐλοὶ βομβεῖν quum inflati sonāt. Pro βομβαύλιος autem, quod in posterioribus Etymologi editionibus esse dicitur εἶδος μελίσσης,denominatū & ipsum ἀπὸ τὸ βομβεῖν, reponendum βομβύλιος.
Βομβέω,t.1,c.762,d. Βομβηδόν,ib.f
Βομβήεις, ib.e. Βομβητής,ib.
Βόμβος,ib.c
Βομβρύζων,Hesychio est ἐνθορύζων,βοῶν:qui & βομβρυνάζειν affert pro βρενθύεσθαι.
Βομβυκίας κάλαμος, autore Theophrasto Hist.plantarum libro 4,cap.12, dicitur ᾧ ἂν μὴ συμπαραμείνῃ τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης,καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἁδρυνόμενος : cui opponitur ὁ ζευγίτης. Plinius Bombyciam arundinem vocat : Contrà (inquit, l.16,c.36) bombyciæ maturius reciproco,(i.inundationis fluore) graciles.
Βομβύκιον, t.1,c.763,a.& t.3,c.1402,c.ob.
Βομβύλη,t.1,c.762,g. Hesychius βομβύλιον dici scribit λήκυθον, Ampullam oleariam.
Βομβυλία,teste eodem est ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ.
Βομβυλιάζω, t.1,c.763,a
Βομβύλιος,vel Βομβυλιός,t.1,c.762,h
Βομβυλίς, Bulla.Hesychius enim βομβυλίδας expon.πομφόλυγας.
Βομβύλιον,Suidæ εἶδος στρογγυλοειδές: idem forsan ac βομβυλιός.

A Βόμβυξ,t.1,c.763,a. | Βόμβυκες Hesychio sunt non solùm εἶδος ζώων πτερωτῶν κατὰ σφῆκα , sed etiam γένος αὐλῶν, nimirum ἀπὸ τὸ βομβεῖν. Vide & Βόμβυρ apud eundē: nisi potius scribendum βόμβυξ.
Βομβῶνας,idem Hesych.dici tradit βουβῶνας,Bubones.
Βόνασος, siue Βόνασσος, animal syluaticum & cornigerum est,teste Aristot.Hist.animaliū lib.2,cap.1. de quo multa idem eiusdem operis libro 9,cap.45,& ex eo Plinius lib.8,c.15.Sed notandum est,apud hunc Bonasus scribi, apud illum Βόνασος:alibi verò & Βόνασος & Βόνασσος reperiri aiunt.
B Βοοβοσκός,οῦ,ὁ,Boum pastor,Bubulcus,Suidæ.
Βοόγλωσσος,t.1,c.777,e. Βοοζύγιον,ib.f
Βοοθύτης,ib. Βοοκτασία,ib.
Βοοκέρας,Hesychio τὸ ὑψιθέμενον τῇ ὁρμῇ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον.sed addit,alios dicere τείχη.
Βοοσπόρω,idem exp.μάστιγι & βούτῃ. vterq; enim illorum agitat boues.
Βοοσφαγία,t.1,c.777,f. Βοότροφος, ib.
Βοόων,Ionica dialysi seu diæresi vocalis circunflexæ pro
C βοῶν dicunt poet.vt ὁρόων,γανεόων & similia.
Βορά,t.1,c.763,b
Βόραθρον,vide in Βέρεθρον.
Βόρασος, vide Βούρασος.
Βορβορέη, Cœnosa, Lutosa.
Βορβορίζω,t.1,c.763,f. Βορβορίται,ib.e
Βορβοροκοίτης,ib.c. Βορβορόομαι,ib.e
Βορβορόπη,ib.d. Apud Suid.in manuscripto codice legitur,Βορβόροπον,κόπρον.σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον.
Βόρβορος,t.1,c.763,c. Βορβοροταράξις, ib.d
D Βορβορόω,ib.e. Βορβορυγή,ib.g
Βορβορυγμός,ib. Βορβορύζω,ib.f
Βορβορώδης,ib.e. Βορβορωπόν,ib.d
Βορεάδαι,t.1,c.764,c. Βορέας,ib.a
Βορεασμοί, Athenis erant ἑορταὶ καὶ θοῖναι ἃς ἦγον τῷ Βορέᾳ, ἵνα αὐτοῖς πλέωσιν,teste Hesychio,id est Festa & epulæ institutæ in honorem boreæ , vt eo propitio & secundo silerent austri in nauigatione.
Βορεῆθεν, t.1,c.764,b
Βορέης,Ionicè pro βορέας dicitur apud poetas imprimis.
E Βορεήτης,t.1,c.764.b. Βορεαῖος,ib.c
Βορειάς,apud poetas pro ἡ βόρειος. Ionicè pro eodem Βορηϊάς dicitur,vnde in Epigr.Βορηϊάδα,Borealem.
Βόρειον,t.1,c.764,b
Βορεῖον, Hesychio γαστὴρ ἐσκιασμένη πως.
Βόρειος,t.1,c.764,b
Βορέω, poeticè pro βορέαο seu βορέεω,Boreæ.Hom.Odyss.ξ, v.vlt. βορέω ὑπ' ἰωγῇ.
Βορή,Ionicè pro βορά. Cibus.βρῶσις,τροφή.
Βορηϊάς,vide Βορειάς. Βορήϊος,t.1,c.764,c
F Βορῆς,Ionicè pro βορᾶς seu βορέας. Herodot.lib.2, φησὶ βορέω ἀνέμου.
Βορθαγορίσκια,Hesychio χοίρεα κρέα, Porcinæ carnes:& μικροὶ χοῖροι,Laconibus βορθάκιοι.Infrà ὀρθαγορίσκοι dicuntur iidem porcelli.
Βόρμαξ,eidem est μύρμηξ , Formica. Infrà Βύρμαξ.
Βόρμος,eodem teste idem ac βρόμος. quod esse dicit εἶδος πεδιάδων,τὸ πολλαχοῦ μὲν σπειρόμενον,ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτομάτως φυόμενον. Auena,aut Fœnum etiam.
Βορός,vel Βόρος,t.1,c.763,b
G Βορράζων,Hesychio est ψοφῶν,Strepitans.
Βορρᾶθεν,t.1,c.764,d. Βορρᾶς,ib.
Βορρεῖον, apud Xenophontem in Cyneg.legitur positum pro βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, Borealis constitutio aeris, Boreale cælum.vel potius pro βόρειον πνεῦμα.p.577, ὅταν μὲ ἐπινίφη, ᾖ ἡ βορρεῖον.
Βορσον,Hesychius Eleis esse dicit σαυρόν,Palum.
Βόρταχος,Hesychio βάτραχος,Rana. Galenus verò in suo lexico Hippocratico βοτράχου ex Hippocrate affert pro βατράχου positum : sed addens, quosdam scribere
H apertè βατράχου.
Βόρυες,Boryes: animalia quædam in Libya bouis magnitudine,teste Herodoto lib.4,pag.179. Haud scio an eadem quæ ὄρυες.
Βορώτατος,t.1,c.763,b
Βόσις,t.1,c.780,g. Βοσκάδιος,t.1,c.781,h

Βοσκαὶ,ib.g. Βοσκὴ,ib.
Βόσκημα,t.1,c.782,b. Βοσκηματώδης,ib.
Βόσκησις,ib. Βοσκητέον, ib.c
Βοσκὶς,ίδος,ἡ,exponitur Auis altilis apud Columell.lib.8, cap.15, vbi dicit, Clausæ pascũtur anates,querquedulæ, boscides,phalerides, similésque volucres, quæ stagna & paludes rimantur. Sed vereor ne ibi scribendum sit boscades:à nom.sing βοσκὰς,de quo paulo antè.
Βόσκομαι,t.1,c.781,f. Βοσκὸς,ib.g
Βόσκω,ib.f. Βοσπέλος,t.1,c.778,d
Βόσπορος,ib.c. Βόστρυξ,t.1,c.1589,b
Βόστρυχα,τὰ,ib.d. Βοστρυχηδὸν,ib.e
Βοστρυχίδη,Hesychio sunt πολυκαμπῆ,Flexuosa.
Βοστρυχίζω,t.1,c.1589,e
Βοστρύχιον,ib.f. ‖Βοστρύχια Hesychio sunt στέμφυλα,Fraces.
Βόστρυχος,t.1,c.1589,b. Βοστρυχοῦμαι,ib.f
Βοστρυχώδης,ib.e. Βοτάμια,t.1,c.781,e
Βοτάνη,ης,ἡ,Herba,Gramen. Hom.Od.κ,de vitulis,— ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται. Et Il.ν,μῆλα Πιόμβ' ἐκ βοτάνης. Vtuntur & prosæ scriptores. VNDE Βοτανολογέω,ῶ,Herbas lego seu colligo. Hippocr.in epist.ad Crateuam,βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ οἷα δύνασαι. ITEM Βοτανώδης, C
Herbaceus, vel Herbosus.i. vel Ad herbarũ genus accedens: vel Herbis abundans,Herbidus. ET Βοτανικὸς, Herbarius, Ad herbas pertinens, seu Qui de herbis est. vt βοτανικὴ παράδοσις apud Diosc. quod exponunt Herbarum tractatio & Herbarum doctrina.In præfat.lib.1, τὴν βοτανικὴν παντελῶς ἐάσαντες παράδοσιν. Ibidem paulo pòst dicit βοτανικὰ φάρμακα, medicamenta herbacea seu herbaria. id est ex herbis confecta. quæ & absolutè βοτανικὰ dicuntur,subaudito substantiuo. vt apud Plutarch.Symp.4,Probl.1,ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ D
θηριακὰ καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραννύντας. Inde & DIMIN.Βοτάνιον,ου,τὸ, Herbula, Herba pusilla seu parua. Item VERBVM Βοτανίζω,significans Herbas carpo seu vello:quod Columella Exherbare dicit & Runcare. VNDE Βοτανισμὸς, Euulsio herbarum, Runcatio.
Βότειρα,t.1,c.780,h
Βοτέω,Pasco.Hesychius enim βοτεῖν affert pro βόσκειν.
Βοτὴρ,t.1,c.780,h. Βοτῆρες,t.1,c.781,a E
Βοτηρικὸς,ib.
Βότης,piscis apud Athen.l.7.
Βοτὸν,t.1,c. 781,a. Hesychius βοτὰ exp.βοσκήματα,dici annotans κατὰ πάντων καὶ χερσαίων καὶ πτηνῶν, καὶ ἐνύδρων, καὶ ἀγρίων ζώων. Βοτὸς,t.1,c.781,a.
Βότραχος,vide paulo antè in Βόρταχος.
Βοτρύδιον, t.1,c.765,c
Βοτρυδὸν,ib. Βοτρυηρὸς,t.1,c.764,h
Βοτρυηφόρος,ib.g. Βοτρυΐτης, ib.h
Βοτρυΐνης,ib. Βοτρυμὸς, t.1,c.765,b F
Βοτρυόδωρος,t.1,c.764,g. Βοτρυόεις,t.1,c.765,a
Βοτρυόεις,οἱ,Conditiτii racemi.v.l.
Βοτρυοῦμαι,t.1,c.765,c. Βοτρυοσταγὴς, t.1,c.764,g
Βοβρυοστέφανος,ib. Βοβρυοχαίτης,ib.h
Βοτρυς,ib.e. Βότρυχος, t.1,c.765,b
Βοβρυώδης,ib. Βόβρυον, ib.
Βοῦ,t.1,c.780,f
Βοῦα,Hesychio ἀγέλη παίδων, Grex puerorum.
Βυαγρὸν,t.1,c.773,c. Βυάγρα,ib.
Βουβάλιον,Pudendum muliebre: & Cucumis syluestris apud Hippocr.teste Hesychio. Apud Galen.verò in lex. Hippocr.legitur Βουβάλιος, σίκυς ἄγριος. Citat Gorr.& Diosc.autorem. ‖Βουβάλια, Poll.numerat etiã inter τὰ περικάρπια & brachialia ornamẽta, vt Etymol. quoq; refert βυβάλιον esse κόσμον χρυσοῦν περιτιθέμενον τῷ καρπῷ; afferens hunc Diphili senarium, Βουβάλια καρπῶν,παρθένου φρονήματα.
Βούβαλις,t.1,c.780,d. Βούβαλος,ib.
Βούβαραι, Hesychio μεγάλαι: afferenti & βούβαρα pro μεγάλα,Grandia.
Βουβάρας,eidem est μεγαλοναύτης: nimirum παρὰ τὸ μεγάλην βάειν ἢ μέγα βάρος ἔχειν. Sed addit dici etiam de homine qui μέγας est & ἀναίσθητος,Magnus & stupidus seu stolidus. Meminit Etymol.quoque huius βουβάρας, dictum scribens διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τοῦ ἄκρου περιτομήν τινα βυ-

A βάλου ἐξέχουσαν: exponénsque etiam μεγαλοναύτης & μεγάλως βαρύ.vt illa in signif.sit ex βοῦ epitatico & βάεις, quod est πλοῖον:in hac, ex βοῦ & βάρος. Exponit etiam καιχηπων.nam περιαλαζόνος dici ait,quem & βαρυχίταν dictum fuisse.
Βουβάρης,eodem H.teste,nauis nomen est apud Philistũ.
Βουβασικὸν ἕλκος,Vlcus præhumidum,quod pueris maximè in superficie oritur.Gorr.ex Aet.l.4,c.21.
Βούβαστις,in Epigramm.dicitur Isis,quæ & parturientibus aderat.
B Βουβελα,t.1,c.780,d
Βουβίλιξ,Hesychio σπατοχία, Abstinentia à cibo.
Βουβὸς,οῦ,ὁ,Mutus.v.l.
Βουβόσιον,t.1,c.773,c. Βούβοσις,t.1,c.780,g
Βούβοτος,t.1,c.773,c.& 781,b. Βούβρωσις,t,1,c.782,g
Βουβὼν,ῶνος,ὁ,Inguen. Sunt qui definiant esse femoris cum ischio iuncturam:alii esse locum ad latera pubis,vbi femur & coxendix coeunt:alii verò esse glandulas in inguinibus vtrobique sitas, teste Gorræo. Homer.Iliad. δ,Βεβλήκει βουβῶνα νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα. Lucian. ὅσον εἰς βουβῶνας, vsque ad inguina. Alex.Aphrod.lib.2,probl. 12, φθάσασα πρὸς βουβῶνα. ‖Βουβὼν dicitur τὸ περὶ βουβῶνας οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς,teste Poll. etiam Alex.in loco suprà citato quærit,διὰ τί ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, quamobrem ex offensione pedis, tumor in inguine oriatur. Et Gorr.verbis suprà allatis addit hæc, Quũ autẽ glãdulæ omnes (inquit) propter sui imbecillitatem omnium maximè opportunæ sint fluxionibus, potissimùm tamen illæ quæ sitæ sunt ad inguina, quòd præter natiuam imbecillitatem accedat etiam motus huius partis in qua sitæ sunt, vehemens, situs decliuis, & redundans iis in partibus semper humiditas: quorum occasione promptè decurrũt in tumores,quos eodem cum ipsa parte nomine βουβῶνας nuncupant. Quod nomẽ quãquam propriè iis quadret qui in inguinibus consistũt,vsurpatur tamẽ etiã in iis qui in alia quauis corporis parte oriuntur,vt in axillis & collo. INDE Βουβωνοκήλη, Inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen vt in ipso inguine consistat,nec descendat in scrotum,vt scribit Paul.l.3,c 53.Vide & t.1,c.189,h. ITEM Βουβώνιον,ου,τὸ,Bubonium,dicitur aster Atticus, quoniam (vt testatur Diosc.l.4,c.120) καταπλασσόμενος ὑγρὸς ἀρμόζει πρὸς βουβώνων φλεγμονάς· ξηρὸς δὲ περιαφθεὶς τοῖς βουβῶσι, ἀπαλλάσσει τῆς ὀδύνης. Vnde & Plin.l.27,c.5,Aster ab aliquibus bubonion appellatur, quoniam inguinum præsentaneum remedium est.Et mox,Sed ad inguinũ medicinam sinistra manu decerpi iubent & iuxta cinctus alligari. Inde & VERB.Βουβωνιάω,ῶ,Bubone laboro, Laboro tumore circa inguina. vel simpliciter Tumore laboro. vt βουβὼν dicitur non inguinum solùm tumor,sed aliarum etiam partium. Aristoph.Ran.Ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, tumores & inflammationem in renibus sentio. Apud Suid.idẽ locus extat, qui βουβωνιῶ exp. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. Apud Hes.verò habetur ET Βουβωνιασκόπος,exposituũ ὁ βουβῶνι ἐπάδων, Qui bubones incantat.hoc est Qui bubones inflammatos inspiciens, carmine aliquo eps incantat, & malum se amoliturum eo pollicetur.
G Βουγάϊος, t.1,c.810,g. & 803,f
Βουγενής, t.1,c.773.d. & 827,c.ob.
Βούγλωσσος,t.1,c.773,d. Βουδάκη,ib.e. Βουδίψιον,ib.
Βουδόρας,t.1,c.773,f. Βουδόρος, & Βουδορος,ib.e
Βουδρομέω,t.1,c.1050,a. Βουδρομία,ib.
Βουζυγία,t.1,c.773,f. Βουζύγιον,ib. Βούζυγον,ib.
Βουθερὴς,ib.g. Hesych.βουθεροι quoque dici innuit pro οὗ αἱ βόες θέρους ὥρα νέμονται. Nisi potius βουθερεῖ aut βουθέρει scripsit,respiciens ad Sophoclis locum quem in Βουθερὴς citaui.
H Βουθοίνας,t.1,c.773,g. Βουθοίνης,ib.
I Βοῦθος περιφοιτᾷ, prouerbio dicitur ἐπὶ τῶν λήθων seu ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων,teste Hesychio & Suida,à Butho quodam qui in Pythicis ludis vicit.
Βουθυσία,t.1,c.773,h. Βουθύσιος,ib.
Βουθυτέω,t.1,c.774,a. Βουθύτης,ib.
Βούθυτος,ib.a. Βουϊέρ ρω,ib.c

Βουκαῖος,t.1,c.780,e. Apud Hesych.diuisim βουκαῖος, expositum itidem βουκόλος:secundum alios autem, θεριστής.

Βουκανῆ,Cyprii αἵεμον ἢ ἄνθος vocant, teste Hesychio.

Βουκανιστήριον,ου,τὸ,Buccina.v.l.quæ & Βουκανιστὴς afferūt pro Buccinator.

Βουκάπαι,t.1,c.774,c. Βουκάρδιος,ib.

Βουκέντης,ib. Βούκεντρον,ib.

Βουκέραος,ib.d. Βούκερας,ib.

Βούκερως,ib.c. Βουκεφάλας,ib.e

Βουκεφάλεια,ib. Βουκεφαλῖται,ib.

Βουκέφαλος,ib.d. Βουκινέω,ib.e

Βούκλεψ,ib.

Βουκόλεια, Hesychio ἀγέλη βοῶν, Grex boum, Armentum. quod & βουκόλιον dicitur. In v.lex.Βουκολεῖον, Locus & sedes boum.

Βουκολέω,t.1,c.774,g. Βουκόλημα,t.1,c.775,b

Βουκόλησις,ib. Βουκολητὴς,ib.

Βουκολία, t.1,c.774,f. | Βουκολίη Hesychio est κακολογία.

Βουκολιάζω,t.1,c.775,f. Βουκολιασμὸς,ib.g

Βουκολιαστὴς,ib. Βουκολίζω, ib.f

Βουκολικὸς,t.1,c.774,f. Βουκόλιον,ib.

[illegible] Hesychio est cinclus auis: procul dubio quoniā boues in modum pastoris consectatur.

Βουκολὶς, Pastoria seu Bobus pascendis apta. nam v.l.βουκολίδα interpr.Bobus pascendis aptam.

Βουκολισμὸς,t.1,c.775,f. Βουκόλος,t.1,c.774,e

Βουκόρυζος,Admodū mucosus,ideóque stolidus. Hesychio ἀναίσθητος,ἀσωύετος,vt βλεχέμυξος suprá.

Βοῦκος,t.1,c.780,e. Βουκράνιον,t.1,c.775,g

Βούκρανον,ib. Βουλαῖος,t.1,c.768,g

Βουλαρχέω,t.1,c.767,h

Βούλβη,& Βούλβιον, apud Alexād. Trallianum legitur pro Latino Vulua.

Βουλεία,t.1,c.768,g. Ionicè Βουλείη dicitur.

Βούλευμα,t.1,c.769,g. Βουλευμάτιον,ib.

Βουλεύομαι,ib.c & d. Βούλευσις,ib.g

Βουλεύσεως δίκη, t.4,c.720,d

Βουλευτέον,Consultandum,Deliberandum. Thuc.βουλευτέον ἐδόκει αὐτοῖς.

Βουλευτήριον,t.1,c.770,a. Βουλευτὴς,t.1,c.769,h

Βουλευτικὸν,t.1,c.770,a. Βουλευτικὸς,t.1,c.769,h

Βουλευτὸς,ib. Βουλεύω,t.1,c.768,h

Βουλεὼν,ὁ,Locus quo fimus cōgeritur agri stercorati. v.l. perperam pro βολεών.

Βουλὴ,t.1, c.767,b

Βουληφόρος,idem ac βουληφόρος,vt annotant v.l.

Βούλημα,t.1,c.766,d. Βουλῆς,t.1,c.768,g

Βούλησις, t.1,c.766,d

Βουλητέος,Volendus,Quem velle oportet seu decet.

Βουλητικός,οῦ,ὁ,In quo sita est ἡ βούλησις. seu Voluntarius.

Βουλητὸς,t.1,c.766,d. Βουληφόρος,t.1,c.767,h

Βουλία,Consilium.Affertur enim ex Herodoto ἐκ βουλίης, pro,Consilio.Ionicè itaque dicitur pro βουλεία.

Βουλιμία,t.2,c.711,a. & t.3,c.149,c.ob.

Βουλιμιάω,t.2,c.711,f

Βούλιμος, ibid.a.& t.3,c.149, c.ob.

Βουλιμώττω, t.2,c.711,f

Βουλίτης,est ἄρτος quidam,de quo vide Athen.l.3.

Βούλομαι,t.1,c.765,d.& t.3,c.481,a.ob.

Βουλυτὸς,t.1,c.775,h

Βουμανὲς, Hesychio est herbæ species: forsan cuius amore boues veluti insaniunt. nisi fortè sit quæ bobus insaniam inferat,vt τὸ ἱππομανὲς equis.

Βούμασθος,t.2,c.767,g. Βούμαστος,t.1,c.776,a.& t.2,c.767,g

Βουμελία,t.1,c.776,a. Βουμέλιος,ib.

Βουμέτρης, apud Ætolos ὁ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένος,teste Hes. Qui nimirum boues mactandos velut admetitur.

Βουμολγὸς,t.1,c.776,b. Βουμυκαὶ,ib.

Βούμυκοι, ib.

Βούνασος etiam in v.l.affertur pro Βόνασος : sed sine autoris vllius testimonio.

Βούνεβρος,Magnus hinnulus, Grandis & adultus hinnulus. In fab.Æsop.βουνέβρῳ περιτυχόντης.

Βουνίτησι, apud Suid.in manuscripto etiam codice legitur expositum τοῖς βουκόλοις,τοῖς βοηλάταις,Bubulcis, Boum agitatoribus. Infra Βωνίτησι,Doricé.

A Βουνιὰς, Βούνιον,Βουνὶς,Βουνίτης, Βουνοβατέω, Βουνοειδὴς,Βουνοπατεῖν,vide in sequ.Βουνός.

Βούνομος,t.1,c.776,b. Apud Hesychium legitur & βουνόμαι,expositum ἑλώδεις.

Βουνὸς,οῦ,ὁ,Collis,Tumulus, Cliuus. Epigr.lib.2,in deformes,— ἦν δ' ἐπὶ βουνὸν ὑψηλὸν σῶμ' ἄγῃ,καὐτὸν ἐσοψόμεθα. Exponitur etiam Cumulus, Aceruus. Hesychio verò βουνοὶ sunt βωμοὶ, Aræ seu Altaria: quo teste βουνὸς Cypriis dicitur στιβάς. INDE βουνοβατέω, Per colles gradior seu incedo. ET Βουνοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Colli similis,

B lis,Tumuli speciē gerens, Cliuosus. vt βουνοειδὴς τόπος. ET Βουνοπατέω,ῶ,Colles calco,id est Per colles gradior seu incedo. vnde in Epigr.infin.βουνοπατεῖν: pro quo aliqui βουνοβατεῖν legunt. Deriuatum inde PRAETEREA Βουνώδης, significans Collibus seu tumulis frequens,Cliuosus:vel etiam idem cum βουνοειδής.

ITEM Βούνιον ET Βουνιάς:quorum vtrunque napi genus est.Ita enim Plin.l.20,c.4,Naporum duas differentias & in medicina Græci seruant. Angulosis foliorum caulibus florens,bunion vocant. Alterum genus bunia

C da appellant,& raphano & rapo simile: seminis præclari contra venena.Meminit vtriusque horum & Dioscorides:bunii,lib.4,c.124:buniadis,l.2,c.136.Sed si ei credimus,bunion ex naporum genere non est.quamobrem & à buniade ipsum, veluti longè diuersum, separauit: buniadem autem,veluti affinem,inter γογγυλῶν & ῥαφανίδων genera interiecit. quemadmodum *Athen.quoq; lib.9, dicit τὴν ῥάφυν siue ῥάπυν,& τὴν νῦν προσαγορευομένην βουνιάδα,similes inter se esse:afferens & Nicandri quēdam ex Georg.locum in quo βουνιὰς inter γογγυλίδα

D & ῥαφανίδα ponitur media: addénsque, Theophrastum βουνιάδα quidem non nominare, sed quandam γογγυλίδα vocare ἄρρενα, & fortassis hanc esse τὴν βουνιάδα. Gorræus buniadem esse dicit napi alteram speciem, olim omnibus, nunc paucis notam. cuius radicem dici in altum valde crescere,& in rotundum extuberare:vnde nomen Græcos ei indidisse, qui βουνοὺς appellent colles & loca verrucosa.Idem Gorr.ex Diosc.refert βούνιον à quibusdam vocatum fuisse etiam τὸ περιστερεῶνα. A superiore verò bunio DICTVS Βουνίτης οἶνος apud

E Diosc.l.5,c.56.quem ibidem vocat οἶνον διὰ βουνίου,vtpote διὰ βουνίου σκευαζόμενον.Hoc vinū intellexisse videtur Plin.quū l.14,c.16,scripsit,E napis quoque vinū fit, XI denariorum pondere in sextarios binos musti addito. Nam bunion esse napū vult, seu napi speciē, vti suprà docui.atq;adeo pro eo quod Diosc.l.4,c.125, dicit ψευδοβούνιον habere φύλλα βουνίῳ ὅμοια,ipse lib.24.c.16,sic interpr.Pseudobunion napi folia habet. Rursum à Βουνὸς EST Βουνὶς γῆ apud Æschyl. teste Hesych.quod interpretantur Terra collibus frequens, vt idem sit ac βουνώδης γῆ.

F Βούπαις,t.1,c.776,c. & t.3,c.13,f

Βούπαλις,Multam luctam habens.vt in Epigr.legimus ἀέθλοσιώνης βουπάλεως, Certaminis multæ luctæ, Certaminis in quo maximopere luctandum est. At Βουπαλίδες,Hesychio sunt περισκελίδες, tibialia.

Βούπαλος quoque,significare videtur Magnum luctatorē. Hesych.tamen βούπαλον generalius exp.μέγα:at Suid.βούπαλον interpr.ὄνον,in hoc loco Aristoph. εἰ νὴ Δία τις τὰς γνάθους Τύπτων δὶς ἢ τρὶς ἔκοψεν ὥσπερ. βουπάλου, φωνὴν ἂν

G οὐκ εἶχον.Cui loco subiungit & hunc Hipponactis, λάβετέ μου θοἰμάτιον,κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν. Possis & Bouis modo stupidum interpretari,vt βουβαφαν. At Βουπαλίων est nomen proprium.

Βουπάμμων,t.1,c.776,d. Βούπεινα,t.3,c.149,c

Βουπελάτης,t.1,c.776,d. Βουπλάστης,ib.

Βούπλευρον,ib.e. Βούπληκτρον, ib.

Βουπλὴξ,& Βούπληξ,ib. Βουποίμην,ib.f

Βουπόλος,ib. Βουπόρος,ib. Βούπρησις,ib.

Βουπρίονες,Hesychio sunt κρημνοὶ μεγάλοι καὶ λόφοι, Præcipi-

H tia magna & colles.Sed scribendū forsan βουπρηῶνες.

Βούπρῳρος,t.1,c.776,h. Βούπρῳρος θυσία,t.3,c.1608,f.ob.

Βούπτινον,herba dicta trifolium,teste Hesychio.

Βούραγος, SIVE Βόραγος, Fructus qui clauditur spathe siue elate,id est Palma suo inuolucro inclusa. Dioscor. lib.1,cap.151,ὁ περιεχόμενος δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς,ἐλάτη κα-

λεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρεαος. Pro quo Βόραος paulo A pòst scriptum βούεαος in Ald.editione, πιεῖ πρὸς ὅσα ὁ βούεαος.

Βούρρινα, Burrhina: fons in insula Co, fluens è petra quadā longè spectantibus narem bouis præferente. Meminit Theocr.& Eust.comment.in Dionys.Afri περιήγησιν, vbi simplici ρ scribitur.

Βούρυγχος, Hesychio ἰχθὺς κητώδης: forsan à bubulo aut magno rostro. Infrà Βρύγκος quoque est cetaceus piscis.

Βούρυτος, eidem est ποταμὸς μέγα ῥεῦμα ἔχων, nimirum παρὰ τὸ βοῦ ῥέειν, quoniam vehementi & magno cursu B fluat.

Βοῦς, t.1,c.772,g. & t.3,c.230,a.ob.

Βουσή, Hesychio δούλη, Serua, Famula. Βουσία, vide apud eundem.

Βουστάδιον, t.1,c.777,a. Βούσταθμον, ib.& 1740,b.ob.

Βουστάνη, Stabulum boum, Bubile. Hesychio βουστασία, ἡ τῶν βοῶν στάσις: item μάστιξ & πληγή. vt βουτάνη quoque et est μάστιξ.

Βουστάσιον, t.1,c.777,a. Βούστασις, ib.

Βούσυκα, Hesychio sunt τὰ μεγάλα σῦκα, Fici bouis instar C magnæ.

Βουστροφηδὸν, t.1,c.777,a

Βούταλις, Buralis, in Fab.Æsopi. At Βουταλίων, nomen proprium.

Βούταμος, t.3,c.1391,h

Βουτάνη, Hesychio est μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς, nimirum πρὸς ὃ τὸ πηδάλιον δεσμεύεται, pars nauis longæ ad quam gubernaculum religatur. Item μάστιξ, & τάνυσις τῆς βοείας, scutica & bouinæ pellis tensio. Significat verò & μάχην & ἀηδίαν, teste eodem.

Βούταρος, eidem est ὁ ταχὺς ἢ ὁ παχύς. D

Βούται, Doricè pro βούτης dicitur. Suidæ est βοονόμος, Bubulcus. vt Hesychio quoque Βοῦται sunt βουκόλοι, νομεῖς, βοτῆρες.

Βουτελέειν, t.1,c.777,b

Βούτης, t.1,c.780,d. ‖ Hesychius βούτας exponit non solùm βουκόλους, sed etiam βοσκήματα. Eidem βούτης est non tantùm ὁ βουκόλος, verùm etiam ὁ τοῖς Διϊπολίοις τὰ βουφόνια δρῶν. Eodem teste βούτης à Cydoniatis dicitur ὀρίγανος. Est alioqui & nomen proprium cuiusdā qui E Athenis τὴν ἱερωσύνην εἶχε: cuius nepotes & posteri dicuntur Βουτάδαι & Ἐτεοβουτάδαι, quasi ἀληθινοὶ Βουτάδαι. nam τὸ ἐτεὸν significat ἀληθές, verum. Suidas ex Harpocratione.

Βουπαίνειρα, apud Hes. est τροφὴν ἀνδράσι παρέχουσα. sed perperam (opinor) pro βωπαίνειρα.

Βούτημος, t.1,c.777,b

Βουτοὶ, Hesych. teste sunt Loca apud Ægyptios in quibus mortui ponuntur, Mortuorum conditoria.

Βούτομον, t.3,c.1391,g. Βούτομος, ib. F

Βούτορος, t.1,c.777,b. Hesych. βούτορον exp. etiā ὁδὸν, ἀτραπὸν, Viam, Semitam.

Βούτροφος, t.1,c.777,b

Βούτρωκτον, Hes. esse dicit ὄροβον: forsan quia bubus comedendus apponitur.

Βούτυπος, t.1,c.777,b. Βουτύλινος, ib.c

Βούτυρον, t.1,c.777,c.

Βώτυρος, herbæ genus, vt Hes. tradit ex Dionysio

Βουφάγος, t.4,c.3,d.

Βούφαρος, t.1,c.777,c. Apud Hes. legitur, Βουφάρας, γεφύρας. G

Βούφθαλμον, t.1,c.777,c. Βουφονέω, ib.d

Βουφόνια, ib. Βουφόνος, ib.

Βουφορβέω, ib.c. Βουφόρβια, ib.

Βουφορβὸς, ib.

Βουφόρτων, in Epigramm. pro πολυφόρτων: apud Suidam, βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων, Onustarum valde grauibus sarcinis.

Βουχανδὴς, Bouis capax. βοῶν χωρῶν. Suid. ex Epigr. Βουχανδὴς ὁ λέβης. Hesych. βουχανδέα generalius exp. πολυχώρητα. quæ enim bouem capere possunt, eadem & multa H capere. Apud eundem legitur, Βουχάνδα, τὸν μέγαν λέβητα: sed vereor ne mendosè pro βουχανδέα.

Βούχωμα, apud eundem legitur expositum φρόνημα.

Βόω, t.1,c.780,g

Βοώδω, Atticè pro βοῶμι seu βοάσομαι.

Βοῶν, in vulg.l. dicitur esse Custodia apud Alexandrinos. Hesychius verò βοῶνα exponit ὁδόν: afferens & βοῶνας pro ἀγροικίας.

Βοώνης, t.1,c.778,a. Βοώνητος, ib.

Βοωνία, Cretensibus est αὔλιος θύρα, teste Hesych.

Βοώτης, t.1,c.778,a. & t.2,c.1394,c

Βοῶπις, ibid.

Βοωτεῖν, Laconibus est ἀροτριᾶν ὅτε ὁ Ὠρίων δύνη, teste Hesychio. Simpliciter pro Arare, seu Iunctis agitatísque bobus arare, Hesiodus accipit, qùum in Ergois iubet – γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Vbi tamē Proclus βοωτεῖν accipi posse ait non solùm pro ἀροτριᾶν seu βοηλατεῖν, sed etiam pro βοῦς βόσκειν.

Βοώτης, t.1,c.778,b. Βοώψ, t.1,c.761,f

Βόωψ, t.1,c.778,b.

¶Βραβεία, t.1,c.785,b. Βραβεῖον, ib. Βραβεύομαι, ib.a

Βραβεὺς, t.1,c.784,d. Βραβευτὴς, t.1,c.785,a

Βραβεύω, t.1,c.784,f. Βράβης, ib.e

Βράβυλα, τὰ, Scholiastes Theocriti esse scribit τὰ κεκλημένα κοκκύμηλα ἤγουν Δαμασκηνά, Pruna Damascena: vt Suidas quoque τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Clearchus apud Athen. lib. 2, dicit Rhodios & Siculos βράβυλα [illegible] nare τὰ κοκκύμηλα. Theocr. certè ità vocauit Idyll. 7, sic canens, Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Et Idyll.11, Ὅσσον ἔαρ χείμωνος, ὅσον μᾶλον βραβύλοιο Ἅδιον. Quos duos locos Athen. quoque ibi affert, addens & hæc, hoc ἀκρόδρυον esse quidem μικρόπερον τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν δριμύτερον. Ibidem ex Seleuci Γλώσσαις refert, βράβυλα, ἦλα, κοκκύμηλα, μάδρυα, eadem esse, ac τὰ μάδρυα quidem dici veluti μαλόδρυα: τὰ βράβυλα autem dicta quòd sint ἀκοίλια & τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα: ἦλα autem, veluti μῆλα, teste Demetrio Ixione in Ἐτυμολογίᾳ. Eadem propemodum ex Athenæo referunt Suidas, Etymol. & Eust. apud quos notandum est scribi βράβηλα per η in penultima: existimantes procul dubio sic nominata quòd sint τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα ἦλα, i. μῆλα: sed eam scripturam non vsquequaque veram esse, Theocriti verba docent. At Βράβυλος Hesychio est εἶδος φυτοῦ κακοῦ. Plin. quoque brabylam plantis annumerare videtur, quum lib.27, c.8, dicit, Brabyla spissandi vim habet, cotonei mali modo: nec amplius de ea tradunt autores.

Βραγὸς, Hesychio ἕλος, Palus.

Βραγχαλέος, t.1,c.791,g. Βραγχάω, ib.

Βραγχία, Hesychio ἡ περιτράχηλος ἀλγηδών: nimirū Raucedo seu Raucitas.

Βράγχη, ης, ἡ, est πάθος περὶ ταῖς ὕς γινόμενον: éstque μέρους τινὸς τοῦ σώματος, quo malo correptis suib⁹ περιπίπτουσι τὰ στόματα τῶν σιαγόνων, vt Suid. tradit in voce Διάρροια. Hesych. id βράγχος vocat.

Βράγχια, t.1,c.791,f & h

Βραγχιάζομαι, ib.h. Βραγχιάω, ib.g

Βραγχίδες, Branchilæ, Raucæ. v.l.

Βραγχοειδὴς, t.1,c.792,a

Βράγχον, Hesychio τῆς καταφράκτου νεὼς τὸ κύτος. Habes proparoxytonon βράγχον in loco quodam Theophr. quem in Κατακρεμάννυμι attuli t.2,c.420,d, vnà cū Plinii interpretatione. sed id suspectum est. At plur. τὰ Βράγχια, siue Βραγχία, vide paulo antè sua serie.

Βράγχος, t.1,c.791,g. Hesychius βράγχος esse dicit suis νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι γιγνομένων, ὅταν ὕς μάλιστα διαφθείρηται. quod βράγχην appellat Suid.

Βράγχω. Laqueis irretitus captúsque hæreo. Hesychius enim βράγχοντες exp. βρόχοις ἁλόντες.

Βραγχώδης, t.1,c.791,g

Βραδάμανθυς, Æolico pleonasmo pro Ῥαδάμανθυς.

Βραδανίζει, Hesychio ῥιπίζει, τινάσσει. forsan ex κραδαίνω.

Βραδεῖα, Tarda: ex mascul. βραδύς. Significat etiam Tarditas, si vulg. lex. credimus.

Βραδέως, t.1,c.785,f. Βράδιον, ib.

Βράδιστος, Tardissimus: irregul. superl. ex βραδύς, pro βραδύτατος. poetæ pro eodem & βάρδιστος dicunt, metri caussa traiectis literis.

Βραδὸς, t.1,c.785,h

Βραδὺ, Tardum. τὸ βραδὺ, substantiuè interdum pro ἡ βραδυτὴς, Tarditas, Cunctatio, Mora: apud Thucyd.

& Plat. De leg.
Βραδύγλωσσος, t.1, c.855, g. Βραδυδινής, t.1, c.1019, f
Βραδύκαρπος, Tardos seu seros reddens fructus.
Βραδύνοια, t.2, c.1066, b.
Βραδύνοος, siue Βραδύνους, ib.
Βραδύνω, t.1, c.785, h
Βραδυπειθής, Qui tardè, ideóq; ægrè, sibi persuaderi sinit: seu Tardè ægréque parens. Ex Nonno & βραδυπειθής φωνή affertur pro Vox quæ tardè auditur, quam nimirum aliquis βραδέως πείθεται & persuadetur.
Βραδυπεπτέω, ῶ, Tardè coquo: & peculiariter Tardè concoquo cibum in ventriculo. vt apud Diosc. l.5, c.49, de vino absinthite, χρήσιμος βραδυπεπτοῦσι. tardam enim concoctionem accelerare putatur.
Βραδυπεψία, t.3, c.228, b
Βραδυπλοῶ, Tardè aut vix nauigo. vt vento contrario. Ita v.l. sed scribendum potius βραδυπλοέω.
Βραδυπορέω, t.3, c.171, e. Βραδύπορος, ib. d
Βραδύπους, Tardipes, Catullo: Tardigradus, Ciceroni. id est Tardo & lento pede progrediens. vt βραδύπους βουλή in Epigr. Affertur & βραδύπουν ἀνύσω ex Euripide, Tardum accelerabo pedem. Sed ibi substantiuum aliquod desideratur, vt πόδα, βάσιν, ἴχνιον, aut aliud simile.
Βραδύς, t.1, c.785, d. Βραδυσκελής, t.3, c.819, h
Βραδύσκελος, ib. & 820, b
Βραδύτατα, aduerb. Tardissimè, Lentissimè. apud Aristot. ex superl. masc. generis Βραδύτατος, Tardissimus, Lentissimus.
Βραδύτερος, Tardior, Serior. Βραδύτερον ἕλκειν aduerb. apud Plat. epist. 7, pro Lentius trahere.
Βραδυτής, t.1, c.785, g.
Βραδυτόκος, Tardè seu serò pariens, Partu tardus.
Βραδών, Hesychio est ἀδύνατος, Impotens.
Βράζω, t.1, c.786, b. ‖ Hesychius βράζειν esse dicit τὸ ἡσυχῇ ὀδύρεσθαι, Tacitè lamentari.
Βράθυ, siue Βράθυς, herba quæ Sabina siue Sauina dicitur Latinis: Græcis eo nomine Βάραθρον, Βόρον, Βρύτον, vt est apud Dioscoridem lib.1, cap.105, & apud Apuleium in lib. De nomin. & virtut. herb. Quidam & βόραθρον vocari aiunt. Plin. libro 24, cap.11, Herba Sabina, brathy appellata a Græcis, duorum generum est: altera tamarici similis folio, altera cupresso. Quare quidā Creticam cupressum dixerunt.
Βράκαλον, Hesychio ῥόπαλον, Fustis.
Βράκανα, eidē ἄγρια λάχανα, Syluestria olera. Suidæ ἄγρια καὶ ἀφύτευτα λάχανα.
Βρακίας, idem Hesych. dici scribit τραχεῖς τόπους, Loca aspera.
Βρακεῖν, eidem est συνιέναι, Intelligere: afferenti & mox βρακεῖς pro συνεῖς. Sed suspectius hoc est.
Βράκες, eidem sunt ἀναξυρίδες, Bracæ.
Βράκιτον, eidem Hes. δρέπανον, κλαδευτήριον, Falx putatoria.
Βράκος pro ῥάκος, t.3, c.718, c. At Βρακός, Hesychio est κάλαμος & ἱμάτιον πολυτελές.
Βραμέομαι, Irascor, Per iram clamo: Mugio vt vnda maris. v.l. Sed sine vllius autoris testimonio.
Βράμμα, in iisdem vulg. lex. affertur cum hoc Nicandri ex Alexipharm. testimonio, — χαμελαίης βλάστην τηγανίοντι πίοις ἐνὶ βράμμασι σίμβλων. Sed reponendum est βάμμασι, ex vet. etiā & manuscripti codicis autoritate.
Βράξαι, Hesychio συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπιεῖν.
Βράξις, Vox, Fama. Ex Eurip. Forsitan à βράχω significāte ἠχῶ. nisi potius scribendum βάξις.
Βράπτειν, Hesychio ἐσθίειν, κρύπτειν, ἀφανίζειν, τῷ στόματι ἕλκειν, ἢ στενάζειν, Edere, Occulere, Ex oculis tollere, Ore trahere, aut Ingemiscere.
Βράσκη, eodem teste Italis est κράμβη, Brassica.
Βράσμα, t.1, c.786, c
Βρασματίας, Qui fit cum βράσματι, aut Βράσματι similis. vt βρασματίαι σεισμοί, qui & βράσται.
Βρασματώδης, t.1, c.786, d. Βρασμός, ib. c
Βράσσω, ib. b. Βράσσων, t.1, c.785, g
Βράσται σεισμοί, Aristoteli de mundo sunt οἱ ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω κατ' ὀρθὰς γωνίας. Pro quibus Bud. Sursum verò deorsúmque ad angulos rectos iactantes, βράσται vo-

A catur, à similitudine aquæ efferuescentis. Iidē & βρασματίαι dicuntur, quia βρασμοῦ modo fiunt.
Βρατάναν, Elei τορύναν vocant, teste Hesych.
Βρατάνει, idem iisdem esse dicit ῥαΐζει ἀπὸ νόσου, Conualescit, Meliusculè habere incipit.
Βρατάχους, idē Hesych. dici tradit τοὺς βατράχους, per metathesin.
Βράττειν, eidē πληθύνειν, βαρύνειν. Atticè etiam dicitur pro βράσσειν.
B Βραυκανᾶσθαι, idem dici tradit ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς. Latini id Vagire dicunt.
Βραύκας, idem esse ait ἀκρίδας, Locustas.
Βραῦλα, eidem φθείρ, Pediculus.
Βραῦλον, eidem est κοῖλον, Cauum.
Βραῦτα, eidem est κήλη, κύστις, ὀντεροκήλη, Ramex, Vesica. At Βραυνία, κοιλώματα τῆς γῆς, eidem Hes. Cauernæ, Cauitates terræ.
Βραυρών, vide in Βαυρωνία suprà.
Βραυῶσα, Hesych. κεκραγυῖα, Vociferans.
Βραχάζω, ῶ, Resono, Strepo. βραχέω. v.l.
C Βράχαλον, Hesych. exp. χρεμετισμόν, Hinnitū. forsan παρὰ τὸ βραχεῖν.
Βραχέα, & Βράχεα, t.1, c.787, f
Βραχεῖ, vide in Βράχω. Βραχεῖς autem, à βρέχω est.
Βραχέως, t.1, c.787, h. Βραχιόνιον, t.1, c.788, b
Βραχιονιστήρ, ib.
Βράχιστος, Breuissimus. Interdum & Minimus. ἐλάχιστος.
Βραχίων, t.1, c.788, a
Βραχμάζουσαι, Hesychio χρεμετίζουσαι, Hinnientes.
D Βραχμᾶνες, gymnosophistæ quidam apud Indos. de quibus Suidas, item Strabo, Philostr. & Porphyr. Platonicus. Meminit & Plinius.
Βραχύβιος, t.1, c.737, g. Βραχυβιότης, ib.
Βραχυβιώτερος, ib. Βραχύβολος, t.1, c.799, f
Βραχύδρομος, t.1, c.1050, a. Βραχυκαταληκτέω, t.2, c.692, f
Βραχυκατάληκτος, ib. Βραχυκωλία, t.2, c.526, c
Βραχύκωλος, ib. b. Βραχυλογέω, t.2, c.631, e
Βραχυλογητέον, Breuibus verbis, seu breui oratione vtēdū.
Βραχυλογία, t.2, c.631, d. Βραχυλόγος, ib.
E Βραχυλόν, Hesychius exponit βραχυτελῆ, μικρόν, Breuem, Paruum. At Βραχύλη, oppidum Cretæ; cuius ciuis Βραχυλαῖος.
Βραχυμέρεια, t.2, c.850, b. Βραχυμερής, ib.
Βραχυμογής, Breui temporis spatio laborans. ὁ βραχὺ μογῶν. Hippocr. Epidem. lib.2, οὗτοι καὶ πόνοι ἀσαπλύοντες καὶ βραχυμογέες ἦσαν.
Βραχυμυθία, Breuiloquentia. βραχυλογία.
Βραχυντικός, Breuiandi seu abbreuiandi vim habens.
Βραχύνω, t.1, c.788, a
F Βραχύνωτος, Breuis tergo, Breue dorsum habens.
Βραχυόνειρος, t.2, c.1316, e. Βραχυπαράληκτα, t.2, c.692, h
Βραχυπαραληκτεῖν, ib.
Βραχύπνοος, siue Βραχύπνους, Breues simul tardósque spiritus ducens. Galen. enim apud Hippocr. Epidem.3, annotat, βραχύπνουν propriè dici eum qui καθ' ἑκάστην εἰσπνοὴν οὐ βραχὺ μόνον ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου τὸν ἔξωθεν ἀέρα διὰ τοῦ λάρυγγος ἐπισπᾶται: seu qui οὐ μόνον μικρόν, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναπνεῖ. cui opponitur ὁ μακρόπνοος apud eundem Hippocr.
Βραχύπορος, t.3, c.171, e
G Βραχυπόται, Breui tractu bibentes, Parum potantes. Hippocr. Prorrhet. l.1, οἱ φρενιτικοὶ βραχυπόται. Iidem & Βραχύποτοι dicuntur. Galen. comment.3, in Epidem. l.3, βραχυπότας ἐρεῖς ὅσοι καὶ βραχὺ καὶ διὰ πολλοῦ πίνουσιν· εἰ δέ τις βραχὺ μέν, ἀλλὰ συνεχῶς πίνει, τοῦτον ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις βραχυπότην, ἀλλὰ μετὰ βραχὺ πίνοντα.
Βραχυρριζία, t.3, c.709, d. Βραχύρριζος, ib.
Βραχύς, t.1, c.787, a
Βραχυστελέχης, Qui breui seu paruo caudice est.
Βραχύστομος, Qui breui ore est, vel paruo orificio. Plut. De aud. ἀγγείοις τε βραχυστόμοις καὶ πινακίοις χαλκοῖς ἀπεικάζοντες ἑαυτούς, ὡς μόλις μὲν παραδεχόμενοι τοὺς λόγους, ἀσφαλῶς δὲ καὶ βεβαίως τηροῦντες: de Cleanthe & Xenocrate,
H qui τῶν συσχολαστῶν videbantur esse βραδύτεροι ἐν τῷ μανθάνειν.
Βραχυσύμβολος, t.1, c.703, f

Βραχύτατος, Breuissimus. Xen. ἐν βραχυτάτῳ (s. λόγῳ) δηλοῦν A
dicit pro Breuissimis verbis declarare.

Βραχυπλής, t.5, c.1372, e. Βραχύτης, t.1, c.788, a

Βραχυτομέω, t.3, c.1393, a. Βραχύτομος, ib.

Βραχυτράχηλος, Qui breui collo est.

Βραχύϋπνος, t.3, c.1751, h

Βραχυφεγγής, Breue vel exiguum lumen præbens: ὀλιγοφαής Suidæ, afferenti hoc hemistichium, Καὶ βραχυφεγγέος λύχνου σέλας.

Βραχύφυλλος, t.4, c.248, g. Βραχυχρόνιος, t.4, c.644, g

Βραχύωτος, Breues habens auriculas. vt βραχύωτος κώθων apud Athen. l.11. B

Βράχω, verbum ὀνοματοποιημένον, significans ἠχῶ, Sono, Sonitum seu crepitum edo, teste Etymologo. Frequenti apud poetas in vsu est aor.2 βράχε pro ἔβραχεν, id est ἤχησεν, ἐψόφησεν. Hesiod. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα. pro quo & ἀράβησε dicunt eadem in re. Hom. Iliad. ε, — μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνη, crepuit gemuitq; sub pondere. Inde infin. βραχεῖν: quem Hesychius exp. ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, Sonare, Strepitare, Crepitare.

Βρέγμα, t.1, c.790, f

Βρεκύω, Hesychius dici scribit τὸν Βρέκυντα, τὸν Βεῖγα. Hoc est τὸν Φρύγα. nam Βεῖγας dici τοὺς Φρύγας. At Βρεκύνδαι eodem teste apud eosdem Phrygas, dæmones sunt qui & Βερεκύνδαι. D

Βρέμβος, eidem est ἔμβουον: forsitan pro βρέφος.

Βρεμεῖ, idem exp. ἠχεῖ, φωνεῖ, σίζει: item ἀπειλεῖ & παπάσσει. à them. βρεμέω.

Βρέμω, t.1, c.783, b. Reperitur & pass. βρέμομαι. Hesychius enim βρέμεται affert pro ἠχεῖ, ψοφεῖ: addens etiã περιεργήσεται.

Βρένδον, Hesychius esse dicit ἔλαφον, Ceruum. Vide & in Βρεντήσιον. C

Βρενθινά, idem Hes. exponit ἀνθινά, Florido. Sed Βρενθινὰ esse dicit ῥιζάριά τινα οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειάς, radiculas quasdam quibus mulieres ruborem conciliant genis pallidioribus, vt sunt anchusa & φῦκος, i. fucus. Etymol. habet Βρενθία. ITEM Βρένθιον esse tradit μύρον παρὰ Βακχαεῖς: nonnullis ἀνθινὸν μύρον, Floridum seu Floreum vnguentũ. pro quo infrà ex Eust. Βρένθειον, in Βρένθος.

Βρένθιξ, eodem Hesychio teste, Cypriis est θριδακίνη. Athenæus verò lib. 2, ex Nicandri Colophonii Γλωσσῶν 2, βρένθιν dici refert apud Cyprios τὴν θρίδακα, Lactucam.

Βρένθος, vt idem Hes. tradit, est auis quædam quam nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui anatem esse putent, Plinium fortassis sequuti. Is enim hæc Aristotelis, Hist. animalium lib.9, cap.8, ἔτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι ἀλλήλοις· οἷον βρένθος καὶ λάρος: sic vertit lib.10, cap.74, Dissident inter se aquaticæ, anates & gauiæ. ‖ Βρένθος dicitur etiam ὁ τῦμβος, vt est apud Hesychium: vel potius ὁ τῦφος, Fastus, Arrogãtia. nam Eustath. pag.695, τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας accipi apud comicum tradit: indéque βρένθειον dici μύρον τι περιεργασμένον. Sic sanè is etiã vsurpauit qui apud Athenæum sub finem lib.13 dicit, ἀπομνημονεύσω δ' ἐγώ, εἰ καὶ πολλά ἐστι τὰ λεχθέντα, διὰ τὸ βρένθος ὑμῶν τὸ πολύ, ὦ φιλόσοφοι, ob fastum & arrogantiam vestram. taxantur enim multi philosophi ἐπὶ τύφῳ καὶ ἀλαζονείᾳ. Indéque est VERBVM Βρενθύεσθαι, significans Fastuosum & arrogantem esse, Superbire: vt Hesychius quoque βρενθύεται exponit ὑπερηφανεύεται, μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται. Aristoph. Nubibus, Ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις. id est ἀποσεμνύνεις σαυτὸν τῷ σχήματι, inquit schol. seu Fastuosè incedis, Superbè te infers, Superciliosa grauitate te infers. Cuius loci meminit & Plato in Symposio suo, sub finem. Ibi enim Alcibiades dicit sese Socratem ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ κάλλιστα θεάσασθαι, nam illic cum Lachete, insidentem equo, fuisse ἔμφρονα ac animosum: deinde (inquit) ἔμοιγ' ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων, ἠρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν, ὅτι εἴ τις ἅψεται τούτου τοῦ ἀνδρός, μάλα ἐρρωμένως ἀμυνεῖται. Rursum Aristophanes Pace, τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος, Βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Vbi possis etiam interpretari Ira tumet, Indignatur: nimirum superborum more, quibus facilè κραδίη οἰδάνεται χόλῳ, putãtibus iniustè se læsos & contemptos fuisse. vt Hesychius quoque βρενθύεσθαι exponit θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυσχεραίνεσθαι: addens etiam περισπᾶσθαι. Videtur verò & fremitus quandam ac murmuris significationem habere. vt Erasmus quoque apud Lucianũ βρενθυόμενός τι vertit Magnum quiddam secum murmurans. atque adeo in vulg. lex. exponitur non solùm Superbio, Extollor, sed etiam Fremo, Grauiter mecũ immurmuro, & Minabundè irascor. ‖ Rursum Hesych. βρενθυόμενοι exponit ἐναβρυνόμενοι, γαυριῶντες: Eustathius autẽ βρενθύεσθαι, κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς. Meminit Etymol. quoque harum huius verbi significationũ. βρενθύεται enim exponit non solùm μεγαλοφρονεῖ & ἐπαίρεται, sed etiam θρύπτεται: addens ex Bisantini Χρηματίᾳ, βρένθιον esse vnguentum quoddam. quoniam autem οἱ ἀλαζόνες καὶ τρυφεροὶ solent μύρῳ χρῆσθαι, factum esse vt inde ἁπλῶς βρενθυόμενοι dicerentur οἱ ἐπὶ παντὶ θρυπτόμενοι. Addit & hæc, βρενθύεσθαι esse τὸ διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ὀργίζεσθαι, θυμοῦσθαι, δυσχεραίνειν· παρὰ τὸ ... ροις θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Apud Hesychium rursum legitur etiam βρενθωιέται, expositum ἀξιοπαθεῖ ... σεμνύνεται: à them. βρενθωίομαι, idem significante quod βρενθύομαι.

Βρενθωίομαι, & Βρενθύομαι, vide in præced. Βρένθος.

Βρενός, Hesychio est πυθμήν, Fundum: item τύμβος: & auis quæ & βρένθος nominatur.

Βρένται, eidem sunt βρονταί, Tonitrua. At Βρεντήσιον, Italiæ oppidum est ad Adriam: ex eo nominatum quoniam ἔχει λιμένας κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. nam βρένδον Messapii appellant τὴν ἔλαφον: & βρέντιον idem τὴν κεφαλὴν τῆς ἐλάφου, teste Etymologo, qui tamen prius dixerat denominatum esse à Breto Herculis filio: mutuatus ea à Stephano. Sed prius etymon eo confirmari videtur quòd Stephanus τὴν Βρεντίαν siue Γρεντίαν νῆσον (quæ & ipsa sita est in Adriatico mari) à Græcis vocari scribat ἐλαφώδη: cuius incolas à Polybio Βρεντίους nominari ait, ab aliis Βρεντίους, vt à Strabone quoque. Latini Βρεντήσιον appellant Brundusium: Βρεττίαι, siue Βρεττίαν, Brutiam.

Βρέτας, Simulacrum: εἴδωλον siue εἴκελον, dictum παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, teste Hesychio, & Ammonio, vt videbis t.2, c.1130, d. Aristoph. Equ. Θεῶν ἰόντι προσπεσεῖν ποτὶ πρὸς βρέτας. Menodotus Samius apud Athenæum ..., ἀθύρου δ' ὄντος ποτὲ τοῦ νεώ, ταχέως ἀνελέσθαι τὸ βρέτας, καὶ διακομίσαντας εἰς τὸ σκάφος ἐμβαλέσθαι. Repetit ibidem aliquoties hoc vocabulum. Pollux tamen ipsum non admittit, vt nec δείκελον. Apud Hesychium legitur & dat. cas. βρέτει expos. ἀττικοῖς ἴσμασι. E

Βρέττια, Hesychio φθείρ: quo teste & Parua locusta sic nominatur à Cretensibus. Βρεττανοὶ autem, siue Βρετανοὶ, populi quidam sunt ad Oceanum insulares: quorum regio Βρεττανία siue Βρεταννία dicitur & Βρεττανὶς νῆσος, à nonnullis etiam Πρετανὶς, per π. Latini Britannos dicunt & Britanniam. Ab his & Βρεταννικὴ herba quædam apud Dioscoridem lib.4, cap.3, & Plin. lib.25, cap.3, vbi & nominis rationem affert. F

Βρεττία, ab Hesychio & Etymologo exponitur μέλαινα & βάρβαρος: addentibus sic denominatam ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους. ac quantum ex Etymologo coniicere est, est epitheton picis. Brutiam picem appellat Plin. lib.16, c.11, vbi etiam describit qua re ab alia pice differat. Τῶν Βρεττίων autem mentio facta paulo antè in Βρεντήσιον: quos Plut. vocat Βρεντίους. G

Βρεφοκτονία, t.3, c.1651, c. Βρέφος, t.3, c.1650, f

Βρεφοτροφεῖον, t.3, c.1651, c. Βρεφουργέω, ib.

Βρεφύλλιον, ib. d. Βρέχμα, t.1, c.790, f

Βρεχμός, ib. Βρέχω, t.1, c.789, f

Βρῆγμα, ατος, τό, Id quod tussiendo expuitur & screatu eiicitur: τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτυόμενον, Galeno in lexico Hippocrateo, vbi ipsum citat ex libro 1 De morbis. SIC Βρήσσειν (cuius verbale est superius βρῆγμα) esse dicit τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν, Tussiendo expuere & screatu eiicere seu Exscreare. sed addit, quosdam hæc sine ρ scribere, nimirum Βῆγμα & Βήσσειν. Hes. quoque Βρῆγμα apud Hippocratem esse dicit ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος: verùm H

βρήσσουσιν exponit βληχῶνται, φωνοῦσι: de ouibus dici addens. quo signif. & Βρωμᾶσθαι accipi innuit. Et ab illo βρήσσειν est deriuatum βρηχανώμενοι, quod idem exp. φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι.

Βρωμᾶσθαι, vide in præced. Βρῆγμα.

Βρῆσαι, Hesychio βῆσσαι. Βρησαῖος, eidem ὁ Διόνυσος. forsitan quoniam τὰς βήσσας ἤγουν τὰς βήσσας amat, vt αἱ βασσάραι quoque ἀπὸ τῶν βασσῶν ἤτοι βησσῶν denominari putantur.

Βρήσσω, vide in Βρῆγμα paulo anté.

Βρητὸς, Hesychio ἀλεκτρυὼν ἐνιαύσιος, Gallus anniculus.

Βρηχανᾶσθαι, vide in Βρῆγμα paulo anté.

Βρῖ, t.1, c.793, f

Βρίαι, Hesych. esse dicit τὴν ἐπ' ἀγροῖς κώμην.

Βριαγχόνην, Phocenses Ranam dicunt, teste Hesychio. Βρίαγχως autem, idem exponit βριαρῶς, Validè, Fortiter: item βραδέως ἰαγχάζουσα. Sed pro hoc posteriore scribendum potius βρίακχος, & exponendum βριαρῶς ἰαγχάζουσα, ex Etymologo: qui ipsum τῆς βάκχης esse epitheton ait, afferens hoc ex Soph. testimonium, ἐγὼ δ' χροῖν ἄγω βρίακχον. Pro Βρίαχος autem, quod in v.l. exponitur Hastæ cuspis, scribendum foret potius οὐρίαχος. Nam βρίαχος esset potius ὁ βριαρῶς ἰαχῶν, idem cũ præcedente βρίακχος & cum sequente βριήπυος.

Βριαρὸς, t.1, c.793, h

Βριαρόχειρ, Qui manibus est robustis & validis, seu Fortis manu.

Βριάω, t.1, c.793, g

Βρίγες, vide in Βρίξ.

Βρίγκος, Brincus: Hesychio est ἰχθὺς κητώδης, Piscis cetace⁹. id est è cetorum genere.

Βριγχώμενον, idem exp. ὀργιζόμενον, μυκώμενον, Irascentem, Mugientem.

Βρίζα, pro ῥίζα, t.3, c.718, c

Βρίζω, F. ίσω vel ίξω, Post cibum somno grauatus dormio aliquãtillum. propriè enim βρίξαι esse tradunt τὸ μετὰ βάρους ὀρθῆς ἀπονυστάξαι, generalius autem καθεύδειν. Homer. Il. δ, Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. id est νυστάζοντα, καθεύδοντα, inquit Hesych. qui βρίζει tamen exponit non solùm καθεύδει, sed etiam ἐσθίει, πιέζει, κνίει. Affert idem & pass. βριχθεὶς pro ὑπνώσας: & βρίζω pro κηδεύω: si tamen non καθεύδω potius scripsit. INDE Βριζὼ dicitur ἡ ἐνύπνιο μάντις, teste Athenæo lib.8: quoniam ἐπειδὴ τὸ βρίζειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν. Ex Semo Delio, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. Etymol. esse dicit θεὰν δι' ἐνυπνίων μαντευομένην. ITEM Βριζομάντις hinc dicitur, qui Hesychio est ἐνυπνιομάντις, Qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit.

Βριήπυος, dicitur ὁ βριαρῶς ἠπύων, Vehementer clamans aut sonans. Hesychio μεγαλόφωνος, item μέγας, δεινός. Martis epitheton est apud Homer. Il. ν, quem alibi χαλκεόφωνον vocat.

Βριθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Pondere grauis. v.l. Sed metuo ne perperam pro βριθύς.

Βρίθομαι, t.1, c.792, b. Βρῖθος, t.1, c.793, a

Βριθοσύνη, ib. Βριθύνοος, ib. & t.2, c.1066, b

Βριθὺς, t.1, c.793, a. Βριθυσινωπίτης, ib.

Βρίθω, t.1, c.792, b. Hesych. βρίθει exp. etiam διατρέφει, αὔξει, θαρρύνει, εὐθύνει.

Βρίκελα, t.1, c.794, d. Βρίκελοι, ib.

Βρικίσματα, Hesychio sunt ὄρχησις Φρυγιακή.

Βρικοὶ, eidem sunt πονηροὶ, Mali, Improbi. Βρικὸν idem Hes. à Cyrenæis dici ait ὄνον, exponens etiam βάρβαρον.

Βριμὰ, t.1, c.794, a. Βριμάζω, ib. h

Βριμαίνω, & Βριμαίνομαι, ib. g

Βριμάομαι, ib. f. Βρίμη, ib. a

Βριμηδὸν, ib. f. Βρίμημα, ib.

Βριμόομαι, ib. e. Βριμὸς, ib. a

Βριμῶ, ibid. g

Βρινδεῖν, Hesychio θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν, Irasci, Iritare.

Βρίννια, Hesychio sunt τὰ ἄρνεια κρέα, Agninæ carnes.

Βρὶξ, eidem Hes. est θριδακίνη: (pro quo suprà Βρένθιξ) item εἶδος αἰθυίας. aliis autem περιστερῶν, teste eodem. Itẽ Βρὶξ dicitur ὁ Φρύξ: vnde Βρίγες eidem sunt οἱ Φρύγες. Stephanus Macedonicè Βρίγας dici τοὺς Φρύγας ait, & Βριγίαν τὴν Φρυγίαν: ab Herodiano & Βρίγαντας nominari. apud Herodotum verò lib 7, Βρίγας esse gentẽ Thracicam. Rursum Hesychio teste Βρίγες sunt nonnullis Φρύγες, nonnullis βάρβαροι, aliis σολοικισταί. Iuba autem tradit Βρίγα à Lydis dici τὸν ἐλεύθερον. Apud Plut. verò pag. 1838, meæ editionis, Brutus τοὺς στρατευομένους οἰκέτας Βρίγας ὠνόμαζεν.

Βρίος, Pes gallinaceus à Democrito dicitur. v.l.

Βρισαὶ, Nymphæ: à quibus ὁ Διόνυσος dicitur Βρισαῖος. putãtur autem βρισαὶ dictæ παρὰ τὸ βρίξαι καὶ κατακοιμίσαι καὶ καταβαυκαλίσαι αὐτὸν ὅτε ἐτιθήνουν αὐτόν. Plura vide apud Etymol.

Βρισάρματος, t.1, c.793, e

Βρισσὸς, Brissus: echini marinigenus est apud Aristot. Hist. animal. l.4: cuius mentio apud Athen. quoque l.3. Pro eo apud Hesych. scriptum βρύττος.

Βριτόμαρτις, Britomartis: Diana & Nympha quædam: dicta παρὰ τὸ ταῖς βρισαῖς νύμφαις ὁμαρτεῖν, vt tradit Etymolog. qui tamen & aliam ex Neanthe causam nominis affert, ex eo nimirum dictam quoniam quum in lucem ederetur, αἱ συμπαροῦσαι κόραι τῇ λεχοῖ, ἀνεβόησαν βριτόν, hoc est ἀγαθόν: significantes illo ἐπιφθέγματι bonum & prosperum esse partum. nam Ioui oraculo responsum erat, fore vt si masculus partus esset, ab eo pelleretur regno. Hesych. à Cretensibus sic nominari Dianam tradit. Callimachi schol. dicit proprium nomen esse nymphæ: à qua & Dianam Βριτόμαρτιν in Creta coli. Scholiastes Eurip. fuisse nympham Dianæ in venationibus sociam: à qua Dianam nominatam fuisse Δίκτυνναν, quòd eam sese in mare præcipitantem è monte (in quo Minos eam persequebatur & ad concubitum rapere volebat) seruasset ἐν δικτύοις, id est retibus, piscatorum. Idem tradit Callimachus ipse hymno in Dianam, v.185.

Βρίτος, Hesychio ἔπος. Βριθὺ autem, Cretensibus γλυκύ, teste eodem.

Βρόαγχος, eidem H. βάτραχος: pro quo suprà βριαγχόνην habuimus.

Βρόγχια, t.1, c.791, f

Βρογχιάζει, Hesychio καταπίνει, Deglutit, Deuorat. Ad verbum, Per guttur deiicit seu transmittit.

Βρογχοκήλη, t.1, c.791, e. & t.2, c.189, h. ob.

Βρόγχος, t.1, c.791, d. Βρογχωτὴρ, ib. f

Βρόδον, pro ῥόδον, t.3, c.718, c

Βρόκοι, Hesychio ἀττέλεβοι, ἀκρίδες: pro quo infrà βρόδκοι & βρόυχοι. At Βροκὸς, eidem est μωρὸς, ἔνηλυ. Aliquanto pòst apud eundem Βρόκων, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος.

Βρομέον, eidem Hes. est ὀζόμενον. Sed perperam forsan pro βρομέειν.

Βρομέω, t.1, c.789, a. Βρομιάζομαι, ib.

Βρόμιος, ib. Βρόμος, t.1, c.788, e

Βρομώδης, t.1, c.784, b. Βροντᾷ, impers. t.1, c.789, d

Βρονταζων, Hesychio βροντῶν, Tonans.

Βρονταῖος, t.1, c.789, b

Βροντάω, ib. c & 1581, g. ob. Βροντεῖον, t.1, c.789, c

Βροντὴ, ibid. b

Βρόντημα, Hesychio ὁ ἐμβρόντητος, Attonitus.

Βροντησικέραυνος, t.1, c.789, b. Βροντία, ib. c

Βροντοποιὸς, ib. b

Βρόσσιμος, Hesychio est βραχύτερος, Breuior. Dicitur & βράσσων.

Βρόσσος, Fimbria tunicæ. v.l. Dicitur potius κροσσός.

Βρόταχος, Ionicè ὁ βάτραχος dicitur, καθ' ὑπερβιβασμὸν & ἀποβολὴν τοῦ α, teste Etymologo, qui Aristoph. & Xenophanem autores citat. Dicũnt & βότραχοι iidem Iones, ac inter eos Hippocrates.

Βρότειος, t.3, c.707, b. Βρότεος, ib.

Βροτήσιος, ib. c. Βροτήγηρις, t.3, c.700, a

Βροτοδαίμων, Hesychio est ἡμίθεος, Semideus: vtpote qui βροτὸς est ex parte, & ex parte δαίμων.

Βροτοειδὴς, t.3, c.700, b. Βροτόεις, t.3, c.707, d

Βροτοκέρην appellauit τὸν κουρέα Alexarchus Vranopolis cõditor, qui διαλέκτους ἰδίας εἰσηνέγκεν, teste Athen. l.3. Ad verbum sonat, Mortalium tonsor. ὁ τοὺς βροτοὺς κείρων.

Βροτοκτόνος, t.3, c.700, b. Βροτολοιγὸς, ib.

Βροτὸς, t.3, c.699, g. Βροτόω, t.3, c.707, c

Βροτόφιλος,t.1,c.700,b

Βροτόω,ῶ, Inficio βρότῳ & cruore, Cruento. vnde βεβροτωμένα τεύχεα apud Homerum, quæ & βροτόεντα ἔναρα appellat, id est infecta βρότῳ αἱματόεντι, vt idem loquitur. Odyss.λ, Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες. ‖Βροτόω significat etiam Facio βροτὸν, Reddo hominem mortalem. vnde apud Greg.Naz.in Trag.βροτωθῆναι, Hominem mortalémque fieri. Et βροτωσάμενος, Factus homo.

Βρόδκος, Ionibus est ἀκρίδων εἶδος, species locustarum, teste Hesychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locustam vocare βρόδκαν: Tarentinos autem, ἀττέλεβον: alios, ἀρουραίαν μάντιν. Apud Suidam scriptum βροῦχος per χ, expositúmq; κάμπη, Eruca. Scriptum itidem per χ apud Etymolog.& in lex.meo vet. Sed ab iis rectius esse dicitur εἶδος ἀκρίδος, ac deriuatur παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, pleonasmo τοῦ ο & τροπῇ τοῦ κ, quasi βρύκος. non absurdé. nam & μάσταξ σποβόρος à Nicandro vocatur, παρὰ τὸ μασᾶσθαι: referente & Clitarcho, Ampraciotarum dialecto μάστακα appellari τὴν ἀκρίδα. Vide & Ἀττέλεβος suprá.

Βρουῖνος, Hesychio est ἐνεὸς ἢ μαινόμενος, Mutus, Furens. At Βρουλὸς, eidem est πονηρός, Malus, Improbus. pro quó suprà Βρελκός.

Βροῦξ, eidem est τράχηλος, βρόγχος, Collum, Guttur.

Βρούπιδες, Suida teste, mulieres sunt quædam sic nominatæ, veluti σίβυλλαι καὶ προφήτιδες. omnes autem τὰς ἐνθουσιώσας vocabant σιβύλλας, numine afflatas & futura prædicentes.

Βροῦτος, apud Hesych.legitur, ac dicitur esse πόμα ἐκ κριθῶν, potio ex hordeo. pro quo infrà Βρύτος seu βρύτον. Apud Rom.autem βροῦτος sonat ὁ ἠλίθιος: apud quos & nomen proprium est.

Βρούχετος, Hesychio βάραθρος: Cypriis βάτραχος.

Βρουχέως, teste eodem H. Æolenses dicunt pro βραχέως, συντόμως, σαφῶς.

Βροῦχος, vide in Βροῦκος. At Βρουχὸς, οῦ, ὁ, Præco. v.l. pro quo infrà Βρύοχος ex Hesychio.

Βροχή, t.1,c.789,g

Βρόχθος, t.1,c.791,c. Βροχθίζω, ib.

Βροχθώδης, ib.d. Βρόχιος, t.1,c.792,b

Βροχίς, ib.

Βροχμός, Hesychio τὸ βρέγμα. Βροχμώδης idem ex Democrito affert pro ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλή, Humida & tenera. humecta enim teneriora sunt: duriora, quæ arida.

Βρόχος, t.1,c.792,a. Βρόχω, t.1,c.791,a

Βρυάζω, t.1,c.795,e. Hesychius βρυάζει exponit θάλλει: (afferens & βρυαζούσης λεαίνης ex Athamante pro ἀκμαζούσης aut ἐγκύμονος) item τρυφᾷ. Affert & βρυάζειν pro γαυριᾶν, ἥδεσθαι.

Βρύαθον, idem Hesych. exp βρυασμόν.

Βρυαλιγμὸν, idem esse dicit ψόφον, ἦχον: & Βρυαλίκται, eidem sunt πολεμικοὶ ὀρχησταὶ, ex Ibyco & Stesichoro. At Βρυαλύζων exp. διαρρήσσων, Perrumpens.

Βρυαινίων, eidem est μετεωριζόμενος καὶ κορωνῶν.

Βρυάσομαι, idem Hesych. exponit ἀναβακχεύσομαι μετά τινος κινήσεως.

Βρύγδην, ex Epigr. affertur pro Strictim, Stringendo. Videtur tamen potius esse Compressis dentibus, seu Cum stridore dentium.

Βρυγκὸς, Hesychio est ἄφωνος, νεκρός. Βρυγχὸς autem, βρόχος.

Βρύγμα, ατος, τὸ, Morsus. δῆγμα. Nicand. Ther. Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρύγματ' ἴασι Ἀττελάβου. Nisi malis Rosiones.

Βρυγμὸς, t.1,c.795,a. Hesychio βρυγμὸς est non solùm τρισμὸς ὀδόντων, sed etiam ἀκόνησις μύλων: item καταναλώσις καὶ νόσος, ἀπὸ τοῦ βρύχειν, (inquit) quod est τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει.

Βρυδακίζειν, Hesychio ἐκτείνειν, Extendere.

Βρυδαλίχα, Hesychio πρόσωπον γυναικεῖον, Persona seu larua muliebris: qui βρυδαλίχας vocari ait etiam τὰς μαχλάδας à Laconibus. Sed ordo alphabeticus pro eo scribendum innuit βρυλλίχα. nam mox subiungit, Βρυλλιχισταὶ, οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιθέμενοι γυναικεῖα, καὶ ὕμνους ᾄδοντες. Paulo infrà sine ρ.

Βρύθακες, eidem sunt χιτῶνες βομβύκινοι, Tunicæ bombycinæ. At Βρυπηγοὶ, eidem Hes. simpliciter χιτῶνες, Tunicæ.

Βρύκαι, eodem teste dicuntur αἱ ἱεραὶ, à Doriensibus.

Βρυκανήσομαι, eidem βοήσομαι, Clamabo, Vociferabor.

Βρυκιδανὸς, eidem Hesychio est πολυφάγος, Edax, Vorax: à βρύκω. Sed addit, quosdam exponere μακρὸς, Longus.

Βρυκετὸς, idem quod βρυγμὸς, teste eodem: qui etiam addit, Dores pro eodem dicere βρυκθμός. nisi fortè scribendum βρυκηθμός.

Βρύκος, eidem est κῆρυξ, Præco: (afferenti paulo pòst & Βρύοχον pro κήρυκα) sed addit, quosdam exponere βάρβαρος: alios ἀττέλεβος. de qua posteriore expositione vide Βρόδκος paulo suprá. At Βρυκὸν, oxytonè, vide t.2,c.1577,f.

Βρύκω, Dentibus collisis strido. Hesych. enim βρύκων exponit συντρίζων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, & βρύκειν esse dicit τρίζειν τοὺς ὀδόντας. exponens tamen etiam λάβρως ἐσθίειν & μασᾶσθαι, Auidè vorare, Mandere: itidémque [illegible] afferens pro δακεῖν & καταπιεῖν. Ac pro δάκνειν seu [illegible] ἢ μασᾶσθαι, Mordere, Rodere, Mandere, accepit [illegible]ristoph. initio Auium, dicens Βρύκουσ' ἀπεδέσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους. Et Athen. libro 3, ὀνθέντα δ' εἰς τὸ στόμα συν τῇ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, mandentem seu mordentem dentibus. Pro Deuorare autem, seu Deglutire & κατεσθίειν, apud eundem Athen. libro 7, μειράκιον ἐρῶν πάλιν, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ. Et libro 8, βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν. Eustath. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ μετὰ ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν.

Βρύλλαι, Hesychio βρύματα. μυρήματα.

Βρύλλον, Iuncus. σχοῖνος. v.l. ex schol. Theocr.

Βρυλλοχισταὶ, (vel potius Βρυλλιχισταὶ) vide in Βρυδαλίχα.

Βρύλλω, Potito. seu Subbibo. Aristoph. Equ. Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Ibi.n. Symmachus exp. ὑποπίνων, dicens hoc vocabulum factú esse ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς. nam apud Græcos, infantes potũ petentes, βρῦ dicebant. Apud Hesych. perispωmenως scriptum βρυλλῶν, expositúmque itidem ὑποπίνων. Idẽ tamen & βρύλλαι affert pro πιεῖν.

Βρῦν, t.3,c.33,g

Βρυωταλλὸν, Hes. exp. βρύσμα, Scaturiginem. Infrà sine ρ.

Βρύννοι, vide suprà in Ἄμβρυττοι.

Βρύον, t.1,c.795,e. Βρυονία, vide Βρυωνία.

Βρυοφόρος, t.1,c.795,f

Βρύοχος, vide in Βρύκος. Βρυόω, t.1,c.795,g

Βρύσις, ib.d

Βρύσαι, Hesychio κρημνοὶ, & πόλις κρημνώδης.

Βρύτανα, idem exp. κονδύλους.

Βρύτια, Athenæus libro 2, ab Atheniensibus vocata scribit quæ suæ ætatis homines στέμφυλα nominarent, id est τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς: vocémque hanc factam esse παρὰ τοὺς βότρυς: quia videlicet sunt βοτρύων ἐκπιέσματα. Eadem ex eo refert Eustath. pag. 1963. Apud Suidam in manuscripto etiam codice habetur Βρύτια, exponitúrque itidem τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα· ἅ τινες στέμφυλα λέγουσι. Apud Hes. verò gemino τ & paroxytonως Βρυττία, qui βρυττία quum & ipse esse dixisset στέμφυλα, addit, quosdam velle esse εἶδος σκορόδου, speciem allii.

Βρύτειον, vide in Βρύτον paulo pòst.

Βρυτὴρ, t.3,c.718,c. Βρύτια, vide in Βρύτια.

Βρυτηγοὶ, Tunicæ, vide Βρύθακες.

Βρύτινος, vide in sequ. Βρύτον.

Βρύταχοι, Hesychio βάτραχοι μικροὶ ἔχοντες οὐρὰς, Ranæ paruæ caudatæ.

Βρύτον, ου, τὸ, SIVE Βρύτος, ου, ὁ, Genus potionis ex hordeo, Vinum hordeaceum, Ceruisia. Athen. enim lib. 10, τὸν κρίθινον οἶνον à nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Idem ibidem ex Hellanico tradit ἐκ ῥιζῶν quoque κατασκευάζεσθαι τὸ βρύτον, quippe qui sic scribat, πίνουσι δὲ βρύτον ἐκ τῶν ῥιζῶν, καθάπερ οἱ Θρᾷκες ἐκ κριθῶν. Ibidem Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν. vt Theophrastus quoque Hist. plant. libro 4, cap. 10, ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἕψουσι, in bryto hordeaceo decoquunt. Rursum Athen. ibidẽ & πῖνον vocari dicit hunc κρίθινον οἶνον. Eustathius verò inter hæc poni ab eo hoc discriminis ait, quòd τὸ πῖνον fiat ex hordeo duntaxat, ὁ βρύτος verò ex radicibus etiã. Porro masculino genere τὸν βρύτον Sophocles dicit,

neutro ipse Athenæus τὸ βρύτον, vt τὸ πῖνον. Apud Hesychium habetur Βρύτιον, πόμα ἐκ κριθῆς. Apud Gazam Gramm.lib.3, Βρύτιον etiam, itidem pro potione hordeacea. ‖ Βρύτον, Hesychio est etiam ζῶον ὅμοιον κανθάρῳ: à quo fieri βρύτινον πήνισμα dicit, quod à nonnullis βομβύκινον nominari. Affert & hunc ex Μαλθακοῖς (Cratini puto) senarium, Ἀμοργὸν ἔνδον βρυτίνην νήθειν τινά: dicénsque comicum ibi allusisse πρὸς τὸ πήνισμα τὸ βρύτινον, mox etiam βρυτίνην exponens βυσσίνην.

Βρυτονία, eodem teste est radix quædam sic vocata.

Βρυτία, eidem Hesychio sunt τὰ λείψανα, Reliquiæ.

Βρυτία, vide in Βρύτεα. Apud Dioscoridem libro 1, cap. 98, est & Βρυτία πίσσα, quam alii Βρεττίαν vocant, Latini Brutiam.

Βρύττος, Hesychio ex Aristot. referente, est εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, species echini marini. Suprà Ἀμβρυττος, & Βρίσσος. At Βρυττὸν idem esse dicit πᾶν τὸ ἐκ τρυφῆς ποτόν: nisi potius βρύτον scribendum, & κριθῆς.

Βρύχω, idem quod βρύκω, Edo, Deuoro: seu Cum sonitu quodam labiorum & dentium collisorum voro. Hesychius βρύχειν simpliciter exponit ἐσθίειν. Itidémque Etymol. ‖ Βρύχοντες, teste eodem Etymol. & lex. meo vet. Athenis dicebãtur οἱ πυρέττοντες. vnde βρυχετὸς, ὁ πυρετός. Sed addit Etymologus, in Rhetorico lex. exponi etiam ὀρύττοντες.

Βρυχαλέος, t.1, c.795, b

Βρυχάνα, Hesychius exp. σάλπιγγι καμπύλη, Tubæ incuruæ. qualis est Lituus apud Latinos & Buccina. Ouid. — caua buccina sumitur illi Tortilis in latũ, quæ turbine crescit ab imo. Forsan igitur βρυχάνα est ἡ βυκάνη.

C

Βρυχανάομαι, t.1, c.795, b. Βρυχάομαι, ib.

Βρυχετὸς, ib.a. Vide & Βρύχειν.

Βρυχετῶ, Hesychius exp. πυρέττω, Febrem. Forsan quoniam in horrore seu rigore febrili βρύχουσι τοῖς ὀδοῦσι. Vide Βρυγμός.

Βρυχή, t.1, c.795, b. Βρυχηδὸν, ib.

Βρυχηθμὸς, ib. Βρύχημα, ib.

Βρύχιος, t.1, c.790, f

Βρυχὶς, Hesychio est κλῆμα, Palmes.

Βρυχμοὶ, eidem sunt ψόφοι, Strepitus. Apud Nicandrum βρυοχμὸς legitur etiam vsurpatum pro βρυγμὸς seu βρύγμα, hoc est δηγμὸς seu δῆγμα, Morsus aut Rosio. in Theriacis, Ἔργα δέ οἱ σίνταο φαλαγγίοιο φάλαγγος, Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσι.

Βρυχὸς, eidem Hesychio est κήρυξ, Præco. pro quo suprà βρύοχος & βρύκος. At Βρύχος, eodẽ teste, est fluuius circa Pallenen.

Βρύχω, t.1, c.794, h. Vide & Βρυγμός. ‖ Pass. βρύχεται Hes. exp. μαίνεται, Furit, Insanit.

Βρύω, t.1, c.795, b. Βρυώδης, ib.f

Βρυωνία, ας, ἡ, Bryonia: hoc est Vitis alba. Ita enim Diosc. lib.4, cap.184, Ἄμπελος λευκή· οἱ δὲ βρυωνίαν· οἱ δὲ, ὀφιοστάφυλον. Idem & βρυωνίαν μέλαιναν commemorat, eandem esse dicens cum vite nigra. ἄμπελος μέλαινα, (inquit, initio cap. sequ.) οἱ δὲ βρυωνίαν μέλαιναν, οἱ δὲ Χειρώνειον ἄμπελον. At Plinius lib.23, cap.1, Vitis alba est quã Græci ampeloleucen, alii ophiostaphylon appellant. Et aliquanto pòst, Ossa infracta extrahit in aqua imposita, vt bryonia: quare quidam hanc albam bryoniam vocant. Alia verò nigra efficacior in eodem vsu. Et mox, Est ergo & nigra, quam propriè bryoniam vocant, alii Chironiam, alii gynæcãthen, aut aproniam: similem priori, præterquam colore. Forsitan autẽ βρυωνία dicitur, quoniam (vt ἡ ἀγρία ἄμπελος apud Dioscor. quam Crateuas quoque βρυωνίαν appellat) fert ἄνθος ὡς τεῖχας βρυώδεις. Rursum Dioscorides lib.3, cap.140, tradit τὸ φύλλον siue ἐλαιόφυλλον à nõnullis βρυωνίαν vocitari: (pro quo perperam βρυονίαν habent vulg. edit.) & quod in eius genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὡς περὶ βρύον. vnde & nomen ei impositum esse existimo. Plin. verò & aliam bryoniam memorat lib.24, cap.9. At superior Βρυωνία DICITVR Βρυωνὶς quoque à Nicandro in Theriacis, sic canente, Δαύκειον, ῥίζας τε βρυωνίδος. Ibi enim schol. annotat eum τὴν βρυωνίαν ὑποκοριστικῶς dixisse βρυωνίδα: à Crateua autem eam σταφύλιον nominari & ἄμπελον ἀγρίαν & Χειρώνειον.

A Βρῶμα, t.1, c.782, e.

Βρωματίζω, t.1, c.782, f.

Βρωμέω, ib.

Βρωμήεις, t.1, c.784, a.

Βρωμηστὴς, ib.

Βρῶμος, ib.

Βρωσείω, t.1, c.782, g.

Βρῶσις, ib.f.

Βρωτὴρ, ib.h.

Βρώτιμη, ib.

B Βρωτὸς, ib.

Βρωμάομαι, t.1, c.783, h

Βρωματώδης, t.1, c.784, b

Βρώμη, t.1, c.782, f

Βρώμησις, ib.

Βρωμήτωρ, ib.b.

Βρωμώδης, ib.

Βρώσιμος, ib.

Βρώσκω, ib.e

Βρωτικὸς, t.1, c.783, a

Βρωτὸν, ib.

Βρωτὺς, ib.

¶ Βύας, ου, ὁ, Bubo: auis nocturna, τὴν μὲν ἰδέαν ὁμοία γλαυκὶ, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἐλάττων, vt tradit Aristot. Histor. anim. lib.8, cap.3. Dion in Historia Rom. βύαν ὀφθῆναι Romæ ἐν τέρατος λόγῳ fuisse ait. vt Plin. quoque lib.10, cap.11, Bubo (inquit) funebris & maximè abominatus, publicis præcipuè auspiciis. deserta incolit: nec tãtùm desolata, sed dira etiam & inaccessa. noctis monstrum: nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu. Itaque in vrbibus aut omnino in luce visus, dirum ostentum est. Sic Ouidius, Ignauus bubo dirũ mortalib[9] omen. Et, ter omen Funereus bubo lethali carmine fecit. Et, Tristia mille locis stygius dedit omina bubo. Item Virg. Soláque culminibus ferali carmine bubo Visa queri. Et Seneca, Illic luctifer bubo gemit. Quod verò hi eum dicũt Queri & gemere ferali carmine, id Græci vno verbo βύζειν seu βύσσειν dicunt, & autor Philomelæ Bubulare.

Βύζα, Etymol. ex Sophrone affert pro μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα: Conferta, Plena: procul dubio ex βύω significante Confercio. Infrà Βυζός.

D Βυβλάρειον, t.1, c.796, g

Βύβλινος, ibid.f. Suidæ Βύβλινος οἶνος est ὁ ἐκ Βύβλου πόλεως. pro quo suprà Βίβλινος & Βίμβλινος: vbi & aliam nominis rationem attuli.

Βυβλίον, t.1, c.796, g

Βύβλιοι, apud Cyprios οἱ τῶν τάφων φύλακες. Alioquin & ciues vrbis Βύβλου nominantur Βύβλιοι, teste Hesychio.

Βύβλος, t.1, c.796, e

Βυβός, vide in Βύβα.

Βυθοὶ, οἱ μουσικοὶ, ἢ κρούματά τι, Hesychius ex Sophocl. Cre-

E tensibus.

Βύζαντες, apud eundem legitur, expositum πλήθοντες. Sed metuo ne perperam pro βύζοντες, à them. βύζω. Alioqui Βύζαντες & Βυζάντιοι sunt Libyæ populi, qui à recentioribus Βυζακινοὶ appellantur, teste Stephano, apud quem vide & alia. Βύζαντες & Βυζάντιοι dicuntur etiam qui Thracicum Byzantium incolunt, quod postmodum Κωνσταντινούπολις & Νέα Ῥώμη mutato nomine dictum fuit. Vnde fœminino genere Βυζαντιὰς & Βυζαντὶς dicitur pro Βυζαντιακὴ siue Βυζαντιανὴ seu Βυζαντία, possessiuè, vt fusius docet idem Steph.

Βυζαντία, Hesychio εἶδος ὁρμιᾶς.

F Βύζην, Confertim, Densè: more τῶν βυζομένων seu βεβυσμένων. Suidæ ἀθρόως, πυκνῶς, πεπυκνωμένως, ἐπαλλήλως. Arrianus, κατὰ στόμα τοῦ λιμένος, ἧ στενώτατον ἦν, βύζην ταῖς τριήρεις ὁρμίζοντες. Item, τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ ἐνέπλησε. Sic Thuc. lib.4, pag.123, ταῖς ἔσπλοις ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώροις βύζην κλῄσειν ἔμελλον. Habes ex Luc. quoque in Σύρφαξ & Ὠθίζω.

Βυζὸν, Hesychio πυκνὸν, συνεστὸν: item γαῦρον καὶ μέγα: forsitan

G à βύζω seu βύω. Eadem significatione suprà βύζα.

Βύζω, idem quod βύω, vnde & deriuatum est. hoc est Confertim impleo & veluti intrudendo. Meminit Etymol. huius βύζω ex βύω deriuati, dicítque βύκτας ἀνέμους quosdã velle inde dici παρὰ τὸ πλησίους, qui velum implẽt & distẽdũt turgido suo flatu. Hesychio verò βύζειν est τὸ πεπιασμένως μετέχειν. Vide & Βύζαντες. ‖ Budæus βύζειν tradit esse etiam τῶν βρεφυλλίων, nimirum Vagire. Alioquĩ βύζειν seu βύσσειν est ἀπὸ τοῦ βύου, id est bubonis: quem Queri & Gemere ferali carmine dicunt Latini

H poetæ: autor Philomelæ Bubulare: Bubulat (inquiens) horrendum ferali carmine bubo. Dion, βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυξε. Arbitror & τοὺς βύκτας αἰτίους hinc dici qui ἦχον quendam edunt, & βῦ sonare videntur, assentiente mihi Etymologo quoque.

Βύθαλον, Hesychio βύσμα. pro quo suprà βρυθαλλόν.

Βυθίζω,t.1,c.797,f

Βύθιος,ib.e. Βυθίως,ib.

Βυθμὴν, siue Βυθμὸς, Hesychio πυθμὴν & ἄντρον, Fundum, Antrum seu Specus.

Βυθὸς,t.1,c.797,d. Βυθοτρεφὴς,ib.

Βυκάνη,ης,ἡ, Buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: qui Mosen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὑρεῖν. Suprà βρυχάνα pro eodē. INDE Βυκανίζω, Buccinam inflo, Buccina cano. Latini Buccinare dicunt. Varro, Quum buccinatum est. Hinc VERBALE Βυκανιστὴς,οῦ,ὁ, Buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium verò legitur ET Βυχανίτης, haud scio an sine mendo. lib.2, pag.28, sub finē, ἀναρίθμητον γὰρ ἦν τὸ τῶν βυχανιτῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος. quibus dicit ἅμα πᾶν τὸ στρατόπεδον συμπαιανίσαι.

Βυκνὴς, Hesychio ἐπιγηλός. At Βυκισαί, eidem εἰκασαί.

Βυκίον,ου,τὸ, Vasculum quoddam. vulg. lex. perperam pro βικίον.

Βυκὰς, Hesychio δασμοφόρος, Tributarius.

Βύκτης, eidem est ὁ ἐκ βυθοῦ πνέων & φυσῶν: qui & βυκτάων affert pro πνεόντων, φυσητῶν, respiciens procul dubio ad hunc locum Homeri Odysseæ κ, de Æolo, Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα. ad quem Lycophrō quoque allusit, quum in sua Alexandra de eodem Æolo dicit, Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσαι βοός. Sed Etymologo potius hîc assentior, βύκτης exponenti ἠχητικὸς & μεγάλα ἠχῶν, vt sit à βύζειν seu βύσσειν significante τὸ βοᾶν. Sunt enim venti qui mugire & murmurare videntur: quamobrem & loquaces ventos dixit Lucan⁹. Apud Virgilium sanè Æneid. libro 1, — vasto rex Æolus antro Luctantes vētos tempestatésque sonoras Imperio premit, & vinclis ac carcere frenat. Illi indignantes magno cum murmure montis Circum claustra fremunt. Ipse quoque Homer. τοὺς βύκτας ἀνέμους vocarat paulo antè λάβρον ἄεντας, plenis buccis spirantes, ideóque cum strepitu quodam. Ἵκετ᾽ ἐς Αἰολίην,(inquit) ἀνέμων οἱ λάβρον ἀέντων Αὖρα πέλει.

Βυκτὸς, Miser. Hesychio enim βυκτὰ sunt σχέτλια, δείλαια.

Βύκχος, Æolicum nomen à Βάκχος, vt βυθὸς à βάθος, teste Etymol. qui tamen non exp.

Βυλλίχαι, apud Lacones χοροί τινες ὀρχηστῶν, teste Hesychio, cui Βυλλίχης est & χορευτής. Suprà Βρυλλίχαι & Βρυλλιχισταί.

Βυλλιχίδες, eidem H. ῥαχίδες.

Βυλλὸς, Confertus vel Oppletus. nam idem Hesych. βυλλὰ exponit βεβυσμένα. INDE Βυλλόω,ῶ, Oppleo vel obstruo. idem quod βύω, teste eodē lexicographo, qui βεβυλλῶσθαι exp. βεβύσθαι.

Βυνὰς, eidem Hes. est σκευασμάτιον κρίθινον, Compositio quædam ex hordeo: quæ aliis DICITVR Βυνή. Aetius enim libro 10, cap.29, βυνὴν esse dicit κριθὴν βεβρεγμένην καὶ βλαστήσασαν καὶ πεφρυγμένην μετὰ τῆς γλωσσιδίων, hordeum madefactum quod germen emisit: deinde cum ligulis enatis tostum est. Coctores ceruisiarii hordeum ita præparatum maltam vocant, ex qua τὸν βρῦτον seu τὸν ζῦθον aut τὸ πῖνον coquunt, quod byrum vulgò nominant, voce fortassis ex βρῦτον corrupta. ‖ Alioqui Βυνὴ dicitur etiam ἡ Λευκοθέα seu ἡ Ἰνώ, per syncopen pro Βυθοδύνη, seu per ἐπένθεσιν pro δύνη, παρὰ τὸ εἰς βυθὸν τῆς θαλάσσης δῦναι, teste Etymologo, afferente hoc hemistichium, — Βυνὴς καταλέκτρεαι αὐδήεσσης. Sed addit, alios exponere etiam θαλάμην & πύκνην apud Lycophronem. quarum expositionum Hesych. quoq; meminit.

Βυνεῖν, eidem H. est τὸ ἐν τῷ σώματι κατέχειν τι.

Βὺξ, eidem est βυθὸς, Fundum maris.

Βυπτεῖν, Hesychio βαπτίζειν, Mergere. βυθίζειν.

Βύρθακος, eidem est βάτραχος, Rana.

Βυρκόμενος, eidem est πνιγόμενος, τραχηλιζόμενος, Qui strangulatur, Qui obtorto collo trahitur.

Βυρλόθεν, eidem est οἴκοθεν: à βύρλον quod exp. οἴκημα, Domicilium, Domus.

Βύρμακας, idem dici tradit μύρμηκας, Formicas.

Βυρμὸς, eidem est σταθμὸς, Stabulum: aut Pondus.

Βυῤῥὸς, eodem teste Tyrrhenis est κάνθαρος.

Βύρσα, t.1, c.798, f

Βυρσαίετος, ab Aristophane dicitur Cleon, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, teste Hesychio: quasi Aquila raptrix τῆς βύρσης. per iocum autem βύρσαν vocat Athenarum vrbem, teste eodem.

Βυρσάτονος, Hesychio τύμπανον. nam byrsa seu pelle intenta obductum est. Infrà plenius βυρσότονον κύκλωμα.

Βυρσεὺς,t.1,c.798,h. Βυρσεύω,ib.

Βυρσιμάχλοις, Hes. exp. βυρσοδεψίμοις.

Βυρσίνη pro μυρσίνη dici tradit idem Hes.

Βύρσινος,t.1,c.798,g

Βυρσὶς, Hesychio δέρμα, Pellis, Corium: dimin. ex βύρσα.

Βυρσοδεψέω,t.1,c.798,g. Βυρσοδέψης,ib.f

Βυρσοδεψικὸς,ib. Βυρσοπαγὴς,ib.g

Βυρσοποιὸς, ib. Βυρσοπώλης,ib.

Βυρσότονον κύκλωμα, ab Eurip. dicitur τὸ τύμπανον, quoniam rhombus est orbicularis, vtrinque pelle intenta obductus.

Βυρσόω,t.1,c.798,h

Βύρτη, Hesychio λύρα.

Βυσαύχην,t.1,c.607,d

Βύσιος, apud Delphos mensis quidam dictus quasi φύσιος, vt volunt nonnulli, quoniam nimirùm ἔαρος ἀρχὴ, καὶ τὰ πολλὰ φύεται τηνικαῦτα καὶ διαβλαστάνει, vt fit mense Anthesterione & Aprili. Sed his non assentitur Plutarch. negans Delphos (vt Macedonas) φ in β vertere, verùm in π. ideóque dici παρὰ τὴν πύσιν seu πεῦσιν, quoniā videlicet in eo πυνθάνονται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ, vt fusius docet initio Hellenic. problem.

Βύσμα, t.1, c.799, b

Βύσσα,ης,ἡ, Fundum, βυθὸς. vnde ἄβυσσος. Ita v.l. sed sine vllo testimonio. quamobrem & suspecta est ea vox. ἄβυσσος autem, à βυσσὸς deriuatum est.

Βύσσαλοι, Hesychio βόθροι, Foueæ. forsan παρὰ τὸν βυσσόν. Idem certè Βυσσαλδόνη affert pro τῷ βυθῷ ἐοικυῖα.

Βυσσαύχην, apud Eust. scriptum pro βυσαύχην, vt habent Suid. & Hes.

Βύσσινος, Byssinus, Qui ex bysso est. ὁ ἐκ βύσσου. vt προσκεφάλαια βύσσινα παραλουργῆ apud Athenæum libro 6. Sic βυσσίνη σινδὼν apud Herodotum, Byssina sindon, Byssinum linteum. Et βύσσινον φᾶρος apud Plutarchū: apud quem in Apophthegmatis, Parysatis ἐκέλευε τὸν βασιλέα μέλλοντα μετὰ παῤῥησίας διαλέγεσθαι, βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι: admonens libertatem in loquendo temperandam esse lenitate quadam, & asperitatem mollitie. nisi potius βυρσίνοις legendum, vt quidam habent codices. vt velit regem à verbis liberiorib⁹ ad scuticas & flagrā deuenire, id est verbera. fuit enim Parysatis animo iracundo & fero vindictæque cupidissimo, vt patet ex historiis. Cælius Rhodig. lib. 12, cap.39, βυσσίνοις λόγοις esse ait Verba quæ sublimitatem habent ac nitorem. vt Philelph. quoque βυσσίνοις ῥήμασι in illo Plut. loco interpr. Grauibus atque ornatis verbis.

Βυσσοβαρὴς,t.1,c.798,d. Βυσσοδομεύω,ib.

Βυσσόθεν,t.1,c.797,f. Βυσσὸς,ib.

Βύσσος,ου,ἡ, Byssus: lini quoddam genus apud Indos, teste Polluce libro 7. ex quo τὰ βύσσινα φάρη, maximo habita in pretio. Teste enim Plinio lib.19, cap.1, Asbestino lino principatus in toto orbe datur: proximus byssino, mulierum maximè deliciis circa Elim in Achaia genito. cuius scripula quaternis denariis, vt auri, quondam permutata se reperisse ait. Hesychius tamen βύσσον esse ait χρῶμα αἰτὶ τῆς ὕσγης παραλαμβανόμενον, qui βύσσινα quoque exponit πορφυρᾶ, purpurea. vt Suidas etiam βύσσον significare ait βαφὴν ἐκ πορφύρας: & βύσσινον, τὸ βύσσῳ βεβαμμένον. Sed perperam vterque. nec enim coloris genus est, sed delicatissimi lini & diuersi à purpura. vt ex Luca etiam patet, apud quem ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον. Sic Exodi cap.25 & 26, αὐλαῖαι ἐκ βύσσου κεκλωσμένης, aulæa ex byssino stamine. ‖ Aristoph. schol. βύσσον vocatum fuisse scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. pro quo Suid. habet μύρτον, in Κεκῆ. Infrà Βύτος.

Βυσσοφαρεῖ, Hes. exp. μεγαλοφαρεῖ. forsan tamen sonat potius βύσσινον φᾶρος ἐνδεδυμένῳ.

Βυσσόφρων,t.1,c.798,c.

Βυσσῶσι, apud Hesychium legitur, expositum φράττουσι: tanquam à themate βυσσῶ. nisi fortè scribendum βύσουσι,

σωσι. quod est aor.1 subiunct.modi à them. βύω, metri A gratia geminatum σ habens.

Βύσσωμα,t.1,c.798,f

Βυσάχα, Hesych.esse dicit πύγανα. sed forsan scribendum βύσακα, vt idem sit quod μύσακα. Antiphanes sanè apud Athenæum libro 4 dicit, βάδιζε ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὰ φειδίτια. ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ, φόρει τὰς βύσακας, pro μύσακας, vt videbis in Μύσαξ, t.1,c.800,d.

Βυστικός,t.1,c.799,c

Βυστίχοις, Hesych.exp. τοῖς ἐν θαλάσσῃ βρόχοις.

Βύστρα,t.1,c.799,b. Βύστραι, Hesychio sunt αἱ τῶν λαχάνων ἀκάνθαι: addenti tamē quosdā exponere τοὺς ἐκ τῶν λαχάνων ὀφθαλμούς. Sed prior expositio est conuenientior: quoniā τοῖς ἀκάνθαις βύεται τὸ σῶμα, vt videbis in Ἀποβρύκω. B

Βύτανα, siue Βρύτανα, Hesychio sunt κόνδυλοι.

Βύττον, idē Hes.esse dicit τὸν ψᾶρα, Sturnum. Βυττὸν autem, πλῆθος.

Βυτίνη, eidem Hes.est λάγυνος vel ἀμίς, Lagena vel Matula, Tarentinorum dialecto. Exponit etiam σαμίον, Doliolum. βικίον.

Βύττος, eidē est γυναικεῖον αἰδοῖον. pro quo paulo antè βύσσος. C

Βύω,t.1,c.799,a. & t.2,c.1070,g.ob.

Βυῶ quoque dicitur pro βύω, id est Confercio, Oppleo, Obstruo. Aristophanes Pace, Χρυσῷ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα. Etymol.quoque meminit huius them. βυῶ, dicens ex futuro trāsisse in præs.& declinari βυῶ, βυεῖς. affert & particip. βυῶν.

¶ Βωβός, Hesychio πηρός, Mutilus, Mancus. qui & βωβοὺς affert pro χωλοῖς, Claudos.

Βωβύζειν, eidem σαλπίζειν. vel potius Buccinare.

Βώδιον, Bucula. per synæresin pro βοΐδιον, Hes. D

Βωθεῖν, eodem teste pro βοηθεῖν dicitur, Ionicè nimirū cōtractis ο & η: vt & Βωθέοντες pro βοηθέοντες seu βοηθοῦντες. Exponit tamen illud βωθεῖν etiam ὁμιλεῖν.

Βωθύζειν, eidem est βοᾶν, θωΰσσειν, Clamare, Vociferare.

Βωκάθυρον, eidem est βωκός, τρυφερὸς χιτών.

Βώκαρος, à Trœzeniis dicitur τὸ ἔαρ, Ver: παρὰ τὸ τῷ βίῳ χαρὰν φέρειν, teste Etymologo. qui & fluuiū in Salamine sic vocari ait, forsitan quòd βοείου καρός, bouini capitis, similitudinem aliquam præferat: quasi βοόκαρος, vt supra ἡ βούρρινα. E

Βῶκες, pisces sunt quos alii βόακας alii βόηκας appellant παρὰ τὴν βοήν, quam etiam ob rem sacri esse feruntur Mercurio, vt Apollini οἱ κίθαροι dicati sunt. Herm.Barb. ex Speusippo tradit βῶκας esse τὰς λευκομαινίδας, hoc est menas candidiores, quos vulgo girros siue girrulos vocari. Nomin.sing.est Βῶξ, de quo t.1,c.761,f.

Βωκολιάσδω, Doricè pro βουκολιάζω dicitur. vnde apud Theocritum βωκολιάσδευ & βωκολιασδώμεσθα, pro βουκολιάζου & βουκολιαζώμεθα, Bucolicè seu pastorum more cane, Bucolicè canamus. Habes & alia ex eo exēpla F tomo 1,c.775,f.

Βωκολιαστάς, Doricè itidem pro βουκολιαστής dicitur. hoc est Bucolici carminis cantator. vel etiam Bubulcus, Pastor. Quintum Theocriti Idyllion inscribitur Βωκολιασταί, quoniam in eo introducit duos pastores περὶ ἀμοιβαίας ἐρίζοντας.

Βωκολικός,t.1,c.774,f. Βωκόλος,ib.e

Βῶκος,t.1, c.780,e

Βωλά, Doricè Cretenses dicunt pro βουλή, Consilium. G

Βωλάκιον,t.1,c.799,g. Βῶλαξ,ib.

Βωλάριον,ib. Βωληδόν,ib.h

Βωλῆτος, apud Athenæum libro 3, dicitur vocari ἄρτος quidam, & σκευάζεσθαι eodem modo quo ὁ βουλίτης. Videtur autem Latina esse vox, quum ibidem in eius cōficiendi ratione vtatur vocabulo Materiæ, Furni, Remi. forsan quòd boletorum figuram imitaretur, aut inde fieret.

Βωλία & Βωλίς, Hesychio teste est μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις: forsan à βώλου aliqua similitudine sic dicta. H

Βωλιμιώδης, apud Hieronym.in comment.in Iobi cap.3, perperam scriptum pro βουλιμιώδης. Inter cæteros cruciatus (inquit) etiam hanc ei diabolus infirmitatem inflixerat, quam medici βουλιμιώδης appellant. quæ infirmitas talem habere dicitur pœnam, vt ante cibum torqueatur ægrotus, & sint ei post cibum indesinētes dolores. Βούλιμος quoque dicitur & βουλιμία.

Βωλίνας καλιάς, Hes. dici scribit πλινθίνας οἰκίας, lateritias domos. coquuntur enim lateres è gleba, quæ βῶλος dicitur. Ad verbum sonat Glebaceos nidos, Domicilia è gleba.

Βώλιον,t.1,c.799,h

Βωλίτης,ib. Fœm. Βωλῖτις, vide supra in Βολίτης.

Βωλόναι, apud Soph. quibusdā sunt κολῶναι, aliis τὸ Κίλλαιον, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι. Hesych.

Βωλοειδής,t.1,c.799,e. Βωλοκοπέω,ib.

Βωλοκοπία,ib. Βωλοτόμος,ib.f

Βῶλος,ib.c. Βωλοστροφία,ib.f

Βωλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Glebosus seu Glebaceus, & Glebæ speciem gerens, Glebæ assimilis. vt βωλοειδής.

Βωλώρυχα, à Laconibus vocari τὴν σῦν testatur Hes. nimirum παρὰ τὸ τὰς βώλους, ἤτοι τὴν γῆν, ὀρύσσειν. Solet enim rostro suo fodicare & vertere glebas ac terram.

Βωμάκευμα,t.1,c.802,b. Βώμαξ,ib.a

Βώμβοι, Hesychio sunt οἱ περὶ τοὺς βωμοὺς λόφοις καλουμένοις κατοικοῦντες. Idem tamen Βώμβος exponit simpliciter βωμός.

Βώμεσις,t.1,c.802,a

Βώμηνεν, Hesychius exp. ὤμοσεν, Iurauit. Forsan Æolicum habet pleonasmum τοῦ β pro ὤμηνεν: à them. ὀμαίνω, facto ex ὀμόω.

Βωμίνας, Hes. dici ait ἀναβάσεις, Ascensus, Accliuitates.

Βώμιος,t.1,c.801,b. Βωμίς,t.1,c.802,a

Βωμίσκοι, Hesychio ἀριθμοὶ ἄνισοι, Numeri impares.

Βωμίστρια,t.1,c.802,a

Βωμοειδής,t.1,c.800,c. Βωμολόχευμα,ib.f

Βωμολοχεύομαι,ib.e. Βωμολοχία,ib.

Βωμολοχικός,ib. Βωμολόχος,ib.e

Βωμολοχέω,ib.f. Βωμολόχως,ib.e

Βωμονείκης,ib.f

Βωμός,ib.a. [Βωμοὶ dicuntur etiam quidam λόφοι Αἰτωλίας, de quibus vide Steph.

Βωμοτεία, Ab aris famulæ. v.l. Vide t.1,c.802,a.

Βωμύκας,ου,ὁ, dictus fuit olim ὁ Εὐρώτας fluuius, παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν, vt tradit lex. meum vet. Murmur itaque eius, bouis mugitum imitabatur.

Βῶν, vide in Βῶς paulo pòst.

Βωνίτης,t.1,c.780,e. Etymol. quoque βωνίτην significare ait βουκόλον, afferens hoc ex Callim. exemplum, Οἷοις βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες.

Βώνυσοι, Suidæ ἄποικοι, βουκόλοι, Coloni, Bubulci.

Βῶξ,t.1,c.761,f

Βωρθία, Hesychio teste pro ὀρθία dicitur, Recta, Erecta.

Βώρμος, Polluce autore fuit Μαρυανδηνῶν γεωργῶν ᾆσμα, rusticorum Maryandenorum cantilena: in honorem nimirum Bormi adolescentis, qui æstate in venatione perierat, filius autem erat Vpii regis, Iollæ & Maryandeni frater. Hesych. Βῶρμον dicit fuisse θρῆνον ἐπὶ Βώρμου νυμφολήπτου Μαρυανδηνοῦ.

Βῶροι, eidem Hesychio & Suidæ sunt ὀφθαλμοί, Oculi. At Βῶρος, iisdem testibus est nomen proprium.

Βῶς,t.1,c.772,g. Hesychio βῶς est etiam βύρσα, ἀσπίς, πλάτη: vt βῶν quoque dixerat esse non solùm βοῦν, sed etiam ὅπλον. Suid. Argiuos βῶν vocare dicit τὴν ἀσπίδα & βύρσαν, pro βοῦν. Rursum Hesychio teste βῶς est piscis quidam, vt βοῦς quoque.

Βῶσαι,t.1,c.759,a. Βώσασθαι, ib.

Βῶσκες, Boscæ pisces: forsan iidem qui βῶκες supra. Ita v.l. Sed procul dubio scriptura illa mendosa est.

Βώσομαι,t.1,c.759,a. Βῶσον, ib.b

Βωστῦσι, Hes.exp. βομβοῦσι, ἠχοῦσι. vnde forsan πειθαρβῶσι.

Βωστῆρες, Hesychio νομεῖς, Pastores: qui βωτῆρες potius dicuntur.

Βωστρῶ,t.1,c.759,c

Βωτάζειν, Hesychio βάλλειν, Iacere vel Icere.

Βώτης,t.1,c.781,e. Βωτιάνειρος,t.1,c.437,e

Βωτίον, Hesychio σαμίον, Doliolum. quod supra βικίον.

Βωτῶ,t.1,c.759,b. Βώτωρ,t.1,c.781,e

Γ A

Γ Tertiæ apud Græcos literæ nota est, signũ item numeri ternarii: at præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium significat, hoc modo, ͵ʃ, seu ͵γ.

Γά, Doricè pro γέ dicitur: vt apud Aristoph. in Acharnẽs. ἐγών γα, pro ἐγώ γε, Ego quidem, Ego equidem. Γᾶ autem, iidem Dores dicunt pro γῆ, terra: itidémque γᾶς pro γῆς.

Γάαθον, Hesychio ἧσσον, Minus. B

Γαβαθὸν, eidem est τρυβλίον: qui ET Γάβενα esse dicit ὀξύβαφα ἤτοι τρύβλια.

Γαβαλὰν, idem dici tradit κεφαλὴν & ἐγκέφαλον. Gabalium autem, aromatis Arabici nomen apud Plin. lib. 12, c. 21.

Γαβεργὸς, eodẽ H. teste Laconibus est ἔργου μισθωτὴς, Qui mercede opus aliquod faciẽdũ suscipit, vt οἱ ἐργολάβοι.

Γαβιρέα, Gabirea: myrrhæ quædam species apud Dioscoridem, l. 1, c. 78.

Γάβις, apud LXX interpretes, Iobi c. 28, μετέωρα καὶ γάβις οὐ μνησθήσεται. Sed Hebraicum vocabulum est, quod interpr. Eminentia. C

Γαγάτης λίθος, Gagates lapis: nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. lib. 36, c. 19, vbi fusius eum describit. De eodem multa Diosc. l. 5, c. 146, & Orpheus in poematio περὶ λίθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2, quæst. 64. Vnde autem Γάγαι dictus sit Lyciæ iste locus, vide apud Etymol.

Γαγγαίνειν, Hesychio τὸ μετὰ γέλωτος πρὸς παίζειν, Risu ludere & iocari cum aliquo.

Γαγγαλὰς, vide Γαγγαμὰς in Γάγγαμη.

Γαγγαλιᾶν, Hesychio est γαγγαλίζεσθαι, ἥδεσθαι, Titillari, Lætitia seu voluptate affici. Vbi etiam VERB. Γαγγαλίζεσθαι positum pro γαργαλίζεσθαι. Infrà Καγχαλᾶν. D

Γαγγαλίδες, eidem sunt γελασῖνοι: pro quo infrà γελασῖνοι. Vide & Γαγγίας.

Γαγγαλίζω, idem quod γαργαλίζω, Titillo, Voluptate afficio: seu Facio γελᾶν aut καγχαλᾶν. Legitur in lex. meo vet. & apud Etymol. à quibus exponitur εἰς γέλωτα ἄγω, deriuantibus nimirum à γελάω.

Γαγγάλιον, ου, τὸ, Hesychio est νεύρου συστροφή. VNDE Γαγγαλιωδέων idem exp. γαγγαλίοις ἐοικότων. Sed notandum est pro illo γαγγάλιον apud medicos SCRIBI Γαγγλίον. vt apud autorem Definitionum medic. qui Galenus esse creditur, γαγγλίον ἐστὶ νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴ σωματοποιημένη. quo modo & Paulus definit hoc γαγγλίον lib. 6, c. 39. & Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν lib. 2, c. 28. vbi iidem addunt γίνεσθαι ἐκ πληγῆς ἢ κόπου, vt plurimùm κατὰ καρποὺς καὶ σφυρὰ, seu κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, quoniã ibi nerui plures sunt & magis περιφανεῖς: comitari autẽ ipsum ὄγκον ἰσόχροον, ἀντίτυπον, ἀνάλγη. Eodem propè modo Pollux lib. 4, γαγγλίον esse ait ἀπόστημα ἄπονον ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι: ἐνίοτε δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες ἢ θριχία ἢ ἐλμινθία: γίνεσθαι δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλήν. Gorræus esse dicit nerui nodosam & renitentem contractionẽ, nullo præter naturam colore, doloris expertem: posséque in multis corporis partibus accidere, sed in manibus & talis frequenter, rarius in cubito & capite oriri. plerunque ex plaga aut lassitudine, rarò sponte prouenire, nec in alto, sed sub cute radices agere, neque in orbem vel ad anteriora posterioráque trãsferri, sicut meliceides & atheromata, sed si vim facias, ad latera tantùm, hoc est ad dextram vel sinistram, pro nerui situ moueri & flecti. Meminit eius Celsus quoque l. 7, c. 6, dicens in capite multa variáque tubercula oriri, ganglia, meliceridas, atheromata. INDE Γαγγλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ganglio similis, Qui è gãgliorum genere est. Hippocr. De artic. ἐπὶ καὶ τῶν γαγγλιωδέων ἔνια, ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔῃ καὶ μυξώδεα, σάρκα ἔχει.

Γάγγαλος, eidem H. est ὁ εὐμετάθετος καὶ εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ καὶ εὐμετάβολος, Mutabilis, Inconstans. H

Γάγγαμη, eidem Hesychio est σαγήνη siue δίκτυον ἁλιευτικὸν, Sagena seu Rete piscatorium, sed addit, esse etiam σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ: furcam fortassis aut tridentem intelligens. Idem ET Γάγγαμον dicitur. Nã idem Hesychius γάγγαμον dici tradit δίκτυον: item τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχονδρίων. Pro quo apud Etymol. & in lex. meo vet. SCRIPTVM Γαγγαμών. Est enim γαγγαμὼν εἶς δίκτυον seu τὸ λαμβάνον δίκτυον: afferentibus ex Æschylo, γαγγαμόνα τῆς παναλώτου. Vtrunque vocabulum apud Poll. quoque legitur, & γάγγαμον nimirum & γαγγαμὼν, idque vno & eodem in loco. nam lib. 10, cap. 3, quædam ἁλιέως σκεύη enumerans, vt πυρείδιον, ἕρκη, πόρκους, λίνον, παίαγρον, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iisque subiungens γάγγαμον, scribit ab eo Æschylum τὸ δύσλυτον καὶ δυσέλικτον κακὸν appellasse γαγγαμόνα τῆς παναλώτου. Sed meminit & metaphoricæ significationis quam τὸ γάγγαμον seu ὁ γαγγαμὼν habet, sic scribens lib. 2, τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών. ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέγμα, καθάπερ τὸ δικτυώδες ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμὼν, ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη. innuẽs omentum dici γαγγαμόνα, quoniam neruorum plexu refert piscatorii γαγγαμόνος seu σαγήνης figuram, vnde & vulgo reticulum appellatur. Porrò à piscatoria illa γαγγάμη, seu piscatorio illo γαγγάμῳ, DICITVR Γαγγαμουλκὸς, qui nimirum ipsum in aquã iniectum extrahit, pisces videlicet venans: ET Γαγγαμεὺς, idem. ἔστι κυρίως (inquit Etymol.) γαγγάμη, σαγήνη ἢ δίκτυον· ὅθεν καὶ Γαγγαμουλκοὶ, οἱ σαγηνευταί· καὶ Γαγγαμεὺς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος. Hesychio itidem γαγγαμουλκοὶ sunt σαγηνευταί: & Γαγγαμὰς, (perperam enim apud eum scriptum γαγγαλεὺς, vt & alphabeticus ordo & expositio docet) ἁλιεὺς ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος.

Γαγγαίνη, ης, ἡ, Scrofula, Tuber. v. l.

Γαγγίας, SIVE Γαγγαλίας, nonnullis est γελασῖνος: alii τὴν τῶν ἐρίων συστροφὴν, lanas conuolutas, eo nomine vocari tradũt, alii ὑπόσταθμην, sedimentũ & fæces, teste Hes.

Γαγγῖτις νάρδος, Nardus Gangitis: dicta à Gange fluuio: apud quem nascitur, teste Diosc. l. 1, c. 6.

Γαγγλίον, & Γαγγλιώδης, vide paulo antè in Γαγγάλιον.

Γάγγραινα, ας, ἡ, Gangræna: partis alicuius mortificatio & extinctio, proueniens à magnitudine inflammationis, quæ neque digeri neque in pus mutari potuit, sibique coniunctas partes in affectionis consortiũ pertrahens, & ne ab ossibus quidem abstinens quæ vitioso humore perfusa imbutáque, quo caro circumposita madet, putrescunt emoriuntúrque. Non est autem γάγγραινα perfecta νέκρωσις, sed adhuc fit, sic tamen vt nisi opportunè succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipséque totus homo denique intereat. Quum verò sensum affectæ partes penitus amiserunt, iam non γάγγραινα sed σφάκελος appellatur. Est enim per gangrænam via ad sphacelum, qui perfecta νέκρωσις est. Verùm (vt ait Galen. commẽt. 4 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων) abutimur interdum vicinorum affectuum nominibus ad eos significandos ad quos proximè accedũt, quanquam nondum ex toto ipsorum speciem & naturam habeant. Sic nanque & Hippocr. ingentem inflãmationem, quum non amplius suum colorem tuetur, dolorique est, interdũ γάγγραιναν appellauit. Hæc Gorr. Plura si requiras, consule Gal. comm. 7 in Aphor. Hipp. sect. 7, artic. 50: De tumoribus, c. 8: Paul. Ægin. l. 4, c. 9: Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν l. 2, c. 30: Celsum l. 5, c. 26. Plut. dicit γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθείς. vt Etym. quoque γάγγραιναν esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, deriuatum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum. INDE Γαγγραινικὸς, οῦ, ὁ, Gangrænicus, Gangrænæ similis. & γαγγραινικαὶ νομαὶ apud Diosc. l. 2, c. 119, Nomæ quæ in gangrænam euaserunt, seu Depascentes gãgrænæ. ITEM Γαγγραινοῦσθαι, Gangræna laborare, aut Gangræna corripi. Diosc. l. 1, c. 187, de cinere ficulno, ἀρμόζει καὶ πρὸς γαγγραινούμενα· ἀνακαθαίρει γάρ. VNDE Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι, Gãgrænæ vitio corripi, seu In gangrænã transire. Hippocr. De fract. γαγγραινώσιας φλεβῶν vocat, τὰς δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῶν ἀκολουθούσας νεκρώσιας, vt testatur Galen. comment. 2 in eum librum.

Γαδεδᾶν, Hesychio est χαίρειν, Gaudere, Lætari.

Γάδειρα, teste eodem Phœnices vocant τὰ περιφράγματα, Septa. Alioqui Γάδειρα appellant insulã & vrbem in

Oceano vltra columnas Herculis, angustam admodū & veluti γᾶς δειράν, vt Steph.& Etymol.tradunt. Vnde Γαδειρεὺς, Γαδειρίτης, Γαδειραῖος, Γαδειρανὸς, dicitur qui inde oriundus est, aut illic habitat. Inde & possess. forma Γαδειρικὸς dicitur. vt Γαδειρικὸν τάριχος apud Eupolidem, τὸ ἀπὸ Γαδείρων κομιζόμενον, teste Hesychio, itémque Stephano, qui & Γάδειραι fœminino gen. ab Eratosthene vocari ait. Latini Gades dicunt, & Gaditani pro Γάδειρα & Γαδειραῖοι. A

Γαδέω, Gratificor. Hesych. enim γαδεῖν exp. χαρίσασθαι. At Γαδεὼ, eidem est χαρὰ, Gaudium, Lætitia. B

Γαδὴ, Cista, Arca. Hesychio κιβωτός.

Γάδιξ, eidem est ὁμολογία.

Γάδομαι, Gaudeo, Lætor: vel Gaudio & lætitia afficior, Voluptate afficior, Delector. Idem enim Hesych. γάδεσθαι exp. ἥδεσθαι, afferens & γάδονται pro εὐφραίνονται.

Γάδος, piscis qui alio nomine ὄνος dicitur. Ita enim Doriō apud Athen. lib. 7, ὄνος, ὃν καλέουσί τινες γάδον. Vide & Γάνδος paulo infrà.

Γάζα, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significās apud eos τὸ βασίλειον, ἢ τοὺς ἐκ τῶν πολλῶν φερομένους φόρους, aut τὰ τίμια. id est, Regiam cum supellectile & instrumento suo, seu Tributa & reditus, aut Res pretiosas. Idem γάζαν exp. etiam πλοῦτον, Opes, Diuitias: Suid. θησαυρὸν, Thesaurum. id est Supellectilem & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. πολλὴν δὲ εὗρεν ἀφθονίαν τροφῆς καὶ γάζαν βαρβαρικὴν, χρυσίου δὲ τάλαντα γ. Et rursum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασιλικὰ παράσημα ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 11, τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. VNDE Γαζοφύλαξ, Custos gazæ seu thesauri. Nonn. dixit etiam χῶρος γαζοφύλαξ, PRO Γαζοφυλάκιον, id est, Locus in quo custoditur gaza: vt sunt conclauia vel arcæ in quibus pretiosius instrumentum & opes reconduntur asseruātúrque. quod θησαυροφυλάκιον quoq; dicitur, teste Suida. Ita vocabatur etiā in tēplo Hierosolymitano locus quidam in quem conferebantur pecuniæ: quia erat templi veluti thesaurus & ærarium. vt cum alibi, tum Lucæ 21, βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. Nonn. hoc γαζοφύλακα χῶρον appellat, vti dixi, Γαζοφύλαξ (inquit) ἔθι χῶρος ἀκούεται, ὁππόθι πολλοὶ Ποικίλα δῶρα φέροντες ἐπεστείχοντο πολῖται. ‖ Rursum Γάζα, vrbis Asiaticæ nomen est: cuius ciuis Γαζαῖος dicitur. C

Γαθέω, ῶ, Doricè pro γηθέω dicitur. vnde infin. γαθεῖν.

Γάθυλον, Hesychio ἐκ γῆς ῥέον. Γαθία, eidem ἀλλαντία.

Γαθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem quod γηθυλλὶς seu ἐπιθυλλίς: deriuatū ex γήθυον, teste Eust. qui ipsum esse dicit ὅμοιον ἀμπελοπράσῳ: innuens cæpæ genus esse. vt apud Nicandrum quoque schol. γηθυλλίδας esse dicit εἶδος κρομμύων, alius νέον κρόμμυον: in Alexiph. nimirum, vbi dicit, Ἐν δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν τ' ἄλις, ἐν δέ τε λεπτὰς Ἄμμιγα κρομμύων γαθυλλίδας. sed addit prior scholiastes, posse eo nomine accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας τῶν κρομμύων, vel τὰ ὑπ' ὀνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα. Vide Γήθυον infrà. F

Γαῖα, t.1, c.801, c

Γαιάλοχος, In terra habens sua cubilia. Hesychio ἠπειρώτης, In terra seu continente degens, Terrestris.

Γαιάοχος, t.1, c.803, c. Γαιάται, t.1, c.810, g

Γαίεσκον, Ionicè pro ἔχαιρον, id est ἔχαιρον. Hesych.

Γαίη, t.1, c.801, c. Γαιῆθεν, t.1, c.803, e

Γαιήϊος, ib.

Γαιηΐς, Terrestris. γαιηΐδα Antimachus vocat τὴν φοίβην, teste Hesychio. G

Γαιήοχος, t.1, c.803, b. Pro eodem ET Γαιηόχος dicitur. affert enim Hesychius γαιηούχῳ pro τῷ τὴν γῆν ὀχοῦντι καὶ συνέχοντι.

Γαιηφάγος, t.1, c.803, c

Γαιθυλλάδη, Hesychio ἀμπελόπρασα. pro quo paulo antè γαθυλλίδες, & infrà γηθυλλίδες.

Γαίνομαι, idem quod αὐω. idem enim Hesychius γαίνεται exp. αὔει.

Γαῖντα, eidem sunt σπλάγχνα, Viscera. pro quo infrà γῆντα.

Γαιογράφος, t.1, c.803, c. Γαιοδότης, ib. Γαιομωρεία, ib.

Γαῖος, ib. f. Hesychius & Etymolog. oxytonως habent γαιὸς, exponentes itidem ὁ ἐργάτης βοῦς, καὶ ὁ ἀπόγαιος ἄνεμος. sed addit Etymologus, Italos & Tarentinos γαιὸν dicere τὸν μισθόν. Suidas γαιὰν exponit etiam χαρίτων πραγμάτων. A

Γαιὸς, t.1, c.803, f. Γαιοῦχος, ib. c

Γαῖσα, ET Γαισὸς, Suidæ est κοντὸς, Contus: εἶδος ἀκοντίου, ἢ δόρατος. Hesychio quoque γαισὸς est ὅπλον ἀκοντίου, vel ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον: Polluci itidem δόρυ ὁλοσίδηρον, qui Libycum esse ait. Legitur in libro Iudith, c.9, ἥλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur vero & paroxytonως scriptum. vt Iosue cap.8, ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐν τῷ γαίσῳ τῷ ἐν τῇ χειρί σου ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæum libro 6, de Romanis, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν, παρὰ δὲ Ἰβήρων, γαίσων. Latini neutro gen. Gæsum seu Gesum dicūt. Liuius, Leues aurē, qui hastam tātùm gæsáque gererent, vocabātur. B

Γαῖται, Hesychio γεωργοὶ, Agricolæ, Rustici: vt βοῦται dicūtur Bubulci, Pastores.

Γαιώ, t.1, c.810, f. Γαιώδης, t.1, c.803, e

Γαιωμωρεία, ας, ἡ, ex Epigr. affertur pro Agricultura. Dicitur alioqui & γαιομωρεία, per ο in secunda syllaba.

Γακίνας, t.1, c.808, f. & 1105, h

Γακινία, t.1, c.808, f. Γάκινος, ib. C

Γακτὸς, Hesychio est κλάσμα, Fragmentum.

Γάκυ, Idem Hes. exp. ἡδὺ, γλυκὺ, Suaue, Dulce: afferens & Γακοῦσμα, pro ἡδύσματα: & Γακουπαίης pro ἡδυποτής. sed valde peregrinum hæc sonant.

Γάλα, t.1, c.811, d

Γαλάδες, conchæ quædam sic dictæ à nonnullis, ex genere τῶν λεπτοστράκων, teste Aristotele Hist. anim. l.4, c.4.

Γαλαθηνὸς, t.1, c.812, d. Apud Hesych. scriptum γαλαθινὸν per ι, quod exp. ὑποτίτθιον, νέον.

D Γαλακτάω, t.1, c.812, d.	Γαλακτίζω, ib. c
Γαλακτικὸς, ib. d.	Γαλάκτινα, ib.
Γαλάκτινος, ib.	Γαλακτίτης, ib.
Γαλακτοειδὴς, t.1, c.811, d.	Γαλακτοκόμος, ib. e
Γαλακτόομαι, t.1, c.812, c.	Γαλακτοποτέω, t.1, c.811, e
Γαλακτοπότης, ib.	Γαλακτοτροφέω, ib.
Γαλακτουργὸς, ib.	Γαλακτοχέω, ib.
Γαλακτοῦχος, ib.	Γαλακτοφάγος, ib. f
Γαλακτόχροος, ib.	Γαλακτώδης, t.1, c.811, e
E Γαλάκτωσις, ib.	

Γαλαξία, Hesychio ἑορτὴ ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν. id est πόλτον κρίθινον ἐν γάλακτι, Festum in quo pultem hordeaceā in lacte coquunt.

Γαλαξίας, t.1, c.812, d

Γαλαρίας, Hesychio ἰχθὺς ὁ ὀνικός. pro quo infrà Γαλλαρίας.

Γαλάπον, vide in Γάλιον.

Γαλατμὸν, idem Hesych. esse ait λάχανον ἄγριον, Olus syluaticum.

Γαλαώνη, t.1, c.812, f

Γαλβάνη, Galbanum, Toga Phrygia. Ita vulg. lex. sed sine vllo testimonio. Forsitan quòd apud Iuuenalem legerunt, Cærulea indutus scutulata aut galbana rasa. Sed apud Græcos nulla huius mentio, qui & lacrymam illam quam Latini Galbanum vocant, χαλβάνην ipsi appellant, per χ non per γ. F

Γαλέα, t.1, c.813, b. Γαλεάγρα, t.1, c.812, h

Γαλέη, ibid. g

Γαλεοβδολον, vide in Γαλίοψις.

Γαλεοειδὴς, t.1, c.813, b

Γαλεὸς, ibid. ‖ Γαλεοὶ Hesychio sunt γένος τι & μάντεις: Siciliæ olim incolæ. G

Γαλερὸς, t.1, c.824, d. INDE Γαλερωπὸς, Qui est γαλερὸς τὴν ὦπα, Serena facie & hilari: (γαλερὸς. n. Hesychio est γαληνὸς, ἱλαρὸς, ἥδιος) Etymologo ὁ γαλερὸν καὶ ἐπιτερπὲς βλέπων.

Γαλεώδης, t.1, c.813, b. Γαλεώνυμος, ib. c. Γαλεάτης, ib.

Γαλῆ, t.1, c.812, g. Γαλῆ Ταρτησία de prægrande fele dicitur, quoniā Tartesi μέγισται γίνονται γαλαῖ, teste Suida & H.

Γαληδὰς, vide in Γαλιδὰς paulo pòst.

Γαληναία, t.1, c.824, c

Γαληνάω, ῶ, idem quod Γαληνιάω, teste Suida.

Γαληνεία, Tranquillitas. γαληνείᾳ χρησάμενοι, Tranquilla fruentes cōsuetudine. ita v. l. sed metuo ne error subsit. H

Γαλήνη, t.1, c.824, a

Γαληνῶς, Tranquillé. pro Γαληνῶς. v.l.

Γαληνὴς, t.1, c.824, d. Γαληνιαῖος, ib. b. Γαληνιάω, ib.

Γαληνίζω,t.1,c.824,b

Γαλλωιόων, Ionica dialysi vocalis circunflexæ pro γαληνιῶν dicitur,à them.γαλλωιάω.vnde γαλλωιόωντες in Epigramm.Serenati, Tranquilli.

Γαλλωός,t.1,c.824,c. Γαλλωώδης,ib.

Γαλλωόω,ib. Γαληρός,ib.d

Γαληρωπός, ibid.

Γαλιάγκων,vel Γαλιαγκών, t.1,c.43,c

Γαλιάγρα,ας,ἡ, legitur apud Theophr.Hist.plant.libro 5, cap.8.Ibi enim ἡ πτελέα dicitur esse vtilis πρὸς θυρωπηγίαν καὶ γαλιάγρας. Pro quibus Gaza habet, Vlmus vtilis ad fores, prela & torcularia: aliam procul dubio lectionem sequutus. Si γαλεάγρας reponendum censeas, interpretaberis Felíscipulas.

Γαλίαι,Hesychio οἱ ὀνίσκοι, Aselli. Forsan autem intelligit pisces illos qui γαλλαρίαι dicuntur. nam & ii vocantur ὀνίσκοι.

Γαλιάω,ῶ,Libidinosus & incontinens sum. Hesych.enim γαλιώσης exp.ἀκολασταινούσης. forsan παρὰ τὴν γαλῆν: quoniam id animal est libidinosissimum.

Γαλιδεύς,έως,ὁ,Catulus felis. Hesychius γαλιδέα à Cratino dici innuit τὸν ἁπλῆ ὡς γαλεῶν παῖδα. Dicitur vt ἀλωπεκιδεύς,λυκιδεύς,πελαργιδεύς, & huiusmodi alia. Sed apud Hesych.scriptum γαληδεύς per η in penultima, at contra seriem alphabeticam quæ ι requirit.

Γάλινθοι, Hesychio ἐρέβινθοι.

Γάλιον,ου,τὸ, Galium : herba quædam sic nominata ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πυτίας,teste Dioscoride lib.4,cap.96, vbi & γαλάτιον nominari ait & γαλλέριον. Plinius cum galiopsi confundit. Sed notãdum est,apud Dioscoridem scriptum esse γάλλιον,gemino λ : perperã autem,vt ex etymo patet.

Γαλιός,Hesychio est παράδεισος,Hortus.

Γαλίοψις,εως,ἡ, frutex vrticæ similis:qui alio nomine dicitur γαλεόβδολον, teste Dioscoride lib.4, cap.95, procul dubio quoniam folia eius manu trita γαλεῆς siue γαλῆς βδόλον odore suo referunt. nam Dioscor.ea esse ait ἱκανῶς δυσώδη ἐν τῷ διατρῖψαι. Itidémque Plin.lib.27,cap.9, Galiopsis,aut (vt alii) galeobdolon vel galion,caulem & folia habet vrticæ,læuiora,& quæ grauem odorem trita reddant. At felis pedorem esse tetrum,ex Aristophane patet,qui dicit βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Γαλις,idẽ ac γαλεός, teste Hes. At Γαλὶς, vide in Γαλωΐς.

Γαλλαῖος, vide in Γάλλος.

Γαλλαρίας,ου,ὁ,piscis nomen, qui & ὄνος seu ὀνίσκος dicitur: ab Hesychio vno λ γαλαρίας, ab Archestrato & Plinio καλλαρίας: ab aliis γαλλερίδας & χελλάρης,vt docui in Ὄνος,t.3,c.1337, e & f.

Γαλλερίδας,vide in præced.Γαλλαρίας.

Γαλλέριον,vide in Γάλιον.

Γάλλια,Hesychio ἔντερα,Intestina. At Γάλλιον, vide in Γάλιον paulo suprà.

Γαλλιῶται, Laconibus sunt ἀσκαλαβῶται, Stelliones, teste Hesychio.Iidem suprà γαλεῶται.

Γάλλος,ου,ὁ, Hesychio ὁ ἀπόκοπος ἤτοι ὁ ἄνορχος,Cui amputata sunt virilia,Exectus,Euiratus,Spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος, quasi ἀλλοῖός τις γινόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν, καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνή. nam ἐξετέμνοντο οἱ πλούμενοι τῇ θεᾷ.vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ,apud quem initiabantur.Etymol. Exemplum huius vsus ex Plut.habes suprà in Ἀστραγαλωτός. Sic in Epigr.γάλλος τεντόμος. Et apud Suid.παραγίνονται γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου,τῶν ἐκ Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες πρὸς τῇ ἰδέᾳ καὶ τύποις. Et rursum, ἀπέστειλε νεανίσκοις,διασκευάσας εἰς γάλλους, μετ᾽ αὐλητῶν, ἐν γυναικείαις στολαῖς,ἔχοντας τύμπανα καὶ τύποις. Itidem Plinius libro 11,cap.49, de genitalibus loquens,Necnon aliqua gentium quoque in hoc discrimina, & sacrorum etiam,citra perniciem amputantibus matris deûm gallis. Et l.35,c.12, Samia testa matris deûm sacerdotes,qui galli vocãtur, virilitatem amputant:nec aliter citra perniciem,si M.Cælio credamus. VNDE Γαλλαῖος,ου,ὁ,Pertinẽs ad gallos, Qui gallorum est. vt γαλλαίη Κυβέλη apud Naz.quoniã videlicet ei οἱ γάλλοι ὀργιάζονται. Sic apud Suid.Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων. ¶Rursum Γάλλος est nomen proprium apud Plut. Est verò & gentile nomen apud eundem. Γάλλους enim vocat qui & Γαλάται dici à Græcis solent & Κέλται. Itémque Suidas Γαλλογραικίαν nominari tradit τὴν τῶν Ἑλληνογαλατῶν χώραν, qui vulgò Βουκελλάριοι appellentur.Latini tamẽ potius quàm Græci hoc gẽtis vocabulo vtuntur. ¶Γάλλοι, Hesychio sunt etiam ἧλοι, Claui.

Γαλονίς,Hesychio est χῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές:pro quo apud Etymol.scriptũ Γάλωνες:(qui etiam addit,à Phœnicib⁹ sic vocari τὰ περιφράγματα, Septa, Claustra) quam scripturam,per ω videlicet,alphabeticus etiam ordo àpud Hesych.postulat.positum enim est post γάλως.

Γαλουχέω,t.1,c.811,f. Γαλουχία,ib.

Γαλόως,t.1, c.812,f

Γαλωΐς, (ita enim pro γαλὶς scribendum esse,alphabetica series innuit)Hesychio est ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή,Mariti soror.vt Casandra Andromachæ. Eadem γάλως dicitur.

Γάλωνες,vide in Γαλονίς paulo antè.

Γάλως,t.1,c.812,f

Γαμάλη,apud Chaldæos dicitur ἡ κάμηλος, Camelus,Hes.

Γαμβρεύω,t.1,c.815,f

Γαμβρεῖον,ib. At Γάμβελον,Hesychio est πρόβλιον.

Γαμβρός,t.1,c.815,e. Γαμέομαι,t.1,c.813,c

Γαμέσαι,ib.f. Γαμετή,t.1,c.814,a

Γαμέτης,ib. Γαμέτις,ib.b

Γαμέω,t.1,c.813,c. Γαμηλία,ib.g. Γαμήλια,ib.h

Γαμήλιος,ib.g. Γαμηλιών,ib.

Γαμῆσαι,ib.f. Γαμησείω,ib.

Γαμητέον,Vxor ducenda:vel Nubendum.

Γαμίζω, & Γαμίζομαι, t.1,c.815,c

Γαμικός,ib. Γάμιος,ib.

Γαμίσκω, & Γαμίσκομαι,ib.d

Γάμμα, Gamma: nomen tertiæ apud Græcos literæ,quæ Latinis Ge dicitur.Xenoph.Pæd.7,ὅπως ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Et apud Plut.in Probl.Romanis, Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα.

Γάμμοροι,Hesychio sunt ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι : quo significatu poetæ dicunt etiam ἄμμοροι pro ἄμοροι seu ἄμοιροι. At κάμμοροι ab iisdem dicuntur οἱ κακόμοροι.

Γαμοκλοπέω,t.1,c.814,d. Γαμοκλόπος,ib.

Γάμοροι,Hesychio sunt οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι,siue μοίρας εἰληχότες τῆς γῆς, siue οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. Syracusis γάμοροι fuerunt pars quædam ciuitatis aut tribus,vt Herodot.docet lib.7,pag.275.Ibi enim tradit,τοὺς γαμόρους καλεομένους τῶν Συρηκουσίων,ἐκπεσόντας ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων,κατῆχθαι ὑπὸ Γέλωνος.Iidem forsan sunt qui Athenis olim γεωργοὶ aut κληροῦχοι, Agricolæ vel Coloni.

Γάμος,t.1,c.814,c. Γαμοστολέω, ib.e

Γαμοστόλος,ib.d. Γαμοπλέω,ib.e

Γαμφαί,Hesychio sunt αἱ γνάμφαι seu αἱ γνάθοι,Maxillæ:qui etiam addit,Homerum eas tribuere τοῖς ἀλόγοις, animãtibus ratione carentibus: quibus & γαμφηλὰς tribuit.

Γαμφηλαί,eidem Hesychio sunt iidem γνάθοι,σιαγόνες,Malæ,Maxillæ. Homer.Iliad.π, Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος.Iliad.ν, — μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε:de leonibus itidem. Et Iliad.τ, — ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇς ἔβαλον: de equis. Aiunt & pro rostro vsurpari ab Aristoph.in Equit.& Apollon.Arg.2.

Γαμψός,οῦ,ὁ,Inflexus,Incuruus,Aduncus.vt γαμψῶν δρεπάνων,in Epigr. At γαμψοὺς οἰωνοὺς vocat Aristoph.Nub. quos Hom.γαμψώνυχας ἀγκυλοχείλας. Hippocr.quoq; γαμψοὺς dixit τοὺς καμπὰς ἔχοντάς τινας, teste Gal.in Lex. Hippocr. Ab Hes.verò γαμψὸν exponitur non solùm καμπύλον & ἐπικαμπὲς, sed etiam ποικίλον, Varium. INDE Γαμψότης,ητος,ἡ, Curuitas: vel etiam Curuatura, Flexura seu Flexus. SED ET Γαμψωλὴ Suidas affert pro ἐπίκαμψις,Inflexio. Apud Hesych.verò SCRIPTVM Γαμψώλα, expositúmque καμπή, Flexus seu Flexura.Sed addit,alios exponere ἄκρον ἢ περιφέρεια, Sũmitas vel Circumferentia.

Γαμψῶνυξ,t.2,c.55,b.& 1345,a

Γαμψώνυχος,t.2,c.55,c.& 1345,a

Γαῖα, Hesychio est ἀγγεῖον σκύφῳ παραπλήσιον: item χέρσος,

γῆ, Continens, Terra.

Γαναυγίας, idem esse dicit πλείους ὂν τοῦ ὁρᾶν. Videtur tamen sonare potius ὡς τῇ αὐγῇ γανόωντας.

Γανάω, ῶ, Luceo, Splendeo, Niteo. Hesychius enim γανᾶν siue γανδᾶν esse dicit λάμπειν. At γανάσαι, eidem est σμῆξαι, ἡδῦναι, afferenti in exemplum γανάσας καλῶς. procul dubio à them. γανάζω, significante idē quod γανόω, Splendidum & nitidum reddo, Detergo, & Iucũdiorem efficio.

Γανδάνειν, eidem Hesychio est ἀρέσκειν, Placere. pleonasmo igitur τοῦ γ pro ἁνδάνειν dicitur.

Γανδάω, t.1, c.816, a

Γάνδιον, Hesychio est κιβώτιον, Arcula, Cistula.

Γανδὸς, eidem est ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, Multa sciens, Versutus. Sed addit, quosdā scribere γάδος. Infrà Γάσος.

Γαίδυμα, eidem sunt πυροὶ, Triticum.

Γανεῖν, eidem est λευκαίνειν, Album reddere. Γανῶσαι quoque & Γανάσαι, significat Nitidũ ac splendidũ reddere.

Γανὴ, Siculi dicunt pro γυνὴ, Mulier.

Γανιτάι, t.1, c.816, c. Γάνυμαι, ib.b

Γάνος, t.1, c.815, h. Ab Hesychio exponitur non solùm χάρμα & ἡδονὴ, sed etiam φῶς, αὐγὴ, λαμπηδὼν, λευκότης: item περιδέξιος. sed addit idem, ita vocari & τὴν ὕαιναν à Phrygibus & Bithynis. Fœm. ἡ Γάνος, mons est Thraciæ, teste Suida: qui & γάνος ἀμπέλου affert pro οἶνος. C

Γανόω, t.1, c.815, h. Γανόωντες poetæ dicunt Ionica dialysi pro γανῶντες à themate neutrali γανάω, vt ὁρόωντες pro ὁρῶντες ab ὁράω.

Γάνυμαι, t.1, c.816, b. Γανύομαι, ib.c

Γανύσματα, ib. Γανυρὸς, ib. Γανύσκομαι, ib.

Γανυπλεῖν, Hesychio est γανοποιεῖν, (ita enim reponendum puto pro γανοπεπῖν) ἡδύσματα ποιεῖν. Idem igitur quod γανάσαι. D

Γανώδης, t.1, c.816, a. Γάνωμα, ib.

Γανώσις, ibid.

Γάπεδα, Hesychio ἄγροικοι, καὶ οἰκίαι. Doricè pro γήπεδα.

Γαπελεῖν, eidem est ἀμελεῖν, Negligere. Idē suprà Ἀπελεῖν.

Γάπος, teste eodem, Tyrrhenis est ὄχημα, Vehiculum.

Γὰρ, t.1, c.816, h. Γάρ τ' αἶ pro γάρ τοι αἶ, t.1, c.412, c.ob.

Γάραβος, Hesychio est ὀλολυγών.

Γαργαίρειν, eidem est λάμπειν, κινεῖσθαι, σπαίρειν: item πληθύναι, hoc est, Splendere, (quod & μαρμαίρειν dicitur) Moueri seu Vibrare, Palpitare: item Multiplicare. Significat tamen neutraliter potius πληθύειν seu πλήθειν, Plenum & refertum esse, Abundare, vt apud Cratinum, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. id est πλήθει. Et apud Sophronē, ἁ δ' οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε. Itidem verò ET Γάργαρα ponitur ἀντὶ πλήθους. vt in Λίμναις, Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαρ' ἐστί. Et in Βενθοῖς Aristomenis, ἔνδον γὰρ ἡμῖν γάργαρα. Et in tragœdia, — χρημάτων τε γάργαρα. Itidē verò Aristophanes Ψαμμακοσιογάργαρα dixit pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabulis quorum vtrunque πλῆθος denotat, nimirum ψαμμακόσια & γάργαρα. Sũt verò & qui Homericum illud καρκαίρε, quum dicit, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, significare velint τὴν πολλὴν κίνησιν τῶν ποδῶν, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ γ πρὸς κ, dicentes & τὸν καρκίνον ita nominari διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. Hæc ferè Aristoph. schol. & Suid. in Ψαμμακοσιογάργαρα. Hesychio verò ET Γάργαλα sunt πλῆθος, πολλά. E F

Γαργαλίζω, & Γαργαλίζομαι, t.1, c.818, a

Γαργαλισμὸς, ib.b. Γάργαλος, ib.

Γάργαρα, pro multitudine excellenti positum, vide in Γαργαίρω paulo antè. Est alioqui & vrbs Troadis, quæ Γάργαρος quoque dicitur fœminino genere. At Γάργαρον, neutro genere, promontorium Idæ. Inde Γαργαρεὺς dicitur ciuis eius loci, & Γαργαρεῖς, fœm.gen. teste Stephano.

Γαργαρεών, t.1, c.817, f. Γαργαρίζω, ib.g

Γαργαρισμὸς, ib.

Γαργάρται, Hesychio λίθοι αὐτοφυεῖς.

Γάρελον, eidem est γάρος καὶ ἔλαιον, Garum oleo mistum.

Γάρκαν, idem à Macedonibus dici scribit τὴν ῥάβδον, Virgam: afferens paulo pòst & Γάρρα pro ῥάβδος.

Γαρμαφῶν, eidem H. λευκότης, λαμπηδών. quo significatũ & γάνος dicitur.

A Γαρνὸν, eidem est τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήρεον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει. Pollux paroxytonως habet γάριον, qui & ἄπριον nominari ait & δίσρον.

Γάρον, ου, τὸ, SIVE Γάρος, ου, ὁ, Garum: liquamen seu sanies piscium sale conditorum & maceratorũ: primùm è garo pisce fieri solitum, vnde & nomen habet: deinde ex scombro, intestinis eorum, cæterisque quæ abiicienda essent, sale maceratis: postremo verò & priuatim ex inutili quodam pisciculo minimóque cœpit cõfici, & ex qualibet etiam materia diuersis modis præparari. Verùm Dioscorides non è salsis modò piscibus, sed animalium etiam carnibus garum fieri solitum scribit. Quo verò modo fieret, nemo veterum prodidit, quibus nimirum additis saporibus & qua muria (diuersum enim fuisse à muria seu salsugine piscium, intelligi potest ex Gal. lib.11 De simplic. medicamentorum facult. & Martialis etiam Xeniis de garo & muria) condiretur, quǽque tam diligens purgatio & lotura eius esset, vt sordidum alioqui & fæculentum poculum grato sapore bibi potuerit. nam Galenus & dulcis gari meminit, idémque scripsit plurimùm facere ad delectationem. Constantinus quidem Cæsar extremo libro 20 De agricultura, aliquot gari parandi rationes commemorat, sed ambiguum sintne illæ eædē quæ superioribus seculis fuere. Variæ enim gari differentiæ & nomina memorantur: vt Carthaginense, Hispanum, sociorum, nigrum, αἱμάτιον, πρωτεῖον, οἰνόγαρον, ὀξύγαρον. Ac Carthaginense quidem & Hispanum dictum est quòd è finibus Carthaginis & Hispaniæ laudatissimum deferretur. Sociorum verò, quòd ganeones & gulæ dediti sociatim eo vterentur, & ob præcipuam quæ inter socios eo vescentes caperetur, voluptatem. Nigrum verò & fæcosum & αἱμάτιον, hoc est sanguineum, quòd veluti fæx esset piscium, quódque eorum cruor ad confectionem eius adhiberetur. intestinis enim thynni cum branchiis cruoréque ac sanguine in vase aliquo sale aspersis, post bimestre vase illo perforato, effluit illud αἱμάτιον γάρον dictum: quod videtur esse id quod Paul. Ægineta γάρον πρωτεῖον, id est garum primarium siue excellens, nominat. Quod verò οἰνόγαρον atque ὀξύγαρον appellatur, iam simplex non est, sed illud quidem vino mistum, hoc verò aceto conditum: vt & γάρελον suprà, cui admistum oleum. Similiter & ὑδρόγαρον, quod aqua dilutũ est. de quibus apud Aetium libro 3, cap.84, 85, 86: qui eiusdem libri cap.82, descriptionem etiam τοῦ γάρου καθαρτικοῦ explicauit. Hæc inter alia Gorr. Porro masculino quoque gen. dici γάρον, testatur Athen. l.2, hoc ex Æschylo hemistichiũ testimonii loco afferens, — καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. Sic verò & Alex. Aphr. Probl. l.1, dicit ὁ γάρος. Apud Poll. verò gemino ρ SCRIPTVM Γάῤῥος, afferentem hunc ex Soph. iambum, Οὐδ' ἡ παλαιὰ δοῦσα ταριχηροῦ γάῤῥου: vt apud Diosc. quoque lib.2, cap.39, γάῤῥον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν. Sed eam scripturam nullo modo probare possum, quũ metrũ quoque in illo Sophocleo iambo eā non admittat. Passim verò & in aliis apud Athen. poetarũ locis prior ei⁹ syllaba corripitur, vt apud Martial. quoque in Xeniis, Exspirantis adhuc scōbri de sanguine primo Accipe fæcosum, munera chara, garũ. Et l.7, Vnguentũ fuerat, quod onyx modò parua gerebat: Nũc postquã olfecit Papilus, ecce garũ est. Vbi etiã nota Garum esse dici pro Ingrati odoris est modo gari, f. σαπρός. vt Plin. quoque l.31, c.7, dicit florem salis esse rem odore quoq; ingrato, ceu gari. Idem Plin. de vtroque garo, & liquamine nimirũ & pisce, lib.31, c.7 & 8. B G

Γαρύειν, Doricè apud Pind. pro γηρύειν, Canere, Loqui, Sonare. Ex Theocr. verò γαρύσαιντο affertur pro Garriant, Garriendo decertent.

Γαρυελᾶν, Gestire & gloriari. v.l. perperam pro γαυριᾶν.

Γάσος, Hesychio ὁ ἀπατεὼν, ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, ex Hesiodi Theogonia. Suprà Γανδὸς pro eodem. H

Γαστέρες, t.1, c.818, e. Γαστέλον, t.1, c.820, g

Γαστερόπληξ, t.1, c.819, b. Γαστρόχειρ, t.1, c.818, h

Γαστὴρ, t.1, c.818, b. & 820, g. Γαστρὶς, t.1, c.818, e. & 820, g

Γάστρα, t.1, c.820, g.

Γαστραία, t.1, c.818, e. & 819, g. Γάστρη, t.1, c.820, g

Γαστρίδες,t.1,c.820,f. Γαστρίδιον,ib.
Γαστρίζω,& Γαστρίζομαι,ibid.d
Γαστριμαργέω,t.1,c.819,b. Γαστριμαργία,ib.
Γαστρίμαργος,ib.a Γάστριον,t.1,c.820,f
Γάστριος,Gulosus,Ventri deditus:item Qui lumbricis laborat.v.l.sed sine vllo testimonio.
Γάστρις,t.1,c.820,d
Γαστρισμός,οῦ,ὁ,Ventris impletio:seu Ingluuies.
Γαστρίστερος,t.1,c.820,d. Γαστροβόρος,t.1,c.818,e
•Γαστροειδής,ibid.f
Γαστροκνημία,t.1,c.818,f. & t.2,c.285,e
Γαστροκνήμιον,t.1,c.818,f. Γαστρολογία,ib.g
Γαστρολόγος,ib. Γαστρομαντεύομαι,ib.
Γαστρονομία,ib. Γαστροοιδής,ib.f
Γαστρορραφία,ib.h. Γαστρόφιλος,ib.
Γαστρόχειρ,ib. Γαστρώδης,t.1,c.820,f
Γάστρων,ibid.
Γατημέω,ῶ,Doricè pro γητημέω dicitur:quod vide.
Γαυλικός,t.1,c.812,f. Γαυλός,ib.e
Γαῦλος,ib.f. Γαύνηξ,t.1,c.811,b
Γαύνης,ib. Γαυρίαμα,ib.
Γαυριάω,& Γαυριάομαι,ib. Γαυρικός,ib.
Γαυροειδής,ib.a. Γαῦρος,t.1,c.810,h
Γαυνόω,t.1,c.811,a
Γαυσάδας,Hesychio ψεύδης,Mendax.
Γαυσόν,idem exponit σκαμβόν,στρεβλόν,Curuum,Tortuosum:vt Galenus quoque apud Hippocratem κυρτόν.Patet verò ex ipso Hippocr.qui quum in lib.De fract.dixisset,μηρὸς γαυσὸς ἐστιν ἐς τὸ ἔξω μᾶλλον ἢ ἐς τὸ ἔσω,καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν μᾶλλον ἢ ἐς τοὔπισθεν,subiungit mox,ἐς ταῦτα οὖν τὰ μέρη καὶ διαστρέφεται ἐπὴν μὴ καλῶς ἰητρεύηται:
D aperte indicans τὸ γαυσὸν idē esse ac τὸ διεστραμμένον,peruersum ac intortum.atque adeo ὁ μηρὸς (inquit ibi Galenus)οὐκ ἀπλῶς ἐστὶν ἴδιος,ἀλλὰ εἰς τὸ ἔξω κυρτότερος,ὡς τὸ κατ' ἔνια μόνον κοιλότερος.vt Hippocrates rursum De artic.dicit,μηροὶ φύσει γαυσοὶ πεφύκασιν.Ex eodem Hippocrate habes compar.γαυσότεροι supra in Βλαισός.
Cæterum annotat Galenus,vocem illam non esse vsitatam Græcis,ideóque ambiguum esse debeátne ὀξυνέσθαι an περισπᾶσθαι. quosdam enim dicere περισπᾶσθαι secundum analogiam,vt καδσος,μαῦρος,γαῦρος:
E alios autē,ὀξυτονεῖσθαι,quoniam omnia bisyllaba quæ πάθος denotant,oxytonως proferuntur,vt χωλός,λορδός,στρεβλός,κυρτός,βλαισός,ῥαιβός:nec verò bisyllaba tantùm,sed etiam omnia ferè τὰ κατὰ πάθη λεγόμενα,velut ἀρθριτικός,πλευριτικός,ἡπατικός,& similia. Quorum opinio mihi sane probabilior videtur:ipse verò non referre ait vtro accentu proferatur,ac cum ὀξυτονοῦσιν esse ὀξυτονητέον,cū περισπῶσι περισπαστέον. Est porro hinc
F VERB.Γαυσόω,significans Γαυσὸν reddo,Incuruo,Intorqueo. Hesych.γαυσῶσαι exp.non solùm κάμψαι,sed etiā περικλάσαι.
Γάφυτον,E terra ortum:Doricè pro γήφυτον. Hesych.exp.γηγενής. Idem huic subiungit Γάφυτον pro ἐκ γῆς ῥέον,è terra manans. Sed forsan Γάχυτον scripsit,quod sonat E terra effusum.
Γάω,inus.thema,ex quo præterit.méd.γέγαα,apud poetas.Inde & subiunct.præt.perf.act.γεγάκω,Hesychio γεγεννημένος ὦ.
¶ Γέ,t.1,c.810,h. Γέα,t.1,c.801,c
G Γέγαα,t.1,c.824,g
Γεγαυρωμένος τῇ εὐημερίᾳ,Prosperitate elatus. Ita v.lex.ex Maccab.l.3.Sed perperam pro γεγαυρωμένος.
Γέγλαι βίες,Suidæ αἱ ἀρχαῖαι,Antiquæ,Priscæ:& forsitan γηγενεῖς. Nam & Etymol.γέγλος ex γέα deriuatum ait,diplasiasmo facto,exponens & ipse ἀρχαῖος,afferénsque ex Hecatæo,ὅπως ὁ γέγλος ἔχει λόγος.
Γεγήθημαι,t.1,c.825,a. Γέγηθα,t.1,c.850,d
Γεγηθότως,ib. Γεγηθώς,ib.
Γεγηρακυιωμένος,Senio confectus.v.l.sed sine exemplo. At Γεγυρακωμένον Hesychius esse dicit κεκαυμένον,ἢ πεπονηκότα τῷ σώματι.
H Γεγυωμένοι,eadem vulg.lex.ex Hippocrate afferunt pro ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι,Viribus defecti & inualidi,velútque depositi. Sed id non minus quàm præcedens suspectum est.

A Γέγωνα,t.1,c.825,a
Γέγωνα,præt.med.verbi γωάω,metathesin habens pro γέγωα.significat autē illud γωάω,licet inusitatum sit,γνωστῶς βοῶ,seu ἐξάκουστον βοῶ,teste Eustathio.id est Ita clamo seu vociferor vt intelligar,seu vt audiatur & intelligatur clamor ille meus.ideóque Clarè vociferor.Homer.Iliad.ω,Κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα,γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ.Idē dicit γέγωνε βοήσας,pro ἐξάκουστος ἐγένετο seu ἠκούσθη.vt Odysseæ ε,Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Et Od.ζ,sub finem,Τόσσον ἀπὸ πτόλιος ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,tanto
B ab vrbe spatio quanto vox eius vociferantis exaudiri potest. Vtitur idem particip.γεγωνώς.vt Il.θ & ρ,Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς. Porro vt ex κέκληγα,fit κεκλήγω,ita ET Γεγώνω ex hoc γέγωνα,præt.medio in præsens transeunte.Affert enim Eustath.ex Sophocle τὸ γεγώνω;qui & in Philoct.pag.385,dicit,Γέγωνέ μοι παῖ τοῦτο ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.pro εἰπέ μοι. Dicitur verò ETIAM Γεγωνέω,ῶ,eodem prorsus significatu quo γεγώνω. Homerus Odysseæ μ,Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν:Ionicè pro ἐγεγώνουν seu ἐγεγώνεον. Et Il.χ,— μέγα
C δ' οἰμώξας ἐγεγώνει.Et Il.μ,— ἀλλ' οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.Sic in Epigr.γεγωνεῦ σε φθίσθαι. At Eurip.γεγωνεῖ ὄπα. Rursum Hom.γεγωνέμεν dicit,Ionicè seu Doricè pro γεγωνεῖν seu γεγώνειν.Iliad.θ,— γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε.id est ἐξάκουστον βοᾶν,inquit Eustath. Verùm & Xenophon hoc verbo vsus est,licet ποιητικώτερον:in Cyneg.pag.576,ἐὰν δ' ἐς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτῃ,ὁ ἀρκυωρὸς γεγωνείτω,Vociferetur,Clamitet,seu Alta voce significet. Thuc.verò VERBO Γεγωνίσκω vtitur,deriuato inde & eādem retinente significationem:lib.7,pag.260,βουλόμενος
D ὅτι πλεῖστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν:de Nicia qui in præsenti calamitate milites ἐθάρσυνέ τε καὶ παρεμυθεῖτο βοῇ χρώμενος ἐπιπλεῖον.A priore autem γεγωνέω est VERBALE Γεγώνησις,εως,ἡ,Vociferatio,Altus clamor:apud Plutarchum. Reperitur verò ET Γεγωνός,οῦ,ὁ,pro Alto clamore enūtiatus seu Clarus,Ita pronuntiatus vt audiri & intelligi possit.vt γεγωνὸς λόγος apud Philonē:qui & τρανὴς dicitur & περιφορικός.Itidémque Hesych.γεγωνὸν exponit μεγαλόφωνον,ἐξάκουστον:vt γεγωνεῖν quoque ἐξάκουστον φωνεῖν & μεγαλοφωνεῖν. (At Γεγωναί,eidem
E sunt αἱ ὁμιλίαι) ITEM Γεγωνοκώμη,Quæ suis vociferationibus vicum implet. Suidæ enim γεγωνοκῶμαι sunt γυναῖκες αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλῶσαι βοήσεων. Itidémq; Eustathio & Etymologo. Hesychio autem,γεγωνοκώμη est ἡ μέγα κεκραγυῖα.
Γεγώς,ῶτος,ὁ,pro γεγαώς dicitur,vt ἑστώς pro ἑσταώς. Soph.ἐκ βαρβάρου μητρὸς γεγώς,ex barbara matre natus. Sic fœmin.gen.γεγῶσα dicitur pro γεγαυῖα.
Γέεννα,vocabulum Hebraicum,ex duobus compositum,
F vallem Hinnon declarat,in qua olim Israelitæ superstitionibus vicinarum gentium addicti,filios suos diis adolebant,inaudita quadam immanitate. Inde factum vt acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato,atq;adeo pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipsius,sicut Erasmus & alii multi annotarunt. Vtuntur Noui testamenti scriptores & theologi hac voce:de qua vide & Ierem.cap.7.
Γεηπονία,t.1,c.806,b. Γεηπόνος,ib.
Γεηρός,t.1,c.808,c. Γεηρότης,t.1,c.806,c
G Γεῖθρον,Hesychio est ἔνδυμα,Indumentum.
Γεινεᾶ,idem exp.γενεᾶ.Ionicam igitur habet epenthesin τοῦ ι pro γενεᾶ.
Γείνω,& Γείνομαι,t.1,c.824,d
Γεοκόμον,t.1,c.806,b. Γεοκόμος,ib.
Γεομόροι,ib. Γεοπόνος,ib.c
Γεοτόμον,ib. Γεοτόμος,ib.
Γεῖσα,t.1,c.809,f. Γεῖσον,& Γεισίον,ib.h
Γεισποδίζω,ib.g. Γεισπόδισις,ib.
Γεισπόδισμα,ib. Γείσπους,ib.f
Γεῖσον,ib.e. Γεῖσος,t.1,c.808,d.& 809,f
H Γεῖσον,t.1,c.809,e.& t.2,c.1568,e.ob.
Γεισόομαι,t.1,c.809,h
Γείσωμα,t.1,c.810,a.& t.2,c.1568,e
Γείσωσις,t.1,c.810,a. Apud Hesych.vnico σ γίσωσις,qui exp.τὸ τῆς στέγης ἐξέχον,quod γεῖσον etiam dicitur.

Γείταινα,t.1,c.810,d.
Γειτνία, ib.e
Γειτνιάζω,ib.f.
Γειτνίασις,ib.
Γειτνιάω,ibid.e
Γεῖτον, Hesychio ἐγγύς,qui & γεῖτος ita accipi ait.
Γειτονδύω,t.1,c.810,e. Paſſ.γειτονδύομαι, idem cum actiuo γειτονδύω. Hippocrates De fracturis,ἅμα δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γειτονδύεται ταύτῃ μᾶλλον τῇ ἴξει, ἀλλ' οὐχὶ τῇ ἔσωθεν.
Γειτονέω,t.1,c.810,e.
Γειτόνημα, ib.
Γειτόνησις,ib.
Γειτονία, ib.d
Γειτόσυνος,ib.e.
Γείτων,t.1,c.801,b
Γειώραι, t.1,c.806,c
Γελαῖν, Æolicè pro γελᾶν dicitur.id eſt Ridere.
Γέλαν,Heſychius exp.αὐγὴν ἡλίου:pro ἕλην.
Γελασείω,Ridere cupio ſeu geſtio verbum ἐφετικόν.
Γελασμός,t.1,c.821,f.
Γελασινοί,t.3,c.1296,c.ob.
Γελασῖνος,t.1,c.821,g. Apud Heſych.legitur etiam Γελασηνὸς,in Γαγγαλίδες & Γαγγίας.
Γέλασμα,t.1,c.821,f.
Γελαστής,t.1,c.822,b
Γελαστικός, ib.
Γελαστός,t.1,c.821,g
Γελαστύς,t.1,c.822,b
Γελάω,t.1,c.821,b
Γέλγη,ης,ἡ,idem ac ῥῶπος,vt docui t.3,c.735,c. id eſt Variæ & omnis generis merces : vel etiam Sarcina variarum mercium. Heſychio itidem ῥῶπες, καὶ βάμματα, καὶ ἄτρακτοι καὶ κτένες.Qui ET Γελγοπωλεῖν affert pro ῥωποπωλεῖν,παντοπωλεῖν,Omnis generis merces vendere. Pro quo forſan ſcribendum γελγοπωλεῖν. NAM Γελγοπώλης dicitur ὁ ῥωποπώλης, vt docui t.3,c.735,c. Poll. ſanè l.8 γελγοπωλεῖν citat ex Hermippi comici Ἀρτοπώλισι, qui & ſubſtantiui γελγοπώλης meminit, afferens etiã fœmin.γελγοπωλὶς ex Cratini Διονυσαλεξάνδρῳ. ſignificatur autem eo Fœmina quæ omnis generis merces venditat. Ab eodem Γέλγη eſt forſitan ET Γελγηθεύειν,quod Heſychius exponit ἀπατηλογεῖν, Decipere in ſermone, ſeu Verbis fallacibus vti. ſunt enim illi ῥωποπῶλαι & circumforanei inſtitores peritiſſimi fallendi artifices. Porro vt γέλγη Heſychio ſunt etiam βάμματα, ITA ET Γέλγει idem exponit βάπτιζει,χρωματίζει,Tingit,Colorat: à THEMATE Γέλγω.
Γέλγις,ιος, ET Γελγὶς,ίδος,ἡ, Allii caput: ſeu Nucleus allii, aut Spica allii,vt Plin.& Columella vocãt. Poſterioris,
E Heſychius meminit,cui γελγίδες ſunt αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Prius, apud Theophraſtum legitur, Hiſt.plant. lib.7,cap.4,itidémque poſterius. Sed videtur diſcriminis aliquid facere inter γελγίδα & γέλγιν, illóque nomine caput totum allii vocare, hoc autem nucleos eius & ſpicas. Τοῦ τε σκορόδου,(inquit) ὅταν αἰοιδήσῃ,ἡ γελγὶς κυρτοῦται πᾶσα· καὶ ἐνταῦθα αὐξηθεῖσα, διαιρεῖται πάλιν εἰς τὰς γέλγις,καὶ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνεται,τῷ τελειῶσαι τὴν κεφαλήν. Idẽ ibidem vtitur VERBO Γελγιδοῦσθαι, ſignificante In γελγίδας euadere,ſeu In γελγίδας διαιρεῖσθαι,In nucleos di
F uidi,In ſpicas diſcerni. nam de allio quod ſemine prouenit,loquens,ait,τῷ πρώτῳ γὰρ ἔτει κεφαλὴν,ἡλίκην προσ·σον,λαμβάνει,τῷ δ' ὕστερον γελγιδοῦται,καὶ τῷ τρίτῳ τέλειον γίνεται. Plinius lib.19,cap.6, dicit allium tenuiſſimis & quæ ſeparantur in vniuerſum,velari membranis,mox pluribus coagmentari nucleis , & his ſeparatim veſtitis. Quos nucleos & γελγίδας Dioſc.vocat etiam ῥάγας & ἄγλιθας,alii ὄνυχας, σκελλίδας ſeu σκελλίδια ac δαγίδας.in cæpis quidam γηθυλλίδας vocari τὰς κεφαλὰς aiunt.
G Γελγοπωλέω,Γελγοπώλης, & Γελγοπωλίς: item & Γέλγω,vide in Γέλγη paulo ante.
Γελεῖν,Heſychio eſt λάμπειν,ἀνθεῖν.forſan à γέλα.
Γελήνη, Æolicè pro γαλήνη, Tranquillitas.
Γελλίζειν, Heſychio eſt γαργαλίζειν :at γελλίξαι,συνειλῆσαι.
Γελλὼ,eidem eſt δαίμων , ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν:item εἴδωλον ἐμπούσης.
Γελοιάζω,t.1,c.823,c.
Γελοιασμός,ib.
Γελοιαστής, ibid. & t.4,c.172,a.ob.
Γελοΐιος,t.1,c.823,b.
Γελοῖον,ib.a
H Γελοῖος,t.1,c.823,h.
Γέλοιος,t.1,c.823,b
Γελοίως, ibid.
Γελόων,Ionicè pro γελῶν,à γελάω,vt ὁρόων & ſimilia,poetis imprimis familiaria.
Γελῶδος,t.1,c.823,d.
Γέλων, Æoles pro γέλωτα dicunt,& Attici interdum.

A Γέλως,t.1,c.822,b
Γελωῖνος, Heſychio eſt καταγέλαστος.g
Γελωτοποιέω,t.1,c.822,f.
Γελωτοποιΐα , ib.g
Γελωτοποιός,ib.f.
Γεμίζω, t.1,c.843,g
Γέμισμα,ib.
Γέμος, ib.f
Γέμω,ib.e.
Γενάρχης, t.1,c.833,c
Γέναρχος,ib.f
Γενας,Nobilis.v.l. Sed ſine vllo teſtimonio.
Γενεὰ,t.1,c.835,f.
Γενεαλογέω,t.1,c.836,b
Γενεαλογία,ib.
Γενεαλογικὸς,ib.
B Γενεαλόγος,ib.a
Γενεάτης,vide in Γενειήτης.
Γενεὴ,Ionicè pro γενεὰ dicitur: quod vide.
Γενέθλα,t.1,c.836,e.
Γενέθλια,ib.g
Γενεθλιακὸς,t.1,c.837,a.
Γενεθλιαλογία, ib.
Γενεθλιαλόγος,t.1,c.836,h.
Γενεθλιαὶ,t.1,c.837,a
Γενεθλίδιος,ib.
Γενεθλιολόγος,t.1,c.836,h
Γενέθλιος,ib.g.
Γενέθλον,ib.e
Γενειάζω,t.1,c.845,b.
Γενειὰς,ib.c
Γενειάσκω,ib.
Γενειαστὴρ,t.1,c.844,e
C Γενειάω, t.1,c.845,b
Γενειήτης,ibid. Ionicè dicitur pro γενειάτης,cuius fœmin. eſt γενειάς. Legitur & ſine ι γενεάτης apud Athen.l.7.Dicit enim ibi τὴν τρίγλην à Sophrone vocari γενεάτιν,quoniã αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι ἡδίονες εἰσὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων. Latini mullos barbatos dicunt.
Γένειον,t.1,c.844,c.
Γενέσια,t.1,c.829,a
Γενεσιακὸς,ib.
Γενεσιάρχης,t.1,c.828,f
Γενεσιουργὸς,ib.g.
Γένεσις,ib.d
Γενέτας,ab Heſychio exponitur ἔκγονος,Gnatus,Nepos.ſi-
D gnificat tamen potius Genitor, Parens, vt & ipſe Heſ. paulo antè γενέταν expoſuerat πατέρα: Doricè poſitum pro γενέτην.
Γενέτειρα,t.1,c.829,b.
Γενετὴ,ib.c
Γενετὴρ,ib.b.
Γενέτης,ib.
Γενετυλλὶς,ib.d.
Γενέτωρ,ib.
Γένη, t.1,c.833,e
Γενηΐδα, Heſychius exp.ἀξίνην,πέλεκυν, Securim. quo ſignificatu tragici γένυν dicunt.
Γενῆται,t.1,c.835,d.
Γενητὸς,t.1,c.829,e
E Γενιαῖς,t.1,c.835,f.
Γενικαὶ,ib.e
Γενικὸς,ib.
Γενικοφανὴς, ib.f
Γενικῶς,ib.
Γέννα,t.1,c.837,a
Γεννάδας,ib.f.
Γενναῖον, t.1,c.838,a
Γενναῖος,t.1,c.837,g.& 838,a.
Γενναιότης,t.1,c.838,a
Γεννάομαι,ib.c.
Γεννάρχης,t.1,c.837,b
Γέννας,t.1,c.838,b.
Γεννάω,ib.
Γέννημα,ib.d.
Γεννηματικὸς,ib.e
Γέννησις,ib.
Γεννῆται,ib.b
Γεννήτειρα, ib.f
F Γεννητὴ, ῆς,ἡ,Generatio, Procreatio.vulg.lex. Sed perperam pro γενετή. nam γεννητὴ, ſignificat Generata,Procreata .
Γεννητὴς, t.1,c.838,f
Γεννητικὸς,οῦ,ὁ, Generandi vim habens , Cui gignendi vis ineſt,Genitalis.vt περίττωμα τὸ γεννητικὸν τοῦ σπέρματος apud Alexand. Aphrodiſeum Excrementum gignendi ſeminis vim habens. vel etiam Fœcundum ſeminis, vt Plinius loquitur. Item γεννητικὴ δύναμις,Facultas generãdi,ſeu Vis genitrix.
G Γεννητὸν,t.1,c.838,g.
Γεννητὸς,ib.f
Γεννήτωρ,ib.
Γεννητῶς,ib.g
Γεννικὸς,ib.b.
Γεννικῶς,ib.
Γένος,t.1,c.833,a.
Γενούστης,t.1,c.835,f
Γέντα,Heſychio ſunt κρέα,σπλάγχνα,Carnes, Viſcera. Nic. Alexiph. Ἀλθαίνει καὶ γέντα συός.Sic Callim.Γέντα βοὸς μέλδοντες. Vbi exp.etiam Artus, μέλη.
Γεντιανὴ,ῆς,ἡ,Gentiana:herba inſignis amaritudinis:denominata à Gentide ſeu Gentio inuentore,teſte Dioſcor. libro 3,cap.3,& Plin.libro 25, cap.7. Rurſum Dioſcor.
H lib.2,cap.12, dicit,γεντιανῆς ῥίζης,Gentianæ radicis.
Γέντο, Ionicè dempto augmento & per ſyncopen exempto ε,pro ἐγένετο dicitur : vt quum Heſiod.in Theogon. v.196,τὴν Ἀφροδίτην dicit Κυπρογενῆ nominari ὅτι γένετο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Alioqui ſignificat etiã ἔλαβεν,ſeu ἀνέλαβεν,ex ἕλετο,vt docui in Anomalis.Hom.Iliad.θ,

γῦτο δ' ἱμάσθλω Χρυσείω, εὔπυκτον.
Γένυξ, Hesychio πέλεκυς, Securis. quod & γῦίς.
Γένυς, t.1, c.843, h
Γεοῦχος, Hesychio ὁ τὴν γῆν ἔχων. itidémq; Suidæ, qui Neptuni epitheton esse ait. Suprà γαιοῦχος.
Γέρα, per contractionem pro γέρατα ex γέρας.
Γέραδος, Hesychio αἰγιαλός, Littus.
Γεραίρω, t.1, c.845, g. Γεραιός, ib.
Γεραίτω, ib. f. Γεραίτατος, ib. g
Γεραίτερος, ib.
Γεραίω quoque pro γεραίρω dici videtur. nam schol. Nicandri in Alexiph. v.396, τῆθη γεραιόμενα μνίοισι, exp. κοσμούμενα βρύοις: addens tamen & alias expos. nimirum αὐξανόμενα, νηχόμενα, item ἀγχθόμενα.
Γεραλέος, t.1, c.848, a
Γεραίδρυες, Hesychio αἱ παλαιαὶ δρύες: qui etiã addit, Γεραίδρυα nominari τὰ παλαιὰ δένδρα.
Γεραίδρυον, t.1, c.1054, h
Γεράνεια, & Γεράνιοι, vide in sequ. Γέρανος.
Γέρανος, ου, ἡ, Grus: auis vigilans & prudens. vnde γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι, prouerbialiter de prouidis hominibus dicitur: quoniam grues quum tempestates præsagiunt, lapillis se saburrant vt à ventis non abripiantur vel deiiciantur. qua de re Suidas ex Aristoph. schol. itémque Plinius ex Aristotele. ‖ Γέρανος θαλαττία, Grus marina: piscis quidam est apud Ælianum. ‖ Γέρανος est etiam εἶδος ὀρχήσεως, genus saltationis seu choreæ, teste Polluce lib.4, cap.14. quam Thesea primùm cum suis ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, repræsentantem imaginem exitus è labyrintho. Saltabant autem eam κατ' πλῆθος ἕκαστος ἐφ' ἑκάστῳ κατ' στοῖχον, τὰ ἄκρα ἑκατέρωθεν τῶν ἡγεμόνων ἐχόντων. Procul dubio verò γέρανος dicta est quod volantium gruum similitudinẽ haberet. INDE Γερανουλκός, οῦ, ὁ, dicitur ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἐξάρχων, teste Hesychio. quoniam videlicet trahit sequentes sese. vt & in gruum agmine dux trahere cæteras videtur, quæ & præeuntium tergoribus colla imponere feruntur. ‖ Γέρανος dicitur etiam scenica quædam machina ἐκ μετεώρου καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος: velut illa qua aurora vtitur in rapiendo Memnone, teste eodem Polluce cap.19, eiusdem libri. vt Etymologo quoque γέρανος est ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἅρπαξ. Sed & aliæ machinæ subuehendis attollendísque oneribus comparatæ, γερανῶν nomine vocãtur, itémque gruum apud Latinos. Sic Bud. Annot. in Pand. Tympanũ, (inquit) rota est quæ à calcantibus versatur: qualem passim videmus in ea machina qua saxa subuehuntur in magnificis ædificationibus. Verbo Græco DICITVR Γεράνιον, id est Grus: quo vocabulo etiã lingua vulgari appellatur. Vitruu. lib.10, cap.18, coruũ demolitorem, à Diade inuentum, & κόρακα dictum Græco nomine, à nonnullis gruẽ appellari tradit. Hes. verò γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλινον ἐν ᾧ κόπτουσι οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, pilam ligneam in qua farina pinsatur seu tunditur. Etymol. quoque huius signific. meminit, qui etiam addit, hinc τὰ ἄλφιτα vocari γεράνεια. Eustathius verò γεράνειον à quibusdam dici tradit τὸ ὕδωρ. ‖ Γεράνιον dicitur etiam herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀναινευκυίας ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσι, teste Dioscoride lib.3, c.131. vt Plinius quoque lib 26, cap.11, tradit inter geranii folia in cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hesychio hæc herba dicitur γεράνιος, fœm. gen. Est à gruibus denominatus ET Γερανίτης λίθος. Ita enim Plinius lib. 37, cap.11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: & à gruis collo geranites: hieracites, accipitris. At Γεράνεια SIVE Γερανία, montis & vrbis nomen: cuius ciuis Γεραιεὺς dicitur & Γερανιάτης. Steph.

Γέρανος, à Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber: παρὰ τὸ τὴν ἔραν, id est τὴν γῆν, ῥαίνειν, vt Etymol. tradit ex Herennio Philone. Idem & τὴν γέρανον auem dictam vult quasi γήρυνον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾶν ἀσπέρματα. est enim σπερμολόγος hæc auis.
Γερανώτερος, Præstantior, Vetustior. v. lex. perperam pro γεραρώτερος.

A Γεραρός, t.1, c.845, g. Γεραρός, ib. f
Γέρας, ib. d. Γεράσμιος, ib. e
Γεράστιος, ου, ὁ, mensis quidam dictus Spartæ, apud Thucydidem libro 4, pag.159: μηνὸς (inquit) ἐν Λακεδαίμονι γεραστίου δωδεκάτῃ.
Γεραφόρος, t.1, c.845, e
Γεργέριμοι ἐλαῖαι, eædem sunt quæ & αἱ δρυπεπεῖς, teste Eustathio. id est αἱ ἐν τῷ ἐλαΐνῳ δρυῒ πεπανθεῖσαι καὶ αὐτομάτως καταπεσοῦσαι, quæ in oleagina arbore maturuerũt & sua sponte deciderunt. Idem rursum Eust. pag.1716, δρυπεπεῖς ἐλαῖαι αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, αἳ καὶ γεργέριμοι. Eo-
B dem modo Suid. exp. Athen. verò & τὰς δρυπεπεῖς ἰσάδας nominatas fuisse γεργερίμους innuit.
Γεργέριμος, ET Γέργινος, Hesychio διάβολος & διάφορος.
Γέργερος, eidem est βρόγχος. pro quo & γαργαρεὼν dicitur.
Γέργηθες, in Milesiorum republica vocabantur olim οἱ δημόται, teste Eustathio. pro quo apud Athenæum l.12, Γέργηθες. Sed præferenda est huic illa scriptura, vt quæ apud Suidam quoque in manuscripto codice habeatur. qui dicit & ipse γέργηθας à Milesiis diuitibus vocatos fuisse τοὺς χειρώνακτας siue τὸ πλῆθος, turbam plebeiã
C & eos qui manuariis artibus victum quærerent.
Γεργύρα, Aquæ ductus, Cuniculi acti subtus terram. v. lex. At Γέργυρα, Hesychio αὐλή, δεσμωτήριον.
Γέρδιος, Suidæ ὑφάντης, Textor: qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hesych. scriptum oxytonως Γερδιός, expositumque itidem ὑφάντης.
Γέρεα, τὰ, Dignationes, Dignitates. v. lex. ex Herodoto. Si mendo caret, est ex nom. sing. γέρος, idẽ significante ac γέρας. Sed vereor ne scribendum γέρα.
D Γεραιαί, αἱ, Primariæ atque honoratiores matronæ, Homero. Item Mulieres Baccho sacrificantes, Demostheni. Ita eadem v.l. sed perperam pro γεραιαί: vt Hes. & Suid. habent.
Γέρην, Hesychio ἔντιμος. sed addit, ab aliis exponi γέρανος, Grus. vt & Ælio Dionysio apud Eust. γέρην est ἡ θήλεια γέρανος, grus fœmina.
Γερήνιος, ου, ὁ, Nestoris est epitheton apud Homerum Il.β, vbi ait, – Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Exponitur à nonnullis ἔντιμος, γέρων· παρὰ τὸ γέρας. Alii verò Γερήνιον dictum
E volunt à Gerena seu Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus. vnde & Hesiod. ait, Κτεῖνε δὲ Νηλῆος Ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς Ἕνδεκα· δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ Ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς. Et rursum, Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ. Plura super hac re Eust. & Strabo.
Γεροντοαγωγέω, t.1, c.846, a. Γεροντοαγωγός, ib.
Γερόντειαι παλαῖστραι, apud Poll. ex Aristoph. Seniles palæstræ, seu Senum palæstræ: quas & γεροντικάς vocat.
Γεροντεῖος, t.1, c.841, c
Γεροντίας, t.1, c.846, d. & t.3, c.35, f. ob.
F Γεροντιάω, t.1, c.846, d. & t.3, c.1699, c. ob.
Γεροντικός, t.1, c.846, c. Γεροντικῶς, ib.
Γερόντιον, ου, τὸ, Senecio: diminutiuum à γέρων, apud Aristophanem in Nub.
Γεροντοδιδάσκαλος, t.1, c.846, b. Γεροντοκομεῖον, ib.
Γερουσία, ib. d. Γερουσιαστής, ib.
Γερούσιος, ib.
Γέρρον, ου, τὸ, Scutum Persicum è vimine textum. Ælio enim Dionysio apud Eustathium γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσυΐνοι. Apud Xenophontem in Pæd. Cy-
G ri crebrò occurrit hoc vocabulum. vt pag.25, θώρακα γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἕκαστος εἶναι, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὃ πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν, μάχαιραν δὲ ἢ σάγαριν ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidémque pag. præced. θώρακα μὲν περὶ τὰ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίδα δὲ ἢ σάγαριν εἰς τὴν δεξιάν. Et p.35, γέρρον καὶ παλτὰ δύο. At pag.71, οἱ τῶν ἱππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodotũ quoque, Arrianũ & Plutarch. de eiusmodi scuto Persico legitur hoc vocabulum. Sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorum seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidã exp. ἀσπίς, θυρεός, προβλημα. Eustathius huius γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον οὐκ ὀρθογώνιον. Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocratione, qui à

Demosthene γέῤῥα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα: in orat. Pro Ctesiph. vbi ait, τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξεῖργον, καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. Idem affert hæc verba ex eiusdem oratione in Neæram, τὴν ψῆφον διδόναι προσιόντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέῤῥα ἀναιρεῖν: exponens, πρὶν ἀναιρεθῆναι τὰ περιφράγματα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus teguntur, γέῤῥα appellat: ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν (inquit, de Cimbris loquens) ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέῤῥοις τῶν ἁρμαμαξῶν, ὥστ᾽ ἀποτελεῖσθαι ψόφον ἐξαίσιον. Hesychio γέῤῥα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παπύρων ἐργαστήρια: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: (vt apud Suidam, γέῤῥα δασέων βοῶν ὠμοβόϊνα) item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκηναί. vt Eustathius quoque γέῤῥα ex Pausania exp. σκηνώματα & περιφράγματα, at ex Ælio Dionysio περιπεφραγμένοι τόποι. Iidē lexicographi γέῤῥα vocari tradunt à comicis τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μόρια. Suidas apud Siculos γέῤῥα vocari ait τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα: Hesychius verò & Γέῤῥας ea nominari innuit. vt apud Festū quoque fœm. gen. Gerræ in superiore significatione legitur, nimirū pro Vimineæ crates. INDE Γεῤῥοφόροι, οἱ, dicuntur οἱ τὰ γέῤῥα, ἤτοι ξυλίνας καὶ ποδήρεις ἀσπίδας, φοροῦντες, teste Suida: ET Γεῤῥάδια, eidem, vt & Hesychio, στρωτηρίδια, Storeæ ex vimine aut iunco.

A Γεωτόμος,t.1,c.804,g. Γεωφάνιον,ib.

¶ Γῆ,t.1,c.801,c. Γηγενέτης,t.1,c.808,f

Γηγενὴς,ib.e. & 827,c

Γήδειρα, Ionicè pro Γάδειρα, Gades. Herodotus, πρὸς Γηδείροισι.

Γήδιον,t.1,c.809,b. Γῆθεν,ib.c

Γηθέω,t.1,c.850,c. Γηθόμβρος,ib.d

Γῆθος,ib.e. Γηθοσύνη,ib.

Γηθόσυνος,ib. Γηθοσύνως, ib.

Γήθυον, SIVE Γήτειον,ου,τὸ, est φυτὸν quoddam simile am-

B pelopraso, teste Eustathio pag.1155: vbi ipsum numerat inter composita ex γῆ, eiúsque etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς αἰσθάνειν, seu τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι: addit etiam, vocari ET Γηθυλλίδα SIVE Γαθυλλίδα, ET Ἐπιθυλλίδα. Etymol. γήτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἔτειον, vtpote αὐτόετες ἐκ τῆς γῆς ὄν: qui & ipse prioris γήθυον meminit. Theophrasto autore, Hist. plant. libro 7, cap.4, γήτειον est κρόμμυον quoddam ἀκέφαλον καὶ ὥσπερ αὐχένα μακρὸν ἔχον: quod dicit ἐπικείρεσθαι πολλάκις ὥσπερ τὸ πράσον, διὸ καὶ σπείρεσθαι, οὐ φυτεύεσθαι.

C Vnde Plin. lib.19, cap.6, loquens & ipse de cæpis, Getyum penè sine capite est: ceruicis tantùm longæ, & ideo totum in fronde: sæpiúsque resecatur vt porrum. ideo & illud serunt, non deponunt. Epænetus tamē in Opsartytico, teste Athen. lib.9, τὰ κεφαλωτὰ vocari ait γηθυλλίδας: vbi Didymus dicit τὰ γήθυα esse ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, eadémque ἐπιθυλλίδας etiā nominari. Porro legitur γήτειον apud Aristoph. dicentem in Ranis, — πλὴν πράσω Μὴ τύπτε τοῦτον, μήτι γητείῳ νέῳ. Apud eundem & γήθυον, dicentem, τῶν δὲ γηθύων ῥίζας ἐχούσας σκοροδοδόμητον (forsan σκοροδομίμητον) φύσιν. Tertium

D γηθυλλὶς apud Epicharm. in Philoctete, Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθυλλίδας δύο. Et apud Athenæum libro 9, Polemon dicit se vidisse γηθυλλίδα οὐκ ἐλάττω γογγυλίδος καὶ τῆς στρογγύλης ῥαφανίδος: & τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλίδος.

Γήθω,t.1,c.850,d. Γήϊνος, t.1,c.809,b

Γήϊος,ib. Γηΐτης,ib.

Γήκινος,t.1,c.808,f. Γηλεχὴς,ib.g

Γήλοφος,ibid.

E Γῆμαι, vide in Γαμέω.

Γηοῦχος, t.1,c.808,g

Γηπάτταλος, Paxillus terræ. Luc. in Lexiph. σκόροδά τε δῦρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας. Vbi raphanos intelligere videtur. quoniam eorum radices oblongæ sunt, & formam paxillorum seu clauorum ligneorum imitantur. vel generalius alias etiam quasuis radices intelligit oblongas. sunt.n. eæ veluti paxilli in terram depacti. Sed fictum ioco hoc vocabulum existimo, vt in illo dialogo alia multa.

F Γήπεδον,t.1,c.808,g. Γηπονία,t.1,c.809,a

Γηπόνος,t.1,c.808,h. Γηραιὸς,t.1,c.848,a

Γηραλέος,ib. Γήραμα, ib.

Γηρᾶναι,ib.c

Γηράνιον, Hesychio γῆρας, Senecta seu Senectus, Senium.

Γηράντεσσι,t.1,c.848,c

Γηρὰς,ibid. Γῆρας,t.1,c.847,b

Γηράσκω,t.1,c.848,a. Γηράω,ibid.

Γήρειον,ib.

G Γῆρις, Pollen. v.l. perperam pro γύρις.

Γηροβοσκέω,t.1,c.824,d. Γηροβοσκία,t.1,c.848,d

Γηροβοσκὸς,ib. Γηροκομεῖον, ib.e

Γηροκομέω,ib. Γηροκομία,ib.

Γηροκομικὸς,ib. Γηροκόμος,ib.d

Γῆρος,ib.c. Γηροτροφεῖον, ib.f

Γηροτροφέω,ib. Γηροτροφία, ib.e

Γηροτρόφος,ib.

Γηρουχεῖται, Hesychius expon. ὑπὸ γήρως ὀχεῖται: item γέρας

H τῆς ἀρχῆς ἔχει.

Γῆρυς,εος,ἡ, Vox: φωνή. Homer. Iliad. δ, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ᾽ ἴα γῆρυς, nec vna vox. Plutarch. De orac. Pyth. οὐ γάρ ἐστι θεοῦ ἡ γῆρυς οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυναικός. VNDE Γηρύω, Sono, Loquor, Dico. vt Hesych. quoque γηρύοντες exponit φωνοῦντες, λέγοντες. Idem & pass. γηρύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέγειν: quo Hesiodus vsus est, dicens in Erg. de Iustitia,

Γέρανος, Stephano in Βιθυνία est ὁ μικρὸς βάτραχος, Parua rana, Ranunculus. Iidem ranunculi γυρῖνοι etiam dicūtur: ab Ionibus autem Γερῖνοι, teste Eust.

Γέρις, ET Γερύτας, Hesychio γέρων, Senex.

Γερωΐα, Hesychio γερόντια: vel potius γερόντεια.

Γέρων,t.1,c.845,h. & t.3,c.1119,c.ob. Γέρων πέπλος,t.3, c.1330,h.ob.

Γερωνία, Laconibus & Cretensibus est γεροντία, teste Hes. Apud Aristoph. quoq; in Lysistrata, pro γερωχία, quod in vulg. edit. legitur, quidam reponunt γερωνία. vbi nimirum ὁ κήρυξ dicit, Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωχία Ἢ τοι πρυτάνιες; λῶ τι μυθίξαι νέον. Quo in loco illud γερωνία, siue γερωχία, idem esse videtur quod γερουσία, Senatus, Seniorum concilium.

Γετόπωος,t.1,c.810,e. Γευθμὸς,t.1,c.849,f

Γεῦμα,ib.e. Γευματίζω,ib.f

Γεύομαι,ib.c. Γεῦσις, ib.f

Γευστήριον,t.1,c.850,a. Γευστικὸς,ib.

Γευστὸς,t.1,c.849,g. Γεύω,ib.e

Γέφυρα,t.1,c.1885,h. Γεφυραῖος, t.1,c.1886,c

Γεφυρὰς,ib. Γεφυρασμὸς,t.1,c.1887,d

Γεφυρίζω,ib.b. Γεφυρεὺς,ib.

Γεφυρισμὸς,ib.c. Γεφυριστὴς,ib.d

Γέφυροι,t.1,c.1886,c. Γεφυροποιὸς,ib.d

Γεφυρίτης,ib. Γεφυρόω,ib.e

Γεφύρωμα,ib.h. Γεφυρωτὴς,t.1,c.1887,a

Γεωγραφέω,t.1,c.803,g. Γεωγραφία,ib.f

Γεωγραφικὰ,ib.g. Γεωγραφικὸς,ib.f

Γεωγράφος,ib. Γεωδαισία,ib.g

Γεώδης,t.1,c.808,c. Γεωλοφία, t.1,c.804,a

Γεώλοφος,t.1,c.803,g. Γεωμετρέω, t.1,c.804,c

Γεωμέτρης,ib.b. Γεωμετρία,ib.

Γεωμετρικὸς,ib.c. Γεωμετρικῶς,ib.

Γεωμιγὴς,ib.e. Γεωμορία,ib.

Γεωμόριον,ib. Γεωμόρος,ib.

Γεωνόμος,ib. Γεωπείνης,ib.f

Γεώποδες,ib.g. Γεωπονέω,ib.f

Γεωπονία,ib. Γεωπονικὸς, ib.

Γεωπόνος,ib. Γεωπὸς, t.1,c.806,a

Γεώπους,οδος,ὁ, Agricola. Herodot. ἀπὸ γεωπόδων μοι βίος ἐστὶ, Ex agricolis mihi vita suppetit. Ita v. lex. sed metuo ne perperam scriptum sit pro γεωπόνων.

Γεῶραι,t.1,c.806,a. Γεωργέω,t.1,c.805,d

Γεώργημα,ib.h. Γεωργήσιμος,ib.

Γεωργία,ib.b. Γεωργικὸς,ib.a

Γεώργιον,ib.d

Γεωργίτης, Hesychio γεωργός.

Γεωργὸς,t.1,c.804,h. Γεωργώδης,t.1,c.805,d

Γεωρες, vel Γεῶρες,t.1,c.806,a

Γεωρυχέω, ib.b. Γεώρυχος, ib.a

Αὐτίκα παρ' Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι, Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον. Dictus porro & ὁ Γηρύων est παρὰ τὴν γῆρυν, vt volunt nonnulli: qui Γηρυόνης quoque & Γηρυονεὺς nominatur. Fingitur autē is gigas quidā τρικέφαλος seu τρίκρανος, ab Hercule peremptus. Latinis itidem Geryon dicitur, Geryones & Geryoneus: à poetis Tricorpor & Triplex.

Γῆς ἔντερα, Terræ intestina. Ita medici in primis Græci vocant quos Plin. Vermes terrenos appellat, alii lumbricos. Apud Athen. lib. 7, οἱ ἴουλοι etiam dicuntur γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης.

Γηροβοσκός, t.1, c.848, g

Γήπιον, vide paulo suprà in Γήθυον. Apud Hesychium & sine diphthongo scriptum γήπια: quæ esse dicit κρέμμυα ἃ καὶ γήθυα καλοῦνται. Etymol. cum diphthongo esse scribendum tradit.

Γήτης, t.1, c.809, b. Γητομέω, ib.a
Γητόμος, ib. Γηφάγος, ib.
Γήχυτον, ib. Γηώρας, ib.b

¶ Γιγαντιαῖος, & cætera deriuata, vide in sequ. Γίγας.

Γίγαρτον, ου, τό, Acini vinacei lignum seu nucleus. i. Quod in acino vinaceo lignosum, osseúmve aut lapidosum est, vt in cerasis, prunis, oliuis. Athen. lib. 14, ἔξελε μετὰ τῆς βοτρυδίου πρὸ τοῦ τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. Sic Geopon. lib. 4, Democritus docet quomodo ἀγίγαρτον σταφυλὴν τινὲς ποιοῦσι: vt & Columella apud Plinium lib. 17, cap. 21, cuiusnam vuæ acini nihil intus ligni habituri sint. Vbi nota acinum dici ipsam veluti baccam vuaceā seu pomulum. vt & libro 15, cap. 24, Acinorum quoque (inquit) magna est differentia: primum inter vuas ipsas callo, teneritate, crassitudine, interiore ligno aliis paruo, in aliis etiam gemino, qui minimè feraces musti. plurimùm verò differunt hederæ sambucique acini: etiam figura punici, angulosi quippe soli. totisque succus & caro est iis præcipuè quibus paruulum inest ligni. Rursum Democritus in illo Geoponicῶν loco tradit quomodo κάρυον καὶ κεράσιον fiat ἀγίγαρτον. ‖ Γίγαρτον dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vt schol. quidā Aristophanis annotat in Acharnēs. vbi comicus dicit, Τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως Μέσην λαβόντα καταγιγαρτίσαι. sed ibi assentior potius alteri scholiastæ qui exponit κατὰ τῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι: dicens & ipse γίγαρτα esse τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστᾶ. exponitur idem καταγιγαρτίσαι etiam καταθλίψαι, in modum τῶν γιγάρτων: dicitúrque ex cōsequēte significare συνουσιάσαι, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μόριον ᾖ πεπλασμένον. A γίγαρτον dicitur ETIAM Γιγαρτώδης, significans vel Plenus γιγάρτων, Multa habens γίγαρτα: vel Similis γιγάρτοις, Proximè accedens ad γίγαρτα.

Γίγας, αντος, ὁ, Gigas: immanis inusitatæque proceritatis homo. quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Iouem ipsum oppugnare ausos. Homer. Odysseæ η, — κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Et Odysseæ κ, — οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. Et apud Athenæum lib. 6, μέγα χρῆμα γιγάντων. vt Hesiodus quoque in Theogon. dicit μεγάλους τε γίγαντας. INDE Γιγαντολέτης, ου, ET Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur, quòd perdiderit & extinxerit gigantas: ac fœm. gen. Minerua VOCATVR Γιγαντολέτις, Gigātum perditrix: quia Ioui in delendis exitióque dandis gigantibus opem tulit, vtpote dea bellicosa & fortis. Dicitur ET Γιγαντολέτειρα, Suida teste, ἡ τοὺς γίγαντας ὀλέσασα. INDE ET Γιγαντομαχία apud Platonem libro 2 De rep. Pugna seu bellum gigantum. ITEM Γιγανταῖος ET Γιγάντειος, ου, ὁ, Gigantæus seu Giganteus, Qui vel qualis gigātum est. vt γιγανταίαις χερσὶν in Epigr. Et apud Ouid. gigantei prælia belli. Apud Suid. & Γιγαντιαῖον ὄνομα: quod exp. μέγα. NECNON Γιγαντώδης, Gigantum similis, Qualis est gigantum. Philo De vita Mos. libro 1, ἑώρων ἀπείρους τὸ πλῆθος ὑπερμεγεθεστάτους γίγαντας, ἢ γιγαντώδεις ταῖς τῶν σωμάτων ὑπερβολαῖς ἔν τε μεγέθει καὶ ῥώμαις, enormi facie magnitudinis & roboris ad gigantes accedentes. Itidem apud Suid. ἐδόκει γὰρ τό, τε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης. Est inde & VERB. Γιγαντιάω, significans Gigantes imitor, Gigantum similis sum: corporis videlicet immani mole vel feritate. fera enim & ἄγρια φῦλα τῶν γιγάντων fuere. Suid. γιγαντιᾷ exponit τὰ τῶν γιγάντων φρονεῖ, in hoc Pisidis senario, de Chosroe, Γιγαντιᾷ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει. Dicuntur porro γίγαντες παρὰ τὸ ἐκ γῆς εἶναι, vt etymologi tradunt, assentiente ipsis Orpheo, ἱερῶν λόγων lib. 8, vbi sic canit, Οὓς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο. Alioqui Γίγαντες dicūtur etiam Lyciæ incolæ, & Γιγαντία ipsa Lycia ab ipsis nominatur, teste Etymol. & Hes.

Γιγγίδιον, ου, τό, Gingidium: herbula ex olerum genere, syluestri pastinacæ similis, sed tenuior, & amariore radice, vt inter alia tradit Diosc. lib. 2, c. 167, vbi & λεπίδιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. l. 20, c. 5.

Γιγγλισμός, οῦ, ὁ, Hesychio est γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, Titillatio, Risus manu excitatus. qui & γαγγαλιᾶν attulerat pro γαργαλίζεσθαι & ἥδεσθαι. At Γιγγλισμοῖς idem exponit κιχλισμοῖς. Apud Suid. Γιγγλισμὸς καὶ κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός. Vide & Γίγγλυμος, initio sequentis col.

Γίγγλαρος, teste Poll. lib. 4, cap. 10, fuit μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μονῳδίᾳ πρόσφορος, tibia paruula, Ægyptia, accommoda monodiis. Non multum absimilis est apud eundem ὁ γίγγρας.

Γίγγλος, Nanus, Pumilio, teste Hes. Infrà γίννος.

Γιγγλυμὸς, eidem Hes. est ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν, Cardo portæ qui cum ipsa porta vertitur, vel potius Ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coeuntia clauo traiecto portam sustinent, & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διάρθρωσιν transfertur. Γιγγλυμὸς enim, siue γίγγλυμος, (inquit Gorr.) dicitur tertia species διαρθρώσεως, per quam ossa sese inuicē ingredientia, ita secum coniunguntur vt vnius caput in alterius cauitatem condatur, & vicissim huius caput in illius sinum excipiatur. Est enim hæc διάρθρωσις plerisque ostiorum cardinibus similis, in quibus ferramēti vtriusque, (quod propriè à Græcis γίγγλυμος appellatur) tum eius quod parieti infixum est, tum alterius quod ostio adhæret, pectines mutuo implexu sese subeunt. In quibus verò ostiis clauus crassior parieti affixus ostii verticillum subit, nō γίγγλυμος, sed verius γόμφωσις dicitur. Plura autem ossa in corpore τῷ γιγγλύμῳ connectūtur, vt cubitus cum brachio, crus cum tibia, tibia cum astragalo, astragalus cum pterna, vertebræ similiter inuicem. Sic sanè Hippocr. De locis in hom. τῷ δὲ ἰσχιαίῳ οὕτω τὸ ὀστέον, ἡ κνήμη καλεομένη, ὃ ἐν γιγγλύμῳ ἐνήρμοσαι. VNDE Γιγγλυμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Figuram habens γιγγλύμου, Similis τοῖς γιγγλύμοις. Hippocrates De fract. τὸ γὰρ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῷ τοῦ πήχεος βαθμίδι, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον, ἰθυωρίην ποιέει τοῖσιν ὀστέοισι τοῦ πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος. Vbi Galen. annotat τὸ γιγγλυμοειδὲς τοῦ βραχίονος nominari τὸ κάτω πέρας ὃ διαρθροῦται πρὸς τὸν πῆχυν, ἐπειδὴ καὶ οἱ γίγγλυμοι τὰ μέν τινα κοῖλα, τὰ δὲ ἐξέχοντα κεκτημένοι, τοῖς μὲν κοίλοις ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τῶν πλησιαζόντων, τοῖς δὲ ὑπερέχουσιν εἰς τὰς ἐκείνων ἐμβαίνουσι κοιλότητας. Inde & VERB. Γιγγλυμοῦσθαι, quo idem Hippocr. vtitur in libro De artic. ἐν δὲ τῷ ἐπέκεινα (inquit) ἐν ἄρθροισι γιγγλυμοῦνται πρὸς ἀλλήλους οἱ σπόνδυλοι. Vbi Galen. rursum annotat, γιγγλυμοῦσθαι dici τοὺς σφονδύλους πρὸς ἀλλήλους, quoniam πλάγιας ἀποφύσεις ἔχοντες εἰς διαρθροῦνται, ταῖς δύο μὲν γὰρ (inquit) ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τοῦ πλησιάζοντος σφονδύλου, ταῖς δύο δὲ ἐπιβαίνουσι κατὰ θάτερα. παραπλησία δέ πως ἐπὶ καὶ ἡ τῶν γιγγλυμῶν παρασκευή. In lexico quoque suo Hippocr. γιγγλυμοῦνται (ita enim reponendum est pro γιγγλύματα, quod in vulg. edit. legitur) exponit ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γίγγλυμοι. Gorr. interpr. Per ginglymon iuncti sunt: Galenus verò, Structuram habent ginglymo similem: vt ostendat in iis non verum esse ginglymū, quia non sit in eodem mutuus ossium duorum ingressus, inquit idem Gorr. Notandum porro & per simplex γ REPERIRI Γίγλυμοι: ITEMQVE Γιγλυμώδης pro γίγγλυμοι & γιγγλυμώδης. vt apud Aristot. Hist. animal. lib. 4, cap. 4, τὰ δὲ δίθυρα (sub. κογχύλια τὴν μήκωνα ἔχει) ἐν τῷ γιγλυμώδει. quod Gaza vertit, Ad partē quæ mutuo testarum complexu continetur. Similiter apud Suidam γίγλυμοι in manuscripto etiā exemplari vnico

γ & proparoxytonως. ‖Rursum γιγγλυμὸς Hesychio est φιλήματος εἶδος: pro quo Eustath. ex Pausania habet γιγγλισμός. Sunt qui ex Catullo interpretentur Oscula columbatim data.

Γίγγρας, ου, ὁ, dictus fuit αὐλίσκος τις γοώδη καὶ θρηνητικὴν φωνὴν ἀφιείς, Paruula quædam tibia lamentabilem flebilémque emittens vocem, teste Polluce lib. 4, cap. 10. vbi dicit Phœnicum quidem eam esse inuentum, Cariçæ autem musæ προσφορον. denominatum verò esse ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum lib. 14, γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen. libro 4, eædem tibiæ VOCANTVR Γίγγροι etiam. Ibi enim quum dixisset Phœnices χρῆσθαι αὐλοῖς σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις: sed & Caras iisdem vsos fuisse ἐν τοῖς θρήνοις: subiungit mox, ὀνομάζονται δὲ οἱ αὐλοὶ, γίγγροι ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων. τὸν γὰρ Ἄδωνιν, Γίγγραν καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες. Addit etiam, τῶν γίγγρων meminisse Antiphanem in Ἰατρῷ, & Amphidem in Dithyrambo. In Amphidis tamen loco, quem solum citat, non γίγγρος est, sed γίγγρας. Ἐγὼ δὲ (inquit) τὸν γίγγραν τὸν σοφώτατον. Et rursum, Τίς δ' ἐσθ' ὁ γίγγρας; καινὸν ἐξεύρημά τι Εὖ συμποσίοις ἥδιστον. Veruntamen γίγγρος illud mendo carere, ex Hesychio patet: qui & ipse tradit γιγγρὸν siue γίγγρον, esse αὔλημά τι & εἶδος αὐλοῦ. Idem Hesych. habet ET Γιγγρίαι pro γίγγραι seu γίγγροι: eóq; autore γιγγρίαι sunt αὐλοὶ μικροὶ ἐν οἷς πρῶτον μανθάνουσι. Eustath. verò γιγγραίνοις habet pro illo quod Athenæus γίγγροις. Sic enim scribit, pag. 1157, Ξενοφῶν δὲ ἱστορεῖ γιγγραίνοις αὐλοῖς σπιθαμιαίοις παρὰ Φοίνιξιν, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις, οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο. ἡ δὲ χρῆσις τοῖς γίγγροις ἐκ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων, ὃν Γίγγρην ἐκάλουν οἱ Φοίνικες. Vbi etiã nota eum Γίγγρην habere pro Γίγγραν, quod Athenæi codices. ‖Rursum Γίγγρας, vt refert Poll. fuit quoddam πρὸς αὐλὸν ὄρχημα, ἐπώνυμον τοῦ αὐλήματος. Et tibia igitur, & cantilena quæ ea canitur, & saltatio quæ ad cãtum eius desaltatur, γίγγρας nominatur. Cæterùm à γίγγρα tibia est VERBVM Γιγγραίνω, Tibia illa quæ gingras dicitur, cano. vt apud Athenæum lib. 4, γιγγραίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες. hoc est τοῖς γίγγραις χρῶνται. VNDE Γιγγραντὰ μέλη dicuntur Carmina quæ ad gingras cantãtur. Axionicus apud Athenæum ibidem, Οὕτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου Ἄμφω νοσοῦσιν, ὥστε τἄλλ' αὐτοῖς δοκεῖν Εἶναι μέλη γιγγραντὰ καὶ κακὸν μέγα. Vbi γιγγραντὰ μέλη dicit eo penè sensu quo dicitur Καρικὴ μοῦσα, & Καρικὰ αὐλήματα, de cantu & tibiarum modulis qui ob stridulum lugubrémque & querulum sonum molestiores auribus sunt, non aliter ac illa carmina quæ γίγγραις seu γίγγροις decantabantur, tibiarum genere stridulo & lugubri, vt dictum est. Ab eodem Γιγγραίνω, est & aliud VERBALE, Γιγγρασμὸς, quod Hesychius exponit ἦχος. significat tamen potius Cantum seu sonũ exiguæ illius tibiæ stridulum & lugubrem. Forsitan ab iisdem gingris est Latinum verbum Gingrire, idem cum τῷ γιγγραίνειν significans. Festo tamen autore, Gingrire anserum vocis proprium est: indéque genus quoddam tibiarum exiguarum gingrinæ. cui & Gingrinator est tibicen.

Γίγγρι, Hesychio teste est ἐπιφώνημά τι ἐπὶ καταμωκήσει λεγόμενον. pro quo Eust. ex Rhetorico lexico habet Γιγρί. Indéque secundum quosdam Γιγρὼν dicitur quidã ἀφροδισιακὸς δαίμων, qui & Marti videtur fuisse διάκονος τῆς μοιχείας, teste eodem Eust.

Γίγλοψ, Auena. vulg. lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro αἰγίλωψ.

Γίγλυμοι, & Γιγλυμώδης, vide paulo antè in Γίγγλυμοι.

Γίγνομαι, t. 1, c. 824, h. Γιγνόμενα, t. 1, c. 826, g

Γιγνώσκω, vide Γινώσκω.

Γιγρὶ, & Γιγρὼν, vide paulo antè in Γίγγρι.

Γίννος, t. 3, c. 1155, a. Γίνομαι, t. 1, c. 824, h

Γινώσκω, Nosco, t. 1, c. 1827, a. Γινώσκω, Censeo, Existimo, &c. c. 1828, b. Γινώσκω, Cõsuetudinem cum aliqua habeo, c. 1829, e.

Γινώσκομαι, t. 1, c. 1829, h.

Γισχυὼ pro ἰσχυὼ dici tradit Hesych. ITEMQVE Γιπὰ pro ἰπά. pleonasmus igitur in his est τοῦ γ, vt & in aliis.

A ¶ Γλαγίας, Hes. exp. γαλακτώδεις.

Γλαγερὸς, t. 1, c. 812, e. Γλαγόεις, ib.

Γλάγος, ib. Γλαγόων, ib.

Γλάζει, Hes. exp. πτερύσσεται, κέκραγε, Alas explicatas quatit, Clamat seu vociferatur.

Γλαινοὶ, Hesychio sunt τὰ λαμπρύσματα τῶν περικεφαλαιῶν, οἱ ἀστέρες. Pro quo Etymol. habet Γλάϊνοι. At Γλαισμοὶ, Hesychio rursum sunt λόφοι.

Γλάμματα, eidem H. sunt ἀστράγαλοι, Tali.

Γλαμάω, ῶ, Laboro vitio illo oculorum quod glamæ seu B seu gramiæ dicitur. hoc est Laboro pituita oculorum. Festo enim autore, Gramiæ, vitia sunt oculorum quas alii glamas vocant. Et Nonio, Gramiæ sunt oculorum pituitæ: vnde Gramiosi oculi. Hesychius γλαμᾶν exponit λημᾶν: & γλαμῶντες itidem λημῶντες. rectè. nam & ἡ λήμη significat Oculorum sordes & pituitam. Verùm ET Γλάμα pro λήμη dici putatur: indéque esse verbum Γλαμάω, vt λημάω à λήμη. Dicitur certè vt λημώδης à λήμη, ITA ET Γλαμώδης à γλάμα, de gramioso & lippo. id est eo qui oculorum sordibus ac piC tuita laborat: qui ET Γλαμυρὸς AC Γλάμων nominatur. Quorũ posteriore γλάμων vtitur Aristoph. teste Suida: qui ex eius Ranis affert Ἀρχέδημος ὁ γλάμων, exponens ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ δύσχροις αὐτοὺς ἔχων. Vtitur idem comicus eodem vocabulo in Concion. dicẽs Νεοκλείδης ὁ γλάμων. vbi schol. itidem exponit ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν, Gramiosus Neoclides: seu Lippus. Prius autem γλαμυρὸς legitur in prouerbiali illo hemistichio apud schol. Hom. Il. ψ, — ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρὸς βασιλεύει, In cæcorum vrbe lippus D rex est. Vtitur eodem Hippocrates quoque, dicens ὀφθαλμοὶ λαμυροὶ pro γλημώδεις καὶ ὑγροὶ, (vt Galenus exponit in suo lexico Hippocrateo) Γυναικείων libro 2, καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες. Et aliquantò pòst, οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ, γλαμυροί. Etymol. γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες exponit ὑγρὸν καὶ καιόμενον δακρύοις ὄμμα: exponens tamen γλαμυροὺς etiam ὀνυχοβίους. Suidas Sophoclem de auibus quoq; dixisse scribit γλαμυροὺς κατὰ φορβαί: quod videtur exponere ἀκαθάρτους. Porro pro γλάμων seu γλαμώδης aut γλαμυρὸς, dicitur ET Γλάμυ- E ξος. quod apud Etymol. legitur, annotantem, γλάμυξα ὄμματα nominari ὧν οἱ κανθοὶ ψορώδεις, quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant. INDEQVE Γλαμυξιᾶν dici τὸ γλαμᾶν, quod est λημᾶν, lippire: vel etiam ψωροφθαλμιᾶν. Apud Hesychium legitur, Γλαμυξίαν, γλάμαν, λήμαν: sed perperã forsan pro γλαμυξιᾶν, γλαμᾶν, λημᾶν. quanquam & γλαμυξία dici potest pro γλάμα seu λήμη. Infrà hæc per η scripta habebis, nimirum γλήμη, γλημώδης, & similia.

Γλανὶς, Hesychio ἀργὸς, Iners. (qui & Γλαυοὶ affert pro ἀχρεῖοι, Inutiles) Sed addit, esse etiam piscis genus: qui γλάνις F potius dicitur paroxytonως, vt apud Athen. & Suid. ac Aristophanem quoque. Dicit enim Athen. libro 7, τὸν λάτον esse παραπλήσιον τῷ κατὰ τὸν Ἴστρον γινομένῳ γλάνιδι. Aristoph. verò per iocum γλάνιδα seu γλάνιν esse dicit ἀδελφὸν τοῦ Βάκιδος γεραίτερον, ludens in καταλήξει horum duorum nominum. Meminit Plinius quoque glanidis inter pisces astutiores, dicens eum auersos mordêre hamos, nec deuorare sed esca spoliare. ‖Γλανὸς dicitur etiam ἡ ὕαινα, Hyæna, teste Aristotele Hist. aniG mal. lib. 8, c. 5.

Γλὰξ, teste Etymol. est βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς, dictũ κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ γάλα, quasi γάλαξ. est enim αὐξητικὴ γάλακτος ταῖς ἐσθιούσαις. A Diosc. l. 4, c. 141, γλαὺξ nominatur hæc herba, itémque à Plinio l. 27, c. 9: si tamẽ non γλὰξ potius scripsisse putandi sunt: præsertim quũ Plin. antiquitus eugalacton eam vocatam fuisse scribat, addátque, coqui in sorbitione similaginis, ad excitandam vbertatem lactis. quemadmodum Dioscorides quoque tradit eam ἑψομένην μετὰ ἀλεύρου κριθίH νου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσαν, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖσθαι.

Γλάπτω, t. 1, c. 850, f

Γλαείδες, & λεῖαι, apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδόμου σκεύη, teste Polluce libro 10, capite 31. Etymologo quoque & lexico meo vet. γλαεὶς est λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον

κοιλαντικὸν τ̃ λίθων, à γλάπω significâte κοιλαίνω, per syncopen pro γλαφυεῖς. Exponit tamen Etymologus etiã σμίλη, ῥίνη, ὄρυγμα, afferens hunc ex Callimacho versum, Καὶ γλαφίδες σμφυλή τι καθιεμένη τι μολιβδίς. Latini cælũ dicũt seu scalprum. quia eo scalpuntur & poliuntur lapides. A

Γλαυκιάω, t.1, c.858, f

Γλαυκίζω, Etymologo est ἀμβλυώττω, Obtusum video. signif. tamẽ potius Glaucus sum, seu In glaucum vergo.

Γλαυκίον, t.1, c.858, g

Γλαύκιος, Glaucus: idem quod γλαυκός. Affertur enim ex Theophr. Hist. plant. lib.2, cap.2, γλαυκίων κόκκων pro Acinorum glaucorum. sed suspecta hîc esse potest exemplarium fides. B

Γλαυκιόων, Ionica dialysi pro γλαυκιῶν dicitur: à verbo γλαυκιάω, quod vide.

Γλαυκίσκος, t.1, c.858, g. Γλαυκόμματος, ib.c

Γλαυκός, ib.a. Γλαυκότης, ib.e

Γλαυκόφθαλμος, ib.c. Γλαυκώδης, ib.h

Γλαύκωμα, ib.e. Γλαυκώπης, t.2, c.1394, g

Γλαυκώπιον, t.1, c.858, e

Γλαυκῶπις, t.1, c.858, c. & t.2, c.1394, g

Γλαυκωπός, t.1, c.858, d. Γλαύκωσις, ib.e

Γλαυκώψ, ib.d. & t.2, c.1392, d

Γλαῦνος, teste Poll. l.7, est εἶδος χιτῶνος.

Γλαῦξ, t.1, c.858, g. Vide & Γλάξ.

Γλαυρόν, Hes. exp. σεμνόν, Graue.

Γλαυσόν, idem exp. λαμπρόν: item θρασύ, ἰταμόν.

Γλαύσσω, t.1, c.858, a. Etymol. habet & γλαύσσι pro λάμπουσι: sed pro illo lexicum meum vetus scribit γλαύσουσι, afferens hunc versum, Ἐκ πεύκης αἰθουσα· διαγλαύσσουσι δ' ἀπαρτοί. D

Γλάφυ, t.1, c.850, g. Γλαφυεία, t.1, c.851, b

Γλαφυρός, t.1, c.850, g. Γλαφυρῶς, t.1, c.851, b

Γλαφυρώτατος, t.1, c.850, h. Γλάφω, ib.f

Γλάχων, vide in Γλήχων.

Γλεῖνος, vide in Γλῖνος.

Γλευκαγωγὸς βύρσα, apud Poll. l.7, pro vtre coriaceo in quo vehitur mustum.

Γλεύκινος, t.1, c.852, a. Γλεῦκος, t.1, c.851, g

Γλεῦξις, ib.

Γλέφαρα, Eustathius Doricè pro βλέφαρα dici tradit. Hesychius verò exponit non solùm βλέφαρα, sed etiam ὀφθαλμοί.

Γλήμη, ης, ἡ, pleonasmo τ̃ γ pro λήμη dicitur, vt γισχὺ & γιπία pro ἰσχὺ & ἰπία. Significat autem Lippitudo, Glama seu Gramia: vitium oculorum quum pituita laborant & sordidi sunt. VNDE Γλημώδης, Gramiosus, Lippus: & VERBVM Γλημάω, ῶ, Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his & γλάμα & γλαμώδης & γλαμάω: quæ Dorica esse videntur: licet Hippocr. qui Ionica lingua scripsit, vtatur adiectiuo γλαμυρὸς deriuato ex γλάμη, idémque cum γλάμων seu γλαμώδης significante. F

Γλήνεα, apud Homerum Il. ψ, vbi de thalamo dicit, — ὅς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, nonnulli adiectiuè exponũt ἀξιοθέατα, πολλῆς θέας ἄξια, item ποικίλα: alii substantiuè κόσμια πολλῆς θέας ἄξια, ἀξιοθέατα χρήματα: itẽ ποικίλματα, ζώδια, ἀγάλματα, κήλινα πλάσματα ἀξιοθέατα. Sed verisimilior eorum expositio qui substantiuum esse volunt, & significare mundũ visendum, aut imagunculas: quũ Cic. quoque apud Aratum πίσυρα γλήνεα substantiuè verterit Quadruplices stellas, pag. 80 & 81 mei Lex. Cic. G

Γλήνη, ης, ἡ, Pupilla oculi: ἡ τ̃ ὀφθαλμοῦ κόρη, vt volunt nonnulli: secundum Pollucem verò est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Sic enim ille libro 2, ὀμμάτων δὲ (inquit) τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέλανι, κόρη. ἡς ἡ αὐγή, γλήνη. quæ expositio optimè conuenit etymo. nam παρὰ τὸ γλαύσσειν deriuant, quod est λάμπειν: alii παρὰ τὴν αἴγλην, τὴν λαμπρότητα. Interdum pro toto oculo accipitur. vt Odysseæ ι, Γαῖτα δ' οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης. Sũt qui exponant etiam πεπλασμένην κόρην, παίγνιον, puppam. Ac forsitan Iliad. θ, vbi Hector Diomedi fugienti dicit, Ἔρρε κακὴ γλήνη, interpretari possimus Timida puella, vel cum schol. ἀσθενὴς κόρη: præsertim quum præcedenti versu dixerit, γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, pro Mulier fa- H

ctus es, In fœminam degenerasti. Nonnulli tamen exponunt etiam κακὸν θέαμα, κακὴ πρόσοψις. Præterea sunt qui γλήνην siue κοτύλην ab Hippocr. nominari dicant τὴ ὑποδεχομένου ὀστέου κοιλότητα, cauitatem illam ossis quæ aliud os in suum sinum recipit: quæ commissura seu iunctura γίγγλυμος etiam vocari solet. Ab Hippocrate inquam, in lib. De artic. vbi dicit, εἰσὶ δὲ τῶν χωρίων γληνοειδέες εἰσίν. Denique γλῆναι nominari etiam τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, apum fauos, testantur Etymolog. & Hesych.

Γληνωπά, idem H. exp. πονηρά, Mala.

Γλήχων, ωνος, ἡ, Pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ γευσάμενα κῦ τὴν ἄνθησιν τῶν ποιμνίων, βληχῆς ὑποπίμπλανται, teste Dioscoride l.3, c.36: qui cap. sequente τὴν δίκταμνον à quibusdã vocari γλήχωνα ἀγρίαν tradit. Plinius quoque lib.20, cap.14, scribit syluestre pulegium à quibusdam dictamnum vocari: gustatúmque à pecore capríque, balatum concitare. vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechona (ita enim reponendum pro blechon) vocauisse. Rursum Dioscorides lib.3, cap.43, ait calaminthæ quoddam genus γλήχωνι simile esse: ideóque quosdam ipsum ἀγρίαν γλήχωνα nuncupare. Porro ἀπὸ τῆς ἡμέρου γλήχωνος DICITVR Γληχωνίτης οἶνος, Vinum è pulegio confectum, seu Vinum pulegio conditum: de quo idẽ Diosc. libro 5, cap.62. Inde ET Γληχωνοειδὲς dicitur τὸ δίκταμνον, teste Hesychio, quoniam videlicet pulegio nõ absimile est: vnde & ἀγρίαν γλήχωνα ipsum à nonnullis vocari testatur Dioscorides. Doricè autem ἡ γλήχων VOCATVR Γλάχων, vt βλάχων quoque pro βλήχων dicunt iidem. Aristoph. Acharn. πάνθα ταῖ γλάχωνος. Sic & Theocr. Adhæc vt βλαχὼ quoque pro βλάχων dicitur, SIC ET Γλαχὼ pro γλάχων, vt testatur scholiastes Aristophanis: qui ET Γληχὼ pro γλήχων dici tradit, & κλίνεσθαι ὡς Σαπφώ.

Γλία, Suidæ κόλλα, Gluten seu Glutinum: itidémque Etymologo & Eustathio. Hesychio verò γλοῖα est κόλλα.

Γλιάσθαι, vide in Γλιόω paulo pòst.

Γλίνη, Suidæ & Eust. ῥύπος, Sordes: pro quo & γλοιός. Etymol. habet γλίνα.

Γλῖνον, à quibusdam vocari τὴν πεδινὴν σφένδαμνον, tradit Theophr. Hist. plant. lib.3, cap.11. Vbi quidam codices γλεῖνον habent, vt in Basil. editionis margine annotatur. quam scripturam Gorræus quoque sequutus, Γλεῖνος, (inquit) est genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Gallicam interpretentur, vt Theod. Gaza.

Γλίον, Hesychio εὔτονον, ἰσχυρόν. itidémque Eust.

Γλιόω, Ludo. Etymolog. enim γλιῶσαι esse dicit τὸ παίζειν. Apud Hesychium verò Γλιᾶται, παίζει, ἀπατᾷ. Et rectè forsan: quia & apud Eustathium legitur γλιάσθαι, τὸ παίζειν ἢ τρυφᾶν θυμηδεῖν.

Γλίσχρος, ου, ὁ, Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio & Etymologo κολλώδης. vt Etymol. rursum γλίσχρον dici annotat ἰατρικῶς τὸ ἔγκολλον καὶ μὴ διασπώμενον, glutinis modo cohærens nec distrahi se sinens. Vnde & Gorr. γλίσχρον, (inquit) Glutinosum: dicitur & de solidis corporibus & de humoribus. In solidis quidem, est id quod fractu contumax est, humore videlicet multo & qui tẽsioni cedit, terrenas partes glutinante, sicut in salice & coriis. Huic contrarium est τὸ κραῦρον, quod plerique friabile interpretantur. In humoribus verò, dicitur quod quidquid tetigerit, huic ægrè dissolubile adhæret, vel quod, dum trahitur aut tollitur, continuitatem longissimè seruat, vt oleum, mel & adeps. Huic Gal. libro 11 Meth. med. scribit oppositum esse τὸ ῥυπτικόν, quasi detersiuum dicas. Hippocr. De nat. hom. τὸ φλέγμα γλισχρότατον ἐστί, καὶ βίῃ μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴν μέλαιναν. nam ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν τῷ σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλισχρότατον, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. l.2, τῶν ἐχόντων ὀλκιμόν τι καὶ γλίσχρον: de eduliis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ὁλκή. ‖ Exponitur & Lubricus: vt γλίσχρως quoque ab Hesychio ὀλισθηρῶς. ‖ Γλίσχρος, Etymologo & Hesychio est etiam φειδωλός, σκνιφός, Parcus: quo significatu Latini quoque tenacem hominem dicunt qui pecunias nonnisi coactus è manibus dimittit.

mittit. Sic sanè dicitur γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεάς. A Nec de homine solùm in hac significatione γλίσχρος dicitur, sed de re etiam: at tunc Latinè Parcus potius aut Strictus quàm Tenax redditur. Plutarch. Lycurgo, γλίσχρον γὰρ αὐτῆς ἐστι τὸ δεῖπνον. Idem in Pericle, φύσει δ' ἀπαιτεῖ ρος ὢν χαλεπῶς ἔφερε τὴν τῶν παίδων ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτοῖς χορηγοῦντος. (Vbi tamen & γλίσχρως habent quidam codices) At γλίσχραι τέχναι ex Luciano affertur pro Artes parum suppeditantes ad victum, Artes ieiunæ. vt & apud Suidam, χωρίων γλίσχρων καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. B | Γλίσχρος, ab Hesychio exponitur etiam λίαν ῥυπαρὸς, Valde sordidus. vt ab Etymologo quoque πανύρυπαρός. | Γλίσχρος, Etymologo est & ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμῶν ἐσυβρίστως: quasi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὸ τὸ δέοι. Exponitur ab eo & ἀτυχής: vt γλίσχρων quoque apud Aristophanē à nonnullis accipitur pro ἐπίπονος, Ærumnosus. Notādum porro est, alicubi reperiri & γλισχρός, oxytonως, itidemque Γλισχρῶς, in aduerbio. Sed eam scripturam superiori esse præferendam minimè censeo, quum illa non apud Eustathium solùm & Etymologum extet, C sed reperiatur etiam in manuscriptis codicibus Suidæ & Lex. mei vet.

A superiore Γλίσχρος significante Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax, COMPOS. Γλισχρόχολος, significās & Biliosus & Lentus. vt apud Hippocratem Epidem. l. 4, ἡ γαστὴρ διῆει πολλὰ γλισχρόχολα. Nisi potius LEGENDVM Γλισχρόχροα, vt Erotianus habet in suo lexico, qui exponit ταῦτα πρὸς κολλώδεις ἐπαφῆς παραπεπηγμένα τῆ χροιᾷ ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον. Deriuatum inde ET Γλισχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans, Assimilis τοῖς γλίσχροις, Len- D tus tenáxque & viscosus in modum eorum quæ γλίσχρα nominantur. Hippocrates De vulner. in capite, τὸ φλεγμαῖνον ἐκπιδύνει ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Vide & in Βλισχρῶδες suprà. Item ADVERBIVM Γλίσχρως, Tenaciter, seu More eorum quæ viscosa & glutinosa sunt. Quo modo accipiendum videtur in hoc apud Suidam loco, ἀλλ' ἐγώ τις ἄρα δυσαπάλλακτος ἦν ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, καὶ γλίσχρως ἔτι εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. Alioqui significat etiā Lubricè, ὀλισθηρῶς, vt Hesych. & Suid. exponūt. Significat E verò & Parcè: de qua significatione dicam in sequenti tmematio. Præterea SVBSTANT. Γλισχρότης, ητος, ἡ, Viscositas, Lentor tenacitásque glutinosa. In qua significatione apud Galenū & medicos in primis reperitur. Vide in sequ. tmematio. Necnō VERB. Γλισχραίνω, significans Γλίσχρον reddo, vt ἰσχναίνω significat ἰσχνὸν reddo. Cuius passiuum γλισχραίνεσθαι, Viscosum seu glutinosum fieri, Lentescere & tenaciorem reddi. Hippocrates De artic. ὅταν μὲν οὖν πλεῖον λάβῃ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ F σαρκὶ εἰς τὴν ἐξεκλείσθη, ἡ δὲ σὰρξ γλισχρανθῇ, αἰωδυνον τῷ χρόνῳ γίνεται. id est Fiat γλίσχρα τε καὶ μυξώδης. Vtitur idem & VERBALI Γλίσχρασμα, in libro De victu in morbis acutis, loquens de ptisana, τὸ γὰρ γλίσχρασμα αὐτῆς λεῖον, καὶ ξυνεχὲς, καὶ προσηνὲς ἐστι καὶ ὀλισθηρον. Significat verò hoc verbale idem quod substant. γλισχρότης, vt Gal. quoque eo in loco exp.

A tertio Γλίσχρος significante Tenax, Parcus, est ADVERB. Γλίσχρως, Tenaciter, Parcè, Tenuiter. Arrianus apud Suidam, τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο. id est φειδομένως. Sic Plut. Alcibiade, γλίσχρως χορηγοῦντα G θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα. Et in Camillo, τῶν σιτίων γλίσχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκούντων. Et in Solone, χώρα τοῖς γεωργοῦσι γλίσχρως διαρκοῦσα, ager cultoribus suis tenuē admodum & parcum præbens victum. (nisi malis interpretari Vix, Ægrè: de qua significatione mox dicetur) Sic aliquis γλίσχρως ζῆν dicitur pro Tenuiter & parcè viuere: cui oppositum τρυφᾶν. Aristot. Politic. 2, συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλὴν, ὥστε τρυφᾶν ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως. Significat etiam Vix, Difficulter, Ægrè: vt apud Plutarchum, οὐδὲν ἔφερεν πλέον οἰκήματος ἑνὸς γλίσχρως ἓνα δέξασθαι δυναμένου. nisi malis Vix H & tenuiter, Nonnisi parcè. Pro Ægrè & Grauatè accipi potest in hoc eiusdem loco, ἀρξαμένου δὲ Πομπηΐου καταλέγειν, οἱ μὲν, οὐχ ὑπήκουον, ὀλίγοι δὲ γλίσχρως καὶ ἀπρο-

θύμως συνῄεσαν. Ab eodem Γλίσχρος est & SVBST. Γλισχρότης, ητος, ἡ, Tenacitas, Parcitas. (Alioqui significat etiam Viscositas, Lentor: seu Lubricitas. in qua significatione Athenæus libro 5 dicit, ὡς ταῦτα ἀναφύεται κοιλίαις ... χυμῷ ... καὶ ... τὴν γλισχρότητα κατα... ... περιχεῖν. oleum enim & vnguenta inde confecta, sunt γλισχρα, hoc est naturæ viscosæ, effusáque alicubi, eum locum lubricum reddunt, vt facillimè in eo lapsent vestigia) Est inde & VERB. Γλισχρεύομαι, significās Parcus & restrictus sum, Tenax sum & γλίσχρος: more nimirū τῆς σμικρολογικῆς ... Bud. & Eustath.

A posteriore γλίσχρος, quo significatur ὁ λίχνος & ὁ λαίμαργος, DERIV. Γλισχρων. Exponitur enim ἐπιθυμητής, vnaque cum γλίσχρος deriuatur à γλίχομαι, significante Appeto. Aristoph. Pace, ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες; ὦ γλίσχρων. Ibi tamen scholiastes, quum exposuisset ἐπιθυμητά, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι, subiungit, γλίσχρωνας dici solere τοὺς ἀτυχεῖς: ET Γλισχρεία, ἡ ἀτυχία: hoc verò in loco γλίσχρων significare ἐπίπονε, Ærumnose. Sic sanè & γλίσχρος ab Etymol. exponitur ἀτυχής, Infortunatus, Infelix, Miser. At in Acharnensibus eiusdem Aristophanis, vbi Dicæopolis dicit, ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων, πολλὰς δεόμενος σκευαρίων. νυνὶ δὴ γενοῦ γλίσχρος, προσαιτῶν λιπαρῶν τ' Εὐριπίδην, paulo aliam significationem habet à superioribus. ibi enim à schol. & Suida exponitur ταπεινὸς, κόλαξ. vt sit Is qui ad miserias & inopiā redactus, aliis sese insinuat, & adhærens eis adulatur. Idē comicus per iocū finxit COMPOS. Γλισχραντιλογεξεπιτριπτος in Nub. dicens ἐπὶ γραμματίου γλισχρων καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου, vt post schol. annotauit Suidas.

Γλίσσον, ου, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum aut totius corporis. Eust. enim tradit τὸ ἀπόλουμα à quibusdā nominari γλίσσον, afferens hæc ex lexicographo quopiā verba, Γλίσσον, ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσεσι γινόμενος ῥύπος. Hesych. verò oxytonως habet γλισσὸν, exponens γλοιόν.

Γλίχομαι, Cupio, Affecto, Appeto. ἐπιθυμῶ. Interdum cum infin. construitur. Isocrates Panath. ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Sic Demosth. Philipp. 2, πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἄξιος δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δύναται. Et Pro corona, τῆς μὲν εἰς παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι γλίχεται. Itidémque Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accusatiuo. Philo De mundo, ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου διαμονὴν, cupere & velle vniuersi incolumitatem. Sic apud Suidam, καὶ ταῦτα ἦν ἃ ἐγλίχετο. Aliquando cum genitiuo. Aristot. De mundo, τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, contraria appetit natura. Sic Aristoph. Τί δῆτα τῶνδε τῶν κακῶν ὦ πᾶ γλίχῃ; Diuersa constructione ex Herodoto affertur, γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης, pro Sum studiosus libertatis. | Hes. γλίχεται exp. non solùm ἐπιθυμεῖ & προθυμεῖται, sed etiam παίζει. quo significatu & γλιάσθαι dicitur.

Γλιχὸς, eidem Hesychio est ὁ γλίσχρος καὶ φειδωλός. Sed addit, ab aliis exponi πολυπράγμων & περίεργος. Sic γλιχώ.

Γλιχύτης, eidem Hesychio est ἀτυχὴς ἢ ἐπίπονος ἢ ἐρωδιός: itidémque Etymologo. Suspectam tamen terminationem habet.

Γλιχώ, Etymologo est ἡ φειδωλὸς ἢ περίεργος. quo significatu & γλιχὸς paulo antè.

Γλοιάζειν, Γλοιὰς, & Γλοίης, vide in sequ. Γλοιός.

Γλοιός, Hesychio est νωθρὸς, ἀσθενὴς, Segnis, Inualidus: item ῥυπαρὸς, Sordidus. ITIDEM Γλοίης Etymologo est ὁ νωθρός: qui γλοίηντα dici addit τὸν λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν τῷ ἤθει: vt & Hesychius rursum γλοίηντα exponit κακοήθη, Malignum, Malis imbutum moribus. NECNON ET Γλοιὰς à Sophocle dicitur ἡ κακοήθης ἵππος, teste eodem Hesychio. id est Equa maligno ingenio & praua indole. SED ET Γλοιάζειν Etymol. esse dicit τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακονοεῖσθαι, seu διεγγελᾶν. Hesych. quoque testatur à nonnullis exponi διεγγελᾶν: ipse verò esse dicit τὸ καταστρεφόμενον εἰς ὕπνον ἐπιμύειν τοῖς ὄμμασι καὶ καπιλλωτιν. Gal. in lex. Hippocr. γλοιάζειν esse ait τὸ ἐπιμύοντας παράγειν τοὺς ὀφθαλμούς:

ET Γλοιωδῶς huic esse ἀνάλογον, idémque valere acsi νυσταγτικῶς diceres. Apud Hes. verò LEGITVR Γλοιῶς, pro hoc γλοιωδῶς, expositum itidem νυσταγτικῶς, More eorũ qui νυστάζουσιν & nuunt capite inter dormiendũ.

Cæterùm vt ad Γλοιὸς redeam, Aristophanis scholiastes in hoc Nubium loco, κίναδος, τρύμη, μάσθλης, εἴρων, γλοιός, annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μάσθλης, translatúmque esse ab oleo quod in balneis effusum concreuit. nam vt id τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε, ita & γλοιὸν hîc dici qui tali præditus est ingenio vt διολισθαίνειν elabíque possit è creditorum manibus. atque adeo ad suam vsque ætatem γλοιοὺς vocatos fuisse τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας, καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον. Ad mores itaque translatum γλοιὸν significare τὸν ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον, Qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. exponit tamen & μοχθηρὸν, vt Hesych. suprà κακοήθη. Sed affertur & alia expositio: γλοιὸν nimirum dici τὸν ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους, qui sordidis est moribus: seu τὸν ῥυπαρὸν καὶ σμικρολόγον. quia videlicet ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγυς est τῷ γλοιῷ, id est τῷ ῥύπῳ τοῦ ἐλαίου. Verùm ea expositio à scopo poetæ longius abit: superior magis quadrat. Venio nunc ad substantiuum Γλοιὸς quo significatur ὁ τοῦ ἐλαίου ῥύπος, vt idem Aristophanis scholiastes testatur. hoc est Sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur: Græcis alio nomine ῥύπος dictæ, teste Paulo Ægineta: Latinis Strigmenta, & Sordes etiam. Sed & aliæ sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonid. apud Athen. lib. 7, ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ. VNDE Γλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Strigmentosus, Strigmentorum similis, Strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Dioscorides libro 2, cap. 102, de scilla, ἄγει δὲ γλοιώδες κατὰ κοιλίας. Athenæus libro 7, de anguillis, ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κἆτ' ἀφιᾶσι γλοιῶδές τι ἐξ αὐτῶν, ὃ γινόμενον ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται. Plinio verò autore, libro 9, cap. 51, Anguillæ atterunt se scopulis, eáque strigmenta viuiscunt. Itidem Theophrastus Hist. plantarum libro & cap. 5, dicit ὑγρότητι καὶ ξηρότητι καὶ τῷ γλοιώδει. Est inde & VERBVM Γλοιοῦσθαι, significãs Lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Dioscor. lib. 5, cap. 92, de scolecia, τρίβε ἕως οὗ γλοιωθῇ. pro quo paulo pòst dicit, ἕως τῇ συστάσει γλοιώδης γένηται.

Γλουτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio, Etymol. & Suidæ est τὸ τῆς κοτύλης σφαίρωμα. seu τὸ περὶ τὰ ἰσχία σφαίρωμα: vt Polluci quoque γλουτοὶ sunt τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. Ex Latinis Nates seu Clunes sunt: carnes nimirum in summa femoris parte protuberantes, quæ sedẽtibus puluini vicem præstant. Hom. Il. Θ, v. 338, Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε Ἰσχία τε γλουτούς τε. Herodot. ἀπὸ τῶν γλουτῶν τὰ ἄνω. quod generalius interpretantur Supernè femorum tenus. Γλουτὸς (inquit Gorræus) dicitur apophysis externa eadémque maior ossis femoris, quam & τροχαντῆρα μέγαν appellant. Ea in femoris superiori ceruice exterius apparet, ampla multúmque gibbosa. Sic autem dicta est vel à similitudine quam habet cum natibus, vel quòd musculi quibus nates constant, ei præcipuè inserantur.

AT Γλουτία, Naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. nam perinde ac nates prominent, seséque contingunt. vocantur à quibusdam & δίδυμα siue δίδυμοι. Nonnulli verò ea parte qua conarium contingunt, δίδυμα, conario ipso penem repræsentante: altera autem qua ipsum conarium non est, γλουτία, hoc est clunes natésque, appellant. Hæc inter alia idem Gorr.

Γλύζω, Glutio. v.l.

Γλυκάζω, t.1, c.852, g. — Γλυκαίνω, ib. e

Γλύκανσις, ib. f. — Γλύκασμα, ib.

Γλυκασμὸς, ib.

Γλυκία, τὰ, per antiphrasin Fella dicũtur. Cæl. Aurelianus Chronicωn libro 3, cap. 1, Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumpserunt, vt fella, quæ Græ-

A ci γλυκία vocant, velut dulcia, quum sint amarissima. Quibus verbis declarantur hæc Plinii, libro 27, cap. 10, Holosteon sine duritie herba, ex aduerso appellata à Græcis, sicuti fel dulce.

Γλυκεῖα, ας, ἡ, absolutè & subaudito substantiuo dicitur ἡ γλυκύρριζος, teste Hesychio, necnon Theophrasto, Hist. plant. lib. 9, cap. 13. prædulcis enim est, vt Plin. quoque prodidit lib. 25, cap. 8. Ab Hippocr. eadem VOCATVR Γλυκύμη, vt Gal. in suo lex. Hippocr. annotauit. Hesychio verò ET Γλυκὴ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, herba

B quædam edulis: si nõ eadem ac Scythica glycyrrhiza, saltem à prædulci gustu quem vescentibus præbet, denominata. Idem γλυκὴν exp. etiam τὸ γάλα & τὴν χολὴν, lac & fel. quorum illud reuera, hoc ex aduerso sic appellatur, vt in Γλυκία paulo antè annotaui.

Γλυκερὸς, t.1, c.852, e

Γλυκερώτερος, ibid.

Γλυκὴ, vide paulo antè in Γλυκεῖα.

Γλυκίννας, Hesychio διὰ γλυκέος οἴνου πλακοῦς, Placentã è vino dulci: seu subacta & condîta vino dulci. Apud A-

C thenæum lib. 14, simplici ν scriptum γλυκίνας, ibíque ex Seleuci Glossis esse dicitur ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλακοῦς, apud Cretenses.

Γλυκισμὸς, t.1, c.852, f

Γλύκιστος, ου, ὁ, irregularis superl. ex γλυκὺς pro γλυκύτατος, Dulcissimus: vt & in compar. gradu pro γλυκύτερος DICITVR Γλυκίων. Hom. Il. α, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, melle dulcior vox.

Γλύκκα, Hesychio ἡ γλυκύτης, Dulcedo. Idem ET Γλυκὸν affert pro γλυκὺ, Dulce.

D Γλυκόεις, t.1, c.852, e

Γλυκὺ, ib. b. Vide & Γλυκία paulo antè.

Γλυκυαχὴς, in Epigr. Doricè pro γλυκυηχὴς, Dulcisonus.

Γλυκύδακρυς, t.1, c.907, c. — Γλυκυδερκὴς, t.1, c.944, f

Γλυκυηχὴς, t.1, c.1482, c. — Γλυκυθυμία, t.1, c.1602, b

Γλυκύθυμος, ib. a. — Γλυκυκαρπέω, t.2, c.77, g

Γλυκύκαρπος, ib.

Γλυκυμείλιχος, Dulcis simul & mitis seu placidus, Dulci quadam benignitate ac clementia præditus. In v.l. exponitur Dulciloquus.

E Γλυκύμη, vide paulo antè in Γλυκεῖα.

Γλυκύμηλον, siue Doricè Γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον, à mellea dulcedine appellatum. Apud Theocritum verò Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat: dictam alioqui Galatean: Τὶν τὸ φίλον γλυκύμαλον (inquit) ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων. Solent enim, vt scholiastes ibidem annotat, οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον. qui ibidem ex Sapphone quoque affert γλυκύμαλον ἐρεύγεται, innuens esse melilotum.

Γλυκύπικρος, t.1, c.852, c

F Γλυκύρριζα, siue Γλυκύρριζον, t.3, c.709, d. Dicitur & Γλυκύρριζος eadem herba, substãtiuo βοτάνη seu πόα subaudito, vt & in Γλυκεῖα, quod vide. INDE Γλυκυρριζίτης οἶνος, Vinum è glycyrrhiza, Vinũ glycyrrhizo condîtum. de quo Columella lib. 1, c. 35.

Γλυκὺς, t.1, c.852, a

Γλυκυσίδη, ης, ἡ, Glycyside: Hesychio φυτὸν ποιὸν συντελοῦν πρὸς ἀπόπημά τι τῶν γυναικῶν. Athen. lib. 3, ex Seleuci Glossis tradit γλυκυσίδην quandam nominari σύκῳ τὴν μορφὴν

G μάλιστα ἐοικυῖαν: à cuius esu sibi cauere mulieres διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς. Dioscor. & Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio nomine πεντόροβον dictam: sed illius rei nullam faciunt mentionem. Hunc vide lib. 25, c. 4, & l. 27, c. 10: illum, lib. 3, c. 157.

Γλυκύστρυφνος, t.3, c.1118, h. — Γλυκύτης, t.1, c.852, d

Γλυκυτράχηλος, t.3, c.1598, g

Γλυκύφαιον, Cretensibus τὸ ἐρυθρόδανον, teste Hesychio.

Γλυκύφρουροι, eidem sunt τὰ ἐν οἴκῳ φρουροῦντες καὶ ἔνδον μέλιτος ὄντες. Sonat Dulcium custodes.

H Γλυκύφωνος, t.4, c.303, c. — Γλύμμα, t.1, c.851, c

Γλυπτὴρ, ib. — Γλύπτης, ib.

Γλυπτὸς, ibid.

Γλύσσων, à γλυκίων pro γλυκύτερος dicitur, vt βελτίων à βελτίων pro βελτίτερος, teste Etymol. afferẽte ex Aristoph.

γλύκονα σῦκα, Dulciores ficus.
Γλύπεις, vocatur οἶνος ὁ τὸ ἕψημα ἔχων, Vinum cui ſapa admiſta eſt: teſte Athen.lib.1.
Γλύφανος, t.1, c.851, d. Γλυφεῖον, ib.
Γλυφεὺς, ib. Γλυφὴ, ib.c
Γλύφιον, ου, τὸ, Celte.vulg.lex. Sed metuo ne perperam pro γλυφεῖον.
Γλυφὶς, t.1, c.851, d. Γλύφομαι, ib.c
Γλύφω, ibid.
Γλῶσσα, t.1, c.852, g. & t.2, c. v1, b.ob.
Γλωσσαλγέω, t.1, c.854, g. Γλωσσαλγία, ib.
Γλωσσαργία, ib.h. Γλώσσαργος, ib.
Γλωσσάριον, t.1, c.857, d. Γλώσσασις, t.1, c.855, a
Γλωσσηματικὸν, t.1, c.853, e. Γλωσσηματικὸν, ib.d
Γλωσσὶς, t.1, c.857, d. Γλωσσογάστωρ, t.1, c.853, f
Γλωσσογράφος, ib.d. Γλωσσοειδὴς, ib.g
Γλωσσοκάτοχος, ib.
Γλωσσοκηλόμητις, ibid. Puto ſcribendum potius Γλωσσοκηλοκόμητις.
Γλωσσοκομεῖον, vel Γλωσσοκόμιον, t.1, c.854, b
Γλωσσόκομον, t.1, c.853, g. Γλωσσοκρατέω, t.1, c.854, c
Γλῶσσος, Extrema pars puppis. v.l.
Γλωσσοστροφέω, t.1, c.854, d. Γλωσσότμητος, ib.
Γλωσσοτομέω, ib.e. Γλωσσοχαριτέω, ib.
Γλωσσώδης, t.1, c.857, d. Γλῶττα, t.1, c.852, g
Γλωττικὸς, t.1, c.857, c. Γλωττὶς, ib.d
Γλωττισμὸς, ib.e. Γλωττογάστωρ, t.1, c.853, f
Γλωττοδεψέω, ibid.
Γλωττοκόμιον Heſychio eſt nō ſolùm ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀποτίθεσαν τὰς γλωσσίδας, ſed etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.
Γλωττόκομον, t.1, c.853, g. Γλωττοποιέω, t.1, c.854, c
Γλωττοποιὸς, ib. Γλωττοστροφέω, ib.d
Γλῶχες, Spicæ vel Ariſtæ, vt exp.ſchol. Heſiodi in hoc loco Aſp. Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθωσι. Sic enim interpr. ea verba, ὅτε δὴ οἱ κέγχροι ἄρχωνται αὐξῆσαι καὶ ποιεῖν, ἤγουν στάχυας. Sed quidam codic. ibi coniunctim habent περιγλῶχες.
Γλωχὶς, VEL Γλωχὶν, Angulus, Acies, Cuſpis. Heſych.enim γλωχῖνα exp. τὴν γωνίαν τοῦ βέλους, item γλῶσσαν καὶ ἄκρον: propriè γλωχῖνας nominari addens, τὰς τῶν ἀκίδων ἐξοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. Poll. γλωχῖνας eſſe dicit τὰς περὶ τῇ αἰχμῇ περιβολὰς, diſtinguens ipſas ἀπὸ τῶν ἀκίδων & ὀγκίνων: alibi tamen ſcribens τὰς ἀκίδας ab Homero nominari γλωχῖνας, à comicis πώγωνας. Epigr.l.1, πλατέος γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuſpidem. Inde & apud Hom. τανυγλώχινες & τριγλώχινες οἰστοί.
¶ Γναθμὸς, t.2, c.55, e. Γνάθος, ib.
Γναθόω, t.2, c.56, f
Γνάθων, Paraſitus, &c. t.2, c.56, f. Γνάθων, proprium, &c. t.2, c.57, a.
Γναμπτὸς, t.2, c.55, a
Γνάμπτω, Inflecto, &c. t.2, c.54, g. Γνάμπτω, Vellico, &c. t.2, c.55, a.
Γναπτὸς, οὐ, ὁ, Flexus ſeu Flexilis. Heſych.enim γναπτὰς ἕλικας exp. καμφθέντα ψέλια afferens etiam γνάπτει pro κάμπτει. Vnde intelligitur eum γνάπτω cum γνάμπτω confundere: quum non ſolùm γνάμψαι exp. κάμψαι, κλάσαι, πιέσαι: ſed γνάμψεν etiam ἔξεσεν, ἤμυξεν. Veruntamen in flectendi ſignificatione γνάμπτω potius dicitur: in carpendi autem, ſeu vellicandi aut radendi, γνάπτω, ſine μ, de quo nunc dicetur.
Γνάπτω, SIVE Γνάφω, Carpendo vellicandóque expolio: fullonum proprium, quos interpolare & polire veſtes dicunt Latini. Dioſcor.lib.4, c.162, de hippophae, ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Quo veſtes poliunt fullones, carpendo nimirum ſeu vellicando. VNDE Γνάψις, εως, ἡ, Politio illa ſeu interpolatio fullonū quæ fit carpendo ac vellicando. vt φαρέος γνάψις apud ſchol. Ariſtoph. Inde ET Γνάφος dicitur ἄκανθα illa qua γνάπτεται ſeu γνάφεται τὰ ἱμάτια, Spina fullonica qua veſtes poliūtur vellicando & carpendo. vt Ariſtoph. quoque ſchol. & Suidas γνάφον à recentioribus vocari aiunt ἀκανθῶδές τι ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, παρὰ τὴν τοῦ φαρέος γνάψιν. quod à veteribus Atticis nominari κνάφον per κ, παρὰ τὸ κνᾶν τὸ ξύειν. ITEM Γναφεύω, Fullonicam exerceo: ab vſu τῶν γνάφων: niſi malis deriuare ex NOMINE Γναφεὺς, quo ſignificatur Fullo, qui nimirum γνάφει τὰ ἱμάτια, ſeu τοῖς γνάφοις eas polit, carpendo pectendóque illo carduo: ſimul etiam eas lauando ſubigendóque à ſordibus purgans. Athen.lib.11, τὰ γοῦν ἱμάτια τούτῳ χρώμενοι ῥύμματι πλύνουσιν οἱ γναφεῖς: de vrina humana, quam eſſe δριμυτάτην ait. ‖Eſt alioqui Γναφεὺς piſcis etiam ſpecies, ex eo dicti quoniam eius decocto eluuntur ſordes & maculæ perinde vt fullonico lixiuio. Dorion enim apud Athen.lib.7, τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως ὑγρὸν dicit πάντα σπίλον καθαίρειν. Vtriuſque meminit Heſych. quoque. A γναφεύω porro ſeu γναφεὺς, EST Γναφεῖον, ου, τὸ, Officina fullonis, quæ ab Vlpiano Fullonica dicitur. hoc eſt locus in quo γνάπτεται καὶ καθαίρεται τὰ ἱμάτια ὑπὸ τοῦ γναφέως. A γναφεὺς eſt ET Γναφικὸς, οὐ, ὁ, vt βασιλικὸς à βασιλεὺς. hoc eſt Fullonicus ſeu Fullonius. vt γναφικὴ τέχνη, Ars fullonica, Plauto. Sic γναφικοὶ κτένες apud ſchol. Ariſtophanis, Pectines fullonici, ſeu Cardui quibus fullones pannum pectunt. Itidémque ἄκανθα γναφικὴ, Spina fullonica, qua fullones vtuntur πρὸς τὴν τῶν ἱματίων γνάψιν. Dioſcor.lib.4, cap.163, de hippophæſto, καὶ αὐτὸ γναφικῆς ἀκάνθης εἶδος ὑπάρχον, ‖nimirum perinde vt τὸ ἱπποφαὲς quo γνάφουσι τὰ ἱμάτια. Sic Plin. ſub finem lib.16, Quod in ſpina fullonia hippophæſton vocatur. Præterea παρὰ τὸ γνάπτω ſeu γνάφω DICITVR Γνάφαλον, Tomentum. id enim eſt lanugo illa quæ τῇ γνάψει & vellicatione detrahitur pannis, quáque poſtea inferciuntur culcitræ. Apud Suid. ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυρούς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων. Sic Pollux l.10, κνέφαλον eſſe dicit τὸ ἐμβαλλόμενον πλήρωμα, ὃ γνάφαλον καλοῦσι. Apud Heſych. gemino λ ſcriptum γνάφαλλον, expoſitúmque τύλη. VNDE Γναφαλώδης dicitur Qui ſimilis eſt τῷ γναφάλῳ, Mollis & lanuginoſus in modum τοῦ γναφάλου. vt apud Dioſc.l.3, c.37, dictamnus dicitur habere folia ὅμοια γλήχωνι, μείζω δὲ καὶ γναφαλώδη καὶ ἐριώδη τῇ ἐπιφύσει. Vbi Ruell. vertit, Quæ tomento quodam ſpiſſáque lanugine pubeſcunt. Alii Tomentoſa, Mollia tomenti modo. Inde ET Γναφάλιον dicitur herba quædam, quoniam eius foliis πρὸς ἀντὶ γναφάλου χρῶνται, λευκοῖς οὖσι καὶ μαλακοῖς, teſte Dioſcoride lib.3, cap.132. Sic Plin.l.27, c.10, Gnaphalion alii chamæzelon vocant, cuius foliis albis mollibúſque pro tomento vtuntur. Apud Heſych. ſcriptum Γναφάλιον & Γναφάλλιον pro hoc γναφάλιον.
Γνάφαλος, ου, ὁ, Gnaphalus: auis eſt, de qua Ariſtoteles Hiſtor.animalium libro 9, cap.16. Heſychio autem γνάφαλος eſt πῖλος.
Γναφαλώδης, & Γναφάλιον cum Γνάφαλον, vide in γνάπτω.
Γναφεῖον, Γναφεὺς, Γναφεύω, Γναφικὸς, Γνάφος, Γνάψις, cum primitiuo eorum Γνάφω, vide in eodem Γνάπτω.
Γνήσιος, t.1, c.843, c
Γνησιότης, ib.e. Γνησίως, ib.
Γνοίζω, t.1, c.1827, a
Γνόφαλλον, ου, τὸ, apud Athenæū libro 10 legitur in eadem ſignificatione qua γνάφαλον, Tomentum, ſeu Puluinar tomento fartum: in hoc Alcæi loco, ἀμφὶ κόρσα μαλθακὸν γνόφαλλον.
Γνοφέω, t.1, c.1914, f. Γνόφος, ib.e. & 1913, e
Γνοφόω, t.1, c 1914, f. Γνοφώδης, ib.
Γνοῦ, t.1, c.1830, c
Γνύα, t.1, c.1893, d. Γνὺξ, ib.c
Γνυπόω, ib.g. Γνυπετοὶ, ib.f
Γνυπίας, ib.e. Γνυπεῖν, ib.g
Γνύπων, ib. Γνυπῶνες, ib.f
Γνύω, ibid.g
Γνῶ, t.1, c.1829, g
Γνῶ, t.1, c.1827, a. & 1829, g
Γνῶθι, t.1, c.1827, a
Γνῶμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid cognoſcitur. Ariſtoteles Hiſtor.animalium libro 6, cap.23, ἐὰν τύχῃ περὶ τὸ γνῶμα λείπειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γνώμονα pro τὸ γνῶμα, quod bis etiam eo in capite legitur in veteri Aldina editione. Intelligit autem γνώματος ſeu γνώμονος nomine dentem ætatis indicem. hoc eſt dentem ex cuius inſpectione & conſideratione co-

gnoſcitur quot annorum equus ſit vel aſinus. hos autem γνώμονας eſſe dicit πάρτης, quartos, hoc eſt quarta vice natos: Plin. poſtremos vocat, quoniam poſt eos non renaſcuntur alii: item immutabiles. Vide librum eius 11, cap. 37. A

Γνῶμα autem, Suida teſte, dictus locus quidam extra imperatoris tentorium veluti forum, vbi legationes & nuntios audiri ſolitos ait, & fieri alia negotia imperatoria. Sed metuo ne peregrinum ſit vocabulum illud, non Græcum.

Γνωμάτευμα, t.1, c.1841, c. Γνωματεύω, ib.b B

Γνώμη, Sententia, Opinio, &c. t.1, c.1835, f. Γνώμη, Decretum, Senatuſconſultum, c.1838, f. Γνώμη, Conſilium, Prudentia, ibid. Γνώμη, Ingenium, ibid. g. Γνώμη, Mens, Animus, ibid. h. Γνώμη, Iuſtitia, c.1839, e. Γνώμη, Sententia, ſiue dictum aliquod inſigne ad mores inſtituendos conducens, ibid. f. ‖Suid. γνώμας exp. etiam δημηγορίας, in hoc loco, ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ. Forſan igitur concionem ſignificat qua ſententiam ſuam aperit aliquis.

Γνωμηδὸν, Per ſententias. vt apud Dionyſ. Halic. lib. 8, γνωμηδὸν πυνθάνεσθαι, quũ videlicet ſenatores in ſenatu ſingulatim rogantur ſententias. C

Γνωμίδιον, t.1, c.1847, c. Γνωμικὸς, t.1, c.1840, g

Γνωμικῶς, t.1, c.1841, a. Γνωμοδοτέω, ib.d

Γνωμολογέω, t.1, c.1840, f

Γνωμολογητέον, Sententiis vtendum eſt.

Γνωμολογία, t.1, c.1840, c. Γνωμολογικὸς, ib.d

Γνωμολογικῶς, ib.f. Γνωμολόγος, ib.c

Γνωμονικὸς, t.1, c.1848, d

Γνωμοτυπία, Heſychio γνωμολογία ἀκριβής. Affert & alia quædam de huius vocis ſignificatione: ſed ſuſpecta. D

Γνωμοτυπικὸς, t.1, c.1841, f. Γνωμοτυπικῶς, ib.g

Γνωμοτύπος, ib.e

Γνώμων, Cognitor ſeu Cognitrix, Index, t.1, c.1847, c. Γνώμων, Stylus horas indicans, ibid. e. Γνώμων, Dens pullinus, ib. h. & t.1, c.667, e. Vide & Γνῶμα.

Γνωρίζω, Agnoſco, t.1, c.1864, f. Γνωρίζω, Cognoſco, t.1, c.1865, f. Γνωρίζω, Notum facio, t.1, c.1866, c. PASS. Γνωρίζομαι, t.1, c.1866, g.

Γνώριμον, τὸ, ſubſt. t.1, c.1868, c E

Γνώριμος, Notus, particip. t.1, c.1867, h. Γνώριμος, Notus, nomen, t.1, c.1868, d.

Γνωρίμως, Plané.

Γνώρισις, t.1, c.1867, e

Γνώρισμα, Indicium, t.1, c.1867, a. Γνώρισμα, Inſigne, Ornamentum, ibid. b. Γνωρίσματα, plur. num. Monumenta, ib. c.

Γνωριστικὸς, t.1, c.1867, g

Γνωσιμαχέω, t.1, c.1830, g

Γνῶσις, Cognitio, ibid. d. Γνῶσις, Cognitio, de iudice, ibid. f. Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, ib. g. F

Γνώσσω, t.1, c.1834, a

Γνωστέον, t.1, c.1832, a. Γνωστὴρ, ib.b

Γνώστης, ibid. a

Γνωστικοὶ hæretici, t.1, c.1835, e

Γνωστικὸς, ib. Γνωστικῶς, ib.f

Γνωστὸς, t.1, c.1831, c. Γνωτὴ, t.1, c.1834, d

Γνωτίδια, t.1, c.1835, d. Γνωτὸς, t.1, c.1834, b

Γνώω, pleonaſmo τοῦ ω dictum volunt pro γνῶ in ſubiunctiui modi tẽpore præſenti: apud Hom. Od. ξ, Εἰπέ μοι αἴκε ποθι γνώω. Alioqui & thema eſſe dicitur futuri γνώσω, & cæterorum quæ inde formantur temporũ: ſed inuſitatum id eſt, quippe pro quo γινώσκω vſurpari ſoleat, quod & ipſum inde deriuatum eſt. G

¶ Γοάω, & Γοάομαι, t.1, c.858, h

Γόγγρος, ου, ὁ, Congrus ſeu Conger: piſcis ἀμαξιαῖος ſæpe ob magnitudinem, vt plurimum αἰθραχθὴς, vt tradit Athenæus libro 7, vbi & χύλλον nominari refert ex Nicandri Γλώσσαις. Meminit eiuſdem Ariſtoteles Hiſt. animalium lib. 8, & Plinius lib. 9, cap. 20. ‖ Γόγγρος dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teſte Theophraſto Hiſt. plantarum l.1, cap. 13, hoc eſt, Eminentia quædam rotunda in trunco arboris. à cuius ſimilitudine DICITVR Γογγρώνη, ἢ βρογχοκήλη, H

Tumor gutturis. veluti quum Hippocrates Epidem. libro 6, dicit τὸ ψυχρὸν eſſe συστρεπτικὸν, ideóque inuehere φύρεα & γογγρώνας. Vbi Galenus annotat, videri ſibi Hippocratem φύρεα appellaſſe τὰς θερμοτέρας ἐν τοῖς τραχήλοις μορίοις πάσης: γογγρώνας autem, τὰς στρογγυλωτέρας. Mox γογγρώνας eſſe dicit τὰς περιφερεστέρας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷαί περ εἰσὶν αἱ γινόμεναι ποτὲ τῶν δένδρων ἐπιφύσεις καλοῦσι γόγγρους. Allatóque illo Theophraſti loco cuius ſuprà facta eſt mentio, addit, eſſe quoſdam qui ſuo etiam tempore audierint Theſſalos eiuſmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συστῶσι, γογγρώνας nominare. In lexico quoque ſuo γόγγρωνα exponit βρογχοκήλην, nominatam ſic eſſe addens ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων στρογγύλων ἐξοχῶν. Vbi itidem verba Theophraſti citat. Sed ſuſpectum videtur illud γόγγρωνα, quum apud Hippocratem ſit γογγρῶναι: legatúrque apud Heſychium quoque γογγρώνη, quod eſſe dicit ἀπόστημα ἐν φάρυγγι. Porro quod ad γόγγρον piſcem attinet, ſi Etymologo credimus, dictus eſt παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ἐσθίω, facto diplaſiaſmo, quoniã ἀπεσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας.

Γογγύζω, t.1, c.859, f

Γογγυλεύματα, t.3, c.1110, b. Γογγυλεύω, ib.

Γογγυλέω, ib. Γογγύλη, t.3, c.1109, e

Γογγυλίδιον, t.3, c.1110, a. Γογγυλίζω, ib.b

Γογγύλιος, t.3, c.1109, f. Γογγυλὶς, ib.g

Γογγυλος, ib.d. Γογγυλόσκελος, ib.

Γογγυλωτὸς, ib.e

Γόγγυσις, idem ac γογγυσμὸς, Murmuratio vel Obmurmuratio.

Γογγυσμὸς, t.1, c.859, f. Γογγυστὴς, ib.

Γογγυστικὸς, ib. Γοερὸς, ib.b

Γοήμεναι, ib.a. Γοήμων, ib.

Γόης, ib.b. Γοητεία, ib.e

Γοήτευμα, ib. Γοητεύω, ib.d

Γοητικὸς, ib.

Γοίδημι, Heſychio ἐπίσταμαι: pro εἴδημι, ſeu ἐγὼ εἴδημι, Scio.

Γοῖνος, eodem teſte pro οἶνος dicitur, pleonaſmo τοῦ γ. Idem & Γοινοχόης affert pro οἰνοχόη.

Γοῖσον, SIVE Γοῖτον, Etymologus dici ſcribit ῥύπον, Sordes. Vtriuſque horum vocabulorum mentio apud Heſychium quoque fit. Γοῖσος enim ab eo exponitur μέλαν, πλατύ: & Γοῖτος, ῥύπος, πάχος. de quo & in Ἀκοσίῳ ſuprà dictum eſt. At Γοιταὶ, eidem Heſychio ſunt κριθαὶ, χάσις, Hordeum, Gramen.

Γοισοῦται, ab Etymologo exponitur πλατυνέται, ἐλαύνεται, χαλκεύεται, κάμπτεται, κοιλαίνεται, μελαίνεται, Dilatatur, Cuditur, Flectitur, Cauatur, Nigratur.

Γοῖτος, vide in Γοῖσος paulo antè.

Γόμος, t.1, c.843, g. Γομόω, ib.

Γομφίασις, t.1, c.860, a. Γομφιασμὸς, ib.b

Γομφιόδουπος, ib.a. Γομφίος, ib.

Γομφοπαγὴς, t.1, c.859, g. Γόμφος, ib.f

Γομφότομος, ib.g. Γομφόω, ib.

Γόμφωμα, ib.

Γόμφωσις, ibid. Vide & Γιγγλυμὸς ſuprà.

Γομφωτὴρ, ib.h. Γομφωτήριον, ib.

Γομφωτὸς, ibid.

Γόνας, t.1, c.1887, g. Γονατίζω, t.1, c.1891, f

Γονατόομαι, ib. Γονατώδης, ib.

Γονεία, t.1, c.843, c. Γονεὺς, ib.b

Γονεὺς, ib. Γονεύω, ib.c

Γονὴ, t.1, c.839, d. & c.1575, g. ob.

Γόνιμος, t.1, c.843, a

Γονοειδὴς, t.1, c.840, d

Γονόεις, εντος, ὁ, Fœcundus, Fertilis.

Γονόομαι, affertur ex Gazæ Grammat. libro 3, pro ὀκλάζω, ἱκετεύω, Genibus aduoluor, Ad genua accido. Sed pro eo γουνοῦμαι potius dicitur, & quidem peculiariter apud poetas.

Γονοποιία, t.1, c.840, d

Γονόρροια, ib. Γονόρροιος, ib.

Γονορρύα, ib. Γονορρυέω, ib.

Γονορρυὴς, ibid.

Γόνος, t.1, c.839, g. Γονὸς, t.1, c.840, b

Γόνυ, t.1, c.1887, f Γονυκός, t.1, c.1891, a

Γονυκλινέω, t.1, c.1890, d. Γονυκλινής, ib.
Γονυκλισία, ib. Γονύκροτοι, ib.f
Γονυκρώτερος, t.1, c.1891, a. Γονυπετέω, t.1, c.1890, g
Γονυπετής, ib.
Γονώτερος, Fertilior, Fœcundior: compar. à γονιμός.
Γοοπλανής, t.1, c.859, a. Γόος, ib.
Γοόωσα, Ionica dialysi dicitur pro γοῶσα, id est θρηνοῦσα, à them. γοάω.
Γοργάδων, Hesychius ex Sophoclis Dædalo affert pro ἁλιάδων, Marinarum. Affert idem ET Γοργίδες pro αἰγιαλίδες.
B Γόργα, & Γόργος, vide in Γοργώ.
Γοργεύω, vide in Γοργός.
Γοργίδες, vide in Γοργάδων.
Γοργολόφα, Γοργολόφας, Γοργόνειος, & Γοργόνωτος, vide in Γοργώ.
Γοργὸς, οῦ, ὁ, Velox, Citus: vel Agilis, Facilè mobilis, Versatilis. Hesychio ταχὺς, εὐκίνητος: vt Hermog. sanè copulatè dicit εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος: apud quem est & γοργὸς ῥυθμός. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponitúrque non solùm Velox, Citus, Agilis, sed etiam Viuidus, Acer: & quidem ita vt simul sit terribilis. C In Epigr. γοργὸς Ἄρης. Euripid. γοργὸς ὁπλίτης. Xenoph. Pæd. 4, μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Idem in Symp. πρὸς τὸ γοργότεροί τε ἅμα φαίνεσθαι καὶ φοβερώτερον φθέγγεσθαι καὶ σφοδρότεροι εἶναι. Idē De re equestri, ἵππον ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, Motus citatus, Agilitas: vel etiam Acrimonia & viuacitas. vt ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. Idem ET Γοργότης dicitur vocabulo substantiuo. Hermog. δοκεῖ μὲν λέγειν, καὶ νὴ Δία ταχέως ἀφ' ἑκάστου αὐτῶν ἀπαλλάττεσθαι· διὸ καὶ γοργότητά τινα ἔχει ὁ λόγος, καὶ τομὴν ἐμφαίνει. D vbi satis clarè exponit sese γοργότητα & ταχύτητα pro eodem dicere, nimirum Celeritatem, Velocitatem, Cursum citatum. Ab eodem γοργὸς est VERBVM Γοργόομαι, significās Fio γοργὸς, seu Agiliorem & viuaciorem me præbeo, Agilius & viuacius me infero: aliis Ferocio. Xenophon De re equ. μάλιστα δ' ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθοι, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος. ITEM Γοργεύω, Gradū cito, Velocius gradior, Festino. Hesych. enim γόργευσον, exp. τάχυνον, σπεῦσον. Est inde & ADVERB. Γοργῶς, Velociter, Agiliter. E
Γοργύρα, Hesychio est ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξίεισι, Canalis subterraneus per quem aqua effluit. Harpocration quoque huius vocabuli meminit, dicens esse τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα, fossam subterraneam, apud Dinarchum, Æschinem & Herodotum libro 3. Eadémque ex eo refert Suidas, apud quem tamen in manuscripto etiam codice proparoxytonως scriptum γόργυρα. Apud Eustath. rursum paroxytonως γοργύρα, qui Ionicè γοργύρην eam nominari ait, esséque ὑπόνομον βορβορώδη, meatum sub terra cœnosum. vt apud Herodotum ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Apud Suid. rursum ET Γοργύνη pro δεσμωτήριον ὑπόγειον, F Carcer subterraneus: in manuscripto etiam codice: sed metuo ne perperam pro hoc γοργύρη.
Γοργὼ, οῦς, ἡ, Hesychio est γοργότης, Velocitas, Agilitas. Alioqui Γοργὼ fingitur filia quædam Phorcys & Ceti, horrenda facie, & qua visa lapidescerent ii qui vidissent: vnde & in clypeis scutisque eius imago pingebatur, vel in thoracibus, ad territādos hostes. Hesiodus in Scuto Herculis, Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς. G Sic Homerus Iliad. λ, de scuto Agamemnonis, Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. Ab eodem Homero Iliad. θ, Hector memoratur Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. Rursum Hesiod. in Theogonia tres Γοργοῦς numerat, Σθενὼ, Εὐρυάλην & Μέδουσαν: quarum tamen postrema, à Perseo δειροτομηθεῖσα, præ cæteris duabus κατ' ἐξοχὴν nominari Γοργὼ solet, ET Γοργὼν etiam. Alexander verò Myndius apud Athenæum sub finem libri 5, cōficta hæc de Gorgonibus ait à poetis: H reuera enim gorgona esse animal quoddam Libyæ fronte iubata, & halitu perimens & visu, siquem discussa iuba aspexerit. Porro παρὰ τὴν Γοργὼ seu Γοργόνα (quæ, si Suidæ credimus, vocatur ETIAM Γοργόνη) dicta Γοργολόφα & Γοργολόφας: Γοργόνωτος & Γοργῶπις cum A fœminino γοργῶπις. Quorum PRIMVM, Γοργολόφα, epitheton est Palladis apud Aristophanem in Equitibus, quam ibidem & φοβεσιστράτην nominat. Fingitur enim ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel potius caput Gorgonis in cono. SECVNDVM, Γοργολόφας, apud eundem comicum epitheton est Lamachi, in Acharnens. Ἰὼ Λάμαχ', (inquit) ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς, Βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς. id est, ὁ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων, vt Hesych. exponit, attestante & scholiaste comici Lamachum habuisse B ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα. atque adeo ipse Lamachus ibi exauditis verbis eius qui opem ipsius implorat, inter alia dicit, Τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; nimirum γοργόνα appellans τὴν γοργολόφαν περικεφαλαίαν, quam per iocum poeta paulo pòst μορμόνα vocat. TERTIVM, Γοργόνωτος, In tergore Gorgonis caput pictum habens. Lamachus in eadem Aristophanis fabula puero suo dicit, Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον: quoniam, vt dictū est, habuit ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα, sicut Agamemnon apud Homerum, & C Hercules apud Hesiodum. QVARTVM, Γοργῶπος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Gorgûs oculos seu faciem habens: Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων βλοσυρώπιδος, vt Homerus loquitur. hoc est Horrendus aspectu, vt Gorgo. Ita Suidas quoque & Hesychius γοργωπὸν ἕδραν exponunt φοβερὰν καθέδραν: sed hic γοργωπὸν expon. etiam πικρὸν τὴν βλέψιν, quum potius debuisset φοβερὸν reddere: quemadmodum FOEMIN. Γοργῶπις exp. φοβερόφθαλμος, Suidas γοργόφθαλμος, qui & ipse γοργὸς pro φοβερὸς accipi testatur. Præterea παρὰ τὴν Γοργὼ DICITVR Γόργος, D Qui est Gorgûs. Homerus Odysseæ λ, Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου, Gorgonis caput, monstri horrendi. Sic Hesiodus Aspide, ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. AT Γόργα, Hesychio sunt προσωπεῖα, Laruæ & μορμολύκεια: procul dubio ab effícto in ipsis capite Gorgonis. Dicitur ET Γοργόνειος forma possessiua παρὰ τὴν Γοργόνα, vt Latinè quoque Gorgoneus. veluti γοργόνειοι ἀστέρες, Stellæ Gorgoneæ, apud Proclum in Sphæra: in sinistra nimirum Persei manu, qua Gorgonis à se occisæ caput tenet. Apud Plutarchum ve- E rò in Themistocle, vbi legitur, τὸν γοργόνειον ἀπολέσθαι ἀπὸ τῆς θεοῦ τοῦ ἀγάλματος, puto scribendum potius τὸ γοργόνειον, quod est Γοργόνος seu Γοργοῦς ἐκτύπωμα. id enim ἐπὶ τὸ στῆθος ἐνεχάραττον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἅτε πολεμικῆς δῆθεν καὶ φοβερᾶς. nisi fortè cum τὸν Γοργόνειον subaudiendum sit substātiuum λόφον. nam & in vertice seu cono galeæ quæ ei imponebatur, caput Gorgonis effingebatur: vnde & γοργολόφα ab Aristophane cognominatur. Alioqui γοργόνειον, vt μορμολύκειον generalius pro προσωπεῖον etiam ponitur, vt γόργον suprà: quum propriè larua sit Gorgonis caput effictum habens. Apud Suidam in manuscripto etiam codice properi- F spωmenως scriptum Γοργονεῖον, προσωπεῖον: sicut & γοργεῖα nonnulli scribunt pro γόργα, & μορμολυκεῖα pro μορμολύκεια.
Γορδελίζειν, Hesychio ἀδολεσχεῖν, Nugari.
Γόρδυλον, à Paulo Ægin. l.6, in serie τοῦ γ, vocatur id quod ab aliis τόρδυλον & τορδύλιον.
Γορπιαῖος μὴν, Macedonibus est qui Romanis September, vt tradit Suid. Meminit eius Plut. in Theseo. Vide & G Tractatum De mensibus.
Γόρτυξ, pro ὄρτυξ dicitur, teste Hesychio, vt γιτέα pro ἰτέα.
Γοῦν, pro γε οὖν dicitur: non tamē vtriusque simul signif. vbique retinet, sed modò pro γε solo, modò pro οὖν solo ponitur. Aliquando igitur significat Certè, Quidem, vel coniunctim Certè quidem, Equidem. Sophocles, ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem, seu A me quidem certè, A me equidem. Sic Lucianus, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι. Alia huius significationis exempla vide apud Budæum comment. pag. 905.
H Significat etiam Quippe, & Siquidem. cuius exemplū habes ibidem apud eundem. cui simile & hoc, πρόσθεν γοῦν ἄκλητος ἧκον, Quippe qui nō accersitus venerim. seu Vt qui nō vocatus venerim. Nisi malis ibi interpretari Nam, Enim. nam & pro γὰρ interdum ponitur, sicut γε,

vt idem Bud.ibidem docet, exemplo ex Xenophonte allato. atque adeo idem propemodum significant Siquidem,& Quippe quod,Nam. | Interdum pro γε δὴ ponitur,seu ἀλλά γε,hoc est Saltem. Demosth. καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον, saltem nomen. Ita Bud.ibidem,afferens & aliud exemplum ex Galeno, & μειωτικὴν particulam hanc appellans in hac significatione. | Habet & vim definitiuam & circumscribentem sicut Duntaxat.Galen.in 1 Methodi, τὰ γοῦν ἁπλᾶ,Duntaxat simplicia. Bud.ibidem. | Interdum significat Etiam,Quoque. Demosth. παρὰ δ' ὑμῖν ἂν λάβῃ τις,ἔχειν ὑπῆρξεν τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον, Alio quoque tempore, Alio etiam tempore. (vel etiam, Et quidem Alio tempore:id est,καὶ δὴ τὸν ἄλλον χρόνον) Luc. ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, Aliqui etiam,Quin & nonnulli. Idem, ἔοικας γοῦν κάκιστα προσθήσειν, Videris denique.Hæc Bud.ibid. | Nonnunquam significat οὖν, Igitur,Itaque,Idcirco. Plutarch. λέγεται γοῦν, Fertur itaque.Idem, ταῦτα γοῦν, Hæc igitur. Hesychius quoq; γοῦν exp. τοίνυν. | At εἰ γοῦν,exponitur Alioqui si.

C Γοῦνα,poetica metathesi pro γόνυα dicitur seu γόνατα,à γόνυ:itidémq; γούνεσσι pro γονεσσι,& γουνὶ pro γόνυΐ,& γουνὸς pro γόνυος,itidémque γούνων pro γονύων:quorum exempla habes in Γόνυ,ex Hom.t.1,c.1888.

Γουνάζομαι,t.1,c.1892,a

Γούνατα,poetica epenthesi pro γόνατα dicitur,ab inus.nom. γοῦνας.refertur ad γόνυ,quod vide.

Γουνὶς,ίδος. Arat. ἄγχι δέ οἱ σκαιῆς ἐπὶ γουνίδος.Hæc v.lex. sine vlla expositione. sed perperam scribunt diuisim ἐπὶ γουνίδος pro composito ἐπιγουνίδος. quod vide t.1, c.1891,d & f.

D Γουνοπαχής,ib.b

Γουνὸς,οῦ,ὁ, t.1,c.840,b. At γουνὸς,poetica metathesi positum pro γόνυος,vide in γόνυ,t.1,c.1887,g.

Γοώδης,t.1,c.859,b

¶ Γραβδην, t.1,c.864,a

Γράβιον,ου,τὸ,dicitur ilignum quernúmve lignum, quod fractum fissumve & accensum iter facientibus lucem præbet,teste Athenæo lib.15. Apud Etymol.verò & in lex.meo vet. Γραβδὶς esse dicitur λαμπὰς, & quidem ἡ κατεξυσμένη seu διεσχισμένη,à γράφω significante ξέω. Sed γραβίου meminit Eust.quoque pag 1571, Athenæi illa verba referens, dicénsque videri esse δᾳδων εἶδός τι,siquidem πίσσαν κατασπάζειν ἔχει, vt patet ex Theodorida Syracusano,sic canente,Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν.

Γραΐδιον,per synæresin pro γραΐδιον dicitur, Anicula.Eust.

Γραῖα,t.1,c.848.g. Γραίας,ib.h

Γραΐδιον,t.1,c.849,c

Γραϊκὸς,οῦ,ὁ,Anilis. At Γραικὸς,Græcus,Ἕλλην:vnde A D V E R B.Γραικιστὶ pro Ἑλληνιστὶ,Græcè. Etymol.

Γραῒς,t.1,c.849,c

F Γραίνειν,Hesych.ἐσθίειν,Comedere.quod & γράειν.

Γραιολέας,idem esse dicit πονηρὰς ἢ ὀλεθρίας γραίας, Improbas aut pestiferas anus.

Γραιόομαι,οῦμαι, Anus fio,Senesco.

Γραιωπίας,Qui anili facie est. Hesychio γραίᾳ ἐμφερής.

Γράμμα, t.1,c.861,d

Γραμματητά,Hesych.exp.γραμματευτά.

Γραμμάτειον,t.1,c.863,g. Γραμματεία,ib.d

Γραμματείδιον,ib.c. Γραμματεῖον,ib.a

Γραμματεὺς,t.1,c.862,g. Γραμματεύω,t.1,c.863,d

Γραμματηφόρος,t.1,c.862,d

Γραμματίας,t.1,c.878,c. Apud Hes.verò legitur γραμματίας expositum παρεσταγμένους.

Γραμματίδιον,t.1,c.863,e. Γραμματίζω,ib.f

Γραμματικεύομαι,t.1,c.862,g. Γραμματική,ib.

Γραμματικὸς,ib. Γραμματικῶς,ib.

Γραμμάτιον,t.1,c.863,f. Γραμματιστὴς,ib.

Γραμματιστικὸς,ib.g

Γραμματοδιδασκαλεῖον,t.1,c.862,b

Γραμματοδιδασκαλίδης, ibid.

Γραμματοδιδάσκαλος,ib. Γραμματοεισαγωγεὺς, ib.c

Γραμματοκύφων,ib.

Γραμματολικριφίδες,Qui literas obliquè & perplexè tractant,seu literarum deprauatores. Epigr.l.2,Τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσι.

A Γραμματοπώμῳ μελάσμασι, in vulg.l.ex Epigr.affertur pro Atramento quo fiunt literæ. Sed forsan scribendum γραμματοπήκῳ, aut γραμματόκῳ.

Γραμματοφόρος,t.1,c.862,d. Γραμματοφυλάκιον, ib.

Γραμμὴ,t.1,c.877,c. Γραμμίζω,t.1,c.878,d

Γραμμικὸς,ῦ,ὁ,Linearis.vt γραμμικαὶ ἀποδείξεις apud Quintil.1.1,c.10,Demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. | Γραμμικὸς pro Linearum peritus, affertur ex Plut.De exilio.

Γραμμισμὸς,t.1,c.878,e. Γραμμοειδὴς,t.1,c.877,f

B Γραμμοειδῶς,ib.

Γραμμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Lineæ similis. Theophr.Hist.plāt. libro 4,cap.13 πρὸς μιᾷ γὰρ ἀρχῇ γραμμώδεις ἔχει τὰς περιαχυώδεις μοίρας.Ibidem dicit,ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδῆσαι. At quod lib.7,cap.3, de seminum differentiis dicit,τὰ δὲ στενὰ καὶ γραμμώδη,καθάπερ κύμινον, Plinius lib. 19,cap.7,sic reddidit,Quibusdam angusta & canaliculata,vt cumino.

Γρασόβαι,οἱ,dicuntur οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες γραῖδας ὡς μὴ ἀγρεύζειν: vel γραυσὶ συγκοιμώμενοι, γραῖς ὀχεῦται,ab ea significatione τοῦ σοβεῖν à qua σοβάδες dicuntur αἱ πόρναι.Ita scholiastes Aristophanis in hoc Pacis loco, Γοργόνες ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι ἅρπυιαι, γρασόβαι μιαροὶ, τραγομασχάλοι ἰχθυολῦμαι. Vbi procul dubio in ābiguo lusit poeta,intelligi volens simul & Vetularū ab emendis piscibus abactores seu depulsores, ideóque piscium auidissimos voratores: & Vetularum amatores, γραοφίλους.

Γράπτιν, Hesychius dici scribit γῆρας πέττιγος ἢ ὄφεως καὶ τῶν ἐκδυομένων.id est Senectam seu exuuium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle & senecta sese exuere solent tempore verno.vnde & Vernatio dicitur exuuium illud & squallentes anni.sed addit Hesychius esse etiam εἶδος ὀρνέου, & ῥυσὸν,rugosum:ἀπὸ τοῦ γραμμὰς ἔχειν ταῖς ῥυτίσι: deriuari innuens à γράφω. Etymologo verò & lex.meo vet.oxytonως Γραπὶς est ὁ ἐρρυτιδωμένος, ἀπὸ τοῦ κατογεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι.

Γραπτίνης,eidem H.& Etym est οἰνός τις τραχύς.

Γραπτέον,Scribendum.

Γραπτὴρ,t.1,c.863,g. Γραπτὴς,ib.h

E Γραπτὸς,ib. Γραπτὺς,t.1,c.864,a

Γράσος, teste Etymologo & lex.meo vet. propriè est ὁ ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων συναγόμενος ῥύπος, Sordes quæ in ouium lanis colliguntur. quæ οἴσυπος etiam dicuntur. Γράσος, vt iidem tradunt, dicitur ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία, Alarum fœtor, Axillarum grauis odor. vt Pollux quoque libro 2,dicit, τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν,ὥσπερ καὶ τὴν ἐν μασχάλαις,nominari κιναβραν,& γράσον,tum ab aliis tum ab Eupolide. Sic Aristot.in Probl.τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσι,hirci virus olent. Ita enim Latini illū alarum pedorem appellant,à grauiore hircorum fœtore. Suidæ quoque γράσος est ἡ δυσοσμία τῶν τράγων: E T Γράσων ἄνθρωπος,ὁ δύσοσμος:vt in hoc,τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου,Hircum olenti, Hircoso.id est Cui fœtent alæ. | Γράσος Etymologo est etiā ὁ μωρὸς καὶ ἀσύνετος: quo significatu Hesych. γράσων accipi tradit,exponens μωρὲ,ἀσύνετε,Fatue, Demens. Hoc ipsum γράσων Etymologo rursum est ἡ χλωρὰ κριθὴ,à verbo γράω significante ἐσθίω.Sed pro eo lex.meum vet.habet Γράστις,& quidem rectius,meo iudicio.

G Γράσος, ου, ὁ, pro ἀλαλαγμὸς accipitur, quod est Clamor seu vociferatio militum in cōgressu acierum : Vegetio Barritus.apud Plut in Apophth. θάρρει καὶ μὴ φοβοῦ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων.αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσον οὐχ ὑπομένουσιν. verba militum ad Alexandrum.

Γράστις,εως,ἡ,Gramē: quod & κράστις.Vide Γράσος & Γράω.

Γράσων,vide in Γράσος paulo antè.

Γραύκαλος,Hesych.ὄρνις τεφρὸς,auis cinerei coloris.

Γραῦς,t.1,c.848,g. Γραφείδιον,t.1,c.866,f

Γραφεῖον,ib.e. Γραφεὺς, ib.

H Γράφω,t.1,c.861,d. Γραφὴ,t.1,c.864,a

Γραφικὴ,t.1,c.866,h. Γραφικὸς, ib.f

Γραφικῶς, ib.h

Γραφιοειδὴς, t.1,c.867,b.& t.3,c.391,c.ob.

Γραφίον,t.1,c.867,b. Γραφὶς,b.a

Γραφίσκος,ibid.b

Γεάφω,t.1,c.860,b. Γεάφομαι,ib.e

Γεάω,Comedo.ἐσθίω.vnde apud Callimachũ ἔγεαε, Comedebat. Sic Hesych. Cyprios ait γεᾶ dicere pro φάγε, Comede. Etymol.& perispωmenωs γεᾶ dici innuit, cuius fut.esse γεάσω. Inde Eustath.deriuat τὴν γεάσιν, vtpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωεὰν ἐσθιομένην: deducens inde & τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γεαῦν & τὴν γεᾶναν πέτραν. Deriuat inde Etymol.γεάφειν quoque, vtpote significante illo γεάειν etiam ξύειν. At quod ad γεάσις attinet,Ælius Dionys.apud Eust.ipsum prorsus reiicit, & inusitatum esse ait: tantùm enim per κ dici κεάσις.

Γεαώδης, εος,ὁ καὶ ἡ, Anilis,Senilis.

Γρηγορέω,t.1,c.1075,b. & t.3,c.674,c.ob.

Γρηγόρησις,t.1,c.1075,b. Γρηγορητέον,Vigilandum.

Γρηγορικός,t.1,c.1075,b. Γρηγόρσιον,t.3,c.105,h

Γρηγορώτερον,Vigilantius.Ex Gaza in Somn.Scip.

Γραῖος,Anilis, Antiquus.παλαιός, Etym.& Hes.

Γρανίη,iisdem sunt ἄνθη σύμμικτα, Miscela florum.

Γρανικός,dictus fluuius quidã putatur quasi Γραίνικος, quoniam ibi οἱ Γραικοὶ ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους. Idem & Γράνικος nominatur cum ab aliis tum à Plutarcho, qui & ipse apud eum testatur fusum & deuictum ab Alexandro Darium.

Γρῖνος, & Γρῖνις,vide in Ἄγλινον.

Γρηπίζω, t.1,c.878,g

Γρῆπις, Suidæ ὁ βυρσεύς, Coriarius. pro quo apud Hes.scriptum Γρηνίς.

Γρηῦς,t.1,c.848,g. Scribitur & oxytonωs γρηύς.vt Etymol.dicit γρηῦν à Nicandro in Alexiph.dici τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι:nimirum v.90,vbi dicit, φιαρὴν δὲ ποτὸν ἀποαίνυσο γρηῦν. Verùm ibi & manuscriptus cod.properispωmenωs habet γρηῦν. Notandus porro ibi vsus iste huius vocabuli. γραῦς enim seu γρηῦς dicitur ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος,seu ὁ ἐπιπολάζων τῷ γάλακτι πεπηγὼς ἀφρός,quoniam ῥυσοῦσθαι ὥσπερ τὸ τῶν γραῶν δέρμα. Indéque comp.verbo ἀπογραΐζειν dicitur τὸ ἀποαίνυσθαι τὴν γρηῦν, vt Nicander loquitur. schol.enim hæc eius verba, φιαρὴν δ' ἀποαίνυσο γρηῦν, sic exponit,τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τοῦ γάλακτος ἀπογράϊσον.

Γρηΰς,t.1,c.848,g

Γρίηλον, à quibusdam dicitur τὸ ἱπποσέλινον. Dioscorides lib.3, cap.78.

Γρῖνος,Hesychio δέρμα,Pellis,seu Cutis.

Γριπεύς,t.1,c.878,e. Γριπεύω, ib.f

Γριπηΐς,ib. Γριπίζω, ib.g

Γρίπισμα,ib. Γρῖπος,ib.e

Γριπώμενα, Hesychio & Etym. τὰ συνελκόμενα,τὰ ἀνασπώμενα συμπαθοῦντα,seu ἐγγίζοντα. Vide & Γεφᾶσθαι.

Γρίπων, t.1,c.878,f

Γεφᾶσθαι,Hesychio γεάφειν, Scribere. Sed addit,quosdam dicere à Laconibus vsurpari pro ξύειν ἢ ἀμύσσειν,Carpere & vellicare vnguibus, seu Laniare vnguibus. Idem mox γεφώμενα exponit non solùm γεαφόμενα,sed etiam ἐπανειλούμενα:quod paulo antè γριπώμενα. Apud eundẽ legitur Γεγεισῶς,expositum ὁ τοῖς χερσὶν ἀλοῶν.

Γειφεύω,t.1,c.879,a. Γειφοειδής, t.1,c.878,h

Γεῖφον,ib. Γεῖφος,ib.g

Γειφώδης,t.1,c.879,a

Γρομφάς, siue Γρομφίς, Porca vetula, Scrofa. Hesych. Apud Suid.verò scriptum,Γρομφὰς ἡ παλαιὰ σκρόφα. At Γρομφεῖς,Hesychio rursum teste dicuntur οἱ ζωγράφοι:qui & γεαφεῖς.

Γρόνθων, Hesychio ἀναφύσησις ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ ἢ κιθαρισταί, Primum rudimentum tibicinũ, Modulus quem primùm docẽtur qui tibias inflare discunt. vt & Poll.autore,l.4,τὰ πρῶτα τῶν αὐλητῶν μαθήματα dicũtur τερέτισμα & γρόνθων. AT Γρονθοῦσθαι,Hesychius exp. θυμοῦται: quod & βρενθύεται dicitur.

Γρόσφος,ου,ὁ, apud Polybiũ & Plutarchum teli genus est, quod interpretantur Pilum, Hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Sunt qui Glandes interpretentur γρόσφους, vt videbis in Βελοσφενδόνη,t.1,c.711,f.

INDE Γροσφομάχος,Qui γρόσφοις in prælio vtitur,Qui γρόσφοις pugnat. ET Γροσφοφόρος, Qui γρόσφον seu γρόσφους gestat. Apud Polyb.in Epit. vtrũque legitur,& ex-

A ponitur Veles qui pilis vtitur, Pilanus.

Γρουμός, Hesychio στρόβιλος. Latinis verò Grumus est θρόμβος.

Γρουνός,οῦ,ὁ,Torris,Truncus. Vide Γρωνός.

Γρούνυται, Hesychio est μηρύεται siue ἐκπίνεται.

Γρῦ, vel Γρῦ, t.1,c.879,a

Γρύζω,ib.c. Γρυκτόν, ib.e

Γρυλλάζειν,ibid. Γρύλλη,ib.

Γρυλλίζω,ib. Γρυλλισμός,ib.

Γρυλλίων,ib. Γρύλλος,ib.

B Γρυμαία,ib.f. Γρυμαιοπώλης,ib.

Γρυμπάνειν, Hesychio est γρυποῦσθαι & συγκάμπτεσθαι. Infrà Γρυπαίνειν.

Γρωνός,eidem est ὁ γρύψ. Γρουνοὶ autem,Suidæ sunt κορμοὶ δρύϊνοι,seu τὰ τῶν γεαιδρύων ξύλα, Trunci querni,seu Vetustarum quercuum, aliarúmve arborum veterum, ligna. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ pro δρυινοί. Etymol. quoque hoc tradit,qui etiam addit,γρουνὸν dici quasi γέρωνον καὶ γέρον στέλεχος. Sed & γεωνὸν dici testatur, afferens hunc versum, Γρουνοὶ μὲν δαίοντο,μέγας δ' ἥφαιστος αἰέσι. Citat & Lycophr.autorem.

C

Γρύξ t.1,c.879,c

Γρυπαί, siue Γυπαί, dicuntur αἱ νεοσσιαὶ τῶν γυπῶν, Vulturũ nidi, teste Hesychio. Forsitan tamen potius sunt Gryphum nidi: nisi gryphes & vultures easdem esse velit aues.

Γρυπαίετος,à nonnullis exponitur Adunca aquila apud Aristophanem in Ranis, vbi Æschylus memorat in nauibus Persicis σημεῖα ἐντεγεάφθαι ἱππαλεκτρυόνας & γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Ego potius monstrosam auem interpretandum censeo mixtam ex aquilarum & gryphũ genere, vt γυπαίετον.

D

Γρυπάλιον, siue Γρυπάνιον, Hesychio γερόντιον, Senecio: procul dubio ex VERBO Γρυπαίνω, significante Incuruor: quoniam senum corpora incuruari crescentibus annis solent. Vtriusque verbi Harpocration quoque meminit,& ex eo Suidas. Annotat enim Dionysium, filium Tryphonis grammatici, Ὀνομάτων libro 2, dicere γρυπαίνειν esse τὸ γρυποῦσθαι, quemadmodum (inquit) τὰ ἁπαλὰ ξυλίφια, ὅταν κάμψαις ἀφαλῶν. Deinde allato hoc loco Antiphontis ex Ἀληθείας lib.2, καίων γὰρ τὴν γῆν καὶ συντήκων,γρυπάνιον ποιεῖ: & hoc Melanthii, ex Atthidos lib.2, σεισμὸς γίγνεται,καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ: subiungit, videri his in locis scriptores illos ostendere ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γρυπότητός τινος περὶ τὴν γῆν. Indicat igitur & lexicographus ille Γρυπάνιον esse Incuruũ: & Γρυπαίνειν, Incuruari: & Γρύπτειν, itidem Incuruari, Inflecti. est enim illud ἔγρυπεν aoι.2 verbi γρύπτειν, quod Hes.& ipse exp. γρυποῦσθαι, συγκάμπτεσθαι. Sed γρύψαι idẽ exp. ἠρέμα κράξαι, vel ἠρέμα φθέγξασθαι, vel ὑλακτῆσαι. In l. meo v. & apud Etymol. ETIAM Γρυπαίζειν esse dicitur σεῖσθαι τὴν γῆν παλλομένην καὶ ὥσπερ ῥυσοῦσθαι ἀπὸ σεισμοῦ: additque Etymologus, Antiphontem ita vsurpasse. Paulo pòst tamen meminit & τοῦ γρυπαίνειν, & Antiphontis locum suprà citatum affert.

E

F

Γρυπνόν, eidẽ H. στυγνόν,κατηφές, Triste, Demissum. quo modo & γρυπὸν exp.

Γρυπός,οῦ,ὁ, Hesychio est τὰ ἔξω τοῦ σώματος καμπυλόῤῥις,ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, Qui naso vel rostro est adunco & inflexo, Qui naso est aquilino. vt apud Xenophontẽ Pæd.8, pag.132. Cyrus Chrysantæ dicit optimè conuenire vxorem σιμήν, quoniã ipse γρυπὸς sit. Et Plutar.in Apophth.dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, eósque pro pulcherrimis habere, quoniam Cyrus, qui omnium regũ maximè ab eis fuit amatus, fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. Ideóque Socrates τὸν γρυπὸν vocare solebat βασιλικόν, teste eodẽ. Apud Athenæum est ὁ γρυπὸς ἐπικαλούμενος Ἀντίοχος.

G

¶ Significat γρυπὸς etiam τὸν στυγνὸν καὶ κατηφῆ, teste Etymologo & Hesychio. pro quo Hesych.habet & γρυπνόν. ¶ Non de homine verò solùm dicitur qui habeat τὴν ῥῖνα ἐπικεκαμμένην, sed de parte etiam eius aliqua vel re inanima, itidem pro Incuruus, Inflexus, Vncus. vt apud Xenophontem Pæd.8, pag.132, τῶν μὲν γὰρ μέσων γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δ' ἀδείπνων, σιμή. VNDE Γρυπότης, ητος,ἡ, Incuruitas, Aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xenoph. ibidem, φησὶ σοῦ τὴν σιμότητα ἡ γρυπότης ἀ-

H

εἰσα συναρμόσῃς. ET Γρυπόω, ῶ, Aduncum reddo, A Incuruum & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. suprà in Γρυπαίνω. VNDE Γρύπωσις, Incuruatio, Inflexio. ἐπικαμπή.

Γρυσμός, t.1, c.879, d

Γρυτάρης, vide in Γρυτοπώλης.

Γρυτάρια, t.1, c.879, e

Γρυτεύεται, Hes. exp. περισκευάζεται.

Γρύτη, t.1, c.879, e

Γρυτοπώλης, dicitur ὁ γρύτην, id est λεπτὰ σκεύη, πωλῶν. quo tamen vocabulo veteres non esse vsos tradit schol. Ari- B stophanis: sed dixisse pro eo ῥωποπώλης, (forsan ῥωποπώλης scripsit) & γρυτάρης. Interpretantur etiã Scrutarius, Friuolorum supellectilium venditor.

Γρὺψ, υπός, ὁ, Gryps seu Gryphus. Plinius enim & Gryphas dicit & Gryphis. Sunt autem gryphes seu gryphi, aues quadrupedes, lupi magnitudine, cruribus & vnguibus leoninis, pennis in pectore rubris, in reliquo corpore nigris. De bello autem cum eis Arimaspporum ob auri custodiam, multa Herodot. lib. 3, & Pausan. in Atticis: & Plin. libro 7, cap. 2, & ipse Ctesias in Persicis. Hesychio γρῦπες sunt non solùm εἶδος ζώου πτερωτοῦ, sed e- C tiam μέρος τῶν τῆς νεὼς σκευῶν & ἀγκύραι. forsan quoniam ancoræ adunco rostro sunt vt aues illæ fabulosæ.

Γρωθύλοι, Hesychio γρῶνοι, σπήλαια, Speluncæ.

Γρωθώνη, eidem est σαπρὰ γραῦς, Emarcida vetula. Sed addit, à quibusdam exponi παλαιὰν ὄνον, Vetulam asinam.

Γρωνάδες, eidem Hes. θήλειαι σύες, Porcæ, Scrofæ. Suprà γρομφάδες.

Γρώνη, ης, ἡ, Cauerna. τρώγλη. quod vt à τρώγω deriuatum, ita illud à synonymo γράω. Nicand. Theriacis, ἐνὶ γρώνησιν ἔδυκεν Μυοδόκοις. Etymologo & lexico meo vet. D Γρώνη est ἡ κοίλη καὶ πεπρισμένη πέτρα, ἢ διῃρημένη τὰ χοινία: Hesychio itidem ἡ ἐπὶ τῆς πέτρας δι' ἧς τὰ χοινία πρὸς τὴν τῶν νεῶν στάσιν ἠσφαλίζοντο. Sed idem Hesych. γρώνην esse dixerat etiam παλαιὸν ἀγγεῖον σκύτινον, & τὸ κενὸν τοῦ δίφρου οὗ λόγχαι κεῖνται. Eust. quoque huius ἁρματίου γρώνης meminit, ὁμωνύμου τῇ παρὰ Λυκόφρονι θαλασσίᾳ γρώνῃ, dicẽs esse locum in curru in quo scuticæ ponebantur, teste Ælio Dionysio. is enim γρώνην esse tradit τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματίου δίφρου εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο: quod & λωὸν E vocari à nõnullis. Nicander γρώνῃσι adiectiuè vsurpauit pro Cauis, Profundis & capacibus: in Alexiph. v. 77, Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' εἴαρι πῶν ἀμέλξαις. schol. enim ibi exp. κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. AT Γράνους, Hes. dici scribit τοὺς ἀκούοντας καὶ τοὺς μὴ λαλοῦντας, qui audiũt & non loquuntur.

¶Γύα, t.1, c.879. f. Γύαια, t.1, c.880, c

Γυάλαι, t.1, c.881, d. Γύαλον, ib. b

Γύαλος, ib. c

Γυγαίη νὺξ, Hesychio ἡ σκοτεινὴ γῆ. At Γυγάδας χρυσός, Aurum à Gyge ditissimo Lydorum rege Delphis oblatum: de quo, & de annulo eius, vide Herodotum libro 1, & Suidam.

Γύη, t.1, c.879, f. Γύης, ibid. g

Γυήτης, t.1, c.882, b

Γυῖα, t.1, c.879, f. Γυῖαι, ib. g

Γυιαλκής, t.1, c.880, f. Γυιοβόρος, ib.

Γυιοκόρος, ib. Γυῖον, ib. d

Γυιόομαι, t.1, c.881, c. Γυιοπέδαι, t.1, c.880, f

Γυιός, t.1, c.881, g. Γυιοτακής, t.1, c.880, g

Γυιοῦχος, ib. Γυιόω, t.1, c.881, c

Γυλιαύχην, t.1, c.607, d

Γυλιός, Etymologo est εἶδος πήρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα: Diogeni apud eundẽ est ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται, vasculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda sibi necessaria. At proparoxytonon Γύλιον (nã præcedens ὀξυνόμενον dicit) exp. χοῖρον ἢ λέοντα: addens, significare etiam Herculem. Eadem ferè Hesychius: sed scriptum habens Γύλλιος, qui etiam addit, γύλιον esse ἀγγεῖον πλεκτόν. quemadmodum Aristoph. quoque schol. γύλιον dicit fuisse σπυριδῶδες πλέγμα ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Vnde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Παῖ παῖ φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί. Item in Pace, ὅμοιον γυλίου στρατιωτικοῦ. quod στρατιωτικὸν πλέγμα scholiastes ibi dicit esse ἐπιμήκης καὶ στενόστομον.

Γυλλάς, eidem Hes. est genus poculi à Macedonibus sic dictum.

Γυλλίσκοι, eidem H. sunt pisces quidam.

Γυλλός, eidem est κύβος ἢ τετράγωνος λίθος, Cubus aut quadrangulus lapis. At Γυλλοί, eidem στολμοί.

Γυμνάζω, & Γυμνάζομαι, t.1, c.888, c

Γυμνάς, t.1, c 889, a. Γυμνασία, t.1, c.888, e

Γυμνασιαρχέω, ib. f. Γυμνασιάρχης, ib.

Γυμνασιαρχία, ib. B Γυμνασίαρχος, ib.

Γυμνάσιον, ib. e

Γύμνασις, εως, ἡ, idem quod γυμνασία, Exercitatio.

Γύμνασμα, t.1, c.888, e. Γυμναστής, ib. f

Γυμναστικός, ib. Γυμνηλός, t.1, c.889, d

Γυμνής, ib. c. Γυμνησίαι, ib. d

Γυμνητεύω, ib. c. Γυμνήτης, ib.

Γυμνητία, ib. Γυμνῆτες, ib. d

Γυμνικός, ib. c. Γυμνοδερκέομαι, t.1, c.887, f

Γυμνοδέρκομαι, t.1, c.945, c

Γυμνόκαρπος, t.1, c.887, f. & t.2, c.77, g

Γυμνόομαι, t.1, c.888, a. Γυμνοπαιδία, t.1, c.887, g

Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιά, ib. f

Γυμνοπαιδική, ibid. g

Γυμνοποδέω, ibid. h. & t.3, c.510, d

Γυμνοπόδης, t.1, c.887, g. & t.3, c.514, f

Γυμνοποδία, t.1, c.887, h. & t.3, c.510, c

Γυμνοπόδιον, t.3, c.510, d

Γυμνόπους, t.1, c.887, g. & t.3, c.510, e

Γυμνός, t.1, c.887, e. Γυμνοσοφισταί, t.1, c.888, a

D Γυμνοσπέρματος, t.3, c.930, e

Γυμνόσπερμος, t.1, c.888, a. & t.3, c.930, e

Γυμνότης, t.1, c.888, a. Γυμνόω, ib.

Γύμνωσις, ib. b

Γυναί, Mulier: in vocat. casu, à nom. γυνή. nisi malis per aphæresin τοῦ ξ esse ab inus. nomine γύναιξ, vnde γυνὴ suos obliquos mutuatur.

Γυναικάνηρ, t.1, c.890, c. Γυναικάδειον, t.1, c.891, d

Γυναικεία, t.1, c.890, h. Γυναικεῖον, ib.

Γυναικεῖος, ib. g. Γυναικηΐη, t.1, c.891, a

E Γυναικήϊος, ib. Γυναικίας, ib.

Γυναικίζω, ibid. d

Γυναικικός, ib. b. Γυναίκισις, ib. c

Γυναικισμός, ib. Γυναικιστί, ib.

Γυναικοειδής, t.1, c.889, f. Γυναικόθυμος, ib.

Γυναικοθύμως, ib. Γυναικοίεραξ, ib.

Γυναικοκόσμοι ib.

Γυναικοκρασία, ας, ἡ, Intemperantia in mulieres, Mulierositas. Ita v. l. Sed vereor ne perperam.

Γυναικοκρατέομαι, t.1, c.889, g. Γυναικοκρατία, ib.

F Γυναικοκρατούμενοι, ib. Γυναικομανέω, t.1, c.890, a

Γυναικομανής, t.1, c.889, h. Γυναικομανία, t.1, c.890, a

Γυναικόμιμος, ib.

Γυναικονίτης, perperam alicubi pro γυναικωνίτης.

Γυναικονομία, t.1, c.890, b. Γυναικονόμοι, ib. a

Γυναικοπαθέω, ib. b. Γυναικοπληθής, ib.

Γυναικοπρεπής, ib. Γυναικοπρεπῶς, ib.

Γυναικοφίλης, ib. c. Γυναικόφωνος, ib.

Γυναικόω, ῶ, vnde γεγυναικωμένα vocata sunt πέμματα quædam ὧν γυνὴ ἥψατο, teste Hesychio.

Γυναικώδης, t.1, c.891, b. Γυναικών, ib.

G Γυναικωνῖτις, ib. Γυναικωνίτης, ib. c

Γυναιμανής, t.1, c.89, c. Γυναιμανία, ib. a & c

Γυνάιον, t.1, c.891, e. Γύνανδρος, t.1, c.890, c

Γυνή, t.1, c.889, d. Γύννις, t.1, c.891, f

Γυννίς, ib.

Γύον, in vulg. lex. dicitur esse terræ mensura, à qua τετράγυον χωρίον vocetur apud Hom. sed perperam. scholiastes enim τετράγυον esse dicit τέσσαρας ἔχον γύας, deriuatum indicans à γύαι, quod Hesych. quoque exp. πλέθρα, H item & ὁδοί.

Γύπαι, Γυπαίετος, Γύπανον, Γυπάριον, Γύπη, Γύπινος, vide in Γὺψ paulo pòst.

Γυπαίνειν, Etymologo est τὸ συναγάγεσθαι, καὶ φρύγειν καὶ ξηραίνειν: καὶ σήπεσθαι τὴν γλῶν παλλομένην, καὶ ὑπὸ ἄλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ. pro quo suprà γρυπαίνειν & γρυπαίνειν. Sed perperã apud

eum SCRIPTVM Γωπαίνειν.

Γυπὸν, Hesychio μακρὸν, Longum.

Γύπωνες, teste Polluce libro 4, dicti saltatores quidam, qui ξυλίνων κώλων ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο διαφανεῖ Ταραντινίδι ἀμπεχόμενοι.

Γυραὶ πέτραι, rupes quædam sic dictæ in Icario mari. Hes.

Γύργαθον, idē Hesych. esse dicit σκεῦος πλεκτὸν ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι, Canistrum panarium è vitili, Cistam panariam è vimine plexam. vt apud Lucianum, ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηρούς. Verùm & alia ἐκ λύγων πλέγματα in alios vsus contexta, γύργαθοι nominantur. Athenæus libro 5, τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, in qualis è vimine plexis. Vbi vt πλεκτοὶ γύργαθοι dicuntur, ita & apud Pollucem γύργαθον πλέκειν. Suidas verò γύργαθον esse dicit καινὴν ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσιν, vt in prouerbiali illo dicto γύργαθον φυσᾶς, quod ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων vsurpari. nihiltamen vetat & hîc γύργαθον accipere pro cista seu qualo vimineo, quoniā & ipsum instare conari non minus vana opera est quàm τετρητὸν πίθον cribro hausta aqua implere.

Γυρεία, t.1, c.892, c. Γυρεύω, ibid. b

Γυρήτομος, ib. Γυρῖνοι, ib. c

Γύρεος, Orbicularis & in gyrum se reuoluens. περιφερὴς Suidæ in hoc senario, Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθεν γυρεῆς. Itidem verò γυρῶν exponit περιφερῶν. At Γυρεία, Hesychio est πάλη καὶ στολίς.

Γύρεις, εως, ἡ, Pollen. Ita autem appellant (inquit Plinius libro 18, initio cap.10) in tritico quod florem in siligine. Dioscorides, ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρεις. Athenæus libro 3, οἱ δὲ ἐκ γύρεως ἄρτοι γινόμενοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ ἀναδόσιμοι. VNDE Γυρεΐτας vocant τοὺς αὐτοπύρους ἄρτους, teste Hesychio, Panes ex ipso tritici flore, seu E polline. sicut in Geopon. lib. 10, legimus ἄρτον γυρεΐτην, καὶ τυρὸν αἴγειον, panem è polline. Notandum porro, apud Dioscoridem & alibi scriptum reperiri ETIAM Γύρις, vtrobique per υ, sed perperam, vt patet non solùm ex genit. γύρεως, quo idem Diosc. vtitur, l.3, c.48, sed etiam ex deriuato γυρεΐτης.

Γυρόδρομος, t.1, c.892, a. Γυροειδὴς, ib.

Γυροειδῶς, ib. Γυρόομαι, ib. b

Γυρὸς, t.1, c.891, f.h. & t.2, c.509, d.ob.

Γῦρος, t.1, c.892, a. Γυρόω, t.1, c.891, h. & 892, b

Γυρτὸν, Hesychio σκυφόν. Γύρις, vide in Γύρεις.

Γύρωμα, t.1, c.892, b Γύρωσις, ib.

Γὺψ, υπὸς, ὁ, Vultur: qui & αἰγυπιός. Homer. Iliad. χ, – τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Κείμενον. Plutarch. οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Idem dicit δικαιότατον εἶναι τὸν γῦπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων. At γυπὸς σκιὰ dicitur prouerbio ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων, teste Suida: Hesychio autem, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου παραπλεόντων. INDE Γυπαίετος, Aquila vulturis speciem referens. Aristot. Hist. animalium lib. 9, cap. 32, de quarto aquilarum genere quod περκνόπτερον vocari ait, γυπὶ ὅμοιος, ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαίετος. Vnde Plinius lib. 10, cap. 3, Quarti generis est percnopterus: eadem oripelargus, vulturina specie. ITEM Γύπινος, Vulturinus, Qui è vulture est. cuius fœmininum γυπίνη, Vulturina. Est inde ET Γυπὴ, SEV Γύπη, significans Vulturis nidus. Hesych. verò γύπας vocari dicit non solùm τὰς τῶν γυπῶν νεοσσιάς, vt χυτρὰς

A τὰς τῶν χυτρῶν, verùm etiā καλύβας καὶ θαλάμας, & τὰς κατὰ γῆς οἰκήσεις, σπήλαια, Tuguria, Lustra, Domicilia subterranea, Speluncas. Quas ET Γυπάρια nominari addit, voce nimirum diminutiua ex præcedente γύπη. velut apud Aristophanē in Equitibus, – οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις. Vbi scholiastes quoque γυπαρίοις exponit φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ στενοῖς χωρίοις: addens, Cratino teste πᾶσαν στενὴν καταδύσιν sic nominari. potissimùm verò ibi intelligi cauernas in muris, quoniam in eiusmodi latibulis habi-

B tare illæ aues soleant. Possis etiam interpretari Latibula in rupibus & montiū locis inaccessis. nam teste Plinio libro 10, cap. 6, vultures in excelsissimis rupibus nidificant, adeo vt nidos eorum nemo attingat. Affertur verò ET Γύπανον ex Gazæ Grammat. lib. 3, itidē pro tugurio & spelunca seu cauerna: sed videndum ne forsan perperam scriptum sit pro γυπάριον. Hesych. rursum non solùm γύπη exp. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία, sed etiam γύπας innuit à quibusdam exponi ἀζώστους, ἀνασυρομένας.

C Γύψος, ου, ἡ, Gypsum: cognata calci res: & è lapide coquitur & è terra foditur: maximi & gratissimi vsus in albariis, sigillis ædificiorum & coronis, teste Plinio. Vnde apud Pausaniam ἄγαλμα ἐκ γύψου: & apud Athenæū ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud eundem libro 1, vinum Zacynthiū, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴν ἀδικεῖ: vt apud Dioscoridem quoque l.5, c.9, ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός. Africa autem potissimùm gypso mitigat asperitatē vini, necnon aliquibus sui partibus calce. INDE Γυψόω, ῶ, Gypso illino, Gypso induco & dealbo. γύψῳ ἀλεί-

D φω, vt Athen. loquitur.

¶ Γῶ, Hes. exp. ἑαυτῷ, ἰδίῳ & σῷ.

Γωγγάμη, eodem teste pro γαγγάμη dicitur, id nimirum ἐν ᾧ οἱ ἁλιεῖς συνάγουσι τὰ ὄστρεα, Verriculum quo piscatores conchas capiunt.

Γωγρόνη, Hesychio φάρυγξ, Guttur, Fauces.

Γωλιοὶ, eidem sunt σπήλαια καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν καταδύσεις, Speluncæ & latibula seu lustra ad mare. Pro quo apud Nicand. LEGITVR Γωλεὰ, in Theriacis, v.125, Ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκὴς Φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ δίψας ἰαύῃ. Vbi schol. quoq; γωλεὰ dici scribit τὰς καταδύσεις τὰς ἐν τοῖς κοίλοις τόποις γινομένας.

Γῶν, Doricè & Ionicè pro γοῦν dicitur, vt ὦν pro οὖν. Vtitur Herodot.

Γωνία, t.1, c.892, c. Γωνιαῖος, Angularis.

Γωνιασμὸς, t.1, c.894, c. Γωνίδιον, ib. b

Γωνιοειδὴς, t.1, c.892, e. Γωνιόομαι, t.1, c.894, b

Γωνιόφυλλος, t.1, c.892, e. Γωνιώδης, ib.

Γωνιωδῶς, ib.

E Γῶνορ, Lacones pro γωνία dicunt, teste Hesychio.

Γωνορείσματα, eidem sunt γνωρίσματα & ὑποθέσιαι.

Γῶνος, eidem γουνὸς ἕδος: item παιδιά τις παλαιστρική, aliis κώπη. Sed hæc suspicione mendi non carent.

Γώνυμος, eidem est φερώνυμος. Γῶος, eidem μνημεῖον.

Γωρεῦται, idem Hesych. Laconibus esse dicit σαρκοί.

Γωρυτὸς, SIVE Χωρυτὸς, eidem est τοξοθήκη, θύλακος, Theca sagittarum seu arcus, (quæ & pharetra) Saccus. Etymolog. quoque γωρυτὸν dici ait quasi χωρυτὸν, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, id est τὰ ἑλκυστὰ τόξα ἢ τὰ βέλη. Homer. Od. φ. – ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.

Δ

Δ, Quartæ apud Græcos literæ signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ‚δ, seu ‚δ. Dores, & in primis Bœoti, ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes θεἰδδειν pro θεἰζειν.

Δα, intensiua particula, t.1, c.1870, e

Δᾶ, Doricè pro γῆ, ibid. c.

Δάβελος, pro δαλὸς dicunt Lacones, teste Hesychio.

Δάγκολον, eidem est δρέπανον: quod & ζάγκλη.

Δᾶγμα, ατος, τὸ, Doricè pro δῆγμα, Morsus: apud Nicand.

Δαγρόν, Hesych. esse dicit πυκνόν: quod & δασύ.

Δαγύς, ύδος, Crystallus, vel Glacies. Sunt enim qui δαγύδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc loco Theocriti, Idyll. 2, Ἀλλ' ἐπάγω δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα: præsertim quum præcedat paulo antè, Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον. Alii verò esse volunt κοροκόσμιόν τι quod νύμφη dicitur alio vocabulo & πλαγγών, παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κηλεινὸν intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν: alii σίφωνα περισφίγγοντα τὴν κεφαλὴν καὶ πτηγύοτα ἐπ' αὐτήν. Infrà Δατύς.

Δαδαίνειν, Hesychio est αὐτίχειν, ἀπνίζειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν. Infrà Δαιδαίνειν.

Δάδιξ, Polluci l.4, est μέτρον ἑξαχοίνικον, Mensura sex chœnicum capax. Ἀδδιξ verò, Eust. & Etym. testibus, est μέτρον τετραχοίνικον apud Aristoph.

Δάδιον, t.1, c.904, c. Δαδίουδης, ib.

Δαδοκοπέω, t.1, c.903, d. Δαδουργέω, ib. e

Δαδουργός, ib. Δαδουχέω, ib. g

Δαδουχία, ib. f. Δαδοῦχος, ib.

Δαδοφορέω, ib. d. Δαδοφόρος, ib.

Δαδόω, t.1, c.904, a

Δαδύσσεσθαι, Hesychio est ἕλκεσθαι, σπαράσσεσθαι, Trahi, Dilacerari. quo fermè significatu & λαφύσσειν. Infrà δαιδύσσεσθαι & δατύσσεσθαι.

Δαδώδης, t.1, c.904, a. Δάδωσις, ib. b

Δαεῖω, Hesychio ἐπίσταμαι, οἶδα: forsan pro δαίω seu δαῶ ἐγώ.

Δάεινον, apud Hesychium legitur expositum καύσιμον. pro quo infrà δαινόν. Scribendum igitur potius δαεινὸν oxytonως.

Δαείω, significans μάθοιμι & Scirem, est à δαίω, vt κατείω à καίω. Vnde particip. δαείς, Sciens, vel Doctus, vt apud Theocr. δαέντες ἔργα.

Δάειρα, Hesychio δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. Videtur velle & fœmininum esse masculini δαήρ, acciperéque pro sorore mariti. Etymologus verò Δάειραν ab Atheniensibus τὴν Περσεφόνην dici tradit, παρὰ τὴν δᾶδα, quoniam μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, vel quia δᾶδα φορεῖ.

Δαείω, t.1, c.893, d

Δάελον, Hesychio δήδηλον: forsan Ionica διαλύσει pro δῆλον, vt ἐάγη pro ἦγη.

Δαερόν, t.1, c.903, b. Δαείω, t.1, c.893, c

Δάζομαι, t.1, c.901, e. Δαή, t.1, c.904, d

Δαηθμός, t.1, c 903, b

Δαήλης, Hesychio est Sacerdos Dianæ.

Δαήμεναι, t.1, c.893, d. Hesych. δαήμεναι exp. etiam ἔμπειροι γυναῖκες: innuens esse particip. fœmin. generis à verbo δάημαι, idem significante quod δαέω, atque adeo inde deriuato.

Δαημοσύνη, t.1, c.893, f. Δαήμων, ib.

Δαῆναι, ib. d. Δαήρ, t.1, c.899, c

Δαηρός, t.1, c.903, b

Δαί, t.1, c.913, f. Δαὶ autē, poetica apocope pro δαιτί dicitur, à nom. δαίς, Pugna: quod vide. Hesych. verò rectum eius casum statuit δαίς.

Δαιάζω, Hesychio est ἀναβοῶ, στενάζω, Exclamo, Ingemisco. forsan pro αἰάζω.

Δαιδαλέος, vel Δαιδάλεος, t.1, c.899, d. Dicitur pro iisdem & Δαιδάλειος cum diphthongo: vt apud Hesych.

Δαιδάλλω, t.1, c.899, d. Δαίδαλμα, ib. e

Δαίδαλος, ib. c. Δαιδαλόχειρ, ib. d

Δαιδαλόω, ib. e

Δαιδύσσεσθαι, Hesychius affert pro βασανίζεσθαι.

Δαιδύσσεσθαι, eidem est ἕλκεσθαι: pro quo suprà δαδύσσεσθαι.

Δαίελε μῦθον, idem Hesychius affert pro δίελε καὶ σαφήνισον.

Δαιεμᾶς, apud Hes. legitur expositum δαμόσιον.

Δαίζει, Hesychius affert pro διαμερίζει, Dispertiatur, In partes dissecet: à themate δαΐω. VNDE Δαιγμός, eidem διαίρεσις, μερισμός, Diuisio, Partitio. Eidem Hes. δαῆσαι, (aor. 1 infin. modi ab eodem δαέω) est διδά-

B ξαι, Docere.

Δαΐζω, t.1, c.901, b. Hesychio δαϊζόμενος est non solùm κατακοπτόμενος, sed etiam κατακαιόμενος: necnon τὴν γνώμην διαιρούμενος. In vulg. lex. verò δαΐζομαι exponitur Inquiro.

Δαϊκταμένων, Hesychius affert pro ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων. Pro quo diuisim potius scribendum δαῒ κταμένων. Legitur tamen apud Suidā quoque in manuscripto cod. Δαϊκταμένοις, ἀναιρεθεῖσιν.

Δαῖμα, & Δαιμοί, vide apud Hes.

C Δαιμονᾶ, eidem Hes. est ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. Vide & t.1, c.899, b.

Δαιμονιππᾶ, eodem teste, Cretensibus est δαιμονίζει.

Δαιμονιακός, Dæmoniacus, A dæmone inspiratus vel afflatus. vt δαιμονιακὸς φθόνος apud Plut. in Pericle.

Δαιμονίζομαι, t.1, c.899, b

Δαιμονίζω, ibid. a. Δαιμονίζειν, Hesychio est τὸ δαίμονα ἡγεῖσθαι καὶ ἀποθεοῦσθαι.

Δαιμονικός, t.1, c.899 a

Δαιμόνιον, t.1, c.898, f. & 896, d. ob

D Δαιμόνιος, t.1, c.897, f. Δαιμονιώδης, t.1, c.899, a

Δαιμονίως, t.1, c.898, c. Δαιμονολάτρης, t.1, c.896, e

Δαιμονομανία, ib. Δαιμονοφόρητος, ib.

Δαιμός, Cuius bona in fiscū seu ærarium regis relata sunt. Hesychio enim δαιμοὶ sunt οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐσίας εἰς βασιλέως.

Δαίμων, t 1, c.894, d

Δαίνυσθαι, & Δαινῦντο, apud Hes. gemino ν scripta sunt, apud alios simplici.

Δαινόν, eidem est πυκνόν, καύσιμον. pro quo suprà δαγρὸν &

E δαεινόν.

Δαίνυ, t.1, c. 900, a. Δαίνυμαι, ib. b

Δαίνυμι, ibid.

Δαίομαι, Diuido, t.1, c.899. f. Δαίομαι, Epulor, ib. g

Δαΐον, t.1, c.904, g. Δαΐος, ibid. f

Δαῖρα, Hesychio eadem cum δάειρα: per syncopen vel crasin.

Δαίω, t.1, c.947, a. Δαίς, t.1, c.900, c

Δαΐς, Tæda, t.1, c.903, c. Δαΐς, Pugna, t.1, c.904, e

Δαίσιμον, t.1, c.900, c. In v.l. affertur ETIAM Δαίσιμον

F pro Esui aptum, Vescum: sed sine exemplo.

Δαιταλεύς, t.1, c.900, e. Δαιταλουργία, ib.

Δαιταλόω, ib. f

Δαίτη, ibid. d. Hesychius non solùm δαίτησιν exp. εὐωχίαις, sed affert etiam δαίτας pro μερίσας: quo significatu oxytonως potius dicendum esset δαιτάς. At oxytonως δαιταὶ eidem sunt λαμπάδες: quæ & δαΐτιδες & δῆται.

Δαίτηθεν, t.1, c.900, e. Δαίτης, t.1, c.903, b

Δαίτης quoque ab Hesychio affertur pro εὐωχία & ὑφεσία: pro quo alioqui δαίς & δαίτη dicitur.

G Δαιτρεύω, t.1, c.901, a. Δαιτρόν, t.1, c.900, h

Δαιτροπόνος, t.1, c.901, a

Δαιτρός, t.1, c.900. g. & t.2, c.416, f. ob.

Δαιτροσύνη, t.1, c.901, a. Δαιτυμονεύς, t.1, c.900, g

Δαιτυμών, ib. f. Δαιτύς, ib.

Δαίφρων, t. 1, c.904, e

Δαίω, Disco, Doceor, t.1, c.893, d. Δαίω, Diuido, Partior, t.1, c.899, f. Δαίω, Epulum præbeo, ib. g.

Δαίω, Comburo, Incendo, t.1, c.903, a.

H Δάκαρ, genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ: pro quo Ruell. habet Darca, apud Dioscoridem lib.1, cap.12. Probat verò & Hermolaus illud Δάρκα, vtpote quod in antiquis codicibus legatur.

Δακέθυμος, t.1, c.905, f. Δακετόν, ib. g

Δάκια, Hesychio τὰ ἄγρια ὀρνίθεια. Videntur tamen potius

ita dici τὰ ἰοβόλα ἑρπετὰ, quæ & δάκεα seu δάκετα.

Δακνὶς, eidem est auis species.

Δάκνω, t.1, c.905, c.& t.3, c.1117, d.ob.

Δακνώδης, t.1, c.905, f. Δάκος, ib.

Δάκρυ, t.1, c.906, e. Δακρύγελως, ib.g

Δακρύδιον, t.1, c.907, f. Δάκρυμα, ib.g

Δακρυόεις, ib.d. Δάκρυον, t.1, c.906, g

Δακρυοποιὸς, t.1, c.907, a. Δακρυόφι, t.1, c.906, g

Δακρυπλώω, ib.h. Δακρυῤῥοέω, ib.

Δακρυχέω, t.1, c.907, a. Δακρύω, ib.f

Δακρυώδης, ib.e. Δακρυώτατον, ib.f

Δακτᾶσαι, apud schol. Callimachi legitur, expositum φράξασθαι, δακεῖν, sub finem hymni in Delum. Sed ibi textus habet ὀδακτᾶσαι, & quidem rectius: πρὶν πρέμνον ὀδακτᾶσ' ἁγνὸν ἐλαίης.

Δάκτυλα, t.1, c.931, f. Δακτυλδὶς, t.1, c.933, a

Δακτυλήθρα, t.1, c.932, f. Δακτυλιαῖος, ib.h

Δακτυλίδιον, t.1, c.933, a. Δακτυλικὸς, t.1, c.932, g

Δακτυλιογλυφία, t.1, c.933, d. Δακτυλιογλύφος, ib.

Δακτυλιοθήκη, ib. Δακτύλιος, ib.b

Δακτυλιουργὸς, ib.d. Δακτυλὶς, ib.a

Δακτυλίτης, ib. Δακτυλιώτης, ib.e

Δακτυλοδεικτέω, t.1, c.932, b

Δακτυλοδείκτης, ib. Δακτυλόδεικτος, ib.

Δακτυλοδόχμη, ib.

Δάκτυλον quoque neutro gen. pro δάκτυλος dici putatur, quum in plur.num. reperiatur vsurpatum δάκτυλα, cũ alibi tum in Epigr. δάκτυλα χειρός. sed id est potius metaplasmus poeticus pro δάκτυλοι, vt ζυγὰ pro ζυγοὶ, σταθμὰ pro σταθμοὶ, & similia.

Δάκτυλοι ἰδαῖοι, t.1, c.931, g. Δάκτυλος, ibid.e

Δακτυλωταὶ, t.4, c.458, g

Δακτυλωτὸς, t.1, c.933, a

Δαλάγχαν, Hes. dici scribit θάλασσαν, Mare.

Δαλήσασθαι, eidem est λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι: Doricè pro δηλήσασθαι: itidémque δαλῆ, quod exp. κακουργῆ, positum pro δηλῆ, à them. δηλέω.

Δαλίδας, idem esse dicit τὰς μεμνηστευμένας.

Δάλιον, idem exponit δαλόν. Aliquanto pòst δαλίον exp. ἡμίφλεκτον.

Δαλιοχεῖν, idem Ampraciotis esse dicit τὸ παιδὶ συνεῖναι: ab aliis verò exponi μοιχεύειν. vt Δαλιοχὸς quoque idẽ exp. μοιχός. pro quo infrà Δάοχος.

Δαλὸς, t.1, c.904, c. Δαμάζω, t.1, c.908, e

Δαμάλη, t.1, c.909, g. Δαμαλήβοτος, ib.h

Δαμαληφάγος, ib. Δάμαλις, ib.g

Δάμαρ, & Δάμαρς, ibid.

Δαμασίβροτος, t.1, c.908, g. Δάμασις, ib.

Δαμασίφρων, ib. Δαμασίφως, ib.

Δαμαστήριον, ib.

Δαμασώνιον, ου, τὸ, dicitur à quibusdam herba illa quæ ab aliis ἄλισμα, teste Dioscoride lib.3, cap.169, vbi ἄκυρον quoque & λύρον nominari tradit. Sic Plin.l.25, c.10, Itẽ alisma, quam alii damasoniũ, alii lyron appellant. Apud Hesych. scriptum Δαμασώνιος.

Δαμάτηρ, Doricè pro Δημήτηρ, Ceres: itidémq; Δαμάτειος pro Δημήτειος. At Δαμάτειον, Hesychius esse dicit florem similem narcisso. Idem Δαματείζειν, Cypriis esse scribit τὸ συνάγειν τὸν Δημητειακὸν καρπὸν, Colligere Cereales fruges.

Δαμάω, t.1, c.908, e

Δάμεια, festum apud Tarentinos, teste Hes.

Δαμεὶς, t.1, c.908, e.& 909, b

Δαμιουργοὶ, Hesychio αἱ πόρναι. Doricè pro δημιουργοί. Ioco autem ita vocantur à comicis.

Δαμνάω, & Δαμνάομαι, t.1, c.909, a

Δαμνεῖ, Hesychio idem quod δαμνάζει.

Δάμνημι, t.1, c.909, a

Δαμνῆτις, Hesychio est δαμάζουσα, τιμωρός.

Δάμνια, eidem sunt θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. Vide & Ἄμνιον.

Δαμνὸν, eidem est δεινόν. Δάμνος autem, Tyrrhenis, teste eodem, Equus.

Δάμνω, idem quod δαμάζω, vnde & per syncopẽ factum est, teste Etymologo.

Δᾶμος, Doricè pro δῆμος dicitur, Populus, Plebs.

A Δαμότης, itidem Doricè pro δημότης, Plebeius, Popularis.

Δαμοῦχος etiam, pro δημοῦχος Doricè dicitur. Sunt autẽ δαμοῦχοι, siue δημοῦχοι, Hesychio οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες.

Δαμώματα, eidem sunt κοινώματα, δημοσιώματα. schol. Aristoph. exp. τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα, in hoc loco Pacis, τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν, Vulgaria carmina, seu Publicè cani solita. Doricè pro δημώματα.

Δαμώσεις, δημόται ἢ οἱ ἁπλεῖς, apud Lacones: si non mentiuntur Hes. exemplaria. nam, nisi fallor, δαμώδεις scri-

B bendum est. δαμώσεις enim essent αἱ δημώσεις seu αἱ δημεύσεις, Publicationes.

Δαὶ, t.1, c.1023, h. ‖ Δαὶ, Doricè pro δὴν etiam dicitur, hoc est μακρῶς siue πολὺν χρόνον. Hesych.

Δανὰ, vide paulo pòst in Δανός.

Δανάη, ης, ἡ, à quibusdam dicitur Laurus Alexandrina, teste Dioscoride lib.3, cap.147. Δανάη alioqui nomẽ est proprium. ‖ Δανάη, Hesychio est etiam numulus barbaricus aliquanto plus valens obolo. Eodémq; teste ita dicebatur & ille qui mortuis dabatur, obolus. Sed mẽdosa est ea scriptura, & REPONENDVM

C Δανάκη ex Suida, Etymologo & lex. meo vet. Ille enim δανάκην esse tradit numismatis nomen quod mortuis dabant olim, συγκηδεύοντες ὡς Ἀχερουσίας λίμνης ἐπίβαθρον: vt hi quoque, esse nomen barbarici numismatis, paulo plus obolo valentis, quod defunctis in os poneretur vt τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην εἰς ᾅδου διαπορθμευόμενοι, ipsum darent τῷ πορθμεῖ. Dici autem δανάκην quasi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον, hoc est τοῖς νεκροῖς. δαναοὺς enim παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρὰ, vocari τοὺς νεκροὺς, vtpote ξηρούς.

D Hæc Etymologus ex Heraclidis Persicωn libro 2. Ex Plutarcho quoque referunt δανάκην nominari numulũ illũ siue obolum qui Charonti persoluitur pro Stygiæ paludis transmissione. Notandum porro suprà ILLVD Δαναοὶ pro defunctis: alioqui enim Δαναοὶ dicuntur οἱ Ἕλληνες à progenitore ipsorum Danao, filio Beli, qui Argis olim regnauit, antiquissima & principe vrbe totius Græciæ. Ab eodem patronymicωs Δαναΐδαι dicuntur Argiui vel cæteri etiam Græci, vtpote nepotes & posteri eius. Itẽ fœm. g. Δαναΐδες, eius filiæ.

E Δανίας, Carystii μερίδας vocant, teste Hesych. Quo significatu & δανές.

Δανδαίνειν, eidem est ἀπνίζειν, φροντίζειν, μεριμνᾷν. pro quo suprà δαδαίνειν.

Δανδαλίδες, eidem sunt κάχρυες, κριθαὶ, ἢ σῖτος πεφρυγμένος: Polluci autem, μάζαι μεμαγμέναι πεφρυγμένων κριθῶν, mazæ ex hordeo tosto. Infra Δενδαλίδες.

Δάνδαλος, Hes. teste dicitur Erithacus auis.

Δανειακὸς, t.1, c.910, c

Δανείζω, ibid. Δανείζομαι, ib.d

F Δάνειον, ib.b. Δάνεισμα, ib.e

Δανεισμὸς, ib. Δανειστὴς, ib.

Δανειστικὸς, ib.f

Δανὲς, Hes. esse dicit ἀληθές: vel δῶρον, γέρας: vel μερίδα, (quod suprà δανία seu δάνη) vel ἰσχνὸν, aut δάνειον. Vide & Δανός.

Δανήλοφα, eidem sunt μακροτράχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους: vel ὑψηλοτράχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους.

Δανίζω, idem est quod δανείζω suprà. vnde participium δανίσας in Epigr. & fut. Atticum δανιεῖν apud Hesychiũ pro δανίσειν.

G Δάνυωτο, Hesychio ἀγωχοῦντο. pro quo suprà cũ diphthõgo δαίνυωτο siue δαίνυωτο.

Δανὸς, t.1, c.910, a. Δανὸς autem, significat Aridus, Siccus. vt Etymolog. & Hes. δανὰ exponunt ξηρά: quorum ille deriuat à Dorico δὰν posito pro δὴν, hoc est ἐπὶ πολὺν χρόνον: vt sint τὰ διὰ τὸν χρόνον ξηρά: afferens tamẽ & aliud etymon & expositionem, nimirum δανὰ dici τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα, à δαίω significante καίω. Afferet præterea hoc hemistichium in ex-

H emplum, — διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Inde superl. δανότατα, Suidæ ξηρότατα.

Δαξισμὸς, Morsus, Rosio, Vellicatio. Apud Suidam in manuscripto etiam codice, ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας, παύσασθαι ἰώμενον. Alioqui ὁ δαξισμὸς dicitur.

Δάον, Hesychio πολυχρόνιον, Diutinum, Diuturnum.

Δάος, eidem φῶς, φέγγος, αὐγή, φλόξ, πῦρ, δαΐς. A Phrygibus autem τὸ λύκον ita vocari ait. Etymologo quoque δάος est λαμπάς, παρὰ τὸ δαίω, quod est καίω: vt in hoc hemistichio, — δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι. vbi correptū α, vt in φάος & χάος. Rursum Hesychio Δάος est ἀγγάρειος: nomen serui, interdū & liberi, in comicis fabulis. vnde proculdubio Dauus Terentianus dictus est.

Δάοχος, eidem est μοιχός: pro quo suprà δαλιοχός.

Δαπανάω, & Δαπανάομαι, t.1, c.911, a

Δαπάνη, ib.e. Δαπάνημα, ib.c

Δαπανηρός, ib.e. Δαπανηρῶς, ib.f

Δαπανητικός, ib.c

Δάπανος, ibid.d. Apud Hesychium oxytonως Δαπανά, expositum ἀναλωτικά: item τὰ δαπανώμενα.

Δάπεδον, t.1, c.1869, b. Δάπης, t.3, c.1244, d

Δαπίδιον, ib. Δάπις, ib.c

Δάπλης, Hesychio δεινός. sonat potius Laniator.

Δαπλός, t.1, c.910, h

Δάπλελος, ου, ὁ, Lacerator, Edax: affertur ex Epigr.

Δάπλω, t.1, c.910, g

Δάρατος, à Nicandro in Γλώσσαις dicitur ὁ ἄζυμος ἄρτος, teste Athen. l.3. Pro quo infrà δαρός.

Δαρδαίνει, Hesychio μολύνει, Inquinat, Contaminat.

Δαρδάπτω, t.1, c.911, a

Δαρδῶσαι, Hesychio νίψαι, σπαράξαι.

Δαρεικοί, seu Δαρεικοὶ στατῆρες, nummi quidam aurei, à prisco Dario primùm cusi, qui rex fuit Persarum. Valebat autem eiusmodi Daricus stater aureus, viginti drachmas: atque ita quinque Darici vnam faciebant argenti minam, quippe quæ centum drachmis constaret. Suid.

Δαρήσεται, fut.2 pass. à them. act. δέρω.

Δαρθαίνω, t.1, c.912, a. Δαρθῶ, ib.

Δαρκα, vide in Δάκαρ suprà.

Δαρόν, Hesych. exponit μακρὸν χρόνον καὶ ἐπίπονον: Doricè pro δηρόν, Diu. Sed addit, quosdam dicere esse etiā festum quoddam, & ἄρτον τὸν ἄζυμον, panem non fermentatum: qui suprà δάρατος.

Δαρτή, eidem est σαγήνη, κόφινος.

Δάρσις, Excoriatio: à δέρω. Galen.

Δαρτός, οῦ, ὁ, Excoriatus, Pelle nudatus, Cui cutis detracta est. Item, Qui excoriari solet seu pelle nudari. vel, Qui potest pelle exui. Athenæo libro 7, δαρτὰ sunt genera quædam piscium: τὰ δὲ καλούμενα δαρτὰ (inquit) τὸ μὲν ὅλον ἐστὶν ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' οὐκ ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Sunt qui τῶν σελαχῶν generi eos annumerent, vtpote qui pelle nudati soleant macerari & condiri sale. Apud medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες siue ὑμένες testium. Rufus Ephes. περὶ δὲ τοῖς διδύμοις εἰσὶ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ δαρτοί. Et Cels. libro 7, cap.18, Hæ autem tunicæ conteguntur tenui, neruosa, sine sanguine, alba, quæ ἐρυθροειδὴς à Græcis nominatur. super eam valentior tunica est, quæ interiori vehementer ima parte inhæret: δαρτὸν Græci vocant. Quatuor enim (inquit Gorr.) membranæ testes inuoluunt: quarum prima & intima, ἐπιδιδυμὶς est: post eam ἐρυθροειδής: tertia δαρτός, carnosa, erythroide multo valentior: quarta & extima, scrotum est. Vide & Paulum Ægin. l.6, c.61.

Δαρχμάς pro δραχμάς dici tradit Hes.

Δάς, t.1, c.903, c

Δασάσκετο, Ionicè pro ἐδάσατο. id est ἐμερίσατο: à δάζω.

Δάσασθαι, t.1, c.901, f

Δασεῖα, seu Δασεῖα προσῳδία, Accētus aspiratus, Aspiratio: apud grammaticos, & Eust. in primis.

Δασέως, Densé. vel Aspiraté: apud gramm.

Δασκάζει, Hesychio est ὑποφεύγει. quod potius δρασκάζει dicitur.

Δάσκιλλος, Dascillus: piscis apud Aristotelem Histor. animalium lib.8, c.2.

Δάσκιος, t.3, c.868, a. Δάσμα, t.1, c.902, b

Δασμεύσις, ib. Δασμολόγος, t.1, c.901, h

Δασμολογέω, & Δασμολογέομαι, t.1, c.902, a

Δασμολογία, ib. Δασμολόγος, t.1, c.901, h

Δασμός, ib.g. Δασμοφορέω, t.1, c.902, b

A Δασμοφόρος, ib. Δάσος, t.1, c.912, e

Δασσέπαλον, apud Hesychium legitur, expositum πολύφυλλον. Videtur per syncopen pro δασύφυλλον positū, id est Densum foliis.

Δάσσετον, peculiari nomine folium silphii dicitur, teste Polluce.

Δασπλῆς, à nonnullis exponitur μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλάμενος, deriuātib' à πλάω seu πιμπλάω: ab aliis δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι, δυσπρόσπελαστος, ideóq; χαλεπὸς vel δεινός, à πλάω per syncopen posito pro πελάω. Latinè satis be-

B nè redditur Difficilis, Grauis, vel etiam Atrox. Nonn. δασπλῆτι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς ἀνάγκη. Sic Epigr. libro 7, quidam τὸν θάνατον vocat δασπλῆτα διάστασιν, grauem disiunctionem seu diremptionem, animæ videlicet à corpore. DICITVR Δασπλῆτις quoque, sed fœm. tantùm generis. Hom. Od.ο, — θεὰ δασπλῆτις, ἐρινύς. Sic δασπλῆτες νόσοι apud Nonn.

Δασύθριξ, t.1, c.1586, b

Δασύκερκος, t.1, c.912, e. & t.2, c.147, a

Δασύμαλλος, t.1, c.912, e

C Δασυνω, ibid.g. & t.3, c.416, a.ob.

Δασυπόδειος, t.1, c.912, f

Δασύπους, ib.e. & t.3, c.510, e. & t.2, c.547, a.ob.

Δασυπώγων, t.3, c.641, [illegible] Δασύς, t.1, c.912, c

Δασύσκιος, t.3, c.867, h. Δασυσμός, t.1, c.912, g

Δασύστερνος, t.3, c.1021, d. Δασύτης, t.1, c.912, f

Δασύτειχος, t.1, c.1586, g

Δασύφλοιος, Densum, vel hirsutum & asperum habēs corticem. Castaneæ epitheton apud Nicandrum in Alex. v.269, Κασταναϊκοῦ καρύοιο δασυφλοίοιο κάλυμμα. armatum

D enim huic nuci echinato calyce vallum est, teste Plinio. Sed annotat schol. scribi etiam χαλυφλοίοιο. i. ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντος.

Δαπὶν. pro ζητεῖν positum esse testatur Hesych. Bœoticè forsan ζ verso in δ, η in α, & exempto ι è diphthōgo.

Δατέομαι, t.1, c.902, g

Δάτησις, Hesychio διαίρεσις, μερισμός, Diuisio, Partitio.

Δατητής, t.1, c.902, g

Δατισμός, οῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione plurib' verbis idem repetēte, & quidem solœcως. prouerbio sumpto

E à Datide quodam Persa, qui quum satrapa esset in Græcia, Græcéque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι: pluribus super eadem re coaceruatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc Δατισμὸν Aristophanes Δάτιδος μέλος vocat: in Pace, Νῦν γὰρ τ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, Ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι. Non multum absimile huic Datismo est prouerbium illud, Ἄμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. idem enim ibi poscitur &

F negatur, sed diuersis verbis, synonymis tamen. vt si tu ἀμίδα ab aliquo peteres, ille se οὐράνην habere negaret.

Δατός, Hesychio ὁ τρυγητός, Vindemia: item vrbis nomen apud Laconas. Δατοῖς autem, Varin. affert pro δόλοις, πανουργεύμασι.

Δατύς, eidem H. est κουράλλιον, item νύμφη λευκόκηρος, Corallium, Puppa è cera alba. pro quo suprà δαγύς. sed hæc Hesychiana scriptura melior.

G Δατύσσω, t.1, c.903, a

Δατῶναι, Hesychio ζειαί, Zea.

Δαῦλος, eidem est δασύς, Hirtus, vel Densus. Infrà Δαυλός.

Δαύειν, eidem Hes. est κοιμᾶσθαι, Dormire: quod & ἰαύειν.

Δαύκαλις, Pes gallinaceus.

Δαῦκος, eidem est ὁ θρασύς, Audax: & βοτάνη τις Κρητική. Quā herbam Creticam Theophr. Hist. plantarum lib.9, sub finem cap.15, neutro gen. δαῦκον appellat, Paulus Ægineta masculino, vt & Dioscor. lib.3, cap.83, Δαῦκος, (in-

H quit) ὃν καὶ δίρκαιον καλοῦσι. Tria autem eius genera statuit idem Dioscorides, vt & Plin. lib.25, cap.9. vbi tertium dauci genus ait simile esse staphylino, & pastinacā erraticam vocari. vt & libro 19, cap.5, de staphylinis siue pastinacis loquens, Est & quartum (inquit) genus in eadem similitudine pastinacæ, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò δαῦκον: cuius genera etiam quatuor fecere. Itidem verò Galen. simpl. medic. lib.6, tradit

tradit τὸν δαῦκον à quibusdã σταφυλῖνον vocari, duo eius genera faciens, ἥμερον & ἄγριον. INDE Δαυκίτης οἶνος apud Diosc. lib. 5, cap. 70, Vinum è dauci radice contusa & in mustũ iniecta, Vinum dauco conditum: quod etiã Δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicãdro: qui alioqui δαύκειον appellat τὸν δαῦκον, in Ther. v. 858. δαύκειον ῥίζας τε βρυωνίδος: vocãs tamẽ & δαῦκον, v. 94, καρπὸν τε ϑηλεία δαύκου. Vbi schol. annotat, scribi ETIAM δαῦχον, referẽs ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνη πικρὸν ἐστί. item esse ipsam præditã vi acri & ignea, in nonnullis verò generibus gustu etiam dulci. Vbi etiã nota fœm. gen. ab eo dici τὴν δαῦχον. A B

Δαῦλον, Hes. exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον ξύλον. Etym. quoque δαῦλον esse dicit δασύ, hirtum seu hirsutum & hispidũ: afferens hoc ex Æschylo testimoniũ, Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γυναικὸς πυθμήν. Sed & ipse exponit etiam ἡμίφλεκτον, deriuans à δαίω significante καίω. inde enim fieri primùm δαλός, deinde τροπῇ τοῦ ι, δαυλός, quod sit ὁ καιόμενος καὶ δασύς, quoniam τὰ δασέα ταχέως καίονται. Vbi etiam nota ab eo non amplius προσδεῖσθαι, sed ὀξύνεσθαι, sicut δαλός. nam Eustath. teste, ex hoc δαλός factũ illud δαυλός, pleonasmo Æolico τοῦ υ. qui alterum δαῦλον, significans δασύ, scribit solitum fuisse προπερισπᾶσθαι, apertè id attestante Pausania, qui sic ait, Δαῦλον, τὸ δασὺ ἢ προπερισπᾶται. Porro à posteriore δαυλός est apud Euripidẽ VERBVM Ἀποδαυλίζειν, significans Titione dedolare, Torre batuere. A priore autem DICTA Δαυλίς, vrbs quædam Phocidis, ab aliis nominata Δαύλεια & Δαυλία, teste Eustathio, quoniam videlicet σύμφυτος fuit & δασεῖα: licet alii à nympha quadam Daulide denominatam velint. Ac à Δαυλίς quidem, ciuis eius vrbis dicitur Δαυλίδιος: à Δαυλία autem, Δαύλιος seu Δαυλιδός, & fœmin. gen. Δαυλιάς. Et quoniam in hac Daulide τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην μυθεύονται γενέσθαι, inde ἡ φιλομήλη siue ἡ ἀηδὼν vocatur Δαυλιὰς ὄρνις, à Sophocle, si memoria me non fallit: & Δαυλία κορώνη ab Aristophane. Vnde & Ouid. Deflet Threïcium Daulias ales Ityn. C D

Δαῦχος, vide paulo antè in Δαῦκος.

Δάφνη, ης, ἡ, Laurus. Homerus Odysseæ ι, ὑψηλόν, δάφνῃσι κατηρεφές. Hesiodus Theogonia, Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athenæus libro 2, δάφνης κλάδοι. Et libro 4, φύλλα δάφνης: & alibi, στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐσχημένος. Ab Aristophane dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apollini sacra est. A Latinis quoque poetis vocatur Laurus Delphica, Apollinea, Phœbea, Gratissima Phœbo: item Fatidica, Venturi præscia: & à Statio, — amantes carmina laurus. Vel etiam Πυθικὴ dicitur ἡ δάφνη, quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari solerent victores: vt Delphicam laurum appellatam Plinius innuit, quòd ea Delphis victores coronarentur. At δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro assimilis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat: de qua Diosc. l. 4, c. 147. Δάφνη est & loci nomẽ: cuius incola, Δαφναῖος & Δαφνίτης: à quo possess. Δαφνητικός. Steph. E F

Porro compositorum à superiore δάφνη hæc series est. PRIMVM, Δαφνηφάγος, Lauri comestor. dicuntur autem ita vaticinantes, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: vnde & fatidicã eam & venturi præsciam vocant Latini poetæ, asseuerantibus etiam nonnullis, vera somnia visurum qui lauri frondes sub puluillo capiti subiectas habuerit. Inde sanè & Iuuenalis dixit, — laurúmque momordit. Lycophron initio suæ Alexandræ, Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. SECVNDVM, Δαφνηφόρος, Lauriger, Qui laurum seu coronam è lauro gestat, Laureatus. Herodianus libro 1, δαφνηφόροι τε καὶ πάντα ἐπιφερόμενοι αὐτῇ τὰ τότε ἀκμάζοντα. Et libro 8, ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. Et apud Plutarchum in Pericle, δαφνηφόρος Ἀπόλλων: quoniam laurum gestare amat. Rursum apud Herodianum libro 1, Laurentum ex eo nominatum dicitur quòd esset χωρίον μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσι, Lauriferis lucis, Nemoribus laurum ferentibus. Vtitur idem Herodianus & VERBO Δαφνηφορέω. vt G H

libro 3, ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Laurum ferens, Laureatus. Et libro 2, αὐτοὶ δ' ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἤπήγοντο. TERTIVM, Δαφνογηθής, Lauro gaudens. vt δαφνογηθὴς Ἀπόλλων in Epigramm. QVARTVM, Δαφνοειδής, Lauri speciem gerens, Lauro similis. Plantæ aliquot huius nominis sunt. Diosc. enim lib. 4, c. 148, δαφνοειδὲς appellari scribit quod alii χαμαιδάφνην, ἀπέπαλον & πέπλιον nominãt: quòd habeat φύλλα δάφνῃ ἐοικότα, δάκνοντα καὶ πυροῦντα τὸ στόμα καὶ φάρυγγα. Vnde Plinius libro 15, cap. vltimo, Id quoque quod daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii eupetalon, alii stephanon Alexandri vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quàm laurus folio, cuius gustatu accenditur os atque guttur, baccis è nigro ruffis. Idem libro 23, cap. 8, Daphnoides interpretatur syluestrem laurũ. Est verò & clematis, (inquit idem, lib. 24, cap. 15) Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri. Eodem teste, libro 12, cap. 20, mangones & casiam quandam daphnoiden vocant, isocinnamomon cognominatam: quam Dioscor. δαφνίτην appellat. Theophrastus & δαφνοειδὲς κροκόεν memorat, Hist. plant. libro 9, cap. 15. quam nonnulli volunt esse τὴν χαμαιδάφνην Dioscorideam. quippe cuius fructus croceus sit: alii laurum Alexandrinam. QVINTVM, Δαφνόκομος, Lauricomus, Lauro comans, Laureatus: à Lascari vsurpatum. SEXTVM, Δαφνόσκιος, Lauris vmbrosus, Lauris opacus. δάφναις κατάσκιος. Diogenes tragicus apud Athenæum libro 14, Δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν. Septimo loco affertur ET Δαφνοφόρος, Lauriger, Laureatus: cum ADVERBIO Δαφνοφόρως, quod exponitur Cum lauru seu laurea. VLTIMVM, Δαφνέλαιον, Oleum laurinum, Oleum è lauri baccis expressum: quod & δάφνινον ἔλαιον dicitur, de quo Dioscorides libro 1, cap. 50, & Plinius libro 15, cap. 7: item libro 23, cap. 4. Meminit δαφνελαίου Nicandri quoque schol.

Habet & alia deriuata hoc δάφνη, sed simplicia: quæ & ipsa ordine alphabetico recensebo. PRIMVM, Δαφναῖος, Apollinis est epitheton in Epigramm. quoniam laurum peramat: vnde & δαφνογηθὴς & δαφνοφόρος, necnon δαφνίτης dicitur: aliis tamen volentibus à Daphne puella sic denominatum, quam vnicè amasse perhibetur, & mortuam in cognominem arborem vertisse. SECVNDVM, Δαφνήεις, (pro quo ET Δαφνῆς dicitur per contractionem) Laureus vel Laurinus. TERTIVM, Δαφνιακός, itidem pro Laureus, ex Epigramm. affertur, cum hoc hemistichio, Δαφνιακῶν βίβλων. QVARTVM, Δαφνικός, οὐ, ὁ, itidem Laureus. QVINTVM, Δάφνινος, significat & ipsum Laureus, Laurinus, E lauro cõfectus. vt δάφνινον ἔλαιον, Oleũ laurinũ, Confectum è baccis lauri: quod & δαφνέλαιον dicitur: Diosc. l. 1, c. 50. Et δάφνινος οἶνος, Vinum laurinũ, apud eundẽ, l. 5, c. 37. Itidẽ δάφνινον φύλλον, foliũ laurinũ seu laureũ. Et δαφνίνη βακτηρία: vt in illo prouerbiali apud Suid. dicto, δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν: quo vti solebãt qui insidiis se appeti significare volebant, quia laurus ἀλεξίκακος esse credebatur. SEXT. Δαφνίς, ίδος, ἡ, itidem Laurina seu Laurea: & peculiariter Laurea seu Laurina bacca, Fructus quẽ laurus fert. Theophr. Hist. pl. l. 1, c. 18, τὰ δὲ ἐν πυρῆνι τὸ σαρκῶδες ἔχει, καθάπερ ἐλαίας καὶ δαφνίδος. Et Diosc. l. 1, c. 50, τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον, σκευάζεται διὰ τῶν δαφνίδων, ὅταν ὦσι δρυοπεπεῖς, ἑψομένων μεθ' ὕδατος. Vnde Plin. l. 15, c. 7, Fit & è lauro, admisto druparum oleo: quidámq; è baccis exprimũt tãtùm, alii foliis modò, aliqui folio & cortice baccarũ. SEPTIMVM, Δαφνίτης, Apollinis apud Syracusios cognomẽ, teste Hes. de quo suprà ĩ Δαφναῖος. Alioqui δαφνίτης dicitur qui laurũ similitudine aliqua refert. vt fœm. g. δαφνῖτις vocatur plãta quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξάνδρεια, teste Plin. l. 15, c. vlt. quoniã videlicet figurã aliquã laurinæ arboris præfert. Et Diosc. l. 1, c. 12, scribit casiã quãdã ab Alexãdrinis mercatorib⁹ nominari δαφνίτην: quippe δηκτικὴν ἐν τῇ γεύσει καὶ σύφῃ μετὰ πολλῆς πυρώσεως, vt foliũ & bacca lauri. quamobrẽ & daphnoidem eam appellari à mango-

nibus testatur Plinius, isocinnamomon cognominatam. A VLTIMVM, Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, Lauretum. hoc est Locus consitus lauris. δαφνηφόρον χωρίον, δαφνόσκιον ἄλσος.

Δαφνηεις, & Δαφνῆς, vide inter deriuata à δάφνη.

Δαφνηφάγος, Δαφνηφορέω, Δαφνηφόρος, vide inter compos.

Δαφνιακὸς, Δαφνικὸς, Δάφνινος, Δαφνὶς, Δαφνίτης, cum fœmin. suo Δαφνῖτις, vide inter deriuata à δάφνη, suo quodque ordine.

Δαφνογηθὴς, Δαφνοειδὴς, Δαφνόκομος, Δαφνόσκιος, Δαφνοφόρος, cum aduerbio suo Δαφνοφόρως, vide inter composita à B δάφνη.

Δαφνὼν, habes vltimo loco inter deriu. à δάφνη.

Δαφοινὸς, SIVE Δαφοίνεος, ου, ὁ, Hesychio λίαν φοίνιος. hoc est, vel Cædis valde auidus, Cruoris admodum auidus, vel Cruore ex cæde valde conspersus, Supra modum cruentus seu cruentatus. Priore in significatione accipi potest apud Homerum Iliad. λ, vbi dicit, Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρῶες ἕποντ' ὡσεὶ δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον. Et apud Hesiodum in Asp. Δεινωποὶ βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπλητοί τε. Itémq; in Epigr. δαφοινὸς Κρής. Potest tamen iis locis & posterior signifi- C catio tribui, quæ sola conuenit huic versui apud Homerum Il. σ, & Hes. in Asp. Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν. nam quod hîc δαφοίνεον αἵματι vocant, alibi βροτόεν appellant & βεβροτωμένον, infectum videlicet βρότῳ αἱματόεντι. Sic alibi Homerus δαφοινὸν δέρμα λέοντος. Exponitur etiam ἐρυθρὸς, Rubeus, Maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus. quo modo accipiendum quod Homerus Iliad. β dicit, — δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. D

Δαψίλεια, t. 1, c. 911, h. Δαψιλεύομαι, ib.

Δαψιλέως, ib. g. Δαψιλὴς, ib.

Δαψιλῶς, ib. Δαὼς, t. 1, c. 893, d

¶ Δέ, t. 1, c. 912, h. Δέ γε, t. 1, c. 913, e. Δέπου & Δέ πη, ib.

Δέα, à Tyrrhenis dicitur ἡ Ῥέα, teste Hesychio. qui exponit etiam δείματα, φόβοι, Metus, Terrores. Est autē hoc posterius δέα positum pro δέατα, vt κρέα pro κρέατα, à nom. SINGVL. Δέας: à quo est & gen. δέατος, quem idem Hesych. ex Sophoclis Acidalio affert pro δέους.

Δέαται, Ionicè pro δέδενται: itidémque δέατο pro ἐδέδεντο, à themate δέω, abiecto simul augmento. Etym. Meminit Hesychius quoque huius δέαται, sed aliter atque Etymologus exponens, nimirum φαίνεται, δοκεῖ: afferens ἐδεάμην quoque pro ἐδοκίμαζον, ἐδόξαζον. Atque ita sanè accipiendum est in hoc hemistichio apud Etymologum, — προσέθεν δέ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, id est ἐδόκει.

Δέγμενος, pro δεδεγμένος vel δεχόμενος, vt ὄρμενος, teste eodem Etymol.

Δέδαα, t. 1, c. 893, e. Δεδαημένος, ib.

Δεδαίαται, t. 1, c. 899, f

Δεδάκας, Hesych. exp. δεσμὰς, Fasciculos.

Δεδάρθαι, Excoriatum esse: à them. δέρω.

Δεδαυμένον, Hes. exp. περιπεφλεγμένον, Ambustum. quod participiū à δαίω, significante Vro, Accendo, ita deriuari potest vt κεκαυμένον à καίω.

Δεδέαται, Ionicè pro δέδενται: à them. δέω, Ligo.

Δεδέηαι, t. 1, c. 910, g. Δεδίε, t. 1, c. 921, b

Δεδείκελος, ib. Δεδείσαι, ib.

Δεδεῖσθαι, ib.

Δέδεμαι, pro δέδεσμαι: à them. δέω, Vincio, Ligo.

Δεδήει, t. 1, c. 903, a

Δεδήμιατο, Hesychio δεδαμιασμένοι aut κατεσκευασμένοι ἦσαν: Ionicè pro δεδημιασμένοι ἦσαν: à them. δημιάζω, id significante quod δαμιάζω.

Δέδια, t. 1, c. 919, c. & 920, a

Δέδιθι, imperat. ex præt. med. δέδια, metaplasmum habēs pro δέδιε: à them. δίω significante φοβοῦμαι. Plut. Cæs. τόλμα, καὶ δέδιθι μηδὲν, aude, nec quidquam metue. At Δέδιμεν & Δέδιτε, vide in Anomalis.

Δεδίσκομαι, Terreo seu Territo. Hesychius enim δεδίσκετο exponit ἐκφοβεῖ: vel potius ἐξεφόβει: vt δειδίσκετο quoque Eustathius exponit ἐξεφόβει, Exterrebat. Alioqui δεδίσκεσθαι, siue δειδίσκεσθαι, (metri gratia inser-

to ι) est δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, Humaniter excipere. vt apud Homerum Odyss. σ, Καί δέπαι χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando verò significat non tātùm Humaniter excipere, verùm etiā Humaniter præbere, Beneuolo animo porrigere. vt Hesychius quoque δεδίσκετο exponit δίδωσι. Homerus Od. υ, Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et omisso datiuo δέπαϊ vel χειρί. vt Odysseæ γ, — ἐν δ' οἶνον ἔχευε Χρυσείῳ ἐν δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα. Et Odyss. o, Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα. Idem poeta δεικανᾶσθαι quoque & δέχθαι hoc dicit. Iliad. o, Παῖδες αἴϊξαν καὶ δείκνυντο δέπασσιν. Iliad. ι, Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν. Itidémq; Il. δ, du χρυσέοις δεπάεσσι Δειδέχατ' ἀλλήλους. hoc est, (inquit Athen. l. 1) ἐδεξιοῦντο, προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς. Et alibi quidam δείδεχτ' Ἀχιλῆα, pro ἐδεξιοῦτο, hoc est, προτείνων αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον, inquit idem Athenæus ibidem, afferens hos duos locos ad probandum τὸ διὰ προπόσεως ἀσπασμόν.

Δεδίσσομαι, siue Δεδίττομαι, t. 1, c. 920, g

Δεδμήατο, Ionicè pro δέδμηντο, vt docui inter Anomala. Homerus Iliad. γ, Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν. id est ὑποτεταγμένοι εἰσὶ, Subiecti tibi sunt, Tibi parent. Porro δεδμῆσθαι, vt Hesychius quoque annotauit, est non solùm κρατεῖσθαι & ὑποτάσσεσθαι, sed etiam ᾠκοδομῆσθαι. Illius significationis hæc exempla sunt: Odysseæ ξ, Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, domitum seu enectum. Odysseæ ο, — δεδμημένος ὕπνῳ, Somno domitus seu correptus. Et alibi δεδμημένος γήραϊ, edomitus seu confectus senio. Huius autem, apud eūdem poetam hoc exemplum legitur, ὅθι οἱ θάλαμος δέδμητο, extructus seu ædificatus erat. Verùm refertur hoc posterius ad δέμω, prius ad δάμνω seu δαμάω.

Δέδμηκα & Δέδμημαι, t. 1, c. 909, c

Δέδογμαι, Visus vel decretus sum: à δοκέω, quod vide.

Δέδοικα, t. 1, c. 919, c

Δέδοιμι, Suidæ οἰκοδομοῖμι, vt Οἶκον δ' ἐπὶ δέδοιμι. Ita & E manuscriptus eius codex: videtur tamen scribendum potius δέμοιμι.

Δεδοκημένος, idem quod δοκῶν seu δοκεύων, hoc est ὀπιπτεύων, ἐνεδρεύων, vel etiam ἐκδεχόμενος, Obseruans, Insidians, Excipiens. Hesiodus Aspide, Ἧστο δ' αἰγιαλοῖς δεδοκημένος. Apollon. Rhod. Argon. libro 2, Ἀμφὶς ὀπιπεύων δεδοκημένος. Deriuant nonnulli à δοκέω, sed à δοκάω quoque deduci queat, vnde compos. προσδοκάω. Vide & t. 1, c. 1038, b.

Δέδορκα, t. 1, c. 944, d. Δεδορκὼς, ib.

F Δέδραμηκα, t. 1, c. 1049, e. Δέδρομα, ib.

Δείελη, vide infrà in Δείελος.

Δεινὸς Suidæ ὁ δεινός. Δεῖλον, t. 1, c. 1182, c

Δεῖμα, t. 1, c. 916, d. Apud Suid. ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ, τὸ δεῖμα τῆς νύμφης ὁ δεῖταί μου σφόδρα.

Δεῖνα, t. 1, c. 913, f

Δέησις, t. 1, c. 916, d. ¶ Δέησις, est etiam Indigentia, Egestas. Harpocr. enim tradit Antiphontem Ἀληθείας l. 2, δέησις posuisse pro ἐνδείας.

Δεῖσον, t. 1, c. 913, h. & 914, a. Δεισικὸς, t. 1, c. 916, d

G Δεῖ, t. 1, c. 913, f. ¶ Interdum δεῖ est à δέω pro δέε seu δεῖ. vt apud Aristophanem, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, retro manus liga.

Δεία, Hesychio est ἔνδεια, Inopia, Egestas, Penuria, Indigentia.

Δείασιν, idem affert pro ἐδόκουν. quod ab eadem esse videtur origine à qua δέαται suprà.

Δεῖμα, t. 1, c. 916, b

Δειγματίζω, Ostendo in exemplum: vel Traduco aut Ηanctizo. Paulus in epist. ad Coloss. cap. 2, ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ. Idem & παραδειγματίζειν dicitur. Vide & t. 1, c. 931, a.

Δείδεκτο, Ionico seu poetico pleonasmo τοῦ ι pro δέδεκτο.

ITEM Δειδέχατο, Ionicè itidem & poeticè pro δεδέ-

[illegible] hic [illegible]

[illegible] Hesych. [illegible]

[illegible] Vide & Etymol.

[illegible] Helychius [illegible]

[illegible] Apud [illegible] Homerus [illegible] Proinde [illegible] hoc [illegible]

[illegible] Vide & [illegible] paulo [illegible] Suidas exponit [illegible] Ostendo, Monstro.

[illegible] Hesych. [illegible] exponit [illegible] dictum, vel documentum [illegible]

[illegible] Suid. exp. [illegible] Tereo, Extereo.

[illegible] vide in [illegible]

[illegible] Fraudulentus, Malchus [illegible]

[illegible] Pomeridianus, & quidem in vesperam vergens, Vespertinus [illegible] apud Apollon. Rhod. [illegible] Vespertina. [illegible] Odyssea [illegible] ab hoc [illegible] Sub vesperam. [illegible] Merenda [illegible] Callimach. [illegible] Etymolog. [illegible] quod postremum [illegible] ad etym. [illegible] nam [illegible] Porro ab hoc [illegible] Etymol. [illegible] Vespertinus [illegible] Apollonium [illegible] in vespertina [illegible] veteres [illegible] exponit [illegible] Athenis [illegible] Homerus [illegible] Verum tamen [illegible] veteres [illegible] Vespertinus [illegible] Telemacho [illegible] Terram [illegible] Terra parem, tu autem abstulisti [illegible]

[illegible] Hesych. [illegible] Aquarum [illegible] Apud [illegible] Suidas [illegible] Dem. [illegible] Ostende [illegible] Hesych. [illegible] Ab hoc [illegible] Timiditas, Pavitas [illegible] Apollon. [illegible] Suidas [illegible] Epigrammat. [illegible] Hesych. [illegible] Aquarum [illegible] Vocale, Timidus, qua [illegible]

posteriore expositione à δεινός quoque hanc vocẽ deriuari posse indicat. Inde & VERBVM Δεινεύειν, quod idem non solùm exponit κυκλεύειν, In orbem torquere, Circumagere, sed etiam βουλεύεσθαι κακά, Mala machinari animo. Dicitur inde ET Δεινέω, Circumago, In orbem gyro: VNDE Δείνησις, quod idem Hesych. exponit περιστροφὴν, item generalius κίνησιν, Cõuersionem, Motum. Dicitur verò ET Δεῖνος pro δείνη, vt δῖνος pro δίνη. cuius idem Hes. meminit, exponens δίνησις & κίνησις, addens, esse etiam poculi genus & saltationem: quum paulo antè δεῖνον esse dixisset τὸ περιστρεφόμενον, turbinem seu vorticem. At δεῖνος quod idem esse dicit δίους ἄξιος, potius oxytonως scribi & pronuntiari debet: licet idem rursum hoc oxytonon δεινός exp. etiam ἐστραμμένος, πανοῦργος: innuens esse παρὰ τὸ δεινεῖν, vt στρόφις παρὰ τὸ στρέφειν. A superiore δεῖνος significante τὴν δείνην siue δίνησιν, est VERBVM Δεινόω, Contorqueo, In orbem circumago. idem quod δινέω siue δεινεύω. VNDE Δείνωσις, quod ab Hesychio exponitur συστροφὴ, Conuersio: à Suida σκότωσις, Oculorum caligo cum vertigine capitis, quæ & σκοτοδινία dicitur. ITEM Δεινωτὸς, οῦ, ὁ, Tornatus. Hes. δεινωτῷ exp. πεποικιλμένῳ ἐν κύκλῳ, τετορνευμένῳ: afferens & δεινωτοῖς pro κυκλοτερέσι, πεποικιλμένοις. Sed hæc, vti suprà dixi, sine diphthongo etiam per ι solùm scribuntur, vt suo loco videbis.

Δείνακρος, Budæus vsurpauit pro δεινὸς ἄκρως, Summopere acutus.

Δεινεύω, Δεινέω, Δείνη, Δεινήεις, Δείνησις, vide paulo antè in Δεῖναι.

Δεινιάς, t.1, c.1021, a. Hesychio verò Δεινιάδες sunt species virilium calceamentorum.

Δεινολογέω, t.1, c.925, b.

Δεινολογέομαι, ibid. & t.2, c.632, f

Δεινολογία, t.1, c.925, c. & t.2, c.632, e

Δεινοπάθεια, t.1, c.925, c. & t.3, c.72, c

Δεινοπαθέω, ibid.

Δεινοπαθής, t.1, c.925, c. & t.3, c.72, b

Δεινοποιέω, t.1, c.925, d

Δεινοπροσωπέω, ibid. & t.2, c.1404, f

Δεινός, t.1, c.923, d

Δεῖνος, t.1, c.1021, f. Vide & in Δεῖναι paulo antè.

Δεινόταπς, t.1, c.925, a. Δεινότερος, ib.

Δεινότης, ib.e

Δεινόω, ibid.g. Hesychius δεινοῦσι exponit φοβεροῦσι. At δεινουμένην, quod Suidas exponit παπουμένην, in hoc loco, Δεινουμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα, ad δεινέω potius referendum est: si tamen ea scriptura mendosa non est. nam corripienda videtur secunda huius participii syllaba vt fiat hexameter.

Δεινωπὸς, t.1, c.925, d. Δεινῶς, ib.

Δείνωσις, ib.g. Vide & in Δεῖναι paulo suprà.

Δεινωτικῶς, ib.h

Δεινωτὸς, vide paulo suprà in Δεῖναι.

Δεινώψ, t.1, c.925, d

Δεῖξις, t.1, c.926, d. & t.2, c.1484, b.ob.

Δείξω, t.1, c.925, h. Δεῖος, t.1, c.921, c

Δειπνάριον, t.1, c.936, b. Δειπνὰς, ib.a

Δειπνέω, ib.b

Δειπνήτειρα, Hesych. exp. δειπνοφόρα, Cœnifera.

Δείπνημι, t.1, c.936, c. Δειπνιστὸς, ib.e

Δειπνηστής, ib. Δειπνητικὸς, ib.d

Δειπνητὸς, & Δείπνητος, ibid.e

Δειπνίας, ib.a. Δειπνίδιον, ib.b

Δειπνίζω, ib.g. Δειπνοκλήτωρ, t.1, c.934, c

Δειπνολογία, ib.d. Δειπνολόγος, ib.c

Δειπνολόχης, ib.d. Δειπνολόχος, ib.

Δειπνομανής, ib. Δεῖπνον, ib.a

Δειπνοποιέω, & Δειπνοποιέομαι, ib.e

Δειπνοποιὸς, ib. Δειπνοσοφιστής, ib.f

Δειπνοσμύνη, t.1, c.936, a. Δειπνοτήριον, ib.b

Δειπνοφορία, t.1, c.934, g. Δειπνοφόρος, ib.f

Δειρά, t.1, c.948, b

Δειράζειν, Hesychio κλέπτειν, Furari.

Δειρὰς, t.1, c.948, h

A Δειραχθὴς, Collo onerosus. ὁ τὴν δειρὴν ἄχθων, Suidæ in hoc loco, δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πτιλωῶν.

Δειρὴ, t.1, c.948, a

Δειρεῖν, Laconibus est λοιδορεῖσθαι, Conuitiari, Probris seu conuitiis proscindere: ET Δειρεῖοι, iisdem λοίδοροι, Cõuitiatores. Hesych.

Δειρῖται, ab Eleis dicuntur οἱ στρουθοὶ, Passeres, vt refert Athen. l.9, ex Nicandri Colophonii Γλωσσῶν lib.3.

Δειροκύπελλον, t.1, c.948, b. Δειροπέδη, ib.c

Δειρὸς, ib.g. Δειροτομέω, ib.c

B Δεῖσα, Suidæ ἡ ὑγρασία καὶ κόπρος, Humor & Stercus: VNDE Δεισαλέος, eidẽ est κοπρώδης, Stercorosus seu Stercoreus. Apud Eustathium gemino σ scriptum δεῖσσα, qui itidem exponit ὑγρασία, deriuans à δεύω. [illegible] Lexico meo veteri habetur vtraque scriptura, & simplici nimirum & duplici σ, simplici videlicet [illegible] duplici. Etymologo est non solùm ἡ ὑγρασία [illegible] etiam ὁ ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος: item δυσωδία: ipsúmque deriuat non à δεύω solùm, sed etiam à δίω: vt δίσσα sit ἡ δυσωδία ἣν φεύγομεν. Vbi nota etiam per ι [illegible].

C Δεισιδαιμονέω, t.1, c.920, e. Δεισιδαιμονία, ib.c

Δεισιδαίμων, ib. Δεισίθεος, ib.e

Δείσομαι, t.1, c.919, c. Δεῖσαι, t.1, c.921, b

Δείτης, ου, ὁ, in vulg. l. ex Poll. affertur pro Timidus & Metuendus. sed apud eum scribendum esse δὶ ἴτης, docui in Ἴτης.

Δειφάω, ῶ, idẽ quod διφάω, Quæro, Inuestigo. Hes. δειφῶν exp. ζητῶν δίκην τοῦ προσήκοντος: qui & δειφήσαντες affert pro ψηλαφήσαντες. Apud eum legitur & δειφόμενος, ψηλαφήσας. sed id suspectam habet scripturam.

D Δέκα, t.1, c.936, g. Δεκάβοιος, t.1, c.778, e

Δεκαγωνία, t.1, c.841, c

Δεκαγράμματος, Decem literis constans. Athen. l.10, τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος.

Δεκαδάρχης, SIVE Δεκάδαρχος, ου, ὁ, Decem militibus præfectus, Decurio. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν, δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχαγοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλίαρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et Pædiæ 4, τοὺς δὲ δεκαδάρχους τῇ δεκάδι ἕκαστον παραγγέλλειν. VNDE Δεκαδαρχία, ας, ἡ, eiusmodi præ-
E fectura dicitur. Alioqui δεκαδαρχία est etiam Decemuiratus, hoc est Decem virûm collegium & potestas. Plutarchus Problem. Rom. ὑπὸ τῆς δεκαδαρχίας ἀνθυπατικῆς, A decemuiris qui consulari potestate erant, seu Per tribunos consulari potestate. Isocr. Panathenaico, ὑπὲρ τοῦ μὴ παραλιπεῖν, ὀλιγαρχίας γενομένης, τηλικούτοις κακοῖς τὸ μέγεθος ἡλίκοις ἐπὶ τῶν δεκαδαρχιῶν καὶ τῆς δυναστείας τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam codices habent δεκαρχιῶν. Non malé. nam & apud Dionysium Halicarnas. passim legimus δεκαρχία pro Decemuira-
F tus. vt libro 10 Rom. antiqu. ἐδόκει τε ἄριστα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ἐπιτροπευθῆναι. Idem tamen & δεκαδάρχους vocat decemuiros, τοὺς δεκάρχους. vt sub finem eiusdem libri, οἷς τὰ πραττόμενα ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων ἀπαραδήλω. Item VERBVM Δεκαδαρχεῖν, Decurionem vel decemuirum esse: apud Hesych.

Δεκάδελτος νόμος, Lex decem tabularum. Ex Dionysio Halicarnasseo.

G Δεκαδικὸς, Decurialis. Ex Xenoph.

Δεκαδικὸς ἀριθμὸς, Denarius numerus. Greg. Naz.

Δεκαδοῦχος, idem qui δεκάδαρχος, Decemuir. Harpocration enim, & ex eo Suidas, tradit decemuiros post triginta Athenis imperium tenuisse, quorum vnumquẽque nominatum fuisse δεκαδοῦχον. Autorem citat Lysiam in orat. περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

Δεκαδύο, t.1, c.937, a. Δεκάδωρος, t.1, c.1003, f

Δεκαέξ, t.1, c.937, a. Δεκαεπτὰ, ib.

H Δεκαέτηρος, t.1, c.1295, d

Δεκαετὴς, t.1, c.937, a. & 1291, c. Δεκαετία, t.1, c.1293, c

Δεκάζω, t.1, c.937, g. & 959, g. Δεκάκις, t.1, c.937, b

Δεκακισχίλιοι, t.4, c.522, b

Δεκακυμία, Decumanus fluctus, id est magnus. vt τρικυμία.

Δεκάλιτρον, Qui decẽ librarum est. Item, Qui decẽ obolorum. Nã, vt Aristot. refert in Himeræorũ politia, Siculi

τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν: & τὸν Κορίνθιον στατῆρα appellãt δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Vnde Sophron, ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, merces est decem oboli. Poll. lib.4, c.24, & lib.

Δεκάλογος, t.2,c.632,f. Δεκαμιλιαῖος, t.2,c.919,a

Δεκάμιλος, t.2,c.916,d

Δεκαμναῖος,ου,ὁ, Qui decem minarum est: pro quo ET Δεκάμνους dicitur, vt σταθμὸς δεκάμνους apud Eustath. Δεκαμναῖον autem, substantiuè pro δέκα μναῖ, Decem minæ. vt Suid. accipit hoc in loco, ὁ φώνιον αὐτοῦ ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναῖον· τοῖς ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις, μναιαῖον.

Δεκανᾶσθαι, Humaniter excipere, Amplecti. Δεξιοῦσθαι. Hesych. enim δεκανᾶται exp. ἀσπάζεται. Suprà δεικανᾶσθαι, poeticà epenthesi τοῦ ι. dicitur enim παρὰ τὸ δέκεσθαι, quod Ionibus est δέχεσθαι.

Δεκάπηχυς, t.1,c.937,a. Δεκάπαλαι, t.3,c.23,b

Δεκαπέντε, t.1,c.937,a. & t.3, c.214,a

Δεκάπηχυς, t.3,c.284,g. Δεκαπλάσιος, t.1,c.937,b

Δεκάπλεθρος, Qui decem plethrorum seu iugerum est.

Δεκαπλοῦς, t.1,c.937,b. Δεκάπους, t.3,c.511,a

Δεκάπολις, proprium, t.3,c.472,a

Δεκαπολίτης, propr. ib.b. Δεκάπους, t.3,c.510,h

Δεκαπρωτεία, t.3,c.566,e. Δεκάπρωτοι,οἱ, ib.

Δεκάρχης, SIVE Δέκαρχος,ου,ὁ, idem ac δεκαδάρχης siue δεκάδαρχος suprà, Decurio, Decanus: interdum & Decemuir. Priore vtitur Herodot. pro decano seu decurione. INDE Δεκαρχία,ας,ἡ, Decemuiratus, Decemuirûm imperium seu dominatus. Apud Suid. τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας. Vide & in Δεκαδαρχία paulo suprà.

Δεκὰς, t.1,c.937,c. Vide & in Δευτεροδεκάτη.

Δεκάσκαλμος ναῦς, Decem scalmis instructa nauis. Suid.

Δεκασμὸς, t.1,c.960,a. Δεκάσπορος, t.3,c.933,e

Δεκαστάτηρος, Qui decem staterũ est, Decem stateribus valens. Perperam in v.l. exponitur Decurio: qui δεκάδαρχος dicitur & δεκάρχης.

Δεκάστεγος, t.3,c.973,h. Δεκάστυλος, t.1,c.1808,e

Δεκάστοιχος, t.3,c.1203,b. Δεκαταῖος, t.1,c.937,d

Δεκαταλαντία, t.3,c.1234,g. Δεκατάλαντος, ib.

Δεκατέσσαρες, t.1,c.936,h. & t.3,c.1417,c

Δεκάτευσις, t.1,c.937,f. Δεκατευτήριον, ib.

Δεκατευτὴς, ib. Δεκατεύω, ib.e

Δεκάτη, ib.c. Δεκατηλογία, ib.d

Δεκατηλόγιον, ib. Δεκατηλόγος, ib.

Δεκατημόριον, ibid.c. & t.2,c.855,c

Δέκατος, t.1,c.937,c. Δεκατόω, ib.g

Δεκατώνης, t.4,c.783,d

Δεκατώνια,τὰ, Decimæ, vt tradunt v.l.

Δεκαφυΐα, Hesychio δεκαπλασία, Decuplex.

Δεκάφυλος, t.4,c.244,e. Δεκάχαλκον, t.4,c.382,f

Δεκάχειλον, Hesychio est πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιτήδειον. Sonat tamen potius Decem habens labra.

Δεκάχιλοι, t.4,c.522,c. In v.l. affertur & Δεκαχίλιοι ἄνδρες pro Decem millia virorum.

Δεκάχοια, Decupla. Hesychio δεκαπλᾶ. Sed in hac significatione scribẽdum forsan δεκάχοα, vt intelligãtur Quæ decuplo auctum refundunt quod acceperunt.

Δεκάχορδος, t.4,c.565,b. Δεκέμβολος, t.3,c.1603,e

Δεκετὲς, Hesychio δεκαετὲς, Decenne seu Decennale.

Δεκέτηρος, t.1,c.1295,d. & t.1,c.937,a.ob.

Δεκέτης, t.1,c.937,a. Δεκήρης, t.1,c.1250,d

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι, Accipio, Recipio. Apud Herodot. frequens, qui & pro Expecto vsurpauit.

Δεκόργυια, t.2,c.1481,g

Δεκτέος, Accipiendus vel Excipiendus aut Recipiendus. sequitur enim significationes sui verbi δέχομαι.

Δεκτὴ, Hesychio est χλαῖνα, χλανὶς, Chlæna seu Læna.

Δεκτῆρες, eidẽ sũt ὑποδοχεῖς, Suidæ ὑποδοχεῖς, Receptores.

Δέκτης, t.1,c.955,c. Δεκτικὸς, ib.b

Δέκτο, Ionicè pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο. Homer. Iliad. β, — ὅγε δέκτο μὲν ἕδρ.

Δεκτὸς, t.1,c.955,b

Δέκτριος, ibid.c. Fœmin. Δέκτρια, Acceptrix seu Exceptrix, Receptrix. id est Quæ accipere seu excipe-

A re & recipere solet. vt apud Athenæum libro 13, Εὐήθης πάντων δ' ἐκτεία Πασιφίλη.

Δέκω, t.1,c.959,d

Δεκὼν, Hesychio est ὁ δεκαζόμενος. Sed forsan scribendum δέχων, vt sit ὁ δωροδοκῶν, Qui munera accipit.

Δεκώρυγος, t.2,c.1481,f

Δελεαστὴς,έως,ὁ, Inescator, Illex: piscatoris epitheton: vt qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Vide t.1,c.1040,g

Δελεάζω, & Δελεάζομαι, t.1,c.1040,d

Δέλεαρ, ib. Δελέασμα, ib.f

B Δελεασμάτιον, ib. Δελεασμὸς, ib.

Δελεάστρα, ib. Δελέαστρα, ib.

Δελεδώνη, Hesychio ὁ μυλαῖος ἰχθύς.

Δέλεθον vocari τὸν φανὸν, autor est Timachidas Rhodius apud Athenæum libro 15. Id autem est Laterna, vel Fax. Sic Hesychio quoque δέλεθον est φανὸς ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι: itidemque Eust. qui esse dicit φανὸν ὃν οἱ διανυκτερεύοντες νέοι ἔχουσι.

Δεληπήριον, Suidæ τὸ δέλεαρ, Esca.

Δέλητι, t.1,c.1040,g. Δελήπιον, ib.

C Δελία, Hesychio δάφνη, Laurus.

Δέλιχα, eidem sunt τὰ ἡμίχοιρα.

Δελκανὸς, piscis quidam à Delcone fluuio denominatus: de quo Athen. l.3.

Δέλλιθες, Hesychio sunt σφῆκες vel ζῶον ὅμοιον μελίσσῃ. Suidæ autem Δέλιθες sunt σφηκία, Vesparum cellæ. Rursum Hesych. Δελλίθια affert pro τενθρήνια & κηρία, Faui.

Δέλλω, Voco. Hesych. enim δέλλει exp. καλεῖ.

Δέλος, pro δῆλος. v.l. Suprà δέελος.

Δέλτα, t.1,c.937,g. Δελτάριον, t.1,c.938,c

D Δελτίον, ib. Δέλτος, ib.b

Δελτωτὸς, ib. Δελφάκιον, t.1,c.940,c

Δελφακόομαι, ib.b. Δέλφαξ, ib.

Δελφὶν, SIVE Δελφὶς,ῖνος,ὁ, Delphin seu Delphinus: piscis φιλανθρωπότατος & ἱερὸς, vt & ὁ πομπίλος. de quo multa Athen. libro 7 & 13: Aristot. & Plin. in Hist. animal. Homerus Iliad. φ, — ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος. | Δελφῖνες, Hesychio sunt etiam πολεμιστήριον μηχάνημα ἐν ναυμαχίαις: INDEQVE Δελφινοφόρος dicitur nauis

E quæ illud habet. Alii verò (inquit idem) δελφινοφόρους ναῦς dici volunt διὰ τὰ κρεμαννύμενα βάρη δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἃ ταῖς λῃστρικαῖς ναυσὶν ἐμβάλλεται. Pollux in rostro nauis huiusmodi delphinem collocari solitum indicat: ὑπὲρ δὲ τὸ ἔμβολον (inquit lib.1) δελφὶς ἵσταται, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρος ᾖ. At schol. Thuc. dicit hos delphinas fuisse plũbeos & ex antẽnis suspẽdi solitos, vt si hostilis nauis adnauigaret, in eam demitterentur, eámque pertuso fundo mergerent. Id quod ex Thuc. quoque verbis patet, lib.7, p.246: ἔπειτα αὐτοὺς (inquit) αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον. δύο δὲ νῆες τῶν Συρακουσίων ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ προσέμιξαν αὐτῶν ἐγγὺς, καὶ διεφθάρησαν. Sic verò & Aristoph.

F in Equit. dicit, τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. A δελφὶς seu δελφὶν est & DIMIN. Δελφινίσκος,ου,ὁ, Delphinulus, Paruus delphin. Inde ET Δελφίνιον dicta herba quædam quòd habeat φυλλάρια ἐπεσχισμένα, λεπτὰ, ἐπιμήκη, δελφινοειδῆ, teste Diosc. lib.3, c.84. (Vbi etiam nota COMPOS. Δελφινοειδὴς, Delphini speciem gerens, Delphini effigiem repræsentans) Alioqui Δελφίνιον dictum fuit etiam fanum

G quoddã Apollinis Athenis, & in hoc Delphinio quoddam δικαστήριον, teste Harpocr. & Suida: qui & in Chio insula φρούριον quoddam hoc nomine fuisse addunt, cuius Steph. quoque meminit.

Δελφὶς,ίδος,ἡ, idem quod Δελφικὴ, Delphica: hoc est Delphis orta vel habitans: aut etiam Quæ Delphorum est. Δελφοὺς autem vocarunt olim vrbem quandam in Parnasso sitã, cuius ciues quoq; Δελφοὶ nominantur, vt Λεοντίνους etiã vocarũt & vrbẽ & eius incolas. Aristoph. Nub. Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. Eurip. Δελφὶς πέτρα. Et

H apud Suid. Δελφὶς γὰρ φάμα πολλ' ἐθέσπισεν, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphis fuit oraculum Apollinis, qui & Delphicus inde nominatus est quòd ibi responsa sciscitantibus daret. AT Δελφὶς,ῖνος,ὁ, cum suis deriuatis, habes in præced. Δελφὶν.

Δελφυνης,ου,ὁ, Delphynes: draco ab Apolline Delphico interemptus. vt Apollon. Rhod. Argon. libro 2 testatur his verbis, Ὡς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν. Vbi scholiast. annotat, quosdam masculini generis esse dicere hoc δελφύνην, subaudientes δράκοντα: alios fœminini, subaudiẽtes δράκαιναν: testari verò & Leandrum ac Callimachum δελφύνην vocatum fuisse δράκοντα τὸν φυλάσσοντα τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον. Vide & t.1,c.938,f.

Δελφὶς,t.1,c.938,e. Δελφυωμένον,t.1,c.940,b

Δεμα,t.1,c.963,d

Δέμας,t.1,c.942,a. ‖ Hesychio est etiã στρῶμα,(vt δέμνιον) & χοινίον.

Δεμάτιον,t.1,c.942,a. & 963,e

Δεμβλεῖς, Hesychio βδέλλαι, Hirudines, Sanguisugæ.

Δεμνίαις, idem affert pro κοίταις, στρωμναῖς: tanquam à nominatiuo singulari Δεμνία. sed forsan scribendum δεμνίοις.

Δέμνιον,t.1,c.941,f. Δεμνιοτήρης,ib.g

Δέμω, & Δέμομαι,t.1,c.909,b. & 940,c

Δενδαλίδας sunt qui velint esse αἶθος τι: alii τὰς λευκὰς κάχρυς. alii τὰς λελεπισμένας κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι: alii τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γλυκομένας, teste Hesychio: qui δανδαλίδας quoque suprà pro eodem attulerat. Vtitur autem hoc vocabulo Eratosthenes apud schol. Apollonii, sic canens, Ἡ χερνῆτις ἔελδος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας πέσσουσα καλοὺς ἤειδεν ἰούλους.

Δενδίλλω,t.1,c.1922,e. Schol. Apollonii Rhod. Argon. lib.3, ὀξέα δενδίλλων exponit ὀξέως συστρέψας ἑαυτὸν, ὀξέως περιεπιστρεφόμενος, καὶ εἰς αὐτὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιβλέπων: addens Homero δενδίλλειν esse τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιβλέπειν, Sophocli τὸ περιβλέπειν. quæ posterior expositio optimè quadrat illi Apollonii loco. nam ibi Amor ædes ingressus & acutũ circumspiciẽs, vestigánsque Iasonem, ei ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς, γλυφίδας μέσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ, Medeámque emissa sagitta fixit. Nec enim pro Collimans accipi potest, quum subiungat, eum, postquã ὀξέα δενδίλλεσκε, tum primùm arcui imposuisse sagittam.

Δένδρεον,t.1,c.942,d. Δενδρήεις,t.1,c.943,d

Δενδριάζω,ib.h. Δενδρίζω,ib.g

Δενδρικὸς,ib.e

Δενδρίον,ου,τὸ, Arbuscula, Parua arbos. Vide t.1,c.943,g.

Δενδρίτης,ibid.e. Δενδροβατέω,t.1,c.942,e

Δενδροειδὴς,ib. Δενδρόκομος,ib.

Δενδροκοπέω,ib. Δενδρολάχανα,ib.f

Δενδρολίβανος,ib. Δενδρομαλάχη,ib.g

Δένδρον,ib.d. Δενδρόομαι,t.1,c.944,a

Δενδροπήμων,t.1,c.942,g. Δένδρος,ib.d

Δενδρῖτις t.1,c.943,f. Δενδροτομέω,t.1,c.942,g

Δενδροφόρος,ib.h. Δενδροφυής, ib.

Δενδρυάζω,t.1,c.943,g. Δενδρύδιον,ib.

Δενδρύφιον,ib. Δενδρώδης, ib.f

Δενδρώεις,ib.d. Δενδρὼν,ib.g

Δένδρωσις,t.1,c.944,a

Δένθις, Laconibus οἶνος, teste Hesychio. Est autem genus quoddam vini ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, vt tradit Athenæus l.1, afferens hæc ex Alcæo verba, οἶνον δ' Οἰνωπάδην ἢ Δένθιν.

Δεννάζω, & Δενναστὸς, vide in sequ. Δέννος.

Δέννος,ου,ὁ, Probrum, Contumelia. Herodot. in Calliope, παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, maximum apud Persas probrum est muliere ignauiorem vocari. Δεννὸν autem, Hesych. exponit κακολόγον, Maledicum. INDE Δεννάζω, Maledico, Probris & contumeliis incesso. Sophocles Antigone, pag.244, ἀλλ' οὐ χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Vbi schol. exp. ὑβρίσεις: item λυπήσεις. sed hoc posterius nimis generale est. Rursum Soph. in Aiace, pag.16, παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, κακὰ δεννάζων ῥήματα, ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. Vbi exponas Maledicis & probrosis incessens verbis. schol. exponit βλασφημῶν: qui à δεινὸς deriuatũ hoc δεννάζειν ait & dici quasi δεινάζειν, vt ex φαεινὸς fit φαεννός. INDE Δενναστὸς, Conuitiis & maledictis obnoxius, Qui probris incessi solet vel debet.

Δεξαμενὴ, t.1,c.954,h. Δεξιὰ,t.1,c.960,b

A Δεξιὰ ἀρχὴ, t.3,c.1393,f.ob. Δεξιάδην,t.1,c.960,e

Δεξιάομαι, vide paulo infrà in Δεξιόωντο.

Δεξίδωροι, iidem sunt qui δωροδόκοι, Qui munera accipiunt, Qui muneribus & largitionibus corrumpi se sinunt. Suid.

Δεξίμηλος,t.1,c.954,g. Δεξιοβόλος,t.1,c.667,f

Δεξιολάβος,t.1,c.961,a

Δεξιὸν ἀκρωτήριον, t.3,c.1393,f. ob.

Δέξιον κέρας,ib.ob. Δεξιόομαι,t.1,c.962,b

Δεξιὸς,t.1,c.960,f

B Δεξιόσειρος,t.3,c.755,a. Vide & in Δεξιόχειρος.

Δεξιοστάτης, t.1,c.961,a. & 1736,a

Δεξιότης,t.1,c.962,b. Δεξιότοιχος,t.1,c.961,b

Δεξιόφι, poetica paragoge pro δεξιοῦ seu δεξιῆς. Hom. Il.ν, Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσον, Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; an à dextro exercitus latere.

Δεξιόχειρος, Manibus dexter & agilis, Ambidexter. Sophocles in Antigone, pag.220, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόχειρος. Ita enim etiam legi pro

C δεξιόσειρος, annotat scholiastes, exponens περιδέξιος: alterum autem δεξιόσειρος exponens κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας, metaphoram esse dicens ab equis qui in curru παράσειροι εἰσί.

Δεξιόωντο, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro ἐδεξιοῦντο abiecto simul augmento: imperf. verbi δεξιάομαι idem significantis quod δεξιόομαι, Dextra prehenso, seu Dextra prehensum amplector & excipio comiter. Apol. Rhod. Arg. l.2, Πολυδεύκεα δεξιόωντο. Affertur & χερσὶ ἐδεξιόωντο pro Manibus dextris accipiebant.

D Δεξίπυρος, t.1,c.954,h

Δεξις, Hesychio est Pars illa hepatis quæ à sacrificis δοχὴ vocatur.

Δεξιτερὰ,t.1,c.962,e. Ionicè Δεξιτερὴ dicitur.

Δεξίωμα,ib.d. Δεξιῶς,ib.a

Δεξίωσις,ib.d. Δεξιώτατα,ib.a

Δεξιώτερος, Dexterior. vt ὤφειλεν εἶναι δεξιώτερος.

Δέομαι,t.1,c.915,g. Δέον, ib.b

Δεόντως,ib.f. Δέος, t.1,c.921,b

Δέπας,αος,τὸ, Poculum: vel etiam Patera. Hesychio ποτήριον,

E παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πῶμα. Homer. Odysseæ σ, Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο. Iliad.ο, Παύτες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν. Od.γ, Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου. Odysseæ π, Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. Et apud Athen. l.11, Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. Et in Epigr. δέπας ἐκ κεράμοιο, poculum fictile.

Δέπαστρον,ου,τὸ, itidem Poculum. Silenus enim & Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, & quidem peculiariter à Clitoriis, teste Athenæo libro 11, vbi ex Antimacho affert, Νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν. Item,

F κρητῆρα πανάργυρον ἠδὲ δέπαστρα Οἰσόντων χρύσεια. Sic apud eundem Athen. lib. 9, οἴνου δέπαστρον. Etymolog. in Θαύμακτον deriuat hoc nomen à VERBO Δεπάζω, significante πίνω, Bibo. Deriuatum verò ab eo EST Δεπάστρεον, significans τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα, teste Eust. p. 1914.

Δέπτω, Paro vt fullones. κνάπτω. vnde βυρσοδέψης. Ita v.lex. Dicitur tamen δεψεῖν potius, idque de coriariis.

Δέρα,t.1,c.948,a. Δέρα, Hesychio ὑπερβολὴ ὄρους: sed addenti, alios exponere τὰ σιμὰ τῶν ὀρέων.

G Δεραγχὴς,t.1,c.948,b. Δεραίαμβος,ib.e

Δεραῖον,ib.d. Δεραιοπέδη, ib.e

Δέρας,t.1,c.946,f. Δερβιστὴρ, ib.g

Δεργμα,t.1,c.945,a. Δεργμὸς,ib.b

Δέρη,t.1,c.948,a

Δερίαι, Hesychio λοιδορίαι, Conuitia, Maledicta.

Δερίτιον, idem exp. φλοιὸν, Corticem.

Δέρις, eidem est τράχηλος, Collum. Idem δέρη.

Δερκέσκω, seu Δερκέσκομαι,t.1,c.944,e

Δερκευνὴς,ib. Δερκιάομαι, t.1,c.945,a

H Δέρκομα, Vinum dicitur à vulgo Celtico. Athen. l.4.

Δέρκομος, t.1,c.945,a

Δερκύλλειν, Hesychio est αἱμοποτεῖν, Sanguinem potare. Sed addit, alios per μ scribere δερμύλλειν.

Δέρκω,t.1,c.944,b. Δέρμα,t.1,c.947,b

Δερματικὸς,ib.c. Δερμάτινος, ib.

Δερμάτιον,ib.d. Δερματοφορέω, ib.c
Δερματώδης, ib.
Δέρμη,Hefychio ὁδός, Via:Suidæ autem πόλις.
Δερμηστής,t.1,c.947,e. Δερμόπτερα,ib.d
Δερμόπτερος,t.1,c.1715,g
Δερμύλλειν,Etymologo & Hefychio eft αἱμοποτεῖν, Sanguinem potare:fed addentibus,nonnullos expon.ἐκδέρειν, Excoriare,Pelle nudare. Sic & Suid.δερμύλλοντα effe dicit αἱμοποτοῦντα ἢ ἐκδέροντα. Ex Ariftoph.fchol.exponitur etiam Pudendum membrum attrectare & glandem detegere. quod infrà δέφειν.
Δέρξις,t.1,c.945,b. Δέρος,t.1,c.946,g
Δερρίδιον,ib. Δερριδόγομφος,ib.
Δέρριον,ib. Δέρρις,ib.
Δερρίσκιον,ib. Δερρίσκος,ib.
Δέρτρον,t.1,c.947,f. Hefychio δέρτρον eft δέρμα, ὑμλωὶ: Item λαπάρα, ἦτρον, ὑπογάστριον: fed addit,effe potius τὸ περιέχαιον, fiue ὑμένα ἐπίπλοου. Idem δέρτρα exponit τύμπανα.
Δέρω,t.1,c.946,h
Δεσαύχενες ἀσκοί,dicuntur tefte Hefychio, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι,quoniā è collis ligantur.vel potius quia eis colla obligantur. Perperam apud Etym.fcriptum Διαύχενες.
Δέσιος,apud Macedonas dicitur Iunius menfis, vt Suidas tradit. Legitur fanè in titulo Concilii Niceni, ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δεκατειῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, Mēfe Defio decimanona die ante XIII Kalend.Iulias. Vide & Tractatum De menfibus.
Δέσις, t.1,c.963,e
Δέσμα,ατος,τὸ,Vinculum,Ligamen.Hom.Odyffeæ θ,Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ.Odyff.α,—ὄφρ' ἐπέρ τι σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι. Iliad.χ, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα. AT Δεσμά, metaplafmo poetico pro δεσμοὶ dicitur, vt δάκτυλα pro δάκτυλοι. Vtuntur tamen eo & profæ fcriptores, vt videbis t.1, c.962,g.
Δεσμευτικός,t.1,c.963,c. Δεσμεύω,ib.
Δεσμέω,ib. Δέσμη,ib.d
Δέσμιος,ib.c. Δεσμίς, ib.d
Δεσμός, t.1,c.962,g. & c.963,d
Δεσμοφύλαξ,t.1,c.962,h. Δεσμόω,t.1,c.963.a
Δεσμωτήριον,ib.b. Δεσμώτης,ib.
Δεσμῶτις,ib. Δεσποζω,t.1,c.951,f
Δεσπόζω,& Δεσπόζομαι,ib.
Δέσποινα,t.1,c.952,c. Δεσποσιναῦται,ib.a
Δεσπόσιος,ib. Δεσποσιών,t.1,c.951,h
Δεσπόσυνος,ib.g. Δεσποτεία, t.1,c.953.a
Δεσπότειρα,t.1,c.952,c. Δεσποτέω,ib.h
Δεσπότης,ib.a. Δεσποτία,t.1,c.953,a
Δεσποτικός,t.1,c.952,g. Δεσποτικῶς,ib.
Δεσπότις,ib.c. Δέσποτος,ib.a
Δέστρον,vide in Ἄπαρνον & Γάρνον.
Δετή,t.1,c.963,e. Δέτης, t.1,c.903,b
Δετός, t.1,c.963,e
Δέτρον,Hefychio δέρμα τὸ ἥπατος:quod fuprà δέρτρον.Exponit verò & διάπυρον, διαφανές, Ignitum, Pellucidum.
Δεῦς,eidem eft μάγειρος:qui rectius δαιτρός.
Δευάς,à Magis dici τοὺς ἀνάκους θεοὺς,Hefych.tradit: quo tefte Δευάδαι dicuntur οἱ Σάτυροι apud Illyrios.Sed & Δευκαλίδαι eidem funt οἱ Σάτυροι.
Δεύασθαι,idem effe dicit γεύσασθαι,Guftare.
Δεύκει,eidem eft φροντίζει,Curat.
Δευκής,eidem λαμπρὸν,ὅμοιον:pro quo fuprà δεικής.
Δευλὸν,eidem eft πονηρὸν,ἀχρεῖον,Malum,Inutile.
Δεῦμα,t.1,c.953,c
Δευοίατο,Ionicè pro δεύοιντο, hoc eft ἐπιδέοιντο, ἐπιδεεῖς γένοιντο,Homer.
Δεύομαι,t.1,c.919,b.& 953,b
Δευρί,Atticè PRO Δεῦρο dicitur, Huc. Homer.Iliad.δ, Ταλθύβι' ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,huc voca feu accerfe Machaonem.Odyff.ρ,Ἔρχεο δεῦρο, Veni huc. Sic Iliad.γ,Δεῦρ' ἴθι,Huc ades,id eft εἰς τὸν δε τὸν τόπον.Demofthenes De falfa leg.δεῦρο ἤδη τὸ στράτευμα ἄγειν ἐβάδιζε. Plutarch.Galba, δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος, huc & illuc iactatus. Idem vtitur altero δευρί,vt in Coriolano,δευρὶ

A προστῆσαι πρὸς ὑμᾶς,huc ad vos me conuertere.Et Ariftoph.in Nubibus,βλέπε νῦν δευρί, Huc refpice,Huc cōuerte oculos. Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, vt Latinè Vfque huc & Hucufque. Ac vt hæc non loci folùm, fed temporis etiam fignificationem habent, ita & illud.Loci,vt apud Æfchinē,μέχρι δεῦρο εἰρῆσθω μοι,Hucufque,feu Hactenus. Temporis,vt apud Platonem lib. 7 De legibus,οὐ ζῶσιν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλυθότα ὑμ. id
C eft ἕως τούτου,Hucufque,Ad hanc vfque horam. Eurip. fine μέχρι,in Medea,ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ πῶς βίοι; vfque
B adhuc. vt Plaut.dicit,Quod celatum eft vfque adhuc. Aliquando ei præmittitur & arti ulus τό. Eurip.Phœniff.— ὄμμα παντοχῆ διοισέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, & illuc & huc.Aliquanto pòft, ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περισκοπούμενοι. Sic Thucyd.dicit μέχρι τὸ δεῦρο, in hunc vfque diem. Abfolutè etiam nonnunquam ponitur, omiffo imperatiuo ἴθι,ἐλθὲ,aut fimili:pro Adefdum. Ariftoph.Pace, δεῦρο σὺ,huc adfis tu.Mufæus,Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ades mihi. Ab hoc vfu tranflatum eft ad hortationes, & ex aduerbio vocandi feu accerfendi factum ad-
C uerbium adhortandi, idem fignificans quod φέρε,ἄγε, Age,Agedum.Plato in Apol καί μοι δεῦρο εἰπέ, Agedū dic mihi. Itidem verò & δευρί Nonn.pro ἄγε pofuit. Idem δεῦτε dicitur. ‖ Vfurpatur interdum & pro Hic. Apollon.Arg.l.2, δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι. Id enim exponunt Hîc adfunt.
Δεύρω quoque pro δεῦρο dici tradit Hefych.
Δεύς, eidem H.eft Ζεύς, Iupiter.
Δευσοποιός,t.1,c.953,e
Δεύτατος, Vltimus, Poftremus. Hefychio ἔσχατος, ὕστατος,
D μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος.Hom.Iliad.τ, Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,Ἕλκος ἔχων.Et Od.α,— ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν.
Δεῦτε,Huc agite: aduerbium hortantis fimul & accerfentis.Homer.Iliad.χ,Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον.Odyff.θ,Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε,huc adefte. Hefiod. initio Ergωn, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rurfum Homer.ἐκ παρωνύμου dicit Δεῦτ' ἄγε, vacante altero illorū:Iliad.γ. Vtuntur eo & profæ fcriptores.Plutarch.Coriol.δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰοῦσαι μεθ' ἡμῶν
E συναψασθε τῆς ἱκετείας. Frequens in Nouo Teftamento. Atq; interdum quidem abfolutè & fine verbo,vt δεῦρο.Matth.4,δεῦτε ὀπίσω μου. Matth.11, δεῦτε πρός με πάντες.Matth.22,δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Interdum fequente verbo,idque vel intercedente copula:vt Apocalypf. cap.19,δεῦτε καὶ συνάγεσθε. Vel fine copula, Matth.21, δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν. Matth.cap.28,δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο.
Δεύτερα,τὰ,fubftantiuè Secundæ.id eft Fœtus in vtero inuoiucrum,quoniam veluti fecundus partus eft. Diofc.
F lib.1,cap.87, ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει. Et cap 59, ἔμμηνά τε καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἐπισπᾶται. Alii δευτερεῖα vocant. ‖Item τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ,id eft Secundæ partes, Secundus locus. τὰ δευτερεῖα. cuius fignif.exemplum habes t.3,c.565,h.& 568,d.
Δευτεραγωνιστέω,t.1,c.104,e. Δευτεραγωνιστής,ib.d
Δευτεραῖος,ου,ὁ,exponitur Secundarius: malim ego interpretari Secundanus.id eft Secunda die (τῇ δευτέρᾳ) aliquid faciens. vt δευτεραῖοι ἤλθομεν, Secūdo die venimus, feu Poftridie.Sic Xen.Pæd.5,δευτεραῖοι δ' ἀμφὶ δείλην γί-
G γνονται πρὸς τῷ Γωβρύου χωρίῳ.
Δευτερεῖα,τὰ, Secundæ, hoc eft Secundæ partes, Secunda palma,vel Secundum præmium.id quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Cuius fignificationis exemplū habes t.3,c.568, d. Sic Plutarch. Artoxerxe,σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς δευτερεῖα. At Phalar.in Epift.dicit, δευτερεῖα χρηστότης φέρεται τῆς κακότητος, pro δευτερεύει, Pofthabetur. Δευτερεῖα, Hefychio οἶνος ἁπλῆς:qui δευτερίας potius dicitur.
Δευτερεύω,Secundus fum,Secundas fero,Secundum obti-
H neo locum.Diofcor.lib.3,cap.47,σάμψυχον κράτιστον τὸ Κυζικηνὸν καὶ Κύπριον· δευτερεύει δὲ τούτου τὸ Αἰγύπτιον. Cap.68 dicit,Κύμινον τὸ ἥμερον εὔστομον,καὶ τούτου μᾶλλον τὸ Αἰθιοπικὸν δεύτερον τὸ Αἰγύπτιον. Plutarch.cum dat.in Eumene, δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες,Secūdi ab eo effe,Primas ei concedere.

Δευτεριάζειν, Suidæ τὸ ὕστερον διαγωνίζεσθαι, in hoc loco, ἐγὼ δ' ἤδη διαγωνισάμενος, παραδίδωμί σοι δευτεριάζειν. Bud. interpr. Secundas partes agere. q.d. Lampada tibi trado vt mihi in actu succedas. A

Δευτερίας οἶνος, t.3, c.1681, d

Δευτέριον, ου, τό, Secundæ: id est Partus inuolucrum, & veluti secundarius partus. Paul. Ægin. libro 6, cap.75, πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, ὃ δὴ καὶ δευτέριον καλεῖται. Verùm ibi Basil. editio habet δεύτερον: vt & Aldina paulo pòst, ἀποπεσὸν τὸ δεύτερον ἐκβαλεῖν. Atque adeo & Diosc. δεύτερα dicit, non δευτέρια, vt patet ex exemplis suprà allatis, & ex hoc, l.3, c.69, ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. Affertur porro ET Δευτέριος pro Secundarius. B

Δευτερόβολος, t.1, c.667, f

Δευτερογαμεῖν, Secundò nubere, Secundas nuptias celebrare. in Pand.

Δευτεροδεκάτη, Secunda seu secundaria decima. Hieron. in Ezech. c.45, Δεκάδα, hoc est decimam partem, omnium frugum Leuiticæ tribui populus ex Lege debebat. Rursum ex ipsis decimis Leuitæ, hoc est inferior ministrorum gradus, decimas dabat sacerdotibus: & hæc est quæ appellatur δευτεροδεκάτη. Vbi etiam nota Δεκὰς pro Decima: si tamen non potius scribendum est δεκάτη. C

Δευτερόζυγος, Qui est secundæ coniugationis. Vox gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, iisdem grammat. est Nomen secundæ declinationis, Nomen per secundam inflexionem declinatum.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, Secundus vel secunda cubo, Lecti socium habeo. Athen. libro 13, εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν, τῷ λιμῷ ἂν ἀπέθανες, ni socium lecti & concubinum te haberem, Verba vetulæ ad adolescentem parasitum quē alebat. D

Δευτερολογέω, t.2, c.632, g. Δευτερολογία, ib. f

Δεύτερον, vide in Δεύτερος.

Δευτερονόμιον, ου, τό, Secunda seu secundaria lex. Ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniā in eo à Mose repetitur lex in Sina accepta, coram iis qui in ipso monte Sina priorem non audierant. Atque adeo ipse Moses cap.17 eius libri eam vocat Secundam legem. pro quo Septuaginta habent δευτερονόμιον. Sic enim ibi, καὶ γράψει ἑαυτῷ τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευιτῶν, καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Hieronym. in epist. ad Paulinum, Deuteronomium quoque, secunda lex, & Euangelicæ legis præfiguratio, nónne sic ea habet quæ priora sunt, vt tamen noua sint omnia de veteribus? E

Δευτερόποτμος, idem qui ὑστερόποτμος. hoc est, Is qui quum mortuus esse putaretur, ideóque iustis & exequiis de more honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, veluti è mortuis rediuiuus. F

Δευτεροπρωτεύω, t.2, c.1403, e

Δευτερόπρωτος, ibid.

Δευτερόπρωτον σάββατον, t.3, c.566, e

Δεύτερος, ου, ὁ, Secundus. Apud Athenæum l.13, Ζωίλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, εἶτα δ' ὁ δεύτερος, εἶτα ὁ τρίτος. Thuc. lib.6, p.202, ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. Et Plutarch. δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, secundam vxorem duxisse. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia & virtute: vt Secundus quoque & Alter apud Latinos. Epigr. libro 1, Ζεῦ πάτερ εἶπεν ἔχει δεύτερον Ἡρακλέα, Secundum Herculem. vel etiam Alterum Herculem. Sic etiam vitio: vt Agis apud Athenæum libro 9, de Lysandro dicit ὅτι δεύτερον τοῦτον ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, secundum seu alterum Pausaniam: quòd videlicet ambo illi essent διαβόητοι ἐπὶ τρυφῇ. Sic dicitur aliquis ἄλλου esse vel non esse δεύτερος, Secundus, pro Inferior. Athen. de Clearcho Solensi, οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν. Et interdum quidem cum infinitiuo. vt Galen. ad Glauconem, εἰς ὅσον τῆς μεθόδου χρὴ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀσκεῖν, οὐδενὸς ἐπιγνῶναι δεύτερος. Interdum verò cum datiuo veluti instrumentali. Thucyd. libro 2, μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχύϊ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει, πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, itidem pro Secundus, G H

Inferior. Plutarch. δίδωσί σοι δευτέρῳ μεθ' ἑαυτὸν φυλάξαι, vt secundus à se sis. Sic & res aliqua δεύτερα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur seu posthabetur. Demosthenes, πάντα γὰρ τἄλλα δεύτερα ἦν τῶν ἀπαιτουμένων προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων. Et aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ vel τίθησι, pro Posthabet & postponit. Luc. εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἑρμωνος, Si Hermoni me posthabes, Si Hermone me inferiorē ducis. Plutarch. Sympos. sept. sap. ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν φόνον ἐποιοῦντο, omnia posthabebant inquisitioni cædis. Synes. epist.99, αἰδοῦ γὰρ μουσῶν τοὺς ἱερέας αὐτῶν ἄξιον ἡγεῖσθαι, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων. Dicitur in eodem significatu etiam ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro δεύτερον τίθεσθαι. Plutarchus Fabio, ἐν δευτέρῳ καὶ γονεῖς καὶ παῖδας ἀεὶ τῶν τῆς πατρίδος καλῶν τιθέμενοι, postponētes. Quū verò aliquid dicitur temporis ratione esse δεύτερον, exponitur non solùm Secundus, sed etiam Posterior vel etiā Iteratus. vt quū δεύτεραι φροντίδες esse dicūtur σοφώτεραι. At δεύτερος χρόνου, vt ὕστερος χρόνου, venire dicitur qui venit post tēpus statū: & δεύτερος ἄλλων, Post alios, Aliorum omniū postremus & vltimus. Ac vt dicitur τῇ ὑστέρᾳ, pro Postero die, Die insequente, Postridie: ita etiam Aristot. in Œcon. τῇ δευτέρᾳ. Herodot. verò δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, Altero die ab incensione, Postridie quàm incensus fuit.

NEVTR. Δεύτερον, præmisso vt plurimum articulo, sæpe substantiuè ponitur, & modò in sing. numero, modò in plurali. Apud medicos enim τὸ δεύτερον & τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ. id est Fœtus inuolucrum & veluti secundus partus. Cuius significationis exempla habes suprà sua serie in Δεύτερα & Δευτέριον. Dicitur etiam ἐν δευτέρῳ θεῖναι pro Secundo loco ponere, Secūdo ordine collocare. vt apud Philonem in vita Mosis libro 2, ἐνθένδε τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ περὶ τὰς προστάξεις καὶ ἀπαγορεύσεις ἐν δευτέρῳ θείς. At metaphoricum illud, ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro Postponere & posthabere, habes in præced. tmemate. Plur. num. δεύτερα seu τὰ δεύτερα, Secundæ partes, Secūdi gradus præmia. Hom. Iliad. ψ, Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους· ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἄεθλιον ὡς ἐπιεικὲς δεύτερ', ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός. Xenoph. Hellen.6, οἵων δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. Herodot. τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων οὐ φερόμενος, Eunuchorum nulli secundus. Rursum singul. num. dicitur ἐκ δευτέρου pro Iterum, Secundò, Alia vice. Marci cap.14, καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Matth. cap.26, πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο. Eadem significatione dicitur δεύτερον & τὸ δεύτερον. Hom. Iliad. ψ, ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξετ' ἄχος κραδίην. Hesiod. Erg. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν. Rursum Hom. Iliad. α, — καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις. Et Odysseæ ι, ὣς φάτο δ' αἶψα δὲ ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις. Vbi nota ἐκ παραλλήλου posita δεύτερον & αὖτις, vt in præced. ἔτι & δεύτερον, & πάλιν & ἐκ δευτέρου, vacante illorum altero. Cum artic. τό, vt τὸ δεύτερον ὑπατεύων, Secundùm consul, Iterum consul. Aduerbialiter itidem δεύτερα dicitur pro Secundo loco, Post. Xen. Hell. ἐπήει δὲ δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτερόχετος, ου, ὁ, Secundo loco sequens, Secundarius: & veluti τοῦ δευτέρου ἐχόμενος.

Δευτεροτόκος, & Δευτερότοκος, t.3, c.1534, b

Δευτερουργός, Qui secundas actionis partes obtinet, Secundum in agendo locum obtinens, & q.d. Secundario operans. Plato De leg. libro 10, πρωτουργοὶ κινήσεις, τῆς ψυχῆς· αἱ δὲ τοῦ σώματος, δευτερουργοί. At δευτερουργοὺς τέχνας ex eodem Platone dici posse τὰς χειρουργικὰς siue βαναυσικὰς tradit Pollux: hoc est Artes manuarias. vt πρωτουργοὺς intelligamus τὰς ἐλευθερίους, liberales artes, quippe quæ animi ductu, qui primas in homine obtinet, opus aliquod faciāt. Idem Poll. libro 7, cap.17, tradit δευτερουργὸν χλαῖναν vocatam fuisse olim quæ suo tempore ἐπίχαφος nominaretur: & δευτερουργοὺς dictos fuisse τοὺς ταύτην ποιοῦντας. Forsan autem intelligit acu pictam & variegatam non à textore, sed post textorem à phrygione.

Δευτερόω, ῶ, Secundò facio, Itero, Repeto. Verbum frequēs apud Græcos Bibliorum interpr. vt non solùm in

Eccles.sed etiam l.3 Regum,c.18, καὶ εἶπε, Δευτερώσατε καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τρισσεύσατε, καὶ ἐτρίσσευσαν, Secundo facite, iterate. Iidē dicunt δευτερῶσαι τινὶ pro Secundum ictum ingerere.Vt lib.1 Reg cap 26, καὶ νῦν πατάξω δὴ αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν, καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Ex secundo Reg.lib.Bud.diuersa constructione affert, καὶ οὐκ ἐδευτέρωσεν αὐτὸν, Non eum ferit secundo ictu, sed vno ictu interemit. Vide & Δευτερώσις.

Δευτερωμα,ατος,τὸ,Secundus actus.Bud.

Δευτέρως. Secundo loco, Secundo ordine: seu Secundo. Arist xt.Ethic.l.10,c.5, αἱ [...] ἡδοναὶ, κυρίως λέγοιντ᾽ ἂν ἀνθρώπου ἡδοναὶ εἶναι· αἱ δὲ λοιπαὶ, δευτέρως. Et c.8, καὶ τὸ αἴτιον [...] εὐδαιμονέστατος· δευτέρως δ᾽, ὁ κατὰ τὴν ἄλλην ἀρετήν.

Δευτερώσις,εως,ἡ, idem quod δευτερεῖα, Secundæ partes vel vices: vel etiam Secundus ordo. Regum lib 4,c.23, τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, Sacerdotibus secundi ordinis: vt Hebr.etiam textus versio habet. Complut.verò editio pro τῆς δευτερώσεως habet τῆς [...] quod melius est. Δευτερώσεις dicuntur etiam Traditiones hominum & veluti secundariæ leges.Hieronym.in Esaiæ caput 59, Cōtemnentes legem Dei,& sequentes traditiones hominum,quas illi δευτερώσεις vocant. Idem in Ezech.caput 36, Iuxta Iudaicas fabulas, quas illi δευτερώσεις appellant, gemmatam & auream Hierusalem. Idem in Matth.caput 22, Pharisæi traditionum & obseruationum,quas illi δευτερώσεις vocant,iustitiam præferebant. Et in epist.ad Algasiā, Quantæ traditiones Pharisæorum sint,quas hodie vocant δευτερώσεις, & quàm aniles fabulæ, euoluere nequeo. Quibus ex locis intelligitur quomodo accipiēdus sit hic in Epist.eiusdem ad Damasum, Ne videremur aliquid prætermisse eorum quas Iudæi vocant δευτερώσεις,& in quibus vniuersam scientiam ponunt. Itē hic in Catalogo Script.Eccles.de Papia,Hic dicitur mille annorum Iudaicam edidisse δευτέρωσιν. Quem locum Sophronius sic interpretatus est,οὗτος λέγεται χιλιοντάετη τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐκδεδωκέναι δευτέρωσιν. Dicitur porro ET Δευτερόω pro Eiusmodi traditiones docere. vt idem Hieron.testatur in Epist.ad Algasiam, Videntur igitur (inquit) obseruationes Iudaicæ apud imperitos & vilem plebeculam imaginem habere rationis humanæque sapientiæ. Vnde & doctores eorum,σοφοὶ,hoc est sapientes,vocantur. Et siquando certis diebus traditiones suas exponunt discipulis suis,solent dicere, οἱ σοφοὶ δευτεροῦσι, id est, Sapientes docent traditiones.

ET Δευτερωτής,οῦ,ὁ, Eiusmodi traditionum doctor. Idē Hieron.in c.2 proph.Abacuc, Audiui quendam Liddæ de Hebræis, qui sapiens apud illos & δευτερωτής vocabatur,narrantem huiuscemodi fabulam.

Δέω,t.1,c.953,a

Δέψω, Excorio, Pelle nudo. Pass.δέψεσθαι dicitur Is qui sibi ἀπέδειρε τὸ αἰδοῖον,id est pelle nudat penem. Aristoph. Equit.[...] Id est,τὸ δέρμα τοῦ ἀπεσκυθισμένου τὸ αἰδοῖον [...], inquit schol. Vide & in Δάψω paulo supra.

Δεχαμενής,t.1,c.495,b. Δεχομενος,t.1,c.1463,d

Δεχίδης,per syncopen pro δεξιώδης dicitur:ab Hesychio verò exponitur [...] QVI ET Δέχυμα affert pro νόμιμα, Legitimum & vsu receptum. Sed hæc per γ etiam scribuntur.

Δέχθαι,per syncopē pro δέχεσθαι vel etiam δεδέχθαι. Apud Hom.enim Il.α,ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα,exponitur λαμβάνειν, Capere seu Accipere.

Δέχομαι,idem quod δέχομαι, Accipio. Epigr.l.6,Δέχνυσο [...] Sic alibi quoque.

Δέχομαι,t.1,c.953,f

Δέψα,Suidæ [...] Pellis:forsan ἡ δεδεψημένη.

Δεψέω,ω, Subigo & emollio coriariorum more. vnde δεψῆσαι, Hesychio μαλάξαι, Suidæ ἁπαλῦναι. Inde Δεψοδέψης etiam & σκυτοδέψης dicitur ὁ τὰ δέρματα καὶ τὰ σκύτη δεψῶν, Qui pelles & coria subigit, emollitque, Coriarius.

Δέω,t.1,c.914,e. & 961,f

¶ Δή,t.1,c.965,e.. At Δῆ,pro δὴ.

Δηγῆρες,Hesychio σφῦρα:pro quo apud Suid.Δεγῆρες.

Δῆγμα t.1,c.475,g. [...],ib.

Δηθε,Hesych [...],Vrgere,Occidere.

Δηθεν,t.1,c.1361,g [...].

Δηθά, Diu: idemque δηθὰ & δηθ᾽ Homer. Odyss.[...] Et Il.[...]. Hesiod.[...] Diu ab nodum Apollon. Argon.lib.2,[...] Non diu post, Non ita post longum tempus.Paul sp. it. Ab Hesychio exponitur non solum πολὺν χρόνον,sed etiam συνεχῶς, Continuo tēporis spatio, Perpetuo.

Δηθάγοντα, idem exp.[...] ab [...] & [...] Id est Diu loquentem.

Δηθαιεῖ,t 1,c.258,f

Δηθάκι,siue Δηθάκις,idem quod δηθά, vnde & deriuatum est. A Suida exponitur [...], Sæpissime.vt ab Hes. quoque [...],Crebro,Sæpe.

Δηθει,t 1,c 966,g

Δηθύνω Suidæ [...], Tempus duco, Moror seu Tardo. Hom.Il.α, Μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἢ νῦν δηθύνοντ᾽ ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et Il.[...] Et Od.[...] Ne diu moreris.Sic Apoll.Arg.lib.2 [...] ITEM Δηθύνω pro [...] & [...] Hesych.affert:sed haud scio an mendo careant eius exemplaria.

Δηιαστικ,& Δηιας,t.1,c.905,c

Δηιαλωτ,t.1,c.904,h Δηιαπεσ,t 1,c.437,e

Δηϊόω,t.1,c 905,c. Δηι[...],t.1,c.904,h

Δηιως,t.1,c.905,a. Δηι[...],ib.b

Δηϊ,t.1,c 904,g. Δηιω,t 1,c.905,c

Δηκοκτα Decocta,sub.aqua: legitur aliquoties apud Galenum & recentiores medicos Græcos: vt & apud Athenæum libro 3,[...] Similiter verò & alia multa vocabula Latina in Græcam linguam transtulerunt,vt [...].Solebant autem Romani decoquere aquam & vitro demissam in niues refrigerare, atque ita bibere minore cum noxa & maiore cum voluptate.

Δηκτικός,t.1,c.906,b. Δῆκτης,ib.

Δηκτικῶς,ib.

Δηκω, inus.thema à quo δάκνω mutuatur fut.1 δήξω, & 2 δακῶ,quæque inde formantur.

Δηλαδή,t.1.c.968,a. Δηλαιω,t 1,c.967,f

Δηλαιος,Hesychio [...], Miserabilis.

Δηλαυγῶς,idem exponit [...]. Dicitur & τηλαυγῶς sed illud sonat Eiusmodi cum [...] quæ omnibus sit δῆλα.

Δηλέομαι,eidem [...], Velle: VT ET Δηλή,eidē [...],Voluntas.

Δηλεω,t.1,c.967,b. Δηλημα,ib c

Δηλημων,ib.d. Δηλητης,ib.e

Δηλητηρ,ib.

Δηλητήριος,ibid.c.& t.4,c.43,b.ob.

Δηλητηριωδης,t 1,c.967,c

Δηλητηριωδη εσ φαρμακα, t.4,c 44,f.

Δηλια, Δηλιακος,Δηλιας,Δηλιαζω,[...],Δηλιος, vide paulo post in Δηλος.

Δηλοι,Hesychio οἱ [...]: qui suprà [...] & [...]. Est & ethnicon nomen in Δελφοί infrà.

Δήλομαι, Volo. Vnde apud Hesychium δηλεται, quod exponit [...] & [...],de quibus supra.

Δηλονοτι,t.1,c.968,a. Δηλοποιω,ib.b

Δῆλος,t.1,c.967,f. At Δῆλος,ου,ἡ,Delus:insulæ nomen, quam Aristot.ita appellatam prodidit,quoniam repente apparuerit enata,teste Plinio lib.4,cap.12,vbi & alia eius nomina refert. Etymol.quoque Δῆλον nominatam tradit ἐκ τοῦ ἄδηλον [...], seu quoniam eam [...] INDE Δήλιος dicitur Qui ex ea oriundus est:& Apollo Δήλιος,quoniam ibi eum peperit Latona vna cum sorore ipsius Diana. Et in prouerbio Δηλίου κολυμβητοῦ,de peritissimo natatore.quoniam tales Delus ferebat. ET FOEM.GEN Δηλιάς,άδος,ἡ, pro Δηλία,Delia,Oriunda ex Delo. vt Δηλιάδες [...],vel simpliciter Δηλιάδες, Mulieres Deliæ, Delum incolen-

tes fœminæ. Athen.lib.8, ταύτη ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες. A Idem aliquoties citat Semi cuiusdam Delii Δηλιάδα, s. βίβλον, id est librum de Delo & rebus in ea memorabilibus scriptum. Dicta verò & nauis quædam Δηλιὰς, qua nimirum theori in Delum nauigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia: qui theori INDE Δηλιασταὶ dicti, quòd naue Deliade consultum Apollinem mitterentur, teste Hesychio & Harpocr.ac Suida. A Deliis, id est Deli incolis, est POSSESS. Δηλιακὸς, Deliacus. hoc est Qui Deliorum est, Ad Delios pertinens. apud Thucyd. NEVTR. Δήλιον, Delium, id est Apollinis Delii templum, teste Stephano: qui Δήλιον & Δηλίαν locorum etiam nomina esse tradit: VNDE Δηλιεὺς dicatur qui inde oriundus est. AT Δήλια, τὰ, sub. ἱερὰ, Sacra quæ Delio Apollini peragebantur, Polluci lib.1.

Δηλόω, t.1, c.968, e. Δήλωμα, ib.g

Δήλως, ib.b. Δήλωσις, ib.g

Δηλωτέον, Ostendendum, Ob oculos ponendum.

Δηλωτικὸς, t.1, c.968, g

Δῆμα, ατος, τὸ, idem esse dicitur quod δέσμα, Vinculum.

Δημαγωγέω, t.1, c.970, e. Δημαγωγία, ib.

Δημαγωγὸς, ib.d

Δημακίδιον, ab Aristophane per derisionem dicitur ὁ δῆμος, Populus: quasi Popellus, seu Plebecula, δημίδιον.

Δημάρατος, t.1, c.510, e. Δημάρητος, ib.

Δημαρχέω, t.1, c.971, b. Δημαρχία, ib.a

Δημαρχικὸς, ib.b. Δήμαρχος, t.1, c.970, h

Δημίαι, Hesychio αἱ τῶν δήμων συστάσεις.

Δημελέητος, eidem ἐλεεινός: sonat tamen potius Cuius populum misertum est aut miseret.

Δημεραστής, t.1, c.971, b. Δημεραστία, ib.

Δημευσις, t.1, c.977, h. Δήμευσις, ib.g

Δημεύω, ib.

Δημεχθὴς, Populo inuisus & exosus: μισούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, Hesych.

Δημηγορέω, t.1, c.971, d. Δημηγορία, ib.c

Δημηγορικὸς, ib.d. Δημηγόρος, ib.b

Δημήτηρ, t.1, c.809, c. Δήμητρα, ib.

Δημήτεια, ib.d. Δημητειακὲς, ib.

Δημήτειον, ib. Δημητρεὺς, ib.

Δημητρείουλος, ibid. & t.2, c.1286, d

Δημήτρουλος, t.2, c.1286, d. Δημίδιον, t.1, c.977, h

Δημίζω, ib. Δημίη, t.1, c.976, h

Δημιοεργὸς, ib. Δημιόπρατος, ib.

Δήμιος, ibid.g. Hesychio δήμια sunt δημόσια & δημιόπρατα.

Δημιουργεῖον, t.1, c.977, d. Δημιουργέω, ib.

Δημιούργημα, ib.e. Δημιουργία, ib.c

Δημιουργικὸς, ib.e. Δημιουργικῶς, ib.

Δημιουργὸς, t.1, c.976, h

Δημιώς, Hesychio est ὁ τὸν δῆμον διοικῶν, Qui populum regit, Populi rector seu gubernator.

Δημοαλῆ, idem Hesych. exp. περιβόητον, Celebrem.

Δημοβορέω, t.1, c.969, c. Δημοβόρος, ib.

Δημογέρων, ib. Δημοδιδάσκαλος, ib.d

Δημοειδέος, Hesychius exponit δημώδους, ὀχλικῆς, Popularis, Plebeiæ.

Δημόθεν, t.1, c.976, f. Δημοθοινία, t.1, c.969, d

Δημόθυσα, Hesychio ἡ τοῦ δήμου θυσία, Sacrificium populi.

Δημοκατάρατος, t.1, c.511, d. & 969, e

Δημοκηδὴς, t.1, c.969, e. Δημόκοινος, ib.

Δημοκόλαξ, ib.f. Δημόκομπος, ib.

Δημοκοπέω, ib.g. Δημοκοπία, ib.

Δημοκοπίδες, genus quoddam calceamenti, teste Polluce libro 7, cap 22.

Δημοκόπος, t.1, c.969, f

Δημοκρατέομαι, t.1, c.970, a. Δημοκρατία, t.1, c.969, h

Δημοκρατίζω, t.1, c.970, a. Δημοκρατικὸς, t.1, c.969, h

Δημολάλητος, t.1, c.970, a

Δημονέστερον, Hesychio ἀσημονέστερον, διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον.

Δημόομαι, t.1, c.976, g. Δημοπίθηκος, t.1, c.970, b

Δημοποίητος, ib. Δῆμος, t.1, c.968, g

Δημὸς, t.1, c.969, b. ‖ Δημὸς significat etiam Pingue seu Pinguedo, Adeps: Hesychio τὸ λίπος & ὁ ἐπίπλους A τοῦ ἱερείου. Homer. Iliad. θ, Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι. Et Iliad. φ, Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Alia ex eodem exempla habes in Ὠμοθετέω & Ἀργής.

Δημοσθενίζω, Demosthenem imitor vel æmulor. vel Demosthenem sector. ET Δημοσθενικὸς, οῦ, ὁ, Qui vel qualis est Demosthenis. vt Δημοσθενικὸν θεώρημα apud Isocratem.

Δημοσία, t.1, c.975, e

Δημοσιακὸς, ib.f. Δημοσιεύω, ib.g

B Δημόσιον, ib.d. Δημόσιος, ib.b

Δημοσιόω, ib.g. Δημοσιώνης, ib.e

Δημοσιώνιον, ib.f. Δημοσίως, ib.e

Δημοσιώπρος, ib.

Δημόσωος, (per contractionem pro Δημόσωος) Hesychio ὁ τὸν δῆμον σώζων, vel ὁ δημοδίωκτος: à σόω.

Δημοσρεφέω, t.1, c.970, c. Δημοτελέω, ib.

Δημοτελὴς, ib. Δημότηροι, t.1, c.976, d

Δημοτερπὴς, t.1, c.970, d. Δημοτεύομαι, t.1, c.976, d

Δημότης, ib.b. Δημοτικὸς, ib.c.

C Δημοτικῶς, Populariter, More popularium seu plebeiorũ. Exponitur etiam Humaniter: quoniã οἱ ἐντελεῖς sunt minus comes & affabiles.

Δημοτικώτατος, t.1, c.976, d. Δημοτικώτερος, ib.

Δημόφαντον, Hesychio δημόσιον, Publicum.

Δημοχαριστὴς, t.1, c.970, d. Δημώδης, t.1, c.976, e

Δημώματα, ib.g. Vide & Δαμώματα suprà.

Δημωφελέω, t.1, c 971, f Δημωφελὴς, ib.

Δηὼ, Diu: idem quod δηθὰ & δηθάκις suprà. Hom. Odyssеæ π, Ἠσαίρον δὲ πόδεσσι μιαυθέ τέρ, ὄντι μάλα δήν. Et Od. ο, Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι. Et O- D dysseæ ξ, Ἤδη δὴν ἀπεών, Qui iam diu abest. ἐπὶ πολλὼ χρόνον. Item Dudum, Pridem. Od. σ & υ, Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο, Vlyssis qui iam pridem decessit.

Δηναιὸς, οῦ, ὁ, Diuturnus, Longæuus, Vetus: Hesychio πολυχρόνιος, παλαιός. Hom. Iliad. ε, — οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, Non diuturnum & longæuum esse, Non diu viuere. Οὐδὲ γὰρ (inquit idem Iliad. ζ) οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος Δηναιὸς ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζε. Apollon. Rhodius E Arg. lib.2, γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαμεν. Idem lib.1, δηναιὸν aduerbialiter posuisse dicitur pro δὴν, Diu.

Δηναιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione pro Qui iam pridem vel iam olim fuit, Vetus, Antiquus. Callim. hymno in Iouem, Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί. id est οἱ ἀρχαῖοι, Veteres, Antiqui, Prisci. Hesychius δηναιὰ exp. ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα, inutiles & infrugiferæ arbores. Videndum tamen annon potius sint Quæ præ vetustate sunt inutiles & steriles.

Δηνάριον, ου, τὸ, Denarius: genus numismatis Romani, va- F lens tres obolos & semissem, vt in Pandect. tradit Bud. Vide & in Ἀσσάριον. Nonn. secundam huius vocis syllabam corripit.

Δῆνος, εος, τὸ, Consilium: βούλευμα, Hesychio & Etymologo, qui ex δὴν deriuatum ait, eo quòd χρόνου δεῖται ἡ βουλή: iubente & poeta Δηρὸν βουλεύειν ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον: vel à δήω significante εὑρίσκω. Homer. Il. δ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν Ἤπια δήνεα οἶδε. Apud Suid. legitur ETIAM Δήνεον, τὸ βούλευμα, idque in manuscripto quoque codice.

G Δῆξ, t.1, c.906, a. & t.3, c.1345, b. ob.

Δηξίθυμος, t.1, c.906, a. Δῆξις, t.1, c.905, h

Δήξομαι, ib.c. Δήξω, ib.

Δηόω, ibid.b

Δήπειτα, apud Hom. pro δὲ ἔπειτα. Alii disiunctim scribunt δ' ἤπειτα, quum & ἤπειτα pro ἔπειτα vsurpatum comperiatur à poetis.

Δήπη, t.2, c.1510, f

Δήποθεν, t.2, c.1506, d. Δήποκα, t.2, c.1512, c

Δήποτε, t.2, c.1511, h. Δηποτοῦν, t.2, c.1512, a

H Δήπου, vel Δή που, t.2, c.1507, g

Δήπουθεν, t.2, c.1508, a

Δηράδες, Hesychio βουνοί: quæ suprà δειράδες.

Δῆρις, eidem est μάχη, Pugna, Certamen: item πραχηλός. in hac tamen posteriore significatione dicitur potius δειρή.

Δηελάω, & Δηελάομαι, t.1,c.947,b
Δηελιχθῶαι, ibid.
Δηελόωντες, Ionica dialysi pro δηεῶντες dicunt poetæ, à them. δηελάω. Sic δηελόωντο pro ἐδηελῶντο. vt, Δὴ τότε δηελόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
Δῆεις, t.1,c.947,a. Δηείσαθαι, ib.b
Δηείδειν, Hesychio ἐρίζειν, Contendere, Concertare.
Δηείω, Contendo, Certo: à δῆεις, vt κονίω à κόνις. Etymol.
Δηρός, ού, ὁ, idem cum superiore δηναιός, Diuturnus, Diutinus, Longæuus. Sophocles, πολλὼ μὲ δαρόν τι δὴ κἀπίχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, multum & diutinum tempus. Doricè autem ibi δαρὸν posuit pro δηρόν. Sicut verò δηναιὸν alicubi dicunt pro δηναιὸν χρόνον, ita & δηρὸν, aduerbialiter vsurpantes pro δὴν seu δηθά, Diu, Longum tempus. Hom. Odysseæ ω, δηρὸν ῥά τω ἐπιχείρησιν μεμάασιν. Μίμνομεν ἐν μεγάροις. Odysseæ τ, οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀποπλάζεται. Apollon. dicit etiā ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, ad longum tempus: & μετὰ δηρὸν, s. χρόνον, Post longum tempus. Apud Hesych. legitur & Δηρότης aduerbialiter expositū δηρὸν, ἐπὶ πολὺν καιρόν: quum potius substantiuum sit, & significet Diuturnitas.
Δῆσαι, Ligare vel Alligare: à δέω. Plutarch.
Δησιμαχεία, ας, ἡ, Defensio. v.l
Δῆτα, t.1,c.967,a
Δή τοι, Sanè. Aiunt & pro δ' ἔπι accipi, id est Porro, apud Plat. libro 2 De republ. vbi ait, ὡς δή τοι εἴ τις ἔχει ψυδὴ ἀποφῆναι.
Δητός, Hesychio ὕστερος, Posterior.
Δήω, Inuenio. εὑρίσκω, Etymol. Sed crebrius futuri habet signific. δήετε enim exponitur εὑρήσετε, vt videbis t.3, c.1361, g. Sic δήουσιν apud Apollonium εὑρήσουσιν: apud quem & δήοιμεν pro εὕροιμεν. INDE Δηὼ dicta putatur ἡ Δημήτηρ, quoniam filiam Proserpinam diu & diligenter quæsiuit. aliis tamen à δαίω nominatam putantibus, eóque significante vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsiuit: vel κόπτω, quoniam aratro scinditur ipsa tellus. Sed verisimilior eorum videtur sententia qui diminutiuum esse volunt à Δημήτηρ. Apud Athenæum libro 10, εἰς πλατὺ Σπάρτην ἀγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης. Apud Aristophanem, Δηοῦς καρπός, Cereales fruges. Et apud Sophocl. Δηοῦς ἐν κόλποις pro ἐν πεδίοις.
¶ Δία, accus. à nom. sing. Ζεύς, seu Δίς. At Δία, ας, ἡ, nomen proprium: Δῖα verò, fœmin. ex masc. δῖος.
Διά cum genitiuo, Per, t.1,c.978,a. Διά, In, ib.g. Διά, Inter, t.1,c.979,e. Διά pro ἐκ, ibid. Διά apud medicos, ibid.f. Διά apud musicos, ibid.g. Διά de interuallo loci, t.1,c.980,a. Διά, de interuallo temporis, ibid.d. Διά redditum Lat. per ablatiuum, t.1,c.981,d. Διά cum accusatiuo pro κατά, ibid.e. Διά, Propter, Ob. ibid.g. Διά cum accusatiuo, loco genitiui, Atticè signif. Per. t.1,c.982,b. Διά, Dis. ibid.d. Διά in compositione, ib. Διά ταχείας, t.3,c.1275,f. Διά ταχέων, ibid. Διά χρός, t.4,c.4 2,d. Διά χρόων, ib.g.
Διαβαδίζω, t.1,c.661,d. Διαβάθρα, t.1,c.643,g
Διάβαθρον, ib. Διαβαίνω, ib.b
Διαβάλλω, & Διαβάλλομαι, t.1,c.674,h
Διαβαπταίνω, Respecto, Circumspecto. v.l. Sed perperam pro διαπαπταίνω.
Διαβασιλίζομαι, t.1,c.726,b
Διάβασις, t.1,c.643,e. Διαβάσκω, t.1,c.654,d
Διαβαστάζω, t.1,c.726,e. Διαβατήρια, t.1,c.643,f
Διαβατήριος, ib. Διαβάτης, ib.e
Διαβατικός, ib.f. Διαβατός, ib.e
Διαβεβαιόομαι, t.1,c.730,c
Διαβεβορβορωμένος, t.1,c.1589,f
Διάβημα, t.1,c.644,a. Διαβησείω, ib.
Διαβήτης, ib. Διαβιάζω, t.1,c.734,d
Διαβιβάζω, t.1,c.655,f. Διαβιβρώσκω, t.1,c.783,f
Διαβιόω, t.1,c.740,e
Διαβίτης, Circinus. v.l. perperam pro διαβήτης.
Διαβλασάνω, t.1,c.746,h. Διαβλαστάνω, ib.
Διαβλέπω, Perspicio: vel Dispicio, Visu penetro.
Διαβοάω, t.1,c.757,e. Διαβόητος, ib.f

A Διαβολεύς, t.1,c.676,b. Διαβολή, t.1,c.675,h
Διαβολία, t.1,c.676,d. Διαβολικός, ib.c
Διάβολος, ib.b. Διαβόλως, ib.
Διαβομβέω, t.1,c.762,f. Διαβορβορίζω, t.1,c.763,f
Διάβορος, Peresus seu Exesus: vel Qui pereditur seu exeditur. Sophocl. Trachiniis, διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει. Idem actiua etiam signif. vsurpat pro Peredens, Exedens. Initio Philoct. Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα. id est τῇ διαβιβρωσκούσῃ: quæ inde & φαγέδαινα nominatur.
B Διαβουκολέω, t.1,c.775,e
Διαβουλεύομαι, exponitur Delibero, Decerno, διαγινώσκω.
Διαβουλία, t.1,c.770,b. Διαβούλιον, ib.
Διαβούλομαι, Persuadeo. v.l.
Διάβουλος, t.1,c.770,c. Διαβρέχω, t.1,c.790,d
Διαβρίθω, Grauo, Onero. Hesychius enim διαβρίθει exponit βαρύνει. Idem Διαβριθεῖς affert pro ἰσχυρές, Robustæ, Validæ.
Διαβροχή, t.1,c.790,d. Διάβροχος, ib.
Διάβρωσις, t.1,c.783,f. Διαβρώσκω, ib.
Διαβρωτικός, ibid.
C Διαβυνόομαι, Traiicio, Penetro. Affertur enim ex Herodoto, διαβυνέονται διὰ τῆς ἀριστερῆς οἰστούς, pro Sagittis dextram traiiciunt.
Διαγαλλιάζω, t.1,c.824,c
Διαγανακτέω, ῶ, Perægrè fero, Indignor.
Διαγγέλλω, t.1,c.19,a. Διάγγελος, ib.
Διάγε, Doricè pro δίηγε: à διάγω.
Διαγείρω, Colligo, Congrego. v.l.
Διαγελάω, t.1,c.823,d
D Διαγηθής, Hesychio εὐγηθής: pro quo infrà Διογηθής.
Διαγίγνομαι, seu Διαγίνομαι, t.1,c.850,c
Διαγιγνώσκω, seu Διαγινώσκω, t.1,c.1851,c
Διαγκυλέω, & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem significant, & παρὰ τὴν ἀγκύλην dicuntur, quod est λαβὴ ἀκοντίου, Ansa iaculi, hoc est Lorum in media hasta qua iacitur. Sunt enim quædam iacula seu hastæ quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesychio, ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου, digitos amento iaculi inseruisse: & generalius etiam τὸ ἕτοιμον εἶναι, paratum esse, more nimirum iaculatorum qui
E immissis in amētum hastæ digitis, iaculari parati sunt. Xenoph. Anab. libro 4, p.192 ἐκέλευσεν ἐκβαίνειν ὡς διαβησομένους διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστάς, καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, iaculatores quidem, traiectis per amentum digitis & ad iaculādum paratis: sagittarios verò, impositis arcui sagittis. Sic l.5, p.205, τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δέησον· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δέησον. In quorum locorum posteriore Suidas
F habet διηγκυλημένους: in priore verò quidam codices διηγκυλωμένους: rectè vtrique. Reperiuntur enim ea & apud alios scriptores, additis accusatiuis τόξον, λόγχην, κεραυνόν. Herodian. l.1, de Commodo, ἀντικρὺ τοῦ τῆς συγκλήτου συνεδρίου ἔστησεν ἀνδριάντα τόξον διηγκυλημένον: quippe qui vellet suas εἰκόνας φόβον ἀπειλεῖν. Vbi Polit. vertit, Statuam pro curia statuit quæ arcum contenderet. Chion epist.4, περὶ τὸν βραχίονα ἑλίξων θοιμάτιον, καὶ τὴν λόγχην διηγκυλωμένος ἐμμένον. Luc. p.258, δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος, αἰτέχομαί συντὸ σαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.
G Διαγκωνίζομαι, t.1,c.43,d. Διαγκωνισμός, ib.
Διαγλαφύειν, Hesychio διαλυμαίνεσθαι.
Διαγλάπτω, t.1,c.850,f. Διαγλαύκιον, t.1,c.858,g
Διαγλάφω, t.1,c.850,f. Διαγλύφω, t.1,c.851,f
Διαγνοέω, ῶ, Ignoro. At διανοέω, Cogito.
Διαγνώμη, t.1,c.1851,g. Διαγνώμων, ib.
Διαγνωρίζω, t.1,c.1870,a. Διάγνωσις, t.1,c.1851,e
Διαγνώστης, ib.f. Διαγνωστικός, ib.
Διαγογγύζω, t.1,c.859,f. Διάγομαι, t.1,c.7,d
H Διαγόνατος, t.1,c.1892,d. Διαγορεύσεις, t.1,c.30,b
Διαγορεύω, t.1,c.29,g. & c.30,a
Διάγραμμα, t.1,c.872,b. & t.1,c.876,c.ob.
Διαγραμμίζω, t.1,c.878,e. Διαγραμμισμός, ib.
Διάγραπτος, t.1,c.872,c. Διαγραφεύς, ib.

Διαγραφὴ,ib. Διαγραφικὴ,ib.d
Διαγράφω,t.1,c.871,g. Διαγρηγορέω,t.1,c.1075,b
Διαγριαίνω,& Διαγριαίνομαι,t.1,c.52,c
Διαγρυπνέω,t.3,c.1751,g
Διαγυμνάζομαι,Exercendo me agito. Galen. De parua pila,μὴ πολλὰ διαγυμναζόμενον.
Διάγχω,Suffoco seu Offoco,Strangulo.
Διάγω, Traiicio, Traduco,&c.t.1,c.72,a. Διάγω, Rego,&c,ib.c. Διάγω,Abduco,Diduco,&c.ib.e.
Διαγωγὴ,ib. Διαγωγικὸς,ib.h
Διαγωνιάω,t.1,c.107,d. Διαγωνίζομαι,t.1,c.105,c
Διαγώνιος γραμμὴ,Linea ab angulo ad angulum perducta. Vitruuius libro 9,cap.1,Quæ fuerit linea, ab angulo ad angulum diagonios perducatur, vti diuidatur in duo trigona æqua magnitudine. Mox dicit, Ad eius lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur. Et rursum, Ita quum magna duo trigona in minore quadrato quinquagenûm pedum linea diagonia fuerint designata. Idem libro 4,cap.1, Abaci latitudo ita habeat rationem, vt quanta fuerit altitudo, bis tanta sit diagonios ab angulo ad angulum. Et libro 6,cap.3, Latitudo in quadrato paribus lateribus describatur, inque eo quadrato diagonii linea ducatur. Idem sub finem eiusdem lib.6, memorat etiã diagonias structuras.
Διαδάζομαι,Dispertior,Diuido,Distribuo.διανέμω. vt διεδάσαντο ἐς φυλάς.
Διαδάπτω,t.1,c.910,h. Διαδαπέομαι,t.1,c.902,h
Διαδείκνυμι,t.1,c.928,f. & t.4,c.22,g.ob.
Διαδέλλειν,Hesychio διασπᾶν,Diuellere,Distrahere. Sed si alphabetico ordine niti velimus,legendum apud eum διαδόλλειν.
Διαδέξιος,Dexter,Strenuus,Industrius. Herodotus,διαδέξιον ποιεύμενοι καλλιστεύοντα ἔσφαξαν,strenuissimum quenque deinceps mactant. Ita vulg.lexica. Sed suspecta hæc sunt.
Διαδέρκω,& Διαδέρκομαι, t.1,c.945,c
Διάδεσμα, dicta est à Zoroastre ἡ κηπευτὴ μαλάχη, Malua hortensis,vt est apud Diosc.
Διαδεσμόω,t.1,c.964,c. Διαδέχομαι,t.1,c 957,f
Διαδέω,t.1,c.964,a. Διαδηλέω,t.1,c.967,e.
Διάδηλος,t.1,c.968,d. Διάδημα,t.1,c.964,a
Διαδηματοφόρος, ib.b
Διαδημούμενος, in vulg.lex.exponitur Diadematus: dicitúrque fuisse nomen non tam speciosi iuuenis quàm facti. Sed perperam.scribendum enim διαδούμενος.hoc nanque & diadematum significat, & nomen est filii Maximini imp.adolescentis venustissimi.
Διαδίδομαι,t.1,c.994,d. Διαδιδράσκω,t.1,c.1052,e
Διαδίδωμι,t.1,c.994,b. Διαδικάζω,t.1,c.1012,h
Διαδικάζομαι, t.1,c.1013,a. Διαδικαιόω,t.1,c.1017,e
Διαδικασία,t.1,c.1013,a. Διαδίκασμα, ib.
Διαδικασμὸς,ib.b. Διαδικέω,t.1,c.1007,d.& 1008,c
Διάδικος,t.1,c.1008,b
Διάδιπλος,Duplex.nam apud Diosc.lib.2,c.105,ἀσπιδίσκια διάδιπλα interpretantur Duplicia scuta, Duplices peltæ,Duplices clypeoli.
Διαδοιδυκίζειν,Hesychio est ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως,Indecenter saltare. In lexico meo vet.διεδοιδύκισε exponitur διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα: item διέγραψε. Quæ Etym.quoque refert ex lex. Rhetorico. Hes.verò exp.διέστρεφε τὴν χεῖρα στρογγύλην.
Διαδοκιμάζω,t.1,c.1032,g. INDE Διαδοκιμαστικὸς, Cui internoscendi & diiudicandi vis inest. Aliis,Probandi vi præditus.
Διαδοκίς, nonnullis est ἡ τὰς ἄλλας δοκοὺς ἀναδεχομένη: aliis δοκῶν πλάγιον ὑπόθεμα, teste Hesychio. Videtur igitur esse Tignum transuersarium cæteras trabes sustinens.
Διαδονέω,t.1,c.1041,b
Διαδορατίζομαι,Hasta dimico:vt διαξιφίζομαι gladio. Polybius libro 5,ἐκ χειρὸς τοῖς χερσὶ διαδορατιζόμενοι,καὶ τύπτοντες ἀλλήλους. Dionys.Longin.ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος.
Διαδόσιμος,t.1,c.994,e. Διάδοσις,ib.d
Διαδοτέος, Didendus,Diuulgandus.

A Διαδοχὴ,ῆς,ἡ.Successio. vt διαδοχαὶ κλήρων, Successiones in hæreditatibus. Item ἐκ διαδοχῆς & κατὰ διαδοχὰς dicitur Per successionem, Alii succedente alio,seu Per vices,Vicissim,Per manus. Aristoteles De mundo,τῶν φρυκτωρειῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν,Speculis per vices tollentibus accensas faces: seu,Ex specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. Qualis etiam τῶν ἀγγάρων cursus erat.
Διάδοχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Successor.Isocr.γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας.Plutarch.Lycurgo,διάδοχον τῆς βασιλείας.
B Sic διάδοχοι dicuntur qui in imperio & prætura succedunt.Xenoph.Hellen.1,ἐν τούτῳ ἧκον οἱ διάδοχοι τῶν Συρακουσίων ἐς Μίλητον, καὶ παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα. id est οἱ ἀντ᾽ ἐκείνων στρατηγοὶ, vt paulo antè loquitur.Sic affertur διάδοχοι ἐφοίτων pro Per vices succedebant. Et apud Thuc.διάδοχοι νῆες, Naues succedentes. Et ἔργα διάδοχα,Opera quæ per successionem & per vices fiunt.
Διαδραίνω,t.1,c.1051,e
Διαδράκοι, Peruideat,Perspiciat:à διαδέρκω.
Διαδραματίζω,t.1,c.1049,b
C Διαδραμεῖν,à διαδρέμω est: quorum vtrunque ad διατρέχω referunt.
Διαδραίαι,t.1,c.1051,e. Διαδρᾶς,ib.
Διαδραπολῖται,t.1,c.1052,e. Διαδράω,ib.d
Διαδρέμω,t.3,c.1657,h. Διαδρήσονται,t.1,c.1051,f
Διαδρομέω,t.3,c.1658,c. Διαδρομὴ, ib.a
Διάδρομος, ib.c
Διαδύνω, t.1,c.1061,f. Διάδυσις,ib.
Διαδύω, & Διαδύομαι,ib. Διάδω, t.1,c.117,a
Διαείδω, Perspicio, Dignosco. Homerus Iliad.ν, Ἐς λόD χον,ἔνθα μάλιστ᾽ ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Perspicitur & cognoscitur.
Διαειμένος, Transmissus: poeticè pro διειμένος à διίημι. Apoll.Rhod.Argon.l.2,de Thermodōte fluuio, —ἀπειρὲς διαειμένος ἠπείροιο. id est διαφερόμενος.
Διαειπέμεν,Hesychio est διαλεχθῆναι.
Διαέριος,t.1,c.132,c
Διαευτυχῶν, Perfruẽs felicitate: seu Vsque feliciter agẽs.
Διαζάω,t.1,c.1388,f. Διάζευγμα,t.1,c.1395,g
Διαζεύγνυμι,ib.f. Διαζευγνύω,ib.
E Διαζευκτικὸς,t.1,c.1396,a. Διάζευξις,t.1,c.1395,h
Διαζηλοτυπέομαι,t.1,c.1401,c
Διάζομαι τὸν στήμονα, apud Suidam legitur,in manuscripto etiam codice,sed sine expositione. Pollux suo tempore διάζεσθαι dictum fuisse tradit quod Attici dixerint στῆσαι τὸν στήμονα καὶ προσφορεῖσθαι: afferens eius ex comico etiã exemplum hoc, Ὁ δ᾽ ἐξυφαίνεθ᾽ ἱστὸς, ὁ δὲ διάζεται. Ita enim legendum videtur, reponendo ἱστὸς pro ἱστοὺς,quod metro repugnat: nisi ἱστὸν forsan cum Erasmo legendum,qui & διέζετο pro διάζεται legi posse existimat:
F & si διάζεσθαι sit Stamini addere quod deest, hunc esse verborum illorum sensum, Alter orsus est telam, alter perfecit. At si ἱστὸς legamus,& διάζεται passiuè accipiamus, fortassis erit, Vna absoluta tela altera inchoatur. Hesychius sanè imperfecto διέζετο pass.exponit διεσχίζετο. Vide & Δίασμα paulo infrá. At act.διάζει Varin. affert pro φλυαρεῖ, ἀλογεῖ, Nugatur, Ineptit.
Διαζυγία,t.1,c.1396,a. Διάζυγον,ib.
Διαζωγραφέω,t.1,c.865,b. Διάζωμα,t.1,c.1412,c
G Διαζωννύω, & Διαζώννυμι, ibid.b
Διάζωσμα,ib.c. Διαζωστὴρ,ib.e
Διαζώω,t.1,c.1388,g. Διάημι, t.1,c.617,d
Διαήσει,Transmittet: à διαΐημι poetis vsurpato pro διίημι. At Διάησι est Perflat,Perspirat seu Transpirat,à præcedente διάημι.
Διαθαλασσεύω, & Διαθαλασσεύομαι,t.1,c.1490,g
Διαθάλπω,t.1,c.1496,h. Διαθεάομαι,t.1,c.1508,f
Διαθερμαίνω,t.1,c.1547,g. Διαθερμασία,ib.
H Διάθερμος,t.1,c.1545,f. Διάθεσις,t.3,c.1489,e
Διαθεσμοθετέω,t.3,c.1525,d. Διαθετὴρ, t.3,c.1491,c
Διαθέτης,ib. Διαθετικὸς,ib.f
Διαθετικῶς,ib.g. Διαθέω,t.1,c.450,c
Διαθήκη, t.3,c.1492,e
Διαθηλύνω,Effœmino. seu Prorsus effœmino.
Διαθηριόω,ῶ,Effero: seu Prorsus effero & exacerbo.
Διαθηράω,ῶ,Venor: vel etiam Venando indago. Vnde οἱ διαθη-

οἱ διαθηρῶντες dicuntur Venatores.

Διαθλάω,ῶ, Perfringo:seu Contusione penetro. Bud.enim διαθλασθέντα ἕλκη καὶ διακοπέντα apud Galenum esse dicit quæ contusione facta sunt:& differre ἀπὸ τῶν διατμηθέντων, id est ab iis quæ ferro acuto facta sunt, quũ nimirum vnitas ferri acie soluitur.

Διαθλέω,ῶ, Certo seu Concerto: aut Laboro. Hesychius enim διαθλεῖσθαι exponit non solùm διαγωνιζόμεθα, sed etiam κάμνομεν & ἐργαζόμεθα: quoniam videlicet ἆθλος sit & τὸ ἔργον & τὸ ἀγώνισμα. Suidas quoque διαθλοῦντες exp. πονοῦντες, addens, διαθλῶ cum accus.construi.

Διαθμίζω, Euaporo.v.l.perperam pro Διατμίζω.

Διαθολόω,t.1,c.1572,e. Διαθορυβέω, t.1,c.1582,f

Διαθραύω, Confringo. Exponitur etiam Lacero.

Διαθρέω,t.1,c.1536,g. Διαθροέω,t.1,c.1579,e

Διαθρυλλέω, t.1,c.1580,e

Διαθρύπτω, & Διαθρύπτομαι,t.1,c.1594,b

Διάθρυψις,ib.d. Διάθυρον,t.1,c.1615,f

Διαιθρία,ας,ἡ, Serenitas.v.l.Idem & αἰθρία.

Διαιθριάζω,t.1,c.153,g

Δίαιθρος, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesychius δίαιθρον exponit διαφανὲς, καθαρὸν δίυγρον: subiungens ei & δίαιθρον, exponens etiam ipsum διαφανὲς, δίοπτρον.

Δίαιμος,t.1,c.159,g. Διαίνω,t.1,c.1025,h

Διαιρέομαι, t.1,c.192,c

Διαίρεσις,t.1,c.193,d. Διαιρετέος, Diuidendus.

Διαιρέτης,t.1,c.193,g. Διαιρετικὸς,ib.

Διαιρετικῶς, t.1,c.194,a. Διαιρετὸς, t.1,c.193,e

Διαιρετῶς,ibid.g. Διαιρέω,t.1,c.192,f

Διαίρω,t.1,c.211,a. Διαισθάνομαι,t.1,c.232,c

Διαΐσσω, t.1,c.234,f

Διαϊστόω,ῶ, Deleo & extinguo. ἄϊστον ποιῶ. Sophocl. Trachiniis, pag.363, αὐτὴν διηΐστωσε. id est αὐτὴ ἑαυτὴν ἠφάνισεν, inquit schol.& ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησε.

Διαισχύνομαι, exponitur Vereor, Erubesco: vt αἰσχύνομαι.

Δίαιτα,t.1,c.982.e. & t.4,c.433,e.ob.

Διαιτάω,t.1,c.984,d. Διαιτάομαι, ib.f

Διαιτέομαι, Ionicè pro διαιτάομαι. vt apud Luc. δίαιταν ἐδιαιτέοντο, Vitam agebant. At διαιτεῖν apud Hes. legitur, expositum διατρέχειν & διανύειν.

Διαίτημα,t.1,c.985,g. Διαιτήσιμος, t.1,c 984,d

Διαιτητήριον,t.1,c.985,b. Διαιτητὴς,t.1,c.984,d

Διαιτητική,t.1,c.985,a

Διαιτὴς, Hesychio κριτής. Pro quo putarem reponendum διαιτητὴς vel διαιτητὸς, nisi illorũ ipsorum ante hoc mentionem fecisset.

Δίαιθον, vide in Δίαιθρος.

Διαιωνία,ας,ἡ, Æuum, si non mentiuntur v.l.

Διαιωνίζω,t.1,c.258,e. Διαιώνιος,ib.

Διακαὴς,t.2,c.179,d. Διακαθαίρω,t.2,c.5,b

Διακαθαρίζω,t.2,c.7,c. Διακάθαρσις,t.2,c.5,c

Διακαθίζω,t.1,c.1090,g. Διακαίω,t.2,c.179,b

Διακαλαμάσαρκες ἔριφοι, apud Rhodios in lege quadã dicuntur οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι, teste Hesychio.

Διακαλύπτω,& Διακαλύπτομαι, t.2,c.43,g

Διακάμπτω,t.2,c.54,e. Διάκαμψις, ib.

Διακάρδιος,t.2,c.97,f

Διακαρθαίρω, Perpurgo.vulg.l.perperam pro Διακαθαίρω. Perperam itidem eadem habent Διακάρθασις, Purgatio, pro διακάθαρσις.

Διακαρπόομαι,t.2,c.82,c

Διακαρτερέω, vide post καρτερέω.

Διακατέχω,t.1,c.1348,a. Διακατοχὴ,ib.b

Διακαυλίζω,t.2,c.95,c. Διάκαυμα,t.2,c.179,d

Διακαυνιάσαι, Hesychio est διακληρώσασθαι: à καῦνος, quod est ὁ κλῆρος. Eadem tradunt Suidas, Etymolog.& lexicũ meum vetus: sed ille habet Διακαυνίσασθαι: Etymologus Διακαυνιεῦσαι, lexicum meum vetus Διακαυνῶσαι: quod cæterorum omnium proximè accedit ad καῦνος. Primum tamen διακαυνιάσαι apud Aristoph. legitur in Pace, Ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζω. vbi schol. quoque exp. διακληρώσασθαι.

Διάκαυσις,t.2,c.179,d

Διακειδῶ, poeticè pro διασκεδάω, Dissipo, Disiicio. A-

A pollon.Rhod.Arg.libro 2, διὰ δ᾽ εὐρέα πάντ᾽ ἐκέδασσαν.

Διάκειμαι, Constitutus sum, &c.t.2,c.162,g. Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum, &c.t.2,c.163,a. Διάκειμαι, pro διατίθεμαι,&c.ib.c.

Διακείρω,t.2,c.103,e. Διακεκριμένως, t.2,c.434,g

Διακελεύομαι, t.2,c.115,a. Διακελευσμὸς,ibid.d

Διακελευστέον, Præcipiendum, Iubendum. Plato libro 1 De leg. τὰς ἄλλας πραγματείας τοῖς πολίταις εἰς ταῦτα βλεπούσας αὐτοῖς εἶ διακελευστέον.

Διακενῆς,t.2,c.118,a

B Διακενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, idem cum διάκενος, Inanis vel Supernacaneus. Affertur enim ex Thucydide διακενὴς ἐπανάστασις, pro Inanis crepitatio. At in hoc adespoto, διακενὴς ὑπομεῖναι τὴν ἔνδειαν καὶ ἡσυχίαν, quod exponitur Præter necessitatem abstinere à cibo,& quietẽ agere, scribendum forsan διακενῆς.

Διάκενος,t.2,c.117,g. Διακεντέω,t.2,c.120,e

Διακένως, Vacuè, Inaniter. Ioseph.in Antiquit.Iudaicis, ζώνη διακένως ὑφασμένη, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, Zona intus inanis & caua, quam sacerdotalem zonam Suid. στρόφιον nominat.

C Διακένωσις, Euacuatio, Inanitio. Exponitur & Inanitas.

Διακεραννυμι,t.2,c.138,g. Διακεράω,ib.

Διακερτομέω,ῶ, Conuitiis proscindo.

Διακεχλιδὼς,t.4,c.535,f. Διακεχηνμένος,t.4,c.618,e

Διακηρυκεύομαι,t.2,c.198,c

Διακίγκλισον, Hesychio & Etymologo est διάσεισον, à κίγκλος, quod est auicula quædam quæ & σεισοπυγὶς dicitur, Latinis Motacilla: quoniam caudam perpetuò ferè motitat & quatit.

D Διακινδυνευτέον, Periclitandum, Alea subeunda. Item Audendum. Affertur enim ex Plat. Tim. διακινδυνευτέον φάναι pro Non dubitandum affirmare. hoc est Audendũ.

Διακινδυνεύω,t.2,c.212,e. Διακινέω,t.2,c.218,c

Διακλάω,ῶ, F. άσω, Frango: vel Diffringo. Hesychio & Suidæ διακλᾶν est διαθρύπτειν.

Διακλείω,& Διακλείομαι,t.2,c.233,b

Διακλέπτω,& Διακλέπτομαι, t.2,c.239,a

Διακληδονίζομαι,t.2,c.271,h

Διακληρόω, Sorte distribuo, &c.t.2,c.249,b. Διακληρόω, Sorte lego,&c.ibid.e. Διακληροῦμαι,ib.b.

E Διακλήρωσις, ib.f

Διακληριάδες,αἱ, Deriuationes.v.l.

Διακλιμακίσας, Hesychio est διαπαλαίσας. eodem enim teste κλίμακες & κλιμακισμοὶ sunt genus παλαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etymol.& lex.meum vet. Διακλιμακίζειν igitur est Luctari cum, In lucta certare cum.

Διακλονέω, t.2,c.264,d

Διακλύζω,& Διακλύζομαι, t.2,c.266,a

Διάκλυσμα,ib. Διακλυσμὸς,ib.b

F Διακναίω,t.2,c.276,g. Διακνίζω,t.2,c.279,a

Διάκοιλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cauus: at διακοίλη ὁδὸς nomen propriũ viæ cuiusdam prope Athenas, teste Herodoto.

Διακοιρανέω,ῶ, Regis seu domini more obeo vel administro. Hes.enim διακοιρανέοντα exp. βασιλικῶς ἐπέρχόμενον: & ὡς κοίρανον διαπορευόμενον seu διέποντα.

Διακολλάω,t.2,c.307,h. Διακολλητικὸς, ib.

Διακολυμβάω,ῶ, F. ήσω, Trano, Transnato, Nando transeo.

Διακομιδὴ, t.2,c.324,c

Διακομίζω,t.2,c.323,b. Διακομίζομαι,t.2,c.324,a

Διακομιστὴς,ib.c

G Διακονάω,ῶ, F. ήσω, Peracuo seu Exacuo.

Διακονεῖον,t.2,c.343,b. Διακονέομαι,t.2,c.340,g

Διακονέστερος,t.2,c.342,a. Διακονέω,t.2,c.340,e

Διακόνημα,t.2,c.341,c. Διακονία,t.2,c.342,b

Διακονίζω,& Διακονίζομαι,t.2,c.341,b

Διακονικὸς,t.2,c.342,g. Διακονικῶς,t.2,c.343,b

Διακονίομαι,t.2,c.336,b. Διακόνιον,t.2,c.343,b

Διακονὶς,ib.d. Διακονίω,t.2,c.336,h

Διάκονος,t.2,c.341,e. Διακονπίζω,t.2,c.273,b

H Διακονπούμενος,ib. Διακοπὴ,t.2,c.352,b

Διάκοπος,ib.d. Διακορέσις,t.2,c.344,g

Διακόπτω,& Διακόπτομαι,t.2,c.351,g

Διακορίζομαι, t.2,c.377,d

Διακόρευσις,t.2,c.375,g. Διακορεύω,ib.f

Διακορέω,ib. Διακορής,t.2,c.106,h
Διακόρησις,t.2,c.375,g. Διακορίζω,t.2,c.377,d
Διακορκορυγέω,t.1,c.763,h. Διάκορος,t.2,c.106,g
Διακόρως,t.2,c.107,a. Διακόσιοι, t.1,c.1164,e
Διακοσιοστός,ib.f. Διακοσμέω,t.2,c.390,c
Διακόσμησις,ib.e. Διάκοσμος,ib.c
Διακονέομαι,t.1,c.290,a. Διακουρίζομαι,t.2,c.377,e
Διακούω, t.1,c.289,f.& 285,c.ob.
Διάκοψις,εως,ἡ,Intercisio. Item Dissectio.
Διακραδαίνω,Quasso,Cõcutio, Cõmoueo. Hes.διακραδαίνοιτο exp.κινοῖτο: Suid.διακραδαίνων,σείων.
Διακρανέω,ῶ,Refundo veluti è fonte: Doricè pro διακρηνέω.Theocr.Idyll.7,Οἷον δή τόκα πῶμα διεκρανάσατε νύμφαι.i.ἐπηγάσατε,inquit schol.qui exp.etiã ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε:itẽ διεκεράσατε, Miscuistis,per antiphrasin. Amaratus autẽ in suis in hoc Idyll.cõment. (vt refert Etym.)exp.ἀνεώξατε,quoniã videlicet ἀπὸ πίθων ἡ ἀφὴ videtur κάρα εἶ) : syncopen esse volẽs pro διεκαραιώσατε.
Διακρατέω,Pertinaciter obtineo vel retineo,Cõseruo & di labi vel elabi è manib⁹ nõ sino.Philopon.in Proclũ l. 9,τοῦ τὴν φυσικὴν ἐξαδενεῖν δύναμιν,καὶ μὴ διακρατεῖν τὸ ὑποκείμενον δυνάσθαι.Greg.ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic & Dion. Areop.teste Bud.διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri in rerũ natura & in esse cõtinere:συνέχειν: itidémq; διακρατεῖσθαι & διασώζεσθαι pro eodem,hoc est Incolume seruari & retineri.Appian.verò pro Manũ iniicere & retinere: de Cæsare loquens à creditoribus retento ne iret in Hispaniam. INDE Διακράτησις,εως,ἡ,Retentio seu Cõseruatio. Aliis etiam Detentio.
Διακρέκω, Citharam pulso. Ex Epigr.
Διακριβολογέομαι,οῦμαι, Exquisitè discutio. Exponitur & Exactè & enucleatè dissero.
Διακριβόω,t.1,c.302,g. Διακριβόομαι,t.1,c.303,a
Διακριδὸν, t.1,c.435,a
Διακρινθήμεναι, Ionicè seu Doricè pro διακριθῆναι:& Διακρινθεῖτε,per syncopen Atticam pro διακρινθείητε. ambo à them.act.διακρίνω.
Διακρινίζω,Elimo, Expolio.v.l.
Διακρίνω, Discerno, &c.t.2,c.433,f. Διακρίνω, Dissipo, &c.t.2,c.434,d. Διακρίνω, Diiudico, &c.ib.
Διακρίνομαι,t.2,c.433,h. & 434,e.
Διάκρισις,t.2,c.434,g
Διακριτέον, Discernendum, Distinguendum. At διακριτέα δίκαις αὐτοῖς;ex Thuc.affertur pro Iudiciis eos discutere decet.
Διακριτικός,t.2,c.434,g
Διακροβολίζομαι,Velitor.Aliis, Prælium capesso.
Διάκρονον, t.1,c.979,f
Διακρότως,Duriter.σκληρῶς,ἀποκρότως, Hesych.
Διακρύομαι,t.2,c.448,g. Διάκρουσις, t.2,c.449,e
Διακρουστικός,ib. Διακρούω,t.2,c.448,g
Διακτορία,t.1,c.73,b. Διάκτορος,ib.a
Διακτόρως,ib.b. Διάκτωρ, ib.a
Διακυβερνάω,ῶ, Guberno,Rego.
Διακυβδάω,t.2,c.483,c. Διακυκάω,t.2,c.490,d
Διακυκλόω,ῶ,exponitur Voluto:sed sine exemplo.
Διακυλινδέω,t.2,c.495,a. Διακυμαίνω, t.2,c.492,g
Διακυνοφθαλμίζομαι,t.2,c.520,h
Διακύπτω,t.2,c.507,e
Διακυρίττεσθαι,propriè dicuntur arietes inter se dimicantes:metaphoricè autem hoc verbum significat αἰπμάχεσθαι, teste Hesychio.
Διακωδωνίζω,t.2,c.524,f. Διακωδωνιστής,ib.
Διακώλυμα,t.2,c.530,d. Διακωλυτής,ib.e
Διακωλυτικός,ib. Διακωλύω,ib.c
Διακωμῳδέω, t.2,c.535,e
Διακωνῆσαι,Hesychio est διακλαῦσαι. pro quo forsan scribẽdum διακαῦσαι,quũ subiungat,ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι,ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι.Vt sit Pice oblitum accendere vel deurere.
Διακωχὴ, Suidæ est διάλειψις, Intermissio. Aliis Cessatio, Induciæ,vt ἀνακωχή.
Διαλαγχάνω,t.2,c.546,d
Διαλακέω,ῶ, Disrumpor. schol.n.Aristoph.διαλακήσασα exp.διαρραγεῖσα,deriuãs à λακὶς significante σχίσμα : in Nub.vbi περὶ ὀπιλωμένης γαστρὸς poeta dicit, Ἡ δ' ἄρ' ἐφυσῶσ' εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ τὼ ὀφθαλμὼ
A μου προσεπλήσει. Possis διαλακεῖν interpretari etiam Cum sonitu seu crepitu dissilire, Crepare. λακεῖν.n.φωνεῖν est seu ἠχεῖν.
Διαλαλέω, t.2,c.550,b
Διαλαμβάνω,in corporeis,t.2,c.565,c. Διαλαμβάνω,ad animum relatum,t.2,c.566,b
Διαλαμπής,t.2,c.589,d. Διαλάμπω,ib.c
Διαλανθάνω,t.2,c.699,b
Διάλας, Hesych. exp.τὰς δήλας καὶ φανερὰς: itidémque δίαλον, φανερόν.
B Διάλαυρος,t.2,c.543,g
Διαλγέω,ῶ, Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. Plut. De discernendo amico ab adul. ἐπιτίμων πικρῶς, ἕκαστον ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες,ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς,ἀμφοτέροις τοῖς ξίφεσιν παίων ἀνεῖλεν.
Διαλγής, έος,ὁ καὶ ἡ, Qui perdolet & vehementi dolore excruciatur.Plut.Alex.διαλγὴς γενόμενος.
Διαλεγδὸν,Hesych.exp.διαφερόντως,Insigniter,Eximiè.
Διαλέγω, t.2,c.610,b. & 617,g. Διαλέγομαι, Colloquor,
C &c.t.2,c.610,b. Διαλέγομαι,Cogito, &c.ibid.c.
Διαλείβομαι,t.2,c.656,b. Διάλειμμα, t.2,c.668,a
Διαλείπω,Interrelinquo,&c.t.2,c.666,f. Διαλείπω,Desino,&c.t.2,c.667,f. Διαλείπω,Disto, &c.ib.g
Διαλείφω,exponitur Deleo.vt ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam Perungo vel Perlino. Hes. n. particip. pass. διαληλιμμένη exp.ἠλιμμένη & κεχρισμένη. Prioris signif. exemplum hoc est apud Athen.l 9, βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος,διήλειψε τὴν δίκλω τοῦ ἡγεμόνος.
Διαλείχω,t.2,c.672,f. Διάλειψις,εως,ἡ,Intermissio.
D Διαλεκμᾶσθαι,Hesychio est διασύρειν,διαμωκᾶσθαι. Eust.verò ex Æl.Dionys.Διαληκᾶσθαι affert pro διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν.
Διαλεκτικὴ,s.τέχνη,&c.t.2,c.619,c. Διαλεκτικός,ib.a
Διαλεκτικῶς,ib.d. Διάλεκτος,t.2,c.618,e
Διαλελαμμένος,Ionicè apud Herodot.&Hippocr.pro διαλελημμένος seu διειλημμένος, à διαλαμβάνω.
Διαλελυμένος,t.2,c.754,c. Διάλεξις,t.2,c.618,e
Διαλεπτολογέομαι,t.2,c.684,c. Διάλεπτος,ib.d
Διαλευκαίνω,t.2,c.690,c. Διάλευκος, t.2,c.688,f
E Διαληκᾶσθαι.vide in Διαλεκμᾶσθαι paulo antè.
Διάλημμα, Hesychio διάστημα, Interstitium,Interuallum.
Διάληξις,t.2,c.546,e. Διάληψις,t.2,c.566,e
Διάλιθος,t.2,c.708,d. Διαλιμπαίω, t.2,c.668.b
Διαλινέω,t.2,c.714,f. Διαλιχμάζω,t.2,c.673,e
Διαλλαγὴ,t.1,c.351,f. Διαλλακτὴ,t.1,c.352,a
Διαλλακτὴρ,ib. Διαλλακτήριος,ib.b
Διαλλακτής,t.1,c.351,h. Διάλλαξις,ib.g
Διαλλάττω, t.1,c.350,h. Διαλλάττομαι, t.1,c.351,f
Διάλλομαι,t.1,c.339,d
F Διαλλυος,Hesychio est ὁ ἀντὶ ἄλλου διακονῶν: pro quo paulo pòst habet διάμοιος.
Διάλμα,ατος,τὸ,Saltus:vel potius Transultus.
Διαλογὴ,t.2,c.610,c. Διαλογίζομαι,t.2,c.648,b
Διαλογικὰ,τὰ,t.2,c.619,f. Διαλογικός,ib.
Διαλογισμὸς,t.2,c.648,c. Διαλογιστικὸν,τὸ,subst.ib.e
Διαλογιστικός,ib. Διάλογος,t.2,c.619,e
Διαλοιδορέω,t.2,c.723,a. Διαλοιδοροῦμαι,ib.
Διαλοιδόρησις,ib.
Δίαλος, Manifestus, Perspicuus, Apertus. Vide Διάλας.
G Διαλύγισμα, Hesychio est διαπλοκή.à VERBO Διαλυγίζω, cuius particip.διαλυγίσαντες idem exp.κάμψαντες, περικλάσαντες.
Διαλυμαίνομαι,t.2,c.739,a. Διαλύομαι,t.2,c.752,b.c
Διάλυσις,Dissolutio,&c.t.2,c.754,d. Διάλυσις,Compositio,&c.ib.f. Διάλυσις χρεῶν, t.4,c.581,b
Διαλυτής,t.2,c.754,g. Διαλυτικός, ib.h
Διάλυτον,τὸ,substant.ibid.g
Διάλυτος, Dissolutus, &c.ibid. Διαλυτὸς, Dissolubilis, &c.ibid.
H Διαλύω,t.2,c.752,b.c Διαλφιτόω, t.1,c.378,d
Διαλωβάω,ῶ,Mutilo,Deprauo,Fœdo. vt διαλελωβημέναι γνῶμαι esse dicuntur Mutilæ opiniones. Et διαλελωβημένος ἀπαιδευσίᾳ,Corruptus imperitia.
Διαμαδάω,ῶ,Irrigo,Humecto. Suidas enim διαμαδῶντες

exponit διαβρέχοντες.

Διαμαλάττω, t.2, c.778, h. Διαμανθάνομαι, t.2, c.790, f

Διαμάομαι, t.1, c.384, a. Διαμαρταίνω, t.1, c.387, g

Διαμαρτία, t.1, c.388, c. Διαμαρτυρέω, t.2, c.798, e

Διαμαρτυρέομαι, ib. f. Διαμαρτυρία, t.2, c.795, f

Διαμαρτύρομαι, t.2, c.796, f. Διαμασάομαι, t.2, c.800, a

Διαμάσησις, ib. b. Διαμασάομαι, ib. a

Διαμάσημα, ibidem.

Διαμάσσω, siue Διαμάττω, Subigo, Pinso. Hesychius διαμάττειν exponit διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας.

Διαμαστιγόω, t.2, c.808, f. Διαμαστίγωσις, ibid.

Διαμαστροπεύω, Produco: (ea signif. qua filiam pater aut meretricem leno producere dicitur) vel Lenociniis concilio. Plutarchus in Cæs. de nuptiis Pompeii & Iuliæ, Cæsaris & Calpurniæ, μαρτυρομένου Κάτωνος καὶ βοῶντος οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι γάμοις διαμαστροπευομένης τῆς ἡγεμονίας. Sic Cic. Constupratum iudicium dicit, teste Bud.

Διαμαχετέον, Dimicandum & decertandum cum: seu Repugnandum. Metaphoricè Plato in 2 De rep. κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν, ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον, pro, Si quis dicat Deum, quum bonus sit, malorum causam esse, refragandum & aduersandum ei est, contradicendo videlicet & refellendo.

Διαμάχη, t.2, c.816, e. Διαμάχομαι, ib. c

Διαμαψαμένη, Hesychio διασμηξαμένη, διαψησαμένη.

Διαμάω, t.1, c.384, a

Διαμείβω, & Διαμείβομαι, t.1, c.392, d

Διαμειδιάω, ῶ, Subrideo, Aliquantum rideo.

Διαμειρακιεύομαι, t.1, c.1150, f. Διάμειψις, t.1, c.392, f

Διαμελαίνω, Denigro, Nigrefacio, Nigro induco.

Διαμελεϊστί, t.2, c.872, h. Διαμελίζω, t.2, c.873, a

Διαμελισμός, ibidem.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Mora. Thuc. l.5, p.194, πολλὴν τὴν διαμέλλησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσοντα.

Διαμελλητής, οῦ, ὁ, Cunctator, Procrastinator.

Διαμέλλω, t.2, c.872, f. Διαμέμφομαι, t.2, c.876, e

Διαμένω, t.2, c.879, a.

Διαμερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bipertitus. v.l. sed perperam, vt videtur, pro διμερής. Nam διαμερής sonaret Diuisus.

Διαμερίζω, t.2, c.853, d. Διαμερίζομαι, ib. e

Διαμερισμός, ib. Διάμεσος, t.2, c.890, g

Διάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus, Refertus. ET Διαμεστόω, ῶ, Impleo.

Διαμετρέω, t.2, c.904, d. Διαμέτρησις, ibid. g

Διαμετρητός, ibid. Διάμετρον, t.2, c.899, e

Διάμετρος, ibidem, c

Διάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bimestris. v.l. perperam pro δίμηνος.

Διαμηρίζω, Femora diduco. Item Femoribus diductis ineo. dicitúrque & de fœminis & de maribus, teste Hesychio. Aristoph. Auibus, Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως. Vide & Γίγαρτον. INDE Διαμηρισμός, οῦ, ὁ, Femorum diductio: & Coitio quæ fit diductis femoribus: alias Interfemineus congressus. Plut. Symp.3, probl.6, τοὺς Ζήνωνος διαμηρισμούς.

Διαμηχανάομαι, t.2, c.929, g

Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, Admodum μικρολογέομαι.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, Decerto & contendo cum. Plutarch. Themist. διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα.

Διαμισέω, t.2, c.951, c

Διαμνημονεύω, In memoriam reuoco, Memoria repeto, Recordor, Reminiscor. Luc. λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, verba sibi dicta in memoriam reuocant. Xenoph. τούτων δὴ γράψω ὅσων πέρι ἂν διαμνημονεύσω, quæ mihi in mentē venerint, Quorum recordatus fuero. Itē Commemoro. Ex eodem enim affertur διαμνημονεύεται ἔχων, pro, Traditur habuisse.

Διαμοιράομαι, t.2, c. 849, b. Hesych. & act. διαμοιρᾶσαι affert pro διαμερίσαι.

Διαμονή, t.2, c.879, b

Διαμονομαχέω, ῶ, Singulari certamine decerno. Plutar. De frat. am. ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσι.

Διαμορφοσκοπέω, t.2, c.970, d. Διαμορφόω, t.2, c.972, a

Διαμοτόω, t.2, c.979, b

Διαμπάξ, Hesychio & Suidæ δι' ὅλου, καθόλου, διαμπερές, In

A totū. Exponitur etiam vtrinque. Luc. διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem διαμπερές & διαμπερέως.

Διαμπείρω, t.3, c.161, b. Διαμπερές, ib.

Διαμπερέως, ibid. Διαμπερήεις, t.3, c.162, d

Διαμπορθέειν, Hesychio διαπορθῆσαι, Deuastare. Poeticè pro διαναπορθεῖν seu διαπορθεῖν, à διαπέρθω.

Διαμυδαίνεται, Suidas exponit διαπηδᾷ & διαρρεῖ, Transilit, Perfluit: item διηθεῖ, Percolat, Per colum transfundit. Pro quo posterior Etymologus rectius habet διηθεῖται, Percolatur, Per colum transfunditur.

B Διαμύθησις, Hesychio est παραλογισμός, Deceptio.

Διαμυθολογέω, seu Διαμυθολογέομαι, Confabulor. Plato in Apolog. οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Bud. interpr. Disserere, Disputare, apud eundem in Phæd. ἢ περὶ αὐτῆς τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή. Affertur ET Διαμυθολογικῶς, pro Fabulosè.

Διαμυλλαίνω, Scindo seu torqueo labra: item Irrideo & Illudo tortis labris. Hesychio enim διαμυλλαίνειν est χλευάζειν, διαμωκᾶσθαι, τὰ χείλη διαστρέφειν, vt & schol. Aristophanis διεμύλλαινε exponit τὰ χείλη διέστρεφεν ὡς

C χλευάζων, in hoc Vesparū loco, Οἱ δ' ἀνεκρότησαν πλὴν γε Θουφράστου μόνου. Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός. Infrà Διμυλλαίνω.

Διαμυστιλάω, Disseco in frusta. Herodot. l.1.

Διαμφάδιον, Hesych. ἀμφοῖν. quo modo & διαμφίδιον exp.

Διαμφίδιος, t.1, c.409, a. Διαμφίς, ibidem.

Διαμφισβητέω, ῶ, Controuersor, Discepto. vt διαμφισβητεῖται, Controuertitur, In disceptationem venit. seu Dubitatur & ambigitur passim. (VNDE Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, Altercatio: vel Dubitatio) Pro Disceptare & cō-

D tēdere apud Demosth. Pro cor. αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφοδῆσαι, Deuiare. seu In biuiis à sese diuelli. Eust. διαμφοδῆσαι veteribus esse dicit ὡσεὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου. Vide & Ἀβροτάξαι suprà.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, Illudo, Irrideo. seu Deludo, Derideo. VNDE Διαμώκησις, εως, ἡ, Irrisio, Illusio. Athen. lib.5, περιέχει τὴν Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου τῶν σοφιστῶν διαμώκησιν.

Διαμῶμαι, per contractionem pro διαμάομαι.

Διαναβάλλεσθαι, Differre, Prolatare, Procrastinare, Dila-

E tiones quæritare. Suid. in Διακρούεσθαι.

Διαναγκάζω, Inuitum cogo.

Διανακλάω, ῶ, Reflecto, Refringo.

Διαναπαύω, Interquiescere iubeo; Interposita quiete refocillo & recreo, Reficio. Plutarchus, πρὶν διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν ὀκτακισχιλίων σταδίων ἀποτετρυχωμένον πορείαις. Gregor. ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν πίνοντες, καταλύματι τοὺς πόνους διαναπαύουσι, Laboribus defessum corpus reficiūt. seu Labores cessare faciunt, interposita quiete. Vbi nota de re inanimata etiam dici. Rursum de re animata pro Sedere & tacere iubeo: Bud. ex Plat. διαναπαύσωμεν αὐτόν. PASS. Διαναπαύομαι neutraliter accipi-

F tur pro Interquiesco, Quiete interposita cesso, Paulùm intermitto. Appian. ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ διαναπαυόμενοι. Sic & med. vox. Ceb. Theb. κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. Vide & t.3, c.107, g.

Διαναπείρω, t.3, c.161, b. Διαναυμαχέω, t.2, c.1003, e

Διανάω, Hesychio διαπλεῦσαι, naui transire. quod infrà διανεῦσαι. Alioqui est etiam Perfluere: à them. διανάω: quod vide in Ἀναπιδύειν, t.3, c.276, c.

G Διανδιχα, t.1, c.1022, e.

Διανεκής, Hesych. exp. διαπαντός. Idē igitur quod διηνεκής.

Διανέμησις, t.2, c.1021, a

Διανεμητικός, ibid. Διανέμομαι, t.2, c.1020, g.

Διανεμέω, t.1, c.427, b. Διανέμω, t.2, c.1020, g

Διανεμώμενος, t.1, c.427, b

Διανεύω, Innuo, Nutu indico. Athenæus lib. 2, ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων. Et διανεύομαι pro eodem. Affertur enim ex Epigr. διανευόμενος ἔργα pro Innuens, Nutibus indicans. ‖ Διανεύει ab Hesychio exponitur στρέφει, κυκλεῖ, Vertit, In orbem agit, Circumagit. Diodorus sa-

H nè etiam διανεύειν pro δινεύειν vsurpasse dicitur. vt in libro De reb. gestis Philippi, διά τινος μηχανῆς δινεύοντες. Et rursum, διά τινων ὀργάνων διανεύοντες, quibusdam machinis versantes. Mihi tamē ea scriptura nō probatur.

Alioqui διανεῦσαι est διακωλυμβῆσαι, Tranare, Transnatare. vt in hoc apud Suidam loco, καὶ διανεῦσαι ἐθέλοντες ἐσώζοντο ἀπὸ τῆς πανοπλίας. Sic idem Suid. διανενευκαμένων exp. διαπεραιωθέντων. Sed hoc διανεῦσαι est à THEM. A

Διανέω, Trano, Transnato.

Διανεωγώς, ότος, ὁ, Apertus: à them. διανοίγω.

Διανηστισμός, οῦ, ὁ, Ientaculum: seu Ientaculi sumptio, Ientatio. Athen. lib. 1, τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηστισμὸν ἔλεγον· τὸ δ' ἄριστον, δορπιστόν· τὸ δὲ δεῖπνον, ἐπιδορπίδα.

Διανήχομαι, t. 2, c. 1053, a. Διανθέω, ῶ, Perfloreo.

Διανθής, t. 1, c. 444, e. Διανθίζω, t. 1, c. 448, c B

Διανθίζομαι, ibidem.

Διανίζω, Perluo seu Eluo aut Abluo. Hesychio διακλύζω, πλύνω, διακαθαίρω. Apud Athenæum libro 3, τὸ διανίζειν λοπάδας.

Διανίπτω, F. ψω, idem. Eubul. apud eundem Athenæū l. 11, Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε. Καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας.

Διανίσταμαι, t. 1, c. 1748, e. Διανίστημι, ib.

Διανοέομαι, t. 2, c. 1075, g. Διανόημα, t. 2, c. 1076, f

Διανόησις, ib. Διανοητέον, Cogitandum. C

Διανοητικός, t. 2, c. 1076, g. Διάνοια, t. 2, c. 1066, b

Διανοίγω, Adaperio, Patefacio, seu Aperiendo diduco.

Διανομεύς, t. 2, c. 1021, a. Διανομή, ib.

Διανομοθετεῖν νόμους, Plato De leg. dicit pro Ponere seu statuere leges. Alioqui & solum διανομοθετεῖν id signif.

Διανοσφίζω, t. 2, c. 1091, b

Διανταῖος, Aduersus: seu Ex aduerso penetrans. Diodorus Sicul. De reb. gest. Philippi, διὰ τῶν πλευρῶν διανταίαις ἐνεχθείσας πληγαῖς, aduerso vulnere traiectis lateribus. Hippocrates verò διανταίους vocat Transeuntes à summo vsque ad imum: vt in l. De artic. ἄλλοι δέ τινες τόνοι νευρώδεες, διανταῖοι, προσπεφύκασι, παρατείνοντες ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν, τῶν σπονδύλων. Ibi enim Galenus διανταίων nomine intelligendos esse ait τοὺς ἄνωθεν κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακρούς. Sed apud hunc sine diphthongo per ε scriptū est, apud Hippocr. per αι diphthongum. D

Διαντλάω, seu Διαντλέω, ῶ, Exhaurio, Exantlo.

Διανυκτερεύω, t. 2, c. 1104, d. Διανύομαι, t. 1, c. 472, b

Διάνυσις, ib. b

Διάνυσμα, ατος, τὸ, Iter: seu Itineris confectio, Iter quod conficitur & διανύεται. Polyb. πρὸς τὸν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν λόγον συμμετρεῖσθαι τὰ διανύσματα καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Idem, πῶς γὰρ ἄν τις ἀνοχὴν ποιήσαιτο πορείας καὶ διανύσματος ἡμερησίου, πῶς δὲ νυκτερινοῦ, μὴ κατανοήσας τὰς τῶν προειρημένων διαφοράς. Sunt qui interpr. Progressum. vt Pompeius apud Ciceronem dicit, Audiui Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo alibi dicit, Magnis itineribus. E

Διανυστέον, Perficiendum, Exequendum.

Διανύτω, t. 1, c. 472, b. Διανύω, ib.

Διαξαίνω, & Διαξαίνομαι, t. 2, c. 1113, g

Διαξήρανσις, t. 2, c. 1145, a. Διαξιφίζω, t. 2, c. 1148, d

Διαξύω, t. 2, c. 1135, a

Διαπαγκρατιάζω, Pancratio certo cum.

Διαπαιδαγωγέω, t. 3, c. 12, c. Διαπαιδεύω, t. 3, c. 19, a

Διαπαίζω, t. 3, c. 21, c

Διαπαλαίω σοι, Tecum luctor, Lucta tecum certo. Philostr. Heroic.

Διαπάλη, ης, ἡ, Lucta seu Colluctatio. vt ἐν διαπάλαις γενόμενοι, quū iam colluctari cœpissent. Dicitur vt διαμάχη.

Διαπάλλω, Quasso, Concutio. διακραδαίνω.

Διαπαννυχίζω, t. 2, c. 1106, e

Διαπαντός, Per omnia, Vsquequaque. seu In totum. Affertur & Διάπαντος, ex Xenophonte pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc & diuisim scribuntur διὰ παντός, & δι' ἅπαντος.

Διαπαπταίνω, Circumspecto per. Ex Plutarchi Fab. αὐτὴ τε τὸ Μινουκίου τὸ θέατρος κατεκέκλασο, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπάπταινεν, οὐδενὸς ἐν χώρᾳ μένειν τολμῶντος, pro Oculis lustrabat. malim ego Circumspectans oculos conuertebat, seu Respectabat. H

Διαπαρακύπτω, Obliquè aspicio per. At pro eo quod septuaginta interpr. Reg. l. 3, cap. 6, dicunt, ἐποίησε τῷ οἴκῳ θυρίδας διαπαρακυπτομένας, Hebraici textus versio habet, Fecit templo fenestras obliquas. Vbi Cōplut. editio pro διαπαρακυπτομένας habet δεδικτυωμένας, Reticulatas, Cancellatas.

Διαπαρατείνω, t. 3, c. 1337, g. Διαπαρείς, t. 3, c. 161, d

Διαπαρθενεύω, idem quod διακορεύω seu διακορέω, Deuirgino, Virginitate priuo, Stupro. Athenæus lib. 3, de Hercule, ἐν ἑπτὰ μόναις γὰρ ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεσπίου κόρας. Inde pass. Διαπαρθενευθεῖσα, Stuprata. ITEM Διαπαρθένια δῶρα Argias comicus vocauit τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέσθαι διδόμενα, teste Polluce libro 3. id est Dona quæ pro virginitate adempta dantur, Munera quæ dantur τῇ διαπαρθενευθείσῃ, deuirginatæ seu stupratæ. B

Διάπασμα, t. 3, c. 58, e. Διαπασσαλεύω, t. 3, c. 273, a

Διαπάσσω, t. 3, c. 58, d. Διαπατάω, t. 1, c. 1876, f

Διαπατταλεύω, t. 3, c. 273, a. Διαπάττω, t. 3, c. 58, d

Διάπαυμα, t. 3, c. 109, c. Διαπαύομαι, ib.

Διάπαυσις, ib. Διαπαύω, ib. b

Διάπεζον φόρημα, Eust. ex πέζα compositum esse dicit, sed non exponit, afferens tantùm hæc verba, ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κροκωτόν. forsan Ad pedes vsque defluens. C

Διαπειλέω, ῶ, Interminor, Interpositis minis territo: vel etiam simpliciter Minitor. Æschin. in Timarch. p. 12, διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις.

Διαπεινάω, t. 3, c. 150, d. Διάπειρα, t. 3, c. 154, d

Διαπειράζω, t. 3, c. 159, c

Διαπειράω, t. 3, c. 157, e. Διαπειράομαι, ib

Διάπειρος, ου, ὁ, Ignotus. Ita v. l. sed non sine mendo. forsan autem scribendum Διάπυρος, Ignitus. Nam si vel maximè διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus ἄπειρος: vel etiam Expertus, à διάπειρα. Similiter mendosum est Διαπειράω, quod eadem afferunt pro Transfigo, Traiicio. nam in hac significatione, διαπειράω dicitur: in illa, διαπείρω. D

Διαπείρω, t. 3, c. 161, d. Διαπλεκίζω, t. 3, c. 195, d

Διαπέμπω, t. 3, c. 203, e. Διαπέμπομαι, ib. f

Διαπενθέω, t. 3, c. 213, g. Διαπετασμός, t. 3, c. 58, e

Διαπεπεισμένος, t. 3, c. 554, d. Διαπέπτω, t. 3, c. 229, c

Διαπεραίνω, & Διαπεραίνομαι, t. 3, c. 234, c

Διαπεραιόω, t. 3, c. 237, d. Διαπεραίωσις, ib. E

Διαπέραμα, t. 3, c. 239, a. Διαπεράω, t. 3, c. 238, h

Διαπερδικίσαι, Hesychio est διαλαλῆσαι & διαφυγεῖν. Itidemque Etym. Infrà διεκπερδικίσαι.

Διαπέρθω, t. 3, c. 244, d. Διαπερονάω, t. 3, c. 162, c

Διαπέρω, F. ερῶ, Transeo, Traiicio. Plut. Themist. διαπέροντες εἰς νῆσον, In insulam trāseuntes. Ita v. l. sed perperam, procul dubio pro διαπερῶντες, à διαπεράω.

Διαπέσσω, Exciderem, Frustrarer. à διαπίπτω. Aristoph.

Διαπετάννυμι, Pando, Aperio. VNDE Διαπετεῖα πόροι dicitur quum sese meatus aperiunt. Nam Eustathius pagina 1842, Homericum illud πτάσσε θυμὸν μνηστήρων exponens διαχέοι, dicit esse metaphoram ἀπὸ τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων: vnde esse & πόρων διαπέτειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς. F

Διαπέτομαι, t. 1, c. 1724, c.

Διαπεττεύων, Hesychius exponit μεταφέρων, Transferens: dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed idem Διαπεττεύεσθαι exponit etiam πεττοὺς ἀποπαῖξαι, tesseris ludere: addens, vsurpari etiam pro συμπλέξαι.

Διαπεφωνημένον, t. 4, c. 306, f. Διάπηγμα, τὰ, t. 3, c. 267, g G

Διαπήγνυμι, ib. Διαπηδάω, t. 3, c. 274, d.

Διαπήδησις, ib. e

Διαπηδύει, Hesychio est διαπηδᾷ, Dissilit vel Trāsilit. Significat alioquin etiam Scaturit, vt διαπιδύει.

Διαπηνικίζω, t. 4, c. 79, a. Διαπηνικίζω, ib.

Διαπήρωμα, ατος, τὸ, Id quod mutilatum est.

Διαπιαίνω, Pinguefacio, Pinguedine distendo.

Διαπιδύω, Scaturio, Persilio seu persudo in modum saliētum fontium. Aristot. in 2 De gener. anim. διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες. H

Διαπιθηκίσαι, Suidæ est τὸ διαπαῖξαι, Colludere, Ludere inter se. metaphora à simiis qua animal sunt φιλοπαιγμονέστατον. Διαπιμπρημι, t. 3, c. 549, b

Διαπίνω, t. 3, c. 305, f. Διαπιπράσκω, t. 3, c. 241, c

Διαπίπτω, t.3, c.313, e. Διαπιστεύω, t.3, c.143, e
Διαπιστεύομαι, ib. Διαπιστέω, t.3, c.140, f

Διαπλασιάζω, Duplico, Gemino. vulg. lex. perperam pro διπλασιάζω.

Διάπλασις, t.3, c.349, b. Διάπλασμα, ibid.
Διαπλασμός, ib. Διαπλάσσω, t.3, c.348, h

Διαπλαστικός, ού, ό, Effingendi formandique vi præditus.

Διαπλάττω, t.3, c.348, h. Διαπλάττομαι, t.3, c.349, a
Διαπλέκω, t.3, c.361, h. Διάπλεος, t.3, c.365, d
Διαπλέω, t.3, c.370, h. Διαπλήθω, t.3, c.378, c
Διαπληκτίζομαι, t.3, c.390, h. Διαπληκτισμός, t.3, c.391, a

Διαπλήσσω, Ictu perfringo: vel Diffringo, Diffindo. Eustathius enim διαπλήσσειν esse dicit τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, in hoc loco Homeri Il. ψ, de Græcis in syluã profectis cæsum ligna, τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνων. Sed addit, quosdam scribere διαρρήσσοντες, Diffissione rumpentes. Rursum Διαπλήσσω exponitur etiam Dissipo.

Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Vnde διαπέπλιχε, quod Hesychio est διαβέβηκε: & Διαπεπλιχώς, eidem διεστώς, κεχηνώς. qui etiam addit, πλίγματα esse τὰ βήματα. Sed perperam apud eum scriptum est διαπέπληχε, per η: itidémque διαπεπληχώς & πλήγματα, vt ex ipsomet Hesychio patet in serie τοῦ π. Eust. διαπεπλίχθαι esse dicit τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας.

Διαπλοκή, t.3, c.361, b. Διάπλοκος, ib.
Διάπλοος, t.3, c.371, b. Διάπλους, ibid.
Διαπλώω, t.3, c.404, b. Διαπλόω, t.3, c.374, g
Διαπνέω, t.3, c.413, b. Διαπνέω, ibid.
Διαπνοή, ib. e. Διαποδίζω, t.3, c.517, h
Διαποδισμός, ibid. Διαποικίλλω, t.3, c.444, d
Διαποικίλλομαι, ibid. Διαποίκιλος, t.3, c.443, c
Διαπολεμέω, t.3, c.462, d. Διαπολέμησις, ib. e

Διαπολιορκέω, ῶ, Obsideo: seu Constanter obsideo.

Διαπολιτεία, t.3, c.478, b. Διαπολιτεύομαι, ibid. a

Διαπόλλυμι, Perdo, seu Interimo.

Διαπομπεύω, t.3, c.201, b. Διαπομπή, t.3, c.204, a
Διαπόμπιμος, ibid.

Διαπονηθείς, Hesychio λυπηθείς, Molestia affectus.

Διαπονέω, t.3, c.222, d. Διαπονέομαι, ib.
Διαπονηθείς, t.3, c.223, b

Διαπόνημα, ατος, τό, Labor & exercitatio. Plato De leg. ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα.

Διαπόνησις, εως, ἡ, itidem Labor, Exercitatio.

Διάπονοι, t.1, c.1708, d. Διάπονος, t.3, c.219, c
Διαπόντιος, t.3, c.487, f. Διαπόνως, t.3, c.219, d
Διαπορεία, t.3, c.182, c. Διαπορεύομαι, ibid. a
Διαπόρευσις, ib. c. Διαπορεύω, t.3, c.180, b
Διαπορέω, t.3, c.170, a. Διαπόρησις, ib. f

Διαπορητικῶς, ibid. h. A nomine Διαπορητικός, Dubitans, vel Dubius.

Διαπορθέω, t.3, c.245, b. Διαπορθμεύω, t.3, c.188, f
Διαπορία, t.3, c.182, c. Διαποροῦμαι, t.3, c.170, d

Διαπορπακίσαι, Hesychio est τὸ διὰ πόρπακος, ἤτοι τῆς λαβῆς, διενεῖραι.

Διαπόρφυρος, t.3, c.489, e. Διαποστέλλω, t.3, c.1000, c

Διαπουλοῶ, pro Ad cicatricem perducere, affertur ex Dioscoride lib.5, c.79. Id tamen ibi nõ reperio: sed aliquãto pòst, cap.84, ἀπουλοῦ & καπουλοῦ.

Διαπραγματεύομαι, Negotior. Διαπραθῶ, t.3, c.244, d

Διάπραξις, εως, ἡ, Cõfectio: vel etiam Negotii confectio, aut Negotium. Plato Sympos. ἀγρυπνοῦμενος εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπράξεις πολιτικάς.

Διάπρασις, t.3, c.241, c. Διαπράσσω, t.3, c.534, d
Διαπράττω, ibid. Διαπρεπής, t.3, c.541, a
Διαπρέπω, t.3, c.540, f. Διαπρεπῶς, t.3, c.541, b
Διαπρεσβεία, t.3, c.544, c. Διαπρεσβεύω, ib.
Διαπρεσβεύομαι, ibid. c. Διαπρήθω, t.3, c.549, b
Διαπρήσσω, t.3, c.239, f. & 536, e

Διαπρηστεύω, Indicium defero. Affertur enim ex Herodoto, διεπρήστευσε πρὸς τοὺς Σκύθας, pro Indicium detulit Scythis, Indicauit.

Διαπρίω, t.3, c.554, d
Διαπρὸ, vel Διαπρό, t.1, c.982, d. t.3, c.249, f. & 556, e. ob.

Διαπρεείσατο, Pertransibat. Scribitur etiam disiunctim: à διαπρὸ & εἶμι.

A Διαπρύσιος, ου, ὁ, Penetrabilis, Penetrans. vt διαπρύσιοι κήρυκες apud Greg. qui & διάπροι nominantur: quoniam videlicet voce sua, vtpote alta & clara, penetrant aures. Vnde & διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur qui vocem ita intendit vt ea aures etiam remotissimorum penetret. Homerus Iliad. θ & ρ, Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς. id est, διάτορον & ἐξάκουστον. Idem Hom. Il. ρ, dicit, ὥσπερ τῶν ἰαίνει ὕδωρ Ὕλησι πεδίοιο διαπρύσιον πετυχηκώς, pro παρ' ὅλον τὸ πεδίον παρατεταμένως διήκων, vt scholiast. exponit. At διαπρύσιος πόλεμος exponi potest Vehemens, in quo nimirum ferrum & flamma omnia διαπορθεύονται.

B Διαπταίω, t.3, c.582, e. Διαπτάω, t.1, c.1713, g
Διαπτερόω, t.1, c.1719, d. Διάπτημι, t.1, c.1713, g
Διαπτίσσω, t.3, c.591, d.
Διαπτοέω, & Διαπτοέομαι, t.3, c.589, g
Διαπτοηθείς, ib. h. Διαπτόησις, ib.

Διάπτοντες, Stellæ micantes. v.l. perperam pro διάττοντες.

Διάπτυξις, t.3, c.595, b. Διαπτύσσω, ib. a

Διάπτυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventilatus & sparsus. vt accipiunt apud Soranum in Vita Hippocr. τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπτύστου γενομένης. Sed suspecta hæc vox est, & puto scribẽdum esse διάπυστος. Alioqui διάπτυστος est Despuẽdus, Despui dignus, vt κατάπτυστος, à VERBO Διαπτύω, idem significante quod καταπτύω, Despuo: & metaphoricè Contemno, Fastidio. Demosthenes Pro cor. σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους. Chrysost. μέλλει διαπτύεσθαι.

C Διάπτωμα, t.3, c.313, g. Διάπτωσις, ib.
Διαπυέω, t.3, c.610, d. Διαπύημα, ib.
Διαπύησις, ib. e. Διαπυητικός, ib. d
D Διαπύθω, t.3, c.606, a. Διαπυΐσκω, t.3, c.610, c
Διαπυκτεύω, t.3, c.597, g. Διαπύλιος, t.3, c.612, c
Διαπυνθάνομαι, t.3, c.617, d. Διάπυος, t.3, c.609, b
Διαπυρίζω, & Διαπυρίζομαι, t.3, c.625, b
Διάπυρος, ib. a. Διαπυρόω, t.3, c.628, c
Διαπυρσεύω, t.3, c.631, e. Διάπυστος, t.3, c.617, e
Διαπωλέω, t.3, c.643 b

Διαραίνω, Aspergo, Irrigo. Scribitur & gemino ρ.

E Διαραίρηται, Atticè seu Ionicè pro διῄρηται apud Herodotum, Diuisus est: ab act. them. διαιρέω.

Διαραμβύη, t.1, c.211, a. Διαράσσω, t.1, c.517, d
Διάργεμος, t.1, c.530, f. Διαρδω, t.1, c.535, c
Διαρθρόω, & Διαρθρόομαι, t.1, c.569, c
Διάρθρωσις, ib. e. Διαρθρωτικός, ib. g
Διαριθμέω, & Διαριθμέομαι, t.1, c.567, d
Διαρίθμησις, ibidem.

Διαρικνοῦσθαι, interdum ponitur ἐπὶ σχήματος ὀρχηστικοῦ, interdum ἐπὶ τοῦ συνεσπάσθαι, teste Hesychio. Infrà gemino ρ.

F Διαρίνον, idem dici scribit τὸ σίναπι, Sinapi: forsan quoniam sua acrimonia nares vellicat & mordet.

Διαριπίζεσθαι, idem exp. διακονίζεσθαι. Infrà gemino ρ.

Διάρκεια, t.1, c.538, a. Διαρκέσαντα, ib.
Διαρκέω, t.1, c.537, e. Διαρκής, ib. g
Διαρκῶς, t.1, c.538, a. Διάρμα, t.1, c.211, e
Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, t.1, c.582, d

Διαροθεῦντα, Hesych. affert pro διασοβοῦντα.

Διαρπαγή, t.1, c.547, b. Διαρπάζω, ib.
Διαρραίνω, t.3, c.692, d. Διαρραίω, t.3, c.666, h. & 692, d
G Διαρραντίζω, t.3, c.692, b
Διαρρέω, & Διαρρέομαι, t.3, c.687, a
Διαρρήγνυμαι, t.1, c.526, h. Διαρρήγνυμι, ib.
Διαρρηγνύω, ibid. Διαρρήδην, t.1, c.1155, b
Διαρρήκτης, t.1, c.527, b. Διάρρησις, t.1, c.1155, b
Διαρρήσσω, t.1, c 527, b

Διαρρικνοῦσθαι, Etymologo est τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferenti in exemplum hunc iambum ex Cratetis Trophonio, Ξίφιζε καὶ ἀπόδιζε καὶ διαρρίκνου. Suprà διαρικνοῦσθαι vnico ρ.

H Διάρριμμα, t.3, c.714, a. Διαρριπίζω, t.3, c.718, a
Διαρριπτέω, & Διαρρίπτω, t.3, c.713, h
Διάρροδον, t.1, c.979, f. Διάρροδος, t.3, c.719, h
Διάρροια, t.3, c.687, e. Διαρροιζομαι, ib. g

Διαρρυέω, ῶ, Diffluo. vnde apud Plut. διερρυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, Qui mollitie diffluit. At infinitiuus passiuus

διαρρυῆναι, cum participio διαρρυείς, non tam hinc deduci potest quàm à διαρρέω seu inus. them. διαρρύω.

Διαρρυθμέω, ῶ, Compingo, Concinno. vulg. l. Videtur tamen potius dicendum διαρρυθμίζω.

Διαρρυίσκεσθαι, pro Diffluere & dissipari affert Budæus ex Aretha.

Διαρρύπτω, t.3, c.729, h. Διάρρυτος, t.3, c.687, e

Διαρρώξ, t.1, c.527, b. Δίαρσις, t.1, c.211, e

Διαρταμέω, t.1, c.576, b. Διαρτάω, t.1, c.571, f

Διαρτηθείς, ib. Διαρτίζω, t.1, c.225, f

Διαρύω, seu Διαρρύω, Traduco, trahendo nimirum. Herodot. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμόν, per Isthmum traducere naues.

Δίαρχοι, Hesychio teste sunt οἱ Ἑλλανοδίκαι.

Διαρωχμίας, idem esse dicit διαστάσεις: intellige autem τῶν διερρωγότων, quæ à se inuicem dirupta hiascunt.

Διασαλακώνισον, idem positum esse dicit pro διασαλακώνισον, hoc est τρυφερῶς βάδισον. nam τοὺς θρυπτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνα dici τὸν οὗ μὴ δεῖ δαπανῶντα. Hæc ille, proculdubio respiciens ad hunc locum Aristophanis in Vesp. Ἄνυσόν ποθ' ἀποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Ita enim habent comici exemplaria, & non solùm eius schol. sed etiam Suidas & Etymol. Quorum hi duo illud διασαλακώνισον exp. διάθρυψαι, διαχαυνίασον: quoniam videlicet σαλάκωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτόμενοι, à verbo σαυλοῦσθαι quod est ἁβρῶς βαίνειν & velut σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Scholiastes quoque ipsius comici exponit ἁβρύνθητι & διαθρύφθητι: dictum addens à Salacone quodam Autolyci patre, qui fuerit μαλακὸς, mollis & effœminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι hoc est τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, agitare seu iactitare nates. Sed in quibusdam codicibus scribi διαλυκώνισον: in Artemidori autem συναγωγῇ, legi διελακώνισεν. quorum illud esse à Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διασαλακώνισον reuertēs, ipsum exponit ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, à Salacone quodam τρυφηλοῦ. additque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι. Rursum Hesychius διασαλακώνισον exponit διάνυσον, ἀπὸ τοῦ ἐσκεκλῆσθαι τὸν Σαλάκωνα.

Διασαλεύω, t.3, c.740, c.

Διασαλπίζω, & Διασαλπίζομαι, t.3, c.741, a

Διασαπείς, t.3, c.777, a

Διασαρκωνισμα, Hesychius esse dicit ἀσελγές τι σχῆμα. Cui subiungit Διασαρκωνίσαι, esse dicens τὸ προσποιητῶς γελάσαι: quod ipsum & Σαρκωνίσαι dici. Sed sunt qui reponendum censeant Διασαρδωνίσαι & Σαρδωνίσαι, interpretantes, Sardonium risum ridere, Subsannare. In his tamen τὸ ω suspectius est. Apud Etymol. & in lex. meo vet. legitur διεσαρδάνωσε, expositum διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἱονεὶ Σαρδάνιον γέλωτα.

Διασαυλούμενον, idem Hesychius exponit διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον: item διασειόμενον: respiciens forsitan ad hunc Aristoph. locum qui ab Etym. citatur, Ὀρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etymologus διασαυλούμενον esse dicit ἁβρυνόμενον καὶ διαθρυπτόμενον: nimirum παρὰ τὸ σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον, vt apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.

Διασαφέω, t.3, c.747, e.

Διασαφηνίζω, Declaro, Explano. Polyb. τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν. Idem signif. διασαφέω & διασαφίζω.

Διασάφησις, t.3, c.747, f

Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum. Ex Theophr. pro Perspicuè differendum est.

Διασαφητικός, t.3, c.747, f. Διασαφίζω, ibid.

Διασεισμός, t.3, c.757, a. Διασείω, t.3, c.756, g

Διασήθω, t.3, c.761, c. Διασηκόω, t.3, c.764, c

Διασημαίνω, t.3, c.772, e. Διάσημος, t.3, c.765, e

Διασήπω, t.3, c.777, a. Διάσια, t.1, c.1025, a

Διασιαλόω, t.1, c.1921, d.

Διασιλλόω, ib.

Διασιμοῦσι, Hesychius exp. διακωμῳδοῦσι: qui & Διασιλλοῦσι

A exposuerat διασύρειν.

Διασιωπάω, t.3, c.798, d. Διασκαλιδεύω, t.3, c.806, a

Διασκανδικίσῃς, Hesychius exp. διαβεβαιώσῃς: quoniam videlicet Euripidis mater scandicas venditarit, quod est genus syluestris oleris. Respexit autē ad hūc locum Aristoph. in Equit. vbi dicit, Μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Vbi schol. quoque eandem expositionem affert, sed exponens etiam ἀποδικιάσῃς & μεταμελήσῃς, dicens Euripidem hîc derideri vt filium λαχανοπώλιδος, venditricis olerum.

B Διασκάπτω, t.3, c.808, e.

Διασκαριφῆσαι, propriè de auibus dicitur quæ τοῖς ὄνυξι σκαλεύουσι τὴν γῆν, vnguibus terram fodicant seu scalpunt. Etymolog. διεσκαριφησάμεθα exponit διελυσάμεθα. σκάριφον enim esse τὸ κάρφος καὶ φρύγανον ἀδιάφυτον. Atque ita vsurpasse Isocratem, nimirum in Areop. vbi dicit διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς ἀτυχίας. Vel σκαριφήσασθαι esse τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας.

Διασκεδάζω, t.3, c.811, g. Διασκεδάννυμι, t.3, c.813, a

C Διασκεδαννύω, ibid. Διασκεδαστής, ib. b

Διασκεδασμός, ib. Διασκεδάω, t.3, c.812, g

Διασκεπτέον, t.3, c.825, f. Διασκέπτομαι, ib. e

Διασκευάζω, t.3, c.841, d. Διασκευή, ibid. g

Διασκευωρέω, t.3, c.836, g. Διάσκεψις, t.3, c.825, f

Διασκέω, t.1, c.588, d. Διασκηνάω, t.3, c.855, e

Διασκηνέω, ib. Διασκηνητέον, ibid. f

Διασκηνόω, t.3, c.856, d. Διασκίδναμαι, t.3, c.813, f

Διασκίδνημι, ib. e. Διασκιρτάω, t.3, c.874, f

Διασκοπέω, t.3, c.829, f. Διασκοπιάομαι, t.3, c.824, e

D Διασκορπίζω, t.3, c.878, d. Διασκορπισμός, ib.

Διασκώπτω, t.3, c.888, f

Δίασμα, Etymologo est ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, subiūgenti hoc Callimachi hemistichium exempli loco, — διάσματα φάρεος ἀρχήν. Deriuari autem dicit ἀπὸ τῆς δάσεως, τοῦ μερισμοῦ, quoniam τοὺς στήμονας διαμερίζουσι pleonasmo nimirum τοῦ ι pro δάσμα. Est tamen potius à διάζομαι: hoc autem, à δάζομαι. Videtur itaque textor διάζειν τὸν ἱστὸν dici quum filis diuisis explicatisque telā orditur. Legitur porro illud δίασμα & apud septuaginta Bibliorum interpretes, in libro Iudicum cap. 16,

E vbi Sampson dicit Dalilæ suæ, ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ σειρὰς μετὰ τοῦ διάσματος, καὶ ἐγκρούσῃς ἐν τῷ πασσάλῳ εἰς τὸν τοῖχον, ἔσομαι ἀσθενής. Et mox ipse Sampson ἐξέσπασεν τοὺς πασσάλους ἐν τῷ ὑφάσματι ἐκ τοῦ τοίχου καὶ τὸ δίασμα. Hebraici textus versio ibi habet Liciū. rectē. nā licia dicūtur stamina seu fila serie quadā deducta & explicata æquali, quibus trama intexitur per transuersum. Ibidem legitur verbum διάσασθαι, de Dalila: ἐδιάσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ κατέκρουσεν ἐν τοῖς πασσάλοις εἰς τὸν τοῖχον: posito ibi illo διάσασθαι pro διάσματι seu licio implicare.

F Διασμάω, t.3, c.889, a. Διασμέω, ibid.

Διασμήχω, t.3, c.890, a. Διασμιλεύω, t.3, c.891, a

Διασμύχω, ib. e. Διασοβέω, t.3, c.894, a

Διασοφίζομαι, Astu vtor, Sophisticè ago. Aristoph.

Διασπαθάω, t.3, c.909, a. Διασπαράττω, t.3, c.911, g

Διασπαρείς, Dispersus, Dissipatus: à διασπείρω.

Διασπασμός, t.3, c.919, g. Διάσπασις, ib.

Διάσπασμα, ib. f. Διασπασμός, ib. g

G Διασπαστέον, ib. Διασπάω, ib. c

Διασπείρω, & Διασπείρομαι, t.3, c.935, c

Διασπιλόω, t.3, c.359, d

Διασπεύδω, exponitur Excito. Esset tamen potius Excito & festinare iubeo, Incito ad properandum.

Διασπορά, t.3, c.935, d. Διασπορεύς, ib. e

Διασπουδάζω, Expeto, Do operam. Ex Demosth.

Διασταδόν, t.1, c.1757, a. Διασταθμάομαι, t.1, c.1743, e

Διάσταλσις, t.3, c.1001, f. Διασταλτέον, ib.

Διαστασιάζω, t.1, c.1802, f. Διάστασις, t.1, c.1756, b

H Διαστασμός, ib. a. Διαστατέω, t.1, c.1757, a

Διαστατικός, t.1, c.1756, h. Διαστατής, ib. g

Διαστείχω, t.3, c.981, g. Διαστέλλω, t.3, c.1000, f

Διαστέλλομαι, ibid. f.

Διάστερος, Stellis distinctus, Stellatus. Metaphoricè Luc. dicit στεφάνη λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος, pro Corona gemmis

Indicis stellata: seu Veluti stellis distincta.

Διάσημα, t.1, c.1757, a. & 1796, b. ob.

Διασημαπίζω, t.1, c.1757, d. Διασημαντικός, ib.c

Διασηρίζω, t.1, c.1811, e.

Διασήτην, pro διεσήτην, Discesserunt seu dirempti sunt à se inuicem. aor.2 à δίϊστημι.

Διασίζω, t.3, c.1035, d. Διάσιξις, ib.

Διασιβάζω, exponitur Instipo, Constipo.

Διαστοιχίζω, Ordine colloco & dispono. Vnde particip. διαστοιχισάμενος, Hesychio ἀκολούθως διαθέμενος, διαταξάμενος.

Διασολάς, t.3, c.1002, a. Διασολή, t.3, c.1001, f

Διασομόω, t.3, c.1050, f. Διασόμωσις, ib.

Διασομωτεῖς, ib. g

Διαστοχάζομαι, Coniector, Coniectationibus auguror.

Διαστράπτω, t.3, c.595, a. Διαστρατηγέω, t.3, c.1070, g

Διαστρεβλόω, t.3, c.1103, e. Διαστρέφω, t.3, c.1092, d

Διαστροβέω, t.3, c.1105, a. Διαστροφέω, ib.

Διαστροφή, t.3, c.1093, a. Διάστροφος, ib. b

Διαστρώννυμι, t.3, c.1061, g. Διαστρωννύω, ib.

Διάστυλος, t.1, c.1808, e. Διαστυλόω, t.1, c.1810, a

Διασύργαχοι, Hesychio sunt qui τὴν κόρην quidem & τὴν ἅλω (pupillam & areolam) nigram habent, at τὴν ἶριν ἔνωχρον, iridem viridantem.

Διασυκάσαι, idem Tarentinis esse dicit Διασκεδάσαι, Dispergere, Disiicere, Dissipare.

Διασυνίστημι, t.1, c.1796, e. Διασύομαι, t.3, c.760, e

Διασυρίζω, t.3, c.1137, b. Διασυρμός, t.3, c.1141, h

Διασυρτικός, t.3, c.1142, b. Διασύρω, t.3, c.1141, f

Διασφαγή, t.3, c.1159, a. Διασφάζω, t.3, c.1158, h

Διασφακτήρ, ib. Διασφαλίζω, t.3, c.1174, h

Διασφάλλω, t.3, c.1176, a. Διασφάξ, t.3, c.1159, b

Διασφάττω, t.3, c.1158, h. Διασφενδονάω, t.3, c.1178, c

Διασφενδονέω, ib. Διασφενδονίζω, ib. e

Διασφετερίσασθαι, Sibi vendicare seu retinere, In suos & proprios vsus conuertere. Philo in Vita Mos. lib.1, τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες. Vbi Turn. vertit Intercipere prædam.

Διασφηκόω, t.3, c.1181, f. Διασφηνόω, t.3, c.1179, h

Διασφίγγω, t.3, c.1183, d. Διασχηματίζω, t.1, c.1329, f

Διασχίζω, t.3, c.1198, b.

Διάσχισμα, t.3, c.1198, c. & t.1, c.1663, d. ob.

Διασχολέω, ῶ, Negotiis distineo, Occupo. Pass. διασχολέομαι, Negotiis distineor, Occupor. Herodianus lib.7, διασχολουμένῳ δ' ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, occupato illi signis agnoscendis.

Διασώζω, t.3, c.1223, e. Διαταγή, t.3, c.1263, g

Διάταγμα, ib. e. Διατάκτης, ib. g

Διατακτικόν, ib. h. Διατάκτωρ, ib. g

Διαταλαιπωρέω, t.3, c.647, f. Διαταμιεύω, t.3, c.1240, h

Διατάμνω, t.3, c.1409, e. Διάταξις, t.3, c.1263, e

Διαταράττω, t.3, c.1247, a. Διαταραχή, ib.

Διάτασις, t.3, c.1289, c. Διατάσσω, t.3, c.1263, b

Διατατικόν, ibid. h. Διατάττω, ib. b

Διαταφρεύω, t.1, c.1502, g

Διαταχέων, & Διατάχους, Celeriter, Citò. Ambo apud Suidam, prius verò apud Platonem in Apologia Socrat. Apud Hesychiũ autẽ scriptũ διατάχως, expositũmque itidem σωτόμως: sed id suspectius est. At superiora sunt qui diuisim etiam scribant, nimirum διὰ ταχέων & διὰ τάχους, vt videbis t.3, c.1275, e.f

Διατέγγω, t.3, c.1277, c. Διατεθρυμμένος, t.1, c.1580, f

Διατεθρυμμένως, t.1, c.1594, d. Διατείνω, t.3, c.1288, c

Διατειχίζω, t.3, c.1360, a. Διατείχισμα, ib. c

Διατεκμαίρομαι, t.3, c.1364, f. Διατελέω, t.3, c.1381, c

Διατελοῦς, t.3, c.1379, f. Διατέμνω, t.3, c.1399, d

Διατενής, t.3, c.1289, c. Διατερασύνω, t.3, c.1310, h

Διατεσσάρων, nonnulli coniunctim scribunt pro διὰ τεσσάρων. quod symphoniæ seu harmoniæ genus est, de quo in Τέσσαρες, t.3, c.1416, h

Διατεταμένως, t.3, c.1289, c. Διατετραίνω, t.3, c.1318, g

Διατεύοντο, Hesych. affert pro ἐμεγαλύνοντο: itidémque διατεύονται pro μεγαλύνονται. scribũtur tamẽ hæc sine ι potius.

Διατήκω, t.3, c.1457, g. Διατηρέω, t.3, c.1464, c

Διατήρησις, εως, ἡ, Obseruatio, vel etiam Conseruatio.

Διάτητον, perperam alicubi pro Διάτρητον scriptum reperitur. id est, Perforatum, Perterebratum.

A Διατί, alicubi coniunctim legitur pro διὰ τί; Propter quid? id est, Quamobrem? Qua de causa? Et τὸ διὰ τί, causa cur. Ad verbum Id propter quod: pro τὸ διότι.

Διατίθεμαι, t.3, c.1488, e. & 1489, c

Διατίθημι, t.3, c.1488, b. Διατιλάω, t.3, c.1541, h

Διατίλλω, ib. a. Διάτιλμα, ib.

Διατιμάω, t.3, c.1566, d. Διατίμησις, ib.

Διατιμητικός, ib. Διατινάσσω, t.3, c.1543, a

Διατινθάλεος, Hesychio διάπυρος, Ignitus, Candens. vt & scholiast. Aristoph. διατινθαλέῳ exp. διαθέρμῳ, Calido

B seu Feruido, in hoc Vesp. loco, ἢ μὲ κεραυνῷ Διατινθαλέῳ σποδίσον ταχέως.

Διατιτραίνω, t.3, c.1318, g. Διατιτράω, ib.

Διατλάω. t.3, c.1230, e. Διάτλημι, ib.

Διατμήγω, t.3, c.1408, g. Διατμήσσω, ib.

Διατοιχέω, t.3, c.1582, f. Διάτοιχοι, ib. d

Διάτομος, t.3, c.1393, d. & 1399, e

Διατοναία, t.3, c.1588, f. Διατόνια, t.3, c.1290, b

Διάτονος, t.3, c.1289, f. Διατοξεύω, t.3, c.1591, d

Διατόρευμα, t.3, c.1315, f. Διατορεύω, ib.

C Διατορέω, t.3, c.1314, c. Διάτορος, ibid. g

Διατράγειν, t.3, c.1346, e

Διατράμις, Hesychio est ὁ διερρωγὼς τὴν τράμιν, id est (inquit idem) τὸν ἀπὸ ὄρχεων ἐπὶ τὰ ἰσχία τόπον. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, sed paulo aliter exponens. nam lib.2, titulo De lateribus & natibus, quum dixisset τοὺς ἀνδρὰς πυγὴν ἔχοντας vocari λίσπους & ἀπολίσπους & λισσοπύγους, subiungit, à Strattide τὴν ὧδε ἔχουσαν nominari διατράμιν: innuens esse Depygem, Depressas nates habentem.

D Διατρανόω, t.3, c.1320, e. Διατραχηλίζω, t.3, c.1600, c

Διατρέπω, t.3, c.1623, e. Διατρέφω, t.3, c.1649, c

Διατρέχω, t.3, c.1657, g. Διατρέω, t.3, c.1671, e

Διατρήναι, ex Oppiano affertur pro Dissipo, Confringo. Sed videndum ne sit aor.1, coniũct. modi, à them. διατραίνω posito pro διατετραίνω, id est, Perforo, Perterebro.

Διάτρησις, t.3, c.1318, h. Διάτρητος, ib.

Διατριβή, t.3, c.1335, a. Διατρίβω, t.3, c.1333, e

Διατρίβομαι, t.3, c.1334, f. Διάτριμμα, t.3, c.1335, a

Διάτριτος, à Gorræo exponitur Tridui inedia: qui empiricorum esse inuentum ait, à Thessalo primùm excogitatum. totum autem fuisse in victus ratione, quam ita instituerint in omnibus ægris vt primùm in quarto die ipsos cibarent, pòst in sexto, mox in octauo, deinde in decimo: prima quidem cibatione post primam diatriton instituta, reliquis autem, alternis diebus. sed hæc vt nugas & deliramenta à Galeno irrideri multis in locis. Budæus quoque verbum esse medicinale dicit, sed exponens ὁ διατρίτης παροξυσμός, accessio morbi seu febris tertia die: afferens hæc ex Gal. verba, ἡ μὲν πρὸς τὴν τρίτην, ἡ διὰ τὴν πρὸς τὴν διάτριτον, αἱ δ' ἄλλαι, παρὰ μίαν. Alibi idem Galenus dicit, τὴν διάτριτον ὑπερβάλλοντος.

Διάτριχα, t.3, c.1610, g. Rhodum autem v.l. tradunt ab Homero in Catalogo nauium διάτειχα appellari quasi Capilli studiosam. Sed crasso errore, nato ex vitiosa connexione eorum quæ disiungi debent. Sic enim ibi Homerus, Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διάτειχα κοσμηθέντες: posito διάτειχα pro εἰς τρία μέρη. vt scholiastes quoque exp. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam, Tripliciter.

G Διατροπή, t.3, c.1623, h. Διάτροπος, t.3, c.1624, a

Διατροφαί, Hesych. exp. βρώματα, Cibos, Alimenta.

Διατρυγίος, t.3, c.1677, a. Διατρυπάω, t.3, c.1321, f

Διατρυφάω, t.1, c.1595, f.

Διατρυφέν, Diffractum, Diruptum, In frusta diminutum: à Διαθρύπτω. Hom. Il. γ, Τριχθά τε καὶ τετραχθά διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός: de gladio.

Διατρώγω, t.3, c.1346, e.

Διαττᾶν, Hesychio est διασήθειν, Percribrare. Cui E T Διάττης est ἡ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον. Meminit Etymolog. quoque, exponens itidem διασήθειν, dicénsque Atticum esse pro διασσᾶν, deriuatum nimirum à σάω. Vtitur autẽ eo Galenus, ex quo habes & compos. προδιαττᾶν suprà in Ἀποκρίθυνω. Itidem διαττώμενον reponunt apud eundem libro 3 τῶν κατὰ τόπους, vbi vulg. edit. habent, κομιδέιον καλῶς κοπτόμενόν τε καὶ διαττώμενον καὶ

λειτουργεῖν.

Διατίλω,t.1,c.235,e. Διατίλομαι,ibid.f

Διατυπόω,t.3,c.1693,e. Διατύπωσις,ib.f.& 1595,d

Διατὺς τὴν δίκην, in v.l.affertur pro Pœnas euadens: fed perperam,forfitan pro διαδύς.

Διατυχαὶ, Hefychio eft διὰ στενοῦ διελθεῖν.

Διαυαίνω, Perarefacio, Deficco. vnde διαυανθῶμαι,quod Suidas fimpliciter exponit ξηρανθῶμαι.

Διαυγάζω,& Διαυγάζομαι,t.1,c.602,b.

Διαυγασμὸς,ib. c. Διαυγὴς,t.1,c.601,d

Διαυγέστερος,t.1,c.601,d. Διαυγὴς,ib.c

Διαυγία,ib.d. Διαυλακίζω,t.1,c.613,h

Διαύλειον,t.1,c.620,e. Διαυλία,ib.f

Διαυλίζω,Produco,Profunda facio, Augeo.v.l.

Διαύλιον,t.1,c.620,e. Διαυλίσκος,t.1,c.613,e

Διαυλοδρομέω,ib.d. Διαυλοδρόμος,ib.

Δίαυλος,ibid.b

Διαυλωνία,ας,ἡ, Euftathio eft ἐπιμήκη στενότης καθ' ἣν ὄρτυγες ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται,locus anguftus in quo co turnices aut generaliter aues fyluestres capiuntur. Dicit autem ἐθνικὴν effe hanc λέξιν,& γνώριμον τοῖς περὶ Σινώπην αἰωπίρῳ οἰκοῦσι πρὸς Βορρᾶν. Dici verò παρὰ τὸν αὐλὸν,à quo effe ETIAM τὰ Διαυλωνίζοντα πνεύματα: vt & p. 1107, παρὰ τὸν αὐλὸν effe dicit τοὺς αὐλῶνας & τὸν τῶν πνευμάτων ἀνακαμπτικὸν διαυλωνισμόν. Indicat tamen ab αὐλῇ quoque hæc deriuari poffe, vt Athen. etiam l. 5.Et hic enim & ille αὐλὴν vocari tradit τὸν διαπνεόμενον τόπον: & διαυλωνίζειν dici. χωρίον τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα,Locum qui vtrinque ventum excipit: in modum nimirum tibiæ. nam & ipfam vtrinque poteft pertrãfire flatus. Suidas verò διαυλωνίζειν effe dicit διὰ στενοῦ ῥεῖν,fluere per anguftias. Et fic διαυλωνίζειν effet τὸ αὐλῶνα διέρχεσθαι.Budæus fanè ex Bafilio διαυλωνίζειν affert pro Meatus longos tranfire. dicique tradit de aqua marina terras fubeunte & in fontes percolata.

Διαυχενίζομαι,t.1,c.608,d. Διαυχένιος,ib.b

Διαφάγω,t.4,c.4,d. Διαφαίνω,t.4,c.22,g

Διαφαίνομαι,ib.h. Διαφάνεια,t.4,c.24,a

Διαφανὴς,t.4,c.23,d

Διάφανον,Cæl.Rhodig.ex Prifciano & Iuliano affert pro διαφανὲς pofitum:effeque tradit non in æthere folùm, igne,aëre,aqua, vitris,fed & in terra ipfa, compofitifque corporibus omnibus. item effe vehiculum τοῦ φωτὸς,& id quidem incorporeum,neque permixtum corporeis qualitatibus,quãuis per ea diffufum omnia. Sonat autem Tranflucidum feu Pellucidum.

Διάφανσις,t.4,c.23,c. Διαφανῶς,t.4,c.24,a

Διάφασις,t.4,c.23,c.

Διαφάσσειν,Hefychius effe dicit διασπαλαίνειν.

Διαφαυλίζω,t.4,c.50,g. Διαφαύσκω,t.4,c.40,b

Διαφαύω,ib. Διαφερὴς,t.4,c.96,d

Διαφέρομαι,t.4,c.97,c. Διαφερόντως,ib.a

Διαφέρω,Diftraho,t.4,c.94,g. Διαφέρω, Antecello,t.4, c.95,g. Διαφέρων,t.4,c.96,h

Διαφεύγω,t.4,c.132,b. Διαφευκτικὸς,ib.d

Διαφημίζω,t.4,c.54,g. Διαφθείρω,t.4,c.141,d

Διαφθονεῖσθαι,pro Inuidere affertur ex Chryfoftomo.

Διαφθορὰ,t.4,c.142,b. Διαφθορέομαι,ib.c

Διαφθορεὺς,ib.d

Διαφίημι,Dimitto.Bafil.Homilia 9,ἐὰν γὰρ ὑμᾶς διαφῶ, καὶ διαλύω τὸν σύλλογον,fi vos dimittam. Sic Xenoph. Hell. 4,οὕτω διαφίησι τὸ στράτευμα.Inde & διαφειμένος, dimiffus, apud Phil.in Vita Mof.

Διαφιλοτιμέομαι,t.3,c.1560,c

Διάφλοισβοι,Hefychio funt πταρμοί.

Διαφοιβάζεσθαι, Ad furorem agi, more videlicet eorum qui Phœbæo numine afflati funt. Soph. Aiace, p.20, δεινὰ λέγεις ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, malis & reb⁹ aduerfis ad furorem actum effe.ἐκμεμηνέναι,vt fcholiaftes exponit, dicens metaphoram effe ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, quippe qui & ipfi πάσχουσιν ὁμοιόν τι μανίᾳ. Poffis & à διαφοιβάω deducere,fed tunc περισπαστέον.

Διαφοιτάω,Diuagor,Peruagor feu Peruado.id eft,Percrebrefco. Herodian.lib.7, ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα. Et alibi fæpe,ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη. Et l.2,ἐπειδὴ τὸ κήρυγμα

A διεφοίτησεν. Sic Plutarchus Fabio, ταχὺ δὲ τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην.At in Coloten dicit idem, ταῦτα ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις,καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας,pro Vagantur per,feu Crebra funt in.

Διαφοιτέοντες,Ionicè apud Herodot.pro διαφοιτῶντες,Peruagantes,feu Paffim vadentes.

Διαφορὰ,t.4,c.98,d. Διαφορεύμενος,t.4,c.142,d

Διαφορέω,t.4,c.98,f. Διαφόρημα,t.4,c.99,b

Διαφόρησις,ib. Διαφορητικὸς,ibid.

Διάφορος,t.4,c.97,f. Διαφορότης,t.4,c.98,e

B Διαφόρως,ibidem.

Διαφράγιον,Hefychio ἀλλοῖον καὶ διάφορον.

Διάφραγμα,t.4,c.190,g. Διαφράγνυμι,t.4,c.193,a

Διάφρακτος,Interfeptus. Διαφράσσω,t.4,c.190,f

Διαφράττω,ibidem.

Διαφρονέων, Hefychio eft διανοούμενος, Cogitans, Animo volutans.

Διαφροντίζω, exponitur Curo, Curam fufcipio & habeo. quod & διὰ φροντίδος ἔχειν dicitur: vt viciffim aliquid alicui ἐστὶ διὰ φροντίδος,pro Curæ eft.

C Διάφρυκτος, Hefychio eft κλῆρος, fors. quoniam videlicet iudices in fortibus vtebantur fabis,quæ ab Athenienfibus φρυκτοὶ nominantur,qua de re ἐν t.4,c.227,a,b.

Διαφρυκτοῦν,t.4,c.227,a. Διαφυγγάνω,t.4,c.131,e

Διαφυγεῖν, Hefychio eft παρ' ἐλπίδα σωθῆναι,præter fpem feruari è periculo.id eft,Elabi & effugere è periculo.

Διαφυγὴ,t.4,c.132,d. Διαφυὴ,t.4,c.286,c

Διαφυλακτέος,t.4,c.240,c. Διαφυλακτικὸς,ib.

Διαφυλάσσω,ibid.a. Διαφυλάττω,ib.

Διάφυμι,t.4,c.286,c.

D Διαφυράω,ῶ,Subigo,Pinfo.

Διαφυσάω,t.4,c.260,d. Διαφύσησις,ibid.e

Διάφυσις, t.4,c.286,d

Διαφύσσειν,Hefychio eft διαντλεῖν & χωρίζειν, Exhaurire, Separare.

Διαφύω,t.4,c.286,a. Διαφωνέω,t.4,c.306,d

Διαφώνησις,ibid.f. Διαφωνητικὸς,ibid.g

Διαφωνία,t.4,c.303,d. Διάφωνος,ib.

Διαφώσκω,t.4,c.39,h. Διαφωτίζω,ib.g

Διαχαίνω,t.4,c.333,d. Διαχαλάω,t.4,c.368,e

E Διαχαράττω,Hefychio ξέω,Incîdo,Sculpo.

Διαχάσκω,t. 4,c.334,h. Διαχειμάζω,t.4,c.490,c

Διαχείρησις,t.4,c.450,f. Διαχειρίζω,ibidem,b

Διαχειρίζομαι,ib. d. Διαχείρισις,ibid.f

Διαχειρισμὸς,ibidem.

Διὰ χειρὸς ἔχειν, Hefychio διαφυλάττειν, Cuftodire & conferuare.Quidam coniunctim fcribunt διαχειρὸς ἔχειν.

Διαχειροτονέω,t.4,c.428,a. Διαχειροτονία,ib.c

Διαχέω,t.4,c.474,d. Διαχλιδάω, t.4,c.535,e

Διαχόω,t.4,c.485,c. Διαχλάομαι,t. 4,c.615,e

F Διάχελσμα, t.4,c.625,g. Διαχρέω,ib.

Διαχλιαρὸν, Hefychio χλιαρὸν, tepidum.

Διαχρόω,t.4,c.635,b. Διάχρυσος,t.4,c.656,a

Διαχρωννύω,t.4,c.635, b. Διάχυσις,t.4,c.497,g

Διαχυτικὸς,t.4,c.498,b. Διαχυτλάζω,t.4,c.506,e

Διαχύω,t.4,c.497,e. Διαχώννυμι,t.4,c.485,c

Διαχωννύω,ib. Διαχωρέω,t.4,c.673,h

Διαχώρημα,t.4,c.674,d. Διαχώρησις,ib.e

Διαχωρίζω,t.4,c.684,d. Διαχώρισις,ib.e

Διαχωρισμὸς,ib. Διαχωριστικὸς,ib.

G Διάχωροι,t.4,c. 664,e. Διαψαθάλλω,t.4,c.699,h

Διαψαίρω,t.4,c.690,f. Διαψαλάττομαι,t.4,c.699,g

Διαψαλίζω,t.4,c.698,d. Διαψάλλω,t.4,c.696,e

Διάψαλμα,ib. Διαψάω,t.4,c.686,f.

Διαψεύδω,t.4, c.711,f. Διαψεύδομαι,t.4,c.715,a

Διαψηφίζομαι,t.4,c.729,e. Διαψήφισις, ib.f

Διαψιθυρόω,t.4,c.705,d. Διαψύχω,t.4,c.743,b

Διάω,Perflo, Perfpiro. διαπνέω. Homer. Od.ε, Τοὺς μὲν ἄρ οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

H Δίβαμος,t.1,c.638,c. Δίβαφος,t.1,c.718,e

Διβολία, t.1,c.667,g. Δίβολος, ib. & 768,d

Δίβροχος,t.1,c.790,a

Διγαμία,ας,ἡ, Secūdæ feu iteratæ nuptiæ. ὁ δεύτερος γάμος.

Δίγαμμα, Digãma, Duplex gãma. Æolica litera,& figura & vi fimilis Latinæ F: fic dicta quòd duorum Γ fibi fuperimpofitorum formam gerat. Prifcian. l.1, cap.3,

F, Æolicũ digamma, quod apud antiquiſſimos Latinorum eandem vim quam apud Æoles habuit: eum autem propè ſonum quem nunc habet F, ſignificabat p cum aſpiratione. ſicut etiam apud veteres Græcos pro φ, π & ϝ. Vnde nunc quoque in Græcis nominibus antiquam ſcripturam ſeruamus, pro φ p & h ponentes, vt Orpheus, Phaethon. Poſtea verò in Latinis verbis placuit pro p & h, f ſcribi, vt Fama, Filius, Facio: loco autem digamma, v pro conſonante, quòd cognatione ſoni videbatur affinis eſſe digamma ea litera. Sic apud Quintil. quoque lib. 1, cap. 4, quidam grammatici in his Latinis Seruus & Vulgus volunt deſiderari Æolicum digamma: innuentes ſcribendum eſſe SerϜus, FulϜgus. Et Donatus de v loquens, Huic etiam (inquit) digamma adſcribi ſolet, vt quũ ſibiipſa præponitur, vt SerϜus, FulϜgus. nam literã geminari in vna ſyllaba poſſe plurimi negant. Eundem Donatum non rectè digammum poſuiſſe Priſcianus tradit. literarum enim nomina tam in α quàm in alias quaſcunque literas deſinentia, & apud nos & apud Græcos indeclinabilia eſſe. vt ἄλφα, βῆτα, γάμμα.

Διγάμειος, t. 1, c. 844, c

Διγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum generum eſt. Item Qui duplicis ſexus eſt. vide in Τεχνητός, t. 3, c. 1437, c

Δίγηρες, Heſychio ſunt ϛρουθοὶ, paſſeres: pro quo ſuprà δίγηρες. Apud Suidam in manuſcripto etiam codice, Διγῆρες, οἱ λαμπροὶ, ἢ οἱ ϛρουθοί.

Δίγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis inſculptus: vel Gemina ſcalptura inciſus.

Δίγλωσσος, t. 1, c. 855, g

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duplicis ſeu dubiæ eſt ſententiæ, Anceps. vt δίγνωμος λόγος. Si de homine etiam dicatur, ſignificabit ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ, cui nondum ſtat ſententia ſed alternat.

Διγόνατος, t. 1, c. 1892, d. Διγονία, t. 1, c. 841, c

Δίγονος, ib. Heſychio δίγονος eſt etiam περιϛερά.

Δίγυος, vel Δίγυιος, t. 1, c. 880, b. Δίδαγμα, t. 1, c. 986, g

Διδακτήριον, ου, τὸ, Documentum. Hippocr. De victu in morb. acut. τοῦτ' οὖν ἡγεῦμαι μέγιστον διδακτήριον. Et paulo antè, ἐπικαιρότατόν ἐστι διδακτήριον.

Διδακτικὸς, t. 1, c. 987, b. Διδακτὸν, ib. a

Διδακτὸς, t. 1, c. 986, h. Διδακτέον, t. 1, c. 987, d

Διδάκτυλος, t. 1, c. 932, c. Δίδαξις, t. 1, c. 986, h

Διδασκαλεῖον, ib. g. Διδασκαλία, ib. d

Διδασκαλικὸν, ib. f. Διδασκαλικὸς, ib. e

Διδασκαλικῶς, ib. f. Διδασκάλιον, ibid.

Διδάσκαλος, ib. b. Διδασκέω, t. 1, c. 988, a

Διδάσκω, t. 1, c. 985, g Διδάσκομαι, t. 1, c. 986, a.

Διδαχὴ, t. 1, c. 987, d.

Διδέω, idem quod δίδημι, Ligo. Vnde apud Heſych. διδεῖ, quod exp. δεσμεύει. At διδέασι & διδεῖναι, quæ idem affert, exponens δεσμεύουσι & δῆσαι, ſunt à δίδημι, & pleonaſmum ſeu epentheſin τοῦ ι habent.

Δίδη, t. 1, c. 965, d. At Δίδη, ης, ἡ, quod apud Athenæum legitur lib. 14, diciturque eſſe planta malo Punicæ ſimilis, naſcens in Orchomenio lacu: perperam ſcriptũ pro σίδη, vt non ſolùm ex Theophr. patet, Hiſt. plant. lib. 4, ſub finem cap. 13, ſed etiam ex Heſychio.

Δίδημι, t. 1, c. 965, d.

Διδήμονες, Heſychio δειλοὶ, ἄθλιοι, Timidi, Miſeri: pro quo ſuprà δειδήμονες per diphthongum.

Διδίσκετο, idem exp. ἠπατίζετο: ET Διδίασται, φοβεῖται: quæ itidem cum diphthongo ſuprà ſcripta habes.

Δίδομαι, t. 1, c. 989, a. Διδόω, ib.

Διδράσκω, t. 1, c. 1052, e. Δίδραχμος, t. 1, c. 1047, b

Διδυματοκέω, Διδυματόκος, Διδυμάων, Διδυμεύω, Διδύμη, Διδυμόθροος, vide in ſequ. Δίδυμος.

Δίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Geminus, Duplex. Homerus Od. τ, Αὐλοῖσιν διδύμοισι, duplicibus fiſtulis. Sophocles, διδύμαιν χεροῖν, duplicium manuum: Ægiſthi nimirum & Clytæmneſtræ. Greg. Naz. ἡ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius. Et διδυμόξυλον apud Suidam de furca: vtpote gemino & bicorni ligno. Item δίδυμοι dicuntur duo qui vno partu editi ſunt. vt apud Homerum Il. ψ, de duobus Actoris filiis, Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. (Ita enim quidam accipiunt: alii autem ſimpliciter pro δύο: quod eſt probabilius. nam, vt ſequitur, eorum ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε, ideoque vincebãt, aliàs palmam non reportaturi ſi alter alteri non adfuiſſet) Itidemq; Caſtor & Poll. vocantur δίδυμοι & à poetis & ab aſtronomis. Aratus, Κρατὶ δὲ (ſ. ὑπὸ κεῖνται) οἱ δίδυμοι. Pro quo Cic. Et natos geminos inuiſes ſub caput arcti. Et Feſtus Auienus, — ipſius autem ſubiectos capiti geminos tibi cernere fas eſt. Putaturq; hæc ſignificatio præ cæteris eſſe propria: διδύμων nomine vocatis iis qui διαδοῦ τῆς γαστρὸς ἐξέδυσαν, ſeu συνεπτοῖς, vno nimirũ eodémque partu. Alioqui & οἱ ὄρχεις, teſtes, honeſtiore (vt ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini ſunt. Vnde διδύμων σκληρίαι, & διδύμων φλεγμοναὶ apud Dioſcoridem. Itémque Didymon quidam tibicen per iocum ἐκ τοῦ ὀνόματος κρεμασθῆναι dicitur, pro ἐκ τῶν διδύμων, è teſtibus. Sed & in cerebro δίδυμοι ſiue διδύμια dicuntur, de quibus ſuprà in Γλουτά. Dicitur porro & NEVTRO GEN. Δίδυμα, de gemino partu, ſeu gemina prole vno partu edita. Plutar. in Conſol. ad Apollon. τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. At FOEM. GEN. Διδύμη dicitur radix eius herbæ quæ & ὄρχις nominatur, vt teſtatur Galenus in Lex. Hippocr. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆν, ὀρχιδίοις ὁμοίαν. Vnde ET Διδύμιος ſeu Διδύμιον nominatur. Heſych. enim διδυμίου ῥίζα afferens, dicit herbæ genus eſſe quæ ὄρχις etiam nominatur. Alioqui Διδύμη eſt etiam nomen vnius Æolidum inſularum, ἀπὸ σχήματος ei inditũ: nam διττή πως φαίνεται. Etymol. Cæterùm à δίδυμος COMPOS. Διδυμόθροος ἠχὼ apud Nonn. pro Duplex ſententia: vtpote duplici voce reſonans. ET Διδυμόχροος, Bicolor, Qui gemini coloris eſt. A plurali δίδυμοι, ſeu δίδυμα, COMPOS. Διδυμοτόκος, Geminos pariens, Geminam prolem partu edens. VNDE Διδυμοτοκέω, ῶ, Geminos pario. Cuius paſſ. participium διδυμοτοκούμενοι, Qui gemini vno partu eduntur. ET Διδυμοτοκία, ας, ἡ, Geminorum partus. Affertur ETIAM Διδυματόκος, pro διδυμοτόκος, Geminos pariens, Geminos enixa. ITIDEMQ. Διδυματοκέω pro διδυμοτοκέω, Geminos pario. Præterea à δίδυμος eſt SVBST. Διδυμότης, ητος, ἡ, Duplicitas, Gemina natura, ſeu Geminitas. Aliis Geminatio. ITEM Διδυμάονες inde dicuntur, iidem qui δίδυμοι, Gemini ſeu Gemelli, Gemina proles vno edita partu. Hom. Iliad. π, Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ, διδυμάοσι. fingitur enim ſomnus eſſe frater & imago mortis. Idem Hom. Iliad. ε, Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Κρήθων Ὀρσίλοχός τε. Vbi ſimpliciter etiã pro δύο accipi poteſt, vt δίδυμοι quoq; accipi ſuprà docui. dicunt enim tragici διδύμοις αὐτανέψιοις, διδύμων πλαγίων, pro δύο, vt & Latini poetæ Duplices & Geminos pro Duos. Itémque in ſing. num. διδύμην Ἐρινννῦν, duplicẽ ſeu geminam Erinnyn, pro duas Erinnyes. Nonn. ſanè διδυμάονες ἰχθύες dixit pro δύο ἰχθύες, Duo piſces. Denique inde eſt VERB. Διδυμεύω, ſignificans Geminos ſeu gemellos habeo, Geminam habeo prolem. vt in Cantico cantic. c. 4, ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, πᾶσαι διδυμεύουσαι. AT Διδυμαῖος & Διδυμεὺς Iupiter & Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ διδύμων, teſte Etym. NAM Δίδυμα, τὰ, locus in Mileto fuit Ioui & Apollini ſacer, vbi & oracula ſeu reſponſa conſulentibus dabant. Steph.

Δίδωμι, t. 1, c. 988, a. Δίδωρος, t. 1, c. 1003, g

Διεγγυὰ, t. 1, c. 884 h. Διεγγυάω, ib.

Διεγγυάομαι, t. 1, c. 885, b. Διεγγύησις, ib.

Διεγείρω, t. 1, c. 1074, d. Διεγερθεὶς, ib.

Διέγερσις, ib. Διεγερτικὸς, ib.

Διεδικονησάμενοι, Heſychio ſunt διακριθέντες. Infrà διακρινησάμενοι.

Διεζευγηγορέω, t. 1, c. 1075, a

Διέδεξε, apud Herodotum alicubi Ionicè pro Διέδειξε: interdum verò à διαδέχω. ad quod poſterius pertinet ὡς διέδεξε, quod ex eo affertur pro Vt accepit. ſeu Vt cognouit & intellexit.

Διέδρα, t. 1, c. 1083, e. Διεδρία, ib. d

Διέδρειον, ib. e. Δίεδροι, ib.

Δίεδρος, ib. d. Διεζευγμένη, t. 3, c. 1746, f

Διέθλω, Διεθλῶσαι, Διεθεὶς, sunt aor. 2 pass. ab act. them. διίημι significante inter alia Dissoluo, Diluo.

Διεθρύβη, quod Hes. exp. διεκλάσθη, διετρίβη, est aor. 2 pass. ab act. them. διαθρύπτω, Diffringo, In frusta diminuo.

Διεῖ, Atticè pro διῆθι, id est δίελθε, ab inus. them. διέω, pro quo δίειμι vsurpatur.

Διειδέναι, Bud. ex Platone affert pro Dignoscere, Pernoscere: exponens etiam Perspicere. Alioqui significat etiam Pernouisse, Probè scire.

Διειδὴς, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, Clarus. hoc est Qui perspici & peruideri oculis potest, vt puræ & limpidæ aquæ. Theophr. enim De caus. plant. lib. 6, cap. 28, τὸ ὕδωρ vocat διειδὲς eam ob rem. Sic Philostr. epist. 23, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον τὸ διειδὲς, καθάπερ τῶν ὑδάτων τοῖς ἑστηκόσι: posito τὸ διειδὲς substantiuè pro Perspicuitas, Pelluciditas, Limpiditas. Hesychio διειδὲς est διαυγὲς, λαμπρὸν, ἄδηλον.

Διείλεγμαι, Atticè pro διαλέλεγμαι, à διαλέγομαι.

Διειλημμένος, t.2, c.565, f. Διειλημμένως, t.2, c.566, c

Διείλησις, t.1, c.1126, c

Διειλιστὴρ, ῆρος, ὁ, Colum. v. l. perperam pro διϋλιστήρ.

Διείληφα, Atticè pro διαλέληφα, à διαλαμβάνω.

Διειλοκομπάσας, Hesychius affert pro σκιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατήσας. quo significatu suprà δειλοκομπήσας.

Διειμένος, t.1, c.1663, a. Δίειμι, t.1, c.1138, c

Δίειξις, εως, ἡ, Hesychio διάστασις: forsitan qua duæ res à se inuicem discedunt.

Διειπεῖν, Enuntiare, Exponere: Hesychio διηγήσασθαι, vt apud Homerum δίειπέ μοι, expone & enarra mihi. Itidē pro Exponere & Declarare accipi potest in hoc loco Aristot. Œcon. 2, διειπάμενος ἐν ᾧ χρόνῳ πάλιν αὐτοῖς ἀποδώσει. At διεῖπε, significans Administrauit, Exequutus est, est ab altero διέπω. vt διεῖπε τὴν ἀρχὴν, administrauit imperium. Itidémque apud Plutarchum in Pericle πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας. vt apud Hom. quoque Il. λ, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Vide & t.1, c.1220, d.

Διείργω, t.1, c.1243, a

Διείρηκε, Renuntiauit, Dixit. vnde διειρημένος, Dictus. Est etiam Disseruit: vnde est διείρηται, quod exponitur Disputatum est.

Διείρομαι, t.1, c.1149, h

Διειρύσαι, Hesychio est διασπάσαι, διελκύσαι: forsitan poetica epenthesi τοῦ ι, pro διερύσαι, Distrahere.

Διείρω, t.1, c.1142, e

Διειρώξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Simulato hospitio fallens: seu Sub hospitalitatis specie fallēs. Spartani hoc epitheto notantur à comicis, vtpote apud quos lex esset τῆς ξενηλασίας. Aristoph. Pace, de Laconibus, Οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι, Τήνδ' ἀπορρίψαντες, αἰσχρῶς τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν. vbi scholiastes quoque exponit ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως.

Διεὶς, t.1, c.1663, a. Διεισδύω, t.1, c.1062, g

Διεκβάδην, Hesychius affert pro δίοδον, Transitum.

Διεκβάλλω, t.1, c.678, a. Διεκβολὴ, ib.

Διεκδικέω, t.1, c.1008, g

Διεκδρομὴ, ῆς, ἡ, Excursus: vel Percursus.

Διέκδυσις, t.1, c.1063, a. Διεκθέω, t.1, c.1550, d

Διεκπαίω, t.3, c.22, d

Διεκπατέω, ῶ, E via seu semita digredior. vt Suidas διεκπατῆσαι exp. τοῦ πάτου παρεξελθεῖν, in hoc loco, λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. Quæ verba ex Diog. Laertio desumpta sunt, pag. 43, meæ edit. Vbi tamen simpliciter habetur ἐκπατῆσαι, & τινὰ rectius pro ἕνα.

Διεκπεραίνω, t.3, c.234, d. Διεκπεράω, t.3, c.239, b

Διεκπερδικίσαι, Suidæ est διαδρᾶναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι, Effugere, Decipere: ἀπὸ τοῦ πέρδικος (inquit) πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος. Suprà διαπερδικίσαι.

Διεκπίπτω, t.3, c.315, d. Διεκπλέω, t.3, c.371, f

Διέκπλοος, ib. Διέκπλους, ib.

Διεκπλώω, t.3, c.375, a. Διεκπνέω, t.3, c.414, d

Διεκπνοὴ, ib. Διεκπορεύομαι, t.3, c.182, f

Διέκπτωσις, t.3, c.315, e

Διέκριθεν, Bœotica syncope pro διεκρίθησαν, à διακρίνω.

Διέκροος, Meatus per quem aliquid effluit: à VERBO

A Διεκρέω significante Perfluo, Effluo, seu Effluo per.

Διεκτελέστερον, Absolutius, Perfectius: Hesychio ἀκριβέστερον, Exactius: pro quo & διεκθέστερον habet.

Διεκτέμνω, Disseco, Execo: vel Penetrans execo.

Διεκτιθέναι, Diuidere, Partiri. Bud.

Διεκφανὴς, t.4, c.24, h. Διεκφεύγω, t.4, c.132, g

Διελασία, t.1, c.1169, g. Διέλασις, ib.

Διελαύνω, ibidem. Διελέγχω, t.1, c.1175, g

Διελεεινολογῶν, Misericordiam oratione captans. seu Misericordiam verbis captare pergens.

B Διελεύθω, inus. thema à quo διέρχομαι mutuatur vtrunque futurum. Significat autem Transeo, Pertranseo, Percurro.

Διελκυστίνδα, t.1, c.1196, e. Διελκύω, ib.

Δίεμαι, secundum Suidam est passiua vox actiuæ δίημι, deriuatæ ex δίω significante διώκω, Fugo, Persequor. vt, Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι. Pass. voce & signif. Il. ψ, αἱ δ' ἔτ' αὖθεν ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται. pro Fugitantes currunt. Est verò & aliud δίεμαι significans Madefacio, seu Perfundo. nam

C scholiastes Aristoph. in Pluto, ὄξει διέμενος exp. διυγρανθεὶς, addēs, id suo tempore dictum fuisse χυματίζειν. Sed hoc διέμενος potest esse etiam aor. 2 med. à them. act. διίημι: præsertim quum apud Dioscoridem legamus non solùm διεὶς, διέμενος, sed etiam διειμένος in particip. præt. perf. passiui, quod esse ab act. them. διίημι, negari nequit: vt quū dicit, οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, Maceratas, Madefactas. Atque adeo idem & verbali eius præteriti vtitur, nimirum δίεσις. vt, βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας.

D Διεμβάλλω, Iniicio, seu Iniicio per.

Διεμμένω, Permaneo in, Constanter maneo in.

Διεμπιμπλάω, seu Διεμπιπλάω, aut Διεμπίπλημι, Impleo, Differcio. vnde pass. præt. διεμπέπλωντο, Hesychio ἐνεφόρουντο, sibi ingerebant.

Διεμπολάω, t.3, c.644, d. Διεμφαίνω, t.4, c.28, a

Διενέγκω, verbum inusitatum à quo διαφέρω mutuatur sua tempora. Significat autem Differo. interdum etiā Præsto. At pass. voce & signif. διενεχθέντες ταῖς γνώμαις, Sententiis inter se discrepantes, Dissidentes. Vide Διαφέρω.

G Διενενῶντο, t.2, c.177, d

Διενιαυτίζω, t.1, c.1641, e. Διενίσταμαι, t.1, c.1759, a

Διενος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem ac διετὴς, Biennis, Bimus. vt διενα σπέρματα, Semina bima, Duorum annorum. Theophr. Hist. pl. l. 7, cap. 1.

Διεντέρευμα, t.1, c.1202, a. Διεξάγω, t.1, c.75, h

Διεξαγωγὴ, t.1, c.76, b. Διεξάττω, t.1, c.235, g

Διέξειμι, t.1, c.1138, d. Διεξελαύνω, t.1, c.1169, g

Διεξελεύθω, Pertranseo, Percurro. Inus. thema est à quo

F διεξέρχομαι sua tempora mutuatur.

Διεξερέεσθαι, Hesychio est διερωτᾶσθαι, Interrogare.

Διεξερευνάω, & Διεξερευνάομαι, t.1, c.1252, e

Διεξερπύζω, t.1, c.1259, f. Διεξέρπω, ib. c

Διεξέρχομαι, t.1, c.1268, h. Διεξετάζω, t.1, c.1286, g

Διεξῇμεν, per syncopen pro διεξῄειμεν, Percurrēdo enarrabamus. Plato epist. 7, πλεονάκις οὐ διεξῇμεν.

Διεξίημι, Dimitto, vel Emitto. aut Emitto per. Particip. διεξιεὶς Bud. interpr. Perrumpens, Irrumpens, in hoc loco Thuc. ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου, καὶ ἐς θάλασσαν διεξιείς.

G At particip. διεξιὼν, & infin. διεξιέναι quum significat Percurrere, Percurrendo explanare, à διέξειμι deriuata sunt.

Διεξίμεναι, seu Διεξιέμεναι, Ionicè seu Doricè pro διεξιέναι, quod est διεξέρχεσθαι, Pertransire.

Διεξιτέον, Pertranseundum seu Percurrendum. Item Percurrendo exponendum.

Διεξοδεύω, t.2, c.1182, a. Διεξοδικὸς, t.2, c.1170, c

Διεξοδικῶς, ib. d. Διέξοδος, t.2, c.1169, g

Διεορτάζω, t.1, c.1206, g. Διέπαφον, t.3, c.244, d

Διέπω, t.1, c.1220, d. Διεργάζομαι, t.1, c.1235, e

H Διερεθίζω, Irrito. Appian. VNDE Διερέθισμα, Irritamentum. Bud.

Διερείδω, & Διερείδομαι, t.1, c.1246, d

Διερέσσω, t.1, c.1248, c. Διερευνάω, t.1, c.1252, c

Διερευνάομαι, ib. Διερευνητὴς, ib. d

Διερμηνεύω,t.1,c.1151,h Διερός,t.1,c.1026,a

Διερρήθη,t.1,c.1155,b.

Διερρηχὼς,t.1,c.527,b

Διερρυηκότα γράμματα,t.3,c.688,a

Δι[illegible],t.1,c.527,b. Διερρωγὼς, ib.

Διέρυθρος,t.1,c.1251,c. Διερύκω,t.1,c.1267,d

Διέρχομαι,t.1,c.1268,e. Διερῶ, t.1,c.1149,d

Διερωτάω,t.1,c.1906,b. Διεσθίω,t.1,c.1910,c

Δίεσις,t.1,c.1663,b

Διεσκεμμένως,Consideratè,Circũspectè, Prudenter. Xen.

Διέσομαι, Vsque ero. seu Perseuerabo esse, Pergam esse, Constanter ero. Xen.Apomn.l.2,σκοπούμενος διέσῃ τί αὖ κεχαρισμένον ἐστὶν ἢ ποτ' εὕροις,Considerare perges, σκοπῶν διατελέσεις.Thema est δίειμι.

Διεσαριθμός, t.2,c.935,d

Διέσπλους, Atticè pro διείσπλους, Aditus per quem naui intratur. Schol.Thuc.l.4,p.123, διέσπλους à Thuc.nominari ait τὰ στόματα τοῦ λιμένος,ostia & aditus portus. Legitur tamen ibi in textu ipsius Thucyd.διάπλους tantùm & ἔσπλους.

Διέσσυτο, Cum impetu pertransibat seu peruadebat, Ruebat per. Homerus Iliad.β,– διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν. Sic Iliad.ο,Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη. At Odysseæ λ, ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi διέσσυτο θύραζε. Thema est Διασεύομαι:vnde & διεσσεύετο apud Hesychium,quod exponit διήρχετο.

Διεταιρίστριαι,Hesychio sunt γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ ὡς οἱ ἄνδρες,veluti τριβάδες. Scribendum forsan διεταιρίστριαι:licet & alterum ferri posset, vt poeticum.

Διετής,t.1,c.1293,d. Διετήσιος, t.1,c.1296,c

Διετία,t.1,c.1293,e. Διετίζω,t.1,c.1296,d

Διέτμαγεν,t.3,c.1408,h. Διευθετέω,t.3,c.1477,b

Διευθυμοῦμαι, Pergaudeo, Perquam læto ac hilari animo sum. præpositio enim vim addit maiorem huic composito.Basil.ἐξὸν χαίρειν καὶ διευθυμεῖσθαι πλέον ἀδύνατον.

Διευθυντὴς,οῦ,ὁ,Director,Gubernator.

Διευθύνω,& Διευθύνομαι,t.1,c.1303,e

Διευκρινέω,ῶ,idem quod διακρίνω, Discerno,Distinguo. Luc.in Hermot.de Hercule, ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς,καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον,ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, vi ignis discretum,ab humanitate videlicet. Diog.Laert. in Zenone,de dialectica, τό,τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγινώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς,καὶ τὸ πιθανόν τό,τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι. Itémque διευκρινημένοι, Distincti, Distinctè & ordine positi.Xenophon, τίς δὲ οὐκ ἂν πολεμίους φοβηθείη,ἰδὼν διευκρινημένους ὁπλίτας,ἱππέας,πελταστὰς, τοξότας; ordine distinctos & digestos. Item διευκρινῶ est Diiudico, Discepto, Disputo, Discutio, Exactè examino.Bud.ex Polyb.libro 3,τούτων δὴ τοιούτων ὑπαρχόντων,λοιπὸν διευκρινῆσαι δεῖ καὶ σκέψασθαι περὶ τοῦ κατ' Ἀννίβαν πολέμου πότεροις αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἀναθετέον. A Greg. quoque in libro De homine idem Bud.hoc verbũ accipi tradit pro Disputãdo explico,Explano.vt & in hoc loco Cic.ad Attic.Simul illud πρόβλημα διευκρινήσεις sanè πολιτικόν. Et in hoc Xenophontis, ἀκριβέστερον ὁ κατὰ φύσιν μεταβολῆς τῶν πολιτειῶν παρὰ Πλάτωνι διευκρινεῖται λόγος,Discutitur,Enucleatur,Explicatur.Itidémq; διευκρινημένον ex Dionysio Areop.affert pro Discussum, Disputatum,Explicatum:ὃ διωρισμένως καὶ σαφῶς διατρανωθέν.vt Hesych.quoque διευκρινεῖν expon.σαφηνίζειν, διατρανοῦν. INDE Διευκρίνησις,εως,ἡ,Discretio,Discussio, Explicatio.

Διευλαβέομαι,οῦμαι,Metuo,vel Caueo.vt διευλαβοῦμαι κινεῖν,Mouere vereor: seu Mouere tempero,vt Gaza vertit.Plato Epist.διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, cauens ne sibi accideret. Hesychius quoque διευλαβοῦντο exponit ἐφοβοῦντο. Dicitur accipi etiam pro Reuereor, Colo. Cuius vsus exemplum Plato nobis suppeditat,tum alibi tum libro 9 De rep.πᾶς οὖν (inquiens) αἰδείσθω τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον,ἔργῳ τε καὶ ἔπει·τὸν δὲ περιέχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν ἄρρενα ἢ θήλειαν, νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα, διευλαβείσθω.

A Διευριπίζω, Huc & illuc vagor in modum Euripi. Gaza διευριπίζει ὁ ἀὴρ,vertit Aer ventilatur ac reciprocatur.

Διευρύνω,t.1,c.1310,a. Διευπνέω,t.3,c.1281,f

Διευτυχέω,t.3,c.1454,c. Διέφθορα,t.4,c.142,a

Δίεφθος,t.1,c.1378,a

Διέφρασαι,pro Διέφθαρσαι vsurpauit Ibycus, exempto θ, & transposito ρ, teste Etymologo. Pertinet igitur ad διαφθείρω.

Διεχής,t.1,c.1340,b. Διεχθρεύω,t.1,c.1314,e

Διέχω,Perrumpo,&c. t.1,c.1339,e. Διέχω, Disto,&c.

B t.1, c.1340,a.

Δίζα,Laconibus est αἴξ, Capra. Hesych.

Δίζημι,Quæro. Frequentior vsus est pass.vocis in act.signific.itidem pro Quæro,Indago, Inuestigo. Hom.Il. ν,Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπου ἐφεύροι.Et Iliad.ρ,πληθὺν διζήμενος. Vtitur idem futuro διζήσομαι, mutuatitio à διζέομαι. Odysseæ π,Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, an etiam alios quæremus. ζητήσομεν. VNDE Διζήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Quæsitor,Ve-

C stigator.Nonn.

Δίζοος,t.2,c.1191,b. Δίζυγος,t.1,c.1393,d

Δίζυξ,ibid.

Δίζω,& Δίζομαι,idem cum δίζημι & δίζημαι. Nonn.Τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι.id est, τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν οὐ ζητῶ, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & δίζομαι ποιεῖν. vt ζητῶ ποιεῖν, Quæro facere,pro Studeo, seu do operam vt faciam. Homerus δίζω accipit pro Quæro seu disquiro mecum, Animo agito & discepto mecum. Iliad.π, Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας

D ἵππους.Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας,Ἦ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hesych.δίζειν exp.nõ solùm ζητεῖν,ἐρευνᾶν,sed etiam φροντίζειν.

Δίη,Ionicè pro δία,à δῖος.vt Il.π,Αἰθέρος ἐκ δίης.

Διηγέομαι,t.1,c.1426,a. Διήγημα,ib.b

Διηγηματικός,ib. Διηγηματικῶς, ib.c

Διηγημάτιον,ib. Διήγησις,ib.

Διηέριαι ποτέονται, Per aerem volant, Apollon.Argon.lib. 2. Sic Oppian.l.3 De venat.ὁππότ' ἴδοιο διηερίην φορέεσθαι, per aerem ferri.Vide & t.1,c.134,b.

E Διηθέω,t.1,c.1449,b. Διήθησις,ib.c

Διηθητέον,Percolandum, Per colum transfundendum.

Διήθω, t.1,c.1449,b

Διηΐον,Percurri,Percurrendo exposui & explicaui.aor.2 ab inus.them.διείω posito pro δίειμι.

Διήκονος,t.2,c.342,a. Διηκριβωμένος,t.1,c.303,a

Διηκριβωμένως,ib.c. Διήκω, t.1,c.1689,c

Διηλασίην,Hesych.exp.δίοδον,Transitum.

Διηλιόω, t.1,c.1457,b

Διηλίτης, Hesychio est κακοῦργος, ἀπατεών : pro quo suprà

F Δειελίτης.

Διήλυσις,eidem est δίοδος,ἐκδρομή, Transitus, Excursus. Itidem apud Apollonium Argon.libro 4,πόντοιο διήλυσις scholiast.exponit διεξέλευσις καὶ ἔξοδος: vbi pro loco ipso ponitur.

Διημερεύω,t.1,c.1466,a. Διημερέω, t.1,c.1467,f

Δίημι,t.1,c.1663,a

Διηνεκής,έος,ὁ καὶ ἡ,Continuus, Perpetuus : hoc est Perpetua & continua serie in longum tendens. vt Liu.dicit, Saltus perpetuis montibus inter se iuncti. Homerus O-

G dysseæ ν,Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες. Iliad.μ, – ῥάβδοισι διηνεκέεσσι.Odysseæ ξ,νώτοισι διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid & temporis ratione esse διηνεκής,vt apud Latinos Perpetuus,Continuus,Iugis.vt διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία. Itidémque εἰς τὸ διηνεκὲς & διηνεκὲς dicitur pro In perpetuum,Perpetuò,Iugiter. At Gregor. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, pro Ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem. ADVERB.Διηνεκέως, Continua & perpetua serie, Iugi & interrupto tenore:seu Continuò, Perpetuó. Hom.Odysseæ δ,Οὐ

H μέντοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω.Et Odysseæ η, Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι. Sic Hesiod.ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε. (quod exponunt etiam Prolixè, vt apud Apollonium quoque, Argon.libro 3, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύεις; schol.expon. μακρηγορεῖς) In prosa

DICITVR Διωνεκῶς, interdum pro Continuè, interdum pro Assiduè seu Identidem.
Διωνυκέναι, Peregisse seu Perfecisse. à διανύω.
Διηπειρόω, t.1, c.1473, c
Διήρεσα, aorist.1 act.verbi διερέσσω.
Διηρημένως, Diuisim, Separatim. vt διηρημένως κατοικουμένων. Aduerb.ex particip.præt.pass. à διαιρέω.
Διηπορημένος, t.3, c.170, d
Διήρης, t.1, c.1249, h. & t.2, c.1217, h.ob.
Διηρημένος, t.1, c.211, b
Διῆρξα, apud Lysiam pro διὰ τέλους ἦρξα, teste Harpocr.& Suida: à them. διάρχω. At διήρχθην, quod Hes. exp. διεκωλύθην, est à διείργω, Et scribitur etiam per diphth. ει.
Διῆσαι, aorist.1 act. infinitiui modi, significans vel Percolare, Per colum transfundere, à διηθῶ: vel Transmittere, à διίημι.
Διησκημένος, t.1, c.588, d
Διηταλές, Hesychio λιτόν, διαπεπταμένον.
Διητία, eidem ἡμιμέδιμνον, Semimedimnus.
Διηύληται, idem quod ἐξηύληται, id est ἠχρείωται: metaphora ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. Hes. Apud eundem legitur διηυλίσθη, expositum διεφθάρη.
Διήφυσεν, idem exponit ἐξήντλησεν, Exhausit: Etymol. verò διέκοψε. quoniam ὁ ἀφύσσων καὶ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον. vterque procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Odysseæ τ, ὅ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι. id enim est, Dente multum carnis exhausit seu extraxit veluti haustu, vel Discidit. Apud Nicandr. verò in Theriacis, Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, scholiastes nimis longè petita expositione interpretatur ἰάσατο, ἐθεράπευσε: malim ego Sustulit.
Διηχέω, t.1, c.1483, f. Διηχή, ib.
Διηχήτης, panis species, teste Hesychio.
Διηχητικῶς, t.1, c.1483, f. Διθάλασσος, t.1, c.1489, h
Διθάλαττος, ib.
Δίθαλος, Qui gemini victus est. vt Gaza interpr. apud Aristotelem Hist. animalium lib 9, cap.17, vbi τὸν αἰγιθαλὸν esse dicit δίθαλον. Sed suspecta videtur hæc vox.
Διθεΐα, t.1, c.1531, d. Διθεΐται, ib.
Διθυμία, t.1, c.1601, d. Δίθυμοι, ib.
Διθυραμβικός, t.1, c.1615, b. Διθυραμβικῶς, ib.
Διθυραμβογενής, ib.d. Διθυραμβοδιδάσκαλος, ib.a
Διθυραμβοποιέω, ib.b. Διθυραμβοποιΐα, ib.
Διθυραμβοποιός, ib. Διθύραμβος, t.1, c.1614, g
Διθυραμβώδης, t.1, c.1615, c. Δίθυρος, t.1, c.1614, f
Δίϊαμβος, ου, ὁ, Duplex seu geminus iambus: pedis genus apud metricos, è duplicato iambo constans.
Διΐδρος, Galen. in suo Lexico Hippocr. exp. νοτερὰ καὶ διϊδροῦσα, humecta & persudans. Vbi etiam nota participium διϊδροῦσα, à VERBO Διϊδρόω, significante Persudo. vt apud Hippocratem De loc. in homine, ὥστε διεκρήσῃ, ὥστε διϊδρώσῃ.
Διιέναι, Pertransire, Percurrēdo exponere: vnde particip. διιών: ambo à them. δίειμι. At Διιέναι, Transmittere, est à διίημι, vnde particip. διιείς.
Διίημι, t.1, c.1661, f. Διϊθυντής, t.1, c.1918, c
Διϊθύνω, & Διϊθύνομαι, ibid.b
Διϊθύντης, Suidæ ὁ διευθύνων. quæ scriptura in vet. etiam codice extat, Alioqui διϊθυντής dicitur.
Διϊκμάζω, t.1, c.1681, d. Διϊκνέομαι, t.1, c.1683, f
Διϊκτικός, ib.g. Διΐξομαι, ib.
Δῖος, Iouialis. vt Δῖος ὀργή, & Δῖος βωμός, apud Suid.
Διϊπετής, t.1, c.1024, b
Διϊπόλια, t.1, c.1025, a. Apud Suidam in manuscripto codice est Διϊπόλεια.
Διϊπολιώδη, t.1, c.1025, a. Διϊππασία, t.1, c.1712, a
Διΐππημι, t.1, c.1713, f
Διϊσθμέω, ῶ, Isthmum traduco. Suidas enim διϊσθμήσαντα exponit τὸν Ἰσθμὸν διαβιβάσαντα, in hoc loco, παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν τοῖς λέμβοις διαβιβάσαντα. Idem Suid. ET Διϊσθμονίσαι esse dicit τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕλκειν τὴν ναῦν: idque Corinthios facere solitos in Isthmo.
Διΐσαμαι, Seorsum sto, &c. t.1, c.1755, d. Διΐσαμαι, Discrepo, &c. t.1, c.1756, a

A Διϊστάω, ῶ, idem quod διΐστημι, Dirimo, Seiungo. Interdū verò & Διϊστάνω dicitur pro eodem.
Διΐστημι, t.1, c.1755, b. Διϊσχυρίζομαι, t.1, c.1814, d
Διϊσχύω, t.1, c.1812, d. Διΐσχω, idem quod διέχω.
Διϊχνεύειν, Inuestigare, Peruestigare. Ex Galeomyomachia.
Δικάζω, t.1, c.1012, a. Δικάζομαι, ib.c.
Δικαιαρχία, ας, ἡ, Hesychio ἀρχὴ δικαία, Iustum imperiū. Posset etiam Iustorum imperium significare. Suidæ autem est ἡ δικαίως ἄρχουσα. At Δικαιάρχεια est nomen proprium vrbis Italicæ, quæ & Puteoli. Vnde Δικαιαρχεύς & Δικαιαρχείτης, Puteolanus. Steph.
B Δικαιοδοσία, t.1, c.1015, c. Δικαιοδοτέω, ib.d
Δικαιοδότης, ibid.
Δικαιοκρισία, ibid.e. & t.2, c.429, g
Δικαιοκρίτης, t.1, c.1015, e
Δικαιολογέομαι, ibid.f. & t.2, c.633, a
Δικαιολογέω, t.1, c. 1015, g. Δικαιολόγημα, ib.
Δικαιολογία, ibid.e. & t.2, c.632, g
Δικαιολογικός, t.1, c.1015, f. & t.2, c.633, a
Δικαιολόγος, t.1, c.1015, e. & t.2, c.632, g
C Δίκαιον, t.1, c.1014, c. Δικαιόομαι, t.1, c.1016, g
Δικαιοπραγέω, t.1, c.1015, h. Δικαιοπράγημα, t.1, c.1016, a
Δικαιοπραγία, t.1, c.1015, h. Δίκαιος, t.1, c.1014, a
Δικαιοσύνη, t.1, c.1016, d. Δικαιόσυνος, ib.
Δικαιοφανής, ibid.a
Δικαιόω, & Δικαιόομαι, ibid.d
Δικαίωμα, ib.h. Δικαίωσις, t.1, c.1017, c
Δικαιωτήριον, ibid.e
Δικαμπίας, Hesychio οἶνος ὁ δύο ἔτη ὑπομείνας.
Δίκανα, eidem Hesychio ποικίλα ἱμάτια, Variæ vestes.
D Δικανική, t.1, c.1011, g. Δικανικός, ib.
Δικανός, ib.
Δικαόζειν, Hesychio idem est quod δικάζειν, Iudicare. Vulg.lex. ETIAM Δικανόω afferunt pro Iudico, sed nescio vnde.
Δικάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps, Geminum habens caput.
Δικαρπέω, t.2, c.77, h. Δίκαρπος, ib.g
Δικασμός, t.1, c.1012, c
Δικασπολίη, ης, ἡ, Ionicè pro δικασπολία, Iuris dictio & Iudicium. Exponitur etiam Lis, Causa, Controuersia. vt
E Epigr. libro 2, in Rhetores, pag.171. Ἥρετο μὲν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης. qua causa seu lite exposita, causidicus illi dicit, Δίζεο δ᾽ εὐμενέοντα δικασπόλον. ἄλλα δ᾽ ἐποίσει Ψῆφον ἀρειοτέρην, ἣν τὰ δίκαια λέγῃς, benignum iudicem.
Δικασπόλος, t.1, c.1005, d. Δικαστήριον, t.1, c.1012, e
Δικαστής, ib.d. Δικαστικόν, ib.e
Δικαστικός, ib.d. Δικαστικῶς, ib.e
Δικάστρια, ib.d
Δικαταληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dupliciter desinens.
Δικάω, t.1, c.1011, h
F Δικελισταί, dicebātur apud Lacones qui comicos lusus obibant. v.l.ex Cæl.Rhod. Sed scribitur potius Δεικηλισταί, seu Δεικελισταί.
Δίκελλα, t.1, c.109, e. Δικελλίτης, ib.
Δικέντρων, iactus quidam in taxillorum ludo sic dictus. Hesych.
Δικέραιος, t.2, c.130, g. Δικέρατος, t.2, c.127, e
Δίκερος, ib. Δίκερως, ib.
Δικέφαλος, t.2, c.153 a. Δίκη, t.1, c.1004, a
Δικηγόρος, Causidicus. δικολέκτης. Bud.
G Δίκηλα, Suidæ sunt μιμήματα, εἰκάσματα, Imagines, Simulacra: addēti, propriè esse τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ, abusiuè autem πᾶν ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac serie posuerit, quum subiungat, τὸ δὲ εἶ δίφθογγον: nisi fortè his verbis indicare velit scribi etiam per diphthongum. Apud Hesychium sanè & ipsum sua serie legitur Δίκηλον, expositum itidem ἄγαλμα ἀνδριάντος, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον, μίμημα, ἀνδριάς, ζώδιον, φάσμα, ὄψις. Quibus addit, Laconicum esse vocabulum, indeque τὸν μιμολόγον apud Laconas DICI Δικηλίταν. vt Suid. quoque, postquam attulit, Δικηλιστῶν καὶ μιμηλῶν, subiungit esse comœdiæ speciem, teste Sosibio Lacone. Meminit
H Athenæus etiam huius vocis, libro 14. Ibi enim quum ex Sosibio retulisset, fuisse quendam apud Lacedæmonios κωμικῆς παιδιᾶς τρόπον παλαιόν, in quo aliquis ἐν
ἀπλεῖ

ἀπελεῖ τῇ λέξει ἐμιμεῖτο κλέπτοντάς τινας ὀπώραν, aut alios A
huiusmodi: subiungit, τοὺς μετιόντας τὴν τοιαύτην παιδιὰν apud Laconas vocatos fuisse δικηλιστάς, ὡς ἄν τις σκευοποιοὺς εἴποι ἢ μιμητάς: horúmq; δικηλιστῶν esse multas pro variis locis appellationes. à Sicyoniis enim φαλλοφόρους nuncupari, ab aliis αὐτοκαβδάλους: ab Italis φλύακας, vulgò σοφιστάς: à Thebanis ἐθελοντάς. Dicebatur igitur δικηλισταί, siue δικηλῖται, histriones qui in scena improbos traducebant & mores eorum prauos & facies laruarũ similitudine spectatoribus ostendentes. Suprà per ει diphthongum hæc scripta habes. B

Δίκλω, aduerb. t. 1, c. 1004, d

Δικλίδιον, t. 1, c. 1017, f. Δικλείδες, t. 2, c. 234, e.

Δίκληιδος, ib. g. Δίκλιδος, ib.

Δικλὶς, ib. d

Δικογραφεῖν, t. 1, c. 864, g. & 1005, b

Δικογραφικῶς, t. 1, c. 1005, b

Δικογράφος, t. 1, c. 864, f. g. & 1005, b

Δικοδοσία, t. 1, c. 1005, b

Δίκοκκος, dicitur à quibusdam ἡ ζειά, quòd duplici grano prædita sit. Gorr. C

Δικολέκτης, t. 1, c. 1005, c. Δικολογέω, ib.

Δικολόγος, ib. Δίκολπος, t. 2, c. 315, f

Δικόνδυλος, t. 2, c. 331, e. Δικορραφέω, t. 1, c. 1005, d

Δικορράφος, ibid. c. Δίκορσος, t. 2, c. 105, g

Δικόρυμβος, t. 2, c. 386, b. Δικόρυφος, ib. g

Δικότυλος, t. 2, c. 395, e

Δίκουρος, Hesychio δικέφαλος, Biceps.

Δικόω, t. 1, c. 1017, f

Δίκρα ὄφις, Æschylo in Τροφοῖς est ἡ διπλῆ. Hes.

Δικρᾶ, & Δικρά, vide initio sequ. col. D

Δικράδεσος, Hesychio ξένος δύο κλάδους ἔχων: nimirũ à κράδη, quod est Ramus ficulnus.

Δικρανής, t. 2, c. 71, e. Affertur à Suida & Eust.

Δικραία, esse dicitur Cauda Tritonis: forsan quia bifurca. NAM Δίκραιος dicitur Bifidus, Bicornis, Bifurcus. vt apud Hippocr. De loc. in homine, πρὸς δὲ τὸ γόνυ τὸ ὀστέον τὸ μηροῦ τοιόνδ' ἐστὶ δίκραιον. τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον ἡ κνήμη καλεομένη ἐστὶ ἐν γιγγλύμῳ ἐνήρμοσαι. VNDE Δικραιότης, ητος, ἡ, q. d. Bifiditas, Bicornitas. διφυΐα. Hippocr. ibidem, ὁ δὲ μηρὸς, ἄνωθεν μὲν, ἐς τὴν κοτύλην ἐμβάλλει, δίκραιός ἐστι τῇδε δικραιότητι. E

Δίκραιρος, Bicornis. Suid. ex Epigr. Δικραίρῳ δικέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν.

Δίκρανον, t. 2, c. 71, f

Δικρανὴς ῥίζα, Bifida radix. B. ex Theophr. apud quem & τετρακρανὴς legi tradit.

Δίκρανος, t. 2, c. 71, f. Δικρανόω, ib.

Δικρατής, t. 2, c. 406, b

Δίκρατον, Hesychio νόμισμα ἢ δίκρατον. Innuit igitur significare vel Mixtum ex duobus, ἐκ δύο κεκραμένον, & dici de numismate subærato: vel significare Biceps: illud, à κεράω seu κεράννυμι: hoc, à κράς. F

Δικρόα, vide in sequente Δίκροος.

Δίκροος, & per contractionem Δίκρους: item Δικρόος, & per contractionẽ Δικροῦς, (omnibus enim hisce modis scripta reperiuntur, vt videbis in sequent.) Biceps, Bifidus, Bisulcus, Bifurcus. Xenoph. in Cyneg. ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ, in stipites syluæ bicipites. Aristoteles, ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι τὸ δικρόαν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν. At G Plin. l. 11, cap. 37, Tenuissima (inquit) lingua serpentibus & trisulca, vibrans, atri coloris: lacertis bifida & pilosa: vitulis quoque marinis duplex. Hippocrates in in Coac. progn. γλώσσης πέρι τὸ δικροῦν. id est, τὸ ἤγ δίκρανον ἢ δισχιδὲς, vt Galenus in suo Lexico Hippocrateo exponit, apud quem paroxytonωs scriptum δίκρουν, vt & apud Theophrastum in 4 De caus. legimus, συνεχὲς οὖν καὶ δίκρουν. At Aristophanes Pace, Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι, pro δικροῖς ξύλοις, bifurcis lignis, seu furcis. FOEMININ. Δικρόα, substantiuè alicubi ponitur. Aristoteles Hist. animalium libro H 6, ἡ δικρόα ἑκατέρα τῆς ὑστέρας: quod exponitur, Vterque vuluæ sinus. (Alibi dicit quædam animalia habere δικρόας τὰς ὑστέρας, bifurcas seu bicornes. vt in A De generatione animalium, ἔχουσι δὲ δικρόας καὶ τὰ μαλακόστρακα τὰς ὑστέρας. Et rursum, δικρόαι δ' εἰσὶ καὶ αἱ τῶν ἀτόμων εἰσὶν ἐν τοῖς μέγεθος ἔχουσι) Xenophon quoque substantiuè δικρόας dicit, sed intelligens Bifurcos stipites, Truncos arborum bifidos. vt in Cyneg. de ceruo tendiculam trahente, ὅτι δὲ καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει. appellans hìc δικρόας quæ suprà ἀποσχαλιδώματα δικρᾶ. Easdem bicornes furcas, seu bifurca ligna, neutro genere appellat ETIAM Δικρᾶ pro Δικρόα. vt, αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρᾶ ἔχουσαι μικρά, τὰ ὀστ[illegible]ματα μὴ βαθέα. id est (inquit Budæus) Bifurcata vel Crenata ad retinenda retia. Suidas quoque δικροῖς affert pro διφυέσι ξύλοις, bifurcis seu bifidis lignis. vt Hesychio quoque δικρόα sunt ξύλα ὁμοίως διεσχισμένα, quales furcæ sunt & tridentes, quæ δίκραια etiam nominantur. Sed notandum est, alicubi SCRIBI Δικρά, oxytonως, quasi à nomin. singulari Δικρός. Apud Hesychiũ verò & Δίκρα ὄφις ex Æschylo pro διπλῆ, tanquam à nom. sing. Δίκρος. Cuius δίκρος meminit Etym. quoque & lex. meum vet. vterque annotantes δίκρον per syncopen dici pro δίκαρον seu δικάρανον, Biceps.

Δίκρος, & Δικρὸς, vide in proximè præcedentibus.

Δίκροσσος, Geminam seu duplicem habens fimbriam, Duas habens fimbrias. vt δίκροσσον περιβόλαιον apud Poll. l. 7. Quidam interpr. Vtrinque fimbriatus.

Δίκροτος, t. 2, 454, e

Δίκρουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duos habens κρουνούς. Apud Athen. l. 11, ῥυτὸν δίκρουνον ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χόας.

Δίκταμον, ου, τό, Dictamum: herba quam extrahẽdis sagittis cerui mõstrauere, percussi eo telo, pastúq; eius herbæ eiecto, vt tradit Theophrast. Hist. plantarum libro 9, cap. 16: & ex eo Plinius libro 8, cap. 27: necnon Dioscorides libro 3, cap. 37, qui & ἀγρίαν γλήχωνα eam nominari tradit, vtpote ὁμοίαν γλήχωνι: cuius rei Theophrastus quoque & Plinius meminerunt. Sed notandum, Theophrastum sine ν dicere τὸ δίκταμον, Dioscoridem cum ν τὴν δίκταμνον, fœminino gen. Alexandrum Aphrodiseum τὸ δίκταμνον, neutro. Apud Latinos quoque diuersis modis scriptum enuntiatúmque reperitur. Dictamus apud Ciceronem: Dictamum apud Plinium, apud quem tamen & Dictamnum scribũt nonnulli. Forsitan autem nominatur à Dicta seu Dicto, mõte Cretæ, à quo Iuppiter Δικταῖος vocatur, vtpote ibi natus. Nam Theophrastus ipsum esse dicit ἴδιον τῆς Κρήτης φυτὸν, vt Dioscorides quoque πᾶν Κρητικὸν: & Plinius, non esse alibi quàm in Creta. Vnde & Virgilius, Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Et Statius, — Idæa profert quam Creta sub vmbra Dictami florentis opem. Dictam autem seu Dictum Cretæ Idæ vicinum esse testatur Aratus hoc versu, Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο: appellans εὐώδη hunc montem ob herbarum in eo nascentium fragrantiam. Porro à dictamno DICITVR Δικταμνίτης οἶνος, Vinum dictamno conditum, apud Dioscoridem libro 5, cap. 57. Sed & ἡ γλήχων, pulegium, à quibusdam hinc VOCATVR Δικταμνοειδὴς, teste Hesychio. similes enim herbæ sunt pulegium & Dictamnum, adeo vt & dictamnum nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα nominarint.

Δικτατωρεύω, Dictator sum: ET Δικτατωρεία, Dictatura, id est αὐτοκράτωρ μοναρχία, Absoluta potestas & liberum imperium. Vtuntur his verbis vnà cum primitiuo eorum τῷ Δικτάτωρ, recentiores Græci qui Romanas historias scribunt.

Δίκτυ, υος, τό, Rete. Ita vulg. lex. deriuantia inde plur. τὰ δίκτυα, item & cætera composita. Sed perperam: dicitur enim δίκτυον.

Δικτυάλωτος, t. 1, c. 1019, b

Δικτυβόλος, Piscator qui retia iacit. Per syncopen dici puto pro Δικτυοβόλος.

Δικτύδιον, t. 1, c. 1019, c. Δικτυδὸς, ib.

Δίκτυνα, ibid.

Δίκτυννα, ibid. Vide & Βριτόμαρτις suprà.

Δικτυοβόλος, t. 1, c. 1018, g. Δικτυοειδὴς, ib.

Δικτυόθετος, ibid. h

Δικτυόκλωστος, t. 1, c. 1019, a

Δίκτυον,t.1,c.1018,e. Δικτυοπλόκος,t.1,c.1019,a
Δικτυοποιὸς,ib.b. Δικτυουλκὸς,ib.
Δικτυόω,ibid.
Δίκτυς,à Laconibus dicitur ὁ ἰκτῖνος,teste Hesych. Apud Herodot.verò lib.4,pag.179,δίκτυες sunt feræ quædam Libycæ. Alioqui Δίκτυς est & nomen proprium Cretensis cuiusdam scriptoris:de quo Suid.
Δικτυωτὸς,t.1,c.1019,b
Δίκυμα,Suidæ sunt τὰ διδυμοτόκα πρόβατα,Oues quæ gemellos pariunt vel pepererunt.
Δίκω,t.1,c.1017,g. Δίκωλος,t.2,c.526,c
Δικωπία,t.2,c.537,d. Δίκωπος,ib.c
Δίλαξ,Laconibus est φυτὸν quoddam quod aliis ἀρία. Hes.
Διλήκυθον,τὸ,t.2,c.676,h. Δίλημμα,t.2,c.556,g
Διλήμματος,t.2,c.557,a. Διλογέω,t.2,c.633,b
Δίλογχος, à Cratino in Θρᾴτταις dicitur ἡ Βένδις dea, vel quòd duplices honores sortita sit,cælestes nimirum & terrestres:(λόγχαν enim vocabāt τοὺς κλήρους, Sortes)vel quoniam δύο λόγχας φέρει,vtpote κυνηγετικὴ οὖσα,quoniā vt venatrix duas gestat lanceas. aliis ita nominatam volentibus quòd duplex habeat lumen, suum propriū, & quod à sole accipit.lunam enim esse Βένδιν καὶ Ἄρτεμιν putant.Ita Hesych.
Διλοχία,t.2,c.720,g. Διμάτωρ,t.2,c.825,h
Διμάχαι,t.2,c.812,e
Διμέδιμνον,Hesychio μέτρον χωροῦν δύο μοδίους, mensura capiens duos modios. Vbi nota μέδιμνον interpretari Modium.
Διμερὴς,t.2,c.850,c. Διμερῶς,ibid.
Δίμετρος, t.2,c.898,f
Διμέτωπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bifrons. At διμέτωπος παρασκευὴ ex Appiano affert Bud.pro Anceps munitio. Vbi metaph.est:de qua vide in Μέτωπον.
Διμηλαίνειν,apud Poll.libro 2,esse dicitur τὸ διακινεῖν τὰ χείλη.nam τὰ χείλη appellari μῆλα.Suprà διαμυλλαίνειν eo significatu habuimus.forsan & διαμυλαίνειν scripsit.nam μύλας vocari τὰς σιαγόνας,Hesych.autor est.
Δίμηνος,t.2,c.916,d. Διμήτωρ,t.2,c.825,h
Δίμιτρον,ου,τὸ,exponitur Duplex ligamen. Sonat tamen potius Duplice zona vel tænia vinctum.
Διμναῖος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui duarum minarum est, Duarum minarum pretium æquans. Aristoteles Œconom.libro 2,τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι, corpus duabus minis taxari. Dici potest & Δίμνουν,vt δεκάμνουν & πεντάμνουν pro διμναῖον,δεκαμναῖον,πενταμναῖον.
Διμοιρὴς,t.2,c.848,b. Διμοιρία, t.2,c.847,f
Διμοίριον,ibid.h
Διμοιριστὴς, Hesychio διμοιραῖος:forsan pro Duplaris, Qui duas sortitur portiones.qui & διμοιρίτης.
Διμοιρίτης,t.2,c.847,h.& 730,h.ob.
Δίμοιρος,t.2,c.847,d. Δίμορφος,t.2,c.971,a
Δίμυξος λύχνος,dicitur ὁ δύο μύξας,ἤτοι δύο μύκητας,ἔχων,teste Eustathio.Id est Duos habens fungos seu duo ellychnia. Plato in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inscribitur, Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἕξει λύχνον Δίμυξον. Meminit verò & Metagenes τοῦ διμύξου λύχνου,& Philonides & Philyllius,teste Athen.l.15, & Eust.p.440.
Δινεύω,t.1,c.1020,a. Δινέω,t.1,c.1019,g
Δίνη,ib.d Δινήεις,ib.g
Δινηθμὸς,t.1,c.1020,b. Δίνησις, ib.
Δινοβίας συμβάσης εἰς τὸ Καλλικλέους χωρίον, dicit Libanius in argument.orat.Demosthenis πρὸς Καλλικλέα, pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπομβρίου, vt ex oratione ipsa apparet. B. Forsan igitur δινοβίαν vocat δίνην βιαίαν, violentū vorticem aquæ pluuialis. Vide & Χαράδρα.
Δινὸς,t.1,c.1021,b. Δῖνος,t.1,c.1020,g
Δινοχλέω,t.1,c.1019,f. Δινόω,t.1,c.1021,c
Δίνω,ib.f. Δινώδης, ib.e
Δινωτὸς,ib. Δίξοος,t.2,c.1191,f
Διξὸς,t.1,c.1022,b.& t.3,c.1608,g.ob.
Διὸ,t.2,c.1505,d. Διὸ δὴ,& Διὸ καὶ,ibid.
Διόβλητος,t.1,c.666,f. Διόβολος,t.1,c.667,g
Διογενὴς,t.1,c.1025,c. Διογενὴς,t.1,c.827,c. & 1025,c
Διογένητος,t.1,c.829,g. & 1025,c

A Διογενισταὶ,Diogenis sectatores. Athen.l.5.
Διογκόω, t.2,c.1158,d. Inde VERBALE Διόγκωσις,εως,ἡ,Tumefactio. Methodici sic vocabant corporum distentionem vel à coaceruatis excrementis factam,vel à diffusis humoribus,ac veluti inundantibus. Galen.
Διόγνητος, ου,ὁ καὶ ἡ, A Ioue genitus, A Ioue genus & ortum ducens, ideóque Nobilis, Generosus. Hesiodus Aspide, – διόγνητος Ἰόλαος. Per syncopen dicitur pro Διογένητος.
B Διοδεύσιμος,t.2,c.1181,h. Διοδεύω,ib.g
Διοδοιπορέω,t.2,c.1163,f. Δίοδος,t.2,c.1165,e
Δίοζος, t.2, c.1191, a. Inde Διοζοῦσθαι dicitur quod in duos veluti ramos finditur seu diuiditur. Hippocrates De nat.infant.καὶ δὴ καὶ διοζοῦται (sub.τὰ ὀστέα) ὡς δένδρον. id est,fiunt δίοζα.
Διόθεν,t.1,c.1025,a. Διοίγνυμι,t.2,c.1198,e
Διοιγνύω,ib. Διοίγω,ib.
Δίοιδα, Pernoui,Perspexi, Cognitum habeo. Aristophanes Nubibus,Ὅστις δίοιδε τοὐμπὸν τῆς ἐμπίδος. Est præt. C med.à διείδω.
Διοιδαίνω,t.2,c.1201,a. Διοιδέω,t.2,c.1200,e
Διοικέω,t.2,c.1223,d. Διοίκησις,t.2,c.1224,b
Διοικητὴς,ib.c. Διοικητικὸς,ibid.d
Διοικίζω,t.2,c.1228,f. Διοικισμὸς,ib.g
Διοικοδομέω,t.2,c.1205,a. Διοικονομέω,t.2,c.1209,
Διοινοῦσθαι,t.2,c.1247,c
Διοινοχοῶ,affert B. pro Vinum fundo,Misceo:vnà cū hoc loco Athenæi, ex l.3, διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.
Διοινόω,t.2,c.1247,c. Δίοιξις,t.2,c.1198,f
D Διοίσεται, apud Sophoclem Deportabitur: à themate διαφέρω, mutuante futurum 1 ab inus.verbo διοίω. Atque eo fut.vtitur Aristoph.Nub.dicens, Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, pro Nihil ingenio differes à Chærephonte.
Διοϊστεύω,t.2,c.1262,f. Διοιχνέω,t.2,c.1258,e
Διοίχομαι,t.2,c.1257,c. Διοκωχὴ,t.1,c.1335,f
Διολέσαι,aor.1,infin.modi,à διόλλυμι, mutuāte fut.1 & 2 ab inus.them.διολέω.
Διολίγου, pro δι' ὀλίγου διαστήματος, Non longo interuallo, E Prope.Thuc.τῶν πύργων ὄντων διολίγου καὶ ἄνωθεν. Hesych. diuisim habet δι' ὀλίγου,exponens μετ' ὀλίγον. vbi subauditur substantiuum χρόνου.
Διολισθαίνω,siue Διολισθέω,ῶ,Labor per. Greg.Nazianz. νηκτὴν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν,natatilem naturam per aquas labentem. Significat etiam Dilabor seu Elabor è manibus, vt res lubricæ quum stringuntur. Quomodo Aristophanes Nubibus dicit, στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν,creditorib⁹ elabi, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν,inquit scholiastes.Sic Synes.De insomn.οὐδενὸς ἡ-
F μῖν ἐκ τῆς μνήμης διολισθαίνοντος. Idem dicit διολισθαίνοντα στάσεως, delabentem & excidentem à statione seu quiete. Herodian.simpliciter pro Labi. libro 5, πρὸς τὸ μὴ πταῖσαι αὐτὸν ἢ διολισθαίνειν,οὐχ ὁρῶντα ὅπου βαίνει, ne caderet laberetúrve,ignarus quò tenderet.
Διολκὴ,ῆς,ἡ, Distractio,vel Tractio per.
Δίολκος,ου,ὁ, Tractus per spatium inter duo littora, vt in Isthmo. Ita Budæus, afferens hosce duos locos Strabonis:libro 8,pag.146,ὁ δ' ἰσθμὸς κατὰ τὸν δίολκον δι' οὗ τὰ πορθμεῖα ὑπερνεωλκοῦσιν,ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θά-
G λατταν πεντήκοντα σταδίων ἐστί. Et p. 165, κοίλη δ' ἐστί,(sub. ἡ ἠϊὼν) καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον πρὸς τὴν ἑτέραν ἠϊόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα. Dicitur igitur δίολκος eiusmodi tractus, quia per eum αἱ νῆες ὑπερνεωλκοῦνται.Sed notandū est,in posteriore loco προπαροξύνεσθαι, in priore ὀξύνεσθαι, vt apud Hes.quoque oxytonως scriptū διολκὸς, qui ita vocari ait locum qui à Lechæo est Cenchreas vsque.
Διόλλυμι, & Διόλλυμαι, t.2,c.1277,g
Διολλύω, ibid.
Διολουφεῖν, Hesychio est διαπίλλειν ἢ διασιλλαίνειν, Peruelle-
H re vel Subsannare. vt & aliquanto suprà extra seriem, nimirū post Δίαλον,διαλουφῶν exp. διαπίλλων, subiungēs, Atticis ὀλουφεῖν esse τὸ τίλλειν,seu(vt alii volunt)τὸ ἐκλέγειν τῶν ἐρείμων τὴν πόαν.

Διόμαι,t.1,c.1027,c. Διομαλίζω,t.2,c.1190,b A

Διομαλιώω,ibid.c

Διομανεῖς,Hesychiq sunt ὑπὸ Διὸς μαινόμεναι, à Ioue in furorem actæ. vel τῷ Διὶ βουλόμεναι μάχεσθαι διὰ μανίας, furore aduersus Iouem incitatæ.

Διόμβροι,t.2,c.1290,g

Διομήδεια,ας,ἡ,Sententia Iouis.v.l.Sed sine exemplo. At Διομήδειος ἀνάγκη,vide apud Hesych.& Suid.item apud Erasm.in Adag.chiliad.

Διόμνυμαι,t.2,c.1297,b. Διόμνυμι,ib.

Διομολογέομαι,οῦμαι,Confiteor.Quomodo accipiunt hoc Hermogen.ex libro De inuent.ἄριστον ἐνταῦθα διομολογήσασθαι μηδὲν ἔχειν. Item Fateor,hoc est Caueo instrumento & acceptum fero,inquit Budæus. Significat etiam Paciscor,Conuentum eo,Ex pacto promitto. Demosth.διομολογησάμενοι τοῖς τόκοις. Isæus pag. 38, εἰ μηδεμίαν προῖκα διωμολογήσατο ἔξειν ἐπ' αὐτῇ. pro quo paulo antè, φησὶν αὐτῷ ὁμολογίας προικὸς τὴν ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι. Paulo pòst dicit,ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ παλλακίδι διδόντες τὰς ἑαυτῶν,ἅπαντες πρότερον διομολογοῦνται περὶ τῶν δοθησομένων ταῖς παλλακαῖς. Et pag.præced.εἰ μηδεμίαν προῖκα μήθ' ὁ διδοὺς μήθ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσατο ἔξειν ἐπὶ τῇ γυναικί. Eidémque passiua voce & significatione apud Æschinem διωμολόγηται,Pactum est, Conuentum est,Pacto promissum est. In disputatione etiam qui inter se disceptant,dicuntur διομολογήσασθαί τι pro Constituere inter se, seu Ponere aut fateri ita esse. Plato in Philebo, ἆρ' οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα; nónne ita inter nos conuenit? Et rursum, ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Item idem, σμικρὰ ἄττα ἔμπροσθεν διομολογησώμεθα,pauca igitur prius constituamus.Sic in Euthydemo,τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον ᾗ οὔπω διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοί, nondum constitutum & ratum.Bud. Significat etiam(inquit idem Bud. pag.775) Stipulor, Paciscor, A te hoc contendo vt fateare.vt lib.6 De republica,ἀλλὰ μόνον λέγε,διομολογησάμενος,ἔφην ἐγώ,καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα,dicam equidem, inquam, si hæc à vobis dicta sunt vt scilicet rata maneant nec in controuersiam referantur. Hîc enim διομολογεῖσθαι non spondentis est,sed stipulantis καὶ προσδιορίζομένου. VNDE Διομολογία dicitur Huiuscemodi constitutio atque προσδιορισμός. Item Sponsio,Pactum: Aristot.Ethic.lib.9.

Διομοσία, t.2,c.1299,c. Δῖον,t.3,c.199,a

Διονομάζω,& Διονομάζομαι,t.2,c.1326,e

Διοννῦς, Διονύσια, Διονυσιάζω,Διονυσιακός,Διονυσιάς, Διονύσιον, Διονύσιος, Διονυσίσκος, Διονυσοκόλακες, vide in sequenti Διόνυσος.

Διόνυσος,ου,ὁ, Dionysus,Bacchus: qui à poetis ETIAM Διώνυσος dicitur seu Διώνυσος,metri gratia producto o. Homerus Iliad.ζ, — μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας. Odyss. ω,Χρύσεον ἀμφιφορῆα,Διωνύσοιο δὲ δῶρον. Hesiod. Aspide, Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. INDE Διονυσοκόλακες,Dionysi seu Bacchi adulatores. quo nomine vocabantur οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῖται,seu οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται,id est histriones & theatrici:quoniam in Bacchanalibus ludis præcipuè artem suam exercere solebant.qua de re & suprà in Ἀλέξανδρος, col.352,f: & t.3,c.1436,b.c. Inde ET Διονύσιος,ου,ὁ, Bacchicus. vt Διονύσιος κισσὸς apud Dioscoridem lib.2,Bacchica hedera. Sic Bacchylides apud Athenæum l.2,Διονύσια δῶρα vinum appellat: qui apud eundem libro 1 dicit etiam Διονύσιον γάνος. (Alioqui Διονύσιος est nomen proprium cùm aliorum tum Siculi cuiusdam tyranni: cuius sodales, vsque adeo & ipsum & tyrannidem κολακεύοντας, vt quum ipse obtusis esset oculis, ipsi se nihil videre simularent, Theophrastus tradit fuisse appellatos Διονυσιοκόλακας, teste Athenæo libro 6, & lib. 10) NEVTR. Διονύσιον,ου,τὸ, subaudito substantiuo ἱερόν, est Dionysi fanum, Bacchi templum. Pausan.Atticis,ἐγγυτάτω τῆς κολώνης, ἵνα τὸ Διονύσιον ἐστί. Ex Thucydide quoque Διονύσιον affertur pro Bacchi ædes. PLVR. NVM. τὰ Διονύσια, subaudito substantiuo ἱερά,Bacchica sacra, Festum in honorem Bacchi:quæ Latinis sunt Bacchanalia. Athenæus libro 4, πᾶσαν τὴν πόλιν ἐθεασάμην περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Plutarchus Alexandro, de Athenodoro histrione, ζημιωθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων ὅτι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν Διονυσίων οὐκ ἀπήντησε. Apud eundem quidam Menandro comico dicit, ἐγγὺς τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας. Solebant enim comici, tragici, eorúmque histriones & tibicines ludis Bacchanalibus certare: vnde & Διονυσιακοὶ τεχνῖται nominantur. Sic Lucianus, ἀχθῶναι γὰρ δεῖ αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. Rursum Plutarch.sub finem sui περὶ φιλοπλουτίας libelli, ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς καὶ ἱλαρῶς· ἀμφορεὺς οἴνου καὶ κληματίς· εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄρριχον ἠκολούθει κομίζων· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. ἀλλὰ νῦν ταῦτα παρορᾶται καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων παραφερομένων καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Idem dicit Διονυσίοις pro ἐν τοῖς Διονυσίοις, ludis Bacchanalibus:in libro De exilio, Διονυσίοις ἐν Ἄργει πανηγυρίζειν. Et Athenæus libro 7, κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων, sub. ἑορτήν, pro eodem. INDE Διονυσιάζειν dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare. Athenæus lib. 10, de Anthia Lindio poeta, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμμάχους. ἐξῆγε τε κῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Alibi Διονυσιάζοντες dicuntur Liberalia celebrantes,& agona spectantes in Liberalibus spectaculis.Bud. Solebant autem Διονυσιάζειν,seu τὰ Διονύσια ἄγειν,ineunte vere. Præterea à Διόνυσος est POSSESSIVVM Διονυσιακός,οῦ,ὁ, Bacchicus vel Bacchanalis. vt Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, Athen.libro 11: & Διονυσιακοὶ χοροί,apud eundem libro 4. Sic idem libro 14, dicit Διονυσιακὴ πυρρίχη: & Διονυσιακὰ ἀθύρματα, lib.4, τύμπανα καὶ νεβρίδας καὶ παντοδαπὰ ἄλλα ἀθύρματα Διονυσιακά. Et libro 10, Διονυσιακὴ ἐσθής. Itidem Plutarch. ἀνεστεμμένας κιττῷ καὶ Διονυσιακῆς τρυφῆς ὀδωδυίας. Item Διονυσιακὸς νόμος apud Æschinem: & Διονυσιακὸν θέατρον apud Thucydidem libro 8,pag.293. Sunt & Διονυσιακοὶ τεχνῖται,qui Διονυσοκόλακες vocantur, vt paulo suprà docui. Est INDE ET Διονυσιάς,άδος,ἡ,idem significans quod Διονυσιακή,Bacchica,Bacchanalis. Sed Διονυσιάδα appellant nonnulli etiam herbam illam quæ ἀνδρόσαιμον alio nomine dicitur, teste Dioscoride libro 3,cap. 174:forsitan quia folia eius trita οἰνῶδη χυλὸν ἀφίησι. vt apud Plinium libro 37,cap.10, Dionysias gemma,nigra ac dura, rubentibus maculis, ex aqua trita saporem vini facit,& ebrietati resistere putatur. Idem Plinius libro 24,cap.18, [illegible] eandem hèrbam nominari Dionysonymphadem refert,quoniam vino mirè conueniat. Denique à Διόνυσος est DIMINVT. Διονυσίσκος, Bacchulus. Autor Definit.medic. Διονυσίσκους vocari dicit osseas eminentias quæ prope tempora nascuntur, alio nomine dictas κέρατα, id est cornua, detorta à cornigeris animalibus appellatione. Numerantur autem inter affectus præter naturam, & ita dicuntur à Baccho, quoniam eum poetæ cornutum fingũt.Gorr. Est verò & aliud à Διόνυσος DIMINVTIVVM, Διοννῦς nimirum:quod ab Hesychio exponitur γυναικίας καὶ παράθηλυς, mulierosus & effœminatus.pro quo Etymologus habet, Διομνῦς, ὁ γυναικίας ἢ παίθηλυς: perperam posito μ pro ν. Eustathius verò muliebrem vestem ita nominari scribit. Exponens enim hæc verba Homeri Iliad.ζ, Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ: hæc, inquã, verba exponens, dicit Homeri posteros inde sumpta occasione, δειλόν τε τὸν Διόνυσον πλάττειν καὶ θηλυστολοῦντα: subiungens, ὅθεν καὶ Διοννῦς παρ' αὐτοῖς ἡ γυναικεία ἢ θῆλυς ἐσθής, ἢ ἄλλο τι.

Διόνυχον, t.2,c.1345,g

Διόπαις,t.1,c.1024,a. Διόπατρος,ib.b

Διόπτρα,t.2,c.1505,d. Διοπετής,t.1,c.1024,b

Διοπτεύω, t.2,c.1385,d

Διόπη, Inauris genus est,& secundum alios calceamenti. Hesychio enim διόπαι sunt εἴδη ἐνωτίων, aliis autem

ὑποδημάτων: forsan quòd duobus essent pertusa foraminibus. A

Διοπομπέω,ῶ,t.1,c.1024,c.& t.3,c.199,a.

Δίοπος,t.1,c.1220,d. ‖ Δίοπος dicitur etiam Qui habet duo foramina: δύο ὀπάς. vt Athenæus libro 4, tradit apud Alexandrinos esse quosdam διόπους αὐλούς,& quosdam dictos ὑποτρήτους.

Διοπλύω,t.2,c.1385,b.
Διοπλὴρ,t.2,c.1384,e
Διόπλυς,ib.
Διόπλομαι,ib.c
Δίοπλος,t.2,c.1385,b.
Διόπλεα,t.2,c.1384,f
Διοπλεισμός,t.2,c.1385,b. B
Διοραπκός,t.2,c.1419,c
Διοράω,ib.b.
Διοργάνωσις,t.1,c.1239,a
Διοργίζω,& Διοργίζομαι,t.2,c.1427,a
Διόργυιος,t.2,c.1436,b.
Διορθόω,t.2,c.1440,a
Διόρθωμα,ib.f.
Διόρθωσις,ib.
Διορθωτής,ib.g.
Διορθωτικός,ib.
Διορί[illegible],t.2,c.1466,c.
Διορίζω,t.2,c.1472,b
Διορίζεσθαι,Serescere,&c.t.2,c.1476,g
Διορισμός, t.2,c.1473,a.
Διόρνυμαι,t.2,c.1493,g
Διόρνυμι,ib.
Δίορος,t.2,c.1466,b
Διόροφος,t.1,c.1253,f.
Διορόω,t.2,c.1476,g
Διορρόω,ib. C
Διορυγή,t.2,c.1481,c
Διόρυγμα,ib.
Διορυκτής, ib.h
Διόρυξ,ib.d.
Διορύπλω,ib.a
Διορχέομαι,t.2,c.1485,f.
Διόρωσις,t.2,c.1477,a

Δῖος,t.1,c.1025,a

Διοσδότους, Hesychius affert pro ὑπὸ Διὸς δεδομένους, à Ioue datos.

Διοσημεία, t.1,c. 1024,g.
Διοσημία, ib.
Διόσκοροι,ib.a.
Διοσκουρεῖον,ib.

Διοσκουρίδαι,à Plut.in Theseo nominantur οἱ Τυνδαρίδαι, Tyndari filii, nimirū Castor & Pollux: quos alii Διοσκούρους siue Διοσκόρους appellant. D

Διόσκουροι,t.1,c.1024,a

Διόσκω,Oculos huc illuc circunfero. Hesych. διόσκειν esse dicit τὸ διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα: sed poni etiam ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ: esse etiam τὸ διαπολέσαι καὶ τὸ διαφθεῖραι.

Διοσκώλιον,idem dictum fuisse scribit ἱερεῖον ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἑστήκεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδί: Polemon τὸ Διὶ τεθυμένον ἱερεῖον: alii τὸ μέγα καὶ τέλειον. E

Δίοσμος,apud Theophr.esse dicitur vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit: δύναμις πορθμευτικὴ τῶν ὀσφραντῶν. non esse autem odorandi instrumentum καὶ αἰσθητήριον naris,sed cerebri ἡ μαστοειδὴς ἀπόφυσις.

Διοσπολιτικόν, dicitur medicamentum quoddam à Galeno & Paulo Ægineta, forsan quòd Diospoli primùm inuentum sit aut fieri solitum. Fuit autem Διὸς πόλις Ægyptiæ Thebaidis vrbs maxima, alio nomine Ἑκατόμπολις dicta: cuius ciues Διοσπολῖται.

Διόσπυρον,genus est cerasi seu fructus ceraso similis.vt ex Theophrasto patet Hist.plantarum libro 3,cap.13. Ibi enim de ceraso loquens, ὁ δὲ καρπὸς (inquit) ἐρυθρὸς, ὅμοιος διοσπύρῳ τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος ἡλίκος κύαμος· πλὴν τοῦ διοσπύρου μὲν ὁ πυρὴν σκληρὸς, τοῦ δὲ κερασοῦ μαλακός. Meminit Galenus quoque huius fructus, lib.2 De aliment.cap.8, vbi ipsum numerat inter fructus syluestriū arborū. Ibi tamen non διόσπυρα scriptū, verùm διόσφυρα: sed perperam procul dubio. Apud Plin. verò l.27, c.11, lithospermon aliqui ægonychon vocant, alii Dios pyron, alii Heracleon. F

Διόστος,t.2,c.1522,g G

Διότι,pro δι' ὅτι,Propter quid. διὰ τί. apud Arist. sæpe, teste B. Xen. quoq; pro Propter quid vsurpauit, sed citra interrogationē, pro Quare, Qua de causa, Quamobrem, Cur. Itidémque apud Proclum & alios philosophos τὸ διότι, Causa cur: τὸ αἴτιον. vt & Diogen. Laert. τὸ ὅτι καὶ τὸ διότι. Alioqui significat etiam Quoniam, Quia, Propterea quòd: veluti quum Aristoteles in Problem. proposita quæstione quapiam, respondet per διότι. Itidémque Xenoph. & Lucian. vsi esse comperiuntur, necnon Demosthenes, teste Budæo: qui & pro Propterea vsurpari nonnunquam tradit ex Argyropylo & Bessarione, Lucian. etiam autorem citans. Interdum & pro simplici ὅτι ponitur, significante Quód. Demosth. Pro H

cor. πυνθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαι ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Sic Crito comicus apud Athen. lib.4, Πάντων ἀκούων διότι παρὰ σίτῳ τόπος Οὗτος τρία μόνον ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ. Et Xen. λέγω διότι ἀφανίζουσιν, dico φ obruunt. id est ὡς seu ὅτι.

Διοτρεφής,t.1,c.1024,f.
Διουρεῖσθαι,t.2,c.1498,e
Διυρέω,t.2,c.1548,c.
Διουρητικός,ib.
Διουρίζω,t.2,c.1476,a.
Διοχετεύω,t.2,c.1572,a
Διοχής,t.2,c.1580,d.
Διοχλέω,t.2,c.1576,d
Διοχλίζω,t.2,c.1577,e.
Διοχλοῦμαι,t.2,c.1576,e
B Διοχυρόω,t.1,c.1373,h.
Δίοψ,t.2,c.1385,c
Δίοψις,t.2,c.1384,c

Διπάλαιστος,Qui duorum palmorum est,Bipalmis.

Δίπαλτος,t.3,c.30,e.
Διπάλτως,ib.f
Διπηχαϊκή,t.3,c.284,h.
Διπηχυαῖος,ib.
Δίπηχυς,ib.

Διπλάζω, Duplex seu geminus sum. vt apud Sophoclem, in Aiace, pag.17, chorus interroganti se Tecmessæ malitne Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, Ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών, respondet, Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακὸν, maius sanè malum est quod duplex est: hoc est τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι. C Exponitur etiam Duplico, Gemino, vt διπλασιάζω: sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Menander apud Athen. l.8, dicēs, Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;

Δίπλαξ,t.3,c.344,f.& 489,f.
Διπλασιάζω,t.1,c.489,c
Διπλασιασμός,ib.
Διπλασιολογία,ib.b
Διπλάσιος,t.1,c.488,h.
Διπλασίων,ib.
Διπλασίως,t.1,c.489,b.
Διπλῆ,t.1,c.487,f
Διπλῇ, t.1,c.488,a

D Διπληγίδες, s. χλαῖναι, eædem sunt quæ δίβολοι seu διπλοΐδες, Duplices lænæ, vt testatur Poll. Sed scribendum potius διπληγίδες, vt in Ἀπλήγιος docui suprà, c.491,a.

Διπλόη,t.1,c.487,f.
Διπλοΐζω,t.1,c.488,b
Διπλοΐς,ib.a.
Διπλόομαι,ib.b
Διπλόος, seu Διπλοῦς,t.1,c.487,c

Διπλοσήμαντος,ου,ὁ καὶ ἡ,Duplicem habens significationē. Aristot.

Διπλόω,t.1,c.487,c.
Δίπλωμα,t.1,c.488,b
Διπόδης, t.3,c.514,f
E Διποδία,t.3,c.510,f.
Διπόδια,τὰ,ib.g.& 516,e
Διποδιαῖος, t.3,c.516,b

Διπόλια,τὰ, eadem quæ Διϊπόλια: festum quoddam Athenis, teste Hesychio, qui & Laconicæ saltationis genus esse tradit.

Δίπολις,εως,ἡ,Lemnus dicitur,à duabus quas habet vrbibus, Hephæstia & Myrina. Etymol.

Δίπολος, t.3,c.465,b

Διπόταμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Duos habens fluuios.

Δίπους,t.3,c.510,f.
Διπρόσωπος,t.2,c.1403,e
F Δίπρυμνος,t.3,c.575,d.
Δίπρωρος,t.3,c.580,h
Δίπτερος,t.1,c.1715,g.
Δίπτερυξ,t.1,c.1720,f
Δίπτυξ,t.3,c.594,a.
Δίπτυχα,aduerb.t.3,c.593,g
Διπτυχής,t.3,c.594,a.
Διπτυχίζω,ib.
Δίπτυχος,t.3,c.593,g

Δίπυλον,Hesychio est ὑπόφορον. Sonat tamen potius Duas portas habens. Alioqui est nomen propriū loci prope Athenas in Plut. Pericle.

Διπύρηνος,t.3,c.637,g

Δίπυροι ἄρτοι, Hesychio sunt οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι, Qui secundò assantur, Qui recoquuntur & secundos experiū- G tur ignes, Bis ignem experti. Athen. libro 3, dicit esse ἄρτους τινὰς τρυφῶντας: afferēs hoc hemistichium ex Eubuli Ganymede, Διπύρους τε θερμούς. vt Gorr. quoque δίπυρον & διπυρίτην ἄρτον apud Hippocr. esse dicit panis genus delicatum, & ad aquam intercutem cibo vtile. Alii tamen panem nauticum interpr. & sanè non esse ex delicatioribus panibus patet ex hoc apud Suidam loco, σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο. Suidas à H Romanis παξαμᾶν vocari tradit hūc panem. At Aristoph. Ranis dicit, Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας, pro διπλᾶς, Duplices, seu Duplici lucentes igni.

Διρκαία,ας,ἡ,à nonnullis dicitur quæ ab aliis Κιρκαία, teste Dioscoride lib.3,c.134. At Δίρκαιον vocari à nonnullis

τὸν δαῦκον, idem testatur cap.83, eiusdem libri.

Δίρκοι, οἱ, dicuntur τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων, quæ & φθίρες, quoniam sunt ὅμοια φθειροῖν. Ita Eust.p.368, vbi ex Pausaniæ quoque lexico affert, Δίρκοι, οἱ φθίρες.

Δὶς, Bis, t.1, c.1021, g. Δὶς, Iupiter, t.1, c.1023, g

Δίσαλα, Hesychio ἀκαθαρσία, Immunditia, Sordes: ET Δισαλέος, eidem ῥυπαρὸς, Sordidus. Suprà per ει.

Δίσδημαι, eidem est ζητῶ: Doricè pro δίζημαι, Quæro.

Δισεγγόνη, t.1, c.841, d. Δισέγγονος, ib.

Δισεγγυάω, ῶ, Fidem sponsione libero. v.l.

Δίσεκτος, Bissextus. Ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα, intercalaris dies, qui singulis quadriennis intercalatur post VI Kal. Martii. bis enim tunc numeratur iste dies VI Kal. Mart. & duo illi pro vno habentur.

Δισεξάδελφος, Fratris sororisque abnepos: sexto gradu est cognatus ... is. Bud.

Δίσεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis coctus, Recoctus. δίπυρος.

Δισθανὴς, t.1, c.1565, d

Δισθετοπύμδρος, Animi anxius, Perplexus. v.l. ex Polyb. Epit. sed perperam pro δυσθετούμενος.

Δισκάζεται, Hesychio est διαφέρεται.

Δίσκειος, t.3, c.290, a

Δισκέλλα, Hesychio σπυρίς: Latinis Fiscella.

Δισκὸς, t.3, c.290, a. Δισκεύω, t.1, c.1018, d

Δισκέω, ib. Δισκοβόλος, ib.b

Δισκοειδὴς, ib. Δίσκος, t.1, c.1017, g

Δισκουρία, t.1, c.1018, c. Δισκουρία, ib.d

Δισκοφόρος, ib.c

Δίσκω, Iacio. βάλλω, δίκω. vulg. lex. sine vlla autoritate. nisi forte ex Varino, qui pro his Hesychii, Δίσκω, δίκην ὑπερβάλλειν, reponit, Δίσκειν ἢ δίκειν, ὑπερβάλλειν.

Δισμύριοι, t.2, c.990, h. Δίσπαππος, t.3, c.35, e

Διαπιθαμαῖος, t.3, c.953, e. Διασπιθαμιαῖος, ib.g

Δισπίθαμος, ib.b

Διασποδία, Saltationis species. Suid. ex Aristoph.

Διασπόνδειος, t.3, c.941, d. Δισσάκις, t.1, c.1022, b

Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum. Eandem ob rem & δικρατεῖς nominat.

Δισσεύω, t.1, c.1022, b. Δισσολογέω, t.2, c.633, b

Δισσὸς, t.1, c.1022, a

Δισύλλαβος, Qui duarum est syllabarum.

Δισύμφωνος, Qui duarum est consonantium. VNDE Δισυμφωνεῖν, Esse duarum consonantium. Voces grammat.

Διστάζω, Fut. άσω, vel άξω, Dubito. διχῶς βούλομαι, καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ διάνοιαν, inquit Etymologus. Synes. epist. 44, τοῦτο ἐκεῖνο μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς, nec dubites. Pass. τὸ διστάζόμενον, De quo dubitatur, Dubium. VNDE Δισταγμὸς, οῦ, ὁ, Dubitatio. Plut. ET Διστακτικὸς, οῦ, ὁ, Dubitatiuus. vt apud grammat. διστακτικὸν ἐπίρρημα: & διστακτικὸς σύνδεσμος. SED ET Δίστασις, εως, ἡ, affertur pro Dubitatio: necnon pro Dissensio. sed in hac posteriore significatione diceretur potius διάστασις. In priore autem Demosth. dicit, αὐτοῦ διστάσεως ἐψηφίσαντο.

Διστάσιον, Duplo pondere rependendum: vel Qui duplum ponderat. Bud.

Διστακτικὸς, οῦ, ὁ, Discretiuus. vt à Gaza, Gramm. lib.4, ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις dicitur διστακτικὴ, pro Modus discretiuus seu conditionalis. Signif. etiam Dubitatiuus.

Διστραφέες, Bis sepulti. à nom. sing. διστραφής.

Διστεγία, ας, ἡ, Duplex tectum. Aliis, Domicilium duas contignationes seu tecta habens.

Δίστεγος, t.3, c.973, h. Διστιχία, t.3, c.983, d.

Διστιχίασις, ibid. Δίστιχος, ibid.

Διστοιχία, t.3, c.985, f. Δίστοιχος, ib.e

Δίστοκος, t.3, c.1534, c

Διστοχίασις, in v.l. perperam pro διστιχίασις.

Δίστομος, t.3, c.1044, a.

Δισύλλαβος, t.2, c.581, a

Δισύπατος, Bis seu iterum consul, Secundùm consul.

Δισφαξ, t.3, c.1159, c

Δίσφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Molestus. vulg. lexica perperam pro

A Δύσφορος.

Δισχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bifidus. Suprà in Δίκροος.

Δισχιλιάς, t.4, c.522, h. Δισχίλιοι, t.4, c.521, h

Δίσχωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtroque claudicans pede.

Δισώματος, t.3, c.1215, h. Δίσωμος, ib.

Διτάλαντος, t.3, c.1254, g. Διτοκέω, t.3, c.1534, c

Δίτοκος, ib. Διτειχίασις, t.3, c.983, d

Δίτοιχος, t.3, c.1654, e

Διτλαχῶς, Hesychio διπλῶς, Dupliciter, Bifariam.

Διττογλωττία, t.1, c.855, h

B Διττόγλωττος, ib. Διττογονέω, t.1, c.841, c

Διττολογέω, t.2, c.633, b. Διττολογούμενα, τὰ, ib.d

Διττὸς, t.1, c.1022, a. Διϋγραίνω, t.3, c.1729, b

Δίϋγρος, t.3, c.1728, c. Διϋλάζομαι, t.3, c.1741, h

Διϋλίζω, t.3, c.1742, b. Διΰλισις, ib.c

Διϋλιστήρ, ib. Διϋπνίζω, t.3, c.1754, c

Διϋφαίνω, t.3, c.1768, g

Διφαλαγγία, ας, ἡ, Duplicata phalanx, seu Duæ phalanges. Ælianus, καὶ διὰ τοῦτο γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ μὲν μονοφαλαγγίᾳ, ποτὲ δὲ διφαλαγγίᾳ ἢ τριφαλαγγίᾳ ἢ τετραφαλαγγίᾳ.

C Ibidem dicit ἀντίστομος διφαλαγγία. INDE Διφαλαγγάρχης, seu Διφαλάγγαρχος, ου, ὁ, Præfectus duarum phalangum. ET Διφαλαγγαρχία, ας, ἡ, eiusmodi præfectura. Ælian. αἱ δὲ δύο φαλαγγαρχίαι, διφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐννενήκοντα δύο. Vide & Suid. de ἀντιστόμῳ διφαλαγγίᾳ.

Διφασία, t.4, c.53, c. Διφάσιος, ib.

Δίφατος, t.4, c.54, b

Διφάω, ῶ, Quæro. vt Hesychius διφᾶν exponit ζητεῖν, ψηλαφᾶν, ἐρευνᾶν. Hesiodus, τὴν διφῶσα καλιὴν, tuam quærens domum. Hom. Il. π, τήθεα διφῶν Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι.

D VNDE Διφήτωρ, ορος, ὁ, Quæsitor, Indagator.

Διφέροντα δένδρα, vide paulo pòst in Διφορέω.

Διφθέρα, ας, ἡ, Pellis seu Exuuium. vt διφθέρα λέοντος, Pellis seu exuuium leonis. Quomodo & Plutarchus in Problem. διφθέραν de pelle canis dixit. Membranæ etiam in quibus scribitur, διφθέραι appellantur. sunt enim & ipsæ ex animantium pellibus confectæ, ouium, caprarum, vitulorum etiam. vnde prouerbium, Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelle Amal-

E theæ capræ habere membranas in quibus facta hominum notet, & tandem aliquando ea inspiciens, beneficio vel pœna rependat. Itidē Herodot. l.5, p.194, τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando ἐν σπάνει βίβλων ἐχρέωντο διφθέρῃσι αἰγέῃσί τε καὶ οἰέῃσι, quoniam aliquando in penuria papyri vtebantur membranis seu pellibus caprinis & ouinis. ἔτι δὲ (inquit) καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων εἰς τοιαύτας διφθέρας γράφουσι. Theodoritus quoque in Hist. Ecclesiastica ita vocat membranas, teste

F Budæo. Itidémque quum Socrates apud Plutarchum in Hellenicis quæst. pag.529, dicit, ταῦτα ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφαται, intelligendæ videntur laminæ seu tabulæ æreæ quæ membranarum vicem præstarent. Adhæc διφθέρας nominant pelles tentorias, seu pelles quæ in castris σκηνῶν loco sunt. vt apud Athenæum libro 12, Perdiccæ & Cratero φιλογυμναστοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαίαι τοῖς μεγέθεσιν, ὑφ' αἷς περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο. Bulga etiā διφθέρα dicitur. id est Saccus coriaceus seu pelliceus.

G Quomodo accipiunt in hoc loco Plutar. Sympos. septem sapientum, ἐν ταῦθα νεανίσκος, ὡς ἐφαίνετο, νομευτικὸς, ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἔδειξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου. in bulgam enim seu saccum coriaceum inuoluerat. nisi malis simpliciter In pellem. Denique διφθέρα dicitur Coriacea vestis, Tunica è pellibus. quales sunt pastoritii rhenones, seu Saga pellicea. Aristophanes in Nub. ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de caprario. Lucian. in Timone, ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἢ ἡμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν, hanc pellem. Ex Arriani quoque libro 6, pagina 195, Budæus διφθέραν affert pro rhenone seu veste pastoritia. INDE Διφθεράλοιφος apud Cyprios dicitur ὁ γραμματοδιδάσκαλος, teste Hes. quoniam videlicet membranas in scribendo, literis exaratis veluti inducit & illinit. ET

Διφθερίας,ου,ὁ, dicitur ὁ διφθέραν ἐνημμένος seu περιηπτιμένος, Qui gestat eiusmodi pelliceā seu coriaceam tunicā. Lucian. in Tim. διὰ ταῦτα δικέλλης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ. pro quo paulo suprà dixerat ὑποδίφθερος & διφθέραν περιηπτισμένος, pelle amictus. Varro sub finē lib. 2 De re rustica, Neque non quædam nationes harū (sub. caprarum) pellibus sunt vestitæ, vt in Getulia & in Sardinia. cuius vsum apud antiquos quoque Græcos fuisse apparet, quòd in tragœdiis senes ab hac pelle vocantur διφθερίαι, & in comœdiis qui in rustico opere morantur, vt apud Cæcilium in Hypobolimæo habet adolescens, apud Terentium in Heautontimorumeno senex. Itidem Poll. libro 4, inter personas tragicas numerat seruum διφθερίαν, & χλαῖν διφθερῖτιν. Vbi nota fœmin. hoc διφθερῖτις, ex MASCVL. διφθερίτης, idem significante quod διφθερίας. Annumerat verò & hanc διφθερῖτιν χλαῖν τοῖς οἰκετικοῖς προσώποις τραγικοῖς. ITEM Διφθέριον hinc dicitur vlcus quoddā, in Hippiatr. γίνεται διφθέριον ὑπὸ βύρσαν λευκόν, ὡς μυδᾶν τὸν τόπον. perperam enim ibi scriptum διαφθέριον. Bud. NECNON Διφθερόω, & Καταδιφθερόω,ῶ, Pelle obtego, Corio intego. Plutarch. Symp. 4, probl. 2, τὸ δέρμα τῆς φώκης καὶ τὸ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι. — A, B, C

Δίφθογγος, t. 4, c. 137, c

Δίφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biferus, Bis anno fructum ferens. vt διφόρου συκῆς apud Aristotelem, Biferæ ficus. Et Ephorus Cumanus δίφορος dictus fuit, quoniam Isocrati præceptori suo δὶς ἐτέλεσε τοὺς τῆς παιδεύσεως μισθούς. Hesych. At Leuit. cap. 19, vbi quædam edit. habent, τὸν ἀμπελῶνά σου οὐ κατασπερεῖς δίφορον, Complut. exemplar habet διάφορον: rectius. nam & Hebraici textus versio habet, Agrū tuum non conseres diuerso semine. INDE Διφορέω, ῶ, Biferus sum, Bis fructum fero. δικαρπέω. Theophr. in 2 De caus. καὶ διφοροῦσιν ἔνιοι ἢ καὶ τριφοροῦσιν αὐτῶν διὰ πλῆθος τροφῆς. Et alibi διφοροῦντα δένδρα dicit, Arbores biferæ. pro quo & διφέροντα apud eum legitur, teste Budæo. Affertur certè ex eo hic locus, τὸ δ' ἐπὶ τῶν διφερόντων δένδρων, ὅμοιόν τινα τρόπον ἐπὶ τῶν προβάτων γίνομενον. Sed suspecta est hæc scriptura, & reponendum videtur potius διφοροῦντων. At διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua apud grammaticos pro Duobus modis efferri vel scribi. vt πάρδαλις dicitur διφορεῖσθαι, quoniā & πόρδαλις dicitur. Itidémque εἰμὶ διφορεῖται, quoniam dicitur etiam ἡμί. Et διφορεῖται δίνη, quoniam dicitur & δεῖνη. qua de re vide & t. 1, c. 1927, d. e. Apud Alexandrum verò Aphrod. in Topic. est etiam διφορούμενος συλλογισμός, teste Bud. — D, E

Δίφρα, metaplasmo generis poetæ in primis dicunt pro δίφροι, à δίφρος. Eust.

Διφράγης, Hesychio teste sunt τινὲς στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πέρσαις ταγαί. — F

Δίφραξ, t. 1, c. 1023, f.	Διφρεία, ib.
Διφρεύτης, ib.	Διφρεύω, ib. e
Διφρηλασία, ib. d.	Διφρηλατέω, ib.
Διφρηλάτης, ib.	Διφρηφόρος, ib. b
Διφρίς, ib. f.	Διφρίσκος, ib. g
Διφροπηγία, ib. b.	Δίφρος, t. 1, c. 1022, g
Διφρουλκέω, t. 1, c. 1023, d.	Διφρουργία, ib.

Διφροφορέω, & Διφροφορέομαι, ibid. c

Διφροφόρος, ib. b

Διφρυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bis tostus, seu Qui bis torretur. Medici & metallici διφρυγὲς vocant perfecti æris veluti fæcem subsidentem & cohærentem imæ fornacum parti. Fit enim è luto quod è specu quodam Cypri sublatum primò arefit sole, mox circundatum sarmentis vritur: atque ex eo διφρυγοῦς nomen inuenit, quoniā bis torretur, & solis nimirum ardore & calore ignis, vt testatur Diosc. lib. 5, c. 120, vbi tria eius genera facit. Itidémque Plin. l. 34, c. 13. vbi inter alia dicit, Facilè ab ea discernitur quam in iisdem officinis diphrygem vocāt Græci, ab eo quòd bis torreatur. — G, H

Διφυής, t. 4, c. 273, f.	Διφυΐα, ib. h
Δίφυλλος, t. 4, c. 248, g.	Δίφυον, t. 4, c. 274, a

Δίφωνος, Duplicem edens vocem. Item Duplici voce loquens, Bilinguis. Hesychius enim διφώνους exponit διγλώσσους.

Δίχα, t. 1, c. 1022, b.	Διχάδε, ib. d.
Διχάζω, ib. e	

Δίχαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bipertitus. v. l. sed sine exemplo.

Δίχαλκον, t. 4, c. 382, e.	Δίχαλος, t. 4, c. 514, h
Διχαστήρ, t. 1, c. 1022, e. & t. 3, c. 1396, c. ob.	
Διχῆ, t. 1, c. 1022, f.	Διχηλέω, t. 4, c. 515, b
Διχηλέω, ib. a.	Δίχηλος, t. 4, c. 514, h

Διχήμερον, apud Pollucem l. 1, cap. 7, perperam scriptum pro δεχήμερον, vbi nimirum dicit, διελόντι δ' εἰς τρία τὸν μῆνα, τὸ τρίτον αὖ αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον, si in tres partes diuidas mensem, tertia eius pars δεχήμερον nominari queat: vtpote decem diebus constans. ter autem decē faciunt triginta: qui numerus est dierum mensis.

Διχθά, t. 1, c. 1022, f.	Διχθάδιος, ib.
Διχθάς, ib.	Διχίτων, t. 4, c. 528, a

Διχογνωμέω, ῶ, idem quod διγνωμέω seu διχογνωμονέω: tanquam ex διχόγνωμος, idem significante quod δίγνωμος seu διχογνώμων. Sed nulla horū afferuntur exēpla.

Διχογνωμονέω, t. 1, c. 1844, b.	Διχογνώμων, ib.
Διχόθεν, t. 1, c. 1022, f.	Διχόθυμος, t. 1, c. 1602, d
Διχοίνικος, t. 4, c. 545, c	

Δίχολος ἔκφυσις, ex Dioscor. lib. 3, cap. 158, affertur pro Bifidus exortus, Biforcipes seu diuaricati cauliculi. Sed mendosa ea scriptura est, & reponendum δίχηλος, vt quædam edit. habent.

Διχόλωτος ἀνάγκη, ex Epigrammat. pro Necessitas duplicis iræ.

Διχόμην, t. 2, c. 920, c.	Διχομηνία, ib. a
Διχομηνιαία ἡμέρα, ib. b.	Διχόμηνος, t. 2, c. 919, g

Διχόμητις ἔρις, Contentio duplicis consilii. pro Anceps & dubia.

Διχονοέω, t. 2, c. 1066, f. & 1077, b

Διχόνοια, t. 2, c. 1066, f.	Διχόρειος, t. 4, c. 574, g
Διχορεία, t. 4, c. 573, f.	Διχορειάζω, ib.
Διχοστασία, t. 1, c. 1734, g.	Διχοστατέω, t. 1, c. 1736, f
Διχοτομέω, t. 3, c. 1393, e.	Διχοτόμημα, ib.
Διχοτομία, ibid. f	

Διχότομος, ibid. b. d. & 1399, g.

Διχότομος μήνη, t. 2, c. 919, f. ob.	Διχοτόμος, t. 3, c. 1393, e
Δίχους, t. 4, c. 481, h	

Διχοφορεῖ, affertur pro In duo scinditur.

Διχοφροσύνη, t. 4, c. 198, g.	Διχόφρων, ib.
Δίχοια, t. 4, c. 629, e.	Διχονοέω, t. 4, c. 644, a
Διχονοκατάληκτος, ib.	Δίχονος, ib.
Δίχοος, t. 4, c. 629, e.	Δίχωμος, t. 4, c. 634, a
Διχῶς, t. 1, c. 1022, f.	Δίψα, t. 1, c. 1026, b

Δίψαι, Hesychio βλάβαι: forsan à themate δίπτω idem significante quod ἴπτω. Affert idem & δίψιον pro βλαπτικόν.

Διψακός, t. 1, c. 1027, b.	Διψαλέος, t. 1, c. 1026, f

Διψάδα, idem quod δίφθερα, hoc est δέλτος. Hesych.

Διψάς, t. 1, c. 1026, f.	Διψάω, t. 1, c. 1027, a
Διψέω, ibid.	Δίψη, Ionicè pro δίψα, Sitis.
Διψηρός, t. 1, c. 1027, g	
Διψητικός, ibid. b. & t. 3, c. 150, c. ob.	
Διψητικώτατος, t. 1, c. 1027, b.	Διψητικώτερος, ib.
Δίψιος, t. 1, c. 1026, d.	Vide & Δίψαι paulo antè.
Διψοποιός, t. 1, c. 1026, c.	Δίψος, ib. b

Διψυχία, ας, ἡ, Hesychio ἀπορία, Dubitatio, Hæsitatio. quum nimirum animus in dubio est & velut in duas partes scinditur.

Δίψυχος, t. 4, c. 754, d.	Διψώδης, t. 1, c. 1026, h
Δίω, Timeo, t. 1, c. 921, a.	Δίω, Persequor, t. 1, c. 1027, c.

Διωβόλιον, ου, τὸ, diminutiua voce pro διώβολον, Duo oboli. Aristoteles Politic. 2, cap. 5, τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον.

Διώβολον, t. 1, c. 713, d. & t. 3, c. 1605, a. ob.

Διωγκόω, ῶ, Pertumeo. vulg. lex. Sed viderint. nam per tantùm ὄγκος dicitur Tumor: & Διοιδκόω, Pertumefacio, Tumore distendo.

Δίωγμα, t. 1, c. 1028, b.	Διωγμός, ib.
Διωθέω, t. 4, c. 767, g.	Διωθίζω, t. 4, c. 771, g
Διωθισμός, ib.	Διωκάθω, t. 1, c. 1028, f

Διωκτέος, Persequendus, Insectandus.
Διώκτης, t.1, c.1028, d
Διωκτήρ, ου, ὁ, Persequēs, Vrgens. Greg. Naz. τὴν σκυθρωπὴν καὶ διωκτῆρα ἁμαρτίαν, horrendum & persequens peccatū. Ita v.l. Sed hæc mendi suspicione non carent.
Διωκτός, t.1, c.1028, d. Διωκτύς, ib.
Διώκω, t.1, c.1027, e. & t.4, c.128, e. ob.
Διωλύγιον, Hesychio est ἦχος ὁ ἐπὶ πολὺ, μέγα καὶ σφοδρὸν, διατεταμένον, Longè latéque sonans, Magnum & vehemens, Longè latéque se extendens. vt Suidas quoque exponit μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον, addens, διωλύγιον κακὸν prouerbialiter dici ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων, de iis qui magnum aliquid & atrox malum sustinent. Idem Suid. ex Damascio affert, ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενα, ἀλλὰ ἐκ τοῦ μεγίστου φλυάρου. Item in Epigr. διωλύγιον πνεῦμα, Flatus magnus & vehemens. Et διωλύγια πράγματα Etymologo τὰ μεγάλα καὶ χαλεπὰ, Res arduæ.
Διώμνυται, Hesychio est ὀμνύει: quod & per ο μικρόν.
Διωμοσία, t.2, c.1297, d. Suidas tradit Simocatum διωμοσίαν vsurpasse pro ὅρκον, quum dicit, οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. Apud eundem Suidam LEGITVR διώμοτος, cum hoc exemplo, διωμότους ὀμνύσασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. vbi significat Iuratos. διωμωμοκότας.
Διωναίη, dicitur Venus à matre Dione. Dionys. Af.
Διωνυμία, t.2, c.1328, h. Διώνυμος, ib. g
Διώνυσος, siue Διόνυσος, vide in Διόνυσος.
Διωξικέλευθος, t.1, c.1028, d. Διώξιππος, ib.
Διώξις, ib. c
Διωχή, Suidæ est ἀνακωχή, Dilatio, hoc in loco, δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωχὴν βυλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν. Alii interpr. Spatium, Interuallum.
Διωρισμένως, Definitè. seu Seorsim, Particulatim.
Δίωρον, Hesychio est ἀσύμφωνον: aliis διάφωνον, ἀνόμοιον, Dissonum, Dissimile.
Διώροφον, dicitur τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας, Domus quæ duo tecta seu duas cōtignationes habet. Suid. Reperitur & per ο μικρόν.
Διώρυγος, t.2, c.1481, f. Διῶρυξ, ib. d
Διωρυχή, ib. Δίωσις, t.4, c.768, d
Διωστήρ, ib. Διώτη, t.2, c.1552, c
Δίωτος, ib.
Διώτας, Hes. affert pro ἐργοδιώκτας. Sed videtur scribendū potius διώκτας.
Διωφέλλειν, eidem est διορύσσειν, Perfodere.
Δίωχος, eidem est δίφρος δυνάμενος δύο χωρεῖν, Vehiculum quo duo vehi possunt. Apud Etymol. verò scriptum δίωχις, dicitúrque esse δίφρος ἅρματος ὁ δύο οἷος ἔχειν: nisi potius scribendum ὀχεῖν.
¶ Δματέα, Hesychio δαμασέα, Domanda. Doricè pro δμητέα. à themate δαμάω, per syncopē. nam HOC δμαω syncopē passum, facit fut. δμήσω, præt. perf. act. δέδμηκα, pass. δέδμημαι.
Δμῆσις, t.1, c.909, d. Δμήτειρα, ib.
Δμητήρ, ib. Δμητός, ib.
Δμήτρα, Hesychio δαμάστρα, Domitrix, Subactrix. per syncopen pro δμήτειρα.
Δμωάδες, αἱ, Ministræ, Famulæ. v.l. sed haud scio an perperam pro δμωΐδες.
Δμωή, t.1, c.910, a
Δμώϊος, Seruilis. Epigr. l.1, tit. εἰς βρέφη, legitur δμώϊον βρέφος pro Infans ex serua natus.
Δμωΐς, t.1, c.910, a
Δμῶν, Hesychio γυνὴ μεγάλη, Magna mulier.
Δμωός, t.1, c.909, h. Δμώς, ib.
¶ Δνοπάλιζεν, Hesych. exponit διὰ τῶν χειρῶν ἐδόνει καὶ ἐκίνει ἀναιρῶν: addens, poetam bis esse vsum hoc verbo. semel nimirum Iliad. δ, non procul à fine, οἱ δὲ λύκοι ὣς ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Et iterum. Od. ξ, v.501, αὐτὰρ ὁ δεῖν γε τὰ σὰ ῥάκια δνοπαλίξεις. quod δνοπαλίξεις idem Hesych. exponit δονήσεις ταῖς χερσὶ καὶ ἐκτινάξεις, agitabis manibus & excuties. vt Eustath. quoque ταῖς παλάμαις δονήσεις ἢ διινήσεις, οἷα συρράπτων ἢ καὶ ἄλλως μεταχειριζόμενος: alludens ad etymō, innuénsque δνοπαλίζειν

A dici pro δονεῖν ταῖς παλάμαις. vt & superius δνοπάλιζεν exp. ἐδόνει ταῖς παλάμαις: item ἐδόνει καὶ ἔπαλλε: indicās cōpositum esse vel ex δονεῖν & παλάμη, vel ex δονεῖν & πάλλειν. quorum vtrunque non est dissentaneum. Et δνοπάλιζεν enim expones Agitabat & percutiebat manibus: & δνοπαλίξεις, Agitabis & excuties manibus. Etymol. affert & VERBALE Δνοπάλιξις, exponens ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ἐκτίναξις, Motus & excussio quæ manibus fit. vt Suidas quoque quum δνοπαλίξεις exposuisset διὰ τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις, addit, esse à nom. ἡ δνοπάλιξις.
B Δνόφεος, t.1, c.1914, e. Δνοφερός, ib. c. & 1913, f
Δνοφόεις, εντος, ὁ, idem cum δνόφεος & δνοφερός, Tenebrosus, Obscurus. Vnde fœm. δνοφόεσσα.
Δνόφος, t.1, c.1913, e
¶ Δοάζει, Hesych. exponit ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, Dubitat. (quo significatu & δοιάζει siue ἐνδοιάζει dicitur) Item δικάζει, Iudicat. vt & δοάσσεται idem affert pro δοξάζει, συμφέρον καταφαίνει: & δοάσατο pro διενοήθη, ἐβουλεύσατο: item ἔδοξε. quarum significationum vtriusque exempla habes t.1, c.1038, d.
C Δόγμα, t.1, c.1030, c. Δογματίζω, ib. d
Δογματικός, ib. Δογματιστής, ib. e
Δογματοποιέω, ib. d
Δόδρα, ας, ἡ, Potio seu iusculum ex eo dictum quòd ex nouem speciebus fieret, vt Ausonius indicat hoc epigrammate, Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμὸς ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πέπερι. quod quidam sic interpr. Dodra vocor. quæ causa? nouem species gero. quæ sunt? Ius, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. Dicitur igitur à dodrãte. dodrans enim dicuntur nouem vnciæ.
D Δοθιὴν, ῆνος, ὁ, Furunculus: tumor ἀποστηματώδης, ex crassis humoribus in carnosis plerunque partibus consistēs, mitis quidem quum solam cutem occupat, sed peruicax & malignus vbi subter actis radicibus erumpit: vt Gorr. inter alia ex Galeno tradit, qui geminam eius differentiam facit libro 5 τῶν κατὰ τόπους. Dioscor. libro 1 cap.184, de ficubus, καταπλασσόμενα δὲ ἐφθὰ λεῖα διαφορεῖ παρωτίδας, δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Vnde Plinius lib.23, cap.7, Ad furunculos, panos, parotidas decoctæ illinuntur. Aristot. Hist. animalium libro 3, δοθιήνων καὶ φυμάτων μεστός. Apud Pollucem legitur Δοθιὴ τερμινθος, φῦμα φλύκταιναν ἔχον. Apud Suidam verò, in manuscripto etiam exemplari, Δοθίων, φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός: cum hoc exemplo, ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι. Sed valde suspectum mihi est illud Pollucis δοθιὴ τέρμινθος, quum δοθιῆνα diuersum esse tumorē à τερμίνθῳ pateat, ex his verbis Hippocr. in lib. περὶ χυμῶν, & Epidem. l.6, οὔτε φαγέδαινη οὔτε δοθιῆσιν οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Vbi notandum est, Aldinam editionem habere δοθίησιν: sed perperam procul dubio: quum alibi apud eum legatur δοθιῆνες, vt in lib. περὶ παθῶν, Χοιράδες, καὶ φύγεθλα, καὶ δοθιῆνες. Alioqui si ι subscriptum haberet, esset à nom. sing. δοθίη.
E Δοιά, ᾶς, ἡ, idem quod δοιή: at δοιά, τὰ, sunt δύο: vt δοιοί, δύο, δισσοί, à nom. sing. δοιός.
Δοιάζω, t.1, c.1066, c. Δοιδυκοποιός, t.1, c.1028, h
Δοίδυξ, ib. f. Δοιή, t.1, c.1066, c
G Δοιήμασιν, Hes. exp. ἀποφάσεσι, γνώμαις.
Δοιοί, t.1, c.1066, b
Δοίτρον, Hes. exp. πύελον, σκάφην, Solium, Alueum.
Δοιώ, t.1, c.1066, b. Δοκάζω, t.1, c.1038, c
Δοκάλια, Hesychio καλὰ, ἀγαθὰ, Pulchra, Bona.
Δοκάνην, idem Hesych. exponit θήκην, Loculum, Conditorium. mox tamen subiungens, δοκάνας esse τὰς σάλικας αἷς ἵσταται τὰ λίνα, ἢ καλάμους, varos quibus eriguntur & tolluntur retia, vel arundines.
H Δόκανα, in agro Lacedæmonio τάφοι quidam dicti fuerūt παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida & Etymologo. Sed hic affert & aliud etymon, nimirum δόκανα dicta παρὰ τὸ δοκεῖν, vtpote φαντασίαν ἔχοντα τάφων ἀνεῳγμένων. verùm ea nominis ratio minus est cōsentanea. Meminit Plutarchus quoque horum δοκάνων in suo περὶ φιλαδελφίας libello: καὶ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων (inquit)

ἀφιδρύματα Σπαρτιάται δόκανα καλοῦσι· ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα· καὶ δοκεῖ τῷ φιλαδέλφῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τὸ ἀνάθημα, τὸ κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον.

Δοκάω, t.1, c.1038, e. Hes. δοκάειν exp. τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν, Obseruare, Expectare.

Δοκέομαι, t.1, c.1029, h. Δοκεύω, t.1, c.1038, b

Δοκέω, t.1, c.1029, a

Δοκή, t.1, c.1030, b. Hesychio δοκαὶ sunt ἐνέδραι, παρατηρήσεις, Insidiæ, Obseruationes.

Δόκησα, t.1, c.1029, h. Δοκῆσαι, ib.

Δοκησιδέξιος, t.1, c.1030, b. Δοκησίνους, ib. a

Δόκησις, ib. Δοκησισοφία, ib.

Δοκησίσοφος, ib. Δοκήσω, t.1, c.1029, h

Δοκίδιον, ου, τὸ, Trabecula.

Δοκιμάζω, t.1, c.1031, g. Δοκιμάζομαι, t.1, c.1032, a.

Δοκιμασία, ib. b

Δοκιμαστέον, Probandum, Explorandum, Examinandum.

Δοκιμασταὶ, Suidæ οἱ ἐπισταὶ, Examinatores, Probatores.

Δοκιμαστής, t.1, c.1032, c. Δοκιμαστική, ib.

Δοκιμή, t.1, c.1031, f. Δοκίμιον, ib.

Δόκιμος, ib. d. Δοκιμώτατος, ib. e

Δοκίς, vide paulo pòst in Δοκός.

Δόκος, t.1, c.1030, b

Δοκός, οῦ, ἡ, Trabs seu Trabes, Tignum. τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον, dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι, vtpote δεχόμενον τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη. Homerus Iliad. ρ, Ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. Odysseæ χ, Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Aristophanes Nub. Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idē δοκὸν vocat etiam trabem qua portæ obfirmantur: in Vesp. Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν, Καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκυλιέ γ'. ibi enim schol. exponit τὴν ἀντιβάτην: intelligens non vectem seu obicem, sed trabem quæ vecti supponitur.

‖ Sunt & in meteoris δοκοὶ, à trabis figura dictæ. Plin. libro 2, cap. 26, Emicant & trabes simili modo, quas δοκοὺς vocant: qualis quum Lacedæmonii classe victi imperium Græciæ amisere. Meminit & Hesych. ‖ Δοκὸν, idem Hes. exponit τὴν ἀγχόνην: quoniam forsitan is qui se strāgulare vult, nodum informis lethi trabe nectit ab alta, secundum Maronem: vnde & Ouid. dicit sublimi à trabe pendere. ‖ Eidem δοκὸς est σκοπὴ, προσδοκία, Speculatio, Expectatio: pro quo alii paroxytonws δόκος. INDE Δοκὶς, ίδος, ἡ, Trabecula, Parua trabs seu trabes, interdum etiam simpliciter Trabs seu Trabes. Hippocr. De fract. δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μετεώρην. Vbi Galen. annotat δοκίδα nominari τὸ ὑποτεινόμενον κατὰ τὸ μῆκος τῇ κλίνῃ ξύλον, εἰ καὶ μικρὰν εἴπῃ δοκόν. Rursum Hippocr. ibidem, πρὸς τῆς δοκίδος ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν κεφαλὴν στηρίζων. Suidæ δοκίδες sunt etiam ἀστέρων εἶδος, vt Hesychio αἱ δοκοί. Hesychio δοκίδες sunt etiam numeri quidā: de quibus t.3, c.396, g. Præterea à δοκὸς est VERBALE Δόκωσις, quod Hesych. exp. στέγη, Tectum, Contignatio.

Δολαῖα, eidem Hesych. est μαστροπός.

Δόλαντον, vide paulo infrà in Δόραντρον.

Δολερός, t.1, c.1040, c. Δολερῶς, ib. d

Δολέων, Hesychio ὁ δοθιὴν, Furunculus.

Δολιεύομαι, t.1, c.1040, c. Δολίζω, ib.

Δολιόπους, ib. Δόλιος, ib. b

Δολιότης, ib. c. Δολιόφρων, ibid.

Δολιόω, ibid.

Δολίσκος, Hesychio δόλων, παραξιφίς, Dolon, Pugio.

Δολίφονον, Hes. tradit παίζεσθαι παρὰ τῷ δολοφονίου.

Δολίχαυλος, t.1, c.613, e. & t.2, c.92, g

Δολιχαύχην, t.1, c.607, e

Δολιχεγχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Longam hastam habēs. Apud Eust.

Δολιχεύω, t.1, c.1039, d. Δολιχήπους, t.3, c.511, a

Δολιχήρετμοι, t.1, c.1248, h

Δολιχογραφία, t.1, c.864, g. & 1039, c

Δολιχόδειρος, t.1, c.948, d. Δολιχοδρομέω, t.1, c.1050, b

Δολιχοδρόμος, ib. a. Δολιχόκαυλος, t.2, c.92, g

Δολιχόουρον, dicitur quoddam πάθος στίχου, quod & ὑπέρμετρος nominatur: vt apud Homerum Iliad. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Sunt qui hypermetros vocent eiusmodi versus, quoniam metri mensu-

A ram vna syllaba excedūt, & caudā habent longiorem.

Δολιχόπους, t.3, c.511, a

Δολιχὸς, t.1, c.1039, b. & 1701, f. ob.

Δόλιχος, t.1, c.1039, d. Δολιχόσκιον, t.3, c.868, a

Δολιχόσκιος, t.1, c.1039, c. Δολιώτατος, t.1, c.1040, c

Δολόεις, ib. a. Δολομήδης, t.1, c.1039, f

Δολομήτης, ib. Δολόμητις, ib.

Δολομήχανος, ib. Δολοπλοκία, ib. g.

Δολοπλόκος, ib. f. Δολορραφής, ib. g

Δολορραφία, ib. Δολορράφιος, t.3, c.667, b

B Δόλος, t.1, c.1039, e

Δολοφονέω, & Δολοφονέομαι, ibid. g

Δολοφονία, ibid.

Δολοφραδμων, Doli machinator, Dolos agitans animo, ideoque Fallax, Insidiator.

Δολοφρονέω, t.1, c.1039, h. Δολοφροσύνη, ib.

Δόλοψ, Speculator: item Leno. Hesych. enim δόλοπα exponit κατάσκοπον, μαστροπόν. (Alioqui Δόλοπες sunt etiā populi extremæ Thessaliæ incolæ, teste eodem. Meminit autem eorum Hom.) Sed & δολομάνα à Laconibus

C dici τὸν μαστροπὸν tradit.

Δόλων, ωνος, ὁ, Sica, Gladiolus seu pugio occultus: quo nimirum dolose aliquem petimus. Plut. Tiberio, ὥστε κακίνον οὐδενὸς ἀγνοοῦντος ὑποζώννυσθαι ξιφίδιον λῃστρικὸν, ὃ δόλωνα καλοῦσι. Sic Virgil. Æn. 7, Tela manu sæuósque gerūt in bella dolones. Vbi Seru. tradit dolonem esse flagellum intra cuius virgam lateat pugio, sicut Hesych. quoque δόλωνες sunt ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυμμένα. Eidem Hesychio δόλωνες sunt οἱ μικροὶ ἱστοὶ ἐν ταῖς parua vela in nauibus. vt & Poll. libro 1 autor est [illegible]

D γαν καὶ γνήσιον ἱστὸν nominari ἀκάτιον· τὸν κατόπιν, ἐπίδρομον· τὰ ἐλάττονα, δόλωνα, minus nauis velum. Sic sanè Liuius dicit Belli Macedonici lib. 4, Erat secundus petentibus Ephesum ventus: capessunt fugam sublatis raptim dolonibus. Et libro 6, Dolonibus erectis altum petere intendit.

Δόλωσις, t.1, c.1040, b. Δολόω, ib. a

Δόμα, t.1, c.940, f. & 989, b. Δομαῖος, t.1, c.940, f

Δόμεν, & Δόμεναι, Dorice pro δοῦναι apud poetas, Dare.

Δομεος, t.1, c 940, f. Δομέω, ib.

E Δομή, ib. d. Δόμησις, ib. f

Δομονδε, t.1, c.941, a. Δόμος, t.1, c.940, h

Δονακεῖον, t.1, c.1041, f. Δονακεύς, ib.

Δονακοτρόφος, ib. Δονακώδης, ib.

Δόναξ, ib. b. Δονέομαι, t.1, c.1040, h

Δονεύω, t.1, c.1041, b. Δονέω, t.1, c.1040, h

Δόνημα, t.1, c.1041, a. Δόνησις, ib.

Δόξα, t.1, c.1033, c. Δοξάζω, t.1, c.1037, d

Δόξαι, t.1, c.1029, d. Δοξάζοι, t.1, c.1037, d

Δοξασία, ib. Δόξασμα, ib. e

F Δοξαστὴ, ib. Δοξαστικὸς, ib.

Δοξαστὸν, ib. Δοξοκαλία, t.1, c.1034, b

Δοξοκομπία, ET Δοξοκομπέω, alicubi reperiuntur pro δοξοκοπία & δοξοκοπέω, Ostentatio, Popularis auræ captatio: Iacto & ostento me, Popularem auram capto. vt apud Plutarchum in Pericle, ταῖς δὲ τοῦ Περικλέους σεμνότησι δοξοκομπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦσι, ὁ Ζήνων παρεκάλει καὶ αὐτοὺς τι τοιοῦτον δοξοκομπεῖν. Sed notandum est quosdam codices ibi habere δοξοκοπίαν, vt Suid. quoque sine μ. qui esse dicit δημοκοπίαν. Videtur tamen &

G altera ferri posse scriptura, vt δοξοκομπεῖν sit τὸ κομπάζειν τὴν αὐτοῦ δόξαν.

Δοξοκοπία, t.1, c.1036, b. Δοξολογέω, ib.

Δοξολογία, ib. Δοξομάνεια, ib. c

Δοξομανής, ib. Δοξομανία, ib.

Δοξοματαιόσοφοι, apud Athen. lib. 4, dicuntur οἱ φιλόσοφοι ob inanem de sua sapientia conceptam opinionem.

Δοξοσοφία, t.1, c.1034, c. Δοξόσοφος, ib. b

Δοξοῦσθαι, Hesychio est καταπλείζεσθαι, φαντάζεσθαι.

Δορά, t.1, c.947, g. Δοράζω, t.1, c.951, c

H Δόραντον, Hesychio est κέρας ἐν ᾧ τὸ γλοιὸν φέρουσιν οἱ ζευγηλάται ὑπὸ τῇ ἁμάξῃ, cornu seu pyxis in qua aurigæ sub curru axūgiam ferunt. Paulo antè habet Δόλαντον pro eodem. nam & ipsum esse dicit cornu habēs γλοιὸν quo vtuntur ad inungendos curruum axes.

Δορατιαῖος, t.1, c.951, c. Δορατίζομαι, ib.
Δοράτιον, ib.b. Δορατισμός, ib.c
Δορατοθήκη, t.1, c.950, e. Δορατοπαχύς, ib.
Δορατοφόρος, ib.

[illegible], Hesychius pro δόρατα dici tradit, à δόρυ.

Δορί, poeticè pro δόρατι, itidem à δόρυ.

Δοριάλωτος, t.1, c.950, e. Δοριθήρατος, ib.f
Δορίκτητος, ib. Δορίληπτος, ib.

Δόριλλος, ab Aristophane vocatur Pudẽdum muliebre ἐφ' ὕβρει Dorilli tragici, vt Suidas tradit. Apud Hesychium scriptum Δορυαλλός, expositúmq; itidem τὸ τῶν γυναικῶν μόριον: cum duplici nominis ratione, nimirum vel ἀπὸ τοῦ δέρειν, vel ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου, cuius mẽtio fit in Lemniis.

Δοριμανής, t.1, c.950, f

[illegible], Qui hasta cecidit. id est Hasta peremptus. Euripid. Androm. — οὐ ποιήματα Γλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν. Sed scribitur ibi etiam δουριπετῆ: rectè vtrunque.

Δοριφόνος, t.1, c.950, g. Δορίς, t.1, c.947, h

Δορίτολμος, t.1, c.950, g

Δορκάδειος, Δορκαδίζω, Δορκάδιον, vide in Δόρξ.

Δορκικῶν, Hesychio est περιβλέπων, Circumspiciens.

[illegible], Eidem sunt κόνιδες, Lendes.

Δορκαλίς, vide in Δόρξ cum δορκάς.

Δόρκανα, Hesych. Cretensibus esse dicit ἀκριβῶς, Exactè. forsan à δέρκω, vt sit Intentis oculis.

Δορκάς, Δορκίς, Δόρκος, Δόρκων, vide in sequ. Δόρξ.

Δόρξ, κός, ἡ, Caprea, Capra syluestris, Dama: quæ & ζόρξ. Alex. Aphrod. Probl. lib.1, ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει, Damarum stercus aromata redolet. Dicitur ETIAM Δόρκος, ET Δόρκων, ET Δορκάς. quorum illa duo masculina sunt, hoc fœmininũ. Leguntur verò duo posteriora in Cantico cantic. c. 2, ὁμοιώθητι σὺ ἀδελφιδέ μου τῷ δόρκωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. Et paulo antè, ὅμοιός ἐστιν ὁ ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. In quorũ locorũ vtroque Hebraici textus versio habet Capreæ: indicans δόρκωνα & δορκάδα idem esse, licet nonnulli δόρκωνα esse velint capreolum: & δορκάδα, capream. Diosc. sanè & ipse inter δορκάδα & δόρκον aliquid discriminis ponit, quum libro 2, cap.85, de coagulo dicit, νεβροῦ καὶ δορκάδος καὶ πλατυκέρωτος καὶ δόρκου καὶ ἐλάφου. sed quidquid differentiæ est, exiguum id esse puto, vel ætatis nimirum, vel sexus, vel speciei. Porro à Δορκὰς est ADIECT. Δορκάδειος, Qui dorcadis est seu è dorcade. vt δορκάδειοι ἀστράγαλοι apud Athen. lib.5. Itidémque δορκάδεια κρέα, carnes dorcadis seu capreæ aut damæ. Et DIMINVT. Δορκάδιον, ου, τὸ, Damula, Parua caprea seu dorcas. Esaiæ c.13. Item VERBVM Δορκαδίζω, vnde est δορκαδίζων σφυγμὸς apud Galenum in Isagoge pulsuum: quem idem in Defin. med. sic definit, δορκαδίζων ἐστὶ σφυγμὸς ὅταν ἡ ἀρτηρία δόξασα διεστάλθαι, μὴ παντελῶς διεσταλμένη ἐφ' ἑτέραν ἐπιπηδήσῃ ἀθροωτέραν πρὶν ἔμφασιν συστολῆς παρέχειν, βιαιοτέρα δὲ ἡ δευτέρα γίνηται πληγή. Dicitur autem pulsus hic δορκαδίζων, à dorcadum similitudine, vt testatur idem Galen. De differ. puls. libro 1, cap.29, quoniam videlicet hæc animãtia τοῦτον φαίνεται πηδῶντα τὸν τρόπον, ὅτι διπλῆν τινα κίνησιν ποιούμενα. etenim πρὸς βραχὺ ὑψώσαντα ἑαυτὰ, καί τινα δόκησιν ὡς αὐτοῦ που τὴν κίνησιν καταπαύσοντα παρέχοντα, δευτέραν ἀδόκητον ὁρμὴν κινήσεως ποιεῖται, πολὺ τῆς πρόσθεν ὠκυτέραν, ὡς δὴ ἐπεμπηδῶντα ἑαυτοῖς. Ex eo igitur δορκαδίζων σφυγμὸς dicitur, quoniam dorcadum saltum imitatur. ITEM ET Δορκαλίδες inde dicuntur. Suidas enim tradit δορκαλίδας esse ὄργανόν τι κολαστικὸν, seu μάστιγας τὰς ἀπὸ ἱμάντων τῶν δορκάδων, flagra ex loris è pelle dorcadis. Meminit autem huius tortorii instrumenti Gregor. Naz. Inuect.2 in Iulianum: ἅπαν (inquit) τὸ σῶμα δορκαλίσι καταξανθεὶς ἐς βάθος, καὶ μικρὰ πνέων ἔτι τοῖς τραύμασι. Budæus vngues esse vult, idque patere ait ex his illic sequentibus verbis, παραδεικνὺς ἅμα τὴν κνήμην ὡς μόνην διαφυγοῦσαν τοὺς ὄνυχας. forsan igitur sunt vncini è cornibus dorcadum. A δόρκος autem seu δόρξ, DICTA Δορκὶς herba, eadem cum dictamno apud Aet. vt tradunt nonnulli. Dioscor. sanè lib. 3, cap.37, testatur

A τὰς αἶγας ἐν Κρήτῃ τοξευθείσας καὶ νεμηθείσας τὴν δίκταμνον ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα: intellige autem montanas seu syluestres capras, τὰς ἀγρίας ἤτοι ὀρεινὰς αἶγας, vt idẽ Diosc. alibi vocat τὰς δορκάδας. Porro animãtia hæc δόρκες, δόρκοι, δορκάδες, δόρκωνες, dicta sunt παρὰ τὸ δέρκω, quod est βλέπω, quia sunt ὀξυδερκῆ, acuto visu prædita. atque adeo teste Plin. l.28, c.11, Capras negant lippire, quoniam eæ quasdam herbas edant: item dorcades.

Δοροδόκος, Suidæ est τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον. vt sunt columnæ vel trabes, quæ & δοκοὶ nominantur.

B Δορὸς, οῦ, ὁ, Saccus, Culeus: nimirum è pelle seu corio factus. dicitur enim παρὰ τὸ δέρειν seu τὴν δοράν. Hom. Odysseæ β, Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν. id est θυλάκοις, siue κωρύκοις δερματίνοις. vnde etiam dicit ἐϋρραφέεσσι, bene seu scitè consutis, è corio videlicet. Alioqui δορὸς apud poetas est etiam genitiuus συγκεκομμένος pro δόρατος, à δόρυ.

Δόρπα, τὰ, metaplasmo poetico dicitur pro δόρποι à δόρπος, vt δεσμὰ, σταθμὰ, & similia. Eust.

Δόρπεια, t.1, c.1042, a. & 1877, e

C Δορπέω, t.1, c.1042, h. Δόρπη, t.1, c.1041, h
Δόρπηστος, t.1, c.1042, h

Δορπία, ib.a. Hesych. quoque cum Poll. δορπίαν esse dicit primum diem Apaturiorum.

Δόρπιστος, seu Δορπιστὸς, t.1, c.1043, a

Δόρπον, t.1, c.1041, f. Δορποφορή, t.1, c.1042, a
Δόρπος, t.1, c.1041, f. Δόρυ, t.1, c.949, a

Δορυαλλὸς, vide paulo suprà in Δόριλλος.

Δορυάλωτος, t.1, c.330, a. & 949, c

Δορυδρέπανον, t.1, c.949, d. Δορυθαρσής, ib. & 1503, b

D Δορύκαι, Hesychio sunt δουροδόκαι, Hastarum repositoria seu receptacula.

Δορύκλειοι, t.1, c.949, e. Δορύκλυτος, ibid.
Δορύκνιον, ibid.

Δορύκρανον, ex Strab. affertur pro Galea ex pellibus ferarũ. In qua signif. scribendum foret potius δορήκρανον. illud enim significat Caput hastæ.

Δορύκτητος, t.1, c.949, f. Δορύληπτος, ib.
Δορύμαχος, ib.g. Δορυμήστωρ, ib.
Δορύξενος, ib. & t.2, c.1120, a. Δορύξεον, t.1, c.950, a
E Δορυξόος, ib. Δορυπλοίητος, ib.
Δορύπυρος, ib. Δορυσθενής, ib.
Δορυσσόος, ib.b. Δορύσσω, t.1, c.951, b
Δορυφορέω, t.1, c.950, c. Δορυφόρημα, ib.d
Δορυφορία, ib.b. Δορυφορικός, ib.
Δορυφόρος, ibid.

Δορύχνιον quoque dici pro δορύκνιον testatur Suid.

Δόρων, per syncopen pro δοράτων, à δόρυ. Hesych.

Δὸς, Da: pro δόθι, à δίδωμι.

Δοσείειν, Libenter dare, Gaudere dando. δοτικῶς ἔχειν. Hes.

F Δοσίδικος, t.1, c.989, g. Δόσις, ib.b

Δόσκον, Hesychio ἐδίδουν: à them. δόσκω, Do.

Δότειρα, t.1, c.989, d

Δοτέον, Dandum. vt δοτέα χρήματα, Dandæ pecuniæ.

Δοτήρ, t.1, c.989, c. Δότης, ib.
Δοτικός, ib.d. Δοτικοφανής, ib.e
Δοτὸν, ib.d. Δοτός, ib.
Δουλαγωγέω, t.1, c.1043, f. Δουλαγωγούμενος, ib.
Δουλαπατία, ib.g. Δουλάριον, t.1, c.1044, g
Δουλεία, t.1, c.1045, d. Δούλειος, t.1, c.1044, f
G Δουλέκδουλος, t.1, c.1043, g. Δούλευμα, t.1, c.1045, d

Δουλευτέον, Seruiendum, Famulandum, Ancillandum.

Δουλεύω, t.1, c.1045, c. Δούλη, t.1, c.1043, d

Δουληΐη, Ionica dialysi pro δουλεία, Seruitus: ITIDEMQVE Δουλήϊος pro δούλειος, Seruilis.

Δουλικὸς, t.1, c.1044, f. Δουλικῶς, ib.
Δούλιος, ib.g. Δουλίς, ib.
Δουλιχόδειρος, t.1, c.948, d. Δουλογράφιον, t.1, c.1043, d
Δουλοδιδάσκαλος, ib.e. Δουλοκρατία, ib.
Δουλόομαι, t.1, c.1044, g

H Δουλόπολις, seu Δούλων πόλις, dictum oppidum quoddam, quoniam si seruus, etiam peregrinus, lapidem eò ferat, manumittitur & liber fit. VNDE Δουλοπολίτης, Dulopolitanus, Dulopoli oriundus vel habitans. Vide Steph.

Δουλοπρέπεια,t.1,c.1043,f. Δουλοπρεπής, ib.e
Δοῦλος,ib.a. Δουλοσύνη,t.1,c.1044,e
Δουλόσυνος,ib. Δουλοσώματα,t.3,c.1215,b
Δουλοφανής,t.1,c.1043,f. Δουλόω,t.1,c.1044,g
Δούλωσις,t.1,c.1045,a. Δοῦμος, t.1,c.941,a
Δουπέω,t.1,c.1045,h. Δοῦπος,ib.d
Δουρα,t.1,c.951,d. Δούρατα,ib.c
Δουράτεος,ib.d. Δουρεῖ,ib.
Δούρειος,ib.e. Δουρηνεκής,ib.a
Δουρί,ib.d. Δουριάλωτος,t.1,c.950,f
Δουρικλειτός,ib.g. Δουρικλυτός, ib.
Δουρίληπτος,ib. Δουριμανής,ib.
Δούριος,t.1,c.951,f. Δουριπετής,t.1,c.950,h
Δουριτυπής,ib. Δουροδόκη,t.1,c.951,a
Δουροθήκη,ib. Δουρόκτητος,ib.
Δουροπαγής,ib.e. Δουρός, ib.d

Δοῦσα,particip.fœm.gen.interdum quidem præſ.temp.à δέω,Ligo:interdum aor.2,à δίδωμι, Do.

Δοχαῖος,Capax,Capere potens.vt ſchol.Nicandri in Theriacis,v.618, σκαφίδεσσι δοχαίαις exponit ἀγγείοις δεκτικοῖς. At in Alexiph.v.21,pro δοχαίῳ Κλείουσι στομάχῳ C paulo antè dixerat στόμα γαστρός,os ventriculi: quoniam videlicet id cibum ingeſtum recipit.

Δοχεῖον,t.1,c.955,e. Δοχή, ibid.
Δοχήιον, ibid.

Δόχμος,Dochimus:pes in quinque ſyllabas excurrens,vt eſt apud Quintil.libro 9,c.4. Sed mendoſa eſt ea ſcriptura, & reponendum Δόχμιος: VNDE Δοχμαϊκὸν μέτρον dicitur Metrum dochmio pede conſtans. Hephæſtion,πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν. vt, Κλύειν μαίεσι Τὸ ἐγχώρειον.Scholiaſtes tamē Hephæſtio- D nis epitritum primum nominari δόχμιον ait, conſtantem vna breui & tribus longis. Etymol.δοχμαϊκὸν eſſe tradit ſpeciem antiſpaſtici metri:eſſéque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον,vt,Ἐγὼ δ' οὔτε σοι,apud Eurip. in Phœniſſ. Ac alios quidem rhythmos,iambum,dactylum, pæonem,epitritum,eſſe ὀρθούς,vt qui ἐν ἰσότητι κεῖνται: hunc verò non potuiſſe ὀρθὸν vocari : dictum igitur fuiſſe δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν λέξιν κρίνεται.

Δοχμαλόν,Heſychio χαμαίζηλον,ταπεινόν, Humile. E

Δοχμή,ῆς,ἡ,eidem Heſychio eſt σπιθαμή,παλαιστή,Spithama,Palmus:itidémque Suidæ. Sed & Ariſtoph.ſchol. δοχμὴν eſſe dicit παλαιστὴν,in hoc loco Equit. μεῖζον ἦν δοχμαῖν δυοῖν,duobus palmis maius erat. Poll.quoq; δοχμὴν & δακτυλοδόχμην vocari tradit τοὺς τέσσαρας δακτύλους συγκλεισθέντας,quatuor digitos iunctos & veluti concluſos ſeu coarctatos.hoc eſt,ſpatium illud & menſuram quam quatuor digiti coarctati explent : idque & παλαιστὴν nominari.hoc eſt Palmum.Quod ſi vērum eſt,vt eſt, diuerſa hæc menſura eſt à ſpithama. Atque F adeo & Euſt.cum Pauſan.δοχμὴν eſſe ait τὸν παλαιστὴν, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός:deriuari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι,& paroxytonως etiam efferri.vt & Etymol.eſſe dicit τὸ δεκτικὸν μέρος τῆς χειρός.

Δοχμός,ET Δόχμιος,ου,ὁ,Obliquus. Heſych.enim δόχμια exponit πλάγια,λοξά:& Δοχμόν,πλάγιον.rectè.vt ex Nicandro patet,qui in Theriacis dicit,Φεύγειν δ' αἰεὶ σκολιὴν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀταρπὸν ἴλλων,Δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς δρόμον. nam ſynonymως ibi ponit δοχμὸς & σκολιός, & mox G καμπύλος ac πολύστρεπτος : opponens his ἰθύς, Rectus. Sic Theocr.δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς.Eurip.δοχμίαν κέλευθον dicit , & διὰ δοχμίων κλιτύων : Nonnus autem δοχμιον ὁμοίην, vt σκολιήν, pro Perplexam & ambiguam: quo ſenſu & Apollinis reſponſa dicuntur λοξά. At de dochmio pede vide paulo antè in Δόχμος. Rurſum Nicander δοχμά,& Homerus δόχμια,aduerbialiter ponunt pro Obliquè. Ille, in Ther.Δοχμὰ ἐπισκάζων,pro πλάγιος πορευόμενος. Hic, Iliad.ψ, Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα τε, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.niſi malis,Per multa loca obliqua, Per multas vias obliquas. Porro à δοχμὸς COMPOS. Δοχμόκορσοι, Heſychio οἱ πλαγιοχαῖται,Qui coma ſunt obliqua ſeu tortuoſa:ad differentiā τῶν ἰσοτείχων. ET Δοχμολόφοι, eidem Heſ.οἱ ἐκ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες. Inde & VERB. Δοχμόω,

A ω,Obliquo,Incuruò.Nonn.Αὐχένα δοχμώσαντες. Et rurſum,Αὐχένα δοχμώσαντο. Item Heſiod. Aſpide,de apro, θηγεῖ δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθείς, ſeſe obliquans ſeu incuruans. Porro Etymol.δοχμὸς deriuat παρὰ τὸ δέχεσθαι, vt ſit ὁ ἀχώρητος καὶ ὃν ἔστιν ἀχερῶς δέξασθαι ταῖς εἰσόδοις.

Δοχός,t.1,c.955,e. ‖ Heſych.δοχούς exp.δοχεῖα, λυτῆρας.

¶ Δράβη,Draba:herba, de qua Dioſcor.l.2,cap.187. Gorr. tradit ab aliis vocari orientale naſturtium, ab aliis naſturtium Babylonium : ſemen autem eius,piperis vi- B cem ſupplere. Plin.dryophonon vocat.

Δράγμα,t.1,c.1046,e
Δραγμάναις,Heſych.exp.Cauitatibus in cerebro.
Δραγματεύω,t.1,c.1046,d. Δραγματολόγος,ib.
Δραγμεύω,ib. Δραγμή,ib.
Δραθεῖν,t.1,c.912,b. Δραίνω,t.1,c.1051,a
Δραίνω,t.1,c.1049,c. Δράκαινα,t.1,c.946,f
Δρακαινίδες,ib.

Δράκανον, dictum fuiſſe à quibuſdam τὸ ἐρυθρόδανον refert Gorr.ex Dioſc.

Δράκεα,Oculi:παρὰ τὸ δέρκειν τὸ βλέπειν. Nicand. Alex.Παῖς C ἢ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἄλλοψ. Vide Δράκος.

Δρακεῖν,Videre : à δέρκειν,vt πραθεῖν à πέρθειν,trāſpoſitis. At paſſ.voce δρακείς,Qui vidit: Pind.apud Athen.

Δρακόντειος, t.1,c.945,f. & 946,b
Δρακοντίας,t.1,c.946,d. Δρακόντιον, ib.b
Δρακοντογενής,ib.a. Δρακοντολέτης,ib.
Δρακοντόμιμος,ib. Δρακοντόπους, ib.
Δρακοντώδης,ib.e. Δράκος,t.1,c.945,d.& 946,b
Δράκων,t.1,c.945,e. Δρᾶμα,t.1,c.1048,e
Δραματίζω,t.1,c.1049,b. Δραματικός,ib.a
Δραματοποιέω,t.1,c.1048,g. Δραματοποιΐα,ib.
Δραματοποιός,ib. Δραματουργέω,ib.h
Δραματούργημα,t.1,c.1049,a. Δραματουργία,t.1,c.1048,h
Δραματουργός,ib. Δράμημα,t.1,c.1049,f

Δράμικες, ſiue Δράμιδες, panes quidam ſic dicti,teſte Athenæo lib.3.

Δραμῶ,t.1,c.1049,e. Δράξ,t.1,c.1046,e
Δράξων, ibid.
Δρανές,Heſychio δρασικοί.vnde ἀδρανής.

E Δράνον, eidem eſt ἔργον ἢ πρᾶξις, ἄγαλμα, κατασκεύασμα, ὄργανον,δύναμις.

Δραπετεύω,t.1,c.1052,h. Δραπέτης,ib.f
Δραπετίδας,ib.g. Δραπετίδης,ib.
Δραπετικῶς,ib. Δραπετίνδα,ib.
Δραπέτις,ib.f. Δραπετίσκος,ib.g
Δρασείω,t.1,c.1048,b. Δράσις,ib.
Δρασκάζω,t.1,c.1052,f

Δράσκασις, εως, ἡ, Heſychio δρασμός,διάδρασις, δραπετεία, Fuga.

F Δράσματα,t.1,c.1048,b. Δρασμός,t.1,c.1051,f
Δράσσομαι,t.1,c.1046,c. Δράσσω,ib.b

Δραστῆρας,Heſ.dici ait τὰς θεραπαίνας ἢ διακόνους.
Δραστέον,Faciendum,ſeu Perficiendum.

Δραστήρ,t.1,c.1048,b. Δραστηρά, Heſychio δραστικά.
Δραστήριος,t.1,c.1048,c
Δράστις,ib. Heſychius δράστην exp.etiam κόφινον.
Δραστικός, t.1,c.1048,d

Δράσις,Heſychio ἡ βύσσος,Byſſus,Byſſinū linum : VNDE Δρασιεργοὶ dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι αὐτήν.

Δρασώρακος, Pollux libro 10,cap.29, ex Alexide affert, vſurpatum pro σώρακος : quod eſſe dicit ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν.

Δρατός,t.1,c.947,f. Δράττω,t.1,c.1046,b
Δράττομαι,ibid.c

Δραχαρνεύς,Ariſtophanes per iocum dicit pro δρυΐνε Ἀχαρνεῦ. taxantur enim Acharnenſes vt ἄγριοι καὶ σκληροί. Suid. Rectius apud Heſych.Δρυαχαρνεύς:itidémque a- H pud Etymol.

Δράχματα,Heſychio ſunt συνθήματα. Idem δράχμα eſſe dicit τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν καὶ τὰς φοινικίνας βαλάνους.

Δραχμή,t.1,c.1046,g. Δραχμιαῖος,t.1,c.1047,f
Δραχμίδιος,ib.g. Δράω, ib.& 1051,f
Δρέμονες, Heſychio ſunt οἱ νεβροί, Hinnuli.
Δρέμμα, eidem eſt κλέμμα : (niſi potius ſcripſit λέμμα)

aliis κλάσμα, Frustum: quod videlicet ablatum est τῷ δρέπειν. A

Δρέμω, t.1, c.1049, e. & t.3, c.1653, d

Δρεπάνη, t.1, c.1051, b

Δρεπανηφόρος, Falcem gestans, Falcatus. vt δρεπανηφόρα ἅρματα, apud Luc. & δρεπανηφόρα τέθριππα apud Suid. Falcati currus, Falcatæ quadrigæ. quibus vti in bello solebant ad perturbandos & disiiciendos hostiũ ordines. Meminitque huiusmodi δρεπανῶν Xen. cum alibi, tum Pædiæ 6, pag.90, & 97, necnon Plutar. in Artox. p.1855. Hesych. δρεπανηφόρους exp. ξιφηφόρους: intellige autem qui falcatos gladios seu enses gerunt. B

Δρεπανίς, t.1, c.1051, d. Δρεπανοειδής, ibid. c

Δρέπανον, ib. b. Δρεπανουργός, ib. c

Δρεπεῖς, Etymologo οἱ τρυγηταί: pro quo Hesych. δρεπτεῖς.

Δρεπομαστικῶς, c.1050, g. Δρεπτεῖς, t.1, c.1051, a

Δρεπτός, ib. Δρέπω, t.1, c.1050, g

Δρησμός, t.1, c.1051, d

Δρησμός, οῦ, ὁ, Ionicè pro δρασμός, Fuga: Herodot.

Δρησμοσύνη, ης, ἡ, Ministerium: Hesychio θεραπεία: Etymologo etiã ὑπηρεσία. Vel potius Strenuitas & sedulitas in ministrando, vt δρηστοσύνη. C

Δρήστειραι, Ionicè pro δράστειραι, vt δρησμοσύνη pro δρασμοσύνη, &c. est Strenuæ actrices, seu Sedulæ factrices operis. famularum epitheton. Hom. Od. κ, ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασι.

Δρηστῆρες, Hesychio διάκονοι, θεράπαιναι. sed suspectum.

Δρηστήρ, t.1, c.1048, a. Δρηστήριον, ib.

Δρήστης, idem ac δρηστήρ. Vnde plur. δρῆσται, quod Hesychius exponit non solùm δυνατοί, s. θεράπειν, (& Suid. οἰκέται) sed etiam δραπέται. D

Δρηστοσύνη, t.1, c.1048, a

Δεία, Δειάεις, Δειάω, vide in Δεῖον.

Δεῖλος, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. AT Δείλακες, Eleis sunt βδέλλαι, Hirudines, teste Hesychio.

Δεῖμαι, Hesychio ψῦχος, Frigus. sed suspectum.

Δειμεῖα, Suidæ est ἡ δριμύτης, Acrimonia. Sed eius signif. exemplum desidero. Alioqui enim δριμεῖα est adiect. fœm. gen. ex masc. δριμύς.

Δειμέως, t.1, c.1053, e

Δειμύ, aduerbialiter pro δριμέως, vt quum Aristoph. dicit, δριμὺ ἐνιδών, & δριμὺ βλέπων, Acre & toruum cernẽs. quod alibi vocat κρόμμυα βλέπειν, ὀπὸν βλέπειν.

Δειμύλος, t.1, c.1053, g. Δειμύς, ib. a. & t.3, c.1117, d. ob.

Δειμύσσω, t.1, c.1053, g

Δειμύτερον, Acrius. Aristoph. Pluto, ὑπὸ τῆς δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Aduerb. compar. gr. à δριμέως.

Δειμύτης, t.1, c.1053, e. Δειμυφαγέω, t.4, c.3, f

Δειμυφαγία, ib. d. Δειμυφάγος, ib.

Δεῖον, Hesychio σύμφυτος τόπος καὶ συνδενδρος καὶ χλοώδης, ὕλη, δρυμός, Locus consitus arboribus & virens gramine, Sylua, Saltus. vt & δρία exp. τόποι συνδενδροι καὶ χλοώδεις: procul dubio desumptum ex hoc Hesiodeo hemistichio, ἀνὰ δρία βησσήεντα. ita enim & Etymol. scribit, addens, ipsum esse non per syncopẽ positum pro δρία, sed à nom. sing. δρίον. Suid. ETIAM Δεῖος affert pro συνδενδρος τόπος, & id quidem neutri generis: Οὐκέτ' ἂν ὕλῆεν δεῖος ὕστιον ἀγρότα πέρδιξ Ἠχήσεις αὐλεῖς γῆρυν ἀπὸ στόματος. Legitur apud Homerum quoque δρίος, sed ambiguum quo genere. Porro deriu. HINC Δειάεις, Arborosus, Virens. vnde δριάεντα (nisi δρυόεντα scripsit) Hesychio χλωερά. Et VERB. Δειάω, Arboribus & herbis vireo. cuius particip. δριάουσαν idẽ H. exp. θάλλουσαν. F

Δεῖος, t.1, c.1055, f

Δεῖς, Hesychio est δύναμις, Vis, Potentia.

Δείτη, eidem est πύελος, σκάφη: (qua significatione suprà δροίτη) item εἶδος ὀρχήσεως. Mox δροίτη per diphthõgũ.

Δεῖφον, eodem teste Dorienses & Eustochius dicunt pro δίφρον. vt Etym. quoque δρίφον Syracusanos dicere ait τὸ δίφρον. vt, φέρ' ὦ παῖ τὸν δρίφον.

Δροίτη, Etymologo est ἡ πύελος, Solium, Scapha seu alueus balneatorius. vt apud Nicandr. in Alexiph. Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, Αἶψα δὲ πιδαλέοισιν ἐπαιονάασθαι λοετροῖς. Ætolus autem (inquit Etymol. rursum) esse dicit τὴν σκάφην ἐν ᾗ πλύνεται τὰ βρέφη: Parthenius τὴν σορὸν, vt & Æschyl. in Agamemn. τὴν λάρνακα in qua conduntur efferuntúrque mortui. Porro secundum Hermippum per υ scribitur, παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην. quam scripturam Etymol. dicit esse veriorem & magis consentaneam tum quum significat τὴν πύελον: quum verò τὴν σορὸν declarat, scribendum potius per οι. esse enim tunc veluti ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον (i. θάνατον) πεποιημένον, seu δόρυ εἰς οἶτον ἐπιτήδειον, & δεκτικὸν τῆς σκιῶος.

Δρομάδην, t.1, c.1050, f. Δρομαῖος, ib. d

Δρομαίως, ib. e. Δρομαλός, ib. f

Δρομάς, ib. e. Δρομάσσω, ib. f

Δρομεύς, ib. Δρόμημα, ib.

Δρομικός, ib. Δρομικῶς, ib.

Δρομιχαίτης, t.1, c.1049, g. Δρομοκήρυξ, ib.

Δρόμος, ib. f. Δρόμων, t.1, c.1050, g

Δροπά, Hesych. ex Æschyli Palamede affert pro δρεπτά.

Δρόπις, eidem H. est τρυγητός, Vindemia. in ea enim οἱ καρποὶ τῶν δένδρων δρέπονται.

Δροπίσκος, eidem est κάλαθος: forsan quia in eum δρέπονται οἱ καρποί, seu decerpti imponuntur.

Δροσερός, t.1, c.1054, b

Δροσέω, ῶ, F. ήσω: vnde præs. pass. δροσούμενοι. Ita Etym. sed sine expositione & exemplo. forsan idem est quod δροσίζω. hoc enim illi præmiserat.

Δροσίζω, t.1, c.1054, b

Δροσίη, pro δρόσος, id est Ros, accipi traditur in vulg. l. Sed sine exemplo.

Δροσοβόλος, t.1, c.1054, a. Δροσόεις, ib. b

Δροσοπήχη, ibid. a. & t.3, c.271, g

Δρόσος, t.1, c.1053, h. Δροσοφόρος, t.1, c.1054, b

Δροσώδης, ib. Δρυάδες, t.1, c.1055, e

Δρυάζειν, Hesychio φλυαρεῖν: pro quo Varin. suprà δάζειν. Rursum Hesychio δρυάσσαι est καταβολυμβῆσαι, Subire aquas & mergi. Vnde forsan est δρυαταί quod exp. ἄδιψοι, ψῦσαι: in hac significatione, à priore δρυάζειν, quoniam οἱ φλυαροῦντες solent ψεύδεσθαι: in illa, à posteriore, quia non sitiunt quæ aquis merguntur. At Δρύακες eidem sunt Ligna quæ carinam nauis baiulant: pro quo infrà δρύοχοι.

E Δρυαχαρνεῦ, vide paulo suprà in Δεαχαρνεῦ.

Δρυΐδαι, Druidæ: apud Gallos οἱ φιλόσοφοι καὶ σεμνόθεοι. Suid.

Δρυΐνος, ου, ὁ, Quernus, Roboreus, Qui è quercu seu robore est. vt δρυΐνον ξύλον: & in Epigr. δρυΐνον μέλι. ‖ Est δρυΐνος, siue δρυΐνας, etiam serpens quidam, de quo t.4, c.464, c: item Diosc. l.7, c.12.

Δρυΐτης, Hesych. herba quædã, forsan à similitudine aliqua quercus. At Δρυΐτης λίθος, Dryites lapis seu gemma, est è truncis arborum, ligni modo ardẽs. Plin. l.37, c.11.

Δρύκαρπα, τά, eadem quæ ἀκρόδρυα. id est οἱ τῆς προφοφόρου δρυὸς καρποί. intellige autem δρυὸς nomine non quercum solùm, sed alias etiam in genere arbores fructuosas. Eustath.

Δρυμάξεις, Hesychius propriè quidem esse ait σπαράξεις, Lacerabis, Laniabis: sed vsurpari etiam pro συνέσῃ καὶ προσομιλήσῃ, consuetudinem & commercium habebis. Eidem δρυμάσσειν est non solùm τὸ τύπτειν ξύλοις, sed etiam τρέχειν.

Δρυμίους, idem esse dicit τοὺς κατὰ τὴν χώραν κακοποιοῦντας: forsan ob succisionem quercuum seu arborum.

G Δρυμόν, t.1, c.1055, d. Δρυμός, ib.

Δρυμώδης, ib. e. Δρυμών, ibid.

Δρυοβαφής, t.1, c.1054, e

Δρυόεντα, Hes. affert pro δρυώδη: à nom. δρυόεις.

Δρυοκοίτης, t.1, c.1054, e. Δρυοκολάπτης, ib.

Δρυοκόποι, ibid.

Δρυοπαγὴ στόλον vocat Soph. in Philoct. τὸ πάσσαλον, vt tradit Hes. Vel potius Classem è quercubus compactam.

Δρυοπτερίς, herba filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta, teste Plinio lib.27, cap.9. vt & Dioscorides lib.4, cap.189, δρυοπτερὶς φύεται κατὰ τὰ βρυώδη μέρη τῶν παλαιῶν δρυῶν, ὁμοία πτερίδι, ἐλάσσων δὲ πολλῷ τῇ σχίσει. Apud Hes. est δρυοπτερις. H

Δρυός, t.1, c.1055, f. Δρυοτομία, t.1, c.1054, f

Δρυοπιμική, ib. Δρυοπίμος, ib. e A

Δρυοφόνον, herba apud Plin. l. 27, cap. 9: eadem cum draba Dioscoridea l. 2, c. 187.

Δρύοχος, t. 1, c. 1055, b. ‖ Δρύοχοι Hesychio sunt τῶν σιδηρῶν πλέκων αἱ ὀπαὶ εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐγείρεται.

Δρύοψ, nomen auis apud Aristoph. in Auibus, diuersa est à δρυοκολάπτη, vt tradit Hes. Alioqui Δρύοπες sunt etiã populi quidam, de quibus Etym. & Steph.

Δρυπέτης, t. 1, c. 1054, f

Δρύπεψ, πος, ὁ καὶ ἡ, In arbore coctus seu maturatus. ὁ ἐπὶ τῷ δένδρου πεπανθείς. vt apud Suid. τὴν δ' ἀλίπαστον δρύπεπα: de olea, quam alii δρυπέτη & δρυπεπῆ appellãt. id est ἀπὸ δένδρου πεπωκυῖαν. Apud Eustath. scriptũ etiam Δρυπέπις & Δρυπεπεῖς. B

Δρυπὶς, à Theophr. Hist. plant. lib. 1, c. 16, numeratur inter φυλλάκανθα ὑλήματα, inter frutices qui pro foliis spinas habent, vt ἄκορνα & ἄκανθος.

Δρυπολεῖ, Hesych. exponit ταλαιπωρεῖ, ὀρειβατεῖ, περιπολεῖ ὄρη. vt propriè δρυπολεῖν sit Vagari in montibus & circa quercus versari, vescentem nimirum earum glandibus vel in eis succidendis se fatigantẽ. Suidæ autem est τὸ ξύλοις πολιορκεῖν, lignis circumuallatum obsidere. vt Eustath. quoque ex veteribus esse dicit τὸ ξύλοις ἁπλῶς πολιορκεῖν, ἢ κακοηθίζεσθαι. C

Δρύππα, apud Suid. legitur, cum hoc exemplo, ἄτ' ἐφιουλκὶς Δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων, addita hac expos. ἐλάα καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς. Sed manuscriptus codex ibi habet δρύππα pro δρύππα, & δρυψία pro δρύψια: & tunc esset idem quod Latinum Druppa. id est δρυπεπὴς ἐλάα.

Δρυππέες, Hesychio herba quædã similis πτέρει, filici: quæ Dioscoridi & Plinio est δρυοπτερίς. D

Δρύππην, idem H. esse dicit ἀλήτην. pro quo infrà Δρώπτην.

Δρύπτω, t. 1, c. 1055, f. Δρὺς, t. 1, c. 1054, b

Δρύτη, Eustathio πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æschyl. in Agamemn. Scribitur & per οι diphthongum teste eodem, & tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίτη, ac propriè est πύελος siue λάρναξ ἐπὶ πυελῶν.

Δρυτόμος, t. 1, c. 1054, e

Δρύφακτον, & Δρύφακτος, t. 1, c. 1055, c

Δρυφὰς, άδος, ἡ, Vnguis vel Laniatus. Hesychio enim δρυφάδες sunt ὄνυχες, καταξύσματα: item & λῦπαι, ὀδύναι: vel τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα. Dicitur παρὰ τὸ δρύψαι. E

Δρυφὴ, eidẽ est ἀμυχὴ, καταξυσμὴ, Carptio & laceratio quæ vnguibus fit. Apud Suid. verò in manuscripto etiã codice, Δρύφη, ξέσματα: tanquam à nomin. singulari τὸ δρύφος. Rursum apud Hesych. Δρυφοὶ, ξέσματα, à nom. sing. ὁ δρυφός.

Δρύφειν, Hesychio est περαίνειν: forsan in obscœna significatione. Eidem δρυφόμενοι sunt φθειρόμενοι.

Δρύψαλα, Hesychio sunt μέμμα δρυώδη. Pro quo Etym. habet Δρύψελα, esse dicens, λέμματα, φλοιοὺς, seu τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιοὺς, παρὰ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι. vt apud Parthen. Οὐδὲ πέροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος. sed abusiuè & φύλλον δρύψελον dixisse eundem Parthenium ἐπὶ τοῦ σελίνου. F

Δρυψόπαιδα, Hes. esse dicit τὴν λαμυράν: alii ἀπαλόπαιδα.

Δρυψογέροντας, eodem teste vocant τοὺς ἀπίους πρεσβύτας καὶ οἱονεὶ ἀπίμους.

Δρύω, Abscõdo, Occulo. idem enim δρύεται exp. κρύπτεται.

Δρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Roboreus, Quernus.

Δρωκτάζειν, Hesychio est ἐμβλέπειν, περιβλέπειν, Inspicere, seu Inspectare, Intueri: & Circũspicere. forsan à δέρκω. G

Δρωμάω, ῶ, Curro. Hesych. n. δρωμᾷ affert pro τρέχει. Affert idẽ & δρωμιόωσα pro τρέχουσα, à VERBO Δρωμιόω significante Curro seu Cursito.

Δρώοιμι, Ionicè pro δρῷμι: itidémque δρώωσι pro δρῶσι. Hom. Od. ο, δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν.

Δρώπαξ, ακος, ὁ, Dropax. medicamenti species apud medicos. Ac simplex quidem dropax est, qui & πίττωσις, hoc est picatio, appellatur: quum nimirum pix arida oleo liquatur, cutíque dum calet, illinitur, & prærasis locis agglutinatur, auellitúrque antequam omnino refrigescat. Compositus, cui præterea adiiciuntur alia ad diuersos vsus, vt ad excitandum calorem, piper, pyrethrum, semen rosmarini, bitumen: ad desiccandũ verò, sulphur viuum, sal, cinis sarmentorum: ad lancinandum autẽ, limnestis aut euphorbium. Plura vide apud Aet. lib. 3, cap. 190: & Paul. Ægin. lib. 7, cap. 19. Sed & medicamenta depilatoria, ψίλωθρα propriè dicta, δρώπακες appellãtur, vt constat ex versibus Martialis qui habentur libro 10, Læuis dropace tu quotidiano: Hirsutis ego cruribus genísque. Et lib. 3, Psilothro faciémque lauas & dropace caluã. Sic etiã videntur intelligẽda hæc apud Suidam, πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸ ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας, multos video sanitatis gratia ad nouaculam & dropacem confugere. ipse tamen nescio cur exp. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. VNDE Δρωπακίζειν dicitur τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίειν τὸ σῶμα πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μετρίαν τινὰ κίνωσιν τῶν ταύτῃ προσχεομένων αἰτιῶν, teste eodem Suida. Demonax apud Luc. δρωπακισθῆναι ποτὲ αὐτὸν κελεύσαντος: obliquo scommate mordens proconsulem quendã qui erat τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Vnde clarum est δρωπακίζειν & πιττοῦν idem esse, hoc est agglutinatione picis calidæ euellere pilos & deglabrare cutem. vt Etym. quoque δρωπακίζεσθαι idem esse dicit quod πιττοῦσθαι, hoc est τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μετὰ δὰν χείσματος [illegible] forsitan est παρὰ τὸ δρέπειν dictus ὁ δρώπαξ, [illegible] eo velut δρέπονται & euelluntur pili. Suidas sanè rursum δρωπακίζω exp. συνάγω, σφίγγω, quoniã VIDELICET Δρωπὰ, (ita enim vet. codex habet pro δρωπὰ, quod vulg. edit. legitur) sunt τὰ δρέπανα, Falces. [illegible] riore porro δρωπακίζω est VERBALE [illegible] σμός, οῦ, ὁ, Dropacis applicatio. vt apud Dio [illegible] libro 7, cap. 4, δρωπακισμός τε καὶ σιναπισμὸς κατὰ [illegible] ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος. H

Δρώπτης, Suidæ πλανήτης, πτωχὸς, Erro, Mendicus: pro quo Hesych. habet Δρώπτης & Δρύπτης. AT Δρώπτειν, eodem Hes. teste Æschyl. in Ψυχαγωγοῖς posuit pro διακόπτειν vel διασκοπεῖν.

Δρὼψ, eidem H. est ἄνθρωπος, Homo, qui & μέροψ.

¶ Δυάζω, t. 1, c. 1065, d. Δυὰς, ib.

Δυασμὸς, ib.

Δυάω, Nugor, Ineptio. Hesych. enim δυάει exp. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ: pro quo habet etiam δυάζει, vt & Suid. Alioqui Δυάω, deriuatum à δύη seu δύα, est In miserias & calamitates cõiicio, Infortuniis & ærumnis implico. vt apud Hom. Od. υ, Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, Ὅππότε κεν βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀϊζύν: Ionico enim ibi pleonasmo τοῦ ο dicit pro δυῶσι.

Δυγὶς, vide t. 4, c. 383, a

Δύγνωστος, Cognitu difficilis. v. l. perperam pro δύσγνωστος.

Δυεῖν, t. 1, c. 1664, f

Δύερον, Suidæ βλαβερὸν, ἐπιβλαβές. Apud Hesych. oxytonos Δυερὸς, expositum non solùm ἐπίπονος, sed etiam ταλαιπωρός. à δύη.

Δύη, eidem H. est δυστυχία, ἔνδεια, πόνος, ταλαιπωρία, Infortunium, Inopia, Labores, Ærumnæ. Suidæ quoque κακοπάθεια, δυστυχία, afferenti ex Callim. δύην τ' ἀπέθεν ἀλαλκοι, Ἣν οὐδείς ποθέει. Et ex Fabulis, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔπως ὄπωτε δύην. Itidem apud Homer. Odysseæ ξ, ἢ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Et Nicand. in Alexiph. dicit δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον Νεαίρης, pro τῇ ταλαιπωρίᾳ τοῦ πάθους. Et rursum, Ὄφρα δύην ὀλοοῦ καὶ πότμον θηρὸς ἀλύξῃς, pro βλάβην, Noxam. INDE Δυηπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Laborum ærumnarúmque patiens: Suidæ καρτερικὸς, in hoc Epigr. Αὐτῷ σοι παρ' ἅλωνι δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ Ἠέλιον ἐκ βώλου διψάδος ὀκτώμεθα. Ex quo SVBST. Δυηπάθεια, ας, ἡ, Laborum & ærumnarum perpessio. Apud Hes. scriptum Δυηπαθία, quod ex Epigr. quoque affertur pro Dolor, Cruciatus. Etymol. etiam δυηπάθεια affert pro κακοπάθεια, δυστυχία.

Δυθίλαι, Hesychio sunt θαλάμαι, καταδύσεις. At pro δυθμίσι, quod idem exponit δύσεσι, καταστροφαῖς, ambiguũ reponendúmne δυθμοῖσι an δυθμαῖσι. Sunt autem hæc à δύω.

Δυϊκὸς, t. 1, c. 1065, d. Δυϊκῶς, ib.

Δύκλω, Cyrenæi appellant erythrinum piscẽ. Athen. l.

Δύκωμος, ex Poll. affertur pro saltatione quadam. locus est

est lib.4,cap.14: sed perperam ibi eius codices habent A
ἡ δύκαμος pro ἡδύκωμος, vt Athen.l.14.

Δύμβαι, Doricè pro δύειν seu δῦναι.

Δῦμι, t.1, c.1059, g. Δυνάζομαι, t.1, c.1056, f

Δ[illegible]ίαμαι, t.1, c.1055, h. Δυναμικὸς, t.1, c.1057, f

Δύναμις, ib. Δυναμόω, t.1, c.1057, g

Δυνάσις, t.1, c.1056, g. Δυναστία, t.1, c.1059, d

Δυνάστευμα, ib. Δυναστεύομαι, ib.

Δυναστευτικὸς, ib.e. Δυναστεύω, ib.c

Δυνάστης, ib.b. Δυναστικὸς, ib.c

Δυνάστις, ib.b. Δυνατέω, ib.a. Δυνατὸς, t.1, c.1057, g B

Δυνατῶς, Potenter, Validè, Firmiter. ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, γεννναίως. Hes. Dicitur etiam δυνατῶς ἔχω pro δυνατός εἰμι, δύναμαι, Potis sum, Possum.

Δυνῇ, pro δύνασαι, vt κάθῃ pro κάθησαι, ἐπίσῃ pro ἐπίστασαι.

Δ[illegible]ηρὸς, t.1, c.1057, g. Δυνώ, t.1, c.1059, g

Δύο, t.1, c.1064, f

Δυώδεκα, Duodecim. VNDE Δυωδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est. ET Δυωδέκατος, Duodecimus. à cuius fœmin. δυωδεκάτη, s. ἡμέρα, EST Δυωδεκαταῖος, Duodecim dies natus, vel Duodecimo die. item general. Qui duodecimo die aliquid facit. C

Δυο[illegible]1064, f

Δυο[illegible]s: τοῖς δύο, Hesych. tanquam à nom. δυοί.

Δυοκαίδεκα, t.1, c.937, a. & 1065, a

Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, Duodenarius numerus. Areop.

Δ[illegible]μαι, t.1, c.1059, g. Δύοσον, t.1, c.1065, c Δυοτοκέω, ib.a

Δυο[illegible], Hesychio est πωμάσαι: qui itidem ex Democrito δυ[illegible]οῖ affert pro πωμάζει, πωματίζει, σκεπάζει, Operculat, Integit.

Δύ[illegible], Aquas subeo. vnde particip. δύπτοντες, Hesychio κολυμβῶντες. Et δύψας pro eodem, vt apud Apoll. Rhod. Arg. l.1, Ἧ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας. Idē aliquāto antè dicit, εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ Δύπτοντες κεφαλὰς pro Mergentes. Inde & VERBALE Δύπτης, eidem H. κολυμβητὴς, δύτης, Mergus, Vrinator, Qui aquas subit. Callim. Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι. Lycophr. δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις. id est αἴθυιαν, vt lex. meum vet. exp. D

Δύρεσθαι, Hesychio & Etym. ὀδύρεσθαι, κλαίειν, θρηνεῖν, Lamentari, Flere, Plorare.

Δυρράχιον, Dyrrhachium: vrbs olim Epidamnus dicta. ex eo autem Δυρραχίου nomen inuenit, quoniam ibi κατὰ τὸν τόπον περιεχούσης ἄκρας γεωλόφου, τὸ κῦμα περισπίπτον καὶ σχιζόμενον, ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην καὶ δύσορμον, vt Suid. & Etymol. tradunt. Stephanus sanè eā ab Alexandro in Europa per σ vocari Δυσράχιον testatur: eiúsque ciuem Δυσράχιον dici, necnon Δυρραχηνόν. E

Δυς, particula nonnisi in cōpositione vsitata, significánsque interdū Ægrè, Difficulter: interdū Infeliciter, Malé. Interdum etiam per IN Latinorū redditur, quod alioqui respondet τῷ α στερητικῷ. Alicubi verò etiā epitaticon est & significationem intendit. Est Δὺς etiam particip. aor.2 ἔδυν, à them. δῦμι. F

Δύσαγνος, Malè castus. hoc est Impurus, Spurcus. ἄναγνος.

Δυσαγρέω, ῶ, Infelici captura vtor, Malè & infeliciter venor. Plut. in Anton. de ipso Antonio Alexādriæ piscāte, ἐπεὶ δὲ δυσαγρῶν ἤχθετο, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς ὑποννηξαμένους κρύφα, τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων. ET Δυσαγρία, ας, ἡ, Mala seu infelix captura & venatio.

Δυσάγωγος, t.1, c.66, b

Δυσάερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malum habens aerem. Strabo. VNDE G Δυσαερία, ας, ἡ, Malus aer, Aeris intemperies. Idem Strabo, de Rauenna, καὶ ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν, ἰᾶται τὴν δυσαερίαν.

Δυσαὴς, t.1, c.617, f. Δυσάϊακτος, t.1, c.140, d

Δυσαισθησία, ας, ἡ, Vix sentire, Sensuum labefactatio. Inter morbos ponitur à Galeno vt ἀναισθησία, quæ est totalis sensuum priuatio.

Δυσαίσθητος, t.1, c.232, b. Δυσαίων, t.1, c.258, f

Δυσακὴς, vide infrà in Δυσηκής.

Δυσαλγὴς, Grauē & difficilē afferens dolorē, ideóq; Ægrè tolerabilis. Plut. τὰ γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυσαλγῆ δοκεῖ εἶναι. Itidémque Philo dicit ἀγρίαν καὶ δυσαλγῆ ἕλκωσιν. Hesychio verò Δυσαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægrè afficitur dolore alterius: SICVT Δυσάλγητος quoq; exponitur Difficilis ad dolendū: significans alioqui Difficilē dolorē afferens, vt δυσαλγής. Poll. n. quū ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei vt synonyma subiūgit, δυσανέκτον, δυσανασχετον, Ægrè tolerabile. A H

Δυσάλθετα, apud Hesych. legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα: sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα.

Δυσαλθὴς, t.1, c.312, e. Δυσάλθητος, ib.f

Δυσαλλοίωτος, t.1, c.358, g. Δυσάλυκτος, t.1, c.322, h

Δυσάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis captu, Qui ægrè capitur seu capi potest. vt δυσάλωτον χωρίον apud Plut. Et δυσάλωτος τοῖς νόσοις apud Diosc. l.7, c.1, Qui difficilè morbis corripitur seu tentatur. B

Δυσαμερίαν σφίγγα Aristoph. Doricè dicit pro δυσημερίαν, Infelicem afferentem diem, seu Infaustam.

Δυσάμμορος, t.2, c.842, c

Δυσάμμοιρος, Hesychio κακόμοιρος: quod & δυσάμμορος.

Δυσανάγωγος, t.1, c.70, c. Δυσανάδοτος, t.1, c.991, b

Δυσανάκλητος, t.2, c.19, h

Δυσανακόμιστος, Qui ægrè reducitur seu reuocatur.

Δυσανακτέω πρὸς τὴν θάλασσαν, ex Plut. Rom. affertur pro A mari abhorreo. Sed puto scribendum potius δυσαγανακτέω vel δυσανεκτέω, quod erit Ægrè fero, Succenseo. C

Δυσανάληπτος, t.2, c.562, a

Δυσανάλυτος, Ægrè resolubilis seu dissolubilis. Greg. Naz.

Δυσανάπειστος, Qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci. B. ex Plat. Parmenide, καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δοκεῖν τε τὶ λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον εἶναι, necesse est iudicare eū qui ideas neget per se substātes, scitū quippiā dicere, vixq; ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse.

Δυσανάπνευστος, t.3, c.412, a. Δυσανασχετέω, t.1, c.1336, b

Δυσανάσχετος, ib.a. Δυσανασχέτως, ib.b D

Δυσανάτρεπτος, Subuersu seu euersu difficilis. Plut.

Δυσαναφορικὸς, Qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat. Hesychio δυσκόλως ἀναφερόμενος. AT Δυσανάφορος ὕπνος B. ex Atticis affert pro ὁ δυσβάστακτος: addens, oppositum ei esse τὸν εὔφορον.

Δυσάνεκτος, t.1, c.1335, c. Δυσανιάω, t.1, c.457, a

Δυσανίης, t.1, c.456, g Δυσάνιος, ib.

Δυσάνοδος, t.2, c.1164, d Δυσανταγωνιστὴς, t.1, c.105, c

Δυσαίτης, vel Δυσαντὴς, t.1, c.459, c Δυσάντητος, ibid.b

Δυσαντίβλεπτος, Obtutu difficilis. id est Terribilis. Plut. E

Δυσαντίλεκτος, t.2, c.615, d

Δυσαντιρρήτως, Ita vt vix cōtradici queat. Polyb. τοιαῦτα διαλεχθεὶς, καὶ δόξας ἀναντιρρήτως εἰρηκέναι, κατέπαυσε τὸν λόγον. SIC Δυσαντίρρητος, Cui ægrè contradici potest.

Δυσαξίωτος, Qui non facilè exoratur. Bud.

Δυσαπαλλακτία, t.1, c.350, f. Δυσαπάλλακτος, ib.c

Δυσαπάτητος, t.1, c.1874, d

Δυσαπιστέω, ῶ, Ægrè diffido. hoc est Facilè credo.

Δυσαπόκριτος, Cui difficulter respōderi potest, Cui respōdere difficile est. Luc. in Hermot. δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Vnde ADVERB. Δυσαποκρίτως, Ita vt ægrè respōderi queat. veluti quū dicūt, δυσαποκρίτως ἔχουσιν αἱ Βρούτου ἐπιστολαὶ, Ita se habēt Bruti epistolæ vt nonnisi difficulter eis respōderi queat. hoc est, Difficile est eis respōdere. F

Δυσαπολόγητος, t.2, c.617, g

Δυσαπολύτως, Ita vt difficulter absolui & auelli queat. Galen. ἐμπεπλασμένον δυσαπολύτως τοῖς χιτῶσι τῆς κοιλίας.

Δυσαπόπαυστος, t.3, c.109, b.

Δυσαποπαύστως, ib. Δυσαπόπλυτος, t.3, c.404, a.

Δυσαπόπτωτος, t.3, c.313, e. Δυσαπόσπαστος, t.3, c.919, b G

Δυσαποσπάστως, ib. Δυσαπότρεπτος, t.3, c.1622, a

Δυσάπουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter cicatricē cōtrahēs. Philop. τὰ περιφερῆ τῶν ἑλκῶν δυσαπουλότερα τῶν ἐν ἄλλοις σχήμασιν ὄντων. DICITVR ET Δυσαπούλωτος, Qui ægrè ad cicatricem perduci potest.

Δυσαρέσκομαι, t.1, c.578, g. Δυσάρεσκος, t.1, c.579, b

Δυσαρεστέω, & Δυσαρεστέομαι, t.1, c.577, c

Δυσαρέστησις, ib.f. Δυσάρεστον, ib.b

Δυσάρεστος, ib. Δυσαρέστως, ib.c. Δυσαρέτης, ib.b

Δυσαριστοτόκεια, ας, ἡ, Hesychio est ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα ἢ τὴν δι' ἀριστείαν δύστηνον, quæ optimam quidem prolē edidit partu, sed infelici fato, vt Helena Hectorem, & Thetis Achillem. Dicit enim hæc apud Hom. Il. σ, Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια, conquerens sese fortissimum & præstātissimum peperisse heroem, sed infelici fato. H

Δυςάρκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Imperii habenas difficulter admittēs, A Qui regi sese imperio vix sinit,Contumax.Plutar.Lucullo, οὐδὲν γὰρ δυςαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πράσσειν δοκοῦντος, nihil contumacius homine rebus secundis elato. Bud.Sic idem B.δύςαρκτος δῆμος interpr.Cui difficulter imperatur:subiungens hunc eiusdem Plut.locum,οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ τραχὺ καὶ δύςαρκτον ὡς ἀνὴρ ἔφυ εὐπραγίας δοκούσης ἐπιλαμβανόμενος.

Δυςαρμοστία ἠθῶν, apud Plutarch.de viro & vxore discordibus. Bud.

Δυςαρχία,ας,ἡ,Difficultas imperandi, Quando imperatori milites vix obediunt. Appianus Bell.ciuil.libro 5, οὕτω μὲν ἐς στάσεις τότε πάντα καὶ ἐς δυςαρχίαν τοῖς στασιάρχαις τὰ στρατόπεδα ἐτέτραπτο:de militum licentia post bellum Pharsalicum.Bud. B

Δυςάσχετος, Intolerabilis. idem quod ἄσχετος,particula δυς vel vacante vel significationem intendente. Apollon. Rhod.Arg.lib.2,οὐδὲ μὴν δυςάσχετος.

Δύςαυλος,t.1,c.620,f. Δυςαυξής, t.1,c.1376,f

Δυςαύξητος,ib.e

Δυςαυχής,Difficilis gloriator,Molestus sese iactitando. Apollon.Rhod.Argon.libro 3, Οὔτι ἐγὼ οἷοί τε δυςαυχέες ἄλλοι ἔασιν Ἀνέρες.vbi schol.exp. καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς. C

Δυςαφαίρετος,Ablatu difficilis,Qui ægrè adimi potest.

Δυςαχθής, Onerosus, Molestus, Grauis : & ita quidem vt nonnisi ægrè & difficulter sufferri queat. Hesychio & Suidæ βαρύς,ἀβάστακτος,πάνυ ἀχθιζόμενος.

Δυςβάστακτος,t.1,c.726,e. Δυςβαστάκτως,ib.

Δύςβατον,t.1,c.637,e. Δυςβατοποιέομαι, ib.f.

Δύςβατος, ib.e D

Δυςβῆρες, Suidæ οἱ δύςβατοι τόποι. Apud Hesychiū verò, Δυςβηρές, δύςβατον, δυςχερές. Apud Etymol.& in lexico meo veteri rectius,Δυςβήρης,ὁ δύςβατος,per syncopen pro δυςβατήρης.

Δυςβλαστέω,t.1,c.746,a. Δυςβλαστής,ib.

Δυςβοήθητος,t.1,c.761,a. Δυςβόηθος,t.1,c.760,a

Δύςβολος, Cui iactus malè cedit. vt cui alea infelici iactu cecidit, velut ei cui apud Martial.damnosi exiliere canes. Pollux enim libro 9,tradit ἐν τοῖς κύβοις dici τὸ δυςκυβεῖν & ἀκυβεῖν:item τὸ δύςβολον & τὸ εὔβολον εἶναι. A T E

Δυςβόλαιον pro Iniquus contractus & obligatio,nescio vnde nam afferant v.l.

Δυςβουλία,t.1,c.768,e. Δύςβουλος,ib.d

Δυςβράκανον,Cratinus vsurpauit pro δυςκατανόητον seu δυςνόητον,δυςχερές,teste Hesychio & Suida.quoniam videlicet (inquiunt) βράκανα sunt ἄγρια λάχανα δύςπλυτα.

Δυςγάργαλος,siue Δυςγάργαλις,& Δυςγαργάλιστος,Qui sese titillari & contrectari manibus ægrè sinit,vt equus qui nonnisi difficulter sinit se fricari manibus vel destringi strigili, Qui grauatè fert strigilem seu contactum manuum. Hesychio δυςπεριάντος, δυςπρόσιτος: qui primi meminit & postremi: secundo autē vtitur Xen. in lib. De re equ. εἴ τινα (inquiens) χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος,καταμανθάνειν,εἴτε πρὸς ἵππους εἴτε πρὸς ἀνθρώπους,καὶ εἰ δυςγάργαλίς γε εἴη. A Poll.quoque δυςγαργάλιστος ἵππος numeratur inter vitiosos equos. F

Δυςγένεια,t.1,c.833,h. Δυςγενής,ib.g

Δυςγνώριστος,t.1,c.1867,f. Δύςγνωστος, t.1,c.1833,b

Δυςγοήτευτος,t.1,c.859,e. Δυςγήπιστος,t.1,c.878,g

Δυςδαιμονία,ας,ἡ,Infelicitas.δυςπραξία.Andocid. G

Δυςδαίμων,t.1,c.896,g

Δυςδήλιδες,Hesychio κακοῦντες:quia videlicet δηλήσασθαι est τὸ κακῶσαι.Significat potius Valde seu grauiter noxii.

Δύςδηλ, t.3,c.1182,f

Δυςδιάθετος,Dispositu seu compositu difficilis. Plut.Cæs. ὡς ἦν δυςδιάθετον αὐτῷ τὸ περὶ τοὺς δανειστάς, ἐπὶ Κράσσον κατέφυγε, quum res suas cum creditoribus componere ægrè posset.

Δυςδιαίρετος,t.1,c.194,b. Δυςδίαιτος,t.1,c.984,e

Δυςδιακόμιστον,Transportatu difficile : Hesychio δυςβάστακτον,Ægrè portabile. H

Δυςδιάκριτος,Qui diiudicari & discerni difficulter potest. Athen.l.14, παραπλήσιαι δ' εἰσὶν αἱ θήλειαι τοῖς ἄρρεσιν· διὸ καὶ δυςδιάκριτόν ἐστι τὸ τῶν μελεαγρίδων γένος.

Δυςδιάλλακτος,t.1,c.352,c

Δυςδιάλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ægrè dissolubilis, Qui difficulter potest dissolui. Galen.δυςδιαλύτοις καὶ δυςμαστήτοις. Item Ægrè reconciliabilis, Difficulter iram deponens. A Aristot.Ethic.4, οἱ δὲ πικροί, δυςδιάλυτοι,καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.

Δυςδιάπνευστος,t.3,c.413,f

Δυςδιατύπωτος δοῦλος,Seru9 qui ægrè ad bonos mores formatur. Bud.ex Chrysost.

Δυςδιάφευκτος,Qui vix effugi potest,Ægrè euitabilis. A Suida δυςδιάφευκτον exponitur δυσχερῶς λανθάνον.

Δυςδιαφόρητος,t.4,c.99,d

Δυςδιαφύλακτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Custoditu difficilis: vel Qui difficulter caueri potest. Hesychio δυσχερῶς λανθάνων. B

Δυςδιαχώρητον,t.4,c.674,f

Δυςδιέγερτος,Excitatu seu expergefactu difficilis.vt quum Gal.apud Hippocr.βαρὺ κῶμα esse dicit τὸ δυςδιέγερτον.

Δυςδιεξίτητος, Qui difficulter transiri vel percurri potest. Item Qui percurrendo vix exponi potest & explicari. In priore signif.Synes.καὶ γὰρ εἰσελθόντι λαβυρινθῶδές ἐστι καὶ δυςδιεξίτητον.

Δυςδιέξοδος, t.2,c.1170,e

C Δυςδιερεύνητος, Perscrutatu difficilis.

Δυςδιήγητος,Pernarratu seu enarratu difficilis.

Δυςδίηλυτος,Difficulter peruius.δυςοδόδευτος, Hesych.

Δυςδιοίκητος,Difficilis dispensatu seu administratu.

Δυςδιόρθωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui vix corrigi potest, Penè inemendabilis. Suidæ ἀδιόρθωτος,Inemendabilis: rectius Hesychio δυσχερῶς διορθούμενος.

Δυςδοκίμαστος,Probatu perspectúque difficilis.

Δυσέβημα,& Δυσεβής,perperā v.l.pro δυσσέβημα & δυσσεβής.

Δυςείδεια,t.1,c.1105,g. Δυςειδής, ib.

D Δυςείκαστος,t.1,c.1122,b. Δυςειματέω, t.1,c.1381

Δυςείματος,ib. Δυςειμονία, ibid.

Δυςείμων, ib.b

Δυςειρεσία, Difficilis vel mala remigatio, aut etiā infausta:Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Δυςείςβολος, In quem irrumpi ægrè potest, Inuasu difficilis: vt regio inaccessa exercitui. Plut.de Germania.

Δυςείςπλωτος, In quem nauigari seu naue intrari ægrè potest, Ægrè patens nauibus.

Δυςεκβίαστος,t.1,c.734,g. Δυςέκδοτος,t.1,c.995,e

E Δυςεκθέρμαντος, Qui ægrè potest excalefieri seu incalescere.vt δυςεκθέρμαντος πυρετὸς apud Galen.de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Δυςέκθυτα σημεῖα καὶ πονηρά, apud Plut.pro Tristia exta. id est ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα. Bud.

Δυςεκκάθαρτος,vide in Δυςεκκάθαρτος.

Δυςέκλειπτος, Ægrè deficiens. Aliis Indesinens.

Δυςεκλόγιστος, Qui exputari seu computari ægrè potest,Ferè inexputabilis.(vt Gell.dicit Inexputabilis numerus) ideóque Cognitu & perspectu difficilis. Suidæ δυςδιάγνωστος, hoc in loco, ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυςεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων. F

Δυςέκλυτος, Ægrè exolubilis,Qui vix exolui potest. Hesychio non solùm δυσχερῶς λυόμενος , sed etiam δυςεύρετος,Inuentu difficilis.

Δυςέκνιπτος,t.2,c.1061,c. Δυςεκπέρατος,t.3,c.234,d

Δυςέκπλυντος,t.3,c.404,e. Δυςέκπλυτος,ib.d

Δυςεκπύητος, t.3,c.610,b

Δυςέκτων, Suid.affert pro δυςγνώμων. qua expositione nescio quid sibi velit.δύςεκτος enim esset ὁ δυςκάθεκτος.

G Δυςελένα , Infausta Helena:apud Eurip. vt δύςπαρις apud Homerum.

Δυςέλικτος,t.1,c.1185,a

Δυςελκής, Laborans vlceribus curatu difficilibus. Item δυςελκὲς ἕλκος dicitur Vlcus malignum & curatu difficile. Hippocr.De diæta in morb.acut.ἕλκος λαβὼν ἐν κνήμῃ μήτε λίην ἐπίκαιρον,μήτε λίην εὔηθες ὄν, καὶ μήτε ἄγαν δυςελκὲς ὂν μήτε ἄγαν εὐελκές. Idem Epidem.libro 2, dicit δυςελκίαι τῶν ἐκλεύκων pro ἔκλευκα καὶ δυςελκῆ ἕλκη, vlcera albida & curatu difficilia,seu maligna.

H Δυςελπία,ας,ἡ,affertur pro Desperatio,Diffidentia:sed sine exemplo.

Δύςελπις,t.1,c.1198,a. Δυςελπιστέω, t.1,c.1199,a

Δυςελπιστία,ib. Δυςέλπιστος,ib.

Δυςέμβατος , Cui inambulari seu in quo incedi ægrè potest. Hesychio ἀτριβής,ἀπάτητος, τραχύς,Qui teri pedibus & calcari nequit, Asper,Aliis Inaccessus,Inuius,

Δυσέμβολος,t.1,c.679,g

Δυσέμετος, Ægrè vomēs. idem cum δυσεμής. Synes. epist. 120, οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπορροφεῖν. VNDE Δυσεμετεῖν, Ægrè vomere. Areth. in Apocal. οἱ ἰατρῶν παῖδες τοῖς δυσεμετοῦσιν ὕδατος ἀναρροφῆσαι τὸν ἔμετον ἀνασοβοῦσι. Bud.

Δυσεμής, Ægrè vomens. Idem Bud. ex Gal. ad Glauc. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι. Legitur & apud Diosc. l.4.

Δυσέμφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ significationis. Idem Bud. ex Damasc. ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύσοσιμάζειν, id est (inquit) Primore significatu auersandum.

Δυσεντερεία,t.1,c.1202,c. Δυσεντερικός,ib.

Δυσέντερος,ibid. Δυσέντευκτος,t.3,c.1446,a

Δυσεξάγωγος,t.1,c.75,g. Δυσεξάλειπτος,t.1,c.318,b

Δυσεξάλλακτος, Ægrè mutabilis seu cōmutabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At pro Δυσεξάλλακτα, quod Hes. exp. δυσέκφυκτα, scribēdū poti⁹ δυσεξάλυκτα.

Δυσεξανάλωτος,t.1,c.422,g. Δυσεξαπάτητος,t.1,c.1877,d

Δυσέξαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè accenditur.

Δυσεξέλικτος,t.1,c.1185,h

Δυσεξερεύνητος, Inuestigatu seu perscrutatu difficilis. Aristot. Polit. 7, δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τῶν οἰκησάντων διάθεσις καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις.

Δυσεξεύρετος, Inuentu seu adinuentu difficilis.

Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦσθαι & cicurari potest, Difficilis cicuratu seu mansuefactu.

Δυσεξίλυτος,t.1,c.472,e

Δυσεξίτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter dilabitur seu euanescit. Diosc. l.7.

Δυσεξίτητος, Difficilis exitu. vt Hes. quoque δυσεξίτητα exponit δυσκόλως ἐξοδευόμενα.

Δυσέξοιστος, Elatu seu expositu difficilis. Hes. enim δυσέξοιστον exp. nō solùm δυσεκκόμιστον, sed etiam δυσερμήνευτον.

Δυσεπέκτατος, Qui difficulter extendi potest.

Δυσεπίβολος, Coniectu difficilis, Quem attingere & assequi difficile est. vt accipiunt in hoc loco Suidæ de Agapio philosopho, ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπορειῶν προβολῇ δυσεπιβόλων.

Δυσεπιβούλευτος, Qui insidiis peti circumuenirive difficulter potest, Cui insidiari difficile est. Budæo, Cui non facilè fiunt insidiæ: ex Xenoph.

Δυσεπίγνωστον εἴδωλον, Simulacrū difficile cognitu. Synes. De insomn.

Δυσεπικούρητος,t.1,c.1215,a. Δυσεπίκριτος,t.2,c.436,b

Δυσεπίσχετος, Qui difficulter inhiberi seu cohiberi potest aut retineri. vt δυσεπίσχετος αἱμορραγία.

Δυσεπιχείρητος,t.4,c.458,a

Δυσεπούλωτος, idem ac δυσαπούλωτος. vt δυσεπούλωτα ἕλκη, vlcera quæ cicatricem ægrè recipiunt. Verùm quum & τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia est quòd δυσαπούλωτα appellentur quum locus affectus eiusmodi dispositionem non contraxerit vt quod ad ipsum influit bonum probúmque, corrumpat: κακοήθη autem, quum locus affectus corrūpit quicquid influit.

Δυσέργαστος,t.1,c.1235,d

Δυσέργημα, ατος, τὸ, exponitur Molestia: sed sine exemplo.

Δυσεργής,t.1,c.1229,g. Δυσεργία,ib.

Δύσεργος,ib. Δυσερεύνητος,t.1,c.1252,b

Δυσέρημος, Desertus, Desolatus: vel Difficilis ob solitudinem. Δύσερις,t.1,c.1256,a

Δυσέριστος,t.1,c.1257,b. Δυσερμήνευτος,t.1,c.1151,h

Δυσερμία, Hesychio κακὴ ἀτυχία, Mala fortuna, Infortunium. AT Δύσερμος, Suidæ est δύσελπις: aliis Infelix.

Δύσερως,t.1,c.1226,e. Δυσερώτως,ib.f

Δυσέσβολος, Atticè pro δυσείσβολος. Thuc. ταύτῃ γὰρ δυσεσβολωτάτη ἡ Λοκρίς.

Δυσετηρία, ας, ἡ, Malus annus, seu Sterilitas anni.

Δυσετυμολόγητον ὄνομα, Nomen cuius etymologia vix reddi potest, seu Cuius cur ita nominatum sit vix reddi ratio potest. quale esse dicitur Ἀθηνᾶ.

Δυσευκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in v.l. affertur pro Ineluibilis. sed puto scribendum δυσεκκάθαρτος, Expurgatu difficilis.

Δυσεύρετος, Inuētu difficilis. vt δυσεύρετον χρῆμα apud Luc.

Δυσέφικτον,t.1,c.1685,a.

Δυσζηλία,t.1,c.1401,g. Δύσζηλος,ib.f.

Δυσζήτητος, Quæsitu vel peruestigatu difficilis.

A Δύσζωος,t.1,c.1388,b

Δυσηκής, Hes. exp. δυσακής, δυσίατον, Curatu seu sanatu difficilem. ab ἀκέομαι.

Δυσηκοέω,t.1,c.188,f. Δυσηκοΐα, ib. Δυσήκοος,ib.e

Δυσήλατος, locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi. vnde δυσηλατώτερον πεδίον, Campus equitatu difficilior. Curt. Inequitabilem locum dicit.

Δυσηλεγής,t.2,c.607,b. Δυσήλιος,t.1,c.1455,g

Δυσημερέω,t.1,c.1461,h. Δυσημερία, Infaustus dies, Infortunium, Fortuna aduersa. Synesius epist.8, δυσημερία, πρᾶγμα δεινόν.

B Δυσημής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum δυσεμής seu δυσέμετος, Difficulter vomens. vnde apud Hippocr. in Aphor. τοὺς δυσημέας. Idem vtitur VERBO Δυσημέω, significante idem quod δυσεμέω seu δυσημετέω, Ægrè vomo: in lib. De nat. mul. γίνεται καὶ δυσεμεῖ μᾶλλον ἢ πρὶν φαγεῖν.

Δυσήνεμος,t.1,c.417,f. Δυσηνίαστος,t.1,c.1470,b

Δυσηνιάστως,ib. Δυσήνιος,t.1,c.457,a.&1469,g

Δυσηνιόχητος,t.1,c.1469,e. Δυσηνίως,ib.h

Δυσήνυτος,t.1,c.472,b

C Δυσῆρες, Suidæ est δυσχερές, Difficile.

Δυσήρεσοι, Hesychio sunt δυσέρεισοι, φιλόνεικοι, ἀμφίβολοι, Cōtentiosi: vel potius Difficiles in contentione, Infestis inter se contendentes animis.

Δυσήροτος, Aratu difficilis.

Δυσήτωρ, Tristis, Qui est animo molestiis affecto. Hesych. enim δυσήτορος exp. δυσθύμου.

Δυσηχής,t.1,c.1482,d. Δύσηχος,t.1,c.1481,c

Δυσθαλής,t.1,c.1491,e

Δυσθαλπής, Calfactu difficilis, Ægrè incalescens.

D Δυσθανατέω,t.1,c.1567,e. Δυσθάνατος,ib.d

Δυσθανής,t.1,c.1565,e. Δυσθανών,ib.

Δυσθέατος,t.1,c.1508,b

Δυσθενέω, Infirmis inualidísque viribus sum. Hippocr. De morb. οὐκ ἀνέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστηκὼς, ἀλλὰ δυσθενέει.

Δύσθεος,t.1,c.1531,d.

Δυσθεράπευτος,t.1,c.1542,g. Δυσθερής,t.1,c.1544,c

E Δυσθετέω, ῶ, Malè affectus sum, seu Sum animo malè affecto & alienato. Et pass. δυσθετέομαι, οῦμαι, pro eodem. vt & Suid. δυσθετούμενοι exp. κακῶς διατιθέμενοι, in hoc loco, καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀπὸ δυσθετοῦσι. Idem actiuæ vocis hoc affert exemplum, ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, οὐ προσεῖχε τοῖς γραφεῖσιν, exponens, μὴ στέρξας καὶ μὴ ἐμμείνας. Ex Polybii epitome affertur Δυσθετούμενος pro Animi anxius, Perplexus, cum hoc exēplo, ἕως ὁ Μάρκος δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λάθρα νυκτὸς ἐπιπηδῆσαι τὴν διαφυγήν.

Δυσθεώρητος,t.1,c.1511,d.

Δυσθήρατος,t.1,c.1557,a Δύσθηρος,t.1,c.1556,b

F Δυσθησαύριστος καρπός, Fructus reconditu asseruatúq; difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

Δυσθνήσκω, Ægrè vel infeliciter morior, Mala vel ingloria morte decedo. vnde δυσθανών apud Eurip.

Δύσθραυστος, Ægrè fragilis, Qui difficulter frāgi potest vel frangitur, Fractu peruicax.

Δυσθυμέω,t.1,c.1602,g. Δυσθυμέομαι,ib.

Δυσθυμία,ib.f. Δύσθυμον, τὸ, sub.ib.c

Δύσθυμος,ib.d. Δυσθύμως,ib.e

Δυσί,t.1,c.1064,g. Δυσίατος,t.1,c.1638,b

G Δυσίδρως,t.3,c.1792,c. Δυσιερέω,t.1,c.1652,b

Δυσιθάλασσος,t.1,c.1490,a. Δυσιθάλαττος,ib.

Δυσίμερος, Ægrè amabilis, vel Ægrè cupitus. Ex Nonno affertur pro Improbus & proteruus amator.

Δύσιππος, Equis difficilis, Equitatui minus idoneus. Xen. Hellen.3, πρὶν ἐς τὰ δύσιππα ἱκέσθαι.

Δύσις,t.1,c.1060,c

Δυσίχνευτος, Inuestigatu difficilis, Ægrè inuestigabilis.

Δυσκαής,t.2,c.178,g. Δυσκαθαίρετος,t.1,c.198,g

H Δυσκάθαρτος,t.2,c.4,d. Δυσκάθεκτος,t.1,c.1346,a

Δυσκαμπής,t.2,c.53,d. Δύσκαμπτος,t.2,c.68,a

Δυσκαρτέρητος, Ægrè tolerabilis, Penè intolerabilis.

Δυσκαταγώνιστος,t.1,c.103,f

Δυσκατάκλαστος, Fractu seu confractu difficilis.

Δυσκατάπρακτος,t.1,c.94,f. Δυσκατάλλακτος,t.1,c.354,g

Δυσκατάλυτος, Dissolutu vel destructu difficilis.

Δυσκαταμάθητος, t.2, c.788, d. Δυσκαταμαθήτως, ibidem.
Δυσκαταμάχητος, t.2, c.816, e. Δυσκαταιόητος, t.2, c.1078, f
Δυσκατάπαυστος, t.3, c.110, d. Δυσκαταπαύστως, ibid.
Δυσκατάποτος τροφὴ, Cibus qui ægrè deglutitur. Aristot.
Δυσκατάρτιστος, in Hippiatr. ὅσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ ἀτελεῖς. Vbi videtur significare eos qui cōceptum non perficiunt. Bud.
Δυσκατασκεύαστος, t.3, c.844, d. Δυσκατάστατος, t.1, c.1772, h
Δυσκαταφρόνητος, Qui contemni despicique vix potest.
Δυσκατέργαστος, t.1, c.1237, a
Δυσκατέχητον, ου, τό, Quod difficulter continetur. ita vulg. lex. Sed perperam procul dubio pro δυσκατάσχετον vel δυσκάθεκτον.
Δυσκάτοπτος, Hesychio δυσθεώρητος, Qui spectari vix potest.
Δυσκατόρθωτος, t.2, c.1442, f. Δυσκατούλωτος, t.2, c.1284, f
Δυσκέλαδος, t.2, c.116, h. Δυσκηδὴς, t.2, c.185, f
Δύσκημον, Hesychius exponit ἄφρονα, δυσοιώνιστον, Dementem, Inauspicatum.
Δυσκινησία, t.2, c.216, c Δυσκίνητος, t.2, c.217, d
Δυσκλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inglorius, vel Infamis. apud Suidam μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἴην ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀνθυσῶσαι. Homerus Iliados β, καί με κελεύει Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Hesychius quoque δυσκλέα exponit ἄδοξα, κακόδοξα: quod videtur esse ex contracto δυσκλῆς, vt Ἡρακλῆς. VNDE Δύσκλεια, ας, ἡ, Obscura fama, Gloria penè nulla. Demosth. in Epitaph. ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ πᾶς ὁ πρὸ τοῦ ζῆλος τῶν Ἑλλήνων γέγονε. Hesych. δύσκλειαν exp. κακοδοξίαν.
Δυσκληδόνιστον, Suidæ δυσφήμιστον, Malè ominatum.
Δυσκληρέω, t.2, c.144, e. Δυσκληρία, ib. Δύσκληρος, ibid. d
Δύσκλυτος, idem ac δυσκλεής: Hesychio ἄδοξος, ἄτιμος.
Δυσκλυδώνιστον, Suidæ δυσέκβατον. Δυσκοίλιος, t.2, c.289, d
Δυσκοιτέω, apud Hipp. Ægrè cubo, Molestè iaceo. hoc est Non sine molestia cubo. vt libro De victu in morb. acut. δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον ἢ εἰ καὶ προενεστήκεισαν. Et alibi, δυσκοιτέουσί τε καὶ ἐνυπνιάζονται τεταραγμένα καὶ θορυβώδεα. id est μοχθηρῶς ἔχοντες ἐν τῇ κοίτῃ διατελοῦσιν, vt Gal. exp.
Δυσκοιτία, t.2, c.293, c. Δύσκοιτος, ib.
Δυσκολαίνω, t.2, c.311, b. Δυσκολία, ib. a
Δυσκόλλητος, t.2, c.307, e. Δυσκολόκαμπτος, t.2, c.52, f
Δυσκολόκοιτος, t.2, c.293, c. Δύσκολος, t.2, c.310, e
Δυσκόλως, ibidem, h
Δυσκόμιστος πότμος, Sophocli in fine Antigon. ἀφόρητος seu δυσφόρητος, Ægrè tolerabilis.
Δυσκρασία, t.2, c.134, f. Δύσκρατος, t.2, c.137, f
Δύσκριτος, t.2, c.430, g. Δυσκρίτως, ib.
Δύσκτητος, Ægre parabilis, Comparatu difficilis. Polyb.
Δυσκυβεῖν, Infelicē esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. Vide Δύσβολος.
Δύσκωφος, Surdaster, Aurium grauitate laborans. Suidæ ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. Aristot. De insomn. γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι· γίνονται καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοδμοι.
Δύσληπτος, t.2, c.557, f. Δυσλόγιστος, t.2, c.646, h
Δύσλοφον, Hesychio δύσκολον, οὐχ ἁρμόζον: aliis τὸ χαλεπῶς φερόμενον, nimirum ἀπὸ τῶν λόφων, qui sunt τράχηλοι: vt δυσλόφων rursum exp. δυσχερῶν. Est igitur δύσλοφος Ceruici grauis & difficilis, s. portatu, Onerosus, Molestus. citatur ex Æschylo.
Δύσλυτος, t.2, c.750, e. Δυσλύτως, ib.
Δυσμάθεια, t.2, c.787, b. Δυσμαθὴς, ib. a
Δυσμαθία, ibid. b. Δυσμαθῶς, ib. a
Δύσμαιναι Hesychio sunt αἱ ἐν Σπάρτῃ χορείτιδες Βάκχαι.
Δυσμανῆ ὕδατα, apud Theophr. Hist. pl. l.7, c.5, interpretantur Aquæ rarefactu difficiles.
Δυσμαχέω, t.2, c.812, f. Δυσμάχητος, t.2, c.815, f
Δύσμαχος, t.2, c.812, e
Δυσμείλικτος, Ægrè placabilis & penè inexorabilis. Plut. Artox. εἰδότι τὸ θηριῶδες αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον.
Δυσμεναίνω, t.2, c.885, c. Δυσμένεια, ib.
Δυσμενέω, ib. d. Δυσμενὴς, ib. a
Δυσμενῶς, ib. b. Δυσμετάβλητος, t.1, c.691, c
Δυσμετάδοτος, t.1, c.998, c
Δυσμετάθετος, Transpositu vel mutatu difficilis.
Δυσμετακίνητος, t.2, c.218, e. Δυσμετάπειστος, t.3, c.137, c
Δυσμεταχείριστος, t.4, c.453, c. Δυσμεταχειρίστως, t.4, c.454, a
Δυσμέτρητος, t.2, c.903, f

A Δυσμὴ, ῆς, ἡ, Occasus: à δύω. Propriè de solis occasu seu obitu: (vt apud Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Et Aristot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολάς: pro quo paulo antè δύσιν dicit) metaphoricè verò apud Hes. & Suid. δυσμαῖς βίου pro τῷ τέλει τῆς ζωῆς. Vnde Δυσμικὸς, οῦ, ὁ, Occidentalis. Apud Suid. προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ἱππαρχίας, ἐποίησε κοινοπραγῆσαι τινὰς τῶν δυναστῶν. quod exp. τῶν τῆς δύσεως. Itidem Ptolem. δυσμικὸς dicit pro Occidentalis, quod Strabo δυτικός.
Δυσμὴν Hesychio ἐχθρὸς, Inimicus, Infestus: qui & δυσμενής.
B Δύσμηνις, t.2, c.922, c. Δυσμήτηρ, t.2, c.816, a
Δυσμήτης, Hesychio κακότεχνος, VT ET Δύσμητις, Suidæ ὁ κακόβουλος, Mala meditans & machinans.
Δυσμικὸς, vide in Δυσμὴ paulo antè.
Δύσμικτος, t.2, c.933, g. Δυσμίκτως, ibid.
Δυσμίμητος, t.2, c.940, c
Δυσμίσητος, Exosus, ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος. Suid. ex Epigr. Δύσμ[illegible] δρεα δυσμίσητα. Δύσμοιρος, t.2, c.848, b
Δυσμορία, t.2, c.842, e. Δύσμορος, ib. d
Δυσμορφία, t.2, c.971, b Δύσμορφος, ibidem, a
C Δύσνιπτος, Qui ægrè lauari vel elui potest, Penè illuibilis seu ineluibilis, vt Plaut loquitur. Metaphor. Sophocl. Trach. p.355, Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν, [illegible] uti scripturam quæ è tabula ærea elui delerique ægrè potest. δυσαπάλειπτον, vt schol. exp.
Δυσνοέω, t.2, c.1077, b. Δυσνόητος, t.2, c.1074, c
Δυσνοήτως, ibid. Δύσνοια, t.2, c.1066, g
Δυσνομία, t.2, c.1027, a.b. Δύσνοος, t.2, c.1066, f
Δύσνοστος νόστος, apud Eurip. Reditus difficilis & grauis: vel etiam Reditus infaustus, Reditus infelix.
D Δύσνους, t.2, c.1066, f. Δυσνυμφευτος χθὼν, t.2, c.1098, d
Δύσνυμφος, t.2, c.1097, c
Δυσξήραντος, Qui ægrè siccatur, Exsiccatu difficilis.
Δυσξύμβολος, t.1, c.705, e
Δυσξύνετος, Hesychio ἀσύνετος, Non intelligens vel Imprudens. Passiuè etiam significat Difficilis intellectu. Bud. ex Xen. τὸ δὲ μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρεῖν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζε. Itidemque Eurip. in Phœn. dicit δυσξυνέτου σφιγγὸς: quippe cuius ænigmata erant obscura & difficilia intellectu.
E Δύσοικος, Malè seu valde grauis & onerosus.
Δυσοδέω, ῶ, Ægrè iter facio: seu Malam & difficilem viam nactus sum. Δυσοδία, t.2, c.1165, h
Δύσοδμος, t.2, c.1196, g. Δύσοδος, t.2, c.1165, g
Δυσοίζειν, Hesychio est φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare: qui δυσοίζει Laconibus esse dixerat δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ.
Δυσοίκητος, Habitatu difficilis, Propemodū inhabitabilis. Xen. Pæd. 8, τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν, διὰ θάλπος, τὰ δὲ, διὰ ψῦχος, τὰ δὲ, διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ, δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα.
Δυσοικονόμητος, Dispensatu difficilis. Item cibus δυσοικονόμητος dicitur pro Digestu difficilis. Athen. l.3, de cucumere, δυσοικονόμητός ἐστι καὶ δυσυπόβιβαστος. Sic & l.2.
F Δύσοικτος, Hesychio est δυσβλώπης: aliis Immisericors. Apud Suid. verò legitur Δυσοίκτρου, expositū δυσβλωήτου.
Δύσοιμος, t.2, c.1237, e. Δύσοινος, t.2, c.1243, g
Δύσοιστος, t.2, c.1262, b. Δυσοίστως, ib.
Δυσοιώνιστος, Inauspicatus, Qui sinistri auspicii est. Luc. δυσοιώνιστον ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον. Sic Hermog. ἐρεῖ νυκτωρ μεταιτεῖν, ὅτι οὐ βούλεται δυσοιώνιστος εἶναι μεθ' ἡμέραν προσαιτῶν, τοῖς ἐντυγχάνουσι.
G Δύσοκνος, t.2, c.1266, h. Δυσόκνως, ib.
Δυσόλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægrè perit seu moritur. vt quum Theophr. Hist. pl. l.3, τῆς κοκκυμηλέας τὸ ξύλον esse dixit βαθύρριζον καὶ δυσόλεθρον.
Δύσομαι, t.1, c.1060, c
Δυσόμιλος, Cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumus, Ægrè affabilis. δυσπρόσοδος. Plut. in Demetr. ἀλλὰ καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν δίαιταν ἐβαρύνοντο, καὶ μάλιστα δὴ τὸ δυσόμιλον αὐτοῦ καὶ δυσπρόσοδον, quòd alloqui & accedere sese volentibus tam difficilem se præberet.
H Δυσόμοιος, t.2, c.1304, a. Δυσόνειρος, t.2, c.1316, e
Δύσοπον, Hes. exp. δύσφημον, δυσέντευκτον: afferens & Δυσοπαίοντα (si tamen non potius scripsit δυσοπέοντα) pro δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα.
Δύσοπτος, Qui ægre videtur, Perspectu difficilis. Hippocr. ἔστι γὰρ τοῖσι ταύτην τὴν τέχνην ἱκανῶς εἰδόσι τὰ μὲν τῶν νοσημάτων οὐκ ἐν δυσόπτῳ κείμ[illegible]α, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀδήλῳ.

Δύσεραστος, t.2, c.1418, f

Δυσοργησία, Difficilis ira. Hippocr. De succ. λῦπαι, δυσοργησίαι, ἐπιθυμίαι.

Δύσοργος, t.2, c.1426, a. Δυσόριστος, t.2, c.1470, f

Δύσορμος, t.1, c.1145, g. Δύσορνις, t.2, c.1456, a

Δυσόρφνεα, Hesychio μέλανα, ἀφανῆ, Nigra, Obscura. seu Tenebricosa, Caliginosa. ὀρφνώδη.

Δυσοσμία, t.2, c.1194, e. Δύσοσμος, ib.

Δυσουρέω, t.2, c.1546, f. Δυσουρία, ib. b

Δυσουριάω, ib. f. Δυσουρικὸς, ib. c

Δυσούριστος, t.2, c.1498, a. Δύσουρος, t.2, c.1499, e

Δυσπάθεια, t.3, c.72, f. Δυσπαθέω, ib. h Δυσπαθὴς, ib. e

Δυσπαίπαλον, Hesych. affert pro δύσβατον, σκολιὸν, δυσανάβατον, Tortuosum, Inambulatu seu ascensu difficile. vt Suidæ quoque δυσπαίπαλος est τραχεῖα, Aspera.

Δυσπάλαιστος, t.3, c.26, a.

Δυσπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακότεχνον, Difficile & Malis instructum artibus.

Δυσπαλὲς, eidem δυσχερὲς, σκληρὸν, δύσαντες: Suidæ δυσχερὲς, δυσανταγώνιστον, Quocum luctari difficile est.

Δυσπαλὴς, t.3, c.25, b

Δυσπαράβλητος, Penè incomparabilis, Cui difficile est cõparare aliquid. Plut. τὸ κάλλος οὐ πάνυ δυσπαράβλητον οὐδ' οἷον ἐκπλῆξαι τοὺς ἰδόντας.

Δυσπαράδεκτος, Difficilis admissu seu perceptu.

Δυσπαραίτητος, t.1, c.246, h. Δυσπαρακολούθητος, t.1, c.282, f

Δυσπαρακόμιστος, Qui difficulter vehitur equo vel gestatorio: hoc est Qui difficulter viam facit. Plut. de Antigono, μεγέθει δὲ καὶ βαρύτητι σώματος μᾶλλον ἢ διὰ τὸ γῆρας ἐπὶ τῆς στρατείας γεγονὼς δυσπαρακόμιστος, ἐχρῆτο τῷ παιδί. Bud. Ex Polybio autem affertur πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, pro Nauigatio longa atque difficilis. vt pote in qua παρακομίζεσθαι sit δυσχερές.

Δυσπαραμύθητος, t.2, c.985, f. Δυσπαρηγόρητος, t.1, c.33, g

Δυσπαρηγορήτως, ib.

Δυσπάρθενος, Virgo misera. Ex Epigr.

Δύσπαρις, Infaustus & infelix Paris: seu Inauspicato nomine dictus Paris. vt Hesych. δύσπαρι exponit δυσώνυμε, Πάρι ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, δύστηνε, in hoc loco Homeri Iliad. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit & Αἰνελένην.

Δυσπάριτος, Prætergressu vel transitu difficilis. vt δυσπάριτον χωρίον apud Suid. ex Xen. quod exp. δυσπόρευτον.

Δυσπείθεια, t.3, c.131, a. Δυσπειθὴς, t.3, c.130, h

Δυσπειθῶς, t.3, c.131, a. Δύσπειστος, ib. e

Δυσπείστως, ibid.

Δυσπέμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, à poetis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniã δι' αὐτῆς δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται: vt sit Traiectu difficilis. Homer. Iliad. ω, Νηὸς ἀποθρώσκων (sub. εἰς πόντον ἰχθυόεντα) εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Itémque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Erg. lib.2, Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ. vbi generalius etiam exponitur Difficilis. Itidẽ certè quum homo quispiam δυσπέμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος: vt Eustath. quoque in hoc Hesiodeo præcepto, Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, expon. δύσκολος, δυσμετάπεμπτος: vt scholiastes etiam σκληρὸς καὶ δυσάγωγος, δυσάρεστος καὶ ἀσυμβίβαστος. Sunt enim qui fugitent τοὺς ἐράνους, quos hîc πολυξείνου δαιτὸς nomine intelligit. atque ita δυσπέμφελοι sunt οἱ δυσμετάπεμπτοι, qui difficiles se præbent iis à quibus accersiuntur ad collatitias epulas. Proclus tamen & actiuã ei significationem tribui posse existimauit, exponens δυσπρόσιτον καὶ δύσκολον, intelligénsque eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus vt neminem epulatum secum accersat.

Δυσπενθέω, t.3, c.212, a. Δυσπενθὴς, ib.

Δυσπεπτέω, t.3, c.229, a. Δύσπεπτος, t.3, c.228, g

Δυσπέρατος, t.3, c.238, f. Δυσπέρατος, ib.

Δυσπεριαιρετος, Qui difficulter detrahi seu demi potest. Theophr. initio lib.5 Hist. pl. ποτὲ γὰρ ἀπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινομένην αὐτῷ· μετὰ δὲ ταῦτα, δυσπεριαίρετος. perperam enim ibi vulg. edit. habẽt δυσπερικάθαρτος, vt ex opposito ἀπεριαίρετος patet, & ex Plinio, qui lib.16, c.39, interpr. Cortex inextricabilis.

Δυσπερικάθαρτος, t.2, c.5, f. Δυσπερίληπτος, t.2, c.579, f

A Δυσπερίψυκτος, t.4, c.744, d

Δυσπεπτεῖ, quasi à δυσπεπτέω, t.3, c.229, b

Δυσπέπτωμα, t.3, c.324, b. Δυσπεπτέω, ib. a

Δυσπέτημα, ib. b. Δυσπετὴς, t.3, c.323, h

Δυσπεψία, t.3, c.228, c. Δυσπινὴς, t.3, c.300, d

Δύσπιστος, t.3, c.140, f. Δύσπληκτος, t.3, c.390, f

Δυσπλήρωτος, Impletu vel perfectu difficilis.

Δυσπλῆτις, apud Suid. legitur sine expositione, forsan pro δυσχερὴς πελάσαι: qua signif. & δασπλῆτις suprá.

Δύσπλοος, Nauigatu difficilis, Malè fidus nauibus.

B Δυσπνοέω, t.3, c.411, a Δύσπνοια, t.3, c.410, e

Δυσπνοιέω, Ionicè pro δυσπνοέω. Hippocr. πνίγεται τε καὶ δυσπνοιεῖ ἀεὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ ῥέγχει αἰ ἀπνέων.

Δυσπνοϊκὸς, t.3, c.411, a. Δύσπνοος, t.3, c.410, e

Δύσπνους, ib. Δυσπολέμητος, t.3, c.462, c

Δυσπολιόρκητος, t.3, c.470, e

Δυσπονὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Laboriosus, Ærumnosus: hoc est Graues & difficiles afferẽs labores, χαλεποὺς πόνους ἐπιφέρων: Hom. Odysseæ ε, – ἵνα μιν παύσειε τάχιστα Δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. ITIDEM Δυσ-
C πόνητος τροφὴ dicitur Nutritio quæ difficili labore fit: vt apud Sophocl. pag.323, Œdipus filiabus suis dicit, κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν: nimirum δυσπόνητον τροφὴν appellans τὴν γηροκομίαν, teste schol. vt sensus sit, Non amplius laborabitis in me alendo & curando.

Δυσπορία, t.3, c.171, e. Δυσπόριστος, t.3, c.178, b

Δύσπορος, t.3, c.171, e

Δύσποτμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum βαρύποτμος, Infortunatus, Miser, Calamitosus: non tam de homine quàm de re animata. ac quum de homine dicitur, modò significat
D eum Cui mala sors obuenit, Aduersa fortuna vtẽs, modò specialius δυσθάνατος, Mala seu graui morte peremptus. At δύσποτμος χλιδὴ ex Sophocle affertur pro ἀνόσιος τρυφὴ, & pensanda videlicet βαρεῖ πότμῳ. Inde ADVERB. Δυσπότμως, Infeliciter, Miserè, Calamitosé. Pl. Fab. ὡς αὖ τις αἴσχιστα καὶ δυσποτμότατα παραχωρήσας ἐπανίοι: de Varrone, qui aduerso marte præliatus fugerat. Itẽ SVBST. Δυσποτμία, ας, ἡ, Sors seu fortuna aduersa, Infelicitas. ἀτυχία. ET VERB. Δυσποτμέω, ῶ, Aduersa fortuna vtor, Infelici fato affligor. Polyb. ἐς παραπλη-
E σίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦσι.

Δυσπραγέω, t.3, c.527, a. Δυσπραγὴς, ib. c

Δυσπραγία, t.3, c.526, h

Δυσπραγμάτευτος, Difficulter tractabilis: seu Cum quo rẽ habere difficile est. ideóque Difficilis, Morosus. Plut. δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαός.

Δύσπρακτος, t.3, c.528, b. Δυσπραξία, t.3, c.526, h

Δυσπρεπὴς, t.3, c.538, g

Δύσπριστος, Serra ægrè secabilis: seu Sectu difficilis.

F Δυσπροσίτως, t.3, c.321, b

Δυσπρόσδεκτος, Qui ægrè admittitur seu recipitur, ideóq; Ingratus, Molestus. Plut. initio libelli De virt. & vit. λυπηρὰ καὶ ναυτιώδη καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parum accepta & grata.

Δυσπροσήγορος, Ægrè affabilis, Quem affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in alloquiis. VNDE Δυσπροσηγόρως, Ita vt alloqui difficile sit. Ambo apud Poll. lib.5.

Δυσπρόσιτος, t.1, c.1141, f. Δυσπροσίτως, ib.

G Δυσπρόσοδος, t.2, c.1179, e. Δυσπρόσοπτος, t.2, c.1388, h

Δυσπροσπέλαστος, t.3, c.191, c. Δυσπρόσωπος, t.2, c.1403, f

Δυσπτύκτος, t.3, c.610, a. Δυσραγὴς, t.1, c.521, c

Δύσρητος, Qui ægrè dici potest. vel Difficulter dicẽdus, Nõ facilè dicendus. vt apud Demetr. Phal. ἐπάν τις αἰσχρὰ καὶ δύσρητα ἀναφανδὸν λέγῃ. Prò Difficilis enũtiatu seu prolatu apud Galenũ, quum dicit, δύσρητοι φωναὶ, quales sunt στράγξ, σπίγξ.

Δυσριγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Alsiosus: vel A graui frigore illatus. vt quũ Aristoph. schol. dicit pastores vti stercore huma-
H no, περιτρίβοντας τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων ἄρμα, ἐπειδὰν οἱ τράγοι ψυγμῷ περιπέσωσι.

Δύσριγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frigus ægrè tolerat, Qui frigus statim & vehementius sentit & ferè semper. Poll. n. lib.4, τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας tradit ab antiquis nominatos fuisse ῥιγοσίβους, ab hominib' sui tẽporis δυσρίγους. Latini Alsiosos

vocant qui facilè læduntur à frigore, eiúsque sunt impatientes. vt quum Plinius dicit Alsiosis dari rutam in cibo. Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 25, δυσερριγότατον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ ζῶον: de asino, de quo Plin. lib. 8, cap. 44, Ipsum animal frigoris maximè impatiens. Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 5, δυσερριγον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ἐπίκηρον ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα λάμπει: de abrotono, de quo Plin. lib. 21, cap. 10, sub finem, Alsiosum admodum est, & sole tamen nimio læditur. Rursum Aristot. Probl. sect. 8, quæst. 2, διὰ τί οἱ γεγυμνασμένοι δυσριγότεροι τῶν ἀγυμνάστων; facilius sentiunt frigus. Apud Suid. per ο scriptum δυσριγότερος, quod exp. ὁ φρικαλεώτερος. A

Δυσσεβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè colit & veneratur Deũ. hoc est Irreligiosus, Impius. ἀσεβής. VNDE SVBST. Δυσσέβεια, SIVE Δυσσεβίη, poeticè, Irreligiositas, Impietas. Nonn. εἵνεκα δυσσεβίης. Item VERB. Δυσσεβέω, ῶ, Irreligiosus & impius sum, seu Irreligiosè & impiè ago. VNDE, Δυσσέβημα, ατος, τὸ, Impium facinus: interdum & Impietas. ἀσέβημα. B

Δύσσιτος, t.3, c.756, a

Δύσσομαι, poeticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens, significans idem quod δῦμι seu δύω. Ac primùm quidem Subeo aquas, Mergor: vt sol dicitur mergi Oceano quũ occidit. Hom. Odyss. ο, Δύσετό τ' ἠέλιος. Et Hesiod. — ἀρότοιο δὲ δυσομενάων, Occidentium. Deinde Induo. vt quũ idẽ Hesiod. dicit, ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, age indue arma martia. Vbi Ionica est dialysis τοῦ υ pro δύσου. C

Δύσσοος, dicitur vel ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideóque ὁ κακοδαίμων: vel ὁ δυσχερῶς διωκόμενος: à σόω significante & σώζω & διώκω. Theocr. Idyll. 3, Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις; Et Idyll. 4, ταὶ γὰρ ἐλαίας Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, f. μοσχία. Vbi interpretari queas non solùm Misera, sed etiam Perdita, Improba. vtpote quæ vix abigi & depelli à carpendis ramis queant. D

Δυσσύμβατος, Ægrè coiens seu cõueniens, Ægrè sociabilis. Plut. Symp. 4, οὐ ῥᾳδίως μίαν οὐδὲ ὁμοπαθοῦς ἔχουσαι κατάστασιν, ἀλλ' ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον αἰτιπίνουσα, καὶ δυσσύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον.

Δυσσυνάκτος, Qui difficulter cogi seu colligi potest.

Δυστάζω, Parum statuere scio. Ita v.l. Sed metuo ne perperam pro διστάζω, quod est Dubito. E

Δύστακτος, Ordinatu difficilis: ex Platone De leg. Hesychio δύστακτον est κακότακτον, malè collocatum seu ordinatum. Idem δύστακτον affert pro κακοδάκρυτον, procul dubio à στάζω, quod est interdum Lacrymas fundo, Lacrymis stillo.

Δυστάλας, Miser, Ærumnosus. seu Grauibus ærumnis & miseriis afflictus. vnde fœmin. genere apud Sophocl. Ὦ δυστάλαινα.

Δυσταλέος, Hesychio ῥυπαρός, Sordidus: pro quo suprà δειταλέος & διαλέος. F

Δύστανος, Doricè pro δύστηνος, quod vide.

Δυστέκμαρτος, Coniectu auguratúque difficilis. Soph. Œdipo tyr. pag. 154, ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; Vbi Suidas cum schol. exponit δυσεύρετον, δυσκατάληπτον: afferẽs & δυστεκμαρτότερον pro δυσκαταληπτότερον.

Δυστεκνία, t.3, c.1538, d. Δύστεκνος, ib.

Δύστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Miser: δυστυχής, κακοδαίμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος: secundũ nonnullos παρὰ τὸ στένειν, vt sit Grauiter gemẽs: secundum alios παρὰ τὸ στῆναι, vt sit Qui vix locum inuenire potest vbi consistat. quod etymon verisimilius est & synonymo ἄστηνος cõuenientius. Homer. Iliad. χ, Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. Apud Plutarch. Τοιαῦτα σ' οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα. Et apud Demosth. δύστηνα λοχεῖα. Alicubi etiam significat Perditus, ἐξώλης: hoc est Perdendus, Pernicie dignus. Soph. Electra, ἰὼ πᾶν δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρὸς perditissimæ matris. VNDE Δυστηνία, ας, ἡ, Miseria, Ærumnæ, Calamitas. Ab Hesychio exponitur μοχθηρία, Improbitas, vt δύστηνον idem exponit non solùm ταλαίπωρον, sed etiam μοχθηρόν. Nisi fortè μοχθηρὸν quoque hîc pro Laborioso & Ærumnoso accipere velis. G

Δύστηκτος, t.3, c.1456, d. Δυστήρητος, t.3, c.1464, c

Δυστίβευτος, t.3, c.978, c. Δύστλητος, t.3, c.1129, g
Δυστοκέω, t.3, c.1534, c. Δυστοκία, ib. d
Δύστοκος, ib. c. Δύστομος, t.3, c.1044, a
Δυστοπάζω, t.3, c.1597, c. Δυστόπαστος, ib.
Δυστοπώτατα, Suid. exp. δυσχερέστατα, Difficilima: quidam etiam Absurdissima, vt idem sit quod ἀτοπώτατα.
Δυστόχαστος, t.3, c.991, c. Δυστραπελία, t.3, c.1640, h
Δυστράπελος, ib. g. Δυστραπέλως, t.3, c.1641, a
Δυστροπία, t.3, c.1638, c. Δύστροπος, ib. b
Δυστρόπως, ib. c

B Δύστρος, apud Macedonas est Martius mensis, vt Suidas tradit. Vide & Tract. De mensibus.

Δύστροφος, t.3, c.1645, g. Δυστρύπητος, t.3, c.1321, d
Δυστυχέω, t.3, c.1452, h. Δυστύχημα, t.3, c.1453, b
Δυστυχής, t.3, c.1452, g. Δυστυχία, ib.
Δυστυχῶς, ib.

Δύσυπατος, Bis consul. v.l. perperam pro δισύπατος.

Δυσυπνέω, t.3, c.1751, h. Δύσυπνος, ib.

Δυσυποβίβαστος, Subductu difficilis. Cibus δυσυποβίβαστος dicitur qui ægrè per aluum subduci potest. Vide Δυσοικονόμητος.

Δυσύποιστος, Qui ægrè sufferri potest, Ægrè tolerabilis. idẽ quod δύσοιστος suprà, & δυσφόρητος paulo pòst.

Δυσυπόστατος, t.1, c.1800, c

Δύσφαλτον, Labefactu & subuersu difficile. τὸ δυσχερῶς σφαλλόμενον: Hesychio δύσμαχον.

Δυσφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vix apparens, Obscurus. Plut. de sole, ἔστι μὲν ἀεί, φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός.

Δυσφαίνιστος, t.4, c.37, g

Δύσφατος, exponitur Tacẽdus, Nefandus. vt suprà ἄρρητος.

Δυσφημέω, t.4, c.58, b. Δυσφημία, t.4, c.57, g
Δύσφημος, ib. f. Δύσφθαρτος, t.4, c.139, e

Δυσφόρατος, apud Suidam, in manuscripto etiam codice, exponitur δυσκόλως ἐλεγχόμενος, Qui difficulter deprehenditur & arguitur: item actiuè ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν.

Δυσφορέω, t.4, c.84, f. Δυσφορής, ib. e

Δυσφόρητος, Latu toleratúque difficilis, Penè intolerabilis. idem cum δύσοιστος. Hesychio δυσβάστακτος. At ex Galeni lib. 2 ad Glauc. δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumor qui non facilè resoluitur.

Δυσφορία, t.4, c.84, f. Δύσφορος, ib. d
Δυσφοροῦμαι, ib. g. Δυσφόρως, ib. e
Δύσφραστος, t.4, c.69, b. Δυσφροσύνη, t.4, c.200, a
Δυσφυής, t.4, c.272, f. Δυσφυΐα, ib.
Δυσφύλακτος, t.4, c.239, f. Δύσφυσις, t.4, c.282, c
Δυσφωνία, t.4, c.303, f. Δύσφωνος, ib. d
Δυσφώνως, ib. e. Δυσφώρατος t.4, c 313, g

Δυσχαλέα, Hes. exp. ἄκρατον, κακὸν λίαν: addens etiam, Δυσχαλέες, βλάσφημοι, χαλεποί: procul dubio à χαλᾶν.

Δυσχάριστος, Parum gratus: eidem H. ἀχάριστος. Apud Plut. Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

Δυσχειμερινός, t.4, c.491, g
Δυσχείμερος, t.4, c.488, b. & 491, g
Δύσχιμος, t.4, c.488, b. Δυσχείρωτος, t.4, c.459, g
Δυσχεραίνω, t.4, c.447, d. Δυσχεραίνομαι, ib. h
Δυσχέρασμα, t.4, c.448, a. Δυσχέρεια, t.4, c.447, a
Δυσχερής, t.4, c.446, g. Δυσχερῶς, t.4, c.447, a
Δυσχηματιστος, t.1, c.1329, f. Δύσχιστος, t.3, c.1196, e
Δυσχλαινία, t.4, c.533, d. Δύσχλαινος, ib. c

Δυσχραής, Hesychio δυσχερής, δυσχραής, αὐχμηρός: quæ sonant, Difficilis, Malè coloratus, Squalidus.

Δυσχρηστέω, t.4, c.600, b. Δυσχρήστημα, ib. d
Δυσχρηστία, t.4, c.599, g. Δύσχρηστος, ib. d
Δυσχρηστοῦμαι, t.4, c.600, b. Δυσχρήστως, t.4, c.599, f
Δύσχροια, t.4, c.629, f. Δύσχροος, ib, e
Δύσχρους, ib. Δυσχυλία, t.4, c.510, b
Δύσχυλος, ib. a. Δύσχυμος, t.4, c.512, e

B Δύσχωλος, simpliciter exponitur Claudus: sonat tamẽ potius Grauiter seu valde claudus.

Δυσχωρία, ας, ἡ, Difficultas regionis seu locorũ, Loca difficilia, vt quæ salebrosa sunt & confragosa. Xen. Pæd. 1, εἰς δυσχωρίαν φυγὴ ὑπαγαγόντες. Et rursum, ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ.

Δυσχώριστος, t.4, c.684, d. Δυσώδης, t.2, c.1195, f
Δυσωδία, ib. g. Δυσώλεθρος, t.2, c.1274, c

...ζωνέω,t.4,c.783,e. Δυζώνης, ib.d
...υζώνυμος,t.2,c.1328,h. Δυσωπέω,t.2,c.1406,c
...σώπησις,ib.g. Δυσωπία,t.2,c.1405,f
Δυζωπικὸς,οῦ,ὁ,exponitur Grauis, Acerbus, Durus: itidémque δυζωπικῶς ex Aristoph.affertur pro Grauiter, Durè, Acerbé. sed sine verbis ipsius comici.
Δυσωποῦμαι,t.2,c.1406,d
Δυζωρέω,t.4,c.796,d. Δύζωρον,ib.c
Δυζωχεῖν, Hesychio δυσχεραίνειν, Indignari, seu Ægrè ferre. Ab eadem procul dubio origine à qua δυσαναχετεῖν.
Δύτης,t.1,c.1060,c
Δυτικὸς,οῦ,ὁ, Qui solet seu amat subire aquas. vt δυτικὰ ζῶα, apud Aristot. Animantia quæ sese demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Significat etiam Occidētalis. vt ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex.Aphrodis. Vide & ...num δυσμικός.
Δύω,verbum,t.1,c.1059,g. Δύω,Duo,t.1,c.1064,f
Δυώδεκα,t.1,c.1065,a. Δυωδεκάμηνος,t.2,c.916,e
Δυωδεκάπους,t.3,c.13,g. Δυωδεκάπηχυς,t.3,c.285,a
Δυωδεκάριθμος,t.1,c.1065,a. Δυωδεκὰς,ib.
Δυωδεκαταῖος,ib.b. Δυωδέκατος,ib.a
¶ Δῶ,t.1,c.941,d. Δώδεκα,t.1,c.937,a. & 1065,a
Δωδεκάβοιος,t.4,c.778,f. Δωδεκαδάκτυλον, t.4,c.287,d
Δωδεκαδάκτυλος,t.1,c.932,c
Δωδεκάδαρχος, ET Δωδεκαδάρχης,ου,ὁ, Qui duodecim viris præfectus est, Duodenarius præfectus. Posteriore vtitur Xen. prius apud Hesych.legitur, exponitúrq; δωδεκάδος ἡγεμὼν, Dux duodecim virûm.
Δωδεκάδελτος, t.1,c.938,e
Δωδεκάδωρος, in Epigr. Qui duodecim palmorum est: vt δωδεκάδωρα κέρα, qualia apud Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα. nam δῶρον est ἡ παλαιστὴ, Palmus. Suid.
Δωδεκάεδρος,t.1,c.1083,f. Δωδεκαετὴς,t.1,c.1293,e
Δωδεκάθεον, dictum medicamētum quoddam apud Paulum Ægin.lib.7, compositum ex duodecim rebus: apud Aet. autē & alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus cōposito. Est verò & herba quædam quam dodecatheon vocant, omnium deorū maiestatem commendantes, teste Plinio lib.25, cap.4, cuius à moly maximam autoritatem esse dicit, eámque in aqua potam tradi omnibus morbis mederi. Cæterùm οἱ δώδεκα θεοὶ sunt, Iupiter, Iuno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerua, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus: qui à Latinis dicuntur Dii maiores, seu Dii maiorum gentium.
Δωδεκαὶς,t.1,c.1065,b. Δωδεκάκις,ib.b
Δωδεκάκρουνος,t.2,c.461,b. Δωδεκάμηνος,t.2,c.916,e
Δωδεκαμήχανος, Duodecim instructus machinis. Ita cognominata fuit quædā Cyrene meretrix, διὰ τὸ ιβ' σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν, vt testatur schol. Aristoph. & post eum Suidas: necnon & ipse comicus, in Ranis dicens, ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελῳδῶν, pro μελοποιῶν ἀνὰ τὰς ιβ' Κυρήνης αἰσχρὰς μηχανάς: alludens videlicet ad hæc verba Euripidis in Hypsipyle, ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον. Suid. addit, dici etiam ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων.
Δωδεκάμοιρος,t.2,c.848,c. Δωδεκάπηχυς,t.3,c.285,a
Δωδεκάπους, Qui duodecim pedū est. Olim συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος, teste Hesychio. nam ex vmbrarum ratione horas diei notabant: vmbras autem pedibus metiebantur. vnde & Luc. in Gallo dicit, συνεχὲς ἐπισκοπῶν ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Verūtamen & δεκάπους σκιὰ præstitutam cœnæ horam indicabat, vt ex Aristophane patet, qui in Concionāt. dicit, σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, Sphæra è duodecim coriis cōfecta. Plato in Phædro.
Δωδεκαταῖος,t.1,c.1065,b. Δωδεκάτη,ib.
Δωδεκατημόριον,t.2,c.855,d. Δωδέκατος,t.1,c.1065,b
Δωδεκάφυλλος,t.4,c.249,a
Δωδεκέτης, Qui duodecim annorum est.
Δωδεκὰς, Hesychio est χοῦς, Congius: quoniam videlicet capit duodecim cotylas Atticas.
Δωδεκῆδες,t.1,c.1065,c. Δωδεκηΐς,ib.b
Δωδεκήρης,t.1,c.1250,d. Δωδεκίδες,t.1,c.1065,c

A Δωδώνη, Dodona: vrbs Thesprotiæ, in qua Iouis templū & oraculum erat & vaticina quercus. vnde ipse Iupiter Δωδωναῖος dicitur, & fatidica illa quercus Δωδωναία: item χαλκεῖον Δωδωναῖον dicebantur ærei quidam lebetes sese mutuò contingentes & ex ordine sonantes si vnus ex illis impelleretur. vnde prouerbio in loquaces dicitur & qui verborum finem inuenire nequeunt. qua de re Suid. Apud Herodot. etiam Δωδωνίδες ἱρεῖαι, Sacerdotes Dodonææ.
B Δώῃ, & Δώῃσι, poetæ dicūt pro δῷ, vel δοίη. Hesiod. κἂν μέγα δώῃ. Hom. Il.α, Εἰ δέ κε μὴ δώῃσι, Dederit.
Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογενεῖς, Vernæ. Videtur sonare Serui seu famuli domestici, Doricè pro δουλοδομεῖς.
Δῶμα,t.1,c.941,c. Δωμάτιον,ib.d
Δωμάω,ib.e. Δώμησις,ib.f
Δωμητὺς,ib. Δωμήτωρ,ib.
Δώομεν, Ionico seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro δῶμεν, Demus. Homer. Iliad.η, Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω.
Δωρεὰ, t.1,c.1002,f
C Δωρέω,t.1,c.1003,a. Δωρέομαι,ib.b
Δώρημα,ib.c. Δωρηματικὸς,ib.
Δωρητὸς,ib.d.
Δωριάζειν, Δωριακὸς, Δωριὰς, Δωρίζειν, Δωρικὸς, Δώριον, Δώριος, Δωρὶς, Δωριστὶ, Δωρίων, vide in sequ. Δῶρος.
Δωρίτης, t.1,c.1002,f
Δωροβόρος,t.1,c.1000,e. Δωρογραφὴ,ib.d
Δωροδοκέω,t.1,c.1000,g. Δωροδοκέομαι, t.1,c.1001,a
Δωροδόκημα,t.1,c.1001,b. & t.2,c.556,e.ob.
Δωροδοκία,t.1,c.1000,e. Δωροδόκος,ib.
D Δωροκοπέω,t.1,c.1001,d. Δωρολήπτης, ib.
Δῶρον, Donum,t.1,c.1000,b. Δῶρον, Palmus,t.1,c.1003,e
Δωροξενία, t.1,c.1001,d
Δῶρος,ὁ, Dorus: filius Xuthi. à quo Δώριον dictum oppidū quoddam Peloponēsi: cuius incolæ, posteri & nepotes Dori, VOCANTVR Δωριεῖς, à Latinis Dorienses & Dores. Hom. Odyss.τ, Δωριέες τε τριχάϊκες δῖοί τε Πελασγοί: à nom. sing. Δωριεύς. Ab his autem Doriensibus sunt POSSESS. Δώριος, & Δωρικὸς, Dorius, Doricus: hoc est, Qui vel qualis Dorum seu Doriensium est. vt
E quum Athen. lib.14 scribit Δώριον ἁρμονίαν vocatā fuisse τὴν ἀγωγὴν τῆς μελῳδίας ἣν οἱ Δωριεῖς ἐποιοῦντο. Sic apud Suid. Δώριος αὔλησις. quam esse mediam dicit inter Phrygiam & Lydiam: alii σεμνὴν & ἁβρυντικὸν. vnde & Aristot. Polit.8, ait τὰ Δώρια μέλη πρέπειν παιδεύεσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. Sic Δώριος τόνος apud Plut. De musica: & prouerbialiter apud Suid. ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. (Sed & Δώριοι, at Δωρίωνες, dicūtur Dori posteri & Dorii incolæ, vt tradit Steph. Alioqui Δωρίων est & nomen proprium apud Athen.)
F Item Δωρικὰ προσκεφάλαια apud Athen. libro 6, Dorica puluinaria. Et Δωρικὴ ὅπλισις, Dorica armatura, Quali Dores vtebantur. Rursum à Δώριος DERIV. Δωριακὸς,οῦ,ὁ, Doriacus. vt apud Thuc. in oraculo, Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ, Bellum Doriacum seu Doricum. Item FOEMIN. Δωρὶς,ίδος,ἡ, idem significans quod ἡ Δώριος, ἡ Δωριακὴ seu Δωρική. vt Δωρὶς ἐσθὴς apud Herodot. Dorica vestis. Et Δωρὶς ὄλπη apud Theoc. Sic ἡ Δωρὶς διάλεκτος apud grammaticos & schol. Dorica lingua. hoc est idioma illud linguæ Græcæ quo Dores vsi sunt.
G Necnon Δωρὶς γυνὴ, Dorica fœmina. Plutar. Δωρίδος ἐκ μητρός. Et ἡ Δωρὶς, s. γῆ vel χώρα, Ager Doricus, Regio Dorica. (Alioqui Δωρὶς substantiuè dicitur etiā Doricus culter euiscerandis excoriandísque victimis accōmodus: vt apud Eurip. in Electra, Ὁ δ' ἀκρότομον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν. Item Doris dicta herba quædam. Plinio enim teste, lib.22, cap.10, ἡ ἀνδράχνη ... à nonnullis Δωρὶς appellatur: teste Paulo πέχιον siue Ἀλκίβιον. Est verò & nympha quædā Δωρίδος nomine celebrata ab Hesiodo in Theog.) Inde & VERB. Δωριάζειν, significās Dorias puellas imitari. Etymologo
H enim teste mulier aliqua aut puella Δωριάζειν dicitur pro παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος, quoniam αἱ Δώριαι siue αἱ Δωρίδες κόραι ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες οὖσαι, παρέφαινον πολὺ τοῦ σώματος. Quod iisdem penè verbis Eust. ex Æl. Dio-

nysio refert, & confirmat cum Hesychio Suidas, qui etiam addit, Spartæ nonnunquam solitas τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι. Est ab eadem origine & aliud VERBUM, Δωρίζειν videlicet, significans itidem Dorienses imitari, linguæ nimirum idiomate aut harmoniæ genere aut moribus. Vnde ADVERB. Δωριστὶ, Dorũ imitatione, Dorum modo, Dorum more, Doricè. vt quum grammatici πολλαὶ & κατάδε tradunt Δωριστὶ dictum pro πρὸς τὴν & κατ' ὧδε. Itidem ἡ Δωριστὶ ἁρμονία apud Aristot. Polit. lib. 8. quam ab omnibus commendari ait ὡς στασιμωτάτην καὶ μάλιστ' ἦθος ἔχουσαν ἀνδρεῖον. Vnde Plato in Lachete dicit, οὐκ ἄρα που κατὰ τὸν σὸν λόγον Δωριστὶ ἡρμόσμεθα ἐγώ τε καὶ σύ. τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις. At quum Aristoph. in Equit. dicit Cleonem τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν, taxat eum vt δωροδόκον, alludens vocis similitudine ad τὰ δῶρα, ac δωριστὶ dicens pro δωροδοκιστί.

Δωροφάγος, t.1, c.1001, e. Δωροφορέω, ib. g

Δωροφορία, ib. Δωροφόρος, ib. f

Δωρύσσομαι, Doricè pro δωροῦμαι, Dono.

A Δώς, t.1, c.989, e

Δωσιδίκαις, Hesych. exp. κακὰ διδούσαις, Mala seu dira dantibus, Malorum seu dirorum datricibus.

Δωσίδικος, t.1, c.989, g. Δώσων, ib. f

Δώτειρα, Datrix: Hesychio παρεκτική.

Δωτὴ, eidem est ἐργάτη: pro quo suprà δωτή.

Δωτήρ, t.1, c.989, e. Δώτης, ib.

Δωτινάζω, ib. f. Δωτίνη, ib.

Δῶτορ, ibid. e

B Δωτὺς, Cib'. Suid. enim δωτύος exp. τροφῆς. Videtur significare potius Datio, vel Donũ, vt δώς & δωτίνη. Apud Hesych. verò Δῶτις legitur, expositum δώς, φέρνη. Sed id scripturam habet valde suspectam.

Δώτωρ, (vt βώτωρ) Dator, Donator. δώτης. cuius vocatiuus δῶτορ. Suid. tradit esse & nomen proprium.

Δωχεῖον, Hesychio χωρεῖον δεκτικὸν, Loculus, Receptaculum: quod suprà per o μικρόν.

Δωῶ, pleonasmo poetico pro δῶ: itidémque δώῃ pro δῷ: & in plur. δώωσι pro δῶσι. Homer. Il. α, Εἰ δέ κε μὴ δώωσι, Non dederint.

C

E

E Nota quintæ apud Græcos literæ, quam ἐψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si à sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, ͵ε. Eust. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu, vt in argumento libri quinti Iliados Homericæ, Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Ἄρηά τε Τυδέος υἱός: metri gratia adiecto ι vt produci posset.

Ἓ, aduerb. t.1, c.1067, a. Ἕ, pronomẽ, Se, t.1, c.1068, b

Ἑ, ibid. c

Ἔα, aduerb. t.1, c.1073, d. Est ἔα interdum pro ἔαε, idq; vel in imperfecto, Ionicè dempto augmẽto, vel in imperatiuo: interdum etiam per apocopẽ pro ἐάᾳ in tertia sing. præs. indic. vt apud Hom. Iliad. ε, Ἄντιον εἶμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, non finit me tremere. Ita enim veteres scribere testatur Eust. Alioqui enim faciẽdam esse συνίζησιν, si perispωmenωs scriberetur ἐᾷ. Interdum Ionica resolutione pro ἦν. vt Iliad. γ, Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ. ibi enim α metri causa ablatum est. Et Il. δ, τότε κοῦρος ἔα, tunc iuuenis eram. Et Il. ε, Ἤ κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. At ἔα δὴ aduerbialiter apud poetas vsurpari dicitur pro ἄγε δή. Vide & in Anomalis.

Ἑὰ, Sua: à nom. sing. ἑὸς, deriuato ex ἓ seu ἕ. Hom. ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, suas ad ædes quisque. Item ἑὰ, Sua, dicuntur quæ vnusquisque possidet seu habet veluti sua & sibi propria, hoc est Bona. vt quum dii dicuntur δωτῆρες ἐάων, bonorum. qua de re vide & t.1, c.1069, a. & & 1297, f.

Ἑάα, pleonasmo poetico pro ἑὰ dicitur, vt ὁράα, βοάα, ἰσχανάα, & similia.

Ἔαγα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c

Ἕαδα, Placui: vide in Anomalis. vnde particip. ἑαδὼς, Qui placuit, Gratus, Acceptus. Homer. Iliad. ι, — πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.

Ἐάκειν, Hesych. exp. ἀλγεῖ, Dolet: afferens & ἐακότες pro ἀλγοῦντες, Dolentes: necnon ἐακὼς pro κακῶς ἔχων, αἰεὶ μέγως ἀλγῶν. At ἐακότες, quod exponũt ἀναπεπαυμένοι, παρημελημένοι, est ab ἐάω, significãte Sino, Dimitto, Intermitto.

Ἐάλη, exponitur συνήχθη, συνεστάλη, συνεστράφη, de quo in Anomalis. Hom. Il. υ, ἐάλη τε χανών, de apro qui à venatoribus premitur. Et Il. ν, Τῇ δ' ὑπὸ πᾶς ἐάλη: de Diomede contrahente se sub clypeum. Inde particip. ἐαλεὶς, Hesychio συσταλεὶς, συστραφεὶς, Qui se contraxit seu contorsit. quod ε contra regulam retinuit. debebat enim dici ἀλείς.

Ἑαλὸν, eidem H. est λυπηρόν: afferenti & ἑαλὸς pro πτηρωσμένος. sed idem ἑαλὸν exposuerat etiam λυπηρόν.

Ἑάλωκα, t.1, c.328, g. Ἑάλων, vide in Anomalis.

Ἐὰν, cum subiunct. t.1, c.1103, c. Ἐὰν, cum optat. ib. d.

Ἐὰν, geminatum, ibid. Ἐὰν, triplicatum, ibid. e.

Ἐὰν, pro αἴ, ibid. Ἐάν τ' οὖν, t.4, c.820, e

Ἐάνδανον, Ionicè pro ἥνδανον, vt docui in Anomalis. Herodot. ἑάνδανέ οἱ ταῦτα, ei hæc placebant.

Ἑανηφόρος, apud Antimachum dicitur ἡ ἠώς, Aurora, teste Hesychio: forsan quòd ferat tenuem & splendidam vestem.

D Ἑανὸς, οῦ, ὁ, Indutu pulcher. tradunt enim ἑανὸν πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, παρὰ τὸ ἕννυσθαι τὸ ἐνδύεσθαι. vt apud Homer. Iliad. ε, & Iliad. θ, Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Alicubi substantiuè ponitur ἑανὸς pro ἑανὸς πέπλος, seu generalius εἷμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, περίβλημα: veluti quum ei epitheton aliquod adiungitur, omisso substantiuo πέπλος. vt apud Homerum Iliad. φ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. Et Iliad. φ, νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. Iliad. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ θῆκε ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, peplo tenui & subtili. id est linteo. vt & Hesychius exponit, λεπτῷ ἢ λινῷ περιβολαίῳ: qui paulo antè ἑανὸν esse dixerat ἔνδυμα γυναικεῖον λαμπρόν. Pollux annotat quosdam differentiam facere inter ἑανὸν & πέπλον. nam τὰ αὐτὰ ποικίλματα τῶν ἐσθήματα ab eis vocari ἑανούς: at τὰ σὺν ποικίλμασι, πέπλους. Rursum ἑανὸς adiectiuum de cassitero etiam seu stanno dicitur, significátque Fusilis. Nam Hesychius ἑανοῖο κασσιτέροιο exponit ἀδιαχύτου. quemadmodum Eustathius quoque pag. 1146, annotat, ἑανὸν interdum esse epitheton ὑφάσματος, ab ἕω, significans videlicet τὸ ἄξιον φορεῖσθαι: interdum κασσιτέρου, veluti ῥεανὸς, significans θύρυπτος καὶ ῥᾳδίως χυτός. Quosdam tamen putare ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου vocem hanc ad vestes translatam, volẽtes χιτῶνα vel πέπλον ἑανὸν dici τὸν λευκὸν ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ, ὃς ἐν τῷ χωνεύματι ἐπιτρέχει λευκός. id est Vestem seu peplum candidum & stannea splendentem albedine. Apud Diosc. verò ἑανὸς legi dicitur pro Mollis & delicatus. Rursum Hesych ἑανῶν exp. non solùm ἱματίων λεπτῶν, sed etiam ἀγαθῶν, καλῶν.

Ἐάνπερ, Si: item Licet. cum subiunct. apud Plat.

G Ἔαντι, & Ἔαντο, vide in Anomalis.

Ἔαξα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c

Ἑάομαι, t.1, c.1073, d. Ἔαρ, t.1, c.1071, g

Ἐαρίδας, Hesych. dici tradit τὰς κιθαρίδας: forsitan quoniam verno tempore præcipuè reperiuntur.

Ἐαρίζω, t.1, c.1072, c. Ἐαρινὸς, ibid. b

Ἐάριον, ibid.

Ἔαρον, Hesych. dici ait λευτὸν ἢ περέχιω.

Ἔαρπρος, t.1, c.1072, b. Ἐαρτερος, ib.

Ἔασας, t.1, c.1434, g. Vide & in Anomalis.

H Ἔασι, Ἔασκε, Ἔαται, vide itidem in Anomalis.

Ἐατέον, Sinendum, Dimittendum, Omittendum.

Ἑαυτὴν, t.1, c.1071, c. Ἑαυτοῦ, ib.

Ἑαυτοὺς, ib. f. Ἑαυτῷ, ib. c

Ἐάφθη, vide in Anomalis. Ἐάω, t.1, c.1073, e

Ἐάων, t.1, c.1069, a. Ἐάων, t.1, c.1297, f

¶ Ἔβαν,t.1,c.635,b

Ἔβασαν, Ἔβαται,& Ἔβαφον,vide in Anom.

Ἑβδομαδικὸς,Ἑβδομαῖος,Ἑβδομὰς, Ἑβδόματος, Ἑβδομήκοντα, Ἑβδομηκοντάκις,vide in sequ.Ἕβδομος.

Ἑβδομηκονταέτης,t.1,c.1293,e. Ἑβδομηκοντούτης,ib.e

Ἕβδομος,ου,ὁ,Septimus:pro quo poetæ DICVNT Ἑβδόματος. Homerus Iliad. τ, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς, septimus mensis. A Plutarcho verò ἕβδομος μὴν dicitur September mensis,quoniam septimus ordine est, inchoando annum à Martio,vt fiebat olim Romæ. Sic ἑβδόμη ἡμέρα,septima dies. At ἕβδομον ἡμιτάλαντον antiquo loquendi genere dicebatur pro ἓξ τάλαντα,vt docet Pollux libro 9,vel potius τὰ ἓξ ἡμίσεια τάλαντα, vt vult Hesych.& ex eo Bud..De asse. Fœmin. gen. ἡ ἑβδόμη, & poeticè ἡ ἑβδομάτη,sub. ἡμέρα, Septima dies. veluti quum Suidas dicit τῇ ἑβδόμῃ nomina imposita fuisse infantibus, Septimo die, à partu videlicet Sic Hom.Od.ξ,Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης ἐπλέομεν,Septimo die.Athen.verò l.12,περιέρχεται τ' ἑβδόμαις τοὺς βωμοὺς,septima quaque die. INDE Ἑβδομαῖος dicitur qui τῇ ἑβδόμῃ aliquid facit.vt ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphrod.Febris septima quaque die recurrens: Septimanam medici vocāt,vt Tertianam,Quartanam.Et Luc.dicit ἑβδομαίους ἰδεῖν αὐτοὺς, pro, Eos septimo die vidisse.Itidem ἑβδομαῖος ἧκε, qui septimo die venit.Et ἑβδομαία ἔτεκε,quæ septimo die peperit. Præterea ab ἕβδομος seu ἑβδόμη est SVBST. Ἑβδομὰς,significans numerum septenarium. Interdū ἑβδομὰς dicitur Spatium septem dierum,seu Septem dies, vt Latinis Septimana. veluti quum mensis dicitur in quatuor ἑβδομάδας diuidi,in quatuor septimanas:hoc est in quater septem dies.Sic Galen.ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας εἴκοσιν ἡμέρας περιγράφεσθαι. Et Cicero, Ne in quartā hebdomadem incideres. Alioqui ἑβδομὰς dicitur etiam pro ἑβδόμη,s. ἡμέρα,Septima dies,seu Septima quæque dies,vt Macch.l.2,ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, Septimam quāque diem celebrare & festam habere. id est diem Sabbati, ex instituto Mosis. INDE Ἑβδομαδικὸς, quod ex Greg.Naz.affertur pro Septenarius,Septimanus.Sic Galenus μετὰ δὲ ταύτην,ἐκλύεσθαι μὲν τὰς τετράδας, ἑβδομαδικὰς δὲ γίνεσθαι κρίσεις,Septimanarias, i.Singulis hebdomadibus repetētes, Septima quaque die faciēdas. Præterea ab hac origine EST Ἑβδομήκοντα,Septuaginta. Vnde ADVERB. Ἑβδομηκοντάκις,Septuagies: & nomen ORDINALE, Ἑβδομηκοστὸς,Septuagesimus.

Ἔβελος,ου,ἡ, SIVE Ἔβενος, (vtrunque enim Suidas affert) Ebenus,siue Ebenum:lignum ex omni materie spississimum & grauissimum,cariem non sentiens,nigrum, politi cornus læuore,mordentis subastringētisque gustus, & dum suffitur odoratum: de quo plura vide apud Dioscoridem lib.1,cap.130,Galen.in simpl.medic, Plin.l.12,c.4:necnon Seruium in Georg. Virg.lib.2, item Theocr. Idyl. 15,& Herodot. lib.3. Apud Latinos interdum cum aspiratione scriptum reperitur,vsurpatúmque (teste Seruio) & fœm. & neutro gen. INDE Ἐβένινος,Ebeninus, Factus ex ebeno. AT Ἐβενότειχον dici à quibusdam τὸ ἀδίαντον,refert Gorr.ex Diosc.

Ἔβη,t.1,c.635,b. Ἐβήσετο,vide inter Anomala.vtitur autē eo Hesiod.dicens,ἐς δίφρον ἐβήσετο,in currum ascendit.

Ἐβίσκος,secundum medicos ἡ μαλάχη, quæ & ἀλθαία, inquit Suidas.Galenus Simpl. medic.l. 6, ἐβίσκον siue ἀλθαίαν esse dicit μαλάχην ἀγρίαν, maluam syluestrem. Diosc.ἰβίσκον appellat, per ῖ, vt Plin. quoque & Virg. Hibiscum,præfixa etiam aspiratione.

Ἐβίων,t.1,c.738,g

Ἑβραῖος,ου,ὁ,Hebræus:idem qui Iudæus,ab Hebro progenitore.vt quum Pausan.in Attic.dicit Adrianum imp. Ἑβραίους τοὺς ὑπὸ Σύρων χειρώσασθαι ἀποστάντας. INDE Ἑβραϊκὸς,ου,ὁ, Hebraicus, Qui vel qualis Hebræorū est. vt Ἑβραϊκὴ διάλεκτος,Lingua Hebræa:quæ ET Ἑβραῒς, vt Ἑλληνὶς pro Ἑλληνική. Inde & VERB. Ἑβραΐζω,Hebræos imitor,Hebraico more loquor aut viuo. VNDE Ἑβραϊστὶ, Hebræorum imitatione, More Hebræorum,Hebraicé.hoc est,Ita vt solēt Hebræi. Sunt qui sine aspiratione hæc scribant:Hesych.& Suid.cum aspiratione,& rectius,

A ¶ Ἐγγαγγὶς πέτρη, eadem quæ γαγγίτης λίθος,seu γαγγίτης,Gāgitis gemma,quæ videlicet in Gange fluuio Lyciæ reperitur, viridi colore. Nicand. Ther. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγαγγίδα πέτρην. De hac verò gemma plura ibi schol.

Ἔγγαιος,t.1,c.803,d.& t.3,c.372,e.obiter.

Ἐγγαλακτόομαι,t.1,c.812,c. Ἔγγαλον,ib.b

Ἐγγαμίζω,t.1,c.815,d. Ἐγγαστρίμαντις,t.1,c.810,b

Ἐγγαστριμάχαιρα, ib.d. Ἐγγαστρίμυθος,t.1,c.819,h

Ἐγγαστρίτης,t.1,c.810,d

B Ἔγγαυρον,Hesychio νοτερὸν, ὑγρὸν, ἄωρον,πρόσφατον, ὀκλελυμένον,αἴκμον.

Ἔγγαυσον,eidem est ἐνσκαμβον. à γαυσός.

Ἐγγέγαα, idē quod γέγαα.Hesychius enim ἐγγεγάασι simpliciter exponit γεγάασιν,εἰσίν:itidémque ἐγγεγαῶτα, γεγενημένα.Sic sanè Homerus dicit, Ἄμφω δ' ἐγγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο, pro ἐγένοντο,vel etiam ἐξεγένοντο. Alioqui ἐγγεγάασι significat Insunt. vt apud Homerum Il.ζ, πᾶσιν τοῖ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν,omnibus qui sunt in Ilio. Est præt. med. tanquam ab ἐγγάω, refertur autem ad ἐγγίνομαι.

C Ἐγγεγύηκε,t.1,c.884,c.

Ἐγγεγωνὼς,Hesychio est βοήσας,Vociferatus.

Ἐγγείβατα,τὰ, hydraulica organa quæ aquā bibentia tandem mouent sigilla cæteráque quæ delectationibus oculorum & aurium sensus eblandiūtur, teste Vitruu. libro 10,cap.12.vbi à Ctesibio hæc inuenta ait.Forsan autem inde dicta quòd faciant hæc sigilla seu icunculas ἐν τῇ γῇ βαίνειν.

Ἐγγείνωνται,Hesychius exponit ἐγγεννήσωσιν, Ingenerēt: à

D them.ἐγγείνομαι,Ingenero.Hom.Il.Ι,Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται,ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν.

Ἔγγειος,t.1,c.807,c.& t.3,c.372,e.obiter.

Ἐγγειότοκος,t.1,c.807,d. Ἐγγειόφυλλος,ib.e

Ἐγγελάω, t.1,c.823,e. Ἐγγενὴς,t.1,c.834,a

Ἐγγενόμενον,t.1,c.830,e. Ἐγγενῶς,t.1,c.834,a

Ἔγγεον,idem quod ἔγγειον,Terrestre.Suidæ τὸ ἀσφαλές. Vnde ἐγγεότοκος,idem cum ἐγγειότοκος.

Ἐγγήραμα,t.1,c.848,b Ἐγγηράσκω, seu Ἐγγηράω,ib.

Ἐγγίγνομαι,t.1,c.830,c. Ἐγγίζω,t.1,c.887,c

F Ἐγγίνομαι,t.1,c.830,c. Ἔγγιον,t.1,c.887,a

Ἔγγιστα,ibidem.

Ἐγγίσωμα,ατος,τὸ,dicitur cranii fissura in qua os affectum loco naturali dimouetur & desidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit,quam etiam vrget premitque.Est autem in eo fissuræ genere omnino ossis fragmentum grandius.nam si os in plura fragmenta perruptum est,ἐκπίεσμα appellatur. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς,id est prope, quòd os fractum ad subiectam membranam appropinquet. Ita Gorr. Meminit

G Galen.Therap.l.6,& in Defin.medic.

Ἐγγλαυκῶσαι,Hesychio est ἐμβλέψαι,Intueri.

Ἐγγλάφω,Insculpo.idem quod ἐγγλύφω. vnde pass. ἐγγλαπῆναι, quod Etymologus exponit ἐγγλυφῆναι, ac propriè de pullis auium dici ait, παρὰ τὸ λέπος. quod mihi equidem parum fit verisimile.hoc enim potius ἐκγλαπῆναι diceretur,vt ἐκκολαφθῆναι.

Ἔγγλισχρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui inest τὸ γλίσχρον,id est Viscosus,Glutinosus,Lentus,Tenax.

Ἔγγλυκος,t.1,c.852,c

G Ἐγγλύσσει,Hesych.exp.ἐγγλυκάζει,procul dubio respiciens ad hunc locum Herodoti lib.2,pag.77,de loto,ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη· καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως, ἐὸν στρογγύλον,μέγαθος κατὰ μῆλον.id est Indulcat,Dulcedinem ori infert.nam & infrà,lib.4,p.176,ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς, ἔστι μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχίνου,γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. Quæ verba indicant superius ἐγγλύσσει intelligendum esse non amplius de radice, sed de fructu, præsertim quum subiungat, orbicularem esse & pomi magnitudine. Sed & Theophr.Hist.plant.lib.4,

H cap.4,testatur loti fructum esse γλυκὺν καὶ ἡδύν:& ante eum Homerus Odyss.ι, socios Vlyssis reditus fuisse oblitos postquam λωτοῖο φάγον μελιηδέα καρπόν. Vnde Plinius lib.13,cap.17, Nascitur densus in ramis,myrti modo,non,vt in Italia,cerasi,tam dulci in cibo vt nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali

aduenarum obliuione patriæ. Perperam itaque intellexerunt verba Herodoti illi qui sic interpretantur, Ad glutiendum facilis, quia teres: longè rectius Valla, qui vertit, Suauitate præstanti. A

Ἐγγλύφω, t.1, c.851, f. Ἐγγλωσσοτυπέω, t.3, c.1697, e
Ἐγγλωττογάστωρ, t.1, c.853, f. Ἐγγλωττοτυπέω, t.3, c.1697, e

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, dicitur Compages dentium, quæ & γομφίασις: quoniam videlicet dentes gingiuis veluti γόμφοι & claui impacti sunt serie quadam continua. Galenus lib.5 τῶν κτ̀ τόπους, de dentibus loquens, χαλαρωτέρας ἐγγομφώσεως γινομένης. Dioscor. l. 2, διακλυζόμενον παρηγορεῖ γομφιάσεις, collutum dentium compagines mitigat. B

Ἐγγονέω, t.2, c.343, h. Ἐγγόνη, t.1, c. 841, d
Ἔγγονον, ib. d. Ἔγγονος, ib.

Ἐγγόργωψ, Hesychio φοβερῶς βλέψας, Terribilis aspectu, seu Intuitu suo terrens. Sequitur apud eum Ἐγγοργώψατο, (haud scio an perperam pro ἐγγοργώψατο) expositum γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν.

Ἐγγράμματος, t.1, c.862, f

Ἔγγραπτος, in antiquis lex. Græcol. exponitur Cõscriptus, sicut ἔγγραφος. Sonat tamen potius Inscriptus, vel Qui inscribi potest: & potest etiam ὀξύνεσθαι. C

Ἔγγραυλις, vulgo dicitur pisciculus ille qui à spuma ἀφύη seu ἀφρὸς nominatur, teste schol. Aristophanis: voce forsan corrupta ex ἐγκρασίχολος, quæ species quædam est τῆς ἀφύης.

Ἐγγραφή, ῆς, ἡ, Inscriptio. Vide ἐγγράφω.
Ἐγγράφομαι, t.1, c.872, e. Ἔγγραφος, t.1, c.864, g
Ἐγγράφω, t.1, c.872, d

Ἐγγράφως, Scripto, seu In scripto: aut Cum scriptis.
Ἐγγριμᾶσθαι, Hesychio est ἐναγίσαι τοῖς τετελευτηκόσι.
Ἐγγρισμός, eidem est παροξυσμός.
Ἐγγύαν, idem Laconibus esse dicit ὀψωνίαν.

Ἐγγυαλίζω, t.1, c.881, d. Ἐγγυάω, t.1, c.884, b
Ἐγγυάομαι, ib. c. Ἐγγύδιον, t.1, c.887, c
Ἐγγύη, t.1, c.882, e. Ἐγγυηθήκη, t.1, c.883, b
Ἐγγύησις, t.1, c.884, f. Ἐγγυητής, ib. g
Ἐγγυητός, ib. Ἐγγύθεν, t.1, c.887, c
Ἐγγύθετος, ib. a.
Ἐγγυθήκη, t.1, c.24, b. & 883, b. Ἐγγύθι, t.1, c.887, c
Ἐγγυόω, t.1, c.881, e. Ἐγγυμνάζω, t.1, c.889, a
Ἐγγυοθήκη, t.1, c.883, b. Ἔγγυος, t.1, c.882, g. Hesychius ἔγγυον exponit non solùm ἐγγυητὴν, sed etiam neutraliter ἀσφαλές: pro quo suprà ἔγγυον. E
Ἐγγύς, t.1, c.886, d. & t.3, c.43, h. obiter.
Ἐγγύτατα, t.1, c.886, g. Ἐγγύτατος, ib.
Ἐγγυτάτω, ib. Ἐγγύτερος, ib. f
Ἐγγυτέρω, ib. g. Ἐγγύτης, t.1, c.887, c
Ἐγγώνιος, t.1, c.892, g. Ἐγδούπησε, t.1, c.1046, a
Ἐγειράμην, t.1, c.824, e. Ἐγείρω, t.1, c.1073, g
Ἐγεινάμην, t.1, c.825, a. Ἐγείνομαι, ib.

Ἔγεντο, per syncopen pro ἐγένετο à γίνομαι. Significat etiam ἔλαβεν, teste Hesych. de quo in Γέντο.

Ἐγερέθει, eidem Hesychio est γρηγορεῖ, Expergiscitur, vel Vigilat.

Ἐγερσιβόητος, t.1, c.1074, a. Ἐγερσίγελως, ib. b
Ἐγέρσιμος, ib. Ἐγερσίνοος, ib.
Ἔγερσις, ib. a. Ἐγερσιφανής, ib. b
Ἐγερτί, Vigilanter. Eurip. Ἐγερτικός, t.1, c.1074, b

Ἔγεστα, à Suida esse dicitur πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον, bellicum machinamentum è lapidibus, lignis, & terra fossitia excitatũ. Vox est à Latinis sumpta, significans terram egestam seu aggerem qui propugnaculi loco est. Agger enim, teste Vegetio, ex terra lignisq; extollitur contra murum de quo tela iactantur. Suprà habuimus Ἄγεστα & Ἄγεσα: quibus itidem denotatur terra aggesta. Græci id χῶμα dicunt vocabulo suo. G

Ἐγήχαρτος, Suidæ ὁ ἐπιχαρής, Lætus, Hilaris: Hesychio non solùm ἐπίχαρτος, sed etiam ἐπίχαρις.

Ἐγκαγχάζειν, Irridere, Illudere. vel potius Petulãtibus cachinnis illudere. H

Ἐγκαθέζομαι, t.1, c.1082, a. Ἐγκαθείργνυμι, t.1, c.1242, a
Ἐγκαθειργνύω, ib. Ἐγκαθείργω, ib.

Ἐγκαθελεῖν, Hesychio καταβαλεῖν, Deiicere: à themate ἐγκαθαιρέω.

Ἐγκάθετος, t.1, c.1667, f. Vnde ADVERB. Ἐγκαθέτως, quod ex Diod. Siculo De reb. gest. Phil. affertur pro Insidiosè & fraudulenter.

Ἐγκαθεύδω, Indormio, Incubo. Apud Plutarchum in Apophth. Lysander militibus suis dicit, τοιούτους φοβεῖσθε πολεμίους ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι; ob quorum pigritiam vel lepores muris incubant. id est Tam ignauos vt lepores quoq; in muris suis nidulari & indormire sinant.

Ἐγκαθεψόμενος, Incoctus, Qui incoquitur. ἐγκαθέψω enim est Incoquo, seu Decoquo in.

Ἐγκαθηβάω, t.1, c.1447, g. Ἐγκάθημαι, t.1, c.1384, b
Ἐγκαθίδρυμαι, t.1, c.1094, b. Ἐγκαθιδρύω, ib.
Ἐγκαθίζω, & Ἐγκαθίζομαι, t.1, c.1090, g
Ἐγκαθίημι, t.1, c.1667, f. Ἐγκάθισμα, t.1, c.1090, h
Ἐγκαθίστημι, t.1, c.1774, f

Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum: vel etiam In portu me contineo. Budæus sanè ἐγκαθορμίζεσθαι afferens ex Basilio p.245, exp. & In portum ingredi, & In portu stare.

Ἐγκαίνια, τὰ, Festum dedicationis cuiuspiam rei. vt apud Danielem cap. 4, Nabuchodonosor iubet satrapas suos & præfectos εἰσελθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος ἧς ἔστησεν, conuenire ad dedicationem statuæ quam erexerat. Itidem ἐγκαίνια Hierosolymis dicebatur festum illud quod agitabatur in memoriam templi post diutinam in Babylonia & Perside captiuitatem instaurati: vel potius festum illud quod Iudas Macchabæus pulso Antiochi præsidio Hierosolymis instituit in memoriam templi cultúsq; diuini à sese instaurati ac veluti renouati. nam, vt legimus Macchab. lib.1, cap.4, constituit Iudas & fratres eius, totáque Israëlis cõcio, vt dies dedicationis altaris suis temporibus agitarentur singulis annis. Ioann. cap.10, ἐγένετο δὲ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. Suid. ἐγκαίνια esse dicit ἑορτὴν καθ' ἣν ἐγκαινουργεῖταί τι, festum in quo aliquid innouabatur: schol. Eurip. ἑορτὴν τὴν ἐν ἐγκαινισμῷ. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio etiam accipiãt in hoc loco Quintil. l.7, c.3, Nec pro encænio ducendum scelus primum. Ita enim reponendum iudicant, quum vulg. edit. habeant Per ἐγκαίνια.

Ἐγκαινίδες, pars quædam nauis sunt, teste Suida, afferente hæc verba, ξύλα ἰθυτενῆ κατά τι ζυγὰ καὶ ἐγκαινίδας ὑπὲρ τὸ κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ παντὸς ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον δεσμοῖς περισφίγξαντες. Apud Etymologum ἐγκενίδες per ε, vt infrà docebo.

Ἐγκαινίζω, t.2, c.10, b. Ἐγκαινισμός, ib.

Ἐγκαινόω, ῶ, Innouo. Exponitur etiam Initio, Dedico, vt ἐγκαινίζω.

Ἐγκαιρεία, t.2, c.11, h. Ἔγκαιρος, ib.
Ἐγκαίρως, t.2, c.12, a. Ἐγκαίω, t.2, c.179, e

Ἐγκακούμενον, Hesychius exp. ὑφῆμενον.

Ἐγκαλέω, t.2, c.20, f. Ἐγκαλέομαι, t.2, c.20, g. & 21, a F
Ἐγκαλινδέω, t.2, c.496, d. Ἐγκαλινδέομαι, ib.
Ἐγκαλλωπίζομαι, t.2, c.41, d. Ἐγκαλλώπισμα, ib.

Ἐγκαλοσκελεῖς, dicuntur qui habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς κάλοις, Qui crura habent inclusa lignis seu numellis. Affertur hæc vox ab Hesych. qui dicit τοὺς μὴ ἀποδιδόντας τὰ χρέα solitos fuisse ἐν κάλοις δεσμεύεσθαι τοὺς πόδας.

Ἐγκάλυμμα, ατος, τὸ, Velamentum, Quo aliquid integitur.

Ἐγκαλυπτέος, t.2, c.44, b. Ἐγκαλυπτέα, ib.
Ἐγκαλύπτω, & Ἐγκαλύπτομαι, t.2, c.43, g
Ἐγκάλυψις, t.2, c.44, b

Ἐγκάμπτω, Inflecto. Gal. in Lex. Hipp. ἐγκεκαμμένοι exp. ἐπικεκυφότες καὶ γυροί, de vnguibus dici annotans.

Ἐγκαναχᾶσθαι, Cum cachinno insonare, seu Cachinnos emittere ob. vt apud Theocr. idyll.9, Menalcas κόχλῳ à Daphnide sibi donato ἐγκαναχήσατο, pro τὸ κόχλον λαβὼν ἐπ' αὐτῷ ἡδέως ἐγέλασεν, vt schol. exp. Vel etiam Præ lætitia insonuit, Lætus insflauit & resonare fecit.

Ἐγκανάξον, Cum sonitu infunde: μετὰ ψόφου ἔγχεον: videlicet παρὰ τὴν καναχὴν, quæ est ἦχος. Aristoph. Equit. Ἐγχεῖ νῦν ἄκρατον ἐγκανάξον μοι πολύν. Etym. quoq; ἐγκανάξαι esse dicit τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, id est πολὺ, ὥστε ἠχεῖν: deriuans & ipse παρὰ τὴν καναχὴν, ἣ σημαίνει κτύπον. Sed idem dicit τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τοῦ θορύβου τάττειν τὴν λέξιν. Eurip. verbo διακανάξαι vtitur in re simili, in Cyclope. Ibi enim

Vlysses Sileno qui merum gustarat, eóque ad saltandum incitabatur, dicit, Μῶν τὸν λάρυγγα διεκάραξέ σου καλῶς; Nunquid pulchrè tibi per guttur cum murmure descendit? A

Ἐγκανθίδες, t.2, c.57, b. Ἐγκάπτω, t.2, c.64, f

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, Cerebrum, vel Pediculus. vt quidam acceperunt apud Homerũ Iliad. ι, vbi Achilles de Agamemnone dicit, τίω δέ μιν ἐγκαρὸς αἴσῃ, vt sit, Non pluris eũ facio quàm pediculum aut cerebrum. nõ minus enim cerebrum olim fastidiebant in cibis quàm pediculum. quod cerebrum à Lycophrone quoque ἔγκαρος dicitur B eadem compositionis forma qua ἐγκέφαλος, videlicet παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἤτοι τῇ κεφαλῇ εἶ). (quemadmodũ & Alcæus Epigr. lib. 2 dicit, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ῥάξας, Βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιεν κεφαλῆς, pro Cerebrum inimici frangẽs) Sed rectius ii qui scribunt diuisim ἐν καρὸς, & interpr. Habeo eum pro Carico mancipio. Vtrius exp. meminit Eust. Apud Hes. ἔγκαρος legitur, exposit. ἄσημος, positúmque Doricè forsan pro ἔγκηρος.

Ἐγκάρδιον, t.3, c.98, e

Ἐγκαρπασθέντας, Hesych. exp. ἐγκριθέντας, ἐντυχόντας.

Ἐγκαρπής, t.2, c.78, c. Ἔγκαρπος, ib.a C

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquus, seu In obliquum porrectus, Transuersus. Aristot. De mundo, ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. nam iste τῶν ιβ' ζωδίων κύκλος λοξός est & dicitur, quoniam τέμνει τοὺς παραλλήλους κύκλους, teste Proclo. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐμβολαί, Obliquæ, seu Quæ obliquè fiunt. Et Philo in Vita Mos. lib. 1, ἐκτραπόμενος οὖν τῆς ἐπ' Αἰθίας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν ἔδραμε, relicta via recta nactus callem transuersam. Vnde ADVERB. Ἐγκαρσίως, Obliquè, Transuersé. Thuc. l.2, ὑπὸ τὸ τεῖχος ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως. D

Ἐγκαρσίχολος, exponitur Iracundus: sed fine exemplo vel autoritate. Infrà ἐγκρασίχολος.

Ἔγκαρπα, Hesych. exp. τοὺς κεκουρευμένους σίτους, Detonsa frumenta. Verùm & ἔγκαρπα dixit Phrynich. Δαλεῖον, teste eodem.

Ἐγκαρτερέω, t.2, c.1599, b

Ἐγκάς, Galen. in Lex. Hippocr. exp. ἐν βάθει, In profundo.

Ἔγκατα, τὰ, Intestina, Interanea, Viscera. τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Homer. Odyss. ι, Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. Iliad. λ, — αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Luc. in Caucaso, γῦπας αὖ ἐπιστήσει σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας. Reperitur & datiuus ἔγκασι pro ἐντέροις, σπλάγχνοις, apud Hes. & Suid. quem Etymol. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι, vt προβάσι ex προβάτοισι. Vsus autem eo est Homer. Iliad. λ, dicẽs, μυχθίζουσαι ἔγκασι φωτός. Etym. annotat in sing. num. dici quidem ἔντερον, at non ἔγκατον. E

Ἐγκαταβιῶσαι, Vitam consumere in. vt apud Plut. tyrãnus quidam arci ἐγκαταβιῶσαι.

Ἐγκαταγέλαστος, Qui irridetur, Ridicul⁹. Æschin. in Ctesiph. ἐγκαταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶν. F

Ἐγκαταγηράσκω, Consenesco in. Particip. ἐγκαταγεγηρακὼς Bud. ex Dinarcho affert pro Inueteratus.

Ἐγκαταδέω, Illigo. Plat. in Phæd. de anima loquens, καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖν.

Ἐγκαταδοῦναι, exponitur Dimittere.

Ἐγκαταδύω, seu Ἐγκατάδυμι, t.1, c.1064, e

Ἐγκαταζεύγνυμι, t.1, c.1396, f. Ἐγκατάκειμαι, t.2, c.167, d

Ἐγκατακεράννυμι, t.2, c.139, g

Ἐγκατακλείω, Includo, seu Concludo in. Aliis Intercludo. Apud Hippocratem De victu in morb. acut. ὁκόσοισι σῖτος ἐγκατακέκλεισαι, Galen. exponit ἐκ πολλοῦ χρόνου μὴ διακεχώρηκε. G

Ἐγκατακλίνω, t.2, c.256, f. Ἐγκατακλίνομαι, ib.g

Ἐγκατακρούω, ex Aristoph. affertur pro Pulso, Moueo.

Ἐγκαταλαμβάνω, t.2, c.574, f. Ἐγκαταλαμβάνομαι, ib.g

Ἐγκαταλέγω, t.2, c.611, e. Ἐγκατάλειμμα, t.2, c.670, h

Ἐγκαταλείπω, ib.

Ἐγκατάληψις, Comprehensio. Moschop. τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ita Bud. Alii verò simpliciter legunt καταλήψεων. H

Ἐγκαταλιμπάνω, t.2, c.671, a

Ἐγκαταλογίζομαι, Computo, Adnumero. B. ex Isæo p.80.

Ἐγκαταμένω, Permaneo in: vel Insideo.

Ἐγκαταμίγνυμι, t.2, c.935, c. Ἐγκαταμιγνύω, ib.

Ἐγκαταπήγνυμι, t.3, c.268, g. Ἐγκαταπλέκω, t.3, c.362, h

Ἐγκαταρράπτω, Insuo, vel Desuo in. Xen. ἐγκαταρραμμέναι δ' ἐγχειρίδια, ἵνα τὰ θηρία φυλάττωσι, Insuti aculei.

Ἐγκατασκευάζω, & Ἐγκατασκευάζομαι, t.3, c.845, d

Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in. vnde ἐγκατασβεσθῆ.

Ἐγκατάσκευος, t.3, c.845, b. Ἐγκατασκήπτω, t.3, c.863, c

Ἐγκατάσκηψις, ib.d

Ἐγκατασπείρω, Spargo seu semino in. Bud. interpr. Semen alicuius rei ingenero, in hoc loco Plut. ὧν ὁ θεὸς ἐγκατέσπειρεν ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε. At Herodian. dicit, φήμην ἐγκατασπεῖραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως πεπλούτηκοι, rumorem disseminare in vrbe.

Ἐγκαταστοιχειόω, t.3, c.990, a. Ἐγκαταστάζω, t.3, c.1195, a

Ἐγκαταπίπτω, t.3, c.1265, e. Ἐγκατατίθημι, t.3, c.1502, f

Ἐγκαπίθως, perperam alicubi pro ἐγκαθέτως.

Ἐγκαταλελειμμένος, Atticè pro ἐγκαταλελειμμένος.

Ἐγκαπιλέω, t.1, c.1216, f

Ἐγκατεύειν, Ionibus esse διώκειν, tradit Corinth.

Ἐγκατέχω, t.1, c.1348, b. Ἐγκάτθετο, t.3, c.1502, g

Ἐγκατιλλῶψαι, Hesychio est ἐγκαταμυκτηρίσαι, Irridere.

Ἐγκατοικέω, ῶ, Inhabito. Affertur & ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, pro Inter illos habitans.

Ἐγκατοικίζω, t.2, c.1230, b. Ἐγκατοικοδομέω, t.2, c.1205, d

Ἐγκατος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Interior: sed sine exemplo.

Ἐγκαυλέω, t.2, c.94, g. Ἔγκαυμα, t.2, c.179, e

Ἔγκαυσις, ib.g. Ἐγκαυστής, t.2, c.180, a

Ἐγκαυστική, ib.b. Ἐγκαυστικός, ib.

Ἐγκαυστός, ib.a. Ἐγκαυχάομαι, t.1, c.609, e

Ἔγκαφος, t.2, c.64, g. & 310, c.ob.

Ἔγκειμαι, Iaceo in, &c. t.2, c.164, f. Ἔγκειμαι, Inuado, &c. ib.g. Ἔγκειμαι, Insto, &c. ib.h

Ἐγκεκαυμένος, t.2, c.179, e. Ἐγκεκυφότες, οἱ, t.2, c.507, f

Ἐγκέλαδος, t.1, c.1900, e. & t.2, c.117, a

Ἐγκελεύομαι, t.2, c.115, d. Ἐγκέλευσμα, ib.

Ἐγκελευσμός, ib.e. Ἐγκέλευστος, ib.

Ἐγκελεύω, ib.d

Ἐγκέλλω, Insisto, Incumbo. Hippocr. De fract. ἐπιμελεόμενος ὅκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγκέλσῃ. ibi enim Galen. exponit ἐνερείσῃ, ἐνστηρίξηται.

Ἐγκενίδας, Etymol. esse dicit πλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas. pro quo Suid. habet ἐγκαινίδας per αι diphthongũ.

Ἐγκεντεῖν, t.2, c.1293, g. Ἐγκέντεια, t.2, c.122, b

Ἐγκεντρίζω, ib.f. & 1293, g.ob. Ἐγκεντρίς, t.2, c.122, a

Ἐγκέντρισις, ib.g. Ἔγκεντρος, ib.a

Ἐγκεντρόω, ib.e. Ἐγκεντρωθείς, ib.

Ἐγκεράννυμι, t.2, c.138, g. Ἐγκεράω, ib.

Ἐγκερτομέω, Conuitia ingero, Probris incesso. Ex Eurip. affertur pro Illudo.

Ἐγκέφαλος, Qui in capite est, &c. t.2, c.153, a. Ἐγκέφαλος, Medulla, &c. ib. Ἐγκέφαλος, Cerebrum, &c. ib.d.

Ἐγκέχοδα, t.4, c.405, h

Ἐγκεχείρεα, Suid. affert pro ἐγκεχείρηκα.

Ἔγκηροι, Hesychio sunt οἱ θνητοί, Mortales: obnoxii videlicet τῇ κηρί, fato seu morti. Sic idem ἔγκηρος μοῖρα affert pro θανάσιμος μοῖρα.

Ἐγκηρόω, ῶ, Incero. Ex Hippocr.

Ἐγκικρῶ, t.2, c.141, d. Ἐγκιλικεύομαι, t.2, c.v, c

Ἐγκιλικίζω, ib.c. Ἐγκιλικίζομαι, ib.b

Ἐγκιλικίσρια, Hesychio est παραινίσρια.

Ἔγκιλλον, & Ἐγκίλλαφον, eidem Hes. est οὐρά, Cauda.

Ἐγκινούμενος, exponitur Turbans, Impediens: sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Aristoph. Ex eius enim Babyloniis Etymol. & lexicum meum vetus afferunt, Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος, exponentes ταράττων καὶ ἐμποδίζων.

Ἐγκίς, vide infrà in Ἐγκισσάω.

Ἐγκισσᾶν, Coitum appetere, vel Concipere. Suid. enim ἐγκισσήσωσιν exp. non solùm ἐπιθυμήσωσι, sed etiam συλλάβωσιν: procul dubio desumptum ex hoc loco Genes. c. 30, ἵνα ἐνώπιον τῶν ῥάβδων ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ πιεῖν, ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους. Vbi Hebr. textus versio habet, Vt ante oculos haberent virgas, & in aspectu earum conciperent. Paulo pòst dicitur ibidem, ἐν τῷ καιρῷ ᾧ ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, ἐτίθει

Ἰακὼβ τὰς ῥάβδους ἐναντίον τῶν προβάτων ἐν τοῖς ληνοῖς, τοῦ ἐγκισσῆσαι αὐτὰ κατὰ τὰς ῥάβδους. Itaque ἐγκισσᾶν εἰς τὰς ῥάβδους, & ἐγκισσᾶν κατὰ τὰς ῥάβδους, dicuntur oues quum in virgarum inspectione concipiunt, seu quum iuxta virgas stantes easque intuentes, concipiunt.

Ἐγκισσοῦσθαι, esse dicitur ἑλίσσεσθαι δίκην κισσοῦ, hederæ modo conuolui atque implicari. vt apud Hippocr. De nat. oss. ἔνιοι δὲ διὰ τῶν σφονδύλων πυκνοῖσι φλεβίοισιν ἐς τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἐγκισσοῦνται. Vtitur & Galenus hoc verbo in lib. περὶ ὀστέων. Hesych. ἐγκισσοῦται exponit ἐμφύεται, πλέκεται.

Ἐγκίσσησις, Suidæ est ἡ ὄχευσις, Initus. vt Plin. dicit, Quæ primo initu generare cœperit. Est ab ἐγκισσᾶν.

Ἐγκλαστρίδια, τὰ, genus ornamenti muliebris. v. l.

Ἐγκλείω, & Ἐγκλείομαι, t. 2, c. 233, b

Ἐγκλεπίς, Hesychio ἐπιθυμία: & Ἐγκλεφές, eidem est ἐπιθυμητικόν. sed suspecta hæc sunt.

Ἐγκλέφωνος, eidem est ἐρεθιστής, διεφθαρμένος.

Ἔγκλημα, t. 2, c. 21, c. Ἐγκληματεύω, ib. e

Ἐγκληματικός, ib. Ἐγκληματικῶς, ib.

Ἐγκληματοῦσθαι, Sarmentis sylvescere. Theophr. De caus. plant. lib. 3, c. 20, διὰ γὰρ τὸ πλῆθος, οὐ πιαινούσας τοῦτο, ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦσθαι. At pro ἄμπελος ἐγκληματοῦσα Ἰσραήλ, quod affertur ex Hoseæ proph. cap. 10, pro Vitis frondosa Israel, repone ἀκληματοῦσα, ex Complut. edit. autoritate.

Ἔγκληρος, t. 2, c. 244, e. Ἔγκλησις, t. 2, c. 21, f

Ἐγκλητέος, t. 2, c. 21, b. Ἔγκλητος, t. 2, c. 22, e

Ἔγκλιζε, Varin. affert pro τὰ ἑτέρων ἑτέροις ἐδίδου.

Ἔγκλιμα, t. 2, c. 254, c. Ἐγκλίνω, t. 2, c. 253, f

Ἐγκλίνομαι, ib. Ἔγκλισις, t. 2, c. 254, d

Ἐγκλιτικός, ibidem, e

Ἐγκλοιόω, ῶ, Includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prouerb. cap. 6, ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τραχήλῳ, redditur, Circũda collo tuo.

Ἐγκλυδάζομαι, Intus fluctuo. Hippocr. De morb. τοῦτο οὖν διαστείεται καὶ ἐγκλυδάζεται τὸ πύος εἰς τὰ πλευρὰ πρὸς τὸ πίπλον. VNDE Ἐγκλυδαστικός, οῦ, ὁ, Intus fluctuare & velut æstuare solens. Idem Hippocr. in libro De victu in morb. acut. loquens de aqua quæ bibitur, ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικὸν, βραδύπορόν τε. paulo antè dixerat, πλημμυρίδα γάρ τινα ἐμποιέει.

Ἐγκλύζω, t. 2, c. 266, b. Ἔγκλυσμα, ib. c

Ἐγκνήθω, Intero, radendo nimirum. Nicand. Alexiph. ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίζας. id est ἔντριβε. Infrà dicit ἐνικνήθεο.

Ἔγκνισμα, ατος, τὸ, Argiui appellant carnem quam in luctu ab Apollinis sacerdote pro hordeo sibi datam igne ab aliis mutuato torrent, vt fusius docet Plut. in Hellen. pag. 529.

Ἐγκοακίσαι, Hesychio est ἐγχέαι λάθρα, clàm infundere.

Ἐγκοιλαίνω, t. 2, c. 288, e. Ἐγκοίλια, τὰ, subst. t. 2, c. 289, e

Ἐγκοίλιος, ib. Ἔγκοιλος, t. 2, c. 288, b

Ἐγκοιλόω, ib. e. Ἐγκοίλωσις, ib.

Ἐγκοιμάομαι, t. 2, c. 291, e

Ἐγκοισυροῦσθαι, Cœsyræ moribus imbui: vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum & voluptuosa vita. fuit enim Cœsyra Athenis fœmina quædam nobilis & diues, taxata à comicis ob luxum insignem. Apud Aristoph. in Nub. Strepsiades dicit se duxisse Megaclis neptem Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην. vbi scholiastes exponit περιέργως κεκοσμημένην, exquisitiore cultu se exornãtem. id est ambitiosius sese exornantem.

Ἐγκόλαμμα, t. 2, c. 305, b. Ἐγκολαπτός, ib. c

Ἐγκολάπτω, ibid. b

Ἐγκολεάσατο, Hesychio & Suidæ εἰς τὸ κολεὸν κατέθετο, s. τὸ ξίφος, ensem in vaginam reposuit.

Ἐγκολλαβίζω, t. 2, c. 309, g. Ἐγκολπίας, t. 2, c. 315, f

Ἐγκολπίζω, t. 2, c. 317, f. Ἐγκολπόω, ib.

Ἐγκομβόω, ῶ, Illigo, Inuoluo. Hesychius enim ἐγκομβωθεὶς exponit δεθεὶς, & ἐγκεκόμβωται affert pro ἐνείληται. Vtitur hoc verbo Petr. apost. epist. 1, c. 5, dicens, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε: quod interpr. Modestia estote intus ornati. Alii, Vobis insinuate & veluti innodate. Possis etiam reddere, Modestia vos incingite seu induite. NAM Ἐγκόμβωμα, vestimenti genus est. Scribit enim Pollux lib. 4, cap. 18, τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι προσκεῖσθαι καὶ ἱματίδιόν τι λευκὸν, quod ἐγκόμβωμα (perperam vulg. edit. habent ἐγκόβοιμα) siue ἐπίβλημα nominari. Atque ita & Hesych. dicit κόσυμβον siue κοσύμβην fuisse ἐγκόμβωμα καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον: κομβώσασθαι exponens itidem στολίσασθαι. Etym. quoque & lex. meum vetus ἐγκόμβωμα esse dicunt τὸν δεσμὸν τῶν χειρίδων, quod ab Atheniẽsibus ἔχθοιβον vocari, ab aliis κοσύμβην: dici autem παρὰ τὸν κόμβον, τὸν ὑψηλὸν τόπον, vnde nonnullos deriuare etiam τὸ κομπάζειν. Sed notandũ, Cõplut. edit. in illo loco Petri Apost. habere ἐγκομπώσασθε: vt apud Suid. quoq; ἐγκομπώσασθε legitur expositũ στολίσασθε.

Ἔγκομμα, t. 2, c. 352, f

Ἐγκομπέω, ῶ, Iactito me in, seu Ostento me inter. vt apud Plutarchum De deo Socr. κατὰ τὸ Καφεισίου σῶμα, καλῆς ἐσθῆτος δεόμενον ἵνα τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπήσηται, τοιούτοις οὖσι. Ita enim legendum videtur pro ἐγκομπήσηται: nisi malis ἐγκομπάσηται, eodem manente sensu.

Ἐγκονέω, t. 2, c. 343, f. Ἐγκονητί, t. 2, c. 336, h

Ἐγκονίομαι, t. 2, c. 337, b. Ἐγκόνιος, t. 2, c. 334, b

Ἐγκονίς, t. 2, c. 344, a. Ἐγκόνως, ib.

Ἐγκοπεύς, t. 2, c. 352, g. Ἐγκοπή, ib. f

Ἐγκόπησις, ib. g. Ἔγκοπος, t. 3, c. 364, c

Ἐγκόπτω, t. 2, c. 352, d

Ἐγκορδυλῆσαι, Hesychio est ἐνειλῆσαι, Inuoluere. Vnde apud Aristoph. initio Nubium, Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, Inuolutus. schol. exponit ἐγκεκρυμμένος, Intectus: quia videlicet Cyprii κορδύλην vocitent τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς.

Ἐγκορύπτω, Obarieto, seu Arietis modo impeto cornibus.

Ἐγκοσμέω, t. 2, c. 391, h. Ἐγκόσμιος, ib. a

Ἐγκοσμογενεῖς, Hesychius esse dicit τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας.

Ἐγκοτέω, t. 2, c. 393, e. Ἐγκότημα, ib.

Ἐγκότησις, ib. Ἔγκοτος, t. 2, c. 392, g

Ἐγκοτύλη, t. 2, c. 395, d. Ἐγκότως, t. 2, c. 393, a

Ἐγκουράδες, Hesychio teste sunt τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, stigmata & notæ in facie: item οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων πίνακες. nam κουρὰς est ἡ κορυφὴ & ὁ γραπτὸς πίναξ: & ἐγκούρας apud Æschyl. ὁ γεγραμμένος, pictus. Pro quo posteriore videtur ἐγκουρὰς potius scribendum, nisi sit primæ simplicium declinationis. Videtur etiã ἐγκουρὰς dici posse παρὰ τὴν κόρην, vt sit, Quæ in sese τῶν κόρων imagines pictas habet, Puellarum puerorúmve imaginibus exornata.

Ἐγκραγγαίνω, t. 2, c. 229, e. Ἐγκράζω, ib. c

Ἐγκρασίχολος, t. 2, c. 139, a. Etymologo ἐγκρασίχολοι sunt ὀξύχολοι, κεκραμένην χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες: vt & lexico meo vet. nisi quòd in eo transposito ρ scriptum ἐγκαρσίχολοι: additque vterque, οἱ δ' ἰχθύες ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσι τὴν χολήν. innuentes, dici de quodam piscium genere qui τὴν χολὴν habeant ἐν τοῖς κρασί, id est κεφαλαῖς. De his autem piscibus vide quæ dixi in Thesauro.

Ἐγκράτεια, t. 2, c. 407, a. Ἐγκρατεύομαι, t. 2, c. 407, b

Ἐγκρατέω, ib. c. Hesychio ἐγκρατῆσαι est καρτερῆσαι.

Ἐγκρατής, t. 2, c. 406, b. Ἐγκρατῶς, ib. g

Ἐγκρεμάννυμι, t. 2, c. 419, g. Ἐγκρεμαννύω, ib.

Ἐγκρεμάω, ibidem.

Ἐγκρικαδία, Hesychio est συναφὴ χειρῶν εἰς τοὐπίσω: forsan quum manus annulo ferreo insertæ à tergo vinciuntur. Idem ἐγκρίκῳ affert pro κοίλῳ καὶ κενῷ, cauo & inani. Affert & ἐγκρίκια pro ξύλα κεκαυμένα, ligna vsta.

Ἐγκρίνω, t. 2, c. 435, b

Ἐγκρίς, ίδος, ἡ, Hesychio est γλυκὰς ἐξ ἐλαίου ὑδαρής: Suidæ γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. Rursum ab Hes. clarius ἐγκρίδες esse dicuntur πέμμα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον, libum quod oleo incoquitur & melle indulcatur. quemadmodum Athenæus quoque lib. 14, esse ἐγκρίδας dicit πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. Sic sanè & Exodi cap. 16, vbi mannæ gustus fuisse dicitur ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, Latina versio habet, Gustus eius, quasi simila cum melle. Et Numer. cap. 11, ἦν ἡ ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, erat sapor mãnæ quasi panis oleati. Fuit igitur opus pistoriũ & dulciarium è simila quod oleo incoquebatur & melle indulcabatur. cuius Simonides quoq; meminit, dicens, χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν. VNDE Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ, Qui venditat ἐγκρίδας. Athe-

næus lib.14 ex Aristoph.

Ἔγκρισις,t.2,c.435,c. Ἔγκριτος,ib.

Ἐγκριωροῦσθαι,dicitur vt ἐγκοισυροῦσθαι suprá. vnde est particip. ἐγκεκριωρωμένη,quod Hesychius exponit ἐνειλημένη καὶ κεκορδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη,inuoluta & intecta: itẽ σεμνυνομένη τῷ γένει,videlicet διὰ Κοίσυραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου.

Ἐγκροτέω,t.2,c.457,d. Ἐγκρουόμενοι, t.2,c.449,f

Ἐγκρούω, ib.

Ἔγκρυμμα,ατος,τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, teste Eust. id est Milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumueniendos hostes incautos.

Ἔγκρυπτος,Hesychio est πέμματος εἶδος: idem procul dubio quod ἐγκρυφίας.

Ἐγκρύπτω,t.2,c.466,b. Ἐγκρυφιάζω, ib.d

Ἐγκρυφίας,ib.c. Ἐγκτάομαι,t.2,c.469,h

Ἐγκτησία,ibid.

Ἐγκτιλωτεῖς: Ὕαντες, dicebantur olim Bœoti, διὰ τὸ κτιλώδεις εἶναι καὶ χειρώδεις,teste Etymol.

Ἔγκτησις,t.2,c.469,h. Ἔγκτητος,ib.

Ἐγκτίζω,Condo in seu intus. vt quum aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν. A T Ἔγκτισις ab Hesych. esse dicitur τὸ εἰς χρῶτα κεκάρθαι: pro quo suprà attulerat Ἐγκίς. Item Ἐγκυτί.

Ἔγκυα,Hesych.exp.ἐγκύους: sed suspectum.

Ἔγκυδον, idem exp.ἔνδοξον, Magna gloria præditum, Celebrem,Clarum.

Ἐγκυκάω,t.2,c.490,e. Ἐγκυκλέω,t.2,c.506,b

Ἐγκύκληθρον,ib. Ἐγκύκλημα,ib.

Ἐγκύκλιος,t.2,c.502,f. Ἔγκυκλον, τὸ, subst.t.2,c.501,d

Ἔγκυκλος,ib.c. Ἐγκυκλούμενος,t.2,c.505,d

Ἐγκυκλόω,ib. Ἐγκυλινδέω,t.2,c.495,a

Ἐγκυλίνδησις,ib. Ἐγκυλίω, t.2,c.493,g

Ἐγκυμονέω,t.2,c.487,a. Ἐγκύμων,ib.

Ἔγκυος,t.2,c.488,c. Ἐγκύπτω,t.2,c.507,f

Ἐγκυρῶσαι,Erot.in suo Lex.Hippocr.exp.ἐπουλωθείη,κατουλωθείη, Ad cicatricem perducatur.

Ἐγκυρέω,vide paulo pòst in Ἐγκύρω.

Ἐγκύρτια,τὰ,t.2,c.511,d. Ἔγκυρτος,ib.

Ἐγκύρω,Fut.ύρσω, & Ἐγκυρέω,Fut.ήσω,Incido,Incurro. idẽ quod ἐντυγχάνω. Hesiod.Erg.Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodotus,ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, Inciderunt in illos, Offenderunt illos. Ex eodem affertur ἐνεκύρησε ἀλογίῃς, pro Contemptui habuit,Neglexit. Vtitur Arrianus quoque hoc verbo,licet Ἰωνικωτέρῳ,libro 5, ἀμφὶ γὰρ τὴν δευτέραν φυλακὴν ἐκπίπτοντες ἐκ τοῦ τείχους οἱ πολλοὶ αὐτῶν,ἐνέκυρσαν ταῖς προφυλακαῖς τῶν ἱππέων.

Ἔγκυσις,t.2,c.488,a

Ἐγκυσίχωλος, Hesychio est ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός. vt Etymologo quoque ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. nam κύσον à comicis nominari solere tradit etiam τὸν πρωκτὸν,περὶ ὃν ἡ κοτύλη.

Ἐγκυτήριον, t.2,c.488,a

Ἐγκυτὶ, Ad cutim vsque. Etymol.enim dicit esse aduerbium, significans τὸ ἐν χρῷ: vt apud Archiloch.Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος. id est (inquit) πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι. παρὰ τὸ κύτος, quod & σκύτος vocatur. Apud Hesych.ἐγκὶς & ἔγκτισις hoc significatu legitur.

Ἔγκυτον, (ita enim legendum esse alphabetica series declarat)idem Hesych.Laconibus esse dicit ἔγκατον, Intestinum, Interaneum. quod videlicet est ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος.

Ἐγκύω,t.2,c.488,a. Ἐγκωμιάζω,t.2,c.536,g

Ἐγκωμιαστής,ib.h. Ἐγκωμιαστικὸς,ib.

Ἐγκωμιαστικῶς, t.2,c.537,a

Ἐγκώμιον,t.2,c.536,b. & t.4,c.666,e.ob.

Ἐγκώμιος λόγος,t.2,c.536,e

Ἐγκωπὴ,Hesychio ἐμπόδιον: quod suprà per ο μικρόν.

Ἔγκωπον, τὸ, substant.t.2,c.537,d

Ἔγμα,Hesychio ἐγχύρωμα,στῦλος: procul dubio παρὰ τὸ ἔχειν. Eidem ἔγματα sunt τύποι.

Ἔγμεν, idem esse dicit ἔχειν: Ionica procul dubio syncope pro ἐχέμεν.

Ἐγνωκὼς,t.1,c.1828,b. Ἔγνων, t.1,c.1817,a

A Ἐγνωσμένος,t.1,c.1830,a

Ἐγξέω,Intus rado. Item Insculpo seu Inscalpo.

Ἐγρεκύδοιμος,t.1,c.1074,e. Ἐγρεμάχος,ib.

Ἔγρεο,Ionica syncope pro ἐγείρεο seu ἐγείρου.

Ἐγρεσίκωμος,t.1,c.1074,e. Ἐγρήγορα, ib. f

Ἐγρηγορέω,ib. Ἐγρήγορθα,ib.h

Ἐγρηγόρθαι,ib. Ἐγρήγορθε,ib.

Ἐγρηγορικός,t.1,c.1075,a. Ἐγρήγορος,ib.

Ἐγρηγορότως,t.1,c.1074,h

Ἐγρηγόρσιος, Vigilias citans; Vigilare faciens & somnum

B arcens.vide tomo 3,c.105,g.

Ἐγρήγορσις,t.1,c.1075,a. Ἐγρηγορτὶ, ib.

Ἐγρηγορὼς,t.1,c.1074,g.h

Ἐγρήσσουσα, Hesych.affert pro μαθοῦσα.

Ἔγρησις, Gal.in suo Lex.Hippocr.exp.ἐγρήγορσις, Vigilia.

Ἐγρήσσω, t.1,c.1075,b

Ἐγρῆτα,Hesych.exp.παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως.

Ἔγρομαι,t.1,c.1074,e

Ἐγρυπνεῖ,idem quod ἀγρυπνεῖ. Hesych.

Ἐγχαδὲς, eidem est νέον,ἄκρατον.

C Ἐγχαίνω,t.4,c.333,d. Ἐγχαλινόω,t.4,c.372,b

Ἔγχαλκος,t.4,c.381,c. Ἐγχάραγμα,t.4,c.395,g

Ἐγχάραξις,ib.h. Ἐγχαράττω,ib.e

Ἐγχάσκω,t.4,c.335,a. Ἐγχέζω,t.4,c.405,h

Ἐγχεία,ας,siue Ἐγχείη,ης,ἡ,idem quod ἔγχος, (vnde & deriuatum est) Hasta. vt Hesychius quoque ἐγχείη exponit δόρατι: Etymol.verò esse vult τὴν ἐπιδορατίδα,cuspidẽ seu ferrum hastæ. Homer.Iliad.ε,Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴκε τύχοιμι. Et apud Athenæum lib.15,Βάλλον δ' ἀλλήλοις χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. Rursum Homer.Iliad.ζ, Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item, Σείοντ' ἐγχείας ἀλλήλοισι κοτέοντε. Et Iliad.φ, ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ Ἔστη ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο. Idem ἐγχείην vocat etiam peritiam certandi hasta,seu torquendi hastam.vt Iliad.β, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο. quod scholiastes exponit τῇ διὰ δόρατος μάχῃ.

Ἐγχειγάστωρ,t.1,c.1373,a. Ἐγχεικέραυνος,ib.

Ἐγχειμάζω,t.4,c.490,d. Ἐγχείμαρρος, t.1,c.1373,a

Ἐγχειρεῖσθαι,t.4,c.455,b. Ἐγχειρέω, t.4,c.454,c

Ἐγχείρημα,t.4,c.455,b. Ἐγχείρησις,ib.c

E Ἐγχειρητὴς,ib. Ἐγχειρητικὸς,ib.d

Ἐγχειρίδιον,t.4,c.448,f. Ἐγχειρίζω,t.4,c.450,g

Ἐγχειρίθετος,t.4,c.449,d. Ἐγχείρισις,t.4,c.451,e

Ἐγχειρισμὸς,ib. Ἐγχειριστὴς,ib.f

Ἐγχειρογάστωρ,t.1,c.819,d. Ἐγχειροτονία,t.4,c.428,d

Ἐγχειρουργέω,t.4,c.433,a. Ἐγχέλειος,t.1,c.1933,a

Ἐγχελεοτρόφος,t.1,c.1932,g. Ἐγχελεὼν,t.1,c.1934,a

Ἔγχελις,t.1,c.1932,b. Ἐγχελυοτρόφος,ib.g

Ἐγχέλυς,t.1,c.1931,d. Ἐγχέλυς,t.1,c.1932,c

Ἐγχελυωπὸς,ib.h. Ἐγχεσίμαργος, t.1,c.1373,

F Ἐγχεσίμωρος,ib.b. Ἐγχεσίπαλλος,ib.c

Ἐγχέσπαλος,ib.b. Ἐγχέω,t.4,c.474,g

Ἔγχηλος,Hesychio ἐπίδεσμος ἰατρικός.

Ἐγχημώμενοι,eidem sunt ἐγχάσκοντες.

Ἐγχθόνιος,t.4,c.519,g

Ἐγχίδιον, Hesychio est ἔγγιον, Propius.

Ἐγχλίω,t.4,c.534,h. Ἐγχλοᾶσθαι,t.4,c.538,e

Ἔγχλωρος,t.4,c.541,c

Ἔγχνοος, siue Ἔγχνους, Lanuginem in se habens, In quo inest

G lanugo, Lanuginosus.

Ἐγχονδρίζω,t.4,c.562,h. Ἔγχονδρος,ib.e

Ἐγχορεύω,Choros duco in,Salto seu tripudio in.

Ἔγχος,t.1,c.1372,h

Ἔγχουσα,ης,ἡ,Atticè dicitur ἄγχουσα,Anchusa: herba qua sibi mulieres ruborem faciei conciliant affricta.

V N D E E T Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον, vt testatur lexicum meum vetus cum Etymologo: qui hæc affert exempla. Amipsias, δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. Item,κοσμεῖσθαί τι τῇ ἐμῇ στολῇ,καὶ ψιμμυθιοῦσθαι,καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον.

Ἐγχόω,t.4,c.485,c. Ἐγχραύω,t.4,c.640,a

Ἐγχράω,t.4,c.639,g

Ἐγχρέμπτομαι,Inspuo,Exscreo in. V N D E Ἔγχρεμμα, ατος,τὸ, dicitur Quum alicui inspuimus,seu in aliquem

exſcreamus. Plut. ἐγχρέμματα καὶ φθόνους καὶ κακοηθείας. A
Ἐγχρίμπτω, t.4, c.627, g. Reperitur & ſine μ.
Ἐγχρίσις, t.4, c.626, a. Ἔγχρισος, ib.
Ἐγχρίψαι, alicubi ſcriptum reperitur pro ἐγχρίμψαι, Appropinquare, Incidere.
Ἐγχύω, t.4, c.625, g. Ἐγχονίζω, t.4, c.647, b
Ἐγχρονος, t.4, c.644, b. Ἐγχρόω, t.4, c.635, b
Ἔγχρυσος, t.4, c.656, b. Ἐγχρώς, t.4, c.638, d
Ἐγχρώζω, t.4, c.635, b. Ἐγχώννυμι, ib.
Ἐγχυλίζω, t.4, c.511, e. Ἐγχύλισμα, ib.
Ἔγχυλος, t.4, c.510, b. Ἔγχυμα, t.4, c.498, d B
Ἐγχυματίζω, ib. f. Ἐγχυματισμός, ib. g
Ἔγχυμος, t.4, c.512, e. Ἐγχύμωμα, t.4, c.513, f
Ἐγχύμωσις, ib. Ἐγχυεράζομαι, t.1, c.1374, d
Ἐγχυεράζω, ſiue Ἐγχυειάζω, Pignero, Oppignero, Pignori pono. Interdum etiam Pignus accipio ſeu aufero. vnde ἐγκεχυερασμένον dicitur ἡ ὑποθήκη, teſte B. Poſterioris ἐγχυειάζειν pro Pignora auferre, hoc affertur exemplum ex Ioſ. Antiqu. Iud. αἱ δὲ αἰχμαλωτίσι περὶ τῶν ἀποδόσεων, μὴ πρὸς τὴν οἰκίαν βαδίσαντες ἐγχυειάζειν πρὶν ἢ δίκη περὶ τούτων γένηται.
Ἔγχυρον, ου, τό, affertur pro ἐνέχυρον, Pignus. C
Ἔγχυσις, t.4, c.498, d. Ἐγχυτόν, ib.
Ἔγχυτος, ib. Ἐγχύτεια, t.4, c.508, f
Ἐγχυτείζω, ibid. e
Ἐγχυτεισμός, οῦ, ὁ, dicebatur ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις. Bud.
Ἐγχυτείστρια, t.4, c.508, f. Ἐγχύω, t.4, c.498, d
Ἐγχώννυμι, t.4, c.485, c. Ἐγχωννύω, ib.
Ἐγχωρέω, t.4, c.674, g. Ἐγχώρειον, t.4, c.666, g
Ἐγχώρειος, ibid. c
Ἔγχωρος, t.4, c.541, c. & 664, f. & 666, g
Ἔγχωσις, t.4, c.485, d. Ἐγχωστήλος, ib.
Ἐγώ, t.1, c.1075, c. Ἔγωγε, ib.
Ἔγωγον, Heſychio & Suidæ τὸ ἀρχαῖον, Antiquum: pro quo & ὤγυγον dici teſtantur.
Ἐγῷδα, vel Ἐγῴδα, t.1, c.1075, e
Ἔγῳμαι, vel Ἐγῷμαι, ib. & t.2, c.1260, e
Ἐγών, t.1, c.1075, c. Ἐγώνη, ib. & t.3, c.1121, d
¶ Ἐδάλω, t.1, c.893, d. Ἐδάμεσ, t.1, c.903, a
Ἐδάμην, t.1, c.908, d. & 909, b. Ἐδανός, t.1, c.1437, f
Ἐδάπεδον, t.1, c.1870, f. Ἔδαρ, t.1, c.1077, h
Ἔδαρθον, t.1, c.912, a
Ἐδάς, nomen Mercurii apud Gortynios, παρὰ τὸ ἐάων δοτῆρα εἶναι, pleonaſmo τοῦ δ, quaſi ἐάς, ſi Etymologo credimus, & lex. meo vet.
Ἐδαφίζω, t.1, c.1089, b. Ἐδάφιον, ib. Ἔδαφος, t.1, c.1088, h
Ἔδδεισεν, poeticè metri cauſa geminato δ pro ἔδεισεν, à δείδω. Hom. Il. α, Ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, Timuit.
Ἐδέατρος, t.1, c.1078, a. Ἐδέδιεν, t.1, c.919, c
Ἐδεδοίκειν, ib. Ἐδέησε, t.1, c.913, f
Ἔδεθλον, t.1, c.1088, d. Ἔδεθλον, ib. c
Ἔδει, t.1, c.913, f
Ἐδεῖς, Heſychio ἱερεῖς, Sacerdotes.
Ἐδελώνη, eidem eſt ἄνθος, Flos.
Ἔδεσμα, t.1, c.1077, g. Ἐδεσματοθήκη, ib.
Ἐδεστέον, Edendum. Ἐδεστής, t.1, c.1077, h
Ἐδεστός, ib. Ἐδηδεσμένον, ib. e
Ἐδήδοκα, ib. Ἐδήδοται, ib.
Ἐδηδών, t.1, c.1078, b. Ἐδηδώς, t.1, c.1077, f
Ἐδητύς, t.1, c.1078, b
Ἐδικία, ας, ἡ, Iuſtitia, Actio bona. v. l. mendoſè.
Ἔδιον, t.1, c.1078, c. Ἐδίπα, ib. b
Ἐδίδαμαι, t.1, c.1077, e
Ἔδνα, τά, ſiue Ἕδνα, (& tenui enim & aſpero ſpiritu notatum reperitur, ſed rectius aſpero, ſi Etymologo & Euſtath. credimus, qui παρὰ τὸ ἥδω dici volunt, quaſi ἥδνα, quòd iis exhilaretur & concilietur ſponſa ſponſo, vel παρὰ τὸ ἕζω, quaſi ἕδρανα & στηρίγματα τοῦ γάμου) Dos, Munera quæ ſponſus ſponſæ dat, ſeu ii qui ſponſi nomine eam ambiunt. Heſ. enim propriè ἔδνα eſſe vult τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα, vt & Etym. τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Atq; adeo id ex Hom. quoq; patet, quippe apud quē Od. λ, Χλῶριν περικαλλέα Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Il. π, Actorides Echeclis filiam Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Itidem paulo antè

dixerat idem poeta, Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. Et Odyſſeæ λ ac ν, Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες. Item & ἀνάεδνον vocat cui talia munera non data ſint à ſponſo vel amicis ſponſi: interdum tamen etiam eam quam parentes dote non donarint, vt ſuprà docui. Ouid. Dona iugalia vocat hæc ſponſalia munera. INDE Ἐδναί, Heſychio dicitur ἡ ἀπὸ τῶν ἔδνων ἑστίασις, epulum quod acceptis muneribus ſponſalibus paratur. ET Ἔδνιος χιτών, ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσι, tunica quam primam ſponſa ſponſo dat. Tunicam iugalē & ſponſalem nominare queas, vel etiam nuptialem. ITEM Ἐδνωτήν, idem Heſych. dici tradit ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ, quæ ſponſo iam nupta eſt vel deſponſata: nimirum donata ab illo τοῖς ἔδνοις & donis iugalibus. Eſt autem hoc verbale à VERBO Ἐδνοῦσθαι, quod eſſe dicitur Dotem dare vxorem tradendo, in hoc loco Epigrammatis ἐδνώσασθαι γυναῖκα; Verùmtamen potius eſſe videtur ἔδνοις iugalibus donis ducere. A priore autem ſignificatione DICITVR Ἐδνωτής, Socer: Etymologo ἐκδότης, πενθερός. Qui filiam elocat addita dote. At VERB. Ἐδνοῦν, Heſych. exponit ἐνεχυράζειν: forſitan quoniam τὰ ἕδνα ſunt veluti pignora contrahendi connubii.
Ἐδναία, Suidæ eſt ἡ καθέδρα: nimirum ab ἕζω.
Ἐδναί, Ἐδνοῦν, Ἔδνιος, Ἐδνόομαι, Ἐδνωτή, Ἐδνωτής, vide in Ἕδνα.
Ἔδομαι, Edam: peculiari quodam more pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι, πίομαι: Attico videlicet. Ariſtoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, non de meis comedes. Sic Plato De rep. ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ.
Ἔδον, per ſyncopen pro ἔδοσαν, Dederunt: aoriſt. 2 act. indicatiui modi, à them. δίδωμι. Heſiod. Theogon. Καί μοι σκῆπτρον ἔδον. D
Ἐδόντες, t.1, c.1079, a. Ἔδος, t.1, c.1087, h
Ἐδός, t.1, c.1078, c. Ἕδρα, t.1, c.1082, d
Ἑδράζω, t.1, c.1087, e. Ἑδραῖος, ib. d
Ἑδραιόω, ib. e. Ἑδραίωμα, ib.
Ἑδραίως, ib. d. Ἕδρανον, ib. f
Ἑδριός, ib. Ἑδρανός, ib.
Ἕδρασμα, ib.
Ἑδρεύω, exponitur & Sedeo & Siſto: ſed ſine exemplo. E
Ἑδριεῖς, t.1, c.1087, f. Ἑδριάομαι, ib. g
Ἑδρικός, ib. Ἕδριον, ib.
Ἑδριόωντο, Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro ἑδριῶντο, Sedebant, ἐκαθέζοντο: à them. ἑδριάομαι.
Ἕδρις, t.1, c.1087, g. Ἕδριται, ib.
Ἑδροστρεφής, t.1, c.1082, h. Ἔδω, t.1, c.1077, d
Ἐδωγαθή, Heſychio ἡ τροφή, Cibus, Edulia.
Ἐδωδή, t.1, c.1078, c. Ἐδώδιμος, ib. d
Ἐδωδός, Edax. Hippocr. De vuln. in cap. ἐδωδός τε ἐστι τοῖς τε ὑπτίοις καὶ διφηροῖς. Et aliquanto antè, ἐδωδούς δὲ ἀνάγκη τὰς τοιαύτας φύσιας εἶναι. Itidem in lib. De aere, aqua & loc. F
Ἐδωλιάζω, t.1, c.1088, g. Ἐδωλίαι, ib.
Ἐδώλιον, ib. d
Ἔδωλιος, Heſychio teſte auis ſpecies eſt: cuius & Ariſtoph. ſchol. meminit, innuens dici etiam ἐδώλιον. In textu verò ipſi⁹ comici legitur ἐρωδιός. vnde ſuſpicor ἐδώλιον & ἐρωδιὸν eandē eſſe auē, Ardeā. AT Ἐδωλός, dicebatur λόχος quidam Lacedæmoniorum, teſte Heſychio.
Ἐδωνά, eidē H. ſunt ζυγὰ κατὰ ζῶμα νηός: quæ ſuprà ἐδώλια.
¶ Ἒ ἔ, Suidæ eſt ἐπίρρημα σχετλιαστικόν: quod & ἒ ἓ ſcriptum legitur δασέως, vt videbis t.1, c.1067, a G
Ἕ, Heſych. expon. αὐτόν, ἑαυτόν, Ipſum, Se: item αὐτό ſubiūgens etiam ἓ δὲ pro ἑαυτὸν δέ, Se verò. Poeticum igitur habet pleonaſmum τοῦ ε, pro ἕ.
Ἐέδνα, ſiue Ἐεδνα, itidem pleonaſmo τοῦ ε dicitur pro ἕδνα ſeu ἔδνα: quæ ſunt Dona iugalia, Dos, hoc eſt Munera quæ ſponſus vel amici ſponſi dant ſponſæ. Homer. Odyſſeæ ζ, Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκονδ' ἀγάγηται. Odyſſ. π, — ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος Μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος. Et Odyſſ. ο, de Eurymacho proco Penelopes, ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα. Sic Odyſſ. θ, Εἰσόκέ μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Idem poeta ἔεδνα vocat etiam dotem quam pater dat filiæ nubenti. vt Odyſſeæ α, de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι H

καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι. VNDE ET Ἐεδνοῦσθαι pater filiam dicitur pro Dote data elocare. vt Od.β, de procis Penelopes, Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, vt ipse dote donatam filiam det cui vult. Hîc enim ἐεδνώσασθαι θύγατρα vocat quod in præcedente loco ἀρτύνειν ἔεδνα. vnde & schol.exp. ἔδνα ἐπιδοίη: catachrasticῶs vsurpatam hanc vocem annotans, quum ἕδνα propriè sint τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ. Sic sanè & VERBALE Ἐεδνωταὶ idem schol. exp. προικοδόται in hoc loco Il.ν, vbi Idomeneus Othryoneo dicit, Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν. — Ἀλλ' ἕπευ ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν. Hesychius exponit πενθεροί, κηδεσταί: sed perperam apud eum scriptum [illegible] νῶται.

Ἐείδω, poetico itidem pleonasmo pro εἴδω dicitur. vt in Epigr. [illegible]ετο μῆτιν ἐλίσσειν, videbatur. Hes. ἐειδόμενος affert pro ὁμοιούμενος. vt & ἐεισάμενος ponitur pro ὁμοιωθεὶς, assimilatus, Il.β, Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε. C

Ἐεικοσάβοιος, t.1, c.778, f

Ἐείκοσι, poetico pleonasmo τοῦ ε pro εἴκοσι, Viginti. Homerus Il. π, [illegible] ἐείκοσι ἀντιβόλησαν. SIC Ἐεικοσιπέντε pro εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque. ET Ἐεικοστὸς pro εἰκοστὸς, Vigesimus. Hom. Odyss. ρ, ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ. NECNON Ἐεικόσορος, dicitur pro εἰκόσορος, s. ναῦς, Nauis quæ viginti remis impellitur. vt Hes. quoque ἐεικοσόροιο exp. εἰκοσακώπου, & φορτηγοῦ πλείας.

Ἐείκω, t.1, c.1123, f. — Ἔειπα, t.1, c.1221, e

Ἔειπον, ib. e. — Ἐείρω, t.1, c.1148, a

Ἔεις, poetico pleonasmo τοῦ ε pro εἷς, Vnus. Hesiod. Theogon. de Cyclope, ὀφθαλμὸς ἔεις. D

Ἐεισάσθην quoque, quod Hesychius exponit ὥρμησαν, ἐπῆλθον, pleonasmo τοῦ ε dicitur pro εἰσάσθην: vt & ἐεισάτην pro εἰσάτην, in aor.1, à them. εἶμι, Eo, Vado. Itidémque ἐείσατο & ἐεισάμενος, pro εἴσατο & εἰσάμενος, ab εἴδω, vt docui paulo antè in Ἐείδω.

Ἐείσω quoque, quod est ὁμοιωθῆς, est ab eodem ἐείδομαι per pleonasmum poeticum τοῦ ε positum pro εἴσω, in aor.1 med. At Ἐείσκω, quod v.lex. afferunt pro Assimilo, mendosam habet scripturam. scribendum enim sine diphthongo ἐίσκω, quod vide. E

Ἐέλδομαι quoque poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι, Cupio, ἐπιθυμῶ: Desidero. Homerus Odyss. ω, ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, nobis maximopere cupientibus & desiderantibus. Sic Odyss.φ, Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω. Et Il.η, Iupiter ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃς' ἐλάτῃσι. Porro iungitur hoc ἐέλδεσθαι interdum infinitiuo. vt Od. δ, ἐέλδετο σόν τε ἰδέσθαι, cupiebat seu desiderabat te videre. Itidémque Od.ο, θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι. Interdum cum genitiuo, vt Odyss.ξ, ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, Cibum appetens, Cupiens comedere. Et in Erg. Hesiodeis, Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν. F
Item & accusatiuo iũgitur, vt Γλίχομαι quoque & infinitiuo & genitiuo & accusatiuo. Odyss.α, v.409, Ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει. vbi scholiastes itidem exponit ἐπιθυμῶν vt in locis præcedentibus. Latinè tamen potius reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius negotiorum causa. Verùm & in pass. significatione vsurpatum à poeta reperitur hoc verbum. Il. π, v.494, Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι, nũc tibi appetatur seu desideretur bellũ, pro νῦν ἐέλδου πολέμοιο seu πολεμίζειν. INDE Ἐέλδωρ, Res cupita, Desiderium. Hom. Il.α, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. Iliad. π, τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Odyss. γ, Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ' ἐέλδωρ. Hesiod. Asp. Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ. Rursum Hom. Odyss.φ, Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ. Quibus in locis ἐέλδωρ κραίνειν, ἐπικραίνειν, τελεῖν, τελευτᾶν, vel sibi vel alii dicitur is qui desiderio & voto satisfacit, Perficit seu complet desiderium. Sed & ipsum ἐέλδωρ dicitur τελευτᾶσθαι & ἐκτελεῖσθαι quum perficitur & completur. vt Iliados ο, Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ. Et Odyss.π, Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται. G H

Ἐέλσαι, poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur etiam ipsum pro ἔλσαι, Coercere, Concludere: vel etiam Compellere. volunt enim ἔλσαι alii esse pro εἰλῆσαι & συνεῖρξαι; alii pro ἐλάσαι per syncopen. Homerus Iliad. φ, Πρὶν κατ' Ἴλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκὸν, antequam intra Ilii muros populum Troianum compuleris seu concluseris. Vnde præterit. pass. Ἔελμαι, Compulsus seu Conclusus sum. Iliad.ω, Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα. Iliad.σ, Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων. Iliad. χ, de Græcis, Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο Διὸς μάστιγι δαμέντες. Metaphor. verò quidam in Epigrammat. dixit, Ἀμφασίης πελάγεσσιν ἐελμένος, Conclusus seu compulsus intra dubitationes, pro Nescius quid diceret. In iisdem epigrammatis Lascaris dicitur ἐελμένον exposuisse Speratum, quasi ab ἐέλπομαι.

Ἐέλπομαι, t.1, c.1199, f

Ἐένδυνεν, poetico pleonasmo τοῦ ε pro ἔνδυνεν, induit, ab ἐνδύω. vnde & Hes. exp. ἐνεδύσατο.

Ἐέργαθεν, poetico pleonasmo τοῦ ε pro ἔργαθεν, seu εἴργαθεν, Prohibebat, Arcebat: à them. ἐεργάθω.

Ἐέργνυμι, t.1, c.1239, g. — Ἐέργω, ib. f

Ἐέρση, pleonasmo poetico τοῦ ε pro ἔρση, Ros. Hesiod. Asp. de cicada, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. Homerus Iliados ξ, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι, lucidæ roris guttæ. Il.λ, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. VNDE Ἐερσήεις, εντος, ὁ, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus, seu madefactus. Homerus Iliados ω, de Hectore perempto, Οἷον ἐερσήεις κεῖται: quod exponunt κάθυγρος, νεαρός: videlicet vt τὰ δεδροσισμένα ἄνθη.

Ἔερτο poeticè itidem pro ἔρτο seu εἶρτο, ab εἴρω, Nexus erat: aliis συνείληπτο, συνεπέπλεκτο. Odyss.ο, Χρύσεον ὅρμον ἔχων· μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. Itidémque Odyss.σ, ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, Nexum seu consertum. Hesych. ἔερτο ex. ἐκρέματο.

Ἐέρχατο, itidem pro ἔρχατο: hoc autẽ Ionicè pro εἰργμένοι ἦσαν, Conclusi erant, ab ἐέργνυμι seu ἐέργω. Homerus Odyss.κ, Ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο. nam eos Circe Ῥάβδῳ πεπληγυῖα μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

Ἐέσατο, t.1, c.1379, e

Ἔεστο, poeticè pro ἕστο, indutus erat: ab ἕννυμι seu ἕω. Itidémque ἐέσθω pro ἕσθω, seu ἀμφιέσθω.

Ἐετῶς, Hesychius affert pro ὠχρῶς, ἀκινήτως. forsitã poeticum est pro ἑτῶς seu ἀφέτως, ab ἵημι. vt sit Liberè & Remisso seu laxato freno.

Ἐῢς, Suus: ab ἑός. vt alii volunt, Bonus, Mitis, ἀγαθὸς, προσηνὴς, poetico pleonasmo τοῦ ε pro ἠΰς: secundum quos tenuatur hæc vox. Vtroque modo accipiunt hoc in loco Apollonii Argõ. lib.1, Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν Ἄκαστος Ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑῆος Μιμνάζειν: exponentes videlicet & Boni seu Benigni, & Sui. vt apud Homerum quoque Iliad. α, vbi Achilles Thetidi matri suæ dicit, Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, accipiunt & pro σοῦ & pro ἀγαθοῦ. At in sequentibus duobus locis ἑῆος accipi tantùm potest pro ἀγαθοῦ καὶ προσηνοῦς, boni & benigni: vnde & tenuatur. Odyss.ξ, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Et Odyss.ο, Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, filium viri boni.

Ἐεχμένη, quod Hesychius exp. συνεχομένη, habet primùm pleonasmum τοῦ ε, deinde syncopen pro ἐχομένη.

¶ Ἔζη, Ionicè pro ἔζα, à ζάω. Sophocl. Οὗτος δ' ἂν ἔζη, hic si viueret. Demosth. οὐδ' ἂν ἔζων, ne viuerem quidem.

Ἐζημιωμένος, t.1, c 1405, g

Ἐζηνῶν, Hesychius affert pro νέων καὶ ἀκμαίων, Iuuenum. quod suprà αἰζηνῶν per αι diphthongum.

Ἕζομαι, t.1, c.1081, f

Ἕζω, Sedere facio, seu Colloco, Pono.

¶ Ἔῃ, Ionica dialysi pro ᾖ, Sit, ab εἰμί. At ἑῇ, pronomen est fœm. gen. à masculino ἑὸς, Suus.

Ἔηκα, t.1, c.1654, b

Ἔην, Ionica dialysi pro ἦν, eram: ab εἰμί. At ἑὴν, Suam, est pronomen accus. cas. & fœm. gen. à masc. ἑός.

Ἑῆος, t.1, c.1297, e. Vide & Ἐῢς, paulo antè.

Ἔησθα, poetico pleonasmo τοῦ ε pro ἦσθα: hoc autẽ Æolica paragoge pro ἦς, eras, ab εἰμί. At ἔησθα est subiũct. præs.

pro ἧς, Sis, ab eodem. vt in hoc loco qui ex Hesiodo affertur, Δαίμονι δ᾽ οἷος ἔησθα, pro Cuiuscunque sis conditionis.

Ἔησι, pro ᾖ, itidem ab εἰμὶ, dicitur poetico pleonasmo τοῦ ε, & Ionica paragoge τοῦ σι. Hom. Od. λ & ω, ἤ κ᾽ ἀεργὸς ἔησι.

Ἔησον, Hesychius affert positum pro ἔασον, Ionicè forsan: ab ἐάω.

Ἐητὺς, eidem Hesych. est ἀγαθότης, Bonitas: forsan ex gen. ἐῆος, quem & ipse exp. ἀγαθοῦ.

¶ Ἐθαγενής, eidem Hesych. est ἐγχώριος, ἐντόπιος, Indigena: Suidæ ὁ ἐγχώριος καὶ ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγενημένος. pro quo infrà ἰθαγενής.

Ἐθάς, t.1, c.1096, e. — Ἔθειρα, t.1, c.1100, a

Ἐθειράδες, ib. b. — Ἐθειράζω, ib.

Ἐθείρω, ib. a. Hes. ἐθείρῃ exp. ἐπιμελείας ἀξιώσῃ: afferens & ἐθειρόμενον pro κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον.

Ἐθέλεχθρος, t.1, c.1314, d. — Ἐθελέχθρως, ib.

Ἐθελημός, t.1, c.1094, f. — Ἐθελήμων, ib. g

Ἐθελημῶς, ib. f

Ἐθέλησθα, Ionica paragoge pro ἐθέλῃς, Velis. Hom. Iliad. δ, ὄφρα ἴδῃ ἐθέλησθα.

C Ἐθελοδουλεία, vel Ἐθελοδουλία, t.1, c.1044, b

Ἐθελόδουλος, ib. a. & 1094, e

Ἐθελοθρησκεία, t.1, c.1094, e. & 1584, f

Ἐθελοθρησκῶ, t.1, c.1584, g

Ἐθελόκακος, Qui de industria malus seu improbus est. Item Qui studio & data opera segnior est & ignauior. Hes. ἐθελοκάκων exp. τῶν κακὰ θελόντων, maleuolorum. vt & τὸ ἐθελόκακον accipiunt pro Maleuolentia. Inde ADVERB. Ἐθελοκάκως, Deliberatâ malitiâ. vel Consultâ ignauiâ: vt quum milites studio & de industria segnius D pugnant. Appian. apud Suid. τοῦ δὲ στρατηγοῦ στρατὸς ἦν διὰ πεῖραν τῆς ὑπὲρ μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἔφευγον, ἐπιδησάμενοι τὰ σώματα ὡς τετρωμένοι. Et SVBST. Ἐθελοκακία, ας, ἡ, Deliberata malitia: vel Consulta ignauia. ITEM VERB. Ἐθελοκακέω, ῶ, Sponte malus sum, De industria improbè ago. vt & Suid. ἐθελοκακῆσαι exp. ἑκουσίως ἑλέσθαι τὸ κακὸν, afferens hunc locum, ἐθελοκακοῦντα αὐτὸν περὶ τὴν πορείαν καὶ καταληφθῆναι παραγενόμενα. Bud. interpr. Sponte deteriora consector & capesso, in hoc loco Luciani, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει. E Idémq; addit, Pausan. vsurpasse etiam pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, id est Malè cogitare, & reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. Itidem & Polyb. l.5: pro quo & κακοεπιβουλεύεσθαι dixisse. Locum Polybii vide apud eum in Comm. p.25. ‖ Milites verò ἐθελοκακεῖν dicuntur quum non pleno conatu pugnant, sed consultò vires submittunt vt vincantur. id est De industria ignauius pugnare, Consultò sese ignauos & instrenuos præbere, Sponte cedere. Cuius significationis exempla habes ibidem ex Paus. & Herodiano. Et F apud Suid. ex Appiano, ἐθελοκακοῦντες αὐτῷ διὰ πλείους αἰτίας. VNDE Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, apud Polyb. idem quod ἐθελοκακία: vt quum ii qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Consultam ignauiam vocare queas, seu Deliberatã victoriæ proditionem.

Ἐθελοκίνδυνος, Qui sua sponte se periculis obiicit, nulla necessitate postulante, ideóque Temerarius, Audax. Synonymum τοῦ θρασὺς & ῥιψοκίνδυνος apud Poll.

G Ἐθελοκωφῶν, Hesychio ὁ ἐθελόντως κωφεύων, Qui sponte surdus est, Qui consultò & dedita opera non audit. hoc est Qui audire non vult. vt qui simulat se non audire quũ tamen audiat. Idem DICITVR Ἐθελόκωφος. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακουόντων.

Ἐθέλοντες, Histriones: vide in Δικηλισταί.

Ἐθελοντηδόν, t.1, c.1095, c. — Ἐθελοντήν, ib. b

Ἐθελοντήρ, ib. a. — Ἐθελοντής, t.1, c.1094, g

Ἐθελοντί, t.1, c.1095, c. — Ἐθελόντιος, ib. a

H Ἐθελοντὶς, ib. — Ἐθελοντὸς, ib. c

Ἐθελόξενος, t.2, c.1122, e

Ἐθελόπονος, idem ac φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus laborator, Qui libẽter laborat: ideóq; Impiger. seu Qui nunquam non vult labores, Semper promptus paratúsque ad subeundos labores. Xen. Pæd. 2, ἑαυτὸν παρέχειν ἀπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον.

A Ἐθελόπορνος, Qui spõte sua corpus suum prostituit & quæstui habet, Qui consultò meret corpore, nulla compulsus necessitate. Athen. l.12, ex Anacr. ἀρτοπώλισιν καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων. perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόροισι.

Ἐθελοπρόξενος, t.2, c.1122, d

Ἐθελόπρεπτος, Cuius voluntas mutabilis est. Damasc. p. 24, de angelis, φύσις νοερὰ καὶ αὐτεξούσιος, τρεπτὴ κατὰ γνώμην, ἤτοι ἐθελόπρεπτος.

B Ἐθελουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui sponte opus subit, Promptus & impiger factor operis. ὁ φιλεργὸς καὶ πρόθυμος, Polluci. Xen. in equi laude ponit τὸ ἐθελουργὸν, sic scribens in libro De re equ. καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, καὶ ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Hesychio ἐθελουργός est ἕτοιμος, ὁ κατὰ θέλησιν ἐργαζόμενος.

Ἐθελούσιος, t.1, c.1095, c. — Ἐθελουσίως, ib. d

Ἐθελυμνοὶ, Suidæ πυκνοὶ, Densi, Spissi.

Ἐθέλω, t.1, c.1094, c

Ἔθεν, Hesychius exp. ἑκὰς, αὔωθεν: item αὐτοῦ, αὐτῆς. Sed tunc C potius δασύνεται.

Ἔθεν, t.1, c.1069, c

Ἐθηεῖτο, & Ἐθηεῦντο, Ionicè pro ἐθεᾶτο & ἐθεῶντο, apud Herodot. passim.

Ἐθημοσύνη, t.1, c.1096, f. — Ἐθήμων, ib.

Ἐθίζω, ib. h. — Ἐθίζομαι, t.1, c.1097, a.

Ἔθιμος, t.1, c.1096, f. — Ἔθισμα, t.1, c.1097, a. — Ἐθισμὸς, ib.

Ἐθιστέον, Assuefaciendum. Xen. τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα, corpus assuefaciendum vt animo seruiat.

Ἐθιστὸς, t.1, c.1097, b

D Ἐθμὴ, Hesychio ἀτμὴ, ἀτμὸς, καπνὸς λεπτός. id est Vapor, Tenuis fumus.

Ἐθμοὶ, eidem sunt πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. Sed illud πολλοὶ valde malè conuenit cum cæteris.

Ἐθναγοὶ, t.1, c.1100, f. — Ἐθνάρχης, ib.

Ἐθναρχία, ib. — Ἐθνικὸς, ib. g

Ἐθνικῶς, More τῶν ἐθνικῶν, id est gentilium. Ex Corn. Tacito interpretantur More gentico.

Ἐθνισταὶ, Hesychio sunt οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους: pro quo apud Suid. in manuscr. etiam cod. scriptum ἐθνῖται, cum eadem expositione.

Ἔθνος, t.1, c.1100, b. — Ἔθος, t.1, c.1096, e

Ἐθρέφθην, & Ἔθρεψα, sunt à them. τρέφω, Alo.

Ἐθρὶς, Hesychio τομίας κριὸς, Aries exectus, Veruex.

Ἔθω, t.1, c.1096, f. & 1907, f. Hes. ἔθει exp. φθείρει, ἐρεθίζει, βλάπτει: afferens mox ἔθειν pro ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι, & ἔθοντες pro ἐθιζόμενοι.

Ἐθώκασι, idem Hes. affert pro εἰώθασι, Consueuerunt.

¶ Εἰ, cum optat. t.1, c.1100, h. Εἰ, sequente ἄν, t.1, c.1101, b. Εἰ pro An, t.1, c.1102, b. Εἰ pro ὅτι ibid. c. Εἰ, pro Ne, F ibid. d. Εἰ pro εἴθε, t.1, c.1103, c

Εἴγε, t.1, c.1101, g. Εἴγε μὴν, t.1, c.1102, e. Εἰ δὲ, t.1, c.1101, f. Εἰ δὴ, ib. Εἰ καὶ, t.1, c.1102, a. Εἰ μὲν, t.1, c.1101, f. Εἰ μὴ, t.1, c.1102, d. Εἴπερ, t.1, c.1101, f. Εἴπως, t.3, c.651, c Εἴπως, ibidem, e

Εἶ, interdum significat πορεύου: interdum ὑπάρχεις, teste Hes. Illud, ab εἶμι, Vado, Eo: hoc, ab εἰμὶ, Sum, pro quo & εἶς dicitur. At Εἶ Suid. esse dicit εὐκτικὸν, & κατ᾽ ἐπέκτασιν dici etiam εἴθε. vt apud Pisidem, εἰ γὰρ ἂν τὸ Περσίδος ἔσβεσο θράσος. Sic Hes. εἰ γὰρ affert pro εἴθε γάρ. Sunt qui G sine accentu scribant.

Εἶα, t.1, c.1073, f. VNDE Εἰάζων, significans εἶα ἐπικελεύων. Hes. ex Eurip. Chrysippo.

Εἰα, Suidæ & Hesych. est χόρτος, Gramen: item παρακελεύσεως ἐπίρρημα, quod properispωmenωs etiam effertur. Est etiam verbum tertiæ pers. sing. præt. imp. pro συνεχώρει, à them. ἐάω, Sino.

Εἰαὶ, Leguminum purgamenta, vt Hes. innuit.

Εἰαμενὴ, eidem Hes. est τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβαίνοντος, vel ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον: aut ἀναβολὴ ποταμοῦ H φυτὰ ἔχουσα: afferenti & εἰαμεναὶ pro τόποι κάθυδροι, Loca humecta & vliginosa. Homer. Iliad. δ, de populo arbore, Ἥ ῥά τ᾽ ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Et Iliad. π, de bobus, Αἵ ῥά τ᾽ ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Sic Apoll. Argon. libro 2, βαθυρρείοντος ὑφ᾽ εἰαμεναῖς Ὑπίοιο, Locis irriguis & herbosis, Viretis seu Pratis. Videtur porro εἰαμενὴ dici vel quasi εἰαμένη, ab ἐάω, vt sit Locus quem

aqua reliquit, post inundationem videlicet: vel ab εἶα significante χόρτος, Gramen, Herba. Apud Suidam paroxytonως scriptum εἰαμθήν, expositúmque itidē κάθυγρος τόπος: vt apud Hesych. rursum Εἰαμθόν, νλώεμον, κοῖλον, βοτανώδη.

Εἰανόν, Suidæ πλατῆν, Tenue, Subtile. Hesychius verò εἰανοῦ affert pro ἀδιάχύτου, Fusilis. Epenthesin igitur poeticam τῦ ι habet pro ἑανός. Ac vt idipsum ἑανός (solet enim potius δασύνεσθαι) interdum substantiuè ponitur pro ἑανὸς πέπλος, ita etiam hoc εἰανός. velut apud Hom. Il. π, de puella, ἡ δ' ἅμα μητρὶ θέουσ' αἰτεῖσθαι αἰώγ, Εἰανῷ ἀπλομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει.

Εἶαρ, t.1, c.1072, a.d. Εἰαρινός, ib.e

Εἰαρίτης, t.1, c.1072, b. & 162, a.ob.

Εἰαρόμαστος, t.1, c.1072, e. Εἰαροπότης, ib.a

Εἴαρος, ου, ὁ, Vestis. v.l. Metuo ne perperam pro εἰανός.

Εἴασιν Ionicè pro εἴων, ab ἐάω.

Εἴαται, poetica epenthesi τῦ ι pro ἕαται: itidémque εἵατο pro ἕατο. Hæc autem Ionicè pro ἧντο & ἧνται, ab ἧμαι. Homer. Iliad. Εἴατο δημογέροντες, Sedebant. Iliad. γ, Εἵαται ἐν μεγάροις, Sedent. Ex Luc. autem, εἵαται τὰ ἕδια, pro Positæ sunt ædiculæ.

Εἰάω, itidem poetica epenthesi τῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, Sino, ... Affertur ex Hom.

Εἴβιμος, t.2, c.656, g. Εἴβομαι, ib.e

Εἴβω, t.2, c.656, e. Εἴβων, pro λείβων, t.2, c.655, e

Εἰγ, siue Εἴ γε, t.1, c.1101, g. Hes. εἰγε exp. εἴπερ.

Εἰγμάδατος, τό, Imago, Similitudo: ab εἴκω.

Εἰδ' ἄγε νῦν, Hesychius affert pro ἄγε δὴ ἄρτι: & Εἴδε ἄγε pro ἄγε δή. Vbi εἴδε ἄγε quidam volunt esse εἶα δὴ ἄγε, positis ἐκ παραλλήλου synonymis aduerbiis εἶα & ἄγε.

D Qua de re vide quæ dixi in meis in librū De dialectis animaduersionibus, in artic. seu tmem. 15, p.24. Vide & t.1, c.1101, f.

Εἰδαίνομαι, t.1, c.1106, b. Εἰδάλιμος, ib.d

Εἰδαλίς, Hesychio teste est auis quædam.

Εἰδάλλομαι, t.1, c.1106, c. Εἶδαρ, t.1, c.1077, h

Εἴδας, Hesychio εἰς αὔριον, In crastinum, seu Cras.

Εἴδαυλος, eidem H. est λόγιος: Suidæ συνετὸς λογισμός: si tamen non potius scripsit συνετὸς, λόγιος. Etymolog. habet Εἴδυλος.

Εἰδέα, t.1, c.1106, h

Εἰδείην, præs. opt. act. ab εἴδημι, vt τιθείην à τίθημι: itidémq; εἰδέναι in præs. infin. ab eodem, vt τιθέναι à τίθημι. Alii tamen illud volunt μεταπεπλάσθαι ex εἴδημι: hoc verò, συγκεκόφθαι ex εἰδηκέναι.

Εἰδεχθής, t.1, c.1105, f. & 1314, a

Εἰδέω, t.1, c.1110, e. Εἰδεῖ ab Hes. exponitur ἐλαύνει, κυλίει, κλείει, κατέχει.

Εἴδη, Hesychio est εἶδος, καῦμα, χρῶμα, σῶμα, ὄψις, πρόσωπον, Species, Ardor, Color, Corpus, Aspectus, Facies. Idem εἴδη παντοῖα affert pro ὕλη παντοία, addens, Æoles & Iones εἴδας vocare τὰς ὕλας.

Εἰδή, eidē est ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Vnà. Homer. tamen ὁμοῦ ei subiungit Il. α, v.61, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. quare nonnulli positum esse volunt pro ἐπειδή. Sunt etiam qui diuisim scribant εἰ δή.

Εἰδηθμός, Hesychio συστροφή, φυγή, Conuersio, Fuga.

Εἰδημόνως, t.1, c.1111, a. Εἰδήμων, ib.

Εἰδήνατο aor.1 med. à them. εἰδαίνομαι, vt ἐφήνατο à φαίνομαι. Nicand. Alex. χαλακτι Παίονθεν ἀφελξοντι νέην εἰδήνατο χροιήν. id est ὡμοιώθη. Vide & t.1, c.1106, b.

Εἰδήσεως, t.1, c.1111, a. Εἰδικός, t.1, c.1106, b. Vnde ADVERB. Εἰδικῶς, Specialiter, Speciatim.

Εἴδιον, Hesychio νενοτισμένον, ὑγρόν, Humectum, Vdum.

Εἰδίω, eidem est ἱδρῶ, ἀγωνιῶ, Sudo, Sum in agone. Quod & per simplex ι scribitur.

Εἰδογραφία, t.1, c.1105, e

Εἰδοί, Idus: pars mensis apud Romanos. vtpote qui mensem diuidat in Calendas, Nonas, Idus. Sunt autē octo dies qui nonas sequuntur. Plut. Publ. εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, Idibus Septembribus. Idē in Camillo, περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδούς, circa idus Februarias. Et rursum, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον Κυϊντιλίων εἰδῶν, paucis dieb⁹ post Quintiles idus, seu Iulias. Itē in Geop. ἄχρι τῆς πρὸ ἑβδόμης εἰδῶν Φεβρουαρίων, vsq; ad tēpus illud quod est ante diē septimū Id. Febr.

A Εἴδομαι, t.1, c.1103, g

Εἰδομαλίδης, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, vt Eust. refert ex veteribus.

Εἶδον, t.2, c.1416, g. Εἰδοποιέω, t.1, c.1105, f

Εἰδοποιός, ib. Εἶδος, ib.b

Εἶδος, pro εἴδησις, ib.e. Hes. εἶδος testatur accipi non solùm pro Species, Forma, sed etiam Ardor, Æstus. nec. n. tātùm εἴδεος ἧκε σέλας affert pro μορφῆς ἀφῆκε φῶς, sed etiā εἴδεος ἐνδίοιο pro καύματος μεσημβρινοῦ: itidémq; εἶδος exp.

C & σῶμα, χρῶμα, & καῦμα: necnō εἴδεος rursum afferēs pro

B καύματος, θάλπους. Sed in hac posteriore signif. etiam sine diphthongo scribitur ἴδος, vt videbis t.3, c.1793, c

Εἰδότως, Scienter: ex particip. εἰδώς.

Εἰδοφορέω, t.1, c.1105, f

Εἰδυλίσα, Suidæ ἡ ἐπιστήμων. pro quo Etym. habet εἰδυλίς, exponēs & ipse ἐπιστήμων, dicénsq; ex partic. fœm. εἰδυῖα (quod est à verbo εἴδω significāte γιγνώσκω) fieri εἰδύλη: cuius paronymū esse hoc εἰδυλίς. Idē ET Εἴδυλος affert pro λόγιος, συνετός. pro quo Hesych. habet εἴδαυλος.

Εἰδύλλιον, t.1, c.1105, d

C Εἰδύω, Dormio. Hesych. enim εἰδύει affert pro καθεύδει.

Εἴδω, t.1, c.1103, g. & 1110, e

Εἰδώ, Hesych. exp. φρόνησιν, ὄψιν. Schol. Aristoph. Εἰδὼ diminutiuè dici vult τὴν Εἰδοθέαν, vt Τρυφὼ τὴν Τρυφηνάνην. Est autē Εἰδοθέα filia Protei apud Hom. Od. δ. quæ & Εἰδοθέεια dicitur Ionicè, teste Eust.

Εἰδωλεῖον, t.1, c.1106, h

Εἰδώλιον, Effigies idoli. Suidas enim quum εἰδωλεῖον esse dixisset τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, subiūgit, εἰδώλιον δὲ, τὸ ὁμοίωμα τοῦ εἰδώλου: addēs, significare etiam τὸ ζυγὸν τῆς νηός. quod

D suprà εἰδώλιον sine diphthongo.

Εἰδωλόθυτον, t.1, c.1106, g. Εἰδωλολατρεία, ib.

Εἰδωλολάτρης, ib. Εἰδωλολατρεῖα, ib.

Εἰδωλομανεία, siue Εἰδωλομανία, ας, ἡ, Insanus idolorum cultus. Prius in vita Dionysii Areop. legitur, posterius apud Basilium: ὁ λαὸς (inquit) ἐκεῖνος ὁ τὸν θεὸν διὰ τῶν μεγίστων τεράστιων δεδιδαγμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίων εἰδωλομανίαν ἐξεκυλίσθη.

Εἴδωλον, t.1, c.1106, d. Εἰδωλοποιέω, ib.g

Εἰδωλοποιΐα, ibid.

E Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ, exponitur Simulacri speciem habētes.

Εἰδώς, cū genit. t.1, c.1110, h. Εἰδώς, pro ἡμέρα, t.1, c.1111, a

Εἴελος, Hesychio ἴλιγγος, Vertigo seu Vortex. Infrà εἰλεός.

Εἶεν, aduerb. t.1, c.1131, b

Εἴεσθαι, Hesychio est ἀκολουθῆσαι, ὁμοιῶσθαι, Sequi, Similem esse. Idem εἶτο exp. ἐπεθύμει, ὥρμα: quod & ἵετο siue ἵετο per simplex ι.

Εἴζει, Hes. affert pro καθίζεται: & εἴζεο pro καθέζου. quæ tamen potius per simplex ι scribuntur & δασέως.

F Εἴη, præs. opt. interdum ab εἰμί, vt Odyss. ξ, v.496, ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ, eat dictum. πορεύοιτο. Interdum ab εἰμί, & significat Sit vel Esto. Hesych. esse ἄφεσιν dicit.

Εἴημι, eidem H. est πορεύομαι, Eo, Proficiscor.

Εἶθαρ, Statim, Confestim. Hom. Iliad. ε, εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντικρὺ πέρησεν. id est εὐθέως καὶ παραχρῆμα διέπερσε. Hesychius exp. non solùm ταχέως, εὐθέως, ἤδη κατ' ἀρχὴν, ὀξέως, sed etiam χθὲς, Heri.

Εἴθε, t.1, c.1103, b

Εἰθεῖα, Hesychio δικαιοσύνη, Iustitia. Videtur tamen sonare potius Recta, ἰθεῖα.

G Εἰθεῖν, eidem H. est μαθεῖν, Discere, Cognoscere.

Εἴθησις τοῦ δράματος, perperam in v.l. pro εἴσθεσις.

Εἴθισμαι, Assuefactus sum: seu Consueui, Soleo. ab ἐθίζω: vel etiam ab εἰθίζομαι. nam & hoc vtuntur in carmine, addito ι metri causa. Pythag.— κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε, hæc cohibere assuesce.

Εἰθωνόμενον, Hesychius exp. ἐπίπονον, Laboriosum. Videtur tamen positum pro ἰθυνόμενον.

Εἰθυπτίωνα, idem exp. ἐπ' εὐθείας φερόμενον, Qui rectà fertur. afferens & Εἰθὺ pro ἐπ' εὐθείας.

H Εἰθύφαλλον, idem Hes. esse dicit τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, Penem tentum: Demosthenem verò adolescentes quosdam ἀσελγεῖς nominasse εἰθυφάλλους: ita verò dici & poemata quædam ἐπὶ τῷ ἰσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενα. Infrà per simplex ι.

Εἰθύω, Impetu feror, vel Appeto. vnde εἰθύοντα, eidem

ὁμῶντα. Infrà & ipsum per simplex ι.

Εἰκαδάρχης, Viginti virûm præfectus. Hesychio εἰκαδάρχαι sunt προστάται τινὸς συστήματος.

Εἰκάδιος, nomen proprium cuiusdam viri, ex eo ei inditum quòd τῇ εἰκάδι ἐγεννήθη, quæ festa erat Apollini. Etymol.

Εἰκαδισταὶ, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰκάδα cuiusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen. Ἐπικούρειος δέ τις εἰκαδιστὴς τῶν συνδειπνούντων, ἐγχέλυος παρατεθείσης ἡμῖν, Πάρεστιν, ἔφη, τῶν δείπνων Ἑλένη.

Εἰκάζω, Assimilo, &c. t.1, c.1121, e. Εἰκάζω, Figuratè loquor, &c. ib. g. Εἰκάζω, Coniicio, &c. ib.

Εἰκαθω, t.1, c.1124, f. Εἰκαιοβουλία, t.1, c.768, e

Εἰκαιομυθέω, t.2, c.983, b. Εἰκαιομυθία, ib.

Εἰκαιορρημονέω, ῶ, idem quod εἰκαιομυθέω: ITEM Q. Εἰκαιορρημοσύνη, idem quod εἰκαιομυθία. Vtrunque apud Suidam legitur. Affert enim εἰκαιορρημονεῖ pro μάταια λέγει: & Εἰκαιορρημοσύνη pro ματαιολογία.

Εἰκαῖος, ου, ὁ, Temerarius, Qui temerè & εἰκῇ aliquid facit. vt Alcibiades apud Athenæum lib.11, τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε κριτὴν, ἔτι προσήκοντον. Vnde τὸ εἰκαῖον, Temeritas: Hesychio τὸ μωρόν. Dicitur εἰκαῖον etiã id quod εἰκῇ & temerè factum est vel fit. vt εἰκαῖα κόμης σκύλματα in Epigrammα. Comæ temerè discerptæ. Item, Qui temerè & fortuitò se offert. ὁ τυχών. Quò referri potest εἰκαῖος ἀναγνώστης, quod exponitur Lector vulgaris & triuialis doctrinæ. Alioqui exponitur etiam Leuis, Vanus, Futilis. vt Hesych. quoque & Suidas εἰκαῖον exponunt μάταιον, ἀργὸν, ἀνωφελὲς, μωρόν. Affértque Suidas in exemplum hæc verba adespota, μηδὲν γὰρ εἰκαῖον Πλάτων λέγειν φησί.

Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, Temeritas: vel Futilitas, Vanitas.

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem. Apud Suidam, θεραπεία δὲ τοῦ ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, τοῦτον καθαρὸν πάθους τηρεῖν, καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα.

Εἰκὰς, άδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκὰς dicitur Vigesima mensis dies. Aristoph. Nubibus, Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας, lunam agere vicenarios dies. hoc est Agere tertiam decadem & inclinare εἰς τὴν τριακάδα, ideóq; τὸν μῆνα φθίνειν. Sic Etymol. dicit ἐν τῇ εἰκάδι τοῦ μηνὸς ἑορτὴν solitam ἐπιτελεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι: addens, τὴν ἱέρειαν quoque dictam fuisse εἰκάδα. Hesychio εἰκάδες sunt μέρη τινὰ φυλῆς, partes quædam tribus: à quibus forsitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur.

Εἰκασία, t.1, c.1122, a. Εἴκασμα, t.1, c.1121, h

Εἰκασμὸς, t.1, c.1122, a. Εἰκαστὴς, ib.

Εἰκαστικὸς, ib. b. Εἰκαστὸς, ib. a

Εἴκατι, Doricè pro εἴκοσι, Viginti. ‖ Exponitur etiam Gratia, Causa: affertúrq; ex Lasc. εἴκατι Καλλιόπης pro Beneficio Calliopes. Sed scribendum foret potius ἕκατι in hac signif. vt sit pro ἕκητι.

Εἶκε, apud Hom. per syncopen pro ἔοικε: interdum & pro συνεχώρει, ab εἴκω. At εἴκε seu εἴ κε, est ἐάν πως. Hesych.

Εἰκελόνειρος, t.2, c.1316, e. Εἴκελος, t.1, c.1122, e

Εἰκῆ, Temerè, Casu fortuito & sine consilio. Isocr. Panathen. τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσιν. Idem, λίαν εἰκῇ, Valde temerè & inconsultó. Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ, temerè & fortuito casu vagantur huc illuc. Plura exempla vide apud Suidam. Affertur & τὸ εἰκῇ pro Temerarium, Fortuitum: item pro Temeritas, Casus. Rursum εἰκῇ exponitur Frustrá: ab Hesychio ὡς ἔτυχεν, ἀκαίρως, μάτην.

Εἰκλεῖ, Hesychio est δειπνεῖ, Cœnat: afferenti & Εἰκλὸν pro δεῖπνον, Cœna. quæ suprà per αι. AT Εἰκνεῖται, eodem autore est ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει.

Εἰκοβολεῖν, Etymolog. Atheniensibus esse dicit τὸ εἰκάζειν, Coniicere seu Coniectari: παρὰ τὸ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoque exponit εἰκάζειν & εἰκῇ καὶ μάτην βάλλειν, afferens hunc locum Polybii, φὰς ἑαυτοῖς παρεσκευάζον εἰς τὸ μήτε σφάλλεσθαι μήτ' εἰκοβολεῖν. Metaph. ex Aristoph. εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες, cõiectantes: ab iis qui temerè & prout casus fert tela coniiciunt.

Εἴκομαι, t.1, c.1115, b. vide & in Εἴκω.

Εἰκονίζω, t.1, c.1123, d. Εἰκονικὸς, ib. c

A Εἰκόνιον, ib. d. Εἰκονισμὸς, ib.

Εἰκονογραφέω, ib. b. Εἰκὸς, t.1, c.1117, a

Εἰκοσάβοιον, Viginti boum pretium æquans.

Εἰκοσάεδρος, t.1, c.1083, f

Εἰκοσαετὴς, t.1, c.1293, e. Fœmin. Εἰκοσαετὶς, Plato lib.5 De republ. γυναικὶ μὲν ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετίδος μέχρι τεσσαρακονταετίδος τίκτειν τῇ πόλει. Vbi de muliere dixit, nõ de annorum numero. B.

Εἰκοσάκις, Vicies. Εἰκοσάκωπος, t.2, c.537, d

Εἰκοσάμηνος, t.2, c.916, e. Εἰκοσάπηχυς, t.3, c.285, a

B Εἰκοσαπλάσιος, Vigecuplus, Vicies auctus. Plato Tim.

Εἰκοσαπρωτεία, t.3, c.566, e. Εἰκοσάπρωτοι, οἱ, ib.

Εἰκοσάφυλλος, t.4, c.249, a. Εἰκοσέτης, t.1, c.1293, f

Εἰκοσήρετμος ναῦς, Nauis habens viginti remos.

Εἰκοσήρης, t.1, c.1250, d

Εἴκοσι, Viginti. Hom. Od. π, τέσσαρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, viginti & quatuor. εἰκοσιτέσσαρες.

Εἰκοσίβοιος, t.1, c.778, f. Εἰκοσιδὺο, Vigintiduo.

Εἰκοσιετὶς, Quæ est viginti annorum.

Εἰκοσίμετρος, Viginti mensuras capiens, Viginti mensurarum capax. Hom. Iliad. ψ, Ὠτώεντα λέβητα δύω καὶ εἰκοσίμετρον. i. δύο καὶ εἴκοσι μέτρα χωροῦντα.

Εἰκόσιμνος, t.3, c.215, e. Lysias, πτύχηται δέ μοι καὶ εἰκόσιμνος ἔρανος. Sic ex Herodot. l.5, affertur πεντάμιμνος pro Quinque minarum.

Εἰκοσινήριτος, t.1, c.1257, c

Εἰκοσιοκτὼ, Viginti octo. Εἰκοσιπέντε, t.3, c.215, c

Εἰκοσίπηχυς, t.3, c.285, a

Εἰκοσιτέσσαρες, & Εἰκοσιτέσσαρα, Vigintiquatuor.

Εἰκοσιτεία, t.3, c.1603, b. Εἰκόσορος, t.1, c.1250, g

D Εἰκοσταῖος, Vigesimanus: Qui τῇ εἰκοστῇ, vigesima die, aliquid facit. vt qui vigesima die nascitur seu prouenit.

Εἰκοστολόγος, Qui τὴν εἰκοστὴν, id est vigesimam, s. partem, colligit: vt δεκατηλόγος qui decimam. Aristoph. Ran. Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων. vbi schol. exp. τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει συνάγων.

Εἰκοστὸς, οῦ, ὁ, Vigesimus.

Εἰκοσώρυγος, t.2, c.1481, f. Εἰκοτολογέω, t.1, c.1117, e

Εἰκότως, ib.

Εἴκτην, Similes erant: ὡμοιώθησαν, per syncopen pro εἰκείτην, dissoluta diphthongo: præt. plusquamperf. ab εἴκω.

E Hom. Il. α, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Εἰκτικὸς, t.1, c.1124, b

Ἐΐκτο, poetica dialysi pro εἶκτο: præt. plusquamperf. pass. ab εἴκω. Epigr. l.5, ἀλλ' ἐπὶ βουλὴν Σκεπτομένῳ εἴκτο, similis erat. Significat etiã Videbatur. ἐνομίζετο, ἐδόκει. Apoll. Arg. l.2, Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος.

Εἴκω, Similis sum, t.1, c.1115, b. Εἴκω, Cedo, t.1, c.1123, g. Reperitur & εἴκω pro ἵκω positum. vnde apud Hesych. εἶκεν expositum ἦλθεν: & Εἴκετο, ἦλθε, παρεγίνετο: necnon

F Εἰκέσθαι, παραγενέσθαι.

Εἰκὼ, t.1, c.1123, b. Εἰκὼν, t.1, c.1122, g

Εἰκὼς, t.1, c.1116, g

Εἶλα, Hesychio ὄσπριον, καλάμη, Legumẽ, Stipula, Culmus.

Εἰλαδὸν, Cateruatim, Turmatim. pro ἰλαδόν. Hesychio ἀθρόως, κατὰ συστροφὴν, Confertim, More eorum quæ conglobata sunt.

Εἰλαμὶς, t.1, c.1128, f. Εἰλαπινάζω, t.2, c.603, a

Εἰλαπιναστὴς, ib. Εἰλαπίνη, t.2, c.599, e. & 602, g

Εἶλαρ, t.1, c.1128, e. Εἶλαρ, ib. f

G Εἰλάρχαι, iidem qui ἰλάρχαι, Turmarum præfecti: Suidæ ταξιάρχαι, Ordinum præfecti.

Εἰλάπινος, t.1, c.1171, d

Εἵλατο, quod Hesych. exponit ἔλαβεν, ἠθέλησεν, videtur esse aorist.1 med. inus. them. ἕλω à quo αἱρέω mutuatur futurum 2 & aor.2.

Εἰλέατροι, iidem qui ἐλέατροι, Vocatores regii. δειπνοκλήτορες: & cibario ministerio præfecti. παρὰ τὸν εἰλεὸν, τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον.

Εἴλεγμαι, Atticè pro λέλεγμαι, à λέγω.

H Εἰλεδανὸς, Suidæ δεσμὸς, Vinculum.

Εἰλείθυια, t.1, c.1179, f. Εἰλείθυιοι, ib. f.

Εἰλεὸς, t.1, c.1126, g. & 1228, b. Hesychio est ἡ τοῦ θείου καθέδρα καὶ στόφος: Etymologo ἡ μαγειρικὴ τράπεζα: pro quo infrà ἐλεός.

Εἰλεσιὰς, eidem H. est εἶδος καλάμου.

Εἰλέτης, eidem est βλάσφημος, Maledicus, Obtrectator.
Εἰλέω, t.1, c.1125, e. Εἰλέω, ib.& 1181, a
Εἰλεώδης, t.1, c.1127, b. Εἴλη, t.1, c.1128, f
Εἴλη, t.1, c.1180, d. Εἰλημένος, t.2, c.545, a
Εἰληδὸν, t.1, c.1126, b. Εἰληθερέω, t.1, c.1180, e
Εἰληθερής, ib.
Εἴληθι, Hes. exponit ἵλεως γίνου: quod infrà ἵληθι, per ι simplex, & δασέως.
Εἰλήθυια, t.1, c.1179, f
Εἰλήϊον, Hesychio est ὃν ἡλίῳ θερμανθὲν, in sole calefactū: ab εἴλη, quod eidem est ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ ἡ θερμασία: itē τὰ ἄχυρα & τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη.
Εἰλήλουθα, pro ἐλήλυθα seu ἤλυθα, ab ἐλεύθω seu ἔρχομαι. Hom. Od. ο, ἐκ Πύλου εἰληλούθας, venisti.
Εἴλημα, t.1, c.1126, a. Εἴλημμαι, t.2, c.556, a
Εἰλημμένος, ib.b
Εἴληχι, Hesych. affert pro ἵλεως εἶ, Propitius es.
Εἴλησις, t.1, c.1181, a. Εἴλησις, t.1, c.1126, a
Εἰλητικός, ή, όν, Qui sese εἰλεῖ. vt εἰλητικὰ ζῶα dicuntur Animantia quæ tractim ambulāt.i.quæ sese voluunt & trahunt inter incedendum.
Εἰλητός, οῦ, ὁ, Conuolutus, vel Conuolubilis. vt quum Aristophanis schol. dicit ἡ εἴλησις ἡ τῶν ἐντέρων, δεῖ χορδὴν τὴν εἰλητὴν καλοῦμεν.
Εἴληφα, t.2, c.553, f.
Εἴληχα, præt. perf. verbi λαγχάνω ex λήχω.
Εἰλιγγιάω, t.1, c.1188, h. Εἴλιγγος, ib.g
Εἴλιγγος, ib.h. Εἴλιγμα, ib.c
Εἰλιγματώδης, ib.
Εἰλιδὸν, pro Conuolutim & Implicatim affertur ex Epigr. Suprà εἰληδὸν pro συνεστραμμένως.
Εἰλιθιότης, Hesychio est ἡ παντελὼς ἀπόγνωσις. Infrà autem ἠλιθιότης est Dementia.
Εἰλικοειδής, t.1, c.1188, f. Εἰλικόεις, ib.
Εἰλικρινής, Distinctus, Non permixtus. Xen. Pædiæ 8, καὶ διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα καὶ ὁπότε τις ἀτακτοίη, καὶ εἴ τις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. Significat præterea Impermixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non fucatus: item & Apertus, Manifestus, Perspicuus. & quasi dicas τῇ εἴλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem solis, id est τὴν εἵλην, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἄμιγῆ facilè διακρίνεται. Autor Axiochi, οὐδὲ ἀφαιρεῖν λέξεις τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινεστέραν τὴν ἀπόλαυσιν, Veriorem & sinceriorem fruitionem. Xen. εἰλικρινής τις αὖ ἀδικία ἢ ἀχαριστία, mera & indubitata. Inde ADVERB. Εἰλικρινῶς, Sincerè, Purè, Verè, Apertè. Et SVBST. Εἰλικρίνεια, ας, ἡ, Sinceritas, Puritas. Suidæ καθαρότης. Item VERB. Εἰλικρινέω, ῶ, Sincerum reddo. Aristot. De mundo, γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, πάντα τὰ ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται, quū tellus auris perspiratur, ad sinceriorem statum reducuntur quæ tum subter tū supra eam sunt. Apud Suid. legitur & COMP. Εἰλικρινοειδὴς, sonans Simile puro & sincero.
Εἰλινδέομαι, t.1, c.1127, e
Εἰλινύω, Quiesco. v.l. pro quo infrà ἐλινύω.
Εἴλιξ, t.1, c.1188, f
Εἰλίονες, vt Poll. tradit, apud poetas sunt οἱ σύγγαμβροι siue συγκηδεσταί, id est οἱ δύο ἀδελφὰς γήμαντες. qui suprà ἀέλιοι & αἴελιοι.
Εἰλιπόδης, t.1, c.1188, d. Εἰλίπους, ib.c
Εἰλισκότωσις, Hesychio est στρόφος, Vertigo: quæ & σκοτοδινία. Sonat autem vertiginem coniunctam cū oculorum offuscatione.
Εἰλίσσω, t.1, c.1188, b. Εἰλιτενής, ib.e
Εἴλλω, t.1, c.1127, b. Εἰλόμην, t.1, c.182, d
Εἶλον, t.1, c.180, e. Εἰλόπεδον, t.1, c.1180, e
Εἰλός, Hesychio est πᾶν τὸ ἐπιπέδον βάρος, & τὸ ἐν ταῖς πύλαις ἐπιπέδιον ξύλον. quod infrà εἶπος. At Εἶλος, εος, τὸ, v.l. afferunt pro Frænū, Habena, Vinculum: nescio vnde.
Εἰλοῦμαι, siue Εἰλοῦμαι, t.1, c.1125, h
Εἴλοχα, præt. Attic. à them. λέγω.
Εἰλτῆρες, Hesychio ἐνῶπα, Inaures. pro quo alphabetica series postulat εἰλκτῆρες. sunt & ἕλικες ex inaurīū genere.
Εἰλυθμός, t.1, c.1128, a
Εἰλύϊος, Hesychio est θεῖον ἀπὸ φρυγανῶν σκωληκοειδὲς ᾧ χρῶνται πρὸς δέλεαρ.

A Εἴλυμα, t.1, c.1127, h. Εἴλυμι, ib.g
Εἰλυός, t.1, c.1128, b. Εἰλύς, t.1, c.1928, f. & 1930, d
Εἴλυσις, t.1, c.1128, a
Εἰλυσπάω, & Εἰλυσπάομαι, t.1, c.1128, c. & 1929, d
Εἰλύσπωμα, t.1, c.1128, d. Εἰλύσσω, ib.c
Εἰλυφάζω, t.1, c.1128, d. & 1931, c
Εἰλυφάω, t.1, c.1128, d. & 1930, d. & 1931, c
Εἰλυφόει, Hesychio est πλάσσει τὴν φλόγα: item στρέφει, ζητεῖ. At Εἰλυφόων, poetico & Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel dialysi τοῦ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφάω.
B Εἰλύω, t.1, c.1127, g. Εἴλω, ib.b
Εἵλως, ωτος, ὁ, SIVE Εἱλώτης, ου, ὁ, Helos siue Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur Seruus, Minister: quoniam totum ferè seruitium quo vtebantur, erat ex Helotis captis. etenim quum diu & infestis animis oppugnarent Helos, vrbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in seruitutem sibi redigebant, & retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in maiorem ipsorum contumeliam. aliis tamen quæuis mancipia sic ab iis appellata volentibus in cō-
C tumeliam Helotarum quibuscum semper eis bella erant & dissidia. Sed verior est prior opinio. legimus enim apud Plutarchum initio Lycurgi, τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Itidémque apud Athen. lib.5, Lacedæmonios & Thessalos καταδουλώσασθαι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῶν οἰκούντων πρότερον τὴν χώραν: illos, ex Achæis: hos, ex Perrhæbis & Magnesiis: ac illos, τοὺς καταδουλωθέντας appellasse εἵλωτας, hos autem, πενέστας. Porro οἱ εἵλωτες (inquit rursum Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην
D ἀποδιδόντες. Nec verò in agris solùm colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis vtebantur, ac si strenuos sese præstitissent, manumittebant, vt discimus ex Thucyd. lib.4, pag.148. Quoniam verò πάνυ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideo sæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο: quamobrem & ferè semper suspecti erant. Qua de re Athen. libro 14, & Thuc. in loco proximè citato: item Plut. in Lycurgo, & Paus. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολὺν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆ-
E γον εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς νέοις, οἷον ἐστὶ τὸ μεθύειν, ἐπιδεικνύντες. Inde POSSESS. Εἱλωτικός, ή, όν, Heloticus, Qui vel qualis helotum est. vt εἱλωτικὸς πόλεμος, Bellum heloticum, apud Plutarch. De virt. mul. Quale apud Rom. fuit Bellum seruile. Apud eundem in Solone, τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος, Multitudo helotarum. id est οἱ εἵλωτες. Dicitur & τὸ εἱλωτικὸν, pro τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος, id est οἱ εἵλωτες: vt τὸ εἱλωτικὸν ἀφιστάντες, Helotas ad desciscendum solicitantes. quemadmodum & τὸ στρατιωτικὸν dicuntur οἱ στρα-
F τιῶται. Item fœm. gen. DICITVR Εἱλωτίς, interdum pro εἱλωτική, interdum pro Serua, Ancilla. Est inde & VERB. Εἱλωτεύω, significans Sum εἵλως, Heloticum ministerium præsto, Seruio. Isocr. Paneg. de Lacedæmoniis, τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι. Vnde VERBALE Εἱλωτεία, ας, ἡ, Helotici ministerii præstatio, Seruitus. δουλεία. Ex Plat. autē De leg. affertur εἱλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, pro Seruilis turba, Seruitia, Macipia: quemadmodum Steph. εἱλωτείαν (nisi fortè per simplex ι scripsit εἱλωτίαν) vocari ait τὴν τῶν
G εἱλώτων χώραν.
Εἷμα, t.1, c.1380, h
Εἱμάδες, Hesychio sunt ποιμένων οἰκίαι, Pastoritiæ casæ, Tuguria.
Εἷμαι, Indutus sum, &c. t.1, c.1379, e. Εἷμαι, Collocatus seu statutus sum, &c. t.1, c.1381, h
Εἱμαρμένη, t.2, c.840, c. Εἱμαρμένος, ib.
Εἵμαρται, ib.a. Εἱμαρτός, ib.b
Εἱμείρεται, Hesych. affert pro ἐπιθυμεῖ. quod infrà per sim-
H plex ι & δασέως.
Εἰμὲν, poeticè pro ἐσμὲν, Sumus. Homer. Odysseæ ο, — ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν. At εἰμὲν, est ὑπάρχομεν, Simus, teste Hesychio: videlicet per syncopen pro εἴημεν, vt θεῖμεν pro θείημεν.
Εἱμένος, t.1, c.1379, e
Εἰμί, Sum, &c. t.1, c.1129, g. Εἰμί, cum genit. t.1, c.1130, b
Εἶναι, cum datiuo, ibid. e. Εἰμί, cum præpos. ibid. h

Εἶμι, Eo, &c. t.1, c.1137, e
Εἰμὶν, Hes. affert pro ἑαυτὸν, Seipsum.
Εἵμορος, eidem est πεπρωμένος, Fatalis.
Εἶν, t.1, c.1200, b. At εἶν, Hes. teste pronomen est, idem cum ἐκεῖνος. Est alioqui & præt. imperf. verbi εἶμι, significans Ibam.
Εἰνάετες, t.1, c.1293, f. Εἶναι, pro ἔσεσθαι, t.1, c.15, b. ob.
Εἰνάκις, t.1, c.1205, e. Εἰναλία, t.1, c.372, b
Εἰνάλιος, ib. c. Εἰναλίφοιτος, t.1, c.371, e
Εἰνάνυχες, t.2, c.1105, e. Εἰνὰς, t.1, c.1205, d
Εἰνάτερες, vt refert Æl. Dionys. apud Eustath. pag. 648, sunt αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, quas συννύμφους dicunt: vt & Poll. lib. 3, εἰνάτερας (sic enim apud eum scriptum est) vocari tradit τὰς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Hom. Iliad. ζ, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et Iliad. χ, de Andromache itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἅλις ἔσταν. id est Fratriæ. Nonio enim teste, Fratriæ vocantur fratrum inter se vxores: vt & Festus tradit fratriam esse vxorem fratris. Apud Eust. legitur nomin. sing. Εἰνάτηρ, pag. 648, ἡ δὲ εἰνάτηρ (inquit) τὴν σύνυμφον δηλοῖ· ὁποία ἡ Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ. (Vbi etiam addit, γίνεσθαι παρὰ τὸ ἐνάζειν, vt sit οἱονεὶ ἡ συνδυνάτειρα πρὸς ἄλλην) Apud Suid. verò Εἰνάτηρ.
Εἴνατος, t.1, c.1205, d. Εἵνεκα, t.1, c.1204, a
Εἶνες, Hesychio νεῦρα, Nerui: qui infrà ἶνες sine diphthongo per simplex ι.
Εἰνεσίαι, eidem sunt ἐπιστολαί.
Εἰνὶ, poeticè pro ἐνὶ, In. vt εἰνὶ θρόνῳ.
Εἰνόδιος, t.2, c.1166, a
Εἰνοσίγαιος, idem ac ἐννοσίγαιος, Motor seu quassator terræ. Neptuni epitheton, qui & ἐνοσίχθων dicitur.
Εἴνοσις, εως, ἡ, Motus, Quassatio: pro ἔνοσις.
Εἰνοσίφυλλος, t.1, c.1205, h
Εἴνω, & Εἰνύω, ab ἕω, significante καλύπτω: vnde compos. καταείνυον, in Iliade. Eust.
Εἴξασι, Similes sunt, pro ἐοίκασι. Vide in Anomal.
Εἶο, t.1, c.1069, c
Εἶοι, Hesychio sunt ὀσπρέων τὰ καθάρσια: cui suprà εἰαὶ fuerant τῶν ὀσπρείων τὰ ἀποκαθάρματα, purgamenta leguminum, vt sunt glumæ & acera: & εἰλαὶ pro eodem.
Εἶον, ου, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum seu Persicũ. Ita vulg. lex. ex Macrob. Saturnal. libro 3, cap. 19. Sed sciendum est mendosa esse ibi Macrobii exemplaria, & pro εἶον reponendum esse θύον, vt Turnebo etiam videtur. Nam & Homerus, (inquit) qui citreum εἶον appellat, ostendit esse odoratum pomum: εἴου ἀπὸ καλὸν ὀδώδει. Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, idem significat & Homerus, quum dicit εἵματα. Hinc & Næuius poeta in Bello Punico ait Citrosam vestem. Hæc ille, vel potius vulg. eius edit. Sed perperam, vti dictum est. Posterior enim locus sic restituendus, ex Odyss. lib. ε, v.264, de Calypso, Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, λούσασά τε. Prior quoq; ex eodẽ lib. desumptus videtur, vtpote in quo, v.59, legatur, τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων. licet ibi θύου nomine non pomum odoratum, sed lignum intelligatur, thyinum videlicet.
Εἶπα, t.1, c.1221, d. Εἴπερ, seu Εἴ περ, t.1, c.1101, h
Εἶπον, t.1, c.1221, d. Εἶπος, t.1, c.1725, d
Εἴπως, seu Εἴ πως, Si quo modo, Si forté. Hom. Od. ξ, Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι. Plato, εἴ πως εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, Si forté.
Εἶρ, Suida teste est λαῖλαψ ἢ λαμπηδών.
Εἶρα, t.1, c.1653, a. Εἰραφιώτης, t.3, c.668, h
Εἰργάθω, t.1, c.1242, b. Εἰργμὸς, t.1, c.1240, b
Εἴργνυμι, ib. a. Εἵργω, t.1, c.1239, g
Εἴργω, t.1, c.1240, a
Εἰρέα, exponitur Concio, Cœtus, in hoc loco Hesiodi Theog. v.801, Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων, Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας, Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἰρέας ἀθανάτων. Vbi etiã ex præcedentibus subaudiendum ἐπί.
Εἰρεβάδε, Hesychius expon. εἰς ἔρεβος. Habet poeticam epenthesin τοῦ ι.

A Εἰρεναρχης, esse dicitur Magistratus: quũ Vlpian. in Pand. dicat, Irenarchæ sunt qui disciplinæ publicæ & corrigẽdis moribus præficiuntur. Sed videtur scribendum potius εἰρηνάρχαι cum Bud. nã εἰρεινάρχαι forent οἱ τῶν εἰρένων ἄρχοντες.
Εἰρεθύρη, t.1, c.1615, e
Εἴρεον, Hesychius affert pro δουλείαν, αἰχμαλωσίαν, Seruitutem, Captiuitatem: afferens etiam εἴρερον itidem pro δουλείαν: procul dubio ex hoc loco Odysseæ θ, v.528, Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν. nam & schol. ibi εἴρερον exp.
B αἰχμαλωσίαν, δουλείαν τὴν περὶ τὰ ἔργα. itidémque Eust. qui ab εἴρειν ipsum deriuat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τοῦ εἴρειν, id est λέγειν, στέρονται, μὴ παρρησιαζόμενοι.
Εἰρεσία, t.1, c.1248, d. Ionicè εἰρεσίη dicitur.
Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, Ramus oleaginus lana obuolutus: quẽ, circumpendentibus arborum fructibus, ante ianuas ædium suspendere solebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, vt fusius tradit schol. Aristoph. & ex eo Suidas. Aristoph. Pluto, Ἐὰν γὰρ αὐτὴν ἐν μόνος συνθὴρ λάβῃ, Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην, καύσεται. Idem in Vesp. καὶ
C ταῖσι φυλλάσι πάντῃ Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις. Eandem εἰρεσιώνην festo quodam circunferre solebant, accinentes versus quosdam τὴν ἀφορίαν deprecantes. vt videre est apud Plutarch. in Theseo, & apud eundem schol. Aristoph. Dicitur autem εἰρεσιώνη διὰ τὰ ἔρια, teste Suida.
Εἰρέω, Dico. vnde particip. Ionicum εἰρεῦσαι, significans λέγουσαι, apud Hes. in Theog. v.38, de Musis, Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Significat etiã Interro-
D go. Hesychius enim εἰρεῦντα (quod Ionicum itidem est pro εἰρουῦντα) exp. ἐρωτῶντα. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγεις, Suffocas, Strangulas.
Εἴρη, eidem H. est ἐρώτησις, φήμη, κληδών: ab εἰρέω.
Εἴρημαι, eidem Hes. est ἐρωτῶ, Interrogo. Deriuatum igitur ex præcedente εἰρέω, quod itidem ἐρωτᾷν significare dictum est.
Εἴρην, t.1, c.1150, d. Εἰρηναῖος, t.1, c.1148, e
Εἰρηναίως, ib. Εἰρηνάρχης, ibid. d
Εἰρηναρχία, ib. Εἰρηναρχαι, ib.
E Εἰρηνεύω, & Εἰρηνεύομαι, ibid. f
Εἰρήνη, ib. b. & 1905, a. b. Εἰρηνικὸς, t.1, c.1148, e
Εἰρηνικῶς, ib. Εἰρηνοδίκαι, ib. c
Εἰρηνοποιὸς, ib. Εἰρηνοποιαι, ib. d
Εἰρηνοφύλαξ, ib. Εἰρέσιος, t.1, c.1898, h
Εἰρεῖον, ib. f
Εἰρκτέον, Arcendum, Prohibendum. Soph. Ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστί, prohibenda & vetanda hæc sunt.
Εἰρκτὴ, t.1, c.1240, c. Εἱρμὸς, t.1, c.1142, c
Εἱρμοφύλαξ, t.1, c.1240, b. Εἰροκόμος, t.1, c.1897, f
Εἴρομαι, t.1, c.1142, b. & 1149, g
F Εἰροπόκος, t.1, c.1897, g. Εἰροπόνος, t.1, c.1898, f
Εἰρόποις, ib. Εἶρος, t.1, c.1897, d
Εἰρύαται, Ionicè pro εἴρυνται: in præterito perfecto pass. verbi ῥύομαι seu εἰρύομαι. Homerus Iliad. α, — θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. id est φυλάττουσι, ῥύονται, Conseruant, Tuentur.
Εἰρύομαι, idem quod ῥύομαι, seu ἐρύομαι, ex quo & factum est, poetica epenthesi τοῦ ι, metri causa. hoc est Seruo, Conseruo, Custodio. vt Iliad. φ, Οἵ κεν πρόσθε φίλων τεκέων ἀλόχων τε καὶ ἡμῶν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Conseruabimus, Cu-
G stodiemus: seu Protegemus, Tuebimur, Defendemus. Il. π, Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ. Et Hesiod. Theogon. ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis pro Seruare & custodire, s. reconditum, pro Non effutire. Od. π, μὴ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο. Dicitur etiam βουλὰς vel ἔπος alicuius εἰρύσασθαι, qui ipsum obseruat & non transgreditur. vt Il. φ, v.235, Scamander Apollini dicit, οὐ σύ γε βουλὰς Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα
H πόλλ' ἐπέτελλεν Τρωσὶ παρεστάμεναι. Et Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ὣς γὰρ ἄμεινον Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται. At εἰρύσασθαι, significans ἑλκύσαι vel κωλύσαι, vide in Εἰρύω.
Εἰρύω, t.1, c.1260, a

Εἴρω, Necto, &c.t.1,c.1142,b. Εἴρω, Dico, &c.t.1,c.1148,g

Εἴρων,t.1,c.1150,a. Εἰρωνεία,ib.b

Εἰρωνεύομαι,ib. Εἰρωνευτής,ib.

Εἰρωνικός,ib. Εἰρωνικῶς,ibidem.

Εἰρωτάω,t.1,c.1908,b

Εἰρωτέωντες, apud Herod. et. Ionica dialysi pro ἐρωτῶντες, Interrogantes: itidémque Εἰρωτεώμενοι pro ἐρωτώμενοι.

Εἰς, vel Ἐς, Ad,&c.t.1,c.1155,g. Εἰς,In,&c.t.1,c.1136,b. Εἰς, Aduersus,&c. ib.f. Εἰς,Ob.&c.ib.g. Εἰς,Circiter,&c.t.1,c.1157,a. Εἰς,Apud,&c.ib.b. Εἰς,Vsque ad,&c.ib. Εἰς,Quod attinet ad,&c.ib.c. Εἰς,cum adiuncto nomine per aduerb. redditur,ib.d

Εἰς ἅπαξ,vel Εἰσάπαξ,t.1,c.484,a. Εἰς ὅτε,pro ἕως ὅτε,t.4,c.819,d. Εἰς χεῖρας,t.4,c.416,e

Εἶς,Es, ὑπάρχεις, ab εἰμί,Sum.Item Is,Vadis,Venis. πορεύῃ. Hom.Il.φ,Odyss.η,& Od.ξ,Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; quisnam & vndénam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro ἔσῃ, Venies,apud Hesiod. in Erg. vbi accipiter lusciniæ raptæ dicit,Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ. Ibi tamen & pro Is seu Vadis accipere nil vetat.

Εἷς,Vnus,&c.t.1,c.1158,a

Εἷς,Lascar.in epigr. quodam pro εἷς vsurpauit, id est Vnus. Aliud eius exemplum non affertur.

Εἷσα,Posui,Collocaui,Statui:ab ἕζω.Hom. εἷσε λόχον. Herodot. εἷσε ἀγαγὼν ἐς θρόνον,perductum in solium posuit.

Εἰσαγγελεύς,t.1,c.19,e.& 16,g.obiter.

Εἰσαγγελία,t.1,c.19,c

Εἰσαγγέλλω,& Εἰσαγγέλλομαι,ib.b.c

Εἰσαγγελτικός,ib.f. Εἰσαγείρω,t.1,c.25,f

Εἰσάγω,t.1,c.73,c Εἰσάγομαι,ib.

Εἰσαγωγεύς,ib.g. Εἰσαγωγή,ib.

Εἰσαγωγικός,q.d. Introductorius. Liber aliquis seu tractatus dicitur εἰσαγωγικός,ad verbum Introductorius: quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικόν, Quod datur pro importatione.

Εἰσαγώγιμος, t.1,c.73,h

Εἰσαεί,t.1,c.112,g.& 113,a. Dicitur & εἰς ἀεί.

Εἰσαίρω,t.1,c.211,f. Εἰσαίρομαι,ib.

Εἰσαΐσσω,& Εἰσαΐσσω,t.1,c.234,f

Εἰσαΐω,t.1,c.257,b. Εἰσακοντίζω,t.1,c.273,b

Εἰσακούω,t.1,c.290,a. Εἰσακούομαι,ib.b

Εἰσάλλομαι,(cuius aoristus 1 medius εἰσηλάμην) Insilio.

Εἰσαναβαίνω,Inscendo,Ascendo. Hom. ἐμὸν λέχος εἰσαναβαίνει. Idem, Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι ἐς οὐρανὸν αἰπὺν ἥτην.

Εἰσαναγκάζω,t.1,c.421,c. Εἰσανέχω,t.1,c.1336,c

Εἰσάπαν,t.3,c.50,g

Εἰσάπαξ, Semel, Simul & semel. Quod Gallicè dicitur *Tout en une fois*, vel *Tout à la fois.* Vide Εἰς ἅπαξ,t.1, c.484,a, Εἰσάπτω,t.1,c.235,f

Εἰσαῦθις,t.1,c.600,d. Εἰσαύλειον,t.1,c.628,c

Εἰσαφίημι, Iacio intrò, seu proiicio. Aut etiam Iaculor intró.

Εἰσαφικάνω,t.1,c.1681,c. Εἰσαφικνέομαι,t.1,c.1683,f

Εἰσβαίνω,t.1,c.644,e. Εἰσβάλλω,t.1,c.676,d

Εἴσβασις,t.1,c.644,e. Εἰσβατός,ib.f

Εἰσβιάζομαι,t.1,c.734,d. Εἰσβιβάζω,t.1,c.655,g

Εἰσβοηθέω,Ingredior ad ferendum auxilium. In v.l. simpliciter redditur Auxilior.

Εἰσβολή,t.1,c.676,f. Εἰσδέρκω,t.1,c.945,c

Εἰσδέχομαι, Admitto intrò, Recipio intró.

Εἰσδοχή,ῆς,ἡ, Admissio.

Εἰσδρομή,ῆς,ἡ,Incursus,Impressio.

Εἰσδύνω,t.1,c.1062,g. Εἰσδύομαι,ib.

Εἰσδύω,ib. Εἴσδυσις,ib.

Εἰσεγείρω,Incito,Cogo,in v. l.Sonat q. d. Incito seu incitando compello intró.

Εἴσειμι,t.1,c.1138,d. Εἰσελαστικός,t.1,c.1170,a

Εἰσελαύνω,t.1,c.1169,h. Εἰσέλευσις,t.1,c.1179,b

Εἰσεμπορεύομαι,t.3,c.186,a. Εἰσέπειτα,t.1,c.1160,g

Εἰσεπιδημέω,t.2,c.974,g. Εἰσέρχομαι,t.1,c.1269,a

Εἰσέτι,t.1,c.1191,g. Εἰσεφίημι,t.1,c.1666,a

Εἰσέχω,t.1,c.1341,c. Εἰσηγέομαι,οῦμαι, t.1,c.1426,c

Εἰσήγησις,ib.h. Εἰσηγητήριον,t.1,c.1427,a

Εἰσηγητής,ib.

Εἰσηγορία,Accusatio,Querimonia. Apud Suidam legimus

A εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία, pro μέμψις, & λοιδορία.

Εἰσηθίζω,t.1,c.1449,c

Εἰσήκω, Venio intrò, Ingredior. Vnde affertur εἰσῆξε apud Aristophanem quod tamen alii ab εἰσαΐσσω, cuius simplex ἀΐσσω, pro ᾄσσω. tunc autem fuerit scribendum εἰσῇξε cum η habente ι subscriptum.

Εἰσηλούσιον,t.1,c.1179,b

Εἰσηρρήσεν,Irrupit. Aristoph. initio Equitum,Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Vbi vide scholiastem.

B Εἶσθα,pro εἶς, (ab εἶμι) Is, vel Ibis. Hom. εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Εἰσθορέω,t.1,c.1575,b

Εἴσιδε, Vide, Intuere. ab εἰσείδω, inusitato, pro quo dicitur εἰσοράω.

Εἰσιέναι,infinitiuus verbi Εἴσειμι,quod vide.

Εἰσίημι,t.1,c.1663,e

Εἰσιθμη, Introitus angustus, seu ingressus, Hesych. At Suidæ est ῥύμη.

Εἰσίπταμαι,t.1,c.1713,g. Εἰσίπτημι,ib.

C Εἰσιτήρια,t.1,c.1138,f. Εἰσιτήριος,ib.

Εἰσιτέον, Ingrediendum est, Introeundum est.

Εἰσιτητός,t.1,c.1138,f. Εἰσκαλέω,t.2,c.22,b

Εἴσκειμαι,in v.l.ἐμβάλλομαι, Impositus sum: sine autoris nomine.

Εἰσκοισυρωμένος, Effœminatus, Mollis. Dictum à cuiusdā fœminæ moribus, cui nomen Κοισύρη. in v.l.

Εἰσκηρύττειν, & Εἰσκηρύττεσθαι,t.2,c.202,d

Εἰσκομιδή,t.2,c.324,e. Εἰσκομίζω,ib. d

Εἰσκομίζομαι, ib. Εἰσκρίνω,t.2,c.435,d

D Εἰσκρίνομαι,ib.

Εἴσκρισις,εως,ἡ, Insinuatio. vt dicitur εἰσκρίνεσθαι de eo qui se insinuat in aliquem locum.

Εἰσκυκλέω,t.2,c.506,d. Εἰσκύκλημα,ib.e

Εἰσκύπτω,t.2,c.507,f. Εἴσκω,t.1,c.1113,c

Εἴσκω,ib.& 1123,g. Εἰσκωμάζω,t.2,c.533,c

Εἰσλάμπω,t.2,c.589,d

Εἰσμάσσω, Imprimo, &c. t.2,c.804,b. Εἰσμάσσω, Intus tango,&c.t.2,c.805,d. Εἰσμάττω,t.2,c.804,b

Εἰσνέω,t.2,c.1051,f. Εἰσνοέω,t.2,c.1077,b

F Εἰσοδιάζομαι,t.2,c.1166,d. Εἰσόδιον,ib.

Εἰσόδιος,ib.c. Εἴσοδος,ib.c

Εἰσοικειόω,t.2,c.1234,a. Εἰσοικέω,t.2, c.1224,h

Εἰσοικίζω,& Εἰσοικίζομαι,t.2,c.1228,g

Εἰσοικισμός,t.2,c.1229,a

Εἰσοιστέος, Inferendus, Introducendus. εἰσοιστέος νόμος, Demosth. Ferenda lex.

Εἰσόκε,t.2,c.1503,a. Εἰσόκεν,ib.

Εἴσομαι,Sciam,ab εἴδομαι,t.1,c.1111,b

Εἴσομαι pro Ibo, seu Veniam: ab εἴω. Homerus Odyss.σ,

G Ἀλλ' αὐτὶς καλέων δεῦρ' εἴσεται. Sic Iliad.ω, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι.

Εἴσομαι autem, cum spiritu aspero, Collocabo, Statuam: ab ἕω. Cuius aorist. medius εἱσάμην. Apoll. εἴσομαι ἱερὸν αὐτῷ, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. Plutarchus in Themistocle, εἱσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Εἰσοπλομαι,t.2,c.1385,d. Εἴσοπλος,ib.e

Εἴσοπτρον,ib.d. Εἰσορμάω,t.2,c.1452,a

Εἰσοράω,t.2,c.1419,d. Εἶσος,t.1,c.1730,d

Εἰσόπτε,t.2,c.1502,g. Εἰσοχή,t.1,c.1341,d

G Εἰσπειράω,t.3,c.239,a. Εἰσπαίω,t.3,c.22,c

Εἰσπέμπω,t.3,c.204,b

Εἰσπεράω,ῶ, Penetro, Ingredior. Hesiod. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.

Εἰσπέταμαι,t.1,c.1724,c. Εἰσπετάομαι,ib.

Εἰσπέτομαι,ib. Εἰσπηδάω,t.3,c.274,h

Εἰσπίπτω,t.3,c.314,a. Εἰσπλέω,t.3,c.371,b

Εἴσπλοος,ib. Εἴσπλους,ib.

Εἰσπνέω,t.3,c.413,f. Εἰσπνέω, ib.

Εἰσπνέομαι,ib. Εἰσπνήλης,ib.g

H Εἴσπνηλος,ib.h. Εἴσπνιλος,t.3,c.414,a

Εἰσπνοή,ib.b. Εἰσποιέω,t.3, c.435,f

Εἰσποίησις,ib.h. Εἰσποιητός,t.3,c.436,a

Εἰσπομπή,t.3,c.204,b. Εἰσπορεύομαι,t.3,c.182,d

Εἰσπορίζω, Suppedito. Item Paro, in v.l. quæ interpretatio suspecta est.

Εἰσφερέκτικο,t.3,c.535,b. Εἰσφερέξις,ib.a
Εἰσφερόμαι,ib.
Εἰσφοιτάω,& Εἰσφοιτάομαι,ibidem.
Εἰσπτάμαι,Inuolo, Volo in:vt supra εἰσπέτομαι.
Εἰσπτύω,Inspuo, Spuo in.cum præpos.εἰς: vt εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.
Εἰσρέω,t.3,c.687,g. Εἰσροή,ib.h
Εἰσρυσις,ib. Εἰστίθημι,t.3,c.1493,d
Εἰσότε,in v.l.ex Platone pro Tunc: sed potius scribẽdum εἰς τότε: quibus voculis videtur significari quod dicimus Gallicè *Pour lors*.
B Εἰστρέπομαι, Vertor in,seu intra, Verto me intra, Recipio me intra,seu intus. Affertur ex Aristot. De Hist.anim.lib.9.
Εἰστρυπάω,t.3,c.1321,f. Εἰσφέρω,t.4,c.99,e.
Εἰσφέρομαι,t.4,c.100,f Εἰσφθείρομαι,t.4,c.142,g
Εἰσφοιτάω,t.4,c.185,g. Εἰσφορά,t.4,c.101,a
Εἰσφράττω,Obstruo,in v.l. Videtur autem potius significare Obstruo intra.
Εἴσφρες,vide in Εἰσφρέω,quod proximè sequitur.
C Εἰσφρέω,ῶ,pro εἰσφέρω secundum quosdam,(vt ἐκφρῶ pro ἐκφέρω) Admitto intus, Recipio intus. Demosthenes in Lept.καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, admiserũt, εἰσεδέξαντο,vt exponit Budæus.Idem addit ex Aristophane Vespis,Εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς,εἰσίτω.Ως ἡνίκ' ἂν λέγωσιν,οὐκ εἰσφρήσομεν, Nam quum causæ orari cœptæ fuerint, iam neminẽ admittemus intró.Et ex Laertio in Anacharside,ὁ δὲ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα ,εἰσέφρηκεν αὐτὸν ,καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο. Apud Aristotelem pro Deuorare:in lib. De audit. mirab. φασὶ τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας καταπίνειν· ἔπειτα ὅταν
D πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν,ἐξεμεῖν,quum multas deuorauerint, postea euomere.Demosthenes autem passiua voce vtitur in oratione περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ,dicens εἰσφρήσεσθαι pro εἰσφρήσειν,admissuros esse.Vide Budæum pagina 406. Inuenitur autem & imperatiuus Εἴσφρες, sicut ἄφες,tanquam ab Εἴσφρημι.
Εἰσχειρίζω,In manus trado,Committo.in v.l.Sed dicitur potius ἐγχειρίζω,hac in significatione . alicubi tamen & illud legisse mihi videor.
E Εἰσχέω,Infundo.eadem forma qua dicitur ἐγχέω.
Εἰσχωρέω,ῶ, Procedo intrò,Penetro intró.In v.l.redditur simpliciter Ingredior. Affertúrque εἰσχωρεῖν εἰς βάθος pro Pessum ire.
Εἴσω,t.1,c.117,f. Εἰσωθέω,t.4,c.768,g
Εἰσωνία, Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur.Pollux ex Lysia.
Εἰσωπός,t.2,c.1396,b.
Εἶτα,Postea,t.1,c.1160,c.& t.3,c.566,g.ob. Εἶτα, Itaque t.1,c.1160,d. Εἶτε,t.1,c.1103,a.& t.4,c.812,e
F Εἶτ' οὖν,pro εἶτε,t.4,c.810,d. Εἶτεν,t.1,c.1160,h
Εἴω, Vado.sed dicitur potius εἶμι.
Εἴωθα,t.1,c.1096,g
Εἰωθότως,Consuetè,More consueto,seu solito.
Εἰωθώς,t.1,c.1096,g
Εἴων,Permittebam, Sinebã.Ab Ἐάω præt. imp. εἴαον,εἴων.
Εἴως,poeticè pro ἕως,t.4,c.817,d
¶ Ἐκ,vel Ἐξ,Ex,vel A,aut E,&c.t.1,c.1160,h. Ἐκ pro ὑπό, &c.t.1,c.1161,b. Ἐκ,De,&c.ib.d. Ἐκ,pro διά,ib.f.& g. Ἐκ,pro κατά,&c.t.1,c.1162,a. Ἐκ,Post,&c.ib.b. Ἐκ,
G Extra,&c.ib.c. Ἐκ cum genit. redditur per aduerb. ibid.e. Ἐκ,abundat &c.ib.g
Ἐκ χειρός,t.4,c.411,g
Ἑκάεργος,ου,ὁ,Procul arcẽs, seu expellẽs,aut abigẽs. Apollinis epithetũ, qui sic dictus putatur quasi ἑκὰς seu ἕκαθεν εἴργων:quòd suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant. Quidam & ἀπὸ τῆς Ἑκαέργης,quæ nutrix eius fuit.Vide Eustath.Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλλων,vel ἑκάεργος sine adiectione: vt Iliad.α, Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι.
H Ἕκαθεν,vide in Ἑκάς.
Ἑκάς,Procul,vel De procul,(ex Plauto)Eminus,E lõginquo.Genitiuo iungitur. Hom.Odyss.σ,γνῶν ἑκὰς ἤλυθεν. Idem eiusdem poematis lib. ρ, — οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς πράπτ', ἀλλὰ παρέστη. Vtitur hoc aduerbio & Herodotus , necnon Thucydides. Sed mi-

A nus vsitatum vsum habet in hoc loco qui ex Herodoto affertur,οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλών, pro Nõ diu differet ingredi. (In v.l.habetur & Ἑκᾶ,sed mendi suspicione apud me non caret)

Ἕκαθεν ab Ἑκάς, formam habet aduerbii è loco : significátque duntaxat De procul,(quo quidam ex Plauto vtuntur)Eminus,E longinquo.Hom. Il.β, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή.

Ἑκαστέρω autẽ,Magis procul, Longius.aut Vlterius. ἑκαστέρω τῶν Περσῶν,longius à Persis. Apoll.Arg.2,— οὐδ' οἱ μὲν Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. Sic autem Ἑκαστάτω, Maximè procul,Longissimé.Ex Herodoto, ἑκαστάτω τῆς Λιβύης,in Africam longissimé. Affertur & Ἑκάστω eadem significatione ex Herodoto,τοῖς ἑαυτοῦ ἑκάστω οἰκημένοις.Sed suspecta hæc scriptura est, nisi syncopen passum hoc aduerbium dicatur.

Ἑκαστάτω,vide in Ἑκάς. Ἑκαστάχη,t.1,c.1163,c.
Ἑκασταχόθεν,ib. Ἑκασταχόθι,ib.
Ἑκασταχοῖ,ib. Ἑκασταχοῦ,ib.
Ἑκαστέρω,vide in Ἑκάς. Ἕκαστος,t.1,c.1162,[illegible]
C Ἑκάστοτε,t.1,c.1163,c. Ἑκάστω,vide post ἑκάς.
Ἑκατεράκις,t.1,c.1164,a. Ἑκατέρωθεν,ib.b
Ἑκατερίς,ib. Ἑκάτερος,t.1,c.1163,f
Ἑκατέρω,t.1,c.1164,a. Vide item in Ἑκάς.
Ἑκατέρωθεν, t.1,c.1164,a
Ἑκατέρωσε,ib. Ἑκατέρως,ib. Ἑκατέρωσε,ib.
Ἑκατηβελέτης,t.1,c.712,b. Ἑκατι,t.1,c.1124,h
Ἑκατόγχειρ,t.4,c.441,a. Ἑκατόγχειρος,ib.& 441,c
Ἑκατόμβαια,t.1,c.779,c. Ἑκατομβαιών,ib.
Ἑκατόμβη,ib.d. Ἑκατόμβοιος, t.1,c.778,f
D Ἑκατόμπεδον,ου,τὸ, Templum Athenis, centum pedes patens ab omni parte. Plutarchus in Pericle ἑκατόμπεδον παρθενῶνα vocat.v.l. Hesychius ἑκατόμπεδον dicit esse τὸ ἕδαφος,ἢ ἑκατὸν ποδῶν.
Ἑκατομπλασίων,t.1,c.1164,d. Ἑκατόμπολις,t.3,c.472,b
Ἑκατόμπους,οδος,ὁ & ἡ, Centum pedes patens: vel Qui habet centum pedes, Centipes.
Ἑκατόμπυλος,t.3,c.612,c. Ἑκατόν,t.1,c. 1164,c
Ἑκατόζυγος,t.1,c.1394,a
E Ἑκατόνσεμνον,ου,τὸ, Augustum, Multum, Magnum . Hesychius exponit πολὺ & μέγα.
Ἑκατονταέτης,ου,ὁ, Qui est centum annorum, Qui est centum annos natus.
Ἑκατοντακεφάλας,ου,ὁ, Centiceps,Qui cẽtum capita habet. Apud Aristoph.in Nubib. πλοκάμους θ' ἑκατοντακεφάλα Τυφῶ.qui genitiuus est Doricus.
Ἑκατοντάκις,t.1,c.1164,d. Ἑκατοντάκλινος,t.2,c.259,c
Ἑκατονταλαντία,t.3,c.1234,h. Ἑκατοντάλαντος,ib.
Ἑκατονταόργυιος,t.2,c.1436,b. Ἑκατονταπλάσιος,t.1,c.1164,d
Ἑκατονταπλασίων,ib. Ἑκατοντάπυλος,t.3,c.612,d
F Ἑκατοντάρχης,ου,ὁ, siue ἑκατόνταρχος, Centurio. ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων,Xen.
Ἑκατοντάς,t.1,c.1167,d. Ἑκατοντάφυλλος,t.4,c.249,a
Ἑκατοντάχους,t.4,c.473,b. Ἑκατοντόργυιος,t.2,c.1436,b
Ἑκατόγχειρος,ου,ὁ & ἡ, Centimanus. Quidam Æolicum esse tradiderunt, pro ἑκατοντάχειρ. Vtitur autem Homerus illo ἑκατόγχειρος Il.α.
Ἑκατος,Apollinis cognomentum, ita dicti à iaciẽdo procul.Hom.Il.α,ἀζόμενοι θεοπροπίας ἑκάτοιο. Conuenit autẽ hoc eius epithetum cum altero ἑκάεργος.
G Ἑκατοστεύουσα κριθή, Centuplicatum hordeum , apud Græcos Bibl. interpretes, Genes.cap. 26. At in v.l.perperam ἑκατοστεύουσα.
Ἑκατοστός,t.1,c.1164,d. Ἑκατοστύς,ib.e
Ἐκβαβάξαι, Excurere, in v.l. Hesychius exponit ἐκσαλεῦσαι,afferens ex Sophocle.
Ἐκβαίνω,t.1,c.644,f. Ἐκβακχεύω,t.1,c.632,d
Ἐκβακχεύομαι,ib. Ἐκβάλλω,t.1,c.677,a
Ἐκβαρβαρόω,t.1,c.721,a. Ἐκβάσιος,t.1,c.645,b
Ἐκβάσις,ib. Ἐκβεβαιόω,t.1,c.730,d
H Ἐκβεβαρβαρωμένος,t.1,c.721,a. Ἐκβήττω,t.1,c.739,h
Ἐκβιάζω,& Ἐκβιάζομαι,t.1,c.734,e
Ἐκβιβάζω,t.1,c.655,g. Ἐκβίβασις,ib.h
Ἐκβιούζειν, Vlulare. Hes.exp. θρηνεῖν μετὰ κραυγῆς.
Ἐκβλαστάνω,t.1,c.747,a. Ἐκβλάστημα,ib.
Ἐκβλάστησις,ib. Ἐκβλητος,t.1,c.677,a

Ἐκβλίζω, Elido, Exprimo, in vulg. lex. Ἐκβλιστέος, ἐκθλιπτέος, Hesych.

Ἐκβλύζω,t.1,c.756,b. Ἐκβοάω,t.1,c.757,g
Ἐκβοήθεια,t.1,c.760,b. Ἐκβοηθέω,t.1,c.761,b
Ἐκβόησις,t.1,c.757,h. Ἐκβολάς,t.1,c.677,g
Ἐκβολή,ib.e. Ἐκβολιμαῖος,ib.h
Ἐκβόλιμος,ib.g. Ἐκβόλιον,t.1,c.678,a
Ἐκβόλιος,ib. Ἔκβολος,t.1,c.677,g
Ἐκβόσκω, & Ἐκβόσκομαι, t.1,c.782,c
Ἐκβράζω,& Ἐκβράζομαι,t.1,c.786,e
Ἔκβρασμα, t.1,c.786,e. & 787,a
Ἐκβρασμὸς,t.1,c.786,e & h
Ἐκβράσσω,ib.e & g. Ἐκβράσσομαι,ib.g

Ἐκβρυχάομαι,ῶμαι, Rugio,vel potius Vehemẽter rugio: vt præpositio ἐκ vim significationi addat.

Ἔκβρωμα,ατος,τὸ,Edulium, Quod editur. Sed à Sophocle in Trachiniis, pag.356, scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q.d.Edulium serræ, vel Esca serræ, id est Quod serra comedit: quoniam serra scobẽ eiiciendo eam velut edere videtur. Locus Sophoclis est hic,— ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. Vbi Scholiastes, θαυμαστῶς δὲ ἐκβρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα. ὅπου γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.

Ἐκγαμίζω,t.1,c.815,d
Ἐκγαμίσκω, & Ἐκγαμίσκομαι, ibid.

Ἐκγαυρόομαι,οῦμαι,Insolesco,Insolens vel superbus fio,aut arrogans,Superbio.Ex Euripide autem affertur,significatione actiua, ἐκγαυροῦμαι τἀξίωμα τἀνδρὸς, pro Dignitatem viri exaggero.

Ἐκγέγαα,t.1,c.824 g. Ἐκγεγάτην,ib.
Ἐκγεγαὼς,ib. Ἐκγελάω,t.1,c.823,f

Ἔκγελως,Risus effusus,γέλως ἄσβεστος.Ita in v.l.quæ ex Homero afferunt, addúntque πλατὺς γέλως, ex autoritate Pollucis,lib.8. Sed apud Pollucem inter πλατὺς γέλως & ἔκγελως interiectum est σαρδώνιος γέλως.Quod autem ad Homerum attinet, vocem hanc apud illum minimè extare puto: & hinc natum errorem esse,quòd quũ aliquis apud eum legisset, ἐκ δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, (licet magis recepta lectio sit ἐν δὲ γέλως, &c.) falso crediderit præpositionem ἐκ cum nomine γέλως esse iungendam,quum deberet verbo ὦρτο adiungi.

Ἐκγενέτης,t.1,c.819,c

Ἐκγιγαρτίζω,Nucleum eximo.(nam γίγαρτα sunt acinorum vinaceorum nuclei. vt apud Diosc.lib.1,cap.14,ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα,Vuæ passæ eximo nucleos. Ex eodem c.affertur ἐκγεγιγαρτισμέναι σταφίδες, Vuæ passæ quibus exempti sunt nuclei.

Ἐκγίγνομαι, vel Ἐκγίνομαι, t.1,c.830,f
Ἐκγονηπεύω,t.1,c.859,e

Ἔκγονα,Liberi liberorum.τέκνα τέκνων,Hesych.

Ἔκγονος,t.1,c.841,d

Ἔκγραφος,vide in Ἐκγράφω.

Ἐκγράφω,vel Ἐκγράφομαι,Exscribo,Describo,Exemplum sumo.Demosth.καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένοις ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι,τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον. Alibi, ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα, καὶ ἐκγράψασθαι.

Ἔκγραφος autem tropus in geometria(teste Martiano Capella) qui monstrat quibus argumẽtis,dato circulo,verbi gratia,imperatum trigonum vel quid aliud in medio possimus conuenienter adscribere.Ibidẽ sunt cum alii tropi,tum ἀνάγραφος & περίγραφος.

Ἐκγρυπνόω,t.1,c.879,f. Ἐκδάκρυον,t.1,c.907,d.suspect.
Ἐκδακρύω,t.1,c.908,c. Ἐκδανείζω,t.1,c.910,f
Ἐκδαπανάω, t.1,c.911,f

Ἐκδεδιητημένος,(pro quo legitur ἐκδεδιαιτημένος in v.lex.) vide t.1,c.985,d.

Ἐκδεὴς,t.1,c.916,f. Ἔκδεια,ib.& 918,c.ob.

Ἐκδείκνυμι,Ostendo,vacante præpositione. Dicitur autẽ potius ἐνδείκνυμι.

Ἐκδειματόω,t.1,c.920,b

Ἐκδεκτικὸς, vide in Ἔκδεξις.

Ἔκδεξις,Exceptio:ab ea significatione excipiẽdi qua quis dicitur aliquid excipere ab alio cui succedit.ἔκδεξις βασιλείης apud Herodotum,Successio regni. A Galeno apud Hippocratem ἔκδεξις exponitur ἀποδοχή. At

A vero ἐκδεκτικὸς ex Vlpiano redditur Exceptorius.

Ἐκδέρω,t.1,c.947,a. Ἐκδεσμεύω,t.1,c.963,c
Ἐκδεσμέω,ib. Ἐκδέχομαι,t.1,c.957,h
Ἐκδέω,t.1,c.964,c. Ἔκδηλος, t.1,c.968,d
Ἐκδηλόω,ib.g. Ἐκδημαγωγέω, t.1,c.970,g
Ἐκδημέω,t.1,c.973,e. Ἐκδημία, ib.d
Ἐκδημοκοπέω,t.1,c.969,g. Ἔκδημος,t.1,c.973,b
Ἐκδημόσιος, t.1,c.975,f

Ἐκδιαδοχὴ,Successio. In vulg.lex.Traditio. Vacat autem præpositio.

B Ἐκδιαιτάομαι,t.1,c.985,c. Ἐκδιαιτάω,ib.e
Ἐκδιαίτησις, ibid.f

Ἐκδιάστρα,ας,ἡ,Stamen.κλῶσμα,ὁ στήμων,Hesych.

Ἐκδιδάσκω,& Ἐκδιδάσκομαι, t.1,c.987,e

Ἐκδιδράσκω,& Ionicè Ἐκδιδρήσκω, Aufugio,Profugio.

Ἐκδίδωμι,t.1,c.994,e

Ἐκδιηγέομαι,οῦμαι,Enarro,Pernarro,Totum narro.

Ἐκδικάζω, t.1,c.1013,c
Ἐκδικέω ,& Ἐκδικέομαι, t.1,c.1008,f
Ἐκδίκησις,ib. Ἐκδικητής, ib.g
C Ἐκδικία,ib.e. Ἔκδικος,ib.c
Ἐκδίκως,ib.d. Ἐκδιόθεν,t.1, c.1025,a

Ἔκδιος,in v.l.malè affertur ex Suida tanquam ab eo expositum ἔκδοσις, & vsurpatum à Demosthene. quum illud ἔκδιος vocabulum sit quod à Suida ponitur nõ addita expositione, vt alia pleraque: at ἔκδοσις,illud sit quod ab eo exponitur τὸ ναυτικὸν δάνεισμα.

Ἐκδιφρεύω,t.1,c.1023,f. Ἐκδιώκω,t.1,c.1028,e
Ἐκδίωξις,ib. Ἐκδονέω,t.1,c.1041,b
Ἐκδορά,t.1,c.947,g. Ἐκδορεία,ib.
D Ἔκδοσις,t.1,c.995,c. Ἐκδόται,ib.e

Ἐκδοτέον, Edendum. vel Euulgandum.

Ἔκδοτος,t.1,c.995,d. Ἐκδότως, ib.
Ἐκδοχεῖον,t.1,c.958,b. Ἐκδοχή, ib.a

Ἐκδραμεῖν,Excurrere:ab inus.ἐκδρέμω.

Ἐκδρὰς,t.1,c.1051,e. Ἔκδραχμος,t.1,c.1047,c
Ἐκδρέμω,t.3,c.1658,d. Ἐκδρέπω,t.1,c.1051,b
Ἐκδρέπομαι,ib. Ἐκδρομάδες,t.2,c.308,g
Ἐκδρομὴ,t.3,c.1658,e. Ἔκδρομος,ib.

Ἔκδυμα,ατος,τὸ,Exuuium seu Exuuiæ: Quod quis exuit.

E Ἐκδυνόω,& Ἐκδυνόομαι,t.1,c.1063,a

Ἔκδυσις,εως,ἡ,Emersio:vel Exutio.

Ἐκδυσωπέομαι,οῦμαι, exponitur In contrariũ dissuadeor.

Ἐκδύω, t.1,c.1063,a

Ἐκεῖ,t.1,c.1165,c. Hesychius ἐκεῖ expon.μακράν, πόρρω, Longè,Procul:quod potius δασυντέον vt ἑκάς.

Ἐκεῖθεν,t.1,c.1165,d. Ἐκεῖθι, ib.
Ἐκείνη,ib.a. Ἐκείνινος,ib.b
Ἐκεῖνος,t.1,c.1164,f. Ἐκεινοσὶ,t.1, c.1165,a
F Ἐκείνως,t.1,c.1165,b. Ἐκεῖσε,ib.d
Ἐκεχειρία, t.4,c.446,a

Ἐκέχρον,ου,τὸ, Hesychio τὸ ἀργύρεον, Argentum.

Ἐκεχροφόρος,ου,ὁ,affertur pro Fecialis.

Ἔκζεμα,t.1,c.1398,g. Ἔκζεσις,ib.

Ἔκζεσμα, ατος, τὸ, alicubi reperitur pro ἔκζεμα, vt apud Dioscor.lib.2, & Galen.lib.1 τῶν κατὰ τόπους, cap.8. Sunt autem ἐκζέματα, siue ἐκζέσματα, Feruidæ eruptiones, seu Papulæ feruidæ in cute erumpentes:quæ & ἐκβράσματα dicuntur à Gal. Aetio ac Paulo.

Ἐκζέω,t.1,c.1398,g. Ἐκζητέω,t.1,c.1407,b
G Ἐκζωοῦσθαι,t.1,c.1386,e. & 1390,g

Ἐκζωπυρέω,ῶ,Excito,seu Exuscito. Propriè de eo qui sopitum ignem exuscitat & accendit. Metaph.Plutar. αὖθις ἐξεζωπύρησε τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον πολὺν χρόνον ἀπεσβηκότα.Ex eiusdem Romulo affertur ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renouare necessitudinem. VNDE Ἐκζωπύρησις,εως,ἡ, Exuscitatio. seu Accensio, Succensio. Plutarch.Symp.sept.sap.ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν ἢ λατύπης περισκελῶν:de fabro ferrario.

Ἕκη,Longè.v.l.Sed sine exemplo vel autoritate.

Ἑκηβολία,t.1,c.712,c. Ἑκηβόλος, ib.

H Ἑκηβόλως, Longè seu procul iaculando. Synes.epist.133, κατασκευάζομαι γὰρ ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων ἑκηβολώτατα πέμπωμεν ἀξιόλογα λίθων βάρη, è turribus quamlongissimè eiaculantes mittamus.

Ἕκηλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Quietus,Nihil turbarum mouens. Hom.

Il.ε, ἀλλὰ ἕκηλος Κα) κρατερὸς ϖρὸ ἐών μθμέτω ϖεντάτῃ ἐπὶ μοίρᾳ. Odyssεæ γ, — οὔ πν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος Ἡσαι ἐν Ἀτρείδαο δόμοις. Iliad.λ, ἀλλὰ ἕκηλοι Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο. Odyss.ρ, Ἐϑάδ' ἕκηλος ξεῖνε καθήμϑμος, ἤ ἄπιθ' ἄλλη. Et Odysseæ φ, Οὐκ ἀγαπᾷς ὅ θ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι. Et Iliad.ε, ἕκηλοι Τέρπονται. Hesychius ἕκηλος exp. non solùm ἥσυχος, sed etiam ϖρᾶος. NEVTR.

Ἕκηλα, aduerbialiter ponitur pro ἑκήλως seu ἡσύχως, Quietè. ATSVBST. Ἐκηλία, ab Hesychio exponitur εἰρήνη, φιλοτησία.

Ἔκηπ, t.1, c.1124, h. Ἐκθαμβέω, t.1, c.1553, b
Ἔκθαμβος, t.1, c.1552, f
Ἐκθαμνίζω, Extirpo. apud Æschyl.
Ἐκθαμνοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem abire: quod Cic. dicit Fruticari, Plin. Fruticescere.
Ἐκθανεῖν, Emori: Suidæ ἀποθανεῖν. Ab ἐκθνήσκω.
Ἐκθαῤῥέω, t.1, c.1505, f. Ἐκθαρσέω, ib.
Ἐκθεατρίζω, t.1, c.1509, g. Ἐκθειάζω, t.1, c.1535, e
Ἐκθειασμὸς, ib.g. Ἐκθειόω, ib.a
Ἔκθεμα, t.3, c.1493, g. Ἐκθεοῦσθαι, t.1, c.1533, f
Ἐκθεόω, ib. Ἐκθεραπεύω, t.1, c.1543, d
Ἐκθερίζω, t.1, c.1549, f. Ἐκθερμαίνω, t.1, c.1547, g
Ἔκθεσις, t.3, c.1493, h. Ἐκθεσμος, t.3, c.1526, c
Ἐκθέσμως, ibid.e
Ἐκθέσφατον, ου, τὸ, exponitur Scientia diuina.
Ἐκθετικός, t.3, c.1494, a. Ἔκθετος, ib.
Ἐκθέω, t.1, c.1550, d. Ἐκθεωτικός, t.1, c.1533, g
Ἐκθηλάζω, Exugo.
Ἐκθηλύνω, Effœmino. Philo l.3 De vita M. ἁβροδιαίτοις καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, animo effœminatis.
Ἐκθηράω, t.1, c.1555, g
Ἐκθηριόω, Effero, Exaspero: v.l.
Ἐκθηριόω, t.1, c.1559, e. Ἐκθησαυρίζω, t.3, c.1480, a
Ἔκθιβος, Hesychio est τὸ λῶμα τοῦ χιτῶνος, Fimbria tunicæ, seu ora. Sed addit, quosdam scribere ἔκθροιβος. Infrà ὄχθοιβος pro eodem.
Ἐκθλιβή, ῆς, ἡ, in v.l. exponitur Afflictio, Tribulatio. Sonat tamen potius Elisio, vt ἔκθλιψις.
Ἐκθλίβω, t.1, c.1562, f. Ἔκθλιψις, ib.
Ἐκθνήσκω, t.1, c.1570, c. Ἐκθορέω, t.1, c.1575, b
Ἐκθρομβόω, t.3, c.1652, g. Ἐκθρόμβωσις, ib.h
Ἐκθρώσκω, t.1, c.1577, a. Ἐκθύζω, t.1, c.1628, c
Ἔκθυμα, ib.
Ἐκθύμβος, Hesychio est λῶμα, κόμβος: (quod paulo antè ἔκθιβος) item ταχύς, Velox, Celer.
Ἐκθυμέω, t.1, c.1603, a. Ἐκθυμία, ib.
Ἐκθυμιάω, t.1, c.1627, a. Ἐκθυμιάομαι, ib.
Ἔκθυμος, t.1, c.1602, g. Ἐκθύμως, ib.
Ἐκθύομαι, t.1, c.1621, f. Ἐκθυσμος, ib.g
Ἐκθύω, Perdo, &c. ib.f. Ἐκθύω, Erũpo, &c. t.1, c.1628, b
Ἐκιδὸν, in v.l. exponitur Mucronatim. Afferunt enim ex Theophr. Hist. plant. lib.3, ϖεριπέφυκε δ' ὁ φλοιὸς οὔτε ὀρθοφυής, οὔτε κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἐκιδὸν ϖεριείληφε κάτωθεν ἄνω ϖερισάγων, cum hac Gazæ interpr. Cortex neque recto meatu ascendit, neque gyro pariter obducit, sed mucronatim ambit. Verùm valde suspecta est illa vox, vt ipsa etiam Gazæ versio indicat.
Ἐκκαγχάζω, t.2, c.1, b. Ἐκκαθαίρω, t.2, c.5, c
Ἐκκαίδεκα, t.1, c.937, a. Ἐκκαιδεκάδωρος, t.1, c.1003, f
Ἐκκαιδεκαέτης, t.1, c.1293, f. Ἐκκαιδεκέτης, ib.
Ἐκκαιδεκήρης, t.1, c.1250, d. Ἔκκαιρος, t.2, c.12, a
Ἐκκαίω, t.2, c.180, b. Ἐκκακέω, t.4, c.328, c
Ἐκκαλαμάομαι, t.2, c.16, a
Ἐκκαλάξαι, Hesychio κλῖναι τὸ ἱστίον, Velum submittere.
Ἐκκαλέω, & Ἐκκαλέομαι, t.2, c.22, b
Ἐκκαλύπτω, t.2, c.44, c. Ἐκκάμνω, t.2, c.48, g
Ἐκκανάξαι, t.2, c.59, d. Ἐκκαπηλεύω, t.2, c.67, b
Ἐκκαρπίζω, & Ἐκκαρπίζομαι, t.2, c.83, b
Ἐκκαρπόομαι, t.2, c.82, c. Ἐκκάρπωσις, ib.d
Ἐκκαταγγέλλω, t.1, c.21, f
Ἐκκαταλείπω, Relinquo. seu Penitus destituo.
Ἐκκαταστρέπτω, pro Exturbo & Commoueo, affertur ex Alex. Aphr. Probl. l.1.
Ἐκκαταγράφω, exponitur Adiudico, Adscribo.
Ἐκκατοικεῖ autem, quod v.l. afferunt pro Incolit, Inhabitat, mendosè scriptum pro ἐγκατοικεῖ.

A Ἐκκαυλέω, t.2, c.94, g. Ἐκκαύλημα, t.2, c.95, a
Ἐκκαύλησις, ib.b. Ἐκκαυλίζω, ib.d
Ἐκκαυλόω, ib.a. Ἔκκαυμα, t.3, c.180, c
Ἔκκαυσις, ib.
Ἐκκαχρύσω, Hesych. exp. ἐκκοκκίσω, ἐκτινάξω, & συντρίψω, Grana eximam, Excutiam, Conteram.
Ἐκκάω, t.2, c.180, b. Ἔκκειμαι, t.2, c.165, b.
Ἐκκεκομμένος, t.2, c.353, d. Ἐκκεκοπισμένος, ib.
Ἐκκέλευθος, Deuius. Lycophr.
Ἐκκέλαδος, apud Suid. legitur sine expositione. tantùm enim hoc affert exemplum, καὶ κατήγορος ἐκκέλευθος ὃς
B αὖ μὴ γράψηται, ϖαρανομῶν ἑάλωκεν. Ita enim vet. codex habet. At vulg. edit. ϖαρανόμων, vt & Synesii edita exemplaria, ex quo desumptus est hic locus. Sic enim ille, epist.73, καὶ κατήγορος ἐκκέλευθος ὃς δ' αὖ μὴ γράψηται ϖαρανόμων, ἑάλωκεν. Sunt qui interpretentur Inuitus, alii Subornatus.
Ἐκκεκλημένος, Euoco. Hesych. enim ἐκκεκελημένος [illegible] affert pro ἐκκέκληκεν.
Ἐκκενόω, t.2, c.119, d. Ἐκκεντάω, t.2, c.[illegible], e
C Ἐκκεντέω, ib. Ἐκκεντίζω, ib.
Ἐκκένωσις, t.2, c.119, d. Ἐκκεραΐζω, t.2, c.132, b
Ἐκκεράννυμι, t.2, c.139, b. Ἐκκεράω, ib.
Ἐκκεχλωμένος, t.4, c.525, b. [illegible], Effusè.
Ἐκκήρυκτος, t.2, c.202, e. Ἐκκηρύττω, ib.d
Ἐκκλείω, t.2, c.233, c. Ἐκκλέπτω, t.2, c.239, b
Ἐκκληΐζω, & Ἐκκληΐζομαι, t.2, c.2[illegible], f
Ἐκκληρεῖσθαι, Percelli animo & mente dimoueri. Hesychius enim ἐκκεκληρωμένη affert pro ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα.
D Ἐκκλησία, t.2, c.22, g, & 23, c
Ἐκκλησιάζω, Concionem habeo, &c. t.2, c.23, e. Ἐκκλησιάζω, In concionem aduoco, &c. ib.g
Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, Minusculum theatrum. θεατρίδιον. Vitruu. l.7, Trallibus quum Apaturius Alabandius elegāti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod ἐκκλησιαστήριον apud eos vocitatur.
Ἐκκλησιαστής, t.2, c.23, h. Ἐκκλησιαστικός, t.2, c.24, b
Ἔκκλησις, t.2, c.22, d
Ἐκκλητεύω, & Ἐκκλητεύομαι, t.2, c.18, c
E Ἐκκλητικός, t.2, c.22, g. Ἐκκλητικῶς, ibid.
Ἔκκλητος, ib.e
Ἐκκλιμακίζει, Etymolog. exp. ϖεριάγει, διαστρέφει: annotãs, dictum esse ἀπὸ τῆς κλίμακος, quæ quum sit ὄργανον βασανιστικὸν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, Distorquet.
Ἐκκλινής, t.2, c.254, g. Ἐκκλίνω, ib.f
Ἔκκλισις, ib.g. Ἐκκλύζω, t.2, c.266, c
Ἔκκλισις, ib. Ἐκκλώζω, t.2, c.228, d
Ἐκκναισωϑῆ, schol. Theocr. Idyll.15, exp. διαλέγοισι.
Ἐκκνάω, t.2, c.279, d. Ἐκκνίζω, ib.
F Ἐκκοβαλικεύεσθαι, ex Aristoph. Equit. affertur pro Circumuenire, Astutè furari.
Ἐκκοιλιστός, Ventrosus, Crassus. v.l. Sed viderint. At pro ἐκκοιλισοὶ, qui Hesychio sunt σέφανοι μεγάλοι, ἁδροὶ, Eust. habet ἐκκυλίσιοι. scribendum itaque ἐκκυλιστοί.
Ἐκκοιμάομαι, t.2, c.291, e
Ἐκκοιτοπῶται, οἱ, Excubantes. v.l.
Ἐκκοκκίζω, t.3, c.1161, b. Ἐκκολάπτω, t.2, c.305, c
Ἐκκόλαψις, ib.e. Ἐκκολυμβάω, t.2, c.318, c
Ἐκκομιδή, t.2, c.324, h
G Ἐκκομίζω, ib.e. Ἐκκομίζομαι, ib.f
Ἐκκομισμός, t.2, c.325, a
Ἐκκομπάζω, Efferor, Insolesco. Ex Soph.
Ἐκκονίεσθαι, In puluerem redigi. Hes. enim ἐκκεκονίσθαι esse dicit τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι.
Ἐκκοπή, t.2, c.353, f. Ἔκκοπος, t.2, c.364, d
Ἐκκόπτω, Excido, &c. t.2, c.353, a. Ἐκκόπτω, Extundo, &c. ibid.d
Ἐκκορακίζειν, Suidæ est ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Eiicere & iubere facessere εἰς κόρακας.
H Ἐκκορέω, t.2, c.371, c. Hesychius ἐκκορηθῇ, exp. nõ solùm ἐκκαλλυνθῶσιν, sed etiam φθείρωσιν.
Ἐκκορυφόω, t.2, c.388, a
Ἐκκόσμησις, εως, ἡ, Exornatio. Aliis Honestamentum.
Ἐκκουφίζω, t.2, c.399, a
Ἐκκοχύζειν, Hesychio est ἐκκοιτίζειν.

Ἐκκραγῆ

Ἐκκραγεῖν, eidem Hesychio est ἐκβοῆσαι, Exclamare.
Ἐκκρέμαμαι, t.2, c.419, h
Ἐκκρεμάννυμαι, ib g. Ἐκκρεμάννυμι, ib.
Ἐκκρεμαννύω, ib. Ἐκκρεμάω, ib.
Ἐκκρεμής, t.2, c.420, a
Ἐκκρεπαλῶ, Crapulor, Exaturor. v.l.
Ἐκκρίνω, t.2, c.435, e. Ἔκκρισις, ib.f
Ἐκκριτικός, Excretorius, Excernendi vim habens.
Ἔκκριτος, t.2, c.435, g. Ἔκκρουσις, t.2, c.450, c
Ἐκκρούω, t.2, c.449, g
Ἐκκυβεύειν, Iacere aleam: seu Iacta alea periclitari. Polyb. ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παραβάλλεσθαι, Alea iacta periclitari. seu Aleæ se committere. Et alibi, ὡς ἂν μέλλοντες ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Et rursum, ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, aleam vniuersi certaminis subire. B.
Ἐκκυβιστάω, Præceps in caput desilio. Eurip.
Ἐκκυκλέω, t.2, c.506, f. Ἐκκύκλημα, ib.
Ἔκκυκλον, τὸ subst. t.2, c.501, d
Ἐκκυλίνδω, Euoluo. Et Ἐκκυλινδέω, pro eodem.
Ἐκκυλίσιος, t.2, c.494, a. Ἐκκυλίω, t.2, c.493, h
Ἐκκυμαίνω, t.2, c.492, g
Ἐκκύματα, Hesychio ἐξυθήματα: quæ suprà ἐκθύματα.
Ἔκκυνοι, Hesychio teste est νόσημα ἡ κυνῶν, morbus quidã seu vitium canum. Cuius Xen. meminit in Cyn. p.577, his verbis, μὴ ἐν κόσμῳ δεῖ τοῦτο ζητοῦσαι, πλανῶσαι γίγνονται ἔκκυνοι· πονηρὸν μάθημα.
Ἐκκύπτω, Prospicio: item Promineo, Foris appareo.
Ἐκκύω, Irito. Hes. enim ἐκκύεις exp. ἐρεθίζεις, ἐπισείεις.
Ἐκκωμιῶ, t.3, c.1011, g
Ἐκκωμάζω, ex Eurip. affertur pro Procax excedo.
Ἐκκωφάω, SIVE Ἐκκωφόω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Priore vsus est Aristoph. in Equit. dicẽs, Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, Clamoribus tuis exurdasti & obtudisti. Ab eodem est præt. perf. pass. ἐκκεκωφέαται, Ionicè pro ἐκκεκώφωνται, apud Etymol. αἱ δ' ἐμὲ φρένες ἐκκεκωφέαται. Posteriore vsus est Luc. in Tim. dicẽs, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες, aures tuæ exurdatæ sunt seu exurduerunt. AT Ἐκκωφέω, neutraliter ponitur pro ἐκκωφοῦσθαι seu ἐκκωφοῦσθαι, Exurdescere. Synes. epist.4, οὔκουν ἔπειθον λέγων, ἀλλ' ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, sed exurdescebat ille sceleratus. i. Surda aure prætermittebat verba mea.
Ἐκλαγχάνω, t.2, c.546, e. Ἐκλακτίζω, t.2, c.597, b
Ἐκλάκτισμα, ib.d. Ἐκλακτισμός, ib.
Ἐκλαλέω, t.2, c.550, c. Ἐκλαμβάνω, t.2, c.566, h
Ἐκλαμπρος, t.2, c.594, d
Ἐκλαμπρύνω, & Ἐκλαμπρύνομαι, t.2, c.595, d
Ἐκλάμπω, t.2, c.589, d. Ἔκλαμψις, ib.f
Ἐκλανθάνομαι, t.2, c.699, b
Ἐκλαξεύω, Expolio, scalpendo videlicet & radendo more lapicidarum. Deuter. c.10, ἐξελάξευσα τὰς δύο πλάκας τὰς λιθίνας ὥσπερ καὶ πρότερον. paulo antè Dominus Mosi dixerat, λάξευσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὥσπερ τὰς προτέρας: iubens Mosen duas tabulas lapideas expolire in quibus inscribere seu insculpere verba legis.
Ἔκλαπον, & Ἐκλάπην, sunt aor.2 à them. κλέπτω.
Ἐκλάπτω, t.2, c.599, f. Ἐκλατομέω, t.2, c.540, e
Ἐκλαχαίνω, t.2, c.605, f
Ἐκλαχανίσασθαι, Olus decerpere. Theophr. Hist. pl. l.7, c.11, τὸ κιχώριον esse ait παραβλαστικὸν τῇ ῥίζῃ, καὶ δήλως μακρόρριζον, ideóq; δυσώλεθρον. nã ὅταν ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὸ ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνειν γενέσεως. Vbi Gaza, Decerpserint quæ ad vsum cibarium capi soleant.
Ἐκλεαίνω, t.2, c.662, a. Ἐκλέγω, & Ἐκλέγομαι, t.2, c.610, d
Ἔκλειγμα, t.3, c.672, g. Ἐκλεικτόν, ib.
Ἐκλειοτριβέω, t.3, c.1330, a
Ἐκλειπία, ας, ἡ, Derelictio, Desertio. Apud Suid. ἄδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς ὀμωμοκότας πίστεως, καὶ σφάζει ἑαυτόν, iniustũ ducebat frangere fidem. Ad verbum, Deserere.
Ἐκλειπτικός, t.2, c.668, h. Ἐκλείπω, ib.b.d
Ἐκλείχω, t.2, c.672, f. Ἔκλειψις, t.2, c.668, e
Ἔκλεκτα, τὰ, t.2, c.610, f. Ἐκλεκτέον, Eligendum.
Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, ib. Ἐκλεκτής, ib.e
Ἐκλέλαθον, t.2, c.699, b
Ἐκλελυμένως, Exolutè, seu Solutè, Remissé.
Ἐκλεπίζω, t.2, c.678, d. Ἐκλέπισις, ib.

A Ἐκλέπω, t.2, c.678, a. & 305, c. ob. Ἐκλέπομαι, t.2, c.678, a
Ἔκλευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Candidus, Admodum albus. Aristoteles Hist. anim. lib.9, τῶν δὲ κοσσύφων δύο γένη ἐστίν· ὁ μὲν ἕτερος, μέλας τε καὶ πανταχοῦ ὤν· ὁ δ' ἕτερος, ἔκλευκος. ἔστι δὲ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ. Vnde Plin. lib.10, cap.30, Merulæ circa Cyllenen Arcadiæ, nec vsquam aliubi, candidæ nascuntur. Rursum Aristot. De mundo, ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον, spumeum candorem. At Exalbidum vinum apud Plin. interpr. Quod in album vergit.
B Ἐκλήγω, t.2, c.692, d. Ἐκληθαίνω, t.2, c.694, d
Ἐκλήθω, t.2, c.699, b. Ἐκλήθομαι, t.2, c.694, d
Ἐκληπτέον, Excipiendum: vel Accipiendum, Intelligendũ.
Ἔκλησις, t.2, c.694, e. Ἔκληψις, t.2, c.567, b
Ἐκλιθάζω, t.2, c.709, d
Ἐκλιθολογέω, ῶ, idem est quod τοὺς λίθους ἐκλέγω, Lapides eligo. hoc est Legendo eximo. Theophr. De caus. pl. libro 3, cap.25, ἀνελθών τις εἰς Συρακούσας ἐκ Κορίνθου, τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκλιθολογήσας διέφθορεν. ἐξεπήλωτο γοῦν ὁ σῖτος, οὐκ ἔχων οὐδεμίαν περιβολὴν ἐξαιρεθέντων τῶν λίθων. Vnde Plin. lib.17, cap.4, At in Syracusano agro aduena cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec regessit lapides. Vbi nota eum Elapidare solum dicere quod Theophr. ἐκλιθολογεῖν χωρίον.
Ἐκλικμάω, ῶ, Ventilo.
Ἐκλιμία, t.2, c.711, g. Ἔκλιμος, ib.
Ἐκλινέω, t.2, c.714, e. Ἐκλινίσαι, ib.
Ἐκλιπαίνω, t.2, c.715, g
Ἐκλιπαρέω, & Ἐκλιπαρέομαι, t.2, c.705, b
Ἐκλιπές, τὸ, subst. t.2, c.669, a. Ἐκλιπής, ib.
D Ἐκλιχάζω, t.2, c.674, a. Ἐκλογάς, t.2, c.610, h
Ἐκλογεῖον, ibid.
Ἐκλογέομαι, οῦμαι, dicitur vt ἀπολογέομαι, Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. Bell. ciuil. lib.5, de Augusto loquens colonias veteranis assignante, ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν ἀνάγκην. Et rursum, σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπασπισταῖς εἰς μέσους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν ἐκλογήσασθαι, crimen diluere verbis. Idem in Mithrid. ὁ δὲ ἐλθὼν, ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων: de Tigrane, cui Pompeius diadema restituerat. Bud.
E Ἐκλογεύς, t.2, c.610, g. Ἐκλογή, ib.f
Ἐκλογίζομαι, t.2, c.648, e. Ἐκλογισμός, ib.g
Ἐκλογιστία, ib.h
Ἔκλογον, Æschylus Salaminiis vocauit διήγησιν, teste Hesychio. Eidem verò ἔκλογον est etiam τὸ ὂν μεταξὺ λόγου.
Ἐκλούω, t.2, c.725, e. Ἐκλοχεύω, t.2, c.734, a
Ἐκλοχίζω, t.2, c.731, c
Ἐκλοχμοῦσθαι, Syluescere: Theophr. De caus. pl. l.3, c.2.
Ἐκλυθέν, t.2, c.755, b. Ἐκλύομαι, t.1, c.754, h
Ἐκλυρόν, Hesychio χλωρόν, Viride: item νοτερόν, ἔνικμον, δίυ-
F γρον, Humidum, Humectum.
Ἔκλυσις, t.2, c.755, g. Ἐκλυσσάω, t.2, c.743, h
Ἐκλυτήριον, t.2, c.755, g. Ἐκλύτρόω, t.2, c.760, g
Ἔκλυτος, t.2, c.755, g. Ἐκλύτρωσις, t.2, c.760, h
Ἐκλύτως, t.2, c.755, g. Ἐκλύω, t.2, c.754, h
Ἐκλωπίζω, t.2, c.681, f. Ἐκμαγεῖον, t.2, c.804, e
Ἐκμαγόω, ib.f. Ἐκμαγωθείς, ib.g
Ἔκμαγμα, ib.c
Ἐκμαθητέον, Ediscendum: vel Addiscendum.
Ἐκμαίνω, & Ἐκμαίνομαι, t.2, c.769, g
G Ἐκμακαρίζω, t.2, c.774, d. Ἐκμαλάττω, t.2, c.778, h
Ἐκμαλθακόω, t.2, c.784, b. Ἐκμανής, t.2, c.769, h
Ἐκμανθάνω, t.2, c.788, b
Ἔκμαξις, εως, ἡ, Extersio. Aristot. De insomn.
Ἐκμαραίνω, Emarcescere facio, Emarcidum reddo. Epigr.
Ἐκμαρτυρέω, t.2, c.798, f
Ἐκμαρτυρία, t.2, c.795, g. Ἐκμαρτύρια, τὰ, ib.h
Ἐκμασσω, t.2, c.804, b. Ἐκματτεσθαι, t.2, c.809, f
Ἐκματεῖσθαι, Galen. apud Hippocr. exp. ἀναζητεῖν.
Ἐκμάττω, & Ἐκμάττομαι, t.2, c.804, b
H Ἐκμεθύσκω, t.2, c.1608, a
Ἐκμειλίσσω, Demulceo, Mitigo, Placo. Suid. pass. ἐκμειλισσεσθαι exp. καταπραΰνειν· itidémque Hesych. qui & ἐκμειλιχθεὶς affert pro ἐξημερωθείς.
Ἐκμελετάω, t.2, c.865, b. Ἐκμελής, t.2, c.874, a
Ἐκμελίτης, in vulg. lex. ex Aristoph. Ranis affertur pro

Mastigia, Verbero: sed perperā, errore nato ex malè intellectis verbis Hesychii. Is enim tradit Aristophanem in Ranis ἐκ Μελίτης μαστιγίας dixisse παρωδημένως pro ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς, quoniam videlicet Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules autem in Melita vocabatur ἀλεξίκακος. Sed afferā ipsius comici verba, vt res clarior fiat. Apud eum igitur Xanthiæ seruo, cui Bacchus Herculis gestare habitum concesserat, dicēti, Καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν Εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων, respondet Bacchus herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας: vsurpans hanc vocem μαστιγίου, quòd Xanthias esset seruus & verbero: quū dicere deberet Ἡρακλῆς, quia Herculeo habitu indut⁹ erat. Qua de re vide ibi & schol.

Ἔκμελος, Hesychio ἀδύναμος, Viribus carens, Inualidus.

Ἐκμετρέω, & Ἐκμετρέομαι, t.2, c.904, g

Ἔκμετρος, t.2, c.899, e. Ἐκμέτρως, ib.f

Ἐκμηκύνω, Elongo. i. In longum extendo vel protraho.

Ἐκμηνίω, Ira excandesco, Indignor. Hesych. Ἐκμηνύω autem, Enuntio, vel Indico, vt aliquis hosti dicitur ἐκμηνῦσαι quidpiam.

Ἔκμηνος, t.2, c.916, e. Vide & Suidam.

Ἐκμηρύομαι, Euoluo vel Explico. Suid. ἐκμηρυσάμενος exponit ἐξελκύσας ἢ ἐκτείνας, addēs, esse metaphoram ἀπὸ τῶν μηρυμάτων, hócque exemplum afferens, ὁ δὲ ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε. Et hoc, ἐκμηρυσάμενος τῷ πλῷ τὸν ποταμὸν, pro διαπλεύσας, Emensus. Item & hoc, δυσχερῶς ἐκμηρυομένοις καὶ μακρὰς τὰς δυσχωρίας: quod exp. ἀναλεγομένοις.

Ἐκμηχανώμενος, eidem Suidæ est κατασκευάζων: itidémque Hesych. qui & ἐκμηχανῶμαι affert pro κατασκευάζομαι. D

Ἐκμιαίνομαι, Polluor, Contaminor: & peculiariter Effluxu seminis polluor, vt solent somniantes. Apud Aristophanem enim in Ran. ἐκμιαίνεσθαι esse dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥσπερ οἱ ὀνειρώττοντες. vt Galen. quoque in suo Lexico Hippocrateo ἐκμιαίνεται affert pro ἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

Ἐκμιμέομαι, t.2, c.940, e

Ἔκμιξις, εως, ἡ, affertur pro Mixtio: sed sine exemplo.

Ἔκμισθος, t.2, c.945, c. Ἐκμισθόω, t.2, c.947, e

Ἐκμίσθωσις, ib.f. Ἐκμολέω, t.2, c.965, e

Ἐκμόργνυμαι, vel Ἐκμόργνυμι, t.1, c.395, e

Ἐκμορφόω, t.2, c.972, a

Ἐκμοχθέω, ῶ, exponitur Exantlo. At ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, ex Plutarcho affertur pro In vinculis laborarūt, Vexati sunt.

Ἐκμοχλεύω, t.2, c.1579, c

Ἐκμυζάω, siue Ἐκμυζέω, vnà cū verbali Ἐκμύζησις, vide sub finem tomi 2 post Μυζάω.

Ἐκμυκτηρίζω, cum verbali Ἐκμυκτηρισμὸς, vide itidem sub finem tomi 2 post μυκτήρ. F

Ἐκμυσίζω, Vno haustu ebibo, Vno tractu seu spiritu epoto. idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνω. Eust. enim pag. 1282. ἐκμυσίζειν esse dicit τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πίνειν, afferēs ex Platone com. λύσας στάμνον ἡδύοινου πως, ἔπειτ' ἡδὺς κύλικος ἐς κοῖλον πλάτος Ἔπειτ' ἄκρατον κοὐπαραχωρῶν Ἔπινε κἀξεμύσισε. Quæ apud Athenæum quoque leguntur. Sed videtur posse exponi etiam Exsorbillauit, Labris aliquantum compressis ebibit: quum non dicat ἐξαμυστίζειν, sed ἐκμυσίζειν, quod est potius μεμυκόσι χείλεσιν ἐκπίνειν.

Ἐκναρκέω siue Ἐκναρκάω, ῶ, Obtorpesco. Aliis, More resolutorum & rigentium membrorum torpeo. Plut. Coriol. τοῖς ἐκνεναρκηκόσι κομιδῆ ἢ καὶ παραλελυμένοις σώμασιν ὁμοίως διέκειντο πρὸς τὸν πόλεμον. G

Ἐκναυλόω, t.2, c.1010, f. Ἐκναυσθλόω, ib.g

Ἐκνεάζω, t.2, c.1035, d

Ἐκνέμεσθαι, Depasci: vnde ἐκνεμηθῶσι, Depasti sint. Suidas verò & Hesychius ἐκνενέμηνται exp. ἐξῆλθεν, ἐξῆκται, vt ex Sophoclis quoque Aiace affertur, Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα, pro ἐξάξεις, Educes: vt sit metaph. à grege qui pastum educitur.

Ἐκνευρίζω, t.2, c.1047, e H

Ἐκνευρόκαυλος, Gaza apud Theophr. expon. Neruicaulis.

Ἔκνευσις, εως, ἡ, Declinatio. vt quum inclinato capite aliquis ictum declinat. quo modo Plato vsus est hac voce. Affertur & ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν pro Diuerticula viarū.

id est ἐκτραπῆναι, Deflexus.

Ἐκνεύω, t.2, c.1042, a. & 1052, b

Ἐκνέφελος, t.2, c.1051, b. Ἐκνεφίας, t.2, c.1049, e

Ἐκνήφω, t.2, c.1056, h. Ἐκνήχομαι, t.2, c.1053, a

Ἐκνηψις, t.2, c.1057, a. Ἐκνικάω, t.2, c.1059, e

Ἐκνίκημα, ib.g. Ἐκνίκησις, ib.h

Ἐκνίζω, t.2, c.1061, c

Ἐκνιτρόω, ῶ, Nitro eluo: seu Nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. lib. 6, Τὰ κρώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θεῖναι. Item οἱ ἐκνιτρωθέντες, Nitro perfricti.

Ἔκνιψις, t.2, c.1061, c

Ἔκνοια, ας, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium.

Ἐκνομίως, t.2, c.1026, d. Ἔκνομος, ib.c

Ἔκνοος, t.2, c.1066, g. Ἔκνους, ib.

Ἐκνοσηλεύω, t.2, c.1085, h. Ἐκνοσφίζω, t.2, c.1091, b

Ἐκνύπη, Gal. in suo Lex. Hipp. affert pro ἐξηπλωμένη.

Ἐκξυλόω, & Ἐκξυλόομαι, t.2, c.1141, e

Ἐκοντίω, t.1, c.1124, h. Ἐκοντὶ, ib.g

Ἐκουσιάζομαι, t.1, c.1125, b. Ἐκουσιασμὸς, ib.

Ἑκούσιος, ib.a. Ἑκουσίως, ib.b

C Ἔκπαγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, poetica metathesi pro ἔκπλαγος, Terribilis: ἐκπληκτικὸς, φοβερός: vel Stupendus & Admirabilis. vt Hesychius quoque ἐκπαγλότατη exponit θαυμαστότατη, ἐκπληκτικωτάτη: procul dubio desumptum ex hoc loco Iliadis α, Ἠὲ σύ Πηλείδη [illegible] πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Sic Iliad. φ, Ὦ δὴ ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. Itē de re inanimata. vt Odyss. [illegible], δηλείσαιτο ἔκπαγλον ἐπέεσσι. Od. κ, ἐδδείσεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν. Neutrum sing. Ἔκπαγλον, & plur. Ἔκπαγλα, aduerbialiter ponuntur pro Terribilem & stupendum in modū, Horrendè, Immaniter. Hom. Od. χ, Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ. Sic apud Hes. ἔκπαγλον ἐπεύξατο: quod exp. ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο. Rursum apud Hom. Il. ϛ, Τὼς δὲ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, quā vehemēter seu valde. Alioqui & ADVERBIO Ἐκπάγλως idē vtitur pro Terribilē & stupendū in modū, Terribiliter, Mirabiliter. ἐκπληκτικῶς, θαυμαστῶς. Il. α, Καρπαλίμως ἔφ', καὶ καρπαλίμως ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. Od. ε, Ὠδυσσεῦ ἐκπάγλως. Il. β, Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι. In quibus duob⁹ posterioribus locis exponere potes etiā ἰσχυρῶς, Valde, Vehementer, Supra modum, non solùm Mirificè, Mirum in modū. Est porro ab ἔκπαγλος etiā VERB. Ἐκπαγλεῖσθαι, significans idē quod ἐκπλήττεσθαι, Admiratione percelli, Obstupescere. vnde particip. ἐκπαγλούμενοι, quod exponitur ἐκπληττόμενοι, θαυμάζοντες. Apud Herodot. l. 9, p. 336, ἐκπαγλεόμενοι, Valde & ad stuporem vsq; admirantes.

Ἐκπαθὴς, t.3, c.73, b. Ἐκπαθῶς, ib.

Ἐκπαιδεύω, t.3, c.19, a

Ἐκπαιφάσσειν, Furere, Fanaticorum more excurrere & impetu ferri. Hom. Il. ε, πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. Ibi. n. paraphrasis exp. ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾶν: dicēs à φῶ fieri φάσσω, & facta reduplicatione παιφάσσω, quod sit ἐνθουσιῶ.

Ἐκπαίω, t.3, c.22, d. Ἔκπαλαι, t.3, c.23, a

Ἐκπαλαίειν, exponitur Eluctari: item Præter gymnasticas leges agere.

Ἐκπάλαιστος, Hesychio est ἄνανδρος, Imbellis. vt sit Qui facilè se in lucta expugnari sinit. Idē tamen mox ἐκπάλαιστα exp. δεινὰ, ὑπερήφανα, Grauia, Superba.

Ἐκπαλὲς, eidem est ἐξάρθρον. forsan Emotū è cōpage sua. παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod sit ἐκκινεῖσθαι: à quo esse videtur & ἐκπάλη, quod idem exp. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσεν. Apud eundē est ἐκπαλήσαντες, expositum ἐκπεσόντες.

Ἐκπαλινκοπεῖν, eodem teste est ἐναντιολογεῖν.

Ἐκπάλιον, idem exp. ἀκλήρωτον. nam πάλος est κλῆρος.

Ἐκπαλλακίδιοι, eidem sunt οἱ νόθοι, Nothi, Spurii, nati videlicet ἐκ παλλακίδος.

Ἐκπάλλιον, idem esse dicit ἄλλον, οὐχ ὅμοιον.

Ἐκπαντὸς, Suid. exp. ὅλως, In totum, Omnino, Prorsus. Sed scribitur & diuisim ἐκ παντός.

Ἐκπαπποῦσθαι, t.3, c.36, b. Ἐκπαρείσαμαι, t.1, c.1783, b

Ἐκπατάσσω, & Ἐκπατάσσομαι, t.3, c.83, g

Ἐκπατέω, t.3, c.80, f

Ἐκπάτιος, Hesychius esse dicit τὸν ἔξω πάτου, Deuium.

Ἐκπάτριον, Non patriū: idem H. exp. ἀνόμοιον, Dissimilem.

Ἐκπαύομαι, Cesso, Desino, Quiesco. VNDE Ἔκπαυμα, quod idem Hesych. exp. ἀνάπαυμα, Quies. A

Ἐκπαχύνω, Crassum facio, Crassefacio.

Ἐκπειράζω, t.3, c.159, c. Ἐκπειρῶ, & Ἐκπειρῶμαι, t.3, c.157, f

Ἐκπεκτέω, t.3, c.147, g. Ἐκπεκτοῦμαι, ib.

Ἐκπέλει, Hesych. exp. ἔξεστι, Licet. At Ἐκπελάει, eidem est ἐξωθεῖ, Extrudit, Expellit. vnde est ἐκπελαυθῆναι, quod Suid exp. itidem ἐκβληθῆναι.

Ἐκπελεκάω, t.3, c.195, c

Ἐκπελματῶσαι, apud Suid. legitur, sed sine expos. vel exemplo. Putatur significare Plantas pedis atterere. B

Ἐκπέλω, ex Hom. affertur pro Exto. vide & Ἐκπέλει.

Ἐκπέμπω, t.3, c.204, c. Ἐκπέμπομαι, ib. e

Ἔκπεμψις, ib. g. Ἐκπεπαίνω, t.3, c.231, h

Ἐκπεπαταγμένος, t.3, c.83, h. Ἐκπεπονημένος, t.3, c.223, e

Ἐκπέπλαμαι, t.3, c.253, c. Ἐκπεπλαμένως, ib.

Ἐκπέπλω, t.3, c.229, c. Ἐκπεραίνω, t.3, c.234, d

Ἐκπεράω, t.3, c.239, a

Ἐκπερδικίσαι, metaphoricè à perdicibus est διολισθῆσαι καὶ διαδρᾶναι. cum animal hoc est πανοῦργον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας, vt tradit Hesych. & Suid. Supra διαπερδικίσαι, vt apud Suidam quoque ἐκπερδικίσαι per ι. atque ita apud Aristoph. etiam scriptum reperitur in Auibus, dicentem, Ὡς πέρδιξ μὲν οὐδὲν αἰσχρὸν ἐστιν ἐκπερδικίσαι, perdicis modo callidè effugere. astutissimum enim hoc animal est in quaerendis sibi pullisque suis effugiis, vt fusius ibi docet schol. & ante eum Aristoteles ac Plin. in Hist. animal. ille, l.9, c.8, hic verò, lib.10, c.33. C

Ἐκπέρθω, t.3, c.244, e

Ἐκπερίειμι, Circumeo, Ambio. Xen. in Cyneg. de venatore implicita & perplexa leporis vestigia persequente, ἐπειδὰν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρη, μὴ προσίεται, ἵνα μὴ ὑποκινῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριιέναι, ambire & vsquequaque cingere. D

Ἐκπεριέρχομαι, t.1, c.1272, f

Ἐκπεριλαμβάνω, Vndique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaem. Hom.4, καὶ ὁ ἀὴρ διήρηται μὲν καὶ κατὰ μικρά, καὶ ἀθρόως δὲ τὸν οἰκεῖον ἐκπεριείληφε τόπον.

Ἐκπεριπλέω, Circumnauigo. Arrian. l.6, ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν.

Ἐκπερινοστεῖν, Peragrare, Lustrare. Synes. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκπερισπασμός, t.3, c.923, g

Ἐκπέσσω, Excoquo, Maturo: pro quo Atticè ἐκπέττω.

Ἐκπετάζω, t.3, c.253, b. Ἐκπετάζομαι, ib. c

Ἐκπέταλος, t.3, c.255, e. Ἐκπέταμαι, t.1, c.1724, c

Ἐκπεταννύμαι, t.3, c.253, c. Ἐκπετάννυμι, ib. b

Ἐκπετανύομαι, ib. c. Ἐκπετάομαι, t.1, c.1724, d

Ἐκπετήσιμος, exponitur Volucer, Volatilis: sed sine exemplo.

Ἐκπέτομαι, t.1, c.1724, c. Ἐκπέττω, t.3, c.229, c

Ἐκπεύθομαι, ab ἐκπυνθάνομαι, t.3, c.617, e

Ἐκπέφυκα, t.4, c.286, f. Ἐκπεφυλλοφορημένος, t.4, c.248, c F

Ἐκπήγνυμι, t.3, c.267, h. Ἐκπηγνύω, ib.

Ἐκπηδάω, t.3, c.275, a. Ἐκπήδησις, ib. b

Ἐκπηκτικός, t.3, c.268, a

Ἐκπηνίζειν, idē quod πηνίον ἐξέλκειν apud Hom. quū dicit, Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτου, stamē seu filū educēs. dicitur .n. πηνίον ibi esse ἔλημα κρόκης. Aristoph. Ran. de Cleone, ὃς αὐτὸ τήμερον ἐκπηνιεῖται τοῦτο προσκαλούμενος. vbi schol. exp. ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, dicēns metaphorā esse ἀπὸ τοῦ τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία: vel ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σωλῆνος ἐξαγομένης πήνης. At si per diphthongum scribatur ἐκπηνιεῖται, esse μετὰ σημειώσεως ἀπαιτήσει. Hesych. quoque ἐκπηνιεῖται exp. ἐκμηρύσεται. G

Ἔκπηξις, t.3, c.268, a. Ἐκπηχυς, t.3, c.285, a

Ἐκπιάζω, t.3, c.288, e

Ἐκπίαρ, Hesychio λιπαρόν, Pingue.

Ἐκπίασμα, t.3, c.288, e. Ἐκπιέζω, ib. b

Ἐκπίεσις, ib. g. Ἔκπιεσμα, t.3, c.287, f. & 288, c

Ἐκπιεσμός, t.3, c.288, e. Ἐκπιεστήριον, ib. g

Ἐκπιεστός, ib. Ἐκπικραίνω, t.3, c.293, g. Ἔκπικρος, t.3, c.292, c H

Ἐκπικρόω, & Ἐκπικρόομαι, t.3, c.293, e

Ἐκπίμπλημι, seu Ἐκπίπλημι, aut Ἐκπιπλάω, Expleo.

Ἐκπίνω, t.3, c.305, g. Ἐκπίπτω, t.3, c.314, d

Ἐκπιπίζω, Pitissando exhaurio. Alexis apud Ath. l.3, Καὶ τὸ μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιπίζομεν, Ἐπὶ τοῦ ἀσυρβάκαισι δ᾽ ἐκβακχεύομεν.

Ἐκπλαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Perterritus, Terrore perculsus, Attonitus: vel etiam Obstupefactus. Suid. ἐκπλαγεῖς exp. ἐκπλήξεως πλέοι: afferens ex Polybio, ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, ἐκκλίναντες ἔφυγον. Et rursum, οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον. Actiuam etiam signif. habet pro Terribilis, Horrendus, Stupendus. vt in hoc apud eundē Suid. loco, πυμάτες ἀγχαυλοῦντες ἐκπλαγοῦς φωσφανείας ἔτυχον. quod exp. θαυμαστῆς.

Ἔκπλαγος quoque exponitur Terribilis, Horribilis, Stupēdus, Mirabilis. Sed nullum eius affertur exemplū. poetæ enim pro eo ἔκπαγλος dicunt, metri causa transposito λ. Non tamen nullus eius esse vsus videtur, quū inde fit SVBST. Ἐκπλαγότης, quod exponitur Stupor, Magnitudo. Et PARTICIP. Ἐκπλαγούμεναι, quod Hesych. affert pro ἐκπληττόμεναι, μαινόμεναι, Perculsæ, Attonitæ, Furentes.

Ἐκπλάγως, idem H. exp. θαυμαστῶς, ἐξόχως, Mirabiliter, Egregiè: quod est à posteriore ἐκπλαγής.

Ἔκπλεα, τά, t.3, c.365, f. Ἔκπλεα, ἡ, ib.

Ἐκπλεθρίζειν, Plethrum seu iugerum cursu emetiri. Exercitii genus est, quod Gal. De sanitate tuenda, l.2, his verbis describit, τὸ δ᾽ ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ᾽ ἑκάτερα χωρεῖ καμπῆς, ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχύ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα.

Ἔκπλεθρον, Plethri seu iugeri mensuram excedens. Ex Eurip. pro ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον & ὑπέρμεγεθες seu μέγα: vbi nimirum dicit ἔκπλεθρον πήδημα.

Ἐκπλεονάζω, Redundo. idem quod πλεονάζω.

Ἔκπλεος, t.3, c.365, d. Ἔκπλευρος, t.3, c.367, b

Ἐκπλευρότερα, ib. Ἐκπλέω, t.3, c.371, c

Ἐκπλέως, t.3, c.365, d. Ἐκπλέως, ib. g. Ἐκπλήσσειν, t.3, c.394, d

Ἐκπλήγνυσθαι, Suidæ est ἐκπλήττεσθαι, Percelli, Exterreri. Apud Hesych. Ἐκπληγνύεσθαι, ἐκπλήττεσθαι φόβῳ.

Ἐκπλήθω, t.3, c.378, c. Ἐκπληκτικός, t.3, c.394, c

Ἐκπληκτικῶς, ib. Ἔκπληκτος, ib.

Ἐκπλημμυρέω, t.3, c.384, e. α. Ἔκπληξις, t.3, c.394, b

Ἐκπληρόω, t.3, c.385, f. β. Ἐκπλήρωσις, ib.

Ἐκπλήσσω, t.3, c.393, f. Ἔκπλητος, t.3, c.404, d

Ἐκπλήττω, t.3, c.393, f. Ἐκπλήττομαι, ib. h

Ἐκπλινθεύσας, Harpocr. ex Isæo in Dioclem affert pro διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους, Lateres eximens. E

Ἔκπλοος, t.3, c.371, e. Ἔκπλους, ib.

Ἐκπλυνω, t.3, c.404, b. Ἔκπλυσις, ib. c

Ἐκπλυτός, & Ἔκπλυτος, ib. Ἐκπλώω, t.3, c.374, g. & 375, c

Ἐκπνεῖν, t.3, c.418, b. ob. Ἐκπνευματόω, t.3, c.409, a

Ἔκπνευσις, t.3, c.414, c. Ἐκπνέω, ib. b

Ἐκπνοή, ibid. c

Ἐκποδών, t.1, c.1162, e. & t.3, c.515, a. Ἐκποδών, t.1, c.1162, e

Ἔκποθεν, Alicunde: seu Alicunde ex. Apollon. Rhod. Arg. lib.2, Ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαν ὀλέθρου. Possis & diuisim scribere. F

Ἐκποιέω, t.3, c.436, a. Ἐκποιεῖσθαι, ib. c

Ἐκποίησις, ib. f. Ἐκποίητος, ib.

Ἐκποικίζω, t.3, c.149, a. Ἐκπολεμέω, t.3, c.462, f

Ἐκπολεμόω, t.3, c.459, g. Ἐκπολέμωσις, t.3, c.460, a

Ἐκπολίζω, t.3, c.474, a

Ἐκπολιορκέω, t.3, c.470, f. Ἐκπολιορκοῦμαι, ib. g

Ἔκπομα, Hesychio φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum: quod & ἔκπωμα, per ω μέγα.

Ἐκπομπεύω, t.3, c.201, b. Ἐκπομπή, t.3, c.204, g

Ἐκπονέω, t.3, c.223, b. Ἐκπονηρεύω, t.3, c.225, g G

Ἐκποντίζω, Emetior seu traiicio mare.

Ἐκπορεύομαι, t.3, c.182, d. Ἐκπόρευσις, ib. e

Ἐκπορευτός, ib. Ἐκπορευτῶς, ib.

Ἐκπορθέω, t.3, c.245, b. Ἐκπορθήτωρ, ib.

Ἐκπορία, t.3, c.178, f. Ἐκπορίζω, ib. c

Ἐκπορνεύω, t.3, c.243, c. Ἐκπορπάω, t.3, c.163, d

Ἐκπορνόω, ib. d. Ἐκποτάομαι, t.1, c.1724, g

Ἐκποτέομαι, ib.

Ἐκπουλεῖν, Cicatrice obducere. v.l. perperam, procul dubio pro ἐπουλοῦν. Itidémque Ἐκπούλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio. H

Ἐκπραγματεύειν, t.3, c.244, e. Ἐκπράξασθαι, t.3, c.534, h

Ἐκπράσσω, ib. g. Ἐκπράττω, ib.

Ἐκπραΰνω, t.3, c.519, f. Ἐκπρεμνίζω, t.3, c.537, e

Ἐκπρεπής,t.3,c.541,c. Ἐκπρέπω,ib.
Ἐκπρεπῶς,ib.d. Ἐκπρήθω,t.3,c.548,e
Ἐκπρήξαι,t.3,c.534,h. Ἐκπρησις,t.3,c.548,e
Ἐκπρήσσω,Ionicè pro ἐκπράσσω, apud Herodot.
Ἐκπριάμαι,t.3,c.551,d. Ἐκπριάω,ib.
Ἐκπριῶ,Redimo,&c.ib. Ἐκπρίω,t.3,c.554,e
Ἐκπροῦθεν,Hesychio est ἐκ παλαιοῦ,Antiquitus.
Ἐκπροθεσμέω,t.3,c.1527,f. Ἐκπρόθεσμος,ib.d
Ἐκπροθέσμως, ib.f
Ἐκπροθορών,Prorumpens: Hesychio ὁρμήσας.
Ἐκπροικίζω,Doto: seu Dote data eloco.
Ἐκπροκαλέομαι,t.2,c.29,b.
Ἐκπρολείπω,Relinquo,seu Derelinquo. Phocyl.Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς,pro Missam facias,Dimittas.
Ἐκπρορρέω,t.3,c.690,h
Ἐκπροχέω,Effundo: vel Profundo.
Ἐκπτίω,affertur pro Euolo: sed sine exemplo.
Ἐκπτερύσσομαι,t.1,c.1719,g. Ἐκπτήσσω,t.3,c.585,g
Ἐκπτοέω,t.3,c.590,a. Ἐκπτύω,t.3,c.603,a
Ἔκπτωμα,t.3,c.315,b. Ἔκπτωσις,ib.a
Ἔκπτωτος,ib.c
Ἐκπτωχοι τῶν προκειμένων, ex Gregorio affertur pro A propositis excidentes seu recedẽtes: sed perperã scriptum pro ἔκπτωτοι.
Ἐκπυίω,t.3,c.609,h. Ἐκπύημα,t.3,c.610,c
Ἐκπύησις,ib.b. Ἐκπυητικός, ib.
Ἐκπυΐσκειν,ib.c. Ἐκπυνθάνομαι, t.3,c.617,e
Ἐκπυόω,t.3,c.609,h
Ἐκπυρηνίζω,Enucleo: seu Educo veluti nucleum. Alex. Aphrod. Problem. lib.1, τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται. Et apud Eust. quidam dicit ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν.
Ἔκπυρος,t.3,c.626,e. Ἐκπυρόω,t.3,c.628,c
Ἐκπυρσεύω,t.3,c.631,f. Ἐκπύρωσις,t.3,c.628,c
Ἔκπυστος,t.3,c.617,e. Ἐκπώγων, t.3,c.641,c
Ἐκπωλέω,t.3,c.643,b. Ἔκπωμα,t.3,c.305,h
Ἐκπωτάομαι,t.1,c.1724,h. Ἐκραγείς,t.1,c.527,d
Ἐκραγή,ib.e. Ἐκραγῆναι,ib.d
Ἐκρασωνῆσαι, Hesychio ἀχρῆ ἀποφῆναι.
Ἐκρέω,t.3,c.687,h. Ἔκρηγμα,t.1,c.527,d
Ἐκρήγνυμαι,ib.c. Ἐκρήγνυμι,ib.
Ἐκρηγνύω,ib. Ἔκρηξις,ib.e
Ἐκριζόω, & Ἐκριζόομαι,t.3,c.711,b
Ἐκρίζωσις,ib. Ἐκριζωτής, ib.
Ἐκριμαῖον,apud Iustin. Mart. legitur in dialogo cum Tryphone. τῷ γὰρ Νῶε (inquit) ὅτι συγκεχώρητο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δικαίῳ ὄντι, πᾶν ἔμψυχον ἐσθίειν πλὴν κρέας ἐν αἵματι· ὅπερ ἐστὶν ἐκριμαῖον. Vbi quidam legunt ἐκρημαῖον, interpretantúrque Nominatim exceptum, vetitum & prohibitum. Sed hoc non minus quàm illud suspectum est.
Ἔκριμμα,ατος,τὸ,Id quod eiicitur vel eiectum est: vt sunt purgamenta & sordes.
Ἐκριπίζω,t.3,c.699,c. Ἐκριπτίζω,t.3,c.718,a
Ἐκριπτέω,t.3,c.714,a. Ἐκρίπτω,ib.
Ἔκριψις,ib. Ἐκροή, t.3,c.688,b
Ἐκροίω, Hesych. exponit ἔκρισιν. Ionicum autem est pro ἔκροιαν,Effluxum.
Ἔκροος,t.3,c.688,b. Ἔκρους,ib.
Ἐκροφάω,t.3,c.723,d. Ἐκροφέω, ib.
Ἐκρυῆναι,Effluere: ab inusitato themate ἐκρύω vel ἐκρυέω. G Metaphoricè Plutar. in Themistocle, ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, Themistoclis monita effluxerunt seu exciderunt Græcis. Itémque ἐκρυέντες τῶν ὅπλων dicuntur quibus arma veluti effluxerunt. Hes. ἐκρυῆναι exp. παύσασθαι, παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον.
Ἔκρισις, t.3,c.688,a
Ἔκρυφα,in Epigr. Ionicè pro κέκρυφα,Occului, à κρύπτω.
Ἐκσαγηνεύω,exponitur Irretio: sed sine exemplo. Significat enim potius E sagena seu reti explico. vt apud Plutarch. in lib. De discern. amico ab adul. οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ βέλτιον, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει, καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.
Ἐκσάλευσον αὐτό,Suidas affert pro ἐξένεγκον: ex Aristophane opinor.
Ἐκσαρκίζω, t.3,c.744,h. Ἐκσαρκόω,ib.
Ἐκσάρκωμα,ib.

A Ἐκσαώζω,siue Ἐκσαόω,Seruo è periculo, Periculo eripio. Apollon. Arg. l.2, δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσε. Sic Hom. Il. δ, Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ἐκσείω,Excutio: vel Quassando emoueo aut expello.
Ἐκσημαίνω,Declaro, Aperio.
Ἐκσήπω,Putrefacio: seu Penitus putrefacio.
Ἐκσιφωνίζω, Siphone elicio seu extraho, Siphone euacuo. Iobi cap.5, ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχύς. quod Suid. & Hes. exp. ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπισθείη.
Ἐκσκεδάζω, t.3,c.813,b
B Ἐκσκύλα,Hesychio sunt τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς.
Ἐκσκυλάζω, & Ἐκσκυλάζομαι,t.3,c.841,h
Ἐκσκιαγραφημένον, Adumbratũ, Vmbratili pictura descriptum. Ita vulg. lex. Sed perperam pro ἐσκιαγραφημένον: itidémque Ἐκσκιασμένον perperam in iisdem scriptum pro ἐσκιασμένον.
Ἐκσμάω,t.3,c.889,b. Ἐκσοβέω,t.3,c.894,a
Ἐκσοβίζω quoque dicitur. Inde enim est partic. præt. pass. ἐκσεσοβισμένοι, quod Hes. exp. ἐκπεπταρμένοι.
Ἐκσπάω,t.3,c.919,g. Ἐκσπερματίζω,t.3,c.931,
C Ἐκσπερματοῦμαι,t.3,c.931,h. Ἐκσπονδος,t.3,c.940,a
Ἐκστάδιος, t.1,c.1803,f
Ἔκστασις,Dimotio,&c.t.1,c.1761,e. Ἔκστασις, Abscessus, &c.c.1762,a. Ἔκστασις, Mutatio,&c.ib.b.
Ἐκστατικά,t.1,c.1754,g.ob.
Ἐκστατικός,t.1,c.1762,d. Ἐκστατικῶς,t.1,c.1763,a
Ἐκστέλλω,t.3,c.1003,b. Ἐκστέφω, t.3,c.1023,g
Ἔκστομον, t.3,c.1044,b. & 1400,h
Ἐκστραγγίζω,t.3,c.1063,d. Ἐκστρατεία,t.3,c.1074,b
Ἐκστράτευσις,ib. Ἐκστρατεύω,ib.a
D Ἐκστρατοπεδεύω,t.3,c.1065,d. Ἐκστρέφω,t.3,c.1093,d
Ἐκσύομαι,t.3,c.760,d. Ἐκσυριγγόω,t.3,c.1139,b
Ἐκσυρίττω,t.3,c.1136,h. Ἐκσύω, t.3,c.760,d
Ἐκσφενδονάω,t.3,c.1178,d. Ἐκσφενδονέω,ib.
Ἐκσφραγίζω,t.3,c.1187,f. Ἐκσφράγισμα,ib.
Ἐκσχίζω,t.3,c.1198,d. Ἐκσώζω,t.3,c.1224,a
Ἔκτα, pro ἔκτανε, Occidit. Vide Anomala.
Ἐκταγή,t.3,c.1264,d. Ἐκτάδην, t.3,c.1290,g
Ἐκτάδιος,ib. Ἐκταδόν,ib.
Ἔκταθεν,ex Apollonio affertur pro Prostrati sunt. Habet
E autem id Bœoticam syncopen pro ἐκτάθησαν. id verò est vel à κτείνω, pro ἐκτάθησαν, vel ab ἐκτείνω pro ἐξετάθησαν. Vide Anomala.
Ἑκταῖος, Sextanus: Qui τῇ ἕκτῃ, sexta, s. die, aliquid facit, vt ἑκταῖος βλαστάνει, sexto die germinat. Et Gal. μὴ μόνον ἑκταίοις ἢ ἑβδομαίοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἑξῆς ἡμέρας φλεβοτομεῖν. (At quum Timon apud Athenæum lib.4, dicit, Οὔτε μοι ἑκταίη μᾶζ' ἁνδάνει, οὔτε καρύκη, videtur intelligere quæ sextum diem attigerit) A Suida tamen exponitur ἕκτης, Sextus.
F Ἐκτακείς,Liquefactus, seu Extabefactus: ab ἐκτήκω.
Ἔκτακτοι,t.3,c.1264,c
Ἐκτακώς,Qui occidit: à them. κτείνω.
Ἔκταμα, t.3,c.1290,e. Ἐκτάμνω,t.3,c.1409,e
Ἔκταν,t.2,c.472,a
Ἐκτανής,έος,ὁ καὶ ἡ,Protensus, Prolixus. vulg. lex. perperam pro ἐκτενής.
Ἔκτανον,Occidi: aor.2 act. à κτείνω.
Ἐκτανύω,t.3,c.1308,c. Ἔκταξις,t.3,c.1264,c
Ἐκταπεινόω,t.3,c.1243,f. Ἐκταράξις,t.3,c.1247,b
Ἐκταράττω,ib.a. Ἐκταρβέω,t.3,c.1248,c
Ἔκτας,Interfecisti: pro ἔκτεινας, à κτείνω. Eurip.
Ἔκτασις,t.3,c.1290,e. Ἐκτάσσω,t.3,c.1264,b
Ἐκτατής,t.3,c.1290,f. Ἐκτάττω,t.3,c.1264,b
Ἐκταφρεύω,Effodio. Hesych. enim ἐκτετάφρευται exp. ἐξώρυκται.
Ἐκτεθλιμμένος, t.1,c.1561,f
Ἐκτεθνεώς,apud Plat. lib.10 De leg. putatur esse Intermortuus: quũ ibi distinguatur ἀπὸ τοῦ ὄντως τεθνηκότος. Suidas
H ἐκτεθνεῶτα esse dicit τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα.
Ἐκτείνω,t.3,c.1290,c. Ἐκτειχίζω,t.3,c.1360,d
Ἐκτεκών,Qui partu edidit. particip. aor.2 ab ἐκτίκτω.
Ἐκτελειόω,t.3,c.1376,g. Ἐκτελεόω,ib. Ἐκτελέω,t.3,c.1382,f
Ἐκτελής,ib.h. Ἐκτέμνω,t.3,c.1400,a. Ἐκτένεια,t.3,c.1291,c
Ἐκτενής,t.3,c.1290,h. Ἐκτενία,t.3,c.1291,c. Ἐκτενῶς,ib.a
Ἐκτέον,Habendum: vel Tenendum aut Retinendum. ἐκτέον ἐλαφρῶς, Leuiter ferendum.

Ἐκπταμβύως, Extensè, More eorum quæ extensa sunt. Hesychio ἠπλωμθύως.

Ἐκπτμημθύοι, Execti, Castrati. ab ἐκτέμνω.

Ἐκπτραμμθύος, Euersus, vel Auersus, ab ἐκτρέπω: at ἐκτεθραμμθύος, Enutritus, Educatus, ab ἐκτρέφω.

Ἐκτεὺς, έως, ὁ, Sextarius medimni, seu Triẽs semimedimni. mẽsura Attica octo choenices efficiens, vt tradit Bud. De asse, vbi interpretatur Modium. Itidémque Georg. Agricola, Medimni (inquit) dimidium est ἡμιμέδιμνος: tertia pars, τεκτεὺς, quod est tertiarius: sexta, ἐκτεὺς, quē sextarium medimni interpretamur, vt à congii sextario, quem sine adiectione sic appellamus, discerni possit. Suid. tamen esse dicit μέτρον quod nonnulli velint esse ταὐτὸν τῇ χοίνικι. Mirórque cur postquam hæc dixit, atque in exemplum attulit hunc locum Aristophanis, Οἶδ' ὅτι ἀπολωλεκὼς πυρῶν ἐκτέα, subiũgat, τουτέστι τριώβολον. nisi fortè sextarium medimni tunc temporis triobolo venditum fuisse indicare velit: quod parum est credibile.

Ἐκτεφρόω, t.3, c.1455, e.

Ἐκπφροειδῶν, Hesychius affert pro ἐκπφροειδῶν. Sed forsan diuisim hæc scribenda, nisi deriuata sint ab ἔκπφρος.

Ἐκτεχνάομαι, ῶμαι, Cõtechnor, Comminiscor, Machinor.

Ἐκπλωμθύοι, Hesychio sunt σωνηθισμθύοι. Vide Κπλοῦδαι.

Ἔκτοθεν, Extra: idem quod ἐκτός, teste scholiaste Apollon. Rhod. Argon. lib.2, vbi dicit αἰδοῖος ἔκτοθεν ἄτης Εἶναι. Dicitur igitur pro ἔκτοσθεν, metri gratia eiecto σ vt in ὄπιθεν. Idem poeta ἐκτόθεν dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo tempore, Postea. vt eodem libro, Ἐκ δ' ἔτοθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες Βωμόν. i. μετ' ταῦτα.

Ἔκτοθι, itidem significat Extra. Nonn. Λάζαρον ἔκτοθι τύμβου Ἰησοῦς ἐκάλεσσε. Apollon. verò ἔκτοθί σου pro Absque te, Citra te.

Ἐκτομάδια, Hesychio sunt εἶδος δέρματος.

Ἔκτορες, Hesychio πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ, claui lignei seu paxilli temonis. Vide Ἕκτωρ infrà. At Ἑκτόρεος χιτών, & Ἑκτορέη κεφαλή, possessiua sunt à nomine proprio Ἕκτωρ, apud Hom. apud quem & patronymicum Ἑκτορίδης, Hectorides. id est Filius Hectoris.

Ἐκτορμεῖν, eidem H. est ἐκπεράσθαι τῦ δρόμου, Exorbitare: Suidæ τὸ ἐκ τῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν. Hes. sanè rursum ἐκ τόρμης, expon. ἐκ τῦ καθήκοντος.

Ἕκτος, ου, ὁ, Sextus. ἕκτος μήν, à Plutarcho in Numa dicitur Augustus mensis: quia sextus ordine est si annum (vt olim Romæ fiebat) à Martio inchoemus: vnde & Sextilem dixere veteres. Dicunt & τὸ ἕκτον τῦ μεδίμνου, pro Sexta medimni pars: quæ sunt octo choenices, & vno nomine dicuntur ἐκτεύς.

Ἐκτός, Extra. In qua significatione accipitur interdum aduerbialiter pro Exteriùs, Extrinsecus, Foris seu Forinsecus. Hom. Odyss. ξ, Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα. Item τὰ ἐκτός, Exteriora, Quæ foris sunt. vt apud Athen. lib.2, quidam interrogatus πῶς ἂν ὑγιὴς

A τις διάγοι, respondet, εἰ τὰ μὲν ἐντὸς μέλιτι βρέχοι, τὰ δ' ἐκτὸς ἐλαίῳ. Itidem affertur τὰ εἰς τὸ ἐκτὸς μέρη pro Partes exteriores: necnon & οἱ ἐκτὸς pro Exteri. (Alioqui significat etiam Extra, id est Foras. vt apud Euripidem, χώρει ἐκτός, Prodi foras, Exi. Itidémque apud Suidam, ἐκτὸς ἰόντας pro ἐξερχομθύους, Exeuntes, Egredientes) Aliquando verò ἐκτὸς præpositio est, significans itidem Extra: veluti quum dicitur ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere vel tenere pedes extra lutum: prouerbialiter pro Extra periculum constitutum esse. Itidem aliquis

B ἐκτός τινος γίνεται, extra quod manet & quo abstinet. Dion apud Platonem in Epist. ἐκτὸς ἂν γίγνοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβολῆς. Sed & ἐκτός τινος εἶναι dicitur Qui extra aliquid constitutus est, seu Qui sine eo est, Qui citra illud est, Qui eo destitutus est. Plutarch. in Vita Homeri, τῶ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη· καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. (Vbi etiam nota esse postpositum) Similiter οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες dicuntur Qui sine bonarum literarum cognitione sunt, id est Homines illiterati: quemadmodum vicissim οἱ

C ἐντὸς λόγων dicuntur Literati & eruditi. Necnon ὁ ἐκτὸς αἰτίας, dicitur Qui extra culpam positus est, Qui culpa caret. Rursum cum genitiuo iunctum significat Citra, Præter, Sine, Absque. vt apud Dioscoridem lib.5, ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, Citra dolores pariet, Sine doloribus. Ἐκτὸς εἰ μή, Præterquam si, Nisi. vt, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, Nisi interpretetur. Sic Luc. ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σπείσαι πεπιστεύκατε, nisi fortè cinere nos vesci creditis.

D Ἔκτοσε, Extra, vel E: idē quod ἐκτός. Hom. Od. ξ, δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός, è manu.

Ἔκτοσθε, siue Ἔκτοσθεν, itidem significat Extra, Citra, Præter, Sine. Hesiodus Erg. Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.

Ἔκτοσθι quoque eandem habere significationem dicitur. pro quo suprà ἔκτοθι, exempto σ, metri causa.

Ἐκτότε, vel potius ἐκ τότε, Ex tunc: id est Ex eo tempore. quod Apollonius dicit Ἐκτόθεν, seu Ἐκ τόθεν, Homerus ἐκ τοῖο, alii ἐξ ἐκείνου, subaudito substantiuo χρόνου. Aristot.

E Hist. animalium lib.3, ἐκ τότε ἀποθνήσκει. Phrynichus tamen nullo modo ἐκ τότε dicendum tradit, sed ἐξ ἐκείνου. Dicitur alioqui pro eodem & ἀπὸ τότε. Budæus scribit Ἔκτοτε coniunctim & proparoxytonως, afferens ex Athenæo, καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμθύοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν.

Ἐκτούμπαλιν, Hesychius exponit ἐκ τῦ ἐναντίου, Ex contrario: itidémque Suidas, apud quem manuscriptus codex habet ἐκτοὔμπαλιν: vulgatæ editiones diuisim ἐκ τοὔμπαλιν.

Ἐκτραγῳδέω, t.3, c.1353, a

F Ἐκτράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extra mensam constitutus, Qui mensæ non infertur. Luc. de Pythagora, ἥδιστόν μοι γοῦν ὄψον, ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, τοὺς κυάμους. id est interdicens mihi fabæ esu, quæ mihi inter cætera opsonia est gratissima.

Ἐκτράπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυστράπελος, vt Aristoph. schol. innuit, dum ἐκτράπελα exp. σκληρά, ἀπαίδευτα, Dura & inscita. Nã & δυστράπελος dicitur Inuenustus & illepidus, Inscitus. Sed addit etiam, ἀνώμαλα, & ἀπόβλητα. Quo posteriore videtur velle indicare dici ἐκτράπελον

G eum quem solemus ἐκτραπέσθαι, id est auersari & declinare. Quomodo accipi potest in hoc apud Suid. loco, τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος, Horrenda & auersanda facie. id est Fœda, vel etiam Monstrosa. Ita enim & Hermog. intellexit, quum in libro περὶ πολιτικοῦ λόγου, loquens de figmentis poeticis, dicit, τοιοῦτο δὲ καὶ πτερωτοὺς ἀνθρώπους λέγειν, καὶ ὅλως συντιθέναι τινὰ ζῶα καὶ ἐκτράπελα, οἷοι πήγασοι, καὶ γοργόνες, καὶ κένταυροι, καὶ σφίγγες. Et Plinius lib.7, cap.16, ἐκτραπέλους à Græcis vocari tradit pueros monstrosi incrementi, vt illum qui in tria

H cubita triennio adoleuerat: in Latino autem non habere nomen. Budæus actiuam etiam ei significationem tribuit. Nam ex Suida de Sardanapalo afferens, ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς, interpr. Horrens & auersatus communem naturæ modum.

Ἐκτραχηλίζω, t.3, c.1600, e

Ἐκτραχηλίζω, ibid.c. Ἐκτραχυνω, t.3, c.1601, f
Ἐκτρέπω, t.3, c.1614, b. Ἐκτρέπομαι, ib.d
Ἐκτρέφω, t.3, c.1649, c. Ἐκτρέχω, t.3, c.1658, d
Ἐκτραιανόω, t.3, c.1606, d. Ἐκτρίβη, t.3, c.1338, f
Ἐκτρίβω, ib.c. Ἔκτριμμα, ib.e
Ἔκτριψις, ib.f. Ἐκτρωπή, t.3, c.1624, g
Ἐκτροπία, t.3, c.1625, g. Ἐκτροπίας, ib.e
Ἐκτρόπιον, ib.f. Ἔκτροπος, ib.g
Ἐκτροφή, t.3, c.1649, d. Ἐκτροχάζω, t.3, c.1656, c
Ἐκτρυπάω, t.3, c.1321, f. Ἐκτρύπημα, ib.
Ἐκτρυφάω, cum datiuo construi dicitur, idémque significare quod ἐντρυφάω. vt ἐκτρυφῶ σοι, Sũ tibi in deliciis. Sed hæc valde mihi suspecta sunt, quum nulla autoritate vel exemplo confirmentur.
Ἐκτρυχόω, t.3, c.1324, b. Ἐκτρύχω, ib.
Ἔκτρωμα, t.3, c.1344, b. Ἐκτρωματιαῖος, ib.c
Ἔκτρωσις, ib. Ἐκτρωσμός, ib.
Ἐκτυγχάνω, t.3, c.1443, f. Ἐκτυπόομαι, t.3, c.1697, d
Ἐκτυπή, t.3, c.1692, a. Ἔκτυπος, t.3, c.1691, g
Ἐκτυπόω, t.3, c.1693, h. Ἐκτύπωμα, t.3, c.1694, a
Ἐκτύπως, t.3, c.1692, a. Ἐκτυφλόω, t.3, c.1704, d
Ἐκτύφλωσις, ib.
Ἐκτύφομαι, t.3, c.1705, c. Hesychius ἐκτυφλῶσαι exponit ἐκτυφωθῆναι.
Ἐκτυφόω, t.3, c.1708, a. Ἐκτυχών, t.3, c.1443, f
Ἑκυρός, οῦ, ὁ, Socer: id est Mariti pater: & fœm. GEN. Ἑκυρά, seu (Ionicè) Ἑκυρή, Socrus, id est Mariti mater. Helena apud Homerum Iliad. ω, in querimonia de Hectore occiso, Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον· Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι Δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, Ἢ ἑκυρή, (ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεὶ) Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες. Sic Iliad. χ, Andromache dicit, Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, vocem reuerendæ meæ socrus audiui. Et Plutarch. in Connub. præcept. de sponsa, ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ἐπιταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, ἵν' ὕστερον τι συμβαίνῃ τραχύτερον, μὴ ἀγανακτῇ. Alioqui & πενθερὸς dicitur Socer: & Πενθερά, Socrus. at schol. Homeri superiora duo antiquiora esse innuit.
Ἐκφάγω, t.4, c.4, d
Ἐκφάδην, Hesychio φανερῶς, Apertè, Manifestó.
Ἐκφάζω, Enarro. v.l. perperam, forsan pro ἐκφράζω.
Ἐκφαίνω, t.4, c.24, a. Ἐκφαίνομαι, ib.c
Ἐκφᾶναι, Hesychio est φανερῶσαι, ab ἐκφαίνω.
Ἔκφανεν, pro ἐξεφάνησαν, Ionica augmenti detractione, & syncope Bœotica: est ab eodem them.
Ἐκφανής, t.4, c.24, g. Ἐκφανίζω, ib.h
Ἐκφανόω, Attono, Percello. Hesychius enim ἐκπεφάνωται exp. ἀπόπληκτος γέγονεν: & Ἐκπεφανωμένος, ἀπόπληκτος.
Ἔκφανσις, t.4, c.24, d. Ἐκφαντικός, ib.f
Ἐκφαντικῶς, Enuntiatiuè: aliis Expressè, Significanter.
Ἐκφαντορία, t.4, c.24, g. Ἐκφαντορικός, ib.f
Ἔκφαντος, ib.e. Ἐκφάντωρ, ib.f
Ἐκφάσθαι, t.4, c.61, a. Ἔκφασις, t.4, c.24, e. & 61, a
Ἐκφατνίσματα, τὰ, Hesychio sunt τὰ ἐκβαλλόμενα ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας, Præsepium purgamenta, Sordes quæ è præsepibus eiiciuntur quum purgantur. Athen. libro 6, accipit pro reliquiis mensæ quæ excutiuntur canibus. Ibi enim quidam γραφεὶς πρὸς τὸν οἰκέτην, Λέυκε (inquit) κἂν ἐκφατνίσματά τινα ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν: appellans κύνας cynicos philosophos.
Ἔκφατο, t.4, c.62, a. Ἐκφαυλίζω, t.4, c.50, g
Ἐκφέρομαι, t.4, c.102, d. Ἐκφερομυθῶ, t.4, c.103, g
Ἐκφέρω, t.4, c.101, f. Ἐκφεύγω, t.4, c.132, e
Ἔκφημι, t.4, c.62, a
Ἐκφῆναι, infin. aor. 1 act. ab ἐκφαίνω.
Ἐκφθείρομαι, t.4, c.[illegible]a
Ἐκφινδάνει, Galenus in suo Lex. Hippocr. exp. ἐξορμᾷ. Pro quo apud ipsum Hippocr. scriptum est ἐκφλαυδάνει. vt in libro quem περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inscripsit, καὶ ἕλκεα ἐκφλαυδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος. Et aliquanto pôst, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τῶν σκελέων ἕλκεα ἐκφλαυδάνει.
Ἐκφλαυρίζω, t.4, c.51, b
Ἐκφλεγματοῦσθαι, In phlegmata conuerti. Hippocr. De victu in morb. acut. τὰ μὲν γὰρ πικρὰ διαλύεται καὶ ἐκφλεγματοῦται. Vbi γρ' etiam φλεγματοῦται.

A Ἐκφλέγω, t.4, c.169, d. Ἐκφλογόω, ib.b
Ἐκφλύζω, t.4, c.174, a. Ἐκφλαυδάνω, vide in Ἐκφινδάνω.
Ἐκφλύσσω, t.4, c.174, b
Ἐκφοβέω, ῶ, Exterreo, Exterrefacio. Galen. ἃ τοῖς μὲν πολλοῖς ἐκφοβεῖ. Pass. ἐκπεφοβῆσθαι, Exterritum esse: δεδειμάτωσθαι. Alioqui ἐκφοβεῖσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, seu Permetuere, Extimescere. Soph. Electra, Ἐρινὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη.
Ἐκφόβηθρον, Terriculamentum.
Ἔκφοβος, t.4, c.73, g
B Ἐκφοινίσσω, Rubefacio, Cruento. Eurip.
Ἐκφοιτάω, t.4, c.185, g. Ἐκφοίτησις, ib.h
Ἐκφορά, t.4, c.102, f. Ἐκφορέω, t.4, c.103, d
Ἐκφόρημα, ib.e. Ἐκφόρησις, ib.f
Ἐκφορίαν, Hesych. exp. καρπούς, Fructus.
Ἐκφόριον, t.4, c.103, c. Ἔκφορος, ib.a
Ἐκφορτίζομαι, t.4, c.127, a. Ἐκφράζω, t.4, c.69, f
Ἐκφρακτικὰ, medicamenta apud Galen. sunt Quæ vim habent expediẽdi meatus farctos obstructósque: alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόρων, ab expurgatione meatuum. Contraria his sunt ἐμπλαστικὰ & ἐμφρακτικά. Est
C porro hoc verbale à verbo ἐκφράττω, significante idem quod ἀποφράττω. id est, Obstructione libero & expedio, seu Obstructiones amoueo. Aperio. Oppositum verò & ipsum habet τὸ ἐμφράττειν. Legitur apud Diosc. l.3.
Ἔκφραξις, t.4, c.69, f. Ἐκφρακτικός, ib.g
Ἐκφράσσω, seu Ἐκφράττω, vide in Ἐκφρακτικός.
Ἐκφρέω, seu Ἔκφρημι, Emitto foras: oppositum τῷ εἰσφρέω, seu εἴσφρημι, quod est Intromitto. Aristoph. Vesp. Τί δρᾶσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ'; id est Emittetis foras, προήσετε. Suid.
D pass. ἐκφρηθέντων expon. ἐκβληθέντων, in hoc incerti autoris loco, ἐκφρηθέντων δὲ τῶν ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκαθῆραι τὰ ἱερά. Et in hoc, οἱ δὲ περιχαρείας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν τῷ μὴ ἐκφρηθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν. Alioqui significat etiam Effero, Foras fero. Luc. in Lexiph. λαβὼν ἄχηνα ἱμάτια, ὡς ἤπειλα, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν, Extuli meipsum. id est Exii, Egressus sum. Itidem ex Aristophane rursum, οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν, affertur pro ἐξεφέρομεν. Vbi etiam nota epenthesin Ionicam τοῦ ι, à
E them. ἐκφρέω.
Ἐκφροντίζω, t.4, c.221, b. Ἐκφρόνως, t.4, c.198, h
Ἔκφρων, ib. Ἐκφυάς, t.4, c.286, h
Ἐκφυγή, t.4, c.132, f. Ἐκφυής, t.4, c.287, a
Ἐκφυλλοφορήσις, t.4, c.248, d. Ἐκφυλλοφορία, ib.
Ἐκφυλλοφορῶ, ib.a. Ἔκφυλλος, t.4, c.243, f
Ἔκφυμα, t.4, c.287, b. Ἔκφυμι, t.4, c.286, g
Ἐκφύρματα χθὼν, schol. Nicandri in Alexiph. exp. κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβάλλει. Sed puto diuisim scribendum ἐκ φύρματα, vt ἐκ pertineat ad χθὼν, à quo per tmesin est seiũctum. Locus est v. 485: Ὄφρα (inquit) ποτὸν νέποδός τε κα-
F κοῦ ἐκ φύρματα χεύῃ: loquens de lepore marino poto.
Ἐκφυσάω, t.4, c.260, d. Ἐκφύσημα, ib.g
Ἐκφύσησις, ib. Ἔκφυσις, t.4, c.287, b
Ἐκφυτεύω, t.4, c.298, b. Ἐκφύω, t.4, c.286, f
Ἐκφωνέω, t.4, c.306, g. Ἐκφώνησις, t.4, c.307, a
Ἐκχαλάω, t.4, c.368, f. Ἐκχαραδρόω, t.4, c.401, f
Ἐκχαυνόω, Laxiorem reddo: vel Emollio.
Ἐκχελοῦσθαι, dicitur apud Pausan. esse Negligere, Paruipendere. ἀπλίζειν. Vide ἐκχλευάζω, t.4, c.525, b.
G Ἐκχείρημα, Hesychio τόλμη, Audacia.
Ἐκχειρουργέω, ῶ, Fabrico. Plato in Atlantico, οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο, fabricata seu ædificata erant. Ita v.l. Sed alio exemplo hoc ἐκχειρουργεῖν confirmare debebant: nam istud ἐκεχειρούργητο est non ab ἐκχειρουργέω, vt ipsa putarunt, sed à χειρουργέω. nam ab ἐκχειρουργέω dicendũ esset ἐξεκεχειρούργητο.
Ἐκχέω, t.4, c.475, a. Ἐκχλόω, t.4, c.525, b
Ἐκχλοΐζω, t.4, c.486, e. Ἐκχολόω, t.4, c.555, e
H Ἐκχοῦς, t.4, c.619, e. Ἐκχρηματίζομαι, t.4, c.609, g
Ἔκχρησις, t.4, c.619, f. Ἐκχυλίζω, t.4, c.511, f.
Ἐκχυμίζω, t.4, c.513, c. Ἐκχυμόω, ib.e
Ἐκχύμωμα, ib.c. Ἐκχύμωσις, ib.
Ἐκχώω, t.4, c.499, c
Ἐκχυρώματα, apud Hesych. legitur, expositum αἱ ποιώδεις

συλλογαί. quod interpretantur Cespites vel Collectiones herbarum. Ego verò metuo ne scribendum sit ἐκχυμώματα,& πυώδεις. vt & pro ἐκποιῆσαι, quo exponit ἐκχυμωθῆναι, (ita enim potius scribendum quàm ἐκχυμωθῆναι) existimo reponendum esse ἐκπυῆσαι.
Ἔκχυσις,t.4,c.499,f. Ἐκχύτης,ib.
Ἔκχυτος,ib.g. Ἐκχυτείζω,t.4,c.508,h
Ἐκχύω,t.4,c.499,c. Ἐκχωρέω,t.4,c.675,e
Ἐκχωρίζω,t.4,c.684,e. Ἐκψύχω,t.4,c.743,c
Ἑκών,t.1,c.1124,g
¶ Ἐλάα,t.1,c.1168,a. Ἐλάαν, poeticè pro ἐλᾶν, ab ἐλάω.
Ἐλάβον,t.2,c.553,f. Ἐλάδιον,t.1,c.1167,h
Ἐλαθερής,t.1,c.1180,d
Ἐλαθρά, Hesychio ἐλαφρά, vel ἐν ἐλαίῳ ἑφθά.
Ἐλαία,t.1,c.1166,a. ‖ Ἐλαία, teste Hesychio est etiam δίφρου Κυρηναϊκοῦ μέρος.
Ἐλαίαγνος,t.1,c.1166,e. Ἐλεάγριον,t.1,c.1167,e
Ἐλαιάεσσα νηδὺς apud Soph. in Vlysse ἀκανθοπλῆγι est ἀπὸ τοῦ ἐλαίου κατεσκευασμένη, teste Hesych. Fœmin. gen. est ex masc. ἐλαιάεις, idem significante quod ἐλαιήεις.
Ἐλαιαλογεῖν, Oliuas legere, Oliuare. Deut. c.24, ἐὰν ἐλαιαλογήσῃς. Sunt qui existiment scribendum potius ἐλαιολογήσῃς vel ἐλαολογήσῃς.
Ἐλαιάω, Excito. Suid. n. ἐχαιᾶ affert pro διεγείρει, & ἐλαιώμενος pro διεγειρόμενος.
Ἐλαιέμπορος,t.1,c.1167,e. Ἐλαιήεις,ib.h
Ἐλαιηρός,ib.g. Ἐλαΐζω,ib.a
Ἐλαΐνεος,t.1,c.1166,h. Ἐλάϊνος,ib.
Ἐλαιόβροχος, t.1,c.1167,c. Ἐλαιόδευτος,ib.
Ἐλαιοδόκος,ib. Ἐλαιοδόχον,ib.
Ἐλαιοκομέω,t.1,c.1166,c. Ἐλαιοκόμος,ib.
Ἐλαιολογέω,ib. Ἐλαιολόγος,ib.d
Ἐλαιόμελι,t.1,c.1167,c. Ἔλαιον,ib.a
Ἐλαιοπωλεῖον,ib.d. Ἐλαιοπώλης, ib.
Ἐλαιοπώλιον,ου,τὸ, Locus vbi oleum venditur.
Ἔλαιος, Oliua,&c.t.1,c.1166,b. Ἐλαιός, idem quod φαρμακός, ibid.
Ἐλαιοτεύς, apud Hesych. legitur, expositum ἐλαιοβαφεῖ. Sed forsan scribendum ἐλαιωτεῖ & ἐλαιοβαφεῖ.
Ἐλαιοτριβεῖον,t.1,c.1166,d. Ἐλαιότρυγον,t.1,c.1167,e
Ἐλαιουργεῖον,ib. Ἐλαιουργία,ib.
Ἐλαιοῦς, Iouis in Cypro cognomentum. Hesych.
Ἐλαιοφόρος,t.1,c.1166,d. & 1167,e
Ἐλαιόφυτον,t.1,c.1166,e. Ἐλαιόφυτος,ib.
Ἐλαιοχριστία,t.1,c.1167,e. Ἐλαιόω,t.1,c.1166, h. & 1167,f
Ἐλαΐς,t.1,c.1167,a. Ἐλαΐτης,ib.
Ἐλαιώδης,ib.f. Ἐλαιών,t.1,c.1166,h
Ἐλαιωτήρ,ib. Ἐλαιωτής,t.1,c.1167,g
Ἔλαμος, Hesychio ὁδός, Via: forsan quia δι' αὐτῆς ἐλαύνεται τὰ ἅρματα καὶ τὰ ὑποζύγια.
Ἐλανή,t.1,c.1181,c. Ἔλανος, Hesychio ἴκτινος.
Ἐλαολογέω,t.1,c.1168,a
Ἐλάσασκε, Ionicè pro ἤλασε, ab ἐλαύνω: nisi malis esse imperfectum ab ἐλασάσκω.
Ἐλασείω,t.1,c.1169,b. Ἐλασία,ib.
Ἐλασίβροντος,t.1,c.789,b. Ἔλασις,t.1,c.1169,a
Ἔλασμα,ib.
Ἐλασμός,οῦ,ὁ, idem quod ἔλασμα, Lamina, seu Lamina ductilis. Nam vt ἔλασμα χρυσοῦ legimus apud Septuaginta interpr. Habacuc cap.2, & ἐλάσματα καὶ πέταλα μολύβδου apud Diosc. l.5, ita apud Suid. εἰς ἐλασμοὺς μολίβδων χαράξαντες, in laminas plumbeas.
Ἔλασσον, Minus: pro quo Atticè ἔλαττον.
Ἐλασσόω,t.1,c.1173,e
Ἐλάσσωμα,ατος,τὸ, idem quod ἐλάττωμα, Diminutio: seu Partes inferiores. Exponitur etiam Vitium, Detrimentum, Clades. Vide & t.1,c.1173,h
Ἐλάσσων, siue ἐλάττων,t.1,c.1172,h. & 1173,a
Ἐλαστής, Impulsor, Agitator. Etymol.
Ἐλαστρέω,ῶ, Agito, Impello: idem quod ἐλαύνω, seu ἐλάω, vnde & factum est. sed est Ἰωνικώτερον. Herodot. ἐλαστρεόμεναι ὁμοῦ νέες. Idem, ἐλαστρεομένας τριήρεας, Triremes quæ agitantur seu aguntur. Itémque ἐλαστρηθείς, Agitatus, Actus, Impulsus. Vsus est hoc verbo Hom. quoque, dicens Iliad. σ, de aratoribus, Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. id est ἤλαυνον.

A Ἔλαστρον, Id quod impellit seu quo impellitur aliquid. Legitur apud Etymologũ,& ex eo deriuatur præcedens ἐλαστρέω.
Ἐλάτειρα,t.1,c.1169,c
Ἐλάτη, Abies,&c.t.1,c.1171,b. Ἐλάτη, Palmæ germẽ, &c,ib. Ἐλάτη, Palmula,&c.ib.d
Ἐλατήρ,t.1,c.1169,c. Ἐλατήριον,ib.
Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis, teste Hesychio: forsitã quia primus docuit ἐλαύνειν τοὺς ἵππους καὶ τὰς ναῦς.
B Ἐλατικαὶ κύνες, Hesychio θηρατικαί, Venaticæ.
Ἐλατίνη,t.1,c.1171,d. Ἐλάτινος,ib.
Ἐλατός,t.1,c.1169,e
Ἐλάτρα, Hesychio sunt πέμματα πρὸς θυσίαν,& πλακοῦντα.
Ἐλάτρυον & Ἐλάσρυον, idem exp. ἐδίωκον.
Ἐλατρός, eodem teste apud metallicos dicitur ὁ πεῖραν πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου.
Ἐλάτων, vt idem tradit, Eucrates in Rhodiacis vocat ἔνδυμα, κατάζωσμα.
Ἐλάττιον,t.1,c.1173,d. Ἐλαττονάκις,ib.e
C Ἐλαττονέω,ib. Ἐλαττόνως,ib.
Ἐλαττόω,& Ἐλαττόομαι,ib. Ἐλάττωμα,ib.h
Ἐλάττων,ibid. Ἐλάττωσις,t.1,c.1174,b
Ἐλαττωτικός,ib.
Ἐλαύνω, Agito, &c.t.1,c.1168,b. Ἐλαύνω, Stimulo,&c. ib.d. Ἐλαύνω, Abigo,&c.ib.f. Ἐλαύνω, Duco,&c.ib.g. Ἐλαύνω, neutr.&c.ib.h.
Ἐλάφειος,t.1,c.1172,b. Ἐλαφείω, ib.
Ἐλαφηβολία,t.1,c.1171,h. Ἐλαφηβόλια,t.1,c.1172,a
Ἐλαφηβολιών,ib. Ἐλαφηβόλος,t.1,c.1171,h
D Ἐλάφιαι,t.1,c.1172,b. Ἐλαφίνης, ib.
Ἐλάφιον,ib. Ἐλαφοβολία,ib.a
Ἐλαφοβόλος,ib. Ἐλαφόβοσκον,t.1,c.1171,f
Ἐλαφοβοσκός,ib.g. Ἐλαφογενής, ib.f
Ἔλαφος,ib.e. Ἐλαφόσκορδον,t.2,c.1567,b.ob.
Ἐλαφοσκόροδον,t.1,c.1171,g. Ἐλαφεία, t.1,c.1172,e.
Ἐλαφρίζω, ib.f
Ἐλαφροειδής, Tunica illa tenuis qua testiculi inuoluuntur. Ita vulg. l. sed metuo ne perperam pro ἐρυθροειδής vel ἐλυτροειδής. Vide Δαρτός.
E Ἐλαφρός, t.1,c.1172,c.
Ἐλαφρότερον, Leuius: item Facilius.
Ἐλαφρύνω, t.2, c.1172,f. Ἐλαφρῶς, ib.e
Ἐλάχιστα, Minimé. οὐκ ἐλάχιστα, In primis.
Ἐλάχιστος,t.1,c.1172,h. &1174,b. Ἐλαχιστότερος,t.1,c.1174,d
Ἐλαχίων,t.1,c.1172,h. Ἐλαχύς,ib.g
Ἐλαχύτερος,ib.h. Ἐλάω,t.1,c.1168,b
Ἐλάων,t.1, c 1167,a
Ἔλδομαι, Cupio, Desidero, Appeto. Hom. Il. ε, Κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. Il. ψ, de mulabus
F ligna trahentibus è sylua, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά. VNDE Ἔλδωρ, τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ἐπιθυμία: apud quem legitur non solùm ἔλδομαι, sed etiam ἐλδῶ, expositum ἐπιθυμῶ, θέλω, Cupio, Volo. Eust. hoc verbum ἔλδομαι, seu ἐλδῶ, deriuari ait ab ἕλω quod est αἱρέω, ideóque δασύνεσθαι.
Ἐλδύνω, exponitur Splendidum & amabile reddo: item Cupio: sed sine exemplo vel autoritate. Passiui ἐλδύνομαι Suid. hoc affert exemplum, sed fine expositione, πορφυροῖς ἰούλοις ἐλδυνομένοις καὶ χρυσείοις τέχεσι.
G Ἐλέαγνος,t.1,c.1166,d
Ἐλεαίρεσκον, Ionicè pro ἠλέαιρον. Il. ω, Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοί, Miserabantur.
Ἐλεαίρω,t.1,c.1177,f
Ἐλεᾶς, auis nomen apud Aristoph. in Auibus. Eadem autem forsan auis est quæ à Callimacho ἐλεαί dicitur, vt annotat scholiastes. Apud Hesychium paroxytonως scriptum ἐλέας.
Ἐλεᾶται, οἱ, Eleatæ: incolæ Laconici oppidi quod Ἕλος olim vocabatur, & postmodum in seruitutem fuit re-
H dactum à Spartiatis. Athen. lib.6, περὶ εἱλώτων, ex Theopompo, εἰσὶ γὰρ οὗτοι (f. οἱ εἵλωτες, seu τὸ τῶν εἱλώτων ἔθνος, vt ibidem loquitur) καταδεδουλωμένοι πολὺν ἤδη χρόνον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. οἱ μὲν αὐτῶν, ἐκ Μεσσήνης ὄντες, οἱ δ' Ἐλεᾶται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἕλος τῆς Λακωνικῆς. Idẽ tradit Steph. Suid. tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuisse

πόλεις τὰς ἱδρυμένας ἐφ᾽ ἕλεσι. A

Ἐλεατῆρες, Qui oleas stringunt, Oliuantes. Legimus enim apud Pollucem lib.7, τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν dictum fuisse olim ἐλεοῦν: & eos qui id facerẽt, ἐλεατῆρας. Sed suspecta est hæc scriptura. poti⁹ enim per diphthõgum αι scribi hæc deberent, ἐλαιοῦν & ἐλαιωτῆρες.

Ἐλεατοὶ, Hesychio οἱ δειπνοκλήτορες, Vocatores, Qui ad cœnam inuitant conuiuas principum. seu Quibus in aulis principum hoc muneris datum est vt inuitẽt quos ipsi domini suo conuiuio interesse volunt. Apud Athenæum lib.4 scriptum Ἐλέατροι. nam ex Pamphilo B tradit, ἐλεάτρους vocatos fuisse τοὺς ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντας τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν: quos ab Artemidoro nominari δειπνοκλήτορας. Sed ἐλεάτρους tradit ex eodem dictos fuisse etiam τοὺς προγεύστας, Prægustatores: quoniam προσήκειον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Suo autem tempore ἐλέατρον γεγονέναι ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας, totius epuli administrandi seu apparandi præfectum: vel (vt alii interpr.) Totius œconomiæ præfectum. Etym. ἐλέατρον dici ait τὸν μάγειρον, coquum, παρὰ τοὺς ἐλεοὺς, quæ sunt μαγειρικαὶ τράπεζαι. C

Ἐλεγαίνω, t.1, c.1068, b. Vide & ἐλεθαίνομαι infrà.

Ἐλεγεία, t.1, c.1068, a

Ἐλεγεινὴ, Hesychio χαλεπή: pro quo suprà ἀλεγεινή.

Ἐλεγεῖον, t.1, c.1067, d. Ἐλεγειοποιὸς, t.1, c.1068, a

Ἐλεγείρω, ib.b. Vide & Ἐλεθαίνομαι infrà.

Ἐλεγῖνοι, Elegini: pisces quidam ex genere τῶν ἀγελαίων, apud Aristot. Hist. anim. l.9.

Ἐλεγκτικὸς, t.1, c.1175, e. Ἐλεγκτικῶς, ib.

Ἐλεγκτὸς, ib.c. Ἐλεγμὸς, ib.

Ἔλεγξις, ib. Ἔλεγος, t.1, c.1067, b D

Ἐλεγχείη, t.1, c.1176, h. Ἐλεγχὴς, ib.g

Ἐλέγχιστος, ib.h. Ἐλέγχομαι, t.1, c.1175, a

Ἔλεγχος, Argumentum, &c. t.1, c.1176, a. Ἔλεγχος, Criminatio, &c. ibid.e. Ἔλεγχος, ὁ, Dedecus, &c. ibid.f. Ἔλεγχος, τὸ, ib.g.

Ἐλέγχω, t.1, c.1174, d

Ἐλεδανὸς, Suidæ ὁ δεσμὸς, Vinculum. quod infrà gemino λ.

Ἐλεδώνη, ης, ἡ, Eledona: species est polypi, vnam habẽs κοτυληδόνα & septem pedes, vt idem Suidas ex Æliano tradit: addens, pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἐεδώνην, παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, id est ἐσθίειν, dicẽte & Hesiodo quòd ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. Idem tradit Etymol. Sed & Athen. lib.7, E ex Aristotele & Speusippo refert ἐλεδώνην esse polypi speciem. Vbi nota δασύνεσθαι, at ψιλοῦσθαι apud Etymologum & Suid. apud quem vulg. editiones habent etiam ἐλεδόνη, per ο̄ μικρόν: sed perperam. nam & vetus & manuscriptũ exemplar Suidæ atque Etymologi per ω̄ scribunt.

Ἐλέειν, Ionicè pro ἑλεῖν: ab αἱρέω seu ἕλω. Hesiod. ἵππους ἑλέειν, id est λαβεῖν, Cepisse. F

Ἐλεεινολογέω, t.1, c.1177, b. Ἐλεεινολογία, ib.

Ἐλεεινὸς, ib. Ἐλεεινῶς, ib.

Ἐλεέω, ib.d. Ἐλεημοσύνη, ib.e

Ἐλεήμων, ib.d

Ἐλέηρεν, aor.1 act. ab ἐλεαίρω. Ἐλεητὺς, t.1, c.1177, f

Ἐλεθαινομένη, Hesych. exponit ἀκολασταίνουσα, Lasciuiẽs, Incontinentius & petulantius sese gerens. quo significatu suprà ἐλεγαίνειν. Etymol. enim quum ἐλεγαίνειν esse dixisset τὸ παραφρονεῖν, subiungit, veterum quosdam ita vocasse τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. Idémque tradit & lex. G meum vet. Quibus addunt, quũ Nelei filia, alio nomine Πηρὼ dicta, Ἐλεγηὶς seu Ἐλεγηῒς (illo enim modo lex. meũ vet. habet, hoc Etym.) nominaretur παρὰ τοῦτο τὸ ἐλεγαίνειν, τὸ ἀκολασταίνειν, neminem ex Atheniẽsibus eam voluisse ducere. A superiore autem ἐλεγαίνειν, quod est παραφρονεῖν, quosdã putare denominatum τὸ ἐλεγεῖον μέτρον, quoniam Theocles Naxius siue Eretriensis primus αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς. Cuius rei Suid. quoque meminit: sed apud eum scriptũ est ἐλεγείρειν pro ἐλεγαίνειν: in manuscripto cod. vetere ἐλεγείνειν.

Ἐλέα, siue Ἕλα, dicitur ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, teste Hesychio. id est H Solis splendor. quæ & ἕλη siue εἵλη. Sed addit, ἢ πόμα, ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον, καὶ εἶδός τι μέλους. Præterea sic nominari tradit Iunonem in Cypro, & Dianam apud Messenios: forsitan quòd eorum fana essent ἐν ἕλεσιν extructa, acsi

palustres diceres. Vide Ἕλειος.

Ἐλέας, auis apud Callimach. quam Aristophanis schol. putat esse eandem cum ea quæ ab Aristoph. ἐλεᾶς dicitur. Ἐλειὸς quoque ab Hesychio esse dicitur εἶδος ἱέρακος, species accipitris: forsitan quoniam est ἐλειονόμος.

Ἐλειβάτης, Qui per paludes graditur, Qui paludes peruadit. vnde ἐλειβάται Suidæ οἱ ἐν τῷ ἕλει βαίνοντες.

Ἐλείη, Hesychio ἀγρία νόσος, Ferus morbus.

Ἐλειθερεῖ, idem exp. εὐδία, Apricæ: afferens & ἐλειθερεῖς pro ἐν ἡλίῳ τεθέρμοι ἢ θερμοί. Suprà εἰληθερεῖς.

Ἑλεῖν, infin. aor.2 act. à them. αἱρέω seu ἕλω.

Ἐλεινύειν, Hesychio στραπύεσθαι. De quo vide in Ἐλιννύω.

Ἐλειογενὲς, eidem H. est ὄρυζα, Oryza: procul dubio quoniã in palustribus locis nascitur, vt videbis in Ἑλώδης.

Ἐλειόνομος, Qui in paludibus seu locis palustribus pascitur. Suid. Apud Apollon. Argon. libro 2, paroxytonως, Νύμφαι ἐλειονόμοι, Nymphæ degentes in paludibus, Palustres: αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι.

Ἐλειόσελζον, Hesychio est κύπειρος, Cyperus: forsan quia in paludibus radices agit. est enim cyperus ex iuncorum genere, qui palustres sunt.

Ἕλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Palustris. id est In paludibus nascens vel degens. vt ἕλειος ἀσπάραγος apud Dioscoridem libro 2, Asparagus palustris, Asparagus qui in paludibus prouenit: ad differentiam τοῦ ὀρείου καὶ κηπευτοῦ. Sic Theophr. Hist. plant. l.4, cap.9, dicit τὸ σέλινον τὸ ἕλειον, apium palustre: quod vna voce comp. ἐλειοσέλινον dicitur. Et apud Aristot. ἕλειος βάτραχος, Rana palustris, Rana degens in paludibus: vt & ἕλειος ὄρνις apud Suidam, apud quem & ἕλειος ᾠδή. Rursum apud Aristot. legimus ἕλειος ὁ βίος, Vita palustris, id est In paludibus. Ἕλειος accipitur & pro ἑλώδης, Palustris, id est Paludum modo vliginosus, Paludibus similis. vt Suid. ἐλείας αὐλῶνας dici tradit τὰς ἑλώδεις διώρυχας, seu ἑλώδεις τόπους στενοὺς, loca angusta & palustria.

Ἐλειὸς, Glis, vt interpr. apud Aristot. Hist. animalium libro 8, c.17, vbi ait, φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλειὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι, καὶ γίνεται τότε παχύτατος· καὶ ὁ μῦς ὁ πόντιος ὁ λευκός. Aristarchus apud Hesych. ἐλειοὺς dicit γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας: Callistratus verò ἐλειοὺς esse σκωληκοειδές τι, ᾧ χρῆσθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς: εἶναι δὲ ἐν ταῖς δρυσίν. Quibus verbis subiungit Hesych. οὐκ ἔστι γὰρ ζῶον τετράπουν ὁ ἐλειὸς καλούμενος μῦς ὁ σκιουρός. Vnde coniicere est, quosdam ἐλειοῦ nomine intellexisse sciurum seu sciurgum. Eidẽ lexicographo ἐλειὸς est etiam accipitris species, vt in Ἐλέας quoque annotaui paulo antè.

Ἐλειοσέλινον, Apium palustre: quod Theophr. vocat ἕλειον σέλινον. Diosc. libro 3, cap.75, ἐλειοσέλινον γινόμενον ἐν τοῖς ἐφύδροις τόποις, μεῖζον τοῦ ἡμέρου σελίνου. Meminit eiusdem & Plinius libro 20, c.11. Sed perperam apud Diosc. scriptum ἐλαιοσέλινον. pro quo & ἐλεοσέλινον.

Ἐλειότροφος, idem ac ἐλεόθρεπτος: quod vide.

Ἐλειόχρυσος, plantæ nomen est apud Theophr. Hist. plãt. lib.9, c.21, quam habere dicit ἄνθος χρυσοειδὲς, φύλλον λεπτὸν, ῥίζαν ἐπιπόλαιον καὶ λεπτήν: & εὐδοξεῖν, ἐάν τις τῷ ἄνθει αὐτοῦ στεφανοῦται μύρῳ ῥαίνων ἐκ χρυσίου ἀπύρου. Vnde Plin. lib.21, cap.11, Heliochrysus florem habet auro similem, folium tenue. Hoc coronare se magi, si & vnguenta sumantur ex auro quod apyron vocãt, ad gratiam quoque vitæ gloriámque pertinere arbitrantur. Dioscorides, Nicãd. & Theocr. ἑλίχρυσον appellant. Dioscorides, inquam, lib.4, c.57. vbi tradit ἑλίχρυσον habere κόμην κυκλοτερῆ, χρυσοφαῆ, σκιάδιον περιφερές: à nonnullis vocari χρυσάνθεμον, à quibusdam etiam ἀμάραντον: coronari autem eo deorum simulacra solere. Nicand. in Theriacis, ἑλιχρύσου πολυδευκέος ἄνθην. Theocr. Idyll.1, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. Vbi schol. quoque annotat, ἑλίχρυσον esse plantam cuius flos similis sit croco & veluti χρυσοειδής: seu esse herbam κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. Et apud Suidam, Ἄνθει ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος. Hesych. quoque ἑλιχρύσου meminit. Sed apud eum, Suidam & alios nonnullos, tenui spiritu legitur ἐλίχρυσος.

Ἐλειπασμὸς, dicitur legi alicubi apud Luc. sed perperam. ideóque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, Reliquiæ: alii ἐλλιπασμὸς, Saginatio, à λιπαίνω.

Ἔλεκτο, Ionica seu poetica syncope pro ἐλέλεκτο, seu ἐλέγετο,

Cubabat. Hesiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι.

Ἐλελεῦ, Hesych. esse dicit ἐπιφώνημα πολεμικόν: alii παρασιαφώνησιν παιχνισμοῦ, teste eodem. Itidem Suid. & Aristophanis schol. tradunt ἐλελεῦ seu ἐλελελεῦ esse ἐπίφθεγμα πολεμικόν. nam τοὺς προσιόντας εἰς πόλεμον solitos fuisse τὸ ἐλελεῦ seu ἐλελελεῦ φωνεῖν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. quemadmodū & Achæus Eretrius in suo Philocteta introducit Agamemnonem his verbis adhortantem Græcos, Ἱερὰ βοηθεῖν ἐπὶν ἐγὼ δ' ἡγήσομαι· Προσλαβέτω τις χεῖρα ... λαβὼν· Σάλπιγγα δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω. ... ταχύνειν, ἐλελεῦ. Vbi nota esse incitatiuum ad festinandum: vt & apud Aristoph. in Auibus, Ἐλελελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. Sic sanè & Plutarch. in Theseo quum dixisset in ὀσχοφορίων festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰού, subiungit, ὧν τὸ μὲν, σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι· τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστι. atque adeo dixerat ibidem, Theseum cum suis interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideóque cum fletu & tumultu properantes ascendisse in vrbem. Vnde conijcere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὴν ἐπίστασιν τῆς ἐλεύσεως. Æschylus in Prometh. vincto ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ, teste Hesychio. Locus est pag. 53, meæ edit. vbi Io dicit, Ἐλελελελελεῦ, Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco & schol. annotat esse θρηνῶδες ἐπίφθεγμα. A superiore porro ἐλελεῦ est VERB. Ἐλελίζω, significans Clamo ἐλελεῦ, vt ἀλαλάζω est Clamo alala. Teste enim Demetr. Phalereo Xenophon dixit, ἠλέλιξεν ὁ στρατηγός: τὴν τῆς ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, παραποιήσας ὀνόματι. Idem Xenoph. Anabas. lib. 1, pag. 157, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Ibidem dixerat, ἐπαιάνιζόν τε οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο αὐτοῖς ἰέναι τοῖς πολεμίοις. A posteriore quoque ἐλελεῦ est ἐλελίζεσθαι, significās Deflere cum acclamatione τὸ ἐλελεῦ. Aristoph. Auibus, Χύσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ τοῦ στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι. Vbi schol. quoque exponit θρηνῳδοῦσα, quoniā videlicet τὸ ἐλελεῦ est & ἐπίφθεγμα θρηνῶδες. Alioqui ἐλελίζω habet & aliā significationem, de qua t. 1, c. 1189. f.

Ἐλελίζω, t. 1, c. 1189, f. Vide & in præced. Ἐλελεῦ.

Ἐλελίστροφε, Hesych. affert pro εὔστροφε, ὁλόστροφε.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, t. 3, c. 1165, a

Ἐλελίσφακον, t. 3, c. 1164, g. Ἐλελίσφακος, ib.

Ἐλελίχθω, t. 1, c. 1189, d. Ἐλελίχθημα, ib. f

Ἐλελίχθων, ib.

Ἑλένη, Hesychio λαμπὰς δετή: pro quo suprà ἑλάνη. Pollux verò libro 10, ἑλένην esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, τὰ χεῖλη οἰσύϊνον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς ἑλενηφορίοις: forsitan à Lacæna illa Helena. NAM ET Ἑλένια, teste Hesychio dicebatur ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων, s. in honorem Helenæ. ET Ἑλένιον ab eadem denominata herba quædam, quoniam eam fertur Helena σπεῖραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσι, vt autor est idem Hesychius. At Plinio teste, lib. 21, cap. 10, Helenium è lacrymis Helenæ dicitur natū, & ideo in Helena insula laudatissimum. Est autem frutex humi se spargens dodrantalibus ramulis, folio simili serpyllo. Plura de duplici huius herbæ genere vide apud Diosc. lib. 1, cap. 27 & 28. Apud Etym. scriptum Ἑλένειον: qui & ipse tradit dictam esse propterea quòd ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἑλένης ἀνεφύη, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἱμορροΐδων ἀποθανόντι.

Ἐλενοί, Hesychio sunt κλίματα τὰ τῶν ἀμπέλων. Infrà ἐλινοί.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, vide paulo pòst in Ἐλεός.

Ἐλεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altus & enutritus in paludib⁹, seu Crescēs in paludibus. Hom. in Bœotia, Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. vbi quod ἐλεόθρεπτον σέλινον vocat, Theophr. appellat σέλινον ἕλειον: alii voce cōposita ἐλεοσέλινον: quoniā videlicet φύεται καὶ τρέφεται ἐν τοῖς ἕλεσιν. Notādū porro licet ἕλος aspiretur, hoc tamen ἐλεόθρεπτον peculiari quodam modo ψιλοῦσθαι, vt tradit Eust. Idem significat ἐλεότροφος, nimirum ὁ ἐν ἑλείοις τρεφόμενος, seu πεθαμμένος. apud Athen. l. 7, πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἐλεοτρόφου.

Ἐλεοκόπους, Lysias dixit τοὺς ἕλη κόπτοντας, teste Suida, qui

A hîc παρεμβέβληκε dicit vt in præcedenti ἐλεόθρεπτος. Sed addit, videndum esse ne factum sit hoc nomen παρὰ τὸ ἐλεόν, quod est ξύλινον.

Ἐλεόν, t. 1, c. 1177, b. Vide & in Ἐλεός paulo pòst.

Ἔλεος, ὁ, ib. a. Ἔλεος, τό, ib.

Ἐλεός, οῦ, ὁ, SIVE Ἐλεόν, οῦ, τό, Mensa coquinaria. ἡ μαγειρικὴ τράπεζα, Eustathio & aliis. vt & Poll. l. 6 tradit, quod noua comœdia ἐπικόπανον vocat, idipsum veteribus dictum fuisse ἐλεόν. Idem testatur Athen. lib. 4, nimirum ἐλεὸν esse τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν: in exemplum afferēs

B hunc versum Homeri, Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔθηκε. Cui similis hic Odyss. ξ, Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Aristoph. quoque hoc vocabulo vsus est in eadem significatione: in Equit. Ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν. id est τὸ τραπέζιον, inquit schol. Vbi nota neutrum genus, cuius Poll. quoque meminit, masculini autem Eust. cum Athenæo. Hesych. annotat, quosdam δεσμεύειν, vt sit τὸ ἐκ λύγων πεπλεγμένον τῶν ἐξ ὄρους (forsan ἕλους scribendum) λαμβανόντων: quosdam ψιλοῦν, dicentes esse mensas ἐκ ἐλαΐνων ξύλων. (Suid. verò ἐλεὸν esse dicit etiam auis spe-

C ciem) VNDE Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, dicitur Mensæ minister. Athen. lib. 4 τοὺς Δηλίους (eos videlicet qui μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις πρὸς τὰς ἱερουργίας) tradit ἐλεοδύτας vocatos fuisse, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις. vt quū Amphictyonica lege iubentur ὕδωρ παρέχειν οἱ ἐλεοδύται. i. οἱ τραπεζοποιοὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι διάκονοι.

Ἐλεοσέλινον, ου, τό, dicitur τὸ ἕλειον σέλινον, quod Hom. ἐλεόθρεπτον nominat, ex eo quod in paludibus crescat, vt ὀρεοσέλινον ideo quod in montibus. Plin. lib. 19, initio cap. 8, de a-

D pio, Id enim quod sponte in humidis nascitur, eleoselinum vocatur, vno folio, nec hirsutum. rursum in siccis hipposelinū, pluribus foliis, simile eleoselino. Tertium est oreoselinum. Perperam apud Diosc. l. 3, c. 75, scriptum ἐλαιοσέλινον.

Ἐλεοῦν, veteribus dicebatur τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπόν, vt est apud Pollucem lib. 7. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἐλαιοῦν, quod Latini ad verbum dicunt Oleare.

Ἑλέπολις, t. 3. c. 471, c

E Ἑλέπτολις, poeticè pro ἑλέπολις, Vrbis seu vrbium captrix & vastatrix. Ex Euripide affertur ἑλέπτολις Ἰλίου Ἰφιγένεια, pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata victima.

Ἐλέρρα ἔργα, Suidæ φόνια, χαλεπά, κακά. Infrà Ἔλλερα.

Ἑλέσθαι, Capere seu Capessere: ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἐλεατίδας, sunt qui interpretentur τοὺς συμφύτους τόπους: alii τοὺς ἑλώδεις, teste Etymol. qui rectius accipi eo nomine tradit τοὺς λεπτώδεις, παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ

F ὑπὸ τῶν κυμάτων. In exemplum autem affert hoc hemistichium, Πεισά τε προλιπὼν καὶ ἐλεατίδας.

Ἐλετός, t. 1, c. 186, f

Ἐλευθέρια, τά, interpretantur Libertatis solennia, in hoc loco Plauti ex Persa, Basilicè agito eleutheria.

Ἐλευθερία, t. 1, c. 1178, e. Ἐλευθεριάζω, ib.

Ἐλευθεριαστικῶς, ib. Ἐλευθερικός, ib. f

Ἐλευθεριώτατος, ib. Ἐλευθέριος, ib.

Ἐλευθεριότης, ibid. g. & 1882, c. ob.

Ἐλευθερίως, t. 1, c. 1178, g. Ἐλευθερόπαις, t. 3, c. 13, g

Ἐλευθεροπροσώπιον, t. 3, c. 240, f

G Ἐλευθεροπρεπής, t. 1, c. 1177, h. & t. 3, c. 538, g

Ἐλευθεροπρεπῶς, t. 1, c. 1178, a. & t. 3, c. 538, g

Ἐλεύθερος, t. 1, c. 1177, f. Ἐλευθεροστομέω, t. 3, c. 1044, c.

Ἐλευθεροστομία, ib. Ἐλευθερόστομος, ib.

Ἐλευθερόω, t. 1, c. 1178, d. Ἐλευθέρως, ib. c

Ἐλευθέρωσις, ib. d. Ἐλευθερωτής, ib.

Ἐλεύθω, ib. h. Ἐλευ..., t. 1, c. 1179, f

Ἐλεύσεαι, Hesych. esse dicit τὴν βρυωνίαν, Bryoniam.

Ἐλευσίν, SIVE Ἐλευσίς, ῖνος, Eleusin siue Eleusis: vicus

H quidā seu δῆμος Atticus, διὰ τῆς Δημήτρος ἔλευσιν denominatus, quoniam ἐκεῖ ἐλθοῦσα εὗρε τὴν κόρην. Etym. INDE Ἐλευσίνιος dicitur qui inde oriundus est, Eleusinius. Apud eosdem erat Δήμητρος καὶ κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν, Fanum Cereris & Proserpinæ Eleusiniæ: quia sanctè ibi colebātur. VNDE ET Ἐλευσίνια dicebantur Sacra quædam arcana quæ ibi magnis cæremoniis

ab Atheniensibus celebrabantur. Ab iisdem est nomen possess.gen. MASC. Ἐλευσινιακός, & FOEM. Ἐλευσινιάς, Eleusiniaca, Ad Eleusinios pertinens. Præterea ab Eleusine sunt aduerbia LOCALIA Ἐλευσινάδε, Ἐλευσίνισι, Ἐλευσινόθεν: apud Steph. A

Ἐλευσις, t.1, c.1179, b. Ἐλευσεῖον, Eundum.

Ἐλεφαίρω, Decipio, Damno vel iniuria afficio. Hesych. enim ἐλεφαίροντα exp. ἐξαπατῶντα, βλάπτοντα, ἀδικοῦντα. Eādem significationem, actiuam nimirum, habet vox pass. & media. Hom. Odyss. τ, Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες: de insomniis quæ per elephantinas portas B exierint: at de iis quæ per corneas egressa fuerint, dicit, Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. Vbi nota opposita sibi esse ἐλεφαίρεσθαι & ἔτυμα κραίνειν, Decipere, seu Spe frustrari, & Verè in effectum producere seu facere vt vera sint. Hesiodus pro Nocere seu Lædere vsurpauit in Theogon. dicens, Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης: de Nemeæo leone, quē Iuno θρέψασα Γουνοῖσι κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις. qua ex voce patet ἐλεφαίρειν & πημαίνειν idē esse. vt Hesychius quoque rursum ἐλεφηράμενος exp. nō C solùm διαψευσάμενος, sed etiam βλάψας.

Ἐλεφαντηγός, t.1, c.1179, h. Ἐλεφαντάρχης, ib.

Ἐλεφανταρχία, t.1, c.1180, a. Ἐλεφάντειος, ib.b

Ἐλεφαντίασις, ib. Ἐλεφαντιασμός, ib.c

Ἐλεφαντιάω, ib.b. Ἐλεφάντινος, ib.a

Ἐλεφαντιστής, ib.b. Ἐλεφαντόδετος, ib.a

Ἐλεφαντόκωπον, ib. Ἐλεφαντόκωπος, t.2, c.538, e

Ἐλεφαντόπους, t.1, c.1180, a. Ἐλέφας, t.1, c.1179, g

Ἐλεών, Hesychio est Frutex: item Serpens quem aliqui σκυτάλην appellant: necnon vrbs Bœotiæ.

D

Ἐλεώτερον, idem affert pro ἐλεεινότερον, Miserabilius.

Ἐλέωτεις, apud Athenæum lib.7, numeratur inter pisces Niloos.

Ἕλη, t.1, c.1180, c. Ἐλήγνεις, t.1, c.1181, b

Ἐληθερέω, t.1, c.1180, d. Ἐληθερής, ib.

Ἔλημμα, τὸ, Defectus. v.l. perperam, pro ἔλλειμμα.

Ἐλήφθην, t.2, c.556, a

Ἐλθετῶς, Salaminios dicere pro ἐλθέ, autor Hesych.

Ἐλιβότρυς, eidem est Vitis quædam nigra.

Ἔλιγγες, seu Ἴλιγγες, t.1, c.1188, b E

Ἕλιγμα, t.1, c.1184, f. Ἐλιγματώδης, ib.

Ἐλιγμός, ib.

Ἐλιχρόν, Hesychio ὑγρόν, Liquidum, Humidum.

Ἑλίκη, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ πλέκεσθαι. tortilis enim est & plexilis. Theophrast. Hist. plant. lib.3, cap.13, sub finem, καλοῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐκ ἰτέαν, ἀλλὰ ἑλίκην, τὸ δένδρον: de salice loquens. Ἑλίκη autem dicitur Septentrio seu Vrsa maior: vt κυνόσουρα, Vrsa minor. Aratus, de vrsa vtraque loquens, Οἱ τὴν μὲν, κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι· Τὴν δ' ἑτέρην, ἑλίκην. ἑλίκῃ γέ μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται F ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν· Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Vnde Ouid. Fast. lib.3, Esse duas arctos, quarum Cynosura petatur Sidoniis, Helicen Graia carina notet. Et Festus Auien. Nanque Helice Graios, Tyrios Cynosura per altum Parua regit. At πῶς ἀντιπαθεῖ μαγνήτης τῷ τῆς ἑλίκης ἄστρῳ, vide apud Georg. Pachym. in προλεγομένοις εἰς φιλοσοφίαν. Procul dubio verò & hæc ἑλίκη dicitur παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον ἤτοι ἄξονα: vtpote quæ περὶ αὐτὸν μείζονι περιστρέφεται στροφάλιγγι, G & maiore axem circumuertitur orbe. Est Ἑλίκη & Achaicæ vrbis nomen.

Ἑλικηδόν, t.1, c.1187, f

Ἑλικηδών, Hesychio κυκλοειδὴς συστροφή.

Ἑλικίαι κεραυνοί, t.3, c.858, b. Ἑλικίας, t.1, c.1187, f

Ἑλικοβλέφαρος, ib.g. Ἑλικοειδής, ib.e

Ἑλικοειδῶς, ib. Ἑλικόεις, t.1, c.1188, f

Ἑλικοκέρατος, t.1, c.1187, h

Ἑλικός, ib.f. ‖Ἑλικοί, Hesychio οἱ ἀσφόδελοι.

Ἑλικτήρ, t.1, c.1185, c. Ἑλικτός, t.1, c.1184, g

Ἑλίκτρον, Hesychio est ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν, filum quod manu è colo ducitur fusóque tortum & circumactum in terram defertur. nimirum παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι, quoniam netur fuso torto ac circumacto manu. At Ἑλικὼν, ῶνος, fuit instrumentū H

A musicum ἐννεάχορδον, vt in Musicis tradit Ptolemæus, & Proclus apud Hesiodum: à quo propterea τὰς μούσας dici ἑλικωνιάδας existimant nonnulli, quòd hoc instrumento musico gaudeant. Sed iis potius assentiendum qui ab Helicone monte denominatas Ἑλικωνιάδας tradunt, vt Parnassides à Parnasso, Olympiades ab Olympo, Libethrides à Libethro, Pimplæas seu Pimpliades à Pimpla. Inde & Ἑλικώνια dicuntur μουσεῖα, teste Hesychio.

Ἑλικῶπις, t.1, c.1188, a

B Ἑλικώπῳ, Hesychius exp. εὐοφθάλμῳ, Pulchros habenti oculos. Sonat potius Volubiles habenti oculos.

Ἑλίκωψ, t.1, c.1187, h. & t.2, c.1292, e

Ἐλινεύω, vide paulo pòst in Ἐλιννύω, sub finem.

Ἐλίνη, à Laconibus dicitur ἡ μελίνη. Hesych.

Ἐλινιῶ, in manuscripto Suidæ cod. expositum ὑμνῶ: pro quo vulg. editiones habent ἐλλινιῶ, duplici λ. Vide & Ἔλινος.

Ἐλιννύειν, Hesychio est ὀκνεῖν, λήγειν, ἀναπαύεσθαι, σχολάζειν, διατρίβειν, Pigrari, Cessare, Quiescere, Otiari, Tempus terere: Suidæ itidem ἡσυχάζειν, βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, Quie- C scere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplici ν, hic simplici scriptum habet: afferens hæc eius exempla. Herodot. διέβη δ' ὁ στρατὸς ζ' ἡμέρῃσι καὶ ζ' εὐφρόνῃσιν, ἐλινύσας οὐδένα χρόνον. Arrianus, αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδὲν ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. Et rursum, ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιὰν, μηδέν τι ἐλιννύσας. id est χρονίσας. Quibus & hæc subiungit, ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐᾶσαι. Et rursum, μή ποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν διαρρυῇ ὁ καιρός. (Vbi nota cum eo copulata esse βλακεύειν & μέλλειν) Affert & hunc ex Epi- D gramm. locum, εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος. Plutarch. quoque hoc verbo in Numa vsus est pro Quiescere, Cessare, Desinere: ἐλιννύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. vt apud Theocr. quoque Idyll.10, ἐλινύσαι δ' τὸ καῦμα, schol. exponit ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας: subaudito κατά. Galenus etiam apud Hippocr. tradit ἐλιννύειν Ionibus significare ἡσυχάζειν, ἡσυχίαν ἄγειν, ἀργεῖν: cui Hippocr. opponit γυμνάζεσθαι. ‖Verùm & transitiuè accipitur pro Sedo, Cessare facio. Affert enim Suidas, καὶ πότμον ἐλινύσειεν pro τὴν δυστυχίαν παύσειεν. ‖Rursum Hesychius ἐλιννύειν exponit etiam στρα- E τεύεσθαι: vt ἐλεινύειν quoque expositum στρατεύεσθαι legitur apud eūdem. Sed omnino puto pro eo scribendū esse στραγγεύεσθαι: (quod & ipsum significat non modò Torqueri seu Angi, sed etiam Hæsitare & cunctari) præsertim quum apud Suid. reperiā, Ἐλινεύειν, (pro quo manuscriptum exemplar habet ἐλινύειν) στραγγεύειν.

Ἔλινος, Ramus. Nicand. Alex. v.180, ὀπώρην ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. Ibi.n. schol. exp. τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι.

F Ἔλινος, teste Athen. l.14, ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργούντων: vnde forsitan est ἐλινιῶ quod Suid. exp. ὑμνῶ.

Ἐλινύω, vide in Ἐλιννύω paulo antè.

Ἕλιξ, t.1, c.1186, b. Ἕλιξ, adiect. t.1, c.1187, c

Ἑλιξόκερως, ib.f. Ἑλισκότωσις, t.1, c.1188, e

Ἑλισμοὶ τοῦ λαβυρίνθου, ex Plut. Thes. affertur pro ἑλιγμοί.

Ἑλίσσω, t.1, c.1184, d. & 1188, b. Ἑλίττω, t.1, c.1184, d

Ἑλίχρυσος, siue Ἑλίχρυσος, vide suprà in Ἐλειόχρυσος.

Ἕλκανα, Hesychio sunt τραύματα, Vulnera: afferenti & Ἑλκανῶσα pro ἑλκομένη siue ἑλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός.

Ἑλκεσίπεπλος, t.1, c.1190, g. Ἑλκεχίτων, ib.

G Ἑλκέω, t.1, c.1195, e. Ἑλκηδόν, ib.f

Ἑλκηθμός, ib.

Ἕλκηθρον, ου, τὸ, quidam interpr. Traha, alii Buris, in hoc loco Theophrasti Hist. plantarum libro 5, cap.8, de buxo, εἰς ἄξονάς τε ταῖς ἁμάξαις, καὶ εἰς ἕλκηθρα τοῖς ἀρότροις.

Ἑλκηΐς, Hesychio ἡ λιθάργυρος.

Ἕλκομαι, t.1, c.1190, b. Ἑλκόομαι, t.1, c.1197, a

Ἑλκοποιέω, t.1, c.1196, h

Ἑλκοποιὸν, Hesychio κανθαρίς: procul dubio quia caustica vi prædita est & exulcerat, teste Plin.

H Ἕλκος, t.1, c.1196, g. & t.4, c.253, c. ob.

Ἑλκόω, t.1, c.1197, a. Ἑλκτικός, t.1, c.1190, e

Ἑλκτός, ibid.

Ἑλκύδριον, t.1, c.1197, b. Reperitur ET Ἑλκύδιον, sine ρ, vt apud Plutarchum in Quæst. Græcan. ἐκ τοῦ τυχόντος

ἑλκυδίου νοσήσας. Sed hic exemplarium fides suspecta esse queat. ‖ Rursum Ἑλκύδριον Etymolog. annotat dici τὸν κάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Sic haustrum ab hauriendo. A

Ἑλκυθμὸς quoque affertur pro Tractio, Laceratio: seu Vis, Violentia. sed sine exemplo. Scribitur enim potius ἑλκηθμός.

Ἑλκυσμὸς, t.1, c.1196, b. Ἕλκυσμα, ib.a

Ἑλκυστήρ, ib. Ἑλκυστάζω, ib.d

Ἑλκυστὸς, ib.c. Ἑλκυστικὸς, ib.b

Ἑλκυστίνδα, ib.c

Ἕλκυσω, Hesych. exp. λείω. Sonat potius Tracto, Tractili. B

Ἑλκύω, t.1, c.1195, f. Ἕλκω, t.1, c.1189, g

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vlcerosus.

Ἕλκωμα, t.1, c.1197, a. Ἑλκωματικὸς, ib.

Ἕλκωσις, ib. Ἑλκωτικὸς, ib.

Ἕλλα, Hesychio teste Laconibus est καθέδρα, Sella: & Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ.

Ἐλλαμβάνω, seu Ἐλλαμβάνομαι, Apprehendo: seu Arripiens & apprehendens inhæreo, Complector. Dioscor. lib.4, cap.184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις φυτοῖς ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, quos prope se nacta sit frutices, suis clauiculis complectitur. Et cap. sequente, de vite nigra, ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι. Cap. 182, de clematide dicit, περιελίσσεται τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. Ab eodem ἐλλαμβάνεσθαι est Ionicum fut. med. ἐλλάμψεσθαι, apud Herodot. περὶ δή τοι καὶ ἵππῳ ἐλλάμψεσθαι αὐτὸς, Quo & ipse Cyrus oppressum & cōprehēsum se iri verebatur: de equitatu Crœsi. Ionicum est pro ἐλλήψεσθαι, vt alibi καταλαμφθεὶς pro καταληφθείς. Camer. esse ait à them. λάμπτεσθαι, quod Ionibus significet ἀποδέχεσθαι, Accipere. C D

Ἐλλάμπομαι, t.2, c.589, f. Ἐλλαμπρύνομαι, t.2, c.595, e

Ἐλλαμπτικῶς, Illuminatiuè. Ἐλλάμπω, t.2, c.589, f

Ἐλλάμψεσθαι, vide in Ἐλλαμβάνω.

Ἔλλαμψις, t.2, c.590, b

Ἑλλανικὸς, οῦ, ὁ, Græcanicus seu Græcus: pro Ἑλληνικός. VT ET Ἑλλανὶς χθὼν apud Soph. in Aiace pro Ἑλληνὶς, Terra Græcanica seu Græca. Alioqui Ἑλλανικὸς est & nomen proprium.

Ἑλλανοδίκαι, t.1, c.1008, g. Ἑλλανοδικέω, ib.h

Ἑλλανοδικοαῦτης, ib.

Ἑλλὰς, άδος, ἡ, adiectiuè interdū ponitur pro Ἑλληνικὴ seu Ἑλλανικὴ, Græcanica, Græca. vt quum dicunt Ἑλλάδα φωνὴν: & Ἑλλὰς γυνή. Sic Ἑλλὰς χώρα apud Herodot. libro 1. Interdum substantiuè pro Ἑλλὰς γῆ seu χώρα, vt Latinis quoque Græcia. veluti quum dicunt ἐν τῇ Ἑλλάδι: & Μεγάλη Ἑλλὰς, Magna Græcia. Pindarus verò apud Athenæum Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat Athenas, vt alius quidam Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης. Præterea Ἑλλὰς nomen vrbis est apud Hom. A priore EST Ἑλλαδικὸς, Græcanicus, apud Steph.

Ἐλλάσαι, Hesychio est συγκλεῖσαι, κωλύσαι.

Ἔλλαχον, poetico diplasiasmo pro ἔλαχον, à λαγχάνω.

Ἐλλεβοριᾷν, Ἐλλεβορίζειν, Ἐλλεβορίνη, Ἐλλεβορισμὸς, Ἐλλεβορίτης, vide in sequ. Ἐλλέβορος.

Ἐλλέβορος, siue Ἐλέβορος, (quæ scriptura verior est si verum sit etymon quod Etymol. affert, dici παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, quod esu perimat: vtpote θανάσιμον φάρμακον) Elleborus siue Helleborus: herba vi purgatoria & sternutamentorum excitatoria celebris, Latinis Veratrum dicta: de cuius duplici genere vide Dioscoridem libro 4, cap.150, & 151: Theophr. Hist. plant. lib.9, cap.11: Plin. l.25, c.5. Notandum verò, quum simpliciter dicunt & sine adiectione, aliquem ἐλλέβορον εἰληφέναι, intelligendum esse τὸν λευκόν. hunc enim ἁπλῶς appellare ἐλλέβορον consueuerunt, τὸν μέλανα autem μετὰ προσθήκης, teste Galeno. Hippocr. plur. numero dicit etiam τοὺς ἐλλεβόρους: vt & Virgil. Helleborósque graues. Plin. cum Plauto & Helleborū dicit neutro genere. vt quum scribit, Efficacius helleborum ad vomitiones & ad bilem nigrā extrahendam. Porro INDE Ἐλλεβορίτης οἶνος, dicitur Vinum helleboro conditum: apud Diosc. lib.5, cap.82. Plin. lib.14, cap.16, Sic & elleboriten fieri ex veratro nigro Cato docet. ITEM Ἐλλεβορίνη, ης, ἡ, dicitur à quibusdam frutex quidam paruulus, foliis minutissimis, vtilis potu contra venena lethalia: alio nomine dictus ἐπιπακτὶς, teste Dioscoride lib.4, c.109, & Plin. lib.29, cap.9. Inde & VERB. Ἐλλεβοριάω, ῶ, Helleborum desidero. seu Helleborū mihi opus est, vt Plaut. loquitur. Affert enim Suidas & Etymolog. ex Callia ἐλλεβοριᾷν pro ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. (At Helleborosus sum apud Plautum interpr. Plus hellebori sumpsi quàm par fuit) Est inde & aliud VERBVM, Ἐλλεβορίζω videlicet, significans, teste eodem Suida, δι' ἐλλεβόρου καθαίρω, Helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgare qui sanæ mentis non essent. Demosth. Pro corona, τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Plut. Alex. Παυσανίᾳ τῷ ἰατρῷ, βουλομένῳ τὸν Κρατερὸν ἐλλεβορίσαι. VNDE Ἐλλεβορισμὸς, οῦ, ὁ, Purgatio quæ fit veratro seu elleboro. ‖ Hesychio ἐλλέβορος est non solùm βοτάνη, sed & κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. E F G H A B

Ἐλλεδανὸς, οῦ, ὁ, Vinculum, Restis. funiculus tortilis è vimine aut alia re quo stringuntur mergites & manipuli. Hom. Iliad. σ, Ἄλλα δ' (intellige δράγματα) ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Sic Hesiod. Asp. de messoribus, Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπίπλεον ἀλωήν. quod exp. δεσμοῖς. Apud Hesychium legitur etiam Ἐλλεδαμοὶ, expositum δεσμοὶ, σχοῖνοι: sed vereor ne mendosa sit ea scriptura. Dicitur παρὰ τὸ εἴλειν siue ἕλειν, quod idem exp. ἴλλειν, κατέχειν. C

Ἔλλειμμα, t.2, c.669, f

Ἐλλειπὴς quoque affertur pro Defectus, Mancus, Egēs: sed scribendum esse sine diphthōgo per simplex ι ἐλλιπὴς, tradit Suid.

Ἐλλείπομαι, t.2, c.669, f

Ἐλλειπτικῶς dici quid, t.1, c.1659, f D

Ἐλλείπω, Relinquo, &c. t.2, c.669, b. Ἐλλείπω, Deficior, &c. ibid. d

Ἐλλείχω, t.2, c.673, a. Ἔλλειψις, t.2, c.669, h

Ἔλλερα, Eust. tradit κατὰ διάλεκτον dici τὰ κακὰ, vnde Βελλεροφόντην nominatum quasi ἐλλεροφόντην, ἤτοι φονέα κακίας: Hesychio sunt ἐχθρὰ, πολέμια, ἄδικα. In lex. meo veteri ἔλλερα legitur, expositum βλέφαρα, subiungitúrque, ὅμοιά τινα ὄντα, τὰ ὁμοιῶντα καὶ ἔρρειν ποιοῦντα. vnde suspicari quis possit pro βλέφαρα esse reponēdum βλαβερά.

Ἔλλεχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, Quæ omnium in ore sunt & in omnium sermone versantur, Vulgata. Herodot. lib.1. E

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen: filius Deucalionis. Ab hoc, ceu generis autore, Ἕλλην dicitur Græcus. Plin. lib.4, cap.7, Eadem Pelasgicum Argos, Hellas: eadē Thessalia, & Dryopis, semper à regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, à quo Græcia: ibi Hellen, à quo Hellenes. Hos eosdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas & Hellenas & Achæos. Ex his Phthiotæ appellantur Dorida incolentes. Plura vide apud Herodot. libro 1, & Pausaniam. Athen. lib.14, dicit τρία γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας. Plut. verò τοὺς Ἕλληνας πάντας ὁμαλῶς fuisse olim appellatos Ἀργείους, Argiuos: & Thuc. schol. p.147, Ἕλληνας à Thucyd. dici τοὺς περὶ τὰ Φάρσαλα, qui peculiari nomine Ἀχαιοὶ vocentur. sicut vicissim speciali nomine Argiuos, Argolicos, Achiuos, Pelasgos, scimus dici, à poetis præsertim, omnes in genere Græcos: synecdochicῶs posita parte pro toto, & veluti specie pro genere. INDE Ἑλληνοδίκαι, οἱ, Græcorum iudices: seu Græcorum præsides in causis diiudicandis & componendis: apud Herodotum lib.1. Alii Ἑλλανοδίκας vocant, vt suprà docui. ITEM Ἑλληνόπολις, Vrbs Græcorum. id est Vrbs è Græcis conflata ciuibus, conditore Attalo. Is enim eam ædificasse fertur ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγὼν, vt ex Apollodoro affert Etymologus. NECNON Ἑλληνοταμίαι, Quæstores Græciæ, seu Ærarii Græcanici præfecti. Ἑλληνοταμίαι, teste Poll. lib.8, dicti fuerunt οἱ τοὺς φόρους ἐκλέγοντες, καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τὰ παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσπρεσβεύοντες, καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἐφορῶντες: vt Thuc. quoq; schol. ἑλληνοταμίας dictos fuisse τοὺς δεχομένους τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ φυλάσσοντας αὐτούς. & Suid. τοὺς τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντας, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ ἀπετίθεντο. Plura vide apud eundem, & apud Thuc. lib.1, pag.31, & 32. Præterea F G H

ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων DERIV. Ἑλλήνιος ET Ἑλληνικὸς, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ἑλλήνια τέκνα διδάξῃ, Græcanicam prolem. id est Græcos. Herodot. lib. 2, Ἑλλήνιον τέμενος, Lucus vel fanum Græcanicum. Apud Suid. & per diphthōgum Ἑλλήνειος στρατὸς, & Ἑλλήνειος γλῶσσα, Græcus exercitus, Græcanica lingua. Frequentior vsus est posterioris Ἑλληνικός. vt Ἑλληνικὴ παιδεία apud Lucianum, Græcanicæ seu Græcæ literæ. Sic Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὰ ὀνόματα, Ἑλληνικὸν δόρυ, Ἑλληνικὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικὴ ἤπειρος. & apud medicos Ἑλληνικὸς κύαμος, Faba Græca: ad differentiam Ægyptiæ. Dicunt etiam τὸ Ἑλληνικὸν, subaudito substantiuo ἔθνος, aut simili, Græca gens, Græci: vt τὸ Αἰτωλικὸν, Ætolica gens, Ætoli. Et ADVERBIALITER Ἑλληνικῶς, Græcanicè, Græcè, More Græcorum. vel etiam Ita vt Græcos decet. Nā Ἑλληνικὸν dicitur aliquando Quod Græcos decet, Quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. Plutarch. De aud. poem. Ἑλληνικὸν οὖν καὶ ἀστεῖον, ἡ προνοία· βαρβαρικὸν δὲ καὶ φαῦλον, ἡ θρασύτης. Ex eiusdem Numa affertur Ἑλληνικώτερος Νομᾶς, pro Prudentior & humanior. nam aliquando Ἑλληνικοὶ dicūtur qui imbuti sunt C literis vel moribus Græcis, vel eorum studiosi. Quin Hesychio ac Suida teste Ἕλληνες dicuntur οἱ φρόνιμοι ἤτοι σοφοί. Est porro & aliud nomen possessiuum ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, sed fœminini tantùm GENERIS, Ἑλληνὶς videlicet, idem significans quod Ἑλληνική. Nā vt Xen. dicit Ἑλληνικαῖς πόλεσιν, ita Thucyd. Ἑλληνίδες πόλεις, Græcæ seu Græcanicæ vrbes. Ab iisdem est VERBVM Ἑλληνίζω, significans Græcos sequor seu imitor, Græcū refero, Græcus sum. In qua significatione adiunctum sibi habet datiuum veluti instrumentalem eius rei qua D quis Græcum imitatur seu refert, vel qua quis Græcus est. Æschin. in Ctesiphontem, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, Voce tantùm Græcum referens, Voce tantùm Græcus. id est lingua. Socrat. in Hist. Eccles. αἱ τῶν βιβλίων τούτων ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μὲν τῇ φωνῇ, τοῖς δὲ δόγμασιν Ἑλληνίζουσιν. id est Ἑλληνικαί εἰσι, seu τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦσι, Cum Græcis faciunt, Græcis fauent, Græcos sequuntur seu imitantur. Nota autem à theologis eius temporis Ἕλληνας vocatos fuisse τοὺς ἐθνικοὺς, Ethnicos, quos vocabant etiam τοὺς ἔξωθεν, & τοὺς E ἔξω τῆς ἀληθείας: opponentes eis τοὺς ἡμετέρους, id est τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς Χριστιανοὺς, seu τοὺς εὐαγγελικούς: quoniam videlicet Græci suis superstitionibus dediti erant, & à Christiana religione alieni. Socrat. Hist. Eccles. libro 3, Ἑλληνικὴν τὴν θρησκείαν. Sic Sozomenus dicit νόμος Ἑλληνικὸς, Ritus Græcanicus pro Ethnicus. Necnon & Ἑλληνισμὸς dicitur eodem significatu, vt docebo paulo póst. Thuc. passiuè quoque dixit Ἑλληνίζεσθαι pro Fieri Græcum. vt schol. quoq; eius ἡλληνίσθησαν exponit Ἕλληνες ἐγένοντο, in hoc loco lib. 2, pag. 70, καὶ ἡλληνίσθησαν τὴν νῦν F γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων, tum primùm Græci facti sunt, & linguam Græcanicam qua nunc vtuntur, didicerunt ab Ampraciotis qui cū ipsis habitabant. Inde VERBALE Ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, Imitatio Græcorum. Theologi Græci & Apostolorum posteri Ἑλληνισμὸν vocarunt τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν. id est τὴν ἔξωθεν παιδείαν, seu τοὺς ἔξωθεν λόγους, opponētes eum τῇ εὐαγγελικῇ παιδείᾳ: quia videlicet Græci tum temporis erant ethnici, & à Christiana religio- G ne alieni. Alioqui Ἑλληνισμὸς dicitur etiam ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία, id est Literæ Græcæ, seu Græcus lepos. quia Græci eruditiores & elegantiores fuerunt cæteris gentibus. Synes. epist. 154, ἀνάγκη δὲ αὐτοὺς τὸ τοῦτο σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ὧν οἷς Ἑλληνισμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελλε, καί τινα τῶν ἐκ ποιητικῶν, Græcanicarum literarum & lepôris. Alioqui Ἑλληνισμὸς à grammaticis dicitur Sermo Græcan[illegible] seu Proprietas linguæ Græcæ, Proprietas verborum Græcorum. vt quum Athen. H cum alibi tum l. 9 dicit, Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ Ἑλληνισμοῦ: qualis est Nonii Marcelli compendiosa doctrina De proprietate sermonum. Atque adeo Ἑλληνίζειν dicuntur qui non tantùm Græcè loquuntur, sed etiam qui verè ac propriè loquuntur Græcè. Athen. libro 6, οἱ δ' Ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον, videlicet pro ἀργυρώματα & χρυσώματα. id est Qui Græci sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui propriè & eleganter loqui Græcè student. Præterea à verbo Ἑλληνίζω est aliud VERBALE, Ἑλληνιστὴς videlicet, significans Sectator seu imitator Græcorum, Qui è Græcorum factione est, Æmulus seu studiosus Græcorum. Item ADVERB. Ἑλληνιστὶ, Imitatione seu ad imitationem Græcorum, Ritu & more Græcanico, Græcè. Luc. Ἑλληνιστὶ ἐστάλμενον. Plutarch. τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων πειράσομαι καταριθμήσασθαι.

Ἑλλήνειος, Ἑλληνίζω & Ἑλληνίζομαι, Ἑλληνικὸν, Ἑλληνικὸς, Ἑλληνικῶς, Ἑλλήνιος, Ἑλληνὶς, Ἑλληνισμὸς, Ἑλληνιστὴς, Ἑλληνιστὶ, vide in præced. Ἕλλην: vnà cum compos. Ἑλληνοδίκαι, Ἑλληνόπολις, Ἑλληνοταμίαι.

Ἑλληνύει, Hesychius exponit ἑορτάζει, παύεται, ἀργεῖ. pro quo suprà ἐλιννύει.

Ἔλληξα, poeticè metri causa pro ἔληξα, Cessaui à λήγω.

Ἑλλήσποντος, Hellespontus: id est Ponti seu maris ille tractus in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete, submersa est. est autem ἡ περὶ τῆς Θρᾴκης θάλασσα, vt vult Etymolog. VNDE Ἑλλησπόντιος, Hellespontius: id est Hellesponti accola vel incola: aut [illegible] Hellespontum prouenit. ITEM Ἑλλησποντίας, ὁ, dicitur ventus quidam, quia ab Hellesponto spirat. cuius meminit Aristot. Problem. sect. 26, quæst. 56. Meminit & Herodotus libro 7, pag. 283, vbi τὸν ἀπηλιώτην tradit à Ponti accolis vocari Ἑλλησποντίην. Plinius cæcian ab aliquibus vocari Hellespontian autor est, libro 2, cap. 47.

Ἑλλικτὴρ, apud Suid. in manuscripto etiam cod. dicitur esse εἶδος ἐνωτίου: itidémque ἑλλικτῆρες: sed potius scribendū vnico λ, de quo suprá.

Ἑλλίζων, Hesych. exp. τίλλων, Vellens, Vellicans.

Ἑλλιμενίζω, t. 2, c. 703, d. Ἑλλιμένιον, ib. e

Ἑλλιμενιστὴς, ib. Ἑλλιμνάζω, t. 2, c. 704, e

Ἑλλινίω, vide suprà in Ἑλινύω.

Ἑλλιπὴς, t 2, c. 670, b. Ἑλλιπῶς, ib. c

Ἑλλόβιον, ου, τὸ, Inauris: i. Ornamentum quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Solēt. n. ex ima auriculæ parte suspendere annulos aut gēmas quaspiā ornatus gratia: quæ & ἐνώτια vocant, & specialiori vocabulo ἑλικτῆρας. Luc. in Lexiph. λεῖρόν τινα (potius ληρόν τινα) ἐκπόνεω καὶ ἐλλόβια καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ: verba Chæreæ τοῦ χρυσοτέκτονος. Et apud Suid. Traianus Augari filio dicit, μέμφομαί σοι ὅτι μὴ πρόσθεν ἧκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων· καὶ ἐπὶ τῷδε αὖ ἡδέως τῶν ἐλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀποσπάσαιμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου. τῷ δὲ ἦν ἄμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρυσᾶ ἐνώτια ἐξηρτημένα. Vbi nota ἐνώτια dici quæ antè ἐλλόβια. est enim ὁ λοβὸς pars τοῦ ὠτός.

Ἐλλοβοανθὴς, Florem in siliqua edens, In folliculo florens.

Ἔλλοβος καρπὸς, Fructus qui in folliculis clauditur, Fructus qui siliqua continetur. Theophr. ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος καθάπερ τῶν χεδρόπων, Siliquatur, vt Plin. loquitur.

Ἐλλοβοσπέρματα, τὰ, t. 3, c. 930, f

Ἐλλοβώδη, Quæ sunt ex genere τῶν ἐλλόβων. i. Quæ siliquantur, vt Plin. loquitur. Theophr. Hist. plāt. lib. 8, ἡ γὰρ αὔξησις τῶν μὲν σιτηρῶν, ἀθρόα· τῶν δ' ἐλλοβωδῶν καὶ χεδροπῶν πάντων, κατὰ μέρος.

Ἐλλογεῖν, Imputare, Expensum ferre. v. l.

Ἐλλόγιμος, t. 2, c. 641, g. Ἔλλογος, t. 2, c. 642, b

Ἐλλοπεύω, t. 2, c. 1582, g

Ἐλλοπίδας, Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur, factā παρὰ τοὺς ἔλλους. κοινῶς autem ita vocare τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι. Etym. habet ἐλλόποδας, itidémque lex. meum vet.

Ἐλλοπιεῖς, t. 2, c. 1582, g. Ἐλλοπιεύω, ib. h

Ἐλλοπὶς, Hesychio εὐόφθαλμος, χαροπὴ, Pulchris seu cæsiis prædita oculis. AT Ἐλλοπὼ, idem exp. ἀγαθὴν, Bonā.

Ἐλλὸς, οῦ, ὁ, Hinnulus. Hom. Odyss. τ, κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, Ἀσπαίροντα λάων. Vbi schol. exp. νεογνὸν ἔλαφον, vt Hesych. quoque ἐλλὸς affert pro τὸ ἔκγονον τῆς ἐλάφου, νεογνὸν, ὁ νεβρός: addens etiam ὁ ἐνθαλάττιος, Marinus. Quæ posterior expositio accommodari potest huic Sophoclis loco in Aiace, Ἔφηκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν. Vbi tamen alii malunt ἀφώνοις, mutis. Itidem in hoc ex Titanomachia apud Athenæum initio lib. 7, Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες

χρυσώπιδες, ἰχθύες ἔλλοί.

Ἐλλοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peremptor hinnulorum, Catulorum ceruinorum occisor. Epitheton Dianæ, vt venatricis. Suid. & Etymol.

Ἐλλοχάω, t.2, c.732, b. Ἔλλοψ, t.2, c.1582, c

Ἔλλισιν, pro ἔκλισιν dicere Cretenses, autor Hes.

…νιασμὸς, t.2, c.745, g. Ἐλλύχνιον, ib.e

…τὸν, ib.g. Ἐλλυχνιωτὸς, ib.

…τὸς μοτὸς, t.2, c.978, a. ob.

…em quod ἴλλω seu κατέχω. Vide Ἔλλειν.

…ειν, Humectis infractisque oculis inspectare. v. lex. Sed suspectum. Perperam in iisdem Ἔλλωψ, οπος, Mutus: pro Ἔλλοψ.

Ἐλλωτὶς, Mineruæ cognomentum apud Corinthios: ET Ἐλλώτια, τὰ, Sacra & festum in eius honorem. Vide Etymol. & Hesych.

Ἕλματα, Hesychio ὁμιλήματα, ἐνειλήματα, σανιδώματα.

Ἑλμινθιάω, Ἑλμίνθιον, Ἑλμινθώδης, vide in sequ. Ἕλμινς.

Ἕλμινς, νθος, ἡ, Lumbricus: interaneorum animal: quod quum longissimum aliquando sit, & per omnia intestina extendatur, à similitudine interdum κειρία nominatur & ταινία, quòd fasciam repræsentet. ἀσκαρίδας autē dici tradunt τὰς ἐν τῷ κάτω μάλιστα τοῦ παχέος ἐντέρου μέρει γινομένας ἕλμινθας λεπτάς. Hippocr. De morb. lib.4, περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, de lumbricis latis, vt Cels. loquitur. Dioscor. lib.1, cap.154, ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει: de malicorio, de quo Plinius, Tineas pellit. Idem lib.2, cap.107, de farina triticea cruda, ἕλμινθας στρογγύλας γεννᾶσι. Apud eundem lib.3, cap.93, de melanthio, in Ald. editione legitur, ἐκτινάσσει δὲ καὶ ἕλμινς στρογγύλας. Sed ea scriptura mendi suspicione non caret. Apud Hippocr. verò reperio etiam Ἕλμιγγες, duplici γ, quasi à nom. sing. ἕλμιγξ. Epidem. lib.1, ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμοὶ ὑγρὰ βραχώδεα δῆλα μετ' ἑλμίγγων. (Vbi etiam nota tenuari) Et lib.4, ἐλθούσης ἕλμιγγος ὑποπαχέης. Porro à superiore Ἕλμινς DERIV. Ἑλμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lumbrico similis. Et DIMIN Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, Lumbriculus, Tineola. Hippocr. Epidem. lib.4, βραχέα αἱμώδεα καὶ τι ἑλμίνθιον. Item VERB. Ἑλμινθιάω, ῶ, Lumbricis infestor, Lumbricos patior, Verminor. Aristot. Hist. anim. l.9, ὅταν ἑλμινθιῶσιν.

Ἑλξίνη, ης, ἡ, Helxine: Hesychio teste ἡ περδίκιος βοτάνη. vt & Plin. l.22, c.17, Helxinen (inquit) aliqui perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipuè vescantur: aliqui sideritin, nonnulli parthenium. Quorum posteriorum duorum nominum meminit & Diosc. lib.4, cap.86, & Galen. Simpl. medicam. lib.6. Mox tamen Plin. ibidem, veluti de diuersa herba loquens, ait, Perdiciū siue parthenium (nam sideritis alia est) à nostris herba vrceolaris vocatur, ab aliis astericum, folio similis ocimo, nigrior tantùm, nascens in tegulis parietinisque. Cur autem ἑλξίνη dicatur, ibidem his verbis exprimit, Semina habet in capitibus lappaceis, adhærentia vestibus, vnde & helxinē dictam volunt, attestante & Dioscor. lib.4, cap.86, ἔχειν περὶ τοῖς καυλοῖς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων. A trahendo igitur dicitur, quoniam prætereūtium vestes attrahit. Rursum à Dioscoride lib.4, cap.39, memoratur ἑλξίνη quædam κισσάμπελος cognomine, cuius & ipsius τὰ κλωνία περιπλέκεται ὅπου ἂν τύχοι, ideóque veluti προσέλκει.

Ἕλξις, t.1, c.1190, e

Ἕλομαι, inusit. t.1, c.182, d

Ἑλοίμην, Ἕλοιμι, Ἕλον: aor.2 ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἕλος, εος, τὸ, Palus. Theophr. Hist. plantarum lib.4, cap.9, τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus & lacubus. Hesychio est πηλματώδης καὶ σύμφυτος τόπος: vt Suidæ quoque ὕδατος ἰλὺς ἐπικεχυμένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης ἢ παπύρου ἢ καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑπεραιωρουμένης τοῦ ὕδατος. Rursum ab Hesychio exponitur χεῖλος ποταμοῦ. Est etiam nomen vrbis in agro Laconico, sic denominatæ παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι: cuius incolæ dicuntur Ἕλειοι, Ἑλεάται & Εἵλωτες, facta ectasi seu prosthesi τοῦ ι, & enallage terminationis. Steph.

Ἑλοῦμαι, Attica syncope apud Aristoph. pro ἐλούομαι.

Ἔλοψ, alicubi reperitur pro ἔλλοψ.

A Ἔλπεο, Ionica dialysi pro ἔλπου, id est ἔλπιζε: ab ἔλπομαι. Hesych.

Ἐλπέω, Spero. Hesychius enim ἔλπιον affert pro ἤλπιζον. Infrà cum τ ἐλπτέω.

Ἐλπιδοκοπέομαι, t.1, c.1198, b. Ἐλπιδοκόπος, t.4, c.37, b.

Ἐλπίζω, t.1, c.1198, c. Ἐλπίζω, in malam partē, &c. ibid. d.

Ἐλπίζομαι, ib.c

Ἐλπὶς, t.1, c.1197, c. Ἐλπὶς, in malam partem, &c. ibid. g.

Ἐλπιστὸν, t.1, c.1198, d. Ἔλπομαι, t.1, c.1199, e

Ἔλπος, Hesychio ἔλαιον, στέαρ, εὐθηνία.

B Ἐλπτέω, Spero. vnde ἐλπτέοντες, Hesychio ἐλπίζοντες.

Ἐλπω, t.1, c.1199, f. Ἐλπωρὴ, ib.g

Ἔλσαι, putatur per syncopen dictū pro ἐλάσαι, ideóque exponitur συνελάσαι, συγκλεῖσαι, συσχεῖν: possit tamen esse etiam ab ἔλλειν, vt κέλσαι à κέλλειν. nam & ipsum ἔλλειν exponitur ἴλλειν, κατέχειν, συνέργειν. Hom. Il.α, πρὶν ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Compellere, Concludere.

Ἐλυγὴ, affertur pro Spira, ἕλιξ. sed scribendū forsan ἑλιγή.

Ἔλυμα, siue Ἔλυμα, ατος, τὸ, dicitur μέρος τι τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ μέσῳ ὂν, εἰς ὃ συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἱστοβοεῖ, vt annotat Proclus apud Hesiodum, deriuans παρὰ τὸ ἐλύειν, quod est καλύπτειν. Poll. libro 1, ἔλυμα esse dicit ᾧ ὁ γυὸς ἐνήρμοσαι. Vtitur autem eo vocabulo Hesiodus Ergων 2, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας (f. τὸν γύην) Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι. Et mox, Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. Sunt qui existiment esse Burim seu Buram. Ea tamen esse dicitur pars aratri posterior decuruata. Hesychio ἔλυμα est τοῦ ἀρότρου τὸ πτέρνιον, (ita enim repono pro πτέλον) item νύσσα & τὸ ἱμάτιον: quemadmodum à Suida quoque exponitur σκέπασμα, Tegumentum, Operimentum.

Ἐλυμαῖοι, dicuntur canes quidam à gente inter Bactra & Hyrcaniam sita, vt tradit Pollux libro 2, cap.5, qui eiusdem libri cap.12, & ἐλυμαίων λαγωῶν meminit, dicens non minores esse nostris vulpibus, nigricantes, corpore oblongo, oblōgo etiam cādido illo villo qui in extrema cauda est. Stephanus Elymas esse dicit regionem Assyriorum conterminam Persidi, cuius incolas vocari Ἐλυμαίους.

Ἔλυμοι, Hesychio sunt τὰ πρόσω τῶν αὐλῶν ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. Sed addit, quosdam ἔλυμον simpliciter accipere τὸν αὐλόν. Pollux quoque lib.4, cap.10, ἔλυμον in tibiarum genere ponit, dicens è buxo fieri, inuentum autem esse à Phrygibus. Similiter apud Athenæum libro 4, quidam dicit sese ἐλύμους αὐλοὺς, quorum meminit Sophocles in Niobe & Tympanistis, nō alios accipere quàm τοὺς Φρυγίους. Rursum Hesychio ἔλυμος est ἡ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τόξου θήκη. Eodē teste ἔλυμος est σπῶδες σπέρμα, quod Suid. à Laconibus coqui & comedi ait. Meminit eius Diosc. l.2, c.120, dicens & ipse esse τῶν σιτηρῶν σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοίαν, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ σιτοποιουμένην: à nōnullis vocari μελίνην. Panicum dicunt Latini. Meminit & Hippocr. initio Γυναικείων libro 2: ἔστι δὲ τῶν ῥοφημάτων (inquit) τάδε ἐπιτηδειότατα, ἔλυμος, φακὴ, ἄλητον, ἔφθον. Galenus quoque ἔλυμόν τε καὶ κέγχρον numerat inter τὰ Δημήτρεια καλούμενα σπέρματα, semina quæ vocantur Cerealia. Etym. deriuat ab Ἕλος. Apud Hesych. rursum legitur, Ἐλυμόσπερμα, ὃ ἕψοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσι: pro quo apud Suid. diuisim, Ἔλυμος, σπέρμα, & quæ sequuntur. Pro eodem idem Hes. attulerat ἐλεμόσπερμα aliquanto suprà: sed vtrunque æquè suspectum.

Ἐλύσθη, Hesychio est εἱλεῖται, Voluitur.

Ἔλυτρον, ου, τὸ, SIVE Ἔλυθρον, Inuolucrum, Integumentum. Vtriusque meminit Hesych. Affert enim non solùm ἐλύτροις pro καλύμμασι, σκεπάσμασι, sed etiam ἔλυθρον pro ἐνείλημα, σκέπασμα, κάλυμμα, λέπυρον, δέρμα, θήκη: atque adeo annotat, ἔλυτρα esse τὰ ἐνειλήματα ἢ καλύμματα, Inuolucra, Operimenta & integumenta, & est ea quibus res aliquæ inuoluuntur & operiuntur. Sic sanè pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυθρον dicitur. Tradit enim Poll. l.2, ἔλυτρα vocari partes illas ex quibus enascūtur αἱ βλεφαρίδες. Et Hipp. De artic. dicit τὸ νοτιαῖον ποιεῖ ἐλυθρώδη ἔλυθρα. vbi itidem annotat Gal. τὰ σκεπάσματά τε καὶ περιειλήματά τινων ab antiquis dici ἔλυθρα: ipse ea vocans μήνιγγας & χιτῶνας. Itidē in insectis volatilibus ἔλυθρον dicitur crusta illa quæ pennis super-

uenit, eásque veluti vagina claudit. Aristot. Hist. animalium lib. 4, ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, Pennas crusta intectas habent. Necnon seminum folliculi seu vtriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce inuolucris integuntur. Diosc. lib. 2, c. 111, de zea, ἡ δὲ, δίκοκκος καλεῖται, ἐν δυσὶν ἐλύτροις ἔχουσα συνεζευγμένον τὸ σπέρμα. Et lib. 4, cap. 167, καρπὸν ἐν ᾧ τρία σπερμάτια διειργόμενα ἐλύτροις ἀπ' ἀλλήλων. Pro quibus Plin. lib. 27, cap. 11, dicit, In quibus semen tuniculis continetur, vt capparis. Sunt qui ἔλυτρα propriè esse velint τὰ τῶν κυκλοτερῶν σκεπάσματα, vt nucum. Hesychius verò exponit etiam θήκας & σωλῆνας.

Ἐλυτρῶσαι, Obuoluere, Obtegere. Bud. Simplicis tamen nullum exemplum affert, sed tantùm compositi περιελυτροῦν.

Ἐλύω, siue Ἐλύω, Inuoluo, Implico. vnde ἐλύσθη, quod Hesych. exponit συνειλήθη, ἐνεποδίσθη. Participio ἐλυσθεὶς vsus est Homerus Iliad. ω, de Priamo, Κλαῖ' ἀδινὰ προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. pro Aduolutus ad pedes. εἰληθεὶς, scholiastæ: Hesychio ἐλιχθείς. Significat ἐλύω etiã Intego: καλύπτω, Proclo & aliis grammat.

Ἔλφος, Cypriis βούτυρον, Butyrum, teste Hesychio.

Ἔλω, inus. thema, à quo αἱρέω mutuatur futurum 2 ἑλῶ: & à quo ἕλκω etiam deriuari tradit Etymol. Vide & t. 1, c. 182, b. Hesych. perispωmenωs etiam affert Ἑλῶ pro κατέχω, πάζω.

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Palustris, Paludi similis, Paludinosus. Diosc. l. 2, cap. 117, de oryza, φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. Ex Aristot. Probl. affertur ἑλώδη σώματα, pro Plena impuráque corpora.

Ἕλωμαι, & Ἑλὼν, sunt aor. 2 ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἕλωρ, ωρος, τὸ, à nonnullis exponitur ἄγρα, ἄγρευμα, Captura: ab ἕλω significante αἱρέω seu λαμβάνω: ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, deriuantibus ab ἕλω significante ἕλκω seu ἑλκύω. Sed prior expositio & etymologia esse videtur conuenientior, quum ab Homero copuletur cum κύρμα vicinæ significationis vocabulo. Iliad. ε, ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηαι. Iliad. ρ, Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Odyss. γ, Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Et Odyss. ε, Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Alioqui & solum reperitur sine κύρμα apud eundem poetam. Iliad. ρ, μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν. Iliad. ε, μή δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθ. Odyss. μ, οὐδέ μιν αὐτοῦ Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται. Idem poeta ἑλώρια vocat Pœnas captionis seu interfectionis. Apud eum enim Il. σ Achilles dicit, αἴκε μὴ Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ, Πατρόκλοιο δ' ἑλώρια Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ. id est (inquit schol.) τιμωρίαν παράσχῃ ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Phocylides verò ἑλώρια simpliciter posuit pro ἕλωρ, id est ἄγρα seu ἄγρευμα aut σπάραγμα, dicens, Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἑλώρια, nec ea quæ pepererit, partum abiiciat prædam canibus & vulturibus discerpendam.

Ἑλώρη, Hesychio πελώρη, Immanis.

Ἑλώριον, idem quod ἕλωρ, & ἑλώρια idem quod ἑλώρια. Homerus initio Iliadis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. id est ἑλκύσματα, σπαράγματα, Prædã discerpendã, Prædã expositam lacerationi. Virgilius ait, — canibus data præda Latinis. Notandum porro ε ibi produci contra naturam. quare nonnulli scribendum putarunt δὲ ἑλώρια, alii δ' ἑλλώρια. quibus tamen doctiores grãmatici reclamant, veterum codicum autoritatem proferentes. Apollonius sanè corripuit, dicens Argon. l. 2, Λοίσθιον ἁρπυίῃσιν ἑλώριον. At Ἑλώριος ἀγὼν, Hesychio teste dicitur ὁ πλούμενος ἐπὶ Ἑλώρου ποταμοῦ.

Ἕλωπες, eidem [illegible] sunt μισθωτοὶ ἐν τῷ ἕλει ἐργαζόμενοι. Sed forsan scribendum [illegible]ωπες, vt inde sint οἱ Εἵλωπες.

Ἐμαυτοῦ, Ἐμαυτῷ, Ἐμαυτὸν, t. 1, c. 1076, a.
Ἐμβάδιον, t. 1, c. 646, e
Ἐμβαδὸν, ibid. c. & t. 4, c. 668, g.
Ἔμβαδον, t. 4, c. 668, g.
Ἐμβαθυνὸς, t. 1, c. 633, h
Ἐμβαθμος, t. 1, c. 638, f.
Ἔμβαθρα, t. 1, c. 646, f
Ἐμβαίνω, t. 1, c. 645, e
Ἐμβαλλόποις, Hesychio βλαισόποις, Blæsis pedibus.

A Ἐμβάλλω, t. 1, c. 678, b.
Ἐμβάλλομαι, ib. f
Ἔμβαμμα, t. 1, c. 719, b.
Ἐμβαπτίζω, t. 1, c. 720, b
Ἐμβάπτω, t. 1, c. 719, a
Ἔμβαρος, apud Menandrum in Φάσματι Hesychius accipi tradit pro ἠλίθιος, μωρὸς, vel νουνεχής. Suidas quoque ἔμβαρός εἰμι quum exposuisset νουνεχὴς, φρόνιμος, subiungit in fine, prouerbialiter dici ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων, ab Embaro quodam, qui [illegible]tarch. nychiæ Artemidis sacerdotiũ posteris suis a[illegible] τὴν filiam suã deæ iratæ sacrificauit. Qua de re p[illegible]

B eundem.
Ἐμβὰς, t. 1, c. 646, d.
Ἐμβασικοίτας, t. 1, c. 645, h
Ἐμβασιλεύω, t. 1, c. 725, g.
Ἐμβάσιος, t. 1, c. 645, b
Ἔμβασις, ib. h.
Ἔμβατα, t. 1, c. 646, a
Ἐμβάται, ib.
Ἐμβατεύω, ib. g
Ἐμβατὴ, ib. a.
Ἐμβατὴρ, ib. b
Ἐμβατήριος, ib. c.
Ἐμβάτης, ib. a
Ἐμβατὸς, ib. b.
Ἐμβαφίαι, t. 1, c. 719, c
Ἐμβάφιον, ib. b.
Ἐμβάφιος, ib.
Ἐμβεβαιόω, t. 1, c. 730, c

C Ἐμβέβασαν, per syncopen pro ἐμβεβήκεισαν, vt docui in Anomalis. Hom. Il. β, ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα Ἐμβέβασαν, ingressi erant. SIC Ἐμβεβαὼς pro Ἐμβεβηκὼς, Ingressus. Epigr. l. 3, τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

Ἐμβεβῶσι, t. 1, c. 645, f

Ἐμβελὲς διάστημα, Intercapedo & interstitium quod est intra teli iactum. id est quod teli iactum non excedit. Polyb. de Archimede, παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα.

Ἐμβιβάζω, t. 1, c. 655, h.
Ἐμβιόομαι, t. 1, c. 740, f
D Ἔμβιος, t. 1, c. 737, g.
Ἐμβιόω, t. 1, c. 740, f
Ἐμβίωσις, ib.
Ἔμβλεμμα, t. 1, c. 751, e
Ἐμβλέπω, ib. d.
Ἔμβλημα, t. 1, c. 678, d
Ἐμβλητέον, Iniiciendum.
Ἐμβοάω, t. 1, c. 757, h
Ἐμβοηθέω, t. 1, c. 761, c

Ἔμβοθρος, Foueam in se habens: vel Qui in fouea est. A priori est VERBVM Ἐμβοθροῦσθαι, significans Fieri ἔμβοθρον, Incauari in scrobem seu foueam. Hippocr. de corde, περίβολον δ' ἔχει παχὺν καὶ βόθρον ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος εἴκελον ὅλμῳ.

E Ἐμβολὰς, t. 1, c. 679, g.
Ἐμβολεὺς, ib.
Ἐμβολὴ, ib. e.
Ἐμβόλια, t. 1, c. 680, a
Ἐμβολίδες, Hesychio αἱ πρόσθετοι, Ascititiæ, Appositititiæ.
Ἐμβολιμαῖος, ου, ὁ, Interiectitius, Intercalaris.
Ἐμβόλιμος, t. 1, c. 679, h.
Ἐμβόλιον, t. 3, c. 1147, e
Ἐμβόλισμα, t. 1, c. 680, a.
Ἐμβολισμὸς, ib.
Ἐμβολοδέτης, ib. d.
Ἐμβολοειδὴς, ib. c
Ἔμβολον, ib. a.
Ἔμβολος, ib. b
Ἐμβομβέω, Resono & bombos edo in. Synes. ἐμβομβεῖ μοι ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ τῶν σῶν λόγων ἠχώ.

F Ἐμβραδύνω, t. 1, c. 786, a
Ἐμβραμένη, Hesychio εἱμαρμένη, Fatum. Etymol. habet ἐμβραμένα, ex Sophrone citans, & Laconicum esse dicẽs. Suprà Βεβραμένη. Rursum apud Hesych. Ἔμβραται itidem pro εἵμαρται.

Ἔμβραχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρόν: in his locis, μαρτύρεται ὁ θεὸς ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται ἔμβραχυ. Item, καὶ οὐδὲ ἴω εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγαθὸν ὃ μὴ ἐκείνου κατέπινε τὴν ψυχὴν, ne minimum quidem. Sed exp. etiam aduerbialiter ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως, Prorsus, Vt vno verbo dicam,

G καὶ ὡς ἐν βραχεῖ. Aristophanis schol. tradit Attica consuetudine vsurpari pro βραχὺ, vacante ἐν, vt ἐμφαγεῖν pro φαγεῖν, ἐνδυστυχεῖν pro δυστυχεῖν: apud Aristoph. inquam in Vesp. Ἀλλά μοι δοκεῖ τὸ λοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ, Ὅστις ἂν μὴ 'χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον. Apud Hesychium scriptum ἐμβραχεῖ, expositum itidẽ μικρὸν, item καθόλου, ὅλως, συντόμως, ἁπλῶς.

Ἔμβρεγμα, ατος, τὸ, Id in quo aliquid tingitur & madefit. vel etiam Quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur. Ἔμβρεγμα, SIVE Ἐμβροχὴ,

H (inquit Gorr.) auxilii genus est quum locis affectis liquore aliquo humectatis perfusisque lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbutũ imponimus. Differt ἀπὸ τῆς καταιονήσεως, quòd hæc τῆς ἐμβροχῆς pars & principium tantùm sit, quum ἡ ἐμβροχὴ præter τὴν καταιόνησιν

adhibeat læso affecto remedium quod perpetuò insideat. adhibetur vbi cataplasmata non conueniunt, in capite, in præcordiis inflammatis, fracturis & contusionibus.

Ἐμβρέμω, & Ἐμβρέμομαι, t.1, c.788, d

Ἔμβρεος, Hesychio ἀνεὸς, μωρὸς, Mutus, Stultus.

[illegible]έχω, t.1, c.790, d. Ἐμβρίθεια, t.1, c.793, d

[illegible]τερος, ib.c. Ἐμβριθὴς, ib.b

[illegible]ς, ib.c

[illegible]άομαι, t.1, c.794, f. Etym. & Suid. ἐμβριμᾶσθαι [illegible]ponunt μετ' αὐστηρότητος ἐπιτιμᾶν: Hesych. ἐμβριμώμενος, μετ' ἀπειλῆς ἀπειλούμενος. Verùm & actiui ἐμβριμῆσαι meminerunt Hes. & Suidas: hic, exponens μετ' ὀργῆς λαλῆσαι, ille ἐπιτιμῆσαι, προστάξαι μετ' ἐξουσίας. Rursum apud Suidã in manuscripto etiam codice legitur particip. ἐμβριμούμενος, hoc in loco, καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. Est porro inde VERBALE Ἐμβρίμημα, eidem Suidæ τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα: Indignatio, Irata reprehensio, vel Commi[illegible]atio cum austeritate. Hesychius tamẽ ἐμβριμήματι exp. κινήματι.

Ἔμβριον, Hesychio θεῖον. At ἔμβριαι, Suidæ αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι ῥίζαι.

Ἐμβροντάω, t.1, c.789, d. Ἐμβροντησία, ib.c

Ἐμβρόντητος, ib.

Ἐμβροχὴ, ῆς, ἡ, Irrigatio: quæ videlicet fit intingendo linũ vel xylum in aliquem liquorem. Vide Ἔμβρεγμα. Galen. ἐμβροχὴ δι' ἐλαίου καὶ ἀψινθίου. Bud. ex Hippiatr. affert pro Fomentum: addẽs, vocari & ἐπιβροχὴν & ἐπαύτλησιν, καταύτλησιν, καταιόνησιν. Hæc tamen simplicẽ potius irrigationẽ seu perfusionem significant, illud præterea tincti & madefacti in aliquo liquore lintei aut alius rei impositionem.

Ἔμβροχοι, Illaqueati, Laqueis implicati.

Ἐμβρυοδόχος, Receptor τοῦ ἐμβρύου. Luc. in Lexiph. σκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον.

Ἐμβρυοθλάστης, t.1, c.796, c. Ἔμβρυον, t.1, c.795, g

Ἔμβρυος, t.1, c.796, b. Ἐμβρυοτομία, ib.d

Ἐμβρύσαι, Etymol. τὸ ἐνθεῖναι. factum ait ab ἐνδῆσαι, τροπῇ τοῦ δ.

Ἐμβρύων, ωνος, ὁ, Infans. v.l. sine exemplo.

Ἔμβρωμα, t.1, c.782, f. Ἐμβρωματίζω, ib.

Ἐμβύθιος, t.1, c.797, f

Ἔμβυλλαι, Hesychio ἀγυιαὶ ἡμέραι, & γῆς ἔντερα.

Ἐμβύω, t.1, c.799, c. Ἐμὲ, t.1, c.1075, h

Ἐμέθεν, ib.f. Ἐμεῖο, ib.

Ἔμεναι, t.1, c.1130, a. Ἐμέο, t.1, c.1075, f

Ἐμεσίαι, vide in Ἔμιαι.

Ἐμετήρια, t.1, c.1199, h. Ἐμετιάω, t.1, c.1200, a

Ἐμετικὸς, t.1, c.1190, h

Ἐμετοποιέομαι, Vomitum facio. id est cieo, moueo. Hippocr. De morb. intern. τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κάθαρσιν παρεχέτω.

Ἐμετοποιὸς, t.1, c.1200, a

Ἐμετὸς, t.1, c.1190, h. Ἔμετος, t.1, c.1200, a

Ἐμετωδέως, In modum τῶν ἐμέτων. Hippocr. in Prorrhet. 1, τὰ ἐν ὀξέσι ἐμετωδέως ἑλκόμενα, φλαῦρα. Galen. significare putat, ἣν συντεθῇ ἐπὶ πλεῖστον τι καὶ πυκνὸν, ἐμῇ δὲ ἤτοι μηδὲν ἢ παντάπασιν ὀλίγον.

Ἐμεῦ, t.1, c.1075, f. Ἐμέω, t.1, c.1199, g

Ἔμιαι, Galen. in Lex. Hippocr. exp. ἔμετοι, Vomitus: Atticũ esse vocabulum dicens. Sed puto scribendum ἐμεσίαι. Ita enim legitur apud Hippocr. De morb. l.2, ἣν ἐμεσίαι μιν ἔχωσιν, ἐμεσάτω.

Ἐμὶν, t.1, c.1075, h. Ἔμμα, t.1, c.1381, b

Ἐμμαίνομαι, t.2, c.770, a

Ἐμμαλάξαι, Hesychio est τῇ χειρὶ ἐπιλαβέσθαι.

Ἐμμανὴς, t.2, c.770, a. Ἐμμανῶς, ib.

Ἐμματέως, Dicto citius, Dictum factum. Putatur enim dictum pro ἁμεπέως, id est ἅμα τῷ ἔπει. Hesych. sanè exponit ἅμα τῷ εἰπεῖν, ταχέως, ἐσπουδασμένως, προθύμως, Celeriter, Properanter, Promptè. Homerus Iliad. ε, ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Odyss. ξ, ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. INDE Ἐμμαπέειν, Dicto citius aliquid facere. Nic. Ther. v.809, de api, Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσα. Vbi schol. exp. ἐνεργοῦσα.

A Ἐμμάσαι, Hesychio ἐνερεῖσαι. Idem & Ἐμμαπεῖται affert pro ἐνερείδει, ἐνλαμβάνεται: necnon Ἐμμαπέων pro ψηλαφῶν, φιλονεικῶν, ὁρμῶν: accipiens forsan pro Manus contactu proritans. Quæ expositio non malè conueniet huic loco Nicandri in Alexiph. v.137, τὰ δ' (intellige φάρμακα) ἀθρόα νειόθι βρῴσοις Ἐμμαπέων ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα. Scholiastes ea verba sic expon. τὰ δὲ φάρμακα ἀθρόα κάτωθεν ἀναβάλλοις, τοὺς δακτύλους καθιεὶς διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φάρυγγα, ἔτι τοῦ ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένου, καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὡρμηκότος πρὸς ἀνάδοσιν.

B Additque ἐμμάπτειν esse τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον, Demittere digitos in locum cauum. Vbi nota eum ἐμμάπτειν dicere pro eo quod Nicand. ἐμμαπέειν. Alibi καπμμαπέειν dicit idem poeta pro eodem.

Ἐμματαιάζων, Hesych. expon. ματαιολογῶν, Inania & futilia blaterans. Pro quo apud Suid. in manuscripto etiã exemplari ἐμματάζων, cum eadem expos.

Ἐμμαπέω, & Ἐμμάπτω, vide in Ἐμμάσαι.

Ἐμμέθοδος, t.2, c.1174, e. Ἐμμεθόδως, ib.f

Ἐμμεθύσκομαι, Inebrior seu ebrius sum in vel inter. vt ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις.

C Ἐμμειδιᾶσαι, Subridere in vel propter.

Ἐμμέλεια, t.2, c.874, e. Ἐμμελετάω, t.2, c.866, a

Ἐμμελέτημα, ib. Ἐμμελέως, t.2, c.874, d

Ἐμμελὴς, ib.b. Ἐμμελῳδέω, ib.a

Ἐμμελῶς, ib.d. Ἐμμεμαὼς, t.2, c.819, e

Ἐμμεμιγμένος, t.2, c.934, e

Ἔμμεν, & Ἔμμεναι, poeticè pro εἶναι: t.1, c.1130, a.

Ἐμμενὲς, τὸ, subst. t.2, c.879, d

Ἐμμενετέον, & Ἐμμενετέα, Permanendum seu perseuerandum est in.

D Ἐμμενετικὸς, t.2, c.879, d. Ἐμμενέως, ib.

Ἐμμενὴς, ib.c. Ἐμμένω, ib.b

Ἔμμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est ἐν μέσῳ, Intermedius, Interiectus. Vel etiam Qui medium in se habet.

Ἔμμεστοι, Impleti, Referti, Pleni. Plato epist. 7, δηλοῖ παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, Philosophicarum quarundam auditionum pleni. id est Qui plurima in philosophia audiuerunt.

Ἔμμεται, Hesych. affert pro ὀρχεῖται, Saltat.

E Ἔμμετρος, t.2, c.899, f. Ἐμμέτρως, ib.g

Ἐμμηλάδας, Hesych. dici scribit αἶγας τὰς μετὰ τῶν προβάτων γινομένας, capras natas cum ouibus seu inter oues.

Ἔμμηνα, τὰ, t.2, c.917, a. Ἐμμήνια, τὰ, ib.

Ἔμμηνος, t.2, c.916, f

Ἐμμήροις, Hes. exp. ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, Obsides: παρὰ τοὺς ὁμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους.

Ἔμμητρος, t.2, c.829, b. Ἐμμίγνυμαι, t.2, c.934, e

Ἐμμίγνυμι, ib.

Ἔμμιλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbutus seu infectus rubrica, Rubricæ colore rubens. Diosc. l.5.

F Ἔμμισθος, t.2, c.945, c. Ἐμμόνιαι, t.2, c.879, e

Ἔμμονος, ib. Ἔμμορα, t.2, c.839, g

Ἐμμόραντι, quod Hesych. exp. τετύχασι, Doricum est pro ἐμμόρασιν, à præcedente ἔμμορα.

Ἐμμορίδαι, esse dicuntur Aduenæ, Coloni. Hesychio sunt μέτοικοι.

Ἔμμορος, t.2, c.840, g. & 842, e. Ἔμμορφος, t.2, c.971, c

Ἔμμοτον, τὸ, t.2, c.978, f. Ἔμμοτος, ὁ, ib.h

Ἔμμουσος, t.2, c.831, b. Ἐμμούσως, ib.

Ἔμμοχθος, t.2, c.979, f

G Ἐμμύλων, ωνος, ὁ, Mola. Ex Numer. c.11, καὶ ἤλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἐμμύλωνι. Vbi Complut. editio habet μύλῳ. quod magis probo. habet etiam ἤληθον pro ἤλεον.

Ἐμοὶ, t.1, c.1075, f. Ἔμοιγε, ib. Ἐμοίνη, ib.g

Ἔμορτεν, Hesychio ἀπέθανεν, Fato functus est.

Ἐμὸς, t.1, c.1076, f. Ἐμοῦ, t.[illegible].1075, e

Ἔμπα, Tamẽ. ἔμπα γε μὴν Hesychio est ὅμως μέντοι. Idẽ affert ἔμπα δὲ pro ὅμως δὲ, ἀλλ' [illegible]. Vide Ἔμπας.

Ἔμπα πόλιος, eidem H. est στήριγμα τῆς πόλεως, Fulcrum.

H Ἐμπάζομαι, Hesychio ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι, Curo, Rationem habeo, Reuereor. Homerus Odysseæ α, Εἰ δ' ἄγε κωτίζουσιν, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. Aliquanto pòst, Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ sint & moueare verbis meis.

id est, ne negligas & aspernerís monita mea. Odysseæ ρ, A Ὣς ἄρ᾽ ἔφαι μνηστῆρες· ὁ δ᾽ οὐκ ἐμπάζετο μύθων. Sic Odyss. ι, ὁ δ᾽ οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν. Idem alibi dicit ἐμπάζεσθαι θεοπροπίης, pro Moueri vaticinio. Ex Nicandri autem Alexiph. affertur, τὸ δ᾽ οἱ ἐμπάζεται ἦτορ pro Turbatur & anxium est. Verùm schol. ibi habet ἐμπλάζεται, exponens περιφέρεται, ταράττεται. quæ scriptura veteris etiam codicis autoritate confirmatur. Itidémque aliquanto antè, v. 189, vbi vulg. editiones habent, Γυῖα δ᾽ ὑπ᾽ ἀσφαλέοι τε, καὶ ἐμπάζοντες ἀσφαλῆς: idem vetus & manuscriptus codex habet ἐμπλάζοντες multo rectius. i. Inerrantes, Vagantes per. B

Ἐμπάθεια, ας, ἡ, Affectus seu affectio, Commotio.

Ἐμπαθὴς, t. 3, c. 73, b. Ἐμπαθῶς, ib. c

Ἐμπαιγμα, t. 3, c. 21, c. Ἐμπαιγμὴ, ib. d

Ἐμπαιγμός, ibid.

Ἐμπαιδοτροφούμενοι, οἱ, t. 3, c. 116, c

Ἐμπαίζω, & Ἐμπαίζομαι, t. 3, c. 21, c

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, Illusor, Irrisor, Derisor.

Ἔμπαιος, Suidæ ἔμπειρος, Peritus vel Expertus, vt — κακῶν δ᾽ ἔμπαιος ἀλήτης. Hesych. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, C item ἐπίστον. De etymo vide Etymol.

Ἐμπαις, t. 3, c. 13, g

Ἐμπαίω, Imprimo seu Incudo, hoc est Percussu imprimo. vt quum Eustathius dicit ἄλεισον dici poculum οὐ λεῖον, quódque ζώοις τοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισαι. Et alibi, ἄλεισον dici quasi οὐ λεῖον ὂν ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἔμπαισον. Et rursum, τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Vbi ἐμπαίσματα vocat imagines picturásve incusas seu impressas. Et ἔμπαιστον, cui eiusmodi δαιδάλματα incusa sunt & impressa. Sic ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam apud Athen. D lib. 11, quum poculum, χρυσέοις ἥλοισι πεπαρμένον, secundū Homerum, exponens, ait ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικῆς τέχνης, sub. τρόπον.

Ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον, s. ἐς τὸν ποταμὸν, schol. Thucyd. libro 7, pag. 263, exp. συμπλεκόμενοι κατέπιπτον, Mutuò sibi implexi: de Atheniensium agmine properanter transire fluuium compulso. Suidas paulo aliter distinctum habet eum locum, οἱ δὲ, ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ· περιστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς E Ἀθηναίους. sed minus rectè exp. ἐμπίπτοντες. Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπαλάξαι, ἐμπλέξαι. & Ἐμπαλούγματα, αἱ ἐμπλοκαί. Sed suspectam ea scripturam habent.

Ἔμπαλιν, t. 3, c. 28, d

Ἐμπάλλω, exponitur Vibro, κινῶ: sed sine exemplo.

Ἔμπαν, Hesychio πάντως, ὅμως, Omnino, Tamen.

Ἐμπανηγυρίζω, Panegyres & publicos festósque conuentus celebro in vel ob. Plut. Fab. Περικλεῖ αἱ Κίμωνος ἀριστεῖαι καὶ τὰ Μυρωνίδου τρόπαια, ἑορτάσαι μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν ἢ κτήσασθαι πολέμῳ καὶ F φυλάξασθαι παρέδωκε. id est, Effecerunt vt vrbs sub duce seu imperatore Pericle potius panegyres & festa celebraret quàm belligerando pareret aliquid aut parta tueretur.

Ἔμπαξ, Curator. παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. Aiace, pag. 34, Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακα, Educationis impigrum curatorem. ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν. id est Impigrè curaturum vt educeris.

Ἐμπαραβάλλομαι, t. 1, c. 694, g

Ἐμπαράσκευος, Præparatus, Paratus, Instructus. ἀπρεπής, παρεσκευασμένος. Basil. Homil. 6, ἐμπαράσκευος ἥκεις ἀκροατὴς καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου.

Ἐμπαρασχεῖν, vide in Ἐμπαρέχω. Ἐμπαρειμένος, in Ἐμπαρίημι.

Ἐμπαρατίθημι, Depono in. In vita Lucæ, τὸν χοῦν μὲν ἀπολιπὼν τῷ χοΐ· τὴν δὲ ψυχὴν, ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαραθέμενος. Vnde ἐμπαραθήκης, quod apud Suidā legitur H παραθήκη expos.

Ἐμπαρέχω, t. 1, c. 1350, g. Ἐμπαρείμαι, t. 1, c. 1669, h

Ἐμπαρίημι, ib. g. Ἐμπαροινέω, t. 2, c. 1245, e

Ἔμπαρος, Hesychio ἐμπλήκτης.

Ἔμπας, Tamen. Sophocles, Ἀλλ᾽ αὐτὸν ἔμπας ὄντ᾽ ἐγὼ τοιόνδ᾽ ἐμοὶ Οὔκουν ἀπάλλαιμ᾽ ἄν, sed ipsum tamen. Eiusdem Soph. schol. pag. 8, tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας & ἔμπα.

Ἐμπάσσω, t. 3, c. 59, b

Ἐμπαστῆρας, Hesychius exponit μύθων πιστοὺς μάρτυρας.

Ἐμπαστήρια, eidem sunt μελίπηκτα.

Ἔμπαστον, idem exp. καταδύμιον.

Ἐμπάσω, t. 3, c. 59, b. Ἐμπεδα, t. 3, c. 116, a

Ἐμπεδάω, seu Ἐμπεδόω, Pedicis implico, Compedio, Sitarcho, Vincio, Constringo. At ἐμπεδόω aliud sis τῷ i.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, allusione ad nomen Ἐμπεδοκλ. B ἐπίμονος ἔχθρα. Vide apud Suid.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, Tempus quod firmis iugibúsque orbibus voluitur. Nonn.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, Necessitas stabilis consilii.

Ἐμπεδόμοχθος, Constanter ærumnosus, Perpetuò laboriosus. διηνεκῶς μοχθηρός. Pind. in Olymp. ἔχει δ᾽ ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον.

Ἐμπεδόμυθος, Qui firmi & constantis est sermonis. Ex Nonno.

Ἔμπεδον, aduerb. t. 3, c. 115, h. Ἐμπεδορκέω, t. 3, c. 116, b

Ἔμπεδος, t. 3, c. 115, f. C Ἐμπεδοσθενής, t. 3, c. 116, c

Ἐμπεδόφρων, ib. b. Ἐμπεδόφυλλος, t. 4, c. 249, c

Ἐμπεδόω, t. 3, c. 116, d. Ἐμπέδως, ib.

Ἐμπεδῶς, ib. Ἐμπείραμος, t. 3, c. 153, g

Ἐμπειρέω, ib. Ἐμπειρία, t. 3, c. 152, h

Ἐμπειρικός, t. 3, c. 153, a. Ἐμπείρομαι, t. 3, c. 161, d

Ἔμπειρον, τὸ, t. 3, c. 152, g. Ἐμπειροπόλεμος, ib.

Ἔμπειρος, ib. f. Ἐμπείρω, t. 3, c. 161, d

Ἐμπείρως, t. 3, c. 152, g. Ἐμπελάδην, t. 3, c. 190, h

Ἐμπελαδὸν, ib. Ἐμπελάζω, ib. g

Ἐμπέλανα, Hesychio πόπανα. D

Ἐμπελάτειρα, t. 3, c. 1901, a. Ἐμπελάω, t. 3, c. 191, a

Ἐμπέλιος, ου, ὁ, Intus liuidus. seu, In quo liuor est. Nicand.

Ἐμπέλωρος, Laconibus ἀγορανόμος. Hesych.

Ἐμπεπαρῳνημένος, particip. præt. pass. ab ἐμπαροινέω.

Ἐμπέπλας, placentæ genus apud Athen. l. 14.

Ἐμπέραμος, t. 3, c. 153, h. & 239, c

Ἐμπεραμὸς, t. 3, c. 239, d. Ἐμπεράω, ib. c

Ἐμπερής, ib. d. Ἐμπεριάγω, t. 1, c. 83, d

Ἐμπερίβολος, t. 1, c. 696, b

Ἐμπεριγράφω, exponitur Scripto comprehendo. E

Ἐμπεριεκτικός, t. 1, c. 1354, f. Ἐμπεριέχω, ib. e

Ἐμπεριλαμβάνω, t. 2, c. 579, g

Ἐμπερίληψις, εως, ἡ, Complexus, quo aliquid intra nos continemus. Budæo interior coarctatio: apud Aristot. vbi improbans opinionem Empedoclis, dicit, ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις. pro qua dictione paulo pòst ἀπόληψιν dixisse ait.

Ἐμπεριπαθέω, t. 3, c. 75, d. Ἐμπεριπατέω, t. 3, c. 82, g

Ἐμπερονατρίς, t. 3, c. 162, d. Ἐμπερονάω, ib.

Ἐμπέρονται, t. 3, c. 161, h. F Ἐμπεσταλίς, t. 3, c. 255, g

Ἐμπεσταινύω, t. 3, c. 253, c. Ἐμπεστος, t. 3, c. 257, h

Ἐμπεύκης, t. 3, c. 259, g. Ἐμπεφορβειωμένος, t. 4, c. 80, f

Ἐμπεφορβιμένος, ib. Ἐμπεφορβιωμένος, ib. e

Ἐμπεφυκέναι, t. 4, c. 287, f. & 288, d

Ἐμπεφυσιωμένος, t. 4, c. 264, a. Ἐμπεφυῖα, t. 4, c. 288, d

Ἐμπήγνυμαι, t. 3, c. 268, b. Ἐμπήγνυμι, ib.

Ἐμπηδάω, t. 3, c. 275, b. Ἐμπήκτης, t. 3, c. 268, b

Ἐμπηνός, Hesychio ἧλος, Clauus.

G Ἔμπηξις, Infixio. Ἔμπηρος, t. 3, c. 282, d

Ἔμπης, Ionicè pro ἔμπας, vt suprà ex Soph. schol. annotaui. i. Tamen. Hom. Od. ξ, νῦν δ᾽ ἤδη πάντα λέλοιπεν· Ἀλλ᾽ ἔμπης καλάμην γέ σ᾽ ὀΐομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν, Veruntamen, Attamen, Sed tamen. Aliquando ei præmittitur περ, aut subiungitur καίπερ, & tunc exponitur Quanquam, Quantumuis: positum ἐκ παραλλήλου. Homer. Od. ο, ἀχνυμένη περ ἔμπης, quanquam mœrens. Soph. Aiace, p. 8, οἰκτίρω δέ μιν Δύστηνον ἔμπης καίπερ ὄντα δυσμενῆ. Vbi tamē potius cū δὲ cōiungendū est, vt sit, Attamē ipsum miseror infelicem, quantumuis infestum mihi. & sic ad priorem signific. pertinebit. ¶ Ab Hesychio exponitur non solùm ὅμως, sed etiam πάντως, Omnino, Prorsus. Quomodo accipiunt apud Hom. Od. ξ, οὐκ ἔφαμην ῥιγήσεμεν ἔμπης. Ex eiusdem Od. ο afferunt, μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, pro Peruehementer irascetur.

Ἐμπιαθὲν γάλα, ex Diosc.l.2, pro Colostrum.
Ἐμπικραίνω, & Ἐμπικραίνομαι, t.3, c.293, g
Ἔμπικρος, In quo amaror est, Amarulentus.
Ἐμπιλέω, t.3, c.297, g
Ἐμπίμελος, In quo pinguedo est, Pinguis. Diosc.
Ἐμπίμπλαμαι, t.3, c.382, a. Ἐμπίμπλημι, ib.
[Ἐ]μπίμπραμαι, t.3, c.549, c. Ἐμπίμπρημι, ib.
... t.3, c.306, a. Ἐμπίπλαμαι, t.3, c.382, a
...ω, ib. c. Ἐμπίπλημι, ib. a
...αμαι, t.3, c.549, c. Ἐμπιπράσκω, t.3, c.241, d
...ρημι, t.3, c.549, c. Ἐμπίπτω, t.3, c.315, h
[Ἐμ]πίς, ίδος, ἡ, Culex: vel potius Culicis quoddam genus. scribit sanè schol. Aristophanis ἐμπίδας à comico vocari quos sui temporis homines nominarent κώνωπας: quosdam verò velle esse εἶδος κώνωπος παραποτάμιον ζώνην ἔχοντος: & alibi, ζῶον παρὰ τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ παραλοχῇ, κατὰ δὲ τὸ μέσον λευκῷ παραλαξωσμένον. Porro Aristoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem vtrum putet τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. edũt enim quandam velut ᾠδήν. Idem in Auib. τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας. Apud Suidã verò prouerb. ἐμπὶς Τρικορυσία, quod Tricory[this] multæ existerẽt empides, vtpote nemoroso & humecto loco. Hesychius βούτυπον quoque [e]sse dicit ἐμπίδα: qui potius οἶστρος est.
Ἐμπ[ίσαι], Potu implere, Irrigare. vt Hesychius ἔμπισον exponit πότισον. Nicand. media voce vtitur in actiua significatione, dicens in Alexiph. v.320, Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας. vbi schol. exponit βρέξον. Idem passiua vtitur in signific. pass. in Theriac. v.623, νύμφαις Ἐμπιαθὲν, id est ποτιαθέν. Vtitur idem actiua etiam voce transitiuè, hoc est duplicem ei accus. iungens, rei & personæ: in Alexiph. v.518, Πολλάκι δ' ἢ ἄλα πικρὸν ὁμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπίσαις, Potandam præbeas vel infundas. schol. exp. ἐμμίξαις.
Ἐμπιστύω, t.3, c.143, f. Ἐμπιστεύομαι, ib. g
Ἔμπιστος, t.3, c.140, g. Ἐμπιτνέω, t.3, c.313, f
Ἐμπιτυαθεὶς, t.3, c.270, g
Ἐμπλάζομαι, t.3, c.338, e. Vide & Ἐμπάζομαι.
Ἐμπλάσσω, t.3, c.349, c. Ἐμπλαστικὸς, ib. f
Ἐμπλαστὸς, ib. Ἔμπλαστρον, τὸ, ib. g
Ἔμπλαστρος, ib. Ἐμπλαστρώδης, t.3, c.350, c
Ἐμπλάττω, t.3, c.349, c. Ἐμπλεῖος, t.3, c.365, g
Ἐμπλεκτὸς, t.3, c.362, e. Ἐμπλέκτεια, ib. f
Ἐμπλέκω, ib. c. Ἔμπλεος, t.3, c.365, g
Ἐμπλεόω, t.3, c.366, a. Ἔμπλευρος, t.3, c.367, c
Ἐμπλευρόω, ib. Ἐμπλέω, t.3, c.371, g
Ἔμπλεως, t.3, c 365, g. Ἐμπλήγδην, t.3, c.394, g
Ἐμπλήδην, t.3, c.378, f
Ἐμπλήθω, ib. d. Ἐμπλήθομαι, ib. e
Ἔμπληκτος, t.3, c.394, f. Ἐμπλήκτως, ib.
Ἔμπλημι, t.3, c.382, c. Ἐμπλίω, t.3, c.191, f
Ἐμπληξία, t.3, c.394, f. Ἐμπληρόω, t.3, c.385, f. g. β
Ἐμπλήρωσις, ib. g. β. Ἐμπλήσσω, t.3, c.394, e
Ἐμπληστέος, Implendus: cum genit. Plato 2 De rep.
Ἔμπλητο, pro ἐνέπλητο, t.3, c.382, c
Ἐμπλήττω, t.3, c.394, e. Ἐμπλωΐω, t.3, c.404, e
Ἐμπνείω, t.3, c.414, d. Ἐμπνέομαι, ib. f
Ἐμπνευματικὸς, t.3, c.409, c. Ἐμπνευματόω, ib. b
Ἐμπνευματώδης, ib. c
Ἐμπνευμάτωσις, ib. & t.4, c.261, f. ob. & 262, b. ob.
Ἐμπνευματωτικὸς, t.3, c.409, c.
Ἔμπνευσις, t.3, c.414, h. Ἐμπνεύστιος, t.3, c.415, a
Ἐμπνευστὸς, t.3, c.414, h. Ἐμπνέω, ib. d
Ἐμπνίγω, t.3, c.421, f. Ἔμπνικτος, ib.
Ἔμπνοια, t.3, c.415, & 418, c
Ἔμπνοος, t.3, c.415, a. Ἔμπνους, ib.
Ἔμπνυμαι, t.3, c.418, b. Ἐμποδίζω, t.3, c.517, h
Ἐμπόδιον, τὸ, subst. t.3, c.515, a. Ἐμπόδιος, t.3, c.514, h
Ἐμπόδισμα, t.3, c.518, b. Ἐμποδισμὸς, ib.
Ἐμποδιστικὸς, ib. Ἐμποδοστάτης, t.3, c.515, e
Ἐμποδοῦσθαι, apud Hesychium legitur, expositum βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι: sed puto scribendum potius ἐμπεδοῦσθαι: nisi fortè ἔμποδον quoque reperiatur eadem vsurpatum signif. qua ἔμπεδον.

A Ἐμποδὼν, t.3, c.515, d
Ἔμποθεν, Coràm: ἔμπροσθεν. v.l. sine autore.
Ἐμποιέω, t.3, c.436, f
Ἐμποικίλλω, t.3, c.444, e. & 59, d. ob.
Ἐμποίμνον εἷμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τῆς ἐκ ποίμνης. Significat tamen potius Vestis quæ in grege gestatur. ἐκποίμνον autem foret Quod ex pecoribus gregis conficitur.
Ἐμποίνιμος, In pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ obnoxius. Apud Suidam habetur & Ἐμποίνιμος & Ἐμποίνιος, ambo exposita ἔνοχος ποινῇ, & ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς
B τιμωρίαν: vnà cum hoc exemplo, ὅρκοις οὐκ ἐμποινίμοις ἡγησάμενοι εἶναι οἵτινες πρὸς τὸ κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο: de Romanis qui Saturninũ affectãtem tyrannidem contra fidem datam morti adiudicarant. Hesychio ἐμποίνιμον est τὸ ἐν ποινῇ.
Ἐμπολαῖος, t.3, c.643, g. Ἐμπολάω, ib. e
Ἐμπολεμέω, t.3, c.462, f. Ἐμπολέμια, t.3, c.457, h
Ἐμπόλεμος, ib. Ἐμπολεὺς, t.3, c.643, h
Ἐμπολέω, pro ἐμπωλέω, ibid. c
Ἐμπολὴ, ib. f. Ἐμπόλημα, ib.
C Ἔμπολις, t.3, c.472, f
Ἐμπολιτεύω, & Ἐμπολιτεύομαι, t.3, c.478, b
Ἔμπολος, ου, ὁ, Mercator. v.l. perperam, pro ἔμπορος.
Ἐμπομπεύω, t.3, c.201, c. Ἐμπονέω, t.3, c.223, f
Ἐμπόνημα, ib. Ἔμπονος, t.3, c.219, d
Ἐμπορεῖον, t.3, c.185, c. Ἐμπόρευμα, t.3, c.186, a
Ἐμπορεύομαι, t.3, c.185, d. & 589, g. ob.
Ἐμπορευτέος, t.3, c.186, a. Ἐμπορέω, t.3, c.185, c
Ἐμπορητικὸς, ib. Ἐμπορία, t.3, c.184, g
Ἐμπορικὸς, ib. e. Ἐμπόριον, t.3, c.185, a
D Ἐμπόριος, ib. c. Ἐμπορίται, ib.
Ἔμπορος, Vector, &c. t.3, c.183, g. Ἔμπορος, Viator, &c. c.184, d.
Ἐμπορπάω, t.3, c.163, d. Ἐμπόρπημα, ib. e
Ἐμπορπόω, ib. d. Ἐμπόρπωμα, ib. e
Ἐμπόρφυρος, t.3, c.489, f
Ἔμπουσα, Empusa: spectrum seu phantasma dæmonicum quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum, vnde & ὀνοκώλη dicitur, &
E ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Aristoph. in Ranis testatur, Bacchum & Xanthiam ad inferos descendentes sic introducens loquentes. Ξ. Καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; Ξ. δεινόν. παντοδαπὸν γοῦν γίνεται· Τοτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, τοτὲ δ' αὖ γυνὴ ὡραιοτάτη τις. Δ. ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει. Δ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον: appellans βολίτινον asininum,
F quoniam βόλιτος propriè esse creditur fimum seu stercus asininum. Sunt qui putent dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quod vno incedat pede, quasi ἑμπουσαν: alterum enim pedem æneum habet.
Ἐμπρακτικὸς, t.3, c.528, c
Ἔμπρακτος, ib. b. Ἐμπράκτως, ib.
Ἔμπρεον, Hesych. exp. ἔμπειρον: pro quo suprà ἐμπαῖον.
Ἐμπρέπω, Decorus & præstans seu conspicuus sum inter: vt accipiunt in hoc loco Aristophanis, Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, decorus & præstans inter Delphicas Bacchas. Item ex Sophocle affertur ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι
G pro περιφανῆ οὖσαν: quod sonare videtur Decenter se gerentem in doloribus. Significat etiam Decori sum, Cum decore conuenio, Deceo. Plut. Alcibiade, τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci balbutiẽ quoque decus attulisse & gratiam ferunt. Impersonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori est, Decet.
Ἔμπρεπτος, Decorus, Cõueniens. Hes[ych.] ἔμπρεπτοι affert pro ἐπίπρεποι, πρέποντες: addens etiam ὅμοιοι.
Ἐμπρήθω, t.3, c.239, g. & 548, e. Ἔμπρησις, t.3, c.548, f
Ἐμπρησμὸς, ib. Ἐμπρηστὴς, ib.
Ἐμπρίω, Serra incîdo. Item Serratis incisuris sum. Nican-
H der enim in Theriacis, v.[52]1, ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον dixit pro πελονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα, ideóque τραχὺν, vt tradit scholiastes. Idem in Alexiphar. versu 533, ἐμπρίοντα σίνηπι vocat, quoniam & ipsum est ramulis asperis,

necnon πραχὺ τῆ γλώττῃ, teste eodem schol. Vbi tamen in textu scriptum ἐμπνοιοῦντα. Dicitur etiam ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere & συσφίγγειν, id est Infrendere dentibus: apud Suid. οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τῷ τε ἤχῳ τῷ τριγμῷ ... χρείᾳ ...
Ἐμπρησμός, t.3, c.1527, d.g. Ἐμπρηστικῶς, ib.g
Ἐμπροιέντα, Hesychius exp. ἔσχω. sonat tamen potius Immittentem, seu Dimittentem in.
Ἐμπροσθεν, t.3, c.558, c. Ἐμπρόσθιος, ib.g
Ἐμπροσθοβαρής, t.2, c.122, b. Ἐμπροσθοτονία, t.3, c.1282, g
Ἐμπροσθότονοι, ib.h. Ἐμπροσθότονος, ib.f
Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, Animalia quæ ex anteriore parte vrinam emittũt, vt homo & mascula quadrupeda. Quibus opponuntur ὀπισθουρητικά.
Ἐμπρόσωπος, t.2, c.1404, a. Ἔμπρωρος, t.3, c.580, h
Ἔμπτισις, t.3, c.603, b. Ἔμπτυσμα, ib.
Ἐμπτύω, ib.a. Ἔμπτωσις, t.3, c.316, g
Ἐμπυέω, t.3, c.609, e. Ἐμπύη, ib.f
Ἐμπύημα, ib.d. Ἐμπυϊκός, ib.c
Ἐμπυΐσκω, ib.f. Ἔμπυος, ib.b
Ἐμπυόω, ib.f. Ἐμπύρευμα, t.3, c.629, d
Ἐμπυρεύω, ib. Ἐμπυρεία, t.3, c.625, d
Ἐμπυρειβήτης, t.3, c.619, g
Ἐμπυρείζω, & Ἐμπυρείζομαι, t.3, c.625, d
Ἐμπυρισμός, ib. Ἐμπυροειδής, ib.
Ἔμπυρος, ib.b. Ἐμπυρόω, t.3, c.628, d
Ἐμπυρρός, t.3, c.632, a. Ἐμπυπάζω, t.3, c.270, e
Ἐμπωλέω, t.3, c.643, b. Ἐμπωλή, ib.c
Ἐμπόλημα, ib. Ἐμπώλησις, ib.
Ἐμύς, t.2, c.991, f. Ἐμφάγω, t.4, c.4, d
Ἐμφαίνω, t.4, c.24, h
Ἐμφαλκωμένοις, apud Suid. in manuscripto etiam exemplari legitur, expositum περιπλεγμένοις, Circumplexis, vnà cum hoc exemplo, ἔπειτα κάλοις ἐμφαλκωμένοις ἀπὸ τῆς ἀνωτάτω ἀνήρτησαν διὰ τῆς πήγματος. quod περὶ κριοῦ μηχανικοῦ dictum ait. Sed suspecta vox est.
Ἐμφάνεια, t.4, c.27, c. Ἐμφανής, t.4, c.26, g
Ἐμφανίζω, t.4, c.27, c. Ἐμφανίζομαι, ib.f
Ἐμφανισμός, ib.g
Ἐμφανιστέον, Patefaciendum, Aperiendum, Declarandum.
Ἔμφανσις, t.4, c.26, d. Ἐμφαντικός, ib.
Ἐμφαντικῶς, ib.d.e. Ἐμφανῶς, t.4, c.27, b
Ἐμφαρυγξάμενος, t.4, c.48, e
Ἔμφασις, t.4, c.13, b. & 25, d. & 22, c.ob.
Ἐμφατικός, t.4, c.13, b. & 26, c. & 22, c.ob.
Ἐμφατικώτατος, t.4, c.26, c. Ἐμφατικώτερος, ib.
Ἐμφατνίσματα, Polluci lib.10, cap.38, sunt αἱ σανίδες αἱ ἀναιρούμεναι ἐκ τῆς φάτνης ὡς καθαίρεσθαι τὰ περιττά, assamenta seu tabulæ quæ tolluntur è præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. At ἐκφατνίσματα sunt ipsa purgamenta quæ è præsepi excutiuntur.
Ἔμφατον, Hesychio αἰνιγματωδῶς εἰρημένον: aliis, Emphaticè dictum.
Ἐμφέρεια, ας, ἡ, eidem est ὁμοιότης, Similitudo.
Ἐμφερής, t.4, c.104, a. Ἐμφέρομαι, t.4, c.103, h
Ἐμφθορής, Qui perit in. ὁ φθαρεὶς ἐν. Nicand. Theriacis, de mari, Δεινὰ δ' ἐλεγξη ... ἐμφθορέων αἰζηῶν. id est τῶν ἐν αὐτῇ φθειρομένων, inquit scholiastes. In textu legitur ἐμφορέων, quod sonaret τῶν ἐν αὐτῇ φερομένων, eorum qui in ipsa feruntur, s. nauibus.
Ἐμφθός, οῦ, ὁ, Elixus. v.l. perperam pro ἑφθός.
Ἐμφιλοκαλῶ, t.2, c.38, g. Ἐμφιλοσοφέω, t.3, c.901, f
Ἐμφιλοσόφημα, ib. Ἐμφιλοχωρῶ, t.4, c.665, h
Ἐμφλέγω, Inflammo: vel Comburo in.
Ἔμφλοιος, t.4, c.176, b
Ἐμφλοισπάσματα, τά, t.3, c.930, f
Ἐμφλοισπάσματος, t.4, c.176, b. Ἐμφλοξ, t.4, c.168, b
Ἔμφοβος, t.4, c.73, g. Ἐμφοβοῦμαι, ib.
Ἐμφορβα, Hesychio προσβενδήματα: item αὐλῆ προβάτων. ... forsan scribẽdum ἐμφορβα, vt sint Pecora quæ aliquo in loco pascuntur.
Ἐμφόρβια, Depascentia & absumentia. Nicand. Ther. αὐτὰ ... Στρομβεια ψώχοιο τρηχείης ἐμφόρβια νούσου. Id enim schol. expon. δαπανητικὰ τῆς νόσου. id est δι' ὧν ἡ νόσος ἐσθίεται.
Ἐμφορβιόω, seu Ἐμφορβειόω, ῶ, Capistro, Capistrum inicio.

A Aristoph. Auib. Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβειωμένον. Vbi schol. φορβειὰν esse ait χαλινόν, Frenum, quum potius sit Capistrum, vel etiam Camus, Fiscella. Poll. l.4. φορβειὰν ait tibicinibus etiam conuenire, & inde ἐμπεφορβειωμένον (sic.n. apud eum scriptum pro ἐμπεφορβειωμένον) dici τὸν τῇ φορβειᾷ καπιλημένον.
Ἐμφορέω, t.4, c.104, d. Ἐμφορής, vide in Ἐμφθορής
Ἔμφραγμα, t.4, c.191, d. Ἐμφραγμός, ib.
Ἐμφρακτικός, ib.f. Ἐμφράκτης, ib.
Ἔμφραξις, ib.e. Ἐμφράσσω, ib.c
B Ἐμφράττω, ib. Ἐμφρεάτοι, t.4, c.193, h
Ἐμφρόνως, t.4, c.199, c. Ἐμφρουρέω, t.2, c.1501, c
Ἔμφρουρος, ib.b. Ἔμφρων, t.4, c.198, h
Ἐμφύεσθαι, t.4, c.287, h. Ἐμφυής, ib.g
Ἐμφύλιος, t.4, c.243, c
Ἐμφυλλίζειν, Inserere: idem ferè quod ἐνοφθαλμίζειν & ἐγκεντρίζειν. sunt enim hæc species τοῦ ἐμφυτεύειν.
Ἔμφυλος, t.4, c.243, b. Ἐμφυμι, t.4, c.287, h
Ἐμφῦναι, ib. Ἐμφύομαι, ib.f. & 288, f
Ἐμφυσάω, t.4, c.261, c. Ἐμφύσημα, ib.d
C Ἐμφύσησις, Inflatio, Inspiratio, vel q.d. Insufflatio.
Ἐμφυσιοῦμαι, t.4, c.264, a. Ἔμφυσις, t.4, c.289, b
Ἐμφυτεία, t.4, c.298, c. Ἐμφύτευσις, ib.
Ἐμφυτεύω, ib. Ἔμφυτος, t.4, c.287, f
Ἐμφύω, ib.e. Ἐμφωλεύω, t.4, c.300, c
Ἔμφωνος, Vocem in se habens, Canorus, Vocalis.
Ἐμφώτειος ἐσθής, t.4, c.38, d. Ἔμψοφος, t.4, c.736, e
Ἔμψυξις, t.4, c.743, d. Ἔμψυχος, t.4, c.754, d
Ἐμψυχόω, ib.f. Ἐμψύχω, t.4, c.743, d
Ἐμψύχως, Viuè, Viuaciter, Animatè. vt quum dicunt ἐμψύχως λέγειν, Vti oratione viua & animata. Vide Ἐνδιαθέτως, t.3, c.1492, c.
D ¶ Ἐν, t.1, c.1100, b. Ἐν pro εἰς, &c. ibid.c. Ἐν, temporis signif. &c. ibid.f. Ἐν cum datiuo aduerbial. &c. ib.h. Ἐν superuac. c.1201, a. Ἐν δέ, ib.b. Ἐν ὅσῳ, t.3, c.495, c. Ἐν πλάτει, t.3, c.1297, b.ob. Ἐν χερσί, t.4, c.414, g. Ἐν χειρῶν νόμῳ, t.4, c.413, d. Ἐν χερσί, t.4, c.414, a.g. Ἐν ᾧ, t.4, c.761, d
Ἐν, t.1, c.1158, c.d.e
Ἐναβρύνω, & Ἐναβρύνομαι, t.1, c.3, a
E Ἐναγγελιοσπέρματος, t.1, c.24, e. Ἐναγής, t.1, c.125, d
Ἐναγίζω, ib.g. Ἐναγικός, ib.f
Ἐνάγισμα, t.1, c.126, a. Ἐναγισμός, ib.
Ἐναγκαλίζομαι, Accipio in vlnas, Amplector. Greg. Naz. μετὰ Συμεὼν ἐναγκαλισώμεθα. Alciphron epist.4, ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνων κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι: verba Glyceræ ad Menandrum. Itidem in Vita Dionysii Areop. teste B. quidam vsus est pro Vlnis complector, Amplector, Suscipio, Capesso. Vide & t.1, c.44, f.
F Ἐναγκωνίζω, Cubito incumbo, Inclino.
Ἐνάγομαι, t.1, c.74, g
Ἔναγχος, Paulo antè, Modó. Hesychio πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἄρτι, ὡς νῦν, ἐγγύς. Aristoph. Nub. ἔναγχος γάρ ποτε παρ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην. Dionys. Halic. l.6, ἔναγχος δὲ δή τοῦ χρόνου, quod exponitur Nunc autem.
Ἐνάγω, t.1, c.74, g. Ἐναγωγή, t.1, c.75, b
Ἐναγωνίζομαι, t.1, c.105, d. Ἐναγώνιος, t.1, c.101, d. & 106, f
Ἐναγῶς, t.1, c.125, f. Ἐναδιάφορος, t.4, c.98, d
Ἐνάενος, Anniculus, Qui vnius est anni. Theophr. Hist. pl.
G l.8, πρὸς ἔκφυσιν δὲ καὶ τὴν ὅλην σπορὰν ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα· τὰ δὲ δίενα, χείρω, καὶ τὰ τρίενα.
Ἐναέρια, τά, Quæ sunt in aere, Aeria. E T Ἐναερίζειν, In aerem subuehere: Hesychio μετεωρίζειν.
Ἐνάζω, Etymologo est πλησιάζω πρὸς τοῖς ναοῖς: itidémque Hesychio. Sed is duplici ν scriptum habet ἐννάζω. quæ scriptura licet etymo conuenientior videatur, tamen apud ipsum quoq; series alphabetica vnicũ ν requirit.
Ἐναθρεῖν, Fixis oculis intueri: Hesychio ἀτενίζειν.
Ἐνάθριος, t.1, c.153, c
H Ἐναθύροντες, Ludentes in: Hesychio παίζοντες: qui & ἐναθύρσας affert pro ἐμπλέξας.
Ἔναιμος, t.1, c.159, g. Ἐναιρέσθαι, Hesych. affert pro ἐνθλίψει.
Ἐναίρω, t.1, c.515, a
Ἐναίσασθαι, Hesychio φθαρῆναι, γνεῖσαι.
Ἐναισιμία, t.1, c.228, a. Ἐναίσιμον, t.1, c.227, f

Ἐναίσιμος,ib.f. Ἐναισίμως,t.1,c.228,a

Ἐναιχμάσαι,Hesychio est ἐνμαχέσασθαι,Præliari in.

Ἐναιωρέομαι,t.1,c.217,f. Ἐναιώρημα,ib.g

Ἐνακμάζω,t.1,c.276,b

Ἐνακμὴς, & Ἔνακμος, t.1,c.276,b

Ἐνακολασαίνω,t.2,c.304,e

...κοσιοστὸς,Nongentesimus.scribitur potius gemino ν.

...ω,t.1,c.311,g

...μα,Id quod illinitur,seu Id quo illinimur.

...ω,t.1,c.318,c

...ίγκιος,idem quod ἀλίγκιος, Similis. Hom.Od.ν,Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. Idem & cũ accus.rei præter dat.personæ,Od.α, ἀοιδοῦ Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. Aspide, οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα Γεινόμεθα.

Ἐναλινδέω,t.1,c.1127,f. Ἐνάλιος,t.1,c.372,b

Ἐναλλάγδην,t.1,c.353,a. Ἐναλλαγὴ,t.1,c.352,g

Ἐνάλλαγμα,ib.f. Ἐναλλὰξ,ib.g

Ἐνάλλαξις,ib. Ἐναλλάττω, ib.d

Ἐναλλάττομαι,ib.e. Ἐνάλλομαι,t.1,c.339,d

Ἐναλλος,t.1,c.344,f

Ἐναλύω,Immoror,seu Perplexo animo sum in.

Ἐναμβλυώω,Hebeto & obtundo in,Hebetem & languidũ reddo in.

Ἐνάμιλλος,Certans & contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo:seu Contendendus, Comparandus. Aristot.Polit.3, καὶ κατά γε τὸν λόγον τοῦτον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη σύμβλητον· καὶ γὰρ ἂν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν,in contentione comparari possit & opponi diuitiis. Areth.in Apocal.τοῦτο δὲ συνέβη διὰ τὴν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἧς ἐνάμιλλος καὶ ἡ τιμωρία. Vnde ADVERB.Ἐναμίλλως,Ita vt cõtendi & comparari in certamine possim, Pariter.Isocr. Panathenaico,μετεσχηκὼς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, ὧν ἅπαντες ἂν εὔξαιντο μεταλαβεῖν,πρῶτον μὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγιείας,οὐχ ὡς ἔτυχεν,ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα περὶ ἑκάτερον τούτων ηὐτυχηκόσι.

Ἔναμμα,t.1,c.497,a. Ἐναμοιβαδὶς, t.1,c.392,f

Ἐναναπαύομαι,Conquiesco in, Acquiesco,Contentus sum. Gregor.Nazianz.ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι. Dicitur & τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic.vocat Acquiescere rebus iudicatis.

Ἐνανθρωπέω,t.1,c.453,g. Ἐνανθρώπησις,ib.h

Ἐνανθρωπίζω,ib.g. Ἐναντα, t.1,c.457,g

Ἔναντι, t.1,c.465,f

Ἐναντία,vt ἐναντίον,aduerbialiter pro ἐξ ἐναντίας,Ex aduerso, Aduersum,Contrá.Apoll.Rhod.Arg.l.2,ἐναντία χερσὶν ἔμιξε.

Ἐναντίβιος,t.1,c.464,g. Ἐναντιογνώμων, t.1,c.1843,f

Ἐναντιολογία,t.1,c.464,g.& t.2,c.633,d

Ἐναντίον,t.1,c.464,a. Ἐναντιόομαι,t.1,c.465,a

Ἐναντίος,t.1,c.463,f. Ἐναντιότης,t.1,c.464,h

Ἐναντιόφωνος,ib.g

Ἐναντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixisse traditur qui mutuis inter se beneficiis certant,alter alterũ afficientes donisque remunerantes.

Ἐναντίωμα, t.1,c.465,c

Ἐναντιωματικὸς,οῦ,ὁ, Aduersatiuus,Contrarius.

Ἐναντίως,t.1,c.464,h. Ἐναντίωσις,t.1,c.465,d

Ἐναντιώτατος,t.1,c.464,f. Ἐναντιώτερος,ib.

Ἐναντυξ, t.1,c.470,c

Ἐναπαιωρέομαι,οῦμαι,Pendeo seu suspensus sum in.

Ἐναπαλὸς,οῦ,ὁ,affertur pro Mollis. sed sine exemplo.

Ἐναπειλοῦμαι,in v.l.exponitur Impensè glorior. sed perperam. Significat enim potius Minitor in vel ob.

Ἐναπεργάζομαι,Facio seu efficio in.vt apud Isocr.in Areopag.τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, tantum in malis effecerunt metum. id est Tantum improbis metum incusserunt, seu Effecerunt vt improbi tantum sibi metuerent. Exponitur etiam Fabricor, Conficio,sed sine exemplo.

Ἐναπερείδομαι,t.1,c.1246,d

Ἐναπῆκε,Ionicè pro ἐναφῆκε,ab ἐναφίημι, apud Herodot.

Ἐναποβρέχω,t.1,c.790,d. Ἐναποζέω,t.1,c.1398,f

Ἐναποθνήσκω,t.1,c.1569,g

A Ἐναποθωπεύω, Blanditiis delinio in. In vulg.l.exponitur Insideo,quod potius diceretur ἐναποθωκέω.

Ἐναποκάμνω,Deficior & frangor animo in.

Ἐναπόκειμαι,Repositus sum in,Insum. Alex.Aphr.Probl. l.1,ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις,Spiritus qui in intestinis est,seu Intestinis inclusus est.

Ἐναποκλάω,t.2,c.223,h. Ἐναποκλείω,t.2,c.233,b

Ἐναποκλύζω,t.2,c.265,h. Ἐναποκύω,t.2,c.488,b

Ἐναπολαμβάνω, t.2,c.565,b

Ἐναπολείπομαι,Derelinquor vel remaneo in. At act.Ἐναπολείπω,Relinquo in. VNDE Ἐναπόλειψις, quod simpliciter exponitur Reliquiæ.

Ἐναπόληψις,t.2,c.565,c. Ἐναπομάσσω,t.2,c.804,a

Ἐναπομάττω,ib. Ἐναπομένω,t.2,c.878,h

Ἐναπομόργνυμαι,t.1,c.395,d

Ἐναπόμορξις, Abstersio seu detersio in.qua videlicet aliquid in aliud detergitur.Theophr.Hist.pl.l.6,c.1,χυλὸς μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τοῦ ὑγροῦ ἐναπόμορξις· ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις. Vbi tamen sunt qui legendum putent ἐναπόμιξις.

Ἐναπονίζω,t.2,c.1061,e. Ἐναποπλυνω,t.3,c.404,b

C Ἐναποπνέω,t.3,c.413,b

Ἐναποτελέω,ῶ,Perficio seu efficio in. Aliis Efficio,Reddo, ex Alex.Aphr.Probl.l.1.

Ἐναποτίθημι,t.3,c.1488,a. Ἐναποτίω,Persoluo in.

Ἐναποτυπόω,t.3,c.1693,d. Ἐναποψύχω,t.4,c.743,a

Ἐνάπτω,t.1,c.496,h.& 507,d

Ἐνάπτομαι, t.1,c.497,a.& 502,g

Ἔναρα,t.1,c.516,d. Ἐναράσσω,t.1,c.517,d

Ἐναραφόρος,apud Hesych.legitur,expositũ σκυλοφόρος. Sed alphabetica series postulat scribi ἐναροφόρος.

D Ἐνάργεια,t.1,c.531,a. Ἐναργέως,ib.b

Ἐναργὴς,t.1,c.530,h. Ἐναργῶς,t.1,c.531,b

Ἐναρεῖν,Hesychio est κυΐσκεσθαι,διαλέγεσθαι.

Ἐναρέσθαι,apud eundem legitur,expositum ἀπολύειν,φονεύειν, ἐρείδειν, ἀπολαύειν.Sed hæc valde suspecta sunt.

Ἐνάρετος,t.1,c.515,f

Ἐναρὴς,Hesychio ἐνηρμοσμένος: at Ἐναρέας siue Ἐνάρεας Herodot.dictos scribit Scythas quosdam, quibus Venus Vrania ob raptum suum simulacrum ἐνέσκηψε θήλειαν νοῦσον. Vide l.1,p.28,& l.4,p.153.

E Ἐναρηφόρος,t.1,c.516,e. Ἔναρθρος,t.1,c.568,c

Ἐνάρθρως,ib. Ἐνάρεες, vide in Ἐναρὴς.

Ἐναρίζω,t.1,c.516,e

Ἐναριθμέω, Numero in seu inter, Annumero. Affertur ET Ἐναρίθμητος,ου,ὁ,pro Annumeratus.

Ἐναρίθμιος,t.1,c.566,c. Ἐνάριθμος,ib.b

Ἐναριμβροτος,t.3,c.700,e

Ἐναρκεῖ, Hesychio est ἐνδέχεται: aliis Sufficiens vel idoneum est.

Ἐναρκτεύω, t.1,c.540,g. Ἐναρμόζω,t.1,c.582,d

F Ἐναρμονικὸν,t.1,c.584,b. Ἐναρμονικὸς,ib.

Ἐναρμόνιος,ib.d. Ἐναρμονίως,ib.

Ἐνάρμοστος,affertur pro Concinnus,Compositus.

Ἐναρμόττω,t.1,c.581,d. Ἐναροκταίτας,t.1,c.516,c

Ἔναρος,t.1,c.509,e. Ἐναροφόρος,t.1,c.516,e

Ἐναρύτω,t.1,c.1261,f. Ἐναρφόρος,t.1,c.516,e

Ἐνάρχομαι, t.1,c.558,d

Ἐνὰς,& Εἰνὰς,poni dicuntur pro ἐννεὰς,Nouenarius numerus. At Ἑνὰς,άδος,ἡ,esse dicitur Vnitas,μονάς. Apud

G Hesych.verò Ἐνὰς & Ἔναρ expositum εἰς τρίτην: quorũ hoc Laconicum esse dicit.

Ἐνασελγαίνω,Petulans & iniurius sum in,Petulanti iniuria seu contumelia afficio. Pass.ἐνασελγαίνομαι,Petulanti iniuria & contumelia afficior. Et ἐνησ...γημένα vel ἐνασελγαινόμενα, eiusmodi contumeliæ seu iniuriæ. Apud Budæum τὰ ἐξυβρισμένα ... καὶ ἐμπεπαρῳνημένα καὶ ἐνησελγημένα. Vbi nota ...ἐνησελγημένα ab ἐνασελγαίνεσθαι. Hesych.ἐνασελγαίνων exponit πορνεύων, Scortans vel Stuprans.

H Ἐνασθενέω,ῶ,Debilis & infirmus sum in.

Ἐνάσθην,Habitaui:vide t.1,c.997,b.

Ἐνασμενίζω, t.1,c.1437,c

Ἐνασπιδόω,& Ἐνασπιδόομαι,t.1,c.592,a

Ἐναστίζομαι,t.1,c.597,b. Ἐναστράπτω,t.1,c.595,b

Ἔναστρος,t.1,c.594,d. Ἐναχολοῦμαι,t.3,c.1209,b

Ἐναπῷος,t.1,c.1105,d. Ἐναπνίζω,t.3,c.1285,a
Ἔναπος,t.1,c.1105,b
Ἐναθλικίζω, Atticè loquor vel cantillo in. Philostr.in Her. ἐναθλικίζοισι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες.
Ἐναυδής,t.1,c.611,e. Ἔναυδος,ib.
Ἐναυθεντέω,ῶ, Autoritatem obtineo inter, Autoritate valeo in,vel apud.Greg.ἐδίδου τῇ πόλει τὸ ἐναυθεντεῖν,ὡς οἰκείοις,τοῖς ἀλλοτρίοις.
Ἐναυλήματα, Suid.& Etymol.dici tradunt ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα: nonnullos verò etiam ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα.
Ἐναυλίζομαι,t.1,c.617,d. Ἐναύλισμα,ib.
Ἐναυλιστήριον, ib.e. Ἔναυλος,t.1,c.620,f.& 624,f
Ἐναυξής,t.1,c.1376,g
Ἔναυρος, In quo auræ sunt,Auris apertus seu peruius. Theophr.Hist.plantarum lib.8, cap.11, χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον ἀεί.
Ἔναυσμα,t.1,c.610,a. Ἐναυχάομαι,t.1,c.609,e
Ἐναυχένιος,Qui in collo est,seu Collo iniectus,Collo insertus.vt ἐναυχένιος βρόχος in Epigr.
Ἐναύω,t.1,c.610,a. Ἐναφεψέω,t.1,c.1379,a
Ἐναφέψω,ib. Ἐναφίημι,t.1,c.1661,d
Ἐνγγίνωνται,Hesychius affert pro ἐνδυνήσωσι: & Ἐνγηράσασθαι pro ἐν γήρᾳ χρήσασθαι.Sed hæc scribuntur & duplici γ.
Ἐνγόνασι,t.1,c.1891,g. Ἐνδαδος,t.1,c.903,h
Ἐνδαδόω,t.1,c.904,b. Ἐνδαιτέομαι, t.1,c.900,g
Ἐνδάκνω,t.1,c.906,d. Ἐνδακρυς,t.1,c.907,c
Ἐνδάπιος,Indigena.Poll.l.3,synonymum facit τῷ ἐγχώριος, ἐπιχώριος,ἔνπτος:sed poeticum esse dicit.
Ἔνδασις,t.1,c.912,f. Ἐνδατέομαι,t.1,c.902,h
Ἔνδαυλον, Hesychio ὑλώδες,δασύ:vt δαυλόν.
Ἐνδαψιλεύομαι,Dapsilis & largus sum in.Ex Pād.affertur, ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς δίαιτας,pro Si adhuc supperit tempus biennii.
Ἐνδεδομένως,Remissè,Laxatis habenis.
Ἐνδεές,t.1,c.917,h. Ἐνδεέστερον,ib.
Ἐνδεεστέρως,t.1,c.918,a. Ἐνδεής,t.1,c.917,f
Ἐνδεῖ,ib.e. Ἔνδεια,t.1,c.918,b
Ἔνδειγμα,t.1,c.929,b. Ἐνδείκνυμαι,t.1,c.928,g
Ἐνδείκνυμι,ib. Ἐνδείκτης,t.1,c.929,c
Ἐνδεικτικός,ib.d. Ἐνδεικτικῶς,ib.
Ἐνδεῖν, t.1,c.917,f
Ἐνδεινος,ου,ὁ, καὶ ἡ,affertur pro Grauis:sed sine exemplo.
Ἔνδειξις, t.1,c.929,b
Ἔνδεκα, Vndecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, Vndecimuiri,erat magistratus quidam rerum capitaliũ: cuius Demosth. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr.item Hesych.& Suid.
Ἐνδεκαέτης,Qui vndecim annorum est. Poll.σκληρότερον esse dicit hoc composf.quàm δεκαέτης.
Ἐνδεκάζοντας,Harpocr.ex Demosth.in Theocr.affert pro ἐνεορτάζοντας,ἐν τῷ αὐτῷ τῇ δεκάτῃ ἄγοντας.
Ἐνδεκάκις, Vndecies.
Ἐνδεκάκλινος,t.2,c.259,d. Ἐνδεκάπηχυς,t.3,c.285,b
Ἐνδεκάς,άδος,ἡ, Numerus vndenarius.
Ἐνδεκαταῖος,Qui τῇ ἑνδεκάτῃ,i.vndecima die,aliquid facit. Interdum Qui vndecimum diem agit.
Ἐνδεκατημόριον,t.2,c.855,c
Ἐνδέκατος,Vndecimus.Hesiod.ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε. vt & Hom.Odyss.β,Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται.sub.ἡμέρα.Plut.ἑνδέκατος ἀφ' Ἡρακλέους,Vndecim⁹ ab Hercule.
Ἐνδεκήρης,t.1,c.1250,d. Ἐνδελέχεια,t.3,c.1387,e
Ἐνδελεχής,ib.d. Ἐνδελεχίζω,ib.f
Ἐνδελεχισμός,ib. Ἐνδελεχῶς,ib.e
Ἔνδεμα,ατος,τὸ, quod illigatur. Dioscoridi idem esse dicitur quod περίαπτον,gestamen collo appensum.
Ἐνδέμω,t.1,c.940,g. Ἐνδέξια,t.1,c.961,c
Ἐνδεξιόομαι,οῦμαι, Dextra manu teneo vel amplector. Eu ... ἐνδεξιώσω βωμόν.
Ἐνδέξιος,t.1,c.961,c. Ἐνδέομαι,t.1,c.917,e
Ἔνδεσμα,ατος,τὸ, Vinculum quo aliquid illigatur: vel etiã Idipsum quod illigatur.
Ἐνδεσμέω,ῶ,Illigo:item & Implico,Irretio,Inuoluo.
Ἔνδεσμος,ου,ὁ, Illigatio, Iunctura: item Illigamen, hoc est Id quo aliquid illigatur,vel illud ipsum quod illigatur.

A Vnde exponitur non solùm Vinculum, sed etiam Fasciculus. Dioscor.ἔνδεσμον vocat Linteum,cui aliquid illigatum est:lib.3,cap.97,de galbano, εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας, ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον,ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἀγγείου τὸν ἔνδεσμον. Itidē ἔνδεσμος ἀργυρίου ex Prouerb.Salom.affertur pro Sacculus pecuniæ.
Ἐνδελεχής,Simile,ὅμοιον Hesychio:qui & ἐνδελεχία affert ... ἐμφερῆ,ὅμοια.
Ἐνδέχεται,t.1,c.958,c. Ἐνδέχομαι,ib.b
B Ἐνδεχόμενον,ib.e. Ἐνδεχομένως,ib.
Ἐνδέω,t.1,c.917,e.& 964,c. Ἐνδεῶς,t.1,c.918,a
Ἔνδηλος,Manifestus,Euidens.vt Hesychio quoque ἔνδηλοι sunt φανεροί.
Ἐνδημέω,t.1,c.973,g. Ἐνδημία,ib.
Ἐνδήμιος,ib. Ἔνδημος,ib.f
Ἐνδημότατος,ib. Ἐνδιαβάλλω,t.1,c.676,d
Ἐνδίαιος,vide in Ἔνδιος.
Ἐνδιάγω, Agito seu dego in,Versor in.
Ἐνδιαέριος,vide in Ἔνδιος. Ἐνδιάζω,ib.
C Ἐνδιαθετος,t.3,c.1491,h. Ἐνδιαθέτως, t.3,c.1492,c
Ἐνδιαθηκος,t.3,c.1493,d. Ἐνδιαθρύπτω,t.1,c.1594,e
Ἐνδιαιτάομαι,t.1,c.985,b. Ἐνδιαίτημα,ib.
Ἐνδιαλλάττω,t.1,c.352,d
Ἐνδιάσιμος, Anceps, Dubius. vulg.lex.perperam pro ἐνδοιάσιμος.
Ἐνδιασκεδος,t.3,c.841,h. Ἐνδιασπείρω,t.3,c.935,e
Ἐνδιατάττω, Ordino & digero in seu intus.
Ἐνδιατρίβω, t.3,c.1337,b
Ἐνδιαχέω,Illino,Oblino.
D Ἐνδιάω,seu Ἐνδιάομαι,Meridior. Vnde ἐνδιῶνται,quod Hesychius exponit μεσημβριάζουσι. Significat etiam Insum,Dego in. vt Suidas ἐνδιάει exponit ἐνεστι διατρίβει, hoc in loco, -- ὄμμασι μούνοις Θέλγομαι οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.
Ἐνδιδάσκω,t.1,c.987,g. Ἐνδίδομαι,t.1,c.996,d
Ἐνδιδύσκω,Induo. Ἐνδίδωμι, t.1,c.995,f
Ἐνδιές,Hesychio ἔνυδρον.
Ἐνδικάζομαι,t.1,c.1013,c
Ἐνδικαιόω,ῶ, Iustum facio.
E Ἔνδικος,t.1,c.1008,h. Ἐνδίκως,t.1,c.1009,b
Ἔνδινα,t.1,c.1021,c.& 1201,e. Ἐνδινέω, t.1,c.1020,d
Ἔνδιος,Meridianus:μεσημβρινός.Odyss.δ,v.450, Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός,εὗρε δὲ φώκας, Meridianus:sicut prædixerat filia ipsius, v.400, Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων. Itidem Suidas accipit hoc in loco, Ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιος ἔην,ἐν θέρμετο δ' χθών,Τόφρα δὲ τὴν ὑέλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἦεν,dum tempus erat meridianum. Similiter ἐς ἔνδιον affertur ex Apoll.Rhod.Argon.pro μέχρι μεσημβρίας. Plutarch.
F quoque meminit huius significationis. nam Sympos. lib.8,Problem.6,dicens Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας,subiungit,ἔνδιον γὰρ,τὸ δειλινὸν καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνάπαυσιν,ἐνδιάζειν. (Vbi nota & verb.ἐνδιάζειν.à quo est aor.1 pass.ἐνδιάσθη, quem Hesych.exponit ἐσπερίσθη) Alioqui NEVTR. Ἔνδιον substātiuè ponitur pro διατριβή, teste Eustathio,afferente ἔνδια πέτρης ex Oppiano pro διατριβάς. Sed addit idē,ita dici non simpliciter τὰς ὁπουδήποτε διατριβάς,sed τὰς πρὸς μεσημβρίαν κατ' αὐτήν ἀέρα. Itidem in Epigr.legimus ἔνδιον εἰδώλων: & ἔνδιον Εὐφροσύνης,Sedes,Domiciliũ,Habitaculum. Apud Nonn.
G verò μεταναστάμενος ἔνδια κώμης, Sedes vici. id est Ipsum vicum vbi oppidani suas sedes habebant. INDE Ἐνδιάγος dicitur ἡ Ἄρτεμις,teste Hesychio:quoniam in agris & syluestribus locis degit: eandem ob rem vocata ἀγροτέρα à poetis. SIC Ἐνδιάεραι dicuntur à dithyrabicis αἱ νεφέλαι, quod suas sedes & domicilia habeant in aere. Meminit autem huius dithyrambici epitheti Suid.sed mendosè apud eum scripti.
Ἐνδίφριος,ου,ὁ,Qui in curru est,Sessor.
H Ἐνδογενής,έος,ὁ,καὶ ἡ,Intus genitus, seu Domi natus.
Ἔνδοθεν,t.1,c.1201,d. Ἔνδοθι,ib.
Ἐνδόθρα,vide paulo pòst in ἔνδρατα.
Ἔνδοι, vel Ἔνδοι, t.1,c.1201,d
Ἐνδοιάζω,t.1,c.1066,d. Ἐνδοιασμός,ib.e
Ἐνδοιάσιμος,ib. Ἐνδοίασις,ib.

Ἐνδοιασμός, ib. Ἐνδοιαςός, ib.
Ἐνδοιαςῶς, ibid.
Ἐνδοκία, apud Athenienses ἡ μήτηρ. Hesych.
Ἔνδοκος, eidem ἐνέδρα, Insidiæ: ab ἐνδέχεσθαι.
Ἔνδομα, t.1, c.996, d. Ἐνδόμησις, t.1, c.940, f
Ἐνδόμυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In interioribus abditus recessibus, Intus latens, Internus, Intestinus: item Abditus, Occultus, Latens. quoniam videlicet quæ in interiores abstrusa sunt recessus, latent & non apparent. Ideo à Suida exponitur ἀπόκρυφος, σκοτεινός. Itidémque affertur ἐνδόμυχον κακὸν, pro Cæcum malum. Homo etiam quispiam ἐνδόμυχος dicitur qui consilia sua imis abdit recessibus pectoris, nec vlli aperit seu detegit: qualem Latini tectū hominem appellant. Damascius apud Suid. οὕτω δὲ ἐνδόμυχος ἐγένετο καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις ἃ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅποι ἀπίοι. VNDE
Ἐνδομυχέω, ῶ, In interioribus lateo recessibus, In intimos recessus abstrusus sum. seu Lateo, Occultus sum. vt ἐνδομυχοῦ κακὸν B. interpr. Cæcum malum. Affertur & ADVERB. Ἐνδομυχί, pro Occultè, Secretò. Ab Hesychio exponitur ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ.
Ἔνδον, t.1, c.1201, b. Ἐνδοξολογέω, t.1, c.1037, a
Ἐνδοξόπωλος, t.2, c.645, d. Ἔνδοξος, t.1, c.1034, h. & 1036, h
Ἐνδόξως, t.1, c.1037, a. Ἐνδοθίδια, t.1, c.1201, h
Ἐνδοθίδια, ibid.
Ἐνδόσιμον, t.1, c.996, e. & t.2, c.20, a. ob.
Ἐνδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Gratuitus, vt sit Is qui ἐνδίδοσθαι & concedi seu indulgeri solet. affertúrque ex Aristophane, τῇ ἐνδοσίμῳ πελακοσῇ, pro Quæ de gratia conceditur.
Ἔνδοσις, t.1, c.996, d. Ἐνδότατος, t.1, c.1201, c
Ἐνδοτάτω, ib. Ἐνδότερος, ib.
Ἐνδοτέρω, ib. Ἐνδοτέω, t.1, c.1046, a
Ἐνδραιής, Suidæ πρακτικός, Efficax, Gnauus. hoc est Habilis ad faciendum seu efficiendum.
Ἔνδρατα, Hesychio τὰ ἐκδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί. Idem paulo antè ἐνδόθρας esse dixerat τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων, recisaměta pelliū recens detractarū.
Ἐνδρομή, t.3, c.1659, c. Ἐνδρομίδες, ib. d
Ἔνδροσος, t.1, c.1054, b. Ἔνδρυον, t.1, c.1055, a
Ἔνδρυος, ib.
Ἐνδυάζω, Dubito, Ambigo, Hæsito. vt Hesych. quoque ἐνδυάζει exponit ἀπορεῖ, διςάζει. VNDE Ἐνδυασμός, eidem ἀμφιβολία, διςαγμὸς καὶ ἀπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Sed & per οι hæc scribuntur.
Ἐνδυκές, Hesychio συνεχές, vt διηνεκές suprà. item ἀφελές, γλυκύ, ἄπνουν: necnon συνετόν, πρόθυμον, ἐπιμελές: & πιςόν, ἀσφαλές. Quorum duorum posteriorum expositionem sequitur ADVERB. Ἐνδυκέως, significans προθύμως, φιλοφρόνως, ἐπιμελῶς, πιςῶς, Prompto animo, Humaniter & beneuolè, Accuratè & diligenter, Fideliter. Hom. Iliad. ω, Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτην πεφιδήσεται ἀνδρός. Odyss. κ, Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη Ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ. Iliad. ψ, Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως. Od. η, ἥ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε. Et Odyss. ρ, ὥσεί τε πατὴρ ἑὸν παῖδα ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε.
Ἐνδύκιον, Hesychio πιςόν, φίλον, βέβαιον: item ἀποκρύφιον & ἐμφερές, Fidum, Amicum, Stabile, Occultum, Simile.
Ἐνδύλω, idem affert positum pro ἔνδοθεν.
Ἔνδυμα, t.1, c.1063, d
Ἐνδυμάτια, q.d. Indumentula, seu Vestimentula: genus quoddam modulorum musicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum. vt autor est Plutarch. in libro De musica.
Ἐνδυμενία, ας, ἡ, pro Vestitus, Amictus, affertur ex Polyb. καὶ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος, διὰ τὸ ποικίλων εἶναι κατ' ἐκείνων τὴν ἐνδυμενίαν. Apud Suidam in manuscripto etiam codice scriptum ἐνδυομενία, cum hoc exemplo, τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν.
Ἐνδυναμόω, & Ἐνδυναμόομαι, t.1, c.1057, g.
Ἐνδυνέουσι, ex Herodoto affertur pro ἐνδύνουσι, Induunt.
Ἐνδύνω, Induo. Hom. Il. β, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα.
Ἔνδυο, Celeriter, Ocyus, Citò. Menander enim in Ephesio

A dixit, παρέσομαι γὰρ ἔνδυο, pro ταχέως, teste Suida.
Ἐνδύομαι, t.1, c.1063, b. Ἐνδυομενία, vide in Ἐνδυμενία.
Ἔνδυσις, t.1, c.1063, d. Ἐνδυςυχέω, t.3, c.1453, c
Ἐνδυτέ, t.1, c.1063, d
Ἐνδύτας, Hesychio est αὐλωτὴς σάμνος.
Ἐνδυτήρ, t.1, c.1063, d. Ἐνδύω, ib. b
Ἐνδωρόπρον, Hesychio est ὠμότερον, ἀκρατέςερον.
Ἐνεαρίζω, t.1, c.1072, d. Ἐνεγγυάομαι, t.1, c.885, c
Ἐνεγγυς, t.1, c.887, a. Ἐνεγκοῦσα, t.4, c.81, a
Ἐνέγκω, inusitatum thema, à quo φέρω mutuatur futurū
B 2 ἐνέγκω, vnde aorist. 2 ἤνεγκον: mutuatur inde & aorist. 1 ἤνεγκα.
Ἐνέδρα, t.1, c.1083, g
Ἐνεδρεύω, & Ἐνεδρεύομαι, t.1, c.1084, a
Ἔνεδρον, t.1, c.1083, g. Ἔνεδρος, ib. h
Ἐνεείκω, pro ἐνέγκω seu ἐνείκω, pleonasmo τοῦ ε. Sic ἐνέεικαν pro ἤνεγκαν seu ἤνεικαν. Hesych.
Ἐνεθείς, alicubi exponitur Infusus, ab ἐνίεμαι, quod est Immittor. vt apud Dioscor. σὺν ἐλαίῳ ἑψηθὲν καὶ ἐνεθέν, cum oleo decoctum & infusum. Alicubi Dilutus. vt apud
C eundem libro 1, cap. 81, ἐνεθὲν πτυέλῳ ἀσίτου, ieiuni hominis saliua dilutum. Et lib. 5, ἐνεθὲν ὕδατι, Aqua dilutum. Ex eiusdem libro 3, ἐνεθεὶς μεθ' ὕδατος, Aqua dilutus seu resolutus.
Ἐνεθίζω, t.1, c.1097, c
Ἐνείδω, Intueor: vel Video in. Plato, ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρός σε, In me vidisti. Sunt tamen qui hunc aorist. 2 ad ἐνοράω potius referant, quòd ἐνείδω thema sit inusitatum.
Ἐνεικονίζω, t.1, c.1123, f
D Ἐνείκω, Ionicè pro ἐνέγκω, apud Hom.
Ἐνειλέω, t.1, c.1126, c. Ἐνείλημα, ib. d
Ἐνειλινδέω, t.1, c.1127, e. Ἐνείλλω, ib.
Ἐνείματα, t.1, c.1663, g. Ἔνειμι, t.1, c.1133, a
Ἐνειός, apud Suid. legitur sine expos. puto Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι dictum pro ἐνεός, Mutus.
Ἐνειπή, Hesychio ἀπειλή, Minæ. Infrà ἐνιπή.
Ἐνείργνυμι, t.1, c.1141, h. Ἐνειργνύω, ib.
Ἐνείργω, ib. Ἐνείρω, t.1, c.1142, g
Ἕνεκα, t.1, c.1204, a. d. Ἕνεκεν, ib. e
E Ἔνεκμα, apud Diosc. perperam alicubi pro ἔνεμα.
Ἐνεκτέον, Ferendum. à them. ἐνέγκω seu φέρω.
Ἔνελος, Hesychio νεβρός, Innulus seu Hinnulus.
Ἔνεμα, t.1, c.1663, g. Ἐνεμέω, Euomo in.
Ἐνεμφύομαι, t.4, c.289, b
Ἐνενήκοντα, Nonaginta. VNDE Ἐνενηκονταέτης, Nonagenarius: qui ET Ἐνενηκοντούτης in Epit. Dionis.
ITEM Ἐνενηκοςός, Nonagesimus. Itidē legitur apud Suid. ἐνενηκονταεννέα, Nonagintanouē. Alioqui & duplici ν hæc scripta reperiuntur.
F Ἐνένητο, per syncopen pro ἐνενόητο, apud Hesych. Pro quo infrà ἐνένωτο.
Ἐνένιπε, t.1, c.1224, d. Ἐνένιπτε, ib. b
Ἐνενοῦντο, t.2, c.1077, d
Ἐνένωτο, & Ἐνενώκασι, apud Herodot. leguntur Ionica contractione pro ἐνενόητο & ἐνενοήκασι: vt ἐνένωτο ςρατεύειν. Itidem idem dicit ἐνενένωτο ταῦτα ποιεῖν, Ad talia patranda animati erant, seu Animus eis erat talia facere. pro ἐνενόηντο. quod est præt. plusquamp. pass. à themate actiuo νοέω.
G Ἐνεξουσιάζω, Mihi potestatē sumo seu vsurpo in. Vel, Abutor licentia in. Dionys. Halicarnas. de Thucydide, ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητοῦ πρόσω ἐνεξουσιάζων.
Ἐνεός, οῦ, ὁ, Mutus. Hesychio ἄφωνος. Aristot. Problem. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, muti & surdi fiunt. Et rursum, διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνον; πότερον ὅτι καὶ ἐνεόν; ἡ γὰρ ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐςί. Vbi etiam nota SVBSTANT. Ἐνεότης, ητος, ἡ, Mutitas, vt Gaza vertit. reperiuntur hæc & gemino ν scripta.
H Ἐνεπιδημέω, ῶ, Peregrinor in, seu Vt peregrinus commoror in. Athen. de Platone & Lycurgo, οὐκ ἐῶν ἐνεπιδημεῖν ταῖς ἰδίαις πολιτείαις οὐδὲ τὸν ἄργυρον οὐδὲ τὸν χρυσόν. Et rursum, οἱ Ῥώμην κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει, Quique ibi versantur peregrini. seu Quique peregrè eò veniunt.

Ἐνεπίδημον ἦμῶν, Hesychio est ἔνδημον ἦν. A

Ἐνεπικύπτω, Inclinato capite intueor. vel Incumbo.

Ἐνεπιορκέω, ῶ, Peiero in. Æschin. in Ctesiph. διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει, quam Phidias in id fecisse videtur vt Demosthenes eam quæstui haberet & per eam peieraret. seu Quā credo ipsam Phidias ideo fecit vt in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum periuriis factitaret. Bud.

Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur qui publicatis bonis cuiuspiam, experiebantur contra populum, vt hodie contra fiscū, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Demosthenes in Timoth. δημευθέντων τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, quum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. Hæc inter alia Bud pag. 184. vbi & ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pigneranda publicata bona incubuisset, in pigneratitiámque actionem sponsione contendere instituisset. Meminit Poll. quoque huius verbi. Tradit enim libro 8, ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὁπότε τις ἐν τοῖς δημευθεῖσιν ἑαυτῷ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσήκειν λέγῃ: & hanc rem fuisse VOCATAM Ἐνεπίσκημμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὁπότε δημευθείη τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προσελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανεισῇ τῷ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος: atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκημμα & ἐνεπισκήψασθαι & ἐγγύην καταβαλεῖν. C

Ἐνέπω, t. 1, c. 1223, f

Ἔνερα, Exuuiæ, Spolia: v. l. perperam pro ἔναρα.

Ἐνεργάζομαι, t. 1, c. 1235, f. Ἐνέργεια, t. 1, c. 1231, d

Ἐνεργέω, ib. e. Ἐνέργημα, ib. h

Ἐνεργής, ib. c. Ἐνεργητικός, t. 1, c. 1232, a

Ἐνεργίς, Hesychio est ἡ εἰς γλουτοὺς καθέσις τῶν χειρῶν.

Ἐνεργμός, Hesychio κρούσμα μουσικόν, quod & ἔνερξις dicitur, teste eodem. Etymol. quoque ἐνεργμὸν & ἔνερξιν dictum fuisse tradit κρούσμα κιθαριστικόν: Euphronius verò τὸ ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον δι' οὗ ἡ χορδὴ διείρεται. Quæ refert & lex. meum vet. sed habens δίκταί.

Ἐνεργολαβέω, ῶ, idē quod ἐργολαβῶ ἔν τινι, & quæstum aliqua in re facio. Vide in Ἐνεπιορκέω.

Ἐνεργός, t. 1, c. 1231, a. Ἐνεργῶς, ib. c

Ἐνερείδω, t. 1, c. 1246, d

Ἐνερεύγομαι, Eructo in, Irructo, vt Plaut. vnde aor. 2 ἐνήρυγον. Aristoph. Vesp. Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν. Vbi schol. expon. ἠρεύξατο. Alii sic, In me eructauit modò turpissimè caseum.

Ἐνερευθής, t. 1, c. 1250, h

Ἔνερθε, Infrà, Inferius. Homer. Iliad. υ, v. 57, Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν. Iliad. ν, Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesiod. Theogon. Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐσθ' ὑπὸ γαίης. Dicitur & Ἔνερθεν, sequente vocali. vt Odyss. ι, οἱ δὲ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι. Etym. per syncopen pro ἐνέροθεν dici ait.

Ἔνεροι, Mortui, Manes: seu Inferi: οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι: ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ (id est γῇ) κεῖσθαι. Hesiod. Τρέσσ' Ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων. Itidémque apud Etymolog. — ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. INDE Ἐνερόχρωτες dicuntur οἱ νεκρόχρωτες, i. νεκρῶν χροιὰν ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Luridi.

Ἐνερρωγὸς στόμα, Os rescissum. seu Os in quo sunt rupturæ. à them. ἐρρήγνυμι.

Ἔνερσις, t. 1, c. 1142, g

Ἐνέρτερος, Inferior: per syncopen pro ἐνερότερος. Hom. Iliad. ε, Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, Iam pridē esses inferior titanibus. id est Iam pridem ad imos vsque titanas in tartara detrusus fores. Schol. quoque exp. κατώτερος, & Hesych. quo teste ἐνέρτεροι dicuntur etiam οἱ [illegible] τὸ κατωτεριρωδαι.

Ἐνεσία, Hesychius exponit ἐννοίαις καὶ βουλαῖς, Consilio, Iussu, seu Immisso cōsilio. ἐννοίᾳ τοῦ ἐνιέναι. Infrà duplici ν. H

Ἔνεσις, t. 1, c. 1663, h. Ἐνεστάσι per syncopē pro ἐνεστήκασι.

Ἔνεστι, pro Ἔξεστι, &c. t. 1, c. 1133, b

Ἐνέστιος, ὁ καὶ ἡ, Qui intra lares est, Domesticus.

Ἐνεστώς, t. 1, c. 1758, a

Ἐνετή, ῆς, ἡ, Fibula: περόνη, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον, inquit Etymol. afferens hunc versum Homeri Iliad. ξ, Χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. Hesych. quoque ἐνέτησι (proparoxytonως enim apud eū scriptum) exp. περόναις, πόρπαις, deriuas & ipse ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. Apud eundem legitur Ἐνέτησεν, ἐπερόνησεν.

Ἐνετήρ, ῆρος, ὁ, esse dicitur instrumentum medicinale quo ἔνεμα (id est infusus) perficitur, quod & κλυστήρ, Lat. Clyster. nec verò τὸ ὄργανον tantùm his vocibu[s signi]ficari dicitur, sed etiam τὸ ἔκλυσμα καὶ ἔνεμα. A[lex.] Trall. λαβὼν αὐλίσκον ἰατρικὸν, ἐφάρμοσον αὐτὸν τῇ πυγῇ φύσα· καὶ ὅταν τοῦτο ποιήσῃς, ἐξάγειλον αὐτὴν ἕως ὅτου πᾶσαι πληρωθῶσιν τῶν βυθμάτος· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς ἐπὶ ἐνετῆρος τι τὸ πνεῦμα, συστείλας τὸν ἀσκόν.

Ἐνετίδας, Hes. dici scribit πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος. ibi enim præstantes esse. Apud eundē mox, Ἐνετῶν, πλείων, ἢ ἀπὸ γένους τῶν ἡμιόνων. Suidæ & Etymologo Ἐνετοὶ sunt ἔθνος Παφλαγόνων, vt Stephan[o] quoque. Itidémque & Hesychii illud Ἐνετῶν esse ἐθνικὸν videtur, desumptum ex Hom. Il. β. vbi dicit, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Vbi Eust. quoque annotat τὰς θηλείας ἵππους τῶν Ἐνετῶν, siue τὰς Ἐνετίδας ἵππους, esse πρὸς ζευγηλασίαν ἀρίστας. Ab eadem gente Pelops etiā Ἐνετήϊος denominatur teste Etym.

Ἐνέτραγον, t. 3, c. 1346, e

Ἐνεῦ, Suidæ ἐπιφώνημα, Acclamatio quædam.

Ἐνευδαιμονέω, ῶ, Feliciter viuo in, Felicem vitam dego in. Thucyd. libro 2, pag. 62, ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁμοίως ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Vbi schol. exponit ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῆσαι.

Ἐνευδιόων, ex Apollon. Arg. 2, pro Tranquillus, Quietus.

D Ἐνευδοκιμέω, ῶ, Inclaresco, seu Celebris & clarus sum in vel ob. εὐδοκιμέω ἐν. Greg. τῆς τοιαύταις ἐνευδοκιμεῖν ὑποθέσεσι. Demosth. Pro corona, ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο. id est τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν εὐδοκιμεῖν, Cuius ita constituta ratio erat vt in rerū aduersarum euentu, quæ Græcis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustrandi. Bud.

Ἐνεύδω, Indormio.

Ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ex Aristoph. schol. pro Abundare & copiosum esse plantis.

E Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, Excelluit in reddēda tuberum causa. Plut. Symp. 4.

Ἐνευλογέω, ῶ, Benedico in.

Ἐνεύναιον, t. 1, c. 1304, g. Ἔνευνος, ib.

Ἐνευσχημονέω, ῶ, Decenter me gero in.

Ἐνευστομέω, ῶ, Concinna suauique melodia cantillo seu perstrepo in. Philostrat. de auibus, οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος.

Ἐνευφραίνω, t. 3, c. 1209, b. Ἐνευτυχέω, t. 3, c. 1454, c

Ἐνεύχομαι, Precor in seu inter. Synes. ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντι, αἰσθέσθαι χαμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι.

F Ἐνευωχεῖσθαι, Conuiuari in. Synes. τὸ δὲ ἐνευωχηθῆναι τοῖς δι' ἃ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τὸ ἠδικημένον καθίστησι. Vbi Bud. interpr. Conuiuiis autem indulgere, iisque pecuniis ea comparare quas quis per iniuriam abstulit. Id est, Post rapinam conuiuiis indulgere, fructúmque illatæ iniuriæ percipere. Locus desumptus est ex epist. 44.

Ἐνέχθην, ἐνεχθείω, ἐνεχθεὶς, ἐνεχθῆναι, aor. 1 pass. verbi act. φέρω, ex inus. them. ἐνέκω.

G Ἐνέχομαι, t. 1, c. 1340, d

Ἐνεχυράζω, t. 1, c. 1374, c. Ἐνεχυράζομαι, ib. d

Ἐνεχύρασμα, ατος, τὸ, Id quod ἐνεχυράζεται & oppigneratur, Pignus. Ezech. c. 33, ἐνεχύρασμα ἀποδῷ.

Ἐνεχυρασμός, t. 1, c. 1374, d. Ἐνεχυριάζω, ib. c

Ἐνεχυριασμός, ib. Ἐνέχυρον, ib. b

Ἐνέχω, t. 1, c. 1340, c

Ἐνεψίημα, ατος, τὸ, Id cui ἐνεψιώμεθα, i. ἐμπαίζομεν, Ludicrū, παίγνιον. Nicand. Alex. Τοῖα τὰ ὥραι Εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις.

Ἐνζεύγνυμι, Iniungo, Innecto.

Ἔνη, Atticè dicitur ἡ τριακάς, trigesima mensis dies, vt quidem vult Hesych. Cum quo & Proclus facit. Is enim exponens hunc locum Hesiodi, Ergon lib. 2, Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔστ' αὔριον ἔστ' ἔννηφι, ἔνην hîc intelligit τὴν

ἐσχάτην τοῦ μηνὸς, siue τὴν τριακάδα, quæ & ἕνη καὶ νέα A
vocatur. Sed verisimilior eorum videtur expositio qui
εἰς ἕνην, siue εἰς ἕνην, accipiunt pro In perendinum, vt
& schol. Aristoph. in hoc loco Acharn. Τοὺς Θρᾶκας ἀ-
πιέναι, παρεῖναι δ᾽ εἰς ἕνην, exp. εἰς τρίτην, ad confirmatio-
nem eius expositionis etiam ipse afferens Hesiodeum
illum versum. (sed addens tamen itidem esse qui in-
La retentur εἰς τριακάδα) Eodē modo Harpocr. quo-
sun ait, Ἕνην δὲ καὶ εἰς ἕνην, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. Et Hesy-
po us rursum, Ἕνη καὶ ἕνης, τὸ μετὰ τὴν αὔριον. Hæc in-
quam expositio multo videtur conuenientior. Nam B
ἕνη siue ἕνη per se & simpliciter positum, non significat
τὴν τριακάδα, sed additis his duabus voculis, καὶ νέα. vn-
de multo rectius idem Hes. paulo pòst subiungit, Ἕνη καὶ
νέα, ἡ τριακάς. Id quod & vsus autorum probat, impri-
mis Atticorum. Legimus enim apud Demosthenem
Pro cor. in psephismate quodam, pag. 96, ἐπὶ ἄρχοντος
Μνησιφίλου, Ἑκατομβαιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης
Πανδιονίδος. Itidem Strepsiades apud Aristoph. in Nu-
bibus, residuos τοῦ φθίνοντος μηνὸς dies retrogrado nume-
ratis ordine ait, Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη μετὰ ταύτην δευτέρα· C
Εἶθ᾽, ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ
βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ᾽ ἕνη τε καὶ νέα. Et ali-
quanto pòst filio roganti, Φοβεῖ δὲ δὴ τί; respondet idē
Strepsiades, τὴν ἕνην τε καὶ νέαν: intelligens iterum τὴν
τριακάδα siue τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς ἡμέραν. Ibi Phidip-
pides filius, considerans significationem horum ver-
borum ἕνη καὶ νέα, quæ sonāt Vetus & noua, absurdúm-
que putans duo hæc de vna eadémque die dici, Ἕνη γάρ
ἐστιν (inquit) καὶ νέα τις ἡμέρα; & mox subiungit, οὐ γὰρ
ἔσθ᾽ ὅπως μί᾽ ἡμέρα γένοιτ᾽ ἂν ἡμέραι δύο. item, πῶς γάρ; D
εἰ μή περ γ᾽ ἅμα Αὑτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή: mulie-
ris exemplo vsus (inquit schol.) διὰ τὸ τὴν ἕνην ἀρχαίαν
καὶ παλαιὰν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὄπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι, νέαν δὲ,
τὴν τριακοστὴν πρώτην, ἀφ᾽ ἧς ὁ μὴν ἄρχεται. Ac tandem
concludit, ἕνην καὶ νέαν duos esse dies, ἕνην, trigesimum
& vltimum mensis seu lunæ decrescentis: νέαν autem,
primum mensis ineuntis seu nouæ lunæ. Atque ita
verba legis à Solone latæ exponit, Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν
εἰς δύ᾽ ἡμέρας Ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, Ἵν᾽ αἱ θέσεις E
γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ. Quo ferè modo & Plutarch. in lib.
De non fœnerando, ait fictilium vasorum vsum οὐκ ὄ-
ζειν τόκου βαρὺ, οὐδ᾽ ἀναμιμνήσκειν τῶν παλαιῶν καὶ τῆς νεο-
μηνίας ἣν, ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δα-
νεισταὶ καὶ σύγιον, eo videlicet die fœnus exigere creditæ
pecuniæ consueti. Alioqui ex iisdem ipsis satis patet
ἕνην καὶ νέαν vltimam mensis diem vocari, & diuersam
esse à primo nouæ lunæ die. Ait enim ille Aristopha-
nicus Strepsiades eodem in loco, Πῶς οὐ δέχονται δῆτα
τῇ νουμηνίᾳ Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ᾽, ἀλλ᾽ ἕνῃ τε καὶ νέᾳ; Et Plut. F
in vita Solonis, pag. 168, συνιδὼν δὲ (videlicet ὁ Σόλων)
τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυο-
μένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως οὔτ᾽ ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλά-
κις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομέ-
νην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι,
τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοι-
πὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν,
ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν, φθίνοντος μηνὸς, τοῦ
δ᾽, ἱσταμένοιο· τὴν δ᾽ ἐφεξῆς ἡμέραν, νουμηνίαν ἐκάλεσε. Sic
Varro De re rustica lib. 1, c. 37, Dies lunares quoque ob-
seruandi. qui quodammodo bipartiti. quod à noua lu- G
na, crescit ad plenam: & inde rursus ad nouam lunam
decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, è quo die
luna dicitur esse extrema & prima: à quo eum diem A-
thenis appellant ἕνην καὶ νέαν, τριακάδα alii. Vnde disci-
mus ἕνην καὶ νέαν ab Atticis dictam fuisse tricesimam
& vltimam mensis diem, quòd confinium sit deficien-
tis lunæ & renascentis, hoc est veteris & nouæ. vt & A-
ristophanis schol. tradit Athenienses τὴν τριακοστὴν vo-
casse ἕνην τε καὶ νέαν, quoniam μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ
νέου φωτός: seu, quoniam ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν, καὶ ἀρ-
χὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης: seu, quia συμβαίνει ἐν αὐ- H
τῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γίνεσθαι: vel, διὰ τὸ τοῦ μὲν πα-
ρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου: ἕνην appellatā,
διὰ τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα: νέαν autem, διὰ τὴν ἀρχήν. Itém-

que Harpocration, τὴν ὑφ᾽ ἡμῶν (inquit) τριακάδα κα-
λουμένην, ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τοῦ τὴν τε-
λευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. No-
tandus igitur hic vsus est nominis ἕνη seu ἕνη pro πα-
λαιά, cuius idem schol. alibi meminit, scribens Atticos
ἕνην vocare etiam τὴν παλαιάν. vt Demosth. in Aristo-
git. τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν, τὰ δικαστήρια
πληροῦσθαι, τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι. Cu-
ius loci Harpocration quoque meminit, ἕνας ἀρχὰς ab
oratore dici scribens τὰς παρῳχημένας: alibi itidem an-
notans, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον δασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρε- B
ληλυθὸς δηλοῖ. Vbi nota, eo autore δασύνεσθαι hoc voca-
bulum: licet ea scriptura non semper obseruata esse
comperiatur: atque adeo Moschopulus apud Hesio-
dum annotet, ἕνη, si vnico ν scribatur, aspirari: fieri e-
nim ab ἕν: sin geminato Æolicè ν, tenuari. Quod si verū
est, rectè in illo Hesiodeo loco scribitur ἔννηφι, poetica
paragoge posito illo ἐς ἔννηφι pro εἰς ἔννης: de quo pau-
lo suprá. Sed venio & ad alia exempla vocabuli ἕνος
positi pro παλαιὸς ab Atticis. Ex Theophr. Hist. plant.
lib. 3 affert Bud. ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον C
ὑποφαίνει. Et ex quarto, ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν ἕνον καὶ τὸν
νέον καρπόν. Sed hæc verba si de iunipero, vt puto, dicta
sunt, sciendum est aliter etiam accipi posse hoc loco
ἕνος, pro annotino nimirū. quomodo & Plin. intelle-
xisse videtur, qui lib. 16, cap. 26, Citreæ (inquit) & iuni-
perus & ilex anniferæ habentur, nouúsque fructus in
his cum annotino pendet: mutuatus illa verba ex hoc
eiusdem loco, ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ. περι-
καταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν πρυσινόν. Atque adeo idem
Theophr. hoc ipsum ἕνος pro annotino accepit Hist. D
plantarum lib. 1, cap. 23, quum dicit, τὰ μὲν γὰρ, ἐκ τῶν νέων
βλαστὸν φέρει· τὰ δ᾽, ἐκ τῶν ἕνων, τὰ δ᾽, ἐξ ἀμφοτέρων. Ibi e-
nim & Gaza interpr. Ex annotinis. Sic Bud. accipit in
hoc eiusdem loco, lib. 4, ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων ἀλλ᾽
ἐκ τῶν ἕνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. Vbi ex illa adiectione, καὶ
ἔτι παλαιοτέρων, satis clarum est pro annotino seu anni-
culo ab eo accipi. Sed notandum est, Budæum in supe-
rioribus illis Theophrásti locis in quibus interpreta-
tur Vetus, aspirare: in his posterioribus, in quibus pro
anniculo seu annotino accipit, tenuare, indéque deri- E
uare δίενος & τρίενος & similia, necnon & ἐνάενος. Quæ ta-
men alii deducunt potius ab ἕνος (Suida teste) significā-
te ὁ ἐνιαυτός. Apud Hesych. ψιλῶς scriptum ἕνος, expo-
situmq; & ἐνιαυτὸς & ἐπέτειος, id est & Annus & Annuus.
Sed si iis credimus qui ἄφενος deriuant ab ἕνος signifi-
cante ἐνιαυτὸς, & eo nomine accipiunt Annuos reditus,
seu prouentus, aspirandum & hoc ipsum ἕνος esse pa-
tet ex tenui in aspiratam versa. Ita vt certi quip-
piam de spiritu hîc definiri nihil possit, sed tantùm de F
significatione hoc dici, ἕνος siue ἕνος interdum genera-
liter accipi pro Vetus, interdum specialius pro Ita
vetus vt sit anniculus, Annotinus, interdum & substā-
tiuè pro Annus.

Ἐνηβητήριον, t. 1, c. 1447, c. Ἔνηβος, t. 1, c. 1445, c
Ἐνήδομαι, t. 1, c. 1435, d. Ἐνήδονος, t. 1, c. 1437, b
Ἐνηδύνω, t. 1, c. 1433, f. Ἐνηδυπαθέω, t. 1, c. 1432, f

Ἐνήεια, Suidæ ἡ πρᾳότης: à sequ. Ἐνηής.

Ἐνῆεν, poeticè pro ἐνῆν, Inerat. Hom. Il. α, θυμὸς ἐνῆεν.

Ἐνήη, Hesychio ὁμιλία, ἀγαθότης: quæ Suidæ ἐνήεια.

Ἐνηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Suidæ πρᾷος, afferenti itidem ἐνηέος pro G
πρᾳέου. Similiter ab Hesych. exponitur πρᾷος, προσηνὴς,
ἐπιεικὴς, ἀγαθός. Est igitur Latinè Placidus, Mitis, Be-
nignus. vt apud Hesiodum quoque Μνησαμένη φιλότητος
ἐνηέος exponitur Memor amicitiæ placidæ. Rursum
ἐνηὴς ab Hesychio affertur pro σώφρων & ἐνηεῖς pro συνε-
τοί. Quæ expositiones, vnà cum præcedentibus, conue-
nire possunt huic loco Homeri Iliad. ρ, de Patroclo,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε. Priores verò
tantùm huic Apollonii quadrant, Argon. lib. 2, Οὐ γὰρ ἔ-
φαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο. Rectéque ibi schol. exponit
προσηνέος, ἀγαθοῦ, quum paulo pòst sequatur, Ἀλλ᾽ αἰνῶς H
ὀλοῆσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν Αἰήτης· τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
Sic verò & Eust. exponit μείλιχος, opponi dicens τῷ ἀπη-
νής: compositū verò esse ex ἐν & ἠὺς, significante ἀγαθός,

& sonare veluti τ͂ ἐντὸς ἀγαθότητος ὄντα.

Ἐνήκοος, t.1, c.289, b

Ἐνήλατα, τὰ, Euripid. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα εἰς ἃ πήγνυνται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ defiguntur & adiguntur gradus scalæ: in hoc loco Phœniss. de Capaneo murum scandente, Κλίμακος ἀμείβων ξέσ᾽ ἐνηλάτων βάθρα. Eustath. verò non hæc ὀρθὰ ξύλα οἷς ἐνελήλαται τὰ βάθρα appellat ἐνήλατα, sed ipsa βάθρα siue ipsas βαθμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam pag. 782, τὰ τῶν κλιμάκων ἐνήλατα esse dicit βαθμίδας αἳ τοῖς ἑκατέρωθεν μηροῖς τῶν πολεμικῶν κλιμάκων ἐνείρονται: & pag. 598, τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς ἐνειρόμενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν αὐταῖς ὁμοίων: appellans μηροὺς his in locis quæ Euripidis scholiastes ὀρθὰ ξύλα, & ἐνήλατα quæ ille βάθρα. Rursum ἐνήλατα schol. Euripidis dici ait τοῖς πασσαλίσκοις τοῖς πρὸς τῷ ἄξονι, seu τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τροχὸν, paxillos seu clauos qui axi infigūtur ad retinendam rotam ne exeat: in Hippol. coron. σύριγγές τ᾽ ἄνω τροχῶν ἐπηπήδων, ἀξόνων τ᾽ ἐνήλατα. Hesychio ἐνήλατος est pars nauis.

Ἐνήλικος, t.1, c.1453, b. Ἐνηλλαγμένος, t.1, c.352, e

Ἐνηλλαγμένως, ibid.

Ἐνηλύσιος, Hesychio est ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος, Attonitus, Fulmine ictus. Idem ἐνηλύσια dici tradit τὰ κατασκηφθέντα χωρία: secundum alios ita dici τὰ ἀκίνητα, παρὰ τὸ ἐλθεῖν: secundum alios τὰς ἐν τοῖς ἀβάτοις χωρίοις ἀφιδρυμένας νύμφας.

Ἔνημαι, Insideo.

Ἔνημαρ, pro Nouem dies affertur ex Il.α. Sed scribendum potius ἐννῆμαρ geminato ν.

Ἔνημμαι, præt. perfect. pass. ab act. them. ἐνάπτω.

Ἐνημμένος, t.1, c.497, a. Ἐνήνοθα, & Ἐνήνοχα, in Anom.

Ἐνῆπται, t.1, c.497, a. Ἐνηργμένος, t.1, c.558, e

Ἐνηρεμέω, t.1, c.1475, f. Ἐνήρης, t.1, c.1250, e

Ἐνήρις, ibid.

Ἐνήρυγον, est aor.2 ab ἐνερεύγω.

Ἐνήτειος χιτὼν, Vestis subtilis. v.l. Potius ἀνήτειος.

Ἔνηφι, Hesychio εἰς πεῖναν: Suidæ μετὰ βίαν. Infrà gemino ν.

Ἔνηχος, t.1, c.1481, c. Ἐνηχέομαι, t.1, c.1483, g

Ἐνήχυτος ὀρπηξ, ex Nicād. Ther. affertur pro Comosus ramus: sed annotatur quosdam legere ἀνήχυτος. Locus est v.33, sed suspectus.

Ἐνηχῶ, t.1, c.1483, f. Ἔνθα, t.1, c.1203, a

Ἐνθάδε, ib. c. Ἐνθαδί, ib. d

Ἐνθάδιος, ib. Ἐνθακέω, t.1, c.1488, c. Ἐνθάκησις, ib.

Ἐνθαλάμια, Hesychio πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης.

Ἐνθαλπτω, t.1, c.1490, g. Ἔνθα περ, idē quod ἔνθα, Vbi.

Ἐνθάπτω, t.1, c.1501, c

Ἐνθαρσεῖν, & Atticè ἐνθαρρεῖν, Confidere, Bono animo esse in. Andoc. ὥστε ὁδὸν τε καὶ πόρον μηδαμῇ ἐπιγνῶναί μοι ἐνθαρσεῖν.

Ἐνθεάζω, t.1, c.1531, f. Ἐνθεαστικῶς, ib. g

Ἔνθεμα, t.3, c.1495, b. Ἐνθέμιον, ib. c

Ἔνθεν, t.1, c.1203, d. Ἐνθένδε, ib.

Ἔνθεο, Ionica dialysi pro ἔνθου: aor.2 med. ab ἐντίθημι.

Ἔνθεος, t.1, c.1531, e. Ἐνθεΐζω, t.1, c.1549, f

Ἔνθερμος, t.1, c.1545, g

Ἐνθεσίδουλος, Hesychio ψωμόδουλος, Seruus τῶν ἐνθέσεων.

Ἔνθεσις, t.3, c.1495, c. Ἐνθεσμος, t.3, c.1526, d

Ἐνθεσμῶς, ib. Ἔνθετος, t.3, c.1495, e

Ἐνθεῦτεν, Ionicè apud Herodot. pro ἐντεῦθεν, vt ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Exponitur non solùm Hinc, sed etiam Dehinc, Deinceps, Postmodum: item Præterea.

Ἐνθηλυπαθέω, ῶ, ad verbum sonat Muliebria patior in. Ab aliis exponitur Muliebri libidine tabesco.

Ἔνθηρος, t.[illegible], g

Ἐνθλάω, ῶ, exponitur Infringo. VNDE Ἔνθλασις, quod ex Gal. l.2 De caus. morb. affertur pro Cauitas in capite facta ex contusione.

Ἐνθλίβω, itidem exponitur Infringo: item Imprimo. Apud Nicād. in Alex. v.453, ἠμύουσι χαλινοῖς ἐνθλίβοις schol. exp. πιέζοις.

Ἐνθνήσκω, t.1, c.1570, d. Ἐν[illegible]ρέω, t.1, c.1575, c

Ἔνθους, t.1, c.1531, h. Ἔν[illegible]ουσα, Hesychio ἔκπληξις.

Ἐνθουσιάζω, t.1, c.1532, a. Ἐν[illegible]ουσίασις, ib. d

Ἐνθουσιασμὸς, ib. Ἐνθουσιαστής, ib. e

A Ἐνθουσιαστικὸς, ib. Ἐνθουσιαστικῶς, ib.

Ἐνθουσιάω, ibid. a

Ἐνθουσικὸν, Enthusicum: oleris genus apud Theophr. Hist. plant. l.7, c.7.

Ἐνθουσιώδης, t.1, c.1532.

Ἔνθρια, Hesychio ζῶδια. At Ἐνθριάζειν, eidem est παραβαίνειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων. VNDE Ἐνθρίακτος, quod idem ex Soph. Sinone affert pro ἔνθους: addens etiam ἐνθέακτος.

Ἐνθρίζειν, eidem est ἐναπνίζειν & νύσσειν.

B Ἐνθρίοσμαι, t.1, c.1590, h

Ἐνθρονίζω, & Ἐνθρονίζομαι, t.1, c.1578, g

Ἐνθρυμματὶς, t.1, c.1593, c. Ἔνθρυπτον, t.1, c.1594, e

Ἐνθρύπτω, ib.

Ἐνθρυσκον, teste Hesychio olus est, florem etiam ferēs, ideòque & βρωτὸν & στεφανωτόν. Pro quo apud Theophr. & Plin. legi dicunt Anthriscum.

Ἐνθυμάζω, eidem H. est ἐμπίπτω καὶ ἐνορμῶ.

Ἐνθυμέομαι, t.1, c.1603, b. Ἐνθύμημα, ib. d

Ἐνθυμηματικὸς, ib. f. Ἐνθυμημάτιον, ib. g

C Ἐνθυμηματώδης, ib. Ἐνθύμησις, ib.

Ἐνθυμητικὸς, ib. h. Ἐνθυμία, t.1, c.1610, b.

Ἐνθυμιάω, t.1, c.1617, a

Ἐνθυμίζομαι, t.1, c.1610, b. Apud Hes. legitur & ἐνθυμίζω, expos. ἐνθυμοῦ.

Ἐνθύμιος, t.1, c.1609, g. & 1610, a. Ἐνθύμιστος, t.1, c.1610, b

Ἔνθυμος, t.1, c.1603, b. Ἐνθύελον, t.1, c.1615, e

Ἐνθυσιάζω, Sacrifico in.

Ἐνθύσκος, auis quæ & ἀσφαλὸς, teste Hes.

Ἐνθύσκει, eidem est ἐντυγχάνει.

D Ἐνθωκέω, Sedeo in, Insideo. Hes. ἐνθωκεῖσθαι exp. ἐμφωλεύσαι, ἐγκρύπτεσθαι.

Ἔνι, pro Ἔνεστι, t.1, c.1133, b

Ἐνὶ, t.1, c.1100, b. At ἑνὶ, Vni, ab εἷς. Dicitur ὡς ἑνί γε εἰπεῖν, s. λόγῳ, pro Vt vno verbo dicam, Vt semel dicam. Et apud Nonn. εἰν ἑνὶ, Semel.

Ἐνιαία, Suidæ ἡ μοναδική. In v.l. ἐνιαῖος, Aliquis.

Ἐνιαύσια, aduerb. t.1, c.1641, g. Ἐνιαυσιαῖος, ib.

Ἐνιαύσιοι, substant. ibid. Ἐνιαύσιος, ib. e

Ἐνιαυτίζω, ib. c. Ἐνιαυτὸς, t.1, c.1640, g

E Ἐνιαυτοφορέω, t.1, c.1641, b. Ἐνιαυτοφόρος, ib.

Ἐνιαύω, t.1, c.1640, f

Ἐνιαχοῦ, Alicubi: Hesychio εἴς τινας τόπους, Aliquó.

Ἐνίγυος, t.1, c.880, g

Ἐνιδεῖν, Inspicere, Intueri: ab ἐνείδω.

Ἐνιδρόω, t.3, c.1793, b. Ἐνίδρυες, t.3, c.1783, g

Ἐνίδρυμαι, t.1, c.1094, a. Ἐνιδρυόομαι, ib.

Ἐνιδρυόω, & Ἐνιδρύω, t.1, c.1093, h

Ἐνιέω, Immitto. Frequentius dicitur ἐνίημι.

Ἐνιζάνω, t.1, c.1091, g. Ἐνιζεύγνυμι, t.1, c.1396, c

F Ἐνιζευγνύω, ib. Ἐνιζευχθεὶς, ib.

Ἐνίζω, t.1, c.1159, b. Ἐνίζω, t.1, c.1089, e

Ἐνιῆλαι, Hes. exp. κωλῦσαι, ἐμποδίσαι: ab ἐνιάλλω.

Ἐνίηλος, eidem est ἀνόητος, Demens, Stultus.

Ἐνίημι, t.1, c.1663, e. Ἐνικαταπίθημι, t.3, c.1502, f

Ἐνικάτθεο, ib. g. Ἐνικλάω, t.2, c.223, h

Ἐνικλείω, Includo: pro ἐγκλείω. Apoll. Rhod. Arg.2.

Ἐνικμος, t.1, c.1681, f

Ἐνικνέομαι, οῦμαι, Venio in, Intro, Penetro.

G Ἐνικνήθω, Vngue vel radula carptum intero. pro ἐγκνήθω. Nicād. Ther. ἐνίκνησον λιβυκάς τι ποτοῦ ἐνικνήθεο ῥίζας. schol. exp. τρῖβε, Intere.

Ἑνικὸς, t.1, c.1159, a. Ἑνικῶς, ib.

Ἐνικρίνομαι, idem quod ἐγκρίνομαι, Referor & numeror in. Vnde ἐνικριθῆναι ὁμίλῳ apud Apoll. Arg. l.2, quod exp. Adscribi in numero.

Ἐνίλλω, t.1, c.1913, c. Ἐνιλλωπέω, t.1, c.1920, c.f

Ἐνιλλώπτω, t.1, c.1919, f. Ἐνιλλώπω, t.1, c.1920, c

Ἐνιοβολέω, t.1, c.1677, a

H Ἔνιοι, Aliqui, Quidam, Nonnulli. Passim obuium. Ab Hesych. & Suida exponitur nō solùm τινὲς, sed etiā φανεροί.

Ἐνίοτε, Interdum, Aliquando, Nonnunquam. Exponitur etiam Aliquoties.

Ἐνιπὴ, t.1, c.1224, d

Ἐνιπῆσαι, Hesychio ἀπειλῆσαι, βοῆσαι, Minari, Inclamare.

Ἐνίπλειος, t.3, c.365, g

Ἐνιπλήσσω, idem quod ἐμπλήσσω, Terrore vel stupore percello. Hes. ἐνιπλήξαντες exp. non solùm ἐπιπλήξαντες, sed etiam ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες.

Ἐνίπου, affertur pro Alicubi: sed sine exemplo.

Ἐνιππάζομαι, t.1, c.1711, g. Ἐνιππεύω, t.1, c.1710, d

Ἐνιπτάζω, Hesychio τύπτω, Verbero: aliis κακολογῶ, μέμφομαι, Incesso maledictis, Increpo, vt ἐνίπτω.

Ἐνίπτω, t.3, c.603, a. Ἐνίπτω, t.1, c.1224, c

Ἐνισάζω, exponitur Exæquo.

Ἐνισκέλλω, t.3, c.815, b

Ἐνισκίμπτω, idem quod ἐνσκήπτω, Incumbo. Nic. Ther. v. 23, Οἷσιν ἐνισκήψῃ βλοσυρὸν δάκος, pro Inflixerit dentē. Inde & ἐνισκήφθη, quod Suidas exp. κατηνέχθη. Apud Hesych. legitur etiam Ἐνισκίμψαντες, expositum ἐνερείσαντες. De quo in Ἐγκίμπτω.

Ἐνίσπω, t.1, c.1224, b. Ἐνισπῶ, ibid.

Ἐνίσσω, ibid. c

Ἐνίσταμαι, Insisto, &c. t.1, c.1757, g. Ἐνίσταμαι, Obsisto, &c. c.1758, b. Ἐνίσταμαι, Consisto, &c. ibid. c

Ἐνιστάμενος, ibid. a. Ἐνίστημι, t.1, c.1757, e

Ἐνισχημένων, Hesych. affert pro κεκρατημένων: ab ἐνισχέω.

Ἔνισχνος, Gracilis, Tenuis. idem quod ἰσχνὸς seu λεπτός. Nic. Alexiph. 147, ἔνισχνα δὲ καυλία βάλλει.

Ἐνίσχομαι, t.1, c.1362, h. Ἐνισχυρίζομαι, t.1, c.1814, e

Ἐνισχύω, t.1, c.1812, d. Ἐνίσχω, t.1, c.1362, h

Ἐντρέφω, t.3, c.1649, f

Ἐνιχρίμπτω, idem quod ἐγχρίμπτω, t.4, c.628, b

Ἐνκάθετος, Hesychio ἐνεδρεύων, ἐπιτηρῶν: item ἐνύπνιος. Pro quo suprà ἐγκάθετος.

Ἐνκατακλώσαντες, eidem ἐνείραντες. Suprà ἐγκατ.

Ἐνκατασυρράζειν, eidem est ἐνυβρίζειν.

Ἐνκατασκήψασαν, idem exp. ἐμπεσοῦσαν. Suprà ἐγκ.

Ἐνκολάψας, eidem ἐγχαράξας. Suprà ἐγκολ.

Ἐνκομβωθείς, eidem δεθείς. At ἐνκομβώσασθαι, eidem non solùm στολίσασθαι, sed etiam ἐπιστωρεύσασθαι. Suprà ἐγκ.

Ἐνκόπτων, eidem ἐμποδίζων, διακωλύων. Suprà ἐγκ.

Ἔνκτητον, eidem κτώμενον: quod itidem per γκ.

Ἐνλαπιθάζεσθαι, eidem est μαχέσασθαι Λαπίθαις: item ἐνθυμηθῆναι.

Ἐνλείπομαι, Deficio. scribitur & ἐλλείπομαι.

Ἐνλιμενίζειν, Hesychio πλωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης, Vectigal exigere à delatis in portum. Suprà ἐλλιμ.

Ἐνλόβια, Hesychio ἐνώπια: quæ suprà ἐλλόβια.

Ἐνμαχατεύειν, eidem est ἐγκεκλεῖσθαι παρὰ γείτονι.

Ἐνναέτηρα, t.2, c.996, d. Ἐννάετης, t.1, c.1293, f

Ἐνναετὴρ, t.2, c.996, d

Ἐνναετηρὶς, ίδος, ἡ, Nouem anni, Nouennium. Item Festum quod nono quoque anno celebratur. Plut. Hellen. τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς.

Ἐνναέτηρος, t.1, c.1295, d. Ἐνναετὴς, t.1, c.1293, f

Ἐνναέτης, t.2, c.996, d. Ἐννάετης, ibid.

Ἐνναέτις, t.1, c.1293, f

Ἐνναῖος, dictus olim fuit ὁ ναὸς, tēplum, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, vt ait Clinias apud schol. Apoll. Rhod.

Ἐνναίω, t.2, c.996, d.

Ἐννακισχίλιοι, t.1, c.1205, e. & t.4, c.522, b

Ἐννακόσιοι, t.1, c.1205, e. Ἐνναταῖος, ib. d

Ἔννατος, ib. b. Ἐνναυμαχέω, t.2, c.1003, e

Ἐννέα, t.1, c.1205, a. Ἐννεάβοιος, t.1, c.778, h

Ἐννεάδεσμος, Qui nouem vinculis seu juncturis continetur. Nicand. Ther. v.780, τῷ δ' ἐπὶ κέντρῳ Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείροισι κεραίης. vbi schol. exp. ἐννέα δεσμοῖς, ἤγουν ἁρμογαῖς καὶ ἁρμοῖς, συνεχόμενοι. sed exp. etiam πολύδεσμοι, quoniam (inquit) nullus reperitur qui plures habeat quàm septem.

Ἐννεαδικὸς, t.1, c.1205, e. Ἐννεάζω, t.2, c.1035, d

Ἐννεακαιδεκαταῖος, t.1, c.1205, a

Ἐννεακαιδέκατος, ibid.

Ἐννεάκεντρος, Nouem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Ἐννεάκις, t.1, c.1205, e

Ἐννεακισχίλιοι, ibid. & t.4, c.522, b

Ἐννεάκρουνος, Nouem (Hesychio πολλοὺς) κρουνοὺς ἔχων.

Ἐννεάκρουνος, t.2, c.461, b

Ἐννεάλινος, Nouemplici lino plexus. Xen. Cyneg. ἔστωσαν αἱ ἄρκυες ἐννεάλινοι.

Ἐννεάμηνος, t.2, c.917, b

A Ἐννεάμυκλος, Hesychio ἐνναέτης, ἰσχυρὸς, Nouem annorum Robustus & validus. Forsitan autem exp. ἐνναέτης, quoniam ex μυκλῶν numero cognoscebatur annus: & ἰσχυρὸς, quia talis habebatur qui multas haberet μύκλας.

Ἐννεάνυχες, t.2, c.1105, e

Ἐννεάοδος, à nouem viis dicta olim ἡ Ἀμφίπολις. Hes.

Ἐννεαπλάσιος, Nouenario numero auctus, Nouies tātus. vt quum Ibycus apud Athen. lib. 2, dicit τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα.

Ἐννεάπους, Nouē pedes habēs: seu Qui nouem pedum est.

B Ἐννεὰς, t.1, c.1205, e

Ἐννεασμὸς, Hesychio ἐμπαιγμὸς, πανουργία, δόλος. sed alphabetica series apud eum vnicum ν requirit.

Ἐννεάφθογγος χέλυς, Nouem sonos reddens chelys.

Ἐννεάφωνος, t.4, c.303, h

Ἐννεαχίλιοι, t.1, c.1205, e. & t.4, c.522, c

Ἐννεάχορδος, Nouem chordas habens, Nouem intentus fidibus. vt ἐννεάχορδα ὄργανα apud Athen. lib. 14.

Ἐννέμομαι, Pascor in. Ἐννενήκοντα, t.1, c.1205, e

Ἐννενηκονταέτης, t.1, c.1293, g. Ἐννενηκοντούτης, ib.

C Ἐννενηκοστὸς, t.1, c.1205, e. Ἐννεόργυιος, t.2, c.1436, b

Ἐννεὸς, οῦ, ὁ, Mutus, Qui loqui nescit. ἄφωνος, Hesychio. Aristoteles in Problem. μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐννεοὶ ἐσμέν· εἶτα ὀψέ ποτε ψελλιζόμεθα, à prima origine muti sumus: deinde vix tandem balbutimus. Plato in Crat. ἆρ' οὐκ ἂν ὥσπερ νῦν οἱ ἐννεοὶ ἐπιχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ καὶ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristoteles in Probl. ὅσοι δὲ κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐννεοὶ γίνονται. Interdū vsurpatur pro κωφὸς, id est Surdus. vt à Suida quoque exponitur non solùm ἄφωνος, sed etiam κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, νωχελὴς, in exemplum afferente hunc locum Xenophontis ex Anabas. 4, τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅ, τι δέοι ποιεῖν. Reperitur & simplici ν scriptum.

Ἐννεοτεύω, t.2, c.1040, c. Ἐννέπω, t.1, c.1223, f.

Ἐννεσία, ας, ἡ, pro ἐνεσία, duplicato ν metri causa, Cōsilium, Monitus, Instinctus: & quidem propriè immissus alicui ab aliquo, παρὰ τὸ ἐνιέναι. vnde rectè exponitur ὑποθήκη, necnon βουλή. Homerus Iliad. ε, Τῷ δ' οἴῳ κείνης πάντα πάρεστιν ἐννεσίῃσι. Hesiod. Theog. Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς.

E Ἐννεύω, Innuo, Nutu indico. vel etiam Nutu & signis peto: vt Lucæ 1, v.62, ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. nam obmutuerat & loqui non poterat.

Ἐννέωρος, t.4, c.795, c. Ἔννη, vide Ἔννος.

Ἐννῆμαρ, t.1, c.1205, a. & 1466, g

Ἐννήρης, t.1, c.1250, d

Ἐννησιάδες, nymphæ apud Lesbios. Hes.

Ἔννηφι, poetica paragoge pro ἔννης seu ἕνης. Dicitur autem εἰς ἔννηφι seu εἰς ἔννης aut εἰς ἕνης, pro εἰς τρίτην, In perendinum. qua de re suprà in Ἔνη.

F Ἔννιον, Hesychio est κώπης μέρος τὸ ἐπὶ τοῦ σκάλμου ἔνδον ἐν τῇ νηΐ. At Ἔννιος, eodem teste, Mercurius in Chio.

Ἐννοδίω, idem affert pro ἀκυροβολίω.

Ἐννοέω, t.2, c.1077, c. Ἐννόημα, ib. d.

Ἐννοητέον, Cogitandum, In animo agitandum.

Ἔννοια, t.2, c.1067, a. Ἔννομος, t.2, c.1026, f

Ἔννοος, t.2, c.1066, h

Ἔννος, ου, ὁ, Vetus. Plato in Cratylo, νέον δέ που καὶ ἔννον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιιὼν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἔννον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός.

G Et mox, ὅτι δὲ σέλας νέον τε καὶ ἔννον ἔχει ἀεί, σελαεννεοάεια μὲν δικαιότατ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο· συγκεκροτημένον δὲ, σελαναία κέκληται. Et apud Hesychiū ἔννοι, οἱ πρυσινοὶ ἄρχοντες, Qui superiore anno magistratum gesserunt: vt suprà ἔναι ἀρχαὶ sunt αἱ παρῳχημέναι. Et item ἔννη καὶ νέα dicitur vltima mensis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ seu mensis finis est & initium nouæ. Qua de re vide plura in Ἔνη.

Ἐννοσέμεν, Hesychius exponit ἐπιπλήσσειν. Videtur ἐννοσέμεν pro

H ἐνόσαι positum.

Ἐννοσία, eidem est ἀλογία, ἀεργία, Dementia, Inertia.

Ἐννοσίγαιος, t.1, c.1205, g

Ἔννοσις, poeticè pro ἔνοσις, Motus, Quassatio. Hesychio κίνησις.

Ἐννοσίφυλλος, t.1, c.1205, a

Ἐννοσσεύω, Nidifico vel pullos procreo in.
Ἐννοος, t.2, c.1066, h. Ἐννυκτερεύω, t.2, c.1104, e
Ἐννυμι, t.1, c.1379, d.
Ἐννὼς, Polluce autore dicitur ἡ νύμφη seu Nurus: l.3, c.10.
Ἐννυχα, t.2, c.1105, g. Ἐννυχεύω, t.2, c.1106, f
Ἐννύχιον, t.2, c.1105, f. Ἐννύχιος, ib.e
Ἐννυχον, aduerb. ib.f. Ἐννυχος, ib.e
Ἐννύω, Induo. Apud Hes. tenui spir. Ἐννύειν, ἐνδύειν: itidémque Ἐννύετο, ἐνεδύετο.
Ἐννυὼ, pro Bellona affertur. sed scribitur potius vno ν.
Ἐννωθρος, In quo torpor est, Torpidus, Torpens.
Ἐνόδιος, t.2, c.1166, a. & 1181, c
Ἐνοδμος, In quo odor inest, Odorus. Nicand. Ther. v.41, μίσγη δ' ἔνοδμον ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἰσῶς. id est recens & nondum malè olens.
Ἐνόθω, t.1, c.1205. Ἐνοικέω, t.2, c.1224, e
Ἐνοίκησις, ibid.
Ἐνοικίζω, & Ἐνοικίζομαι, t.2, c.1219, b
Ἐνοίκιον, t.2, c.1213, d. Ἐνοικισμὸς, t.2, c.1219, e
Ἐνοικοδομέω, t.2, c.1205, a. Ἐνοικοδομοῦμαι, ib.b
Ἐνοικος, t.2, c.1213, b. Ἐνοικουρέω, t.2, c.1211, e
Ἐνοινοχοέω, t.2, c.1241, e. Ἐνοκλάζω, t.2, c.1165, f
Ἐνολισθαίνω, Labor seu lapso in.
Ἐνολίσαι, apud Aristot. Œcon. l.2, legitur pro Simul totum vendere: nisi sit menda. B.
Ἐνολμος, ὁ, esse dicitur Diuinus vates apud Apoll.
Ἐνομιλέω, t.2, c.1310, b
Ἐνομόργνυμι, Abstergo seu detergo in. Hes. ἐνομόρξατο exp. κατήμαξεν, ἐνέβαλεν.
Ἐνὸν, imperf. t.1, c.1133, c. Ἐνοπὴ, t.1, c.1223, h
Ἐνόπλιος, t.2, c.1369, b. Ἐνοπλος, ib.
Ἐνόπτομαι, t.2, c.1385, e. Ἐνοπτρεύομαι, ib.f
Ἐνοπτρίζω, & Ἐνοπτρίζομαι, ibid.
Ἐνοπτρον, ib.e. Ἐνοράω, t.2, c.1419, e
Ἐνορία, dicitur vt ἐξορία. Iustinian. in Nouell. pag.306, ἐν τῇ βασιλίδι πόλει ἤτοι τῇ ταύτης ἐνορίᾳ τυγχάνοντες. Sic p.310. Alibi dicit τῇ ταύτης περιοικίδι.
Ἐνόρειος, t.2, c.1467, b
Ἐνόρκιον, & Ἐνόρκιος, t.1, c.1244, a
Ἐνορκος, t.1, c.1243, h. Ἐνόρκως, t.1, c.1244, a
Ἐνορμίζω, & Ἐνορμίζομαι, t.1, c.1147, e
Ἐνορμίτης, t.1, c.1145, h. Ἐνορούω, t.2, c.1494, f
Ἐνόρχης, t.2, c.1488, h. Ἐνόρχης, t.2, c.1489, e
Ἐνορχις, t.2, c.1488, g. Ἐνορχος, ib.h.
Ἐνόρω, t.2, c.1492, a
Ἐνος, siue Ἐνος, Vetus, Præteritus: item Anniculus, Annotinus: necnon Annus. Vide Ἐνη suprà. A T Ἐνὸς, Vnius: ab εἷς.
Ἐνοσίγαιος, Motor seu quassator terræ: Neptuni epitheton apud poetas, qui & ν aliquādo duplicant metri gratia.
Ἐνοσις, t.1, c.1205, f
Ἐνοσίφυλλος, Folia mouens seu quatiens. Suprà duplici ν. Hes. ἐνοσιφύλλων substantiuè exp. τῆς τῶν φύλλων κινήσεως.
Ἐνοσίχθων, t.1, c.1205, g
Ἐνόσωρα, τὰ, affertur pro Vna hora digna: sed sine exemplo. At οὐδενὸς ὥρα, Quæ nihil curantur.
Ἐνότης, ητος, ἡ, Vnitas. Apoll. Tyan. in Epist.
Ἐνουλα, τὰ, t.2, c.1285, a. Ἐνουράνιος, t.2, c.1543, d
Ἐνουρέω, t.2, c.1548, d. Ἐνουρήθρα, ib.e
Ἐνουρος ὄχλος, Molestia in vrina, Hippocr. περὶ καρδίης.
Ἐνούσιος, t.1, c.1132, d. g. Ab Hesychio exp. non solùm πολυκτήμων, sed & συμφυής.
Ἐνοφείλεσθαι χωρίον alicui in agro vel iis bonis dicitur quæ ei oppignerata sunt, seu quæ contracta hypotheca ei concredita sunt, id est Deberi in. Demosth. οὐδὲ ἐᾶν οὔτε ὠνεῖσθαι ... τίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ χωρίου, intercederet quominus aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus contraheret, videlicet quòd certa pecunia obnoxium iam haberet. Ita Bud. pag. 187, & 188, ubi & aliud ex eodem orat. exemplum affert.
Ἐνοφθαλμιάω, t.2, c.1413, a. Ἐνοφθαλμίζω, ib.e
Ἐνοφθαλμισμὸς, ibid.f. Ἐνοφθαλμιῶμαι, ib.a
Ἐνόφθαλμος, ου, ὁ, Oculus qui in corpore depangitur. Ita v.l. sed sine exemplo vel autoritate.
Ἐνοχὴ, t.1, c.1340, h. Ἐνόχησις, ib.
Ἐνοχλέω, t.2, c.1576, e. Ἐνοχλοῦμαι, ib.g

A Ἐνόχλησις, ibid.g. Ἐνοχος, t.1, c.1341, a
Ἐνόω, t.1, c.1159, b. Ἐνεάπτω, t.3, c.669, d
Ἐνέρασε ταῖς πύλαις αὐτῆς καὶ φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσον τι ἄλλη περὶ αὐτῆς ξύλωσις, ex Iosepho affertur de Sampsone, pro Irruit, Impressionem facit. Quale ferè apud Maronem est Arietare in portas & duros obiice postes: apud Terentium, Insultare fores calcibus: apud Lucanum, Vi portas perfringere.
Ἐνεργασκανεῖν, Hesychio ἐνεργῷ, Rigere seu algere in.
Ἐνρυθμικὰ, τὰ, t.3, c.726, a. Ἐνρυθμος, t.3, c.725, h
B Ἐνσβεστὸς, Extinctus in: ab act. ἐνσβέννυμι.
Ἐνσείω, Incutio, Infligo. Hes. ἐνσείσας exp. διασείσας.
Ἐνσημαίνομαι, t.3, c.772, e
Ἐνσιαλόω, Inspuo. Vnde ἐνσιάλωσεν, Hesychio ἐνέπτυσεν.
Ἐνσκυθάζω, t.3, c.842, a
Ἐνσιμος γίνεται, Simus fit, Hippocr.
Ἐνσκηνοβατέω, & Ἐνσκηνοβατέομαι, t.1, c.638, e
Ἐνσκήπτω, t.3, c.860, a. Ἐνσκιατροφοῦμαι, t.3, c.867, b
Ἐνσκίμπτω, idem quod ἐνσκήπτω. vnde ἐνσκίφθη, quod Hesychius exponit ἐνεπάγη. Poetæ dicunt ἐνισκίμψαι, vt Apollonius Rhodius, Argon. lib.3, Εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ
C βέλος Αἰήταο, Immiseris seu Infixeris: schol. exp. ἐνερείσῃς, ἐπιβάλῃς.
Ἐνσκιρόω, t.3, c.873, a
Ἐνσκυλεῖν, Hesychio σπαράττειν, Lacerare, Dilaniare.
Ἐνσορεύω, affertur pro In loculo condo, Sepelio: à σορός.
Ἐνσπαργανόω, t.3, c.913, h. Ἐνσπείρω, t.3, c.935, e
Ἐνσπερμος, t.3, c.930, f. Ἐνσπονδος, t.3, c.960, c
Ἐνσπονδος, t.3, c.940, c. Ἐνσπόνδως, ib.d
Ἐνστάζω, t.3, c.963, d. Ἐνσταλάζω, t.3, c.966, d
D Ἐνστασις, t.1, c.1758, c. Ἐνστάτης, ib.f
Ἐνστατικὸς, ib.g. Ἐνστατικῶς, ib.h
Ἐνστατος, ib. Ἐνστερνίζομαι, t.3, c.1011, h
Ἐνστηθομαντίας, ib.a
Ἐνστηνὸν, Hesychio ἰσχυρὸν ἢ σαφὲς, Validum, Manifestum.
Ἐνστῆσαι, t.1, c.1757, f
Ἐνστόμισμα, ατος, τὸ, Frenum, vtpote quod ori iniiciatur ad coercendum & regendum iumentum. Exemplum ex Iosepho hoc affertur, ἐθαύμασε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χρῆσαι ἐνστόμισμα τῇ ἀρετῇ τῶν ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τῇ ἐκεί-
E νου σατραπειῶν. Quæ verba apud Suidam quoque leguntur, apud quem tamen manuscriptus etiam codex habet ἐνστομισμάτων, & φιλίας pro φιλίαν. In eodémque codice est & participium ἐνστομισθέντων, sine expositione: quod sonat Frenatorum, Eorum quibus frenum iniectum est.
Ἐνστόμιος, t.3, c.1044, c. Ἐνστομος, ib.
Ἐνστρατοπεδεύω, Castra pono seu castra metor in.
Ἐνστροβιλέω, ῶ, exponitur Contero: quum Suid. ἐνστροβιλήσας afferat pro συντρίψας.
F Ἐνστροφος, t.3, c.1082, d. Ἐνστυφος, t.3, c.1117, e
Ἐνστύφω, t.3, c.1116, h. Ἐνσφηνόω, t.3, c.1179, h
Ἐνσφραγίζω, t.3, c.1187, f. Ἐνσφραγίζω, t.3, c.1188, b
Ἐνσχέω, Inhibeo: rarum thema, & à quo ἐνέχω mutuatur sua tempora. Plutarch. Themist. νῆες ἐνεσχέθησαν, naues hæserunt.
Ἐνσώματος, t.3, c.1215, b. Ἐνσωματόω, t.3, c.1217, b
Ἐνσπακήσομαι, Intabescam. fut.2 pass. ab ἐντήκομαι.
Ἐνσπακτος κίνησις, ex Alexandro Aphrodiseo, Problem. libro 2 affertur pro Certus motus: sed annotatur, quosdam ibi legere εὔτακτος.
G Ἐνταλμα, t.3, c.1367, e. Ἐνταμιεύω, t.3, c.1240, h
Ἐντάμνω, t.3, c.1409, f. Ἐντανύω, t.3, c.1308, d
Ἐνταξις, t.3, c.1264, e. Ἐντασις, t.3, c.1292, b
Ἐντάσσω, t.3, c.1264, d. Ἐντατικὸς, t.3, c.1292, d
Ἐντατὸς, ib.c. Ἐντάττω, t.3, c.1264, d
Ἐνταῦθα, t.1, c.1203, e. Ἐνταυθοῖ, ib.g
Ἐνταφεὶς, Sepultus in, vel Inhumatus: ab ἐνθάπτω.
Ἐνταφιάζω, t.1, c.1501, f. Ἐνταφιασμὸς, ib.
H Ἐνταφιαστὴς, ib. Ἐντάφιον, ib.e
Ἐνταφιοπώλης, ib. Ἐντάφιος, ib.d
Ἐντα, t.1, c.1202, g. Vide & ἔντη paulo infrà.
Ἐντείνω, t.3, c.1291, h. Ἐντειχίζω, t.3, c.1360, e
Ἐντείχιος πόνος, t.3, c.1357, c. Ἐντείχισις, t.3, c.1360, f
Ἐντεκεῖν, Peperisse vel parere in: à them. ἐντίκτω.
Ἐντελεόπης, t.3, c.1375, c. Ἐντελεχέω, t.3, c.1389, g

Ἔνυστρον, eidem est τὸ μέγα ἔντερον τῶν ζώων, ἡ κοιλία, Magnum intestinum animantium, Venter: Suidæ τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἔντερον, τὸ τῶν βρωμάτων δοχεῖον. Sunt qui dicant proprium esse animalium quæ ruminant, ea enim triplicem habere ventrem: quorum primus sit ἔνυστρον siue ἤνυστρον, alio nomine κεκρύφαλος dictus, quòd cibum occultet: secundus, ἐχῖνος, ob asperitatem: tertius, ἀποκριτικός. Exemplum ex Iosepho habes in Χελωνίον, t.4,c.466,b

Ἐνυφαίνω, t.3,c.1768,g

Ἐνύω, Perimo, Occido: ex ἔνω, vt Eust. vult, qui INDE τὴν Ἐνυὼ dictam ait, quæ est πολεμικὴ θεά, Bellica dea, Latinis itidem Enyo & Bellona. Hom. Iliad. ε, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ: quæ ibidem dicitur secum habuisse κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος. Aliquanto antè, Οὔτ' ἄρ Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ. Et apud Pausan. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα. Etym. hinc deriuat Ἐνυάλιος.

Ἐνχείμψας, Hesychio ἐμπλάσας: afferenti & ἐνχειμφθεῖσαν pro ἐμπλασθεῖσαν. Suprà Ἐγχ.

Ἐνχώειοι, eidem οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες: qui itidem suprà ἐγχώειοι.

Ἔνωμος, t.4,c.781,d Ἐνωμοτάρχης, t.2,c.1295,h.

Ἐνωμοτία, ib.g. Ἐνώμοτος, ib.f

Ἐνωμότως, ib.g

Ἐνών, Qui inest: particip. præs. à them. ἔνειμι. cuius fœmin. gen. ἐνοῦσα, neutr. ἐνόν. Affertur & τὸν ἐνόντα τρόπον pro Quàm fieri potest maximè: malim Qua ratione licet.

Ἐνωπαδίως, t.2,c.1397,d

Ἐνωπή, t.2,c.1395,e. Ἐνωπῆ, Hesych. aduerb. expon. ἐν ὄψει, φανερῶς.

Ἐνώπια, τὰ, subst. t.2,c.1396,g. Ἐνωπιδίως, t.2,c.1397,d

Ἐνώπιον, t.2,c.1396,e. Ἐνώπιος, ib.g

Ἐνωπίως, Suidæ ἔμπροσθεν, In conspectu, Ante.

Ἐνωπῶς, t.2,c.1397,e. Ἐνωρατίζομαι, t.4,c.794,b

Ἔνωρος, t.4,c.790,e. Ἐνώρσα, t.2,c.1492,a

Ἐνώρτο, ibid.

Ἐνώσατο, (quod Hesych. exponit διενοήθη) Ionica contractione factum ex ἐνοήσατο, à νοέω.

Ἕνωσις, t.1,c.1159,b. Ἐνώτη, t.2,c.1552,d

Ἐνωτία, Hesychio ἀμέλεια, Negligentia, Incuria.

Ἐνωτίζω, & Ἐνωτίζομαι, t.2,c.1553,b

Ἐνωτικός, t.1,c.1159,b. Ἐνώτιον, t.2,c.1552,d

Ἐνωτοκοῖται, ib.e. Ἔνωχρος, t.4,c.832,d

¶ Ἐξ, t.1,c.1160,h. Ἐξ ἀρχῆς, t.1,c.550,e

Ἕξ, Sex.

Ἐξάγαστος, Admirandus, Admiratione dignus. Hesych.

Ἐξαγγελία, t.1,c.20,a

Ἐξαγγέλλω, t.1,c.19,f.g. Ἐξαγγέλλομαι, ib.g

Ἐξάγγελος, t.1,c.20,a. Ἐξαγγελτικός, t.1,c.19,h

Ἐξάγγελτος, ib.

Ἐξαγγίζω, Euacuo è vase. Hippocr. ἢν ἐξαγγίζοιτο καθ' ἑκάστην ἡμέρην τὸ ὑγρόν.

Ἑξάγιον, Hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor scripula. Sextulam Latinè appellant. Alicubi στάγιον & stagium reperitur pro hoc ἑξάγιον, errore nato ex compendio scripturæ. quum enim hæc nota ς', significet ἕξ, solebant ς'άγιον scribere pro ἑξάγιον: ex quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον & stagium.

Ἐξάγιστος, t.1,c.126,e

Ἐξαγκυρῶσαι, Hesychio θύραν ἐκστροφῶσαι.

Ἐξαγκωνίζω, t.1,c.43,e. Ἐξαγοράζω, t.1,c.28,b.

Ἐξαγόρευσις, t.1,c.30,c. Ἐξαγορεύω, ib.b

Ἐξαγρεῖν, Hesychio est ἐξάγειν, ἐξαίρειν, Educere, Eximere.

Ἐξαγριαίνω, & Ἐξαγριαίνομαι, t.1,c.52,c

Ἐξαγριόω, ib.a. Ἐξαγρίωσις, ib. Ἐξάγω, t.1,c.75,b.c

Ἐξαγωγή, ib.f. Ἐξαγώγιμος, ib.g

Ἐξαγώνιος, t.1,c.101,g. At ἑξαγώνιος est Sexangulus, id est Sex angulos habens. pro quo Solin. dicit Sexāgulatus: Columella Hexagonus.

Ἑξάγωνος, t.1,c.892,f. Ἑξαδάκτυλος, t.1,c.932,c

Ἑξάδαρχος, Sex virûm præfectus, Sex viris imperans.

Ἐξαδέλφη, t.1,c.939,d. Ἐξάδελφος, ib.

Ἑξάδραχμον, t.1,c.1047,d. Ἑξάδραχμος, ib.c

Ἐξαδρυνέσθαι, Ad perfectam venire granditatem seu maturitatē. Hipp. πρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.

A Ἐξαδυνατέω, t.1,c.1059,a. Ἐξάδω, t.1,c.117,a

Ἐξαείρω, Extollo, Eleuo. Hippocr. De fract. τὸ οἴδημα οὕτως ἐξαείρεσθαι ἐς τὰ ἄκρεα. Aliquanto pòst, τὰ δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην ἢ κατά τι ἄλλο ἐξαειρόμενα ὑπὸ τῆς πιέξιος, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυπαροῖσιν ἀκαπιργασμένοις καταδεῖν. quod ἐξαειρόμενα Gal. exp. ἐξαιρόμενα.

Ἐξαεροῦσθαι, In aerem conuerti, In aerem abire, Euanescere: vt ἐκπνευματοῦσθαι, in Probl. Sic Hippocr. De nat. infant. ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἐξάετης, t.1,c.1293,g. Ἐξαετής, ib.

B Ἐξαέτης, ib. Ἐξαετία, ib.

Ἐξάετος, pro Degenerans aquila affertur ex Aristot. Hist. anim. l.6,c.6. Ibi tamē non ἐξάετος reperio, verùm ἀπάετος: & id quidem suspectum, quum in veteri edit. Ald. pro eo habeatur ἀσπαστός. reponendum itaque existimo ἄπαστος, ex Plinio. Is enim verba ista, ἅμα δὲ λέγεται (s. ὁ ἀετὸς) ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἄπαστος γίνεσθαι, ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τοὺς τῶν θηρίων σκύμνους, sic interpr. lib.10,c.3, Eo tempore ipsis cibum negauit natura, prospiciens ne omnium ferarū fœtus raperentur. Vbi etiam obiter nota ἄπαστος.

C Ἐξαήμερος, t.1,c.1463,c

Ἐξαθελγεσθαι, paulo plus est quàm ἀθελγεσθαι. Hipp. in lib. qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur, ὡς τὸ μὲν ὑπὸ σαρκὸς ἐξαθέλγηται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπισυλλέγηται.

Ἐξαθερίζω, t.1,c.135,c

Ἐξαθυμεῖν, Penitus defici animo & exanimari.

Ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην, tradit Theophr. De caus. pl. l.2,c.21. Id est, populum albam mutari seu degenerare in nigram quæ αἴγειρος nominatur.

Ἐξαιθριάζω, & Ἐξαιθριάζομαι, t.1,c.153,g

D Ἐξαιμάσσω, t.1,c.162,h. Ἐξαιματόω, ib.c

Ἐξαιμάττω, Atticè pro ἐξαιμάσσω, ib.h

Ἐξαιμάτωσις, t.1,c.162,c. Ἐξαιματωτικός, ib.

Ἔξαιμος, t.1,c.160,b

Ἐξαίνυμαι, Eximo vel Extraho. vnde ἐξαίνυτο, quod Hesychius exp. ἐξῃρεῖτο, ἀφῃρεῖτο.

Ἐξαιρέομαι, t.1,c.194,e. Ἐξαιρέσιμος, t.1,c.196,a

Ἐξαίρεσις, t.1,c.195,h. Ἐξαιρετέος, t.1,c.196,f

Ἐξαιρετικός, Eximendi vim habens: vel Exceptiuus.

Ἐξαίρετος, t.1,c.196,c. Ἐξαιρετός, ib.g

E Ἐξαιρέτως, ib. Ἐξαιρέω, t.1,c.194,e

Ἐξαίρομαι, t.1,c.211,g

Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, In lolium degenero. Theophr. De caus. plantarum lib.4, cap.1, εἰς ἄλλο δ' ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων καὶ ἰσχυρότερα, καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή. μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται. Vbi nota ἐξαιροῦσθαι esse τὸ εἰς αἶραν ἐξίστασθαι seu μεταβάλλειν, vt ibidem loquitur. Alibi dicit, ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦται. μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις.

Ἐξαίρω, t.1,c.211,g. Ἐξαίσιος, t.1,c.226,e

F Ἐξαΐσσω, & Ἐξαίσσω, t.1,c.234,g

Ἐξαιτέω, t.1,c.241,g. Ἐξαιτέομαι, ib.h

Ἐξαίτης, Suidæ ἀφαιρέτης. Ἐξαίτησις, t.1,c.242,f

Ἔξαιτον, Eximium: per syncopen pro ἐξαίρετον: Hesychio ἐξαίρετον, καλόν: itidémque Suidæ, afferenti hoc exemplū, Ἔξαιτα προτιθεὶς ἀπὸ ληΐδος, ἦμος ἀπηύρεις Πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας.

Ἐξαίφνης, t.4,c.17,d. Ἐξαιφνίδιος, ib.

Ἐξακανθίζω, t.1,c.262,e. Ἐξακανθόω, & Ἐξακανθόομαι, ib.d

G Ἐξακέομαι, t.1,c.268,g. Ἐξάκεσις, ib.h

Ἐξακεστήριος, ib. Ἐξακέω, ib.g

Ἑξάκις, Sexies. ἑξάκις τόσσα, Cic. apud Arat. vertit, Sex tātæ partes, vt videbis p.96 mei Lex. Cic.

Ἑξακισμύριοι, Sexagies mille, Sexaginta millia.

Ἑξακισχίλιοι, t.4,c.522,a. Ἑξακισχιλιοστός, ib.f

Ἑξάκλινον, τὸ, subst. t.2,c.259,c. Ἑξάκλινος, ib.

Ἐξακμάζω, idem quod παρακμάζω, Vigere desino.

Ἑξάκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens sex κνήμας seu radios.

H Ἐξακολουθέω, ῶ, Sequor, Consequor. vel Vsque sequor.

Ἐξακοντίζω, t.1,c.273,c. Ἐξακόντισμα, ib. Ἐξακοντισμός, ib.

Ἑξακόσιοι, οἱ, Sexcenti. VNDE Ἑξακοσιοστός, Sexcentesimus. At pro ἑξακοστός, quod affertur pro Sexagesimus, dicitur potius ἑξηκοστός.

Ἐξάκουστος, t.1,c.290,c. Ἐξακούω, ib.b

Ἐξακριβάζω, t.1,c.303,d.f. Ἐξακριβόομαι, ib.a

Ἐξακριβόω, t.1,c.302,g. Ἐξακρίζω, t.1,c.298,g.h

Ἐξακροδιολισθαίνω, affertur pro Labor. sed suspectum est.
Ἐξακτέος, Educendus. Et ἐξακτέον, Educendum, s. est.
Ἐξακτῆ, Hesychio ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια, Exactor, Quæstor.
Ἐξαλαόω, ῶ, Excæco, Cæcum reddo. Vide in Ἀλαωτύς.
Ἐξαλαπάζω, t.1, c.601, f
Ἐξαλδαίνει, Hesychio est ἐκβλαστάνει, Germinat ex.
Ἐξαλέασθαι, t.1, c.322, b. Ἐξάλειπτρον, t.1, c.318, c
Ἐξαλείφω, t.1, c.317, f. Ἐξαλείφομαι, t.1, c.318, c
Ἐξάλειψις, ib. a. Ἐξαλέομαι, t.1, c.321, d
Ἐξαλδύομαι, ib. h. Ἐξαληλιμμένος, t.1, c.318, c
Ἐξαλίζοιτο, Galen. ex Hippocr. affert pro ἐκκενοῖτο.
Ἐξαλίπτης, eidem apud eundem est κονιάτης, χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit seu pellinit.
Ἐξαλίσαι, Poll. idem esse tradit quod ἀλίσαι seu κυλίσαι: itidémque ἐξάλιστρα eodem autore est idem ac ἄλιστρα siue κυλίστρα. id est χωρίον οὗ ἀλίονται (siue ἐξαλίονται) οἱ ἵπποι. Vide Ἐξαλίω.
Ἐξάλιτρος, Qui sex librarū est. Aristot. verò in Himeræorū politia tradit τοὺς δύο χαλκοῦς à Siculis vocari ἐξάλιτρα: & τὸν ὀβολὸν, λίτραν, vt refert Poll. l. 4, c. 24.
C Ἐξαλίω, Euoluo, Voluendo eiicio seu emoueo. Itē E volutabro excito. Vtroq; in vtraq; signif. vtitur Aristoph. in Nub. nō procul ab initio. Ibi enim Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet, Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν: nimirū hoc ἐξήλικας accipiēs pro Euoluisti & euertisti. & alludens ad τὰς τῶν ἵππων ἐξαλίσεις. dicuntur. n. τοὺς ἵππους ἐξαλίσαι qui eos è volutabro excitant, vel etiam eos ἐκκυλισθῆναι ποιοῦσι, vt Aristoph. schol. exp. Et sic vsus est hoc verbo Xen. quoque in Œc. p. 496, ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπάγει, E volutabro domū ducit. i. Postquā eum sese in volutabro euoluere seu voluere siuit.
Ἐξαλλαγὴ, t.1, c.353, d. Ἐξάλλαξις, ib. e
Ἐξαλλάττω, ib. a. Ἐξαλλάττομαι, ib. c
Ἐξαλλοιόω, ῶ, Altero, Muto: ἀλλοῖον reddo.
Ἐξάλλομαι, t.1, c.339, e. Ἐξαλλος, t.1, c.344, g
Ἐξαλλοτριόω, ῶ, Abalieno. i. Emancipo & diuendo alienis. Strabo p. 94, ἔθος δὲ θήλειαν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις αὐτοῖς τὸ γνήσιον γένος τῶν ἵππων.
Ἐξάλλως, t.1, c.344, h. Ἐξαλμα, t.1, c.339, f
Ἐξάλμενος, ib. Ἐξαλος, t.1, c.369, e
Ἐξαλσις, Exultus, Saltus. Hippocr. De artic. ἐκ δὲ τοῦ ὄπισθεν οὐ ῥηΐδιον τοιαύτην ἔξαλσιν γενέσθαι ἐς τὸ εἴσω.
Ἐξαλύξαι, t.1, c.322, g. Ἐξάλφω, t.1, c.377, b
Ἐξαμάξω, t.1, c.381, b. Ἐξαμάομαι, t.1, c.384, b
Ἐξαμαρτάνω, t.1, c.388, d. Ἐξαμαρτάνομαι, ib. g
Ἐξαμαυρόω, ῶ, Obscuro, Oblitero.
Ἐξαμάω, t.1, c.384, b
Ἐξαμβλίσκω, idē quod ἐξαμβλώσκω, Abortio, Abortū facio seu pario. Ælian. καὶ τὴν τῶν τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν. id est ἐκτιτρώσκειν. Suid. F
Ἐξαμβλόω, t.1, c.716, h
Ἐξάμβλωσις, Abortus. Hipp. De nat. infant. αἱ ἐξαμβλώσιες τῶν παιδίων, καὶ τῶν λοχείων αἱ καθάρσιες. Affertur ET Ἐξάμβλωμα pro eodem ex Artemidoro.
Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio seu infero: ex Diosc.
Ἐξαμβρακοῦται, Hesychio est ἐκλύεται, ἀπὸ τοῦ ἀμβρακεύειν, quod est καρτερεῖν.
Ἐξαμείβω, & Ἐξαμείβομαι, t.1. c.391, f. Ἐξάμειψις, ib. g
Ἐξαμελέω, & Ἐξαμελέομαι, t.2, c.862, e
G Ἐξάμετρος, t.2, c.898, f. Ἐξαμηνόβιος, t.2, c.917, c
Ἐξάμηνον, τὸ, subst. ib. Ἐξάμηνος, ib. b
Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, Per contentionē exigo seu eiicio: vel In certamine expello. Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; quod simpliciter exp. ἐλαύνουσι.
Ἐξαμύνομαι, ex eodem affertur pro Defendo, Tueor.
Ἐξαμυστίσαι, idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνειν, Hianre ore exhaurire, Vno spiritu epotare. Suid.
Ἐξαμφορείζω, t.1, c.410, g
Ἐξαναγινώσκω, Perlego, Legendo euoluo. Plut. in Catone Vtic. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.
Ἐξανασκάζω, t.1, c.421, d. Ἐξαναδύομαι, t.1, c.1061, b
Ἐξανακανθίζω, affertur pro Spinas euello: sed vereor ne scribendum sit ἐξακανθίζω.
Ἐξανακολυμβάω, t.3, c.318, c
Ἐξανακρούω, exponitur Retraho.

A Ἐξαναλίσκω, t.1, c.412, f. Ἐξαναλόω, ib.
Ἐξαναλύομαι, Penitus resoluor & euanesco. Philo De mūdo, λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται, καὶ θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον ἀναλύονται κόνιν, εἶθ' ὕστερον δαπανηθέντες ἐξαναλύονται;
Ἐξαναλωθεὶς, t.1, c.422, g
Ἐξανανήφω, Resipisco, Ad me redeo.
Ἐξαναπληρόω, ῶ, Repleo, Compleo.
Ἐξανάπτω, t.1, c.496, f
Ἐξανασπάω, Euello. Aliis Demolior.
B Ἐξανάστασις, t.1, c.1749, b. Ἐξανατέλλω, t.3, c.1366, g
Ἐξαναφανδὸν, Apertè, Clarè. pro ἀναφανδόν.
Ἐξαναφέρειν, Reficere se & reparare, Conualescere. ἀναλαμβάνειν, ἀνασφάλλειν. Plut. in Symp. sept. sap. de Periādro, ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν, χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τινῶν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν τῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Vbi metaphorica est significatio. Alioqui enim accipitur etiā pro Sufferre. Affertur enim, δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀηθείᾳ καὶ μαλακότητι τοῖς περὶ δεινῶν
C ἐκλογισμοῖς, pro, Videtur etiam ipse olim ob imperitiā & mollitiem neque iam ferre neque sustinere suis cogitatibus rem incertam. De priore porro signif. plura habes ex Plut. apud Bud. comm. p. 403. ibi enim ἀναφέρειν & ἐξαναφέρειν affert vsurpata pro Vires reparare, Spiritum & vires recipere, Recreari, Pristinæ fortunæ restitui, In gradum potentiæ fortunæque restitui.
Ἐξαναχωρέω, t.4, c.673, c
Ἐξαναψύχω, Refrigero, vel Recreo, aut Respiro. in v. l. tamen exponitur Detero, Corrumpo, Consumo.
D Ἐξανδίελσον, Hesychio ἐκπέρασον.
Ἐξανδραποδίζομαι, t.1, c.442, e
Ἐξανδραπόδισις, ib. f. Ἐξανδρόομαι, t.1, c.440, e
Ἐξάνειμι, Exeo, Egredior. vnde ἐξανιὼν, Egressus, apud Apoll. Rhod. cum genitiuo.
Ἐξανεμόω, & Ἐξανεμόομαι, t.1, c.427, b
Ἐξανέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Indigestus.
Ἐξανευρίσκω, t.1, c.1308, h
Ἐξανέχομαι, Perfero, Tolero, Sustineo. Eurip. l Act.
E Ἐξανέχω, Exto super, Emineo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2, Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος αἰγιαλὸς ἐξανέχει γαίης. id est ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν, inquit schol.
Ἐξανεψιός, t.1, c.430, a. Ἐξανήλωται, t.1, c.422, f
Ἐξανθέω, t.1, c.447, a. Ἐξάνθημα, ib. c
Ἐξάνθησις, εως, ἡ, Ipsa efflorescendi actio.
Ἐξανθίζω, t.1, c.448, d. Ἐξανθισμὸς, ib. e
Ἐξανθρωπόω, t.1, c.454, b. Ἐξανθρωπίζομαι, ib. a. & 456, e
Ἐξάνθρωπος, t.1, c.454, a
Ἐξανίημι, Emitto. Affertur & ἐξανεὶς ὀργῆς pro Qui iram remisit, Qui se ira liberauit. Item ἐξανήσει pro Dimittet.
F Hippocr. ἐξανίεσθαι πόνων dicit pro Exolui & liberari laboribus: De nat. hom. ἀνάγκη γὰρ τοὺς τοιούτους ταλαιπώρους τε γενέσθαι καὶ φιλοπόνους τῷ σώματι καὶ ἐργάτας, νεανίσκους ὄντας, ἔπειτα δὲ ἐξανεθέντας τῶν πόνων, σαρκωθῆναι μαλθακῇ σαρκί. Apud eundem eodem in libro, aliquanto ante hunc locum, legitur ἐξανίει pro Remittit, Dissoluitur: ἅτε γὰρ ψύχεα ἐξανίει, καὶ τὰ ὕδατα ἐπιγίνεται.
Ἐξανίσταμαι, t.1, c.1748, h. — Ἐξανίστημι, ib. f
Ἐξανίσχω, Exorior: de sole. Ἐξανοίγω, Aperio. Aristoph.
Ἐξανταω, ῶ, affertur pro Obsecro, Oro. Hesych. ἐξαντῶν exp.
G ἀντιάζων τῆς κόρρης & ὑπογενειάζων.
Ἐξαντης, t.1, c.599, b
Ἐξαντλέω, & Ἐξαντλέομαι, t.1, c.468, b. Ἐξανύω, t.1, c.471, d
Ἐξάνω, Hesychio ἄνωθεν, Desuper.
Ἐξαπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sex palmorum est. Herodot.
Ἐξαπαλλάττομαι, Discedo. vnde ἐξαπαλλαγῇ, Hesychio ὑποχωρήσῃ. At pro ἐξαπαλλάξει, quod idem exp. ὁ πορθήσει, ἐκκενώσει, dicitur potius ἐξαλαπάξει.
Ἐξαπατάω, t.1, c.1876, f
Ἐξαπάτερθεν, Hesychio ἐκ τοῦ ἑτέρου.
Ἐξαπάτη, t.1, c.1877, c. Ἐξαπαπίσκω, ib. d
H Ἐξαπαφίσκω, t.1, c.1878, g. Ἐξαπάφω, & Ἐξαπαφῶ, ib. f
Ἐξαπέλεκυς, Cui sex secures & fasces præferuntur. Polyb. τρεῖς ἄνδρες τῶν ἐπιφανῶν, ὧν εἷς τὴν ὕπατον ἀρχὴν εἰληφώς, οἱ δὲ δύο τὴν ἐξαπέλεκυν. Et rursum, de L. Manlio, ἐξαπέλεκυς ὑπάρχων.

Ἐξάπηχυς,t.3,c.285,a.

Ἐξαπιναῖος,t.4,c.17,e

Ἐξαπιναίως,ib.

Ἐξαπίνης,ib.d

Ἐξαπλάσιος,t.1,c.489,e.

Ἐξαπλασίων,ib.

Ἐξάπλεθρος,Qui ſex iugerum eſt.

Ἐξάπλεθρος,t.3,c.367,b.

Ἐξαπλῆ,t.1,c.488,g

Ἐξαπλήσιος,Ionicè pro ἐξαπλάσιος,t.1,c.489,e

Ἐξαπλόος,& per contractionẽ ἐξαπλοῦς, t.1,c.488,g. Origenem ἐξαπλᾶ vocaſſe editionem Sacræ ſcripturæ, tradunt ex Euſebii Hiſt.Eccleſiaſt.lib.6,forſan à ſexcuplici verſione.

Ἐξαπλόω,t.1,c.487,b

Ἐξαποβαίνω,Deſcendo ex.Hom. Odyſſ.μ,— καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι Νηός.

Ἐξαπόδης,t.3,c.514,f

Ἐξαποδίω, ſeu Ἐξαποδίομαι, Fugo ex,Inſequendo exigo & ſummoueo ex.vt apud Hom.Il.ε, αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

Ἐξάποδος,t.3,c.514,f

Ἐξαποδύνω, Exuo.Hom.Od.ε,Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε,τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. At Ἐξαποδύομαι, pro Facio ingredi, neſcio vnde ſublegerint v.l.

C Ἐξαπόλλυμαι,t.2,c.1277,f.

Ἐξαπόλλυμι,ib.

Ἐξαπολλύω,ibid.

Ἐξαπονίζω,Abluo,Eluo.Hom.Od.τ,Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν.

Ἐξαπορέω,t.3,c.170,h.

Ἐξαποστέλλω, t.3,c.1000,d

Ἐξαποστολή,ib.

Ἐξάπους,t.3,c.511,a

Ἐξαποφαίνω,Oſtendo.

Ἐξαπτέρυγος,t.1,c.1720,h

Ἐξάπτω,t.1,c.497,b.& 507,d.

Ἐξάπτομαι,t.1,c.497,c

Ἐξάπωλος,t.3,c.645,b.

Ἐξάρασμα,t.1,c.517,e

Ἐξαραιρημένος,t.1,c.192,e. & 195,g

Ἐξαράομαι, t.1,c.510,f

Ἐξαράττω,t.1,c.517,d. Apud Heſych.legitur ἐξαράξαντες ab hoc themate,expoſitum ψοφήσαντες, κρούσαντες.

Ἐξαργέω,ῶ,Otioſus ſum:vel Obtorpeſco. Ariſtot.Pol.5,διὰ τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτοῦ δύναμιν. Affertur & paſſ ἐξαργηθεὶς,pro Omiſſus negligentia.

Ἐξάργματα,τὰ, Primitiæ. Ita dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicuius. Apollon.Rhod.Arg.lib.4, Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος· Τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων. Ἡ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι. Vbi annotat ſcholiaſtes , τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus feciſſe quædam ἀκρωτηριάσματα cadaueris interempti, hæcque ſumpſiſſe & ſuſpendiſſe ex collo ipſorum. horum autem ἀκρωτηριασμάτων vocatorum fuiſſe infinita & multa ἐξάργματα . deinde ſumpto eius ſanguine ter in os inſpuiſſe. hoc autem feci[illegible]d expiationẽ cædis dolo factæ.

Ἐξαργυρίζω,In argentum redigo.i.Pecunia permuto,Pecunia vendo.Thuc.l.8,p.288,οὐδ' ἣν δέῃ πλουτοῦντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι.id eſt,ἀργυρίου πωλῆσαι.

Ἐξαργυρόω,t.1,c.534,b.

Ἐξαρεσκεύομαι,t.1,c.579,e

Ἐξαρέσκομαι,t.1,c.578,g.

Ἐξαρθρέω,t.1,c.568,d

Ἐξάρθρημα,ib.e.

Ἐξάρθρησις,ib.f

Ἐξαρθρος,ib.d.

Ἐξαρθρόω,t.1,c.569,g

Ἐξάρθρωμα,ib.h.

Ἐξάρθρωσις,ib.

Ἐξαριθμέω,ῶ, Enumero, Pernumero, Recenſeo.Iſocr.De Pace, ἀπολλυμένας τίς ἂν ἐξαριθμήσειε; Et Ἐξαριθμέομαι,οῦμαι,pro eodem.Chryſoſt.εἴ τις πάντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο , ſiquis omnium inire numerũ velit. Sic Greg. ἐξαριθμεῖσθαι σταγόνας ὑετοῦ. Themiſt. ἐξαριθμεῖσθαι dixit ſequente ὁποσάκις, vt & apud Latinos dicitur Numerare ſequente Quoties. INDE Ἐξαρίθμησις,εως,ἡ, Enumeratio.

Ἐξαρκέω,[illegible]538,b.

Ἐξαρκής,ib.c

Ἐξαρκούντως,ib.

Ἔξαρμα,t.1,c.212,c

Ἐξαρ[illegible]ζω, vel Ἐξαρμόττω,t.1,c.582,f

Ἐξαρν[illegible]μαι,t.1,c.542,b.

Ἐξάρνησις,ib.

Ἐξαρνητικός,ib.

Ἔξαρνος,ib.c

Ἐξαρπάζω,t.1,c.547,b.

Ἔξαρσις,t.1,c.212,c

Ἐξαρτάω,t.1,c.571,f.

Ἐξαρτάομαι,ib.h

Ἐξαρτηδὸν,Heſychio eſt μετὰ [illegible] ἐκκρέμασθαι.

Ἐξάρτημα,pro Appendix,affertur ex Hermog.

Ἐξάρτησις,Suſpenſio. ἐξάρτησιν ἔχει, Dependet,ἐξήρτηται.

Ἐξαρτίζω,t.1,c.574,b.

Ἐξαρτύομαι,t.1,c.575,e

A Ἐξάρτυσις,ib.f.

Ἐξαρτύω,ib.e

Ἐξάρυσις,t.1,c.1261,a.

Ἐξαρύω,t.1,c.1261,h

Ἐξαρχῆς,pro ἐξ ἀρχῆς, Ab initio, A principio. Demoſth. αὖθις ἐξαρχῆς λέγει.Item ἡ ἐξαρχῆς τάξις, primus ordo.

Ἐξάρχομαι,t.1,c.554,c.

Ἔξαρχος,ib.d

Ἐξάρχω,ib.a.

Ἐξὰς,άδος,ἡ,Senarius numerus.

Ἐξασθενέω,t.3,c.778,h.

Ἐξασθενίζω,t.3,c.779,a

Ἐξασκέω,t.1,c.588,e.

Ἐξασμένη,t.1,c.235,f

Ἐξάστερον, t.1,c.592,e

Ἐξάστις,ab Hippocr.dicuntur αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις

B κατὰ τὰς ἕλικας κρόκαι , vt annotauit Erotianus. Galenus quoque meminit huius vocabuli in ſuo lexico. tradit enim quoſdam ἐξαστίας apud Hippocr.eſſe velle τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα , καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: ſibi verò ita videri nominari etiam τὰ πρὶν σχισθῆναι προσέχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον. Notandũ porrò,Erotianum habere ἐξάστις , Galenum ἐξαστίας:in vulgatis autem editionibus,necnon in comment.Galeni, legi ἐξεστίας : videlicet in libro qui κατ' ἰητρεῖον inſcribitur. παρασκευάζει δὲ (inquit) ὀθόνια κοῦφα, λεπτά, μαλθακά,καθαρά,πλατέα,μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς μηδ' ἐξεστίας. Vbi

C annotat Galenus , has vocatas ἐξεστίας fieri in iis quæ texuntur interdum de induſtria, interdum contra voluntatem noſtram.eſſe autem προμήκεις ἐξοχὰς ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης,ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας:ſed & κατὰ τὰς καλυμμένας παρυφὰς eas fieri.

Ἐξάστιχος,t.3,c.983,e.

Ἐξαστράπτω,t.1,c.595,b

Ἐξάστυλος,t.1,c.1808,f.

Ἐξασφαλίζω,t.3,c.1175,a

Ἐξατιμόω,t.3,c.1554,a

Ἐξατμίζω,t.1,c.618,e.

Ἐξατμίζομαι,ib.f

D Ἔξαπτος,t.1,c.235,g.

Ἐξάπτω,ib.f

Ἐξατωρεία, Suidæ ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας : vox ex Latino Exautoratio.

Ἐξαυαίνω,t.1,c.610,c.

Ἐξαυγής,Splendens , Eurip.

Ἐξαυδάω,t.1,c.612,b.

Ἐξαυλέω,t.1,c.621,a

Ἔξαυλος,t.1,c.620,h

Ἐξαύξω, & Ἐξαύξομαι, t.1,c.1376,h

Ἐξαῦσαι,Eximere,Extrahere:Heſychio ἐξελεῖν, itidémque Polluci. VNDE Ἐξαυστὴρ,iiſdem teſtibus, dicitur

E ἡ κρεάγρα , alio nomine ἁρπάγη dicta & λύκος, Latinis Fuſcina,Lupus ferreus,Harpax ſiue harpago. quia videlicet eo inſtrumento coqui ex aqua feruente carnes eximunt.

Ἐξαυτῆς,t.1,c.604,c.

Ἐξαύτης,t.1,c.600,e

Ἐξαυτομολέω,t.2,c.965,c.

Ἐξαυχενίζομαι,t.1,c.608,e

Ἐξαυχενισμός,ib.

Ἐξαυχέω,t.1,c.609,b

Ἐξαυχμέω,ῶ,Squalleo. Affertur & Ἐξαυχμοῦται pro Exſiccatur. Legitur verò id apud Diog.Laert.in Zen.qui dicit φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, quia ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξυδατοῦται. Theophraſt.vtitur act. ἐξαυχμῶσαι pro Squal-

F leſcere, Exareſcere:in 5 De cauſ.plant.ὅταν ἐξαυχμώσῃ δι' αὐχμίαν.

Ἐξαύω,t.1,c.610,a.

Ἐξαφαιρέομαι,t.1,c.192,e

Ἐξαφανίζω,Deleo.

Ἐξαφθεὶς,particip.paſſ.ab ἐξάπτω.

Ἐξαφίημι,Dimitto,vel Omitto.

Ἐξαφίσταμαι,t.1,c.1754,h

Ἐξάφοροι,t.3,c.1419,b. At Ἐξάφορον, dicitur lectica quæ à ſex ſeruis geſtatur. Martial. Laxior hexaphoris tua ſit lectica licebit.

Ἐξαφρίζεσθαι,In ſpumam redigi. Actiuum verò ἐξαφρίζω exponitur Deſpumo.

G Ἐξαφύω, Exhaurio.Homer.Odyſſ.ξ,Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. Heſychius quoque ἐξαφύσσουσιν affert pro ἐξαντλήσουσι.

Ἐξάχειρ,t.4,c.441,b

Ἐξαχῆ, Sex modis, ſeu In ſex partes . Plato in Tim.τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἐξαχῆ, Cic. Quũ in ſex partes diuiſiſſet.

Ἐξάχοος, ſiue Ἐξάχους, (per contract.) t.4,c.481,h

Ἔξαψις,t.1,c.507,e

Ἐξεγγυάω, & Ἐξεγγυάομαι,t.1,c.885,d

H Ἐξέγγυσις,ib.

Ἐξεγείρω,t.1,c.2074,d

Ἐξέγερσις,ib.

Ἐξέγρομαι, ib.f

Ἐξεδαφίζω,E fundamentis eruo & euerto: in Orac.Sibyll.

Ἐξέδρα,t.1,c.1084,b.

Ἐξέδριον,ib.d

Ἔξεδρος,ib.

Ἐξέδω,t.1,c.1078,e

Ἔξει, Atticè pro ἔξιθι, Exi: ab ἔξειμι. Frequens apud Aristoph. Laconibus verò ἔξει esse ἔξω, tradit Hes. A

Ἐξεῖα, Hesychio τὰ ἑξῆς, Sequentia.

Ἐξειδέναι, Pernosse, Probè cognitum habere & perspectū.

Ἐξειδεῖς, Hesychio ἐκπρεπεῖς, περίοπτοι, Conspicui.

Ἐξείδιον, t.1, c.1323, c

Ἐξείη, Hesychio est ἔξοδος, κέρδος, Exitus, Lucrū. Alioqui significat etiam Liceat, à verbo impers. ἔξεστι.

Ἐξείης, t.1, c.1206, c

Ἐξεικάδιοι, Hesychio sunt οἱ ἐκτὸς τῆς εἰκάδος καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ. B

Ἐξεικάζομαι, t.1, c.1122, d. Ἐξεικονίζω, t.1, c.1123, f

Ἐξεικὼς, t.1, c.1117, g. Ἐξειλέω, t.1, c.1126, e

Ἐξείλησις, ib. Ἐξείλλω, t.1, c.1127, d. & 1925, e

Ἐξεῖλον, & Ἐξειλόμην, sunt ab ἐξέλω seu ἐξαιρέω.

Ἔξειμι, t.1, c.1138, g. Ἐξειπεῖν, t.1, c.1224, e

Ἔξειρα, Hesychio σκορπίος ὁ ἰχθὺς, scorpio piscis.

Ἐξείργω, t.1, c.1243, b

Ἐξειρητό σοι ταῦτα, Hæc abs te dicta fuerant. Soph.

Ἐξείρομαι, Interrogo. vnde ἐξείρεαι, apud Apollon. Ionicè pro ἐξείρῃ, Interrogas. Vtitur & Hom. C

Ἐξειρύω, t.1, c.1260, d. Ἐξείρω, t.1, c.1143, a

Ἐξεκκλησιάζω, t.2, c.24, c

Ἐξεκλήϊσαν, Ionicè pro ἐξέκλεισαν, ab ἐκκλῄζω. Herodot. lib.1, ἐξεκλήϊσαν μετοχῆς, à participatione excluserunt. Itidem ab ἐκκλείω dicitur ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν, pro Arcebant à concione.

Ἐξέκνισε, Excerpsit, Euulsit, Excîdit. ἐξέκοψε. ab ἐκκνίζω. Herodot. δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν.

Ἐξελαιόω, t.1, c.1167, g

Ἐξέλασις, Expulsio. Item Eruptio vel profectio quæ equo fit. Quò pertinet ἐξέλασιν ποιοῦμαι, Ire pergo. Vide Xen. Pæd.8, p.126. vbi dicit περὶ τῆς ἐξελάσεως: & ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλείων: de Cyro. D

Ἐξελατέος, Expellendus, Abigendus. Hesychio ἐκδιωκτέος.

Ἐξελαύνω, t.1, c.1170, a. Ἐξελάω, ib.

Ἐξελέγχω, t.1, c.1175, g

Ἐξελεέομαι, οῦμαι, in v.l. exponitur Placo: significat tamē potius Misericordiam consequor.

Ἐξελευθερικὸς, t.1, c.1178, c. Ἐξελεύθερος, ib.

Ἐξελευθεροστομέω, ῶ, Admodum libero ore loquor. Sophocl. Θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς. E

Ἐξελευθερόω, t.1, c.1178, c

Ἐξελεύθω, inus. thema, ex quo ἐξέρχομαι mutuatur fut. ἐξελεύσομαι, Exeo.

Ἐξέλευσις, t.1, c.1179, b

Ἐξελήλακα, Atticè ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω pro ἐξήλακα, Expuli, Exegi. Aristoph. Nub. τὸν Δί' ἐξεληλακώς. ‖ Pass. autē voce & signif. ἐξεληλαμένα ποιήματα ex Herodoto affertur pro Ductilia opera.

Ἐξελήλυθα, Atticè itidem pro ἐξήλυθα, ab ἐξέρχομαι seu ἐξελεύθω. Aristoph. Pluto, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα, exii. Inde οἱ ἐξεληλυθότες apud Aristot. in Politic. dicūtur Qui exierunt & perfuncti sunt magistratu. Necnō aliquid ἐξεληλυθέναι dicitur pro Excessisse, Completū esse, Exitum habuisse. F

Ἐξελιγμὸς, t.1, c.1185, g. Ἐξέλιξις, ib.

Ἐξελισμὸς, ib. Ἐξελίττω, ib. f

Ἐξελκόω, t.1, c.1197, b

Ἐξελκύω, t.1, c.1196, f. Inde VERBALE Ἐξελκυσμὸς, οῦ, ὁ, Extractio. Autori Definit. med. ἐξελκυσμὸς est μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος. G

Ἐξέλκω, t.1, c.1194, d. Ἐξέλκωσις, t.1, c.1197, b

Ἐξελληνίζω, E Latino vel Hebraico Græcum facio. vel etiā A Græcis deriuo, E Græco deduco. Plut. Numa, ταῦτα γὰρ (nimirum Ancylia Romanorum dicta esse παρὰ τὸ ἀγκύλον σχῆμα) ὁ Γόβας εἴρηκε, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα. Gregor. De festo Paschæ seu Paschatis, τοῦ γὰρ σωτηρίου πάθους ὄνομα τοῦτο εἶναι νομίσαντες, εἶτα ἐξελληνίζοντες τὴν φωνὴν, κατὰ τὴν τοῦ φ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ κ πρὸς τὸ χ μεταποίησιν, πάσχα τὴν ἡμέραν προσηγορεύκασιν. Ex eiusdem Gregor. orat. in Basil. affertur, τίς δὲ γραμματικὴν ἢ γλῶσσαν ἐξελληνίζει, καὶ ἱστορίαν συνάγει, καὶ μέτροις ἐπιστατεῖ, καὶ νομοθετεῖ ποιήμασι; pro Græca facundia enuntiat formátque. Bud. ἐξελληνίζειν apud Greg. interpr. Ad Græcorum ritū H

formámque instituere & exigere limaréque, Ad Græcam facundiam exactè enuntiare: respiciens opinor ad hunc ipsum locum. pagina quam annotat, est 254. A

Ἔξελον, t.1, c.195, b

Ἐξελῶ, Atticè pro ἐξελάσω, apud Aristoph. & Plat.

Ἐξέμεν, & Ἐξέμεναι, Doricè & poeticè pro ἐξεῖναι: ἐξέμεν autem & ἐξέμεναι, pro ἔξειν: illa, à them. ἔξειμι vel ἐξίημι, hæc ab ἔχω.

Ἐξεμέω, t.1, c.1200, b

Ἐξέμμεναι, poeticè duplicato vers⁹ gratia μ dicitur pro ἐξέμεναι, ab ἔξειμι: vt θεᾶς ἐξέμμεναι apud Hom. pro ἐξεῖναι vel ἐκγεγονέναι, esse seu natum esse ex. B

Ἐξέμμορε, poeticè pro ἐκμέμορε, ab ἐκμείρομαι: Hom. ἐξέμμορε τιμῆς, pro μοῖραν ἔλαχε τιμῆς, partem honoris nactus est seu sortitus.

Ἐξέμπαλιν, t.3, c.28, f. Ἐξεμπεδῶ, t.3, c.116, e

Ἐξεμπολάω, t.3, c.644, d. Ἐξεναίρω, t.1, c.516, d

Ἐξεναντίας, t.1, c.463, h. Ἐξεναρίζω, t.1, c.516, f

Ἐξενέγκω, inus. thema est, à quo ἐκφέρω mutuatur futur. 2 ἐξενεγκῶ, vnde est aor. 2 ἐξήνεγκον, à quo infin. ἐξενεγκεῖν, & particip. ἐξενεγκών. Est inde & aor. 1 ἐξήνεγκα, ex quo particip. ἐξενέγκας & med. voce ἐξενεγκάμενος. C

Ἐξενεῖκαι, Ionicè pro ἐξενέγκαι: itidémque ἐξενείκασθαι, pro ἐξενέγκασθαι: ab inusit. them. ἐξενείκω.

Ἐξενέπω, t.1, c.1224, a. Ἐξενεχυράζω, t.1, c.1374, e

Ἐξενήνοχα, Atticè pro ἐξήνοχα, ab ἐξενέγκω.

Ἐξέννυμι, t.1, c.1380, b. Ἐξεντερίζω, t.1, c.1202, c

Ἐξεὸν, Ionicè pro ἐξὸν, Quū liceat. Herodot. ἐξεὸν αὐτοῖς καταλαβεῖν τὴν μάχην. Itidémque alibi.

Ἐξεπᾴδειν, Excantare, seu Incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. Œdipo Colon. Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται, Blandis amicorum verbis velut incantamētis deliniuntur. D

Ἐξεπαίρω, Attollo, Extollo, Subueho in altū. Itē Effero animo. Plut. ex poeta, μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω ὅ σ' ἐξεπάρῃ μεῖζον.

Ἐξέπαλτο, t.1, c.339, h

Ἐξεπιπολῆς, In superficie, In summo, Per summa. Lucian. De luctu, τὸ πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύσσειν. Scribitur & diuisim ἐξ ἐπιπολῆς tum alibi tum apud Hesych.

Ἐξεπίσταμαι. Probè noui, Calleo, Teneo: aliquanto plus quàm ἐπίσταμαι, quod est Scio: licet nonnunquam pro eo vsurpetur. Aristoph. sanè non semel eo esse vsus cōperitur pro Ad vnguem teneo: vnde & Demosth. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Porro iungitur aliquando infinitiuo. Aphthon. ἑκατέρων κρατεῖν ὡς ἑνὸς ἐξεπίσταται. Interdum accus. Athen. de equis, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Ionicè verò Herodot. dicit ἐξεπιστέατο ὀνόματα pro ἐξεπίσταιντο, quod exp. Percepissent. E

Ἐξέπλων, ab ἐκπλώω, t.3, c.375, c F

Ἐξέπραθον, t.3, c.244, e

Ἐξεράω, ῶ, Euacuo, Educo, Expromo, Exhaurio. Aristophanes Acharn. Τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, si vultis me planè loqui, exhaurite prius è sinibus lapides & eiicite, quos ad me obruendum tenetis. ἐκκενώσατε, ἐκβάλλετε, inquit schol. Et Synes. epist. 130, ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία, educere & expromere libros. Et Heraclitus apud Diog. Laertium medicos interrogat εἴ τις δύναται ἐντερα ταπεινώσας ὑγρὸν ἐξεράσαι, euacuare & educere seu exhaurire aquam. laborabat enim aqua intercute. Itidem apud Diosc. lib.6, cap.19, de pharico, δεῖ δὲ μετὰ τὸ ἐξερά[σαι] αὐτοὺς, ποτίζειν οἶνον ἀψινθίτην, Ruell. vertit, Post vacuationes: alii Post eductiones. Et apud Aristot. in Problem. sect.32, quæst.5, de spongiariis vrinatoribus, πονεῖν γὰρ δή φασι μᾶλλον αὐτοὺς ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι τὸ πνεῦμα θύραζε· ὅταν δὲ ὥσπερ ἐξεράσωσι, κουφίζονται, Budæus interpr. Quum verò veluti exhauserint collectum spiritum. Rursum apud Aristoph. in Vesp. Φέρ' ἐξεράσω, s. τὰς ψήφους, interpr. In terram fundam: schol. εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἔρας, id est τῆς γῆς, ait factum esse hoc verbum. INDE Ἐξέραμα, ατος, τὸ, Id quod euacuatum seu eductum est. Pro Vomitus, id est cibus qui vomitu reiectus & euacuatus est, legitur in epist. G H

Petri 2,cap.2,ex Prouerb.cap.26, κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, canis reuersus ad proprium vomitum. Vbi quidam cod.habēt ἐξέρασμα,cum σ. Sed Prouerb. c.26,habetur, κύων ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον.

Ἐξεργάζομαι,t.1,c.1235,g. Ἐξεργασία,ib.h

Ἐξεργαστικός,t.1,c.1236,a

Ἐξερέειν,Inuestigare,Perquirere. Hom.Odyss.δ,de cerua, Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα βοσκομένη.id est ἐξερευνᾷ. Sic Od.τ, Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; Aliquanto antè voce pass.signif.act. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere seu sciscitari.

Ἐξερεείνω,idem quod præcedens ἐξερέω,& inde factū. Homer.Odyss.μ, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. id est ἐξερευνῶν, Perquirens, Perscrutans. Exponitur etiam Interrogo,Sciscitor. Apud Hesychium legitur aor.1 ἐξερέηνεν,expositus itidem ἠρώτησεν:qui potius esse videtur ex them. ἐξερεαίνω.

Ἐξερεθίζω,t.1,c.1257,g

Ἐξερείδω,exponitur Roboro:sonat potius Fulcio.

Ἐξερείπω,t.1,c.1247,b

Ἐξερεύγω,Eructo,Ructu effundo. Vnde est aor.2 ἐξήρυγον. inde & VERBALE Ἐξέρευγμα,ατος,τὸ, Id quod ructu eiectum est,Id quod eructatum est.

Ἐξερευνάω,t.1,c.1252,d. Ἐξερεύνησις,ib.

Ἐξερευνητής,ib.

Ἐξερέω,Eloquar,Enuntiabo,Dicam. ἐρῶ,λέξω. Iliad.α, Ὧδε γὰρ ἐξερέω. Ibidem, Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. Itidem ex Apollon. Rhod. Argon.2, θεσμοὺς Ἤλυθεν ἐξερέων,affertur pro Memoraturus. Alioqui est etiam thema præsentis temporis,significans Exquiro,Sciscitor,Percunctor. ἐξερευνῶ. Odyss.ξ, τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέοιτο. Et passiua voce, signific.actiua, Odysseæ γ, Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, interrogare senem. ἐπερωτᾶν. Vide & Ἐξερέειν.

Ἐξερημόω,t.1,c.1255,c. Ἐξερπύομαι,t.1,c.1901,f

Ἐξέρομαι,Interrogo:idem quod ἔρομαι seu ἐρωτάω. Homer. Iliad.υ,& Odyss.ν, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, Sciscitabatur. Vbi quidam codices habent ἐξήρετο, vt & apud Soph. reperitur ἐξήρου.sed alteri lectioni astipulātur manuscripti etiam codices.

Ἐξερπύζω,t.1,c.1259,f. Ἐξέρπω,ibid.c

Ἐξερρυηκότα γράμματα, t.3,c.688,a

Ἐξέρρω,Exeo in malam rem.Eurip. Ἔξερρε γαίας.

Ἐξέρυθρος,t.1,c.1251,c. Ἐξερύσασκε,t.1,c.1260,d

Ἐξερύω,ib. Ἐξέρχομαι,t.1,c.1269,d

Ἐξερῶ,t.1,c.1149,e. Ἐξεσθίω,Exedo,Erodo.

Ἐξεσία,t.1,c.1664,c. Ἔξεσις, ib.b

Ἐξεσκληκώς,Qui exaruit & induruit.

Ἐξεσυθην,t.3,c.760,d. Ἐξέσυτο,ib.

Ἐξεστακέναι,t.1,c.1771,a.ob. Ἐξέστηκα,t.1,c.1760,b

Ἐξέστην,ib.

Ἔξεστι,t.1,c.1133,c. Ἐξεσία,vide in Ἐξάστις.

Ἐξεστραμμένως,More eorum quæ ἐξέστραπται & inuersa sunt. Aliis,Transuersa,Ex transuerso.

Ἐξετάζω, Examino,&c.t.1,c.1284,c. Ἐξετάζω, Tento, &c.c.1285,a. Ἐξετάζω,Æstimo,&c.ib. Ἐξετάζω, Comparo,&c.ib.b. Ἐξετάζω,Recenseo, &c.ib.c

Ἐξέτασις,t.1,c.1285,f. Ἐξετασμός,t.1,c.1286,a

Ἐξεταστής,ib. Ἐξεταστικός,ib.b

Ἐξεταστικῶς,More τῶν ἐξεταστῶν, Accuratè,Exquisité.

Ἐξέτειον,Hes.expon. ἐκ τούτου τοῦ ἔτους, Hornum.

Ἐξέτης,t.1,c.1293,g. Ἐξέτι,t.1,c.1291,b

Ἐξέτης,t.1,c.1293,g

Ἐξευθερωσω, Hesych.exp. ἐλευθεροποιήσω,Ingenuum reddā.

Ἐξευδίασεν,idem exp. εὐδίαν ἐποίησεν,Serenauit.

Ἐξευλαβέομαι,οῦμαι,Vereor, Caueo. Eurip. Ἐξευλαβοῦ ταῖ μὴ φίλοις τύχῃ εἶναι.

Ἐξευμαρίζω,Paro, Apparo. εὐτρεπίζω. vnde est ἐξευμαρίσθη,quod Hesych.exponit παρεσκευάσθη. Alioqui significat etiam Facilem reddo, & non tam de re dicitur inanima quàm de animata. Philo in vita Mos.libro 1, πάντα δὲ ἐξευμαρίζει Θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ,καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, Deus omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Et aliquanto pòst, τὰ λίαν φοβερὰ παρὰ τὰς ἁπάντων ἐλπίδας ἐξευμαρίζοντος, præter

A omnium spem delinientis,Turn.

Ἐξευμενίζομαι,t.2,c.886,a. Ἐξευνῆφι,t.1,c.1304,g

Ἐξευνουχίζω,Eunuchum facio,Castro. Apud Plut.Symp. 6,probl.7, quidam dicit τοὺς διυλοῦντας ἐξευνουχίζειν τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνειν. ita enim quidam reponendum censent pro ἐξονυχίζειν.

Ἐξευπορέω,t.3,c.173,g. Ἐξεύρεσις,t.1,c.1309,b

Ἐξεύρημα,ib. Ἐξευρίσκω,ib.a

Ἐξευτελίζω,t.3,c.1385,b

Ἐξεφαάνθην, & Ἐξεφάνην, Apparui: ab ἐκφαίνομαι. Item

B Editus seu ortus sum, Emersi. Hesiod. ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη,quòd ex genitalibus orta sit seu extiterit. Et Epigramm.l.1, πλούσιος ἐξεφάνης,factus es diues.

Ἐξέφηβος,t.1,c.1445,e. Ἐξεφίημι,t.1,c.1666,a

Ἐξέφυ,t.4,c.286,g. Ἐξέχευε,t.4,c.619,e

Ἐξέχω,t.1,c.1341,d. Ἐξέψω,t.1,c.1379,b

Ἐξηβος,t.1,c.1445,c. Ἐξηγέομαι,t.1,c.1407,a

Ἐξήγημα,ib.e. Ἐξήγησις,ib.

Ἐξηγητής,ib.f. Ἐξηγητικά,t.1,c.1428,a

Ἐξηγγελίαι,Hesychius affert pro ἐπαγγελίαν.

C Ἐξηγούμην,t.1,c.1074.f

Ἐξηΐα,Hesychio sunt θυμιάματα,Suffimenta.

Ἐξήκεστος,nomen cuiusdam qui corpus prostituebat,& eo quæstū faciebat: vnde & τοὺς πόρνους dictos ὁμωνύμως fuisse ἐξηκέστους,tradit Hesychius. At Ἐξηκεστίδης fuit sycophanta quidam & erro,de quo Suid.

Ἐξήκοντα,Sexaginta. Apud Enarrat.Demosthenis, οἱ ἐξήκοντα sunt magistratus quidam Atheniensis. VNDE Ἐξηκονταετής,siue Ἐξηκοντούτης,Sexagenari⁹,Sexaginta annos natus. ITEM Ἐξηκοντατέσσαρες, & Ἐξηκοντα-

D πέντε,Sexaginta quatuor,& Sexaginta quinque. NECNON Ἐξηκοστός,οῦ,ὁ,Sexagesimus,apud Thuc.

Ἐξηκριβωμένος,t.1,c.303,a. Ἐξηκριβωμένως,ib.c

Ἐξήκω,t.1,c.1689,e

Ἐξήλατον,Hesychio ἀποίητον,συμπεπιλημένον:item ἐξ ἐλασμάτων καὶ πτυχῶν συγκείμενον. Aspiratum autem ἑξήλατον,ἓξ πτυχὰς ἔχον, ἑξάπτυχον.

Ἐξηλιάζω,t.1,c.1457,d. Ἐξήλλαγμαι,t.1,c.353,c

Ἐξηλλαγμένος,ib.

Ἐξήλυσις,Ionicè pro ἐξέλευσις,Exitus.Herodot.

E Ἐξῆμαρ,Per sex dies.Hom.Od.ξ, Ἐξῆμαρ δαίνυντο.

Ἐξημαρτημένος,t.1,c.388,h. Ἐξημαρτημένως,ib.

Ἐξημερόω,t.1,c.1467,d. Ἐξημέρωσις,ib.f

Ἐξημέδσαι, Hesychio ἀποκινῆσαι.

Ἐξημημένος,Demessus:ab ἐξαμάω.Soph.

Ἐξημοιβός,t.1,c.392,g

Ἐξῆν,Licebat.Sæpe pro ἔξεστι,Licet,apud Plat.& Thuc.

Ἐξηνδραπόδισται,t.1,c.422,g. Ἐξηνεμωμένος,t.1,c.427,c

Ἐξήνιος,t.1,c.1470,a. Ἐξηξάπλω,t.1,c.234,g

Ἐξήρης,t.1,c.1250,d. Ἐξήρτημαι,t.1,c.572,a

F Ἐξηρτισμένος,t.1,c.574,b. Ἐξῆς,t.1,c.1206,a

Ἐξησκημένος,t.1,c.588,e. Ἐξηυλημένος,t.1,c.621,a

Ἐξηθεασμένον, Galeno apud Hippocratem est τὸ διὰ ἠθμοῦ (id est λεπτοῦ ὑφάσματος) ἠθημένον, Per tenue linteum percolatum.

Ἐξηχέω,t.1,c.1483,g

Ἐξιάλλειν, Suidæ ἐκβάλλειν,in manuscripto etiam cod.Pro quo infrà ἐξίλλειν,Eiicere,Excludere.

Ἐξιάομαι, Medeor, Sano. vnde apud Herodot. ἐξιήσατο & ἐξιησάμενος,Ionicè pro ἐξιάσατο & ἐξιασάμενος.

G Ἐξιᾶσι,Emittunt,ab ἐξίημι: ἐξίασι,Exeunt,ab ἔξειμι.

Ἐξιδιάζομαι,Proprium mihi facio & peculiarem, Mihi vsurpo & vendico,Occupo. VNDE Ἐξιδιασμός,οῦ,ὁ,Actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι. Strabo lib.vltimo, de Ptolemæo, κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδιασμὸν τῆς Αἰγύπτου. Phrynichus Fauorinum quoque hoc verbo vti scribit,sed ipsum reiicit,dicens antiquos pro eo dixisse ἰδιοῦσθαι. Xenophon certè composito ἐξιδιοῦσθαι vsus est Pædiæ lib.7,pag.115, ἐπεί γε μὴν τοι ἐξιδιώσω με, καὶ παρά σοι ἐκέλευσας μένειν, peculiarem tibi fecisti, & priuatim fa-

H miliarem.

Ἐξίδιον,t.1,c.1323,c. Ἐξιδιοποιοῦμαι,t.1,c.1108,d

Ἐξιδιόομαι,vide in Ἐξιδιάζομαι. Ἐξιδίω,t.3,c.1793,g

Ἐξιδρόω, ibid.b

Ἐξιερόω,ῶ,Consecro, Dedico.

Ἐξίημι,t.1,c.1663,h. Ἐξίθυη,Hesychio ἔξοδος, Exitus.

Ἐξιθυώω,t.1,c.1918,c. Ἐξικετεύω,t.1,c.1687,c

Ἐξικμάζω,t.1,c.1681,d

Ἐξικνέομαι, Peruenio,&c.t.1,c.1683,h. Ἐξικνοῦμαι, Aduenio,&c.c.1684,c. Ἐξικνοῦμαι,Persequor oratione,&c.ibid.

Ἐξίκω,t.1,c.1682,a. Ἐξιλάομαι,t.1,c.1693,h

Ἐξίλασις,t.1,c.1694,b. Ἐξιλάσκομαι,t.1,c.1693,h

Ἐξίλασμα,t.1,c.1694,a. Ἐξιλασμὸς,ib.b

Ἐξίλατον,ibid. falsum est.

Ἐξιλεόομαι,ib.g. Ἐξιλεόω,ib.

Ἐξίλλω,t.1,c.1925,e. & 1928,c

Ἐξίλλειν,Suidas ἐκφλίγειν: sed suspectum,licet in manuscripto etiam codice legatur. potius enim est Excludere. Atque adeo ipse in Ἐξύλη,hoc ἐξίλλειν exp.ἐξείργειν,ἔξω κτὶ ἐκβάλλειν.

Ἐξίμεναι,Doricè pro ἐξιέναι,Exire.

Ἐξινόω,ῶ,Euacuo.seu Purgationibus euacuo. Annotat enim Pollux lib.4,τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dictum fuisse ἐξινῶσαι. Apud Hesych. legitur ἐξινώμενον,expositũ ἐκκενούμενον,ἐκσφαγγιζόμενον:quod dici scribit ἐπὶ τῶν χολῶν καθαιρομένων. Id igitur si mẽdo caret,est à them.ἐξινάω. ab ἐξινόω enim dicendum foret ἐξινούμενον. At multo suspectius est ἐξεῖνει quod in Galeni lexico legitur itidẽ pro ἐκκενοῖ ab Hippocr.vsurpatũ. nec dubito quin pro eo reponendũ sit saltem ἐξεινοῖ, si non potius ἐξινοῖ,sine diphthongo.

Ἐξιονθίζω,siue Ἐξιονδίζω,est τὸ τρίχα ἐκδίδωμι.ἴονθος enim dicitur ῥίζα τριχῶν ἢ ὑπερέχον,inquit Hesych.Itaque ἐξιονθίζειν erit ἰόνθους emittere,id est primam pilorum lanuginem.eam enim ἰόνθους vocant.

Ἐξίπταμαι,t.1,c.1725,b

Ἐξιππόω,& Ἐξιππόομαι,ib.e. Ἐξιππάζομαι,t.1,c.1711,g

Ἐξιππον,t.1,c.1708,a. Ἐξιππωτικὸς,t.1,c.1725,f

Ἕξις, Habitus,&c.t.1,c.1322,d. Ἕξις,Facultas,&c.c.1323,b

Ἐξισάζω,t.1,c.1730,c. Ἐξίσης,t.1,c.1728,f

Ἐξισοτιμία,ας,ἡ, Æqualitas seu exæquatio honorum.

Ἐξίσου,t.1,c.1728,f. Ἐξισοῦμαι,t.1,c.1730,a

Ἐξισόω, ibid.

Ἐξίσαμαι,De statu deiicior,&c.t.1,c.1759,f. Ἐξίσαμαι,Nõ consto mihi,&c.c.1760,d. Ἐξίσαμαι,Degenero,&c. ibid.e. Ἐξίσαμαι,cum genitiuo, Alienor,&c.ibid.f. Ἐξίσαμαι,cum genit.Descisco,&c.ibid.g. Ἐξίσαμαι, cum genit.Cedo,&c.c.1761,a. Ἐξίσαμαι,cum datiuo, &c.ib.c. Ἐξίσαμαι,cum accus.pro Vito, &c.ibid. Ἐξίσαμαι,pro Abstineo,&c.ib.e.

Ἐξιστάνω,idem quod ἐξίστημι,Emoueo. Et peculiariter Mẽte emoueo,Mentis alienationem affero,

Ἐξιστάω,ῶ,idẽ & ipsum quod ἐξίστημι. Act.Apost.c.8,ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας,Obstupefaciens.

Ἐξίστημι,De statu deiicio,&c.t.1,c.1759,a. Ἐξίστημι,Desciscere facio,&c.ib.d.

Ἐξιστορέω, Sciscitor,id est Sciendi seu cognoscendi causa percunctor,Perquiro. Apud Suid.τούτοις οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι δεδεμένους,quod expon.ἀναζητήσαντες,vt Hesych. quoque:addens tamen etiam διηγησάμενοι. quod huius loci expositioni minimè conuenit. Eurip.quoque pro Interrogare & percunctari accepit, dicens in Hecuba, Εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους Ἐξιστορεῖν.

Ἐξισχύω, exponitur Possum, & cum accus.construi dicitur. Cum infinit.iunxit Paulus in ep.ad Ephes.c.3,ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι,vt valeatis assequi.

Ἐξίσχω,t.1,c.1363,a

Ἐξισωτὴς, Hesychio est ἐπόπτης, Inspector. Sonat potius Exæquator.

Ἐξίτηλος,ου,ὁ καὶ ἡ,παρὰ τὸ ἐξιέναι dicitur Euanidus seu Euanescens,Exolescẽs,Fugiens: vel etiam Qui euanuit & exoleuit.& præteriti enim & præsentis significationem habet.Xenoph.εἰ πειρώμην σε ἐξαπατᾶν,δεικνὺς ἀργύρεον κίβδηλον καὶ ὅρμους ὑποξύλους,καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλους φαίην ἀληθινὰς εἶναι,euanidas iam & exoletas. id est quæ verum natiuúmque & viuum colorem amiserunt, vel etiamnum amittunt vetustate. Item dicitur aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖν vel ἀπεργάζεσθαι,pro Abolere, Delere, itémque Euanidum & exoletum reddere,id est Facere vt euanescat & exolescat. Dioscor.libro 2,cap.94, de adipe viperino, τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας ἐξιτήλους ποιεῖ,abolet.pro quo cap.97 dicit ψιλοῖ. Theophyl.epist.80,ἀπόλλυσιν ὁ νότος ἡμᾶς· τοὺς ἀστάχυάς μοι ἐξιτήλους ἀπειργάσατο,τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο, καὶ τὰς ῥᾶγας διέφθορεν, euanidas reddidit.i.fecit vt grana in eis euanescerẽt & exolescerẽt. Sicut verò aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖ, ita ipsum ἐξίτηλον γίνεται,pro Euanidum fit,Aboletur,Exolescit.Plut. Cæsare,οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τὴν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι,fore vt euanesceret.Dioscor.libro 5, cap.13,de lora,χρῶ δὲ αὐτῷ μετ' ἐνιαυτόν. ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, celeriter enim exolescit & vappescit. Idem alibi in præfat.sua de collectione & repositione pharmacorum,παρὰ γὰρ δὴ τούτους (f. τοὺς καιροὺς) ἢ ἐνεργῆ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα,ex iis fit vt pharmaca vel strenuam vim accipiant vel inertem & flaccidam. Gregor. Naz.ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλά, temporis iniuria aboleantur & obliterentur. Sic Philo in Vita Mosis libro 1, χρόνῳ καθάπερ γραφὴν ἐξίτηλον γενομένην, veluti tabulam vetustate exoletam. Et Synes.De insomn.μέχρις ἂν ὑπὸ χρόνου πλήθους ἀμυδρὰ καὶ ἐξίτηλα γένηται,exilia & euanida vel obscura reddantur. Sed & est vel non est aliquid ἐξίτηλον quod iam ἐγένετο. Isocrates ad Philipp.ὥστε μηδέ πω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δι' ἐκεῖνον τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας,Ita vt ne nunc quidẽ abolitæ sint & exoleuerint. Notandus porro datiuus instrumentalis χρόνῳ in superioribus locis: cuiusmodi est & in hoc Plutarchi Lycurgo, καὶ τῷ φιλεῖν ἀεί,καινοὺς καὶ προσφάτους ἥκειν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, exoletos & flaccidos. διερρυηκότας. Hesychio quoque ἐξίτηλα sunt ἔξαλλα, ἀσθενῆ, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ,afferenti & ἐξίτηλος pro βλάξ,διεφθαρμένος: sed addenti etiam ἀνόητος & ὑπερήφανος. INDE Ἐξιτηλία,ας,ἡ,eidem Hes. μωρία,Fatuitas.

Ἐξιτήριος,t.1,c.1138,h. Ἐξιτητέον,ib.

Ἐξίτητος,ib. Ἐξιτὸν,ib.g

Ἐξιχνέομαι,οῦμαι,Exeo orbitam.v.l.

Ἐξιχνεύω,t.1,c.1819,c. Ἐξιχνιάζω,ib.e

Ἐξιχνιασμὸς,ib. Ἐξιχνοσκοπέω,t.1,c.1818,b

Ἐξιχωρίζω,& Ἐξιχωρίζομαι,t.1,c.1822,a

Ἐξιῶμαι,t.1,c.1638,c. Ἔξκλινος,t.2,c.259,d

Ἔξμετρα,Hesychio sunt ἑξάμετρα.

Ἐξόβλητον,eidem ἐξόριστον,ἀπόβλητον.

Ἐξογκόω,t.2,c.1158,e. Ἐξοδάω,t.2,c.1183,b

Ἐξοδεία,t.2,c.1182,a. Ἐξοδεύω,ib.

Ἐξοδέω,t.2,c.1183,b. Ἐξοδία,t.2,c.1169,c

Ἐξοδιάζω.ib.e. Ἐξοδίασις,ib.

Ἐξοδικὸς,ib.d. Ἐξόδιον,τὸ,subst.t.2,c.1168,f

Ἐξόδιος,ib.d. Ἐξοδοιπορέω, t.2,c.1163,f

Ἔξοδος,t.2,c.1167,e

Ἐξοίγω, Aperio. Hippocr.De loc.in hom.τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἔμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ.

Ἐξοιδέω,t.1,c.1111,g. Ἐξοιδέω,t.2,c.1200,e.

Ἐξοιδίσκω,t.2,c.1201,c

Ἐξοικειόομαι,t.2,c.1234,a. Ἐξοικειόω,ib.

Ἐξοικέω,t.2,c.1224,e. Ἐξοίκησις,ib.f

Ἐξοικίζω,t.2,c.1229,c. Ἐξοικίζομαι,ib.e

Ἐξοίκισις,ib. Ἐξοικισμὸς,ib.

Ἐξοικοδομέω,t.2,c.1205,b. Ἔξοικος,t.2,c.1212,c

Ἐξοιμώζω,Eiulo,Eiulatus emitto: vel In eiulatus erumpo. ἐξάκουστον οἰμώζω.Sophocl.Aiace,ὀξεῖς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.

Ἔξοινος,t.2,c.1243,h

Ἐξοισθα,Nosti,Pernosti,Soph.per syncopẽ pro ἐξοίδασθα.

Ἐξοιστράω,t.2,c.1255,f. Ἐξοιστρέω,ib.

Ἐξοιστροῦμαι,ib.g

Ἐξοίσω,Efferam:ab inus.them.ἐξοίω, à quo ἐκφέρω mutuatur sua tempora.

Ἐξοιχνέω,t.2,c.1258,e. Ἐξοίχομαι,t.2,c.1257,c

Ἐξοκέλλω,t.2,c.109,a. Ἐξολιγωρέω,t.4,c.797,d

Ἐξολισθαίνω,seu Ἐξολισθέω, Elabor, Excido, Effugio,Euado. Item Delabor, Prolabor, Incido. Herodian. ῥᾶστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost.μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσωμεν,Delabamur,Deuoluamur.Bud.

Ἐξολκὴ, t.1,c.1194,d

Ἐξολκύω,t.2,c.1277,h. Ἐξολόθρευμα,t.2,c.1279,h

Ἐξολόθρευσις,ib. Ἐξολοθρευτής,ib. Ἐξολοθρεύω,ib.

Ἐξολολύζω, In eiulatus seu vlulatus erumpo. vel Eiulatus seu vlulatus edo. Hom.in Batrach.Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.

Ἐξολῶ, Perdam: pro ἐξολέσω:ab ἐξολέω seu ἐξόλλω.à quibus est & Attic.præt.ἐξολώλεκα pro ἐξώλεκα.

Ἐξομαλίζω,t.2,c.1290,b

Ἐξομβρέω,t.2,c.1291,g. Apud Hesychiū legitur etiam ἐξώμβρεισεν,expositum ἐπήγασεν ὀξέως,& ἐπλεόνασεν. Quo propemodum sensu accipi potest & hoc Ecclesiastici c.10,ἀρχὴ ὑπερηφανίας,ἁμαρτία· καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς,ἐξομβρήσει βδέλυγμα,Emittet copiose veluti imbrem.

Ἐξομήρευσις,t.2,c.1293,b. Ἐξομηρεύω,ib.a

Ἐξομιλέω,t.2,c.1310,c. Ἐξόμιλος,ib.

Ἐξομματόω,t.2,c.1379,e. Ἐξομμάτωσις,ib.f

Ἐξόμνυμαι,t.2,c.1297,e. Ἐξόμνυμι,ib.

Ἐξομόθεν, t.2,c.1302,d. Ἐξομοιόω, t.2,c.1305,g

Ἐξομοιοῦμαι, ib. Ἐξομοίωσις,ib.

Ἐξομολογέω,ῶ,siue Ἐξομολογέομαι,οῦμαι,Confiteor. Matth. 3,& Marci 1, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. In epist. Iacobi,cap.5.ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act. Apost.cap.19,ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, confitentes & indicantes facta sua. ‖Significat etiam Palàm profiteri & prædicare, Ingenuè profiteri & prædicare.Esaiæ cap.45,πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ θεῷ. Psalmo 18, διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, id est Apertè profitebor & celebrabo nomen tuum. Iuxta enim Hebraicū idioma hîc ἐξομολογεῖσθαι est Publicè agnoscere & profiteri.cuiusmodi professiones publicæ quoniam cō iunctæ sunt cum laude eius quem nos agnoscere profitemur, factum inde est vt ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias ago. Matthæi cap.10,ἐξομολογοῦμαί σοι πάτερ ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago,Laudes tibi dico,Te prædico. ‖Significat etiā Spondeo.hoc est Dico me facturum,Polliceor. Lucæ cap.22, συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, (s. εἰ αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς) καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτόν. INDE Ἐξομολόγησις,εως,ἡ, Confessio.Plutarch.Pericle,ἀσθενείας ἐξομολόγησις,Confessio imbecillitatis. Item Professio. vt Ecclesia ἐξομολογήσεις vocat quas edunt Christiani suæ religionis professiones. Quæ publicæ professiones quoniam fiunt cū laude eius quem nos agnoscere profitemur,vox illa ἐξομολογήσεως accipitur sæpe pro prædicatione & laude, vel etiam gratiarum actione. Vnde & Suidæ est non solùm ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων,sed etiam εὐχαριστία.

Ἐξομόργνυμαι,seu Ἐξομόργνυμι,t.1,c.395,e

Ἐξομοσία,t.2,c.1299,e

Ἐξόμφαλος, Cui prominet seu procidit vmbilicus. Galenus à quibusdam medicis ἐξομφάλους nominari scribit eos quibus περιτοναίου τρωθέντος,ἢ ῥαγέντος,εἶτα μὴ συμφυέντος,ὄγκος μαλακὸς γίνεται κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Et ἐξόμφαλον πάθος, Vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more solito extat. quod & ἐξόμφαλος substantiuè dicitur à Dioscoride libro 4,cap.70,de psyllio,ἐντεροκήλας τε τὰς ἐπὶ παίδων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὄξει,Vmbilicos prominentes, Vmbilici procidentias. Itidem verò Autor Definit.medic. ἐξόμφαλον vocat quod Paulus Ægineta ἐξόμφαλον πάθος dicit: ἐξόμφαλος,(inquit)ἐστὶν ὑπεροχὴ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας γινομένη.

Ἐξόν,t.1,c.1133,d. Ἐξονειδίζω,t.2,c.1322,b

Ἐξονειδισμός,ib.c. Ἐξονειρωγμός, t.2,c.1317,b

Ἐξονειρωκτικός,ib. Ἐξονειρώττω,ib.a

Ἐξονομάζω,t.2,c.1325,c. & 1326,f

Ἐξονομαίνω,t.2,c.1324,f

Ἐξονομακλήδην,t.2,c.18,e.& 1323,e. Ἐξονυχίζω,t.2,c.1347,a

Ἐξοξυνόω, & Ἐξοξυνόομαι, t.2,c.1355,b

Ἐξόπιθεν,t.2, c.1366,e. Ἐξόπισθεν,ib.d

Ἐξοπίσω,t.2,c.1363,c

Ἐξοπλίζω,t.2,c.1371,e. Ἐξοπλίζομαι,ib.f

Ἐξοπλισία,t.2,c.1372,a. Ἐξόπλισις,ib.

Ἐξοπλισμός,t.2,c.1371,h. Ἔξοπλος,t.2,c.1369,e

Ἐξοπτάω,t.2,c.1378,e

A Ἔξοπτος,Inassatus, Assus.Hippocrates,ἢ ἔξοπτος ἢ ὠμός. Et rursum, ἄρτον ἔξοπτον.Item, κρεῶν τὰ ἑφθὰ καὶ τὰ ἔξοπτα. Et rursum,ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἴνῳ ἐνθρυμμένος.

Ἐξοργιάζω,t.2,c.1432,b

Ἐξοργίζω,& Ἐξοργίζομαι,t.2,c.1427,a

Ἐξορυγμία,ἡ ὀρυγή: ὀξυρυγμία verò dicitur ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ. Ita apud Suidam in manuscripto etiam codice legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel autoritate mihi probari velim,videlicet ἐξορυγμίαν significare ὀρυγὴν, Fossionem. potius enim dicendum foret ἐξορυγὴ ab ἐξορύσσω. Deinde scribendum potius ὀξηρυγμία pro ὀξυρυγμία.

B Ἔξορθος,t.2,c.1437,g. Ἐξορθοῦμαι,t.2,c.1441,c

Ἐξορθόω,ib. Ἐξορία,t.2,c.1467,b

Ἐξορίζω,t.2,c.1473,f. Ἐξόριος, t.2,c.1467,b

Ἐξορισμός,t.2,c.1473,g. Ἐξόριστος,ib.

Ἐξορκέω,Ἐξορκίζω,& Ἐξορκόω,ῶ, Adigo ad iusiurandum,Iurisiurandi verba præeo. Secundo vsus est Plut.dicēs, οἱ Αἰγυπτίων βασιλεῖς κατὰ νόμον ἑαυτῶν τοὺς δικαστὰς ἐξώρκιζον ὅτι κἂν βασιλεύς τι προστάξῃ κρῖναι τῶν μὴ δικαίων, οὐ κρινοῦσι. Primo,Herodotus,dicens ἐξορκοῖ μιν,iureiurando eum astringit. Sic Demosthenes, ὅταν ἐξορκῇ τὰς γεραίρας. Tertio vsus est idem ille orator, in Neæram, pag.228, ἐξόρκωσέ τε τὰς γεραίρας τὰς ὑπηρετούσας τοῖς ἱεροῖς. At participium ἐξορκῶν & ad ἐξορκέω & ad ἐξορκόω referri potest. Vtitur autem eo idem Demosthenes in Midiam,pag.223,οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα, οὔθ' ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα. Itidem affertur ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ,pro Adigens ad iusiurandum per aquam Stygis. Vtitur & Thucydides genitiuo plurali ἐξορκούντων, sed Attico more posito pro imperatiuo:ὀμνυόντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐν δήμῳ ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις, Iusiurandum præeant, Ad iusiurandum adigant, Sacramento adigant, Adigant in verba.Budæus. ‖Ἐξορκίζειν est etiam Obtestari, quod nōnulli Adiurare dicunt,inquit idem Bud.

Ἐξορκίζω,t.1,c.1244,h. Ἐξορκισμός,ib.

Ἐξορκιστής,οῦ,ὁ, Adiurator,Exorcista.Is qui ἐξορκίζει.

Ἐξορκόω,t.1,c.1244,f. Vide & Ἐξορκέω.

Ἐξορμάω,t.2,c.1452,a

E Ἐξορμηδρίζω,t.1,c.1147,e. & t.2,c.1490,e

Ἐξορμέω,t.1,c.1146,e. Ἐξορμίζομαι, t.1,c.1147,e

Ἔξορμος,t.1,c.1145,h. Ἐξοροθύνω,t.2,c.1494,a

Ἔξορος,t.2,c.1467,b. Ἐξορούω,t.2,c.1494,f

Ἐξορρίζω,t.2,c.1477,a. Ἐξόρυξις, t.2,c.1481,h

Ἐξορύσσω, seu Ἐξορύττω,ibid.

Ἐξορχέομαι,t.2,c.1485,g. Ἐξόρω,t.2,c.1492,a

Ἐξοσιόω,t.2,c.1520,h. Ἐξοστείζω,t.2,c.1523,c

Ἐξοστρακίζω,t.2,c.1526,e. Ἐξοστρακισμός,ib.

Ἐξόστωσις,t.2,c.1523,c

F Ἐξότε, Ex quo tempore.ἐξ οὗ .Epigram.libro 2, Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχε. Respondet huic τὸ ἐκτότε.

Ἐξότου,t.2,c.1504,f

Ἐξοτρύνω,t.2,c.1528,d. Ἐξουδενέω,t.1,c.1160,a

Ἐξουδένησις,ib. Ἐξουδενητής, ib.

Ἐξουδενόω,ib. Ἐξουδένωσις,ib.

Ἐξουθενέω,ib.b. Ἐξουθένημα,ib.

Ἐξουθενίζω,ib. Ἐξουθενισμός,ib.c

Ἐξούλη,t.1,c.1925,g.

Ἐξούλης δίκη, ib.b. Apud Hes.oxytonως ἐξουλάς, expos. ἐκβολάς, Eiectiones, Exclusiones, Expulsiones.

G Ἔξουρα,Hippocr.vocat τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα,quæ & μύωπα, inquit Gal.in lex.Hippocr. Vtitur porro hac voce Hippocr.Γυναικ.l.2,ποιέειν δὲ (inquit)μῆκος μὲν, δακτύλων ἕξ· πλῆθος δὲ, πέντε ἢ ἕξ· εἶδος δὲ, ἔξουρα.

Ἐξουρέω, t.2,c.1548,f

Ἐξουρίας, siue Ἐξουρίων, vide in Οὔριος, vbi διαιρέτως scripta sunt.

Ἐξουρίζω,t.2,c.1498,d. Ἐξουσία,t.1,c.1133,d

Ἐξουσιάζω,ib.e. Ἐξουσιαστικός,ib.f

H Ἐξουσιαστικῶς,ib. Ἐξουσιαστός,ib.g

Ἐξουσιότης,ητος,ἡ,Potestas, Arbitrium.v.l.

Ἐξοφέλλω,t.2,c.1564,b. Ἐξόφθαλμος,t.2,c.1410,a

Ἐξοφρυόομαι,t.2,c.1570,d. Ἔξοχα, t.1,c.1342,a

Ἐξοχάς,t.1,c.1341,g

Ἐξοχετεύω,t.2,c.1572,a Ἐξοχή,t.1,c.1341,e

A Ἔξοχος,ib.g Ἐξοχυρόω,t.1,c.1373,h

Ἐξόχως,t.1,c.1342,b. Ἔξπηχυς,t.3,c.285,a

Ἐξπλεθρος,t.3,c.367,b. Ἔξπους,t.3,c.511,a

Ἐξυβρίζω,t.3,c.1719,g. Ἐξύβρισις,t.3,c.1720,d

Ἐξυγιαίνω, Sano, Sanitati restituo. Hippocrates, ὅτι μὲν ἔνιοι ἐξυγιαίνονται τῶν θεραπευομένων ὑπὸ ἰητρικῆς, ὁμολογέεται.

Ἐξυγραίνω,t.3,c.1729,b.

Ἔξυγρος, Prorsus humidus seu aqueus. Hippocr. De victu in morb. acut. τὰ δ' ὑποχωρήματα ἔξυγρα καὶ ὠχρὰ γίγνεται. Qua voce indicat μηδὲ ὅλως πεπέφθαι. Galen.

B Ἐξυδαρόω,t.3,c.1790,d. Ἐξυδατόω,t.3,c.1789,f

Ἐξυδάτωσις,ib. Ἐξυδρίας ἄνεμος,t.3,c.1785,b

Ἐξυδρωπιάω,t.3,c.1782,g. Ἐξυλακτέω,t.3,c.1736,h

Ἐξυμενίζω, Membrana nudo. Dioscor. lib.2, capite 86, μετὰ τὸ ἐξυμενισθῆναι τὸ στέαρ, Adipe membrana nudato. id est, Detracta seu exempta adipi membrana. Vtitur & actiua voce cap. sequ. λαβὼν τὸ πρόσφατον καὶ καταπίμελον, εἰς ὕδωρ ἐξυμένισον, καὶ πεῖβε ταῖς χερσί. Et cap. seq. πλύνας ἐξυμενίσας τε ὡς προείρηται. Vtitur & aduerbio thetico,

C cap. sequenti, καὶ τοῦ βοείου δὲ στέατος ἐξυμενιστέον, τὸ νεφριαῖον, καὶ θαλάττῃ πελαγίᾳ πλυτέον. Sicut verò paulo suprà dicit ἐξυμένισον εἰς ὕδωρ, ita capite 90, ἐξυμενίσας εἰς χύτραν κεραμέαν καινήν.

Ἐξυμνέω,t.3,c.1732,c.

Ἐξυπάλυξις,εως,ἡ, Fuga, vel Effugium: ἐκφυγή, apud Orph.

Ἐξυπανέστη, Assurrexit, Exsurrexit: ab ἐξυπανίσταμαι. Hom. Iliad. β, Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, exsurrexit, seu exorta est.

Ἐξυπαρχῆς, Denuò, A principio, Iterũ. Luc. ἀναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βόα.

D Ἐξυπηρετέω,t.1,c.1249,g. Ἐξυπηρετοῦμαι,ib.

Ἐξυπνίζω,t.3,c.1754,c. Ἔξυπνος,t.3,c.1752,a

Ἐξυπογύου, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπογύου.

Ἐξυπολύω,t.2,c.760,b. Ἐξυπτιάζω,t.3,c.1766,a

Ἐξυφαίνω,t.3,c.1768,h

Ἔξω, Extra, Foràs. vt ἔξω ποιῆσαι, Foràs emittere vel Eiicere. ‖ Item Extrà, Foris. vt ἔξω διατρίβειν, Foris agere, Aristoph. Itẽ ὁ ἔξω, Qui foris seu forinsecus est, Exterior, Externus. vt τὰ ἔξω ἀγαθὰ, externa bona. Et οἱ ἔξω apud Athen. pro Externi seu Exteri. Necnon οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis & ethnicis, qui videlicet fuerunt vel sunt extra ecclesiam Christi: qui & οἱ ἔξωθεν, vt infrà docebo. ‖ Rursum significat Extra quum præpositio est, & cum genitiuo construitur. vt ἔξω τῶν προκειμένων, Extra rem propositam, Præter rem. Et apud Greg. οὐκ ἔξω λόγου, Non extra propositum, Non abs re. Et ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον, magis extra muros. id est, longius à muris. Item aliquis aliquem vel aliquid ἐκβάλλει vel ποιεῖ ἐκτός τινος. Matth.20, ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος ἐξέβαλον, Extra vineam eiecerunt, seu E vinea eiecerunt. Xenoph. Pæd.4, ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας, Extra teli iactum constituto agmine. Sicut verò aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω τινός, itidem aliquis vel aliquid dicitur esse ἐκτός τινος pro Esse seu constitutus esse extra aliquid. Xenoph. Pæd.3, ἕως ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν. Demosth. ἔξω τοῦ πράγματός εἰμι, Extra rem constitutus sum. id est, Res ad me non pertinet. Idem Philipp.1, τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε. Isocr. verò εἰ καί τι με φήσουσιν ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, dicere aliquid quod sit extra rem propositam, id est, nõ pertineat ad quæstionem propositam. Dicitur etiam aliquis esse ἔξω ἑαυτοῦ, Extra se, id est Non esse apud se, Non esse mentis compos: vt contrà ἐντὸς ἑαυτοῦ ὢν dicitur Mentis compos. Demosth.168, ἔξω αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ. ‖ Significat etiam Vltra. In qua signif. itidem cum genitiuo construitur. Xenoph. in Cyneg. ἀγέθωσαν δὲ θέρους μὲν μέχρι μεσημβρίας· χειμῶνος δὲ, δι' ἡμέρας· μετοπώρου δ', ἔξω μεσημβρίας· ἐντὸς δ' ἑσπέρας τὸ ἔαρ. ‖ Item Præter, Citra, Absque, Sine. vt Thuc. schol. lib.3, pag.104, ἔξω τῶν ἄλλων exp. ἄνευ τῶν ἄλλων. Et lib.5, pag.173, ἔξω τούτων, itidem ἄνευ τούτων. Eodem modo ἐκτός.

Ἐξώδια, τὰ,t.2,c.1169,d. Ἐξώδικα, τὰ,ib.

Ἔξωθεν, Ab externo vel externis. Plat. in Tim. πᾶν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, omne quod pulsu agitatur externo, vt Cic. interpr. Alioqui ponitur etiam pro ἔξω, significans

A Extra, Exterius, Foris, Forinsecus, Extrinsecus: vel etiã Ab exteriore parte. vt quũ Alexander apud Plut. in Apophth. dicit Antipatrũ esse τὰ ἔξωθεν λευκοπάρυφον, τὰ δὲ ἔνδον ὁλοπόρφυρον. Sic Xenoph. dicit τὰ ἔξωθεν ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, Negotia & studia forensia. quæ videlicet foris & extra domum obeunda sunt: vel etiam foris nos occupant. quibus opponũtur τὰ ἔνδον, domestica. Itidẽ apud philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, Sermo foras prolatus: vt vicissim ὁ ἔνδον λόγος dicitur de interiore mentis conceptu. Apud theologos verò οἱ ἔξωθεν λόγοι di-

B cũtur Studia externa & profana, quas vulgo seculares disciplinas appellant: nihil videlicet pertinentes ad sacras literas. Itidem ἡ ἔξωθεν παιδεία dicitur, & οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenus extra septa Ecclesiæ Christianæ sunt, & ab ea alieni. Dicere itaque possis Disciplinam mundanam & ab Euangelio alienam, Philosophos externam illam rerum naturalium & profanarum disciplinam spectantes. Chrysost. πᾶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων ματαιοπονίᾳ καταναλώσας. Greg. ad Basil. οὐ ταύτην μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, ἣ πᾶν τὸ ἐν λό-

C γοις κομψὸν καὶ φιλότιμον ἀτιμάζουσα μόνης ἔχεται τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ κάλλους τῶν νοουμένων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν πολλοὶ Χριστιανῶν διαπτύουσιν ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερὰν καὶ θεοῦ πόρρω βάλλουσαν, κακῶς εἰδότες. Itidem Basil. in epist. ad Diod. τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες, vt Plato, Aristoteles, Theophrastus. Idem in Hexaem. homil.3, ἀλλὰ τὰ τῶν ἔξωθεν τοῖς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν μεταστρέψωμεν λόγον. Eosdem intelligit quum exponens initium Euangelii Ioannis, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, scribit, ταῦτα οἶδα πολλοὺς καὶ τῶν ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ

D θαυμάσαντας καὶ τοῖς ἑαυτῶν συντάγμασιν ἐγκαταλέξαι τολμήσαντας. Vbi quos vocat τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, paulo antè vocauit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους, & Paulus Apostolus τοὺς ἔξω σοφούς: qui itidem cap. vltimo epistolæ ad Coloss. ait, ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω: quoniam videlicet (vt ibi annotat Chrysost.) πρὸς τὰ μέλη τὰ οἰκεῖα οὐ τοσαύτης ἡμῖν δεῖ ἀσφαλείας ὅσης πρὸς τοὺς ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω omnes illos qui erant extra ecclesiam Christi & alieni à Christiana religione: vt & Christus

E Marci 4, ait, ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξωθεν ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Itidem Greg. rursum Inuectiua 2, in Iulianũ, τοὺς ἡμετέρους pro orthodoxis dixit, & τοὺς ἔξωθεν pro gentilibus, quos etiam Ἕλληνας vocat.

Ἐξωθέω,t.4,c.768,g. Ἐξώθησις,t.4,c.769,b

Ἐξωκεανισθῆναι, affertur pro Egressum fuisse in Oceanum: ITEMQVE Ἐξωκεανισμός,οῦ,ὁ, pro Egressio in Oceanum.

Ἐξωκέλης, Suidæ τὸ λῃστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄστρωτος ἵππος, Nauis seu celox piraticus, Equus ephippio non instratus.

F Ἐξώκοιτος, Hesychio ὁ ἔξω κοιταζόμενος, Qui foris cubat. Eidem ἐξώκοιτος est & piscis qui aliàs Ἄδωνις. quod & Athen. testatur libro 8, ab initio, vbi & nominis hanc affert rationem, quòd sæpe τὰς ἀναπαύσεις ἔξω τοῦ ὑγροῦ ποιεῖται. Plura de eodẽ pisce vide ibidem, & apud Ælianum: item apud Plin. lib.9, cap.19, vbi inter alia hæc scribit, Miratur & Arcadia suum exocœtum, appellatum ab eo quòd in siccum somni causa exeat. Idem aliquibus Adonis dictus.

Ἐξώλεια,t.2,c.1278,b. ‖ At Ἐξώλειαι, apud Dionys. Hali-

G carn. lib.7, esse dicuntur τὰ ἔντερα, Exta, Intestina.

Ἐξώλης,t.2,c.1278,b. Ἐξωμίας,t.4,c.777,a

Ἐξωμίδιος,ib.b. Ἐξωμιδοποιΐα,ib.a

Ἐξωμίζω,ib.b. Ἐξωμίς,t.4,c.776,f

Ἔξωμος,t.4,c.777,a. Ἐξωμοσία,t.2,c.1298,a

Ἐξωνέομαι,t.4,c.783,g. Ἐξώνησις,t.4,c.784,a

Ἐξώνυχον, & Αἰγώνυχον, vocari à nonnullis τὸ λιθόσπερμον, est apud Diosc. lib.3, c.158.

Ἐξώπιος,t.2,c.1397,f

H Ἐξώπροικα, Paropherna bona in Pand. ἐὰν τὰ ἐξώπροικα τῆς γυναικὸς ἀνὴρ δαπανήσῃ. Hæc ἐπιμείλια dicuntur ab Homero in Iliade, inquit B.

Ἐξωραΐζομαι,t.4,c.794,b. Ἐξωραΐζω,t.4,c.7[illegible],g

Ἔξωρος,t.4,c.790,e. Ἐξῶρτο,t.2,c.1492,a

Ἔξωσμα,t.4,c.769,c. Ἐξωστήρ,ib.

Ἐξώτης,ib. Ἐξώτερι,ib.c. Ἐξώτερα,ib.f
Ἐξώτατος,ου,ὁ,Extimus,Qui maximè extra est: ab ἔξω.
ADVERB. Ἐξωτάτω,Extimè,Maximè extrá.
Ἐξώτερος,ου,ὁ, Exterior, Qui magis extra est. Sicut verò Exterior apud Latinos interdum positiui vicem gerit, ita & hoc. Matth.8,ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, eiicientur in tenebras exteriores, id est quæ sunt extra regnum Christi. ADVERB. Ἐξωτέρω,Exterius: vel etiam Extra, Vltra,Citra:cum genitiuo vt ἔξω.
Rursum ab ἐξώτερος DERIV. Ἐξωτερικός,οῦ,ὁ, idem propemodum quod ἐξώτερος significans, hoc est Exterior,vel etiam Externus. Ita enim ἐξωτερικαὶ πράξεις dicuntur Externa negotia & forensia: ἐξωτερικὴ ἀρχὴ,Externus principatus. Aristot. Polit.7,τίς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν. Idem Polit. lib.2, ὑπὸ γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρῆτες. Rursum Pol.7, idem dicit ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ, de bonis externis & fortuitis:quæ & τὰ ἔξω. Idem philosophus commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν:quoniam in his remotiorem philosophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas & ciuiles spectabant, triuialia & peruulgata: vnde & ἐγκύκλια φιλοσοφήματα & ἐγκυκλίους λόγους eas vocabat,quòd in circulo docens ad eas quosuis admittebat.Commentationum suarum (inquit Gell.lib.20,c.4) artium quas discipulis tradebat Aristoteles philosophus, regis Alexandri magister, duas species habuisse dicitur. alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, ciuiliúmque rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικὰ autem,vocabantur in quibus philosophia remotior argutiórque agitabatur, quǽque ad naturæ contemplationes disceptationésve dialecticas pertinebat. Huic disciplinæ quam dixi ἀκροαματικὴν,tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum : nec ad eam quenquam temerè admittebat, nisi quorum antè ingeniū & eruditionis elementa atque in discendo studium laborémque explorasset. Illas verò ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, eásque vulgò iuuenibus sine delectu dabat.atque eam δειλινὸν περίπατον appellabat: illam alteram suprà,ἑωθινόν. vtroque enim tempore ambulans disserebat. Librósque suos earum rerum omniū commentarios seorsim diuisit, vt alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos quum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognouisset, literas ad eum misit,non eum rectè fecisse quòd disciplinas ἀκροαματικὰς,quibus ab eo ipse eruditus foret,libris foràs editis inuulgasset. Item Cic.in 5 De finib.Duo genera librorum sunt:vnum,populariter scriptum,quod ἐξωτερικὸν appellabant,alterum limatius,quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Aristot. Polit.3,καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωριζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις. Et Ethic.3, καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις. ἱκανῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit.1, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Sed hæc fortassis potius in exotericis scholis disceptāda sunt. Bud.vertit, Verùm ista fortasse peruagatioris sunt commentationis.
Ἐξωτικός,οῦ,ὁ,idem quod ἐξωτερικός,Externus,seu Qui ad externos pertinet,aut ab externis proficiscitur. veluti quum Hesych. ἐξωτικὰς δίκας dici scribit τὰς ξενικάς: & Plaut. Exotica vnguenta,quæ Cic.aduentitia. id est ab exteris importata. Idem Plaut.Exoticā Græciā dicit τὴν ἐξωτάτω,extimam seu extremam:Istros,Hispanos,Massilienses, Illyricos,Mare superum omne,Græciámque exoticam,Oráſque Italicas omnes sumus circumuecti.
Ἐξωφρυωμένος,t.2,c.1570,d. Ἔξωχος,t.4,c.832,d.
¶Ἔο,t.1,c.1069,b.
Ἐογμός,Varino est καθ' ὃ συνδέδεται ὁ τράχηλος:additū,ab ἔχω fieri primùm ἐχμός, inde ἐογμός. sed putarim scribendum potius ὀχμός vel συνοχμός. id enim apud Homerum reperitur.
Ἐοῖ, Hesychio εἴη,γένοιτο,ὑπάρχοι: ab inusitato them. ἔω pro quo εἰμὶ dicitur. Vtitur autem eo Hom.
Ἐοῖ,t.1,c.1069,e
Ἐοιγμεν, per syncopen Atticam apud Soph.pro ἐοίκαμεν,

A verso simul ε in γ.
Ἔοικα,cum datiuo,t.1,c.1115,c. Ἔοικα, cum infin. ibid.e
Ἔοικε,imperson. ib.g. Ἐοικότως,t.1,c.1116,b
Ἐοικώς,ib.a. Ἐοῖο,t.1,c.1068,e
Ἐόληται,Hesychio πτέρακται,ἐπτόηται,ὠδύνηται, vt & lexicon meum vetus cum Etymologo ἐόλητο exp. ἐκεκίνητο καὶ ἐπτέρακτο, afferens hunc ex Apoll.hexametrum,Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη. sed annotat vterque, scribi etiam per diphthongum αι. Atque ita sanè,per diphthongum videlicet, scriptum apud Apollon. Ar-
B gon.lib.3,apud schol.verò sine diphthongo per ε,exponentem itidem ἐπτέρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν.
Ἔολον,Hesychio περίφορον,χρηματιστόν.
Ἔολπα,Atticè seu Ionicè pro ἤλπα,à them. ἔλπω. sæpeque pro ipso præsenti ponitur:vnde & Hes. ἔολπε exp. ἐλπίζει,προσδοκᾷ,οἴεται,Sperat,Expectat,Putat.Hesiod. Ἀλλ' οὔπω τάγ' ἔολπα τελεῖν Δία.
Ἐόν,Ionicè pro ὄν, Existens,Quod est:à them.εἰμί. At ἑόν, Suum, Proprium:pronomen ex masculino ἑός.
Ἔορ,Hesychio θυγάτηρ ἀνεψιός: afferenti & ἔορες pro προσ-
C ήκοντες,συγγενεῖς,Consanguinei,Cognati.
Ἔοργα,præter.à ῥέζω,t.3,c.673,d
Ἐόργη,ης,ἡ, Cochleare vel Tudicula. VNDE Ἐοργήσαι,Cochleari agitare,Tudicula commouere.quod Varro Tudiculare dicit, Titinnius Trua confutare. Ambo leguntur apud Poll.Is enim lib.6,cap.13,in culinariorum instrumentorum censu, scribit τορύνην nominatam fuisse etiam ἀέργην & ἐόργην: & τὸ τορυνῆσαι dictum fuisse etiam ἐοργῆσαι. Apud Hes.legitur Ἐοργίζεται, expositum itidem τορυνᾶται: cui subiungit, ὄργις γὰρ ἡ τορύνη.
D sed suspectum hoc ὄργις,quum eius sua serie nullam faciat mentionem.nec dubito quin pro eo reponendum sit si non ἐόργη, saltem ἐοργίς. Eust. sanè pag.219, afferens ἐόργη pro τορύνη,inde esse dicit τὸ ἐοργίζεται,ex Pausania & Æl.Dionysio exponens τορυνᾶται: & potius ab ὀργάζω quàm ab ἔοργα deriuari dicens.nam vt ὀργάζεται ὡς (inquit) πηλὸν κυκῶν ἢ ἀναταράττων, ita quodam modo & ἐοργίζεται, id est τορυνᾶται.
Ἑορτάζω,t.1,c.1206,f
Ἔορται, eidem Hesychio est ἔδοξε & κρεμνᾶται. pro quo
E posteriore dicitur etiam ἀόρται. At Ἐόρτας idem affert pro ἀρέσκουσας,καλάς.
Ἑορτασμός, οῦ, ὁ,affertur pro Festus. quod & ἑορτάσιμος.
Ἑορτάσιμος,t.1,c.1206,f. Ἑορταστέον,Feriandum.
Ἑορταστικός,t.1,c.1206,g. Ἑορτή,ib.c. Ἑόρτιος,ib.f
Ἑορτολόγιον,Codicillus festorum,Fasti. id est, liber in quo festa solennia signata sunt. Suid.
Ἑός,t.1,c.1068,d.
Ἐοσσητήρ,pro ἀοσσητήρ, id est ἐπίκουρος,τιμωρός. Hesych.
¶Ἐπάβολος,Hesychio ἐπιτυχών: Doricè pro ἐπήβολος.
Ἐπαγαλλιάζων, eidem est ἐπιχαίρων:qui & ἐπαγαλλόμενος.
Ἐπαγάλλομαι,t.1,c.13,f. Ἐπάγαμαι, Admiror ob.
F Ἐπαγανακτέω,Indignor ob.
Ἐπαγασαμένη,Hesychio ἐκπληγεῖσα, ab ἐπαγάζομαι.
Ἐπαγγελία,t.1,c.21,a. Ἐπαγγέλλομαι, t.1,c.20,e.f.g. & t.3, c.845,e.ob.
Ἐπαγγέλλω,t.1,c.20,a.b.c.d. Ἐπάγγελμα,t.1,c.20,h
Ἐπαγγελτικός,t.1,c.21,a Ἐπαγγελτικῶς,ib.
Ἐπαγείρω,t.1,c.25,f. Ἐπάγερσις,ib.g
Ἐπαγινέειν,Adducere, Admouere.Herodot. ἐπαγινέειν σφί-
G σι αἶγας,Admouere ipsis capras.
Ἐπαγκωνίζομαι,t.1,c.43,f
Ἐπαγλαΐζομαι,Exulto ob, vel Insolentius me effero & iacto ob.ἐγκαλλωπίζομαι,σεμνύνομαι.Hom.Il.σ,de armis Patrocli,τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐ δέ ἕ φημι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ. vbi ἐπαγλαϊεῖσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσεσθαι. Act.ἐπαγλαΐζω,ex Aristoph.affertur pro Oblecto.
Ἐπαγόμενος,Ionica syncope pro ἐπαγόμενος, Adducens, Attrahens. Ex Herodoti lib.1,ἐπαγομένη εἶδος, pro Forma
H alliciens.
Ἐπάγομαι,t.1,c.76,f.g. & 77,c
Ἐπαγορεύω,Insuper dico: Facto alicui dictum aliquod adiicio.vt apud Aphthonium in Progymn. Διογένης ἰδὼν μειράκιον ἀτακτοῦν,τὸν παιδαγωγὸν ἔπαισεν· ἐπειπών, Τί γὰρ τοιαῦτα παιδεύεις; Adiiciēs seu superdicēs,vt Cic.loquitur.
Ἐπαγορ-

Ἐπαγρείαν ἔχει, Hesych. exp. ἐπίμωμός ἐστι: Doricè pro ἐπηρείαν ἔχει, Incusationem, Reprehensionem.

Ἐπάγριος, t.1, c.51, b. Ἐπαγριόω, t.1, c.52, a

Ἔπαγρον, Hesych. exp. ἀγρευτικὸν, ἄγριον, Venatorium, Agrestem: subiungens his, ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐντυχεῖν.

Ἐπαγρυπνέω, ῶ, Inuigilo, Insomnes noctes duco ob vel super. Basil. θησαυροῖς κατορωρυγμένοις ἐπαγρυπνῶν. Luc. τὸν κακοδαίμονα δεσπότην ἐπαγρυπνεῖν ἐάσεις τοῖς τόκοις.

Ἐπαγχάσασθε, Hesychio ἐπαναχωρήσατε: poetica syncope pro ἐπαναχάσασθε, ab ἐπαναχάζομαι, Retrocedo.

Ἐπάγω, Induco, Infero, t.1, c.76, f. Ἐπάγω, Adscisco, Accerso, ibid. g. Ἐπάγω, cum variis accusat. t.1, c.76, h. & 77, a. Ἐπάγω, Porto, Veho, t.1, c.77, b. Ἐπάγω, Adduco, Affero, ibid. c. Ἐπάγω, Stipo, Obstruo, ib. e. Ἐπάγω, Impello, Incito, ib. Ἐπάγω, cum dat. ib. g.

Ἐπαγωγεὺς, t.1, c.78, c. Ἐπαγωγὴ, t.1, c.77, h

Ἐπαγώγιον, t.1, c.78, c. Ἐπαγωγὸς, ib. b

Ἐπάγων, t.1, c.77, g. Ἐπαγωνίζομαι, t.1, c.105, d

Ἐπᾴδω, t.1, c.117, b. Ἐπάδομαι, ib. d

Ἐπαείδω, ib. b. Ἐπαείρω, t.1, c.219, b. & 213, g

Ἔπαθλον, t.1, c.110, g. Ἐπαιάζω, t.1, c.140, e

Ἐπαιγίζω, t.1, c.235, a. b. VNDE Ἐπαιγίδην, quod Hesych. exponit ὅσον ἐπιψαῦσαι, In superficie, Ita vt summas tantùm partes perstringas & leuiter tangas. Idē tamen ἐπαιγίζοντα exponit σφοδρότερον πνέοντα, Vehemētius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. Quomodo & ἐπαιγίδην exponendum foret Vehementiore impetu, Impetuosius irruendo.

Ἐπαιδέομαι, t.1, c.148, c

Ἐπαικλα, siue Ἐπάικλα, τὰ, eadem quæ ἐπιδόρπια seu ἐπιδορπίσματα, Bellaria quæ à cœna apponuntur, Secundæ mensæ. Vox est Dorica seu Laconica. scribit enim Athenæus libro 4, Lacones ἔπαικλα vocare τὰ δὲ ἐπιχορηγήματα τῶν συντεταγμένων τοῖς φειδίτιας ἀίκλων, seu τὴν μετὰ τὸ δεῖπνον μοῖραν, τὰ διδόμενα τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ δεῖπνον. nam ἄικλον dicitur τὸ δεῖπνον. vt, ἄικλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο. Ibidem quum duplicem esse docuisset παράσκευὴν τῶν λεγομένων ἐπαίκλων, subiungit hæc ex Persei Laconica politia, τοῖς ἀπόροις ζημιοῖ εἰς ἐπάικλα. ταῦτα δ' ἐστὶ μετὰ δεῖπνον τραγήματα. Et mox, ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπάικλα κατέχειν μετὰ δεῖπνον. γίνεται γὰρ ἄλφιτα ἐλαίῳ ἐρραμμένα. Item, ταῦτα ποιοῦσιν εἰς ἐπάικλα. Vbi nota inconstanter scriptum esse modò ἔπαικλα, modò ἐπάικλα, modò ἐπαίκλα. quorum priora duo ratione non carent, postremum prorsus est dissentaneum. Apud eundem legitur ET Ἐπαίκλεια. dicit enim sub finem lib.14, Molpidem Laconē τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, tradere apud alios nominari ματτύας. Sed ibidem & prioris ἔπαικλον meminit, dicens Pocœniū seu Postcœnium ab Atticis ἐπιδόρπισμα appellari, à Doriensibus ἔπαικλον, à cæteris plerisque Græcis ἐπιδειπνον. Apud Eustathium reperio non solùm ἐπάικλα, sed etiam ἐπαίκλια & ἐπαίκνια. Pagina enim 1714, ἐπαίκλα ait dicta fuisse apud Lacones τραγήματά τινα δείπνου. Et pag.1141, quæ Plato comicus ἐπιτραγήματα vocat, alios nominare ἐπαίκλια: quæ & ἐπαίκνια dici, κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ. esse autem ea μετὰ δεῖπνον βρώματα. ἄικλον enim & ἄικνον dici τὸ βρῶμα.

Ἐπαίμονες, Hesychio ἀπόγονοι, Nostro de sanguine creti.

Ἐπαινέομαι, t.1, c.168, e. Ἐπαινετέος, ib. g

Ἐπαινετήριος, Laudatorius, Laudatiuus.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ, Laudator. Xenoph. ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου. VNDE Ἐπαινετικὸς, Laudatorius, vel Ad laudandum propensus.

Ἐπαινετὸς, t.1, c.168, g. Ἐπαίνετος, ib. h

Ἐπαινετῶς, ib. Ἐπαινέω, ib. c

Ἐπαινὴ, Hesychio ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti ad hoc hemistichium Homeri Iliadis ι, ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ schol. Hesiodi exponit & ipse ἐπίφοβος, δεινὴ, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινόν: sed addens, per antiphrasin quoq; sic cognominatam dici posse ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν, vel hyperbolicè ἣν ἄν τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. Plut. & aliam affert expositionem. Nam in lib. De aud. poem. p.39, quum dixisset in hoc Hesiodeo, Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν,

A τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subiungit, ita & ἐπαινὴν Περσεφόνειαν quosdam dictam velle quasi παραιτητὴν, Recusandam vel Deprecandam.

Ἔπαινος, t.1, c.168, b. & t.2, c.536, c. ob.

Ἐπαινουμένος, t.1, c.168, f. Ἐπαινουμένως, ib. g

Ἐπαιονᾶσθαι, Nicandri schol. ait propriè esse τὸ ἐπ' ἠϊόνος λούεσθαι, In litore lauari. Alioqui significat Perfundere seu Irrigare: vt in Alexiph. eiusdem poetæ, v.462, Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, ἄλλοτε πιδαλέοισιν ἐπαιονάασθο λοετροῖς, aliàs in solio temperata aqua tinge corpus, aliàs calidis perfūde lauacris.

B Ἐπαιρέομαι, Ionicè apud Hippocr. pro ἐπαίρομαι.

Ἐπαίρω, & Ἐπαίρομαι, t.1, c.212, e

Ἐπαισθάνομαι, t.1, c.232, d. Ἐπαίσθημα, ib. e

Ἐπαΐσσω, t.1, c.234, g. Ἐπάϊστος, t.1, c.257, g

Ἐπαισχὴς, Cum turpitudine coniunctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχὲς est αἰσχύνης παραίτιον, afferenti hoc eius exemplum, κἀμοὶ μὲν ἐπαισχὲς ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον. Et hoc, τὸ μὲν περιεδρείας ἐπιπόνου οὔσης, τὸ δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαισχοῦς.

C Ἐπαισχύνομαι, t.1, c.239, g. Ἐπαιτέω, t.1, c.242, f

Ἐπαίτης, ibid. g. Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Mendicatio.

Ἐπαιτιάω, & Ἐπαιτιάομαι, t.1, c.253, g

Ἐπαίτιος, t.1, c.251, g. Legitur & ἐπαιτι apud Hesych. expositum αἴτιοι.

Ἐπαΐω, t.1, c.257, b. Ἐπαιωρέομαι, t.1, c.217, h

Ἐπακανθίζων, Leuiter aculeat⁹, Spinis subhorrēs. Theophr. Hist. pl. l.4, ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ οὐ πόρρω τῶν καλάμων, πλὴν ἐπακανθίζουσα. διὸ καὶ ὁ κροκόδειλος φεύγει, μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ, τῷ μὴ ὀξὺ καθορᾶν. Bud.

D Ἐπακμάζω, t.1, c.276, c. Ἐπακμαστικὸς, ib.

Ἔπακμος, ib. b. Ἐπακολουθέω, t.1, c.281, b

Ἐπακολούθημα, ib. f. Ἐπακολούθησις, ib.

Ἐπακολουθητικὸν, subst. ib. Ἐπακολουθητικὸς, ib.

Ἐπακονίζω, t.1, c.273, d. Ἐπακονισμὸς, ib.

Ἐπακουὸς, t.1, c.290, e. Vide & Ἀκουὸς suprà.

Ἐπακουσμὸς, t.1, c.290, e

Ἐπάκουστος, Qui auditur vel inaudiri potest.

Ἐπακούω, t.1, c.290, c. Ἐπακρία, t.1, c.298, f

Ἐπακρίζω, t.1, c.299, a. Ἐπάκριος, t.1, c.298, e

E Ἐπακροάομαι, t.1, c.296, e. Ἐπακρόασις, ib.

Ἔπακρος, t.1, c.297, d

Ἐπακταῖος, Neptuni in Samo cognomentum: quòd videlicet coleretur vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, in litore. Hesych.

Ἐπακτὴρ, t.1, c.78, g. Ἐπακτικὸς, t.1, c.79, a

Ἐπακτικῶς, ib. b. Ἐπάκτιος, t.1, c.95, g. & 96, c

Ἐπάκτισεν, Hesychio ἐπέδραμεν. Sed puto eum scripsisse ἐπάκτασεν, quum ea scriptura seriei alphabeticæ conuenientior sit & etymo affinior. credo.n. esse ab ἀκτάζω.

F Ἐπακτὸς, t.1, c.78, e. Ἐπακτόω, ib. g

Ἐπακτρὶς, ib. Ἐπακτρὶς, ib.

Ἐπακτροκέλης, t.1, c.79, a. Ἐπακτρον, t.1, c.78, g

Ἐπαλαζονεύομαι, t.1, c.308, a

Ἐπαλαλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo.

Ἐπαλάομαι, t.1, c.305, h. Ἐπαλαστέω, t.2, c.693, g

Ἐπάλειμμα, t.1, c.318, d. Ἐπαλείφω, ib.

Ἐπαλεξήσων, Suidæ βοηθήσων, Opem laturus: ab ἐπαλεξέω. Hom. Il. θ, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς τοῖς ἐπαλεξήσουσαι ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.

G Ἐπαλετρεύω, t.1, c.320, f. Ἐπαληθὶς, t.1, c.306, a

Ἐπαληθεύω, t.1, c.324, d

Ἐπαλθέω, ῶ, affertur pro Curo, Sano.

Ἐπαλλὰξ, t.1, c.354, a. Ἐπάλλαξις, t.1, c.353, h

Ἐπαλλάττω, ib. e. Ἐπάλληλα, t.1, c.362, g

Ἐπαλληλία, t.1, c.363, a. Ἐπάλληλοι, t.1, c.362, f

Ἐπάλληλος, ib. Ἐπαλλήλως, ib. h

Ἐπαλλόκαρπον, t.2, c.93, a. Ἐπαλλόκαυλος, t.2, c.92, g

Ἐπάλλομαι, Ionicè pro ἐφάλλομαι, Insilio vel Assilio.

Ἐπάλμων, Hesychio δοῦλος, λάτρις, Seruus, Famulus. qui infra πάλμων.

H Ἐπάλμενος, t.1, c.339, g. Ἔπαλξις, t.1, c.331, e. Ἐπαλξίτης, ib. g

Ἔπαλτο, poetica seu Ionica syncope pro ἐπάλλετο: idque vel à πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι: à quo ἐπάλλομαι est illud ἔπαλτο quod Hesych. exp. ἐφήλατο, ἐπέδραμεν, Insiliit.

Ἐπαλωὼν, Galeno apud Hippocr. est ἐπιπάσων, Inspergens. A
Dicitur frequentius παλύνων.
Ἐπαλφιτόω, ῶ, Farina aspergo seu cõspergo. vt apud Athen. lib. 10, Epinicus dicit ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε τὸν οἶνον. id est ἄλφιτα ἐπέβαλε τῷ οἴνῳ: seu ἐπ' ἀλφίτῳ ἔπιε, vt ibidem loquitur.
Ἐπαλώσης, t.1, c.327, f
Ἐπαμάω, & Ἐπαμάομαι, t.1, c.384, b
Ἐπαμβλήδην, Hesych. exp. ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος, Differendo, Recedendo, Tergiuersando.
Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, affertur pro Excutio immaturos B fructus, Reddo præcoces fructus.
Ἐπαμείβω, & Ἐπαμείβομαι, t.1, c.393, a
Ἐπαμμένους εἴδεος παῖδας, Pueros forma præditos. ex Herodoto.
Ἐπαμοιβαδὶς, t.1, c.393, b. Ἐπαμοιβαδὸν, ib.
Ἐπαμοιβὸς, ib. a
Ἐπάμονες, Hesychio ἐπίγονοι, (qui suprà ἐπαίμονες) & ἀκόλουθοι, qui infrà ὀπάονες.
Ἐπαμπέχω, t.1, c.1332, d. Ἐπαμύντωρ, t.1, c.405, g
Ἐπαμυνω, ib. f. Ἐπαμφάδυσε, t.4, c.19, f
Ἐπαμφέρω, poetica syncope pro ἐπαναφέρω, Acceptum fe- C ro, Refero seu trãsfero in. Solon apud Diog. Laert. p.19, meæ edit. Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα, Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε. Quod distichum & apud Plut. legitur in vita ipsius: sed ibi habetur λυγρὰ pro δεινὰ, & μῆνιν pro μοῖραν. quod posterius planè nõ probo. locus est p.174 & 175, meæ edit.
Ἐπαμφιάζομαι, t.1, c.1380, b. Ἐπαμφιέννυμι, t.1, c.1379, h
Ἐπαμφίσκω, t.1, c.1380, b
Ἐπαμφότερα, alicubi reperitur pro ἐπ' ἀμφότερα. D
Ἐπαμφοτερίζω, t.1, c.410, h. Ἐπάν, t.1, c.1107, a
Ἐπαναβαθμὸς, Gradus. Plato in Symp. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀεὶ ἐπανιέναι ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο, καὶ ἀπὸ δυοῖν ἐπὶ πάντα τὰ καλά. Sic Areop. p.135. Bud.
Ἐπαναβαίνω, t.1, c.640, h
Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. | Itẽ Superinduo, vel Induo. Suid. enim ἐπαναβαλέσθαι affert pro περισολίζεσθαι.
Ἐπανάβασις, t.1, c.641, a. Ἐπαναβιβάζω, t.1, c.655, e
Ἐπαναβληδὸν, Superiniectim. Herodot. l.2, ἐπὶ τούτοισι δὲ εἴρινεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι, His verò lanea ve- E stimẽta alba superiniecta gestant. i. superinduũt in mo dum amiculi. B. interpr. Amictim, Superiecta veste.
Ἐπαναβοάω, t.1, c.757, d
Ἐπαναγήοχα, Atticum præt. ab ἐπανάγω.
Ἐπαναγινώσκω, Relego: vel etiam Lego. Epict. ἐπανάγνωθι Χρύσιππον. Hesych. ἐπαναγνῶναι exp. ἐξαναγνωσθῆναι.
Ἐπαναγκάζω, t.1, c.421, c. Ἐπάναγκες, t.1, c.419, b
Ἐπανάγομαι, t.1, c.70, f. Ἐπαναγωγή, ib. d
Ἐπαναδιπλόω, ῶ, Reduplico, seu Replico. VNDE Ἐπα- F ναδίπλωμα, dicitur Id quod reduplicatum seu replicatũ est. Gaza Replicamentum vertisse dicitur in hoc loco Aristot. Hist. an. l.2, ἐπαναδίπλωμα ἔχει τῆς χολῆς, quem alii sic reddunt, Fel replicatum reuersúmque habet.
ITEM Ἐπαναδίπλωσις, Reduplicatio, Geminatio, vel Replicatio. Figuræ nomen est apud rhetores. Iul. Ruf. Ἐπαναδίπλωσιν esse dicit quum idem verbum in eadem sententia & primum est & extremum. vt, Vnum illud tibi nate dea, próque omnibus vnum. Et, Ipsum obtestemur, veniámque petamus ab ipso. Latinè dici inclusionem ait. Est alioqui apud grammaticos quoque nomen figuræ, quam reduplicationem & geminationem vocant: qualem esse dicunt in poeticis illis λελάχωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι.
Ἐπαναζεῦξαι, Hesychio est ἐπανελθεῖν, Reuerti.
Ἐπαναθέομαι, t.1, c.1508, f. Ἐπαναιρέομαι, t.1, c.190, c
Ἐπαναίρεσις, ib. e
Ἐπαναίρω, Eleuo, Attollo. Thuc. l.7, p.288, ἐπανήρετο τὴν βακτηρίαν: quod schol. exp. ἐπανετείνατο πλήξων.
Ἐπανακαλέω, t.2, c.20, d. Ἐπανακαλοῦμαι, ib. H
Ἐπανακάμπτω, t.2, c.54, b
Ἐπανάκειμαι, Repositus sum. Xen. Pæd. 3, p.50, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλεύθερος ὁ βίος παρασκευάζεσθαι, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται. Vbi B. interpr. Iniungetur, Imponetur, Incumbet.

Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, t.2, c.158, e
Ἐπανακίρνασθαι, Rursus misceri, Denuò commisceri. πάλιν συγκρίνεσθαι, apud Greg. De homine.
Ἐπανακλαγγάνω, t.2, c.227, f
Ἐπανάκλησις, t.2, c.20, d. At Ἐπανάκλισις, esse dicitur Retrocessio, Inclinatio aciei ad sinistram.
Ἐπανακοινόω, exponitur Communico, consilii videlicet capiendi gratia, in hoc loco Plat. lib.11, De rep. τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινωσάντες οἱ ἀγρονόμοι καὶ ἀναγράψαντες.
Ἐπανακολουθέω, Assector. v.l. Ἐπανακομίζω, Refero.
Ἐπανακρέμαμαι, t.2, c.419, f
Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionys. ad Demophilũ, καὶ εἰ τὸν ἄρχοντα δικαιοῦντά τινας ἢ καταδικάζοντα παρεστὼς τις ὑπ' αὐτοῦ ταττομένων ἐπανακρίνειν ἐτόλμησεν, ἅμα καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβάλλειν ἔδοξε, id est, Percunctari ausus esset, & causam sententiæ suæ rogare. B. Comm. p.35.
Ἐπανακρούομαι, t.2, c.447, d. Ἐπανάκρουσις, ib. e
Ἐπανακρούω, ib. d
Ἐπανακτᾶσθαι, Recuperare, Reparare.
Ἐπανακτέον μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, Reuocanda mihi paulo altius oratio. Synes. epist. 56. Ad verbum sonat Reducendum.
Ἐπανακυκλέω, t.2, c.506, a
Ἐπανακυκλόω, ῶ, Reuoluo vel Repeto. VNDE Ἐπανακύκλωσις, Reuolutio. Apud Platonem in Tim. ταῖς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλώσεσι, Cic. vertit, Orbium conuersiones.
Ἐπανακύπτω, in v. lex. idem esse dicitur quod ἐπανακυκλόω: quum potius sonet Respecto, Aspecto, Suspecto.
Ἐπαναλαζονεύομαι, affertur pro Superbus sum & contumax: forsan ex Hesychio, qui ἐπαναλαζονευόμενον exp. καταθρασυνόμενον. Sed apud eum alphabetica series postulat ἐπαλαζονευόμενον: quod multo magis cõsentaneũ est.
Ἐπαναλαμβάνω, t.2, c.562, a. Ἐπανάληψις, ib. b
Ἐπαναλίσκω, t.1, c.422, g. Ἐπαναλόω, ib.
Ἐπαναλύων, Hesychio est ἐπαναστρέφων, Reuertens.
Ἐπαναμένω, t.2, c.878, g
Ἐπαναμιμνήσκω, In memoriam reuoco. vel Identidem in memoriam reuoco, Identidem reminisci facio. aut Iterum commonefacio. Demosth. sub finem Philipp. 2, ἕως οὖν ἔτι μέλλει, καὶ συνίσταται τὰ πράγματα, καὶ κατανοοῦμεν ἀλλήλων, ἕκαστον ὑμῶν, καίπερ ἀκριβῶς εἰδότα, ὅμως ἐπαναμνῆσαι βούλομαι.
Ἐπανανεόω, t.2, c.1031, d. Ἐπαναπαύομαι, t.3, c.108, a
Ἐπαναπέμπω, Remitto. Aliis, Reueho, Reduco.
Ἐπαναπηδάω, ex Aristoph. Nub. pro Insilio, Insurgo.
Ἐπαναπλέω, t.3, c.370, e. Ἐπαναπνέω, t.3, c.412, d
Ἐπαναποδίζειν, t.3, c.517, f. Ἐπαναποδίζομαι, ib.
Ἐπαναποκτιννύω, affertur pro Etiam interficio. Sed suspectæ hîc tot præpositiones, potiúsque dicendum ἐπαποκτιννύω.
Ἐπαναπολέω, t.3, c.466, d
Ἐπαναρρίπτω, Vnum super alium reiicio & in sublime iacu lor. Bud. ἐπαναρριπτεῖν ex Xen. affert pro Eiaculari, Iacere in longum.
Ἐπανάσεισις, t.3, c.756, d. Ἐπανασείω, ib.
Ἐπανασπείρω, t.3, c.936, g. Ἐπανασπορά, ib.
Ἐπανάστασις, t.1, c.1750, d. Ἐπαναστέλλω, t.3, c.998, f
Ἐπανάστημα, t.1, c.1750, f. Ἐπαναστρέφω, t.3, c.1088, f
Ἐπαναστροφή, ibid.
Ἐπανασῴζω, idem quod ἀνακτῶμαι, teste Bud.
Ἐπανάτασις, t.3, c.1287, a. Ἐπανατείνω, t.3, c.1286, g
Ἐπανατέλλω, t.3, c.1366, h. Ἐπανατίθημι, t.3, c.1484, e
Ἐπανατρέχω, Recurro. Arbores etiam ἐπανατρέχειν dicuntur pro In sublime excrescere, vt & ἀνατρέχειν. Basil. in Hexaem. πόσα ποτὲ φυτῶν γῆν ἐπανέδραμε. B. Comm.
Ἐπανατρυγάω, t.3, c.1679, e
Ἐπαναφέρω, Transfero, Remoueo, Reiicio. Demosthenes in Aphob. καὶ ταῦτ' εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε. Aristophanes, μοιχὸς δ' ἂν τύχῃς ἁλοὺς, ταδὶ ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν, Ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας, εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν, Κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν, exemplum facti in Iouem reiiciendum. Est enim ἐπαναφέρειν his in locis Crimen culpámve, aut causam criminis actionémve, in alium reiicere seu remouere. | Significat etiam Refero, Renuncio. Quo Xenophon in passiua voce vsus est:

οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item Refero, Reduco. Hermog. ἐπαναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου. ‖ Significat etiam Repetere & conduplicare: VNDE Ἐπαναφορὰ, nomen ſchematis apud grammaticos & rhetores. Plut. in Homero, τοῦ δ᾽ αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Hæc & alia plura Budæus pag. 404, vbi & exempla huius figuræ affert. Iul. Rufin. ἐπαναφορὰν eſſe dicit quum ab eodem verbo plures inchoatæ ſententiæ incipiunt. vt, Hîc gelidi fontes, hîc mollia prata, Licori, Hîc nemus: hîc ipſo tecum conſumerer æuo. Latinè hanc figuram dici regreſſionem ait. Aquila Relatum vocari tradit: conſtare autem ex eo quòd eadem pars orationis ſæpius per ſingulos ambitus aut per ſingula membra, interdum etiam breuius per cæſa, quæ κόμματα appellant, repetitur. Plura vide ibidem. Vide & t.4, c.1009, d.

Ἐπαναχωρέω, t.4, c.673, d. Ἐπαναχώρησις, ib.

Ἔπανδρος, t.1, c.436, f.

Ἐπανεγείρω, Excito, Exuſcito. VNDE Ἐπανέγερσις, quod idem eſſe dicitur ac ἀνάστασις.

Ἐπάνειμι, Redeo, Reuertor. Plut. Lycurgo, οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, quoad Delphis ipſe redierit. Idem in Probl. Rom. κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν. Item adoptiuus ἐπανιέναι dicitur quum è familia aſcititia ad ſuam naturalémque reuertitur. Demoſth. τοῖς ποιηθεῖσιν οὐκ ἐξὸν διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, ἐπανιέναι, ſed viuentes in familiam ſuam redire, ſi tamē filium legitimum è ſe genitum in adoptiua familia relinquant. B.p.109. In ſermone etiam & diſputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισιν, vt & apud Latinos Redit, Reuertitur. Demoſth. Pro corona, ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις. In eadem orat. ἀλλ᾽ ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. Hell. 7, ἐγὼ δ᾽ ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι. vt & libro 6, ἐγὼ δὲ πάλιν ἐπάνειμι ὅθεν εἰς τὰς περὶ Ἰάσονος πράξεις ἐξέβην. Significat etiā Rurſum diſputo, Denuò diſputo, vel etiā Ad differendū redeo. Galen. περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι, De his rurſus differā, Ad differendum de his reuertar. Sic Plato De leg. ἐπανιὼν περὶ φύσεως. At alibi idem Plato, ἐπανιὼν τοὺς λόγους, pro Repetens, Recēſens. B.p.547. ‖ Idem Plato in Symp. vſus eſt pro Aſcēdo. Vt & Xen. Pæd. 1, p.4, ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι, aliquantum aſcendo & rem altius repeto.

Ἐπανειπεῖν, t.1, c.1223, b

Ἐπανελθεῖν, Rediiſſe: ab inuſ. them. ἐπανελεύθω.

Ἐπανέλωμαι, vide in Ἐπαναιρέω. Ἐπανενεγκεῖν, in Ἐπαναφέρω.

Ἐπανέρομαι, & (Ionica ſiue poëtica epentheſi τοῦ ι) Ἐπανείρομαι, Rurſus interrogo: vel ſimpliciter Interrogo. Quorum hoc vtitur Apollon. Rhod. illo Ariſtoph. dicens, μηδ᾽ ἐπανέρῃ με, Neque interrogas me.

Ἐπανέρχομαι, t.1, c.1268, a. Ἐπανέχω, t.1, c.1333, f. & 1336, d

Ἐπανήκω, idem quod ἐπανέρχομαι, Redeo, Reuenio.

Ἐπανήλωκα, t.1, c.422, g.

Ἐπανθέω, t.1, c.447, e. Ἐπάνθησις, ib. g

Ἐπανθίζω, t.1, c.448, e. Ἐπανθισμὸς, ib. f

Ἐπανθρακίδες, Piſciculi qui ſuper carbonib⁹ ſeu prunis aſſantur. τὰ ἐπ᾽ ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Ariſtoph. Veſp.

Ἐπανίημι, Remitto, Laxo. Luc. μειδιάσας ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, paulum remiſſis ſuperciliis frontiſque ſeueritate laxata. Plut. Lyc. ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, remittentes laxantéſque. Xen. in Cyneg. διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανεῖσαι, πολλῇ κλαγγῇ, ſtrenuè nec remiſſa impetus ſeu curſus contentione, ſeu, Ita vt non relangueſcat impetus. Rurſum ſignificat Remitto & cōdono. Hermog. καὶ γράφει τις παρ᾽ Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον.

Ἐπανισόω, t.1, c.1729, h

Ἐπανιστάω, ῶ, ſiue Ἐπανιστάνω, idē quod ἐπανίστημι, Excito.

Ἐπανίσταμαι, Aſſurgo, &c. t.1, c.1749, f. Ἐπανίσταμαι, Emineo, &c. c.1750, b. Ἐπανίστημι, Excito, &c. c.1749, f.

Ἐπανίσχω, exponitur Reprimo, Reſiſto.

Ἐπανιτέον, ſiue Ἐπανιτητέον, Redeundum.

Ἐπανιὼν, Rediens, Reuertens: ab ἐπάνειμι.

Ἐπάνοδος, t.2, c.1164, b. Ἐπανοιδέω, t.2, c.1200, d

Ἐπανοίσω, Referam: ab inuſitato them. ἐπανοίω. refertur ad ἐπαναφέρω.

Ἐπανορθόω, t.2, c.1439, c. Ἐπανόρθωμα, ib. f

Ἐπανόρθωσις, ib. Ἐπανορθωτέος, Corrigendus. Plato.

Ἐπανορθωτὴς, t.2, c.1439, g. Ἐπανορθωτικὸς, ib.

Ἐπαντέλλω, t.3, c.1367, c. Ἐπάντης, t.1, c.458, d

Ἐπαντλέω, t.1, c.468, d. Ἐπαντλέομαι, ib. f

Ἐπάντλημα, ib. g. Ἐπάντλησις, ib.

Ἐπανύω, & Ἐπανύομαι, t.1, c.472, e

Ἐπάνω, t.1, c.474, f. Ἐπάνωθεν, ib. g

Ἐπάνωθι, ib. Ἐπαξιέραστος, t.1, c.479, c

Ἐπάξιος, ib. e. Ἐπαξιόω, t.1, c.483, c

Ἐπαξίως, t.1, c.479, e

Ἐπαοιδὴ, & Ἐπαοιδία, t.1, c.117, e

Ἐπαοιδὸς, poeticè pro ἐπῳδὸς, Incantator. Heſychio ἐπαοιδοὶ ſunt φαρμακοὶ, γόητες, vt & Suidæ.

Ἐπαπειλέω, t.1, c.485, d

Ἐπάπειρα, Heſychio δυσνόητα, πολλά.

Ἐπαπερείδω, ſic dicitur vt ἀπερείδω. Plut. in Cæſ. Κάτωνος τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπαπερείδοντος αὐτῷ, id eſt Detorquente, Intorquente. Bud. ‖ Ἐπαπερείδομαι, Innitor, Fulcio me. Athen. ex Poſidonio, ἐν τρυφῇ δὲ ζῶν οὐδὲ πατεῖν ἠδύνατο, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο.

Ἐπαπέρχομαι, Decedo poſt, Subſequor. Gregor. in Maccab. encom. καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτῆς, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι, ſubſequuta eos qui iam ante ſe è vita diſceſſerant.

Ἐπαπήνην, Heſych. affert pro τὴν ἅμαξαν. Sed ſuſpecta hîc præpoſitio.

Ἐπαποδύομαι, t.1, c.1062, b. Ἐπαποθνήσκω, t.1, c.1569, h

Ἐπαπολογέομαι, οῦμαι, Bud. ex Plut. affert poſitum pro ſimplici ἀπολογέομαι, Defendo vel Refello. Significat alioqui Vtor defenſione refutationéve ſuper vel ob aliquam rem, vel Inſuper.

Ἐπαπορέω, t.3, c.171, a. Ἐπαπόρημα, ib. b

Ἐπαπορηματικὸς λόγος, ib. Ἐπαπόρησις, ib.

Ἐπαπορητικὸς, ib. Ἐπαπορία, ib. c

Ἐπαποστέλλω, t.3, c.1000, e. Ἐπαρὰ, t.1, c.516, g

Ἐπάραι, Ἐπάρασθαι, Ἐπαράμενος, ſunt ab ἐπαίρω.

Ἐπαράομαι, t.1, c.510, g. Ἐπαράσιμος, ib. h

Ἐπαράσσω, t.1, c.517, f. Ἐπάρατος, t.1, c.510, h

Ἐπάργεμος, t.1, c.530, e. Dicitur & de animante & de oculo. Nec enim tantùm affertur ex Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9. ἐπάργεμος, καὶ οὐκ ὀξυωπὸς, ſed etiam aliunde, ἐπάργεμα ὄμματα, pro Leucomate laborantes oculi, τυφλωμένοι ὑπὸ λευκωμάτων, Albugine obſcurati.

Ἐπάργυρος, t.1, c.533, a. Ἐπάρδω, t.1, c.535, c

Ἐπαρέσκομαι, t.1, c.578, h. Ἐπαρήγω, t.1, c.514, g

Ἐπαρηγὸν, ib.

Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένον, ab ἐπάρω.

Ἐπαρθεὶς, t.1, c.213, c

Ἐπαρίστερος, Siniſter, Ineptus. Phrynichus vult non ἐπαρίστερος dici, ſed σκαιός. Eſt tamen inde SVBSTANT. Ἐπαριστερότης in lib. De virt. & vit. qui Ariſtoteli inſcribitur, pro Siniſteritas, Ineptia, Inſulſitas. Item ADVERB. Ἐπαριστέρως, Siniſtrè, Ineptè, apud Plut.

Ἐπάρκεια, t.1, c.538, e. Ἐπάρκειος, ib.

Ἐπαρκέω, ib. c. Ἐπαρκὴς, ib. f

Ἐπάρκιος, t.1, c.537, c. Ἐπαρκούντως, t.1, c.538, e

Ἔπαρμα, t.1, c.213, e. Ἐπαρμένος, t.1, c.564, h

Ἐπάρουρος, t.1, c.544, a. Ἐπάρσαι, t.1, c.563, f

Ἔπαρσις, t.1, c.213, e

Ἐπαρτάω, & Ἐπαρτάομαι, t.1, c.572, b

Ἐπάρτημα, Heſych. affert pro παρασκευὴν, Apparatum.

Ἐπαρτὴς, t.1, c.576, a. Ἐπαρτύω, t.1, c.575, f

Ἐπαρυστὴρ, t.1, c.1261, a. Ἐπαρυστρὶς, ib. b

Ἐπαρύτω, ib. a. Ἐπαρύω, ib.

Ἐπαρχὴ, eſſe dicitur Decima: aliquando etiam ἐπαρχία.

Ἐπαρχία, t.1, c.562, d. Ἐπαρχιώτης, ib. e

Ἐπαρχιάτης, ib. Ἐπάρχομαι, t.1, c.558, e

Ἔπαρχος, t.1, c.561, c. Ἐπάρχω, ib.

Ἐπαρωγὴ, t.1, c.514, h. Ἐπαρωγὸς, ib. g

Ἐπασθμαίνω, t.1, c.618, c

Ἐπασκέω, ῶ, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. Herodot. ἐπασκήσας παγκράτιον. Itidē ἐπασκῆσαι τέχνην dicitur aliquis qui ei dat operam. Et ἐπασκεῖ τὴν ἀρετὴν, qui ei incūbit. Sic apud Ariſtoph. in Nub. quidā σοφίαν ἐπασκεῖ.

Homerus vsus est pass. ἐπήσκηθαι pro Excultum & accuratum esse, Exornatum esse: Odysseæ ρ, v.266, ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. quod schol. expon. μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται. Hesychio ἐπασκεῖν est σέβεσθαι, ἀγνεύειν: forsan peculiariter dictum περὶ τῶν ἀσκητῶν λεγομένων, qui cæteris studiis relictis mentem exercebant in cognitione & meditatione rerum diuinarum. Porro ab hoc verbo est VERBALE Ἐπασκητής, Exercitator. Hesychio autore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταί, Athletæ: vtpote exercendo certaminibus corpori operam dantes. A B

Ἐπάσκιον, Siculis ἡ χώνη, Infundibulum, teste eodē Hesych.

Ἔπασμα, t.1, c.117, e

Ἐπασσύτερον, vox Æolica, familiaris poetis, facta ἐκ τοῦ ἄσσον, ideóque significans τὸ ἐγγὺς καὶ τὴν ἐπάλληλα πυκνόν, inquit Eustath. Itaque ἐπασσύτεροι facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus post alium continua serie sequentes. Homer. Il. δ, Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Iliad. α, Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, E vestigio vnus super alium: vel etiam Conferti, Crebri: vt schol. exp. πυκνότεροι, ἀθρόοι, Hesych. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidē ἐπασσύτερον affert pro ἀλληπάλληλον. Affertur & ἐπασσυτέρην δὲ κυλίνδων ἱμάσθλην, pro Crebram voluens scuticam. C

Ἐπάπερθεν, Hesych. affert pro ἐπέκεινα.

Ἐπαυγάζω, Luminis radiis illustro, & splendorem affero. idem quod αὐγάζω. In pass. voce aliquando significat Splendesco: aliquando Splendeo: VNDE Ἐπαύγασμα, ατος, τό, Splendor.

Ἐπαυδῆσαι, Insuper dicere: ἐπειπεῖν, Suidæ. Aliis, Alloqui.

Ἐπαυθαδίζομαι, t.1, c.1440, e. Ἐπαυλαία, t.2, c.43, f

Ἐπαυλάς, άδος, ἡ, Caula esse dicitur: quæ potius ἔπαυλις. D

Ἐπαύλειος, Qui in aula est, vel Qui aulæ seu cohortis est. Affertur enim οὐδὸς ἐπαυλείου pro Liminis aulæ: ex Homero. Sed si locus iste desumptus est ex Odysseæ α, vt esse puto, diuisim scribendum est ἐπ' αὐλείου. Sic enim ibi, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου.

Ἐπαυλέω, t.1, c.622, e

Ἐπαυλία, teste Hesychio, dicitur ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τοῦ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ, forsitan ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν νύμφην. Alii plur. num. ἐπαύλια vocant, vt Suid. quem vide. E

Ἐπαύλια, t.1, c.626, c. Ἐπαυλίζομαι, ib. d. & 627, e

Ἐπαύλιον, t.1, c.625, g. Ἔπαυλις, ib.

Ἐπαυλόκαυλον, t.2, c.92, g. Ἔπαυλος, t.1, c.624, g

Ἐπαυλόσωμος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών, ex Epigr.

Ἐπαυξάνω, Adaugeo: pass. ἐπαυξάνομαι, Accresco.

Ἐπαύξη, t.1, c.1377, a. Ἐπαύξησις, ib.

Ἐπαύξω, ibid.

Ἐπαυρέω, ῶ, ET Ἐπαυρίσκω, ITEM Ἐπαύρομαι, Fruor, Vtilitatem & fructum percipio: ἀπολαύω, καρποῦμαι. F Construitur aliquando cum genitiuo, aliquando cum accusatiuo. Cum genitiuo, vt ἐπαύρεσθαι βιότοιο, apud Apollonium: & ἐπαύρεσθαι ἀνέμου. Sic Hippocr. dicit, Περσῶν ὄλβου ἐπαυρέσθαι. Idem, τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων ἐπαυρισκόμενον. Et Themist. in Exploratore, ὧν οὐκ ἐγχωρεῖ δὲ ἴσου τὸν ἐλαττούμενον ἐπαυρίσκεσθαι. Necnon ante hos Homerus Iliad. σ, Τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς. Cum accusatiuo, Andocides p.19, τί ποτ' οὖν προσήκοντα εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; Si vos oportet aliquo commodo à me affici, Aliquid fructus & vtilitatis ex me percipere. G Vbi nota præter accusatiuum rei habere etiam genitiuum personæ. Alioqui & sine casu absolutè positum reperitur, itidē pro Frui, Fructum capere. Homer. Odyss. ρ, Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες — Λάθρη κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται, Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε, malo te ea habere & iis frui quàm aliquē ex hisce. Hippocrates De morb. libro 4, ἐπὴν γὰρ ἐς τὴν κοιλίην πέσῃ τὰ βρώματα καὶ τὰ ποτά, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης, καὶ πληροῦται σὺν τῇσι πηγῇσι. H Cui adde hunc locum eiusdem in lib. De nat. infant. καὶ ὁκόταν ἀφίκηται ἐς τὰς μήτρας τοῦ γάλακτος, τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται ὀλίγον: nisi hîc ὀλίγον nomen esse velis, nō aduerbium. His verò in locis nota etiam addi ἀπό. Verùm & in malam partem accipitur pro Damnum accipere, Pœnas luere. In qua significatione itidem interdum sine casu ponitur. vt Iliad. ζ, Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, quare suspicor eum fructus eius mali percepturum. id est, damna inde passurum & pœnas daturum. Interdum cum genitiuo. Hesiod. Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Homer. Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, luant noxam regis, seu vt plectantur Achiui quod rex delirarit. Idem & cum accusatiuo rei, Odysseæ σ, Μὴ δὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι, Λυγρὸς ἐών, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς, Ne fortè & grauiore afficiare malo, Ne fortè & maius damnū capias. Significat etiam Capesso. Nam Budæus ex Plutarcho p.574, affert πάσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι pro αἰρούμενοι, Capessentes & quasi καρπούμενοι. Item Assequor, Consequor, Contingo. Homer. Iliad. ο, Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, antequam attingerent & assequerentur corpus quod petebant. Iliad. ψ, λίθον δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, caue autem saxum contingas: Μή πως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς. Itidem in Theriacis Nicandri, v.763, ὅς τις ἐπαύρῃ, scholiast. exponit ὧν τις αὐτῶν ἅψηται. Rursum pro Consequi, Assequi, Nancisci. Apollon. Argon. libro 2, εἰ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ. id est τύχῃ. Hesychius diuersis modis exponit. Affert enim ἐπαύρεσθαι & ἐπαυρεῖν pro ἀπολαῦσαι, ἐπιτυχεῖν, ἐπιψαῦσαι: itidémque ἐπαύρῃ pro ἐπιτύχῃ, ἐπιψαύσῃ: necnon ἐπαῦροι pro ἀπολαῦοι, μεταλαμβάνοι. Affert etiam ἐπαύρωνται pro ἐπαισθῶνται. Item ἐπαυρεθέντα pro ἐπιβάλλοντα. Vbi vt ἐπαυρεθέντα legitur per ε in antepenultima, ITA ET Ἐπαύρεσις apud Thucydidem libro 1, pag.65, ὥστε τῆς χρείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἥσσω ποιεῖσθαι. Vbi tamen quidam ἐπαυρήσεις scribi annotant in vet. codic. Scholiastes exponit ἀπολαύσεις καὶ ἡδυπαθείας, fruitiones & voluptatum perceptiones. Porro notandum est non reperiri solùm ἐπαύρεσθαι, sed etiam ἐπαυρέσθαι. verùm illud, esse præsentis temporis, significans ἀπολαύειν, hoc, aoristi 2, significans ἀπολαῦσαι, ita deriuatum ab ἐπαυρέω, aut ἐπαυρίσκω, vt εὑρέσθαι ab εὑρέω seu εὑρίσκω. Ac vt in aor.1 med. dicitur εὕρασθαι, sic etiam ἐπαύρασθαι, & in indic. modo ἐπηύρα.

Ἐπαύρησις, vide in præced. Ἐπαυρέω.

Ἐπαυρίζω, Leniter spiro: si non mentiuntur v.l.

Ἐπαύριον, t.1, c.628, c

Ἐπαυρίσκομαι, & Ἐπαύρομαι, habes in Ἐπαυρέω.

Ἔπαυρος, Torrens. Hesychius enim ἐπαύρους dici scribit τοὺς χειμάρρους ποταμούς: qui & ἄναυροι dicuntur.

Ἐπαυτοπίῳ, ET Ἐπαυτοφώρῳ, coniunctim alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτοπίῳ & ἐπ' αὐτοφώρῳ. quæ vide suprà in α suo loco.

Ἐπαυχένιος, t.1, c.608, b. Ἐπαυχέω, t.1, c.609, b

Ἐπαφαιρέω, ῶ, Insuper demo seu detraho. Gal. Therapeut. l.9, κάλλιστον δὲ καὶ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἵματος. Et rursum, ἐπαφαιρεῖν δὶς καὶ τρίς.

Ἐπαφαυαίνω, Desicco, Exsicco. Ex Aristoph. Ran. ὥστ' ἐπαφαυανθῆν παναθηναίοις γέλων. id est ξηρανθῆν. Suid.

Ἐπαφάω, ῶ, & Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. Vtrunque affert Hesychius. Et ἐπάφησεν enim affert pro ἐπαφήσατο, & ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾷ, ἐπιψαύει. Sic Naz. μαλακῶς ἐπαφώμενοι, molliter contrectantes.

Ἐπαφή, ῆς, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. Plato in Tim. τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ ἐναντία μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Contrariis partibus oculorū contrarias partes attingunt.

Ἐπαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sensu dubius: si non mentiuntur v.l.

Ἐπαφίημι, t.1, c.1662, d. Ἐπαφείζω, t.1, c.613, b

Ἐπαφροδισία, t.1, c.614, c. Ἐπαφρόδιτος, t.1, c.613, g

Ἐπαφρόδιτος, ib.

Ἔπαφρος, Super quo spuma est. Tradit enim Gal. quosdā Hippocratis enarratores ἔπαφρα ab eo dici velle τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα, seu ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται: nimirum quum Prorrhet. l.1 dicit, κοιλίη δὲ ἔπαφρα χολώδεα προσδιέρχεται.

Ἐπάχθεια, t.1, c.616, a. Ἐπαχθής, t.1, c.615, h

Ἐπαχθῶς, t.1, c.616, a

Ἐπαχνόω, ῶ, Contristo. Ita vulg. l. proculdubio quòd apud Hesych. legerunt ἐπάχνωσεν expositum ἐλύπησεν, ἠνίασεν: item ἐπαχνώθη, expositum ἠνιάθη, ἐλυπήθη. Sed sciant hæc esse à them. παχνόω, & ε hîc esse αὔξησιν.

Ἐπαψ, affertur pro Mox, Iterum, Retrò: quod & ἄψ.

Ἐπαὶ, Ionicè pro ἐπεὶ, Postquam, Quando, Quum.

Ἐπέβαν, poetica syncope pro ἐπέβησαν, ab ἐπιβαίνω.

Ἐπεγκλάω, t.1, c.823, f. Ἐπέγγυος, t.1, c.883, d

Ἐπεγείρω, t.1, c.1074, d

Ἐπέγκαμψαν, Hesychio ἐπικατέκλασαν.

Ἐπεγκαναξαι, Infundere, vel Superinfundere. Hesychio ἐπιχέαι, vel ἐπεμπιεῖν.

Ἐπεγκάπτω, t.2, c.64, f

Ἐπεγκ... δάσας, affertur pro Oculis innuens: ex Hes. qui exponit τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας.

Ἐπεγκεράννυμι, Insuper Immisceo. Plato, καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος. Vbi Bud. simpliciter exp. Immiscens.

Ἐπεγκολάπτω, Insculpo, vel potius Insuper insculpo.

Ἐπέγρετο, per syncopen pro ἐπηγείρετο, Hesych.

Ἐπεγχαίνω, t.4, c.333, f. Ἐπέγχυμα, t.4, c.498, h

Ἐπεγχυματίζω, ib. Ἐπεγχύτης, ib.

Ἐπεγχύω, ib. g

Ἐπεὶ, Postquam, &c. t.1, c.1206, g. Ἐπεὶ, Quandoquidem, &c. c.1207, c. Ἐπεὶ οὖν, pro ἐπεὶ, t.4, c.819, h

Ἐπειγάδες, t.1, c.1208, d. Ἐπείγω, t.1, c.1207, e

Ἐπείγομαι, ib. g. Ἐπειγωλὴ, t.1, c.1208, d

Ἐπειδὰν, t.1, c.1207, a Ἐπειδὴ, ib.

Ἐπεῖδον, Inspexi, vel Vidi: ab inusit. them. ἐπείδω.

Ἐπειὴ, poeticè pro ἐπειδὴ seu ἐπεὶ, Postquam, Posteaquam: Iliad. δ, v.308, Ἐσχ᾽ ὀρέξασθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, Quando, Quandoquidem, Quoniam. Eust. hîc particulam ἢ dicit vel adiectitiam esse vt in ὅπῃ & ἵῃ: vel positam pro δή. At ἐπείη, Supersit, vel Sit super: est optat. ab ἔπειμι.

Ἐπεικάδες, αἱ, Dies nefasti, & qui inauspicatiores cæteris existimabantur. v.l.

Ἐπεικάζω, t.1, c.1122, e

Ἐπείκεν, seu Ἐπεί κεν, Quando, Postquam. Hom. Odyss. ξ, Αὐτίκ᾽ ἐπείκεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώματ᾽ ἵκηται. Interdum Quoniam, Siquidem.

Ἐπεικλημένος, t.2, c.567, g

Ἐπεικτέον, Vrgendum. Ex Plat. De leg. pro Conandum est.

Ἐπεικτής, t.1, c.1208, e

Ἐπείκω, Concedo. vnde ἐπείξομεν, quod Hes. exp. ὑπείξομεν.

Ἔπειμι, Sum super, &c. t.1, c.1133, h. Ἔπειμι, Inuado, &c. c.1139, d. Vide & ἐπιέναι paulo infra in hoc indice.

Ἐπειξις, t.1, c.1208, d. Ἐπειπεῖν, t.1, c.1224, e

Ἐπειρέομαι, & Ἐπείρομαι, Ionicè pro ἐπέρομαι, id est ἐπερωτάω, Interrogo, Sciscitor, Percontor. Vnde ἐπειρησόμενος, apud Herodot. l.1, Interrogaturus, Consulturus. Ex eodem affertur, πρὶν ἂν ἐπίρεται, pro Priusquam explorauerit.

Ἐπειρύω, t.1, c.1260, e

Ἐπειρωνεύω, Ironicè loquor super aliqua re. Appian. τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνευσάμενος, Ἀρχέλαον ἀπέλυσε: post orationem Cassii ad Archelaum Rhodiorum legatum. Suid. ἐπειρωνευόμενος expon. ἐπεγγελῶν, χλευάζων, in simili loco.

Ἐπείσαγμα, ατος, τὸ, Id quod superintroductum est, Incrementum, Accessio. Soph. Philoct. p.411, Δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος. Vbi quædā edit. habent τοὐπίσαγμα, quod schol. quoque agnouisse videtur, dum exposuit non solùm ἡ ἐπείσοδος, sed etiam ἡ προσθήκη. nam ἐπισάττειν est veluti προσθεῖναι & iniungere.

Ἐπεισάγω, t.1, c.74, a. Ἐπεισαγωγὴ, ib. b.

Ἐπεισαγώγιμος, ib. c. Ἐπείσακτος, ib.

Ἐπεισβαίνω, t.1, c.644, f

Ἐπεισδέχομαι, Insuper admitto & recipio intrò.

Ἐπείσειμι, t.1, c.1138, g

Ἐπεισελθεῖν, ε τ Ἐπεισέρχομαι, Superintro, vel Superintroducor: aliis simpliciter, Ingredior, Intro, Introducor. Plut. Sympos. 2, probl. vlt. τότε οὖν αἱ νεμέσεις ἐξέπεσον ὅτ᾽ ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, importantur omnia. Affertur & ἐπεισελθεῖν ἡμῖν

A ex Greg. pro Nos inuadens.

Ἐπεισηγέομαι, οῦμαι, Superintroduco.

Ἐπείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. Ὅταν κόρη κασωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλαῦνιν χαλκήσουσα: quod schol. exp. τύπτουσα τὸ αἰδοῖον. Infra sine diphthongo.

Ἐπεισκαλέω, Insuper intrò voco. Aliis, Accerso.

Ἐπεισκρίνομαι, t.2, c.435, d. Ἐπεισκυκλήσις, t.2, c.506, f

G Ἐπεισκυκλέω, ib. e. Ἐπεισκωμάζω, t.2, c.533, c

Ἐπεισόδιον, τὸ, subst. t.2, c.1166, f. Ἐπεισόδιος, ib. e

B Ἐπεισοδιόω, t.2, c.1167, e. Ἐπεισοδιώδης, ib. c

Ἐπείσοδος, t.2, c.1166, e. Ἐπεισπαίω, t.3, c.22, c

Ἐπεισπηδάω, t.3, c.275, a. Ἐπεισπίπτω, t.3, c.314, b

Ἐπεισπνέω, Insuper inspiro. Apud Galen. Therap. lib. 10, ἐπεισπνεῖν & ἐπεκπνεῖν geminatione spiritus significant spiritum trahentis vel educentis: εἶτ᾽ ἐξαίφνης ὥσπερ στενάζοντες ἀνέπνευσαν, ἢ διπλῆν τινὰ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέοντες, ἢ διπλῆν τινὰ ἔξω ποιοῦντες, καθάπερ ἐπεκπνέοντες. Bud.

Ἐπεισρέω, t.3, c.688, c. Ἐπεισφέρω, t.4, c.101, d

C Ἐπεισφορὰς, Suid. exp. καταδίκας.

Ἐπεισφρήσω, eidem est ἐπεισενέγκω, Insuper intrò tulero: vt & Hes. ἐπεισφρήσαντες affert pro ἐπεισενέγκαντες. Rursum tamen idem Suid. ἐπεισφρήσας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθὼν, Superintrans: quo significatu diceretur potius ἐπεισφρησάμενος. Sic verò & ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπεισῆλθε. Sūt autē hæc à them. ἐπέσφρημι seu ἐπεισφρέω facto per syncopen ex ἐπεισφορέω.

Ἐπεισχέω, eidem Suidæ ἐπεισβάλλω. si ἐπεισχέω scribas, significat Superinfundo.

Ἔπειτα, t.1, c.1160, e. Ἐπεὶ τε, t.1, c.1207, c

D Ἔπειτεν, t.1, c.1160, h. Ἐπεί τοι, t.1, c.1207, c

Ἐπειχθῆναι, Festinare, ἀνύσαι, σπουδάσαι, Suidæ & Hes. A themate ἐπείγομαι.

Ἐπεκβαίνω, t.1, c.645, b. Ἐπεκβοηθέω, t.1, c.761, b

Ἐπεκδιδάσκω, t.1, c.987, f

Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, Insuper cōmemoro vel enarro: Item Insuper explico, ampliúsque edissero. Plato in Phæd. ὥμην φράσειν αὐτὸν πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσεσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην. Idem, καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσεσθαι ὡς ἄμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι, Insuper explicaturum, Eo amplius edissertur. VNDE Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, Geminata narratio. Basil. in Hexaem. homil. 4, καὶ γὰρ τῶν ὄντι παρέλκει μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὅτι ἐγένετο οὕτως ἡ τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. pag. 330.

E Ἐπεκδοῦναι, Insuper elargiri: ab ἐπεκδίδωμι.

Ἐπεκδραμεῖν, Excurrere aduersū. Plut in Amat. narr. ἐπεκδραμούντων δὲ καὶ τῶν γειτόνων, καὶ ἀνθελκόντων. Itē, Excursiones facio in, Excursionibus & latrociniis infesto. Pausan. Ἀρχέλαόν τε οἱ Μάγνητες σφᾶς ἐπεκδραμόντα, αὐτόν τε ἐτρώσκοσι καὶ τῶν βαρβάρων φονεύουσι τοὺς πολλούς. Vbi B. ἐπεκδραμεῖν exp. Prædonum more percursare, Populari. INDE Ἐπεκδρομὴ, ῆς, ἡ, Eiusmodi excursio.

Ἐπέκεινα, t.1, c.1213, g

Ἐπεκθέω, idem quod ἐπεκτρέχω seu ἐπεκδρέμω, Excurro, Excursionē facio in. Budæo Incurro in alienum agrum vt prædo. Aliquando & Occurro significat. hoc est, Occurro hosti me excursionibus & latrociniis infestanti, Aduersus excurrentem in me excurro. Philo in Vita Mosis lib.1, ἄρας μετὰ τῆς οἰκείας νεότητος ὡπλισμένης ἐπεξῄει, domo mouebat eis occursurus. Xen. Hell. 5, ἐπεξελαύνουσι μὲν τοῖς ἱππεῦσιν, ἐβοήθουν δὲ καὶ οἱ πελτασταὶ, τέλος δὲ καὶ οἱ ὁπλῖται ἐπεξῄεσαν.

Ἐπεκκλίνω, exp. simpliciter Declino, Deuito.

Ἐπεκκόπτης, ου, ὁ, affertur pro Obiurgator.

Ἐπεκλέγομαι, t.2, c.610, f

Ἐπεκλύω, expon. simpliciter Exoluo, Debilito, Infringo.

Ἐπέκπλους, Enauigatio aduersum aliquem: vt ἐπεκδρομή.

Ἐπεκπίνω, t.3, c.1191, e. Ἐπεκπίνω, ib. d

H Ἐπεκτρέχω, idem quod ἐπεκθέω. alüs, Cursu inuado.

Ἐπεκφορά, Elatio. i. Pronuntiatio. Bud. ex Gaza, ἔστι δὲ χρῆσθαι ἐν ταῖς ἐλλειπτικαῖς τε καὶ ἐνεστικαῖς καὶ αὐτῶν τινὸς ἐπεκφορᾶς πλωτικῆς, vt χαλεπὸν non adiecto ἡμῖν.

Ἐπεκχέω, Insuper effundo.

Ἐπέλασις, Expeditio aduersum aliquem, Inuasio. Luc. De

conscrib.histor. πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, Elephantorum aduentantium impetum, seu Elephantos aduersum se agitatos.

Ἐπιλαφείζω, Alleuo: aliis Eleuo, Sursum tollo, Subleuo. Philo De mundo, τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐπιλαφειζθείσης, καὶ τὸν ἄνω τόπον ἀντιλαβούσης, Subleuata.

Ἐπέλεγχος, Sequens ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus, vt ἐπίπιστωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plato in Phæd. καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.

Ἐπελθόντας ὀπίσω, affertur pro Reuersus.

Ἐπέλασθον, t.3, c.482, c.ob. Ἐπελαύνω, t.1, c.1170, d

Ἐπέλευσις, t.1, c.1179, b. Ἐπελευσία quoque affertur pro Aduentus: dicique fertur vt ἐλευσία.

Ἐπελευστικός, t.1, c.179, c

Ἐπέλκω, Ionicè pro ἐφέλκω, Attraho.

Ἐπελπίζω, t.1, c.1199, d. Ἐπεμβαδόν, t.1, c.646, f

Ἐπεμβαίνω, ib. Ἐπεμβάλλομαι, t.1, c.681, d

Ἐπεμβάλλω, ib.a. Ἐπέμβασις, t.1, c.646, f

Ἐπεμβολάς, t.1, c.681, c. Ἐπεμβολή, ib.d

Ἐπεμπηδάω, idem ferè quod Ἐπεμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων.

Ἐπεμπίπτω, t.3, c.316, h. Ἐπένδυμα, t.1, c.1063, e

Ἐπενδύομαι, ib. Ἐπενδύτης, ib.

Ἐπενδύω, ib.

Ἐπενεγκεῖν, ab inusit. them. Ἐπενέγκω, pro quo ἐπιφέρω dicitur. Significat non solùm Inferre, Inducere: sed etiam Imponere, Impingere: eo videlicet significatu quo dicitur aliquis alicui imponere seu impingere crimen rei alicuius cuius eum insimulat & reum agit. Ita enim ἐπενεγκεῖν κρίσιν βλασφημίας affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex Herodoto, ἐπενεχθεῖσα αἰτίη pro Obiecta culpa. Nonnunquam verò omisso accusatiuo αἰτίαν, δίκην, κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπενεγκεῖν. Procop. ἐπενεγκών τε αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε. quod Suid. expon. καταδικάσας. Ionicè ἐπενεικεῖν dicitur tanquam ab ἐπενείκω. Herodotus ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, Impudicitiæ crimine ei impacto. Idem ἐπενείκαντές σφι μανίην. Idem dicit etiam ἐπενείκας αἰτίην. Porro à superiore ἐπενεγκεῖν est VERBALE Ἐπένεγξις, Illatio. Etymologus & lexicum vetus sine γ scriptum habent ἐπένεξις. dicunt enim ab ἐνέκω fieri ἔνεξις, vnde comp. ἐπένεξις.

Ἐπενείκας, vide in Ἐπενεγκεῖν. Ἐπενήνοθε, in Ανεμ.

Ἐπενθορέω, ῶ, Insilio, Irruo. vnde aorist.2, ἐπένθορε in Epigrām. cum datiuo. Sophocl. in Trachin. pag. 364, ἐπενθοροῦσ' αὐτῷ pro ἐναλλομένη αὐτῷ εἰς τὴν κλίνην, vt scholiastes exponit.

Ἐπενθρώσκω, itidem Insilio, Insulto, apud eundem Soph.

Ἐπενθυμεῖσθαι, t.1, c.1603, g. Ἐπενθύμημα, ib.

Ἐπενθύμησις, ib. Ἐπεντρυφάω, t.1, c.1596, a

Ἐπεντείνω, t.1, c.1203, a Ἐπεντύω, ib.

Ἐπεξάγω, t.1, c.76, d. Ἐπεξαγωγή, ib.d.e

Ἐπέξειμι, t.1, c.1139, a. Ἐπεξελαύνω, t.1, c.1170, b

Ἐπεξέλευσις, t.1, c.1179, c. Ἐπεξεργάζομαι, t.1, c.1236, a

Ἐπεξεργασία, ibid. Ἐπεξεργαστικῶς, ib.

Ἐπεξεργαστικώτερον, ib. Ἐπεξέρχομαι, t.1, c.1270, c

Ἐπεξευρίσκω, t.1, c.1309, c

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ, Narrationi adiuncta narratio: vel Enarratio.

Ἐπεξῆς, Ionicè pro ἐφεξῆς, Deinde, Deinceps. Herodot.

Ἐπεξιτέον, siue Ἐπεξιτητέον, Exeundum aduersus. Ex Bud. affertur pro Prosequendum.

Ἐπέξοδος, Exitus aduersus aliquem, Eruptio.

Ἐπεξουσίως, Liberè. vulg. lex. ex Syn. sed perperam. Scribendum enim ἐπ' ἐξουσίας, vt Budæus habet: cuius in scribendo compendiarias notas non intellexerunt. κυνηγέσια δ' ἐκεῖνα τὰ πρόσθεν οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώμεθα, πάντα ἔρρει.

Ἐπέοικα, t.1, c.1116, d. Ἐπέοικε, imperson. ib.

Ἐπεοικώς, ibid. e

Ἐπεπειρέατο, Experti fuerant: Ionicè apud Herodot. pro ἐπεπείρηντο. Est præt. plusquamperf. pass. à πειράομαι.

Ἐπέπιθμεν, t.3, c.130, a. & 136, e.

Ἐπέπλων, ab ἐπιπλῶμι, t.3, c.375, c

Ἐπέραστος, Suidæ ἐράσμιος, Amabilis.

A Ἐπεργάζομαι, t.1, c.1236, b. Ἐπεργασία, ib.e

Ἐπεργία, ας, ἡ, Operatio penes alios. v.l.

Ἐπερεθίζω, t.1, c.1257, g. Ἐπερεθισμός, ib.

Ἐπερείδω, t.1, c.1246, e. Ἐπερείδομαι, ib.

Ἐπέρεισις, ib. Ἐπερέφω, t.1, c.1252, h

Ἐπέρομαι, t.1, c.1149, h

Ἐπερρώοντο & Ἐπερρώσαντο, sunt à themate ἐπιρρώω significante ἐπισείω, teste Etymol. qui ἐπερρώσαντο exponit itidem ἐπεσείσθησαν ἐκινήθησαν, in hoc loco Homeri Iliad. α, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος. Cui

B similis hic Apollonii Argon. lib. 2, Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι, concutiebantur & commouebantur super capite euntis. Idem Apollon. lib. 1, dixit, ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι, pro eo quod Hesiod. in Theog. ἐπερρώσαντο δὲ ποσίν: licet apud hunc exponatur Tripudiarunt pedibus: apud illum, Innitebātur pedibus. Rursum ex Apollonii Argon. 2, affertur, ἐπερρώοντο ἐλάτῃσι, pro Incumbebant remis. Ad verbum sonat, Agitabantur super remis. id est, Agitabant corpus in impellendis remis. ‖ At verò ἐπερρώσαν, Animum addide-

C runt: item ἐπερρώσθησαν & ἐπέρρωντο, Animo confirmati fuerunt: sunt à them. ἐπιρρώννυμι significante Corroboro, Confirmo, Robur & vires addo.

Ἐπερύω, t.1, c.1260, e

Ἐπέρχομαι, Aduenio, &c. t.1, c.1269, g. Ἐπέρχομαι, Inuado, &c. c.1270, b

Ἐπέρω, Suidæ τὸ ἐρωτῶ, Interrogo: & Ἐπερόμενος, ὁ ἐρωτώμενος. Rarior tamen vsus est actiuæ vocis, crebrior passiuæ in signif. actiua.

Ἐπερωτάω, t.1, c.1906, b. Ἐπερώτημα, ib.e. Ἐπερώτησις, ib.

D Ἐπεσβαίνω, Atticè pro ἐπεισβαίνω, Insuper ingredior, vel Ingredior contrá. Pro simplici Ingredior affertur ex Thuc. ἐπεσβαίνω ἐς τὴν θάλατταν.

Ἐπεσβάλλω, itidem pro ἐπεισβάλλω, Insuper seu denuò irruptionem facio. Thuc. lib. 2, ἢν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τῷδε ναυσί τε καὶ πεζῷ ἅμα ἐπεσβάλητε τὸ δεύτερον, simul inuadatis iterum.

Ἐπεσβολέω, t.1, c.668, a. Ἐπεσβολέων, ib.

Ἐπεσβολία, t.1, c.667, h. Ἐπεσβόλως, ib.

Ἐπεσθίω, t.1, c.1910, c

E Ἐπέσθω, poeticè pro ἐπεσθίω: habes in Διακόνιον.

Ἐπεσκεμμένος, t.3, c.816, b

Ἐπεσκωμμάζω, Sum procax ad dicendum: si v.l. credimus.

Ἐπέσσον, t.1, c.1221, b

Ἐπεσσεύοντο, poeticè metri gratia geminato σ pro ἐπεσεύοντο, à them. ἐπισεύομαι, significante Cum impetu feror post, Cum impetu & accelerato gradu insequor. vnde ἐπεσσεύοντο πορείην ex Nōno affertur pro Iter accelerabant. Significat etiam interdum Feror supra.

Ἐπέσσομαι, eodem modo pro ἐπέσομαι, ab ἔπειμι. Sonat

F autem Superero, vel Post ero. vt & ἐπέσσεται exponunt μετὰ ταῦτα ἔσται.

Ἐπέσσυμαι, t.3, c.760, f. Ἐπεσσυμένος, ib.

Ἐπεστάθης μοι βαρεῖα, ex Eurip. affertur pro Grauiter mihi incubuisti. Est aoristi 1 pass. ab actiuo them. ἐφίστημι seu ἐπιστάω.

Ἐπέσται, per syncopen pro ἐπέσεται, Aderit, Inerit, Posthac erit. Sophocles, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; Est futur. med. verbi ἔπειμι.

Ἐπεστεώς, Ionicè pro ἐφεστώς, ab ἐφίστημι. Herodot. ἐπεστεῶτες

G ἐπὶ τούτων, his præpositi seu præfecti. Idem, ἐπεστεῶτες τῇ ζεύξει τοῦ ποταμοῦ, qui fluuio ponte iungendo præsunt.

Ἐπέστην, t.1, c.1764, d

Ἐπέστι, Superest, Extat, Existit. Aristoph. ἔπεστ' ἀνωτάτω, In suprema parte existit, seu Omnium maximè supra est & extat. Soph. ἵν' ὑλαῖον ἔπεστι πόντου πρόβλημα. ‖ At ἔπεστί μοι significat In me est, In me situm seu positum est, Licet mihi. ἐνυπάρχει καὶ ἐξουσία ἐστί. vt ἔπεστί μοι τοῦτο ποιῆσαι. Thema est ἔπειμι.

Ἐπέστιος, Ionicè pro ἐφέστιος, Domesticus, Familiaris.

H Ἐπεστραμμένως, More eorum quæ ἐπέστραπται seu ἐπιστρέφονται. Aliis, Peruersè, Obtortè, Contortè.

Ἐπετειόκαρπος, t.1, c.1295, b. Ἐπετειόκαυλος, ib. & t.2, c.93, a

Ἐπέτειος, t.1, c.1295, a. Ἐπετειοφορεῖν, ib.c

Ἐπετειοφόρος, ib. Ἐπετειόφυλλος, ib.

Ἐπιτετάχατο, Ionicè pro ἐπιτεταγμένοι ἦσαν: apud Herodot.

ἐπιπεπτάχατο ἐς τοὺς Πέρσας, Inter Persas collocati erant. A
Est à them.act.ἐπιπτήσω.

Ἐπέτης,t.1,c.1220,h

Ἐπετήσιος, Per totum annum durans. Homerus Odyss.η, Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Nisi malis Annuus, Qui singulis annis prouenit.ἐπέτειος.Infrà ἐπηετανὸς pro eodem.

Ἐπέτης,t.1,c.1220,h

Ἕπευ,Ionicè pro ἕπου,Sequere:ab ἕπομαι.

Ἐπευθυμέω,ῶ,Bono seu æquo animo sum in vel ob.

Ἐπευθύνω,t.1,c.1303,e

Ἐπευκτὸς,Exoptandus, Votis expetendus. vt ἐπευκτὴ ἡμέρα,Hierem.cap.20.Hesych.& Suid.exp.ἐπιθυμητὴ,ἀρχῆς ἀξία.

Ἐπευκῆται,eidem Hesych.sunt οἱ συγκοιμηταί.

Ἐπευφημέω,t.4,c.60,b. Ἐπευχὴ,t.1,c.1312,a

Ἐπεύχομαι,t.1,c.1311,g

Ἐπευωνίζω,Vilem reddo, vel Viliorem reddo. Plut.in Cicerone,ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος,ἀλλ' ὅσον ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν,ἀπεχρήσατο τῇ φιλοτιμίᾳ, vt annonam viliorem redderet, Bud. interprete. Idem alioqui ab eodem accipi C
ἐπευωνίζω tradit pro Vili licitor. sed locum non affert. At in v.l.redditur Vili pretio emo vel vendo: & affertur ille Plutarchi locus,cui tamen illa potius quam attuli interpretatio,conuenit.

Ἔπεφνον,vide Πέφνω. Ἐπέφραδον,t.4,c.67,c

Ἐπέχω,Inhibeo,&c.t.1,c.1342,b. Ἐπέχω, Adhibeo,&c. ibid.d. Ἐπέχω,Præbeo,&c. c.1343,a. Ἐπέχω,Obtineo,ibid. Ἐπέχω,cum datiuo,pro Exagito,&c.ib.b.

Ἐπέχομαι,ibid.d

Ἐπέχραον,Ingruebant,Instabant, Vrgebant. v.l. ex Apoll. Arg.lib.2. D

Ἐπεψηφισμένος,t.4,c.731,d

Ἐπεών,pro ἐπών, (sicut ἐὼν pro ὤν) Qui inest.vt ἐπεὼν καρπὸς,Fructus qui inest.

Ἐπηβολία,ας,ἡ, Conuentus. quasi Obuiatio, Occursatio. v.l.absque exemplo:& non sine mendi suspicione.

Ἐπήβολος,t.1,c.686,f. Ἐπηβόλως,t.1,c.687,a

Ἐπηβολώτατος,ibid.

Ἐπηγγελμένος,ab ἐπαγγέλλομαι,Qui promisit. Sed redditur etiam Qui minatus est,in v.l. Ibidem ἐπηγγελμένα pass. F
significatione,Promissa,item Minæ.

Ἐπηγεὺς,έως,ὁ,Ductor.v.l.

Ἐπηγκενίδες,αἱ,Tabulæ nauium, à puppi ad proram extensa:quasi ἐπενεγκίδες, à verbo ἐπενεγκεῖν. Hom.Od.ε, Ἴκρια δὲ στήσας,ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.In quem locum plura Eustath.hac de voce annotat, quæ apud eum vide: pag.1533. Consule & Hesychium.

Ἐπηγμένως,Seriò,Diligenter. κατασπουδαζόντως. Ita v. l. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto. (licet & G
apud Hesychium ita scripta sint) Nam pro ἐπηγμένως scribendum puto ἐπειγμένως,& κατασπουδασμένως pro κατασπουδαζόντως. sic tamen vt de huius aduerbii potius quàm de illius emendatione dubitem.

Ἐπηγορεία, Accusatio,seu Incusatio,Querela.μέμψις.v.l.ex Dione,ἡμῖν δὲ δὴ τὸ μήτε τινὰ ἐπηγορείαν ἔχειν, καὶ ἀσφαλῶς ζῆν ὑπάρξειν.Legitur & apud Suidam ex autore incerto ἐπηγορείαν ἔχειν. Suprà ἐπαγορείαν ἔχει habuimus pro ἐπιμεμπτός ἐστι. Hesych.ἐπηγορείαν exp.ὀνομασίαν.

Ἐπηγορῶ, Accuso,Incuso.Item Queror,seu Conqueror. G

Ἐπῄειν, ab Ἔπειμι, interdum pro Obibam, Peragrabam, vel Obiui, Peragraui. Ex Plutarcho in Pericle,ἐπῄεσαν τοὺς τόπους τοὺς ἐν Θράκῃ. Sic ἔπεισι πολὺ μῆκος γῆς, Longam viam peragit, seu peragrat, vt Bud. vertit. Apud eundem verò in Themistocle legitur, ἐπῄει στρατηγοὺς,ἐπὶ τὴν μάχην παροξυνῶν.vbi redditur Adibat.Sic apud Thucydidem,ἐπῄει τὸ στράτευμα,adibat exercitum. Ex eodem affertur,ἐπῄεσαν τοῖς ἄλλοις pro Tendebāt in alios. Ex Æschine autem,ἐπῄει ὁ χρόνος, pro Adueniebat tempus, seu Aderat tempus.

Ἐπῄει,impersonaliter etiam, cum infinitiuo. Plato, ἐπῄει μοι εἰπεῖν, In mentem mihi veniebat vt dicerem. Vel,Venit in mentem. Sic apud Plutarchum in Lycurgo,ἐπῄει αὐταῖς λέγειν. vbi ἐπῄει quidam malè interpr. Licebat. Apud eūdem cum infinitiuo ἀπιστεῖν, in Camillo, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐπῄει τῷ Καμίλλῳ τὴν προδοσίαν. Apud Lucianum cum γελᾶν legitur,ἔπεισί μοι γελᾶν.vbi redditur, Subit me risus. Tale est apud eundem, ἐπῄει ἀνακαγχάσαι.vbi non satis aptè redditur,Cachinnari veniebat in mentem. At verò apud Aphthonium,ἐπῄει τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur, Formicæ laboribus intentæ erant. Fortasse autem rectius; Ad labores animum appellebant. Vel,De laborando cogitabant.

Ἐπηετανὸς,οῦ,ὁ, Annuus, Per annum durās,seu toto anno. Hom. Odyss. δ, Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
B Et βίος ἐπηετανὸς apud Hesiodum, Annuus victus, in Erg. ᾧ τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. Interdum verò ἐπηετανὸς est Copiosus, Abundans,Largus.vt κομιδὴ ἐπηετανὸς Homero Odyss. θ, est ἡ πολλὴ, teste Eustathio. Ex Apoll. autem Arg.2, affertur ἐπηετανὸν κομέουσαι aduerbialiter positum pro ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ.

Ἐπηεταναὶ θρίχες apud Hesiodum, Pili densi & continui,non autem rari: in Erg. — πώεα δ' οὔτι,Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν,οὐ διάησιν Ἲς ἀνέμου Βορέαο.

Ἐπῆκα,Ionicè pro ἐφῆκα,ab ἐφίημι,Immisi.

C Ἐπήκοος,t.1,c.290,e. Ἐπῆλθον,vide in Ἐπέρχομαι.

Ἔπηλις, Operculum arcæ, seu cistæ. τὸ πῶμα τῆς λάρνακος; Hesych. Exponitur etiam Macula à sole,tanquā idem cum ἔφηλις.Vide Eustath.

Ἐπηλυγάζω,(ab ἠλύγη siue ἠλυγὴ, significante σκιὰ & τὸ σκότος τῆς νυκτὸς)Obumbro seu Inumbro, Veluti vmbraculo tego vel obtego:Suidæ ὀλίγον φαίνω,σκοτάζω. qui & ἐπηλυγάζοντες exp.καλύπτοντες,σκεπάζοντες, in hoc loco cuius autorem non nominat, οἱ δ' οὖν περὶ πλεῖστου ποιούμενοι τὰ τοῦ φοίνικος,καλλωπίζοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζον-
D τες,ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. Frequentior est vsus vocis passiuæ,in signif.act.Cuius hoc exemplum affert idem Suid.de Pherecyde,ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον, Χρῷ δῆλον, ἔφη· καὶ δακτύλῳ τὴν νόσον ἐδείκνυε. Vbi ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον significat Veste corpori, velut vmbraculo, prætenta. id est Tecto veste corpore. Diogenes Laertius dicit διαβαλόντα τῆς θύρας τὸν δακτύλιον dixisse Χρωτὶ δῆλα: ianua videlicet ceu vmbraculo vsum ad tegendum & occulendum corpus.Ita & Aristoteles vtitur. Histor. anim.lib.6, de perdicibus & coturnicibus, τίκτουσιν οὐκ
F ἐν νεοττείαις, ἀλλ' ἐν τῇ γῇ, ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Itidémque lib.9,de iisdem, ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι. id est, E spinis & congesta materia sibi facto vmbraculo & præsidio aduersus aues prædones. Plinius lib.10, cap. 33, Perdices (inquit) spina & frutice sic muniunt receptaculum vt contra feras abundè vallentur. Vtitur & Thucydides hoc verbo, lib.6, pag. 210: ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται:quod schol.exp.ἐπικρύπτωνται, Erotianus
G συσκιάζωνται: qui etiam addit, ἠλύγην ab Atticis vocari τὴν σκιάν.Sed & Synes. vtitur in epist. ad fratrem. δόγματα δὲ (inquit) οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, Quod de veritate sentio,non occulam verborum inuolucris, sed in apertum proferam. Bud. Ab eadem origine (inquit idem Bud.) fit VERBVM Ἐπηλυγίζομαι,idem cum ἐπηλυγάζομαι significans.quo Aristot.rursum vsus est De gener.anim. lib.5,hoc modo,ὁ γὰρ αὐτὸς, ἐπηλυγισάμενος τὴν χεῖρα,ἢ δι' αὐλοῦ βλέπων, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρι-
G νεῖ τῶν χρωμάτων, ὄψεται δὲ πόρρωθεν, idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, etsi longius aut è longinquo magis videbit, non tamen aut melius aut secus colorum differentiam diiudicabit.Idem,τοῖς ἐπηλυγιζομένοις περὶ τῶν ὀμμάτων.Et Histor.anim. lib.9, τὸ δὲ συμμετρότερον ἀράχνιον,ἄνωθεν κρεμάμενον τηρεῖ, ἐπηλυγισάμενον τοῦ ἀραχνίου ὀπὴν μικράν, pro vmbraculo opaco foramen sibi contexens ex aranea sua. At Plinius lib.11,cap.24,Maiores (inquit,aranei) in terra cauernis exigua vestibula præpandunt.

Ἐπήλυθον, pro ἐπῆλθον,ab ἐπέρχομαι,quod vide.

H Ἔπηλυς,υδος,ὁ & ἡ, Aduena,Extraneus,Peregrinus.

Ἐπηλυσία,ας,ἡ,& Ἐπηλυσίη, Ionicè, Aduentus. Item Aditus. Nōnus,Εἰς σκολιὴν ἄδηλος ἐπηλυσίην ἀναβαίνων. Est etiā Incantatio quæ fit veneficiis. Nam ab Hesychio exponitur ἐπῳδὴ φαρμάκων.Cui addit,ἢ ἔφοδος τινός.

Ἔπηλυς, idem quod illud ἐπηλυσία, Aduentus. Redditur e- A
tiam Impetus, Insultus: in Epigr.

Ἐπηλύτης, & Ἐπήλυτος, idem quod Ἔπηλυς, paulo antè, Ad-
uena.

Ἐπημοιβός, t.1, c.393, c

Ἐπήν, Ionicè pro ἐπεὶ, Postquam. Herodotus, ἐπὴν περιηγήσωνται. Apud eundem, ἐπὴν ἔλθῃ, postquam venerit. Homer. Od. ξ, ἐπεὶ πόσις ἄλλοθ' ὄληται, vbi vir alibi perierit. id est ἐπειδάν.

Ἐπῆν, Inerat, ab ἔπειμι, composito ex εἰμί. Apud Hesiodum autem, — οὐδέ τι δῆλον Γῆρας ἐπῆν, redditur ἐπῆν Imminebat, Impendebat. B

Ἐπηνέμιος, ου, ὁ & ἡ, Ventosus, Vanus, Euanidus: Talis qui in ventos abiturus sit: vnde ἐπηνέμιος πλοῦτος à Suida dicitur esse ὁ ψευδόμενος. Sed addit, καὶ ὁ ἀθρόον φανείς. Affert item, ἐπηνέμιον βλέπω γε.

Ἐπήολος, Papilio qui lucernarum luminibus aduolat. Ita vulg. lexica, ex Aristot. De hist. anim. lib. 8, cap. 17, sed apud eum legitur ἠπίολος: vbi scribit, καὶ ἄλλο θηρίον οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος.

Ἐπηοί, Affines, Cognati. Ita v. l. absque vllius autoris nomine. Inuenio autem annotatum & à Budæo, ἐπηοὶ poeticè οἱ κηδεσταί. quorum verborum nec ipse autorem nominat. Suspicor autẽ ex Polluce hæc manasse, scribente, lib. 3, cap. 3, Καὶ κηδεσταὶ μὲν ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν, οἱ τοῦ ἀνδρὸς συναίμονες, καὶ ἐπηοὶ κατὰ τοὺς ποιητάς· καὶ πενθεροί, κατὰ Ἡρόδοτον. Sed suspicor pro ἐπηοὶ reponendum ibi esse πηοί: sicut admonui iam antea in nomine Κηδεστής. t.2, col. 181. Hoc saltem constat, illius ἐπηοὶ nullam à lexicographis mentionem fieri, contrà verò πηοὶ apud eos extare: de quo dictum fuit t.3, c.113, a. C

Ἐπήορος, ου, ὁ & ἡ, Sublimis. Apollon. Arg. 2, ἐπήορα δοῦρα θ' ὕπερθεν. Pro eodem dicitur à poetis μετήορος, & in soluta oratione μετέωρος. D

Ἐπήρας, Qui persuasit. Particip. verbi ἐπαίρω. Cuius aoristum ἐπῆρεν Hesych. exp. ἀνέπεισεν.

Ἐπήρατος, ου, ὁ & ἡ, Amabilis, Optabilis, Iucundus, apud Homerum & alios poetas. Apud Xenophontem est etiam nomen proprium.

Ἐπηρεάζω, Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Budæo redditur Incommodo, necnon Offendo, apud Lucianum. A Demosthene autem sæpe accipi testatur pro Molestus sum alicui. Apud quem tamen reddit Obtrectare, in hoc orationis in Midiam loco, ἢ πράξεων ἐχούσας φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, Aut eius actiones à munificentia manantes obtrectans. Scholiastes Thucydidis ἐπηρεάζοι exponit βλάπτοι, in hoc eius loco, καὶ παρήγγειλε προφυλάσσειν μή ἀρα που τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς σφῶν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. Redditur etiã Iniuria afficio, Iniuriam infero. Atque adeo inuenitur alicubi iunctum cum ὑβρίζω, & quidem apud Demosthenem quoque. Ab eodem cum προπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plutarchum autem legimus, δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν ἐπηρεάζων. Apud eundem in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, καὶ καταπεπλῆσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore. E F

Ἐπηρεάζομαι, Damno afficior, Calumnias & negotia facessita patior, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ex oratione in Midiam, ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζομένῳ. Et in isto, μηδὲ πάντες ἐπηρεάζεσθε χορηγοῦντες. G

Ἐπηρεασμός, οῦ, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio. aut etiam Obtrectatio: vt ἐπηρεάζω poni nonnunquam pro Obtrecto, dictum est. Ab eodem illo verbo Ἐπηρεάζομαι sunt alia duo verbalia composita Ἀνεπηρέαστος & Εὐεπηρέαστος, Damnis seu iniuriis obnoxius, Cui facilè noceri potest. Galenus Meth. lib. 2, εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum iniuriis obnoxius, Expositus iniuriis quæ ex causis externis proueniunt. Chrysostomus σῶμα εὐεπηρέαστον appellauit corpus humanum, vtpote tot iniuriis morbisque obnoxium. H
Illud autem Ἀνεπηρέαστος expositum in hoc Indice fuit suo loco.

Ἐπηρεαστικός, οῦ, ὁ, Qui ad exhibendam molestiam seu ad facessendum negotium propensus est, Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Redditur etiam Iniuriosus: item Calumniosus. Itidemq; ADVERB. Ἐπηρεαστικῶς, Iniuriosè, Calumniosè. Sed Calumniosus & Calumniosè, parum Latina sunt fortasse: ac pro illo malim Calumniator: pro hoc autem, Per calumniam. A

Ἐπήρεια, ας, ἡ, Damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, Iniuria, Contumelia. Suidas exponit βλάβην in hoc Thucydidis loco, (qui libro 1 legitur) τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς. (vbi tamen κατ' ἐπήρειαν videtur significare Per contumeliam) Subiungit autem & alios eiusdem scriptoris locos: additque de bello propriè dici, & esse πολεμικὴν καταδρομήν: vtpote à nomine ἄρης deriuatum. Vnde quidam Insultum bellicum interpretantur. Demosthenes Pro corona, ἐχθρὸς μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. In alio quodam eius loco Budæus vertit Calumniam. Vt autem existimem ἐπήρεια propriè dici de damno quod infertur ab eo qui est superior, (vt in bello fit) in causa est quòd ἐπήρεια δαίμονος in plerisque locis legitur. Lucianus, χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. Philostratus in quadam epistola, ταῦτα δὲ εἰ διὰ τὸ ἑκούσιον αἰτία μᾶλλον ἢ ἐπηρεία δαίμονος γιγνόμενα. B C

Ἐπηρέσιον, Hesych. exponit προσκεφάλαιον.

Ἐπήρετμοι, t.1, c.1248, h

Ἐπηρεφής, t.1, c.1252, h

Ἐπήρης, εος, ὁ & ἡ, Paratus & instructus, propriè ad remigationem. vnde nauigium dicitur ἐπῆρες. Suidas ex quopiam cuius nomen tacet, τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἀνθρώπων ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ. Itidem ἐπήρης κελήτιον apud Arrianum. D

Ἐπήριστος, ου, ὁ & ἡ, De quo contenditur, seu Ob quem contenditur. item Æmulatione dignus, in v.l. Est alioqui nomen proprium apud Homerum: existimatúrque dictũ Ἐπήριτος, pro Ἐπήριστος, (ea forma qua ἀμφήριστος) tanquam ab ἐρίζω. Vide Eustathium.

Ἐπηρμένος, t.1, c.212, e

Ἐπῆρξε, Licuit, facultas fuit. In v.l. Facultatis fuit. Videndum autem ne potius scribendum sit ὑπῆρξε.

Ἐπῆρσε, Aptauit, ἐφήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε apud Homerum, tanquam ab aoristo sequẽte futurum Æolicum. nam verbi ἄρω, futurum Æolicum est ἄρσω. E

Ἐπηρτημένος, t.1, c.572, c.

Ἐπήσομαι, Ionicè pro ἐφήσομαι, Permittam, ab ἐφίεμαι. Herodotus, ἐπήσομαί σοι ἀρχὴν Ἑλλάδος.

Ἠπιαία, idem quod ἐπηλυσία significare videri possit. A Suida tamen exponitur ἐπηλυσίς: sed non sine mendi suspicione.

Ἐπητής, t.1, c.1222, g. Ἐπήτης, ibidem, h

Ἐπητεῖμος, ου, ὁ & ἡ, Densus. Plur. ἐπήτειμοι apud Homerũ Iliad. τ, Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτειμοι ἤματα πάντα Πίπτουσιν, Densi, Conferti. Quidam hoc vocabulum dictum esse volunt παρὰ τὸ ἐν τοῖς ὑφεσιν ἠτεία, id est τοὺς ἐπαλλήλους στήμονας. Vide Eustathium. F

Ἐπήτελος, Versutus, Versipellis: λόγιος, πανοῦργος, Hesychio.

Ἐπητύς, t.1, c.1222, h

Ἐπηφί, Ægyptiis vndecimi mensis nomen: Anthol. epigrammatum lib. 1, Καὶ σταφυλὴν κατέχων λάμπεται εἰν ἐπηφί. G

Ἐπηχέω, ῶ, t.1, c.1483, h

Ἐπήωρος, ου, ὁ & ἡ, Pendens sublimis, seu in sublimi. Bud. exponit Impendens, in hoc Gregorii loco, Καὶ κρημνοὶ μὲν ἔθηκεν ἐπήωρον.

Ἐπί, cum genitiuo, &c. t.1, c.1209, a. Ἐπί, cum datiuo, &c. c.1210, 1211, 1212, & 1213. Ἐπὶ cum accusatiuo, &c. c.1213, c

Ἔπι pro ἔπεστι: item pro ἔπεσι, ibid. g, & t.1, c.1134, a.

Ἐπ' ἀγαθῷ, t.1, c.11, c. Ἐπ' αὐτόφωρῳ, t.4, c.312, b. Ἐπὶ χειρὸς, t.4, c.413, a H

Ἐπιαγαπητός, Charissimus, Perquàm charus. v.l.

Ἐπιάλης, Hesychio teste ὁ ἐφιάλτης: quem Æoles ἐφιάλην, alii Ἐπιάλην & ἐπωφέλην appellant. Eidem ἐπιαλὲς est ἠπιόν, Iucundum, Delectabile.

Ἐπάλλω, Immitto. Aristoph. Nub. ἄξεις; ἐπιαλῶ Κενταύρων ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν στεφαφόρον. id est ἐπιπέμψω σοι, s. τὸ κέντρον. At apud Thuc. lib. 5, pag. 190, in fœdere quodam, αἱ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ' ἐπιάλλειν, Domum mittere. id est, Domum missis literis nuntiisve significare. schol. exp. ἐπιπέμπειν, στέλλειν. Sed scribitur ibi etiam ἀπιάλλειν.

Ἐπιάλμενος, per syncopen pro ἐπιαλλόμενος, Assiliens vel Insiliens, Saltu inuadens. Hom. Odyss. ω, Κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος.

Ἐπιάλτης, t.1, c.340, b

Ἐπιανδάνω, Complaceo, Gratus sum. Hom. Il. η, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως. Od. π, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Ἐπιανέω, Hesychio ἐπιτρέπω, Permittam. Ionicum est pro ἐπιανῶ, ab ἐπιανίημι.

Ἐπιαύω, Incubo, Dormio in. Vel, Dormio inter aut apud. Hom. Ὀδυσ. ξ, sub finem, ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν, Ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι συβώτης Ἐσθλὸς ἐὼν ἐπίαυεν. Schol. videtur legisse ἧχι συβώτης ἐπίαυεν, quum exponat καθ' ἣν διέτειβεν. Alioqui scribitur ibidem & ἐνίαυεν, eodem sensu.

Ἐπιάχω, seu Ἐπιαχέω, Acclamo. Hom. Il. ι, Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν, Μῦθον ἀγασσάμενοι. id est ἐπεβόησαν, inquit Hes. C

Ἐπίβαθρα, t.1, c.648, e. Ἐπίβαθρον, ib.
Ἐπιβαίνω, t.1, c.647, b. Ἐπιβάλλω, t.1, c.682, a
Ἐπιβάλλομαι, t.1, c.684, e

Ἐπίβαλμα, Hesychio ὑποπόδιον, Scabellum: cui videlicet pedes ἐπιβάλλομεν & superponimus.

Ἐπίβαλοι, eidē sunt πτέρναι, Calces, Calcanea.

Ἐπιβαπτίζω, Intingo, Immergo.

Ἐπιβάπτω, t.1, c.719, c

Ἐπιβαρέω, ῶ, Aggrauo, Ingrauo. vel Degrauo, Premo, Grauibus detrimentis implico. Budæo, Graui damno afficio, afferenti ex Appiani Ciuil. bell. libro 4, de proscriptione triumuirali, οὐ πολὺς ἦν ὁ τὰ χωρία ὠνούμενος. οἱ μὲν, ἐπιβαρεῖν τοῖς ἠτυχηκόσιν αἰδούμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἐν αἰσίῳ σφίσι τὰ ἐκείνων εἶναι νομίζοντες. Item, τῶν δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ ναυαγίων ἀπώλλυντο, ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ἐπιβαρούσης.

Ἐπιβασία, t.1, c.648, a. Ἐπίβασις, t.1, c.647, h
Ἐπιβάσκω, t.1, c.654, d. Ἐπιβατεύω, t.1, c.648, g
Ἐπιβατήριος, ib. a. Ἐπιβάτης, ib. c.
Ἐπιβατικά, ib. Ἐπιβατικός, ib. d
Ἐπίβατος, ib. e. Ἐπιβατός, ib.

Ἐπίβδα, t.1, c.1877, e. Hesychio & Suidæ ἐπίβδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι. Nominis rationem ille hanc affert, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάζεσθαι ταῖς ἑορταῖς, οὐκ οὔσας ἐξ αὐτῶν: vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ ἑορτῇ ἄγεσθαι αὐτάς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γίνεσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης. Ex Pind. quoque ἐπίβδα affertur pro postridiana feriarum die. F

Ἐπιβεβαιόω, & Ἐπιβεβαιόομαι, t.1, c.730, d

Ἐπιβείομεν, poetica epenthesi τοῦ ι pro ἐπιβέωμεν: hoc autem, Ionica dialysi pro ἐπιβῶμεν, à themate ἐπιβαίνω seu ἐπιβάω.

Ἐπιβήματα, t.1, c.647, g

Ἐπιβήμεναι, Doricè pro ἐπιβῆναι: ab ἐπιβίβημι.

Ἐπιβήσω, fut.1 act. verbi ἐπιβαίνω siue ἐπιβίβημι, ex inus. them. ἐπιβάω.

Ἐπιβήτωρ, t.1, c.647, h. Ἐπιβιβάζω, t.1, c.656, a

Ἐπιβιβάω, & Ἐπιβίβημι, idem quod ἐπιβαίνω. Hesych. ἐπιβιβῶ exp. ἀναφέρω. G

Ἐπίβιον, Isæus dixit τὸ παιδίον, vt refert Poll. l.3, c.21, in mētione verbi ἐπιβιῶναι: sed ambiguum qua signif.

Ἐπιβιόω, t.1, c.740, f. Ἐπιβίωμι, Superuiuo, Viuo post, Superstes sum.

Ἐπιβλαβής, t.1, c.744, a

Ἐπιβλάξ, Hesychio συννεφὴς νιφετῷ. pro quo infrà ἐπίβληξ.

Ἐπιβλάπτω, t.1, c.744, d. Ἐπιβλαστάνω, t.1, c.747, a

Ἐπιβλαστέω, Supergermino, Insuper germino, vt ἐπιβλαστάνω.

Ἐπιβλάστησις, t.1, c.747, a. Ἐπιβλαστικός, ib. b
Ἐπιβλαστικώτερος, ib. Ἐπιβλέπω, t.1, c.751, e

Ἐπιβλή, ῆς, ἡ, Fibula. Hesychio enim ἐπιβλαὶ sunt περόναι: procul dubio παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, vnde & ἐνεταὶ siue ἐνεταὶ nominantur.

A Ἐπιβλήδην, t.1, c.685, c. Ἐπίβλημα, ib. b

Ἐπίβληξ, Hesychio συννεφής. suprà ἐπιβλάξ.

Ἐπιβλής, t.1, c.684, d. & 685, c. Ἐπιβλήτης, t.1, c.685, c

Ἐπιβλητικῶς, ib.

Ἐπίβλητος, Adiectitius. Aliis, Aduentitius.

Ἐπιβλύξ, Affluenter, Abundè. Apud Athen. lib. 6, ex comico, ἐπιβλὺξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου ῥύσοντας σφῶν ἀρύτεσθαι.

Ἐπιβοάω, t.1, c.758, a. Ἐπιβοήθεια, t.1, c.760, b
Ἐπιβοηθέω, t.1, c.761, c. Ἐπιβόημα, t.1, c.758, c
B Ἐπιβόητος, ib. Ἐπίβοιον, t.1, c.779, a. Apud Etym. est & ἐπίβοιον & ἐπιβόϊον θῦμα, afferentem & ἐπιβόϊον pro τὸ ἐπὶ τῇ θυομένῃ βοῒ θυόμενον.

Ἐπίβοιος, t.1, c.779, a. Ἐπιβόλαιον, t.1, c.686, f
Ἐπιβολή, t.1, c.685, d. Ἐπίβολος, t.1, c.686, e & f

Ἐπιβόλως, ibid. Hesychius exp. φρονίμως.

Ἐπιβομβέω, t.1, c.762, g

Ἐπίβοον, Suidæ ἡ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία.

Ἐπιβόσκησις, t.1, c.782, d. Ἐπιβοσκίς, ib.

Ἐπιβόσκω, & Ἐπιβόσκομαι, ib. c

C Ἐπιβουκόλος, idem ac βουκόλος: vacante hîc præpositione. Hom. Od. χ, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Vbi nota & βοῶν pleonasticon esse.

Ἐπιβούλευμα, Molimen, Aggressio, Conatus. Ioseph. De antiquit. Iud. μεῖζον γὰρ ἐπιβούλευμα κακίας ἧς ἐγκεχείρηκας, χρόνων οἷς γηρωιὸς τυγχάνεις, maius n. facinus aggressus es quàm in tuam istam ætatē cadat. | Alioqui significat etiam Insidiæ. Thuc. l.4, p.144, καταγορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα. Et p.150, μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος. Nisi & hîc generalius pro molimine & machinamento accipere velis. D

Ἐπιβουλεύομαι, t.1, c.771, a. Ἐπιβούλευσις, ib. b
Ἐπιβουλευτής, ib. Ἐπιβουλευτός, ib.
Ἐπιβουλευτικώτατος, ib. Ἐπιβουλεύω, t.1, c.770, e
Ἐπιβουλή, ib. d

Ἐπιβουλία, ας, ἡ, Insidiæ. v.l. Sed quum in iis ponatur ante Ἐπιβούλευμα, videntur scribere voluisse ἐπιβουλεία.

Ἐπίβουλος, t.1, c.770, e. Ἐπιβούλως, ib.

Ἐπιβραδύνω, t.1, c.786, a

Ἐπιβραχύ, seu ἐπὶ βραχύ, Ad breue tempus.

E Ἐπιβρέμω, t.1, c.788, d. Ἐπιβρέχω, t.1, c.790, e

Ἐπιβρίθω, t.1, c.793, d

Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω. Oppian. De venat. l.3, Πολλὰς δ' ἐν Λιβύῃ ἐριβώλακι διψάδι γαίῃ Ὄχλος ἐπιβρομέει βλοσυρῶν βρύχημα λεόντων. id est, rugitum edit.

Ἐπιβροντάω, t.1, c.789, e

Ἐπιβρόντητος, ib. Propriè ita dicitur ὁ ἐκπλαγεὶς τὰς φρένας ὑπὸ ἤχου βροντῆς, vt Latinis Attonitus is cui tonitrua mentem perculere.

F Ἐπιβροχή, t.1, c.790, e. Ἐπιβρύω, t.1, c.795, e

Ἐπιβρώσκω, t.1, c.783, g

Ἐπιβύστρα, Obthuramentum. vel Obthuratrix, Obstructrix. Lucian. in Lexiph. ὕπερα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς, sordes aurium quæ eas obstruunt & obthurant ne vox penetrare queat.

Ἐπιβύω, t.1, c.799, c. Ἐπιβωμίζω, t.1, c.802, a
Ἐπιβώμιος, t.1, c.800, g. Ἐπιβώστομαι, t.1, c.759, b
Ἐπιβωτᾷ, ib. c

Ἐπίβωτος, Hesychio est λεῖος, ὁμαλός. Ex Anacreonte autem affertur pro Infamis. quod erit Ionicum pro ἐπιβόητος. Idem διαβόητος.

Ἐπιβώτωρ, t.1, c.782, d. Ἐπίγαιος, t.1, c.803, d
Ἐπιγαμβρεία, t.1, c.815, g. Ἐπιγαμβρεύω, ib.
Ἐπιγαμβρία, ib. Ἐπιγαμέω, t.1, c.814, b
Ἐπιγαμία, ib. f. Ἐπίγαμος, ib.
Ἐπιγάννυμαι, t.1, c.816, c. Ἐπιγάστριον, t.1, c.819, f

Ἐπιγαυρόομαι, οῦμαι, Efferor animo & ferocior reddor ob. Apud Xenoph. ἐπιγαυρωθεὶς exponitur Lætatus, Lætior factus: in hoc loco Pæd.2, sub finē, ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου. Suid. exp. ἀνδρωθείς, θρασυνθείς: Hesych. rectius ἐπαρθείς. qui affert E T Ἐπίγαυρον pro ἰσχυρόν, Validum, Robustum. H

Ἐπίγδα, t.1, c.807, f

Ἐπιγειόκαυλος, ibid. & t.2, c.93, b

Ἐπίγειον, t.1, c.807, e. Ἐπίγειος, ib.

Ἐπιγειόφυλλος, ibid. g. & t.4, c.249, c

Ἐπιγκλάω,t.1,c.813,f. Ἐπιγγύημα,t.1,c.839,c

Ἐπιγγυής,έος,ὁ καὶ ἡ,affertur pro Indigena. Puto significare etiam Natus post:vel ἐπίγονος. At Ἐπιγγύης,est nomẽ proprium apud Suid.

Ἐπιγγυάω,t.1,c.839,b. Ἐπιγγυηματικός,ib.

Ἐπιγεραίρω,t.1,c.845,f. Ἐπιγηθέω,t.1,c.850,e

Ἐπιγῆτις,ιδος,ἡ, à nõnullis dicitur ἡ κληματίς, vt est in appendice Diosc.ad lib.4,c.7.Nominis ratio ea esse putatur quòd humilis sit & per terram spargatur.

Ἐπιγίγνομαι,vel Ἐπιγίνομαι,t.1,c.830,g

Ἐπιγιγνώσκω, siue Ἐπιγινώσκω, t.1,c.1853,a

Ἐπιγκενίς,in v.l.esse dicitur Longa tabula siue Asser. Sed scribendum ἐπηγκενὶς per η.

Ἐπιγλυκαίνω,Dulce reddo,Condulco seu Indulco.

Ἐπίγλυκυς,Dulcis.vel Subdulcis.

Ἐπιγλωσσίς,t.1,c.856,h. Ἐπιγλωττέομαι,t.1,c.857,g

Ἐπιγλωττίζομαι,ib. Ἐπιγλωττίς, t.1,c.856,h

Ἐπιγλωττώμενος,t.1,c.857,h. Ἐπιγνάμπτω,t.2,c.55,d

Ἐπίγναφος,Interpolitus,Innouatus.v.lex.ex Suida.

Ἐπιγνώμη,t.1,c.1853,f. Ἐπιγνώμων,ib.g

Ἐπίγνωσις,ib.e

Ἐπιγονατίς,ίδος,ἡ,idem ac ἐπιγουνίς,de quo t.1,c.1891,d.

Ἐπιγόνειον, ου, τὸ, dictum organum quoddam musicum, quadraginta intentum fidibus : ab Epigono inuentore.Poll.lib.4.

Ἐπιγονή,t.1,c.841,f. Ἐπίγονος,ib.

Ἐπιγουνατίς,t.1,c.1891,d. Ἐπιγουνίδιος,ib.g

Ἐπιγουνίς,ib.d. Ἐπιγράβδην,t.1,c.873,f

Ἐπίγραμμα,ib.d. Ἐπιγραμματίζω,ib.e

Ἐπιγραμμάτιον,ib. Ἐπιγραμματοποιός,ib.

Ἐπιγραφεύς,ib.f. Ἐπιγραφή,ib.e

Ἐπιγράφω,t.1,c.872,h. Ἐπιγράφομαι,t.1,c.873,b

Ἐπίγρυπος, Aduncus, vel, Nasum habens aliquantulum vncum. Apud Platonem initio Euthyphr.οὐ πάνυ εὐγένειον,ἐπίγρυπον δέ.

Ἐπίγυα,Suidas dicta fuisse tradit τὰ πρυμνήσια,(vt Hesych. quoque ἐπιγύων affert pro τῶν πρυμνησίων κάλων, addẽs, nonnũllis ea dici πίσματα) mox tamen subiungens, Ἐπιγύοις,τοῖς ἀπὸ γῆς, cum hoc exemplo, τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. Et hoc, τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις. Sed eam expositionem nullo modo his locis conuenire,patet ex duabus illis voculis adiectis,ἀπὸ γῆς.quapropter exponendum πρυμνησίοις.i.funibus seu rudentib⁹ quibus puppis à terra religatur. quæ & ἀπόγεια:necnon ἐπίγεια,vt v.l.annotant.

Ἐπιδαίσιος οἶκος,Suidæ ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστός,ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δύο παισίν. At Callimachi schol.ἐπιδαίσιον οἶκον exponit μεμερισμένον, hoc loco Hymni in Iouem, Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια· Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες, Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον. Vbi possis interpretari etiam, Non inuiderũt tibi ꝙ cælum habeas ceu domũ quæ tibi in regni partitione obtigerit.

Ἐπιδαιτρέομαι,t.1,c.900,g. Ἐπίδαιτρον,t.1,c.901,a

Ἐπιδάκνω,t.1,c.906,d. Ἐπιδακρύω,t.1,c.908,d

Ἐπίδαμον φάτιν, Sophocl.Doricè dicit pro ἐπίδημον.

Ἐπιδανείζω, & Ἐπιδανείζομαι,t.1,c.910,f

Ἐπίδασυς,Aliquantum densus vel hirtus.

Ἐπιδαψιλεύομαι, t.1,c.911,h

Ἐπιδεᾶ, Atticè pro ἐπιδεῆ: à sequ.ἐπιδεής.

Ἐπιδεής,t.1,c.918,d. Ἐπίδειγμα,t.1,c.929,g

Ἐπιδείελος,t.1,c.1182,b

Ἐπιδείκνυμαι,& Ἐπιδείκνυμι,& Ἐπιδεικνύω,t.1,c.929,e

Ἐπιδεικτιάω,ῶ,Ostẽdere vel ostentare me cupio. Hes.ἐπιδεικτιῶντα exp.ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα ἢ θέλοντα.

Ἐπιδεικτικός,t.1,c.930,a. Ἐπιδεικτικῶς,ib.

Ἐπίδειξις,t.1,c.929,g. Ἐπιδειπνέω,t.1,c.936,e

Ἐπιδείπνιος,t.1,c.934,h. Ἐπιδειπνίς,ib.g

Ἐπίδειπνον, ib.

Ἐπιδέκατος,Decimus.vel Qui ἐπὶ δέκα penditur.Xenoph. Hellen.1,τὰ χρήματα δημοσιεῦσαι,τὸ δ' ἐπιδέκατον, τῆς θεοῦ εἶναι. Aliquanto pòst, καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον εἶναι. Sic ex Aristot.Œcon.2 affertur, ἐπιδεκάτους τόκους τελεῖν,pro Vsuras decimas pendere. Et, τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον, pro, Decimam partem pretii dare. Suidas anno-

A tat veteres ἐπιδέκατον solitos dicere τὸ δέκατον, & ἐπιπέμπτον, τὸ πέμπτον.

Ἐπιδεκτικός,Hesychio ἐπίδεκτος: ἐπίδεκτον autem exponit ἐπίσημον,μέγα,Insigne,Magnum : Ionicè procul dubio pro ἐπίδεικτον.

Ἐπιδέμνιος,t.1,c.941,g. Ἐπιδέξια,t.1,c.961,d

Ἐπιδεξιελευθέρως,apud Suid.ex Plat. Theæt.πάντα δυναμένοις ὀξέως τε καὶ τόρως διακονεῖν,ἀναβάλλεσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένοις ἐπιδεξιελευθέρως. Ipse quidem non exp. Sed videtur sonare More τῶν ἐπιδεξίων καὶ ἐλευθέρων,seu ἐπιδεξίως καὶ ἐ-

B λευθέρως,Dextrè & ingenuè.

Ἐπιδέξιος,t.1,c.961,c. Ἐπιδεξιότης,ib.e

Ἐπιδεξίως,ib. Ἐπιδέομαι,t.1,c.918,d

Ἐπιδερίς, autore Poll.l.2,dicitur τὸ ἐν μέσῳ σχίσματι σκαῖρον σαρκίον, Caruncula illa quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat : quæ eodem teste & νύμφη dicitur & μύρτον & κλειτορίς.

Ἐπιδερκτός,t.1,c.945,c. Ἐπιδέρκω,ib.

Ἐπιδερματίς,t.1,c.947,e. Ἐπιδερμίς, ib.

Ἐπίδεσις,t.1,c.964,d. Ἐπιδεσμεύω,ib.

C Ἐπιδεσμέω,ib. Ἐπίδεσμος,ib.

Ἐπιδευής,t.1,c.919,c. Ἐπιδεύομαι,ib.

Ἐπιδεύτερον,Iterum.v.l.Scribitur sæpius διῃρημένως.

Ἐπιδέχομαι, Accipio,Recipio, Admitto. Exponitur etiã Expecto & Excipio.

Ἐπιδέω,t.1,c.964,d

Ἐπιδεῶς,Non satis nec sufficienter.Plato.

Ἐπίδηλος,t.1,c.968,d. Inde aduerb. compar.grad.Ἐπιδηλοτέρως apud Aristot.Manifestius,Clarius.

Ἐπίδημα,ατος,τὸ,Saltus,Mansio:si v.l.credimus.

D Ἐπιδημεύω,t.1,c.975,a. Ἐπιδημέω, t.1,c.974,d

Ἐπιδήμησις,ib.f. Ἐπιδημητικός,ib.g

Ἐπιδημία,ib.c. Ἐπιδήμιος,t.1,c.973,h

Ἐπιδημιουργοί,t.1,c.977,d. Ἐπίδημος,t.1,c.973,h

Ἐπίδησις,εως,ἡ,Obstrusio. Ita v.l.

Ἐπιδιαβαίνω,t.1,c.644,d. Ἐπιδιαγινώσκω,t.1,c.1852,h

Ἐπιδιαθέμενος, ET Ἐπιδιαθήκη,vide in Ἐπιδιατίθημι.

Ἐπιδιαίτησις,t.1,c.985,a.

Ἐπιδιάκειμαι, exponitur Acquiesco.

Ἐπιδιακρίνω,t.2,c.435,b

E Ἐπιδιαλάμπω,Perluceo,Eluceo per, vt flamma per rimã. Ex Theophr.Hist.pl.lib.9.

Ἐπιδιαμένω, Permaneo & persisto in.

Ἐπιδιανέμω, Insuper distribuo.

Ἐπιδιαπλέω,ex Xen.affertur pro Traiicio.sonat potius Insuper traiicio.

Ἐπιδιασκευάσις, ex Hippocrate pro Recognitio & Retractatio.Gal.certè annotat ἐπιδιεσκευάσθαι dici βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν,ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτήν,καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτάς,

F τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχῃ,τινὰ δὲ προσκείμενα,τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. Quomodo dicit Eupolidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον,ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευάσθαι. Sic verò (inquit) & τὰς Κνιδίας γνώμας Cnidii medici ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐκδέδωσαν,τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντῃ,τινὰ δὲ προσκείμενα,τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα. Dicit itaque Hippocrates in lib.De victu in morb.acut. οἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες,ἰητρικώτερον δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι: significans, τὸ δεύτερον βιβλίον ἰατρικώτερον συγκεῖσθαι τοῦ προτέρου.

G Ἐπιδιατάττομαι,t.3,c.1264,b

Ἐπιδιατίθημι, Insuper paciscor. Vtitur hoc verbo Demosthenes in orat.aduers.Apatur.ἐνεστηκυίας δὲ τῆς δίκης (inquit)δίδωσιν ὁ Παρμενίων ὅρκον τούτῳ περί τινων ἐγκλημάτων, καὶ οὗτος ἐδέξατο· ἐπιδιαθέμενος ἀργύριον ἐὰν μὴ ὀμόσῃ.Quæ Bud.sic interpr. Lite autem contestata Parmenio huic iusiurandum de quibusdam actionibus defert.quod iste statim accepit. atque eo amplius pecuniam certam depactus est nisi iurasset in quæ verba erat concepta delatio. AT Ἐπιδιαθήκη esse dicitur Posterius

H testamentum.

Ἐπιδιατρίβω,t.3,c.1337,f

Ἐπιδιδρημητικά,Quæ sedem nunquam mutare solent. Ita v.l.sed perperam pro ἐπιδημητικά.

Ἐπιδιδυμίς, (inquit Gorr.) est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa,&

admodum valida. Eius ſupernæ parti vena atque arteria, ſanguinẽ ſpiritúmque teſti deferentia, inſeruntur, & multi ab iis ramuli intra teſtis corpus peruadunt. Huic alia tunica ſuperpoſita eſt, ἐρυθροειδὴς dicta, non eadem modò, verùm totum etiam teſtem comprehendens. Dicitur ἐπιδιδυμὶς, quòd teſticulo, quem δίδυμον vocant, ſuperinducta eſt. Malè quidam eo nomine teſticuli quoddam caput & veluti efflorеſcentiam ſignificari putant: nominibus manifeſtò abutentes, (id enim παραστάτης vocatur) & ob id in errorẽ lapſi, quod exiſtiment τὴν ἐπιδιδυμίδα eadem ratione dici qua τὸ ἐπίθυμον & τὸ ἐπίθυμβρον. Ita Gorr. veruntamen & Galenus De ſemine, libro 1, ἐπιδιδυμίδα eſſe ait μόριον ἐπικείμενον κατὰ κεφαλὴν ὄρχεως. Necnon in Lex. Hippocr. annotat idem, μήτρην Hippocrati eſſe κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι, quæ ἐπιδιδυμὶς vocetur. eſſe autem κιρσώδη τινὰ ὄγκον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τοῦ διδύμου. SED ET Ἐπιδίδυμον v.l. eſſe dicunt Tertium vas ſpermaticum, Latinè Seminarium dictum.

Ἐπιδίδωμι, t.1, c.997, b

Ἐπιδιετής, t.1, c.1293, c. Ἐπιδίετες ἡβᾶν dicitur qui iam ſupra duos annos puber eſt ſeu pubeſcit. id eſt Qui decimumſextum ætatis annum vel agit vel exegit. nam in decimumquartum annum ἡ ἥβη, id eſt pubertas, incidit. Sic Bud. pag. 125, Ἐπιδίετες ἡβᾶν (inquit) ſignificat Decem & ſex annos natum eſſe, quaſi δύο ἔτη ὑπερηβᾶν, hoc eſt, pubertatem annis duobus excedere. Apud Demoſth. ἐὰν δὲ ἐπικλήρου τις γένηται, καὶ ἅμα ἡβήσῃ ἐπιδίετες, κρατεῖν τῶν χρημάτων. Et rurſum, πρὶν ἐπιδίετες ἡβᾶν, antequam ætatis annos decẽ & ſex impleuerint. Vide & Etymol.

Ἐπιδίζημαι, Inſuper quæro.

Ἐπιδιήγησις, Repetita narratio. Vide Quintil. l.4, c.2.

Ἐπιδικάζω, & Ἐπιδικάζομαι, t.1, c.1013, d

Ἐπιδικασία, ib.e.   Ἐπιδικάσιμος, ib.

Ἐπίδικος, t.1, c.1009, b.   Ἐπιδίμοιρος, t.2, c.847, f

Ἐπιδινέω, & Ἐπιδινέομαι, t.1, c.1020, e

Ἐπιδιορθόω, t.2, c.1440, g.   Ἐπιδιόρθωσις, ib.h

Ἐπιδιορθωτικός, t.2, c.1441, b

Ἐπιδιπλόω, & Ἐπιδιπλασιάζω, Duplico, Ingemino.

Ἐπιδιφριάς, t.1, c.1023, c.   Ἐπιδίφριος, ib.d

Ἐπιδιώκω, pro Perſequor, Inſequor, ex Xenophonte. Pollux libro 8, tradit Iſæum ἐπιδιώκειν dixiſſe τὸ πάλιν δικάζεσθαι. quod interpretantur Iudicium reſortiri, ſecundóque experiri.

Ἐπιδοκιμάζω, Inſuper exploro. Exponitur ſimpliciter Probo.

Ἐπιδοκίδες, Heſychio προσδοκίαι, Exſpectationes.

Ἐπίδομα, t.1, c.997, e.   Ἐπιδοξάζω, t.1, c.1035, b

Ἐπίδοξος, t.1, c.1034, h

Ἐπιδοξότης, ἡ, affertur pro Claritudo.

Ἐπιδορατίς, t.1, c.951, b.   Ἐπιδορπέω, t.1, c.1043, a

Ἐπιδορπίζομαι, t.1, c.1042, c.   Ἐπιδόρπιος, ib.b

Ἐπιδορπίς, ib.   Ἐπιδόρπισμα, ib. d

Ἐπιδορπισμός, ib.   Ἐπιδόσιμος, t.1, c.997, f

Ἐπίδοσις, ib.   Ἐπιδοτικός, ib.g

Ἐπιδουπέω, t.1, c.1046, a

Ἐπιδούς participip. verbi ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδοχή, ῆς, ἡ, Receptio. vt ἐπιδέχομαι eſt Recipio. In v.l. redditur etiam Suſceptio, item Succeſſio: necnon Variatio: ſequendo Vallæ interpretationem in hoc Thucydidis loco, πόλεις ἔχουσι ῥᾳδίας τῶν πολιτειῶν μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς. ita enim ille hæc reddidit, Faciles ſunt vrbes ad ſtatus mutandos atque variandos. Sed in iiſdem affertur Græca hæc expoſ. τὸ εἰσδέχεσθαι ῥᾳδίως ταῖς πολιτείαις ξένους τε καὶ φυγάδας.

Ἐπιδράττομαι, t.1, c.1046, f.   Ἐπιδρέμω, t.3, c.1659, f

Ἐπιδρομάδην, t.3, c.1661, a.   Ἐπιδρομή, t.3, c.1661, g

Ἐπίδρομος, ib.c.   Ἐπιδυναστεύω, t.1, c.1059, e

Ἐπιδύνω, t.1, c.1063, e

Ἐπιδυσακούω, Grauiter audio.

Ἐπιδυσφημέω, t.4, c.58, c

Ἐπιδυσχεῖν, Adulari, Palpari. Ita v.l. ex Heſychio, qui exp. ἐπιθωπάζειν. Sed ſuſpecta eſt hæc ſcriptura.

Ἐπιδύω, t.1, c.1063, e

A Ἐπίδω, Inſpexero: ſicut ἐπεῖδον eſt Inſpexi: ab inuſ. them. Ἐπίδω, pro quo dicitur Ἐφορῶ. Et med. ἐπιδώμεθα, Ariſtoph. Nub. Inſpiciamus, Conſpiciamus.

Ἐπιείκεια, t.1, c.1120, g.   Ἐπιείκελος, t.1, c.1122, f

Ἐπιεικεύω, t.1, c.1121, e

Ἐπιεικής, Decens, &c. t.1, c.1120, d. Ἐπιεικής, Qui æquum bonum amat, ib.f.

Ἐπιείκησις, t.1, c.1121, e.   Ἐπιεικίζω, ib.

Ἐπιεικτός, t.1, c.1124, c.   Ἐπιεικῶς, t.1, c.1121, a

Ἐπιειμένος, t.1, c.1380, d

B Ἐπιέλπομαι, Spero, pro ſimplici ἔλπομαι. Hom. Il. α, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν.

Ἐπιέναι, eſt infinit. verbi ἔπειμι, ab εἶμι.

Ἐπιέννυμι, t.1, c.1380, c. Paſſ. ἐπιεννύμεθα, Induti ſumus, in Epigr.

Ἐπιέπομαι, pro ἐφέπομαι, Inſequor, Sequor. Apoll. Arg. l.1, κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη. Pro eodem legitur & ἐπιέσπομαι apud Oppianum.

Ἐπιέσαι, & Ἐπιέσασθαι, vide in Ἐπιέννυμι, t.1, c.1380, c.

Ἐπιζαής, έος, ὁ καὶ ἡ, in v.l. exponitur Deſuper valde flans.

C Sed ex errore habent hoc vocabulum: nimirum ex eo quòd præpoſ. ἐπὶ quæ cum verbo ὦρσε iungenda erat, cum nomine ζαής coniuncta fuit. Hom. Odyſſeæ μ, Ὦρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Vbi ζαῆν ἄνεμον Euſtath. eſſe ait τὸν ἄγαν πνέοντα, id eſt Valde flantem, ſeu vehementer. Apud eundem poetam Iliad. μ, legitur, Ὥστ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Vbi idem ſcholiaſtes, ζαὴς ἄνεμος, inquit, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν δυσαῆ. καὶ εἴη ἂν ὁ τοιοῦτος, ζάλη. ὅ ἐστι μεγάλη ἄελλα. Extat verò & in aliis eiuſdem poetæ locis iſtud vocabulum ζαής. ſed in eo ex Odyſſ. μ, loco, & in aliis ſimilibus (ſiqui ſunt) exemplaria quædam præpoſitionem ἐπὶ illi epitheto adiunctam ſeu cum illo cohærentem habent: quum tamen verbo ὦρσεν adiungi debeat, id eſt, ad illud pertineat: ſitque ὦρσεν ἐπὶ pro ἐπῶρσεν. vt in aliis pleriſque huius poetæ locis: ex quibus eſt hic Odyſſeæ ε, Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Et hic, ibidem, Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν. Vide igitur Ζαής, t.1, c.617, inter deriuata à verbo ἄω.

E Ἐπιζάξ, Siniſtrorſum, In rectũ, Proxima via, Ex obliquo. Ita v.l. ex Heſychio: quem vide.

Ἐπιζάφελος, ου, ὁ, Contumax, Vehemens, in v. lex. Apud Heſychium tamen legitur in neutro genere ἐπιζαφελές, non ἐπιζαφελόν. quod ab illo exponitur, θυμῶδες, itẽ ὀργίλον, & χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπίσκοπον. Hinc eſt ADVERBIUM Ἐπιζαφελῶς, quo vtitur Homerus Iliad. ι, — ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. Vbi aduerbium ἐπιζαφελῶς quidam interpretantur Vehementer, alii Ardenter, deriuantes ἐπιζαφελής (ex quo eſt hoc ἐπιζαφελῶς) à verbo φλέγω.

F Ἐπιζάω, t.1, c.1388, h

Ἐπίζεμα, ατος, τὸ, q.d. Inferuefactio, in vulg. lex. Sed ſi terminationis ratio habeatur, & alia huiuſmodi verbalia in eius ſignificatione ſequamur, de re inferuefacta dici potius exiſtimabimus.

Ἐπιζεύγνυμι, t.1, c.1396, c.   Ἐπιζευγνύω, ib.

Ἐπιζευκτήρ, ib.e.   Ἐπίζευξις, ib.d

Ἐπιζέω, t.1, c.1398, g.   Ἐπίζηλος, t.1, c.1401, g

Ἐπιζηλοτυπέω, ib.c.   Ἐπιζήμιος, t.1, c.1405, d

Ἐπιζημίως, ib.   Ἐπιζητέω, t.1, c.1407, b

G Ἐπιζητήσιμος, ib.c.   Ἐπιζήτησις, ib.

Ἐπίζυγις, Loculamentum machinæ (velut catapultæ, aut baliſtæ) in quod inditur ἐπιτοξίς: quæ ſagittæ crenam, id eſt γλυφίδα, concipit. Vide Ἐπιτοξίς, t.3, c.1589, a

Ἐπιζύγιον, Pars nauis, Heſych.

Ἐπιζυγκεῖν, Oculis diductis conniuere. v.l. Vide apud Heſych. hoc Ἐπιζυγκεῖν, & participium Ἐπιζύγκουσα.

Ἐπιζυγῶσαι, t.1, c.1394, b

Ἐπιζώστρα, Balteus, ζωστήρ. vulg. lex. ex Sophocle. Vide Pollucem lib.7.

H Ἐπιήρα, t.1, c.1225, f.   Ἐπιήρανος, ib.g

Ἐπίηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gratus. Item, Auxiliator, Adiutor. Vide & alias ſignific. apud Heſych.

Ἐπιθαλάμιος, t.1, c.1498, c.   Ἐπιθαλασσίδιος, t.1, c.1490, d

Ἐπιθαλάσσιος,ib. Ἐπιθαλασσίδιος,ib.
Ἐπιθαλάττιος,ib. Ἐπιθαλπής,t.1,c.1496,e
Ἐπιθαμβέω,t.1,c.1553,c. Ἐπιθανάτιος,t.1,c.1568,a
Ἐπιθαμινός,t.1,c.1567,g. Ἐπιθανάτως,t.1,c.1568,a
Ἐπιθανής,t.1,c.1565,e. Ἐπιθαρρέω,t.1,c.1505,f,g
Ἐπιθαρσύνω, Audacem reddo, Audaciam adiicio. vel, Animum addo, Animo.
Ἐπιθαυμάζω,t.1,c.1515,e. Ἐπιθεάζω,t.1,c.1534,a
Ἐπιθειάζω,t.1,c.1535,g. Ἐπιθείασις,t.1,c.1536,b
Ἐπιθειασμός,ib. Ἐπιθεραπεύω,t.1,c.1543,d
Ἐπίθεμα,t.3,c.1499,a. Ἐπίθεσις,ib.d
Ἐπιθεσπίζω, Oraculum reddo, in v.l. vt idem sit quod θεσπίζω. Ibidem exponitur, Autor rei sum, Approbo. Et Ἐπιθεσπισμός, Oraculum, vel potius Oraculi redditio.
Ἐπιθετέον,t.3,c.1499,g. Ἐπιθετικός,ib.
Ἐπίθετος,t.3,c.1500,a. Ἐπιθέτως,ib.f
Ἐπιθέω,t.1,c.1550,d
Ἐπιθεωρέω,ῶ, Prospicio, Aspicio. v.l.
Ἐπιθήγω,t.1,c.1553,g. Ἐπιθήκη,t.3,c.1499,a
Ἐπίθημα,t.3,c.1498,g. Ἐπιθηματῶ,ib.h
Ἐπιθήραρχος, dici videtur de eo qui τῷ θηράρχῳ seu aliis θηράρχοις præest. In v.l. Qui quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, ex Gaza. Item Ἐπιθηραρχία, Duplaris feraria.
Ἐπίθι, imperat. verbi ἔπειμι, ab εἶμι.
Ἐπιθιγγάνω,t.1,c.1560,c. Ἐπιθίγω,ib.
Ἐπιθλάσας, Hesychius exponit συντόμως εἰπών, id est, Qui breuiter loquutus est. Sed mendi suspectum est illud participium.
Ἐπιθλίβω, pro simplici θλίβω, Premo.
Ἐπιθοάζω, Insideo, vel Sedeo, apud Eurip. ἐπιθοάζω μαρτυρούμενος δαίμονας.
Ἐπιθολόω,t.1,c.1572,f. Ἐπιθορέω,t.1,c.1575,c
Ἐπιθόρνυμαι,ib.f. Ἐπιθορνύμεναι,ib.
Ἐπιθόρομαι, Insilio, v.l.
Ἐπιθορυβέω,t.1,c.1582,f
Ἐπιθράνιον, Nauis pars, inquit Hesych.
Ἐπιθραύω, Effringo, in Epigr.
Ἐπιθρέξας, Qui percurrit. Particip. aoristi temp. ab Ἐπιτρέχω, cuius futurum ἐπιθρέξω, per θ. Hesychius ἐπιθρέξαντος exponit non solùm ἐπιδραμόντος, sed etiã ἐπιξύσαντος.
Ἐπιθρέψαι, Aluisse, Educauisse. pro θρέψαι, à τρέφω.
Ἐπιθρηνέομαι, Flebiliter succlamo. v.l.
Ἐπιθρηνέω,t.1,c.1583,f. Ἐπιθρομβόω,t.3,c.1652,h
Ἐπιθρύπτομαι, Orno, Polio. Ita v.l. sed huius significationis exemplum desidero.
Ἐπιθρώσκω,t.1,c.1577,a. Ἐπιθύω,t.1,c.1628,d
Ἐπιθυλλίς, vide in Γήθυον siue Γήτειον.
Ἐπιθυμέω,t.1,c.1610,g. Ἐπιθύμημα,ib.h
Ἐπιθύμησις,ib. Ἐπιθυμητής,t.1,c.1611,a
Ἐπιθυμητικός,ib. Ἐπιθυμητικῶς,ib.b
Ἐπιθυμητός,t.1,c.1610,h. Ἐπιθυμία,ib.d
Ἐπιθυμίαμα,t.1,c.1617,b. Ἐπιθυμιάω,ib.
Ἐπιθυμίς,ib.c. Ἐπιθυμόδειπνος,t.1,c.935,d
Ἐπιθυνω,t.1,c.1628,e
Ἐπιθύω, Super seu post alium sacrifico, &c. t.1,c.1621,g.
Ἐπιθύω, Impetu quodam feror, &c. c.1628,d.
Ἐπιθωρακίδιος,t.1,c.1634,b. Ἐπιθωρακίζω,ib.
Ἐπιθωρήσσομαι, Armor aduersus quempiam, Apoll.
Ἐπιθωρήσσω,t.1,c.1636,e
Ἐπιθωΰσσω, Inclamo, Inclamãdo hortor. Hesych. ἐπιθωΰσσειν exponit ἐπικελεύεσθαι.
Ἐπίϊδμων,t.1,c.1112,c
Ἐπίϊστημι, Sepono, Admoueo, Insisto, Retento. Ita v.l. sed hæc absque exemplis suspecta sunt.
Ἐπίϊστωρ,t.1,c.1113,e. Ἐπικαγχάζω,t.2,c.1,b
Ἐπικαθαίρω, Perpurgo, Abstergo.
Ἐπικαθέζομαι,t.1,c.1082,b
Ἐπικαθεύδω, Indormio: cum datiuo, apud Luc. Redditur etiam Incubo.
Ἐπικάθημαι, Insideo: aut etiam simpliciter Sedeo. vt apud Demosthenem, ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, Qui in mensa sedet, Institor mensæ. Apud Polyb. dicitur φόβος alicui ἐπικάθησθαι, in loco quem Suid. affert.

A Ἐπικαθίζω, Insideo. Plutarchus in Themist. ἐπικαθίζει ταῖς καρχησίοις. Actiua significatione ἐπικαθίσαντο, Imposuerunt: ex Thucydide, ἐπικαθίσαντο φυλακήν, imposuerunt præsidium.
Ἐπικαθίστημι,t.1,c.1774,g. Ἐπικαίριος,t.2,c.13,e
Ἐπίκαιρος,t.2,c.12,a. Ἐπικαίρως,ib.b
Ἐπικαίω,t.2,c.180,e
Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, t.2,c.16,b
Ἐπικαλέομαι, οῦμαι, t.2,c.24,g
Ἐπικαλέω, Voco, &c. t.2,c.24,d. Ἐπικαλέω, Inuoco,
B &c. ib.e. Ἐπικαλῶ, ἐγκαλῶ, &c. ib.f
Ἐπικάλυμμα,t.2,c.44,d. Ἐπικαλυπτήριον,ib.d
Ἐπικαλύπτω,ib.c. Ἐπικαλύπτομαι,ib.d
Ἐπικάλυψις,ib.e. Ἐπικαμπή,t.2,c.54,c
Ἐπικαμπής,ib. Ἐπικάμπιος,ib.d
Ἐπικάμπτω, & Ἐπικάμπτομαι,t.2,c.54,c
Ἐπικαμπύλος,ib.e. Ἐπικανθίδες,t.2,c.57,b
Ἐπίκαρ,t.2,c.70,g. Ἐπικαρπίζομαι,t.2,c.83,b
Ἐπικαρπία,t.2,c.80,f. Ἐπικάρπιον,τό, subst. ib.c
Ἐπικάρπιος,t.2,c.75,g. & 80,c
C Ἐπικάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquus, Transuersus. Fœmininũ Ἐπικαρσία. ITEM Ἐπικάρσιον pro amiculo affertur ex Græcanico quodam colloquio, incerti autoris: ἐπίδος ἐπικάρσιον, adiice amiculum. Sed parua vel poti9 nulla illius libelli esse debet autoritas.
Ἐπικαρυκεύω,t.2,c.75,e. Ἐπικαταβαίνω,t.1,c.649,d
Ἐπικαταβάλλω,t.1,c.689,d. Ἐπικαταγνυμι,t.1,c.94,f
Ἐπικατάγομαι,t.1,c.80,c
Ἐπικαταδαρθάνειν, Indormire.
Ἐπικαταδαρθεῖν,t.1,c.912,a. Ἐπικαταίρω,t.1,c.214,b
D Ἐπικατακλείω, Concludo, Recondo. Xen. Pæd. 4, ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα.
Ἐπικατακοιμάομαι,t.2,c.291,h
Ἐπικαταλαμβάνω, & Ἐπικαταλαμβάνομαι,t.2,c.574,h
Ἐπικαταμένω, Insuper maneo, Diutius maneo, vel immoror. Idem quod διατρίβω. Xen. ὡς δὲ ᾗ ἐπικαταμεῖναι ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρῖψαι περὶ τὰ θύρας.
Ἐπικαταπίπτω, Superincumbo, ex Luc.
Ἐπικατάρατος,t.1,c.511,d
Ἐπικαταράττω, Percutio, Impetuosè impello. v.l.
E Ἐπικαταρρέω, Influo ex superiore loco, seu illabor.
Ἐπικαταρρήγνυμαι, Super aliqua re frangor. Q.d. Superconfringor.
Ἐπικατασείω,t.3,c.758,a
Ἐπικατασκάπτω, Superfodio, Superinfodio.
Ἐπικατασπένδω, Libo desuper.
Ἐπικαταστρέφω, Superinuerto, Inuerto superiaciendo.
Ἐπικατασφάττω,t.3,c.1159,d
Ἐπικατατέμνω, Concido, Lacero. Ita vulg. lex. in quibus subiũgitur hic Demosth. locus, αὖ ὅπλα ἐπιφέρῃ, αὖ ἐπικατατέμνῃ τῶν μέτρων ἐντός.
F Ἐπικαταφορά,t.4,c.109,c. Ἐπικατάφορος,ib.d
Ἐπικαταχωννύω, Adobruo.
Ἐπικαταψεύδομαι, Ementior, Mentior: vel potius, Mentior aduersus aliquem. Vide Καταψεύδομαι.
Ἐπικατερᾶσαι, ex verbo ἐρᾶσαι, præfixis præpositionibus ἐπί & κατά. Nam ἐρᾶσαι est Deplere, Columella: μεταρᾶσαι autẽ & κατερᾶσαι, Decapulare & Elutriare, Plinio, quod & Transuasare dicitur (id est μεταγγίζειν, Dioscoridi) siue Transfundere. Hinc ἐπικατερᾶσαι,
G Decapulatum & elutriatum superponere, & indere compositioni, apud Gal. κατὰ τόπους, l.7, λειοτελεσθὲν αὐτὰ σὺν ὀλίγῳ γλυκεῖ, καὶ ἐπικατεράσαι. Ex v.l.
Ἐπικατήμενος, Ionicè pro ἐπικαθήμενος, Insidens. apud Herodotum.
Ἐπικατιών, Descendens, Desidens. Thuc. ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος εἰς τὴν κοιλίαν.
Ἐπικατοικέω,ῶ, pro κατοικῶ, Inhabito, Incolo. Vtitur Cebes Thebanus.
Ἐπικαττύειν, & Ἐπικαττύεσθαι, Veteramentarii sutoris (vt
H loquitur Suetonius in Vitellio) artem exercere, Coria quæ inueterauerunt & detrita sunt concinnare & consuere. Nam vetera coria καττύματα dicuntur. Hæc ex v.l. vbi præfigitur & alia interpretatio, videlicet Scrutariam facere, ex Apuleio, lib.4, Græcanicæ fabulæ. Sed altera

altera interpretatio est melior.
Ἐπικαυλέφυλλος,t.4,c.249,c. Ἐπίκαυμα,t.2,c.180,f
Ἐπίκαυσις,ib. Ἐπικαυχάομαι,t.1,c.609,e
Ἐπικ[illegible]χησις,ib.
Ἐπικαχλάζω,Supernè strepito:vt strepitat vnda spumam simul emittens.
Ἐπικάω,t.2,c.180,e
Ἐπίκειμαι,Impositus sum,&c.t.2,c.165,g. Ἐπίκειμαι,Iaceo super,&c.c.166,c. Ἐπικεῖσθαι,pro Imminere, &c. ibid.e.
Ἐπικείρω,t.2,c.103,f. Ἐπικεκαμμένος,t.2,c.54,c
Ἐπικελεύω,& Ἐπικελεύομαι,t.2,c.115,e
Ἐπικέλλω,t.2,c.108,f
Ἐπίκενος, Vanus,in v.l.
Ἐπικεράννυμι,t.2,c.139,b. Ἐπικεραστικὸς,ib.
Ἐπικέρας,vel Ἐπίκερας,Hippocrati Fœnum Græcũ:quod aliis nominibus dicitur τῆλις,αἰγοκέρας, αἰγόκερως,καλλίκερως,βουκέρας.
Ἐπικεράω,t.2,c.139,h. Ἐπικερδὴς,t.2,c.144,f
Ἐπικερτομέω,t.2,c.96,b. Ἐπικερτόμημα,ib.c
Ἐπικερτόμησις,ib. Ἐπικεύθω,t.2,c.1602,a
Ἐπικεφάλαιον,t.2,c.154,f. Ἐπικεφάλια,ib.g
Ἐπικέχηνα, Inhio. Capitur enim in significatione præsentis ἐπιχαίνω. Lucian. εὐωχοῦνται πάντες ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ.
Ἐπικέχοδα,t.4,c.406,a. Ἐπικήδειος, t.2,c.186,b.& 187,h
Ἐπικήκαστος,Ridiculus,Infamis.v.l.
Ἐπικήπιος αὔρη, Hortensis aura.
Ἐπικηρύνειν,Inimicari.v.l.ex Hesychio,qui exponit ἐπιδυσμενεύεσθαι.
Ἐπικήθελος,t.2,c.192,a. Ἐπίκηρος, t.2,c.191,f
Ἐπικήρως,ib.h. Ἐπικηρυκεία,t.2,c.198,f
Ἐπικηρυκεύομαι,ib.c. Ἐπικηρύττω, t.2,c.202,e
Ἐπικίδναμαι,t.3,c.814,b. Ἐπικίδνημι,ib.
Ἐπικινδυνεύομαι,t.2,c.212,g. Ἐπικίνδυνος,t.2,c.208,f
Ἐπικινδύνως,ib.g
Ἐπικλάζω,Inflecto,Infringo.v.l.
Ἐπικλαίω,t.2,c.222,d. Ἐπίκλαυτος,ib.
Ἐπικλάω,t.2,c.224,a. Ἐπικλεής,t.2,c.269,h
Ἐπικλείω, Celebro, &c.t.2,c.270,h. ‖ Significat etiam Occludo:vt apud Aristophanem in Pace, καὶ τοὺς προσ-κτοὺς ἐπικλείειν.
Ἐπίκλημα,t.2,c.25,a. Ἐπίκλην,ib.c
Ἐπικληρίτης,t.2,c.244,a. Ἐπίκληρος,ib.f
Ἐπικληροῦμαι,t.2,c.249,f. Ἐπικληρόω,ib.
Ἐπικλήρωσις,ibid.
Ἐπικλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Cognominatus:si non mentiuntur.v.l.
Ἐπικλῆσαι,apud Musæum, Vocare,ab ἐπικαλέω.
Ἐπίκλησις,t.2,c.25,b. Ἐπίκλητος,ib.d.& t.3,c.866,b
Ἐπικλινής,t.2,c.255,c. Ἐπικλίνομαι,ib.b
Ἐπικλίντης,ib.d. Ἐπίκλιντρον,ib.e
Ἐπικλίνω,ib.b
Ἐπίκλισις,Inclinatio,seu Acclinatio.Affertur enim ex Gregorio, κατὰ τὴν σχιδάκων ἐπίκλισιν,pro,Lignorum acclinatione.
Ἐπικλονέω,t.2,c.264,d. Ἐπίκλοπος,t.2,c.238,b
[illegible],t.2,c.266,d. Ἐπίκλυσις,ib.e
Ἐπικλυσ[illegible],t.2,c.269,a
Ἐπικλύ[illegible] ex Apollonio affertur pro Audio.
Ἐπικλώθω,t.2,c.273,c
[illegible]ιγνάμπτω, Inflecto. Hom.Il.α,dicit ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ[illegible] scholiastes exponit πραΰνασα,& paraphrastes ἐπικλάσασα. Possis Latinè interpretari Infringens vel Torquens. vt verò hîc dicit,Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ,ita aliquanto antè, σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις Χωόμενος. Sed hîc manuscr.cod.& emendatiores editiones habent ἐπιγνάμψασα per γ.
Ἐπικνάφων,Hesych.exponit ἕλκων διαφθείρων,Trahẽs,Perimens:quoniam (inquit) olim οἱ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σωροὺς ἔκναπτον: qui σωρὸς dicebatur γνάφος.Itaque Crœsus inimicum suum περιέξαινε ταῖς ἀκάνθαις, atque eo modo perimebat. Sed suspicor eum scripsisse ἐπὶ κνάφων ἕλκων, διαφθείρων, sicut apud Suid.reperio,Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις,διαφθείρεις.
Ἐπικνάω,t.2,c.275,h
Ἐπικνήθω,schol.Nicandri exp.ἐπιτείβω.

A Ἐπικνημίδιοι,t.2,c.286,h. Ἐπικνίζω,t.2,c.279,e
Ἐπίκνισις,ib.f. Ἐπικοιλὶς,t.2,c.288,e
Ἐπικοιμάομαι,t.2,c.291,f
Ἐπικοινῆς,affertur pro Communiter.
Ἐπίκοινος,t.2,c.296,g. Ἐπικοινωνέω,t.2,c.300,d
Ἐπικοιτάζομαι,Cubile habeo vel constituo mihi in.
Ἐπικολλάω,t.2,c.308,a. Ἐπικόλλημα,ib.
Ἐπικολπίδιον βρέφος,Infans qui in sinu gestatur,vel in gremio tenetur:apud Porphyr.
Ἐπικομίζω,t.2,c.325,b
B Ἐπίκομος,ου,ὁ, Ad aliquid missus,Curator.v.l.
Ἐπικομπάζω,t.2,c.371,d. Ἐπικομπέω,t.2,c.370,g
Ἐπικόπανον,t.2,c.354,g. Ἐπικοπή,ib.c
Ἐπίκοπον,ib.f. Ἐπίκοπος,ib.d
Ἐπικόπτης,t.2,c.355,a
Ἐπικόπτω, Incîdo, &c. t.2,c.353,f. Ἐπικόπτω, Cædo,&c. c.354,b.
Ἐπικορίζω,t.2,c.377,e. Ἐπίκορρι,t.2,c.105,b
Ἐπικορρισὸν,ib.c. Ἐπίκορσος,ib.g
Ἐπικορύσσομαι, Armor seu armo me aduersum. Luc.
Ἐπικὸς, οῦ, ὁ, Epicus. vt ἐπικὸς ποιητὴς,Epicus poeta,apud
C Cic.qui & ἐποποιός. Et ἐπικοὶ στίχοι,Epici versus,quibus vti solent epici. Sunt verò Epici versus iidem qui hexametri, teste Diomede, vt Cicero quoque Ennium vocat epicum poetam,qui hexametris seu longis versibus vsus est.Fuit autem hoc genus carminis ψιλὸν,vt Aristot.tradit De arte poet.qualia Empedoclis & Parmenidis ἔπη apud Plut.necnon & τὰ Πυθαγόρου ἔπη.
Ἐπικοσμέω,t.2,c.391,a
Ἐπίκοτα,Hesych.ex Sophoclis Nauplio affert pro ἐπίμομ-
D φα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. vt sint Culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur. Idem tamen ADVERB. Ἐπικότως exponit ἐπιστρεφῶς: quum potius significet Iratè vel Iracũdè.vt apud Æschyl.in Prometh.Ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον.
Ἐπικούρειος,t.1,c.1214,f. Ἐπικουρέω,ib.g
Ἐπικούρησις,t.1,c.1215,a. Ἐπικουρία, t.1,c.1214,f
Ἐπικουρικὸς,ib. Ἐπικούριος,ib.g
Ἐπίκουρος,ib.c. Ἐπίκουρος, propriũ,&c.ib.f
Ἐπικουφίζω,t.2,c.399,a. Ἐπικραδαίνω,t.2,c.401,d
E Ἐπικράζω,t.2,c.229,e. Ἐπικράδιον,Hesychio ἐπικάρσιον.
Ἐπικραιαίνω,t.2,c.414,e. Ἐπικραίνω,ib.c
Ἐπικραινὴς,ib.d. Ἐπικράνιον,t.2,c.71,h
Ἐπικραὶς,ib. Ἐπίκρανον,ib.g
Ἐπίκρανος,t.2,c.414,d. Ἐπίκρασις,t.2,c.139,c
Ἐπικραταιόω,t.2,c.402,h. Ἐπικράτεια,t.2,c.407,d
Ἐπικρατέστερος,ib. Ἐπικρατέω,ib.e
Ἐπικρατέως,ib.d. Ἐπικρατὴς,ib.
Ἐπικράτησις,ib.g. Ἐπικρατητικὸς,ib.h
Ἐπικρατήτωρ,apud astrologos dici fertur ἀστὴρ cuius in themate maximæ vires sunt.
F Ἐπικρατίδες,Sudaria, Lintea sudatoria:vt exponitur apud Hippocr.in παραγγελίαις, dicentem, φευκτέη δὲ καὶ τρῖψις ἐπικρατίδων, διὰ προσκύρησιν ἀκέσιος. Interpretantur enim, Fugienda est frictio per lintea sudaria,propter medendi autoritatem. Hesych. Ἐπικρατίδιον esse ait σημονικὸν κάλυμμα χωρὶς τῆς κεφαλῆς. Vbi illud χωρὶς suspectum est.
Ἐπικρατικὸς,t.2,c.139,e. Ἐπικρατύνω, t.2,c.404,c
Ἐπικρατῶς,t.2,c.407,d. Ἐπικρέμαμαι,t.2,c.420,c
G Ἐπικρεμάννυμι,ib.a. Ἐπικρεμαννύω,ib.
Ἐπικρεμάω,ib. Ἐπικρεμὴς,ib.c
Ἐπικρήνιον,t.2,c.414,e. Ἐπίκρημνος,t.2,c.421,e
Ἐπίκρηνον,ου,τὸ,idem quod ἐπίκρανον.
Ἐπικρῆσαι,t.2,c.141,d
Ἐπικρητηρίδιον, quidam interpr.Operculum τοῦ κρητηριδίου.
Ἐπικρίνω,t.2,c.435,h
Ἐπίκριον,ου,τὸ, Antemna nauis. Homerus Odyss.ε, Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. Apollon.Rhod.Arg. libro 1,ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης Ἱστοδόκης στείλαν-
H τες ἐκόσμεον. Vbi tamen scholiastes ἐπίκρια esse ait τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα.
Ἐπίκρισις,t.2,c.436,a. Ἐκριτὴς,ib.b
Ἐπίκριτος,ib. Ἐπικροτέω,t.2,c.457,e
Ἐπίκροτος,t.2,c.456,e. Ἐπίκρουμα,t.2,c.450,c
Ἐπίκρουσις,ib.d. Ἐπικρύω,ib.c

Ἐπικρυπτικός,t.2,c.466,f. Ἐπικρύπτω,ib.e
Ἐπίκρυφος,ib.g. Ἐπίκρυψις,ib.f
Ἐπικτάομαι,t.2,c.470,a
Ἐπικτήνιον,Locus supra pubem. nam κτεὶς de pube interdū dicitur. Vide Gal.in Lex.vocum Hippocr.
Ἐπικτέρεα,t.2,c.473,d. Ἐπίκτησις,t.2,c.470,a
Ἐπίκτητος,ib.b. Ἐπίκτητος,proprium,ib.c
Ἐπικτίζω, Superædifico,Superstruo. Vel,Insuper ædifico.
Ἐπικτόλωμα,Vertex, in vulg.lex. Hesychius exponit ἐπὶ κορύφωμα.
Ἐπικτέλιον,Ollæ operculum,Hesych.
Ἐπικτυπέω,t.3,c.1697,d. Ἐπικυδεστέρως,t.2,c.484,h
Ἐπικυδής,ib.e. Ἐπικύδης,proprium,ib.h
Ἐπικυέω,t.2,c.487,e. Ἐπικύημα, ib.f
Ἐπικυΐσκω,t.2,c.488,f
Ἐπικυκλῆσαι,Inuoluere,v.l.addita etiam Græca expos.ἐπεισαγαγεῖν.
Ἐπικύκλιος, sub.πλακοῦς,pro quodam placentæ genere, ex Athen.l.14.
Ἐπικυλίδες,sicut & κυλίδες, dicuntur superiores palpebræ.
Ἐπικυλίδιος, ου,ὁ καὶ ἡ, Inter pocula factus vel dictus,Bud. ex Laertio,in Arcesilao,παραιτούμενον ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλιδίους ἐξηγήσεις.Sed vulgatæ editiones quæ meam præcesserunt, habent ἐπικυλικίας: in mea autem est ἐπικυλικείοις,ex vet.codicum autoritate. At ille ἐπικυλιδίους ibi legebat.
Ἐπικυλίκιος,t.2,c.497,c. Ἐπικυλινδέω,t.2,c.495,a
Ἐπικυλινδρόω,t.2,c.496,b. Ἐπικυλίνδω,t.2,c.495,a
Ἐπικύλλωμα,Quod reliquum est post panes formatos. Ita vulg.lex.ex Suida, apud quem legitur, τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων ἐξάπλασιν περιττευόμενον. Additúrque, esse à κόλλιξ, quod ἄρτον significat, id est panem. Verùm hinc deriuando,scribendum esset ἐπικολλίκωμα.
Ἐπικυμαίνω,t.2,c.492,h. Ἐπικυματίζω,t.2,c.491,c
Ἐπικυνεῖν,Osculari.
Ἐπικύπτω,t.2,c.507,f. Ἐπικυρέω,t.2,c.516,b
Ἐπικυρόω,t.2,c.512,h
Ἐπικύρωσις, Confirmatio.
Ἐπίκυρτος,t.2,c.511,e. Ἐπικυρτόω, ib.
Ἐπικύρω,t.2,c.515,e. Ἐπίκυφος, t.2,c.509,d
Ἐπικωθωνίζεσθαι, Perpotare.Exponitur etiam περαιτέρω πίνειν,ex Polluce.
Ἐπικωκύω,Allamentor, Allacrymor, apud Soph. Vtitur & Greg.ἐπικωκύοντες τῷ πάθει.
Ἐπικώλυσις,t.2,c.530,e. Ἐπικωλύω,ib.
Ἐπικωμάζω,t.2,c.533,d. Ἐπίκωμος, t.2,c.532,e
Ἐπικωμῳδέω,t.2,c.535,e. Ἐπικωπητήρ,t.2,c.538,a
Ἐπίκωπος,t.2,c.537,e. Ἐπιλαγχάνω,t.2,c.546,e
Ἐπιλάζυμαι,Prehendo,Comprehendo. Ex Euripide,ἐπιλάζυμαι στόμα,Contineo os.
Ἐπιλαΐς,ἡ,Curuca: Auis quæ viuit vermib⁹.v.l.ex Aristot. De animal.l.8.
Ἐπιλαμβάνεσθαι,t.2,c.567,f. Ἐπιλαμβάνω,ib.b
Ἐπιλάμπομαι,t.2,c.590,c. Ἐπίλαμπος,ib.
Ἐπιλάμπω,ibid.
Ἐπιλανθάνω, & Ἐπιλανθάνομαι,t.2,c.699,c
Ἐπιλαρχία,t.1,c.1129,a. Ἐπιλέγω,t.2,c.610,h.& 620,b
Ἐπιλέγομαι, t.2,c.610,h. & 619,h
Ἐπιλείβω,t.2,c.656,b. Ἐπιλείπω,t.2,c.670,c
Ἐπιλείχω,t.2,c.673,a. Ἐπίλειψις,t.2,c.670,d
Ἐπίλεκτος,t.2,c.611,a. Ἐπιλελεγμένοι,οἱ,ib.
Ἐπιλέλησμαι, pass.signif.Obliuioni traditus sum, In obliuionem veni : ab ἐπιλανθάνω seu ἐπιλήθω.
Ἐπίλεξις,t.2,c.611,a. Ἐπιλευκαίνω,t.2,c.690,c
Ἐπιλευκία,ib.f. Ἐπίλευκος,t.2,c.688,g
Ἐπιλεύσσω,t.2,c.687,c. Ἐπιλήθομαι,t.2,c.694,e
Ἐπίληθον,ib. Ἐπιλήθω,ib.f
Ἐπιληκέω,ὦ,Sono,Canto.v.l.
Ἐπιλήκητος,Excæcatus,Hesychio teste.
Ἐπιλήναιος ἀγὼν, Certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi,quod λήναια dicebatur. Vide schol.Aristophanis.qui λήναιον esse scribit in agris ἱερὸν τοῦ Διονύσου.
Ἐπιλήνιον ᾆσμα, vel μέλος, Cantilena quæ Baccho inter premendum vuas cani solebat. Ex Athen.& Poll.
Ἐπιληπτίζω,t.2,c.570,b. Ἐπιληπτικός,ib.c

A Ἐπιλήπτομαι, ib.
Ἐπίληπτος,Reprehensione dignus,&c.t.2,c.569,h. Ἐπίληπτος,Correptus,&c.c.570,b.
Ἐπιλήπτωρ,ib.d. Ἐπιλήσμη,t.2,c.695,a
Ἐπιλησμονή,ῆς,ἡ,Obliuio. Pro eodem dicitur etiam ἐπιλησμοσύνη,necnon ἐπιλήσμη.
Ἐπιλησμοσύνη,t.2,c.695,a. Ἐπιλησμότατος,ib.
Ἐπιλήσμων,t.2,c.694,g
Ἐπιληψία,Inuasio,&c.t.2,c.568,d. Ἐπιληψία, Retentio, &c.c.569,d.
B Ἐπιλήψιμος,t.2,c.569,e. Ἐπίληψις,t.2,c.568,c
Ἐπιλίγδην,Strictim,Leuiter tantùm perstringendo. Redditur etiam,Leuiter attingendo:item Leuiter,sine adiectione. Lucian. ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Inuenitur & ἐπιμίγδην apud Hesychium.
Ἐπιλίλημι,Permitto:ἐπιτρέπω,Hesych. Sed ἐπιλίλημι mendosum esse videtur.
Ἐπιλιμνάζω, Superstagno,Restagno.
Ἐπιλιπαίνω,Pinguedine illino.
C Ἐπιλιπής,έος,ὁ καὶ ἡ,Deficiens,Qui deest.
Ἐπιλλίζω,t.1,c.1923,c. Ἔπιλλος,t.1,c.1919,e
Ἐπιλλοῦ, t.1,c.1923,a
Ἐπιλοβίς,ίδος,ἡ,Iecinoris fibræ.apud Hesych.
Ἐπιλογή,t.2,c.611,b. Ἐπιλογίζομαι,t.2,c.648
Ἐπιλογισμός,t.2,c.649,a. Ἐπίλογος,t.2,c.620,b
Ἐπιλοίμια ἔπη, Carmina quæ propter pestem seu ad liberationem à peste canebātur. Vide Poll.
Ἐπίλοιπος,t.2,c.670,d. Ἐπιλουτρον,t.2,c.724,h
Ἐπιλύγαιον,Obscurum,Tenebrosum,Nubilosum. ἐπινέφελον,σκοτεινόν,Hesych.Scribitur tamē ἐπηλυγάζω,ab ἠλύγη.
D Ἐπιλύομαι,t.2,c.755,h. Ἐπιλυπέω,t.2,c.741,c
Ἐπιλυσία,t.2,c.756,b. Ἐπίλυσις,ib.a
Ἐπιλυτικός,ib.b. Ἐπιλύω,t.2,c.755,h
Ἐπιμαίνομαι,t.2,c.770,b. Ἐπιμαίομαι,t.2,c.821,a
Ἐπίμαλθα,τά,t.2,c.783,b. Ἐπίμαλθος, ib.
Ἐπιμᾶλλον,Multo magis,Vehementius. Vide Suid.
Ἐπιμανδαλωτόν, Basium quoddam amatorium. vulg.lex. ex Aristophane.
Ἐπιμανής,t.2,c.770,b. Ἐπιμανθάνω,t.2,c.788,c
E Ἐπιμανίκιον,Manipulus sacerdotis,in libello Chrysostomi De re diuina.v.l.
Ἐπίμαργος,ὁ,ὁ,Insanus.μεμηνώς,Suidas.
Ἐπιμαρτυρέω,t.2,c.798,g. Ἐπιμαρτυρία,t.2,c.796,a
Ἐπιμαρτύρομαι,t.2,c.797,a. Ἐπιμάρτυρος,t.2,c.795,a
Ἐπιμαρτυροῦμαι,t.2,c.798,g. Ἐπιμασσίομα,t.2,c.800,b
Ἐπιμαστηθείς,ib. Ἐπιμάσσω,t.2,c.804,g
Ἐπιμαστίδιος,t.2,c.767,f. Ἐπιμάστιος,ib.
Ἐπίμαστος,ib.g.& 768,c
Ἐπιμαχεῖν, dicuntur ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον,vt tradit Ammon.quem vide,p.71.
F Ἐπιμαχία,t.2,c.812,g.& 813,g. Ἐπίμαχος,t.2,c.812,f
Ἐπιμέγα,in vulg.lex.malè pro ἐπὶ μέγα,in isto loco,πλούτου ἐπιμέγα ἥκοντες.Iungitur enim ἥκοντες cum præpositione ἐπὶ:hoc modo,ἥκοντες ἐπὶ μέγα πλούτου,pro ἐπὶ μέγαν πλοῦτον. Manauit autem hic error ex Suida,qui aduerbium esse ait, & μεγάλως exponit:affértque & aliud eius exemplum. Sed mirum est,quum aduerbium esse tradat,scribi tamen ἐπὶ μέγα diuisim,in iis etiam quæ affert exemplis.
G Ἐπιμειδιάω, t.2,c.1608,f
Ἐπιμείλια,quære cum verbo Μειλίσσω. Ibidē & ἐπιμειλίξαι habebis.
Ἐπιμελαίνομαι, Niger reddor, Nigresco. vel In superficie nigredine inficior.
Ἐπιμελάς,Nigricans, vt Gaza apud Aristot.vertit.
Ἐπιμέλεια,t.2,c.863,e
Ἐπιμελέομαι,ib.h. Ἐπιμέλεον,ib.e
Ἐπιμελές,τὸ,subst.ib.c. Ἐπιμέλημα,t.2,c.864,c
Ἐπιμελής,t.2,c.863,e. Ἐπιμελητής,t.2,c.864,d
H Ἐπιμελητικός,ib.e
Ἐπιμέλλω,Cunctor.vnde & bicompositum,ἀπεπιμέλλω.
Ἐπιμέλομαι, t.2,c.864,b
Ἐπιμελῶς,t.2,c.863,e
Ἐπιμέμνημαι, Insuper memini. vulg.lex. Videri autem

potest factum ex ἔπι μέμνημαι. Dicitur alioqui ἐπιμνησθῆναι pro Mentionem facere.
Ἐπίμεμπτος, t.2, c.876, g. Ἐπιμεμφὴς, ibid.
Ἐπιμέμφομαι, ibid. f. Ἐπίμεμψις, ibid. g
Ἐπιμηρίδιος σκίλλη, vide in Σκίλλη.
Ἐπιμερίζω, t.2, c.879, e. Ἐπιμερὴς, t.2, c.854, d
Ἐπιμερίζω, t.2, c.853, e. Ἐπίμερος, t.2, c.854, e
Ἐπίμεσα ῥήματα, Verba deponentia, v.l.
Ἐπίμεστος, (q.d. Superplenus) Redũdans. ἐπίμεστα, ὑπέρπλεα, Pollux.
Ἐπιμεταπέμπομαι, Iterum accerso. v.l.
Ἐπιμετρέω, t.2, c.904, h
Ἐπιμετρεῖς, t.2, c.900, a
Ἐπίμετρον, t.2, c.899, h
Ἐπιμήδεα, Consilia, in vulg. lex. Sed hîc, sicut in aliis plerisque locis, præpositio perperam nomini iungitur, quæ ad verbum pertinet. Nam quum scribit Homerus, ἐπὶ μήδεα κείρει, ad verbum κείρει tendit præpositio ἐπὶ: pro ἐπικείρει μήδεα.
Ἐπιμήδιον, Vindicta Romanis. Caulis est non magnus, hederæ foliis denis, vel duodenis: neque florem neque fructum ferens: radice tenui, nigra, graui odore, gustu fatuo. Refrigerat & humectat. Gorr. Vide Dioscoridem lib.4, cap.19: Galenum Simpl.6: Plinium lib.27, cap.9. nam Epimenidium perperam pro Epimedium apud eum legi existimatur.
Ἐπιμήδομαι, vide in Μῆδος.
Ἐπιμηθεύομαι, & Ἐπιμηθεὺς, & Ἐπιμηθὴς; & Ἐπιμήθεια, vide in Μῆδος.
Ἐπιμήκης, t.2, c.912, d
Ἐπιμήκιστον, Oblongum, Diuturnum: & aduerbialiter Diutissimè, v.l. Sed rectius fortassis ἐπὶ μήκιστον, subaudiendo χρόνον.
Ἐπιμηλὶς, vide in Μῆλον, significante malum arborem.
Ἐπιμηλοβοτὴρ, vide in Μῆλον significante ouem.
Ἐπιμήνιος, t.2, c.917, d
Ἐπίμηνον, ibid. g
Ἐπιμήχανος, t.2, c.927, b
Ἐπιμηχανῶμαι, t.2, c.929, g
Ἐπιμίγνυμι, t.2, c.934, f. Ἐπιμιγνύω, ibid.
Ἐπιμικρὸν, t.3, c.482, c.ob.
Ἐπίμικτος, t.2, c.934, g
Ἐπιμίμνω, Permaneo in aliqua re, Persto, Persisto. Ex Homero Odyss. ξ, – ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω, In quo versor, Cui incumbo.
Ἐπιμὶξ, t.2, c.935, a
Ἐπιμιξία, t.2, c.934, f
Ἐπίμιξις, ibid. g
Ἐπιμίσγομαι, t.2, c.935, a
Ἐπιμίσθιος, t.2, c.945, e
Ἐπιμνάομαι, t.2, c.960, g
Ἐπιμοιράω, & Ἐπιμοιράομαι, t.2, c.849, b
Ἐπιμονὴ, t.2, c.879, g
Ἐπίμονος, t.2, c.880, a
Ἐπιμονόω, ῶ, Desolo, id est Solum reddo, Solitudinem affero. Item Desero, Destituo. vnde Ἐπιμονωθεὶς, Destitutus.
Ἐπιμόνως, t.2, c.880, a
Ἐπίμορος, t.2, c.854, d.
Ἐπίμορτος γῆ, vide in Μόρτη.
Ἐπίμοχθος, t.2, c.979, f
Ἐπιμύζω, Suspiro summissè, Tacitus fremo, Compressis labris gemo, & ita vt gemitus vix exaudiri possit. Hom. Il. δ, – αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. HINC Ἐπίμυξις, Suspirium tale, seu gemitus talis.
Ἐπιμυθέομαι, t.2, c.984, g
Ἐπιμυθεύω, & Ἐπιμυθεύομαι, t.2, c.983, b
Ἐπιμύθιον, ibid.
Ἐπιμύλη, idem quod Ἐπιμυλίς. apud Hes.
Ἐπιμύλιον, τὸ, substant. t.2, c.988, e
Ἐπιμύλιος, ibid. Ἐπιμυλὶς, ibid.
Ἐπίμυξις, vide in Ἐπιμύζω.
Ἐπιμυμῶ, Reprehendo. v.l.
Ἐπίμυσις, & Ἐπιμύω, vide in Μύω.
Ἐπιμύττω, vide in Μύσσω.
Ἐπιμωμάομαι, ῶμαι, & Ἐπιμωμητὸς, vide in Μῶμος.

A Ἐπινάστιος, t.2, c.997, f
Ἐπίνειον, t.2, c.1007, a
Ἐπινέμησις, t.2, c.1021, c
Ἐπινέμω, t.2, c.1021, a Ἐπινέμομαι, ibid. b
Ἐπινενασμένος, Oppletus. ex Aristophane, αἱ τράπεζαι γέμουσιν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν πάντων, καὶ παρεσκευασμέναι.
Ἐπινενησμένος, vide in Ἐπινέω, t.1, c.1055, b
Ἐπινεύω, t.2, c.1042, c. Ἐπινεφελὴς, t.2, c.1051, b
Ἐπινεφέω, t.2, c.1048, h. Ἐπινεφὴς, ibid.
Ἐπινεφρίδιον λίπος, Pinguedo quæ est in renibus: vt ἐπινεφρίδιος
B sit adiectiuum. Quum tamen Hesychius & Suidas ἐπινεφρίδιον esse scribunt τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος; dubitari potest an adiectiuè accipiant.
Ἐπίνεψις, t.2, c.1048, h
Ἐπινέω, t.2, c.1051, f. & 1055, b
Ἐπινήθω, t.2, c.1055, b. Ἐπινήιον, t.2, c.1007, d
Ἐπινήιος, ib. e. Ἐπινηνέω, t.2, c.1056, b
Ἐπινὴς, Infirmus, in v.l. vbi affertur etiam ἐπινὴς τοῖς θηρείοις χώρα, pro Terra feris obnoxia, ex Theophrasto, De historia plantarum, lib.8, cap.6. Sed planè mendo-
C sum ibi hoc vocabulum esse existimo.
Ἐπίνητρον, t.2, c.1055, c
Ἐπινήφω, t.2, c.1057, a. Ἐπινήχομαι, t.2, c.1053, a
Ἐπινήω, t.2, c.1055, e. Ἐπινίκια, τὰ, t.2, c.1060, d
Ἐπινίκιος, ibid. Ἐπινιπτεὶς, ibid. g
Ἐπινίφω, t.2, c.1061, f. Ἐπινοέω, t.2, c.1077, e
Ἐπινόημα, ibid. g Ἐπινοηματικὸς, ibid.
Ἐπινοητικὸς, ibid. Ἐπίνοια, ib. h
Ἐπινομία, t.2, c.1021, c
Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, Strena. Athenæus lib.3, ἤου καὶ σὺ εἶ ὁ καὶ
D τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην στρήναν, κατά τι πάτριον παράδοσιν λεγομένην καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλῶν; Hesych. ἐν τοῖς ναυτικοῖς dici tradit.
Ἐπινομὶς, Dialogus quidam Platonis vocatus existimatur quasi Appendix legum.
Ἐπινομοθετέω, ῶ, Insuper sancio, seu Deinde sancio, Ad leges latas aliquam addo.
Ἐπίνομος, Hæres. Ἐπίνομοι, κληρονόμοι, Hesych.
Ἐπίνοσος, t.2, c.1083, g. Ἐπινόσως, ibid.
Ἐπινοτίζω, t.2, c.1092, a
E Ἐπινυκτὶς, t.2, c.1103, b
Ἐπινυστάζω, t.2, c.1108, g
Ἐπινῶς, Valde. λίαν, Hesych.
Ἐπινωτίδης, t.2, c.1110, a. Ἐπινωτίδιον, ibid. b
Ἐπινώτιος, ibid. a. Ἐπιξαίνω, t.2, c.1113, g
Ἐπίξανθος, t.2, c.1115, d. Ἐπιξενοῦμαι, t.2, c.1124, c
Ἐπίξενος. Hesych. exponit ἐπιχθόνιος. quæ expositio suspecta est.
Ἐπιξέω, t.2, c.1130, g
Ἐπίξηνον, substant. t.2, c.1113, f
F Ἐπίξηνος, substant. ibid.
Ἐπιξηραίνω, t.2, c.1145, b. Ἐπιξηραντικὸς, ibid.
Ἐπιξιφίζω, Protentis ensibus salto. vt interpretantur v.l. In quibus additur, ab Eustathio exponi ἐξορχοῦμαι.
Ἐπιξυνδέω, Arctius alligo.
Ἐπίξυνος, Communis, Promiscuus. vt dicitur ἐπίκοινος.
Ἐπιξύω, t.2, c.1135, a
Ἐπόγδοος, Sesquioctauus, ex Platone in Timæo.
Ἐπιὸν, όντος, τὸ, Quod irruit, Quod inuadit. vt τὸ ἐπιὸν ἀμύνασθαι, vel φυλάσσεσθαι, apud Thucydidem. Interdum
G Quod superuenit seu ingruit, vel Quod venit post, seu paulo pòst venturum est, aut futurum. Q.d. Quod imminet. vt τὸ ἐπιὸν θέρος, Thucyd. Et τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, futurorum causa, ex Demosthene, ἐπιὸν σέλας, Crastina lux, Euripidi. Interdum verò ἐπιὸν Quod in mẽtem venit. à verbo Ἔπειμι, quod est ex compositis τοῦ εἶμι.
Ἐπιόπτομαι, t.2, c.1385, f
Ἐπιορκέω, t.1, c.1244, b
Ἐπιορκητικὸς, οῦ, ὁ, Ad periurium propensus, Qui talis est vt
H facilè peieret.
Ἐπιορκία, t.1, c.1244, b
Ἐπιόρκιον, ibid.
Ἐπίορκος, ibid. a
Ἐπιόρκως, ibid. b
Ἐπιόρομαι, t.2, c.1499, a
Ἐπιόσσομαι, Prospicio, Prouideo, Aspicio. Redditur etiam

Alloquor,& Significo. Vide Hesych.

Ἐπίουρα,t.2,c.1499,c

Ἐπιουράω,ibid.d

Ἐπίουρος,ibid.b

Ἐπι[illegible]ιος,t.1,c.1132,d

Ἐπιόψομαι,Circumspiciam:ab ἐπιόπτομαι,quod vide.

Ἐπίπαγος,t.3,c.266,e.& 268,d

Ἐπιπάγχυ,Omnino,Penitus. Idem quod πάγχυ: nisi dicamus præpositionem ἐπὶ esse epitaticam. vt ἐπιπάγχυ valeat idem quod μάλα πάγχυ.

Ἐπιπαιανίζω, Pæanis cantu prosequor vel celebro, seu decoro.

Ἐπιπαίζω,Deludo.

Ἐπίπαισμα,t.3,c.22,d

Ἐπιπαίω,t.3,c.22,d

Ἐπιπακτὶς,(inquit Dioscorides,lib.4,cap.109) οἱ δὲ ἑλλεβορίνην. θαμνίσκος μικρὸς, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων. πρὸς τὰ θανάσιμα δὲ πίνεται, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἥπατι πάθη. Vnde Plinius,Epipactis ab aliis helleborine vocatur, parua herba, exiguis foliis, iocinoris vitiis vtilissima & contra venena pota. Theophrastus Histor.plant. lib.9,cap.11, de helleboro loquēs, μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν, ὅπως ἀνεμέσῃ, τὸ τῆς ἑλλεβορίνης σπέρμα. τοῦτο δ᾽ ἐστὶ ποάριον.

Ἐπιπακτόω,t.3,c.271,e

Ἐπιπαλαμάομαι, t.3,c.32,a

Ἐπίπαν,t.3,c.50,d

Ἐπίπαξ,Vt semel dicam,In summa,Summatim.

Ἐπίπαππος,t.3,c.35,e.& 1469,b

Ἐπιπαρειέω,t.2,c.1055,f

Ἐπιπαρεινόω,ibid.

Ἐπιπαρασκευάζω,Insuper paro,seu apparo,vel præparo.

Ἐπιπάρειμι,t.1,c.1135,b.& 1140,d

Ἐπιπαρέξειμι,Sensim exeo. Vnde ἐπιπαρεξιών,Paulatim euadens,seu excedens.v.l.ex Gaza.

Ἐπιπάροδος,t.2,c.1176,c

Ἐπιπαρορμάω,ῶ, Exhortor. pro παρορμῶ, vacante præpositione ἐπί.

Ἐπιπάσσω,& Ἐπιπάσσομαι,t.3,c.59,e

Ἐπίπαστος,ib.

Ἐπιπαταγέω,t.3,c.84,g

Ἐπιπάττω,t.3,c.59,e

Ἐπιπάτωρ,t.3,c.100,f

Ἐπιπαφλάζω,t.4,c.163,c

Ἐπίπεδος,t.3,c.114,h

Ἐπιπειθὴς,t.3,c.136,g

Ἐπιπείθω,& Ἐπιπείθομαι,t.3,c.136,e

Ἐπιπειράω,& Ἐπιπειράομαι,t.3,c.157,f

Ἐπιπελασίαι,Liba. Vide Hesychium.

Ἐπιπεμπτάμοιρος,t.2,c.848,f

Ἐπίπεμπτος,t.3,c.217,e

Ἐπιπέμπω,t.3,c.205,a

Ἐπίπεμψις,ibid.b

Ἐπίπερκνος,vide in Περκνός.

Ἐπιπέτομαι,t.1,c.1724,d

Ἐπιπέτομαι,ibid.

Ἐπίπετρον, ea herba est quæ dicitur ἄκινος, autore Plinio. Hanc Hippocrates lib. περὶ ἑλκῶν aduersus tumores & inflammationes commendauit. Refrigerat enim, & modicè adstringit. Sunt tamen qui eo nomine ἀείζωον intelligant: quòd πετροφυὲς à quibusdam dici Dioscorides scripserit. Gorr. Planta est ex earum genere quæ etiam solo auulsæ, suspensæque tantùm solio, diu durant. Vide Aristot. De part.anim.lib 4.

Ἐπιπήγνυμι,& Ἐπιπήγνυμαι, t.3,c.268,c.

Ἐπιπηδάω,t.3,c.275,b

Ἐπιπήσσω,& Ἐπιπήσσομαι,t.3,c.268,c

Ἐπίπηχυς,t.3,c.285,b

Ἐπίπικρος, Ad amaritudinem vergens, Aliquid amaroris habens. Vel Amaricans, vt Gaza vertit apud Theophrastum.

Ἐπιπίνω,t.3,c.306,b

Ἐπιπίπτω,t.3,c.317,f

Ἐπιπίσσω, Inspergo. Ab Hes. enim exponitur ἐπιπάσσω.

Ἐπιπίστωσις,εως,ἡ,Confirmatio insuper accedēs, Cōfirmatio quæ ad aliam accedit. In v.l. dicitur esse quasi geminatum causæ firmamentum, vel altera confirmatio: &

A esse pars orationis apud rhetores.

Ἐπίπλα,τὰ,t.3,c.372,c

Ἐπίπλασμα,t.3,c.350,f. Ἐπιπλάσσω,ibid.e

Ἐπίπλαστος,ibid.f. Ἐπιπλάττω,ibid.e

Ἐπιπλατύνω,Dilato,Expando. ex Aristot. De mundo.

Ἐπίπλεα,τὰ,t.3,c.372,c. Ἐπιπλεῖον,t.3,c.484,e

Ἐπιπλεῖστον,t.3,c.486,d. Ἐπιπλείων,t.3,c.484,f

Ἐπιπλέκω,t.3,c.362,f. Ἐπιπλέον,t.3,c.484,e

Ἐπίπλεος,t.3,c.366,a. Ἐπίπλευρος,t.3,c.367,c

Ἐπίπλευσις,Ingressus nauis. ἐπίπλευσιν ἔχουσι, ingressum tenent. v.l.ex Thucydide.

B Ἐπιπλέω,t.3,c.372,a. Ἐπίπλεως,t.3,c.366,a

Ἐπιπλήγδην,Strictim. Ἐφίπληξις,t.3,c.395,a

Ἐπιπληρόω,t.3,c.385,g.β

Ἐπιπλήσσω,& Ἐπιπλήττω,t.3,c.394,h

Ἐπίπλοα,τὰ,t.3,c.372,c

Ἐπιπλοκὰς,Connexio,Amplexus.

Ἐπιπλοκὴ,t.3,c.362,g

Ἐπιπλοκήλη, Hernia, quum omentum descendit in scrotum. Vide Celsum.

C Ἐπιπλόμενον ἔτος apud Homerum,& cæteros poetas, Vertens annus, Voluens annus.(vt Virgilius dicit Voluentibus annis) Nam idem esse ἐπιπλόμενον ἔτος quod περιπλόμενον, scribit Eustathius. Homerus Odyss. ξ, — ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε. Hesiodus, ἐπιπλομένου δ᾽ ἐνιαυτοῦ. pro quo alioqui & ipse περιπλομένου dicit. At in vulg.l. ἐπιπλόμενος redditur Accedens, Profectus, Aduolutus. Itē, Subsequens, Superueniens, Insequens. In illo tamen Hesiodi loco, ἐπιπλομένου ἐνιαυτοῦ, redditur, Anno voluente & decurrente.

D Ἐπίπλον,τὸ,substant,t.3,c.372,e

Ἐπίπλοον,τὸ,substant.ibid.f

Ἐπίπλοος,ibid.a

Ἐπίπλων,τὸ,substant.ibid.f

Ἐπίπλους,ib.a. Ἐπιπλῶμι,t.3,c.375,c

Ἐπιπλὼς,ib.a. Ἐπιπλώω,ib.

Ἐπιπνείω,t.3,c.415,c. Ἐπιπνέω,ib.

Ἐπίπνοια,ibid.e

Ἐπίπνοος,ibid.d. Ἐπίπνους,ibid.

Ἐπιπόδα,Cessim,Retrorsum.in v.l.Sed malim ἐπὶ πόδα.

E Ἐπιπόδων, Pedibus innitendo, Stando. v.l. ex Aristotele, Sed malim disiunctim, ἐπὶ ποδῶν.

Ἐπιποθέω,t.3,c.423,e. Ἐπιπόθησις,ib.f

Ἐπιπόθητος,ibid. Ἐπιποθία,ibid.

Ἐπιποιεῖν,Attingere,v.l.ex Philostrati epist.

Ἐπιποίητος,ου,ὁ & ἡ,Fictus,Commētitius. Synes. καὶ εἰδὲ θρουῦ ἐκείνων, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ἐπιποίητον.

Ἐπίποκος,t.3,c.148,f

Ἐπιπολάζον,t.1,c.1216,e.& 1798,e.ob.

Ἐπιπολάζω,t.1,c.1216,b

Ἐπιπολαὶ,t.1,c.1215,c. Ἐπιπολαιόρριζος,t.1,c.1216,a

F Ἐπιπόλαιος,t.1,c.1215,d. Ἐπιπολαίως,ib.h

Ἐπιπολᾶς,In superficie. pro ἐπιπολῆς.

Ἐπιπόλασις,t.1,c.1217,c. Ἐπιπολασμὸς,ibid.

Ἐπιπολαστικὸς,ibid.

Ἐπιπολαστικῶς, q. d. Redundanter, Nimium & supra modum. Sic v.l. ex Polybio apud Suidam, ἐπιπολα[illegible] κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ.

Ἐπιπολεμέω,t.3,c.462,g. Ἐπιπολεμόω,ibid.

Ἐπιπολνίδες,Fibulæ muliebres. αἱ πρόναι αἷς αἱ γυναῖ[illegible]

G ρονῶνται,Hesych.

Ἐπιπολῆς,t.1,c.1215,a. Ἐπιπολιαῖος,ibid.d

Ἐπιπολιόομαι, Canesco,vel Supernè canesco.

Ἐπιπολὺ,t.3,c.482,c. Ἐπιπομπεύω,t.3,c.201,d

Ἐπιπονέω,t.3,c.223,g. Ἐπίπονος,t.3,c.219,d

Ἐπιποντία, q.d.Supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesychio.

Ἐπιπόνως,t.3,c.219,f. Ἐπιπορεύομαι,t.3,c.182,f

Ἐπιπόρπαμα,t.3,c.163,b. Ἐπιπόρπημα,ibid.a

Ἐπιπορπὶς,ibid.c. Ἐπιπόρπωμα,ibid.a

H Ἐπιπορφυρίζω,t.3,c.491,g. Ἐπιπόρφυρος,t.3,c.489,f

Ἐπίποσον,Aliquātulum.v.l.Sed scripserim potius ἐπὶ ποσόν.

Ἐπιποτόω,ῶ,Potum do.v.l.absque vllo testimonio.

Ἐπιπέτομαι,t.1,c.1724,h

Ἐπιπράττομαι,Insuper facio,Addo,in vulg. lex.

Ἐπιπρέπεια,t.3,c.541,e

Ἐπιπρεπής, ibidem.
Ἐπιπρέπω, ibid.d
Ἐπιπρεσβεύω, & Ἐπιπρεσβεύομαι, t.3, c.544, d
Ἐπιπρηνής, Cernuus, In faciem inclinatus. vt qui in terram spectant. Vide Hesychium in Ἐπιπρηνής & Ἐπιπρηνές.
Ἐπιπρίω, t.3, c.554, e
Ἐπιπρό, t.3, c.556, g
Ἐπιπροβάλλω, t.1, c.699, h
Ἐπιπροϊάλλω, t.1, c.1678, f
Ἐπιπροΐημι, t.1, c.1671, f
Ἐπίπροικος, ου, ὁ & ἡ, Dotata, Quæ cum dote locata fuit [...] locatur: (vt contrà ἄπροικος, Indotata) ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα, Hesych. Vide & Pollucem, item Eustathium.
Ἐπίπροιξ, Quod doti accedit, Quod adiicitur doti. Ἐπίπροικα, τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον, Hesych.
Ἐπίπροσθεν, t.3, c.559, a
Ἐπιπρόσθεσις, q.d. Superadditio. At in v.lex. confunditur cum ἐπιπροσθήσεως. Siquidem illud per hoc exponitur.
Ἐπιπροσθέω, t.3, c.559, b
Ἐπιπρόσθησις, ibid.f
Ἐπιπρόσω, Procul. Quam significationem habet etiam simplex πρόσω.
Ἐπιπροτέρωσε, t.3, c.562, f
Ἐπιπταίρω, t.3, c.583, f
Ἐπίπταισμα, t.3, c.582, f
Ἐπιπταίω, ibidem.
Ἐπίπταμαι, Aduolo, Superuolo, in v.l. pro ἐφίπταμαι, quod tomo 1 habes. Illinc autem esse volunt ἐπέπτατο, Od. ο, — ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Et ἐπιπτάμενοι apud Platonem De rep. lib.2, ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι. pro ἐφιπτάμενοι, si sit in præsenti.
Ἐπιπταματίς, quæ & ἐπίκληρος, in v.l.
Ἐπιπτάρνυμαι, t.3, c.583, h
Ἐπιπτάω, ῶ, in v.l. Aduolo, Superuolo. Et infinit. passiuæ vocis ἐπιπτήσεσθαι, ex Luciano, φὴς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν.
Ἐπιπτέσθαι, t.1, c.1713, h
Ἐπίπτυγμα, t.3, c.595, c
Ἐπίπτυξις, ibid.d
Ἐπιπτύσσω, & Ἐπιπτύσσομαι, ibid.c
Ἐπίπτυσις, t.3, c.603, b
Ἐπιπτυχή, t.3, c.595, e. ib. c. & 1332, d. ob.
Ἐπιπτύω, t.3, c.603, b
Ἐπίπυρρος, t.3, c.632, b
Ἐπιπωλέομαι, t.3, c.468, a. Ἐπιπώλησις, ibid.b
Ἐπιπωματίζω, t.3, c.646, e
Ἐπιπωρόω, t.3, c.649, c. Ἐπιπώρωσις, ib.e
Ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga seu virgæ ictu instigare equum ad cursum. Pollux lib.1, τὸ δὲ ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί.
Ἐπίρεγμα, Cupiditas, Desideriũ. ἐπιθυμία, Hesych. Sed videndum annon potius legi debeat ἐπόρεγμα.
Ἐπιρέκω, Accelero. ἐπισπεύδω, Hesych.
Ἐπιρητορεύω, t.1, c.1154, c. Scribitur etiam ἐπιρρητορεύω.
Ἐπίρικνος, Aliquantum incuruus, seu rugosus. Vel, Super[...] aut superiori parte rugosus, aut incuruus.
Ἐπιρραίνω, t.3, c.692, e
Ἐπίρρακτος, t.1, c.518, d
Ἐπίρραμμα, t.3, c.669, f
Ἐπιρραπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. Item ἐπιρραπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. Ita v.l. At Suidas locum quendam affert in quo ἐπιρραπίζων pro κωλύων positum esse censet. HINC ἐπιρραπισμός, quod in iisdẽ affertur pro murmure, ex Polybio, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ἐπιρραπισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricæ hæ significationes. Vide Ῥαπίς.
Ἐπιρράπτω, t.3, c.669, d
Ἐπιρράσσω, t.1, c.518, d
Ἐπιρραψῳδέω, t.1, c.121, g
Ἐπιρρέζω, t.3, c.673, b. Ἐπιρρέζομαι, ib.c
Ἐπιρρέπεια, t.3, c.678, h
Ἐπιρρεῖσθαι, t.3, c.688, d
Ἐπιρρεπής, t.3, c.678, g
Ἐπιρρέπω, ibidem.
Ἐπιρρέω, t.3, c.688, c

A Ἐπιρρήγνυμι, Violenter inuado, Insilio, v.l. Sed non sine mendi suspicione.
Ἐπιρρήδην, t.1, c.1155, d
Ἐπίρρημα, ibid.c
Ἐπιρρηματικός, Aduerbialis, Aduerbii formam habens. Et aliquod vocabulum poni ἐπιρρηματικῶς dicũt, id est aduerbialiter.
Ἐπίρρησις, t.1, c.1155, c
Ἐπιρρηττόμενα, Prominentes duritiæ, σκιρρώματα. v.l. ex Ruellio.
B Ἐπιρρητορεύω, vide in Ἐπιρητορεύω, t.1, c.1154, c. Affertur ex Athenæo pro Oratoriè dico & eloquenter.
Ἐπίρρητος, t.1, c.1155, c
Ἐπιρρίζιον, t.3, c.709, e
Ἐπίρρινος, Naso iusto præditus. v.l. ex Luciano.
Ἐπιρριπτέω, t.3, c.714, b. Ἐπιρρίπτω, ibid.
Ἐπιρροή, t.3, c.688, f
Ἐπιρροθέω, t.3, c.694, e
Ἐπιρρόθητος, ibid.f
Ἐπίρροθος, ibid.h
C Ἐπίρροια, t.3, c.688, f
Ἐπιρροιζῶ, t.3, c.722, d
Ἐπιρροίζω, ibid.
Ἐπιρροφάω, t.3, c.723, d
Ἐπιρροφέω, ibidem.
Ἐπιρρυγχίς, Rostri curuitas, in auibus rapacibus: quibus adunci vngues. vnde & γαμψώνυχες appellantur.
Ἐπιρρυείς, έντος, ὁ, Affluens.
Ἐπιρρύζειν, Instigare & incitare canes. ex Aristophane in Vespis. Sed scribitur etiam Ἐπιρροίζειν, quod vide t.3,
D c.722, d
Ἐπιρρυθμίζω, t.3, c.726, h
Ἐπίρρυσις, t.3, c.688, g
Ἐπίρρυτος, ibid.
Ἐπιρρύω, Instillo, v.l.
Ἐπιρρώννυμι, t.3, c.734, a
Ἐπιρρωννύω, ibid.
Ἐπιρρώομαι, ib.g
Ἐπιρρωστής, ibid.c
Ἐπίρρωσις, εως, ἡ, Corroboratio, Roboris confirmatio, seu
E virium.
Ἐπίσαγμα, t.3, c.746, f. Vide & ἐπίσαγμα.
Ἐπισάζω, Complano, Adæquo, Inculco. Aristoteles in Problem. ἐὰν ἐπισάξῃ τὴν γῆν, καὶ καταπατήσῃ, ὥστε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ. Ita v.l. sed illud ἐπισάξῃ refertur potius ad ἐπισάττω: quod vide.
Ἐπισαλεύω, t.3, c.740, d
Ἐπίσαλος, t.3, c.738, e. & 740, d
Ἐπίσαξις, t.3, c.746, h
Ἐπίσαπρος, t.3, c.777, c
F Ἐπίσας, Æqualiter, Æquabiliter. v.l. pro ἐπίσης.
Ἐπισάττω, t.3, c.746, e.
Ἐπισάττομαι, ibid.f
Ἐπισαχθής, Debitor. χρεωφειλέτης, Hesych. Sed apud eum est, ἐπισαχθής: licet alphabetica series illam scripturam poscat.
Ἐπίσειον, ου, τό, (vel Ἐπίσιον, vt apud Etymologum) Pubes. ἥβη, ἐφήβαιον. Pollux, αὕτη δὲ ἡ περίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπίσειον. nam ἐφήβαιον medicorum duntaxat esse ait. Suprà per diphthongum ἐπίσειον.
G Ἐπισείρω, Attraho, Traho. Fortasse pro ἐπισύρω. Nisi sit à σειρά.
Ἐπίσειστος, t.3, c.757, c
Ἐπισείω, ibid.a
Ἐπισείων, ibid.c
Ἐπισέληνα, Placentæ lunatæ, id est, in lunæ formam factæ.
Ἐπισεσυρωμένος, Lasciuus. Sed inuenitur & aliter scriptum hoc participium.
Ἐπισεύω, & Ἐπισεύομαι, t.3, c.759, c
H Ἐπισεσαγμένος, t.3, c.746, f
Ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, t.3, c.1142, g
Ἐπίσιγμα, Iritatio & immissio canum. Ita vulg. lex. sed ἐπίσιγμα tolerabilius esset ab ἐπισίζω, pro instigatione canum. Inde & ἐπίσισον, paulo pòst. Dicitur autem pro hoc ἐπισίζω, & ἐπιρρύζω, vel potius ἐπιρροίζω.

Ἐπισημαίνω,t.3,c.771,g. Ἐπισημαίνομαι,t.3,c.773,a
Ἐπισημασία,ibid.f. Ἐπισημειόω,t.3,c.770,a
Ἐπισημείωσις,ib. Ἐπίσημον,τὸ,subst. t.3,c.765,g
Ἐπίσημος,ib.f. Ἐπισήμως,ib.g
Ἐπίσιον,t.1,c.1728,f
Ἐπίσθιον, Focale, v.l. Hesychius exponit σκέπασμα περὶ τὸν τράχηλον.
Ἐπισίζω,t.2,c.x1,b.&t.3,c.797,d
Ἐπισινής,t.3,c.786,e. Ἐπισίνιος,ib.
Ἐπίσιον, vide in Ἐπίσειον. Habent autem illam scripturam cum alii,tum Suidas & Etymolog.
Ἐπίσιστον,ου,τὸ, Canum in venatione incitamentum. v.l. Ab ἐπισίζω, vnde & ἐπίσιγμα: de quo paulo antè dictum fuit.
Ἐπισιτία,τὰ,t.3,c.796,d. Ἐπισιτιάζω,ib.
Ἐπισιτίζομαι,ib.f & 797,d
Ἐπισίτιος,t.3,c.796,e. Ἐπισίτισις,t.3,c.797,e
Ἐπισιτισμὸς,ib.d. Ἐπίσιτος,t.3,c.792,g
Ἐπισιτέω,t.2,c.x1,c.
Ἐπισίφλιον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μωμητὸν, Hesych. Vide Σιφλός.
Ἐπισκάζω,t.3,c.799,e
Ἐπισκαλμὶς, Tabella sub scalmo.v.l.ex Polluce.
Ἐπισκάπτω,t.3,c.808,e. Ἐπισκεδάζω,t.3,c.813,b
Ἐπισκέλισις, vocabulum ex σκέλος factum, significante crus. Pollux à Xenophonte dici tradit de equo qui pedes mouere incipit.
Ἐπισκεπτής,t.3,c.833,a
Ἐπισκεπτέον, Inuisere oportet, vel inspicere, &c. sequendo significationes quæ verbo ἐπισκέπτομαι dantur.
Ἐπισκέπτομαι,t.3,c.825,g. Ἐπισκέπω,t.3,c.833,a
Ἐπισκευάζω,t.3,c.842,c. Ἐπισκευαστής,ib.e
Ἐπισκευαστὸς,ib.f. Ἐπισκευή,ib.
Ἐπίσκεψις,t.3,c.826,b. Ἐπισκήνιον,t.3,c.854,a
Ἐπίσκηνος,adiect.t.3,c.853,e
Ἐπίσκηνος,subst.c.854,b
Ἐπισκηνόω,t.3,c.856,d
Ἐπισκήπτω, Innitor,&c.t.3,c.860,d. Ἐπισκήπτω, Irruo,&c. ib.f. Ἐπισκήπτω, Mando,&c.c.861,e
Ἐπισκήπτομαι,t.3,c.860,d
Ἐπισκηρίπτω,t.3,c.865,d. Ἐπίσκηψις,t.3,c.862,d
Ἐπίσκια,τὰ, Vmbrosa loca, in quibus æstate latitant feræ: vt subaudiatur χωρία.
Ἐπισκιάζω,t.3,c.871,c. Ἐπισκιασμὸς,ib.d
Ἐπισκιάω,t.3,c.870,g. Ἐπίσκιος,t.3,c.868,b
Ἐπισκιρτάω,t.3,c.874,f
Ἐπίσκληρος, Durus, v.l. Fortasse Aliquātum durus, Subdurus, Duriusculus. vt ἐπὶ minuat, sicut in ἐπίλευκος & ἐπιμέλας, aliisque nonnullis.
Ἐπίσκοος,t.3,c.827,b. Ἐπίσκοπα,aduerb.t.3,c.831,e
Ἐπισκοπεῖον,t.3,c.827,d. Ἐπισκοπεύω,ib.c
Ἐπισκοπέω,t.3,c 829,g. Ἐπισκοπὴ,t.3,c.826,c
Ἐπισκοπία,t.3,c.832,a
Ἐπίσκοπος,t.3,c.826,d.& 831,e
Ἐπισκόπως,t.3,c.831,g. Ἐπισκοτέω,t.3,c.881,b
Ἐπισκότησις,ibid.
Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor, in potando videlicet, Scythicas potationes imitor. Redditur etiam, Meracum bibo, Scythico more. quoniā ἐπισκυθίσαι, siue σκυθιστὶ πιεῖν, quidam volunt esse ἀκρατοποτεῖν, ζωρότερον πιεῖν. Sic etiam σκυθικὴ πόσις de intemperantia in potando, seu de potatione meri: quòd Scythæ & multibibi & merobibi essent. Herodotus in Eratone, pag.228, meæ edit. Cleomenem à Scythis ἀκρατοποσίην didicisse tradit. Vnde factum esse vt Lacones quum vellent ζωρότερον πίνειν, dicerent ἐπισκύθισον. In v.l. Ἐπισκυπίζεσθαι etiam legitur cum π, pro Intemperantiùs bibere. sed perperam.
Ἐπίσκυρος,t.3,c.1161,g
Ἐπισκυπίζεσθαι, in v.l. malè pro ἐπισκυθίζεσθαι: vide Ἐπισκυθίζω, quod proximè præcedit.
Ἐπισκώπτω,t.3,c.888,f
Ἐπισμαραγέω,ῶ, Insono, Instrepo, Infremo.
Ἐπισμήχω,t.3,c.890,a
Ἐπισμυγερὸς,t.3,c.891,d. Ἐπισμυγερῶς,ibid.
Ἐπισοβεῖν, Incedere.v.l. Vide Σοβεῖν.
Ἐπισος, Æqualis: pro ἴσος. Ἐπισπάζομαι,t.3,c.924,e

A Ἐπισπαίρω, Subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
Ἐπίσπασις,t.3,c.920,f
Ἐπισπαστὴρ,t.3,c.920,f.&t.2,c.233,e.ob.
Ἐπισπαστικὸς,t.3,c.920,h. Ἐπισπαστὸς,t.3,c.921,a
Ἐπίσπαστρον,ib.b. Ἐπισπάω,t.3,c.919,h
Ἐπισπεῖν, cum accus. θάνατον vel πότμον: alicubi cum vtroque: Mortem attingere, vel Sponte mortem sequi non reluctando ei. Secundum quam expositionem non incommodè redditur Oppetere mortem. Sic ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, Il.φ, Vide in Ἐπίσπον,t.1,c.1221,b
B Ἐπισπείρω,t.3,c.935,f. Ἐπίσπεισις,t.3,c.941,g
Ἐπισπένδω,ib.f. Ἐπισπερχὴς,t.3,c.943,d
Ἐπισπέρχω,ib.c. Ἐπισπερχῶς,ib.e
Ἐπισπεύδω,t.3,c.945,a. Ἐπισπλαγχνίζομαι,t.3,c.957,c
Ἐπισπόμενοι,t.1,c.1221,b. Ἐπισπονδὴ,t.3,c.941,g
Ἐπισπορὰ,t.3,c.936,b. Ἐπισπορεία,ib.d
Ἐπίσπορος,ib.g. Ἐπισπουδάζω,t.3,c.952,a
Ἐπισπουδαστὴς,ib. Ἐπισπῶν,t.1,c.1221,b
Ἐπισσεύομαι, Accurro, Ruo. Hom.Il.β, -- ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
C Ἐπίσσυτος,t.3,c.760,f. Ἐπισσώτερον,t.3,c.1226,e
Ἐπισταγμὸς,t.3,c.965,e. Ἐπισταδὸν,t.1,c.1767,a
Ἐπιστάζω,t.3,c.965,d.
Ἐπισταθέντες pro Assistentes: ex Euripide, ἐπισταθέντες ὄχθοις, Insistentes collibus.
Ἐπισταθμεία,t.1,c.1740,g
Ἐπισταθμεύω,ibid.e. Ἐπισταθμεύομαι,ib.f.
Ἐπισταθμία,ibid.d
Ἐπίσταθμα, Mansiones, Statiua.v.l.ex Polluce.
Ἐπίσταθμος,t.1,c.1740,c.& 1741,d
D Ἐπισταλάζω,t.3,c.966,d. Ἐπισταλάω,ib.
Ἐπίσταλμα,t.3,c.1004,b. Ἐπισταλτικὸς,ib.
Ἐπίσταμαι,t.1,c.1112,g.& 1113,a
Ἐπιστάμενος,t.1,c.1112,g. Ἐπισταμένως,t.1,c.1113,a
Ἐπιστὰς, participium ab ἐφίστημι. ponitur autē pro Adstans, vel Superueniens. Vide Ἐπιστῆναι in Ἐφίστημι.
Ἐπιστασία,t.1,c.1765,d. Ἐπιστάσιος,ibid.f
Ἐπίστασις, Animaduersio,&c.t.1,c.1764,g. Ἐπίστασις, Substitutio,&c.c.1765,b. Ἐπίστασις, Cura,&c.ibid. Ἐπίστασις, Cohibitio,&c.ibid. Ἐπίστασις, ἔνστασις,&c.ibid.c.
E Ἐπίστασις, γνῶσις,&c.ibid.d
Ἐπιστατεία,t.1,c.1767,a
Ἐπιστατέον, Præesse oportet. ἐπιστατέον τοῖς μυθοποιοῖς, Plato De repub. lib.2, Certi homines præficiendi sunt fabulatoribus. Ita v.l. tanquam præcedente accusatiuo.
Ἐπιστατεύω,t.1,c.1767,a. Ἐπιστατέω,t.1,c.1766,g
Ἐπιστατὴρ,t.1,c.1767,a
Ἐπιστάτης,t.1,c.1765,h.& 1766,d.& t.1,c.1736,c.ob.
Ἐπιστατικὸς,t.1,c.1766,f. Ἐπιστάτις,ib.
Ἐπιστείβω,t.3,c.977,f. Ἐπιστείχω,t.3,c.981,g
F Ἐπιστέλλω, mitto,&c.t.3,c.1003,b. Ἐπιστέλλω, mando, &c.ibid.g
Ἐπιστεναχίζω,t.3,c.1013,g. Ἐπιστενάχω,ib.e
Ἐπιστένω,t.3,c.1012,g
Ἐπιστενόω,ώσω, in v.l. perperam redditur Gemo, Spiro. Significaret enim potius Coarcto, Angustum reddo.
Ἐπιστεφὴς,t.3,c.1024,c. Ἐπιστέφω,ib.a
Ἐπίστη, pro ἐπίστασαι, Scis. vt δύνῃ dicitur pro δύνασαι, & κάθῃ pro κάθησαι: necnon μέμνῃ pro μέμνησαι. At Suidas scribit, ἐπίστη, ἀόριστος β, αἰτὶ τοῦ ἐπίστασο, ἢ ἐπιτίθει. Idem habet
G Ἐπιστηθι, quod exp. ἐπινεχθῆτι, ἐπιτέθητι.
Ἐπιστήγματα, Adhortationes, ἐπικελεύματα. v.l. ex Sophocle. Sed mendosum illud ἐπιστήγματα esse existimo.
Ἐπίστημα,t.1,c.1767,b. Ἐπιστήμη,t.1,c.1113,b
Ἐπιστημονέστατα,ibid. Ἐπιστημονέστατος,ibid.
Ἐπιστημονικὸς,ibid. Ἐπιστημονικῶς,ibid.c
Ἐπιστημόνως,ibid.b. Ἐπίστημος,t.1,c.1767,c
Ἐπιστημοσύνη,t.1,c.1113,b. Ἐπιστήμων,ibid.a
Ἐπιστηρίζω,& Ἐπιστηρίζομαι,t.1,c.1811,e
Ἐπιστητέον, Sciendum est. ex Aphthonii enarratore.
H Ἐπιστητὸς, Cadens sub ἐπιστήμην, id est scientiam: vt δοξαστὸν est Opinabile, Quod in opinione positum est. Apud Aristot. τὸ ἐπιστητὸν redditur etiam Quod scitur: distinguiturque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ. in Anal. post.
Ἐπιστίζω,t.3,c.1025 d. Ἐπιστίλβω,t.3,c.1037,e
Ἐπίστιον,ου,τὸ, Domicilium, Locus in quo alicuius familia

habitat. Ionicè pro ἐφέστιον. Ab Hesychio exponitur οἴκημα, κατάλυμα. Ab aliis peculiarius etiam στρατιωτικὸν κατάλυμα, & σκηνή. Vnde redditur & Tentorium. Exponitur præterea νεώσοικον. Hom. Odyss. ζ, Λεπτὴ δ' εἴσθμη νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. Vbi à breuium scholiorum autore ἐπίστιον dicitur esse ἐποίκιον, & σκηνή, & νεώσοικον, vel σκάφος, παρὰ τὸ ἱστίον. Et addit, sensum esse, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεῶν νενεωλκημένων στενὴ ἐστιν ἡ εἴσοδος. At Eustath. ait ἐπίστιον hîc esse τὸ ὡς ἄν τις εἴποι ἐποίκιον, alioqui & νεώσοικον significare tradit. Grauiter autem errat ille breuium scholiorum autor in eo quòd ἐπίστιον ab ἱστίον deducit: quum ab ἱστίη Ionico pro ἑστία, [de]riuari, vel potius inde fieri constet. Vide t.1,c.1277,a.

Ἐπίστιος, t.1,c.1277,a. Ἐπιστιχάομαι, t.3,c.985,a

Ἐπιστοβέω, Irridere, Conuiciari, Contumelia afficere. Apollon. Argon. lib.3, Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες. vbi schol. exp. χλευάζουσι λοιδορήσωσι, & μωμήσωνται. Apud eundem poetam lib.4, Ταῖσδ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπεστοβέεσκον ἔπεσσι Χλεύῃ γηθόσυνοι, idem enarrator exponit ἐλοιδοροῦντο, ὕβριζον. At verò autor Etymologici post ἐπιστοβέωσι, addit ex illo priore Apollonii loco, Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι. Subiungens, ἐπιστομέωσι, καὶ ἔστι τὸ μ εἰς β.

Ἐπιστολάδην, t.3,c.1005,g. Ἐπιστολάζω, ib.h
Ἐπιστολάς, ib.e. Ἐπιστολή, t.3,c.1004,b
Ἐπιστολιαφόρος, t.3,c.1005,e. Ἐπιστολικός, ib.d
Ἐπιστολιμαῖος, ib.g. Ἐπιστόλιον, ib.e
Ἐπιστολογράφος, ib.c. Ἐπιστολοειδής, ib.
Ἐπιστομίζω, t.3,c.1052,a. Ἐπιστόμιον, ib.c
Ἐπιστόμισμα, ib.b. Ἐπιστοναχίζω, t.3,c.1012,e
Ἐπιστραβής, έος, ὁ, Vehiculi genus. Vide Hesychium.
Ἐπιστρατεία, t.3,c.1074,f. Ἐπιστρατεύω, ib.c
Ἐπιστρατιή, ib.f. Ἐπιστρατοπεδεύω, t.3,c.1065,e
Ἐπιστρεπτέον, t.3,c.1094,g. Ἐπιστρεπτικός, ib.g
Ἐπιστρέφεια, t.3,c.195,a. Ἐπιστρεφέως, ib.
Ἐπιστρεφής, t.3,c.1094,h. Ἐπιστρέφω, t.3,c.1093,e
Ἐπιστρέφομαι, ib.f. Ἐπιστρόγγυλος, t.3,c.1108,h
Ἐπιστροφάδην, t.3,c.1096,b. Ἐπιστροφάς, t.3,c.1095,g
Ἐπιστροφή, ibid.b. & 1096,e
Ἐπιστροφία, t.3,c.1096,c. Ἐπιστροφίδες, t.3,c.1095,h
Ἐπίστροφος, t.3,c.1096,a. Ἐπίστρωμα, t.3,c.1062,a
Ἐπιστρώννυμι, t.3,c.1062,a. Ἐπιστρωννύω, ibid.
Ἐπιστρωφάω, t.3,c.1086,f. Ἐπιστυγνάζω, t.3,c.1114,c
Ἐπιστύλιον, t.1,c.1809,e. Ἐπιστύφω, t.3,c.1117,e
Ἐπίσω, pro ἐπίσασο, Scito: ab ἐπίσαμαι.
Ἐπισυκοφαντεῖν, Sycophanticè aliquem insectari. Affertur ex Hyperide.
Ἐπισυλλέγω, idem quod συλλέγω, Colligo, Congero, Congrego. Pass. Ἐπισυλλέγομαι. Cuius participium ἐπισυλλεγείς, Congestus. Dioscor. lib.4, ἐπισυλλεγεὶς ὀπός.
Ἐπισύλληψις, Superfœtatio.
Ἐπισυμβαίνω, t.1,c.653,d. Ἐπισυμμαχία, t.2,c.814,c
Ἐπισυνάγω, t.1,c.89,a. Ἐπισυναγωγή, ib.b
Ἐπισυνάπτω, Insuper adnecto. In v.l. redditur Coagmēto, Coniungo, Continuo. Affertúrque ex Plutarcho in Camillo, πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι. vbi vacare prior [præ]positio videri possit: vt sit pro συνάπτειν πόλεμον.
Ἐπισυνδέω, t.1,c.965,b
Ἐπισυνδίδωμι, Inualesco, Accresco. v.l.
Ἐπισυνέχω, t.1,c.1359,e. Ἐπισυνίημι, t.1,c.1142,a
Ἐπισυνιέναι, Conuenire. Et Ἐπισυνιόντες, Conuenientes. Sed redditur etiam Superuenientes.
Ἐπισύνθεσις, t.3,c.1518,f. Ἐπισυνίσταμαι, t.1,c.1796,e
Ἐπισυντάττω, (q. d. Superconstruo, vel Supercompono) Impono aliis iam constructis seu compositis. In v.lex. ἐπισυντάξας, connectens.
Ἐπισυντίθημι, t.3,c.1518,f. Ἐπισύρομαι, t.3,c.760,f
Ἐπισυρρίπτω, t.3,c.1136,h. Ἐπίσυρμα, t.3,c.1142,h
Ἐπισύρω, ibid.b. Ἐπισύστασις, t.1,c.1796,e
Ἐπισυστρέφω, t.3,c.1102,a. Ἐπισφαγεύς, t.3,c.1159,c
Ἐπισφαγιάζομαι, t.3,c.1158,b
Ἐπισφάζω, t.3,c.1159,c. Ἐπισφαλής, t.3,c.1176,b
Ἐπισφάλλω, ibid. Ἐπισφαλῶς, ib.c
Ἐπίσφατος, t.4,c.71,h. Ἐπισφάττω, t.3,c.1159,c
Ἐπισφελίτης, Remex. Hesych. exp. θρανίτης. apud quem plura vide.

A Ἐπισφίγγω, Insuper adstringo, seu constringo.
Ἐπισφλής, pro ἐπισφαλής, vt annotatur in v.l. sed absque exemplo.
Ἐπισφοραί, in v.l. perperam, pro ἐπεισφοραί.
Ἐπισφραγίζω, t.3,c.1187,g. Ἐπισφραγιστής, ib.h
Ἐπισφύριον, t.3,c.1192,b
Ἐπισχάζω, Leuiter hisco, v.l. ex interpretatione Gazæ, Historiæ plant. lib.4, cap.13. Annotántque legendum esse ἐπιχαίω. Sed ne hoc quidem vocabulum mendo carere putandum est, quum χαίω non dicatur, sed χαίνω: itidémque ἐπιχαίνω, non ἐπιχαίω dicendum sit. Verùm apud Theophr. pro ἐπισχάζουσι multo verisimilius esset scriptum fuisse ἐπιχασκούσας. Vide t.3,c.1194,g.
Ἐπισχεδόν, Propè, σύνεγγυς. Ex Apollon. Arg.2. Frequentius est σχεδόν, non præfixa præpositione.
Ἐπισχερώ, Deinceps, Ordine. Theocr. — ἀπὸ κροτάφων πλόκαμιδα Γαίης γενεαὶ εἶεν, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γῆρας ἕρποι Λευκαίνων ὁ χρόνος. vbi Eustath. exponit κατὰ τάξιν & ἐφεξῆς. In isto autem Homeri loco, Iliad. λ, Ἢ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ, ait ἐπισχερὼ esse κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως καὶ ἐφεξῆς καὶ συναφῶς καὶ συνεχῶς.
Ἐπισχεσία, t.1,c.1344,b. Ἐπίσχεσις, t.1,c.1343,h
Ἐπισχετικός, t.1,c.1344,c. Ἐπισχηματίζω, t.1,c.1329,g
Ἐπισχίδες, t.3,c.1198,d. Ἐπισχίδιον, t.3,c.1198,e
Ἐπισχίζω, ibid.d
Ἐπισχναίνω, Arefacio, Extenuo. ἐπισχναντέον, Arefacere oportet, seu extenuare.
Ἐπισχύομαι, t.1,c.1812,d. Ἐπίσχυρος, t.1,c.1813,f
Ἐπισχυρίζω, & Ἐπισχυρίζομαι, ibid.
D Ἐπισχύω, t.1,c.1812,d. Ἐπίσχω, t.1,c.1363,a
Ἐπισωματόω, t.3,c.1217,c. Ἐπίσωμος, t.3,c.1215,f
Ἐπισωρεύω, t.3,c.897,d. Ἐπίσωτρον, t.3,c.1226,c.e
Ἐπιταγή, t.3,c.1265,b. Ἐπίταγμα, ib.a
Ἐπιταγματικός, ib.b.
Ἐπίταδε, Quæ citra contineantur, & opponitur τῷ ἐπέκεινα. Aristot. De sensu, ἐν τῷ ἐπέκεινα, ἐν τῷ ἐπίταδε. Ita v.l. Vide ἐπὶ τάδε, t.1,c.1214,a.
Ἐπιτάδιος, Amator. ἐραστής, Hes.
Ἐπιτακτήρ, t.3,c.1265,c. Ἐπιτακτικός, ib.
E Ἐπιτακτικῶς, ibid.
Ἐπίτακτοι, vide inter vocabula ad rem militarem pertinentia. Redditur Triarii & subsidiarii milites.
Ἐπιταλαιπωρέω, t.3,c.647,f
Ἐπίταλον, Diuturnum. πολυχρόνιον, Hesych.
Ἐπιτάμνω, t.3,c.1409,f
Ἐπιτανύομαι, Intendo. v.l. Sed potius scribendum fuit Intendor.
Ἐπιτανύω, t.3,c.1308,d
Ἐπιτάξ, Breuiter, Compendiariè. Vide Etymologum, qui ex ἐπιτάξω factum esse ait.
Ἐπίταξις, t.3,c.1265,b. Ἐπιταράττω, t.3,c.1247,b
F Ἐπίταεις, ιδος, ἡ, Actuaria nauis. Gell. lib.10, cap.25, ἐπιτάειδας vel ἰσόποις Græci vocant quas Latini actuarias naues. Ita quidem vulg.l. Sed ἐπακτρίδας pro ἐπιτάειδας apud eum reponi & ita in quibusdam editionibus legi, sciendum est.
Ἐπιτάρροθος, t.3,c.695,b
Ἐπίταρχον, Hesych. exp. ἐπιτάφιον & ἐντάφιον.
Ἐπίτασις, t.3,c.1293,c. Ἐπιτάσσω, t.3,c.1264,f
G Ἐπιτατικός, t.3,c.1293,e. Ἐπιτεθλιμμένοι, t.3,c.1264,h
Ἐπιτάττω, ibid.f
Ἐπίταυρον, Robustum. ἰσχυρόν, Hes.
Ἐπιτάφιος, t.1,c.1501,g. Ἐπιταχύνω, t.3,c.1275,b
Ἔπιτε, ab ἔπειμι, composito ex εἶμι.
Ἐπιτεθειασμένος, t.1,c.1536,b. Ἐπιτεθειασμένως, ibid.
Ἐπιτεθυμμένος, t.1,c.1628,e. Ἐπιτείνω, t.3,c.1292,f
Ἐπιτειχίζω, & Ἐπιτειχίζομαι, t.3,c.1360,f
Ἐπιτείχισις, t.3,c.1361,d. Ἐπιτείχισμα, ibid.a
Ἐπιτειχισμός, ibid.d
H Ἐπίτεκνοι γυναῖκες, Hippocrati, Mulieres quæ tandem pariunt. v.l.
Ἐπιτελειόω, t.3,c.1376,g. Ἐπιτελείωσις, ibid.h
Ἐπιτελέω, ῶ, t.3,c.1383,a. Ἐπιτελεόω, ῶ, t.3,c.1376,g
Ἐπιτελέωμα, t.3,c.1377,a. Ἐπιτελής, t.3,c.1372,h
Ἐπιτέλλω, t.3,c.1368,b. Ἐπιτέλλομαι, ib.e

Ἐπιφυλάττω, Obseruo. apud Plat. De leg.

Ἐπιφυλλίζω, t.4, c.250, c. Ἐπιφυλλίς, t.4, c.249, h

Ἐπιφυλλόκαρπος, t.4, c.250, f. Ἐπίφυμι, t.4, c.289, c

Ἐπιφύομαι, ib. d

Ἐπιφυσάω, t.4, c.262, d. Ἐπίφυσις, t.4, c.289, h

Ἐπιφυτεύω, t.4, c.298, d. Ἐπιφύω, t.4, c.289, b

Ἐπιφωνέω, t.4, c.307, b. Ἐπιφώνημα, ib. e

Ἐπιφωνηματικός, t.4, c.308, b. Ἐπιφωνηματικῶς, ib. c

Ἐπιφώνησις, ib. Ἐπιφωράω, t.4, c.313, g

Ἐπιφώσκω, t.4, c.39, h. Ἐπιχαίνω, t.4, c.333, g

Ἐπιχαιραγαθός, t.4, c.342, h. Ἐπιχαιρεκακία, ib. e

Ἐπιχαιρέκακος, ib. Ἐπιχαίρω, t.4, c.346, a

[illegible]αλαζάω, t.4, c.365, e. Ἐπιχαλάω, t.4, c.368, f

Ἐπιχαλκεύω, t.4, c.386, b. Ἐπιχαλκῖται, t.4, c.381, d

Ἐπίχαλκον, ib. d. Ἐπίχαλκος, ib. c

Ἐπιχαράττω, t.4, c.396, f. Ἐπιχαρής, t.4, c.346, b

Ἐπίχαρις, t.4, c.355, a. Ἐπιχαρίτως, ib. b

Ἐπίχα[illegible] t.4, c.346, c. Ἐπίχαρσις, ib.

Ἐπίχαρτος, ib. d. Ἐπιχατής, t.4, c.403, a

Ἐπιχέζω, t.4, c.466, a. Ἐπιχειλής, t.4, c.407, d

Ἐπιχειμάζω, t.4, c.490, d. e. Ἐπιχείμασις, ib. e

Ἐπιχειρ, t.4, c.441, b. Ἐπιχειρέω, t.4, c.455, g

Ἐπιχείρημα, t.4, c.457, c. Ἐπιχειρηματικός, ib. f

Ἐπιχείρησις, ib. Ἐπιχειρητέα, t.4, c.458, a

Ἐπιχειρητέον, t.4, c.457, h. Ἐπιχειρητής, t.4, c.458, a

Ἐπιχειρητόν, ib. Ἐπιχείρια, t.4, c.444, h

Ἐπίχειρον, ib. g. Ἐπιχειρονομεύω..., t.4, c.460, a

Ἐπιχειροτονέω, t.4, c.428, e. Ἐπιχειροτονία, ib. h

Ἐπιχερρονησιάζω, t.4, c.470, a.

Ἐπιχέω, t.4, c.475, d

Ἐπιχηνίας, t.4, c.403, e. Ἐπιχθόνιος, t.4, c.519, g

Ἐπιχιλιάδιον, Millesimum, χιλιοστόν.

Ἐπιχλευάζω, t.4, c.531, c. Ἐπιχνοάω, t.4, c.544, b

Ἐπίχνοος, t.4, c.543, f. Ἐπίχνους, ib.

Ἐπίχολος, ου, ὁ, Iracundus.

Ἐπιχορδής, t.4, c.564, h. Ἐπιχορηγέω, t.4, c.572, d

Ἐπιχορήγημα, ib. f. Ἐπιχορηγία, ib.

Ἐπιχόω, t.4, c.485, d. Ἐπιχράομαι, t.4, c.616, b

Ἐπιχράω, t.4, c.640, a. Ἐπίχρηστος, t.4, c.601, a

Ἐπιχρίμπτω, t.4, c.628, c. Ἐπίχρισμα, t.4, c.626, b

Ἐπίχριστος, ib. c. Ἐπιχρίω, ib. b

Ἐπιχροΐζω, t.4, c.632, c. Ἐπιχρόϊσις, ib.

Ἐπιχρονίζω, t.4, c.647, c. Ἐπιχρόνιος, t.4, c.644, c

Ἐπίχρονος, ib. Ἐπιχρόω, t.4, c.635, c

Ἐπίχρυσος, t.4, c.656, b. Ἐπιχρώζω, t.4, c.632, a

Ἐπιχρωματίζω, t.4, c.634, f. Ἐπιχρωννύω, t.4, c.635, c

Ἐπίχρωσις, t.4, c.632, b. Ἐπιχυμόω, t.4, c.499, g

Ἐπίχυσις, ib. h. Ἐπιχυτέον, t.4, c.500, b

Ἐπίχυτον, ib. Ἐπιχύω, t.4, c.499, g

Ἐπίχωλος, pro χωλός, vel potius præpositione ἐπὶ diminutionem significante, Aliquantum claudus. At in v.l. Aridus. Et ἐπιχωλοτάτη ποίη, gramen aridissimum.

F Ἐπίχωμα, t.4, c.485, c. Ἐπιχωματισμός, ib.

Ἐπιχώννυμι, ib. d. Ἐπιχωννύω, ib.

Ἐπιχωρέω, t.4, c.675, h. Ἐπιχώρησις, t.4, c.676, a

Ἐπιχωριάζω, t.4, c.667, g. Ἐπιχωριάζομαι, t.4, c.668, a

Ἐπιχωρίζω, t.4, c.684, f. Ἐπιχώριος, t.4, c.667, a

Ἐπιχωρίως, ib. f

Ἐπιχῶσαι, Aggerem cumulare: ab ἐπιχώννυμι.

Ἐπίχωσις, t.4, c.485, e. Ἐπιψακάζω, t.4, c.701, g

Ἐπιψάλλω, t.4, c.697, c. Ἐπιψαύδιω, t.4, c.693, e

Ἐπιψαύω, ib. d. Ἐπιψίζω, t.4, c.711, f

Ἐπιψεκάζω, t.4, c.701, f. Ἐπιψεύδομαι, t.4, c.715, d

Ἐπίψηγμα, t.4, c.689, e. Ἐπιψηλαφάω, t.4, c.694, b

Ἐπιψηφίζω, In suffragium mitto, t.4, c.730, a. Ἐπιψηφίζω, Suffragio meo confirmo, ibid. f. Ἐπιψηφίζω, Iterum rogo sententias, t.4, c.731, d. Ἐπιψηφίζομαι, t.4, c.731, e

Ἐπίψηφισις, t.4, c.689, d. Ἐπιψήχω, ib. f

Ἐπιψίω, Intero, v.l. At Ἐπιψίζω, habes t.4, c.708, d

Ἐπίψογος, t.4, c.711, e. Ἐπιψύχω, t.4, c.743, d

Ἐπιψωμίζω, t.4, c.710, d

H Ἐπιῶ, in coniunctiuo verbi Ἔπειμι, compositi ex εἶμι. Participium autem est Ἐπιών. vide illud Ἔπειμι.

Ἐπιωγαί, Loca in quibus stantes naues à ventorum iniuria tutæ esse possunt. Hom. Od. ε, Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε. Vbi Eustath. ἐπιωγαί exponit πλαγίους αἰγιαλούς, & quidem ex veterum autoritate: addens, μάλιστα δὲ τόποι αἰγιαλοὶ σκέπην ἔχοντες. vbi videlicet ἰωὴ id est πνοή, ἄγνυται, quòd non possit illuc peruenire. Et κυματωγή ad imitationem huius nominis dictum esse ab Herodoto pro ἀκτή vbi τὰ κύματα ἄγνυνται.

Ἔπλεο, & Ἔπλετο, à Πέλομαι.

Ἔπλωτο, à πλάω, t.3, c.191, d. e

Ἔπλητο, pro ἐπέπλητο, ex Homero affertur: ἔπλητο θυμοῦ, pro Impletus erat furore.

B Ἔπλων, à πλῶμι, t.3, c.375, b

Ἐπόγδοος, Sesquioctauus, vt Cicero interpretatur apud Platonem: vt videbis in meo Ciceroniano lexico. Toni autem musici dicti ἐπογδόου meminit Macrobius in Somnio Scip. lib.2. Ἐπόγδοον etiā τόκον vocabant vsuræ genus in qua fœnerator de capite bessem fœnoris nomine accipiebat: vt triobolum ex quatuor drachmis. Nam drachma sex obolis valuit: & numeri viginti-quatuor pars octaua sunt tria. Suidas, Ἐπόγδοον, τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν· οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.

C Ita enim legitur in Mediolanensi edit. cui & vetus codex assentitur. At in Germanica habetur, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸν δανειστήν, omissis verbis illis inter κεφαλαίου & τὸν δανειστήν, alioqui tamen necessariis.

Ἐπόγκια, t.2, c.1158, a

Ἐπόδια, pro ἐφόδια, v.l.

Ἐποδύρομαι, t.2, c.1189, f. Ἐπόζω, t.2, c.1194, a

Ἐποιδέω, t.2, c.1200, e. Ἐποιδίσκω, t.2, c.1201, c

Ἐποιδίσκομαι, ib. d. Ἐποικέω, t.2, c.1224, f

D Ἐποικίδια Δημήτηρ, t.2, c.1214, a

Ἐποίκιον, τό, substantiuum, ib.

Ἐποικοδομέω, t.2, c.1205, b. Ἐποικοδόμησις, ib. c

Ἐποικοδομοῦμαι, ib. Ἐποικονομέω, t.2, c.1209, a

Ἔποικος, t.2, c.1213, e. Ἐποικουρέω, t.2, c.1211, e

Ἐποικτείρω, t.2, c.1236, b. Ἐποικτίζω, t.2, c.1235, f

Ἐποικτίζομαι, ibid.

Ἐποιμώζω, Allamentor, Adgemo.

Ἐποίνιος, Vinosus, q.d. ἐπ' οἴνῳ ὤν: eodem planè modo quo Gallicè dicimus, *Qui est sur le uin*, pro *Qui est addonné au*

E *uin*, Vino deditus. A Suida exponitur μέθυσος & ἐπιτράπεζος. At Ἐποινία in v.l. exponitur Commentum, absque vllo testimonio. Videtur certè ἐποινία, si de commento dicatur, de illo debere intelligi quod quis inter vina comminiscitur.

Ἐποιχνέω, t.2, c.1258, e. Ἐποίχομαι, t.2, c.1257, c

Ἐποκέλλω, t.2, c.109, c

Ἐπολιός, Auis nocturnæ genus, teste Suida. ambiguum an illud quod apud Aristot. αἰγωλιός.

Ἐπολισθαίνω, & Ἐπολισθέω, ῶ, Illabor, Delabor, Incido. Ex

F Anthol. Epigr. ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις, incidam in grauiora peccata.

Ἐπολολύζω, Eiulo, Lamentor miserabiliter. Hesych. exponit θρηνῶ. Sed apud Aristoph. in Equitibus, Νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσίν ἐστιν ἐπολολύξαι, scholiastes exponit εὔξασθαι & εὐφημῆσαι.

Ἐπολοφύρομαι, Lamentor, Lamentis prosequor.

Ἕπομαι, t.1, c.1220, f

Ἐπόμαχοι στρατιῶται, Inutiles ad pugnandum milites. Ita v.l. non sine graui errore, Ἐπόμαχοι scribentia pro ἀπόμαχοι.

G Quòd si ἐπόμαχοι alicubi extaret, significare deberet, Qui pugnam seu pugnas sequuntur.

Ἐπομβρέω, t.2, c.1291, b. Ἐπόμβρησις, ib.

Ἐπομβρία, t.2, c.1290, h. Ἐπόμβριος, t.2, c.1291, a

Ἔπομβρος, t.2, c.1290, g. Ἐπομβροῦμαι, t.2, c.1291, b

Ἐπομένως, t.1, c.1220, h

Ἐπόμνυμαι, t.2, c.1298, b. Ἐπόμνυμι, ib.

Ἐπομνύω, ib.

Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, t.1, c.395, f

Ἐπομόω, à quo est ἐπομόσω: sed pro eo dicitur potius ἐπόμνυμι siue ἐπομνύω: sicut ὄμνυμι siue ὀμνύω pro ὀμόω.

H Ἐπομφάλιον, τό, substantiuum, t.2, c.1313, a

Ἐπομφάλιος, adiectiuum, ibid.

Ἐπονειδίζω, t.2, c.1322, c. Ἐπονείδιστος, ib.

Ἐπονειδίστως, ib. d. Ἐπονομάζω, t.2, c.1326, f. h

Ἐπονομάζομαι, ib. f. Ἐπονομασία, t.2, c.1327, a

Ἐπονομαστὸς,t.2,c.1327,a. Ἐπονομαστῶς,ibid.
Ἐποξίζω,t.2,c.1358,g. Ἐποξυνώ,t.2,c.1355,c
Ἐποπίζω,t.2,c.1361,d. Ἐπόπιαθεν,t.2,c.1366,c
Ἐποποιΐα,t.1,c.1222,b. Ἐποποιϊκὸς,ib.
Ἐποποιὸς,ib. Ἐποπλεία,t.2,c.1386,h
Ἐποπλεύω,ib.f. Ἐποπτὴρ,t.2,c.1385,g
Ἐπόπτης,ib. Ἐποπτικὸς,t.2,c.1386,d
Ἐπόπτιδες,ib. c
Ἐπόπτομαι,t.2,c.1385,f.& 1417,a
Ἐποπύω,Sibilo,v.l. Ἐπορᾷν pro ἐφορᾷν,t.2,c.1419,h
Ἐπορβεῖται, Inuidet.φθονεῖ Hes.
Ἐποργάω,t.2,c.1429,f
Ἐπόργης,Tutor, in v.l. Sed Hesych. ἐπόργη exponit ἐπίτροπω: cuius nominis significatio latius patet.
Ἐπορέγομαι,t.2,c.1435,b
Ἐπορθοβύω,& Ἐπορθοβύομαι,t.2,c.1446,b
Ἐπορθρίζω,ibid. Ἐπορθρισμὸς,ibid.
Ἐπορίνω,t.2,c.1493,b. Ἐπορκίζω,t.1,c.1244,h
Ἐπορκιστὴς,ibid.
Ἐπορμῶ,pro ἐφορμῶ,t.2,c.1452,e.
Ἐπορούω,t.2,c.1494,f. Ἐπορχέομαι,t.2,c.1486,b
Ἐπόρω,t.2,c.1492,b. Ἔπουρος,t.2,c.1495,g
Ἔπος,t.1,c.1221,e.h. Ἐποστρακίζω,t.2,c.1526,f
Ἐποστρακισμὸς,ib.
Ἐποπυδίζειν,In terram deiicere,seu prosternere,aut simpliciter Prosternere.Sed fortasse scribendum potius ἐπουδίζειν,ex ἐπὶ & οὖδας.Nititur tamen lectio illa autoritate Hesychii:apud quem legitur, ἐποπούδιζε,κατέβαλεν ἐπὶ γῆν.Sed aliud est Hesychii,aliud editionum Hesychiani lexici autoritas. Cum illo certè ἐπουδίζειν planè & cõpositione & significatione conuenit Gallicum verbũ *Atterrer*.nam *à terre*,est ἐπ' οὖδας.
Ἐποτρυνώ,t.2,c.1528,d. Ἐπουλὶς,t.2,c.1285,b
Ἐπουλόω,t.2,c.1284,e. Ἐπούλωσις,ib.
Ἐπουλωτικὸς,ib. Ἔπουλος,t.2,c.1285,g
Ἐπουραῖος,t.2,c.1541,g. Ἐπουράνιος,t.2,c.1543,d
Ἐπουρέω,t.2,c.1548,f. Ἐπουριάζω,t.2,c.1498,c
Ἐπουρίζω,ib.a. Ἐπουσιώδης,t.1,c.1132,b
Ἐποφείλω,t.2,c.1561,b. Ἐποφέλλω,t.2,c.1564,c
Ἐποφθαλμέω,t.2,c.1413,c. Ἐποφθαλμιάω,ib.a
Ἐποφθαλμιάζω,Respicio,v.l.Vide Ἐποφθαλμιάω.
Ἐποφθάλμιος,t.2,c.1410,b. Ἐποχέομαι,t.2,c.1580,e
Ἐποχετεία,t.2,c.1572,b
Ἐποχετεύω,& Ἐποχετεύομαι,ibid.a
Ἐποχεύω,t.2,c.1574,a. Ἐποχέω,t.2,c.1580,e
Ἐποχὴ,t.1,c.1343,f. Ἐποχλάς,t.2,c.1577,c
Ἔποχον,t.2,c.1580,h. Ἔποχος,ib.f.
Ἐποχωτέρα,ib.g.
Ἔποψ,οπος,ὁ,Vpupa.Hieron.in caput 5, Zachariæ prophetæ, Vpupam, (inquit)quam nos de Græci nominis similitudine traximus, (nam & ipsi ἔποπα appellãt,ab eo quòd stercora humana consideret) auem dicunt esse spurcissimam, semper in sepulcris, semper in humano stercore commorantem. Denique & nidum ex eo facere dicitur, & pullos suos de vermiculis stercoris alere putrescẽtis. Vide Aristot.& Plinium.
Ἐποψάομαι,t.2,c.1591,g. Ἐπόψημα,ibid.
Ἐπόψησις,ibid. Ἐποψιμὸς,t.2,c.1385,g
Ἐπόψιος Ζεὺς,ibid. Ἔποψις,ibid.
Ἐπιρρέθω,t.3,c.240,c. Ἔπραθον à πέρθω,t.3,c.244,a
Ἑπτὰ,Septem.ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς.Numerus septẽ, vel Septenarius numerus.vt dicitur ὁ δύο ἀριθμὸς,ὁ τρεῖς ἀριθμὸς,Binarius numerus,Ternarius numerus:itidémq; in cæteris.
Ἑπταβόειος,t.1,c.780,a. Ἑπτάβοιος,ib.
Ἑπταγράμματος,t.1,c.862,f. Ἑπτάγωνα,t.1,c.894,a
Ἑπταέτης,t.1,c.1294,a. Ἑπταετία,ibid.
Ἑπταήμερος,ου, ὁ & ἡ, Qui est septem dierum, Durans spatio septem dierum. Aut etiam, Factus spatio septem dierum,siue intra septem dies.
Ἑπτακαίδεκα,Septendecim. Aut etiam Decem septem,vt Cæsar loquitur.
Ἑπτακαιδέκατος,Septimusdecimus. Sed Latinè potius,Decimusseptimus.ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα,Decimusseptimus dies.
Ἑπτακαιδεκέτης,pro ἑπτακαιδεκαέτης,t.1,c.1294,b
Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, Septem & viginti partibus maior,

A vt vertit Ficinus in Timæo Platonico.
Ἑπτάκαυλος,t.2,c.93,c. Ἑπτάκις,Septies.
Ἑπτακισμύριοι, Septuagies mille,Septuaginta millia, aut Septies decem millia.
Ἑπτακισχίλιοι,t.4,c.522,a
Ἑπτάκλινον,Locus septem lectos habẽs,ad discumbendum. In v.l. redditur, Locus septem accubantium. Ea forma dicitur qua τρίκλινον,& alia.
Ἑπτακόσιοι,Septingenti.
Ἑπτάλυχνος λυχνία, Septem lucernas habẽs candelabrum,
B apud Greg.Vide epist.ad Hebræos cap.9,in principio. Dicitur & ἑπτάκαυλος λυχνία.
Ἑπτάμην,Volaui.vnde διεπτάμην apud Hom.Iliad.ε, διέπτατο πικρὸς ὀϊστός.In v.l.thema constituitur πτάμαι, pro ἵπταμαι. vt ἔπτην est ab ἵπτημι.
Ἑπταμηνιαῖος,t.2,c.919,b. Ἑπτάμηνος,t.2,c.917,g
Ἑπταμόριον,t.2,c.855,b. Ἑπταπήχυος,t.3,c.147,e
Ἑπταπήχης,ibid.d
Ἑπτάπηχυς,Qui est septem cubitorum, Spatium septem cubitorum habens.
C Ἑπταπλασιάζω,t.1,c.489,f
Ἑπταπλάσιος,ib.e. Pro eodem dicitur & Ἑπταπλασίων, ονος, ὁ & ἡ.
Ἑπταπλασίως, Septuplo, Septies. Plato,ἑπταπλασίως φαυλότερος.
Ἑπτάπλευρος,t.3,c.367,a. Ἑπτάπλους,t.1,c.488,g
Ἑπταπόδης,t.3,c.514,g. Ἑπτάπους,ibid.
Ἑπτάπυλος,t.3,c.612,d.
Ἑπτάρροος,Septemfluus.Quidam interpret. Septem ostia habens.
Ἑπτάστομος,t.3,c.1044,d. Ἑπτάτονος,t.3,c.1281,b
D Ἑπτάφθογγος,ου,ὁ & ἡ, Septem sonos habens. Redditur etiam Septem neruos habens, seu fides. item,Septem foramina habens,vbi de fistula dicitur.
Ἑπτάφωνος,t.4,c.304,a
Ἑπτάχα, vel Ἑπταχῆ,Septempliciter,In septem partes. vt Odyss. ξ, ἑπτάχα διαμοιρᾶσθαι, in septem partes distribuere.
Ἑπτάχορδος,t.4,c.565,b
Ἑπτάχαλκον,Nomen loci Athenis. Fortasse autem ἀπὸ τῶν ἑπτὰ χαλκῶν ita dicebatur. Atque vt δίχαλκον, æreos
E duos,ita ἑπτάχαλκον septem significare potest.
Ἑπτέπεκτος,Qua septies tonderi possit,Bene comata.ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι. Ita v.l. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea sumpsisse illam credibile est: quum apud Suidã in Mediolanensi etiam editione atq; adeo in codice scripto ἑπτεύπεκτος legatur.Quòd si non per errorem sed consultò scripturam illam ἑπτεύπεκτος mutauit Varinus,aliter potius mutare debuit, nimirum in ἑπτάπεκτος. Ex duabus enim scripturis,nimirum ista Suidæ,ἑπτεύπεκτος, & Hesychi-
F ana ἑπταπέκτος, vnam fieri debere crediderim, ἑπτάπεκτος. Equidem si alphabeticæ seriei rationem habere velimus, ita Suidam scripsisse dicemus. habetur enim vocabulum istud de quo nunc agitur,inter Ἑπταβόειον & Ἑπταπλάσιον. Esse autẽ natum hoc mẽdum existimo ex magna notarũ affinitate: quũ nota quæ diphthongo ευ ponitur in Mediolanensi editione planè similis sit illi notæ qua interdũ alpha maiusculum pingitur. Habetur verò eadem & in veteri illo codice, & quidem affinior etiam huic quam dico notæ: adeo
G vt multi esse potius illud maiusculum alpha credituri sint.
Ἑπτηρωμένος,t.1,c.1717,e. Ἑπτέτης,t.1,c.1294,a
Ἑπτέτις,ib. Ἑπτηύπεκτος,t.3,c.147,d
Ἔπτην,volaui,ab ἵπτημι:vt ἑπτάμην ab ἵπταμαι. v.l.à πτῆμι.
Ἐπτήρης,t.1,c.1250,d. Ἐπτόμην,t.1,c.1712,h
Ἔπυδρος,t.3,c.1784,b. Ἐπύλλιον,t.1,c.1222,g
Ἔπω,t.1,c.1219,h. & 1221,c
Ἐπωάζω,t.4,c.785,h. Ἐπώασις,t.4,c.786,b
H Ἐπωασμὸς,ib. Ἐπωαστικὸς,ib.
Ἐπωβελία,quasi ἐπωβολία dicitur. Quum enim à nomine ὀβολὸς deducatur,literam ε in hoc composito locum literæ ο occupare dicendum fuerit.aut certè ὀβελὸς etiam pro ὀβολὸς vsurpatum fuisse. quoniam apud Suidam legimus,ἐπωβελία,τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος.Deinde,Ἐπω-

βελία, τὸ ἕκτον τμῆμα τῆς δίκης. Et paulo post, ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβελὸς ἦν. Eustath. deriuata à nominibus ὀβελὸς & ὀβολὸς recensens, simul huius ἐπωβελία mentionem facit, dicens esse τὸ ἐπιδίκατον κατὰ τοὺς παλαιούς. Est ἐπωβελία (inquit Bud. in libro De asse) verbum satis frequens apud oratores: ex hoc dictum quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: quum seni essent oboli in drachma. Sed Suidas intellexit sextam partē æstimationis litis. Harpocration sextam partem census intellexisse videtur. Plura vide ibidem. Scribit autem & in Comment. opere, Est enim ἐπωβελία, sexta pars æstimationis litis, pœna calumniosi actoris in iudiciis ignominiosis. Plato De leg. lib. 11, ὃς γὰρ ἐπαναμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πραττέσθω. ἐὰν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω. Demosthenes in epilogo orationis aduersus Midiam, [illegible] misericordiam captans, scribit, καὶ νῦν κομίσασθαι τὰ ἐμαυτοῦ ζητῶν, εἰς κίνδυνον καθέστηκα τὸν μέγιστον. ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ με οὗτος, (ὃ μὴ γένοιτο) τὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω μνᾶς ἑκατὸν, id est, Nuncque quum res meas recuperare contenderem, in maximum discrimen adductus sum: vtpote qui centum minis continuò mulctandus sim: si (quod abominor) iste ab intentione mea absolutus euadat. Vide etiam Pollucem, necnon Hesychium & Etymologum.

Ἐπῳδή, t.1, c.117, e. Ἐπῳδής, t.2, c.1195, h
Ἐπῳδικός, t.1, c.118, a. Ἐπῴδιον, t.1, c.117, g
Ἐπῳδός, ibid. & t.3, c.1081, d. ob.
Ἐπώδυνος, t.2, c.1186, c. Ἐπωθέω, t.4, c.769, h
Ἐπωθίζω, t.4, c.771, h. Ἐπωλένιος, t.4, c.774, g
Ἐπωμάδιος, t.4, c.778, a. Ἐπωμαδὸν, ib.
Ἐπωμίδιον, t.4, c.777, e. Ἐπωμίς, ib. c
Ἐπωμοσία, t.2, c.1298, f. Ἐπώμοτος, ib. g
Ἐπώνιον, t.4, c.785, b. Ἐπωνυμία, t.2, c.1331, d
Ἐπωνυμίη, ib.
Ἐπωνύμιον, τὸ, substant. t.2, c.1334, d
Ἐπώνυμος, t.2, c.1329, d. Ἐπώνυμος pro φερώνυμος, ibid. g. Ἐπώνυμος, cum genitiuo, t.2, c.1330, d.
Ἐπωνύμως, t.2, c.1331, b

Ἐπωπάω, & Ἐπωπάζω, Inspicio. Ἐπωπᾷ, ἐφορᾷ, ἐπιβλέπει. Ἐπωπάζει, τὰ αὐτά, inquit Hesych.

Ἐπώπης, Inspector. Apud Hesychiū tamen scriptum est litera ο, non ω, hoc modo, ἐπόπη, ἐπόπτη, ἐφορῶντι. Sed quū præcesserit ἐπωπᾷ & ἐπωπάζει, & alphabetica series quoque poscat illam scripturam per ω, non dubito quin ἐπώπη ab ipso Hesychio scriptum fuerit.

Ἐπώπιδες, Inspectores. Quum tamen formam fœminini nominis potius habeat, voce Inspectrices videtur debere exponi. Ab Hesychio exponitur nomine ἐπίσκοποι, necnon ἀκόλουθοι: additque vsurpari à Lacedæmoniis. Nihil autem obstat quin illa duo vocabula ἐπίσκοποι & ἀκόλουθοι in fœminino gen. accipienda esse dicamus. Ἐπωπὶς & Ἐπωπίς, à Sicyoniis dicta fuit Ceres, eodem teste.

Ἐπωράζω, Curo, Solicitus sum, ab ὥρα, habente ω tenuatum, eadem forma qua ἐξωράζω.

Ἐπώρεα, t.2, c.1492, b. Ἐπώρτο, ib. c
Ἐπωρύω & Ἐπωρύομαι, t.4, c.799, e
Ἐπωτίδες, αἱ, t.2, c.1551, e

G Ἐπωτὸν, pro ἐπ' αὐτὸν, vt annotat Suid. Sed ἐπ' ὠτὸν disiunctim scribo.

Ἐπωφέλεια, t.2, c.1566, b. Ἐπωφελέω, ib.
Ἐπωφελής, ib. Ἐπωφέλιμος, ib.
Ἐπώχετο, ab Ἐποίχομαι.

¶ Ἔρα, Terra. vnde ἔνεροι & alia quædam vocabula deriuari existimantur. Ab illo nomine ἔρα est ADVERBIVM Ἔραζε, In terram, Ad terram. Hesiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Apud Homerū cum eodem illo verbo χέειν, Odysseæ χ, — ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε. Sic lib. ο, eiusdem poematis, — κατὰ δὲ πῖαρ χεῦεν ἔραζε.

Ἐράζω, & Ἐράζομαι, Amo. Vnde ἠρασάμην, & poeticè ἐρασάμην, non præfixo incremento. Hesiodus in Theogonia, Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο. Sed thematum illorum nulla exempla afferuntur.

A Ἐραία, Ramus oleæ, Ramentum. v.l. At Suidas habet, Ἐραία, ὁ κλάδος· σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες.
Ἔραμαι, t.1, c.1225, d. Ἔρανα, t.1, c.1896, b
Ἐραναρχής, t.1, c.1895, g. Ἐρανέμπολος, ib. h
Ἐρανίζω, t.1, c.1896, b. Ἐρανίζομαι, ib. d
Ἐρανικός, ib. a. Ἐράνιον, ibid.
Ἐρανιστής, ib. g

Ἐραννός, Amabilis, Iucundus. vt Καλυδῶνος ἐραννῆς, Homerus.

Ἔρανος, Cœna collatitia, t.1, c.1894, c. Ἔρανος, Collatio,
B Symbola. ib. e. Ἔρανος, Beneficium, Gratia. ib. g.
Ἐρασιχρήματος, t.1, c.1225, d. Ἐρασμιος, ib.
Ἐραστής, ib. g. Ἐραστός, ib. d
Ἐράστρια, ib. g

Ἐρατεινάω, Milito. vel Molestè fero: sequendo Hesychii expositiones: cui Ἐρατεινοὶ est nomen gentis supra Arabas.

Ἐρατεινός, t.1, c.1225, d. Ἐρατίζω, ib. e
Ἐρατός, ib. d
Ἐρατόχροος, ibid. e. & t.4, c.629, g
C Ἐρατῶ, t.1, c.1225, e. Ἐράω, ib. b

Ἐργᾶ, pro ἐργάζῃ, teste Hesychio. Sed fortasse reponendum ἐργάσῃ, vt dicetur in Ἐργάω.

Ἐργάζομαι, Operor, &c. t.1, c.1233, f. Ἐργάζομαι, Fabricor, &c. c.1234, a.
Ἐργάθω, t.1, c.1242, b. Ἐργαλεῖον, t.1, c.1238, b
Ἐργάνη, ib. a. Ἐργασείω, t.1, c.1235, a
Ἐργασία, t.1, c.1234, b. Ἐργάσιμος, ib. g

Ἐργασίων, ωνος, ὁ, Agricola. Aristophanes Vespis, Ὅτ' ἐργασίωνος παρὰ χάρακας ὑφειλόμην. Vbi scholiastes exponit γεωργοῦ.

D Ἐργαστήρ, t.1, c.1235, a. Ἐργαστηριάρχης, ib. b
Ἐργαστήριον, ib. Ἐργαστικός, ib.

Ἐργαστῖναι, Quæ peplum texunt, Hesych.
Ἐργάτη, vide in Ergata, ex Vitruuio, t.1, c.1237, e.
Ἐργάτης, t.1, c.1237, d. Ἐργατικός, ib. g
Ἐργατικῶς, ib. h. Ἐργατίνης, t.1, c.1238, a
Ἐργάτις, t.1, c.1237, f

Ἐργάτωνες, & Ἐργάωνες, Loci in agris vbi serui cubant. Atticorum autem esse hoc Ἐργάωνες, tradit Hesych. Apud
E Cretenses verò ἐργάτωνες (vt idem lexicographus testatur) sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est.

Ἐργάω, ῶ, pro Operor, affertur in vulg. lex. ex Græcis Bibl. interpretibus. Ac primùm ex lib. 2, Reg. cap. 9, ἐργᾷ αὐτῷ τὴν γῆν, pro Operare ei terram. Et ex cap. 20, Exodi ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, pro Operaberis sex diebus. Sed quicunque hæc vulg. lex. inseruit,
F cōsiderare debuit, ἐργᾷ imperatiuum simul & futurum esse non posse. vel potius imperatiuum quidem dici posse ἐργᾷ, constituendo thema ἐργάω: at futurum nequaquam. Quum tamen alioqui de futuro tempore accipiendum esse in illo Exodi loco constet, quid de scriptura illa dicendum est? Eam in ἐργᾷ mutari potius debere, litera α circunflexa, vt sit pro ἐργάσῃ. Confirmatur autem hæc scriptura ἐργᾷ Complutensis editionis autoritate: neque tamen hoc in loco solùm, sed & in illo altero. Nec certè minus ibi consentaneum est in futuro verbum illud intelligi, quum aliud futurum itidē sequatur: videlicet εἰσοίσεις. sed ἐργᾷ τὴν γῆν potius Coles terram quàm Operaberis reddendum fuerit. Suspicor autem ἐργᾷ cuius meminit Hesychius, hoc ipsum esse, (nam & ex illis interpretib⁹ deprompta quædam affert) & pro ἐργάζῃ, quo ipsum exponit, reponi debere ἐργάσῃ. At verò pass. vocem habemus Esaiæ c.5, οὗ γὰρ ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσει κεράμιον ἕν.

Ἐργῖται, Serui quorum opera in agris vtimur. οἱ ἐπ' ἀγρῶν οἰκέται, Hesych. Infrà ἐρκῖται.

H Ἐργεπίκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπίκτης, seu ἔργων, (id est, ἔργον ἐπὶ ἔργον, siue ἔργα) Qui vrget opus. ἐκ τοῦ ἐπείγειν dicuntur καὶ οἱ ἐργεπίκται, inquit Eustathius pag. 588. Talem significationem habet ἐργοδιώκτης, quod frequentius quàm hoc vsurpatur.

Ἐργεπιστάτης, vide in Ἐργεπιστάτης.

Ἔργμος, Sepes, Sepimentum. φραγμός, vt exponit Hesych. Est autem à verbo εἴργειν, vel potius ἔργειν, quod vicinius

est, extátque apud eundem lexicographum: qui exponit κωλύειν.

Ἐργέπις, eodem Hesychio teste, est ἐργασία.

Ἐργίζω, Operor. v.l.

Ἔργμα, t.1, c.1240, b. & t.3, c.673, f.

Ἔργμα, t.3, c.673, g

Ἐργνύω, idem quod ἔργω, siue εἴργω. Hesych. exponit κρύπτω & κατακλείω, id est Abscondo, Includo.

Ἐργοδιωκτέω, t.1, c.1228, b. Ἐργοδιώκτης, ib.

Ἐργοδοτεῖν, ib. Ἐργοδότης, ib.

Ἐργεπιστάτης, ib. Ἐργολαβέω, ib. c

Ἐργολαβία, ib. Ἐργολάβος, ib. b

Ἐργολήπτης, idem qui ἐργολάβος, Poll. l.7.

Ἐργομωκῶν, Illudens, Irridens: ἐμπαίζων, Hesych.

Ἔργον, t.1, c.1227, a

Ἐργόπτης, Inspector operum, vt exponit Hes. Existimarem alioqui conuenire cum Ἐργοδιώκτης & ἐργεπίκτης: tanquam ex ἔργον & ὀπτεύειν factum.

Ἐργόχειρον, t.4, c.444, h. Ἔργω, t.1, c.1239, f

Ἐργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Operosus, Difficilis, Laboriosus, Molestus. Plato, τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδές τοῦτ᾽ ἐστί. Crantor (teste Laertio) dicebat esse ἐργῶδες ἐν τῷ κυρίῳ τραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι. Hinc ADVERBIVM Ἐργωδῶς, Difficulter. Theophr. Hist. plant. lib.9, cap.16, τοὺς γὰρ ἐγχωρίους ἀνασώζειν τινὰς μέλιτι καὶ οἴνῳ, καὶ τοιούτοις ποτ᾽ ἀσπασίως δὲ καὶ τούτους καὶ ἐργωδῶς. Item SVBSTANT. Ἐργωδία, Difficultas, Molestia, Negotium, apud Gregor. Nazianzenum.

Ἐργῶμαι, t.1, c.1237, c

Ἐργωνία, Redemptio metallorum, vel sartorum tectorũ, vt Bud. vertit. Legitur autem hoc nomen apud Polybium, καὶ τὸ παράπαν ἀδυνάτου τινὸς συμβάντος ἀπολῦσαι τῆς ἐργωνίας. Vbi quidam interpret. Remittere elocationis pretium.

Ἔρδω, t.3, c.673, e. Ἐρέα, t.1, c.1902, e

Ἐρεβεννός, οῦ, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus. vt νεφέων ἐρεβεννῶν, Hom. Il. χ. Et νὺξ ἐρεβεννή, apud Hesiod.

Ἐρέβευσφιν, vide paulo pòst in Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθειος, & Ἐρεβινθιαῖος, & Ἐρεβίνθινος, vide post Ἐρέβινθος.

Ἐρέβινθος, ου, ὁ, Cicer. Legumen est radice surculosa, eadémque altissima: caule lignoso, obliquo, foliis circinatis: siliqua rotunda: semine vario, tum colore, tum sapore, tum forma. Eius genera sunt, arietinum: (κριὸς à Græcis dictum, quòd arietino capiti simile sit) columbinum, idémque venerium, erui similitudine: ὀροβιαῖον ob id appellatum, à Columella Punicum. Iis generibus syluestre adiicitur à Dioscoride, Galeno, Paulóque: cuius vis alia duo excedat. ὀροβίας calidior arietino, subamarúsq; vt eruum. vnde nomen. In columbino & ὀροβιαῖον & syluestre contineri putamus. Hæc Gorr. Legimus autem Arietinum cicer apud Columellam pro eo quod ἐρέβινθος κριὸς à Dioscoride dicitur. Fuisse autẽ vocatum ἐρέβινθον & pudendum virile, testatur Aristophanis scholiastes: in Acharn. τρώγοις αὖ ἐρεβίνθους; hîc (inquit) ἔπαιξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. Idem in hunc Ranarum locum, ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, Τοὐρεβίνθου δραττόμην. Vbi idem τοῦ ἐρεβίνθου exponit τοῦ αἰδοίου. Audacter igitur apud Hesychium ἐρέβινθος pro ἐρέαμνθος reponere possumus: vbi hanc τοῦ αἰδοίου significationem habere dicit.

Ἐρεβίνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cicerinus, E cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, Cicerinus Bacchus: prouerb. cuius meminerunt Hesychius & Suidas. Affertur etiam Ἐρεβίνθειος, pro eodem: necnon Ἐρεβινθιαῖος, ex Dioscoride, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος, magnitudo quanta est ciceris. His additur Ἐρεβινθώδης. vt ἐρεβινθῶδες φύλλον ex Theophrasto Hist. plant. l.6, pro folio ciceris. Est tamen ἐρεβινθώδης Ciceri similis, Ciceris speciem præ se ferens.

Ἐρεβοδιφῶ, vide post Ἔρεβος.

Ἐρεβόθεν, vide post Ἔρεβος.

Ἔρεβος, εος, τὸ, Erebus, Orcus, Inferi, Orci tenebræ seu caligo: ab ἔρα (vt opinor) potius quàm ab ἐρέφω, quod significat Tego. Hinc autem deduci quidã existimant, quòd à terra tegatur. Hom. Odyss. κ, Εἰς ἔρεβος στρέψας. Apud eundem poetam Iliad. θ, Ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο. Idem alioqui cum adiectione particulæ φιν dicit alibi, ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν. Hesiodo teste ἔρεβος & nox ἐκ τοῦ χάεος ortum habent: in Theog. Ἐκ χάεος δ᾽ ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο.

Ἐρεβοδιφῶ, Orci tenebris abscondita scrutor. Redditur alioqui simplicius, Subterranea scrutor, apud Aristoph. Nub. οὗτοι δ᾽ ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Ἐρεβόθεν, Ex erebo, Ex orco, Ex orci tenebris. aut etiam simpliciter, E tenebris.

Ἔρεγμα, vide in Ἐρεγμός.

Ἐρέγμινος, vide post Ἐρεγμός.

Ἐρεγμός, οῦ, ὁ, simpliciter quidem & absolutè Faba fresa fractáque. vt sit ἐρεγμὸς in faba quod πτισάνη in hordeo, & χόνδρος in alica. Quòd si faba molam exp[...] & in farinam redacta, iam non ἐρεγμός, sed vel κυάμινον ἄλευρον, vel ἄλευρον ἐρέγμινον dicitur. Quanuis autem de faba sæpissimè ἐρεγμὸς vsurpetur, obseruatum tamẽ est etiam de aliis leguminibus itémque radicibus eodem modo fractis dici: non simpliciter qui[...] nomi-ne ipsorum apposito. vt κριθῆς ἐρεγμός, & ἴρεως aut πτισάνης aut ὀρόβου ἐρεγμός. Neque est idem quod ἔτνος, neque quod λέκυθος. Nam ἐρεγμὸς (vt dictum est) fabam ipsam aut aliud leguminum genus fresum fractúmq; significat, sed crudum adhuc incoctúmque: ἔτνος verò & λέκυθος, ipsum iam elixatum ita vt mandi possit. Dicitur ἐρεγμὸς à verbo ἐρείκειν, (vt ait Galenus) quod frangere significat. vnde & alicubi ἐειγμὸς inuenitur scriptum. Hæc Gorr. Sed pro ἐείκειν scribendum censeo ἐρείκειν, & istam alteram lectionem ἐειγμὸς suspectã habeo. Apud Eustathium certè ἐρείκειν duntaxat legitur, itidémque ἐρείκη, per ει, & ἐρεικτὰ ὄσπρια, ac ἐρεικτὸς πυρός. Sed de his deriuatis simúlque de illa per ει scriptura, potius in verbo Ἐρείκω dicendum erit. Exponi autem & aliter nomen ἐρεγμός, docebo in Ἐρείκιδες.

Ἔρεγμα, ατος, τὸ, idem quod ἐρεγμός, Faba fresa & fracta, Plinio. Theophr. De caus. plant. lib.4 cap.14, τὰ δ᾽ οὖν ἐρέγματα ἡλιωθέντα, μᾶλλον διαμένει. Sed pro ἐρέγματα perperã scriptũ est ἐρήγματα. Verùm inuenitur & ἔειγμα apud Hippocratem, vt infrà docebo. Quinetiam autor breuium in Homerum scholiorum scripturam istã habet, in versum illum Iliadis ρ, Ἤεικε δ᾽ ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Ibi enim ἤεικε exponit διεσχίσθη. addens, Vnde & ἐείκη: & τὰ ὄσπρια, ἐείγματα, παρὰ τὸ καταψοφεῖν. Verùm quædam exempl. quum ἐείγματα ibi habeant per ι simplex, habent tamen ἐρείκη per ει. Dicetur & in Ἐρεικτὸς de tribus diuersis scripturis. Vide præterea in Ἐρείκιδες aliã nominis ἔρεγμα expositionẽ.

Ἐρέγμινος, adiectiuum: vt ἐρέγμινον ἄλευρον, Dioscor. Farina ex fabis fresis. Quidam interpretantur Fabæ lomentum.

Ἐρεείνομαι, vide post Ἐρεείνω.

Ἐρεείνω, Interrogo. Homer. Odyss. η, Μηδέ τιν᾽ ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ᾽ ἐρέεινε. (vbi tamen Eustath. vult προσφώνει significare, ὡς ἐκ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν) In nõnullis autẽ poematum eiusdem locis cum gemino accusatiuo legitur. vt Odyss. λ, Αὐτίκα δ᾽ ἥγ᾽ ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα. Et libro α, – ἐπεὶ σύ με τοῦτ᾽ ἐρεείνεις.

Ἐρεείνομαι autem pass. Interrogor. sed pro actiuo [...]νω ab eodem poeta vsurpatur, Odysseæ ρ, – ἄφαρ δ᾽ ἐρεείνετο μῦθον.

Ἐρεθίζω, t.1, c.1257, e. Ἐρέθισμα, ib. f

Ἐρεθισμός, ib. Ἐρεθιστής, ib. g

Ἐρεθιστικός, ib. Ἐρέθω, ib. d

Ἐρείδω, t.1, c.1245, c

Ἐρείκη, vide post verbum Ἐρείκω.

Ἐρείκιδες, vide post Ἐρείκω. Ἐρεικτός, ib.

Ἐρείκω, Frango, Confringo, Contundo. Hesiod. – οἱ δ᾽ ἀροτῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν. vbi exponitur ἔκοπτον. Eustath. in hoc versu Odyss. ε, Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, participium ἐρέχθων exponit διατέμνων, διασχίζων, addens, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, καὶ φυτὸν ἐρείκη, καὶ ὄσπρια ἐρεικτά. Vel ἐρέθων, inquit, pro ἐρεθίζων, per pleonasmum literæ χ. Nisi autem diceret, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, videri posset legere ἐρείκων, non ἐρέχθων. Sed præterquam quod minimè verisimile est dixisse Eustathiũ ἐρείκειν esse ab ἐρείκων, (cur. n. illud ab hoc potius quàm hoc ab illo?) Hesychii expositio διακόπτων cũ illa Eustathii cõuenit: qui He-

qui Hesychius participium ἐρέχθων, quod exponit isto A participio διακόπτων, ex eodem Homeri versu sumpsisse videtur. Verbum autem ἐρείκω lexicographus ille exponit σχίζει, & τρίζει, & ῥηγνύει. quibus adiicit ἐδάη. Ab eodem aoristus ἤρικεν, vt neutraliter positus, exponitur ἐρράγη, & διεσχίσθη: necnon ἔπεσεν. Est autem (vt opinor) sumptum hoc ἤρικεν ex hoc versu Iliad. ρ, Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Eustath. enim ἤρικεν hoc in loco exponit itidem ἐσχίσθη, & ἐρράγη: dicens esse posteriorem aoristum verbi ἐρείκω, ideóque habere ι, vt λείβω, ἔλιβον. Pass. autem Ἐρείκομαι est Frangor, Cōfringor, Findor. cuius participium extat apud eundem B [poetam], Iliad. ν, v. 441, Δὴ τότε γ' αὖον ἄυσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί. [D]ixerat autem paulo antè, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Vbi Eust. hæc annotat, Sciendum est pro ῥήσσειν dici etiam ἐρείκειν. Ideóque hunc χιτῶνα ῥαγέντα paulo pòst dicit ἐρείκεσθαι in hoc versu, Δὴ τότε γ' αὖον ἄυσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Verum apud Hesychium non solùm ἐρεικόμενος legimus, quod exponit περισχιζόμενος: sed etiam ἐρεικόμενος, vtrunque in ordine seriei alphabeticæ. Sed & ἐρεγμένοι κύαμοι in vulg. lex. habetur, pro fabis fresis. Pro C quo tamen (etiamsi demus dictetiā ἐρίκεσθαι per ι simplex) esset reponendum ἐρηριγμένοι, aut ἠριγμένοι. Vt porro in hoc verbo, ita etiam in deriuatis controuersa scriptura est, vt ex sequentibus disces. In illorum autem deriuatorum numero ponendum videtur Ἔρεγμα, quod ex Aristophane affertur pro pulmento quodam ex leguminibus confecto. Sed dicendum potius esset, Ex leguminibus confractis. Vide & Ἔρεγμα in Ἔρεγμα post Ἐρεγμός. Inuenitur porro & compositū D Καταρείκω, vt docebo in Ἐρεικτός.

Ἐρεικτός, inde deducitur, participii vicem præstans. vnde etiam redditur Confractus, Fresus. vel Fissus. vt ὄσπρια ἐρεικτά Eustathius exponit σχιστά. Idem addit, ἐρεικτὸν πυρὸν vocatum, teste Pausania, τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. In vulg. lex. ἔτνος ἐρεικτόν, Faba fresa, Lomentum. ἐρεγμός. Esse tamen inter hæc differentiam, dictū fuit in Ἐρεγμός. Cæterùm vt pro ἐρείκειν & ἐρείκεσθαι, inueniuntur etiam ἐρίκειν & ἐρίκεσθαι per ι, ita ἐρικτὸς pro ἐρεικτὸς alicubi legitur. At- E que adeo habemus apud Hesychium, Ἐρικτά, ὄσπρια πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος. Itèm Ἐρικτὸν, κοπανιστόν. Vt porro pro ἔρεγμα inueniri etiam ἔριγμα necnon ἔρυγμα dictum est, ita pro hoc ἐρεικτὸς, non solùm ἐρικτὸς sed & ἐρηκτὸς inueniri sciendum est. Nam ἐρηκτὰ cap. 2 Leuitici, quædam exemplaria habent. Sed Complutensis editio ἐρικτὰ habet per ι: hoc in loco, ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, ἐρεικτόν, apud scholiastem Aristophanis in hunc locum Vesparum, Πρὸς ταῦτα, μυλῶν ἀγαθὸν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, Ἤν μή τι λέγῃς ᾗ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν καταρεῖξαι. Hîc enim ille annotat, καταρεῖξαι esse καταθραῦσαι, vnde quosdam velle ἐρεικτὸν deduci ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων. vnde etiam ἐρεικόμενος περὶ δουρί. In alio tamen eius loco legi puto ἐρεικτόν. Vtut se res habeat, non dubium est quin vera scriptura sit ἐρεικτά: itidémque ἐρεικτὸς scribi debeat, vt apud Eustathium & Suidam legitur. Interim autem illud compositum Καταρεῖξαι à Καταρείκω obseruandum est, quod redditur Contundere. G

Ἐρείκη, Erice. Arbor est fruticosa, bis anno florens: prima videlicet & vltima syluestrium. Plinius ait non multum à myrice differre, colore roris marini & penè folio. multo tamen quàm myrice minor est. Athenienses τὴν ἐρείκην, autore eodem Plinio, appellant tetradicem, vel (vt habetur apud Theophrastum, nisi mendosus sit codex) tetralicem: Euboei sisaron: vel, vt Varro habet, sisaram. Vescuntur apes eius flore: vnde mel ἐρεικαῖον vocatum, syluestre, improbum & simile arenoso faciunt. Ἐρείκη vi pollet discutiente citra rosio- H nem: sed flore eius potissimùm & foliis vtendum. Sunt qui putent esse eam quam officinæ genistellam nuncupant. Hæc Gorræus: nisi quòd ἐρίκη vbique scribit, & ἐρικαῖον. de qua scriptura paulo pòst disseram. In vulg. lex. annotatur, Columellam, amaricem & amaricum atque amaricinos flores commemorantem, Palladiúmque tamariscum, (quæ propriè myrica est) videri ἐρείκην intellexisse. Sed Dioscoridē l. 1, c. 18, scribere fruticosam esse arborem, id est δένδρον θαμνῶδες: (quod ita accipiendum esse quasi dixisset θάμνος φρυγανοειδής. quoniam erica, quæ myrica est humilis Virgilio, & fragilis ac tenuis Ouidio dicta, Plinióque brya syluestris: virgultum est fruticosum, siue surculosum, & sarmētosum. ὕλημα καὶ θαμνίσκι[ον]) myricæ, id est tamarici, similem, longè minorem, &c. Additur, Theophrastum roris marini folia ericæ tribuere, & corin ericam foliis æmulari, teste Dioscoride. tametsi Nicandri scholiastes in hunc Theriacōn locum, Δάζεο δ' αὐθημόεσσαν ἄφαρ πανύφυλλον ἐρείκην, Ἥντε μελισσαῖος περιβόσκεται οὐλαμὸς ἐρπων, scripserit, ἐρείκην habere folia τῷ κισσῷ similia, sed μακρότερα & παχύτερα. Huius meminit Plutarchus in libro De Iside & Osiride. Quibus adiungunt, herbariorum consensu ericam esse virgultum illud quo scopæ parantur: vulgò Bruyere. Quod autem ad scripturam attinet, sciendum est inueniri etiam ἐρίκη, (& quidem apud Hesychium quoque) sicut ἐρικτὸν & ἐρεικτὸν scribi dictum est: sed si ab ἐρείκω deduci verum est, (vt vult Eustathius) quin vt ἐρεικτός, ita etiam ἐρείκη, per ει, vera scriptura sit, dubitari nequaquā potest.

Ἐρεικίδες, Hippocrati sunt αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί, (id est ordea crassius diuisa) vt Galenus exponit. Sed addit quosdam intellexisse τὰς δίχα διῃρημένας, id est, quæ in duas partes diuisæ essent. nam & ἐρεγμὸν ab illis censeri dictum ἀπὸ τοῦ δίχα διῃρῆσθαι. Verùm sibi omnia huiusmodi à verbo ἐρείκειν orta videri: quo non significari δίχα διαιρεῖν, sed simpliciter θραύειν. Vnde etiam ἰτρίον appellatum esse ἐρείκιον: quòd sit εὔθραυστον. Hæc ille: sed in vulgatis eius editionibus pro ἐρεικίδες perperam scriptum est ἐρικίδες. Nam vel illud ἐρείκιον eam scripturam refellit. fuisset enim vt ἐρικίδες, ita etiam ἐρίκειν scribendum. Quod verò de altera illa nominis expositione tradit Galenus, conuenit cum iis quæ apud Erotianum leguntur, in libello qui vocatur τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, pag. 50, meæ editionis. ibi enim φακῶν ἐρέγματα exponens διαιρήματα: addit, Propriè enim ἐρεγμὸς dicitur ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος.

Ἐρείκιον, Galenus ait esse dictum τὸ ἰτρίον, quòd sit εὔθραυστον, id est facilè frāgibile, siue facilè friabile, vt quidam interpretantur, qui etiam putant ἰτρίον illi esse aliquid eiusmodi quale id quod vulgò appellamus Marzepain. Alioqui ἰτρίον redditur Placenta, necnon Libum ex autoritate Athenæi. Apud Hesychium legimus, Ἐρικάς, ὁ ἐρεγμός. Κρῆτες δὲ ὥσριμας. Quibus addit, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ἴτρια τὰ ἀπό τινων λάχανα.

Ἐρεικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Erica abundans. vnde quædam insula hoc nomine dicta fuit, vt mox docebo in Ἐρεικοῦσα. Sed vulgata lex. habent Ἐρικώδης & Ἐρικνώδης, quæ exp. Disruptus. nomen est tanquam ab ipso verbo ἐρίκω.

Ἐρεικοῦσα, siue Ἐρεικοῦσσα, vna est ex insulis Æoli. quæ sic Ἐρεικοῦσα dicitur ἀπὸ τῆς ἐρείκης, vt alia quædam Φοινικοῦσα vocatur ἀπὸ τῆς φοίνικος. Apud Stephanum scriptum est Ἐρικοῦσα per ι: quanuis & ipse ἀπὸ φυτοῦ nomen istud habere tradat. Apud scholiastem Aristophanis in Pluto, legitur Ἐρεικοῦσα, cum ει, & vnico σ. Etiam Ἐρεικοῦσα dicitur (inquit) διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας. Sic Κερασοῦς Pontica, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων. Itidémque Πιτυοῦσα dicta quondam fuit Miletus, quòd multas πίτυας haberet. Itidémque dixerim Ἐρεικοῦς siue Ἐρεικοῦσαν vocatam esse hoc nomine, non simpliciter quòd ἐρείκας haberet, sed quòd multas. Comprobátque meam sententiam altera appellatio, Ἐρεικώδης: quum sciamus hac terminatione abundantiam denotari. Sic autem & pro Φοινικοῦσα dicitur Φοινικώδης.

Ἔρειξις, εως, ἡ, Fractio. vel Fissio, sequendo significationes quæ verbo ἐρείκειν datæ fuerunt.

Ἔρεο, pro ἔρου, Interroga, apud Homerum ex ἔρεο factum

per pleonasmum τῷ ι Iliad.λ, v.610, Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε Νέστορ' ἔρειο. Apud Hesychium autem ἔροιο legitur. A

Ἐρείπιον, t.1, c.1247, b. Ἐρειπίωσις, Ruina. v.l.

Ἐρείπω, & Ἐρείπομαι, t.1, c.1247, a

Ἐρεισμαὶ, idem quod ἐρείσματα, de quo dictum est t.1, c. 1145, g. & 1245, f. Nam ex Vitruuio erismæ & erismata pro eodem afferuntur.

Ἐρείψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cadiuus, ex Plinio: Ruinosus, ex Cicerone in v.l. Quibus additur, sonare quasi quis dicat Labilis. Et ἐρείψιμον στέγος, Ruina lapsum tectum, ex Euripide. B

Ἐρείω, t.1, c.1148, h

Ἐρεμβοὶ, (potius quàm Ἔρεμβοι) Troglodytæ, aut Indi, secundum quosdã. Aut etiã Arabes, vt nõnullis placuit. Plura de hac voce & de eius deductione lege apud Eustath. in hunc versum Od. δ, 84, Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς. necnon commentariis in Dionys. τὸν περιηγητὴν, p.34 & 137, editionis patris mei. Quidã Ἐρεμβοὺς esse volunt Æthiopes, aut certè quosdam Æthiopiæ populos, (vt habẽt v.l.) sed refelli versu illo Homerico videntur. C

Ἐρέμβομαι, Oberro, in v.l. sed perperam pro ῥέμβομαι. Est autem natus error ex ἐρέμβοντο, exposito ἀπεπλανῶντο: dando ipsi themati literam ε, quæ ex augmento syllabico accesserat. Idem verò & in aliis plerisque vocibus eadem lexica fecisse comperi.

Ἐρεμνὸς, dici existimatur quasi ἐρεβεννὸς, pro Tenebrosus, Caliginosus, Niger. Hom. Il. δ, Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, Αὐτὸς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. vbi Eust. ἐρεμνὴν exp. σκοτεινήν: à nom. ἔρεβος. addens, eodẽ modo ex verbo σέβω fieri σεμνὸς, vertendo β in μ. Item ἐρεμνὸν αἷμα, idẽ quod κελαινὸν Homero. τὸ κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία φησὶ, inquit Eust. Quum autem dicit ἐρεμνὸν in tragœdia vocari, de Soph. intelligere dici potest, apud quem legimus in Aiace, ἐρεμνὸν αἷμ' ἐδεῦσα. nec dubium est quin & alibi idem adiect. cum eodem subst. vsurpauerit. Sic apud Apoll. Arg. l.2, ἐρεμνὴν δίπλυχα λώπην legimus pro μέλαιναν. D

Ἐρεμνὸς, quidã interpr. etiã Terribilis, Horrẽdus. Atque adeo illi ipsi nomini αἰγὶς adiunctum ἐρεμνὴ, non σκοτεινὴ vel μέλαινα exposuerunt quidã ex veterib[9], sed καταπληκτικὴ, vel φοβερά. Vtrãque expos. apud Hesych. habemus. ἐρεμνὴ, (inquit) σκοτεινὴ, μέλαινα· οἱ δὲ, ἐρεβεννὴ, παρὰ τὸ ἔρεβος, καταπληκτική. E

Ἐρέομαι, sicut & ἐρέω, Interrogo. Il. α, οὐδ' ἐρέοντο.

Ἐρεοῦς, factum ex ἔρεος, Laneus, t.1, c.1902, f.

Ἐρεπτά, t.1, c.1246, h. Ἐρέπτω, & Ἐρέπτομαι, ib. g

Ἐρέπω, Tego. v.l. Dicitur alioqui ἐρέφω illa in signif.

Ἔρεσθαι, infin. præs. temp. ab ἔρομαι. At ἐρέσθαι aor.2, ab eodem. sicut in indicatiuo habet εἰρόμην. F

Ἐρεσία, Remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potius εἰρεσία: quod vide t.1, c.1248, d. Est autem Ἐρεσία & nomen ἐθνικὸν, ab vrbe Ἔρεσος, quæ & Ἐρεσσὸς, cum σσ, vt infrà dicetur.

Ἐρεσιμέτρα, Geometria, Hesych.

Ἐρεσκία, Ministerium, Veneratio. v.l. Ab Hesychio exponitur θρησκεία. Ita enim scripsisse existimatur, non θρησκία, vt vulg. editiones habent.

Ἐρέσσω, vel Ἐρέσσομαι, t.1, c.1248, a G

Ἐρεσσὸς, vel Ἐρεσὸς, Vrbs in Lesbo, vt ex historicis discim[9]. Apud Steph. legitur Ἐρεσὸς vnico σ. Apud Thuc. vtraq; lectio extat. Diod. Sicul. l.16, πλεύσας δ' ἐπὶ Λέσβον, Ἄντισσαν μὲν καὶ Μήθυμναν καὶ Πύῤῥαν καὶ Ἐρεσσὸν ῥᾳδίως ἐχειρώσατο· τὴν δὲ Μιτυλήνην καὶ Λέσβον, μεγάλην οὖσαν, &c. Vbi quædam exempl. habent Ἔρεσσον cum accentu in prima. sed passim accentũ in vltima habet, siue per σ, siue per σσ scribatur. Siquis autem ἔρεσσον scribat, cũ ἔρεσσον coincidet, præt. imperf. verbi ἐρέσσω, pro ἤρεσσον. H

Ἐρεσχελέω, ῶ, Cauillor, Scommate illudo, aut etiam Scommate irito. vel Ludificor, Mendacio illudo. Quæ interpret. sunt Budæi: afferentis ex Platonis Phædro, ἐσπούδακας ὦ Φαῖδρε, ὅτι σοῦ τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχελῶν σε, Seriò contendis & enixè, ô Phædre: quoniam tuos amores compellaui, te ludificans, te deludens, & ioco iritans. vbi σπουδάζειν & ἐρεσχελεῖν poni tanquã opposita annotat. Talis autẽ oppositionis hoc exemplũ ex eodem affert, l.8, De rep. βούλει οὖν φῶμεν τὰς Μούσας, τραγικῶς ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχελούσας, ὡς δὴ σπουδῇ λεγούσας ὑψηλολογουμένας λέγειν. Subiungit & ex Luc. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα. Ex eodẽ, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὴν καὶ δειματοῦν, σταλάμενοι νεκρικῶς. Et ex quadã Diog. epistola, κἀγὼ δόξας αὐτοὺς ἐρεσχελεῖν πρός με, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς ἀποκεκρίσθαι, putans eos non seriò id respondisse, sed me ludificari, & mendacio illudere. Idem ἐρεσχελῶ pro Cõtendo & Rixor ab Hermogene vsurpari testatur. (At v.l. ἐρεσχελίζω in ea signif. ab illo vsurpari tradunt) Pass. autem ἐρεσχελεῖται reddit Cauillis & verbis ludificatoriis ac territ[illegible] impetitur, in isto Greg. loco, ἔπειτα ἐρεσχελεῖται, παρὰ τοῦ βουλομένου παντός. Suid. ἐρεσχελεῖται exp. φλυαρεῖται. ἐρεσχελοῦντα esse ait σκώπτοντα & χλευάζοντα καὶ [illegible] ἐρεσχελοῦντα.

(Ἐρεσκελῶ etiam dici annotant v.lex. sed nullum vsus huius verbi exemplum afferunt. Apud Hesych. quidem legitur ἐρεσκλεῖ: sed dubium est an pro ἐρεσχελεῖ: qui exponat ἀηδίζεται & ὀχλεῖται. Quod autem proximè sequitur apud eum, videlicet ἐρεθίζει pro ἐρεσχελεῖ, scriptum perperam esse suspicari quispiam possit: tũ quòd sit inter illud ἐρεσκλεῖ & ἐρεσχελία, tum quòd quasdam habeat ex illis significationibus quas Suid. verbo ἐρεσχελεῖν tribuit. Exponit enim illud ἐρεθίζει Hesych. ἀδολεσχεῖ, & χλευάζει, item παίζει, σκώπτει, necnon διαμάχεται. Superius autem ἐρεσχελοῦντες exposuerat φλυαροῦντες)

Ἐρεσχελία, Ludificatio, Disputatio ludificatoria, Contentiosa disputatio. Greg. οἷς καὶ τοῦτο μέρος τρυφῆς, ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία. Budæus φλυαρίαν significare ait, vel contentiosam disputationem. addens etiam τὴν κομψείαν τῶν ἀντιθέσεων.

Ἐρέτης, t.1, c.1248, e. Ἐρετικὸς, ib. f

Ἐρέτιμος, t.3, c.1556, d. Ἐρετμὸν, t.1, c.1248, g

Ἐρετμὸς, ib. Ἐρετμόω, ib.

Ἐρετὸς, Optabilis, Desiderabilis. ἐρετὴ, ἐπιθυμητὴ, Hesych.

Ἐρετρία γῆ, siue Ἐρετριὰς, Eretria terra siue Eretriensis. Loci è quo effoditur, nomen seruat. Sic enim dicitur ab vrbe Eubœæ Eretria, sita prope Chalcidem. De cuius vi lege Diosc. lib.5.

Ἐρετριάζω, Scommata iacio seu dicteria, Dicteriis prosequor, Cauillor. Hesych. esse ait σκώπτω vel παίζω.

Ἐρέττω, t.1, c.1248, a. Ἐρευγματώδης, t.1, c.1247, e

Ἐρευγμὸς, ib. Ἐρεύγω, ib. d

Ἐρευθέδανον, ου, τὸ, alia est herba quàm ἐρευθόδανον (quæ & ἐρυθρόδανον) quæ Lat. Rubia. Nam (vt quidem annotatur in v.l.) ἐρευθόδανον spinosum caulem habet, & in geniculis folia radiata: at ἐρευθέδανον spinis caret, vt hedera: cui etiam folia similia habet, sed rotundiora. vt testatur Theophrast. Hist. plantarum lib.9, cap.14. Plinius autem cissos erythranos dixit, libro 24, cap.10, quod ibi Theophrastus ἐρευθέδανον. Idem Theophrast. Histor. plantarum lib.6, cap.1, inter ἀκάκανθα enumerat. at rubiam inter aculeata recenset Dioscorides, ipsi καυλοὺς τραχεῖς tribuens. Sic Plin. spinosum caulẽ esse tradit.

Ἐρευθήεις, t.1, c.1250, h. Ἐρευθιάω, t.1, c.1251, a

Ἐρευθόδανον, ib. Ἐρεύθομαι, ib.

Ἔρευθος, t.1, c.1250, h. Ἐρεύθω, t.1, c.1251, a

Ἐρευκτικὸς, t.1, c.1247, e

Ἐρεύμενον, per syncopen pro ἐρευγόμενον, apud Hesiod. Erg. l.2, vbi dicit, Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια, καί σε ἔολπα Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος. Ita enim Moschop. accipit, exponens, καί σε ἐλπίζω προσθήσεσθαι τῶν πρὸς ζωὴν ἐπιτηδείων ἐρευγόμενον ἔνδον ὄντων: qui etiam addit, Atticum esse hoc genus loquendi ἐρευγόμενον βιότοιο, vt ἔφαγε τοῦ ἄρτου: hoc autem τῆς ἐρυγῆς vocabulo significari τὴν ἀφθονίαν, abundantiam & copiam: metaphora à stomacho, qui multis repletus cibis, ructat. Sed videtur scribẽdum potius ἐρεύγμενον, vt ἄρχμενον pro ἀρχόμενον: quæ syncope Ionica esse creditur.

Ἔρευνα, t.1, c.1252, c. Ἐρευνάω, ib. a

Ἐρευνητὴρ, ib. b. Ἐρευνητὴς, ib.

Ἐρεύω, pro ἐρέω vsurpatum afferunt v.lex. Sed sine exẽ[illegible] Hesychius verò affert ἔρευε pro ἐρεύνα: & ἐρεύσομεν pr[illegible] τήσομεν: à quo ἐρεύω erit ἐρευνάω.

Ἐρέφω, t.1, c.1252, e

Ἐρέχθων, Hesychius exponit διακόπτων, forsitan respiciens A
ad hunc locum Homeri Odysseæ ε, Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. licet ibi scholiastes exp. καταπίνων ἐν ἑαυτῷ στένων. Idem Hom. Iliad. ψ, dicit, Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Vbi idem schol. exponit βαρουμένην, vt Hesychius quoque βαρυνομένην, qui addit etiam σαλευομένην & ταρασσομένην. Ita vt ἐρέχθειν sit Agitare, Turbare. Vide & t.2, c.1435, f. Vide item in verbo Ἐρείκω.

Ἐρέψιμος, t.1, c.1252, g. Ἔρεψις, ib. f

Ἐρέω, pro ἐρευνῶ ponitur, si Eustathio credimus, in hunc B
locum Homeri Iliadis η, Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. Hîc enim annotat, ἐρέων & eius thema (ἐρέω videlicet) πρωτότυπα esse τοῦ ἐρευνῶ & ἐρευνᾶν. quemadmodum enim ex ἴκω fit ἰκνῶ, ex οἴχω fit οἰχνῶ, sic ex ἐρέω fieri ἐρεύω, & per pleonasmum literæ ν Doricè ἐρευνῶ, secundum vsum communem. Plura apud eundem vide ibidem. Sunt tamen & qui ἐρωτῶν exponant. Breuiũ scholiorum autor & per ἐρευνᾶν & per ζητῶν explicat.

Est alioqui & ἐρέων (tanquam ab εἴρω) quod per fu- C
turum exponitur, ἐρωτήσων, ζητήσων, ab Hesychio. quibus præfigit μαντευσόμενος. Idem, ἐρέω exponit λέξω, & ἀπαγγελῶ. Sed addit & expositiones per præsens, σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Homer. Iliad. φ, circa principium, Ἵπποις δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι, Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνώπασε. vbi non solùm per futurum, sed & per præsens posse exponi videtur. Sed Eustath. vult hîc itidem esse pro ἐρευνᾶν. Habet alioqui ἐρέω quibusdam in locis certam futuri significationem, præsertim que vbi ponitur pro Dicam. vt Odysseæ ω, & Iliad. ψ, & D
aliis plerisque locis, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω. Sic Odyss. η, & alibi, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Iliad. ζ, Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Sic φόως ἐρέων exponere possumus φόως ἀπαγγελῶν, in hoc versu Iliad. ψ, Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν: sicut φόως ἐρέουσα idem scholiastes exp. ἀπαγγέλουσα. Qui tamen alioqui in illo ipso versu Iliadis φ, præsentis potius significationem participio illi tribuit. quippe qui dicat φῶς φέρειν idem esse quod φῶς ἐρεῖν, id est ἀγγεῖλαι. vt antea dixerat ἀγγέλλων φάος ἠελίοιο. Itidémque in ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα participium ἐρέουσα exponit per præsens E
ἀγγέλλουσα. Vide in Εἴρω t.1, c.1148, g.

Ἔρημα, ατος, τὸ, Desertio, Solitudo: ἐρημία. Ita v.l. in exemplum afferentia hunc locum Isocr. ex epist. ad Philipp. ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος, ἔρημα τοῦ βοηθήσοντός ἐστιν. Cui subiungunt, τὰ ἐρήματα, Deserta, Virgilio. Sed hæc mendosa sunt. Et quantum ad locum illum Isocr. attinet, esse nomen adiect. plur. num. & cum eo subaudiendum esse τὰ ἐπιστελλόμενα, satis manifestum est, si locũ adeas. At ἐρῆμα poeticè pro ἔρημα, vt ὁμοῖα pro ὅμοια.

Ἐρημάζω, t.1, c.1255, f F

Ἔρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρωτῆσαι, Volo interrogare.

Ἐρημαῖος, t.1, c.1255, e. Ἐρημάς, ib. f

Ἐρήματα, Suidæ τὰ θρέμματα, Pecora: forsan quia in solis & desertis locis pascuntur.

Ἐρήμη, t.1, c.1254, g. Ἐρημία, t.1, c.1255, c

Ἐρημικός, ib. d. Ἐρημίτης, ib. e

Ἐρημοδίκιον, t.1, c.1254, g. Ἐρημοθώκος, t.1, c.1255, a

Ἐρημολόγος, ib. Ἐρημονόμος, ib.

Ἐρημοποιός, ib. f. Ἐρημοσκόπος, ib.

Ἔρημος, & Ἐρῆμος, t.1, c.1254, c

Ἐρημοῦμαι, t.1, c.1255, a. Ἐρημόω, ib.

Ἐρημφάζω, Sum solitarius. v.l. ex Epigr. perperam fortassis pro ἐρημάζω.

Ἐρήμωσις, t.1, c.1255, b. Ἐρημωτής, ib.

Ἐρητύω, Inhibeo, Cohibeo, Reprimo. Hom. Il. σ, Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπήπυον ἀμφὶς ἀρωγοί· Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, inhibebant & reprimebant ne concurreret. Il. α, Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Addit idẽ dat. ἔπεσι: vt Il. β, Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύετ' ἐπέεσσι. Et Od. ι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. Ex Apollon. affertur ἐρητύω κακότητος, pro Reprimo calamitatem: sed puto significare Reprimo & inhibeo ab. Idẽ Apoll. pass. voce & signif. ἐρητύοντο μέλεσθαι, itidẽ pro Inhibebantur seu prohibebantur quo minus curarent.

Ἐρι, particula in compositione solùm vsitata, intendẽs & augens significationem eorum quibuscum componitur, vt ζά. Apud Hesych. legitur ἐρὶ, expositum πολὺ, μέγα, ἰσχυρόν. At ἔρι, est vocatiuus à nom. ἔρις.

Ἐριαύχην, t.1, c.607, e

Ἐρίβοια νύξ, Hesychio ἡ μεγάλως τιμωμένη. Possit nox ita etiam dici putari, quoniam clamores & strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur quàm interdiu.

Ἐριβρεμέτης, t.1, c.788, c. Ἐρίβρομος, t.1, c.789, a

Ἐριβρύχης, Valde mugiens. Hesiod. Theog. v.832, Ταύρου ἐριβρυχέω μένος ἄσχετον. Dicitur etiam ἐρίβρυχος, vt ἐρίμυκος: Suid. ex Epigr. de tuba, ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων, quod exp. πολυήχων.

Ἐριβῶλαξ, t.1, c.799, g. Ἐρίβωλος, ib. f

Ἐριγάστωρ, t.1, c.819, d

Ἐρίγδουπος, t.1, c.1045, e

Ἐριγήροις, Hesych. exp. μεγαλοφώνοις: à γῆρυς.

Ἔριγμα, ατος, τὸ, idem ac ἔρειγμα, Faba siue alia legumina fresa & cõfracta. Hippocr. Γυναικ. lib.2, κόψαι καὶ φῶξαι σὺν κριθέων ἐρίγματι. Et in Coac. progn. τὸ χολῶδες ἔχον ἐν ἑωυτῷ φακῶν ἢ ἐρεβίνθων ἐρίγμασι παραπλήσια. Schol. Homeri ἐρίγματα esse dicit ὄσπρια: intelligens autem ὄσπρια ἐρικτά. Vide Ἔρειγμα.

Ἐριγμένοι κύαμοι, affertur pro Fabæ fresæ. pro ἐρηριγμένοι. vide in Ἐρείκω. ITEM Ἐρίγμη ex Aristoph. pro genere pulmẽti ex leguminibus confecti. Vide in Ἐρείκω.

Ἐριγνύειν, Hesychio κρύπτειν, κατακλείειν: in qua posteriore signif. dicitur etiam εἰργνύειν.

Ἐριδαίνω, t.1, c.1256, e. Ἐριδμαίνω, ib.

Ἐρίδουπος, t.1, c.1045, e. Ἐριδῶ, t.1, c.1256, d

Ἐρίζω, ib. b. Ἐρίζομαι, ib. d

Ἐρίζωος, Viuax. vnde ἐριζώοισι, Hesychio πάνυ ζῶσι.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, t.1, c.565, b. Ἐρίηρος, ib.

Ἐριηχής, t.1, c.1482, d.

Ἐριθάκη, ης, ἡ, Erithace: ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν παρατιθεμένη τροφὴ, inquit Hes. & confirmat Plin. vt videbis in Κήρινθος. nã & Κήρινθος dicitur hic apum cibus, à Latinorũ nonnullis sandaracha. Gaza eam ceraginem reddidit, voce ficta ad Græcam exprimendam. Aristot. Histor. anim. lib.5, cap.22, de api, φέρει δὲ κηρὸν μὲν καὶ ἐριθάκην περὶ τοῖς σκέλεσι: vt lib.9, c.40, dicit easdem κήρινθον τοῖς σκέλεσι κομίζειν, καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Quem locum cum Plinii verbis plenius habes in Κήρινθος. Varro autem non cibum esse vult, sed gluten ad glutinandos fauos. Sic enim ille l.3, De re rustica c.16, Erithacen vocant quo fauos extremos inter se conglutinant: quod est aliud melle, propoli: itaque in hoc vim esse illiciendi. Quocirca examen vbi volunt considere, eum ramum aliámve quam rem oblinunt hoc, admixto apiastro. Idem tamen in eodem cap. dixerat etiam, Extra ostium aluei obthurant omnia quà venit inter fauos spiritus, quam ἐριθάκην appellant. Virgil. quoque illius apum glutinis meminit, Georg.4, Vtraque vis (inquit) apibus pariter metuẽda: neque illæ Nequicquam in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt, fucóque & floribus oras Explent, collectúmque hæc ipsa ad munera gluten, Et visco & Phrygiæ seruant pice lentius Idæ. Hermolaus esse putat quam vulgo verniginẽ appellãt. ‖ Hesychio ἐριθάκη est etiam τὸ ἐγκοίλιον τῶν ἰχθύων μαλακῶν, καὶ τὰ τῶν ὑῶν ἔμβρυα. Ita enim reponendum censetur.

Ἐριθακίς, in v.l. esse dicitur quædam arbor. Apud Hesych.
G verò ἐριθαλὶς esse dicitur εἶδος δένδρου. de quo mox.

Ἐρίθακος, t.4, c.182, a. Ἐριθαλές, t.1, c.1491, f

Ἐριθαλής, ib. e. Ἐριθαλίς, ib.

Ἐριθαλλής, ib. Ἐρίθαλος, ib.

Ἐριθεία, t.1, c.1902, c. Ἐριθευός, t.4, c.182, b

Ἐριθεύω, & Ἐριθεύομαι, t.1, c.1901, d

Ἐριθηλής, t.1, c.1495, c. Ἔριθος, t.1, c.1900, f

Ἐρικάνην, Hesych. dici scribit φεγγμόν, Sepẽ. Idem ἔρικος.

Ἐρικάς, eidem est ὁ ἐρεγμός, Faba fresa. Dicunt verò ita (inquit idem) & τὰ ἴτρια, à nonnullis λάγανα vocata.

H Ἐρικυθές, Hesychio πυθμήν, Fundum: quoniam fortasse in fundo aliquid maximè κεύθεται.

Ἐρίκη, idem ac ἐρείκη, Erica. Item nomen filiæ Anauri, Hes.

Ἐρικίται ἄρτον, Seleucus apud Athenæum libro 3 dici scribit τὸν ἐξ ἐρηρειγμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ γινόμενον καὶ χονδρώδους.

Ἐείκιδες, Galeno in Lexico Hippocr. αἱ ἁδρομερῶς διηρημέναι κριθαί: aliis αἱ δίχῃ διηρημέναι. quippe qui ἐρεγμὸν nominatum velint ἀπὸ τοῦ δίχῃ διῃρῆσθαι. Mihi verò (inquit Galenus) παρὰ τὸ ἐρείκειν omnia eiusmodi facta esse videntur, quod non est τὸ δίχῃ διαιρεῖν, sed simpliciter τὸ θραύειν: vnde τὸ ἐρεῖον nominatur & ipsum ἐρείκιον, quoniam est ἀθραυστον.

Ἐείκλαυτος, Lacrymosus: in Epigr.

Ἔεικος, εος, τὸ, Murus, Septum, Sepes. Hesych. enim ἐείκεος affert pro φραγμοῦ, & ἐείκεα pro φράγματα: quæ & ἔρκεα. & forsitan hîc τὸ ι est pleonasticum.

Ἐεικτὰ, eadem quæ ἐρεικτὰ, Fresa. Hesychius ita dici tradit σῖτον πεφρυγμένον καὶ κοπτόμενον, ὡς ἄλφιτα, χιστὰ ἄλευρα. Itidémque ἐεικτὸν exponit κοπανιστόν. Leuitici cap. 2, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ προσφέρῃς, farra noua, tosta & confracta. Vbi quidam codices perperam habent ἐρηκτὰ, alii ἑλικτὰ, rectè Complutensis. Sic apud Hippocratem Γυναικ. lib. 2, χρῆσθαι δὲ ἄρτῳ σπωδεῖ ἢ ἐεικτοῖσι.

Ἐείκτυπος, t. 3, c. 1697, c. Ἐεικώδης, t. 2, c. 485, a

Ἐρίκω, idem quod ἐρείκω, Frango, Confringo: scissione videlicet aut contusione. vnde Hesychius ἐρίκει exponit & ῥηγνύει, & σχίζει, πρίζει, addens etiam ἐσθίει. nam & is qui edit, id quod edit, dentibus scindit & confringit ac comminuit. Hippocr. Γυναικείων libro 2, ζειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι. Apud eundem De natura mulier. legimus, κριθὰς πεφωσμένας καὶ ἐρηρεισμένας ἐν ἐλαίῳ δεύσας. Sed malim πεφωγμένας καὶ ἐρηρειγμένας, vt sub finem libri περὶ ἐπικυήσιος reperio σμύρνης ὅσον κύαμον, λιβανωτόν τι δὶς ὅσον τοῦτο μίξας καὶ ζέσας, ἐρηρειγμένας ὁμοῦ θυμιῆν. Rursum apud Hesych. Ἐεικόμενος, ὁ σχιζόμενος. Cætera vide in Ἐρείκω.

Ἐεικώδης, Suidæ est ὁ διερρηγμένος τόπος, Locus diruptus ac scissus: forsitan παρὰ τὸ ἐρίκειν, quod est ῥηγνύειν, σχίζειν.

Ἐρίμη, Hesychio ἔξοδος, Exitus. pro quo infrà ἐρμή.

Ἐρίμυκος, Valde seu vehementer mugiens. Homerus Iliad. ψ, Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ᾽ ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. Odysseæ ο, καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. Sic Hesiodus Erg. 2, κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον ταμνέμεν. Hesychius ἐριμύκων exponit μεγάλως μυκωμένων, μεγαλοφώνων, magnos edentium mugitus seu boatus: alii, πολλὰ μυκωμένων.

Ἐρινάζω, siue Ἐρινεάζω, Caprificos admoueo: quæ ἐρινὰ siue ἐρινεὰ dicuntur. Vtrunque legitur apud Theophrastũ De caus. plantarum lib. 2, cap. 13. Ait enim ibi, καὶ ἐρινάζουσι κἀκείνους ὅπως ἐπιμείνωσι. Et paulo antè, ὅθεν ἔνιοι οὐδ᾽ ἐρινεάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνέρινασα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admouent, verùm etiam quum vendunt per præconium significant sese caprificorũ culices non passas vẽdere. Vtitur initio cap. & pass. ἐρινάζεσθαι, dicens, οὐκ ἀνοίγουσιν οἱ ψῆνες, ἀλλὰ συμμύειν ποιοῦσιν ὅταν εἰσδύωσιν. ὅθεν καὶ τὴν αἰτίαν ἐστὶν ἐκ τοῦ ἐναντίου φέρειν, ὡς τούτου χάριν ἐριναζομένων, hanc ob rem caprificos ipsis admoueri, vt nimirum culices ex his in illas inuolantes, eas suo morsu aperientes penetrent, consumptóque superfluo in iis humore, maturẽt. Qua de re vide quæ suprà in Ἀνερίναστος ex Suida & Plinio tradidi. Participio ἐρινασμένος vtitur idem philosophus Hist. plantarum lib. 2, cap. 9, γινώσκεται δὲ τὸ ἐρινασμένον τῷ ἐρυθρὸν εἶναι καὶ ποικίλον καὶ ἰσχυρὸν, Caprificatum, Caprifici culices passum. Sophocles & compos. ἐξερινάζω vsus est apud Athenæum lib. 3, sed metaphoricé: πέπων δ᾽ ἐρινὸς (inquit) ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. nam ὁ ἔρινος quod ipse non habet, aliis tribuit. Rursum Theophr. in loco paulo antè citato vtitur VERBALI Ἐρινασμὸς, dicens, τὸ δ᾽ ἐνίους τόπους μὴ δεῖσθαι ἐρινασμῶν, οὐκ ἄτοπον id est, Loca verò nonnulla non indigere caprificationibus, Non opus habere vt caprifici admoueantur ficubus. Duplicem caprificationem memorat Plinius libro 15, cap. 19. aut enim caprificos iuxta rationem venti seri in ficetis, vt ex iis ab aura spirante culices in ficos ferantur: aut aliunde quoque illatas & inter se colligatas caprificos, inici fico, vt sua sponte ficos inuadant, nutrimenti ex matre inopia. Apud Hesychium legitur & Ἐερινάσαι & Ἐρινάξαι: cui ἐρινάζειν est συκᾶς περιάπτειν τοῖς ἐρίνοις εἰς τελεσφορίαν, appendere caprificos ad maturandos fructus. || Ἐρινάσαι, eidem Hes. est ἐρωτῆσαι, ἐρευνῆσαι.

Ἐρινακὰς, vocari τοὺς ὀλύνθους, testatur Amerias apud Athenæum l. 3. id est Grossos, Ficus immaturos.

Ἐρινὰς, άδος, dicitur & ipsum esse Caprificus vel ὄλυνθος. Hesychio ἐρινάδες sunt ὄλυνθοι ἢ σῦκαι ἄρρενες. Nicand. sanè caprificum arborem sic vocat, Ther. v. 854.

Ἐρινασμὸς, vide in Ἐρινάζω paulo antè.

Ἐρίνεμος, Hesychio est ἄνεμος μετὰ συστροφῆς.

Ἐρινεὸν, siue Ἐρινὸν, οῦ, τὸ, Caprificus, Ficus syluestris: intellige autem de fructu. Priore ἐρινεὰ, vtitur Theophrastus De caus. plantarum lib. 2, cap. 13, dicens, κινηθέντα τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν ὀπόν. Posteriore, idem libro 1, eiusdem operis, cap. 6, ἁπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἀθρόα διὰ πίλοις. Et Hist. plantarum lib. 4, cap. 16, συμβαίνει δὲ ποτε καὶ τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους. Apud Athenæũ lib. 3, proparoxytonως scriptum ἔρινον. Affert enim ex Epicharmi Sphinge, Ἀλλ᾽ οὐχ ὁμοῖά γ᾽ ἐρίνοις οὐδαμῶς. Et ex Alexide, Ἔριν᾽ ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων: de improbis ficuum venditoribus, qui κάτωθε μὲν τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ πέπονα καὶ καλά. Vbi hic comicus ἐρίνων nomine videtur intelligere ficus immaturas, quæ aliàs ὄλυνθοι appellãtur. Rursum ibi Athenæus dicit Euripidem in Scirone mentionem facere τῶν ἐρινεῶν σύκων, subiungens tamen hæc tragici illius verba, Ἢ προσπηγνῦσαι κράδαις ἐριναῖς. sed hîc ἐριναὶ κράδας puto idem esse ac ἐρινοὺς, caprificos arbores, seu ramos caprificorum.

Ἐρινεὸς, siue Ἐρινὸς, οῦ, ὁ, Caprificus, Ficus syluestris: intellige autem de arbore. vt & Athenæus lib. 3 ait, τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἔρινα, ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρεν λέγεται. Homer. Odysseæ μ, Τῷ δ᾽ ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Iliad. ζ, λ, φ, χ. Et Theophrast. Hist. plantarũ lib. 4, cap. 16, ὁ δ᾽ ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὁμοίως. || Alioqui Sophocles & πέπων ἔρινος dixit pro πέπον ἔρινον, teste Athenæo lib. 3. (Vbi etiam nota proparoxytonως scriptum esse, vt ἔρινον. Verba autẽ Soph. habes in Ἐρινάζω paulo suprá.) Itidem Nicander ἐρινὸν vocat pomum caprifici. vt videbis in Ἀποκραδίζω. Aristot. ἐρινεὸν σῦκον appellat neutro genere caprificũ fructum: vt ἐριναὶ κράδας Euripides ramos caprifici. Sic enim apud eum legimus Hist. animalium lib. 5, ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quũ syluestrem ficum ederit. τὸν ἐρινεὸν autem esse Caprificũ Latinorum, testatur & Plut. in Camillo.

Ἐρινὺς, Erinnys, Furia: dea infernalis peccatorum vltrix & pœnarum irrogatrix. Homer. Odysseæ ο, θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς. Alibi στυγερὰς Ἐρινύας dicit. vt Odyss. ρ, στυγερὰς ἀρήσετ᾽ Ἐρινῦς. Et Iliad. ι, Πολλὰ καταρᾶτο, στυγερὰς δ᾽ ἐπεκέκλετ᾽ Ἐρινῦς. Hesiodus κρατερὰς vocat, qui eas τῇ πέμπτῃ dicit ἀμφιπολεύειν & τίννυσθαι τοὺς ἀδίκους. Apud Sophoclem verò Aiax dicit, Ἆρ᾽ οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ᾽ ἐχάλκευσε ξίφος; ánnon Erinnys seu Furia hunc cudit ensem? in meum videlicet exitium. Et Hercules apud eundem in Trachiniis dicit, — δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. quod Act. apud Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. Rursum Homer. dicit Ἐρινὺς τινὸς, pro Erinnys quæ iniuriam alicui illatam persequitur. Odyss. ρ, Ἀλλ᾽ εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσί. Præterea dicit aliquem alicuius Ἐρινύας ἐξαποτίσαι, vel ἀποτῖσαι, pro dedisse pœnas Erinnybus iniurias alicuius vlciscentibus. Iliad. φ, Οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποτίνοις, Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται. Non semper tamen iniuriam passi Ἐρινύες sunt, sed eius etiam qui fecit. vt Odyss. λ, v. 278, de Epicasta matre Œdipodis, τῷ δ᾽ ἄλγεα κάλλιπ᾽ ὀπίσσω Πολλὰ μάλ᾽ ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσι. Hesychius verò Ἐρινύας exponit ἁμαρτίας, procul dubio respiciens ad hunc locum Hesiodi Theogonia, v. 471, de Rhea parturiente, — ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ᾽ Ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο Παίδων οὓς κατέπινε. omnino enim hoc dicere velle videtur Rhe[a], Vt clàm parere posset filium, qui vlcisceretur de[-]cta patris sui Saturni in liberos quos deuorauit .. [A]lii sic etiam verterunt, Quo pacto lateret pariend[o]

filium charum: possit autem vlcisci furias patris sui contra liberos quos deuorauit. At Ἐριννύων ἀπορρὼξ, prouerbialiter ἐπὶ τῶν δυσειδῶν. Suid.

Ἐρινεὸν, siue Ἐρινον, vide in Ἐρινεόν.

Ἐρινὸς, & Ἔρινος, vide in Ἐρινεός. | Ἔρινος, est etiam herbæ nomen apud Dioscor. lib. 4, cap. 29: quam Plin. erineon vocat lib. 23, cap. 7. De eadem intellexit Nicander quũ in Ther. v. 647 dicit, κλώθοντας ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνῳ. Vbi eadem ferè de hac planta ex Dioclis ῥιζοτομικῷ refert eius scholiastes quæ Dioscor. & Plin. in locis paulo antè citatis. Sunt qui eandem esse velint cum echino Galeni Simplic. medic. l. 6.

Ἐρινάζω, idẽ quod ἐρινεάζω, siue Ἐρινάζω. Ex Theophrasto, περὶ γὰρ Ἀπαλίαν οὔ φασιν ἀποβάλλειν τὸν καρπόν. διὸ οὐδ' ἐρινάζουσι. Locus est Hist. pl. l. 2, c. 9. vbi Ἰταλίαν reponũt nonnulli pro Ἀπαλίαν. Ibidem vtitur verbo synonymo ἐρινάζειν, item & nomine plur. ἐρινεά.

Ἐρινύειν, Arcadibus esse τὸ ὀργίζεσθαι, tradit Etymol.

Ἐρίνω, Interrogo. Hes. n. ἔρινε affert pro ἐρώτα. A quo ἐρίνω deriu. ἐρινάσῃ, quod idem exp. ἐρωτήσῃ, ἐρευνήσῃ. Alioquin ἐρεείνω hoc significatu dicitur.

Ἔριξ, dictum etiam ἐπὶ τοῦ ἥπατος: sed pro eo in plerisque exemplaribus scriptum θρίξ. Significat autem partem hepatis superiorem qua à se inuicem diuiduntur eius fibræ. Ita Galen. in suo Lex. Hippocr.

Ἐρίξει, Hesychius exponit κωλύσῃ. quod per ῡ potius scribitur ἐρύξει.

Ἐριόδων, t. 1, c. 1080, d. Ἔριον, t. 1, c. 1898, h

Ἐριόξυλον, t. 1, c. 1899, d. Ἐριοπλύτης, t. 1, c. 1900, b

Ἐριοπωλέω, ib. Ἐριοπώλης, ib.

Ἐριοπωλικῶς, ib. Ἐριοπώλιον, ib.

Ἐριουνής, t. 2, c. 1319, d. Ἐριούνιος, ib.

Ἐριουργέω, t. 1, c. 1900, c. Ἐριουργὸς, ib.

Ἐριοῦς, ib. f. Ἐριοφόρος, ib. c

Ἐριόω, ibid. f

Ἐριπεῖ, Hesychio est καταβάλλει, Deiicit, Diruit. At ἐριπεῖν, quod idem exp. καταπεσεῖν, vnà cum particip. ἐριπὼν, est aor. 2 ab ἐρείπω.

Ἔριπες, eidem sunt δαλοὶ, Titiones, Torres.

Ἐρίπιον, eidem est τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα ἢ πτῶμα, afferenti & ἐριπίων pro πτώσεων τῶν τειχῶν. Suprà ἐρείπιον.

Ἐρίπνη, ης, ἡ, Cacumen, vel Rupes: κορυφὴ ἢ κρημνός. Secundum enim schol. Nicandri & Apollonii ἐρίπναι nonnullis sunt αἱ ἀκρώρειαι, αἱ τῶν ὀρῶν ἐξοχαὶ, αἱ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ita dictæ παρὰ τὸ ἔρι πνέεσθαι: secundum alios αἱ ἀπορρῶγες πέτραι, τὰ ῥήγματα καὶ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν, παρὰ τὸ ἐριπεῖν, τὸ πεσεῖν. Vtitur porro hoc vocabulo Nicander in Ther. dicens, δίζεται ἢ ἀπ' ἐρίπνης Ἠὲ καὶ αὐτοπόνοιο χαμευνάδος. Et Apoll. Arg. l. 2, ὑπέδυσαν Δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης. Et rursum, ὀρέων δ' ἀνέπαλλον ἐρίπναι.

Ἐριπόω, t. 1, c. 1247, c

Ἐρίπτω, in v. lex. esse dicitur Cado: sed sine autoritate. Nam ἤριπε, & ἐρέριπτο, quæ huc referũt, pertinent potius ad ἐρείπω.

Ἔρις, t. 1, c. 1255, g.

Ἐρισθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Viribus præpotens. ἀγασθενής. Hes.

Ἔρισμα, t. 1, c. 1256, e

Ἐρισμάραγος, ου, ὁ, Magnos strepitus edens: Iouis epitheton, qui & ἐρίγδουπος & ἐρίκτυπος dicitur, Latinis Altitonans. Hesiodus Aspide, — ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι.

Ἔρισον, apud Dioscoridem lib. 3, cap. 119, legitur de marrubio, præcedente δασύ: exponitur autem Rugosum. Quidam legendum putat ἔρρυσον: sed id non minus suspectum est.

Ἐρισταφύλων θηλοπίδων, in Epigr. pro Magnas ferentium vuas, vel egregias & generosas.

Ἐριστὴρ, Hesychio μαρσίππιος σάκκος, ἢ ἔρκτης καὶ περάκτης.

Ἐριστὴς, t. 1, c. 1256, f. Ἐριστικὸς, ib.

Ἐριστὸς, ibid. h

Ἐρυσίβη, Hesychio ὁ ὡς κονιορτὸς καταρχόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σῖτον. Infrà Ἐρυσίβη, Rubigo.

Ἐρισφάραγος, Hesychio μεγαλαύχην, ὑψηλοφόρος, Qui magno & elato collo est.

Ἐρίσχηλος, ου, ὁ, Contentiosus, Promptus ad cõuicia.

A Ἐρισχηλεῖν, Ad contentionem incitare. Ita v. lex. Suprà Ἐρισχελ.

Ἐριτρεμὴς, Admodum pauidus & meticulosus. μεγάλως δειλός, Hesych.

Ἐρίτιμος, t. 3, c. 1556, c

Ἐριφίας, Hesychio χίμαρος, Hœdus.

Ἐρίφειος, Hœdinus, Qui ex hœdo est. vt ἐρίφεια κρέα.

Ἐρίφθω, in Epigramm. Proiectus sum: à themate actiuo ῥίπτω.

Ἐριφήματα, Laconibus ἔριφοι, Hœdi, teste Hesych.

B Ἐρίφιον, ου, τὸ, Paruus seu tenellus hœdus. Apud Athen. l. 14, ex comico quopiam, ἐρίφιον ἔμπικτον.

Ἔριφος, ου, ὁ, Hœdus: partus capræ recens adhuc & tener, vt agnus. Homerus Il. ω, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Hesychius esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα, τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἤγουν τὸν πρόϊμον: χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι. | Ἔριφοι, Hœdi, sunt etiã constellatio quædam apud Aratum & Proclum, Hyginum, cæterósque astronomos.

Ἐρίφυλλος, t. 4, c. 249, d

C Ἐρίψιμα, Hesychio πτῶσμα: afferenti & ἐρίψαι pro ἀφανίσαι, καταρρίψαι.

Ἐριώδης, t. 1, c. 1900, e. At Ἐριωδία, Hesychio ἅμαξα.

Ἐριώδυνος, t. 2, c. 1186, d. Ἐριώλη, t. 1, c. 1900, c

Ἐριώλης, ib. Ἐριῶπις, t. 2, c. 1394, h

Ἐριωπιζόμην, Hesych. ἐπιχειρηθόμην ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Pro quo paulo intrà rectius habet ἐρρωπιζόμην.

Ἐριῶπις, t. 2, c. 1394, h. Ἐριῶπις, proprium, ib.

Ἐρκάζειν, Hesychio σκώπτειν, Scommatis incessere.

Ἐρκάνη, t. 1, c. 1241, e

D Ἐρκατὴ, Hesychio est φυλακὴ, Custodia: eadẽ forsan quæ εἱρκτή.

Ἔρκατος, t. 1, c. 1241, e. Ἐρκατέω, ib.

Ἐρκεῖαι, ib. d. Ἐρκεῖος, t. 1, c. 1240, h

Ἐρκῆται, Hesychio οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται. Suprà Ἐργεῖται.

Ἐρκίον, t. 1, c. 1241, d. Ἐρκίτης, Suidæ ὁ φύλαξ, Custos.

Ἐρκόπιζα, Hesychio sunt τὰ τῶν ναῶν ἔξωθεν περιτιθέμενα, πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι, ἀκανθώδη ξύλα, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant.

E Ἕρκος, t. 1, c. 1240, c. Ἑρκτὴ, ib. b

Ἔρμα, Fulcrum, &c. t. 1, c. 1143, f. Ἕρμα, Saburra, &c. c. 1144, a. Ἕρμα, Scopulus, &c. ibid. b. Ἕρμα, Inauris, &c. ibid. c.

Ἑρμάδιον, Suidæ τὸ Ἑρμοῦ, Mercuriale.

Ἑρμάζω, t. 1, c. 1144, d

Ἑρμαθηνὴ, esse dicitur Mercurii & Mineruæ statua.

Ἑρμαϊκὸς, t. 1, c. 1151, c. Ἕρμαιον, ib.

Ἕρμαιος, seu Ἑρμαῖος, ibid.

Ἕρμακες, Hesychio αἱ ὕφαλοι πέτραι, & αἱμασιαὶ, Saxa mari

F latẽtia, Sepes. At Ἕρμακον, idẽ esse dicit auẽ quãdam. Apud Nicandrũ δασέως legitur ἕρμακες, in Ther. v. 150, Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ὀνναίοντες. Vbi schol. annotat ἕρμακας dici posse λίθους σεσωρευμένους εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμὰς quoque dicitur ὕφαλος πέτρα, ab Antiphonte, Anacreonte, & Aristophane, teste Harpocr. Pro quo perperam apud Suid. Ἑρμαῖος. A T Ἑρμᾶς, Doricè dicitur pro Ἑρμῆς, Mercurius.

Ἕρμασις, t. 1, c. 1144, f. Ἕρμασμα, ib. e

G Ἑρματίζω, ib. f

Ἑρμαφρόδιτος, Hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriusque sexus membrũ habet, & virile & muliebre, quasi Mercuriouenerem diceres, & mixtum genus è Mercurio & Venere. Plin. l. 7, cap. 3, Gignuntur & vtriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc verò in deliciis. Idem libro 11, cap. 49, Contrà mulierum paucis prodigiosa assimulatio, sicut hermaphroditis vtriusque sexus: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis

H principatu primùm arbitror. Ostentabat certè hermaphroditas subiunctas carpento suo equas, in Treuerico Galliæ agro repertas. Suidas ἑρμαφρόδιτον dici ait vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἀρρένων καὶ θηλειῶν: vel αἰσχρὰ καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα: qui posterior & ἀνδρόγυνος dicitur.

Ἑρμάζων,ωνος,ὁ, Mercurius:ὁ Ἑρμῆς.in Epigr.

Ἑρμέας,& Ἑρμείας,idem Mercurius dicitur à poetis.Hom. Odyss.ο, Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου. Interdum verò Ἑρμείας est nomen proprium, de quo Suidas. Etymol.& Ἑρμίας scribi tradit.

Ἑρμή,Hesychio ἔξοδος,Exitus.

Ἑρμηνεία,t.1,c.1151,f. Ἑρμήνευμα,ib.g

Ἑρμηνεὺς,ib.e. Ἑρμηνευτὴς,ib.g

Ἑρμηνευτικὸς,ib. Ἑρμηνεύω,ib.e

Ἕρμηνοι,Hesychio σιληνοὶ,Sileni.

Ἑρμῆς,t.1,c.1151,a. ‖ Ἑρμαῖ,Hesychio sunt etiam παραφυάδες δένδρων ἄχρηστα, Inutiles arborum fruticationes, Stolones:quibus ludentes ἑρμομαχεῖν dici tradit.

Ἑρμὶν, seu Ἑρμὶς,t.1,c.1145,a

Ἑρμογλυφεῖον,t.1,c.851,e. Ἑρμογλυφεὺς,ib.

Ἑρμογλυφικὴ,ib. Ἑρμογλύφος,ib.& 1151,c

Ἑρμοκοπίδαι,t.1,c.1151,b. & t.2,c.356,h

Ἑρμόπαν,dicitur Pan,ꝙ Mercurio satus sit.

Ἑρμοτυμβιεῖς,in Ægypto sunt μοῖρα τῶν μαχίμων,vt Steph. ex Aristagoræ Ægyptiacis tradit. Apud Herodot.legitur Ἑρμοτύβιες,p.98,& 332.

Ἔρναπς,Hesychio ἀναδενδρὰς,Vitis arbustiua:forsan quoniam scandit τὰ ἔρνη: ideóque foret ὀξυτόνον.

Ἔρνια,τὰ,autore Poll.l.1, dicuntur τὰ ἄγρια σῦκα, ὁ τῆς ἐρινέου καρπὸς, Ficus syluestres, Caprifici fructus. quæ & περιάπτεσθαι ταῖς συκαῖς ait,ne fructus earum ante maturitatem decidat. Addit his, τὸ τὰ ἔρνια συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν,dici συκάζειν. Id tamen potius ἐρινάζειν siue ἐρινεάζειν dicitur & ἐρινοῦν. nam & ἐρινὸν siue ἐρίνεον dicitur τὸ ἔρνιον. Quin & pro illo ἔρνια videri possit reponendum ἔρινα.

Ἔρνος,εος,τὸ,Planta,Germen:interdum & Ramus. Homer. Iliad.ρ, Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ νεοθηλὲς ἐλαίης. Odyss.ζ, Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον. Iliad.σ, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.Et Odyss.ξ,τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον.Legitur apud prosæ etiam scriptores.Dioscor.lib.4,cap.81,de apocyno, ἔρνος ἐστὶ ῥάβδους ἔχον μακρὰς, φύλλα κισσῷ ὅμοια. pro quibus Plinius lib.24,cap.11, Frutex est folio hederæ. Et ex Theophr.Hist.plant.lib.2, affertur ἔρνη φυτεύεται, pro Rami seruntur. INDE Ἐρνοκόμος,ου,ὁ,Hortulanus,Is qui plantas educat & curat.παραδεισάριος, Hesych. ET Ἐρνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Similis ἔρνεϊ.Aliis Ramosus. Hesychius verò ET Ἐρνύτας dici tradit ἔρνη, βλαστήματα,κλάδους.

Ἐρξείης,t.1,c.1240,b

Ἔρξω,Faciam.Homer.Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξεις. Hesiod.ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, qui hospitem malo afficiet. Sic Eurip.ἔρξουσι κακῶς. In imper.ἔρξον dicitur:in subiunct ἔρξῃς: in infin. ἔρξαι. Quæ tria posteriora sunt aor.1 : omnia autem à themate ἔργω, siue (vt alii malunt) ῥέζω, Æolica metathesi & mutatione spiritus. ‖ Ἔρξαι est etiam Arcere,Prohibere:itidem à themate ἔργω. vnde pass.ἔρξεται apud Sophocl. ‖ At ἔρξαι est Claudere,Concludere,ab ἔργω,synonymo τοῦ εἴργνυμι.Hom.Odysseæ ξ,Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν.

Ἐρόεις,vide in Ἔρος. Ἔρομαι, t.1,c.1149,h

Ἔρος, Æolicè pro ἔρως dici fertur,significans Amor,Desiderium.Homer.Iliad.ξ,Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε.Hesiod. Theogon.Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής. καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται : de tribus Gratiis. Rursum Homer.Iliad.ν, Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι Ἢ πολέμου. Et alibi sæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam verò cibi & potus desiderium exemerunt sibi. id est explerunt. Pro quo Virgil.dicit,Postquam exempta fames epulis. INDE Ἐρόεις,εντος,ὁ, Amabilis,Gratiosus, Venustus. Hesiod.Θαλίη τ' ἐρόεσσα: cuius videlicet ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβεται δερκομένης,vtpote καλὸν ὑπ' ὀφρύσι δερκιωμένης.Sic ex Epigr.affertur ἐρόεις τύπος pro Amabilis effigies.

Ἐροτὴ,dici pro ἑορτὴ,Festum,autor Hesych.

Ἔροπς,t.1,c.1206,e

Ἔροψ,Erops:auis quædam,teste Hesychio.

Ἑρπάκανθα,t.1,c.1260,g.& 1259,b

Ἑρπίδοσα,Hesychio ἐπίπεδος:suprà ἀρπεδόεσσα.

Ἑρπετόδηκτος, t.1,c.906,c. & 1258,c

A Ἑρπετὸς,t.1,c.1258,b. Ἑρπηδὼν,ib.g

Ἑρπήλη,t.3,c.877,a. Ἕρπης,t.1,c.1258,c

Ἑρπηστὴς,ib.g. Ἑρπηστικὸς,ib.h

Ἑρπινώδης,t.1,c.1259,a. Ἕρπις,ib.

Ἑρπετὸν,t.1,c.1258,c. Ἑρπύζω,t.1,c.1259,d

Ἑρπύλλη δολιχήπους,t.3,c.876,h

Ἑρπυλλὶς,Hesychio τέττιξ, Cicada.

Ἕρπυλλον,t.1,c.1259,g. Ἕρπυλλος,ib.

Ἑρπυσμὸς,t.1,c.1259,e. Ἑρπυστὴρ, ib.

Ἑρπυστὴς,ib. Ἑρπυστικὸς,ib.

B Ἕρπω,t.1,c.1257,h

Ἔῤῥα,Hesychio ζιζάνια:suprà αἶρα,in sing.num.

Ἐῤῥαγέως,eidem ταχέως:quod & ῥαγαίως.Infrà Ἐῤῥέως.

Ἐῤῥάγην,t.1,c.519,f

Ἔῤῥαγκα,præt.perf.act. verbi ῥαίνω.

Ἐῤῥάδατο,à ῥάζομαι,t.3,c.694,a

Ἐῤῥὰς,Hesychio κριὸς, Aries.

Ἐῤῥαστωνευμένως,t.3,c.665,e.

Ἐῤῥέξομαι, Hesychio est φθέγξομαι.

Ἐῤῥεφορία,ας,ἡ,vide suprà in Ἀῤῥηφορία.

C Ἔῤῥευκα,t.3,c.683,f. Ἔῤῥευσα,ibid.

Ἐῤῥέως, Hesychio ταχέως : pro quo paulo antè ἐῤῥαγέως.

Ἐῤῥήθην,seu Ἐῤῥέθην,Dictus sum:aorist.1 pass.à them.ῥέω significante Dico, vnde & ῥῆμα & ῥήτωρ & similia.

Ἐῤῥηφόροι,Hesychio οἱ τῇ Ἕρσῃ ἐπιπλοῦντες τὰ νομιζόμενα. Suprà ἀῤῥηφόροι.

Ἐῤῥίγησι,poetica paragoge pro ἐῤῥίγῃ,ab ἐῤῥίγω.

Ἐῤῥιγόω,ῶ,pro ἐνριγόω,Inalgeo. vnde ἐνεῤῥίγωσα apud Aristoph.in Pluto.

Ἐῤῥίγω,Horreo,Cum rigore trepido, Metuo cum horrore.verbum poeticum factum ex ἔῤῥιγα, præterito medio thematis ῥιγέω,ita vt κεκλήγω à κέκληγα, & similia alia. Hesiodus,Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐῤῥιγόντι ἐοικώς· Homerus Iliad.γ,Ὄφρα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι.

Ἐῤῥίζωμαι,Radices egi:vnde infin.ἐῤῥιζῶσθαι. Ambo à themate ῥιζοῦσθαι. Sic ἐῤῥικνωμένος à ῥικνοῦσθαι.

Ἐῤῥιμμένος,t.3,c.712,e. Ἔῤῥινον,t.3,c.699,a

Ἐῤῥίφθω, Iactum sit. Itē,Iacta esto alea,Esto: in Epigr.A them.act.ῥίπτω.

E Ἔῤῥιψις,t.3,c.712,f. Ἐῤῥύηκα,t.3,c.683,e

Ἐῤῥύην,ib.f. Ἐῤῥυθμισμένος, t.3,c.726,f

Ἔῤῥυσος,ου,ὁ,Rugosus.v.l.ex Diosc.l.3. Vide Ἔρυσος.

Ἐῤῥυσωμένος,t.1,c.1264,e

Ἐῤῥω, Æolicè pro εἴμω,vnde fut.ἔρσω : vt φθέῤῥω pro φθείρω, vnde φθέρσω. ‖ Item Ægrè eo, Dolens & afflictus eo.Iliad.σ,de Vulcano claudo,αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων Πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. Et Odyss.δ, Vlysses de Idothea,Ἥ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων. Vbi schol. quoque exponit μετὰ λύπης πορευομένῳ καὶ φθορᾶς. At F quum Odyss.ι dicit,Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων, significat potius, Inauspicatò & magno meo malo huc veniens. Quo modo & ἔῤῥειν iubetur aliquis pro Abire in malam rem, Facessere in malam crucem.Iliad.θ, Ἔῤῥε κακὴ γλήνη. Odyss.κ, Ἔῤῥ', ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθανόμενος τόδ' ἱκάνεις.Ibidem,Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων.Aristoph.Pluto,ἔῤῥ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.Quibus in locis nota etiam præpositiones ἐκ,ἀπὸ,& ἐς,cum suis casibus. (Alibi idem comicus pro hoc ἔῤῥε dicit ἀποφθάρηθι & ἐκφθάρηθι)Similiter Plato in G Philebo,de rebus inanimatis,αὐτὰ ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐνῆν.Nam & hîc accipiunt pro Facessere atque Abire. Alioquin ἔῤῥειν eæ res dicūtur quæ pereunt, intereunt, pessum eunt. vt apud Xenophontem in Sympos.scurra dicit,ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν,ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, Pessum eunt res meæ,Perii, Actum de me est.Plutarch.Cic.τὴν δὲ ποιητικὴν αὐτοῦ, πολλῶν ἀφυῶν ἐπιχειρουμένων,παντάπασιν ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἔῤῥειν συμβέβηκεν,interire & euanescere. At Plato in Epist.πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν,pro H Delotas & excisas à barbaris. Affertur & ἔῤῥων ἐκ βυθοῦ ex Epigramm.pro E fluctibus emicans. At ἔῤῥει χοὰς apud Euripidem in Hecuba, Fundebat libamina : ῥέω vsurpato pro χέω. Rursum ab ἔῤῥω seu passiuo ἔῤῥομαι, affertur imperatiuus ἔῤῥου ex Eurip. pro Abi, Peri.

Ἔῤῥωγα,t.1,c.525,e. Ἔῤῥωμαι,t.3,c.730,f
Ἐῤῥωμενέστατος,t.3,c.731,c. Ἐῤῥωμενέστερον,aduerb.ib.e
Ἐῤῥωμενέστερος,ib.c. Ἐῤῥωμενεστέρως,ib.e
Ἐῤῥωμένος,ib.b. Ἐῤῥωμένως,ib.e

Ἐῤῥώοντο,Mouebantur: seu Ruebant.apud Hesiod.de Gorgonibus.à poetico them.ῥώω significante σείω.

Ἐῤῥωδὸς,ὁ, Callimacho esse dicitur Aper: κάπρος,σύαγρος: Lycophroni Aries.παρὰ τὸ ὀρούειν.

Ἔῤῥωσα,Roboraui,Confirmaui:à ῥώννυμι seu ῥώω.

Ἐῤῥῶσθαι,t.3,c.730,g. Ἔῤῥωσο,ib.f

Ἔρσαι,Ἐρσαῖος,Ἔρσεος,vide in sequ.Ἔρση.

Ἔρση,siue Ἕρση,ης,ἡ,Ros.Homer.ἔρση τεθαλυῖα,Virens ros:id est faciens virescere & vigescere plantas. Hesychio est non solùm δρόσος,νοτία, sed etiam ὁμίχλη. At plural. ἔρσαι eidem sunt non modò δρόσοι,verùm & οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔμβρυα,& τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων.Quo modo Homerus accepit,quum Odyss.ι,v.220,dicit, διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι,χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Vbi scholiastes quoque exponit αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ, ac veluti δροσώδεις, Tenellæ agnæ & recentes adhuc à partu. INDE Ἐρσήεις,ET Ἐρσαῖος, ET Ἐρσώδης, Rorulentus, Roscidus, Rore imbutus. Duorum priorum meminit Hesychius. Affert enim ἐρσαίη pro δροσώδης.Et ἐρσήεις pro δροσερὸς,νεαρός:itémq; ἐρσήεντα pro δροσινὸν,ἔνικμον.Sed affert & quartum,nimirum Ἔρσεα, exponēs itidem δροσώδη, ἁπαλὰ,νέα,ἐαρινὰ, Roscida,Tenera,Recētia,Verna. Primo ἐρσήεις & Homerus vsus est Iliados ω,757. Ibi enim Hecuba de Hectore interfecto dicit,Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι.

Ἔρσην,Ionicè pro ἄρσην seu ἄῤῥην,Mas,Masculus,Virilis sexus.Herodot.ἐρσένων βοῶν.Idem,ἔρσενος γόνου.Idem,πάντα τὰ ἔρσενα.vt & τὸ ἔρσεν dicitur Proles virilis.

Ἔρσις,siue Ἕρσις,t.1,c.1142,d.

Ἐρσομένην,schol.Nic.exp.δροσιζομένην,βρεχομένην,Ther.v.631.

Ἐρσώδης, vide in Ἔρση.

Ἐρυγγάνω,t.1,c.1247,g. Ἐρυγὴ,ib.f

Ἐρυγεῖν,Eructare:ab ἐρεύγω.Hesychio φωνεῖν.

Ἐρυγηλὴ,epitheton rhaphani,teste Hesychio:forsan quòd ructus cieat.

Ἐρυγμαίνω, Eructo. vnde particip.ἐρυγμαίνουσα apud Hes. de boue seu vacca.

Ἐρυγματώδης,t.1,c.1247,f. Ἐρύγμηλος,ib.

Ἐρυγμὸς,ib.

Ἔρυγξ,Sepes,Septum:Hesychio τὸ ἕρκος τῶν προβάτων.

Ἐρυθαίνω, & Ἐρυθαίνομαι,t.1,c.1251,b

Ἐρύθημα,ibid.a

Ἐρυθίβιος,esse dicitur cognomētum Apollinis apud Rhodios,παρὰ τὴν ἐρυσίβην,quam ipsi ἐρυθίβην dicunt.

Ἐρυθραίνω,& Ἐρυθραίνομαι,t.1,c.1251,d

Ἐρυθραῖος,ibid.e

Ἐρύθρημα,ατος,τὸ,Rubor.v.l.Suprà ἐρύθημα.

Ἐρυθρίας,t.1,c.1251,c. Ἐρυθριάω,ib.d.e
Ἐρυθρινὸς,t.1,c.1252,a. Ἐρυθρῖνος,ib.
Ἐρύθριον,t.1,c.1251,g. Ἐρυθρόγραμμος, t.1,c.877,f
Ἐρυθρόδανον, t.1,c.1251,b

Ἐρυθροδανωμένα,Hesychio πυῤῥὰ,πυροειδῆ,κόκκινα:aliis Tincta radice rubiæ,quæ ἐρυθρόδανον dicitur.

Ἐρυθροειδὴς,t.1,c.1251,h. Ἐρυθροῖς,ib.
Ἐρυθροκάρδιος,t.2,c.97,f. & 1251,c

Ἐρυθρόκομος,Qui rubeis est comis. Ita cognominatā fuisse quandam mali Punici speciem discimus ex Plin.l.13, c.19:forsan ideo tingēdis vestibus vsurpatā.dicit enim florem mali Punici,balaustium dictum,tingēdis vestibus idoneum esse.

Ἐρυθρόνιον,siue Ἐρυθραϊκὸν,dicitur alterum satyrii genus,habens τῆς ῥίζης τὸν φλοιὸν πυῤῥὸν, teste Dioscoride libro 3,cap.144. vt & Plinius lib.26,cap.10, Est & aliud(inquit)genus satyrii: erythraicon appellant:duræ radicis cortice rubro.

Ἐρυθρόπελας,t.1,c.1251,c. Ἐρυθρόπους,ib.& t.3,c.511,b
Ἐρυθρὸς,t.1,c.1251,b. Ἐρυθρόστικτος,t.3,c.1034,g
Ἐρυκακέω,t.1,c.1267,d. Ἐρυκάκω,ib.
Ἐρυκανέω,ib.e. Ἐρυκάνω,ib.
Ἐρύκω, t.1,c.1266,g. & 1591,g.ob.
Ἔρυμα,t.1,c.1265,b

Ἔρυμαι,per syncopen pro ἐρύομαι apud poetas.hoc est Custodio,Seruo,Tueor. Homer.Odyss.ε,φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλὴ, Ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι Ὥρῃ χειμερίῃ, quantúmque duos aut tres homines hyemali tēpore tueri & defendere aduersum frigus queat. vt & schol.exp.ῥύσασθαι,σῶσαι.Idem Hom.Odysseæ ξ,κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι, custodire ac tutari naues.vt & Apoll.Argon.lib.2,ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται,sub.τὸ χρυσόμαλλον δέρος. Et rursum,κῶας ὄφις ἔρυτο δοκεύων. Quo ἔρυτο vtitur Homerus quoque.vt, de Hectore,Οἶος γάρ σφιν ἔρυτο πόλιν καὶ τείχεα μακρά. Et Hesiod.Asp.Οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Idē verò & pass.signif.dixit in Theogon.v.304,Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ ἔχιδνα. pro Tenebatur, seu Asseruabatur.

Ἐρυμβόνα,Cupediæ,Deliciæ,apud Ælianum. Ita v.lex.ex Suida. sed apud eum scribendum ἐρύμβων,à ῥυμβάω,de quo suo loco.

Ἐρυμνότωτος,t.1,c.1265,e. Ἐρυμνὸς,ib.d
Ἐρυμνότης,ib.e. Ἐρυμνόω,ib.f

Ἐρυμνῶδες, Hesychio est λύπην καὶ φλεγμονὴν παρέχον,ἢ ὑπερήφανον.

Ἐρύομαι,t.1,c.1259,h.& 1264,f

Ἐρυπομένη,Hesychio κατεχομένη,κωλυομένη: quo significatu & ἐρυκομένη dicitur.

Ἐρυσάρματος,t.1,c.1260,a. Ἐρισιάζω,t.1,c.1266,e

Ἐρυσίβη,ης,ἡ, Rubigo: Hesychio νόσος τις ἀέρος ἐπιγινομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς. Theophr.De causis plant.lib.4,c.15,esse dicit σῆψίν τινα τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ, maximéque infestare τὰ σιτώδη καὶ τὰ χεδροπὰ, in locis κοίλοις καὶ δροσοβόλοις,superueniente sole rori. Vnde Plinius libro 18, cap.17, Cæleste frugum vinearúmque malū nullo minus noxium est rubigo.Frequentissima hæc in roscido tractu conuallibúsque. INDE Ἐρυσιβώδης dicitur Rubiginosus.hoc est, vel Rubigini similis, vel Rubigini obnoxius, Qui rubigine infestatur. ITEM Ἐρυσιβάω,ῶ, Rubigini obnoxius sum, vel Rubigine laboro.Theophr.in loco paulo antè citato,τῶν δ' ὀσπρείων μάλιστα ἐρυσιβᾷ κύαμος. Vtitur idem & alio verbo, NIMIRVM Ἐρυσιβόομαι, significante Infestor seu vitior rubigine. Affertur enim ex eius Hist.plant.lib.3, cap.17,ἐρυσιβοῦται σῖτος μάλιστα ταῖς πανσελήνοις,pro Rubigine infestatur.

Ἐρυσίθριξ,t.1,c.1260,a

Ἐρύσιμον,ου,τὸ,Erysimum: à Theophr.De caus.plant.lib.2, cap.17, numeratur inter semina ea quæ ἐλάχιστα sunt καὶ πολυχούστατα, vt milium, sesamum,papauer,cuminum. Idem eiusdem operis lib.6,cap.19, ἐρυσίμου καὶ σησάμου χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἅπτεσθαι ζῶον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ δυσχυλίαν· ξηρανθέντων δὲ,μᾶλλον. Eidem ferulaceū culmum tribuit,vt & sesamo,Hist.plant.libro 9, de frugum culmis loquens. nam inter fruges ipsum numerat,vt & Galen.in libro De aliment.facult. Plin.lib.18,cap.10, de sesama loquutus, Huic (inquit)simile est in Asia Græciáque erysimū:idémque erat nisi pinguius esset: quod apud nos vocant irionem,medicamentis annumerandum potius quàm frugibus. Et libro 22,cap.vltimo, Irionem(inquit) inter fruges sesamæ similem esse diximus,& à Græcis erysimon vocari.Galli velarum appellant.Est autem fruticosum, foliis erucæ angustioribus paulo, semine nasturtii. Vbi quæ erysimo semini tribuit,Dioscorides erysimo herbæ,lib.2,cap.188.Paulus Ægin.libro 1,ἐρύσιμον, ὅρμινον,& εὔζωμον,numerat inter olera quæ venerem excitant.

Ἐρυσίπελας,ατος,τὸ, Erysipelas: ἔρευθος μετὰ διαπύρου φλογώσεως, ἐσθ' ὅτε πυρετὸν καὶ φρίκας ἐπιφέρον, inquit Definit. medic.autor. Celsus inter cancri species numerat τὸ ἐρυσίπελας,lib.5,cap.26, vbi differens quibus signis decernatur,ait, Modò super inflammationem rubor vlcus ambit,isque cum dolore procedit.ἐρυσίπελας Græci nominant.Pollux ἐρυθρόπελας vocat,Latini etiam sacrum ignem, vulgi superstitio ignem sancti Antonii. Qu. Seren.Samonicus, Est etiam morbi species quæ dicitur ignis,Languida quo multo torrentur membra calore.Et Virgil.Georg.4, — contactos artus sacer ignis edebat:de pecudibus loquens,de quibus & Columella

lib.7,cap.5, Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam vocant pastores. INDE Ἐρυσιπελατώδης, Erysipelati similis, Erysipelatis speciem gerens, In erysipelas vergēs. vt ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναὶ apud Diosc. lib.1,c.15: & viciſſim ἐρυσιπέλας φλεγμονῶδες apud Galen. Therap.lib.14, initio, & ad Glauc.l.2,c.1. quibus in locis fuse de hoc vitio tractat.

Ἐρυσίπτολις, t.1,c.1265,a

Ἐρυσίσκηπτρον, Erysisceptrum: frutex spinosus, alio nomine dictus ἀσπάλαθος, teste Diosc.l.1,c.19, & Plin.lib.12,c.24: quem vide & l.24,c.13.

Ἐρυσμὸς, Hesychio πόλεμος, Bellum, Pugna.

Ἔρυσσος, eidem σπυρὶς, κάλαθος, Sportula, Quasillus.

Ἐρυστὸς, t.1,c.1260,b. Ἐρύω, t.1,c.1259,h. & 1264,h

Ἔρφος, t.3,c.1018,e

Ἐρχατηέντα πυλῶνα, Hesychius dici tradit τὸν περιπυκνωμένον καὶ συνεχόμενον.

Ἔρχατος, t.1,c.1241,e. Ἐρχατόω, ib.

Ἔρχομαι, t.1,c.1267,e. Ἐρχόμενος, ib.g

Ἕρψις, εως, ἡ, Reptatio, seu (vt Plin.) Reptatus.

Ἐρῶ, Dicam: & ἐρῶν, Dicturus. fut. à them. εἴρω, de quo vide t.1,c.1148,g. In Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, malè tibi dicet. Et apud Euripidem, ἐρεῖ με τάδε, Hæc in me dicet. At Plutarch. ἐρῶν προῆλθε, prodiit ad dicēdum, id est ad orandum, s. causam.

Ἐρωάζει, Quiescit, Quietus est: ἡσυχάζει, Hesych.

Ἐρωγὰς, eidem est ἐρωδιός. ea autem auis species est ex genere Diomedearum, vt volunt nonnulli. Suid. ciconiæ similem esse dicit, & ita vocari quasi ἑλωδιὸν, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν. quod etymon admodum probabile est. Nam & Aristot. Hist. animalium lib.8,c.3, tradit ἐρωδιὸν D & λευκερωδιὸν περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν. Vbi etiam ipsum à ciconia distinguit. Cæterùm Latinis dici ardeam seu ardeolam, cognoscet qui conferre volet quæ ipse Histor. animalium lib.9, cap.1 & 18 tradit, & Plinius libro 10, cap.60: vbi triplex eius genus enumerant.

Ἐρώεις, ὁ ὑποχωρῶν: ἐρωῆς autem, optatiuum. Ita apud Suid. in manuscripto codice, sed non sine mendi suspicione. In vulg. lex. exponitur ἐρώεις non solùm Cedens, sed etiam Fluens, Desiderabilis. verùm & ibi sine vllo ea exemplo.

Ἐρωέω, ῶ, Eo, Fluo: interdū & Impetu feror. exponitur enim non solùm χωρῶ, ῥέω, sed etiam ὁρμῶ. Homer. Iliad. α, Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, Fluet, Impetu feretur. Hesychio χωρήσει, ῥεύσει. Idem Hom. Il. ψ, de equabus Antilochi acrius concitatis, αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρείδεω. Vbi significat potius Deflexerunt: vt & scholiastes exp. ἐκτὸς ἔδραμον. ‖ Alioqui significat etiam F Recedo, Regredior, Retrocedo, Retrogredior: vel etiā Cesso, Desisto. Iliad. χ, Ἔρξον ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο, οὐδέ τ' ἐρώει. Iliad. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. ‖ Actiuam etiam significationem habet, declarans Inhibeo, Auerto, Repello. Iliad. ν, Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν. vbi & scholiastes exponit ἀποστρέψοιτε καὶ ἐλάσοιτε.

‖ At Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας, Suidas ex Callimacho affert pro μειώσας, κατάξας: Etymol. pro εἰς τὴν ἔραν καταγαγών.

Ἐρωὴ, ῆς, ἡ, Impetus. Hesychio ὁρμὴ & ῥύσις. Homer. Iliad. G ο, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ Γίνεται, quousque hastæ emissæ impetus pertingit. Iliad. ρ, Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. Iliad. γ, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. Et alibi, ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν. Et Iliad. π, πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. Et Epigr. lib.1, ἡ περὶ κύπριν ἐρωή. ‖ Significat etiā κατάπαυσις, vt Etymol. accipit in hoc loco eiusdem Homeri Iliad. π, — πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. ‖ Significat etiam Recessio. ὑποχώρησις, Hesych. vt Dionys. quoque De situ orbis dicitur vsurpasse pro Fuga, ἐκφυγή.

Ἐρωμανὴς, t.1,c.1226,d. Ἐρωμανία, ib.

Ἐρωμένη, Quæ amatur, Amica, Amasia: interdum Meretrix. ἑταίρα. vt ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου, apud Athenæū, de Lamia.

Ἐρώμενος, Qui amatur, Amicus, Amasius: & in bonam & in malam partem, vt & præcedens. nam & de scorti ac meritorii pueri amasio dicitur.

A Ἔρως, t.1,c.1226,b. Ἐρωτάριον, ib.h

Ἐρωτάω, Sciscitor, Percontor, t.1,c.1901,g. PASS. Ἐρωτῶμαι, t.1,c.1903,a. Ἐρωτάω, Argumentum seu quæstionem propono, t.1,c.1903,d. Ἐρωτάω, Oro, &c. t.1,c.1904,b.

Ἐρώτημα, t.1,c.1905,f. Ἐρωτηματίζω, ib.g

Ἐρωτηματικὸς, ib.f. Ἐρωτηματικῶς, ib.g

Ἐρωτημάτιον, ib.h. Ἐρώτησις, ib.

Ἐρωτίδια, t.1,c.1226,h. Ἐρωτικὸς, ib.f

Ἐρωτικῶς, ib.g. Ἐρώτιον, ib.h

B Ἐρωτοδιδάσκαλος, ib.d. Ἐρωτόληπτος, ib.

Ἐρωτοληψία, ib. Ἐρωτομανέω, ib.e

Ἐρωτομανὴς, ib.d. Ἐρωτομανία, ib.

Ἐρωτοπαίγνιον, ου, τὸ, esse dicitur Poema, Amoris lusus.

Ἐρωτοπλοεῖν, t.1,c.1226,e. Ἐρωτοτόκος, ib.

Ἐρωτότροφος, ib.

¶ Ἐς, Atticè & Ionicè pro εἰς dicitur: quod vide t.1,c.1155, g. Ἐς ἀεὶ, t.1,c.112,g. & 113,b. Ἐς αἰὲν, t.1,c.1155,h. Ἐς αὖτα, t.1,c.457,g

Ἕς, imper. aor.2 act. ab ἵημι, vt θὲς à τίθημι.

C Ἐσαγγελεὺς, Ionicè pro εἰσαγγελεὺς, t.1,c.19,e. ITIDEM Ἐσαγγέλλω, Ionicè & Atticè etiam dicitur pro εἰσαγγέλλω, Nuntio intrò, Nuntium affero seu perfero ad. Herodot. ἐσαγγεῖλαί οἱ οὐδένα θέλων. Sic apud Thucydidem, ἐσαγγελθέντων.

Ἐσαγείρω, vel Εἰσαγείρω, t.1,c.25,f

Ἐσαγείρατο, ibid.

Ἐσάγω, Ionicè & Atticè pro εἰσάγω, Introduco, vel Duco aut deduco in. Homer. Il. ω, de Mercurio, ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. At Iliad. ζ, v.252, Λαοδίκην ἐσάγουσα, pro πορευομένη πρὸς Λαοδίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro Introeo, Ingredior, vt & alia ab ἄγω composita.

Ἐσαεὶ, seu ἐς ἀεὶ, In sempiternum. Vide t.1,c.112,g, & 113,b.

Ἐσαθρέω, t.1,c.136,g

Ἐσακοντίζω, Iaculor in, Iacula immitto, Iacula torqueo in. Thucydides lib.2, pag.74, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον.

Ἐσακούω, t.1,c.290,a. Ἐσάλλομαι, t.1,c.340,a

Ἐσᾶλτο, ibid.

E Ἔσαν, Erant: poeticè pro ἦσαν, ab εἰμί. Homer. Odyss. ο, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι. At ἕσαν, Miserunt: aorist.2 act. ab ἵημι, vt ἔθεσαν à τίθημι.

Ἐσανδρόω, ῶ, Viris impleo, Virili prole habitatum reddo. Apollon. Argon. libro 1, τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις Ὑψιπύλης εἴασε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον Παισὶν ἐσανδρώσῃ, donec Lemnū virili sobole impleret. Paulo antè dicit, ὄφρα κεν αὖτις Ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος. Olim enim F in Lemno κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι Τρηχὺν ἔρον. quamobrem illæ zelotypia tactæ & accensæ σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος.

Ἐσάντα, t.1,c.457,g

Ἔσαντο, Impleuerunt: ab ἕω significante πληρόω, inquit scholiastes Hesiodi in hoc hemistichio, Asp.v. [illegible] δὲ φρένας εὖτ' ἂρ ἕσαντο Αἵματος ἀνδρομέου. Itidémq; & ἕντο pro ἐπλήρωσαν accipit in hoc Homerico versu, ἐπεὶ βρόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Quod tamen & aliter accipitur, pro Miserunt, ἔξεντο ἔρον, Emiserunt foras, Sibi exemerunt.

Ἐσάπην, Putrefactus sum, Computrui: aorist.2 pass. ab [illegible] them. σήπω.

Ἐσαπικνέεσθαι, Venire ad, Accedere: Ionicè apud Herodot. pro εἰσαφικνεῖσθαι.

Ἐσαράσσω, t.1,c.517,f

Ἕσας, Qui collocauit, Qui sedere iussit vel fecit: item Qui induit, illud, ab ἕζω, hoc, ab ἕννυμι seu ἕω. Poetæ geminato metri causa σ dicunt ἕσσας.

H Ἐσαυγάζω, ex Epigr. pro Inspicio.

Ἐσαύριον, t.1,c.628,c

Ἐσαῦτις, siue Ἐσαῦθις, Iterum, Denuó. Pro Αὖθις, ex Apollonio Rhod. Argon. lib.2, ἐσαῦτις ἐνίψομεν. Scribuntur verò hæc & diuisim.

Ἐσάχρι, Adusque. Apollon. Rhod.

Ἐσαφικνέομαι, Peruenio ad, vel Accedo.

Ἐσβαίνω, Ionicè vel Atticè pro εἰσβαίνω. Herodot. ἐσβὰς ἐς

ποταμόν, Ingressus in fluuium.

Ἐσβάλλω, itidem pro εἰσβάλλω, Iniicio, Immitto, Impono. Herodot. dicit ἐσβάλλομαι τοὺς ἵππους ἐς νέας, pro Impono seu introduco equos in naues. Apud eundem neutraliter accipitur pro Ingredior, quum dicit, ἐσβάλλει ἐς Τάναϊν: & ἐσβάλλει ἐς Αἴγυπτον. Alioqui in neutrali significatione ponitur pro Irruo, Inuado, Irrumpo. Aristoph. Acharn. Ὅταν ἐσβάλητε τοὺς ἀρουραῖοι μύες, Quum irruetis in agros veluti agrestes seu aruales mures. Vbi schol. ἐσβαλεῖν esse vult τὸ πινὰς ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἀποκόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ.

Ἔσβηκα, t.3, c.748, c. Ἔσβέω, à σβῆμι, ib.

Ἐσβιβάζω, Introduco: Ionicè vel Atticè pro εἰσβιβάζω.

Ἐσβολή, itidem pro εἰσβολή. Significat & Irruptio, Inuasio: & Ingressus. Herodot. ἐσβολὴ ἐς πεδίον, ingressus in planitiem. Idem, ἐσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον, Ingressus in Ægyptum. Apud Aristoph. Ranis, ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' αἱ περὶ τῶν σοφισμάτων, schol. expon. itidem εἴσοδοι, item ἀφορμαί, ἀρχαί.

Ἐσγέτε, Donec. Ἐσγόνατα, τά, Palearia. v.l.

Ἐσδέχομαι, Recipio intrò, Excipio: Ionicè pro εἰσδέχομαι.

Ἐσδέρκω, Inspicio, Intueor. vnde aor.2 ἐσέδρακον.

Ἐσδρομή, ῆς, ἡ, Incursus, Incursio, Inuasio.

Ἐσδύνω, & Ἐσδύομαι, Ingredior, Introeo. aor.2, ἐσέδυν, Ingressus sum: tanquam ab ἔσδυμι.

Ἐσεῖ, Atticè pro ἔσῃ, Eris: à them. εἰμί.

Ἐσελκύω, Atticè & Ionicè pro εἰσελκύω, Pertraho in.

Ἐσενείκασθαι, Intulisse: Ionicè pro εἰσενέγκασθαι, ab εἰσενέγκω seu εἰσφέρω.

Ἐσέπειτα, t.1, c.1160, g

Ἐσερπύζω, Irrepo: pro εἰσερπύζω.

Ἐσέρχομαι, t.1, c.1269, a. Ἐσέχω, t.1, c.1341, c

Ἐσηγάθεον, Hes. exp. ἄγαν θαυμαστόν, Valde admirabilem.

Ἐσηγέομαι, Induco, Adduco, Suadeo. VNDE Ἐσήγησις, εως, ἡ, Inductio. Aliis etiam Caput. ET Ἐσηγητής, οῦ, ὁ, Dux: qui videlicet aliquò introducit.

Ἐσηθέω, Colo seu decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero.

Ἐσηθίζω, t.1, c.1449, c

Ἐσῆκεν, Immisit: ab ἐσίημι pro εἰσίημι. Herodot. ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, pro Introduxit. AT Ἐσήκω, est Venio seu peruenio in.

Ἐσηλυσίη, ης, ἡ, Ingressus: in Epigr. pro εἰσέλυσις.

Ἐσθ' ἅ, t.1, c.XVI, b. Ἐσθέομαι, t.1, c.1381, f

Ἔσθημα, ib.g. Ἐσθημένος, t.1, c.1908, e

Ἐσθής, t.1, c.1381, e. Ἔσθησις, ib.g

Ἐσθίω, t.1, c.1908, f. Ἐσθίομαι, t.1, c.1909, e

Ἐσθλός, Bonus: interdū & Probus, Frugi: de persona. Homer. Odyss. χ, Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. De re, Bonus, Vtilis. Homer. Il. ι, Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς. Sic aliquid dicitur esse ἐσθλόν, bonum & vtile, quod videlicet prodest & iuuat. Hom. Iliad. ω, Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ. Il. ο, Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Sic aliquis ἐσθλὰ νοεῖ, ἀγορεύει, πράττει. Hesiod. Erg. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω. Hom. Odyss. ρ, Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεῦον. Et Il. β, — ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε. ‖ Rursum ἐσθλός de persona, Bonus, Strenuus, Fortis. Iliad. ξ, Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Il. π, πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. Odyss. π, ἐσθλῷ ἐπαμύντορε. At Iliad. ο, Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, quidam malūt interpr. Peritus: quū præcedat, ἐπιστάμενον μὲν ἀκοντι. INDE Ἐσθλωμα, ατος, τό, Factum strenuum & facinus præclarum. Eurip. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, Præclara & decantata facinora.

Ἐσθορέω, t.1, c.1575, b. Ἔσθος, t.1, c.1381, f

Ἔσθω, t.1, c.1907, d. Ἐσθῶ, t.1, c.1908, d

Ἐσία, Suidæ πρεσβεία, Legatio. pro quo ἐξεσία apud Hom. scribendum potius ἐσία, ab ἵημι.

Ἐσιάλλοντι, Doricè pro εἰσιάλλουσιν: ab εἰσιάλλω, Immitto.

Ἐσιδρύομαι, t.1, c.1094, a

Ἐσιέναι, Inire. ἐσιέναι ἐς σπονδάς, In fœdera concedere seu ire. Sic ἐσίῃ, Ineat, Incessat. Herodotus, ἐπεὰν σφέας ἐσίῃ οἶστρος.

Ἐσίσις, t.1, c.1935, g

Ἐσιτήρια, τά, Sacra quæ initio anni fiebant vt felix totius anni auspicium foret: Romæ calendis Ianuariis, Athenis νουμηνίᾳ τοῦ ἑκατομβαιῶνος. Demosth. De malè obita leg. ἡ βουλὴ τὰ ἐσιτήρια ἔθυεν, συνειστιάθησαν δὲ καὶ τῶν ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοί, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. Dion Cocceius, τοῦ Ἰουλίου τὰ ἐσιτήρια τῇ νουμηνίᾳ θύοντος, ῥαβδοῦχός τις αὐτοῦ ἔπεσεν. Hesychio ἐσιτήριον est τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα.

Ἐσκαμμένος, t.3, c.806, e. Ἔσκεμμαι, t.3, c.812, b

Ἐσκεμμένος, Consideratus: & ADVERBIVM Ἐσκεμμένως, Consideratè, Circunspectè. Poll. l.6. Ambo sunt à σκέπτομαι.

Ἐσκιαγραφηκώς, t.3, c.866, h

Ἐσκλείω, Includo: Ionicè seu Atticè pro εἰσκλείω.

Ἔσκληκα, t.3, c.815, h. Ἐσκληκώς, ib.

Ἐσκληώς, ibid.

Ἐσκνάσθαι, Radendo interere: εἰσκνῆσθαι. Hesychio ξυρῆσαι.

Ἐσκομιδή, t.2, c.324, e. Ἐσκομίζω, ib.d

Ἔσκον, Eram, vel Erant: Ionicè pro ἦν & ἦσαν: ab ἔω seu εἰμί.

Ἐσκύπτω, Pronus introspicio, Intueor capite inclinato.

Ἐσλεύσσω, Intueor, Inspicio. Soph. ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη.

Ἐσλός, Doricè pro ἐσθλός, Bonus.

Ἐσμασσάμενος, Erot. ex Hippocr. affert pro ἐμβαλών.

Ἐσμάσσω, t.2, c.805, d. Ἐσμάττω, t.2, c.804, b

Ἑσμός, t.1, c.1680, g

Ἐσνέω, Innato, Natando ingredior. εἰσκολυμβάω.

Ἐσοικέω, t.2, c.1224, h. Ἐσοικίζω, t.2, c.1228, g

Ἔσομαι, Ero: fut.1 med. verbi εἰμί, ex inus. th. ἔω.

Ἐσόπτομαι, t.2, c.1385, d. Ἐσοπτρίζομαι, ib.e

Ἐσοπτροειδής, ib. Ἔσοπτρον, ib.d

Ἐσοράω, t.2, c.1419, d. Ἐσορμάω, t.2, c.1452, a

Ἐσσοῦνται, Doricè pro ἔσονται, Erunt: ab εἰμί.

Ἐσπεισμένα, τά, t.3, c.939, c

Ἐσπέμπω, & Ἐσπέμπομαι, t.3, c.204, b

Ἐσπεποιημένος, Ascititius: seu Ascitus. ab ἐσποιέομαι.

Ἔσπερ, Dum, Donec. Exponitur etiam In posterum.

Ἑσπέρα, t.1, c.1275, h. Ἑσπερίδες, ib.g

Ἑσπερίζομαι, ib. Ἑσπερινός, ib.f

Ἑσπέριος, ib.e. Ἑσπερίς, ib.f

Ἑσπέρισμα, ib.g. & 1911, d.ob. Ἕσπερος, t.1, c.1274, h

Ἐσπίπτω, Incido: interdum & Irruo. At ἐσπίπτει ἐς τὴν εἱρκτὴν apud Thuc. pro Conjicitur in carcerem.

Ἐσπλέω, Nauigo in, Naui intro. Thuc. VNDE Ἔσπλους τοῦ λιμένος, apud eundē, Aditus seu fauces portus, Introitus: vbi nimirum ingrediuntur in ipsos naues.

Ἐσποιέω, t.3, c.435, f. Ἕσπομαι, t.1, c.1220, f

Ἐσπουδασμένως, t.3, c.952, a. Ἔσπραξις, t.3, c.535, a

Ἐσπράττω, ib.

Ἕσπω, Dico: poeticè pro ἔπω, vt ἕσπομαι pro ἕπομαι. Hom. Iliad. β, Ἕσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, Dicite nūc musæ mihi. seu Pandite. De quo loco vide Gell. l.18, c.9.

Ἕσσα, Sedere feci, Locaui: poeticè pro εἷσα, ab ἕζω. Itē Indui: ab ἕννυμι seu ἕω. Hom. Od. δ, Ἀμφὶ δ' εἵματα ἕσσα. Et alibi, περὶ δὲ χροῒ εἵματα ἕσσεν.

Ἕσσαι μὲ χλαῖναν, apud Hom. Od. ξ, Indue me lænam. Vbi est vel aor.1 infin. modi, act. vocis: vel aor.1 med. imper. modi: ab eodem ἕννυμι, seu ἕω.

Ἑσσάμην, t.1, c.1379, d

Ἐσσήν, Rex. βασιλεύς. Etymol. ex Callimacho, Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Ephesiorū dialecto ita dici τὸν βασιλέα, metaphora ab apum rege, qui propriè ἐσσὴν dictus sit: παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρῦσαι, vnde & ἑσμὸς seu ἑσμός.

Ἕσσι, t.1, c.1129, h. Ἕσσο, t.1, c.1379, c

Ἑσσόομαι, t.1, c.1478, h. Ἔσσυμαι, t.3, c.759, f

Ἐσσυμένος, ib.g. Ἐσσυμένως, ib.h

Ἔστα, t.1, c.1732, e. Ἔστακα, t.1, c.1771, a

Ἐσταλωπία, Forū vestiarium, Tarentinis, teste Hes.

Ἐστε, t.1, c.1157, h. Ἐστενωμένος, t.3, c.1010, f

Ἐστενωμένως, ib. Ἔστηκα, t.1, c.1732, e

Ἑστηκέναι, t.1, c.1733, c

Ἑστήκω, thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα, vt κεκλήγω ex κέκληγα & similia poetis præsertim vsitata. Significat autem Sto, & quidem Constanter sto, Persto. Demosth. ὅταν τὰ πράγματα ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem, τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι. Et Synes. ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphys. lib.8, ἀεὶ γὰρ τό, τε

ἐςηκὼς ἑςήξεται καὶ τὸ καθεζόμενον καθεδεῖται. At PARTICIP. Ἑστηκὼς ex ἵστημι est, significans itidem Stans, Cõsistens, Constãs, Firmus. vnde ἑστηκυῖα ἡλικία apud Plat. quæ Ciceroni Constans & firmata ætas.

Ἐςῆμος, exponitur Interim. Vt sit In tunc, Vsque in illud tempus. Vtitur autem eo Homerus annexa etiam particula δέ. Odyss. η. Nam ibi Alcinous Vlyssi dicit, Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς) Αὔριον, ἐς τῆμος δέ. σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Ita enim scribit Eustathius, annotans ἐςῆμος dici vt ἐςαύριον: ἐπίκτασιν autem illam quæ in fine est, esse superfluam, nec præpositionis vim obtinere, vt & in τῆμος δέ. sed aliis potius dirimendum ab ἐςῆμος videtur δέ, & significationẽ suam retinere. quibus & ego assentior. Breuium scholiorum autor diuisim legit, vt qui τοῦ τῆμος duntaxat mentionem faciat, exponens τηνικαῦτα.

Ἐςίω, t.1, c.1732, d

Ἐστὼς, per syncopen pro ἑστηκὼς, Stans, Perstans. Apollon. Arg. l.2, Ἑστὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα. At ex Hesiodo, ἑστὼς κεφαλῇ, pro Nixus capite.

Ἔστι, impersonale pro Licet, t.1, c.1131, b

Ἑστία, t.1, c.1276, a. Ἑστίαμα, t.1, c.1277, d

Ἑστιάμων, t.1, c.1276, e. Ἑστιάομαι, t.1, c.1277, b

Ἑστίαρχος, t.1, c.1276, d. Ἑστιὰς, t.1, c.1277, a

Ἑστίασις, ib. d. Ἑστιατορία, ib. e

Ἑστιατήριον, ib. Ἑστιάτωρ, ib. d

Ἑστιάω, ib. b. Ἐστίθημι, t.3, c.1493, d

Ἐστινὰ, t.1, c. XVI, a. Ἐστὶν ὡς, t.4, c.811, b

Ἑστιοπάμμων, t.1, c.1276, d. Ἑστιοῦχος, ib. e

Ἔστω, t.1, c.1379, e. Ἔστω, Sit: Sit ita. ab εἰμί.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, Clauus temonis. id est, Clauus ille seu paxillus qui per iugum in temonem defigitur, & circa quem subiugia lora voluuntur. Hom. Il. ω, Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ. Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, Πέζῃ ἔπι πρώτῃ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Vbi schol. quoque exponit τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ: sed annotans, quosdam scribere ἔκτορι. Quæ scriptura non malè quadrat. retinetur enim eo clauo iugum ne excidat, vtpote per eum temoni affixum, retinentibus simul subiugiis loris circum eum volutis. Itidem Aristobulus apud Plutarchum in Alexandro, de nodo Gordio loquens, dicit πάνυ ῥᾳδίαν αὐτῷ τὴν λύσιν γενέσθαι, ἐξελόντι τοῦ ῥυμοῦ τὸν ἕστορα καλούμενον, ᾧ συνείχε τὸ ζυγόδεσμον.

Ἑστὼς, pro ἑσταὼς seu ἑστηκὼς, per syncopen: participiũ præt. perf. act. ab ἵστημι.

Ἐσύστερον, vel potius ἐς ὕστερον, In posterum, Posthac. Nonn.

Ἐσφέρω, Ionicè seu Atticè pro εἰσφέρω, Infero. Thucyd. VNDE Ἐσφορὰ, ᾶς, ἡ, Illatio: item Collatio, Tributum.

Ἐσφοιτάω, t.4, c.185, g. Ἐσχάρα, t.1, c.1371, g

Ἐσχαρεὺς, t.1, c.1372, e. Ἐσχαρεύω, ib. d

Ἐσχαρεών, ib. f. Ἐσχάριον, ib.

Ἐσχάριος, ib. Ἐσχαρὶς, ib.

Ἐσχαρίτης, ib. e. Ἐσχαρόομαι, ib.

Ἐσχαρὸς, Hesychio piscis quidam.

Ἐσχαρόφιν, t.1, c.1371, g. Ἐσχάρωσις, t.1, c.1372, e

Ἐσχαρωτικὸς, ib. Ἐσχατιάω, t.1, c.1371, g

Ἐσχατιά, ib. e

Ἐσχατιάω, ῶ, F. άσω, Sum in extrema parte. v.l.

Ἐσχατίζω, Extremus seu postremus sum, Tardo. Maccab. l.1, c.5, ἐπισυνάγων τοὺς ἐσχατίζοντας, Extremos.

Ἐσχάτιος, t.1, c.1371, f

Ἐσχατόγηρως, t.1, c.847, h. & 1371, e

Ἐσχατόεις, t.1, c.1371, f. Ἐσχατόεσσα, ib.

Ἔσχατος, t.1, c.1370, g. Ἐσχατόωσα, ib. f

Ἐσχάτως, t.1, c.1371, e

Ἔσω, Sedere faciã, Collocabo: fut. verbi ἕζω. Itẽ Induam: fut. verbi ἕννυμι ex ἕω.

Ἔσω, t.1, c.1157, g. Ἔσωθεν, ib. h

Ἐσωπὴ, ῆς, ἡ, Aspectus. Ἐσώτατος, Intimus, Penitissimus.

¶ Ἑτὰ, t.1, c.1282, e

Ἐτάζω, t.1, c.1284, b. Ἐτάζομαι, ib. c

Ἑταίρα, t.1, c.1279, a. Ἑταιρεία, t.1, c.1280, h

Ἑταιρειάρχης, t.1, c.1281, b. Ἑταιρεῖος, t.1, c.1280, f

Ἑταιρεῦ, ib. h. Ἑταιρέω, t.1, c.1281, b

Ἑταίρη, t.1, c.1279, a. Ἑταίρησις, t.1, c.1281, d

A Ἑταιρία, t.1, c.1280, c. Ἑταιρίδεια, ibid. g

Ἑταιρίδιον, ibid.

Ἑταιρίζω, & Ἑταιρίζομαι, t.1, c.1281, d

Ἑταιρικὸς, t.1, c.1280, d. Ἑταίριος, ib. g

Ἑταιρὶς, ib. Ἑταιρισμὸς, t.1, c.1281, g

Ἑταιριστὴς, ib. Ἑταιρίστρια, ib. h

Ἑταῖρος, t.1, c.1277, f. Ἑταῖρος, cum genit. rei, &c. c.1278, g.

Ἑταῖρος, Administer, &c. ib.

Ἐτανὸν, Hesych. affert pro ἀληθῶς σφόδρα.

B Ἑτάρη, eidẽ ἑταίρη, φίλη, συνεργὸς, Sodalis, Amica, Socia. Est et & ἡ Περσεφόνη, Proserpina.

Ἑταρία, idem ac ἑταιρία, Sodalitas.

Ἑταρίζομαι, t.1, c.1281, e. Ἕταρος, t.1, c.1278, h

Ἔτασις, t.1, c.1284, c. Ἐτασμὸς, ib.

Ἐταυτῶς, Hesychio ἀληθῶς, Verè, Reuera. ἐτύμως.

Ἐτειον, eidem τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον, Annuum.

Ἐτελὶς, eodem teste piscis qui & χρύσοφρυς dicitur.

Ἐτεοβουτάδαι, t.1, c.1282, h. Ἐτεοδμῶες, ib.

Ἐτεόκρητες, ib. Ἐτεόκριθον, ib. a

Ἐτεὸς, ib. e. Ἐτεραχῆς, t.1, c.1288, g

C Ἐτεραλκέως, t.1, c.330, g. Ἐτεραλκὴς, ib. e

Ἑτέραν, t.1, c.1287, h

Ἑτερεγκεφαλᾶν, Poll. ex Aristoph. affert pro παραφρονεῖν, Desipere. Plaut. dicit Laborare cerebro.

Ἑτέρη, t.1, c.1288, g. Ἑτερήμερος, t.1, c.1461, a

Ἑτερήρεα, Hesychio ἀμφίβολα, Ambigua. Forsan etiã Alteri quadrantia.

Ἑτέρηφι, t.1, c.1288, g. Ἑτερογλυφὴς, t.1, c.834, a

Ἑτερόγλαυκος, t.1, c.858, e. Ἑτερόγλωσσος, t.1, c.855, h

Ἑτερόγναθος, t.2, c.56, b

D Ἑτερογνώμων, Qui alterius seu diuersæ est sententiæ, Diuersa sentiens. VNDE Ἑτερογνωμοσύνη, ης, ἡ, Diuersa sententia. Ioseph. εἰ δέ τις ἄλλως δοξάζειν βούλεται, περὶ αὐτῶν, ἀνέγκλητον ἐχέτω τὴν ἑτερογνωμοσύνην. id est τὸ ἄλλως δοξάζειν, Aliter sentire. τὸ ἑτεροδοξεῖν, τὴν ἑτεροδοξίαν.

Ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus à physicis, quòd sit è diuerso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino. Idem de lupo ceruario dici potest, qui Græcis θὼς est.

Ἑτεροδιδασκαλέω, t.1, c.986, c

Ἑτεροδοξέω, t.1, c.1034, d. & c.1035, d

E Ἑτεροδοξία, t.1, c.1035, d. Ἑτερόδοξος, ib. c. & 1584, e. ob.

Ἑτεροειδὴς, t.1, c.1105, g. Ἑτεροενεργὴς, in Ἑτεροθελής.

Ἑτερόζηλος, t.1, c.1401, g. Ἑτεροζήλως, ib. h

Ἑτεροζυγεῖν, t.1, c.1393, g. Ἑτερόζυγος, ib.

Ἑτεροθαλὴς, t.1, c.1493, g

Ἑτεροθελὴς, Aliud volens. Damascen. ἑτεροθελεῖς καὶ ἑτεροενεργεῖς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας τριάδος εἰπεῖν ἀναγκασθησόμεθα. i. aliam alia velle & agere seu ἐνεργεῖν.

Ἑτερόθρησκος, t.1, c.1584, e. Ἑτερόθροος, t.1, c.1579, c

F Ἑτεροῖος, t.1, c.1288, d. Ἑτεροιόω, ib. e

Ἑτεροίως, ib. Ἑτεροίωσις, ib. f

Ἑτεροκλεὴς, Hesych. affert pro τοῦ ἑτέρου κλέους.

Ἑτεροκλινὴς, t.3, c.241, d. Ἑτερόκλιτος, t.2, c.252, d

Ἑτεροκλίτως, ib. Ἑτεροκοπία, t.3, c.1600, c

Ἑτεροκρανία κεφαλαία, seu Ἑτεροκρανία, absolutè, dicitur ὁπόταν περὶ τὸ ἕτερον τοῦ κρανίου μέρος πόνος ἔχηται, quum alteram cranii seu capitis partem dolor tẽtat, dextram vel sinistram: quæ & ἡμικρανία. Galenus in Isagoge & in Defin. medic. De quo sic Serenus, Portio si capitis morbo tentetur acuto.

G Ἑτερόμαλλος, Altera parte villosus: oppos. τῷ ἀμφίμαλλος.

Ἑτερομάσχαλος χιτὼν, dicitur ἡ ἐξωμὶς, teste Suida & Polluce. quia κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ εἶχεν. Vestis fuit seruilis, vt cõtrà ingenuorũ χιτὼν ἀμφιμάσχαλος, siue ἀμφιμάσχαλος.

Ἑτερομεγέθειν, t.2, c.837, a. Ἑτερομερὴς, t.2, c.851, c

Ἑτερομήκης, t.2, c.912, d. Ἑτερομίλιος, t.2, c.965, d

Ἑτερόμορφος, t.2, c.971, c. Ἑτεροπάθεια, t.3, c.73, d

Ἑτερόπλοια, t.3, c.370, b. Ἑτερόπλοον, τὸ, subst. ib. a

Ἑτερόπλους, t.3, c.369, h. Ἑτεροπροσωπέω, t.2, c.1404, b

Ἑτεροπροσωπικὸς, ib. Ἑτεροπροσωπικῶς, ib.

H Ἑτεροπρόσωπος, ib.

Ἑτερορρεπὴς, t.3, c.676, c. INDE Ἑτερορρεπεῖν, In alteram partem vergere seu propensum esse, In alteram partem inclinare. Pro quo ET Ἑτερορροπεῖν dicitur, vt ἰσορροπεῖν. Nã & ἑτερόρροπος dicitur pro ἑτερορρεπής. Galen.

ἑτερόῤῥοπος ἐς τ̃ γλῶ ἀφίζεται, In alteram inclinata partẽ, In alteram partem vergens.

Ἑτερόῤῥυθμος, t.3,c.726,a

Ἕτερος, Alter, &c.t.1,c.1287,a. Ἕτερος, Alius,&c.c.1288,b.

Ἑτερόσε,t.1,c.1289,a. Ἑτερόσκιοι,οἱ,t.3,c.868,c

Ἑτερόστοιχος, Qui alterius ordinis eſt & diuerſæ ſeriei.

Ἑτερόστομος, t.3,c.1044,d

Ἑτερόστροφα, dicuntur μέτρα quædã apud ſchol. Ariſtoph. quorum Triclin. quoque apud Sophoclem meminit ex Hephæſtione,& Hephæſtio in ſuo enchiridio. quum enim dixiſſet τῶν συστημάτων eſſe quædam ἄστροφα, quædã ἀνομοιόστροφα:& hæc ἀνομοιόστροφα διαιρεῖσθαι ac diuelli interueniente perſona aliqua, choro, ephymnio, epodo, aut alio quopiam epiphonemate: ſubiungit, διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον.

Ἑτεροσχήμων, t.1,c.1330,g. Ἑτερότης, t.1,c.1288,d

Ἑτερότροπος, t.3,c.1638,c

Ἑτεροούσιος, t.1,c.1132,f. Bud. ſcribit ἑτερούσιος, vt ὁμούσιος, ex Naz. afferens.

Ἑτεροφθαλμία, t.2,c.1410,d. Ἑτερόφθαλμος, ib.

Ἑτερόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, exponitur Aliter ſentiẽs.

Ἑτεροφυὴς, exponitur & Diuerſæ naturæ, & Alibi enatum.

Ἑτερόφυλος, t.4,c.246,c

Ἑτερόφωνος, Aliã & diuerſam edens vocem, Voce differens. VNDE Ἑτεροφωνία, ας, ἡ, Diuerſitas & differentia vocis. Ab Athen. lib.9, citatur Theophraſti liber περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, de diuerſitate vocis in eiuſdem generis rebus & animantibus.

Ἑτεροχροέω, ῶ, Alio & diuerſo colore ſum. Bud. ἑτεροχροοῦντα ex Baſil. affert pro Verſicoloria, vt iris.

Ἑτερόχροος, t.4,c.629,g

Ἑτερόχρωμος, Diſcolor. Bud. ex Hippiatr. μὴ ταινίας ἐχέτω ἑτεροχρώμοις.

Ἑτερόχρως, t.4,c.619,g. Ἑτερόω, t.1,c.1289,a

Ἑτέρωθεν, t.1,c.1288,g. Ἑτέρωθι, ib.h

Ἑτερώνιος, ib.f. Ἑτερωνυμία, t.2,c.1331,f

Ἑτερώνυμος, ib.d. Ἑτερωνύμως, ib.e

Ἑτέρως, t.1,c.1289,a. Ἑτέρωσε, ib.

Ἑτέρωσε, ibid.

Ἐτωνεῖ, Heſychio ἀληθεύει, Verum dicit, Vera loquitur. ET Ἐτώνια, eidem ἀληθῆ, Vera.

Ἔτης, t.1,c.1282,b. Ἐτησίαι, t.1,c.1296,a

Ἐτήσιος, t.1,c.1295,h. Ἐτητυμία, t.1,c.1284,b

Ἐτήτυμος, ib.a. Ἐτητύμως, ib.b

Ἔτι, Adhuc,&c.t.1,c.1290,c. Ἔτι, Amplius,&c.ib.f. Ἔτι, de futuro,&c.c.1291,e. Ἔτι, vacat,&c.ib.f.

Ἔτιδε, ib.c. Ἔτλην, t.3,c.1227,c

Ἐτνηρὸς, Ἐτνήρυσις, Ἐτνοδόκος, vide in ſequ. Ἔτνος.

Ἔτνος, εος, τὸ, Puls ex leguminibus, Pulmentarium ex leguminibus confectum, freſis videlicet elixiſque. Galen. enim in libro περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit ἔτνος ſeſe & alios medicos nominare τὸ ἐκ τῶν ἑρεχθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον. Sic ſanè apud eundem Gal. legimus κυάμινον ἔτνος, apud Hippocr. φάκινον ἔτνος. Nimis igitur reſtringit vocabuli huius ſignificationem ſchol. Ariſtoph. dum ἔτνος eſſe dicit εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων: & alibi, ἔτνος vocari τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσινον ἀφέψημα ſeu ἕψημα. Nec enim ex phaſeolis duntaxat & piſis fit, ſed aliis etiam leguminibus. Deinde ſunt qui ἀθάραν aut ſpeciẽ ἀθάρας eſſe negent: quum eam Dioſc. tradat σκευάζεσθαι ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζειᾶς, eſſe autem ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρόν: ἔτνος verò fit ſpiſſius. Frequenter porro hoc vocabulo vtitur Ariſtoph. vt in Ran. Ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους; Et rurſum, Ἔπειτ' ἄρτους, ἧψε κατηρικτῶν χύτρας ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. Et in Concion. Χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται. In quorum locorum ſecundo nota addidiſſe κατηρικτῶν, freſorum, ſ. ὀσπρείων, ſiue χεδροπῶν. alibi ἐπίπαστα appellat τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα, inquit eius ſchol. INDE Ἐτνοδόκος τορύνη dicitur Tudicula ſeu cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα & ex olla expromimus. quæ ETIAM Ἐτνήρυσις nominatur, quoniam ea τὸ ἔτνος ἀρυόμεθα ſiue ἀρυτόμεθα. id eſt quoniam ea pultem illam ex olla haurimus. In Epigramm. Καὶ κνῆστιν καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν. Ariſtoph. Acharnenſ. αὐάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,

A ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ λαρινοῦ τουτουί. INDE ET Ἐτνηρὸν ἕψημα dicitur pro ἔτνος, ſeu ſimile τῷ ἔτνει, aut quod eſt ἐξ ἔτνους. Athenæus ex Phania De plantis. χεδροπώδης ἥμερος φύσις ἐνασπέρματος ἢ ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεται, οἷον ὁ κύαμος, πίσος. ἐτνηρὸν γὰρ ἐκ τούτων ἕψημα γίνεται. i. ſolẽt ex his ἕψεσθαι ἔτνη.

Ἑτοιμάζω, cum verbali ſuo ἑτοιμασία, vide poſt ἕτοιμος.

Ἕτοιμος, ſiue Ἑτοῖμος, (antiquo Attic. more, vt ἐρῆμος, ὁμοῖος, & ſimilia) Promptus, Paratus, Qui in prõptu & ad manum eſt. Hom. Od. ξ, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας

B ἴαλλον. Et Il. ξ, Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται. Et Thuc. l.1, p.8, ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται: de iis hiſtoricis quibus ἀταλαίπωρός ἐστιν ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. Dicunt etiam ἐξ ἑτοίμου pro tanquam E penu in quo in promptu & ad manum eſt quod promere velis. Iſocr. ad Philipp. στρατιώτας σοὶ μὲν ἐξ ἑτοίμου λήψῃ τοσούτους. Et Xen. ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. Vbi ἐξ ἑτοίμου εἶναι idem eſt quod ἕτοιμον εἶναι. Dicit enim Thuc. ἐπειδὴ αὐτῷ ἑτοῖμα ἦν. Pro quo alii dicunt ἕτοιμον ἔχειν. At ἕτοιμον ποιεῖσθαι, eſt Parare & facere vt in promptu & ad manũ ſit. Homo etiã aliquis eſſe ἕτοιμος dicitur, itidem pro Prõptus, Paratus. Ac interdum cum infinitiuo, vt Parare apud Latinos. Demoſth. Pro cor. τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπάρχετ' ὑμεῖς ἕτοιμοι, καὶ βοηθήσετε. Vbi etiam nota datiuum perſonæ. Cum infin. Iſocrates Panath. ἑτοίμοις οὖσιν ὁπουοῦν πάσχειν. Xen. Pæd.4, ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι εἴ τις ἐξέρχοιτο. Neutro genere τὸ ἕτοιμον ſubſtant. accipitur pro Promptitudo. Ex Philoſtrato τὸ ἕτοιμον τῆς γνώμης affertur pro Animi iracũdia.

INDE ADVERB. Ἑτοίμως, Promptè, Expeditè,

D Alacriter. Iſocr. ad Archid. τοῖς λίαν προθύμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον. Demoſth. Pro cor. εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτοίμως ἔχοντας. Item SVBSTANT. Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, Promptitudo, Alacritas, Propenſio. Plut. De educ. lib. ἀποδοκιμάζειν τῶν λόγων τὴν ἑτοιμότητα, Dicendi promptitudinem, ſeu Promptitudinem ad dicendum ſubitò & ex tempore. Greg. ἑτοιμότης πρὸς τὸ χεῖρον, Animus ad id quod peius eſt promptior, Propenſio ad malum. Eſt inde & VERBVM Ἑτοιμάζω, idem ſignificãs quod ἕτοιμον ποιῶ, Paro, Expedio, Facio

E vt in promptu & ad manum ſit. Hom. Il. α, Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας αὐτίς ἑτοιμάσατε. Polyb. lib.5, ὁ δὲ, ἀποδοὺς τὸ σύνθημα τοῦ καιροῦ τοῖς ὑπεναντίοις, ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν. Paſſiua quoque & med. voce vtuntur in act. ſignif. Hom. Il. κ, ſub finem, Νηῒ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος Θῆκ' Ὀδυσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, ſacrificiũ pararent Mineruæ: Ionicè pro ἑτοιμάσαιντο. Polyb. libro 5, σίτου μὲν καὶ χρημάτων πολὺ πλῆθος, ἔτι δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευὰς, μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης ἑτοιμαζόμεθα. Appian. Ciuil. bell. lib.2, de Cæſare,

F χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum. Gregorius De homine, δέον σπέρματα καταβάλλειν, καὶ δι' ἐπιμελείας ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι. INDE Ἑτοιμασία, ας, ἡ, Promptitudo, Alacritas, vt ἑτοιμότης. Baſil. in Epiſt. ἑτοιμασία καρδίας.

Ἐτὸς, t.1,c.1282,e. | Aduerbialiter etiam exponitur Temerè, Abs re, Fruſtrá: apud Ariſtoph. Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Et rurſum, Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες, θαμὰ Σπυδδίωσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι. Sanè

G ἐτώσιος ſignificat Inanis, Caſſus. quod hinc deriuatum videri queat. AT Ἑτὸς, foret Miſſus vel Miſſilis, ab ἵημι.

Ἔτος, t.1,c.1291,b. Ἔτραγον, t.3,c.1344,e

Ἐτύθη, Mactatus eſt: ἐσφάγη, Heſych. Eſt aor.1 paſſ. à θύω mutato priore θ in τ ob aliud θ immediatè ſequens.

Ἐτυμηγόρος, Veridicus: ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Ἐτυμόδρυς, t.1,c.1055,a. Ἐτυμόθροος, t.1,c.1579,c

Ἐτυμολογέω, t.1,c.1283,e. Ἐτυμολογία, ib.d

Ἐτυμολογικὸς, ib.e. Ἐτυμολόγος, ib.d

H Ἔτυμον, ib.b. Ἔτυμος, ib.a

Ἐτυμότης, ib.f. Ἐτυμώνιος, ib.h

Ἐτύμως, ib.f

Ἔτυχε, Accidit, Fortè euenit: aor.2 à τυγχάνω.

Ἐτύχθην, t.3,c.1224,b

Ἐτώσιος, ου, ὁ, Inanis, Caſſus, Irritus, Nihil efficiens, μά-

ναῖος. Odyss.χ, τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη. Hesiodus Ergis, Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις. Rursum Homer. Iliad.ρ, Ἡμῖν δ' αὐτοῖς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. Iliad.ξ & σ, Οὐδ' ἄρα οἱ βέλος ὀξὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. At quod eodem Iliad.σ libro dicit, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Virgil. interpr. Telluris inutile pondus. Ἐτώσιον, & Ἐτώσια, aduerbialiter etiã vsurpantur pro In cassum, Frustrà, Nequicquã. Apoll. Rhod. Arg.l.2, ἐτώσια μηκέσκοντας. Theocr. Idyll.1, ἐτώσια μοχθίζοντι, id est ματην κάμνουσιν, inquit schol.

INDE Ἐτωσιοεργὸς, οῦ, ὁ, Qui in cassum laborat: seu Negligens operis, Non assiduus in opere: ideóque suis cessationibus reddẽs τὸ ἔργον ἐτώσιον. Hesiod. Erg.2, Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιὴν, Οὐδ' ἀναβαλλόμενος, Qui deses in opere est. B

¶ Εὖ, t.1, c.1296, f. Εὗ, t.1, c.1069, b

Εὖα, pro ἔα, Æolico pleonasmo τοῦ υ. Hesych. Eidem εὖα est ἐπιφθεγματισμὸς ἠλιακὸς καὶ μυστικός. Suid. habet oxytonos εὐά, dicens esse τράγου φωνῆς μίμημα, imitationem vocis hircinæ: afferénsque hunc sine autoris nomine locum, ὁ δὲ τράγος ἐκ τοῦ φρέατος ἀπεπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνήσας εὐά. Vbi tamen τὸ αὐτὸ videtur innuere non hirci propriam esse vocem, sed hircum alius vocem fuisse imitatum. C

Εὐαγγέλια, plur. t.1, c.17, c

Εὐαγγελίζω, & Εὐαγγελίζομαι, ibid. d.e.f

Εὐαγγελικός, ibid. d

Εὐαγγέλιον, Lætum nuntium, &c. t.1, c.16, g. Εὐαγγέλιον, pro Euãgelio, &c. c.17, a.b. Εὐαγγέλιον, Præmium ob lætum nuntium, ib. c.

Εὐαγγελιστής, t.1, c.18, b. Εὐάγγελος, t.1, c.15, g D

Εὐαγέως, Sanctè, Purè, Ritè. Apollon. Argon. lib.2, εὐαγέως καίειν, ritè adolere.

Εὐαγής, t.1, c.126, b. Εὐάγητος, ib. d

Εὔαγλις, Bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos: de capite allii. nam ἄγλιθες dicuntur οἱ κόκκοι ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, vulgò σκελίδια dicta, inquit schol. Nicandri, exponens καλὰς ἄγλιθας ἔχουσα, in hoc Alexiph. loco, v.432, Εὔαγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ταθεῖσα. Sed notãdum in textu scriptum esse εὐαγλὶς oxytonως, apud schol. proparoxytonως. E

Εὐάγκαλος, t.1, c.44, e

Εὐαγρέω, ῶ, In captura felix sum, Prædæ copiam habeo. Ex Epigr. affertur εὐάγρει non solùm pro Feliciter piscare, sed etiam pro Vale felix. Sed prior significatio conuenientior est, in qua & Athenæus hoc verbo vsus est, dicens, ὅταν εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι τὸν ἀλόντα θύννον.

Εὐαγρία, ας, ἡ, Felicitas & bonus successus in captura, seu Prospera captura. Lucianus dicitur εὐαγρίαν vsurpasse etiam pro feritate & rusticitate. Sed verba eius non afferuntur. F

Εὔαγρα, t.1, c.66, b. Εὔαγρος, ib.

Εὔαδεν, t.1, c.1438, e

Εὐαδής, Hesychio εὔοσμος: afferenti & εὐαδὲς pro εὔπνουν. Sed addit, quosdam scribere εὐαής. quæ scriptura isti significationi est conuenientior. nam εὐαδὴς significaret Placitus, Placens, seu Bene placens, Gratus.

Εὐαδίκητος, t.1, c.1007, b

Εὐαερία, ας, ἡ, Tranquillitas cæli. Bud.

Εὐάζειν, t.1, c.1298, e. Εὐαής, t.1, c.617, f

Εὐαίρετος, t.1, c.185, g. Εὐαισθησία, t.1, c.232, c G

Εὐαίσθητον, substant. ib. Εὐαίσθητος, ib. b

Εὐαίων, t.1, c.258, f

Εὐάκεστος, Medicatu curatúq; facilis. Hippocr. De victu in morbis acut. οὐχ ὁμοίως ταύτησιν αὐήκεστοί εἰσιν, ἀλλὰ πολλῷ εὐακεστότεραι.

Εὐάκτιν, Pulchros habens radios. apud Moschop.

Εὐαλαζονεύοντες, t.1, c.308, b. Εὐαλδέως, t.1, c.311, h

Εὐαλδής, ib. g. Εὐαλθής, t.1, c.312, f

Εὐάλιος, t.1, c.1456, a. Εὐαλλοιώτως, t.1, c.358, g

Εὐαλωσία, Hesychio teste dicitur Ceres, quoniam μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ, quoniam implet areas frugum copia.

Εὐάλωτος, t.1, c.330, a

Εὐαμερία, Hesychio est κοσμία.

Εὐάν, t.1, c.1298, d

Εὐανάγνωστος, Lectu facilis. vt εὐανάγνωστος βίβλος. Sic Aristot. Rhet.3, ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον.

Εὐανάγραφος, t.1, c.70, c. Εὐανάδοτος, t.1, c.991, a

Εὐανάκλητος, t.2, c.19, h. Εὐανακλήτως, t.2, c.20, a

Εὐανάληπτος, t.2, c.562, a

Εὐανάσφαλτος, Facilè ex morbo resurgens, Facilè reualescens. apud Hippocr. περὶ τροφῆς. vbi etiam dicit, πρὶν ἢ νοσέειν ὑγρότεροι, νοσήσαντες δὲ, δυσανασφαλτοι, difficulter resurgentes è morbo & conualescentes vbi ægrotare cœperint.

Εὐανάστρεπτος, Subuersu seu euersu facilis.

Εὐανδρέω, & Εὐανδρέομαι, t.1, c.436, g

Εὐανδρία, ib. f. Εὔανδρος, ib.

Εὐάνεμος, Ventorũ habẽs copiã, Ventis peruius, Vẽtosus.

Εὐάνετος, Remissu facilis. Item Dissolutu & dilutu facilis, Facilè liquescens. Dioscor. libro 5, cap.152, de morochtho lapide, ᾧ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται, μαλακῷ καὶ εὐανέτῳ ὄντι, vtpote molli & facilè liquescenti, Ruell. interpr.

Εὐάνθεμον, Hippocrati idem quod aliis ἄνθεμις & χαμαίμηλον, vt testatur Gal. in Lex. Hippocr.

Εὐανθέω, ῶ, Bene & feliciter seu pulchrè floreo.

Εὐανθής, t.1, c.444, e. Εὐανθής, ib. d

Εὐάνιος, Hesychio ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, πρᾶος, πειθήνιος, Qui moderatè dolores fert, Mitis, Morigerus.

Εὐάνοικτος, t.2, c.1198, e. Εὐάντητος, t.1, c.459, c

Εὐαντίλεκτος, t.2, c.615, c

Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros habens ἄντυγας seu axes.

Εὐαπάλλακτος, t.1, c.350, c. Εὐαπαντησία, ας, ἡ, Comitas.

Εὐαπάντητος, t.1, c.460, d. Εὐαπάτητος, t.1, c.1874, d

Εὐαπήγητος, Ionicè pro εὐαφήγητος, Narratu facilis.

Εὐαπόβατος, Descensu facilis, Facilem habens descensum. vnde compar. gr. εὐαποβατώτερος.

Εὐαπόδεικτος, Demonstratu facilis.

Εὐαπόδεκτος, t.1, c.955, b

Εὐαπόδοτος, Redditu facilis. Item Qui facilè egeritur seu excernitur. Athen. l.8, βοὸς δὲ ἑφθὸς, δύσπεπτος, εὐαπόδοτος. At εὐανάδοτος dicitur Qui facilè digeritur in stomacho.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα, dicũtur Ad quæ respondere facile est. Quibus opp. τὰ δυσαποκρίτως ἔχοντα.

Εὐαπολόγητος, t.2, c.617, g. Εὐαπόλυτος, t.2, c.753, a

Εὐαπόρρυτος, Facilè defluens. Hippocrates De fract. εὐαπόρρυτα ποιέειν.

Εὐαπόσπαστος, t.3, c.919, b. Εὐαποπίεστος, t.3, c.1360, a

Εὐάρατος, t.1, c.543, b. Εὐάρεσκος, t.1, c.579, b

Εὐαρεσκοτέρως, ib. c

Εὐαρεστέω, & Εὐαρεστέομαι, t.1, c.577, f

Εὐαρέστητος, t.1, c.578, b. Εὐαρέστησις, ib. a

Εὐάρεστος, t.1, c.577, f. Εὐαρίθμητος, t.1, c.566, g

Εὐαρκὴς πόλις, Munita & ad tolerandam obsidionem commoda. Strabo l.5, p.105, τῇ δὲ Ἄλβᾳ, διὰ τὸ ἐν βάθει τῆς χώρας ἱδρῦσθαι, καὶ διὰ τὸ εὐαρκὲς, πολλάκις ἀντὶ φρουρᾶς ἐχρήσαντο Ῥωμαῖοι. Et alibi itidem. Bud.

Εὐαρμοστέω, ῶ, Sum εὐάρμοστος & concinnus. Hippocrates in Παραγγελίαις suis dicit, εὐαρμοστέουσα πνεύματί τε καὶ θερμασίῃ καὶ χυμῶν κατεργασίῃ.

Εὐαρμοστία, t.1, c.582, b. Εὐάρμοστος, ib. a

Εὐαρμόστως, ib. b

Εὐάροτος, Bene aratus: vel Aratu facilis. vt εὐάροτον πεδίον, apud Apoll. Arg. l.2. & αὖλαξ εὐάροτος, Epigr. l.1. vbi tamen scriptum εὐάροτος.

Εὐαρχία, ας, ἡ, Ductus principatúsque probus. Vtitur hoc vocabulo schol. Homeri, ἡγεσίης exponens εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι. ITIDEMQVE Εὔαρχος ex Lycophr. affertur pro Bonus ductor & imperator. (Eustath. verò ex eo affert εὐάρχῳ μύλῳ pro βασιλικῷ χόρτῳ) Alioqui idem εὔαρχος dicitur & serui esse epitheton, significans Moriger, Imperio parens, Regi facilis. AT Εὐαρχίσασθαι, Hesychio est ἀπάρξασθαι: afferenti & εὐαρχῶ pro ἄρχομαι.

H Εὔασμος, t.1, c.1298, f. Εὐαστήρ, ib. g. Εὐαστής, ib.

Εὐαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Facilè seu bene augescens, Auctu insignis. Frequens apud Theophr. apud quem & compar. εὐαυξέστερος, Auctior.

Εὐαφής, t.1, c.505, a

Εὐάφορα, Suidæ εὔσκοπα, εὐθεώρητα, in hoc loco, cuius auto A
rem reticet, κολωνὸν ἐπιλεξάμενος ὑφ' οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ
τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, facilè despici poterant & lustrari
oculis.

Εὐάφορμος, exponitur Oportunus: item Excusatione dignus. Habes infrà in Εὐπροφάσιστος, ex schol. Thuc.

Εὐαφῶς, t.1, c.505, a. Εὐβάστακτος, t.1, c.726, e
Εὔβατος, t.1, c.637, f. Εὔβιος, ib. h
Εὐβίοτος, t.1, c.741, d. Εὔβλαπτος, t.1, c.743, f
Εὐβλάστεια, t.1, c.746, a. Εὐβλαστέω, ib.
Εὐβλαστὴς, ib. Εὐβλαστία, ib. B
Εὔβλαστος, ib. Εὐβλαστότερος, ib.
Εὐβοήθητος, t.1, c.761, a. Εὐβοσία, t.1, c.780, g
Εὐβόστρυχος, t.1, c.1589, d. Εὔβοτος, t.1, c.781, b
Εὐβουλία, t.1, c.768, e. Εὔβουλος, ibid. Εὐβούλως, ib.
Εὔβροχον ἅμμα, in Epigr. pro Laqueo: ad verbum sonat Nexus multos habens laqueos.
Εὔβρωτος, t.1, c.783, c
Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, Delectabilis, Iucundus.
Εὐγαλακτος, t.1, c.812, b
Εὔγαμος, Felix in nuptiis, Cui prosperum euenit connubium. Etymol. C
Εὖγε, t.1, c.1297, f. Εὔγεως, t.1, c.807, g
Εὐγένεια, t.1, c.834, d. Εὐγένειος, t.1, c.844, h
Εὐγενὲς, t.1, c.834, b. Εὐγενέτης, t.1, c.829, c
Εὐγενὴς, t.1, c.834, b. Εὐγενῶς, ib. d. Εὔγεως, t.1, c.806, f.
Εὔγηρυς ἀοιδὰ, apud Aristoph. Vocalis cantus: pro quo v.l. habent εὔγηρος.
Εὐγήρως, Senio felix: seu Cui commoda & beata senectus obtingit. ΕΥ Εὐγηρεία, ας, ἡ, Felix senium, Commoda & beata senectus. Vtroque vtitur Aristot. Rhet. l.1, D
hic scribens, εὐγηρεία δ' ἐστὶ βραδύτης γήρως μετὰ ἀλυπίας. οὔτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, εὐγήρως· οὔτ' εἰ μόγις μέν, λυπηρῶς δέ. Plut. quoque τῷ εὐγήρως vsus est, opponens ei τὸ ὠκύμορος, teste Budæo. Dici putatur & Εὔγηρος: vnde fit superl. εὐγηρότατος, quod Hesych. & Suidas exp. καλὸς γέρων, ἀξιότιμος.
Εὐγλαγὴς, Lacte abundans & plenus. Hom. apud Athen. l.11, ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἐπιβρομέωσιν εὐγλαγέας κατὰ πέλλας.
Εὐγλήνος, Pulchras in oculis pupillas habens: item, Bonas in oculo pupillas habens, Acutum cernens. Oppian. De ven. l.3, Εὐγλῆνοι λύγκες τε πυριγλῆνοί τε λέοντες. E
Εὔγλυπτος, t.1, c.851, c. Εὐγλυφὴς, ib. d
Εὔγλωσσος, t.1, c.856, a. Εὐγλωττέω, ib.
Εὐγλωττία, ib. Εὔγλωττος, ib.
Εὖγμα, t.1, c.1310, g. Εὔγνωμον, t.1, c.1845, g
Εὐγνωμονέω, ib. d. Εὐγνωμόνως, ib. a. Εὐγνωμοσύνη, ib. d
Εὐγνώμων, t.1, c.1844, c. & t.4, c.150, b. ob.
Εὐγνώριστος, t.1, c.1867, g
Εὔγνωστος, t.1, c.1833, b. Affertur & Εὔγνωτος, Cognitu facilis, Cognobilis. F
Εὐγόνατος, t.1, c.1892, d. Εὐγονέω, t.1, c.841, g
Εὐγονία, ib. Εὔγονος, ib.
Εὐγραμμία, t.1, c.877, g. Εὔγραμμος, ib.
Εὐγραφὴς, t.1, c.864, h. Εὐγώνιος, t.1, c.892, g
Εὐδαιμονέω, t.1, c.897, b. Εὐδαιμονία, ib.
Εὐδαιμονίζω, ib. c. Εὐδαιμονικὸς, ib. b
Εὐδαιμονικῶς, ib. c. Εὐδαιμόνισμα, ib. d
Εὐδαιμονισμὸς, ib. c
Εὐδαιμονιστέος, Felix prædicādus, Fortunatus existimādus.
Εὐδαιμόνως, t.1, c.897, a. Εὐδαίμων, t.1, c.896, g G
Εὐδάκρυτος, t.1, c.908, a
Εὐδάπανος, Qui ampliter sumptus facit, Largus & liberalis in faciendis sumptibus, Sumptuosus. Plut. Symp.2, probl.2, τὸ εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ χαριστικόν, κίμβικα καὶ κύμινον προσαγορεύων. Affertur & εὐδάπανα pro Quæ sunt facili sumptu & modico.
Εὐδαρκὴς, t.1, c.944, f. Εὐδείελος, t.1, c.1182, c
Εὔδειπνος, t.1, c.935, e. Εὔδενδρος, t.1, c.943, c
Εὕδεσκε, Ionicè pro εὗδε, Dormiebat: ab εὕδω.
Εὐδέψητος, Subactu facilis & emollitu. Hippocr. De artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, optimè subacta & curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment. H
Εὔδηλος, t.1, c.968, e. Εὐδία, t.1, c.1025, c
Εὐδιάβλητος, t.1, c.675, g
Εὐδιάβολον, Hesychio διαβολῆς ἄξιον: aliis, Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum.
Εὐδιάγνωστος, t.1, c.72, h. Εὐδιάζομαι, t.1, c.1025, g
Εὐδιάθετος, t.3, c.1492, e. Εὐδιαθέτως, ib.
Εὐδιαῖος, t.4, c.487, f. Suidæ est ῥῆμα τῆς νεὼς δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ. Plut. Sympos.7, probl.1, οὐδὲν ἰδίου πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ εὐδιαῖος ἀμφοτέροις εἰς ταὐτὸ διὰ ταὐτοῦ εἰσκομιζομένοις. Apud Poll. l.1, proparoxytonως scriptū εὐδίαιος, quod itidē esse dicit τὴν ἀνοιγομένην θυρίδα τῆς νεὼς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. Hes. εὐδίαιον à nonnullis vocari dicit τὸ γυναικεῖον μόριον, metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γινομένων ῥημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους.
Εὐδιαίρετος, t.1, c.194, b
Εὐδιαίτητος, t.1, c.984, e. Εὐδίαιτος, t.1, c.983, b
Εὐδιάλλακτος, t.1, c.352, c. Εὐδιάλογος, t.2, c.619, g
Εὐδιάλυτος, t.2, c.754, g. Εὐδιάπνοος, t.3, c.413, e
Εὐδιάπνους, ib. Εὐδιάρπαστος, t.1, c.547, b
Εὐδιάφθορος, t.4, c.142, g. Εὐδιαφόρητος, t.4, c.99, d
Εὐδιάχυτος, t.4, c.498, c. Εὐδιαχώρητον, t.4, c.674, f
Εὐδιάω, t.1, c.1025, g. Εὐδιεινὸς, ib. f Εὐδιεινῶς, ib. g
Εὐδιήγητος, Narratu seu pernarratu facilis. Isocrates, οὐκ εὐδιήγητά ἐστι.
Εὐδικία, t.1, c.1009, c. Εὐδίνητος, t.1, c.1020, c
Εὐδινὸς, t.1, c.1025, g. Εὐδίοδος, t.2, c.1165, g
Εὐδιόπτος, Qui peruideri facilè potest, Perspicuus, Oculis seu visui peruius. Aristot. in Probl. διὰ τί ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου, παχυτέρα οὖσα;
Εὔδιος, t.1, c.1025, e
Εὐδιόων, Ionicè pro εὐδιῶν, ab εὐδιάω, quod vide.
Εὐδιώτερος, t.1, c.1025, f
Εὔδμητος, siue Εὔδμητος, Bene seu pulchrè extructus, Scitè elegātérq; ædificat⁹. Hesiod. εὐδμήτων ἐπὶ πύργων.
Εὐδοκέω, t.1, c.1030, f. Εὐδοκία, t.1, c.1031, a
Εὐδοκιμέω & Εὐδοκιμέομαι, t.1, c.1033, a
Εὐδοκίμημαι, ib. b. Εὐδοκίμησις, ib.
Εὐδόκιμος, t.1, c.1032, h. Εὐδοξέω, t.1, c.1037, b
Εὐδοξία, ib. Εὔδοξος, ib. a Εὔδουλος, t.1, c.1044, b
Εὐδρᾶν, quidam coniunctim scribunt vt εὐποιεῖν, afferentes ex Aristot. Ethic. l.8, οἱ γὰρ δι' ἀρετὴν φίλοι ὄντες, εὖ δρᾶν ἀλλήλους προθυμοῦνται, Benefacere, Beneficiis afficere.
Εὐδράνεια, ας, ἡ, Hesychio ἰσχὺς, Vires, Robur: seu Habilitas ad res agendas. Bud. scribit εὐδρανία, afferens ex libro Sapientiæ, τὸν ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδρανίαν αἰτεῖται: sed sine expositione.
Εὐδρομέω, ῶ, Bene curro, Agilis & pernix sum cursu, in Epigramm. vnde participium εὐδρομοῦντες. Bud. εὐδρομεῖν interpr. Inoffenso cursu progredi, ex Greg. περὶ φιλοπτωχίας hunc locum afferens, κἂν εὐδρομῶσι τὴν γλῶτταν ἐν τοῖς ἀτόποις λόγοις καὶ δόγμασι.
Εὐδρομίας, t.1, c.1050, b. Εὔδρομος, ib.
Εὐδρῶς, Hesychio est εὐθέτως, βεβαίως.
Εὐδυσώπητος, t.2, c.1407, a. Εὐδυσωπήτως, ib.
Εὔεδρος, t.1, c.1084, f. Εὐειδὴς, t.1, c.1105, h
Εὐείκαστος, Coniectu facilis. εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι, Hesych.
Εὐεκτεῖ, idem Hes. affert pro ἐρρωσται, ὑγιαίνει. Quo significatu alioqui εὐεκτεῖ dicitur, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν.
Εὔεικτος, t.1, c.1124, b. Εὐείκτως, ib. c
Εὔειλος, t.1, c.1181, a. & 1455, h
Εὐειματέω, t.1, c.1381, d. Εὐείματος, ib. c Εὐείμων, ib.
Εὔειρος, Bonam habens lanam. Hippocr. περὶ ἀφόρων dicit, ἐν εἰρίῳ Μιλησίῳ μαλλῷ ὡς εὐειροτάτῳ.
Εὐείσβολος, t.1, c.676, h
Εὐέκβατος, Egressu facilis. Hipp. De victu in morb. acut. ἐς εὐέμβατον καὶ ἐς εὐέκβατον.
Εὐέκκριτος, Excretu facilis, Qui facilè excernitur. Athen. de pomis, τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μέν ἐστι τὰ γλυκέα, καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν. Sæpius apud eum legitur.
Εὐέκπλυτος, t.3, c.404, e. Εὐεκτέω, t.1, c.1324, b
Εὐέκτης, t.1, c.1323, g. Εὐεκτικὸς, ib. h
Εὐεκτικῶς, Corpore bene habito, Firmo corporis habitu. Suid. exp. σχετικῶς.
Εὐεκτὸς, t.1, c.1323, g. Εὐέκφορος, t.4, c.103, c
Εὐέλεγκτος, t.1, c.1175, d
Εὐελκὴς, Facile sanatu vlcus habens. Gal. Vide & Δυσελκής.
Εὐελπία, ας, ἡ, Bona spes. v.l. Sed sine exemplo.
Εὐελπίζω, t.1, c.1199, d. Εὔελπις, t.1, c.1197, g
Εὐελπιστί, t.1, c.1198, h. Εὐελπιστία, ib. Εὐέλπιστος, t.1198, g

Εὐθυωρεῖν,t.1,c.1300,h. Εὐθυωρεία,ib.g
Εὐθύωρον,ib.h. Εὐθυωρόν,t.1,c.1301,a
Εὐθώρηξ,ηκος,ὁ καὶ ἡ,Bene thoracatus seu loricatus: i.Bene armatus,in Epigr.
Εὐία,Hesychio δέδια,Metuo.
Εὐιάδες, eidem Hes. sunt ἄμπελοι: à Baccho qui εὔιος cognominatur.
Εὐίατος,t.1,c.1638,b
Εὐιλατεύω,t.1,c.1693,g. Legitur & Deuteronomij c.29,οὐ μὴ θελήσῃ ὁ θεὸς εὐιλατεῦσαι αὐτῷ, Propitius ei esse & ignoscere. Hesychius quoque εὐιλατεύειν affert pro ἱλαρὸν εἶναι.
Εὐίλατος,t.1,c.1693,g
Εὐιματωτάτους,vocat Milesios Max.Tyrius,à cultus elegãtia,teste Erasmo in Adag. Dicitur igitur εὐίματος, Pulchris & elegantibus indutus vestibus.
Εὔινος,Bene fibratus, Neruosus.
Εὔιος,t.1,c.1298,g. Εὔιππος,t.1,c.1708,a
Εὔιρον, Hesychio πρόβατον μαλακόν: pro quo scribendum potius εὔειρον,Bonam habens lanam.
Εὐκαής,t.2,c.178,h. Εὐκαθαίρετος,t.1,c.198,g
Εὐκάθεκτος,t.1,c.1346,b
Εὐκάρδιος,Magnanimus,Intrepidus,Præsenti animo .v.l. perperam procul dubio pro εὐκάρδιος.
Εὐχαιρέω,t.2,c.12,c. Εὐχαιρέομαι,ib.e
Εὐχαιρεία,ib.c. Εὔχαιρος,ib.b. Εὐχαίρως,ib.
Εὔκαλος,pro εὔκηλος,Quietus.Hesychio etiã ὅσιος. VNDE Εὐκαλία,eidem H.ἡσυχία,Quies: ET Εὐκαλεῖ,eidẽ ἀτρεμίζει,Quiescit,Quietus est.
Εὐκάματος,t.2,c.50,f
Εὐκαμία,Doricè pro εὐκημία, hoc est εὐφημία ἤτοι ἡσυχία: παρὰ τὸ κημὸν τὸ ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον.Etym.
Εὐκαμπής,t.2,c.53,d. Εὐκαμπτος,t.2,c.52,e
Εὐκαμψία,ib.g. Εὐκάρδιος,t.2,c.97,g
Εὐκαρδίως,ib. Εὐκαρπέω,t.2,c.78,e
Εὐκαρπία,ib.d. Εὔκαρπος,ib.c
Εὐκαταγέλαστος,Derisu facilis,aliis Ridiculus,Cõtẽnendus.
Εὐκαταγώνιστος,t.1,c.105,f
Εὐκατάληπτος,Cõprehensu seu perceptu facilis.Hermog.
Εὐκατάλλακτος,t.1,c.354,g. Εὐκατάματος,t.2,c.50,g
Εὐκατανόητος,t.2,c.1078,f
Εὐκατάπρηστος,Combustu facilis. vt Hesych.quoque εὐκαταπρήστον exp.εὔκαυστον,εὐχερῶς καιόμενον.
Εὐκατάπτωτος,t.3,c.318,f. Εὐκατασήμαντος,t.3,c.774,b
Εὐκατασκέδαστος,t.3,c.844,d. Εὐκατάστατος,t.1,c.1773,a
Εὐκατατρόχαστος, Volubilis in modum rotæ. Pro volatico & inconstante accipiunt in hoc loco Strab.ἔστι δ' ὁ Ερατοσθένης οὐχ οὕτως εὐκατατρόχαστος ὥστε μηδ' Ἀθήνας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν. Apud Hesych.legitur Εὐκατάτροχος,expositum εὐκατάφορος.
Εὐκαταφορεῖαι, Procliuitates,ex Diog.Laert.
Εὐκατάφορος,t.4,c.109,e. Εὐκαταφρόνητος,t.4,c.215,f
Εὐκάπετος,ου,ὁ καὶ ἡ,affertur pro Facilis retectu,& Subiectus. Quod si mendo caret,Ionicum erit.nam per θ scribitur.
Εὐκατέργαστος,t.1,c.1236,h. Εὐκατηγόρητος,t.1,c.33,a
Εὐκέαστος,t.2,c.174,b. Εὐκεάτος,ib.
Εὐκέλαδος,Bene sonans,Sonorus, Canorus. Aristoph.εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα. Vbi schol.exponit εὐμούσων καὶ ἡδέων.
Εὔκεντρος,Bene aculeatus,Bonum habens stimulum & acumen.In Epigr.εὔκεντρον βέλος,de acuto telo.
Εὐκέρατος,t.2,c.127,f. Εὐκέραστος,t.2,c.133,c
Εὔκερως,t.2,c.127,f. Εὐκέφαλος,t.2,c.154,b
Εὔκηλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Hesychio ἄσπμος,ἥσυχος,πρᾶος,Stans sine motu,Quietus,Mitis & lenis. Hesiodus Erg.libro 2, Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι,καὶ πόντος ἀπήμων,Εὔκηλος.τότε νῆα θοὴν,ἀνέμοισι πιθήσας,Ἑλκέμεν ἐς πόντον.Homer.Iliados α,Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα. Idem Iliad.ρ,de Troianis & Græcis,Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. pro quo paulo pòst dicit,μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα. VNDE Εὐκηλία,ας, ἡ,Hesychio ἡσυχία,Quies. Ab eadẽ origine demanasse putatur VERBALE Εὐκηλήτειρα.Exponitur certè Quietis conciliatrix,Placatrix: ab Hesychio ἡσυχάστρια,à Suida etiam καταυάστρια. Vtitur autem hoc verbali Hesiodus, dicens, Νηὸς ἀλεξιάρη,παίδων εὐκηλήτειρα.

A ea.Vbi tamen nonnulli interpr.Demulcens liberos,ac si sit à κηλέω.
Εὐκινησία,t.2,c.216,d. Εὐκίνητος,t.2,c.217,f
Εὐκίων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Pulchras habens columnas.
Εὔκλαστος,Fractu facilis,Fragilis.
Εὐκλεής,t.2,c.270,a
Εὔκλεια,ibid. Εὐκλεία,seu Εὔκλεια,ib.
Εὐκλείζω,ib.b. Εὐκλεέης,ib.c
Εὐκλεῶς,Gloriosè:ἐνδόξως,εὐφήμως.Pollux.
Εὐκληεις,t.2,c.235,c. Εὐκληΐς,ibid.
B Εὐκληρέω,t.2,c.246,c. Εὐκλήρημα,ib.
Εὐκληρία,ib.b. Εὔκληρος,ib.
Εὐκλύζεσθαι,Varino ἐνδοξάζεσθαι. Sed suspecta ea compos.
Εὐκναμπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,pro Bene flexus:item Flexibilis,Flexilis, affertur ex Dionysio De situ orb. & ex Epigrãm. Dicitur tamen in ea signif. potius εὔγναμπτος seu ἐΰγναμπτος, poetica dialysi.
Εὔκναπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bene paratus: s.à fullone.
Εὐκνημις,t.2,c.286,d. Εὐκνημος,t.2,c.285,b
Εὐκοίλιος,t.2,c.289,f
C Εὐκοινώνητος,Quocum communicare aliquid facile est,Facilis.Ex Aristot.Ethic.libro 4,εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα,pro In rebus pecuniariis facilem se præstans & tractabilem.
Εὐκολία,t.2,c.311,h
Εὐκολίνη,apud Callimach.ἡ Ἑκάτη,per antiphrasin,ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, inquit Etymol.
Εὐκόλλητος,t.2,c.307,f. Εὔκολος,t.2,c.311,d
Εὐκόλυμβος, Vrinandi peritus.Ex Alciphr.
Εὐκόλως,t.2,c.311,g. Εὐκόμης,t.2,c.328,f
D Εὐκομιδής,t.2,c.323,a. Εὐκόμιστος,t.2,c.321,g
Εὔκομος,t.2,c.328,f. Εὔκομπος,Compositus.l.
Εὔκονον,siue Τεύκονον,ab Ameria & Timachida nominari τὸν πιτυρίτην ἄρτον,tradit Athen.l.3.
Εὐκοπία,t.2,c.364,e
Εὔκοπος,ib.d. Inde ADVERB.Εὐκόπως,Facili labore & nullo negotio:apud Aristoph.
Εὐκοσμέω,t.2,c.390,g. Εὐκοσμία,ib.
Εὔκοσμος,ib.f. Εὐκόσμως,ib.
Εὐκράδιος,poeticè pro εὐκάρδιος.
E Εὐκραής,t.2,c.137,h. Εὔκραες,ib.g
Εὐκρασία,t.2,c.134,f. Εὔκρατος,t.2,c.137,f
Εὐκράτως ἔχει, Obtinet ac firmare potest. ex Aristotelis Problem.
Εὔκρεκτος,Bene seu pulchrè strepẽs seu sonãs, Canorus,Sonorus.Greg.Naz.εὐκρέκτῳ κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων.
Εὔκρηνος,Bono fonte præditus,Bona scaturigine manãs. vt εὔκρηνος πέτρα,in Epigr.
Εὐκρίνας,in Εὐκρίνω. Εὐκρίνεια,in Εὐκρινής.
F Εὐκρινής,έος,ὁ καὶ ἡ, Discretu diiudicatúque facilis: vel etiam Bene discretus ac distinctus,Purus,Clarus,Liquidus. Hesiodus Ergois libro 2,Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων. Sic Isæus in oratione quam περὶ Ξεναίνου scripsit, οἶμαι διὰ τοῦτο ὑμῖν ἤδη ἡ γνῶσις περὶ αὐτοῦ εὐκρινὴς φανήσεται,clara & explicata. Hermogenes de quodam Demosthenis loco loquens, διὰ τούτων γὰρ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λόγον. Hes.εὐκρινὲς exp. non solùm εὐδιαίρετον,σαφές,sed etiam εὐχερές, itidémque εὐκρινῆ affert pro εὔκολα. Eidem Hesychio εὐκρινὴς est ὁ ἐκ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων, Qui ex morbo vires resumit,Reualescens: (quo modo ex Herodoto affertur εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα,pro, Omnes corpora sua curare)
G sed addit,καὶ νεκρός. quemadmodum Suid.quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῆ dici τὸν ἐκ ἀρρωστίας ὑγιαίνοντα,διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι:nonnullos verò etiam ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ponere hoc vocabulum per antiphrasin. Inde ADVERB Εὐκρινέως, SIVE Εὐκρινῶς,Discretè,Distinctè. Xen.ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὐρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Plato, ὧδε τοίνυν λάβωμεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. Et SVBST.Εὐκρίνεια,ας,ἡ,Distinctio,Puritas: Suidæ καθαρότης. Hermog.περὶ ἰδεῶν, inter formas orationis ponit, coniungens eam cum τῇ καθαρότητι &
H σαφηνείᾳ,opponens ei τὴν σύγχυσιν.
Εὐκρίνω,Bene secerno & seligo. vnde particip.εὐκρίνας apud Hom.quod schol.exp.ἐπιλεξάμενος.Odyss.ξ,Καὶ σφὶ σύων τὸν ἄριστον εὐκρίνας ἐπίπεμπω. Sic εὐστίλας infrá.

Εὐκρόκαλος,t.2,c.442,d

Εὐκρυφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Facilis occultatu:aliis Bene latens.

Εὐκταῖος,t.1,c.1311,a. Εὐκταίως,ib.

Εὐκτέανος,apud poetas idem quod ἀκτήμων in prosa,id est Locuples,Opulentus:vtpote multa possidens. In Epigram. κούρη εὐκτέανος,metri causa soluta diphthongo.

Εὐκτὸς,Optandus,Votis expetendus. In Epigr.

Εὐκτηδόνα δένδρα,Theophrastus appellare dicitur quæ fibras & venarum cursus elegantes habent. Apud eundem Historiæ plant, lib.3, cap.10, pro ἀκτηδονωτέρα reponunt ἀκτηδονωτέρα, vbi ἡ θήλεια πεύκη esse dicitur ἧττον ἐνδαδὸς καὶ λειοτέρα καὶ ἀκτηδονωτέρα: præsertim quum alibi apud eum legatur ἀκτηδόνων δένδρων. Ego autem minori cum mutatione ἀκτηδονωτέρων legi posse existimo, ut ἀκτηδόνων dicatur sicut ἰθυκτίων.

Εὐκτήμων,t.2,c.468,c. Εὐκτήμως,t.1,c.1311,b

Εὐκτίμενος, Benè structus, Eleganter conditus & ædificatus. Hom.Odyss.ο,Οἶκον εὐκτίμενον.

Εὔκτιτος,idem. Hom.Iliad. β,καὶ εὔκτιτον ἄστυ. Ambo sunt à Them. κτίζω,& potius cum σ efferri deberent, εὐκτίσμενος,εὔκτιστος,vt dicitur κτίσμα & κτιστὸς ab eadem origine.

Εὐκτικὸς,t.1,c.1311,a. Εὐκτὸς,t.1,c.1310,h

Εὐκτῶς,ib.

Εὐκυβεῖν, Feliciter & prospero successu ludere tesseris. Vide Δύσβολος.

Εὔκυκλος,t.2,c.501,d

Εὐλάβεια,Timiditas,&c.t.2,c.584,h. Εὐλάβεια,Religio, &c.ibid.d

Εὐλαβέομαι,t.2,c.585,d. Εὐλαβὲς,τὸ,subst.t.2,c.584,e

Εὐλαβὴς, Bonam ansam habens, &c.t.2,c.584,a. Εὐλαβὴς,Qui bene res capessit,&c.ib.b. Εὐλαβὴς,Religiosus,&c.ibid.f

Εὐλαβητέον, Cauendum. Eodem modo construitur quo verbum. Interdum cum accusatiuo.Galen.ad Glauc. εὐλαβητέον τὰς ἄλλας κενώσεις τὰς ἀθρόας. Et lib.2,ad eundem, εὐλαβητέον δεῖ τὸ λείψανον αὐτῶν γενέσθαι σκιρρῶδες, cauendum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. Interdum cum infin. εὐλαβητέον μίσγειν, cauendum est ne misceamus. ‖ Significat etiam Timendum,Metuendum. Dioscor.lib.7,c.3,εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα.

Εὐλαβῶς,t.2,c.584,g

Εὐλάζει, Hesychio καταφρᾷ, σκωληκιᾷ.Quam posteriorem exposit. sequendo erit παρὰ τὰς εὐλάς. Vide & Εὐλάκα.

Εὐλαὶ,αἱ, Vermes:& peculiariter quæ in corpore, vulnere ve aut vlcere nascuntur ex putredine:παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, vt vult schol.Homeri. Iliad.τ, Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Iliad.χ, Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Iliad.ω,οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔδουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. ὑπὸ εὐλέων καταβρωθῆ. Et lib.4, de Pheretima Cyrenes regina,ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων. Et Plut. Artox. εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ σώματος ἀναζέουσι. Huiusmodi siue σκώληκας siue εὐλὰς Lucret.appellat sæua vermina,lib.5, de primo sæculo,rudi adhuc & medicinæ ignaro,Donec eos vita priuarant vermina sæua Expertes opis, ignaros quod vulnera vellent. Suidas κακὰ θηρία nominat,vt Latini etiam Sæua animantia, Ventris animalia.

Εὐλαΐγξ,ιγγος,E bonis pulchrisque structus lapidibus. Infrà εὔλιθος synonymos.

Εὐλάκα,ας,ἡ,Vomer:vel Bidens,Ligo. Nam Schol.Thuc. l.5,p.170,vbi respôdet Lacedæmoniis oraculum, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν,annotat, εὐλάκαν à Lacedæmoniis dici τὴν ὕννιν: vt alii volût,τὴν δίκελλαν,ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν:εὐλάξειν autē,ἀρόσειν, Araturos. Iuberi igitur Lacedæmonios ἀργυροῖς ἐργαλείοις arare adarcendam famem,id est pecunia comparato frumento.

Εὔλαλος,t.2,c.551,c

Εὐλέαντος,t.2,c.661,g. Dicitur & Εὐλέατος, sine ι, itidem pro Contritu facilis,Môlitu fractuve facilis,Friabilis.

Εὐλείμων,t.2,c.657,d

Εὐλεξις καὶ εὐώνυμος λόγος,apud Luc.initio Lexiph. Oratio habens bona vocabula,quæ λέξεις & ὀνόματα dicuntur.

A Εὐλέπιστος,Desquamatu facilis:Item Qui faciè delibratur, Qui cortice facilè spoliatur,Cui cortex est extricabilis: vt Plin. loquitur. λεπὶς enim & squamam & corticem significat.

Εὔλεκτος,t.2,c.688,f. Εὐληθάργητος,t.2,c.696,b

Εὐλημαπῖν,Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico affert pro λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχειν, Animosum esse, Forti esse animo,seu animoso pectore.

Εὐλήπτος,t.2,c.557,f. Εὐλήπτως,ib. g

Εὔληρα,Lora,Habenæ:vt exponunt in hoc loco Homeri

B Iliad.ψ,v.481, ὃν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε. Etymol. quoque εὔληρα dici tradit τὰ ἰωνία,τοὺς ἱμάντας, quasi εἴληρα,παρὰ τὸ εἰλεῖν: (vt Hesych.etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσίν) apud Epicharmum verò dici αὔληρα, παρὰ τὸν αὐλόν,vt sint τὰ ἐπιμήκη.

Εὐληπτο,Hesychio est ἐπίφυρτο,ἐπέφερακτο.

Εὔλιθος,ου,ὁ καὶ ἡ,Pulchros habens lapides:vel Lapidosus.

Εὐλίμενος,t.2,c.703,c. Εὐλίμην,ib.d

Εὐλιπὴς,t.2,c.715,c. Εὐλογέω,t.2,c.633,h

Εὐλόγητος,t.2,c.634,b. Εὐλογία,t.2,c.633,f

C Εὐλογιστέω,t.2,c.647,a. Εὐλογιστία,ib.

Εὐλόγιστος,ib. Εὔλογος,t.2,c.633,d

Εὐλόγχος,ου,ὁ καὶ ἡ,exponitur Bonam sortem habens. Possit signif.etiam Bonam seu pulchram habēs lanceam.

Εὐλόγως,t.2,c.633,e. Εὐλοφία,t.2,c.723,f

Εὔλοφος,t.2,c.727,a. Εὐλόφως,ib.b

Εὐλοχος,Ἄρτεμις ab Euripide dicitur quoniam parturientibus opem ferre ac fauere credebatur.

Εὔλυρος,t.2,c.742,d. Εὔλυτος,t.2,c.750,d

Εὐμάθεια,t.2,c.787,d. Εὐμαθὴς,ib.b

D Εὐμαθία,ibid.d Εὐμαθῶς,ibid.c

Εὐμάλακτος,t.2,c.877,g

Εὐμαρέη,Εὐμάρεια,Εὐμαρέως,vide in seq.Εὐμαρὴς.

Εὐμαρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Facilis, εὔκολος,ἀχερὴς,ῥάδιος, Hesychio & Suidæ.Herodian.lib.4,ὅσα δὲ ἀπελέσατο,καὶ τοῖς πνεύσαις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, Facilia,seu Paratu facilia. Et lib.6,τοῖς ποσὶ τὴν βάσιν ἀπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, stabilem gressum facilémque transitum præbebat: de regione aspera. Sic apud Suid.τὸν πλοῦτον κτήσασθαι μὲν εὐμαρὲς,φυλάξασθαι δὲ οὐ ῥάδιον. Hesychio εὐ-

E μαρὲς est etiam ἀσφαλὲς,ὑγιές. Inde ADVERB. Εὐμαρέως,& per CONTRACT. Εὐμαρῶς,Facilè,Nullo negotio, Promptè, Expeditè. Apollon.Argon. lib.2, — σὺ δ' εὐμαρέως ἀγρεύεις,id est,ἀχερῶς. Herodian.lib.2, εὐμαρῶς τὴν ἀρχὴν διοίσοντα,facilè se gubernatione vsurum. Inde & SVBST. Εὐμάρεια, SIVE Εὐμαρεία, ας,ἡ, Facilitas: εὐχέρεια, εὐκολία, Suidæ. quorum hoc est magis Ionicum,illud Atticis & communis linguæ scriptoribus commune. Apud Suid. τὸ δὲ φυγῆς τῶν Ἀττικῶν πλείονα εὐμάρειαν παρεῖχε. διώκειν γὰρ οἱ πέζοι οὐδὲν ἦσαν ἱκανοί.

F Synes.De insomn.εὐμάρεια συμπεριφέρειν τὰ ἐπ' αὐτῷ ὄργανα,facilitas & commoditas circumferendi secum. Apud Aristot. De mundo Bud. vertit Aptitudo. Suidæ teste apud Marcum Antoninum ita dicitur & ἡ ἀκινησία:à Synesio etiam Tranquillitas,epist.57,μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τὰς ἐνιαυτούς,tāta cum trāquillitate. Suidas quoque apud Herodot.εὐμάρειαν pro ἡσυχίαν accipi tradit. Xenophon verò in Apologia Socr.pro Clementia vsurpasse dicitur:nisi sit potius Lenitas & Facilitas,morū videlicet & animi,vt εὐκολία quoque. He-

G sychio εὐμάρεια est non solùm εὐχέρεια & ἡσυχία, verùm etiam ἀπόπατος: Corinthus verò Εὐμαρέην ab Ionibus dici τὸν ἀπόπατον tradit, vt Suid. quoque εὐμαρέην apud Herodot. esse dicit ἀπόπατον. Pro quo εὐμαρίην apud eum reperio lib. 4,pag.163,de Amazonibus,ὥστε ἀπ' ἀλληλέων ἐς εὐμαρίην ἀποσκιδνάμεναι. Et alibi, εὐμαρείῃ χρέονται ἐν τοῖσι οἰκίοισι. Existimo autem εὐμαρίην ab eo dici τὸν ἀπόπατον, siue τὴν ἄφοδον & secessum, quia leuandi ventris causa fit.vt exonerata aluo homo sit agilior & expeditior. Ideo Herodianus hoc vocat ἀποσκευάσασθαι τὸ ἐνοχλοῦν. Certè & VERBVM Εὐμαρίζω ex-

H ponitur Alleuo: ἐξευμαρίζω autem, Facilem reddo. Præterea ab Εὐμαρὴς DERIV. Εὐμαρὶς. Ita enim dictum quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὰ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymol. & confirmat Suidas. Poll libro 7, εὐμαρίδα esse dicit

κοινὸν ἐπὶ δήμ͂ᾳ πρὸς γυναῖκας ὑπόδημα, βαρβαρικὸν μὲν εὔρημα, ἐξ ἐλάφων δὲ πεποιημένον. Euripides sanè dicit, βαρβάροις ἐν ἀρμαρείοις. Apud Suid. verò ex Epigr. reperio οὐ βαθύπεπλος Εὐμαρὶς, proparoxytonως, haud scio quo significatu. sunt qui ibi vestis genus esse opinentur. sed quorsum ei vesti adderetur epitheton βαθύπεπλος?

Εὐμαχούμενος, Fortiter pugnans. v.l.

Εὐμαγής, t.2, c.836, h

Εὐμεθόδως, Compendiose, Facili via. vt ὅπως ἂν εὐμεθόδως καὶ ἐν τάχει πρὸς τὸ τῆς ἀξίας τέλος ἀφίκοιτο.

Εὐμειλές, t.2, c.1611, d. Εὐμείλικτος, ib. c

Εὐμείλιχοι, Hesychio εὐμείλικτοι, Facilè placabiles, Mites.

Εὐμελής, t.2, c.874, e

Εὐμελίας, & Ionicè Εὐμμελίης, ου, ὁ, Fraxini peritus. id est Fraxineæ hastæ. Homer. Iliad. ρ, Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος: qui videlicet eum βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et mox, Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσι. Et Iliad. δ, λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο. quod Hesych. quoque exponit τοῦ εὖ περὶ τῇ μελίᾳ κεχρημένου, οἷον πολεμικοῦ. quoniam videlicet μελία est species arboris appositæ ad cõficiendas hastas. sed addit & has expositiones, ἢ καλοῦ, ἀπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ἢ εὐκτήμονος, πολυχρημάτου. Sed iis prior longè est conuenientior. Sic Hesiod. Κύκνος ἐϋμμελίης, Fraxinea hasta benè vtens, Strenuè pugnans fraxinea hasta.

Εὐμελπέω, t.2, c.871, b. Εὐμελπέω, ib.

Εὐμένεια, t.2, c.885, g. Εὐμενές, τὸ, subst. ib. f

Εὐμενέτης, ib. h. Εὐμενέω, ib. g

Εὐμενέων, ib. Εὐμενέως, ib. g

Εὐμενής, ib. e. Εὐμένης, propr. ib. f

Εὐμενίδες, αἱ, t.2, c.886, a. Εὐμενίζω, ib.

Εὐμενίζομαι, ib. Εὐμενῶς, t.2, c.885, f

Εὐμετάβλητος, t.1, c.691, d. Εὐμετάβολος, ib. e

Εὐμετάδοτος, t.1, c.998, c

Εὐμετάθετος, Transpositu facilis: item Facilè mutabilis.

Εὐμετακίνητος, t.2, c.218, e

Εὐμετακόμιστος, Transportatu traductúque facilis. Thucydidis schol. lib.1, pag.1, dicit εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μετανίστασθαι pro Expediti ad transmigrandum & trãsuectu faciles.

Εὐμετάπειστος, t.3, c.137, c. Εὐμεταπτώτως, t.3, c.319, e

Εὐμετάστατος, Facilè mutabilis: seu Instabilis, Inconstans. Plut. De institut. lib. ὑγίεια δὲ, τίμιον μὲν, ἀλλ' εὐμετάστατον.

Εὐμεταχείριστος, t.4, c.453, c. h

Εὐμεταχειρίστως, t.4, c.454, a

Εὔμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Moderatus, Modum seruans.

Εὐμήκης, t.2, c.912, e

Εὔμηλος, vide post μῆλον, significans Ouis.

Εὐμήρυτα ἔρια, apud Luc. Lanæ ad nendum faciles.

Εὔμητις, ιδος, ἡ, Prudens, Consulta, Consilio valens. Epigr.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, Industria, Solertia.

Εὐμήχανος, t.2, c.927, b. ADVERB. Εὐμηχάνως, Ingeniosè, Artificiosè, Affabrè. Luc.

Εὐμίσητος, t.2, c.949, e. Εὐμνημόνευτος, t.2, c.956, d

Εὐμοιρία, ας, ἡ, Bona portio: vel Bonam portionem sortitum esse, Felicitas. εὐκληρία. Philo in Vita Mosis, lib.1, εὐμοιρίᾳ φύσεως φθάνων τὰς ὑφηγήσεις, quum ingenii felicitate doctrinam anteuerteret. Et rursum, εἰ μή τινες εὐμοιρίᾳ χρήσαιντο φύσεως, Indolis felicitate freti, Felicitate quadam naturæ præditi. Itidem accipiendum hoc Herodiani libro 1, de Commodo, οὐδενὸς ἥττων ἀνδρείᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ, εἰ μὴ τὴν τούτων εὐμοιρίαν αἰσχροῖς ἐπιτηδεύμασι κατῄσχυνεν. Ibi enim εὐμοιρίαν vocat animi & ingenii dotes diuinitus ei concessas. Idem Herodianus libro 2, de Pertinace dicit, τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον. quod Polit. interpr. Quum in hac morum vitæque modestia ageret. Lucianus autem εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocare dicitur quum omnes partes corporis integræ constant.

Εὐμοίρως, Bona & felici portione, seu Fato bonam tribuente portionem, id est Feliciter. Ioseph. εὐμοίρως ἀπέθανε, felici fato obiit. Sic εὐμοιρότερον apud Suid. Felicius: ἀτυχέστερον, ex Damascio. Apud eundem legitur Εὐμοιροῦσι, sed sine expositione, sine etiam exemplo. Apud Hesychium verò reperio Εὐμοίρησεν, expositum ἀπέτυχεν, ἐκληρώσατο, Prosperâ fortuna vsus est, Sortitus est.

A Εὔμολος, Hesychio ἀγαθὸς πολεμιστής, εὔοπλος: afferenti & εὔμολα pro εὔηπα, εὔοπλα. sed his subiungit, Εὐμολώτατον, ἁπαλόν, νεώτατον.

Εὐμολπία, ας, ἡ, Elegans cantus: Hesychio εὐφωνία, εὐμυία. At Εὐμολπίδαι, nepotes & posteri Εὐμόλπου, apud eundẽ: de quibus & Suidas. apud quem itidem Εὐμολπία expositum εὐφωνία.

Εὐμορφία, t.2, c.971, c. Εὔμορφος, ib.

Εὐμουσία, ας, ἡ, Musica elegantia, Musicus lepor. Iulianus, παίζειν δὲ οὐδὲν κωλύει πρὸς σε, Χαρίτων γέμοντα καὶ εὐμουσίας.

B Εὐμοχθοι, t.2, c.979, f

Εὐνάδες, exponitur Iacentes.

Εὐνάζω, t.2, c.1305, g. Εὐνάζομαι, ib. h

Εὐναία, t.1, c.1304, f

Εὐναιόμενος, pro εὖ ναιόμενος, Benè habitatus, Populosus. Homer. Iliad. α, ἐϋναιόμενον πτολίεθρον. pro quo alibi dicit ἐϋκτίμενον.

Εὐναῖος, t.1, c.1305, b. Εὐναῖα, τὰ, ib. d

Εὐνασμός, t.1, c.1306, b. Εὐναστήριον, ib.

C Εὐναστής, ibid. c. Εὐναστώρ, ib.

Εὐνάτωρ, ib. Εὐνάω, t.1, c.1305, d

Εὐνέτης, t.1, c.1304, h. Εὐνέτις, ib.

Εὐνή, ib. d. Εὐνῆθεν, ib. g

Εὐνήτρια, t.1, c.1305, f. Εὐνήτης, ib.

Εὔνητον, Hesychio εὖ κατεσκευασμένον: afferenti itidem εὐνήτων pro καλῶς νενησμένων. Legitur autem apud Homer. hoc ἐΰννητον seu ἐΰνητον, Bene filatum, & ideo Bene textũ. Iliad. ω, Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐΰννητόν τε χιτῶνα. Odyss. η, ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι.

Εὐνῆφι, t.1, c.1304, g. Εὐνία, t.1, c.1305, d

D Εὐνίκω, Hes. affert pro πολὺ νικώσῃ: item pro εὐκρινεῖ, vt εὐνικὴς pro εὐκρινὴς idem attulerat.

Εὖνις, Hesychio ἐστερημένος, ὀρφανός, ἐνδεής, Priuatus, Orbus, Indigens. Hom. Iliad. χ, Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripidi quoque εὖνις est Vidua, fœm. gen. Nec enim masculini solùm generis est, sed etiam fœm. pro Viduata, Orbata, Priuata, Vidua, Orba, Priua.

Εὐνοέω, t.2, c.1068, d. & 1078, c

Εὐνόητος, t.2, c.1074, c. Εὐνοήτως, ib.

Εὔνοια, t.2, c.1067, h. Εὐνοϊκός, t.2, c.1068, d

E Εὐνοϊκῶς, ib. e. Εὐνοϊκώτατα, ib. f

Εὐνοϊκωτέρως, ib. e. Εὐνομέομαι, t.2, c.1027, b

Εὐνομία, ibid.

Εὐνομιδέστατοι νομαὶ κτήνεσι, ex Herodoto affertur pro Pascua accommodatissima pecoribus.

Εὔνομος, t.2, c.1026, h. Εὔνοος, t.2, c.1067, f

Εὐνοοῦμαι, t.2, c.1078, c. Εὐνοστος, t.2, c.1087, h

Εὔνοον, τὸ, subst. t.2, c.1067, g

Εὐνούστατα, t.2, c.1068, d. Εὐνούστερος, t.2, c.1067, h

Εὐνοῦχίας, t.1, c.1307, b. Εὐνουχίζω, ib. d

F Εὐνούχιον, t.1, c.1306, h. Εὐνοῦχος, ib. f

Εὐνουχώδης, t.1, c.1307, c.

Εὐνόως, t.2, c.1068, c. Εὔνως, ib.

Εὔνωτος, Bonum habens dorsum, vel validum. Qui bono validóque tergore est. Aristot. de leone, τὸ μετάφρενον πλατὺ καὶ εὔπλευρον καὶ εὔνωτον ἐπιεικῶς.

Εὔξεινος, t.2, c.1120, b. Εὔξεινος, ib. e. Εὐξείνως, ib.

Εὔξενος, ib. b. Εὔξεστος, t.2, c.1129, c

Εὐξήραντος, Exsiccatu facilis, Facilè siccescens.

Εὔξοος, t.2, c.1130, a. Εὐξυλής, t.2, c.1140, f

G Εὔξυλος, Cuius bona probáque est materies: vt εὔξυλος

Εὐξύμβολος, t.1, c.705, e. Εὐξυνεσία, t.1, c.1673, g

Εὐξύνετος, Intellectu facilis: apud Eurip.

Εὔοικος, t.2, c.1157, g. Εὐοδίω, t.2, c.1170, h

Εὐοδία, ib. g. Εὐόδιος, t.2, c.1181, c

Εὐοδμία, t.2, c.1196, h. Εὔοδμος, ib. g

Εὔοδος, t.2, c.1170, f

Εὐοδότως, Hesych. affert pro προθύμως εἰς τὸ παρέχειν: sed illud o in secunda syllaba valde suspectum.

H Εὐοδοῦμαι, t.2, c.1171, c. Εὐοδούμενος, ὁ, ib. f

Εὐοδόω, ib. c. Εὐόδως, t.2, c.1170, f

Εὐοῖ, t.1, c.1298, a

Εὐοικονόμητος, Dispensatu & distributu facilis. Item Digestu facilis: apud medicos. Athen. οἱ ἐκ πυρῶν ἄρτοι κριθίνων πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρείττονες.

Ibidem, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικονόμητος, διὰ τὸ ἀνωμάλως ὀπτᾶσθαι.
Εὐοινέω, t.2, c.1244, b. Εὐοινία, ib.
Εὔοινος, ibid.
Εὐόλισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lubricus. Alex. Aphrod. Problem. lib.1, κόπρος μαλακὴ καὶ εὐόλισθος, stercus molle & lubricum.
Εὔομιλος, t.2, c.1308, d. Εὐομιλότατος, ib.
Εὐομολόγητον, Clarum & concessu facile: Bud. ex Plat.
Εὐόνειροι, Qui bona vident somnia. B. ex Strab.
Εὔοπλος, t.2, c.1369, f. Εὔοπλος, t.2, c.1381, e. & 1410, f
Εὐόρατος, t.2, c.1418, g. Εὐόργητος, t.2, c.1427, f
Εὐοργήτως, ib. g. Εὔοργος, t.2, c.1416, b
Εὐόρεκτος, t.2, c.1435, b. Εὐόρειστος, t.2, c.1470, f
Εὐορκέω, t.1, c.1244, d. Εὐορκησία, ib.
Εὐορκία, ας, ἡ, Iurisiurandi sancta obseruatio. Xenoph.
Εὔορκος, t.1, c.1244, c. Εὐόρκως, ib.
Εὐορμος, t.1, c.1146, a. Εὔορνις, t.2, c.1456, b
Εὐοσμέω, t.2, c.1194, f. Εὐοσμία, ibid.
Εὔοσμος, ibid.
Εὐόσφραντος κύων, Canis sagax & facilè olfaciens.
Εὐόφθαλμος, t.2, c.1410, e. Εὐοφθαλμος, ib. g
Εὔοφρυς, t.2, c.1569, c
Εὐοχέων, t.1, c.1370, c. Exponitur autem illud Εὐοχέων, ἐπ' ἐλπίσι καλαῖς ὀχούμενος: & πλήθων τῆς ὀχῆς, id est τροφῆς. Quin & εὐοχεῖται affertur pro Rectè regitur habenis.
Εὐοχθέω, t.1, c.1370, a. Εὔοχθος, ib. c
Εὐοψία, t.2, c.1591, a. Εὔοψος, ibid.
Εὐπαγής, t.3, c.265, b. Εὐπάθεια, t.3, c.73, f
Εὐπαθέω, t.3, c.73, h. Εὐπαθής, ib. e
Εὐπάθητος, t.3, c.66, b. Εὐπαθία, t.3, c.73, f
Εὐπαθών, ὁ, t.3, c.79, a. Εὐπαιδευσία, t.3, c.18, e
Εὐπαίδευτος, t.3, c.19, a. Εὐπαιδεύτως, ib.
Εὐπαιδία, t.3, c.14, a. Εὔπαις, t.3, c.13, h
Εὐπάλαμος, t.3, c.31, h. Εὐπαλής, t.3, c.25, c
Εὔπαλτος, t.3, c.30, c. Εὐπαράγωγος, t.1, c.82, a
Εὐπαράδεκτος, Acceptu seu acceptatu facilis. Ex Basilii epistola quadam ad Gregorium, εὐπαράδεκτος ἔσῃ τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας, affertur pro, Castigando homini eris acceptus.
Εὐπαραίτητος, t.1, c.247, a. Εὐπαράκλητος, t.2, c.27, c
Εὐπαρακολούθητον, substant. t.1, c.282, e
Εὐπαρακολούθητος, ib. Εὐπαρακόμιστος, t.2, c.325, g
Εὐπαραμύθητος, t.2, c.985, g
Εὐπαράφορος, Qui facilè mente dimouetur: Budæo, Qui facilè in malam partem detorquetur.
Εὐπάρεδρος, t.1, c.1086, a
Εὐπάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchras habens genas.
Εὐπαρηγόρως, t.1, c.33, g
Εὐπάροιστοι, Hesychio εὐπαράγωγοι: Qui facilè παραφέρονται.
Εὐπαρόρμητος, Qui facilè commouetur. Aristot. ὅλως δ' ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι. Bud.
Εὐπάροχος, Facilem se præbens. In Hippiatr. συμβάλλεται δὲ καὶ τοῦτο πρὸς τὸ καταπλαγιάσαι τὴν ἵππον καὶ εὐπάροχον εἶναι, vt morigeram se præbeat admissario. Bud.
Εὐπάρυφος, t.3, c.1767, a. Εὐπάσχω, t.3, c.78, h
Εὐπατέρεια, t.3, c.92, b. Εὐπατέρειος, ib. c
Εὐπάτηρ, ib. b. Εὐπάτητος, t.3, c.80, c
Εὐπατόριον, ου, τό, Eupatorium: herba, de qua Dioscor. l.4, c.41, reiiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse existimant, seu cum Argemone, vt quidam legunt. Nomen inuenit à Mithridate cognominato Eupatore: vnde & Plin. lib.25, cap.6, de herbis à Mithridate inuentis loquens, Eupatoria quoque (inquit) regiam autoritatem habet. Affertur & ἀντιδότου τῆς Εὐπατορίου λεγομένης, pro, Antidoti quod Eupatorium dicitur.
Εὐπατερείδας, ου, ὁ, Doricè pro εὐπατερείδης dicitur.
Εὐπατερείδης, t.3, c.93, a. Εὐπατέρειος, t.3, c.95, e. b
Εὐπατερεις, t.3, c.92, h. Εὐπάτωρ, ib. b
Εὐπέδιλος Ἶρις, apud Plut. in Erot. Iris pulchris induta calceis seu talaribus.
Εὐπείθεια, t.3, c.131, c. Εὐπειθέω, ib. d.
Εὐπειθής, t.3, c.131, a. Εὐπειθῶς, ib. c
Εὔπειστος, t.3, c.131, g. Εὐπείστως, ib. h
Εὔπεκτος, t.3, c.147, e. Εὐπέλεκητος, t.3, c.195, a
Εὔπεπλος, siue Εὔπεπλος, Pulchrum habens peplum.

A Εὔπεπλος, t.3, c.219, b
Εὐπεριάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumactu facilis.
Εὐπεριαίρετος, Qui facilè detrahitur. vt εὐπεριαίρετος φλοιὸς, Cortex qui facilè detrahitur, seu Cortex extricatu facilis, Cortex facilè extricabilis, vt Plin. loquitur. Vide in Δυσπεριαίρετος.
Εὐπερίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Congruenti modo circunscriptus, affertur ex Luciano: & εὐπερίγραφον τοῦ ποδός, ex eodem.
Εὐπερίκοπτος, apud Suidam legitur in manuscripto etiam
B codice, cum hoc exemplo, ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν καὶ ἀνεπίφθονος, sed sine expositione.
Εὐπερίοπτος, t.2, c.1388, b. Εὐπερίσπαστος, t.1, c.1786, d
Εὐπερίστρεπτος, t.3, c.1631, d. Εὐπερίφωρος, t.4, c.312, g
Εὐπερίχυτος, t.4, c.501, g. Εὐπέταλος, t.3, c.256, e
Εὐπέταστος, Expassu explicatúque facilis. Hesych. εὐπέταστον exponit πλατὺ, εὐρύπιστον, Amplum, Flatibus peruium.
Εὐπέτεια, t.3, c.324, g. Εὐπετείη, ib. h
Εὐπετίως, ib. g. Εὐπετής, ib. e
Εὐπετῶς, ib. Εὐπεψία, t.3, c.228, d
C Εὐπηγής, t.3, c.264, e. & 265, b
Εὐπήδαξ, t.3, c.276, e. Εὔπηκτος, t.3, c.263, e
Εὐπήληξ, Pulchra ornatus galea. in Epigr.
Εὔπηνος ὑφή, apud Eurip. Textum è pulchro stamine.
Εὔπηχυς, t.3, c.285, b. Εὐπίδαξ, t.3, c.276, e
Εὐπινής, Sordidus. Hesych. enim εὐπινῆ affert pro πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum.
Εὔπιστος, t.3, c.140, g. Εὔπλαστος, t.3, c.348, a
Εὐπλατής, t.3, c.353, g. Εὐπλεκέες, t.3, c.359, b
Εὐπλεκής, ib. Εὔπλεκτος, t.3, c.358, f
D Εὔπλινθος, Qui bonis firmísque lateribus est.
Εὐπλοΐα, t.3, c.369, e. Εὔπλοια, ib.
Εὐπλοΐη, ib. Εὐπλοκαμίς, t.3, c.361, e
Εὐπλόκαμος, ibid. Εὐπλόκαμος, ib.
Εὔπλοκος, t.3, c.360, c Εὔπλοος, t.3, c.369, e
Εὔπλους, ib. Εὔπλυτος, t.3, c.399, c
Εὐπλωής, t.3, c.403, h. Εὐπλωής, ib.
Εὐπνευστία, t.3, c.409, h. Εὔπνευστος, ib.
Εὐπνοέω, t.3, c.411, d. Εὔπνοια, ib. c
Εὔπνοος, ibid. b. Εὔπνους, ib.
E Εὐποδία, t.3, c.511, b. Εὐποιέω, t.3, c.437, e
Εὐποιητέος, ib. Εὐποιητικός, ib. d
Εὐποίητος, t.3, c.435, a. Εὐποιΐα, t.3, c.437, d
Εὐποιός, ib. d. Εὔποκος, t.3, c.148, g
Εὐπολέμητος, t.3, c.462, d. Εὐπόλεμος, t.3, c.458, a
Εὐπολιόρκητος, t.3, c.470, f
Εὔπομπος, affertur pro Bonus dux: ἀγαθὸς ἡγεμὼν, κυβερνήτης.
Εὐπορέομαι, t.3, c.173, e. Εὐπόρευτος, t.3, c.180, h
Εὐπορέω, t.3, c.173, a. Εὐπόρητος, ib. f
Εὐπορία, t.3, c.172, e. Εὐπόριστος, t.3, c.178, b
F Εὔπορος, Peruius, &c. t.3, c.171, h. Εὔπορος, Abundans, &c. c.172, d
Εὐπόρως, ib. e. Εὐπορώτερον, aduerb. ib.
Εὔποτμος, Felix, Fortunatus. Apud Suidam, ἡ τοῦ στρατηγοῦ φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτήν. Vnde ADVERB. Εὐπότμως, Fortunatè, Feliciter, Secunda fortuna. εὐτυχῶς, eidē Suidæ. Et SUBST. Εὐποτμία, ας, ἡ, Bona fortuna, Felicitas. εὐτυχία. Apud eundem Suidam, εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης ἐξ οὐρανίων φερόμενοι. Et rursum, ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ διῆγον πολλῇ. Idem
G dici tradit, ζηλῶ τοῦτον τῆς εὐποτμίας. Reperitur & apud Luc. hæc vox.
Εὔποτος, Potatu seu bibitu facilis. Item E quo potare seu bibere facile est aut iucundum. Athen. lib.11, de cymbio, ex Eratosthene, πρὸς παρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων.
Εὔπους, t.3, c.511, b. Εὐπραγέω, t.3, c.527, b
Εὐπραγής, ib. c. Εὐπραγία, ibid. b
Εὔπρακτος, t.3, c.528, b. Εὐπραξία, t.3, c.527, b
H Εὐπράσσω, seu Εὐπράττω, coniunctim alicubi scribitur pro εὖ πράσσω seu εὖ πράττω, quod est Feliciter rem gero, vel Feliciter res administro. Affertur & εὐπραττῶν ἐς χρημάτων λόγον, pro diuite & pecunioso.
Εὐπρεμνος, t.3, c.537, c. Εὐπρεμνος, ib.
Εὐπρέπεια, t.3, c.539, d. Εὐπρεπής, t.3, c.538, g
Εὐπρεπῶς, t.3, c.539, c Εὐπρήστω, t.3, c.526, g

Εὔπρηστος, Accensu vstúque facilis: Suidæ & Hesychio εὐφύσητος, Inflatu facilis. A

Εὔπριστος, t.3,c.554,c

Εὐπροπαθών, Qui prior beneficio est affectus.

Εὐπρόσδεκτος, Acceptu seu receptu facilis. Item Acceptus. Paul. in epist. ad Corinth.2, cap.2, ex Esaiæ 49, ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος· ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Pro quo paulo antè καιρῷ δεκτῷ, Tempore accepto. id est Tempore gratuitæ beneuolentiæ & beneficentiæ. Et in ep. ad Rom. cap.15, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, vt oblatio gentium fiat accepta. Sic in epist. Petri 1, cap.2, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, acceptas Deo per Iesum Christum. In superiore Esaiæ apud Paulum loco, ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, quidam interpr. Tempus acceptandum. B

Εὐπρόσεδρος, t.1,c.1086,e. Εὐπροσηγορεία, t.1,c.34,e

Εὐπροσήγορος, ib.d. Εὐπρόσιτος, t.1,c.1141,g

Εὐπροσίτως, ib. Εὐπρόσοδος, t.2,c.1179,f

Εὐπρόσοιστος, Allatu facilis. ex Euripide affertur pro Accessibilis, Peruius, Expositus, Facilis.

Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, Facundus, Disertus. Herodian. lib.8, de Crispino, viro consulari in Aquileiensium rep. φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδήμων ὤν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος ἐν λόγοις. Ibi enim Polit. vertit, Romana facundia pollens. C

Εὐπρόσφυτος, t.4,c.292,d. Εὐπροσωπέω, t.2,c.1404,a

Εὐπροσωπία, t.2,c.1403,h

Εὐπρόσωπος, ib.f. Εὐπροσώπως, ib.h

Εὐπρόφασιστος, Prætextu facilis, vel Speciosum habens prætextum. vt εὐπροφάσιστος αἰτία: quod alii exp. Idonea excusatio & prætextus: εὐάφορμος: Bud. Excusatissima causa, Idonea ratio aliquid faciendi. Thucyd. in fine libri 6, pag.233, καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤδη εὐπροφάσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν. Inde ADVERB. Εὐπροφασίστως, Specioso prætextu. compar. εὐπροφασίστερον affertur pro Excusatius. D

Εὔπρυμνος, Bonam seu pulchram habens puppim. Hom. Iliad. δ, ἔνθα τε νῆες Εἰρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης.

Εὔπτερος, t.1,c.1716,a.

Εὔπτορθος, Pulchros habens ramos: vel multos, Ramosus. Suidæ εὔκλαδος. E

Εὐπυγία, t.3,c.604,a. Εὔπυγος, ibid.

Εὔπυργος, t.3,c.635,g

Εὐπύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excandefactu & velut ignitu facilis.

Εὐπώγων, Barbatus: seu Multum barbæ habens. Apud Athen.

Εὔπωλος, t.3,c.467,h. & 645,c. Εὔπωλος, ibid.

Εὐραθάμιγξ, Pulchris irrorans guttis, apud Nonn.

Εὐραί, autore Poll. lib.1, dicuntur τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τειβόμενα ὑπὸ τοῦ ἔξου, ferramēta axi in id affixa vt ne à rota atteratur: forsan παρὰ τὸ εὖρος, vtpote lata. F

Εὑράμην, Inueni: aor.1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω seu εὕρω, vt ἐπηυράμην ab ἐπαυρομαι.

Εὐρὰξ, Ex obliquo: ἐκ πλαγίου, vt accipiunt apud Homer. Iliad. ο, versu 541, Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν. Etymol. quoque exp. εἰς πλάγιον, factum dicens vel ab εὖρος vt μουνὰξ à μοῦνος: vel a πλευρὸν, per aphæresin. Vtitur & Aristoph. hoc aduerbio in Auibus, dicens, Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως εὐρὰξ πατάξ; Vbi schol. annotat hæc aduerbia à comico ἀναπλάσθαι εἰς τὸ κακέμφατον, παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγνύσθαι καὶ τὸ πατάξαι. G

Εὐραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene seu pulchrè sutus.

Εὔρεθρον, t.1,c.1308,f

Εὐρεῖα, Lata, Ampla: fœm. ex masc. Εὐρύς.

Εὐρεῖος & Εὐρείτης, afferunt pro Bene seu pulchrè fluentis. quæ infrà gemino ρ scribuntur & διαλελυμένως.

Εὕρεμα, t.1,c.1308,d. Εὐρεσιεπεία, t.1,c.1222,e

Εὐρεσιεπής, ib.

Εὑρεσιλόγος, Solers in inueniendis verbis, Facundus, Disertus. Laert. in Arcesilao, ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἀπαντῆσαι εὐστόχως, καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενεγκεῖν τὴν περίοδον τοῦ λόγου, καὶ παντὶ συναρμόσασθαι καιρῷ. Dicitur etiam de nugatore & verborum funditatore: vnde à Suida & Hesychio exponitur φλύαρος. INDE Εὑρεσιλογία, ας, ἡ, H

Solertia vel promptitudo in inueniendis & proferendis verbis, Facūdia. Diogen. Laert. in Stilpone, pag.89, τοσοῦτον δ' εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Vbi tamē εὑρεσιλογία scribitur. Nonnunquam pro loquacitate ponitur & inanium verborū funditatione. ET VERB. Εὑρεσιλογέω, ῶ, Promptè & solerter verba inuenio. Item Verba fundo, Verba fundito, vt Bud. ex Cic. & Plauto interpr. Quo modo accipi potest in hoc loco apud Suidam, ex Polybio, ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀξιῶ μὴ δόξω πρὸς ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογεῖν, nulla postulante necessitate verba copiosius funditare. Notandum porro reperiri ET Εὑρησιλογία ET Εὑρησιλογέω pro illis εὑρεσιλογία & εὑρεσιλογέω. Plutarch. εἰ γὰρ μὴ παιδιὰν καὶ εὑρησιλογίαν ἕνεκα δόξης ...... ἔργον ...... σπουδῆς, ὥσπερ ἐστὶ, ἡγοῦνται τὴν φιλοσοφίαν. Philo ...... δὲ πρὸς τὴν τοσαύτην εὑρησιλογίαν ἀπαντῆσαι, ἵνα μὴ τις ἁπλουστέρων ὑπαχθῇ. Vbi Bud. εὑρησιλογίαν itidem vt εὑρεσιλογίαν interpr. Loquacitatem, Verbositatem, Verborum funditatione, & Comentitiam disputationem. Sic εὑρεσιλογῶ affertur pro Infinitam orationis copia fundebat. Quod verbum apud Athen. quoque legitur lib.5, de Antiocho Epiphane, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπίοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοεῖοις, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Vbi possis interpr. etiam Disserens. Nam in disputationibus rerum causæ & verba inuestigantur inueniunturque.

Εὕρεσις, t.1,c.1308,d. Εὑρετέος, Inueniendus.

Εὑρετής, t.1,c.1308,f. Εὑρετικός, ib.

Εὑρετίς, ίδος, ἡ, Inuentrix, Repertrix.

Εὑρετός, t.1,c.1308,e

Εὕρετρα, τά, Præmia quæ rei amissæ inuentori seu repertori dantur pro eius restitutione. Vlpian. Pandect. l.47, De furtis, Solent plerique etiam hoc facere vt libellum proponāt continentē inuenisse, & redditurum ei qui desideraverit. hi ergo ostendūt nō furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὕρετρα quæ dicūt, petat: nec hic videtur furtum facere, etsi non probè petat aliquid.

Εὕρημα, t.1,c.1308,c

Εὑρήμιον, Hesychio καλλιεπής: forsan ab εὑρήμων.

Εὑρημοσύνη, t.1,c.1152,d. Εὑρήμων, ib.

Εὔρῥοος, ου, ἡ, affertur pro Alens pulchras aquas. καλλιρρόβατης. Infrà ἐύρῥοος.

Εὑρησιλογέω, & Εὑρησιλογία, vide cum Εὑρεσιλ.

Εὑρητέος, Inueniendus. Aristoph. Nub.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, Inuentor. in Epigr.

Εὔριζος, Bene radicatus: vel Radice exuberans. Apud Suidam ex Psalm. Dauid. εὔριζον ἀγαλλίαμα πάσης τῆς γῆς: quod ipse exp. καλῶς ἐῤῥιζωμένον, ἐπιμόνως: Hesych. καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ χαροποιοῖς. Rursum Suidas affert particip. Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, seu καλῶς τεθεμελιωμένος καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν: item πλατύνων. quam postremam exposit. affert Hes. quoque: sed secundum eam esset ab εὖρος.

Εὐριν, t.3,c.698,b. Εὔρινος, ibid.d

Εὐριπιδάτης, ibid.

Εὐριπιδικῶς, More Euripidis, apud Aristoph. quod schol. exp. δεινῶς, πανούργως.

Εὐριπίζειν, & Διευριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari & reciprocare. Aristot. Probl. sect.25 διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς θυρίσι; AT Εὐρίπιστος, Qui facilè ῥιπίζεται: aliis Instabilis vt euripus.

Εὔριπος, Fretum reciprocum. Plin. lib.2, cap.97, Velut Tauromintani euripi sæpius, & in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis. Cicero De natura deorū l.3, Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Seneca in Hercule fur. — prius vicibus alternis fugax Euripus vnda stabit Euboica piger. Vnde Æschines in Ctesiphontem, πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde & prouerbialiter εὔριπος ἄνθρωπος, & εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem & inconstantiam. Quin & εὔριπος διάνοια affertur pro Cogitatio quæ huc & illuc fertur. vt & Hesychio εὔριπος est ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. Aliequi Εὔριπος simpliciter dicitur Fretum. id est Mare angustum. Suid. exp. πέλαγος στενὸν & τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν.

Et Poll. lib.9, cap.1, dicit, ἵνα ἡ θάλαττα ἑκατέρωθεν οὖσα (reponendum enim ita pro οὔσα) τὴν γῆν διαιρῇ, hoc θαλάττης αὐλῶνα & εὔριπον & πορθμὸν nominari. Plinius lib.4, cap.12, Eubœa & ipsa auulsa Bœotiæ, tam modico interfluente euripo vt ponte iungatur. Et rursum, Primas angustias Hellespontum vocant. Porrigitur inde tenuis euripus LXXXVI M. pass. spatio. Sic Aristot. De mundo, ῥοὰς καὶ δίνας κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς. Et forsan quoniam in eiusmodi angustiis & fretis mare reciprocat, factum inde est vt εὔριπος dictum sit de freto reciproco, & generalius pro re instabili. Legimus sanè apud Cic. Pro Muræna, Quod enim fretum, quem euripum, tot meatus, tantas, tam varias habere putaris agitationes fluctuum, quantas perturbationes & quantos æstus habet ratio comitiorum? Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur, ab illorum euriporum similitudine qui in mari sunt terra vtrinque septi. Hesych. certè εὐρίπους interpr. δοχὰς ὑδάτων, & Eust. τόπους πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὑδάτων: vt sunt quos Latini appellant Lacus, Lacunas, Stagna, Cisternas. Cic. lib.5 De leg. Ductus aquarum quos isti Nilos euripósque vocant, quis quum viderit, non irriserit? Sueton. Circensibus spatio circi ab vtraque parte producto, & in gyrum euripo addito. Æl. Spart. in Heliog. Euripis vino plenis nauales circenses exhibuit. Ioseph. in Antiquit. Iud. περιήγαγεν εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Apud eundem exponitur Cisterna: apud Dionys. Halic. Lacuna & Stagnum. INDE Εὐριπώδης dicitur Euripo similis, Reciprocos æstus habens in modum euripi. At Εὐρίπος, Hesychio teste cognomen est Neptuni.

Εὑρίσκω, t.1, c.1307, d. Εὑρίσκομαι, ib. g

Εὐροέω, t.3, c.682, f. Εὔροια, ib. e

Εὐροίστος, t.3, c.722, b. Εὐροκλύδων, vide in Εὖρος.

Εὐρὸν, Fœtidum. v.l.

Εὐροταήτις, in manuscripto Suidæ cod. exp. καλῶς ῥέουσι: pro quo in impressis est εὐροναΐτις. Vtrunque suspectum. AT Εὐρόνοτος, vide in Εὖρος.

Εὔροος, t.3, c.682, d

Εὖρος, t.1, c.1309, f. [Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus ab oriente spirans, alio nomine dictus Vulturnus. Teste enim Aristotele De mundo, εὖροι nominantur οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι. Ibidem tradit ex euris καικίαν dici τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέοντα ἄνεμον: ἀπηλιώτην autem, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινάς: εὖρον verò, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμερινάς. Vnde Plin. libro 2, cap. 47, Ab oriente æquinoctiali subsolanus: ab oriente brumali vulturnus. illum, apelioten: hunc, eurum Græci appellant. Porro INDE Εὐροκλύδων dicitur Euroaquilo, vt vet. interpr. vertit apud Lucam Act. Apost. cap.27, τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Videri itaque possit legisse εὐροακύλων. nam εὐροκλύδων sonat Fluctuosus eurus. Apud Horat. sanè minatur eurus fluctibus: quem Ouid. tumidum vocat. ET Εὐρόνοτος, Euronotus: Ventus ex euro & noto mixtus, seu inter eurum & notum medius. vt Aristot. De mundo εὐρόνοτον dici tradit τὸν μεταξὺ εὔρου καὶ νότου. Et Gell. lib.2, cap.22, Tertium (inquit) ventum qui ab oriente hyberno spirat, Vulturnum Romani vocant. Eum plerique Græci misto nomine, quòd inter notum & eurum sit, εὐρόνοτον appellant. Hi sunt igitur tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus: quorum medius eurus est.

Εὔρους, t.3, c.682, d. Εὐρραφής, t.3, c.669, b

Εὐρρείτης, t.3, c.680, a. Εὐρρεής, ib.

Εὔρρινος, & εὔβοτος, Etymologo ὁ καλλιπρόβατος, Pulchras ferens oues: seu pulchras agnas.

Εὐρρής, t.3, c.679, h. Εὔρριν, t.3, c.698, f

Εὔρροος, t.3, c.682, d. Εὐρύ, t.1, c.1309, f

Εὐρυάγυος, t.1, c.92, c. Εὐρύαλος, t.1, c.1309, e

Εὐρύαλως, ib.

Εὐρυβατεύεσθαι, Suidæ est πονηρεύεσθαι, Vti malis artibus, Improbè agere: ab Eurybate seu Eurybato quodam, quem vnum ex Cercopibus fuisse perhibent τοιχωρύχον, alii προδότην. Plura de eodem vide apud eundem, & apud Erasmum in Chil. necnon apud Eustath. qui hoc nomen dictum vult παρὰ τὸ εὐρὺ βαίνειν. Apud Hesych. quoque Εὐρυβάτης, πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ

A Εὐρυβίης, Cuius vis & robur latè se extendit, Latè potens. Hesiodus, Τεῖαν Εὐρυβίης. In Epigramm.— Εὐρυβίης Ἀΐδης. Ibidem, Εὐρυβίης Ἀπόλλων. At Εὐρύβιος, nomen proprium apud Athen.

Εὐρυγένειος, t.1, c.834, d. Εὐρυδίνης, t.1, c.1019, f

Εὔρυθμα, aduerb. t.3, c.726, b. Εὐρυθμία, ib. c

Εὔρυθμος, ib. a. Εὐρύθμως, ib. g

Εὐρυκάρηνον δέμας, Corpus lato seu vasto capite. Oppian. De venat. l.3.

Εὐρύκερως, t.2, c.128, b

B Εὐρυκλῆς, quidam ἐγγαστρίμυθος dictus fuit: & ab eo homonymos Εὐρυκλεῖς denominati alii etiam istiusmodi vates, teste Hesychio. vt & Suidas tradit Εὐρυκλέα dictum fuisse πάντα τὸν ἐγγαστρίμυθον, ab Eurycle quodam tali vate. Vnde & Aristoph. Vesp. μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Vbi & schol. ipsius annotat hunc Euryclem, velut ἐγγαστρίμυθον, dici Athenis τἀληθῆ μαντεύεσθαι διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος: ab eóque quosuis alios vaticinantes dictos fuisse ἐγγαστρίτας & Εὐρυκλεί-

C τας, quòd primus Eurycles id factitarit.

Εὐρυκίας, Hesychio μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. At Εὐρυκόωσα, eidem πολυάστερος, seu πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα: quoniam κόους antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, cauitates seu cauernas. noctis autem esse epitheton innuit.

Εὐρυκρείων, t.2, c.414, f

Εὐρυμέδων, Latè regnans, Latè rex. At Εὐρυμέδων αἰθὴρ, ex Aristot. Rhet. pro Latus æther.

Εὐρυμέτωπος, t.2, c.1399, g

Εὐρυμνᾶσαι, Hesychio est ἐρυθριᾶσαι: afferenti & εὐρύμναι pro

D εὐρύχωρον.

Εὔρυμνος, ου, ὁ, esse dicitur Qui per calumniam inter amicos inimicitias excitare conatur: ab Eurymno quodam qui id [illegible]tarit inter Castorem & Pollucem.

Εὐρυνόω, t.1, c.1309, g. Εὐρυνόως, t.2, c.1110, b

Εὐρυόδειος, t.2, c.1171, g. Εὐρύοπα, t.2, c.1583, e

Εὐρυόπης, ib. d. & 1391, g. Εὐρυόχλος, t.2, c.1575, f

Εὐρυόψ, t.2, c.1583, e. Εὐρύπορος, t.3, c.174, g

Εὐρυπρωκτος, Qui lato seu amplo est podice. Aristophanes Nub.

E Εὐρυπύλη, t.3, c.612, e. Εὐρυπυλής, ib. d

Εὐρύπυλος, ib. e

Εὐρυρέεθρος, Lata habens fluenta, Latè fluens.

Εὐρυρέω, t.1, c.1309, f. & t.3, c.679, g

Εὐρυρέων, t.3, c.679, g. Εὐρύς, t.1, c.1309, e

Εὐρυσάκης, Latum seu amplum habens scutum. ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. Suidæ, in exemplum afferenti hæc Sophoclis ex Aiace, pag.34, Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων Πόρπακος ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος. Sed ibi est nomen proprium filii Aiacis.

F Eodem Suida teste Εὐρυσάκειον τέμενος Athenis nominatum fuit τὸ Εὐρυσάκου τοῦ Αἴαντος, lucus Eurysaci Aiacis filio sacer.

Εὐρυσθενής, t.3, c.779, a. Εὐρύσορος, t.3, c.896, f

Εὐρύστερνος, t.3, c.1021, d. Εὐρυστήθης, t.3, c.1031, f

Εὐρύστομος, t.3, c.1044, e. Εὐρυτιής, t.1, c.1309, f

Εὐρύτης, ibid.

Εὐρυτος, ου, ὁ & ἡ, ex Eurip. affertur pro Bene fluens: ita tamen vt dubitetur sitne potius nomen proprium.

Εὐρυτρητος, t.3, c.1318, e. Εὐρυφυής, t.4, c.272, h

G Εὐρυχαδής, Latus & capax. vt εὐρυχαδῆ ποτήρια apud Luc. in Lexiph.

Εὐρύχορος, t.4, c.573, g. Εὐρυχωρής, t.4, c.664, g

Εὐρυχωρία, ib. e. Εὐρύχωρος, ib. f

Εὐρυώπης, t.2, c.1391, h. Εὐρυώψ, ib. e

Εὐρωγής, t.1, c.514, e

Εὐρώδης, vide in Εὐρώς. Εὐρώεις, ibid.

Εὐρωΐα, Bona valetudo. Hesychius enim εὐρωΐαν affert pro εὐεξίαν, ὑγίειαν: quod in εὐρωστίαν vertendum putarem, nisi & ipsum mox subiungeret, exponens itidem

H ῥῶσιν, ὑγίειαν.

Εὐρώπη, proprium, t.2, c.1392, g. & 1394, g

Εὐρωπός, t.1, c.1396, b

Εὐρὼς, ῶτος, ὁ, Situs, Mucor, Humor putrefactus: ὑγρότης σεσηπυῖα, Suidæ in hoc loco Callim. πέδιλα τὰ μὴ πύσε γείτονος εὐρώς. Et in hoc Theocr. Ἀσπὶς εὐρῶτι παλαιωθεῖσα. li-

cet ibi generalius accipiat pro Humor, νοτία: minus rectè. quum) & ibi significet χρότητα περασινώδη καὶ σεσηπυῖαν. dicit enim Battus fistulam diutius neglectam situ & putredinoso mucore infici, seu situm contrahere. Locus est Idyll.4. Metaphor. Plutarch. De aud. τὸν ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς. INDE Εὐρώεις, εντος, ὁ, ET Εὐρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Putris, Situ & mucore obsitus. Hesiod. Erg. lib.2, Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο. Sophocl. Aiace, pag.65, ἔντα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει id est σεσημμένον, inquit Schol. addens etiam σκωληκώδη. quoniam verminatio putredinis comes esse solet. Pag. sequ. ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν, exp. itidem σεσηπυῖαν, εἴθε ἐχθροὶ ἵσαμεν: addens tamen & aliam expositionem, nimirum σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν, vt Suidas quoque εὐρώεντα exp. σκοτεινὸν, ζοφώδη. Eidem S. εὐρώεις est non solùm σκοτεινὸς, sed etiam πλατὺς, Latus, Amplus, Spatiosus: quarum expositionum meminit & Hesych. vtpote εὐρώεντα exponens non modò πλατέα, κατεπλαμένα, sed etiam σκοτεινά, & ἃ περὶ τοὺς ἄρτους γίνεται: hoc posteriore indicans Mucida, Putrida. Est ab εὐρώς & VERBVM Εὐρωτιάω, ῶ, Situ obsitus sum, Mucidus sum, Putreo, Marceo: vel etiam Situm contraho, Mucore vitior, Marcesco. Theophr. De caus. plantarum lib.1, ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτιᾷ. Itidem Dioscorides dicit, εὐρωτιῶσαν ἀποφορὰν. At Aristoph. metaphoricè & per iocum, in Nubibus, Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος.

Εὐρωστάτοις, pro εὐρωστοτάτοις legitur apud Diod. Sicul. lib.11, p.285, vt & εὐρώστερος pro εὐρωστότερος, Fortior, in l. Sapient. c.8. Sed ea scriptura suspecta est.

Εὐρωστία, t.3, c.732, g. Εὔρωστος, ib. Εὐρώστως, ibid.

Εὐρώτας, ου, ὁ, Eurotas: fluuius Laconiæ. Ita dicitur & pudendum virile, teste Suida, in exemplum afferente hunc locum ex Epigr. Τὸν δ' ὑποιδαίνοντα κατεῖχεν πεπλα[...]η χεὶρ Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

Εὐρωτιάω, vide paulo antè in Εὐρώς.

Εὖς, t.1, c.1297, e

Εὔσανα, τὰ, Polluce teste dicuntur τὰ ἐγκαύματα: lib.6, cap.13, vbi de culinariis instrumentis & operibus loquitur. Vide & Hesych. At Εὔσαμα, idem Hesych. esse dicit ἀναφώνημα εὐαστικὸν καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα. nam τὸ βακχεύειν dici εὐάζειν: & σαβάζους, τοὺς βακχεύοντας. Idem εὔασμα.

Εὐσανίδωτος, Bene tabulatus, Bonum habens tabulatum.

Εὔσαρκος, Bonam habens carnem. Item Bene habitus, Corpulentus, seu Bene carnosus. Xen. in Laced. republica, εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι Idem De re equ. τυγχάνειν εὔποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος. Paulo antè, ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα. INDE Εὐσαρκία, ας, ἡ, exponitur itidem Corpulentia, Plenitudo corporis. Et VERB. Εὐσαρκόω, ῶ, Reddo corpulentum & εὔσαρκον. Galen. Therap. lib.14, πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταντλεῖν, quæ plena & carnosa reddere volumus.

Εὐσέβεια, & Εὐσεβέω, item Εὐσεβέως, Εὐσέβημα, Εὐσεβία, vide in sequ. Εὐσεβής.

Εὐσεβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui probè colit ac veneratur Deum, Pius, Religiosus. Xenoph. sub finem sui Cyneg. πρὸς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, οἱ δ', εὐσεβέστατοι. Lucian. De calumn. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. Demosth. verò οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est, id est impium & nefarium. Vnde ADVERB. Εὐσεβέως, & per CONTR. Εὐσεβῶς, Piè, Religiosè: more nimirum eorum qui probè Deum colunt & venerantur. Demosth. Olynth.3, τὰ μὲν Ἑλληνικὰ, πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐσεβῶς διοικεῖν. Idem in Mid. οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, ita religiosè, ita piè. Inde & SVBST. Εὐσέβεια, ας, ἡ, Probus Dei cultus, Pietas, Religiositas. Plutarch. De superstit. ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν. Æschin. in Ctesiph. θεῶν τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων. Isocr. in Panathen. πάντα δὲ τὸν χρόνον ἠσκηκότας εὐσέβειαν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνην δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. Vbi nota eum addidisse περὶ τοὺς θεούς: quemadmodum & Demosth. Pro corona dicit τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττειν. nam & circa alias res εὐσέβεια versatur, vt Pietas & religio apud Latinos. Dicit enim Isocrates rursum in Hel. encom. τοσαύτῃ δ' εὐσεβείᾳ καὶ προνοίᾳ χρώμεθα περὶ τὴν ἰδέαν τὴν τοιαύτην. quod est εὐλαβείᾳ & cautione seu religione. (Ionicè DICITVR Εὐσεβίη pro isto εὐσέβεια, vt in hoc pentametro apud Athenæum lib.10, Καὶ τὴν εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην) Est inde præterea VERBVM Εὐσεβέω, ῶ, significans Sum εὐσεβής, id est Sum pius & religiosus, Probè & religiosè Deum colo: seu Pietatem colo, Piè ago. Synes. epist.4, εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον. Notandum porro construi aliquando cum accusatiuo rei, & significare itidem Pietatem colo, Piè ago, Pius sum, addita præpositione In. Eurip. Phœniss. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἆλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, Nam si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. vt Cic. interpr. Offic. libro 3, vel Iulius Cæsar, secundum Suetonium. Isocr. ad Demonic. εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Idem in Nicocl. ὅτι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Aliquando cum περὶ vel πρὸς, in eadem significatione. Affertur enim ex Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς, pro Pius sum erga deos. & ex Euripide, εὐσέβει περὶ ξένους, pro Pius sis erga hospites. At Paulus Apost. subaudita hac præpos. περὶ vel εἰς, in epist. ad Timoth.1, c.5, εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις, in propriam domum pietatem exercere, & vicem rependere parentibus. Est enim & in parentes ac liberos quædam pietas: vnde apud Virg. Sum pius Æneas. Sed & εὐσεβεῖσθαι aliquid dicitur, vt ἀσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ, Vt etiam hoc à me cum reliquis piè & officiosè parenti tribuatur, Vt etiam hoc pietatis officio erga parentem functus esse videar. INDE Εὐσέβημα, ατος, τὸ, Pium factum, Officium pietatis. Demetr. Phal. καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὔφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα, εὐσεβήματα.

Εὐσελανόνδιον (nisi potius legendum εὐσέλανον Διὸς) οἶκον, Hesych. dici ait vel παρὰ τὸ σέλας, vel παρὰ τὴν σελήνην: vt ἀπὸ μέρους sit ἔναστρον.

Εὐσέληνος, Lunæ fulgore illustris, Non illunis. Hesychio est εὐφεγγής.

Εὔσελμος, Bona seu pulchra habens σέλματα. Infrà Εὔσσ.

Εὔσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur Venerabilis.

Εὔσηστος, t.3, c.756, a. Εὔσημος, t.3, c.765, h

Εὔσηπτος, t.3, c.776, e. Εὐσηψία, ib.

Εὐσθένεια, t.3, c.779, b. Εὐσθενέω, ib. c

Εὐσθενής, ib. b. Εὐσθενῶς, ib.

Εὔσιτος, ου, ὁ, Qui est bono stomacho. v.l. At εὐσιτεῖν videtur significare Bene habitum esse è cibo, in hoc loco Theophrasti Hist. plantarum libro 4, vbi de bobus loquens ait, καὶ ξηραίνοντες παρέχουσι κατὰ χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζωνται· καὶ τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα, λαμβάνοντες οὐδέν.

Εὔσκαρθμος, t.3, c.802, e. Εὔσκαρθμος, ib.

Εὐσκελής, t.2, c.820, a. Εὐσκεπής, t.3, c.832, g

Εὐσκευέω, t.3, c.837, c. Εὔσκευος, ib.

Εὔσκιος, Vmbrosus, Opacus: vel Gratas vmbras habens.

Εὔσκοπος, t.3, c.825, b. Εὐσκωμμόνως, t.3, c.887, c

Εὐσκωμμοσύνη, ib. Εὐσκώμμων, ib.

Εὐσμερδής, Hesychio εὔρωστος, Validus.

Εὐσμίλωτα, eidem sunt εὖ κατεσκευασμένα, Bene parata: ἀπὸ τῆς λατυπικῆς σμίλης, à cæmentario scalpro.

Εὐσοΐα, idem affert pro εὐθηνία, σωτηρία: necnon εὔσοοι pro ἀσφαλῶς σωζόμενοι. Eidem εὔσους est non solùm ὁ διευτυχῶν, sed etiam ἀκίνητος: item nomen proprium herois. Superioris porro εὐσοΐα ab hoc εὔσους deriuati meminit Suid quoque, exponens εὐσθένεια, Robur, Virium potentia, afferens hoc hemistichium, — ζώειν τ' εὐσοΐας χάριν.

Εὐσότρου, Hesychio εὐδρόμου: pro quo infrà εὐσώτρου.

Εὔσπειρος, t.3, c.926, e. Εὐσπλαγχνία, t.3, c.956, c

Εὔσπλαγχνος, ib.

Εὔσπορος, siue Εὔσπορος, Fœcundus seminis.

Εὔσσελμος, poetæ metri causa pro εὔσελμος dicunt, quod est Bona seu pulchra habens σέλματα: Hesychio εὔζυγος, εὐκάθεδρος, εὐσανίδωτος, Bonis instructus transtris & ta-

bulis. Itidem Eustath.apud Homerũ νῆας ἐϋσσέλμους exponit εὐζύγους: quoniam videlicet σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ καὶ αἱ καθέδραι.

Εὐάστοργος, t.3, c.1226, f. Εὐστάθεια, t.1, c.1738, c
Εὐσταθέω, ib.d. Εὐσταθής, ib.a
Εὐσταθία, ib.c. Εὐσταθῶς, ib.
Εὔστακτον, t.3, c.964, g. Εὐσταλής, t.3, c.994, g
Εὐσταλῶς, t.3, c.995, a. Εὐσταχές, t.3, c.969, e
Εὔσταχυς, ib.d

Εὐστείλας, Homer. vsurpat pro εὖ στείλας καὶ παρασκευάσας; Od.ξ, Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι Νῆας ἐϋστείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, Bene instructis apparatisque nauibus. Sic suprà εὐκρίνας.

Εὔστερνος, t.3, c.1021, e. Εὐστέφανος, t.3, c.1028, c
Εὐστεφής, t.3, c.1022, g. Εὐστεφής, ib.
Εὐστέριος, ib. Εὐστιβής, t.3, c.978, a
Εὐστιλος, t.3, c.977, g. Εὔστιπτος, ib.

Εὐστολίζω, ex Eurip. affertur pro Probè decoro. Sed diuisim potius scribendum.

Εὔστολος, t.3, c.997, b. Εὔστολος, ib.
Εὐστομ... aduerbium, t.3, c.1044, g
Εὐστομαχία, t.3, c.1054, b. Εὐστόμαχος, t.3, c.1057, a
Εὐστομέω, t.3, c.1045, d. Εὐστομία, ib.c
Εὔστομος, t.3, c.1044, e

Εὐστόρθυγγα κορύναν, Clauam è bono pulchróve stipite. seu Clauam è robusto & valido stipite, in Epigr.

Εὐστοχάζομαι, Coniectura assequor, vt tradunt vulg. lex. quæ etiam addunt, esse deponens, & genitiuo iungi: sed viderint.

Εὐστοχέω, t.3, c.991, h. Εὐστοχία, ib.g
Εὔστοχος, ib.e. Εὐστόχως, ib.g

Εὔστρα, in comœdia dicitur ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, vt refert Eust. p.1286, deriuans ipsum ab εὕω. Sic p.1446, εὔστραν apud comicum esse dicit ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται: ex antiquis exponens βόθρον ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. Locus Aristophanis, quem comici nomine intelligit, hic est, in Equit. Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοσμένην. Vbi schol. quoque exponit φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται: addens, εὔστραν esse τὸ μαγειρεῖον, dictã ἀπὸ τοῦ εὕειν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους. Sic verò & Pollux lib. 6, εὔστρας dictas fuisse scribit etiam τοὺς βόθρους ἐν οἷς εὕεται τὰ χοιρίδια. Alioqui enim εὔστρα vocata fuit ἡ ὀρεινὴ κριθὴ, alio nomine ἀμφίκαυστις dicta à comicis & tragicis, ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι: seu, vt alii volunt, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν πυρῶν, quam appellant λήϊον ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς πρώϊμους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς βρῶσιν, inquit schol. Aristophanis. Sic Eust. pag.1446, εὔστραν ex Pausania expon. τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων ἔδεσμα τὰς ἀθέρας ἀποβαλόντων, ἤτοι τὸν περικεκαυμένον στάχυν. alios verò sic nominatam velle τὴν ὡραίαν κριθὴν, quæ & ἀμφίκαυστις apud Æl. Dionys. vocatur. comicos etiam ἐπὶ γυναικείου μορίου vsurpare hoc vocabulum: Cratinum verò sic dicere τὴν ὀσφύν. Notandum verò reperiri & εὔστρα, tenui seu leni spiritu, vt εὕω.

Εὐστραβής, t.3, c.1104, e

Εὐστρατηγέω, ῶ, affertur pro Bene impero exercitui.

Εὐστραφής, t.3, c.1080, g. Εὔστρεπτος, ib.c
Εὔστρεπτος, ib.d. Εὐστρεφής, ib.g
Εὐστρεφής, ib. Εὐστροφία, t.3, c.1082, f
Εὔστροφος, ib.d. Εὔστυλος, t.1, c.1808, f
Εὐσύλληπτος, t.2, c.581, a

Εὐσυλλόγιστος αἰτία, Causa quæ colligi facilè potest.

Εὐσύμβλητος, exponitur Facilis ad coniectandum.

Εὐσύμβολος, Bud. ex Seruio interpr. Boni ominis. ὁ αἴσιος. Ex Polluce autem ἀκοινώνητος, ἀνεπίμικτος, ἀνέντευκτος: opponi ei dicens τὸν δυσξύμβολον, húncque Xenophontis locum afferens, de amico, εὔορκος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ εὖ συμβάλλων, & ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν. vt Harpocr. quoque annotat Antiphontem in Politico, ἀσύμβολον dixisse τὸν ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλοντα. ἢ ἀγαθὸν συμβάλλειν. Quod & Suid. habet & Etymol.

Εὐσυμπερίφορος, t.4, c.114, g

Εὐσύμφυτος, Facilè concrescens & coalescens. ῥᾶστα συμφῦναι δυνάμενος. Theophr. ποτὲ γὰρ μάλιστα ἀσύμφυτος, ξηρὰ γὰρ πέρας οὔσης τῆς ὥρας οὐ δυναμένη συμφῦναι.

A Εὐσυνάγωγος, t.1, c.88, e. Εὐσυνάλλακτος, t.1, c.257, g

Εὐσυνάρμοστος, Qui facilè aptari potest & coagmentari.

Εὐσυνείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene sibi conscius est.

Εὐσυνεσία, t.1, c.1673, f.g. Εὐσύνετος, t.1, c.1674, e
Εὐσυνθετέω, t.3, c.1515, f. Εὐσύνθετος, ib.e
Εὐσυνόπτος, t.2, c.1389 d
Εὔσφυρος, & Εὔσφυρος, t.3, c.1192, d
Εὐσχημολογέω, t.1, c.1331, a. Εὐσχημονέω, ib.
Εὐσχημόνως, ib. Εὐσχημοσύνη, ib.b
Εὐσχήμων, t.1, c.1330, g. Εὐσχιδής, t.3, c.1196, g
B Εὔσχιστος, ib.e. Εὐσχολέω, t.3, c.1209, b
Εὔσχολος, ib.

Εὕσω, Excorio. Hesych. enim εὕσοντας affert pro ἐκδέροντας.

Εὐσωματέω, t.3, c.1215, c. Εὐσωματία, ib.
Εὐσώματος, ib.b. Εὔσωμος, ib.f

Εὐσωπία, Hesychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium.

Εὔσωστος, t.3, c.1226, f

Εὐτακής, έος, ὁ καὶ ἡ, Liquefactu seu maceratu facilis.

Εὐτακτέω, t.3, c.1260, f. Εὔτακτος, ib.c
Εὐτάκτως, ib.f. Εὐταμίευτος, t.3, c.1240, d
Εὐταξία, t.3, c.1257, g. Εὐτάρακτος, t.3, c.1245, h

C Εὔταρσος, Etymologo καλῶς πτερωτός: quoniã videlicet ταρσοὶ dicuntur τὰ πτερά. Epigr. l.3, p.265, in cicadam, Ἐκρέκες εὐταρσοιο δι' ἰξύος ἠχέτα μολπάν.

Εὖτε, aliquando est χρονικὸν ἐπίρρημα, aduerbium temporis, æquipollens τῷ ὅτε καὶ ὁπηνίκα, Quando, Quum, teste Eustathio, vt apud Homer. Iliad. ψ, Εὖτε μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Itidem εὖτ' ἂν idem Eustath. esse ait ἐπίρρημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅτε, in hoc loco Iliad. α, τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο Θνήσκοντες πίπτωσι. Sic apud Hesiod. εὖτ' ἂν πελέθωσι, quum fuerint. Et Sophocl. εὖτ' ἂν μόλῃ, vbi venerit. At ex Herodoto affertur εὖτ' ἂν γίνηται, pro Quoad fuerit. ex cuius l.7 affertur etiam εὖτ' ἔπλεον, pro Dum nauigarem. Apoll. Argon. lib.2 dicitur εὖτε vsurpasse pro Quandoquidem. ἐπειδή. ‖ Alioqui εὖτε est etiam παραβολῆς ἐπίρρημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καθά, inquit Eustathius in exemplum afferens hunc locum Homeri Iliadis γ, Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην: cui εὖτε in redditione similitudinis respondet ὣς ἄρα. Pro eo verò & ἠΰτε dicunt poetæ, & facta dialysi ἠΰτε, Sicut, Velut, Ceu. Plura vide apud Etym. At sine τε significat καλῶς.

Εὐτείχεος, t.3, c.1357, e. Εὐτειχής, ib.
Εὔτειχος, ib.f

Εὐτέκμαρτον, Coniectu facile. Hesychio καλῶς τυπούμενον.

Εὐτεκνέω, t.3, c.1538, e. Εὐτεκνία, ib.
Εὔτεκνος, ib.d. Εὐτέλεια, t.3, c.1384, h
Εὐτελής, ib.d. Εὐτελία, t.3, c.1385, a
Εὐτελίζω, ib.b. Εὐτελῶς, t.3, c.1384, h
Εὐτέρπη, t.3, c.1416, b. Εὐτερπής, ib.
F Εὐτεχνία, t.3, c.1433, a. Εὔτεχνος, ib.
Εὔτηκτος, t.3, c.1456, e. Εὔτμητος, t.3, c.1408, c
Εὐτοκέω, t.3, c.1534, e. Εὐτοκία, ib.f
Εὔτοκος, ib.e. Εὐτολμία, t.3, c.1583, f
Εὔτολμος, ib.e. Εὐτόλμως, ib.g
Εὔτομος, t.3, c.1393, f. Εὐτονέω, t.3, c.1281, e
Εὐτονία, ib.d. Εὔτονος, ib.b.
Εὐτόνως, ib.d. Εὐτοξία, t.3, c.1588, h
Εὔτοξος, ib.g. Εὔτοξος, ib.
Εὔτορνος, t.3, c.1316, a. Εὐτράπεζος, t.3, c.120, d
G Εὐτραπελεύομαι, t.3, c.1641, g
Εὐτραπελία, ib.c. Εὐτράπελος, ib.b
Εὐτραπέλως, ib g. Εὐτραφέω, t.3, c.1643, d
Εὐτραφής, ib.c. Εὐτραφία, ib.d
Εὐτρεπής, t.3, c.1641, g. Εὐτρεπίζω, t.3, c.1642, a
Εὐτρεπισμός, ib.b

Εὔτρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Verti facilis, Mutabilis. Aristot.

Εὐτρεφής, t.3, c.1643, b. Εὔτρητος, t.3, c.1318, c
Εὔτρητος, ib.d. Εὔτριπτος, t.3, c.1329, a
H Εὐτείχος, t.1, c.1587, a. Εὐτροπία, t.3, c.1638, d
Εὔτροπος, ib. Εὐτροφέω, t.3, c.1645, h
Εὐτροφία, t.3, c.1646, a. Εὔτροφος, t.3, c.1645, g
Εὐτρόχαλος, t.3, c.1655, d. Εὐτρόχαλος, ib.
Εὔτροχος, t.3, c.1653, g. Εὔτροχος, ib.

Εὐτρύγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vindemiatu facilis. Alii, Qui facilè

demetitur:pro quo malim Decerptu seu carptu facilis. A
Εὐτυχίζειν, Etymologo ἐπιμάζειν.
Εὔτυκτος,t.3,c.1425,f. Εὔτυκτος,ib.
Εὐτυχέω,t.3,c.1453,e. Εὐτυχέως,ib.d
Εὐτύχημα,t.3,c.1454,b. Εὐτυχὴς,t.3,c.1453,c
Εὐτυχία,ib.e. Εὐτυχῶς,ib.d
Εὔυδρος,t.3,c.1784,b
Εὔυμνος,ου,ὁ, ex Lascari affertur pro Bonus hymnus.
Εὐυπέρβλητος,Superatu facilis,Facilè superabilis.
Εὐυπόληπτος,t.2,c.581,h. Εὐύφαντος,t.3,c.1768,g
Εὐυφὴς,t.3,c.1766,d
Εὐφάλαρα, Hesychio & Etymologo λαμπρά,Splendida.
Εὔφαλον,idem H.esse dicit ἐπιθαλάσσιον & βραχυθάλασσον. pro ἐπιθαλάσσιον tamen dicitur potius ἔφαλον,sine υ,vtpote τὸ ἐπὶ τῆς ἁλός.
Εὐφαμία, Etymologo est σιωπὴ,εὐλογία. Doricū id est pro εὐφημία.
Εὐφαντασίωτος,t.4,c.37,f. Εὐφάρμακος,t.4,c.45,c
Εὐφεγγὴς,t.4,c.75,g
Εὐφερόμενος, Elatus animo, Insignis effectus, Celebris. ita v.l.Sed sine vlla autoritate.
Εὐφημέω,t.4,c.59,b.g. Εὐφημία,t.4,c.58,f
Εὐφημίζω,t.4,c.60,d. Εὐφημισμὸς,ib.e
Εὔφημος,t.4,c.58,c. Εὐφήμως, ib.f
Εὔφθαρτος,t.4,c.139,e
Εὔφιμος,Obstruendi obthurandique vi pollens. vt Nicander in Alexiph.v.275, εὐφίμου καρπὸν μύρτου dicit pro τοῦ φιμοῦντος τὴν σύφιν, siue συπτικοῦ, teste schol.apud quem perperam ἀφίμου scriptum,in contextu autem εὐφήμου. sed rectè manuscriptus cod.habet εὐφίμου, & ita legendum patet ex schol.expositione.
Εὔφλεκτος,Inflammatu seu vstu facilis : vt εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio εὔκαυστα.
Εὐφορβία,ας,ἡ, Pastus seu cibi copia.
Εὐφόρβιον,ου,τὸ, Euphorbium : arbor in Libya ferulæ speciem gerens,acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine. de quorum vtroque multa Diosc.lib.3,cap.96: item Galenus & Aetius in Simplic.medicament.descriptione.Plin.& euphorbium vocat & euphorbiam, ab Euphorbo inuentore id nominis sortitam esse his verbis docēs,libro 25,cap. 7, Inuenit (inquit) & patrum nostrorum ætate rex Iuba quam appellauit Euphorbiam, medici sui nomine & fratris Musæ.
Εὐφορέω,t.4,c.85,f. Εὐφόρητος,ib.g.& 90,c
Εὐφορία,t.4,c.85,d. Εὐφόρμιγξ,t.4,c.187,f
Εὔφορος,t.4,c.85,a. Εὐφόρως,ib.b
Εὐφραδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Hesychio σαφὴς, Clarus,Manifestus: vt Εὐφραδέως quoque affertur pro Clarè. Alioqui εὐφραδὴς,exponitur etiam Bene differens,Disertus:& Εὐφραδία, Venustas sermonis, Vis dicendi:necnon Εὐφραδέως,Eleganter,Prudenter.Etymol.certè εὐφραδέως exponit πεφρασμένως καὶ συνετῶς: παρὰ τὴν φράδην:sed addens, exponi posse etiam εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως. Quarū expositionum priores duæ accōmodari possunt huic Od.τ,v.352, Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.vt sit Sapienter & prudēter,simul & ore diserto.
Εὐφραίνω,t.4,c.199,g. Εὐφραίνω,ib.
Εὐφρασία,ας,ἡ,Gaudium,Lætitia. Aliis,Honestum gaudiū.
Εὔφραστος,t.4,c.69,b
Εὐφρήτης,Ionicè & poeticè dicitur ὁ Εὐφράτης,Euphrates: flumen Armeniæ seu Mesopotamiæ.
Εὐφρονέω,t.4,c.214,h. Εὐφρονέω,ib.
Εὐφρόνη,ης,ἡ,à veteribus dicta fuit ἡ νὺξ, Nox: quòd putarent multū πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν conferre τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον,inquit Plut.in lib.περὶ πολυπραγμοσύνης. Sic idem Plut.Symp.lib.7,probl.9,tradit discessuros è conuiuio & cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδειν,ὡς χρεὼ παρόντι καὶ ἐπισκοποῦντι τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ. Quin vetustissimos Græcos ostendere volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum,ὡς αὐτὸν εὔβουλον,noctem propter ipsum appellasse εὐφρόνην. atque adeo apud Platonem esse νυκτερινὸν σύλλογον τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν,ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἄξια φροντίδος. Inde procul dubio & prouerbium,ἐν νυκτὶ βουλὴ, In nocte consilium, seu Noctu consilium:de quo vide Erasmum in Adag.Et apud Homer.Agamemnoni dicitur,Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Legitur porro hoc εὐφρόνη non apud poetas solùm, vt apud Hesiod.μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί: sed etiam in prosa.vt apud Suid.ζητῶν μὲν τὴν εὐφρόνην οὕτως ἔμειναν. Hesychio verò εὐφρόνη est non solùm νὺξ,sed etiam εὐφροσύνη,Lætitia,Hilaritas.
Εὐφρονίζω,t.4,c.215,a
Εὐφρόνως,exponitur & Hilariter & Prudenter.
Εὔφρος, apud Suid. in vulg.edit.legitur expositū εὔθυμος:
B at vet.cod.pro eo habet εὔφορος. In v.l.habetur & Εὔφρος,ὁ,Lætus:sed sine vlla autoritate & exemplo.
Εὐφροσύνη,t.4,c.199,e. Εὐφροσύνη,ib. D
Εὐφρόσυνος,ib.f. Εὔφρων,ib.c
Εὔφρων,ibid.
Εὐφυγία,ας,ἡ,Fugæ facilitas seu commoditas.Polyb.[illegible] τόπου εὐφυγίαν.
Εὐφυὴς,t.4,c.269,g. Εὐφυΐα,t.4,c.272,d
Εὐφύλακτος,t.4,c.239,g
Εὐφυρώτατος, apud Alex.Aphrod.legi dicitur,& à Polita-
C no reddi Penitus inutilis.
Εὐφυῶς,t.4,c.272,c. Εὐφωνία, t.4,c.373,g
Εὐφώνιος,ib.h. Εὔφωνος,ib.f
Εὐφώνως,ib.g. Εὐφώρατος, t.4,c.313,f
Εὐχαίτης,t.4,c.363,c. Εὔχαλκος,t.4,c.381,d
Εὔχαρις,t.4,c.355,c. Εὐχαριστέω,t.4,c.362,b
Εὐχαριστήριον,ib. Εὐχαριστήριος,ib.c
Εὐχαριστία,t.4,c.361,h. Εὐχάριστος,ib.g
Εὐχαρίστως,ib.
Εὐχατῆσαι,Hesychio est ἐπικαυχήσασθαι,Gloriari.
D Εὔχειλος,t.4,c.407,g. & 524,g
Εὐχείμερος,t.4,c.491,h
Εὐχείμων,Pulchrè vestitus.v.l.Sic Suid.quoque εὐχείμονος affert pro τοῦ καλὰ ἱμάτια ἔχοντος.Dicitur tamē ea signif. potius εὐείμων.
Εὔχειρ,t.4,c.441,c. Εὐχειρία,ib.
Εὔχειρος,t.4,c.442,c. Εὐχειρούμενα χρήματα,ib.d
Εὐχείρωτος,t.4,c.459,g. Εὐχέρεια,t.4,c.448,c
Εὐχερὴς,ib.b. Εὐχερεία,ib.e
Εὐχερῶς,ib.c. Εὐχετάομαι,t.1,c.1312,f
E Εὐχέτης,Qui votum facit.v.l.
Εὐχετιάζω,t.1,c.1312,g. Εὔχω,ib.
Εὐχὴ,t.1,c.1311,c. Εὔχιλος, t.4,c.524,g
Εὔχλοος,t.4,c.537,f. Εὔχλωρος,t.4,c.541,c
Εὐχολόγιον,Suidæ τὸ βιβλίδιον,Libellus.est tamē potius Libellus continens preces quotidie dici solitas.
Εὔχομαι,Precor,&c.t.1,c.1310,a. Εὔχομαι,Glorior,&c. ibid.f.
Εὔχορτος,t.4,c.578,h. Εὖχος,t.1,c.1311,d
Εὐχρηματιστέω,t.4,c.604,c. Εὐχρηματία,ib.
F Εὐχρήματος,ib.b. Εὐχρημονέω,ib.c
Εὐχρηστέω,t.4,c.600,f. Εὐχρήστημα,ib.h
Εὐχρηστία,ib.e. Εὔχρηστος,ib.
Εὐχρηστοῦμαι,ib.g. Εὐχρήστως,ib.e
Εὐχροέω,t.4,c.630,a. Εὐχροὴς,t.4,c.631,a
Εὔχροια,t.4,c.630,a. Εὔχροος,t.4,c.629,g
Εὔχρως,t.4,c.631,c. Εὐχυλία,t.4,c.510,d
Εὔχυλος,ib.c
Εὔχυμος,t.4,c.512,f. VNDE Εὐχυμία,ας,ἡ,Bonus succus:vel Bonus sapor,Saporis gratia.
G Εὐχωλὴ,t.1,c.1312,g. Εὐχωλιμαῖα,t.1,c.1313,a
Εὐχωλιμαῖος,t.1,c.1312,h. Εὐχώριστος,t.4,c.684,d
Εὔψυκτος,t.4,c.740,a. Εὐψυχέω,t.4,c.755,f
Εὐψυχὴς,t.4,c.745,a. Εὐψυχία,t.4,c.755,b
Εὔψυχος,t.4,c.754,h. Εὐψύχως,t.4,c.755,b
Εὕω, siue Εὔω, Vro, Vstulo, admota videlicet flamma,vt porcorum setas admota flamma adurere solent & absumere: Hesychio καίω,φλογίζω. Homerus Odysseæ β, — σιάλους τ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.Odysseæ ξ,Εὗσεν μίσγυλλέν τε. Idem Odysseæ ι,Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν
H ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης, Adussit.Et apud Hesiodum Erg. libro 2, mala vxor & δειπνολόχη τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ, sine titione vrit seu torret. Quibus ex locis patet εὕειν non semper esse τὸ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, vt schol Homeri exponit: sed generaliter φλογίζειν,καίειν.

Εὐώδης,t.2,c.1195,h. Εὐωδία,t.2,c.1196,a
Εὐωδιάζω,ib.b
Εὐώδιν,ινος,ἡ, Partu felix. Apud Nonn. ὠδῖνος θαλάσσης pro Fœcundi maris.
Εὐωνία,t.4,c.785,a. Εὐωνίζω,ib.
Εὔωνος,t.4,c.784,h
Εὐώνυμος, Boni nominis,&c.t.2,c.1332,a. Εὐώνυμος,Sinister,&c.ib.b. Εὐώνυμος,proprium,ib.d. Εὐώνυμον κέρας,t.3,c.1393,f.ob.
Εὐώνως,t.4,c.785,a. Εὐώπης,t.2,c.1395,a
Εὐώπις,ib. Εὐωπός,t.2,c.1396,c
Εὐωρέω,t.4,c.796,g. Εὐωρεία,ib.f
Εὐωριάζω,ib. Εὔωρος,t.4,c.791,a.& 796,e
Εὐωχέω,t.1,c.1369,b. Εὐωχέω quoque esse dicitur Conuiuio excipio,Conuiuio adhibeo:sed sine exẽplo.
Εὐωχία,t.1,c.1368,g. Εὐῶψ,t.2,c.1393,a
Ἔφα,Doricè pro ἔφη,Dixit:à φημί.
Ἐφαάνθη,poetico pleonasmo pro ἐφάνθη, Ostẽsus est, Apparuit,Conspectus est.Apollon.Arg.l.2,εἰλιδομένοις ἐφαάνθη Ἡελίοιο.
Ἐφαιρέομαι,t.1,c.197,c. Ἐφαλάσσομαι,t.1,c.339,f
Ἐφάλιος,t.1,c.369,f. Ἐφάλλομαι, t.1,c.339,f
Ἔφαλος,t.1,c.369,f
Ἔφαλμος,Muria conditus.Plut.Symp.l.6,probl.2, αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων ἀστομίαι καὶ δριμύτητες.
Ἔφαλσις,εως,ἡ,Insultus.
Ἔφαμα,τό,Indumentum.v.l.perperam pro ἔφαμμα.
Ἐφάμιλλα,t.4,c.52,e.f
Ἐφάμιλλος, De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in hoc loco Demosthenis Pro corona, ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης,ἐγὼ κράτιστα λέγειν ἐφαινόμην.vt sit, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam beneuolentia.id est,Quum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ beneuolentia & studio.Itidem verò & ἐφάμιλλον affertur pro Controuersum. Alioqui significat etiam Par, Æqualis:in certamine videlicet & contentione. vt à Suida quoque & Hesychio exponitur ἴσος, ὅμοιος. Demosth.in Epit.δύναμιν ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocrates in Helenæ encomio, ἐφάμιλλον τῆς ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Idem ad Philipp. ἐν οἷς κατορθώσας μὲν, ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς προτεύουσι. (quod interpretari possis etiam , Gloria certabis cum) Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine. Plutarch.Sympos.sept.sapientum, χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, propter parem & æqualem laudẽ in illa carminis æmulatione. Rursum Isocr.ad Demon. dicit , σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γένῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι,pro Videre vt sis patris studiorum æmulus.
Ἔφαμμα, t.1,c.497,f
Ἔφαμμος, Arenosus:vt ὕφαμμος. Theophr. ἐὰν δὲ ἐν ἀλμώδει καὶ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθοις περιθεῖναι.
Ἔφαν,t.4,c.51,g
Ἐφανδάνω,Placeo,Complaceo. Hom.Il.η, Βουλὴ ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφηνδανε μνηστῆρσι.
Ἔφαπαξ,t.1,c.484.b
Ἐφαπλώματα,Suidæ sunt quæ Aristophani πιλώματα.
Ἐφαπτὶς,t.1,c.497,d
Ἐφάπτομαι,t.1,c.497,d. & 501,h
Ἐφαπτὸς,Hesychio ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος.
Ἐφάπτω,t.1,c.497,d.e. & 507,e
Ἐφάπτωρ,exponitur Captator: apud Æschyl.in Supplicibus,pag.332, ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι, ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. Vbi schol. ῥυσίων ἐφάπτορες exponit ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς:alii,Captis pignoribus nos coercentes. Pag.322, idem poeta dixerat, Καὶ μήτε δῆμος ῥυσίων ἐφάψεται. quod itidem interpretabimur Captabit.
Ἐφαρδμὸν, Hesych.affert pro ἀρδευτὸν πεδίον.
Ἐφαρμογή,t.1,c.582,g
Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω,ibid.
Ἐφαρξάντο,t.4,c.189,f. Sic ἐφάρξωσαν apud Hesychiũ. quod exp. ἐφράξαντο: à φάργνυμι seu φαργνύω habente me-
A tathesin pro φράγνυμι seu φραγνύω.
Ἔφαυσε πρωΐ,Illuxit mane,seu aurora:à φαύω seu φάω.
Ἐφαψὶς,t.1,c.497,d. Ἐφεδὲς,t.1,c.1088,c
Ἐφέδρα,t.1,c.1084,f. Ἐφεδρεία, ib.g
Ἐφεδρεία,t.1,c.1085,d. Ἐφεδρεύω,ib.c
Ἐφεδριασμὸς,t.1,c.1084,g. Ἐφεδρίζω,ib.
Ἐφεδρισμὸς,ib. Ἐφεδριστῆρες,ib.
Ἔφεδρον,t.1,c.1085,a. Ἔφεδρος,t.1,c.1084,h
Ἐφέζομαι,t.1,c.1081,f. Ἐφεῖκα,t.1,c.1654,b
Ἐφεκτικὸς,t.1,c.1343,e. Ἐφεκτικῶς,ib.f
B Ἔφεκτος τόκος,Suidæ est ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου:Harpocrationi ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου : afferenti id ex Demosthenis orat.pro Chrysippo. At Vitruu.libro 3,cap.1, Quum ad supputationem(inquit)crescat,supra sex adiecto asse,ἔφεκτον.
Ἐφέλης,Hesychio teste dicitur ὁ ἐπιάλτης.
Ἐφελκὶς,ίδος,ἡ,Crusta vlceris.Galen.τῶν κατὰ τόπους lib.3, φαρμακοὶ τὰς ἐφελκίδας ἐκτινάξον: vt Cels.lib.6, Sub his crustæ resoluuntur : quæ tum per sternuramenta elidi debent.Item Paul.Ægin.l.3,c.37, διαγνώσῃ δὲ τὸ ἕλκος ἐκ τοῦ
C αἷμα ἢ πῦον ἢ καὶ ἐφελκίδας ἐμεῖσθαι, ex vomitione sanguinis,aut puris,aut crustarum vlceris.
Ἐφελκυστὴς,Suidæ βοηθὸς:sonat potius Attractor.
Ἐφελκύω,t.1,c.1196,f. Ἐφέλκω,t.1,c.1194,d
Ἐφεξῆς,t.1,c.1206,c. Ἐφεξις,t.1,c.1343,d
Ἐφέπομαι,t.1,c.1220,h. Ἐφέπω,ib.d
Ἐφερπύζω,t.1,c.1259,g. Ἐφέρπω,ib.c
Ἐφέσια,τὰ,sub.ἱερὰ,Sacra Dianæ Ephesiæ:apud Thucydidem lib.3,pag.117. At Ἐφέσια γράμματα, Ephesiæ literæ,pro Magicæ literæ:quoniam Ephesi plurimi ma-
D gicarum artium professores fuerunt . vt & ex Luca patet, qui Act. Apost.c.19, tradit multos ex iis qui curiosas artes exercuerant, comportatos libros exussisse in omnium conspectu. Vide & Hesych.Suid.Eustathium, & Erasm.in Chiliad.
Ἐφέσιμοι,t.2,c.22,e,ob. Ἐφέσιμος, t.1,c.1665,e
Ἐφέσιον,Hesych.exp. ἐγκληματικὸν. Alioqui gentile nomen est ab vrbe Epheso.
Ἔφεσις,t.1,c.1665,c
Ἐφέσπερος, Vespertinus. Apud Suid. Ἐφεσπερία, ἡ τῆς ἑσπέ-
E ρας. At Ἐφεσπερίζειν & Ἐφεσπερίσασθαι, Polluci l.1, τὸ ἑσπέρας προσαγχυπνῆσαι.
Ἐφέσπομαι,t.1,c.1220,h. Ἐφέσσαι,t.1,c.1381,h
Ἐφεσταχέναι,t.1,c.1771,a.ob. Ἐφέστηκα,t.1,c.1764,d
Ἐφεστηκὼς,ib.f
Ἐφεστιασμένος,Hesychio est ἀνωχηθεὶς, εὐφρανθεὶς:ab ἐφεστιάω, quod est Conuiuio excipio & exhilaro.
Ἐφέστιος,t.1,c.1276,g. Ἐφεστρίδιον,t.1,c.1380,g
Ἐφεστρὶς,ib.d
Ἐφεστὼς,ῶτος,ὁ,per syncopen pro ἐφεστηκὼς, Adstans:itẽ Præ-
F fectus,Qui præest.ab ἐφίστημι.
Ἐφέται,t.1,c.1665,e. Ἐφετικὸς,ib.g
Ἐφετίνδα,Hesychio teste ludi genus est,nimirum ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προσποιήσαντες, ἄλλαχῇ βάλλωσι:qui etiam addit,factum esse hoc vocabulum παρὰ τὸ φενακίζειν, quum sit potius παρὰ τὸ ἐφεῖναι.
Ἔφετις,eidem est παιδίσκη, διάκονος, Ancilla.
Ἐφετμὴ,t.1,c.1665,g. Ἐφετὸς,ib. Ἐφετῶς,ibid.
Ἐφευάζων,affertur pro Ouans:sed sine exemplo.
Ἐφευρετὴς,t.1,c.1309,d. Ἐφευρίσκω,ib.c
G Ἐφεψιάομαι,άομαι,Scommatis incesso,Illudo:vt Hesychio quoque ἐφεψιώμενοι sunt ἐπιπαίζοντες, ἐπισκώπτοντες. Homer.Odyss.τ, Τὸν δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ζωῷ, ἀτὰρ τεθνεῶτι γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες. id est καθάπτονται καὶ λοιδοροῦνται.Et aliquanto pòst, Οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες Ξείνων τηλεδαπῶν,ὅτε τι κλυτὰ δώματ' ἵκοιτο,Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι. Vbi rursum schol.exp καθήπτοντο,ἐλοιδοροῦντο,dicteriis & conuitiis incessebant.
Ἐφέψω,t.1,c.1379,b. Ἐφήβαιον,t.1,c.1446,c
H Ἐφηβάω,t.1,c.1447,h. Ἐφηβεία, t.1,c.1446,b
Ἐφηβεῖον,ib.a. Ἐφηβεύω,ib.b
Ἐφήβη,t.1,c.1445,e. Ἐφηβία,ib.g
Ἐφηβικὸς,ib.h. Ἔφηβος,ib.c
Ἐφηβότης,ib.g. Ἐφηγέομαι,t.1,1428,a

Ἐφήγησις,t.1,c.1428,b. Ἐφήδομαι,t.1,c.1435,d
Ἐφηδύνω,t.1,c.1433,f. Ἐφήκω,t.1,c.1689,f
Ἐφῆλιξ,t.1,c.1453,c. Ἔφηλις,t.1,c.1679,g
Ἐφηλὶς,ib.h. Ἔφηλος,ib.g
Ἐφηλόω,t.1,c.1680,e. Ἐφημερία,t.1,c.1462,c
Ἐφημερεία,ib.
Ἐφημερινὸς,& Ἐφημέριος,afferuntur pro Quotidianus.
Ἐφημέριος,t.1,c.1464,c. Ἐφημερὶς,t.1,c.1462,e
Ἐφήμερον,ib.b. Ἐφήμερος,t.1,c.1461,h
Ἐφημμένος,t.1,c.507,e. Ἐφημοσύνη,t.1,c.1665,h
Ἐφῄνδανε,Placebat,Complacebat:ab ἐφανδάνω.
Ἐφῆπται,t.1,c.507,e
Ἐφῃρημένος,In locum alterius electus:ab ἐφαιρέομαι. Thuc. ἐφῃρημένος ἄρχειν,l.4,p.134.
Ἔφησθα, Attica paragoge pro ἔφης, Dicebas:à φημί.Plato in Epist.ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα.
Ἐφησθῆναι,Lætari ob: ab ἐφήδομαι.
Ἐφησυχάζω,t.1,c.1479,h
Ἐφθάκει,Præuenerat,Præuerterat, Anticipauerat: à φθάνω.Plut.in Galba, ἐφθάκει προειληφὼς ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀβίννιον.
Ἐφθαλέος,t.1,c.1378,c. Ἐφθημέριος,t.1,c.1463,c
Ἐφθήμερος,ib.
Ἐφθημιμερῆ μέτρα,dicuntur τὰ τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβὴν,teste schol. Aristoph. vtpote constantia ex septem semipedibus. velut in iambico genere, Ἐπειδὴ μισεῖ χοῖροι:& in dactylico,Ὡς ὅρα φωνήσας ἀπέβη. At ἐφθημιμερὴς cæsura in hexametro versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba breuis quum sit,producitur. vt apud Maronem,Et furtis agitatus amor & conscia virtus.
Ἔφθην, Præueni, Præuerti, Anteuerti: à φθάνω seu φθῆμι. Plut.Publ.ἔφθη περὶ τῆς πυλῶν ἐκβοηθήσας.
Ἐφθίαται,t.4,c.144,c. Ἐφθίατο,ib.
Ἔφθιμαι,ib.b. Ἑφθοπωλεῖον,t.1,c.1378,a
Ἑφθοπώλης,t.1,c.1377,h. Ἑφθοπώλιον, t.1,c.1378,a
Ἑφθὸς,t.1,c.1377,g. Ἑφθόω,t.1,c.1378,c
Ἐφιάλλω,t.1,c.1678,d. Ἐφιάλτης,t.1,c.340,b
Ἐφιαλτία,ib.g. Ἐφιάλτιον,ib.
Ἐφιδρόω,t.3,c.1793,b. Ἐφίδρωσις,ib.
Ἐφιελὶς,Calyculus, vel simile quid in corona. Iosephus in Antiquit.Iudaic. ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἔπεστι· λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ.
Ἐφίεμαι,t.1,c.1665,a. & 1614,d.ob.
Ἐφιέρεια,t.1,c.1651,h. Ἐφιζάνω,t.1,c.1091,g
Ἐφίημι,Inicio,&c.t.1,c.1664,c. Ἐφίημι,Remitto,&c.ib.d
Ἐφίημι,Permitto, &c.ib.f. Ἐφίημι, Admitto, &c.ibid.
Ἐφίημι, Appello,&c.ib.h
Ἐφικνέομαι,t.1,c.1684,d. Ἐφικτὸς,ib.f
Ἐφίμερος, Amabilis,Desiderabilis. Hesiod.Asp Νόσφιν ἀπὸ φιλότητος ἐφιμέρου.
Ἐφίνους,Hesych.dici scribit τοὺς ἐπὶ τῆς ἰνὸς σάρκας.
Ἐφιππάζομαι,t.1,c.1711,h. Ἐφιππαρχία,t.1,c.1705,f
Ἐφίππειος,t.1,c.1708,c. Ἐφίππιος,ib.b
Ἔφιππος,ib.
Ἐφίπταμαι,& Ἐφίπτημι,t.1,c.1713,g
Ἐφίσταμαι,Insto,&c.t.1,c.1764,d. Ἐφίσταμαι, Supernato, &c.ibid.g.
Ἐφιστάνω,idem quod ἐφίστημι,Sisto,Inhibeo,Reprimo.Dioscor.l.4,c.16,ῥοιᾶς τι γυναικεῖον ἐρυθρὸν ἐφιστάνει:de limonio. Hesychius ἐφιστάνουσιν affert pro ἐκζητοῦσι.
Ἐφίστημι,t.1,c.1763,d. Ἐφιστορέω,t.1,c.1115,a
Ἐφοδεία,t.2,c.1182,c
Ἐφοδεύω, & Ἐφοδεύομαι,ibid.a
Ἐφοδιάζω,& Ἐφοδιάζομαι,t.2,c.1173,e
Ἐφόδιον,ib.b. Ἔφοδος, t.2,c.1171,h
Ἔφοδος,adiect.t.2,c.1173,a. Ἐφολκαῖον,t.1,c.1194,f
Ἐφόλκιον,ib.e. Ἐφολκὶς, ib.
Ἐφολκὸς,ib.g
Ἐφομαρτέω,ῶ, Insequor. Homer.Iliad.θ, Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ ἀνύσετον,ὄφρα λάβωμεν Ἀσπίδα Νεστορέην.id est ἐπακολουθεῖτε.
Ἐφοπλίζω,& Ἐφοπλίζομαι,t.2,c.1372,b
Ἐφόπτης,Hesychio θεατὴς, αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur,quod sonat Inspector.
Ἐφορατικὸς,t.2,c.1420,a. Ἐφοράω,t.2,c.1419,f

A Ἐφορεία,t.2,c.1420,e. Ἐφορεῖον,ib.d
Ἐφορεύω,ib. Ἐφορία,ib.e.& 1467,d
Ἐφόρια,τὰ,subst. t.2,c.1420,g. Ἐφόριος,t.2,c.1467,c
Ἐφόριοι,t.2,c.1420,f. Ἐφορμαίνω,t.2,c.1454,b
Ἐφορμάω,& Ἐφορμάομαι,t.2,c.1452,e
Ἐφορμέω,Stationem habeo, &c.t.1,c.1146,f. Ἐφορμέω, Nauibus insideo,&c.ibid.
Ἐφόρμησις,t.1,c.1146,h. & t.2,c.1452,h
Ἐφορμίζω,& Ἐφορμίζομαι,t.1,c.1147,f
Ἔφορμος,t.1,c.1146,a. Ἔφορος,t.2,c.1420,b.& 1467,c
B Ἐφόσα,,vel Ἐφ' ὅσα, t.3,c.495,c
Ἐφ' ὅσον,ib.b. Ἐφυβρίζω,t.3,c.1726,d
Ἐφυβριστὴρ,ib.e. Ἐφυβριστὴς,ib.
Ἐφύβριστος,ib. Ἐφυβρίστως,ib.f
Ἔφυγρος,t.3,c.1728,d. Ἐφυδάτιος,t.3,c.1788,f
Ἐφυδρεύω,t.3,c.1787,e. Ἐφυδρία, t.3,c.1784,e
Ἔφυδρος,ib.b. Ἐφύδωρ, ib.e
Ἐφύει,t.3,c.1773,d. Ἐφυμνέω,t.3,c.1732,c
Ἐφύμνιον,t.3,c.1731,a. Ἔφυον,t.4,c.264,g
Ἐφύομαι, t.3,c.1773,d
C Ἐφύπερθε,t.3,c.1748,c. & t.1,c.1616,c.ob.
Ἐφύπερθεν,ib. Ἐφυπερθύριος,t.1,c.1616,a
Ἐφυπνίδιος,t.3,c.1753,b. Ἐφυπνώττω,t.3,c.1754,c
Ἐφυστερίζω,t.3,c.1764,d. Ἐφυφαίνω,t.3,c.1769,a
Ἐφυφάω,ib.b. Ἐφυφὴ,ib.
Ἐφύω,t.3,c.1773,d
Ἐφ' ᾧ,pro ἐπὶ τῷ ᾧ.Ob quod,Propter quod. Dicũt & ἐφ' ᾧτε: & Ionicè ἐπ' ᾧτε.Item ἐφ' ὅτῳ pro eodem. Luc.ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, nihil causæ est cur hæc in me perpetres.
D Ἐφώριος,ου,ὁ καὶ ἡ,affertur pro Tempestiuus. In posteriore Etymologi edit.exponitur πέπειρος,Maturus:quia videlicet ἡ ὥρα καὶ ὁ χρόνος πεπαίνει τοὺς καρπούς.
Ἐφῶσια,Hesychio τὰ νομιζόμενα,Iusta,Solennia.
¶ Ἔχαδον,t.4,c.318.a.& 319,f
Ἐχάνη,Hesychio est σκεῦός τι ὁδοιπορικὸν,vas quoddã viatorium:quod suprà ἀχάνη.
Ἔχε,t.4,c.471,c. Ἐχέβοιον,t.1,c.779,a
Ἐχέγγυον,t.1,c.883,f. Ἐχέγγυος,ib.d
Ἔχε δὴ,ex Plat.l.1 De rep.affertur positũ pro ἄγε δὴ,φέρε
E δὴ, Agedum, Heus tu.
Ἐχέδημος,& Ἐχεδημία, vide in Ἀκαδήμεια.
Ἐχέθυμος,t.1,c.1604,e
Ἐχίδιον,ου,τὸ,Vipetula, Parua vipera:ab ἔχις. Apud Suid.
Ἐχέκαλλος,t.2,c.39,f. Ἐχέκολλος,t.2,c.306,a
Ἐχεκόλλως,ib.b
Ἐχεμυθέω,ῶ, Linguam contineo seu cohibeo , Supprimo verba,Sileo.Hesych.enim affert ἐχεμυθεῖν pro λόγους στέγειν,σιωπᾶν.
Ἐχεμυθία,t.2,c.983,e. Ἐχέμυθος,ib.d
F Ἐχενηὶς,t.2,c.1007,e. Ἐχεπευκὴς,t.3,c.259,g
Ἐχέπωλος,t.3,c.645,d
Ἐχεσαμία, autore Hesychio dicitur ὅτι θέρους ὄντος ψεκάσῃ ἢ βροντήσῃ.
Ἐχέσαρκος,Carni seu cuti adhærẽs. Athen.l.13,tradit Phrynem meretricem non facile fuisse nudam videre,quoniam ἐχέσαρκον χιτώνιον ἠμπείχετο,καὶ τοῖς δημοσίοις οὐκ ἐχρῆτο βαλανείοις.
Ἔχεσκε.Ionicè pro εἶχε,ab ἔχω,apud Hom. Ex Herodoto verò affertur ἔχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος, pro Æs clypei
G resonabat. Sed in ea signif.diceretur potius ἤχεσκε.
Ἐχέσκει,Hesychio est αἰτιᾶται:quod & ἀχθεῖ.
Ἐχέτης,apud Pindarum ὁ πλούσιος,Diues,Opulentus: παρὰ τὸ ἔχειν, vt ἐθελοντής παρὰ τὸ ἐθέλειν, inquit Etymol. Sic ἔχης.
Ἐχέτλη,ης,ἡ, Stiua: τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα,seu ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου, ea aratri pars quam arator manibus tenet:aratri veluti capulum. παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κράτος. Hesiod.Ergων libro 2,Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότρου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι. Hesychio ἐχέτλη est etiam ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου, & ἡ αὖλαξ,
H afferenti itidem ἐχέτλαις pro ἀροτριάμασιν,αὔλαξιν, Sulcis. Idẽ affert VERBUM Ἐχετλεύειν pro ἀροτριᾶν, Arare. AT Ἐχέτλιον,ου,τὸ, esse dicitur Locus in naui vbi res reconduntur.

Ἐχέτρωσις, Galeno in Lexico Hippocr. est ἡ λευκὴ βρυωνία, Bryonia alba. Legitur autem Γυναικείων libro 1, & περὶ γυναικ. φύσ. A

Ἔχθεα, t.4, c.471, c

Ἐχέφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Animi compos, Cordatus, Prudens: ἔμφρων, συνετὸς, σώφρων. Odyss. ν, ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων. Iliad. ι, ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων. Odyss. δ, ἐχέφρων Πηνελόπειη. Nonnus ἐχέφρονα pro eo vsurpare dicitur qui mentem reprimit & cohibet. INDE Ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, Prudentia, Mēs cordata, in Epigr. ET Ἐχεφρονέω, ῶ, Prudens & cordatus sum, Sapio, in iisdem Epigr. B

Ἔχης, dicitur ὁ πλούσιος, Diues: παρὰ τὸ ἔχειν: vt τοὺς πένητας è contrario vocant ἀχήνας, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν, inquit Etymol. Synonymum ἐχέτης.

Ἐχθαίρω, & Ἐχθαίρομαι, t.1, c.1314, a

Ἐχθὲς, Attice pro χθὲς, Heri. Aristoph. Nubibus, Ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας, Heri vesperi. VNDE Ἐχθεσινὸς, οῦ, ὁ, Hesternus.

Ἔχθημα, t.1, c.1313, d

Ἔχθημα, Hesychius ex Sophoclis Tyrannis affert pro μισήματα. C

Ἐχθιόνως, t.1, c.1314, g.	Ἔχθιστος, ib.
Ἐχθίων, ib.	Ἐχθοδοπέω, t.1, c.1313, c
Ἐχθοδοπὸς, ib. b.	Ἔχθομαι, ib.
Ἔχθος, ib. a.	Ἔχθρα, t.1, c.1314, c
Ἐχθραίνω, ib. e	

Ἐχθραντέος, Odio prosequendus, Pro inimico habendus. Sophocles actiuè accepit in Aiace, pag.4, Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, Quum inimicus essem, eousque gerendæ inimicitiæ vt rursum essem amaturus. D

Ἐχθρεύω, t.1, c.1314, e.	Ἐχθροδαίμων, t.1, c.1315, a
Ἐχθρόξενος, ib.	Ἐχθροποιέω, ib.
Ἐχθρὸς, t.1, c.1314, f.	Ἐχθρωδῶς, ib. e

Ἐχθύσαι, Hesychio est ἐξεμέσαι, Euomere: afferēti & ἐχθύσῃ pro ἐκφυσήσῃς, ἐκπτύσῃς.

Ἔχθω, t.1, c.1313, c

Ἔχιγγος, Hesychio σκότωσις, Vertigo: pro quo suprà εἴλιγγος.

Ἔχιδνα, Ἐχιδναῖος, Ἐχίδνιον, Ἐχίειον, vide in Ἔχις.

Ἔχιλος, ου, ὁ, esse dicitur Locus vbi tenetur temo.

Ἐχινάδες, siue Ἐχῖναι, insulæ quædam ante Ætoliam: ita nominatæ vel διὰ τὸ τραχὺ, aut διὰ τὸ πλῆθος ἐχίνων, teste Steph. vel ab Echino vate, vt vult Apollodorus. τὸ ἐθνικὸν ab Ἐχῖναι est Ἐχιναῖος: ab Ἐχινάδες autem, Ἐχιναδεὺς aut Ἐχινάδιος. Steph. E

Ἐχιναλώπηξ, Echinovulpes.

Ἐχῖνες, Echines: murium quoddam genus in Libya, teste Herodoto l.4, p.179.

Ἐχινίσκος, Echinulus, Paruus echinus. Poll. l.2, ἐχινίσκον dici tradit τὴν περὶ τὴν κυψέλην κοιλότητα.

Ἐχινοκέφαλος, dictus à Cratino comico Pericles fuit, vt refert Pollux libro 2: quòd videlicet caput haberet simile capiti echini. Plutarch. verò legit σχινοκέφαλον, vt suo loco docui. F

Ἐχινομῆτραι, Echinometræ, seu Echinorum matrices aut matres. Ita dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens, teste Aristotele Histor. animaliū l.4, c.5. Plin. l.9, c.31, de echinis loquēs, Ex his (inquit) echinometræ appellantur quorum lōgissimæ spinæ, calyces minimi.

Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli, vel spinæ genus echini aculeis horrens: quum apud Athen. lib.3 legamus, Διονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν ἀεὶ διατρίβων. Et apud Plutarch. in lib. περὶ φιλαδελφίας, Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὁδὸν, ἵνα φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων. Etymol. quoque ἐχινόποδα esse ait ἀκάνθης εἶδος, ex eo nominatum quòd ἐχίνου θαλασσίου ποσὶν ἔοικεν. G

Ἐχῖνος, ου, ὁ, Echinus, Erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens. vnde & ἀκανθόχοιρος nominatur. Sic sanè in Epigr. legimus, Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον. Et Ion apud Athen. l.3, τὰς ἐχίνου οἰζυρὰς τέχνας, Ὃς δῦτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὀσμὰς μάθῃ, Στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας, Κεῖται δακεῖν τε καὶ θιγεῖν ἀμήχανος. In iisdem rursū Epigr. ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας. Plinio. n. teste, l.8, c.37, H

Præparant hyemi erinacei cibos, ac volutati supra iacētia poma affixa spinis, vnum non amplius tenentes ore, portant in cauas arbores. Vbi verò sensere venantē, contracto ore pedibúsque, confluunt in formam pilæ, nequid cōprehendi possit præter aculeos. Plura de hoc animante vide ibidē. Plutarch. ἐχῖνον χερσαῖον nominat, ad differentiam. Sunt enim & πελάγιοι ἐχῖνοι: de quibus multa Aristot. Hist. an. l.4, c.5: & Plin. l.9, c.31. vbi inter alia hæc scribit, Ex eodē genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his, in orbem volui: itaque detritis sæpe aculeis inueniuntur. De his intellexit Matron, quum apud Athen. l.3 dixit, Αὐτὰρ ἐχίνους ῥίψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Plutarch. ἐχίνους θαλαττίους appellat. Hippocr. ἐχῖνον vocat etiam testam seu conchā huius echini marini. est. n. ex ostreorum genere, teste Athen. l.3, vbi ei κέλυφος τραχὺ tribuit: vt & Aristot. Hist. anim. l.4, c.5, tradit πάντας τοὺς κόλπους τῆς τοῦ ἐχίνου κοιλίας συνέχειν εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς περιττώσεως, ᾗ τετρύπηται τὸ ὄστρακον. Et Martial. lib.13, Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice deposito mollis echinus erit. Dicit itaque Hippocr. in libro quem περὶ ἀφόρων scripsit, ἐγχέας ἐς ἐχῖνον θαλάσσης Et Γυναικείων libro 2, ἐς ἐχῖνον οὗ τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. Itidem in lib. De natura muliebri, ταῦτα ἐγχέας ἐς ἐχῖνον, καὶ τὸν οἶνον ἐπιχέας. τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Athenæus verò ἐχῖνον nominare videtur conum echinatum spinis, quum libro 7 scribit τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον à Dorione vocari σφόνδυλον.

Ab horum echinorum asperitate multa ἐχίνου nomen sortita sunt. Ita enim nominari comperimus τὴν γαστέρα τοῦ βοὸς, ventrem bouis, teste Suida. Hesychius esse dicit κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ζώων, & τῶν πλευρῶν τῆς κοιλίαν. Eustathius quoque interiorem quandam τῆς κοιλίας partem sic nominari autor est. Aristot. De partib. animalium libro 3, cap.14, τὰ κερατοφόρα καὶ μηρυκαζόμενα, vt ouem, capram, bouem, ceruum, necnon camelū, plures habere ventres scribit, ob dentium inopiam: vt nimirum, quoniam τῆς ἐργασίας ἐλλείπει περὶ τὴν τροφὴν ἡ λειτουργία ἡ τοῦ στόματος, ἡ τῶν κοιλιῶν ἑτέρα παρ' ἑτέρας δέχηται τὴν τροφὴν, ἡ μὲν, ἀκατέργαστον, ἡ δὲ, κατειργασμένην μᾶλλον, ἡ δὲ, παντελῶς, ἡ δὲ, λείαν: vocari autem eas, κοιλίαν & κεκρύφαλον & ἐχῖνον & ἤνυστρον. Paulo antè dixerat camelum & cornigera animantia habere κοιλίαν ἀκανθώδη καὶ ξυλίνην. ita vt ob spinosam asperitatem nominis hoc inuenisse non leuis coniectura sit. Fræni etiam pars quædam hanc appellationem sortita est. Scribit enim Pollux libro 1, τὸ περὶ τὸ ἰνίον, id est τὸ περὶ τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, vocari δακτυλίους, ἐχίνους, τριβόλους: eósque mādi ab equo. Aliquanto pòst verò ἐχίνους appellari ait τῶν ὑποστομίων τὰ κοῖλα: ὑποστόμια esse dicens τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρεια. Ita porro intellexit Xenophon in lib. De re equestri, vbi de duplici frænorum genere loquens ait, τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων. ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς, καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς. Vbi hoc epitheto ὀξεῖς indicat nominis causam, dictos fuisse hos echinos ob asperitatem & acumen simile echinorum asperitati & acumini, præsertim quum subiungat, ἁμιλλῶν τῇ τραχύτητι, asperitate echinorum offensius. Vnde Budæus ἐχίνους ibi esse dicit orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. Eandē ob causam περικάρπια quædam & ψέλλια, id est ornamenta brachialia, ἐχίνων nomine dicta fuisse suspicor: quorum mentio apud Pollucem libro 5, cap.16. Idē de architectonicis epistyliorum echinis dici potest: de quibus Vitruuius libro 4, cap.3, Crassitudo (inquit) capituli diuidatur in partes tres: è quibus vna plinthus cum cymatio fiat, altera echinus cum anulis, tertia hypotrachelio contrahatur columnæ. Itidémque cap.7, eiusdem libri. Hesychius quoque ἐχίνους esse testatur τῶν κιονοκράνων μέρος: qui etiam addit, ita nominari τοὺς τῶν πηχῶν ἀγκῶνας: item τῶν δρυῶν τοὺς κυτάρους, & τῶν πλατάνων τὸν καρπόν. Eodem Hesychio teste ἐχῖνος est etiam λοπὰς & σκεῦος μαγειρικόν. vt Pollux quoque ἐχῖνον fuisse tradit χύτρας εἶδος, speciem ollæ. (Sic & Horatius Serm. 1, satyra 6, — astat echinus Vilis, cum patera guttus, Campana supellex) Idem libro 8, capite 1, ἐχῖνον Athenis nominatum fuisse dicit οὗ αἱ μαρτυρίαι

ἐμβληθεῖσαι κατεσημαίνοντο: quemadmodum & Harpocration, fuisse ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο: cuius mentionem fieri à Demosthene ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον, ab Aristotele in Rep. Atheniensium, & ab Aristophane. Itidem Suida teste fuerunt vasa ex ære aut testacea in quæ καθίεσαν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐκκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. Fuit itaque ἐχῖνος vasculum nunc æreum nunc opere figulino, in quod testium dicta, acta litis, omniáque à partibus prolata coniiciebantur, apúdque sequestrem deponebantur donec palàm in iudicium proferrentur ad sententiã ferendã. Demosth. in Olymp. τοῦτον προσκαλεσάμην, καὶ ἠξίωσα ἀκολουθῆσαι ὡς Ἀνδροκλείδην, παρ' ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι· καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι· τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως αὖ μηδεμία ὑποψία ᾖ. Quæ Budæus sic interpr. Huic cõditionem tuli, postulans vt mecum ad tabellarium iret, (hoc est ad tabularum custodem) apud quem pacti exemplis descriptis, rursus pactum ipsum obsignaremus, exẽpláque descripta in capsam forensem demitteremus. Idem Demosth. alibi, τὴν γὰρ μαρτυρίαν ταύτην οὐχ εὗρον ἐνοῦσαν ἐν τῷ ἐχίνῳ. Plura vide apud Budæum comment. pag. 113 & 250. ¶Ἐχῖνος Hesychio est præterea εἶδος ῥοιῶν, & πέμμα νησιωτικὸν ὡς πλακοῦς. Galeno autem Simplic. medicam. libro 6, ἐχῖνος herba est fructum ferens στρυφνὸν, & ob id præditum vi ἀποκρουστικῇ & ξηραντικῇ. Denique est nomen vrbis Acarnaniæ, quam Rhianus Ἔχιον (nisi potius scribendum Ἐχίνιον) ἄστυ, alii Ἐχινοῦντα appellant ab Echino conditore. cuius ciuis, Ἐχιναῖος. autor Steph.

Ἐχινοφόροι κόγχαι, dicuntur quibus cantant, autore Plin. lib. 33, cap. vlt.

Ἐχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Echinatus, Spinosus & asper vt echinus.

Ἐχιόδηκτος, & Ἔχιον, vide in sequ. Ἔχις.

Ἔχις, ιος, vel εως, ὁ, Vipera, mas: fœmina. n. DICITVR Ἔχιδνα. Plato in Symp. τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. Athen. lib. 7, μύραιναν ἔχει μίγνυσθαι. Soph. Trach. Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα: vt Lucæ 3, ἐχιδνῶν γεννήματα. Et apud Gal. ad Glauc. l. 2, τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον. A fœminino Ἔχιδνα DERIV. Ἐχιδναῖος, Viperinus, in Epigr. ET Ἐχίδνιον, ου, τὸ, Viperula, seu Catulus viperæ, vt Gaza maluit reddere. A masculino autem EST Ἐχιόδηκτος, Morsus seu ictus à vipera: apud Ceb. Thebanũ, & Dioscor. lib. 2. qui Platoni est ὁ ὑπὸ ἔχεως δηχθείς. ITEM Ἐχείδιον, Viperula, Parua vipera, apud Suid. ITEM Ἔχιον, ου, τὸ, Echion: herba alio nomine dicta Alcibiadiũ, teste Dioscor. l. 4, c. 27, vbi fusius eam describit. Ita verò nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quòd eorũ morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Plin. certè lib. 25, c. 9, Echios (inquit) vtriusque generis pulegio similis, foliis coronata: itẽ altera quæ lanugine distinguitur spinosa, cui & capitula viperæ similia sunt. Nicand. ἐχίειον nominat: in Ther. Ὡς δ' αὔτως ἐχίειον ὀριγανόεσσά τε χαίτη. Præterea ab ἔχις EST Ἐχίτης dictus lapis quidam seu gemma. Plin. lib. 37, c. 11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: echites, viperæ: scorpites, scorpionis aut colore aut effigie.

Ἐχίτης, vide in præced. Ἔχις.

Ἔχμα, t. 1, c. 1367, a. Ἐχμάζω, ib. c

Ἔχομαι, Habeor, &c. t. 1, c. 1320, e. Ἔχομαι, cũ genit. &c. c. 1321, c. Ἔχομαι, cum accus. c. 1322, d.

Ἐχόμενος, t. 1, c. 1321, g. Ἐχομένως, ib.

Ἔχρaεν, t. 4, c. 585, c. Ἐχρῶ, t. 4, c. 620, g

Ἔχρησα, t. 4, c. 621, h. Ἐχυρός, t. 1, c. 1373, c

Ἐχυρότης, ib. f. Ἐχυρόφρων, ib.

Ἐχυρόω, ib. Ἐχύρωμα, ib. Ἐχυρῶς, ib. f

Ἔχω, Habeo, &c. cum accus. varios vsus exhibet, t. 1, c. 1315, & 1316. Ἔχω, cum accus. inuersa constructione vsurpatur, c. 1316, d. Ἔχω, cũ aduerb. &c. ib. e. & 1317. Ἔχω, cum præpos. &c. ibid. g. Ἔχω, cum participii aoristo, &c. c. 1318, a. Ἔχω, pro suis compositis, &c. ibid. c. Ἔχω, alias quàm compos. signific. accipit, ibid. e. Ἔχω, Habito, &c. c. 1319, b. Ἔχω, pro Habeo in numero, &c. ib. b. Ἔχω, Possum, ib.

A ¶Ἐψαλέος, t. 1, c. 1378, g. Ἐψανή, ib.

Ἐψανός, ib.

Ἕψεαι, Ionicè pro ἕψῃ, Sequêris: ab ἕπομαι. Hesych.

Ἔψεια, Hesychio παίγνια, Ludicra: afferenti & Ἐψείη pro γέλως, παιδιὰ, Risus, Lusus. pro quo infrà ἐψία, sine diphthongo: itidémque Ἔψια.

Ἐψείονται, eidem H. est ἀκολουθήσουσι, Sequẽtur. Ἐψείω autẽ, vide in Ἐψίω, paulo infrà.

Ἐψευσμένος, Mentitus vel Ementitus: à ψεύδομαι.

Ἐψέω, t. 1, c. 1377, f. Ἐψηθίαι, vide suprà in Ἀπάεργος.

B Ἔψημα, t. 1, c. 1378, c. Ἐψηματώδης, ib. d

Ἑψησις, ibid. e. & t 3, c. 227, f. ob.

Ἐψητής, t. 1, c. 1378, f

Ἐψητέον, Coquendum. Ἐψητήριον, t. 1, c. 1378, e

Ἐψητὴς, ib. Ἐψητὸς, ib.

Ἐψηφισμένος, t. 4, c. 727, a

Ἔψια, τὰ, Etymologo sunt τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια, quasi ἔπεα, ἔπη. Sunt igitur Ioci, Lusus, Dicta ludicra & iocosa. Inde deriuari φιλέψιον ait: quod δασύνεσθαι quum significat φιλοπαίγμονα: ψιλοῦσθαι autem, quum φιλολόγον declarat. quæ apud Suid. quoque leguntur.

C Ἐψία, ας, ἡ, eidem S. est ὁμιλία, Colloquium: vt & Apollonii schol. ἐψίαν esse dicit διὰ λόγων παιδιὰν, quasi ἐπεσίαν quandam, παρὰ τὸ ἔπος, quamobrem & ψιλοῦσθαι. Alioqui est etiam Lusus, seu παίγνιον, vt Nicandri schol. exponit in hoc Ther. loco, v. 880, Σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης, ἥ θ' ἐψίη ἔπλετο κούροις, qua ludere inter se solent pueri. id est, qua pueri se inuicem vrere per lusum & iocum solent. Vbi etiam nota non ψιλοῦσθαι, sed δασύνεσθαι.

Ἐψιάομαι, ῶμαι, itidem significat vel Colloqui, Confabulari, vel Ludere: ideóque modò exponemus Facetiis &

D iocis se oblectare, modò Lusu se exhilarare. Sic sanè apud Hom. Od. ρ, vbi Penelope ait, Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων, Ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ', ἐπεί σφισι θυμὸς εὔφρων: schol. exp. & διαλεγέσθωσαν & παιζέτωσαν. Et schol. Apollonii Rhod. in hoc loco Arg. l. 3, ἀμφ' ἀστραγάλοισι δ' τώ γε Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο, quum ipse exposuisset ἔπαιζον, subiũgit, Philonem interpretari ὡμίλουν, deriuantem παρὰ τὸ ἔπος. Itidem idem Apoll. schol. in hoc loco l. 1, ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ' οἷά τε πολλὰ

E νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἑψιόωνται, annotarat hoc ἑψιόωνται esse παρὰ τὴν ἐψίαν, quæ sit διὰ λόγων παιδιὰ, quasi ἐπεσία quædam, παρὰ τὸ ἔπος. quapropter etiam ψιλοῦσθαι. (quum autem aspiratur, significare ἀκολουθοῦσι, Sequuntur) Cui loco similis hic eiusdem Apollonii l. 2, δαῖτ' ἀμφὶ πανήμεροι ἑψιόωντο, totum diem in conuiuio & epulo sese iocis & lusu oblectabant: περὶ εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον. Callim. quoque hoc verbo vsus est pro παίζειν, Ludere. vt initio hymni in Dianam, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι. Et

F hymno in Cererem, Ταὶ δ' ἔπι τε νύμφαι περὶ πῶνδιον ἑψιόωνται, circa meridianum tempus ludunt. Porro notandum est, in hac ludendi significatione non semper reperiri tenuatum, sed aspiratum etiam, vt patet vel ex compositis ἐφεψιάομαι & καθεψιάομαι, significantibus Illudo, Iocularibus dicteriis & scommatis incesso: interdum etiam conuiciis & maledictis. Ἑψιόωνται autem, Ionica dialysi vel pleonasmo dictum pro ἑψιῶνται: & ἑψιαάσθων pro ἑψιάσθωσαν.

Ἐψιατέον, Ludendum: παικτέον, δεῖ παίζειν. Suid.

G Ἐψιάτμιον, eidem Suidæ est γνωστικὸν παίγνιον: afferenti ETIAM Ἔψιμον pro παίγνιον. Quæ, quanuis in manuscripto etiam codice sic legantur, suspecta tamen alicui esse possint. Sed eo minus quòd apud Hesychium quoque legamus, Ἐψιάτμιον, γυμναστικὸν, παιγνιῶδες. reponendum itaque pro γνωστικὸν apud Suid. γυμναστικόν. Ab ἔψιον autem est plur. ἔψια, de quo suprà.

Ἐψίω, Lexico meo veteri est τὸ λέγω, Dico: addenti, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω, ἐψίω. quæ apud Etymol. quoque leguntur. Sed notandum est, in lexico illo meo veteri τῷ ι in hoc

H ἐψίω, superscriptum esse ει diphthongum: quo significetur, esse qui per diphthongum ἐψείω scribendũ censeant. Et paulo antè, Ἐψιάασθαι, ὁμιλεῖν. παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔψω, ἐψίω, ἐψιῶ. ἐψιάομαι, ἐψιῶμαι. ἐψιάασθαι, ἐψιᾶσθαι. quæ apud Etym. itidẽ leguntur, nisi quod pro posterioribus ille habet ἐψιάη, ἐψιῶ: & initio, Ἐψιάασθαι, τὸ παίζειν ἢ ὁμιλεῖν,

Ἔψω,t.1,c.1377,e. Ἔψομαι,ib.

Ἐψωμένω,Hesychio sunt παίζοντες,Ludentes:à them. ἐψάομαι.pro quo suprà ἐψιάομαι.

¶ Ἕω,Induo,&c.t.1,c.1379,d. Ἕω,Colloco,&c.c.1382,h. At Ἕω, Ionica dialysi à poetis vsurpatur pro ὦ,Sim: à them.εἰμὶ,vel ἕω. Homerus Iliad.α,ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Alioqui ἕω est etiam inus. thema à quo εἰμὶ & deriuatū est & tempora quædam mutuatur. Rursum ἕω interdū est verbū subiūct.modi præsentis temporis,Ionica dialysi pro ὦ, mittam,ab ἵημι: interdum inusit. thema ex quo ἵημι & factum est & tēpora quædam mutuatur. Interdum nomen est accus.casus,à nomin. ἕως,aurora. Circumflexum ἐῶ, significat συγχωρῶ, παραχωρῶ,contractum ex ἐάω. At ἑῷ, pronomen dat.casus,ex nom. ἑός,Suus.

Ἑῴα,t.1,c.628,h. Hesychio ἑῴα est ἀνατολή:item ἡ τοῖς προβάτοις περιαπτομένη διφθέρα,(qualis infrà ᾠά) & θυσία ἐν Κύπρῳ.

Ἔωγα,t.2,c.1197,h

Ἔωθα, Æolicè pro εἴωθα,Consueui:ab ἔθω.

Ἕωθεν,t.1,c.629,a. Ἑωθινὸς,ib.

Ἑῷος,idem quod ἑῶος,quod & factum hinc est per contractionem: Matutinus,Orientalis. Apollon.Argon. lib.2,ἐπικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα.

Ἐῴκειν, Similis eram: præt.plusquamp.ex perfecto ἔοικα: ambo ab εἴκω. Hom.Il.β,Νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

Ἕωλος, Hesychio ἀνατολικὸς,ὄρθρινὸς,Orientalis,Matutinus: item χθιζὸς, ἐχθεσινός, Hesternus, Pridianus. Quibus subiungit, διὰ δασέος significare ψυχρὸν,Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideóque potius assentior lexico meo veteri in quo exponitur χθεσινὸς,deriuatúrq; παρὰ τὴν ἕω,quod significat τὴν ἡμέραν. Quemadmodum Suid.quoque ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἕω(sequentis videlicet diei) λειπόμενον, χθεσινὸν, ψυχρόν: interdum & μάταιον, ἀνωφελὲς, ἀνίσχυρον: metaphora à cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittūt fiúntq; inutiles. Atque adeò reperio opponi τῷ πρόσφατος καὶ νεαρὸς, id est recenti. Demosth.in Mid.καὶ τὰ δικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται· τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος,ἄν τι συμβῇ πρόσφατος κρίνεται. Axionicus comicus apud Athen.libro 6, Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἐφθὸν τήμερον, Αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι. Et lib.14, apud eundem ex Artemidori ὀψαρτυτικαῖς γλώσσαις, ἐσφάχθω μὲν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλήν,ἔσω δὲ ἕωλος καθάπερ ὁ πέρδιξ. ἐὰν δὲ θέλῃς ὡς ἔχει τοῖς πτεροῖς ἐᾶν τετιλμένην,& quæ sequūtur. Sic Hieronymus in penult.c.Esaiæ,Ius hesternum,quod Græci vocant ἕωλον,auidis faucibus deuorabant. Et Galen. ἕωλον γὰρ ἀπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Idem comment.3,in Prorrhet. libro 3,quum dixisset ψαθυρὰ κρέα nominari τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι καὶ δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασσήτοις ἐναντίως διακείμενα,subiūgit,talia maximè esse quæ vulgo σαπρὰ dicuntur,μίαν ἡμέραν ἢ δύο τηρηθέντα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον: quæ à Græcis solere vocari ἕωλα,& ἑωλίζειν,τὸ οὕτως προσηπειν: vnde & σιτίον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ἐπὶ βραχὺ προσεωλισμένον. Ex quibus patet ἕωλα propriè dici edulia hesterna seu pridiana,id est non recentia sed reposita: vt Quintil.lib.2, Necesse est fastidium vt moueant,vt repositi & frigidi cibi.ὡς ἕωλα καὶ ψυχρὰ ἐδέσματα. Quoniam verò eiusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus seu Rancidus accipitur.Greg.Naz.σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus,Obsoletus:quoniam quod pridianum est,inueteratum iam & exoletum esse videtur. Luc. ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία,iam veteres sunt hæ nugæ. Cic.ad Attic.l.13,epist.21, Scripsit Balbus ad me, se à te quintum De finibus librum descripsisse, in quo non sanè

A multa mutaui, sed tamen quædam.tu autē commodè feceris si reliquos continueris, ne & ἀδιόρθωτα habeat Balbus; & ἕωλα Brutus.id est obsoleta. nam epist. sequente dicit,Balbo quidē intelligebam satisfaciēdum fuisse: tātùm nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatū dari. INDE Ἑωλοκρασία,ας,ἡ,dicitur τὸ ἕωλον κρᾶμα,Mixtura pridiana & exoleta. Demosth.pro cor. αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας, ἣν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι. Quod

B Suid.ideò ab eo dictum annotat,quòd moris esset iuuenibus δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους: vel potius oratorē vocabulū hoc fecisse ἀπὸ τῶν ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα,quòd Æschines πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγόρει. vt Didymus quoque exponit, ὅτι χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα,τήμερόν μου καταχεῖ, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι,teste Harpocratione. Rursum Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exponit ματαίαν πόσιν: forsan quia τὰ ἕωλα κράματα sunt minus efficacia. Apud eundem le-

C gitur ET Ἑωλονεκρὸς, expositum ὁ πρὸ πολλοῦ τεθνηκὼς τριαδικός:in manuscripto etiā codice,præter illud τριαδικὸς,quo videtur significari Triduanus,τριταῖος. Idem ἕωλος νεκρὸς dicitur citra compositionem.

Ἑῶν,t.1,c.1131,d. Ἑῷος,t.1,c.628,g

Ἑώρα,t.1,c.1217,d. Pro suspendio seu reste ad suspendendum, Soph in OEd.tyr.p.202 Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. Vbi tamē scholiastes ἑώρα exp.κρέμασις,ὑψώσεις μετάρσεις.

Ἑωραμένος,t.2,c.1417,e.

D Ἐώργειν, Feceram:præt.plusquamperf.medium ex præt. ἔοργα, à them. ἔργω, vt in Anom. docui. Interdum pro præt.imperf. Faciebam. Homerus Odyss.ξ, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.

Ἑωρέομαι,t.1,c.216,f. Apud Suid.est & act. ἑωρῶ, quod exp. κρεμῶ,Suspendo.

Ἑωρηθῆναι,t.1,c.217,d

Ἑώρημα,ατος,τὸ,Id quod in sublime euehitur: vel etiam ipsa Eleuatio,& in altum euectio. Annotat Suidas apud Euripidem, quum Bellerophōtes pegaso suo alato cæ-

F lum ascendere cupiens dicit, Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχύπτερον, & quæ sequuntur,eum μετέωρον αἴρεσθαι ἐπὶ μηχανῆς: idque appellari ἑώρημα: & in hac ipsa machina solitos eos fuisse κατάγειν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας.

Ἑώρησις, εως, ἡ, Eleuatio,Subuectio in altum: vel Suspensio. A Suida enim exponitur κρέμασις,addenti,καὶ ἑώρημα,ὁμοίως.

Ἑωρίζω, Suidæ τὸ μετεωρίζω,Eleuo, In altum & sublime eueho: vt Hesych.quoque ἑωρίζεται exp. μετεωρίζεται,addens etiam ἀναπαύει.

G Ἑωροκοπίαις, (sic enim pro ἑωροπίαις reponendum ex veteri codice)Suid.exponit ὑψηλοφρονίαις,Superbiis. Videntur enim superbi ἀεροβατεῖν καὶ κόπτειν τὰ μετέωρα.

Ἑωρούμενος,t.1,c.217,d

Ἕως, Aurora,t.1,c.628,f. Ἕως,Tantisperdū,Quoad,t.4,c. 827,d. Ἕως,Interim,c.828,g. Ἕως, Vsque,Vsque ad, c.829,b.g. Ἕως,poeticè pro ὡς,c.830,f.

Ἕως αὖ,t.4,c.828,f. Ἕως πότε,t.4,c.829,d

Ἑωσφόρος, Lucifer:Stella auroræ seu lucis prænuntia,vnde eam secum ferre creditur. Hom.Iliad.ψ, Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Suid.quoque ἑωσφόρον esse dicit ἀνατολικὸν ἀστέρα πρωϊνόν: quem ab Hom. dici φέρειν τὴν ἡμέραν ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἥλιον.

Ἑωυτὸν,Iones dicūt pro ἑαυτὸν,Seipsum. Hippocr.Epidem. lib.7,οὐδὲν δυνάμενος σάφα εἰπεῖν. οὐδὲ ἐὼν παρ' ἑωυτόν, nec apud se existens.Paulo antè,ἐξ ἑωυτοῦ γίνεται. Et rursum, καὶ αὐτὸς ἑωυτοῦ μόγις ἐγίνετο. Apud Herodot.etiam διαλελυμένως reperitur ἑωϋτοῦ,ἑωϋτῷ,ἑωϋτόν.

Z

A Z Nota sextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant, compositam ex δσ. Plato in Cratylo eam esse dicit πνευματώδη, vt σ, ψ, φ: & antiquos pro ea vsos esse τῷ δέλτα: vnde non mirum esse debet eam in deriuatione transire in δ, veluti quum ex ἕζω fit ἕδος. Ideóque & Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, θελίσδειν dicentes pro θελίζειν. Alioqui & β ac γ in eam verti comperiuntur. ζέρεθρον enim pro βέρεθρον reperimus vsurpatum κατὰ γλῶσσαν, & ὀλίζον B ab Ionibus dictum pro ὀλίγον, itidémque φύζη pro φυγή. Est & numeri nota, septenarii videlicet. nam senarium significant τῷ ς'. ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accētus nota, septenarium millenarium denotat, hoc modo, Ζ, ζ, ͵ζ. At ZZ, siue ζζ, aut ζζ, apud medicos veteres τὴν σμύρνην, hoc est myrrham, designabat, vt annotauit Hermol. Barb. Coroll. lib. 1, propterea quòd ζμύρνη perinde atque σμύρνη diceretur. Nunc tamen vulgò per duplex ζζ, omnes zingiberi intelligunt, magno & periculoso errore. Gorr. C

Ζα, particula extra compositionem inusitata, in compositione autem significans μέγα, ἰσχυρὸν, πολὺ, teste Hesychio, vt & Apollonii Rhodii schol. τὸ ζα esse ἐπιτατικὸν ait: alibi itidem scribens, Ζαμενὴς, ἄγαν ἰσχυρὸς, τοῦ ζα κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλυτος, ζάκοτος, ζαθεος. Æquiualet itaque τῷ ἐρι & τῷ ἀγα. Vide & Ζάκορος.

Ζάβα, Suidæ τὸ λωρίκιον, Lorica: VNDE Ζαβαρεῖον eidem est id ἐν ᾧ αἱ ζάβαι ἀπόκεινται.

Ζαβάλλειν, Hesychio & Etymol. ἐξαπατᾶν, Decipere. Sunt qui pro διαβάλλειν positum existimēt, ideóque interpr. D Calumniari. Sanè quem διάβολον Græci theologi vocant, Hilarius & alii Latini Zabolum dixere. Vide & Ζάκορος.

Ζάβατος, vide in Ζάλματος. Ζάβοτος, t.1, c.781, c

Ζαβυλὼν, si Suidæ credimus, dicitur non solùm regio quædam, sed etiam ὁ πάνυ βυλόμενος.

Ζαβρὸν, Hes. & Suid. interpr. τὸν πολυφάγον: qui & λάβρος.

Ζαβυνὴ, vulg. lex. ex Tertulliano esse dicunt venabuli genus: ex Suida lanceam. sed falsò. apud eos enim scriptum ζιβυνη.

Ζάγκλη, ης, ἡ, Falx. δρέπανον, Hesychio. Nicander Alexiph. E v.180, ὑπὸ ζάγκλησι περιβρίθουσαν ὀπώρην Κείροντες. Stephanus à Siculis τὸ δρέπανον appellari ζάγκλην tradit: & inde Ζάγκλην denominatam vrbem quandam Siciliæ, διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι ᾧ τὰ τοῦ πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Nicander sanè Siciliæ suæ libro 10, dicit, Ζάγκλης δρεπανηίδος ἄστυ. Eius vrbis incolæ Ζαγκλαῖοι dicuntur: à quibus possessiuum Ζαγκλαϊκός. Dicitur ET Ζάγκλον neutro genere hoc ipsum δρέπανον, teste Etymologo & lex. meo veteri, afferentibus ex Callimacho, Κέκρυπται γυμνὴ ζάγκλον ὑπὸ χθονίη. Quod ζάγκλον per syn- F copen dictum volunt quasi ζάγκυλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον.

Ζαγρεὺς, à poetis dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Callim. Υἷα Διώνυσον ζαγρέα γειναμένη. Intelligunt autē τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimant. Et tunc etymō illud optimè quadrat. Pluto enim defunctorum animas venatur & captat. vnde & auari ditis domum Seneca dixit, & auidi ditis regna. Testis Etymol. & lex. meum vet. item Hesych. & Suid. AT Ζαγρὸς, eidem Suidæ est ἀνυπόδετος, Discalceatus.

Ζαγρῶσαι, Hesychio est ὑποπλεῦσαι. Idem Doricum esse ver- G bum ait, pro ἐπισχεῖν, κατασχεῖν. Infrà ζαπῶσαι.

Ζαέντες, Hesychio πνέοντες. forsan σφοδρῶς πνέοντες: vt sit παρὰ τὸ ζα καὶ ἄημι.

Ζαὴς, t.1, c.617, g. Hesych. affert & ζαὲς pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, λαμπρόν.

Ζάθεος, Prædiuinus, Admodum diuinus, Sacrosanctus. Homer. Il. α, Κίλλαν τε ζαθέην. Aristoph. ζαθέων ποταμῶν.

Ζαθερὴς, Admodum calidus, Feruidus, Ardens: ἄγαν θερμὸς, Suidæ ex Epigr. οἶδα καθίζων ᾄδειν ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος: de cicada opinor. Hesych. habet oxytonως H ζαθερὲς, exponens itidem ἰσχυρῶς θερινόν.

Ζαιὸς, Hesychio autore est piscis species.

Ζακαμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Admodum formosus, Perpulcher. Hesychio ζακαμὲς est περικαμές. rectè. nam & περὶ est epitaticon interdum in compositione.

Ζακελτίδες, siue Ζεκελτίδες, Rapa vel Cucurbitæ. Nam Nicander Colophonius in libro quem Γλώσσας inscripsit, tradit apud Bœotos γαστέρας nominari τὰς κράμβας: τὰς γογγυλίδας autem, ζεκελτίδας: Amerias verò & Timachidas τὰς κολοκύντας appellari ζακελτίδας, teste Athenæo lib. 9. Hesychio etiam teste ζακελτίδες sunt κολοκύνται ἢ γογγυλίδες, afferente paulò pòst etiā Ζακυνθίδες pro κολοκύνται. cuius nominis ea forsitan ratio esse possit quòd magna copia in Zacyntho insula prouenerint, aut ibi primùm exortæ sint.

Ζάκορος, Æditus. Dei minister: vt apud Cic. Ministri publici Martis. Plut. Camillo, ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν. Athen. δεισιδαιμονῆσαί τε ἐποίησε τοὺς δικαστὰς τὴν ὑποφήτην καὶ ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτεῖναι: de Hyperide defendēte Phrynē meretricē. Etym. quoq; ζάκορος est νεωκόρος. i. ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν. vt & Nicandro ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν: siue ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν, παρὰ τὸ κορεῖν, quod Atticis significat σαίρειν. Sed eodem Etymologo teste ζάκορος dicitur etiā ὁ ὑπηρέτης, Minister, Famulus: seu ἡ ὑπηρέτις, Ministra. Famula. vt, Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὕτωσι καλῶς. Nam & famulorum famularúmque ministerio in verrendis expurgandísque ædibus vtimur. Porro quod attinet ad ζα in hoc composito, annotat lexicum meum vetus, non esse hîc ἐπιτατικὸν, sed positum pro præpositione διὰ, vt sit διάκορος, id est ἡ περὶ τὸν ναὸν διακονοῦσα. Æolico.n. more τὸ διὰ verti in ζα: quomodo ζάπλυτος dici pro διάπλυτος, & ζαφλεγὴς pro διαφλεγής. Nō malè igitur & illi qui ζαβάλλειν pro διαβάλλειν positum volunt: vnde fit ζάβολος pro διάβολος.

Ζάκοτος, t.2, c.393, a. Ζακυνθίδες, vide in Ζακελτίδες.

Ζαχχὼν, legitur Paralip. 1. cap. penultimo seu vltimo, τὸ παράδειγμα τοῦ ναοῦ καὶ τῶν οἴκων αὐτοῦ, καὶ ζακχῶν αὐτοῦ. pro quo Cōplut. editio habet ἀποθηκῶν, Cellarū. Peregrina itaque vox ea est, vel corrupta ex Hebraico Ganzách.

Ζάλα, Hesychio θόρυβος, Tumultus. quod & ζάλη.

Ζαλαίνω, Etymologo est τὸ μωραίνω, Desipio, Fatuè ago. Itidem Hesych. ζάλαινε affert pro μώραινε.

Ζάλακες, Hesychio ἐχῖνοι, Echini, Erinacei.

Ζαλαῦδα, idem exp. κινοῦ, Moue, Agita.

Ζάλεια, ας, ἡ, Zalea: ita à nonnullis dicitur Laurus Alexandrina, teste Dioscor. lib. 4, c. 147.

Ζαλοῦ, Hesychio est μιμοῦ, Imitare. Doricè pro ζηλοῦ, Æmulare: à ζηλόω.

Ζάλη, ης, ἡ, Hesychio est συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων: aliis μετὰ ὄμβρου πνοὴ, ταραχὴ καὶ κλόνος ὑδάτων: Latinè Turbo, Procella, Fluctuatio & agitatio maris. Tempestas enim generalius est. Legitur cùm apud alios tum apud Æschinem in Epistol. Itidem Plato De republ. ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερομένου. Ex eodem apud Etymol. εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπὸ ἀέρος φαινομένη καταλειφθείη. Vbi Etymol. eum significare velle ait συστροφὴν καὶ συρμόν: alios verò exponere ἄνεμον λάβρον, πνεῦμα θορυβῶδες, & συνόμβρον πολύν. Idem ad etymon respiciens, ζάλην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν (vt Clemēs quoque μεγάλην συστροφὴν ἀνέμου) ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι: exponens etiam τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. sed alterum etymon probabilius est, vnde & Eustath. ζάλην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν. Rursum Etymol. ait ζάλην quosdam exponere χάλαζαν, grandinem.

Ζάλματος, apud Paphios πίναξ ἰχθυηρὸς, Discus in quo pisces apponuntur, teste Hesych. afferente & Ζαλμάτον pro τρυβλίον. Idem verò & Ζάβατον Paphiis esse dixerat πίνακα ἰχθυηρόν.

Ζάλος, idem propè quod ζάλη, Aqua agitata & fluctuans. Nicander Ther. v.568, ἐκ ποταμοῖο λιπὼν ζάλον εἰλυόεντα. vbi schol. exponit βορβορῶδες κῦμα. Apud eundē legitur participium ζαλόωσα, Fluctuans: eiusdem operis v. 251, ἀμφὶ δὲ γυίοις Χειμερίη ζαλόωσα πέριξ βέβριθε χάλαζα: nisi cum scholiaste malis χειμερινὸν στρέφουσα, qui & κρύος ζαλέει πέριξ βέβριθεν affert pro ῥῖγος χαλεπώτατον συνέχεται. Vbi nota hoc ζαλόει à masculino ζαλόεις, significante Procellosus vel Fluctuosus. Ζαλόωσα autem

Ionicum ac poeticum est pro ζαλῶσα, à them. ζαλάω, si- A
gnificante Fluctuo, vel etiam Procellis agitor, κυμαίνω.

Ζαμαείτης, dici solitum quum cum reuerentia quadam
aliquem nominamus vita functum, quasi Valde bea-
tus. pro quo vulgò dicitur Felicis recordationis. Ita
v.l. sed sine exemplo. Synesius & alii apud Græcos the
ologi dicunt μακαρίτης.

Ζαμβύκη, Suidæ & Hesychio est μουσικὸν ὄργανον: quod alii
σαμβύκην vocant, Latini itidem sambucam.

Ζαμέλης, Hesychio est μέγα μέλος ἔχων: item μεγάλως πε-
ποιθώς, ἔμψυχος. in qua posteriore significatione dicitur B
potius ζαμενής seu ζαμενής, à μένος.

Ζαμενέω, t.2, c.886, d. Ζαμενής, ibid. b

Ζαμενός, ibid. c

Ζαμία, Doricè pro ζημία, id est βλάβη. Hesych.

Ζάς, t.1, c.1023, h. & 1519, f

Ζανίδες, Hesychio ἡγεμονίδες, Ductrices, Duces.

Ζάνιον, à Polluce inter coquinaria instrumenta poni tra-
dunt v.l. sed falsò. scribendum enim ξάνιον, vt apud eum
habetur. Sic ζαντική eadem v.l. falsò afferunt pro ξαντι-
κή, perperam etiam exponentia Ars nendi, quum reddi C
debeat Ars carpendi seu carminandi.

Ζάπεδον, Hesychio μέγα ἔδαφος. Videtur tamen adiectiuè
potius signif. Magnum solum seu pauimētum habens.

Ζαπέπον, vide in Μόχος, t.2, c.974, b.

Ζαπίμελος, Admodum pinguis. μεγάλως πίων. Hesych.

Ζαπληθές, Copiosum, Multitudine exuberans. Suid. exp.
ἄμετρον, ἄπειρον, in hoc epigr. Στησίχορον ζαπληθὲς ἀμέτρη-
τον στόμα μούσης.

Ζαπλουτέω, t.3, c.399, c. Ζάπλουτος, ibid.

Ζαπότην, Hesych. exp. ἰσχυροπότην, Valde bibacem: seu Ma- D
gnum potorem, Strenuum potorem.

Ζαρός, si Eurip. scholiastæ credimus, est ὄρνεον ἁρπακτικόν, a-
uis rapax: vnde dictum ἐπιζαρεῖ in hoc loco Eurip. Phœ
niss. ὡς δ' ἐπιζαρεῖ Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν. Videndum ta-
mē ne illud ἐπιζαρεῖ positum sit pro ἐπιβαρεῖ, (ab ἐπιζα-
ρέω significāte Grauo, Aggrauo, Premo) vt ζέρεθρον pro
βέρεθρον dici comperimus: præsertim quum nullam e-
ius auis mentionem alibi reperiam, quæ λαρός potius
nominatur. At Ζάρικες, Hesychio autore est epithe-
ton πελαργῶν, ciconiarum. E

Ζάς, t.1, c.1023, h. & 1519, f

Ζατεῦσα, Doricè pro ζητοῦσα, Quærens. Theocr. Idyll. 1, ἁ δέ
τε κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα, ποσσὶ φορεῖται ζα-
τεῦσα.

Ζαβάτης, Hesychio ὁ βασιλεύς, rex. forsan pro σαβάτης.

Ζαβεύω, Suidæ τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω, In pistrino torqueo.
Etymologo quoque teste ζαβεύω propriè est τὸ ἐν μύλω-
νι βασανίζω: qui etiam addit esse ἀπὸ τοῦ ζηβείου, quod a-
pud Iones significet τὸ βασανιστήριον. Lexicum meum ve-
tus esse vult παρὰ τὸ ζᾶ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ τρέω, quod est F
φοβοῦμαι. Vnde τροπῇ τοῦ α εἰς η dici ζητρεῖον, τὸ τῶν δούλων
δεσμωτήριον: quoniam ibi ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι.

Ζατρεφής, t.3, c.1643, b

Ζατῶσαι, Suidæ φράσαι: itidémque Hesychio. qui exponit
etiam φωρῶσαι, ζημιῶσαι: item ὑπονοῆσαι: pro quo suprà
ζαγῶσαι. Etymologo quoque ζατῶσαι est τὸ φράσαι, & ζα-
τῶ, τὸ φράζω.

Ζαφεγγής, Admodum lucidus seu splendidus. vnde ζαφεγ-
γεῖς, Hesychio σφοδρῶς λαμπροὶ καὶ πάνυ ἐπιφανεῖς.

Ζαφελής, Suidæ ὁ πάνυ ἀφελής, Admodum simplex: & ADVERB. G
Ζαφελῶς, itidem πάνυ ἀφελῶς. Hesych. verò lō-
gè diuersas his significationes tribuit. Nam ζαφελὲς ei
est ἄγαν σκληρὸν, ἄγριον, θυμῶδες: (itidémque ζαφελῶς, με-
γαλοκότως) item μεγάλως ηὐξημένον, ἰσχυρόν: necnon πολύ-
φλογον. Quarum expositionum secundam sequitur Ety
molog. Tradit enim ζάφελον per syncopen dici quasi
ζαόφελον, παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω. vt sit ὁ ἄγαν ηὐ-
ξημένος, ideóque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμονος. Homerus vti-
tur compositis ἐπιζάφελος & ἐπιζαφελῶς, idque de ira. H
Il. ι, ὅτε κέν μιν ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. Od. ζ, ὁ δ' ἐπιζαφελῶς
μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

Ζαφλεγής, t.4, c.163, g

Ζάφορος, Hesychio πολύφορος: afferenti & ζαφορῆσαι pro με-
γάλως φορῆσαι.

Ζαχμαί, Hesychio ἡνία, Habena, Lorum.

Ζάχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iracundus: ζάκοτος. vel etiā Valde iratus. A

Ζαχρειεῖς, t.4, c.640, d. Ζαχρειής, ib. c

Ζάχρυσος, t.4, c.656, b

Ζάω, t.1, c.1385, a. ‖ Ζάει Cypriis est βινεῖ καὶ πνεῖ, vt est a-
pud Hesych. ‖ Ζήσεις με, Bud. ex Psalmo 137, affert pro
Viuificabis me.

¶ Ζέα, siue Ζειά, Zea: secundum quosdam frumenti spe-
cies est, secundum alios idem quod ὄλυρα, inquit Hes.
quemadmodum Galen. quoq; ζειὰς apud Hippocr. ex-
ponit ὀλύρας. Itidem verò & Herodotus zeam & olyram
idem esse dicitur ostendere. Asclepiades apud Galenum B
lib. 9 τῶν κατὰ τόπους far & zeam idem esse vult, inquiens,
φαροις (ὃ καλοῦσι ζέαν) ἀληλεσμένου. Sed iis non assentitur
Plinius, manifestum discrimen ponens inter tria hæc
semina. Ægypto autem (inquit) ac Syriæ Ciliciæque
& Asiæ ac Græciæ peculiares zea, olyra, tiphe. Qui zea
vtuntur, non habent far. Et Gorræus τὴν ζειὰν non far
ipsum, sed semen ex quo parabatur, à frugis præstantia
Latinos appellasse ait. Veruntamen & Hieronymus in
Esaiæ cap. 28, Pro farre, (inquit) quod Græci ζέαν vocāt, C
quidam viciam intelligunt. Et in Ezech. cap. 4, Quam
nos viciam interpretati sumus, Septuaginta Theodo-
tióque posuerunt ὄλυραν, quam alii auenam alii siga-
lam putāt. Aquilæ autem prima editio & Symmachus
ζέας siue ζειὰς interpretati sunt, quas nos vel far, vel gen
tili Italiæ Pannoniæque sermone spicam speltámque
dicimus. At Dionys. Halicarn. ζέαν Latinè dici fabilam
existimauit. Vtut sit, frumenti genus est tritico simil-
limum, radice multiplici & alba, culmo numeroso, sed
tritico fuscius & minus, inquit Gorræus. Plinius dicit la-
tiores esse eius spicas, nigrioresque & breui stipula: & D
ex zea pulchrius quàm ex tritico fieri granum, quāuis
id alicæ vitium sit: tradíque eam ac tiphen, quum sint
degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur, nec
protinus, sed tertio anno. esse hanc & Italiæ in Campa-
nia maximè, seménq; appellari: ac propter eam ab Ho-
mero ζείδωρον ἄρουραν dici, non, vt aliqui arbitrantur,
quoniam vitam donaret. Duæ autem eius sunt diffe-
rentiæ, Dioscor. autore, vna simplicis grani, altera ge-
mini, duabus tunicis inuoluti, quæ ob id δίκοκκος co-
gnominatur. Porrò quod ad ζειά attinet, sciendum est E
ipsum esse Ionibus familiarius, ideóque legi non apud
Hippocr. solùm, sed & apud Homerum. vt Odyss. δ,
Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. ‖ Ζέα apud Athe-
nienses dicitur etiam ἡ Ἑκάτη, & portus quidam in Pi-
ræeo, ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ζειᾶς, teste Hes. ‖ At Hierocles
in Hippiatricis, de equi febricitantis signis, καὶ τὸ στόμα
ἀφθῆς μεστὸν, καὶ ἡ ζέα, ἤτοι γραμμὴ, μετέωρος καὶ θερμὴ καὶ
μαλακή. vbi striata pars oris significatur. Alibi itidem,
καὶ πρῶτον μὲν ἀφαιρεῖν αὐτοῦ αἷμα δεῖ ἀπὸ τοῦ οὐρανίσκου,
διαριθμησάμενον τὴν ζέαν τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην. Bud. F

Ζεγερίαι, Hesychio μυῶν γένος. Herodoto quoque lib. 4,
pag. 179, ζεγέριες sunt murum in Libya genus quod-
dam. quod nomen Libycum esse ait, Græca autem
lingua valere βουνοί.

Ζειά, habes in Ζέα. Ζείδωρος, ib. & t.1, c.1002, d

Ζειρά, nonnullis dictum videtur pro σειρά, teste Suida: qui
apud Herodot. & pro μίτρα accipi tradit. Idem ζειρὰς e-
sse ait χιτῶνας ἀνακόλπους, seu ἔνδυμά τι ὃ ἐπενεδύοντο μετὰ
τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. (Quæ ex Harpocr. desum- G
psit, afferente hoc exemplum ex Xenoph. Anab. lib. 6,
de Thracibus, καὶ ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον,
ἀλλ' οὐ χλαμύδας. Vbi pænulas dicere videtur) Itidem
Hesychius quum dixisset ζειρὰν nonnullis esse εἶδος χιτῶ-
νος, aliis ζώνην, subiungit, rectius dici esse ἄλλο τι ἐπιβό-
λαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον, ἐοικὸς ἐφαπτίδι. idque testari
Herodotum & Theopompum Chium. Mox tamen &
ipse ζείρη affert pro μίτρα, ταινία, διάδημα. Apud eun-
dem legitur Ζειρατής, ἱμάτιόν τι σύρων: ab eodem ζειρά, vt
videtur: quod nonnulli esse aiunt genus vestis laxum H
& sinuosum: alii autem genus amiculi & sagulum.
Rursum Hesych. Ζειροφόρους affert pro χιτωνοφόρους. Ita e-
nim repono pro χωνοφόρους, quum ζειραὶ sint χιτώνων
species quædam.

Ζειρεῖν, Hesychio est δρωματοποιεῖν.

Ζείρη, vide in Ζειρά.

Ζειρόν, Hesychio est ποικίλον, Varium: vnde ἄζειρον. At A
Ζεῖρος, eidem est εἶδος χαφυλῆς.
Ζειροφόρος, vide in Ζειρά. Ab Antimacho ita dicitur & ἀΐδης, teste Hes. Ζείω, t.1, c.1398, b
Ζευκλίδες, vide in Ζανκλίδες.
Ζέλλειν, Hesychio teste est βάλλειν, Iacere. Sic Etymol. ait, Ζέλλω, τὸ βάλλω. ἐξ οὗ ζέλλειν τὸ βάλλειν.
Ζῆμα, t.1, c.1398, c. Ζέμον, ib.d
Ζέννυμι & Ζεννύω, idem quod ζέω significat, (ex quo & deriuata sunt, vt κεραννύω & κεράννυμι ex κεράω, κρεμάννυμι & κρεμαννύω ex κρεμάω, & similia) id est Feruefacio, & B
Feruenti aquæ incoquo, In feruente aqua bullire sino. Pass. voce & signif. Alexand. Aphrod. Probl. lib.1, διὰ τί τὸ ᾠὸν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐκέτι δὲ καὶ ζεννύμενον. Sic Dioscor. ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ.
Ζεόπυρον, autore Dioscoride, vocant in Bithynia zeæ triticiq́; mixtam speciem. Corr. scribit & Ζεόπυρον & Ζειόπυρον, esse dicens frumenti genus mediæ inter zeam & triticum naturæ.
Ζέρεθρον, Macedonicè pro βέρεθρον dicitur, id est βάραθρον, teste Eust. Itidem Hes. ζέρεθρα sunt βάραθρα, κοῖλοι τόποι. C
Ζέσις, t.1, c.1398, d. Ζεσιλουσία, ibid.
Ζεστός, ibid. Ζευγάριον, t.1, c.1391, e
Ζευγάτηρας ἱμάντας, Ioseph. De antiq. Iud. dixisse fertur Lora iugalia, Virgilii: Subiugia lora, Catonis. Sed valde suspecta ea vox: & forsan pro ea reponendum ζευκτῆρας, vel ζευγατῆρας.
Ζευγηλάτης, t.1, c.1392, b. Ζευγηλατέω, ibid.
Ζευγηλάτης, ibid.
Ζευγήσιον, dicebatur τμῆμα quoddam in Athen. rep. nam in quatuor τμήματα erat distincta, inquit Hes. Vide ζευγίτης, t.1, c.1392, b. Sic Suidæ ζευγήσιον est τὸ τοῦ ζευγίτου τέλος. D
Apud Etymol ζευγίσιον scriptum, vtrobique per ι: qui itidem esse dicit ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης.
Ζεύγιοι, Remiges, Qui collocantur in medio nauis: Aristoteli eam ob rem μεσόνεοι dicti. Ita v.l. ex Poll. sed perperam. apud eum enim ζύγιοι scriptum. τὰ δὲ μέσα τῆς νεὼς, (inquit lib.1, cap.9) ζυγὰ, ἐφ᾽ οἷς οἱ ζύγιοι κάθηνται.
Ζευγίτης, t.1, c.1392, b. Ζεύγλη, ibid.c
Ζευγλόδεσμον, ib.d. Ζεῦγμα, t.1, c.1391, d
Ζεύγνυμι, ibid. b. Ζευγνύω, ibid. E
Ζεῦγοι, Hesychio βρόχοι ὀρνίθων, laquei auium.
Ζευγοποιία, t.1, c.1392, a. Ζεῦγος, t.1, c.1391, f
Ζευγοτροφεῖν, t.1, c.1392, a. Ζευγοτρόφος, ibid.
Ζευκτηρία, t.1, c.1391, e. Ζευκτός, ibid.
Ζευῶ, t.1, c.1023, h. & 1519, f
Ζευξιδία, Iuno apud Argiuos hoc titulo colitur. ferunt enim Apin, quum Argis migrasset in Ægyptum, Argiuorum regi misisse boues, & τὴν τοῦ σπόρου ἐργασίαν eum docuisse. quem, iunctis ad sementem faciendam bobus, Iunoni Zeuxidiæ templum statuisse: quum verò spicæ egerminare & efflorescere inciperent, eas Iunonis flores nominasse. Autor Etymol.
Ζευξίλεως, Suidæ est ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί: itidémque Hesychio, afferenti ipsum ex Sophoclis Andromeda. Eust. quoque annotat ex Homerico hoc, Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, ab Homeri posteris factum esse ζευξίλεως, & de rege dictum ᾧ ὑπέζευκται λαός. sed Hes. exp. etiam ζευκτὸς λαός.
Ζεύομαι, Doricè volunt dictum pro γεύομαι, & ζεύεσθαι pro γεύεσθαι. Hesych. sanè ζεύσασθαι affert pro γεύσασθαι, gustare. Sic Etymol. ait, Ζεύω, τὸ γεύω καὶ Ζεύσασθαι, τὸ γεύσασθαι.
Ζεῦξις, t.1, c.1391, e. Ζεύς, t.1, c.1023, g. & 1519, b
Ζεφυρίς, Ζεφυρίη, Ζεφυρικός, Ζεφύριος, Ζεφυρίτης, Ζεφυριώτης, vide in sequ. Ζέφυρος.
Ζέφυρος, ου, ὁ, Zephyrus, Fauonius. Aristot. De mundo, ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας ἀνέμους: ex quibus ἀργέστην dici τὸν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέοντα, nonnullis dictum ὀλυμπίαν, aliis ἰάπυγα: ζέφυρον verò, τὸν ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς: λίβα autem, τὸν ἀπὸ τῆς χειμερινῆς. Oppositus igitur euro est hic zephyrus. Vnde & Gell. lib.2, c.22, Tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus. quorum medius eurus est. His oppositi & contrarii sunt alii tres occidui, Caurus, quem solent Græci ἀργέστην vocare: is aduersus aquilonem flat. item alter Fauonius, qui Græcè vocatur ζέφυρος: is aduersus eurum flat. Tertius Africus, qui Græcè vocatur λίψ: is aduersus vulturnum flat. Et Plin. lib.18, c.34, Subsolanus leniter pluuius, tamē est siccior fauonius, ex aduerso eius ab æquinoctiali occasu, ζέφυρος Græcis nominatus. Et lib.2, c.47, Ab occasu æquinoctiali fauonius, ab occasu solstitiali corus: zephyron & argesten vocāt. Etymol. porro ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, vtpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam videlicet τῷ θέρει πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται. vt & Plin. lib.18, c.34, de hoc vento loquens ait, Hic ver inchoat, aperítque terras, tenui frigore saluber. hic vites putandi, frugésque curandi, arbores serendi, poma inserendi, oleas tractandi ius dabit, afflatúque nutricium exercebit. Et Hom. Od. η, Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, zephyriæ auræ flatus alia producit, alia maturat. Vbi nota hanc VOCEM Ζεφυρίη, substantiuè vsurpatam pro ζεφυρία αὔρα seu πνοή: à MASC. VL. Ζεφύριος: à quo & ζεφύρια πνεύματα, Zephyri flatus: & τὰ ζεφύρια, subaudito substantiuo illo πνεύματα, pro eodem. Dicuntur verò & κυήματα quædam ac ᾠὰ ζεφύρια, quæ videlicet fœminæ concipiunt è fauonii afflatu absque maris cōgressu. Aristot. De gener. anim. lib.3 συνίσταται μὲν οὖν ζεφύρια τοῖς ὄρνισιν κυήματα, ὃ καλοῦσι ὑπηνέμια. καὶ ζεφύρια τινες. Et Hist. anim. lib.6, c.2, ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν (qua maximè spirant Fauonii) φαίνονται δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Vnde Plin. l.10, c.60, Irrita oua, quæ hypenemia diximus, quidam & vento putant generari. qua de causa etiam zephyria appellātur. hæc autem vere tantùm.
AT Ζεφύριον, ου, τὸ, loci nomen propriū in Caria, Cilicia, Scythia. Necnon Italiæ Ζεφύριον est à quo Locri Ἐπιζεφύριοι: item & promontoriū Ægypti, à quo Venus & Arsinoe Ζεφυρῖτις apud Callim. per syncopen forsan pro Ζεφυριῶτις, ex masc. Ζεφυριώτης, inquit Stephanus. Apud Athen. quoque lib.7, extat Posidippi epigrāma εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην, huiusmodi, Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου Κύπριδος ἱλάσκεσθε ἱερὸν Ἀρσινόης. Ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρίδος ἀκτῆς Πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης. Ἡ δὲ καὶ εὐπλοΐην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος. Vbi nota Ζεφυρίδα ἀκτὴν nominari hoc Ζεφύριον: forsitan quòd in zephyrum spectaret. Præterea à ζέφυρος est & aliud nomen POSSESS. Ζεφυρικός videlicet, idem cum ζεφύριος significās. vt enim ζεφύρια, ita & ζεφυρικὰ πνεύματα legimus apud Theophr. pro Zephyrii flatus, Fauonii venti.
Ζέω, t.1, c.1398, b
¶ ZZ, seu ζζ, aut ζζ, vide suprà in Z.
¶ Ζῆ, t.3, c.1306, g
Ζηβύνη, Hesychio ὁλοσίδηρος ἀκοντίς. Infrà ζιβύνη.
Ζῆθος, vide infrà in Ζύθος. Ζηλαῖος, t.1, c.1404, e
Ζηλευτής, ib.e. Ζηλεύω, ibid. Ζηλέω, ibid.c
Ζηλήμων, ib. Ζηλοδοτήρ, t.1, c.1400.c. Ζηλομανής, ib F
Ζῆλος, Æmulatio, &c. t.1, c.1399, a. Ζῆλος, Felicitas, &c. c.1400, a.
Ζηλοτυπέω, ib.f. Ζηλοτυπία, ib.d. Ζηλότυπος, ib.c
Ζηλόω, Æmulor, &c. t.1, c.1401, d. Ζηλῶ, Laudo, &c. ib.h
Ζήλωμα, t.1, c.1403, d. Ζήλωσις, ib.e
Ζηλωτέον, Æmulandum, Imitandum.
Ζηλωτής, t.1, c.1403, e. Ζηλωτικός, ib.f. Ζηλωτός, ib.g
Ζημία, Damnum, &c. t.1, c.1404, e. Ζημία, Mulcta, &c. G
ibid.f. Ζημία, Supplicium, &c. ibid.g
Ζημιόω, t.1, c.1405, d. Ζημιώδης, ibid
Ζημίωμα, ατος, τὸ, Mulcta, Damnum. Luc. τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον. Ex Plat. verò De leg. ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀστυνόμοις ἔστω, pro, Eadem sit ædilibus mulctandi conditio.
Ζημίωσις, εως, ἡ, Mulctatio.
Ζήν, & Doricè Ζάν, apud poetas pro Ζεύς: sed in obliquis frequētius. Ζηνὸς enim dicunt & Ζηνὶ, & Ζῆνα: item Zανὸς & Ζανὶ & Ζᾶνα: sic nominantes τὸν Δία παρὰ τὸ τοῦ ζῆν αἴτιον εἶναι, vt volunt grammatici. Homer. Il.ι, Ζηνὸς γόνος. H
Il.π, Ζηνὸς νόος. Il.θ, παναομφαίῳ Ζηνί. Iliad.ξ, ἀμύντα Ζῆν'. vt & Hesiod. Theog. Ζηνά τε μητιόεντα. VNDE Ζηνόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iouem sapiens. quod Apollinis esse epitheton dicitur, quòd sit fatidicus, & oracula sint à Ioue. Sunt inde & nomina propria, Ζηνόβιος, Ζηνόδοτος, Ζηνόθεμις, Ζήνων.

Ζῆν,cum ἀπὸ,&c.t.1,c.1385,f. Ζῆν,cũ accuſ.&c.c.1386,a. A
Ζῆν,cum dat.ib.b.

Ζηνόφρων,vide paulo antè in Ζην.

Ζῆς,t.1,c.1013,h.& 1519,f

Ζῆσαι,Ζήσεσθαι,Ζήσω,ſunt à them.ζάω.

Ζῆτα,dici valet locus in quo ζητηταὶ obuerſantur, vt δίαιτα dicitur locus in quem arbitri conueniunt, qui dicũtur διαιτηταί.Ita Cæl.Rhod.l.12,c.18.ſed viderit. Alioqui ζῆτα dicitur litera illa cuius ſeriem nunc tractam⁹, ſexta apud Græcos, vltima apud Latinos.

Ζητεύω,poeticè pro ζητέω,Quæro,Conquiro. Heſiod.Erg. 2,Ζητεύῃς βίοτον κτ̀ γείτονας. B

Ζητέω,t.1,c.1405,h.	Ζήτημα,t.1,c.1406,b
Ζητημάτιον,ib.c.	Ζήτησις,ib.
Ζητητέος,Quærendus.	Ζητητήρια,t.1,c.1406,e
Ζητητής,ib.	Ζητητικὸς,ib.g

Ζητόρων,Heſych.affert pro ζητούντων:ſed addens,quoſdam ſcribere ζητητόρων.quod magis probo.Id autẽ eſt à nom. ζητήτωρ,Quæſitor:idem ac ζητητής.

Ζητρεῖον, eidem eſt τὸ τῶν δούλων κολαστήριον, Locus in quo ſerui puniuntur: itidémque Suidæ, afferenti ipſum ex Eupolide. Sic & Pollux lib.3,ἵνα κολάζονται οἱ δοῦλοι, eſſe dicit μύλωνας,ζήτρεια,ἀλφιτεῖα,χονδροκοπεῖα,ζωντεῖα. Apud Suid.rurſum ζητητηρίων ὄργανα ſunt quædam βασανιστήρια. Vide & Ζατρεύω. C

Ζήτω,Viuat:Doricè ſeu Ionicè pro ζαέτω,à ζάω.

¶ Ζιβύνη,ης,ἡ,idem quod σιβύνη,Iaculum ſeu ſpiculũ ferreum.Heſychio & Suidæ ὁλοσίδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη. Eſaiæ cap.2,συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα,καὶ τὰς ζιβύνας αὐτῶν εἰς δρέπανα. Pro quibus Tertullianus habet, Concident machæras ſuas in aratra, ſibynas in falces. Hieron.Conflabunt gladios ſuos in vomeres, & lanceas ſuas in falces. D

Ζιγγίβερις, Zingiberis: planta in Troglodytica Arabia naſcens,habens radices albas, odoratas, piperis ſaporẽ imitantes: vt inter alia tradit Dioſcor.libro 2,cap.190. Sic Galen.Simpl.medicament.l.6,ζιγγιβέρεως ἡ ῥίζα χρήσιμός ἐστι. Plin.lib.12,cap.7,de pipere, Non eſt huius arboris radix(vt aliqui exiſtimauere) quod vocant zimpiberi,alii verò zingiberi:quanquam ſapore ſimili. Id enim in Arabia atque Troglodytica in villis naſcitur, paruæ herbæ radice cãdida. Hermol.& Rueil.appellant Gingiber. E

Ζίγγος,Heſychio eſt ὁ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν ὁμοίων ἦχος, Sonus ſeu bombus quem apes & ſimilia inſecta reddunt.

Ζίγλας,idem exp.κῶλα.

Ζίγνις,eidem ἡ χαλκῆ σαῦρα: pro quo apud Ariſtot.eſt δίγνις,vt docui t.4,c.387,a.

Ζιγνόω,vide in Ζικνῶσαι paulo póſt. F

Ζιζάνιον,ου,τὸ,Zizanium,Lolium:Suidæ ἡ ἐν τῷ σίτῳ αἶρα:Etymologo τὸ ἄνθος σπορᾶς συμπαραφυόμενον τῷ σίτῳ: qui etiam addit,dictum quaſi σιτίζάνιον,παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεύειν καὶ συναυξάνεσθαι. Legitur hoc vocabulum apud Euangeliſtas in Nouo teſtamento, & apud theologos: & quidem in plur.num.vt τὰ ζιζάνια σπείρειν,apud Greg. Alibi non memini me legere.

Ζικνῶσαι,Heſychio eſt σκυθρωπάσαι.quod & ῥικνῶσαι.Suid. habet ζιγνῶσαι. vt apud Etym.quoque reperio Ζιγνῶ,τὸ σκυθρωπάζω· καὶ Ζιγνῶσαι,τὸ σκυθρωπάσαι.

Ζινίχιον, Suidæ eſt τὸ λώριον τοῦ ὑποδήματος, Corrigia calceamenti. Idem & ζυγός. G

Ζιραὶ,Heſychio χιτῶνες ἀνάκωλοι:pro quo ſuprà ζειραί.

Ζίω,Etymologo eſt τὸ ζητῶ,Quæro. vnde ζίεται eidem eſt τὸ ζητεῖται,Quæritur:Heſychio autem τὸ ζητεῖ,Quærit.

¶Ζμερδνὸς,t.2,c.858,e. Ζμέρδω,ib.d

Ζμικρὸς, pro Perpuſillus, affertur ex Euſt. Nimirum is p. 1421,dicit,τὸ μικρὸς προϋποκεῖσθαι τοῦ σμικρός. primùm enim dici μικρὸς,deinde ἐπιπίνεσθαι διὰ τοῦ ζμικρὸς ἤγουν ζα μικρός: ex quo διὰ τὸ δυσσύντακτον τῶν στοιχείων fieri σμικρός. H
Itidem ſanè apud eundem,pag.217, Ælius Dionyſius tradit ζμικρὸν & μικρὸν dici ab Atticis:μικκὸν,ab Ionib⁹. Et paulo antè Euſtath.dixerat,ὅτι ἡ τὸ Σμῶδιξ,καθὰ καὶ τὸ Σμερδαλέον καὶ τὸ Σμικρὸν,διὰ τοῦ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ,διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Itidémque in Rhetoricis lexicis alphabeticam ſeriem ſequentibus reperiri & hæc dicit in litera ζ, nimi-

rum Ζμινύη,interdum τὸ σκαφεῖον, interdum τὸ ἀξινάριον: aliis autem δίκελλαν: item Ζβέσαι, τὸ παῦσαι,λῆξαι,κοιμῆσαι.& Ζβεννυμενάων αἰγῶν,ληγουσῶν. & Ζμῶσαι, τὸ πατάξαι. Similiter verò & Ζμῆγμα ſcribere eoſdem & Ζμινύην: quam ab eodem Æl.Dionyſio exponi ἀξινάριον,afferẽte hoc vſus iſtius exemplum ex Ariſtophane,ἀλλ' ἱμάντα μοι δὸς καὶ ζμινύην,ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα.Hinc igitur diſcimus,antiquos,& quidem Atticos,ob ſoni affinitatẽ quam inter ſe habẽt ζ & σ, pro σμερδαλέος dixiſſe Ζμερδαλέος,Ζμῆγμα pro σμῆγμα.Ζμικρὸς pro σμικρὸς,Ζμινύη pro σμινύη,Ζμῶδιξ pro σμῶδιξ,Ζμῶσαι pro σμῶσαι:item & Ζβέσαι pro σβέσαι,& Ζβεννυμενάων pro σβεννυμενάων.

¶ Ζόαναι, Sacrati homines, vt quidem refert Cæl.Rhod. Antiqu.lect.l.12,c.11. Ibidem Delubrum, id eſt Ligneũ ſimulacrum, Græcè Ζόανον dici annotat, ſeu Ξόανον,vt alii ſcribere malunt. De ſacris autem hominibus vide plura ibidem.

Ζοάσαις,Heſych.exp.σεβέσαις:& Ζόασον,σέβεσον: neſcio quidnam ſibi volens iſto σεβέσαι,niſi fortè σβέσαι.Subiungit tamen his Ζοάσω,ζήσω.

Ζόει,eidem eſt ζῆ,Viue:à them.ζόω.quod & ζώω.

Ζόη, t.1,c.1387,g. Vide & ζωὴ infrá.

Ζορκάδες,pro δορκάδες,Capreæ:apud Herodot.lib.4.

Ζόρκες,itidem pro δόρκες,Dorcades,Capreæ:apud Nicand. in Theriacis,v.142, Νεβροτόκοι καὶ ζόρκες. à nominatiuo ſing.Ζόρξ,Caprea. Itidem Ζορκὸς ἕλος nonnulli vocant, quod alii Αἰγὸς ἕλος.

Ζόρκων,itidem pro δόρκων dicitur,id eſt δορκάς, teſte Euſtathio pag.1259.

Ζόφεος,t.1,c.1913,c.	Ζοφερὸς,ib.b

Ζοφοδερκέας, & Ζοφοδερκίας,t.1,c.1911,e.f

Ζοφοδορπίας,ibid.c. At Ζοφόδορπις,vide in Κωλυσίδειπνος, t.1,c.935,e.

Ζοφοειδελος,t.1,c.1913,a

Ζοφοειδής,ib.b.	Ζοφόεις,ib.
Ζοφομηνία,ib.	Ζόφος,t.1,c.1909,f

Ζοφόω,& Ζοφοῦμαι,t.1,c.1913,c.d

Ζοφώδης,ib.c.	Ζόφωσις,ib.d
¶Ζυγά,t.1,c.1392,g.	Ζυγάδην,t.1,c.1394,g

Ζύγαινα,ib.

Ζυγαρχία,Duo currus.Ælianus enim τὰ δύο ἅρματα ſcribit vocata fuiſſe ζυγαρχίαν:duas autem ζυγαρχίας,συζυγίαν.

Ζυγάστριον,t.1,c.1394,g.	Ζύγαστρον,ib.
Ζυγαστρος,ib.	Ζυγεῖν,t.1,c.1392,f

Ζυγηλεῖ, Heſychio ὁρμᾷ, μύει, σκυθρωπάζει. qua ſign.ſuprà ζιγνοῖ ſiue ζικνοῖ.

Ζυγητή,eidem eſt ἡ κλεῖς,Clauis.

Ζύγια,t.1,c.1394,f.	Ζυγιανὸς,ib.
Ζύγιμος,ib.e.	Ζύγιος,ib.

Ζυγὶς,Zygis: Serpyllum ſylueſtre dicitur, teſte Dioſc.

Ζυγίτης,t.1,c.1394,f.	Ζυγόδεσμος,t.1,c.1393,b

Ζυγοδέτης,ib.

Ζυγοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Iugi ſpeciem gerens, Iugi formam ſeu figuram præferens, Iugo ſimilis. ζυγοειδῆ ὀστᾶ dicuntur oſſa duo quæ ſuper foramina per quæ facultas audiendi eſt,emergunt,vt in Ὀστολογίᾳ tradit Galen. Eadem ζυγώματα appellat.

Ζυγομαχέω,t.1,c.1393,b

Ζυγὸς,Iugum,&c.t.1,c.1392,d.	Ζυγὸς, Statera,&c.ib.g.

Ζυγὸς,Calceamenti corrigia,&c.c.1393,a.

Ζύγος,pro Ζεῦγος poſitum,vide ſuprà in Ἀμορβεύω.

Ζυγοστατέω,t.1,c.1392,h.	Ζυγοστάτης,ib.
Ζυγοφόρος,t.1,c.1393,b.	Ζυγόω,t.1,c.1394,a

Ζυγώδης, & Ζύγωμα, os eſſe dicitur in corpore humano medulla carens.Galen.ζυγοειδὲς appellat.

Ζυγωθρίζω,t.1,c.1394,d.	Ζύγωθρον, ib.
Ζύγωμα,ib.c.	Ζυγωτὸς, ib.d

Ζυθμίζειν,idem eſſe quidam dicit quod σταθμίζειν ſiue ἀσθμίζειν, Ad normam libellámque dirigere,Corrigere,Emendare:in exemplum afferens ex Luciano ὑπὲρ εἰκόνων de Phidia,qui quum Iouis Elei ſtatuam formaret,propoſito prætereũtibus opere,ponè ſtabat & iudicia hominum experiebatur: εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. Sed ſomniaſſe hominem puto, aut ſemiapertis oculis locum inſpexiſſe. omnes enim,

quas mihi quidem videre licuit, editiones ibi habent ῥυθμίζειν: & rectè. Veruntamen & inscitiam aliquam subesse audaciusculæ illi διορθώσει, ostendit alterum ἀ-θυμίζειν, confictum & ipsum pro ἀθύρειν.

Ζύθος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, Zythus: vinum hordeaceum, seu potus ex hordeo: Latin. nonnullis ceruisia, Græcis etiã βρύτος, βρύτον, βρύτιον, βαὐη, βαυδὲς, πῖνος seu πῖνον, & periphrasticῶς κρίθινος οἶνος. Dioscor. lib. 2, cap. 109, ζύθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theophr. De caus. plantarum libro 6, cap. 15, ὡς οἱ τοὺς οἴνους ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον ζύθος: vt & Herodot. lib. 2. pag. 74, scribit Ægyptios οἴνῳ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέωνται: & Hecatæus apud Athenæum lib. 10, κριθὰς ἐς τὸ πόμα καταλέειν. Sic Hieronym. in Esaiæ caput 19, Ζύθον genus est potionis ex frugibus aquáque confectum, & vulgò in Dalmatiæ Pannoniæque prouinciis gentili barbaróque sermone appellatur Sabaium: hoc maximè vtuntur Ægyptii. Et Plin. sub finem lib. 22, Et frugum quidẽ hæc sunt in vsu medico. Ex iisdẽ fiunt & potus, zythũ in Ægypto, cælia & ceria in Hispania, ceruisia & plura genera in Gallia aliísque prouinciis. Vbi nota neutro genere dixisse zythum: quum Dioscor. masculino dicat ὁ ζύθος: vt & Galen. Simpl. medicamẽt. lib. 6, ζύθος δριμύτερός ἐστι τῶν κριθῶν οὐ σμικρῷ. Apud Plut. verò reperio etiam τὸ ζύθος, seu τῷ ζύθει, in libro εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, sub finem, pag. 887, meæ edit. τὸν ἐλέφαντα τῷ ζύθει μαλακὸν γινόμενον καὶ χαλῶντα κάμπτουσι καὶ διασχηματίζουσι, ἄλλως δὲ οὐ δύνανται. Cuius rei & Dioscorides meminit lib. 2, cap. 109, ἀεργὴς γὰρ (inquiens) καὶ ὁ ἐλέφας γίνεται βρεχόμενος αὐτῷ. Sunt verò & qui ζῦθος scribant, circunflexo υ, dicentes ita scriptum reperiri apud Galenum. Columella certè ipsum producit, in Hortulo suo canens, Vt Pelusiaci proritet pocula zythi. Apud Theophr. verò in loco suprà citato per η scriptum ζῆθος: quod nequaquam probo, quum & apud Hesych. & apud Suid. sua serie reperiam Ζύθος, expositum itidem οἶνος ἀπὸ κριθῆς γινόμενος: apud Hesych. verò etiam Ζύθιον, ἀλφίτου πόσις.

Ζύμη, t. 1, c. 1407, f

Ζυμήεις ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης, Fermentatus. Hesych.

Ζυμήτης, t. 1, c. 1407, h. Ζυμίζω, ib.

Ζυμίτης, ib. Ζυμόω, t. 1, c. 1408, a

Ζυμώδης, ib. Ζύμωμα, ib. b

Ζύμωσις, ib. c. Ζυμωτὸς, ib. d

¶Ζῶ, t. 1, c. 1385, c

Ζωὰ Doricè pro ζωὴ, Vita. vnde ζωᾶς, apud Hesych.

Ζωάγριον, t. 1, c. 54, d. Ζωαρκὴς, t. 1, c. 539, f

Ζώαρχος, t. 1, c. 1390, d

Ζωγη, Hesychio species herbæ est. AT Ζωγρείτης, eidẽ est ὁ ὀπὸς τοῦ ὀποβαλσάμου: nisi potius βαλσάμου scripsit, vt sit, Liquor seu succus quẽ balsami arbor fundit.

Ζωγράφειον, ου, τὸ, affertur pro Officina pictoris.

Ζωγραφέω, t. 1, c. 865, a. Ζωγράφημα, ib. b

Ζωγραφία, ib. a. Ζωγραφικὴ, ib.

Ζωγραφικὸς, ib. Ζωγράφος, t. 1, c. 864, h

Ζωγρεία, t. 1, c. 54, c. Ζωγρεῖον, ib.

Ζωγρέω, t. 1, c. 53, h

Ζωγρία, t. 1, c. 54, b. At Ζωγρίαι, Hesychio θῆκαι νεκρῶν, Loculi & conditoria mortuorum: afferenti & Ζωγρίαν pro ζῶντα, Viuentem: à nom. sing. ζωγρίας.

Ζώγρον, idem affert pro ἐγρήγορον: procul dubio à ζωγρέω.

Ζῶγρος, t. 1, c. 54, d. Ζωδιακὸν, t. 1, c. 1391, a

Ζωδιακὸς, ib. Ζώδιον, t. 1, c. 1390, h

Ζωδιωτὸς, t. 1, c. 1391, a

Ζώεσκον, Viuebãt: Ionicè pro ἔζωον, à ζώω. Hesiod. Erg. Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Ζωὴ t. 1, c. 1387, f. Apud Hesych. paroxytonως scriptũ ζώη, quod ei est non solùm ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία, siue χρόνος τοῦ ζῆν, sed etiam τὸ μέλι ἐφιστάμενον τῷ γάλακτι, alio nomine dictum γραῦς. Sic vero & ζώην esse dixerat τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, quod melli innatat.

Ζωηδὸν, t. 1, c. 1390, h

Ζώην, Viuam: pro ζάοιμι, à ζάω.

Ζωηρὸς, t. 1, c. 1388, d. Ζωηφόρος, t. 1, c. 1387, g

Ζωθάλμιον, Hesych. affert pro ζώσιμον, βρώσιμον.

Ζωΐδιος, t. 1, c. 1390, f. Ζωϊκὸς, ib. e

Ζῶμα, t. 1, c. 1409, f. Ζωμεύμα, ib. a

Ζωμεύω, ib. Ζωμήρυσις, ib. b Ζωμίδιον, ib.

Ζωμίλη, Hesychio ἄνηθος: forsan quoniam ea herba est εὔζωμος, & gratiam addit iusculis.

Ζωμοποιὸς, t. 1, c. 1408, g

Ζώμορφος, ου, ὁ, Animal pictum: si v. l. credimus.

Ζωμὸς, t. 1, c. 1408, d. Ζωμοτάριχος, ib. f

Ζώνη, t. 1, c. 1410, d. Ζώνιον, t. 1, c. 1411, g

Ζωνιοπλόκος, ib. Ζωνίτης, ib.

Ζώννυμι, ib. Ζωννύσκω, t. 1, c. 1409, c Ζωννύω, ib.

Ζωνογάστωρ, t. 1, c. 819, e. Legitur ET Ζωνογάστριες apud Hesych. expositum αἱ τὰς γαστέρας ζωννύμεναι: si tamen nõ ζωνογάστορες scripsisse existimandus est.

Ζώντιον, siue Ζώντον, proparoxytonως, ὁ μύλων, παρὰ τὰς ζέας: quæ & ζειαὶ vocantur: nimirum ὅπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, quasi ζεόντιον siue ζεόντον. alii esse volunt τόπου ὄνομα, ὅπου ἐκολάζοντο οἱ οἰκέται. Ita Etymol. & lexicum meum vet. sed apud illum scriptum est ζώπιον & ζώστιον. quod posterius apud Aristoph. in Babyloniis legi tradit ex Oro Milesio. Hesychius quoque Ζώντον vocari tradit τὸν μύλωνα, pistrinum: veluti ζεώντιον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, & Suidas Ζώντειον, κολαστήριον οἰκετῶν. Apud Pollucem properispωmenως ζωντεῖον scriptum est: cuius verba attuli in synonymo Ζητρεῖον.

Ζωογονέω, t. 1, c. 1387, c. Ζωογονία, ib.

Ζωογονικὸς, ib. Ζωογόνος, ib. b

Ζωογονοῦμαι, ib. c. Ζωοδότειρα, ib. h

Ζωοδότης, ib. Ζωόδωρος, ib. g

Ζωοθυτέω, t. 1, c. 1389, g. Ζωόμορφος, ib.

Ζῶον, ib. e. Ζωοποιέω, t. 1, c. 1387, f

Ζωοποιητικὸς, ib. Ζωοποιία, ib.

Ζωοποιὸς, ib. Ζωόπολις, ibid.

Ζωοπώλης, t. 1, c. 1389, g.

Ζωὸς, t. 1, c. 1387, a. Ζωοστασία, t. 1, c. 1389, g

Ζωότης, ex Cic. interpr. Animabilis spirabilisque facultas. Vtitur autem ea voce Plutarch. de mundo loquens, ζωότητος καὶ θειότητος. Possis etiam reddere Animalis naturam: ad verbum Animalitas.

Ζωοτοκέω, t. 1, c. 1389, h. Ζωοτοκία, ib.

Ζωοτόκος, ib. g. Ζωοτροφέω, t. 1, c. 1390, b

Ζωοτρόφος, ib. a. Ζωοφαγέω, ib. b

Ζωοφάγος, ib. Ζωόφθαλμον, ib. e

Ζωοφόρος, t. 1, c. 1387, h. & 1390, b. Ζωόφυτα, t. 1, c. 1390, c

Ζωόω, ib. f. Ζώπισσα, t. 3, c. 330, g

Ζωπύρα, t. 3, c. 625, g. Ζωπυρέω, t. 3, c. 626, a

Ζωπύρεια, τὰ, ib. Ζώπυρον, t. 3, c. 625, e

Ζώπυρος, ib. h.

Ζωροποτέω, t. 1, c. 1414, d. Ζωροπότης, ib. c

Ζωρὸς, t. 1, c. 1413, e. Ζωρότατος, t. 1, c. 1414, a

Ζωρότερος, t. 1, c. 1413, e. Ζὼς, t. 1, c. 1387, b

Ζώσαντο, pro ἐζώσαντο, Se cinxerũt: à ζώννυμι. Vnde & particip. pass. ζωσθεὶς, Cinctus. Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ὑφάντῃ μίτρῃ.

Ζώσιμος, t. 1, c. 1386, e. Ζῶσις, t. 1, c. 1410, a

Ζῶσμα, t. 1, c. 1409, h.

Ζώστιον, Suidæ loci nomen est. Vide & Ζώντιον.

Ζωστήρα, Mineruæ epitheton in Bœotia, teste Hesych. quã alii ζωστηρίαν vocant.

Ζωστὴρ, t. 1, c. 1410, a. Ζωστήριος, ib. b

Ζωστὸς, ib. c. Hesych. ζωστοὺς exp. ζώνας: item ζῶς, ζῶντας.

Ζῶστρον, t. 1, c. 1410, b. Ζώπιον, vide in Ζώντιον.

Ζωτεῖσθαι, Suidæ est ζωογονεῖσθαι: in manuscr. etiam codice.

Ζωτικὸς, t. 1, c. 1386, e. Ζωτικῶς, t. 1, c. 1387, a

Ζωΰφιον, t. 1, c. 1391, b

Ζώφυτης, pro Fertilis plantarũ affertur ex Plut. Romulo.

Ζώω, t. 1, c. 1385, a. Ζωώδης, t. 1, c. 1390, f

Ζωῶσαι, t. 1, c. 1386, d. Ζώωσις, ib. e

Ζωωτὸς, t. 1, c. 1390, g

H

H Nota ſeptimæ literæ apud Græcos, quam appellāt ἦτα. Medium ea ſonum habet inter α & ε: vnde eā Latini modò in a vertunt modò in e, pro μήτηρ dicentes Mater: niſi id potius ex Siculo idiomate, vtpote ipſis viciniore, mutuati eſſe credendi ſunt. Siculi enim, & cæteri Dores, etiam ipſi eam literam in α vertunt, dicentes μάτηρ pro μήτηρ, ἀδὺς pro ἡδὺς, ἄβη pro ἥβη, & ſimilia. Viceuerſa Iones α in eā vertunt, pro μοῦσα dicentes μούση, pro κούρα, κούρη, & ſimilia. Adhæc non α ſolùm, ſed & ε ac ο in eam tranſire ac mutari comperim⁹. ἑκηβόλος enim pro ἑκαβόλος dicitur: Φηρητιάδης pro Φερητιάδης, ἐλαφηβόλος pro ἐλαφοβόλος: & hæc frequentius apud poetas κατ' ἔκτασιν, vt metri neceſſitati ſubueniatur. Eſt & numeralis nota hæc ipſa litera, ſignificās octo: ab ima autem ſiniſtri lateris parte acuti accentus apice præfixa, declarat octo millia, hoc modo, ͵H, ſeu ͵η.

Ἤ, Vel, &c. t.1, c.1415, a. Ἤ, pro Aut, &c. ibid. f. Ἤ, An, &c. c.1416, e. Ἦ οὐ, Nonne, &c. c.1418, b. & t.2, c.1535, d. Ἤ, Quàm, &c. c.1420, d. Ἢ ἤ, Ha, ha: vel a, a, t.1, c.1422, e.

Ἦ, Certè, &c. c.1421, d. Ἦ, Vtrum, &c. c.1422, a. ‖ Interdū pro ἔφη ponitur, vt ἦν & ἦς pro ἔφην & ἔφης. Hom. Iliad. α, Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Itidémq; alibi paſſim. Eodē modo apud Platonē in dialogis ſæpe, ἦ δ' ὅς, pro Inquit ille, Dixit ille: ἔφη ἐκεῖνος. vt ἦν δ' ἐγώ, apud eundem non ſemel. Sic ex Luc. affertur, ἦ δ' ὃς Ἀνάχαρσις, pro Dixit Anacharſis. Rurſum ἦ Atticè pro ἤμην & ἦν dicitur. nam ab εἰμὶ fit imperfectum ἔν, ex quo Ionica dialyſi ἔα, vt ᾔδεα ex ᾔδειν, vnde per contractionem Atticam ἦ, vt tradit ſchol. Ariſtoph. Vtitur autem eo comicus ille in Pluto, dicens, δεῖ γὰρ ἐμὲ λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος, quæ occulere paratus eram, ſeu paraueram. Et in Auibus, οἷα περ αὐτὸς ἔμαθον ὅτε παῖς ἦ, quum puer eram.

Ἡ, fœmin. artic. &c. t.2, c.1154, b

Ἧ, t.2, c.1502, a. ‖ Interdum eſt pronomen poſſeſſiuū tertiæ perſonæ apud poetas pro ἑῇ, Sua, ex maſc. ὃς pro ἑός, Suus. Vide t.1, c.1069, a. Sic Heſych. ᾗ δὲ βίηφι affert pro τῇ δὲ αὑτοῦ ἰσχύϊ. Eſt & relatiuum pronomen pro αὕτη, vt ὃς pro αὐτός: interdum demonſtratiuum pro αὕτη, Hæc. Hom. Odyſſ. ξ, v.59, ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστί, pro αὕτη γάρ, vt Euſt. etiam exp.

Ἧ, aduerb. t.2, c.1509, e. ‖ Ἧ, interdum eſt etiam dat. præcedentis ἥ: interdum tertiæ perſonæ præſ. coniūct. ex prima ὦ, à verbo ἵημι ſeu ἕω. vnde compoſ. ἀφῇ, ἐφῇ, & ſimilia.

¶ Ἦα, pro ἔα, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικήν: aor.1 verbi εἰμὶ ex ἔω, teſte Euſt. qui exp. ἦν, ὑπῆρχον, ὑπῆρξα, Eram, Fui. Hom. Od. ξ, v.206, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα.

Ἦα, pro ἤϊα. Ac interdum quidem nomen eſt: quod alii interpr. Leguminum ſtipulæ, alii Edulia itineri neceſſaria. Pherecr. Τὼ γαστέρ' ἠῶν κἀχύρων σεσαγμένους. Hom. Odyſſ. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ. Interdum verbum eſt, itidem pro ἤϊα. ex εἴω enim (pro quo εἶμι potius dicitur) fit præt. med. εἶα: inde diſſolutione Ionica ἔϊα, & ἐκτάσει τοῦ ε ἤϊα, vnde per contract. ᾖα, ſubſcripto ι. Meminit & Suid. nam ᾖα διουμάβως ſignificare ait τὸ ἐπορευόμην: ſcribi autem σὺν τῷ ι, vtpote factū ex Ionico ἤϊα. Apoll. Arg. l.2, ἤιε θύραζε, Ibat foras.

Ἦαρ, Heſychio eſt αἷμα, ψυχή, Sanguis, Anima. pro quo ſuprà εἶαρ.

¶ Ἡβαιός, t.1, c.661, f. Ἡβάσκω, t.1, c.1446, g

Ἡβάω, ib. g

Ἥβη, Pubes, &c. t.1, c.1444, b. Ἥβη, Oblectatio, &c. c.1445, a. Ἥβη, Dea pubertatis, &c. ib.

Ἡβηδόν, t.1, c.1446, e. Ἡβητήρ, t.1, c.1447, a

Ἡβητήριον, ib. Ἡβητήριος, ib. g

Ἡβήτης, ib. d. Ἡβητικός, ib. e

Ἡβίπειον, Suidæ ἡ καπήλεια, Diuerſorium: per ſyncopen pro ἡβητήριον. nam & ἡβητήρια Heſychio ſunt ἑστιατήρια, καταλύσεις, Loca in quibus conuiuia agitantur, Diuerſoria: procul dubio ea in quibus iuuentus ſeſe exercet ludis & conuiuiis. AT Ἥβητρον, pro quo apud Heſychium ἠβρέτας, eidem Suidæ eſt τὸ ξόανον, Simulacrum è ligno lapidéve, Delubrum.

Ἡβολεῖν, eidē S. eſt τὸ ἀργεῖν, Nihil agere, Otiari: itidémque Heſ. AT Ἥβολον ἦμαρ, eidem H. eſt καθ' ὃ ἅπαντες πῶσιν εἰς ταὐτόν, vel εὔκαιρον, ἱερόν.

Ἡβός, pro κυρτός, affert Suid. ex Hippocr. Coo. Id autem eſt Curuus, Inflexus: aliis Gibboſus.

Ἡβώωσα, Ionicè pro ἡβῶσα, Pubeſcens: ab ἡβάω.

Ἡβρέτας, Heſychio eſt ἀνδρὸς ἄγαλμα, ξόανον, Viri ſimulacrum, Delubrum. quod & βρέτας. Suid. ἥβητρον habet.

Ἡβυλλιάω, t.1, c.1448, a. Ἡβώτης, t.1, c.1447, e

Ἡβώω, t.1, c.1446, g

Ἧγα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c

Ἡγαζόμην, Ἠγάσθην, & Ἠγασάμην, ab ἀγάζομαι, t.1, c.8, g.

Ἠγάθεος, Heſychio ἄγαν θεῖος, Admodum diuinus: ζάθεος. pro ἀγάθεος, ex ἄγαν & θεός, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τοῦ α metri cauſa. Hom. Od. ζ, Ἐς Πύλον ἠγαθέην.

Ἡγαλέος, t.1, c.94, a. Ἤγανον, t.3, c.1460, d

Ἡγε, t.2, c.1155, b. Ἡγεμονεία, t.1, c.1425, e

Ἡγεμονεύω, t.1, c.1425, d. Ἡγεμονέω, ib. e

Ἡγεμόνη, t.1, c.1424, f. Ἡγεμονία, ib. g

Ἡγεμονίδης, pro Princeps, Rector & dominator, ex Pād.

Ἡγεμονίη, Ionicè apud Herodot. pro ἡγεμονία, Ductus, Principatus, vel etiam Primæ partes.

Ἡγεμονικός, t.1, c.1425, c. Ἡγεμονικῶς, ib. d

Ἡγεμόνιος, t.1, c.1424, g. Ἡγεμονίς, ib. f

Ἡγεμονός, ib. Ἡγεμόσυνον, t.1, c.1425, f

Ἡγεμών, t.1, c.1424, c

Ἡγέομαι, Duco, &c. t.1, c.1422, f. Ἡγέομαι, Sum dux, &c. c.1423, c. Ἡγέομαι, Exiſtimo, &c. ib. e.

Ἡγερέομαι, t.1, c.25, c. Ἤγερθεν, vide Ἀγείρω.

Ἤγερκα, vide Ἀγείρω. Ἡγεσία, t.1, c.1425, f

Ἡγέτης, ib. Ἡγηλάζω, t.1, c.1424, a

Ἥγημα, t.1, c.1423, f

Ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, Beatum me duco, pro ἡγέομαι. Act. Apoſt. c.26.

Ἥγησις, t.1, c.1423, f. Ἡγήτειρα, ib. g

Ἡγητέον, Ducendum, Putandum, Exiſtimandum.

Ἡγητήρ, t.1, c.1423, f. Ἡγητηρία, ib. g

Ἡγητορία, ib. Ἡγητορίας, t.1, c.1424, a

Ἡγητεία, t.1, c.1423, g. Ἡγήτωρ, ib. f

Ἠγκυλημένος, t.1, c.40, e

Ἠγμένος, Educatus: vel Inſtitutus, Eruditus. vt ἀγωγὴ dicitur ἡ παίδευσις. Apud Suid. ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μειράκιον, ὥστε καὶ θυγάτριον ἔχων ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, αὐτῷ καθεγγυῆσαι. Vnde ADVERB. Ἠγμένως, eidē Suidæ πεπαιδευμένως, Eruditè.

Ἠγορόωντο, t.1, c.28, c

Ἤγουν, Siue, ἤτοι, Heſych. Item Videlicet: necnon Id eſt. vt Suidas quoque annotat ἤγουν & εἴπουν eſſe ἐπιρρήματα διασαφητικά. Tale apud grammaticos eſt, Κήδομαι, ἤγουν φροντίζω. Euſtathius quoque tradit poſteros Homeri τὸ Ἤτοι χυδαίως μὲν ἑρμηνευτικὸν οἴεσθαι σύνδεσμον, καθὰ καὶ τὸ Ἤγουν καὶ Εἴπουν: apud ipſum verò Hom. particulas eas ἀκριβῶς διαζευγνύειν τὰ νοήματα.

Ἠγράμματος, Scriba, apud Ariſtophanem, ſi v.l. credimus.

Ἤγχουσα quoque, quod eadem afferunt pro Anchuſa, Purpuriſſum quo ſe fucant fœminæ, eiuſdē farinæ eſt.

¶ Ἡδανός, οῦ, ὁ, affertur pro Iucundus.

Ἡδέ, t.2, c.1155, c

Ἠδέ, apud poetas eſt σύνδεσμος συμπλεκτικός, æquiualens τῷ καί, Et: quamobrem & ἐκ παραλλήλου hæ duæ particulæ poſitæ reperiuntur. Ac interdum quidem præcedente ἠμέν, vt apud Homerum Od. ξ, — πολλοὶ γὰρ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Iliad. ε, Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et alibi, ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν. Sæpe & ſine ἠμὲν ponitur. vt Od. ξ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. Iliad. β, — ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Iliad. α, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiam. Et rurſus eodem libro, Ἠδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐχομένοιο· Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, Etiam nunc, καὶ ἔτι. Apud Hippocr. verò & ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni, annotat Gal. in Lex. Hippocr.

Ἥδειν, t.1, c.1111, f. Ἤδεισθα, ib. g

Ἥδεος, ου, ὁ, Delectabilis: ſi non mentiuntur v.l.

Ἠδέως,t.1,c.1432,b

Ἤδη,t.1,c.1430,e. ‖Dicitur & ἤδη ἐκ πολλοῦ,pro Iamdiu.& ἤδη νῦν,pro Iã nunc. Iungitur verò & aliis particulis.Reperitur enim ἤδη δὲ,de quo t.1,c.1431,b. Et ἤδη ποτὲ,de quo ibid.c.Sic ex Xenoph.affertur ἤδη οὖν ποτε pro Iam igitur aliquando,seu Iam tandem,Tandem aliquando,Aliquando igitur. pro quo & ἤδη πώποτε οὖν. Apud eundem Xenoph.reperitur & ἤδη που, sic scribentem,τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα.

Ἠδὴ,pro ᾔδει,t.2,c.1556,d. Ἤδιον,t.1,c.1432,b

Ἥδιστα,ib. Ἥδιστος,t.1,c.1431,g

Ἡδίων,ib.f. Ἥδομαι,t.1,c.1434,h

Ἡδομένως,t.1,c.1435,c. Ἡδονὴ,ib.g

Ἡδονικὸς,t.1,c.1437,c

Ἧδος,Suauitas,&c.t.1,c.1434,b. Ἧδος,Acetum,&c.ib.

Ἡδὺ,aduerb.&c.c.1431,g

Ἡδύβια,placentarum quædam genera apud Athenæum l.14,ex Chrysippo: forsan à voluptate & suauitate quã vitæ afferunt.

Ἡδυβόας,Iucundum clamitans: vel Suauem vocem edens,Canorus.Epigr.lib.1,—κόσσυφος ἡδυβόας. Ibidem, ἡδυβόα δόνακι.

Ἡδύγαιον,Suidæ τὸ καλὴν ἔχον γῆν.Heraclides autem Tarẽtinus apud Athen.l.3, in Symp.suo τὸ σικυὸν vocat ἡδύγαιον,forsan quòd ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proueniat.

Ἡδύγλωσσος,t.1,c.856,b

Ἡδυγνώμων,exponitur Consiliis & responsis oblectans,id est Prudens, in hoc loco Polybii, ἐξ ὧν συναμφοτέρων οὐχ ἡδυσώματος ὀνομασθεὶς ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων ἐν θεοῖς τετίμηται.Nisi potius sit Animi ingeniique festiuitate oblectans. D

Ἡδυέπειαι,t.1,c.1222,f. Ἡδυεπὴς,ib.

Ἡδύθροος,t.1,c.1579,c. Ἡδύκαρπος,t.2,c.78,e

Ἡδύκρεως,t.2,c.417,c. Ἡδύκωμος,t.2,c.532,e

Ἡδυλίζω,t.1,c.1434,a. Ἡδυλισμὸς,ib.b

Ἡδυλογέω,ib.ob. Significat Loquor quæ iucunda sunt & grata, Ad placitum loquor, Adulor.χαριτογλωσσῶ.

A T Ἡδυλογία,ας,ἡ, exponitur Suauitas sermonis,& ex Cic.Suaueloquentia.

Ἡδυλόγος,t.2,c.634,c. Ἡδυλύρης,t.2,c.742,d

Ἡδυμελὴς,t.2,c.874,e. Ἥδυμος,t.1,c.1433,h

Ἡδυνάσθης,pro ἐδυνάσθης, Potuisti,à δύναμαι, apud Ier.... cap.20. Sic ἠδυνάμην & ἠδυνήθην: quæ Attica sunt. Vide Anom.

Ἡδυντῆρες,t.1,c.1433,a. Ἡδυντικὰ,ib.b

Ἡδυντικὸς,ib. Ἡδυντὸς,t.1,c.1432,h

Ἡδύνω,ib.g Ἡδύοινος,t.2,c.1244,b

Ἡδυόνειρος, Suauia & iucunda afferens somnia. Apud Athen.lib.1,ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους. F

Ἡδυοσμία,t.2,c.1195,a. Ἡδύοσμος,t.2,c.1194,f

Ἡδυπάθεια,t.1,c.1432,f. & t.3,c.74,b

Ἡδυπαθέω, ibid.

Ἡδυπαθὴς,t.1,c.1432,d. & t.3,c.74,a

Ἡδύπνοιος,t.3,c.411,d. Ἡδύπνοος,ib.

Ἡδύπνους,ib. Ἡδύπολις,t.3,c.472,f

Ἡδυπορφύρα,& πορφύρα,ex ostreorum genere sunt, vt tradit Athen.l.3,ex Aristot.Hist.anim.Forsan autem ἡδυπορφύρα dicitur ob gratiam & venustatem coloris, vel etiam ob iucundum in cibis saporem.

Ἡδυπότης, Hesychio est ἔκπωμα ποιόν, καὶ κρόμμυον: forsan quòd potum commendet & gratiorem reddat. Athenæus quoque ἡδυποτίδας in poculorum censu numerat, dicens Rhodios eas ἀντιδημιουργῆσαι πρὸς τὰς Ἀθήνησι Θηρικλείους.

Ἡδύποτος,t.3,c.303,b

Ἡδύραβδον, Hesychio est τὸ κινάμωμον. nã virgas fert suauissimi & gratissimi saporis.

Ἡδὺς,Suauis,&c.t.1,c.1431,d. Ἡδὺς,Fatuus,&c.c.1432,a.

Ἡδύσαρον,ου,τὸ, frutex alio nomine dictus πελεκῖνος,qui Latinis est Securidaca.Marcell.apud Diosc.à suauitate odoris sic nominatum censet. Vide Diosc.l.3,c.147, vbi ipsum esse dicit πικρὸν γευσαμένῳ.

Ἥδυσμα, t.1,c.1433,b. Inde Ἡδυσματοπληρα ὀψάρια, Obsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia.Archestr.apud Athen.lib.7,de pisciculis saxatilibus,A Καὶ πολλὰς ἰδέας κομψῶς παρὰ δαιτὶ δύναιτ' ὀψαρίων τεύχειν γλίσχρων ἡδυσματοπλήρων.

Ἡδυσμὸς,t.1,c.1433,f

Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος, apud Dionysium De situ orbis, Electrum seu succinum suauè splendens.ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχον τὴν λαμπηδόνα.

Ἡδυφάρυγγες θρυμματίδες,apud Athen.l.4, Gutturi gratæ, Gutturi suaues & iucundæ.

Ἡδύφωνος,t.4,c.304,b. Ἡδύχροος,t.4,c.630,a

Ἥδω,t.1,c.1434,g

B ¶Ἠὲ,pro ἢ,Aut,&c.t.1,c.1419,a. Ἠὲ,pro An, &c.ib.b.

Ἦα,Hesychio sunt ἀγαθὰ,Bona.

Ἠείδει, t.1,c.1111,f

Ἤειν, Iueram: præt.plusquamperf.ex perf.ἦα, de quo suprà. Interdũ pro imperf.ponitur,Ibam.Plut.Camillo, ᾔει ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.

Ἠέλιος,t.1,c.1454,c

Ἠέπερ, apud poetas pro ἤπερ,Quàm.Hom.Iliad.α,— ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

Ἠερέθομαι,t.1,c.219,c. Ἠέρθην,ib.a

C Ἠερίβοια,t.1,c.133,g. Ἠερινὸς, t.1,c.1072,g

Ἠέριος,t.1,c.134,a.& 1073,a. Ἠερμένος,t.1,c.219,a

Ἠεροδινὴς,t.1,c.133,b. Ἠεροειδὴς,ib.

Ἠερόεις,ib.h. Ἠερόθεν,ib.g

Ἠερόπομπος,ib.d. Ἠεροφοῖτις,ibid.e

Ἠεροφοίτης, ibid.d. & t.4,c.185,d

Ἠερόφωνος,t.1,c.133,f. Ἠέρτημαι, t.1,c.219,f

Ἠερτίζων, Hesychio est αἴρων, Tollens, Subleuans. quod & ἀερτίζων.

¶ Ἢη,pro ἢ,Aut. At ἢ ἢ poni dicitur pro σιώπα.de quo vide & t.1,c.1422,e.

Ἤην,pleonasmo alterius η pro ἦν seu ἤμην,Erat vel Erã. Hesych.

Ἠὴρ,t.1,c.132,f

¶ Ἠθάνιον,t.1,c.1448,f. Ἠθὰς,t.1,c.1099,g

Ἠθεῖος,sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος, vt ἠβαιὸς pro βαιὸς, ἠμύω pro μύω. quamobrem exponunt θαυμάσιος,θεῖος. Alii esse dicunt σεπτικὴν προσαγόρευσιν fratris sodalisve iunioris ad seniorem. quare modò redditur ἠθεῖε, Venerande,Colende:modò Maior natu. vt Iliad χ,Deiphobus ad Hectorem,Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Et Iliad.ζ,Paris ad Hectorem,Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω.Vbi reddere queas, Germane venerande,Frater colende & obseruãde. Famulus etiam herum suum ἠθεῖον vocat, itidem colendũ & obseruandum,seu reuerendum. vt Odyss.ξ, subulcus de Vlysse hero suo,Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα.pro quo dixerat ibidem,τὸν μὲν ἐγὼν καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι,Nominare vereor:vel etiam Cum reuerentia quadam nomino. Ita vt ἠθεῖος idem propè sit quod αἰδοῖος καὶ σεβαστός. Dicunt & ἠθείη κεφαλὴ pro ἠθεῖε.vt Il.ψ, Achilles ad Patrocli defuncti animã, Τίπτε μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας, Venerandum caput,vel Fraternum caput,vt Eust.exp.

Ἠθελήκειν,t.1,c.1095,f

Ἤιθεος,pro ἤθεος dicitur,vt infrà docebo.

Ἠθέω,t.1,c.1448,b

Ἠθμόνιον,Hesych.idem esse dicit quod ἠθάνιον.

Ἠθητὴς,t.1,c.1448,h. Ἠθίζω,ib.b

G Ἠθικὸς, t.1,c.1099,h. & 1448,g

Ἠθικῶς,t.1,c.1100,a. Ἠθισις,t.1,c.1448,h

Ἠθισμὸς,ib. Ἠθμάριον,ib.f

Ἠθμοειδὴς,ib.e. Ἠθμὸς,ib.c

Ἠθογραφέω, t.1,c.1098,b

Ἠθογράφος, Qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristoteles De poet. ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ, οὐδὲν ἔχει ἦθος.

H Ἠθολογία,t.1,c.1098,c. Ἠθολόγοι,ib.

Ἠθοποιέω,ib.e. Ἠθοποιΐα,ib.d

Ἠθοποιὸς,ib.c

Ἦθος,Sedes,&c.t.1,c.1097,d. Ἦθος, Indoles, &c.ibid.f. Ἦθος,Affectus,&c.ib.& 1098,b.

Ἤθω,t.1,c.1448,b

¶Ἤϊα,Iui:Ionica dialysi & ἐπεκτάσει pro ᾖα: præt.med.ex εἶμι seu εἴω.Homer.Od.κ,— αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἤϊα.Et mox,

παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤϊα, πολλὰ θεοῖς γουνούμενος. A
Et Iliad.α,— ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. Herodot.ἤϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, cum illo in colloquium iit.id est,eum conuenit. Idem, τὸν ἤϊα λέξων λόγον. Legitur apud Platonem quoque.vt in Apologia Socr.ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἤϊα. At ἤϊα,τὰ,vide in Ἤϊον.

Ἤϊδε,ex Nonno pro εἴδε,Norat,Sciebat.

Ἤϊζα,t.1,c.233,e.& c.235,b

Ἤϊθεος,ου,ὁ, Adolescens, Iuuenis, Innuptus: παρὰ τὸ αἴθω, quasi αἴθεος,quoniam διάπυρος ἡ νεότης, vt vult Etymol. Plut.Thes.τοὺς πατέρας οἷς ἦσαν ἤϊθεοι παῖδες. Paulo pòst, ἐμβάντας δὲ πλεῖν σὺν αὐτῷ τοὺς ἠϊθέους. Et rursum,ἐχόρευε μετὰ τῶν ἠϊθέων χορείαν. Cœlibem etiam sic vocari aiũt & qui illibatam seruat virginitatem. Hesychio est nõ solùm ὁ ἀκμάζων νεανίας,ἄζυγος,νέος,ἄγαμος,παρθένος,ἄφθορος:sed etiam παῖς ἀδελφὸς καὶ μηδεὶς,& φίλος. quorũ ille alioqui θεῖος dicitur, hic etiam ἠΐθεος. Dicitur ETIAM Ἠίθεος,trisyllabως,ascripto seu subscripto ι, vt ex Ælio Dionysio refert Eust. qui Atticum esse ait, de virgine etiam dici: vt in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δέδοικε τὰς ᾔθεος.alioqui quod ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν sunt αἱ C παρθένοι,hoc ἐν ἀνδράσιν esse ἠϊθέους, nimirum τοὺς ὡραίους γάμου,μὴ δέ πω γεγαμηκότας. vt apud Hom.Il.χ,ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.

Ἤϊκτο,Hesych.exp.ἐφίετο,ὡμοίωτο. quorum illud est ab ἀΐσσω,hoc ab εἴσκω.

Ἠϊόεις,εντος,ὁ,Litorosus,Riposus. Hom.Il.ε,ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ. id est ἠϊόνας ἔχοντι, vt Hesych.exp.& cũ eo Eust. nam & ipse annotat Scamandrum hìc dici ἠϊόεντα διὰ τὸ περὶ αὐτὸν ὀχθώδη αἰγιαλοῦ δίκην,per syncopen pro ἠϊονόεντα.quia ἠϊόνες dicuntur οἱ αἰγιαλοί. Alii tamen & alias afferunt expos.nimirum ita dici pro ἰόεντα & ἀνθεμόεντας λειμῶνας ἔχοντα,παρὰ τὰ ἴα. Vide & Etymol. D

Ἤϊον, Viaticum,Cibus itineri accõmodus. Propriè enim ἤϊα esse volunt τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα,ἢ τὰ ἰοῦσιν ἐπιτήδεια,inquit Etym.Sic sanè Hom.Od.μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα.Et Od.ε, ἐν δὲ καὶ ἤϊα κωρύκῳ,ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.Et alibi, Δεῦτε φίλοι ἤϊα φερώμεθα.Idem Il.ν dicit,— αἵ τε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται. In quibus duobus posterioribus locis nota τὸ ι produci, in præcedenti autem absorberi seu coalescere cum η. ‖ Ἤϊα dicuntur etiam τὰ ἄχυρα seu αἱ τῶν ὀσπρίων καλάμαι, Acera, Paleæ seu stipulæ leguminum. Hom.Od.ε,Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων. ‖ Ἤϊον, Hes. exp.etiam παρειάν,γνάθον, Maxillam. E

Rursum ἤϊον est & verbum,aor.2,à them.εἴω significante Eo,dialysi Ionica & ἐπεκτ. poetica pro εἶον.

Ἤϊος,per aphæresin dictum volũt pro ἰήϊος.Est autem modò Apollinis epitheton, ex eo quòd ipsi acclamatur ἰὴ παιάν,vel quoniam iaculorum mittendorum peritus est,παρὰ τὸ ἱέναι.Modò Bacchi epitheton est hoc ἤϊος & εὔϊος,παρὰ τὸ ἵεσθαι à quo μεθίεσθαι,vt & Athen.apud Eusta th.scribit παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς ἀφροσύνην καὶ ἀνέσιν ἐν τῷ πιμᾶν τὸ θεῖον,τὸ ποτὸν vocasse μέθυ, vtpote καθ' ὃ μεθιέμεθα: deúmque qui hoc dat,appellari μεθυμναῖον & λυαῖον,& εὔϊον & ἤϊον. Hesychio ἤϊος est προθύσιμος,παιανιστής. F

Ἠϊονῆσαι,Hesychio est καταντλῆσαι, Perfundere,Rigare.διακελευόμενον igitur est pro αἰονῆσαι.

Ἠΐχθην, t.1,c.233,d G

Ἠϊών,όνος,ἡ, Littus.Homerus Iliad.ψ, — ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον.Iliad.ρ,— ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.Odysseæ ε, Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. Et Xenophon Hellen.1, ἐναυμάχησαν εἰς Ἄβυδον κατὰ τὴν ἠϊόνα. Item Ripa. ὄχθη.Apollon.Rhod.Argon.libro 1,ἀρείας ποταμοῖο Ἠϊόνας. Hesychio ἠϊόνες sunt non solùm ἀκταὶ,αἰγιαλοὶ,sed etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω:nimirum διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα,ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. Denique Ἠϊὼν ciuitas est dicta in Cherroneso: cuius ciuis,Ἠϊονεύς. H

¶ Ἦκα,Hesychio πρᾴως,ἡσύχως,Leniter,Quietè.vt & paraphrastes Homeri exponit ἡσυχῇ,ἠρέμα, Sensim,Paululum,his in locis. Iliad.ω,Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Et Iliad.σ,— χιτῶνας Εἵατ' εὐνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Leniter. Dicitur etiam ἦκα loqui qui submissa voce seu submissè loquitur.vt Il.γ,Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν, Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. INDE Ἠκαλὸν dicitur τὸ ἥσυχον,Quietum: quod & ἀκαλόν:ambo ab ἕκηλος, inquit Suid. ET Ἠκαλόεν γελῶσα,apud Hesych.πρᾴως γελῶσα, Leniter & blandè ridens.

Ἦκα,Ieci,&c.t.1,c 1654,b

Ἠκαῖον,Hesychio ἀσθενές,Inualidum,Imbecillum.

Ἠκαλόεις,& Ἠκαλὸς,vide in Ἦκα paulo antè.

Ἠκασμένος,t.1,c.269,a B

Ἤκαχε,Dolore affecit,Contristauit:præt.aut aor.2 ab ἄχω vel ἀχέω.Hom.Od.ο,ἥ ἑ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη.

Ἧκε,siue Ἧκεν,t.1,c.1418,h

Ἤκεστος,ου,ὁ,Stimulũ non expertus,Non domitus nec subactus.seu nondum.Homer.Il.ζ,v.94, δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ Ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν. Ibi enim communi consensu exp.ἀκεντήτους,ἀδαμάστους, hoc est φορβάδας seu νομάδας, παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ κένσαι τὸ κεντῆσαι, mutato postea α in η metri gratia. Apud Suid.legitur non solùm ἤκεστος, sed etiam ἠκέστης,expositum ὁ ἀδάμαστος. sed eius desidero exemplum.

Ἠκὴ,idẽ quod ἀκὴ, Acies:Suidæ ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου:Hesychio ἀκωκὴ,ἐπιδορατὶς,ἀκμή.nisi potius αἰχμὴ scripsit. At Ἠκὴς, Acutus.Idem enim H.ἠκὴς affert pro ὀξύ.

Ἥκιστος,ου,ὁ, Minimus: Hesychio nõ solùm ἐλάχιστος, sed etiã βραδύτατος, Tardissimus. Quæ expos.accõmodari potest huic loco Hom.Il.ψ,Βάρδιστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. Vbi Eust. dicit hoc ἥκιστος esse ab ἦκα signif.ἡσυχῇ,ἠρέμα,ἐπ' ὀλίγον, exponẽs ὀλίγος,οὐδαμινός. quãquã porro tenuetur illud ἦκα,tamẽ hoc ἥκιστος aspirari:forsitã autẽ & aduerbiũ illud Atticè aspirari. NEVTR.PLVR. Ἥκιστα aduerbialiter ponitur pro Minimè,Nequaquã,Nullatenus.οὐδόλως, οὐδαμῶς,vt & synonymũ ἐλάχιστα. Thuc.l.1,οἱ μὲν,ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα βουλόμενοι· οἱ δὲ,ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. Sic Plut.Pol.præc.τοῖς μὲν ἐπαινοῦσιν αὐτὸ μάλιστα χαίρει· τοῖς δὲ σκώπτουσιν,ἥκιστα δυσχεραίνει. Vbi nota ipsum opponi τῷ μάλιστα: in priore verò loco præfixum sibi habere ὡς, Quàm,vt in hoc eiusdẽ Thuc.eodẽ lib.κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν,Quã minimè,Haudquaquã. Demosth.addit genit.πάντων,Pro cor.οὐδεὶς ἀγνοεῖ,καὶ πάντων ἥκιστά σύ.vt & Lat.dicũt Minimè omniũ,& Minimè gẽtiũ. In contrario sensu οὐχ ἥκιστα dicũt pro μάλιστα, Maximè. Thuc.l.1,κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμός. Et rursũ, καὶ οὐχ ἥκιστα βλάψασα καὶ μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος, nõ minimũ,id est maximè. Sic l.7,p.248,μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ πανωνισμός. Xen.πάντα μὲν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ ἀσκητὰ εἶναι,οὐχ ἥκιστα δὲ σωφροσύνη. Sic Luc.De cal.ὡς μειρακιώδες καὶ ἄπειρον,καὶ πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον.Plato autẽ inter οὐχ & ἥκιστα inserto μέντ' ἄν,l.2 De rep.ἴδοι μὲν ἂν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις,οὐ μὴν τ' ἂν ἥκιστα ἐν κυνὶ,cum in aliis animãtibus,tũ verò maximè in cane. Rursum ex,Thuc. affertur οὐχ ἥκιστα οἱ πλεῖστοι,pro Non parum multi. Vide & t.2,c.776,g.

Ἤκοα,t.1,c.283,a. Ἠκόλουν,ib. Ἠκούσθην,ib.

Ἠκριβωμένος,t.1,c.302,f. Ἠκριβωμένως,ib. Ἦκται,t.1,c.64,e

Ἥκω, Venio,&c.t.1,c.1688,e. Ἥκω,cũ genit.&c.c.1689, b. Ἥκω, Attineo,&c.ib.e.

¶ Ἦλα,quasi μῆλα,dicũtur Pruna. Vide Βράβυλα. G

Ἠλαθερὲς,Etymologo est τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον. quod solis ardore calefit:pro quo suprà rectius εἰληθερές. Apud Hes.reperio etiam Ἠλαίπερον, expositũ itidem τὸ ἐν ἡλίῳ πεθερμασμένον.sed id nequaquam probare possum.

Ἠλαίνει,eidẽ H.est μωραίνει,Stultescit.Sic apud Callim.hymno in Dianã,Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπάζομεν ἠπίλαος Αὐδάμας οὐ δειλής,schol.exp.μωραίνων,Stultescẽs,Insaniẽs.nisi malis per aduerb.Stultè & vecorditer, Per insaniam. Apud Theocr.legitur & pass.ἠλαίνονται,sed pro ῥέμβονται καὶ πλανώμεναι στρέφονται,vt schol.exp.vt sit Vagãtur, Vagabũdè se gyrãt.Idyll.7,Ἁνίκα δὴ (.i.sub meridianũ æstũ) καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. Et forsan hoc ἠλαίνεσθαι deriuatum est ab εἰλεῖσθαι. Hesych.verò ἠλαινομένῳ exp.ὀδυνωμένῳ. H

Ἠλακάτη,ης,ἡ, Colus : mulierum nentium instrumentum circa quod lanam & linum voluunt.Hom.Od.α,Ἀλλ' εἰς

οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Od.δ, Ἠλακάτην τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Itidē in Epigr. Ἔργα τὴν ἀκλώστου νήματος ἠλακάτην. Ex Plut. habes in Ἄτρακτος. Theophr. verò Hist. pl. l.4, de malo Medico loquēs, τῶν ἀνθῶν ὅσα ἔχει καθάπερ ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, veluti colum extātem, vt Gaza vertit. At Plato De rep. l.10, p.139, τοῦ ἀτράκτου τῆς ἠλακάτην dicit quasi scapum fusi: pag. sequente scribens, τὴν ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου σφονδύλου διαμπερὲς ἐληλάσθαι, inquit B. Ab hac autē ἐριουργικὴ ἠλακάτη, Erinnæ poetriæ quoddam poematiō inscriptū est ἠλακάτη, teste Eust. Habet & nauticus malus ἠλακάτην quandam supra τὸ θωράκιον, ἀνήκουσαν εἰς ὕψος ὀξεῖαν, vt ex Eust. & Athen. docui t.1, c.1634, e. Itidem ex Hom. affertur, Καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, & ex schol. exponitur ὑποστήλῳ. Hesychio ἠλακάτη est etiam δόναξ: vnde πολυηλάκατα dici τὰ τῶν ποταμῶν χείλη ait, quia videlicet multas ferūt δόνακας & arūdines. Sed addit, quosdā κοινῶς sic nominata velle τὰ γόνατα ἔχοντα, vt κάλαμον. Quod si verum est, ἠλακάτη pro colu synecdochicῶς positum dicetur, posita nimirum materia pro re inde confecta. Idem dicetur de ἠλακάτη vsurpato pro sagitta & iaculo, vnde χρυσηλάκατον dici Dianam volūt, vtpote χρυσᾶ βέλη ἔχουσαν, inquit schol. Hom. & confirmat Hesych. Sic porro ἄτρακτος quoque & fusum denotare & sagittam, suprà docui: procul dubio quoniam vtrunque teres est & oblongum.

NEVTR. PLVR. Ἠλάκατα Hes. exp. ἄτρακτον, Fusum: Eust. τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, lanas colui circūuolutas: Suid. νήματα, Fila, Stamina, quæ nimirū è colu ducuntur circumacto fuso. Hom. Od.ζ, Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. Od.ρ, Κλισμῷ κεκλιμένη λεπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.

Ἠλακατῆνες, Athenæo teste l.7, sunt ἰχθῦς κητώδεις, ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν, in exemplum afferēte cum alios tum hunc Mnesimachi locū, θυννος, κωβιὸς, ἠλακατῆνες. Eust. quoque p.1423, ex Paus. tradit ἠλακατῆνας esse ἰχθῦς θαλασσίους, κωβιώδεις, ταριχευομένους. Apud Hes. verò scriptū ἠλακτῆνες, cui & ipsi sunt θαλασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις.

Ἠλακάτια autem, eodem Hesychio teste in Lacedæmonia fuerunt ἀγὼν ἐπὶ Ἠλακάτῳ, amasio Herculis: ex Sosibio.

Ἠλάσκω, ET Ἠλασκάζω, Vagor, Errabundus circūeo. Homer. Il.β, de muscis, Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσι. Il.ν, de ceruis, αἵ τε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται, Αὔτως ἠλάσκουσαι ἀνάλκιδες οὐδ' ἐπὶ χάρμη. Et Il.σ, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων. vbi schol. quoque exp. πλανώμενος, περιερχόμενος. vt & Hesych. ἠλασκάζειν & ἠλάσκειν esse dicit περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Cum accusatiuo significant ἐκκλίνειν, Declinare, Deuitare, Fugere: vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fugitare. vt Od.ι, Εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει. vbi schol. quoq; exp. ἐκκλίνει, περιφεύγει.

Ἠλεημένος, Misericordiam consequutus: ab act. th. ἐλεέω.

Ἠλεκάτη, Hesychio est ἐργαλεῖον γυναικῶν: idem procul dubio quod ἠλακάτη, Colus. At Thucyd. schol. pag.240, lib.7, ἠλεκάτην à piscatoribus vocari ait machinā quandam alio nomine dictam ὄνον. de qua vide ibi schol. & thesauri t.2, c.1342, e.

Ἠλέκτρα, t.2, c.607, g

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, ITEM Ἤλεκτρον, ου, τὸ, Electrum, siue Succinum. Id est succus quidam pinguis, oleosus & leuis, qui in lapidem mollem concreuit, ignē flammámque facilè concipiens. Sed cuius generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Multi dixerunt esse arborum succum, ex arboribus littori vicinis stillantem in fluuios & mare: qui quum sit genere triplex, lacryma scilicet, gummi & resina: Aristoteles succinū lacrymam esse scripsit, nec tamen definiuit cuius sit arboris: multi verò, populi esse censuerūt, cuius opinionis & Diosc. meminit, scribens l.1, quosdam existimare lacrymam populorum quæ in Padum amnē defluat, durari ac coire in succinum. Quæ opinio, vel potius fabula, vnde profecta sit, Plin. explicat. Idem verò narrat poetas aliquos fuisse qui dicerent esse gummi: sed nec eos qui id senserint, nec arborem ipsam ex qua funditur, nominat. Ipse verò pineæ succū esse arbitratur: alii autē, cedrinæ. Verùm alii nec quæ succi species sit, nec quæ arbor eum exsudet, speciatim explicarunt, contenti in genere dixisse, succum esse arboris: inter quos plurimi fuerūt autores Græci: & è Latinis Corn. Tacitus. Sunt & qui succinum terræ succum siue sudorem esse dixerint, & crediderint solis radios circa occasum vehementiores in terram actos, pinguem sudorem ex ea elicere è quo fiat succinum. alii etiam è limo terræ gigni prodiderunt: alii, concreti maris purgamentum esse. Adeo multū pugnant inter se veterum sententiæ. Nouissimè verò Georg. Agricola, vir doctissimus & acerrimi iudicii, repudiatis veterum sententiis, scripsit succinum esse bitumen fossile quod in lapidem mutatum sit, quoniam omnes bituminis proprietates habeat. Cæterùm omnes consentiunt succinū in littoribus maris colligi, præsertim ad septētrionem, atque tēpestatibus in littora eiicii: verùm è terra quidem, quæ sub mari est, oriri Serapio prodidit, non aliter ac fungi oriuntur ex ea quæ eminet à mari, ipsúmque fluctibus & tēpestatibus è natali solo erutum ad littora impelli. Reliqui verò omnes, non nasci in mari, sed è fontibus in mare influere sentiunt, ibiq; durari. Non est autē succino color vnus. aliud candidū est, quod habetur præstātissimum: aliud fuluū & perspicuum instar vitri, quod genus Græci nuncupant ὕελον: aliud nigrū, quod est deterrimum. Omne admoto igne accenditur & ardet, vt reliqua bituminis genera: affrictúq; calefactū plumas, paleas, résq; alias leues ac minutas, tanquā magnes ferrū, ad se trahit & retinet, eámque ob rem Græcorū quidam ἅρπαγα ipsum appellarunt. Cæterùm nō in Oceano modò, sed etiam in mari Mediterraneo colligitur: quod tamen ad nos ferri negant, dicentes in eius locū substitui factitiū. Mauri atque Arabes ambram citrinā & caraben appellāt. Hæc Gorr. Seruius apud Virg. scribit, secundum Pliniū in Naturali hist. esse tria electri genera: vnū, ex arboribus, quod succinū dicitur: aliud, quod naturaliter inuenitur: tertium, quod fit de tribus partibus auri & vna argenti: naturā autē eius probari veneno: quo recepto & stridorē emittere, & varios ad dissimilitudinē reddere colores. Hesych. esse dicit μέταλλον χρυσίζον: vt apud Diosc. quoque nonnulli ipsum χρυσοφόρον appellant, dicentes etiā ipsi esse χρυσοειδὲς τῷ χρώματι. Sic sanè Hom. Od.σ dicit, ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. Et Hesiod. asp. Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. (Vbi nota ὑπολαμπὲς dixisse vt ostenderet minus esse splendidū auro) Necnon Dionys. De situ orb. Δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο. Et paulo pòst, Ἡδυφανὴς ἤλεκτρος ἀέξεται, οἷά τις αὐγὴ Μήνης ἀρχομένης. Vbi nota dixisse ἤλεκτρος, quum Dioscorides & alii dicant ἤλεκτρον. Alex. verò Aphrod. in Præf. probl. ἡ ἤλεκτρος λεγομένη. At Aristoph. ἠλέκτροις vocat τὰ ταῖς κλίναις ὑποβαλλόμενα, quia olim αἱ κλίναι τοὺς πόδας εἶχον ἠσφαλισμένους ἠλέκτροις, vt nunc argēto aut stanno, inquit schol. in hoc loco Equit. Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ πόνου οὐκέτ' ἐνόντος.

Ἠλέματος, t.1, c.942, c. Ab Hesychio & Suida exponitur μάταιος. Eustath. verò ex ἠλεὸς & μάταιος esse cōpositum scribit.

Ἠλεμίστρια, Hesychio est θρηνήτρια, Præfica .i. mulier quæ sitos mercede deflet.

Ἠλεός, οῦ, ὁ, Stolidus, Stultus, Insipiens. Interdū actiuè pro Stultescere faciens & desipere, Stultum reddens & insipientē. vnde ab Hesychio quoq; exponitur nō solùm ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος, sed etiā μωροποιός. Quomodo accipitur in hoc loco Hom. Od.ξ, οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. In præcedente verò signific. idē dixit Od.β, Μέντορ ἀταρτηρὲ φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; Apud Hesychium legitur non solùm ἠλεὸς, sed ETIAM Ἠλεής, expositum itidem ἄφρων, ἠλίθιος. Alioquin ET Ἠλὸς dicitur, per syncopen pro ἠλεὸς, & in vocatiuo ἠλὲ pro ἠλεέ. vt Odysseæ ο, Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, mente capte. vnde mox dicit, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

Ἠλεσμένος, Mólitus, apud Diosc. lib.1, c.38, pro quo Atticè ἀληλεσμένος dicitur. ambo ab ἀλέω.

Ἤλβα, & Ἠλβάμην, t.1, c.321, g

Ἠλήλατο, Ductæ erat, s. malleo: poetica ἐκτάσει, pro ἐλήλατο, ab ἐλαύνω. Hesiod. κναίε δὲ διὰ πτύχες ἠλήλατο.

Ἠλιάζω, Insolo, &c. t.1, c.1457, b. Ἠλιάζω, In heliæa iudico, &c. ib. g.

Ἠλιαία, t.1, c.1457, d. Ἠλιακὸς, t.1, c.1456, g

Ἠλιαία, t.1, c.1457, d

Ἡλίασις, Insolatio, &c. ib. c. Ἠλίασις, Iudicādi mun⁹, ib. h.

Ἠλιαστήριον, t.1, c.1457, c. Ἠλιαστὴς, t.1, c.1458, a

Ἠλιαστικὸς, ib. b. Ἠλιάω, t.1, c.1457, b

Ἠλιβάτας, t.1, c.637, g. Ἠλίβατος, ib. & t.2, c.721, c. ob.

Ἡλιεῖον, t.1, c.1457, d

Ἤλιθα, Frustrà, Incassum. Quo modo accipiunt in hoc loco Apollonii Arg.2, Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί. Ab Hesychio exponitur non solùm μάτην, εἰκῆ, sed etiam [illegible] ἀθρόως, δαψιλῶς, Profusè, Confertim, Largiter [illegible]. Quam signific. quum habet, præmitti [illegible]. Hom. Od. ξ, — ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. [illegible] ἀπὸ κόπρῳ, Ἦ ῥα κατ' ἀστείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή. [illegible] quo dicit Od. ρ, ἡ οἱ προπάροιθε θυρέων ἄλις κέχυτο. Et sunt qui ex isto ἄλις factum esse ἤλιθα existiment. Apollon. quoque hoc ἤλιθα vsurpauit pro ἀθρόως, Arg. l.3, [illegible] ἐπικύρσαμεν. ἤλιθα γάρ μιν Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διεξεμάχοντο.

Ἠλίθιος, ου, ὁ, Stultus, Stolidus, Insipiēs, Vecors. idē quod ἠλεὸς, eiusdémq; originis. volunt. n. esse παρὰ τὴν ἄλην τοῦ πλαίειν, vt sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν. Vtitur eo & Xen. Pæd. 1, dicēs, δέδοικα μὴ παντάπασι βλὰξ τις καὶ ἠλίθιος φανῶμαι. Aduerbialiter Aristoph. Nub. ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο καὶ τοῖσι χείλεσι διερρυηκόσι. Vnde SVBST. Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, Stoliditas, Stultitia, Dementia: Hesychio παντελὴς ἀπόγνωσις. Et VERB. Ἠλιθιάζω, Stultè ago, vel Stultitiā factis præ me fero. ἀνοηταίνω, μωραίνω. Aristoph. Equ. Νοῦς οὐκ ἔνι τῶν κόμαις ὑμῶν ὅτι μ' οὐ φρονεῖν νομίζετ'. ἐγὼ δ' ἑκὼν ταῦτ' ἠλιθιάζω. Vbi schol. exp. προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω: itē ἀναισθητῶ, subiūgēs, ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι, innuénsq; à λίθος hæc deriuari. sed alterū etymō est verisimilius. Affertur & Ἠλιθοεργός: sed pro eo potius scribendū ἠλιτοεργός. Alioqui dicendum esset amisisse τὸ ι. regula enim cōpositionis posceret ἠλιθιοεργὸς, qui foret ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, Stultè agens, Stolida facta admittens.

Ἡλικία, Statura, &c. t.1, c.1450, h. Ἡλικία, Ætas, &c. c.1451, a. Ἡλικία, Adolescentia, &c. ib. g. Ἡλικία, Ætas senilis, &c. c.1452, c. Ἡλικία, Seculum, &c. ib. d.

Ἡλικιώτης, t.1, c.1453, g. Ἡλικιῶτις, ib.

Ἡλίκος, t.1, c.1449, d. Ἧλιξ, t.1, c.1452, d

Ἡλιόβολος, t.1, c.1454, d. Ἡλιοειδὴς, ib.

Ἡλιοειδῶς, ib. Ἡλιοκαὴς, ib. e

Ἡλιοκαΐα, ib. Ἡλιοκάμινος, ib. f

Ἡλιοκάνθαρος, ib. & t.2, c.58, a. Ἡλιόκαυστος, t.1, c.1454, e

Ἡλιομανὴς, ib. g. Ἡλιόμορφος, ib.

Ἡλιόπαις, ib. Ἥλιος, ib. a

Ἡλιοσκόπιος, ib. g. Ἡλιοστερὴς, t.1, c.1455, a

Ἡλιόστροφον, ib. Ἡλιοτρόπιον, ib.

Ἡλιοῦσα, t.1, c.1456, b. Ἡλιοφάνεια, t.1, c.1455, d

Ἡλιοφανὴς, ib. Ἡλιόω, t.1, c.1456, h. Ἡλίσκος, t.1, c.1680, f

Ἡλιτενὴς πέτρα, Suidæ ὑψηλὴ, Alta, Celsa.

Ἡλίτης, t.1, c.1680, g. Ἡλῖτις, ib. Ἠλιτοεργὸς, t.2, c.721, f

Ἠλιτόμηνος, ib. e. & 917, h. Ἤλιτον, t.2, c.719, g

Ἦλιψ, Calceus. ὑπόδημα. Vide Ἀνάλιπος.

Ἡλιώδης, t.1, c.1456, h

Ἡλιῶσα κόμη, Candida coma. v. l. sed sine exemplo.

Ἡλίωσις, t.1, c.1457, b. Ἠλογημένος, t.2, c.630, d

Ἧλος, t.1, c.1679, c. At Ἠλὸς, vide in Ἠλεός.

Ἡλότυπος, t.1, c.1679, g. Ἡλόω, t.1, c.1680, d

Ἠλύγη, ης, ἡ, Vmbra: Hesychio σκιὰ & σκότος: apud quē oxytonως scriptum est ἠλυγή. Itidē Erotianus apud Atticos ἠλύγην dici tradit τὴν σκιάν. Suid. verò exp. τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Tenebræ nocturnæ, afferens ex Aristoph. Acharn. οὐδὲν ὁρῶντες εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην. Vbi schol. quoque exp. σκιὰν & σκότος, omisso genitiuo τῆς νυκτός. Eust. idē esse dicit quod λύγη, i. σκέπη vel σκιά. INDE Ἠλυγαῖος, Vmbrosus, Opacus: apud Suid. Affert. n. fœm. ἠλυγαία, licet non exponat. Sunt inde & duo VERBA, Ἠλυγάζω ET Ἠλυγίζω, significantia Obumbro, Obtenebro, Vmbra tenebrisve circunfundo & occulo. A quorum posteriore est partic. ἠλυγισμένος, quod H. exp. ἐπισκιασμένος, κεκρυμμένος, Aristoph. sch. ἐσκοτισμένος. Ab eodē est VERBALE Ἠλυγισμός, Obūbratio, Obtenebratio. Apud Hes. est cōpos. ἐπηλυγισμὸς, quod exp. itidē ἐπισκιασμός: à verbo ἐπηλυγίζω, quod & ἐπηλυγάζω dicitur. Apud eundē Hes. reperio Ἠλυγῶν, ὀρέων ἐν σκότῳ κατεχομένων.

Ἠλύσιον πεδίον, Elysius campus: fingitur à Græcis poetis & Latinis, à philosophis etiam, locus esse in quem animæ iustorum post mortem congregentur, & in quo perpetuo gaudio & æternis fruantur voluptatibus. quas alii μακάρων νήσους appellarunt. Hom. Od. δ, Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. Virg. Elysios campos dicit, Ouid. Vallis Elysia, Collis Elysius, itē Domus Elysiæ. Rursum Virg. Elysium absolutè pro Campum Elysiū. Æn.5, — amœna piorum Cōcilia Elysiúmque colo. Et lib.6, — per amplum Mittimur Elysium. Forsitan sic nominatur παρὰ τὸ τῶν ψυχῶν ἐκεῖσε ἤλυσιν: nisi cum Hesychio malimus existimare dictum quasi οὐ λύσιον, quòd ibi animæ à corporibus non dissoluantur. Sunt eodem teste qui eo nomine intelligant etiam κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον: qualia loca esse dicunt ἄβατα: Polemon & alii ab Atheniensibus sic vocari κατασκαφὲν χωρίον, ἢ ἱερόν: item παράδεισον.

Ἤλυσις, t.1, c.1179, b

Ἠλυσκάζειν, Suid. affert pro ἐκκλίνειν, Declinare, Defugere. pro quo suprà ἠλασκάζειν.

Ἦλφον, t.1, c.376, f. Ἤλωκα, t.1, c.328, g

Ἥλων, t.1, c.320, c. Ἥλων, t.1, c.328, g

¶ Ἧμα, t.1, c.1654, e. Ἡμαγμένος, t.1, c.161, f. & 162, f

Ἠμαθόεις, t.1, c.398, e. Ἦμαι, t.1, c.1383, a

Ἡμακτίων, apud Suid. in manuscripto cod. ex Herodoto pro δυσφορῶν. Infrà ἠμεκτέων, quod vide.

Ἡμαντήριον, vocant nonnulli τὸ ἀργυροκοπεῖον ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, inquit Suid. Forsan autem σημαντήριον scribēdum, & intelligendus locus in quo signatur pecunia. In manuscr. cod. non habetur.

Ἦμαρ, t.1, c.1466, d. Ἡμαρτημένος, t.1, c.386, c

Ἥμαρτον, t.1, c.384, g. Ἡμᾶς, t.1, c.1076, f

Ἡμᾶς, ib. Ἡμάτιος, t.1, c.1466, g

Ἤμβροτον, pro ἥμαρτον, Aberraui: ab ἁμαρτάνω. Homer. Il. ε, Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες.

Ἡμέας, t.1, c.1076, f. Ἡμεδαπὸς, t.1, c.1871, f

Ἡμέες, t.1, c.1076, d

Ἤμεθα, apud Matth. c.23, v.30, nonnulli cod. habent pro ἦμεν, quod in aliis legitur. ambo sunt à them. εἰμί: sed illud, præt. plusquamp. hoc autem imperf.

Ἡμεῖς, t.1, c.1076, d. Ἡμείων, ib.

Ἡμεκτέων, in Lexico Herodoteo exponitur δυσφορῶν, Ægrè ferens. vt & Corinth. Iones ἠμεκτέων dicere tradit pro δυσφορῶν: & Camer. itidem ἠμεκτεῖν ex eodem Herodoto affert pro Indignari, Offendi. Suid. & ἠμάκτεον & ἠμέκτεον affert pro ἐδυσφόρουν.

Ἡμελημένος, t.2, c.861, c. Ἡμελημένως, ib. d

Ἤμελλον, t.2, c.871, g

Ἠμὲν, Et: coniunctio συμπλεκτικὴ apud poetas, cui respōdet ἠδὲ, quod vide. At ἦ μὲν apud eosdem poetas pro ἦ μὴν, in sponsionibus & iureiurando, pro Sanè, Equidē. Apoll. Arg. l.2, ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοις.

Ἦμεν, interdum est Eramus: de quo in Ἤμεθα paulo antè. Interdū pro ἔμεν, poetica ἐκτάσει: hoc autē pro εἶναι, Esse, itidē ab εἰμί. Theocr. in Pharmac. ὅς με τάλαιναν Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. At ἦμεν, Atticè pro ἤειμεν, ab εἶμι, Ibamus. Aristoph. Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ. Plato De rep. l.1, ἦμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου. Ibidem, ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρά σε ἦμεν, ad te iremus.

Ἡμέρα, Lux diei, &c. t.1, c.1458, c. Ἡμέρα, Dies, &c. ib. e. Ἡμερῶν, cū elleipsi, &c. c.1459, a. Cum præpos. varius huius nom. vsus, ib. e. Ἡμέρα, Tempus, &c. ib. g.

Ἡμερβίω, t.1, c.1465, g

Ἡμερέων δενδρέων, apud Herodot. pro ἡμέρων δένδρων, Satiuarum arborum.

Ἡμερήσιος, t.1, c.1465, d. Ἡμερείδης, t.1, c.1467, f

Ἡμερίδιον, t.1, c.1466, d. Ἡμερινὸς, t.1, c.1465, c

Ἡμέριος, t.1, c.1464, d. Ἡμερὶς, t.1, c.1467, g

Ἡμερόβιος, t.1, c.1460, a. Ἡμεροδρομέω, ib. c

Ἡμεροδρόμος, ib. a. Ἡμερόδρυς, t.1, c.1467, h

Ἡμεροθαλής, t.1, c.1491, g. Ἡμεροκαλές, t.1, c.1460, e
Ἡμεροκαλλίς, ib. Ἡμερόκοιτος, ib.d
Ἡμερολεκτεῖν, exponitur Quotidie numerare. Videtur tamen potius esse idē quod ἡμερολογεῖν, Dies supputare. vel Recēsere quid singulis diebus acciderit. At ἡμερολεκδὸν, apud Suid. in manuscr. etiā cod. habetur sine expos.
Ἡμερολογεῖον, t.1, c.1460, e. Ἡμερολογέω, ib.d
Ἡμερολόγιον, ib.e. Ἡμερονύκτιον, ib.
Ἡμεροποιῶ, t.1, c.1467, c. Ἥμερος, ib.a
Ἡμεροσκοπεῖον, t.1, c.1460, f. Ἡμεροσκόπος, ib.
Ἡμερότης, t.1, c.1467, d. Ἡμεροτροφίς, t.4, c.544, g
Ἡμερήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diurnus, Per diem durans. v.l. Sed metuo ne perperam pro ἡμερήσιος.
Ἡμερόφοιτος, t.1, c.1460, g. Ἡμεροφύλακες, ib.f
Ἡμερόφωνος, ib. Ἤμερσεν, Priuauit: ab ἀμέρδω.
Ἡμερόω, t.1, c.1467, d
Ἡμέρωμα, ατος, τὸ, Mitigatio: ex Theophr. l.5 De caus.
Ἡμερωρεῖν, Suidæ est ἡμεροφυλακεῖν, Hesychio ἡμεροφυλακτεῖν: quod nonnulli interpr. Interdiu custodire.
Ἡμέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio, Mansuefactio, Mitigatio.
Ἦμες, Doricè pro ἦμεν, Eramus: ab εἰμί.
Ἡμέτερος, t.1, c.1077, b. Ἡμέων, t.1, c.1076, d
Ἤμην, Eram: ab εἰμί. At ἥμην, Sedebam, ab ἧμαι.
Ἠμί, Attica aphæresi pro φημί, Dico. vt & ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Aristoph. Nub. Παῖ ἠμί, παῖ, παῖ.
Ἡμιαμφόρειον, ου, τὸ, Amphoræ dimidium. seu Dimidiata amphora.
Ἡμιάνδρος, t.1, c.436, h. Ἡμιάνθρωπος, t.1, c.454, b
Ἡμιανώρ, t.1, c.437, f
Ἡμίαρτον, Hesych. esse dicit εἶδος ἄρτου ἡμικυκλώδες, speciem panis hemicycli figura, id est lunata. Apud Athen. l.3, habetur ἡμιάρτιον.
Ἡμιαστράγαλον, affertur pro Semitalus.
Ἡμιβραχής, Dimidia ex parte rigatus, Semimadidus, apud Theophr. De caus. pl. l.3, c.28. Itē ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ex Epigr. eadem signif.
Ἡμίβροχος, t.1, c.790, a. Ἡμιβοῶς, t.1, c.783, d
Ἡμίβρωτος, ib.c. Ἡμιγένειος, t.1, c.844, h
Ἡμιγενής, Semigenitus, apud Plat. in Tim. Aliis, Imperfectum genus habens, Semicreatus.
Ἡμίγυμνος, t.1, c.888, a. Ἡμίγυιος, t.1, c.890, e
Ἡμιδαής, t.1, c.899, h. Ἡμιδαΐκτος, t.1, c.901, d
Ἡμιδάμης, t.1, c.909, c. Ἡμιδεής, t.1, c.916, f
Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, Dimidiata diplois. Alii ex Martiale interpr. Semicinctium. Vtitur autem eo Aristoph. in Cōcion. dicēs, Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον. Vbi schol. exp. ἱμάτιον, ἀναβόλαιον, Vestem, Amiculum.
Ἡμίδουλος, t.1, c.1044, c
Ἡμιεκτέον, siue Ἡμίεκτον, Dimidiatus sextarius, Dimidium sextarii: qui sextarius ἑκτεὺς dicitur & τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, continens octo chœnices. nam medimnus conficiebat 48 chœnices. Aristoph. Nub. πρόσδου νυν ἐμοὶ Εἰ μὴ πρίαμαι οὖν ἐστιν ἡμιεκτέον, ānnon πεπραμένον sit dimidiatus ἑκτεύς, i. quatuor chœnices. Alterum, ἡμίεκτον, legitur apud Theophr. Hist. pl. l.2, c.8, de palmis, τοῦτο δὲ δεῖ ποιεῖν (i. περιπάττειν δῆλας) μὴ περὶ αὐτὰς τὰς ῥίζας, ἀλλ᾽ ἄποθεν ἀποτήσαντα περιπάττειν ὅσον ἡμίεκτον.
Ἡμιέργος, t.1, c.1232, b
Ἡμιέτης, Dimidium anni, Dimidiatus annus.
Ἡμίεφθος, t.1, c.1378, a. Ἡμιήλιος, t.1, c.1456, a
Ἡμιθανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Semimortuus. Poll. Idem ἡμιθνής.
Ἡμιθέαινα, t.1, c.1532, h. Ἡμίθεος, ib.g
Ἡμιθνής, t.1, c.1565, c. Ἡμίθνης, ib. Ἡμίθνητος, ib.
Ἡμίθραυστον, Dimidia ex parte fractū seu cōtusum. Poll. l.6.
Ἡμιθωράκιον, t.1, c.1635, a. Ἡμικάδιον, t.2, c.2, c
Ἡμικάδιον, ib.
Ἡμίκακον, Phrynich. dicere vetat, dicere iubens pro eo ἡμιτελὲς μέρος. Euclidē tamen & Sophoclē dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem ἡμικάκως, testis Poll. l.6, c.36.
Ἡμίκαυστος, Semiustus. ἡμίφλεκτος, Suidæ.
Ἡμίκενον, Semiuacuum. Poll. l.5, c.28.
Ἡμικλεῖς πύλαι, Semiclausæ portæ. Apud Suid. ἐξαίφνης ἐξανοίξαντες τὰς ἡμικλεῖς πύλας, ἐξελαύνουσι τῆς πόλεως.
Ἡμικόριον, Dimidia cori pars. Apud Hesych. legitur ἡμικόλλιον, dicitúrq; esse μέτρον οἴνου, ab aliis exponi ἡμιχοίνικον.
Ἡμικοτυλιαῖος, t.2, c.395, f. Ἡμικοτύλιον, ib.

A Ἡμίκρανον, ου, τὸ, Dimidia capitis pars. Phrynich. iubet non ἡμικεφάλαιον dicere, sed ἡμίκρανον. Hes. tamen ἡμίκρανον per ἡμικεφάλαιον exp. addens etiam σαγήνος ἥμισυ. Vtitur autē eo præter alios Alex. Trall. l.1, c.12: ὀδυνῶνται τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἀρχομένης τῆς ὀδύνης περὶ τὸ ἡμίκρανον.
VNDE Ἡμικρανία, ας, ἡ, ET Ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη. De quo Galen. τῶν κατὰ τόπ. l.2, c. πάθος ὀδυνηρὸν γίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἐνίοτε μὲν τὸ δεξιόν, ἔστι δ᾽ ὅτε κατὰ τὸ ἀριστερόν, ὁριζόμενον τῇ κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς ἐκτεταμένῃ ῥαφῇ. Et Aet. l.6, c.49, πάθος ὀδυνηρὸν γίνεται
B κατὰ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσιν ἡμικρανίαν. Oribas. ἡμικραίραν appellat, in titulo cap.3, lib.4, ad Eunap. Sed alterum ἡμικρανία frequentius est. vt apud Paul. Ægin. l.2, c [illegible] ἡμικρανίαν χρονίαν. Et mox, [illegible] κεφαλαίας καὶ ἡμικρανίας. De eodem morbo [illegible] xit Qu. Seren. quū cecinit, Portio si capitis mo[illegible] etur acuto. Ii verò qui ei obnoxii sunt, DIC[illegible] Ἡμικρανικοί, Hemicranici. Paul. Æg. l.2, c.5, [illegible] τῆς κεφαλῆς, οἱ μὲν ἅπαξ, οἱ δὲ κατὰ θάτερον μέρος, οὓς καὶ [illegible] κοὺς ὀνομάζουσι. Vt verò redeam AD Ἡμίκραιρα, legitur
C id apud Suid. quoq; exponitúrq; τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, Dimidia capitis pars, in hoc loco, τὴν ἡμίκραιραν [illegible] ἔχων. Sic apud Athen. l.9, ἡμίκραιραι [illegible] δελφακίων.
Ἡμικύκλιον, t.2, c.501, f. Ἡμίκυκλος, ib.
Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, Semicylindrus, apud Porphyr. Quo pro ceruicali vsos fuisse Ægyptios tradunt.
Ἡμίκυπρον, Hesychio est ἥμισυ μεδίμνου. Poll. quoque l.4, c.23, ἡμικύπρου meminit inter mensurarū genera, afferens ex Hipponactis Iamborum l.1: itidémque lib.10, c.25, sed ibi scriptum habens ἡμίκυπρον.
D Ἡμιλάσαυρος, Dimidia ex parte λάσαυρος. Meminit ei9 Pollux l.6, c.36, sed παμπόνηρον esse dicens.
Ἡμίλευκος, Semialbus, Dimidia ex parte albus.
Ἡμίλιτρον, Dimidiata λίτρα seu libra. Apud Siculos, Semiobolus, seu Sex æris. λίτραν n. obolū vocant, vt Poll. ex Aristot. tradit. Epicharm. apud eundem Poll. l.9, ἀλλ᾽ ὅμως λίτραν, αἱ δ᾽ ἂν ἡμίλιτρον δέχομαι.
Ἡμίλυτος, Semilotus. Poll. l.6, ex Cratino & Philylio.
Ἡμιλοχία, t.2, c.730, g. Ἡμιλοχίτης, ib.
Ἡμιμαθής, t.2, c.787, d
E Ἡμιμαλλόνες, Suidæ & Hesychio μαινάδες, Βάκχαι, vel νύμφαι, quas alii μιμαλλόνας appellant.
Ἡμιμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Semiinsanus: apud Luc.
Ἡμιμάσητος, Semimansus: apud Poll. l.6, ex Cratete.
Ἡμιμέδιμνος, Semimedimnus, Dimidia medimni pars. i. mensura 24 chœnicū. Poll. l.4. Sic Athen. l.4, ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα Ἀττικά.
Ἡμιμέθυσος, Semiebrius. Poll. l.6, c.36.
F Ἡμίμεστος, Semiplen9, Dimidia ex parte plenus. Poll. l.5, c.28, τὸ δὲ ἐς ἥμισυ πλῆρες, ἡμιπλήρωτον, ἡμιδεὲς, ἡμίμεστον, ἡμίκενον.
Ἡμιμναῖον, ου, τὸ, Dimidiū minæ, Dimidiata mina. Xen. ὁ μὲν τοῦ τῶν οἰκετῶν δύο μνῶν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδ᾽ ἡμιμναίου. Plut. Lyc. ἡμίμναια πέντε σύκων, Duas minas cū dimidia. At τρίτον ἡμίμναιον vocant δύο καὶ ἡμίσειαι μναῖ, teste Poll. l.9.
Ἡμιμόρειον, ου, τὸ, Dimidiata pars. Poll. l.6, c.36.
Ἡμιμόχθηρος, t.1, c.980, d. Ἡμῖν, vel Ἥμιν, t.1, c.1076, e
Ἡμίνα, ης, ἡ, Hemina: dimidium sextarii. alio nomine dicta cotyla. Testatur. n. Ath. l.11, τὴν κοτύλην vocari etiā ἡμίναν.
Ἡμίνηρος, peculiari nomine ab Alexandrinis dicitur ὁ κορακῖνος, coracinus piscis, teste Athen. l.3: apud quem
G paulo antè legitur, τῶν καλῶν ἡμινήρων.
Ἡμίξεστον, t.2, c.394, g. Legitur apud Diosc. l.1, c.14.
Ἡμίξυρητος, t.2, c.1136, h. Ἡμιόδιος, t.2, c.1173, g
Ἡμιολιασμός, t.2, c.1282, d. Ἡμιόλιος, t.2, c.1281, g
Ἡμιολίς, t.2, c.1282, d. Ἡμιολισμός, ib. Ἡμίολος, ib.e
Ἡμιονεῖν, l. κόπτειν, t.2, c.1341, f. Ἡμιόνειος, ib.e
Ἡμιόνιον, ib.d. Ἡμιονίτης, ib.f
Ἡμιονῖτις, ib. & t.3, c.877, b.ob. Ἡμίονος, t.2, c.1341, b
H Ἡμίοποι αὐλοὶ dicuntur tibiæ quædā τῶν πλειόνων ἐλάσσονες, teste Athen. l.4. vbi & conuiuiis eas adhiberi scribit, ideóq; ab Anacr. vocari τέρενας ἡμιόπους. Ibidē Ixiō dicit, τὸν δ᾽ ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, τοῦ χέως ὁ μέγας καταπίνει. Æschylum quoque dixisse ἡμίοπον αὐλόν, testatur Poll. l.6, c.36.
Ἡμίοπτος, Semiassus. seu Semiassatus. i. Ex dimidia tantum parte assus. vt ἡμίοπτα κρέα, apud Athen. l.3. Legitur & apud Poll. l.6.

Ἡμιπαγὴς,t.3,c.265,b

Ἡμιπαίδευτος,Semidoctus:Suidæ ἀπαίδευτος,Indoctus.

Ἡμιπαχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Semicrassus, Dimidiata ex parte crassus.

Ἡμιπέλεκας,t.3,c.194,c. Ἡμιπελέκιον,ib.d

Ἡμιπέλεκκα,ib.c. Ἡμιπέλεκκον,ib.b

Ἡμιπέλεκκος,ib.d. Ἡμιπέλεκκυς,ib.c

Ἡμίπεπτος,Semicoctus:apud Plut.de frugibus anni.

Ἡμιπηχυαῖος,Semicubitalis.i.Dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans.apud Dioscor.l.3.

...ου,τὸ, Dimidium iugeri.

...c.393,c. Ἡμιπλήρωτος,t.3,c.385,b.β

...tur pro Semilateritium.

...sse dicitur gen⁹ vestis muliebris:sed me...am pro ἡμιδιπλοΐδιον.

...411,d. Ἡμίπνοις,ib.

...,Semipes,Dimidius pes. Theophr.Hist.pl. ...κατωτέρω τριῶν ἡμιποδίων.

...,Dimidia poli,id est cæli,pars. Hesych.

Ἡμιπόνηρος,Semimalus,Semiimprobus. Aristot.in Ethicis & Polit.

Ἡμίπτωτος,Semirutus,Qui dimidia ex parte corruit.Bud.

Ἡμίπυρος, pro Semiustus, Semiardês, affertur ex Aristot. De mundo. At ἡμίπυῤῥος esset Semirufus.

Ἡμιῤῥαγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Semifractus,Semilacerus.

Ἡμισάλευτος, Hesychio δὲ ἡμίσεος σεσαλευμένος, Dimidia ex parte concussus & agitatus.

Ἡμισαπὴς,Semiputris,Qui dimidia ex parte computruit.

Ἡμίσεες,t.1,c.1730,f

Ἡμίσεα,absol.&c.ibid. Ἡμίσεα,cum genit.&c.ib.h.

Ἡμισέλπιδος,ου,ὁ,affertur pro Semisperans.

Ἡμίσευμα,t.1,c.1731,e. Ἡμισεύω,ib.

Ἡμίσοφος,t.3,c.899,a

Ἡμίσπαστος,Semiuulsus seu Semiauulsus,in Epigr.

Ἡμιστίχιον,ου,τὸ,Dimidium versus,Dimidiatus versus.

Ἥμισυ,τὸ,subst.t.1,c.1730,g. Ἥμισυ, cum genit.ibid.h. Ἥμισυ, Semis,&c.c.1731,d.

Ἡμισύθλαστον,Semicontusum.apud Hesych.

Ἥμισυς,absol.t.1,c.1730,e. Ἥμισυς,cum genit.ib.h.

Ἡμισύτριτον, Duo cum dimidio.δύο ἥμισυ. Hesychius ex Archilocho.

Ἡμισφαίριον,t.3,c.1162,b. Ἡμιτάλαντος, t.3,c.1235,c

Ἡμιτέλεια,t.3,c.1373,b

Ἡμιτέλεστος,Semiperfectus, Dimidiata ex parte absolutus.

Ἡμιτελὴς,t.3,c.1373,b. Ἡμιτόμης,t.3,c.1394,a

Ἡμιτομίας,ib. Ἡμιτόμιον,t.3,c.1393,h

Ἡμίτομον,ib. Ἡμίτομος,ib.

Ἡμιτόνιον,t.3,c.1283,f

Ἡμίτραυλος,Semibalbus,Dimidia ex parte balbus.

Ἡμιτριταῖος,t.3,c.1609,e

Ἡμιτύβιον,esse dicitur σινδόνιον δίκροσσον,vt & schol.Aristophanis exp. δίκροσσον φακιώλιον & σουδάριον,in hoc loco Plut.Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, Τὰ βλέφαρα περιέψησεν,fasciolam seu sudariolum è puro linteo.Hippocr. De morb.l.2 dicit,προσφερέειν αὐτῷ ῥάκια ἡμιτυβίου Et De artic.ἄχρι τὴν ἀμφ' ἡμιτυβίου.Galen.apud eum ἡμιτύβιον esse dicit ὀθονίου παχέος μέρος.

Ἡμιτύμβιον,Dimidiatum seu paruum bustum. Ab Suida enim exponitur μικρὸς τάφος.

Ἡμιφάλακρος,Semicaluus,in Epigr.

Ἡμιφάριον,Suidæ ἥμισυ ἱματίου,Dimidiata vestis pars.

Ἡμιφασιάνιον,t.4,c.259,f. Ἡμιφλεγὴς,t.4,c.163,g

Ἡμίφλεκτος,t.4,c.167,g. Ἡμίφωνος,t.4,c.305,e

Ἡμιχοαῖος,t.4,c.482,b. Ἡμιχοίνικος,t.4,c.545,d

Ἡμιχολώδης,Semibiliosus.Hippocr.Epidem.l.7.

Ἡμίχοος,t.4,c.481,h. Ἡμιχόριον,t.4,c.573,f

Ἡμίχους,t.4,c.481,h. Ἡμίχρηστος, t.4,c.601,a

Ἡμίχρυσος,t.4,c.657,d. Ἡμιψυγὴς,t.4,c.740,c

Ἡμιωβόλιον,ου,τὸ,Semiobolus:dimidiata oboli pars. Suidæ τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ: apud quem vide & prouerb. Ῥᾴσιππος ἡμιωβολίοις & apud Erasm.in Chiliad.Ex Diosc.lib.4,affertur πλῆθος τριῶν ἡμιωβολίων,pro Sesquioboli pondus. Apud Aristot.verò Rhet.lib.1,annotat Victorius,quosdam codices,& eos meliores,cum excusis habere ἡμιωβέλια,nimirum vbi dicit Melanopum à Callistrato accusatum fuisse ὅτι παρελογίσατο τρία ἡμιωβέλια ἱερὰ τοὺς

A ναοποιούς: forsitan quòd ὁ ὀβολὸς ex eo dictus traditur quòd oblongus esset & in mucronem desineret, obeli speciem referens. Quidam tamen ἐξηγητὴς ibi ἡμιωβόλια non solùm putauit esse εἶδος σταθμοῦ μικροῦ, sed etiã εἰκονοστάσια μικρὰ ξύλινα, paruulas ex ligno icunculas & simulacra.Sed id parum ad rem. Porro ab ἡμιωβόλιον DERIVAT. Ἡμιωβολιαῖος, ου, ὁ, Semiobolum æquãs pretio vel pondere: ideóque Vilis. Pro exiguo accipiunt in hoc Xenophontis loco, τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, ne semiobolum quidẽ ma-

B gnitudine æquantia,ideóque admodum exigua & minutissima. Affertur ET Ἡμιώβολον pro Semiobolus, sed sine exemplo.

Ἡμιώριον,t.4,c.791,h

Ἡμμένος, t.1,c.494,f. & 507,b

Ἡμὸς,t.1,c.1077,d. Ἦμος,t.1,c.1468,a

Ἡμοσιών,t.1,c.1654,e

Ἠμύω,Inclino,Cado. Homer.Iliad.β,Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Inclinarit, Ruerit.πέσοι. (At aliquanto antè,

C v.148,Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθὼν,Λάβρος ἐπαιγίζων,ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν,illud ἐπημύει est Incumbit, seu Desuper incumbit & inclinat) Apud Nicandrum legitur & NOMEN Ἠμυόεις, pro eo qui solet ἠμύειν vel etiam μύειν:in Theriacis,v.626, Κόρκορον ἠμυόεντα πανάκτειόν τε κονίλην. scholiast. enim exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον,συνεσταλμένον,à μύειν deriuari indicans.

Ἠμφίεσαι,pro ἀμφίεσαι,ab ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω. Xenoph. ἱμάτιον ἠμφίεσαι φαῦλον,indutus es. SIC Ἠμφιεσμένος ab eodem them.pro ἀμφιεσμένος,quod & ἠμφιεσμένος,

D Indutus.Plato lib.2 De rep.τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιεσμένοι καὶ ὑποδεδεμένοι.Ceb.Theb.ῥάκη ἠμφιεσμένη, Pãnos laceros induta,Pannis obsita.

Ἡμωδίαν,Hesych.affert positum pro αἱμωδίαν:necnon Ἡμωδίασαι pro αἱμωδίασαι,ἐνδρκῆσαι. Vbi forsitã τὸ η subscribendum seu adscribendum est ι.

Ἡμῶν,t.1,c.1076,d. Ἥμων,t.1,c.1654,e

Ἥμων,pro ἡμῶν, t.1,c.1076,d

¶Ἢν,Si.Interdum cum indicatiuo.Homer.ἤν τινα προκαλέσσεται,Si quem prouocarit. Frequentius cũ subiun-

E ctiuo.vt Iliad.ρ,Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει ἤν τις ἀκούσῃ,siquis fortè audiat.Iliad.α,—οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, ne si Agamemnonem quidem dicas. Aristoph. Vespis, ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται,si forté. Item ἢν μὴ,Si non, Nisi.Aristoph.Vespis,ἢν μή τι λέγῃς,nisi quid dicas.Herodot.ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio. Thuc.ἢν μή τι γίγνηται, nisi quid accideret. Idẽ cum particip.lib.5.pag.181,ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μὴ, Nisi omnes ciuitates decreuerint. Necnon ἢν καὶ,Etsi, Tametsi. vt εἰ καί.

F At verò ἥν,Quam,ab ὅς,Qui.Item Suam, ab ὅς positο pro ἑός,Suus,apud poetas.

Ἦν,Erat:à them.εἰμί,Sum. ‖Interdum pro ἐστὶ vsurpatum reperitur.vt apud Aristot.in Topic.ἔστι δὲ ὅρος μὲν, λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. Vbi & Alexand.exponit τὸ τί ἐστι,quid res sit. Alia exempla ex eodem philosopho, necnon Platone, Aristophane, & Ioanne etiam euangelista,vide apud Budæum Comment.pag.101 & 102. ‖Ponitur etiam pro ἐξῆν,Licebat.Æschin.ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν. Alia apud Bud.habes ibid.pag.102 & 103. ‖In-

G uenitur ἦν vsurpatum etiam pro ἦσαν, vt ᾔδειν pro ᾔδεισαν,inquit scholiast. Apollonii Rhod. Cuius hoc exemplum extat apud Hesiod.in Theogon.Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί,tria erant capita. ‖Ἦν,ponitur etiam pro ἔφην, vt ἠμὶ pro φημὶ, Attica aphæresi. velut apud Platonem passim,ἦν δ' ἐγὼ, Dicebam ego. ‖Affertur & ἦν ἰδοὺ pro En ecce, ex Aristoph. Pro quo infrà ἠνιδοὺ,vel potius ἦν' ἰδοὺ, item ἠνὶ & ἤνιδε.

Ἧναι,apud Hippocr.κόψαι:& Ἡνίων,τῶν κεκομμένων,vt est apud Gal.in ἐξηγήσει τῶν Ἱπποκρ.γλωσσῶν.

H Ἡνάλωσα,t.1,c.421,e

Ἠνδραγαθημένος, t.1,c.435,c

Ἠνείχοντο, Atticè geminato augmento pro ἀνείχοντο,ab ἀνέχομαι. At quod ex Eurip.affertur, ἠνειχόμην συμφοραῖς, videtur esse pro ἀνειχόμην,ab ἀνέχομαι.

Ἠνεκὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Porrectus & protentus in longitudinẽ,

Rectà in longitudinem tendens: interdum & Perpetuus, Continuus, vt διηνεκής hinc deriuatum. Nicander in Alex. iubens μακροῖς ἐπὶ πάτοις χλῆθαι, inquit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσι πείθοις πανάπασιν ἐδωδῆς. At neutr. ἠνεκές idem aduerbialiter vsurpauit pro ἐπὶ πολύ, Diu multúmque, Longo tempore: in eodem opere, v.517, πότ' ἠνεκὲς ἐν περὶ πάλφας. Empedocles ADVERBIO Ἠνεκέως vtitur, apud Aristot. Rhet. l.1, διά τ' εὐρυμέδοντος Αἰθέρος ἠνεκέως τέταται, διά τ' ἀπλέτου αὐγῆς, continua & interrupta serie. quod & διηνεκῶς. A

Ἠνεμόεις, t.1, c.427, a. & 428, e B

Ἤνεμος, t.1, c.427, c. Ἠνεμόφοιτος, ib.

Ἠνεμώδης, t.1, c.428, f. Ἠνεμωμένος, t.1, c.427, b

Ἠνεμῶδες, ibid.

Ἤνερθεν, Hesych. affert pro κάτωθεν. quod suprà ἔνερθεν, Ab inferiore parte. Est igitur hîc poetica ἔκτασις τοῦ ε.

Ἠνεται, t.1, c.168, a. Ἠνεχυρασμένος, t.1, c.1374, d

Ἠνεωγμένος, t.2, c.1198, d. Ἠνεωχὼς, & Ἠνέωξα, ib.

Ἤνημαι, t.1, c.168, a. Ἤνηται, ib.

Ἠνί, t.1, c.1104, f. Ἠνία, t.1, c.1468, f

Ἠνιάζω, t.1, c.1470, b. Ἠνίδε, & Ἠνίδε, t.1, c.1104, f

Ἠν ἰδοὺ, ib. Ἠν ἰδοὺ, ib. C

Ἡνίκα, t.1, c.1470, f. Ἡνίον, t.1, c.1468, f

Ἡνιοποιεῖον, t.1, c.1469, a. Ἡνιοποιέω, ib.

Ἡνιοποιὸς, ib. Ἡνιοστρόφος, ib.

Ἡνιοχαρέτης, Spartæ dicebatur διδάσκαλος ἱππικῆς τῶν νέων, Qui iuuenes docebat artem equestrem, Magister equestris disciplinæ. Hesych.

Ἡνιοχεία, t.1, c.1469, f. Ἡνιοχεὺς, ib.

Ἡνιοχεύω, ib.e. Ἡνιοχέω, ib.c

Ἡνιόχησις, ib.e. Ἡνίοχος, ib.a D

Ἠνίπαπε, t.1, c.1224, c

Ἦνις, ιος, ἡ, Annicula. Hesychius enim ἤνεις exponit ἐνιαυσίους, vt & schol. Homeri in loco illo quem in Ἄκεσις attuli: cui similis hic Iliad. κ, βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Idem lexicogr. ἤνιος exp. πλείου, νέου.

Ἠνοίγη, t.2, c.1198, c

Ἠνορέα, vel Ἠνορέη, t.1, c.437, h

Ἤνοψ, Sonorus, Vocalis. Hesych. ἤνοπα exp. non solùm πάνυ εὔηχον, sed etiam λαμπρὸν, διαφανῆ, Lucidū, Perspicuum. Hom. Il. π, λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ. E

Ἤνπερ, idem quod ἐάν, Si. Et ἤνπερ γε, Si quidem. Xen. ἤνπερ γε βούληται τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἷόνπερ εἴρηται.

Ἠνπεροῦν διάθεσιν, Quancunque: ab ὅσπερουν.

Ἤν πως, t.3, c.651, d. Ἤνυνα, t.2, c.1503, d

Ἤνυστρον, ου, τὸ, idem quod ἔνυστρον: vnus ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium, ex eo dictus, vt putatur, quoniam in eo διανύεται καὶ πέπτεται ἡ τροφή, conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. Equit. Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κατ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide & Aristot. De part. animalium lib.3, c.14: & Histor. animaliū lib.2, cap.17. F

Ἠνώγεα, t.1, c.475, b

Ἡνωμένος, Vnitus: & ἡνῶσθαι, Vnitum esse. ab ἑνόω.

Ἠνώχλουν, pro ἐνώχλουν, t.2, c.1577, a

¶ Ἦξα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c

Ἧξα, t.1, c.234, c

¶ Ἠοῖος, t.1, c.628, e

Ἠιόνιος, pro ἠιόνιος, Litoralis. vt in Epigr. ἠιόνιον σῆμα, Sepulcrum in litore positum. G

Ἠιωνίκει, quod Suid. exp. ἐχρόνισεν, est ab αἰωνίζω.

¶ Ἠπανᾶ, & Ἠπανεῖ, Hesych. affert pro ἀπορεῖ, ἀπανίζει, ἀμηχανεῖ: NECNON Ἠπανία pro ἀπορία, ἀμηχανία, Angustiæ, Inopia.

Ἤπαρ, t.1, c.1471, a. Ἡπατίζεια, ib.e

Ἡπατηρὸς, ib.d. Ἡπατίας, ib.e

Ἡπατίζω, t.1, c.1472, a. Ἡπατικὸς, t.1, c.1471, f

Ἡπάτιον, t.1, c.1472, b. Ἡπατίτης, t.1, c.1471, h

Ἡπατῖτις, ib. Ἡπατοειδής, ib.c

Ἡπατος, t.1, c.1472, b. Ἡπατοσκοπέω, t.1, c.1471, d

Ἡπατοσκόπος, ib.c. Ἡπατοσκοπία, ib.

Ἡπατώδιον, t.1, c.1472, a

Ἠπεδανὸς, (dictum quasi ἀπεδανὸς, id est ἄπους) significat χωλὸς, ἀσθενής, Claudus, Inualidus, Infirmus: item ἀναίσθητος, ἠλίθιος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur apud Homerum Odyss. θ. Ibi enim Vulcanus de se & Marte loquens ait, Venerem sese, vtpote χωλὸν ἐόντα, Αἰὲν ἀτιμάζειν, φιλέειν δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Οὕνεχ' (inquiens) ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε Ἠπεδανὸς γενόμην. Vbi schol. quoque exponit ἀσθενής. Et nota ibi ipsum opponi τῷ καλός τε καὶ ἀρτίπος. Volunt itaq; esse τὸ δι' ἀσθένειαν μὴ δυνάμενον ἐν τῷ πεδίῳ, ἤγουν ἐδάφει, εἶναι: eique opponi τὸ [illegible] πεδόν. Et procul dubio quod Suidas ex fabulis affert, ἐγγύθι δ' ἐστὶν Ἠπεδανοῖο λέοντος, intelligendum de leone, cuius pedi inhæserat spina. Rursum Hom. Il. [illegible] δανὸς θεράπων. Affertur & VERB. Ἠπε[illegible] bilito, Infirmum & viribus defectum re[illegible] A

Ἠπεδίζειν, t.3, c.114, f

Ἠπειγμένως, Festinatò, Festinanter, Citó. [illegible] σπευδόντως, συντόμως.

Ἠπειρόομαι, t.1, c.1472, g. Ἤπειρος, ib.c

Ἠπειρόω, ib.g. Ἠπειρώτης, t.1, c.147[illegible]

Ἠπειρωτικὸς, ib.b. Ἠπειρῶτις, ib.

Ἤπεπτα, t.1, c.1160, g. Ἤπερ, t.2, c.910, a

Ἤπερ, t.2, c.1502, d. Ἦπερ, t.1, c.1421, d

Ἠπεροπεύω, Decipio, Circumuenio, & quidem verbis ac vanis fallacibúsque promissis seu persuasionibus. Vnde Iliad. ψ, Menelaus quum Antilocho dixisset, Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, subiungit, Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. Eadem signif. idem poeta dixit Iliad. ε, Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Et Odysseæ ο, Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον. Et mox, πάντι (sub. εὐνῇ καὶ φιλότης) φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Idem adiuncto etiam accusatiuo rei ad accus. personæ, Iliad. γ, Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; quid me his promissis & persuasionibus dolosè vis decipere; Vnde mox dicit, Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; INDE Ἠπερόπευμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo ἠπεροπεύομέν τινα, seu Id quo aliquis ἠπεροπεύεται, Res ad decipiendum apta. Apud Athenæum libro 13, Critias in epigramm. quodam Anacreontem vocat Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. ITEM Ἠπεροπευσις, εως, ἡ, Deceptio, Circūuentio. ET Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, Deceptor, Circumuentor. Iliad. γ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά: vtpote qui soleas γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν, vt Iliad. ε dicit. Idem DICITVR Ἠπεροπεὺς ab eodem poeta, sic canente, Odyss. λ, τὸ μὲν οὔ σ' ἐΐσκομεν εἰσορόωντες Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον. nam Ionicè ἠπεροπῆα dixit pro ἠπεροπέα. C D E

Ἠπήσασθαι, semel duntaxat reperitur apud Aristophanem in Δαιταλεῦσιν, vbi Hesiodi συνθήκας & præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι, inquit Phrynichus, ipsum reiiciens, & pro eo vsurpandum dicens ἀκέσασθαι. Id autem est Sarcire. INDE Ἠπητής, οῦ, ὁ, Sartor, Sarcinator. qui & ἀκέστης siue ἀκεστής. Legitur autem apud Homerum in Batrachomyom. Ibi enim Pallas de murium iniuria cōquerens, inter alia dicit, Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Τρώγλας τ' ἐμποίησαν. ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη, Καὶ πράττει με τόκοις. FOEMIN. Ἠπήτρια, ας, ἡ, Sartrix, Sarcinatrix, seu Sutrix. Hesychio & Suidæ ῥάπτρια: qui Atticos ἀκέστριαν dicere addit. Inde ET Ἠπητήριον, SIVE Ἠπήτριον, per syncopen, Subula, id est Instrumentum quo sutor in consuendis coriis vtitur, & sartor in cōsuendis pannis, quod Acus dicitur. Suidæ itidem est τὸ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια. Vide & t.1, c.267, g. F G

Ἠπιαλέω, t.1, c.1474, c. Ἠπιάλης, ib.

Ἠπίαλος, t.1, c.1473, f. Ἠπιαλώδης, t.1, c.1474, c

Ἤπιαμα, t.1, c.1473, f. Ἠπιάω, ib.

Ἠπιόδωρος, t.1, c.1002, a. Ἠπιόθυμος, t.1, c.1604, e

Ἠπιόλη, t.1, c.1474, d. Ἠπιόλης, ib.c

Ἠπιόλιον, ib.d

Ἠπίολος, t.3, c.622, b. ‖ Dicitur etiam idem esse quod ἠπίαλος. H

Ἠπιόνη, ex Epigramm. affertur pro Medela. Suidas verò Ἠπιόνην esse dicit vxorem Æsculapii: cuius filiæ, Ὑγεία, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Πανάκεια, à medicando & sanando denominatæ.

Ἤπιος, t.1, c.1473, d. Ἠπιότης, ib. f

Ἠπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigramm. ex eo quòd medicus sit & benigna seu placida manu opem ferat laborantibus. A

Ἠπιεῖκῶς, t.3, c.1339, h. Ἠπίως, t.1, c.1473, f

Ἤπου, idem quod ἦ, vacante particula που, Aut, Vel. Plato epist.7, νῦν δ' ἤ που τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν αὐτία, vel dæmon quispiam vel sceleratus quispiam homo. Alia duo ex eodem exempla habes apud Budæum Comment. pag.931, in quibus hoc ἤπου est παραπληρωματικὸν τοῦ ἤ, vt εἴπω τὸ εἶτι. ‖ Alioqui ponitur & pro ἤ, id est Quàm. Plato lib.4 De leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, magis quàm quisquam homo. Bud. ibid. B

‖ Ἦπου pro ἦ ponitur, id est Certè, Profectò, Equidem, Nimirum, Nempe. Homer. Iliad. γ, v.44, Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Vtique rident Achiui, quoniam videlicet te è prælio fugisse viderunt. Eust. exponit ὄντως δή. Cui loco similis hic Sophoclis, Ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Et hic eiusdem in Oedipode, pag.51, Ἦ που τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, Ἦ ποι μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει. vbi schol. itidem exponit ὄντως. Similiter pro Certè accipiunt in hoc loco Aristophanis Pluto, Ἦ που σε διὰ τοῦτ' ἄδικ' ἐβδελύττετο. Idem interiecto τι inter ἦ & που in Nub. dixit, Ἦ τί που τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. vbi itidem interpr. Profectò. Pro Nimirum accipit Budæus in hoc loco Platonis Phæd. ἤπου χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν. Cui simile aliud ex eodē philosopho exemplū habes apud eundem B. in Comm. initio p.930. Notandum porro reddi non solùm Certè, Profectò, Vtique, Nimirum; sed etiam Multo magis, quum videlicet comparationibus seruit, præcedente εἰ vel ὅπου. cuius exempla ex Demosth. & Lysia & Isocr. habes apud Budæum ibidem. Sic apud Xenoph. Hellen.6, pag.357, ὅποτε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα οἱ συναγειρόμενοι βοηθοῦσι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἤπου ὑμᾶν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, εἰ, & quæ sequuntur. Sic Aristot. sequētē γε δή, Polit. lib.2, cap.3, τότε δ' ἡ στάσεως ἀρχὴ γίνεται καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἤπου γε δὴ παρὰ γε θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι, Multo magis. Cui simile exemplum habes apud Thucyd. lib.1, pag.46, circa finem. vbi τῷ ἤπου subiungitur δή. Significat verò & Multo minus, Nedum, Nullatenus. Cuius significationis exempla apud Bud. habes ibidem, ex Plutarcho, Athenæo, Iuliano: vbi & σχολῇ γε hunc vsum habere docet, afferens etiam Andocidis locum in quo est ἤπου σχολῇ γε, præcedente ὅπου. Interrogationi etiam seruit, vt Nempe apud Latinos, pro Vtrum, An, Anne. Plato libro 10 De rep. οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι. ἤπου ἄρ', ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω; Vtrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas? Demosth. in Timocr. εἰ τοῖνυν ἱκετεύειν οὐκ ἐξέσται, ἤπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; An licebit, Anne, Vtrum. Bud. Pro Nonne, Annō, in Gorgia idem Plato dixit, ἤπου ὅ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν; Bud. ibidem. Itidem pro Nonne, Annon, accipiunt in hoc loco Aristophanis Pluto, Ἦ που καὶ σὺ συκοφαντεῖα ἐν ταῖς γυναιξὶ ἦσθα; Alioqui ἤπου οὐ dicitur pro Vtrum non, Annon, Nónne. cuius exemplum ibidem habes ex Antiphonte, præcedente ὅπου. Cui simile hoc Isocr. ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἤπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν; C D E F G

Ἠπύω, Sono: itē Clamo & Voco. Od. κ, v.83, ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει. id est μετὰ βοῆς προσφθέγγεται. VNDE Ἠπύτης, ου, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum clamore verba sonat & pronūtiat. Homer. Iliad. η, Στὰς ἐν μέσσοισι μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ: Macedonicè pro ἠπύτης, id est φωνητής, κράκτης, βοητής: aliis μεγαλόφωνος. Quin & Ἤπυτος hinc denominatus præco quidam, & Ἤπυτον quoddā ὄρος in Thracia, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Πρωτέα ἠπύειν. Eust. H

¶ Ἦρ, Ver, t.1, c.1072, e. Ἦρ, Diluculum, ib. h

Ἦρα, t.1, c.563, h. ‖ Ἦρα est etiam nomen: ac interdum quidem singul. numeri, accus. casus, pro ἀέρα, teste Hesychio: per syncopen procul dubio factum ex ἠέρα. Interdum verò plur. numeri, significans κεχαρισμένα, deriuatum ex ἐράω, & ἐκτασιν habēs τοῦ ε: vnde compositum ἐπίηρα. Homer. Odyss. π, v.375, Αὐτοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι. Ibi enim Eustath. exponit, οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν, οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν, οἷα τὸ βασιλικὸν γένος φιλοῦντες ἀνοικείως. Itidem Iliad. ξ, θυμῷ ἦρα φέροντες exponit χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, vt & breuium scholiorū autor, χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ: in hoc loco, v.131, οἳ τὸ πάρος περ Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται. Vbi Eustath. in dubio relinquit sitne ἦρα accus. sing. an pluralis. notandum enim esse dicit, ἦρα hîc à poeta vocari τὴν χάριν καὶ τὸ ἐρασμίον: idque vocabulum fieri ex nom. sing. ἦρ, significante χάρις. vel potius ex ἔρος quod est ἐπιθυμία, fieri ἦραον, vt πρύτανον à πρυτανῶ, ξόανον à ξέω: ex cuius plurali ἤρανα esse ἦρα, per apocopen. vt τὰ θυμῷ ἦρα hîc sint quæ alibi θυμήρη appellat voce composita. Eadem ferè tradit pag.152. vbi etiam addit, Herodianum hoc ἦρα deriuare ex oxytono nominatiuo ἤρ significante ἐπικουρία, Auxilium. quomodo & breuium scholiorum autor ἐπίηρα accipit pro μετ' ἐπικουρίας χάριν, in hoc loco Iliadis α, v.574, Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ. Paulo pòst tamen ἐπίηρα φέρειν liquidò constat poni pro κεχαρισμένως προσφέρεσθαι, vbi nimirum Vulcanus dicit, Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. nam mox subiungit, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν. Ita vt ἐπίηρα φέρειν sit non solùm Auxilium & opē ferre, sed etiam lenibus animóque gratis verbis alloqui. quod poeta vocat ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Itidémque ἦρα φέρειν accipere possumus & pro Gratum facere, Beneficiis afficere, & pro Opem ferre, Auxiliari & Opitulari, in hoc oraculo Herculi reddito, Ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. nisi coniunctim ἦρα esse velis τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν, vt & schol. Homeri & Etymol. exp.

Ἥρα, ας, & IONICE Ἥρη, ης, ἡ, Iuno: & soror & coniunx Iouis: quam Plato in Cratylo sic nominatam existimat ὡς ἐρατήν τινα. Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀήρ, Aer: à quo & dicta isto nomine creditur, transpositis literis, & epitheto λευκωλένου ac χρυσοπεδίλου nominari ob candorem ac splendorem aeriæ constitutionis quum pura est. INDE Ἡραῖος, ου, ὁ, Iunonius. vt Ἡραῖος ναός, & Ἡραῖον τεῖχος. Dicitur & Ἡραῖον, ου, τό, pro Ἡραῖον ἱερόν, Iunonis templum: vt Ἀθήναιον. apud Herodotum. Et τὰ Ἡραῖα, pro τὰ Ἡραῖα ἱερά, Iunonia sacra, & ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή. Vbi nota Ἡραῖον & Ἡραῖα substantiuè & absolutè posita παροξύνεσθαι, adiectiuè autem προπερισπᾶσθαι. At Ἡραία dicitur quædam ἄκρα è regione Chalcidis, item vrbs Arcadiæ, teste Stephano: cuius ciues Ἡραιεῖς apud Xenophontem Hellen.6: vt & apud Thucyd. Ἀρκάδων Ἡραιῆς, l.5, pag.187. Apud Plutarchū verò Ἡραεῖς, & apud Athenæum lib.14, Ἡραΐτης ὅρμος. At Ἡραῖον in Thracia dicitur τὸ Ἡραῖον τεῖχος: cuius ciues Ἡραιοτειχῖται.

Ἠραίει, Hesychio est ληρεῖ, Delirat, Nugatur.

Ἡρακλῆς, & per CONTR. Ἡρακλῆς, Hercules: Iouis & Alcmenæ filius, antè dictus Ἀλκείδης, Alcides. Sic verò denominatus videtur quoniam ἐκ τῆς Ἥρας κλέος ἔσχηκε. multis enim eū certaminibus ea exercuit: ex quib⁹ quum victor semper discesserit, gloriam inde sibi peperit. vel ex oraculo, quod sic ei respondit, Ἡρακλῆα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει· Ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. iis enim qui vim patiebantur, & opem eius implorabant, auxiliū ferre creditus est. Porro declinatur Ἡρακλῆς, Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα: apud poetas Ἡρακλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα. At vocatiuus Ἡράκλεις & ὦ Ἡράκλεις, interdum est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, tam apud poetas quàm in prosa. Xenoph. dicit etiam, Ἡράκλεις τῆς παραδοξολογίας. Latini & Hercule dicunt, & Dii boni, Pro dii immortales, Papæ. Porro ab Ἡρακλῆς DERIV. Ἡράκλειος, Herculeus, Herculi peculiaris. vt Ἡράκλειον πάθος, Morbus Herculeus: quem Aretæus elephantiasin esse dicit, vtpote qua nullus alius morbus sit valentior & maior. Et Ἡράκλεια λουτρά, Herculea

lauacra, id est thermæ: apud Athenæum & Hesychium. A

Et Ἡράκλειος δεσμὸς, Herculeus nodus, apud eundem Athenæum & Ortibaf. in lib. De laqueis. Item Ἡράκλειον πάνακες, ab Hercule inuentum: quod alii vocant origanum Heracleoticum syluestre, quoniam est origano simile, teste Plinio lib. 25, cap. 4. At Ἡράκλειος λίθος, Lapis Herculeus, dictus à quibusdam Magnes est, ab aliis vocatus σιδηρίτης, teste eodem Plin. l. 36, c. 16. Quomodo Lucian. in Iconibus, circa principium dicit, ἀπάξει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον. Hesychius tamen negat Ἡρακλείαν λίθον & Μαγνῆτιν esse eandem: à Sophocle Λυδίαν λίθον nominari dicens, id est Lydium lapidem, quoniam Heracleæ, vrbe Lydiaca, reperiatur: vnde & Ἡρακλεώτην λίθον vocari. Theophr. sanè Heracleo & Lydio lapidi eandem vim tribuit, probandi videlicet auri: vnde indicem Ouidius appellat. πρὸς τὸ βασανίζειν (inquit in lib. περὶ λίθων) τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, ἡ καλουμένη λίθος Ἡρακλεία καὶ ἡ Λυδή. vt vicissim magneti quoq; βασανιστικὴν δύναμιν Eurip. ascribit, dicens, τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις λίθος. Itaq; non absurdum erit dicere Heracleon & Magnetem lapidem eundem esse, vel saltem eadem vi pollere, & attrahendi videlicet ferri & auri argentique probandi. C

NEVTR. τὸ Ἡράκλειον, s. ἱερὸν, Herculis fanum, Herculis templum, Herculea ædes. Athen. lib. 6, τοῖς Ἀθήνησι εἰς τὸ Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις. Et Xenoph. Hellen. 1, οἱ δὲ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὰ ὅπλα ἔφασαν ἀφανῆ εἶναι, ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρμημένου. Apud medicos autem τὸ Ἡράκλειον herbæ nomen est ex panacis genere: de quo Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 12, & Plin. lib. 25, cap. 4: lib. 26, cap. 14: lib. 20, cap. 17. NEVTR. PLVR. τὰ Ἡράκλεια, s. ἱερὰ, Sacra Herculea, Sacra & festum in honorem Herculis. Plut. De deo Socr. τοῖς ἐπιδημηκόσι πρὸς τὰ Ἡράκλεια σαλπικταῖς. Sic apud Demosthenē τὰ Ἡράκλεια θύειν. vt Ἥραια. FOEMIN. Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ itidē genus est sideritidis, apud Dioscoridem lib. 4, cap. 33 & 35: qui & τὸ λιθόσπερμον à nonnullis Ἡράκλειαν nominari tradit libro 3, cap. 158. At Ἡρακλεία, dicta spina quædam alba τείχος, vtilis conficiendis σκυταλίοις καὶ βακτηρίαις, teste Theophr. Hist. plantarum lib. 4, cap. 5: qui & Ἡρακλείας μήκωνος meminit Hist. plant. lib. 9, cap. 13. id est Herculei seu Heraclei papaueris. Alioqui Ἡράκλεια, vrbis etiam nomen est & insulæ: cuius ciuis DICITVR Ἡρακλεώτης, ET Ἡρακλειώτης, SIVE Ἡρακλεώτης, teste Stephano: cuius fœmininū Ἡρακλεῶτις. vt Ἡρακλεῶτις καρύα apud Theophr. Hist. plantarum lib. 2: quam lib. 4, idem Ἡρακλεωτικὴν καρύαν appellat, Heracleoticam nucem: quæ fert τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα, ab aliis dicta Ποντικά. quoniam Heraclea Ponti oppidum est. Ab eadem vrbe dicti Ἡρακλεωτικοὶ καρκίνοι apud Aristot. Hist. animalium lib. 4. At Ἡρακλεωτικοὺς σκύφους nonnulli dictos existimant χρωμένου διὰ τὰς στρατείας πρώτου Ἡρακλέους τοῦ γένει, vt refert Athen. lib. 11. Denique ab Ἡρακλῆς est PATRONYM. Ἡρακλείδης, Heraclides, Herculis filius. vt apud Homerum Iliad. β, Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, Tlepolemus Herculis filius. Sed & nepotes ac generalius posteri etiam Herculis, Ἡρακλεῖδαι nominantur, Herculeo de sanguine creti, Ab Hercule ducentes genus. vt quū Xenoph. apud Plutarch. initio vitæ Lycurgi dicit Lycurgum γεγονέναι κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας: εἰκὼς βουλομένῳ τοὺς πρώτους ἐκείνους καὶ συνέγγυς Ἡρακλέους, ὀνομάζειν Ἡρακλείδας, inquit Plutarch. qui & τοὺς νεωτάτους τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων dicit fuisse γένει Ἡρακλείδας, genere Heraclidas, id est, ab Hercule genus seu ortum duxisse. Alioqui Ἡρακλείδης est etiam nomē proprium cùm aliorum tum Pōtici cuiusdam philosophi & historici. Iones pro Ἡρακλείδης DICVNT Ἡρακλητίδης. quod tamen ποιητικώτερον videtur, quum apud Herodotum inueniam Ἡρακλεῖδαι, l. 1, p. 4. Idē poetæ pro Ἡράκλειος DICVNT Ἡρακλήειος: & ἲς seu βίη Ἡρακληείη periphrasticōs pro Ἡρακλῆς. Hom. Iliad. β, Τὺς τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ. Et paulo pòst, Υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Sic Hesiod. Theog. τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη. Rursum Homer. Iliad. σ, v. 116, dicit βίη Ἡρακλῆος, pro Ἡρακλῆς, vt alibi ἲς Ὀδυσῆος & ἲς Τηλεμάχοιο pro Ὀδυσσεὺς & Τηλέμαχος. G H

Ἡρακλειτίζω, Heraclitum sequor, Heracliteæ sectæ sum, Cum Heraclito facio: apud Aristot. in Metaph. VNDE Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, Sectator Heracliti aut imitator, apud Diogenem Laert. pag. 34... Ἡρακλειτιστής.

Ἡραιέων, Hesychio est βοηθῶν, χαριζόμενος, Opitulans, Gratificans, παρὰ τὴν ἦρα significante χάριν & βοήθειαν. A

Ἥραιος, eidem est βασιλεὺς, ἄρχων, φύλαξ, Rex, Præfectus, Custos: Etymologo βασιλεὺς ἢ βοηθὸς, Rex vel Opitulator: παρὰ τὴν ἦρα, τὴν μετ' ἐπικουρίας χ... modo Paulus Silentiarius ἐν τῇ ἐκφράσει ... φίας ad Iustinianum imper. dicit, Γλαθι ... νὲς ἦραιε γαίης. Suid.

Ἡραίθημον, t. 1, c. 449, a. & 1072, g

Ἥρανος, vide cum Ἡραιέω.

Ἥρεα, t. 1, c. 564, c

Ἠραρχικὸς, οῦ, ὁ, A vere incipiens: ex Gaza De men...

Ἡράσιος, mensis quidam apud Laconas, teste Hesyc...

Ἡρατήλεια, ας, ἡ, dicebatur olim ἡ συζυγία, Coniugium, teste Poll. lib. 3, cap. 3, vbi agit περὶ γάμου καὶ τῶν περὶ γάμον: forsitan quoniā τῇ Ἥρᾳ, veluti præsidi nuptiarum, ἐν τῷ γάμῳ καὶ τῇ συζυγίᾳ ἐτέλουν, vt & Romani τὰ πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον, teste Plutarcho in Problemat. Rom. in cuius libri principio inter quinque deos quibus indigere οἱ γαμοῦντες putantur, idem Ἥραν τελείαν nominat.

Ἤρμαι, t. 1, c. 557, e. Ἠρμένος, ib.

Ἤρδιον, Suidæ περιφανὲς ἅρμα σκεπαστόν: Rheda.

Ἠρέθω, t. 1, c. 182, d. Ἠρέμα, t. 1, c. 1474, f

Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, ex Esdræ l. 2, pro Sedebam mœrens. D

Ἠρεμαῖος, t. 1, c. 1451, c. Ἠρεμαιότερος, ib. d

Ἠρεμαίως, ib. Ἠρεμέστερος, ib. b

Ἠρεμεστέρως, ib. Ἠρεμέω, ib. d

Ἠρέμης, ib. c. Ἠρέμησις, t. 1, c. 1475, e

Ἠρεμία, t. 1, c. 1451, a

Ἠρεμίζω, & Ἠρεμίζομαι, t. 1, c. 1475, f

Ἤρεμος, t. 1, c. 1455, a

Ἡρεσίδες, Hesychio sunt κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ. Sed forsan scribendum Ἡρεσίδες, aspero spiritu.

Ἤρη, Ionicè pro Ἥρα, Iuno. Ἤρημαι, t. 1, c. 182, d E

Ἦρι, per contractionem pro ἔαρι, Veri: item Vere, Verno tempore. Significat etiam Manè. vt apud Hom. Od. υ, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.

Ἠρία, vide in Ἠριεργής.

Ἠρίγγιον, Eringium. vide infrà in Ἠρύγγιον.

Ἠριγένεια, t. 1, c. 817, d. & 1073, a

Ἠριγένειον, Hesych. dici ait τὸ ἐρύγγιον πόαν.

Ἠριγενής, t. 1, c. 817, d. & 1073, a

Ἠριγέρων, t. 1, c. 1072, f F

Ἠριεργής, Hesychio est τυμβωρύχος, Qui sepulcra conficit. ὁ τὰ ἠρία ἐργαζόμενος. NAM Ἠρία, eodem teste sunt μνημεῖα, Monumenta, Sepulcra, Conditoria mortuorum. ET Ἠριὰς, eidem νεκρὸς, Defunctus.

Ἠριθαλὴς, t. 1, c. 1072, f. Ἤριμος, t. 1, c. 1073, a

Ἤριμος, ex Herodoto pro Laneus. perperam pro εἰρίνεος.

Ἠρινολόγος, t. 1, c. 1072, g. Ἠρινὸς, ib.

Ἠρινοτόκος, ib.

Ἠρίον, ου, τὸ, Monumentum, Sepulcrum: Suidæ τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα, alludenti ad etymon. Sunt enim qui dictum velint παρὰ τὴν ἐπιχωσμένην τοῖς νεκροῖς γαῖαν. ad differentiā itaque dici τῶν μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένων. Sic sanè in Epigramm. δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τύχων, Ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω. Et rursum, Ἠρίον οὐκ ὀλίγου διψάδος ἐκ ποταμοῦ, Ὄφρά σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυοῦχος ὦ λαξ Θέλγῃ ἀροτραίῃ κείμενον ἐν καλάμῃ. Legitur & apud Hom. Il. ψ, v. 126. Suid. paroxytonon ἠρίον, esse dicit τάφον: at ἤριον, proparoxytonon, nomen loci. Affertur & ἤριον pro lana. sed perperam pro εἴριον.

Ἠριπόλη, Aurora. In Epigramm. — οὐδὲ φαεινῆς Φέγγος ἰδεῖν ἔθελω χρύσεον ἠριπόλης. vbi tamen Suidas exponit ἡμέρας. Apud Hesych. verò reperio Ἠριπόλην, expositū ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

Ἠρισάλπιγξ, eidem H. est auis quædam species: forsan quæ manè aut vere buccinare videatur.

Ἠρίστριον, eidem Hesychio est ἱμάτιον ἠρινὸν, Vestis verna,

Vestimentum quo vere vtimur. forsan pro ἐαρίσριον. Itidem vestis æstiua dicitur θερίσριον, in qua θερίζουσι.

Ἧρκα, t.1, c.563, h

Ἠροικάκαι, Cauernæ in terra: κοιλώματα τῆς γῆς. Hesych.

Ἦρος, eidem H. est παραθήκη, ἐκεχειρία, Pactum, Fœdus, Induciæ: qui paulo antè δασέως attulerat ἧρον pro εἰρήνην, Pacem. Alioqui ἦρος est etiam pro ἔαρος, genit. à nom. ἦρ. At ἦρα, plur. vide suprà.

Ἡροσάνθια, eidem H. est ἑορτὴ γυναικεία λαμπρὰ, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ: à vernis floribus dicta.

Ἡροσειωμένος, t.1, c.543, f. Ἡρτυμένος, t.1, c.575, c

Ἠρύγγιον, ου, τὸ, Eryngium: herba ex genere τῶν ἀκανθοφύλλων, teste Theophrasto Hist. plantarum lib.6, cap.1, vbi ἠρύγγιον scriptum est: apud Hesychiũ verò etiam ἠρυγγένειον. Dioscorides quoque τῶν ἀκανθωδῶν esse dicit, qui ipsum latius describit lib.3, cap.24. Sic Plin. lib.22, cap.7, Et clara inprimis aculeatarum erynge est siue eryngion, contra serpentes & venenata omnia nascens. Alio nomine ἀερακανθαν dici aiunt: vtpote quod habeat folia aculeata & spinosa simul ac ἀρωματίζοντα τῇ γεύσει, adhæc radicem quoque εὐώδη καὶ ἀρωματίζουσαν. vt eã ob rem non immeritò vnguentis expetatur. Trium porro generum esse dicitur, marinum, montanum, & vulgare. quod vulgare, album esse ferunt, & à multitudine capitulorum horrentium spinis, Centumcapita vocari Latinis. Nicander λευκάδα ἤρυγγον appellat, in Theriac. v.848, ἠέ σύ ποίης λευκάδος ἠρύγγου πετάμοις ἀθεραῖδα ῥίζαν. Vbi nota ἤρυγγον ab eo appellari, non ἠρύγγιον vel ἠρύγγην. itidémque v.645, eiusdem poematis, ἠρύγγοιο καὶ ἀλθήεντος ἀκάνθου ῥίζαν. In quibus locis schol. quoque annotat ἤρυγγον esse λάχανον ἀκανθῶδες, & βοτάνην φύλλα ἀκανθώδη ἔχουσαν. Hesych. verò ἠρύγγιον esse dicit λεπτόν τι κάρφος ἀκανθῶδες, ὃ καὶ ἐπὶ τοῖς σωροῖς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι τοῦ σίτου: forsitan vt mures & auiculæ spinosis aculeatisque foliis ipsius inde arceãtur. Rursum schol. Nicandri, Nicandri ἤρυγγον & ἤρυγγον Aristotelis idem esse censet: Aristotelis inquam, de quo hæc scribit Hist. animalium l.9, cap.3, τῶν δ' αἰγῶν ὅταν τις μιᾶς λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, (ἔστι δὲ οἷον θρίξ) αἱ ἄλλαι ἑστᾶσιν ὥσπερ μεμωρωμέναι, καὶ βλέπουσιν εἰς ἐκείνην. Sed fallitur. non enim herbam ibi ab Aristotele intelligi, sed villum quendam caprarum, satis clarè indicant verba illa, ὅταν τις μιᾶς λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου: & hæc, ἔστι δὲ οἷον θρίξ. Vnde & Plin. l.8, cap.50, Dependet omnium mento villus, quem aruncum vocant. Hoc siquis apprehensãm ex grege vnam trahat, cæteræ stupentes spectant: lib.28, cap.13, scribens rabiem hircorum, si mulceatur barba, mitigari: eadem præcisa, non abire eos in alienum gregem. vt ἤρυγγος sit quas Martialis vocat barbas incanáque menta Hirci Cinyphii: veteres Latini Spirillum, autore Paulo & Festo. Veruntamen & Plinius in priore loco verbis citatis subiungit, Id etiam euenire quum quãdam herbam aliqua ex eis momorderit. Cui opinioni astipulatur & Plutarch. sic scribens Sympos. lib.7, probl.2, τὸ ἠρύγγιον μιᾶς αἰγὸς εἰς τὸ στόμα λαβούσης, ἅπαν ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον. Et in lib. De sera numinis vindicta, pag 991, αἰγὸς τὴν ἠρυγγίτην λαβούσης εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον, ἄχρις ἂν ἐξέλῃ προσελθὼν ὁ αἰπόλος. Vbi nota quod in Sympos. vocauit ἠρύγγιον, appellasse ἠρυγγίτην. cuius mentio fit apud Suidam quoque in manuscripto cod. Dicitur enim ibi ἠρυγγίτης esse εἶδος βοτάνης: omissis duabus his vocibus quæ in excusis exemplaribus habentur, ἄρτος ἤ. Non itaque mirum Nicandri quoque scholiastem putasse Nicandri ἠρύγγῳ hanc vim inesse: sed eam cum Aristotelico ἠρύγγῳ confundere non debuit.

Ἠρυγγίτης, Ἤρυγγος, & Ἠρυγκίον, vide in præcedente Ἠρύγγιον.

Ἠρύγω, Mugio. Vnde ἠρύγων, Hesychio μυκώμενος.

Ἠρυθροδανωμένος, t.1, c.1251, b

Ἠρύκαλον, Sophron per diminutionẽ vocauit τὸν Ἡρακλέα, teste Hesychio, qui & Ἤρυλλον tradit ὑποκοριστικῶς nominari eundem Herculem, vt & Suid.

Ἥρω, pro Ἥρωα, Heroem: apud poetas plerunq;. Apollon. Argon. κάλλιπον ἥρω Ἡρακλῆα. At Ἥρω, positum pro ἥρωϊ, Heroi. Ambo à nom. ἥρως.

Ἡρώειον, t.1, c.1476, g. Ἡρωελεγεῖον, ib. f

A Ἡρωήσουσι, Hesych. affert pro μεθύσουσι.

Ἡρωϊκός, t.1, c.1476, d. Ἡρωΐνη, ib. g

Ἡρωΐς, ib. h. Ἡρωΐσσα, t.1, c.1477, a

Ἡρῴνη, t.1, c.1476, h. Ἡρῷον, ib. f

Ἡρῶος, ib. e. Ἡρῷος, ib.

Ἠρώπτει, Hesych. exp. σκώπτει, Irridet & subsannat.

Ἥρως, t.1, c.1475, g. Ἀτ Ἡρῶς, Hesych. exp. δυνατῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως, σεμνῶς: item ποικίλως, addens, dici ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων.

Ἡρῶσσα, t.1, c.1477, a

B ¶ Ἦς, Eras: ab εἰμί. Aristoph. Nub. νέος ὢν ἦς. ‖ Doricè etiam pro ἦν ponitur, vt ἦμες pro ἦμεν. Theocr. Pharm. — αὐτὰ δὲ λοιπὰ, Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. Et mox, Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. Ἧς autem, est Sis: ab eodem themate. At ἧς, Mittas, ab ἵημι seu ἕω, in eodem modo, tempore præs. Ἧς verò, Cuius: item Suæ, pronom. fœm. gen. ex mascul. ὅς.

Ἥσας, t.1, c.1448, b

Ἦσθα, Æolica paragoge pro ἦς, Eras: Atticis etiam vsitatũ. Aristoph. Pluto, Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦς ἄθλιος. Apud Plut.

C in Themist. εἰ μὴ ἀπωλόμην, σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, Tu non extitisses. seu Tu non fores, Tu non esses.

Ἡσθημαι, t.1, c.229, a. Ἡσθημένος, t.1, c.1382, f

Ἡσθόμην, t.1, c.229, a

Ἧσι, Sic: poetica paragoge pro ᾗ. Hesiod. τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἧσιν ἀμείνω. At ἧσι, Mittat, pro ᾗ, ab ἵημι seu ἕω. Item Ionicè pro αἷς, Quibus, vel Suis: ex masc. ὅς.

Ἠσί, & Ἠσίν, Attica aphæresi pro φησί, Ait, ab φημί.

Ἧσις, t.1, c.1435, d. Ἧσμαι, t.1, c.115, f

Ἡσσῶ, t.2, c.1502, d. Ἧσσα, t.1, c.1478, h

D Ἥσσημαι, ib. a. Ἡσσάω, ib. h

Ἧσσον, aduerbialiter positum, t.1, c.1477, b.

Ἡσσονα, t.1, c.1478, a

Ἥσσων, Minor, &c. t.1, c.1477, a. Ἥσσων, Inferior, &c. ib. c. Ἥσσων, cum genit. rei, &c. ib. e.

Ἦσαν, pro ἦσαν, Erant: ab εἰμί. Aristoph. Equit. εἰ μὴ γὰρ οἱ τοῦ ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦστην σκεύη δύο χρησίμω, Non essent, Non forent. Sic Hesiod. in Scuto Hercul. κασιγνήτω γε μὲν ἤστην, Erant. pleonasmo τοῦ σ pro ἤτην. At ᾔστην, Sciebant pro ᾐδείτην, de quo fusius in Anomalis.

E Aristoph. Τὼ δ' οὐκ ἄρ' ᾔστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δακεῖν.

Ἥστινος, t.2, c.1503, d. At ἡστινοσοῦν, Cuiuscunque, Cuiuslibet: ab ὁστισοῦν.

Ἡσῶς, t.1, c.1435, d. Ἥσυχα, t.1, c.1479, e

Ἡσυχάζω, ib. f. Ἡσυχαῖος, ib. h

Ἡσυχαίτατος, ib. c. Ἡσυχαίτερα, ib. d

Ἡσυχαίτερος, ib. c. Ἡσυχῇ, ib.

Ἡσυχία, Quies, &c. t.1, c.1480, g. Ἡσυχία, Otium, &c. ibid. h. Ἡσυχία, Silentium, &c. c.1481, a. Ἡσυχία, Solitudo, &c. ib. b.

F Ἡσύχιος, t.1, c.1480, a. Ἥσυχος, t.1, c.1479, b

Ἡσύχως, ib. e

¶ Ἦτ, t.2, c.1502, f. Ἦτ, t.1, c.1418, g

Ἦτ, pro ἤ dicunt poetæ, vacante particula τ. i. Profectò, Vtique, Nimirum, Scilicet, Nempe. Homerus Iliad. ε, versu 201, Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. Et v.350, Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω Ῥιγήσειν πόλεμόν γε.

Ἤπερ, t.1, c.1289, e

Ἠτήσω, Petiisti: aor.1 med. à them. act. αἰτέω.

G Ἦτ, t.1, c.1419, a. Pro Nunquid affertur ex Aristoph.

Ἦτ που, Profectó. Ex Aristoph. habes suprà in Ἦπου.

Ἠτρόνιον, est πέπλιγι ὅμοιον & ὁ κέρκωψ. Hesych.

Ἠτίζουσιν, idem affert pro αἰτῶνται, ἐπιφημίζουσι.

Ἧτινι, t.2, c.1503, d. Ἧτις, ib. a, d

Ἥτις ἄν, ib. h. Ἡτισοῦν, t.2, c.1504, a

Ἤτοι, Aut, &c. t.1, c.1419, f. Ἤτοι, pro μή, &c. ib. Ἤτοι, Videlicet, &c. c.1420, a.

Ἦτορ, t.1, c.619, d. Ἠτρίδιον, vide in Ἤτριον.

Ἤτριον, ου, τὸ, Stamen. Suid. enim ἤτρια exponit στήμονας, in

H hoc loco ex Epigr. τὴν τε προέξεργον Ἄτρακτον. καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν κερκίδα. pro quo in iisdem Epigr. Antipater dicit, Κερκίδα ἀκρίτους ἃ διέκρινε μίτους: appellãs μίτους quæ ille alter ἄτρια, Doricè pro ἤτρια. Ipsum etiam textum & ὕφασμα nominatur ἤτριον. Plato in Phædro, ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἰδὲ καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ

ἤτριον ὡς περ ἐμοί, nónne pannosi & lacera veste videantur vt ego, Bud. interpr. Itidem Galen. accipit, quum διῃθημένον apud Hippocr. esse dicit τὸ διὰ ἤτριου ἠθημένον, percolatum & transmissum per pannum. quanquam peculiariter τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari velint, vt Suidas quoque esse tradit ἔνδυμα ὑμενῶδες, indumentum membranæ instar subtile: apud quem & περὶ τοῦ δρακοντοειδοῦς σημείου τοῦ ἐν πολέμῳ, hîc legitur locus, μετεωρίζων τὸ ποικίλον ἤτριον, πάσας ἐλίσσει τὰς σπείρας. solent enim signa militaria seu vexilla è tenuissimo subtilissimóque filo cõfieri, byssino aut serico. Ἤτριον schol. Nicandri dici tradit etiã τὸ ἧπαρ, Hepar, Iecur: in exemplum afferens hoc hemistichium, ἠτρίου ἱππείοιο. ‖ Ἤτριον, in manuscr. Suidæ cod. exponitur etiam ἄτρωτον, Inuulneratum: pro quo in excusis exempl. habetur ἠτρεῖον, ad differentiam prioris ἤτριον proparoxytonως scripti.

Ἦτρον, Suidæ & scholiastæ Nicandri est τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, pars vmbilico subiecta. vt Poll. quoque libro 2 ἦτρον & ὑπογάστριον vocari scribit τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεων, omne illud quod sub vmbilico est vsque ad pilos qui supra pudẽda sunt. vt idẽ sit quod ἐφήβαιον. rectius itaq; à Marcello redditur Imus venter, quàm ab Hermolao Pubes, quæ est ἥβη. Xen. De re equ. τὸ περὶ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. Metaphor. Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκησεν. quod interpretari queas Ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. At Nicander in Ther. v. 595, Καὶ χλοεροῦ ναρθηκος ἀπαὶ μέσον ἦτρον ὀλόψας, pro ἐντεριώνην, medullam, vt schol. exponit, addens etiam τὸν ὀμφαλὸν, τὸ γονάτιον, Vmbilicum, Geniculum. Suid. ἦτρον esse dicit etiam τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, quod ἔλυτρον appellant, Integumentum & inuolucrum matricis. VNDE Ἠτραῖα, ET Ἠτρειαῖα dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph. παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σκελίδες, καὶ ἠτρειαῖα, καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον. qualis apud Athenæum est μήτρας τόμος. SED ET Ἠτρειδιατημάχη comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤτρου, teste Poll. l. 2. Sunt qui hæc velint esse Sumen seu Abdomen.

Ἦτα, t. 1, c. 1478, h.	Ἠτάομαι, ib. a
Ἠτάω, ib. h.	Ἥτημα, ib. f
Ἧτον, aduerb. t. 1, c. 1477, b.	Ἥτων, ib. a

Ἤτω, Sit, pro ἐέτω, ex ἔω. Plato l. 2 De rep. ἀλλ' ἤτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. Refertur ad εἰμί.

Ἠΰ, Ionica & poetica dialysi pro εὖ, Bene. Hesych. exponit ἀγαθὸν, ἰσχυρόν, Bonum, Validum, Robustum. qui addit, poni etiam ἐπὶ τοῦ ὡς, vt ἠΰτε infrá.

Ἠΰγένειος, t. 1, c. 844, h.	Ἠΰκομος, t. 2, c. 318, f
Ἠΰς, t. 1, c. 1297, e	

Ἠΰτε, Ionica & poetica dialysi pro εὖτε, Vt, Sicut, Velut: ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Hom. Il. δ. μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετο. Et Od. ξ, χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη.

¶ Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus: filius Iouis & Iunonis, fabrorum metallicorum Deus, & inuentor τῆς χαλκευτικῆς. quamobrem & Mulciber Latinis dictus est à mulcendo ferro. INDE Ἡφαιστόπονος, A Vulcano elaboratus, vt Ἡφαιστοπόνων ὅπλων, apud Eurip. ET Ἡφαιστοτευκτον δέπας, apud Athen. lib. 11, Poculum à Vulcano confectũ. est enim Homero teste κλυτοτέχνης. Ab eo p[r]æ[i]TVR Ἡφαίστειος, ου, ὁ, Vulcanius. vt Ἡφαίστειος δεσμὸς, Vulcanium vinculum: prouerbialiter ἐπὶ τῶν [...]ύκτων, ex quibus effugi non potest, vt Mars & Venus ex Vulcani vinculis & nexibus euadere nequibant, apud Homerũ Od. θ. Suid. συγκατειλημμένος πᾶσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς, ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γ' ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. NEVTRVM PLVR. Ἡφαίστεια, τὰ, s. ἱερὰ, Vulcania sacra, seu Vulcanalia: festum in honorem Vulcani. SINGVL. τὸ Ἡφαίστειον, s. ἱερὸν, Vulcania ædes, Templum seu fanum Vulcani. ‖ Rursum Ἥφαιστος dicitur pro φλὸξ Ἡφαίστοιο & πῦρ, id est Ignis, Flamma. vt Odyss. β, Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. Sic Ἥφαιστος vrbẽ aliquam vel partem eius absumere dicitur, apud poetas. Eodémque modo Ἄρης pro bello.

Ἠφλοισμὸς, οῦ, ὁ, Suidæ est ἀφρός. pro quo suprà ἀφλυσμὸς siue ἀφλοισμός.

¶ Ἦχα, ab ἄγω, Frango, t. 1, c. 93, c

Ἠχανω, Suidæ πτωχεύω, Mendico, Mendicus sum.

Ἠχεῖον, t. 1, c. 1486, b.	Ἠχέτης, t. 1, c. 1482, g
Ἠχετικός, ib.	Ἠχέω, ib. e
Ἠχή, t. 1, c. 1481, f.	Ἠχήεις, t. 1, c. 1482, e

Ἠχλῶες, Hesychio κενοὶ, πτωχοὶ, Inanes, Mendici: forsan pro ἀεχλῶες, qui sunt οἱ μηδὲν ἔχοντες.

Ἠχητής, t. 1, c. 1482, f.	Ἤχθετο, t. 1, c. 616, h
Ἦχι, t. 2, c. 1510, a.	Ἠχίπερ, ib.
Ἠχόπους, t. 1, c. 1481, c.	Ἦχος, ib. b
Ἠχώ, t. 1, c. 1486, e.	Ἠχώδης, t. 1, c. 1481, f

¶ Ἠῶα, dicitur ἐθνικῶς ἡ κέδρος, vt tradit Hesych.

Ἠῶθεν, t. 1, c. 628, f.	Ἠῶθι, ib.

Ἠωκοίτων, Hesychius exponit ὀρθρινῶν ὕπνων, Matutinorum somnorum.

Ἠϊών, pro ἠϊών, Littus. interdum & Ripa in Epigr.

Ἠῷος, t. 1, c. 628, e.	Ἠώς, ib. a. & d

Θ

Θ, Nota octauæ apud Græcos literæ, quã θῆτα appellant, si grammaticis credimus, παρὰ τὸ τὴν θέσιν τοῦ παντὸς μιμεῖσθαι, vtpote quæ sit κυκλοτερὴς, & τῇ κατὰ μέσον μακρᾷ axem mundi repræsentet. Latini quoque eam theta appellant, non tamen vnica ipsi etiam figura eã scribentes, sed duabus, th. quoniam sonum habet τοῦ τ, addita dũtaxat aspiratione. vnde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur. veluti quum πάνθ' ὁρᾷ dicitur pro πάντα ὁρᾷ: & καθαιρέομαι pro καταιρέομαι. Vicissim Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ, & ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, & ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, & αὖτις pro αὖθις. Æoles δ quoque in eã vertunt, quoniã videlicet & τῷ τ & τῷ δ cognata est. οὐθὲν enim dicunt pro οὐδὲν, & θάσος pro δάσος, teste Eustathio. qui & in deriuationibus δ transire in θ annotat. veluti quum ex μήδω fit προσμηθὴς & προμηθής. Idem gramm. ν quoque in eam verti scribit. μηνιθμὸς enim dici pro μηνισμὸς, à μηνίω, & κνηθμὸς pro κνησμὸς, & similia. Rursum ipsum θ in φ vertitur. Nã φλᾶν pro θλᾶν, & φλίβειν pro θλίβειν dicitur, eodem Eust. teste. Eodem autore interdum pleonastica est: idque vel in principio vocis ab aspirata vocali incipientis, vt θαμὰ pro ἅμα: vel in medio, πρὸς βαχυφωνίας ἔνδειξιν, quemadmodum quum poetæ πειχθὰ dicunt pro πεῖχα. ‖ In iudiciis quoque hac nota vtebantur. qui enim morti adiudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτιόν. Vnde satyrographus, Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. libro 7, ad Castricum, hoc ipsum theta appellat mortiferum signum, & lethalem iuguli notam. Apud Latinos verò condemnandi nota erat C litera: absoluendi, A: ampliãdi signum, N L, dabant, quod significabat Non liquere. ‖ Denique Θ seu θ est numeralis nota, significãs videlicet nouem. ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, nouies mille denotat, hoc modo, Θ, θ, ϑ.

Θαάσσω, t. 1, c. 1487, a.	Θάεο, t. 1, c. 1510, b
Θάημα, ib.	Θαητός, ib. c

Θαιβει, Hesychius affert pro ἐλαύνει, Impellit, Agitat.

Θαιμὸς, eidem est οἰκία, σπόρος, φυτεία.

Θαιρὸς, οῦ, ὁ, Cardo: ὁ στροφεὺς, Polluci: Hesychio ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας. Eustathio quoque θαιρὸς est στρόφιγξ θύρας, in hoc loco Homeri Iliadis μ, de Hectore ingens saxum iaculante in portam, Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, πέσε δὲ λίθος εἴσω Βεβριθυῖα, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Idem Eust. annotat in [illegible] lexico θαιρὸς ex Sophocle afferri pro ἄξων, vt Hesychius quoque testatur à Sophocle in Triptolemo θαιρὸν dici

τ ἄξονα. Poll.l.1, de currus partibus loquens, θαιροὺς nominari ait τὰ ἐγγώνια οἷ συμπίπλουσιν αἱ πλάγιαι πλευραὶ, & τ ὑπερτερείας τὰ ἑκατέρωθεν πλευρά.

Θακεύω, t.1, c.1488, b. Θακέω, ib.
Θάκημα, ib.c. Θᾶκοι, ib.b
Θᾶκος, t.1, c.1487, e. Θαλάμαι, t.1, c.1499, a
Θαλαμαὶ, ib. Θαλάμαξ, t.1, c.1498, d
Θαλάμευμα, ib. Θαλαμεύομαι, ib.c
Θαλαμεύτεια, ib.d. Θαλάμη, ib.g
Θαλαμηγὸς, ib.b. Θαλαμήϊα, ib.c
Θαλαμηπόλος, ib.a. Θαλαμία, ib.f
Θαλαμιαὶ, ib. Θαλαμίαι, ib.
Θαλαμίδιοι, ib.g Θαλαμίη, Ionicè pro θαλαμία.
Θαλάμιος, t.1, c.1498, d. Θαλαμίτης, ib.
Θαλαμοποιὸς, ib.a. Θάλαμος, t.1, c.1497, e
Θάλασσα, Mare, t.1, c.1488, e. Θάλασσα, Marina aqua, ib.f. Θάλασσα, Aquæductus, &c. c.1489, a
Θαλασσεὺς, t.1, c.1490, e. Θαλασσεύω, ib.f
Θαλασσίας, ib.b
Θαλασσίδιος, Marinus vel Maritimus. affertur enim θαλασσιδίων χώρων pro Maritimarum terrarum. Dicitur & ἐπιθαλασσίδιος.
Θαλάσσιος, t.1, c.1489, d. & 1490, a
Θαλασσίτης, t.1, c.1490, b. Θαλασσοειδὴς, t.1, c.1489, c
Θαλασσοκοπέω, ib.d. Θαλασσοκρατέω, ib.
Θαλασσοκράτωρ, ib.e
Θαλασσόμελι, ιτος, τὸ, Thalaſſomeli: potionis genus ex duabus marinæ partibus ad ſingulas mellis additis & vaſe conditis, teſte Dioſcoride lib.5, cap.20. vbi etiam dixerat σκευάζεσθαι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος ὀμβρίου καὶ θαλάσσης, ἴσων διυλισθέντων καὶ ἡλιασθέντων ἐν ἀγγείῳ πεπισσωμένῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν. Sic Plin.lib.31, cap.6, Inueteratur quod vocatur thalaſſomeli, æquis portionibus maris, mellis, imbris.
Θαλασσόπλαγκτος, t.1, c.1489, e. & t.3, c.338, f
Θαλασσοπορεῖν, t.1, c.1489, e. Θαλασσοπόρος, ib.
Θαλασσουργέω, ib.f. Θαλασσουργὸς, ib.
Θαλασσόω, t.1, c.1490, e. Θαλασσωθεὶς, ib.
Θάλαττα, t.1, c.1488, e. Θαλαττεύω, t.1, c.1490, f
Θαλάττιος, ib.a. Θαλαττοειδὴς, t.1, c.1489, c
Θαλαττοκοπέω, ib.d. Θαλαττοκρατέω, ib.
Θαλαττοκράτωρ, Atticè pro θαλασσοκράτωρ, Qui mari imperat, ſeu Maris dominus, Mari potitus, Maris imperium tenens. Xenoph. Hellenic.1, de Lyſandro, ἔλεγε τῷ Καλλικράτιδᾳ ὅτι θαλαττοκράτωρ παραδιδοίη τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς.
Θαλαττοπορεῖν, itidem pro θαλασσοπορεῖν, t.1, c.1489, e
Θαλαττοπόρος, ib. Θαλαττουργέω, ib.f
Θαλαττουργὸς, ib. Θαλαττόω, t.1, c.1490, e
Θαλάττωσις, ib. Θάλεα, t.1, c.1493, h
Θαλέθω, t.1, c.1495, b
Θάλεια, t.1, c.1493, c. & 1494, c
Θάλειος, t.1, c.1494, a. At θαλεῖον, Heſychio eſt καθαρὸν, Purum.
Θαλεροποιὸς, t.1, c.1491, h. & 1494, a
Θαλερὸς, t.1, c.1491, g
Θαλέω, ibid.e. At Θάλεω, eſt genitiuus Ionicus ex Θαλῆς, pro Θαλοῦ, Thaletis, vt Πηληϊάδεω pro Πηλειάδου. Extat apud Plutarchum in Solone: apud Diog. Laert. etiam Θάλητος pro eodem. qui & vitã huius philoſophi deſcribit.
Θαλέων, Heſych. affert pro τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐπιτηδείων, τῶν θάλλειν ποιούντων παιγνίων ἡδέων. ambiguum an à θαλὴς, an à θάλεος.
Θαλία, t.1, c.1493, b. & 1494, c. Θαλιάζω, t.1, c.1494, h
Θαλίη, Ionicè pro θαλία: Heſychio eſt εὐφροσύνη, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ἀκμή.
Θάλικτρον, Thalictrum: herba de qua Dioſcorides lib.4, cap.98. Apud Galenum Simplic. medicament. lib.6, reperio Θαλίητρον, vt apud Paulum Ægin. quoque lib.7, & Plinium lib.27, cap.13, thalietrum: apud Oribaſ. vtranque ſcripturam.
Θαλιοποιοὶ, Heſychio ſunt οἱ τὰ σκυτούμενα κιβώτια καὶ τοὺς δερματίνους ῥίσκους ἐργαζόμενοι, qui arculas corio obductas conficiunt & coriaceos riſcos, vt Terent. etiã appellat.
Θαλλέω, t.1, c.1491, c. Θαλλία, t.1, c.1493, b

A Θαλλὶς, Heſychio eſt μάρσιππος μακρὸς, Marſupium oblongum. apud quem legitur & Θάλλικα, σάκους εἶδος.
Θαλλὸς, t.1, c.1492, e. Θαλλοφαγέω, ib.f.g
Θαλλοφορέω, t.1, c.1493, a. Θαλλοφόρος, ib.
Θάλλω, t.1, c.1490, h. Θάλος, τὸ, t.1, c.1493, e
Θαλὸς, ib.f
Θαλοῦσθαι, In fuliginem euaporare, vt thus & alia odoramenta quædam. Ita v.lex. Sed perperam forſan pro αἰθαλοῦσθαι.
Θαλπέω, t.1, c.1497, d. Θαλπιάω, ib.e
B Θάλπις, t.1, c.1496, f. Θαλπνὸς, ib.e
Θάλπομαι, ib.a. Θάλπος, ib.d
Θαλποτρεφὴς, ib.e. Θαλπωρεία, ib.d
Θαλπώρειος, ib. Θάλπω, t.1, c.1495, g
Θαλπωρὴ, t.1, c.1496, f. Θαλυκρέοντα, t.1, c.1497, e
Θαλυκρὸς, ib.d. Θαλυώω, ib.
Θαλύομαι, ibid.
Θαλύσια, t.1, c.1495, e. item t.2, c.326, f.ob.
Θαλύσιος, t.1, c.1495, g. Θαλύψαι, t.1, c.1497, d
Θαλύω, ib. Θάλψις, t.1, c.1496, c
C Θαμὰ, t.1, c.1499, b
Θαματεύχει, Heſychio eſt οὐχ ἡσυχάζει, Non quieſcit.
Θαμβαλέος, t.1, c.1552, g. Θαμβέω, ib.h
Θαμβέομαι, t.1, c.1553, b. Θάμβος, t.1, c.1552, c
Θαμβὸς, ib.f. Θαμέες, t.1, c.1499, c
Θαμειὸς, ib.d. Θαμὴς, ib.b
Θαμίζω, ib.e. Θαμινὰ, ib.
Θαμινὸς, ib.d. Θαμινῶς, ib.e.
Θάμιξ, Heſychio eſt ἀλώπηξ, Vulpes.
Θαμνίον, t.1, c.1500, b. Θαμνίσκιον, ib.
D Θαμνίσκος, ib. Θαμνοειδὴς, ib.a
Θάμνος, t.1, c.1499, f. Θαμνώδης, t.1, c.1500, a
Θάμυρις, Heſychio eſt πανήγυρις, σύνοδος, ἢ πυκνότης τινῶν, Solennis cœtus, Concilium, Conferta multitudo & frequentia hominum. VNDE Θαμυρίζει, eidem eſt ἀθροίζει, συνάγει, Congregat, Cogit in vnũ. Idem ὁδοὺς θαμύρας dici ſcribit τὰς λεωφόρους, Vias regias, vtpote quæ hominum commeantium vltrò citróque multitudine ſemper ſint frequentes. Alioqui Θάμυρις eſt etiam nomen proprium: à quo prouerb. Θάμυρις μαίνεται
E apud eundem Heſych. & Suid. ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πρᾳττόντων.
Θανάσιμος, t.1, c.1569, b. Θανατάω, t.1, c.1568, f
Θανατηφορεία, t.1, c.1566, e. Θανατηφόρος, ib.d
Θανατιάω, t.1, c.1568, f. Θανατικὸς, ib.e
Θανατόεις, ib. Θάνατος, t.1, c.1565, e
Θανατοῦσα, t.1, c.1569, a. Θανατόω, t.1, c.1568, g
Θανατώδης, ib.d. Θανάτωσις, t.1, c.1569, a
Θάξαι, Heſychio eſt μεθύσαι.
Θάπαν, idem exponit φόβον, Metum.
F Θάπος, t.1, c.1552, b
Θαπτέον, Sepeliendum, Inhumandũ. Soph. Aiace, Τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον, hic ſepeliendus non eſt.
Θάπτω, t.1, c.1500, b. & t.3, c.1540, a
Θάρανδρος, Tharandrus: eſſe dicitur animal quoddam: illud procul dubio quod Ariſtoteli & Plinio eſt Tarandus.
Θαργηλία, ας, ἡ, ſ. ἑορτὴ, ET Θαργήλια, τὰ, ſ. ἱερὰ, Feſtum & ſacra in honorem Apollinis & Dianæ: à quibus menſis in quo celebrabantur & agitabantur, DICTVS Θαργη-
G λιὼν, ſacer & ipſe iiſdem diis. Archiloch. νῦν ἄγει τὰ θαργήλια. Solebãt porro in hiſce θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων ποιεῖσθαι καὶ περικομίζειν: & in olla quadam coquere ſemina: quam τοῦ ἱεροῦ ἑψήματος ἀνάπλεων χύτραν nominabant θάργηλον, θαργήλον appellantes etiã τὴν ἱκετηρίαν quæ tunc fiebat, vt Heſychius tradit. Suidas quoque θαργήλια dicit fuiſſe feſtum Apollinis & Dianæ: in eóque fuiſſe ſolitum coqui χύτρον ἱεροῦ ἑψήματος, παντοίων σπερμάτων, ſeu fuiſſe ſolitas coqui in eo ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν. Quomodo & Crates Ἀττικῆς διαλέ-
H κτου libro 2, θάργηλον ἄρτον vocari ſcribit τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον: quem θάργηλον à nonnullis vocari θαλύσιον, annotauit Athen. ibidem. Verùm & Etymolog. θαργήλια ſiue θαργηλίαν eſſe dicit feſtum quoddam Athenis, denominatum ἀπὸ τῶν θαργηλίων, quæ eſſe dicit πάντας τοὺς ἀπὸ γῆς καρπούς: agitari autem menſe Θαργη-

λιῶνι, in honorem Apollinis & Dianæ. Porro τὸ Θαργηλιῶνα esse vndecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo sol ardétior fit, & flores terræ siccescant. Quin & τὸ θερμὸν nominatum esse θάργηλον. Notandum porro quòd dicit esse mensem vndecimum. vnde confirmatur coniectura eorum qui eum Latinorum Aprili respondere dicũt. nam primus apud Græcos mensis erat ἑκατομβαιὼν, Latinorum Iunio respondens, inter quem & Aprilem interiectus est Maius, respondens τῷ σκιροφοριῶνι. Vide libellum De mensibus, pag. 223, d. Rursum Θαργηλία est nomen fœminæ cuiusdam formæ pulchritudine, sapientiæ & quatuordecim virorum connubio celeberrimæ. cuius meminit Plutarch. Pericle, Athen. lib. 13, Hesychius & Suid. ac Etymol.

Θαρνεύει, Hesych. exponit ὀχλεύει, ὀχεύει, ἐπαίρει, φυτεύει: afferens etiam Θόρνυται pro μετωρίζεται, ὀχεύει, ὀχλεύει. Idem dicit θάρνυσθαι esse τὸ κυίσκεσθαι: sua autem ætate id significasse τὴν διὰ λόγων ἔντευξιν καὶ ὁμιλίαν, & τὸ ὀχεύειν. quam ferè significationem habet τὸ θόρνυσθαι infrà. Nam vt θόρνυσθαι exp. μίγνυσθαι & ὀχεύεσθαι, ita etiam θόρνυται, περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ.

Θαρραλέον, substant. t. 1, c. 1505, a

Θαρραλέος, t. 1, c. 1504, h. Θαρραλεότης, t. 1, c. 1505, a

Θαρραλέως, ib. Θαρρέω, ib.

Θαρρῆ, t. 1, c. 1504, g. Θαρρητικός, t. 1, c. 1505, d

Θαρρία, Hesychio πρασία. pro quibus infrà Τάρρος & Ταρσία.

Θάρρος, t. 1, c. 1504, e. Θαρρύνω, t. 1, c. 1505, h

Θαρσαλέος, t. 1, c. 1503, f. Θαρσαλέως, ib. g

Θαρσέω, ib. h. Θαρσήεις, t. 1, c. 1504, c

Θάρσος, t. 1, c. 1502, g. Θάρσυνος, t. 1, c. 1506, a

Θαρσύνω, ib. Θαρσύς, t. 1, c. 1503, e

Θᾶσαι, t. 1, c. 1510, b

Θασία ἅλμη, Thasia muria: denominata à Thaso insula, à qua & Θάσιον βάμμα & Θάσιαι ῥαφανίδες. de quibus Athen. lib. 2 & 7: & Hesych. apud quem perperam scriptũ Θασία. Apud Suid. Θάσιος οἶνος: apud quem & prouerb. Θάσος ἀγαθῶν.

Θάσσον, t. 3, c. 1274, c

Θάσσω, Sedeo. pro quo suprà θαάσσω. Hesych. affert nõ solùm θάσσοντας pro καθημένους: sed etiã θάσσουσα pro σπεύδουσα, Festinans, Properans.

Θάσσων, t. 3, c. 1273, d

Θασχύεσθαι, Hesychio est ἀναβάλλεσθαι, Differre.

Θάτερον, t. 1, c. 1289, f

Θᾶτας, Cyprii dicunt pro θῆτας, id est δούλους. Hesych.

Θατῆρας, idem esse dicit θατάς, Spectatores: pro θατῆρας.

Θᾶττον, t. 3, c. 1274, c. Θάττων, t. 3, c. 1273, d

Θαυλακίζειν, Hesychio est μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι, cum clamore poscere aliquid. AT Θαυλία, Festum apud Tarentinos, teste eodem.

Θαῦμα, Admiratio, &c. t. 1, c. 1514, g. Θαῦμα, Miraculum, ibid. h.

Θαυμάζω, cum casu rei, &c. t. 1, c. 1512, c. Θαυμάζω, cũ casu personæ, c. 1513, a. Θαυμάζω, Obseruãtia prosequor, &c. ibid. d.

Θαυμαίνω, t. 1, c. 1515, d

Θαύμακτον, ου, τὸ, ex θαυμάζω, Doricè faciente fut. 1 θαυμάξω, inquit Etym. afferens hoc ex Sophr. exemplũ, φέρε τὸ θαύμακτον κἀπιθυσῶμες. sed non exp.

Θαυμαλέος, t. 1, c. 1515, d

Θαυμάλωπες, Lexico meo vet. sunt οἱ ἡμίφλεκτοι ἄνθρακες, Semiusti carbones: itidémq; Etymologo, qui etiã subiũgit, Θάψαι γὰρ τὸ καῦσαι: nisi fortè θαῦσαι scripsit. A Suida θαυμάλωψ exponitur nõn solùm ἡμίφλεκτος, sed etiã διακεκαυμένος ἄνθραξ.

Θαυμάσιος, t. 1, c. 1513, h. Θαυμασιότης, t. 1, c. 1514, b

Θαυμασιουργέω, ib. Θαυμασίως, ib.

Θαυμασμός, t. 1, c. 1513, g. Θαυμαστέον, Admirandum.

Θαυμαστής, t. 1, c. 1514, c. Θαυμαστικός, ib.

Θαυμαστικῶς, ib. Θαυμαστός, ib.

Θαυμαστόω, ib. f. Θαυμαστωθείς, ib.

Θαυμαστῶς, ib. e. Θαυματίζομαι, t. 1, c. 1515, d

Θαυματοποιέω, ib. b. Θαυματοποιΐα, ib. c

Θαυματοποιός, ib. a. c. Θαυματός, t. 1, c. 1514, g

Θαυματουργέω, t. 1, c. 1515, b. Θαυματουργία, ib. c

A Θαυματουργική, s. τέχνη, t. 2, c. 928, c. ob.

Θαυματουργός, t. 1, c. 1515, a

Θαψία, ας, ἡ, Thapsia: herba est ferulacea, ex eo nominata quòd in Thapso insula primùm reperta fuerit, vt testatur Diosc. l. 4, c. 157. vbi naturã & vim eius describit: Theophr. Hist. pl. l. 9, & Plin. l. 13, c. 22. Cæl. Aurel. Chron. l. 3, c. 2, ferulaginẽ à Lat. vocari tradit: quippe quã & Diosc. τῇ ὅλῃ φύσει dicat ἐοικέναι νάρθηκι. Itidémque Plin. in loco iam citato dicit, Semen ferulæ thapsiam quidam vocauere, decepti eo quoniã ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis.

B Θάψος, ου, ἡ, Thapsus: lignũ Scythicum buxeum seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacũ Indicũ esse putãt. denominatum & ipsum à thapso, vnã ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateua repertum fuerit, teste Schol. Nic. qui eius succũ esse dicit χλωρόπτερον: ideóque eos qui volunt videri χλωροὶ καὶ νοσώδεις, τούτῳ περιχρίεσθαι τὸ πρόσωπον. Vnde Nicand. in Alex. v. 570 dicit, ἀλλὰ χλοάοντα θάψον. & Theocr. in Phar. Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ, Similis thapso. i. (inquit Scholiastes) χλωρὸς ἢ ξανθός, pallidus seu flauus. nã thapsos est lignũ quoddã quod vocatur Σκυθάριον, i. Σκυθικὸν ξύλον. eo autẽ τὰ ἔρια βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μήλινα, necnõ τὰς τρίχας ξανθίζουσι. vulgò χρυσόξυλον nominatur. Asclepiades verò esse dicit φυτόν τι χλωρόν, quo tingi τὰ κροκοειδῆ. Itidem Paul. Æg. l. 3, c. 2, tradit tinctores thapso vti, quã à Romanis vocari herbam rubiã: & paulo pòst itidẽ subiungit, βαπτικῆς χειριζούσης, ἣν Ῥωμαῖοι ῥούβιαν καλοῦσι. INDE Θάψινος, ου, ὁ, Thapsinus, Thapso similis, pallore nimirum seu aureo colore. Plutarch. Phocione, p. 1384, τότε δὲ αἱ ταινίαι μὲν αἱ

D περιελίττουσι τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμεναι, θάψινον ἀντὶ φοινικοῦ χρῶμα καὶ νεκρώδες ἀνέσχον, quum tingerentur, thapsinum & qualis mortuorum est colorem extulerunt. Sic Aristoph. Vesp. γυναικὶ ἐοικὼς θαψίνῃ. Vbi itidẽ schol. exp. ὠχρᾷ, quoniam (inquiens) talis est thapsus, apud nos dicta χρυσόξυλον.

Θάω, Specto, Contemplor. Hesych. θάοντα exponit non solùm θεωροῦντα, sed etiam διδάσκοντα, addens, θαοῦνται similiter accipi. Vide & θῆσαι paulo infrà.

¶ Θέα, Videas, &c. t. 1, c. 1507, d. Θέα, Spectatio, &c. c.

E 1508, c.

Θεά, t. 1, c. 1533, g. Θεαγγελίς, t. 1, c. 15, h

Θεαγενής, Hesychio ὅσιος, θεοσεβής. videtur tamen esse potius Natus dea.

Θέαγον, idem esse dicit τὸ θεῖον ᾧ καθαίρουσιν οἱ Σαλαμίνιοι, Sulphur, quod & θέαφος Eustathio.

Θεαγωγία, t. 1, c. 1529, a. Θεάζω, t. 1, c. 1533, g

Θεαιδής, t. 1, c. 1523, b. Extat apud Suid. quoque exponentem θεοῦ ἰδέαν ἔχων, & eundem Antiph. locũ citantem.

Θέαινα, t. 1, c. 1533, g. Θέαμα, t. 1, c. 1507, c.

F Θεάμων, ib. g. Θεανδρικός, t. 1, c. 1529, a

Θεάνθρωπος, ib. b. Θεάομαι, t. 1, c. 1507, c

Θεάρεστος, t. 1, c. 1529, b. Θεαρέστως, ib.

Θεάρειον, ου, τὸ, Conuenticulum, seu Locus publicus in Æginæ insula, vbi conuiuia agitabantur. Alii fanum Pythii Apollinis esse ferunt vbi θεωροὶ siue θεοφύλακες & æditui conuenire epularique vnã consueuerant, vt tradunt ex schol. Pindari.

Θεαρχία, t. 1, c. 1529, b. Θεαρχικός, ib. c

Θεαστικός, t. 1, c. 1533, h

G Θεατέον, Spectandum: ex Plat. De leg. pro Inspiciendum.

Θεατής, t. 1, c. 1507, g. Θεατός, ib. h

Θεατρεῖον, t. 1, c. 1509, d. Θεάτρια, t. 1, c. 1508, c

Θεατρίδιον, t. 1, c. 1510, a. Θεατρίζω, t. 1, c. 1509, e

Θεατρικόν, t. 4, c. 365, g. ob. Θεατρικός, t. 1, c. 1509, c

Θεατρικῶς, ib. d. Θεατροειδής, ib. a

Θεατροκρατία, ib. Θεατρομανέω, ib.

Θέατρον, t. 1, c. 1508, h. Θεατροπόλης, t. 1, c. 1509, b

Θεατροκοπία, ib. Θεατρώνης, ib.

Θεάφιον, Sulphur: pro quo suprà θέαγον. Vtitur eo Hes. in

H exponẽdo θεῖον. Eust. teste θέαφος vulgo dicitur τὸ θεῖον.

Θέειον, poeticè & Ionicè pro θεῖον, Sulphur. Hom. Od. ξ, ἐν δὲ θεείου πλῆτο, sulphure implebatur. Sic Il. θ, Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο. Et Il. ξ, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμή. Et Od. χ, Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος. INDE Θεειόω, ῶ, Sulphure perfumo vel impleo. Homer. ibidem, Ὄφρα θεειώσω

θειώσω μέγαρον. At Od.ψ, voce paſſ.in ſignif.act.v.50, — αὐτὰρ ὁ δῶμα θειοῦται περικαλλές, Πῦρ μέγα κηάμενος. vbi ſchol.exp. περιαγνίζει, καθαίρει, expiat, ſulphure videlicet eam perfumans. Affertur ET Θειώσκειν pro Fumum ſeu vaporem facere, ſ.ſulphure.

Θεέω, t.1, c.1510, a. Θεέσκω, Curro, Ionicè pro θέω.
Θείω, t.1, c.1510, a. Θεηγενής, t.1, c.827, d. & 1528, f
Θεηγόρος, t.1, c.1529, c. Θεηδόκος, t.1, c.1528, f
Θεήλατος, t.1, c.1529, d. Θέημα, t.1, c.1510, a
Θεημαχία, t.1, c.1528, g. Θεημάχος, ib.
Θεημοσύνη, t.1, c.1510, b. Θεήμων, ib.
Θεηπολέω, t.1, c.1528, g. Θεηπόλος, ib.
Θεητής, t.1, c.1510, b. Θεητόκος, t.1, c.1528, h
Θεητός, t.1, c.1510, b. Θεία, vide in Θεῖος.
Θειάζω, t.1, c.1535, a. Θειασμὸς, ib.b
Θειαστικῶς, ib.

Θείελον, Heſych.exp. θαυμαστὸν, Admirandū ſeu Admirabilem; quod poeticam habet epentheſin τοῦ ι pro θηητόν. Heſiod. Theogon.v.31, — δάφνης ἐριθηλέος ὄζον Δρέψασθαι θειητόν.

Θεϊκὸς, οῦ, ὁ, Diuinus. ADVERB. Θεϊκῶς, Diuinè: vel Deum reſpiciendo, Deum ſpectando. Ex Greg.Naz. οὐ πανηγυρικῶς ἀλλὰ θεϊκῶς ἑορτάζομεν.

Θειλοπεδεύω, t.1, c.1180, g. Θειλόπεδον, ib.e

Θειμωνιαί, Heſychio ſunt οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων, Aceruí manipulorum. pro quo infrà θημωνιαί.

Θείνω, t.1, c.1560, f

Θειοδάμη, Suidæ eſt ἡ θεοὺς δαμάζουσα, Diuinum numèn domans.

Θειοειδεστάτη, eidem eſt θεοειδής, Diuino numini ſimillima, ideóque Diuiniſſima.

Θεῖον, ου, τὸ, Diuinum, t.1, c.1534, b. ‖ Item τὸ θεῖον ſubſtantiuè pro Numen diuinum, ſeu Deus, ib.c. ‖ Θεῖον dicitur etiam Sulphur, veluti θεῖον, ſic nominatum διὰ τὸ θόθεν εἶ), vt quidam volunt. vnde & κεραύνιον πῦρ dicitur à nonnullis, quum ὁ κεραυνὸς odorem ſulphuris reddat. Duo porro ſunt τοῦ θείου genera, ἄπυρον & πεπυρωμένον: de quibus Dioſcorides lib. 5, cap.124: & Plin. lib.35, cap.14: vbi & ipſe teſtatur fulmina & fulgura ſulphuris odorem habere, ac lucem ipſam eorum ſulphuream eſſe: habere & in religionibus locum ad expiandas ſuffitu domos: τὸ ἄπυρον θεῖον, idem cum Virgilio appellat Sulphur viuum, ibidem: Celſus, Sulphur ignem non expertum, libro 5, cap.18. Heſych. θάφιον, Euſtath. θάφον vulgò nominari tradit. INDE Θειόχροος, SIVE Θειόχρους, Sulphuris colorem habens, Luridus. ET Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sulphureus vel Sulphuroſus. Item VERBVM Θειόω, ῶ, Sulphure perfumo vel expio. cuius paſſiuum θειοῦται Heſychius itidem exponit θείῳ καθαίρεται. Inde COMPOS. Διαθειόω, ῶ, pro eodem. cuius exemplum hoc legitur apud Euſtathium, Εὖ διεθείωσε: qui & ipſe θειῶσαι eſſe dicit θυμιάσαι, Suffire. Ionica autem dialyſi θηϊῶσαι dicitur pro hoc θειῶσαι, vt & θήϊον pro θεῖον: item θεειῶσαι & θέειον pro iiſdem apud poetas, ex quibus Etymologus vult contracta eſſe θεῖον & θειῶσαι.

Θεῖος, ου, ὁ, Diuinus, contractum ex θέειος ſeu θήϊος, vt volunt nonnulli. vide t.1, c.1534, a. ‖ Θεῖος dicitur etiam ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, patris vel matris frater, teſte Euſtath. & Polluce. In qua ſignificatione interdum abſolutè ponitur. vt apud Xenophōtem Pædiæ 1, ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, auunculus eum increpabat. Et apud Plutarch. περὶ φιλαδελφίας, circa finem, Ἀλεύαν γὰρ τὸν Θεσσαλὸν, ὁ μὲν πατὴρ, ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν, ἐκόλουε, καὶ χαλεπὸς ἦν· ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ προσήγετο. Vbi quem θεῖον vocauit, mox πατρὸς ἀδελφὸν nominat. Interdum cum adiectione, ad tollendam ambiguitatē. Philo in vita Moſ.l.3, τετάρτην θείοις πρὸς πατρὸς ἀπονέμει τάξιν, quartum locum tribuit patruis. Vbi vt dicitur ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος pro patruo, ſic etiam ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος pro auunculo. (Pollux & τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου vocari θεῖον tradit: ſi tamen non potius ἠθεῖον ſcripſit) FOEMIN. Θεία, ας, ἡ, Amita, Matertera: itidem vel abſolutè vel cum adiectione. Ac vt θεῖος πρὸς πατρὸς eſt Patruus, ita θεία πρὸς πατρὸς, Amita:

A & vt θεῖος πρὸς μητρὸς eſt Auunculus, ita θεία πρὸς μητρὸς Matertera. Alioqui Θεία eſt etiam nomen propriū. Ita enim dicitur mater ſolis & lunæ, παρὰ τὸ θέειν, quaſi θέεια, vtpote quæ ſit αἰτία τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Meminit eius Heſiod. in Theogon. At pro θεία, quæ à Theophraſto Hiſt.plant.lib.4, c.1, arboribus annumeratur, alibi apud eundem ſcriptum eſt θύα & θυΐα, ac rectius. Item verò & pro θεία quod Heſychio eſt ἴγδις, reperitur ſæpius θυΐα & θυεία, quod eſt mortarium.

Θειότης, t.1, c.1534, h. Θειόχρους, vide in Θεῖον.
B Θειόω, t.1, c.1535, a. Vide & Θεῖον.
Θείω, t.1, c.1550, c. Θειώδης, vide in Θεῖον.
Θείως, t.1, c.1534, f. Θέλγητρον, t.1, c.1517, d,

Θελγίδες, & Θελγὶς τῶν σκορόδων, Nuclei alliorum: & Θελγιδούμενα σκόροδα, Allia in nucleos diſcreta. Ita v.l. ſed perperam, poſito videlicet θ loco γ.

Θελγῖνες, Heſychio ſunt οἱ τελχῖνες, γόητες, πανοῦργοι, φαρμακευταί, Præſtigiatores, Venefici, Verſipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν quod idem exp. ἀπατᾶν. Cui etymo ſuffragatur & Euſt.

C Θέλγμα, t.1, c.1517, c

Θέλγω, Mulceo, &c. t.1, c.1515, f. Θέλγω, Sopio, &c. c.1517, a.

Θέλεμνον, Heſych.exp. ὅλον ἐκ ῥιζῶν, Totum radicitus. quo ſignif. προθέλυμνον quoque legimus apud Hom.

Θέλεμον, eidem eſt οἰκτρὸν, ἥσυχον, Miſerabile, Quietum: afferenti itidem Θελέμως pro ἡσύχως, οἰκτρῶς.

Θέλημα, t.1, c.1095, g. Θέλημος, ib.
Θελήμων, ib. Θέλησις, ib.

Θελητής, ib.h. Apud Græcos Bibliorum interpretes habet diuerſam ſignificationem, nimirum pythonis. vt
D Regum lib.4, cap.21, καὶ ἐποίησε θελητὴν, καὶ γνώστας ἐπλήθυνε. Et cap.ſequente, τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώστας καὶ τὰ εἴδωλα ἐξῆρεν. Ibi enim Hebraici textus verſio habet Pythones & ariolos. Sed notandum vtroque in loco Cōplutenſem editionem habere ἐγγαστριμύθους.

Θελητὸς, t.1, c.1095, g

Θέλκαρ, idem quod θέλγμα, teſte Heſychio. ſeu θέλγητρον, φίλτρον ἐφηδῦνον μετά τινος ἀνάγκης. Dicitur vt ἄλκαρ.

Θελκτήριον, τὸ, ſubſtant. t.1, c.1517, c
Θελκτήριος, ib. Θέλκτειος, ib.d
E Θέλκτρον, ib.

Θελκτώ, Blanditrix. Suidæ κολακευτική.

Θελξίνοος, t.1, c.1517, c. Θελξίφρων, ib.
Θελοθρησκεία, t.1, c.1584, f

Θελοκακέω, De īduſtria ignauiter ago: quod & ἐθελοκακέω.

Θέλυμνον, ου, τὸ, pro Fundamentum, affertur ex Homero.

Θέλω, t.1, c.1095, d. Θέμα, t.3, c.1473, f. & 1522, g
Θεματίζω, t.3, c.1474, c. Θεματικὸς, ib.b
Θεματισμὸς, ib.c. Θέμεθλον, t.3, c.1530, d
Θεμείλιον, ibid.g. Apud Heſychium reperio & Θέ-
F μειλα expoſitū θεμέλιοι: Θεμειλωθέντα, ἐκ ῥιζῶν ἀρθέντα.

Θεμέλη, t.3, c.1530, e. Θεμέλιον, ib.
Θεμέλιος, ib. Θεμελιόω, ib.h
Θεμελίωσις, t.3, c.1531, a. Θεμελιωτής, ib.

Θέμερον, Heſychio eſt σεμνὸν, Graue, Venerandum: afferenti itidem Θεμέρη pro σεμνὴ, item βεβαία, ἀσαθής: NECNON Θεμερωύεσθαι pro σεμνύνεσθαι. ITEM Θεμερόφρονας pro συνετοὺς, σώφρονας. ET. Θεμερῶπις pro ἐρασμία. Infrà Θερμερωύεσθαι & Θερμερῶπις.

Θέμηλον, t.3, c.1530, c. Θεμίζω, ib.a
G Θέμις, t.3, c.1527, h. Θέμιστες, t.3, c.1528, a
Θεμιστευτὸν, t.3, c.1530, a. Θεμιστεύω, t.3, c.1529, f
Θεμιστή, ib.e. Θεμιστιάδαι, ib.e
Θεμιστία, ib.e. Θεμιστογενής, ib.b
Θεμιστοκλῆς, ib. Θεμιστοπόλος, ib.a
Θεμιστὸς, ib.e. Θεμιστὶς, ib.
Θεμιστώ, ib.b. Θεμίστωρ, ib.f
Θεμιτὸς, t.3, c.1530, a. Θεμιτῶς, ib.b

Θεμοὺς, Heſych.affert pro διαθέσεις, παραινέσεις.

Θέμωσε, idem exponit ἐγγίσαι ἐποίησε, ἠνάγκασε, Appropin-
H quare ſeu accedere fecit, Coegit: procul dubio reſpiciens ad hunc locum Homeri Odyſſeæ ι, Τὴν δ' ἄψ ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. Vbi ſchol. quoque hemiſtichium illud exp. ἐγγίσαι ἐποίησε τῇ γῇ.

Θέναρ,αρος,τὸ, Itidem Hesychio est τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, Cauitas manus & pedis: Latinis Ir & Vola. Hom. Il. ε, δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν Ἀμβροσίου διὰ πέπλυ, Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, supra volam. Itidem ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, ὁ ψιλεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν affertur pro Volam manuum contingit. Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἀντίθεται τὰ διδόμενα: vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται. Vbi nota hoc θένειν, cuius Hesych. quoque meminit, afferens θένει pro κόπτει, τύπτει, Cædit, Verberat: pro quo supra per diphthongum θείνει. Affertur & Θεναρίζω pro Verbero, πλήσσω: sed sine vllo exemplo & autoritate. A

Θένιοι, eidem sunt οἱ προσήκοντες, Cognati, Affines. B

Θένω, vide in Θέναρ.
Θεοβλάβεια, t.1, c.744, b
Θεοβλαβής, ib.
Θεογάμια, t.1, c.814, f
Θεογλυτεία, t.1, c.828, g.
Θεογλυπτος, t.1, c.829, f. & 1528, f
Θεόγλωσσος, t.1, c.1522, c.
Θεόγλωσσος, ib.
Θεόγνοια, ib.d.
Θεογνωσία, ib.
Θεόγνωστος, ib.
Θεογονία, t.1, c.841, g
Θεοδαίμων, t.1, c.954, g. & 1522, e
Θεοδέκτωρ, t.1, c.1522, e.
Θεοδήλητος, ib.
Θεοδίδακτος, ib.f.
Θεοδινής, ib.
Θεόδμητος, ib.g.
Θεοδόσιος, ib.
Θεοειδής, ib.h.
Θεοειδῶς, t.1, c.1523, a
Θεοείκελος, ib.b.
Θεοεπής, ib.c
Θεόθεν, t.1, c.1533, d
Θεόθυτος, t.1, c.1523, c. & 1646, h.ob.
Θεοίνια, t.1, c.1529, e. At Θεοίνιον, ου, τὸ, dicitur esse Templum Bacchi.
Θεοίνιος, t.1, c.1529, e.
Θέοινος, ib.
Θεοκάπηλος, t.1, c.1523, c.
Θεοκλήμενος, ib.d
Θεόκλητος, ib.
Θεοκλυτέω, ib.e
Θεοκλύτησις, ib.h.
Θεόκλυτος, ib.e
Θεόκμητος, t.1, c.1524, a.
Θεόκολος, ib.
Θεοκρατία, ib.
Θεόκριτος, ib.
Θεόκτιστος, ib. Affertur & θεόκτιστα pro Quæ sunt diuinit⁹.
Θεόληπτος, t.1, c.1524, a.
Θεοληψία, ib.h
Θεολογεῖον, ου, τὸ, Locus supra scenam in qua dii ostendebantur spectatoribus. Etenim Pollux lib.4, c.19, de theatro & partibus eius loquens, ait, ἀπὸ δὲ θεολογείου, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν, ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοὶ, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ψυχοστασίᾳ. Procul dubio ex eo nominatum est quoniam ibi demissi machina quadam dii loquuntur.
Θεολογέω, t.1, c.1524, e.
Θεολογία, ib.d
Θεολογικός, ib.
Θεολόγος, ib.c
Θεολογοῦμαι, ib.f.
Θεομανής, ib.g
Θεόμαντις, ib.
Θεομαχέω, ib.h
Θεομαχία, ib. & 1528, g.
Θεομάχος, t.1, c.1524, g
Θεόμβροτος, ex Herodoto affertur pro θεώμενος, Spectans.
Θεομηνία, t.1, c.1525, a.
Θεομηνιέω, ib.
Θεόμηνις, ib.
Θεομιμησία, ib.
Θεομίμητος, ib.
Θεομιμήτως, ib.
Θεομισής, ib.b.
Θεομίσης, ib.c
Θεόμορος, ib.
Θεοξένια, ib.
Θεόπαις, ib.d.
Θεοπαράδοτος, ib.
Θεοπειθής, ib.e.
Θεοπεμπέω, ib.
Θεόπεμπτος, ib.
Θεοπλαστέω, ib.f
Θεοπλάστης, ib.e.
Θεόπνευστος, ib.f
Θεοποιέω, ib.g.
Θεοποιητική, t.1, c.14, c.ob.
Θεοποιητικὸς, t.1, c.1525, h.
Θεοποιΐα, ib.g. & 14, c.ob.
Θεοποιός, ib.
Θεοπολέω, t.1, c.1526, a
Θεοπρεπής, ib.
Θεοπρεπῶς, ib.b
Θεοπροπέω, ib.c.
Θεοπροπία, ib.d
Θεοπρόπιον, ib.
Θεοπρόπος, ib.c
Θεόπτης, t.1, c.1529, f.
Θεοπτία, ib.
Θεοπτικὸς, ib.
Θεορρημοσύνη, t.1, c.1526, f
Θεορρήμων, ib.e
Θεόρρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A deo dictus, Diuinus. Ex Nonno.
Θεόρρυτος, t.1, c.1526, f.
Θεόρτος, t.1, c.1529, g
Θεός, t.1, c.1517, e. Θεός, pro Ζεύς, &c.c.1520, a. Θεὸς αὐτός, &c.ibid.c. Θεός, cum Ζεύς, &c.ibid.e. Θεός, cum genit. &c.ibid.f. Θεὸς θεός, &c.ibid.g. Θεός, fœminini generis, &c.ibid. Θεός, in obliquis casibus, &c.c.1521, a.
Θεόσδοτος, t.1, c.1522, a.
Θεοσέβεια, t.1, c.1526, g
Θεοσεβέω, ib.
Θεοσεβής, ib.f
Θεοσεβῶς, ib.g.
Θεόσεπτος, ib.h
Θεοσέπτωρ, ib.
Θεοσεχθεία, t.1, c.1522, b
Θεοσημία, t.1, c.1527, a.
Θεοσκυνέω, t.1, c.1528, c
Θεοσοφία, t.1, c.1527, b.
Θεόσοφος, ib.a
Θεόσσυτος, t.1, c.1522, c. & t.3, c.760, a
Θεοστιβής, t.1, c.1527, b.
Θεοστυγής, ib.c
Θεοστυγής, ibid. & t.3, c.1112, f.
Θεοστυγία, t.1, c.1527, c
Θεοσυλής, ib.
Θεοτέρατος, ib.d
Θεοτερπής, ib.
Θεότευκτος, ib.
Θεότης, t.1, c.1533, d.
Θεότιμητος, t.1, c.1527, c
Θεότικος, ib.
Θεότοκος, ib.
Θεοτυπία, ib.
Θεουδεία, t.1, c.1523, b
Θεουδής, ib.a.
Θεουδόχος, t.1, c.1522, c
Θεουργία, t.1, c.1529, h.
Θεουργικός, t.1, c.1530, b
Θεουργός, οῦ, ὁ, esse dicitur Qui in sacris operatur.
Θεοφάνεια, ἡ, t.1, c.1527, e.
Θεοφάνεια, τὰ, ib.f
Θεοφανία, ib.e.
Θεοφάνιαι, ib.f
Θεοφάνια, t.4, c.30, d.
Θεόφαντος, t.1, c.1527, g
Θεοφάντωρ, ib.
Θεοφαντίζω, ib.h.
Θεόφατος, ib.
Θεοφιλής, ib.
C Θεοφιλία, t.1, c.1528, b.
Θεόφιλος, ib.
Θεόφιν, t.1, c.1519, f.
Θεόφοβος, t.1, c.1528, b
Θεοφορέομαι, ib.d.
Θεοφόρητος, ib.
Θεοφορήτως, ib.
Θεοφορία, ib.c
Θεοφόρος, ib.b.
Θεόφορος, ib.c
Θεοφραδής, ib.e.
Θεοφραδία, ib.
Θεοφραδμων, ib.
Θεοφροσύνη, ib.f
Θεόφρων, ib.
Θεόω, t.1, c.1533, e
Θεράπαινα, t.1, c.1539, f.
Θεραπαινίδιον, ib.
Θεραπαινίς, ib.
D Θεραπεία, Famulatus, &c.t.1, c.1541, a. Θεραπεία, Cultus, &c.ib.c. Θεραπεία, Curatio, &c.ib.f.
Θέραπες, t.1, c.1539, g.
Θεράπευμα, t.1, c.1541, f
Θεραπευσιάρχης, ib.g.
Θεραπευσμός, ib.
Θεραπευτέον, Colendum. Xenophon, θεραπευτέον τοὺς θεούς, dii colendi sunt. Itidem τὴν γῆν θεραπευτέον, Terra colenda est.
Θεραπευτήρ, t.1, c.1541, g.
Θεραπευτής, ib.
Θεραπευτικός, Ad cultum propensus, &c.t.1, c.1542, c. Θεραπευτικός, Medicatorius, &c.ib.e.
E Θεραπευτικῶς, ib.
Θεραπευτός, οῦ, ὁ, affertur pro Sanabilis, Curabilis.
Θεραπευτρίς, ίδος, ἡ, Cultrix: vel Curatrix.
Θεραπεύω, Famulor, &c.t.1, c.1539, g. Θεραπεύω, Colo, &c.c.1540, b. Θεραπεύω, Curo, &c.ib.f.
Θεραπηΐη, Ionicè pro θεραπεία. Herodot. ἄνευ θεραπηΐης, sine famulatu seu seruitiis. Hesych. verò θεραπηΐας exponit βωμολοχίας.
Θεράπνη, t.1, c.1539, g.
Θεράπνη, ib.f
F Θεραπνίδιον, ib.
Θεράπων, ib.d
Θεραφείν, siue Θεραφίν, apud Græcos Bibliorum interpr. legitur cùm alibi tum Regum libro 4, cap.22: & Iud. cap.17. Est autem vox Hebraica, significans Idola, teste Hieronymo.
Θέραψ, t.1, c.1539, f.
Θέρεια, t.1, c.1548, f
Θερείβοτον, τὸ, subst.ib.e.
Θερείβοτος, ib.
Θερειλεχής, ib.
Θέρειος, ib.f
Θερείνατος, t.1, c.1549, h.
Θέρετρον, ib.a
Θερήγανον, t.1, c.1548, e.
Θέρηγον, ib.f
Θερηΐη, ib.g.
Θερίγανον, ib.f
G Θερίζω, t.1, c.1549, a.
Θερικός, ib.
Θερινός, t.1, c.1548, h.
Θέρινος, ib.g
Θερισμός, t.1, c.1549, c.
Θεριστήριον, ib.
Θεριστής, ib.
Θέριστρον, ib.e
Θεριστός, ib.c.
Θερίστρια, ib.
Θερίστριον, ib.e.
Θέριστρον, ib.d
Θέρμα, t.1, c.1546, c.
Θερμάζω, ib.g
Θερμαίνω, ib.d.
Θέρμανσις, ib.g
Θερμαντήρ, t.1, c.1547, b.
Θερμαντήριον, ib.
Θερμαντικός, t.1, c.1546, h.
Θερμαντός, ib.
H Θερμασία, t.1, c.1547, b.
Θερμαστήθεν, ib.c
Θερμαστίς, ib.b.
Θέρμαστρα, ib.c
Θερμαστρίς, ib.
Θέρμαυστρα, ib.
Θερμαύστρα, ib.
Θερμαυστρίζω, ib.e.
Θερμαυστρίς, ib.d.
Θερμαυστρίς, ib.e.
Θερμάω, t.1, c.1546, g

Θερμέλη,ib.b. Θερμερωύεσθαι,t.1,c.1548,b A
Θερμερῶπις αἰδὼς ab Æschylo dicitur, quòd calefaciat & rubefaciat faciem: in Prometheo,pag.13, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ. Vbi & scholiastes exponit τὴν θερμὴν αἰδῶ τὴν ἐκ ἀναδόσεως αἵματος γεγενημένην. Possis etiam interpretari, Excussit ruborem calorémque pudibundis genis, pallorémque mihi induxit. Scribitur ibi & θερμερῶπιν, teste schol.
Θερμὴ, t.1,c.1545,c. Θέρμη,t.1,c.1546,c
Θερμημερίαι,t.1,c.1545,e
Θερμῆναι dicendum, non θερμᾶναι, tradit Phrynich. Ambo autem sunt à them. θερμαίνω. B
Θερμὴς,t.1,c.1546,c. Θερμοδότης,t.1,c.1545,d
Θερμοδότις,ib. Θερμολυσία,t.2,c.723,g
Θερμολυτέω,ib. Θερμολουτρὰ,t.2,c.725,a
Θερμὸν,τὸ,subst.t.1,c.1546,d
Θερμιόπλα, Hesychio teste est ὕπνου ἴασημα περὶ τοὺς πόδας: forsan quum vngulæ nimis calent.
Θερμοπότης,t.1,c.1545,d. Θερμοποτὶς,ib.
Θερμόπυκαι, t.3,c.611,a.& c.1009,f.ob.
Θερμοπώλης,t.1,c.1545,d. Θερμοπώλιον,ib. C
Θερμὸς,t.1,c.1544,c
Θέρμος,ου,ὁ, Lupinus: leguminis genus,de quo Theophr. Hist.pl.l.8,c.7:& Diosc.l.2,c.132: Plin.l.18,c.14. Sunt qui λυπινάριον vocent.
Θερμοσποδιὰ,t.3,c.960,c. Θερμότης,t.1,c.1546,b
Θερμοτραγέω,t.1,c.1545,c. Θερμουργία,ib.f
Θερμουργὸς,ib.e. Θέρμω,t.1,c.1546,d
Θερμωλὴ,ib.b. Θερμῶς, ib.a
Θέρος,t.1,c.1548,b
Θερσίχθων, Hesychio est ὁ θερμαίνων καὶ καίων τὴν γῆν, qui calefacit & vrit terram. D
Θερσόμενος,eidem est θερμανθησόμενος: à them. θέρω.
Θέρσος,t.1,c.1504,f. Θερτηεία, Festum quoddam. Hesych.
Θέρω,Calefacio,&c.t.1,c.1543,e. Θέρω,Medeor,&c. ibid.g.
Θέσις,t.3,c.1474,c. Θέσκελος, t.1,c.1530,c
Θεσμὰ,t.3,c.1685,f.ob.
Θεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι,t.3,c.1524,g
Θέσμιος,t.3,c.1526,e. Θεσμοδοκέω,t.3,c.1524,h E
Θεσμοθεσία,ib. Θεσμοθετέω, t.3,c.1525,d
Θεσμοθέτης,ib.a
Θεσμοποιεῖς, Hesychius exp. νομοθετεῖς, Leges condis.
Θεσμὸς,t.3,c.1524,b. Θεσμοτόκος,t.3,c.1525,d
Θεσμοφόρεια,ib.f. Θεσμοφοριάζω,ib.h
Θεσμοφόρος,ib.d. Θεσμοφύλακες,t.3,c.1526,a
Θεσμῳδῶ,ib.b. Θεσπέσιος,t.1,c.1537,a
Θεσπεσίως,ib. Θεσπιαοιδὸς,t.1,c.1536,f
Θεσπιδαὴς,t.1,c.1537,b. Θεσπιέπεια,t.1,c.1536,d
Θεσπίζω,ib.f. Θέσπιον,ου,τὸ,Res diuina. v.l. F
Θέσπις,t.1,c.1536,c. Θέσπισμα,ib.g
Θεσπιῳδέω,ib.e. Θεσπιῳδὸς,ib.
Θέσσεσθαι, Hesychio est αἰτεῖν, ἱκετεύειν: afferenti itidem θεσσόμενος pro δεόμενος, ἱκετεύων. At θέσσαντο idem exponit non solùm ἱκέτευσαν, sed etiam ἐκάθισαν, ἐζήτησαν, ἐνεδύσαντο.
Θέσφατος,t.1,c.1530,d
Θεσφατοδόται, Hes. exp. θεσφατίζει, μαντεύεται, περισσὰ λαλεῖ, Vaticinatur, Multa & inania loquitur.
Θετέον,t.3,c.1475,d. Θέτης,ib.
Θετικὸς,ib.e. Θετικῶς,ib.f G
Θετὸς,ib. Θεῦ,t.1,c.1550,c
Θευμορία,t.1,c.1528,h. Θευμοριάζω,ib.
Θεωῦ,t.1,c.1519,g
Θεύσω, Curram: à θέω, vt πλεύσω à πλέω. vnde fut.med. θεύσομαι, significans δραμεῖν.
Θευφορία,t.1,c.1529,a. Θέω,t.1,c.1550,a
Θέων,t.1,c.1533,g. Θεωνυμίαι,t.1,c.1530,c
Θεωρεῖον,ου,τὸ, esse dicitur ὁ ἱππόδρομος: Suidæ autem θεωρεῖα sunt τὰ προσοπεῖα.
Θεωρέω,t.1,c.1510,d.& 1539,d. Θεώρημα,t.1,c.1510,g H
Θεώρησις,t.1,c.1511,b. Θεωρητήριον,ib.e
Θεωρητικὸς,ib.d. Θεωρητὸς,ib.b
Θεώρητρα,τὰ, dicta fuisse tradunt munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias quum se spectandam præ-

A beret deposito flammeo: quæ & ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια, ἀθρήματα.
Θεωρητῶς,t.1,c.1511,b
Θεωρία,Contemplatio, &c.ib.e. Θεωρία, Solennitas, &c.c.1537,g.
Θεωρίζω,t.1,c.1512,c. Θεωρικὸς,t.1,c.1538,h
Θεώριος,t.1,c.1539,d. Θεωρὶς,ib.c
Θεωρὸς,Spectator,&c.t.1,c.1511,f. Θεωρὸς, Qui ad Deum accedit,&c.c.1537,c.
Θέωσις,t.1,c.1533,e. Θεώτερος,t.1,c.1534,c
B ¶ Θῇ, Ponat: subiunct. præs. à them. τίθημι seu θέω.
Θηβαγενὴς, SIVE Θηβαιγενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Thebis genitus, Thebis natus seu oriundus. Hesiod. Theog. v.530, Ἡρακλῆος Θηβαγενέος. Affertur & Θηβαιγενὴς Διόνυσος. Est autem Θήβη vrbs quædam Bœotiæ: cuius ciues Θηβαῖοι dicuntur,& fœm.gen. Θηβαΐδες. Ab his Θηβαϊκὸς,οῦ,ὁ, Thebaicus, Ad Thebanos pertinens, vel Thebis prouenieniens. vt Θηβαϊκαὶ βάλανοι apud Diosc. Thebaicæ palmulæ, quæ videlicet proueniunt Thebis in Ægyptia. Fœm. Θηβαῒς, aliquando significat etiam Territorium
C seu agrum Thebanũ, subaudito substantiuo γῆ: interdum poema de rebus Thebaicis. vt apud Athen. libro 11, ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς. Sunt inde & aduerb. localia, Θήβηθεν, pro ἐκ Θήβης, Thebis, in Epigramm. Et Θήβησι, pro ἐν Θήβαις, Thebis, apud Athen.
Θῆβος, Hesychio θαῦμα, Res stupenda: forsan à θήπω.
Θηγαλέος,t.1,c.1553,h. Θηγάνη,ib.
Θήγανον,ib. Θηγάνω,ib.
Θήγη, Hesychio est θήκη, θέσις, τάξις.
Θηγὸν, Hesychio est ὀξὺ, ἀκόνητον, Acutum.
D Θήγω,t.1,c.1553,c. Θηέομαι,t.1,c.1510,c
Θήημος, Hesychio ἔθιμος: afferenti itidẽ θηήμων pro ἐθίμων.
Θηητὴρ,t.1,c.1510,d. Θηητὴς, Hesychio est θεωρὸς, item ἀπατεών.
Θηητὸς,t.1,c.1510,d. Θηήτωρ,ib.
Θήϊον,ου,τὸ, esse dicitur Balsamum. perperam. est enim Sulphur: Ionica dissolutione pro θεῖον. vt apud Homerum Odyss.χ, Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Vnde θηϊῶσαι fieri potest vt θειῶσαι à θεῖον, teste Eust.
E Θήκη,t.3,c.1477,b. Θηκίον,ib.e
Θηκτὸς,t.1,c.1553,f
Θηλάζω, Θηλαίνω, Θηλαμινὸς, Θηλαμὼν, Θηλασμὸς, Θηλάστρια, vide paulo pòst in Θηλή.
Θήλεα, Θηλέη, Θήλεια, vide paulo pòst in Θῆλυς.
Θηλέω,ῶ, pro θάλλω, Vireo, Germino. Hom. Od.ε, Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου Θήλεον. Et in Epigr. φυτὰ θηλήσαντα. Vide & t.1,c.1495,b.
Θηλὴ,ῆς,ἡ, Papilla: mammæ seu vberis apex: τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, quod vulgò ῥὰξ dicitur, inquit Eustathius.
F Vnde & Aristoteles Histor. animalium libro 2, dicit θηλὰς μαστῶν, papillas mammarum. Alioqui vt μαστὸν ἐπισχεῖν, ita etiam θηλὴν ἐπισχεῖν dicitur nutrix quum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse infans contrà ἐπιλαμβάνειν & σπᾶν τῆς θηλῆς, quum eam arripit & lac suctu trahit. Lucianus in Zeux. μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι. Synes. epist.4, ὑπόμαζοι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, ὥστε τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης ἀλλὰ δι' ὤμων σπᾶν τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης. (Θηλαὶ, Hesychio autore sunt non solùm τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα, sed etiam τῶν χειλῶν τὰ ἐκπιυσσόμενα) INDE Θη-
G λάζω, idem quod θηλὴν ἐπέχω, Papillam sugendam præbeo, Lacto. Lysias, ἐπειδὰν δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Galenus, οἱ παλαιοὶ δὲ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς ἐν τῇ φθόῃ κάμνουσιν, nutricem lactantem admouebant tabe laborantibus. Quo modo & Pollux τίτθας esse dicit τὰς θηλαζούσας: θηλάζειν autem vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν. Ipsæ etiam mammæ seu vbera θηλάζειν dicuntur, vt non solùm Lactantes matres à Varrone dicuntur, & Lactans fœmina à Gellio, sed etiam Vbera lactantia à Lucretio, sic canente, libro 5, Vbera
H mammarum in somnis lactantia quærit. Lucæ cap. 23, μακάριοι οἱ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν, beata vbera quæ non lactauerunt. id est, lac sugendum præbuerunt. Quin & ipse fœtus matrem seu nutricem θηλάζει, pro Sugit præbita papilla. Plut. in Romulo, p.36, θηλάζοντες

φφ.ii.

ὠφθησαν τῷ [illegible] ἐιόν: de Romulo & Remo, quos secun- A
dum quosdam ἀπὸ τῆς θηλῆς, id est à ruma, denomina-
tos ait. Aristot. Hist. animal. lib. 6, cap. 23, οὐ προσδέχεται
δὲ οὔτε ἡ ἵππος τὸν ὄνον, οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐὰν μὴ τύχῃ τεθη-
λακὼς ὁ ὄνος ἵππον. ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπίτηδες οὓς καλοῦσιν ἱπ-
ποθήλας. Vnde Plinius libro 8, cap. 44, Arcerique vtrun-
que genus ab altero narrant, nisi in infantia eius gene-
ris quod ineant, lacte hausto. Quapropter surreptos
pullos in tenebris equarum vberi, asinarúmve equu-
leos admouent. Sic Lucæ cap. 11, μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐ-
θήλασας, Beata vbera quæ suxisti. seu Quorum lac hau- B
sisti. Itidémque passiua voce & significatione nu-
trix θηλάζεσθαι dicitur pro Sugi. Aristoteles de delphi-
ne, ἔχει δὲ οὐχ ὥσπερ τετράποδα ἐπιφανεῖς θηλάς, ἀλλ' οἷον
ῥύακας δύο ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν πλαγίων ἕνα, ἐξ ὧν γάλα ῥεῖ καὶ
θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων παρακολουθούντων. vt & Plinius
delphinos ait suos catulos nutrire vberibus. Rursum
Aristot. De gener. animalium libro 4, οὐ γίγνονται δὲ οὔτε
θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις ἐπὶ πολύ, Eis quæ sugũtur. id est
Lactantibus. Itémque τὸ θηλαζόμενον γάλα apud Diosco-
ridem, Lac quod sugitur, seu suctu ex vberibus hauri- C
tur. Alioqui θηλάζεσθαι poni volunt etiam pro θηλὴν
ἐπέχειν, vt eia seu papillam præbere sugẽdam: quum
Plutarch. in Rom. pag. 35, dicat, ἐνταῦθα δὲ τοῖς βρέφεσι τὴν
τε λύκαιναν ἱστοροῦσι θηλαζομένην, καὶ δρυοκολάπτην τινὰ πα-
ρεῖναι συνεκτρέφοντα: vt hîc θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι sit quod
in lib. De fort. Rom. vocat θηλὴν ἐπέχειν τοῖς βρέφεσι, &
in Problem. Rom. τοῖς βρέφεσι τὴν θηλὴν παρέχειν. Sed ego
puto illo in loco datiuum τοῖς βρέφεσι ferri potius ad πα-
ρεῖναι quàm ad θηλάζεσθαι. Nec verò tantùm nutrix
& vber & ipsum lac θηλάζονται, suguntur, sed ipse etiam D
partus θηλάζεται, pro Lactatur. Pollux enim tradit θη-
λάζειν vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν, & θηλάζεσθαι dici τὸ ἕλκειν
τὸ γάλα ἐκ τῶν μαστῶν, lac ex vberibus suctu haurire seu
trahere. INDE Θηλασμός, οῦ, ὁ, Lactatio: vel La-
ctis haustus. Quo verbali Plutarch. vtitur in Romulo,
pag. 34, vbi dicit Ruminalem caprificum dictam vide-
ri διὰ τὸν τῶν βρεφῶν θηλασμόν, quoniam τὴν θηλὴν antiqui
rumam appellauere. Inde ET Θηλάστρια, ας, ἡ, Nu
trix, Lactatrix, Quæ papillam sugendam præbet infan
ti. Pollux enim libro 3, cap. 3, τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν ab E
Eupolide θηλάστριαν vocari tradit. Ab eodem θηλῇ
DERIV. Θηλαμινός, Lactens, ideóque Recens à partu.
vt Hesychius θηλαμινοῦ exponit νεογνοῦ. ITEM
Θηλαμών, Nutritor, Nutritius. vel etiam Nutrix. Eusta-
thio enim teste à Lycophr. θηλαμὼν dicitur ἡ τροφός: i-
tidémque Etymologo. Quapropter apud Hesychium
quoque pro τάφος, quo illud θηλαμὼν expositum legi-
tur, putarim reponendum τροφός. Suidas verò θηλαμό-
νος affert pro τῆς οἰκίας. Est præterea inde VERB.
Θηλαίνω, idem cum θηλάζω significans. vnde est aorist. F
med. θήλατο, quod Hesych. exponit ἐθήλασαν. Apud
Plutarchum reperio & alia duo DERIVATA, Θη-
λονὴ videlicet ET Θηλωπίς. Nam in Problem. Rom.
pag. 496, scribit τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι nomi-
nari θηλονάς, ἀπὸ τῆς θηλῆς: & Ruminam esse θηλωπίδα καὶ
τιθήνην καὶ κουροτρόφον.
Θηλητήρ, Hesychio est κυνηγός: forsan pro θηρητήρ.
Θηλοειδής, pro Concameratus affertur ex Theophr. Hist.
pl. l. 3. In qua signif. scriberetur potius θολοειδής.
Θηλόπεδον, & Θηλοπεδεύειν, alicubi reperiri aiunt pro θειλό- G
πεδον & θειλοπεδεύειν: de quibus t. 1, c. 1180, e. g.
Θῆλυ, τό, vide in Θῆλυς. Θηλυγενής, t. 1, c. 827, d
Θηλυγονεῖν, affertur pro Fœminam procreare.
Θηλυγονία, t. 1, c. 841, h. Θηλυγόνον, ib.
Θηλυγόνος, ib. g
Θηλυδρίας, Θηλυδριώδης, Θηλυκός, vide in Θῆλυς.
Θηλυκρανία, t. 2, c. 72, d. Θηλυμανής, t. 2, c. 769, f
Θηλύματα, Hesychio sunt μέλιτι βεβρεγμένα ἄλφιτα.
Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, Fœmineum & molle modulantes me-
los luscinïæ, in Epigr. Aliis Molliter canentes. H
Θηλύμητρις, t. 2, c. 952, g
Θηλύμορφος, Qui fœminea forma est. Aristot. de pardali,
τῶν ἀνδρείων εἶναι δοκούντων θηλυμορφότερόν ἐστιν ὅτι μὴ κατὰ
τὰ σκέλη.
Θηλυόω, Effœmino, Emollio. Hippocr.

Θηλύπους βάσις, ex Eurip. pro Pes fœmineus.
Θηλυπρῖνος, Ilex fœmina. Eust. p. 302, tradit apud Arcadas
esse φελλόν, μέσον τι πρίνου καὶ δρυός, indéque à nonnullis
θηλυπρῖνον nominatum.
Θηλυπτερίς, t. 1, c. 1722, e
Θῆλυς, εος, ὁ vel ἡ, Fœmineus: vel Qui est sexus fœminei.
Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis, τὸν ἀριθμὸν τὸν μὲν ἄρ-
τιον, θῆλυν, ἄρρενα δὲ τὸν περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic apud Aristo-
telē, ὁ θῆλυς ἐλέφας, Elephas fœminei sexus, seu Elephas
fœmina: & ὁ θῆλυς ἵππος, Equus fœminei sexus, Equa. I-
dem Aristot. Hist. anim. lib. 5, πολύπους ὁ θῆλυς, polypus
fœmina. Et libro 6, ὁ θῆλυς ὀρεύς, mulus fœmina, id est
mula. Et apud Dioscor. libro 1, θῆλυς κάλαμος, arundo
fœmina. In fœm. gen. itidem pro Fœminea, Quæ
fœminei sexus est, seu Fœmina. Hom. Il. τ, Ἥρη θῆλυς ἐ-
οῦσα, Quum sit fœminei sexus, Quum sit fœmina. Et Il.
ψ, Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. Idem Od. κ dicit Θηλυν σῦν: vt Eurip.
θῆλυν σπορὰν, Fœmineum genus. Sic in Epigr. legimus
θῆλυς φύσις: & θῆλυς χάρις. Et Nonn. ἠμείβετο θήλεϊ φωνῇ,
fœminea voce. Alioqui ET Θήλεια dicitur in fœ
min. gen. & IONICE Θήλεα, AC Θηλέη. Hom. Il. θ,
Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην. Odyss. ξ, ἐν δὲ ἑκά-
στῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο Θήλειαι τοκά-
δες. τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. Sic Odyss. δ, — ἵπποι Δώδεκα
θήλειαι. Sed & prosæ scriptores passim. Xenoph. in Lace-
dæm. polit. τὸ ἄρρεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι
τῶν τῆς θηλείας φύσεως. Plut. in Alex. θήλειαν νεοτόκον ἵππον.
Et apud Athen. lib. 1, θήλεια παρθένος. Sic apud Platonē,
θήλειαι κόραι, virgines: & θήλειαι ἐπίγονοι, filiæ neptésque.
Item ἡ θήλεια, fœmina: de cuiusuis generis animanti-
bus. Plut. in Problem. Rom. de ipsis Romanis loquens,
χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ὀνόμασιν αἱ θήλειαι, τρισὶ δὲ οἱ ἄρρενες. A-
then. lib. 9, de columbis, αἱ θήλειαι ἀλλήλαις ἀναβαίνουσιν
ὅταν ἄρρην μὴ παρῇ. Xenoph. de perdicibus, πρὸς τὴν τῆς
θηλείας φωνὴν φερόμενοι. Ionicè θήλεα & θηλέη dicitur
pro θήλεια, Fœminea, Quæ fœminei sexus est. vt θηλέη
μορφή, fœminea forma: & θήλεα ἵππος, apud Herodotū.
Neutr. θῆλυ, Fœmineum, Quod fœminei sexus seu gene
ris est. Aristoph. Nubibus, περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ
Ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, quæ masculini quæ fœ
minei generis sint. Et apud Herodotum, θήλεα τέκνα, fœ
minei sexus liberi. id est filiæ. Et apud Aristotelem, θή-
λεα ᾠά, Fœminei sexus oua. id est Oua quæ fœminam
procreant. Item θῆλυ γένος πᾶν, tota fœminei sexus fa-
milia. Et γένος τὸ θῆλυ, Fœmineum genus, seu Fœmi-
na, apud Platonem. Dicunt etiam τὸ θῆλυ, subaudi-
to substantiuo γένος. vt Gaza quoque ἐν τῷ θήλει, vertit,
In sexu fœmineo. Ex Galeno autem ad Glauconem af-
fertur τὸ θῆλυ pro Ingenium muliebre. item τῷ θήλει sine
autoris nomine pro Vtero. ‖Θῆλυς accipitur e-
tiam pro Fœmineus, Muliebris, Mollis, Tener: vel Ef-
fœminatus. vt Actius apud Ciceronem hunc Sopho-
clis iambum ex Trachiniis, Νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕ-
ρημαι τάλας, vertit, Effœminata virtus afflicta óccidit.
At θῆλυς ἐέρση apud Homerum & Hesiodum non solùm
redditur Mollis & tener ros, ἁπαλὴ δρόσος: sed etiam ἡ
θάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτά, quæ virescere & germinare plan-
tas facit: ἡ θρεπτική. quo sanè modo Plato in Cratylo
τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς: τὴν θη-
λὴν autem, ex eo quòd τεθηλέναι ποιεῖ. Itidem ve-
rò & θήλεια νὺξ esse putatur ἡ ὑπόμβρος καὶ ποιοῦσα θάλ-
λειν τε καὶ γονιμᾶν.
COMPAR. Θηλύτεραι passim apud Homerum pro
positiuo θήλειαι, Fœmineæ, Fœminei sexus. Odyssea
θ, Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη. Iliad. θ, Θηλύτε-
ραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη Πῦρ ἀνακαιόντων. Quin
& θηλυτέρη dicitur vt θήλεια, pro γυνή, fœmina. Epi-
grammat. libro 1, titulo εἰς γυναῖκας, pag. 25, Μηκέτι πιστὰ
φέροιτε γυναιξὶ δολοφρονεούσαις· Θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν
οὐ κτάνε δῖος Ἕκτωρ. In iisdem Epigramm. legitur στήθε-
σι θηλυτέροις, fœmineis. Sunt qui θηλύτερος interpreten-
tur Effœminatior, In Venerem pronior: sed nullo ex-
emplo eam interpretationem probantes. Porro de-
riuantur & alia à θῆλυς. SVBST. Θηλύτης, ητος, ἡ, Fœ-
minea natura, Fœmineum ingeniū: seu Fœminea mol-
lities, Muliebris & effœminata mollities. Plut. Alc. p. 361,

καὶ θηλύτητας ἐσθήτων ἁλουργῶν ἑλκομένων δι' ἀγορᾶς. A

ADIECT. Θηλυδρίας, ου, ὁ, Mollis & effœminatus, Qui natura & ingenio est fœmineo. Luc. οὗτος ὁ θηλυδρίας, ὁ μαλθακὸς, effœminatus hic & mollis. Idem in Demonacte, [...] πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον. Idem De saltat. θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις ἀναβρυαζόμενον. Sic Synes. ep. [...] μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε ἦν, si non fœmina, at certe effœminatus erat. INDE Θηλυδριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Mollis & effœminatus, seu Qualis est mollium & effœminatorum. Greg. Naz. πάσης θηλυδριώδους φύσεως [...] ἄρρεν οὔτε θῆλυ κατ' οὐσίαν ὑπάρχουσα. Præterea [...] nomen POSSESS. Θηλυκὸς, ἡ, ὁ, Fœmininus, Fœmini sexus proprius & peculiaris. vox grammaticis vsitata. veluti quum Dionys. Halic. dicit quosdam τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συντάττειν: & schol. Thucyd. Thucydidē solere ἀπὸ τῶν θηλυκῶν μεταβαίνειν εἰς τὸ οὐδέτερον. Vnde ADVERB. Θηλυκῶς, Fœminino genere. veluti quum Athen. lib. 11 scribit, Aristotelem in Thessalorum republ. dicere Thessalos θηλυκῶς vsurpare τὴν λάγυνον: & lib. 5, prosæ scriptores ἀρσενικῶς dicere τοὺς αὐλῶνας, poetas verò θηλυκῶς τὰς αὐλῶνας. C

Θηλύτερος, & Θηλύτης, vide in præced. Θῆλυς.

Θηλυτοκέω, t.3, c.1534, f. Θηλυτοκία, ib.

Θηλυτόκος, ib.

Θηλυφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui videtur esse fœmina, Fœminæ similis.

Θηλυφόνος, ὁ καὶ ἡ, Fœminas occidens, Fœminei sexus animalia interficiens. Dioscor. libro 4, cap. 77, aconitum à nonnullis θηλυφόνον nominari tradit, vt & Plin. lib. 27, c. 3: qui cap. 2, eiusdem libri, dicit omnium venenorum ocyssimum esse aconitum, & tactis quoque genitalib' fœminini sexus animaliū, eodem die afferre mortem. Sic idem lib. 25, cap. 10, quū dixisset thelyphonon herbam ab aliis scorpion vocari propter similitudinem radicis, subiungit paulo pòst, Thelyphonon omnem quadrupedem necat, imposita verendis radice: folio quidem intra eundem diem. mutuatus ea ex Theophrasto Hist. plantarum lib. 9, cap. 19. vbi & ipse tradit τὸ θηλυφόνον à quibusdam vocari σκορπίον, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν σκορπίῳ: ἀπολλύναι δὲ βοῦς καὶ ὑποζύγια καὶ πρόβατα καὶ ἁπλῶς πᾶν τετράπουν, ἐὰν ἐς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ φύλλον αὐθημερόν. D

Θηλύφρων, t.4, c.200, a. Θηλυχίτων, t.4, c.528, a

Θηλώνη, vide in Θηλή.

Θῆμα, t.3, c.1477, e. Θημοσύνη, ib. g

Θημονιά, ib. f. Θημὼν, ib. e

Θημωνία, ib. f

Θὶς, t.2, c.1531, g. At pro θῖνας, quod Hieronym. in Ezech. c.47, significare dicit Tumulos arenarum, putarem scribendū θῖνας, à θὶν, (de quo infrà) nisi apud Hesychium quoque legerem θὴν per η, idem esse ac θημὼν siue θημονιά. F

Θήιον, Hesychio est γάλα, Lac.

Θῆξις, εως, ἡ, eidem est στιγμή, ῥοπή, τάχος, Punctum, Momentum, Celeritas. quæ significationes miræ videri queunt, quum idem θῆξαι exponat non nisi ἀκονῆσαι, ὀξῦναι, Acuere. Apud medicos porro dicitur esse etiam quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per suturæ commissionē. Galenū enim τῶν κατὰ τόπους libro 2, tres modos vulnera adducendi tradere ferunt: vnum, κατ' ἀγκτηρισμὸν, hamulis seu fibulis impositis: alterum, κατὰ θῆξιν, per suturæ adductionem, quum per acum vulnera committuntur: & tertium, κατὰ συσσάρκωσιν, quum enata carne coalescunt. Et hoc τῆς θήξεως vocabulum fieri παρὰ τὸ θήγω τὸ διαπείρω. Sed hæc suspecta sunt: præsertim quum quidam hîc scribant θίξις per ι. G

Θηπητὴς, t.1, c.1552, a. Θηπὸν, ib.

Θήπω, t.1, c.1551, f. Θὴρ, t.1, c.1554, a

Θήρα, t.1, c.1555, h. & t.2, c.[...]o, a. ob.

Θηράγρα, t.1, c.1554, c. Θηραγρέτης, ib.

Θήραμα, t.1, c.1556, f. Θηράομαι, ib. e H

Θηραρχία, t.1, c.1554, c. Θήραρχος, ib.

Θηράσιμος, t.1, c.1556, g

Θηρατέος, Venandus. Et Θηρατέον, Venandum. Xenoph.

Θηρατεύεσθαι, Suidæ est ἀναβάλλεσθαι, in manuscripto etiā codice.

Θηρατὴς, t.1, c.1556, g. Θηρατικὰ, τὰ, sub[...]t. ib.

Θηρατικὸς, ib. Θήρατρον, ib.

Θήραυλος, t.1, c.1554, d. Θηράω, t.1, c.1556, d

Θήρειος, t.1, c.1555, a

Θήρεον, Varium. ποικίλον. ex Hesych. quem vide.

Θήρευμα, t.1, c.1555, e. Θηρεύομαι, ib. b

Θηρευσιμος, ib. e. Θήρευσις, ib.

Θηρευτὴρ, ib. f. Θηρευτὴς, ib.

Θηρευτικὸς, ib. Θηρεύτις, ib. e

Θηρεύω, ib. b. Θήρημα, t.1, c.1557, b

Θηρητὴρ, ib. Θηρήτωρ, ib.

Θηρία, vide in Θηρίον & Θήρειος.

Θηριακὸς, t.1, c.1558, c. Θηριάλωτος, ib. b

Θηρίβορος, A feris adesus seu comesus. Phocyl. Μηδέ τι θηρίβορον δαίσῃ κρέας.

Θηρείδιον, t.1, c.1559, e

Θηρικλειοι κύλικες, & Θηρίκλεια ποτήρια, dicta à Thericle quodam tornatore: quorum mentio apud Athen. & Theophr. ac Suidam, necnon apud Plin.

Θηριόδηγμα, t.1, c.1557, g. Θηριόδηκτος, ib.

Θηριομαχέω, ib. h. Θηριομάχος, ib.

Θηρίον, Fera, &c. ib. b. Θηρίον, Lumbricus, &c. ib. f.

Θηριοσάρκη, t.1, c.1558, a. Θήριος, t.1, c.1555, a

Θηριότης, t.1, c.1559, a. Θηριοτροφεῖον, t.1, c.1558, c

Θηριότροφος, ib. a. Θηριοτρόφος, ib.

Θηριοῦσθαι, t.1, c.1559, a. Θηριοφόνον, t.1, c.1558, b

Θηριοφόνος, ib. Θηριόω, t.1, c.1559, a

Θηριῶδες, τὸ, substant. t.1, c.1558, h

Θηριώδης, ib. d. Θηριωδία, t.1, c.1559, a

Θηριωδῶς, ib. Θηρίωμα, ib. b

Θηρίωσις, ib. d. Θηροβολεῖν, t.1, c.1554, d

Θηρόβορος, ib. Θηρόβοτος, t.1, c.781, c. & 1554, e

Θηρόβρωτος, t.1, c.1554, e

Θηροειδεῖς ἐφαπτίδες, Hesychio sunt ποικίλως διυφασμέναι, forsan à variis animalium figuris intextis.

Θηροθήραι, t.1, c.1554, e. Θηροκτόνος, ib. f

Θηρολέξης, Suidæ est ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος. quem Athen. ὀνοματοθήραν vocat, quasi venatorem vocabulorum. sed suspectior ea vox quod non extet in manuscr. cod.

Θηρολέτης, t.1, c.1554, e. Θηρονόμος, ib.

Θηροσκόπος, ib. f. Θηροσύνη, ib.

Θηροτρόφος, ib. Θηροφόνος, ib.

Θήρων, t.1, c.1476, g

Θὴς, ητὸς, ὁ, Operarius seu seruus mercenarius, Qui mercede alicui seruit, Qui mercedis causa operam suam locat alicui. cuiusmodi genus hominum erat in vltimo censu apud Athenienses, vt proletarii & capitecensi apud Romanos: medii inter δούλους & βαναύσους. Aristoteles Politic. libro 3, cap. 3, dicit τῶν ἀναγκαίων ἔργων τοὺς μὲν ἑνὶ λειτουργοῦντας τὰ τοιαῦτα, δούλους esse: τοὺς δὲ κοινῇ, βαναύσους καὶ θῆτας. Et Plutarch. in Solone, pag. 155, ex plebeis eos nominatos fuisse ἑκτημορίους & θῆτας qui diuitibus ἐγεώργουν, ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες. Hique θῆτες Athenis infimi census quum essent, ex instituto Solonis οὐδεμίαν ἀρχὴν ἦρχον, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας, vt idem Plutarchus testatur p.160. Hesiod. verò Ergων libro 2, iubet Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον δίζεσθαι. Homerus quoque θῆτα vocat famulum seu ministrum mercenarium, Odysseæ λ, v.644.— ἤ οἱ αὐτοῦ Θῆτές τε δμῶές τε. δύναιτό τε καὶ τὸ τελέσαι. Nam & ibi scholiastæ θῆτας accipiunt τοὺς ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντας, qui mercedis causa seruiunt, ob inopiam videlicet, quum alioqui ingenui sint & liberi: vt & Pollux libro 4 scribit πελάτας & θῆτας esse ἐλευθέρων ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων: itidémque Eustath. pag. 1246, θῆτας & λάτρεις dici οἳ ὄντες ἐλεύθεροι μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, vt Apollo, inquit. Inde COMPOSITVM Θητώνιον, ου, τὸ, Pretium quo emitur iusmodi mercenarius operarius conducitur & veluti emitur, Pretium quo mercenarius operarius & minister operam suam locat ac ceu vendit: Suidæ τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον. Deriuatur inde & POSSESSIVVM Θητικὸς, ἡ, ὁ, Pertinens ad τοὺς θῆτας, Mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam Mercenarius, adiectiuè accipiēdo eam vocē. Aristot. Rhet. l.1, ἐλευθέρου γὰρ τὸ μὴ

κομψότητα, μὴν ὅλιν ποιεῖν ἔργον θητικόν, nec etiam ἐργάζεσθαι βαναύσων τέχνῃ. Sic idem Polit. libro 3, cap. 3, οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐπιτηδεῦσαι τὰ τῆς ἀρετῆς, ζῶντα βίον βάναυσον ἢ θητικόν. Idē Polit. lib. 8, διόπερ οὐ τῶν ἐλευθέρων κρίνομεν εἶναι τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θητικωτέραν. Alioqui θητικός dicitur etiam Qui constat ex eiusmodi mercenariis famulisque operariis. vt quum idem Aristot. Polit. 2, cap. 10, dicit τὸ τέταρτον τέλος Athenis fuisse τὸ θητικόν, οἷς μηδεμιᾶς ἀρχῆς μετῆν. Et lib. 6, cap. 7, esse τέσσαρα μάλιστα μέρη τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic Plutarch. in Pericle dicit, τὸ θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolutè & substātiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, hoc est τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον: apud Suidam, καὶ θητικὸν ἐπήγοντο οἱ αὐτοὶ ἐς τὸν πόλεμον. vt τὸ οἰκετικὸν de famulitio dicitur. Est inde & VERB. θητεύω, significans Mercede seruio, Mercede operam meam loco. Hom. Odyss. σ, Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν εἴ σ' ἀνελοίμην, Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται) Αἱμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων; Sic Apollo initio Alcestidis Euripideæ dicit, καί με θητεύειν πατὴρ Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν. Et Plato Polit. 2, de Gyge, εἶναι αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. Et Philostr. ἐθήτευσαν εἰς τὰ τείχη, operam suam mercede locarūt ad muri extructionem. Apud Herodotū legim⁹ etiam, ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλῆϊ, addito ἐπὶ μισθῷ, quod aliàs ei includitur. C

VNDE Θητεὺς, έως, ὁ, Qui operam suam mercede locat, Qui mercede seruit seu famulatur. idem qui Θής. Legitur apud Suidam in manuscripto etiam codice, Θητεὺς καὶ θητικόν. & declarationis loco subiūgitur, εἰς δὲ διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θῆτες ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν τελεῖν. οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς ἦρχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο. Quæ verba ex Harpocratione desumpta sunt: apud quem tamen non θητεῖς scriptum, sed θῆτες, quod magis probo. atque ita eū scripsisse patet ex Antiphontis loco quem subiungit, τοὺς τε θῆτας ἅπαντας ὁπλίτας ποιῆσαι. Est ab eodem θητεύω & SVBST. Θητεία, ας, ἡ, significās Seruitus seu famulatus mercedis causa. ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία: Hesychio μισθοδουλεία, & μίσθωσις. eam autē μίσθωσιν intellige qua quis operam suā alicui mercede locat. Isocr. ἐπὶ θητείαν ἰόντας. Porro vt ad Θής redeam, habet id gen. FOEMIN. Θῆσσα, & ATTICE Θῆττα. Ita enim dicitur Ancilla mercenaria, Famula mercede conducta, Quæ mercede alicui seruit, Quæ mercede operā suam locat. Plut. Coriolano, ἵππον ἑνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θήσσας ἀποκτήσαντος. Meminit huius vocabuli Harpocrat. quoque. Quum enim ex Demosth. orat. περὶ Ἁγνίου κλήρου attulisset hæc verba, τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητικὸν τελοῦσι, subiūgit aliquāto pòst, Demosthenem hìc ἐπίκληρον nominasse τὴν πενιχρὰν κόρην quam θῆσσαν appellant Attici: fuisséque ἐπάναγκες τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, teste etiam Posidippo comico. Quæ apud Suidam quoque leguntur: cui itidem Θῆττα est ἐπίκληρος οὐκ ἔχουσα φερνὴν, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγχιστέων πεπροικιζομένη κατὰ τὸν νόμον τῶν πεντακοσίων δραχμῶν. Vnde intelligimus θήσσας siue θήττας fuisse virgines pauperculas, à parentibus sine vlla hæreditate relictas, ideóque opus habentes mercede famulari seu ancillari aliis. Qua de re & Eust. p. 1246. Eurip. θῆσσαν vsurpauit etiam pro θητικὴν, nimirum θῆσσαν τράπεζαν appellans τὴν μισθωτικὴν καὶ δουλικὴν τροφὴν, cibum qui apponitur iis qui mercede operam suam locant & seruiunt: initio Alcestidis. Ibi enim Apollo dicit, Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν. Ad verbum, Seruilem & mercenariā mensam. G

Θῆσαι, Hesychio est θρέψαι, θηλάσαι, Alere nutriréque, Lactare. Vnde voce med. θήσασθαι est τὸ θηλάζειν τὸ γάλα, lac sugere, teste Athenæo lib. 9, in exemplū afferente hunc versum Homeri ex Iliad. ω, Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Cui simile hoc Callimachi, Hymno in Iouem, σὺ δ' ἐθήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Sed notandum, apud Athenæum scriptum esse nōn θήσασθαι, sed θῆσθαι, qui etiam subiungit sic dictum διὰ τὸ ἐπιθήσασθαι τὰς θηλάς. Legitur autem hoc θῆσθαι apud Homerum, sed in paulo diuersa significatione, nimirum pro Mulgere: Od. δ, H

Ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμὴν, Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος· Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι. Ibi enim Eust. annotat θῆσθαι alibi significare τὸ θηλάζειν, hîc verò τὸ ἀμέλγειν. thema autem huius esse θάω, vnde deriuari θηλὴ & τιθήνη. dicitur autem θῆσθαι vt ζῆσθαι. ‖ Alioqui θήσασθαι dicitur etiam pro θεάσασθαι, teste Hesychio. Quò pertinent θησαίατο & θήσαιτο, quæ idem interpr. θαυμάσαι & ἐθαύμασαν. nimirum à θέομαι facto pro θεάομαι. Idem affert θησάσθω pro κοιμηθήτω: & θήσατο pro ἐδούλευσεν. Eodem teste Cretenses dicunt θησάμενοι pro αἰτησάμενοι: afferente & θησόμενοι pro αἰτησόμενοι.

Θησεὺς, Theseus: filius Ægei & Æthræ, heros fortissimus, & Herculis imitator, Atheniensisque reipublicæ fundator. A quo PATRONYM. Θησείδης, Thesei filius. In Epigr. Θησείδας quidam vocat Athenienses, vtpote nepotes & posteros Thesei. Ab eodem DICITVR Θησεῖον, Templum & lucus Thesei, subaudito substantiuo ἱερὸν vel τέμενος. Hesychio enim teste Θησεῖον est νεὼς Θησέως ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον: vt & Aristophanis schol. tradit seruos qui ad τὸ Θησεῖον cōfugissent, habuisse ἀσυλίαν. Sed addit Hesychius, fuisse Athenis etiam δεσμωτήριον quoddam hoc nomine, necnon φυτόν τι ποιόν. cuius plantæ meminit Theophr. Hist. plantarū lib. 7, cap. 11, sub finem: & Plin. lib. 21, cap. 17, necnon libro 22, cap. 22. Plur. NVM. τὰ Θησεῖα, s. ἱερὰ, Festum in honorem Thesei agitari solitum Athenis, teste Hes. In quo festo ferunt populo datum fuisse congiarium. A nomine verò Θησεῖον, significante fanum & lucum Thesei, est COMPOS. Θησειοτριψ, quo denotatur Is qui in Thesei templo seu luco (vtpote asylo) versatur & tēpus terit: Etymologo ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας, afferenti ipsum ex Aristoph. Polyido. Præterea à Theseo DENOMINATA Θησηὶς κουρὰ, Theseis tonsura: qua nimirum τῆς κεφαλῆς τὰ ἔμπροσθεν μόνον κείρεται, vsurpata olim à Theseo adolescente, prius autem ab Homericis Abantibus, vt Eust. tradit, & ante eum Plut. in Thesei vita, p. 3. Alioqui Θησηὶς, dicitur etiam poema de Theseo & reb. ab eo gestis.

Θῆσσα, vide paulo antè in Θής, sub finem.

Θήσσειν, affertur pro θάσσειν, Sedere: quod Ionicum erit.

Θῆσθαι, vide paulo antè in Θῆσαι.

Θηταλὰ, Hesychio sunt θαυμαστὰ, ψευδέσιν ὅμοια.

Θητεία, Θῆττα, Θητεὺς, Θητεύω, Θητικός, Θῆττα, Θητώνιον, vide paulo antè in Θής.

Θ' ὑπέρα, t. 1, c. 1289, e

¶ Θιαγόνας, ab Ætolis vocari ἄρτους τοὺς τοῖς θεοῖς γινομένους, tradit Nicand. apud Athen. l. 3. vt & Hesychio θιαγόνες sunt ἄρτοι οἱ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς.

Θιάσω, Hesychio est χορεύσω, Choros ducere, Tripudiare: afferenti itidem θίασον pro χόρευσον, Tripudiato, Choros ducito. VNDE Θίασος, ου, ὁ, eidem χοροῦ σύστασις, Cœtus & multitudo tripudiantium: ac propriè quidem τὸ Βακχικὸν πλῆθος, Turba Bacchicos choros agitans. vt & Athen. libro 8 tradit θίασον vocari τὸν τῷ Διονύσῳ παρεπόμενον ὄχλον, in exemplum ex Eurip. afferens hunc senarium, Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Cui adde hunc locū Demosth. Pro cor. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν Εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης, ἄττης ὕης, ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λικνοφόρος ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος. Sic Virgil. dixit Ecl. 5, Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et foliis lētas intexere mollibus hastas. Et Æneid. lib. 7, Tum quorum attonitæ Baccho nemora auia matres Insultant thiasis, — vndique collecti coeunt. Sic Suid. ex Aristoph. θίασος μουσῶν affert pro ἱερὸς χορός. ‖ Præterea θίασος Hesychio est ἑσμὸς γυναικῶν, Examen & caterua mulierum, forsitan operantium Bonæ deæ: & generalius σύλλογος ac τὸ ψιλὸν πλῆθος, Cōuentus, Cœtus, Collecta mul-

titudo. Quomodo & Harpocration quum dixiſſet θίασον eſſe τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεοῦ, (vnde & Athenæus dictum vult quaſi σίασον, παρὰ τοὺς σιοὺς τοὺς θεοὺς Doricè) apud Demoſthenem & Xenophonte, addit, Ionē ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ponere hoc nomen. Sic ſanè Philo De mūdo dixit, ψυχῶν ὁ θίασος ἐστὶ ἀσωμάτων ἐστί. Plutarch. Antonio, χορευταί, κιθαρῳδοί, ὀρχησταί, καὶ τοιοῦτος ἄλλος Ἀσιανῶν ἀκροαμάτων θίασος. Plato in Politico, κενταυρικὸν δρᾶμα, καὶ σατυρικὸς θίασος. Et Theodor. Hiſt. Eccleſ. lib. 3, τὸν θίασον τοῦ Χριστοῦ dicit, quē & χορὸν appellat. vt Baſil. τὸν ἀσεβείας θίασον. cui opponi tur ὁ κακίας θίασος apud Xenoph. Apud eum enim ἡ ἀρετὴ τῇ κακίᾳ dicit, τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; cui cœtus & ſodalitii eſſe. id eſt partes tuas ſectari. Budæus namque τοῦ αὐτοῦ θιάσου εἶναι hîc interpr. Socium, ſodalem & ſectatorem eſſe. ‖ Θίασος dicitur etiam Conuiuantium cœtus, item Conuiuium. vnde Heſych. quoque exponit non ſolùm Βακχικὸν πλῆθος, ſed etiam εὐωχία. Et Athen. libro 8, quum ἐράνους eſſe dixiſſet τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγάς, ſubiungit, hunc ipſum ἔρανον vocari etiam θίασον, indeque συνθιασώτας appellari τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Atque eo ſenſu accipiendum quod idem initio libri 5 dicit, τά τε φυλετικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν· ἔτι δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ φρατρικὰ καὶ ὀργεωνικά. Et Plutarch. in Hellen. de Æginetis ait, τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους· ἐν ᾗ καθ' αὑτοὺς ἐφ' ἡμέρας ἑκκαίδεκα μετὰ σιωπῆς ἑστιῶνται. Qui loci innuunt certa quædam certis in regionibus fuiſſe conuiuia ſeu conuiuantium certos cœtus. INDE Θιασάρχης, ου, ὁ, Sacri chori princeps, Princeps & antiſtes ſacrificantium vel ſolenni cœtu deum colentiū. Luc. in Nigr. τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. NECNON Θιασώδεες ὧραι apud Nonnum, Tempora thiaſis celebria, ſeu Tempora feſta & ouantia, vt alii interpr. ITEM Θιασών, ῶνος, ὁ, Dom⁹ ſeu locus in quo thiaſi & feſta cōuiuia agitantur aut choreæ exercentur. Heſychio θιασῶνες ſunt οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι, domus in quibus conuiuantium turba conuenit epulatum.

ET Θιασῶται, Qui in vnum locum conuenire ſolent choreas agitatum aut celebratū conuiuia, Sodales qui ſimul choreas exercent aut epulantur. Heſychio χορευταί: Harpocrationi οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων, ex Iſæo. Apud Suid. ἐλθὲ χορεύσων ἱεροὺς ἐς θιασώτας. vbi χορευτὰς intelligit. Frequētius de iis qui ſacrificiorū & cultus diuini prætextu veluti ſodales coibant feſtis diebus, epuliſque & vino indulgebant. Xenoph. in Sympoſ. de Amore loquens, ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Ariſtot. Ethic. libro 8, cap. 10, ἔνιαι δὲ τῶν κοινωνιῶν δι' ἡδονὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασωτῶν καὶ ἐρανιστῶν. αὗται γὰρ θυσίας ἕνεκα καὶ συνουσίας. Et apud Athen. vnus ex dipnoſophiſtis cōſortes & conuiuii ſocios compellans dicit, ἄνδρες θιασῶται. vt ipſe quoque Athen. συνθιασώτας nominari dicit τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Porro vt Xenoph. in illo loco dicit τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται, ſic Theodorit. Hiſt. Eccleſ. lib. 2, τῆς Ἀρειομανίας θιασῶται, pro Sectatores, Socii: metaphora ab iis qui choros & pompas in dei alicuius honorem inſtituunt, & magna caterua tripudiant ouántque, dei ſimulacrum deducentes. vnde & οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες ſacerdotúmque ordo nominantur θιασῶται à Dionyſio Areopag. INDE Θιασωτικός, οῦ, ὁ, Ad eiuſmodi ſodalitia pertinens, apud Ariſtot. Œcon. lib. 2.

Præterea à θίασος eſt VERB. Θιασεύω, idem ferè ſignificans quod Pompaticè & thiaſi more progredior aut egredior. Greg. ἄγε δὴ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος ἐντεῦθεν θιασευέτω, καὶ πῶς δεῖ τὸ θεῖον ὑπολαμβάνειν, φασκέτω. quod Budæo idem eſſe videtur ac ἀπαρχέτω.

Θίβη, ης, ἡ, Heſychio eſt πλεκτόν τι κιβωτοειδὲς ὡς γλωσσοκομεῖον, fiſcella è vimine plexa arculæ in modum. Quomodo θίβη παπύρου affertur ex Exodi cap. 2 pro Fiſcella ſcirpea. Apud Athen. ὑέλου πίναξ ἐν θίβῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ. Vbi Budæus ſignificari ait vas quod amplexabatur diſcum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictū repoſitorium. Poſſis & loculum interpretari. Apud Suid. reperio Θίβη [illegible] ἐκ βύβλου λεπτὸν ὡς κοφινῶδες.

Θιβρόν, idē H. exponit ἁπαλόν, τρυφερόν, καλὸν [illegible]: affert [illegible] item θιβρὴν pro φιλόκοσμον, ἁβρωπικήν, ὑπερήφανον: addenſque, apud Nicandrum eſſe τὴν ἔμπυρον καὶ καυστικήν, ſeu χαλεπήν, vt nonnulli exponunt. Apud eundem Nicandrum in Alexiph. ᾠεὰ θιβρὰ χελώνης, ſchol. interpr. ἑψηθέντα ὑπ' αἰθράκων, toſta ſub carbonibus, vt Heſych. ἔμπυρα, Ignita.

Θίβωνος, etiam vt θίβη, à Cypriis dicitur κιβωτός, Arca,
B Ciſta, teſte Heſychio.

Θιγγάνω, t. 1, c. 1560, c. Θίγμα, t. 1, c. 1559, g

Θίγω, ib. f

Θίδραξ, & Θιδρακίνη, pro θρίδαξ & θριδακίνη dicuntur, trāſpoſito ρ, teſte Heſychio.

Θίημι, eodem teſte eſt ποιῶ, Facio: qui affert & θίησαι pro ποιῆσαι, addens etiam φιλῆσαι. At θήσω, quod idem exp. ποιήσω, ad τίθημι ſeu θέω referri poteſt. Idipſum verò θήσω annotat accipi etiam pro ἥσω, αἰτήσω, à Bœotis.

Θίλα, eidem eſt ὁ θημών, Aceruus.

Θιμῶνες, eidem ſunt θημωνιαί: pro quo θημῶνες ſuprà.

C Θίν, t. 1, c. 1560, e. AT Θῖναι, Heſychio ſunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, & αἱ τῶν καρπῶν συγκομιδαί. Quibus verbis intelligere eum puto arenæ cumulos & fructuum cōportatorum aceruos. ii autem colles & editiora loca repræſentant.

Θινομένη, eidem H. eſt τυπτομένη. pro quo ſuprà θεινομένη.

Θινοῦσθαι, & Ἀποθινοῦσθαι, Aggere obſtrui. Polyb. l. 1, p. 18, in fine, τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν παρ' αὐτῷ τῷ στόματι πρόσοδον. Bud.

D Θινώδης, Litoreus: ſeu θῖνας referens, Leuiter elatus in modum cumulorum arenarum & aceruorum frugum. Strabo lib. 8, θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός.

Θῖξις, t. 1, c. 1559, g

Θιός, Cretenſes dicunt pro θεός, Deus. Heſych.

Θιπόβροτος, eidem eſt κακός. Et θιπόβρωτος, eidem ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος. qui infrà θριπόβρ. cum ρ.

Θίς, t. 1, c. 1560, e

Θίσανα, Heſychio eſt χῶμα σωροειδές, Agger ſeu terra egeſta in aceruum. quod & θίν ſiue θίς.

E Θίσβη, Suidæ eſt & nomen proprium, & ὁ σωρός.

Θιασῶσαι, ab Heſ. affertur pro εἰκάσαι.

¶ Θλαδίας, t. 1, c. 1561, h. Θλασίας, t. 1, c. 1562, a

Θλάσις, t. 1, c. 1561, f. Θλάσμα, ib. e

Θλάσπι, εως, τό, Thlaſpi: nomen herbulæ ex eo ſic dictæ quoniam ſemen habet veluti ἐντεθλασμένον, teſte Dioſcoride lib. 2, cap. 186, vbi & aliud à Crateua θλάσπι commemorari ait, nonnullis dictum Περσικὸν σίνηπι, procul dubio, quoniam eius, vt prioris, ſemen eſt δριμὺ & θερμαντικόν. Plin. quoque duorum generum eſſe thlaſpi tradit: ac prius inter alia eſſe ait cauliculo ſemipedali nō ſine ramis, peltarum ſpecie, ſemine incluſo lenticulæ effigie, niſi quòd infringitur, vnde nomen. alterum thlaſpi etiam ipſe dicit ab aliquibus Perſicum ſinapi vocari. Idem & Θλάσπις dicitur. Paul. Ægin. l. 7, θλάσπις, σπέρμα ἐστὶ δριμύ. Hippocr. Γυναικ. lib. 1, θλάσπιν λείην ποιέων. Idem Hippocr. θλασπίσιος dixit αὐτὶ τῆς θλάσπεως, vt eſt in Lex. Galeni. Alioqui ſunt qui & θλασπίδιον ipſum vocent per diminutionem.

G Θλαστικός, t. 1, c. 1561, h. Θλαστός, ib. g

Θλάω, ib. d. Θλιβίας, t. 1, c. 1562, d

Θλίβω, ib. b. Θλιμάζειν, t. 1, c. 420, c

Θλίμμα, t. 1, c. 1562, c. Affertur & Θλιμμός, οῦ, ὁ, pro Afflictio: ſed ſine exemplo.

Θλίψις, t. 1, c. 1561, c

¶ Θναίαι, Heſychio eſt ἀποθανεῖν, Mori ſeu mortuum eſſe: quod & τεθναίαι.

Θνατός, Doricè pro θνητός, Mortalis.

Θνησείδιον, t. 1, c. 1564, f. g. Θνησιμαῖος, ib.

H Θνῆσις, ib. Θνήσκω, t. 1, c. 1563, d

Θνητίδια, Heſychio ſunt νεκριμαῖα, Morticina.

Θνητογαμία, t. 1, c. 814, g. Θνητοειδής, t. 1, c. 1565, a

Θνητός, t. 1, c. 1564, g

¶ Θοάζω, t. 1, c. 1487, c. & 1551, f

Θορός, Heſychio & Suidæ eſt τεταραγμένος, Turbatus.

quod & ...

Θοιά, eidem H... est ζεῦγος ἡμιόνων, Iugum seu par mulorũ.

...πάδιον, t.1, c.1385, e. Θοιμάτιον, t.1, c.1382, a

Θοῖνα, in Epigr. Doricè pro θοίνη, Cœna, & Dapes.

Θοίναμα, t.1, c.1571, f. Θοινατήριον, ib.

Θοινάω, ib. c. Θοίνη, t.1, c.1570, f

Θοινητήριον, t.1, c.1571, f. Θοινητικός, ib. e

Θοινητός, ib. Θοινήτωρ, ib.

Θολερόω, t.1, c.1573, b

Θολερός, Turbidus, &c. t.1, c.1572, f. Θολερός, Sordidus, &c. c.1573, a.

Θολερόφρον, Hesychio est μέγα: aliis Elatum animo.

Θολερῶς, t.1, c.1573, b

Θολία, t.1, c.1574, f. & t.3, c.869, e. ob.

Θολοειδής, t.1, c.1574, c. Θολοειδῶς, ib. d

Θολός, t.1, c.1571, f. Θόλος, c.1571, a. Θολός, adiect. ib. b. Θόλος, Tholus, c.1573, c. & t.3, c.869, e. ob.

Θολόω, t.1, c.1572, b. Θολώδης, ib.

Θόλωσις, ib. d. Θοός, t.1, c.1551, c

Θοόω, ib. c. Θοραῖος, t.1, c.1575, h

Θορέω, t.1, c.1574, g. Θορή, t.1, c.1575, f

Θορικά, τὰ, subst. t.1, c.1576, a. Θορικός, t.1, c.1575, h

Θόρειξις, t.1, c.1636, b

Θόρεισμα, Hesychio est Esca capiendis piscibus: δέλεαρ ἰχθύσι.

Θορείσσω, t.1, c.1636, b

Θορμινδίς, Hesychio est ὁ ξιφίας ἰχθύς, piscis qui alio nomine ξιφίας dicitur, Plinio Tomus Thurianus.

Θόρνυμαι, t.1, c.1575, d. Θόρνυμι, ib.

Θορνύω, & Θορνύομαι, ibid.

Θορός, ib. f. Θόρος, ib. h

Θορυβέω, Tumultuor, &c. t.1, c.1581, f. Θορυβέω, Turbo, &c. c.1582, b.

Θορυβητικός, ib. f. Θορυβοποιέω, t.1, c.1581, e

Θορυβοποιός, ib. Θόρυβος, ib. c

Θορυβώδης, ib. e. Vnde ADVERB. Θορυβωδῶς, Tumultuosè: aliis etiam Turbulenter, Raptim.

Θορυκά, Θορύμβοι, Θόρυξις, perperam in v.l. scripta pro θορικά, θορνύμβοι, θώρηξις.

Θόρω, t.1, c.1574, g. Θοῦ, Pone, θὲς, à τίθημι.

Θουλκότατον, Hesychio est βαρύτατον, Grauissimum. forsan pro τὸ ὁλκότατον, quod maximè trahit & degrauat suo pondere.

Θοῦπος, eidem est λόγος, μῦθος, ἔπιατος.

Θρᾶ, t.1, c.1576, b. Θραῖος, ib. c

Θρᾶς, ib. b

Θρηνευτος, Hesychius exp. λάγνοι, Libidinosi, Salacis.

Θουρήθρα, t.1, c.1576, a. Apud Hesych. scriptum Θουρήτρα, ὀχεία.

Θρῆσκα, t.1, c.1576, a. Θρηνητής, ib.

Θρεικός, ib. c. Θρεικομάντεις, t.2, c.789, d

Θρέιος, t.1, c.1576, c. Θρεῖς, ib. b

Θρευλᾶν, ib. d. Θρῆρος, ib. b

Θόωκος, t.1, c.1488, c. Θοῶς, t.1, c.1551, e

¶Θράκη, t.1, c.1583, g. Θρακίας, t.1, c.1584, h

Θράμβη, ης, ἡ, Trabs. v.l. AT Θραμβόν, Hesychio est καπυρόν.

Θρανεύω, t.1, c.1578, a. Θρανίαι, Hesychio sũt θρόμβοι.

Θρανίπηδες κῶπαι, apud Etymol. scriptum pro θρανίπηδες. Ita autem dicuntur remi quos οἱ θρανῖται impellũt. Apud Hesych. verò Θρανίπηδες κῶπαι, αἷς οἱ θρανῖται χρῶνται ἐν τῇ καταφράκτῳ ναυσί.

Θρανίδιον, t.1, c.1577, f. Θρανίον, ib. d

Θρανίτης, ib. g. Θρανιτικός, ib. h

Θρανίτιον, ib. f. Θρανογράφος, ib. d

Θρανός, ib. b. Θρανῖπηδες, vide in Θρανίπηδες.

Θρανύσσω, ex Lycophrone affertur pro Confringo, Comminuo. συντρίβω.

Θρᾶξ, t.1, c.1583, g. ‖ Θρᾶξ, apud Oppianum dicitur esse nomen auis.

Θραπίς, vide Θραυπίς. Θρασέως, t.1, c.1506, f

Θράσις, Hesychio est θραῦσις, φθορά, θάνατος, ἧττα ἐν πολέμῳ, & ἀρρωστία.

Θράσκειν, eidem est ἀναμιμνήσκειν, Recordari.

Θρασκίας, t.1, c.1584, g. Θράσος, t.1, c.1506, b

Θρᾷσσα, & ATTICE Θρᾷττα, dicitur ἡ ἐκ Θρᾴκης, Fœmina ex Thracia, quam Virgil. Thressam vocat. Aristoph. Acharn. τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν. quod Suidas exponit Θρᾳκικὴν δούλην, ἐκ Θρᾴκης δούλην. Apud Athenæum verò lib.7, θρᾷττα est pisciculus marinus, cuius Eustathius quoque meminit vnà cum priore... nit eius Aristot. etiam De gener. anim. lib.5. Gaza appellat Thrassam.

Θράσσω, & ATTICE Θράττω, Perturbo, Molestiam affero. Hesychius enim θράττειν exp. ταράττειν, ἐνοχλεῖν: vt Etymol. quoque, qui etiam addit, νύσσειν, κινεῖν, Fodicare, Mouere seu Agitare. idémque innuit deriuari ex ταράσσω seu ταράττω. inde enim primùm fieri τράττω per syncopẽ, deinde θράττειν, τ in θ cõuerso: vt & τρέφω ... ex τερπία factum volunt. Easdem expositiones affert & Suidas, vnà cum hoc exemplo, ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῆς ἀπεμφαινόντων θρόων, Ne turbaretur, Ne molestaretur, Ne vellicaretur. Et sicut Etymol. ac Suid. θράττειν exp. νύσσειν, Fodicare, ita Gal. ex Hippocr. affert θράττεται pro νύσσεται, κινᾶται, Fodicatur, Pungitur. Plato quoq; hoc verbo θράττειν vsus est pro Conturbare, Commouere, Vellicare, Pungere, metaphoricè. In Parmenide, pag 190, ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταὐτόν. Et alibi, θράττει μέ πως νῦν τι καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. Plutarch. vtitur compos. ὑποθράττω in eadem significatione, dicens, καὶ τὰ μὲν ἐθάρρει τὰ δὲ ὑπεθράττεν αὐτὸν ἡ ὄψις, Nonnihil conturbabat, Subterrefaciebat. Apud Aristot. verò Rhet. l.3, quidã θράττει σε dixit scõmaticè. Ibi enim quum Aristoteles dixisset τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα οὐχ ὃ λέγει, λέγει, ἀλλ᾽ ὃ μεταστρέφει ὄνομα, subiungit, tale esse Theodori in Niconem citharœdum, Θράττει σε. simulare enim Theodorum sese dicere θράττει σε, sed decipere & fallere auditorem, quippe qui aliud dicere velit periucundum ei qui intellexerit: nimirum Θρᾷττ᾽ εἶ σε, Thrassa te, mulier genuit, id est serua: barbariem ei & seruilem originem occultè & παρὰ γράμμα exprobrãs. Ei verò qui μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶ, (inquit Aristoteles) οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. ‖Θράττειν Suidæ & Etymologo est etiam δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι. Apud Hesychiũ verò legitur ET Θράξεται, expositum non solùm ταράξεται, sed etiam πτοηθήσεται.

E Θρασυγλωττία, t.1, c.856, b. Θρασύγλωττος, ib.

Θρασύγυιος, t.1, c.880, h. Θρασυδείλος, t.1, c.922, g

Θρασυκάρδιος, Audaci præditus corde seu pectore, Qui impauido & magno est animo. Hesiodus, Διὸς θρασυκάρδιος υἱός.

Θρασυμέμνων, t.1, c.1506, d. Θρασυμήδης, t.2, c.1627, f

Θρασύμυθος, Audacia fundità verba, In verbis & loquẽdo audax ac temerarius, Procax. Pind. Olymp.13, dicit ὕβριν ματέρα κόρου θρασύμυθον: quod interpretantur Procacem petulantiam.

F Θρασυνω, & Θρασυνομαι, t.1, c.1506, h

Θρασυξενία, ας, ἡ, pro Hospitis insolentia, ex Platone De legibus. Significat Audacem & insolentem esse, licet peregrinum.

Θρασύς, t.1, c.1506, d

Θρασυσπλάγχνως, Audacibus visceribus, Intrepido pectore. Æschyl. in Prometh. vincto.

Θρασυστομέω, t.3, c.1045, f. Θρασύστομος, ib.

Θρασύτης, t.1, c.1506, g

Θρασύφωνος, Audace & procace voce vtens. VNDE

G Θρασυφωνία, ας, ἡ, Vocis audacia & procacitas, seu Vox audax & procax. Ambo apud Poll. l.2: sed prius esse dicit βίαιον, vt & θρασύστομον.

Θρασύχειρ, t.4, c.441, d. Θρασυχειρία, ib. e

Θράσων, t.1, c.1507, b. Θρασωνίδης, ib.

Θρᾶττα, & Θρᾷττα, vide paulo antè in Θρᾷσσα.

Θραττύομαι, Hesychio est συντρίβομαι, συγκόπτομαι, Conteror, Concidor. quod & θραύομαι.

Θράττης, eidem est lapis quidam à Thracibus denominatus: qui ab aliis Θρακίας dicitur, Thracius à Plinio.

H Θράττω, vide in Θράσσω, paulo suprà.

Θραυλίζω, Murmuro, si non mendosæ sunt v.l.

Θραῦλον, & Θράττον Hesych. exponit ὕπαφρον κόλουρον: at Θραῦρον, ῥάγατον, θραυόμενον. Quorum vtrunque, & θραῦλον nimirũ & θραῦρον, videtur esse à θραύω. nam τῷ ὑπέρῳ θραυόμεθα, id est confringimus & comminuimus quæ in mor-

tario sunt. Id autem quod κόλουρον est & ῥάχανον, id etiã A ipsum quasi πέθραυσαι. Apud Suidam habetur compar. θραυλότερος, in hoc incerti autoris loco, πρὸ ἐκείνης τῆς πέ..ας, ὅσον ἐπεξέχον, θραυλοτέρας ἐκ τύπου ποιήσαντες. Vbi θραυλοτέρας puto significare Fractu aptiores, Ruptu faciliores. præsertim quum apud Plinium reperiam lib. 23, cap. 1, acetum saxa rumpere infusum quæ non rupe.. ignis antecedens.

Θραύπαλος, Traupalus: arbor apud Theophr. Hist. pl. l. 3, c. 7, & l. 4, c. 1.

Θραυπὶς, Auis ex genere τῶν ἀκανθοφάγων apud Aristot. Hist. B anim. lib. .., c. 3, quam Gaza carduelum interpr. Alibi & θραπὶς reperiri aiunt pro eodem.

Θραυσάντυξ, t. 1, c. 1470, c. Θραῦσις, t. 1, c. 1563, b

Θραῦσμα, ibid. AT Θραυσμὸς, ex Concil. Sardic. canone 7, affertur pro Murmuratio: sed non sine mendi suspicione. Apud Hesych. in ea signif. habetur θριμμός.

Θραυστὸς, t. 1, c. 1563, b

Θραύω, t. 1, c. 1562, g. & 1563, g. ob.

Θρέω, t. 1, c. 1577, a. Θρεπτικὸς, t. 3, c. 1653, e

Θρεκτὸς, ib. e. Θρέμμα, t. 3, c. 1643, e C

Θρεξάσκω, t. 3, c. 1653, e. Θρέπτα, t. 3, c. 1644, b

Θρέπτειρα, t. 3, c. 1643, h. Θρεπτὴ, t. 3, c. 1644, d

Θρεπτὴρ, t. 3, c. 1643, h. Θρεπτήρια, t. 3, c. 1644, a

Θρεπτήριος, ib. Θρεπτικὸς, ib. c

Θρεπτὸς, ib. Θρέπτρα, ib. b

Θρέπτεια, ib. a

Θρέπτρον per syncopen pro θρεπτήριον, Præmium quod altoribus & educatoribus redditur.

Θρεττανελὸ, vox à Philoxeno tragico conficta ad exprimendum sonum citharæ qua ludentem Cyclopem in- D troducit. Meminit schol. Aristoph. in Pluto.

Θρέττε, eiusdem comici schol. barbaricum esse dicit pro θαῤῥεῖν seu θαρσαλέον, in hoc loco Equitum, Ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε.

Θρεψάμενοι, Θρέψαι, Θρέψεσθαι, sunt à τρέφω.

Θρέψις, t. 3, c. 1643, h. Θρέω, t. 1, c. 1578, g

Θρηΐκιος, Θρηΐκη, Θρηΐκιος, Θρῆϊξ, Ionicè apud Herodotum & apud poetas pro Θρᾳκὸς, Θρᾴκη, Θρᾴκιος, Θρᾷξ. Itidem Θρήϊσσα pro Θρῆσσα, Thressa. quæ & Θρᾷσσα. Necnon Θρήκη & Θρήκηθεν pro Θρᾴκη & Θρᾴκηθεν, resoluta di- E phthongo & α verso in η.

Θρηνέω, t. 1, c. 1583, c. Θρηνητέος, Lugendus.

Θρηνητικὸς, ibid. e. Θρηνητικῶς, ib.

Θρηνήτεια, ib. Θρῆνος, t. 1, c. 1582, g

Θρηνῶ, t. 1, c. 1577, a. Θρηνῳδέω, t. 1, c. 1583, b

Θρηνώδης, ib. c. Θρηνῳδία, ib. b

Θρηνῳδὸς, ib. a. Θρῆξ, ib. f

Θρὴς, Hesychio est ἡμίονος, Mulus.

Θρῆσαι & Θρήσασθαι, significat καθίσαι & καθῆσθαι, teste Eu- F stathio & schol. Aristophanis, necnon Athenæo. Vide t. 1, c. 1577, a.

Θρησκεία, t. 1, c. 1584, c. Θρησκεύεσθαι, ib. b

Θρησκευτὴς, ib. d. Θρησκεύω, t. 1, c. 1583, g

Θρῆσκος, t. 1, c. 1584, e. Θρῆσσα, t. 1, c. 1585, a

Θρήνυον, Hesychio est τῆς ἁμάξης ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται, Currus pars cui imponuntur onera.

Θριάζω, t. 1, c. 1591, b. Θριαὶ, ib. a

Θριαμβεύομαι, ib. b. Θριαμβευτὴς, ib. f

Θριαμβεύω, ib. c. Θριαμβικὸς, ib. G

Θρίαμβος, ib. b

Θριασαὶ, esse dicuntur Ficuum cultores: item Vinitores. At Θριάσιον dictum quoddam πεδίον, ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς, quæ θριαὶ sunt μαντικαὶ ψῆφοι, inquit Etymol.

Θριάπον, Hesychio est ἁπαλωτέρα σοφή.

Θριγγὸς, t. 1, c. 1590, d. Θριγκίον, ib. e

Θριγκὸς, Pinna, &c. t. 1, c. 1589, f. Θριγκὸς, Septum, &c. c. 1590, c.

Θριγκόω, ib. d. Θρίγκωμα, ib. e H

Θρίγκωσις, ib. e. Θριγχὸς, ib. d

Θριδακίνη, Θριδακινὶς, Θριδακίσκη, vide in sequ. Θρίδαξ.

Θρίδαξ, ακος, ἡ, Lactuca: olus vulgo notum, de quo Dioscorides lib. 2, c. 165, Athen. lib. 2, & Plin. lib. 19, cap. 8: & lib. 20, cap. 7. Eadem dicitur Θριδακίσκη & Θριδακίνη. Athen. enim lib. 2 dicit τὴν θρίδακα ab Atticis vocari θριδακίνην: & libro 3, τὰς παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκας λεγομένας esse easdem cum Atticis θριδακίναις. Galenus tamen θριδακίνην propriè nominari tradit syluestrem lactucam, θρίδακα autem satiuam, sic scribens τῶν κατὰ τόπους libro 2, θριδακίνης τῆς ἀκηπεύτου τι καὶ ἀγρίας. ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι θριδακίνην. τὴν γὰρ κηπευομένην ὀνομάζουσι θρίδακα. Porro à θριδακίνη est DIMINVT. Θριδακινὶς, Lactucula, apud Athen. lib. 2, ex Strattide, ὤκιμον πέταλα καὶ θριδακινίδων ὥσπερ τι σελίνων. A θρίδαξ verò est PRAETEREA Θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lactucæ similis, Qui è lactucarum genere est, vel Lactucæ naturam referens, vt alii interpr.

Θρίζω, t. 1, c. 1549, f

Θριμμὸς, οῦ, ὁ, Hesychio est γογγυσμὸς, Murmuratio.

Θριναχία, t. 3, c. 1604, f. Θρινακὶς, ib. d. & f

Θρίναξ, ib. e. & 1606, c. Θρὶξ, t. 1, c. 1585, a

Θριοβόλος, t. 1, c. 1591, b

Θρῖοι, Extremi rudentes. Nam Aristoph. schol. in hoc Equitum loco, τοὺς τε θρίους παρίει, dicit θρίους esse τοὺς ἐσχάτους κάλους, quos ἐκφόρους vocant nautæ, & quos, ὅταν ἐκδιδῷ τὸ πνεῦμα, τρέπουσιν ἐκ τοῦ τρέφεσθαι χαλῶσι.

Θρῖον, t. 1, c. 1590, f. Θρῖον, ib.

Θριπήδεστος, Θριπόβρωτος, Θριποφάγος, Θριπώδης, vide in Θρὶψ paulo infrà.

Θρίσσα, t. 1, c. 1589, a. Θρίσσος quoque pro pisce quodam affertur ex Epigr.

Θριττὸν, Hesychio est ἀνδρεῖον, θρασὺ, Virile, Audax.

Θρὶψ, πὸς, ὁ, Vermis: & quidẽ peculiariter is qui ligna terebrat & corrodit: vt ἡ τερηδὼν, ligna in mari, ὁ ἴξ, vites, ὁ ἶψ, cornua, ὁ κὶς, frumẽta, ὁ σὴς, vestimenta. Theophrastus Hist. plant. lib. 5, cap. 5, ἐσθίεσθαι δὲ τὰ μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ σηπόμενα ὑπὸ τερηδόνος, τὰ δὲ ἐν τῇ γῇ, ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν. οὐ γὰρ γίνεται τερηδὼν ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ. Quibus subiungit, ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δὲ ἔχει μεγάλην, καὶ ὀδόντας· οἱ δὲ θρίπες, ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν ὑφ' ὧν τετραίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα. Vnde mutuatus est Plinius hæc lib. 6, cap. 41, Infestantium quatuor genera. Teredines, capite ad portionem grauissimo, rodunt dentibus. Hæc tantùm in mari sentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici. Terrestres, tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Idem cossos quoque in ligno nasci tradit lib. 11, cap. 33. VNDE Θριπόβρωτος ET Θριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corrosus & exesus ab istis vermibus. Vtrunque apud Hesych. exponiturque ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένος: quos θρίπας & ipse dicit esse τοὺς ἐν τοῖς ξύλοις σῆτας. Vtroque Theophr. quoque vtitur, sed posteriore frequentius. velut Hist. plantarum lib. 9, τῶν δὲ ῥιζῶν ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, συμβαίνει θριπηδέστους γίγνεσθαι χρονιζομένας, à vermibus exedi. (quo modo & Plutarch. in lib. De discern. amico & adul. τοὺς θρίπας dicit ἐμφύεσθαι μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις) Sic Synesius epist. 133, τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον, τῷ θριπηδέστατον γεγονέναι. Et epist. 105, ὁρῶν καὶ τὰ πάξα θριπηδέστατα. Et Luc. in Lexiph. φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις. Solebant enim olim, Lacones in primis, σφραγῖσι χρῆσθαι ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, teste Hesychio, qui ex Philosteph. tradit Herculis id fuisse inuentum. Notandum verò Synesium dicere θριπηδέστατον & θριπηδέστατα pro θριπήδεστον & θριπήδεστα: itémque Lucianum θριπηδεστάτοις pro θριπηδέστοις. si enim superlatiuus esset gradus, Synes. in priore loco dicere debuisset θριπηδεστάτην, vel potius θριπηδεστάτην. Affertur verò ET Θριπώδης ex Theophrasto Hist. plant. lib. 3, pro Putrescẽs, Vermibus obnoxius. Locus est cap. 3, eius libri, vbi de platyphyllo, quercus genere, dicit, καυλὸν δὲ καὶ εἰς τὸ κάειν καὶ ἀνθρακεύειν, θριπωδέστατον μετὰ τὴν ἁλίφλοιον. Sed hîc quoque nõ immeritò suspicetur aliquis scribendum esse θριπηδέστατον. Præterea à θρὶψ est θριποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vermibus lignorum vescẽs, Cui victus est è cossis: apud Aristot. Histor. animalium lib. 9. ‖ Rursum Θρὶψ Hesychio est γλίσχρος, φειδωλὸς, Tenax, Parcus.

Θριῶζε, pro εἰς Θριάσιον πεδίον, Hesych. & schol. Thuc. l. 2.

Θροέω, t. 1, c. 1579, d. Θρομβεῖον, t. 3, c. 1652, c

Θρομβίον, ib. Θρομβίον, ib.

Θρομβοειδὴς, ib. b. Θρίμβος, t. 3, c. 1651, d

Θρομβίωσις,t.3,c.652,d. Θρομβώδης, ibid.b

Θρόμβωσις,ibid.f

Θρονίζω, & Θρονίζομαι, t.1,c.1578,f

Θρονισμός,ib. Θρονιστής,ib.

Θρόνον,ου,τὸ,Flos, Pigmentum. Hesychio enim θρόνα sunt ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα: respicienti procul dubio ad hunc locum Homeri Iliadis χ,v.440,de Andromache, Ἀλλ᾽ ἥγ᾽ ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ᾽ ἔπασσε. Ibi enim & schol. exponit ποικίλματα, ἄνθη, Pigmenta, Flores. Possis reddere etiam Florida pigmenta & variegata. Theocriti scholiast.annotat, θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, animalia variegata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas vestes: Ætolos, φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho: Homerum verò τὰ ῥόδα, rosas, παρὰ τὸ αἰὼ θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Nicandri schol.tradit θρόνα à Nicandro nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, in hoc loco Theriacῶn, v.413, Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθήεντα νούσων, Φύλλα τε ῥιζοτόμον τε διείσομαι ἀνδράσιν ὥρην. Vbi malim ego φάρμακα, Medicamina, Pharmaca, vel saltem Medicas herbas. vt & pro Pharmacis venenisque accipere possumus in hoc loco Theocriti Idyll.2, quod φαρμακεύτρια inscribitur, Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦτ᾽, ὑπόμαξον Τᾶς τήνω φλιᾶς καθύπερθεν. philtra enim ibi & amatoria pharmaca seu venena intelligit. Affertur ET Θρονοποίκιλα, τὰ, pro Pigmenta varia, sed perperam procul dubio, pro θρόνα ποικίλα.

Θρονοποιός,t.1,c.1578,d

Θρόνος,ibid.a. & t.2,c.260,b.ob.

Θρόος,t.1,c.1578,h. Θροοῦμαι,t.1,c.1579,d

Θροῦς,ibid.e

Θρυαλλεῖ, Suidæ est λαλεῖ, κυκᾷ, Loquitur, Commiscet.

Θρυαλλίζω,t.1,c.1580,g. Θρυαλλίς,ib.h

Θρυγανάω, ῶ, Frico, Scabo, Scalpo. vt Hesych.quoque θρυγανᾷ, exponit κνᾶται, ξύει. Apud Aristophanem reperio θρυγανῶσα hoc significatu, in Concionant.non procul ab initio. Ibi enim Praxagora dicit, τὴν χιτῶνα τὴν δ᾽ ἐγκαλίσωμαι θρυγανῶσα τὴν θύραν. vbi schol.itidem exponit ἡσύχως κνῶσα, atque ita poetam intellexisse patet ex sequētibus. nam altera mulier sese audiuisse dicit τὸ κνίσμα τῶν δακτύλων. Quódque hîc appellat θρυγανᾶν & κνίζειν, idem ξύειν vocat in Thesmophor. vbi quædam de amasio suo & mœcho dicit, Οὗτος πόθῳ μου κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν, Κᾆτ᾽ εὐθὺς ἔγνων.

Θρυΐνος,vide in Θρύον. Θρυλέω,t.1,c.1580,d

Θρυλίζω,ib.g. Θρυλλέω,ib.b

Θρύλλημα,ib.d. Θρύλλιγμα,t.1,c.151,g

Θρυλλίζω,t.1,c.1580,g

Θρυλλίσσω, & Θρυλλίσσομαι, t.1,c.1581,a

Θρύλλος,t.1,c.1579,g. Θρύμμα,t.1,c.1593,a

Θρυμματίς, ib.b

Θρυμνεύεται, Hesychio est ὑπερηφανεύεται, Superbit.

Θρύον, eodem teste Arcadiæ vrbs est quam Homer. Θρυόεσσαν appellat: item εἶδος βοτάνης. Dioscor.lib.4,cap.74, στρύχνον τὸ μανικὸν à nonnullis θρύον nominari tradit. Sed verisimilior eorum est sententia qui esse volunt herbam palustrem, iuncum vel vluam. Vt enim σχοίνιναι, ita etiam θρύϊναι sunt ψίαθοι. apud Suidam, γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυΐνῃ περιβληθέντα ψιάθῳ, iuncea storea. Vtriusque θρύου meminit Steph.quoque. Θρύον enim esse ait vrbem Messeniæ denominatam ita ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων: quam ab eadem planta denominari etiam θρυόεσσαν, ad Alpheum fluuium sitam. De ea Homerus Iliad.λ, Ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη. Ciuis eius vrbis dicitur Θρυΐτης, Θρυούντιος siue Θρυοέντιος, Θρυοεσσαῖος.

Θρύορον, Vesicariæ herbæ species esse dicitur apud Theophrast.Hist.pl.lib.9.

Θρύπτακος, t.1,c.1593,c

Θρυπτικός,ib.d. Inde ADVERB. Θρυπτικῶς, Delicatè & molliter. apud Poll.l.6, vbi ei hæc synonyma apponit, βλακικῶς, ἐκδεδιῃτημένως.

Θρύπτομαι, t.1,c.1592,a

Θρύπτω, Frango, &c.t.1,c.1591,f. Θρύπτω, Frango deliciis, &c.ib.h.

Θρύσκα, Hesychio sunt ἄγρια λάχανα, Olera agrestia.

Θρυψικός, ab eodem affertur pro τρυφερός, μαλακός, χαδινός. quod θρυπτικός potius dicitur.

Θρύψις, t.1,c.1593,c

Θρυψίχρως, Qui molli cute est & delicata, τρυφερόχρως, Hesych.

Θρώσκω,t.1,c.1576,d. Θρωσμός, ib.f

Θρᾴσσω,ib.e

¶ Θύα,t.1,c.1623,g. Θυάζω,t.1,c.1625,a.& 16[illegible]

Θυάματα, Hesych. esse dicit τὸν θυμὸν & θυμιάματα.

Θύαρος, à quibusdam dicitur ἡ αἶρα, Lolium, Dioscoride teste lib.2,c.122.

Θυάρπαξ,t.1,c.1622,g. Θυάς,t.1,c.1628,e

Θυάω,t.1,c.1629,a

Θυγάτηρ, ἡ, Filia, Gnata. Homer. Odyss.δ, Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ ἀλλ᾽ οὐκ ἐχέθυμος. Xenoph. Pæd.4, ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητή, γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, vt μήτηρ. Homer. initio Odysseæ κ. de Æolo Hippotæ filio, Ἓξ μὲν θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις. erant autem ei Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ᾽ υἱέες ἡβώοντες. Sic Iliad.λ, Cisseus Iphidamanti δίδου θυγατέρα ἥν. Et apud Xenoph. Pæd.8 ἐάν τις ἐκδοῦναι βούλοιτο θυγατέρα. Et Plutarch. Apophth. τῶν τὴν θυγατέρα μνωμένων αὐτοῦ. Idem in Artox. μίαν τῶν θυγατέρων. Iidem obliqui syncopen etiam admittunt. Xenophon Pæd.8, πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα λήψεται. Sic Hom. Iliad.ι, Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες. Vbi vt θύγατρες dicit, sic in accus. θύγατρα & θύγατρας: in dat. θυγατρί & θυγατράσι: in genit. θυγατρὸς & θυγατρῶν: [illegible] θύγατερ & θύγατρες. Inde DIMIN. Θυγάτριον, ου, τὸ, Filiola. Gnathænium meretrix apud Athenæū lib. 13, Εἰς νύκτ᾽ ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν. Aliud exemplum habes suprà in Ἠγμένος. ITEM Θυγατριδοῦς dicitur inde ὁ θυγατρὸς υἱός, Filiæ filius, Nepos: & Θυγατριδῆ, ἡ θυγατρὸς θυγάτηρ, Filia filiæ, Neptis, teste Polluce lib.3.

Θύεια,t.1,c.1623,g. ‖ Θυεία SIVE Θυΐα, ας, ἡ, Mortarium, Pila lapidea, ærea aut ferrea, in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. Nub. οὐδ᾽ ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, Ἀλλ᾽ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ᾽ ἀνεμάττετο, molam non habebat, sed in mortario terere pinsebat. Idem in Ranis, Ἀλλ᾽ ἔστιν ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας, quæ per mortarium est. id est per cicutam in mortario tritam. ea enim citissimè ad orcum transmittit. Athen. libro 3, εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον ἐπιμελῶς. Apud Dioscor. passim sine diphthongo. vt lib.2,cap.87, κατάχεε εἰς θυΐαν νενοτισμένῳ σπόγγῳ, in pilam spongia madefactam. Et cap.sequ. εἰς νενοτισμένην θυΐαν ἀπόθησον. Et cap.95, διυλισθεὶς εἰς θυΐαν. Et sic alibi sæpe. Inde DIMINVT. Θυείδιον, SIVE Θυΐδιον, ου, τὸ, Mortariolum, Paruula pila. Aristophanes Pluto, παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον ἔθηκε, puer ei mortariolū lapideum apposuit.

Θύελλα,t.1,c.1630,c. Θυελλήεις, ib.e

Θύεστον,t.1,c.1623,b. Θύη, vide in Θύος paulo infrá.

Θυήεις,t.1,c.1623,a. Θυηκόος,t.1,c.1622,e

Θυηλάσασθαι,t.1,c.1623,d. Θυηλή,ib.c

Θυηλίσιον,ib.d. Θύημα,ib.b

Θυηπολέω,t.1,c.1622,f. Θυηπολία,ib.

Θυηπόλιον,ib. Θυηπόλος,ib.

Θυηχόος,ib.g

Θυΐα,t.1,c.1623,g. Vide & in Θυεία paulo antè.

Θυϊάς,t.1,c.1628,e. Θυάς,ib.

Θυΐδιον, vide in Θυεία.

Θύϊον,t.1,c.1624,c. Θύϊνος,ib.g

Θυΐος,ib.h. Θυοδαῖα,t.1,c.1629,c

Θυΐσκη,t.1,c.1623,f. Θυΐσκος,ib.g

Θυΐτης λίθος, Thyites lapis, subuiridi colore iaspidem referens, lacteum succū reddens quum diluitur, teste Dioscoride lib.5,c.154.

Θυόω,t.1,c.1628,b. Θυωθείς,t.1,c.1629,c

Θύκος,t.1,c.1623,f

Θύλαξ, ET Θύλακος, ὁ, Saccus. Vtrunque apud Pollucem & Suidam, sed posterius longè est frequentius. Aristophanes Pluto, Ὡς ἄλφιτ᾽ οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. l.11, λάγυνον ἔχω κενόν, θύλακον δὲ μεστόν: cōtrà in Prouerb. εὖ μὲν ἀσκός, εὖ δὲ θύλακος, bene instructus est vter, bene

& ſaccus. Rurſum apud Athenæum lib.2, πολλοὶ μὲν ἀρτύματος μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων. Heſychio verò θύλαξ eſt προσκεφάλαιον, Puluinar, Ceruical. INDE COMPOS. Θυλακοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sacci formam habens. Gaza interpr. Folliculo ſimilis. Athen. lib.7, ex Ariſtot. Hiſt. anim. lib.5, de thynnide, τοῦ θέρους τίκτει περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα θυλακοειδὲς ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ᾠά. ITEM Θυλακοτρώξ, Saccos rodēs. quod Heſych. de mure dici ait, alii de locuſta. ET Θυλακοφορέω, ῶ, Saccum gero. Cuius verbi meminit Pollux lib.10, cap.31. Ibi enim quum inter μεταλλέως inſtrumenta numeraſſet θύλακας, ſubiungit, τοὺς μεταλλέας à comicis & nominatim ab Ariſtophane, dici θυλακοφόρους. Præterea inde DERIV. Θυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem ſignificans quod θυλακοειδής, Sacci formam gerens, Sacco ſeu folliculo aſſimilis. Apud Dioſcor. enim libro 1, θυλακώδης καρπὸς Hermol. interpr. Fructus folliculari ſpecie. & τὸ θυλακῶδες à Gaza redditur Folliculus. ET Θυλακίτης, ου, ὁ, idem cum θυλακώδης, Sacci ſeu folliculi figuram habens. Fœmin. gen. θυλακῖτις μήκων à quibuſdam dicitur ἡ ἥμερος καὶ κηπευτὴ μήκων, papauer ſatiuum, procul dubio quoniam ſacci ſeu vtriculi modo habet κεφάλιον ἐπιμηκες, vt Dioſcor. tradit lib. 4, cap.65. Eodem teſte, lib.1, cap.8, θυλακῖτις νάρδος à quibuſdam dicitur ἡ ὀρεινή, montana. Præterea inde ſunt DIMINVT. Θυλάκιον, Θυλακίσκος, Θυλακίσκη, Θυλακίσκιον, Sacculus, Culeolus. (interdum & Folliculus. vel ... Dioſcor. θυλάκιον appellat folliculum ſeu vaginam ſeminis) Athen. lib.4, θυλάκιον αἰτῆσαι χρυσίου. Ariſtoph. Ἔπειτ᾽ ἐπὶ τοῦτον ἥκει, τὴν σπυρίδα λαβὼν καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλλάντιον. Fœminini θυλακίσκη meminit Pollux lib.10, cap.23, ſcribens in Ionis Alcmena θυλακίσκην nominari ὃ εἰς τὰ τῆς τροφῆς παρασκευὴν ἦν, Sacculum, Sacellum. Inde & VERBVM Θυλακίζειν, quod Heſych. Tarentinos vſurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἐπὶ δῶρον μετὰ θυλάκου.

Θυλήματα, t.1, c.1623, e. Apud Heſych. inuerſis vocalibus ſcriptum θηλύματα.

Θῦμα, t.1, c.1619, f. Θυμαδέων, Heſychio ἀθυμῶν.

Θυμαίνω, t.1, c.1611, e. Θυμαλγής, t.1, c.1600, b

Θύμαλον, t.1, c.1613, a. Θυμάλωψ, t.3, c.1705, g

Θυμαρής, t.1, c.1600, b. Θυμηδρόμος, ib.c

Θυμάτιον, t.1, c.1619, h

Θύμβρα, ας, ἡ, Thymbra: herba odorata, de qua Dioſcorides lib.3, cap.45, & Plin. lib.19, cap.8, vbi eam à Latinorum nonnullis cunilam eſſe vocatam ait, ſubiungens, Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, Satureia dicta in condimentario genere. Columella tamen inter thymbram & cunilam ſeu ſatureiam diſtinguit, ſic ſcribens lib.9, cap.4, Eadémque regio fœcunda ſit fruticis exigui & maximè thymi aut origani, tum etiam thymbræ, vel noſtratis cunilæ, quam ſatureiam ruſtici vocant. Et in horto, Et ſatureia thymi referens thymbræque ſaporem. Dicitur porro hæc thymbra etiam Θυμβραία, ab Hippocrate, teſte Gal. & θύμβρον, à Theophraſto Hiſt. plantarum lib.7, cap.1, vbi tamen & fœmin. gen. θύμβρα habetur. Aetius plurali etiam num. τὰ θύμβρα dicit, vt Martial. Improba nec proſunt iam ſatureia tibi. (Alioqui Θύμβρα & locus eſt Ilii ad Thymbrum fluuium, vbi fanum eſt Apollinis Θυμβραίου, teſte Heſychio) INDE Θυμβροφάγος, ου, ὁ, Thymbra victitans: ET Θυμβρεπίδειπνος, Qui thymbra ſuper cœna vtitur, aut thymbra ſuper cœna contētus eſt, Non niſi thymbra cœnitans, ideóque Frugalis, Reſtrictus & parcus. φειδωλῶς καὶ λιτῶς ζῶν. Ariſtoph. Acharn. Ἄγ᾽ ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. Idem in Nub. φειδωλοῦ καὶ τρισιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου. NECNON Θυμβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Thymbræ ſimilis, Qui è thymbræ genere eſt: apud Theophraſtum Hiſtor. plantarum lib.1. ET Θυμβρίτης οἶνος, Thymbrites vinum, hoc eſt E thymbra factum, ſeu Thymbra cōditum. de quo Dioſcor. lib.5, c.60.

Θυμελαία, ας, ἡ, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis aſſimilia & fructum ſimilem myrto, qui Κνίδειος κόκκος, i. Granum Cnidium, nominatur, teſte Dioſc. lib.4, cap.173, & Plin. lib.13, c.21. vbi & ipſe dicit eſſe ſimilem oleaſtro, foliis anguſtioribus, gummoſis ac mordacibus, myrti magnitudine. VNDE Θυμελαίτης οἶνος, Vinum è thymelæa, ſeu Vinum thymelæa conditum: cō iectis nimirum in id ramulis, foliis & fructu. vt fuſius docet Dioſc. l.5, c.78.

Θυμελάχαντος, t.1, c.1625, f. Θυμέλη, t.1, c.1625, a

Θυμελικός, ib.f. Θυμηγερέω, t.1, c.1600, c

Θυμηδής, ib.d. Θυμηδία, ib.

Θυμήνας, Iratus, Ira accenſus: particip. à verbo θυμαίνω.

Θυμήρης, t.1, c.1600, b. Θυμήπον, t.1, c.1619, h

Θυμίαμα, t.1, c.1626, b. Θυμίασις, ib.c

Θυμιατήριον, ib.d. Θυμιατικός, ib.e

Θυμιάω, t.1, c.1625, g. Θυμίδιον, t.1, c.1611, h

Θυμιῆται, Fit thymiama, Suffitur, apud Herodot. Ionicè pro θυμιᾶται, vt apud Hippocr. Θυμιήσθω pro θυμιάσθω, & Θυμίησις pro θυμίασις.

Θυμικός, t.1, c.1611, c. Θύμινος, t.1, c.1612, g

Θύμιον, t.1, c.1613, a. Θυμίτης, t.1, c.1612, h

Θυμιῶμαι, t.1, c.1626, a. Θυμοβαρής, t.1, c.1598, d

Θυμοβορέω, ib.e. Θυμοβόρος, ib.d

Θυμοδακής, t.1, c.905, f

Θυμοειδής, Animoſus, &c. t.1, c.1598, f. Θυμοειδής, Iracundus, &c. ib.h.

Θυμοειδῶς, t.1, c.1599, d. Θυμολέαινα, ib.

Θυμολέων, ib. Θυμόμαντις, ib.

Θυμομαχέω, ibid.e

Θύμον, Thymum, &c. t.1, c.1611, a

Θυμοξάλμη, t.1, c.374, d. & 1612, g

Θυμόομαι, t.1, c.1611, e. Θυμοραϊστής, t.1, c.1599, f

Θυμός, Animus, &c. t.1, c.1596, b. Θυμός, Mens, &c. c. 1597, a. Θυμός, Anima, &c. ibid.b. Θυμός, Ira, &c. ibid.c.

Θύμος, Thymus, &c. c.1612, a. Θυμός, ib.d

Θυμοσοφικός, t.1, c.1599, h. Θυμόσοφος, ib.g

Θυμοῦμαι, t.1, c.1611, e. Θυμοφθόρος, t.1, c.1600, a

Θυμόω, t.1, c.1611, e. Θυμώδης, ib.d. & 1612, h

Θύμωσις, t.1, c.1611, g. Θυνέω, t.1, c.1628, a

Θυννάδες, t.1, c.1629, e. Θυννάζω, t.1, c.1630, a

Θυνναῖος, t.1, c.1629, h. Θύνναξ, t.1, c.1630, b

Θυννεῖον, ib.a. Θύννη, t.1, c.1629, d

Θυννίζω, t.1, c.1630, a. Θυννίον, ib.b

Θυννίς, t.1, c.1629, d. Θυννοθηραῖος, ib.f

Θυννοθήρας, ib.e. Θύννος, ib.c

Θυννοσκοπεῖον, ib.g. Θυννοσκοπέω, ib.

Θυννοσκοπία, ib.f. Θυννοσκόπος, ib.

Θυννώδης, ib.g. Θῦνος, ib.c

Θύνω, t.1, c.1627, f. Θυοδόκος, t.1, c.1622, e

Θυόεις, t.1, c.1624, d. Θύομαι, t.1, c.1619, d

Θύον, t.1, c.1623, g. Θύος, t.1, c.1622, c

Θυοσκόος, ib.d. Θυοσκόπος, ib.f

Θυόω, t.1, c.1624, g

Θύπλης, Heſychio eſt ὁ τυρός, Caſeus.

Θύρα, t.1, c.1613, b

Θυράγματα, Heſychio ſunt ἀφοδεύματα, Excrementa.

Θύραζε, t.1, c.1616, d. Θύραθεν, ib.e

Θυραῖος, ibid.f

Θύραξ, Heſychio eſt πύργος, χιτών.

Θυράξαι, Heſychio ἔξω τῆς θύρας διατρίψαι, Foris agere.

Θυραυλέω, t.1, c.1613, h. Θυραυλία, ib.g

Θυραυλικός, ib.h. Θύραυλος, ib.g

Θυρεασπίδες, t.1, c.1618, b. Θύρετρα, t.1, c.1617, f

Θυρεοειδής, t.1, c.1618, a. Θυρεός, t.1, c.1617, g

Θυρεοφόρος, t.1, c.1618, b. Θυρεπανοίκτης, t.1, c.1614, a

Θύρετρον, t.1, c.1617, e. Θυριβόλιον, t.1, c.1614, b

Θυριβόλος, ib. Θύρηθεν, t.1, c.1616, d

Θύρηφι, ib.f

Θυριάζω, pro Sacrifico affertur ex Reg. l.4, cap.22. perperam. ea enim ſignif. θυσιάζω dicitur.

Θυρίδιον, t.1, c.1617, c

Θυριομάχος, ex Baſilio affertur pro Beſtiarius. perperam. ſcribendum enim θηριομάχος per η.

Θύριον, t.1, c.1617, c. Θυρίς, ib.

Θυροειδής, t.1, c.1613, d. Θυροκλής, t.1, c.1614, a

Θυροκοπέω, t.1, c.1613, d. Θυροκοπικός, ib.f

Θυροκόπος,ib. Θυροκρουστῶν,ib.
Θυροπηγία,ib. Θυροποιὸς,ib.
Θυρώστη,c.1616,h
Θυρσοειδὴς, Θυρσολόχος, Θυρσοπλὴξ, vide in Θύρσος.

Θύρσος,ου,ὁ,Thyrsus.Hesychio est ῥάβδος, κλάδος,& βακτηρία βακχική, Baculus Bacchicus: Suidæ non solùm Βακχικὴ ῥάβδος,sed etiam λαμπὰς ἣν ἐβάσαζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Sed est potius hastula frondibus vestita qualem solebant bacchantes gestare.Plut. Alexandro,de Olympiade, τοῖς ἐνθουσιασμοῖς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον,ὄφεις μεγάλους χειροήθεις ἐφείλκετο τοῖς θιάσοις, οἳ πολλάκις ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραναδυόμενοι,καὶ περιελιττόμενοι τοῖς θύρσοις τῶν γυναικῶν καὶ τοῖς στεφάνοις,ἐξέπληττον τοὺς ἄνδρας. Et apud Athenæum lib.14,pyrrhichæ saltatores ἔχουσι θύρσους ἀντὶ δοράτων, προΐενται δὲ ἐπ' ἀλλήλους καὶ νάρθηκας, καὶ λαμπάδας φέρουσιν,ὀρχοῦνταί τε τὰ περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἰνδούς.Item apud Suidam ex Epigr.Καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα. Vbi potius de frondibus dici videtur, vt & apud Athenæum libro 5, προσήρτητο δὲ καὶ στέφανοι καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ μίτραι, καὶ τύμπανα. Virgilius quoque θύρσους vocat mollia folia:Ecl.5, Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho,Et foliis lentas intexere mollibus hastas. Vocat & thyrsos,Æneid.7,—etenim molles tibi sumere thyrsos: Te lustrare choros. Poetæ metaplasmo generis dicunt ET Θύρσα pro θύρσοι,vt δεσμὰ,ζυγὰ,& similia. Apud Suid.ex Epigramm. Παιὶ Βίτων χίμαρον,νύμφαις ῥόδα,θύρσα Λυαίῳ,Τελοσὸν ὑπ' ἀμπέλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις. INDE Θυρσοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Thyrsi speciem gerens. ET Θυρσοπλῆγες, Thyrsis percussi , hoc est Insanientes in Bacchicis orgiis.Hesych. ET Θυρσοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Thyrsifer, Thyrsum gestans:in Epigramm.& apud Athen.l.10. INDE Θυρσοφορία, Thyrsi gestatio. Reperitur ETIAM Θυρσολόχος in Procli Sphæra,sub finem,θυρσολόχος ὃν κρατεῖ ὁ Κένταυρος. vbi nonnulli interpr.Hastā, alii Græcum vocabulum retinent. Germanici Cæs.enarrator thyrsum vocat, dicens centaurum in thyrso tres habere stellas.

Θύρωμα,t.1,c.1617,a. Θυρὼν,ib.c
Θυρωρεῖον,t.1,c.1614,b. & c.1782,f.ob.
Θυρωρέω,t.1,c.1614,c. Θυρωρὸς,ib.b

Θύσαι,à Lycophrone dicuntur αἱ βάκχαι,Bacchæ : quæ & θυάδες,inquit Eustath.deriuans hæc à θύειν, quod est ὁρμᾷν,Impetu ferri. lymphato enim quodam furore illæ mulieres concitantur.

Θύσανοι,οἱ, Fimbriæ, seu Nodi aut villi quales dependent à crumenis:Hesychio & aliis κροσσοὶ,κόρυμβοι.Hom.Il.β, de ægide Mineruæ, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται.Hesiod.Aspide,θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί.Vbi itidē schol.θυσάνους esse dicit τοὺς κροσσοὺς,siue τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἤγουν κυμβία, denominatos à θύω quod est ὁρμῶ,διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσάλευτον: ab Oppiano verò θυσάνους vocari τὰ πτερὰ, pennas vel alas. INDE Θυσανόεις, SIVE Θυσσανόεις, (geminato σ metri gratia) Fimbriatus, A quo dependent fimbriæ & nodi seu villi.Hom.Iliad.ρ,—ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν Μαρμαρέην.Et Il.ο,Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Τῇ μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς. Sic Iliad.ε,Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν Δεινήν,ἣν περὶ μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται. Vbi θυσανόεσσαν siue θυσσανόεσσαν αἰγίδα vocat ἧς θύσανοι ἠερέθονται,vt Il.β loquitur. Dicitur inde ETIAM Θυσανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, idem cum θυσανόεις significans: sed prosæ familiarius. Theophr.Hist.plant. lib.1,cap.9,de radicum differentia,αἱ δ' αὖ ὀζώδεις καὶ θυσανώδεις,ὥσπερ αἱ τῆς ἐλαίας. Vbi Gaza vertit,Nodosæ villosæque:Plinius Ramosæ,omissa interpretatione nominis θυσανώδεις: alii Fimbriatæ. ITEM Θυσανωτὸς,οῦ, ὁ ,dicitur Fimbriatus. Apud Suidam habetur ET Θυσσανίοις,expositum itidē κορύμβοις,κροσσοῖς,quod diminutiui formam habet. Apud Hesych.legitur & COMPOS.Θυσάνουρος,expositum δασύκερκος, Hirtam & villosam habens caudam.

Θύσθλα,t.1,c.1621,d. Θυσία,t.1,c.1620,a
Θυσιάζω,ib.d. Θυσιὰς,t.1,c.1628,h
Θυσίασμα,t.1,c.1620,d. Θυσιαστήριον,ib.e
Θύσιμος,ib.a. Θυσκάριον,t.1,c.1623,f

A Θύσκη,ib.

Θυσκόος,affertur pro Sacerdos,Vates.qui alioqui θυοσκόος. Syncope igitur erit,vt & in NOM.Θυηπολία,quod Hes. exp.θυηπολίαι.

Θύσσα, Hesychio sunt ὅπλα ναῦα, Arma seu instrumenta naualia.

Θύσσανοι,Θυσσανόεις,Θυσσάνιον,& cætera his similia,aliquādo metri causa duplici σ scripta leguntur, vt apud Hes. quoque & Suid. In Homeri tamen manuscr.cod.θυσανόεσσαν reperi scriptum vnico σ.

B Θύσσω,Quatio,Quasso,Concutio. Hesych.n.θύσσεται affert pro τινάσσεται, & θυσσόμεναι pro σειόμεναι, τινασσόμεναι. Apud eundem legitur Θυσσῶν, expositum θηριωδῶς ὁρμῶν,Beluino feróque citatus impetu.

Θύστα,eidem est θυσία,Sacrificium.
Θυστὰς,t.1,c.1621,d

Θύστας, à Cretensibus dicitur ὁ ἱερεὺς, Sacerdos, teste Hesychio. AT Θύστρον, idem exponit τεῖχος μεσοτειβῆ.

Θυτὴρ,t.1,c.1620,g. Θυτήριον,τὸ,ibid.ib.
C Θυτήριος,ib. Θύτης,ib.e
Θυτικὸς,ib. Θύφαι,t.3,c.1705,b
Θύψις,ib.g
Θύω,Macto,&c.t.1,c.1619,b. Θύω,θυμιάω,&c.ibid.e.
Θύω,Impetu feror,&c.c.1627,f.
Θυώδης,t.1,c.1624,d

Θυωδεῖν,Hesychio est ὀδάδες:quod & θυόειν dicitur.

Θύωμα,t.1,c.1624,g. Θυώνη,t.1,c.16[illegible]
Θυωνίδας,ib. Θυωνίδαι,t.1,c.1623,a
Θυωρὶς,ib. Θυωρίτης,ib.
D Θυωρὸς,t.1,c.1612,g

¶ Θῶ,Ponam:per contract.pro θέω. Alioqui & thema est,significans Pono,Colloco, Facio, Paro. Item Curro, contractum itidem ex θέω. Quum verò declarat Nutrio , Lacto, putatur potius esse ex θάω. Vide & θῶμαι. Ab Etymologo θῶ exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ.

Θωὴ,t.1,c.1630,f

Θὼθ, mensis apud Ægyptios nomen est,Latinorum Septembri respondentis,vt volunt nonnulli. Suidæ verò
E θὼθ est Mercurius.

Θωΐττω, affertur pro Lacero,Impetum facio.quod potius θωΰσσω dicitur,per υ.

Θωκέω,t.1,c.1488,e. Θῶκος,ib.c

Θῶμα,teste Hesychio pro θαῦμα dicitur,id est Miraculū.

Θῶμαι, Cœno, Epulor. Hesych.enim θωμένους affert pro θοινωμένους,εὐωχουμένους : & θῶνται pro θοινῶνται, εὐωχοῦνται,εὐθηνοῦνται.Etymol.quoque huius verbi meminit,
F scribens, θῶσθαι Dores vocare τὸ εὐωχεῖσθαι, à θῶ quod est εὐωχοῦμαι.

Θωμάσαι, Hesychio est συμμίξαι, συντάξαι, Commiscere, Componere: forsan à nom.θωμός.

Θωμίζω,Suidæ est δεσμῶ σχοινίοις , Funiculis ligo seu vincio,Funiculis coerceo. Itidémque AFFERT Θώμιγξ pro λεπτὸν σχοινίον,Tenuis & subtilis funiculus:vt & Hesychius: cui itidem θώμιγγες sunt δεσμοὶ σχοινία, σπαρτία καννάβινα,χορδαὶ,ὁρμιαὶ,Vincula,Funiculi, Funiculi è canabe,Chordæ, Fila piscatoria quibus hamus appenditur. Idem & verbi θωμίσσει meminit,exponens nō
G solùm δεσμεύει,Ligat,Vincit : sed etiam νύσσει,Fodicat, Pungit,Vellicat,afferénsque & θωμιχθεὶς pro μαστιχθεὶς, Flagellatus,Flagris cæsus.Quo sanè modo Anacr.apud Athen.lib.2,de Artemone dicit,πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς.

Θώμισυ,Attica synalœpha dicitur pro τὸ ἥμισυ,dimidium, vt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον,teste schol.Hesiodi.

Θωμὸς,t.3,c.1477,g

Θωνᾶσθαι, Hesych.ex Æschyli Δικτυουλκοῖς affert pro εὐωχεῖσθαι.
H Videtur igitur positum pro θοινᾶσθαι.

Θώνη , pro Cingulum putatur vsurpasse Hesych. dū ῥέκος exp.ζῶμα,θώνη.Sed forsan ζώνη scripsit.

Θώνιος,Ægyptius,à Thono Ægypti rege:Nicand.Ther.

Θῶος,ου,ὁ,affertur pro Sons:sed sine exemplo. At θωὸς, Hesychio est auis quædam.

Θωπεία,t.1,c.1631,h. Θώπευμα,ibid.g
Θωπευμάτιον,ib.

Θωπευτικός,t.1,c.1631,g. Θωπευτικῶς,ib.

Θωπεύω,ibid.e. & t.2,c.188,g.ob.

Θωπικός,t.1,c.1631,e. Θωπικῶς, ib.

Θώπη,ib.c. Θωρακίζω,t.1,c.1633,f

Θωράκιον, Lorica,&c.t.1,c.1634,c. Θωράκιον, Pluteus,&c.ibid. Θωράκιον,In summo carchesio quadrangulũ,&c.ib.e. Θωράκιον, Propugnaculum, &c.ib.f.

Θωρακισμός,t.1,c.1634,a. Θωρακίτης,t.1,c.1633,f.

Θωρακομάχος,ib.d. Θωρακοποιός,ib.

Θωρακοφόρος,ib.

Θώραξ, Thorax,&c.t.1,c.1632,b. Θώραξ,Vinculum,&c.c.1633,a. Θώραξ,Poculi genus,&c.ib.b. Θώραξ,Montis nomen,&c.ib.c.

Θωρηκτής,t.1,c.1636,b. Θώρηξ,Ionicè pro θώραξ.

Θώρηξις,t.1,c.1636,a. Θωρήσσω,t.1,c.1635,b

Θὼς,ωὸς,ὁ,Thos:animal lupo simile,teste Hesychio.vt & Plinius lib.8,cap.34, scribit thoas esse luporum genus procerius longitudine,breuitate crurum dissimile,velox saltu,venatu viuens,innocuum homini. Quare Gaza lupum ceruarium Latinè appellat. Atque adeò sunt qui ex hyæna & lupo natum ferant:vt sanè & Eust.dicit esse ζῶον λυκοειδὲς & παραπλήσιον ὑαίνῃ,addens à nonnullis vocari λυκοπάνθηρα. Plura de hoc animali vide apud Aristot.Hist.animalium lib.9,cap.44,& apud Oppianum De venat.l.3.

Θώσθαι,vide in Θῶμαι. Ab eodem est θώσασθαι,quod Hes. itidem exp.εὐωχήσασθαι,μεθυσθῆναι.

Θωστήρια, eidem sunt εὐωχητήρια.

Θωτάζει,eidem est ἐμπαίζει,χλευάζει: quod & τωθάζει.

Θῶυμα,Ionicè pro θαῦμα,Miraculum,Res admiranda,frequens apud Herodotum.Itidémque Θωυμάζω pro θαυμάζω, Admiror.

Θωυμάσιον,t.1,c.1515,f. Θωυμαστὸν,ib.

Θωΰσσειν, Hesych.exponit βοᾶν,μέλπειν,κηρύσσειν,Clamare seu Vociferari,Canere,Prædicare.item θηριωδῶς ὁρμᾶν, Beluino impetu ferri, seu Feræ in modum inuadere. Homerus in prima significatione vsurpauit pro Clamare,Vociferari,seu Latrare : de canibus dicens,βαρύβρομα θωΰσσοντες. Sic Sophocl.in Aiace,de ipso Aiace, παίσας κάρα θώϋξεν. Eurip.verò dicit τί θωΰσσεις;Quid clamas?Quid vociferaris? Idem θωΰσσων τάδε,hæc vociferans. Et rursum Soph. Aiace, pag.21,ἢ οὐκ ἠκούσατε οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; At κυσὶ θωΰξαι exponitur Clamore incitare & inhortari canes apud Euripid.in Hippol. Coron. vbi dicit πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτόμενος. INDE Θωϋκτήρ,ῆρος,ὁ, Latrator.de cane. At κάπροις θωϋκτὴρ in Epigr.redditur Aper impetuosus. COMPOS. Ἐπιθωΰσσω, Acclamo vel Inclamo,aut Vociferando incito. Ex Euripide affertur, ἐπιθωΰξει κώπαις συρίζων ὁ κάλαμος ὀρείου Πανός, pro Sonabit ad remos.

Θωΰτης,t.1,c.1515,f. Θὼψ, t.1,c.1631,d

Θώων,Thoum:à nom.sing.θὼς,vt Τρώων à Τρώς.

I

I Decimæ apud Græcos literæ nota est, quam appellãt ἰῶτα. Ea interdum est pleonastica in medio vocum πολυβραχέων,ad explendum metrum inserta. dicunt enim μεσαιπόλιος pro μεσαπόλιος,ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος,κεινὸς pro κενός. Nonnunquã κατ᾽ ἐπίτασιν Atticam apponitur quibusdam partibus orationis. vt quum οὑτοσὶ, νυνὶ & similia dicuntur pro οὗτος, νῦν. Est ι & numeralis nota,significans decem,hoc modo,ί:ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia,hoc modo, ͵ι, ͵ι.pro qua nota frequẽtius ponitur M,significans μύρια.

Ἶα,Vox: aut Vis. A Suida enim exponitur & βοὴ & βία. Ab Hesychio itidem φωνὴ καὶ βοὴ,Vox & Clamor. Interdum significat Sola : item Vna,seu Vna eadémque, ex mascul.ἴος. Nonnunquam significat Violæ,à nom. sing.ἴον. Hesych.exponit non solùm ἄνθη τὰ πορφυροειδῆ,sed etiam βέλη,Iacula:quæ potius ἰοὶ,à nom.sing.ἰός.

Ἰάδες γυναῖκες, Ionicæ mulieres.Plut.Pericle.

Ἴαδος,Hesychio est στρεβλὸς,Tortus,Tortuosus.

Ἰάδω,Dormio.Idem enim Hesych.affert ἰάδει pro καθεύδει.quod & ἰαύει dicitur.

Ἰάζω,Iones imitor:vel Ionica lingua vtor.Hermog. Hesych.verò ἰάζετο affert pro ἵδρυτο. quod & ἵζετο.

Ἰαθμὸς,eidem Hesychio est κοίτη,ὅπου τὰ κτήνη κοιμᾶται,Cubile, Stabulum. item ὕπνος.pro quo infrà ἰαυθμός.

Ἴαθος,eidem est πρόθυμος, Promptus, Alacer.

Ἰαιβοῖ,αἰβοῖ,dicitur esse aduerb.σχετλιαστικὸν apud Aristoph.

Ἰαίνω,Calefacio,vel Tepefacio:χλιαίνω,θερμαίνω,vt Eustathius accipit in hoc loco Homeri Odyss.κ, πῦρ δ᾽ ἀνέκαιε Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ᾽ ὕδωρ. subiungit enim,Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ, Ferbuit seu feruefacta est aqua.qua signific.alibi dicit,θέρμετο δ᾽ ὕδωρ. Sic & voce actiua vsus est Odysseæ θ, dicens, Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε,θέρμετε δ᾽ ὕδωρ.Nam & Eustath.ibi exponit θερμήνατε,calefacite. ‖Alioqui significat etiam Liquefacio,Dissoluo.τήκω,διαλύω.vel etiam Emollio.Hom.Od. μ,Αἶψα δ᾽ ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς,(nam ipsum χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον) Ἠελίου τ᾽ αὐγή. Itidem apud Apollonium Rhod. Argon.lib.2,pruina μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.liquitur.τήκεται καὶ λύεται,inquit scholiast. ‖Significat etiam Perfundo. Hesych.enim ἰαίνεσθαι exp. διαχεῖσθαι,Perfundi. Quomodo Homerus dixit Odyss. ζ,— μάλα πού σφισι θυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. Alibi sine illo datiuo ἐϋφροσύνῃσι dicit ἰαίνεσθαι pro εὐφραίνεσθαι. Il. ω,— οἱ δὲ ἰδόντες Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Odysseæ δ, — αὐτάρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖτις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη. Et Iliad.τ, — ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι,σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς.Itidémque Apollonius, ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphoram porro hîc esse ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur,patet ex Homero, quum Iliad.ψ dicit, — τοῖο δὲ θυμὸς Ἰάνθη ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση Ληΐου ἀλδήσκοντος. nam αἰνιγματικῶς dicere vult τοὺς στάχυας περιχυθέντας δρόσῳ φαιδρύνεσθαι. Verùm & actiua voce vsus est in hac significatione exhilarandi seu perfundendi lætitia.Iliad.ω,Δῶρα δ᾽ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν,τά κε θυμὸν ἰήνῃ. Itidémque Theocritus,τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει. ‖Ἰαίνεται positum etiam pro χολοῦται,πικραίνεται, παρὰ τὸν ἰὸν,apud Phrynich.in Ægyptiis,teste Hesychio.

Ἰαιφόνος,pro μιαιφόνος,Qui cæde se polluit,teste eodẽ Hes.

Ἰακὴ, Clamor.Idem enim H.ἰακαῖς affert pro βοαῖς. Infrà Ἰαχή.

Ἰακὸς, Ionicus. vt quum Athenæus lib.9, τὸ λαγὸς, λαγοῦ, dicit esse Ἰακὸν,τὸ λαγῶς autem,Ἀττικόν. Sic idem lib.10 dicit,εἰσαγαγεῖν τὴν Ἰακὴν ἀσωτίαν.feruntur enim Iones fuisse deliciis & luxui dediti.

Ἴακχα,teste Hesychio dictum fuit Sicyone στεφάνωμα εὐῶδες,coronamentum odoratum. vt βάκχαρις.

Ἰακχαγωγὸς,οῦ,ὁ, dicitur ὁ τὸν ἴακχον ἐξάγων. Legitur apud Pollucem libro 1, tit. περὶ μυστηρίων πλουσίων καὶ πλουμένων : sed sine expositione. Tantùm dicit Atticum esse. Vide in Ἴακχος.

Ἰακχάζω, Clamo & vociferor bacchantium more. vel Cum clamore & vociferatione edo. Orpheus initio libelli περὶ λίθων, Ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἱεροφοῖται, Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν,Οἰωνοί. Item ex Herodoto in Ἴακχος habes ἰακχάζουσι φωνὴν pro Vocem tollunt,Bacchantur. Hesych.ἰακχάζει exp.φυλλολογεῖ (nisi potius scripsit φιλολογεῖ) καταβοᾷ.

Ἰακχέω etiam affertur pro Clamo.

Ἴακχος,ου,ὁ,Iacchus. Ita dicitur & ipse ὁ Διόνυσος,id est Bacchus, siue ἄγαλμα τοῦ Διονύσου, Bacchi simulacrum : & μία ἡμέρα τῶν μυστηρίων ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσιν : & ἡ ᾠδὴ ἣν οἱ μυούμενοι ᾄδουσι. Pro ipso Baccho aut hymno bacchantium accipi potest hoc in loco Aristoph.Ranis,Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με. attamẽ de

ipso potius Baccho intelligendũ esse, patet ex eo quod A
præcedit, ἴακχε πολυτίμητε μέλος ἑορτῆς ἥδιστον εὑρών, δεῦρο ξυνακολούθει. Sic ἄγειν & ἐξελαύνειν τὸν ἴακχον dicunt pro Deducere Bacchum, cum acclamationibus videlicet & hymnis Bacchicis. Aristoph. de Eleusiniis sacris, τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντες ἴακχον. Et Plut. Alcib. p. 381, de iisdem sacris, οὐδένα κόσμον εἶχεν ἡ τελετή, ἀλλὰ καὶ θυσίαι καὶ χορεῖαι, καὶ πολλὰ τῶν δρωμένων καθ' ὁδὸν ἱερῶν, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν ἴακχον, ὑπ' ἀνάγκης ἐξελείπετο. Vnde ἰακχαγωγοὶ dicũtur qui Bacchum deducunt & celebrant hymnis Bacchicis, quos ibidem vocat παραπέμποντας τὴν τελετήν, & μυσταγωγούς. Sic Virg. dicit, — gratissima vitis Iaccho. Et B
Claud. Lætus Iacchus. Suid. quoque ἴακχον dici testatur & Bacchum, & ἡμέραν καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις, & τὴν ἐπ' αὐτῷ ᾠδήν. in qua posteriore signif. accipiendum quod Herodot. p. 305 dicit, δοκέειν τε φωνῆς ἀκούειν, καί οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν ἴακχον, mysticum Iacchum, hoc est, mysticum hymnum in honorẽ Iacchi herois seu Bacchi. (Vbi etiam subiungit, τὴν δὲ ὁρτὴν ταύτην ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἀνὰ πάντα ἔτεα τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ· καὶ αὐτέων τε ὁ βουλόμενος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μυεῖται. C
καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἀκούεις, ἐν ταύτῃ τῇ ὁρτῇ ἰακχάζουσι) Et apud Suidam, καὶ μόνοι καὶ ἴακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Ἀρείου πεδίου, ὑμνούμενός τε καὶ ᾀδόμενος. Quo ex loco patet Iacchũ nominari ipsum hymnum, propterea quòd in eo Iacchi nomen sæpius decantaretur & prædicaretur. licet Suid. παρὰ τὸ ἰάχω dictum velit. quo teste sunt qui ἴακχον interpretentur etiam θόρυβον, tumultum. forsitan quòd tumultuosus & turbulentus esset hic mysticus iacchus. ‖ Dionys. verò Sicul. ἴακχον appellauit τὸν χοῖρον, porcũ: forsan παρὰ τὸ ἰακχεῖν καὶ βοᾶν. testis Athen. D
lib. 3, vbi eũ & alias rerũ nomẽclaturas mutasse docet.

Ἰακχῶ, Clamo, Vociferor. Legitur apud Suid. Dicit enim τὸν ἴακχον dictum esse παρὰ τὸ ἰακχῶ.

Ἰάλεμος, ου, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. vnde prouerb. ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος Ἰαλέμου: item Ἰαλέμου ᾠδή, de ea quæ est ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία. Alioqui ἰάλεμος dicitur etiam Lamentum, seu Cantilena lamentabilis & lugubris: ab eodem Ialemo. nam schol. Apollonii quum ἰήλεμον exposuisset θρήνων, subiungit, εἰρῆσθαι ἀπὸ Ἰαλέμου τοῦ μούσης παιδός. forsitan quòd carmina eius lugubria essent. Dicit itaque Apoll. Arg. l. 4, Ὡς οἱ ἐπὶ ξανθὰς θέμβροι κονίησιν ἔθειρας, Παννύχιοι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. E
lib. 14, ἐν δὲ γάμοις, (inquit) ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος.
‖ Ἰάλεμοι Hesychio sunt etiam θρηνητικοί, δυστυχεῖς, ἄθλιοι, Flebiles, Infortunati, Miseri: item ὀρφανοί, στερούμενοι, Orbi. vt & ἰάλεμος ei est ὁ κακοδαίμων, ὁ στερούμενος καὶ ὀρφανός: procul dubio quia (vt Suidas refert) Calliopes filius Ialemus dicitur fuisse κακοδαίμων καὶ ὑστερούμενος καὶ ὀρφανός. Ipsi autem Suidæ ἰάλεμος est ὁ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνίαν φέρων, qui dolorẽ percipit ex iis qui (vel quæ) perierunt. Porro ab Ialemo isto DICVNTVR Ἰαλέμωδη, τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, Frigida & nullius pretii: quòd talia eius essent carmina. ET Ἰαλεμίζειν, τὸ θρηνεῖν, Flere, Lugere. Illud, apud Suid. hoc apud Hesych. F

Ἰαλία, Cretensibus est φωνή, Vox, teste Hesychio.

Ἰάλιον, iidem vocant ἐρέβινθον ἢ θάλασσαν, teste eodem.

Ἴαλμος, Suidæ est ὁ σκωπτόλης: & Ἴαλμοι, τὰ σκώμματα, forsitan παρὰ τὸ ἰάλλειν, quod est ἐπιπέμπειν & ἐπιβάλλειν. Dicunt certè Latini Scommatis impetere, Scommata iacere in aliquem, Dicteriis incessere. Vide & Etym. G

Ἰάλλω, t. 1, c. 1678, b. ‖ Ἰάλλει ab Hesychio exponitur non solùm πέμπει, ἐπιβάλλει, ἐκπίνει: sed etiam θρέσκει, item παρέχει, δίδωσι. quanquam perispomenως apud eũ scriptum est ἰαλλεῖ.

Ἴαλοι, eidem Hesychio sunt θάλαμοι, Thalami.

Ἰαλύσια, eidem sunt τὰ ἐν Ἰαλύσῳ νομίσματα. Est autem Ἰάλυσος, seu Ἰάλυσσος, vrbs Rhodi, Scythiæ, Adriæ: cuius ciuis Ἰαλύσιος, & fœm. gen. Ἰαλυσιάς.

Ἴαμα, t. 1, c. 1637, e H

Ἰαμβαυλεῖν, Ἰαμβειογράφος, Ἰαμβεῖον, Ἰάμβειος, Ἰάμβηλος, Ἰαμβιάζω, Ἰαμβίζω, Ἰαμβογράφος, Ἰαμβοποιός, vide in sequenti Ἴαμβος.

Ἴαμβος, ου, ὁ, Iambus: ῥυθμός τις, καὶ μέλος καὶ εἶδος ποιήματος, inquit Hesych. Rectè. Et rhythmus enim quidam metricus seu pes dicitur Iambus, constans duabus syllabis, priore breui, posteriore longa. Et Iambi dicuntur carmina seu cantica eo rhythmi seu pedis metri genere conscripti. quarum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα. Athen. lib. 7, θυγάτηρ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἰάμβων ποιητείας. Idem libro 12, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Et lib. 10, de Anthea Lyndio, πρῶτος εὗρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ἣ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις, in prosaicis iambis. Vbi nota epitheton illud Prosaicis. nam (vt De metr. Phaler. testatur) ὁ ἴαμβος, est ἁπλῆς, καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους siue δεικηλιστὰς à recentioribus, necnon τὰ ποιήματα αὐτῶν, testatur Athenæus lib. 14. Hesych. verò & Vrbem Troiani agri Ἴαμβον dictam perhibet. Porro à metro seu rhythmo illo qui ἴαμβος dicitur, DERIV. Ἰαμβογράφος, Iamborum scriptor, Qui iambos scribit. id est poemata seu carmina cõstantia rhythmi genere quod ἴαμβον appellant. ET Ἰαμβοποιός, οῦ, ὁ, Qui iambos facit, Iamborum poeta. Athen. lib. 8, Φοίνικα τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιόν. NECNON Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam: Hesychio τὸ δι' αὐλοῦ παρειαμβίζειν ἐν τῇ κιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ: si tamen ita scripsit. INDE ET Ἰαμβικὸν μέτρον dicitur Metrum iambis constans. de quo vide scholiastem Hephæstionis. Duplex id facit. alterum enim vocari ait τραγικόν τε καὶ κωμικόν: alterum, καθαρόν τε καὶ τρίμετρον. Sunt tamen & alia eius genera: de quibus metricos consule. Ἰαμβεῖον, ου, τό, Iambicus versus. Plut. Alex. προσενέγκασθαι τῆς Μηδείας ἰαμβεῖον, Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην. Sic Luc. De conscrib. hist. ἐς τραγῳδίαν παρεκινούντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο. καὶ μέγα ἐβόων. Idem, ἐνίοτε προσάδων καὶ τὰ ἰαμβεῖα. Horat. adiectiuè accepit, sic canens De arte poet. — vnde etiã trimetris accrescere nomen Iussit iambeis: pro Iambicis. vt Suid. quoque indicat dici non solùm neutraliter & substantiuè τὸ ἰαμβεῖον, sed etiam masculino gen. & adiect. ὁ ἰάμβειος λόγος. Ex substantiuo autem ἰαμβεῖον DERIV. Ἰαμβειογράφος, significans Iambeorum versuum scriptorem, Iambei carminis poetam. Demosth. Pro cor. ὁ βάσκανος οὗτος ἰαμβειογράφος. Sed potius scribendum ἰαμβοφάγος. Ita enim Æschinem à Demosthene περὶ στεφάνου vocari scribit Etymolog. à Demosthene inquam παραπαίζοντι εἰς τὴν Αἰσχίνην, quoniam τὰ ἰαμβεῖα τῆς τραγῳδίας ἔλεγεν, ὑποκριτὴς ὤν. Veruntamen ἰαμβειοφάγος eidem Etymol. dici videtur & ὁ ἐν τῷ στόματι ἔχων ἰάμβους, hoc est ὁ λοίδορος, ὁ ἔχων διὰ στόματος τὴν φιλολοιδορίαν, quoniam ἴαμβος est ἔμμετρος λοιδορία. Ab ἴαμβος verò deriuatum est præterea & VERBVM Ἰαμβίζω, significans Maledictis & conuitiis insector: quoniam iambico plurimùm metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. vnde Catullus dicit, Desissémque truces vibrare iambos. Et Horat. Quem criminosis cunque voles modum Pones iambis. Hesych. tamen ἰαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν, dictum vult ἀπὸ Ἰάμβης τῆς κακολόγου. ea enim fertur τὴν Δήμητραν λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀσχημονοῦσα καὶ σχήματα ἀσχήμονα ποιοῦσα, ποιῆσαι γελάσαι, teste Etymologo, qui eam Panis & Echonis filiam fuisse tradit. Et ab hoc ἰαμβίζειν nonnulli volunt τὸν ἴαμβον nominatum. inter quos est scholiastes Hephæstionis. Is enim scribit, ἴαμβον vocatum fuisse ex eo quòd οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινας βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. nam ἰαμβίζειν veteres dixisse τὸ ὑβρίζειν, quod est πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν. Affert tamen idem & aliud etymon. Subiungit enim, posse iambum dictum videri etiam ab Iambe quadam puella, quæ ἀγχόνῃ ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finiit. atque eam ob rem nõnullos putare iambum ex breui & longa esse compositum quòd ἡ ὕβρις è paruo orta principio in magnum malum desinat. id quod ab Hom. quoque cõfirmari dum canit, Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Itidem verò Nicandri schol. scribit τὸ ἰάμβειον μέτρον denominatũ fuisse ab Iambe, serua Metaniras. hãc enim quũ vidisset Cererẽ ob amissã Proserpinã dolere, vt deã cõsolaretur, quosdã γελοιώδεις λόγους & σκώμματα ei pro-

tulisse ad risum mouēdū.hæc autē fuisse ἰαμβικῷ μέτρῳ ...θμιθέντα,& inde ἰάμβους fuisse denominatos. Nicander certè horum Iambes lusuum meminit & ipse, in Alexiph.canens, v.132, Θρηΐσσης ἀθύρουσιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης. Sed hæc nimis sunt subtilia. ideóque simplicius esse puto ἰαμβίζειν deriuare ab ἴαμβος,quòd id carminis genus esse soleret mordax & maledicū.vt Quintil.quoque l.10, cap.1, dicit iambi acerbitatem in Catullo,Bibaculo & Horatio conspici. Legitur porro verbū illud ἰαμβίζειν apud Athen.lib.11. vbi nimirum Gorgias sophista dicitur ἀναγνοὺς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ διάλογον,conscriptū à Platone,ad familiares dixisse,ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν. VNDE Ἰαμβισαὶ dicuntur Qui iambico metro taxant & insectantur:apud eundem Athenæum l.4.Ibi enim dicuntur Athenienses τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλίους περιπέμψαι, Syracusani autē τοὺς ἰαμβιστάς. SED ET Ἰαμβιάζω ex Epigr.affertur positum pro ἰαμβίζω, hoc est λοιδορῶ,κακολογῶ, Conuitiis & maledictis proscindo. Quomodo ET Ἰαμβηλὸς ab Hesychio exponitur λοιδορητικὸς, Conuitiator, Maledicus. A

...αμβύκαι, dicta fuerunt ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον, inquiunt Hesych.& Suidas:additque ille, τὴν σαμβύκην esse diuersum ab hoc instrumentū & longè pòst repertum.

...αμβαι,eidem Hes.sunt οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι καὶ πόας ἔχοντες: ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην πυκνὴν καὶ τέλματα. Quibus ... ἰαμβαὶ dici loca herbosa arbustisq; & fruticetis densa,eo quòd stagna & loca humecta cœnosáq; eiusmodi plantas emittant. Itidem verò ἰαμβῃ affert pro καθύδρῳ τόπῳ. Pro quo suprà per diphthongum εἰαμβῇ & εἰαμβαί. A Nicandro DICVNTVR Ἰαμνοὶ hæ siue ἰαμβαὶ siue εἰαμβαί.vt in Theriacis v.29,ἵνα ποίη Πρῶτα κυϊσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους. Et v.200, Αἰγύπτοιο παρὰ θρυόεντας ἰάμνους.Et v.537, Ὕδασι περιπλομένου καὶ ἀειθάλλουσιν ἰάμνοις. Et v.901, Ἠ' καὶ πουλύγονον λασίων ὑπαδάμνιον ἰάμνων. Vbi schol.quoque ἰάμνους esse dicit ἰαμβαὶς,ἕλη,σύμφυτα χωρία seu συμφύτους τόπους.Sed in expositione postremi loci habet τὰ ἰαιβρὰ ἤγουν σύμφυτα χωρία.quod suspectum est. ‖Hesychio verò ἴαμνοι (ita enim reponendum esse pro ἴαμβοι, vel alphabetica series ostendit)sunt θάμνοι,κοῖται,νομοί. B C D E

...ινα,eidem H.sunt τὰ βαλλόμενα,Missilia:ἀπὸ τοῦ ἱέναι.

...ινθη,& Ἰαινθῆναι,sunt ab ἰαίνω,quod vide.

...ινθον, Hesych.esse dicit ἄνθος & χρῶμά τι πορφυροειδές. Vnde ἰάνθινον χρῶμα,Color purpureus seu Violaceus.Plin. lib.21,cap.6,de violis, Ex iis verò quæ sponte apricis & macris locis proueniunt,purpureæ,latiore folio statim ab radice carnosa exeunt,solæque Græco nomine à cæteris discernuntur, appellata ἴα, vt ab his ianthina vestis. Et cap.8, Alium in amethysto,qui in viola:& ipse in purpureum,quémque ianthinum appellauimus. Inde & Statius Papinius Violantillam suam Ἰανθίδα nominauit. F

Ἰανοκρήδεμνος, eidem Hesychio est ἴοις ὅμοιος τὸ ἐπικράνισμα: Suidæ ὁ στέμμα ἐξ ἴων φορῶν,ferens sertum è violis.

Ἰανόκροκον,idem Suid.exp.λεπτὸν,Tenue,Subtile:vt Hesych. quoque ἰανόκροκα,λεπτά.

Ἰανὸν, idem Hes.esse dicit ἱμάτιον, Vestem.pro quo suprà habuimus εἰανὸν & ἑανόν.

Ἰάομαι,t.1,c.1637,a

Ἰάονες, à nonnullis esse putantur οἱ Ἴωνες, Iones: alii verò Athenienses sic nominatos volunt. Vide Eust. Inde Ἰαονὶς dicitur pro ἡ Ἰαονική. Et Ἰαονίζω:à quo aduerb.Ἰαονιστί: apud Steph. pro Ionicè. G

Ἰάπετος,Iapetus: filius Cæli & Terræ: ἐπὶ διασυρμῷ autem ita dicitur ὁ ἀρχαῖος καὶ μωρὸς,teste Suida & Hes.

Ἰάπτω, t.1,c.1678,f

Ἰάπυξ, Iapyx:oppidū Pediculorum,à Dædali filio denominatum, à quo & Iapygia,teste Plinio lib.3,cap.11.vbi & Ἰαπυγίας ἄκρας meminit, cuius mentio apud Thuc. lib.6,pag.207. Alioqui Ἰάπυξ dicitur Apulus:& Ἰαπυγία,Apulia: indéq; Ἰάπυξ ἄνεμος nominatur qui inde spirat.Gellius lib.2,cap.22, Ἰάπυγα ex ipsius Apuliæ oræ proficiscentem quasi finibus. Apuli eodem quo ipsi nomine Iapygem dicunt. Eum esse propemodum H

Caurum existimo. nam & est occidentalis, & videtur aduersus Eurum flare. Itaque Virgilius Cleopatram è naualí prælio in Ægyptum fugientem, vento Iapyge ferri ait. Equum quoque Apulum eodem quo ventum vocabulo Iapygem appellauit. Meminit huius vēti Aristot.etiam De mundo, scribens ex Zephyris nominari ἀργέστην,τὸν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέοντα, quem à nonnullis ὀλυμπίαν nuncupari,ab aliis Ἰάπυγα. A

Ἰάρ,Hesychio αἷμα(quod aliàs εἶαρ)ἢ μοῖρα.

Ἰάραξ, eodem teste Δωρικώτερον dicitur piscis quidam, διὰ τὸ ἐοικέναι τῇ πηλῶ λίθᾳ:item λύχνος ὁ πρὸς τὰ ἱερά.

Ἰαροπότης,eidem est αἱμοπότης:qui suprà εἰαροπότης.

Ἰαρόχροος,eidem est καθαρὸς,θύσιμος.

Ἰαρώμα, eidem est κοσμάριον παιδικὸν, μηνίσκοι, & huiusmodi alia. B

Ἰὰς,άδος,ἡ,Ionica.vt Ἰάδι ξυγγενείᾳ,apud Thuc.Sic Ἰὰς γῆ, Ἰὰς πόλις,Ἰὰς γυνὴ,Ἰὰς διάλεκτος,pro Ἰωνική.

Ἴασι, Eunt: ab εἶμι. Homerus Iliad.π, Καί τ' ἀγχηδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. At ἰᾶσι, Mittunt: Ionicè pro ἱεῖσι,ab ἵημι.

Ἰάσιμος,t.1,c.1637,e. Ἴασις,ib. C

Ἰασιώνη,Iasione: olus syluestre habetur in terra repens cū lacte multo:florem fert candidum:concilium vocant, inquit inter alia Plinius lib.22,cap.24. A Theophrasto Histor.plantarum lib.1, cap.21, numeratur inter τὰ μονόφυλλα διαγραφὴν ἔχοντα μόνον τῶν πλειόνων. vt & Plinius lib.21,cap.17,Iasione(inquit)vnum folium habet,sed ita implicatum vt plura esse videantur. Hoc autem intelligendum de floris folio.

Ἰάσκειν, Hesychio est ἄγειν, afferenti etiam ἰάσκων pro ἀφελόμενος. D

Ἴασμη,& Ἰάσμινον μύρον, dictum vnguētum quoddam in Perside confieri solitum,ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum coniectis, vt tradit Dioscorides libro 1,cap.74. quod tamen caput in nonnullis edit. desideratur. Vide ibi Corollarium Hermol.& Annot.Marcelli,qui facto à violis nomine quasi violationem appellari posse ait.

Ἰασμὸς,οῦ,ὁ, Lugubre carmen. Hieronym.in Ierem.caput 25, Quúmque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur: & in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur, quod Symmachus κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat. cuius celeumatis & carminis sonitus vsque ad extrema terræ perueniet,quia iudicium Domini cum gentibus. Sed suspecta hæc vocabula sunt. E

Ἴασπις,ιδος,ἡ, Iaspis: gemma quædam pretiosa, cuius sex genera tradit Diosc.l.5,c.160: Plin.l.37,c.8 & 9.vbi & ἰασπονυχα memorat.Meminit eius & Dionys.in sua περιηγήσει,modò ἠερόεσσαν ἴασπιν cognominans, modò ὑδατόεσσαν,modò χλωρὰ διαυγάζουσαν: meminit & Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων. INDE Ἰασπίζειν, Iaspidem imitari,Iaspidis colore esse:apud Diosc.l.5. F

Ἰασσεῖν, Hesychio est θυμοῦσθαι,δάκνειν,Irasci,Mordere.

Ἰαστὶ,Ionicè.Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία dicta fuit à Græcis ἣν ἤκουον ᾀδόντων τῶν Ἰώνων,Ionica harmonia,teste Athen.l.14.quā ibidem dicit fuisse αὐστηρὰν.

Ἰασῶ,t.1,c.1637,f. & t.3,c.1723,c.ob.

Ἰαταιάξ,ab Hesych.exponitur φεῦ,Heu.Infrà gemino τ.

Ἰατὴρ,t.1,c.1638,b. Ἰατήρια,t.1,c.1637,f

Ἰατήριη,t.1,c.1638,b. Ἰατήριον φάρμακον,ib.

Ἰατικὸς,οῦ,ὁ,idem ac ἰατήριος,Sanandi vim habens, Qui sanare potest,vel sanat. G

Ἰατορία,t.1,c.1638,c. Ἰατὸς,ib.a

Ἰατρα.t.1,c.1640,c. Ἰατραλείπτης,t.1,c.1639,a

Ἰατραλειπτική,ib.d. Ἰατρεία,t.1,c.1640,

Ἰατρεῖον,ib.b

Ἰάτρευσις,εως,ἡ,Medicatio,Morborum curatio & sanatio, Plato lib.2 De rep.ἰατρεύσεις τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός.

Ἰατρεύω,t.1,c.1639,h. Ἰατρεία,ib.c

Ἰατρικὸς,ib.g Ἰατρικῶς,ib.

Ἰατρίνη,ib.f. Ἰατρολογέω,ib.d H

Ἴατρον, Præmium quod medico pro restituta sanitate datur.

Ἰατροσοφίης,t.1,c.1638,h. Ἰατρὸς,ib.c

Ἰατροτέχνης,t.1,c.163a

Ἰατταταῖ, aduerb. est σχετλιαστικόν, vt Heu apud Latinos. Vtitur autem ea exclamatione Aristoph. cum alibi tum in Nub. tribuens eam cuidam qui vexabatur à pulicibus. Idē in Equit. dicit, Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ. Vbi Suid. scriptum habet Ἰαππαπαιάξ, dicens esse ἐπίρρημα θρηνητικόν.

Ἰαῦ quoque, Suidæ est σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, aduerbiū seu interiectio indignantis. vt apud Eurip. quoq; esse dicitur vox lugubris, sicut ἰοὺ & ἰώ. Apud Aristoph. vox est τοῦ ὑπακούοντος, audientis vocantē & respondētis. In Ranis enim Baccho dicenti, Ὦ Ξανθίας· ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας: respōdet Xāthias seruus, Ἰαῦ. vbi schol. esse vult μίμημα συριγμοῦ. Rustici pro eo dicūt Hau, Ho & Hoia.

Ἰαύεσκον, Ionicè pro ἴαυον, ab ἰαύω: alii tamen ab ἰαυέσκω deriuare malunt, idem significante quod ἰαύω, Dormio.

Ἰαυθμός, t.1, c.1640, f

Ἰαυοῖ, est ἐπιφώνημα quo vtuntur χαρᾶς ἐπελθούσης, quale apud vulgus est Iú. Aristoph. Ran. Ὁ χορὸς δ᾽ αὖθις τὼ χεῖρ᾽ ὡδὶ ξυγκρούσας, εἶπεν ἰαυοῖ.

Ἴαυος, Hesychio est κοίτη, Cubile: ἀπὸ τοῦ ἰαύειν.

Ἰαύω, t.1, c.1640, d. Pro eodem & αὔω dicitur: dempto ι.

Ἰαφέτης, t.1, c.1677, e

Ἰαχέω, ῶ, Clamo, Vociferor: interdum & Cum clamore seu vociferatione loquor. Epigramm. lib. 3, Οὐδὲ μάτην ἰάχησαν.

Ἰαχή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio. Hom. Il. ρ, Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ᾽. Il. ο, Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε. Il. π, — ἰαχῇ τε φόβῳ τε Πάσας πλῆσαν ὁδούς. Itidē Hesiod. φέρεν τ᾽ ἰαχήν τ᾽ ἐνοπήν τε. Legitur apud Hippocr. quoque.

Ἰάχημα, ατος, τό, idem. Suidæ ἰαχήματα sunt ᾠδαὶ Διονυσιακαί, in hoc ex Epigr. hexametro, Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων. Vbi nota cymbalis tribui ἰαχήματα: quæ magis propriè tinniunt, crepitant.

Ἰάχω, idem quod præcedēs ἰαχέω. hoc est Vociferor, Clamo. Hom. Od. δ, Ἡμεῖς δ᾽ αἶψ᾽ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ᾽. Il. ρ, Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον. Il. υ, Σμερδαλέα ἰάχων. Nonn. trāsitiuè, ἴαχε φωνήν, vocē cū clamore edidit. Reb[9] inanimis etiā tribuitur ἰάχειν, pro Resonare, Sonū & strepitū edere, Crepitare. vt Iliad. α, πορφύρεον κῦμ᾽ ἴαχε νηὸς ἰούσης, Resonabat, Strepebat. ἤχει. Iliad. ι, πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα Φαρμάσσων, Strepentem, vel potius Stridentem. Item Hesiod. Βαιοῦ σίων ἰάχεσκε σάκος, Resonabat, Crepitabat. ἦχον ἀπετέλεσε. Vbi ἰάχεσκε Ionicè dixit pro ἴαχε.

¶Ἰβανεῖ, Hesychius affert pro αὐτλεῖ, Haurit. ET Ἰβαίη pro αὐτλητήριον, κάδος, Haustrum, Cadus, Vrceus. necnō Ἴβανον pro κάδον, σταμνίον. At Ἴβηνα, à Cretensibus appellari ait τὸν οἶνον.

Ἴβδης, ου, ὁ, Eust. teste ἰδιωτικώτερον dicitur ὁ περὶ τὸ ἔδαφος τοῦ πλοίου πάσσαλος, clauus qui est in fundo nauis, quóque educto aqua effluit, ne putrescat nauis. Hesiod. χείμαρρον vocat, alii ἀδιάζον.

Ἴβην, Hesych. esse dicit σορόν: afferens & Ἴβηνοι pro σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί: addens tamen etiam εὔθυμοι, νοσεροί: subiungénsque præterea, Ἴβηνος, πλησμονή.

Ἰβηρίς, Iberis: herba quædam, de qua Plinius multis in locis, Dioscorides verò libro 1, cap. vltimo. Forsitan autē sic nominata est quòd in Iberia primùm reperta sit. Duplex porro est Ἰβηρία, altera Persiæ finitima, altera ad columnas Herculis, ab Ibere seu Ibero fluuio denominata: à quo & accolæ illius dicuntur Ἴβηρες siue Ἴβηροι, & ab his poss. Ἰβηρικός. Alio nomine Hispani dicuntur: & regio, Hispania.

Ἶβις, ιδος, siue ιος, ἡ, Ibis: auis serpentes deuorans, ob id coli solita ab Ægyptiis. Vide Herodot. & Plin. lib. 25, c. 8: lib. 8, c. 27: l. 10, c. 48.

Ἰβίσκος, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species maluæ syluestris, inquit Dioscor. lib. 3, cap. 163. Suid. cū Galeno ἐβίσκον vocat, Plin. cum Diosc. hibiscum, præfixa aspirationis nota.

Ἰβύνχα, Hesychio est σεμνότης, vel σωρὸς κρεῶν.

Ἴβυξ, eidem est species auis: Etymologo εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ. ex quo dicit esse nomen proprium Ἴβυκος. ad quod etymon Athenæus quoque allusisse videtur quū libro 13 dicit, καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν.

Fuit autem Ibycus vnus ex nouem qui celebrantur lyricis. A quo forma possess. Ἰβύκειον ῥησείδιον, Dictum Ibyci: τὸ Ἰβύκου ἔπος, apud Suidam. Id autem est, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψαι. Ab eodem & quoddam μουσικὸν ὄργανον dictum est Ἰβύκινον, teste eodem Suida. quod sambucam fuisse conicere est. nam aliquanto pòst, ortum & vitam eius breuiter describens, dicit eum primum inuenisse τὴν καλουμένην σαμβύκην, εἶδος κιθάρας τριγώνου. Ab aue autem illa ibyce est VERBVM Ἰβυκηνίσαι. ita enim lexicum meum vetus, παρὰ τὸ Ἴβυξ, ἴβυκος, (ἔστι δὲ τὸ Ἴβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ) γίνεται Ἰβυκηνίσαι· ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγουσι Βουκηνίσαι. Suid. autem & verbū ἰβυκανίσαι & nomen ἰβυκανίται, vnà cum instrumento ἰβυκάνη, ab Ibyco autore dictum innuit, sic scribens, Ἰβυκανιστῶν, ἀπὸ Ἰβύκου εὑρετοῦ. Et mox, quum dixisset Ἰβύκινον esse μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ Ἰβύκου, subiungit veluti exempli loco hæc verba suppresso autoris nomine, κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν Κελτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἀναρίθμητον ἦν τὸ τῶν ἰβυκανιστῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος· οἷς ἅμα τοῦ [illegible] στρατοπέδου παιανίζοντος, κραυγὴ ἦν συμμιγής, ὡς καὶ τοὺς παρακειμένους τόπους ἠχεῖν, καὶ δοκεῖν προΐεσθαι φωνὴν ἐκπληκτικήν. Innuit igitur ab Ibyco inuentore dictam fuisse Ἰβυκάνην, buccinam: inde Ἰβυκανίτας, Buccinatores: & Ἰβυκανίσαι, Buccinare. idque multo est verisimilius quàm mei lexici etymō. etsi enim ἴβυξ auis sit κρακτικὴ & vociferatrix seu clamosa: tamen vix credibile est eam buccinæ sonum edere. Porro notandum est quod ad locum illum a Suida citatum sine nomine autoris attinet, esse eum Polybii, desumptum ex eius Histor. l. 2, pag. 28, sub finem: sed vulgatas editiones ibi habere βυκανιστῶν, vt suprà docui in Βυκάνη, pag. 659, b. Apud Hesychium reperio ETIAM Ἰβυκινῆσαι, expositum non solùm βοῆσαι, sed etiam ἐπευφημῆσαι: vnà cum participio ἰβυκινήσαντες. Quibus subiungit, ἀπὸ τοῦ ἶβυ deductam esse hanc λέξιν. id autem esse Ionicum aduerbium significans τὸ πολὺ καὶ μέγα: alios exponere βοᾶν, alios τύπτειν, nonnullos εὐφημεῖν: quosdam δηλοῦν. esse verò & iusiurandum Ionicum. Ac vt ἰβυκινῆσαι exp. ἐπευφημῆσαι, ita Ἰβύκη affert pro εὐφημία: necnon Ἶβυς pro εὐφημία itidem, & Ἰβῶν pro εὐφημῶν: addens tamen his duobus posterioribus & alias expositiones: nimirum ἶβυς exponens etiam στιγμή: & Ἰβῶν, etiam σπάζων: nisi potius scripsit σίζων. Præterea affert Ἰβύει pro τύπτει, βοᾷ: forsan deriuatum ab ibye aui. nam ἴβυς siue ἴβυξ esse dicitur auis κρακτικὴ & clamosa. à qua & ἰβύειν, quod est τύπτειν, dictum videri queat, vt sit Tundere & Verberare vt ibys suo rostro tundit & percutit.

¶Ἴγα. Cypriis est σιώπα, Sile, Tace: teste Hesychio. Procul dubio factum ex σίγα, dempto σ.

Ἴγδη, ης, ἡ, Hesychio est θυεία: Suidæ τριβαία: Etymologo itidem ἡ θυεία ἔνθα μίσγομεν τὰ ἀρτύματα: παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, abiecto μ. Latini Mortarium vocant & Pilam. in qua nimirum pharmaca aut condimenta tunduntur & teruntur. Phrynich. verò θυείαν dicere iubet, non ἴγδην. Inde DIMINVTIVVM Ἰγδίον, ου, τό, vt θυείδιον à θυεία, & Mortariolum à Mortarium. Rursum Ἴγδη, SIVE Ἴγδις, est saltationis genus, teste Polluce libro 10, cap. 24. Ibi enim in recensione vasorum culinariorum quum dixisset Solonem in iambis τὴν θυείαν vocasse ἴγδην, addit, esse ἴγδην & ὀρχήσεως σχῆμα: & comicum, alludentem ad nomen, quum dixisset, Γυναῖκα πρὸς αὐλὸν ἦλθες, ὀρχήσῃ πάλιν τὴν ἴγδην, subiunxisse, τὴν θυείαν ἀγνοεῖς; τουτέστι τὴν ἴγδην. Athenæus quoque huius saltationis meminit libro 14. ibi enim inter γελοίας ὀρχήσεις ab eo commemorantur ἴγδις & μακτρισμός. Et Etymolog. ἰγδίσματα esse dicit εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι. Vbi nota hoc VERBALE Ἰγδίσματα, à VERBO Ἰγδίζειν deriuatum. quod erit, Lumbos huc illuc flectere in modum rudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur. Apud Suidam quoque scribe, Ἴγδισμα, λύγισμα.

Ἰγδόλης, Hesychio est ὁ ἐπὶ μέρει γεωργῶν aut ἰκμαλέος.

Ἴγκρος, eidem Hes. est ἐγκέφαλος, Cerebrum. quod suprà ἔγκαρος.

Ἰκμαλέῳ, idem Hesychius affert pro ὑγρὰν, δίυγρον, Humidam, Humectam, Madentem. pro quo infrà ἰκμαλέῳ per κ.

Ἰκμένης, Qui venit: ὁ ἐλθών: ab ἱκνέομαι seu ἵκομαι.

Ἰκμὴ, idem Hesychio est βοὴ, Clamor, Vociferatio.

Ἰγνύα, eidem est ψυχὴ, Anima: & τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος, Posterior genu pars. qui Latinis poples dicitur. nam & ipsum esse oppositam genui partem ex his phrasibus patet, Terga ferire ac poplites cædere, Contendere poplitem, Flexo poplite sidere, Duplicato poplite ad terram incidere, Submittere poplitem. Item Defectus poples, Succiduus poples, Lapsus poples: cui oppos. Firmus poples, Tensus poples. est enim ea pars neruosa. Sic Plutarch. in Artoxerxe dicit Cyrum cecidisse τῆς περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναρραγείσης. Et in Galba, τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε, Cæsis poplitibus cecidit. Dicitur ETIAM Ἰγνὺς, & in plurali ἰγνύες, teste Suida. Vtrunque apud Aristot. reperiri aiunt, ac nominatim Hist. anim. lib. 1, πρὸς τὴν ἰγνὺν, ad poplitem. Pro ἰγνύα autem, Ionicè DICITVR Ἰγνύη.

Ἴδα, Hesychio est μάχη, Pugna. Alioqui Ἴδα est nomen montis in Phrygia & Creta, à quo Iupiter cognominatur Ἰδαῖος, quòd ibi coleretur & templum haberet, atque adeò inuocatur Ζεὺς πατὴρ Ἴδηθεν μεδέων, ab Idæ verticibus mundi habenas regens. Inde & Ἰδαία πεύκη apud Theophr. Hist. plant. l. 3, c. 10. Et Ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, apud Dioscor. lib. 4, cap. 45. quam Plin. Idæã herbam vocat l. 27, c. 11. Necnon Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quam nonnulli Alexandrinam vocãt, teste eodem Dioscor. l. 4, c. 147: & Plin. lib. 15, c. vlt. quoniam plurima in Ida prouenit. Idem Plin. meminit & ficus Idææ: meminit etiam δακτύλων Ἰδαίων, de quibus vide t. 1, c. 931, g. vide & Suid. ‖ Affertur verò & Ἴδαι pro Loca densa arboribus: sed sine exemplo. Vide Ἴδη.

Ἰδάλιμος, t. 3, c. 1793, e

Ἰδάλλεται, Hes. exp. φαίνεται, Videtur, Apparet. quod & εἰδάλλεται & ἰνδάλλεται, prima producta.

Ἰδανὸν, eidem H. est ὡραῖον, Speciosum: item τὸ ἡδύοσμον & τὸ Ἀχίλλειον ῥιζίον.

Ἴδαρ, eidem est βρῶμα, Cibus, Esca. quod & εἶδαρ.

Ἴδε, Vidit. Item Vide: ἰδοὺ, t. 1, c. 1104. d. ‖ At Ἴδε, per systolen vsurpatur à poetis pro ἠδὲ, Et: quemadmodum Hesych. quoque esse dicit σύνδεσμον ἴσον τῷ καί. (annotãs tamen poni & pro ὅπως, Vt) Sic idem ἰδέ σοι affert pro καί σοι.

Ἰδέα, Species, t. 1, c. 1106, h. Ἰδέα, Genus, c. 1107, a. Ἰδέα, Forma, ib. b. Ἰδέα, Commenti genus, ib. d.

Ἰδέρως, Hesychio & Suidæ est ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. vt Leander ille Musæi, qui ὡς ἴδεν ἀγκλέα κούρην, πυριπνεύστοισι δάμη ἀδόκητον ὀϊστοῖς. Sic etiam accipiunt illud Theocr. in Pharm. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη: quod Virg. sic interpr. Vt vidi, vt perii, vt me malus abstulit error!

Ἴδεσκε, Vidit: Ionicè pro ἴδε, à them. εἴδω. Hom. Il. ζ, Στάσκεν, ὑπαὶ δ' ἴδεσκε κατὰ χθονός.

Ἰδεχθὴς, Hesychio Deformis. qui potius εἰδεχθής.

Ἰδέω, Ionica dialysi pro ἰδῶ, Videro: itẽ pro γνώσομαι, Cognoscam, teste Hesychio: qui affert & Ἰδέων pro φαινόμενος, subiungens etiam, εἶδος αὐτοῦ.

Ἴδη, Ionicè pro Ἴδα, Ida: vnde aduerb. Ἴδηθεν pro ἐξ Ἴδης, Ex Ida, seu Ab Ida, monte. Ab Hesychio appellatiuè quoq; exponitur ὕλη, Sylua. qui etiam addit, Iones ita vocare δρυμῶν ὄρος, montem dumetis spissum: significare etiam ψιλὸν τόπον, locum nudũ arbustis & stirpibus: à Rhodiis appellari ita τὸ ξηρόκοπον. Addit significare & μορφὴν, formam: vt idem sit quod ἰδέα.

Ἴδημα, eidem H. est ὅραμα, Visum seu Visio.

Ἰδήμων, eidem est ἔμπειρος, γνωστικὸς, Sciens, Gnarus, Peritus. qui & εἰδήμων per diphthongum.

Ἰδήρατος, eidem est καλὸς, ὡραῖος, Pulcher, Formosus. vt sit ὁ ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν. seu Cuius τὸ εἶδος ἐστὶ ἐρατόν.

Ἰδία, t. 1, c. 1108, g. Ἰδιάζομαι, t. 1, c. 1109, a

Ἰδιαζόντως, ib. b. Ἰδιάζω, ib. a

Ἰδιαίτατα, t. 1, c. 1108, b. Ἰδιαίτατος, ib.

Ἰδιαίτερον, ib.

Ἰδιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui vitam priuatam agit. Diog. Laert.

A Ἰδίζω, t. 3, c. 1793, g

Ἰδικὸς, t. 1, c. 1106, b. Inde ADVERB. Ἰδικῶς, Specialiter: Suidæ & Hesychio κατὰ μόνας, Seorsim.

Ἰδιοβουλέω, ῶ, Proprio consilio nitor.

Ἰδιογενὴς, t. 1, c. 834, e. Ἰδιογνώμων, t. 1, c. 1845, g

Ἰδιόγραφον, t. 1, c. 865, c

Ἰδιόκοιτον, ab Hesychio exponitur ἰδιόρρυθμον.

Ἰδιόκτητον, dicitur quod priuato iure princeps possidet, inquit Bud. qui peculium ἰδιόκτητον esse dicit castrense.

Ἰδιόμορφος, t. 2, c. 971, d. Ἰδιοξενία, t. 2, c. 1120, h

B Ἰδιόξενος, ib. g

Ἰδιοπάθεια, ας, ἡ, Propria & priuata affectio: communis autem, συμπάθεια dicitur. Alex. Aphrod.

Ἰδιοπαθὴς, t. 3, c. 72, a. Ἰδιοποιέομαι, t. 1, c. 1108, c

Ἰδιοπραγεῖν, t. 3, c. 531, f. Ἰδιοπραγία, ib. e

Ἰδιοπράγμων, ib. d

Ἰδιοπραξία, ας, ἡ, pro Priuata commoditas: ex Plat. De leg.

Ἴδιος, t. 1, c. 1107, d. g. & 1641, h. Ἰδιοσταλεὶς, t. 3, c. 995, b

Ἰδιόστολος, t. 3, c. 996, a. Ἰδιοσυγκρισία, t. 2, c. 437, f

Ἰδιοσύστατος, t. 1, c. 1795, d. Ἰδιοσυστάτως, ib.

C Ἰδιότης, t. 1, c. 1108, d. Ἰδιότροπος, t. 3, c. 1638, f

Ἰδιοτρόπως, ib. Ἰδιότροφος, t. 3, c. 1646, a

Ἰδιοῦμαι, t. 1, c. 1108, d

Ἰδιόχειρον, Propria manu scriptum. VNDE Ἰδιοχείρως, Propria manu. vt ἰδιοχείρως ὑπογράψαι, Manu propria subscribere, in Pandect. teste Bud.

Ἰδιόω, t. 1, c. 1108, d. Ἴδισις, t. 3, c. 1793, f

Ἰδίω, ib. Ἰδίωμα, t. 1, c. 1108, e

Ἰδίως, ib. g. Ἰδίωσις, ib. d

Ἰδιώτατος, ib. b. Ἰδιωτεία, t. 1, c. 1642, h

D Ἰδιωτέρως, t. 1, c. 1108, b. Ἰδιωτεύω, t. 1, c. 1642, g

Ἰδιώτης, ib. a

Ἰδιωτία, affertur pro Rusticitas, Inscitia. Sed id potius cũ diphthongo scribitur ἰδιωτεία.

Ἰδιωτικὸς, t. 1, c. 1642, f. Ἰδιωτικῶς, ib. g

Ἰδιῶτις, ib. f. Ἰδιωτισμὸς, ib. g

Ἴδμεν, t. 1, c. 1112, a. Ἴδμεν, ET Ἴδμεναι, ponitur etiam pro εἰδέναι, Scire, Nouisse. Homerus Odysseæ δ, — μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι. Et alibi, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι αὐτῆς.

E Ἰδμὴν, Hesych. affert pro φρόνησιν, Intelligentiam.

Ἰδμοσύνη, t. 1, c. 1112, c. Ἴδμων, t. 1, c. 1111, a. & 1112, b

Ἰδνόω, ῶ, Incuruo, Inflecto, Intorqueo. vnde pass. ἰδνοῦσθαι, quod Eust. exp. συστρέφεσθαι & veluti δονεῖσθαι τὸ ἰνίον: Hesychius verò ἰδνώθη exp. non solùm ἐκάμφθη, sed etiam ἐπτοήθη, vt & ἰδνωθεὶς non solùm καμφθεὶς, sed etiam πτοηθείς. Homer. Iliad. ν, Ἰδνώθη δὲ πεσών. Iliad. β, ὁ δ' ἰδνώθη. Hippocr. quoque ἰδνοῦται vsurpauit pro λοξοῦται & στρεβλοῦται, teste Galeno. videlicet Γυναικ. lib. 1, τὸ στόμα οὐκ ὀρθὸν ἐστι τῆς μήτρης, ἀλλὰ ἰδνοῦται καὶ οὐ λάζυται τὴν γονήν. Sic aliquanto antè idem dicit, τοῦτο δὲ ξυμβαίνει ἢν τῶν μητρέων τὸ στόμα μεμύκῃ ἢ ἰδνωθῇ, ἢ ξυστραφῇ τι τοῦ αἰδοίου.

Ἰδνοιδοπεῖ, siue κνιδοιδοπᾷ, Hes. exp. τερατεύει.

F Ἴδομαι, Videor. affertur enim ex Plut. Theseo, ὅπου νῦν ἴδονται, pro Vbi nunc visuntur. Sic apud Hesych. quoque Ἴδονται, φαίνονται.

Ἰδομαλιάδαι, Hesychio οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι.

Ἴδον, t. 1, c. 1104, a. Ἴδος, t. 3, c. 1790, g. & 1793, c

Ἰδὸς, Hesychio est ὁδὸς, σῶμα, Via, Corpus.

Ἰδοὺ, t. 1, c. 1104, d. Ἰδουθοὶ, tibiarum genus, Poll. l. 4.

G Ἱδρεία, t. 1, c. 1112, d. Ἴδρις, ib.

Ἰδρίω, t. 3, c. 1793, g. Ἰδροποιεῖσθαι, t. 3, c. 1792, b

Ἰδροποιία, ib. Ἵδρυμα, t. 1, c. 1093, c

Ἵδρυμαι, t. 1, c. 1092, f

Ἱδρυμένοι φύλακες, t. 3, c. 466, g. & b.

Ἵδρυμι, t. 1, c. 1092, d

Ἱδρύνω, & Ἱδρύνομαι, t. 1, c. 1093, b

Ἱδρύομαι, t. 1, c. 1092, f. Ἵδρυσις, t. 1, c. 1093, d

Ἱδρυτέον, pro Desidendum, ex Sophocle, οὐχ ἱδρυτέον. At ex Aristoph. χύτραις ἱδρυτέον sine expos.

H Ἱδρυτὸς, t. 1, c. 1093, e. Ἱδρύω, ib. d

Ἰδρῶ, t. 3, c. 1791, g

Ἴδρωα, t. 3, c. 1792, c. Apud Poll. properispωmenωs scriptũ ἰδρῶα, quæ esse dicit ἐξανθήματα θερινά.

Ἱδρὼς, t. 3, c. 1790, g. Ἵδρωσις, t. 3, c. 1792, f

Ἱδρωτικὸς, ibidem. Actiua significatione pro Sudorem

movens seu mouere potens. Hippocr. περὶ διαίτης l.3, τὰ A
σι χείσμασι χρῆσθαι τοῖσιν ἱδρωτικοῖσι. Quomodo & Plaut.
Sudatorias vnctiones dicit.

Ἱδρωτικῶς, t.3, c.1792, g. Ἱδρωτοποιΐα, ib.b
Ἱδρωτοποιός, ib.a. Ἱδρωτοποιῶ, ib.
Ἱδρώω, ib.d

Ἰδυῖα, ας, ἡ, Sciens: ἐπιστήμων. seu Gnara. vt ἰδυίῃσι πραπίδεσσι apud Homerum Gnara mente. Vbi Eustath. annotat esse nomen participiale: at εἰδυῖα esse participiũ. SED ET ἴδυίους inde veteres appellasse τοὺς μάρτυρας, testatur idẽ, pag.1154. itémq; p.1540, annotat, si scribatur ἔπυξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, esse hîc illud ἰδυίῃσι nõ participium, sed nomen participiale, subiungens, ἐξ οὗ καὶ ἰδυίους τοὺς ἴδμονας μάρτυρας φασὶν οἱ παλαιοί. Apud Hesychium, Ἴδυιαι, μάρτυρες· ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες· οἱ δὲ συνίστορας. Sed hæc scriptura suspectior est.

Ἰδύλλυμα, eidem H. est μάθημα, Disciplina.
Ἰδυναγής, eidem est μάντις, Vates, Diuinus.
Ἴδυοι, idem affert pro μάρτυρας, συνίστορας, Testes, Conscios. pro quo suprà ἰδυίους habuimus.
Ἰδών, t.1, c.1104, a. Ἰδωνόν, Hesychio ὅμοιον.
¶Ἰείας, idem affert pro κυρίας, οἰκογενεῖς. C
Ἴελος, eidem Hesychio est ὁ τῶν ἐντέρων θερμισμός, Intestinorũ turbatio & tormina. quod potius εἰλεός seu ἰλιός.
Ἵεμαι, t.1, c.1654, c. & c.1935, e.ob.
Ἵεμαι, t.1, c.1654, d. & 1935, h.ob.
Ἱερά, ἡ, subst. t.1, c.1645, b. Ἱεράγγελος, t.1, c.1648, g
Ἱεράκιον, Ἱερακίσκος, & Ἱερακίτης, vide in sequ. Ἱέραξ.
Ἱεράμοιβοι, t.1, c.1648 g

Ἱέραξ, ακος, ὁ, Accipiter: auis ex genere τῶν ἁρπακτικῶν καὶ γαμψωνύχων. de cuius speciebus Aristot. Hist. animaliũ lib.9, cap.36: & Plin. lib.10, cap.8. Alcman apud Athen. D lib.9, λῦσαν δ' ἄπρακτα, νεανίδες ὥστ' ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω. Etymol. dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι ῥᾷον, id est φέρεσθαι, quòd pernicissima sit volucris. ¶ Est ἱέραξ & piscis nomen apud eundem Athenæum l.8. quem à nonnullis Δωρικώτερον vocari ἱέρακα, tradit Hesych. ¶Ἱέραξ fuit & Antiochi cuiusdam cognomentum. Plutarch. Apophth. Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς ἱέραξ. INDE Ἱερακίσκος, ου, ὁ, Paruulus accipiter. apud Aristoph.

ET Ἱεράκιον, ου, τό, Hieracium: herba duorum generum, altera maior, altera minor. de qua consule Dioscoridẽ lib.3, cap.72 & 73. Plin. hieraciam lactucam vocat, simul nominis reddita ratione: lib.20, cap.7. Ex his rotunda folia & breuia habentem sunt qui hieraciam vocent, quoniam accipitres scalpendo eam, succóque oculos tingendo, obscuritatem, quum sensere, discutiãt. At de hieracio collyrio, vide eundem lib.34, cap.11.

Hinc ET Ἱερακίτης dicitur lapis quidam. De quo idem Plin. lib.37, cap.10, Hieracites (inquit) alternat tota, miluinis nigricans veluti plumis. Et cap. sequ. A gruis collo geranites cognominatur: hieracites, accipitris. Notandũ verò φ in præced. loco dicit Miluinis: innuens ἱέρακα esse miluium. Ionicè porrò DICITVR Ἴρηξ pro ἱέραξ. Hesiod. Erg. ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ. Hom. Il.ν, ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Il.π, ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ. Il.ι, θάσσονας ἰρήκων ἔμμεναι.

Ἱεραοιδός, t.1, c.1648, g. Ἱεράομαι, t.1, c.1650, d
Ἱεραρχέω, t.1, c.1649, a. Ἱεραρχέομαι, ib.b
Ἱεράρχης, t.1, c.1648, g. Ἱεραρχία, t.1, c.1649, a
Ἱεραρχικός, ib. Ἱεραρχικῶς, ib.
Ἱερατεία, t.1, c.1651, b. Ἱερατεῖον, ib.
Ἱεράτευμα, ib.a. Ἱερατευόμενος, ib.
Ἱερατεύω, & Ἱερατεύομαι, ibid.
Ἱερατικός, t.1, c.1650, f. Ἱέρεια, t.1, c.1651, e
Ἱερεῖον, ib. f. Ἱερεῖς, t.1, c.1622, e.ob.
Ἱερεύτης, t.1, c.1651, h. Ἱερεύς, ib.d
Ἱερεύω, ib.b. Ἱέρη, t.1, c.1652, a
Ἱερήϊον, t.1, c.1651, g. Ἱερής, t.1, c.1652, a
Ἱεροβοτάνη, t.1, c.1646, b. Ἱερογλυφής, ib.c
Ἱερογλυφικά, ib. Ἱερογλύφος, ib.
Ἱερόγλωσσος, t.1, c.856, b. Ἱερογραμματεύς, t.1, c.1646, e
Ἱερόγραφα, ib. Ἱερογραφία, ib.f
Ἱερογραφούμενα, ib.e. Ἱεροδιδάσκαλος, ib.f
Ἱερόδουλος, ib. Ἱεροθετέω, ib.g
Ἱεροθέτης, ib. Ἱερόθυτα, τά, subst. ib.h

Ἱερόθυτος, ib.g. Ἱεροκήρυξ, t.1, c.1647, a A
Ἱερονόμος, ib. Ἱερολογέω, ib.
Ἱερολογία, ib.b. Ἱερομηνία, ibid. & t.2, c.921, b
Ἱερομήνια, τά, t.2, c.921, c. Ἱερομνημονέω, t.1, c.1647, c
Ἱερομνήμων, ib.c. Ἱερομύστης, ib.d
Ἱερόν, τό, Sacrum, subst. & c. t.1, c.1645, d. Ἱερόν, Sacellum, &c. c.1646, a.
Ἱερονίκης, t.1, c.1647, e. Ἱερονόμος, ib.
Ἱερόπλαστα, t.1, c.1646, e. Ἱεροπλαστία, ib.f
Ἱεροποιέω, t.1, c.1647, f. Ἱεροποιΐα, ib.
B Ἱεροποιός, ib. Ἱερόπολις, ib.g
Ἱεροπρεπές, τό, subst. ib.h. Ἱεροπρεπής, ib.g
Ἱεροπρεπῶς, t.1, c.1648, a
Ἱερός, Sacer, apud poetas, &c. t.1, c.1643, a. Ἱερός, in soluta oratione, &c. ibid. e. Ἱερός, apud medicos, &c. c.1644, a.
Ἱεροσαλπιγκτής, t.3, c.741, d. Ἱεροσκοπέω, t.1, c.1648, a
Ἱεροσκοπία, ib. Ἱεροσκόπος, ib.
Ἱεροσόλοι, ib. Ἱεροσυλέω, ib.b
Ἱεροσύλημα, ib.c. Ἱεροσυλία, ib.b
Ἱερόσυλος, ibid. & t.3, c.1132, f. Ἱεροσύλως, t.1, c.1648, f
C Ἱεροτελεστής, ibid. c. & 1646, f. ob.
Ἱερότυπα, t.1, c.1646, e. Ἱερότυπος, t.1, c.1648, c
Ἱερουργέω, t.1, c.1649, b. Ἱερουργία, ib.d
Ἱεροφαντέω, t.1, c.1648, e. Ἱεροφάντης, ib.d
Ἱεροφαντία, ib. Ἱεροφαντικός, ib.e
Ἱεροφαντικῶς, ib.
Ἱεροφοῖτις ἀηδών, ex Epigr. affertur: perperam pro ἱεροφώνου.
Ἱεροφόρος, t.1, c.1648, f. Ἱεροφυλακεῖον, ib.
Ἱεροφύλαξ, ib. Ἱερόφωνος, ib.
D Ἱεροψάλτης, ib. Ἱερόω, t.1, c.1649, f
Ἱέρωμα, ib.h. Ἱερώνυμος, t.2, c.1333, a
Ἱερῶς, t.1, c.1649, f. Ἱέρωσυνα, t.1, c.1650, d
Ἱερωσύνη, ib.c
Ἵεσσα, Hesychio est βαδίζουσα, Iens.
Ἰέτας, idem à Cretensibus dici scribit τοὺς πατέρας, vel τοὺς ἀρχίους τράγους, hircos syluaticos.
Ἰεῦ, apud Aristoph. esse dicitur χλευαστικὸν ἐπίρρημα. quale est Hui apud Terent.
Ἱέω, t.1, c.1653, d
E ¶Ἰζαίνη, ης, ἡ, Vestis è caprinis pellibus. Pollux enim lib. 4, cap.18, de histrionicis vestimentis loquens, ait, ἡ δὲ σατυρικὴ ἐσθής, νεβρὶς αἰγῆ, ἣν καὶ ἰζαίνην ἐκάλουν, καὶ τραγῆν. Vel potius est Caprina pellis vestimenti vice præstens.
Ἰζαίνω, t.1, c.1091, f
Ἰζέλα, Laconibus ἀγαθὴ τύχη. AT Ἰζέλος, ὁ θαλάττιος σκορπίος, scorpius marinus, vt est apud Hesych.
Ἰζέω, t.1, c.1089, d. Ἴζημα, ib.
Ἵζω, ib.c. Ἵζομαι, ib.d
¶Ἰή, Ionicè pro ἴα, Sola, Vna. μία, μόνη, Hesychio, afferenti F & ἰῆς pro μιᾶς. à masc. ἴος, Vnus, Solus. At ἵη, Venerit, ἔλθοι: ab εἶμι. Ἵη autem, Mittat, ab ἵημι.
Ἰή, Vox. φωνή, βοή, Hesych. vt & Suid. ἰῇ μιᾷ affert pro μιᾷ φωνῇ, Vna voce. ¶Est etiam aduerbium seu interiectio lætis acclamationib⁹ adhiberi solita. vt hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιάν, seu ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιήων. Ac sunt qui (vt Aristophanis schol. & Suidas tradunt) ipsum ψιλοῦσι quum in hymnum non assumitur: in hymnum autẽ assumptũ volũt δασύνεσθαι. Causa est φ ἀπὸ τοῦ ἱέναι factu arbitrẽ G tur, quod aspiratur. Ac sanè ad hoc etymon allusisse videtur Callimachus Hymno in Apollinem, sic canens,
Πυθῶνί τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ, αἰνὸς ὄφις· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαός,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος, Iô Pæon, immitte telum. Ibi tamẽ nullæ editiones, quas quidem ego viderim, aspiratum habent: vt nec paulo antè vbi sese huius ephymnii causam cognouisse ait, Ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν οὕνεκα τοῦτο Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός, Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων. Vtut sit, constat ex hoc Callimachi H loco ephymnii huius Apollini accini soliti causam esse quòd Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti & sagittis eum conficere paranti acclamarint ἵει παιάν, Dimitte seu Immitte Pæon, s. tela in feram. Paulo antè idem poeta in eodem hymno dicit, Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε. & circa initium, Ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν

μακάρεσσιν ἐρίζειν. Quibus in locis nota etiam non tenuari solùm hoc ἰή, sed etiam geminari. Aristoph. quoque geminauit, sed interiecto παιών, in Pace, Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ παιών, ἰή. Vbi etiam nominis παιών causam innuit, (nimirum παιόνα dictum esse παρὰ τὸ παίειν, quod est Verberare, Icere, Ferire. ex eo quòd Delphi Apollini draconem adorturo acclamarint ἵει, παῖε, Immitte, feri. seu Dimitte, verbera: s. beluam iaculis) dum τὸ παίειν, veluti ominosum, demere iubet, & tantùm dicere ἰή. ait enim sub persona Trygæi, Ἄφελε τὸ παίειν· ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε: tacitè etiam his verbis istud ephymnium deridens. Cæterùm & Terentianus Maurus huius ephymnii meminit, causam & ipse innuens. Sic enim ille in lib. De metris, Quum puer infestis premeret Pythona sagittis Apollo, Delphici feruntur adcolæ Hortantes acuisse animum bellantis, vt illos Metus habebat, aut propinqua adorea, Tendebat geminas pauida exclamatio voces, Ἰὴ παιάν, ἰὴ παιάν, ἰὴ παιάν. Et Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, Quum autem ἵε παιάν per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem aduersa imprecatione, βάλλε παιάν, id est, Immitte Pæan feriendo. Qua voce ferunt Latonam vsam quum Apollinem hortaretur impetu Pythonis incessere sagittis. Eandem vocem, id est ἵε παῖ, confirmasse fertur oraculum Delphicum Atheniensibus petentibus opem dei aduersus Amazonas, Theseo regnante. nanque inituros bellum iussit his ipsis verbis semetipsum auxiliatorem inuocari hortarique. Itidem Athen. sub finem lib. 15, refert ex Clearcho Solensi Latonam olim quum è Chalcide Eubœæ Delphos ascenderet Apollinem & Dianam gestans, venissétque ad Pythonis speluncam, & ab irruente in ipsos Pythone infestata esset, ad saxum quoddam accessisse, & Apollini, qui arcum & sagittas in manibus haberet, dixisse ἵε παῖ. quod idẽ est (inquit) acsi diceret aliquis, ἄφιε παῖ, καὶ βάλλε παῖ, Dimitte puer, & feri puer. Quapropter inde dictum volunt τὸ ἵε παῖ & ἵε παιών. Nonnulli verò παρεγκλίνοντες τὴν λέξιν, volunt & ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ἀλεξητήριον τινὰ παροιμίαν esse, enuntiantes ἴη παιών, & non ἵε παῖ. multi autẽ καὶ ἐπὶ τοῖς τέλος ἔχουσιν ἐπιφθέγγονται ἐν παροιμίᾳ hoc ἴη παιών, non vt ἐφύμνιον. Idem libro 8 & aliam nominis rationem affert. Scribit enim antiquos epulatum coire solitos in honorẽ diuini numinis: eósque se se εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν μεθιέντας, poculentum quidẽ inde appellasse μέθυ, deum autem qui hoc donasset, nũcupasse ex argumento μεθυμναῖον, λυαῖον, εὔιον & ἰήιον: eámque ob rem τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἀξιοῦντας γίνεσθαι, acclamasse ἴη ἴη. si tamẽ non potius aspiratẽ scripsit ἵη, vt indicaret petiisse eos à deo vt lætitiam immitteret, eáque mentes eorum laxaret vt corpora vino. ‖ Notandum porro hoc ἰὴ & triplicatum reperiri apud Aristophanem in Pace. Ibi enim Trygæo dicenti, Ἴθι νυν, κάλεσόν μοι τὸν Δί', respõdet Mercurius ἰὴ ἰὴ ἰή. Οὔτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν. Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι. Vbi schol. annotat hoc triplicatum ἰὴ esse προσφώνημα τοῦ καταφρονοῦντος, eiúsque ingeminatione significari τὸ μῆκος. Possit videri & χλευαστικὸν esse: quali ferè hodiéque vtimur quum verba alicuius cum illusione refutamus.

Ἰηγορεῖν, Laconibus est ἐγρηγορέναι, Vigilare. Hesych.

Ἰηδόνες, eidem H. sunt εὐφροσύναι, χαραὶ, Lætitiæ, Gaudia: item ἐπιθυμίαι, Cupiditates. forsan ab ἵεμαι, significante ἐφίεμαι, Appeto.

Ἰηθεύουσα, idem affert pro ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπορουμένη, Perculsa & in angustiis constituta.

Ἴηθεος, eidem est ἔφηβος, ἄγαμος, Adolescens, Innuptus. qui suprà ἤιθεος & ἤθεος.

Ἰήιος, siue Ἰήιος, ὁ, ὁ, Apollinis est epithetõ, teste Hesychio, qui addit, δασέως quidem esse ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς ῥίψεως: ψιλῶς autem, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. quippe quòd deus iste sit ἰατρὸς, id est medicus. Sic & Macrob. Saturnal. libro 1, cap. 17, eadem opinio sospitalis & medici dei, in nostris quoque sacris fatetur. Nanque virgines Vestales ita indigitant, Apollo medice, Apollo Pæan. Quum ergo sint huiusce sideris, id est solis, duo maximi effectus: alter quo calore temperato mortalium vitam iuuat, alter quo iactu radiorum nonnunquam pestiferũ immittit virus, duo eadémque cognomina circa singulos effectus propriis enuntiationibus signant, appellantes deum ἰήιον atque παιᾶνα. quæ cognomina vtrique effectui sunt apta. vt sit ἰήιος ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, id est, à sanãdo: & παιάν, ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας. Et rursus ἰήιος, ἀπὸ τοῦ ἱέναι, id est, ab immittendo, βέλος ἐχεπευκὲς καὶ παιάν, ἀπὸ τοῦ παίειν, id est à feriendo. Obtinuit tamen vt quum sanitatem dari sibi precantur, ἰὴ παιάν per η literam enuntient, id est, medere Pæan. quum autem ἵε παιάν per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem aduersa precatione, βάλλε παιάν, id est, immitte feriendo. Hactenus ille. quibus quæ subiungit, habes in ἰὴ paulo antè. Athenæus verò & aliam nominis rationem affert. Bacchum enim ἰήιον nominatum innuit quòd gaudia compotantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus soluat vt corpora vino relaxat. Qua de re & in Ἰὴ paulo antè, & suprà in Ἠιος. Rursum Apollinem ἰήιον nominatũ esse ex eo quòd ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιάν, Apollonius indicat Argon. lib. 2. Locum, quia insignis est, & ad eos quos suprà in Ἰὴ citaui quadrat, afferam. Dicit igitur eo in loco Œagri filium Bistonia cithara cecinisse Ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν Κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς· Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες Αὖτ' θαρσύνεσκον ἰὴ ἐκικληγυῖαι· Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ. indicans iis verbis eum tum quum draconem iaculis ferire destinasset, à Musis Coryciis incitatum fuisse ad iaculandum, acclamantibus ἵει ἵει βέλος: vnde factum fuisse illud ἐφύμνιον, ἰὴ παιήων, à nymphis videlicet dimittere iacula & iis draconem ferire adhortantibus. & ab hac acclamatione ipsum denominatum fuisse ἰήιον. Quod epitheton ei & Soph. tribuit in Œd. tyr. p. 156, ἰήιε Δάλιε παιάν. ‖ Alioqui ἰήιος accommodatur & rebus inanimis & quidem παθήμασι. legimus enim ἰηίους καμάτους apud tragicos. vt apud eundem Sophocl. in Œd. tyr. p. 158, οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται· οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. Vbi libenter cum schol. expono τῶν μετ' ἰαχῆς γινομένων. vt ἰήιοι κάματοι sint in quibus exclamatur ἰὴ παιήων, affer opem Apollo medice & dolorum sedator. seu In quibus Apollini ἰηίῳ vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἐπίφθεγμα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in eiusmodi doloribus inuocant. Alii tamen aliam etymologiam sequuntur, qui nimirum ἰηίων interpr. θρηνητικῶν. Inter quos Eust. quoque est. Is enim pag. 500, quum dixisset, Ἀπόλλων ἤιος, ὁ ἰεὶς, ὡς τοξικός. ἢ ὁ ἰατρικός: subiungit paulo pòst, ἰήιον βέλος & ἰήιον βοὰν in tragœdia τὴν θρηνώδη dici παρὰ τὸ ἰώ. Itidémque Hesychius quum annotasset ἰηίους καμάτους (ita enim apud eum scriptum est) à Sophocle in Œd. tyranno dici τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰάσι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι, addit, quosdã exponere τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου: vt & paulo antè annotarat ἰήιον significare etiam θρῆνον apud Sophoclem in Troilo & Ionem in Eurytidis. Sed hæc expositio & etymologia mihi nullo modo probatur, in priores autem duas pedibus ire non vereor. nisi fortè ἰὴ & pro θρηνητικῷ aduerbio quisquam vsurpatum legerit.

Ἰήκοπος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Laboribus & doloribus medens: παρὰ τὸ ἰᾶσθαι τοὺς κόπους. vt nonnulli accipiunt in hoc Æschyli versiculo apud Aristophanem in Ran. quo Euripides ibi ceu ephymnio vtitur, ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. referentes nimirum hoc ἰήκοπον ad substantiuum ἀρωγάν. Sed notandũ est in primo loco in quo legitur, aliter esse intelligendum: in hoc nimirum ex Æschyli Myrmidonibus desumpto, Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. Ibi enim hypodiastole videtur ponenda post ἰήκοπον, & interrogationis signum post ἀρωγάν. vt sensus sit, Phthiota Achilleu, cur nam quum audias virũ peremptorem laborem & in quo ἰήιον Apollinis numen imploratur, auxilio non venis? Si tamen secundus ille versus ἰήκοπον cum sequentibus in illa fabula subiungitur præcedenti. quod magis dubium videri queat, quũ schol.

Aristoph.ibi αἰδροδόκτων fœminino genere exponat τ̃ A αἰδρῶν φόνον ποιοῦσαν.

Ἴηλα, Hesychio sunt ἀκρόδρυα. pro quo Athen.& Eust. habent ἴηλα, vt suprà docui. ‖ Alioqui ἴηλα est etiam aor. 1 act. indic. modi, à them. ἰάλλω, significante ἵημι, πέμπω. cuius tertia pers. est ἴηλε, quod ab Hesychio exponitur non solùm ἔπεμψε, ἐπέβαλε, sed etiam περιέδησε, ἔδησε, necnon ἔγραψε.

Ἰήλεμος, Ionicè pro ἰάλεμος apud poetas metri causa producto ᾱ. Ac vt ab hoc ἰάλεμος est verbum ἰαλεμίζειν, significans θρηνεῖν, ita ab ἰήλεμος est verbum Ἰηλεμίζειν, à quo VERBALE Ἰηλεμίστρια, ας, ἡ, Ploratrix: vel Quæ lugubria in defunctos carmina canit, Præfica. Legitur apud Hesych. Is enim ἰηλεμιστρίαις affert pro θρηνητρίαις: suprà habens ἠλεμίστρια sine ι. Ἰήλεμος autem ex Apollonio habes suprà in Ἰάλεμος. In lex. meo vet. SCRIPTVM Ἰηλεμῆσαι, θρηνῆσαι: itidémque apud Suid. qui ἰηλεμῆσθαι affert pro τεθρηνῆσθαι.

Ἴημα, Ionicè itidem pro ἴαμα, Medicamẽ, Medicamentũ.

Ἴημι, t. 1, c. 1653, h. & 1935, e. ob.

Ἴηος, alicubi reperitur scriptum pro ἰήϊος. vt apud Etymol. C ἰήων καμάτων, quod exp. θρηνητικῶν. vt in Ἰήϊος quoque d. xi apud Hesych. scriptum haberi ἰήοις καμάτοις. Sed saltem his in locis subscribendum foret.

Ἰηπαιήων, Apollo cognominatur quòd in hymnis ei acciniri soleret ἰὴ παιήων. vt apud Apollon. Arg. lib. 2, Ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο, Καλὸν Ἰηπαιήον', Ἰηπαιήονα Φοῖβον Μελπόμενοι. Vbi tamen scholiastes Apollinem Ἰηπαιήονα dici maluit vel διὰ τὸ πέμπειν τὰ βέλη, vel quoniam deus est ἰάσεως αἴτιος. Qua de re fusius in synonymo ἰήϊος.

Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος, Sanabilis, Medicabilis, Curabilis. hoc est Qui medela iuuari & restitui in integrũ potest. Hippocr. De sacro morbo, ὁκόταν γὰρ ὁ χρόνος ἐγγένηται τῇ νούσῳ, οὐκ ἔτι ἰήσιμος γίνεται. ITIDEM Ἰήσων dicunt poetæ pro Ἰάσων, & nominatim Hesiod.

Ἰητήρ, itidem Ionicè pro ἰατήρ, t. 1, c. 1638, b

Ἰητρείη, Hesychio ἰατρική, Ars medica, Medicina: vel etiã adiectiuè Medica, Medicinalis. ab ἰητήρ.

Ἰήτης, Hesychio est τοξότης, ἰοβόλος, Iaculator.

Ἰήτρειν, Ionicè pro ἰατρεία, vide in sequ. Ἰητρεῖον.

Ἰητρεῖον, ου, τὸ, itidem pro ἰατρεῖον. Ab Hippocr. liber quidã inscriptus est κατ' ἰητρεῖον, vel potius duo libri, quoniã in iis περὶ τῶν κατ' ἰητρεῖον πραττομένων ὁ λόγος αὐτῷ γίνεται, teste Galeno, qui alibi dicit rectius & melius inscriptos fuisse περὶ τῶν κατ' ἰητρεῖον. Sed postea liber ille Hippocr. in duos fuit diuisus, & prior inscriptus περὶ ἀγμῶν, posterior περὶ ἄρθρων, teste eodem. Est autem ἰητρεῖον siue ἰατρεῖον, Officina medici, Locus vbi medicus artem suam exercet: nimirum chirurgus. In hoc verò eiusdẽ Hippocr. loco Epidem. lib. 1, τὰ δ' ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρεῖον, αἰδόως δίηγον, annotat idem Galen. duplicem reperiri scripturam. quosdam enim codices habere per ο ἰητρεῖον, quosdam ἰητρείην: priore scriptura significante τὰ κατὰ τὸ ἰητρεῖον πραττόμενα, posteriore autem τὰ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ὅλην. Indicare itaque Hippocratem iis verbis Thasios vel τῶν κατὰ τὸ ἰατρεῖον ἔργων ἐπὶ τοῖς κάμνουσι γινομένων ἔξω καθεστηκέναι, vel τῶν καθ' ὅλην τὴν ἰατρικήν. Itidem in hoc loco libri κατ' ἰητρεῖον, vbi ait, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν κατ' ἰητρεῖον, annotat nonnullos scribere ἰητρείην. vt sensus eorum verborum sit, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν τῆς κατ' ἰατρικὴν τέχνην, ἐστὶ τάδε.

Ἰηθῶς, t. 1, c. 1638, c. Ἰήτωρ, ib.

¶ Ἰθαγενής, t. 1, c. 827, d. Ἰθαιγενής, ib. e

Ἰθαίνειν, Hesychio est εὐφραίνειν. ET Ἰθή, eidem εὐφροσύνη, Lætitia, Gaudium. At pass. ἰθαίνεσθαι, idem exponit θερμαίνεσθαι.

Ἰθμαι, idem affert pro σχοινία, Funes.

Ἶθαρ, eidem est ταχέως, ἄθρως, Celeriter, Citò. pro quo suprà εἶθαρ. VNDE Ἰθαρός, οὗ, ὁ, Celer, Velox. Hesych. ἰθαραῖς exp. non solùm ταχείαις, κούφαις, sed etiam ἱλαραῖς, καλαῖς, καθαραῖς.

Ἰθεῖα, t. 1, c. 1913, g. Ἰθέως, t. 1, c. 1917, a

Ἴθι, I, Vade: metaplasmo pro ἴε ab εἶμι. Hom. Il. β, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ‖ Aliquando aduerbialiter ponitur pro εἶα, vt ἄγε quoque aliquando esse aduerbium hortandi scimus. Xenoph. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Agedum igitur consideremus. Interdum sequẽ alio imperatiuo. idque vel immediatè. vt apud eundẽ Xen. ἴθι εἰπέ, Age dic. Et Aristoph. ἴθι πέραινε, Agedũ expedi. Vel interiecta particula aliqua aut pluribus verbis. vt apud eundem Aristophanem, ἴθι νυν κατάβηθι, agedum descende. Et Plat. libro 1 De republica, ἴθι δὴ μετὰ τοῦτα τόδε σκέψαι, agedum hoc deinde considera & perpende. Cum duali etiam & plurali apud Aristoph. legi tradunt.

B Ἰθίτας, Hesychio ὁ βλέννος καὶ μωρός, Fatuus.

Ἴθμα, ατος, τὸ, Gressus. Hes. & Suid. ἴθματα exp. βήματα, ἴχνη, ὁρμάς: παρὰ τὸ ἰέναι.

Ἰθμαίνων, Hesychio est ἀσθμαίνων, Anhelans.

Ἰθμή, eidem est περιστόμιον, περιτραχήλιον, vel στεφανίς.

Ἰθμία, eidem est ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος, Rubrum stercus apum.

Ἰθμὸς πολύτρητος, ex Epigr. affertur pro Colum, seu cribrũ è seta tenuissimis foraminib⁹. vt & apud Suid. reperio, τὸ δὲ σίνηπι διέκρινε ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ ἰθμοῦ. Sed solet scribi potius ἠθμός per η.

Ἴθορος, eodem Suida teste est παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευσμῶν. Erasm. in Chil. translatũ opinatur à nautis quos remigantes naucleri vox animat ad gnauiter laborandum: vel ab equorum cursu. viderique compositam vocem ex ἴθι, Vade, & ὀρεῖν, Incitare. At ἰσοπίθορος, aliud est.

Ἶθρις, Hesychio teste dicitur σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος, Spado, Exectus, Eunuchus. vt sit Cui ἰς τεθρῖσθαι, virilitas demessa est.

D Ἰθύ, nomen, t. 1, c. 1913, g. Ἰθύ, aduerb. t. 1, c. 1916, f

Ἰθύβολος, t. 1, c. 1915, f

Ἰθυγενές, Hesychio est εἰς εὐθύτητα πεφυκός. quo significatu & ἰθυκτίωνον paulo pòst affert pro τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. Attamen ἰθυγενές sonat potius Quod rectum natũ est, vel rectum nascitur.

Ἰθυδίκης, t. 1, c. 1915, f. Ἰθύδρομος, ib. g

Ἴθυβριξ, t. 1, c. 1586, b. Ἰθυκέλευθος, t. 1, c. 1915, g

Ἰθυκτίων, t. 1, c. 1916, d

Ἰθυμαχία, & Ionicè Ἰθυμαχίη, ibid. h

E Ἴθυμβοι, Saltatores aut saltationes ἐπὶ Διονύσῳ, vt refert Poll. l. 4, c. 14, de saltationum generibus. Hesychio ἴθυμβος est ὁ γελοιαστὴς & τὸ σκῶμμα: ἀπὸ τῶν ἰθύμβων, quæ dicit fuisse poemata ἐπὶ χλεύῃ καὶ γέλωτι συγκείμενα, & ᾠδὴν μακρὰν καὶ ὑπόκενον.

Ἰθύνη, t. 1, c. 1917, h. Ἰθύνομαι, ib. e. h

Ἰθυνσις, ib. h. Ἰθύντατα, ib. a

Ἰθύντειρα, t. 1, c. 1918, a. Ἰθυντήρ, ib.

Ἰθυντήριον, ib. b. Ἰθυντής, ib. a

Ἰθύντωρ, ib. b. Ἰθύνσις, t. 1, c. 1917, h

F Ἰθύνω, Dirigo, Rego, t. 1, c. 1917, a. Ἰθύνω, Corrigo, Mulcto, ib. f. g. Ἰθύνω, idem quod ἰθύω, ib. h

Ἰθυπτίων, t. 1, c. 1916, a. Ἰθύομαι, t. 1, c. 1920, a

Ἰθυπόρος, & Ἰθύπορος, t. 3, c. 1801, g

Ἰθυπτίων, t. 1, c. 1916, a

Ἴθυρ, Hesychio est τὸ σιδήρεον τοῦ ἄξονος τὸ τριβόμενον, ferrum axis quod teritur à rota currente. Poll. id ἄπαρον, χάρτον & δέσμον vocari tradit.

Ἰθύς, Rectus, Directus, t. 1, c. 1913, g. Ἰθύς, Rectà, Obuiam, Ex aduerso, t. 1, c. 1916, f. Ἰθύς, Impetus, t. 1, G c. 1920, a.

Ἰθύτατος, Rectissimus: habes t. 1, c. 1913, g.

Ἰθυτένεια, t. 1, c. 1916, e. Ἰθυτενής, ib. d

Ἰθύτομος, ib. e

Ἰθυτής, οῦ, ὁ, affertur pro Director. qui potius ἰθυντής.

Ἰθύτειχες, vide in Ἴθυβριξ, t. 1, c. 1586, b

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, interdum dicitur τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, penis erectus: interdum τὸ ἐπίμελος ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενον, carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. cui ἰθύφαλλοι sunt etiam οἱ ἐπίσκοι (si H tamen ita scripsit) καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν ἔχοντες στολήν. Pausanias per diphthongum scribit εἰθύφαλλος, teste Eustathio, esse dicens non solùm αἰδοῖον, & ᾠδὴν ὑπόκενον, (qualis est ἴθυμβος etiam teste Hesychio) sed etiam τὸν πρόχειρον εἰς συνουσίαν. vt ἰθύφαλλος etiam sit cui semper tentigine penis surrigitur. Ælius quoque

Dionysius, teste eodem Eust. per diphthōgum scribit, A licens & ipse esse αἰδοῖον ἐντεταμένον & ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθηνῶν, necnon ἐπιεικὸν ᾆσμα, hoc est φίλον ταῖς ἑταίραις: quas & ἀνασειστοφάλλους dici φερωνύμως in comœdia, vtpote ἀνασειούσας τὸν φάλητα, quod est αἰδοῖον ἀνδρός. Similia referunt Harpocration & Suidas. Ille enim dicit, ἰθύφαλλον propriè dictum fuisse τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, vt apud Cratinum in Archilochis: hic autem, ἰθυφάλλους vocatos fuisse τοὺς εἰς μηροὺς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις ἐπ' ἀξίας δεσμουμένους, ἐξ ἐρυθρῶν δερμάτων. qua de re & in φαλλὸς idem Suidas. Dixerat verò idem ἰθυφάλλους nominari τοὺς ἐφόρους Διονύσου καὶ ἀκολουθοῦντας τῇ φαλλαγωγίᾳ ... ἔχοντας: item ποιήματα ἃ ἐπὶ τῷ ἰσταμένῳ φαλλῷ ᾔδετο μετ' ὀρχήσεως: quemadmodum Harpocration quoque ἰθυφάλλους fuisse ait ποιήματά τινα ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα, in exemplum afferens hæc ex Hyperide verba, οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι. Sic apud Athen. lib. 6, Athenienses Demetrium Macedonum regem ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ. Vbi tamen & de ipsis hominibus C intelligi potest qui surrectos penes gestabant in collo aut inter femora & saltabant Bacchanalibus. vt & lib. 4, apud eundem, non procul ab initio, εἰσῆλθον ἰθύφαλλοι καὶ σκληροπαῖκται, καὶ τινὲς καὶ θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Plura de his ipsis ithyphallis vide apud eundem Athenæū l. 14, ex Semo Delio: quónam videlicet vsi fuerint habitu, pompa, carmine. INDE Ἰθυφαλλικὸν μέτρον dicitur τὸ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, quoniam eo vtebantur ἐν τῇ ἰθυφάλλῳ πομπῇ, vt testatur schol. Hephæstionis. D

Ἰθύω, t. 1, c. 1918, d. Ἰθυωρία, ib. a

¶ Ἴζω, t. 1, c. 1678, b

¶ Ἱκανοδοσία, t. 1, c. 1688, c. Ἱκάνομαι, t. 1, c. 1682, a

Ἱκανὸς, Idoneus, de persona, &c. t. 1, c. 1687, c. Ἱκανὸς, de re, &c. ibid. h.

Ἱκανότης, t. 1, c. 1688, c. Ἱκανόω, ib.

Ἱκανόων, siue Ἱκανέων, Hesychio ἐπιθυμῶν, Cupiens.

Ἱκάνω, t. 1, c. 1682, c. Ἱκανῶς, t. 1, c. 1688, d

Ἴκαρ, Hesychio est ἐγγὺς ἢ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖσθαι, Propè, Ita vt proximè accedas. Pro quo infrà ἴκταρ: videntúrque hæc potius aspiranda, quum παρὰ τὸ ἱκέσθαι ea deriuet. E

Ἴκατι, siue Εἴκατι, teste eodē Hes. dicitur pro εἴκοσι, Viginti.

Ἴκελος, t. 1, c. 1122, f. Ἰκελόω, ib. g

Ἰκιναὶ, Hesych. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes.

Ἰκιοβολίας, idem esse dicit ματαιολογίας, Inania & futilia verba, Inanes verborum funditationes. quæ potius εἰκαιολογίαι seu εἰκαιοβολίαι dicerentur. quanquam εἰκαιοβολίαι dici possint etiam Vani atque irriti iactus seu coniectus. F

Ἱκεσία, ας, ἡ, idem quod ἱκετεία, Supplicatio. Epigr. lib. 7, θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης. Item affertur ex Plutarchi Othone, ἱκεσίαις χειρῶν ἥπτοντο, pro Supplicibus manibus orabant.

Ἱκέσιον, proprium, &c. t. 1, c. 1686, c

Ἱκέσιος, ibid. b. & t. 2, c. 1612, f. ob.

Ἱκετεία, t. 1, c. 1687, b. Ἱκέτευμα, ib. a

Ἱκετεύω, t. 1, c. 1686, g. Ἱκετηρία, ib. d

Ἱκετήριος, ib. c. Ἱκέτης, t. 1, c. 1685, f G

Ἱκετήσιος, t. 1, c. 1686, b. Ἱκετικὸς, ib. g

Ἱκέτις, t. 1, c. 1685, h. Ἱκετοδόχος, t. 1, c. 1686, a

Ἱκετώσυνα, ib. g Ἰκμάζω, t. 1, c. 1681, d

Ἰκμαίνω, ib. f. Ἰκμαλέος, ibid. Ἰκμαῖος, ib. c

Ἴκμαρ, Hesychio est νοτὶς, Humor, Humiditas. Vide & Ἴκταρ.

Ἰκμὰς, t. 1, c. 1681, b. Ἰκμασία, ib. c

Ἰκμάω, ῶ, Vanno, Vanno purgo. Hesychius enim ἰκμᾶν dici tradit pro λικμᾶν & σῖτον καθαίρειν. Inde pass. ἰκμῶντο, H quod idem Hes. exponit ἐσείοντο, ἐπνέοντο. vt & ἰκμῶνται affertur ex Theophrasti lib. 4 De caus. plantarum pro Diuentilantur.

Ἴκμενος, (inquit Hesych.) scriptum δασέως, significat τὸν ἱκετικὸν καὶ προθυμικὸν, hoc est τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ προθυμεῖσθαι ποιούμενον: ψιλῶς autem, τὸν ἰκματώδη καὶ ἔνικμον, ὅ ἐστιν ὑγρόν. vt illa scriptura denotet Secundum, Impellentem & venire facientem: hæc autem, Humectum, Humidum. Itidem Eust. in hoc loco Homeri Od. β, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, Ἀκραῆ ζέφυρον, dicit veteres exponere ὑγρόν, παρὰ τὴν ἰκμάδα: sed exponi posse etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἱονεὶ ἱκόμενον. sed tunc aspirandum fore. Pro illa expositione facit quod idē Hom. Od. ε dicit, ἀήμων μένος ὑγρὸν ἀέντων, humidū spirantium ventorum: pro hac, quod Odyss. ο, πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, immittet tibi ventum secundum, qui nimirum à tergo spirans puppim optatis oris appellat. B Rursum vtens epitheto ἴκμενος dicit Od. λ, Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν, ἑταῖρον.

Ἴκμη, ης, ἡ, planta apud Orchomenum nascens, teste Hesychio: forsan παρὰ τὴν ἰκμάδα, ab humore. nā & Theophrast. eam in Orchomenio lacu nasci tradit Hist. plāt. lib. 4, cap. 11.

Ἰκμόβωλον, pro Humens gleba affertur ex Diosc. l. 2. At Ἰκμοβόλος esset Humorem eiaculans.

Ἰκνὰ, Hesychio sunt τροφεῖα: afferenti itidem Ἰκνεῖαι pro τροφὴ, διακονία. Eodem teste Ἰκνεῖος Rhodiis dicitur ὁ τροφεύς. C

Ἱκνέομαι, Venio, t. 1, c. 1682, c. Ἱκνέομαι, Supplico, ib. e. Hes. quoque ἱκνεῖται exp. nō solùm ἔρχεται, & καθήκεται, sed etiam ἱκετεύει, δεῖται, παρακαλεῖ.

Ἱκνεομένως, t. 1, c. 1683, a

Ἰκνοτέρους, Hes. affert pro ἐσταλμένους, Contractos.

Ἱκνοῦμαι, t. 1, c. 1682, c. Ἱκνουμένως, ib. h

Ἴκνυον, Hesychio est κόνιον, σμῆγμα, Lixiuium, Sapo.

Ἴκνῶμαι, idem affert pro ἱκετεύω. quod potius ἱκνοῦμαι dicitur. atque adeò idem & ipsum ἱκνοῦμαι attulerat pro ἔρχομαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ.

Ἵκομαι, t. 1, c. 1682, c. Meminit Hesych. quoque huius thematis, exponens & Venio & Supplico. nam ἱκόμενον ponit tradit non solùm pro παραγινόμενον, sed etiam pro ἱκετεύοντα.

Ἰκὸς, siue Εἰκὸς, eidem est τάχα, ἴσως, Forsan, Forsitan. Idem ἰκόσι affert pro εὐπρεπέσι, Decoris, Decentibus.

Ἴκριον, ου, τὸ, Tabula: vel Tabulatum. apud Homerū enim ἴκρια νηῶν interpretantur σανιδώματα ἢ καταστρώματα. vt Iliad. ο, Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἴκρια νηὸς ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων. Et aliquanto pòst, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης. Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν. vt & apud Thucydidem milites ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μάχονται, è tabulato nauis pugnant. Et apud Polyb. stant πρὸς μάχην ἕτοιμοι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, In tabulato seu Super tabulato nauis. Rursum Hom. Odysseæ ε, — δούρατα μακρὰ Ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς Ὑψοῦ, tabulas super ea coagmenta seu compinge. F Sic apud Suid. προβλήματα δὲ ξύλων κατὰ τῶν ἡμιπλέθρων ἐφίστασαν, καὶ ἴκρια προσπήξαντες, διαβάσεις παρὰ σφᾶς ἐμηχανῶντο. Itidem τὰ τῶν θεάτρων σανιδώματα dicuntur ἴκρια, necnon τὰ ἐν ἐκκλησίαις. nam olim Athenis dicūtur spectasse ludos ἐπὶ ξύλων antequam theatrum extructum fuit: ibidem & conciones habuisse. Dicit certè Aristophanes in Thesmophor. ὥστ' αὖθις εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς: de viris è foro domum reuersis, seu è tabulato quod in foro erat ludis spectandis vel concionibus habendis extructum. Itidem apud Athenæum lib. 4, Demetrii Phalerei nepos τοῖς Παναθηναίοις ὕπαρχος ὢν, ἴκριον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρᾳ, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν, tabulatum erexit Aristagoræ Corinthiæ, pellici suæ, super quo videlicet ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. quoque ἴκρια esse dicit non solùm τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεὼς, & τὰ ὀρθὰ ξύλα τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρῴρας, verùm etiā τὰ ἐπὶ τοῖς ξύλοις κατασκευαζόμενα θεωρεῖα, seu τὰ ξύλινα ἐφ' ὧν ἐθεῶντο πρὸ τοῦ τὸ ἐν Διονύσου θέατρον γενέσθαι. Eidē Hesych. ἴκριον est etiam σανίδωμα ἢ ξύλον ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ξέονται, tabulatum seu lignum super quo sontes cruciantur. Et apud Suid. ἰκρίῳ Ἰουδαῖοι τὸν σωτῆρα προσήλωσαν, tabulæ erectæ Seruatorem affixerunt. nam & τὰ ὀρθὰ ξύλα vocari ἴκρια, testatur idem Suid. & Hesych. quales apud architectos sunt arrectariæ tabulæ. Euangelistæ quod ibi ἴκριον dicitur, vocant σταυρὸν, Palum erectum, Furcam. Sed & ἱστὸν vocari ἴκριον, testatur Eustathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans. nā & nauticus

malus est ὀρθὸν ξύλον, lignum erectum. vnde ἴκρια inter- A
pretantur etiam Sublicas, Palos, Perticas. Nota verò
apud Eustathium scribi ἴκρια, proparoxytonως, vt apud
Suidam quoque in manuscripto etiam codice: apud
Hesychium verò & Etymol. ἰκρία, paroxytonως. Ac si
Etymologo credimus ἰκρία dicuntur non solùm τὰ σανι-
δώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι: sed etiam πάντα τὰ ἁπλῶς
μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἱονεὶ ἰκνηρά τινα ὄντα. Inde
porro paragoge poetica DICITVR Ἰκριόφι pro ἰκρίων.
vt Odyss. o, ἐπ' ἰκριόφιν ἐπαύνυσε νηός, super tabulato nauis.
ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων. Ibid. Νηὸς ἀπ' ἰ- B
κριόφιν, ex (seu de) tabulatis nauis. Inde ET Ἰκριο-
πηγοὶ AC Ἰκριοποιοὶ dicuntur Tabularum coagmenta-
tores, Qui tabulata conficiunt. Posterius legitur apud
Pollucem libro 7, cap. 27. Ibi enim ἰκριοποιοὺς esse dicit
τοὺς ποιοῦντας τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν ἰκρία, Qui conficiunt
tabulata in foro.

Ἴκταρ, Propè. ἐγγὺς, Hesychio, qui ἀπὸ τοῦ ἱκνεῖσθαι deriuatum
scribit, significante nimirum ἐφικνεῖσθαι & καθάπτεσθαι,
attingere. Suidas quoque παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι dictum tra-
dit, exponens & ipse ἐγγὺς, πλησίον: & quidem Atticum
esse testatur Galenus. Plato De rep. lib. 9, καὶ τὸ λεγόμενον C
οὐδ' ἴκταρ βάλλει: prouerb. pro Longè à scopo iaculatur,
Prorsus ad scopum non peruenit, Scopum nullo mo-
do attingit. Hesych. ἴκταρ exponit præterea πρόσφα-
τον, ἄρτι, Recèns, Nuper, Modó: item πυκνῶς, ταχέως, ἐξα-
πίνης, Crebrò, Citò, Repenté. vt apud Hesiodum quoq;
in Theogon. οἱ δὲ κεραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστερο-
πῇ ποτέοντο, exponunt ταχέως: verùntamen & ἐγγὺς παρε-
πόμενοι, propius affectantes. ‖Ἴκταρ, (inquit Galen.
in Lex. Hippocr.) apud Atticos quidem significat ἐγγύς: D
apud Hippocr. verò Γυναικείων libro 2, ita vocatur τὸ τῆς
γυναικὸς αἰδοῖον. Erotian. quoque in suo Lex. Hippocr.
meminit huius vocis, sed in priori tantùm signif. nō
item in posteriore. Ἴκταρ (inquit) apud Atticos est ἐγγὺς,
vt & Æschylus in Eumenidibus dicit, Χαίρετ' Ἀττικὸς
λεὼς, Ἴκταρ ἥμενοι Διός. qui itidem in Edonis hac voce
vtitur. Ischomachus verò & Cydias Mylasseus scripse-
runt ἴκμαρ: cuius rei causa est vocis istius ignoratio.
Sunt qui properispωmenως scribant ἶκταρ: sed potius
paroxytonως scribi debet, vt & in vet. cod. manuscr.
‖Ἴκταρ est & piscis nomen, teste Eust.

Ἰκτάω, Venio, seu Ventito. Vnde ἰκτᾷ, quod Hesych. ex-
ponit ἥκει.

Ἰκτερέω, Ἰκτερίας, Ἰκτεριάω, Ἰκτερικός, Ἰκτερώδης, vide in
sequente Ἴκτερος.

Ἴκτερος, ου, ὁ, Icterus, Morbus regius seu arquatus: id est ef-
fusio biliosi humoris in corpus vniuersum: oriens vel
ab obstructione vesicæ illius quæ bilem recipit, vel à
calida & sicca totius corporis maximéque hepatis in-
temperie, aut facultatis secretricis imbecillitate: vel à
venenatorū morsibus aut potu pharmacorum delete-
riorum: vel per morborum biliosorum crises. Est verò
& niger icterus qui fit obstructione lienis, & in eo ni-
gra bilis effunditur in corpus, & color niger apparet.
Hippocr. De loc. in homine, ἴκτερος ἢν ἐπιγένηται ἐν τοῖ-
σιν ὀφθαλμοῖσι. Dioscor. libro 3, ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἀποκα-
θαίρει, morbum regium per nares purgat. ‖Item
auis quædam ἴκτερος vocatur à colore: quæ si spectetur,
sanari id malum tradunt, & auem mori. Hanc puto La-
tinè vocari galgulum. Plin. lib. 30, cap. 11. Meminit eius G
& Oppian. INDE Ἰκτερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ictero si-
milis: item Icterum seu morbum regium denotans. vt
quum Hippocr. in Coac. progn. dicit, αἱ πυκναὶ ἀναστάσιες
ὑπόγλισχροι, ἰκτερώδεες, s. εἰσὶ, Morbum regium significāt,
Icteri signa sunt. Idē ἰκτερώδεας vocat qui ictero seu ar-
quato laborāt. Aphor. sect. 5, artic. 71, οἱ ἰκτερώδεες, οὐ πάνυ
τι πνευματώδεες εἰσί. DICITVR ET Ἰκτερώδης. vt
in Prorrhet. lib. 2, οἷσι δὲ τὰ χρώματα νέοις ἐοῦσι πονηρά ἐστι
πολὺν χρόνον, ξυνεχέως δὲ μὴ ἰκτερώδεα τὸν τρόπον, οὗτοι κεφαλὴν
ἀλγέουσι, nō in modum ictericorum seu eorū qui ictero H
laborant. Item verò ex Diosc. l. 2 & 3 affertur ἰκτερώδης
pro Regio morbo laborās, Felle suffusus. Rursum apud
Hippocr. in Coac. progn. ὅσοισι ὀφθαλμὸς ἰκτερώδης καὶ ἀ-
χλυώδης, quib⁹ oculi aurugine & nubecula sunt suffusi.
Eadem signif. DICITVR Ἰκτερικός, οῦ, ὁ, Galen. com-

A ment. in Prorrhet. lib. 1, τῆς λευκῆς διαχωρήσεως, ἥτις ἐστὶν ἴ-
διον τῶν ἰκτερικῶν σύμπτωμα. Sic Plin. lib. 20, cap. 9, Icte-
ricis radicis crudæ succum gargarizandum bibendúm-
que demonstrat. Est inde & VERBVM Ἰκτεριάω,
SIVE Ἰκτεριάω, ῶ, Ictero laboro, Aurugine seu regio
morbo laboro, Felle suffusus sum. Posterius legitur a-
pud Dioscoridem lib. 3. Et apud Galen. comment. 1 εἰς
τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ibi enim dicit, ἐὰν μὲν γὰρ ἅπαντα αὐτῷ φαί-
νηται γευομένῳ πικρὰ, καθάπερ τοῖς ἰκτεριῶσι, χολῆς ἐμπεπλῆ-
σθαι τὴν γλῶτταν. Est inde & aliud VERB. Ἰκτεριοῦσθαι
B videlicet, significans Tentari aurugine, Corripi mor-
bo regio, Arquato infestari, Felle suffundi. Hippocr.
Prorrhet. lib. 1, τοῖσι τοιούτοισιν ἰκτεριοῦσθαι κακόν. Et Galen. in
comment. ibidem, παρακρούσαντός τε καὶ ἰκτερωθέντος ἐπὶ
κωφώσει καὶ οὔροις ἐξερύθροις. Ibidem Hippocr. rursum di-
cit, κακὴ δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ἰκτέρῳ μώρωσις. pro τὸ ἰκτερωθέντα
παρακρούεσθαι. Ab aue autem ictero DICTVS Ἰκτε-
ρίας λίθος, Icterias lapis, colore nimirum eam referens.
Plin. l. 37, c. 10, Icterias aliti lurido similis, ideo existima-
tur salubris contra regios morbos. Est & alia eodē no-
mine liquidior. Tertia folio viridi similis, latior prio-
C ribus, penè sine pondere, venis luridis.

Ἰκτήρ, t. 1, c. 1686, d. Ἰκτήριος, ib. c

Ἴκτης Hesychio est ἱκέτης, ἔπηλυς, πτωχός, Supplex, Aduena,
Mendicus.

Ἰκτίν, ῖνος, ὁ, ET Ἰκτῖνος, ου, ὁ, Miluus: auis ex genere τῶν γαμ-
ψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν. vt Plin. quoque lib. 10, cap. 10,
miluum esse dicit ex accipitrum genere, sed magnitu-
dine differentem: auem rapacissimam & famelicā sem-
per. Prius porro ἰκτὶν legitur Leuit. cap. 11: alterū pas-
D sim non apud Aristotelem solùm & Aristoph. in Aui-
bus: sed etiam apud Lucian. & in Epigr. Apud Luc. in-
quam in Tim. περιαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα. Epigr.
lib. 2, ἔχει γὰρ Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην. Sed no-
tandum apud Suid. & Aristoph. proparoxytonως scri-
ptum esse ἴκτινος, apud alios properispωmenως ἰκτῖνος.
‖Est verò & è luporum genere quidam Οὓς τινες ἰκτῖνον
πολιότειχα φῶτες ἔλεξαν: qui nimirum ἀργυρέοις νώτοις καὶ
γαστέρι λευκῇ παμφαίνει, δνοφερὸς δὲ μόνων ἄκρα νείατα ταρ-
σῶν, teste Oppiano l. 3 De venat.

E Ἰκτίς, ίδος, ἡ, Mustela syluestris, & domesticâ maior, vt Pli-
nius testatur lib. 29, cap. 4 Apud Luc. leguntur ἰκτίδες
ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, vt vespertilio-
nes. Sunt qui Viuerram interpr. INDE Ἰκτίδεος,
ου, ὁ, E mustela syluestri seu viuerra confectus. Homer.
Iliad. x, Κρατὶ δ' ἐπὶ ἰκτιδέην κυνέην, galeam è musteli-
na pelle.

Ἶκτο, pro ἵκετο, Venit: per syncopen. Hesiodus, Ἔνθα μὲν ἵ-
κτο φέρουσα.

Ἴκω, t. 1, c. 1681, g. Hesychio ἴκοντες sunt non solùm
παραχωροῦντες, sed etiam ὑπακούοντες.

F ¶Ἰλαδὸν, t. 1, c. 1129, a.

Ἰλάειρα, Hesychio est σελήνη, Luna.

Ἵλαθι, t. 1, c. 1693, a. Ἱλάζομαι, ib. d

Ἱλάομαι, t. 1, c. 1692, h

Ἵλαος, t. 1, c. 1694, b. & 1692, h. ob.

Ἰλαπίνας, Hesych. & Suid. afferunt pro θυσίας, ἑορτὰς, εὐω-
χίας. quod suprà per diphthongum εἰλαπίνας.

Ἴλαρ etiam, quod eidē H. est ἀσφάλεια, φυλακή, κώλυμα, per
diphthongum scribitur εἶλαρ, & quidem frequentius.

G Ἱλάρεια, t. 1, c. 1695, d. Ἱλαρὸν, τὸ, subst. ib. a

Ἱλαρός, t. 1, c. 1694, h. & 1692, h. ob.

Ἱλαρότης, t. 1, c. 1695, d. Ἱλαρόω, ib.

Ἱλαρύνω, ib. Ἱλάρχης, t. 1, c. 1128, g. h

Ἰλαρχία, t. 1, c. 1129, a. Ἱλαρῳδέω, t. 1, c. 1695, d

Ἱλαρῳδία, ib. c. Ἱλαρῳδός, ib. h

Ἱλάς, Suidæ est σχοινίον, Funis: afferenti itidem ἱλάσι pro δε-
σμοῖς. Sed hæc gemino potius λ scribuntur: atque ad-
eò in manuscr. eius cod. prius ἱλλὰς gemino λ scriptum
habetur, posterius tamen simplici.

H Ἱλάσκομαι, t. 1, c. 1693, c. Ἱλασμός, ib. e

Ἱλασμός, ib. f. Ἱλαστήριον, ib.

Ἱλαστήριος, ib. Ἱλάω, t. 1, c. 1692, g

Ἰλεδανοί, Suidæ οἱ δεσμοί, Vincula, Ligamina. quæ suprà
ἰλλεδανοὶ ex Homero.

Ἴλεος, t. 1, c. 1128, b. Ἰλεός, t. 1, c. 1127, b

Ἴλεος,t.1,c.1694,f. Ἰλεοῦμαι,ib.g
Ἰλεόω,ib. Ἰλέω,t.1,c.1125,g
Ἴλεως,t.1,c.1694,c. & 1692,h.ob.
Ἰλεώς,t.1,c.1694,f. Ἰλεωτήριον,ib.g
Ἴλη,t.1,c.1128,g. Ἴληθι,t.1,c.1693,b
Ἰλήκω,ib. Ἵλημι,t.1,c.1692,g

Ἰλιάς,άδος,ἡ, Ilias: turdi species cæteris minor & minus versicolor, vt est apud Aristot.Hist.anim.l.9,c.20,& apud Athen.lib.2. vbi etiam addit ex Alexandro Myndio, eam à quibusdam vocari τυλάδα. Sed notandum, Aldinam Athenæi editionem habere ἰλιάδα, itémque Eust. Alioqui Ἰλιάς est & gentile nomen, idem significans quod Ἰλιακή, Iliaca: atq; adeò Gaza ibi ἰλιάδα τὴν χώραν vertit Iliacum turdi genus. vt dicitur ἰλιὰς χώρα, Iliacus ager, ab Herodoto. Item Ἰλιάς est Liber seu poema de rebus Iliacis, seu ad Ilium gestis: Homeri opus: Hipparchi autem, ἡ Αἰγυπτία Ἰλιάς, teste Athenæo lib.3 & 9. At Ἰλιὰς κακῶν, & ἀεὶ Ἰλίῳ κακά, prouerbialiter dicuntur διὰ τὰ μεγάλα κακὰ ἃ ἔπαθον οἱ Ἰλιεῖς. magnis enim & infinitis malis vexati fuerunt Ilienses in
C diuturna illa obsidione: à quibus ET Ἰλίεια,τὰ, dicta fuerunt ἑορτή τις ἐπιχώριος. Porro vrbs eorum DICTA Ἴλιον, cuius genit. poeticus, seu paragogen poeticã habens, est Ἰλιόφι. vt apud Homer.Il.φ, Ρεῖν κατ' Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἕλεσαι Τρωϊκόν. Inde & ADVERB. LOC. Ἰλιόθεν, Ab Ilio, seu Ex Ilio.Il.ξ, Ἔπλεον Ἰλιόθεν. ITEM Ἰλιόθι, Ilii, In Ilio.

Ἰλιγγιάω,t.1,c.1189,b. Ἴλιγγος,ibid.a
Ἴλιγξ,ibid.

Ἰλιάς, Ἰλίεια, Ἰλιόθεν, Ἰλιόθι, vnà cum primitiuo eorum Ἴλιον, vide in Ἰλιάς.

Ἰλλάζω,t.1,c.1924,d. Ἴλλαι,ib.c
Ἰλλαίνω,t.1,c.1910,f. Ἰλλαίνομαι,ib.g
Ἰλλάς,t.1,c.1925,a. Ἰλλέω,ib.b.& 1928,c
Ἰλλίζω,t.1,c.1924,a. Ἰλλίς,t.1,c.1919,f

Ἰλλοπής, affertur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athenæo. Is tamen eo vt factitio vtitur. nimirum lib.7 scribens, pisces à poetis vocari ἔλλοπας, διὰ τὸ ἀφώνους εἶναι. velle enim eos, sub.τοὺς ἰχθῦς, κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἰλλοπαίς τινας εἶναι, διὰ
E τὸ εἴργεσθαι φωνῆς: nam τὸ ἴλλεσθαι esse εἴργεσθαι, & ὄπα dici τὴν φωνήν.

Ἰλλόπτειν autem, & Ἰλλοπτὴν, perperã in v.l.scripta sunt per o, quum per ω scribi debeant ἰλλώπτειν & ἰλλωπτεῖν.

Ἴλλος,t.1,c.1919,c. Ἰλλός,ib.d
Ἰλλόω,t.1,c.1923,a

Ἴλλω, Oculis conniueo, ibid.b. Ἴλλω, Conuoluo, t.1,c.1924,b. Ἴλλω, Vincio, Constringo, Contineo, &c.ibid.f.g.

Ἴλλομαι,t.1,c.1924,f.g. Ἰλλωπέω,t.1,c.1920,d
Ἰλλωπίζω,ib. Ἰλλώπτω,t.1,c.1919,f
Ἰλός,t.1,c.1929,c. Ἰλούμβρος,t.1,c.1924,d
Ἰλύα,t.1,c.1931,b. Ἰλύαται,t.1,c.1930,g
Ἰλυόεις,ib.b. Ἰλυός,t.1,c.1931,b
Ἰλύς,t.1,c.1927,d

Ἰλυσπάομαι,t.1,c.1128,d.& 1929,d. Inde VERBALE Ἰλύσπασις, Reptatio illa quæ fit tractim & volutim. quam Aristot. hirudini & lumbricis tribuit.

Ἴλυται,t.1,c.1930,g. Ἰλύω,ib.b.& 1928,c
Ἰλυώδης,t.1,c.1930,b

¶ Ἷμα,ατος,τὸ, Vestimentum, Indumentum: pro εἷμα. Hesych.enim ἵματα affert pro ἱμάτια.
G
Ἱμαῖος,t.1,c.1698,a. Ἱμαλιά,ib.c
Ἱμάλιος,ib. Ἱμαλίς,ib.b
Ἱμαντάριον,t.1,c.1697,b. Ἱμαντελιγμός,t.1,c.1696,f
Ἱμαντελικτάριοι,ib.

Ἱμαντίδιον, Lorulum, vel Corrigiola.

Ἱμάντινος,t.1,c.1697,a. Ἱμάντιον,ib.
Ἱμαντόπους,t.1,c.1696,e. Ἱμαντοτομέω,ib.f
Ἱμαντοτόμος,ib. Ἱμαντώδης,ib.
Ἱμάντωσις,ib.g

Ἱμαοιδός,οῦ,ὁ, Qui τὸν ἱμαῖον canit: cantilenam molentiũ aut aquam è puteo trahentium. Hesychio ὁ πρὸς τῇ μύλῃ ᾄδων καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων.

Ἱμάς,t.1,c.1695,g. Ἱμάσθλη,t.1,c.1697,c
Ἱμάσσω,ib.b. Ἱμάστι,ib.c
Ἱματίδιον,t.1,c.1382,e. Ἱματίζω,ib.d

A Ἱματιοκάπηλος,ibid.b. & t.2,c.66,c
Ἱματιοκλέπτης,t.1,c.1382,b. Ἱματιομίσθης,ib.
Ἱματιομισθώτης,ib. Ἱμάτιον,t.1,c.1381,g
Ἱματιοπώλης,t.1,c.1382,b. Ἱματιοφυλάκιον,ib.c
Ἱματιοφύλαξ,ib. Ἱματισμός,ib.d
Ἱματιουργικός,ib.c. Ἱματιουργός, ib.
Ἱμάω,t.1,c.1697,c. Ἴμβροι,t.1,c.1939,b
Ἱμείρω,& Ἱμείρομαι,t.1,c.1933,b

Ἴμεν, ET Ἴμεναι, per syncopen pro ἴεμεν & ἰέμεναι: hæc au-
B tem Ionicè seu Doricè pro ἰέναι, Ire, à them. εἶμι. vt apud Hom.passim, Βῆ δ' ἴμεν, & Βῆ δ' ἴμεναι. Alioqui ἴμεν significat etiam Imus, & Ibamus: interdum etiam Ibimus, ab eodem them. Pro quo Imus seu Ibimus, apud Hom.Od.κ, Ἆ δειλοὶ ποῖ ἴμεν;

Ἱμέρα,t.1,c.1938,h. Ἱμέρα,t.1,c.1940,a
Ἱμεραῖα,t.1,c.1939,a. Ἱμεραῖος,t.1,c.1938,h
Ἱμερθῆναι,t.1,c.1933,b. Ἱμερία,t.1,c.1938,c
Ἱμέριος,ib.b. Ἱμερόεις,ib.c

Ἵμερος, Cupiditas, Desiderium,t.1,c.1933,d. Ἵμερος, Desiderium amatorium, ibid.g. Ἵμερος, Cupido, deus, t.1,c.1936,a. Ἵμερος, id in oculis quo conciliatur intuentium amor, ibid.d.& 1937,g. Ἵμερος, Cantilenæ cuiusdam nomen, t.1,c.1938,a. Ἱμερός, adiectiuum, Desiderabilis, Amabilis, Suauis, ibid. Ἵμερος, proprium, ibid.b.

Ἱμεροῦσθαι,t.1,c.1939,b. Ἱμερόφωνος,t.1,c.1938,b
Ἱμερτή,ib.g. Ἱμερτής,ib.f
Ἱμερτός,ib.e. Ἱμέρω,t.1,c.1939,a
Ἱμητός,t.1,c.1697,d. Ἱμονιά,ib.g
Ἱμονιοστρόφος,ib.h

D Ἴμψιος, Hesychio teste dicitur Ποσειδῶν ὁ ζύγιος, Neptunus Iugalis: ab ἴμψαι quod Thessalis est ζεῦξαι. Idem affert ἰμφθείς pro ζαμβηθείς, νυχθείς, ἐλαφθείς. vt ἴμψαι significet etiam idem quod ἰάψαι.

Ἱμωνία,t.1,c.1697,h

¶ Ἴν, Cyprii dicunt pro αὐτὸν & αὐτήν, Ipsum, Ipsam, teste Hesychio. quod & μιν dicunt poetæ. ¶ Ἶν est etiam mensuræ nomen, teste Eustathio, qui dicit hinc fortasse factum esse ἡμίνα, vt sit τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν. Exemplum autem huius ἶν hoc affert, ἔλαιον πλέον ἢ τὸ ἴν. ¶ Exponitur ἶν etiam Fibra, Neruus: item Vis. Sed id potius ἴς dicitur. de quo infrà.

Ἵνα, Vt, &c. t.1,c.1698,c. Ἵνα μή, Vt ne, &c.ib.g. ὡς ἵνα, &c.c.1699,a. Ἵνα, Vt, pro Quanuis, &c.ib. Ἵνα τί, vel ἱνατί &c.ib.b. Ἵνα, aduerb.&c.ib.b.

Ἰναία, Hesychio est δύναμις, Vis, Robur: παρὰ τὰς ἶνας.

Ἰνάρετος, eidem est ἱκανός, ἐνάρετος: pro quo per diphthongum potius scribendum εἰνάρετος.

Ἰναρεῖ, idem affert pro μαστεύει, Inquirit.

F Ἰνάσαι, eidem est καταχέαι, καταπλάσαι, & καταβαλεῖν: afferenti & ἰνάσαντο pro κατέχεεν, ἐκάθαρεν. forsan à themate ἰνάω idem significante quod ἀρδάω, Perfundo, Humore irrigo. Ἰνᾶσθαι tamen idem exponit σκκινοῦσθαι, (quod infrà ἰνεῖσθαι) & περιιέσθαι: vt & ἰνώμενος, ἐκκινούμενος, περιϊέμενος.

Ἰνατέρων, idem affert pro συμφώνων: addens, dici ἰνατέρας etiam τὰς τῶν ἀδελφῶν γυναῖκας, fratrum vxores. quæ apud Hom. εἰνάτερες.

Ἱνατί, t.1,c.1699,b

Ἰνάω, idem quod ἰνέω. Hesych.enim ἰνώμενος exp. ἐκκινούμενος, hoc est (inquiens) περιϊέμενος: subiungens etiam ἰνεῖλῶν, & ἴνωνται afferens pro ζῶσι. Vide Ἰνάσαι.

Ἰνδάλιμον,t.3,c.1793,f. Ἰνδάλιμος,ib.
Ἰνδάλλομαι,t.1,c.1106,c. Ἴνδαλμα,ib.d

Ἰνδικὸν,οῦ,τὸ, Indicum: à Persis vocatur piper. Ita enim Hippocr. Γυναικείων libro 2, τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι πέπερι, καὶ ἐν τούτῳ ἔνι στρογγύλον ὃ καλοῦσι μυρτίδανον. Diosc. verò iunior (inquit Galen.in suo Lex.Hippocr.) esse dicit plantam in India assimilem piperi, cuius fructũ vocari μυρτίδανον, eo quòd myrto similis sit. Alii & τὸ ζιγγίβερι appellant Ἰνδικὸν, decepti & in errorem impulsi
H ex eo quòd nonnulli zingiber radicem esse piperis opinentur: sed diuersas esse plantas zingiberis & piperis, Dioscorides senior clarè satis explicauit lib.2, cap.189, & 190. vbi & ipse piper esse dicit arborem in India nascentem. ¶ Ἰνδικὸν est etiam coloris & medicamẽti

genus,de quo idem Diosc.lib.5,c.107, duplex esse tradens, factitium & natiuum, atque hoc posterius esse veluti ἐκβρασμα τῶν Ἰνδικῶν καλάμων. Vide & Vitruuium lib.7,cap.10: & Plinium lib.35,cap.6. De Indica autem gemma,vide eundem Plin.l.37,c.10:de Indica ficu & spina,l.12,c.10. A

Ἰνδολέτης,t.2,c.1273,g

Ἴνδουρος, Hesychio est ἀσπάλαξ,Talpa.

Ἰνέω,ῶ, Vacuo,Euacuo,Inanio,Expurgo. Frequens apud Hippocr.ex quo Galen.quoque in suo Lex.Hipp.affert ἰνέει pro κινοῖ,& ἰνεῖται pro κινοῦται. Sic ἰνήσεται apud eundem,De loc.in homine,ἐπὴν δὲ ἰσχὺς ᾖ,πιπίσκειν καὶ ἰνήσεται πυρετοῦ. INDE Ἰνηθμὸς,οῦ,ὁ,Purgatio,Euacuatio,Exinanitio:κένωσις,Galeno in Lex.Hippocr. Vtitur eo verbali Hippocr.in eodem libro paulo ante locum citatum,dicens,ἢν δὲ ἰνηθμὸς ἐγγένηται,ἢν μὲν ἐπὶ νεαροῦ τοῦ σώματος ἐόντος,τῶν πολλῶν ἀφαιρέειν. Est inde & COMP. Ὑπερινεῖν,cum verbali suo ὑπερίνησις. B

Ἰνίον,vide paulo infrà in Ἴς.

Ἶνις,t.3,c.1155,f. Vide & Ἴς. Ἰνὸς,t.3,c.1155,a

Ἰνοῦνται, Hesychius affert pro ζῶσι, Viuunt. Idem ἰνῶνται. C

Ἰνύεται,eidem H.est κλαίει,ὀδύρεται,Flet,Lamentatur.pro quo infrà ἰνύρεται.

Ἰνοειδὴς,& Ἰνώδης,vide in Ἴς paulo infrà.

Ἴυγξ,Hesychio est ὄρνεόν τι ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες:quod & ἴυγξ dicitur.

Ἰνύρετο, idem affert pro ἐμύρετο, Lamentabatur, Plorabat. pro quo paulo antè ἰνύετο.

Ἰνύεσθαι,eidem est κοσμεῖν,ἱδρυῶσθαι,Ornare, Statuere.

Ἰνώσατο,idem Hesych.affert pro ἐδέξατο,ἔπιε,κατέπιε:item κατεκαύθη. D

¶ Ἴξ,t.3,c.1345,b.ob. Hesychio est ζωΰφιον τι ἀμπέλους ἐσθίον,animalculum vites adedens.Vnde Alcman,καὶ ποικίλον ἶκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαι,t.1,c.1944,c. At ἶξαι,Venire: ab ἵκω.Hesych.

Ἴξαλος, ab aliis exponitur πηδητικὸς, ὁρμητικὸς, vt sit Qui saltu ingreditur,Saltator,Impetuosus:aliis κήλων,ὀχευτικὸς,vt sit Salax:&(vt Etymologi volunt) ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενος. Quidam exp.τέλειος: apud Hom.Iliad.δ,— τόξον εὔξοον ἰξάλου αἰγός. Itidem verò SVBST. Ἰξαλῆ Galen.apud Hippocr.exp.τελείου αἰγὸς δέρμα:apud Hippocr.inquam De fractur.vbi dicit, ἰξάλην δ᾽ αἰγὸς χρὴ ὑποπτάσθαι. Eust.verò ex Rhetorico lexico tradit,vt παρδαλῆ & λεοντῆ,ita etiam ἰξαλῆν dici τὴν αἰγείαν, περιστρωμάτως. Rursum τράγον Ἴξαλον ὠσκαρθμῷ λόχμιον ὑλοβάτα Πανὶ quidam ἀνέθηκε in Epigr. Caprum saltatorem, seu Salacem, Caprum integrum, non castratum. E

Ἰξάσκω,affertur pro Cedo:quod potius εἰξάσκω. F

Ἰξευταὶ,t.1,c.1941,c. Ἰξευτεία,ib.d

Ἰξευτήριον,ib.g. Ἰξευτὴς, ib.a

Ἰξευτικὸς,ib.g. Ἰξεύτρια,ib.d

Ἰξεύω,ib.a. Ἰξευωτείας,ib.f

Ἰξία, Viscum,t.1,c.1942,a. Ἰξία,herbæ nomen,quæ & Chamæleon albus dicitur, ibid.b. Ἰξία, Varix,&c. t.1,c.1944,c.

Ἰξίας,t.1,c.1942,e. Ἰξιβόρος,t.1,c.1940,e

Ἰξίνη,t.1,c.1944,c. Ἰξιόεις,t.1,c.1941,a

Ἶξις,εως,ἡ, Aduentus:ἄφιξις, παρουσία, Hesychio,à quo exponitur & ἱκετεία,Supplicatio.Galen.verò in lexico Hippocr.ἶξιν exponit non solùm ἄφιξιν,sed etiam εὐθυωρίαν.Itidémque in comment.suis in Hippocr.κατ᾽ ἶξιν exponit κατ᾽ εὐθυωρίαν,& κατ᾽ εὐθύ:alibi itidem scribēs eum ἶξιν solere nominare τὴν εὐθύτητος θέσιν.Idem comment.in librū De morb.acut.Scimus (inquit) eum ἶξιν vtplurimùm appellare τὴν εὐθυωρίαν: interdum verò ita vocat τὴν φορὰν. Et in lib.De fract.ait,ἶξιν ἀεὶ τὴν εὐθυωρίαν ὀνομάζει,ποτὲ μὲν,τὴν κατὰ τὸ μῆκος τοῦ σώματος,ἔστι δ᾽ ὅτε τὴν κατὰ τὸ πλάτος. Hæc ille.quibus subiungam exempla aliquot ex ipso Hippocr. Dicit igitur Γυναικείων libro 1,καὶ ἢν τὰ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπιόντα ὁμορροθῇ κατ᾽ ἶξιν,τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς παχύτερον κινηθῇ.Et in l.De artic.μινύθουσι μέντοι αἱ σάρκες ταύτῃ,μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὄπισθεν ἶξιν. Et in lib. De fract.κατὰ τῶν σφυρῶν τὴν ἶξιν. G H

Ἰξοφάγος,t.1,c.1940,e. Ἰξοβόρος,ib.

Ἰξοὶ,ib.c. Ἶξον,t.1,c.1681,g

Ἰξὸς,Viscum,t.1,c.1939,b. Ἰξὸς, plantæ genus, ibid.f A

Ἰξὸς, Arundo aucupatoria,ib. Ἰξὸς,Varix,ib.

Ἰξοφάγος,t.1,c.1940,e. Ἰξοφόρος,ib.f

Ἰξύας,Hesychio est piscis quidam.

Ἰξὺς, eidē est ὀσφὺς,λαγών,Lumbus,Ilia: Etymologo ὀσφὺς, ἰσχίον,Lumbus,Coxa.vt & Pollux lib.2,ὀρροπυγίου τὸ ὑπεράνω dici tradit ὀσφὺν καὶ ἰξύν. Galen.in Lex.Hippocr.ἰξύας ab Hippocrate vocari ait τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος, quod inter coxendicem & lumbum est interiectum:procul dubio respiciens ad hunc locum Hippocratis De fract.περιβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας. Vbi idem annotat,quosdam eo nomine accipere τὰ ὑπὸ τὰ λαγόνια κοῖλα,quosdam τὸ ὑπεράνω αὐτῶν, quod propriè λαπάρα nominatur.Item, quod quidem ad λαπάραν attinet, demonstrare posse esse eam τῶν μεταξὺ τῶν τε τοῦ θώρακος ὀστῶν καὶ τῶν ἰδίως καλουμένων λαγόνων ὀστῶν: at verò περὶ τῶν ἰξύων non posse διαπιστεῖσθαι.Veruntamen quum Homer.dicat,(Odyss.ε) περὶ δὲ ζώνην βάλετ᾽ ἰξυῖ,singulari numero vtēs: probabilius autem sit ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τε κατὰ τὰς λαγόνας ὀστῶν καὶ τῶν τοῦ θώρακος περιβάλλεσθαι τὴν ζώνην, putare aliquem posse eam corporis partem ἰξὺν nuncupari: quum verò Hippocr.plur.num.dicat τὰς ἰξύας,non absurdè & citra rationem ita dici videri τῶν λαγόνων ὀστᾶ,ilium ossa. Sic Opp.Cyneg.l.2,initio,de centauris,ἄγρια φῦλα Θηρομιγῆ,μερόπων μὲν ἐπ᾽ ἰξύας, ἰξυόφιν δὲ Ἵππων ἡμιβρότων,vsque ad ilia,seu ilium ossa.

Ἰξώδης,t.1,c.1940,f

¶ Ἰοβάκχος,Hesychio ὁ Διόνυσος,ἀπὸ τῆς βακχείας.

Ἰοβλέφαροι,eidem sunt καλλιβλέφαροι.Potius sonat Purpureas & nigricantes habentes palpebras.

Ἰοβολέω,t.1,c.1677,a. Ἰοβόλος,t.1,c.1666,h

Ἰοβόρος,t.1,c.1677,a. Ἰοβόστρυχος,t.1,c.1589,d

Ἰογλήνη,vide in Ἴον. Ἰοδνεφὴς,vide ib.

Ἰοδόκη,t.1,c.1677,b. Ἰοδόκος,ib.

Ἰοειδὴς,ibid. Vide & in Ἴον.

Ἰόεις,t.1,c.1677,f. Ἰόζωνος,vide in Ἴον.

Ἰοκάστη, proprium,t.2,c.1627,c

Ἰομεν, & Ἴοιμι,vide in Ἴον.

Ἰομιγὴς,t.1,c.1677,c. Ἰόμωρος,ib.

Ἴον,ου,τὸ, Viola. Apud Athen.ποῦ μοι τὰ ῥόδα,ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantésque violæ,vt patet ex verbis Plinii in Ἰάνθινος citatis.Et ideò in Epigr.ἴον κυαναυγὲς. Idem verò & Theophr.indicat,sine epitheto dicens,καθάπερ τὰ ἴα καὶ τά γε λευκὰ, pro,Vt violæ tam nigræ quàm candidæ. Veruntamen & ἴον μέλαν dicit idem Hist.plantarum lib.1,& ἴον λευκὸν, lib.6. Porro ab ἴον COMPOS. Ἰοβλέφαρος,Purpureæ violæ in modum nigricantes habens palpebras. ET Ἰογλήνη,itidem Habens nigricantes pupillas in modū violæ:Hesychio est μελαίνας γλήνας ἔχουσα. ITEM Ἰοδνεφὴς,Violæ & nubis in modum nigricās:Eustathio μέλας,siue πορφυροῦς & ἰάνθινος,qui ex ἴον & νέφος compositum dicit interueniente δ.Hom.Odyss.δ,ἠλακάτη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. ET Ἰοειδὴς, Violæ similis, Violæ in modum purpurans seu nigricans. vt Hesiod.dicit ἰοειδέα πόντον. Sic verò & Hesych. ἰοειδέα exponit ἐν τῷ ὁρᾶσθαι πορφυροῦν & μέλανα: afferens ET Ἰόζωνος, pro πορφυρόζωνος, Purpureo in modum violæ cingulo circundatus. Apud eūdem lexicogr.est COMPOS. Ἰοπλόκαμος, quod exponit μελανόθριξ, Nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. ET Ἰόπεπλος,Violæ colore purpurantē peplum gestans. ET Ἰοπλόκος: quod significare videtur Violarum contextrix, Quæ ex violis corollas nectit. NECNON Ἰοστέφανος,ου,ὁ καὶ ἡ, Coronam è violis gestans, Violaceo serto redimitus.vt Κύπρις ἰοστέφανος apud Plut.in Solone. Est præterea inde DERIV. Ἰώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Violaceus,Violæ similis,Violam referens.Dioscor.lib. 5,cap.171, πρὸς χαλκώματα ἐλκυσθεῖσα γραμμὴν ἰώδη ἀποφερομένη: de Eretria terra, de qua Plin.lib.35,c.16,Si æra præducantur, violaceum reddit colorem.

Ἴον,est & verbum primæ pers.aor.2,indic.modi,à themate εἶμι seu εἴω,significans Iui,vel Ibam.cuius tertia pers. ἴε,apud Homerum Il.β, — πολεμόνδ᾽ ἴεν ἤϋτε κούρη. Plur. ἴομεν,Iuimus, vel Ibamus : itē poetica systole pro ἴωμεν, Eamus,

A Eamus,eodem Iliad.lib.β , prima producta. Ac vt in subiũct.facit ἴωμεν, sic in opt.ἴοιμεν.cuius tertia persona plur.ἴοιεν,apud Plat.lib.2 De rep.ἐπὶ ταὐτὸν ἴοιεν, eôdem irent,seu tenderent. At ἰὸν,Iens:particip.præs.vel aor. 2,ab eodem them.

Ἴονθος,Suidæ est ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν, Primus pilorũ exortus,Primi qui effloresc unt pili,Lanugo. Alii verò ἰόνθους esse volunt ῥίζας & ἐκφύσεις τριχῶν,radices enascentium pilorum. Alioqui ἴονθοι dicuntur etiam αἰθήματα ψυδρακίοις παραπλήσια περὶ τὸ πρόσωπον, σημεῖον ἀκμῆς,vt tradit Pollux lib.4 . quos Latini Varos appel- B lant:Græci etiam ἀκμὰς, quoniam circa ætatis florem erumpere solent, vt in eo vocabulo docui suprà,c.334. Sic Aristot.dicit ἴονθοι μικροί. Et Dioscor.lib.1,cap.40, δύναμιν δ' ἔχει καθαρτικὴν ἀχώρων,φακῶν, ἰόνθων, οὐλῶν μελανίας:de oleo balanino. Vnde Plin.lib.23,cap.4.Balaninum oleum repurgat varos, furunculos, lentigines, gingiuas. VNDE Ἰονθὰς,άδος,ἡ,Lanuginosa, Villosa:vel Varis laborans.Hom.Odyss.ξ— δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. Vbi Appion exp.τῆς ἰούσης θοῶς, Celeriter eũ- C tis,Velocis: item ἰόνθους ἐχούσης, ὅ ἐστιν ἐκφύματα σκληρὰ,inquit Hesych. sicut & scholiastes exponit νέας , δασείας, ταχείας, & ἰονθους ἐχούσης: ἰόνθους esse dicens ῥίζας καὶ ἐκφύσεις τῶν τριχῶν, siue τὰ ἐξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος.

Ἰόομαι, t.1,c.1677,g

Ἰόπεπλος,Ἰοπλόκαμος,Ἰοπλόκος,vide in Ἴον.

Ἴορκοι,οἱ,Iorci : caprearum genus apud Oppianum De venat.libro 3,sub initium,vbi dicit,Καὶ δόρκοις ὄρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἰόρκους. Sunt qui eos esse dicant similes ceruis,maculosa pelle pardorum ritu. Apud Hesychium D habetur ἴορκες non ἴορκοι:quos & ipse dicit esse ex genere τῶν δορκάδων: alii ἡλικίαν ἐλάφου: vt Oppianus rursum De venat.libro 2,τοῖς ἰόρκοις esse dicit ἐλάφοιο δέμας, at ῥινὸν ἐπὶ νώτῳ στικτὸν καὶ παναίολον,vt pantheris.

Ἰὸς,Missile,&c.t.1,c.1676,d. Ἰὸς, Venenum, &c.ibid.e.

Ἰὸς,Rubigo,&c.ib.f.

Ἴος,ἴα,ἴον,Solus,Sola,Solum : item Vnus,Vna,Vnum, vel Vnus idémque,Vna eadémque,Vnum & idem:vel Vnus solùm,Vna tantùm,Vnum duntaxat. In qua posteriore significatione Homerus Iliad.φ dixit, Καὶ γάρ E θὴν τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, Ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, corpus habet quod vulnerari ferro queat , & in quo vnica solummodo anima insit. Alibi dicit ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ,vno die. Vbi nota hoc ἰῷ circunflecti,& quidẽ ab Aristarcho. genitiuos enim & datiuos huius nominis circunflecti aiunt,ita vt μία facit μιᾶς & μιᾷ, translato in vltimam accentu.

Ἰοστέφανος, vide in Ἴον paulo antè.

Ἰότης,ητος,ἡ,Consilium, Voluntas.Homerus Iliad.τ,— θεῶν ἰότητι δαμάσθη.Sic Odysseæ ξ,— ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα. Et Odysseæ π, Καὶ τὰ μὲν ἐν ἀσπίεσσι θεῶν ἰότητι κέονται. F Et Iliad.σ, Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος.Et Iliad.ο,Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας,Non meo consilio & instinctu , Non me ita volente. Et rursum Odysseæ λ,Ἐν νόστῳ ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικὸς, Consilio & instinctu improbæ mulieris. Apud Hesych.reperio etiam Ἰοτήτυος,expositum itidem βουλήσεως: sed haud scio an perperam pro ἰότητος.

Ἰοτόκος, t.1,c.1677,d. Ἰοτυπὴς,ibid.e

Ἰοῦ,t.1,c.1943,f. Ἰοῦ,ibid.g

G Ἰουλίζω,t.2,c.1286,g

Ἰουλὶς,ίδος,ἡ,Iulis : piscis quoddam genus quod Aristot. Histor.animalium lib.9, gregalibus annumerat, Dioscorides lib.2,saxatilibus.Numen.apud Athen.lib.7,dicit ἰουλίδα μαργόν.

Ἰουλόπεζος,t.2,c.1286,g. & t.3,c.121,g

Ἴουλος,t.2,c.1286,b.& t.3,c.640,f.ob.

Ἰουλοφυέω,ῶ, Primam pilorum lanuginem edo. Vtitur hoc verbo Gaza De senectute,dicens, ἡβῶσά τε καὶ ἰουλοφυοῦσα.

H Ἰουλῶ,t.2,c.1286,d. Ἰουλώδης, ib.g

Ἴουνθος,perperam quidam scribunt pro ἴονθος.

Ἰοφόρος,t.1,c.1677,d

Ἰοφῶσα,Hesych.ex Pherecyde affert pro χάλκειος.

Ἰοχέαιρα,t.1,c.1677,e

Ἰόψαφος,apud Hes.legitur,& Apollinis esse epitheton di-

A citur.Sed forsan ἰόψοφος scribendum.vt sit Arcu strepitum edens seu stridorem.

Ἰόω,t.1,c.1677,g

¶ Ἴπνιος,t.1,c.1726,e

Ἰπνίτης,ibid. & t.2,c.47,e.ob.

Ἰπνολέβης,t.1,c.1726,c. Ἰπνολεβήτιον,ib.

Ἰπνοποιός, ib.d.

Ἰπνὸς,siue Ἴπνος,t.1,c.1725,g.& t.2,c.47,d.ob.

Ἰπνόω,t.1,c.1726,d. Ἰποκτόνος,ib.g

Ἶπος,t.1,c.1725,b. Ἰπὸς,ib.

B Ἶπος,ib.c. Ἶπος,ibid.d

Ἰπόω,ib. Ἱππαγέται, t.1,c.1705,e

Ἵππαγροι,ib.b. Ἱππαγωγὸς,ib.c

Ἱππάδαν,& Κυβήσινδαν,vocant nonnulli τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν,teste Poll.l.9.forsan quoniam in hoc ludo ὁ φερόμενος videtur veluti ἐποχεῖσθαι & inequitare τῷ φέροντι. At Ἱππάδες,vide in Ἱππάς.

Ἱππαέτης,t.1,c.1705,d

Ἱππάζω,& Ἱππάζομαι,t.1,c.1710,h

Ἱππάκη,t.1,c.1712,c. Ἱππάκης,ib.f

C Ἱππακοντισταὶ,Equestres iaculatores,Qui ex equis pugnant iaculis.vt οἱ ἱπποτοξόται.

Ἱππαλεκτρυὼν,t.1,c.1705,d

Ἱππαπαὶ,vox quædam ab Aristophane per iocum & lusum facta παρὰ τὸ ῥυππαπαί . ac vt hoc ῥυππαπαὶ est ἐπιφώνημα ναυτικὸν , ita illud dixit ὡς ἐπὶ ἵππων: in Equitibus videlicet , Εἶτα (inquiens) τὰς κώπας λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ, Ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν,ἱππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;

Ἱππάρδιον,t.1,c.1712,f. Ἱππάρειον,ib.a

D Ἱππαρχέω,t.1,c.1705,g. Ἱππάρχης,ib.e

Ἱππαρχία,ib. Ἱππαρχικὸς,ib.f

Ἵππαρχος,ib.e. Ἱππὰς,t.1,c.1710,f

Ἱππασθεὶς,t.1,c.1711,b. Ἱππασία,t.2,c.1580,d

Ἱππασία,t.1,c.1711,b. Ἱππάσιμος,ib.c

Ἱππαστὴς,ib.d. Ἱππαστί,ib.e

Ἱππάφεσις,t.1,c.1705,h. Ἱππεία,t.1,c.1710,b

Ἱππεῖος,t.1,c.1708,d. & t.3,c.290,a.ob.

Ἱππεῖς,t.1,c.1705.c.ob. Ἱππέλαφος,ib.h

Ἱππεραστὴς,t.1,c.1706,a. Ἵππερος,ib.

E Ἵππευμα,t.1,c.1710,b

Ἱππεὺς,t.1,c.1709,h. & t.3,c.290,a.ob.

Ἵππευσις,t.1,c.1710,b. Ἱππεύω,t.1,c.1709,b

Ἱππηγέτης,t.1,c.1706,a. Ἱππηγὸς,ib.b

Ἱππηδὸν,t.1,c.1712,c. Ἱππηλασία,t.1,c.1706,c

Ἱππηλάσιος,ib. Ἱππηλατέω,ib.b

Ἱππηλάτης,ib. Ἱππήλατος,ib.

Ἱππημολγοὶ, t.1,c.1705,b

Ἱππιάδες,Statuæ equestres mulierum.v.l.

Ἱππιατρεία,t.1,c.1706,d. Ἱππίατρος,ib.

F Ἱππίδιον,t.1,c.1712,a

Ἱππικὴ,Ars equestris,&c.t.1,c.1709,f. Ἱππικὴ, herbæ nomen,&c.ib.g.

τὸ Ἱππικὸν,ib.e. Ἱππικὸς,ib.

Ἵππιος,ib. Ἱππιοχαίτης,t.4,c.363,d

Ἱππιοχάρμης,t.4,c.344,a. Ἱππὶς,t.1,c.1708,d

Ἱππίσκος,t.1,c.1712,a. Ἱπποβάμων,t.1,c.1700,b

Ἱπποβάτης,ib. Ἱπποβήτης,ib.

Ἱππόβινος,ib.c. Ἱπποβότης,ib.d

Ἱππόβοτος, ib.e. Ἱπποβουκόλος,ib.

G Ἱππόβρωτος,ib.f. Ἱππογέρανοι,ib.g

Ἱππόγλωσσον,t.1,c.856,g. Ἱππόγλωσσος,t.1,c.1700,f

Ἱππογνώμων,ib. Ἱππόγυποι,ib.g

Ἱππόδαμος,ib. Ἱππόδασυς,ib.h

Ἱππόδεσμα,t.1,c.1701,a. Ἱπποδέτης,ib.

Ἱπποδιώκτης,ib. Ἱπποδρόμια,τὰ,ib.c

Ἱπποδρομία,ib. Ἱπποδρόμιον,ib.c & f

Ἱπποδρόμιος,ib.b. Ἱππόδρομος,ib.a

Ἱππόζωνη, Hesychio est ἡ τοὺς ἵππους θηλάσασα.

Ἱππόθεν,t.1,c.1712,b

H Ἱπποθῆλαι, t.1,c.1701,d. Vide & in Θηλάζω suprà, col.1047,a.

Ἱππόθοος,t.1,c.1701,e. Ἱππόθορος,ib.

Ἱπποκάμπη,ib.f. Ἱππόκαμπος,ib.

Ἱπποκέλευθος,ib.g. Ἱπποκένταυρος,ib.h

Ἱπποκλείδης, ib.

Ἱπποκομέω,ῶ,Sum ἱπποκόμος,id est equorum curator.
Ἱπποκόμος,t.1,c.1701,h. Ἱππόκομος,t.1,c.1702,a
Ἱπποκορυστής,ib. Ἱπποκρατέω,ib.
Ἱπποκρατία,ib.b. Ἱππόκρημνος,ib.
Ἱπποκροτέω,ib.c. Ἱππόκροτος,ib.
Ἱππολάπαθον,ibid. & t.2,c.600,d
Ἱππολούστρα,t.1,c.1702,d. Ἱππομανὲς,ib.e
Ἱππομανέω,t.1,c.1703,b. Ἱππομανὴς,t.1,c.1702,d
Ἱππομανία,t.1,c.1703,d. Ἱππομάραθρον,ib.
Ἱππομαχέω,ib.e. Ἱππομαχία,ib.
Ἱππόμαχος,ib. Ἱππομολγὸς,ib.
Ἱππομύρμηκες,t.1,c.1700,g
Ἱππονέω, ex Xenoph.affertur pro Animũ ad equos adiicio: ET Ἱππόνεια, pro Studiũ emendorum equorum, sed perperam.scribendum enim ἱππωνέω, & ἱππωνία,de quibus infrà.
Ἱππονόμος,t.1,c.1703,e. Ἱππονώμας,ib.f
Ἱππόομαι,t.1,c.1708,d. Ἱπποπῆραι,t.1,c.1703,f
Ἱπποπόλος,ib.g. Ἱππόπορνος,ib.
Ἱπποποσειδῶν,ib.h. Ἱπποπόταμος,ib.
Ἱπποπώλης,ου,ὁ, Equorum venditor, Qui equos venditat.
Ἵππος,Equus,&c.t.1,c.1699,e. Ἵππος, Piscis nomẽ,&c. c.1700,a. Ἵππος,Oculorum affectio,&c.ib. Ἵππος, Intensiua particula,&c.ib.d.
Ἱπποσέλινον,t.1,c.1704,a Ἱπποστασία,ib.b
Ἱπποστάσιον,ib. Ἱππόστασις,ib.
Ἱπποσύνη,t.1,c.1708,b. Ἱππόσυνος,ib.
Ἱππόταυρος,t.1,c.1704,b. Ἱππότης,t.1,c.1708,b
Ἱππότιλος,t.1,c.1704,b. & t.3,c.1541,g
Ἱπποτοξότης,t.1,c.1704,c. Ἱπποτραγέλαφος,ib.d
Ἱπποτροφέω,ib.e. Ἱπποτροφία, ib.d
Ἱππότροφος,ib. Ἱπποτυφία, ib.f
Ἱππουδμω,t.1,c.1725,d. Ἱππούμωρος,ib.
Ἱππουρὶς,t.1,c.1706,d. Ἵππουρις,ib.
Ἵππουρος,ibid. & t.3,c.867,f.ob.
Ἱπποφαὲς,t.1,c.1704,g. Ἱππόφαιστον,ib.h
Ἱπποφαιές,ib.g. Ἱππόφεως,ib.h
Ἱπποφοβὰς,t.1,c.1705,a. Ἱπποφορβὰς,ib.b
Ἱπποφόρβιον,ib. Ἱπποφορβὸς,ib.a
Ἱπποφόρβος, ib. Ἱπποφορβὰς,ib.b
Ἱπποφυὲς,t.1,c.1704,g. Ἱππόφυον,ib.h
Ἱππιοχάρμης,ου,ὁ,Gaudens equis:vel Pugnans equo, Equo in pugna vtens.Idem & ἱπποχάρμης.
Ἱππώδης,t.1,c.1708,c. Ἱππὼν,ib.
Ἱππωνέω,t.1,c.1706,f. Ἱππώνης,ib.
Ἱππωνία,ib. Ἴπταμαι,t.1,c.1712,g
Ἴπταμι,ib. Ἴπτω,t.1,c.1678,g.& 1725,a
Ἰπύω,Sono,Clamo.v.l.perperam pro ἠπύω.
Ἴπω, t.1,c.1725,a
¶Ἱρὰ,t.1,c.1653,a. Ἱρῶν, Hesych.affert etiam pro ἀρχῶν. Ἱρὰ autem,Sacra,Ionicè pro ἱερά.Hom.δέκτο μὲν ἱρὰ,Sacra,seu victimas.τὰ ἱερεῖα.
Ἱραὶ,t.1,c.1653,a. Ἱράομαι,ib.b
Ἱρείη,ib.c. Ἱρεῖον,ib.
Ἴρες,Hesychio sunt λόγοι. Ἴρεσιν,vide in Ἶρις.
Ἱρὰς,t.1,c.1653,c. Ἱρεύω,ib.b
Ἱρέω,Dico.Hesych.n.ἱρεῖν affert pro λέγειν.quod & εἰρεῖν. Paulo antè enim dixerat,Ἱράων,ἐκκλησιῶν.ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς εἰρεῖν,ὅ ἐστι λέγειν.Sed alii εἴρειν scribunt pro hoc εἰρεῖν.
Ἴρη, Ionicè pro ἱερὰ,hoc est ἐρώτησις, Interrogatio. Idem Hesych.
Ἱρηΐη,t.1,c.1653,c. Ἱρήϊον,τὸ,subst.ib.
Ἱρήϊος,ibid. Ἴρηξ,vide in Ἱέραξ.
Ἱρήπιρα, t.1,c.1653,c
Ἴριγγες,ex Hippocr.affertur prõ Arteriæ.
Ἰρινομίκτοις σμήγμασι,apud Athen.l.9 , Smegmatibus irino oleo seu vnguento mixtis , aut etiam irina radice. odorata enim est & medicata.
Ἴρινος,t.1,c.1149,a
Ἶρις,ibid. ‖Ἶρις dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est,inter eam & album oculi medius:nomine indito ab arcus cælestis similitudine.ambæ enim hæ ἴριδες sunt versicolores. Alio nomine στέφανος & στεφάνη dicitur, teste Gorræo. Multas significationes huic vocabulo tribuit Etymologus. Nec enim solùm esse dicit τὴν ἄγγελον τῶν θεῶν,& τὴν φήμην, sed etiam τὴν φιλοσοφίαν & ἔριν: significare & ποταμοῦ εἶδος,& τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν περὶ τὴν κόρην κύκλον,& τῶν λίθων τοὺς κρυσταλλώδεις:item ἀρωματικὴν πόαν. de qua Theophrast. Hist.plantarũ lib.1,& lib.6,cap.7: lib.7,cap.12:Dioscor. l.1,cap.1. Ex eáque est ἴρινον μύρον siue ἴρινον ἔλαιον apud eundẽ Dioscor.lib.1,cap.67.cuius Plinius quoq; meminit,vocans ipsum & Vnguentum irinum,& Oleum irinum. Inde autem nomen sortita est hæc iris,quoniã floret diuersi coloris specie sicut arcus cælestis,teste eodem Plinio lib.21,cap.7. Idem iridis gemmæ meminit lib.37,cap.9:Proximum(inquiens)ceraunix nomen apud eos habet quæ appellatur ex argumento iris.nam sub tecto percussa sole, species & colores arcus cælestis in proximos parietes eiaculatur , subinde mutans, magnáque varietate admirationem sui augens.sexangulum esse vt crystallum constat. ‖Dicitur & auis species esse iridis nomine. Apud Apollonium Rhod.in Argon.est & fluuii nomen. Inde enim Etymol.affert ποταμὸν ἀγχιρροον Ἶριν. Dicitur porro in genit.casu & ἴριδος , & ἴριος siue ἴρεως : apud Hom.verò reperio etiam ἴρισσιν,Il.λ, ἴρισσιν ἐοικότες,ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων . pro quo ἴρισσιν apud Hesych.scriptum ἴρεσιν.
Ἱρμὸς,Hesychio ἀκολουθία,series.quod suprà εἱρμός.
Ἱρμοφύλαξ,affertur pro Carceris præfectus. qui itidem εἱρμοφύλαξ suprà seu εἱργμοφύλαξ.
Ἱρὸν,τὸ,subst.t.1,c.1652,g. Ἱρὸς,ibid.
Ἶρος,t.1,c.1149,a.& 1652,h. Ἱρουργία,t.1,c.1653,a
Ἱροφαίτης,ib.b
Ἴρω,idem quod εἴρω,Necto,Connecto.vnde apud Hesych. ἴρεται, expositum συνάπτεται: qui & ipse per diphthongum εἴρεται scribi monet. At ἱρῶ,idem exp.& ἐρῶ,Dicam, & λέγω, Dico.
Ἱρωνεία,eidem Hesychio est ὑπόκρισις: quæ & εἰρωνεία.
Ἱρῶς,idem exp.θεοπρεπῶς.Ionicè positum est pro ἱερῶς,Sanctè,seu Sacrosanctè.
¶Ἲς,ἰνὸς,ἡ,Fibra. Sunt autem fibræ fila quædam oblõga, gracilia,alba,solida,valida,omnis generis partibus inserta. Quarum quum multiplex differentia sit,præcipua tamen est quòd aliæ neruosæ sint & sentientes, aliæ prodeant à ligamentis in fila tenuissima diductis sensus expertes. Alia quoque à situ sumitur, à quo fibræ aliæ rectæ,aliæ transuersæ,aliæ obliquæ dicuntur. Rectæ vocantur quæ secundũ corporis longitudinẽ ferũtur:trãsuersæ,quæ rectas intersecãt ad ãgulos rectos æquales:obliquæ, quæ medio inter eas situ vtrasq; intersecãt ad angulos inæquales, vnũ acutũ & alterũ obtusum.Propria fibrarum actio est ipsarum in se contractio:quæ quidem pro vario fibrarum situ opus quoque varium exercet. Nam rectæ attrahunt, trãsuersæ expellunt,obliquæ retinent,præsertim aliis duobus fibrarum generibus adiutæ. Retentio enim firmissima est omnibus fibris simul contractis circa id quod continetur.Insunt autem fibræ omnibus partibus animalibus,vitalibus & naturalibus,per quas singulæ muneribus suis defunguntur. Quinetiam cutis tota fibris multis à partium subiectarum neruis prodeuntibus plena est , per quas cum partibus ipsis connectitur & sentit. Hæc inter alia ex Gorræo. Venio nunc ad exempla. Homerus Iliadis ψ, — μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλει ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσι, ne solis vis cutem fibras & artus circunuestientem exarefaceret. Iliad.ε, — μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσε, fibras & neruosa ligamenta.Odysseæ λ,Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. fibræ enim carnes & ossa continent, veluti ligamenta. Prosæ etiam scriptores eodem modo vtuntur hoc vocabulo. Hippocrat.De nat.infantis ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφαίνοντο ἐνεοῦσαι ἶνες λευκαὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristoteles Histor.animalium lib.3,ἶνας ἔχουσι,fibras habent. Et in Epigrammat.— ἶνας αὐχενίους. Transfertur hæc vox & ad inanimata , vt herbas :in quarum foliis à tergo non aliter quàm in hominis dorso, spina à reliquo folio veluti costa & puluinus eminet . diuisiones enim eas intersectionésque Græci ἶνας vocant. Plin.aliquando fibras,aliquando neruos,aliquando dorsum,aliquãdo venas appellauit. Sic Theophr.Hist.pl.l.1,c.2, inter

cæteras plantarum partes numerat μήτραν, ἶνας, φλέβας, medullam, fibras, venas. Galenus ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam θ per transuersum secat: initio Comment. in Epidem. librũ 6, τάχα θύραι μὲν ἦν γεγραμμένον διὰ τοῦ θ. τῆς μέσης δὲ γραμμῆς ἐν αὐτῷ διαφθαρείσης, ἔδοξεν ὁ βιβλιογράφος οὐραὶ γεγράφθαι. δυνατὸν γὰρ δὴ οὕτω καὶ λεπτῆς ἰνὸς ἀπολωλυίας, συναπολλύσθαι τὴν γραφὴν ταύτην.

Porro quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu iis partibus quæ fibras multas habent & neruosæ sunt, ideò ἶς à poetis accipitur etiam pro Vis, Robur: ἰσχὺς, δύναμις. Homerus Iliad. ε, — ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντες. Odyss. σ, — οὐδέ οἱ ἦν ἲς Οὐδὲ βίη. Odyss. φ, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν Ἲς οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Hesiod. Erg. πᾶσα δ' οὐ διάησι ἲς ἀνέμου Βορέαο, vis aquilonis. Sed hîc ἲς Βορέαο periphrasticè etiam dictum videri potest pro Βορέας, vt ἲς ποταμοῖο apud Homerum pro ποταμός: Iliad. φ, Καίετο δ' ἲς ποταμοῖο. Sic verò idẽ Homerus dicit ἲς Ὀδυσῆος & ἲς Τηλεμάχοιο, & ἲς Ἡρακληείη, pro Ὀδυσσεὺς, Τηλέμαχος, Ἡρακλῆς. Iliad. ψ, — κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος. Odysseæ β, Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο. Hesiod. Ἀλλ' εἰ ἲς ἰδάμασσε βίης Ἡρακληείης. Idem, Ἲς Ἡρακλῆος C τελέσας στονόεντας ἀέθλους. Itidẽ Homer. dicit σθένος Ὠρίωνος, & μένος Αἰακίδαο, & βίη Ἡρακλῆος. Denique is fluuii nomen esse dicitur.

Porro ex ἲς COMPOS. Ἰνοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Fibræ similis, Neruosus. Deriuatum inde ET Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans itidem Fibræ similis, Neruosus. vt apud Aristotelem Hist. animalium lib. 1, ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμενίοις, Fibrarum instar tenuibus membranulis, seu Extenuatis in venas membranulis, vt Gaza vertit. NECNON Ἰνίον inde ortum est. quod alii dicunt esse D τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον, posteriorem colli neruum: alii τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐπὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ: scholiastes Homeri τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος, διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι: vel πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα: omnes autem sic nominatum innuentes διὰ τὸ ἰνῶδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quòd fibrosum sit & neruosum. & sunt qui ἰνιοῦσθαι hinc dictum arbitrentur. id enim esse Incuruari, & quidem tendine ceruicis ad inferiora concidente, & ad humeros contracto. Latinè Occiput & Occipitium E interpretantur. Vtitur porro hoc vocabulo Homerus Iliad. ε, dicens, Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Verùm ET Ἶνις, quo significatur νέος υἱὸς & βρέφος, hinc originem traxisse putatur, quoniam οἱ υἱοὶ δύναμίς εἰσι τῶν πατέρων, & vis robúrque parentum in liberorum procreationem insumitur. Subscribunt huic etymo præter Etymologum Eustathius quoque, & Theocriti scholiastes. Euripides verò pro filia hoc ἶνις vsurpasse fertur.

Ἶσα, aduerb. t. 1, c. 1727, h

F Ἰσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium conforme. vulg. lex. At Ἰσάγγελος est Angelis par & æqualis aut similis. vt Lucæ cap. 20, de excitatis ad vitam æternam, ἰσάγγελοι γάρ εἰσι. Sic Ἰσαγγέλως βιοῦντες, apud Aretham, Non aliter ac angeli.

Ἰσάζω, t. 1, c. 1730, b

Ἰσαῖος, ου, ὁ, idem ac ἴσος, vnde & deriuatum est. id est Par, Æqualis: item Similis. Nicand. Theriacis, v. 359, Νῶι δ' ἄγε χρυσέροιο καὶ ἀσπίδος εἴρεο μορφὰς Ἰσαίας. vbi scholiastes quoque exponit ὁμοίας καὶ κατὰ μέγεθος ἴσας.

G Inde COMPARATIVVS Ἰσαίτερος, & SVPERLAT. Ἰσαίτατος, per syncopen pro ἰσαιότερος & ἰσαιότατος: nisi iis potius assentiendum est qui hæc Atticè vsurpari volunt pro ἰσότερος & ἰσότατος, vt μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος, pro μεσώτερος, φιλώτερος, μυχώτατος. Vtitur sanè hoc comparatiuo Thucydides, dicens libro 8, pag. 291, τὴν πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι, rempublicam ad statum æquabiliorem transferre. Itémque ἰσαίτερον apud Xenophontem & Euripid. pro Æquius. Alioqui Ἰσαῖος est & nomen proprium apud Suid.

Ἰσαίω, idẽ quod ἰσάζω. ac sicut ἰσάζομαι neutraliter interdum vsurpatur pro ἴσος καὶ ὅμοιός εἰμι, ita & ἰσαίομαι. Nic. Alexiph. Τὴν ἤτοι γευθμοῖσιν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ, gustu similem esse nardo.

Ἰσάκις, t. 1, c. 1730, d. Ἰσακίω, Suidæ & Hes. αἰδρείῳ,

A Ἰσάλη, Diphthera, Rheno, Vestis è pelle caprina. Aristophanis enim scholiastes suo tempore ἰσάλην dictam fuisse scribit quam Attici διφθέραν nominassent, hoc est ποιμενικὸν, περιβόλαιον ἐκ δέρματος. Itidémque Gal. in Lex. Hippocr. affert ἰσάλην pro διφθέραν & δέρμα. Potius tamen id ἴξαλη seu ἰξαλῆ dicitur. de quo paulo suprá.

Ἴσαμαι, t. 1, c. 1112, g. At Ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι, Hes.

Ἰσάμιλλος, In contentione par, Æqualis in certamine.

Ἰσάμμορος, Hesychio est δύσμορος. Videtur sonare potius B τῷ ἀμμόρῳ ἴσον.

Ἰσάνεμος, t. 1, c. 426, h. Ἴσαντι, Doricè pro ἴσασι, Sciunt.

Ἰσάξιος, Pari & æquali dignus præmio, Æquiualens & æquipollens pretio. Porphyr. De abstinendo ab animalibus, οὕτως ἰσάξιόν ἐστι τὸ δρώμενον, Adeò nihil interest inter vtrunque factum.

Ἰσάριθμος, t. 1, c. 566, c

Ἰσάσκετο, Similis erat: pro εἰσάσκετο. Hom. Il. ω, v. 607, Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήῳ. Quæ scriptura & in vet. manuscr. cod. extat.

Ἰσάτις, ιδος, ἡ, Isatis: herbæ nomen: de qua Dioscorides lib. 2, cap. 215 & 216. Plin. lib. 20, cap. 7, tertium lactucæ genus in syluis nascens, isatin vocari scribit. Nonnulli esse aiunt quod Cæsar appellat glastum, libro 5 De bello Gall. Britanni glasto se inficiunt, quod cæruleum efficit colorẽ. INDE Ἰσατώδης χολή, Bilis quæ isatin seu glastum colore refert, id est fusca. Galenus enim τὴν φαιὰν χολὴν tradit vocari ἰσατώδη. Vide & t. 4, c. 550, a.

Ἰσαχῶς, t. 1, c. 1730, d

Ἴσειον, ου, τὸ, Sacrarium seu fanum Isidis.

Ἰσέω, ῶ, Æquo. Hesych. enim affert ἰσεῖ pro ἰσοῖ, ἰσάζει.

Ἰσηγορέω, & Ἰσηγορέομαι, t. 1, c. 35, b

Ἰσηγορία, ib. Ἰσῆλιξ, t. 1, c. 1453, c

Ἰσημερία, t. 1, c. 1465. a. Ἰσημερινός, ib. b

Ἰσήμερος πυρὸς, apud Theophrastum De caus. plantarum lib. 4, cap. 12, Triticum cuius cura æquinoctio delegata est, vt Gaza interpret. Alii, Quod æquinoctio verno seritur.

Ἴσημι, t. 1, c. 1112, a

Ἰσήμοιρος, & Ἰσόμοιρος, Æqualem partem capiens.

Ἰσημόρτην, Hesych. affert pro ἀπέθανεν, Mortuus est.

Ἴσην, t. 1, c. 1112, b

Ἰσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æqualis, Par. vt ἰσήρεις ψήφους, dixit Euripides Paria & æqualia suffragia. Itidem Nicandri scholiastes ἰσήρης exponit ἰσόσταθμος, Paris & æqualis ponderis, vbi nimirum poeta dicit, αἰδρακάδα σεσταμένην ἰσήρεα, pro μερίδα ἰσόμοιρον, partem æqualem.

Ἰσήριθμος, idẽ ac ἰσάριθμος, Æqualis numero & par. Plur. ἰσήριθμοι vno verbo redditur Totidem.

Ἴσθι, Scias, Scito: per syncopen pro ἴσαθι, à themate ἴσημι. Plato libro 2 De republica, εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. Sic Aristophanes Nubibus, ἴσθι τοῦτ' οὕτως ἔχον, scias hoc ita esse. Et in Pluto, ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη, scias te ad ipsas fores peruenisse. Idem alibi, ἴσθι θνήξων, scias te moriturum esse. Vbi nota hæc genera loquendi, nimirum ἴσθι participio præsentis, præteriti vel futuri iungere, Attica esse. Cum accusatiuo, Herodotus, ἴσθι χάριν, Gratiam habeas, seu Loco beneficii ponas. Alioqui ἴσθι significat etiam Sis, Esto, vt in Anomalis docui. Plato libro 1 De republica, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. Sic Matth. cap. 2 & 5, ἴσθι ἐκεῖ, esto illic. Paulus ad Timoth. 1, cap. 4, ἴσθι ἐν τούτοις, in his esto. Itidem dicitur βραδὺς ἴσθι πρὸς κακουργίαν. Affertur porro & ἴσθι pro I, Vade. Ex Plut. Othone, ἴσθι καὶ ποίει τοῖς στρατιώταις ἐμφανῆ ἑαυτὸν, Abi & ostende te militibus. Et ex Prouerb. Solomonis cap. 6, ἴσθι πρὸς τὴν μύρμηκα, vade ad formicam. Sed in hac significatione scribendũ esse ἴθι, satis liquet.

H Ἰσθλή, Hesychio est αἰγέα, μηλωτή, Caprina seu ouina pellis. quæ potius ἰσαλῆ seu ἰξαλῆ, vt suprà docui.

Ἴσθμα, eidẽ H. est ἆσθμα, & κόσμος περὶ τράχηλον. Sicut verò ἴσθμα expon. ἆσθμα, ita ET Ἰσθμαίνων affert pro ἀσθμαίνων, πνευστιῶν, Anhelans, Crebra suspiria ducẽs: addens etiam ἀγωνιῶν, ἀνιώμενος, φροντίζων, Cum grauibus

curis & doloribus luctans.

Ἴσθμια, Ἰσθμιάζω, Ἰσθμιάς, Ἴσθμιον, Ἴσθμιος, Ἰσθμοῖ, Ἰσθμοειδής, vide in sequ. Ἰσθμός.

Ἰσθμός, οῦ, ὁ, Isthmus: id est στενόπορος γῆς αὐχὴν μεταξὺ δύο θαλασσῶν, seu στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένη, ἀμφιθάλασσος γῆ, Terra bimaris. hoc est, Terra angusta duplici interclusa mari. Aristoteles De mundo, καθ' ἣν στενώτατος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Et paulo pòst, μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ὃς μεταξὺ κεῖται τοῦ Ἀρραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς ἔσω θαλάσσης, περιεχόμενος ὑπό τε ταύτης καὶ τοῦ πέριξ ὠκεανοῦ. Sic Plinius lib.4, cap.4, Angustiæ vnde procedit, isthmus appellantur. Et cap.11, Alius nanque ibi isthmus angustia simili est, eodem nomine & pari latitudine. Et cap.10, Faucésque alteræ isthmi. Vbi quem isthmum vocauit, appellat etiam Angustias. vt libro eodem, cap.4, post verba paulo antè allata, In eo loco irrumpentia è diuerso maria, eius omnem ibi latitudinem vorant, donec contrario in cursu æquorum tantorum excisis vtrinque lateribus angusta ceruice Peloponnesum cõtingat Hellas: Lechæũ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini. Vnde & Pomponius Mela l.2, de Isthmo loquens, Hoc illi (inquit) cognomen est quia quinque millium spatio Ægeum mare ab Ionio summouens, angusto tramite Helladi Peloponnesum annectit. Et Martian.Cap. libro 6, Ab ipsius isthmi angustiis Hellas incipit, à nostris Græcia dicta. Rursum Plin. ibidem, Perfodere nauigabili alueo angustias tentauere Demetrius rex, Dictator Cæsar, C. princeps, Domitius Nero, infausto (vt omniũ patuit exitu) incepto. Ex quo prouerb. Isthmum fodere. Porro licet plures memorentur isthmi, vt isthmus Thraciæ Cherronesi & Athonis, κατ' ἐξοχὴν tamen de Corinthiaco seu Peloponnesiaco isthmo dici solet. VNDE Ἴσθμιος, ET Ἰσθμιώτης, ου, ὁ, dicitur eius isthmi incola. Et Neptunus Ἴσθμιος, quoniam in eo isthmo fanum habebat & lucum. ET Ἴσθμια, τά, sub. ἱερά, sacra Isthmia, in honorem Neptuni. seu Ludi Isthmii. Strabo libro 8, pag. 265, ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν, ἄλσει πιτυώδει συνηρεφὲς, ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν Ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλουν. Thucyd. lib.8, pag.267, πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσι. Sic Plut. γέγονεν Ἰσθμίων ἀγωνιστής, Isthmia certauit. De his verò ludis in Isthmo celebrari solitis, plura vide apud Plut. in Theseo, & Pausan. in Corinth. Ab iis DICITVR Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, ET Ἰσθμιὰς νίκη. quorum hoc apud Steph. legitur, illud apud Strab. in loco paulo antè citato. Ibi enim de Corintho loquẽs dicit, ὁ Ἰσθμικὸς ἀγὼν ἐκεῖ συντελούμενος, ὄχλους ἐπήγετο. quanquam ibi vet. codic. habeant Ἰσθμικὸς, Isthmicus. Veruntamen Ἰσθμιακὸς quoque retineri potest, quum apud Stat. legamus Portus Isthmiacus. Quod verò ad illud Ἰσθμιὰς attinet, idem valet quod Ἰσθμιακὴ seu Ἰσθμική. ac vt dicitur Ἰσθμιὰς νίκη, Isthmiaca victoria, Palma Isthmicis ludis reportata: ita & Ἰσθμιάδες σπονδαί, Isthmiacæ induciæ. hoc est, Induciæ & fœdera quæ tantisper durabãt dum Isthmiaci ludi celebrati essent. Præterea vt in isto Strab. loco paulo antè citato dixi, quosdam vet. cod. habere Ἰσθμικὸς ἀγὼν, ita apud Suid. reperio Ἰσθμικὴ πίτυς, Isthmica pinus, qua coronari solebant qui Isthmicis ludis vicissent. vnde & ipse dicit esse ἆθλον ἐπινίκιον. quod fusius docet Plut. in Symp. Ab iisdem ludis Isthmiacis est VERB. Ἰσθμιάζειν, prouerbialiter solitum dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, quoniam ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς erat ἐπίνοσος, teste Suida. Vnde cognoscimus propriè quidem Ἰσθμιάζειν esse τὸ τὰ Ἴσθμια ἄγειν, Isthmiacum festum agitare, Isthmiacos ludos celebrare: transiatè autem & prouerbialiter, Malè habere, Parum commodè salubritérque viuere, quòd ludi isti Isthmiaci morbis essent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem. Præterea à Corinthiaco Isthmo κατ' ἐξοχὴν sic nominato, est ADVERB. LOC. Ἰσθμοῖ, In Isthmo, apud Plut. in Themist. A generali autem Isthmo DICITVR Ἰσθμοειδής, Isthmo similis, Isthmi formam seu speciem gerẽs. ET Ἰσθμώδης, pro eodem. vt apud Thuc. l.8, p.271, τὸν περιτειχισμὸν, ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου, οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο, Quum locus esset isthmo similis, seu Isthmi in modum angustus. pro quo lib.1 dicit, ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον, Est autem isthmius locus ille. id est, Isthmi in modum angustus. ‖ Trãsfertur porro ἰσθμὸς & ad alia. dicitur enim & in homine. veluti quũ Gal. Comm.3 in Aphorism. Hipp. παρίσθμια esse dicit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων: subiungẽs, ἰσθμὸν hìc accipiendum esse τὸ μεταξὺ τοῦ στόματός τε καὶ τοῦ στομάχου μόριον, partem illam quæ inter os & gulam seu guttur est interiecta: metaphoricè (inquit) ἀπὸ τῶν κυρίως λεγομένων ἰσθμῶν, αἳ δή τινες εἰσὶ στεναὶ γῆς διέξοδοι μεταξὺ δυοῖν θαλαττῶν. Schol. Homeri τὸν τράχηλον vocari ἰσθμὸν tradit, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι' αὐτοῦ. vt Eust. quoque annotat, ἰσθμὸν dici τὸν τράχηλον veluti ἰθμὸν, vtpote δι' οὗ ἴεται τὰ σιτία. indéque παρίσθμια dici τὰ περὶ τὸν [illegible]. Quibus subiungit, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἰέναι προϋπάρχει τὸ ἰσθμοῦ [illegible] ἰθμός, δίχα τοῦ περιττοῦ σίγμα, δῆλον καὶ ἐκ τῆς παρὰ τῷ [illegible] εἰς ἰθμῆς: innuens, ἰθμὸν dici Viam, Tramitem, seu Angustam viam, Angustum tramitem: in homine quidem, eum per quem cibus & potus in ventrem demittuntur: in mari autẽ, fauces & angustias, seu angustum interuallum inter duo maria. INDE Ἴσθμιον, ου, τό, eodẽ Eust. autore dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, Quod circum collum est, Collum cingens: & quidem peculiariter περιτραχήλιος κόσμος, Collare ornamentum, Ornamentum quod collo circundatur: eo differens ab ὅρμῳ, quòd hic κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, illud autem τῷ τραχήλῳ προσέχεται, vt idem refert ex veteribus. Atque adeò Hom. manifestum inter hæc ponit discrimen Od.σ. Ibi enim Eurymacho affertur ὅρμος πολυδαίδαλος, χρύσεος, ἠλέκτροισιν ἐερμένος: Eurydamanti ἕρματα δύο τρίγληνα μορόεντα: Pisandri autem Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα. vt ὅρμος sit Monile: dicente Ouidio, — dat longa monilia collo: vel Catena è collo dependens: παρὰ τὸ εἴρεσθαι. Ἴσθμιον autẽ, Torques collum seu fauces cingẽs: vt apud Propert. Torquis ab incisa decidit vnca gula. Rursum annotat Eust. apud antiquos ferri, ἴσθμιον appellari etiam μέρος τι τοῦ σώματος περὶ τὸν τράχηλον: vnde κόσμον παρίσθμιον denominari. item poculum quoddam Cyprium vocatum fuisse ἴσθμιον. Hesychio quoque ἴσθμιον est περιτραχήλιον κόσμημα, & αὐχήν τε καὶ τράχηλος: vnde τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια dici ait, μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας. Verùm ἴσθμιον esse dicit & στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλασσῶν: seu γῆς στενὰ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. Præterea & aliam ei significationem tribuit, exponẽs etiam περιστόμιον. Quo modo ἰσθμὸς apud Aristot. accipiendum videtur in Hist. animalium libro 4, cap.8. vbi nimirum quum dixisset, piscatores siquando velint προσκαλέσασθαι εἰς ἄγραν τοὺς ἐν σπηλαίοις διατρίβοντας ἰχθῦς, eos τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου περιαλείφειν ταριχηραῖς ὀσμαῖς: & sic pisces statim prodire: subiungit, eodem modo anguillas quoque capi. nam τιθέασιν (inquit) τῶν ταριχηρῶν κεραμίων, ἐνθέντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον ἰσθμόν. Videtur enim ibi intelligere quoddam πλέγμα quo orificium vasis testacei obstruitur: & id quidem in angustas quasdam fauces desinens, per quas anguillæ in ipsum vas sese insinuent. qualia in nassis esse solent & in muscipulis è ferreo filo confectis. Itidem verò ex eiusdem Aristotelis Problem. affertur ἰσθμὸς κλεψύδρας, pro Collũ clepsydræ, id est Inferiora foramina. Præterea ex Dioscoridis libro 2 affertur ἀφαιρεῖσθαι τὸ ὑφιστάμενον πίτυρον ἰσθμῷ, pro Eximere furfures innatantes incerniculo seu cribro. Verùm ibi sunt qui potius scribendum censeant ἰθμῷ, sine σ: accipientes eo nomine cribrum multis foraminulis pertusum, per quæ deciduat sordes, vt suprà apud Suid. monui legi ἰθμὸς πολύτρητος ex Epigr. pro colo seu incerniculo. vtrũque enim foraminibus tenuibus est perforatum: illud tamen multo tenuioribus.

Ἰσιακός, οῦ, ὁ, Isiacus. hoc est, Initiatus sacris Isidis: vel Sacerdos Isidis. vt Plin. dicit Isiaci sacerdotes. Vide Plut. De Iside & Osir. p.627.

Ἴσικος, ου, ὁ, ET Ἰσίκιον, ου, τό, Isicium: est edulii genus ex carne diligenter intrita & minutissimè incisa, quod nunc per se, nunc reticulo aut omento circundatum, aliis etiam iunctis rebus & aromatibus aliquando, in sartagine cum adipe aut oleo butyróve frigebatur. fiebat ex

diuersa materia, sicut Apicius docet lib.2, cap.1. Verùm ægrè id genus carnis concoquitur, quòd sua leuitate fluitet in ventriculo, vt habetur apud Alexandrum Aphrodis. Problem.22, lib.1. Autor est Macrob. Saturnal. libro 7, Isicium dici quod ab insectione insicium dictũ erat. amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Hæc Gorræus, qui etiam addit, videri Græcos hoc nomen ex Latino suum fecisse. cui facilè assentior, quum nonnisi apud recentiores hoc vocabulum inueniam, Alexand. Aphrodiseum, Alexand. Trallianum & Athen. libro 9. atque adeò peregrinum esse vocabulum vel ex eo patet quòd ibi quidam quũ dixisset, τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα, subiungit, ἰσίκια γὰρ ὀνομάζειν αἰδοῦμαι τὸν Οὐλπιανόν· καίτοι αὐτὸν εἰδὼς ἡδέως αὐτοῖς χρώμενον: significans, sese propter Vlpianum ὀνοματοθήραν vereri vti eo vocabulo: quanquam sciat eum non illibenter iis vesci. ideóq; subiungit, non esse sibi vsque adeò magnam curam Ἀττικῶν χρήσεων, præsertim quũ Paxamus suus meminerit τῶν ἰσικίων.

Ἶσις, ιδος, ἡ, Isis: Ægyptia quædam dea. quam Plutarchus denominatam existimat παρὰ τὸ εἰδέναι seu ἴσασθαι, vtpote cui παντὸς μᾶλλον τὸ εἰδέναι καὶ ἡ ἐπιστήμη προσήκει: ipso eius nomine cultoribus ipsius promittente γνῶσιν καὶ εἴδησιν τοῦ ὄντος. quare nonnullos eam Mercurii, alios Promethei filiam dicere. Vide & alia de hac dea apud eum in libro quem de Iside & Osiride inscripsit. Vide & Suidam. At Ἴσιδος πλόκαμος, herba apud Plinium sub finem lib.13.

Ἰσκύω, Possum, Varco.v.l. perperam pro ἰσχύω.

Ἴσκω, t.1, c.1113, c. Apollonii scholiastes annotat Homerum ἴσκεν vsurpasse pro ὡμοίου: vt Etymolog. quoque in hoc poetæ loco, Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, annotat quosdam exponere ὡμοίου καὶ εἴκαζε, vt sit Similia reddebat & conformaia, Fingebat ita vt veris essent similia: afferens & ἴσκοντες pro ὁμοιοῦντες, Assimilantes: Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀποσχῶνται πολέμοιο. Itidem Homerico modo pro Fingebat, accipit scholiastes Apollonii in hoc loco Argon. libro 3, Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί. Sed malim ego accipere pro ἔλεγε, Dicebat. vt sit, Talia dicebat subblandiens. vt lib.1, Ἴσκεν ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, idem exp. ἔλεγε. Et lib.3, Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας. Et libro 2, Ἴσκεν Ἀγηνορίδης. nisi & hîc velis ἴσκεν accipere pro Fingebat & dicebat vt vera seu veri similia. Hincq; esse putatur Ἰσκὸς, quod Hes. exponit κλέπτης.

Ἴσμα, Etymologo est τὸ ἵδρυσμα, παρὰ τὸ ἵζω: itidémque Hesychio ἵδρυσμα, κτίσμα.

Ἰσμαίνει, eidem H. est ἀναψύχει, ἀποψύχει, ὄζει.

Ἴσμεν, t.1, c.1112, a

Ἴσμη, Hesychio est συνέσις, φρόνησις, & προφάσις.

Ἰσμήνιος, cognominatur Apollo τοῖς ἔχουσι τὴν ἐπιστήμην καὶ λέσχην, teste Plut. in lib. De ει apud Delphos, p.685.

Ἰσοβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui paris & æqualis est profunditatis, Æquè profundus.

Ἰσόβολος, Æquali pondere. Hesych. enim ἰσοβόλων affert pro ἰσοστασίων, subiungens, quosdam exponere διπλῶν.

Ἰσόγαιος, t.1, c.803, d. Ἰσογώνιος, t.1, c.892, g

Ἰσόδενδρος, t.1, c.943, c. Ἰσοδίαιτα, t.1, c.983, c

Ἰσοδίαιτος, ibid.

Ἰσόδιον, Xenium aduentitium quod dabatur ingrediẽti quãque vrbẽ magistratui, vt hodie principibus. Latini honorarium appellant. Ita vulgata lex. sed perperam pro εἰσόδιον.

Ἰσόδομον, t.1, c.940, e. Ἰσόδομος, ib.

Ἰσοδρομέω, t.1, c.1050, c. Ἰσόδρομος, ib.

Ἰσοδυναμέω, t.1, c.1057, f. Ἰσοδύναμος, ib.

Ἰσοελκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ ἴσην τὴν ὁλκὴν ἔχων, ἰσόσταθμος, Qui paris & æqualis est ponderis. ὁ ἴσον ἕλκων. Nicander in Ther. Καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ. Et alibi, φέρων ἰσοελκέα μοῖραν.

Ἰσοετὲς, teste Plinio lib.25, cap.13, dicitur à quibusdam ἀείζωον τὸ ἔλαττον, semperuiuum minus, procul dubio quòd per totum annum semper sit sui simile, hoc est virens. vnde & ἀείζωον dicitur, hoc est semperuiuũ, quòd semper viuat & vireat.

A Ἰσοζυγὴς, t.1, c.1393, d

Ἰσόζυγος, Æqualis, Par. Nonn. Υἱέα τιμήσουσιν ἰσόζυγον ὡς γενετῆρα. vbi ἰσόζυγον aduerbialiter etiã accipi potest pro Æqualiter, Æquè ac. Hesych. affert ET Ἰσοζύγιον pro ἴσον ζυγῷ, ἀντίστηκον.

Ἰσόζυξ, t.1, c.1393, d. Ἰσόθεος, t.1, c.1533, a

Ἰσοικόδομον, t.1, c.940, f. Ἰσοκατάληκτος, t.2, c.692, f

Ἰσόκεν, Hesych. ἕως ἄν, Donec. Id tamen potius εἰσόκεν dicitur per diphthongum.

Ἰσοκίνδυνος, t.2, c.208, h

B Ἰσοκιννάμωμον, cognominant mangones casiam quandã, teste Plin. l.12, c.20. forsan quòd cinnamomo æquipolleat. scribit enim Diosc. lib.1, c.12, casiam duplo pondere medicamentis mixtam, cinnamomi vicem supplere, si ipsum desit.

Ἰσόκλεον, & Ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξον, Pari gloria nobilem, Æquè celebrem. Sic apud Suidam quoque Ἰσοκλέης, ἰσόδοξος.

Ἰσόκληρος, t.2, c.246, c

Ἰσοκλινὴς, Æqualiter vergens & inclinans, In neutram C partem magis inclinatus, Æquè propensus, Ad æquilibrium quoquo versus tendens. Aristoteles De mundo, νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν ἢ μετάθεσιν.

Ἰσοκόρυφος, t.2, c.386, g. Ἰσοκράτεια, t.2, c.408, b

Ἰσοκρατὴς, ibid. Ἰσοκρατὴς dicitur etiam Pariter seu æqualiter temperatus. ὁ ἴσως κεκερασμένος. Hippocrates De morb. libro 2, ἢν δὲ μηδὲ ἐν τούτῳ παύηται, λούσας αὐτὸν πολλῷ θερμῷ, πίσαι τὸ τρίφυλλον καὶ ὀπὸν σιλφίου ἐν οἴνῳ ἰσοκρατεῖ. paulo antè enim dixerat, ἐν ὕδατι δοῦναι πίειν.

D Ἰσοκράτης, t.2, c.408, b. Ἰσοκρατία, ib.

Ἰσοκωλία, t.2, c.526, d. Ἰσόκωλος, ib.

Ἰσολογία, Par & æqualis ratio. A Suida exponitur ἰσοτιμία, in hoc loco cuius autorem reticet, διαψευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἕξειν οὐδέ ποτε πρὸς τὸ συνέδριον.

Ἰσομάτωρ, Cretensibus ὁ τῇ Δήμητρι ἴσος, Doricè pro ἰσομήτωρ. Hesych.

Ἰσόμαχοι, οἱ, Pares & æquales in pugna.

Ἰσομεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æquè magnus, Qui paris & æqualis E est magnitudinis.

Ἰσομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem ac ἰσόμοιρος, Cui par & æqualis portio obtingit, Æqualem partem capiens. Athenæus lib.4, τοὺς δ' ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι. cæteris enim qui patres habebant, ἀπενέμετο ἐξ ἡμισείας τῶν τοῖς ἀνδράσι παρατιθεμένων.

Ἰσομέτρητος, t.2, c.903, g. Ἰσόμετρος, t.2, c.900, b

Ἰσομέτωπος, t.2, c.1399, g. Ἰσομήκης, t.2, c.912, e

Ἰσομοιρέω, t.2, c.848, c. Ἰσομοιρία, ib.

F Ἰσόμοιρος, ib. c

Ἰσομόρῳ quoque, Hesych. affert pro ἰσομοίρῳ.

Ἰσομυθοῦντες, eidem sunt ἀκριβολογοῦντες. forsan qui ita verba sua limant, vt paria vsquequaque sint numero & momento.

Ἴσον, pro δίκαιον, t.1, c.1727, e. Ἴσον, τὸ, subst. ib. f.

Ἰσονομέομαι, t.2, c.1028, b.α. Ἰσονομία, t.2, c.1027, c.α.

Ἰσονομικὸς, t.2, c.1028, a.α. Ἰσονομικῶς, ib.

Ἰσονόμος, t.2, c.1027, c.α.

Ἴσοξ, Hesychio est piscis quidã cetaceus. Idem procul dubio qui Esox Plinio. eo enim teste esox in Rheno inue-

G nitur haud minor thynno. Vide l.9, c.15.

Ἰσοπαλὴς, t.3, c.25, c. Ἰσόπαλος, ib.

Ἰσοπαλῶς, ibid. Ἰσοπάλως, ib.

Ἰσοπαχὴς, t.3, c.112, d. Ἰσόπεδος, t.3, c.115, d

Ἰσοπέλεθρον, Quod totidem iugerum est: Hesychio est ἰσόμηκες.

Ἰσόπηχυς, t.3, c.285, c

Ἰσοπλατὴς, t.3, c.353, g. Apud Athen. reperio etiã ἰσόπλατυς, initio lib.4, vbi dicit, ἄρτος ἑκάστῳ ἰσόπλατυς ἐδόθη. Sed suspectior est ea scriptura.

Ἰσόπλευρος, t.3, c.367, e. Ἰσοπολῖται, οἱ, t.3, c.477, b

H Ἰσοπολιτεία, ib.

Ἰσόπτεροι, Hesychio sunt ἰσότιμοι. Sonat tamen potius Pares habentes alas.

Ἰσόπυρον, ου, τὸ, Isopyrum: planta quædam quam & phasiolon vocant ob similitudinem, quoniam folium eius vt

phasioli in pampinos torquetur. Dioscorides libro 4, cap.121, & Plin.lib.27,cap.11. Meminit eius & Galenus Simplic.medic.lib.6. Sed nominis rationem nemo ex ipsis exponit.

Ἰσοῤῥοπέω,t.3,c.678,b. Ἰσοῤῥοπία,ib.

Ἰσόῤῥοπος,t.3,c.677,e

Ἶσος,vel ἴσος, Æqualis, apud poetas, &c.t.1,c.1726,g. Ἴσος, pro ὅμοιος,c.1727,a. Ἴσος, in soluta orat. Æqualis, &c.ib.b. Ἴσος, de numero,&c.c.1728,b.

Ἰσοσθενὴς, Paribus viribus pollens, Æquali robore præditus, Æquè pollens. Demosth. μικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενῆ πλούτῳ ποιήσει. id est ἰσοδύναμον, ἰσοκρατῆ.

Ἰσοσκελὴς,t.3,c.819,h

Ἰσόσπερμος, affertur pro Legumini similis.

Ἰσόσταθμος,t.1,c.1741,e

Ἰσοστάσιος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem ac ἰσόσταθμος, Qui paris est ponderis: vel Qui æquali pondere appenditur, Qui tantidem æstimatur, Æquiualens pretio. In priore signific. Luc. ἰδού σοι, ὡς ὁρᾷς, γυμνὸς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. hîc enim ἰσοστάσιος significat ἰσοβαρὴς, ἰσόζυγος, & ἰσοελκὴς, vt Nicander loquitur. Plut. in Gracch. ἰσοστάσιον δὲ χρυσίον ἦν προκεκηρυγμένον τοῖς ἐνεγκοῦσι τὴν κεφαλήν. vt Hesych. quoque ἰσοστάσιον exponit ἴσον τῷ σταθμῷ, & ἴσον κατὰ ὁλκήν. In posteriore autem, Athen. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, Argento rependebatur: vt Plin. dicit de opobalsamo, Cum duplo rependebatur argento.

Ἰσόστασις autem, Hesychio est ἡ στακτὴ siue σμύρνα.

Ἰσοτάλαντος,t.3,c.1234,h

Ἰσοταχὴς,t.3,c.1275,g. Vnde ADVERB. Ἰσοταχῶς, Æquè celeriter, Pari celeritate, apud Strab.

Ἰσοτέλεια,t.3,c.1373,c. Ἰσοτελὴς,ib.

Ἰσότης,ητος,ἡ, Æqualitas seu Æquabilitas, Parilitas. vt Solon apud Plut. dicit ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic Isocr. in Areop. τὰς ἰσότητας καὶ τὰς δημοκρατίας ἐπαινῶν.

Ἰσοτιμία,t.3,c.1556,f. Ἰσότιμος,ib.e

Ἰσότονος,t.3,c.1281,f. Ἰσοτόνως,ib.

Ἰσοτύραννος,t.3,c.1698,d

Ἰσουργὰ, Hesychio sunt ἴσα ἐν ἔργοις, ἴσα ἐργαζόμενα.

Ἰσοϋψὴς, Qui paris est altitudinis, Æquè altus.

Ἰσοφαρίζω,t.4,c.86,b. Ἰσοφόροι,ib.a

Ἰσοφυὴς,t.4,c.273,a. Ἰσοχειλέω,t.4,c.408,a

Ἰσοχειλὴς,t.4,c.407,h

Ἰσόχνοος, Æquè lanuginosus, in Epigr.

Ἰσόχορδος,t.4,c.565,c. Ἰσοχρονέω,t.4,c.644,d

Ἰσοχρόνιος,ib.g. Ἰσόχρονος,ib.d

Ἰσόχροος,t.4,c.630,b

Ἰσόχρυσος,ου,ὁ καὶ ἡ, Auro par, vel Qui auro rependitur. Affert Poll.l.6, ex Archippo comico.

Ἰσοψηφία,t.4,c.724,g. Ἰσόψηφος,ib.e

Ἰσόψυχος,t.4,c.755,f. Ἰσόω,t.1,c.1729,e

Ἰσπέλα, Hesychio est διφθέρα: quæ suprà ἰσπάλη & ἰξάλη.

Ἵσταμαι, Sto,&c.t.1,c.1732,e. Ἵσταμαι, Persto, &c.ibid.g. Ἵσταμαι, Desisto,&c.ib. Ἵσταμαι, Statuo,&c.1733,b.

Ἱστάμενος μὴν, t.4,c.144,g.& 145,b.ob.

Ἱστάνω,& Ἱστάω, idē quod ἵστημι, Statuo. Item Sisto. vt Diosc. l.1, κοιλίαν ἱστῶσι, aluū sistunt, seu reprimunt & inhibent. Exponitur etiam Pondero, Appendo. vt ἵστημι.

Ἱστέον, Sciendum est. Hesychio non solùm γνωστέον, sed etiā πορευτέον. quod potius ἰτέον dicitur.

Ἵστημι, & Ἱστάω, & Ἱστάνω, Statuo, &c.t.1,c.1731,e. Ἵστημι, Sisto,&c.c.1732,c. Ἵστημι, Appendo, &c.ib.d.

Ἱστία, Hesychio est ἡ ὑφαίνουσα γυνὴ, & οἰκία, ἐσχάρα, δεῖπνον: quod posterius Doricum erit pro ἑστία.

Ἱστιάτορες, eidem sunt οἱ δειπνίζοντες, qui & ἑστιάτορες.

Ἱστιατόριον,t.1,c.1277,f. Ἱστιάω,ib.

Ἱστίη,ib.a. Ἱστιητόριον,ib.f

Ἱστιοδρομέω, Ἱστιοκώπη, Ἱστιοῤῥάφος, & Ἱστιοφόρος, cum Ἱστίον, vide in Ἱστός.

Ἱστοβοεύς,t.1,c.779,c. Ἱστοβοή,ib.

Ἱστοδόκη, Ἱστοπέδη, Ἱστόπους, vide in Ἱστός.

Ἱστορέω,t.1,c.1114,d

Ἱστόρημα,ατος, affertur pro Aspectus: sed sine exemplo.

Ἱστορία,t.1,c.1113,f. & t.3,c.153,e.ob.

Ἱστορικὸς,t.1,c.1114,c. Ἱστορικῶς,ib.d

Ἱστοριογράφος,ib.c. Ἱστόριον, ib.b

Ἱστοριοσυγγραφεὺς,έως,ὁ, Historiarū scriptor, Qui historias conscribit. Lucianus in Macrob. φιλόσοφός τε ὁμοῦ καὶ ἱστοριοσυγγραφεύς.

Ἱστὸς,οῦ,ὁ, Malus nauis: dictus παρὰ τὸ στῆναι, ab erigendo. vt Homerus quoque innuit dum dicit, Odyssea ο, Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν. Sic Xenoph. Hellen. ς, ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος αὖ τοὺς ἱστοὺς, ἀπὸ τούτων ἐσκόπει, sublatis in altum & erectis malis. nisi potius sit, Sublatis in malos speculatorib⁹. Rursum Hom. Odyssea μ, Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν. Et paulo antè, ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. ‖Ἱστὸς dicitur etiam ἐργαλεῖον ὑφαντικὸν, à similitudine mali nautici, & ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eustathio. vt Hesychio quoque ἱστὸς est non solum τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεὼς, sed etiam τὸ ὑφαντικόν. De hoc textorio ligno siue textorio malo è quo stamina ducta sunt, accipi potest quod Hesiodus dicit Erg.2, Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τ' ἔργον. Et quod Homerus Odysseæ β, ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Iliad. α, Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. His inquam in locis pro textorio illo instrumento intelligi potest ἱστὸς, ita tamen vt etiam de tela. nam & ipsum ὕφασμα eo nomine appellatur. velut Odysseæ κ, Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον. Et Il. γ, – ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα μαρμαρέην. Sic Hesiodus dicit, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν, in Erg. Et Hom. rursum Od. ω, Καὶ τὴν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν. A nautico porro ἱστῷ sunt COMPOS. Ἱστοδόκη,ης,ἡ, Mali nautici receptaculum. ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστὸν ἱστοθήκη, id est τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἀνέχον ξύλον καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστὸς, inquit schol. Hom. in hoc loco Iliadis α, Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. ITEM Ἱστοπέδη,ης,ἡ, Pes mali. Etymologo ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται: quē & ληνίδα nominari dicit. Suidæ est ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ (Hesych. habet ἐπὶ) τῆς τρόπιδος ᾧ προσδιδεῖται ὁ ἱστὸς, lignum rectum è carina assurgens cui alligatur malus. Hom. Od. μ, Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε. A textorio verò ἱστῷ DICVNTVR Ἱστόποδες. Pollux enim libro 7, c.10, recensens vocabula quædam ad lanificium & textoriam artem pertinentia, scribit κάλοντας vocari τοὺς ἱστόποδας. quod ad verbum sonat Pedes textorii ἱστοῦ. ET Ἱστόπια πηνίσματα, Stamina seu licia quibus textorius ἱστὸς intenditur. apud Aristophanem in Ran. αἵ θ' ὑπωρόφιοι εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες ἱστόπονα πηνίσματα. Vbi schol. ἱστόπονα πηνίσματα esse dicit τοὺς ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι ὑφαίνουσιν οἱ ἀράχναι, telas quas araneæ in aere texunt. eæ tamen non dicuntur εἱλίσσεσθαι, Torqueri, seu Torquendo deduci, sed ipsa licia & stamina seu fila quibus ὁ ἱστὸς intēditur à textore quū telam orditur. Præterea ab ἱστὸς EST Ἱστουργὸς,οῦ,ὁ, Qui telas conficit, Qui telas tractat, Qui percurrit pectine telas, vt Virg. loquitur. id est Textor. VNDE Ἱστουργία,ας,ἡ, Textura: vel Telæ contextio. Theophyl. epist.20, ἡ δὲ τὴν κρόκην ἀπέῤῥιψε, καὶ τῆς ἱστουργίας ἀθρόως ἐξανίστατο. vt apud Plautum, Mulier telam deserit continuó. Inde ET Ἱστουργικὸς,οῦ,ὁ, Ad textorem pertinens, Telæ texendæ aptus. vt ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, Textorium instrumentum. Et ἱστουργικὴ, s. τέχνη, Ars textoria, Telæ texendæ scientia. vt apud Nazian. οἱ περὶ τὴν βασίλειον ἱστουργικὴν, Quos rex habebat telæ texendæ magistros, Regii textores. Est inde & VERBVM Ἱστουργέω,ῶ, significans Telam tracto, Telas texo. vt apud Athenæum lib.14, ἡ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ, Cantilena quam cantare solent qui telas tractant. Denique ab ἱστὸς DERIV. Ἱστίον,ου,τὸ, Textum, Velum. Plato in Parmen. οἷον εἰ ἱστίῳ καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους φαίης ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον. Sic Exodi 27, πεντήκοντα ἱστία τῆς αὐλῆς ἐκ βύσσου κεκλωσμένης. Et mox. δεκαπέντε πήχεων τῶν ἱστίων τὸ ὕψος, velorū altitudo sit quindecim cubitorum. Vbi quæ ἱστία dicuntur, vocātur ibidem & καλύμματα, ab aliis παραπετάσματα. ‖Sed vtplurimùm ἱστίον dicitur de nauis velo tam in prosa quàm in carmine. Homerus Iliad. α, Οἱ δ' ἱστὸν στῆσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida explicuerunt vela. Odyss. ο, Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι. Odyss. λ, Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης. Iliad. α, Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. Odyss. ι, ἱστία δέ σφι

Τειχθά τι καὶ πτραχθὰ διέχισεν ἴς ἀνέμοιο. Aliquato post, A
Κελσάσησι δὲ νηυσὶ καθείλομδμ ἱςία πάντα. vt Iliad.α, Ἱςία μδ̀ στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ. Et Od.π, Ἱςία μδ̀ στείλαντες, ἐρετμδὰ τι χερσὶν ἔχοντες. Vbi quod στέλλειν & καθαιρεῖν ἱςία vocat, dicitur etiam ὑφίεται. idem enim valent Contrahere ac detrahere velum, quod Submittere velum. Sophocl.Electra, pag.97, Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμδ́μη δοκεῖ, nauigare submissis velis: nautarum exemplo qui ventorum vi resistere non valentes, ὑφίασι τὰ ἱςία. Sic apud Aristoph. ἀλλὰ συςείλας ἄκροισι χρώμδμος τοῖς ἱςίοις. His opponitur πλήρεσιν ἱςίοις πλεῖν & ὅλοις ἱςίοις φέρεσθαι, B pleno velo nauigare. Apud Suid. πλήρεσιν ἱςίοις εἰς τὴν αὐτοῦ σοφίαν καθῆκεν. (quod prouerb. esse dicit pro παντὶ σθένει, πάσῃ δυνάμει, ὅλῃ ψυχῇ) Et rursum apud eundem, οὐ κατὰ μικρὸν ἀλλ' ὅλοις ἱςίοις ἀπηνέχθη τῆς σοφιστικῆς περιαιρέσεως, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐφιλοσόφησεν. INDE Ἱςιοδρομεῖν nauis dicitur quæ passis velis currit & vento secundo fertur, non remis impellitur. Legitur id apud Polybium, necnon in Epist.Hippocr.ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τὸν ὄντι ἱςιοδρόμηκεν ἡ ναῦς, quando omnino prospere velificata est nauis. Inde ET Ἱςιοῤῥάφος, ου, ὁ, Velorum sutor, Qui vela consuit. Suid.apud Aristophanē C vsurpari ait pro πανοῦργος, metaphora ἀπὸ τῶν τὰ δέρματα ῥαπτόντων, ab iis qui vela consuunt. vtpote dolosis. ITEM Ἱςιοφόρος, Hesychio δερματοφόρος, Velifer, Qui velū gerit. AT Ἱςιοκώπη, ης, ἡ, quod v.l.afferunt pro Nauigatio quæ fit velo & remige, suspectum est.

Ἵςραξ, auis quædam, teste Hesychio.

Ἰςριανος, Ἰςριανίδες, Ἰςρίδες, Ἰςρικός, vide in sequ. Ἴςρος.

Ἴςρος, ου, ὁ, Ister: fluuii nomen qui & Danubius dicitur, per Germaniam & Scythiam influens in Pontum. quanquam propriè Istrum nominari volunt inde vbi Illyrium alluit, Danubium ab origine ad eum vsque locū. D
INDE Ἴςροι ET Ἴςριοι dicuntur Accolæ Istri: qui ET Ἰςριανοὶ nominantur à regione ei fluuio adiacente. ea enim DICITVR Ἰςρία. Apud Hesychium proparoxytonως scriptum Ἴςριανα, annotantem, ab Aristophane in Babylon. τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν nominari Ἴςριανα, quoniam sunt ἐςιγμένοι. nam τοὺς περὶ τὸν Ἴςρον οἰκοῦντας στίζεσθαι καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῆσθαι: quemadmodum Herodotus quoque Scythas testatur vti notis stigmaticis. Et vt E ibi sunt Ἴςριανα μέτωπα, ita apud Stephanum Ἰςριανὸς λιμὴν, Istrianus portus: mutato α in η. Apud eundem Stephanum est FOEMIN. Ἰςριανὶς, idem valens ac Ἰςριανὴ, Istriana. Apud Hesych. verò vt Ἴςριανα proparoxytonως, ita etiam Ἰςριανίδες. Dicit enim Ἰςριανίδας vocari τὰς Σκυθικὰς στολὰς, Scythicas stolas: & apud Athenienses σκεπάσματα οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ, opertoria quibus sacra canistra integebant. Eodem teste ET Ἰςρίδες sunt vestes quædam sic dictæ, procul dubio etiam ipsæ ab Istris: à quibus ET Ἰςρικὸς οἶνος apud Diosc.l.5, F Vinum Istricum. vt à Claudiano quoque memoratur Opacus vitibus Ister.

Ἰςρυχὶς, apud Pollucem legitur lib.2, dicitúrque esse μάστιξ. Sed perperam scriptum pro ὑςριχὶς, vt ex ipso etiam patet: quum ita denominari τὴν μάστιγα dicat ἀπὸ τῶν τριχῶν.

Ἰςυάζει, Hesych. affert pro ὀργίζεται, Irascitur.

Ἴςω, Atticè pro ἴςασο, Sta: ab ἵςαμαι. Sophocles, Ἄνασσα τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας Ἴςω. At ἴςω, Sciat, per syncopē pro ἰςάτω, ab ἴσημι. Hom.Od.ξ, Ἴςω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. G Soph. τοῦτό τις φρονῶν ἴςω. Sic ἴςωσαν dicitur pro ἰςάτωσαν, Sciant. Greg.Naz. ἴςωσαν φοβούμδμοι, Sciant se timere.

Ἴςωρ, t.1, c.1113, e & f. At ἴςωρ, Suidæ est ὁ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγμένος πάσσαλος. qui & ἕςωρ.

Ἰςφαίνει, Hesychio est μεριμνᾷ, ἀγρυπνεῖ.

Ἴςφωρες, eodem teste Laconibus sunt κλέπται, λῃσαί.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, Caricula. Aristoph.Pluto, ἰσχάδια καὶ βωτάλια τοῖς θεωμδ́ροις προβάλλειν.

Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ, Caricarum venditrix, Quæ caricas venditat. EX MASCVL. Ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ, Caricarum venditor, Qui caricas vēndităt. Affert hoc ἰσχαδοπώλας H Poll.lib.8 ex Pherecr.comico, vnà cum Ἰσχαδώνης, qui est Caricarū emptor. ὁ ἰσχάδας ὠνούμδμος. vt ἱππώνης dicitur Equorum emptor. At Ἰσχαδόπλιν, Cratinus appellauit τὰ πλάσια, vt reperio apud eundem lib.6, c.11, de panum speciebus. Ea vox, si mendo caret, videtur significare panem aut placentam aliud've opus pistoriū cui caricæ inassatæ sunt.

Ἴσχαιμος, t.1, c.160, c. Ἰσχαίμων, ib.e

Ἰσχαίνω, t.1, c.1364, e. Ἰσχαλέος, ib.

Ἰσχάλειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τῇ πορείᾳ πολὺ ἐφ' ἑκάτερα ἐκκλίνειν, ἢ ἐν τῷ ἑςάναι. Idem affert Ἰσχαλῶσαι pro θλάσαι & Ἰσχαλωμδ́ναι pro δεδερματωμδ́ναι.

Ἰσχανάω, t.1, c.364, a. Ἰσχαίω, ib.

Ἰσχάς, ib.f

Ἰσχιαδικός, Ἰσχιακός, Ἰσχιάς, Ἰσχιοίδης, vnà cum primitiuo eorū Ἰσχίον, vide in sequ. Ἰσχίς.

Ἰσχίς, Hesychio est ὀσφύς, Lumbus. VNDE Ἰσχίον, ου, τὸ, Coxa, Coxendix. Hesychio τὸ ὑπεράνω τῶν μηρῶν, & τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται: scholiastæ Homeri & Etymologo τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστοῦν εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη, διὰ τὴν κοιλότητα: Polluci autem τὸ νεῦρον τὸ συνέχον τὴν κοτύλην πρὸς τὸν μηρόν. Dicit enim Homer.Iliad.ε, Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. Rursum Poll. ἰσχία vocari scribit τὰς ἑκατέρωθεν μετὰ τὴν ὀσφὺν προσβολάς. Ita vt ἰσχία dicantur interdum ligamentum ipsum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ipse articulus: interdum partes carnosæ ex vtroque sacri ossis latere, quæ & σκάφια à Græcis vocantur, à Latinis Clunes nominari credūtur. Atque adeò sunt qui nomen eis inditum existimēt διὰ τὸ ἰσχειν τοὺς καθημένους, quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos vtrinque eminentiæ. Itaque Aristot. Hist animalium lib.4, cap.10, hominem solum ἰσχία habere dicit, τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν: itidémque Hist.an.l.2, simiam tradit ἰσχία οὐκ ἔχειν, clunibus carere, aliis partibus homini assimilem. Apro tamen & leoni Homer. ἰσχία tribuit: de illo dicens Iliad.θ, Ἀλλήταν κατόπισθε Ἰσχία τε γλουτούς τε. de hoc, Iliad.υ, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαςίεται. Apud Dioscoridē verò cum alibi tum lib.3, ἰσχίων ἀλγήματα, Coxendicis dolores: & l.1, ἰσχίων πόνοι pro eodem. INDE Ἰσχιὰς νόσος dicitur ὁ τῶν ἰσχίων πόνος, Coxendicum dolor: seu Arthritis coxēdicis, aut Arthritis coxæ articulum occupans. est enim ἰσχίον ex genere τῶν ἄρθρων, ideóque ἡ ἰσχιὰς ex arthritidis speciebus. Hippocr.& ἰσχιάδα dicit & ἰσχιάδας, vt apud Diosc. quoque lib.1 reperimus, ἰσχιάδας ὠφελεῖ, coxendixū dolori medetur. At l.4, c.66, ἰσχιάδας καὶ ἠπατικὰς διαθέσεις θεραπεύειν, ischiadicos affectus. VNDE Ἰσχιαδικός, οῦ, ὁ, Ad coxendicis dolores faciēs: de medicamento dictū. vt apud Dioscoridem lib.2, c.205, δύναμις δὲ ἐστι τῶν φύλλων δριμεῖα· ὅθεν ἰσχιαδικόν ἐστιν ἐπίπλασμα, ἁμωσηκώτατον: de lepidio. Alioqui ἰσχιαδικὸς dicitur etiam Qui obnoxius est ischiadi, id est coxendicum morbo, Qui coxendicum doloribus crebrò tentatur: vel etiam Qui coxarum dolores patitur, Qui è coxendicibus laborat. vt quum idem Dioscor.lib.1, c.35, dicit ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. Plinius quoque ischiadicos vocat cum alibi, tum lib.30, cap.6, Mirè id prodesse ischiadicis affirmantes. Dicit verò idem & ischiada: lib.27, cap.5, Bibitur propter ischiada & stranguriam è vino: ex eo quod Dioscorides lib.4, cap.106, πίνεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιάδας καὶ δυσουρίαν ἐν οἴνῳ. At lib.26, cap.7, Ischiadicos dolores leuat, pro eo quod Diosc.lib.3, cap.1, παύει πρὸς ἰσχίων ἀλγήματα. Eodē Plin. teste lib.22, cap.16, leucacanthen quidam ischiada appellant: forsan quoniam lumborum dolorem sedat semine poto aut succo, vt idem ibidem ex Hicesio tradit. Notandum porro pro ἰσχιαδικοὶ reperiri ETIAM Ἰσχιακοί: vt apud Athenæum lib.14. vbi ex Theophrasto tradit ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν εἰ καταυλήσοι τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιςὶ ἁρμονίᾳ. Quæ apud Eustath. quoque leguntur pag.1078. Et inde apud Gellium lib.4, cap.13, Creditum hoc à plerisque est & memoriæ mandatum, ischiaci quum maximè doleant, tum si modulis lenibus tibicē incinat, minui dolores. Sic apud Cat.De re rustica cap.123, Vinum ad ischiacos sic facito. Dicuntur igitur ἰσχιακοὶ qui ἰσχίων doloribus tentantur, διὰ τὰ ἰσχία, vt ἰσχιαδικοὶ διὰ τὴν ἰσχιάδα. Præterea διὰ τὰ ἰσχία DICITVR Ἰσχιοείδης, ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, qui crassas & tumidas habet

coxas, vel etiam clunes: vt γαστροείδης, ὠμοείδης, χελωνοείδης, A
ποιόδης. Eustathius pag. 1684. AT pro Ἰσχιάζειν, quod in v. l. esse dicitur Inter eundum in vtranque partẽ declinare, Hesych. habet Ἰσχάλειν.

Ἰσχισθεὶς, έντος, ὁ, Diuulsus, Diuisus. v. lex. perperam pro σχισθεὶς à σχίζω.

Ἰσχναίνω, t. 1, c. 1364, c. Ἰσχναλέος, ib. d

Ἴσχνανσις, ib. Ἰσχναντικὸς, ib.

Ἰσχνασία, ib.

Ἰσχνῦειν, Hesychio est ὑφεῖναι, θηλάσαι: qui & ἰσχαλῦσαι attulerat pro θηλάσαι. B

Ἰσχνίδες, eidem sunt ἄγκυραι, ἰσχάδες, Ancoræ, Caricæ: item φιλήματος εἶδος, osculi species.

Ἰσχνομυθία, eidem H. itidémque Suidæ est λεπτολογία: afferentibus itidem Ἰσχνομυθοῦντες pro λεπτολογοῦντες, ἀκριβολογοῦντες, Nimis subtiliter & exactè verba exquirentes. ἰσχνὸν enim & λεπτὸν affinia sunt.

Ἰσχνὸς, t. 1, c. 1364, b. Ἰσχνότης, ib. c

Ἰσχνόφωνος, Qui gracili seu exili voce est: apud Aristot. Sunt qui interpretentur eum cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum. ITEMQVE Ἰσχνοφωνία, C
ας, ἡ, redditur non solùm Vocis exilitas, sed etiam Linguæ hæsitantia: præsertim quum Aristot. in Problem. dicat, ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν. Vbi etiam quærit cur pueri magis quàm viri sint ἰσχνόφωνοι: respondens, pueros τῆς γλώττης ἧττον κρατεῖν τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Locus est Probl. sect. 11, quæst. 30. Indicat igitur ἰσχνοφώνους & ἰσχνοφωνίαν dici παρὰ τὸ ἴσχεσθαι τὴν φωνὴν, inquit Bud. Quomodo & Alcidamas περὶ τῶν λογογράφων dicit, ἀναγκαῖόν ἐστι τοῦτον, ὅταν εἰς τοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς ἔλ- D
θῃ λόγους ἀπορίας καὶ θορύβου πλήρη τὴν γνώμην ἔχειν καὶ μηδὲν διαφέρειν τῶν ἰσχνοφώνων, ab hæsitantibus & iis qui nõ συνείρουσι τοὺς λόγους, sed linguæ titubantia intercidunt, vt hi βατταλογοῦντες seu βατταρίζοντες. Hesych. quoque ἰσχνόφωνος exponit non solùm λεπτόφωνος, sed etiam ἐπεχόμενος τὴν φωνὴν, cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur & inhibetur seu impeditur: alludens & ipse ad etymon quod Aristoteles rursum clarius explicat Problem. sectione 11, quæst. 45. Ibi enim quærens διὰ τί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρὸν, respondet ἢ ὅτι ἴσχονται τοῦ φωνεῖν ἐμποδίζοντός τινος; Quibus mox subiungit, μὴ ἐμποδίζοντός τε τὴν κίνησιν μηδενὸς, καὶ ἐμποδίζοντος, βιάσασθαι δεῖ. Et rursum, μεῖζον δὲ φθέγγονται μᾶλλον οἱ τῇ ἰσχύϊ χρώμενοι. ὥστ' ἐπεὶ ἀνάγκη ἀποβιάζεσθαι τὸ κωλύον, ἀνάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοὺς ἰσχνοφώνους. Vbi apertè indicat ἰσχνοφώνους se intelligere eos qui lingua hæsitãt, non eos qui sunt voce exili. dicit enim eos οὐ δύνασθαι διαλέγεσθαι μικρὸν, non posse vti voce submissa inter loquendum: & μέγα φθέγγεσθαι. Atque ita accipiendum etiam quod Plutarch. de Demosthene dicit, τῶν μὲν πολιτικῶν λόγων ἀπείχετο, ἰσχνόφωνός τε ὢν καὶ ἀλαβὴς τὴν φύσιν. In Demosth. enim (inquit Cic. libro 1 De orat.) tantum studium fuisse, tãtúsque labor dicitur, vt primùm impedimenta naturæ diligentia industriáque superarit: quúmque ita balbus esset vt eius ipsius artis cui studeret, primam literã non posset dicere, perfecit meditando vt nemo planius eo loquutus esse putaretur. F

Ἴσχομαι, t. 1, c. 1361, g

Ἴσχος, ου, ὁ, in v. l. affertur pro Ramus: qui potius ὄσχος dicitur. In iisdem ex Aetio affertur ἴσχος pro Viscum: quod aliàs ἰξός. G

Ἰσχνόω, t. 1, c. 1364, e. Ἰσχυεία, t. 2, c. 1546, f

Ἰσχυρίζω, & Ἰσχυρίζομαι, t. 1, c. 1813, f

Ἰσχυρογνωμοσύνη, t. 1, c. 1846, b. Ἰσχυρογνώμων, ib. a.

Ἰσχυροποιέω, t. 1, c. 1813, e. Ἰσχυροποιοῦμαι, ib.

Ἰσχυρόρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Validam radicem habens seu agẽs. Isocr.

Ἰσχυρὸς, t. 1, c. 1813, a. & c. 1812, a. ob.

Ἰσχυρόω, t. 1, c. 1813, f. Ἰσχυρῶς, ib. d

Ἰσχὺς, t. 1, c. 1811, f. Ἰσχύω, t. 1, c. 1812, a

Ἴσχω, t. 1, c. 1361, c

Ἰσωνία, Suidæ ἰσοτιμία, vel ἡ ἴση ἀγορά: quum videlicet pari seu æquali pretio res emuntur.

Ἴσως, Æqualiter, &c. t. 1, c. 1728, d. Ἴσως, Fortasse, &c. ibidem.

A ¶ Ἴταμος, ου, ὁ, dicitur ὁ Ἄδωνις, teste Hesychio.

Ἴτλα, eidem sunt ἱστία, εἰς ἃ τοὺς ἱστοὺς διατείνουσι.

Ἰταλία, Ἰταλιάζειν, Ἰταλικὴ, Ἰταλικήσιος, Ἰταλικὸς, Ἰταλὶς, Ἰταλιώδης, Ἰταλιώτης, Ἰταλιωτικὸς, Ἰταλιῶτις, vidẽ in sequ. Ἰταλός.

Ἰταλὸς, οῦ, ὁ, Taurus, Bos: Hesychio ταῦρος. INDE Ἰταλία dicta creditur quòd bubus & vitulis esset fœta. Varro De re rustica lib. 2, cap. 1, Italia à vitulis nominata, vt scribit Piso. Et cap. 5, Bos maxima debet esse autoritate, præsertim in Italia, quæ à bubus nomen habere
B sit existimata. Græcia enim antiqua (vt scribit Timæus) tauros vocabat ἰταλούς. quorum multitudine & pulchritudine, & fœtu vitulorum, Italiam dixerunt. Sic Columella in præfat. libri 6, Nec dubium quin (vt ait Varro) cæteras pecudes bos honore superare debeat: præsertim autem in Italia, quæ ab hoc nũcupationem traxisse creditur quòd olim tauros Græci ἰταλοὺς vocarent. Alii verò (inquit rursum Varro in loco paulo antè citato) scripserunt quòd è Sicilia Hercules persequutus sit eò nobilem taurum qui diceretur Italus. Steph.
C ab Italo quodam denominatam ait, rege forsitan, aut progenitore. Atque adeò incolæ eius regionis dicũtur eius nomine Ἰταλοὶ, Latinis itidem Itali. De quibus vide Strab. initio libri 5, & Plin. 3, c. 5. Iidem ab ipsa regione NOMINANTVR Ἰταλιῶται, vt Φθιῶται à Phthia, Σικελιῶται à Sicilia. Sed differentia aliqua est inter Ἰταλοὺς & Ἰταλιώτας, vt inter Σικελοὺς & Σικελιώτας, teste Stephano. Σικελοὶ enim & Ἰταλοὶ dicti sunt ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα: Σικελιῶται autem & Ἰταλιῶται, οἱ ἐπηλύται καὶ τὴν χώραν
D εὑρόντες προκατειλημμένην, ἐπωνομάσθησαν ἀπ' αὐτῆς τῆς χώρας, illi à Sicilia, hi ab Italia. Itaque Ἰταλοὶ dicuntur antiqui verique Italiæ incolæ qui illuc cum conditore eius gentis venerunt, & regionem ab se denominarunt Italiam: Ἰταλιῶται autem, noui & aduentitii incolæ, qui nimirum eam Italiæ partem occuparunt quæ ab ipsis Magna Græcia vocata est: à regionis vocabulo sedibúsque quas tenebant, nomen sortiti. Idque discrimẽ obseruatum fuisse ab antiquis constat. veluti quum Aristot. Rhet. lib. 2 dicit Pythagoram honoratum & cul-
E tum fuisse ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν. Sic Diodor. Sicul. pag. 461, de Philisto & Leptine, φυγόντες εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλιώταις μεγάλης ἀποδοχῆς τυγχάνοντες. Porro ab Ἰταλοῖς est POSSESS. Ἰταλικὸς, οῦ, ὁ, Italicus. vt Ἰταλικαὶ πόλεις. Item Ἰταλικοὶ, Qui sunt ex gente Italica. vt quum Plut. Sympos. lib. 5, dicit τῶν Ἰταλικῶν οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες. At Ἰταλικὴ, vrbs Iberiæ: cuius ciuis seu incola, Ἰταλικήσιος, teste Stephano. Ab iisdem est & aliud possess. nomen, fœminini tantùm generis, NIMIRVM Ἰταλὶς: idem significans quod Ἰταλικὴ, vt
F Ἑλληνὶς idem quod Ἑλληνική. Alioqui Ἰταλὶς est etiam ἐθνικὸν, idem valens quod Ἰταλὴ, Itala, id est Fœmina oriunda ex Italia. Ab Italiotis autem est FOEMIN. Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ, idem significans cum Ἰταλὶς, Itala. ET POSSESS. Ἰταλιωτικὸς, οῦ, ὁ, Italicus. Plato in epist. ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Vnde Cic. Tuscul. 5, Quò quum venissem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarúmque mensarum nullo
G modo mihi placuit. Rursum apud Hesych. reperio, Οὐδ' Ἰταλιώτης, οὔτ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς, quod dictum ait propterea quoniam Pythagorici in Italia agitabant, vbi etiam perhibent ipsos ἐμπυρισθῆναι. Pro eo Suidas HABET Ἰταλιώδης. Sic enim apud eum in manuscr. etiam cod. legitur, Ἰταλιώδης, ὁ ἀλαζὼν. ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν· διὰ δὲ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος. Deinique ab Italia est VERBVM Ἰταλιάζειν, significans ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν διδεμένον, teste Hesychio. Meminit Steph. quoque eius verbi, sed non exp.

H Ἰταμὸς, t. 1, c. 1815, b. Ἰταμότης, ib. d

Ἰταμῶς, ib.

Ἴτας, Hesychio est ὅρκος & ὁ ἀναιδής. quod posterius Doricum erit pro ἴτης.

Ἴτε, Ite, Vadite. πορεύεσθε. ab εἶμι. Sicut verò ἴθι suprà dictũ est esse hortandi aduerbium: ita & ἴτε δὴ sciendum est

apud Platonem De leg. vsurpari, pro Agite videlicet. Affertur & εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν ex Thuc. pro Si ab eis steteris. sed ea scriptura suspecta est.

Ἰτέα, ας, ἡ, ET Ἰτέη, ης, ἡ, Salix: παρὰ τὸ ἰέναι, si Etymologo credimus, quoniam videlicet citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus. Homer. Odysseæ κ, Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Vnde Plinius lib. 16, cap. 26, Ocyssimè salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat, ob id dicta Homero frugiperda. Et lib. 24, cap. 9, Salicis fructus ante maturitatem in araneā abit. Eurip. ἰτέαν pro hastā vsurpasse dicitur: procul dubio saligna, id est confecta è salice: vt Homer. μελίαν vocat fraxineam hastam: synecdochicōs posita materia pro re inde confecta. Apud Hesychium verò reperio, Ἰτέαι, αἱ ἀσπίδες· διὰ τὸ πλέκεσθαι ἐκ ταύτης τῆς ὕλης κατασκευασθῆναι. Rursum Ἰτέα, vrbis nomen est: cuius ciuis Ἰτεαῖος dicitur, teste Suida. Steph. Ἰτέαν fuisse dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: & δημότην eius vocari Ἰτεαῖον, ab Androtione trisyllabωs Ἰταῖον. A planta autem ἰτέα est materiale NOMEN Ἰτέϊνος, Salignus, Qui è salice est, apud Theophrast. Ex Herodoto verò affertur ἰτεΐνῃσι ῥάβδοισι, itidē pro Salignis virgis. ITEM Ἰτεών, ῶνος, ὁ, Salicetū seu Salictum. i. Locus consitus salicibus.

Ἰτέον, Eundum: πορευτέον, Hesychio & Suidæ. Plato libro 2 De republ. ταύτῃ ἰτέον, Hac via eundū. Apud Aristoph. ἰτητέον.

Ἴτη, Hesychio συριγμός, ῥοῖζος, Sibilus, Strepitus.

Ἴτηλον, idem H. ex Æschyli Glauco affert pro ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον, Constāns nec euanescens.

Ἴτης, t.1, c.1814, g

Ἰτητέον, Eundum: apud Suid. ex Aristoph. Nub.

Ἰτητικός, t.1, c.1815, a. Ἰτικός, ib. b

Ἴτρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος, partē vmbilico subiectam: vnde & μίτραν dici τὴν περὶ αὐτὸ ζώνην: ITIDEMQVE Ἴτρια Hesych. dici scribit τὰ ὑπογάστρια, imam ventris partem. Id tamen ἦτρον potius dicitur: de quo suprà. Lascar. verò ἴτρον in Epigr. dicitur exposuisse Vtrem, s. pelle confectum. Alioqui Ἴτρια vocantur καπυρώδη πλάσματα, πέμματα, vt iidem lexicographi testantur. feruntúrque fuisse placentarum seu operis pistorii genus prætenue, faciléque fragile: vnde idem Hesychius esse dicit κλάσματα, & Galenus in lexico Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον, διὰ τὸ εὔθραυστον: nimirum verbo ἐρείκειν significante θραύειν. Itaque rectè Anacr. apud Athenæum lib. 11 dicit, ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς. Atque adeò ipse Athen. lib. 14 testatur ἴτριον fuisse πεμμάτιον λεπτὸν, idque διὰ σησάμου καὶ μέλιτος σκευαζόμενον, opus pistorium tenue è sesamo & melle confectum: lib. 3 scribens libum à Romanis vocari πλακοῦντα ἐκ γάλακτος, ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Galenus De alim. facult. l. 1, c. 4, duo esse scribit ἰτρίων genera: præstantius quidem quod ῥυήματα appellant, deterius verò quod λάγανα: quapropter omnia quæ διὰ τούτων τε καὶ σεμιδάλεως συντίθεται esse παχύχυμα & βραδύπορα: at τὰ σὺν μέλιτι σκευαζόμενα esse μικτῆς δυνάμεως. Vide ibidem & alia de his placentis, itémque De tuenda valetudine lib. 5. Meminit Dioscorides quoque τῶν ἰτρίων, l. 4, c. 64, dicens ibi τὴν ῥοιάδα μήκωνα μίγνυσθαι μελιπήγμασι καὶ ἰτρίοις, placentis mellitis & itriis. Et Aristoph. Acharn. dicit, Ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. Et Sophocl. apud Athenæum lib. 14, Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω. Notandum verò apud Hesych. & Aristophanem scriptum esse ἰτρία paroxytonωs: apud alios proparoxytonωs ἴτρια. Apud Eust. verò sunt ET Ἰτρίδες. nam p. 1632, ex Athen. refert Ῥοδιακάς τινας ἰτρίδας fuisse χρηστὰς εἰς ἀφροδισίαν διὰ τὰ συνεψηθέντα ἐδώδιμα.

Ἰτθέσας, Pollux in fine lib. 7, vocari scribit τὰς διφθέρας. Hesych. verò Ἰτθέλαν affert pro διφθέραν: & ἰσσέλαν pro eodem. Item ἴσκλην & ἰθλὴν dici ait αἰγίαν, μηλωτήν. quæ potius ἰξάλη seu ἰξαλῆ.

Ἴττω, Doricè pro ἴστω, Sciat. apud Plat. epist. 7, γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴττω Ζεὺς ὁ Θηβαῖος, quomodo autē acciderit, sciat (seu testis sit) Iupiter Thebanus. Sic Aristoph. Acharn. Θηβαῖος ἴττω Ζεύς.

Ἴτυλος, Suidæ est ὀρφανός: itidémque Hesychio, à quo exponitur præterea μόνος, νέος, ἁπαλός, Solus, Iuuenis, Tener. Vide Ἴτυς.

Ἴτυς, υος, ἡ, Circunferentia, & Vmbo: ἄμβων. id est, ora curuaturáque in extremo ambitu rotæ vel clypei. Ac τροχοῦ quidem περιφέρειαν sic nominat Hom. Il. δ, v. 486, de alno, Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Iliad. ε, v. 724, Τῶν (s. τροχῶν, quos καμπύλα κύκλα vocat) ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος· αὐτὰρ ὕπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. De clypei autem circunferentia seu vmbone, apud Hesiodum in Asp. v. 314, Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Sic verò Hesychio quoque ἴτυς est ἡ ἐσχάτη ἁψίς, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. Suidas & ipse περιφέρειαν esse dicit, afferēs hæc exempla. Ex Xenophōte, ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Et ex Epigr. Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δ' Ὀμφαλόν. ἀλλ' ἀρεταῖς λάμπομαι, αἷς ἔτυχον: verba ἀσπίδος de se. Et rursum, Ἀλλ' ἴλετ' ἀμφ' ἑτέρων χειρῶν κυκλόεσσαν ἴτυν. Item, Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν. Vbi nota tribui ἀγκίστροις quoque.

Ἴτυς, υος, ὁ, Itys: filius Terei & Prognes, à matre & Philomela matertera occisus, & Tereo epulandus præbitus, vt fusè describit Ouidius Metamorph. lib. 6. Aristophanes itaque in Auibus dicit, Λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι. Et Ouid. rursum, Deflet Threicium Daulias ales Ityn. Homerus hunc Ityn vocat Itylum. Odysseæ τ, v. 521, Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος. Quanquam id quidam appellatiuè accipi putarint pro ὀρφανὸν, νέον, ἁπαλόν: perperam. vt & schol. docet & Etymol. & clarius his Aristoph. ac Ouid. cæterique poetæ. Ἰτὺς autē, Suidæ est ἰτέα, Salix.

Ἴτω, Eat. Itē Abeat. Greg. Naz. ἀλλ' ἴτω μοι ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat. seu Hinc concedat.

Ἰτών & Ἰτώνη, dicitur vrbs quædam Thessaliæ, quam nōnulli Σιτῶνα appellant διὰ τὸ σιτοφόρον. vnde Minerua dicitur Ἰτωνία & Ἰτωναία, vt quæ ibi coleretur. Ciues quoque eius Ἰτωναῖοι dicuntur & Ἰτώνιοι, & fœmin. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teste Steph. Sic sanè Callim. hymno in Cererem dicit, Ἦνθον Ἰτωνιάδες. Dicitur & Ἰτωνὶς χώρα, teste Suida.

Ἴυγη, t.1, c.1946, b. Ἰυγμός, t.1, c.1945, f
Ἴυγξ, t.1, c.1946, d. Ἰύζω, t.1, c.1944, g
Ἰυκτής, t.1, c.1945, g. Ἰυχμός, ib.

¶ Ἴφθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Generosus, Fortis: ἀνδρεῖος, γενναῖος, δαΐφρων, Eustathio & aliis, quibus videtur esse quasi ἰφίθυμος, per syncopen & ἀποβολὴν τοῦ υ. Homerus Iliad. α, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν. Iliad. ε, Ἴφθιμη ἄλοχος. Aliquādo redditur non tātùm Fortis, Animosus: sed etiā Viribus potens, Robustus. vt Od. κ, Ἰφθίμῳ Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ. Il. π, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα. Il. ψ, Βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα.

Ἶφι, Hesychio est ἰσχυρῶς, μεγάλως, Validè, Fortiter, Magno animo, vel Magna cum potentia. Homer. Iliad. α, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Apud Etym. ex Euphor. Ἶφι βιαζομένη. Multa hinc sunt nomina propria: virorum, vt Ἰφιδάμας, Ἰφικλῆς seu Ἴφικλος, Ἰφικράτης, Ἴφιτος: mulierum, vt Ἰφιγένεια, Ἰφιμέδεια, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα.

Ἰφικρατῆρες, Hesychio sunt ὑποδήματος εἶδος, gen⁹ calceamenti. pro quo Suidas habet Ἰφικρατίδες, annotans & ipse esse genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Atheniensium duce, filio sutoris. Idémque hoc exēplum affert ex Damascio, τὰς Ἀττικὰς Ἰφικρατίδας ἢ τὰ συνήθη σάνδαλα περιδεδεμένος περιενόστει.

Ἴφιος, ου, ET Ἶφις, ιος, ὁ, Robustus, Fortis. Hesychio ἶφις est ταχύς, Celer, Velox: afferenti & Ἶφιν pro καλήν. Affert idē ἴφιον & pro λιπαρὸν, Pingue seu Pinguem. quemodo & Etymol. annotat ἴφια μῆλα dici τὰ ἀπὸ τροφῆς vel ἰσχυροποιὰ τῶν ἐσθιόντων: sed addens, κατ' ἀντίφρασιν quoque sic nominata dici posse velut ἀσθενῆ καὶ οὐκ ἰσχυρά: Suidas verò exponit ἰσχυρῶς βαδίζοντα. Legitur porro hoc ἴφια μῆλα apud Homer. redditurque Bene habitæ, Vegetæ, Pingues, Lætæ oues.

Ἴφλημα, ατος, τὸ, Vulnus: τραῦμα, Hesych.

Ἰφύη, Suidæ est species oleris agrestis. Apud Theophrastum verò Hist. plant. lib. 6, cap. 6, reperio ἴφυον, & cap. sequ. ἴφυον, inter τὰ θερινὰ ἄνθη, flores æstiuos: at lib. 7, cap. 12, τίφυον, itidem in genere τῶν ἀνθικῶν. Quæ posterior scriptura prioribus præfertur, quum apud Pliniũ quoque reperiatur tiphyon lib. 21, cap. 11, vbi interpr. locum Theophr. ex Hist. plant. l. 6, cap. 7, numerans & ipse istud tiphyon inter flores æstiuos. Veruntamen & & ἴφυον ferri posse videtur: atque adeò quum in illo Aristoph. loco quem Suid. citat, scriptum sit ἐκ τῶν ἰφύων, non ἰφυῶν, in manuscr. etiam codice putarim esse à nom. sing. ἴφυον, non ἰφύη.

Ἶφις, eidem Suidæ est ὀφρῦς, Supercilium.

¶ Ἰχθύα, t. 1, c. 1817, c

Ἰχθυάα, poeticè pro ἰχθυᾷ: & ἰχθυάασκον, Ionicè pro ἰχθύων, à them. ἰχθυάω.

Ἰχθυάω, t. 1, c. 1817, a.	Ἰχθυβολεύς, t. 1, c. 1816, f

Ἰχθυβολέω, ῶ, Pisces ferio tridente, Pisces figo. in Epigr.

Ἰχθυβόλως, t. 1, c. 1816, e.	Ἰχθύδιον, t. 1, c. 1817, b
Ἰχθύη, ib. c.	Ἰχθυήματα, ib. b
Ἰχθυηρός, t. 1, c. 1816, h.	Ἰχθυϊκὴ πύλη, ib.
Ἰχθυϊκεντρον, ib. f.	Ἰχθυοβολεύς, t. 1, c. 1815, f
Ἰχθυοβολέω, ib.	Ἰχθυοβόλος, ib.
Ἰχθυόβρωτος, ib.	Ἰχθυόεις, t. 1, c. 1816, g
Ἰχθυόεσσα, ib.	Ἰχθυόθηρον, t. 1, c. 1815, g
Ἰχθυοθήρας, ib. f.	Ἰχθυόκεντρον, ib. g
Ἰχθυοκόλλα, ib. g.	Ἰχθυολκός, t. 1, c. 1816, f
Ἰχθυολογέω, ib. a.	Ἰχθυολόγος, ib.
Ἰχθυόμαντις, ib.	Ἰχθυοπώλαινα, ib. b
Ἰχθυοπωλεῖον, ib.	Ἰχθυοπώλης, ib. a
Ἰχθυοπώλια, ib. b.	Ἰχθυόῤῥους, ib. c
Ἰχθυοτροφεῖον, ib.	Ἰχθυοτροφία, ib. d
Ἰχθυοτροφικός, ib. c.	Ἰχθυοτρόφος, ib.
Ἰχθυουλκός, ib. f.	Ἰχθυοφαγέω, ib. e
Ἰχθυοφάγος, ib. d.	Ἰχθυπαγής, ib. f
Ἰχθύς, t. 1, c. 1815, e.	Ἰχθυφάγος, t. 1, c. 1816, f
Ἰχθυώδης, ib. g.	Ἰχθυωδῶς, ib.

Ἴχλα, Hesychio est κίχλα, Turdus.

Ἴχματα, eidem sunt ἴχνια, Vestigia: quæ suprà ἴθματα.

Ἴχαι, t. 1, c. 1819, f.	Ἰχαῖος, ib.
Ἰχάομαι, t. 1, c. 1818, e.	Ἰχεία, t. 1, c. 1819, b
Ἰχελάτης, t. 1, c. 1818, c.	Ἴχευμα, ib. f
Ἰχεύμων, ib. g.	Ἴχευσις, ib. f
Ἰχευτής, ib.	Ἰχεύω, ib. e
Ἰχνηλασία, ib. d.	Ἰχνηλατέω, ib. c
Ἰχνηλάτης, ib.	Ἴχνιον, t. 1, c. 1819, d
Ἰχνοβάτης, t. 1, c. 1818, a.	Ἰχνογραφία, ib.
Ἰχνοπέδη, ib. b.	Ἴχνος, t. 1, c. 1817, d
Ἰχνοσκοπέω, t. 1, c. 1818, b.	Ἰχνοῦσσα, t. 1, c. 1819, f

Ἰχνότης, Ἰχνόφωνος, Ἰχνόω, perperam in v. l. scripta pro ἰσχνότης, ἰσχνόφωνος, ἰσχνόω.

Ἰχώρ, t. 1, c. 1819, g.	Ἰχωροειδής, t. 1, c. 1820, h

Ἰχωῤῥοέω, t. 1, c. 1821, a

¶ Ἴψ, t. 1, c. 1726, f. & t. 3, c. 1345, b. ob.

¶ Ἴω, Eam, vel Iuero: aor. 2, subiunct. modi, à them. εἶμι vel εἴω. Hom. Od. o, Ἢ ἰθὺς σῆς μνηστῆρος ἴω.

Ἰώ, Hesychio est ἡ δύναμις & βοὴ, Vis, Clamor. Est etiam nomen proprium filiæ Inachi. Item aduerbiũ seu interiectio dolentis & exclamantis, vt Io, Heu seu Eheu, Hei & O apud Latinos. Soph. Aiace, ἰώ, ἰώ μοι, μοι, Hei, hei mihi. Ibidem addito genitiuo elliptico, ἰώ μοι ἐμῶν νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ τάλας, Hei misero mihi, O miserum me. Item cum vocatiuo, ἰὼ παλαίφρον γύναι, ô miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ ἰώ χρυσός, ἰὼ στρατηγοί. Et rursum, ἰὼ νέμεσι βαρύβρομοί τε βρονταί. Necnon cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ô vulnera dolorifica. Vbi nota geminari. Ex Euripide ἰὼ ἰὼ affertur pro Proh proh. At ἰῶ, Medêre, pro ἰάου, ab ἰάομαι.

Ἰώγα, Bœoticè pro ἔγωγε, Ego equidem, Hesych.

Ἰωγή, eidem Hesychio est σκέπη, (vt Suidæ quoque) καταγωγή, αἰγιαλός, Tegmen, Diuersorium, Litus: item ἡσυχία, Quies: necnon πνοή, φωνή, βοή, Flatus, Vox, Clamor. Apud Homerum in fine lib. Odyss. ξ, — ὅθι σφι σύες ἀργιόδοντες

A . Πέτρη ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarch. & cũ eo Scholiorum breuium autor exp. σκέπη, sub tegmine boreæ.

Ἰώδης, Æruginosus, & Venenatus, t. 1, c. 1677, f. g. Eo significatu & Athenæus lib. 2, αὐχμῶν δέ ποτε χρονίζων περὶ τὸν Νεῖλον, ἐῤῥύη τὸ ὕδωρ ἰῶδες, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. ‖ Significat etiam Violaceus, de quo in Ἴον suprà.

Ἰωή, ῆς, ἡ, Vox, Clamor. Homer. Iliad. κ, Φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή. id est φωνή, Vox: nimirum clamore excitantis. ‖ Item Flatus, πνοή. quo modo accipiunt in hoc loco Iliadis δ, — νέφος Ἐρχόμενον κατὰ πόντον

B ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. Et in hoc Iliad. λ, — ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Ἰωὴ ab Hesychio exponitur non solùm φωνή, κραυγή, πνοή, sed etiam ἀποφορά, καπνός, αὐγή, ὁρμή. Idem ἰωῇ affert pro βέλει.

Ἰωκή, siue Ἰωκά, eidem est δίωξις, ὁρμή, Persequutio, Impetus. per aphæresin enim dictum putatur pro διωκή seu δίωξις. Hom. Iliad. ε, de ægide Palladis, Δεινήν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται· Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή. Et aliquanto antè, — οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Οὔτε βίας Τρώων

C ὑπεδείδισαν, οὔτ' ἰωκάς. In quorum locorum priore Scholiastes quoque exp. δίωξις: in posteriore verò non solùm τὰς ἐν πολέμῳ διώξεις, sed etiam κραυγάς, ἀπειλάς, Clamores, Minas. Rursum metaplasmo dicit ἰῶκα pro ἰωκήν, vt Hesiod. κρόκα pro κρόκην, inquit Etymol. in exemplum afferens hoc hemistichium, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν, quod extat Il. λ, vbi poeta canit, Εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρυμνῇ μεγακήτεϊ νηΐ, Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. Quo in loco exponunt itidem δίωξιν.

D Ἴωλκα, Hesychius & Suid. afferunt pro αὔλακα, Sulcum.

Ἴωλον, Hesychio μέλαν, Nigrum, Atrum.

Ἰῶμαι, Medeor: ex ἰάομαι. At ἴωμεν, Eamus: ab εἶμι seu εἴω.

Ἰών, Iens, Vadens: ab eodem εἶμι seu εἴω.

Ἴων, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri eius ac subditi. ET Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio quam incolebant: subaudito substantiuo χώρα, vt Αἰγυπτία pro Αἰγυπτία χώρα: ex MASCVL. Ἰώνιος, vt Αἰγύπτιος. Alioquin Ιωνία Athenis dicitur

E ἡ χαμαίπιτυς, vt est apud Dioscoridem lib. 3, c. 175. Ab iisdem Ionibus est nomen POSSESS. Ἰωνικός, Qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt quum vocabulum aliquod esse dicitur Ἰωνικόν. Sic Ἰωνικὴ ῥῆσις apud Athenæum. Et Ἰωνικὴ ὄρχησις, Ἰωνικὰ ᾄσματα, apud eũdem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Sic Ἰωνικαὶ πολυτέλειαι καὶ τρυφαί apud Plutarchũ. Alioqui Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, vt Ἰταλικὸς qui ex Italorum. Menander apud Athen. lib. 4, Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν. Inde ADVERB Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionũ more. Aristoph. pro Molliter & delicatè, quo-

F niam περιβόητος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή. Pro Ἰωνικὴ dicitur ETIAM Ἰωνίς, ίδος, ἡ, vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνή, Ionica vox. Necnon ἡ Ἰωνὶς pro ἡ Ἰωνὶς χώρα, vt Ἰωνία pro Ἰωνία χώρα, Ionica regio. Præterea ab Ionibus est VERBVM Ἰωνίζω, Iones imitor vel æmulor, Iones sequor.

Ἰωνία, ας, ἡ, vide in Ἴων præcedente. At Ἰωνιά, ᾶς, ἡ, dicitur ὅπου τὰ ἴα φύονται, vt ῥοδωνιά, ὅπου τὰ ῥόδα, teste Hesychio: quemadmodum Suidas quoque Ἰωνιά, (inquit)

G ὁ λειμὼν τῶν ἴων, ὥσπερ Ῥοδωνιά, ὁ τῶν ῥόδων· καὶ Κρινωνιά, ὁ τῶν κρίνων. Ita igitur vocatur Violetum, Locus violis consitus. vt apud Aristophanem in Pace, τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαιῶν ὧν ποθοῦμεν. Ex Theophr. verò affertur ἰωνιὰ μέλαινα pro Nigræ violæ tota planta, vt ἀσπαραγωνιὰ dicitur stirps asparagi cum radice & caule.

Ἰωνίζω, Ἰωνικός, Ἰωνικῶς, Ἰωνίς, vide in Ἴων.

Ἰωνίσκος, ου, ὁ, ab Ephesiis dicitur ὁ χρυσόφρυς ἰχθύς, vt testatur Archestr. apud Athen. l. 7.

H Ἴωξις, Hesychio & Suidæ est δίωξις, Persequutio, Insectatio.

Ἰωρός, eidẽ Hesychio est τὸ ὀρεινὸν χωρίον ἢ τὸ ὄρος, Locus mõtanus & mons: item οἶκος ἢ ὁ τούτου φύλαξ, domus & custos eius. A Suida quoque exponitur θυρωρός, φύλαξ, qui prouerbialiter dici ait οὐδ' ὅπως ἰώρου: & legẽ quandam

Athenis iussisse ἐκτὸς ἱώρου εἶ) τοὺς ἀνδροφόνους. poetam A
ἐπὶ τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαροῦμένων prouerbio isto vsum.

Ἰῶτα, nomen literæ cuius seriem nunc tractamus. Significat etiam κεραίαν, apicem, teste Hesychio. Quo ferè modo Matth.5, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

Ἰωτακίζω, t.2, c.IX, c. Ἰωτακισμὸς, ib. & t.2, c.VIII, g

Ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἰωκὴ & ἴωξις, eiusdémque originis, ex διώκω videlicet, aphæresi literæ initialis. id est Persequutio hostilis, Infesta insectatio. Hom.Il.θ, τῷ δ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι Ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν θρασὺ ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα. Et aliquanto post, Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους Αὖθις ἀν' ἰωχμόν. Sic Hesiodus, — ποδῶν δ' αἶψα ἰωὴ Ἀσπίνου ἰωχμοῖο βολάων τε κραπεράων.

Ἴωψ, piscis quidam, teste Suida. Meminit eius Callimach.

K

K Decimæ literæ Græcorum nota est, quam vocant, κάππα. Vtuntur ea Latini quoque, sed admodum rarò, vicem eius præstante litera C. Est etiam numeralis nota, significās viginti, hoc modo, κ', κα', κβ', & sic deinceps. præfixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti millia denotat, ͵κ.

Καβαθαύελον, Hesychio πορνεῖον: quod infrà κασωρεῖον.

Κάβαισος, t.2, c.XI, f. Κάβακος, t.2, c.XII, e

Καβάλλης, Hesychio est ἐργάτης ἵππος. vt & Latinum Caballus quandam vilitatis significationem habet. Lucil. Succussator tetri tardíque caballi. Horat.— aut olitoris aget mercede caballum. Sic sanè Plutarch. De nō fœner. ὄνῳ τινὶ τῷ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρώμενος, non expectans videlicet ἱπποσωίας μηδὲ ὀχήματα ζευκτά. INDE Καβάλλιον: quod Hesych. exp. itidem καβάλλης, necnon ἡ πρόσθη τοῦ τελκλινίου τιμή, διὰ τὸ ἀνάκλιτον.

Κάβαξ, t.2, c.XII, e

Κάβαρνοι, à Pariis dicuntur Sacerdotes Cereris, teste Hes. Vide Ὀργεών, t.2, c.1432, d

Καβάσι, Lacones dicunt pro κατάβηθι, Descende: Hesych.

Κάβασος, t.2, c.XI, f

Κάββαλε, Æolica syncope pro κατέβαλε, Deiecit. Hesiod. ἐπὶ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ. Sic Hom. Odyss.ζ, νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων. Thema quoque καββάλλω constitui potest, vnde SIT Καββαλικὸς, Aptus ad deiiciendum. Affertur enim ex Plut. Apophth. Lacon. καββαλικώτερος pro Aptior ad prosternendum, Qui aptius prosternitur. Apud Suid. Καββαλλὶς, ὁ καταβαλών. INDE Κάβλημα, pro κατάβλημα. quod Hes. à Laconibus vsurpari ait pro περίστρωμα.

Κάβειροι, eidem H. sunt καρκίνοι, Cancri. quos diuino apud Lemnios honore coli dicit, & pro filiis Neptuni haberi. Suid. Καβείρους esse dicit gentem quandam: sed eā vocem significare etiam δαίμονας. Apud Herodot. Καβείρων ἱρὸν, & Καβείρων ὄργια. Vide Etymol.

Κάβη, t.2, c.XI, f. Κάβηλος, t.2, c.XII, g

Κάβηξ, ib. e. Κάβησα, ib. d

Καβήσιος, ib. Καβησίτης, ib.

Καβησόθεν, ib. Κάβησος, ib. c

Καβλέει, ib. f. Κάβλη, ib. g

Κάβλημα, ib. f. Καβος, t.2, c.XI, e

Καγχάζω, Cachinnor, &c. t.2, c.1, a. Καγχάζω, Conuitior, &c. ibid.

Καγχαίνω, Calefacio, Arefacio. Hesych. enim καγχαίνει affert pro θάλπει, ξηραίνει. VNDE Κάγκανος, Aridus, Siccus. Homerus Iliad.φ, — ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται. Odysseæ σ, — περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι. Vide & t.1, c.94, b.

Καγκαλέα, Hesychio sunt κατακεκαυμένα, Combusta.

Κάγκαμον, ου, τὸ, Cancamum: lacryma Arabici ligni, myrrhæ quodammodo similis, virosi gustus, quam ad suffimenta vsurpant, teste Dioscoride lib.1, cap.23. Meminit & Plin. lib.12, cap.20. Apud Hesychium scriptum Κάγκαλον: quod & ipse esse dicit ligni cuiusdam lacrymam & thymiama apud Indos. At Κάγκανον, herba est apud Galen. Simplic. medicament. lib.7: Aet. lib.1, Oribas. Collect. medic. libro 15. pro quo apud Paulum Ægin. scriptum κάκανον, sed reclamante serie alphabetica. Eum enim scripsisse κάγκανον, per γκ, Oribasium autem cum Galeno κάνκανον, per νκ, ordo alphabeticus docet. Apud Aetium verò extra seriem positum in fine τοῦ κ.

K

Κάγκανον, vide in Κάγκαμον. Κάγκανος, vide in Καγχαίνω.

Κάγκελος, vox Latina vsurpata à recentioribus Græcis. Ea enim Hesych. vtitur in exponendo δρύφακτος, & schol. Theocriti in exponendo ἔπληξ. Quinetiam ex Epigramm. κάγκελος affertur pro Cancellus. Et schol. Aristoph. κιγκλίδα dici scribit τὴν καγκελωτὴν θύραν, Portā cancellatam: quam Plautus clathratam appellat.

Καγκὶς, Hesychio est πύελος.

Καγκύλας, Æoles vocant τὰς κηκίδας, Gallas. Hesych. quæ infrà κάχρυς.

Καγχαλάω, t.2, c.1, c. Καγχαλίζω, ib. e

Καγχαλόων, ib. c

Κάγχαμος, Crotoniatis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera. Hesych.

Καγχάομαι, t.2, c.1, e. Καγχασμὸς, ib. a

Καγχαστὴς, ib. Καγχαστικὸς, ib.

Καγχλάζω, ib. c

Κάγχρυς, Suidas dici scribit τὰς κριθὰς seu τὰς ἀληλεσμένας κριθὰς, Hordea, seu Hordea mólita. VNDE Καγχρυδίας ἄρτος, panis inde confectus. Legitur ea vox & apud schol. Aristoph. in Equit. Nam κυρηβια vocari dicit ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται: subiungens, κάγχρυς esse λελεπισμένας κριθὰς, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη, hordeum decorticatum, è quo ptisana fit. Itidem καγχρυδίας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi, apud Theophrastum Histor. plantarum lib.8, cap.4, & De causis plantarum libro 3, cap.26. ‖ Κάγχρυς siue Κάγχρυ dicitur etiam ὁ τῆς λιβανωτίδος καρπὸς, fructus rorismarini, vt est apud Dioscoridem lib.3, cap.87 & 88. Infrà & κάχρ. sine γ. quemadmodum & in priore Theophrasti loco quem citaui, nimirum Hist. pl. lib.8, cap.4, sine γ habetur καχρυδίας.

Καδδάρα, seu καδδ' ἄρα, poetica & Æolica syncope pro κατ' δ' ἄρα. ITEMQVE Καδδὲ, pro κατ' δέ. Sic καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δέ: & καδδ' ἔθορε pro κατέθορε δέ: καδδ' ἕλον pro καθεῖλον δὲ, interiecto δὲ per tmesin.

Καδδ' εἶσι, t.1, c.1383, a. Καδδίσκος, t.2, c.2, a

Κάδδος, t.2, c.1, e. Καδδραθέτην, t.1, c.912, b

Καδδύναμιν, t.1, c.1057, b

Καδδύω, Æolica syncope apud poetas pro καταδύω.

Κάδει, pro καὶ ἔδει, Et oportebat, apud Soph.

Κάδιον, t.2, c.2, c. Καδίσκος, ib. e

Καδμεία, Καδμεῖος, Καδμείωνες, Καδμία, Καδμογενὴς, vide in sequente Κάδμος.

Κάδμος, ου, ὁ, Cadmus: filius Agenoris Sidonii, conditor Thebarum Bœoticarum. VNDE Καδμείωνες, à poetis & poetarum principe Homero dicuntur Thebani, vtpote nepotes & posteri illius Cadmi. Qui ET Καδμογενεῖς, A Cadmo genus ducentes. vt Καδμογενὴς Ἡρακλῆς apud Sophocl. Ab eodem est POSSESS. Καδμεῖος, Cadmeus. Vtuntur enim eo & Latini poetæ, dicentes Thebæ Cadmeæ, Dirce Cadmea, Limen Cadmeum. Et Καδμεία νίκη, Cadmea victoria: prouerbialiter pro Victoria damnosa, quòd tali victoria Cadmus & eius nepotes aliquoties potiti sunt, vt fusius docet Suidas & Erasmus in Chiliad. Idem & Plut. testatur his verbis, οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. In Epigramm. quidam hanc Καδμείαν νίκην vocasse dicitur Καδμεῖον κράτος. Dicitur etiam Καδμεῖος τὸ γένος, Cadmeus genere, Genus à Cadmo ducens. Et Καδμεῖοι, pro Posteri Cadmi, Qui ori-

ginem à Cadmo trahũt. Hesiod. Aspide, Ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους. Idem in Theog. Καδμείοισιν ὄλεθρον, Cadmeis, id est Thebanis Cadmi posteris. Poetæ dicunt ETIAM Καδμήϊος pro Καδμεῖος, vt & Latini Cadmeius pro Cadmeus: inter quos Statius, Cadmeius Æmon. VNDE Καδμηὶς, idem significãs quod Καδμεία. vt Καδμηὶς γαῖα, Cadmeis terra, Cadmeium solum. id est Thebanum. vt & apud Ouid. Domus Cadmeis. Ac vt Καδμεῖοι interdũ dicuntur οἱ Θηβαῖοι, Thebani: ita etiam Καδμηΐδες, Thebanæ, s. mulieres. Seneca, Errant furentes impiæ Cadmeides. AT Καδμεία, ας, ἡ, subst. dicitur ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, Arx Thebana, teste Suida. Quo modo Xen. Hellen. 6, ὧν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα ἐν Θήβαις Καδμεία. Et paulo antè, ἐπεὶ δὲ παρελάβετε τὴν Καδμείαν, οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπιτρέπετε αὐτονόμους εἶναι. Item Καδμεία, siue Καδμία γῆ, dicitur Territorium Thebanũ. Annotat Suidas dici Καδμεία γυνὴ & Καδμεία νίκη, per diphthongũ: at Καδμίαν χώραν per ι: quanquam & hoc sint qui per diphthongum scribendum censeant. Præterea Καδμεία, siue Καδμία, est metallicum medicamentum, de quo Dioscor. lib. 5, cap. 84, Plin. lib. 34, cap. 10. vbi & ipsum lapidem ex quo fit æs, cadmiam vocari scribit, fusuris necessarium, medicinæ inutilem. vt & cap. 1, eiusdẽ lib. dixerat, Fit æs & è lapide æroso, quem vocãt cadmiam. Apud Dioscoridem per diphthongum scriptum καδμεία, sine diphthongo apud Aetium & Paul. Ægin. cum diphthongo rursum apud Gal. Simplic. med. lib. 8. |Cretensibus autem κάδμος est δόρυ, λόφος, ἀσπὶς, vt tradit Hesych.

Κάδος, t. 2, c. 1, e

Κάδουσα, Hesychio est εἶδος σταφυλῆς, Species vuæ.

Καδρανὲς, eidem est κατωφερές, Procliue.

Κάδρισον, idem expon. κάθισον: quod positum videtur pro καθίδρυσον.

Κάδυρος, eidem est κάπρος ἄνορχις, Aper euiratus.

Καδύτας, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus & spinis se circunuoluẽs, vt Plin. tradit l. 16, cap. vlt. ex Theophr. De caus. pl. l. 2, c. 23.

Κάειρα, ας, ἡ, fœmin. gen. ex masculino Κάρ. vt Κάειρα γυνὴ, & Κάειρα ἐσθὴς, apud Herodotum, Carica mulier, Carica vestis.

Κάζω, Fut. σω, Orno, Exorno, Decoro: vel Excolo, Instruo. κοσμέω, καλλωπίζω. Poeticũ est hoc verbum, nec nisi in præter. pass. vsitatum, itidémque in participio. vt apud Homerum Odyss. λ, Παντοίης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. Iliad. β, in catalogo nauium, de Aiace Oilei filio, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, hastæ peritia ornatus instructúsque erat vt quiuis alius vniuersorũ Græcorum. ἐκεκόσμητο ὡς καὶ νικᾶν. Iliad. ε, Οὐδὲ ἐκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο. Iliad. δ, Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, malis instructe artibus & dolis. Apollon. cum infinit. dixisse traditur ἐκέκαστο ἰθύνειν, pro Præditus erat regendi facilitate, Argon. lib. 2. |Afferunt vulg. lex. & κάζουσα σταφυλὴ pro Præcox vua, ex Eccles. cap. 21. Sed perperam pro ὡρκάζουσα, Maturescens seu Pingi incipiens.

Καθ' ἅπαν, pro κατ' ἅπαν, In vniuersum, Omnino. Sic καθ' ἅπαξ itidem Omnino vel Semel. Et καθ' ἅπερ, Secundum quæ, Quemadmodũ. Καθ' αὑτὸν, Per se. Καθ' εἷς, Vnusquisque. Καθ' ἕκαστον, Singulatim. Sed hæc & coniunctim scribuntur vtplurimúm.

Καθὰ, t. 2, c. 1505, g. Καθαγιάζω, t. 1, c. 127, f

Καθαγίζω, t. 1, c. 125, b. Καθαγισμός, ib. c

Καθαγνίζω, Purifico, vel Expio. Schol. enim Euripidis, in hoc loco Orestis, Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ ἐξ ὅτου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, exponit κεκάθαρται καὶ καθωσίωται, id est κέκαυσται. quoniam ignis est καθαρτικός. Apud Sophoclem autem in Antig. pag. 258, Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν Ἢ θῆρες, pro μετ' ἄγους ὑπόμισαν, inquit schol.

Καθαιμακτὴς, t. 1, c. 163. a. Καθαιμάσσω, ib.

Καθαιματόω, t. 1, c. 162, e. Καθαιμος, t. 1, c. 160, f

Καθαιρέομαι, t. 1, c. 198, a. b. Καθαίρεσις, ib. c

Καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, Potentia euertenda. Thucyd.

Καθαιρέτης, t. 1, c. 198, e. Καθαιρετικός, ib.

A Καθαιρέω, t. 1, c. 197, d

Καθαίρω, t. 2, c. 2, d. Καθαίρομαι, ib. & 118, f.

Καθάλλομαι, t. 1, c. 340, a

Καθαλμὴς, Salsus, vel Aliquantum salsus, Aliquanta imbutus salsedine. Afferunt enim ex Nic. Alexiph. καθαλμέα βώλακα γαίης, pro ὑφάλμυρον.

Κάθαλος, Sale conspersus. Diphil. apud Athen. l. 4, Κάθαλα ποίησαι πάντα καὶ ἐσκοροδισμένα.

Καθαμαξεύω, t. 1, c. 381, g. Κάθαμμα, t. 1, c 498, c

Καθαμμίζω, t. 1, c. 398, a

B Καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, Omnino, In vniuersum.

Καθάπαξ, t. 1, c. 484, b. Καθάπερ, t. 2, c. 1505, h

Καθαπεροῦν, pro καθάπερ, t. 4, c. 8 o, g

Καθαπερανεὶ, t. 2, c. 1506, a. Καθάπερ δὴ, ib.

Καθαπερεὶ, ib. Καθαπτικὸς, t. 1, c. 504, d

Καθάπτομαι, t. 1, c. 503, f. Καθαπτὸν, t. 1, c. 504, c

Καθαπτὸς, t. 1, c. 498, b. Κάθαπτος, ib. d.

Καθάπτω, t. 1, c. 497, g. Καθαραὶ ψῆφοι, &c. t. 2, c. 6, e

Καθαραῖαι, dicũtur ligna illa quæ τοῖς τῶν δερμάτων θαιροῖς ὑποπήγνυται. vt est apud Poll. l. 1, c. 14

C Καθάρειος, t. 2, c. 7, c. Καθαρείως, ib. e

Καθαρεύω, ib. a

Καθαρεύομαι, affertur pro Sum purus.

Καθαρίζω, & Καθαρίζομαι, t. 2, c. 7, b

Καθαρίζων, ib. Καθάριον, τὸ, subst. ib. d

Καθάριος, ib. c. Καθαριότης, ib. e

Καθαρισμός, ib. c. Καθαρίως, ib. d

Κάθαρμα, t. 2, c. 2, g. Καθαρμόζω, t. 1, c. 582, h

Καθαρμὸς, t. 2, c. 2, f. Καθαρὸν, t. 2, c. 6, d

Καθαροποιέω, t. 2, c. 7, a. Καθαρὸς, t. 2, c. 5, g

D Καθαρότης, t. 2, c. 7, a

Καθαρπάζω, Corripio. Ex Aristoph.

Καθάρσια, τὰ, subst. t. 2, c. 4, a. Καθάρσιον, τὸ, subst. t. 2, c. 3, g

Καθάρσιος, ib. f. Κάθαρσις, ib. e

Καθαρτέον, Purgandum. Καθαρτὴρ, t. 2, c 4, b

Καθαρτήριος, ib. c. Καθαρτὴς, ib. b

Καθαρτικὸς, ib. Καθαρύλλος, t. 2, c. 6, f

Καθαρῶς, ib. Καθαυαίνω, t. 1, c. 610, c

Καθαυτὸν, pro καθ' αὑτὸν, Per se, Sua sponte: vel Seorsim.

Καθέδουμαι, t. 1, c. 1081, g. Καθέδρα, t. 1, c. 1085, e

E Καθέζει τὴν βασιλείαν, Occupat regnum. v. l. ex Plut. Thes. Sed perperam. Scribendum enim καθέξειν. vbi videlicet dicit, ἤλπιζον αὐτοὶ τὴν βασιλείαν καθέξειν, sperabant se regnum obtenturos: de Pallantidis: p. 11, meæ edit.

Καθέζομαι, t. 1, c. 1081, g. Καθείλοσαν, vide in Καθέλω.

Καθειμένον, t. 1, c. 1666, e. Vnde ADVERB. Καθειμένως, Demissè: aliis Remissè. ἐνδεδομένως.

Καθείργνυμι, t. 1, c. 1242, a. Καθειργνύω, ib.

F Καθείργω, ib. Κάθειρξις, ib.

Καθεὶς, in nonnullis cod. manuscr. reperitur pro καθ' εἷς. vt Maccab. lib. 3, ὁ καθεὶς τῶν φίλων, vnusquisque amicorũ. Et præcedente εἷς, Marci 14, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθεὶς, Vnusquisque, Singulatim. Et Ioann. 8, ἐξήρχοντο εἷς καθεὶς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Vnusquisque, Singulatim, Vnus post alium. At καθεὶς, est particip. aor. 2 act. à them. καθίημι.

Καθεῖσθαι, Demissum esse: præt. perf. pass. à καθίημι.

Καθειστήκει, Cõstitutus erat: vel etiam Erat. præt. plusquãp. à them. καθίστημι seu καθιστάω.

G Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Singulis diebus.

Καθεκούσιος εὐχὴ, Votum voluntarium seu spontaneum. Numer. cap. 15.

Καθεκτέον, Retinendum. Καθεκτικὸς, t. 1, c. 1346, a

Καθεκτὸς, t. 1, c. 1345, g. Καθεκτῶς, t. 1, c. 1346, a

Καθελεῖν, Detrahere: à καθαιρέω seu καθέλω.

Καθελκύω, t. 1, c. 1194, h. & 1196, f

Καθέλκω, t. 1, c. 1194, h

Καθέλω, inus. thema est, ex quo καθαιρέω mutuatur futurũ
H 2 & aorist. 2. Inde enim est καθελῶ, καθεῖλον, καθελεῖν, καθελών. Est porro ab aoristo 2 καθεῖλον, tertia pers. plur. καθείλοσαν, Bœotico more prò καθεῖλον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον. apud Esaiam c. 22, καθείλοσαν τοὺς οἴκους, Destruxerunt, Demoliti sunt, Deiecerunt. Vbi Complut. edit. habet καθήλωσαν, minus rectè.

Κάθεμα, t. 1, c. 1666, f. Καθεξῆς, Deinceps. ἑξῆς.

Κάθεξις, t. 1, c. 1345, g. Καθερπύζω, t. 1, c. 1259 g

Καθεστώς,t.1,c.1081,h. & 1666,h
Καθεσμός,t.1,c.1081,h. Καθέστηκα,t.1,c.1770,c
Καθειστήκειν imperf.t.1,c.1771,b. Καθεστηκός,τὸ,subst.ib.
Καθεστηκότως,Compositè,seu Animo composito & moderato.Ex Aristot.Polit.l.8.
Καθεστήκω,Consto,Persto,Constanter permaneo: seu Firmus sto & ita vt non cõmouear. Quomodo ex Thuc. affertur, πάντων ἢ δεινότατον εἰ βέβαιον μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι.Et ex Soph.ἔνθα μὴ καθεστήκει.
Καθεστηκώς, particip.præt.perf.act.à themate καθίστημι seu καθιστάω, passiuam tamen significationem habens,significãs nimirum Constitutus. vt καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demosthenem. Itidem pro Constitutus accipitur quum apud Thucydidem καθεστηκὼς τρόπος exponitur Mos assuetus. idem enim est acsi dicas Constitutus & confirmatus longo vsu. Significat etiam Compositus,Sedatus,Constans:hoc est Qui non mouetur,Qui non est in motu.Plut.Camillo, οὔπω καθεστηκότες οὐδ' αὖ εἰληφότες αὐτοὺς,nondum compositi nec ad se reuersi.Philostr.καθεστηκότι ἐῴκει. Itidem apud Aristoph.καθεστηκὸς πνεῦμα καὶ λεῖον,flatus sedatus & lenis.Et καθεστηκυῖα ἡλικία apud Platonem in Epist.Constans ætas, quæ & Matura dicitur.
Καθεστῶτα,τὰ,substant.t.1,c.1771,a
Καθέτη,t.1,c.1667,f. Καθετὴρ,ib.a
Καθετηρισμός,ib.c. Κάθετος,ib.d
Καθεύδω,Dormio. Aristoph.Σὺ δ' οὖν κάθευδε. Greg.Naz. ἐὰν καθεύδῃς,ἡδέως ὑπνώσῃς.In imperf.facit ἐκάθευδον vel καθηῦδον, in fut.καθευδήσω.Hom.Il.A,Ἀτρείδης ἢ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Et alibi, Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς, Dormiebat.ἐκοιμᾶτο,Etymologo teste.Plato Symp.εἰ μετὰ ταῦτα καθηῦδον. Xenophon Hellen.5, ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν.
Καθεψέω,t.1,c.1379,c. Καθέψω,ib.
Καθεώρων, Atticè pro καθεώρων,Despiciebant: à καθοράω.
Κάθη,Sedes:pro κάθησαι,vt μέμνη pro μέμνησαι, & δύνη pro δύνασαι.
Καθηβάω,Pubesco. Καθηγεμὼν,t.1,c.1428,d
Καθηγέομαι,ib.b. Καθηγητὴς,ib.d
Καθηδυπαθέω,t.1,c.1432,g. Καθηδυπαθέομαι,ib.f
Καθήκει,absol.&c.t.1,c.1691,b. Καθῆκον,τὸ,subst.ibid.c
Καθηκόντως,Ita vt officium postulat,Decenter,Conueniẽter,Ritè. Hesychio δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως, itidémque Suidæ.
Καθήκω,t.1,c.1689,f. Καθηλόω,t.1,c.1680,e
Καθήλωσις,ib. Καθηλωτὴς,ib.
Κάθημα,t.1,c.1666,g. Κάθημαι,t.1,c.1383,b
Καθημαξευμένον, t.1,c.381,h
Καθημέραν,pro καθ' ἡμέραν,In dies,Singulis dieb⁹,seu Per singulos dies,Quotidie.Plato,ἐπιμελεῖσθαι τῆς καθημέραν διαίτης,victus quotidiani rationem habere.
Καθημερινός,t.1,c.1465,d. Καθημέριος,t.1,c.1464,f
Καθημερόβιος,ib.g
Καθῆραι,non καθᾶραι,dicũt Attici,si Phrynicho credim⁹. Ambo sunt aor.1 act.infin.modi,à them.καθαίρω.
Καθιγμένον, Hes.exp.καταλαβόντα, καταλαμβανόμενον, καταντήσαντα:item & φθάσαντα. Est particip.præter.à καθικνέομαι. A Suida quoque exponitur ἐλθὼν & φθάσας, hoc eius exemplum afferente, ὁ ἢ βασιλεὺς καθιγμένος καὶ ταύτης τῆς ἐπιβουλῆς,ἐγένετο πρὸς ἀναζυγήν.
Καθιγνίσαι,Mortuis immolare.νεκροῖς θῦσαι, inquit Suid. Id tamen potius esset καθαγνίσαι.
Κάθιδρος,t.3,c.1792,b. Καθιδρύομαι,t.1,c.1094,b
Καθίδρυσις,ib. Καθιδρύω,ib.a
Καθιδρώς,t.3,c.1792,b. Καθίεμαι,t.1,c.1666,e
Καθιερεύω,t.1,c.1651,d. Καθιερόω,t.1,c.1650,b
Καθιέρωσις,ib.c
Καθιερωτέα,Consecranda,Dedicanda. Plato De leg.
Καθιζάνω,t.1,c.1091,h. Καθίζειν στρατὸν,t.3,c.1063,g
Καθίζω,t.1,c.1089,f. Καθίζομαι,t.1,c.1090,d
Καθίημι, Demitto,&c.t.1,c.1666,b. Καθίημι, Immitto, &c.ibid.e. Καθικετεύω,t.1,c.1687,c
Καθικνέομαι,Contingo,&c.t.1,c.1685,a. Καθικνοῦμαι, Demitto,&c.ib.e. Καθικνοῦμαι, Assequor,&c.ib.f.
Καθιμάω,t.1,c.1697,f. Καθίμησις,ib.f
Καθιμονεύω, idem quod καθιμάω. vt Hes. quoque καθιμο-

A νεύει exp.καθίησι,Demittit.
Καθιππάζομαι,t.1,c.1711,h
Καθίππευσις, Inuasio & incursio quæ equo fit. Aliis Adequitatio.
Καθιππεύω,t.1,c.1710,e
Καθιπποκρατέω,& Καθιππομαχέω,ῶ, Equis & equestri pugna vinco.Ambo ex Poll.
Καθιπποτροφέω,ῶ, Alendis equis consumo. Bud.comm.ex Isæo,οὐ μὴν οὐδὲ καθιπποτρόφηκας,(οὐ γὰρ πώποτε ἐκτήσω πλείονος ἄξιον ἢ πεντε μνῶν) οὐδὲ κατεζευγοτρόφηκας.
B Καθίπταμαι,t.1,c.1714,a. Καθίπτημι,ib.
Κάθισις,t.1,c.1090,e. Κάθισμα, ib.d.
Καθίσταμαι,Constituor, &c.t.1,c.1770,c. Καθίσταμαι, Fio,&c.ibid.g
Καθίσταται,imperson.t.1,c.1771,b
Καθιστάνω,ET Καθιστάω,ῶ,idẽ quod καθίστημι, Constituo. Cũ εἰς redditur Coniicio in.vt apud Chrysost.De officio episcopi,καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiã pro ἀποκαθιστᾶν,i.Cõstituere aliquo in loco,hoc est Saluũ & incolumem constituere aut constituendum suscipere.quod & καθιστάναι. Luc. Act. Ap.c.17,οἱ ἢ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν,Qui verò Paulũ susceperant tuto loco constituendum, deduxerunt eum Athenas vsque.
C Καθίστημι,Constituo,&c.t.1,c.1767,d. Καθίστημι εἰς, Redigo,&c.c.1768,d. Καθίστημι vel Καθίσταμαι,Cõpono, &c. c.1769,a. Καθίστημι,Cõstituo pro Firmo,&c.ib.d. Καθίστημι,vel Καθίσταμαι,Restituo,&c.ib.f. Καθίστημι,Committo,&c.ibid.h. Καθίστημι,Efficio,&c.c.1770,a.
Καθὸ,t.2,c.1505,e. Καθοδηγέω,t.2,c.1163,g. Καθοδηγία,ib.
D Καθοδηγὸς,ib. Κάθοδος,t.2,c.1173,g
Καθολικὸς,t.2,c.1281,d. Καθολικῶς,ib.e
Καθολκὴ,ῆς,ἡ,Detractio: vel Deductio.
Καθόλου,t.2,c.1281,b
Καθομαλίζω,Exæquo,Cõplano. Metaph.Plut.in Cæs.ἀπονοίας καὶ ἀπιστίας ἤθων ἃ καθωμάλισε. Vbi quod καθομαλίσαι vocat,appellat etiã ἡμερῶσαι,i. A ferocia in mãsuetudinem redigere, Efferas gentes mansuefacere & demulcere, inquit Bud.qui affert & καθομαλίσαι τὸν δῆμον pro δημαγωγεῖν.
E Καθομηρίζω,t.2,c.1294,h. Καθομιλέω,t.2,c.1310,d
Καθομολογέω,ῶ, Cõfiteor,Fateor.Greg.προϊόντος ἢ τοῦ χρόνου, τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν,Mutuò fassi sumus, Nobis inuicẽ aperuimus. Signif.etiã Pacifcor, & Ex pactis polliceor,Ex cõuentis promitto,Spõdeo, Despondeo. Quomodo aliquis alicui aliquã καθομολογεῖ,Despõdet,Desponsat.Exodi c.21,ἐὰν ἢ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καθομολογήσηται αὐτὴν, si autẽ filio suo desponderit eã.Plut.καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ.Idẽ pass.vt voce, ita etiam
F signif.Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην, καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν, Desponsam.ἐγγεγυημένην. Itidẽ dicitur καθωμολογημένη δωρεά,Despõsatũ munus,Promissũ munus,teste B.
Κάθομον,t.2,c.1300,e. Καθοπλίζω,t.2,c.1372,c
Καθοπλισμὸς, ib.
Καθοπτεύει,Hesych.affert pro καθορᾷ. ET Κάθοπτρον pro ἀόρατον.quæ potius per τ scribuntur.
Καθορατικὸς,t.2,c.1421,a. Καθοράω,t.2,c.1420,g
Καθορίζω,t.2,c.1473,g. Κάθορμα,t.1,c.1145,d
Καθορμίζω,& Καθορμίζομαι,t.1,c.1147,f
Καθόρμιον, t.1,c.1145,d
G Κάθος,Hesychio est σπυρὶς,Sportula,Calathus.
Καθοσιόω,t.2,c.1521,b. Καθοσίωσις,ib.c
Καθόσον,seu καθ' ὅσον,t.3,c.495,b
Καθότι,t.2,c.1505,f. Κάθου,Sede,à κάθημαι:vt in Epist. ad Hebr.κάθου ἐκ δεξιῶν μου,ex Psalm.Dauid.
Καθυβρίζω,t.3,c.1720,f. Καθυγραίνω,t.3,c.1729,c
Κάθυγρος,t.3,c.1728,d. Καθυδριάδες νύμφαι,t.3,c.1786,c
Κάθυδρος,t.3,c.1784,f. Καθυλακτέω,t.3,c.1737,a
Καθυλομανέω, t.3,c.1739,e. Καθυμνέω,t.3,c.1733,d
Καθύπαρ,t.3,c.1754,g. Καθυπερέχω,t.1,c.1360,g
Καθυπέρθε,ib.
H Καθυπέρτερος,t.3,c.1748,d. Καθυπερτερέω,t.3,c.1745,h
Καθυπέρτατος,ib.a. Καθυπισχνοῦμαι,t.1,c.1363,h
Καθυπέρτερος, ib.f. Κάθυπνος, ib.a
Καθυπνέω,t.3,c.1752,b. Καθύπνωσις,ib.
Καθυπνόω,t.3,c.1754,a.
Καθυποβάλλω, t.1,c.707,e.

Καθυπόκειμαι, affertur pro Subiaceo, Subsisto.

Καθυποκρίνομαι, t.2, c.1486, d. Καθύποπλος, t.2, c.1391, e

Καθυποτάξαι, Subigere, Subiicere. Bud. ex Areop.

Καθυποπτεῦσαι, t.3, c.1597, h. Καθυστερέω, t.3, c.1763, f

Καθυστερίζω, t.3, c.1764, d. Καθυφαίνω, t.3, c.1769, b

Καθυφέσις, t.1, c.1676, c. Καθυφίημι, t.1, c.1675, f

Καθύω, Compluo. vnde pass. καθύεσθαι, Complui.

Καθωραΐζομαι, affertur pro Glorior.

Καθώς, idem quod ὡς, Vt. Ac interdum quidem pro Postquam, Quum. Actor. Apostol. cap.7, καθὼς δ' ἤγγιζεν, quum autē appropinquaret. Interdū pro Velut, Veluti, Sicut, Sicuti, Quemadmodum, Qualiter. Aristot. De mundo, καθὼς ἄνω λέλεκται. Phrynich. prohibet dicere καθώς, sed καθό.

Καθωσιωμένος, t.2, c.1521, b

Καί, Et, &c. t.2, c.7, e. Καί, Etiam, &c. c.8, a. Καί, Æquè, &c. ib. Καί, Vel, &c. ib. b. Καί, Sed, &c. ib. Καί iungitur seu præmittitur diuersis particulis, quas ordine subiiciam. Καὶ γὰρ, Etenim. Et καὶ γὰρ δή, pro eodem. vide t.1, c.817, a. Sed & καὶ γάρ ῥα itidem pro Etenim, apud poetas. Homerus Iliad. α, — πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα. At καὶ γάρ τοι affertur pro Atque ideó. Καί γε, siue Καίγε, affertur pro Quanquam, Saltem, Atqui. Καὶ δή, Καὶ δὴ καί, Καὶ δῆτα, t.2, c.8, c. d. Ex epigramm. verò affertur καὶ δὴ σὺ χαῖρε pro Tu quoque salue. Καὶ εἰ, Etsi, Etiamsi, Tametsi, Quanquam, Quanuis. quod & εἰ καί. Vtitur eo Aristot. Polit. libro 3. Homerus verò ei subiungit κε. vt Odyss. ο, — καὶ εἴ κ' ἀεργὸς ἔῃσι. Et Iliad. ε, ἤ τέ σ' ὀΐω Ῥιγήσειν πόλεμόν γε καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι. Καὶ ἤ affertur pro Siue. Καί κέ τις, apud Homer. pro καὶ δή τις. Et καί κεν, pro καὶ δὴ ἄν. Καὶ μάλα, Et quidem, Atque adeó. In responsione accipitur pro Equidem, Ita sanè, Ita profectó. Xen. οἶσθά τινας ἀχαρίστους καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Alioqui sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xen. Hell. 6, p.354, ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quanuis maximopere vellet. Καὶ μὲν δὴ καί, t.2, c.8, c. Καὶ μέντοι καί, Atque etiam. Καὶ μέντοι καὶ ἄν, Quòd si, Sin autem. Demosth. Καὶ μή, affertur pro Siue nō. Καὶ μήν, t.2, c.1625, e. καὶ μὴν δή, ib. h. καὶ μὴν εἰ, t.2, c.1626, a. καὶ μὴν καί, ib. καὶ μὴν οὐδέ, t.2, c.1625, g. καὶ μήν που, t.2, c.1626, h. Καί νυ exponitur Atque. vt apud Hesiod. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, atque iustitiæ obedi. Καὶ οὐ, Et non, Nec, apud eundem Hesiodum. Sic Bud. καὶ οὐ, (inquit) Et non: quod etiam ἀλλ' οὔ γε dicitur. Gregor. ἐλάλουν ξέναις γλώσσαις, καὶ οὐ πατρίοις. Idem, καὶ οὐ λέγω τοῦτο, μὴ δεῖν πάντοτε μεμνῆσθαι θεοῦ, Neque tamen hoc dico, Non negauerim tamen. Καὶ πάλαι, Et sanè iāpridem. vel simpliciter Iamdudum, Iampridē. volunt. n. quidam hîc vacare καί. Καί περ, Quanuis, Etsi, Tametsi. quod & καίπερ, coniunctim, vt paulo pòst docebo. Καὶ πῶς, t.3, c.650, b. Καὶ ταῦτα, Idque, Præsertim, Maximé. In priore significatione Demosthenes Pro cor. ἐν ᾗ δύο βούλομαι τῶν καθ' ὑμᾶς πεπραγμένων καλῶν τῇ πόλει διεξελθεῖν, καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι, Idque breuiter. vel, Et hæc quidem quambreuissimé. At in hoc Attico loquendi & concludendi genere apud Aristophanem, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, simpliciter sonat, Atque hæc quidem huiusmodi sunt, Atque hæc quidem ita se habent. Itidémque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, Et hæc quidem hactenus, vel Et hæc quidē hoc modo se habent. Καί τι δή, affertur pro Ideó. Καί τι καί, Atque adeó. Bud. ex Demosth. κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τούτου ὡς οὐδὲν ὅτι οὐ ποιήσει. Et rursum, ὡς δὲ προήει τὸ πρᾶγμα καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι τὴν γυναῖκα, καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. Idem Bud. καί τι καί affert etiam pro Et quidem, ex Luciano, καί τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα &c. Καίτοι, Etsi, Tametsi: item, Verùm, Sed, At, Atqui. itē, Et quidē, Iam veró. itē, Proinde, Itaque. de quibus vide B. in Comm. Sed frequentius coniunctim scribitur. Καὶ ὥς, t.4, c.800, e.

Καιάδας, α, ὁ, Cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, Spelunca in quam sontes coniiciebant Spartani. vt & schol. Thucydid. dicit fuisse τόπον ὀρωρυγμένον ἐν Λακωνικῇ ὅπου τοὺς κακούργους εἰώθασι ῥιπτεῖν. Indi-

A cat verò hoc ipsum Thuc. quoque, nimirum l.1, p.43, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, οἷπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεισαν· ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. Sic Pausan. in Messeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥῖψαι πάντας ἐς τὸν Καιάδαν. Vnde apud Plut. quoque in Agide, vbi dicit, τοὺς ὑπηρέτας ἐκέλευον ἀπάγειν εἰς τὴν καλουμένην δεκάδα, quidam reponendum censent τὸν καλούμενον Καιάδαν. Vbi & ipse subiungit, τοῦτο δ' ἐστὶν οἴκημα τῆς εἱρκτῆς ἐν ᾧ θανατοῦσι τοὺς καταδίκους ἀποπνίγοντες. Locus est p.1474, meæ edit. Vide & sequ. Καιατα.

B Καιατα, Hesychio sunt ὀρύγματα, Foueæ: siue τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία, loca à terræmotibus dirupta & hiantia. VNDE Καιετάεσσα dicta ab Homero creditur Sparta, quòd multis eiusmodi καιάτοις hiaret. Strabo lib.8, pag.160, Quum verò nonnulli (inquit) scribant Λακεδαίμονα κητώεσσαν, (apud Homer. videlicet Il β, v 581) nonnulli καιετάεσσαν: quærunt quomodo illud κητώεσσαν accipiendum, siue à cetis, siue magnam. quod videtur esse probabilius. καιετάεσσαν autem quidam interpr. καλαμινθώδη, alii verò quòd οἱ ἀπὸ σεισμῶν ῥωχμοὶ vocā-

C tur καιετοί: & inde apud Spartanos τὸ δεσμωτήριον dici καιάδαν, vtpote quod sit σπήλαιόν τι. Quæ ad verbum ferè ex eo Eustathius inseruit suis in eum locum commentariis, pag.294. sed habet iste non καιάδας, sed καιέτας, itidémque veteres Strabonis codices. Et rursum Eustath. in expositione huius versus initio Od. δ, Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν, quum annotasset, κητώεσσαν dici pro μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος, quod omnium natatilium maximū est: subiungit, quosdā (inter quos Zenodotum esse) scribere καιετάεσσαν. id autem exponi

D καλαμινθώδη, vel πολλοὺς ἔχουσαν καιετούς. quod est σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν. nam Laconicam esse εὔσειστον. & ab hac voce etiam δεσμωτήριόν τι σπηλαιῶδες apud Laconas vocari καιέταν, vel per α καιάταν. Indidem apud Callimachum esse, Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. Notandum igitur Eustathium & Strabonē pro Hesychiano καίατα HABERE Καιετοί, & interpretari Fissuræ rupturæque terræ ex terræmotu. Notandū etiā, quosdā illud καιετάεσσα exponere καλαμινθώδης, quoniam videlicet ἡ καλαμίνθη à Bœotis VOCATVR Και-

E έτα, teste Hesychio. magna autē copia prouenisse hanc plātam in Spartano seu Lacedæmonio agro tradunt.

Καικάσαι, Hesychio est καταγελάσαι, Deridere.

Καικίας, ου, ὁ, Cæcias: ventus ex eurorum genere, & quidē ὁ ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, qui ab ortu æstiuo spirat. Ibidem dicit θρασκίαν vocari τὸν ἐξῆς πνέοντα τῷ ἀργέστῃ, quem à nonnullis καικίαν appellari. Item, ventorum quosdam esse εὐθυπνόους, qui videlicet πνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν: quosdam verò ἀνακαμ-

F ψιπνόους, vt eum qui καικίας dicitur. Est etiam ventus (inquit Gellius lib.2, cap.22) nomine cæcias, quem Aristoteles ita flare dicit vt nubes non procul propellat, sed vt ad sese vocet. ex quo versum istum prouerbialē factū ait, Κάκ' ἐφ' αὐτὸν ἕλκων ὡς ὁ καικίας νέφος. Et Plin. l.2, c.47, Narrant & in Ponto cæcian in se trahere nubes. Ibidem, Cæcian aliqui vocant Hellespontiā. Ibidē aliqui mesen nomine addidere inter Borean & Cæciā. Etymon vide in sequ. Καικίνης.

Καικίνης, ου, ὁ, dicitur ὁ καικίας ἄνεμος, à Caico fluuio, inquit Hesych. vt Etymol. quoque καικίαν dici scribit τὸν ἀπὸ τοῦ

G Καΐκου ποταμοῦ πνέοντα ἄνεμον.

Καικύλην, Hes. dici scribit τὴν κεφαλήν, Caput.

Καινή, Noua. ἐκ καινῆς, Denuò, De nouo, De integro. vt ἐκ καινῆς ἐπιχῶσαι τὴν πόλιν. Sic Theophrast. De caus. plant. lib.5, cap.1, ὥσπερ ἐκ καινῆς ἔδει ποιεῖν. Vbi Gaza itidē vertit Denuó.

Καινία, Hesychio est νίκη, Victoria: forsan παρὰ τὸ καίνειν.

Καινίζω, t.2, c.10, b. Καινισμός, ib.

Καινίτας, Hesych. dici tradit ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, Fratres & sorores: afferens itidem καινίτα pro ἀδελφή, Soror.

H Καινολογία, t.2, c.9, d. Καινοποδίων, t.3, c.626, a

Καινοποιέω, t.2, c.9, d. Καινοποιητής, ib.

Καινοποιός, ib. Καινοπραγία, ib.

Καινοπρεπής, ib. e. Καινός, ib. a

Καινότης, ib. c. Καινοτομέω, ib. e

Καινοτόμημα, ib. f & g

Καινοτομία, ibid.g. & t.3,c.1394,b
Καινοτόμος, t.2,c.9,g. & t.3,c.1394,a
Καινότομος, t.3,c.1394,a. Καινοτόμος, t.2,c.9,g
Καινουργέω, ib.h. Καινούργημα, t.2,c.10,a
Καινουργίζω, ib. Καινουργισμός, ib.
Καινουργός, ib. Καινόφιλος, t.2,c.9,e
Καινόω, t.2,c.10,b
Καίνυμι, Vinco, Supero. vnde imper. καινύτω, Hesychio νικάτω, Vincat. Frequentior vsus vocis pass. in signif. actiua. quemadmodum idem καίνυται exp. νικᾷ, περιφέρει. Sic Hesiod. Ἀσπ. Ἤ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε Ταων. Et Hom. Od. γ, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁππότ' ἐπείγοιεν ἄελλαι. ‖Significat etiam Perimo, Occido. & quidem victum proprie. vnde καινυμένα Hesychio διαφθείρουσα. ‖Eidem H. καίνυσθαι est non solum νικᾶν, & ἀφαιρεῖσθαι, sed etiam χοινδύεσθαι, μετρεῖν ἀχόν.
Καίνω, itidem Perimo, Occido. φθείρω. vt Hesych. quoque καίνει exp. φονεύει, κτείνει.
Καινῶς, t.2,c.9,c. Καίομαι, t.2,c.174,g
Καίπερ, Etsi, Tametsi, Etiamsi, Quanquam, Quanuis: vsitatum tam in prosa quàm in carmine. Sed à poetis nonnunquam dirimitur per tmesin, interiectis aliis dictionibus. vt apud Hom. Il. α, Καί μάλα περ θυμῷ κεχολωμένος. Et alibi, καί πρίν περ, pro καίπερ πρότερον. Nonnunquã & redundat περ in hoc καίπερ. velut in hoc loco Apollonii Arg. l.2, τῶ καίπερ ἀφ' αἵματος ἐγγεγάωντι. Ibi n. schol. annotat τὸ καίπερ περιττὸν ἔχειν τὸ περ. nisi quis fortè ad τῶ referre velit, & tmesin factam esse dicere. Nonn. verò καίπερ dicitur vsurpasse pro Vtique.
Καίπτος, Hesychio est ἀξίνη, Ascia, Securis.
Καίρωμα, eidem est μέρος ἱστοῦ, vel ἀμφίεσμα. At pro καιρωποδεῖσι, quod idem exp. ταῖς κέρασι πλήξωσι, scribendum potius κερωποδεῖσι, à κερατίζω.
Καιρεία, Institia, Fascia sepulcralis. v.l. perperã pro κειρία.
Καίριος, Tempestiuus, &c. t.2,c.12,h. Καίριος, Præcipuus, &c. c.13,a. Καίριος, Lethalis, &c. ib.b.
Καιρίως, Tempestiuè, &c. ib.e.
Καιρόεις, ibid.g
Καιροθέουσι, Hesych. affert pro κρατοῦσι, προτρέχουσι, Vincũt, Præcurrunt.
Καιρός, Occasio, &c. t.2,c.10,d. Καιρός, Modus, &c. ib.h.
Καιρός, Deus apud Græcos, &c. c.11,a. Καιρός, Tempus, &c. ib. Καιροί, Tempora, &c. ib.c.
Καῖρος, Licium, &c. t.2,c.13,g. Καιροφυλακέω, t.2,c.11,d
Καιροφυλακτέω, ib.e. Καιρόω, t.2,c.13,h
Καίρωμα, ib. Καίρωσις, ib.
Καιρωστίς, t.2,c.14,a. Καιρωστρίς, ib.
Καίστρα, Hesychio ὅπλα Ἰβηρικά: aliis κυρίαι. Latini cetras dicunt.
Καίω, t.2,c.174,e
Κακάβη, ης, ἡ, Cacabus: Galen. ad Glauc. Alioquin ET Κάκαβος, dicitur. Infrà gemino κ.
Κακαγγελία, ας, ἡ, ET IONICE Κακαγγελίη, ης, ἡ, Malus nũtius: à Galeno apud Hippocr. exponitur κακορρημοσύνη, κακολογία, Maledicta. ET Κακάγγελος, Malus nuntius, Mala nũtiãs. ὁ κακὸν ἔπος ἀγγέλλων, Homero, inquit Eust. Soph. ET Κακάγγελτα dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, in Antigone, pag.266, ὦ κακάγγελτά μοι Προπέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾶς λόγον;
Κάκαλοι, Hesychio sunt βολβοί, Bulbi.
Κάκαλα, eodem teste Æschyl. in Niobe vocauit τείχη.
Κακαλία, ας, ἡ, Cacalia: herba, quæ & leontice, teste Diosc. l.4,c.123, & Plin. l.25,c.11.
Κακαλίς, Hesychio est νάρκισσος, Narcissus.
Κακάν, t.4,c.405,f. Κακανδρία, t.1,c.437,a
Κακανεῖν, Excitare. Ita enim accipitur apud Plut. in Apophth. Lacon. Vbi Laco interrogatus qualis esset Tyrtæus poeta, respõdit, ἀγαθὸς κακανεῖν νέων ψυχάς, bonus ad excitandos iuuenum animos. Quidam, Ad blandè ducendos iuuenum animos: legens nimirum αἰκάλλειν, vt habetur in vita Cleomenis, p.1477. At Κακανίζει, vide in Ἀκανίζω suprà, p.327,e.
Κακάω, t.3,c.33,g. & t.4,c.405,f. ob.
Κακεῖ, pro καὶ ἐκεῖ, Et illic. Itémque Κακεῖθεν pro καὶ ἐκεῖθεν, Et illinc, seu Et inde, Act. Apost. c.7.

A Κάκεμφος, t.1,c.1165,a. Κακέμφατος, vide in Κακέμφατος.
Κακεντρεχία, t.3,c.1659,b. Κακεντρεχής, ib.
Κακεργέτης, Maleficus. vt Suid. quoque κακεργέτησι exponit κακοεργοῖς. Et fœm. gen. κακεργέτις πληθύς, apud Dionys. Areop. de dæmonibus.
Κακερούπας, pro καὶ ἐκρύπας, à κρύπάω.
Κακεσσιν, Hesych. esse dicit κακὴν κατάστασιν vel ἀπραγίαν à nom. sing. κακεστώ, vt λιστώ.
Κακέσχατος, Extremè malus, Extremè improbus.
B Κακέμφατον, Hesychius exp. ἄδοξον, ἀκλεῆ, Inglorium, Ignobilem. Alioqui κακέμφατον est etiam figura eius nominis apud grammaticos. vt quum Seruius apud Virg. scribit, Sanè cacephaton est Glauca canentia. Et rursum, Mala est compositio ab ea syllaba incipere quã superior finitus est sermo. nam plerunque & cacephaton facit, vt hoc loco Dorica castra. Quintil. κακόφατον vocat, sed paulo aliter definiens. Sic enim ille l.8,c.3, Vitium fit & quod κακόφατον vocatur: siue mala consuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, siue iunctura deformiter sonat. In priore signif. Chrysost. dicit κακέμφατον, cõm. in 1 epist. Pauli ad Corinth: ἔθος γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐπὶ τῶν κακεμφάτων καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι. Vbi Bud. interpr. Nominibus mali ominis.
C Κάκη, t.4,c.327,h. Κακηγορέω, t.1,c.35,b
Κακηγορία, ib.d. Κακηγόρον, ib.
Κακηγορίστερος, & Κακηγορίστατος, ib.c
Κακήγορος, ib. Κακηγόρως, ib.
Κακηπελέων, à Nicandro in Ther. & Alex. dicitur ὁ κακῶς ἔχων, Qui malè habet, Æger.
Κακία, t.4,c.327,c
D Κακιζόπυγος, t.3,c.1433,g. & t.4,c.329,d
Κακίζω, t.4,c.329,a
Κακιθος, significat τὸν κολαζόμενον vel κακιζόμενον. Etymol. & Suid. Apud Hes. Κακιθά, λιμηρά, famelica: afferentem & κακιθής pro λιμηρόν, χαλεπόν: & κακιθής pro ἄτροφος ἄμπελος, vitis nutrimento destituta.
Κακίμηνος, affertur pro Aduersa luna natus, Infelix.
Κάκιον, t.4,c.326,h
Κακισμός, οῦ, ὁ, Vituperatio: ipsa actio τοῦ κακίζειν & exprobrandi ignauiam.
E Κάκιστα, t.4,c.326,h. Κάκιστος, t.4,c.324,e
Κακίων, t.4,c.323,h
Κακιῶσαι, Laconibus sunt ἱδρουῦ ἀρχόμεναι, Quæ sudare incipiunt, teste Hesychio. Procul dubio παρὰ τὸ κηκίειν.
Κακκάβα, Hesychio est πέρδιξ, Perdix. vt Athen. quoque lib.9, tradit τὰς πέρδικας à nonnullis vocari κακκάβας, ab Alcmane Κακκαβίδας. Ibidem dicit non omnes perdices κακκαβίζειν, quum Theophr. in libro περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν scribat, οἱ Ἀθήνησι πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσι· οἱ δ' ἐπέκεινα, τιττυβίζουσι.
F Vbi notandum illud κακκαβίδες, vnà cum verbo κακκαβίζειν, quod apud Aristot. quoque legitur, Hist. animal. lib.4, cap.9, vbi de vocis differentia loquens ait, διαφέρει καὶ τῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς γένεσι ζώων κατὰ τόπους· οἷον τῶν περδίκων, οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσι. At lib.9, c.8, dicit, οὐ μόνον δὲ ὁ πέρδιξ ᾄδει, ἀλλὰ καὶ πειρώμενον ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Item Philomelæ autor, Caccabat hinc perdix. Hesych. HABET Κακκάζειν quoque. Scribit enim κακκάζειν dici ab Atticis τὰς ὄρνις τὰς περὶ τὸ τίκτειν φθεγγομένας, vt gallinæ etiam faciunt. Poll. verò meleagridũ proprium esse vult τὸ κακκάζειν, vt perdicum τὸ κακκαβίζειν & τιττυβίζειν.
G Κακκάβα, siue κακκάβη, ET Κάκκαβος, Cacabus, Olla testacea. vt apud Athenæum lib.8, ἐν κακκάβῃ ζεούσα. Idem Athen. lib.4, scribit τὴν χύτραν ab Aristophane vocari κακκάβην cum alibi tum in Δαιταλεῦσι, vbi dicit, κἀγὼ ἐκεῖθεν κακκάβην. Ibidẽ ex Antiph. affert, Μιχθεῖσα κοίλοις ἐν κύτεσι κακκάβης, Χλιαίνετ', αἴρετ', ἔψεται, παφλάζεται. Et rursum ex eodẽ Antiph. paulo pòst, κάκκαβον λέγω. (nimirũ quod ænigmaticè vocaui Καρύστου θρέμμα γηγενές, vtpote quod Carysti è terra fingatur) Σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις λεπαστ'· ἐμοὶ δὲ τοὔνομα Δοκεῖ διαφέρειν εἴτε κάκκαβόν τινες Χαίροντες ὀνομάζουσιν, εἴτε σίττυβον. Quæ verba apud Pollucem quoque leguntur, lib.10, cap.24. V-
H bi & DIMINVTIVI Κακκάβιον hoc affert exemplum, ex Eubulo, Καὶ πατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια. Latini

quoque cacabum dicunt, vno c, vt & κάκαβος alicubi reperitur & κακάβη, vnico κ. Plinius, Succus in cacabo nouo coquitur. Paulus iurisconsl. In cacabis pulmentarium coquitur. Sic Columella lib.12, cap.41, In cacabo figuli nouo, vel in stanneo coquitur: de conditura ex cydoniis.

Κακκάβη, Κακκαβίζειν, Κακκάβιον, Κακκαβὶς, Κάκκαβος, Κακκάζω, vide in præced. Κακκάβα.

Κακκάω, t.2, c.181, b. Κακκάω, t.4, c.405, f.

Κακκείω, t.2, c.173, f. Vide & seq. Κακκεφαλῆ.

Κακκεφαλῆ, Æolica syncope apud poetas pro κατὰ κεφαλῆ. Hom. Iliad. υ, Μέσσην κακκεφαλῆ ξίφει ἤλασε, medio in capite. Sic Iliad. θ, Ἄκρην κακκορυφῆ, In summo vertice: ἄκρην κατὰ κορυφῆ. Itidem κακκείοντες dictum videri queat pro κατακεισόμενοι, Decubituri. Sic sanè κακκρύπτω pro κατακρύπτω.

Κάκκη, ης, ἡ, Merda. Aristoph. Pace, Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Vbi schol. miror cur exp. κακίας, quum subiungat, Nam veteres τὴν ἀκαθαρσίαν vocabant κάκκην, & maximè τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. forsitan scripsit, vocem hanc habere κακέμφατον, vt apud Suid. est. Deriuata autē videtur παρὰ τὸ κακκᾶν, quo verbo pueri nominare solent τὸ ἀποπατεῖν, Cacare.

Κακκορυφῆ, vide paulo antè in Κακκεφαλῆ.

Κακκὸς, Hesychio est ὁ μικρὸς δάκτυλος, Paruus digitus.

Κακκώνιον, idem esse dicit σκαφίον.

Κακκρύπτω, t.2, c.467, a

Κακόβας, Infaustè pubescens: si non mentiuntur v.l.

Κακόβιος, t.1, c.738, a. Κακοβλασέω, t.1, c.746, b

Κακοβλαστὴς, ib. Κακόβλαστος, ib.

Κακοβουλία, t.1, c.768, f. Κακόβουλος, ib.

Κακόγαμβρος γόος, ex Eurip. affertur: sed sine interpr.

Κακογάμιον, t.1, c.814, g

Κακογείτων, Malus vicinus. Soph. Phil. p.409.

Κακογένειος, t.1, c.845, a. Κακόγλωσσος, t.1, c.856, b

Κακοδαιμονάω, t.1, c 897, e. Κακοδαιμονέω, ib.

Κακοδαιμονία, ib.d. Κακοδαίμων, ib.

Κακοδεκτέω, Malè excipio. Hesychio enim κακοδεκτοῦσα est ἡ κακῶς δεχομένη.

Κακοδιάβολος, (si tamen non κακοδιάκονος scripsit) eodem teste Laconibus est κακοικονόμος, Malus administrator rei familiaris.

Κακοδιδασκαλέω, t.1, c.986, d. Κακοδικία, t.1, c.1009, g

Κακοδοξέω, t.1, c.1035, e. & 1037, b

Κακοδοξία, t.1, c.1035, d. & 1037, b

Κακόδοξος, t.1, c.1035, d. Κακόδουλος, t.1, c.1044, c

Κακοειμονία, t.1, c.1381, d. Κακοείμων, ib.

Κακοέπεια, t.1, c.1222, f

Κακοεργὸς, Hesychio ὁ τὰ κακὰ ἐργαζόμενος, Maleficus. Phocyl. χρὴ κακοεργὸν ἀποσπάσασθαι, Maleficum & improbum auersari oportet. Et in Epigr. κακοεργὸς μάχαιρα, Maleficus gladius. vt apud Hom. Odyss. σ, — ἀλλά με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργὸς, Improbus venter. INDE Κακοεργέω, ῶ, Maleficus sum. Aristoph. Nub. μὴ περὶ σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, Ne maleficus sis in parentes tuos, Nullo maleficio afficias tuos parentes. ET Κακοεργία, ας, ἡ, Maleficium, Improbitas. Hom. Od. χ, v.374, Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. Cōtractè dicitur κακοῦργος, κακουργέω, & κακουργία.

Κακοζηλία, t.1, c.1402, b. Κακόζηλος, ib.a

Κακοζήλως, ib.b

Κακοζωΐα, ας, ἡ, Malus tenuisque victus: vel Misera vita.

Κακοήθεια, t.1, c.1099, c. Κακοήθης, ib.b

Κακοήθευμα, ib.d. Κακοηθίζω, ib.b

Κακοηθιστέον, affertur pro Deprauandum est.

Κακοήθως, t.1, c.1099, d

Κακοθελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Maleuolus. Theophil. in Institut.

Κακοθημοσύνη, t.3, c.1478, d. Κακοθήμων, ib.

Κακοθηνεῖν, Infelicem esse vel malè habitum: oppositum τῷ εὐθηνεῖν. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur quùm malè proueniūt agni, ipsæque partu sunt infelices. hoc est quum parua agnorum copia est. Aristot. Hist. anim. libro 6, τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν κατὰ τὴν πταμένην ὥραν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις· ἐὰν δὲ τὰ νεώτερα, κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα.

A Κακόθροος, & per contract. Κακόθρους, Maledicus. ὁ κακὰ θροῶν.

Κακοθυμία, t.1, c.1604, e. Κακόθυμος, ib.

Κακοθυμοσύνη, t.3, c.1478, e

Κακοΐλιον, Improbum & scelestum Ilium. Homerus Odysseæ τ & ψ, — κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν, improbum & nefarium Ilium.

Κακοιμιστὴς, οῦ, ὁ, Cubiculari⁹. v.l. perperā pro κατακοιμιστής.

Κακοκαρπία, t.2, c.78, f. Κακόκαρπος, ib.e

Κακόκνημος, t.2, c 285, b. Κακοκρισία, t.2, c.419, f

Κακολογέω, t.2, c.634, d. Κακολογία, ib.c

B Κακολογικὸς, ib.d. Κακολόγος, ib.c

Κακομαθὴς, t.2, c.787, d. Κακομάχανος, t.2, c.927, d

Κακομαχέω, ῶ, Malitiosè pugno, Dolo malo vtor inter pugnandum. Luc. in Demon. vita, πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας. Sic Greg. De filio, ὁρᾷς ὅπως καὶ κακομαχεῖν ἐθελόντων ταῖς στροφαῖς διαφεύγομεν;

Κακομετρέω, t.2, c.900, c. Κακόμετρος, ib.

Κακομηδὴς, t.2, c.1627, b. Κακομήτης, ib.c

Κακομηχανία, ας, ἡ, Malæ artes, vel Malorum machinatio.

C Κακομήχανος, t.2, c.927, c

Κακομιμήτως γράφων, Malè imitando: Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore.

Κακόμορος, t.2, c.842, f

Κακόμοχθος, t.2, c.979, g. Κακὸν, t.4, c.324, f

Κακονοέω, & Κακόνοια, vide in Κακόνοος.

Κακόνομος, affertur pro Qui est prauis moribus. Potius tamen sonat Qui malis legibus vtitur.

Κακόνοος, & per contract. Κακόνους, Maleuolus. Demosth. Philipp.4, κακόνους μέν καὶ ἐχθρὸς ἐστὶν ὅλῃ τῇ πόλει. Xenoph Pæd.8, εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις, maleuolis bene velle.

D Inde SVBSTANT. Κακόνοια, ας, ἡ, Maleuolentia. Plutarch. Alcibiade, ἐνδεικνύμενοι τὴν πρὸς ἐκεῖνον ὀργὴν καὶ κακόνοιαν. Xenophon Pæd.3, οὐ γὰρ κακονοίᾳ τινὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ. ET VERB. Κακονοέω, ῶ, Maleuolus sum, vel Malè cogito.

Κακονύμφος, t.2, c.1097, c. Κακόξεινος, t.2, c.1120, f

Κακόξενος, ib.

Κακοξύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, In malis sapiens & prudens. Thuc. l.6, p.222, ἐπὶ διανοίᾳ που μεταβολῆς οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ. vbi schol. exp. πανουργοτέρου.

E Κακόοσμος, t.2, c.1195, a

Κακοπάθεια, ας, ἡ, Malorum perpessio, Calamitas, Vexatio, Ταλαιπωρία & Ærumnæ. Vtitur Ceb. Theb. necnon Thucydid. lib.7, pag.260, dicit, μήτε ταῖς ξυμφοραῖς μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις. Sic Isocr. Archidamo, ὑπομεῖναι κακοπάθειαν. ADVERB. Κακοπαθῶς, Ærumnosè, Multa mala perpetiendo, In multis vexationibus & molestiis. vt κακοπαθῶς ζῆν apud Aristotelē Politic. lib.2. quod exponitur Asperè tractari. ITEM

F VERBVM Κακοπαθέω, ῶ, Mala patior, Malis vexor & affligor. Herodian. lib.8, βιώσεσθαί τι καὶ κατὰ γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες, in exteris nationibus conflictantes malis. Isocr. Areopag. ἐν τοῖς καθεστῶσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἄμεινον τὸν βίον διάγειν. Interdū additur datiuus eius partis qua mala patimur. Isocr. ad Nicoclem, βούλοιντο δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι καὶ σκέψασθαι περί τινος τῶν ἀναγκαίων. Nōnunquam cum

G datiuo rei quæ mala & molestias nobis affert. Thucyd. libro 4, κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, loci inopia eos affligente diuexantéque. Idem cum genitiuo, intercedente ὑπό: lib.2, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, à cuiusmodi hominibus afficitur malis & detrimenta patitur. Et l.1, ὡς πόλεις τοσαῖς δὲ ὑπὸ μιᾶς κακοπαθεῖν, tot vrbes ab vna incōmodis affici. At κακοπαθοῦντα μόρια, apud Galenū sunt Partes affectæ & ægræ.

Κακόπατρις, t.3, c.93, c. Κακοπέτης, t.1, c.1723, g

H Κακοπινὴς, t.3, c.300, e

Κακόπλαστος, ex Hermog. affertur pro Erratiuus. Videndū tamen ne potius sit Malè fictus.

Κακοποιὸς, Maleficus, Malis afficiēs. Epigramm. lib.2, in fures, Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε; quis primus venit maleficus & noxius? Aristoteles Ethic. lib.4, cap.3, οὐ κακοὶ μὲν οὖν δοκοῦσιν εἶναι οὐδὲ οὗτοι· οὐ γὰρ κακοποιοί εἰσι. Itidem & Synesius in epist.57, αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις, Maleficæ

potestates, Mali genii. INDE Κακοποιΐα, ας, ἡ, Maleficentia, (vt Cas. dicit, Iter facere per prouinciam sine vlla maleficentia) Malorum illatio seu importatio. vel etiam Maleficium. Isocrat. ad Demonicum, ὁμοίως αἰσχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. Idem in Panathen. ἐκβολὰς ὧν ἐγγύησαν, καὶ καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις, καὶ τοσαύτας τὸ πλῆθος κακοποιΐας.

Κακοπολιτεία, t.3, c.477, b

Κακοπονητικός, οῦ, ὁ, ex Aristotele affertur pro Pessimè affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad laborandum, Debilis.

Κακόποτμος, Qui infelici sorte seu fato vtitur, Infortunatus.

Κακόπους, t.3, c.511, b. Κακοπραγέω, t.3, c.527, a

Κακοπραγής, Malefactus. Hes. enim κακοπραγοῦς affert pro κακοεργοῦς. Nisi fortè sit Maleficus.

Κακοπραγία, t.3, c.527, a. Κακοπραγμονέω, t.3, c.531, g

Κακοπραγμοσύνη, ibid. f. Κακοπράγμων, ib.

Κακόπτερος, t.1, c.1716, b

Κακορραφία, ας, ἡ, Malorum consutura. id est Malorum machinatio. κακομηχανία. Hom. Odyss. α, Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο. Odyss. μ, — ἵνα μή τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ Ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες. Et Iliad. ο, Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε δολορραφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Metaph. autem est à sutoribus qui coria consuunt: vt etiam quum Od. π, dicit κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι. Plautus itidem dicit Cōsutos dolos: Huc aduenisti consutis dolis. Hesych. affert & κακορραφέας pro κακοποιοὺς, κακοπράγμονας, Malorum machinatores, Dolorum consutores.

Κακορρημοσύνη, t.1, c.1152, d. Κακορρήμων, ib.

Κακορροθέω, t.3, c.694, g. Κακός, t.4, c.320, c

Κακόσιτος, t.3, c.786, f. Κακοσιτία, t.3, c.792, g

Κακόσιτος, ib. Κακοσκελής, t.3, c.820, a

Κακοσμία, t.2, c.1195, a. Κάκοσμος, ib.

Κακόσπερμος, t.3, c.930, g

Κακοσπόνδυλος, Hesychio est δεινῶς ἐμβλεψάμενος, Qui toruū intuetur & animo malè affecto.

Κακοστόμαχος, t.3, c.1054, e

Κακοστομέω, t.3, c.1045, f. & 1046, c

Κακοστομία, t.3, c.1046, b. Κακόστομος, t.3, c.1045, f. & 1046, c

Κακοσύνετος, t.1, c.1674, e

Κακοσυνθεσία, ας, ἡ, affertur pro Malum fœdus, Mala compositio. Hesych. verò & alii acceperunt pro Malorum structio & machinatio, quum apud Hom. κακορραφίας exposuerunt κακοσυνθεσίας.

Κακοσύστατος, t.1, c.1795, d. Κακοσχημόνως, t.3, c.1331, c

Κακοσχήμων, ib. Κακοσχολία, t.3, c.1109, c

Κακόσχολος, ib. Κακοτεχνέω, t.3, c.1433, d

Κακοτεχνία, ib. b. Κακοτέχνιον, ib. c

Κακότεχνος, ib. a. Κακότης, t.4, c.327, a

Κακοτροπεύομαι, t.3, c.1638, f. Κακοτροπία, ib. e

Κακότροπος, ib. d. Κακοτροφέω, t.3, c.1646, b

Κακοτροφία, ib. Κακότροφος, ib.

Κακοτυχέω, t.3, c.1454, d. Κακοτυχής, ib.

Κακουργέω, Κακούργημα, Κακουργία, vide in sequ. Κακοῦργος.

Κακοῦργος, ου, ὁ καὶ ἡ, contractum ex κακοεργὸς est, & eandem retinet significationem, videlicet Maleficus: item Improbus, Facinorosus, Scelestus. Demosth. Philipp. 1, κακούργου μὲν γάρ ἐστι κριθέντα ἀποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ, μαχόμενον τοῖς πολεμίοις. Thucydides lib. 1, de carcere Laconico, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεισαν. Demosthenes, τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τοὺς ἐπὶ θανάτῳ εἰσάγουσι. Sic Herodian. libro 7, ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις πρὸς τὸ ἁρπάζειν κακούργων, improbis & facinorosis hominibus. Vtplurimùm verò prædones solent κακοῦργοι nominari & latrones, vt qui homines & bonis & vita exuant. Thucydid. libro 1, οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ. In generali significatione pro Malo damnóque afficiens, Noxius, construitur etiam cum genitiuo patientis. Xenoph. κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, cum aliis tum sibi magis nocens. Inde ADVERBIVM Κακούργως, Maleficè, Improbè, Sceleratè. Et SVBST. Κακουργία, ας, ἡ, Maleficium, Improbitas, Scelus: sed plerunque dicitur de tecto & occulto maleficio, ideóque redditur Subdolū maleficium, Astus, Dolus. Xenoph. Pæd. 1, ἢ οὐ γιγνώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς, καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; Sunt & in pharmacis κακουργίαι, Maleficia, id est venena. Dioscor. lib. 1, cap. 120, de rhamno, λέγεται ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας, Veneficia depellere, Malefica pharmaca depellere. Est inde & VERB. Κακουργέω, ῶ, Maleficus sum, Improbus & sceleratus sum. Significat etiam Malitiosè ago, Malitiosus sum & fraudulent[9]. Plato libro 1 De republ. ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, pro Malitiosè agere in disputando. Ibidem, πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει εἴ τι δύνασαι. Ibidem cum accusatiuō, ταύτῃ ὑπολαμβάνεις με ἂν κακουργῆσαι μάλιστα τὸν λόγον, maleficè & malitiosè depraues. In pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro Malitiosè agit, Maleficus est. Herodian. lib. 3, ἀνέπειθέ τε τοὺς ἰατροὺς καὶ ὑπηρέτας κακουργῆσαί τι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη. Et paulo pòst, τούς τε ἰατροὺς ἀνελὼν, οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι κακουργῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπισπεῦσαι τοῦ γέροντος. Dioscorides cum accus. in præfat. libri 6, φαρμάκων πόσεις ἃς εἰσφέρουσιν οἱ κακουργοῦντες τὰ δηλητήρια, quas offerūt improbi maleficique venenorum artifices. Est etiam Malo afficio, Incommodo, Noceo. Xenophon, ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ, Noceat, Incommodet. Thucydides libro 2, ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπον ἀεὶ τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς, ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τῆς πόλεως, κακουργεῖν. Plutarch. in Sympos. septem sapientū, πλὴν ὅταν ἐν δικτύοις γενόμενοι κακουργῶσι περὶ τὴν ἄγραν, nocent prædæ & capturæ piscium. Cum accusatiuo construitur in hac etiam significatione, peculiaritérque de prædonibus & hostibus dicitur. Thucydides lib. 2, τοῦ μὴ λῃστὰς ἐκπλέοντας ἐξ Ὀποῦντος καὶ τῆς ἄλλης Λοκρίδος, κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, damno afficerent vastarentque Eubœam. Sic libro 3, τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Et libro 4, pag. 138, voce simul ac significatione actiua, καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ τῆς θαλάσσης, ᾗπερ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι, qua sola parte poterat ei noceri incommodarique prædationibus & incursionibus. vt scholiastes quoque exponit λῃστεύεσθαι. Porro ex hoc verbo est nomen VERBALE Κακούργημα, ατος, τὸ, Maleficium, Facinus maleficū, Scelus. Autor Axiochi, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita acta est per scelus, Qui impiè sceleratéque vixere. Exponitur etiam Dolus malus, Fraus, Quum quis dolosè in suo munere versatur.

Κακουχέω, t.1, c.1326, e. Κακουχία, ib. f

Κακόφατον, vide in Κακέμφατον.

Κακόφημος, t.4, c.60, g

Κακοφραδής, Malum cogitans & machinans. Hom. Iliad. ψ, Αἶαν νείκει ἄριστε, κακοφραδές.

Κακοφροσύνη, t.4, c.200, c. Κακόφρων, ib. a

Κακοφυής, t.4, c.272, g. Κακοφυΐα, ib. h

Κακοφωνία, t.4, c.304, d. Κακόφωνος, ib. c

Κακόχαρτος, t.4, c.344, e

Κακοχράσμων, Improbus. vulg. lex.

Κακοχροέω, t.4, c.630, c. Κακοχροια, ib. b

Κακόχροος, ib. Κακόχρους, ib.

Κακόχυλος, t.4, c.510, d. Κακοχυμία, t.4, c.513, a

Κακόχυμος, t.4, c.512, g. Κακοψυχία, t.4, c.755, f

Κακόψυχος, ib. Κακόω, t.4, c.328, f

Κάκτανε, per syncopen apud poetas pro κατέκτανε. Sic apud Hesiod. in Asp. Κακτάμεναι μεμαώς, pro κατακτεῖναι, Occidere.

Κάκτος, ου, ἡ, Cactus: spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. libro 2 tradit ex Phania. Ibidem affert prolixum Theophrasti locum de hac planta, ex Histor. plantarum libro 6, cap 4. quem Plinius lib. 21, cap. 16, sic reddidit, Cactos quoque in *Sicilia* tantùm nascitur, *suæ proprietatis & ipsa. Cuius in terra serpunt caules à radice emissi, lato folio & spinoso.* caules vocant cactos: nec fastidiuntur *in cibis inueteratos quoque.* Vnum caulē rectū habēt, quē vocāt pternica, eiusdē suauitatis, *sed vetustatis impatientem.* semen ei lanuginis, quem pappon vocant. quo detracto & cortice teneritas similis cerebro palmæ est; vocant ascaliam. Locum

Theophrasti cum Athen.cod.confer:& alterum ex altero emenda: similiter quæ Dioscor.habet l.6, cap.32 & 33, corrige ex his verbis Pauli Æginetæ, lib.5,cap.penultimo, καὶ οἱ νεαροὶ πάπποι. αὕτη δ' ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου. Rursum Athen.ibidem concludit, κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci κινάραν nō malè. Nam quæ de carduorum satione tradunt Plini lib.19,cap 8,& Pallad.in Martio,cap.9,in Octobri,c.11: hæc eadem propemodum sunt cum iis quæ de cinaræ sobole satione que Columella lib.11,cap.3, & Constantinus Geoponicῶn libro 12,cap.antepenultimo,ex Varrone. Porro κάκτον esse plantam spinosam, Theocr. etiam testatur, Idyll.10,dicens, ἆς τὶν πόδα κάκτος ἔτυψε. Et Philetas Cous apud Athenæum lib.2, Ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξάμενος. vbi & τρηχέες κάκτοι ex Epicharmo in censu τῶν ἐδωδίμων λαχάνων. asperi enim sunt hi cardui ob folia spinosa. Ibique obiter nota eum masculino gen.dixisse τρηχέες κάκτοι, quū cæteri poetæ & prosaici scriptores fœmin.genus ei tribuant. Vulgò dicuntur *artichaulx*, quasi ἀρτυτικοὶ καυλοὶ, vt volunt nonnulli, qui & ἀρτυτικὰ ab Alex.Trall.vocari edules istos caules tradunt.

Κακωίω,t.4,c.329,d

Κακχαδίαι, Hesychio sunt ἰσχνόφωνοι.

Κακχάζει, idem affert pro ἀτάκτως γελᾷ, seu ἀθρόως καὶ ἀπαιδεύτως γελᾷ, Cachinnatur. quod suprà καγχάζει.

Κάκχαρτος, eodem teste pro κακέχαρτος dicitur. Est igitur syncope.

Κακχεύσαι, Suid expon. καταβαλεῖν. Potius sonat Defundere, Effundere: Æolica syncope positum pro καταχεύσαι, à them. καταχέω.

Κακχόπρον, Hesych. affert pro χεῖρον, Peius. quod & κακώτερον: compar.gr.ex pos. κακός.

Κακχωρεῖ, idem H. exponit δραπετεύει, κακουργεῖ. Sed id suspectius est. Κάκχωρεῖ autem, esset Attica synalœpha pro καὶ ἐκχωρεῖ.

Κακώδης,t.2,c.1196,b.

Κακῶς, t.4,c.325,g

Κάκωσις,t.4,c.328,g.

Κακώτερος,t.4,c.323,h

Κακωτικὸς,t.4,c.329,a

Καλαβαὶ, Hesychio est καλαβώτης: quod vide.

Καλαβιδαῖαι, eidem Hes. est τὸ περιαυχεῖν τὰ ἰσχία, apud quem & Καλαβίς.

Καλαβελαθρίνουσαν, idem affert pro χλευαστικῶσαν, Irrideantur. At Καλαβροὶ, Calabri: gens quæ & Mesapii: & ab ipsis regio dicta Καλαβρία, Calabria. Scribitur & Καλαυρ.

Καλαβελισμὸς, οῦ, ὁ, ab Athenæo libro 14, inter saltationum genera numeratur, & quidem ea quæ sunt σεμνότερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Paulo pòst καλαθισμὸς itidem inter σχήματα ὀρχήσεως.

Καλάβροψ, Suidæ est βουκολικὴ ῥάβδος, βαρυτέρα οὖσα τῇ κεφαλῇ, ἀπὸ τοῦ κάτω ῥέπειν, Virga pastoralis caput habens crassius & grauius, Pedum. Ex Philostr. ἐλθὼν εἰ τὸ θηρίον καλάβροπι, ἣν ὁρᾷς αὐτὸν ἐμβάλλοντα τῷ θηρίῳ ὡς ἄγκυραν. Infrà καλαύροψ.

Καλαβύσας, Argiui vocant τοὺς κωλώτας, teste Hesychio.

Καλαβώτης, eidem est ἰχθύς ποιὸς, piscis quidam: & σαῦρος. pro quo suprà ἀσκαλαβώτης. Itidem verò Leuit.c.11, vbi quædam edit. habent καλαβώτης καὶ σαῦρα, Complutensis habet ἀσκαλαβώτης καὶ σαῦρα, stellio & lacerta.

Καλαδία, eidem H. est ῥυκάνη, Runcina.

Καλαθηφόρος,t.2,c.31,f.

Καλάθιον,ib.

Καλαθὶς, itidem affertur pro Paruus calathus, Quasillus.

Καλαθίσκος,t.2,c.31,f.

Καλαθισμὸς,ib.g

Καλαθοειδὴς,ib.f.

Καλαθοειδῶς,ib.

Κάλαθος,ib.b

Κάλαϊς, Hesychio est τὸ ἱστίον, Velum: & nomen proprium. Alioqui κάλαϊς est nomē proprium lapidis cuiusdam. Plin.lib.37,c.10, Augites nō multis alia videtur esse quā quæ calais. Et aliquanto pòst, Calais sapphirum imitatur, candidior, & littoroso mari similis. VNDE Καλαΐνα ὄστρακα, apud Galenum τῶν κατὰ τόπους libro 5, & Aet.lib.6,cap.65, Vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Aet.alibi, & apud Actuarium, Vasa Alexandrina quæ vocantur καλάϊνα. Itidémque καλάϊνον χρῶμα, Calainus color: de quo obiter t.2,c.39,f. Dioscorides lib 5, de iaspide, ὁ δέ τις πρασιζίζων λέγεται, καλαΐνῳ χρώματι παρόμοιος, calaino colori assimilis. Sed notandum hæc & duplici λ scripta reperiri, apud Plin. videlicet & Galen.

Καλαμάγρωστις,t.2,c.14,e.

Καλαμαία,t.2,c.16,c

Καλαμαῖον, τὸ, subst. ib.

Καλαμαῖος,ib.

Καλαμάομαι,t.2,c.15,f

Καλαμαύλης,t.1,c.621,b. & t.2,c.14,c

Καλαμαυλητὴς,t.2,c.14,e.

Καλαμευτὴς,t.2,c.15,c. & 16,c

Καλαμεύω,ib.

Καλάμη, t.2,c.15,c

Καλαμηπάσαι,t.2,c.16,c.

Καλαμητομία,t.2,c.15,f

Καλαμήτρια,ib.h.

Καλαμητεὶς,ib.

Καλαμηφορεῖν,t.2,c.14,d.

Καλαμηφόρος,ib.

Καλαμίζω,ib.g

Καλαμίνθη, ης, ἡ, Calamintha: herba est de qua Dioscorid. libro 3,cap.43 Trium generū est: vna, montana, foliis ocimi: altera, pulegio similis, odore etiam ipsum referens, vnde nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα dixere: tertia, similis ἡδυόσμῳ ἀγρίῳ, menthastro. quam Romani nepetam vocant. Hæc inter alia ille. Vide & Plinium lib.20,cap.14. INDE Καλαμινθίτης οἶνος, apud Dioscor. libro 5, cap.62, Vinum calamintha conditum. seu Vinum è nepeta. vt Plin.lib.14,cap.16, Ex his quæ in hortis gignūtur, fit vinum è radice, asparago, cunila, origano, apii semine, abrotono, mēthastro, ruta, nepeta, serpyllo, marrubio. ET Καλαμινθώδης, Calamintha abundās, Vbi calamintha magna copia prouenit: vide suprà in Καιετάεσσα.

Καλάμινος,t.2,c.14,g.

Καλάμιον,t.2,c.15,a

Καλαμις,ib.

Καλαμίσκος,t.2,c.14,h

Καλαμοβόας,t.1,c.757,c. & t.2,c.14,c

Καλαμογλυφεῖν,t.2,c.14,c.

Καλαμογλύφος,ib.

Καλαμοειδὴς,ib.

Καλαμόεις,ib.f

Κάλαμος, ib.a

Καλαμοτύπος, Laconibus ὁ ἰξευτὴς, Auceps, Hesych.

Καλαμοφθέγγης,t.2,c.14,d.

Καλαμόφθογγος,ib.c

Καλαμοφόρος,ib.d.

Καλαμόφυλλος,ib.

Καλαμόχνοος,ib.

Καλαμόχροος,ib.

Καλαμώδης,ib.f.

Καλαμωτὴ,t.2,c.15,a

Κάλαον, Hesychio est κάλον ὑποπόδιον.

Καλάπους,t.2,c.31,a

Καλαρῖνες, Laconibus sunt ὀχετοὶ, Aquæductus, Riui, teste Hes. qui & Καλαρρύγαι ex Ameria affert pro τάφροι, Fossæ. Tales suprà ἀμάραι.

Καλάσιρις, Hesychio est χιτὼν πλατύσημος, tunica lato clauo insignis. vel ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. Quidam dicunt esse λινοῦν καὶ ποδήρες χιτώνιον apud Aristophanem in Thesmophor. Herodot. libro 2, pag.75, de Ægyptiis, ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις. ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβλήδην φορέουσι. Apud eundem libro 2, pag 98, Καλασίριες sunt & Ægyptiorum gens quædam μάχιμος. Rursum Hesychius Καλασίριτα dici innuit τὰς ὤας, Fimbrias.

Καλαυνεῖ, & Καλαυρεῖ, apud eundem leguntur, exposita τρυφᾷ, ἐμπίμπλαται, Deliciatur, Sese replet.

Καλαυρῖτις λιθάργυρος dicitur ἡ ἐξ ἀργύρου, Spuma argēti ex puro argento, vt est apud Diosc.l.5,c.102. forsan quòd in Calauria seu Calabria fieret. cognominat enim & alias ibi species à regionibus, Atticam, Puteolanam, Cāpanam, Siciliensem.

Καλαύροπον, Hesych. esse dicit ξύλον ᾧ τοὺς βόας βάλλουσιν, lignum quo boues petunt. id est pedum. quod & καλαύροψ seu καλάβροψ.

Καλαύροψ,t.2,c.32,c.

Καλέσκον,t.2,c.17,a

Καλέομαι, Vocor, &c.t.1,c.16,f.

Καλέομαι, In ius voco, &c. ibid.h.

Καλέοντες,t.2,c.17,a

Καλεύειν, Hesychio est λιθοβολεῖν, Lapidibus impetere. per syncopen forsan pro καταλεύειν: si tamen mendosum non est.

Καλεῦντο, Doricè pro ἐκαλοῦντο, à them. act. καλέω.

Καλέω,t.2,c.16,d

Κάλημβος, Hesychio est ὁ ἀποκολυμβῶν παιδίον, Apella.

Καλήμεραι,t.2,c.17,b.

Καλήμερος, t.1,c.1462,h

Καλημνεῖ, Hesychius affert pro καλεῖ σαφῶς, Clara voce vocat.

Καλήτωρ,ορος,ὁ, epitheticῶς dicitur ὁ κῆρυξ, Præco. ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συγκαλεῖν τὸν ὄχλον, inquit schol.Hom.Il.ω,v.576, Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοιο γέροντος. Præconem vocatorem, id est Qui populum conuocare solet.

Καλιά,t.2,c.31,g. Καλιάς,t.2,c.32,b

Καλίδιον,ibid.c

Καλίζω, & Καλίζομαι,t.2,c.30,b.

Καλινδέω, & Καλινδέομαι,t.2,c.496,c

Κάλινος,t.2,c.31,b. Καλιός, t.2,c.32,b

Καλιπόλεμος,t.3,c.458,a

Καλίς, Hesychio est σκέπαρνον, Securis.

Καλιστρέω,t.2,c.30,c

Καλίω, Voluo. κυλίω, vt Hesychius quoque καλίομαι exponit κυλίομαι.

Καλκῶσαι, idem affert pro πρᾶξαι, πατάξαι.

Κάλλαι, Hesychio sunt τὰ βαπτὰ ἔρια, Lanæ tinctæ. At Κάλλα, siue Κάννα, eodē teste dicitur Calamus, Arundo.

Κάλλαια,t.2,c.39,c. Κάλλαιοι,ibid.

Καλλάϊνος χιτὼν,ibid.f. Vide & Κάλαϊς suprà, & Κάλλη paulo pòst.

Καλλαρίας,t.2,c.1337,f. Καλλείπω,t.2,c.670,g

Καλλείριον, Lilium: à pulchritudine sic dictum. v.l.

Κάλλειψιν, poetæ dicunt pro καταλειψιν. Hesych.

Κάλλη, dicuntur τὰ ἄνθη, siue τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, siue τὰ βαπτὰ ἔρια: vnde & κέραμος καλλάϊνος. Ita Etymol. & Suidas. Rursum Etymol. quum κάλλαια vocari scripsisset τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἐρυθρὰ καὶ πορφυρώδη, subiungit, Nam τὰ πορφυρᾶ nominabantur olim κάλλη. Eupolis, Βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ. Et Æschylus, Ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν. Vnde & Καλλάϊνον. Est autē χρῶμα ἀνθηρὸν, vel quod βένετον dicitur. Hæc ille, & ex parte lexicon meum vetus.

Καλλιβαίτες, Hesychio sunt ὅμοια σμιλίοις ἢ ψαλίσιν ἐν αἷς ταῖς ὀσφῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες: & γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κραπυομένων.

Καλλιβλέφαρον,t.1,c.753,d

Καλλιγένεια, secundum quosdam Telluris, secundum alios Cereris epitheton est. alii verò nutricem eius esse volunt, alii pedissequam. Hesych.

Καλλιγέφυρος,t.1,c.1886,d

Καλλιγραφέω,t.1,c.865,c. Καλλιγραφία,ib.

Καλλιγράφος,ib. Καλλιγύναιξ, t.1,c.890,d

[illegible],t.1,c.1100,b. Καλλιέλαιος,t.1,c.1166,g

Καλλιέπεια,t.1,c.1222,f. Καλλιεπέω,ib.

Καλλίεργον vocat Plato hunc mundum, vt testatur Philo in lib. De mundo. id est Pulchrè fabricatum, Affabrè factum. In libello autem eiusdem περὶ ἀφθαρσίας κόσμου scriptum oxytonως καλλιεργόν, pag.646, edit.Turn.

VERBVM Καλλιεργέω,ῶ, Pulchrè fabricor, Affabrè facio. Dionys.Areop. καὶ τὴν μίαν τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα.

Καλλιερέω,t.1,c.1652,b. Καλλιέρημα,ib.g

Καλλίθριξ,t.1,c.1586,c. Καλλίθυτος,t.1,c.1621,c

Καλλικαρπέω,t.2,c.78,g. Καλλικαρπία,ib.f.

Καλλίκαρπος,ib. Καλλικέλαδος,t.2,c.117,a

Καλλίκερως, Pulchra & elegantia habens cornua. A Galeno libro 1 τῶν κατὰ τόπους vsurpari dicitur pro αἰγόκερως, Fœnumgræcum.

Καλλίκοκκος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pulchra habens grana. seu Cui pulcher est acinus.

Καλλικολώνη, q.d. Pulcher collis seu tumulus: locus quidā amœnissimus iuxta Simoentem amnem, diis sacer. Homer.Il.υ, παρ' Σιμόεντι θέων ἐπὶ καλλικολώνη.

Καλλίκομος,t.2,c.328,g

Καλλικοτταβέω,ῶ, Venustè cottabo ludo, Eleganter scitéque cottabizo. Apud Athen.lib.11, Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι.

Καλλικρήδεμνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pulchram habens vittam. Hom. Od.λ, Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.

Καλλικύριοι, dicti fuerunt οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι, δοῦλοι τῶν φυγάδων. Quorum quum ingēs esset numerus, prouerbio ἐπὶ τῶν ὑπερβολῇ πολλῶν dici solebat Καλλικυρίων πλείους. Hæc inter alia Suid.

Καλλιλογέω,ῶ, Eleganter dico, Venustè scitéque dico vel loquor. καλλιεπέω. ET Καλλιλογία,ας,ἡ, Elegans venustáque dictio. Budæo Vis bene dicendi.

Καλλίμορφος,t.2,c.971,d. Κάλλιμος,t.2,c.41,e

Καλλίναος, Pulchrifluus, Pulchrè fluens. idē quod καλλίρροος. Eurip.

Καλλίνικος,t.2,c.1060,c

Κάλλινος, Ligneus. v.l. perperam pro ξύλινος.

Καλλιοινία,ας,ἡ, Vini præstantia vel copiosus prouentus: ex Geopon.l.6. Pro vini bonitate & præstantia vel etiā pulchritudine, accipitur c.3, eius lib. vbi videlicet Anatolius scribit, τὰ δὲ μικρὰ ἀγγεῖα πολὺ καὶ πρὸς φυλακὴν καὶ καλλιοινίαν συμβάλλεται.

Κάλλιον,t.2,c.36,g. ‖ Κάλλιον dictum fuit etiā κυλίκιον μικρὸν ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, vt tradit Athen.l.11, ex Philetæ Ἀτάκτοις. i. Caliculus quo Æolenses libant.

Καλλιόνιος,ου,ὁ, Callionius, apud Dioscoridem lib.2, in piscium censu legitur. Sed forsan cum Hermolao reponendum καλλιώνυμος.

Καλλιόπεια, proprium,t.2,c.1583,f

Καλλιόπη,ib. Καλλίαυλος,t.2,c.1186,d

Καλλιόω,t.2,c.37,b. Καλλιπαιδία,t.3,c.14,b

C Καλλίπαις,ib.

Καλλιπάρηος, Bœoticè pro καλλιπάρειος, Pulchras habens genas: καλὰς παρειὰς ἔχουσα: &, ex parte accipiendo totum, Pulcher, Venustus. Homer. Odysseæ ο, Ἑλένη δὲ παρέστη καλλιπάρηος.

Καλλιπέτηλος,t.3,c.256,d. Καλλιπλόκαμος,t.3,c.361,d

Καλλίπνοος,t.3,c.411,e. Καλλίπνους,ib.

Κάλλιπον, Reliqui: à καλλείπω posito pro καταλείπω.

Καλλίπορον,t.3,c.581,a

D Καλλιπρόσωπος, Aspectu pulcher, seu Qui facie elegantē pulchráq; est. Apud Athen.lib.11, ὦ καλλιπρόσωπε χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων.

Καλλίπυργος,t.3,c.604,b. Καλλίπυργος,t.3,c.635,g

Καλλιρέεθρος,t.3,c.681,b. Καλλιρόη, propr. t.3,c.682,h

Καλλίροος,t.3,c.682,g

Καλλιρρήμων, Pulchris elegantibúsque ornatus verbis. vt apud Dionys.Halic. De compos. καθαρὰ καὶ καλλιρρήμων λέξις. VNDE Καλλιρρημοσύνη, Pulchra & venusta dictio: vel Verba elegantia.

E Καλλίρροος,t.3,c.681,g

Καλλισθενής,t.3,c.779,c. Καλλισθένης, propr.ib.

Κάλλιστα, aduerbium, &c.t.2,c.36,h

Καλλιστεῖον,t.2,c.37,d

Καλλιστίς, ab Ægyptiis dicebantur οἱ εἰς ὀξὺ ἀπηγμένοι ἄρτοι, vt est apud Poll.lib.6. id est Panes in acutum desinētes, Turbinati, In acumen fastigiati. Apud Herodotum κυλλήστις sunt Ægyptiorum panes, l.2, p.74.

Καλλίστευμα,t.2,c.37,d

Καλλιστεύω,ib.b. Καλλιστεύομαι,ib.c

F Καλλιστέφανος,t.3,c.1028,c. Κάλλιστον, t.2,c.36,g

Κάλλιστος,ibid.

Καλλιστρούθια σῦκα, Callistruthiæ ficus. Athen.lib.3, τῶν ἐν τῇ καλῇ Ῥώμῃ καλλιστρουθίων καλουμένων σύκων. quæ dicit habere maximam ὑπεροχὴν πρὸς τὰ ἐν τῇ πάσῃ οἰκουμένῃ γινόμενα. Contrà tamen Plin.lib.15, c.18, Callistruthiæ parum sapore præstantiores, ficorum omnium frigidissimæ. Iul.Capitol. in Clodio Albino, Nam & quingentas ficus passarias, quas Græci Callistruthias vocant, ieiunum comedisse dicit Cordus.

G Καλλιστώ,t.2,c.37,f. Καλλίσφυρος, t.3,c.1192,d

Καλλιτέαι, Hesychio sunt φυτόν τι θαμνῶδες: forsan ex genere salicum, quæ ἰτέαι dicuntur.

Καλλιτεχνέω,t.3,c.1433,f. Καλλιτεχνία,ib.

Καλλίτεχνος,ib.

Καλλίτοκος, Pulchros edens partus, Pulchram pariens prolem. Hes. καλλιτόκου exp. καλῶς τικούσης, ἀτόκου.

Καλλίτειχος,t.1,c.1587,a. Καλλιφεγγής,t.4,c.75,g

Καλλίφθογγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pulchrum reddens sonum.

Καλλίφυλλον, q.d. Pulchrifolium. Ita vocat Hippocrates
H quod alii appellant χαλλίτριχον & ἀδίαντον, teste Galeno: Hippocr. inquam Epidem.lib.7, πῖμα τὸ ἀπὸ τοῦ καλλιφύλλου ξυνλέγε. Affertur & Καλλίφυτον pro Adiantū seu callitrichum.

Καλλιφωνία,t.4,c.304,c. Καλλίφωνος,ib.

Καλλιχέλωνος,ου,ὁ, dicitur ὁ ὀβολός. habebat enim τὸ νόμισμα

σμα χελώνιῳ ἐπικεχαραγμένῳ, inquit Hesych.

Καλλίχειρ, Pulchras habens manus. Apud Athen. l. 13, Ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας.

Καλλιχθυς (q. d. Pulcher piscis) à quibusdã dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθύς, qui & καλλιώνυμος, teste Athen. l. 7.

Καλλίχοιρος, t. 4, c. 547, e. Καλλίων, t. 2, c. 36, g

Καλλιώνυμος, t. 2, c. 1333, a. Καλλονή, t. 2, c. 41, d

Κάλλος, Pulchritudo oris, &c. t. 2, c. 39, a. Κάλλος, Veneris vnguentum, &c. ib. b. Κάλλος pro κάλλαιον, ib. c.

Καλλόφυλλος, ου, ὁ κ ἡ, affertur pro Pulchris foliis præditus.

Καλλωπίζομαι, t. 2, c. 40, b. Καλλωπιστήριον, ib. c

Καλλωπιστής, ib. Κάλλωπον, ib. d

Καλλωπίζω, ib. b

Καλλωπίζω, & Καλλωπίζομαι, ibid. c

Καλλώπισμα, ib. h. Καλλωπισμός, t. 2, c. 41, a

Καλλωπιστής, ib. b. Καλλωπιστικός, ib. c

Καλλωπίστρια, ib.

Καλοβάται, affertur pro Grallatores: hoc est Qui grallis subnixi gradiuntur. vtpote quæ sint κάλιναι, ligneæ.

Καλοδιδάσκαλος, t. 1, c. 986, c

Καλοιώνιστος, Qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol. scribit ἐνίας τῶν κεραμευόντων sæpe solere dici καλόποδας & καλοιωνίστους. Vbi etiã nota illud καλόποδας, sonans vel Lignipedes, seu ligneis soleis vtentes, vel Pulchripedes: si tamen mendo caret.

Καλοκαγαθία, t. 2, c. 34, g. Καλοκαγαθικός, ib. h

Καλοκάγαθος, ib. f. Καλοκοπέω, t. 2, c. 30, f

Καλόν, τό, Laudabile, &c. t. 2, c. 32, g. Καλόν, Commodum, &c. c. 33, a.

Κᾶλον, Lignum, &c. t. 2, c. 30, e.

Καλοπόδιον, ib. f. Καλοποιέω, t. 2, c. 36, d

Καλόπους, t. 2, c. 30, f. & 36, e. & t. 3, c. 511, b. Vide & Καλοιώνιστος paulo antè.

Καλόπους, t. 2, c. 31, a. Κάλος, Rudens, &c. t. 2, c. 42, a

Καλός, Pulcher, &c. t. 2, c. 32, d. Καλὸς κἀγαθός, Bonus, &c. c. 33, g.

Καλοτιθῶα, Hesychio sunt καλότροφα.

Καλότειχον, eodem H. autore vocatur τὸ ἀδίαντον. quod alii καλλίτειχον appellant.

Καλοτύπος, t. 2, c. 31, a. Καλοφόρος, ib. b

Καλόφρων, t. 4, c. 200, c

Καλπάζω, vide in sequ. Κάλπη.

Κάλπη, ης, ἡ, ET Κάλπις, ιδος, ἡ, Vrna, Situla, Hydria. Prius apud Hesych. legitur, exponitúrque ὑδρία, στάμνος. Sed posterius est longè frequentius. Hom. Odysseæ η, Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. Aristoph. Ranis, Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Athen. libro 5, ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύροις ἔρραινον. Apud eundem lib. 12, λοῦται ἐκ χρυσοκολλήτου κάλπιδος μύρῳ. Herodian. dicit non κάλπιδας, sed κάλπεις: apud quem & κάλπη legitur. vt libro 2, κάλπην φέροντες ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα. Et libro 3, εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. Præterea κάλπη est inter signa cælestia. Proclus enim in sua sphæra κάλπην nominari scribit τοὺς ἐν ἄκρᾳ τῇ δεξιᾷ χειρὶ τοῦ ὑδροχόου τέσσαρας ἀστέρας. quod Theõ ὑδρεῖον vocat, Hyginus Aqualim & Aquarium vas. Iudiciarias etiam vrnas seu situlas vocabant κάλπεις. nam schol. Aristoph. κάλπεις nominari scribit ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν οἱ δικάζοντες. ¶Adhæc κάλπις dicitur vas quoddam potoriũ. Philemone enim autore καλπὶς vocatur τὸ δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, in quod digiti vtrinque inseri possunt seu traiici: vel, vt alii volunt, τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους τινάς. testis Athen. libro 11. vbi oxytonws scriptum. Hesychio κάλπις est etiam ἵππος βαδιστής, seu εἶδος δρόμου. Itidem pro cursus quodam genere accepit Pausan. Eliac. libro 1. vbi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον. vbi subiungit, equa vehi solitos in hoc certamine: ad extremum autem curriculum ex equa celeriter desilientem equitem, apprehenso equæ freno, quasi cum ea cursu certasse. Item in Hippiatr. legimus, καὶ ἀναβάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρόμῳ τῷ διὰ κάλπης γύμναζε, ἤτοι τῷ λεγομένῳ τελπήδῳ. VNDE Καλπάζειν dicitur τὸ διὰ κάλπης δρόμῳ γυμνάζειν: & παρακαλπάζειν, Equo à latere cursitare, freno eius manu apprehenso. Plutarch. in Alexandro, de Bucephalo loquens, εὐθὺς δὲ προσδραμὼν τῷ ἵππῳ, καὶ

A παραλαβὼν τὴν ἡνίαν, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἥλιον. μικρὰ δὲ αὐτῷ παρακαλπάσας, καὶ καταψήσας, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀπορρίψας ἡσυχῇ τὴν χλαμύδα, καὶ μετεώρως αὐτὸν ἀσφαλῶς περιέβη. Quibus verbis significat Alexandrum equi frenum manu tenentem, ad aliquantum spatii equum incitasse ad procursum, quum ipse quoque cursu equũ assequeretur atque æquaret: & deinde manu plausúque permulsisse: indéque in bucephalum insiliisse. Hæc ferè Bud. pag. 212. vbi καλπάζειν

B esse dicit Equum ad ingressum exultantem vrgere: Gallicè vocari Gallopare, vt Gallopum τὴν κάλπην, vocabulo à Græcis trãslato. Præterea vt καλπὶς dicitur quoddam vas potorium: ITA ET Κάλπιον vocatur ποτήριον τι γένος ἐρυθραίου, vt ex Pamphilo refert Athenæus l. 11. vbi addit, putare sese esse tale quale σκάφιον. Apud Hesych. verò ET Κάλπος est ποτηρίου εἶδος.

Κάλποι, Hesychio sunt ὑποδήματα κοῖλα ἐν οἷς ἱππεύουσι, Calceamenti genus cauum in quo equitatur. Item Κάλπιοι, & Καλπίκιοι, dicũtur Calcei & Calceoli. quorum

C vtrunque legitur apud Pollucem & Plutarchum. Sed haud scio an à Latinis mutuatum. Bud. καλπίκιον apud Plut. esse dicit genus calcei pretiosi.

Καλύβας, vide in Ὀκρίβας.

Καλύβη, t. 2, c. 46, a & c. Καλύβιον, ib. d

Καλυβοποιέω, & Καλυβοποιέομαι, ibid.

Καλυβός, ib. Καλύβω, ib. a

Καλυκίζειν, ib. g. Καλύκιον, ib. h

Καλυκον, ib.

Καλυκώδης, εος, ὁ κ ἡ, Calyculatus, Calycula intectus, apud Theophr. Hist. plant. l. 3, c. 10. Sic λοβὸς καλυκώδης, Sili-

D qua calyculata, apud Diosc. l. 2.

Κάλυμμα, t. 2, c. 42, g. Καλυμμάτια, τά, t. 3, c. 1061, c. ob.

Καλυμμάτιον, t. 2, c. 42, g

Καλυντήρια, & Πλυντήρια, festa duo Athenis agitari solita, teste Etymol. AT Κάλυντρα, Hesychio sunt κόσμητρα, itidémque Suidæ, in exemplum afferenti hũc sine autoris nomine locum, αὐτὴ δὲ τοῦ δόρατος κάλυντρον φέρων, καὶ κόσκινον αὐτὴ τῆς ἀσπίδος. Pro quo suprà κάλλυντρον duplici λ.

Κάλυξ, t. 2, c. 46, a & e. Hesychio κάλυξ est non solùm

E τὸ μὴ ἐκπεταθὲν ἄνθος, sed etiam ἡ νύμφη, & τὸ ἐνώπιον, & ἡ χρυσῆ σύριγξ ἡ τοὺς πλοκάμους συνέχουσα. (Suidas verò κάλυκας generaliter etiam exponit σύριγγας) Quibus addit, quosdam κάλυκας exponere ἔμβρυα, quosdam βλαστήματα. Significare verò & τὴν θαλασσίαν πορφύραν. Præterea καλύκων affert pro τῶν ὀμματοφύλλων. Denique κάλυξ herbæ nomẽ est, vt suprà docui in Ἄγχουσα.

Καλυξις, t. 2, c. 46, h. Καλυπτήρ, t. 2, c. 42, h

Καλυπτήριον, t. 2, c. 43, a. Καλυπτός, t. 2, c. 42, h

Καλύπτρα, t. 2, c. 43, a. Καλύπτω, t. 2, c. 42, e

F Καλύσσω, t. 2, c. 46, a

Καλχαίνω, t. 2, c. 47, b. & t. 4, c. 388, a

Κάλχας, t. 2, c. 47, c. & t. 4, c. 388, b

Κάλχη, t. 2, c. 47, a. & t. 4, c. 388, a

Κάλχιον, t. 2, c. 47, b. Καλώδιον, t. 2, c. 42, e

Κάλωες, ib. b. Καλωποδιώκτης, t. 2, c. 36, f

Καλωπὸς, ib.

Καλῶς, Pulchrè, &c. t. 2, c. 35, a. Καλῶς, ὀρθῶς, &c. ibid. c. Καλῶς, approbantis, &c. c. 36, b. Καλῶς, ἀσεβῶς, ib. c. Καλῶς ἔχειν, ib. d. Καλῶς ποιεῖν, ib. h. Κα-

G λῶς πράττειν, ib. g.

Κάλως, t. 2, c. 42, a. Καλωστρόφος, ib. d

Καμαχίας σῖτος in frumentorum genere apud Theophr. Hist. plant. lib. 8. forsan quòd κάμακος magnitudinem æquet, seu perticæ instar crassum culmum gerat. quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

Καμάκινος, t. 2, c. 51, d. Καμακίς, ib. e

Κάμαξ, ib. b. Καμάρα, ib. e

Καμαρεύω, ib. g. Καμαρία, ib.

H Καμάριον, ου, τό, dicitur esse cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ & ψαλοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὴς nominatur. Galen. De vsu partium.

Καμαρίς, t. 2, c. 51, g. Καμαροειδής, ib. f

Κάμαρον, t. 2, c. 843, a. Καμάρωσις, t. 2, c. 51, f

Καμαρωτὸς, ibid.

Καμασῆνες, Hesychio sunt ἰχθύες, Pisces. Apud Athenæum verò scriptum καμασῆνες. nam lib. 8 scribit κοινῶς πάντας τοὺς ἰχθύας ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνας, vt quũ canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. Apud Plut. quoque leguntur aliquot Empedoclis versus in quibus vox hæc eodem modo scripta est: itidémque Epigr. l. 2, Φεῦγε θ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας Α΄. δέτε.

Καμασὸς, Hesychio est βάραθρος.

Καμάσσειν, idem rursum Hes. affert pro κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν τὰ μέσω: necnon καμάσαι, itidem pro σεῖσαι. Adhæc καμάσυται pro πτερύσσεται.

Καματηρὸν, Hesychio est ἐπίπονον, ἐπίλυπον, Laboriosum.

Καματηρὸς, t. 2, c. 50, f. Καματηρῶς, ib.

Κάματος, ib. c. Καματόω, ib. e

Καματώδης, ib. Καμβαίνω, vide in Κάμβω.

Καμβατηθεὶς, Hesychio est καταπονηθεὶς, Laboribus confectus.

Καμβολίαι, eidem sunt κακολογίαι, λοιδορίαι, Maledicta.

Καμβείζοντα, idem affert pro ἀμελοῦντα, Negligentem.

Κάμβω, ET Καμβαίνω, Cesso. Prioris meminit idem Hes. afferens nimirum κάμβει pro παύεται.

Καμελαύκιον, t. 3, c. 295, g. Καμηλαύκιον, ib. h

Καμήλειος, Καμηλέμπορος, Καμηλασία, Καμηλάτης, Καμηλίτης, Καμηλοπάρδαλις, vide in sequ. Κάμηλος.

Κάμηλος, ου, ὁ vel ἡ, Camelus. Frequentius vsurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xenoph. & Athen. Sic Plut. in Alex. dicit, ἐκφυγὼν πολεμίους ἐπὶ καμήλου δρομάδος. At Matth. cap. 19, vbi Christus dicit, εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν, annotat Theophylact. quosdam non intelligere τὸ ζῶον, sed τὸ παχὺ σχοινίον ᾧ χρῶνται οἱ ναῦται πρὸς τὸ ῥίπτειν τὰς ἀγκύρας, funem illum crassum quo nautæ vtuntur ad iaciendas ancoras. Suidas tamen & schol. Aristoph. Κάμηλος, (inquiunt) τὸ ἀχθοφόρον ζῶον· κάμιλος δὲ, τὸ παχὺ σχοινίον, διὰ τοῦ ι. Itaque scribendum ibi foret κάμιλον, posito ι loco τοῦ η. Porro ex κάμηλος COMPOS. Καμηλοπάρδαλις, Camelopardalis: animal è camelorum genere: cuius mentio Deuteronom. c. 14, & apud Athenæum libro 5. Nomen ex eo sortitum est quòd camelo simile sit capite, pardali autem albis maculis rutilum colorem distinguentibus, vt his verbis docet Plinius libro 18, cap. 18, Nabin Æthiopes vocant, collo similem equo, pedibus & cruribus boui, camelo capite, albis maculis rutilum colorem distinguentibus: vnde appellata camelopardalis: aspectu magis quàm feritate conspicua: quare etiam ouis feræ nomen inuenit. Compos. inde ET Καμηλέμποροι, Negotiatores qui camelis merces vehunt. Bud ex Strab. pag. 221. ITEM Καμηληλάτης, ου, ὁ, Cameli agitator: vel etiam Camelorum agitator & dux. ET Καμηληλασία, ας, ἡ, Camelorum agitatio: qua in exercitu vtplurimùm vtebantur in vehẽdis impedimentis & commeatibus: mercatores etiam in mercibus & aliis oneribus. Præterea est inde DERIV. Καμηλίτης, ου, ὁ. Dicuntur autem καμηλῖται iidem qui καμηληλάται, Camelorum agitatores, vel etiam curatores. Aristot. enim quem καμηλίτην vocat, eundem & ἐπιμελητὴν appellat, initio libri De auditu mirabil. Ibi enim quum dixisset τοὺς ἐν Ἀραβίᾳ καμήλους perhiberi matres suas non inire, atque adeò ne vi quidem compulsos: subiungit, καὶ γάρ ποτε λέγεται, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὀχεῖον, τὸν ἐπιμελητὴν καλύψαντα ἐφεῖναι τὸν πῶλον. ὡς δ' ὀχεύων ἐπέβη, τότε μὲν συνετέλεσε, μικρῷ δ' ὕστερον δάκνων τὸν καμηλίτην ἀπέκτεινεν. Legitur idem vocabulũ apud Herodianum sub finem lib. 4. Ibi enim dicit, οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν. quos postea vocat ἐπιβάτας & ἐποχουμένους ἵπποις ἢ καμήλοις. Si verò Suidæ credimus, καμηλίτης est etiam βοῦς οὕτω λεγόμενος: forsan quòd habeat cameli more tuber in dorso. Item à κάμηλος DERIVAT. Καμήλειος, Camelinus. ET Καμηλωτὴ, ῆς, ἡ, Pellis cameli: vt μηλωτὴ dicitur Pellis ouina.

Κάμιλος, vide in præcedẽte Κάμηλος. At Κάμιλλος diuersam significationem habet. nam Plutarchus in Numa, pag. 117, refert ex Iuba, τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς

A ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι κάμιλλον, s. à Romanis: subiungens, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων καμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον. Forsan igitur & M. Furius fuit agnominatus Camillus quòd in pueritia Ioui ministrasset.

Καμινεία, t. 2, c. 47, g. Καμινευτὴς, ib. h

Καμινεύτρια, t. 2, c. 48, a. Καμινεύω, t. 2, c. 47, e

Καμινία, ib. g. Καμιναῖος, ib. d

Καμίνιον, ib. Καμινίτης, ib.

Κάμινος, ib. c. Hesychio teste est etiam pars quædam

B nauis: apud quem legitur & κάμινοι, expositum εὔπλευροι βόες ἰσχυροὶ καὶ ἄιχιοι.

Καμινῶ, t. 2, c. 47, e. Κάμμαροι, t. 2, c. 842, g

Κάμμαρον, t. 2, c. 843, a

Καμμάρψαι, Æolica apud poetas syncope pro καταμάρψαι. Hesych. exp. καταλαβεῖν. apud quẽ & Κάμμαψις: quod tamen Æolensibus esse dicit μέτρον σιτικὸν τὸ ἡμιμέδιμνον. Verùm & Καμμασην esse dicit μέτρον τι.

Κάμματα, t. 2, c. 64, e. Καμματίδες, ib.

Καμμὲν, Æolica & poetica syncope pro κατὰ μὲν, vt καδδὲ

C pro κατὰ δέ. Hesiod. Erg. ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον ἄξειαν. pro κατάξειαν μὲν ἄροτρον.

Καμμένειν, itidem dicunt Lacones pro καταμένειν, teste Hesych. VNDE Καμμονίη, ης, ἡ, itidem pro καταμονίη, Perseuerantia: vel etiam Victoria quæ fortiter constantérque permanendo paratur. Plutarchus enim in libello De aud. poem. annotat Æolenses καμμονίην vocare τὴν νίκην, nimirũ τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. Ita igitur Homerus Iliad. χ dicit, — αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι. Et Iliad. ψ, — ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δώῃ

D καμμονίην. Vbi schol. quoque exponit τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην.

Καμμίξας, t. 2, c. 935, c. Καμμονίη, vide in Καμμένειν.

Κάμμορον, τὸ, substant. t. 2, c. 842, g.

Καμμορος, ibid. f

Καμμύω, Æolica & poetica syncope pro καταμύω: veruntamen vsurpatum reperitur & à sacrorum Bibliorum interpretibus, Esaiæ cap. 29, καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, claudet oculos: itidémque à Luca Act. Apost. c. 28, ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos compresserunt seu clauserunt.

E itidémque Matth. 13.

Κάμμω, Colloco. Hesych. enim κάμμει affert pro καθίζει.

Κάμνω, Lassesco, &c. t. 2, c. 48, a. Κάμνω, Ægroto, &c. ibid. d.

Καμοίρωσις, perperam in nonnullis codicibus scriptũ pro καμάρωσις.

Καμόντες, οἱ, t. 2, c. 48, f. Κάμορον, t. 2, c. 843, a

Κάμορος, Hesychio autore dicitur κλῆθρα τὸ δένδρον.

Καμπαλέος, t. 2, c. 53, e. Κάμπειος, ib. c

Καμπεσίγουνος, t. 1, c. 1891, c. & t. 2, c. 53, e

F Καμπεσίγυα, & Καμπεσόγυα, t. 2, c. 53, e

Καμπὴ, Inflexio, &c. t. 2, c. 52, h

Κάμπη, Eruca, &c. t. 2, c. 53, b. Κάμπιμος, ib. c

Κάμπιος, ib. Καμπεσίγυια, ib. e

Καμπταύλης, t. 1, c. 621, f. Καμπτὴρ, t. 2, c. 52, d

Καμπτικὸς, ib. e. Κάμπτομαι, ib. b

Καμπτὸς, ib. e

Κάμπτω, ibid. b. & t. 3, c. 333, g. ob.

Καμπύλη, t. 2, c. 53, e. Καμπυλιάζειν, ib. f

Καμπυλόγραμμος, ib. Καμπυλόεις, ib.

G Καμπυλόρριν, ib. Καμπύλος, ib. e

Καμπυλότης, ib.

Κάμψα, Hesychio θήκη, γλωσσοκομεῖον: Capsa Latinis. Apud eundem & Καμψία, κανᾶ, κανίσκια, κάναβια κυνηγετικὰ ὡς γύργαθοι, ἢ ὑποδήματα ποιά.

Καμψίδιαυλος, t. 1, c. 623, d. & t. 2, c. 52, h

Καμψικίζουσα, Hesychio est βαρβαρίζουσα, Barbarizans.

Καμψίουρος, t. 3, c. 867, f. Κάμψις, t. 2, c. 52, g

Καμψίδυνος, ib. Καμψός, ib.

Καμὼν, όντος, ὁ, Mortuus, t. 2, c. 48. f.

H Κἂν, t. 2, c. 8, d. Κἂν εἰ, & κἂν εἰ μὴ, ib. f & g

Καυᾶ, vide in Καυοῦ, t. 2, pag. 59, a.

Καυάβινος, t. 2, c. 55, g. Καυάβιος, ib.

Καύαβις, ib f. Καίαβος, ib.

Καυαβοὶ, οἱ, ib. h

Καίαδοι, Hesychio sunt σιαγόνες, γνάθοι, Malæ.

Καίαθρα,t.2,c.58,f. Καίαι, ib.e

Καίακις, Hesychio est ξίφος: forsan idem ac ἀκινάκης.

Καιάξαι, t.2,c.59,d

Καίαστρον, ibid. AT Καναστραῖα, Suidæ sunt κοῖλά τινα ἀγγεῖα, Vasa quædam concaua: forsitan in modum canistrorum.

Καναχέω, ῶ, Resono, Strepitum seu crepitum edo. Homer. Odyss.τ, Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός. id est, Sonitum dedit. VNDE Καναχὴ, ῆς, ἡ, Sonitus: interdum specialius Strepitus, Crepitus. Hom. Odysseæ ζ, Μάστιξεν δ' ἐλάαν, καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν: vt apud Virgil. Quadrupedum putrem sonitu quatit vngula campũ. Et Il.π, — δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχεν. Et rursum sub finem, Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων. Item Hesiodus Aspide dicit, Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, Qui & dentibus crepitabant seu frendebant. Et paulo antè, de parca, Δεινὸν δερκομένη, καναχῆσι δὲ βεβρυχυῖα. INDE Καναχήπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Pedibus sonitum reddens, Pedibus sonans: equi epitheton. Item ADVERB. Καναχηδὸν, ET Καναχηδὰ, Cum sonitu: seu specialius Cum strepitu, Cum crepitu. Hesiod. Theogon. ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Prius καναχηδὸν apud Dionys. Afr. legitur, De situ orbis: exponiturque itidem μετὰ κτύπου πολλοῦ. Sed & nomen adiectiuum est à καναχέω, NIMIRVM Καναχὸς, significans Resonans, vel Strepens, Streperus. vt apud Nic. in Ther. — γηρωῶν καναχοὶ περίαλλα τοκῆες βάτραχοι. Est præterea & aliud VERBVM, Καναχίζω videlicet, idem significans quòd καναχέω, Resono, Sonitum reddo: interdum & Strepito, Crepito. Homer. Iliad.μ, — καναχίζε δὲ δούρατα πύργων Βαλλομένων. Item Hesiodus Aspide, Τῶν δ' ὑπὸ σευομένων καναχίζε πόσ' εὐρεῖα χθών. vt Homerus suprà dicit, — καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν: & Virgil. Quadrupedum putrem sonitu quatit vngula campum.

Κάνδαρος, Hesychio est ἄνθραξ, Carbo. At Κάνδαλοι, eidem H. sunt κοιλώματα, βάθρα.

Κάνδαυλος, vide in Κάνδυλος.

Κανδοφόρους, Hes. dici tradit τοὺς μελανειμονοῦντας, Atratos.

Κανδύκης, vide in sequ. Κανδύλαι, sub finem.

Κανδύλαι, & Κανδυταίαι, dicuntur ἱματιοθῆκαι ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον, Vestiaria, Pretiosiorum vestimentorum repositoria. Hes. Pro quo posteriore κανδυταίαι apud Poll. reperio κανδύτανες. Eo enim teste, lib.7, c.19, quas antiqui χηλοὺς vocabant, κοίλας, & κιβωτοὺς, eæ à recentioribus dictæ fuerunt ῥίσκοι & κανδύτανες. Sed & Κανδύταλις apud eum pro eodem legitur. Nam libro 10, cap.31, quod περὶ τῶν εἰς ἐσθήτων θεραπείαν σκευῶν inscribitur, ὠνόμασαι δὲ (inquit) τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδύταλις. vbi & hoc exemplum huius vocabuli affert: ex Diphilo comico, Ὁ δὲ κανδύταλις ἐστὶ τί; ἐπεὶ καὶ τί δύναται; subiungitque, videri sibi hoc σκεῦος esse Persicum, sic denominatum ἀπὸ τοῦ κάνδυος: à Macedonibus verò in communem vsum esse productum, vtpote qui multa multarum rerum Persicarũ Persica vocabula è deuicta à se Perside reportassent. Qua in re facilè ei assentior. Porro τὸν κάνδυν fuisse ἴδιον τῶν Περσῶν, testatur idem Poll. lib.7, vbi etiam addit, τὸν βασίλειον κάνδυν fuisse ἁλιπόρφυρον: at verò τὸν τῶν ἄλλων, πορφυροῦν: nonnunquam autẽ confectum fuisse ex pellibus etiam. Sic verò & apud Xenophontem legimus κάνδυν ὁλοπόρφυρον, Pæd.8, pag.127, de Cyro: & paulo antè de equitibus eius, διηρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Item lib.1, pag.5, inter Medicorum regum ornamenta, οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ κάνδυες, καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν. Itidem verò Hesych. κάνδυν esse dicit χιτῶνα Περσικὸν ὃν ἐμπορποῦνται οἱ στρατιῶται. Rursum Poll. in loco paulo antè citato scribit κανδύκην quoque fuisse Persicam vestem, quum Aristoph. in Vespis dicat, Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ κανδύκην. Ibi tamen vulgatæ editiones habent καυνάκην, non κανδύκην: itidémque schol. qui dicit fuisse βαρβαρικὸν φόρημα. Vtram autem lectionem sequamur, constat eum intellexisse barbaricam lænam, quum paulo antè præcedat, — τὸν τρίβων' ἄφες, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ τριβωνικῶς.

A Κάνδυλος, ου, ὁ, Candylus: edulium ex amylo, caseo, lacte & melle, teste eodem Polluce lib.6. vbi ipsum τοῖς ἡδύσμασιν annumerari posse scribit. Vide in Καρύκη, t.1, c.75, b: & in Ὑπότριμμα, t.3, c.1342, h. Apud Eustath. & Athen. reperio Κάνδαυλος. Athen enim lib.12, tradit κάνδαυλον fuisse edulium quoddam apud Lydos, & id quidem trium generum. vsqueadeò enim eos ἐξησκῆσθαι πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. confieri autem solitum, teste Hegesippo Tarentino, ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Porro fuisse eum gratũ

B palato, Alexis docet. apud eum enim coquus quum dixisset, κάνδαυλον τινά σοι παραθήσομεν, & alter ignoraret quodnam edulii genus hoc esset, subiungit, πολὺν δ' ὑπεράγῃ· Ἐὰν παραθῶ σοι, πρὸς κατέδῃ τοὺς δακτύλους, Σαυτῷ γε χαίρων. At Κανδαύλης, regis Lydorum nomen est apud Herodot & Plut. in Hellen. quæst.

Κάνδυς, Κανδύταλις, Κανδυταίαι, Κανδύτανες, vide in præcedente Κανδύλαι.

Κάνδωλος, Hesychio est κακοῦργος, λῃστὴς, Maleficus, Latro.

Κανεῖν, eidem est κτείνειν, ἀναιλεῖν. vnde τὸ κανοῦν denominari ait ἀπὸ τῶν καινομένων ἱερείων.

C Κάνεον, t.2, c 59, a. Καίνης, t.2.c.58, h

Κανήιον, t.2.c.59, a. Κανηφορεῖν, ib.c

Κανηφόρος, ib.

ἡ Κανθαρέος καλουμένη ἄμπελος, apud Theophr. De caus. pl. lib.2, cap.20, Vitis quæ cãthareos dicitur. ex eorum genere quæ ἐὰν μὴ κολουσθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέττει. Sed suspecta mihi est ea scriptura, quum apud Hesychium reperiam, Κανθάρεος, ἀμπέλου εἶδος. In Gazæ verò versione legitur Canthara. Inde forsan est ὁ κανθαρείτης οἶ-

D νος, cuius meminit Plinius libro 14, cap.7, inter vina transmarina.

Κανθαρίζειν, t.2, c.58, a

Κανθάριον, ου, τό, Cantharulus, Paruus cantharus. Plut. in suo περὶ ἀοργησίας libro, ἔνιοι πολλῶν παρόντων, ἐν ἐξελόμενοι κανθάριον (vt Marius) ἢ ῥυτὸν, οὐκ ἂν ἑτέρῳ πίοιεν.

Κανθαρίς, t.2, c.58, a. Κανθαρόλεθρος, t.2, c.57, h

Κάνθαρος, ib. g. & 58, a

Κἀνθεν, Attica synaliphe pro καὶ ἔνθεν, Et inde.

Κανθήλια, t.2, c.57, f. & c.1397, f.ob.

Κανθήλιος, t.2, c.57, e

E Κανθίαι, Hesychio sunt σπυρίδες, Sportulæ. quæ suprà καμψία.

Κανθίς, t.2, c.57, d. Κανθὸς, ib.a

Κανθοί, οἱ, ib. Κάνθων, ib.d

Κἆνις, Doricè pro καὶ ἄνευ, Etiam sine. Aristoph. in Acharn. πειρᾶσθε κἆνις τοῦ πατρὸς παίειν ἐφ' ἁλὶ τὴν μάζαν. Apud schol. verò scriptum κἄννις, duplici ν, exponentẽ itidem καὶ χωρίς.

Κανίσκιον, t.2, c 59, c. Κάνιστρον, idem quod κανίσκιον, teste Hesych. id est, Canistrum.

F Κάνκανον ὕλην, idem affert pro ξηρὰν ὕλην. Suprà Κάγκ.

Κάννα, t 2, c.58, d. Καννάβινος, t.2, c.59, c

Κάνναβις, ib. Κανναβισθῆναι, ib.f

Κάνναβος, ib.e. Κάνναθρον, t 2, c.58, e

Καννεύσας, Æolica & poetica syncope pro κατανεύσας, à καννεύω posito pro κατανεύω, Annuo. Hom. Odysseæ ο, Ἤτοι ὁ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει: postquam dixit, ὁ δέ τοι κατένευσε σιωπῇ.

Κάννη, t.2, c.58, d

Κάννηκες, Hesychio sunt πλέγματα ταρσῶν.

G Καννηοποιός, t.2, c.58. g

Κἄννις, vide paulo antè in Κἆνις.

Κανοῦν, Hesychio est κανίσκιον. quod & κανοῦν.

Κανὸν, Hesychio κανοῦν, Canistrum.

Κανονίας, t.2, c.62, g

Κανονίζω, & Κανονίζομαι, t.2, c.63, b

Κανονικός, t.2, c.62, b. Κανονικῶς, ib.f

Κανόνιον, ib. Κανονίς, t.2, c.63, b

Κανοῦν, t.2, c 59, a

H Κἀνταῦθα, Attica synaliphe pro καὶ ἐνταῦθα, Et hic. Itidémque Κἀντεῦθεν pro καὶ ἐντεῦθεν, Et hinc.

Κάντορες, Hesychio οἱ κρατοῦντες: qui & κράντορες. Sed κάντορες videtur sonare potius Peremptores, à καίνω.

Κάνυστρον, t.2, c.59, d

Κάνωβος, siue Κάνωπος, ου, ὁ, Canobus seu Cãnopus: locus

Ægypti denominatus à Canobo Menelai gubernatore qui ibi obiit. Incolæ eius dicuntur Κανωβῖται. Et ab eo est nomen POSSESS. Κανωβικός, Canobicus. vt Κανωβικὸν ςόμα, & Κανωβικὴ διώρυξ, apud Strabonem lib. 17, pag. 349. Item FOEMIN. Κανωβὶς, ίδος, pro Κανωβική, Canobica. vt apud Plut. in Solone, Κανωβίδος ἀκτῆς. Inde & VERBALE Κανωβισμὸς apud Strabonem in loco iam citato. Ibi enim dicit Eleusinē esse κατοικίαν πλησίον τῆς τε Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐπ' αὐτῇ τῇ Κανωβικῇ διώρυγι κειμένην, διαίτας ἔχουσαν καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ, ἀρχήν τινα κανωβισμοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ λαμυρίας: innuens κανωβισμοῦ nomine se intelligere Κανωβικὴν λαμυρίαν. Vnde Iuuen. Sat. 15, — sed luxuria, quantum ipse notaui, Barbara famoso non cedit turba Canopo. Rursum Canopus est sideris nomen, ingentis & clari, teste Plin. l. 6, c. 22. Proclus esse dicit stellam fulgidam in summo Argoæ nauis gubernaculo.

Σανών, Regula, &c. t. 2, c. 60, a. Κανών, Calamus, &c. ib. e. Κανών, Mensura saltus, &c. c. 61, b. Κανών, apud Ecclesiasticos scriptores quid, ibid. e. Κανόνες χρονικοὶ, &c. ibid. d

Σαμωπον, dicitur τὸ τῆς ἀκτῆς ἄνθος, sambuci flos, teste Paulo Ægin. lib. 7. At Κανωπικὸν, dicitur à quibusdam ἡ πιτύουσα, pityusa herba, vt est apud Dioscoridem l. 4, cap. 166. forsan quòd multa Canopi proueniat. Est autem Canopus vrbs Ægypti, vt in Κάνωβος paulo antè docui. Græci vt plurimùm per β efferunt, Latini per p.

Καπαλαὶ, Hesychio sunt φάτναι, Præsepia. Idem affert Καπαλευταὶ pro ὀνηλάτας, agasones: & Καπαλίζει pro ζευγηλατεῖ, Aurigatur.

Καπάνη, eidem est τριχίνη κυνῆ, Galea è pilis. Pro præsepi quoque & Rheda seu Vehiculo mulari accipi indicat. Scribit enim καπανικώτερα dici τὰ χορταστικώτερα, ἀπὸ τῆς φάτνης. Quosdam verò accipere pro μείζονα, quoniā καπάνας vocant τὰς ἀπήνας. Sic Athen. libro 10, καπανικώτερα dici scribit veluti ἁμαξιαῖα, ideóque μεγάλα ac μεγαλότμητα. à Thessalis enim τὰς ἀπήνας vocari καπάνας. Id quod & ex Xenarcho patet, sic scribente, ἑπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον Ἐς Ὀλυμπίαν; τί λέγεις; καπάνας οἱ Θετταλοὶ Πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. Vtitur verò illo καπανικώτερα hinc deducto Aristophanes in Tagenistis, dicens, Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν, Καὶ τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα. Polluci autem καπάνη est pars currus, nimirum quædam μέση ῥάβδος sub τῷ παρ- [illegible], cap. 10, titulo De partibus currus, vbi etiā dicit, αἱ δίδυμοι αἱ εἰς τοὺς ἵππους βλέπουσαι ἀπὸ τῆς καπάνης μέχρι τοῦ κυρτίου. At Καπάνια, eidem H. sunt ἀρπεδόνες, Laquei, Funiculi.

Καπάνια, & Καπανικὸς, vide in præced. Καπάνη.

Κἄπειτα, Attica synaliphe pro καὶ ἔπειτα, Et postea.

Κάπετος, ου, ἡ, Fouea seu fossa, Scrobs. Homer. Iliad. σ, Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε, circū duxit fossam præ altitudine nigricantem, & circa hanc septum. Et Il. ο, Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, labra & crepidines profundæ fossæ nullo negotio deiiciens. Et Il. ω, Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. Sic Sophocl. in Aiace, pag. 65, σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν Τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει. Et pagina 76, κοίλην κάπετον χερσὶ παχνώσαι. Suid. per aphæresin dictam vult à σκάπτω.

Καπετωλὶς αὐλὴ, Aula seu palatium Capitolinū, in Epigr. Et Καπετώλιος Ζεὺς, Capitolinus Iupiter, apud Pausan. à Romano videlicet Capitolio: quod itidem Καπετώλιον nominare solent Græci, litera i versa in ε.

Κάπη, t. 2, c. 64, g. Κάπηθεν, à præsepi. Suid.

Κάπηλα, Tarentinis dicitur ἡ κρεώπωλις ἀγορὰ, Forum carnarium, Macellum. Hesych.

Καπηλεῖα, t. 2, c. 67, b. Καπηλεῖον, ib. c

Καπηλεύω, ib. a. Καπηλεύομαι, t. 2, c. 66, f

Καπηλικὸς, ib. e. Καπηλικῶς, ib. f

Καπηλὶς, ib. c

Καπηλοδύτης, ου, ὁ, Qui cauponam subinde ingreditur, Qui tabernam frequentat. Hesych.

Κάπηλος, t. 2, c. 65, e. & t. 3, c. 278, c. ob.

Καπήρια, Suidas antiquis fuisse dicit placentarum genus suo tempore dictum καπύρια.

Καπίθη, vas duarum Atticarum cotylarū capax, teste Hesychio. Pollux quoque eius inter mensuras meminit, Xenophontem autorem citans, sed non exponit quantum capiat.

Καπίστριον, Hesychio est φορβαία ὄνου: forsan ex Latino Capistrum. nisi fortè sit dictum ita παρὰ τὴν κάπην.

Καπνείω, poetica ectasi & epenthesi τοῦ ι pro καπνέω, id est καπνίζω, Fumigo, Suffio. Nicād. Ther. v. 31, Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην. vt & Plin. l. 10, c. 70, dicit Cornus ceruini odore serpentes fugari. Et l. 28, c. 9, Fugari eas nidore cornus, si vratur, dictum est.

Καπνέλαιον, t. 2, c. 67, h

Καπνεος, siue Κάπνιος ἄμπελος, Capnia vitis: vitis genus ἐκ μέλανος βότρυος λευκὸν, καὶ ἐκ λευκοῦ μέλανα φέρον, vt tradit Theophrastus Hist. plant. lib. 2, cap. 4. cuius meminit & De caus. plant. lib. 5, cap. 3. vbi etiam nomē hoc ei impositum esse docet ex eo quòd τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristot. quoque huius vitis, De gener. animalium libro 4, cap. 4. Ibi enim dicit esse vitem quandam quæ vocetur κάπνεος: quam, si ferat nigros botros, prodigiosam non haberi, quum sæpius id facere soleat. causam autem esse quod sit μεταξὺ λευκῆς τὴν φύσιν καὶ μελαίνης. Eadem procul dubio est quæ à Plin. nominatur Capnias, l. 14, c. 3. Suid. καπνίαν vocat, in Καπνίας.

Κάπνη, t. 1, c. 68, b. Καπνηλὸς, ib.

Καπνία, ib.

Καπνίας, ibid. At Καπνιὰς, άδος, ἡ. vt καπνιὰς ἄμπελος, quæ & κάπνεος. Sic & ἡ καπνιὰς λίθος, Capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. lib. 37, cap. 9, Et veluti fumo infecta, quæ capnias vocatur. At paulo pòst, Sunt in hoc genere capniæ. οἱ καπνίαι λίθοι. qui & καπνῖται. Itidem masc. genere καπνίας οἶνος, apud Suidam. quem fieri scribit Beneuenti in Italia: addens, καπνίαν ἄμπελον dici τὴν μέλαιναν.

Καπνιάω, t. 2, c. 68, b

Καπνίζω, & Καπνίζομαι, ibid. c

Καπνίον, ib. e. Κάπνισις, ib. c

Κάπνισμα, ib. Καπνιςὸς, ib.

Καπνοδόκη, t. 2, c. 67, g. Καπνοδοχεῖον, ib.

Καπνοδόχη, ib. Καπνοδόχον, ib.

Καπνὸς, ib. Καπνοσφραντὴς, ib.

Καπνώδης, t. 3, c. 68, a. Κάπνος, t. 2, c. 67, f

Κάππα διπλοῦν, t. 2, c. VI, b

Κάππαρις, εως, ἡ, Capparis: frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Dioscoridē lib. 2, cap. 204: Galen. Simplic. medicam. lib. 7, & De aliment. facult. lib. 2, c. 34: Plin. lib. 13, cap. 23. Meminit eius & Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 1. INDE Καππάριον diminutiuè & per contemptū dicitur. vt in hoc iambo apud Plut. Symp. lib. 4. Πρὸς καππάριον ζῇς, δυνάμενος πρὸς αἰθίαν. vbi & alius similis, — τί γὰρ ἐπ' Ἀκτῆς τις λέκιθον ὀψᾶται καὶ κάππαριν;

Καππεδίον, pro κατὰ πεδίον, t. 3, c. 116, g

Κάππεσον pro κατέπεσον, t. 3, c. 318, g

Καπποφόρος, t. 2, c. VII, a. Κάπραινα, t. 2, c. 63, g

Καπράγειος, t. 3, c. 1146, f. Καπράω, t. 2, c. 63, g

Καπρέαι, t. 2, c. 64, c. Κάπρεια, ib.

Καπρειάω, ibid. a. & t. 1, c. 1629, a. ob.

Καπρείζω, t. 2, c. 64, a. & t. 1, c. 1629, b. ob.

Κάπρειος, t. 2, c. 64, b. Καπρείσκος, ib. c

Κάπρος, t. 2, c. 63, d. Καπροφάγος, ib. g

Καπρόω, t. 2, c. 64, a. Καπρίζω, ib.

Καπτὴρ, Tubus fictilis, vt Gazā interpretatus est in hoc loco apud Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 6, καθάπερ ἐν ὑδροθήκαις καὶ καπτῆρσι. Sed suspectum est.

Κάπτω, t. 2, c. 64, d. Καπύρεια, & Καπυρίδια, vide in Καπυρός. Καπυρίζειν, vide in Κανωβισμὸς, initio præc. col.

Κάπυρις, dictus fuit Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς, Tunica Persica manuleata. Poll.

Καπυρὸς, ab Hes. exponitur καπύων, ἐκπνέων. Quo ferè modo accipiunt in Epigramm. Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο. vt sit Magno cum cachinno veluti efflans risum. Alioqui exponitur etiam Torridus, Aridus. vt & Theocr. schol. in hoc loco Idyll. 6, ὡς ἀπ' ἀκάνθας

Ταὶ καπυραὶ χαῖται exp. αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, à sole ob calorē adustæ: vt sensus sit, Quemadmodum à carduo seu cinara defluūt torridæ comæ, id est lanugo à sole vsta & torrida. quam vocant πάππους. Apud Dioscoridem quoque redditur Torridus, Aridus, Siccescens. vt lib.1, cap.91, de resina lentiscina, ἄθρα καὶ καπυρὰ καὶ ἀθρυβής. A T Καπυροτρώγυνα κάρυα ab Epicharmo dictæ fuerunt αἱ ἀμυγδάλαι amygdalæ. vt est apud Athen. lib.2. forsan quoniam torridæ seu aridæ videntur inter comedendum. Idem dici possit de illo placentarum genere quæ DICVNTVR Καπύρια, SEV Καπυρίδια. vt Eustath. quoque docet. ita dit enim καπυρὸν esse compositum ἐκ τοῦ κάειν καὶ πυροῦν: indéque apud Dipnosophistam esse καπυρίδια τὰ καλούμενα κ τρακτά. Locus Athenæi ad quem respicit, est lib.3. εἰς δὲ τὰ καπύρια, (inquit) τὰ καλούμενα κ τρακτά, μίξεις ὡς περ κἀς ἄρτον. A B

Κάπυς, t.2, c.67, f. Καπύω, ib.

Καπφάλαρ', Æolica & poetica syncope pro κατὰ φάλαρα, iuxta clauos galeæ. Hom. Il. π, βάλλετο δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' εὐποίητα. Vbi schol. quoque exp. κατὰ τὰ φάλαρα. SIC Κάπφαγε pro κατάφαγε vsurpatum affert Hesych. A T Καπφωθείς ὁ, in v.l. affertur pro Vastatus. C

Κάπω, t.2, c.67, d

Κάρ, t.2, c.70, g. Est & gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionibus & Doribus finitimi: quorum regio DICITVR Καρία. Ab iisdem Iupiter Κάριος vocatur: quin & ipsi Κάριοι. Ab iisdem ET Καρίτης: & POSSESS. Καρικός, vt Καρικὸν ἔθνος apud Herodotum. A regione autem Καρία, est GENT. NOM. Καριάτης, cuius fœmin. Καριάτις. At à Κὰρ est FOEMIN. Κάειρα, siue Καΐρα, Carica. ‖ Rursum Κὰρ accipitur pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens, quæ aliis sese mancipabat. Quomodo accipiunt in hoc apud Homerum hemistichio, τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. Vbi tamen alii scribunt ἔγκαρος, interpretantes ἐγκεφάλου, vt suprà docui. ‖ Hesych. κὰρ exp. etiam θάνατος, φθείρ, πρόβατον. Veruntamen & ipse Καρὸς αἴσῃ exp. non solùm θανάτου μοῖρα, sed etiam μισθοφόρου μοῖρα, quoniam primi Cares fuerint μισθοφόροι. Eidem κὰρ est etiam μεγάλη ἀκρίς. D E

Κάρα, t.2, c.70, d

Καραβεία, Hesychio est δίκρουν ξύλον, Furca. A T Καραβίδες, à Methymnæis dicuntur αἱ γρᾶες, Vetulæ, teste eodem.

Κάραβος, ου, ὁ, Carabus: animal marinum è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans, vt Plin. tradit lib. 9, cap.31. Vide & Aristot. Hist. animalium lib.4, cap.2: & Athen. lib.3, in censu τῶν μαλακοστράκων, vbi inter alia ex Theophrasto refert, τοὺς ἀστακοὺς καὶ καράβους καὶ καρίδας ἐκδύεσθαι τὸ γῆρας. Ibidem Dipnosophista dicit, παῖδες ἐπισημόν φέροντες ἐπὶ δίσκων καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς διὰ τὸ φιλιχθὺς τῷ βρώματι κάραβος ἐπεκλήθη. Cui Callimedonti Alexis per iocum dicit piscatores Athenienses constituisse erigere in foro piscario statuam Ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. Hesychius καράβους præterea dici tradit τὰ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις σκωλήκια: item κάραβον à Macedonibus dici τὴν πύλην. INDE Καραβοειδὴς ET Καραβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Carabi speciem gerens, Qui è caraborum genere est. Gaza apud Aristot. lib.4 De part. animalium καραβοειδῆ vertit Locustacea, vt κάραβον, Locustam. Item DIMINVT. Καράβιον, Paruus carabus. In v.l. tamen exponitur Nauicula. F G

Κάραγος, Grauis strepitus, vt serræ. Hesych.

Καραδοκέω, t.2, c.70, d. Καραδοκία, ib. e

Καραιβαρέω, t.2, c.69, h. Καραιβαρέω, ib.

Καραινὴς μόρος, ex Eurip. affertur pro Mors capitalis.

Κάρανος autem, ex Xenophonte Hellen.1, pro αὐτοκράτωρ, Qui cum imperio summáque potestate est. qui & κύριος. Locus est p.257. Ibi enim dicit in epist. quadam regio sigillo obsignata, fuisse, Καταπέμπω Κῦρον κάρανον τῶν εἰς Καστωλὸν ἀθροιζομένων: subiūgens & ipse, κάρανον esse κύριον. vt paulo antè dixerat Cyrum ἄρξειν πάντων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. Alioqui Κάρανος est & nomen proprium, vt apud Plut. in Alex. & Athen. l.4. AT Καρανὸς, Hesychio κεκρύφαλος, κρήδεμνος: item ἔλαφος. Eodem teste Καρανὼ vocant Cretenses τὴν αἶγα, Capram. H

Καραιόσαι, idem affert pro κορυφῶσαι.

Κάρηρα, & Κάρηται, eidem sunt κεφαλαί, Capita.

Καρηπηρέω, t.2, c.70, g. & c.151, e.ob.

Κάρηπμος, t.2, c.70, g

Καρβάζω, SIVE Καρβαΐζω, Caricè barbaréque loquor. Hesychius enim Καρβάζοντες affert pro βαρβαρίζοντες: & Καρβάζει pro Καρικῶς λαλεῖ καὶ βαρβάρως. Sed & Καρβανίζει affert pro βαρβαρίζει, quoniam videlicet Græci Καρβάνους vocant τοὺς Κᾶρας siue τοὺς βαρβάρους. Alioqui Κάρβανοι & Πέρσαι dicuntur οἱ ἀλλόφωνοι ἢ λίπαρον ἔχοντες: item τὰ τῶν σφενδονῶν καρφία, vt ex Seleuco tradit Hesychius.

Καρβᾶνες, dicuntur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βοὴν, inquit Etymologus: subiungens ex Lycophrone, Καρβανον ὄχον.

Καρβάνοι, Hesychio teste dicuntur οἱ κάραβοι, Carabi.

Καρβατίνη, eodem teste dictum fuit vile & rusticum calceamentum vna suppactum solea. Xenoph. Anab. l.4, pag.195, ὅσοι δὲ ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, καὶ τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο· καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

Κάρδακες, Pausania autore dicti fuerunt στρατιῶται περὶ Ἀσίαν. Ælius Dionys. τοὺς μισθοστρατευομένους βαρβάρους apud Theopompum sic vocari tradit: in genere autem & simpliciter πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα à Persis nominatum fuisse κάρδακα. Hæc Eustath. Itidem verò Hesych. scribit κάρδακας à Persis vocatos fuisse τοὺς στρατευομένους βαρβάρους: & in Asia τοὺς στρατιώτας: à gēte (inquit) vel loco. Eust. rursum ἀπὸ τῶν Καρῶν, vt Καρβάνους, ita & Κάρδακας denominatos credit.

Καρδαμάλη, Hesychio est μᾶζα, quæ & καρδαμύλη.

Καρδαμαντική, Καρδαμίζειν, Καρδαμίνη, Καρδαμίς, Καρδαμογλύφος, vide in sequ. Κάρδαμον.

Κάρδαμον, ου, τὸ, Nasturtium, vt Cic. quoque interpr. Nam quod Xenophon dicit, Persis κάρδαμον fuisse ὄψον, ipse sic reddidit, Persas ad panem adhibere nasturtiū. Multa de hac herba Dioscorides lib.2, cap.185: Plin. lib.20, cap.13. Sunt qui sic nominatam putent quasi καρήδαμον, quia calore & acrimonia sua caput tentet. Plin. tamen capitis dolores tollere scribit & animum exacuere: qui Nasturtium ait nomen accepisse à narium tormento. vt & Varro in Vopisco, Nasturtiū (inquit) nónne vides ideò dici quod nasum torquet? [illegible] acrimoniæ vi singulari est præditum. vnde & κάρδαμον seu κάρδαμα βλέπειν apud comicos pro δριμὺ βλέπειν, eorum videlicet more qui cardamum gustarunt, vel quorum oculis naribúsve cardamum fuit admotū. Et inde (inquit rursum Plini.) vigoris significatio prouerbio id vocabulum vsurpauit, veluti torporem excitantis. INDE Καρδαμογλύφος, vt κυμινοπρίστης, dicitur ὁ φειδωλὸς, parcus, teste Hesychio. vt qui ob parsimoniam è nasturtio quoque, herba satis vili, desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret. ITEM Καρδαμίνη ET Καρδαμίς, Cardamine & Cardamis: herbæ à nasturtii similitudine sic nominatæ. Paul. Ægin. l.7, τὸ σισύμβριον à nonnullis vocari καρδαμίνην ait, vtpote καρδάμῳ προσεοικός. Item Oribas. Collect. medic. libro 12, scribit sisymbrium esse herbam aquatilem: ab aliquibus appellari καρδαμίνην, quoniam τῷ καρδάμῳ, id est nasturtio, sit gustu similis. Aet. verò libro 3, cap. vltimo, tradit τὴν ἰβηρίδα quoque vocari καρδαμίνην: itidémq; libro 12, cap.2. Quapropter apud Dioscoridem etiam libro 1, cap. vlt. legendum, Ἰβηρίς, ἤτοι καρδαμίνη: reponendo nimirum καρδαμίνη pro καρδαμαντική, vt habēt vulg. editiones. Vbi itidem subiungit, eam habere τὰ φύλλα παρόμοια καρδάμῳ, radices etiam duas παρομοίας καρδάμῳ, θερμαντικὰς καὶ καυστικάς. At Marcell. Empir. cap. vltimo sui De medicam. libri, Appones (inquit) herbam quæ in aquæ iugis decursu nascitur, quam Latinè berulam, Græcè καρδαμίνην vocant. Ad τὴν καρδαμίδα autem quod attinet, schol. Nicandri eam putat eandem esse cum τῷ καρδάμῳ: in Alexipharm. vbi dicit,

dicit, φύλλον ἐναλδόμενον περαιτῆσι Καρδαμίδος. Et rursum vbi ait, ἐίχοιεν καρδαμίδας τι. Plutarch. quoque pro nasturtio accepisse videtur quum περὶ ἀθυμίας dicit, ὁ χθὲς ᾠὰ καὶ ἀμύλια καὶ σπαίσιον ἄρτον διαθύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλάαις ἢ καρδαμίδι σιτῖται. nam nasturtium pani adhiberi solitum fuisse, ex paulo antè dictis patet. nisi fortè sisymbrium ibi intelligere velis, quum & ipsum sit ex genere edulium olerum. SED ET Καρδάμωμον à cardamo denominatum videtur. quum Galenus Simplic. med. l. 7, scribat videri & ipsum esse θερμῆς ἱκανῶς δυνάμεως, non tamen ita vehementer vt τὸ κάρδαμον, sed ὅσον ἥδιόν τι καὶ ἀρωματικώτερον ὑπάρχει καρδάμου, τοσοῦτό καὶ τῆς θερμῆς δυνάμεως ἀσθενεστέρας μετειληφέναι. De hac verò aromatica planta multa Diosc. l. 1, c. 5: & Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 7. Plin. l. 12, c. 13, cardamomū amomo & amomidi simile esse scribit & nomine & frutice, semine oblongo.

Καρδαμύλη, vrbis nomen, & mazæ species, teste Eustathio. quam mazam Athenæus & Hesychius καρδαμάλην vocant.

Καρδάμυσσε, Hesych. affert pro καταμύε. Etymol. verò Atticos καρδαμύττειν vocare ait τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν ἢ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν: ἀπὸ τοῦ καρδάμου. quoniam videlicet siquis ipsum προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν. Dicitur idem & σκαρδαμύττειν, & quidem frequentius.

Καρδάμωμον, vide in Κάρδαμον paulo antè.

Καρβᾶνες, dicūtur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βοὴν, inquit Etymol. subiungens ex Lycophr. Κάρβαιον ὄχον.

Καρδιαλγικὸς, οῦ, ὁ, Cum cordis dolore coniunctus: vel Cordis dolorem inuehens. Hippocr. Prorrhet. lib. 1.

 Etymol. καρδιωσάμενοι affert pro τὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ἐπιθέντες τῷ πυρί.

Κάρδοπος, ου, ἡ, Mactra, hoc est Alueus in quo farina mixta aqua subigitur & panis pinsitur: quod & μαγὶς, μάκτρα, [illegible], teste Poll. qui & ipse esse dicit ἀγγεῖον ἔνθα μάττεται τὰ ἄλφιτα: itémque Suid. τὴν μάκτραν τοῦ ἀλεύρου, μαγίδα ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους ἔματτον, seu σκαφίδιον ἐν ᾧ ἀναμάττειν ἢ ἀναφυρᾶν ἔθος τὰ ἄλφιτα. Sic sanè Aristoph. ipse apud Gell. l. 13, c. 24, dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, Vtendā pete μάκτραν, vel, si mauis ita appellare, κάρδοπον. Et in Nubibus, οὐδ' ἣν κάρδοπος Κλεωνύμου, Ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. Sic apud Artemid. Onirocr. lib. 5, legendū puto, ἔδοξέ τις ἐπὶ μάκτρας, τῆς λεγομένης καρδόπου, μεστῆς αἵματος ἀνθρωπίνου, βασταζόμενος φέρεσθαι: reponēdo videlicet μάκτρας pro μακρᾶς, & distinguendo post illam ipsam vocem. Apud Nicandr. autē in Ther. Καρδόπῳ ἐντρίψας, scholiastes exponit κοίλῳ ἀγγείῳ, cauo vasi. vnde intelligere ibi possumus non alueum solùm, verùm etiam mortarium. Pollux affert ET Καρδοπογλύφος ex Cratini Πείσονι. qua voce significatur Qui ligna scalpendo poliendóque eiusmodi alueos conficit.

Καρηβαριάω, ῶ, idem quòd καρηβαρέω, seu καρηβαρειάω. Pollux libro 2, scribit Aristophanem καρηβαριᾶν vocasse τὸ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν. quod & κραιπαλᾶν dicitur.

Καρηφαρίτην οἶνον, Suid. dici tradit τὸν χυδαῖον καὶ τὸν μὴ ἀνθοσμίαν. Sed perperam ita scriptum est pro καρηβ.

Καρθμοί, Hesychio sunt κινήσεις. forsan pro σκαρθμοὶ, Saltationes, seu Saltus.

Καρία, ας, ἡ, sub. χώρα, Caria regio: denominata à Caribus incolis. Alioqui Καρία dicta fuit etiam ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις, Megarensium arx: à Care Phoronei filio, teste Eustathio & Steph. Iisdem testibus ἡ Κὰρ olim nominata fuit Καρία.

Καρυατίδες, à Poll. l. 4, c. 14, commemorantur inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη, eáque ἐπὶ Ἀρτέμιδι, in honorem Dianæ. Ambiguum tamen saltationes intelligat, an saltatrices. Alioqui Καρυάτιδες sunt Mulieres Caricæ, id est è Caria oriundæ: & Καρυᾶται, Cares. Infrà & Καρυάτ.

Καρίδαριον. & Καρίδιον, vide in Καρίς.

Καρίζω, vel Καρικάζω, Caricè loquor, ideóque barbarè. Posterius apud Hesychium legitur, afferentem nimirum Καρικάζειν pro βαρβαρίζειν. Prius verò & generaliꝰ significat Cares sequor seu imitor. Vnde ADVERB. Καριστὶ, Carum more, Caricè: vel etiam Carica lingua, Carica dialecto.

Καρικοεργὴς, A Carica gente factus. vt Καρικοεργέος ὀχάνου apud Anacr. sicut apud Alcæū legimus, λόφον σείων Καρικόν. fuerūt enim Cares bellicosi & multorū armorum inuentores. Eust.

Καρικὸς, οῦ, ὁ, Caricus: nomē possessiuum à Carum gente. vt Καρικὸς σταθμὸς, apud Athen. Καρικὸν πλοῖον, apud Hes. Καρικὸν μέλος, apud Athen. rursum. & Καρικὸν σχῆμα apud Hes. quod dici ait ἐπὶ τῶν ἀκολάστων. At Καρικοὺς τράγους idem à Soph. dici ait veluti ἀπλεῖς, Viles. vt & Καρικὰ ἀνδράποδα vili in pretio apud Græcos erant. Est & quoddam Καρικὸν φάρμακον, cuius componendi ratione tradit Hippocr. περὶ ἑλκῶν, circa medium. meminitque eius Gal. in Lex. Hippocr. vbi pro ἔδεσμα repone σκεύασμα aut ἔμπλασμα, aut simile quid. Affertur & τῶν Καρικῶν παλάθας ex Luc. pro Caricarum massas. quod est Ficuum aridarum.

Καρμοίρους, teste Hes. vocant τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ, vel τοὺς μισθοφόρους: propterea ꝙ Cares primi fuerint μισθοφόροι.

Καρῖναι, eidē Hesychio sunt θρηνῳδοὶ μουσικαὶ, αἳ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη, Præficæ, Mulieres quæ defunctos in funere prosequuntur cum planctu & lugubribus carminibus seu lamentis. quia videlicet ad eam rem παρελαμβάνοντο αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες. vt Suidas quoque Καρικὴν μοῦσαν accipi tradit non solùm τὴν βάρβαρον καὶ ἀσαφῆ, sed etiā τὴν θρηνώδη. quia nimirū Cares erant θρηνῳδοί τινες καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ ἐθρήνουν. Est verò & ipsi Καρίνη, Mulier Carica. vt Phanias apud Plut. dicit Themistoclis matrem fuisse οὐ Θρᾷτταν ἀλλὰ Καρίνην, nō è Thracia oriundā, sed Caria. In v. l Καρίνη, ης, ἡ, dicitur esse Nux arbor.

Καρικοεργέος ὀχάνοιο, ex Hom. affertur pro Amenti à Caribꝰ confecti. de quo dubito an apud eum extet. Apud Eustathiū verò ex Anacr. reperi Καρικοεργέος ὀχάνου, vt paulo antè docui.

Κάριος Ζεὺς, Carius Iupiter, apud Herodot. l. 1, & l. 5. Denominatus à Carica gente, aut Care eorum progenitore.

Καρόω, Perimo. Hesych. enim καρῶσαι affert pro ἀποκτεῖναι. forsan παρὰ τὴν κᾶρα, Doricè pro κῆρα, i. θάνατον.

Καρὶς, ίδος, ἡ, idem quod Καρία seu Καρικὴ, aut Καρίνη. Eustath. pag. 367, ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρὶς δέ. Alioqui Καρὶς est etiam piscis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων, id est molli crusta tectorum: denominatum ἀπὸ τοῦ κάρα, quoniam videlicet τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπείληφεν, teste Athenæo libro 3. vbi hæc inter alia affert ex Diphilo Siphnio medico, τῶν δ' ὀστρακοδέρμων καρὶς, ἀστακὸς, κάραβος, καρκῖνος, λέων, τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι. Sed Archestrat. diuersum etymon sequutus videtur: innueréque τὴν καρίδα à Caribus esse denominatam, vnde & primam eius syllabam producit tum ipse tum alii, quæ, si à κάρα deriuaretur, corripienda esset. Ita igitur ille, Ἢν δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηαι, Καρίδ' ἄμμι γε λήψῃ. Araros, αἱ τὰ καμπύλα Καρίδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην. Anaxadrides, Ἐρυθρότερον καρίδος ὀπτῶν σ' ἀποφανῶ. Eubulus, Ὦ κυφῶν δ' ὡς καρίδες ἀνθράκων ἐπὶ πηδῶσι κυρταί. Alioqui secundā syllabā corripere etiā solét. Eupolis, Ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μαθὼν λιπινης. DORICE

Κουρίδες vocantur, ET Κωρίδες, itidem producta prima ſyllaba. Sophr. ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων· ἴδε φίλα θᾶσαι μὰν ὡς ἐρυθραί τ' ἐντὶ καὶ λείως τειχιῶσαι. Epicharm. κουρίδες τε φοινίκιαι. Idem, ἀφύας τε κωρίδας τε καμπύλας. Simonid. Θωύνοισι πυθίς, κωβίοισι κωρίδες. Ariſtophanes verò & πλατείας καρίδας memorat: quos Athen. eſſe putat τοὺς ἀστακοὺς καλουμένους. Porro ἀπὸ τῶν καρίδων ſunt DIMINVT. Καρίδιον ET Καριδάριον, Parua ſquilla, Squillula ſeu Scillula. Anaxandrides, Καὶ συμπαίζει καριδαρίοις μετὰ περδικίων καὶ θριπιδίων. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5, de pinnis, ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν, καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Qui locus ab Athenæo citatur lib. 3, à Plinio autem ſic redditur, lib. 9, cap. 42, Pinna nũquam ſine comite eſt, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem. is eſt ſquilla parua: alibi cancer dapis aſſectator. Sic Cic. De nat. deorum libro 2, Pinna verò duabus grandibus patula conchis cũ parua ſquilla quaſi ſocietatẽ coit comparandi cibi. ‖Sed & locus quidam Chii Καρίδες dictus fuit quòd, ibi multæ reperirẽtur ſquillæ, vt Athen. l. 3 refert ex Ephoro.

Καρισί, Caricè, Carum imitatione. Vide in Καρίζω.

Καρῖται, Heſychio ſunt Equites ſiue Prædones Cares.

Καρκαίρω, Reſono, Sonitum do: vel etiam Pulſatus vibro & tremo. vt & Homeri ſchol. in hoc loco Iliadis υ, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις, exp. non ſolùm ἤχει, ſed etiam ἐκινεῖτο. Vide Γαρσαίρω.

Κάρκαρος, Criſpus vel Hirtus: item Varius. Heſychio enim κάρκαρα ſunt οὖλα & τὰ ποικίλα τῇ ὄψει: & Κάρκαροι, τραχεῖς. Rurſum κάρκαρα à nonnullis apud Rhinthonem accipi tradit pro μάνδρας: apud Simonidem pro πίτυρα. Eidem κάρκαροι ſunt δεσμοί: & Καρκαρίς, ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον, item & adiectiuè δεινή.

Καρκινάδες, Καρκίνιον, & Καρκινοβάτης, vide in Καρκίνος.

Καρκίνος, ſiue Καρκῖνος, ου, ὁ, Cancer: de cuius piſcis generib[9] vide Ariſtot. Hiſt. anim. l. 4, c. 2, in cẽſu animalium quæ cruſta teguntur: & Plin. l. 9, c. 31: necnon Athen. lib. 3. Eſt etiam ſidus hoc nomine, ex duodecim zodiaci ſignis. de quo intellexit Aratus quum cecinit, — μέσση δ' ὑπὸ καρκίνος ἐστί: & Cic. Subiectus medio eſt cancer. Et Lucan. l. 9, — carcinus ardens. ‖Item καρκίνος & Cãcer dicitur tumor malignus, inæqualis, durus, oris prætumidis, aſpectu teter, liuidus & indolens, cancro ſimilis. Siquidem tumor ipſe, cancri corpus, venæ tumidæ craſſæque eiuſdem pedes oculis repræſentant. vel (vt Aetius ex Archigene & Leonida refert) quoniam ſicut cancri animalia ſunt aſpera & dura, & ſiquid forcipib[9] ſuis ceperint, haud facilè dimittũt: ita tumor iſte & prominet & tactui renititur & ægrè tractabilis eſt: atque vbi ſemel radices egerit, difficilimè auelli tolliq; poteſt. eſt enim malignus, ferus, proteru[9], & quem curatio manuúmque vel blandiſſima tractatio efferare potius quàm mitificare ſolet. Hæc inter alia Gorr. Ouid. verò ideò dictum innuit quòd cancri modo ſerpat & vitiet quæ attigerit. Vtque (inquit Metamorph. lib. 2) malum latè ſolet immedicabile cancer Serpere, & illæſas vitiatis addere partes. Græci plerunque vocant καρκίνωμα hoc malum: aliquando tamen & καρκίνον. Hippocr. Prorrhet. l. 2, οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι οἱ ὑποβρύχιοι. Idem in Aphor. ὁκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίνονται. Et Alex. Aphr. Probl. l. 1, quæſt. 92, ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸν ἀναβρωτικὸν ἐν τῷ μαζῷ καρκῖνον. Lat. quoq; nũc carcinoma nunc cãcrũ vocant. Cato De re ruſt. c. 157, de braſſica, Vulnera putrida cancróſque purgabit. Et paulo pòſt, Si cancer ater eſt, is olet, & ſaniem ſpurcam mittit. ‖Præterea καρκίνοι dicuntur oſſa duo iugalia quæ prope tempora cõmittuntur. Poll. n. l. 2, ſcribit μετὰ τοὺς κροτάφους eſſe δύο ὀστῶν πλαγίων συμβολὰς, περιειληφότα τὰ ὦτα: quæ nominari ζυγώματα & καρκίνους. forſan quoniam ita committũtur vt cancrorum forcipes inter ſe coeunt. ‖Καρκίνος, Cancer: vinculi genus apud Gal. lib. De faſciis, quod capiti conuenit: faſcia ſcilicet in plures partes ſciſſa, cãcrorũ pedũ ſpeciem referentes. Gorr. Itidem Heſ. καρκῖνον eſſe dicit δεσμόν τινα. Eodem teſte καρκῖνοι dicuntur ὑποδήματα κοῖλα, calceamenta caua. Poll. quoque καρκίνους refert inter τῶν ὑποδημάτων ſpecies, l. 7, c. 22, ex Pherecr. in exemplũ afferens, καλινδοῦμαι τοὺς καρκίνους. Rurſum Heſych. καρκῖνον dici innuit γλῶ πάριχον. INDE Καρκινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cancro ſimilis. vel Qui e cancrorũ genere eſt. vt τὰ καρκινώδη apud Ariſtot. l. 4 De part. anim. Quæ è cancrorum genere ſunt. Sic apud Dioſc. l. 2, καρκινώδη ἕλκη, Vlcera cancris ſimilia, Vlcera quæ ad cãcros proximè accedunt, ſeu Quæ in cancros vergunt. Itidémque καρκινώδης ὄγκος, apud Alex. Aphrod. Probl. l. 1, quæſt. 92. Et καρκινώδεις χοιράδες apud Paul. Æg. Itẽ Celſ. l. 6, de polypo, Ea (inquit) caro dura eſt & ſpiritum impedit, feréque carcinodes eſt: itaque attingi nõ debet. Et Plin. l. 20, c. 17, Narium quoque carcinodes cõſumit, illitum ex aqua. Inde ET Καρκινάδες dicuntur animalcula minutis cancris ſimilia, colore fuluo. quorũ Aet. meminit: l. 2, c. 139, αἱ δὲ τὰς καρκινάδας ἐσθίουσαι βδέλλαι, δυσώδεις εἰσὶ καὶ ὀνηδεῖς. Et mox, ἀναπτύξας τὴν κοιλίαν εὑρήσεις ἐν αὐτῇ τὰς καρκινάδας. Itẽ DIMIN. Καρκίνιον, ου, τὸ, Paruus cancer, Cancellus. Ariſtot. Hiſt. an. l. 5, de pinnis, ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν, καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Pro quibus Chryſippus, ἡ μὲν οὖν πίννη, ὅστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πιννοτήρης, καρκίνος μικρός. Præterea inde eſt VERB Καρκινόω, ῶ. vt apud Athen. l. 15, de cottabizandi ratione, ἀγκυλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν. pro quo paulo pòſt dicit, Ἀγκυλώσαντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρ' εὐρύθμως, Πέμπειν τὴν κότταβον. Paſſ. voce καρκινοῦσθαι dicitur Cancro tentari ſeu infeſtari. Hippocr. γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βουβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινοῦσθαι ἄρχεται. At ὁ σῖτος dicitur κεκαρκινῶσθαι, ὅταν ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, inqt Suid. ex Pherecr. hoc huius vſus exẽplum afferens, Ὁπόταν χολάζῃς, νῆστιν ἴσα τὰ λήια Συγκαρκινωθῇ. Apud Theophr. quoque in hac ſignif. legitur. vt De cauſ. plant. l. 3, c. 26, de frumentorum ſatu, ῥιζοῦται γὰρ καὶ καρκινοῦται μᾶλλον. Et lib. 1, c. 13, de frumento itidem, ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πιλούμενος ῥιζοῦται μᾶλλον. ὃ δὴ καρκινοῦσθαι λέγουσι. At Plinius libro 18, cap. 7, Frumenta multis radicantur fibris ſine ramis. Rurſum Theophr. Hiſt. pl. l. 1, c. 9, ἔχουσι δὲ καὶ τῶν μονορρίζων ἔνια τὴν ἐκ τοῦ μέσου μεγίστην καὶ κατὰ βάθους. ὥσπερ ἀμυγδαλαῖ, ἐλαία, μικραὶ δὲ τὴν ἄλλην, τὰς δὲ ἄλλας μείζους καὶ ὡς κεκαρκινωμένας. Volunt καρκινοῦσθαι dici plantarum radices quæ cancri inſtar diuaricatis & in latera diſperſis fibris vel capillamentis terram apprehendunt. Ab hoc verbo eſt VERBALE Καρκίνωμα, ατος, τὸ, idem ſignificans quod καρκῖνος & Cancer. Corn. Celſ. libro 5, cap. 28, de carbunculo, Non idem periculum carcinoma affert, niſi imprudentia curantis agitatum eſt. id vitium fit maximè [illegible] partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas fœminarum. Et in iecore autem & ſplene hoc naſcitur. Circa locum aliqua quaſi puncta ſentiuntur: íſque immobilis & inæqualis tumet, interdum etiam torpet. Circa eum inflatæ venæ quaſi recuruantur, hæque pallent aut liuent, nonnunquã etiã in quibuſdam deliteſcunt, tactúſque is locus aliis dolorem affert, in aliis eum nõ habet. Et nonnunquam ſine vlcere durior aut mollior eſt quàm eſſe naturaliter debet, nonnunquam iiſdem omnibus vlcus accedit. Plinius quoque, Sueton. & alii apud Latinos carcinoma appellant. Itémque Cato De re ruſt. cap. 157, Et ſiquid in mammis vlceris natum, & carcinoma, braſſicam tritam apponito. ſanum faciet. Apud Græcos medicos exempla paſſim obuia. Dioſc. l. 1, de thuris fuligine, ἔχει δύναμιν σταλτικὴν καρκινωμάτων. Et l. 2, de irione, ὠφελεῖ καρκινώματα κρυπτά. Dicitur autẽ κρυπτὸν καρκίνωμα, ὅταν μὴ ᾖ ὑπερφανές, inquit Poll. l. 2. Hippocr. dicit κρυπτοὺς καρκίνους, & ὑποβρυχίους.

Καρκινοῦσθαι, Καρκινώδης, Καρκίνωμα, vide in præc. Καρκίνος.

Καρκώ, Heſychio eſt λάμια.

Κάρμα, eidem eſt non ſolùm τὸ κούρευμα, (παρὰ τὸ κείρειν videlicet, vt ſit Tonſura) ſed etiam γλεῦκος τὸ περιρρέον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν.

Κάρμορον, idem dici ſcribit τὸν κακῶς μεμορημένον.

Καρναβάδιον, t. 2, c. 73, d

Κάρνειος, Apollinis epitheton: forſan à Carno Iouis & Europæ filio, inquit idem Heſychius. In eiuſdem Apollinis honorem agitabantur Κάρνεια, ſub. ἱερά, ſacra Carnia, ſeu Ludi Carnii. de quibus Athenæus libro 4, ex Demetrio Scepſio. Idem libro 14, ex Hellanico,

τὰ Καρνεῖα πρῶτος πάντων Τέρπανδρος νικᾷ (quorum Καρνείων ἀγῶνα scribit γενέσθαι κατὰ τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα) Et Plutarch. De Herodot. Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια πανηγυρίζοντας. Fuit & quidam Καρνεῖος μὴν apud Lacedæmonios: procul dubio is in quo festum illud agitabatur. Meminit eius Thucydides libro 5, pag. 183. Item Plutarch. in Nicia, pag. 989. vbi eum dicit ab Athenienfibus vocari μεταγειτνιῶνα. A festo autē seu ludis Carneorum DICVNTVR Καρνεονῖκαι, Qui vicerunt seu palmam reportarunt iis ludis. Athen. lib. 15, ἐν τοῖς ἐμμέτροις Καρνεονίκαις κἀν τοῖς καταλογάδην. I- B

TEM Καρνεάδης dictus fuit philosophus quidam nouæ Academiæ princeps, quoniam Cyrenis natus fuit Καρνείοις Κυρηναίων ἀγόντων, & quidem ea in honorem Apollinis. Plut. Sympos. lib. 8, pag. 1177. AT Καρνεάται, Hesychio teste fuerunt οἱ ἄγαμοι, κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. quinque autem ex vnaquaque (tribu) hanc liturgiam obibant quatuor annorum spatio.

Κάρος, Hesychio est φθείρ, βόσκημα, πρόβατος, Pediculus, Pecus, Ouis. pro quo supra κάρ. ET Καρνοστάσιον, eidem σταθμὸς ὅπου τὸ κάρνον ἵσταται, Stabulum ouium, Ouile, Caula. Vbi nota eū mutato genere dicere τὸ κάρνον. Paulo antè verò à Galatis seu Gallis κάρνον vocari dixerat τὴν σάλπιγγα, tubam. Pro quo Eust. habet Κάρνυξ. nam pag. 1139, recensens aliquot tubarum species, tertiam esse dicit Galaticam, χωνευτὴν, i. fusilem, nō admodum magnā: habere δὲ κώδωνα θηριόμορφόν τινα, & αὐλὸν μολύβδινον in quem insufflāt tubicines. esse autem ὀξύφωνον, & vocari à Celtis κάρνυξ. C

Κάροινον, Carœnum: alterum genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionē absumitur. Ita enim Pallad. l. 11, c. 18, Defrutum, carœnū & sapa vno genere conficiuntur ex musto. nam defrutum à deferuēdo dictum, vbi ad spissitudinem fortiter despumauerit, efficitur. Carœnum, quū tertia perdita duæ partes remanserint: sapa, vbi ad tertias redacta descēderit. Meminit huius carœni Marcell. Empir. c. 26, inter ea medicamēta quæ calculosis & renum vitiis conferunt. Et Nicol. Alexād. Antidotum Adriani præbere ἰσχιαδικοῖς καὶ νεφριτικοῖς μετὰ καροίνου iubet. Vbi tamen manuscr. cod. habet καρωίνου. Putatur esse vox Lat. & à recentioribus medicis Gr. vsurpata pro eo quod veteres σίραιον & ἕψημα appellabāt. Gorr. quoque κάροινον esse dicit Vinum decoctum ita vt tertia pars absumpta sit, duæ tantùm remaneāt: speciem esse τοῦ σιραίου. D

Κάρον, t. 2, c. 73, d. Καρόπαις, Hesychio ἔπακμος παῖς.

Κάρος, t. 2, c. 73, d. & 72, f. & 695, g. ob.

Καροῦα, Lacones vocant τὰ κάρυα, Nuces. Hesych.

Καροῦχος, eidem est ἀχαρής, εὔκολος, Facilis.

Καρόω, t. 2, c. 73, a. Καρούσθαι, Hesych. affert pro ὠνεῖσθαι: & καρούμενος pro ὠνησάμενος.

Καρπάζω, Dissipo, Disiicio. σκορπίζω. Hesych. n. καρπασθῆναι vsurpatum affert pro σκορπισθῆναι.

Κάρπαι, putātur esse vermes qui oleis innascuntur: quum apud Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 2, legamus τοῖς τόποις ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι, ὥς ἐν τῇ ἀμπέλῳ γίνονται οἱ ἴπες. Sed vereor ne reponendum sit κάμπας, erucas: sequendo ea quæ idem philosophus tradit eiusdē operis l. 5, c. 14. vnde & Plin. l. 17, c. 24, Sunt ex eadē causa (i. quū deflorescentē oleā percussit imber) nāscentes & erucæ, dirum animal, erodúntque frondem, aliæ florem.

Καρπαία, saltationis genus. Athen. l. 1, εἰ ὀρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xenoph. initio lib. 6 Anabas. vbi scriptum καρπαίαν: diciturque ea saltatio fuisse desaltata ab Æneanibus & Magnetibus. Apud Hesych. verò reperio Κάρπαια, ὄρχησις Μακεδονική.

Καρπάλιμος, ET Καρπαλίμως, t. 1, c. 545, h. Aduerbium καρπαλίμως aliquoties legitur apud Hom. vt Il. γ, Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας. Et lib. 2, Καρπαλίμως δ᾽ ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας, Celeriter, Citò, Ocyus. H

Καρπαλίον, t. 2, c. 83, d

Κάρπασος, ου, ἡ, Carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Dioscor. enim lib. 6, cap. 13, τὸν τῆς καρπάσου ὀπὸν ποθέντα scribit κάρον ἐπιφέρειν καὶ πνιγμὸν ὀξύν. Itidémque Paul. Ægin. lib. 5, cap. 43: sed habens καρπησίας pro καρπάσου: Plin. autem Carpathi, sub finem cap. 5, lib. 32, Contra dorycnion echini maxime prosunt, & iis qui succum carpathi biberint. Sed parum mihi probātur hæ duæ posteriores scripturæ: quum quem Dioscorides vocat καρπάσου ὀπὸν, Galenus & alii composita voce ὀποκαρπάσον appellent: Galenus inquam, cum alibi tum lib. 1 De antidot. & τῶν κατὰ τόπους lib. 1, cap. 3, ex Archigene.

Καρπάτινον, Hesychio est ἀγροικὸν ὑπόδημα μονόδερμον. quales suprà καρβάτιναι.

Κάρπεα, vide paulo antè in Καρπαία.

Καρπεία, t. 2, c. 83, c

Καρπεῖν, Hesychio est πλήσσειν, Icere. At Καρπεῦσαι, idem esse dicit καθαίρειν, Purgare.

Καρπεῖον, t. 2, c. 83, c. Καρπεύω, ib.

Κάρπη, Hesychio sunt τὰ σπέρματα, Semina: & τὰ τήγανα ὀβελίσκους ἔχοντα, Sartagines verutis instructæ.

Καρπήσιον, ου, τὸ, Carpesium: festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τοῦ φοῦ, sed valentiore & magis aromatico. duplo pondere pro cinnamomo vsurpatur à Galeno. Serapio, Auicenna atque Arabes omnes, cubebas esse dicunt. Theophr. autem, Diosc. & Plin. nihil de eo habent scriptum. Sunt qui crediderint ὀξυμυρσίνην esse. quorum tamen errorē Hermolaus Barb. & Nicol. Leonicenus redarguunt. Gorr. Plura si requiras, consule Galen. Simpl. medic. l. 7, & De antidot. l. 1. Meminit eius idem lib. 1 τῶν κατὰ τόπους. AT Καρπησία, vide in præced. Κάρπασος.

Καρπία, t. 2, c. 83, c. Plur. num. καρπία Hesychio sunt κλωνία, Ramuli.

Καρπίζω, t. 2, c. 82, g. Κάρπιμος, ib. e

Καρπισμός, t. 2, c. 83, a

Καρπνά, Hesychio sunt δένδρα καρπὸν ἔχοντα.

Καρποβάλσαμον, t. 2, c. 76, e. Καρπόβρωτος, ib.

Καρπογένεθλος, ib. f. Καρπογονέω, ib.

Καρπογονία, ib. Καρπογόνος, ib.

Καρπόδεσμα, t. 2, c. 75, f. Καρποδέσμιον, ib. g

Καρποδότης, t. 2, c. 76, g. Καρπολογέω, ib.

Καρπομανής, ib. Καρπόομαι, t. 2, c. 81, d

Καρποποιός, t. 2, c. 76, h E

Καρπός, Iunctura manus, &c. t. 2, c. 75, e. Καρπός, Fructus, &c. c. 76, a.

Καρποτοκέω, t. 2, c. 77, a. Καρποτοκία, t. 2, c. 76, h

Καρποτόκος, ib.

Καρποφαγέω, ῶ, Fructibus vescor, Fructus comedo. Item Fructuum esu viuo, Fructibus victito. Aristot.

Καρποφάγος, t. 2, c. 77, a. Καρποφορέω, ib. b

Καρποφορία, ib. Καρποφόρος, ib. a

Καρποφυέω, ib. c. Καρποφύλαξ, ib.

Καρπόω, Fruendū offero. Leuit. c. 2, οὐ προσοίσετε ἐπ᾽ αὐτοῦ καρπῶσαι τῷ Κυρίῳ. quod exponitur, Non offeretis ex eo ad sacrificandum Domino. Vide & t. 2, c. 82, a. F

Κάρπωμα, ib. Καρπωθῆναι à καρπόομαι, t. 2, c. 81, h

Καρπώσιμος, t. 2, c. 82, b. Κάρπωσις, ib.

Καρπωτὸς χιτὼν, affertur ex Reg. lib. 2, c. 13, pro Vestis talaris. vbi de vestimentis filiæ Dauidis loquitur. Sed ea interpretatio conuenit alteri potius lectioni quæ est in Complutensi edit. ἀστραγαλωτὸς χιτών. at καρπωτὸς esset Manuleatus.

Κάρραζον, Paphii dicunt pro κρᾶζον, Clama. Hesych. G

Καρρέζω, t. 3, c. 673, d

Κάρρόθεν, Suidæ est ἀπὸ κρείττονος, A meliore, A præstantiore seu potiore. Alioqui esset etiam Ex vrbe Carra.

Καρρόο pro κατὰ ῥόον, t. 3, c. 681, e

Καρρόου, per contractionem pro κάρροον, i. κατὰ ῥόον.

Κάρρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præstantior, Potior. vt Hesychius quoque κάρρον exp. βέλτιον. Sicut verò ἀγαθὸς interdum accipitur pro Strenuo, Forti ac Valido: ita hoc pro Fortior, Validior. velut apud Plut. in Lyc. senum choro canente, Ἡμεῖς ποτ᾽ ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι, puerorū chorus responder, Ἄμμες δέ γ᾽ ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες. Et paulo post Brasidæ mater dicit, Βρασίδας μὲν ἀνὴρ ἀγαθός· ἁ δὲ Λακεδαίμων πολλὼς ἔχει τήνου κάρρονας. Quæ in Apophthegm. quoque & Instit. Laconicis leguntur. Ac nota hunc comparatiuum positiui

ἀγαθὸς Dorum esse proprium. Etymol. deriuat à κρατὺς, A vt βεάσσων à βεαχὺς.

Καρσιος, Obliquus. vt Hesych. quoque κάρσιον exp. πλάγιον. Inde ADVERB. Καρσίως, Obliquè: Suidæ itidem πλαγίως, quod & comp. ἐγκαρσίως. Affertur ET Καρσία, ας, ἡ, pro Obliquitas.

Καρσις, εως, ἡ, Tonsura: à κείρειν, quod est Tondere. vt τὰ εἰς κάρσιν σπαρέντα, apud Theophrastum De caus. plantarū libro 4, cap 9. (perperam enim ibi scriptum κράσιν) Quæ in eum finem seruntur vt tondeantur seu demetantur quum in herbam eruperint. veluti pabuli seges apud Varronem. B

Καρσίως, vide in Καρσιος. Καρτα, t.2, c.1593, b

Καρτάζεσθαι, Hesychius affert pro κρατύνεσθαι, διϊχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι.

Καρταίνω, t.2, c.1594, b

Καρταλλος, Suidæ est κόφινος ὀξὺς τὰ κάτω, Cophinus seu corbis in angustum desinens. vt κάρταλλος βότρύων. Sic Deuteron. cap. 26, iubentur Iudæi λαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἐμβαλόντες εἰς κάρταλλον deferre ad sacerdotem: & vicissim iubetur sacerdos λαμβάνειν τὸν κάρταλλον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν. Et Regum libro 4, cap. 10, ἔθηκαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς καρτάλλους, καὶ ἀπέστειλαν αὐτῷ. Legitur & Ieremiæ cap. 5. Apud Hesychium vnico λ scriptum reperio κάρταλον. quod itidem esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον, in Ὀψαρτυτικοῖς. C

Καρτερέω, t.2, c.1597, b. Καρτέρησις, ib. g

Καρτερία, t.2, c.1596, c. Καρτερικὸς, ib. e

Καρτερικῶς, t.2, c.1597, b

Καρτερόθυμος, t.1, c.1604, f. & t.2, c.1596, a

Καρτερὸς, t.2, c.1594, d

Καρτερόφρων, t.2, c.1596, b. & t.4, c.200, d D

Καρτερῶνυξ, t.2, c.1345, b. & 1596, b

Καρτερώνυχος, ibid.

Κάρτη, vestis species, apud Iubam libro 15 περὶ ὁμοιοτήτων. Hesych.

Καρτιστος, t.2, c.1594, a

Καρτομυστής, οῦ, ὁ, Derisor: Hesychio χλευαστής. At κερτομυστὴς foret Conuitiator.

Καρτὸς, t.2, c.100, f. Hesych. quoque affert καρτοὶ pro κεκουρευμένοι. AT Κάρτον vocari τὸν μέγαν καὶ εὖ αὐξῆ σταφυλῖνον, tradit Athen. l.9. id est, magnam pastinacam & bene enutritam. E

Κάρτος, t.2, c.402, e. & 1593, a. Καρτύνω, t.2, c.1594, c

Καρύα, t.2, c.73, d. Hesych. καρύας dici ait τὰς ἀμυγδάλας καὶ κασταίους. Ast Κάρυα est nomen vrbis Peloponnesiacæ: (dictæ & Καρύαι) cuius ciues masc. gen. dicuntur Καρυάται, & FOEMIN. Καρυάτιδες. Eucrates Corydus apud Athenæum lib. 6, quum compotatū venisset in domum cuiusdam putridam & ruinosam, dixit, Ἐνταῦθα δειπνεῖν δεῖ ὑποστήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ αἱ Καρυάτιδες, sinistra suffultum manu vt Caryatides. Architecti enim Caryatidum imagines ædificiis publicis designabant, oneri ferundo collocatas. Qua de re fusius Vitruu. lib. 1, cap. 1. Apud Hesych. & Καρυάτις ἑορτὴ, in honorem Dianæ. Apud Lucianū verò ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως Lacedæmonii à Castore & Polluce didicerunt Καρυατίζειν: id est Caryatico more saltare. Dicit enim id esse ὀρχήσεως εἶδος ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον. F

Καρυάτης, Καρυατίζω, Καρυάτις, vide in præced. Καρύα. G

Καρυηδὸν, t.2, c.74, f

Καρυήματα, Laconibus sunt τὰ κάρυα, Nuces, Hesych.

Καρυηρὸς, t.2, c.74, g. Καρυῖνος, ib.

Καρυίσκος, ib. Καρυΐτης, ib.

Καρυκάζω, t.2, c.75, d. Καρύκη, ib. e

Καρυκεία, ib. Καρύκευμα, ib. d

Καρυκεύω, ibid. Καρύκη, ib. a

Καρύκινος, ib. c H

Καρυκκεύει, Hesychio est ἀρτύωει, ἡδύνει: afferenti itidem Καρύκκευμα pro ἥδυσμα πολυτελές: & Καρυκκείαις pro μαγγανεύμασι, ἀρτύμασι.

Καρύκκη, t.2, c.75, a. Καρυκκοπώλης, ib. c

Καρυκοειδὴς, ib. Καρυκὸν, t.2, c.74, h

Καρυκοποιέω, t.2, c.75, d. Καρυκοποιὸς, ib. c

Καρὺξ, Doricè pro κήρυξ dicitur: & Καρύσσωσι pro κηρύσσωσι, teste Hesychio quoq;. Sed is κάρυξ exponit etiam καυλὸς, Caulis.

Καρυοκατάκτης, t.2, c.74, e. Καρυοκοκκύμηλα, ib. c

Κάρυον, t.2, c.73, d. & 1632, a. Καρυοπεσσικὰ, t.2, c.74, c

Καρυόπος, ib. f. Καρυόφυλλον, ib. d

Καρυπίζεσθαι, Hesychio est εὐφραίνεσθαι, Lætari.

Καρυώδης, t.2, c.75, a

Καρύων, Hesychio est πλακοῦς ἔχων κάρυα, Placenta condita nucibus. seu Placenta è nucibus.

Καρυωτὴ, t.2, c.74, g. Καρυωτὸς, t.2, c.75, a

Καρφαλέος, t.2, c.85, e. Καρφαμαπα, ib. c B

Καρφεῖον, ib. d. Κάρφη, t.2, c.84, d

Καρφίον, t.2, c.85, d. Κάρφις, ib.

Καρφίτης, ib. Καρφοειδὴς, t.2, c.84, e

Καρφολογέω, ib. Καρφολογία, ib. f

Κάρφος, t.2, c.83, g. Καρφυλαι, t.2, c.85, e

Καρφύω, t.2, c.83, g. Καρφύαι, t.2, c.85, d

Κάρφυροι, ib. Κάρφω, t.2, c.83, f

Καρχαλέος, t.2, c.85, f

Καρχαρέοι κύνες, Etymologo οἱ τραχεῖς, Asperi: ἀπὸ τοῦ κάρφος. In lexico autem meo vet. manuscr. habetur Καρχαλέος, κυρίως ὁ τραχὺς, ἀπὸ τοῦ κάρφος: superscripto φ τῷ χ, ad indicandam diuersam scripturam, nimirum quosdam legere καρφαλέος. C

Καρχαρίας, ου, ὁ, Hesychio teste dicitur ὁ θαλάσσιος κύων, Canis marinus: procul dubio quòd dentes habeat καρχάροις & asperos. Est autem piscis species. Apud Athen. l. 1, σινόδοντά τι καρχαρίαν τε.

Καρχαρόδους, t.1, c.1079, f

Κάρχαρος, ου, ὁ, Asper. Animal κάρχαρον dicitur pro καρχαρόδουν, id est, dentes habens asperos & acutos: τραχεῖς ἢ ὀξεῖς, seu στρογγύλους καὶ οἱονεὶ κεχαραγμένους. Luc. De luctu, κύων πεντακέφαλος μάλα κάρχαρος. Oppian De venat. libro 3, Κάρχαρον αὐχένιον ταναὸν δέμας. Rursum Luc. De cōscribenda histor. τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῆ τεθηγμένος ἀρχέσθω τῆς γραφῆς. metaphora ab animalibus quæ ob dentium asperitatem & acumen κάρχαρα dicuntur, vt patet ex eo quod subiungit τεθηγμένος. vnde nonnulli interpr. Acutam. D

Καρχήματα, Hesychio sunt θέλγητρα, Illecebræ, Mulcedines. E

Καρχήσιον, ου, τὸ, Carchesium. dicitur τοῦ ἱστοῦ τὸ πρὸς τῷ τέλει, teste Athenæo libro 11. vt Hesychio quoque καρχήσια sunt τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν, summa malorum nauticorum partes: seu τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω τῶν καταρτίων τῶν πλοίων. Itidem verò & Poll. libro 1, scribit τὸ πλευταῖον τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, vocari ἠλακάτην & θωράκιον & καρχήσιον. Ita igitur Lucianus dicit τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, Carchesio insedisse. Et Lucill. Tertius hic mali superat carchesia summa. Et Catullus, Lucida qua splendent summi carchesia mali. Itē καρχήσιοι dicuntur οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίου τεταμένοι κάλοι, vt annotat Galenus in Lexico Hippocr. qui & ipse καρχήσιον esse dicit τὸ ἐπ᾽ ἄκρῳ τοῦ ἱστοῦ τὸ ἔχον τι τρόχιλοι. Apud Oribasium verò in libro De laqueis est etiam καρχήσιος laqueus: & is vel simplex vel duplex. Est autem id deligaturæ genus duabus habenis constans, vim habens æqualiter extendendi. Nomen accepit à fune qui in summo nauis malo habetur, quē Græci καρχήσιον appellant, inquit Galenus Comment. 1 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, vbi Hippocrates dicit, ἀφεὶς ἀπὸ ἱστοῦ καρχήσιον ἔχοντος. ‖ Rursum Hesychius καρχήσιον esse tradit τὸ ἐπικείμενον τῶν στοῶν ξύλον, & ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ἐλπεῖδες. Quò forsan pertinet quod Vitruu. scribit libro 10, cap. 22, Callias Rhodum quum venisset, acroasin fecit, exemplúmque protulit muri, & supra id machinam in carchesio versatili constituit, qua helepolim ad mœnia accedentem corripuit & trāstulit intra murum. ‖ Dicitur καρχήσιον etiam ποτήριον ἐπιμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. forsan sic nominatum διὰ τὸ ἀναπτύσσεσθαι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ νῆας καρχησίου, vt Eustathius tradit, & ante eum Athenæus libro 11, vbi quidam dicit, τὸ Θηρίκλειον & τὸ καρχήσιον idem esse. Latini quoque carchesium vocant. Virgil. Æn. 5, — duo ritè meri

libans carchesia Baccho. Ouid. — superinuergēs tepidi carchesia lactis, Alteráque inuergens liquidi carchesia mellis. A

Κάρχος, dicitur esse leguminis genus.

Καρχώδης, Asper. κάρχαρος. Nam Hesych. καρχώδες affert pro τραχύ.

Κάρωσις, t.2, c.73, b. Καρωτικός, ib.

Καρωτίδες (siue καρωτικαὶ) ἀρτηρίαι, quæ & ληθαργικαὶ, necnon ἀποπληκτικαί: sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clauicula diuisi iuxta asperam arteriam, vnà cum vena iugulari in caput feruntur. Sic autem à veteribus medicis eiusmodi arteriæ dictæ sunt quòd vinculo exceptæ carum, lethargum & apoplexiam inducant. Gorræus. Meminit earum Aristoteles Hist. animalium lib. 3, Rufus Ephesius, Galenus in lib. De vsu respirationis, Alex. Aphrod. problem. lib. 2, quæst. 63: & ante hos Aretæus Acut. morb. lib. 1, cap. 11. Et Celsus libro 4, cap. 1, In dextra (inquit) sinistráque circa guttur venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur: itémque arteriæ quas carotidas vocant, sursum procedentes, vltra aures feruntur. Perperam enim ibi quædam exemplaria habent Parotidas. B C

Κασάλβη, & Κασαλβὰς, άδος, ἡ, Meretrix, Scortum: ex re & moribus imposito nomine παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν: quoniam videlicet introuocat amasios, si non habeat: si habeat, expellit ad introuocandos alios, vt vult schol. Aristoph. & Suidas. Aristoph. Concion. ἐάν τι πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν. INDE Κασάλβιον dicitur Lupanar, Locus in quo meretrices se prostituunt. Vide in Κασαύειον. ET Κασαλβάζω, Conuitiis & probris incesso, ac quidem petulanter impudentérque, meretricum more. Aristoph. Equit. — κασαλβάσω σὲ ὡς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. Et mox, Λαρυγγιῶ σὲ ὡς ῥήτορας. Ibi. n. schol. prius κασαλβάσω exp. λοιδορήσω, & λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι. Infrà duplici σ. D

Κάσαμον, ου, τὸ, Casamū: ab Aetio, Actuario, Nicolao Alex. aliisq; medicis recentioribus dicitur ἡ κυκλάμινος, cyclaminus, vt in interpretationibus eorum annotatur.

Κάσας, Hesychio est ἀμφιτάπης καὶ πλωτά, Tapes vtraq; parte villosus. Xen. Pæd. 8, p. 127, ἀλλὰ καὶ συσκευοφορήσω. νυνὶ γοῦν φέρω τώδε δύω κάσα, τὸν μὲν, σοὶ, τὸν δὲ, ἄλλῳ. Forsitan est Persicum vocabulum. E

Κασαύρα, Hesychio est κασωρὶς, πόρνη, Meretrix, Scortum. ET Κασαυρὰς, άδος, ἡ, itidē πόρνη: quod ita est deriuatū à κασαύρα, vt κασαλβὰς à κασάλβη. Ab eodem nomine EST Κασαυρεῖον, ου, τὸ, Lupanar. vt Hesych. quoque κασαυρείοις affert pro οἴκοις ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθέζοντο: forsan ex Aristophane, apud quem in Equitibus legimus, Τὴν γὰρ αὐτῆς γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται, Ἐν κασαυρείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, Καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην. Ita enim ibi scriptum, per ι videlicet, non per ει: itidémque apud Suidam. Schol. innuit scribi etiam ἐν κασαλβίοις: exponēs & ipse ἐν πορνείοις. Vulg. l. afferūt ET Κασαύειος pro Scortator: sed sine exemplo.

Κασία, vide paulo pòst in Κασσία.

Κασιγνήτη, t.2, c.86, a. Κασίγνητος, t.2, c.85, g

Κασοβόρος, vide in Κασσία. Κάσις, t.2, c.85, f

Κασκαλίζεται, Hes. exp. γαγγαλίζεται, Titillatur, vel Ridet.

Κάσκαια, eodem teste sunt κασσύματα.

Κασκανδίξ, eidem est ἡ γηθυλλίς.

Κασκός, eidem est ὁ μικρὸς δάκτυλος, Paruus digitus. G

Κάσσα, ET Κασσαβὰς, dicitur ἡ πόρνη, vt annotat lex. meum vetus. quorum illud deriuat παρὰ τὸ κάειν, vt sit ἡ πρὸς τὸ συνουσιάζειν καιομένη vel etiam καίουσα: hoc autem, παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν. Itidem Etymol. quoque, exponens & ipse ἡ πόρνη, ἡ καταφερής. Lycophron κάσσης adiectiuè vsurpauit, in Alexandra, dicens, νοσφιεῖ γάμων Αἴθωνα, κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος. vbi schol. τῆς πόρνης χωρίσας περιστερᾶς, à meretrice columba. seu scortatrice & libidinosa. Pro κασσαβὰς autem dicitur & κασαλβὰς, vnico σ, & inserto λ ante β. Dicitur eadem ET Κασσωρὶς. Lycophron Alexandra, Ὅταν κόρη κασσωρὶς εἰς ἐπίσιον Χλοῦνιν ὑλακτήσασα, κινκάσῃ γάμους. vbi schol. quoque exponit πόρνη, vt Suidas etiam πόρνη, ἑταίρα: Etymol. ἡ πόρνη, ἡ καταφερής. ITEM VERB: Κασσωρεύω, Meretricor, Scortor. Lycophron in Alexandra, ἡ δὲ βασσάρα H

Σεμνῶς κασσωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος: de Penelope Vlyssea. Duris etenim Samius eam ait συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, & peperisse τὸν Πᾶνα, inquit schol. qui & ipse exponit πορνεύουσα. Nota autem ibi simplici σ scribi κασωρεύουσα, metri causa, vtpote in ea regione iambum requirentis. vt apud Hesychium quoque vno σ REPERIO Κασωρεῖον, πορνεῖον, Lupanar: ET Κασωρεῖς, πόρναι. (Sed hoc postremum κασωρεῖς non possum non suspectum habere) Sic verò & Κασωρὶς pro κασσωρὶς inuenitur vnico itidē scriptum σ. Rursum duplici σ affertur Κασσαλβάσω pro Cōuitiis incessam. quod suprà vnico σ habuimus scriptum ex Aristophane. A B

Κασσία, ας, ἡ, Cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens, de cuius generibus Diosc. l. 1, c. 12: & Plin. l. 12, c. 19. vbi inter alia dicit, Frutex & casia est, iuxtáque cinnami campos nascitur, sed in montibus crassiore sarmento, tenui cute verius q cortice. Est & κασσία συριγγώδης, Cassia fistularis: quæ ab Actuario κασία μέλαινα dicitur, ab aliis κάλαμος, id est arundo, vt ex Gorræo docui t.3, c.1138, f. Diuersa autem hæc συριγγώδης κασσία est à priore quā recētiores Græci ξυλοκασσίαν appellarunt. Notandū, crebrius, & forsan etiam rectius, vnico σ scriptum reperiri κασία, apud Galen. & Plin. vt & apud Etymolog. qui παρὰ τὸ κάσαι dictam vult, quasi κοσμοῦσαν διὰ τῆς εὐοσμίας τὰς αἰσθήσεις. Sic verò & apud Hesychium reperio Κασοβόρος, ὁ ἐν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ, Vermis qui casiæ innascitur & eam rodit. Rursum apud Plin. & Virgil. Casia herbæ nomē est, apibus gratæ, quæque in coronamenta assumitur. Affertur verò & VERB. Κασσίζειν, pro Cassiam referre. C D

Κασσίτερος, & ATTICE Καττίτερος, Stannum, Plumbum album: Sosipatro itidem Cassiterus. Plin. l. 34, c. 16, Plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosissimū candidum, à Græcis appellatum cassiteron. Hom. Il. σ, κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Hesiod. Theog. ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. Idem, πανέφθου κασσιτέροιο. Et Homer. rursum, χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο. Plut. ὁ κασσίτερος ῥαγδαῖα τὸν χαλκὸν συναρμόττει καὶ συγκεράννυσι. INDE Κασσιτέρινος, ου, ὁ, Stanneus, E stanno confectus, apud Diosc. l. 1. ET Κασσιτερόω, ῶ, Stanno induco, vt χρυσόω est Auro induco, Deauro. vnde particip. pass. κεκασσιτερωμένος, Stanno illitus, Stanno inductus. E

Κασσύω, Reficio: & quidem ita vt veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. lib. 9, ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι. INDE Κάσσυμα à Nicolao Myrepso dicitur τὸ δέρμα, Corium, vtpote quo calcei solent κασσύεσθαι. Attici dicunt καττύειν, & κάττυμα, σσ verso in ττ.

Κασσωρὶς, & Κασσωρεύω, vide paulo antè in Κάσσα.

Κάστανα, Castana: vrbs Thessaliæ & Ponti. VNDE Καστανᾶϊκὸν κάρυον, Castanaica nux, Nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti vrbe prouenit: quæ ET Κάστανον nominatur. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 10, de radice loti, φλοιὸς δὲ περίκειται περὶ αὐτὴν μέλας, ἐμφερὴς τῷ Καστανᾶϊκῷ καρύῳ, similis Castanaicæ nuci, seu Castaneæ. (vt & Plin. l. 13, c. 18, Radicem lotos habet opertam nigro cortice, qualis & castaneas tegit) Mnesitheus apud Athen. l. 2, τῶν Εὐβοϊκῶν καρύων ἢ καστάνων (ἀμφοτέρως γὰρ καλεῖται) δύσπεπτος ἡ κατεργασία. Diphilus verò τὰ κάστανα vocat etiam Σαρδιανοὺς βαλάνους: Nicander λόπιμα κάρυα, sic canens in Georgicis, λόπιμον καρύον τε Εὐβοέοις· βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο. Ibidem legitur ET Καστάνεια. Annotat. n. Athen. τὰ καστάνεια ab Agelocho vocari ἄμωτα. Nicandri schol. quatuor species cōstituit. Tradit. n. τῶν καστάνων τὸ μὲν, Σαρδιανὸν dici, τὸ δὲ, λόπιμον, τὸ δὲ, μαλακὸν, τὸ δὲ, γυμνωλικόν. Rursum Nicand. τὸ κάστανον vocat διχαλεπὲς κάρυον, & Καστηνὸν, metri gratia verso α in η: In Alexiph. Δυχλεπὲς καρύοιο τὸ Κασταν͂ίς ἔτρεφεν αἶα. Et rursum, Καστηνοῦ καρύοιο παχυφλοίοιο κάλυμμα. Vbi nota etiam Καστηνὸν dixisse pro Καστανᾶϊκὸν, necnō & Καστανῖς pro Καστανᾶϊκή. Atq; adeò ibi schol. annotat, Καστανίδα αἶαν vocari vrbē Thessalicā: & ab hac Castanide terra denominari τὰ καστάνια, Castaneas. Vbi rectius sine diphth. per simplex ι scriptum καστάνια q cum diphthōgo apud Athen. Scribitur tamen per diphth. apud Suid. quoque. F G H

Καστόρειος, Καστορίδες, Καστορίζω, Καστόρειον, Καστόρειος, vide in A sequente Κάστωρ.

Καστόρνυμι,t.3,c.1058,b

Κάστωρ,ορος,ὁ,Castor, Fiber:animal ἀμφίβιον,piscium vena tu vtplurimùm viuens.Plin.libro 32,cap.3, Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua victus est, sicut & fibris,quos castores vocant, & castorea testes eorum. Amputari hos ab ipsis, quū capiantur,negat Sextius diligentissimus medicinæ:quin immò paruos esse substrictósque & adhærentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse. Vbi nota HOC B Καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχίδια. Sic & libri 8,cap.30,Easdem partes sibi Pontici amputant fibri periculo vrgente: ob hoc se peti gnari. Castoreum id vocant medici. Galen.quoq; καστόριον nominari scribit τοὺς ὄρχεις τοῦ κάστορος, Testiculos castoris. Modò singulari modò plurali num.sic vocant.Lucr.lib.6, Castoreóque graui mulier sopita recumbet. Virgil.Georg.1,– virosáque Pontus Castorea,s.mittit.Plin.libro 32,cap.9,Aluum emolliunt castorea ex aqua mulsa. Et cap.10, Castoreum ex mulso potum purgationibus prodest. Rursum ex C Dioscoride affertur VERBVM Καστορίζω, Castoreum imitor,Castorei odorem refero. ‖Κάστωρ est etiam nomen proprium cum aliorum tum Spartani cuiusdam,cui frater Pollux,φιλαδελφίᾳ valde nobilitatus.Equestris artis & venatoriæ peritissimus fuisse fertur:atque adeò ab eo nominatæ sunt καστόριαι κύνες. Xenophon Cyneg.pag.570,τὰ δὲ γένη τῶν κυνῶν ἐστὶ διττά· αἱ μὲν, καστόρειαι,αἱ δὲ,ἀλωπεκίδες.ἔχουσι δ' αἱ μὲν καστόρειαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ὅτι Κάστωρ ἡσθεὶς τῷ ἔργῳ,μάλιστα αὐτὰς διεφύλαξεν. Eædem Καστόρειαι κύνες dicuntur ETIAM D Καστορίδες.In Epigr.σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν ἅδε. Ab eodem Castore apud Spartanos DICTVM Καστόρειον μέλος,Castoreum carmen : quod tibia cani solebat in congressu cum hoste, sicut & ὁ ἐμβατήριος ῥυθμός,vt ex Plut.in vita Lycurgi discimus, & ex Poll.

Καστωρεῖον,Καστωρεύω,Καστωρίς,vide in Κάσσα.

Κατὰ,præpos.cum genitiuo,&c.t.2,c.86,c. & c.537,d.ob. Κατὰ cum datiuo, &c.c.87,c. Κατὰ cum accusat.pro εἰς,&c.ib. Κατὰ cum accus.pro ἐν, &c.ib.e. Κατὰ præcedente artic.itidem pro In, &c.c.88,a. Κατὰ cū E accusat.Ob,&c.ibid.b. Κατὰ pro Per, &c.ibid.c. Κατὰ distributioni adhibetur,&c.ib.e. Κατὰ conuenientiam signif.&c.c.89,b. Κατὰ cum accusatiuo interdum per genit.interdum per datiuum resolui potest,&c.c.90,b. Κατὰ sæpe per aduerbium redditur,ibid.c. Κατὰ cum accus.Circiter,Fermè,ibid.g. Κατὰ,cum accus.Propter,&c.ib.h. Vide ibid.& alios eius vsus.

Κατὰ χεῖρα,t.4,c.418,c. Κατὰ χρέος,t.4,c.413,b

Κάττα,t.1,c.1160,e. Κατάβα,t.1,c.635,b

Καταβάδην,t.1,c.649,b. Καταβαθμὸς, ib.

Καταβαίνω,& Καταβαίνομαι,ibid.a

Καταβάλλω,t.1,c.687,c. Καταβάλλομαι,t.1,c.688,d

Καταβαπτίζω,t.1,c.720,b. Καταβαπτιστής,ib.

Καταβάπτω,t.1,c.719,c

Καταβαρέω,ῶ, Degrauo, Pondere deprimo.

Καταβαρύνω,idem.

Κατάβασις,t.1,c.649,c. Καταβασκαίνω,t.1,c.1885,g

Καταβάτης,t.1,c.649,c. Καταβατὸς,ib.d

Καταβαυκαλήσεις,dicuntur αἱ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδαὶ, teste Athen.l.14.i.Cantiones quibus nutrices sopiunt pueros, G interea videlicet dum cunas agitant.

Καταβεβαιόομαι,t.1,c.730,d

Καταβελεῖς,affertur pro Saucii,Icti iaculis seu telis.

Καταβιάζω,& Καταβιάζομαι,t.1,c.734,g

Καταβιβάζω,t.1,c.656,b. Καταβιβρώσκω,t.1,c.783,g

Καταβιόω,t.1,c.740,g. Καταβλακεύομαι, t.1,c.742,h

Καταβλάπτω,t.1,c.744,d

Καταβλέθει,Hesychio est καταπίνει,Deglutit.

Καταβλέπω,t.1,c.1920,e H

Καταβλήματα,Poll.autore dicuntur ὑφάσματα ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους, texta aut tabulæ in quibus erant picturæ fabulis quæ ludebātur accommodatæ. eæ autem κατεβάλλοντο ἐπὶ τὰς περιάκτους. Apud Hippocratem verò κατάβλημα Galenus

A exponit περίβλημα τὸ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα:seu τὸ κατὰ πάντων ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον: apud Hippocratem inquam in libro De articul. vbi dicit, ζωάψαι τοὺς ἱμάντας κατὰ τὴν κορυφὴν, κἄπειτα περὶ τὸ μέτωπον ὀθονίῳ καταδῆσαι. καὶ κατάβλημα χρὴ εἶναι ὡς ἀτρεμέῃ τὰ δεσμά.

Καταβλής,Hesychio est μάνδαλος.

Καταβλητέον,Deiiciendum.καταβλητέον τὸ χρέος, Debitū deapendendum seu restituendum est.

Καταβλητικός,t.1,c.689,a. Καταβληχάομαι, t.1,c.754,g

B Καταβλώσκω,Percurro vel Decurro in.Hom.Od.π,Οὐκ ἐμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι. Hes. καταβλώσκειν exp.non solùm κατατρέχειν,sed etiam ὑποφεύγειν.

Καταβοάω,t.1,c.758,d. Καταβοὴ, ib.f

Καταβόησις,ib. Καταβολαὶ,t.1,c.689,d

Καταβολὴ,ib.a. Κατάβολον,ib.d

Καταβορβόρωσις,εως,ἡ, Cœni oblitio : vel Deiectio in cœnū. Plut.περὶ δεισιδαιμονίας,de Iudaicis superstitionibus loquens , πηλώσεις , καταβορβορώσεις , ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, ἀλλοκότους προσκυνήσεις.

Κατάβορρος,t.1,c.764,d

C Καταβόσκω,& Καταβόσκομαι,t.1,c.782,d

Καταβόστρυχος,Suidæ ταῖς θριξὶ κεκαλυμμένος, Crinium cincinnis obtectus.

Καταβουκολέω,ῶ,Decipio. Aliis Irrideo,Deludo.

Καταβραβεύω,t.1,c.785,b. Καταβραβεύομαι,ib.c

Καταβρεχής, Madefactus: seu Commadefactus : à καταβρέχω.

Καταβραχέως,ex Plat.Tim.affertur pro Paulatim. ET Καταβραχὺ itidem pro Paulatim,necnō Haud ita multo pòst. Sed & diuisim scribitur κατὰ βραχύ.

Καταβρέχω,t.1,c.790,e. Καταβρίθω,t.1,c.793,e

Καταβροντάω,t.1,c.789,e

Καταβροτόω,Cruore inquino,Cruento.

Καταβροχθίζω,t.1,c.791,c. At Καταβροχίζω,in v.lex. Præcipito.

Καταβρόχω, t.1,c.791,c

Καταβρύκω,Commādo,Comedo. Hipponax apud Athen. l.14,λαγὼς καταβρύκων.

Καταβρύχω,t.1,c.795,a. Κατάβρωμα,t.1,c.783,g

E Καταβρώσκω,ib. Καταβυθίζω,t.1,c.797,f

Καταβυρσόω,t.1,c.798,h

Κατάγαιος,siue Κατάγειος,Subterraneus:oppositum τῷ ἀνώγεως. Et vt ἀνώγεων dicitur Cœnaculum in suprema domus parte:ita κατώγαιον in ima.veluti Genes.7,κατάγαια τριώροφα. Dicūt κατάγαιον,vt ὑπόγαιον,vocari ædificium quod non plano pede cōstruitur,sed vt in substructionibus subterraneisque operibus.

Καταγαύζω,Illustro.v.l.perperam pro καταυγάζω.

Καταγγελεὺς,t.1,c.21,e

F Καταγγελία,ας,ἡ, Accusatio,Conuitium.v.l. Id tamen potius κακαγγελία diceretur.

Καταγγέλλομαι,t.1,c.21,e. Κατάγγελος, ib.f

Καταγγελτής,ib.e. Καταγγέλλω,ib.d

Καταγγίζειν,In vas defundere vel condere. Dioscor.lib.5, c.22,καὶ ψύξας καταγγισον. Et c.25,τὸ δὲ ὄξος ὑλίσας,καταγγιζε, καὶ ἀποτίθεσο, defæcatum acetum in vas defunde & repone.Item cap.31,καὶ ἡλίαζε καταγγίσας εἰς κεραμεῖς,in vasa defusum seu transfusum.

Κατάγγειος, Subterraneus.vt apud Suidam,αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγγειοι.

G Καταγέλασμα,ατος,τὸ,Derisus. Pollux libro 6,cap.4,apud poetas legi dicit τῆς θαλάττης καταγέλασμα: sed diuerso significatu:eo forsan quo Lucr.Subdola quū ridet placidi pellacia Ponti.

Καταγελαστικῶς,Deridendo,vel Derisorum more. Poll.

Καταγέλαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ridiculus:hoc est In derisum incurrens , Qui derideri solet, aut etiam Derisione dignus. Plato Sympos.φοβοῦμαι περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι,οὔ τι μὴ γελοῖα εἴπω, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. Plutarch.Lycurgo, χορείας χορεύειν καταγελάστους:choreas ridiculas.Isocrat.in Helen.encomio,καταγελαστότατον πεποιηκέναι. vt Plutarch. rursum in Camillo, καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γενόμενος. Vt verò aliquis καταγέλαστόν τι πράττει,& καταγέλαστος γίνεται,ita aliquis aliquem ποιεῖ καταγέλαστον. Plato in Apol. Socr.καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶν. At Aristophanes Nub.

καταγέλαστος εἶ, ridiculus es. Vnde ADVERB. Καταγελάστως, Ridiculè, apud Æschin. vt & apud Xenophontem καταγελάστως βιώσεται.
Καταγελάω, & Καταγελάομαι, t.1, c.823, g
Καταγέλως, ib.h. Καταγέμω, t.1, c.843, f
Καταγευστὶς, Suidæ est τῇ γεύσει νικηθεὶς, Gustu victus.
Καταγεῶται, Hesychio sunt οἱ θάπτοντες τοὺς πλουτοῦντας, Qui inhumant mortuos. Hos autem extra vrbem habitare ait.
Καταγῆ, t.1, c.93, e. & 94, d
Καταγήοχα, Deduxi: Atticè pro κατῆχα, à κατάγω.
Καταγηράσκω, t.1, c.848, b
Καταγήρως, ω, ὁ ἡ ἡ, ex Aristophane affertur pro Consenescens. Possit etiam signif. Senex, Senio confectus.
Καταγιάζω, Ionicè pro καθαγιάζω, Consecro. Herodot.
Καταγιγαρτίσαι, vide suprà in Γίγαρτον, c.679, d.
Καταγίζω, Ionicè pro καθαγίζω, vt καταγιάζω pro καθαγιάζω. Exponitur autem Adoleo. vt καθαγίζω suprà. Herodot. καταγιζόμενον πυρὶ θυμίημα. Idem, καθαγιζομένων μηρίων ἐπὶ τῷ βωμῷ.
Καταγινέω, t.1, c.91, g
Καταγίγνομαι, seu Καταγίνομαι, t.1, c.831, a
Καταγινώσκω, t.1, c.1853, h. Καταγινώσκεσθαι, t.1, c.1855, d
Καταγλυκαίνω, t.1, c.852, f
Καταγλυπτὸν, Hesychio est εἶδος φιλήματος.
Καταγλωττίζω, t.1, c.857, e. Καταγλώττισμα, ib.
Καταγλωττισμὸς, ib.f. Κάταγμα, t.1, c.80, c. & 94, e
Κατάγνυμι, t.1, c.94, b.c. Καταγνύω, ib.
Κατάγνωσις, t.1, c.1855, f. Καταγογγύζω, t.1, c.859, f
Καταγοητεύω, ib.e
Κατάγομαι, t.1, c.79, d.g. & 80, a
Καταγόρευσις, t.1, c.30, d.e. Καταγορεύω, ib.d
Καταγραπτος, t.1, c.874, a. Καταγραφὴ, t.1, c.873, h
Καταγράφομαι, ib.f. Κατάγραφος, t.1, c.874, a
Καταγράφω, t.1, c.873, f
Καταγρεῖ, Hesychio est καθαιρεῖ, καταλαμβάνει.
Καταγυιόω, t.1, c.881, e. Καταγυμνάζω, t.1, c.889, b
Καταγύναιξ, t.1, c.890, d. Καταγύνης, ib.e
Κατάγχω, Offoco, Suffoco. Basil. λιμῷ καταγχόμενος, πνιγόμενος ὑπὸ κρύους. Hesych. κατάγχει expon. non solùm πνίγει, sed etiam κωλύει.
Κατάγω, Deduco, t.1, c.79, c. Κατάγω, Appello in portum, ibid.d. Κατάγω, Duco, ibid.f. Κατάγω, Reduco, ibid.g. Κατάγω, Frango, t.1, c.94, b.
Καταγωγὴ, t.1, c.80, b. Καταγωγικὸς, ib.c
Καταγώγιον, ib.
Καταγωγὶς, Hesychio est σκεῦος πυτινελκόν: item ἱμάτιον ποιὸν περὶ πῆχυν γυναικεῖον, κράσπεδον: necnon περιαγκάλωμα.
Καταγωνίζομαι, t.1, c.105, e. Καταγωνισμὸς, ib.f
Καταδαίνυμαι, t.1, c.900, c. Καταδάκνω, t.1, c.906, e
Καταδακρύω, t.1, c.908, d. Καταδακτυλικὸς, t.1, c.933, c
Καταδαμάζω, Domo: vel potius Edomo, Perdomo.
Καταδάμναμαι, t.1, c.909, b. Καταδάνειος, t.1, c.910, c
Καταδαπανάω, t.1, c.911, f Καταδαπάνη, ib.
Καταδάπτω, ib.a
Καταδαρδάπτω, idem quod καταδάπτω, Deuoro, Dilaniando voro & absumo.
Καταδαρθάνω, Dormio. vt καταδαρθέω.
Καταδαρθέω, t.1, c.912, a. Aristoph. schol. annotat, Atticos paroxytonωs dicere καταδάρθειν pro καταδαρθεῖν. Apud eundem Aristoph. reperitur & particip. pass. καταδαρθεὶς pro Qui obdormiuit, Consopitus: in Pluto, εἰκῆ ἢ καταδαρθέντα που.
Καταδεὴς, t.1, c.918, f. Καταδεῖ, ib.e
Καταδείδω, t.1, c.920, e. Καταδείκνυμι, t.1, c.930, b
Καταδειλιάω, t.1, c.923, c. Καταδένδρος, t.1, c.943, c
Καταδέομαι, t.1, c.916, e. & 964, d
Κατάδεσις, t.1, c.964, e. Καταδεσμεύω, ib.f
Κατάδεσμος, ib.e
H Καταδεύω, Madefacio. Hesiod. Erg.2, κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ, i.ὁ ὑετὸς, i. καταβρέχῃ, inquiunt Procl. & Moschop.
Καταδέχομαι, t.1, c.958, e. Καταδέω, t.1, c.964, d
Καταδεὴς, t.1, c.918, f. Καταδηϊόω, vide in Καταδηόω.
Κατάδηλος, t.1, c.968, e
Κατάδημα, ατος, τὸ, ex Aristot. affertur pro Intercapedo, Gaza interprete: sed suspectum.
A Καταδημαγωγέω, t.1, c.970, h. Καταδημαγωγούμενος, ib.
Καταδημοβορέω, t.1, c.969, c. Καταδημοκοπέω, ib.h
Καταδημομερίσαι, t.1, c.970, b
Καταδηόω, ῶ, pro καταδηϊόω, Vasto, Deuasto, Deprædor, Exscindo. vt Hesych. καταδηώσαντες exp. πορθήσαντες, πορθήσαντες, καταφανίσαντες: afferens & καταδηοῦν pro κατακόπτειν.
Καταδηϊάομαι, ῶμαι, Certo, Concerto, Contendo.
Καταδιαιρέω, ῶ, affertur pro Diuido. quod & διαιρέω. Inde
B aorist.2 med. καταδιείλοντο, significans itidem Diuiserunt. Et infinit. καταδιελέσθαι, quod Hesych. & ipse exp. καταμερίσασθαι.
Καταδιαιτάω, & Καταδιαιτάομαι, t.1, c.984, e
Καταδίδωμι, t.1, c.997, h. Καταδίισημι, t.1, c.1757, e
Καταδικάζω, t.1, c.1013, f. Καταδίκη, t.1, c.1009, h
Καταδικος, t.1, c.1010, a
Καταδιψάω, ῶ, Intensè sitio. Xen. At Καταδίψιον, Hesychio est εἶδος καύματος, species æstus.
Καταδιώκω, Persequor. Plutarch. Alcibiade, ἐτρέψατο καὶ
C κατεδίωξεν ἄχρι σκότους. Sic Xenoph. Hellenic.1, εἰς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες.
Καταδοκέω, t.1, c.1031, b
Καταδοκέομαι, t.1, c.1030, a. & 1031, b
Καταδοκηθεὶς, t.1, c.1030, a. Καταδολεσχεῖν, t.2, c.686, f
Καταδοξάζω, t.1, c.1037, h
Καταδουλόω, & Καταδουλόομαι, t.1, c.1045, a
Καταδούλωσις, ib.c. Καταδουπέω, t.1, c.1046, a
Κατάδουπος, t.1, c.1045, f. Καταδοχὴ, t.1, c.958, f
Καταδραθέω, t.1, c.912, b. Apud Hesychium est & par-
D ticipium passiuum Καταδραθέντες, expositum κατακοιμηθέντες, Consopiti.
Καταδρέμω, t.3, c.1662, b. Καταδρέπω, Decerpo, Stringo.
Καταδρομέω, t.3, c.1662, g. Καταδρομὴ, ib.d
Κατάδρομος, ib.f. Κατάδρυμα, t.1, c.1055, g
Κατάδρυμος, ib.e. Καταδρύπτω, ib.g
Καταδρυφάσσω, ib.d
Καταδύμεναι, Doricè pro καταδῦναι, à καταδύμι, Subeo. Hesych. exp. λάθρα ὑπεισελθεῖν.
Καταδυναστεία, affertur pro Oppressio: sed sine exemplo.
E Καταδυναστεύω, & Καταδυναστεύομαι, t.1, c.1059, f
Καταδύνω, t.1, c.1063, f. Καταδύομαι, ib.
Κατάδυσις, t.1, c.1064, e. Καταδυσωπέω, t.2, c.1407, b
Καταδύω, t.1, c.1063, f. Κατάδω, t.1, c.118, c
Καταδωροδοκέω, t.1, c.1001, c
Καταείδω, poetis idem quod prosaicis κατάδω.
Καταειμένος, t.1, c.1380, g. Καταέννυμι, ib.
Καταεννύω, ib. Καταζάω, t.1, c.1389, a
Καταζεύγνυμι, t.1, c.1396, e. Καταζευγνύω, ib.
Καταζευγοτροφεῖν, t.1, c.1392, b. Κατάζευξις, t.1, c.1396, e
F Καταζυγέω, t.1, c.1394, e. Καταζύγωσις, ib.
Καταζώννυμι, t.1, c.1411, f. Καταζωννύω, idem.
Καταζῶσαι, t.1, c.1412, f. Καταθαμβέω, t.1, c.1553, c
Καταθάπτω, t.1, c.1502, c. Καταθαρρέω, t.1, c.1505, g
Καταθαρσέω, ib.
Καταθαρσύνονται, Hesych. exp. καταπολμῶσι.
Καταθεάομαι, t.1, c.1508, f. Καταθέλγω, t.1, c.1517, d
Κατάθεμα, t.3, c.1483, h. Καταθεματίζω, t.3, c.1484, d
Καταθεματισμὸς, t.3, c.1483, h
Κατάθεσις, t.3, c.1502, f. Καταθέω, t.1, c.1550, c
G Καταθήγω, Acuo. vnde καταθῆξαι Hesychio παροξῦναι.
Καταθήκη, t.3, c.1502, f. Καταθήπω, t.1, c.1552, a
Καταθλάω, ῶ, Fut. άσω, Contundo: vel Confringo.
Καταθλέω, ῶ, F. ήσω, Athleticis exercitationibus operā do. Plut. De liber. educ. τοῖς γεγυμνασμένοις καὶ καταθλήσασι. Idem in eodem libro aliquanto pòst dicit, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας καὶ τοξείας, Iaculandi & sagittas mittendi peritia inter se certantes. Affertur καταθλῆσαι & pro Vincere, athletico videlicet certamine. Hesych. certè καταθλήσαντες exp. καταγωνισάμενοι.
H Καταθνήσκω, t.1, c.1570, d. Καταθνητὸς, t.1, c.1565, b
Καταθοινάω, t.1, c.1571, f. Καταθολόω, t.1, c.1572, f
Καταθορέω, t.1, c.1595, d
Καταθρασύνομαι, affertur pro Audax fio, Audacter loquor.
Καταθραύω, t.1, c.1563, d
Καταθρέξαι, Hesychio καταδραμεῖν: à κατατρέχω.

Καταθρέω,ῶ,Inſpicio,vel Perſpicio. Heſych.καταθρῆσαι affert pro κατασκοπῆσαι,κατιδεῖν,κατανοῆσαι:& καταθρῆσαι ῥᾳον pro κατιδεῖν ἀσχερῶς.

Καταθράσκω,t.1 c.1577,a. Καταθυμέω,t.1,c.1601,g

Καταθύμιον,t.1,c.1609,f.ob. Καταθύμιος,t.1,c.1610,c

Καταθυμίως,ib.d. Καταθυμβορέω,t.1,c.1598,e

Καταθύω,t.1,c.1621,g. Καταθύομαι,ib.h

Καταὶ, poetica proſtheſi τῦ ι metri gratia pro κατὰ,vt παραὶ pro παρὰ,teſte Gaza lib.4.Grammat.

Καταιβασίαι, αἱ, eſſe dicũtur Signa cælitus in terram demiſſa.

Καταίβασις,t.1,c.649,c. Καταιβάτης,ib.

Καταιβατις,ib. Καταιβατὸς,ib.d

Καταΐδην,Impetuoſè,ſeu Irruendo.Apollon.ſecũda lõga.

Καταιγίζω,t.1,c.235,a. Καταιγίς,ib.

Καταιδέω, t.1,c.148,d. Καταιδέομαι,ib.e

Καταιθαλόω, & Καταιθαλόομαι,t.1,c.150,g

Καταῖθυξ ὄμβρος,Heſychio ὁ καταιθύσσων.

Καταίθω,t.1,c.148,h

Καταικίζω,Defœdo, Contumelioſè iniuriéque fœdo. vnde apud Heſych.Κατηκίσατε pro εἰς σῶμα ὑβρίσατε:& Κατήκισαι pro αἰκίᾳ καὶ βλάβῃ συνέχεται.quod Κατήκισαι legitur apud Homer.Od.τ,initio,de armis Vlyſſis fumo fœdatis vitiatiſque ſeu corruptis.

Καταίνεσις, t.1,c.169,c

Καταινῦσαι, Heſychio συγκαταθέσθαι: poeticè pro κατανεῦσαι, Annuere,Nutu affirmare ſeu approbare.

Καταινέω,t.1,c.169,b

Καταΐξ,t.1,c 235,a. Apud Heſych.reperio & Καταΐγας pro καταιγίδας,tanquam à καταΐξ.

Καταιονάω,t.1,c.179,g. Καταιονέω,t.1,c.180,a

Καταιόνησις,ib. Καταίρεσις,t.1,c.214.b

Καταιρέω,Ionicè pro καθαιρέω,Corripio, Comprehendo, Capio. Apud Suidam,ὡς δὲ φθάσαν καταλαμβάνετο ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω,καὶ ὡς καταιρεόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι:ex Herodoto.

Καταίρω,t.1,c.213,h

Καταισθάνομαι,Sentio,Intelligo.Soph.

Καταΐσσω,t.1,c.235,a

Καταισχύνω,t.1,c.240,a. Καταισχύνομαι,ib.b

Καταιπαθής,t.1,c.254,b. Καταιπάομαι,ib.

Καταῖτυξ,genus galeæ depreſſum & ſine criſta: παρὰ τὸ κάτω πτύχθαι,vt volunt nonnulli. Homerus Iliad.κ, ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ Κέκληται,ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. Sunt qui caſſidem interpr.

Καταιωρέομαι,t 1,c.218,b

Κατακαῆμεν, Doricè pro κατακαῆναι, Exuri vel Exuſtum eſſe:apud Plut.in Lycurgo.Eſt à them.κατακαίω.

Κατακαίνω,Perimo,Conficio,Interimo.Eunap.ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος,εὔστοχος ὢν τοσούτους κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xenophon,τοὺς μὲν,κατακαίνοντες·τοὺς δὲ,καταδιώξαντες.Item, τοὺς μὲν,κατακαίνων ἐν χερσί, τοὺς δὲ,πλήττων,τοὺς δὲ,φοβήσας. Quibus in locis Suidas quoque κατακαίνειν exponit ἀναιρεῖν,φονεύειν. Apud Heſychium verò reperio ETIAM Κατακαινιῶ pro ἀποκτενῶ, tanquam ab Κατακαινίζω.

Κατακαίελον, Periculoſum, Lethale. Ita vulg.lex. forſan ex eo quòd apud Heſychium legerunt Κατακαίελον, εἰς καίελον τόπον. Sed pro eo ſcribendum eſſe diuiſim κατὰ καίελον,ſatis liquet.

Κατακαίω,t.2,c.180,g. Κατακαίομαι,ib.h

Κατακαλέω,& Κατακαλέομαι,t.2,c.25,e

Κατακαλλύνω,t.2,c.40,e. Κατακάλυμμα,t.2,c.44,f

Κατακαλύπτω,& Κατακαλύπτομαι, ib.e

Κατακάλυψις,ib.f. Κατακάμπτω,t.2,c.54,e

Κατακανέον,Heſychio eſt φίλτρον,Philtrum.

Κατακαπηλεύω,t.2,c.67,b

Κατακάρα,Atticè dici aiunt pro ἐπὶ κεφαλὴν, In caput.Id tamen potius κατωκάρα.Reperitur & Κατάκαρα. vt apud Dionyſ.Long.τὰ φρουροῦντα τὸν νῦν βίον καὶ κατάκαρα ἄγοντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθη.

Κατακάρδιος πληγή, Ictus in cor directas. Herodianus libro 6, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις ξίφεσιν οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις.

Κατακάρπιον,t.2,c.78,g. Κατάκαρπος,ib.

[A] Κατακαρπόω,t.2,c.82,d. Κατακάρπωσις,ib.

Κατακάρφω,t.2,c.83,f

Κατακαρφεις,Heſychio καταφλέξεις.

Κατακάσσα,Suidæ eſt κατωφερής,Libidinoſa,Prona in libidinem:quoniam videlicet κάσσον dicitur τὸ αἰδοῖμα τοῦ ἀνδρός. Affert tamen & aliud etymon & expoſitionem, nimirũ ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι.cuius expoſitionis meminit Heſychius quoque.Sed & ipſe aliam adhuc addit,ſcilicet κατακάσσας dici τὰς κακοδαίμονας & τὰς διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπ' οἰκίας μενούσας, quæ ob probra præ pu-[B]dore intra caſas ſuas ſe continent. Ad hoc enim etymon alludit: ad κάσα inquam,quod Romanis eodem etiam teſte eſt καλύβη, οἰκία, οἴκησις.

Κατάκαυμα,t.2,c.181,a. Κατάκαυσις,ib.b

Κατακαυχάομαι,t.1,c.609.f

Κατακαχλύσσω,Heſych exp.ῥήξω: quoniam αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι (eæ enim κάχρυς nominantur) ῥήγνυνται. Alii verò συνταράξω,καταχώσω. Suid.quoq; κατακαχλύσαι eſſe dicit ῥῆξαι, ψοφῆσαι ποιῆσαι: addens & ipſe, metaphorã eſſe ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν.

[C] Κατάκειμαι,Iaceo,&c.t 2,c.166,h. Κατάκειμαι,Decumbo, &c.c.167,b. Κατάκειμαι, Accumbo, &c.ib.c. Κατάκειμαι,Repoſitus ſum,&c.ib.d.

Κατακείρω,t.2,c.103,f

Κατακείω,t.2,c.167,b. & 173,f. & 174,d

Κατακικαμβίτης,t.2,c.181,a

Κατακελευσμός,οῦ,ὁ,pars eſt τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ,teſte Poll. Forſan autem fuit inhortatio illa qua Delphi Apollinem ad feriendum draconem inſtigabant,acclamantes ἰὲ παιῶν nam ſubiungit Poll.ἐν δὲ τῷ κατακελευ-[D]σμῷ ὡς ἐκαλεῖται τὸν δράκοντα.

Κατακελεύω, t.2,c.115,f.

Κατακενόω, ῶ, Euacuo, Exinanio.

Κατακεντάννυμι,t.2,c.120,f. Κατακεντάω,ib.

Κατακεντέω,ib. Κατακέντημα,ib.

Κατακεράννυμι,t.2,c.139,f. Κατακέρασις,ib.

Κατακεραστικός,ib.f.& c.ob.

Κατακεραυνόω,ῶ,Fulmine icio vel interficio.

Κατακερδαίνω, affertur ex Xenophonte pro Quæſtum facio.ſeu Quæſtui habeo munus & functionem aliquam, [E] Sordidè & lucri cauſa mun' aliquod obeo. Dicit enim, οὓς δ' ἂν εὕρῃ τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων ἢ κατακερδαίνοντας,ὕστερος χαλεπῶς κολάζει. Vbi poſſit genitiuus ille τῶν φρουράρχων referri & ad κατακερδαίνοντας.vt ſit Quæſtui habentes præſidiorum præfectos.

Κατακερματίζω,t 2,c.104,e. Κατακερτομέω,t.2,c.96,d

Κατακερχνοῦσθαι, Exaſperari. Heſych.enim κατακερχνοῦται exponit τραχύνεται,διὰ τὴν οὐλότητα.

Κατακεχῆσθαι,t.4,c.617,a

[F] Κατακηέμεν, Doricè ſeu Ionicè pro κατακαῦσαι: & Κατακηόμεν pro κατακαύσωμεν,apud poetas,συστολῇ τοῦ ω.

Κατακηλέω,t.2,c 189.f. Κατακηλητικός,ib.

Κατακηρόω,t.2,c.194.c

Κατακηρύσσω,ſeu Κατακηρύττω, Indîco per præconẽ,Præconio edico.vt κατακηρύξαι ἡσυχίαν,quod & κατακελεῦσαι dicitur,inquit Poll. Sic κατακηρύξαι ἐκεχειρίαν,inducias & pacem ſequeſtram indicere.

Κατακίνησις,εως,ἡ,Commotio. vel Dimotio.

Κατακιρνάω,t.2,c.141,g

Κατακισηρίζω,Pumice defrico & deſtringo, Pumice læui-[G]go. Apud Athen.l.12, de Sardanapalo, κατεξυρημένον τὸν πώγωνα καὶ κατακεκισηρισμένον.

Κατακκίσασθαι,Heſychio eſt προσποιεῖσθαι,Simulare,Præ ſe ferre.quod & ἀκκίσασθαι.

Κατακλάζω,t.2,c.229,e. Κατακλαίω,t.2,c.222,d

Κατάκλασις,t.2,c.224,c. Κατακλάω,ib.

Κατακλείομαι,t.2,c.233,e. Κατακλείς,ib.

Κατάκλειστος,ib. Κατακλείω,ib.c

Κατακληΐζω,t.2,c.235,f. Κατακληρονομέω, t.2,c.242,e

Κατακληρόομαι,t.2,c.249.g. Κατακληρουχέω,t.2,c.243,e

Κατακληρόω,t.2,c.249,g

[H] Κατάκλησις,t.2,c.25,f. AT Κατακλησία, ας,ἡ, videtur eſſe Concio, Cõuocatio multitudinis. vt apud Heſ. ὅταν τῶν μειζόνων τι δέῃ πρᾶγμα ἐπικρῖναι,κατακλησίας ἐποίουν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων, conuocabant qui in agris habitabant.

Κατακλιτὶς,t.2,c.256,d. Καταακλίνω,t.2,c.255,f.& 256,a.
Κατακλίνομαι,t.2,c.255 g. & 256,c
Κατάκλισις,t.2,c.256,d. Κατάκλιτον,ib.f
Κατάκλιτος,ib. Κατακλύζω,t.2,c.266,f
Κατάκλισις,ib.h. Κατακλυσμὸς,ib.
Κατακλῶθες,t.2,c.273,e. Κατακλῶθη,ib.f
Κατακλώθω,ib.e. Κατακλῶς,ib.g
Κατακνάω,t.2,c.276,a
Κατακνήθω,& Κατακνήθομαι,t.2,c.277,e
Κατάκνησις,t.2,c.276,b. Apud Hesych.κατακνῆσις,vt τυροκνῆστις,properispωmenωs.
Κατακνιδεύω,t.2,c.280,g. Κατακνίζω,t.2,c.279,g
Κατακνίζομαι,t.2,c.280,a. Κατακοιμάομαι,t.2,c.291,f
Κατακοιμητικὸς,ib.g. Κατακοιμίζω,t.2,c.292,b
Κατακοιμιστὴς,ib.c. Κατακοιμῶ,t.2,c.291,g
Κατακοινωνέω,t.2,c.300,e. Κατακοιρανέω, t.2,c.301,c
Κατακολλάω,t.2,c.308,b. Κατακολουθέω,t.1,c.281,g
Κατακολπίζω,t.2,c.317,g. Κατακόλπισις,ib.
Κατακολυμβάω,t.2,c.318,d. Κατακολυμβητὴς,ib.
Κατακομιδὴ,t.2,c.325,d. Κατακομίζω,ib.b
Κατακομὸς,t.2,c.328,g
Κατακομψεύεσθαι, Scitè & eleganter dicere.Basil.
Κατακονὰ, Interemptio seu Peremptio. διαφθορὰ, Hesychio & Eustathio, qui vocem hanc Doricam esse tradit. forsan παρὰ τὸ κατακαίνειν.
Κατακονάω,t.1,c.271,d. Κατακονδυλίζω,t.2,c.333,b
Κατακοντίζω,& Κατακοντίζομαι, t.1,c.273,d
Κατακοπὴ,t.2,c.355,d. Κατάκοπος,t.2,c.364,e
Κατακόπτω,t.2,c.355,b. Κατακόπτομαι,ib.d
Κατακορέννυμι,t.2,c.108,f
Κατακορὲς, aduerbium,t.2,c.107,d
Κατακορέως,ib.f. Κατακορὴς, ib.c
Κατακορμάζω,t.2,c.104,g. Κατάκορος,t.2,c.107,a
Κατάκορρος,t.2,c.105,g. Κατακόρως,ib.b
Κατακοσμέω,t.2,c.392,b. Κατακόσμησις,ib.
Κατακούω, t.1,c.290,f
Κατακράζω,Occlamo,Clamore obtundo.
Κατάκρας,nonnulli volunt esse pro κατακράτος seu κατὰ κράτος,Vi: nonnulli pro ἐξ ὁλοκλήρου,παντελῶς, διόλου, Prorsus,Funditus.Thucyd. ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο,βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. Idem,ἐλπίσαντες τὴν πόλιν ἔχεσθαι κατάκρας,παραδιδόασι σφᾶς αὐτούς. Apud Hesychium diuisim scriptum κατ' ἄκρας, dicentem κατ' ἄκρας ἑλεῖν esse τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. Idem & κατ' ἄκρης affert pro κατὰ κορυφῆς: addens etiam κατὰ κράτος.
Κατάκρασις,εως,ἡ,exponitur Temperantia. sonat tamē potius Commixtio vel Permistio.
Κατακρατέω,t.2,c.413,c. Κατακράτησις,ib.d
Κατακρατικὸς,ib. Κατακράτος,t.2,c.401,h
Κατακραυγάζω σου,apud Suid.Occlamo tibi.
Κατακρεμάννυμαι, t.2,c.420,d
Κατακρεμάννυμι,ib. Κατακρεμαννύω,ib.
Κατακρέμαστος,ib.e. Κατακρεμάω,ib.d
Κατακρεουργέω,t.2,c.416,d
Κατακρῆθεν,poeticum aduerb. idem significans quod κατὰ τῆς κεφαλῆς,κατὰ κρατὸς,seu κατὰ κάρας.Hom.Il.π,Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος.
Κατακρήμναμαι,t.2,c.422,b. Κατακρήμνημι,ib.a
Κατακρημνίζω,& Κατακρημνίζομαι,t.2,c.421,g
Κατάκρης,Ionicè pro κατάκρας.quod vide.
Κατακρῆσαι,t.2,c.141,d
Κατακριβόω,ῶ,Exquisitè & accuratè rimor.
Κατακριδεύσει, Hesychius exponi tradit vel καταλαλήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι: vel καταναστήσει,quoniam αἱ ἀκρίδες sunt ἀναστήματα γῆς καὶ λόφοι: vel καταγελάσει.
Κατάκριμα, eidem est κατάκρισις, καταδίκη, Damnatio, Condemnatio. vt apud Greg.Naz.in orat.De Christo, ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος, damnationis vinculo liberet.
Κατακρίνω,t.2,c.436,b. Κατάκρισις,ib.c
Κατάκριτος,ib. Κατακροτέω,t.2,c.457,f
Κατακρουνίζω,t.2,c.461,d. Κατάκρουσις,t.2,c.450,e
Κατακρουστικὸς,ib. Κατακρούω, ib.d
Κατακρύπτω,t.2,c.466,g. Κατάκρυψις,t.2,c.467,a

A Κατάκται,autore Iulio Poll.l.7,c.3,dici possunt οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι. Quib9 verbis significare videtur eos qui in diuersoria deducunt hospites. nam κατάκτης deductorem sonat: παρὰ τὸ κατάγειν.
Κατακτάμεναι, Doricè seu Ionicè pro κατακτεῖναι, Occidere. Hom.Il.γ,κατακτάμεναι μνηστήρων. Idem, & alii poetæ,Ionica itidem διαλύσει dicunt κατακταίνουσι pro κατακτείνουσι,Occident: à them. κατακτείνω.
Κατακτάομαι,t.2,c.470,c. Κατακταὶ,t.2,c.471,f
Κατακτείνω,t.2,c.473,b
B Κατακτενοκόμη, Quæ pexis comis seu capillis est. Hesychio ἐκτενισμένη. κτεὶς enim pecten dicitur.
Κατάκτης,ου,ὁ,Deductor. vnde paulo antè κατάκται. Significat etiam Fractor.
Κατάκτησις,t.2,c.470,d. Κατακτὶς, t.1,c.94,f
Κατάκτειρα,ας,ἡ,Hesychio est ἱερουργὸς,Sacrifica. Ad verbum sonat Deductrix vel Fractrix: à verbo κατάγειν.
Κατακυβεύω, t.2,c.483,d. Κατακυκλόω,t.2,c.505,d
Κατακυλίνδω,t.2,c.495,b
Κατακυλίω,& Κατακυλίομαι,t.2,c.494,a
C Κατακύπτω,t.2,c.507,g. Κατακυρηβεύω,t.2,c.515,a
Κατακυρόω,ῶ,Confirmo.In auctionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν est licitatori rem venalem addicere & adiudicare. vt apud Ioseph.in Antiqu.Iud.καὶ ὡς αὔξοντι τὴν πρόσοδον, αὐτῷ κατακυροῦν τὴν ὠνήν. Hesych.verò κατακυρωθεὶς affert pro κατακριθείς.
Κατακωλύω,t.2,c.530,e
Κατακωμᾷ, Hesychio καταγελᾷ.quod & καταμωκᾶται. Apud Pollucem quoque lib.6, cap.49, de risu synonyma hæc sunt,κατακωμᾶσθαι,κατειρωνεύεσθαι,διασύρειν,κωμῳ-
D δεῖν,τωθάζειν. forsan ad verbum est Per vicos & pagos traducere ac deludere.
Κατακωχὴ,t.1,c.1347,e. Κατακώχιμος, ib.
Καταλαβὸν,τὸ,t.2,c.571,f
Καταλαγνευθεὶς,Hesychio est εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς.
Καταλαζονεύομαι,t.1,c.308,a
Καταλαλάζειν,Hesychio κατεύχεσθαι,vel πολιτικῶς (nisi potius scripsit πολεμικῶς) βοᾶν.
Καταλαλέω,t.2,c.550,c. Καταλελαλημένος,ib.
Καταλαλιὰ,t.2,c.551,d. Καταλαλιᾶν, ib.
E Κατάλαλος,ib.
Καταλαμβάνω,Deprehendo,&c.t.2,c.570,f. Καταλαμβάνω,Occupo,&c.c.571,b. Καταλαμβάνω, Detineo, &c.ibid.c. Καταλαμβάνω,Conuinco,&c.c.572,e. Pass.Καταλαμβάνομαι, t.2,c.572,g
Καταλάμπομαι,t.2,c.590,d
Καταλαμπτέος, Ionicè pro καταληπτέος, Comprehendendus. Herodotus, καταλαμπτέος ἐστὶ θανάτῳ,Comprehēdendus est & tradendus morti. SIC Καταλαμφθεὶς, apud eundem pro καταληφθεὶς,Comprehensus:tanquā
F à them.καταλάμβω.
Καταλάμπω,t.2,c.590,c
Καταλγύνεσθαι,Dolore & molestia affici.
Καταλεαίνω,Læuigo:Ita contero vt læuis fiat.vnde καταλεαίναντες Hesychio κατατρίψαντες.In v.l.exponitur Explano,Contero,Deleo,Lituras induco.
Καταλεγεὶς,t.2,c.611,b
Καταλέγμενος, poetica syncope pro καταλεγόμενος, Dormiens,Cubans. Homer.Odyss.χ,Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος.Odyss.λ,Κίρκης ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος. Idem a-
G or.1 med.vtitur,Odyss.κ,Ψύχεος ἱμείρων καταλέξατο οἴνῳ βαρείων. Hesiodus futuro med.in Erg.libro 2, — νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου. Sunt autem hæc à themate καταλέγομαι,vt Eust.quoque docet:licet alii à καταλέχομαι esse velint.
Καταλέγω,t.2,c.611,b. & 620,d
Καταλείβω, & Καταλείβομαι,t.2,c.656,c
Κατάλειμμα,t.2,c.670,g
Κατάλειπτος, ibid. Vide & Καταλείφω.
Καταλείπω, t.2,c.670,d
H Καταλείφω, Fut.ψω,Oblino,Illino.Galenus enim ex Hippocrate καταλείφειν affert pro καταχρίειν. SIC Κατάλειπτος μύρῳ est Aristophane pro Illitus vnguento seu Inunctus.
Κατάλειψις,t.2,c.670,g
Καταλεπτολογέω,ῶ,Subtiliter & argutè rimor. Aristoph.

Καταλεπτύνω, Extenuo seu Attenuo.
Καταλϐυγαλέα, Hesychio κάθυγρος, Humida.
Καταλϐυσθείς, t.2, c.541, g. Καταλϐυσμος, ib.
Καταλϐύω, ib.f
Καταλέγομαι, Dormio, Cubo: interdum & Dormitum eo. Hom. Odyss.ξ, — ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτο. id est κατεκοιμήθη, pro κατελέλεκτο. Et Odysseæ ο, — οὐδέ τι σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. id est καθευδῆσαι. Ita v.l. Sunt tamen hæc potius à καταλέγομαι deducēda cum Eust. Vide t.2, c.607, a. vide & Καταλέγμενος paulo antè.
Καταλέω, Commolo, Mola frango. Hippocr. De antiqua medic. ἐκ μὲν οὖν τῶν πυρῶν βρέξαντες καὶ πτίσαντες πάντα καὶ καταλέσαντες καὶ διασήσαντες, καὶ φρύξαντες καὶ ὀπτήσαντες, ἀπετέλεσαν ἄρτον. Vtitur & alibi sæpe, itémque Herodot.
Κατάληγμα, t.2, c.692, d. Καταλήγω, ib.
Καταληΐζομαι, Prædationibus incurso, Vasto, Diripio. Hesych. καταληΐζεται exp. διαρπάζει: & Καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας.
Καταληκτικὸν μέτρον, t.2, c.692, e
Κατάληξις, ibid.d
Καταληπτέον, Occupandum. Καταληπτικός, t.2, c.574, e
Καταληπτικῶς, ib.f. Καταληπτόν, τό, ib.d
Καταληπτός, ib.a. Καταλήψιμος, t.2, c.573, h
Κατάληψις, Deprehensio, &c. t.2, c.572, h. Κατάληψις, de morbo quodam, &c. c.573, e.
Καταληθάζω, t.2, c.709, e
Καταλιθοβολέω, ῶ, Lapidibus impeto, seu Incesso lapidum iactu.
Καταλιθόω, t.2, c.709, d
Καταλιμπάνω, Relinquo. vt καταλείπω. Plato epist.9, χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere & cedere improbis hominibus. Sic Suid. καταλιμπάνω σε dici tradit pro ἀφίημί σε.
Καταλιπαίνω, Pinguem reddo, Sagino, λιπαροποιῶ, Hesych.
Καταλιπαρέω, t.2, c.705, b. Καταλίσκομαι. t.1, c.329, e
Καταλιπόω, ῶ, Demulceo. ἡδύνπνος πληρῶ. v.l. ex Aristoph.
Κατάλιψ, Hesychio est μισόδημ.
Καταλλάγδην, t.1, c.354, e. Καταλλαγή, ib.d
Καταλλακτικός, ib.e
Καταλλάττω, & Καταλλάττομαι, ibid.b
Καταλλεύσιμος, in vulg.l. affertur pro Dignus qui lapidetur: ET Καταλλεύω, pro Lapido. hæc tamen vnico tantùm λ scribi solent, nisi fortè metrum geminationem eorum requirat.
Καταλληλα, aduerbium, t.1, c.363, b
Κατάλληλος, ib. Καταλληλότης, ib.d
Καταλλήλως, ib.c. Καταλοάω, t.1, c.327, d
Καταλογάδην, Prosaicè, Prosa oratione. Isocr. πολλὰ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων. Sic Plutar. De fort. Rom. Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις. Dicunt & πεζῶς seu πεζῇ, ac πεζῷ λόγῳ.
Καταλογέομαι, Delectum habeo, Numero. v.l.
Καταλογεύς, t.2, c.611, e. Καταλογίζομαι, t.2, c.649, c
Καταλογισμός, ib.d. Κατάλογος, t.2, c.611, c
Καταλοιάω, t.1, c.328, b. Κατάλοιπος, t.2, c.670, g
Καταλοκίζω, t.1, c.623, h. Καταλούω, t.2, c.725, e
Καταλούομαι, ib.f. Καταλοφάδια, t.2, c.727, c
Καταλοφύρομαι, Illacrymor. v.l. perperam pro κατολοφ.
Καταλόχεια, t.2, c.730, h. Καταλοχίζω, t.2, c.731, d
Καταλοχισμός, ib. Κατάλοχος, t.2, c.730, h
Καταλυγίζω, Flecto, vel etiam Vincio. Hesych. n. καταλυγίζεται exp. & στρέφεται & δεσμεύεται.
Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges cito & vsurpo contra. Lamia in epist. ad Demetrium, apud Alciphronem, de Lacedæmoniis, οὐ παύονται διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα, καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας, Lycurgi leges citãtes & vsurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia institutam, non è seueritatis duritia philosophiæque decretis. Bud. comm.
Κατάλυμα, t.2, c.757, e. Καταλυμαίνομαι, t.2, c.739, a
Καταλύσιμος, t.2, c.758, a. Κατάλυσις, t.2, c.757, f
Καταλυτήριον, t.2, c.758, a
Καταλυτής, Dissolutor, &c. ibid. Καταλύτης, Diuersor, &c. ibid.
Καταλυσσάω, seu Καταλυττάω, ῶ, Rabie concitatus sum aduersum. Suid. cum genit. construi tradit.
Καταλύω, Dissolno, &c. t.2, c.756, b. Καταλύω, Finio, &c. ib.f. Καταλύω, Desino, &c. c.757, a. Καταλύω, Diuerto, &c. ib.d.
Καταμαγεύω, Magicis incantationibus occupo. Luc. εἶθ' ὅλον με καταμαγεύσας.
Καταμάθησις, εως, ἡ, Disciplina, Eruditio. Ex Hermog.
Καταμαίνομαι, Furore incitatus sum contrà, Insanio contrà. Exponitur etiam Furore contemno.
Καταμαλακίζω, & Καταμαλακίζομαι, t.2, c.782, e
B Καταμαλάττω, t.2, c.779, a
Καταμαλθακίζω, & Καταμαλθακίζομαι, t.2, c.784, d
Καταμαλθάσσω, t.2, c.783, f. Καταμανθάνω, t.2, c.788, c
Καταμαντεύομαι, t.2, c.790, f
Καταμαξεύω, Curru tero, Currum agito per. Vnde ὁδὸς κατημαξευμένη dicitur καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται. Artemidorus Onirocr. libro 1, τοῦτο μὲν οὖν κοινὸν καὶ κατημαξευμένον, ὅμως δὲ εἰρήσεται, tritum & perulgatum. Budæus. Scribitur alioqui & καθαμαξεύω, itidémque καθημαξευμένον.
C Καταμαραίνω, & Καταμαραίνομαι, t.2, c.792, g
Καταμάρπτω, Comprehendo, Corripio. idem quod καταλαμβάνω, sed poetis familiarius, vtpote Ionicum. Hom. Il.ε, Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων. Et Iliad.π, — ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. Ex Herodoto autem affertur καταμαρπτέων φθόνῳ ἐνείκεε τὸν Θεμιστοκλέα, pro Inuidia premens.
Καταμαρτυρέω, t.2, c.799, a. Καταμαρτυρούμαι, ib
Καταμασάομαι, siue Καταμασσάομαι, ῶμαι, Commanduco, Comedo, Manducando absumo. Alexis apud Athenæum libro 4, de Diodoro quodam, ἐν ἔτεσιν δύο Σφαίραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτω ταχέως ἅπαντα καταμασήσατο.
D Καταμαστεύω, t.2, c.768, d. Καταμάχομαι, t.2, c.816, e
Καταμάω, ῶ, Accumulo, Aggero. Frequentiori in vsu est vox media. Homer. Il.ω, Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι. id est ἐπεσώρευσε, vt schol. exponit & Hesych. qui deriuat ab ἄμη, quod est σκαφίον quo terra accumulatur & attrahitur. Sic Ioseph. ὁ δὲ περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνιν. Vbi & Suid. exp. ἐπιβαλὼν, ἐπικαταχέας.
E Καταμβλύνω, Hebeto, Obtundo. Soph. καταμβλύνων κέαρ.
Καταμεθύω, Inebrio, Ebrium facio.
Καταμειδιάω, t.2, c.1609, a. Καταμειλίσσω, t.2, c.1616, a
Καταμελετᾶν, Meditari, Exercere. Ex Plat De leg. Ita Plutarch. De lib. instit. ex Demosth. in Midian, ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ, καὶ οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δὶς ἐσκέφθαι μὲν οὐκ ἂν ἀρνηθείην, καταμεμελετηκέναι γε ὡς ἐνῆν μάλιστα ἐμοί, meditatum esse.
Καταμελέω, t.2, c.862, e
Καταμελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Saucius. vulg. lex. pro quo suprà καταβελής.
F Καταμέλλειν. Cunctari, Procrastinare. B. ex Polyb.
Καταμελοδέομαι, t.2, c.862, f. Καταμέμφομαι, t.2, c.876, h
Κατάμεμψις, t.2, c.877, a. Καταμένω, t.2, c.880, a
Καταμερίζω, t.2, c.853, e
Καταμερίς, ίδος, ἡ, affertur pro Fragmentum.
Καταμερισμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio.
Καταμέρος, t.2, c.849, f. Καταμετρέω, t.2, c.905, c
Καταμέτρησις, ib.d. Καταμήκης, t.2, c.912, e
G Καταμηλόω, ῶ, Specillo demisso agito vel exploro: à μήλη significante specillum, siue spathulam aut rudiculam. Aristoph. in Equitibus, — ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν: metaphora à medicis qui ἀπὸ μήλης δοκιμάζουσι, ac interdum, eam εἰς τὸν λαιμὸν καθιᾶσιν, vt οἱ ἐμοῦντες etiam ipsi τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαιμὸν καθιᾶσι. Suidas quoque καταμηλοῦσαι esse dicit τὸ μήλην καθεῖναί που, & medicorum proprium: prouerbialiter autem vsurpatum ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων. Verùm καταμηλοῦν dici etiam τὸ βάπτειν ἔρια ὅταν πιέζηται κινούμενα. Quomodo & Poll. l.7, λέγεται δὲ (inquit) καὶ φαρμάττειν τὰ ἔρια, καὶ μηλοῦν καὶ καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινητῆρι καταδύειν. Itaque tinctor lanam καταμηλοῖ quum eam
H spathula seu rudicula agitat vel deprimit & in coloramenta immergit.
Καταμήνια, τά, t.2, c.918, a. Καταμήνιος, ib.
Καταμηνιώδης, ib.c. Καταμηνύω, t.2, c.923, d

Καταμηλόω, affertur pro Deiicere, Sternere.

Καταμιαίνω, t.2, c.931, b. Καταμίγνυμι, t.2, c.935, b

Καταμιγνύω, ib.

Καταμιέω, Deuoro, Deglutio. Hesych. enim καταμιεῖ exp. καταπίνει, κατεσθίει: eo quòd μιεῖν dicatur τὸ ἐσθίειν.

Καταμικρὸν, alicubi coniunctim scriptum reperitur pro κατὰ μικρόν.

Κατάμιξις, εως, ἡ, Permixtio. Καταμισθοδοτέω, t.2, c.943, a

Καταμισθοφορέω, ib.e. Καταμόνας, t.2, c.966, b

Καταμονομαχέω, t.2, c.813, a. Καταμουσόω, t.2, c.833, a

Καταμπέχω, t.1, c.1332, d

Καταμωκήσεις. Apud Plut. in Camillo, pag.239, meæ edit. legimus, στεναγμοὺς ἀκουσθέντας, ἀποστροφάς τε καὶ καταμωκήσεις ξοάνων. Vbi quidam vertunt Nictationes: alii Vultus humi defixos. Et ita legendum videretur καταμύσεις, à καταμύω: vt id significet Inclinationem & nutum in terram.

Καταμυθολογέω σε, Fabulas tibi narro: seu Fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.

Καταμύσσω, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo. Ita videlicet vt aratrum terram, & telum cutem perstringit leuiterque sauciat, non profundum imprimens sulcū. quod & ξέειν dicitur. Hom. Il. ε, Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. libro 2, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου.

Καταμυστιλάω, ῶ, Minutatim contero, vt allia in mortario contundi solent. Aristophanes Pace, Ἰὼ Μέγαρα Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα, Ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα. id est Contrita penitus vt allia in mortarium cōiecta, seu vt alliatum quod in mortario contunditur.

Καταμύω, t.2, c.1651, b. Suidas καταμύουσι passiuè exponit κλείονται, Clauduntur, Comprimuntur. seu Claudunt aut comprimunt se. Hesychius verò κατάμυσον affert pro κατάκυψον, Inclinata facie despice, Oculos in terram defige.

Καταμφωτοὶ, dicuntur αὐλοί τινες, teste eodem H.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, Derideo, Deludo. Arrian. καταμωκησόμενός σου, qui te deridebit. Sic Ecclesiast. cap.13, καταμωκήσεταί σου, deridebit te. Apud Hesychium reperio & actiuum καταμωκᾷ, expositum itidem καταγελᾷ. INDE Καταμώκησις, εως, ἡ, Irrisio, Illusio, Derisio. Athenæus, Λυκόφρων ἐν Σατυρικῷ δράματι ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν.

Καταμώσας, apud Hippocratē signif. καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι. facta ea dictio παρὰ τὸ ματεύειν, vt & τὸ καταματευόμενος, inquit Galen. in suo Lexico Hippocr. Sunt qui scribant καταμύσας.

Καταναγκάζω, & Καταναγκάζομαι, t.1, c.421, d

Καταναγκη, t.1, c.419, c

Κατανάσσω, Comporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Comportantes iniicientésque terram. Hesych. κατανάξαντες exp. non solùm ἀνάξαντες εἰς τοὐπίσω, sed etiam ἀναχωρήσαντες, Regressi.

Κατανάθεμα, t.3, c.1484, c. Καταναθεματίζω, ib.

Καταναισιμόω, & Καταναισιμόομαι, t.1, c.228, c

Καταναλίσκω, t.1, c.422, g. Καταναλόω, ib.

Καταναρκάω, ῶ, Obtorpescere facio, Obtorpefacio, Torpidum reddo. Paul. epist. ad Corinth.2, cap.11, οὐδενὸς κατενάρκησα. Et cap.12, οὐ κατενάρκησα ὑμῶν. Et rursum οὐ καταναρκήσω ὑμῶν. Vbi καταναρκᾶν vocat crebra sumptuū flagitatione torpidum reddere, Sumptuum onere grauare & torporem afferre: secundum alios, Obtorpescere incommodo alterius. vt Paulus dicat, Quantumuis premente inopia non remisisse se quidquam de laboribus vt quenquam grauaret & oneraret sumptibus.

Καταναυμαχέω, t.2, c.1003, e

Κατανάω, Habitare facio, vel Habitatum colloco. vnde aor.1 κατένασσα. Hesiodus Erg. κατένασσε πατὴρ εἰς πείρατα γαίης. Idem in Theogon. γονεῦσι κατένασσε Νεμείης. Ibidem, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονός. id est Collocauit seu habitare iussit sub terra.

Κατανδρίζεσθαι, Hesychio est καταπαλαῖσαι, Vincere, Superare. Sonat potius Viribus & virilitate præualere. Suid. cum genitiuo construi dicit.

Κατανδρολογία, Collectio viritim facta. ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή. A Maccab. l.2, c.12, κατανδρολογίαν ποιησάμενος.

Κατανεανιεύομαι, Iuueniliter glorior: vel etiam Iuuenili robore præualeo. Hesych. enim κατανεανιευόμενος exp. & κατακαυχώμενος & κατισχύων. Itidémque Suid.

Κατανείσσομαι, t.2, c.1054, f

Κατανέμω, & Κατανέμομαι, t.2, c.1021, d

Κατανεῦσαι, pro Κατανεῦσαι dici, autor Hesych.

Κατανέομαι, t.2, c.1054, d. Κατανεῦμαι, ib.

Κατάνευσις, t.2, c.1042, f. Κατανεύω, ib.e

Κατανῆσαι, Aggerare, Extruere. Herodot.

B Κατανθρακόω, t.1, c.451, c. Κατανίζω, t.2, c.1061, e

Κατανίπτης, ib.d. Κατανίπτω, ib.

Κατανίσσομαι, t.2, c.1054, f

Κατανίσταμαι, Insurgo cōtra seu aduersum: vel Insurgo repugnaturus. ἀνίσταμαι κατά. Polyb. lib.1, ὁ δ', διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστὰς μιᾷ νηῒ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου. Idem, de Rhodio, ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενος κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τε τόλμῃ καὶ τῇ ταχυναυτῇ. Suid. priorem locum affert, exponitque ὑπερβαλών, ὑπερνικήσας. vt sit In certamine quo in aliquem insurgitur,

C vincere & superare.

Κατανίφω, t.2, c.1061, g. Κατανοέω, t.2, c.1078, d

Κατανόημα, ib.e Κατανόησις, ib.e

Κατανοητικὸς, t.2, c.1421, a. Κατανόομαι, t.1, c.473, b

Κατανομιστεύω, t.2, c.1027, h.β

Κατανομοθετέω, ῶ, Legem pono, Legem obrogo. Ex Plat.

Κατανουθετέω, ῶ, Monitis instituo & moderor, Præceptis tempero. Bud. ex Synesio, κατανουθετήσει καὶ παιδαγωγήσει σε ἡ ἐπιστολή. Possis etiam reddere Commonebit, Commonefaciet.

D Κάταντα, t.1, c.458, f. Καταντάω, t.1, c.460, d

Καταντης, t.1, c.458, d

Καταντιβολέω, ῶ, affertur pro Precor, dicitúrque cum accusatiuo construi. nullo tamen id exemplo nec autoritate.

Καταντικρὺ, t.1, c.466, c & g. Καταντίον, t.1, c.462, g

Καταντιπέρας, t.3, c.236, e. Καταντλέω, t.1, c.468, h

Καταντλέομαι, t.1, c.469, b. Κατάντλημα, ib.d

Κατάντλησις, ib. Κάταντλος, t.1, c.467, a

Κατανυγῆναι, Κατανυγήσομαι, Κατανύξω, Κατανυγῆναι & similia, sunt à them. κατανύσσω seu κατανύττω.

E Κατάνυξις, t.2, c.1107, f. Κατανύσσω, ib.e

Κατανυστάζω, t.2, c.1108, g. Κατανύττω, t.2, c.1107, e

Κατανύω, t.1, c.472, e. Κατανωπαῖος, t.2, c.1110, c

Κατανωτίζομαι, ib.f. Κατάξαι, t.1, c.93. e. & 94, d

Καταξαίνω, Carmino, &c. t.2, c.1113, h. Καταξαίνω, Attero, &c. c.1114, b

Καταξέω, t.2, c.1130, h. Καταξηραίνω, t.2, c.1145, b

Κατάξηρος, t.2, 1144, b. Καταξιόομαι, t.1, c.483, d

Καταξιοπιστεύομαι, t.1, c.477, h. Καταξιόω, t.1, c.483. d

F Καταξίως, t.1, c.479, e. Καταξυσμὸς, t.2, c.1135, b

Καταξύω, ib.a. Καταπαίζω, t.3, c.21, d

Καταπαίω, t.3, c.22, d

Κατάπακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compactus. v.l. sine exemplo.

Καταπαλαίω, & Καταπαλαίομαι, t.3, c 27, c

Καταπαλλόμενος, affertur pro Desiliens: sed sine exemplo.

Καταπάλτης, Hesychio teste dicitur & τὸ ἀφιέμενον βέλος, & instrumentum quod telum eiaculatur. forsan quòd κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πάλλει τὸ βέλος. Idem & καταπέλτης: Latinè Catapulta.

G Καταπανουργεύω, Malitiosè ago contra, Dolis vtor aduersū. Suid. cum genit. construi tradit.

Κατάπαξ, Prorsus: v.l. perperā pro καθάπαξ: nisi sit Ionic.

Καταπαρδεῖν, Oppedere: à them. καταπέρδω.

Κατάπασμα, t.3, c.59, h. Καταπάσσω, ib.

Κατάπαστος, t.3, c.60, a. Καταπατέω, t.3, c.80, c

Καταπάτημα, ib.e. Καταπάτησις, ib.e

Καταπάττω, t.3, c.59, h. Κατάπαυμα, t.3, c.110, b

Καταπαύσιμος, ib.c. Κατάπαυσις, ib.

Καταπαύω, act. t.3, c.109, c. Καταπαύω, neutr. c.110, b

H Καταπειθὴς, t.3, c.136, g

Καταπείθω, & Καταπείθομαι, ibid.

Καταπεινος, t.3, c.149, e. Καταπειράζω, t.3, c.159, d

Καταπειρασμὸς, ib.e. Καταπειρατεία, t.3, c.157, g

Καταπειρητὴρ, ib. Καταπειράω, ib.

Καταπειρητηρίη, t.3, c.156, g

Καταπίρω t.3,c.161,e

Καταπλημάτόω,ῶ,Pyctaciis consuo.vt redditur Iosue cap. 10.Ibi enim hæc verba τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπεπλματωμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν,redditur, Calceamenta eorum perantiqua & ad indicium vetustatis consuta pyctaciis erant. πέλματα tamen dicuntur soleæ potius,& καταπελματοῦν σανδάλιον, Sandalium soleis nouis in detritarum locum repositis resarcire.

Καταπελτάζω,& Καταπελταφέτης,vide in sequ.Καταπέλτης.

Καταπέλτης,ου,ὁ,Catapulta : machina & telũ bellicum, de quo multa Vitruu.lib.10,cap.15 & 18.Athen.libro 11,de Alexandro,ὅταν Ἀθηνᾶς πολιορκῇ μικρᾶς πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς. Aristot.Ethic.3,cap.1,ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι.Itidem Polybius catapultas & balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Illis enim ad iacula & sagittas,his ad lapides iaculandos vtebantur. Hesychio καταπέλτης est εἶδος βασανιστηρίου ὡς ὅπλον χαλκοῦν ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Suid.quoque esse εἶδος κολαστηρίου tradit,in exemplum afferens hæc verba, δεσμοῖς χειρῶν, καταπέλταις ποδῶν. Sic Gregor.in Maccab. encomio,ὧν οὐδὲν ἔκαμψεν,οὐδὲν ἐμαλάκισεν, οὐκ ἀφόρητα βόλα περιπινόμενα,οὐ τροχοὶ περιδινούμενοι,οὐ προχαντῆρες,οὐ καταπέλται. Plaut.dicit, Te nervo torquebo itidem vt catapultæ solent. A superiore Καταπέλτης est COMPOS.Καταπελταφέτης, ου, ὁ, Qui catapultam seu telum è catapulta mittit.apud Suidam. Deriuatum inde & nomen POSSESS.Καταπελτικός, Catapultarius. (vt Plaut.dicit, Ex te hodie faciam pilum catapultarium) Plut.Apophth.καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθέν. Et rursum, καταπελτικὸν βέλος ἐγγὺς ἐστι. Idem in Alexandro, de Philippo obsidente Perinthũ, ἐμπεσόντος αὐτῷ καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Est inde & VERB.Καταπελτάζειν, significans Catapultis infestare seu oppugnare. Aristoph. Acharn. Τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ, Καταπελτάσονται τῶν Βοιωτῶν ὅλων. Vbi schol.quoque exponit κατακοντίσουσι,φ καταπέλτη sit εἶδος μηχανῆς ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσι. Subiungens tamen & aliam etymologiam & expositionem,nimirũ καταδραμοῦνται, Incursabunt,Incursionibus infestabunt, videlicet more peltatorum militum. est autem πέλτη genus scuti paruum, lorum non habens,quo sagittarii & leuioris armaturæ milites vti solebant. Quo modo Hesychius quoque καταπελτάσονται exp.καταδραμοῦνται,subiungens, ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Et sic καταπελτάσασθαι esset Peltam ferre contra, seu Peltatum incursare.

Καταπέμπω,t.3,c.205,c

Καταπεπλασμένον in musica quid,t.3,c.351,b

Καταπενθέω,t.3,c.213,g

Καταπέποιθα,Confisus sum.καταπεθάρρηκα.Hesych.

Καταπεπόσθαι,Deglutitum esse:à them.καταπίνω.

Καταπεπτηώς,t.3,c.586,b. Καταπέπτω,t.3,c.229,d

Καταπερ, Ionicè pro καθάπερ,Vt, Quemadmodum: vel etiam Prout.Herodot.

Καταπέρδω,t.3,c.243,g

Καταπέρειμι, Longè supero, Longè excedo & superior sum.plus enim est quàm πέρειμι. Polyb.l.5,ὅτι τῶν ὠπύξεων καταπερεῖναι τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας.Bud.comm.

Καταπερονῶντες, Transfigentes:à themate καταπερονάω. Significat etiam Infibulantes, Veluti fibula defigentes. Polyb.οὐ τὴν ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες,ὥστε, & quæ sequuntur.

Καταπερπερεύομαι,exponitur Adulor:χλευάζομαι.

Καταπετάζω,t.3,c.253,d

Καταπετάμενος,Deuolans,Volatu delabens.

Καταπετάννυμι,t.3,c.253,d. Καταπεταννύω,ib.

Καταπετάομαι,t.1,c.1724,d. Καταπέτασμα,t.3,c.253,e

Καταπέτομαι,t.1,c.1724,d. Καταπέτω,t.3,c.258,g

Καταπέσσω, Atticè pro καταπέσσω, Concoquo,Coctione absumo seu consumo. Metaphoricè aliquis χόλον καταπέσσει,vt Odium concoquit apud Ciceronem: metaphora à stomacho seu ventriculo qui cibum coquendo consumit.

Καταπέφνω,Occido,Interficio,Interimo. Hom.Iliad.γ, Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ.Pro quo mox dicit,Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος:synonymως vsurpans καταπέφνῃ & κτείνῃ.

A Καταπήγνυμι,t.3,c.268,e. Καταπηδάω,t.3,c.275,d

Καταπηλεύω, Adultero,Vitio. vulg.lexica perperam pro καπηλεύω.

Καταπημαίνω,Noceo,Damnum infero. vnde aor.1 καταπημήνειεν,Hesychio & Suidæ καταβλάψειεν.

Καταπήξ,t.3,c.268,f. Καταπήσσειν,ib.

Καταπήσσειν,ib. Καταπίγες,ib.g

Καταπιέζω,t.3,c.288,h. Καταπίσις,ib.

B Καταπικρος,t.3,c.291,c. Καταπίμελος,Præpinguis.

Καταπίμπλαμαι,t.3,c.382,e. Καταπιμπλάω,ib.

Καταπίμπλημι,ib.d. Καταπιμπράω,t.3,c.549,c

Καταπιμπρημι,ib.

Καταπίνω,& Καταπίνομαι,t.3,c.306,b

Καταπίπλημι,t.3,c 382,d. Καταπιπράσκω,t.3,c.241,d

Καταπίπτω, t.3,c.318,e

Καταπιστεύω,& Καταπιστεύομαι,t.3,c.143,h

Καταπιστοῦμαι,t.3,c.146,g. Καταπιστόω,ib.

Καταπίστωσις,ib. Καταπιθόω,t.3,c.332,d

C Καταπίω,idem quod καταπίνω,Deglutio.vt Hesych. quoque καταπίει exp.per καταπίνει.

Καταπίων,Præpinguis:vel simpliciter Pinguis. Suidas enim Καταπίονα affert pro λιπαρά.

Καταπλαγία,ας,ἡ,affertur pro Consternatio,Metus immodicus:sed sine exemplo. At καταπλαγείς,Consternat⁹,Metu perculsus,est particip.aor.2 pass.à them.act. καταπλήσσω.

Καταπλακών,Hesychio est διαμαρτών,Qui aberrauit.

Κατάπλασμα,t.3,c.351,c. Καταπλάσσω,t.3,c.350,f

D Κατάπλασις,t.3,c.351,f. Καταπλαστός, ib.e

Καταπλάσσω,t.3,c.350,f. & c.875,e.ob.

Καταπλέκω,t.3,c.361,g. Κατάπλεος,t.3,c.366,a

Καταπλέω,t.3,c.373,a. Κατάπλεως,t.3,c.366,a

Καταπληγμός,οῦ,ὁ, Obiurgatio: vt exponitur Ecclesiastici c.21,καταπληγμὸς καὶ ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦτον.

Καταπλήθω,t.3,c.382,d. Καταπληκτικός,t.3,c.395,f

Καταπληκτικῶς,ib. Καταπλήξ,ib.e

Κατάπληξις,ib.d. Καταπλήσσω,ib.c

Καταπλήσσω, t.3,c.381,d

E Καταπλήσσω,t.3,c.395,c Καταπλήσσομαι,ib.d

Καταπλοκή,t.3,c.361,h. Κατάπλοος,t.3,c.373,b

Κατάπλους,ib. Καταπλουτίζω,t.3,c.400,e

Καταπλουτίζω,ib.g. Καταπλύνω, t.3,c.404,e

Καταπλώω, Ionicè pro καταπλέω, Naui deferor seu deuehor.vnde participium aoristi 1,καταπλώσας,apud Herodotum lib.1.

Κατάπνευμα,t.3,c 415,g. Καταπνέω,ib.f

Καταπνίγω, t.3,c.421,g

Καταπνίζω,Fumigo:& Καταπνιζόμενος,Fumo perfusus. Ita v.l.sed perperam pro καπνίζω & καπνιζόμενος.

Κατάπνιξις,t.3,c 421,g. Καταποδας,t.3,c.504,a

Καταποθείς, Absorptus,Deglutitus:à th.καταπίνω.

Κατάποθρα,t.3,c.306,h

Καταποικίλλω,Variego,Vario.Hermog.Itidem B.interpr. Euario, Varietate distinguo, ex Plat.afferens in exemplum,καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῖν ταῦτα καταπεποίκιλται.

Καταπολαύω,Perfruor.aliis,Nimium & plus quàm par est fruor.vt καταχρῶμαι est Abutor.

G Καταπολεμέω,t.3,c.462,g. Καταπολέμησις,t.3,c.463,a

Καταπολιτεύομαι,t.3,c.478,c

Καταπολλά,aduerbium,t.3,c.481,b

Καταπολτόω,ῶ,Tabulis obduco,Contabulo. Hesych.n.καταπεπολτωμένα affert pro καταπεπινακωμένα.

Καταπολύ,t.3,c.481,a. Καταπονέω,t.3,c.223,g

Κατάπονος,t.3,c.219,g. Καταπονοῦμαι,t.3,c.223,g

Καταποντίζω,t.3,c.488,f. Καταποντισμός,ib.g

Καταποντιστής,ib. Καταποντόω,ib.h

H Καταποπέρδω,t.3,c.243,g. Καταπορθέομαι,t.3,c.181,g

Καταπορνεύσις,t.3,c.243,d. Καταπορνεύω,ib.c

Καταπορνοκοπέω,t.3,c.241,g. Καταπροσωπέω,t.3,c.179,f

Κατάποσις,t 3,c.306,f

Καταπόσον, ab Hesychio & Suida exponitur πλεονάκις, Sæpius. Sonat tamen potius In quantum, & scribitur diuisim etiam.

Καταπότης,t.3,c.306,g. Κατάποτον,ib.

Καταπραγματεύομαι, t.3,c.534,a

Καταπρηνής,t.3,c.550,d. Καταπράσσω, t.3,c.535,b

Καταπράττω,& Καταπράττομαι,ibid.

Καταπραΰντης,t.3,c.519,g. Καταπραΰνω,ib.f

Κατάπρεμνος,t.3,c.537,e. Καταπρήθω,t.3,c.548,f

Καταπρηνής,t.3,c.549,g. Καταπρηνίζω,t.3,c.550,a

Καταπρηνόω,ib. Καταπρηΰνω,t.3,c.520,a

Καταπρίω,t.3,c.554,e. Καταπροδίδωμι, t.1,c.999,h

Καταπροΐημι,t.1,c.1671,f

Καταπροΐκομαι, Progredior longius, Impunè euado. Præsentis cæterorúmq; temp. nulla reperi exēpla, sed fut. sunt frequentissima: & quidem in comminationibus. Archiloch. οὐ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Aristophanes Nub. Οὔ τι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεούς, Ἐμοῦ καταπροΐξει, Haudquaquam per deos ita iniurius in me esse perges. (seu, vt schol. exp. δωρεὰν ἐπιχανεῖ μοι, Gratis me irridebis: vt paulo antè dixerat idem, Οἵ μ' ὡς καταγελᾷς) Et in Vespis, Οὔ τι καταπροΐξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν. Et paulo pòst, Οὔ τι μὰ τὼ θεὼ καταπροΐξει Οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, Non per deos impunè progredia[illegible] longius qui meas sarcinas ita corruperis. Quale est apud Hom. sub finem Il. π, Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκε θάνατος, non diu progrediaris, sed iam mors tibi imminet. Herodotus quoque hoc modo vtitur isto verbo. vt in Thalia, p.112, de Cambyse, Κροίσῳ μὲν συνήδεσθαι ἔφη περιεόντι, ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας, οὐ καταπροΐξεσθαι, non impunè euasuros, sed se eos occisurum esse. Et pag.139, Zopyrus de Dario fictitiis verbis dicit, οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilarit. Itidémque in Polymnia & Terps. Porro notandum est, quosdam hoc verbū deriuare παρὰ τὴν προῖκα: inter quos est schol. Aristoph. quem paulo antè dixi οὔ τι ἐμοῦ καταπροΐξει exponere οὐ δωρεὰν ἐπιχανεῖ μοι. Sic Suid. quoque παρὰ τὴν προῖκα deriuat. Quum enim hæc verba ex Aristoph. attulisset, οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ σὺ καταπροΐξει λέγουσα ταυτί, exposuissétque, οὐ καταγελάσῃ μου χωρὶς ζημίας, subiungit, προῖκα enim vocabant & τὴν ζημίαν. Necnon Etym. quoque, Καταπροΐξασθαι (inquit) dicitur ἀπὸ τῆς προικός, quam Iones diuisim vocant προΐκα. Ac vt ἡ προῒξ δωρεὰν δίδοται, sic etiam dicunt, οὐ δωρεάν με καταγνώσεταί τις, ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε. Herodian. verò in suis Ἐπιμερισμοῖς deriuat ab ἵσσω, à quo est ἴξεσθαι significans δωρεὰν λαβεῖν: vt apud Archilochum, προπίνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. Sed etymon quod ego sequutus sum, & quod Suidas indicat, multo est simplicius, & ex Homero etiam probari potest. vt enim dicunt οὔ τι καταπροΐξει τοῦτο ποιῶν, Non perges seu progredieris in hoc faciendo, (id est Non impunè euades qui hoc facias, Nō impunè tibi hoc cedet) ita Homerus, Οὔ θην οὐ δηρὸν βέῃ, Non equidem diu progrediaris, sed tibi ἄγχι παρέστηκε θάνατος. Atque adeò & Suidas ipse innuit esse à themate καταπροΐκνεῖσθαι seu καταπροΐκεσθαι, exponens & ipse προῖκα ἐκφυγεῖν, Gratis euadere, ad vtrunque forsitan etymon alludens. Præterea obseruandū, apud Aristophanem metri causa sine διαιρέσει legendum esse. vt Phrynich. quoque annotat, quosdam οὐκ ὀρθῶς διαιρεῖν, quum coniunctim dicendum sit καταπροΐξεται.

Rursum Suidas καταπροΐξεται exponit καταφρονήσει, καταπροδώσει. quæ expositio nullo modo quadrare videtur: licet eius Hesychius quoque meminerit. Nam & ipse καταπροΐξει exponit non solùm δωρεὰν γελάσεις, gratis & impunè ridebis, sed etiam καταφρονήσεις: afferens itidem καταπροϊξάμενος pro καταφρονήσας καὶ οὐκ ἀλαβηθείς, προῖκα δὲ αὐτὸ ποιήσας.

Καταπροπρέω,t.3,c.564,e. Καταπροπροῦμαι,ib.

Καταπτάω, Deuolo: inusitatum thema, à quo καθίπτημι mutuatur sua tempora, vt καθίστημι à καταστάω. Lucianus in Caucaso, καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ.

Καταπτήσσω,t.3,c.585,h. Καταπτέω,t.3,c.590,a

Κατάπτομαι, Ionicè pro καθάπτομαι. Ex Herodoto κατάπτομαι μαρτύρων, Testes cito. Et κατάπτομαι τοῦ Δημαρήτου, Demaratum testem cito, Ad Demaratum refero.

Affertur & κατάπτομαι pro Deorsum volo. vnde καταπτάσθαι, in aor.2.

Καταπτύω,ib.b

A Κατάπτυστος,t.3,c.603,c.

Κατάπτωσις,ib.

Κατάπτωμα,t.3,c.318,f.

Καταπτωχεύομαι, t.3,c.588,d

Καταπτώσσω,t.3,c.586,f.

Καταπυγής,t.3,c.604,d.

Κατάπυγος,ib.c

Καταπυγοσύνη,ib.f.

Καταπυγῶ,ib.g

Καταπύγων,ib.d.

Καταπυγωνέστεροι,ib.g

Καταπύθω,& Καταπύθομαι,t.3,c.606,a

Καταπυκνόω,t.3,c.600,f. Καταπυκτεύω,t.3,c.597 g

Κατάπυρος,t.3,c.626,d. Καταπυρπολέω,t.3,c.623,g

B Κατάπυρρος,t.3,c.632,b. Κατάρα,t.1,c.511,a

Καταρακόω, seu Καταρρακόω, Lacero. Vnde pass. participiū κατερρακωμένος, Laceratus. Sophocl. Trachin. pag.370, Νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας. id est, inquit scholiastes, τὰς σάρκας σαπεὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη, cui carnes computruerunt & veluti panni laceri dependent.

Καταράκτης,t.1,c.518,g. Καταράομαι,t.1,c.511,b

Καταράσσω, seu Καταράττω, frequentius geminato ρ scribitur καταρράσσω & καταρράττω, nisi fortè in carmine.

C Κατάρατος,t.1,c.511,c

Καταραψῳδῆσαι, Hesychio est φλυαρῆσαι. quod infrà gemino ρ.

Καταρβύλοις χλαίναις, Soph. in Troilo dicit pro ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, inquit Hesych. Id est Talaribus, Ad ipsa vsque calceamina demissis.

Καταργέω, ῶ, F. ήσω, Reddo ἀεργὸν & inefficacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo. Crebro in vsu est hoc verbum apud scriptores Noui testamenti, & peculiariter apud Paulum. vt, in Epist. ad Rom. cap.3, μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει; Ibidem, νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; In 1 epist. ad Corinth. cap.1, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. Et cap.15, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Et in epist. ad Hebr. cap.2, καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Itidē voce & signif. passiua. In epist. ad Romanos cap.6, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας. In epist. ad Corinth.1, cap.13, εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. Et cap.15, ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος. Itidem Basilium accepisse καταργεῖν pro Frangere & debilitare: & κατηργημένος pro fracto, testatur Budæus. qui apud Paulum καταργεῖν interpretatur Antiquare, Abrogare. Rursum Paulus dicit καταργεῖσθαι ἀπὸ pro Liberari & separari ab: epist. ad Romanos cap.7. v.2, ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός. Et versu 6, νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντος ἐν ᾧ κατειχόμεθα, liberi sumus à Lege. At in Epist. ad Galat. cap.5, versu 4, κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε, Facti estis inanes Christi quicunque per Legem iustificamini: à gratia excidistis. seu Separati estis à Christo & facti tanquam aliquid prorsus inane & nihili. Significat καταργέω etiam Inutilem reddo. seu Inutiliter occupo. Lucæ cap.13, de ficu infrugifera, ἔκκοψον αὐτήν· ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque vt sit otiosa, hoc est sterilis & inutilis. Apud Dioscoridem autem in præfat. libri 6, τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις, interpretes verterunt Medicamentis purgatoriis.

Κατάργματα, τά, Primitiæ: à verbo κατάρχομαι, apud Eurip.

G Ex Plut. Theseo affertur pro lustratione quæ ex primitiis frugum fit.

Κατάργυρος,t.1,c.533,a. Καταργυρόω,t.1,c.534,b

Κατάρδω,t.1,c.535,c. Κατάρδειν, ab Hesychio exponitur non solùm ποτίζειν, sed etiam εὐφραίνειν, vt ἰαίνειν suprà.

Καταρέζω, t.3,c.673,c

Καταρεπές, Hesychio ἐπιρρεπές, ἐπικλινές. quod crebrius gemino ρ scribitur.

Κατάρης ἄνεμος, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταρράσσον, διὰ τὸ καταφερῆ ὁρμὴν ἔχειν,

H vt Eust. tradit ex Aristoph. grammatico. Typhonem ferè vocant eiusmodi procellam & turbinem.

Καταρθρόω, ῶ, Articulo.

Καταριγηλός, ὁ, ἡ, Horrendus, Horribilis. Homerus O-

dyssea ξ, Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, Καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὔξεστοι καὶ οἰστοί, Λυγρά, τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται. Vbi nota sibi opposita φίλον εἶ & καταριγηλὸν πέλεσθαι.

Καταριθμέω, ῶ, Enumero, Connumero: vel simpliciter Numero. Plutarch. Solone, ἕβδομον ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσι, septimum inter sapientes numerant seu enumerāt. Passiua etiam vox in actiua significatione vsurpatur: itidémque media. Isocr. ad Demonicum, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα. Æschines, καταριθμοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, apud vos enumero & recenseo. Et cum ἐν, Polybius libro 5, τὸ δὲ πλεῖστον οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, ὡς καθηκόντων αὐτῷ τινῶν ἀντιποιούμενος, ne in iniuria quidem numerabat (id est iniuriæ loco ponebat) hoc facinus, vtpote quo sua aliqua vendicasset, non aliena occupasset.

Καταριπτάζω, Deiicio. Hesych. καταριπτάζονται exp. σκορπίζονται, Disiiciuntur. Infrà gemino ρ.

Καταριστᾶν, Prandere. Athen. l. 10, ex Antiphont. Politico.

Καταρκεῖ, Sufficit. Et καταρκέσει μοι, Mihi sufficiet. Eurip.

Καταρμόζω, Ionicè pro καθαρμόζω, Adapto. vnde apud Herodotum participiū καταρμόσας, Adaptans. Apud Nicandrum verò in Alexipharm. v. 331, pro Ἢ πτίσσει βλάστας τε καταρμόζοιο βάτοιο, vetus codex manuscriptus habet, Ἢ πτίσσειν ἢ βλάστα κατασμώξαιο βάτοιο: itidémque scholia marginalia, in quibus exponitur κατάτριψον, Contere, Tundendo comminue.

Καταρόω, t. 1, c. 543, d. Καταρραγεὶς, particip. pass. à κατὰρρήγνυμι seu καταρρήσσω.

Καταρραθυμέω, t. 1, c. 1609, c. Καταρραίνω, t. 3, c. 692, f

Καταρράκτης, t. 1, c. 518, g

Καταρράπτω, F. ψω, Insuo. Aliis Consuo, Persuo.

Καταρράσσω, t. 1, c. 518, e

Κατάρραφος, Consutus, Pannosus. Bud. ex Luc. pro Ex cōmissuris constans, non integer.

Καταρραψῳδήσει, Suidæ φλυαρήσει, Nugabitur.

Καταρρέομαι, t. 3, c. 689, a

Καταρρεπής, t 3, c. 679, a. Καταρρέπω, ib.

Καταρρέω, t 3, c. 689, a. Καταρρήγνυμαι, t. 1, c. 527, e

Καταρρήγνυμι, ib. Καταρρηγνύω, ib.

Καταρρηξις, t. 1, c. 1155, d. Καταρρήσσω, t. 1, c. 527, g

Καταρρητορεύω, t. 1, c. 1154, c

Καταρρήττω, Atticè pro καταρρήσσω, idem quod καταρρήγνυμι.

Καταρριζόμενος, Distillatione laborans. v. l. ex Diosc. l. 3. perperam pro καταρρεϊζόμενος.

Κατάρριζος, t. 3, c. 709, f. Καταρριζοῦμαι, t. 3, c. 711, c

Καταρριζόω, ib.

Καταρρινάω, ῶ, Limo, Lima polio. Vnde καταρρινημένος, Limatus, Lima politus. Aristoph. Ran.

Καταρρινίζω, & Καταρρινίζομαι, t. 3, c. 711, e

Καταρριπτάζω, Deiicio vel Disiicio. Suprà simplici ρ.

Καταρριπτέω, t 3, c. 714, b

Καταρρίπτω, & Καταρρίπτομαι, ibid.

Καταρροιζομαι, t. 3, c. 689. g. Καταρροϊκὰ νοσήματα, ib.

Καταρροϊκός, ib. Κατάρροος, ib. f

Κατάρροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod καταρρεπής. id est Deorsum vergens, Pronus, Decliuis. oppositum τῷ ἀνάρροπος. Galenus ad Glauconem lib. 2, δι' ὃ σχῆμα δύνασαι ποτε καὶ τὸν ἀνάρροπον κόλπον ἐργάζεσθαι κατάρροπον, καὶ τὸν κατάρροπον ἀνάρροπον, facere vt sinus cuius os sursum vergit, deorsum vergat, & viceuersa: de sinuoso vlcere.

Κατάρρους, t. 3, c. 689, f. Καταρρους, ib.

Καταρροφέω, ῶ, Futur. ήσω, Sorbeo, Sorbillo, seu Sorbendo deglutio.

Καταρρυβδήσας, Hesychio καταπιὼν, ῥοφήσας. Pro quo scribendum potius Καταρροιβδήσας.

Καταρρυεὶς, Qui defluxit, Delapsus. Itidémque καταρρυήσεσθαι, Defluxurum esse.

Καταρρυθμέω, t. 3, c. 726, h. Καταρρυθμίζω, ib.

Καταρρυπαίνω, t. 3, c. 729, c. Καταρρυπής, t. 3, c. 689, d

Καταρρῶγες πέτραι, seu simpliciter καταρρῶγες, subaudito substantiuo illo πέτραι, dicuntur αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀπορραγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωχμούς teste Eust. p. 335. Etymologo sunt πέτραι καταρρηγνύμεναι.

Καταρρωδέω, ῶ, Extimesco, Metu consternor, Formidine

A percellor, vnde præt. plusquampeif. καταρρωδήκει: particip. καταρρωδηκὼς, necnon aor. particip. καταρρωδήσας apud Herodot.

Κάταρσις, t. 1, c. 214, b

Κάταρσον, Hesychio κατάκλεισον: à καταίρω.

Καταρτάω, t. 1, c. 572, c

Καταρτησις, εως, ἡ, affertur pro Aptatio.

Καταρτίζω, t. 1, c. 574. c

Κατάρτιον, ου, τὸ, ex Hom. affertur pro Malus nautic. τὸ ἱστίον. Vtitur eo Hesych. in Καρχήσιον.

B Κατάρτισις, t. 1, c. 574, h. Καταρτισμός, t. 1, c. 575, a

Καταρτιστής, ib. Καταρτύω, ib. f

Καταρχὰς, seu κατ' ἀρχὰς, Ab initio. Plutarchus Solone. Sic αὐτίκα καταρχὰς, iam inde ab initio, Herodot. Dicitur verò & τὸ καταρχὰς, quo inter alios vsus est Demosth.

Καταρχὴ, t. 1, c. 554, h

Κάταρχος, Hesychio est ἀσφαλὴς, τέλειος. At καταρχῆς affertur pro Ab initio. quod & ἀπ' ἀρχῆς, & ἐξ ἀρχῆς.

Κατάρχω, t 1, c. 554, e. & 561, e. Κατάρχομαι, t. 1, c. 558, c

C Κατάρχων, t. 1, c. 554, h

Καταρῶ, Obfirmo, Occludo. Hesych. enim κάταρσον affert pro κατάκλεισον.

Καταρωγια, idem scribit vocari γῆν τινα πρὸς φυτείαν ἀμπέλου εὔθετον.

Κατασαικος, t. 3, c. 743, c. Κατασαρκόω, ib.

Κατασαττω, t. 3, c. 746, g. Κατασβέννυμι, t. 3, c. 749, a

Κατασβεννύω, ibid.

Κατασείω, t. 3, c. 757, c. Κατασείομαι, ib. f

Κατασεσασμένα, positum pro κατασεσεσμένα affert Hesych.

D Κατασημαίνω, t. 3. c. 773, h

Κατασήπω, & Κατασήπομαι, t. 3, c. 777, a

Κατασιγάζω, t. 3, c. 780, h. Κατασιγάζομαι, t. 3, c. 781, a

Κατασιγάω, t 3, c. 780, a

Κατασικελίζειν τυρὸν, Siculum caseū comedere. Suid. enim & schol. Aristoph. κατεσικέλιζε exponunt κατέφαγε Σικελικὸν τυρὸν, in hoc loco Vesp. Aristoph. Ἁπλῶς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ. Nisi forte sit, Sicula gulositate deuorauit.

E Κατασιτέομαι, t. 3, c. 786. b. Κατασιτέομαι, t. 3, c. 797, b

Κατασιωπάω, t 3. c. 798, d. Κατασκάζω, t. 3, c. 799, e

Κατασκάπτω, t. 3, c. 808. e

Κατασκαριφάω, ῶ, Vellico, Fodio, Pungo. v. l.

Κατασκαφή, t. 3, c. 808, g. Κατασκαφής, ib.

Κατασκαφικος, t 4, c. 153, e. Κατασκεδάζω, t. 3, c. 813, b

Κατασκεδάννυμι, ib. Κατασκεδαννύω, t. 3, c. 815, g

Κατασκελέω, ib. d. Κατασκεπάζω, t. 3, c. 833, e

Κατασκέπτομαι, t. 3, c. 827, e

Κατασκευάζω, t 3, c. 842, g. Κατασκευάζομαι, t. 3, c. 843, e

F Κατασκεύασμα, t. 3, c. 844, a. Κατασκευασμός, ib.

Κατασκευαστής, ib. b. Κατασκευαστικός, ib. d

Κατασκευαστὸς, ib. b

Κατασκευάπτω, Destruo. Prouerb. Solom. cap. 30, seu 25, οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκευάπτονται, Et maceria eius destruitur. Ita v. l. Sed id verbum mihi non potest non esse suspectum. ac forsan pro eo reponendum κατασκάπτονται.

Κατασκευὴ, t 3, c. 844. d

Κατασκέω, ῶ. Fut. ήσω, Exerceo, Erudio. Vnde κατησκημένος, Exercitatus, Eruditus. Basil. in Hexaem. homil. 6. οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πάνυ κατησκημένων τὸ τοιοῦ, ἢ περὶ τὴν φθειρομένην ταύτην φύσιν ἐξυφαινόντων.

Κατασκηνόω, t. 3, c. 855, f. Κατασκηνόομαι, ib.

Κατασκήνωσις, t. 3, c. 856, e. Κατασκήνωσις, ib. g

Κατασκήπτω, t. 3, c. 862, f. Κατάσκηψις, t. 3, c. 863, b

Κατασκιάζω, t. 3, c. 871, e. Κατασκιάω, t. 3, c. 870, g

Κατασκιδνημι, t. 3, c. 813, f. Κατάσκιος, t. 3, c. 868, d

Κατασκιδνημι, t. 3, c. 816, d. Κατασκοπέομαι, t. 3, c. 830, d

Κατασκοπεύω, t. 3, c. 828, b. Κατασκοπέω, t. 3, c. 830, d

Κατασκοπή, t. 3, c. 827, f. Κατασκοπικός, t. 3, c. 828, a

Κατασκόπιον, ibid.

H Κατάσκοπος, t. 3, c. 827, g. Κατασκώπτω, t. 3, c. 888, g

Κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, De natura loqui vt parca & restricta. seu Naturæ impingere crimen τῆς σμικρολογίας. Hippocr. in epist. ad Damag. πολλαὶ ἀπειρίαι κόσμων εἰσὶ καὶ μηδαμῶς κατασμικρολόγει πλησίην τὴν φύσιν ἐοῦσαν.

Vbi Bud.vertit, Noli exiguè de natura sentire & malignè, hoc est illiberaliter, Noli naturam iudicare & existimare parcam & illiberalem. possis etiam, Noli obloqui naturæ vt σμικρολόγῳ & parcæ. Sunt autem ea verba Democriti philosophi ad Hippocr. A

Κατασμικρύνω, Paruum reddo, Imminuo, Extenuo.

Κατάσμυρνος, Myrrhatus, Myrrham redolens. Apud Dioscor.enim, lib.1, cap.26, de crocomagmate, ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ ὀδῶδες καλὸν, μέτως κατάσμυρνον, Ruell.vertit, Modicè myrrham olens.

Κατασμύχω, t.3, c.891, e. Κατασμώχω, vide in Καταρμύζω. B

Κατασοβέω, ῶ, Depello. Aliis Persequor, Arceo. Hesych. κατασοβεῖται exp. καταδιώκεται.

Κατασοφίζω, Sophisticè decipio, Sophismate circũuenio: vel Sophismate redarguo aut percello. Quo modo apud Plutarchũ dicitur Aristippus ἔν τινι λόγῳ κατασοφισθεὶς ὑπ᾽ ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ καὶ ἀνοήτου, quum exultantem gaudio eum videret, respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἄπειμι, σοῦ τοῦ ἐλέγξαντος ἥδιον καθευδήσων. Vbi nota eum dixisse ἐλεγχθεὶς pro κατασοφισθείς: sed cum illo ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophisticè redargut⁹ seu captus. Hesych. κατασοφισθεῖσα exponit χλευασθεῖσα, τεχνασθεῖσα. C

Κατασοφιστεύω, F. εύσω, accipiunt itidem pro Eludo captiosis verborũ argutiis, in hoc loco Gregorii ad Eustochiũ sophistam, Ὦ Ὀδυσσεῦ μάλα πως με καθίκεο, κατασοφιστεύων ἡμῶν ἐπιμελέστατα. Vbi tamen Bud.interpr. Arte rhetorica nos vrgens & oppugnans.

Κατασπάζω, t.3, c.924, e. Κατασπαθάω, t.3, c 909, b

Κατασπαράττω, t.3, c.911, g. Κατάσπασμα, t.3, c.922, a

Κατασπαστικὸς, ib.b. Κατασπαταλάω, t.3, c.909, d

Κατασπάω, t.3, c.921, d. Κατασπείρω, t 3, c.937, a

Κατάσπεισις, t.3, c.942, c. Κατασπένδω, t.3, c.941, h

Κατασπέργω, t.3, c.943, e. Κατασπεύδω, t 3, c.945, b

Κατασπιλάζω, F. άσω, Commaculo, Labem aspergo, Inquino. vt & Hesych. κατασπιλάζων exp. μολύνων. ‖ Hic autem, καὶ φιλεπίδημον φόνον κατασπιλάζοντες, Etymol.exp. κατακρύπτοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι, τοῖς ἀπεριόπτως προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσι. dicuntur autem ex σπιλάδες. Sic & lex. meum vet.

Κατασπουδὴν, t.3, c.961, f. Κατασπουδάζω, t.3, c.952, a

Κατασταγμὸς, t.3, c.965, e. Καταστάζω, ib.

Κατασταθμεύω, t.1, c.1741, b. Κατασταθμίζω, ib.f

Κατασταθμισμὸς, ib. Κατασταλτικὸς, t.3, c.1006, a

Κατασταμνίζειν, In vas seu doliolum defundere & condere. vt καταγγίζειν. Itidem Poll. scribit mediæ comœdiæ scriptores κατασταμνίζειν οἶνον vocare τὸ καπρᾶν. Et ex Theophrasto l.2 De caus.pl. affertur κατεσταμνισμένος οἶνος pro Vinum amphoris contentum.

Καταστὰς, t.1, c.1770, d

Καταστασιάζω, t.1, c.1802, g. Καταστασιάζομαι, ib.h

Κατάστασις, Constitutio, &c. t.1, c.1771, d. Κατάστασις, Status, &c. c.1772, b. Κατάστασις, Sedatio, &c. ib.d. Κατάστασις, Stipendium militare, &c. ibid. Κατάστασις, Exhibitio, &c. ibid.e.

Καταστατῆρας, Hesych. esse dicit ἀποπεμπτήρια, (sicut videlicet κατάστασιν dici solet pro ἀποπομποί) vel καταπαυστήρια, κατάστασιν ἔχοντα, καθεστάμενα, ἀποπεμπτα. Perperam verò apud eum scriptum esse καταστῆρας, patet tum ex serie alphabetica, tum ex ipsa expos.

Καταστάτης, t.1, c.1772, f. Καταστατικὸς, ib.

Καταστεγάζω, t.3, c.977, c. Καταστέγασμα, ib.

Κατάστεγος, t.3, c.974, a. Καταστείβω, t.3, c.1024, f

Καταστείχω, t.3, c.981, h. Καταστέλλω, t.3, c.1006, a

Καταστενάζω, t.3, c.1013, c. Καταστένω, t.3, c.1012, g

Καταστεφίζω, & Καταστεφίζομαι, t.1, c.591, e

Κατάστεφος, ib. Καταστέφω, t 3, c.1024, d

Καταστηλιτεύω, t.1, c.1807, f. Κατάστημα, t.1, c.1773, a

Καταστηματικὸς, ib.c. Καταστῆρες, vide in Καταστατῆρες.

Καταστηρίζω, Incumbo. vt κατασκήπτω. Hippocr. περὶ παθῶν, dicit, πάσχει δὲ ταῦτα ὑπὸ χολῆς, ὅταν εἰς τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα καταστηρίξῃ. H

Καταστίζω, t.3, c.1035, d. Κατάστικτος, ib.e

Καταστίλβω, t.3, c.1037, f

Καταστολὴ, ῆς, ἡ, Repressio, Inhibitio, Cohibitio. καταστολὴ περιβολῆς redditur Modestia in vestitu, seu Vestitus modestus, apud Plutarch. in Pericle: vbi nimirum Pericli dicit infuisse προσώπου σύστασιν ἄθρυπτον εἰς γέλωτα, πρᾳότητα πορείας, καταστολὴν περιβολῆς. Et Hippocr. περὶ ἀσχημοσύνης, medicum qui ægrum inuisurus est, iubet ἐν τῇ εἰσόδῳ μεμνῆσθαι καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, ἀνακινήσεως, βραχυλογίας. Hesychius verò καταστολὴν exponit περιβολὴν, Amictum. vt Suidæ quoque καταστολὴ est ἡ στολή.

Κατάστομα, metaphor. pro κατὰ τὴν ἀρχὴν, Hesychio teste. Suid. diuisim scriptum habet, & rectius.

Καταστομίζω, t.3, c.1052, e. Καταστομὶς, ib.

Καταστοναχέω, t.3, c.1012, e. Καταστοναχίζω, ib.

Καταστορέννυμι, t.3, c.1058, a. Καταστορεννύω, ib.

Καταστορέω, t.3, c.1057, f. Καταστόρνυμι, t.3, c.1058, b

Καταστοχάζομαι, t.3, c.992, a

Καταστραγγίζω, affertur pro Facio distillare.

Καταστράπτω, t.1, c.595, b. Καταστρατηγέω, t.3, c.1070, g

Καταστρατοπεδεύω, t.3, c.1065, e. Καταστρεβλόω, t.3, c.1103, e

Καταστρέφω, t.3, c.1096, f

Καταστρηνιάω, ῶ, Fut. άσω, Insolentius & lasciuius me gero aduersũ, seu Lasciuio & insolesco cõtra. Paulus in epist. ad Timotheum 1, cap.5, νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ. ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι, postquãenim lasciuire cœperint aduersus Christum, nubere volunt.

Καταστροφὴ, t.3, c.1097, f. & 1293, d. ob.

Καταστροφικῶς, t.3, c.1098, a. Κατάστρωμα, t.3, c.1062, b

Καταστρώννυμι, ib.a. Καταστρωννύω, ib.

Κατάστρωσις, ib.e. Καταστύγω, t.3, c.1112, h

Καταστύφελος, t.3, c.1120, d. Καταστωμύλλω, t.3, c.1056, d

D Κατασυρίττω, t 3, c.1137, a. Κατασύρω, t.3, c.1143, a

Κατασφάζω, t.3, c.1159, d. Κατασφακτικὸς, ib.

Κατασφαλίζω, t.3, c.1175, a. Κατασφάττω, t.3, c.1159, d

Κατασφήκωνται, Hes. affert pro καθέλωνται. Sed forsan scribendũ κατασφήλωνται, à κατασφάλλω significãte Deiicio.

Κατασφηνόω, Cuneo. Hippocr. De nat.inf. ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς.

Κατασφραγίζω, t.3, c.1188, a. Κατασχάζω, t.3, c.1194, h

Κατασχασμὸς, ib. Κατασχάσιον, t.3, c.1195, a

Κατασχεδιάσω, Suidas exponit καταφλυαρήσω, ψεύσομαι, in hoc loco Iosephi, ἐγὼ δὲ φρουρᾶς μείζονος δέομαι εἰ κατασχεδιάσω τοῦ θεοῦ. Forsan est Machiner quidquã cõtra Deũ. E

Κατασχέθω, t.1, c.1365, d. Κατάσχεσις, t.1, c.1347, g

Κατασχετλιάζω, F. άσω, Indignor aduersum.

Κατάσχετος, t.1, c.1347, h

Κατασχέω, inus. them. à quo κατέχω mutuatur sua tempora, significans itidem Detineo, Occupo, Obtineo.

Κατασχηματίζω, t.1, c.1329, g. Κατασχημονέω, t.1, c.1330, f

Κατασχίζω, t.3, c.1198, e. Κατάσχισις, ib.f

Κατάσχισμα, ib.

F Κατασχομένη, Velata, Operta: κατακαλυψαμένη, vt accipiunt in hoc loco Homeri Il.γ, Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ. Malim, Faciei obtento seu prætento velo. seu Faciei obtendens peplum, Peplum ante faciem tenens. Ita enim τὸ κατασχεῖν melius exprimeretur.

Κατασωρεύω, t.3, c.897, d. Κατασωτεύω, t.1, c.1883, c

Κατασώχω, affertur pro Attero, Cõtero: sed vereor ne perperam scriptum pro κατασμώχω.

Καταταμνω, t.3, c.1409, f. Κατατάξασθαι, t.3, c.1265, e

Κατάταξις, ib.e. Κατατάσσω, ib.d

Καταταττω, ib. Καταταχύνω, t.3, c.1276, c

G Κατατάχως, t.3, c.1275, f. Κατατεθαρρηκότως, t.3, c.1505, h

Κατατεθήπω, affertur pro Admiror, Obstupesco. At κατατεθήπεισαν, quod Suid. exp. κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν, est præt. plusquamp. verbi καταθήπω.

Κατατείνω, t.3, c.1294, c. Κατατειχίζω, t.3, c.1361, f

Κατατειχογραφέω, t.3, c.1356, d

Κατατέλεα, in Lex. Herodoteo esse dicuntur τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια, Impensæ & Consessus. Suidas quoque κατατέλεα (ita enim vet. & manuscr. cod. habet, non κατατέλεια, vt vulg. edit.) apud Herodot. esse dicit τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τὰ ἐν ἀρχαῖς, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τάγμα. qua ferè signif. & τέλεα dicuntur, à nom. sing. τέλος. Ex Arriani autem expeditione Alex. affertur, ἱερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ κατατέλεα ἐδίδοτο, pro, Sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

Καταπέμπω, t.3, c.1403, a. Καταπηχυικῶς, t.3, c.1434, a
Καταπεχολογέω, t.3, c.1431, c. Καταπηχος, t.3, c.1433, f
Καταπήκω, t.3, c.1458, c. Καταπήκμαι, t.3, c.1501, f
Κατατίθημι, t.3, c.1500, h. Καταπιλάω, t.3, c.1542, a
Καταπίλλω, t.3, c.1541, b. Καταπιτραίνω, t.3, c.1319, a
Καταπιτράω, ib. Καταπιτρώσκω, t.3, c.1343, h
Καταστιχογραφῶ, t.3, c.1356, d
Κατατοκίζομαι, Fœnore obruor & exhaurior. Aristot. Pol. 2, ὅτι ἀσωτευόμενοι, κατατοκιζόμενοι γίνονται πένητες.
Κατατολμάω, ῶ, Audeo aduersus. Cum genitiuo construi Suidas etiam testatur.
Κατατομὴ, t.3, c.1403, b. Κατάτονος, t.3, c.1286, f
Κατατοξεύω, t.3, c.1591, f
Κατατορέω, ῶ, affertur pro Corruo: sed sine exemplo. Poti' esset Perforo, Perterebro.
Κατατραυματίζω, t.3, c.1343, e
Κατατράω, ῶ, Perforo. quod & κατατιτράω.
Κατατρέπω, t.3, c.1619, f. Κατατρέχω, t.3, c.1662, a
Κατάτρησις, t.3, c.1319, b. Κατατριακοντουτίσαι, t.1, c.1294, f
Κατατρίβω, t.3, c.1340, a. Κατατρίζω, t.3, c.1675, e
Κατατείχιος, t.1, c.1587, b. Κατάτροπος, t.3, c.1617, c
Κατατρoποῦμαι, t.3, c.1629, g. Κατατροχάζω, t.3, c.1656, d
Κατατρυφάω, t.1, c.1596, a
Κατατρυφὴ, ῆς, ἡ, in v. l. exponitur Libido, Luxuria: sed sine exemplo. A Suida exponitur καταφυγή. isque in exẽplum affert hæc verba, ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν: exponens iterum ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν, effugium quo minus dicam. Quæ licet in manuscr. vet. cod. itidẽ habeantur, & serie alphabetica confirmentur, haud tamẽ scio an non suspecta haberi debeant.
Κατατρύχω, t.3, c.1324, c. Κατατρύω, t.3, c.1331, g
Κατατρώγω, t.3, c.1346, f. Κατατυγχάνω, t.3, c.1447, f
Καταυαίνω, affertur pro Sicco, Splendidum reddo. In priore signif. scribitur & καθαυαίνω.
Καταυγάζω, F. άσω, Illumino, Illustro. καταφωτίζω. Nonn. ὃς ἀνέχει πάντα καθαίρει Πνευματικαῖς ἀκτῖσι καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν. pro eo quod Ioannes initio sui Euangelii, φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον. Sic pass. voce & signific. Gregor. τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως κατηυγάσθησαν, cognitionis fulgore illuminati seu illustrati sunt. Nonnus rursum neutraliter vsurpasse dicitur pro Luceo & resplendeo: apud Ioann. cap. 8. Sed locus qui citatur, corruptus est, & incertum quomodo emendandus. Pass. & media vox accipiũtur & ipsæ neutraliter pro Video, Specto, Aspecto. vt Epigr. lib. 1, Ζῆνα κατηυγασάμην, Iouem spectaui. A superiore καταυγάζω, significante Illumino, Illustro, est VERBALE Καταυγασμὸς, οῦ, ὁ, Illustratio, Illuminatio.
Καταύδησις, affertur ex Hippocr. Ἐπαγγελίαις pro Vociferatio, κραυγή. Locus est circa finem, vbi dicit, καταύδησις λυπέει φιλοπονίης κρατερῆς ὕπο.
Καταυλακίζω, t.1, c.624, a
Καταυλέω, & Καταυλέομαι, t.1, c.622, f
Καταύλησις, ib g. Καταυλίζομαι, t.1, c.627, e
Κάταυλον, t.1, c.621, b
Καταυστὴς, Hesychio καταδυστὴς, Vrinator: à verbo καταῦσαι, quod idem exp. καταδῦσαι, sed & καταυλῆσαι.
Καταυτόθι, Ibi. Apol. Arg. 2, καταυτόθι δηλυνθῆναι.
Καταυχάομαι, t.1, c.609, f
Κάταυχμον, Suid. affert cum hoc exemplo, ἦν δὲ τὸ φρούριον διὰ τὸ κατάυχμον τῆς ὑδρεύσεως ἁλωτὸν τοῖς πολεμίοις. sed nõ exponit. Videtur signif. Squaliditate.
Καταύω, t.1, c.610, b. Vide & Καταυστὴς paulo antè.
Καταφαγὰς, t.4, c.4, g. Καταφάγω, ib.e
Καταφαίνομαι, t.4, c.31, b
Καταφάναι, interdum est præsent. infin. à κατάφημι: interdum aorist. 1 infinit. à καταφαίνω. ab Hesychio exponitur κατειπεῖν.
Καταφάνεια, t.4, c.31, c. Καταφανὴς, ib.b
Καταφαντάζω, t.4, c.34, c
Καταφαντὸς, Qui affirmari potest, Affirmandus. vt apud Suid. ἀξίωμά ἐστι πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἢ καταφαντόν.
Καταφανῶς, t.4, c.31, c. Καταφαρμακεύω, t.4, c.47, a
Καταφαρμάσσω, ib.g. Καταφαρμάττω, ib.
Κατάφασις, t.4, c.62, b. Καταφάσκω, t.4, c.66, b

A Καταφατίζω, exponitur Dico contra aliquẽ: itẽ Spondeo, Polliceor & affirmo. vt apud Plut. in Solone, ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴ τι παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς.
Καταφατικὸς, t.4, c.62, c. Καταφατευμένη, vide Hesych.
Κατάφατος, ου, ὁ, affertur pro Recens. qui potius πρόσφατος.
Καταφέρεια, t.4, c.109, g. Καταφερὴς, ib.f
Καταφέρω, t.4, c.106, g. & 108, a. Καταφέρομαι, pro Deferor, t.4, c.107, b. pro Appello, 108, b.
Καταφεύγω, t.4, c.132, g. Κατάφευξις, t.4, c.133, a
B Κατάφημι, t.4, c.62, b. Hesychius καταφήσας expon. ἀπορήσας, ἀγνοήσας.
Καταφημίζω, t.4, c.55, c. Καταφθείρω, t.4, c.143, a
Καταφθίμενος, t.4, c.146, g. Καταφθινύθω, t.4, c.147, d
Καταφθίνω, ib.b. Καταφθίω, t.4, c.14[illegible], f
Καταφθορὰ, t.4, c.143, a. Καταφιλέω, t.4, c.160, d
Καταφιλοσοφέω, t.3, c.901, g
Καταφλάσαι, Hesychio est κατακόψαι, Contundere.
Καταφλέγω, t.4, c.169, e. Καταφλεξίπολις, ib.
Κατάφλεξις, ib. Καταφλυαρέω, t.4, c.175, e
C Καταφοβέω, ῶ, Conterreo, Exterreo. Passiuum Καταφοβοῦμαι, Pertimesco, Extimesco. Aristophanes in Ranis, — εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον μή τις ἀμαθία προσῇ τοῖς θεωμένοισι.
Κατάφοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Formidolosus.
Καταφοιτάω, t.4, c.186, b. Καταφοιτέοντες, Ionicè apud Herodot. pro καταφοιτῶντες, Descendentes.
Καταφόναι, t.4, c.72, d
Καταφονεύω, Occido, Perimo, Interficio.
Καταφορὰ, t.4, c.108, c. Καταφορέω, t.4, c.110, b
D Καταφορικὸς, t.4, c.109, h. Κατάφορος, ib.e
Καταφορτικὸς, Hesychio σφοδρός: aliis Onerosus.
Κατάφραγμα, t.4, c.191, h. Καταφράζομαι, t.4, c.70, b
Καταφρακτὸς, t.4, c.192, a. Καταφράσσω, t.4, c.191, g
Καταφράττω, ib. Καταφρονέω, t.4, c.215, a
Καταφρόνημα, ib.d. Καταφρόνησις, ib.
Καταφρονητέον, Despiciendũ. Καταφρονητὴς, t.4, c.215, e
Καταφρονητικὸς, ib. Καταφρονητικῶς, ib.f
Καταφρόνητος, ib. Καταφροντίζω, t.4, c.221, d
Καταφρύγω, t.4, c.225, g. Καταφρύσσω, ib.
E Καταφρύττω, ib. Καταφυγγάνω, t.4, c.131, c. & 133, a
Καταφυγὴ, t.4, c.132, h. Καταφύγιον, ib.
Καταφυὲν, Hesychio est γεννηθὲν, Genitum, Ortum.
Καταφυλαδὸν, eidem est κατ' ἔθνη, Per gentes. vt sit κατὰ φυλὰ. Aliis Per tribus, Tributim: κατὰ φυλάς.
Καταφυλάττω, Obseruo. Ex Aristoph.
Καταφύξιμος, t.4, c.133, a
Καταφυσάω, ῶ, Flatu effundo in. seu Flando perfundo, Perspuo. Aristot. Hist. an. l. 9, καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιττουργοὶ ὅταν τοῦτο αἴθωνται.
F Καταφυτεύω, t.4, c.298, d. Κατάφυτος, t.4, c.284, h
Καταφωνέω, t.4, c.308, c. Καταφώνησις, ib.d
Καταφωράω, t.4, c.313, g. Κατάφωρος, t.4, c.312, e
Καταφωτίζω, Illumino, Illustro, Lumine penetro. In Epigr. & apud Greg. Naz.
Καταχαίνω, t.4, c.333, g. Καταχαίρω, t.4, c.346, f
Καταχαλάω, t.4, c.368, g. Κατάχαλκος, t.4, c.381, d
Καταχαλκόω, t.4, c.384, g. Καταχαρίζομαι, t.4, c.362, d
Καταχαριστικὸς, Largitor. B. Κατάχασμα, t.4, c.333, g
Καταχασμάομαι, t.4, c.332, b. Καταχάσμησις, ib.
Καταχέζω, t.4, c.406, a. Καταχειροτονέω, t.4, c.429, b
Καταχειροτονία, ib.c. Καταχεύω, t.4, c.476, c
Καταχέω, t.4, c.475 f. Καταχὴν, t.4, c.333, h
Καταχήνη, t.4, c.334, a. Κατάχθομαι, t.1, c.617, a
Καταχθόνιος, t.4, c.519, g. Κατάχθονος, t.4, c.520, a
Καταχλευάζω, t.4, c.531, c. Καταχλιδάω, t.4, c.535, f
Κατάχλωσις, εως, ἡ, affertur pro Tenebrarũ offusio, Caligo.
Καταχορδεύω, ex Herodoto pro Rescindo.
H Καταχόρδευσις, t.4, c.575, f. Καταχορηγέω, t.4, c.572, d
Καταχόω, t.4, c.485, f. Καταχρᾷ, t.4, c.619, f
Καταχραίνω, t.4, c.641, e. Καταχράομαι, t.4, c.616, c
Καταχρέμπτομαι, Exscreo in, Conspuo: vel Despuo. Aristophan. Pace, ὅ γ' ἂν καταχρέμψαιμ' ἂν μέγα καὶ πλατὺ μοῦσα. vbi schol. quoque exp. καταπτύσασα.
Κατάχρεος, t.4, c.584, c. Καταχρέως, ib.
Καταχρήσας, t.4, c.617, b. Καταχρηστικὸς, ib.d

Καταχειριστῶς,ibid. Κατάχεισις,t.4,c.626,d
Κατάχεισμα,ib. Κατάχειστος,ib.e
Καταχειόω,ib.c. Καταχεόω,t.4,c.635,c
Κατάχρυσος,t.4,c.656,c. Καταχρυσόω,t.4,c.659,e
Καταχρώζω,t.4,c.632,c. Καταχρωννύω,t.4,c.635,c
Κατάχρωσις,ib. Κάταχυμα,t.4,c.500,c
Κατάχυσις,t.4,c.501,b. Κατάχυσμα,t.4,c.500,c
Καταχυσμάτιον,t.4,c.501,b. Κατάχυτλον, ib.
Καταχυτρίζω,t.4,c.509,a. Καταχύω,t.4,c.500,c
Καταχωλεύω,t.4,c.660,f. Καταχωνεύω, t.4,c.480,f
Καταχώννυμι,t.4,c.485,f. Καταχωννύω,ib.
Καταχωρίζω,t.4,c.684,f. Καταψαίρω,t.4,c.690,h
Καταψάλλω,t.4,c.697,c. Καταψάω,t.4,c.686,f
Καταψεκάζω,t.4,c.701,f. Καταψεύδομαι, t.4,c.715,d
Καταψευδομάρτυρ,t.2,c.794,d
Καταψευδομαρτυρέω, t.2,c.799,c
Καταψευδομαρτυροῦμαι,ib. Καταψεύδω,t 4,c.715,h
Καταψευσμός,ibid.
Καταψεφεῖ,Hesychio κατασκοτίζει,Obtenebrat.nam ψεφάς,(inquit) τὸ σκότος: παρὰ τὸ ψεφᾶσθαι τὸ μεταμελεῖσθαι καὶ οἱ σκότος περιέχεται τοῖς λεγομένοις, τὸ καταψεφεῖν. Interdum
C vero & τὸ φροντίζειν ita vocabant. Hæc ille.
Καταψηφίζομαι , Damno,t.4,c.731,g. Καταψηφίζομαι, Antiquo,t.4,c.732,e. Καταψηφίζομαι,Faciendũ cẽseo aut iubeo,ib.f. Καταψηφίζομαι,Pronuntio,ib.g.
Καταψηφισθεὶς,t.4,c.732,d. Καταψήχω,t.4,c.689,e
Καταψιλόω,t.4,c.708,d. Καταψυκτικὸς,t.4,c.743,g
Κατάψυκτος,ib. Κατάψυξις, ib.f
Κατάψυχρος,t.4,c.746,h. Καταψύχω,t.4,c.743,d
Κατέαγα,& particip.Κατεαγὼς,t.1,c.94,b.d
Κατέαξα,ib.b. Κατέαξεν,t.1,c.93,e.& 94,d
D Κατεάξει,t.1,c.94,c
Κατεάσας,Hesychio κατακοιμηθεὶς,Sopit⁹,vel Qui dormiit.
Κατέαται,& Καθέαται,Ionicè pro κάθηνται,Sedent:à κάθημαι,apud Herodot.
Κατεάχθη,Fractus est : à κατάγω seu κατάγνυμι : Atticè siue Ionicè pro κατήχθη.
Κατεβλακευμένως,t.1,c.743,a. Κατεγγυάω,t.1,c.885,d
Κατεγγυάομαι,ib.f. Κατεγκαλέω,t.2,c.22,b
Κατέγκλημα,ib.
Κατεγκονέω,ῶ, affertur pro Festino.
Κατεγγυπτῶσθαι,t.1,c.1893,e. Κατεγ..ωσμένος,t.1,c.1855,d
Κατεγχαίνω,t.4,c.333,f
Κατεγχλιδάω,ῶ, Delicias facio : seu Delicatiusculo & morosiusculo fastidio reiicio, Fastidiosè me indulgeo : vt amasius amasiáve fastidiosa & delicata. Athenæus lib. 13 , de Lamia , ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ . Idem καταθρυφᾶν & ἐντρυφᾶν dicitur.
Κατέδαρθεν,Bœotica syncope pro κατεδάρθησαν , Dormierunt.aor.2 pass.à them.καταδαρθάνω seu καταδαρθέω.
F Alioqui κατέδαρθεν & κατέδαρθε est etiam aor.2 act.sing. numeri,tertiæ pers.ab eodem them.
Κατεδαφίζω,t.1,c.1059 b
Κατεδηδοκώς,& Κατεδηδεσμένος,t.1,c.1078,e
Κατέδω,& Κατέδομαι,ib.
Κατεηγὼς,Ionicè pro κατεαγὼς,Fractus.
Κατεθίζω,Consuefacio:item Ex more facio. Polyb.lib.4, καὶ πρὸς τούτοις θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισαν.
G Κάτει, Descende: à κάτειμι. Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων.
Κατείβω,& Κατείβομαι, t.2,c.656,g
Κατείδω, Video,Cõspicio,Perspicio . Vnde aor.2 κατεῖδον: & particip.præt.med.κατειδὼς,apud Plat.De leg.
Κατείδωλος πόλις, Vrbs idolis dedita. Lucas Act. Ap.c.17, de Athenis.qua de re & Paus.& Xen.in Athen.rep.satis locuples testimonium perhibent.
Κατεῖεν, Descendit vel Descendebat: ab inusitato themate κατείω,pro quo κάτειμι dicitur.Hesiodus, — ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖε.
H Κατεικάζω,t.1,c.1122,e. Κατεικὴς,t.1,c.1121,e.& 1124,c
Κατεῖλε,Ionicè pro καθεῖλε:à them.καθαιρέω seu καθέλω.
Κατείλεα, Erythræi vocant τὰ ἐσωτέρω οἰκήματα, interiora conclauia,seu penetralia domus.Hesych.
Κατειλέω,t.1,c.1126,f. Κατειλημμένος,t.2,c.572,g
Κατειληφὸς,τὸ,t.2,c.571,f. Κατειλίσσω,t.1,c.1188,f

A Κατείλλω,t.1,c.1127,d
Κατείλοχε, Atticè pro καταλέλοχε,à Καταλέγω.
Κατειλυπᾶσθαι,t.1,c.1128,d. Κατειλύω,ib.b
Κατειλωτισμένος,In seruitutem redactus, Mancipatus : καταδεδουλωμένος : ab εἵλως , quod apud Lacedæmonios significat seruũ.Suid. Thema est Κατειλωτίζω,cui synonymum καταδουλόω.
Κατειλώπτειν,Hesychio καταβλεφαρίζειν.quod & κατιλλώπτειν.
Κατειμένος,t.1,c.1380,g. Κάτειμι,t.1,c.1139,f
Κατεῖναι,Demisisse:Ionicè pro καθεῖναι,à καθίημι.
B Κατεινύω , Etymologo est Circumuestio , seu Conuestio, Contego,κατακαλύπτω:vnde deducit καταείνυον,quo Homer.in Il.vtitur, canens, Θεῖξι δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. Ponit tamen & thema καταεινύω , quod crebrius geminato ν dicitur καταεννύω.
Κατειπεῖν,t.1,c.1224,f
Κατεῖρα,Hesychio ἀσπὶς,πέλτη,Scutum,Pelta,Cetra.
Κατείργω, t.1,c.1243,b
Κατείρεικον,& Κατείρικον, sunt à them.κατερείκω.
Κατειρηκὼς,Qui denuntiauit.B. At κατειρήσεταί εἰς σε ex
C Herodoto affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur. A themate κατερέω seu κατείρω.
Κατείρυσα,Detraxi.Κατειρύσθαι,Detractum esse. à κατερύω.
Κατείρω,exponitur Calumnior,Detraho.
Κατειρωνεύομαι,t.1,c.1150,c
Κατεκέατο,Decubuerũt:Ionicè pro κατέκειντο.à κατάκειμαι.
Κατέκηα,Combussi:pro κατέκαυσα,à κατακαίω.
Κατεκκλησία,ας,ἡ,Concio derepentè conuocata si grauius aliquod negotium incidisset. Poll.n.l.8,scribit σύγκλητον ἐκκλησίαν dici ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν, μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης:eandémque vocatã fuisse etiã κατεκκλησίαν,quo-
D niam & τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν, τούς τε περιήρεσι λειτουργοῦντας, ἄλλους τε πειράρχους καὶ τοὺς ἐκ τῆς παράλου καὶ τῆς Σαλαμινίας.Hesych.habet κατακλησία.
Κατεκλάσθης,ex Theocr.affertur pro κατεκλείσθης.
Κατέκτα,t.2,c.473,b
Κατέκταθεν, Bœotica syncope pro κατεκτάθησαν, Occisi sũt:à κατακτείνω. Homer.Iliad.ε, Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεϊ χαλκῷ.
Κατέκταν,t.2,c.472, a. Κατελαύνω,t.1,c.1170,e
E Κατελέγχω,t.1,c.1176,a. Κατελεέω,t.1,c.1177,d
Κατέλεκτο,poeticè pro κατελέγετο,Cubabat : à them.καταλέγομαι.Sic suprà καταλέγμενος pro καταλεγόμενος.
Κατέλης, Perimas:Ionicè pro καθέλῃς.à καθαιρέω.
Κατελίσσομαι,Conuoluor:Ionicè pro καθελίσσομαι.
Κατελπίζω,affertur pro Spero,Spẽ cõcipio. ET Κατελπισμὸς pro Spes,ex Polyb.κατελπισμὸν ἐμβαλεῖν,Spẽ iiicere.
Κατέλω,Ionicè pro καθέλω:à καθαιρέω.
Κατεμματέω,ῶ,idẽ quod ἐμματέω.Nicãd.Alex. τῇ δὲ βαρεῖαν Χεῖρα κατεμματέων,manũ immittẽs,in guttur videlicet
F ad prouocandum vomitum . vt schol.quoque exp. καθεὶς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι.
Κατεμπάζω,Corripio,vel Vrgeo. Apud eundẽ enim Nic. in Ther.ὁππότε χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα,schol.expon. καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ.
Κατεναίρω,t.1,c.516,d. Κατέναρτι,t.1,c.465,e
Κατεναντία,ib.f. Κατεναντίον, ib.g
Κατεναρίζω,t.1,c.516,f. Κατένασσα,t.2,c.997,d
Κατενασσάμην,ib.e. Κατενδεὴς,Indigus,Bud.
Κατενεχυράζω,t.1,c.1374,d
G Κατενήνοθεν,idẽ quod ἐπενήνοθεν, Percurrebat : κατέτρεχε seu ἐπέτρεχε.Hesiod.in Asp. πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμοις.De them.huius verbi vide quæ in Anom.dixi in Ἐπενήνοθε.
Κατενόπλιον,ου,τὸ, modulationis genus est ad quam saltabant concutientes arma. schol.enim Aristoph.esse dicit εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Dicit enim Aristoph.in Nub . Εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατενόπλιον. Sed videtur diuisim potius scribẽdum κατ' ἐνόπλιον,vt in textu Aristoph.habetur,vel saltem κατενόπλιος , vt manuscriptus & vetus Suidæ cod.habet.
H Κατεντευκτὴς,t.3,c.1446,b. Κατεντυγχάνω,ib.a
Κατενύγην,Compunctus sum:aor.2 pass.à κατανύσσω.
Κατενῶπα,t.2,c.1396,f. Κατένωπα,ib.
Κατενώπιον,ib.e. Κατεξανίσταμαι,t.1,c.1749,c
Κατεξετάζω,Recognosco.vt ἐξετάζω τὸ συμβόλαιον,in comparationibus instrumentorum,in Pand. Ita Bud.

Καπξυσιάζω,t.1,c.1133,g. Καπξούσιος,ib.
Καπαγγέλλομαι, Polliceor: vel etiam Effusè promitto. Demosthenes, ταῦτα μὲν οὖν ἠκούομεν ἠργολαβηκέναι αὐτὸν, καὶ καπαγγείλαι τούτω, huic esse pollicitum. Vtitur & Plutarch. Actiui καπαγγέλλω Suid. meminit, cū datiuo construi annotans.
Καπάγω, affertur pro Induco, Inuito, Infero.
Καπάδω, & Καπάδομαι, t.1,c.118,a
Καπαίρομαι, Efferor seu effero me aduersum. Gregor. Naz. μὴ πάλιν καπαρθῇς ὡς ὁ μισάνθρωπος τὴν ἄγνοιαν, ne rursum in nos efferaris & insurgas.
Καπάλλημος,t.1,c.339,g
Καπαίρω,t.1,c.1208,e. Καπαίρομαι,ib.h
Καπιθυμος, Concupiscens. vulg. lex.
Καπιορκέω,t.1,c.1244,b
Καπεράσαι, Defundere, seu Deplere. Diosc. ὅταν δὲ παχῇ, καπεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας, ἐκ δευτέρου πίει. Idem, καπεράσας εἰς θυείαν καὶ καθαρίσας, ἔμβαλλε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον. Et rursū, καπεράσας εἰς ἀγγεῖον τὸ παρόντος ἐλαίου, τὸ κρεῖττον ἕψε. Latini hoc Decapulare dicunt & Elutriare.
Καπεργάζομαι,t.1,c.1236,e
Καπεργασία, ib.h. Καπεργασέον, Conficiendum.
Καπεργαστικὸς,οῦ,ὁ, Conficiendi vim habens.
Κάπεργος,ου,ὁ καὶ ἡ, Laborando excultus, Cultus. καπειργασμένος seu καπεργασθείς. Theophr. De caus. plantarum lib. 5, cap. 20, ἐπεὶ ἡ χώρα πᾶσα κάπεργος γίγνεν. pro quo paulo pòst dicit, διὰ τὸ καπειργάσθαι τὴν χώραν: huic τῇ κάπεργῳ χώρᾳ opponēs τὴν ἀργόν. At τὸ κάπεργον τῆς σκηνῆς ex Exodi c. 30 affertur pro Opus tabernaculi. Κάπεργον verò Hesychio πεπαλαιωμένον, Antiquatum, Inueteratū.
Κατέργω, idem quod καπείργω, Depello: apud Herodot.
Καπερέειν, seu καπερεῖν, Dictūrum esse.
Καπερεθίζω, Irrito, seu Incito. Vtitur Gaza De senect.
Καπερείδω, affertur pro Superimpono: sed sine exemplo.
Καπερείκω, vide suprà in Ερεικτὲς, c.949,f
Καπερείπω, Fut. ψω, Deiicio, Diruo. vnde præter. perfect. pass. καπερήρειμμαι, & inde participium καπερηρειμμένος apud Plutarch. Sic Herodianus, τὸ δὲ τεῖχος πρότερον μὲν καπερήρειπτο.
Καπερεύγω, Eructo in, seu Ructu effundo aut efflo in. Apud Aristophanem enim in Vesp. Ως θερμὸν ἡ μιαρά π μου κατήρυγε, schol. exponit καπέπνευσεν, ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ φλῶ ἐρευγομένων.
Καπερεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Tectus, Tecto munitus.
Καπερέφω,t.1,c.1253,a
Καπερέω,ῶ, Fut. ήσω, Dicam seu loquar contra, Obloquar, Accusabo, Deferam. Xenoph. Pæd. καπερῶ σου τῷ πάππῳ, Deferam seu accusabó te apud auum. Et Herodot. Thalia, καπερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον. Sic Plato lib. 10 De republ. οὐ γάρ με καπερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγῳδίας ποιητάς. Ex eiusdem Epitaph. affertur, ἀλλ' ὅπως μου μὴ καπερεῖς, pro, Vide ne me prodas. Accipitur interdum etiā pro Dicam, seu Indicabo: aut Edisseram, Proloquar. Aristophanes Nub. καπερῶ πρὸς γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. Sic Synes. ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος αὐτὸ καπερεῖ, Ipsum indicabit seu Indicatum it. Bud.
Καπερυκάνω, Detineo: idem quod ἐρύκω seu καπερύκω. Homerus Odysseæ ι, initio, Ἦ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· Ὡς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι, Detinebat seu Retinebat.
Καπερριμμένος,t.3,c.714,c
Καπερρυηκότα γράμματα, t.3,c.688,a
Καπερυθραίνω,t.1,c.1251,d. Καπερυκάκω,t.1,c.1267,e
Καπερυκάνω,ib. Καπερύκω,ib.d
Καπερύω,t.1,c.1260,e. Καπέρχομαι,t.1,c.1270,e
Καπεσθίω,t.1,c.1149,e. Καπεσθίω,t.1,1910,e
Καπεσκληκα,t.3,c.816,d. Καπεσκληκώς,ib.e
Καπεσπουσμένος,t.3,c.945,d. Καπεσπουσμένως,ib.
Καπεσπουδασμένως,t.3,c.951,a
Καπέσταθεν, Bœotica syncope pro καπεστάθησαν, Cōstituti sunt contra, seu Obstiterunt. Hesiod. Theog. Οἵ ποτε Τιτήνεσσι καπέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ.
Καπεστέαται, Ionicè apud Herodot. pro καθεστήκασι, Constituti sunt: à them. act. καθίστημι seu καπεστάω.
Καπεστεμμένος, Coronatus: à καπαστέφω.
Καπεστεώς, siue Καπεστώς, Ionicè pro καθεστώς, Constitutus: à them. act. καθίστημι.
Καπέστη, imperf.t.1,c.1771,b. Καπέστην,t.1,c.1770,c
Καπεστιγμένος,t.3,c.1035,e
Καπεσταμμένως, affertur pro Aduersè.
Καπεστράφαται, Ionicè pro καπεστραμμένοι εἰσὶ, ab act. themate καπαστρέφω.
Καπεσφυμωμένος,t.3,c.1056,e
Κατεσχηματισμένως,t.1,c.1329,g
Κατέτος, Quotannis, Annuatim: quod & diuisim κατ' ἔτος.
Κατευγμα,ατος,τὸ, Imprecatio, Diræ: καπάρα, Suidæ: vt Hesychius quoque κατευγμάτων affert pro καταρῶν: & κατεύξασθαι pro κατά τινος εὔξασθαι, καταρᾶσθαι. Ex Soph. autem Œdipo affertur κατευγμα pro Res vota, Donū votiuum.
Κατευδαιμονίζω, Fortunatum dico, Beatum prædico.
Κατευημερέω,t.1,c.1461,e
Κατευθικτήσας, Suidæ est ἐπιτυχὼν, Assequutus.
Κατευθὺ,t.1,c.1300,g
Κατευθυντηρία,ας,ἡ, Amussis seu Regula fabrilis. Nam Homeri schol. σταθμὴν esse dicit ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ᾧ κανονίζεται τὰ ξύλα, alióque nomine dici κατευθυντηρία.
Κατευθύνω,t.1,c.1303,f
Κατευκτὴν, dici τὴν ἐπί τινι ἀρχὴν ὑπέχουσαν, autor Hesych.
Κατευλογέω,t.1,c.634,b
Κατευμαρίζων, Suidæ est καπευχερίζων, & Hesychio quoque κατευμαρίζοντες sunt ἀχερίζοντες, necnon καθισῶντες. Affertur & κατευμαρίζειν ὁδὸν, pro Complanare & faciliorem efficere.
Κατευμενεῖν,t.2,c.837,a. Κατευνάζω,t.1,c.1306,c
Κατευνασις,ib.d. Κατευνόω,t.1,c.1305,f
Κατευοδοῖ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἣν πορευόμεθα ἐπ' αὐτὴν, Prosperè succedit iter nostrum quod imimus, Iudicum c.18. Pro quibus quædam editiones habent, εἰ κατευοδοῖ (sub. ὁ θεὸς) τὴν ὁδὸν ἡμῶν, Si Deus prosperat iter nostrum. hoc est, Prosperum nobis iter concedit seu dat. Vnde κατευοδώθη, Prosperatum est.
Κατευορκέω,t.1,c.1244,e. Κατευφραίνω,t.1,c.1310,a
Κατευστοχέω,ῶ, Bene coniecto: seu Bene coniecto contra.
Κατευτρεπίζω, Apparo: vel Compono. Aristoph.
Κατευτυχέω,t.3,c.1454,a. Κατευφημέω,t.4,c.60,d
Κατευχὴ,t.1,c.1312,c. Κατεύχομαι,ib.a
Κατευωχέομαι,οῦμαι, Epulor.
Καπεφίστημι,t.1,c.1767,c
Καπεχθραίνω, affertur pro Odio prosequor, Inimicor.
Καπεχμάσας, Hesychio est καπασχὼν, Detinens, Retinens.
Καπέχω,t.1,c.1344,c. & 1345,c
Καπέχομαι,t.1,c.1345,f. Καπεψηφίσομαι,t.4,c.731,c
Καπεψηφισμένος,ibid.d
Κατηβολέω,ῶ, Animam ago. Nicandri enim schol. κατηβολέων accipit pro λειποθυμῶν, τὴν ὑστάτην εἱμαρμένην ἔχων, in hoc loco Theriacωn, v.193, de eo qui cicutam hausit, ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει Οἷα κατηβολέων· ψυχὴ δ' ἀϊδωνέα λεύσσει. quem locum idem sic reddit paraphrasticè, ὁ δὲ ὡς ἐν καταβολῇ ὢν, καὶ κάτω διὰ λειποθυμίαν βλέπων, ὀλίγον ἀέρα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἕλκει, τὸν θάνατον ὁρῶν καπαπίπτοντα. Vbi nota etiam κατηβολεῖν accipere pro ἐν καταβολῇ εἶναι. Galen. verò in suo Lex. Hippocr. κατηβολῆσι ex Hippocr. affert pro περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν, repetentibus accessionum initiis.
Κατηγεμὼν, Ionicè pro καθηγεμὼν, Dux, Ductor. vnde plur. κατηγεμόνες apud Herodot.
Κατηγέομαι, itidē pro καθηγέομαι, Duco, Deduco, Dux sum. Herodot. κατηγέοντο τοῖς Πέρσῃσι ἐς τὴν σφετέρην, Persis in suam regionem duces erant. seu Præibant. Idem, κατηγέετο σφι ἐς τοῦτο, eò illos perducebat. Ex eodem affertur κατηγέοντο μέχρι μάχης, pro, Prouehebantur vsq; ad prælium.
Κάτηγμα,ατος,τὸ, Ionicè itidē pro κάταγμα, Fractura. Hipp. in Coac. progn. πλέονες ἰδέαι γίνονται τὸ κατήγματος ἐν τῇ πρώσει. Idem in libro De morb. τὰ κατήγματα καὶ τὰ ἐκπτώματα. Itidem in libro De fracturis, ἐκπτωσίων τε καὶ κατηγμάτων.
Κατηγορέω, Accuso, &c.t.1,c.31,f.g. Κατηγορέω, Indico, &c.t.1,c.32,b. Κατηγορέω, Dico, Prædico, &c. ibid.c. d. Κατηγορέομαι, ibid.d.e.
Κατηγόρημα, ibid.e

Κατηγορητέον αὐτοῦ, Accusandus ipse. Plut. Galba.

Κατηγορεία, t.1, c.32, g.h. Κατηγορικός, t.1, c.33, a

Κατήγορος, t.1, c.32, f. Κατηδολεσχημένος, t.1, c.1580, f

Κατῄειν, Descendebam: à them. κάτειμι.

Κατηθλημένος, Exercitatus: à καταθλέω.

Κατῆκαν, Ionicè dicitur pro καθῆκαν, Demiserunt, à them. καθίημι, apud Herodotum. Et κατῆκε ἐς πέλαγος, in mare demisit.

Κατήκοος, t.1, c.290, f

Κατήκω, Ionicè pro καθήκω, Deuenio. Item Pertineo, Pertingo. Herodot. κατήκει ἐπὶ θάλασσαν, ad mare pertingit. Ex eodem affertur κατήκει Σάμῳ, itidem pro Ad Samum pertinet. Præterea idem ἐπὶ κατήκουσι πρήγμασι vsurpasse dicitur pro Ob statum rerum præsentium. Item, ἐπὶ κατήκουσι τοῖσι πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶ(ναι), pro, Ad rem præsentem transigendam hoc agendum esse.

Κατηλέποντα, Hesych. affert pro φροντίδας ποιοῦντα.

Κατῆλιψ, eidem est μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς ἡ βαστάζουσα τὸν ὄροφον. nonnulli verò (inquit) esse volunt ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ. quod & melius est. Vsus est hoc vocabulo Aristoph. in Ranis. Ibi enim πανδοκεύτρια dicit, νὼ δὲ δείσασαι γέ πω, (sub. Hercule stringente ensem) Ἐπὶ τὴν κατήλιφ᾽ εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν. Vbi schol. itidem κατήλιφα esse dicit τὴν μεσόδμην: sed addens, vel τὴν κλίμακα. Sic Lucian. in Lexiph. ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρριχησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει. Suprà κατάλιψ.

Κάτηλυς, t.1, c.1179, d. Κατηλυσίη, ib. e

Κατήλυσις, ib. Κατημαξευμένον, t.1, c.381, h

Κατῆμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus. καθημέραν.

Κατημεελημένος, t.2, c.862, f. Κατημελημένως, ib.

Κατημελής, Hesychio κατήκοος.

Κατήμενος, Ionicè pro καθήμενος, Sedens. At Herodot. ἐκ μέσου κατήμενοι, E medio se subducentes, seu cedentes.

Κατηναλωμένον, t.1, c.423, a. Κατηνάλωσε, t.1, c.422, h

Κατηναρισμένα, Interempta, Expoliata. Hesych. ex Soph. Aiace. Est à them. κατεναρίζω.

Κατηνέμιος, Ventis obnoxius seu expositus, Ventosus.

Κατήορος, Dependens, Demissus: oppositum τῷ ἐπήορος. Apoll. Arg. l.2, Λυσάμενος πλαστῖγγα κατήορον. Et Epigr. l.7, — κατήορα βόστρυχα κεύθεις, Pendentes cincinnos, seu Demissos, Promissos.

Κατηπιάω, t.1, c.1473, f. Κατηρεμέω, t.1, c.1475, e

Κατηρεμίζω, ib. f. Κατηρεφής, t.1, c.1253, a

Κατήρης, Pendens. Hesychius enim κατήρη exponit κρεμαμένην. Ex Euripide affertur κατήρει ταρσῷ pro Remigio. At κατῆρες πλοῖον, Budæus ex Valla interpr. Nauigium actuarium.

Κατηρτημένον, t.1, c.572, c. Κατηρτισμένος, t.1, c.574, c

Κατηρτυμένος, t.1, c.575, g

Κατήρυδες, Hesychio sunt αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι, Vites præ pondere defluentes. Ita autem vocat (inquit) τὰς χρυσᾶς ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο.

Κατήρυτον, idem affert pro κεκαλυμμένον καὶ κατεχόμενον.

Κατήσιον, ex schol. Aristoph. affertur pro Hecates statua. quippe apud quem in Vesp. legatur, Ἑκάταιον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Κατήσιον λεγόμενον. Sed suspecta mihi est ea scriptura: nec dubito quin scripserit Ἑκατήσιον. Pro Ἑκάταιον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præsertim quum idem ipse schol. subiungat, Callistratum hoc vocabulum προπαροξύνειν, vt ἐπινίκιον: in quibusdam enim exemplaribus properispωmenωs scriptum reperiri Ἑκατεῖον.

Κατήφεια, & Κατηφέω, vide in sequ. Κατηφής.

Κατηφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui est vultu demisso, Qui frontem & supercilia remisit, præ pudore videlicet aut mœrore. vnde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnunquam Subtristis. vt apud Plutarch. de Pompeio fugiente. Sic Aristot. Hist. animalium lib.9, de equabus equitibus, ὅταν ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ γίνονται κατηφέστεραι. Et Plutarch. εὖ μάλα κατηφὴς καὶ δεδακρυμένος. Theophylact. epist. 29, paupertatem esse dicit κακὸν ῥαθυμοποιόν, κατηφές: vt vicissim diuitiæ frõtem & supercilia erigunt. Grammatici deriuatum volunt ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν. quod etymon à significatione est minimè alienum. Inde SVBSTANT. Κατήφεια, ας, ἡ, ET IONICE Κατηφείη, ης, ἡ, Vultus demissus: seu Vultuosa tristitia, Pudor cum mœrore, vt Bud. interpr. Ac ita sane & Plutarch. περὶ δυσωπίας tradit, κατήφειαν definiri λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, mœrorem & animi molestiam quæ efficit vt vultu simus demisso. Rectè itaque Homerus eam opponit τῇ χαρᾷ, & coniũgit cum τῷ ὀνείδει. Iliad γ, Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ. Iliad ρ, Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσεται. Et Iliad. π, Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές. Sic Plutarch. cum ἄχος copulat, in Coriolano dicens, τὴν δὲ βουλὴν ἄχος εἶχε καὶ κατήφεια δεινή. Philo cum συννοίᾳ, in Vita Mos. libro 3, συννοίας καὶ κατηφείας μεστὸς ἦν, οἰδῶν ἐπὶ τῇ τοῦ πλήθους παρανομίᾳ. Rursum Plutarch. cum σιωπῇ, in Publicola, ἦν κατήφεια καὶ σιωπὴ τῶν ἄλλων. Est inde & VERB. Κατηφέω, ῶ, F. ήσω, Sum vultu demisso, præ pudore videlicet aut tristitia. quod & κατωπιᾷν dicitur, ex oculorũ deiectione. Homer. Iliad. χ, Στῆ δὲ κατηφήσας. Philo in Vita Mosis lib.1, κατηφοῦσαν ἀεὶ καὶ στένουσαν, animi mœstam semper & gementem. Et lib.3, ἐπανῄει χαίρων ἅμα καὶ κατηφῶν. Aristot. Hist. animalium lib.8, de equo lymphato, κατηφεῖ δὲ ἀεὶ κἂν λυπήσῃ. pro quo paulo antè dicit κατωπιᾷ. Dicitur ET Κατηφιάω, ῶ, pro eodem κατηφέω, vt μειδιάω pro μειδάω, & ἀκηδιάω pro ἀκηδέω. Plutarch. in Consol. ad Apollon. de Antigono rege, πυθόμενον τοῦ υἱοῦ τελευτὴν ἐν παρατάξει, μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατηφιάσαντα, προσειπεῖν, & quæ sequuntur. Vbi Bud. interpr. Mœsto vultu cogitantem. Ionicè pro κατηφιάων DICITVR Κατηφιόων. Gregor. in carm. Κείμενος ἐν μέσσοισι κατηφιόων καὶ ἄναυδος, mœstus & tacitus. Iidem Iones dicunt Κατηφίη pro κατήφεια. ex quo deriuari verbũ κατηφιάω potest, vt ἀκηδιάω ex ἀκηδία.

Κατηφία, Κατηφιάω, Κατηφιόων, vide in præced. Κατηφής.

Κατηφόνες, Hesychio sunt καταίσχυνοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες, Pudefaciendi, Pudore & probris digna committentes: ex Homero nimirũ, Il. ω, vbi Priamus suos filios increpans dicit, Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες. αἴθ᾽ ἅμα πάντες Ἕκτορος ὠφέλετ᾽ ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. Suid. exponit ἀναίσχυντοι & στυγνοί: schol. ἄξιοι καταφοιβηθῆναι. Vtriusque expositionis meminit Eustathius quoque, exponens videlicet & φόνου ἄξιοι, & ἐπονείδιστοι. qui & appellatiuè accipi posse ait pro κατήφειαι, probra. vt sit quod alibi Hom. dicit κάκ᾽ ἐλέγχεα.

Κατηχέω, t.1, c.1484, b. Passiuè κατηχεῖσθαι περί τινος dicitur Is cuius auribus aliquid insonatur, seu Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua de re docetur. vt in libello περὶ ποταμῶν qui Plutarcho inscribitur, κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔξεινος.

Κατήχημα, t.1, c.1484, c. Κατηχής, ib.

Κατήχησις, t.1, c.1485, c. Κατηχητής, ib. d

Κατήχητι, ib. Κατηχίζω, ib.

Κατηχιστής, ib. Κατηχιστικός, ib.

Καττανεῖν, Æolica apud poetas syncope pro καταθανεῖν, Mortuum esse, vel Mori: à themate καταθνήσκω. Sic κάτθανε, Morere, in Epigr. Et μὴ κατθάνῃ, Ne moriatur. Itẽ voce media κατθανῇ, Morieris, apud Eurip. Et κατθανουμένη, Moritura, apud eundem.

Κατθέμενος, t.3, c.1502, e. Κάτθεο, ib.

Κάτθεσαν, ibid.

Κἄτι, Attica synaliphe pro καὶ ἔτι, Et adhuc, seu Et amplius. Et κἄτι μάλιστα, pro Atque adeó.

Κατιάπτω, t.1, c.1679, a

Κατίασι, Descendunt, κατέρχονται: à κάτειμι. At κατιᾶσι, Ionicum foret pro καθιᾶσι, Demittunt, à καθίημι.

Κατιδίαν, t.1, c.1108, h. Κατιδών, t.2, c.1420, h

Κατιέναι, Descẽdere. Alex. Aphr. Probl. l.2, μᾶλλον κλίμακα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν, per scalas & loca decliuia facilius descẽdimus quàm ascendimus. Sic & κατίῃ, Descenderit: à them. κάτειμι. Interdum verò κατιέναι Ionicè dicitur pro καθιέναι, Demittere, à κατίημι, Ionicè itidẽ posito pro καθίημι. Vnde apud Herodot. κατιέντες, Demittẽtes: & Καθιεμένη, Demissa.

Κατίζω, Ionicè eidem pro καθίζω. Vnde apud Herodotũ ἐκάτιζε, Collocauit.

Κατίημι, vide in Κατιέναι. Κατιθύνω, t.1, c.1918, c

Κατικέτευε, Ionicè pro καθικέτευε, Obsecrauit. Herodot.

Κατικτηρίσματα, ἡ, Hesychio ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία, Sacrificium ob reditum. Ionicè itidem pro καθικτηρία.
Καπηλαίνω,t.1,c.1920,h. Καπηλέω, t.1,c.1927,c
Καπήλω,t.1,c.1926,e. Καπηλωτέω, t.1,c.1920,e
Καπηλώπια,t.1,c.1919,g. & 1937,b
Καπλυω,t.1,c.1930,b
Καπόω, & Καπόομαι,t.1,c.1678,b
Κατίσαμαι, Ionicè pro καθίσαμαι, Deuolo.
Κατίσαι, Ionicè itidem pro καθίσαι : & κάτισον pro κάθισον, Colloca, Statue: apud Herodot. à them. κατίζω.
Κατισάναι, Constituere: Ionicè itidem pro καθιστάναι, à κατίστημι, Ionicè posito pro καθίστημι. Sic Herodot. κατίστα ἐς πόλιας δημοκρατίας, in ciuitatibus statū popularem constituit: à them. κατιστάω pro καθιστάω.
Κάτιστε, Scitis: apud Sophocl. per syncopen pro κατίσατε: à them. κατίσημι, idem significante quod ἴσημι.
Κατίσχει, Ionicè pro κατίσχει: à them. κατίσχω.
Κατισχναίνω,t.1,c.1364,e. Κάτισχνος,ib.c
Κατισχνόω, ibid.e
Κατισχύω,t.1,c.1812,f. Κατισχύομαι,ib.g
Κατίσχω,t.1,c.1363,b. Κάτοδος,t.2,c.1174,a
Κατοδυνάω, & Κατοδυνάομαι,t.2,c.1187,c
Κατοδυρτέος,t.2,c.1189,g. Κατοδύρομαι,ib.
Κατοιζωμένον, Hesychio est καπρρυπωμένον, Sordibus inquinatum.
Κάτοιδα,t.1,c.1111,g. Κατοικάς,t.2,c.1212,e
Κατοικέσια,τά,t.2,c.1225,c. Κατοικέω,t.2,c.1224,h
Κατοίκησις,t.2,c.1225,c. Κατοικητήριον, ib.
Κατοικία,t.2,c.1214,b. Κατοικίδιος,t.2,c.1212,c
Κατοικίζω,& Κατοικίζομαι,t.2,c.1229,f
Κατοικίς,t.2,c.1212,d. Κατοίκισις,t.2,c.1230,b
Κατοικισμός,ib. Κατοικοδομέω,t.2,c.1205,a
Κατοικονομέω,t.2,c.1209,a. Κάτοικος,t.2,c.1214,b
Κατοικοῦμαι,t.2,c.1225,a. Κατοικοφθορέω,t.2,c.1210,c
Κατοικτείρω,t.2,c.1236,b. Κατοικτίζω,t.2,c.1235,f
Κατοίκτρισις,t.2,c.1236,c. Κατοίκτισις,ib.
Κατοιμώζοντες, Eiulantes: Hesychio στενάζοντες.
Κάτοινος,t.2,c.1244,c. Κατοινοῦσθαι,t.2,c.1247,c
Κατοινόω,ib.
Κατοινύσαι, Hesychio καταχρύψαι, Abscondere, Occulere.
Κατοίομαι,t.2,c.1261,e
Κατοίσειν χρήματα, Allaturum seu numeraturum esse pecunias: à καταφέρω. id enim futurum i mutuatur ab inusitato themate κατοίω. Itidem Hesychius κατοίσεται affert pro κατάξει.
Κάτοισθα, Nosti: per syncopen pro κατοίδασθα: hoc autem Æolica & Attica paragoge pro κάτοιδας. Soph. Aiace.
Κατοίχομαι,t.2,c.1257,h. Κατοιωνίζομαι,t.2,c.1264,f
Κατοκωχή,t.2,c.1268,c
Κατοκωχή, pro κατοχή dicitur, teste Hesychio, qui affert & Κατοκώχιμα pro κάτοχον, ἐχυρόν. Suprà κατακ.
Κατολιγωρέω, vt καταμελέω, Admodum parum curo, Prorsus seu penitus negligo. Polyb. Cum genit. construi annotat Suid.
Κατολισθαίνω, Delabor. Apud Suidam, Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθαίνει τῶν πολεμίων ἡ διαδοχή. Et rursum, τῶν δὲ Ῥωμαίων κατολισθαινόντων ἐς δάκρυα, καὶ περιαλγούντων ἐπὶ τῷ πάθει.
Κατολοφύρομαι, Eiulo, Lamentor, Deploro. Eurip. κατολοφύρομαί σε, Defleo te seu sortem tuam.
Κατομβρέω,t.2,c.1291,c. Κάτομβρος,ib.b
Κατόμνυμαι,t.2,c.1298,h. Κατόμνυμι,ib.
Κατόμοσις,εως,ἡ, affertur pro Adiuratio. Infrà Κατωμ.
Κατονειδίζω,t.2,c.1322,d. Κατονίνομαι,t.2,c.1342,g
Κατονομάζω,t.2,c.1327,a. Κατόνομαι,t.2,c.1320,d
Κατονόω,ib. Κάτοξυς,t.2,c.1353,d
Κατοπάζω,t.2,c.1359,h
Κατοπτήγιον, vulgari lingua Græca dicitur Vectis, Obex, Repagulum. Ita enim schol. Theocr. θύρα ἠσφαλισμένη ὑπὸ τοῦ μοχλοῦ, τοῦ κοινῶς λεγομένου κατοπτηγίῳ.
Κατόπιν,t.2,c.1362,c. Κατόπισθε,t.2,c.1366,f
Κατόπισθεν,ib.e
Κατόπτα, Hesych. exponit κατάσκοπον, Speculatorē. Doricum igitur pro κατόπτην.
Κατοπτάω,t.2,c.1387,c
Κατοπτεύω, & Κατοπτεύομαι,ibid.e

A Κατοπτής,ib.c. Κατοπτίομαι, ib.a
Κάτοπτος,ib.b
Κατοπτρίζω, & Κατοπτρίζομαι,ibid.f
Κατοπτρικός,ib. Κατοπτρικῶς, ib.
Κάτοπτρον,ib.e
Κατοράω,ῶ, Ionicè pro καθοράω. vnde κατορῶν, Despiciens, Prospiciens, apud Herodot.
Κατοργάω,t.2,c.1429,f. Κατοργιάζω,t.2,c.1432,b
Κατορθοῦμαι,t.2,c.1441,g. Κατορθόω,ib.d
Κατόρθωμα,t.2,c.1442,b. Κατόρθωσις,ib.d
B Κατορθωτικός,ib.
Κατόρρα, Hesychio ἡ καταρρόα, βωμὸς ἐνόδιος.
Κατορρωδέω,t.2,c.1479,b. Κατορυκτής,t.2,c.1482,b
Κατορύσσω,ib.a. Κατορυχή, ib.b
Κατορχέομαι,t.2,c.1486,c
Κατορχίτης οἶνος, Vinum catorchites: à nonnullis dicitur συκίτης οἶνος, quoniam fit ex ficubus seu caricis. nam caricæ chelidoniæ macerantur, & expresso inde succo perfunduntur vinacea, è quibus deinde hic συκίτης οἶνος elicitur. Autor Diosc.l.5,c.41.
C Κατόσον, Ionicè pro καθόσον, In quantum. Herodot.
Κατότι, Ionicè itidem apud eundem Herodot. Cur.
Κατουδαῖος,ου,ὁ, Subterraneus. κατάγειος, καταχθόνιος. Hesychio κατουδαῖοι sunt non solùm κατάγειοι, sed etiam νεκροί. quoniā defuncti sub terra habitare credebātur.
Κατουλάξ,t.1,c.1927,a. Κατουλας,t.1,c.1926,f
Κατουλόω,t.2,c.1284,f. Κατουλωτικός, ib.
Κατουρέω,t.2,c.1548,g. Κατουρίζω,t.2,c.1498,d
Κατουρόω,t.2,c.1497,f
Κατοφείλειν, Debere: Bud. ex Demosth.
D Κατοφρυάομαι,t.2,c.1570,e. Κατοφρυόομαι,ib.d
Κάτοφρυς,ib.e
Κάτοχα, Hesychio τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον, Terebri pars quæ manu tenetur, Manubrium. Infrà Κατωχάνης.
Κατοχή,t.1,c.1346,c. Κατόχιμος,ib.g
Κατοχίτης λίθος, Corsicæ lapis est, impositam manum veluti gummi retinens, inquit Plin.l.37,c.10.
Κάτοχος,t.1,c.1346,g. Κατόψιος,t.2,c.1387,b
Κατοψοφαγέω,t.2,c.1589,a. Κατοψοφαγία,ib.
E Κάτροπον Hesychio est κάταντες, Decliue: per syncopē pro κατάτροπον.
Κατός, eodem teste dicitur κακός, Malus, Improbus. Infrà Καυαρός & Καυνός.
Κατάδε, Dorica seu Æolica syncope pro κατὰ τάδε, Secundū hæc, Hunc in modum, Hac ratione.
Κάττης,ου,ὁ, Cattus: Suidæ ὁ κατοικίδιος αἴλουρος.
Καττίτερος, Atticè pro κασσίτερος, Stannum. VNDE Καττιτέρινος, Stanneus.
Κάττυμα, & Καττυς, vide in sequ. Καττύω.
F Καττύω, F. ύσω, Atticè pro κασσύω, Consuo, seu Reficio consuendo. Itidem Hesych. καττύειν exponit συρράπτειν. Metaphoricè Cleon apud Aristoph. in Equitibus, Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται: artis suæ vocabulo facetè vtens. erat enim coriarius seu sutor. nam ab iis facta tralatione dicitur καττύειν & συρράπτειν δόλους, vt apud Plautum quoque Consuere dolos, quod & Nectere dicitur, Græcè itidem πλέκειν δόλους, pro συντιθέναι & Struere. Sic & Theodorit. in Histor. Ecclesi. vsurpauit pro Struere & Machinari, ῥάπτειν καὶ συντιθέναι, teste Budæo. INDE Κάττυμα, ατος, τὸ, itidem pro doloso
G machinamento accipitur: quum propriè significet Corium durius quod à veteramentario subditur calceamento muniendo, Soleam. Vtraque in significatione accipi vult ὁ ἀλλαντοπώλης apud Aristoph. in Equit. quū ad paulo antè citata Cleonis verba respondens ait, Εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα. Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς Τοῖς ἀγροίκοισι πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ, Καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν: exprobrans nimirum τῷ σκυτεῖ quòd dolosus sit in vendendis καττύμασι. rusticis enim vendere corium quod crassum quidem spissúmque videatur,
H sed si vel vno die gestetur calceamētis suppactum, sese extendat vel ad duas vsque palmas. In propria signific. Dioscor. libro 2, ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιὰ δέρματα, Coria è veteribus soleis. seu Coria è veteri calceamento, Veteres soleæ. Aristophanes Acharn. ὃν (sub. Cleonem

coriarium seu sutorem) ἐγὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε ἐς καττύματα. Vbi scholiastes quoque καττύματα esse dicit δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. Rursum idem comicus in Vespis, Ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδήσασθαί ποτε Ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα; vocans ibi καττύματα nō tam soleas quàm calceamenta soleis suppacta. Pollux quoque κάττυμα numerat inter τὰ τῶν ὑποδημάτων εἴδη, lib.7, cap.21: τὸ δὲ κάττυμα, (inquiens) κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς εὐτελείας τὸν πόδα: quale calceamēti genus est suprà καρβατίνη siue καρπάτινον. Aliquanto pòst τὸ κάττυμα dicit fuisse ξύλινον, τετραδάκτυλον: habuisse ἱμάντας ἐπιχρύσους. fuisse enim σανδάλιον: ipsumque ὑποδέδεσθαι Mineruæ à Phidia. Hesych. affert ET Καττύω pro ἀπότεμμα δερματίου, Retrimentum corii: vel etiam Corium detritum.

Κατυβέλσας, Ionicè apud Herodot. pro καθυβείσας.

Κατύπερθε, Ionicè itidem pro καθύπερθε. Herodot. κατύπερθε ὀλίγον, paulo suprà. Idem, κατύπερθε γίνεσθαι, Superare, Superiores euadere. Et τὰ κατύπερθε, Superiora.

Κατυπέρτερος, t.3, c.1745, g

Κατυπνῶσαι, Obdormisse, Cepisse somnum: Ionicè pro καθυπνῶσαι.

Κάτω, aduerb. Infrà, &c. t.2, c.91, b. Κάτω, cum articulo, per nomen redditum, &c. ib. c. Κάτω, pro Ad mare, &c. ibid. d.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ, Catoblepon: bestia tauro similis, truculenta, terribilis aspectu, non directè sed ad terram versus intuens, (vnde & nomen) iuba equina horrens, & flatu perimens accedentia ad se animalia, quem flatum cum acuta & horrenda voce emittit, vt inter alia tradit Ælianus Hist. animalium libro 7, cap.5. A Plinio Catoblepas dicitur, libro 8, cap.21. Iuxta Nigrin (inquit) fera appellatur catoblepas, modica alioquin, cæterisque membris iners, caput tantùm prægraue ægrè ferens: id deiectum semper in terram, aliàs internecio humani generis, omnibus qui oculos eius videre, confestim expirantibus.

Κατωβλεψ Ἑρμῆς, Deorsum respiciens Mercurius, apud Athen. sub finem lib.9. vbi similis terminationis exempla affert, βοίκλεψ, αἰγίλιψ, οἰκότριψ, χέρνιψ.

Κατώγης, Subterraneus: idem quod κατάγεος seu κατώγεως. Apud Suid.

Κατώγεως, t.1, c.806, d.	Κατώδυνος, t.2, c.1186, d
Κάτωθεν, t.2, c.91, f.	Κατωθέω, t.4, c.770, a

Κατωκάθιζας, Hesychio ἐπὶ πέρνειν ἐκάθισας, Desedisti.

Κατωκάρα, t.2, c.71, a.	Κατώκαρα, ib.
Κατωμάδιος, t.4, c.778, b.	Κατωμαδόν, ib. a
Κατωμίζω, ib. c.	Κατωμισμός, ib.
Κατωμισὴς ἵππος, ib. e.	Κάτωμος, t.4, c.777, g
Κατωμοσία, t.2, c.1299, a.	Κατώμοσις, ib.

Κατωμοτικός, ib.

Κατώμοτον, ου, τὸ, dicitur esse Iuramenti genus.

Κατωνάκη, ης, ἡ, & Κατωνάκης, ου, ὁ, vestis genus cui ab inferiore parte assutū erat νάκος, id est pellis ouina, seu fimbria aut limbus è pelle ouina. Breuis ea erat, nec infra genua descendens, seruilis potius quàm ingenua. Vnde Pisistratidæ ciues Athenienses eam gestare coegerunt ne ὑπὸ ἁπαλείας ventitarent in vrbem, vt Suid. & Hesychius tradunt. Patet verò id & ex Aristoph. Lysistr. vbi Lacon Atheniensi dicit, Οὐκ ἴσθ' ὅτ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ Κατωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δορὶ Πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν, Πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους, Ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι, Κἀλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης Τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἠμπισχον πάλιν; indicans Laconum ope Atheniensem populum seruili ista tunica à tyrannis iniuncta liberatum fuisse, & iterum ciuica læna vestitum. Itidem verò Blepyrus apud eundem in Concionant. dicit, τὰς δούλας ὅτι δεῖ κοσμουμένας Τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν κύπριν, Ἀλλ' ἀντὶ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνοις, Κατωνάκην τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας: tribuens & ipse ancillis hanc κατωνάκην. Notandum porro apud Suidam legi non fœminino tātùm genere κατωνάκη, sed masculino etiam. Sic enim apud eum legimus, Κατωνάκης, δουλικὸς χιτὼν καὶ ἀνελεύθερος. Hesychius fœminini solùm meminit, quod paulo antè habuimus ex Aristoph. Sic verò & schol. huius comici, Κατωνάκη, (inquit) ἱμάτιόν ἐστιν ἐκ τῆς κάτω μερῶν νάκος, τουτέστι διφθέραν, περιερραμμένον: addens & ipse, esse χιτῶνα δουλικὸν καὶ ἀνελεύθερον.

Κατῳνωμένος, Vino obrutus, apud Plat. à κατοινόω.

Κατωπιάω, ῶ, Oculos deiicio, Vultum demitto. Aristotel. Hist. animalium lib.8, τὸ, τὶ νυμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει καταχεῖσθαι ὅταν αὐλῇ τις, καὶ κατωπιᾶν. pro quo paulo pòst dicit κατηφεῖν, demisso vultu mœrere. Hesych. quoque κατωπιάσαι exp. κατηφῆσαι.

B Κατωπὸς, οῦ, ὁ, idem quod κατηφὴς seu κατώβλεψ, Qui oculos deiicit & in terram defigit, Qui vultu ex mœrore est deiecto. In Hippiatr. κατωπὸς δὲ γίνεται καὶ λελυπημένος. Alibi, ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν ὑποδεδυκότας καὶ κατωπούς.

Κατῶπαι, t.2, c.1420, h

Κατώρα, Ionicè pro καθώρα, Despiciebat: à th. καθοράω. Herodot.

Κατωραΐζομαι, Ionicè itidem pro καθωραΐζομαι. Significat Orno me & ostento iactitóque, σεμνύνομαι, Hesych.

C Κατωργιασμένος, t.2, c.1432, b

Κατωρὴς, Hesychio κάτω ῥέπων, Deorsum vergens: qui & κατηρής. At Κατώρης, Suidæ est nomen proprium.

Κατώρυξ, t.2, c.1482, c.	Κατωρυχέες λίθοι, ib.
Κατωρυχίας, ib. d.	Κατώρυχες, ib.
Κατώτατος, t.2, c.91, g.	Κατωτάτω, ib.
Κατώτερος, ib.	Κατωτέρω, ib.

Κατωτέρωθεν, ib.

Κατωτίδες, dicuntur teste Hesychio, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤτων φοροῦσι δέρματα. vt sunt cuculli pellicei, quibus caput aduersus pluuias, ventos, frigúsve muniunt.

D Κατωτειχίας, t.3, c.1324 a

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, auis nomen est quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα: fortassis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquiunt Aristoph. scholiast. & Suid. qui etiam addunt, quum περὶ σπάταις, esse nomen proprium: quum βαρυτόνως, esse ἐπίθετον. Hoc autem nomine κωμῳδεῖσθαι τὸν Κλεώνυμον, ὡς πολυφάγον, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγε. Malim dicere auem quandā & ab ea Cleonymum vocari κατωφαγᾶν, quòd semper esset capite in terram deiecto & voraret. Latini Lurconem & Comedonem dicunt: sed non tam significanter.

E

Κατωφελὴς, t.2, c.1565, g.	Κατωφέρεια, t.4, c.84, c
Κατωφερὴς, ib. a. b. & 109, g.	Κατωφερῶς, t.4, c.84, b
Κατώφορος, ib. c.	Κατωφρυωμένος, t.2, c.1570, d

Κατωχάνης, propriè dicitur ὁ κάτοχος τοῦ τρυπανίου, terebri manubriū quo tenetur, autore Hesychio: ex quo suprà κάτοχα pro eodem.

Κατωχέω, t.4, c.834, c.	Κατωχιάω, ib. b

Καυάζοντα, Hesych. affert pro ἀποσκάζοντα.

Καυαλέον, SIVE Καυαλὲς, ab Æolensibus dicitur τὸ αἶθος,

F Flos: vel κατακεκαυμένον, κάπυρον, ξηρὸν, θερμὸν, Combustū, Torridum, Aridum, Calidum. Hesych.

Καυαλὸς, eidem est μωρολόγος, Morio.

Καύαξ, eidem Hesychio est λάρος, Larus: quæ auis est voracis rapacisque naturæ. Eadem DICITVR Καύηξ, ET Καύης. Lycophron Alexandra, Τελωνοὺς δὲ τοὺς ἀρχύσουσι Κερκάφου νάπαι Καύηκας οὐκ ἄπωθεν Ἀλέντα πόρων: Calchantem, Idomeneum, Sthenelum, καύηκας appellans διὰ τὸ γῆρας, καὶ λευκοὺς εἶναι ὡς τοὺς λάρους. Larus enim καύηξ dicitur, & καύης Ænianum dialecto. vt & Hipponax,

G Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄμμορος καύης. Ita schol. Legitur verò & in Epigr. καύηξι. Etymol. τὸν λάρον dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἀδηφάγον: (nam καύειν dici τὴν ἐσθίειν) vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ. Exemplum & ipse affert ex Euphor. — ὡς δ' αἴθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες.

Καυάξαις, t.1, c.94, e

Καυαρὸν Hesychius affert pro κακὸν, κάπυρον, Malum, Torridum.

Καύηξ, & Καύης, vide paulo antè in Καύαξ.

Καυθμὸς, t.2, c.176, a

H Καυκαλίας, Hesychio autore dicitur ὄρνις ποιός.

Καυκάλιον, ου, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. l.1, quæst.94, affertur pro vase sic dicto à sono quē edit dum aqua confertim egreditur aere exeunte, & cōtrà. Sed rectius scribitur βαυκάλιον, cum vet. codicibus. Itidem verò & nostra lingua eiusmodi vas appellamus Bocal.

Καυκαλὶς,ίδος,ἡ, Caucalis: herba ex olerum genere apud A Theophr.Hist.plant.lib.& cap.7: Plin.lib.20,cap.10:& Dioscor.l.2,cap.169: vbi & δαῦκον ἄγριον à nonnullis eam nominari tradit, itidémque Galen.Simplic.medic.l.7. Rursum autore Dioscoride libro 1,cap.78, est & myrrha quædam καυκαλὶς dicta, præter modum exoleta, nigra & retorrida: forsitan ita denominata παρὰ τὸ κεκαῦθαι.

Καυκιάλης, Hesychio autore est auis quædam, & herba similis τῷ κορίῳ, coriandro.

Καυκίζεσθαι, Saltare, & quidem lasciuius. Alexis apud Athe B næum lib.4, dicit Athenienses in conuiuiis ὀρχεῖσθ' ὅλως αὖ οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἰδῶσιν: & imberbi quidē adolescentiæ aliquam ἐπιπαι χάειν: sed(inquit) τὸν γόητα Θεόδοτον Ἢ τὸν Παρεμμασύντω ἰδὼν τὸν ἀνόσιον Καυκιζόμενον τὰ λευκὰ, Ἥδιστον αἰαπήξαιμ' αὖ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών. Forsitan est saltare καυκίδας ὑποδεδεμένον, indutum calceamentorum genere quod nominatur καυκίδες. Esse autem Καυκίδας calceamenti genus, testatur idem Alexis comicus apud eundem Athen.lib.13, de meretricum astu loquens: Τυγχάνει (inquit) μικρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς C καυκίσιν Ἐγκεκάττυται, Siqua parua & pusilla est, suberem calceis insuendum curat.

Καυκὸν, Hesychio est καυλίον, Cauliculus: & ἄγριον λάχανον, Olus syluestre. Apud Plinium autem lib.26,cap.7, Caucon, quæ & ephedra, ab aliis anabasis vocata, nascitur ventoso ferè tractu, scandēs arborem, & ex ramis propendens, folio nullo, cirris numerosa, qui sunt iūci geniculati, radice pallida. Καύκωνες verò, populi quidā sunt apud Hom. quorum regio Καυκώνεια. Ab iisdem poss.fœm. Καυκωνὶς & Καυκωνιάς.

Καυλέω,t.2,c.94,f

Καυληδὸν, ibid.e. & t.3,c.1197,c

Καυλίας,t.2,c.94,c. Καυλικὸς,ib.

Καυλῖναι, vocantur οἱ χλωροὶ κωβιοὶ, virides cobii: forsan à caulium aliqua similitudine. Athen.l.8.

Καυλίον,t.2,c.94,d. Καυλίσκος,ib.

Καυλοειδὴς,t.2,c.92,e. Καυλὸς,t.2,c.91,h

Καυλώδης,t.2,c.94,b

Καυλωνία, vt tradunt Etymolog.& lexicum meum vetus, ex αὐλωνία factum est, pleonasmo τοῦ κ. Suid. dicit esse χώραν: Stephanus vrbem Italiæ, ab Hecatæo nominatam Αὐλωνίαν, διὰ τὸ μέσην αὐλῶνος εἶ). Ciuis eius, eodem teste, dicitur Καυλωνιάτης & Καυλώνιος.

Καυλωτὸς,t.2,c.94,b. Καῦμα,t.2,c.175,e

Καυμασία,t.2,c.176,a. Καυματίζω,t.2,c.175,h

Καυματώδης, ib.

Καυνάκαι, Hesychio sunt στρώματα vel ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ, Vestis stragula aut aliud vestimentum ab altera parte villosum. Legitur hæc vox apud Aristophanem in Vesp. Ibi enim Bdelycleon Philocleonem iubet posito τρίβωνι sumere καυνάκην: ita inquiens, τὸν τρίβων' ἄφες, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν αἰαλαβοῦ τριβωνικῶς: & illo interrogante quid malum hoc sit, respondens, Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην: satis clarè indicans esse lænæ genus barbaricum seu Persicum, vt & scholiastes esse dicit βαρβαρικὸν φόρημα. Philocleon autem ibidem esse putabat σισύραν θυμαιτίδα, vestem pelliceam quæ in Thymætide curia fieri solebat. At Pollucem hoc in loco legere καὶ δύκλω, suprà docui suo loco.

Καυνάσιον quoque, affertur pro Stramentum, Stratum.

Καυνιάσαι, seu Καυνίσαι, vide in Καῦνος. G

Καυνὸς,οῦ,ὁ, Hesychio est κακὸς, σκληρὸς, Malus, Durus. pro quo suprà καναρός. Ab eodem exponitur etiam κλῆρος, Sors: necnon & vrbs Rhodi esse dicitur. Sed in hac posteriore significatione alii scribunt Καῦνος, properispωmenωs. vt Suidas, Διακαυνίσασθαι, κληρώσασθαι. καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Et Etymol. Διακαυνιάσαι, διακληρώσασθαι. καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Quæ verba apud ipsum etiam Hesychium legū tur. Sic verò & Aristoph. scholiast. in hoc Pacis loco, Ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζω, quum ea verba sic exposuisset, διακληρώσασθαι πότεροι ἐξ ἡμῶν πλέον διαφθαρήσονται, subiungit & ipse, καῦνον dici τὸν κλῆρον: hæc eius exempla afferens, πῶς ἔσθ' ὁ καῦνος. Et ex Cratini Pytine, ἀπὸ δευτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσας. Vt ex his satis clarū fit, Καῦνον dici Sortem: & Καυνιάσαι seu Καυνίσαι, Sortiri, κληρώσασθαι: & Διακαυνιάσαι seu Διακαυνίσαι, Sorte disceptare, διακληρώσασθαι. Sunt tamen qui à Cauniis hæc deriuata velint, ὡς τῶν Καυνίων μάλιστα χρωμένων: inter quos est scholiastes quidam apud Aristophanem, & Etymologus. Sunt autem Caunii seu Καύνιοι, incolæ siue ciues τῆς Καύνου, vrbis Cariæ sic denominatæ à Cauno quodam: à quo & Καύνιος ἔρως prouerbialiter pro illicito & infelici. quòd Cauni & Byblidis sororis amor talis fuisset, vt Suid. & Hesych. & Steph. tradunt.

Καυρὸς, Hesychio κακὸς, Malus, Improbus. pro quo suprà καυνὸς, καναρὸς, καὶ ᾽ῶς. Apud Suidam properispωmenωs Καῦρος, ὁ κοῦφος τὰς φρένας, pleonasmo τοῦ κ, veluti αὖρός τις ὤν.

Καυρόω,ῶ, affertur pro Sicco: sed sine vlla autoritate. Metuo igitur ne perperam pro κραυρόω.

Καύσαλις,t.2,c.177,f. Καυσθμὸς,t.2,c.176,a

Καυσία,ib.f. Καύσιμος,ib.

Καῦσις,ib.c. Καῦσος,t.2,c.177,a

Καυσοῦμαι,ib.d. Καυσόω,ib.

Καυστειρὸς,ibid.f. Καύστιον, Vrendum.

Καυστήριον,t 2,c.177,g. Καυστηρὸς,ib.f

Καυστικὸς,ib.h

Καῦσις, Hesychio ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων, Spicarum exortus: πυροὶ ἀδρυνόμενοι καὶ χόρτος. quod ipsum & ἀμφίκαυσις & ἐπώνυμον Δήμητρος. Cratinus, ἐπὶ τοῦ μορίου posuit hoc vocabulum. Vocatur & Εὔσρα & Στρῶμα. Hac ille. Itaque Seges adulta & sole adurente maturescens, fœnum itidem solis ardore inarescens ac veluti torrescens, καῦσις dicitur παρὰ τὸ κεκαῦσθαι: muliebre autem membrum apud comicos per iocum, forsan παρὰ τὸ ἐκκάειν πρὸς τὸ συνουσιάζειν. D

Καυσὸν,τὸ,t.2,c.177,g. Καυστὸς,ib.

Καυσώδης,ib.c. Καύσωμα,ib.e

Καύσων,ib.f. Καυσώνιος,ib.

Καυτὴρ,t.2,c.178,b. Καυτηριάζω,ib.d

Καυτήριον,ib.c. Καυτικὸς,ib.e

Καυτὸς,ibid. At Καὐτὸς, Attica synaliphe dicitur pro καὶ αὐτὸς, Et ipse. vt in Epigr. apud Suid. αὐτὸ δέρμα λέοντος Τεῦκρος ἔκειψ' καὐτὴν ἀργόπιν αἰγανέαν.

Καυχαλὶς, Hesychio est φλύκταινα, Pustula.

Καυχάομαι,t.1,c.609,c. E Καύχη,ib.e

Καύχημα,ib.d. Καυχηματίας,ib.

Καύχησις,ib. Καυω,t.2,c.175,c

Καφὸς, Laconica dialecto λουτὴρ dicitur, eique penè æquiualet Latinorum Cupa seu Cuppa.

Καφάζειν, Ridere: seu Effusè ridere, Cachinnari. Hesychius enim καφάζοι exp. & γελᾷ & καγχάζοι. afferens item καφάζειν pro γελᾶν.

Καφαὶ, eodem autore dicitur pro καφλὴ, Fucus: Doricè.

Καφάσιος,ου,ὁ, dicitur mensis quidam, eodem H. teste.

Καφέω,ῶ,F.ήσω, Spiro, Anhelo: vel Exspiro. Nam particip. F κεκαφηὼς, quod hinc factum est ἀποβολῇ τοῦ κ, Etymol. exp. ἐκπεπνευκὼς, apud Hom. Il. ε, — κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Vide & sequ. Καφηρεὺς.

Καφηρεὺς,έως,ὁ, Eubœæ promontorium. ἔχει μὲν (inquit Etymol.) καὶ Εὔβοια πρὸς τῇ ἑξῆς θαλάσσῃ καφηρέα. καφηρεὺς autem dicitur τόπος θαλάσσης πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ πετρώδης, σκοπέλοις διειλημμένος καὶ ἕρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ πρὸς ἀπόβασιν ἀπρόσιτος, ἀπὸ κρημνοῖς περιεστοιχισμένος· καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἔτι καὶ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καταπνεόμενος, velut apud Homerum ὁ περιβλὴς σκόπελος τὸν οὔποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων, existens & ipse καφηρεὺς. Et fortassis ita dictus est ἀπὸ τοῦ καταπνεῖσθαι ἀνενδότως. nam κάφος dicitur τὸ πνεῦμα. à quo & Homerus Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνον' ἄγεν κεκαφηότα νίκη. id est πνευσαντα, anhelantem, ex bellicis videlicet laboribus, vel ex gaudio ob partam victoriam. Hæc Etymol. Videtur itaque καφηρέα appellatiuè etiam nominari velle quemuis locum in maris littoribus scopulis & saxis latentibus asperum, & qui sine intermissione à ventis furentibus perspiratur. Stephanus esse ἐπίνειον Eubœæ tradit, & dictum fuisse etiam καθηρέα, quoniam Eubœenses ibi τοὺς πλέοντας καθῆρον. Inde gentile nomē Καφηρεὺς H & fœm. Καφηρεὶς: & possess. Καφηρεῖος.

Κάφος,t.2,c.67,f. Vide & præced. Καφέω & Καφηρεὺς

Καφώρη, dicitur ἡ ἀλώπηξ, Vulpes, vt Suidas ac [illegible]

loco, τὸ τῆς καχώρης μίσησον δολερὸν ϗ κερδῷον. A

Καχάζω, affertur pro In cachinnos effundar: diciturque esse Doricum.

Κάχαεις, dicitur λαγὼς καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς τὸ κοροκόσμιον, Imaguncula seu puppa ex cera alba aut auro, puellarum ludicrum. Vel ἡ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη, aut οὐκ ἄχαεις. Ita Hesychius, respiciens procul dubio ad hæc verba Sapphonis, σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κάχαεις. Sed secũdũ has posteriores expositiones scribendũ potiꝰ κάχαεις, vt sit synaliphe pro ϗ ἄχαεις. meminitque eius expositionis Plutarchus quoque in Erotico. B Ibi enim dicit χάειν à veteribus vocari τὴν τοῦ θήλεος ὑπεῖξιν τῷ ἄρρενι: & τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν, à Sapphone sic cõpellari, σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κάχαεις. Itidem verò & Pind. schol. ἄχαειν ibi esse dicit τὴν μήπω δυναμένην διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι.

Κᾆχεῖς, Attica synaliphe apud Aristophanem, pro καὶ ἔχεις.

 C

Κάχιλα, Cypriis dicuntur τὰ ἄνθη, Flores. Hesych.

Κάχλα, Cachla, à nonnullis dicitur τὸ βούφθαλμον, teste Diosc. l.3, c.156, & Plin. l.25, c.8.

Καχλάζω, Strepito, Resono. vt idem Hesychius καχλάζει exponit ψοφεῖ, τρύζει. Ac propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν quum φερόμενον ἐπὶ τοῖς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ: præsertim in litore, vbi fluctus agitati per lapillos strepitant & resonant. Alii verò volunt esse ὀνοματοπεποιημένον, significans τοῖον ἦχον ἀποτελεῖν. Theocr. Idyll.6, τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἅσυχα καχλάζοντα. Apoll. Arg. D libro 2, καχλάζοντος ἀνέβλυε κύματος ἄχνη. Ex Euripide verò & καχλάζειν ἀφρὸν affertur pro Spumam concitare τῷ καχλάζειν. Hesychius rursum & ipse dicit verbum hoc γεγονέναι ἀπὸ τῶν κυμάτων, & significare πεπίεκται, ἐπαίρεται, φλεγμαίνει. Idem tamen exp. etiam κιχλίζει, ἀθρόως γελᾷ.

Καχλαίνει, eodem autore est ἐκ θορύβου ταράσσει.

Κάχλασμα, ατος, τὸ, Strepitus & sonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient. Ab Eust. Il. ψ, dicitur exponi βράσμα, ζέσις: quod potius πάφλασμα dicitur. quanquam & E Suid. καχλάζει exp. non solùm ταράττεται, φλεγμαίνει, sed etiam βράττει, Ebullit, feruendo nimirum.

Κάχληξ, ηκος, ὁ, Lapillus, Calculus: peculiariter verò καχλήκων nomine ii lapilli seu calculi dicuntur qui in aquis reperiuntur & maris litoribus. vt Suidæ quoque κάχληκες sunt λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν. Vnde quidam apud eundẽ dicit, ἠρεῖτο δὲ ὁπόσον κάχληκος τοῦ ἐμφερομένου τοῖς ἐδάφεσι. Et Thucydides lib.4, pag.130, διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Alii χάλικας appellãt F & κόχλακας.

Κάχλικος autem, Hesychius exp. τοῦ κόχλου. At Καχλὶς, eidem συμβολή.

Καχράζει, idem pro κασχάζει dici testatur.

Κάχλος, & Καχλώης, apud comicos Ridiculus, Stupidus: παρὰ τὸ χάσκειν: quòd stultorum sit esse semper ore hiãte. vulg. lex.

Καχρυδίας, & Καχρύδιον, Καχρυόεις, vide in sequ. Κάχρυς.

Κάχρυς, lexico meo veteri est σιτηρὸν ὄσπριον, Legumen frumentaceum, seu Legumen frumentacei generis. Eust. verò κάχρυς esse dicit πεφρυγμένας κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν G ἀλευροποιΐαν, hordeum in furno tostum vt facilius commoli possit & in farinam redigi: indéque esse καταχαχρῦσαι apud Pausaniam metaphoricè pro καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι. Suid. cum Aristoph. schol. simpliciter exponit κριθάς: in Nub. Α᾽ δεῖν τι πίνονθ᾽ ὥσπερεὶ κάχρυς χυμάζ᾽ ἀλοᾶσθαι. Et in Vespis, Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν καχρύων, Ἐνήλλατ᾽, ἐσκίρτα, ἐπόρδει, κατεγέλα, Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον, vt asellus epulatꝰ hordea tosta. Hippocr. De morb. l.3, ἡμιχοίνικον καχρύων ἐν ἀποπλύνας ἐν ὕδατος χοῖ. Scribitur verò & κάσχρυς, vt suprà annotaui. Etymol. H κάχρυς propriè dici tradit τὰς πεφρυγμένας κριθάς: abusiuè autem omnia etiam τὰ πεφρυγμένα. Ita etiam dici πυροὺς τινας, & βοτάνην ποιάν, & τῆς πεύκης τὴν βλάστησιν. quas significationes Hes. tribuit diminutiuo καχρύδιον, vt mox dicetur. ‖ Κάχρυς, siue Κάγχρυς, dicitur etiam

rorismarini semen. Ita enim Dioscorides lib.1, cap.87, A λιβανωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς κάχρυς καλεῖται. (At cap. sequ. dicit τὸ κάσχρυ, neutro genere) Plinius quoque cachryn vocat: l.24, cap.11. Est & rosmarinum (inquit) duo eius genera. alterum, sterile: alterum, cui & caulis, & semen resinaceum, quod cachrys vocatur. Et paulo pòst, Cachrys multa genera habet: sed hæc quæ ex rore supradicto nascitur, si fricetur, resinosa est. Itidem Theophr. Hist. plantarum lib.9, cap.12, scribit τῶν λιβανωτίδων esse duo genera, alterum, ἄκαρπον, alterum, κάρπιμον: & huius τὸν καρπὸν vocari κάχρυν. Rursum autore B Plinio lib.26, cap.8, Crethmi semen feruens, odoratum ceu libanotidis, rotundum: habet intus nucleum candidum, quem aliqui cachryn vocant. Nõnulli verò κάχρυν nominari volunt ipsam τὴν κάρπιμον λιβανωτίδα: vt & fructus & planta eodem nomine appellentur: attestante Etymologo quoque κάχρυν vocari herbam quandam. Sic verò & Galenus in Lexico Hippocr. annotat κάχρυος ῥίζαν ab Hippocrate vocari τὴν τῆς λιβανωτίδος: quum verò numero multitudinis dicit κάχρυς, C intelligendas esse τὰς πεφρυγμένας κριθάς. vt & Strabo libro 15. ait, τὰς κριθὰς δέ φασι διασπαρείσας εἰς τὸν ἥλιον φρύγεσθαι, καθάπερ ἐν ἴπνῳ τὰς κάχρυς. Veruntamen & in singulari numero pro hordeo vsurpatum reperitur id vocabulum. Theophr. De caus. plant. libro 4, cap.17, περὶ σίτου διαμονῆς loquens, τὸ δ᾽ ὅλον, ἄκοπα τὰ μὲν ξηρότητι· διὸ καὶ ἡ κάχρυς χρονιώτερον. ‖ Est & arborum quarundam κάχρυς. Theophr. Histor. plant. libro 3, cap.7, ἴδιον δ᾽ ἐνίοις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος: veluti ἐλάτῃ, πεύκῃ, δρυΐ, φιλύρᾳ, καρύᾳ, διὸς βαλάνῳ καὶ πίτυϊ. Vnde Plin. D lib.16, cap.8, Ferunt robora & cachryn. Ita vocatur pilula in medicina vtendi vim habens. Gignitur & in abiete, larice, picea, tilia, nuce, platano, postquam folia ceciderẽ, hyeme durans. Continet nucleum pineis similem. Is crescit hyeme, aperitur vere pilula tota. cadit quum folia cœperint crescere. INDE Καχρυφόρος planta dicitur ἡ κάχρυν φέρουσα. Nicander Ther. v.850, ἔμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι. nam, vt dictum est, κάχρυς appellatur semen illud quod fert ἡ κάρπιμος λιβανωτίς. ITEM Καχρυόεσσα ῥίζα, dicitur ab eodem poeta ἡ τῆς καχρυφόρου λιβανωτίδος ῥίζα, cachryferi rosmarini radix, eiusdem operis v.40, — καχρυόεσσαν ἑλὼν περιθαλπέα ῥίζαν. Vbi schol. annotat τὴν λιβανωτίδα appellari καχρυόεσσαν, quoniam radix ipsius radici τῆς κριθῆς (quæ κάχρυς & ipsa dicitur) παρέοικε: περιθαλπέα autem, quoniam est πυρώδης καὶ τὴν γεῦσιν ἐκκαίει οὐχ ἧττον πεπέρεως. sicut & Dioscor. lib.7, cap 88, τὸ κάχρυ dicit habere θερμαντικὴν δύναμιν, ἀναξηραντικὴν σφόδρα. Dicitur ET Καχρυώδης pro Καχρυόεις, hoc apud poetas, illud in prosa vsitatius. ambo autem significant Similis τῇ κάχρυϊ. Theophrast. Hist. plantarum lib.3, cap.12, scribit sorbum amisso folio εὐθὺς ἴσχειν τὴν καχρυώδη κορύνην, λιπαρὰν ϗ ἐποιδηκυῖαν, ὡς ἂν ἤδη βλαστικόν: eandémque κορύνην in ea manere per hyemem. Præterea inde DICITVR Καχρυδίας πυρός, apud Theophrastum De caus. plant. l.3, cap.26, & in Hist. plant. lib.8, cap.4. Vbi eum esse dicit χαῦνον καὶ μανὸν, & ἐν τοῖς ἐπόμβροις nasci, vtpote πολλῆς τροφῆς δεόμενον, ideóque esse παχυκάλαμον. Forsan autem καχρυδίας siue κασχρυδίας dicitur quoniam καχρύων more torretur. Sic enim Theophr. in posteriore loco, ἔχουσι δ᾽ ἐν ταῖς δυνάμεσι ταῖς πρὸς σιτησίν τινες καὶ ἀπ᾽ ἄλλων τὰς περισσείας, οἷον κασχρυδίας, σλεγνίς, Ἀλεξάνδρειος. At καχρυδίας ἄρτος diceretur Panis ex hordeo tosto. Est inde & DIMINVT. Καχρύδιον, ου, τὸ, Granulum hordei tosti, seu Hordeolum tostum. Aristot. Problem. sect.20, quæst.8, διὰ τί σελίνου, ἐὰν τις περιορύξας μέχρι κάτω πρὸς τὰς ῥίζας, παραβάλλῃ τῶν καχρυδίων, εἶτα αὖθεν τὴν γῆν, ϗ οὕτως ἄρδῃ, παμμεγέθεις αἱ ῥίζαι; Cui quæstioni sic respõdet, διότι τὸ καχρύδιον, θερμὸν ὂν καὶ σομφὸν, κατὰ μὲν σομφόν κον τὴν τροφὴν καὶ οὐ προσίεται αὐτὴ πιλεῖ δὲ, θερμὸν ὂν, ὥστε πολλὴν τὴν αὔξησιν γίνεσθαι. Eadem iisdem penè verbis Theophrastus habet, De caus. plant. lib.5, cap.6, τῶ δὲ σελίνου (inquit) περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν, καχρύδιον παραβάλλοντες, καὶ ἐπιχώσαντες τὴν γῆν, παχύνουσι τὰς ῥίζας. αἴτιον δὲ, ὅτι τὴν τροφὴν ἅπασαν αὗται λαμβάνουσι, καὶ οὐ διδόασιν εἰς τὰς βλαστούς. Et paulo pòst, τοῖς δὲ σελίνοις τὸ καχρύδιον,

θερμὸν καὶ πυκνὸν δ', συνανέλκει μὲν τῇ πυκνότητι τὴν τροφὴν, κατέχει δὲ καὶ οὐ διαδίδωσιν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἅμα τῇ θερμότητι πέττει. τοιαύτης οὖν τροφῆς γινομένης καὶ πεττομένης, πολλὴ ἡ αὔξησις. Sed notandum, perperam apud Theophr. scriptũ esse καχρύλιον pro καχρύδιον, ex similitudine literarum nato errore: item περιλαμβαίνοντες pro περιβάλλοντες: apud Aristot. verò scribendum esse potius περιβάλλῃ quàm παραβάλλῃ, & περιΐεται pro περιΐσεται: præsertim quum veterum etiam codicum autoritate hæ scripturæ nitãtur. In Geop. reperio ἄχυρα pro isto καχρύδια seu κάχρυες. Nam l.12, c.23, Florentinus scribit τὸ σέλινον μέγιστον ἔσεσθαι εἰ περιορύξας αὐτοῦ τὰς ῥίζας, ἄχυρα περιβάλλῃς καὶ ἀρδεύσῃς. Sũt qui in illis Theophrasti & Aristot. locis reponant κοχλίδιον pro καχρύδιον, quum Virgil. Georg. 2 canat, Aut lapidem bibulum aut squallentes infode cõchas. Sed viderint. Nec enim ibi Virgilius de apii satione agit, sed virgultorum. deinde conchas esse natura θερμὰς καὶ πυκνὰς, vix crediderim. Retinenda igitur vtrobique vetus lectio, præsertim quũ ei nihil insit absurdi. Hesychius καχρυδίων propriè significare tradit πεφρυγμένων κριθῶν, tostorum hordei granorum. καταχρηστικῶς autem ita nominari πάντα τὰ πεφρυγμένα, & βοτάνην τὴν λιβανωτίδα, & τῆς πεύκης τὴν βλάστησιν, & πυροὺς πέτας. quas expositiones Etymologus primitiuo ipsius κάχρυς tribuit: & rectius. Denique à Κάχρυς est VERB. Καχρύω. cuius Hes. meminit, tradens Καχρύσω significare συγχέω, ταράξω, Confundam, Turbabo: & καταχρύσω similiter.

Καχρυφόρος, Καχρύω, & Καχρυώδης, vide in præced. Κάχρυς.

Καχυπονόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idẽ ac καχύποπτος. Poll. l.2, ex Plat.

Καχύποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suspiciosus, Suspicax: seu Qui omnia mali suspecta habet, metuens ne è quauis re aut quouis sermone mala & incommoda oriantur, vt ille apud Maronem, Omnia tuta timens. Plato lib. 3 De republ. ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος, ὁ πολλὰ ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος, καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Aristot. Rhet. lib. 2, de senum moribus, ἔτι δὲ καχύποπτοί εἰσι διὰ τὴν ἀπιστίαν· ἄπιστοι δὲ, δι' ἐμπειρίαν. plerunque enim senes quauis de re aut quouis de homine malas concipere suspiciones solent.

¶ Passiuè etiam exponitur Suspectus, & quidem mali, hoc est, De quo mala suspicio est. vt apud Plat. in Phædro, φυλακάς τε καχυπόπτους φυλαττομένῳ διὰ παντός.

Καχυποπτεῖσθαι, t.3, c.1597, h. Καχυπόπτως, t.3, c.1598, a

Κάψα, ης, ἡ, Capsa: παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, ἡ χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ, inquit Lex. meum vetus. A Suida quoq; exponitur κίστη & θήκη, Cista, Theca. DICITVR Καψάκης etiam pro Capsa seu Cista. vt Regum libro 3, cap. 17, ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καψάκῃ. Et mox, ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, capsa olei non diminuetur. Inde est DIMINVT. Καψάκιον, Capsula, Hesychio γλωσσόκομον.

Καψιδρώπιον, teste Polluce lib. 7, cap. 16, à mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit quod postea σουδάριον, Sudarium. Hesychius esse dicit εἶδος χιτωνίσκου, apud quem perperam scriptum Καψιδρόκιον. Ita verò dicitur quoniam sudorem imbibit & veluti deuorat: παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα.

Καψιπήδαλος, eodem Hesychio teste dicitur ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα μὴ διδόντων ἁλλόμενος.

Κάψις, t.2, c.64, e

Καψοὶ, Hesychio sunt οἱ τοῖχοι, Parietes.

Κάω, t.2, c.174, e

¶ Κὲ, poetica particula, idem significans quod in prosa ἂν potentiale. vt, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃς ἂν, Qui diis obtẽperarit. Sequẽte vocali, adsciscit τὸ ν. vt apud Homer. Odyss. ι, Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν· Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε Καὶ βορέης ἀπέωσε, Venissem in patriam. seu Venire potuissem. Idem cum futuro indicatiui construit: necnon cum optatiuo. in Iliad. α, Καί κε τὸ βουλοίμην. Vbi accipiunt pro δὴ, exponentes καὶ δὴ τοῦτο ἤθελον.

Κεάδας, Athenis fuit βάραθρον siue τόπος βαθὺς ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο, vt apud Lacedæmonios εἰς τὸν καιάδαν, teste Suida. At Κεάδης, est patronymicũ à Κέας, significans filium seu nepotem Ceæ. Etymol.

Κεάζω, t.2, c.159, c. & 174, a

Κεάνωθος, spina quædam de qua Theophr. Hist. pl. l.4, c.11.

Κέαρ, t.2, c.95, d. Legitur apud tragicos præsertim, Æschyl. & Sophoclem. Sed & Aristoph. in Acharn. dicit, ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην. vbi schol. exponit καρδίαν, Cor. non malè. paulo antè enim poeta dixerat, Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Hesych. esse dicit ψυχὴν διῃρημένην, alludens ad etymon: innuens videlicet esse παρὰ τὸ κεάζειν.

Κέαρνα, eidem Hes. sunt σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικὰ, Ferramenta fabrilia aut sutoria. vel ἀξῖναι, Secures. quæ & σκέπαρνα.

Κέασμα, ατος, τὸ, Fractura, vel Fragmentum. Eidem enim Hesychio κεάσματα sunt κλάσματα, ῥήγματα, διαρρήγματα. à verbo κεάζω.

Κέαται, t.2, c.159, d Κέβη, t.2, c.151, c

Κέβλη, ης, ἡ, Caput: per syncopen factũ ex κεφαλὴ Macedonicè mutato φ in β, vt testatur Etym. & schol. Nicãdri, afferẽs ex Callim. hoc exemplũ, — ἀμφί τε κέβλην [illegible]νος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. Sed & Nicandro HINC Κεβληγόνος dicitur ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἔχων, In capite fœtum habens: in Alexipharm. v.433, μήκωνος κεβληγόνου δάκρυ. nam papauer in capite semen fert. INDE ET Κεβλήπυρις, auis apud Aristoph. forsan ita denominata à rutilo seu igneo capite. Vbi schol. annotat, esse qui disiunctim scribant κεβλὴ πυρίς: sed his contradicere alios. Notandum porro & paroxytonως & oxytonως scriptum legi apud duos illos scholiastas, Nicandri & Aristophanis: paroxytonως tantùm in lex. meo vet. & apud Etymol. Apud Hesych. verò reperio ET Κεβαλὴ, expositum itidem κεφαλὴ, necnon & κύλιξ.

Κεβληγόνος, vide in præced. Κέβλη.

Κεβλωὴ, Hesychio autore dicitur ἡ ὀρίγανος, Origanum.

Κεβλήπυρις, vide paulo antè in Κέβλη.

Κέβλος, eodem H. teste est κυνοκέφαλος κῆτος, Cetos quod à canini capitis similitudine dicitur cynocephalus. Procul dubio pro κέφαλος dicitur, vt κέβλη pro κεφαλή.

Κεβριόνης, Cebriones: auis nomen apud Aristoph. in Auibus: nomen item gigantis.

Κέγκλος, Suida autore est auis marinæ species. quæ infrà κίγκλος per ι.

Κέγχωται, Hesychio πέπρωται: apud quem & Κεγχᾶσθαι, πεπρᾶσθαι, πεπρῆσθαι.

Κεγχραμιδώδης, Κεγχραμὶς, Κεγχρεὼν, Κεγχριαῖος, Κεγχρίας, Κεγχρίδιον, Κεγχρίνης, Κεγχρίνη, Κεγχρίνης, Κέγχρινος, Κεγχρὶς, Κεγχρίτης, Κεγχροειδὴς, vide in sequ. Κέγχρος.

Κέγχρος, Hesychio autore est σπερμάτιον μηλίνῃ ἐμφερὲς, semẽ panico simile. Milium vocant Latini. Hesiod. Asp. Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλώχες τελέθωσι. Et apud Athenæũ libro 10, populi quidam πίνουσι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, bibunt ceruisiam è milio confectam. ¶ Κέγχρος dicitur etiam serpens quidam, à maculis quibus milii similitudine aluus eius tinctus est. Meminit eius Dioscorides lib. 7, cap. 16, describens sympromata quæ comitantur τοῖς ὑπὸ κέγχρου δηχθεῖσιν: itidémque Actuar. sub finem suæ Methodi med. Alio nomine κεγχρίας dicitur & κεγχρίς. ¶ Item vnum ex adamantis generibus κέγχρον vocant, quod est milii magnitudine, inquit Plin. libro 37, cap 4. ¶ Κέγχρος est etiam ornamentum vestis, inquit Budæus, afferens ex Athenæo libro 12, de actæa, vestimento Persico pretioso, καταπέπλασαι δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι, νήματι πορφυρῷ. forsan sunt puncta milii figura. Idem B. κέγχρον à Chrysostomo vocari tradit τὸ ἔνδον τῆς συκῆς, granum ficus. quippe quod & ipsum milii sit simile. E superiore Κέγχρος COMPOS. Κεγχροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Milio similis, Milii formam gerens, Qui milii specie seu figura est. Vtitur hoc compos. Athen. libro 11, scribens τὸ καρχήσιον poculũ dictum quasi κερχήσιον, διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ. Deriuatum inde ET Κεγχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans itidem milio similis, seu Ad milium accedens, Milii naturam referens. vt Philotimus apud Athenæum lib. 3, scribit τὸ Περσικὸν λιπαρώτερον καὶ κεγχρῶδές ἐστι. Et lib. 2, Diocles, τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα ἔχειν τι κεγχρῶδες καὶ ἐπιπολαστικόν. acsi diceres, Aliquid miliaceum. Inde ET Κεγχρίτης λίθος, Cenchrites lapis, milii granis velut sparsis, inquit Plin. lib. 37, cap. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰσχάδες dicuntur

dicuntur caricæ quoniã granula in se habent milii gra A
nis similia. Apud Suidam, Καὶ νάρδῳ ψαφαρῇ κεγχρίτιν ἰσχάδι ἀμφί. Possis interpretari Miliaris. ITIDEM Κεγχρίας ἕρπης, apud Galenum ad Glauconem redditur Miliaris herpes: nomine ex eo imposito quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio ad Eunapium lib.3, cap.48. vt Actuarius quoque περὶ διαγνώσεως παθῶν libro 2, cap.31, ἡ δὲ λεπτὴ καὶ ἧττον δριμεῖα καὶ θερμὴ χολὴ φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει κέγχροις ἐοικυίας· καὶ κεγχρίας ἕρπης ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὸ πάθος ὀνομάζεται. SIC Κεγχρίδιας ὄφις, dicitur Serpens veluti milii granis variatus. Dioscorides libro 8, B
cap.13, τοῖς δὲ ὑπὸ κεγχρίδου δηχθεῖσι θριδακίνης ὁ καρπὸς μετὰ λινοσπέρμου καταπλασσόμενος βοηθεῖ. At libro præcedente eum appellat κέγχρον. Ab aliis DICITVR Κεγχρίνης, ET Κέγχρις. Nicander Theriacis, Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τι λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον δολιχοδείρῃ. Lucanus libro 9, Chersydros tractique via fumante chelydri, Et semper recto lapsurus limite cenchris: Pluribus ille notis variatam tingitur aluum Quàm paruis tinctus maculis Thebanus ophites: Con- C
color exustis atque indiscretus arenis Ammodytes. Paulus Ægineta vocat & ipse κεγχρίνην, libro 5, cap.18: Aetius & κεγχρίαν & κεγχρίτην. Nam libro 13, cap 25, τὸν ἀμμοδύτην vocari κεγχρίαν ait. & cap.27 Cenchrites, (inquit) serpens est magnitudine duorum cubitorum, figura autem crassa in tenuem abeunte, colore viridi, maximè circa aluum, vt milium colore referat. vnde & κεγχρίας, hoc est miliaris, appellatur. Aiunt etiam hunc se ipso fortiorem fieri quum milium floret. Cæterùm vbi se ad lædendum parat, extendit seipsum, D
ac veluti iaculum vibratum corporibus inuolat, atque hoc modo verberat. λέοντα eundem vocant à feritate sæuitiáque. in corpora enim se vibrat, spiris ea inuoluit, verbere caudæ rumpit, adactóque in clauiculas & thoracem vulnere, sanguinem exugit, leonino hæc omnia ritu. Etymologus quoque serpentem quendam κεγχρίνην dici ait, vel διὰ τὸ ποικίλον εἶναι καὶ κατεστίχθαι, vtpote ὥσπερ κέγχρους τινὰς ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχοντα, vel διὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ κέγχρου. Suida verò autore κεγχρίνης dicitur non serpentis tantùm species, sed auis E
etiã quæ nunquã sitire fertur. & fortassis ipsa etiã à maculis quibus veluti milii granis variata est, nominis id sortita est. Plin. serpentem cenchrin vocat, auem autẽ cenchridem: illũ, κέγχριν, hanc, κεγχρίδα. Marrubiũ (inquit lib.20, c.22) aduersus serpẽtes efficax, maximè cenchrin & scolopendras. Et libro 29, cap. vltimo, Fimum cenchridis. accipitrum generis hanc Græci faciunt. Meminit huius auis Aristot. Histor. animalium libro 6, cap.1, & De gener. animalium libro 3, cap.1. vbi tradit τὴν κεγχρίδα esse πολυγονωτάτην τῶν γαμψωνύχων, & so- F
lam etiam ex curuunguibus bibere: item Histor. animalium libro 2, cap.17, habere κοιλίαν ὁμοίαν προλόβῳ: libro 6, cap.2, parere oua ἐρυθρὰ ὥσπερ μίλτος. Quidam miliarem accipitrem interpretãtur, Gaza tinunculum, de cuius erga columbas amore vide Columellam lib. 8, cap.8, & Plinium libro 10, cap.37. Varro autem miliarias aues appellat quæ milio vescuntur & pinguescunt. Præterea à κέγχρος DICITVR Κεγχριαῖος, Qui milii magnitudine est, Tantus quantum milii gra G
num. vt κεγχριαῖον μέγεθος, Milii magnitudo, apud Dioscoridem libro 2. Item nomen MATER. Κέγχρινος, ου, ὁ, E milio confectus, Miliaceus. vt κέγχρινον ἄλευρον, Milii farina, seu Farina è milii granis, apud eundem Dioscor. libro 5, cap.5. FOEMININ. Κεγχρίνη, Hesychio est τὸ ἐκ κέγχρου ἕψημα, Puls è milio. Adhæc VERBALE Κέγχρωμα, ατος, τό, quod sonat quasi diceres Miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα, siue κέγχρους, paruos ex auro clauos quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parua foramina in scuti H
circumferentia per quæ aduersarios speculantur, vt tradit schol. Euripidis in hoc Phœniss. loco, de Eteocle & Polynice inter se pugnantibus, Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὼν ἴτυος ἄτερος μάθοι, Λόγχην ἐνώμα στόματι προφθῆναι θέλων· Ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν Ὀφθαλμόν, ἀργὸν ὥστε γίνεσθαι δόρυ. Dextrè itaque miliaribus clypeorum foraminulis admouebant oculos, séque clypeis tegebant, vt hasta qua se inuicem petebant, nihil efficeret. Affertur & DIMIN. Κεγχρίδιον, ου, τό, quod significabit Paruulum milii granum. Denique à κέγχρος DERIVAT. Κεγχραμίς, ίδος, ἡ. quo nomine dicitur Granum seu semen ficus. quoniam milii granum & figura & colore & magnitudine refert. Theophrast. in fine libri 5 De causis plantarum, τὸ γίγαρτον καὶ ἡ κεγχραμὶς μᾶλλον ἀποξηραίνεται γυμνούμενα. Idem Histor. plantarum lib.4, cap.2, Ægyptiæ ficus fructum esse dicit τῷ χυλῷ καὶ τῇ γλυκύτητι τοῖς ὀλύνθοις παραπλήσιον, πλὴν γλυκύτερον πολύ, καὶ κεγχραμίδας ὅλως οὐκ ἔχοντα. Plinius libro 13, cap.7, esse ficum prædulcem sine granis interioribus. Vbi quæ grana interiora vocat, alibi appellat frumenta: libro 15, cap.19, Ficis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus: succus maturescentibus lactis, percoctis mellis. Suidæ verò κεγχραμίδες sunt non solùm τοῦ σύκου, sed etiam τῶν ἐλαιῶν οἱ πυρῆνες, Nuclei seu ossicula olearum. INDE Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dicitur Qui ex genere τῶν κεγχραμίδων est. Plur. τὰ κεγχραμιδώδη, Quæ è genere τῶν κεγχραμίδων sunt: alii simpliciter Ficorum grana. Apud Hesychium reperio & alia ab hac origine deducta. Affert enim ET Κεγχρήδων (si tamen non κεγχραμιδῶν potius scripsit) pro σπερμάτων ὁμοίων κέγχρῳ, seminum milio similium. ET Κεγχρίλης pro πελόρχης: qui suprà κεγχρὶς, ex accipitrum genere. ET Κέγχρης pro ὁ καρπός. NECNON Κεγχραιοπώλης pro πραγματοπώλης. AT Κεγχρεών, ῶνος, ὁ, dicitur τὸ καθαριστήριον ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, vt innuit Theophr. in l. De metallis. Ita Harpocr. in suo Lex. rhet. quum citasset locũ hunc Demosth. ex τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ, p.80, πείσας τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα ἐπὶ βλάβῃ τῇ ἐμῇ. Vbi quod κεγχρεῶνα vocat, appellat aliquoties ἐργαστήριον, Officinã: & quidem eam in qua grana & ramenta metallorum exsiccantur. Dicit etiam ibi ἀργυρεῖα & μέταλλον, & μεταλλικὰς δίκας, quæ de iis sunt qui μέταλλον παρὰ τῆς πόλεως πρίανται.

Κεγχρώδης, & Κέγχρωμα, vide in præced. Κέγχρος.

Κεδάζω, t.3, c.813, f. Κεδαίω, ib.h Κεδάω, ibid.f

Κέδματα, τά, ab Hippocr. dicũtur Diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis tum præcipuè circa coxendicem. vt Galen. tradit in Lex. Hippocr. Itidem idem Galen. comment.5 in librũ 6 Epidem. annotat, κέδματα ab eo vocari τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκήπτοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν περὶ τὴν διάρθρωσιν, ἥτις ἐστὶ κατ' ἰσχίον. Verba Hippocr. in quæ ista annotat, hæc sũt, κεδμάτων τὰς ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας σχάζειν. Idem Hippocr. & alibi passim hoc vocabulo vtitur. vt De loc. in hom. ἢν δὲ ὀλίγον ῥεύσῃ, ἰσχιάδα καὶ κέδματα ἐποίησεν, ἐπὴν ῥέον παύσηται. Et in lib. De aere, aquis & loc. ἐκεῖ πλεῖστοι ὑπὸ κεδμάτων καὶ ἰσχιάδων καὶ ποδαγριῶν ἁλίσκονται. Ibidem, ὑπὸ τῆς ἱππασιης αὐτέης κέδματα λαμβάνει. Et Epidem. libro 7, ἔσχεν βουβῶνα καὶ κέδματα. INDE Κεδματώδεα, τά, dicuntur Quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt, Similia τοῖς κέδμασιν, seu Quæ sunt ex genere τῶν κεδμάτων. Affert Erot. ex eodẽ Hippocr. qui & ipse κέδματα nominari annotat τὰς χρονίας περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις.

Κεδνός, t.2, c.186, f. & c.182, d.ob.

Κεδρέλαιον, Κεδρελάτη, Κεδρία, Κεδρίδες, Κεδρίη, Κεδρίνεος, Κέδρινος, Κέδριον, Κέδριος, Κεδρίς, Κεδρίτης, Κεδρόμηλα, Κέδρον, vide in sequ. Κέδρος.

Κέδροπα, τά, Legumina. Annotat Erotian. apud Hippocr. Atticos χέδροπα vocare τὰ ὄσπρια: quosdam verò per κ scribere κέδροπα. Id tamen Ionicum potius videretur. Meminit eius & Hesych.

Κέδρος, ου, ἡ, Cedrus: arbor iunipero non absimilis: radicibus raris, per summa terræ dispersis: folio duro, acuto mucrone, capillato, spinoso, pungente, ramoso: ligno contorto, nodoso, frequentibus alis: medulla rubente, odorata: baccis myrti flauis, hilaribus, odoratis, esculẽtis: nouo fructu per autumnum cum anniculis pendente: coma perpetuò viridi. Galenus duplicẽ esse scribit: alteram, fruticosam, iunipero assimilem: alteram verò, arborem non exiguam. Hæc Gorræus, ex parte

desumpta ex Theophrasto, Histor. plantarum libro 3, A
cap. 12: Plin. lib. 13, cap. 5, vbi inter alia hæc scribit, Iuniperi similem habent Phœnices & cedrum minorē.
duo eius genera: Lycia & Phœnicia. differunt folio. nā
quæ durum, acutum, spinosum, habet, ὀξύκεδρος vocatur, ramosa & nodis infesta. altera odore præstat. fructum ferunt myrti magnitudine, dulcem sapore. Et maioris cedri duo genera. quæ floret, fructum non fert:
frugifera, non floret: & in ea antecedentem fructum
occupat nouus. semen eius cupresso simile. quidam cedrelaten vocant. ex hac resina laudatissima. materiæ ve- B
rò ipsi æternitas. itaque & simulacra deorum ex ea factitauerunt. Homerus quoque odoratam esse arborem
testatur. quippe apud quem Odysseæ ε, domi Calypsûs
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο· τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει. vt & Virgiliana Circe Vrit
odoratam nocturna in lumina cedrum. Rursum Plin.
lib. 13, cap. 15, Cedrum Mauritanicam scribit esse cupresso fœminæ etiamnum syluestri similem folio, odore,
caudice. Libanus autem mons Syriæ cedros ferre dici-
tur quarum fructus mali magnitudine sit, tereti & ob- C
longa figura, callo compactili. Denique κέδρος esse di
citur etiam arbor citrei mali, cuius materies citrum
Varroni & Martiali: quum Dioscorides libro 1, cap. 167,
scribat, quæ à Romanis vocantur κίτρια, à Græcis nominari Μηδικὰ siue Περσικὰ μῆλα & κεδρόμηλα, quasi cedrina mala. quum Plin. item lib. 13, c. 16, de cedro loquu
tus, subiungat, Alia est arbor eodem nomine, malum
ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis
expetitum, domos etiam decorans: innuens & ipse ce-
drum & citriam malum eandem esse. Veruntamen idē D
ipse Plin. libri eiusdem cap. 14, apertè inter citrum & ce
drum distinguit. vt prolixius docui t. 2, c. 1633, g. vbi etiam annotaui, forsitan legēdum esse κιτρόμηλα aut κιτριόμηλα. De hoc fructu, vnà cum arbore ipsius, si plura cognoscere cupias, disces ex Theophr. Hist. plant. l.
4, cap. 4: Athen. lib. 3, (afferente eum Theophr. locum)
Diosc. l. 1, c. 167: Plin. l. 12, c. 3: Galen. Simpl. med. lib. 7: Palladio in Martio, tit. 10: Plin. rursum lib. 11, cap. 53, & Virgil. Georg. 2. Ad superiorem porrò cedrum vt re-
deam, INDE Κεδρελάτη dicitur Cedrus magna, abietē E
magnitudine æquans. vt & Plinius in loco suprà citato
scribit maiorem cedrum quosdam cedrelaten vocare:
è qua resinam manare laudatissimam. Sic verò idem
lib. 24, c. 5, Cedrus magna, (inquit) quam cedrelaten vocant, dat picem quæ cedria vocatur: & Dioscor. libro 1,
c. 106, τὴν κέδρον itidem esse δένδρον μέγα, ex quo τὴν λεγομένην κεδρίαν συνάγεσθαι. Vbi nota HOC Κεδρία, idē significans quod κεδρίνη πίσσα seu κεδρίνη ῥητίνη, & κέδρινον
ἔλαιον: quod & voce COMP. Κεδρέλαιον dicitur. Galenus
enim τὸ κέδρινον ἔλαιον à quibusdā nominari κεδρίαν autor F
est: itidem Simpl. med. lib. 7 scribens κεδρίαν vocari τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς κέδρου. Alii tamē inter κεδρίαν & κεδρέλαιον
discrimen esse volunt. quum Plin. lib. 15, cap. 7, scribat
oleum quod è malis cedri fit, κεδρέλαιον appellari: & lib.
16, cap. 11, lignum tædæ concisum, furnis vndique igni
extrà circundato feruere: primum sudorem aquæ modo fluere canali: hócque in Syria cedriū vocari: sequentem liquorem, crassiorem iam, picem fundere. Sed &
lib. 24, c. 5, idem Plin. quum dixisset cedrum magnam,
quam cedrelaten vocant, dare picem quæ cedria voca- G
tur: ex ea fieri & succum magni ad lumina vsus: subiungit, Fit ex eo & oleum quod pisselæon vocant, vehemē
tioris ad omnia eadem vsus. Κεδρία, (inquit Gorr.) Cedria: dicitur modò pix cedri, modò resina cedri, è magna cedro, quæ κεδρελάτη vocatur, emanans: ita vt si
propriè sit loquendum, nihil aliud sit quàm cruda cedri lacryma. Κέδριον autem, oleum quod è cedro nascitur, siue succus cedri è tæda eius concisa & in furnis feruente primus aquæ modo fluens in canali. nám-
que sequens liquor, iam pix, non cedrium appellatur H
sed cedria. ita vt κέδριον à κεδρία hoc differat quòd κέδριον liquidius sit & magis oleosum. Veruntamen
nunc pro resina, nunc pro sudore tædarum, nunc
pro pice confundunt autores κεδρίαν & κέδριον, indiscriminatim nominantes. Vitruuius quoque κέδριον

reuera oleum cedrinum esse indicat his verbis, l. 2, c. 9,
Item cedrus & iuniperus easdem habent virtutes & vtilitates: sed quemadmodū ex cupresso & pinu resina,
sic ex cedro oleum, quod cedrium dicitur, nascitur:
quo reliquæ res quum sunt vnctæ, (vti etiam libri) à tineis & carie non læduntur. Galen. hoc κέδριον siue κεδρέλαιον videtur vocare ἐλαιώδη κεδρίαν, κεδρίαν autem fæcē
τοῦ κεδρελαίου siue κεδρίου: quum Simplic. med. lib. 7, scribit τὸ λιπαρώτατον ἐκ τῆς κεδρίας καὶ ἀκριβῶς ἐλαιωδέστατον,
ὃ διὰ τῶν ὑπεραιωρουμένων ἐρίων ἑψομένης ἀθροίζεται, λεπτομε-
B ρέστερον γίνεσθαι τῆς ὅλης κεδρίας, ἔχειν πως πρὸς τὸ ὑπολειπόμενον τῆς κεδρίας τὸ παχυμερέστερον τὸν αὐτὸν λόγον ὅνπερ καὶ
τὸ ἔλαιον πρὸς τὴν ἀμόργην. Apud Aetium sanè lib. 1, vbi
hunc Galeni locum de cedria affert, verbis istis iam
citatis præfigitur titulus κεδρέλαιον. vt & Diosc. l. 1, cap.
106, tradit, ἐκ τῆς κεδρίας γίνεσθαι καὶ ἔλαιον, χωριζόμενον ἀπὸ
τῆς κεδρίας δι' ἐρίου ὑπεραιωρουμένου ἐν τῇ ἑψήσει ὥσπερ ἐπὶ τῆς
πίσσης. Notandum verò est, apud Galen. pariter & Aetium eo in loco scriptum esse κεδρέα aliquoties, vt apud Vitruu. quoque cedreum: apud Paulum verò Ægin. κεδραία per αι. Altera tamen scriptura per ι melior
C videtur: ac forsitan cum κεδρία subaudiri queat ῥητίνη
aut πίσσα: cum κέδριον autem, ἔλαιον: præsertim quū ADIECTIVI Κέδριος exempla aliquot reperiantur. Gorr.
enim tradit τὸ κεδρέλαιον, Cedrinum oleum, à Columella vocari Cedrium liquorem. Et Hesych. κέδριον affert
vsurpatum pro εὐῶδες. nam cedrum esse odoratissimā,
ex supradictis constat. Ionicè verò pro κεδρία DICITVR Κεδρίη: quod ex Herodoto affertur pro Cedrinū
vnguentum. Præterea à κέδρος DERIV. Κέδρινος,
D Cedrinus, id est E cedro confectus. vt κεδρίνη κλίμαξ, &
κέδρινον ξύλον, apud Eurip. Sic Cedrinus Apollo apud Plinium. nam simulacra deorum è cedro factitabāt, quòd
materiæ isti æternitas inesset, teste eodem, l. 13, cap. 5:
qui c. 15, eiusdem libri, mensas quoque cedrinas maximo fuisse in pretio tradit. Itidem κέδρινον ἔλαιον apud
Hippocr. quod alii κεδρέλαιον appellant voce composita. Necnon κέδρινος οἶνος, Vinum cedrinum: quod ET
Κεδρίτης οἶνος dicitur. vtrunque apud Diosc. lib. 5: illud,
c. 45: hoc, c. 47. vbi etiā eius conficiēdi rationē docet, è
E cedria videlicet & musto. Poetæ pro Κέδρινος DICVNT Κεδρίνεος etiam. Nicand. n. in Alex. v. 488, κεδρινέην πίσσαν, cedrinam pice, vocat τὴν κεδρίαν. quippe quæ
sit pix seu resina è cedro. Item à Κέδρος DERIV.
Κεδρὶς, ίδος, ἡ, significans fructum cedri. Diosc. enim l. 1,
c. 106, & Galen. Simplic. medic. l. 7, κεδρίδας vocari tradunt τὸν καρπὸν τῆς κέδρου: vbi etiam medicam earū vim
exponunt. Sic Hippocr. Γυναικ. lib. 2 dicit, κεδρίδας τὰς
τι τρίβειν ὕδατι, καὶ πίνειν. Et Plin. lib. 24, c. 5, Cedrides, hoc
est fructus cedri, tussim sanant, vrinam cient. Itidém-
F que δαφνίδες dicuntur fructus lauri, seu baccæ lauri: &
ἀμυγδαλίδες, nuces amygdalinæ. Apud Theophr. autē,
Hist. plant. l. 1, κεδρὶς, est frutex cedro similis, in Phrygia nascens, teste Gorr. qui cum Gaza interpr. Cedrulā.
Denique à κέδρος est nomen VERBALE Κεδρωτὸς, vt apud Latinos quoque Cedratus à Cedro. Eurip. Oreste,
κεδρωτὰ παστάδων ὑπερτέρμονα. In hoc autem loco Cassii
Heminæ apud Plin. lib. 13, c. 13, Libros cedratos fuisse:
propterea arbitrarier tineas non tetigisse: illud Cedratos accipiendum potius pro Cedrio inūctos, quàm cedrinis tabulis compactos: testante eodem Plin. l. 16, c.
G 39, cedri oleo perunctam materiem nec tineam nec cariem sentire: & Vitruuio, cedrio vnctas res, vti etiam
libros, à tineis & carie non lædi. Itidem verò VERBVM Κεδρόω significat Cedria seu cedrio condio,
Cedrino liquore seu oleo perungo. Strabo, τὰς δὲ πολεμίων ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον. Testatur enim & Galenus Simplic. medicament. libro 7, τὴν κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἄσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα. ¶ Ad Κέδρος autem vt redeam, tradit Ety-
H mologus fœminino genere κέδρον dici τὸ δένδρον, neutro autem τὸν καρπόν. Hesychius verò κέδρον neutro
genere ab Atticis vocari δαίνειον. cui κέδρος est non
solùm δένδρον, sed etiam κιβωτὸς, λάρναξ, Arca, Loculus: sed ea forsitan è cedrino ligno, posita materia pro
re inde confecta.

Κεδρόω, vide in præced. Κέδρος.

Κεδρωτις, τως, ἡ, Cedrostis: à nonnullis appellatur ἡ λευκὴ ἄμπελος, Vitis alba, quæ & βρυωνία & ὀφιοστάφυλον. testis Diosc. l.4, c.184. & Plin. l.23, c.1.

Κεδρῶσαι, & Κεδρωτὶς, vide paulo antè in Κέδρος.

Κέεμαι, Ionicè & poeticè pro κεῖμαι, Positus seu situs sum.

Κεῖα, Ionicè itidem pro ἔκαυσα: vnde particip. κεάιτης, & media voce κειάμενοι, pro καύσαντες, à καίω. At nomen Κεῖα, Hesychio autore, significat καθάρματα, Purgamenta. quæ infrà κηία.

Κείατο, t.2, c.159, d. Κεῖθεν, t.1, c.1165, f

Κεῖθι, ibid. g. Κεῖμαι, t.2, c.159, e

Κείμενα, τὰ, t.2, c.650, d. ob. Κειμηλιάρχης, t.2, c.173, d

Κειμηλιάρχιον, ib.

Κειμηλίαρχος, idem ac κειμηλιάρχης, Thesaurarius.

Κειμήλιον, t.2, c.173, f. Κειμήλιος, t.2, c.173, d

Κείνη, t.1, c.1165, f. Κεινὸς, t.2, c.119, e

Κεῖνος, t.1, c.1164, h. & 1165, c. Κείνως, t.1, c.1165, f

Κεῖος, ου, ὁ, Ceus: incola τῆς Κέω insulæ, quæ & Κῶς. Testis Stephanus, Etym. & Suid.

Κεῖπος, ου, ὁ, monstrosum animal, τὸ μὲν πρόσωπον ἐοικὸς σατύρῳ, τὰ ἄλλα δὲ κυνὸς καὶ ἄρκτου μεταξὺ, inquit Strabo, qui in Æthiopia ipsum nasci tradit. Plinius cephos vocat: libro 8, cap.19. Pompeius (inquit) ex Æthiopia ostendit quas vocant cephos: quarum pedes posteriores pedibus humanis & cruribus, priores manibus fuere similes. vt & Iul. Solinus cap.43, Iisdem fermè temporibus illinc exhibita monstra sunt (cephos appellant) quorum posteriores pedes crure & vestigio humanos artus mentiuntur, perinde priores hominum manus referunt. Simile animal κῆβος.

Κεῖρα, Hesychio φυτεία ἢ ἡλικία, Generatio vel Ætas.

Κεῖραι, Tondere: & κείρασθαι, Tondere se, seu Tonderi: à κείρω. vnde particip. κείρας & κειράμενος.

Κειρεκόμης, t.2, c.100, e

Κειρίαι, t.2, c.192, b. ob. Κειρίαι, dicuntur non sepulcrales tātùm fasciæ, sed fasciæ etiā lecti, vt Cic. quoque dicit, Somniasse se ouū pendēre ex fascia lecti sui. Aristophanis enim schol. & Suidas κειρίαν esse dicunt εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων παρεοικὸς ἱμάντι, ᾗ δέσμευον τὰς κλίνας: in Auibus nimirum Aristophanicis, vbi Ἔποψ dicit, Σπάρτην γὰρ αὖ θέλων ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει, Οὐδ' αὖ χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν ἔχων; quum ne fasciam quidem habeam quam lectulo meo humili intendam? alludens ad nomē σπάρτη quatenus significat sparteum funem, seu funem è sparto plexum. Sic Solomon Prouerb. cap.7, κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην μου, ἀμφιτάποις δὲ ἔστρωσα. ‖ Item κειρίας à fasciarum similitudine dici tradunt medici τὰς πλατείας ἕλμινθας, lumbricos latos: qui itidem ταινίαι dicuntur, à Latinis etiam tæniæ: apud quos tamen alicubi scriptum Tineæ.

Κεῖρις, εως, ἡ, Ciris: auis quam aliqui accipitrem esse volūt, aliqui halcyonem, inquit Hesychius. Sunt qui velint auem esse quæ scylla nominatur: rectè. ita enim Ouidius Metamorphos. libro 8, de scylla, — plumis in auem mutata, vocatur Ciris: & à tonso est hoc nomen adepta capillo: videlicet παρὰ τὸ κείρειν. quippe quæ paulo antè, thalamos taciturna paternos Intrarat, & (heu facinus) fatali nata parentem Crine suum spoliarat, prædáque potita nefanda Tulerat secum spolium sceleris: patris inquam Nisi, qui & ipse in haliæetum ibi mutatur. Vnde ἁλιαίετος illam κεῖριν persequitur, veteris memor iniuriæ. Apud Oppianum Halieut. l.1, legitur κιρρὶς pro hoc κεῖρις. Sunt qui Aristotelicū esse αἴθων existimēt, quē Gaza Florum appellat: vulgò dici uaneau.

Κειροπλάσης, ου, ὁ, affertur pro ὁ περὶ κόμην καλλωπιστής. Qui rectius κηροπλάστης, apud Poll.

Κείρυλος, auis quædam, inquit Hesych. qui κειρύλους ab Antigono dici scribit τῶν ἀλκυόνων τοὺς ἄρρενας, alcyonas masculos. Infrà κήρυλος.

Κείρω, Tondeo, &c. t.2, c.99, h. Κείρω, Scindo, &c. c.100, c.

Κεῖσε, t.1, c.1165, g

Κεισεῦμαι, Doricè pro κείσομαι, Iacebo: à κεῖμαι.

Κεισβηλυμένοι, Hesychio νωθροί, Pigri, Ignaui.

Κεισὸς, eodem teste est herbæ species.

A Κεῖσσα, à Laconibus dicitur ἡ κίσσα, Pica, eodem autore.

Κείω, Iacere cupio, t.2, c.173, e. Κείω, Findo, ib. g. Κείω, Vro, c.174, g.

Κεκάδες, Hesychio est ὀσμάδες, Odoratum. quod & κνισάδες.

Κεκώσασθαι, eidē est καθιερῶσαι: forsitan adolēdo & suffiendo: παρὰ τὸ κεῖαι τὸ καῦσαι. Idem & θειώσασθαι à θεῖον.

Κεκαδεῖν, t.4, c.319, a. Κεκαδησόμεθα, ib.

Κεκαδόμην, t.4, c.318, d. Κεκαδὼν, ib. a

Κεκαλλιεπημένος, t.1, c.1222, f. Κεκαμμένος, t.2, c.52, c

Κεκανόνισαι, t.2, c.63, b. Κεκαπηλευμένος, t.2, c.67, b

B Κέκαρκα, Totondi: & Κέκαρμαι, Tonsus sum: à κείρω.

Κεκαυμένος, t.2, c.175, c

Κεκαφηώς, t.2, c.67, d. Vide & Καφέω suprà ac Καφηρὸς.

Κέκευθα, t.2, c.1600, d. Κεκηλημένος, t.2, c.188, h

Κεκῆνας, Cretenses vocant τοὺς λαγωοὺς, Lepores. Hesych.

Κεκηπὰς, idem affert pro βοᾷς, Vociferaris, Clamas.

Κέκηφε, idem exp. τέθνηκε, Mortuus est, Expirauit.

Κέκιλος, eidem est ἰσχνόφωνος.

Κεκλάγξω, & Κεκλάγξομαι, Suida autore dicitur ἐπὶ τῶν κυνῶν, pro ὑλακτήσω, Latrabo. diuersas tamen esse canū voces κλαγγὴν & ὑλαγμὸν, in Κλαγγὴ & Κλάζω docui.

C Κεκλαμμένον, Furto surreptum: ab act. th. κλέπτω.

Κεκλέαται, Ionicè pro κέκληνται, Vocati sunt seu Vocantur: ab act. th. καλέω seu κλέω.

Κεκλεῖ, Hesychius affert positum pro καλεῖ, κελεύει, Vocat, Iubet: tanquam à them. κικλέω.

Κεκλειμένος, pro κεκλεισμένος, t.2, c.230, d

Κεκλήατο, poetica ectasi pro κεκλέατο: hoc autē, Ionicè pro κέκληντο, Vocati erant, à καλέω. Hesych. exp. συγκεκλημένοι ἦσαν, Conuocati erant.

D Κέκληκα, t.2, c.225, g. Κεκλήσομαι, t.2, c.226, b

Κεκληκὼς, t.2, c.225, g. & 226, c. Κέκλομαι, t.2, c.112, a

Κέκλοφα, Furatus sum: & Κεκλοφὼς, Furatus: à κλέπτω. Ambo apud Aristoph. leguntur, vtpote Attica.

Κέκλυτε, t.2, c.267, h. Κεκλωσμένον, νενημένον: à κλώθω.

Κεκμηκὼς, t.2, c.48, f. Κεκμηκὼς, idem.

Κεκολασμένος, t.2, c.302, c. Κεκολασμένως, ib.

Κεκομπασμένος, t.2, c.371, b. Κεκορυμβωμένη, t.2, c.385, f

Κεκοτηὼς, t.2, c.393, d

Κεκράανται, poeticè pro κέκρανται, i. πεπλεσμένοι εἰσὶ, à κραίνω. Hom. Od. ο, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται.

E Κέκραγα, t.2, c.218, f. Κέκραγμα, t.2, c.219, b

Κεκραγμὸς, ib.

Κεκράγω, thema ex præt. med. κέκραγα, idem quod κράζω, Clamo, Vociferor. vnde aor.1 ἐκέκραξα.

Κεκράκτης, t.2, c.229, b

Κεκραμένος, Temperatus. Vnde ADVERB. Κεκραμένως, Temperatè, seu Concinnè.

Κεκραξιδάμας, t.2, c.229, b. Κεκράξομαι, t.2, c.228. f

Κεκριγὼς, ότος, ὁ, particip. præt. perf. act. à them. κρίζω.

F Κεκριμένος, t.2, c.425, a & d. Κεκριμένως, ib. e

Κεκρύφαλος, t.2, c.443, c

Κεκρυμμένως, Occultè, Latenter, Clam. à κρύπτω.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, Reticulum: quo videlicet mulieres crines suos compescunt. quod & κροκύφαντον dici tradunt. Lexicographi exponunt κεφαλοδέσμιον & vittam. Homerus certè & ipse esse κεφαλοδέσμιον, id est vinculum capitis, docet his verbis, Iliad. χ, de Andromache, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν τ'. Et in Epigramm. quidam canit, — φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς Βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθετο κεκρύφαλον: indicans κεκρύφαλον esse σφιγκτῆρα τῆς πλεκτῆς κόμης, reticulum quo plexa coma stringitur cohiberúrque ne diffluat. Et rursum, Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. Itē, πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. In eadem significatione vsus est Plutarchus quoque & Synes. Hesychius verò & τοὺς τῶν ἵππων κορυφιστῆρας appellari κεκρυφάλους annotat. qui & ἄμπυκες: reticula itidem lorāve quibus frontales equorum crines stringuntur. Item Κεκρύφαλος dicitur ἄρκυος ἡ κοιλότης, plagæ seu retis cauitas. Budæus esse dicit sinuosum illum macularum contextum in quem insinuant animalia vrgentibus canibus. tunc enim fieri impulsu ferarū vt viri proni concidant, & feræ operiātur. Xen. Cyn. ἐπὶ δὲ ἄκραι ἴσοις βρόχοις ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. Sed & κοιλία

quædam τῶν μηρυκαζομένων ζώων, venter quidam ruminantium animalium, κεκρύφαλος nominatur, teste Hesychio & ante eum Aristotele, qui & nominis rationem exprimit. συνήρτηται δ' (inquit) κοιλία τῇ μεγάλῃ πλησίον τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος ἀπὸ τῆς ὄψεως. ἔστι γὰρ τὰ μὲν ἔξωθεν ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ, τὰ δ' ἐντὸς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις, plexis reticulis quibus crines vinciuntur similis. magnitudine verò minorem esse dicit hūc τὸν κεκρύφαλον quàm sit ἡ μεγάλη κοιλία. Hæc ille, Hist. animal. lib. 2, cap. vlt. Meminit & De part. anim. lib. 3, c. 14. Alii dicunt esse sinum ventri prope stomachi commissuram annexum, ex argumento sic dictum quòd mulierum reticulis sit similis. Compos. HINC Κεκρυφαλοπλόκος, qui reticula nectit, apud Pollucem libro 7, ex Critia. Et DIMINVT. Κεκρυφάλιον, ου, τό, Reticulum, ibidem.

Κεκρύφαται, Absconditæ sunt: Ionicè pro κεκρυμμέναι εἰσί: à them. κρύπτω. Apud Hesiod. de Virgiliis.

Κέκτημαι, Acquisiui, Comparaui, t. 2, c. 467, d. Κέκτημαι, Habeo, ibid. e.

Κεκτημένος, t. 2, c. 467, d. Κεκυφώς, t. 2, c. 507, a

Κέκω, Solicitè curo, Doleo. Hesychius enim κέκει affert pro φροντίζει, ἀλγεῖ.

Κελαδεινός, t. 2, c. 117, b. Κελαδέω, ib. c

Κελάδημα, ib. d. Κέλαδος, t. 2, c. 116, f

Κελάδων, t. 2, c. 117, c

Κελαιναί, Κελαινεφής, Κελαινιάω, Κελαινιόων, Κελαινόλωτα, Κελαινοπάθιμος, vide in sequ. Κελαινός.

Κελαινός, οῦ, ὁ, Ater, Niger: vt κελαινὸν αἷμα, Ater cruor: κελαινὸν κῦμα, Ater fluctus: κελαινὴ νύξ, Atra nox, apud Homerum. Hesiodus verò & κελαινὸν ἧπαρ dicit ob atrum sanguinem: in Aspide, Ἐμμεμαὼς δ' ἄρα τῷ γε κελαινὸν πίμπλαται ἧπαρ. Sic Sophocles, κελαινοῖς ξίφεσι pro Atro cruore imbutis, seu Cruore atris, Cruentatis. Pro loco redditur Horrendus, Obscurus: quia talia sunt atra. (At Κελαιναί, Celænæ, oppidum Phrygiæ, teste Plinio & Liuio. necnon μεθόριον Atheniensium & Bœotorum, autore Suida) Inde COMPOSITVM Κελαινοφαής, έος, ὁ καὶ ἡ, apud Aristophanem Ranis, νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνη: vel quòd nigra videatur, vel quòd nigrore suo lumen obscuret. Suidas exponit μέλαινα, Nigra, Atra. ITEM Κελαινεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nubes reddens atras. seu Atras obscurásque nubes cogens. Iouis epitheton apud Homerum. Dicit enim Iliad. φ, Κὰδ δ' ἴζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. Et alibi, — κελαινεφεῖ Κρονίωνι. necnon vocandi casu κελαινεφές, in Odyss. ITEM Κελαινόλωτα hinc dicuntur τὰ κεράσια, teste Hesychio. sunt enim cerasa veluti nigricans lotus. NECNON Κελαινοπάθιμον, eodem Hesychio autore dicitur τὸ μὴ φανερόν, τὸ δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν. forsan est Cuius affectus cordis obscuri sunt & veluti nigri: ac ex consequēte Tectus, Non apertus, Subdolus. VT ET Κελαινώπας θυμὸς redditur Tectum nec apertum pectus, ideóque subdolum: vel potius Profunda cogitans, Profundis cogitationibus velut nigricans, in hoc loco Sophoclei Aiacis, de ipso Aiace, — ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνήρ. vt sit, κατὰ κεκρυμμένον καὶ δόλιον βαθυγνώμονά τε θυμὸν ἐφυβρίζει ἡμᾶς. Ad verbum enim Κελαινώπας seu Κελαινώπης sonat Aspectu niger, Atricolor. Est à κελαινός & SVBSTANT. Κελαινότης, ητος, ἡ, Nigredo. Item VERBVM Κελαινιάω, ῶ, Nigrico, Sum niger. A quo participium Κελαινιάων, Nigricans: pro quo Iones DICVNT Κελαινιόων. quod Hesychius exponit itidem μελαινόμενος: desumptum ex Homero.

Κελαινότης, & Κελαινώπας, vide in præced. Κελαινός.

Κελάρεια, vt & ἐμβάφια & λεκάνια, à Poll. numerantur inter vasa ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα.

Κελαρύζω, Murmuro, Strepito: vel potius Cum murmure & strepitu fluo. Homerus Odysseæ ε, — σόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρήν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν. Et Iliad. φ, de aqua itidem per canales deducta, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα. Vbi itidem scholiastæ exponunt μετὰ ἤχου ῥεῖ: Hesychius συνεχῶς ῥεῖ. apud quem legitur & futurū medium κελαρύσεται, expositum μετὰ φωνῆς ἠχήσει.

INDE Κελαρίζις, εως, ἡ, eiusmodi murmur & strepitatio, seu Fluxus cum murmure & strepitu. Hesychius esse dicit ἰδίωμα ψόφου, certum quendam sonitum seu strepitum. Affertur ET Κελαρίζα κοράνη, pro Crocitans cornix, quæ alioqui λακέρυζα transpositis primoribus syllabis.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, Iubes: à κέλομαι.

Κελέβη, t. 2, c. 658, d

Κελεβρα, Hesychio λεπτὰ καὶ νεκρὰ κτήνη.

Κελεῖς, eidem est ἀξίνη, Securis.

Κελέομαι, t. 2, c. 111, g

Κελέοντες, autore Pausania dicuntur οἱ ἱστόποδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πλινοειδῆ τῶν ξύλων: autore Ælio Dionysio, οἱ ἱστόποδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Eustath. Sic Hesychius quoque κελέοντας esse dicit τοὺς ἱστόποδας καὶ τὰ ὁπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δοκούς, ἱστούς. Vsus est hoc vocabulo Antiphon ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ, dicens, ὥσπερ τοὺς κελέοντας κατέπηξε. Propriè autem (inquit Harpocration) κελέοντές sunt οἱ ἱστόποδες, vt & apud Aristophanem comicum: metaphoricè autem hoc loco orator ita vocare videtur τὰ ὀρθὰ ξύλα. Itidem Etymologus κελέοντας propriè vocari annotat τοὺς ἱστόποδας, catachresticῶς autem τὰ καταπεπηγότα ξύλα, quæ etiam σταυροὶ nominantur. Apud Poll. scriptum κέλοντες.

Κελεός, Suida & Etymologo autore est ὄρνεον ταχύπτερον, auis pernicissima: à qua & κέλλειν dicitur τὸ ταχέως βαδίζειν. Meminit huius auis Hesychius quoque: sed apud eum scriptum est κελαιός, attamen contra seriem alphabeticam. Aristot. Histor. animalium libro 9, cap. 10, κελεὸν & λιβυὸν inter se esse πολεμίους tradit. Vbi Gaza interpretatur Galgulum: qui tamen dicitur potius ἴκτερος & χαραδριός. Alibi κολεὸς & κολοιὸς pro eadem aui legi tradunt apud Aristot. sed haud scio quàm verè. Etymol. & τὸν ἱστόποδα quosdā vocare κελεὸν ait, sed ἀσυζομένως. Alioquin & nomen proprium herois est, teste Hesych. & Suida.

Κέλευθον, apud Hesych. esse dicitur ᾧ τοὺς ἰχθύας θηρῶσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς.

Κελεύη, apud Etymologū scriptum pro κελέβη, sed nescio quàm rectè. dicit verò & ipse esse εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, ac deriuatum παρὰ τὸ κᾶλον, quod significat τὸ ξύλον, & τὸ εἴβω, quod est ῥέω.

Κέλευθα, τά, t. 2, c. 110, g

Κελευθεία, t. 2, c. 111, c. Κελευθείω, ib.

Κελευθήτης, ib. Κελευθιάω, ib.

Κελευθιόων, ib. Κελευθοπόρος, t. 2, c. 110, h

Κέλευθος, ib. f. Κέλευθρον, ib. h

Κελεύομαι, t. 2, c. 112, f. Κέλευσις, t. 2, c. 114, e

Κέλευσμα, ib. b. Κελευσμοσύνη, ib. e

Κελευστής, ib. d

Κελευστικόν, τό, substant. ibid. e

Κελευστικός, ib. Κελευτιάω, ib. g

Κελεύω, t. 2, c. 112, d. Κελημοσύνη, t. 2, c. 111, h

Κέλης, t. 2, c. 109, f. & 110, b. Κελητιάω, t. 2, c. 110, e

Κελητίζω, ib. Κελήτιον, ib. f

Κέλικας, Hesych. esse dicit δημότας, Plebeios.

Κελλόν, idem Hesych. affert pro στρεβλόν, πλάγιον, Tortum, Obliquum. ET Κελλάσαι pro πλαγιάσαι, Obliquare. Infrà per υ.

Κέλλω, t. 2, c. 108, f

Κέλμις, Hesychio est παῖς ἢ λήκυθος: & nomen vnius ex dactylis Idæis.

Κέλομαι, t. 2, c. 30, e. & 111, e

Κέλοντες, vocantur οἱ ἱστόποδες, vt est apud Pollucem libro 7, cap. 10. Pro quo alii habent κελέοντες, vt paulo antè docui.

Κελός, affertur pro Niger: μέλας. qui & κελαινός.

Κέλσα, Appuli, Ionicè & poeticè pro ἔκελσα, à κέλλω: vnde & infin. κέλσαι, Appellere: & particip. κέλσας.

Κελτικός, οῦ, ὁ, Celticus, seu Gallicus. Nam Κελτοὶ dicuntur ἔθνος ἕτερον Γαλατῶν, à Celto filio Herculis. Eiusdem gentis populi sunt Κελτίβηρες, & Κελτοσκύθαι.

Κελύφανον, & Κελυφώδης, vide in sequ. Κέλυφος.

Κέλυφος, εος, τό, Cortex, Putamē: vt τὸ περὶ τῷ βαλαίῳ κέλυφος, apud Dioscoridem lib. 1. & κέλυφος τοῦ καρύου, ibid. Eodē libro, ἐν κελύφει ῥοιᾶς, in mali Punici cortice, seu corio.

Sic Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 21, τὰ τῶν κυάμων κελύφη, fabarum putamina. Et Aristot. Hist. animalium lib. 9, κελύφεα τῶν καρκίνων, cortices seu crustæ quibus cācri teguntur. Dicitur & de inuolucro & integumēto oculorum, vt ἔλυτρον. in Epigramm. κέλυφος ἔκλεισαν. Synes. verò & corpus humanum vocare ausus est γήϊον κέλυφος, terrenum inuolucrum animæ: De insomn. πρὶν τὸ γήϊον ἀμφιέσασθαι κέλυφος. QVIN ET Κελύφη reperitur fœminino gen. pro neutro κέλυφος. Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 9, de fago & haliphlœo, αἱ μὲν, πρὸς τῇ κελύφῃ, αἱ δὲ, πρὸς αὐτῇ τῇ σαρκί. INDE Κελύφανον, ου, τὸ, idem quod κέλυφος seu κελύφη, Cortex: vel Integumentū, Inuolucrum. EX QVO, Κελυφανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Putaminosus, Corticosus. Theophr. in caus. pl. l. 1, c. 7, de seminibus, ἃ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφανώδη πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων, id est accedere ad naturam τῶν κελυφανίων, τοῖς κελύφεσιν esse similia.

Κέλω, t. 2, c. 111, e

Κέλωρ, Hesychio υἱὸς, ἔγγονος, Filius, Gnatus, Nepos. vt & κέλωρ Ἀγαμέμνονος affertur pro Filius Agamemnonis. Ab eodem Hesych. exponitur etiā ἐκτομίας, γάλλος, σπάδων, Exectus, Spado. Etymol. significare ait τὴν φωνὴν, Vocem: παρὰ τὸ κέλω, quod est προστάσσω, vel παρὰ τὸ καλῶ, mutato α in ε. Sed & ab Hesychio exponitur φωνὴ, afferente & VERB. Κελωρύειν pro κεκραγέναι, βοᾶν, Clamare, Vociferari. ex quo particip. κελωρύσας, quod idem exp. φωνήσας, βοήσας.

Κέλως, putatur esse Vstiuus, quum apud eūdem legamus Κέλωϊ, πυρὶ τῷ καυστικῷ. quod apud Hom. κηλέῳ.

Κεμὰς, άδος, ἡ, Hinnulus ceruí, vel Caprea, Dama. eodem enim Hesych. teste κεμὰς est νεβρὸς ἐλάφου, vel (vt alii volunt) δορκάς. Hom. Iliad. κ, Ἠ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. sub finem lib. 5, ex Herodico Babyl. — τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος. Sunt qui dictā existiment quasi κοιμάδα, vtpote κοιμωμένην ἐπὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentē se committere sylu's. Apud Hesychium & gemino μ.

Κέμμερος, Hesychio ἀχλὺς, ὀμίχλη, Caligo.

Κέμμορ, eidem μέγα κῆτος, Magnum cetus.

Κεμπὸς, eidem κοῦφος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος, Homo leuis. qui & κενέαρος. Aristoph. scholiastes κέμφους dici tradit τοὺς κούφους, ἀπὸ τῶν ὀρνέων, s. τῶν κέπφων. inde. n. τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ dici κούφους.

Κεμφὰς, Hesychio est ἔλαφος, Cerua. quæ & κεμάς.

Κέμων, eodem H. teste dicitur ἑτερόφθαλμος, Altero captus oculo.

Κὲν, pro κὲ dicitur sequente vocali. Vide Κέ.

Κεναγγία, ας, ἡ, Vasorum vacuitas & inanitas. Poll. l. 6, c. 6, loquēs περὶ τοῦ πεινῆν καὶ διψῆν, scribit Platonem comicū dixisse & κεναγγίαν. Apud Eust. de calicibus in mēsa exhaustis. Infrà κενεαγγεία.

Κένανδρος, Suidæ κενὸς ἀνὴρ, Vir vanus & futilis. Alioqui & adiectiuè signif. Viris vacuus.

Κένδυλα, in Epigramm. esse dicitur Instrumentum ad naues fabrefaciendas.

Κενεαγγείη, Ionicè pro κεναγγία, Vasorum vacuitas: & peculiariter vasorum corporis, pro Inedia, Fames. Hippocr. De victu in morb. acut. εἰ ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κενεαγγείην μεταβάλλοι. Et paulo ātè, οὔτε σφοδροτάτας κενεαγγείας ποιέειν. Idem in Coac. progn. οἱ παραλόγως κενεαγγείης μὴ ἐούσης ἀδυνατοι, κακόν. Pro quo Prorrhet. l. 1, αἱ παρὰ λόγον κενεαγγικαὶ ἀδυναμίαι, οὐκ ἐούσης κενεαγγείης, κακόν. Gal. quoq; Cōm. in Aphor. Hipp. annotat τὸ τῆς κενεαγγείης ὄνομα quosdam accipere ἐπὶ τῆς ἀσιτίας, quosdam verò ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας. Hippocratem enim πᾶσαν τὴν κένωσιν nominare κενεαγγείην, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος: quoniam videlicet κενὰ τὰ ἀγγεῖα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς κενώσεις. In posteriore verò loco nota & ADIECT. Κενεαγγικὸς, quo idem Hippocrates vtitur in lib. De hum. vsu, ὅκου τι ψύχεται ἄκρεα, ὅκου τι θερμαίνεται, ἐν κενεαγγικοῖσιν, ἐν λειποθυμικοῖσι. vbi sub. πάθεσι. Sunt autem κενεαγγικὰ πάθη idem quod κενεαγγεῖαι. Idem vtitur ADVERB. Κενεαγγικῶς, in Coac. progn. dicens ἀδύνατοι κενεαγγικῶς, id est eorum more quibus vasa sunt vacua. Sed & VERBO Κενεαγγέειν vtitur, pro Habere vasa vacua & inania. ἀσιτεῖν. De artic. οὔτε γὰρ μάλα ἀπόσιτοι γίνονται οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ἄλλως ξυμφέρει κενεαγγέειν. De victu in morbis acutis, παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγέοντες. Aliquanto pòst, ὅλην ἡμέρην κενεαγγήσας. Vbi & Galenus hoc κενεαγγέειν exponit ἀσιτεῖν. In eodem libro vtitur & thetico ADVERB. Κενεαγγητέον, dicēs, οὐδὲ μίην ἡμέρην κενεαγγητέον, ne vna quidem die vacuis esse vasis oportet. i. à cibo abstinere.

Κενεαγορεία, ας, ἡ, Vanorum verborum funditatio, Inanis sermo, Vaniloquentia: seu Vana & futilia verba. Plato Polit. 10, ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορείαισι, καὶ ὁ διὰ σοφῶν ὄχλος κρατῶν.

Κενέαρος, Hesychio est κενὸς, ἐλαφρὸς, Vacuus, Leuis.

Κενεαυχὲς, t. 1, c. 609, a

Κενέβρεια, Hesychio & Suidæ τὰ θνησιμαῖα καὶ νεκριμαῖα κρέα, Morticinæ carnes, Carnes è mortuo cadauere: tralatis seu trāspositis literis pro νεκριμαῖα, vt vult scholiastes Aristophanis. Exemplum ex comico isto habes in Κατάχυσμα, t. 4, c. 500, h. cui adde & hoc quod schol. eius affert, οὐκ ἔσται κενέβρειον ὅταν θύσῃ. Apud Erotianum per diphthongum scriptum κενέβρεια: qui non solùm τὰ νεκριμαῖα κρέα, sed & τὴν ἀγορὰν ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, appellari κενέβρεια ait. Sic ἰχθῦς.

Κενεμβατέω, t. 1, c. 646, g. Κενεὸς, t. 2, c. 119, d

Κενεὼν, ib. e. Κενεώτερος, t. 2, c. 120, a

Κενήριον, ου, τὸ, idem quod κενοτάφιον, Vacuum sepulcrum, Monumentum inane. Nonn. ἔδρακεν ἔνδοθι τύμβου Ἀντωποῖς βλεφάροισι κενήριον.

Κενοδοξέω, t. 1, c. 1037, c. Κενοδοξία, ib.

Κενόδοξος, ib. b

Κενολογεῖν, Inaniter loqui, Inaniter verba fundere, Superuacanea loqui. Bud. ex Aristot. & Themist.

Κενὸν, τὸ, substant. &c. t. 2, c. 117, e

Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis duci affectibus. Basil.

Κενὸς, t. 2, c. 117, d. Κενοσοφία, t. 3, c. 899, b

Κενόσοφος, ib. Κενοσπουδία, t. 3, c. 948, a

Κενόσπουδος, ib. Κενοσπούδως, ib.

Κενοτάφιον, t. 1, c. 1502, a. Κενοτάφιος, ib. b

Κενότης, t. 2, c. 118, b. Κενοτομία, t. 3, c. 1394, a

Κενοῦμαι, t. 2, c. 118, b

Κενοῦχος, affertur pro Crumena: βαλλάντιον: sed sine exēplo.

Κενοφροσύνη, ης, ἡ, Vana mens: seu Vana & inanis opinio mente concepta. Plut. in Quæst. Platon.

Κενοφωνέω, ῶ, Inanes emitto voces, seu Vana verba sono. Suid.

Κενοφωνία, t. 4, c. 304, d. Κενόφωνος, ib.

Κενόω, t. 2, c. 118, b

Κένσαι, Hesychio κεντρίσαι, κελεῦσαι, Stimulare, Inhortari. Est à them. κέντω.

Κενταύρειος, Κενταυρίδες, Κενταυρίδης, Κενταυρικὸς, Κενταυρικῶς, Κενταύριον, Κενταυρὶς, Κενταυρίσκος, Κενταυρομαχία, vide in sequ. Κένταυρος.

Κένταυρος, ου, ὁ, Centaurus. Finguntur οἱ κένταυροι fuisse semiuiri & semiequi, ideóque à poetis vocantur Bimembres, Semiferi, Semihomines. Sed equites fuisse, sic dictos παρὰ τὸ κένσαι τοὺς ταύρους, ex hac patet historia, quā ex Seruio afferam: Rex quidam Thessalus bobus œstro agitatis, satellites suos ad eos reuocandos ire iussit. hi, quum cursu pedestri non sufficerent, equos ascendêre: eorúmque velocitate armentum assequuti, stimulis ipsum agitando ad stabula reduxere. Inde ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς βόας, quod est pungere & stimulare boues, κένταυροι dicti. Et quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis, potantes capita inclinata tenerent, vnum esse animal videbātur, datus huic opinioni locus vt semiequi & semihomines essent. Hæc ille. Quia verò equestris illa gens olim, vt hodiéque, erat ferox & agrestior, ideò à poetis centauri finguntur monstra fera, sæua, truci a, clauis vel arcu pugnantia. Apud Lucianum & fœmin. genere ἡ κένταυρος, de fœmina equite: in Zeuxide, ἐπὶ χλόης ἀνθαλοῦς ἡ κένταυρος αὐτὴ πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες. τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν. Est & signum cæleste κενταύρου nomine apud Proclum in Sphæra, vt & Centauri apud Latinos astronomos. Necnon κένταυροι dictæ naues quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant. Virgilius, Centauro inuehitur magna. A semiferis autē cētauris DICTA

Κενταυρομαχία,ας,ἡ,Centaurorum pugna,vel Immanis pugna,qualis centaurorū est. Inde & PATRONYM. A

Κενταυρείδης,ου,ὁ,Centauri filius, vel E centauro natus,A centauro genus & ortum ducens. Lucian.Ἵππον κτήσασθαι Μῆδον ἢ κενταυρείδην. Item DIMINVT.Κενταυρίσκος,ου,ὁ,Paruus centaurus:Hesychio ἄγροικος,ἄγριος,Rustic⁹, Agrestis. Est inde & nomen POSSESS.Κενταυρικός,Centauricus. vt Lustra centaurica apud Statium. Vnde ADVERB.Κενταυρικῶς,Centaurico ritu,Centaurorum more.id est Ferum & agrestem in modum. Aristoph.Ran.Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ'! Inde & aliud POSSESS.Κενταύρειος, Centaureus. vt Cētaurea cum Lapithis rixa super mero debellata,apud Horatiū. Et apud medicos κενταύρειος siue κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea : qua videlicet Chiro centaurus curatus dicitur quum ei Herculis excepti hospitio arma pertractāti sagitta excidisset in pedem: eam ob rem & Chironios dicta,vt inter alia tradit Plin. lib.25,c.6.Duorum ea generum est,altera dicitur κενταύρειον siue κενταύρειον μεῖζον,Centaurium maius: altera,κενταύρειον μικρὸν seu λεπτόν.quod aliqui λιβάδιον vocāt,quoniam secundum fontes nascitur: alii λιμναῖον seu λιμνήσιον,quod propter lacus in riguis vbertim proueniat: Latini fel terræ,ob summam amaritudinem.Nicādri schol. κενταυρείας vocat & κενταύρειον neutro gen.Dioscor.& alii κενταύρειον,sine diphthongo. Latini poetæ & plur.num. Centaurea.Lucr.– tristia centaurea. Virg.– grauolentia centaurea. Plinio quoque & Centaurea dicitur & Centaureon,necnon & Centaurion. Tertii generis esse dicitur quæ VOCATVR Κενταυρὶς à Theophr. Hist. plant.lib.& c.9. vt & Plin.l.25,c.6 , de vtroque centaurio loquutus, Tertia (inquit) est centauris,cognomine triorches.De qua vide ibi plura. At plur.Κενταυρίδες esse feruntur genus ornamenti muliebris. B C

Κεντάω,t.2,c.120,c. Κεντόω, ib.

Κεντέω,ib.a. Κέντημα,ib.c

Κεντηρία,Centeria: plantæ genus esse dicitur apud Theophrastum Hist.plant.lib.9,cap.1.vbi scriptum κεντηρία, itidémque apud Gazam : τῇ κεντηρίᾳ καὶ τῇ ἀτρακτυλίδι καλουμένῃ ἀκάνθῃ.

Κεντητήριον,t.2,c.120,d. Κεντητικός,ib.

Κεντητής,ib. Κεντίζω,ib.c

Κένται,t.2,c.123,a. Κεντόω,t.2,c.120,c

Κεντρήεις,t.2,c.122,g. Κεντρωτικής,t.2,c.121,h

Κεντρίζω,t.2,c.122,e. Κεντρίνα,t.2,c.123,a

Κεντρίνης,t.2,c.122,g

Κέντριον,Suidæ τὸ βουκέντριον,Stimulus boum. Meminit eius Etymol.quoque, deriuans à κέντρον.

Κεντρίς,t.2,c.122,g

Κεντρομυρσίνη, t.2,c.121,g. Eadem Atticè dicitur Κεντρομυρρίνη.

Κέντρον,Stimulus,&c.t.2,c.120,h. Κέντρον, Spiculum,&c. c.121,d. Κέντρα,Cardines cæli,&c.ib.e. Κέντρον, apud mathem.&c.ib.

Κεντρώτης,ibid.g. Apud Etymol.& κέντρυλλον, pro μαστιγίαν,Verberonem.

Κεντρόω,t.2,c.122,d. Κέντρωνες,οἱ, t.2,c.1293,g

Κεντρωτής,t.2,c.121,d

Κεντυρίων, Hesychio & Suidæ ἑκατόνταρχος : voce ad Græcos translata ex Latino Centurio.

Κέντω,t.2,c.120,b. Κέντωρ,ib.c

Κένωμα,t.2,c.118,e. Κενόω,t.2,c.119,g

Κένωσις,t.2,c.118,e. Κενωτικός,t.2,c.119,c

Κέομαι,pro κεῖμαι:vnde κέονται,itidem pro κεῖνται. Hesych. verò κέοιτο affert pro κεῖτο.

Κέπφος,ου,ὁ, species auis marinæ leuissimæ, quæ facilè à quouis vento circumagitur.vnde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari κέπφος solet, inquit Hes. Itidémque schol. Aristoph.& Suid.τοὺς κούφους seu τοὺς ἐλαφροὺς φρενῶν appellari κέπφους tradūt, ἀπὸ τῶν ὀρνέων.κέπφους enim esse gen⁹ auium κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασι,sed & ἀφρὸν.etenim quum amet ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν,piscatorum pueros,seu piscatores,ea spuma ipsam χειροῦσθαι: τὸ πρῶτον πόρρωθεν ῥίπτοντας ἀφρὸν,εἶτα ἐγγύτατα,εἶτα φέροντας ἐν ταῖς χερσὶν καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντας,ὥς χερσὶ ἀγρεύεσθαι τὸ ὄρνεον ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν.vnde prouerbialiter dici ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. Ita,nimirum pro stolido,accepit Aristophanes in Pluto. vbi videlicet sycophanta dicit, Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν με, ὦ κέπφε,καθ' ὅσον ἂν σθένω;Itidémque in Pace,vbi Hercules dicit,Καὶ κέπφοι ξήρωτες, ἀλωπεκίδες ἐπιπῶσι. paulo antè enim dicit, Ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι, & ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες, ô miseri stolidique mortales, & præ dementia vestra deorum mētem non percipientes. Quin & κέπφος ὠδίνει parœmia est vana promittētes indicās. vt illud Maronis,Parturiunt montes,nascetur ridiculus mus. Κέμφον quoque dici hanc auem innuit schol.Aristoph.in expositione loci posterioris quem citaui.Ibi enim dicit, κέμφοι γὰρ οἱ κοῦφοι, ἀπὸ τῶν ὀρνέων. Idem dicit κοινῶς hanc auem vocari λάρον. qua in re bona pars ei non subscribit. INDE Κεπφοῦσθαι dicitur Efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου.cuius particip.aor.1 pass. κεπφωθεὶς à Suida exponitur ἐπαρθεὶς,ὀξέως ἐλαυνόμενος,ἐρεθισθείς: ab Hesychio non solùm ἐπαρθεὶς,sed etiam ἀπατηθεὶς, Deceptus. quoniā auis ea, vt dictum est,est εὐαπάτητος ac facilimè capitur. Idem Hesych.affert & particip.præt.pass. κεκεπφωμέναι, pro ἐπηρμέναι,Elatæ. A B C

Κέρα,ας,ἡ,à medicis nōnullis dicitur quam Arcades vocāt ῥάφανον ἀγρίαν,rhaphanum agrestem, autore Theophrasto Hist.plant.lib.9,c.5. At plur.κέρα,per contractionem dicitur pro κέρατα , à nominatiuo sing.κέρας. Significare autem traditur hoc κέρα non solùm Cornua,sed etiam Crines. vt quidā Homericum Paridem κέρα ἀγλαὸν vocari tradunt pro ἀγλαὸν τὴν κόμην, teste Poll.

D Κεραβάτης,t.1,c.637,h.& t.2,c.126,f

Κεραελκής, t.2,c.126,e

Κεραία,Cornu,&c.t.2,c.130,a. Κεραία,Antenna,&c.ib.d. Κεραίαι,Eminentiæ,&c.ibid.f.

Κεραΐζω,t.2,c.131,c. Κεραΐνω,t.2,c.141,d

Κεραιός,Hesychio est σταυρὸς,Palus,Vallus acutus.

Κεραιοῦχος,t.2,c.130,g. Κεραίρω,t.2,c.141,d

Κεραΐς,t.2,c.131,e. Κεραΐστης,ib.f

Κερατῖτις,ιδος,ἡ,à nonnullis dicitur Fœnumgræcum:quod aliis βούκερως,aliis αἰγόκερως,aliis τῆλις,vt est apud Diosc. in Append.l.2,c.124.

E Κεραΐψ,t.2,c.131,f

Κεραμβήλον, Κεράμβιον & Κεράμβυξ, Hesychio autore est ζωΰφιόν τι κανθάρῳ ὅμοιον,ὃ περὶ τὰς συκᾶς δεσμευόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς σκνῖπας , bestiola scarabeo similis quæ ficui arbori circumligata,voce sua culices abigit.

Κεραμεία,t.2,c.124,f. Κεραμεικαὶ πληγαί,ib.h

Κεραμεικός,ib g. Κεραμεῖον,ib.f

Κεράμειος,ib.a. Κεραμεύς, t.2,c.123,f

Κεραμεῦς,ibid. & t.4,c.507,f.ob.

F Κεραμεύομαι,t.2,c.124,f. Κεραμεύς,ib.e

Κεραμευτικός,ib.g. Κεραμεύω, ib.f

Κεραμίαι,affertur pro Omnia fictilia:sed sine exemplo.

Κεραμιδόω,t.2,c.124,d. Κεραμικός,ib.a

Κεράμινος,ου,ὁ,Figlinus.vt & Hesychius κεραμίνῳ exp.ἀπὸ κεράμου Confecto è terra figlina: addens etiam ἁπλῷ. Idem κεραμίνας affert pro δημοσίους: forsan quòd plebeiorum sit vti figlinis.

Κεράμιον,τὸ,substant.t.2,c.124,b

Κεράμιος,ib.a. Κεραμίς,ib.c

G Κεραμοπωλεῖον,t.2,c.123,f. Κεραμοπωλέω,ib.

Κεραμοπώλης,ib.

Κέραμος,Terra figularis,&c.t.2,c.123,a. Κέραμος,ὀχύρωμα,&c.ibid.g.

Κεραμουῦ,ib.h. Κεραμοῦς,t.2,c.124,a

Κεραμύξαι,Hesychio est κολυμβῆσαι, κυβιστῆσαι, Aquas subire, Præcipitem in caput se dare.

Κεράννυμι,t.2,c.132,b. Κεραννύω,ib.

Κέραξ,t.2,c.131,c. Κεραοξόος,t.2,c.126,e

Κεραός,t.2,c.139,g. Κεράρχης,t.2,c.126,h

H Κεραρχία,t.2,c.127,a

Κέρας,t.2,c.125,a. & t.3,c.1393,f.ob.

Κέρας,t.2,c.130,h. Κεράσβολος,t.2,c.126,a

Κερασία,Κεράσια,Κεράσιον,vide in sequ.Κέρασος.

Κέρασος,ου,ὁ,Cerasus:arbor satis nota:de qua multa Theophrast.Hist.plantarum lib.3,cap.13, & ex eo Athen.l.2,

vterque masculino genere dicens ὁ κέρασος. Latini autem fœminino genere cerasum dicunt, vt alias etiam arbores. Alioqui eadem ET Κερασία dicitur. Florentin. Geopon. lib. 10, οὐκ ἄν ποτε καλὸν οὐδὲ γλυκὺν δώσει τὸν καρπὸν ἡ κερασία ἐὰν μὴ ἐγκεντρισθῇ. Ibidem, ἐὰν δὲ εἰς κερασίαν μέλαινα σταφυλὴ ἐγκεντρισθῇ, τῷ ἔαρι τὰς σταφυλὰς οἴσει. Fructus eius, seu pomula, DICVNTVR Κεράσια, plur. num. vt ibidem, περὶ διαμονῆς κερασίων, Quomodo cerasa afferuanda sint vt diutius durent. Sic Diphilus Siphn. apud Athen. lib. 2, τὰ κεράσια εὐστόμαχα, εὔχυλα, ὀλιγότροφα. Itidémque Dioscor. lib. 1, cap. 158. Idem ibidem dicit, τὸ κόμμι τῶν κερασίων. Vbi non fructum sed arborē intelligunt, quòd ea gummi illud resudet. Quomodo & Florentin. in Geopon. dicit, τὰ κεράσια φυτεύεσθαι καὶ ἐγκεντρίζεσθαι ὁμοίως τοῖς μήλοις: & hoc τὸ φυτὸν μάλιστα χαίρειν τῷ ἐγκεντρισμῷ: appellans & ipse arborem fructus nomine. Ab huius arboris & fructus abundantia vrbs quædam Græciæ DICTA Κερασοῦς, quasi κερασόεις τόπος, vt κοπινοῦσαι insulæ à τῶν κοπίνων multitudine, & aliæ siue vrbes siue insulæ ab aliarum rerū copia. Contrà tamen Larensius apud Athen. lib. 2, vult Lucullum primum deuicto Mithridate τοῦτο τὸ φυτὸν in Italiā transportasse ἀπὸ Κερασοῦντος Ποντικῆς πόλεως, & hunc esse qui fructum hunc κεράσιον appellarit ὁμωνύμως τῇ πόλει. eiúsque rei testes citat scriptores Latinos. Sed parū ii verisimiliter.

Κέρασμα, t. 2, c. 133, c

Κεράσσαι, metri causa apud poetas geminato σ pro κεράσαι: à κεράννυμι seu κεράω.

Κεραστής, t. 2, c. 131, f.
Κερασφόρος, t. 2, c. 126, b
Κεράσχυλοι, ib. c.
Κεραταύλης, ib. e
Κερατεία, t. 2, c. 129, g.
Κερατηφόρος, t. 2, c. 126, d
Κερατίας, t. 2, c. 128, d.
Κερατίζω, ib. h
Κερατίνη, ib. f.
Κερατίνης, ib.
Κεράτινος, ib. e.
Κεράτιον, t. 2, c. 129, a
Κερατιστής, t. 2, c. 128, h.
Κερατίτης, ib. g
Κερατίτις, ib.
Κερατογλύφος, t. 2, c. 126, c
Κερατοειδής, ib.
Κερατοποιός, ib. e
Κερατουργός, ib.
Κερατοφορέω, ib. d
Κερατοφόρος, ib.
Κερατόφωνος, ib.
Κερατόω, t. 2, c. 128, h.
Κερατώδης, ib. d
Κερατών, t. 2, c. 129, g.
Κερατωνία, ib. e

Κεραύλης, t. 1, c. 621, c. & t. 2, c. 127, a

Κεραύνειος, t. 2, c. 142, h

Κεραυνίας, Hesychio ὁ κεκεραυνωμένος, Fulmine ictus, Fulmine tactus, De cælo tactus.

Κεραύνιος, t. 2, c. 142, h

Κεραυνοβλής, t. 1, c. 666, c. & t. 2, c. 142, d

Κεραυνοβολέω, t. 1, c. 668, c.
Κεραυνοβολία, ib.
Κεραυνοβόλος, ib.
Κεραυνός, t. 2, c. 141, h
Κεραυνοσκοπεῖον, t. 2, c. 142, e.
Κεραυνοφόρος, ib.
Κεραυνόω, ib. h

Κέραφος, Hesychio χλευασμός, κακολογία, Irrisio, Maledicta.

Κεράω, t. 2, c. 132, b

Κερβέριοι, Hesychio sunt ἀσθενεῖς, Inualidi, Imbecilli. Eodē teste Κερβερίους appellant τοὺς Κιμμερίους, Cimmerios populos: & Κερβερίαν, vrbem eius gentis, quam alii Κιμμερίαν, alii Κίμμιαν appellant. forsan à cane infernalis atrii custode, qui Κέρβερος vocatur. Nam vt Cimmerii in tenebris habitare feruntur, ita & triceps hic canis. atq; adeò fertur ab Hercule inde protractus lucem ita tulisse ægrè vt vomere cœperit. Ab eo certè cane ὁ πάρτυρος DICITVR Κερβεροκίνδυνος apud Hesychium. quòd periculosus & infestus sit eo monstro. Nam Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat, aduerso recubans immanis in antro: — ille ingens ianitor antro Æternùm latrās exangues territat vmbras, exitu prohibens si quæ exire audeant, abblandiens eis quæ introeunt. Nicandri scholiastes κέρβερον nominari scribit & τὸν ἄφθογγον βάτραχον seu φρύνην, ranam seu rubetam mutam.

Κερβολέω, ῶ, Conuitiis & maledictis incesso: item Decipio. Hesych. enim κερβολοῦσα exponit & λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα, & ἀπατῶσα.

Κερδαίνω, t. 2, c. 145, g.
Κερδαῖος, Hesychio est ὁ ἐπὶ κέρδει. qui & κερδῷος.

A Κερδαλέη, t. 2, c. 146, d

Κερδαλέος, Lucrosus, &c. t. 2, c. 144, h.
Κερδαλέος, Astutus, &c. c. 145, a.

Κερδαλεότης, ib. c.
Κερδαλεόφρων, ib. b
Κερδαλέως, ib. a.
Κερδαλῆ, t. 2, c. 146, d
Κερδάλη, ib.

Κερδεία, Hesychio πανουργία, Astutia, Versutia, Vafrities. pro quo nonnulli reponunt Κερδία. At Κερδείαν, idem dici tradit ἀλωπεκίαν, Vulpinam.

Κερδέω, t. 2, c. 146, b.
Κέρδιον, t. 2, c. 145, e
B Κέρδιστος, ib. f.
Κερδίων, ib. e

Κερδογαμέω, t. 1, c. 814, c

Κέρδον, à nonnullis dicitur τὸ στρούθιον, herba lanaria, vt est in Append. Diosc. l. 2, c. 193.

Κερδοπά, Hesychio ὄσπρια, Legumina: transposito videlicet ρ pro κεδροπά. Alioqui χεδροπὰ dicuntur.

Κέρδος, Lucrum, &c. t. 2, c. 143, b.
Κέρδος, Astutia, &c. c. 144, b.

Κερδοσύνη, t. 2, c. 145, c.
Κερδύφιον, ib. g
Κερδώ, t. 2, c. 146, c.
Κερδῷος, t. 2, c. 145, d. & 146, d

Κερητίζει, Hesych. affert pro βασανίζει.

C Κέρθιος, ου, ὁ, Certhius: auicula est parua, de qua Aristot. Histor. anim. l. 9, c. 17. Gaza Certhiam vocat.

Κέρκα, Hesychio est ἀκρίς, Locusta.

Κέρκαξ, eidem est ἱέραξ, Accipiter.

Κερκάς, eodem teste dicitur auis illa quæ alio nomine κρὲξ vocatur.

Κέρκαφα, eidem Hesych. est ἐγγύη, Sponsio datis dextris facta. At Κερκαφίδαι dicuntur Rhodii in Epigrām. à Cercapho rege. Et Κερκαφίδες, Rhodiæ, apud Eust.

D Κερκέτης, ab inuentoribus dicitur τὸ μικρὸν πηδάλιον, Paruū gubernaculum, teste Hesychio. forsan à Cercetis, quos idem lexicogr. esse gentē Indicam scribit. Vt verò Pausanias apud Eustathium tradit, ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης, ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ἡ ἄνεμος, πρὸς τὸ ἀντέχειν: quem delphinē alii esse volūt ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, assimile delphini marino.

Κερκίδιον, Κερκιδοποιϊκή, Κερκίζω, vide in sequ. Κερκίς.

Κερκιθαλίς, Hesychio ἐρωδιός, Ardea.

Κερκίς, ίδος, ἡ, Radius: & quidem textorius, quem pectinem
E etiam appellant. Homer. Odyss. ε, de Calypsone, ἡ δ᾽ ἔνδον ἀοιδιάουσ᾽ ὀπὶ καλῇ Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν, aureo percurrens pectine telam. Apud eundem Iliad. χ, Andromachæ vlulatum è turre audiēti χαμαὶ ἔκπεσε κερκίς, è manibus in terram excidit radius, vtpote quæ ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Itidem apud Plat. in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι, quam esse dicit διακριτικὴν τῶν ὑφασμάτων. Eustath. denominari eam scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, transposita litera ρ. quod de musico potius pectine dici possit quo κρέκουσι καὶ πλήττουσι τὰς χορδάς. Itidem Etymol. κερκίδα dictam
F ait παρὰ τὸ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, κατ᾽ ὑπερβιβασμόν, quasi κρεκίδα: vel παρὰ τὸ κρέκω τὸ πλήττω, κρεκίδα τινὰ οὖσαν. indéque & leonis caudam κέρκον nominari, vtpote πληκτικὴν οὖσαν. Κερκὶς dicitur etiam ipsa tela quæ radio seu spatha calcatur: synecdochicè posito ipso instrumento rei conficiendæ pro re confecta. vt ἱστὸς quoque significat & τὸ ἐργαλεῖον & τὸ ὕφασμα. Sic sanè Eurip. dicit κερκίσιν ἐφιστάναι vt Homer. ἱστὸν ἐποίχεσθαι, Telā percurrere pectine, Telam tractare: in Hecuba, Σαίρειν τε δῶ-
G μα, κερκίσιν τ᾽ ἐφιστάναι. Sed & apud ipsum Homerū scholiast. κερκίσι dicitur exponere ἱστουργίαις: addēs, ἀπὸ μέρους. quoniam αἱ κερκίδες συνωθοῦσι τὴν κρόκην τῷ στήμονι. ‖ Item vt σπάθη dicitur rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur, ita κερκίδα quoque accipi pro eadem sciendum est. Lampon apud Galenum τῶν κατὰ τόπους libro 3, κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον, rudicula ex ære rubro agita. Vbi nonnulli esse volunt δοίδυκα, τετυβαίαν, ὕπερον, Pistillum. cuius vsus potius in pinsendis contundendisque quàm in agitandis phar-
H macis est. Sic ferè Plinius de psittaco, Hæc quum loqui discit, ferreo verberatur radio. ‖ Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus siue clauus ferreus ligneúsve qui in iugi foramen inditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi caput excidant. Pollux enim ἔνδρυον esse dicit κερκίδα ξυλίνην τὴν εἰς τὸ τοῦ

ζυγοῦ τρύπημα ἐμβάλλουσι. ‖Eodem Poll.teste κερκὶς nominatur τὸ μεῖζον ὀστοῦν ὃ τὴν κνήμην φέρει, maius illud os quod tibiam fert: vnde & παρακερκίδες dicuntur τὰ μικρὰ ὀστᾶ quæ ab vtraque illius parte sunt,alio nomine dicta περόναι, fibulæ. Sed & τῶν περὶ τὸν πῆχυν δύο ὀστῶν τὸ σμικρότερον appellari κερκίδα,idem tradit eodem lib.2: idque alio vocabulo dici παραπήχιον, maiore nimirum osse vendicante sibi appellationem τοῦ πήχεως.vt & Gorræus,Κερκὶς(inquit)Radius:est os alterum cubiti superius,sed minus & breuius.Nam quum cubitus generatim dictus duobus ossibus constet, vno quidem inferiore & subiecto, sed grādiore,altero verò superinsidēte & breuiore:illud,Græci πῆχυν,eodem cum tota parte nomine,hoc,κερκίδα,à figura rotarum paruarum radios imitante,nuncuparunt. Vide & Celsum lib.8,c.1. vbi itidem vocat radium. Ita Plutarch.in Alexādro dicit, τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ᾽ οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν. Et pro eodem De fort. Alexandri, τοξεύματι πληγεὶς τὴν κνήμην,ὥστε τῆς κερκίδος τὸ ὀστέον ἀποκλασθὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἐξαλέσθαι. ‖Hesychius κερκίδα dici scribit etiam τὴν τῆς πίτυος κορυφὴν ἢ αἰγείρου,cacumen pinus aut alni.Theophr.verò & Aristot.κερκίδα non cacumen alni seu populi esse docent, sed speciem quandam.Theophr.enim Hist.plantarum lib.3,cap.14, in descriptione τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγείρου,inter alia dicit τὴν κερκίδα esse παρόμοιον τῇ λεύκῃ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ τοὺς κλάδους ἐπιλεύκους ἔχειν.Et Aristot Histor.anim.lib.7, cap.5,scribit τὴν λάταγα habere ὀδόντας ἰσχυροὺς,sæpéque exeuntem noctu ex aquis τὰς περὶ τὸν ποταμὸν κερκίδας ἐκτέμνειν τοῖς ὀδοῦσι. pro quo Plin.generalius habet Arbores,libro 8,cap.30, dicens fibrum animal esse horrendi morsus,arbores iuxta flumina vt ferro cædere. Proculdubio verò κερκίδες nominantur eæ arbores quoniā in modū τῆς κερκίδος sunt stipite oblōgo,terete,& in acutū desinēte.id quod & Theophrastus in loco paulo antè citato innuit, qui mendo non omnino caret. Gaza Alpinam vertit. Apud eundem Theophr.eiusdem operis libro 1,cap.18,in cēsu τῶν ἐλλοβοσπέρμων δένδρων,id est arborum quæ semen ἐν λοβῷ seu siliqua ferunt:pro κικὶς quidam codices habent κερκὶς, vt Gaza etiam Cercis in sua versione. Etymol.quoque κερκίδα esse testatur εἶδος φυτοῦ,hoc exemplo,Τώ μοι ἀνεδραμέτην ἅτε κερκίδες ex quo apparet arbores eas breui in summam adolescere proceritatem. Et fortassis (inquit idem Etymol.) ex hac planta mulieribus conficiebant τὰς κερκίδας. Hesych.verò & auis speciem esse ait. Poll.κερκίδα esse dicit etiam partem quandam theatri,quum Alexis in Gynæcocratia dicat, δεῖ ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας. quas κερκίδας τῶν θεάτρων sunt qui theatrorum cuneos à Latinis dici scribant, cùm à Virgil.videlicet & Iuuen.tum à Vitruuio l. 5,cap.6, vbi tradit quomodo cunei spectaculorum in theatris diuidi debeant. A superiore τῇ ὑφαντῶν κερκίδι, COMPOS. Κερκιδοποιός, Qui radios textorios conficit. Et inde Κερκιδοποιϊκὴ, s. τέχνη, Ars seu scientia conficiendi radios textorios, apud Aristot.Polit.lib.1, cap.5.vbi quidam interpr.Ars pectinaria,nimis generaliter. Ab eadem est DIMIN. Κερκίδιον, ου, τὸ,Radiolus. Item VERB.Κερκίζω,F.ίσω,idem significans quod τῇ κερκίδι χρῶμαι, seu Radio discrimino fila inter texendum.aut etiam Radio calco fila. Plato in Cratylo,κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν; Quo significatu Homerus suprà, Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν. Et Virgilius, Arguto coniux percurrit pectine telas. Ouid.— ratum pectine densat opus.

Κέρκνος, Hesychio ἱέραξ ἢ ἀλεκτρυών, Accipiter aut Gallus.

Κερκοπίθηκος,t.2,c.146,h. Κέρκος,ib.e

Κερκοῦρος, Hesychio teste est nauigii species & piscis. Apud Suid.proparoxytonως scriptum Κέρκουρος, qui & ipse tradit κερκούρους, μυοπάρωνας & λέμβους esse nauigiorū genera.Nonius esse dicit nauem Asianam prægrandē: vt & Plaut.Cercurum quo ego me maiorem non vidisse cēseo. Et Athen.l.5,naui Hieronis ἐφόλκιον fuisse dicit κέρκουρον τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενον.hunc autem fuisse πάντα ἐπίκωπον. Cyprios inuenisse hunc cercurō, autor Plinius lib.7,cap.56. Sunt qui dicāt genus fuisse nauigii breuioris & caudati. Quibuscum facit Etymologus,qui & ipse κέρκουρον esse dicit εἶδος πλοίου βραχέος, & σκάφος μακρὰν ἔχον πρύμναν. Aristoph.schol.& Suid. sine diphthongo habent κέρκυρον, dicentes κέρκυρον denominatum esse ἀπὸ τῆς Κερκύρας, & πάρωνα ἀπὸ Πάρου: itidémque Ναξιουργεῖς & Κνιδουργεῖς naues dici ab insulis in quibus fiunt.

Κερκοφόρος,t.2,c.146,h

Κέρκυρ, per metaplasmum pro Κερκυραῖος dicitur,vt Γλαῦρ pro Γλαυκός, teste Lex.meo veteri. Affert Etymologus ex Alcmane.

Κερκυραία μάστιξ, Corcyræum flagellum : prouerbialiter pro magno & egregio. quia in insula Corcyra fiebant μάστιγες περισσαὶ τῷ μεγέθει,διπλαῖ,ἐλεφαντίνῃ seu ἐλεφαντόκωποι,vt docet schol.Aristoph. qui comicus per iocum Κερκυραῖα πτερὰ dicit pro Κερκυραῖαι μάστιγες, in Auibus.

Κέρκω,Pecto, Pulso, Resonare facio. Ex Dionysio Halicarnasseo libro 7,τὰ λεγόμενα βάρβιτα κέρκοντες. Idem & κρέκω.

Κερκώδης,vide in Κερχνώδης. Κερκώπειος,t.2,c.147,c

Κερκώπη,ib.d. Κερκωπίζω,ib.

Κέρκωσις, ib.a

Κέρκωψ,ib.b.& 1393,b. Κέρμα,t.2,c.103,g

Κερματίζω,t.2,c.104,b.& t.1,c.1591,g.ob.

Κερμάτιον,t.2,c.104,b. Κερματιστής,ib.d

Κέρμηλος,Hesychio ἀφ᾽ οὗ χαλκὸς γίνεται.

Κερμοδότης,t.2,c.104,a

Κέρνα,Hesychio ἀξίνη,Securis.pro quo suprà κέαρνα.

Κέρνον,ου,τὸ,& Κέρνος,ου, ὁ,vel εος,τό. Poll.lib.2,κέρνα nominari ait πλαγίας δύο τραχύτητας τῶν ἑπτὰ αἳ περὶ τοῖς νώτοις ἀνιστᾶσιν, duas obliquas asperitates ex septem illis quæ in dorso assurgunt.Idem,libro 4,cap.14,inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse τὰς ἐσχαρίδας:& INDE Κερνοφόρον ὄρχημα,in quo κέρνα siue ἐσχαρίδας ἔφερον. Nicandri scholiast.κέρνους vocari tradit τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας,crateres mysticos, ἐφ᾽ ὧν λύχνους τιθέασιν: & inde κερνοφόρον ζάκορον dici τὴν τοὺς κρατῆρας φέρουσαν ἱέρειαν: à Nicādro videlicet,in Alexipharm.canēte,Ἢ ἄτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης. Athen.lib.11,de poculo quod κέρας dicitur,κέρνος ἐστὶ κέρνος,ἀγγεῖον κεραμεοῦν,ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους.Hesych.quoq; κέρνεα nominari testatur ἀγγεῖα κεραμεᾶ, & τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα: cui κέρνος est etiam στεφανίς. Rursum Athenæus & ipse meminit τοῦ κερνοφόρου ὀρχήματος, libro 14,μανιώδεις ὀρχήσεις esse dicens κερνοφόρον & θερμαυστρίδα. Hesychio verò κερνοφόρος est ὁ τὰς θυσίας ἄγων, vt κέρνεα idem esse dixerat τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα.

Κεροβάτης,t.2,c.126,f. Κερόδετος,ib.

Κεροειδὴς,ib. Κερόεις,t.2,c.130,a

Κεροίαξ,t.2,c.127,a. Κεροπλάστης,t.2,c.126,g

Κερόστρωτος,ib. Κερουλκὶς,t.2,c.127,c

Κερουλκὶς,ib.b. Κερουλκὸς,ib.a

Κερουτιάς,t.2,c.130,h. Κερουτιάω,t.2,c.131,a

Κερουχὶς,t.2,c.127,c. Κεροῦχος,ib.b

Κερόωντο,Ionicè pro ἐκεράοντο,Miscebant:à κεράω.

Κεῤῥὶς,nomen piscis,teste Suida.

Κερσα,Hesychio est Numisma Asianum.

Κέρσαι. Æolicè pro κεῖραι,apud eundem:qui exponit etiam γαμῆσαι, (afferens ET Κέρσης pro γάμος,Nuptiæ)necnon θρασύνεσθαι. Secundum quam postremam expositionem esset nomen.

Κέρτα, eodem,Hesychio teste Armeniaca lingua dicitur πόλις,Vrbs. Itaque Tigranocerta sonat Vrbs Tigranis: & similiter alia.

Κερτομέω,t.2,c.96,a. Κερτόμησις, ib.b

Κερτομία,t.2,c.95,g. Κερτομίας,t.2,c.96,a

Κερτόμιος,t.2,c.95,g. Κέρτομος,ib.f

Κερχαλέος,vide paulo pòst in Κέρχω.

Κέρχανα,siue Κερχάνεα,Hesychio teste dicuntur ὀστέα καὶ ῥίζαι ὀδόντων,Ossa & radices dentium.

Κερχάω, Κερχναλέος, Κερχνασμοί, Κέρχνη, Κερχνηΐς, Κερχνῆς, Κέρχνος, Κερχνίω, Κέρχνω, Κερχνώδης, Κέρχνωμα, Κερχνωτὸς, vide in sequ.Κέρχω.

Κέρχω,Exaspero. Pass.Κέρχομαι,Exasperor: & quidem ita

vt vocem seu sonum edam raucum & creperum, qua- A
lis propemodum auditur in gutture eorum qui animã
agere incipiunt. Hippocr. De morb. lib. 2, in descriptio-
ne symptomatum arteriæ vulneratæ, κέρχεται ἡ φάρυγξ
ὑπὸ λιπαροῦ. pinguia enim solent arteriam exaspe-
rare aliquantum, phlegmatísque excitatis sonum in ea
efficere raucum & creperum: quem plerunque tussis
sequitur. VNDE Κερχαλέος, ET Κερχώδης dici-
tur qui ita exasperatus raucum creperúmque sonum e-
dit. Hippocr. Epidem. 7, de Posidonio quodam cui an-
tè purulento postea superuenerat vitium pectoris, hy- B
pochondriorum & lateris, ἀπόχρεμψις πυώδης, βὴξ κερ-
χαλέη περὶ φάρυγγα καὶ ῥεγχώδης. Et aliquanto antè, de
Polycrite quodam, βὴξ καὶ ἀπόχρεμψις ὁμοίη πυώδεσιν· ἔ-
σω περὶ ἀρτηρίην καὶ φάρυγγα ὑπεσύριζε κερχαλέον· ἡ φωνὴ
βραγχώδης. Hesych. quoque meminit huius vocis κερχα
λέος exponens σκληρὸν, ξηρὸν, διψαλέον, Durum, Aridum,
Siticulosum. Quarum expositionum posteriores duæ
magis accedunt ad id quod Hippocr. significare vult.
quorum enim arteria inaruit & siticulosa est, ii κερχα-
λέον τι φωνοῦσιν. Atque adeò Hippocr. in loco suprà ci- C
tato, antequam dixisset κέρχεται ἡ φάρυγξ, dixerat, ἡ φά-
ρυγξ ξηρὴ, Guttur aridum est. Posterioris Κερχώδης me-
minit Galenus Comment. 3 in eiusdem Hippocr. librũ
De articulis, deriuans & ipse à verbo κέρχειν, quod fa-
ctum esse dicit è crepero illo sono quem edunt quibus
in respiratoriis meatibus est στενοχωρία ἢ ὑγρότης πλείων.
Verba eius paulo pòst afferam in Κερχνώδης. Ab
eadem origine est VERBVM Κερχάω, idem significãs
quod κέρχω seu κέρχομαι, Raucum creperúmque sono.
Hippocr. Epidem. 7, de Lycino grammatico, ἐκέρχα κατ' D
ἀρχὰς. Porro notandum est hæc efferri & per ν
secundæ syllabæ inserto. Pro κέρχω enim DICI-
TVR Κέρχνω etiam, idque vel actiuè & transitiuè pro
Exaspero raucúmque & creperum quid sonare facio:
vt apud Hippocr. De morb. exter. τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι
δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτόν. vel neutraliter pro Aspe
rum, raucum, creperumque sono. vt apud eundem eo-
dem in libro aliquanto ante locum citatum, βὴξ ξηρὴ,
καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν. SIC ET Κερχνάω pro
Κερχάω: vnde VERBALE Κερχνασμοὶ apud Galenum E
in Lex. Hippocr. idem significans quod τὰ κερχνώδη πά-
θεα, seu τὸ κέρχνεσθαι. ITEM Κερχναλέος dicitur pro
κερχαλέος. cuius Galenus meminit in suo lexico Hippo-
crateo: annotans κερχναλέον ab Hippocrate dici τὸ κέρχνου
ποιητικόν: ita autem nominari & τὴν τραχύτητα τῆς φά-
ρυγγος, & τὸν ἐν τῷ πνεύμονι ψόφον: vbi & verbum κέρχνεσθαι
significare scribit τὸ ἀνάλογον. NECNON Κερχνώ-
δης pro κερχώδης, significans itidem Similis τῷ κέρχνοντι,
vel Solẽs κέρχνειν. Ac vt κέρχνειν dictum est modò actiuè
& transitiuè accipi, modò neutraliter, ita & hoc κερχνώ- F
δης. Passiuè seu neutraliter pro eo qui asperum quid,
raucum creperúmque sonat. Hippocr. De artic. τοῖσι δ' ἦθος
ὀξὺ γίνεται αὐτοί τε δύσπνοοι γίνονται καὶ κερχνώδεες. ἧσσον γὰρ εὐ-
ρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προ-
πέμπουσαι. Actiuè κερχνώδεα πάθεα dicuntur quæ aspe-
rum raucúmque & creperum sonare arteriam faciunt.
Hippocr. De hum. vsu, ἐπεὶ ὁκόσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὁ-
κόσα τρηχύνεται, κερχνώδεα. Et Epidem. 6, sect. 6, τὰ ἐρεθι-
στικὰ ἐξ οἴων, τὰ κερχνώδεα ὅρον. Vbi significare putatur,
si τὰ κερχνώδεα superueniant πάθη, id est creperæ stri- G
dulæve faucium asperitates, finiri morbum. Itidem ve-
rò βρώματα κερχνώδεα dicuntur ab eodem Hippocrate.
Sic enim ille in lib. De artic. ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρω-
μάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχνωδέων. Vbi Galenus annotat,
ὅσα βρώματα τραχύνοντα τὴν φάρυγγα, βραχεῖαν βῆχα κινεῖ,
ea ab ipso vocari κερχνώδεα. hoc autẽ ἔπαθε τοῖς λιπαροῖς
καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι. Quibus addit, ἐν τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγρά-
φοις hoc κερχνωδέων in secunda syllaba scriptum esse per
ν. nam factum esse ἀπὸ τῆς κέρχνου: quo nomine Iones ap
pellare τὴν κέγχρον, id est Milium: quum videlicet αἴσθη- H
σις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γίγνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων,
quum in gutture exiguæ quædam asperitates veluti a-
liqua milii grana sentiuntur. In superioribus autem (in
quit ibidẽ) vbi dicit τοὺς κατὰ τὸν πνεύμονα φύματα καὶ χρόνια
καὶ δύσπεπτα ἔχοντας, κερχώδεις γίνεσθαι, sine ν scriptũ est,

factum ἀπὸ τοῦ κέρχειν, quod ipsum rursum factũ est ἀπὸ
τοῦ ψόφου τοῦ συμβαίνοντος ὅταν ἤτοι στενοχωρία ἢ κατὰ τὰς ἀνα-
πνευστικὰς ὁδοὺς ἢ ὑγρότης πλείων: vt plurimum verò fit con
currentibus his ambobus, id est & angustia & humore
nimio occupante meatus respirationis. Hæc ille ibi, in-
dicans κερχώδης quidem fieri à κέρχω, at κερχνώδης, à κέρ-
χνος. Quod quum parum aptum sit dicere iis in locis in
quibus illud κερχνώδης passiuam habet significationem,
seu de homine dicitur: visum mihi fuit commodius i-
psum deriuare à κέρχνω, vt κερχώδης & κερχαλέος à κέρχω,
quum præsertim eidem Hippocrati non inusitatũ sit
à verbis deriuare eiusmodi nomina in ώδης, non tan-
tùm à nominibus. Erotian. in suo Lexico Hippocrateo
annotat pro κερχνώδη quosdam legere καρυκώδη & κερ-
κώδη: esse autem τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα: & apud
Atticos κερχνώδη ἀγγεῖα dici τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχον
τα. atque ita & Sophoclem περὶ τῆς ἀποταυρουμένης dicere,
Ἴχθυς τραχὺς ὡς (γρ. & ὡς) χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. No-
tandum porro his in locis nomen SVBST. Κέρχνος, in
posteriore significans (vt videtur) τράχυσμα seu τραχύ
τητα, asperitatem: aut etiam ἐπανάστασιν καὶ ἀνωμαλίαν τρα
χεῖαν: in priore autem, Milium: vt Hesychio quoque in
Καταχερχνοῦται Κέρχνος est ὄσπριον, legumen quoddam.
quo teste ETIAM Κέρχνη dictum fuit τὸ ἐκ μελίνης (ita
enim reponendum pro ἐκ μελαίνης) ἕψημα, Puls è pani-
co, vel potius milio: addente tamen & τὰ ὦτα τῶν ἰχθύων,
& ὀρνέου εἶδος, & ἡ μελίχρους. Rursum Κέρχνον dici τὸν
τῶν ἀργυρείων κονιορτὸν, puluerẽ in officinis argentariis seu
argentifodinis, Pollux tradit lib. 7, cap. 23: vbi de metal-
lis & metallicis fabris agit. Quomodo κεγχρεῶνα quoq;
Harpocration dictum fuisse scribit ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλ
λων κέγχρον διέψυχον, Vbi grana seu puluisculum è me-
tallis erutum auræ perflandum exponebant, & exicca-
bant: nisi legere malis διέψηχον, perfricabant & deterge
bant. Alioqui κέρχνον à superiore κέρχνω vel κέρχω
appellant etiam τὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος καὶ τὸν ἐν τῷ
πνεύμονι ψόφον, vt paulo antè obiter annotaui ex Hippo
crateo Galeni lexico. hoc est asperitatẽ gutturis, & cre-
perum illum in pulmone sonum qui tussim plerunq;
anteire solet. Nam (teste eodem Galeno, De symptom.
caus. lib. 5, cap. 4) ὥσπερ τῶν ἐμέτων αἱ ναυτίαι προηγοῦνται,
τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήττειν τὸ κέρχνειν. καὶ μήν γε καὶ ὥσπερ ἐναυ-
τίασαν μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ μὲν κέρ-
χνος αὐτοῖς ἐγένετο, βὴξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς
αἰτίας. ἐνίοτε μὲν γὰρ ἐπὶ βραχείᾳ τραχύτητι φάρυγγος, ἐνίοτε δὲ
διὰ λεπτήν τινα καὶ παντάπασιν ὀλίγην ὑγρότητα συμβαίνει τὸ
κέρχνειν. ἀεὶ γὰρ ὥσπερ ἂν προσκόπτῃ τι πνεῦμα, τοῦτ' ἐκβάλλειν
ἐπιχειρεῖ διὰ βηχός. ἤτοι δὲ ὑγρόν ἐστι τοῦτο καταφερόμενον ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, ὡς ἐν τοῖς καταῤῥόοις· ἤτοι κατὰ τὰς τραχείας ἀρτηρίας
ἀθροιζόμενον, ὡς ἐν περιπνευμονίαις τε καὶ πλευρίτισι καὶ ταῖς τῶν
κυρτῶν τοῦ ἥπατος φλεγμοναῖς, ἢ ταῖς τῆς φάρυγγος τραχύτησιν.
ἔξωθεν δὲ, τούτων ἐστὶν ἀνάλογον τοῖς ἀπὸ κεφαλῆς καταῤῥόοις, ὅσα
πινόντων τε καὶ ἐσθιόντων παρεμπίπτει. Inde Gorræus, Κέρ-
χνος (inquit) est leuis quædam ad tussiendum propen-
sio, similitudinem cum nausea habens. vt enim nausea
vomitum præcedit, ita κέρχνος tussim. Vnde vt nõ sem
per post nauseam vomitus sequitur, ita neque post τὸν
κέρχνον tussis, propter causæ paruitatem. Nam sæpe ex
parua faucium aspredine κέρχνος fit, sæpe verò ex tenui
aliquo exiguóque prorsus humore, siue is à capite de-
scendat, siue in asperis arteriis collectus sit. Quibus ad-
dit, Hoc autem symptoma sic appellatur ἀπὸ τῆς κέρ-
χνου. significat enim ἡ κέρχνος apud Ionas idem quod ἡ
κέγχρος, id est milium. Itaque quum in faucibus asperita
tes quædam paruæ veluti granorum milii sentiuntur,
id τὸν κέρχνον nominant: à quo κερχνώδες dicitur quod
fauces exasperat & exiguam tussim mouet. Hæc ille.
Alexander verò Trallianus κέρχνον vocat etiam soni-
tum seu crepitum τοῦ κέρχνου præcedentis, hoc est quem
edunt οἱ κέρχνοντες quum asperitatem quampiam in ar-
teria aut phlegma in pulmone sentientes, expellere il-
lud volunt. Dicit enim, οὐδὲ ψόφον τινὰ οὐδὲ κέρχνον ὑπο-
μένουσι. Vbi tamen quidam interpr. Stertor, Stridor, Stre
pitus. Verùm & adiectiuè accipitur hoc κέρχνος,
vt ex Erotiano patet, nimirum pro Siccus. Is enim in
suo Lexico Hippocrateo quum αἱμοκέρχνα esse dixisset

τὰ μετὰ τὸ δίαμμα εἶ) καὶ κατάξηρα: subiungit, Nam κέρχνον Attici vocabant τὸ ξηρόν. Galenus quoque in suo Lexico Hippocr. dicit τὸ κέρχνον, sed id significare scribit τὸ τράχαλον illus de quo paulo antè dictum est: innuens idem significare quod κερχνώδες seu κερχναλέον: vel etiam Asperum. Inde (nimirum ab adiectiuo κέρχνος, significante Asper, vel à substantiuo κέρχνος, quod est Milium vel Asperitas) est VERBVM Κερχνόω, ῶ, significans Exaspero, seu Paruulis punctis veluti granis milii asperum reddo. Cuius verbi Hesych. quoque meminit. Nã compos. κατακερχνοῦται exponens τραχύνεται, διὰ τὴν ὑλότητα, subiungit, itidem & κερχνῶσαι esse τὸ κατασίξαι καὶ ὡς τραχῦναι: ET INDE Κερχνωτοὺς πίνακας. Sic & serie sua κερχνωτὰ esse dicit τορευθμένα, Cælata: ἀπὸ τῶ χείλους τῶν ποτηρίων, ὡς γὰρ κερχνοειδῆ, ποικίλα, τραχέα, πολύπασα. Itémque ex Polluce affertur κερχνωτὸν ἀργύριον pro Argentum pustulatum. Ab eodem verbo est & aliud nomen VERBALE, Κέρχνωμα videlicet, cuius idẽ Hesych. meminit, κερχνώμασι afferens pro τραχύσμασι, κυκλώμασι: procul dubio ex Euripide, innuens pro κυγχώμασι scribi etiam κερχνώμασι. Ita verò (inquit) vocat τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον, & ποτήριον ἐπίχειλον. Nisi potius dicere voluerit ita vocari oram ac veluti fimbriam clypeorum, & labra poculorum aspera punctulis veluti milii granis. Ab altero verò κέρχνος quo gutturis asperitas sonúsque raucus & streperus significatur, vel etiam à verbo κέρχνειν, DICTA Κερχνὴς auis, quam interpretantur Latinè Stridulam, eandémq; esse volunt cum Latino tũ strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo, testante id Ouidio lib. 6 Fast. his verbis, Est illis strigibus nomen: sed nominis huius Causa quòd horrenda stridere nocte solent. Nocturna autem auis est, & depascens τοὺς πάρνοπας, hoc est apes syluestres, seu vespæ genus quod vuas tam immaturas quàm maturas exugit. Vnde Aristoph. Auibus, Πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιπείσεται, noctuarum & stridularum agmen in ipsas ingruet, & eas conteret. Meminit eiusdem auis & paulo antè, dicens, Πορφυρὶς, κερχνὴς, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ. Vbi scholiast. annotat, non κερχνὶς sed κερχνὴ scribendum esse: in altero tamen loco, Forsitan ibi non κερχνὴς scribẽdum, sed κερχνηὶς, cum ι, vt Νηρηΐς. hîc enim comicum dixisse κερχνηΐδων. Malim ego scribere κερχνὴς & κερχνήδων, vt Νηρῆς & Νηρῆδες per synæresin. alioqui dicendum esset ἰῶτα illud absorberi. Ferri posset & κερχνίς: nullo autem modo κερχνὴ, vt ex priore loco patet.

Κερχνώδης, vide in præcedente Κέρχνω.

Κερῶ, Atticè pro κεράσω, vt ἐλῶ pro ἐλάσω. Hesych. exp. nõ solùm κεράσω, sed etiam πλεκῶ. At Κέρω, ex schol. Lycophr. affertur pro Pulso, Cædo, παίω, τύπτω.

Κερωνία, t.2, c.129, f

Κὶς, Attica synaliphe pro καὶ ἐς: & κεὶς pro καὶ εἰς.

Κέσκετο, Hesychius affert pro ἔκειτο, Situs erat, Iacebat. Sed videndum ne scribendum sit κίσκετο, sine ι. Id autem est Ionicum.

Κεσκίον, eidem H. est σύπειον, τὸ ἀποκτένισμα τῶ λινοῦ, Stupa, Id quod detrahitur è lino dum pectitur.

Κεσσοχίτων, ex Orphei libro De gemm. affertur perperam scriptum pro κισσοχίτων. pro quo alii minus rectè scribẽdum putarunt κιστοχίτων.

Κεστανὴ βάλανος, pro Castanea: ex Aetii serm. 8, c. 73.

Κεστὸς, οῦ, ὁ, Acu pictus. κεστὸν ἱμάντα Hesych. exponit διακεκεντημένον ἱμάντα seu χιτῶνα. id est Acus compunctionibus elaboratum & pictum. vt & Homeri schol. tradit κεστὸν ἱμάντα esse ζωστῆρα sic vocatum ἀπὸ τῶ πολυκέντητον αὐτὸν εἶ) ταῖς ῥαφαῖς: apud Homerum videlicet Il. ξ, vbi Ven⁹ ἀπὸ σήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα Ποικίλον· ἔνθα οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαρισὺς Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. hunc autem Iunoni dat, iubens vt eum in sinu suo deponat. ita fore vt quidlibet apud Iouem efficiat. Eò respexit Plut. in l. De aud. poem. quum dixit, τὸν τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ τὸν Δία, καὶ τὴν περὶ τὸ κεστὸν γοητείαν.

Κέστρα, ας, ἡ, Malleus: Hesychio ἀμυντήριον ὅπλον, σφῦρα. Poll. esse dicit σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ferrei mallei speciẽ: hoc ex Sophocle exemplum afferens, Κέστρα σιδηρᾶ πλὴν ἐκ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἤλαυνε παίων. Idem, libro 10, cap. 47, scribit τὴν σφῦραν fuisse simile quid κροταφίδι σιδηρᾷ: forsitan autem esse τὴν κέστραν. Hesychio rursum κέστρα est etiam piscis species. vt Pollux quoque libro 6, c. 9, de cibis è mari petitis, ait αὐδίας, σφύραινα, ἣν καὶ κέστραν ὀκάλουν: innuens & ipse piscem ita nominari alio vocabulo σφύραιναν dictum. Idem tradit Athenæus lib. 7, ex Dorione: vbi exempla etiam affert ex Epicharmo & Sophrone: quibus adde hoc ex Aristoph. Nub. Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλων, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν: Doricè posito κεστρᾶν pro κεστρῶν. Vbi apud schol. scriptum Κεστρέαι. Item nim ille, Sciendum est (inquit) quòd αἱ κεστρέαι non idẽ cum τοῖς κεστρεῦσι pisces sunt. Quidam enim volunt esse eas quæ & σφύραιναι dicuntur: alii aliud quodpiam diuersum piscium genus. nunc verò κεστρεῖς vocamus τοὺς κεφάλους. Eadem apud Suidam leguntur iisdem propemodum verbis: vt inde pateat κέστραι ET Κεστρεῖς (à nominatiuo SINGVL. Κεστρεύς) diuersum esse piscium genus: & τὰς κέστρας quidem alio nomine σφυραίνας appellari, τοὺς κεστρεῖς autem, alio vocabulo κεφάλους nominari. Illos, Plinius vocat Sudes: hos, Mugiles. Hicesius τοὺς κεστρεῖς in τῶν λευκίσκων genere ponit. Is enim apud Athen. lib. 7, scribit τῶν λευκίσκων plures esse species. nam quosdam vocari κεφάλους, quosdam κεστρεῖς, alios χελλῶνας, alios μυξίνους. Ibidem Dorion τῶ θαλαττίου κεστρέως species ponit κέφαλον & νῆστιν. Aristot. verò Hist. animalium l. 5, cap. 11, κεστρέων has species enumerat, χελλῶνας, σάργους, μύξους siue μύξωνας, κεφάλους. vt & Archestr. dicit κεστρέα τὸν κέφαλον. At κεστρεὺς νηστεύει, prouerbio dicitur ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, quoniã ὁ κεστρεὺς ex genere τῶν καρχαροδόντων solus ferè carniuorus non est, & partim τροφῇ οὐ χρῆται, partim alitur τῇ ἀπ' αὐτῶ γινομένῃ μύξῃ, partim ἄμμῳ καὶ ἰλύϊ victitat. vnde Amipsias comicus, Νῆστις καθάπερ κεστρεὺς ἀκολουθήσεις ἐμοί. Et Eubul. Νῆστιν πονηροῦ κεστρέως τρίβων βίον. Et Diphilus, Οἱ μὲν διδεῖπνήκασιν, ὁ δὲ τάλας ἐγὼ Κεστρεὺς ἂν εἴην ἕνεκα νηστείας ἄκρας. De cerra verò quadã τῶν κεστρέων specie intelligẽda hæc esse, Athen. scribit, quũ Alexis dicat, Ἐγὼ δὲ κεστρεὺς νῆστις οἴκαδ' ἀποτρέχω. Et Philemõ, Ἠγόρασα νῆστιν κεστρέ' ὀπτὸν οὐ μέγαν. Idẽ DICITVR Κεστρῖνος quoque. vt ab Anaxandride comico, τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ; Κεστρῖνός ἐστι νῆστις, si sæpe incœnatus deambulet, vocatur mugil ieiun⁹. Plura de hoc pisce vide apud Athenæum loco iam citato: Plin. libro 9, cap. 17, & lib. 31, c. 2. Hesychius quoque & Suidas κεστρεῖς appellari tradunt τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας, à pisce isto qui λαίμαργος sit & ἄπληστος. VNDE ET Κεστρεύειν Hesychius exponit κεχηνέναι πεινῶντα, Præ fame hiare. Ex Hippocr. verò affertur ETIAM Κεστραῖος pro Mugil, κεστρεύς.

Κεστραῖος, Κεστρέα, Κεστρεύς, Κεστρεύω, vide in præced. Κέστρα.

Κεστρῖνος, vide ibidem. Aristophanis scholiastes scribit in Chaonia esse boues λαερινοὺς qui & κεστρῖνοι vocentur. pro quo Hesychius habet Κεστρινικοί. Tradit enim Κεστρινικοὺς βόας dici τοὺς ἐν Χαονίᾳ, quoniam olim ἡ Χαονία appellabatur Κεστρίνη.

Κεστρίτης, t.2, c.275, c. Κέστρον, ib. b

Κέστρος, Hesychio est ἡ περὶ τὴν ἔκφυσις τῶν σπερμάτων, & ἡ ἐν τῇ γλώττῃ τραχύτης, & ἀκόντισμα. Suidas dicit κέστρον fuisse ξένον εὕρημα κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον: quod Liu. κεστροσφενδόνην vocat Dec. 5, lib. 2. Descriptionem eius habes apud vtrunque.

Κεστροσφενδόνη, t.2, c.275, d

Κεστρωτὸν ξύλον, Hesychio τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον. Innuit esse Quod præustum est, seu In summa parte vrendo acutũ, non cuspide præfixum ferrea.

Κευθάνω, t.2, c.1602, d. Κευθήμων, t.2, c.1601, g

Κευθμῶνες, Suidæ sunt οἱ καταχθόνιοι δαίμονες: forsan παρὰ τὸ ὑπὸ τῇ γῇ κεκεῦθαι.

Κευθμὸς, t.2, c.1600, f. Κευθμὼν, t.2, c.1601, c

Κεῦθος, ib. f. Κεύθω, t.2, c.1599, c. & 1602, c

Κεύθομαι, t.2, c.1600, f. Κευσμὸς, t.2, c.1601, b

Κευτηρία, t.2, c.1602, g

Κέφαλα, Hesychio κεφαλὴ, κεφάλαιον, & κόσμος τῶν νέων.

Κεφαλαία, t.2, c.158, g

Κεφάλαιον, Capitulum, &c. t.2, c.156, c. Κεφάλαιον, Sũma,

&c.ibid.e. Κεφάλαιον,Caput vnde fructus manat, &c.c.157,e. Κεφάλαιος,ibid.f

Κεφαλαιοῦμαι,ib.h. Κεφαλαιόω,ib.g

Κεφαλαιώδης,ib.f. Κεφαλαιωδῶς,ib.g

Κεφαλαίωμα,t.2,c.158,a. Κεφαλαλγέω,t.2,c.152,a

Κεφαλαλγὴς,t.2,c.151,f. Κεφαλαλγητικὸς,t.2,c.152,a

Κεφαλαλγία,t.2,c.151,h. Κεφαλαλγικὸς,ib.

Κεφαλαλγὸς,ib.f

Κεφαλὴ, Caput,&c.t.2,c.147,e. Κεφαλὴ, de toto homine dictum,&c.ibid.h. τῇ κεφαλῇ imprecari aut minari,&c.c.149,d. Κεφαλὴ pro vita,&c,ibid.h Κεφαλὴ cum præpositione iunctum, &c.c.150,b. Κεφαλὴ in ossibus,&c.ib.f. Κεφαλὴ,κύτος πολυπόδων,&c. ib.h. Κεφαλὴ,Summa,&c.c.151,a.

Κεφαληγερέτης,t.2,c.152,b. Κεφαλήτης,t.2,c.155,d

Κεφαλῆφι,t.3,c.1064,b. Κεφαλικὸς,t.2,c.155,d

Κεφαλικῶς,ib.f Κεφαλίνη,t.2,c.159,b

Κεφαλῖνος,ib. Κεφάλιον,t.2,c.156,b

Κεφαλὶς,t.2,c.155,g. Κεφαλισμὸς,ib.h

Κεφαλοβαρὴς,t.2,c.151,c. Κεφαλοδέσμιον,ib.d.

Κεφαλόδεσμος,ib. Κεφαλοειδὴς,ib.

Κεφαλόθλαστος,ib. Κεφαλοκρούστης,ib.e

Κεφαλομάχητον,ib. Κεφαλόῤῥιζος,ib.

Κέφαλος,t.2,c.159,a. Κεφαλοτομέω,t.2,c.151,e

Κεφαλώδης,t.2,c.155,f. Κεφαλωτὸς,ib.

Κέφυλος,εος,τὸ, affertur pro κέλυφος, sed sine autoris nomine:ideóque suspectum.

Κέχανδα,t.4,c.319,g. Κεχανδὼς,ib.

Κεχαρηκὼς,t.4,c.340,c. Κεχάρημαι,ib.g

Κεχαρησέμεν, t.4,c.340,c. & h

Κεχαρηὼς,t.4,c.340,c. Κεχαρισμένος,t.4,c.360,a

Κεχαρισμένως,ib.c. Κεχαριτωμένος, t.4,c.362,f

Κέχαρμαι,t.4,c.340,g. Κεχλωραίοις,t.4,c.334,g

Κεχηνέναι,t.4,c.330,h

Κεχλαδᾶν, Hesychio est χάσκειν: afferenti & κεχλαδόσι pro χάσκουσι.

Κεχληδέναι,eidem est ψοφεῖν. At κεχλιδότα,idem affert pro ἀνθοῦντα,Florentem.

Κεχμάζει,idem affert pro αἰθίζει,αἴθει,ἵσταται.

Κέχοδα,t.4,c.405,e

Κεχολώατο,Ionicè pro κεχόλωντο:à them.χολόω.Hom.

Κεχρημένος,t.4,c.580,b.& 622,b. Κεχωρίδαται,t.4,c.684,a

Κέω,t.2,c.159,c.& 173,f.g.& 174,c

Κεώδης,Hesychio καθαρὸς,Purus,pro quo infrà κηώδης.

Κεῶδες,eidem est ὄζον,εὐῶδες,Olens,Odoratum.pro quo suprà κειῶδες,& infrà κηῶδες ac κηῶεν.

Κεῶν,idem affert pro κοιμησόμενος,Cubiturus.

Κεωρεῖν,eidem est παθηπᾶν,Muliebria appetere.

Κέως,ω,ἡ,Ceos:insula quæ & Cos.cuius incola Κεῖος,& Ionicè Κήϊος.

¶ Κῆαι,Vrere,vel Accendere:pro καῦσαι,à καίω.Hom.Od. ο,Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε.Et Il.ε,Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο. Inde particip.κήας,& med.voce κηάμενος.

Κῆβος,ου,ὁ,Cebus:animal è simiarum genere,caudam habens,quod & ipsum ancipiti natura,partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Scribit enim Aristot.Hist.animalium lib.2,cap.8,ἔνια τῶν ζώων ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ τε ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν,vt πιθήκοις,κήβοις & κυνοκεφάλους.esse autem κήβους,πιθήκους ἐχούσας οὐρὰν seu κέρκον.Idē igitur κῆβος esse putatur ac κερκοπίθηκος,Caudata simia. Supra Κεῖπος.

Κηδάζει,& Κηδαλίζει,Hesychio est καθαίρει,Purgat.

Κηδαίνω,t.2,c.186,e

Κήδαλον,Hesychio est αἰδοῖον,κέρας σκάλαθρον.

Κηδὰρ,t.2,c.186,e

Κηδεία, Funeratio, &c.t.2,c.187,e. Κηδεία, Affinitas, &c.ibid.f.

Κήδειος,t.2,c.186,c. Κηδεμονεὺς,t.2,c.183,e

Κηδεμονία,ib.d. Κηδεμονικὸς,ib.f

Κηδεμονικῶς,ib. Κηδεμὼν,ib.a

Κηδεὸς,t.2,c.188,c. Κηδέσκω,t.2,c.186,e

Κηδεστὴς,t.2,c.181,e. Κηδεστία,t.2,c.182,b

Κηδεστικὸς,ib. Κηδεστὸς,ib.c

Κήδευμα,t.2,c.187,f. Κηδεύομαι,ib.b

Κηδεύσιμος,ib.g. Κηδευτὴς,ib.

Κηδεύω,ib.b. Κηδέω,t.2,c.181,e

A Κήδιος,ου,ὁ καὶ ἡ,ex Æschylo affertur pro Funeralis. quod & κήδειος.

Κήδιστος,t.2,c.182,d. Κήδομαι,t.2,c.184,a.d

Κῆδος,Mœror,&c.t.2,c.184,b. Κῆδος,Cura,&c.ibid.g. Κῆδος,Affinitas,&c.c.185,a.

Κηδοσύνη,t.2,c.186,d. Κηδόσυνος,ib.

Κήδω,t.2,c.183,g. Κηδωλὸς,t.2,c.186,e

Κῆθα,Hesychio τάφος,Sepulcrum.

Κήθεια,& Κηθάρια, eodem teste dicuntur τὰ ὀξύβαφα ἐν οἷς

B τοὺς κύβους ἔβαλλον,vascula in quæ tesseras coniiciebant. Aristophanis schol.habet Κήθια & Κηθάρια.Is enim tradit κηθάρια dicta fuisse τὰ ὀξύβαφα ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἠφίεσαν:fuisse autem πλεκτά.seu κηθάριον fuisse πλέγμα κανισκῶδες ἐπιτιθέμενον τῇ κληρωτίδι τῶν ψήφων: item verò & κήθιον fuisse vocatum ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ τὰς ψήφους καθίεσαν.Rursum κηθάρια fuisse nominata τὰ ἐκπέταλα τρυβλία,ab Euphronio dicta κήθια:atque ita & Chærin κήθιον appellasse τρυβλίου τι εἶδος. Pro vtroque vasculo accipi potest in hoc loco Aristoph.Vesp.— σύρφακα τὸν δῆλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,&

C pro scutella videlicet & pro vasculo in quod calculi & suffragia seu sortes coniiciebantur. Pro tesserarum alueolo in hoc loco Hermippi,καὶ πρὸς κύβους ἔστηκ᾿ ἔχων κήθιον.Itidémque Athen.l.11,ait,κήθιον,τὸ κήπιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους.

Κηθεῖν, Hesychio est βοηθεῖν, συντρέχειν: afferenti & κήθευον pro συνεπορεύοντο. Ac vt κηθεῖν exp.βοηθεῖν,ita etiā Κηθοὶ affert pro βοηθοὶ,Auxiliatores.

Κήθιον,vide paulo antè in Κήθεια. Κηθὸς,in Κηθεῖν.

Κήϊα,Hesychio sunt καθάρματα. Ionicè procul dubio pro

D κεῖα.nam & hoc κεῖα idem itidem exposuerat καθάρματα. Sic sanè Κήϊος dicitur pro Κεῖος, qui est Ceus seu Cous,Oriundus ex insula Ceo.

Κηκαδεῖ,idem Hesych.affert pro λοιδορεῖ,χλευάζει: afferens itidem Κηκὰς pro κακολόγος,δύσφημος, κακή,τιμωρός. Etymologus quoque & lexicum meum vetus meminerunt huius posterioris κηκὰς, exponentes & ipsi κακοποιὴ,κακοῦργος,πονηρὰ,Malefica,Improba.vt & scholiastes Nicandri κακοποιὴ,κακοποιὸς,κακοῦργος,sed addens etiam χλευαστικὴ,in hoc loco Alexipharm.Nicandri, v.185,Πιοτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ. Ac sanè Etymol.

F deriuat ipsum à κακὸς,exponens etiam κακολόγος, Maledica.itidémque κακῶς accipi à nonnullis tradit pro λοιδόρως καὶ μεθ᾿ ὕβρεως, in hoc Homerico hemistichio, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, vt sit Dimittebat cum maledictis & probris contumeliosis. Quo modo & Callim.dixit,κηκάδι σὺν γλώσσῃ pro κακολόγῳ,λοιδόρῳ, Maledica,Conuitiatrice. QVIN ET Κηκάζω dicitur itidem pro λοιδορέω,Conuitiis & maledictis insector: & inde VERBALE Κηκασμὸς,οῦ,ὁ,pro λοιδορία, Conuitia & maledicta,seu Conuitiorum & maledictorum ingestio.Lycophron Alexandra, Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὁδὰξ Βρύξουσι κηκασμοῖσιν ὠκριωμένοι, Αὖθις δ᾿ ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι.Vbi Etymol.exponit ταῖς λοιδορίαις καὶ χλευαῖς τετραχυμένοι,conuitiis & scommatis mutuis exasperati. itidémque schol. μετὰ τὰς λοιδορίας πολεμήσουσι, post conuitia ad bellum descendent.

Κηκάζω,Κηκὰς,Κηκασμὸς,vide in præced.Κηκαδεῖ.

Κήκες,Hesychio λάροι:qui suprà καύηκες.Vide Κήξ.

Κηκὴ,affertur pro Acies.quæ potius ἠκὴ & ἀκή.

G Κηκίδιον & Κηκὶς, vide in sequ.Κηκίω.

Κηκίω,Salio,Cum saltu sursum feror. vt Hesych.quoque κηκίειν exponit πηδᾶν,ἀναφέρεσθαι. Hom.Odyss.ε,Ὠιδεε δὲ χρόα πάντα,θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε,cum saltu prorumpebat ex ore & naribus. vtpote qui totus tumeret aqua marina in quā mersus erat.Et Apoll.Argon.libro 1,Ἀφρῷ δ᾿ ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη. Vbi schol.itidem exponit ἀνεδίδοτο καὶ ἀνεπήδα ἑκατέρωθεν τῆς νεὼς, vt Homericus ἀνεφέρετο. VNDE Κηκὶς, quod significat ἀνάδοσις, seu Nidor in altum veluti cū saltu se tollens:Hesychio ἀτμὶς,Vapor, Exhalatio. So-

H phocl.Antig.pag.255,ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ᾿ ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,Κἄτυφε κἀνέπτυε. Vbi schol.κηκίδος nomine significari ἀνάδοσιν dicit,propriè autem ita vocari τὴν λιγνὺν τοῦ καπνοῦ τὴν ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένην, fuliginem fumi quæ oritur ex

iis quæ vruntur. Rursum Hesychio κηκὶς est σύμμα & ὁ καρπὸς τῆς δρυός, vt Suidæ quoque βαμματικὸν σύμμα, & καρπὸς τῆς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν. De hac Gorræus, Κηκὶς,(inquit) Galla: pilula est in qua quali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum prouenien s. quæ enim glandem ferunt, omnes & gallam, sed quercus optimam. omnis noctu semper vniuersa erumpit, mense ferè Iunio. Sed multiplex eius differentia est, solida, perforata, nigra, candida, maior, minor. Quædam earundem ὀμφακῖτις vocatur, parua quidem, sed tuberosa, solida, nullo foramine peruia. alia grandior est & fungosa, quam Galenus ὀνοκηκίδα, quasi asininam gallam, vocari scribit à rusticis, quòd ignaua sit & minus efficax. Vide & Diosc. lib. 1, c. 147. & Plin. lib. 16, cap. 7. Inde DIMIN. Κηκίδιον, ου, τό, Gallula, Paruula galla, apud Suid.

Κηλάδησαι, Hes. affert pro ἠχῆσαι, ἐβόησαν. pro quo dicitur potius κελάδησαι.

Κηλαίνω, t. 2, c. 189, g

Κηλαῖος, in vulg. lex. Nocuus, Causticus. sed sine exemplo. Apud Suidam quidem vulg. editiones habent Κηλαίῳ, καυστικῷ πυρί: sed perperam pro κηλέῳ, vt veteres etiam cod. arguunt.

Κηλὰς, Hesychio νεφέλη ἄνυδρος, & χειμερινὴ ἡμέρα, & αἲξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές: Suidæ etiam ἀλώπηξ. quæ suprà epitheticῶς κηκάς.

Κηλάστραι, eidem H. sunt σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά: necnon arbores quædam. Theophr. verò κηλάστροις vocat has arbores, fœminino genere: numerans inter agrestes & ἀειφύλλους: Histor. plant. l. 1, c. 15, & 3, c. 6. Gaza etiam Celastros appellat.

Κήλειος, vide in Κήλεος. Κηλέομαι, t. 2, c. 188, e

Κήλεος, ου, ὁ, Vrens, Calens, Splendens. Hesych. enim κηλέῳ exponit καυστικῷ, θερμῷ, λαμπρῷ, respiciens ad hunc locum Homeri Iliad. σ, πεῖραι δ' ἴσασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ: vel ad hunc Iliad. χ, νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ. Dicitur ET Κήλειος pro eodem, metri causa inserto ι. Hesych. enim κηλείῳ idem esse dicit quod κηλέῳ.

Κηλέσης, t. 2, c. 189, g. Κηλὰς, ib.
Κηλέω, t. 2, c. 188, e. Κήλη, t. 2, c. 189, h
Κηληδὼν, ib. f. Κηληθμὸς, ib. b
Κήλημα, ib.

Κηλιὼν, Hesychio μέλαινα, Nigra. quæ & κελαινή.

Κήλησις, t. 2, c. 189, b. Κηλήτειρα, t. 2, c. 189, d
Κηλητήριον, τὸ, substant. t. 2, c. 189, d
Κηλητήριος, t. 2, c. 189, c. Κηλήτης, t. 2, c. 190, b
Κήληθρον, t. 2, c. 189, d. Κηλήτωρ, ib.

Κηλιδόω, & Κηλιδωτὸς, vide in sequ. Κηλίς.

Κηλὶς, ίδος, ἡ, Macula. Plutarch. de am. frat. πρὶν ἐνδῦσαι ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλίδα, δυσσοποιὸν ἡμέραις καὶ δυσέκπλυτον. Synes. τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, ineluibilium macularum instar sunt. Idē epist. 105, ἐμπιπλάμενον κηλῖδος οὐκ ἂν εἴποι τις ὅσης, ineffabilibus plenum maculis. Hesychio est non solùm ῥύπος & εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ: sed etiam ἕλκος, οὐλὴ, Vlcus, Cicatrix, Næuus: necnon ὄνειδος, Probrum. vt Macula quoque & Labes apud Latinos. Sic apud Suidam, τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηλῖδα περιστεῖψαντο. Et Herodian. lib. 6, τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν. INDE Κηλιδόω, ῶ, Maculo, Labe fœdo. EX QVO Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, Maculatus, Labe fœdatus.

Κῆλον, Suidæ est τὸ ξύλινον βέλος, Ligneum iaculum, vt Hesychius quoque κῆλα exponit ξύλα, βέλη, respiciēs proculdubio ad hunc locum Homeri. Il. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. vbi schol. itidē exp. βέλη, Iacula, Tela, Sagittæ. Eustath. κῆλον propriè esse dicit τὸν τοῦ βέλους ἄτρακτον, fusum seu lignum iaculi: à κᾶλον quod est ξύλον, lignū. Hesych. rursum κῆλα exponit θεῖα σημεῖα, Signa diuina: & ἱερὰ ἀγάλματα, Sacra simulacra: forsitan è ligno. INDE Κήλων ET Κηλώνειον dicitur machina illa lignea quæ iuxta puteos ad aquam hauriēdam strui solet, tigno erecto trabeculam transuersam sustinēte quæ vna parte deprimitur pondere appenso, ab altera situlam sibi alligatam è puteo educit. Latini tollenonem vocant, testante Festo etiam Tollenonem esse genus machinæ quo trahitur aqua, in alteram partem prægrauante pondere. Ac vt Herodotus dicit κηλωνηΐοισι ἀρδευόμενος, sic Plin. lib. 19, c. 4, hortos tollenonū haustu rigandos. quos tollenones Plaut. vocat Tollones, trisyllabως: alii grues, vt Græci etiam γεράνους. Sed notandum, in Herodoteo isto loco quosdam codices habere κηλωνηΐοισι: quod Ionicum est pro κηλωνείοις, resoluta diphthongo & ε verso in η. indéque patet, rectius per diphthongum scribi κηλώνειον quàm κηλώνιον simplici ι: præsertim quum Hesychius quoque & Suid. per diphthongum scriptum habeant. quorum ille κηλώνειον esse dicit ξύλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ, seu ἀντλητήριον ξύλινον: hic, τὸ γεράνειον. Ad prius autem κήλων quod attinet, Hesychio est non solùm ἄντλημα, & ὁ ἐν τῷ φρέατι λεγόμενος, sed etiam ὀχευτής, Admissarius: vt & κηλώνιον ab Suida esse dicitur ἵππος ἐπιβατήριος: quo autore κήλων dicitur ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν, libidinosus & salax in modū equi asinive admissarii. Eustath. quoq; tradit hoc nomen κήλων factum esse ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων, afferens hoc exemplum ex Archilocho, ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον.

C Κηλὸν, Hesychio est ξηρὸν, Siccum, Aridum. Vnde VERBVM Κηλόω, ῶ, quod exponitur Comburo: necnon Decipio, Noceo: & Subagito. Hesychius verò longè diuersam ei signif. tribuit. Is enim κηλοῦν exponit εὔχεσθαι: & κηλοῖ itidem εὔχεται θεῷ.

Κηλόω, vide in præcedente Κηλὸν, & in sequ. Κηλωστά.

Κήλων & Κηλώνειον siue Κηλώνιον, vide in Κῆλον.

Κηλωστὰ, apud Lycophr. sunt τὰ πορνεῖα, Lupanaria: παρὰ τὸ κηλῶσαι, quod est ῥῆμα οὐ σεμνόν. Eust. p. 70.

Κἠμὲ, Attica synaliphe pro καὶ ἐμὲ, Et me: in Epigr.

D Κημὸς, οῦ, ὁ, Camus: Hesychio est πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, Fiscella è vimine qua capiunt purpuras. qualis est Nassa apud Latinos. nam & hæc perinde vt κημὸς similis est ἠθμῷ, & in ea ponitur τὸ δέλεαρ, esca. Significat etiam (inquit idem Hes.) τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα παρόμοιον χώνῃ, operculū è vitili simile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ superponitur. Ita Aristophanes Vespis, — καὶ πεσεῖν ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ πλεῖστος. Itidémque aliquanto post eum locum, βάλλε κημοῖς, in malam rem abiice camos, seu(vt schol. exponit) βάλλ' ἐς κόρακας τὰ δικαστικὰ σκεύη. Ita dicitur & ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται, fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equisones equis & muliones mulis circumponunt imposito in id hordeo, auena, fœnóve, ita vt equi mulíve in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Idem Hesych. esse dicit fræni etiam speciem, εἶδος χαλινοῦ: forsan quale equis iis qui mordere solent, circumponitur cancellatum, è ferreis bracteis. Ita sanè Xenophon De re equ. pag. 548, εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὸν κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ, καὶ ὅταν ἐπὶ ψῆξιν καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἄγῃ. καὶ ἀεὶ δ' ὅποι ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ, κημοῦν δεῖ. ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ· καὶ τὸ ἐπιβουλεύειν δὲ περικείμενος μᾶλλον ἀφαιρεῖ τῶν ἵππων. At de panifice quodam apud Athenæum libro 11, χειρῖδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν, ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μήτε ἱδρὼς ἐπιρρέῃ, μήτε τοῖς φυράμασιν ὁ πνέων ἐμπνέοι. Eò allusit & Plautus quum dixit, Deos quæso vt hodie camum & furcam feras. Et forsitan serui vt iumenta ἐφιμοῦντο ne cibis quos tractabant vesci possent. Rursum Hesychius κημὸν esse dicit γυναικεῖον περικόσμημα: forsitā quali hodie nobiles matronæ vtuntur ad integendam faciem. Est hinc VERBVM Κημόω, ῶ, significans Camum circumpono. Habes id in loco Xenophontis paulo antè citato: vbi pro eodem dicit τὸν κημὸν περιτιθέναι. VNDE Κήμωσις, Hesychio φίμωσις, Fiscellæ seu cathi circumpositio. Apud eundem Hes. legitur ET Κημοσόμης, expositum τῷ χαλινῷ ἐμφερής: sed non sine mendi suspicione.

H Κημόω, & Κήμωσις, vide in præced. Κημός.

Κὴν, t. 2, c. 8, h. Κὴν, t. 2, c. 9, a

Κηνεὸν, Hesychio est καθαρὸν, Purum.

Κηνουεὶ, idem Hesych. poni tradit pro ἐκεῖ, Illic: Cretica dialecto. Infra κηνῶ.

Κηνσήτωρ, eidem H. est ὁ τὴν γῆν μετρῶν, Agri mensor.

Κηνσὸς, eodem H. autore est herba quædam. At quum significat

significat τὸ τέλος, ait scribi per ι. Veruntamen & apud A
Matthæum cap.22, legimus κῆνσος pro Latino Census: & hinc apud Græcos iureconsultos sunt ὁμόκηνσοι, qui eodẽ tributo censi sunt.

Κηνυσσόμην, idem Hesych. affert pro εἴδωλον ἐρχομένην. A quo verbo est VERBALE Κήνυγμα, ατος, τὸ, quod idem esse dicit τὸ κενὸν τοῦ σώματος, ἤγουν σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα. Ita vt κηνύσσεσθαι sit In spectrum & vmbram corporis euanescere: κήνυγμα, Spectrum & vmbra corporis. Hoc ipsum κήνυγμα idem exp. etiam ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον: qui aliquanto antè & κήλυγμα esse dixerat ἀχρεῖον, ἀσθενὲς, Inutile, Inualidum.

B

Κηνύω, Voco. Idem enim κηνύει exp. καλεῖ, Vocat.

Κηνῶ, idem Hesych. esse dicit ἐκεῖ, Illic. pro quo paulo antè κηνουεί.

Κήξ, secũdum Apionem dicitur ὁ λάρος: qui & καύηξ. Quidam exponũt αἴθυιαν, mergum: alii κέπφον: alii diuersam esse auem volunt. Ita Hesych. respiciens ad hunc locum Hom. Odyss. ο, v.478, Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. Vbi schol. esse dicit auem marinam similem hirũdini: addens & ipse, esse qui ipsam λάρον dicant, alios αἴθυιαν. Eadem auis NOMINATVR Κηΰξ quoque ET Κηρύλος, Ceyx & Cerylus. Diuersa est à laro, mergo, ceppho. Aristot. enim Hist. anim. lib.8, cap 3. quum dixisset περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβειν ἀλκυόνα καὶ κηρύλον, in eodẽ gen. ponit mox λάρον, κέπφον, αἴθυιαν. Ita igitur nominatur Alcyonum mas, vt Antigonus apud schol. Aristoph. testatur, scribens κηρύλους dici τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων: itidémq; Hesych. Euphronius Doricè κηρύλον vocari tradit, Atticè κειρύλον: vt Didymus quoq; κειρύλον nominari ita κατὰ φύσιν ait. Et id innuit Aristoph. apud quem in Auibus Pisthetærus Euelpidi rogãti, Κηρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις; respondet, οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος: innuit inquam κειρύλον dici παρὰ τὸ κείρειν, quum Sporgilus sit nomen κουρέως, tonsoris, teste scholiaste. Idem schol. κήϋκα quoque esse alcyonem marem tradit, sic dictum à Ceyce Trachiniorum rege in hanc auem mutato: addẽs & ipse, alio nomine appellari κηρύλον. Ouid. etiam Metamorph. lib.11, prolixè persequitur hanc ἀπορνέωσιν Ceycis & Alcyones: apertè & ipse indicãs κήϋκα esse alcyonem marem, seu maritum alcedonis. Sic Plin. l.32, c.8, Fit in mari & alcyoneũ appellatum, ex nidis alcyonũ & ceycum. Sed notandũ κηρύλος paroxytonως scriptum esse apud Aristoph. & schol. ipsius, & Suidam: at proparoxytonως apud Hes. & Aristot. ac Athen. quin & apud Eust.

C

D

E

Κηπαία, ας, ἡ, Cepæa: herba portulacæ similis, sed nigrioribus foliis, radice tenui: teste Diosc. lib.3, c.168.

Κηπαῖος, t.2, c.69, a

Κηπεία, ας, ἡ, Cultura horti. Plato in Leg. ὕδωρ τρόφιμον περὶ τὰς κηπείας, in colendis hortis nutrit.

F

Κηπεύεσθαι, t.2, c.69, a. Κηπευτής, ib.b. Κηπεύω, ib.a

Κἠπὶ, Attica synaliphe pro καὶ ἐπί. vt κἠπὶ Νέμειον Ζῆνα, & ad Nemeum Iouem: in Epigr.

Κηπίον, t.2, c.69, b. Κήπιον, ibid.

Κηποκόμας, t.2, c.68, g. Κηποκόμος autem, Hortorum curator, Hortulanus. κηπουρός, Hesych.

Κῆπος, Hortus, &c. t.2, c.68, e. Κῆπος, Pecten, &c. ibid. f. Κῆπος, tonsuræ quoddam genus, &c. ibidem.

Κηπουρέω, t.2, c.68, h. Κηπουρικός, ib.

G

Κηπουρός, ib. & 1449, f. Κηπωρός, t.2, c.68, h

Κὴρ, t.2, c.190, b. Κῆρ, t.2, c.95, d

Κηραίνω, t.2, c.192, b. Κηραμύντης, t.2, c.191, b

Κηράνθεμον, t.1, c.449, b

Κήραφος, Hesych. est κάραβος, Carabus: piscis è cancrorum genere.

Κηραχάτης, t.2, c.193, f. Κηρεῖαι, t.2, c.192, a

Κηρέλαιον, t.2, c.193, g. Κηρέσιος, t.2, c.192, a

Κηρεσιφόρητος, t.2, c.191, c. Κηριάζω, t.2, c.195, c.

Κηρίαι, t.2, c.192, b

H

Κηρίναι, Hesychio autore fuerunt μάστιγες quædam.

Κήρινθον, t.2, c.194, e. Κήρινος, ib.d. Κηριοειδής, t.2, c.195, c

Κήριον, t.2, c.194, f. & 195, a. & 867, a.ob.

Κηριοποιός, t.2, c.195, c

Κηριοῦσθαι, Hesychio est ἐκπλήττεσθαι, Percelli, Consternari. Sic Suidas ἐκηριώθην exp. διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην, ex metu pallore cereo perfusus sum: addẽs etiã, ἐσκοτώθην.

Κηρὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam apud Athen. lib.8.

Κηρίτης, t.2, c.194, e. Κηριτρεφής, t.2, c.195, b

Κηρίφατος, ib. Κηρογονία, t.2, c.193, b

Κηρογραφέω, t.1, c.865, d. Κηρογραφία, ib. & t.2, c.193, b

Κηρογράφος, t.1, c.865, d. Κηρόδετος, t.2, c.193, c

Κηροδομέω, ib.d. Κηροειδής, ib.

Κηρόθι, t.2, c.95, e. Κηροπαγής, t.2, c.193, e

Κηροπήγιον, ib. Κηροπλαστέω, ib. Κηροπλάστης, ib.

Κηρὸς, Cera, &c. ibid. a. Κῦρος, fluuius Armeniæ, ib.b.

B Rursum κηρὸν Hesych. affert pro λεπτὸν, νοσηρὸν, Tenue, Morbidum.

Κηροστρίων, idem affert pro παλαιῶν, Veterum.

Κηροτρόφος, t.2, c.191, a. & 193, f. Κηρουλκός, t.2, c.191, c

Κηρόφιν, Hesychio ἐκ τῆς ψυχῆς, Ex animo, E toto pectore: quod & κηρόθι.

Κηροχυτέω, t.2, c.193, f. Κηροχόος, ib.

Κηρόω, ib.g. At particip. κεκηρωμένη, ab Hesychio exponitur κεκακωμένη: à κὴρ, quod est Noxa.

Κῆρπα, Hesychio sunt τὰ κέρδεα, Quæstus, Lucrum.

C Κηρύβια, propriè dicũtur τὰ ἀποβρέγματα τῶν κυάμων, Folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur. seu vt alii interpr. Reiectamenta fabarum. Cratin. δασὺν ἔχων τὸν πρωκτὸν ἀπὸ κηρυβί' ἐσθίων. Ita Etymol. qui hoc nomen καθαρματώδες esse ait. Erotian. κηρυβίων apud Hippocr. exp. ἀχύρων καὶ πιτύρων, Acerum & furfurum: Atticam esse vocem annotans.

Κηρύκαινα. θήλεια. Ita Suidas, subiungens, κηρυκίνας Alexandriæ vocatas fuisse fœminas τὰς εἰς τὰς αὐλὰς παριούσας καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧτε συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν: quæ purgamenta, nominata fuisse ait φυλακία.

D

Κήρυγμα, t.2, c.200, a. Κηρυκεία, t.2, c.198, b

Κηρύκειον, Caduceus, &c. t.2, c.197, g. Κηρύκεια, Velamẽta supplicum. &c. ib. h. Κηρύκειον, Merces, &c. c.198, a. Κηρύκειον, Mons Ephesi, &c. ibid. Κηρύκειον, Signum cæleste, &c. ibid

Κηρυκεύματα, Præconia. Κηρύκευσις, t.2, c.198, b

Κηρυκεύω, t.2, c.198, b Κηρυκηΐαι, ib.

Κηρυκίνη ῥάβδος, t.2, c.198, b. Vide & Κηρύκαινα paulo anté.

E Κηρύκιον, t.2, c.197, g

Κήρυλος, siue Κηρύλος, vide suprà in Κήξ.

Κήρυξ, Præco, t.2, c.195, e. Τῶν κηρύκων varia munera, ta, c.196 & 197. Κήρυξ, nomen proprium, &c. c.197, e. Κήρυξ, piscis nomen, &c. ib. Κήρυξ, auis quædam, &c. ib.f

Κηρύσσω, seu Κηρύττω, t.2, c.198, f. Κηρύσσομαι, seu Κηρύττομαι, c.199, h.

Κηρώδης t.2, c.193, g. Κήρωμα, ib.

Κηρωματικός, ib.h. Κηρωματιστής, t.2, c.194, a

F Κήρωσις, ib. Κηρωτὸς, ib.b

Κησσόν, Hesychio est εὔοδμον, Odorum.

Κῆτα, eidem est καλαμίνθη, Calamintha: quæ & κηγέτα. Vnde κητώεις.

Κητεία. Κήτειος, Κήτημα, Κητήνη, Κήπος, vide in sequ. Κῆτος.

Κῆτος, εος, τὸ, Cetos, seu Cetus: animal marinũ inusitatæ & immanis magnitudinis. Hom. Od μ, Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Et Od. ε, Ἠέ τι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Sic Athen. lib.7, dicit θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. Rectè itaque Virgil. dixit Immania cete, & Scopulosa cete. Et Plin. Cetos sexcẽtorũ pedum longitudinis. Apud Proclum est signum cæleste hoc nomine. Dicitur autem esse illud cetos cui Andromeda fuit exposita. Meminit eius Arat. quoque, apud quẽ Cic. specialiori vocabulo pistricem vertit. Hesych. affert & κήτει pro στερήσει, ἐρημίᾳ. dicens itidem κῆτος esse nõ solùm θαλάσσιον ἰχθὺν παμμεγέθη, sed etiã ἀπορίαν. Verùm id potius χῆτος dicitur. A superiore porrò κῆτος, DERIV. Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cetaceus, Qui è cetorũ genere est. vt κητώδεις ἰχθῦς, apud Athen. lib.7, Pisces cetacei. quos esse dicit ἐπιτηδείους εἰς ταριχείαν. Sic τὰ κητώδη dicuntur Quæ cetacei generis sunt, Quæ cetorum genere continentur. Aristoteles Histor. animalium libro 8, capite 2, τῶν ἐνύδρων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν. Pro eodem DICITVR Κητῶος, ET Κητώεις. ET Κήτειος.

G

H

significant enim & hæc Cetaceus, Qui cetacei generis est. Ita enim Diosc.l.3, dixit ἰχθύος κητώδους, pro Cetacei, κητώδεις. Altera duo Κήτειος & Κητώεις exponuntur itidem Cetaceus, seu Cetaceæ magnitudinis, Immanis magnitudinis ceti instar. Hom.Od.λ, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων. Et Od.δ, Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν. In priore enim loco κήτειοι exponitur μεγάλοι, magni: & κητώεσσαν in posteriore itidem μεγάλην, ἀπὸ τῶν κητῶν, quæ omnium natatilium & ἐνύδρων maxima sunt. vel etiam Plurima cete nutrientem, vtpote vicinam mari: aut etiam quod ibi ἡ θάλασσα συνεχῶς κήτη ἐκβάλλει. Veruntamen & aliter vtrunque istum locum accipi sciendum est. Sunt enim qui in priore κήτειοι esse dicant ἐθνικὸν pro Μυσοί, Mysi: quo modo Alcæum quoque Κήτειον dixisse pro Μυσόν. Itidémque Hesychio κήτειοι sunt non modò μεγάλοι, sed etiam gens Mysorum, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κήτεος, à Ceto fluuio qui eos præterfluit. Sic idem tradit in posteriore quosdam exponere καλαμινθώδη. nam κήτην à quibusdam dici τὴν καλαμίνθην. Qua de re & suprà in Καιέτα, c.1116, b. vbi docui scribi & καιετάεσσαν pro hoc κητώεσσαν. Præterea reperitur ET Κήπος pro κήτειος. Hesychius enim κήπον affert pro μέγαν, magnum, vt κήπιοι quoq; dictum est significare μεγάλοι. Sed tribuit huic & alias signific. Tradit .n. κήπον vocari etiam ὦ τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις (quod & κήθιον): item ἡμιπέλεκον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου ὅπερ αἰτεῖ περὶ ἀρὰν καθίεσαν εἰς τὸ σῶμα, vt indicat Cratinus ἐν ὥραις: item ἥδυσμα & νεαρὸν κρόμμυον: necnon μέλος τι. Sed addit, eos qui τὰ Ὀψαρτυτικὰ conscripserunt, per γ scribere γήπον. & quidem rectius. SED ET Κητώνη hinc dicitur, eodem Hesychio autore, πλοῖον μέγα ὡς κῆτος, Nauigium ceti instar magnum. Sunt indidem & duo VERBALIA, Κήτημα, ET Κητεία. Quorum vtrunque apud Athenæum legitur. Is enim lib.3, ex Diphilo tradit τὸ ὠμοτάριχον à quibusdam vocari κήτημα. At libro 7 dicit idem, ἔνιοι δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται. Vbi videtur κητείας vocare Capturas cetorum. At Cetarias & Cetaria Latini vocant Loca iuxta mare stagnantia & lacustria è quibus cetacea salsamenta petuntur. Cetarii verò, qui cetacea salsamenta vendunt.

Κητώδης, Κητώεις, Κητῶος, vide in præced. Κῆτος.

Κήυξ, vide Κήξ. Κῆφα, t.2, c.9, a

Κηφήν, ῆνος, ὁ, Fucus: quartum apum genus, μέγιστον μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον δὲ καὶ νωθρόν, vt tradit Aristoteles Hist. animalium libro 5, cap.22. Sic Plinius lib.11, cap. 11, Sunt autem fuci sine aculeo, velut imperfectæ apes. Hesiodus Erg. ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμήν. Et Xenoph. Pæd.2, ὥσπερ κηφῆνες δαπάνῃ μόνον ζημιοῦσι τοὺς κοινωνούς. Vnde apes apud Virg. Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent. Inde DIMINVT. Κηφήνιον, Fucus paruulus: seu Fœtus fuci. Aristot. Histor. animalium lib.9. de apibus, πλάττουσι δὲ κηρία, πρῶτον ἐν οἷς αὐταὶ γίνονται, εἶτ' ἐν οἷς οἱ καλούμενοι βασιλεῖς καὶ τὰ κηφήνια. Ex eodē Aristot. κηφήνιον in vulgaris lex. affertur non solùm pro Fucus paruulus, sed etiam pro Fauus fucorum.

Κηφώδεις, Hesychio sunt πτυφωμένοι, καπνιζόμενοι.

Κηφόν, Suid. affert pro ἀργύριον, Argentum.

Κῆχος, Doricè pro πῆχος, id est πῆ, Quó. vt πῆχος γῆς; Lexic. meum vetus, Etym. & Hesych. Interdum ei præmittitur ποῖ. Aristoph. ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν. Et rursum, ποῖ κῆχος; ἄθις Σικελίας. Hesychius indicat quosdam & ποῖ κῆγχος scribere, & accipere pro ποῖ ἄγχος, hoc est ποῖ ἐγγύς. & cum eo Etymol. in Ποῖ κῆχος.

Κηχᾶ, eidem est ἀντίζει. quod potius κιχᾶ.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Bene olens, Fragrans. Hesychius κηῶδει exponit εὐώδει, τεθυμιαμένῳ: addens ita dici ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. Hom.Il.ζ, ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ, Δακρυόεν γελάσασα.

Κηώεις, εντος, ὁ, itidem Bene olens: & quidem propriè ex suffitu & aromatis quæ adolentur. Hom.Il.ω, ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα Κέδρινον. Hes. κηῶεν exponit non solùm εὔοδμον, τεθυμιαμένον, sed etiā μέλαν, καθαρόν, Nigrum, Purum.

¶ Κιαίτωρ, Hesychio est κίναιδος, Cinædus: apud quē ET Κιαιθίς, ἑταίρα, Meretrix.

Κίαθαι, eidē est κεῖσθαι, Situ esse, Iacere: afferēti tamē mox Κίατο pro ἐκεῖτο: nisi fortè mendosa sit ea scriptura pro ἔκειτο.

Κίβδος, eidē διάκονος, Minister: Suid. ὁ λῃστής, Latro, Prædo.

Κίβζα, eodem H. teste ab Ætolis dicitur πήρα, Pera. Infrà κίβισις, pro eodem.

Κιβδηλεία, t.2, c.204, d. Κιβδήλευμα, ib.c

Κιβδηλεύω, ib.b. Κιβδηλία, ib.a

Κιβδηλιάω, ib.e. Κιβδηλίς, t.2, c.203, c

Κίβδηλος, ibid.d. & VIII, d.ob. Κίβδης, t.2, c.203, b

Κίβισις, Hes. autore Cypriis dicitur πήρα, Pera. Apud Suid. & in lex. meo vet. per η in secunda syllaba scriptū κίβησις: rectius verò apud Etym. vt & apud Hes. κίβισις per ι vtrobique. eā n. scripturam metrū postulat, in quo tribrachyn efficit hæc vox. Dicit .n. Callim. ἐπιθεὶς πάντα ἐμῇ κίβισις. Et Hes. in Asp. Παῦ δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη, θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί. Vbi tamen schol. quoque & nonnullæ edit. habent κίβησις: quum eā scripturam ferre metrū nullo modo queat, vti iā dixi. Significat aūt vocabulū hoc κιβωτὸν siue πήραν, teste Etym. qui dictū vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν: vel etiam à κίειν, quasi ἡ εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βόσιν ἔχουσαν, i. τροφήν. quā etymologiā & synonymo κιβωτὸς accōmodat. Schol. Hes. pro sacculo accipit, verba paulo āte citata sic exponēs, περιεῖχε δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος σακκούλιον ἀργυροῦν, continebatur caput Gorgonis sacculo argenteo. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

Κίβος, itidem significat Capsa, Theca, Loculamentum. Suid. enim esse dicit τὸ κιβώτιον. Hesychius verò κίβον à Paphiis nominari tradit τὸν ἐνεόν, Mutum: vel Stultum, Attonitum.

Κίβρος, ου, ὁ, affertur pro Latro: qui Suidæ κίβαλος.

Κιβώριον, ου, τό, Ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Dioscor. enim lib.2, cap.128, inter alia tradit Fabam Ægyptiam ferre folliculos in quibus faba supra operculum promineat bullantis ampullæ modo: quā vocari κιβώριον siue κιβώτιον, διὰ τὸ τὴν φυτείαν τοῦ κυάμου γίνεσθαι αὐτοῦ ἐνθεμένων ἐν ἰκμάδι πηλοῦ: radicē verò eius nominari κολοκασίαν, quæ & cruda & cocta edulis fit. Idem ferè tradit Athenæus lib. tertii initio, afferens locum quendā Nic. è Georgicis, quo iubet ἀστείρας κύαμον Αἰγύπτιον ὄφρα τὰ πτηκότα Ἀκμαίου καρποῖο κιβώρια δαινυμένοισιν Ἐς χέρας ἠϊθέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξῃς: subiungens, Ῥίζας δ' ἐν θοίνῃσιν ἀφεψήσας παρέθημι: discriminans & ipse τὰ κιβώρια ἀπὸ τῶν κολοκασίων. Itidem verò & Diphilus Siphnius quum dixisset fabæ Ægyptiæ radicem κολοκάσιον dici, subiungit, οἱ δὲ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶν κιβωρίων, χλωροὶ μὲν, εἰσὶ δύσπεπτοι. Et rursum, γίνεται δὲ ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικόν, ab Ægyptiis dictum λωτός, à Naucratitis μελίλωτος, vt Athenæus libro 5 dicit, κιβώριον αἱ ἄνθη καὶ φύλλοις ὁμοίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Steph. quoque in Ἀκη ait huius plantæ radicem dici κολοκάσιον, τὸ ὑπερφυὲς autē nominari κιβώριον. Vbi nota eum generalius dicere τὸ ὑπερφυές, Quod supernascitur, seu Quod in summo caule nascitur: ideóque & de faba ipsa & de folliculo eius intelligi posse: vt Diphilus paulo antè etiam pro folliculo accipere videtur, quum dicit, οἱ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶν κιβωρίων. Alioqui κιβώριον est etiam εἶδος ποτηρίου, poculi species, vt testatur Athen. loco suprà citato, initio libri 3. & Hesych. quoque esse dicit Ægyptium nomen ἐπὶ ποτηρίου. Athen.l.11, ex Didymo refert, κιβώρια forsan esse τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι ὡς τὰ Αἰγύπτια κιβώρια.

Κιβώτιον, & Κιβωτοποιός, vide in sequ. Κιβωτός.

Κιβωτός, οῦ, ἡ, Arca, Cista, Capsa. Athen.l.3, de citria malo, ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθετο ἐν τῇ κιβωτῷ μετὰ τῶν ἱματίων. vt & Plin.l.12, c.3, Pomum Assyriæ seu Medicæ mali aliàs non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui transit in vestes vnà conditus, arcétque animaliū noxia. Et Diosc.l.3, c.26. de absinthio, δοκεῖ δὲ καὶ παρατιθέμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια. de quo & Plinius libro 27, cap.7, Vestibus insertum tineas arcet. Sic autor epist. ad Hebræos cap.9, dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, Arcam fœderis. INDE Κιβωτοποιός, οῦ, ὁ,

Qui arcas seu cistas conficit, Arcarum fabricator, Plut. A
Et DIMIN. Κιβώτιον, ου, τὸ, Arcula, Capsula, Scriniolum, seu Scrinium. Plut. Alex. κιβωτίου δέ τινος αὐτῷ προσενεχθέντος, οὗ πολυτελέστερον οὐδὲν ἐφαίνη τοῖς τὰ Δαρείου χρήματα καὶ τὰς ἀποσκευὰς παραλαμβάνουσι. Ibidem, ἐν κιβωτίῳ φρουρῶν τὴν Ἰλιάδα. Vtitur & Aristoph.

Κιγκλὸς, Κίγκαλος, Κιγκλίζειν, vide in Κίγκλος.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, Porta cancellata, seu Valuæ cancellatæ, Cãcelli. Plut. Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες, καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα, ἔκαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέχων, Cancellis circunseptum. Poll. l. 8, scribit τὰς τῶν δικαστηρίων θύρας vocatas fuisse κιγκλίδας, à Romanis dictas καγγέλλους. vt & schol. Aristophanis ait κιγκλίδα nominari τὴν θύραν τοῦ δικαστηρίου, quam appellari & καγκελωτὴν, cancellatam: seu τὸν κάγκελον τοῦ δικαστηρίου, cancellos iudicii. propriè autẽ ita vocari debere τὰς διπλᾶς θύρας, quas & δικλίδας appellant nonnulli. Dicit itaque Aristoph. Equit. Τὴν κιγκλίδ' ἐξάραξα. Et in Vespis, Ὁ δ' ἀνέφαινε κνέφαιος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι ἔνπεδεν: vtrobique intelligens de fori iudiciarii cancellis, secundum schol. vt certè accipiẽdum apud eundẽ in Δαιταλεῦσιν: vbi dicit, Ὁ δ' ἠλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Idẽ schol. κιγκλίδα esse vult non solùm cancellos & valuas bifores, sed etiã τὴν τρύπαν δι' ἧς ἡ κλεὶς πέμπεται, foramen per quod immittitur clauis. Schol. Theocr. vult esse etiam cornuum ferreum portarum. Vide Κιγκλίζειν in sequenti Κίγκλος. B C

Κίγκλισις, & Κιγκλισμὸς, cum Κιγκλίζειν, vide in sequ. Κίγκλος.

Κίγκλος, ου, ὁ, Cinclus: auis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno: vt & Hesychius esse dicit ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν, secundum quosdam τὴν σεισοπυγίδα: & Suidas, esse ὄρνεον πολλὰ τὸ ὀσφὺν κινοῦν, quod nonnulli σεισοπυγίδα appellant. Id autem esse σφόδρα λεπτόν: vnde prouerbialiter Menandrum in Thaide dicere πτωχότερος κίγκλου. Pro eodẽ apud eundem in manuscripto etiam cod. reperio Κιγκλὸς & Κίγκαλος. Sic enim ibi, Κιγκλὸς, ὁ πτωχός. Quibus subiungit, Ab aue quadam marina sic dicta: quæ vsqueadeò inualida est vt nec nidũ sibi proprium cõficere queat, sed pariat in alienis: semper autem motitat pẽnas quas in cauda habet, κινεῖ τὰ οὐραῖα πτερά. Et rursum, Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου λεπτοῦ καὶ ἀσάρκου: vnde prouerbium πτωχότερος κιγκάλου: εἶδος καὶ κισκάλου. Sed harũ scripturarum prior præsertim, quæ habet κιγκλὸς, suspecta est: altera videtur tolerabilior. INDE Κιγκλίζειν dicitur Imitari τὸν κίγκλον, In modum τοῦ κίγκλου κινεῖν τὴν ὀσφύν. teste Hesych. etiam, qui κίγκλον esse ait ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν: & inde κιγκλίζειν dici τὸ διασείεσθαι, motu quassari & agitari. Sed idẽ κιγκλίζει actiuè etiam exp. σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ, Agitat, Cõcutit, Motat. itidémq; Suid. qui addit etiam ἦχον ποιεῖ, sonitum efficit. Reperitur certè & pass. κιγκλίζεσθαι pro Motu succuti, Crebro motu agitari: apud Theocr. verò de pathico cinædo, Tremulum crissare seu ceuere: Idyll. 5 Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς Εὖ ποτε κιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας; Vbi schol. quoque κιγκλίζειν esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν, τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι: ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου, quẽ nonnulli σεισοπυγίδα appellant. Veruntamen idem & ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος metaphoram esse dixerat. vocari enim κιγκλίδα, τὸ σιδηροῦν κέρκα ὃς ἐμπίπλει εἰς τὸ μέσον καὶ ἀποκρατεῖ τὴν θύραν. Sed hæc deriuatio parum verisimilis est: ideóq; à præcedente non discedendum: præsertim quum eã Galen. quoque & Erotian. approbent. Quorum vterque VERBALE Κιγκλισμὸς exp. βραχεῖα συνεχὴς κίνησις, ἀπὸ τοῦ κίγκλου, ὀρνέου πολυκινήτου: vterq; inquam in ἐξηγήσει vocũ Hippocrati peculiarium. Et ille rursum Comm. 1 in lib. De artic. exponens hæc verba, μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν τῇ συνήθει, annotat itidẽ κιγκλισμὸν eum ibi nominasse τὴν βραχεῖαν κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κίγκλου, διότι κινεῖ συνεχῶς ἐκεῖνο τὰ πυγαῖα πτερά. Vbi quod Hippocr. vocat κιγκλισμὸν, alibi DICIT Κίγκλισιν, sub finem ferè eiusdẽ lib. De artic. ἀπ' ὀλίγης μὲν (inquiens) καταπτώσιος, βραχείης δὲ κιγκλίσιος. Quo in loco Galen. iterum annotat, vocasse eum nunc fœm. gen. κίγκλισιν quod suprà masculino κιγκλισμὸν appellarat: i. τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν. Addens, vti se ibi vocabulo τῆς διακινήσεως quũ Hippocr. D E F G H

quoq; verbo διακινῆσαι vsus sit ἐπὶ τῆς βραχείης κινήσεως. Ita igitur dicitur Crebra & leuis agitatio, Succussus.

Κιγκρᾶ, Hesychio κιρνᾶ, Miscet. quod & κικρᾶ, sine γ.

Κιγκράμας, eodem teste auis quædam est.

Κιγκρεῖται, eidem est κνίζεται, ὀδύρεται, Vellicatur, Lamentatur. In qua posteriore sign. dicitur & κινύρεται.

Κιγχάνω, idem quod τυγχάνω, eodem autore: qui affert & κιγχάνειν pro εἰσφθάνειν, λαμβάνειν. Infrà sine γ.

Κιγχλίζει, idẽ affert pro σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ: pro quo paulo antè κιγκλίζει. Itidẽ pro Κιγχλὶς, quod eidẽ est ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγγελος, paulo antè habuimus κιγκλίς. At pro κιγκλισμὸς, quod eodem autore est ἀγρὸς γέλως μετὰ ἀπαξίας, infrà sine γ scriptum κιχλισμός.

Κίδαβος, nũmi genus apud Poll. l. 9. Ibi. n. quidam tradit τὴν ἀξίαν esse τετρώβολον, καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κιδάβους. AT Κίδαλον, Hesychius esse dicit κρόμμυον, cæpam.

Κίδαρις, eodem H. autore est πῖλος βασιλικὸς, Pileus regi⁹: quem & τιάραν, nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στρόφιον quale sacerdotes gestant, ex myrrha & labysso: vel περικραίνιον πίλινον, περίθημα κεφαλῆς ἀκόσμιον. Ita ille, & cũ eo Suid. Apud Plut. per τ scriptum κίταρις. vt in Pomp. p. 1171, dicit Mithridatis τὴν κίταριν fuisse θαυμαστῆς ἐργασίας. Et in Artox. p. 1873, Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίταριν ὀρθὴν φέρειν. Apud Curtium (vt apud Poll. quoque) per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capitis vocabant insigne: hoc cærulea fascia albo distincta circuibat. At apud Athen. l. 14, ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Κιδάφη, ET Κίδαφος, Vulpes: Hesychio ἀλώπηξ. qui tamen posterius κίδαφος adiect. etiã exp. δόλιος, Dolosus, Subdolus, Fraudulentus, Astutus, vulpis videlicet in modum. Quo significatu ET Κιδάφιος dicitur, eodẽ H. teste, afferente nimirũ Κιδαφίων pro πανούργων, vulpis more, quæ κιδάφη dicitur. A qua & VERB. Κιδαφεύειν, eodẽ autore significans πανουργεῖν, Malitiosè & vafrè agere more vulpino. Sed idẽ tradit, verbum hoc exponi etiam ἐρίζειν, deriuatum ἀπὸ τῶν κιόνων: itidémque κιδάφιον quosdã velle ποιηθῆναι παρὰ τὰς κίας, & significare τὴν διαβιβρώσκοντα. Quibus nescio an assentiendum sit. Infrà Κνιδ.

Κίδναμαι, cum act. v. κίδνημι, t. 3, c. 814, a.

Κίδνη, Hordeum tostum. Hesychio enim κίδναι sunt αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί. quales suprà κάχρυς. Sed suspectum esse possit illud ἐγχώριοι.

Κιδνοτέρους, siue Ἀκιδνοτέρους, H. esse dicit τοὺς ἀσθενεστέρους, Inualidiores. At Κιδνὸν, idẽ Paphiis esse ait ἐνθάδε, Huc.

Κιέλλη, eidẽ est φέγγος, φῶς, αὐγὴ, Lux, Splendor: item πάχνη, Pruina: necnon ὁμίχλη, Caligo.

Κίες, eidem sunt ψελίδια σιτοφάγα: à nom. κίς.

Κιθαριστρὶς quoque affertur pro κιθαρίστρια, Cit hristria.

Κίθαρος, t. 2, c. 204, h. & 206, h. Apud Hesych. oxytonως κιθαρὸς, expositum πλευρὰ, στῆθος.

Κίθαρις, affertur pro κίθαρις: sed nullo citato autore.

Κιθὼν, t. 4, c. 526, c. Κίθων autem, Hesychio πῶμα πίθου, Operculum dolii.

Κίκιρος, eidẽ est ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, Crocodilus terrestris.

Κίκι, εως, τὸ, Cici: arbor quæ alio nomine κρότων dicitur, & σήσαμον ἄγριον, & σέσελι κύπριον, teste Diosc. lib. 4, c. 164. vbi eam & vires eius medicas describit: addens, INDE Κίκινον ἔλαιον dici quod ex fructu eius ἀποθλίβεται. Vnde Plin. l. 15, c. 7, Fit oleum & è cici, arbore in Ægypto copiosa: alii crotonem, alii trixin, alii sesamum syluestrẽ appellant. nostri eam ricinum vocant à similitudine seminis. At de medico vsu cicini olei, vide eundem l. 23, c. 4. De iisdem, Galen. Simpl. med. l. 7.

Κίκιμον, Hesychio τὸ κορώνης τὸ κόπριον, Fimus cornicis.

Κίκινος, vide in præced. Κίκι. AT Κίκιννος, Cincinnus, Cirrus, Crinis intortus crispatúsque. Epigramm. lib. 7,

pag.452, Ν[illegible] μα τὸν ἀπλόκαμον Τιμοῦ φιλέρωτα κίκιννον. A- A
ristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τὸ μὲν γῆρας εἶ) κρεῖττον
ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα καὶ ἀρυσπρωκτίαν. Pol-
lux quoque l.2, scribit Aristoph. & Eupolin τοὺς βοστρύχους
vocare κικίννους: quos nominatos fuisse & παρωτίδας,
quia videlicet iuxta aures imprimis intorqueri & cri-
spari solent. Cratinus verò (inquit) dixit & σημονίας κικίν-
νους, τοὺς σήμονι ὁμοίους ὑπὸ ἰσχνότητος, subtilitate æquiparan
dos stamini. Apud Hes. legitur ET Κικίννα, πειχόπλο-
κοι: sed non sine mendi suspicione.

Κικιρρὸς, Hesychio ἀλεκτρυὼν, Gallinaceus. qui & κικκός. B

Κῖκις, factum παρὰ τὸ κίκις, quod significat τὴν ἰσχὺν, verso υ in ι. Ita Etym. At Suid. esse dicit nomen proprium fratris Alcæi.

Κικὶς, pro Galla, affertur ex Theophrasto Hist. plant. lib. 1, & lib. 3, c. 6. sed perperam. Scribendum enim κηκὶς per η in priore syllaba. vt tum apud Diosc. & Galen. tum Hes. & Suidam.

Κίκκα, Hesychio ἀλεκτορὶς, Gallina.

Κικκαβαῦ, κικκαβαῦ, vox nocturarum. Aristoph. n. schol. in Auibus scribit τὰς γλαῦκας dici ita φωνεῖν: & inde eas VOCARI Κικκαβάς. C

Κικκάβινον, Hesychio ἐλάχιστον, οὐδὲν, Res minima, Nihil.

Κίκκασος, eidem Hesych. est ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων, Sudor qui è femoribus defluit: & nomen βόλου, iactus lusorii.

Κίκκη, eidem ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία, fœtor qui è verendis fertur. qualis ferè suprà κάκκη. Ab eodem exponitur συνουσία, Coitus.

Κικκιδῶσαι, eidem est μινθῶσαι, Merda inquinare.

Κικκιλονδὶς, eidem Hesych. est παιδὸς ἀφόδευμα, Excrementum pueri. D

Κικκὸς, eodem H. autore est ἀλεκτρυὼν, Gallus. item κλέπτης, Fur. & διαχώρησις, Excrementum.

Κικλαίει, Hesychio καλεῖ, Vocat. quod & κικλήσκει.

Κικλήσκω, t.2, c.30, c. Κικλήσκομαι, ib. d

Κικλισμὸς, Hesychio γέλως. pro quo suprà κιγκλισμός.

Κικνία, eidē sunt μικρὰ φθειρία, parui pediculi.

Κικοβαυλιῶδες, Conchylii quoddam genus nigrum: itē τὰ ἐκ στέατος σκωλήκια. Hesych.

Κίκος, eidem H. est ὁ νέος τέττιξ, Cicada recens à partu. Infrà Κιλλός. E

Κικράω ᾧ, t.2, c.141, c

Κίκυβος, siue Κίκυμος, Hesychio λαμπτήρ: item γλαυκὸς, Glaucus: forsitan ab aue quæ VOCATVR Κικυμὶς. ea autem est γλαῦξ, Noctua: alio nomine dicta Κικκαβὴ, à voce quam edit, teste schol. Aristoph. qui & hoc exemplum affert ex Callim. κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς: additque ab Homero vocari κύμινδιν. Ab eadem aue, vel etiam à nomine adiectiuo, est VERBVM Κικυμώσσειν, Suidæ τυφλώττειν, Cæcutire. Item Atticè Κικυμώττειν, quod Hes. exp. δυσβλέπτειν, Ægrè videre, Visu seu acie oculorū esse debili & hebete. Itidē verò idē & γλαυκίζειν attulerat pro ἀμβλυωπεῖν: procul dubio ex eo φ ἡ τῶν νυκτινόμων ζώων ὄψις in diurna luce est ἀδρανὴς & ἀμαυρὰ, vt præter alios testatur Plutarchus Sympos. lib. 1, sub finem problem. 8. Apud Hesychium scriptum Κικυμηὶς pro κικυμὶς, nescio an rectè. F

Κικυμὶς, Κίκυμος, Κικυμώττειν, vide in præced. Κίκυβος.

Κίκυς, Hesychio δύναμις, Vis, seu Vires, Robur. itidémque Etymologo, qui deriuatum vult παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam videlicet ὁ ἰσχυρὸς ἐκ τῆς κινήσεως φαίνεται. Quapropter & Homericus schol. esse dicit τὴν μετὰ δυνάμεως κίνησιν, motum coniunctum cum viribus. apud Hom. Odyss. λ, Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς. Inde ἄκικυς, Cui nulla est κίκυς. Apud Suid. reperio & VERB. Κικύω, expositum ἰσχύω, Valeo, Viribus polleo: & ταχύνω, Accelero, Propero, Festino. G

Κιλάεμος, Hesychio ὁ ἥλιος, Sol.

Κιλίας, eidem est στρουθὸς ἄρρην, Passer masculus.

Κιλίκειοι ἄρτοι, eodem teste dicuntur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι. vt Athen. quoque libro 3 scribit Platonem comicum τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς vocasse κιλικίους, his verbis, κατ' ἄρτους ἤκει πριάμενος, μὴ τῶν καθαρῶν, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Forsan autem κιλίκειοι siue κιλίκιοι dicūtur, quoniam tales in Cilicia fierent è farina per cribrū seu saccellum non transmissa, sed mixta furfuribus. A Cilicum certè gente Κιλίκειοι siue Κιλίκιοι τράγοι denominantur οἱ δασεῖς, Hirti & hispidi, seu Villosi: quoniam tales ibi prouenire dicuntur: indéque τὰ ἐκ τριχῶν συντέθματα vocantur κιλίκια, teste Hesych. & Suida. vt & Varro sub finem lib. 2 De re rust. Capra (inquit) pilos ministrat ad vsum nauticum, & ad bellica tormenta & fabrilia vasa. Tondentur, quòd magnis villis sunt in magna parte Phrygiæ: vnde Cilicia & cætera eius generis ferri solent. Sed quòd primùm ea tonsura in Cilicia sit instituta, nomen id Cilicas adiecisse dicunt. Ita igitur Columella dicit, Cilicio detergito quicquid arenæ adhæserit. Et Cic. Ciuitatibus coria, cilicia, saccos imperaret. H A

Κιλικίζω, & Κιλικίζομαι, t.2, c.v, b

Κιλίκιος ὄλεθρος, ib. d. Vide & Κιλίκειος paulo antè.

Κιλικισμὸν, Theopompus historicus vocat τὸν ἐκ παροινίας φόνον, Cædem ex temulentia, teste Suida.

Κίλιξ βοῦς, Hesychio autore dicitur τὸ ἓν κέρας ἔχων ἀπεστραμμένον. qui infrà & gemino λ κίλλιξ. Alioqui Κίλιξ est nomen ἐθνικὸν, significans hominem è Cilicia oriundum. At Κίλικι ὀλέθρῳ dicitur pro Κιλικίῳ, i. πονηρῷ. quoniam talis prædicatur Cilicum gens. vnde & Κιλικίους ἡμωρίας dicūt τὰς πικράς. latrones enim crudelissimique homines fuisse perhibentur Cilices.

Κίλλαι, Κιλλακτὴρ, vide in Κίλλος.

Κιλλαμαρίζειν, Hesychio est καπηλεύειν.

Κιλλίβαντες, Ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos imponebant qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, vt tradit schol. Aristoph. & Suid. Dicit certè Aristoph. in Acharn. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Possis tripodem clypei interpretari, vt mensæ. Ita sanè Budæus apud Athenæum libro 5, ὅτι κιλλιβάντων κατεσκεύαστο exponit Super tripodes excitata erat. Apud Hes. verò reperio Κιλλίβαντες, βαπιζῶν βάσις καὶ ὑποθέματα: τρισκελεῖς ῥάπιζαι. Apud Poll. & κιλλίβαντες inter partes currus: idem quod ὑποκυφώνια, i. αἱ ὑπὸ τὰς κυφώνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου.

Κιλλικύριοι, Hesychio autore dicti fuerunt οἱ ἐπεισελθόντες γεωμόροι. erant autem hi serui, & τοὺς κυρίους ἐξέβαλον, dominos eiecerant. Alii dicūt fuisse exulum Syracusanorum seruos, qui quum agros colerent, in tantam multitudinem excreuerint vt dominos suos eiecerint. Suid. habet καλλικύριοι.

Κίλλιξ, eidem H. est ἀμνὸς ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμένον, Agnus aut bos qui altero cornu est distorto. pro quo suprà κίλιξ, vnico λ.

Κιλλὸς, eodem teste dicitur ὄνος & τέττιξ πρώϊνος à Cypriis. Pro quo posteriore suprà habuimus κίκος ex eodem. Ad prius autem referendum κιλλὸν quod idem esse dicit εἶδος τεχνώματος φαιοῦ. Nā ita & Poll. l.7, Est verò (inquit) & κίλλιον ἐσθῆτος χρῶμα. nam κίλλον Dores vocant τὸν ὄνον, asinum: & κιλλακτῆρα inde τὸν ὀνηλάτην, agasonem indicans nimirum κίλλον χρῶμα dici τὸ φαιὸν, fuscum: ab asini colore, qui talis est. Nota igitur ibi κίλλιος, Asininus, Fuscus: & Κιλλακτὴρ, Agaso. παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον, ab agitando asino. Nota etiam apud Hesych. oxytonως scriptum esse κιλλὸς, paroxytonως apud Pollucē. vt rursum paroxytonως itidem apud Hesych. reperio Κίλλαι, ὄνοι, Asinæ: item ἀστράγαλοι, Tali.

Κίλλουρος, eidem H. est σεισοπυγὶς, Motacilla. Forsan ab οὐρὰ & verbo κίλλειν, quod sit quassare. vnde & κιλλικύριοι fortè οἱ γεωμόροι dicti videantur, quòd dominos suos excusserint & exegerint.

Κίμβαξ, Hesych. affert pro στρατεύει: & κυμβάζει pro στρατεύεται, Militat, Bellat. deducēs à nomine Κίμβαξ, quod est ἀσπὶς, Scutum seu Clypeus.

Κιμβερικὸν, Suida autore, Vestimēti gen' est denominatū à loco: apud Aristoph. Κιμβερικὸν ἔνδυμα. Hes. habet Κιμβερικὴ. qui esse dicit χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur ταπίς. Apud Poll. verò scriptū κιμβερικὸν qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, tunicula m pellucidā. Apud Aristoph. initio Lysistr. κιμβερικ' ὀρθοστάδια. vel κιμβερικά.

Κιμβεύει, Hesychio est ὁδοιπορεῖ, Iter facit, Viam carpit.

Κιμβικία, eidem est πανουργία, ἐνιασμός. AT Κιμβία, ei sunt σφηκία, Vespulæ, Vesparum fœtus recens adhuc à partu. Item sing. num. μικρολογία, Sordes, Nimis tenax

& restricta parsimonia. Pro quo apud Suid. in manuscr. etiam cod. Κίμβικα. Ita enim ibi, Κίμβικα, σφηνία ἢ μελίσσια ἢ μικρολογία. quibus addit, ἢ διαστροφή. Forsitan tamē in prima signif. scribendū κιμβηκία vel κιμβίκια: vt sit dimin. à κίμβηξ seu κίμβιξ idem significante quod βέμβηξ seu βέμβιξ. nam & hoc animalculum è vesparū vel apum genere est. In posteriore autem, paroxytonως κιμβηκία & κιμβικία. Ac quatenus quidem διαστροφὴν significat, possit deriuari itidem à κίμβηξ seu κίμβιξ significante trochum & turbinem, vt βέμβηξ siue βέμβιξ. (nisi fortè cum diphthongo potius scribendum sit, à κιμβηκεύω seu κιμβικεύω, idem significante quod βεμβεύω & βεμβικίζω) Quatenus verò eo declaratur σμικρολογία, deriuandum à NOMINE Κίμβιξ. nam κίμβιξ dicitur ὁ σμικρολόγος, Sordidus, Nimis tenaciter restrictus & parcus. Plut. Sympos. lib. 2, probl. 1, τὸν ἀδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικόν, κίμβικα καὶ κύμινον (nisi potius scribendum κυμινοπρίστην) προσαγορεύων. Aristot. Magn. moral. lib. 1, cap. 21, ἔστι δὲ καὶ τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οὓς κίμβικάς τινας καλοῦμεν, καὶ κυμινοπρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem Ethic. ad Nicom. lib. 4, cap. 1, οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις οἷον φειδωλοί, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι, τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, οὐδὲ βούλονται λαμβάνειν, οἱ μὲν, διά τινα ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, οἱ δ' αὖ διὰ φόβον. Eust. κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαρούς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου.

Κιμβία, Κίμβικα. Κίμβιξ, vide in præced. Κιμβηκία.

Κίμβρος, Suidæ est ὁ λῃστής, Latro, Prædo: in exemplum afferenti hunc locum, ὁ δὲ, τοῖς σώμασι τῶν κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν ἕως ἡμέρα γένηται, πολύχρυσα εἶναι δοκῶν. Sed ibi κίμβρων nomine non intelligendi sunt latrones prædonésve, verùm populi Cimbri, qui in extremo Germaniæ angulo ad septentrionē chersonesum habent. hodie Dani vocantur à rege Dano.

Κιμμερὶς θεά, Hesychio autore dicitur Mater deorum, Bona dea: forsan à Cimmeriis. Ii enim interiora Asiæ olim tenuerunt: postea à regibus Phrygiæ Lydiæque, item à Scythis Nomadibus, Asia exacti ad occidua magis se receperunt. Itidem sanè ab iis Κιμμερὶς nominatur oppidum quoddam Troadis. Ab iisdem Cimmerii muri, Cimmeria portoria, Cimmerium fretum, Cimmerius Bosporus: de quibus vide Herodotū. At Cimmerii lacus & Cimmeriæ tenebræ prouerbialiter à Cimmeriis frigida & soli imperuia loca tenentibus. de quibus vide Festum & Strab.

Κίμπτω, pro σκίμπτω dicitur, vt κεδάω pro σκεδάω. vnde κίμψαντες, quod Hesych. exp. ἐρείσαντες, στηρίξαντες.

Κίμινδις, apud scholiastē Aristophanis ex Homero pro γλαῦξ, Noctua. Pro quo alii habent κύμινδις, transpositis literis vocalibus.

Κιμωλία γῆ, Cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur. ea autem erat vel λευκή, candida, vel ἐμπόρφυρος, ad purpureum inclinans. Dioscor. lib. 5, cap. 176. Plin. Cimoliam cretam appellat lib. 35, c. 6: qui itidem lib. eiusdem c. 17, Cretæ (inquit) plura genera. ex iis Cimoliæ duo, ad medicos pertinentia, candidum & ad purpurissum inclinans.

Κιμώνεια, Suidæ sunt λείψανα, Reliquiæ. Apud Hesychiū sine diphth. Κιμώνια: quæ esse dicit ἐρείπια ἔνθα οἱ ἀσχημονοῦντες παραγινόμενοι, rudera inter quæ cinædi pædicones patiebātur. Forsan autē rudera ista fuerunt fani in honorē Cimonis ædificati. Suid. n. Κιμώνειον memorat fuisse ἱερὸν τοῦ Κίμωνος, Templum seu ædem Cimonis.

Κινάβαρι, & Κιναβάρινος, vide in Κιννάβαρι infrà.

Κιναβεύματα, Hesychio sunt πανουργεύματα, Doli, Facinora vafra & astuta. Infrà gemino ν.

Κινάβρα, propriè ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, Canum cibus: κυνόβορά τις οὖσα. aliàs ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν, fœtor quem caprarum alæ reddunt. Ita Suidas. vt Hesychius quoque κινάβραν esse dicit δυσωδίαν τῶν τράγων, fœtorem hircorum. Apud Etym. scriptum κινάβρας, idq; propriè esse dicitur ἡ τῶν τράγων δυσωδία: generaliter autem & simpliciter ἡ δυσωδία, quiuis fœtor: item ἡ πήρα, Pera. Sed ea terminatio non potest mihi non esse suspecta, quum apud Lucianum quoque reperiam fœmininum κινάβρα, in dialogo Charontis & Mercurii, pag. 50, ἀνθρωπινώτερος νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Apud Pollucem reperio etiam Κιναύρα. Nam libro 2, tradit, τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν ταῖς μασχάλαις, κιναύραν vocari & γράσον, tum ab aliis tum ab Eupolide in Πόλεσιν. Quam scripturam ferri posse iudicarem, vt καλαύροψ pro καλάβροψ reperiri scio, nisi Hesychius κιναύραν à Cypriis vocari scriberet ψύχος τὸ ἅμα ἡμέρᾳ: forsan παρὰ τὸ τηνικαῦτα κινεῖσθαι τὴν αὔραν. Veruntamen vt κιναβράω dicitur παρὰ τὸ κινάβρα, ITA ET Κιναυράω affertur à κιναύρα. Significat autē hoc verbū Oleo, Fœteo: & quidem propriè Hircū oleo, seu Ex alis fœtorem emitto. hircorum proprium. vt & Suidas apud Aristophanē αἰγῶν τι κιναβρώντων exponit δυσοσμίαν ἀποπεμπόντων ἐκ τῶν μασχαλῶν. Inde ET Κινάβρευμα dicitur Purgamentū fœtens. Hesychio enim κιναβρεύματα sunt ἀποκαθάρματα ὄζοντα.

Κινάβρας, Κιναβράω, Κινάβρευμα, vide in præced. Κινάβρα.

Κίναιδος, sunt qui esse velint ζῶον μικρὸν τὸ αἰδοῖον εἴσωθεν καὶ ἔξωθεν, παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. alii ita vocari censent πᾶν θηρίον, peculiariter autem τὴν ἀλώπεκα, Vulpem. Quæ quum sit animal astutissimum, ideò κίναιδος de homine vafro & versuto dici. hoc est, de homine vulpis in modum vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph. Nub. κρόταλον, κίναιδος, τρύμη. Demosth. Pro cor. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναιδος τἀνθρώπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum, οἷς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναιδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσθάνῃ κατηγορῶν. Itidem Sophocleus Aiax, pag. 7, Vlyssem vocat ἐπίτριπτον κίναιδος: quem Homerus quoque δολόμητιν & δόλοισι κεκασμένον ac κερδαλεόφρονα prædicat. Nec verò neutro tantùm genere dicitur τὸ κίναιδος, verùm etiam ὁ κίναιδος. Theocr. Idyll. 5, Καὶ πῶς ὦ κίναιδ' εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἡμῖν; Vbi schol. quoque exp. πανοῦργε. nā Siculi (inquit) τὴν ἀλώπεκα appellant κίναιδον: quod animal est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς. ‖ Hesychio verò κίναιδος est θηρίον, ὄφις. Apud Suid. reperio & DIMIN. Κινάδιον. quum enim dixisset κίναιδος dici eum qui sit κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ, subiungit, Peculiariter autē Siculos ferūt τὴν ἀλώπεκα vocare κινάδιον, Vulpeculam. Quæ verba apud Harpocr. quoque leguntur.

Κιναθίας, Hesychio κρυπτός, Occultus, Tectus.

Κιναθίζειν, idē esse tradit ἰδιάζειν, ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα. Sed addit, quosdā exponere μινυρίζειν & κινεῖν. Ac vt verbum κιναθίζειν expon. κινεῖν, Mouere: ita & eius VERBALE Κινάθισμα exp. κίνημα, Motus: sed addēs πλήθους, significans videlicet, esse motū & strepitū qui à pluribus vnū in agmē congregatis cietur. vt & schol. Æschyli exp. κίνημα πλήθους, in hoc loco Promethei, κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν. Pro κιναθίζειν autē, quod est μινύρεσθαι, Querula voce lamētari, dicitur & Κιναρύζεσθαι paulo īfrà.

Κιναιδία, t. 1, c. 144, d. Κιναιδίζομαι, ib.

Κιναίδιον, auicula quæ & ἴυγξ, teste Hes. videlicet παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, vnde & σεισοπυγὶς dicitur, Lat. Motacilla.

Κιναίδισμα, t. 1, c. 144, d. Κιναιδολόγος, ib. c

Κίναιδος, ib. & t. 2, c. 521, b. ob.

Κινάκεσθαι, Hesychio est μικρολογεῖν.

Κινάμωμον, & Κιναμωμὶς, vide infrà in Κιννάμωμον.

Κιναίδρα, Hesychio est ἀλώπηξ, Vulpes: quæ & κίναιδος.

Κινάρα, t. 2, c. 523, e. Meminit eius obiter & Diosc. l. 3, c. 10, scribens chamæleontē albū ἀφιέναι ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ. Et Poll. annotat Doriēses poetas κινάραν vocare τὴν καλουμένην ἄκανθαν.

Κιναρύζεσθαι, Hesych est θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν, Flere querulo cū murmure. quod & κινύρεσθαι & κιναθίζειν, teste eodē. Exp. & κινεῖσθαι, quod infrà κίνυσθαι, & paulo antè κιναθίζειν.

Κιναύρα, & Κιναυράω, vide in Κινάβρα.

Κιναφεύειν, Hesychio πανουργεύεσθαι, Malitiosè & vafrè agere.

Κίνδα, eidē est πόρνη, ἀσχημοσύνη, Meretrix, Turpitudo.

Κίνδαλοι, Claud. Poll. n. tradit κινδάλους quoq; nominari τοὺς ἥλους: vsus eius hoc exemplum afferens ex τῇ τοῦ νέω ποιήσει Philonis siue Apollodori, κινδάλους γὰρ ἐχέτω ζυγὸν ἕκαστον. Idē l. 9, scribit κινδάλους appellatos fuisse τοὺς πασσάλους, paxillos: VNDE Κινδαλισμὸς dicatur ἡ διὰ πατταλίων παιδιά, lusus qui fit paxillis. quo oportebat aliquem non solùm καταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ γῆς δίυγρου, sed etiam τὸν

κατασπαρῶντα ὀκκρούσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ πασσάλῳ. vnde & prouerbiũ extitiſſe, Ἧλῳ τὸν ἧλον, πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Inde & à Dorienſium poetarum nonnullis ὁ ὧδε παίζων, qui ita ludit, VOCATVR Κινδαλοπαίκτης, teſte eodem Poll. A

Κίνδαξ, Agilis, Qui facilè ſe huc illuc mouere & flectere nouit. Heſychio eſt ἀκίνητος, afferenti itidem κίνδακας pro ἀκινήτους.

Κινδύει, eidem H. eſt κινεῖται, κερατίζει, Mouetur, Cornibus ferit.

Κινδάφη, Vulpes. ἀλώπηξ, eidem Heſychio. qui ET Κινδαφίων affert pro ἀλωπέκων, necnon πανούργων, Malitioſorum & vafrorum vulpis more. Suprà ſine ν Κιδάφη & Κιδαφίων. B

Κινδαψοί, eidem Heſych. ſunt ὄρνεα, Aues: & ὄργανα κιθαριστήρια. Suid. quoq; κινδαψὸν eſſe dicit auem quãdã. Heſ. & Etym. dicunt eſſe & gentẽ Indicã. Infrà Σκινδαψός.

Κινδύνευμα, t.2, c.212, b. Κινδυνευτέον, Periclitandum. Eurip.

Κινδυνευτής, t.2, c.212, c

Κινδυνευτικός, Qui facilè ſe offert periculo. Ariſtot.

Κινδυνεύω, Periclitor, abſolutè poſitum, &c. t.2, c.209, g. Κινδυνεύω cum infinit. &c. c.210, b. Κινδυνεύω cum caſu aliquo, &c. ibid. a. Κινδυνεύω cum præpoſ. aliqua, &c. ibid. g. Κινδυνεύω cum infin. redditum per Videor, &c. ib. f. Paſſ. Κινδυνεύομαι, c.211, b. C

Κίνδυνος, t.2, c.207, a. Κινδυνώδης, t.2, c.209, f

Κίνερμοι, Heſychio οἱ μικροὶ ἰχθύες, parui piſces.

Κινέω, Moueo, t.2, c.213, h. Κινέω, Agito, c.214, d. Κινέω metaphoricè vſurpatum, ib. g. Κινέω, Muto, c.215, a. Κινεῖσθαι de ſeminibus dictum, ib. b. D

Κινηθμός, t.2, c.217, g. Κίνημα, t.2, c.215, c Κίνησις, ib. f

Κινητέος, Mouendus. Ariſtot. Polit. Et βίᾳ κινητέος εἰς μάχην, Vi permouendus ad pugnam, Plut. Fab.

Κινητήριον, t.2, c.216, d. Κινητής, ib.

Κινητικός, ib. Κινητίνδα, t.2, c.217, c

Κινητός, t.2, c.216, f. Κίνητρον, ib. d

Κίνηφος, Suidæ ὁ ποικίλος, Varius.

Κίννα, ης, ἡ, Cinna: gramen quoddam in Cilicia naſcens. Dioſc. n. lib.4, c.32, ſcribit ἐν Κιλικίᾳ φύεσθαι quandam ἄγρωστιν quam οἱ ἐπιχώριοι vocent κίνναν.

Κιννάβαρι, εως, τό, Cinnabari, ſiue Cinnabaris: Heſychio eſt εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ quod vulgò κόκκινον dicitur. vt & Theophr. περὶ λίθων ſcribit κιννάβαρι eſſe ἄμμον ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, καθάπερ ὁ κόκκος: & Plinius libro 33, cap.7, arenam cocci colore. Theophraſt. duplex eſſe dicit, natiuum & factitium. Locum ipſius confer cũ Pliniano. Et notandum, quòd Theophr. vocat eo in loco κιννάβαρι, à Plinio nominari minium. Nam quum dixiſſet inueniri in argentariis metallis minium quoque, & ſuo tempore inter pigmenta magnæ autoritatis, & quondam apud Romanos non ſolùm maximæ, ſed etiam ſacræ, ſubiũgit paulò pòſt hoc ex Theophraſto teſtimonium. Verùm idem docet eſſe & aliud κιννάβαρι ab hoc diuerſum, Indicum videlicet, quod non amplius minii nomine vocari, ſed propriè cinnabarin. Milton (inquit) vocant Græci minium: quidam cinnabari. Natus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellant illi ſaniem draconis eliſi elephantorum morientium pondere, permiſto vtriuſque animalis ſanguine. neque alius eſt color qui in picturis propriè ſanguinem reddat. Illa cinnabaris antidotis medicamentiſq; vtiliſſima eſt. at hercle medici, quia cinnabarin vocãt, pro ea vtuntur hoc minio, quod venenum eſſe paulò pòſt docebimus. Ibidem dicit veteres quæ etiam nunc vocant μονοχρώματα, pinxiſſe cinnabari: pinxiſſe & Epheſio minio, (quod Theophr. Ἐφέσιον κιννάβαρι appellat) & hoc derelicto tranſiſſe ad rubricam & Sinopidẽ. cinnabarin autem adulterari ſanguine caprino aut ſorbis tritis. Idem libro 35, cap.6, Floridi colores ſunt quos dominus pingenti præſtat, minium, Armenium, cinnabaris, chryſocolla, Indicum, purpuriſſum. etiam ibi cinnabarin & minium diuerſa eſſe oſtendens. vt & Dioſcorides cinnabarin eſſe minium apertè negat, dicens minium in Hiſpaniis ex lapide quodam argenteæ arenæ permiſto tẽperari ſolere, alioqui non dignoſci: fornacibus autem in florentiſſimum flagrantiſſimúmque colorem permutari: in metallis verò ſtrangulantem halitum eructare. at cinnabarin ex Africa deferri, & magno conſtare, atque hactenus inueniri vt vix verſicoloribus pictorum lineis ſatiſfaciat. Attamen abuſiuè interdũ & τὸ ἄμμιον, id eſt minium, dici κιννάβαρι, fatetur idem ipſe Dioſcorides lib.5, cap.110. vbi ſcribit ὑδράργυρον σκευάζεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀμμίου λεγομένου, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τούτου κινναβάρεως λεγομένου. ac mox in conficiendi ratione dicit τίθεσθαι ἐπὶ λοπάδος κεραμέας κόγχον σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι: palàm ibi vſurpans κιννάβαρι pro minio, quod ἄμμιον dicitur. Volunt itaque κιννάβαρι primã ſignificatione dici minium: ita tamen vt minii quàm κινναβάρεως vocabulum latius pateat, quum Celſus rubricam Sinopicã etiam appellet minium Sinopicum. Alterum verò κιννάβαρι, quod à Dioſcoride deſcribitur, eſſe cinnabarin Indicam Plinii, αἷμα δράκοντος Nicolai myrepſi Alexandrini, ſanguinem draconis officinarũ. hãncque ſecundæ ſignificationis cinnabarin antidotis medicamẽtiſque eſſe vtiliſſimam, & nihil aliud quàm rubram ſanguinis floridi modo lacrymam arboris Indicæ: tradẽte & Arriano in Περίπλῳ maris rubri, in inſula quadam γίνεσθαι καὶ κιννάβαρι τὸ λεγόμενον Ἰνδικόν, ἀπὸ τῶν δένδρων ὡς δάκρυ συναγόμενον: hãncque opinionẽ veram eſſe oculata etiam fide & ἐκ τῆς αὐτοψίας confirmãte Aloiſio Cadamuſto. detrahendam enim hîc Aetio fidem eſſe, qui τὸ αἷμα δράκοντος in India ex herba dracunculo appellata colligi aſſeruit, Tetrab.4, ſerm.3, cap.12. Gorræus, poſtquam multas multorum de cinnabari opiniones citaſſet, ſubiungit, vſqueadeò incertum eſſe quid vera & naturalis cinnabaris apud antiquos fuerit. in veteris enim locum nũc ſucceſſiſſe factitiam, quam chymiſtas videri caſu inueniſſe. Conficiendæ eius rationem apud eum tibi videndam relinquo. Inde porrò DICITVR Κινναβάρειον χρῶμα, Cinnabarinus color, apud Ariſtotelem: vbi Gaza vertit Rubricæ color. Itidémque κινναβάρειον ῥύγχος apud Athenæum libro 9, de perdicibus, Roſtrum cinnabaris ſeu minii in modum rubens, Cinnabarino rubore tinctum. ET Κινναβάρειον κολλύριον, Cinnabarium ſeu Cinnabarinum collyrium: quod Galen. κατὰ τόπους lib.4 refert ad A[illegible] ocularium medicum: inter alia recipiens κινναβάρεως [illegible]. Eſt inde & VERBVM Κινναβαρίζω, Colore cinnabarin imitor, Cinnabaris colore ſum, apud Dioſcoridem lib.5. Reperiuntur hæc alicubi & ſimplici ν ſcripta, minus rectè, vt vel ex Heſychio patet. atq; adeò gemino ſcripta reperio & apud Dioſcor. & Theophr. & Galenum: necnon apud Plin. qui & neutro genere cinnabari dicit, & cinnabaris fœminino.

Κιννάβαρις dicitur à quibuſdam & τὸ ἐρυθρόδανον, rubia, vt habetur apud Dioſc. Idque non immeritò. radix enim eius eſt ἐρυθρά, rubra ſeu rubea. quamobrem & ἐρυθρόδανον ſiue ἐρευθέδανον à Græcis dicitur, rubia à Latinis: expetitum τοῖς βαφεῦσιν, vt τὸ κιννάβαρι τοῖς γραφεῦσι.

Κίνναβος, Suida autore dicitur τὸ εἴδωλον πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες, διατίθενται πλάττοντες, καὶ γράφοντες κιχλίζονται πολλάκις. quod Plin. proplaſma vocat l.35, c.12. Cicero, Propoſito exemplari rei alicuius ſpeciẽ & ſimulacrũ effingere atque imitari: Plato, πρὸς χρώμενον παραδείγματι τὴν ἰδέαν πρὸς ἀπεργάζεσθαι. INDE Κιννάβευμα, ατος, τό, dicitur itidem proplaſma & exemplar quod ſibi plaſtes proponit in effingendo rei alicuius ſimulacro: ſeu Typ⁹ & forma. quæ enim Ariſtoph. ἀπὸ κινναβευμάτων prodire dicit, nonnulli prodire aiunt ex ipſis typis & formis officinarum: hoc eſt recens eſſe edita. Ariſtoph. inquam apud Suidam, ῥήματα τεκομψά καὶ παίγνια ἐπιδεικνύμεν πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κινναβευμάτων. Vbi Suid. quoque annotat, per illud ἀπ' ἀκροφυσίων ſignificare καινῶς εἰργασμένα καὶ ὡς ἐκ πυρός, quæ recens veniãt ab igne & follium fiſtulis: at per ἀπὸ κινναβευμάτων indicare καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα, iam recens ficta & diſpoſita.

Κιννάμωμον, ου, τό, Cinnamomum: frutex breuis & ſurculoſus, cuius dos omnis in cortice eſt: at lignum ipſius, quod ξυλοκιννάμωμον nominant, in faſtidio eſt propter origani acrimoniam. Plura de hoc aromate vide apud

Theophrastum Hist.plant.lib.9,cap.5: Diosc.lib.1,c.13: Galenum ἐξ αὐτοψίας lib.1 De antidotis, & Simplic.medicament.lib.7. In quo posteriore loco commemoratur ab eo ET Κινναμωμίς. Ibi enim quum τὸ κιννάμωμον esse docuisset ἄκρως λεπτομερές, & οὐδὲν οὕτω ξηραῖνειν τῶν ἐξ ἴσου θερμαινόντων αὐτῷ, subiungit, τὴν κινναμωμίδα autem esse οἷον περ ἀσθενὲς τὸ κιννάμωμον: à nonnullis vocari ψευδοκιννάμωμον. quoniam videlicet verum cinnamomum sapore mentiatur. Multa de hoc eodẽ aromate Plinius quoque lib.12,cap.19, ac hæc inter alia, Cinnamomum & casias fabulosa narrauit antiquitas, princépsque Herodotus, auium nidis, & priuatim phœnicis, in quo situ Liber pater educatus esset, ex inuiis rupibus arboribúsque decuti, carnis quam ipsæ inferrent pondere, aut plumbatis sagittis. Sed falsum hoc. siquidem cinnamomum, idémque cinnamum, nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permixta. Ii mercantes id à conterminis, vehunt per maria vasta ratibus. Attamen idem & lib.10,cap.33, In Arabia (inquit) cinnamologus auis appellatur: cinnami surculis nidificat. Plumbatis eos sagittis decutiunt indigenæ, mercis gratia. Mutuatus hæc ex Aristot.Hist.animalium libro 9, cap.13. vbi tamen ipse non κινναμολόγος habet, sed κιννάμωμον, eodem cum planta nomine. Ita n. ibi scribit, dici & τὸ κιννάμωμον esse auem quæ τὸ καλούμενον κιννάμωμον alicunde ferat: eã τὴν νεοττιὰν ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι· νεοττεύειν δ' ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων, ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μολυβδον προς τοῖς οἰστοῖς προσαρτῶντας, τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κιννάμωμον. Quibuscum confer quæ Herodot. περὶ τῆς τοῦ κινναμώμου ξυλλογῆς refert lib.3, pag.128. Præter supradictũ autem NOMEN Κινναμολόγος, nota etiam VOCEM Κίνναμον, qua idem Plin. alibi etiam vtitur. vt libro 16, cap.32, Frutex cinnami: & lib.15, cap.7, Oleum de cinnami radice. (Quod oleum seu vnguentum Athen. libro 5 VOCAT Κινναμώμινον μύρον) Atque adeo inde compositum est illud κινναμολόγος, significans ὁ συλλέγων τὸ κίνναμον. Adhæc notandum, reperiri hæc alicubi & simplici ν scripta, vt apud Aristot. & Galenum: sed rectius gemino, non solùm apud Plinium, sed apud Hesychium quoque, idque postulante serie alphabetica. qui & ipse κιννάμωμον esse tradit non solùm ἐν τῶν ἀρωμάτων, sed etiam ὄρνιν, necnon πᾶν εὐωδέστατον.

Κιννάεα, quidam scribunt pro κινάερα: sed perperam.

Κιννυείδες, Hesychio sunt τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια, paruæ auiculæ. Si vnico ν scriptum esset, putarem παρὰ τὸ κινυρέσθαι dictas, quòd querula stridulàque voce modulentur melos.

Κινούρας, eodem autore vocant τοὺς κακούργους ἵππους, equos maleficos, seu malignos & improbos, qui vel calce vel morsu vel excussione sessorem lædunt.

Κίνσωρ, in Epigr. ex Lat. voce Censor. Suprà per η.

Κίνυγμα, t.2, c.219, d. Κίνυμι, ib.c

Κινύρομαι, Lamentor, & quidem querula voce, Lugubri & lamentabili voce queror. ὀδύρομαι. Aristoph. Equit. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; quid frustra lamentamur flebili murmure. Cum accus. in Epigramm. Καί σε κινυρομένων. Itidémque apud Oppianum De venat. libro 3, Ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' υἱεῖ πάμπαν ἔοικεν Οἰκτρὰ κινυρομένη καὶ δύσμορα κωκυούσῃ. Quibus subiungit, Φαίης κεν πανάποτμον ἐὸν παῖν ἀμφιβοῶσαν Μήλιχα μυθεῖσθαι καὶ λισσομένην ἀγορεύειν: indicans & ipse κινύρεσθαι esse lamẽtari & quiritari cum murmure aliquo flebili & lugubri. VNDE Κινυρός, ᾶ, ό, Querulus, Lamentabilis. vt Suidas quoque κινυρὰ exponit οἰκτρά. θρηνητικά: Hesych. præterea λεχώ. necnon ἁπαλή, νέα: afferens & κινυρὸν non solùm pro οἰκτρόν, sed etiam pro λεπτόν, ἔκπυρον, ὀξύ. Sed has significationes raras esse existimo. In prima autem signif. pro Lamentabilis, Funestus, Nonn. dicit, ἤισαν ἔσω κινυροῖο μελάθρου. Dicitur inde & Κινύρα, ας, ἡ. est enim ea ὄργανον μουσικὸν seu κιθάρα οἰκτρά, musici instrumenti seu citharæ genus querulas & lamentabiles pulsatu reddens voces. δεκάχορδον id fuisse dicitur, & plectro pulsari solitum. Iosephus in antiqu. Iud ἐξ ἴσου δυνάμενος καὶ ψάλλειν ἐπὶ κινύρας, citharam pulsare, & quidem æreis querulúmque sonantibus fidibus intentam.

Κινύσσω, t.2, c.219, d

Κινῶ, Doriensibus idem quod κίνησις, Motus, teste Hesych. At κίνω, idem quod κινέω, Moueo. Suid. enim κινόμενος affert positum pro κινούμενος.

Κινώπετα, Hesychio κνώδαλα, θηρία. Callimachi schol. ita dici scribit τὰ θηρία, οἱονεὶ κινωπέδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι: itidémque schol. Nicandri κινώπετα dici θηρία τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα, ἢ κινώπεδά τινα ὄντα. Ita igitur Nicand. in Ther. v.26, Ἢ καὶ ἀν' ὑλήεντα περὶ λόφον, ἢ ἀνὰ βήσσας Ἔξαπίνῃ, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην. Et Callim. hymno in Iouem, Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος, Γλυνοῦ ἐβάλλοντο κινώπετα. Suidas magis restringit significationem huius vocis, κινώπετα esse dicens τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα ἑρπετά. Affertur & Κινωπεταί, οἱ, pro Reptilia, Culices, sed sine vllo vllius autoris testimonio.

Κίξάλης, Hesychio est φώρ, κλέπτης, Fur: (itidémque Κιξάλαι, κλέπται) necnon ἀλαζών. VNDE Κιξαλία, quod idem esse dicit πᾶσαν κακοτεχνίαν, omne genus malas artes. Sed notandum, hoc, apud eum gemino, illa duo simplici λ scripta esse.

Κίξατο, eidem Hes. est εὗρεν, ἔλαβεν, ἤλθεν, Assequutus est & reportauit: à themate κιχάνω. Idem tamen particip. κίξαντες exp. ἐλθόντες, προβιθέντες: acsi κιχάνω idem etiã significaret quod ἱκάνω.

Κίξιος, eodem H. autore dicitur τέττιξ, Cicada.

Κίον, vide in Κίω.

Κιόνεος, Κιόνιον, Κιονίς, Κιονόκρανον, vide infrà in Κίων.

Κιρκαία, ας, ἡ, Circæa: herba quæ & διρκαία nominatur, inquit Dioscor. lib.3, cap.134. vbi descriptionem eius vide, itidémque apud Plinium lib.27, cap.8. Apud Galen. libro 7 Simplic. & Paul. lib.7, scriptum Κικαια, per ε: sed altera scriptura huic præfertur. Forsan ab inuentrice Circe dicitur. fertur enim ea herbarum fuisse perita. ab eadem certè mandragoram quoque denominatum esse Circeium existimant nonnulli.

Κιρκήσια, τά, Circenses, seu Circenses ludi. Arrian. in Epicteto, καὶ κιρκήσια δοῦναι καὶ συνεῖσθαι ἐπιφήσαι. Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & spectabantur: atque ita vox esset è Latina ἐξελληνισθεῖσα.

Κίρκος, ου, ὁ, Circus: tertia accipitrum species, post triorchẽ & æsalonem κρατίστη, pernicitate nulli secunda. de quo plura Aristot. Hist. animal. lib.9, cap.1 & 36: Plin. lib.10, cap 8. Homer. Iliad. ρ, Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον, ὅτε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι. Et Iliad. ν, οὐδέ κεν ἴρηξ Κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν. Apud eundem in Batrachomyom. mus δείδιε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Κίρκον καὶ γαλέην. vnde patet eum non solùm minores aues, sed mures etiã venari. At Circanea siue Circenda, dicitur auis quæ volans circuitum facit, autore Festo. Reperitur κίρκος in ea etiam signific. qua Circus apud Latinos, pro loco circulari & in orbem redeũte. Athenæus libro 14, de L. Anicio, μεταπεμψάμενος τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρώτους εἰσῆγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας. Sed opinor eum voce hac Latina ita vsum vt multis aliis cùm ipse tum alii. Veruntamen κίρκοι comperiuntur etiã nominatĩ quos Latini circulos & annulos vocant. Scribit enim Poll. libro 2, κίρκους vocari δι' ὧν οἱ ναυτικοὶ κάλοι διείρονται. nam τὸ κρίκοι poeticũ esse: ἴδιον autẽ τὸ κύκλοι. Ita verò & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ἅρπαγες & πάντα τὰ ἐπικαμπῆ. INDEQVE Κιρκόω, ῶ, Annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adstringo. velut apud Æschylum in Prometheo, pag 9, Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. pro quo p. præcedente dixerat πόρπασον. Rursum κίρκος Hesychio est etiam κωπηλάτης, & τῆς αἰγείρου ἡ βλάστησις. quæ suprà κερκίς.

Κιρκόω, vide in præcedente Κίρκος.

Κίρναμαι, t.2, c.141, f. Κιρνάω, ibid.e

Κίρνημι, ib.f

Κιῤῥός, οῦ, ὁ, Fuluus, seu Giluus: species rubei seu rubri seu rufi. Fuluus enim (inquit inter alia Gell. l.2, c.26) & Flauus & Rubidus & Phœniceus & Rutilus & Luteus & Spadix, appellationes sunt rufi coloris, aut acuentes eum, quasi incendentes, aut cum colore viridi miscentes,

aut nigro infuſcantes, aut virenti ſenſim albo illuminātes. A Nam phœniceus & rutilus & ſpadix, exuberantiam ſplendorémque ſignificant ruboris: quales ſunt fruct⁹ palmæ arboris non admodum ſole incocti. Fuluus autem videtur de rufo atque viridi miſtus, in aliis plus viridis, in aliis plus rufi habere: vt fuluum aurum dicitur, fulua arena, fuluum æs, fuluus leo. Flauus contrà videtur ex viridi & rufo & albo concretus: vt flauentes comæ, flauus puluis, flaua ſeges, flauum mel. Rubidus autem, eſt rufus atrore & nigrore multo miſtus. Luteus B contrà rufus color eſt dilucidior. vnde eius quoque nomen eſſe factum videtur. Idem libro 13, cap. 29, dicit apud Meneſtheum ſcribi, tria eſſe genera vini, nigrum, album, melinum, quod vocant κιρρόν. vt Galenus quoq; τῶν κατὰ τόπους libro 3, vini tria genera recenſet, οἶνον κιρρόν, λευκόν, μέλανα: & Plin. libro 14, c. 9, Colores vinis quatuor: albus, fuluus, ſanguineus, niger. Ita vt ſatis hinc conſtet κιρρὸν eſſe fuluum, ſeu melinum ſeu giluum. giluus enim melinus eſt color: (teſte Seruio) melinus autē, κιρρός, autore Gellio. hoc eſt color rufus in pallidum inclinans, ſeu pallidus aliquantum vergēs in rubeum: C teſtante & Galeno Meth. med. lib. 12, εἰ ἄλλως ἐθέλεις ὀνομάζειν τὸ κιρρὸν χρῶμα, δύναιο ἂν λέγειν πυρρὸν ὠχρόν. Ac affinem hunc colorem eſſe τῷ ξανθῷ, flauo, docet idem his verbis, De ſanit. tuenda lib. 5, σκοπὸν ἔχων οἶνον κατὰ μὲν τὴν σύστασιν ἀεὶ τὸν λεπτότατον αἱρεῖσθαι· κατὰ δὲ τὴν χρόαν, ὃν ὁ Ἱπποκράτης εἴωθε κιρρὸν καλεῖν. δύναιο δ' ἂν καὶ ξανθὸν ὀνομάζειν αὐτόν. Nec enim prorſus eoſdem colores eſſe τὸν κιρρὸν καὶ τὸν ξανθόν, docet idem Galenus Comm. 3 in librum Hippocratis De victu in morb. acut. Ibi enim dicit, μηδένα τῶν παλαιουμένων οἴνων διαμένειν λευκόν, κἂν ὅτι μάλιστα κατ' ἀρχὰς ὑπάρξῃ τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιρρότερον γίγνεσθαι, πλευταῖον δὲ καὶ ξανθόν. D Heſychius & κιρρὸν ὕδωρ dici ſcribit, quod exponit ἐρυθρόν, ξανθόν, Rubidum, Flauum: quod Latini Rutilum potius dicunt & Rutilans: Claud. Roſeū quoque. INDE Κιρροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Fuluo ſeu giluo ſimilis. vt κιρροειδὴς τῇ χροιᾷ, Dioſc. l. 3, Vbi quidā interpr. Qui eſt colore rutilo, Barbarus autē Qui eſt colore cereo. At Κιρρὰ, Heſychio autore eſt piſcis quidam: forſan ita denominatus à fuluo ſeu giluo colore. E

Κίρρος, eodem autore dicitur ὀρρὸς & αἷμα & πόμα γάλακτος, Laconica dialecto.

Κιρσὸς, οῦ, ὁ, Varix: eodem Heſychio teſte quoddam πάθος περὶ τὸ σῶμα, quod nonnulli ἰξίαν vocant, alii κρωσσόν. Eſt autem venæ dilatatio, ſeu vena dilatata: quum videlicet vena ob tunicæ mollitiem diſtenditur à ſanguine multo & craſſo, qui non facilè cedit, ſed contrà venam ſibi cedere cogit. præſertim verò id à flatulēto ſanguine vitium oritur, interdū & puro in tibiis. Sic Galenus F Comment. 6 in Aphor. Hippocr. κιρσὸς (inquit) ἐστὶν εὐρύνσις τῶν φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσιν ἀπὸ πάχεος καὶ μελαγχολικοῦ γινόμενος αἵματος. Poll. eſſe dicit οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδός, παιδίων ἐπιγάστριον, μηρούς, ὄσχεον: vocari etiam κρίξον, & ἰξίαν, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσιν ὁμοίων συστροφῶν. INDE Κιρσοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Varicis ſpeciē gerens, Varici ſimilis, Varicum modo tumens, Varicoſus. Hippocr. De morb. libro 1, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκριβῶς εἰσιν. ὁκόταν οὖν ποιήσῃ, κιρσοειδέα τι γίνεται καὶ μετέωρα ἔσω. ET Κιρσοκήλη, ης, ἡ, Varicoſus ramex. hoc eſt, vt Paul. Ægin. G definit, lib. 6, cap. 64, dilatatio vaſorum quæ teſticulum nutriunt. Celſus verò libro 7, cap. 18, Præter hæc æquè integris tunicis ramex innaſcitur, (κιρσοκήλην Græci appellant) quum venæ intumeſcunt. Hæ quoque intortæ conglomeratæque ad ſuperiorem partem, vel ipſum ſcrotum implent, vel mediam tunicam vel imam: interdum etiam ſub ima tunica circa ipſum teſticulum neruúmque eius increſcunt. Quibus ex verbis Celſus quatuor huius morbi differentias pro locorū varietate conſtituit: κιρσοκήλην nuncupans ſiue interiora ſiue H exteriora tumor iſte occupet. Nō item Paulus. is enim vaſorum quidem in ſcroto aut dartis tunicis dilatationē, κιρσούς, hoc eſt varices, ſimplici vocabulo appellat: eorum verò quæ teſticulum nutriunt tumorem & conglomerationem, κιρσοκήλην ex veterum ſententia. Meminit Aetius τῆς κιρσοκήλης & inter mulierum morbos, A Aſpaſiam autorem ſequutus: dicitque venarum eſſe dilatationem varicibus cruium ſimilem, inque pudendi aliis naſci ſolere. Præterea à κιρσός DERIV. Κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem ſignificans quod ſuperius κιρσοειδής, Varicoſus, Ad varicem proximè accedens, ſeu Qui è varicum genere eſt. Hippocr. Prorrhet. 2, φλέβας παχείας περὶ τὴν γαστέρα κιρσώδεας. AT Κίρσιον, Cirſium, herba eſt, de qua Dioſcorides lib. 4, cap. 119: Plin. libro 27, cap. 8.

B Κίρων, Heſychio eſt ἀδύνατος πρὸς συνουσίαν καὶ ἀποκολυμμένος. Propriè verò ita nominari ſcribit τὸν σάτυρον καὶ ἐνταμένον, τὸν γυναικίαν καὶ μὴ δυνάμενον χρῆσθαι, hominem mulieroſum qui ad venerem ſit inhabilis. His tamen addit & αἰδοίου βλάβη, acſi ſubſtantiuè etiam accipiatur.

Κὶς, ιός, ὁ, Cis: vermis qui in frumento lignóve naſcitur, eáque rodit. Ac θηρίδια quidē σιτοφάγα ita vocat Theophraſtus De cauſ. plantarum libro 4, cap. 16, dicens τοὺς πυροὺς καὶ τὰς κριθὰς gignere τοὺς κίας. Heſiod. autē τοὺς ξυλοφάγα, docens quæ ligna & quando ſint ἀκιώτατα. C

Κίσηρις, & Κισηρώδης, vide paulo pòſt in Κίσσηρις.

Κίσθος, Heſychio autore frutex eſt duorum generum, maſculi & fœminei. Qui infrà κίσος.

Κίσιρις, eodem Heſych[...] auis quædam eſt. Apud Suidam κίσσιρις.

Κίσσερα, Coaca dialecto dicitur pro πικρὰ τὸ ἦθος, παλίγκοτος.

Κίσσα, & ATTICE Κίττα, ης, ἡ, Pica. Plut. De ſolert. an. θαυμαστόν τι χρῆμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου κίττης ἔτρεφεν, ἣ ἀνθρώπου ῥήματα καὶ θηρίοις φθόγγους αἰταπεδίδου καὶ ψόφους ὀργάνων, μηδενὸς ἀναγκάζοντος, ἀλλ' αὐτὴν ἐθίζουσα καὶ φιλοτιμουμένη μηδὲν ἄρρητον ἀπολιπεῖν καὶ ἀμίμητον. D vt & Plin. libro 10, cap. 42, Expreſſior loquaci as certo generi picarum eſt. adamant verba quæ loquantur. nec diſcunt tantùm, ſed diligunt: meditantéſque intra ſemet, cura atque cogitatione intentionem non occultant. Heſychio eſt non ſolùm ὄρνεον, ſed etiam ἰχθὺς ποιός: item τὸ γυναικεῖον πάθος, ἐπιθυμία. Proprium eſt prægnantium mulierum hoc malum, faſtidium videlicet conſuetorū ciborum & abſurdorum appetitus: quod picam itidem vocant nonnulli, alii malaciam. E Cauſam huius malaciæ exponit Alexander Aphrod. Probl. lib. 2, quæſt. 73, vbi & nom[...]nem hāc affert: εἴρηται δὲ κίττα (inquit) ἀπὸ τοῦ ὀρνέου τοῦ ἀεὶ βώλοις καταθίοντος, ἢ ὅτι ποικίλον ἐστὶ τῷ χρώματι καὶ ἀλλόκοτον, ὥσπερ ἡ τοιαύτη ἐπιθυμία. Eiuſdē faſtidii cauſas explicat & Paul. Ægin. lib. 1, cap. 1, inter alia hæc ſcribens, ποικίλων καὶ ἀλλοκότων ὀρέγονται, οἷον αἰθάλων ἐσβεσμένων καὶ κιμωλίας, καὶ ἑτέρων πλειόνων. τούτου γε ἕνεκα καὶ τὴν ὀνομασίαν ταύτην τὸ πάθος ἐκτήσατο διὰ τὸ ποικίλον τοῦ ζώου τῆς κίττης, ἢ ὅτι κἀκεῖνο τῷ πάθει τούτῳ πολλάκις ἁλίσκεται. F Ibidem dixerat, ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίττῃ. Itidémque Dioſcor. lib. 1, cap. 167, de Medicis malis, βιβρώσκεται δὲ μάλιστα ὑπὸ γυναικῶν πρὸς τὰς κίσσας. Scholiaſt. Ariſtophanis affert & aliam nominis cauſam. ſcribit enim τὴν κίτταν eſſe ὄρνεον ἀδηφάγον καὶ παμφάγον, περίεργον δὲ εἰς ἐπιθυμίαν. ipſum enim ἐπιθυμητικῶς ἔχον τῶν ἀκροδρύων, ταχέως δυσαρεστεῖσθαι. ἐξ ὧν δ' ἂν ἐσθίει, τούτων εὐθὺς κορεσθὲν, πάλιν ἑτέρων ἐπιθυμεῖν, καὶ μεταβάσεις ποιεῖσθαι εἰς ἕκαστον τῶν δένδρων. Ita vt κίσσα dicatur quum mulieres alios atque alios cibos appetunt, & guſtatos mox reſpuunt: cuiuſmodi faſtidium in quouis G homine dicitur ἀψικορία. Porrò inde eſt VERB. Κισσάω, ῶ, ſignificans Laboro iſto faſtidio ciborum & multiplici inſolentium rerum appetitu. Alex. Aphrod. in loco paulo ſuprà citato, διὰ τί αἱ κυοφοροῦσαι περὶ δεύτερον καὶ τρίτον μῆνα κιττῶσι; Picæ morbo laborant, Malacia iſta quæ pica dicitur, tentantur. Interdum hoc verbum cum genitiuo conſtruitur, ſignificās Appeto in eiuſmodi malacia & conſuetorum ciborum faſtidio. Athen. lib. 9, ἱστοροῦσι δὲ τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλίδος. Sed & generaliter pro ἐπιθυμῶ vſurpatur, id eſt Appeto, vel potius Improbè appeto, H Inſolito & inuſitato deſiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Ariſtoph. Pace, ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Idem cum infinitiuo conſtruit vt γλίχομαι pro Cupio, Deſidero; ſeu Inſo-

lenti desiderio cupio. in Vespis, Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Suid. accipi scribit & pro μεθ' ἡδονῆς συλλαμβάνω, cum voluptate concipio: in psalmo Dauidis 51, vbi dicit, ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. vbi Hebr. textus versio habet Peperit me. Ab eodem nomine est & ADIECT. Κιττώδης siue Κισσώδης. Dicitur enim κισσώδης mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas & absurdas appetens. Dioscor. libro 5, cap. 12, de vino omphacite, συπτικὴν ἔχει δύναμιν καὶ κισσώδεσι καὶ ἐλεώδεσιν καὶ ἐκλελυμένοις τὸν στόμαχον ἁρμόζουσαν: vt cap. 1, ὠφελεῖ στομαχικοὺς καὶ κισσώσας, de foliis vitis. Ab aue autem est VERBVM Κιττάβίζω, significans Picæ vocem edo seu imitor. Pollux libro 5, cap. 13, tit. De auium vocibus, scribit τὰς κίττας κιτταβίζειν, vt αἱ κακκάβαι seu οἱ πέρδικες dicuntur κακκαβίζειν.

Κισσάμπελος, Κισσάνθεμον, Κίσσαρος, vide in Κισσός.

Κισσάω, vide paulo antè in Κίσσα.

Κισσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Hedera instructus vel densus. Soph. Antig. p. 260, Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι. Vbi schol. exp. κισσοφόροι, Hederiferæ.

Κίσσηρις, εως, ἡ, Pumicis lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ex eo nominatum, vt volunt nonnulli, quòd videatur erosum, vesúmque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur, lignis & frumentis innascens, eáque exiguis foraminulis perterebrans. Quidam ipsum periphrasticè in Epigramm. vocat Αὐχμηρὸν πόντου τρημματόεντα λίθον Τρηχαλέην τε λίθον δονάκων εὐθηγέα κόσμον. Plura de hoc lapide Dioscor. lib. 5, cap. 125: & Plin. lib. 36, cap. 21. INDE Κισσηροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Pumicis speciem gerens, Pumici similis. apud Suidam. ET Κισσηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Pumicosus, Ad pumicē proximè accedēs. Porrò affertur ex Epigr. ET Κίσηρις prima breui, pro illo κίσσηρις. vt & apud Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 8, vnico σ scriptū reperio λιθάριον κισηροειδές. ‖ Rursum Κίσσηρις Hesychio est βούνευρον.

Κισσινοβαφής, Κίσσινος, Κίσσιον, vide in Κισσός.

Κίσσιρις, Suidæ est auis species: pro quo apud Hesychium κίσπρυς.

Κισσοειδής, Κισσοκόμης, vide in sequ. Κισσός.

Κισσός, ET ATTICE Κιττός, οῦ, ὁ, Hedera: de cuius generibus vide Theophrastum Hist. plant. lib. 7, cap. 2: Diosc. lib. 2, cap. 210: Plin. lib. 16, cap. 34, lib. 24, cap. 10: necnon Plut. Sympos. 3, problem. 2. Est autem frutex genere triplex: candidus, fructu candido: niger, nigro, aut croci æmulo: ἕλιξ, nullo fructu, sed albis viticulis, foliis paruis, angulosis & concinnioribus. Inde COMP. Κισσοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hederæ similis, Hederæ speciem gerens, Hederaceus, Dioscor. libro 2. ET Κισσοκόμης, ου, ὁ, Hedera comans, hoc est, Hederacea fronte redimitus: apud Hom. SIC Κισσοστέφανος Βάκχος, in Epigr. Bacch' hedera coronatus. ITEM Κισσοφόρος, SIVE Κιττοφόρος, ου, ὁ, Hederam gerens, seu Hederaceam frondem gestans. Quorum illud, apud Dionys. De situ orbis legitur, hoc, apud Demosth. Pro cor. VNDE VERB. Κισσοφορέω, SEV Κιττοφορέω, ῶ, Hederam gero, Hederæ frondem gesto: vel Hederæ frōde corymbísve redimitus sum, vt bacchantes. Plutarch. De lib. instit. μοιχεύοντες καὶ κιττοφοροῦντες, mœchantes & in hederaceis corollis seu hederæ gestatione bacchantes. vt Antigonus apud Herodianum, τὸν Διόνυσον πάντα μιμούμενος, κισσὸν μὲν περιετίθει τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας, θύρσον δὲ ἀντὶ σκήπτρου ἔφερε. NECNON Κισσοχίτων, Hederaceam indutus tunicam, seu Hedera loco tunicæ amictus. Orph. περὶ λίθων, loquens de barbaro lapide, Διὸς αἰγιόχοιο υἱεῖ κισσοχίτωνι. id est Baccho. is enim hedera vestiri redimirique amat. ADHAEC Κισσάμπελος ET Κισσάνθεμον hinc dictæ sunt herbæ quædam. In Appēdice Dioscor. libro 4, cap. 139, ἡ ἑλξίνη, helxine, dicitur vocari à quibusdam κισσάμπελος, à quibusdam κισσάνθεμον. Nominis ratio hæc esse videtur, quoniam, vt Dioscorides tradit, in vineis præcipuè crescit, & folia habet hederæ similia, necnon hederæ in modum αὐτῆς τὰ μικρὰ κλωνία περιπλέκεται ὅπου ἂν τύχῃ. Idem Diosc. libro 2, cap. 195, alteram cyclamini speciem à nonnullis κισσάνθεμον & κισσόφυλλον nominari tradit: quā & ipse ait habere φύλλα κισσῷ ἐοικότα, & hederæ modo περιειλίσσεσθαι τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλικοειδῶς. Præterea à κισσός DERIVAT. Κισσώδης, Hederaceus, Ad hederam proximè accedens. ITEM Κίσσινος, ου, ὁ, significans & ipsum Hederaceus, sed in ea significatione qua denotat Confectus ex hedera. Apud Athenæum lib. 11, Ὁ μὲν, γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος. Idem Athen. lib. 5, λαμπάδας φέροντες κισσίνας διαχρύσους. Ibidem, κισσίνῳ φυλλάδι διαχρύσῳ πεπυκασμένος. Et aliquanto pòst, ἀγάλματα ἐστεφανωμένα στεφάνοις κισσίνοις ἐκ χρυσοῦ. VNDE Κισσινοβαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hederaceo colore tinctus. Affertur & DIMINVT. Κίσσιον, pro Hederula. NECNON Κίσσαρος affert Erotian. ex Hippocr. pro κισσὸς, Hedera. Apud Diosc. verò lib. 1, cap. 127, & Paul. Æg. lib. 7, reperio τὸν κίστον à quibusdam appellari κίσσαρον. pro quo Galenus & Aetius rectius habent κίσθαρον, vt in Κίστος docebo. SED ET Κισσύβιον hinc deriuatur. Id enim, Hesych. & Suida autoribus, propriè significat τὸ ἐκ κισσίνου ξύλου ποτήριον, Poculum è ligno hederaceo. vt & Neoptolemus Parianus apud Athen. lib. 11, significare ait τὸ κίσσινον ποτήριον, hederaceum poculum: idque intellexisse Euripidem quum in Andromeda cecinit, πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρει λεὼς, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος. Eumolpus esse dicit εἶδος ποτηρίου ἴσως κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου. Sic sanè & Nicander Ætolicorum libro 1, ἐν τῇ ἱεροποιίῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν· ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Vt hinc coniicere sit, τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ἐργασθῆναι ὑπὸ ποιμένων ἐκ κισσίνου ξύλου, postea verò dici cœpisse & de aliis poculis seu scyphis: Athenæo ita dici scribente τὸ μόνωτον ποτήριον. Asclepiades Myrleanus tradit σκύφει καὶ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδένα κεχρῆσθαι, συβώτας δὲ καὶ νομεῖς καὶ τοὺς ἐν ἀγρῷ, vt apud Homerum quoque Polyphemus tantùm & Eumæus eo vsi esse dicuntur. Apud eum enim Od. ι, Vlysses Cyclopi adstans Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, potum ei præbet. Et Odysseæ π, Eumæus Ἐν κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. Veruntamen & hospes quidam Polidis apud Callimachum, Θρηΐκιην μὲν ἀνήνατο χανδὸν ἄμυστιν Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. Rursum & Theocr. indicat fuisse poculum pastoritium, & quidem cuius labris summis cælatura insculptæ essent hederæ frondes & corymbi: Καὶ βαθὺ (inquit Idyll. 1) κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ, Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Rectè itaque & Pollux scribit, τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Verùm & ὁ Διόνυσος DICI Κισσὸς videtur, quòd hedera redimiri amet, seu quòd hedera delectetur. Suidas enim κισσέα eum vocari tradit. Alioqui Κισσὸς est nomen proprium, ex quo patronymicū fœmin. Κισσηΐς.
‖ Rursum Κισσὸς, Achæis est κιρσὸς, Varix, teste Hesych.

Κισσοστέφανος, Κισσοφόρος, Κισσοχίτων, Κισσύβιον, Κισσώδης, vide in præced. κισσός: sed κισσώδης etiam in Κίσσα.

Κιστέρνα, Hesychio λάκκος φρέατος, βάραθρον siue βυθός. Latinis quoque id Cisterna significat.

Κίστη, ης, ἡ, Cista. Capsa, Capsula. Homer. Odyss. ζ, Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν. Verùm κίσται (inquit Pollux libro 10, cap. 46) sunt non solùm ὀψοφόροι, & ἀγγεῖα εἰς ἐσθήτων ἀπόθεσιν, (quæ nominantur & κιβωτοὶ atque Arcæ à Latinis) sed etiam αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν, vt in Amphiarao Aristophanis. Hesychius esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια, vas è vitili textum in quo edulia & vestimenta imponebantur. vt & Plin. dicit, In quadratam cistam vimineam, quæ neque spissè, solidè tamen & crassis viminibus contexta sit, rapa componito. Et rursum, Singula mala conuolui, cistis vitilibus condi. Itidémque Ouidius, Clauserat Actæo texta de vimine cista. Non semper tamen vitiles sunt cistæ, sed è ligneis quoque asseribus. vt apud Ciceronem, Iudices in cistam tabulas coniiciebant suas. Et apud Plinium, Selecti quidam ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis. Itémque κίστη in Epigramm. dicitur cista seu ar

cula ſcriptoria in qua atramentum, calami, cultellus, puluiſculus, calculi, & ſimilia, ſuas habent veluti cellulas. Gaza κίσαι vertit Cunas apud Theophraſtum Hiſt. plant. l.3, cap.10, vbi tiliæ fœminæ corticem eſſe dicit ἄκαμπτον, ideóque inde fieri κίσας. Sed maluiſſem ego retinere ciſtarum vocabulum, eóque intelligere ſportulas ſeu caniſtra aut corbes. vt Plinius quoq; libro 16, cap.9, ſcribit è tiliæ cortice fieri vaſa corbéſque.

Dicitur ET Κίσις pro eodem. Suidas enim tradit κίστην & κίσιν dici ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται ἢ ἱμάτια, vas in quo edulia aut veſtes reponuntur. Ac prioris quidem κίστη hæc affert exempla ex Epigrām. Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον, de ſcriptoria ciſta, ſeu ſcribæ ciſta, vt paulo antè dixi. Et aliunde, οἱ δὲ, πετραγώνους κίστας ἐπικτῆν αὐτοὺς αἰδρῶν ὑποδοχήν. Poſterioris verò κίσις nullum affert, tantùm addit, datiuum caſ. habere κίσει: at oxytonō κισίς, genitiuo caſu facere κισίδος apud Ariſtophanem: nec ipſum exponens. Verùm exēpla vtriuſque, & quidem eodem in ſignificatu, ſuppeditat nobis Ariſtoph. comicus in Acharn. Ibi enim ἄγγελος dicit, ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ βάδιζε, τὴν κίσιν λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ. Et Δικαιόπολις paulo pòſt, Τὸ δεῖπνον ὦ παῖ δῆσον ἐκ τῆς κισίδος. vterque κίσιν ſiue κισίδα appellans τὴν ὀψοθήκην, teſte ſcholiaſte, qui Homerum quoque id κίσιν nominaſſe tradit, hoc ex eo afferens exemplum, quod & in κίστη paulo antè habuimus, Μήτηρ δ' ἐν κίσει ἐτίθει μυροεικὲ' ἐδωδὴν, Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες: ſcribens videlicet κίσει pro κίστῃ. Idem in præcedentem locum annotat, τοὺς καλοῦντας ἐπὶ δεῖπνον apponere ſolitos fuiſſe στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα & alia quæpiam talia: vocatos autem, ſecum tuliſſe ἐψήματα καὶ κίσιν καὶ χοᾶ. INDE Κιστοφόρος, ου, ὁ, Ciſtifer, Qui ciſtam ſeu capſulā geſtat. Suid. Apud Ciceronē verò & Liu. Ciſtophorus eſſe dicitur nummi ſpecies ſic dicti à canephoris virginibus quæ Palladi miniſtrabant: ſeu numiſmatis genus in quo imago cuiuſdam qui ciſtam ferret expreſſa erat. Porrò quod ad etymon huius vocabuli κίστη attinet, Suidas innuit deriuatum παρὰ τὸ κεῖσθαι, quum τ in eo poſitum dicit pro θ.

Κίσις, εως, & Κισίς, ίδος, vide in præced. Κίστη.

Κίστος, ου, ὁ, Ciſtus: frutex quem alii κίσθαρον ſiue κίσσαρον vocant, vt eſt apud Dioſcoridem libro 1, cap.127: qui cap. 129, tradit eſſe & aliam ciſti ſpeciem quam nonnulli λῆδον appellent, indéque fieri τὸ λεγόμενον λάδανον. Vtriuſq; deſcriptionem apud eum vide, necnon apud Galenum Simplic. medicam. lib.7, & Plin. lib.24, cap.10. Notandum porrò, apud Dioſcoridem & Paulum Ægin. ſcribi κίστος & κίσταρος, per σ: apud Galen. verò & Aetium κίσθος & κίσθαρος per θ: itidémque apud Heſychium & Plinium. Quā poſteriorem ſcripturam per θ eſſe veriorem, patet ex ſerie alphabetica quam ſequuntur & Heſychius & Galenus, & Aetius & Paulus Ægin. omnes enim id ponunt ante κισσός. ideóque & compoſ. ὑποκισθὶς ſcribendum per θ.

Κιστοφόρος, vide paulo antè in Κίστη.

Κίταρις, εως, ἡ, Citaris: regium capitis ornamentum, quod & κίδαρις dicitur per δ, vt ſuprà docui. Plutarchus De fort. Alexandri, libro 2, περιέθετο τὴν βασιλικὴν καὶ ὀρθοπαγῆ κίταριν.

Κιτρεία, ſiue Κιτρεία μηλέα, t.2, c.1634, f

Κίτρειον, ſiue Κίτρειον μῆλον, ibid. Κίτρον, ibidem g. Meminit Suidas quoque huius vocis κίτρον, ſcribens ita vocari τὸν καρπὸν, fructum: videlicet τῆς κιτρείας, quæ & Aſſyria ſiue Medica malus nominatur, necnon Indica, ſi non mentiuntur Heſychiani codices: apud quem paroxytonως legimus, κιτρεῖον, τὸ Ἰνδικὸν μῆλον. Paroxytonως item apud Athenæum lib.3, veruntamen & proparoxytonως. vbi & quæritur an τοῦ κιτρείου nomen ſit antiquū, & apud antiquos ſcriptores reperiatur. Reſpondet Æmilianus, Iubam in Libycis meminiſſe τοῦ κίτρου, dicerémque ipſum apud Libyas vocari μῆλον ἑσπερικόν: à quib⁹ & Herculem in Græciā aſportaſſe quæ διὰ τὴν ἰδέαν vocantur χρύσεα μῆλα, aurea mala. Democritus apud antiquos reperiri negat: à Theophraſto Hiſtor. plantarum lib.4, vocari Περσικὸν ſiue Μηδικὸν μῆλον, à comicis χρυσοῦν μῆλον, ex Heſperidibus oriundum: Phæniam innuere κιτρεῖον dictum quaſi κεδρίον, ἀπὸ τοῦ κέδρου. vt enim cedrum, ita & τὸ κιτρεῖον ἀκάνθας ἔχειν περὶ τὰ φύλλα. Alii tamen negant τὰ χρυσόμηλα, aurea mala, eadem eſſe cū Medicis, ſed ex genere Cydoniorum ſeu cotoneorum. nam citria & Medica eſſe quæ vulgò dicuntur narātia, limones, citrones.

Κίττα, Κιτταβίζω, Κιττάω, vide ſuprà in Κίσσα.

Κίτταροι, eſſe dicuntur Nucamenta callo ſquamatim compactilia: perperam pro κύτταροι. Apud Heſychium & Κίττυλα.

Κίτταρις, Diadema quod ferunt Cyprii: at qui ipſa diademata ferunt, Κίτταροι dicuntur, inquit idem Heſych. Suprà vnico τ.

Κιττάω, vide in Κίσσα paulo ſuprà.

Κιττός, Atticè pro κισσός, quod vide. Lacones autem κιττὸν vocare καλὸν, autor eſt Heſychius.

Κιττοφορέω, & Κιττοφόρος, vide paulo ſuprà in Κισσός.

Κίττυλα, Heſychio ſunt τὰ κελύφη τῶν καρπῶν, Cortices fructuum. qui infrà κύτταροι.

Κιτύμινα, eidem ſunt γλαυκά, Glauca: quæ ſuprà κίκυβα & κίκυμα.

Κιχέω, ῶ, ET Κιχάνω, AC Κίχημι, Inuenio, Aſſequor, Cōprehendo. Plerunque de eo dicitur qui curſu & pedū pernicitate aliquem aſſequitur ſeu naciſcitur. Homer. Iliad. ψ, Ἵπποις δ' ... κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον Καρπαλίμως. Iliad. ρ, — ... δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετιόντων. Iliad. π, Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Odyſſeæ ω, — εἴσιδον αὐτοὶ Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι. Sic & fames ſitíſque aut fatum aliquem κιχάνει quum eum corripit ſeu occupat. Iliad. τ, Ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Iliad. χ, — νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. In paſſ. quoque voce & media reperiuntur hæc ipſa vſurpata actiuè: itidem videlicet pro Aſſequi, necnon Corripere & occupare. Iliad. λ, Φθῆς σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας. Et paulo antè, Ἀ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Necnon pro Deprehendere, Offendere, Inuenire. Iliad χ, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον, Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας. Odyſſ. ξ, Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι. Odyſſ. δ, — ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης Κτεῖνεν ὑποφθάμενος. Iliad. β, Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε. Et Iliad. α, Μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, Ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Vbi nota dixiſſe κιχείω pro κιχέω, metri gratia inſerto ι. Inde VERBALE Κίχησις, εως, ἡ, Aſſequutio, Deprehenſio, Comprehenſio: Heſychio λῆψις.

Κιχῆλαι, Heſychio ſunt αἱ κίχλαι, τὰ ὄρνεα, Aues quæ dicuntur κίχλαι, Latinis Turdi. Vide κίχλη.

Κιχήμεναι, Ionicè ſeu Doricè pro κιχῆναι, Deprehendere: apud Nonn. in Paraphr. Euang. Ioann. c.12. Eſt à them. κίχημι, quod vide in Κιχέω.

Κίχησις, & fut. Κιχήσομαι, vide in Κιχέω.

Κιχητός, Heſychio autore dicitur à Cypriis εἰς ὃ βάλλεται ὁ λιβανωτός, In quod conîicitur thus. Sunt qui interpr. nō ſolùm Thuris vas, ſed etiam Thuribulum, Acerra. quæ reſtrictiorem habent ſignif.

Κίχλη, ης, ἡ, Turdus: auis trium generum. prima eius ſpecies dicitur ἰξοφάγος, quia viſco veſcitur, magnitudine picæ. ſecunda, τριχάς, par merulæ. tertia, omnium minima, ἰλιάς ſiue τυλάς: quæ congregalis eſt & hirundinum modo nidificat. Plura de his Ariſtoteles Hiſt. animaliū lib.9, cap.20: Athen. libro 2. Homer. Odyſſeæ χ, — κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. Athen. l.2, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ τὰς κίχλας καὶ πλειάσιν ἱστάντες. Apud eundem lib.14, in ſecundis mēſis λαγῷα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο. ‖Eſt & ἰχθὺς θαλάσσιος qui κίχλη dicitur. de quo Ariſtot. Hiſt. animal. lib.8, cap.13, & Athen. lib. 7: Plinius inter ſaxatiles piſces numerat turdum, libro 32, cap.11: itidémque Columella lib.8, cap.16. Meminit eius & Quintil. lib.8, cap.1. Porrò Syracuſanis & cæteris Doribus αἱ κίχλαι DICVNTVR Κιχῆλαι. Epicharmus, τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας. Et Ariſtoph. Veſpis, Κεστραῖ τιμαχην μεγάλαν ἀγαθάν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Ita enim reponendum eſſe pro κιχλᾶν teſtatur & metri lex & Athen. l.2. Vbi etiam nota dixiſſe κρέα ὀρνίθεια κιχηλᾶν, auinas turdorum carnes: quòd κιχῆλαι ſiue

κίχλαι & turdi non aues solùm sint, sed pisces etiam,& ii quidem vt aues illæ μελανόπτεροι. A

Κιχλήσκουσιν, Hesychius affert pro γελῶσι, μειδῶσι, Ridient, Renident. NECNON Κιχλισμὸς pro γέλως σφοδρός, Risus vehemens: seu Risus effusus, Cachinnus, qui & καγχασμός. Apud alios hæc per ι scripta reperiuntur, NIMIRVM Κιχλίζειν ET Κιχλισμός, itidem pro lasciuius rideo, Cachinnor. vt & scholiastes Aristophanis exp. ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως, incomposite & indecenter ridere seu immoderatè: afferens tamen & aliam ex etymo petitam expositionem, videlicet, λιπαρὰς κίχλας ἐσθίειν seu τρώγειν, Pingues epulari turdos. ita vt prior significatio huius posterioris consequens sit. qui enim delicatas auiculas comedunt, & inter has, pingues turdos, quibus secundum Horatium nihil melius est, epulantur, ii & ridere solent & cachinnari, seu in immoderatos risus & lætitiam nimiam effundi. Dicit igitur Aristoph. Nubibus, Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesmophor. Ἀλλά τι θαυμάσθ' ὑπερμέγα καὶ κιχλίζετε. Vtitur idem & verbali Κιχλισμός, in Nub. dicens, — ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι, Παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν. Vbi itidem κιχλισμοὺς reddere possumus non tam Risus, Cachinnos, quàm Pinguium delicatorúmq; turdorum comestiones. B C

Κιχάμενος, t. 4, c. 580, b. Κιχεὶς, ib.
Κιχάω, ib. a. Κίχημι, ib.

Κιχώρη, ης, ἡ, apud Theophrastum Hist. plant. lib. 7, cap. 7, legitur in censu τῶν ἀρουραίων λαχάνων, id est olerum aruensium. Dicitur ET Κιχώρειον, ου, τό, idem olus ab eodem ibidem. Meminitque eius Dioscorides lib. 2, cap. 160. ibi enim tradit τὴν σέρειδα esse duorum generum: alteram satiuam, alteram agrestem. & hanc appellari πικρίδα, à nonnullis κιχώρειον. Idem cap. sequente chondrillam quoque à nonnullis σέρειδα, ab aliis κιχώρειον nominari tradit, vtpote quæ habeat folia, caulem & flores similes τῷ κιχωρείῳ: vnde & σέρειδος ἀγρίας speciem esse dici à quibusdam. Plinius lib. 19, cap. 8, erraticum intubum in Ægypto cichorium vocatum scribit, qui itidem lib. 21, cap. 15, In Ægypto (inquit) proxima autoritas cichorio est, quam diximus intubum erraticum. Nicander ETIAM Κίχορα appellat, in Alex. v. 429, Κίχορα καρδαμίδας τε. Vbi Schol. τὰ κίχορα suo tempore dicta fuisse γιγγίδια, ab Atticis autem κιχώρεια siue κιχόρεια. Pro quo κιχόρεια, Poll. cum diphthongo habet κιχόρεια, lib. 6, cap. 9. vbi & ipse hanc herbam inter agrestia olera recenset. Porrò à superiore κιχώρειον DERIV. Κιχωρειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans Similis cichorio, Ad cichorium proximè accedens, seu Qui è cichoriorum genere est. Theophrastus Histor. plant. libro 7, cap. 7, de aruensibus oleribus, κιχώρη, ἠέχρων, καὶ ὅλως ὅσα κιχωρειώδη. hæc enim & similia esse dicit ἐμφερῆ τῷ κιχωρείῳ. D E F

Κίψει, Hesychio est κακοποιεῖ. quod & ἴπτει.

Κίω, Vado, Eo. vt Plato quoque in Cratylo κίειν esse dicit τὸ ἰέναι. Sed poeticum tantùm hoc verbum est. Hom. Il. ν, — μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων. Et Iliad. ω, — γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Idem Iliad. φ, Νῶϊ δ' ἔτ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Et Odysseæ δ, — πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, Eunti, Vadenti. Vbi nota oxytonως efferri hoc participium κιών, sicut & ἰών, acsi essent aor. 2. Iliad. α certè ἀπάνευθε κιὼν per aoristum exponitur πορευθείς, ἀναχωρούμενος. G

Κίων, ονος, ὁ & ἡ, Columna, στῦλος. Homer. Odyss. δ, — πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longã qua fulcire dorsum posset. Et Odysseæ ψ, Κίονος ἐξάψας μεγάλης. Et aliquãto antè, Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσας, πελάσαι τε δοκοῖσι. Vt verò suprà dicit πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, ita Od. κ, ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν. Vbi nota etiam epitheton μακρά & ὑψηλὴ tribui τῇ κίονι, vt & Odyss. τ idẽ poeta dicit, Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Nota etiam modò masculino, modò fœm. genere ab eo vsurpari hoc vocabulum. At in prosa masculino potius genere efferri sciendum est. Plutarchus De orac. Pyth. κίων τις ἑστὼς αὐτῷ χαλκοῦς Ἱέρωνος. Idem in Erot. ἐφ' οὗ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέστηκε κίων. Sic apud Athenæum lib. 11, H

χρυσοῖ κίονες ὀκτὼ κατεῖχον quandam σκηνὴν. A medicis κίων dicitur curculio præter naturã auctus & oblõgior, tenuisque æqualiter factus. tunc enim κίονι, hoc est columnæ, similis euadit. Latini ferè omnes columellam interpretãtur. Quòd autem æquabiliter auctus sit, in eo differt ἀπὸ τῆς σταφυλῆς, quæ vua dicitur, per quam curculio ima tantùm parte crassus rotundúsq; est. Ab anatomicis κίων vocatur interseptum nariũ carnosum quod ad labrum vsque descẽdit, vt Gorræus tradit ex Rufo. Quomodo Polluci quoque κίων est τῆς ῥινὸς διάφραγμα καὶ συνὶς, ὥσπερ τειχίον τὰ τρυπήματα διαιροῦν. Deniq; κίων dicitur τὸ ἐκ τῶν θηρίων ἄθροισμα τῶν τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, congregata multitudo bestiolarum illarũ quæ frumentũ peredunt, autore Galeno in Lex. Hippocr. vbi etiam addit, ὧν ἕκαστον κίων ὀνομάζεται, quorum vnumquodque κίων nominatur. Addit etiam, legi vocabulum hoc apud Hippocratem sub finẽ libri 2 Γυναικείων. Verùm notandum est, apud Hippocratem scribi non κίων paroxytonως, sed κιὼν oxytonως. ita enim ibi, Ἢν κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, ὀδύνη ἴσχει. Ac sanè hæc scriptura oxytona longè melior videtur, vt sit nomẽ περιεκτικὸν ex κὶς, & κιὼν sit Multitudo κιῶν, seu Multi κίες vno eodémque in loco collecti. Videri tamen expositio hæc absurda & ridicula possit, ideóque legendum κίων, intelligendúmq; de columella quapiã simili ei quæ in faucibus nascitur. Suspectũ est κίων etiam illud quo vocari ait vnumquodque τῶν σιτοφάγων θηρίων: ac pro eo reponendum potius κίς. Porrò è superiori κίων, quo significatur Columna, COMPOS. Κιονόκρανον, ου, τό, Caput columnæ. τὸ ἐπίκρανον καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ κίονος. quod & ἐπιστύλιον dicitur, à Vitruuio epistylion itidem & capitulum seu capitellum columnæ. Legitur apud Ioseph. & Pollucem. Sunt inde & tria DIMINVT. Κιόνιον videlicet, ET Κιονὶς, ET Κιονίσκος, significantia Columellam, id est Paruulam columnã. Postremum legitur apud Athenæum lib. 11. θρόνος (inquit) χρυσοῦς ἦν, ὃν περιειστήκεσαν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ. Posterius apud medicos de oris columella, quæ & κίων nominatur. Galen. enim τῶν κατὰ τόπους lib. 6 scribit, σαρκῶδές τι μόριον ἐν τῷ τοῦ στόματος ὑψηλῷ φαίνεσθαι κρεμάμενον ἐὰν διανοίξας τις ἐπιπλεῖστον ὅλον τὸ στόμα, τὴν γλῶτταν καταστείλῃ: hanc carunculam duobus vocitari nominibus à priscis Græcis, γαργαρεῶνα & κίονα: ab iis verò medicis qui illos consequuti sunt, appellari κιονίδα: à nonnullis etiam σταφυλήν: atque hoc vocabulo non ipsam reuera partem significari, sed eius affectum. Cels. sanè quos Hippocr. γαργαρεῶνας vocauit, vuam Latinè reddit. Hæc enim verba Hippocr. Prognost. l. 3, οἱ δὲ γαργαρεῶνες ἐπικίνδυνοι καὶ ἀποτέμνεσθαι καὶ ἀποσχάζεσθαι, ἔστ' ἂν ἐρυθροί τε ὦσι καὶ μεγάλοι. καὶ γὰρ φλεγμοναὶ ἐπιγίγνονται τούτοισι καὶ αἱμορραγίαι: hæc inquam Hippocr. verba ipse sic interpr. lib. 7, cap. 12, Vua si cum inflammatione descendit, dolorique est, & subrubicundi coloris, præcidi sine periculo non potest. solet enim multum sanguinẽ effundere. Quo modo & lib. 6, cap. 14, idem dicit, Vuæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Plinius etiam vuam appellat, lib. 11, cap. 37, Quod inter tonsillas vuæ nomine vltimo dependet palato, homini tãtùm est. Et Quint. Seren. Samon. docet quæ adhibenda sint remedia si afflictam languor deiecerit vuam. Primùm verò κιόνιον aliam apud Dioscoridem habet significationem. Is enim, lib. 2, cap. 6, κιόνια vocari scribit τὰ ἐπὶ τῶν κηρύκων καὶ πορφυρῶν μέσα περὶ οἷς ἡ ἕλιξ ἐστὶ τοῦ ὀστράκου, purpurarum buccinarúmque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen clauiculatim intorquetur. Perperam enim ibi scriptum esse ἰόνια aiunt.

¶ Κλαγγάζω, t. 2, c. 227, e. Κλαγγαίνω, ib. f
Κλαγγὴ, t. 2, c. 226, g. Κλαγγηδὸν, t. 2, c. 227, d
Κλαγγὸς, Cretensibus γάλα: quod aliis γλάγος. Hesych.
Κλάγγω, t. 2, c. 226, d Κλαγγώδης, t. 2, c. 227, d
Κλάγξω, t. 2, c. 226, d. Κλαδαρόμματος, t. 2, c. 225, f
Κλαδαρόρυγχος, ib. Κλαδαρὸς, ib.

Κλάδας, Ramus. Hesychius enim κλάδαν affert pro κλάδον, ῥάβδον.

Κλαδάω, t. 2, c. 225, d

Κλᾶδες, Æolensibus sunt ζυγὰ, Iuga. Hesych.

Κλάδευσις, t.2, c.225, e. Κλαδευτὴρ, ib.

Κλαδευτήριον, ib. Κλαδεύω, ib.

Κλαδίζω, ib. Κλαδίσκος, ib.d

Κλάδος, ibid.a. & t.3, c.992, c.ob.

Κλαδώδης, t.2, c.225, d. Κλαδὼν, ib.

Κλάδωνες, ib. Κλαζόμεναι, t.2, c.226, c

Κλαζομένιος, ib.d. Κλάζω, t.2, c.225, g

Κλᾴζω, Doricè pro κληΐζω, Claudo. vnde κλᾷξαι, Hesychio κλεῖσαι: NECNON Κλᾴξ, Clauis. κλείς. apud Theocr.

Κλαιήσω, pro κλαύσω, t.2, c.20, d

Κλαιὸν, Hesychio est τὸ κανοῦν, Canistrum.

Κλαῖς, eidem est μοχλὸς, Vectis, Obex. Itē Clauis. Callim. hymno in Cererem, κατωμαδίαν ἔχε κλαῖδα. Ibi enim schol. exp. κλεῖν seu κλεῖδα.

Κλαῖστρον, ex Pind. Pyth. affertur pro κλεῖθρον, Claustrum.

Κλαίω, Lacrymor, Fleo, t.2, c.219, d. Κλαίω, Do pœnas, ib.g. Κλαιώ, t.2, c.220, d.

Κλαμαρὰν, Hesych. exponit πλαδαρὰν, ἀσθενῆ, Humectam, Laxā, Inualidā. Forsan significat Fragilē, παρὰ τὸ κλᾶν.

Κλαμβὸς, legitur in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus in asino C admissario requirit ὦτα μὴ μικρὰ, μηδὲ κλαμβά. quod interpretantur, Ne mutilata sint depopulatáque tempora raptis auribus.

Κλαμμὶς, Hesychio ἀναδενδρὰς, Vitis arbustiua.

Κλαμυστῆσαι, eidem est βοῆσαι, καλέσαι, Clamare, Vocare. Infrà κλεμμύειν.

Κλαύια, eidem sunt ψέλλια βραχιόνων, Armillæ. Pro quo apud Suidam κλάεια.

Κλᾴξ, vide paulo antè in Κλᾴζω.

Κλαπάζειν, Hesychio est χρονίζειν, Tardare, Diu morari. D

Κλαπὶς, Ademptus seu surreptus furto. à κλέπτω.

Κλαραγεῖ, Siculis est ἐλαφρῶς καθεύδει, Leuiter dormit. Hesych.

Κλαρές, eidem Hes. sunt αἱ ἐπὶ ἐδάφους ἐσχάραι, Humiles foci.

Κλάρειον, eidem est ἀμπελόφυτον, Vinetum: afferenti & κλαρεία pro κλήματα ἀμπελόφυτα: necnon κλάρειοι pro κλάδοι. Sed his tribuit & alias significationes. κλαρεία enim exponit etiam κληρεία: vt Doricū sit à κλᾶρος posito pro κλῆρος. Et κλάρειοι exp. etiam δοῦλοι, serui: qui alioqui di- E cuntur κλαρῶται. Præterea κλάρειον esse dicit Apollinis epitheton. Suid. verò κλάρεια esse ait ψέλλια, Armillas. pro quo Hesych. habet κλαύια, necnon κλαρεά.

Κλαρῶται, eidem H. sunt εἵλωτες, Helotes, Mancipia, Serui: Suidæ μέτοικοι, Inquilini: & quidem tales quales μαριανδυνοὶ Heracleæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, καλλικύριοι Syracusis. Itidem Callistratus Aristophanicus, vt refert Athen. libro 6, scribit quod Spartani fecerunt ἐπὶ τῶν εἱλώτων, Thessali ἐπὶ τῶν πενεστῶν, hoc fecisse Cretenses ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν. vocare autē eos ita τοὺς F κατ' ἀγρὸν οἰκέτας, mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι. vt Ephorus quoque tradit κλαρώτας à Cretensibus appellari τοὺς δούλους, seruos, ἀπὸ τοῦ γινομένου περὶ αὐτῶν κλήρου. feruntur enim fuisse olim indigenæ, postea in bello quodam redacti in seruitutem, sortéque postquam subacti essent, inter singulos distributi.

Κλᾶθρον, Hesychio est κλεῖθρον, Claustrum: procul dubio à κλάω Doricè posito pro κλείω, Claudo.

Κλασιβῶλαξ, t.2, c.223, a. Κλάσις, t.2, c.222, g G

Κλάσμα, ib. Κλαστάω, t.2, c.223, b

Κλαστήριον, ib.a. Κλάστης, ib.

Κλαυθμονὴ, t.2, c.221, g. Κλαυθμὸς, ib.f

Κλαυθμυρίζω, ib.h. Κλαυθμυρίζομαι, t.2, c.222, a

Κλαυθμυρισμὸς, ib.b. Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, ib.

Κλαυθμὼν, t.2, c.221, h. Κλαῦμα, ib.e

Κλαυμαρειόμενον, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, flentem. vt est apud Hesychium, apud quem & Κλαυμαρεῖται, κλαίει.

Κλαυμονὴ, t.2, c.221, f. Κλαυσιάσκω, ib.d H

Κλαυσαυχενεύομαι, ib.b. Κλαυσιάω, ib.d

Κλαυσίγελως, t.2, c.220, g

Κλαυταὶ, Hesychius esse dicit ποιὰν φωνήν: forsan cū fletu.

Κλάω, t.2, c.219, d. (Vide & Κλᾶθρον) Κλάω, pro eodē, &c. c.220, c. Κλάω, Frango, &c. c.222, f.

Κλέα, per syncopen pro κλέεα, à κλέος. Hesychius exponit ἀνδραγαθίας, Gloriosa & celebria facinora, ἔνδοξα ἔργα.

A Κλεεινὸς, t.2, c.271, a. Κλεεννὸς, ib.

Κλέζω, Hesychio est καλῶ, φωνῶ, Voco, Sono. At Κλέζος est nomen proprium loci apud Nicandrum Theriacis v.634.

Κλεηδὼν, t.2, c.271, c

Κλέθος, Hes. affert pro κληδόνα.

Κλεῖα, Ionica epenthesi τοῦ ι poetæ dicunt pro κλέα, metri causa. Hesiod. – κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων Ὑμνήσει, Laudes priscorum, seu Res præclarè gestas, Gloriosa & celebria facinora. à κλεῖος.

B Κλειδίον, t.2, c.232, d. Κλειδοῦχος, ib.c.

Κλειδόω, ib.d. Κλείδωμα, ib.

Κλείδωσις, ib. Κλείζω, t.2, c.270, b

Κλεῖθρη, apud schol. Theocr. scriptum pro κλῆθρη, perperā.

Κλειθρία, t.2, c.231, d. Κλεῖθρον, ib.c

Κλειμάζειν, Hesychio est παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν, In lucta supplantare, Decipere. quod & κλιμάζειν dicitur sine diphthongo.

Κλειμακτὴρ, eidem est κλίμαξ, βαθμὸς, Scala, Gradus. quod itidem κλιμακτὴρ dicitur simplici ι.

C Κλείμαξ & Κλειμακισμὸς, Suidæ παλαισματικόν, gen⁹ quoddam luctæ. quæ & ipsa infrà per ι.

Κλείματα, Hesychio sunt ὑποδήματα, Calceamenta. quæ infrà & κλήματα.

Κλείνιος, t.2, c.270, g. Κλεινὸς, ib.

Κλείομαι, t.2, c.230, d & 270, d

Κλεῖος, t.2, c.270, c

Κλείπους, Hesych. κόσμος τις τοῦ καλουμένου γείσου.

Κλεῖρος, eidem est κλειδίον, Clauicula.

Κλεὶς, Clauis, &c. t.2, c.231, e. Κλεὶς, per metaph. pro osse D tortuoso, &c. ibid. Κλεὶς, Iugulum thynni piscis, &c. c.232, a.

Κλεισία, t.2, c.260, g. Κλεισίαι, t.2, c.230, f

Κλεισιὰς, ib.e. Κλεισίον, ib.f

Κλείσιον, ib. & 261, b. Κλεῖσις, t.1, c.230, e

Κλεισμὸς, ib. Κλεισοῦραι, t.2, c.231, a

Κλειστὸς, ib.b. Κλεῖστρον, ib.d

Κλεισώρεια, t.2, c.1462, a

Κλειτοπόδιον, Poll. l.1, c.9, tit. De partibus nauis, innuit vocari τὴν δευτέραν τρόπιν, secundam carinam.

E Κλειτόπωλος, Equis & re equestri insignis. qui dicitur & κλυτόπωλος.

Κλειτορὶς, dicitur τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἡ ὑποδερίς. VNDE Κλειτοριάζειν vocatur τὸ ταύτην ψηλαφᾶν, inquit Hesych. Sic Ruf. Ephes. tradit χίσμα nominari τὴν τομὴν τοῦ αἰδοίου γυναικείου. in quo medio esse musculosam quandā carunculam quæ νύμφη & μύρτον appelletur, à nonnullis ὑποδερμὶς, ab aliis κλειτορίς. vnde κλειτορίζειν dici τὸ ἀκολάστως τούτου τοῦ σαρκίου ἅπτεσθαι, lasciuius hanc carunculā F contrectare. Quæ iisdem propemodum verbis apud Pollucem leguntur, apud quem tamen loco τοῦ ει positū η. Sic enim apud eum, ἡ δὲ τομὴ, χίσμα. τὸ δ' ἐν μέσῳ σαρκίον, νύμφη ἢ μύρτον, ἢ ἐπιδερὶς ἢ κλητορίς. καὶ κλητορίζειν, τὸ διαψᾶν καὶ μαλάσσειν τὴν κλητορίδα. Sed existimo scripturam per diphthongum esse veriorem, quum eā confirmet series alphabetica Hesychiani codicis: quū apud Suidam etiam sua serie reperiam Κλειτοριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου. Vbi etiam nota pentasyllabως scriptum κλειτοριάζειν, vt apud Hes. quoque: G apud Ruf. verò & Poll. tetrasyllabως, exempto α. Infrà κλιτ. per simplex ι.

Κλειτὸς, t.2, c.270, f. Κλεῖτος, ibid. At neutrum κλεῖτος, Hesychio significat ἀγαθὴ δόξα: (quod & κλεῖος ac κλέος) necnon κλίμα, γωνία, quod & sine diphthongo κλίτος dicitur.

Κλειτὺς, t.2, c.261, e. Κλείω, t.2, c.230, d. & 270, c

Κλέμμα, t.2, c.237, g. Κλεμμάδιον, t.2, c.238, a

Κλεμμαδὸν, ib. Κλεμματικὸς, t.2, c.237, h

H Κλέμμιν, Hesychius esse dicit δίφρον ἀνάκλιτον, Sellā in qua recumbi potest.

Κλεμμὺς, eidem est χελώνη, Testudo.

Κλεμμύειν, eidem est κηρύσσειν, Præconio edere seu euulgare. Suprà κλαμυστῆσαι pro Vociferari, Clamare.

Κλέομαι, t.2, c.270, d

Κλέος, Fama, &c. t.2, c.269, b. Κλέος, Gloria, &c. ib.d.

Κλέπος, t.2, c.237, g. Κλεπτέλεγχος, ib.e

Κλέπτης,ib. Κλεπτίδης,ib.f A
Κλεπτικὸς,ib. Κλεπτίστατος,ib.
Κλέπτον,ib.d. Κλεπτοσύνη, ib.g
Κλέπτειρα,ib.
Κλέπτω, Furor, &c.t.2,c.235,f. Κλέπτω, Occulo, &c. c.236,e. Κλέπτω,Decipio,&c.c.237,a. Paſſ.Κλέπτομαι,c.235,h.
Κλέπτ... t.2,c.261,e
Κλεύθωμαι,per ſyncopen pro κελεύθωμαι, ſeu ὀδύνω, παραχέωμαι, teſte Heſychio, qui itidem κλεύσομαι affert pro κελεύσομαι,ὀδύσω. Idem tamen κλευσόμεθα exp.etiam ἀκουσόμεθα,φθεγξόμεθα. B
Κλεῦτον, idẽ Heſych.vocari tradit τὸ σεῦτλον, quod & τεῦτλον,Beta.
Κλεψίαμβοι,eodem H.teſte ſunt μέλη quædam apud Alcmanem.
Κλεψιμαῖος,t.2,c.238,a
Κλεψίνοος,dicitur ὁ κλέπτων νόῳ, Qui aliud in pectore clauſum habet,aliud in lingua promptum,& ita veluti fallit animo,ſeu occulit animum ſuum.
Κλεψιποτέω,t.3,c.403,e. Κλεψιπότης,ib. C
Κλεψίρρυτον ὕδωρ,dicitur τὸ τῆς κλεψύδρας. hæc autem Athenis fons eſt qui ab arce ad viginti ſtadia ſub terra occultus fertur.in eũ ſi qua iniiciantur, iterum conſpiciuntur & apparent quum ... ſiæ aquilones flare incipiunt.Heſych. Ita verò nominatur aqua iſta,quoniã terram ſubeundo videtur veluti fu...ri ſe & è conſpectu hominum ſubripere,ſeu furtim & ſecretò fluere,vtpote ſubterraneos habens meatus.
Κλεψιπόνος,t.3,c.1534,f. Κλεψύδρα,t.3,c.1785,b
Κλεψύδριον,ib.g D
Κλεωνία,ας,ἡ,à quibuſdam dicitur τὸ ἑλένιον,helenium herba, vt eſt apud Dioſcoridem libro 1, in Append.cap. 27. Apud Theophraſtum verò Hiſt.plantarum libro 7,cap.4,eſt κλεωνία ῥαφανὶς,Cleonea radicula:quam Plinius Cleonæum napum vocat, libro 19,cap.5. Apud Heſychium κλεωνίδαι ſunt genus quoddam ῥαφανίδων, ἀπὸ τῶ ἐν Κλεωνίδαις ἐἶ).
Κλήδην,t.2,c.18,e
Κληδονίζω,& Κληδονίζομαι,t.2,c.271,g
Κληδόνισμα,ib. Κληδονισμὸς,ib. E
Κληδὸς,t.2,c.235,e. At κληδὸν Heſychius affert pro σωρὸν, Aceruum, Cumulum.
Κληδοῦχος, t.2,c.232,c
Κληδὼν,Fama,&c.t.2,c.271,c. Κληδὼν, Gloria,&c.ibid. e. Κληδὼν,Omen,&c.ibid.
Κλήζω,t.2,c.234,g.& 271,a. Κληηδὼν,t.2,c.271,c
Κλήθρα,ας,ἡ,& Ionicè Κλήθρη,ης,ἡ, arbor ex genere τῶν κοινῶν καὶ ἀμφιβίων, autore Theophraſto Hiſtor.plantarũ libro 1,cap.7.Sed plerunque in locis vliginoſis & iuxta aquas prouenit. Pro eodem apud eundem eiuſdem operis libro 3,capite 4,ſcriptum κλῆθρος, vbi itidem numeratur inter τοὺς παρύδρους καὶ ἀναυξεῖς. vt & apud Homer.Odyſſ.ε,in extrema inſula Calypſûs δένδρα μακρὰ πεφύκει,Κλήθρη τ᾽ αἴγειρός τ᾽ ἐλάτη τ᾽ οὐρανομήκης. Volũt eſſe Latinorum Alnum. F
Κλήθρη,t.2,c.235,a. Κλῆθρον,ib.
Κλῆθρος,vide in Κλῆθρα. Κληΐδιον,Clauicula:Ionicè pro κλειδίον.
Κληΐζω,t.2,c.234,g.& 271,a. Κλήϊθρον,t.2,c.235,a
Κληΐς,t.2,c.231,g.& 235,b. Κληϊστὸς,t.2,c.234,h G
Κλῆμα,ατος,τὸ,Palmes.Theophraſtus Hiſt.plant.lib.4,κλήματά τ᾽ ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, Palmites ſubmittere, & fructum in annum elicere. Æſchin.in Cteſiph.ex Demoſth.ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν,ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου, Quidam ſunt qui ſic ciuitatem vt vitem vinitores putandam ſuſceperunt, hominéſque ex populo excidere quaſi palmites inſtiterunt.Bud. Sic Chriſtus Ioannis 15 dicit ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή· καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν,αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον,καθαίρει αὐτὸ,ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Et aliquanto pòſt, ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ,ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα,καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. ſolent enim inutiles & infrugiferi vitis palmites excindi H
& in ignem coniici. Hi palmites vocantur Flagella etiam. Columella libro 5, Ordinariæ vites ne pluribus flagellis emacientur,niſi propaginibus futuris proſpiciemus. Varro Flagellum dici ſcribit minorem vitem quæ nondum fructum fert: Virgilius ſummas arborum partes, vt Seruius apud eum annotat,Georgicωn 2, vbi canit,— néve flagella Summa pete,aut ſummas defringe ex arbore plantas. Ac vt flagella interdum aſſumebantur ad cædendos eos qui deliquiſſent, ita & κλήματα. Plutarchus Galba,de Sempronio centurione, τὸ κλῆμα ᾧ κολάζουσιν ἑκατοντάρχαι τοὺς πληγῶν δεομένους, ἐπαιρόμενος.Macrobius vocat vitem centurialem: alii ſimpliciter vitem. Flor.in Epit.libri 57, apud Liuium, de Scipione Africano, Quem militem extra ordinem deprehendit,ſi Romanus eſſet,vitibus : ſi extraneus,virgis cecîdit.vt apud Iuuenalem quoque Sat.8,miles Nodoſam frangebat vertice vitem Si lentus pigra muniret caſtra dolabra. Lege enim ſancitum erat vt ciuis Romanus ſi deliquiſſet,cæderetur non virgis, ſed vite, ſeu vitis flagellis. Alioqui & pro Virga vſurpatũ hoc reperitur κλῆμα, vel potiꝰ pro Virga vitea ſeu vitiginea. Quod enim Plutarchus in Apopht.de Popil.Lænate ad Antiochum cum epiſtola miſſo dicit, eum, quum Antiochus lecta epiſtola diceret ſe deliberaturum ea de re eſſe,τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν περιγεγραφέναι:pro eo Appianus in Syriaco bello habet, ἀναγνόντι δ᾽ αὐτῷ καὶ λέγοντι βουλεύσεσθαι, κύκλον τῇ ῥάβδῳ περιέγραψε.itémque Valer.Max.libro 6,cap.4,Indignatus Pompilius quòd aliquam moram interpoſuiſſet, virga ſolum quo inſiſtebat,denotauit. Plutarchus igitur quod illi in genere de quauis virga dixerunt, ad viteam virgam reſtrinxit,ſeu ad vitigineum flagellum quod virgæ ſeu bacilli loco geſtabat. ¶ Κλῆμα dicitur à quibuſdam ἡ πιτύουσα, vt eſt apud Dioſcoridem libro 4,cap.166. At Plinius lib.27,cap.11, clema à nonnullis vocari ſcribit τὸ πολύγονον, herbam ſanguinariam.
¶ Κλῆμα Heſychio eſt ὑπόδημα, Calceamentum. pro quo ſuprà κλείματα habuimus ex eodem. Porrò à ſuperiore κλῆμα DERIVATVM Κληματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ſignificans Similis palmiti, Ad flagellum vitigineum proximè accedens. Apud Dioſcoridem libro 3, redditur Sarmentoſus. SIC ET Κληματινος redditur Sarmentitius. vt apud eundem Dioſcoridem lib. 6,κληματίνη κονία, Lixiuium ſarmentitium, Lixiuium è ſarmentis factũ. Intellige autẽ de vitigineis,quæ & flagella dicuntur ac palmites. NECNON Κληματῖτις ἀριστολόχεια apud eundem redditur Sarmentaria ariſtolochia,libro 3,cap.6.quæ & μακρὰ dicitur,habens κλωνία λεπτά. Ab eodem recenſentur & aliæ κληματίτιδες SIVE Κληματίδες. Nam libro 4,cap.182,κληματῖτις ab eo dicitur κλῆμα ἀνιέναι ὑπέρυθρον, λυγῶδες,περιελίττεσθαι δὲ τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. Vnde Plinius libro 24, ſub finem capitis 10, Similem huic(loquitur de ſmilace) aliqui clematida appellauerunt, repentem per arbores,geniculatam & ipſam. Rurſum Dioſcorides eiuſdem libri cap.7,eſſe dicit κληματίδα quæ habeat κλήματα μικρὰ ὅσον σχίνου τὸ πάχος,πέταλον δ᾽ μικρὸν, δάφνῃ ἐμφερὲς τῷ τε σχήματι καὶ τῇ χρόᾳ : vnde à nonnullis vocari δαφνοειδὲς,ab aliis σμυρνοειδὲς,ab aliis πολυγονοειδὲς. Plin. libro 24,cap.15, Itali centunculum vocant : Græci clematidem.Sed Græci clematidas & alias habent, vnam quam aliqui echitem vocant, alii laginem, nonnulli tenuem ſcammoniam. Eſt verò & alia clematis, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri,longa tenuiſque.
Denominantur porrò herbæ iſtæ κληματίτιδες ſeu κληματίδες,quoniam emittunt κλήματα,hoc eſt flagella vitigineis flagellis ſimilia,ac vt illa ſcandunt arbores.
Nicander τῆς κληματίδος ἀπὸ δὲν NOMINAT Κληματόεσσαν τέφρην,vt annotat ſcholiaſtes in hoc loco Alexipharm.verſu 530, Ἄλλοτε κληματόεσσαν ἐν ὄξεϊ ῥύπτεο τέφρην. Niſi potius intelligenda ibi ἡ κληματίνη.
Sed κληματὶς affertur etiam pro Sarmentum, Flagellum : vt diminutiuum ſit, idem valens cum altero DIMINVTIVO Κληματίον : quod & ipſum exponitur

Sarmentulum, Flagellulum: à nonnullis & Viticula: apud Theophrastum Hist. plant. lib. 9, cap. 12, κλημάτια δ' ἀφίησιν ἐπὶ γῆν ὡς αὐθημαία: de tithymallo myrtite, de quo itidem Dioscorides lib. 4, cap. 165, κλήματα δ' ἀπὸ τῆς ῥίζης αὐθημαῖα ἀφίησι. Hesychio verò κληματίδες sunt αἱ ἐκ τῶν κλημάτων δέσμαι, Fasces flagellorum seu palmitum è vite excisorum. Præterea à κλῆμα deriuatū VERB. Κληματόομαι, οῦμαι, significans Abeo in κλήματα, Palmitibus & flagellis luxurio: vt vitis non putata. quod in solo neglecto dicitur χερσοῦσθαι, in arboribus ὑλομανεῖν. Gaza vertit Materiem porrigere, In materiem laxari, sed generalius: Budæus Pampinis & sarmētis opacari ac sylueſcere. Theophr. De cauſ. pl. l. 2, c. 14, μόνα δὲ καὶ μάλιστα τῶν μονοκάρπων αὔξησιν λαμβάνει μεγέθους ἄμπελος καὶ συκῆ. δύναται γὰρ ἡ μὲν, ἐφ' ὅσονοῦν ἀφικνεῖσθαι κληματουμένη, ἡ δὲ καὶ εἰς ὕψος αἴρεσθαι καὶ πολύκλαδος γίνεσθαι. Idē, l. 3, eiuſdē operis, διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῆς ὑγρότητος οὐ παύσασθαι τοῦ ὑβρίζειν καὶ ἐγκληματοῦσθαι.

Κλημακόεσσαν, Hesych. affert pro τραχεῖαν καὶ ὀρθὴν, Asperam & arduam seu accliuem. Sed in hac ſignif. ſcribendum potius κλιμακόεσσαν, à κλίμαξ, quod eſt ſcala. ea enim rectà in altum fert.

Κλημακτήρων, Suid. affert pro δυσχερειῶν, Difficultatum, cū hoc exemplo, χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλημακτήρων οὐχ οἷόν τ' ἦν ἐπιβαίνειν. Sed & hîc per ι ſcribendum κλιμακτήρων, accipiendúmque non pro Difficultatibus ſed pro Scalis, ſeu Gradibus. At κλημακτὴρ, Denarius, neſcio vnde irrepſerit in v. l.

Κλημάτιας, ου, ὁ, ex Heraclide affertur pro terræmotus ſpecie in latum vibrantis. perperam. ſcribendum enim itidem κλιματίας per ι.

Κλημάτινος, Κλημάτιον, Κληματὶς, Κληματίτης, Κληματίνης, Κληματοῦσθαι, Κληματώδης, vide paulo antè in κλῆμα.

Κληρικὸς, t. 2, c. 241, c. Κληροδοσία, ib. d
Κληροδοτέω, ib. e. Κληροδότης, ib.
Κληροθεσμοθετέω, ib. Κληρολαχέω, ib.

Κληρονομάς, affertur pro Captans hæreditates: ſed ſine exemplo.

Κληρονομέω, t. 2, c. 242, b. Κληρονομία, ib. a
Κληρονομαῖος, ib. b. Κληρονόμος, t. 2, c. 241, f

Κλῆρος, Sors, &c. t. 2, c. 239, d. Κλῆρος, Quod ſorte obuenit, &c. c. 240, a. Κλῆροι pro eccleſia Dei poſitum, &c. c. 241, a. Κλῆρος, Vermiculus, ibid. c. Κλῆρος pro σκληρὸς, t. 3, c. 817, e

Κληρὸς, οῦ, ὁ, Sorte datus, Electus. Ex Cyrilli libello De iis quæ pro diuerſo accentu diuerſam accipiunt ſignif.

Κληροῦμαι, t. 2, c. 247, b. e. Κληρουχέω, t. 2, c. 243, d
Κληρουχία, ib. c. Κληρουχικὸς, ib. b
Κληροῦχος, t. 2, c. 242, g. Κληρόω, t. 2, c. 247, b
Κλήρωσις, ib. h. Κληρωτήριον, t. 2, c. 248, b
Κληρωτὴς, t. 2, c. 247, h. Κληρωτὴ, t. 2, c. 248, f
Κληρωτικὸς, ib. e. Κληρωτὶς, ib. a
Κληρωτὸς, ib. c. Κλῆς, t. 2, c. 235, e

Κλῆσαι, Lauare: propriè de poculis ac aliis vaſis: vt νίψαι, de facie ac manibus: πλῦναι, de veſtibus. Ita v. l. Sed perperam pro κλύσαι.

Κλησιάδας, Hes. dici ſcribit τὰς θύρας τῆς σκηνῆς, portas ſeu fores tabernaculi: Poll. τὰς θύρας τοῦ κλεισίου, fores cōclauis. Verùm illa ſignif. ſcribendùm potius κλισιάδες, per ι: in hac, κλεισιάδες, per ει.

Κλησίασον, Hesychio eſt σωώαξον, Coge, Cōgrega in vnum. Forſan potius eſt Cōuoca, Voce congrega. παρὰ τὸ κλῆσαι, quod eſt Vocare.

Κλῆσις, t. 2, c. 17, b. Κλητέος, ib. c
Κλητεύω, t. 2, c. 18, a. Κλητεύομαι, ib. b

Κλητὴ, apud Hesychium legitur expoſitum νεοττία. ſed ſuſpectum.

Κλητὴρ, t. 2, c. 17, h. Κλητικὸς, ib. f

Κλητεύειν, & Κλητεὺς, vide in Κλειτεύς.

Κλητὸς, t. 2, c. 17, c. At κλῆτος, Suidæ δόξα, Gloria. pro quo apud Hesych. κλέεος: aliàs κλέος. Meminit huius vocabuli Etymol. quoque. Annotat enim, κλητὸς oxytonῶs ſcriptum, maſculinum eſſe, & ſignificare τὸν κεκλημένον: at barytonon κλῆτος, eſſe neutrum, & denotare τὴν ἔλθουσαν καὶ συναθροισιν. Per ι autem κλίτος, duo ſignificare, partem quandam domus dictam [illegible] ſiue κατάκλιτον, vt, ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου: item τὸ εὐώνυμον τόπον, ſeu τὸ εὐώνυμον μέρος, vt, ποιήσεις ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου. Hæc ille.

Κλητήριον, Suidæ ἡ βασιλικὴ δόξα vel τράπεζα.

Κλήτορες, Hesychio κλήτορες, Vocatores. Apud eundē κλητόρων reperio expoſitum καλουμένων & κλῆσιν.

Κλήτωρ, t. 2, c. 17, g

Κλῄω, Claudo: Ionicè ſeu Atticè pro κλείω. Apud Thuc. ἔκλῃον τὸν λιμένα, portum præcludebant.

Κλιβάδιον, Clibadium. Ita à quibuſdam nominari τὴν ἑλξίνην, helxinem herbam, tradit Dioſc. lib. 4, c. 86. Infrà κλύβατις.

Κλιβανίτης, t. 1, c. 727, e. Κλιβανοειδὴς, ib. Κλίβανος, ib. e
Κλίμα, t. 2, c. 251, e. Κλιμάζω, t. 2, c. 262, f
Κλιμάκιον, ib. e. Κλιμακίδιον, ib.

Κλιμακηφόρος, Hesychio eſt ὁ ἐπὶ κλιμακίου φέρων τὸν νεκρὸν, & ſic eum efferens.

Κλιμακίδιον, t. 2, c. 262, e. Κλιμακίζω, ib.
Κλιμάκιον, ib. b. Κλιμακὶς, ib.
Κλιμακίσκος, ib. Κλιμακόεις, ib.
Κλιμακτὴρ, ib. g. Κλιμακτηρικὸς, t. 2, c. 263, e
Κλιμακωτὸς, t. 2, c. 262, b. Κλίμαξ, t. 2, c. 261, e
Κλιμακτῆρες, t. 2, c. 262, g. Κλιματίας, t. 2, c. 255, d
Κλινάριον, t. 2, c. 260, a. Κλίνη, t. 2, c. 258, d
Κλινήρης, ibid. g. & t. 3, [illegible] c. ob.
Κλινίδιον, t. 2, c. 259, h. Κλινικὸς, ib. f
Κλινὶς, ib. g. Κλινοειδὴς, t. 2, c. 258, h
Κλινοπετὴς, t. 2, c. [illegible] a. Κλινοπηγία, ib.
Κλινοπόδιον, ib. Κλινοποιὸς, ib. a
Κλινόπους, ib. Κλινορραφὶς, t. 3, c. 1684, a. ob.

Κλινόσρο[illegible]ον, Hesychius τὴν ψαλίδα, Forficem.

Κλινότροχος, t. 2, c. 259, b. Κλιντὴρ, t. 2, c. 252, e
Κλιντήριον, ibid.

Κλίνω, Reclino, &c. t. 2, c. 250, d. Κλίνω, Inclino, act. &c. ib. f. Κλίνω, Declino, &c. c. 251, a & b.

Κλισία, t. 2, c. 260, c. Κλισιὰς, t. 2, c. 261, b
Κλισίηθεν, t. 2, c. 260, e. Κλισίηνδε, ib. d
Κλίσιον, ib. g. Κλίσις, t. 2, c. 252, a
Κλισμὸς, t. 2, c. 260, a. & 230, e. ob.
Κλιτικὸς, t. 2, c. 252, e

Κλίτον, exponitur Porticus, quum Hesychio κλίτη ſint [illegible], non ἕδραι εἰς τὸ κατακλίνεσθαι.

Κλιτορὶς ſignificat τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός: VNDE Κλιτοριάζειν dicitur τὸ αἰδοῖον ἀπτεσθαι. Ita Etymol. & Lexicum meum vetus. pro quibus ſuprà habuimus κλειτορὶς & κλειτοριάζειν ſiue κλειτορίζειν. Iidem Κλιτόριον eſſe dicunt nomen ciuitatis: Suidas ciuitatem Arcadiæ. Etymol. ita nominari ait & fontem, cuius aquam qui guſtarit, auerſetur vinum.

Κλίτος, t. 2, c. 261, c. Vide & Κλῆτος.
Κλιτὸς, t. 2, c. 252, c. Κλιτὺς, t. 2, c. 261, d

Κλοιὸς, Hesychio περιτραχήλιος δεσμὸς, κημάριον, μανιάκης, Vinculum quod collo circundatur, Collare, Manicæ. παρὰ τὸ κλείειν. Includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigramm. Κλοιὸν ἔχων πίλας ἦλθε. Athenæus lib. 5, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζ' ἀγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν, παρέδωκεν Οἰνεῖ. Ita Dominus Ieremiam, capite 27, iubet ſibi facere δεσμοὺς καὶ κλοιοὺς, καὶ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον ἑαυτοῦ, eóſque mittere ad regem Idumææ. Vbi quidam eſſe volūt lignea iuga ſeu ligneas catenas, alii Iuga ferrea ſeu Catenas ferreas, alii Torques ferreas. Hieronymus ſermone vulgari boias vocari ſcribit. quod vocabulum apud Plautum legitur, dicentem, Numellas, pedicas, boias, tortoréſque acerrimos. Itidem Xenophon Hellenic. lib. 3, δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Et apud Plutarchum De Herodoti malign. Philippus Græcis à ſe ad Titum deficientibus dicit, eos λεόπτερον μὲν, μακρότερον δὲ κλοιὸν μεταλαμβάνειν, leuiori quidem ſed diuturniori iugo ſe ſubmittere. Apud eundem in Erotico, Antigonus præfecto Munychiæ muniendæ iubet, ποιεῖν μὴ μόνον τὸ κλοιὸν ἰσχυρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν κύνα λεπτὸν, non ſolùm conficere validum cani collare, ſed etiam eum emaciare: innuens, Athenienſes non modò duris ſtringendos ſeruitutis vinculis, ſed etiam accidendos & exhauriendos opibus ac potentia. vt idem Plut. tradit in Fabio, οἱ κυνηγετικοὶ καὶ ἱππικοὶ

solent ἐπιμελεία καὶ συνηθεία καὶ τροφῇ μᾶλλον ἢ μάστιξι καὶ κλοιοῖς τὴν χαλεπότητα τῶν ζώων καὶ τὸ θυμούμενον καὶ τὸ δυσκολαῖνον ἐξαιρεῖν. At apud Xenoph. sub finem Hellenic 2, τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντας παραδιδόασι. Nec tantùm ligneum collare seu iugum ita nominatur, sed etiam ferreum. vt apud Græcos Bibl. interpretes, ἐπιθήσει κλοιὸν σιδηροῦν ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, ferreum iugum imponet collo tuo. De ligneo verò dici, patet ex Aristophane, apud quem in Vesp. cani qui Siculum caseum deuorarat τίμημα κλωὸς σύκινος, id est pœnæ loco imponitur ficulnum collare: posito IBI Κλωὸς Atticè pro κλοιός: qui eidem in Pluto est κύφων. Notandum porrò in superiore Plutarchi loco τὸ κλοιόν, neutro genere, vt & plurali num. Chrysost. dixit τὰ κλοιὰ περίκειται. Inde VERB. Κλοιόω, Collari seu boiæ includere. Ex quo VERBALE Κλοιωτός, οῦ, ὁ, Collari inclusus. Hesychio κλοιωτὰ sunt δεσμοῖς διεζευγμένα: apud quem legitur ET Κλοιώτης, ὁ δεσμώτης. Item COMP. Ἐγκλοιόω, quod vide suo loco.

Κλοιόω, & Κλοιωτός, vide in præced. Κλοιός.

Κλεῖστρον, Hesychio est κλῇθρον.

Κλονέω, t.2, c.264, a.

Κλόνιον, Hesychio ἄξιον, ῥάχις, ὀσφύς.

Κλόνις, dicitur ὁ γαστήρ, Venter, διὰ τὸ ἀεικίνητον, inquit schol. Æschyli, qui Antimachum scribit κλόνιν vocasse τὴν ῥάχιν, Spinam dorsi.

Κλονιστήριον, Hesychio περιμήκεος μάχης, παρέχιον.

Κλονόεις, t.2, c.265, h. Κλόνος, ib. f

Κλοπαῖα, τά, substant. t.2, c.238, d

Κλοπαῖος, ib. Κλοπεία, ib. f

Κλοπεύς, ib. e. Κλοπεύω, ib.

Κλοπέω, ib. Κλοπή, ib. a

Κλοπιμαῖα, τά, subst. ib. e. Κλοπιμαῖος, ib.

Κλόπιμος, ib. d. Κλόπιος, ib. e

Κλοποφορέω, ib. bc

Κλοποτεύειν, Hesychio est κλέψιμαι μεῖν. qua expositione innuit deriuatum esse ἀπὸ τῆς κλοπῆς. Exponit etiam generalius παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν, Verba dare, Decipere. Eustathius quoque annotat secundum veteres significare τὸ κλοποτεύειν καὶ διὰ παρακλέπτειν τὸν καιρόν, latenter furari & subducere tempus: alios tamen velle positum esse pro κλυτοπεύειν καὶ διὰ καλλιλογιῶν καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, Elegantia verborum tempus terere. Vsus est hoc verbo Homerus, & quidem semel, Iliad. τ, — νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοποτεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, Οὐδὲ διατρίβειν. Vbi scholiastes exponit ἀποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις, & ἐπίρου τινὸς ἐπιθυμεῖν: Hesychius etiam στραγγεύεσθαι. apud quem legitur & VERBALE Κλοποτεύτης, expositum ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. Apud Suidā reperio & Κλοπιτεύω & Κλωπιτεύω: sed sine expositione: procul dubio tamen idem esse vult quod κλοποτεύω.

Κλύβατις, Clybatis, à nonnullis dicitur ἡ ἑλξίνη, helxine: herba quæ ab aliquibus perdiciū vocatur & muraliū. Nicand. Ther. v.537, Ἠὲ καὶ ἑλξίνην, ἥν τε κλύβατιν καλέουσι. Diosc. κλιβάδιον appellari tradit.

Κλυδάζομαι, t.2, c.267, f. Κλυδασμός, ib. g

Κλύδιον, Hesychio πέλαγος, Pelagus, Mare. quod & κλυδώνιον.

Κλύδων, t.2, c.267, d. Κλυδών, ib. e

Κλυδωνίζομαι, ib. Κλυδώνιον, ib. f

Κλύζεσκον, Ionicè pro ἔκλυζον, Lauabant, Abluebant vel Eluebant: à them. κλύζω, vel etiam κλυζέσκω.

Κλύζω, Abluo, &c. t.2, c.264, g. Κλύζω, Clystere abluo, &c. c.265, a. Κλύζω, de quodam sonitu, &c. ib. b.

Κλυθι, t.2, c.267, h. Κλυμμή, t.2, c.268, e

Κλύμμον, ib. Κλύμμος, ib.

Κλύμι, t.2, c.267, h

Κλύσις, εως, ἡ, Lauatio: aliis Infusio, Clyster.

Κλύσμα, t.2, c.265, c. & t.3, c.402, c. ob.

Κλυσμάτιον, t.2, c.265, d. Κλυσμός, ib. c

Κλυστήρ, ib. d. Κλυστήριον, ib. f

Κλυτοιμωγίς, Hesychio sunt ἀκουσαὶ θρήνου.

Κλυτομήτης, Inclytus consilio & prudentia. Epigr.

Κλυτόμοχθος, t.2, c.979, g

Κλυτόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Inclytus filiis, Clarus liberis.

A Κλυτόπωλος, t.3, c.645, d

Κλυτός, Vocalis, &c. t.2, c.268, f. Κλυτός, Inclytus, &c. ib. g.

Κλυτοτέχνης, t.3, c.1431, d. Κλυτότεχνος, t.3, c.1588, h

Κλύω, Audio, &c. t.2, c.267, g. Κλύω, Exaudio, &c. c.268, b. Κλύω, Ausculto, &c. ib. c. Κλύω, Percipio, &c. ib. d.

Κλωβοὺς ἀμφιρρῶγας, Caueas aurium circumruptas. Ex Epigramm.

Κλωγμός, t.2, c.228, a.

Κλωδίς, Hesychio κλέπτης, Fur.

Κλώδωνες, t.2, c.225, d. ob. Hesych. ita nominari scribit τὰς μιμαλλόνας, μαινάδας, βάκχας. vt & Suidas κλώδωνας apud Macedones appellari tradit τὰς βάκχας τοῦ Διονύσου, quæ postmodum ἀπὸ τῆς μιμήσεως dictæ fuerint μιμαλλόνες. Forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τοῦ κατόχους γινομένας κλώζειν, quod est διὰ τοῦ στόματος τοιόνδε ἦχον ἀποτελεῖν καὶ θορυβεῖν. Meminit harum mulierum Plutar. initio Alexandri. Ibi enim feruntur Macedonicæ & Thracicæ mulieres ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ, κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἠδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἷμον Θρᾴσσαις ὅμοια δρᾶν. Polyæn. initio lib.4, scribit Argæum Macedonum regem, quum parua manu magnis ei obsistendum esset copiis, iussisse virgines sub congressum acierum ex Erebœa monte ἐπιφανῆναι θύρσους ἀντὶ δοράτων πάλλουσας καὶ στεφάνοις τὰ πρόσωπα σκιαζούσας: hócque modo fugatis hostibus tēplum statuisse Baccho ψευδάνορι, virginésque quas antiquitus κλώδωνας vocarant Macedones, ab eo tempore nominari iussisse μιμαλλόνας, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν.

D Κλώζω, t.2, c.227, g. Κλωθες, t.2, c.273, f

Κλώθεσθαι, t.2, c.272, b. Κλωθοί, t.2, c.273, f

Κλώθω, Neo, &c. t.2, c.271, h. Κλωθώ, tertia ex Parcis, t.2, c.272, a.

Κλωκυδεῖ, Hesych. esse dicit τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν.

Κλῶμαξ, ακος, ἡ, affertur pro Asperitas: sed sine exemplo. Hesychius meminit DERIVATI Κλωμακόεν, quod exponit κρημνῶδες, δύσβατον, Præceps, Difficulter peruium, ideóque Arduum: necnon κλωμακόεσσαν pro πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσαν: & ex hoc τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν. Quoniam videlicet decliues loci plerunque asperi sunt & montani. Pro eo suprà habuimus κλιμακόεσσαν.

Κλών, t.2, c.224, e. Κλώναξ, ib. g

Κλωνάριον, ib. h. Κλωνίζω, ib.

Κλωνίον, ibid. Κλωός, vide in Κλοιός.

Κλωπάομαι, t.2, c.238, h. Κλωπεία, ib. g

Κλωπεύω, ib. Κλωπικός, ib.

Κλωπιτεύω, ib.

Κλώσκω, Neo. Vnde κλώσκων, Hesychio ἐπικλώθων.

Κλῶσμα, t.2, c.271, e. Κλωσμός, t.2, c.228, a

F Κλωστήρ, t.2, c.272, e. Κλωστής, ib. h

Κλωστός, ib. Κλώψ, t.2, c.238, g

¶ SCIENDVM est, (inquit Etymol.) κ ante μ nunquam reperiri ab initio dictionis cuiuspiam. nam simplex compositi πολύκμητος, hoc est κμητός, in vsu non reperitur. & præteritum κέκμηκα, quod significat κεκοπίακα, est non à themate κμῶ, sed ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. Veruntamen tradit Herodianus Pamphylum ἐν ταῖς Γλώσσαις afferre τὸ Κμέλεθρα, quod significat τὰς δοκούς, Trabes. Hæc ille. Affert verò & Hesych. Κμητὰ pro πεπονημένα, πεπονημένα.

G ¶ Κναδάλλεται, Hesychio est κνήθεται, Prurit, vel Scabit se.

Κναζει, idem affert pro βοηθεῖ, Opitulatur.

Κναίω, t.2, c.276, c

Κνακός, Hesychio est ψαρός, Niger albis aspersus maculis, Varius: afferenti & κνακὸν pro λευκόν, πυρρόν, Album, Rufum seu Rutilum. Alii esse volunt Fuluum accedentem ad album, seu Flauum inclinantem in candidum. In Epigrammat. apud Suidam, Κνάκον ὑπωνήτην τινὰ ἀνέθηκε τράγον. vt & apud Theocritum Idyllio 7, Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. Vbi scholiastes esse dicit ξανθόν, vel λευκόν: λευκόν, à fructu seu semine τοῦ κνήκου, quod candidum sit: ξανθὸν autem, à flore, vtpote qui sit aliquātum rubeus. Exponit præterea & ipse ψαρὸν & πυρρόν.

ITIDEM Κνάκωνα idem scholiastes exponit τὸν κνήκου

χροιὰν ἔχοντα, habentem colorem cneci, hoc est albũ flauente mistum: Idyll. 3, vbi comastes Tityro dicit, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ. Pro quo Virgil. generalius, Occursare capro (cornu ferit ille) caueto. AT Κνακίων, loci nomen, de quo vide Plut. in Lycurgo, pag. 78.

Κνάκων, vide in præcedente Κνακός.

Κνάμιν, t. 3, c. 1186, a

Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, Flecto. Hesychius κνάμπτει exponit non solùm κάμπτει, Flectit, sed etiam κατίσχει, Viribus præualet, Robore vincit. quorũ hoc, illud antecedit. Idem κνάμπτομαι exponit κακοῦμαι, καταπονοῦμαι, Malis frangor & succumbo: eorum more quæ pondus sustinere non valentia sese flectunt, & onere pandantur. Idem Hes. κνάμπτει exp. etiam καταξαίνει, itidémque Κνάμπτομαι, καταξύομαι. In qua signific. μ potius eximi soler.

Κνάπτειν κελεύω, idem Hes. esse dicit Γλῶσσαν συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω, Iubeo linguam intra dentes continere. Idem κναπτόμενον exponit ξαινόμενον. quæ significatio crebrior est. Et ita Xenocrates apud Suidam, quũ quidam μήτε γεωμετρίαν, μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκὼς, philosophatum eum accessisset, dixit, παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, Apud me lana non carminatur, seu Carpitur. Quod eius dictum refertur & à Diog. Laert. pag. 143. Inde ET Κνάφος dicitur Carduus fullonius. hoc est Carduus quo fullones pectunt pannos, seu Spina fullonica qua poliuntur & raduntur panni. Solent enim è panno recèns texto floccos detrahere eiusmodi spinis. Sic & schol. Aristoph. dicit esse ἀκανθῶδές τι ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. qui etiam addit, hanc scripturam per κ esse Atticã, & quidem priscis Atticis vsitatam: recentiores verò scribere per γ. deriuari autem hæc παρὰ τὸ κνᾶν, quod est ξύειν. Eadem leguntur apud Suidam quoque, qui & apud Herodotum κνάφον esse dicit ἄκανθαν ἕλκουσαν ἱμάτια. Idem scribit κνάφον dici solitum fuisse ἀκανθῶν σωρὸν ὃν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἔκναπτον, carduos plures in vnum collectos quis pectebant vestiměta. vt & Hesych. tradit κνάφου δίκην esse ὅταν ἐν κύκλῳ οἱ κναφεῖς περιέλκωσι τὰ ἱμάτια περὶ τὸν λεγόμενον κνάφον. hoc autem esse φυτὸν ἀκανθῶδές, seu ἀκάνθας αἷς κνάπτεται τὰ ἱμάτια. HINC Κναφεὺς, έως, ὁ, dicitur Fullo, Qui carduis pectit & destringit pannos: apud Aristophanem & alios. ET Κναφεῖον, ου, τὸ, Officina fullonis, quæ Fullonica dicitur. (Ab Herodoto Ionica resolutione diphthongi ea VOCATVR Κναφήϊον) Item VERBVM Κναφεύω, Fullo sum, Fullonicam exerceo, hoc est Carduis pannos pecto & expolio. Aristoph. Pluto, Ὁ δ' ἐκνάφευέ τις, ὁ δ' ἔπλυνεν κώδια. VNDE Κναφευτική, sub. τέχνη, Fullonica, seu Fullonica ars: apud Platonem in Polit. cui subiicit τὴν πλυντικὴν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν ἢ κοσμητικήν. NECNON Κναφικὸς dicitur Fullonicus, seu Fullonius, Ad fullonem pertinens, Qui fullonis est. vt κναφικὸς κτεὶς apud Suid. Fullonicus pecten, quo videlicet pectunt & destringunt pannos impolitos. Ita Suid. κνάφον esse ait ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν, ὅμοιον κναφικῷ κτενὶ, instrumentum in orbem aculeatum stimulis quo perimunt eos qui in quæstionem adhibẽtur, simile carduo fullonico. Ab eadem origine DERIV. Κνάφαλον, ου, τὸ, significans Floccum fullonico carduo detractũ è panno inter pectendum. seu Tomentum ex eiusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent. pro quo scriptum reperimus ETIAM Κνέφαλον, apud Hesych. quoque & Suid. sua serie: à quorũ vtroque exponitur τύλη, necnon προσκεφάλαιον, posito synecdochicῶs materiato pro materia, vt vulgò loquuntur. Itidémque & Poll. esse scribit στρωμνὴν ἁπαλὴν καὶ μαλακήν, stramentum seu stragulum molle, qualia confiũt è floccis illis quos fullones è pãno dum pectũtur detrahũt. Omnia verò hæc & per γ scribũtur, vt suprà docui. & id ipsum testatur Luc. quũ ἐν τῇ φωνηέντων δίκῃ ait, ὅτι τὸ γάμμα τοῦ κάππα διενεχθὲν πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ περὶ τῶν γναφάλων.

Κνάσαι, Hesychio ὀλέσαι, λυπῆσαι: forsan à κνάω deriuato ex κνάω, aut Doricè posito pro κνήθω.

Κνάφαλον, Κναφεῖον, Κναφεὺς, Κναφευτική, Κναφεύω, Κναφήϊον, Κναφικὸς, Κνάφος, vide paulo antè in Κνάπτειν.

Κνάω, t. 2, c. 273, h

Κνεφαῖος, ου, ὁ, Tenebrosus, Obscurus. Item aliquis aliquid facit κνεφαῖος quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas aut nocturnas. Aristoph. pro ἐωθινὸς vti solet, quòd κνέφας dicatur τὸ λυκόφως. vt in Vesp. Ὁ δ' ἐξέφαινε κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Et in Ranis, Ὅπως κνεφαῖοι ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμεθα.

Κνέφαλον, vide in Κνάπτω.

Κνέφας, t. 1, c. 1914, b

Κνέφος, ib.

Κνέω, t. 2, c. 273, h

Κνέωρον, t. 2, c. 275, a.

Κνηδάπται, t. 2, c. 280, f

Κνήδη, t. 2, c. 280, e.

Κνηθιάω, t. 2, c. 277, d

Κνηθμὸς, t. 2, c. 277, d.

Κνήθω, t. 2, c. 277, a

Κνηκίας, ex Lycophrone affertur pro Niger, dicitúrque esse epitheton aquilæ. forsan est à κνηκὸς, & significat Fuluus, vt & ipsum. Fuluas verò aquilas dicunt & Latini poetæ, teste Gell.

Κνηκέλαιον, & Κνήκινος, vide in Κνῆκος paulo pòst.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύκος, Lupus. Suid. ex Babrii fabulis, Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίας πάσης, Τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει: de equo qui lupum diducto hiantem rictu calcibus impetens aufugiebat. Forsan ità dicitur à colore cneci. vnde Fulu⁹ ac can⁹ [illegible] à poetis Latinis.

Κνηκὶς, Suidæ est ἡ νεφέλη [illegible], τὸ μικρὸν νέφος, Parua nubecula cæli partem aliquam veluti fascia cingens. Cuius vsus hoc exemplum affert, Οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑποφαίνεται, πέπλατο δ' αἰθήρ. Hesychius properispωmenωs habet κνηκίς, exponens κνηκοειδὴς τοῦ ἀέρος κατάστασις, νεφέλιον λεπτόν: necnon μελαινία. Ac mox allato hemistichio hoc, κνηκὶς ἐπηνήνοθε, subiungit itidem, μελανία τις τῷ σώματι, Næuus & Macula nigra: alios verò & ἐπὶ τῶν νεφῶν hoc vocabulum vsurpare. Ab eodem hoc ipsum κνηκὶς exponitur etiam δέρρις λεπτὴ, necnon ἔλαφος.

Κνηκὸς, οῦ, ὁ, Flauus, Flauum rubens, seu Rutilus, Luteus, Croceus: item Albidus. Hesych enim scribit κνηκὸν dici τὸ κροκίζον χρῶμα, ἐπὶ αἰγός: at ἐπὶ καρποῦ dici τὸ λευκόν. Quod ipsum de Dorico κνακὸν prædicat schol. Theocr. vt in superioribus videre est. Apud eundem Hesych. legitur & properispωmenωs κνῆκος, expositum itidem λευκός: ita tamen vt dicatur esse & εἶδός τι σπέρματος & πυρός. Pro quo πυρὸς haud scio an scribendum sit πυρρός, quũ in expositione τοῦ κνακὸς quoque & ipse & schol. Theocr. habeant itidem vnico ρ πυρός. Veruntamen existimo eos velle hac voce intelligi non triticum, sed ignis in modum rutilum seu rufum. ita tamen vt certi nihil pronuntiem, quum dicat esse εἶδός τι σπέρματος. Huius porrò seminis cũ herba sua meminit Dioscorides lib. 4, cap. 190, scribens & ipse inter alia, ferre eã αἴθος κρόκῳ ὅμοιον, σπέρμα λευκὸν καὶ πυρρὸν, ἐπιμήκες, γεγωνιωμένον. Theophrastus Histor. plantarum lib. 6, cap. 4, duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον & ἀγρίαν. Plinius eam numerat inter ea quæ & folio & caule spinosas lanugines habent: & inter ea quæ vno caule sunt, nec ramosa. Idem ab Ægyptiis scribit maximè celebrari cnicon, Italiæ ignotam, ipsis autem oleo, non cibo, gratam. INDE Κνηκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cneci speciem gerens, Cneco similis: apud Hesychium. ET Κνηκέλαιον, ου, τὸ, Oleum è cneco: QVOD ET Κνήκινον ἔλαιον dicitur, Cnecinum oleum. ambo apud Dioscor. libro 1, cap. 45. ITEM Κνηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cneco similis, Ad cnecum proximè accedens. vt quũ Theophrastus Histor. plantarum libro 1, cap. 18, dicit plantarum quarũdam semina esse ἐν πυρῆνι μόνον ἢ πυρηνώδει γε καὶ ὥσπερ ξηρά, καθάπερ τὰ κνηκώδη καὶ κεγχραμώδη. Notandum porrò, hæc modò per η, modò per ι scripta reperiri. per η, κνῆκος apud Hesychium & Theophrastũ, & Paulum Æginetam: per ι, apud Dioscoridem, Aristotelem Histor. animalium libro 5, cap. 19: Galen. Simplic. medicament. libro 7, Aetium libro 1, & Plinium quoque. Itidémque κνικέλαιον & κνίκινον ἔλαιον apud Dioscoridem, & κνικώδη apud Theophrastum. Sed series alphabetica quæ apud Hesychium est, multum me mouet vt præferendam censeam scripturam τὴν διὰ τοῦ η: præsertim quum apud alios quoque eam reperiam, necnon & Cnecinum apud Plinium.

Κνῆμα, t. 2, c. 274, c.

Κνημαῖος, t. 2, c. 286, a

Κνήμαρχος,t.2,c.285,a. Κνήμαιος,t.2,c.286,a
Κνήμη,t.2,c.284,d. & t.3,c.285,d.ob.
Κνῆμι,t.2,c.273,h
Κνημία,t.2,c.286,a. & c.274,g.ob.
Κνημιδοφόρος,t.2,c.286,c. Κνημίς,ib.b.g
Κνημοπαχής,t.2,c 285,a. & t.3,c.112,d
Κνημός,t.2,c.286,e. Κνῆμος pro κνήμη, vide in Κνήμη.

Κνημῶσαι, Hesychio est περιχῶσαι,φράξαι,κλεῖσαι, Terra aggestâ circumuallare, Circumsepire, Concludere. Item φθεῖραι, Perdere: (quo modo & κνημοῦμαι exp. φθείρομαι, & κνημωθῆναι,φθαρῆναι) necnon ἐλθεῖν, Venire.

Κνησείω,t.2, c.277,c

Κνησέρα, siue Κνησέρη, dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ τραχὺ, δι' οὗ διηθοῦσι τὰ ὡς δι' ἠθμοῦ. Meminit & Aristoph. ἐν Ἀπλικαῖς λέξεσιν. Ita Erotian. apud Hippocr.

Κνησιάω,t.2,c.277,d. Κνῆσμα,t.2,c.274,c
Κνησμονή,t.2,c.277,c. Κνησμός,ib.a
Κνησμώδης,ib.c. Κνηστήρ,t.2,c.274,g
Κνηστεῖον,ib. Κνησιάω,t.2,c.277,c
Κνῆσις,t.2,c.274,f. Κνῆστις,ib.d
Κνηστός,t.2,c.275,e
Κνῆστρον,t.2,c.274,h. Κνητόν, Hesychio est τὸ κνίωρον.
Κνήφη,t.2,c.277,d

Κνιδᾶται, Hesychio est δάκνεται, Mol. [illegible] ἴσως ἀπὸ τῆς πόας, forsan ab herba. id est vrtica. ea enim [illegible] vrit & mordicat admota cuti.

Κνιδέλαιον,ου,τὸ, ET Κνίδειον ἔλαιον, Oleum è Cnidio grano. Dioscorides lib.1,capur 44 inscribit περὶ κνιδελαίου, quod docet διὰ τοῦ κνιδείου σκευάζεσθαι κόκκου λεπτῶς ὄντος καὶ κοπέντος.

Κνίδη,t.2,c.280,d

Κνίδιον,ου,τὸ, affertur pro Atriplex: necnon pro Cnidium granum. quod potius Κνίδειος κόκκος dicitur. quanquam & sine diphthongo reperiri scio κνίδιος, vt apud Athen. l.2, ex Eubulo, Κόκκον λαβοῦσα κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος. Itidémque Κνίδια κεράμια apud eundem, l.1. sed hæc à Cnido insula. vnde & Κνίδιαι γνῶμαι apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

Κνιδώσεις,t.2,c.280,f. Κνίδωσις,ib.
Κνίζα,t.2,c.278,h. Κνιζέω,t.2,c.279,b
Κνίζω,t.2,c.277,e. Κνίζομαι,ib.g
Κνικέλαιον, Κνίκινος, Κνίκος, Κνικώδης, vide in Κνῆκος.
Κνίπα, Hesychio ψίλη. quo nescio quid sibi velit.
Κνιπία,ας,ἡ, affertur pro Parcitas. φειδωλία. à κνιπός.
Κνιπεῖν, Hesychio est σείειν, ξύειν, Quassare, Radere.
Κνίπες, Κνιπιέρα, Κνιπολόγος, Κνιποπτέρα, vide in Κνίψ.

Κνιπὸς,οῦ,ὁ, affertur pro Parcus, Tenuiter viuens. qui & σκνιπὸς dicitur. Sic & κνιπία pro Parcitas. Meminit hu*ius* κνιπὸς Suidas, annotans genitiuum casum nominis κνίψ, qui est κνιπὸς, μεταπίπτειν εἰς ἄλλην, & significare τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

Κνιπότητα, Galen. in Lex Hippocr. exponit κνησμὸν, Pruritũ. Sed addit, quosdam eo nomine accepisse τὴν ξηροφθαλμίαν, Lippitudinem siccam: ex quibus est Erotianus. Locus Hippocr. est in lib. De loc. in hom. Ibi enim dicit, ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπότητα παρέχῃ, τοῦτον ἐγχέειν μαλακώδει, ὅ,τι μέλλει ξηραίνειν ἅμα καὶ δάκρυον ὀλίγον ἄγειν.

Κνίς,t.2,c.280,e

Κνίσα, idem quod κνίσσα, Hesychio ἀτμὸς siue καπνὸς τῆς θυσίας: & τὸ λίπος τοῦ ἱερείου: & ὁ ἐπίπλους.

Κνισαλέος,t.2,c.280,h. Κνίσαρ,ib.
Κνισάειον,t.2,c.282,f
Κνισῆεν, idem quod κνισσῆεν: Hesychio λιπαρές.
Κνίσμα,t.2,c.278,e.& 283,c. Κνισμός,t.2,c.278,f
Κνισμώδης,ib.g. Κνισολοιχία,t.2,c.282,a
Κνισολοιχός,t.2,c.281,h. Κνισολοίχος,t.2,c.282,a
Κνισόν,τὸ,ib.d. Κνίσσα,t.2,c.281,e

Κνίσσαι, Hesychio λυπῆσαι, Mordere, Molestare: item φθεῖραι, ὀλέσαι. metri causa geminatum σ habet: à th. κνίζω.

Κνισσάειον,t.2,c.282,f. Κνισσάω,ib.
Κνισσήεις,ib.d. Κνισσηρός,ib.
Κνισσοκόλαξ,t.2,c.281,g. Κνισσολοιχός,ib.h
Κνισσός,t.2,c.282,c. Κνισσότερος,ib.
Κνισσόω,ib.h. Κνισσώδης,ib.e

A Κνισός,t.2,c.278,g. Κνίφαι, vide in Κνίψ.
Κνίφος,t.2,c.280,h

Κνίψ, SIVE Σκνίψ, ιπὸς, ὁ, Culex: insectum est ficus infestans, vt testatur Aristophanes in Auibus, dicens, Εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται, Ἀλλ' αἱ ἀλλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοῖς ἀγέλη μία κιχλῶν. Vbi quum ψῆνες etiam sint culices, sunt qui ψῆνας esse velint quos Plinius vocat culices ficarios: & κνῖπας siue σκνῖπας, quos idem appellat culices muliones, lib.11, cap.18, & libro 3, cap.16. vbi inter alia scribit, in culicum genere muliones arborarii pici rostrum habere, & mella eximere. Sed idem Plinius simpliciter etiam & sine adiectione culices vocat quos Theophrastus κνῖπας. Quum enim Theophrastus Hist. plantarum lib.4, c.17, scribat, ἐγγίνονται καὶ κνῖπες ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ τῇ συκῇ. καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης· αὕτη δέ ἐστι γλυκεῖα γινομένοις: inde Plinius lib.17, c.24, Sunt & culicum (inquit) genera aliquib*us* molesta, vt glandibus, fico: qui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito corticibus. Sic idem Plin. l.19, c.11, Infestant (inquit) & culices hortos, riguos præcipuè, si sunt arbusculæ aliquæ. Et Colum. lib.11, c.3, Qui æstate ista feret, caueat ne propter siccitates culex adhuc tenera folia prorumpentia consumat. Meminit Galen. quoque horum σκνιπῶν siue κνιπῶν, tradens & ipse ab eis infestari vitem, & quidem oculos vitis germinantis: sed vermium generi eos annumerans. Nam Simpl. med. l.9, ἀμπελῖτιδα γῆν ex eo nominari tradit, quoniã περιχριομένη ταῖς ἀμπέλοις φθείρει τοὺς γινομένους ἐπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς (inquit) σκνῖπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί. Quibus addit, generari hos vermes ineũte vere, quum germinant vites & τὸ ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, quod appellant ὀφθαλμόν. Sic paulo pòst, Τούτους οὖν (inquit) τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθίοντες οἱ σκνῖπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέλους. διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περιχρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί. Quibus continenter adiungit hæc, κατὰ τοῦτο μὲν οὖν ἀμπελῖτις τε καὶ φαρμακῖτις ἡ τοιαύτη γῆ προσαγορεύεται, δηλοῦσα κἀκ τοῦ φθείρειν τοὺς σκνῖπας ὅσον αὐτῇ μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδους. Diosc. quoq; lib.5, cap.181, testatur ampelitidem terram assumi πρὸς τὰς τῶν ἀμπέλων χρίσεις πρὸς τὴν τῆς ἐκβλαστήσεως ὥραν, vtpote κτείνουσαν τοὺς ἐπιγινομένους σκώληκας. Verùm quum Galen. dicat τοὺς σκνῖπας esse σκώληκας, vermes, suspecta videtur nonnullis ea scriptura: φ σκνίψ siue κνίψ potius sit insectum pennatum siue pennigerum: & culex non vites priuatim arrodere comperiatur, sed vermis ille qui Plinio Conuoluulus & Voluox, Columellæ Volucra, & Plauto Inuoluulus dicitur. Quapropter eo loco reponendum existimant ἶπας, vel etiam ἶκας: canente Alcmane, καὶ ποικίλον ἶκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα. cauendum tamen, ne hunc vermem confundamus cum eo qui ἴουλος dicitur Suidæ, itidémq; vites arrodit. eum enim esse qui Latinis est Millepeda & Eruca hirsuta. De hac διορθώσει non habeo quod dicam, nisi non temere quidquam in Galeni codice immutandum esse, quum térque quatérque constanter ibi scriptum sit σκνῖπες: quum reperiam etiam apud Aetium eandem propè scripturam, tantùm verso π in φ. tractans enim & ipse de terra ampelitide, libro 2, cap.9, quum dixisset agricolas ἤρος εἰσβάλλοντος διέντας αὐτὴν, χρίειν τὰς ῥίζας τῶν βλαστησάντων ἀμπέλων, πρὸς τὸ μὴ ἅπτεσθαι τούτων τὰ βλάπτοντα τὰς ἀμπέλους ζωΰφια, subiungit, ἐκ δὲ τοῦ φθείρειν τὰς κνίφας, δηλοῖ ὅσον μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδους αὐτῇ. Deinde reperio κνῖπας nominari vermiculorum etiam genus à Theophrasto. Namque is, Histor. plantarum libro 2. cap. vltimo, sic scribit, φασὶ δὲ ἐρινάζειν καὶ τὸ πόλιον ὅπου ἂν αἰγείπυρος ᾖ πολύς· καὶ τὴν τῆς πτελέας κύνδειν. ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἐν τούτοις θηρίδι' ἄττα, κνῖπες οἳ ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας: manifestò κνῖπας appellans vermiculos, & quidem eos qui vlmi folliculis innascuntur. quæ Dioscorides libro 1, capite 112, vocat θηρία κωνωποειδῆ, bestiolas culicibus similes, (vt Hesychio κνίψ quoque est ζῶον πτηνὸν ὅμοιον κώνωπι) in quas scribit ἀναλύεσθαι τὸ ὑγρὸν τὸ ἐν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν ἐνεργασκόμενον, humorem qui in folliculis arboris huius nascitur. Ita vt κνῖπες dicantur

& culices, siue culices muliones, & vermiculi his similes qui vel in vite nascuntur, eiúsque oculos turgentes rodunt, vel in folliculis vlmi. Nec verò semel tantùm Theophrastus appellat *κνῖπας* eiusmodi vermiculos. iterum enim in loco iam citato dicit, *περὶ τούτους γὰρ τρέπεσθαι τοὺς κνῖπας*. Atque adeò sunt qui in loco paulo antè allato pro illo *κύπελον* REPONANT Κνιπῆραν, quod esse volunt *κνιποπήραν*, hoc est folliculum & veluti peram cui innascuntur *οἱ κνῖπες*. AT Κνιπολόγος est auis quædam ex genere τῶν *ξυλοκόπων*, id est earum quæ rostro arbores tundunt, vt *οἱ δρυοκολάπται*, qui Latinis sunt pici, seu pici arborarii: quorũ rostrum habere culices muliones, testatur Plinius. Meminit verò huius auis Aristoteles Hist. animalium lib. 8, cap. 3, esse eam dicens *τὸ μέγεθος μικρὰν, ὅσον ἀκανθυλλίδα, τὴν δὲ χρόαν σποδοειδῆ καὶ κατάστικτον, φωνεῖν δὲ μικρόν*. Nominis ratio est quòd culicibus insidietur. seu, scribendo *κνιπολόγος*, quòd culices colligat in cibum: vnde & culicilegam vocat Gaza. Ibidem quasdam aues esse tradit *σκωληκοφάγους* & *σκνιποφάγους*, dicens, *ἄλλα δ' ἐστὶ σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνῖπας θηρεύοντα ζῇ*, id est culiciuora, quæ culicum venatu viuunt.

Κνόη, SIVE Κνοῦς, dicitur *ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος*, Sonitus seu strepitus quem rotarum axes edunt, quem nonnulli poetarum Latinorum appellant gemitum. item *ὁ τῶν ποδῶν ψόφος*, pedum strepitus seu plausus. Nonnulli verò *κνοῦν* quidem esse volunt *τὸν ἦχον*, Sonum seu Sonitũ: *κνόην* autem *μέρος τοῦ ἄξονος, τὴν χοινικίδα*, modiolum rotæ. Hæc Hesych. Infrà ista per χ scripta sunt.

Κνοφερός, t.1, c.1914, a. Κνόφος, ib.a.b

Κνύ, eodem Hes. teste dicitur *τὸ ἐλάχιστον*, Res minima, Hilum, Floccus. quod & *γρῦ*.

Κνύζα, t.2, c.283, e. Ab Hesychio quoque esse dicitur *ὁ κνηθμὸς, ἀπὸ τοῦ κνύζεσθαι*, dicique *ἐπὶ τῶν κυνῶν*. Ita etiam dici *τὴν κόνυζαν κατὰ συγκοπήν*. Vnde patet perperam apud eum scriptum esse *κνύθα*.

Κνυζάω, t.2, c.283, g. Κνυζέω, ib.

Κνυζηθμός, t.2, c.284 a. Κνύζημα, ib.c

Κνυζὸν, Hesychius esse dicit *ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πνευματώδη*, aerem nubibus obductum & perflatum ventis. Eidem Κνυζοὶ sunt *οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες*, Qui laborant ex oculis.

Κνυζόω, t.2, c.283, f. Hesychius *κνυζώσω* exponit *συστρέψω, κακώσω*, Contraham seu Corrugabo, Vitiabo, Fœdabo.

Κνύζω, t.2, c.283, d

Κνύζωψ, olus simile apio, *λάχανον ὅμοιον σελίνῳ*, Hes.

Κνύθος, Hesychio est *ἄκανθα μικρὰ*, Parua spina: afferenti & Κνυθὸν pro *σμικρὸν*, Paruum. quod & *τυτθόν*.

Κνυπώσω, eidem est *θριγκώσω*, Sepiã, Loricabo, hoc est Maceria aut sepimento loricáve muniam.

Κνῦμα, t.2, c.283, c. Κνύος, ib.b.

Κνύω, ibid.a

Κνώδα, affertur pro Caput papaueris. quod & *κωδία*.

Κνώδαλον, ου, τὸ, Bestia, Animans. Hesychius & schol. Aristophanis volunt propriè dici *ἐπὶ τοῦ θαλαττίου θηρίου*, veluti *κινώδαλον*, hoc est *ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον*: Homerum verò & cæteros poetas *κνώδαλον* vsurpasse etiam *ἐπὶ χερσαίου θηρὸς*, pro bestia terrestri. Sic enim ille Od. ρ, Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅττι ἴδοιτο, quancũque in profunditatibus syluæ bestiam cerneret. Et Hesiod. Theogon. Κνώδαλα ὅσσα περ ἤπειρος τρέφει ἠδὲ θάλασσα, Bestias quascunque terra & mare alit: indicans tam de terrestribus quàm de aquaticis dici. Æschyl. boues quoque appellat *κνώδαλα*. Apud eum enim, pag. 31, Prometheus vinctus dicit, Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Ζεύγλαισι δουλεύοντα σώμασίν θ', ὅπως Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων Γένοινθ'. Ac boues ibi intelligi patet ex his quæ sequuntur, *ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους Ἵππους*. vt iumenta quoque τῶν *κνωδάλων* appellatione cõtineri sciamus. Verùm & reptiliũ genus hoc nomine intelligitur, & *τὰ μικρὰ ζῶα*. Quo modo Nicãder Ther. v.98, in descriptione antipharmaci cuiusdam iubet *ἐκ πελίδνοιο μεμιγμένα κνώδαλα χύτρῃ Ζωὰ νέον θορνυμένα καὶ ἔνθορα ἐμβάλλειν*: paulo pòst, v.110, *ὄφεις* appellans vocabulo specialiori quæ hîc generaliori appellarat *κνώδαλα*. quod & schol. annotauit. Scribit enim & ipse, *κνώδαλα* propriè vocitari *τὰ θαλάσσια, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἁλί*: abusiuè autem nunc ab eo sic dici *τοὺς ὄφεις*, & ab Oppiano vniuersa *τὰ τῶν θηρίων γένη*. (qui alioqui & ad syluaticas bestias restrinxit quas venatu persequimur: initio Halieuticῶn canens, *σκύλακες δ' συνέμποροι ἡγεμονῆες Κνώδαλα σημαίνουσι, καὶ ἰθύνουσιν ἄνακτας Εὐνὴν εἰς αὐτήν*.) Rursum Nicãder *κνώδαλα* appellat insecta quoque noxia: in eodem Theriacῶn opere, v.759, Φράζεο δ' Αἰγύπτοιο τά τε τρέφει εὐλοὸς αἶα Κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια. vbi & schol. annotat intelligi insectum volucre, simile τῷ *κρανοκολάπτῃ*. Vermes quoque à Platone vocantur *κνώδαλα*, in Axiocho, *ἀειδὴς δὲ καὶ ἄπυστος ὅποι ποτὲ κείσομαι, σηπόμενος εἰς ἕλμιθας καὶ κνώδαλα μεταβάλλων*, in vermes & lũbricos. Non vsquequaque igitur veræ sunt etymologiæ quæ afferuntur, nec sanè ea quæ *κνώδαλον* vult *ἐπὶ τοῦ χερσαίου θηρίου* dici *παρὰ τὸ κυσὶν ἁλίσκεσθαι*. nec enim insecta volucria, nec reptilia, vt angues & vermes, canibus venaticis capi queunt.

Κνώδαξ, Hesychio est *κέντρον, ἄξων, γνώμων*, Centrũ, Axis, Gnomon: item *ὄργανον χρυσοχοϊκὸν*, instrumentum quoddam aurifabrorum. vt & *κνώδακας* paulo antè esse dixerat *τοὺς ἐν τοῖς ζυγοστατοῖς ἀσκούς*, [illegible] vtres. Dicit esse etiam *χαλκὸν*, frænum.

Κνώδων, t.1, c.1081, c. Sunt qui & *κνώδεις* faciant thema genitiui *κνώδοντος*: cuius tamen nullum afferunt exemplum.

Κνώζει, affertur pro Clamat: *βοᾷ*.

Κνωμεῖν, Scalpere. Ita vulg. lex. in exemplum afferentia, *ἐνὶ δακτύλῳ κνώμενοι τὴν κεφαλήν*. Sed crasso errore. Id enim est à themate *κνάω*, contractum ex *κναόμενοι*: vt *κνῶσα* ex *κνάουσα*.

Κνῶος, Hesychio est *ἡσυχία πάντων*, Quies omnium.

Κνωπεύς, siue Κνουπεύς, eodem teste dicitur *ἄρκτος*, Vrsus.

Κνωσέω, Dormio. Idem enim Hesychius affert *κνωσέοντι* pro *καθεύδοντι*. Alioqui ET Κνώσσειν hoc significatu dicitur: cuius idem meminit, exponens *ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι*, item *ῥέγχειν*, Stertere, Ronchos inter dormiẽdum edere. Meminit eius Etymol. quoque, exponens etiam ipse *κοιμᾶσθαι*, Cubare: ac per syncopen factũ esse dicens ex *κινώσσειν*, quòd inter dormiendum *τὰ ὄσσα* (id est *οἱ ὀφθαλμοί*) sint *ἀκίνητα καὶ ἀργά*. Vtitur autem hoc verbo Homerus Od. δ, Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν, suaue dormiens seu stertens. Sic in Epigr. quidam Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπεκφυγε. Eust. *κνώσσειν* esse dicit *τὸ βαθέως ὑπνώττειν*, Profundè dormire.

Κνώψ, Suidæ est *ὁ τυφλὸς*, Cæcus. Nicander ita vocat *τὸ φαλάγγιον*. in Ther. v.751, dicẽs, Ἄλγεα δ' προτίοισιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει. Ibi enim schol. exp. *ἀλγηδόνας ἴσας παρέχει τοῖς φαλαγγίοις οἷς προεῖπον*.

¶ Κοάλεμος, Hesychio est *ἠλίθιος, ἀνόητος*, Stolidus, Amẽs. itidémque Suidæ, qui ait *ταύτῃ τῇ λέξει ἐγκεῖσθαι τὸ ἠλέματον καὶ τὸ κοεῖν*, quod est *νοεῖν*. itaque *κοάλεμον* dici *τὸν ἀνόητον καὶ μάτην νοοῦντα*, seu *ἠλέματα καὶ μάτην κοοῦντα*, id est *νοοῦντα* siue *αἰσθανόμενον*. Idem etymon affert schol. Aristoph. in hoc loco Equitum, Ἀλλ' ὅπως μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. In eius. n. loci expositione annotat, eo vocab. significari *τὸν ἀγροικικὸν*, eique inesse *τὸ ἠλέματον καὶ τὸ κοεῖν*, quod est *νοεῖν*. *κοάλεμον* itaque dici *τὸν ἀνόητα καὶ μάτην κοοῦντα*. Paulo antè tamen & aliam attulerat expositionem. scripserat enim *δράκοντα* ibi vocari *τὸν ἀλλᾶντα*, farcimen longum, & in spiras sese draconis more complicans: *κοάλεμον* verò iccirco dici quòd *κωλύει καὶ παύει τὰ κακά*. Paulo pòst comicus *κοάλεμον* fingit numẽ esse, dicens, Ἀλλὰ στραμοδ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ. vbi scholiastes exponit *τῇ ἀνοίᾳ*, Dementiæ seu Amentiæ. Eust. & aliud etymon affert, multo magis consentaneum. scribit enim *φησὶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμον* esse τὸν *ἐν τῷ κοεῖν*, quod est *νοεῖν*, *ἀλώμενον*: quo significatu dici & τὸν *ἀκκώ*, & *μακκοᾶν* apud comicos itidem *τὸ μὴ κοεῖν*. ex prædicto porrò *κοάλεμος*, significante *τὸν εὐήθη*, *κοάλεμον* nominatũ fuisse Cimonis proauũ, *δι' εὐήθειαν*. vt & Æschines Socratic. in Aspasia, Hipponicum Calliæ filium *κοάλεμον* appellat, teste Athen. l.5: vbi loquitur de philosophis quibusdam qui *κακηγόροι τῶν κωμικῶν μᾶλλον εἰσί*.

Κόαλοι,Heſychio ſunt βάρβαροι,Barbari.

Κόαξ,eidem eſt βάτραχος,Rana. At oxytonon κοάξ, apud Ariſt. vox eſt (ſeu imitatio vocis) ranæ:in Ran. Βρεκεκεκὲξ,κοὰξ,κοάξ. Vnde Latinorum nõnulli finxerunt verbum Coaxo, idẽ ſignificans quod Ranas voce imitor,Ranarum vocem ſono.

Κόαρον,Heſychius eſſe ait τὸ ἐλάχιστον, Rem minimam, Hilum,Floccum: quo ſignificatu & κόγχλω dici Suidas tradit. Idem ſuprà κνὸ.

Κοάχνικας,Heſ.eſſe ſcribit ἄρτους, Panes.

Κοάω,ῶ,Audio,Intelligo. Vnde apud Heſ.κοᾶ,expoſitum ἀκούει,πείθεται:necnon Κοάσαι, αἰσθέσθαι. Affertur in hac ſignif.ex Plut.Cimone.

Κόβακτρα, Heſychio ſunt κολακεύματα, πανουργήματα, Aſſentationes, Adulationes, Aſtutiæ.quæ & κοβαλικεύματα.

Κοβαλεία,Κοβαλεύω,Κοβαλίκευμα,Κοβαλικεύομαι,Κοβαλία, vide in ſequ.Κόβαλος.

Κόβαλος,ου,ὁ,Heſychio eſt πανοῦργος,κακοῦργος, στωμύλος,λάλος,πωθαστὴς,ἀπατεών, Vafer, Maleficus, Blaterator, Loquax, Adulator, Impoſtor. Ariſtoph.Ranis,Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους,ὥσπερ νυῦ,μηδὲ πανούργους. Ibi enim ſchol.κοβάλους καὶ πανούργους poſitum eſſe ſcribit ἐκ παραλλήλου:alibi quoque annotans,κόβαλον dici τὸν τῇ προσποιήτῳ μετὰ ἀπάτης παιδιᾷ χρώμενον,vt apud Philochorũ Atthidos libro 2,οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι,βωμολόχον τινα καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον,ſcurram & deceptorem. Sic verò & in Equit. Ariſtophanicis ὁ ἀλλαντοπώλης Cleoni per conuitium ſibi dicenti,Κόβαλος εἶ, Deceptor & impoſtor es,reſpondet,πανοῦργος εἶ, Vafer es & improbus. Et chorus in Pluto eiuſdem,Διαρραγείης,ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. Vbi ſchol.annotat,κοβάλους eſſe δαίμονάς τινας σκληροὺς περὶ τὸν Διόνυσον,ἀπατεῶνας: alibi ſcribens κοβάλους ab antiquis vocatos fuiſſe τοὺς μετὰ ξύλου λῃστὰς, latrones qui claua armati prædatum exibant. Et rurſum,κοβάλους dici τοὺς λῃστὰς,qui & κορυνηφόροι vocantur. Sed hæc ſignificatio locis præcedentibus parum bene conuenit:alteræ multo melius,quæ & huic loco in Ranis accommodari poſſunt,vbi Hercules dicit,Ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστιν,ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.Ibi enim & ſcholiaſtes exponit ἀπατητικὰ,κακοῦργα, Impoſtoria & fallacia, Malefica & improba:innuens etiam κοβάλους dici quaſi κακοβούλους. Sed ex Didymo exponit non ſolùm ἀπατητικὰ,verùm etiã καπηστωμυλεύματα,deblaterata. Pro Adulator ſeu Adulatorius accipi poteſt in hoc loco Ariſtot.Hiſt.animalium lib.8,cap.12,de oto aue, ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς,καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται,περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν.Ita enim & Plin.de otide,lib.10,c.23, Imitatrix alias auis ac paraſita,& quodam genere ſaltatrix:capitur haud difficulter, vt noctuæ,intentam in aliquo circũeunte alio.paraſitam nimirum appellans quam Ariſtoteles κόβαλον.rectè. quum paraſitus vtplurimùm vocetur adulator,qui ventris gratia adulatur & aſſentatur. Rurſum Heſychius tradit à quibuſdam exponi μάταιος, Futilis: vel Stolidus. Ariſtophanis ſchol.ſubſtantiuè quoque κόβαλος & κόβαλον accipi annotat. Scribit enim κόβαλον dici τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιὰν, luſum iocúmque coniunctum cum dolo & fallacia. Et κόβαλα vocari τὰ πανουργήματα, Verſutias, Aſtutias,Fallacias: ſeu σοφίσματα,κλέμματα. Quæ expoſitiones accommodari queant loco paulo antè ex Ranis allato. Eſt porrò hinc VERBVM Κοβαλεύω,ſignificãs Sum κόβαλος,Decipio. Suid. & Etym.innuunt eſſe Aliena paulatim pretio ad me cõuerto. Vnde VERBALE Κοβαλεία,Impoſtura quæ ioco fit,Deceptio ludicri ſpeciẽ habens. ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ,vt exponit ſchol. Ariſtophanis,qui & κόβαλον eſſe ſcribit τὸν ταύτῃ χρώμενον.Eadẽ apud Suidam leguntur,ſed κοβαλεία ipſe non cum diphthongo ſcriptum habet,verùm κοβαλία per ſimplex ι.Idémque κοβαλίαν eſſe ait etiam τὴν παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακείαν,adulationem ab improbo & malitioſo homine profectam.hoc eſt doloſam & pernicioſam. κόβαλον enim dici τὸν κακότεχνον,& κόβαλα appellari τὰ κακά.

Dicitur verò ET Κοβαλικεύω pro κοβαλεύω. Vnde VERBALE Κοβαλίκευμα,ατος,τὸ,idem ſignificãs quod κοβαλεία ſiue κοβαλία, Aſtus, Verſutia,Deceptio, Impoſtura:vel etiam Facinus aſtutum & doloſum. Ariſtoph. Equitibus,— δῆλός ἐστιν αὐτόθεν Ἐν πανουργίᾳ τε καὶ θράσει καὶ κοβαλικεύμασι. Niſi malis Aſtutis aſſentationibus,Vafris & improbis adulationibus.vt ſanè ſcholiaſtes exp. τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημηγορεῖν.Ac vt ibi coniungit πανουργίᾳ καὶ κοβαλικεύμασιν,ita ſuprà ex eo copulata itidem habuimus κοβάλους καὶ πανούργους. Indidem eſt COMPOS.Ἐκκοβαλικεύομαι, quo idem comicus vtitur in eadem Equitum fabula. Ibi enim chorus dicit,Ὡς δ' ἀλαζὼν,ὡς δὲ μάσθλης! εἶδες οἷ' ὑπέρχεται. Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται. quàm verſutus eſt! vides quibus cuniculis ſurrepat.quaſi ſenes nos fraudulẽtis adulationibus circumuenire conatur.ſeu,vt ſcholiaſtes exponit,ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι, οὕτω καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν. Cæterùm notandum eſt, alicubi apud Ariſtophanem reperiri hæc gemino λ ſcripta, eodémque modo apud ſcholiaſtem: apud Suidã verò & Heſych.vno tantúm. vtut ſit,α ſemper in eo producitur.

Κόβειρος,Heſychio eſt γελοιαστὴς,σκώπτης,Scurra, Qui riſum iocis & dicteriis captat, Qui dicteria & ſcommata in aliquem iacit:λοιδορηστὴς,Conuitiator. Idẽ & κόβειρα affert pro γελοῖα,ridicula.

Κοβελίσκον,idem eſſe ſcribit τρυβλίον,Scutellam.

Κόβυλις,εως,ἡ, Radula: & quidem ea qua caſeus raditur. Poll.enim libro 10,cap.24, in culinariorum vaſorum cenſu ſcribit τὴν τυροκνῆστιν nominari κόβυλιν, quorum illud legi apud Platonem & Ariſtoph.comicos: hoc,apud Philem.in Ἁρπαζομένῳ,vbi ait,Ὁρᾷς μαγείρους καὶ κόβυλιν καὶ σκάφην.Sed vereor ne ſcribendum ſit κύβηλις.

Κόγγρος,ου,ὁ,affertur pro Conger:qui & γόγγρος.

Κόγκαλος,Heſychio eſt κονιορτὸς, Puluis.

Κογκυλεύοντες,eidem ſunt οἱ κογχύλιον ἐκπιάζοντες.Procul dubio autem κογκύλιον dixit pro κογχύλιον,Conchylium.

Κὸγξ ὄμπαξ, idem Heſych. eſſe ſcribit τὸν τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχον, ſonum quem iudiciarius calculus in vrnam coniectus reddit: vt ὁ τῆς κλεψύδρας dicitur βλὸψ, apud Atticos.

Κογχελίζειν,Κόγχη,Κογχίον,Κογχίτης vide in ſequ.Κόγχος.

Κόγχναι,Heſychio ſunt αἰόγχναι,Pyra ſyluatica.

Κόγχος,ου,ὁ & ἡ,eidem H.eſt κοχλίας,Cochlea:qui & κόγχον διεῖλες prouerbialiter dici ſcribit pro ἴσον ἐποίησας, Feciſti æqualem. Sed potius eo nomine concha vocatur quàm cochlea:vt ex prouerbio illo liquet.nec enim cochleam poſſis διελεῖν vt concham, quippe quũ cochlea ex vnica teſta gyris quibuſdam & voluminibus compacta conſtet,concha autem duabus veluti ſcutulis claudatur,quæ facilè diuelli à ſe inuicem queunt. Ita igitur Athenæus.libro 4,dicit Timonem τῶν Λυδίων καρυκῶν προκρίνειν τὸν κόγχον: & Pauſanias in Atticis,κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ἐνεῖναι τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Nec verò κόγχοι binis duntaxat cluduntur ſcutulis, ſed vnis etiam,quales ſcopulis & lapidibus adhæreſcere ſolent.quæ ſcutulatæ teſtæ nominantur etiam ipſæ κόγχοι,Conchæ à Latinis.Ita enim Cic.Pinna duabus grandibus patula cõchis. Et rurſum, Quæ in concha patula pinna dicitur. Et Ouid.Oſtreáque in conchis tuta fuere ſuis.Virgilius Georg.— ſquallentes infode conchas.Item Horat.Funde capacibus Vnguenta de conchis. Sic apud eundem, Salis concha, pro Concha in qua ſal apponitur. Et in Pand.Conchæ in inſtrumento pictoris, ad reponenda pigmenta. Sed & Ariſtoteles Hiſtor.anim.lib.4,κόγχον nominauit concham qua in implendo & deplendo vtũtur.vt & Dioſcor.libro 1,cap.32,de oleo candido, θὲς ὑφ' ἥλιον,ἀνάχει κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ſub ſolem quotidie concha refunde. Quanquam hîc quoduis vaſculum concauum & conchæ ſimile intelligi poteſt,vt & apud Catonẽ quum dicit, Capulator concha oleum tollat:quum idem dicat,Conchas maiores duas,& minores duas. Ac Iuuen. Quum bibitur conchâ. Et Plin. Patinis fictilibus impoſitum ferrea concha,calice coopertum. Vnde & cymbala à poetis Latinis Conchæ vocantur quòd conchas ſimilitudine ſcutulata referant. Hippocr.verò mẽſuræ quoddam genus intelligit hoc nomine, quod & κόγχη dicitur & χήμη,vt in Lexico Hippocr.annotat Galenus. procul dubio de eo quod tantũ

capit quantum concha. Ab eiusdem similitudine A Lycophron κόγχον vocat hemicranium seu caluam capitis: nam & ipsa est scutulata: in Alexandra, Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον ἀδέτῳ μέσον. Eandem ob causam vmbonē clypei Polybius κόγχον appellat: in Epitome, προσέρμοσαι τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾶ κόγχος, ἣ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων. Necnon κόγχοι nominantur eodem modo τὰ ἔγκοιλα τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ περὶ τοῖς βλεφάροις περίδρομος, teste Polluce. hoc est Cauitates oculorum, Caui illi in quibus oculi latent. nam & ipsi sua figura concha repræsentant. Eodem P. autore τὸ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, vocitatur B κόγχος & κόγχη, & ἐπιγονατίς. Hactenus de mascul. κόγχος: venio nunc ad FOEMIN. Κόγχη. Id igitur idem significat quod masculinum κόγχος. Primùm enim κόγχαι dicuntur conchæ illæ seu ostrea marina aut aquatilia. Athen. libro 3, ex Mnesitheo medico, ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem Aristot. τὴν κόγχην ponit sub genere τῶν ὀστρέων, ostreorum: quippe quæ & τῶν λειοστράκων generi annumeretur. Ab eodem Athenæo lib. 1, commemorantur πελωρίδες κόγχαι. Apud Hesychium verò & Sui- C dam κόγχην διελεῖν prouerbialiter ἐπὶ τοῦ ῥαδίως τι ποιῆσαι. quòd facile sit concham discludere. Apud eosdem est & aliud prouerbium, nimirum κόγχης ἄξιον, pro οὐδενὸς ἄξιον, seu ἐλαχίστου ἄξιον, ἀπλῶς. vt & apud Athenæū lib. 11, Pherecr. dicit, κοὐχὶ δωρεῖται οὐδὲ κόγχην, non donantem ne concham quidem. quo sensu & ἰχάδα dicunt, si bene memini. Intelligendum verò κόγχη in posterioribus his locis potius de testa ostrei. Deinde vt κόγχος dictum est pro mensura accipi quæ conchæ capacitatem æquet, ita & κόγχην vsurpari sciendum. Hip- D pocr. De nat. mul. τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην. Et De morb. lib. 3, δίδου ὀρὸν τοῦ μεγάλου κόγχην. quod Galenus exponit χήμην. intelligens procul dubio & ipse Tātum quantum concha contineri potest. Præterea vt κόγχος de vasculo conchæ in modum concauo & scutulato dicitur, ita & κόγχη. Atque adeò ex Hippocrate affertur κόγχη κεραμίς, pro Olla, seu Testa cōchæ similis. Ad verbum potes interpretari Concha testacea seu figlina, vt Plin. dicit Concham ferream, de simili vasculo. Præterea vt κόγχος, ita etiam κόγχη dicitur Oculi cauitas, teste Polluce, qui & τὸ ὑπὸ τῇ ἀνθέλικι τοῦ ὠτὸς nominari κόγχην autor est. Porrò à κόγχος siue κόγχη DERIV. Κογχίτης λίθος, Conchites lapis. cuius meminit Pausan. sub finem Atticorum, scribens monumentum Caris, τὸ θεοῦ χρήσαντος, κεκοσμῆσθαι λίθῳ κογχίτῃ. Quibus hæc subiungit de illo lapide, μόνοις δὲ Ἑλλήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτός ἐστι, καὶ σφίσι καὶ ἐν τῇ πόλει πεποίηται πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἄγαν λευκὸς, καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος. κόγχοι δὲ αἱ θαλάσσιαι διὰ παντός ἐνεισιν οἱ. Est inde ET DIMINVT. Κογχίον, ου, τὸ, Conchula. Antiphanes comicus apud Athenæum lib. 4, κογχίον τι μικρόν. Sed & VERBVM Κογχαλίζειν, autore Hesychio, πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων, à sonitu concharum. forsan à sonitu quem inflatæ reddunt. inflari autem eas & sonare, Plin. docet, lib. 9, cap. 5, scribens visum auditúmq; in quodam specu concha canentem Tritonem, ea qua noscitur forma. Reperitur verò ET Κόγχυς, significans Putamen ostrei, seu Id quo integitur ostreum, quódque abiicitur quum comeditur. Ita enim Pollux libro 6, c. 15, de purgamentis eorum quæ in mensa ap- G ponuntur, κογχυλίων, κόχλους καὶ ὀστρέων, κόγχυς καὶ ἰχθύων, λέπη καὶ καράβων, ὄστρακα. Nisi fortè reponendum κόγχους. Alioqui videri possit hinc DERIVATVM Κογχύλη, ης, ἡ, quod significat ipsum Ostreum seu purpuram: Suidæ πορφύραν in hoc loco, αἱ κογχύλαι ὄψιν οὐκ ἔχουσαι φαίνονται δέλεαρ ἐφεπόμεναι. Hesychio quoq; κογχύλαι sunt τὰ ὄστρεα καὶ πορφύραι: verùm & κηκίδες, gallæ: forsan ob similitudinē. VNDE Κογχύλιον, ου, τὸ, Cōchylium: idē quod κόγχη seu κόγχος, Concha. Nam Plin. l. 9, c. 36, vt scribit conchas omnes celerrimè crescere, præcipuè purpuras: ita etiam, linguam purpuræ esse longitudine digitali, qua pascitur perforando reliqua conchylia. tantam duritiam aculeo esse. Alioqui κογχύλιον, Conchylium, de certa quadam concharum specie dicitur, expetita non mensis solùm, sed & vestium infectio-

nibus. vt inter alios docet Plinius loco paulo antè citato, vbi loquutus de purpuræ flore illo tingendis expetito vestibus, Sed vnde (inquit) conchyliis pretia, quìs virus graue in fuco, color austerus in glauco, & irascēti similis mari? Ibidem dicit concharum ad purpuras & conchylia eandem quidem esse materiam, sed distare temperamento. Inde κογχυλίου κροκίδα vocant Floccū lanæ conchylii sanie infectæ. Crito apud Galenum τῶν κατὰ τόπους libro 3 ἐπίθες κροκίδα κογχυλίου, Floccum lanæ conchylio infectæ, vt Plinius loquitur lib. 32, cap. 7: seu Lanam conchyliatam, vt loquitur Marcell. Empir. Ita Dioscorides libro 2 dixit, τὴν δ' αὐτὴν ἔριον καὶ κροκίδες καὶ οὔσαι θαλασσίας πορφύρας, flocci lanæ imbutæ cruore purpuræ marinæ. Et Aetius lib. 9, cap 35, ἔριον πορφύρας ἐρίου. Et Paul. Ægin. lib. 3, cap. 26, λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλασσίας, filū è lana quæ purpuræ marinæ sanguine tincta est. Quinetiam κογχύλιον nominatur lana vestisve cōchylii cruore infecta. vt apud Galenum κογχυλίῳ ἐμφράσσει τὰ ὦτα, conchyliata lana aurem obthura. Et apud Quintil. lib. 1, cap. 2, de puero nimis molliter educato, Nondum prima verba exprimit, & iam coccū intelligit, iam conchylium poscit. pro Conchyliatam vestem, vt Plinius loquitur, Cicero imitatione, qui Cōchyliata peristromata dicit. Denique vt κόγχη & κόγχος dicuntur interdum de testa ostrei, ita & κογχύλιον. veluti quum schol. Aristophanis in hoc loco Vesparū, τῇ κόγχῃ τῇ παῖ ... ἐμοὶ τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ, scribit comicum ibi τῇ κόγχῃ dixisse pro τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγῖσι, τῷ μὴ ἀφαιρεῖσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς. Itidem Didymus apud Athen. libro 14, tradit solitos quosdam αὐτὰ ... κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Vide & t. 2, c. 333, e. INDE Κογχυλιευτής, οῦ, ὁ, Qui cōchylia venatur, Cōchyliarius, seu Conchyta. vt Plaut. in Rud. dicit, Saluete fures maritimi, conchytæ atq; hamitæ. Budæus tetrasyllabωs scribit Κογχυλευτής, à κογχύλη: VNDE ET Κογχυλίας λίθος, quem Hesychi⁹ esse dicit durum, & in se habere κογχυλίου τύπους. Meminit huius lapidis Poll. quoque, innuens à Xenophonte vocari κογχυλιάτην.

Κογχυλαγόνες, Hesychio sunt γυναῖκες νύμφαι.

E Κογχυλευτής, Κογχύλη, Κογχυλίας, Κογχυλιευτής, Κογχύλιον, Κόγχυς, vide in præced. Κόγχος.

Κόδαλα, Hesychio est piscis quidam qui & κεφαλῖς, Mugil.

Κοδαλεύεσθαι, eidem Hes. est ἐνδομυχεῖν: afferenti itidem κοδαλεύειν pro ἔνδον διατρίβειν, In domicilio se continere, seu Intus latitare. Idem κοδαλευομένη affert pro ἀρεσκευομένη, ἀσεβαζομένη.

Κόδομαι, eidem sunt αἱ φρυκτωρίαι. Vide & sequ.

Κοδομεύει, idem affert pro φρύγει τὰς κριθὰς, hordeum frigit F seu torret: dicens κοδομεύειν quoque esse τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν ἤ τινι ἀγγείῳ. VNDE Κοδομεύς, eidem est & ὁ φρύγων τὰς κριθὰς, & ὁ ἐπιστατῶν τῷ φρύγοντι τὰς κριθάς. ITEM Κοδομεύτρια, ας, ἡ, Quæ frigit torrétque hordeum, apud Pollucem. ET Κοδομεῖον, ου, τὸ, Instrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teste eodem Polluce, qui lib. 6, cap. 10, scribit τὸ φρύγειν dici etiam κοδομεύειν: & τὸ ἐργαλεῖον ᾧ ἐνέφρυγον, (ἴσως ἀγγεῖον κεραμεοῦν) vocari φρύγετρον & κοδομεῖον. (Pro quo Ionicè apud Suidam Κοδομήϊον: expositum tamen καμινευτικὸν, adiectiuè, à nom. masc. κοδομήϊος pro κοδόμειος) Ibidem scribit τὰς κοδομευούσας, siue φρυγούσας, vocari κοδομήν. quamobrem & apud Hesychium in expositione vocabuli κόδομαι pro φρυκτωρίαι reponēdum videri queat φρύκτριαι. præsertim quū idem Hes. κοδομὴν esse dicat θεράπαιναν, sic dictam ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, quod est ἐν ἰπνῷ φρύγειν. vt sit Ancilla quæ in furno torret hordeum. Apud eundem Hesychium legitur ET Κοδομία, expositum ἰπνία, φρυκτία, ἀλετρεία.

Κοδράντης, apud recentiores Græcos pro Quadrans. Iidem itidem Κοδράτος dicunt pro Quadratus.

H Κοδύμαλον, t. 2, c. 1635, e. Hesychius quoque κοδύμαλον esse dicit τὸ στρούθιον μῆλον, siue κυδώνιον: sed quosdam velle esse genus floris, alios κόσμον περιτραχήλιον, ornamentum collare.

Κοέω, ῶ, Intelligo, Sentio. Tradunt enim dialecto quadam κοεῖν dici pro νοεῖν καὶ αἰσθάνεσθαι. Aristoph. schol. & Su.

& Eust. Vnde κοάλεμος, ὁ ἠλέματα νοῶν. Vtitur autem verbo κοεῖν inter alios Callimachus.

Κοῆι quoque, Hesych. affert pro αἰσθάνεται, νοεῖ, Sentit, Intelligit. ATTAMEN Κόθημα, & Κόπλον, idem dici scribit ἐπὶ τοῦ αἰδοίου, de pudendo seu verendo.

Κόθορνος, ου, ὁ, Cothurnus: calceamentum vtroque pedi aptum, seu vtrique sexui conueniens, & virili & muliebri, autore Hesychio. vnde κόθορνον vocarunt Theramenem, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. Et in prouerbio Cothurno versatilior vsurparunt itidem pro homine qui vtraque axilla gestare nouit, vt aiunt. Ipse adeò Theramenes apud Xenophontem Hellen. 2, pag. 275, dicit, ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν: respondens ad hæc verba Critiæ, pagina 273, ἐπεὶ δ᾽ ᾔσθετο ἀντίπαλόν τι τῇ ὀλιγαρχίᾳ ξυνιστάμενον, πρῶτος αὖ ἡγεμὼν τῷ δήμῳ ἐπ᾽ ἐκείνους ἐγένετο· ὅθεν δή που γὰρ καὶ κόθορνος ἐπικαλεῖται· καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δ᾽ ἐπ᾽ ἀμφοτέρων. Κόης, vide in Κοίης.

Κοθορνώδης, t. 2, c. 1540, d. Κόθουρος, ib. c

Κοθώ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum, Detrimentum.

Κοθωνίς, ίδος, ἡ, affertur pro Edax.

Κοΐ, Κοΐ, vox, seu imitatio vocis, porcellorum, apud Aristoph. apud quem & κοΐζειν dicuntur τὰ χοιρίδια, μιμητικῶς. Vide t. 4, c. 548, g.

Κοιάζει, Hesychio est ἐνεχυράζει. à κοῖον.

Κοιάς, idem dici scribit σφαίρας ἢ λίθους.

Κοιᾶται, idem affert pro ἱερᾶται. forsan à κοίης. Eodem enim autore Κοίης siue Κόης, dicitur ἱερεὺς καβείρων ὁ καθαίρων φονέα. pro quo infrà κοιόλης.

Κοινά, eidem sunt κοῖλα, Caua, Concaua.

Κοίελος, eodem Hesych. teste dicitur τὸ ἐν τοῖς κυάμοις θηρίδιον, Bestiola, quæ fabis innascitur.

Κοΐζειν, vide in Κοΐ, & t. 4, c. 548. g.

Κοίημα, Hesychio γέννημα, Fœtus. quod & κύημα.

Κοίης, vide in Κοιᾶται, paulo antè.

Κοίκες, in Æthiopia palmarum species, & τὰ πεπλεγμένα ἐκ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σκεύη, φορμοί, Hesych. Solent enim è palmæ foliis texi crates, storeæ, sportæ, & id genus alia. Vide & Κοΐξ.

Κοικύλλειν, idem esse dicit περιβλέπειν: quòd κύλα dicantur τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν. Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν περιβλεπόμενον, nonnulli φθονεῖν. Suid. exp. non solùm περιβλέπει, sed etiam κακοσχολεῖ, in hoc loco, Τί αὖ σὺ κυρκανᾷς καὶ κοικύλλεις ἔχων;

Κοῖλα, τὰ, substant. t. 2, c. 287, h

Κοιλαίνω, t. 2, c. 288, d. Κοιλάς, ib. e

Κοιλέμβολον, t. 1, c. 680, f. Κοίλη, t. 2, c. 287, h

Κοιλία, t. 2, c. 288, f. Κοιλιακός, t. 2, c. 289, h

Κοιλιοδαίμων, ib. c. Κοιλιόδουλος, ib. d

Κοιλιολυσία, ib. Κοιλιοπώλης, ib.

Κοιλίς, t. 2, c. 288, e. Κοίλισκον, ib. f

Κοιλιώδης, t. 2, c. 290, a

Κοιλοιδιᾶν, dicitur τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, inquit Suid. in testimoniū afferēs hoc Theocr. hemistichium, δηθὰ κοιλοιδιόωντι. Sed ibi metrum aliam postulat scripturam, nimirum κυλοιδιόωντι, prima correpta.

Κοῖλον, τὸ, substant. t. 2, c. 287, d

Κοῖλος, ib. a. Κοιλοστομία, t. 3, c. 1045, g

Κοιλόστομος, ib. f

Κοιλοσυρία, siue Κοίλη Συρία, Caua Syria: pars Syriæ quæ & μεσοποταμία, quòd sita est inter Euphratem & Tigrim fluuios.

Κοιλόσυρτος, Suidæ ὁ χωλός, Claudus.

Κοιλότης, t. 2, c. 288, c. Κοιλοφθαλμία, t. 2, c. 1410, g

Κοιλοφθαλμιάω, ib. h. Κοιλόφθαλμος, ib. g

Κοιλόφυλλος, Qui cauis foliis est, Concaua habens folia.

Κοῖλυ, Hesychio est τὸ καλόν: nisi potius scripsit τὸ κοῖλον.

Κοίλωμα, t. 2, c. 288, c

Κοιλώπις, Caua aspectu: Suidæ βαθεῖα, afferenti ex Epigr. Ἴδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.

Κοιλωπός, itidem pro Cauus affertur ex Eurip.

Κοιλώπα, Hesychio est arbor quædam: forsitan eadē quæ infrà κολουτέα.

Κοιμάομαι, Dormio, &c. t. 2, c. 290, a. Κοιμᾶσθαι, Mori, &c. ibid. e.

A Κοιμάστριος, Hesychio κοιτών, Cubile.

Κοιμάω, t. 2, c. 290, d. & g. Κοίμημα, t. 2, c. 291, a

Κοίμησις, Dormitio, &c. ibid. b. Κοίμησις, Mors, &c. ib.

Κοιμητήριον, ib. Κοιμίζω, t. 2, c. 292, a

Κοιμιστής, οῦ, ὁ, Sopitor. In Epigr.

Κοῖμος, Etymologo est ὁ πάντα ἐν αὐτῷ διατεταγμένα ἔχων καὶ κεκοσμημένα, In quo omnia bene disposita sunt & ornata.

Κοινεῖν, t. 2, c. 298, b. Κοινεῖον, ib.

Κοινῇ, aduerbium, &c. t. 2, c. 297, a

B Κοίνιον, t. 2, c. 298, b. Κοινόβιον, t. 1, c. 738, a

Κοινοβοῦλαι, t. 1, c. 768, f

Κοινοβουλέω, ῶ, Communiter consulto. Xenophon in Lacedæmon. republ. συσκηνοῦσι δὲ αὐτῷ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν ἤν τι δέωνται.

Κοινογαμία, Communes & promiscuæ nuptiæ. Apud Athenæum initio libri 13. ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμιῶν ὄντων.

Κοινοδημεί, t. 1, c. 977, f. Κοινοδήμιον, ib. e

C Κοινοδρομεῖν, pro Pari incitatione communiter decurrere, vt currens socium adæquet cursus velocitate: ex Xenophonte Symp. Reponendum enim ibi aiunt ἐκοινοδρομοῦμεν pro ἐκωνοδρομοῦμεν.

Κοινολέκτως, Vulgari sermone, Communi lingua.

Κοινολεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Communē habens lectum, Adulter.

Κοινολογέομαι, t. 2, c. 296, e. Κοινὸν, τὸ, subst. t. 2, c. 295, b

Κοινόπλοος, t. 3, c. 369, f. Κοινόπλους, ib.

Κοινοποιέομαι, t. 2, c. 296, f. Κοινόπους, t. 3, c. 511, c

Κοινοπραγέω, t. 2, c. 296, f. Κοινοπραγία, ib. g

D Κοινοπρεπής, Innouatio: vulg. l. perperam pro καινοπρεπής.

Κοινός, Communis, &c. t. 2, c. 294, d. Κοινός cum genit. & cum dat. ibid. f. Κοινός, pro κοινωνός, &c. c. 295, a. Κοινός, Peruagatus, &c. ibid. g. Κοινός, Conuersatione gaudens, &c. c. 296, a. Κοινός, Frater, &c. ib. Κοινός, Profanus, &c. ib. c.

Κοινότης, t. 2, c. 297, d. Κοινότοκος, t. 3, c. 1534, g

Κοινόφρων, t. 4, c. 1196, f

Κοινοχρησία, ας, ἡ, Communis vsus. Œcumen. in Acta Ap. οὐδεὶς ἐξιδιάζετό τι τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ᾽ εἰς κοινοχρησίαν προσετίθει.

E Κοινόω, Communico, &c. t. 2, c. 297, d. Κοινόω, Inquino, &c. ibid. g.

Κοινών, ῶνος, Qui socius est & particeps, Qui commune aliquid habet cum alio. Hesychius enim κοινῶνας affert pro κοινωνούς.

Κοινωνέω, In communionem venio, t. 2, c. 299, a. Κοινωνέω, Consuesco, ib. e.

Κοινώνημα, t. 2, c. 299, e. Κοινωνία, t. 2, c. 298, d

Κοινωνικός, Communionis amans, &c. ib. e. Κοινωνικός, Ad communionem pertinens, &c. ib. h.

F Κοινωνός, ib. b. Κοινῶς, t. 2, c. 297, c

Κοινωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, In commune vtilis, Communem afferens vtilitatem, Suidæ ὁ πάντας ὠφελῶν. VNDE Κοινωφελία, ας, ἡ, Communis vtilitas. Affertur & Κοινωφέλιμος pro Publicam vtilitatem habens, Reipublicæ vtilis.

Κοΐξ, ικος, ὁ, Coix: species τῶν καλαμοφύλλων, vt & ὁ φοίνιξ, teste Theophrasto Hist. plant. libro 1, cap. 16. apud quem lib. 7, cap. 13, κυΐξ legitur inter τὰ βολβώδη, seu τὰ στρογγύλα ταῖς ῥίζαις. Hesych. sine diæresi habet κοίκας, vt su-
G prà docui, tradens esse palmæ genus in Æthiopia, & πλέγματα inde confecta. Quo modo & Pollux libro 10, cap. 46, περὶ τῶν ἐκ πλέγματος σκευῶν tractans, scribit, posse in hoc censu collocari & κόϊκα, quem à Doribus κόϊν vocari. velut ab Epicharmo, Ἢ θύλακον βόειον ἢ κόϊν φέρειν, Ἢ κωρυκίδα. Ab Atticis κόϊκα dici. vt à Pherecr. — ἢ κόϊκ᾽, ἢ κωρύκας. Manifestò autem (inquit) hoc indicat Antiphanes, dicens, ἀγγεῖον ἀλφιτήριον, (pro quo forsan scribendum ἀλφιτηρόν) ὃ κόϊξ ἐστίν.

H Κοιόλης, Hesychio & Suidæ est ὁ ἱερεὺς, Sacerdos. qui suprà κοίης.

Κοῖον, Hesychio est ἐνέχυρον. vnde suprà κοιάζει.

Κοῖος, Cœus: pater Latonæ, sic dictus παρὰ τὸ κοεῖν, quod est νοεῖν, veluti συνετὸς ὤν: vel quasi ποῖος, Æolicè verso π in κ. Qui enim allegoricè Titanum nomina accipiunt, in hoc loco Hesiodi Theogon. Κοῖόν τε Κρεῖόν θ᾽ Ὑπερίονά τ᾽

Ἰαπετόν τε : volunt κοῖον esse τὴν ποιότητα, qualitatē: χρεῖον, A κρίσιν, Secretionem: ὑπερίονα, κουφότητα, leuitatē: ἰαπετὸν, βαρύτητα, grauitatem. Hæc Etymol. INDE Κοιογένεια Λητὼ apud Apoll. Arg. l. 2, vtpote ὑπὸ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα, Genita à Cœo.

Κοιοφόρος, Hesychio est ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, Grauida, Vterū gerens, Prægnans. qui & κοίημα attulerat pro γέννημα. Infrà per υ in prima syllaba.

Κοιρανέω, t. 2, c. 301, b. Κοιρανίδης, ib. a

Κοιρανίη, t. 2, c. 300, g. Κοιρανικὸς, ib. h

Κοίρανος, ib. c. Κεῖς, vide in Κόϊξ. B

Κοισύρα, ας, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Atheniensis, vxor Alcmæonis, mater Megaclis & Lamachi: generis nobilitate & opibus clara, sed ἐπὶ βλακείᾳ διαβεβοημένη. adeò vt inde Κοισυρωθῆναι dixerint comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, siue τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖ. Suid. ex schol. Aristoph. Inde suprà ἐγκοισυροῦσθαι.

Κοιτάζω, & Κοιτάζομαι, t. 2, c. 294, a

Κοιταῖον, t. 2, c. 292, d. & 293, h. Κοιταῖος, t. 2, c. 293, g

Κοίτη, t. 2, c. 292, c. Κοιτίον, t. 2, c. 294, c

Κοιτὶς, ibid. Pro Cista seu Arca, proper. ipωmenωs scriptum apud Etymol. Ita enim ille, Κοῖτις, (inquit) Atticè C ἡ μικρὰ κίστη. nam τὴν κίστην vocant κοίτην. Est autem in qua κοιταζόμεναι αἱ γυναῖκες ἀποτίθενται τὰ χρήματα, in qua cubantes mulieres reponunt pecunias, seu Cōclaue in quo mulieres habent sua κειμήλια.

Κοῖτοι, t. 2, c. 292, g. Κοῖτον, t. 2, c. 294, c

Κοῖτος, t. 2, c. 292, f. Κοιτὼν, t. 2, c. 294, a

Κοιτωνὶς, ib. c. Κοιτωνίσκος, ib.

Κοῖφι, vulgari sermone & κατὰ συνήθειαν dicitur quod propriè ὡς ἑλληνίζον dicendum est κῆφι: è censu τῶν ἱερῶν ἀ- D τμῶν. Ita Etymol. Infrà κύφι.

Κόκκαλος, Erotiano est ὁ στρόβιλος. Vtitur hoc vocabulo Hippocr. De morb. acut. dicens, κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλικτόν. Et aliquanto pòst, περιπλευμονίης ἐκλικτὸν describens, ait, κόκκαλον, χαλβάνην ἐν μέλιτι Ἀττικῷ ἀποζέσας, πίνειν δίδου. Vbi annotat Galenus, quem ipse κόκκαλον appellat, antiquos non sic nominasse, sed potius κῶνον: à recentioribus propè omnibus vocari στρόβιλον. Solere autem Hippocratem ex eo conficere ἐκλικτὸν, quum maximè pinguis est, hoc est quum πολλὴν ἐν κύκλῳ περικεχυμένην ἔχει ἰδίαν ῥητίνην. Itidem in Lexico Hippocr. E tradit idem Galenus, κόκκαλον à plerisque accipi τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου, nucleum nucis pineæ: Dioscoridem verò diminutiuè ita nominari velle τὸν κνίδιον κόκκον, Cnidium granum. Hesychio κόκκαλος est non solùm στρόβιλος, sed etiam ῥόμβος & πεύκη.

Κοκκὴς, οῦ, ὁ, Progenitor, Auus. Epigramm. libro 1, κοκκαὶ vocantur Quercus, quòd eæ priscis mortalibus nutrices fuerint. Ita vulg. l. Sed perperam, vt videbis paulo infrà in Κοκύαι.

Κοκκίδα, Hesych. dici scribit αἴγειρον, Populum nigram. F

Κοκκινοβαφὴς, t. 1, c. 718, h. Κόκκινος, vide in Κόκκος.

Κοκκόαξ, Hesychio est κορώνη, Cornix. forsan à voce.

Κοκκοβαρὴ, eidem est γλαὺξ, Noctua.

Κοκκοβαφὴς, t. 1, c. 718, h. Κοκκοβόας, t. 2, c. 1445, g

Κοκκοθραύστης, Hesychio est ὄρνις ποιὸς, auis quædam: procul dubio sic dicta à confringendis granis.

Κοκκόνοι, eidem Hes. sunt οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, Olearum nuclei.

Κοκκοποιὸς, & Κοκκόρυζος, vide in sequ. Κόκκος. G

Κόκκος, ου, ὁ, Granum. vt apud Dioscoridem lib. 4, κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, Grana mali Punici. vel etiam Acini mali Punici. Sic κόκκος κνίδιος, siue κόκκος κνίδειος, Granum Cnidium, apud Dioscoridem & Galen. necnon Athenæum. Est autem semen thymelææ, myrti in modum rotundum & inter initia virens, ac tandem rubescens. Vnde κνίδελαιον vocatur oleum quod ex eo paratur. Testis Dioscorides lib. 4, cap. 173: & lib. 1, cap. 44. Ab eodem Diosc. commemoratur & κόκκος βαφικὴ, quam esse dicit θάμνον μικρὸν φρυγανώδη ᾧ προσκεῖνται οἱ κόκκοι ὡς φακοί: optimam H esse Galaticam & Armeniacam, inde Asiaticam & Ciliciam: vltimo loco Hispanicam. Ciliciam verò nasci in quercubus, similem minutæ cochleæ: ore à mulieribus illius regionis legi, & κόκκον vocitari. Ex fruticē igitur & granum eius appellat κόκκον, & quidē illū genere fœm.

Theophrastus πρῖνον vocat hanc arborem, & κόκκον fructum. Ita enim ille libro 3, Hist. plantarum cap. 8, ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον φέρει. Et cap. 16, φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον κόκκον τινὰ φοινικοῦν: de ilice itidem. Plin. quoq; Coccum vocat, vt libro 9, cap. 41, Coccum Galatiæ rubens granum. Et libro 16, cap. 8, Omnes tamen has roboris dotes ilex solo prouocat cocco. Granum hoc, primóque ceu scapus fruticis paruæ aquifoliæ ilicis: cusculium vocant. Idem cocci vsum gratiorem esse scribit si, quæ eo tincta fuerunt, Tyrio tingantur, vt fiat hysginum: sed & cocco Cnidio huius cocci colorem esse, at magnitudinem grano piperis maiorem, vim ardentem. Alibi coccum ilicis appellat, videlicet lib. 24, cap. 4. Idem coccum appellat cocci colorem, lib. 22, cap. 2, Iam verò infici vestes scimus admirabili fuco atque vt sileamus, Galatiæ, Africæ, Lusitaniæ granis coccū imperatoriis dicatum paludamentis, trāsalpina Gallia herbis Tyrium atque conchylium tingit, omnésque alios colores. Nisi potius intelligendus ibi cocci nomine pānus cocco tinctus. vt apud Philostr. epist. 27 τὰ ῥόδα τῆς στρωμνῆς ἀπαλώτερα, ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον, καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. quoque κόκκον βαφικὴν esse tradit ilicem aquifoliam, solo cocco omnes roboris dotes prouocantem. esse illi colorem rubeum qualis in rosa micat, imperatoriis tantùm paludamentis apud antiquos dicatum: à Gallis scarlatum, à Narbonensibus vermilonum, ab officinis granum tinctorum appellari. Hinc igitur DICITVR Κοκκοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cocco tinctus. Theophr. Hist. plantarum libro 3, cap. 8, τὴν ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρὸν, veluti cocco tinctum & splendidum. ET Κοκκοποιὸν, itidem Cocco imbutum: si non mentiuntur Hesychii codices, in quibus exponitur κοκκοβαφές. NECNON Κόκκινος inde dicitur, itidem pro Cocco tinctus, seu Coccino colore imbutus. vt κόκκινον ἔριον, in epist. ad Hebr. cap. 9 Et κοκκίνη χλαμὺς, Coccina chlamys. Sic κόκκινος χιτὼν apud Plutarchum in Fab. quem super imperatoris tentorio extendi solitum scribit quum hosti pugnæ signum dare volebant. Et apud Gregor. τὸ κόκκινον περιβαλοῦ, coccinam indue vestem. Vbi vt τὸ κόκκινον dicitur substantiuè, ita apud Martial. Coccina famosæ donas & ianthina mœchæ. Indéque apud eundem poeta 1, Coccinatus dicitur ὁ τὸ κόκκινον περιβεβλημένος, Coccinis indutus, Coccina amictus veste. Plinius dicit etiā Coccineus color, & Coccinei acini, pro κόκκινοι. & Lamprid. Coccea indumenta. Hieronym. κόκκινον reddidit Vermiculum, respiciens ad coccum scolecium dictū. Apud Aristophanem κοκκίνους reperitur & substantiuè vsurpatum, in Vesp. ἐγὼ τεὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κοκκίνους νεανιῶν καὶ σχῆμα κεὐρυπρωκτίαν. ibi enim schol. scribit κοκκίνους dictas fuisse τὰς περιεστεμμένας καὶ πετημελημένας τρίχας. Sed eam scripturam non possum non suspectam habere, præsertim quum Suidas legat κικίννους, cincinnos, vt suprà docui. Cæterùm è superiore κόκκινος est COMPOS. Κοκκινοβαφὴς, Coccino tinctus, seu Coccineo imbutus colore. Athen. libro 5, οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλελυκώ. Ex primo autem illo κόκκος, quod in genere quoduis granum significat, COMPOS. Κοκκόρυζος, quod ex Apsyrto Hippiatro affertur pro Granum oryzæ: non tamen sine mendi suspicione. Rursum κόκκος, & DIMINVT. Κόκκιον, transferuntur ad alia etiam. Ita enim medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè sint, & rotundæ granorum instar. Alex. Trallian ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων τὴν κολοκυνθίδα. Et alibi κοκκία βηχικὰ, Pilulæ quæ tussi medentur. Eadē & καταπότια. Hesychio κόκκος est non solùm ὁ τοῦ σίτου κεγχραμὸς, granū frumenti: & ἐξ οὗ τὸ φοινικοῦν βάπτεται, granum ilicis rubēs quo puniceа inficiuntur: necnon αὐτὸ τὸ χρῶμα, ipse color puniceus: sed etiam τὸ γυναικεῖον μόριον, muliebre mēbrum. Apud eundem LEGITVR Κοκκοῦσα, expositum συκῆ, Ficus: forsan quoniam fructus eius multa habet granula, quæ alio nomine κεγχραμίδες dicuntur. ITEM Κόκκωνες, eodem autore dicuntur οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς καὶ ὅθεν ἰξὸς, Grana mali Punici & vnde viscum fit. Meminit huius vocabuli Galen. quoque in Lex. Hipp.

Ibi enim scribit κόκκωνα ab Hippocrate vocari κόκκον τὸν A
κοινῶς ὀνομαζόμενον, non τὸν κνίδιον: quem & ipsum interdum κόκκον sine adiectione ab eo nominari. Praeterea à κόκκος generaliter accepto, est VERBVM Κοκκίζω. vnde apud Aristophanem, κοκκίσαι ῥόαν, Punicum malum suis exenterare granis, Grana eximere è malo Punico. seu acinos. quod & ἐκκοκκίσαι dicitur verbo posito.

Κόκκω, Atticè pro ταχὺ, Celeriter. Ita apud Suidam in manuscr. cod. Pro quo Etymol. habet Κόκυ. Sic enim apud eum legimus, Κόκυ, Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. At κόκκυ ab Hesych. exp. πέλαγος, Res minima. B

Κοκκύαι, Suidae sunt αἱ πρόγονοι, Maiores: in exemplū afferēti, ἀφ' ὑμέων κοκκύαι καὶ ἡ ἀρχαίη. Infrà vnico κ.

Κόκκυγες, Κοκκυγίας, Κοκκύζω, Κοκκυμηλέα, Κοκκύμηλον, Κοκκύμηλος, vide in sequ. Κόκκυξ.

Κόκκυξ, υγος, ὁ, Coccyx seu Cuculus: auis verna ex accipitrum genere, sed degener & timida: sic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, quod vno verbo DICITVR Κοκκύζειν, Coccyzare, Cuculi vocem edere, Sonare cucu seu κόκκυ. Hesiodus Ερ. 2, Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, Quando cuculus in quercus foliis seu frondibus coccyzat. Verùm hoc κοκκύζειν non semper cuculi est, sed tribuitur etiam gallinaceo. nam Schol. Aristophanis κοκκύσω exp. δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω, συρίσω, in hoc loco Ran. Καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἰπάτω, Καὶ μὴ μεθῆτον πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω. Vbi quum vterque suum ῥῆμα protulisset, Bacchus ait, Κόκκυ, μεθεῖτε: nimirum φωνῶν τὸ κόκκυ seu κοκκύζων galli vel etiam cuculi more. C
Apud Aristot. quoque, Hist. animalium lib. 9, κόκκυξ esse gallinacei generis dicitur, & à Gaza reddi Cucurrire. Itidémque apud Athenaeum libro 14, ex Artemidori Opsartyticis, καὶ νομάδα παχεῖαν ἕψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, pullos gallinaceos iam cucurrire incipientes. D
At Prouerb. Quum Nibas coccyzauerit, vide apud Erasmum in Chiliad. adag. vbi affert & aliud prouerb. Coccyge astutior. Non solùm porrò auis nomen est κόκκυξ, sed piscis etiam, & quidem vocalis, apud Aristot. Histor. animal. lib. 4, cap. 9. Ibi enim dicit κόκκυγα τρίζειν ψοφεῖ δὲ τρυγμόν. Coccygem itidem nominare possumus hunc piscem, quum Plinius auem quoque appellet coccygem vocabulo Graecanico. Κόκκυγες dicuntur etiam Grossi caprifici arboris: οἱ ὄλυνθοι: quoniam videlicet φαίνονται κατ' ἔαρ ἅμα τοῖς κόκκυξιν. Nicander Ther. v. 853, Σαὶ δὲ κράδης κυΐουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην· Ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἵτε πρὸ ἄλλης Γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης. Hesychio autore κόκκυξ dicitur & herba quaedam, & ὁ πρόβολος, & τὸ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις. Gorraeus κόκκυγα esse dicit os in imo sacri ossis positum, tribus propriis partibus constans, quae inter se symphysi vniuntur. Plura de hac appendice sacro ossi adnata vide apud eundem, necnon apud Galenum in lib. De ossibus. Eidem Hesychio κόκκυξ est etiam λόφος & περικεφαλαία, Crista & Galea: qui tamen ET Κόκκυς affert pro λόφος. Denique κόκκυξ est nomen montis qui olim θρόναξ dictus fuit, teste schol. Theocr. Porrò à κόκκυξ est COMPOSITVM Κοκκύμηλον, vt testatur Nicander hoc hemistichio apud Athenaeum lib. 2, μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, malum quod coccygis vocitant. Latini Prunum appellant. Graeci alio nomine Δαμασκηνὸν nuncupant, quoniam ἐν τῇ Δαμασκηνῶν χώρᾳ πλεῖστόν ἐστι τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, vt tradit Athenaeus libro 2. quum tamen Damascena sint potius species quaedam τῶν κοκκυμήλων Damasceno agro peculiaris, ac διάφορος τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. Suidas esse vult pomorum speciem quae suo tempore dicta fuerint βερίκοκκα. quo vocabulo nominari videntur potius ea quae vulgò arbricocs appellantur, à Latinis pariter & Graecis Armeniaca. Porrò τῶν κοκκυμήλων meminit Hipponax, dicens, στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Et Alexis, στρογγύλου σφαιροειδῶν κοκκυμήλων πεπόνων. Idem, κοκκυμήλων σφαιροειδῶν πεπόνων. Sunt verò & ἄγρια κοκκύμηλα, pruna syluestria, quorum mentio apud Athenaeum libro 2. Arbor τῶν κοκκυμήλων DICITVR Κοκκυμηλέα, Latinis Prunus. de cuius arboris fructúsque vi medica, vide Dioscoridem lib. 1, cap. 175. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 3, κοκκυμηλέαν quandam describit, quam Plin. libro 13, cap. 10, prunum Aegyptiam vocat. Idem Theophr. lib. 3, cap. 16, commemorat & aliud genus τῆς κοκκυμηλέας, pro quo apud eundem Plin. reperio Coggygria, lib. 13, cap. 22. Rursum Theophr. libro 3, cap. 7, τὴν σποδιάδα esse dicit veluti ἀγρίαν κοκκυμηλέαν, prunum syluaticam: cuius rei mentio & apud Athenaeum lib. 2. Dicitur ETIAM Κοκκύμηλος pro κοκκυμηλέα. Ita enim Pollux lib. 1, Sciendum (inquit) quod κοκκύμηλον quidem neutro genere dicitur ὁ καρπὸς, fructus: masculino autem genere arbor à mediae comoediae poetis dicitur ὁ κοκκύμηλος. AT VERO Κοκκυγίαν vocant Crotoniatae ventum quendam, teste Hesychio: forsan quòd eo tempore spiret quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν. E F G H A B

Κόκκυς, vide in praeced. Κόκκυξ. Κόκκων, in Κόκκος.

Κοκρύδαλοι, Hesychio sunt κυλλοί.

Κοκρύδων, idem affert pro λῃστῶν, κλεπτῶν, Latronum, Furum.

Κοκύαι, Hesychio οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι, aui & maiores: vt Etymologo quoque κοκύας est ὁ πρόγονος: qui addit, Ionicum esse vocabulum, & significare τοὺς ἤδη κεκοιμημένους. Pro Aui seu Ataui, Proaui, Maiores, legitur in Epigr. l. 1, tit. εἰς δένδρα. Ibi enim Zonas dicit, Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. κοκύαι γὰρ ἔλεξαν Ἄμμιν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες: indicans auos monuisse à quercubus abstinendam esse securim propter stirpis antiquitatem.

Κόλα, Suidae ἡ γαστὴρ, Venter. cui subiungit dat. plur. ταῖς κόλαις. Plurale κόλα Hesychius exponit ὀστᾶ, μέλη, vt κῶλα: necnon ὅπλα, dicens esse & saltationis speciem, quae alio nomine appellatur ξιφισμὸς, Gladiatio. Et hinc forsan sunt VERBA Κολαβρεύεσθαι, ET Κολαβρίζειν, significantia Saltare, vt idem Hesych. innuit. κολαβρευομένη enim exponit κώλοις ἀλλομένη: afferens & κολαβρίζειν pro σκιρτᾶν, Saltare: & quidem ita vt τοῖς κώλοις petulantius aerem verberes. Ex quo posteriore verbo est VERBALE Κολαβρισμός: cuius Pollux quoque meminit inter saltationis species. nam lib. 4, cap. 14, κολαβρισμὸν esse dicit Θρᾳκικὸν ὄρχημα καὶ Καρικόν: ἐνόπλιον verò ipsum. At Suidas verbo κολαβρίζεσθαι diuersam planè significationem tribuit. nam κολαβρισθῆναι significare scribit ἐκπιαχθῆναι, ἀτιμασθῆναι, χλευασθῆναι, οὐδενὸς λόγου ἄξιος νομισθῆναι, propterea quòd κόλαβρος siue κάλαβρος dicatur ὁ μικρὸς χοῖρος, paruus porcellus, qui nullo in pretio esse solet. Suprà Καλαβρισθήσεται & Καλαβρισμός.

Κόλαβος, Suidae est ὁ μικρὸς ψωμὸς, Offula, Buccea paruula. Idem κολάβους dici scribit τοὺς ἄρτους τοὺς ἐοικότας τὴν πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιθάρας. quosdam verò esse qui dicant esse εἶδος πλακοῦντος τετραγώνου siue ἄρτου μικροῦ, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι. qua de re vide & t. 2, c. 309, d. Inde ἐνεκολάβησεν apud Aristophanem pro Deglutiuit, seu Pergulam in ventrem demisit veluti κόλαβον. volunt verò & κολαβεῖν esse Buccellam deuorare, Deglutire: nullo tamen eius allato exēplo. ‖Rursum κόλαβοι esse dicuntur lyricorum poetarum genus, sic vocati ἀπὸ τῶν κολλάβων, quae sunt citharae verticilla in quae fides aptandae inseruntur. At pro Κολαβὸν, quod ex Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 10, affertur pro Curtum, Truncum, Diminutum, Quod summas sui partes amisit, scribendum κολοβόν.

Κολαβρεύεσθαι, Κολαβρίζειν, Κολαβρισμὸς, Κόλαβρος, vide paulo antè in Κόλα.

Κολάζω, t. 2, c. 301, d. t. 3, c. 1717, c. Κολάζομαι, t. 2, c. 301, d

Κολαινὶς, Dianae cognomen, à Colaeno quodam qui templum ei construxit: aut διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον. vt tradit schol. Aristoph. apud quē vide plura de hoc cognomento. Infrà κολεμίς.

Κολακεία, t. 2, c. 313, a. Κολακεύομαι, t. 2, c. 312, f

Κολακευτικὸς, ib. g. Κολακευτικῶς, t. 2, c. 313, a

Κολακεύω, t. 2, c. 312, e. Κολακικὸς, ib. d

Κολακὶς, ib.

Κολακρέται, ex Cael. Rhod. Antiqu. lection. affertur pro Ciuilium pecuniarum quaestores. pro quo rectius κωλακρέται infrà, quanuis apud Suid. quoque sua serie inueniā κολακρέται: & apud Etymol. κολακρέται, οἱ τῶν ἀργυρείων ταμίαι, οἱ τὸ τετραρχεῖν ἐπιτετ.

Κολακώνυμος, ab Aristoph. per derisum vocatur ὁ Κλεώνυμος, vt qui κόλαξ esset, hoc est adulator. A

Κόλαξ, t.2, c.312, b. Κολακτὴρ, t.2, c.305, a

Κολάπτω, t.2, c.304, g

Κόλαεις, ὁ, animal vlulæ & cæteris τοῖς γαμψώνυξιν inimicum: vnde ab eis & deuoratur, teste Aristotele Histor. anim. lib.9, c.2.

Κόλασις, t.2, c.302, e. Κόλασμα, ib.d

Κολασμὸς, ib. Κολαστέον, Puniendum.

Κολαστήριον, τὸ, t.2, c.303, a. Κολαστήριος, ib.

Κολαστής, t.2, c.302, g. Κολαστικὸς, ib.h B

Κολαφίζω, t.2, c.305, f. Κολάφισμα, ib.g

Κόλαφος, ib.e

Κόλεα, Hesychio est Saltatio quædam: vt κόλα.

Κολεάζοντες, eidem sunt ὠθοῦντες, κωλύοντες, Pellentes, Prohibentes: item ῥαίνοντες, Diuidentes: in obscœna significatione. VNDE Κολεασμὸς, οῦ, ὁ, eodem autore dicitur τὸ ῥαίνεσθαι. Dicit autem hæc τοποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ κόλου, & κολεάζειν esse τὸ καθιέναι εἰς τὸ κόλον. Eodē teste κολέαρχος quoque est κακέμφατον ὄνομα. AT Κολέαμος, eidem est ματαιόφρων: qui suprà κοάλεμος. C

Κολεῖν, Hesychio est ἐλθεῖν, Venire: forsan pro μολεῖν.

Κολεκτάριος, Suidæ est ἀργυραμοιβὸς, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος, τραπεζίτης, ἀργυροπράτης. Vox est è Latino vocabulo Collecta, significans eum potius Qui pecuniam colligit, vel collectam dispensat.

Κολεμὶς, cognomentum Dianæ, à Colemo quodam, teste Hesychio. Suprà Κοαινίς.

Κολεόπτερος, vide in sequ. Κολεός.

Κολεὸς, οῦ, ὁ, Vagina, Culeus. Hom. Iliad. α, Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Sic Eurip. Iphig. Aulid.— ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας Κολεῶν ἔσωθεν. id est ξιφοθήκης. INDE Κολεόπτερος dicitur Cuius pennis crusta veluti vagina superuenit, Cuius pennæ inuolucro crustaceo veluti vagina includuntur. vnde Gaza interpret. Vaginipennis, apud Aristot. Itidem Suidas κολεόπτερα vocari scribit ζωΰφια πτιλωτά, παρὰ τὸ ὡς ἐν κολεῷ τὰ πτερὰ συνέχειν τῷ ἐλύτρῳ. ‖ Κολεὸς, Hesychio est etiam λάρναξ, ὑδρία, Loculus, Hydria. ‖ Rursum κολεὸς apud Aristotelem legitur pro aui quadam. Sed pro eo scribendum arbitrant κολιός. D

Κολεραὶ ὄϊες, Oues glabræ, seu breuem lanam habentes. Apud Aristot. enim, Hist. animalium lib.8, cap.10, αἱ κολεραὶ ὄϊες ἀχειμερώτεραι τῶν δασέων, Gaza vertit, Oues glabræ exutiores, sunt frigoris patientiores quàm vestitiores. Vbi tamen alii interpretandum censent, Oues crispæ sunt hirsutis frigoris patientiores. Hesychius κολερὰ à quibusdam scribit exponi τραχέα: ipse interpretans νόθα, νωθρά.

Κολετράω, ῶ, Verbo hoc vsus est Aristoph. in Nubibus, dicens, Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεί. Vbi schol. & Hesychius exp. καταπατοῦσι, Proculcant: dicentes translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων. Id enim κολετρᾶν dici. Quosdam verò exponere ἐνάλλονται εἰς τὸ κόλον, quod significet εἰς τὴν γαστέρα. Quibus addit schol. Aristoph. significare etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα. nam κόλον dici τὸ παχὺ ἔντερον. vel κατὰ κώλου τύπτειν.

Κολητάζει, Hesychio est ἐσθίει, καταπίνει, Comedit, Deuorat, Deglutit.

Κολία, eodem H. autore est ὀρχήσεως εἶδος. VNDE Κολιάσαι deriuatum, quod idem exponit ὀρχήσασθαι, Saltare. Veruntamen idem κολία exponit etiam θηκεῖα & μέτρον τι & τὸ ἡμικόλιον: item plur. numero τὰ ἐκ μέλιτος τρωγάλια. G

Κολίανδρον, Aristoph. schol. suo tempore dictum fuisse scribit quod ab Aristoph. vocatur κορίαννον, Coriandrum.

Κολίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere eorum qui solent ταριχεύεσθαι, vt tradit Athen. libro 3, vbi & sardam ait magnitudinem eius æquare. Plinius lib.32, cap. vltimo, Colias, siue Parianus siue Sexitanus à patria Bætica, lacertorum minima. H

Κολιάω, ῶ, Contendo, Debitum inficior seu Ingratus sum. Hesych. enim κολιᾶν exp. ἐρίζειν, ἀγωνιᾶν: afferens & κολιάσαι pro ὀρχήσασθαι, de quo in Κολία. Vide & κολοιός.

Κολικεύομαι, t.2, c.527, d. Κολικὸς, ib.

Κόλιξ, t.2, c.310, a

Κολιὸς, οῦ, ὁ, auis est apud Aristot. pro quo alicubi κελεὸς, alicubi κολεὸς habent eius exemplaria. Gaza galgulum vertit: qui Plinio autore ἴκτερος est. Mentio eius fieri dicitur & apud Ælian.

Κόλλα, t.2, c.305, g. Κολλαβίζω, t.2, c.309, f

Κολλαβισμὸς, ib.g. Κόλλαβος, ib.b

Κολλάριον, vox à recentioribus Græcis vsurpata ex Latino Collare seu Collaria, quod est δεσμὸς περιτραχήλιος. Vide Κλοιός.

Κολλάω, t.2, c.306, e. Κολλέψης, ib.a

Κόλλη, Ionicè pro κόλλα, Glutinum seu Gluten.

Κολλήεις, t.2, c.306, c. Κόλλησις, ib.g

Κολλῆστις, ab Ægyptiis dicuntur οἱ ἄρτοι, Panes. vt est apud Herodotum lib.2, pag.74. vbi γρ. & κολλῆς. Suprà καλλιστίς.

Κολλητής, t.2, c.307, b. Κολλητικὸς, ib.

Κολλητὸς, ib.d. Κολλικοφάγος, t.2, c.310, a

Κόλλιξ, t.2, c.309, h

Κολλοβάφινα, Hesychio τὰ κολλοβαφῆ, Glutino tincta.

Κολλοβὸς, eidem est σμικρὸς, ὀλίγος: & ἐξερημωμένος. quod ferè infrà κολοβός. Item νόμος τις κιθαρωδικός.

Κολλομελέω, t.2, c.305, h. Κολλοπέω, t.2, c.309, b

Κολλοπίζω, ib. Κολλοπιδιώκτης, ib.

Κολλοπώλης, t.2, c.306, a

Κολλοπῶσαι, Hesychio est καταμαλλῶσαι, Conglutinare.

Κολλορόβιοι, siue Κιλλόβαντες, dicuntur αἱ ὑπὸ τῆς κυφαίας μέγαι ῥάβδοι ἕως τοῦ πόνου.

Κολλούριον, vide in Κολλύριον paulo infrà.

Κόλλοψ, t.2, c.308, f

Κολλυβιστὴς, & Κολλυβιστικὸς, vide in sequ. Κόλλυβος.

Κόλλυβος, ου, ὁ, Collybus: Hesychio autore est species numismatis, seu ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βοῦς. vt sit æreus numulus cui bouis imago impressa erat. Pollux quoque ait fuisse λεπτόν τι νομισμάτιον, quum Callimachus de iis qui apud inferos sunt, dicat,— βαιὸν κόλλυβον περιάσκουσιν: pro eo acsi quis diceret τοῦ τυχόντος. Et hinc à poetis τριχόλλυβον quoque vocatum fuisse σμικρόν τι νόμισμα: si tamē non τριχόλλυβον scripsisse existimandus est. quod erit numisma tribus valens collybis. Eidem Poll. κόλλυβος est ἀργυρίου ἀλλαγή, argentei numi permutatio. Quibus verbis videtur significari Minutos numulos quibus argentum permutatur. Nam INDE Κολλυβιστὴς dicitur ὁ τραπεζίτης, Trapezita, Nummularius, hoc est Qui argenteos aureósve numos permutat minutiis & κέρμασιν, quales oboli sunt & teruncii. Sic sanè Cicero dicit, Deductiones fieri solebāt pro spectatione & collybo. Et rursum, Collybus esse quî potest quū vtatur omnes vno genere numorū? Item, In collybo est detrimenti satis. Necnon apud Sueton. in Augusto, Mēsarius collybo manus decolorauit. Legitur porrò nomen illud κολλυβιστὴς apud Lysiam in orat. de aureo tripode, teste Polluce (damnatum tamē à Phrynicho: qui pro eo vti iubet τῷ ἀργυραμοιβός) Et ab eo sunt κολλυβιστικὰ σύμβολα, Symbola collybistica, seu Tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ quæ vulgò appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam, vt tradit Budæus. Notandum verò & κόλλυβος dici masculino gen. & κόλλυβον neutro, teste Polluce. nec tantùm pro numismate accipi, sed etiam pro specie quadam bellariorum, teste Hesychio quoque, cui κόλλυβα sunt τρωγάλια. Eò igitur referendum quod ex Aristoph. Pluto affertur, κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων. Ac fortitan κόλλυβοι hîc sunt iidē qui κόλλαβοι, hoc est σμικροὶ ἄρτοι, sic dicti παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κεκολλυβῶσθαι, seu σμικροὶ ἀρτίσκοι ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλυβισμένοι, parui panes ex magnis massis deminuti vt ὁ κόλλυβος ex magna argenti massa. Alioqui idem comicus vocabulo κολλύβου vtitur & in superiore significatione, nimirum pro specie λεπτοῦ νομίσματος, in Pace, περὶ τοῦ Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου. Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ.

Κόλλυβον, perperam apud Poll. scriptum pro κόλλυβον.

Κολλύρα, ας, ἡ, Collyra: panis species quæ pueris dari solebat, seu τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου, vt annotat schol. Aristoph. in hoc loco Pacis, vbi Trygæus filiolis suis esse παππάζουσαις καὶ ἄρτον αἰτιζούσαις dicit, ἐξῆν ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον

καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. Quem locum Athenæus quo A que affert lib. 3, in sermone de panibus, dicens & ipse κολλύραν esse panis genus, subiungénsq; alium quoque Aristoph. locum ex Holcadibus, καὶ κολλύραν τοῖς πρώτοις τοῖς ἐν Μαραθῶνι ... Vnico tamen ibi λ scriptum est, vt & apud Hes. Inde DIMIN. Κολλυρὶς, & VERBVM Κολλυρίζω, apud Græcos Bibliorum interpretes. vt Regum lib. 2, cap. 6, ἑκάστῳ διεμέρισε κολλυρίδα ἄρτου, ... ἐσχαρίτην καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου. Vbi itidem reddunt Collyridem panis. Et cap. 13, Amnon Dauidi patri dicit, παραγενηθήτω δὴ Θαμὰρ ἡ ἀδελφή μου πρός με, καὶ κολλυρισάτω ἐνώπιόν μου δύο κολλυρίδας, καὶ φάγομαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et mox venit Thamar, καὶ ἔλαβε τὸ σταῖς, καὶ ἐφύρασε, καὶ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἥψησε τὰς κολλυρίδας. vbi interpretantur Pulmenta & Sorbitiunculas. atqui sanè sequitur, καὶ ἔλαβεν εἰς ὃ ἀπεχέοισεν, καὶ ἐπέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ. vt liquidum fuisse βρῶμα hinc conijcere sit. Nõnulli tamẽ volũt esse Tortas panis. Suid. scribit κολλυρίζειν esse quod vulgari sermone dicitur λαγα... γανιτηγανίζειν: ... κολλύρια vocari τὰ λαλάγια.

Κολλύριον, ου, τὸ, SIVE Κολλούριον, Collyrium: medicamentum oblongum & teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus & metallicis, ad varios vsus compositum, compactum cohærénsque, in modum ferè eius quod vulgus pharmacopolarum ... rotulam appellat. Sic enim olim reponebatur & adseruabatur collyria, quúmque vtendi esset occasio, ea vel integra, sicuti condita erãt, adhibebantur in vsum, vel soluebãtur in puluerem, qui aut siccus aut humore aliquo dilutus affectæ parti vel oblinebatur, vel linamento exceptus indebatur, vel suffitionibus aut alio modo inseruiebat. D nanque τὸ κολλούριον antiquis figuratum fuisse, & certam habuisse formam, ex veterum medicorum lectione cognoscitur, qui pleraque medicamenta in collyrii formam fingenda præcipiunt. Corn. Celsus libro 5, docens quomodo callum fistularum erodere oporteat, Satis (inquit) est vel papyrum intortam, vel aliquid ex penicillo in modum collyrii adstrictum medicamento Megetis illinere. Et paulo suprà, Exque eo (sub. emplastro) collyrium fingere, altera parte tenuius, altera parte tenuius, idque ea parte qua tenuius est antecedente, demittere in fistulam, donec sanguis purus se ostendat: quæ in omnibus fistularum collyriis perpetua sunt. Similiter Galenus τῶν κατὰ τόπους libro 3, differens de narium affectibus, docet ex certis medicamentis contusis lævigatísque collyriorum formas effingendas esse quæ congruam ad nares ægroti proportionem habeant, eásque in naris affectæ meatũ immittendas. Ad hæc Oribas. Collect. medic. lib. 10, c. 23, ex Antyllo collyriis figurã tribuit caudæ muris similem, quatuórque digitorum longitudinem, & præterea soliditatem firmitatémque, vt oleo aliquo, non secus atque balani, inungi possint. Ac figuram quidem iis talem fuisse ipsa nominis ratio videtur ostendere. dicta enim putantur quasi κολούρια, hoc est κολοβὰ τὴν οὐρὰν, vel κόλα αἱ οὐραί, quia sint instar mutilatæ caudæ. secundum quod etymon vno λ & cum diphthongo scribendum esset, quum alioqui gemino λλ & interdum per υ ψιλὸν tantum scriptum reperiatur, apud Latinos præsertim. Alij dictum putarunt παρὰ τὸ κωλύειν siue κωλύειν τὸν ῥοῦν: sed parum probabiliter. nec enim tãtùm ad sistẽdas fluxiones adhiberi comperiũtur, sed ad alias etiã quãplurimas affectiones. nã & fistulis indũtur ad conglutinandum, detergẽdúmve, aut ad exterendos earũ callos: & naribus, ad polyporũ & ozænarum curationem, itémque auribus vlcere affectis. adhibentur & vtero, cùm ad ciẽdas purgationes & ad fœtum atque secundas expellendas, tum ad sistendum etiam immodicas sanguinis excretiones, aliósque vteri affectus sanandos. Induntur collyria & in anum, quæ glandes etiam appellat Aetius in curatione dysenteriæ: & Scribonius Largus ad tenesmum effingit itidem collyria adinstar nuclei pinei: vt Columella quoque l. 6, c. 6, collyria componit quæ bouis cruditate laborantis aluo immittantur. Aetius l. 8, collyriis vtitur & ad suffitiones. Veruntamen oculorum præcipuè vitiis adhiberi solita sunt,

C

E

F

G

H

qui quanto sunt reliquis corporis partibus præstantiores, tanto magis medici veteres in eorum collyriis elaborarunt, & eorum copia quodãmodo luserunt. Quorum quum plures reperiantur differentiæ, tres tamen præcipuæ & summæ habentur. alia enim κολλούρια simpliciter, alia ξηροκολλούρια, alia ὑγροκολλούρια compositis nominibus vocantur. differunt autem ab inuicem sola materia. siquidem quæ κολλούρια simpliciter dicuntur, ex omni materia indifferenter constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium & animalium particulis, aromatibus, metallicis, cuiuscunque ea sint facultatis. ξηροκολλούρια verò, hoc est arida collyria, metallicis præsertim constant, seminibus, fructibus, aromatis, & alia sicca materia, humore aliquo vel gummi collecta & cohærente. At ὑγροκολλούρια, hoc est humida collyria, componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, & aliis compluribus similiter humidis & varias etiam vires habentibus. Habent autem & horum collyriorum singula permultas differentias, quæ vt materia & viribus diuersis constant, sic varia sortita sunt nomina, μονοήμερα, ἄδηκτα, στακτὰ, πρεσ..., ἀποδεκτὰ, διὰ ῥόδων, διὰ σμυρνῆς, χλωρὰ, λευκὰ, διὰ κρόκου, ἴδια, ναρδῖνα, πραγματικὰ, σμηκτικὰ, ἰσόθεα, θεοδότια, & alia pleraq;. Hæc inter alia Gor. Exempla multa proferre superuacaneũ est, tamẽ aliqua saltem citabo, in quibus pro glande, pesso aut errhino medicamẽto ponitur. Anatolius in Hippiatr. ποιήσας κολλούρια, εἰς τὴν ἕδραν ἔμβαλε. Hipp. Γυναικ. l. 1, ταῦτα μίξας καὶ τρίψας λεῖα, κολλούρια ποιέειν μητρέων. Diosc. l. 2, de iride, προστιθεῖσα δὲ ὡς κολλούριον μετὰ μέλιτος, ἔμβρυα καταστᾶν. Apsyrtus in Hippiatr. ποιήσας κολλούρια μεγάλα ὅσον χωρέουσιν οἱ μυκτῆρες, δι' αὐτῶν ἔμβαλε. In quo posteriore loco nota sine diphthõgo per υ tãtùm scriptũ esse, in cæteris per ου diphthõgum. Verùm & κολλύρα à Theophr. vsurpatũ ἐπὶ τῶν ἐκ πέψεως πλασσομένων, reperio apud Hes.

Κολλυρίων, auis quædã est, teste eodẽ Hes. Meminit eius Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 13. vbi Gaza vocat Collurionem.

Κόλλιξ, ex Etymol. esse dicitur Capillus verticis quẽ relinquebant indetonsum diis consecrãdũ. Alii habẽt σκόλλυς.

Κολλύκιον, Hesychio καρύου λέπισμα, Putamen nucis.

Κολοβόκερκος θυσία, Victima mutila seu trunca caudã, Cui cauda est amputata. vt ὠτότμητος. Chrys. in ep. ad Rom.

Κολοιβάζειν, Hesychio est ἀτάκτως ἐσθίειν, Inordinatè seu indecenter comedere.

Κολοίδιον, eidem est παραξιφίδιον, Pugio aut Culter.

Κολοίδορον, idem esse dicit ξύλον μάχας ποιουμένων ἐπεισφερόμενον. quod interpr. Lignum quod pugnantibus interiicitur vt diuellantur, Longurius.

Κολοιὴ, eidem Hes. est φωνὴ, Vox.

Κολοιόπτερα & κολεόπτερα ζῶα, ὁ κάνθαρος καὶ ἡ μηλολόνθη, & simil. a. ita Suid. Sed pro priore scribendum potius κουλεόπτερα, vt infrà.

Κολοιὸς, οῦ, ὁ, Hesych autore dicitur Parua cornix: Latinis Graculus siue Monedula. Hom. Il. π, ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε. Et Il. ρ, ὡς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον. Et in prouerb. apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγαλλόμενος, Graculus alienis pennis sese ostentat. seu Cornicula. vt Horat. dicit, — moueat cornicula risum Furtiuis nudata coloribus. INDE Κολοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Graculo similis, Ad graculos proximè accedens, Qui è graculorum genere est. A Plut. περὶ πολυφιλίας dicitur ἡ φιλία esse συνώνυμον ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, nõ graculorum more gregale. solent enim gregatim volare hæ aues. vnde & poeta dicit ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν. Est inde & VERB. Κολοιάω, ῶ, Graculorum vocem sono, Graculos voce imitor. propria vox τῶν κολοιῶν. Poll. enim libro 5, cap. 13, de auium vocibus, tradit κορώνας

κρώζειν, κολοιοῖς κλώζειν siue κολοιᾶν. Vbi tamen hæc sine A
diphthongo simplici ι scripta sunt, κολιὸς & κολιᾶν: minus rectè.

Κολοίτια, Hesychio est arbor quædam: eadem forsan quæ κοιλώπα apud eundem. A Theophrasto Hist. plant. lib. 1, cap. 18, ἡ κολοιτία dicitur in Lipara insula nasci, & semen ferre ἐν λοβῷ leguminum modo. Alibi κολουτέα apud eum legitur, vt apud Gazam quoque & Colœtia & Colutea.

Κολοιώδης, vide paulo antè in Κολοιός.

Κολοκάνοι, Hesychio sunt ἀμήκεις καὶ λεπτοί, oblongi & tenues seu graciles. qui & κολεκάνοι similiter positū fuisse scribit ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι. B

Κολοκασία, ας, ἡ, & Κολοκάσιον, ου, τὸ, Fabæ Ægyptiæ radix. Athen. n. initio libri 3, ab Alexandrinis κολοκάσια nominari scribit τὰς τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου ῥίζας. Itidémque Diphilus Siphnius ibidem, ἡ τοῦ κυάμου (inquit) τοῦ Αἰγυπτίου ῥίζα, ἥτις λέγεται κολοκάσιον, εὔστομα χός ἐστι. Et Diosc. l. 2, c. 128, de Ægyptia faba, ῥίζα δὲ ὑπεστι παχυτέρα καλάμου, βιβρωσκομένη ἑφθή τε καὶ ὠμὴ κολοκασία καλουμένη. Necnon Nicand. κυάμου λέψας κολοκάσιον, ἐντμήξας τε. Aliter tamē C
Plin. l. 21, c. 15, In Ægypto (inquit) nobilissima est colocasia, quam cyamon aliqui vocant. Hanc à Nilo metūt, caule quum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autē qui inter folia emicat, spectabili foliis latissimis, etiamsi arboreis comparentur. Et mox, Implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habent. Fuit Sicyone & κολοκασίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, teste Athen. initio libri 3.

Κολοκορδόκολα, Intestina, Omasa: vt vult Lascaris.

Κολόκυμα, à comico dicitur τὸ κωφὸν κῦμα, Surdus fluctus: D
pro κολὸν siue κολοβὸν κῦμα. Id autem duobus modis fit, vel quum ἀνέμου λήξαντος αὐτὸ ἐπαίρεται: vel quū ἀνέμων πνευσάντων οἴσεται κέλευθα. Idē porrò esse κολόκυμα & κωφὸν κῦμα, ex eo patet qui sic scriptum reliquit, Κολόκυμα, κωφὸν κῦμα καὶ ἐπικαχλάζον. κωφὸν verò hoc loco interpretantur veteres τὸ ἄψοφον καὶ διὰ τὸ μηδὲ ἐξακουομένην ἔχον τὴν ἠχήν. Ita Eustathius: fortè ex Suida, apud quē legimus, Κολόκυμα, τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον, Surdus fluctus nec vllum agitatis lapillis strepitū edēs. E
Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. Equit. vbi ὁ ἀλλαντοπώλης aduentante Cleone dicit, Καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται, Ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ καταπιόμενός με. Vbi schol. quoque κολόκυμα esse dicit τὸ κολοβὸν κῦμα siue κωφὸν, τὸ μὴ ἐπηγμένον μηδὲ καχλάζον. Sed videtur potius de eo fluctus genere dici quod nullo agitante vento tollitur & strepitat: quum statim Cleone minas crepare incipiente, ὁ ἀλλαντοπώλης subiiciat, Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις: minas eius & fumidas iactationes irridens, eásque comparans fluctui qui per sese intumescere & strepere incipit.

Κολοκύνθη, siue Κολοκύντη, ης, ἡ, Cucurbita. Hellespontii κολοκύντας nominare solent τὰς περιφερεῖς, rotundas cucurbitas: σικύας verò, τὰς μακράς, oblongas. quas aliqui & Ἰνδικὰς κολοκύντας appellāt. hæque vtplurimùm ἕψονται, illæ etiam ὀπτῶνται. Alii verò & σικύας Ἰνδικὰς appellant τὰς κολοκύντας, διὰ τὸ κεκομίσθαι τὸ σπέρμα ἐκ τῆς Ἰνδικῆς: vnde & apud Cnidios τὰς κολοκύντας vocatas fuisse Ἰνδικάς. vt tradunt Euthydemus & Menodorus apud Athenæum, qui Athen. scribit Atticos dicere tantùm κολοκύντη, vt sanè scriptum & apud Aristophanem & Suid. G
qui prouerbialiter dici tradit κολοκύντης ὑγιέστερος. quod adagium legitur apud Athen. quoque, ex Epicharmo, Ὑγιέστερόν τ' ἐὼν ἔτι κολοκύντας πολύ. Apud Dioscoridem autē reperio & Κολόκυνθα, lib. 2, cap. 162, vbi medicas eius vires explicat. Nec verò ibi solùm apud eū sic scriptum est, sed etiam alibi. vt lib. 4, cap. 178, de planta illa quæ hinc NOMINATVR Κολοκυνθίς. Ibi enim tradit τὴν κολοκυνθίδα à quibusdam vocitari κολόκυνθαν αἰγός, cucurbitam caprinam: ab aliis κολόκυνθαν Ἀλεξανδρίνην, cucurbitam Alexandrinam: à nonnullis σικύαν πικράν, cucumerem amarum: allata simul horum nominū ratione. namque eam κλημάτια καὶ φύλλα ἐστρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς ἀνιέναι, ὅμοια τοῖς τοῦ ἡμέρου σικύου· καρπὸν δὲ περιφερῆ, ὅμοιον σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸν ἰσχυρῶς. Plin. l. 20, c. 3, Cucurbita H
quoque syluestris inuenitur, somphos à Græcis appellata, inanis: vnde & nomen. colocynthis vocatur alia, ipsa plena, sed minor quàm satiua. Hippocrates hancappellat κολοκυνθίην ἀγρίην etiam ipse, & σικυώνην, teste Galeno in Lex. Hippocr. Ab Attico autem κολοκύντη est

DIMINVT. Κολοκύντιον, ου, τὸ, Cucurbitula, hoc est Parua cucurbita. Phrynich. comicus, Ἢ μαζίον τι μικρὸν ἢ κολοκύντιον.

Κολοκώνας, nonnulli τὰς βαλβίδας, autore Hesychio.

Κόλον, t. 2, c 310, b. & 525, h

Κολοιὸς, apud Etymol. ὁ θόρυβος, metaphoricè ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, quod est θορυβῶδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον. sed scribendum potius κολῳὸς, vt infrà.

Κόλος, t. 2, c. 314, a. Ab Hesychio exponitur non solùm πηρὸς & κολοβὸς, sed etiam θόρυβος. Vide & κῶλος infrà.

Κολοσσὸς, οῦ, ὁ, Colossus: ἄγαλμα ὑπερμεγέθες, seu ἀνδριὰς ὑπερμήκης: tracto nomine παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν, τὰ ὄσσα, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τὸ μέγεθος· ὡς μὴ ἐφικνουμένην τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν, vt vult Etymologus. Plut. Fabio, τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Lu.. De conscrib. hist. τὸ Ῥοδίων κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ναυώδει σώματι ἐπιθέντας. Itidem Plin. lib. 34, cap. 7, Moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas colossos vocant, turribus pares. Et St... Sylu... Quicquid & argento primùm, vel in ære Myronis Lusit, & enormes manus est experta colossos. Rursum apud Plut. οἱ ἀπειρόκαλοι ... νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα καὶ διατεταμένους καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Idem ibidem vtitur ADIECT.

Κολοσσικὸς, hinc deriuato, dicens reges & principes qui βαρύτητι φωνῆς καὶ βλέμματος τραχύτητι καὶ δυσκολίᾳ τρόπων καὶ ... διαίτης, ὄγκον ἡγεμονίας καὶ σεμνότητα μιμοῦνται, οὐδὲ ὁπουοῦν τῶν κολοσσικῶν διαφέρειν ἀνδριάντων, οἳ τὴν ἔξωθεν ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, ἐντὸς εἰσὶ γῆς μεστοὶ καὶ λίθου καὶ μολύβδου. Sic Plin. dicit Signum colossicum nudum. Vitruu. verò vtitur & comparatiuo κολοσσικώτερος: lib. 10, cap. 4, Sin autem colossicotera amplitudinibus & ponderibus onera in operibus fuerint, non erit sucu læ committendum. DICITVR INDE Κολοσσαῖος quoque, Qui colossum æquat, Colosso par. Luc. in Hermot. κἂν πήχεως ἔχῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσαῖος τὸ μέγεθος. Apud Plinium Nero iusserat colossiaium se pingi cxx pedum in linteo. A... vidi ... quidam f... Virtutē & Græciam colosseas ... is vi... hoc col... esset poti... Κολόσσειος, idem significans quod κολοσσικός. Apud Hesych. reperio ET Κολοσσία, expositum ἀνδριάντος σκιά, & τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Statuæ colosseæ vmbra, & Moles in altum assurgens, in modum videlicet colossi.

Κολοσταθμὸς, eidē H. est ἔπαυλις κατάβατον ἔχουσα τὴν πυλῶνα.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, eidem est συρφετὸς, ὄχλος, διαφορά, κονιορτὸς, θόρυβος, Confusanea multitudo, Vaga turba, Puluis excitatus & in altum se tollens, Tumultus. Hom. Il. ν, Οἳ τῇ μίμνει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Vbi vt κολοσυρτὸν ἀνδρῶν dicit, ita Aristophanes in Pluto, Παιδαρίων ὑποπινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, Turbam, Promiscuam multitudinem. At Hesiod. Theogonia, Γηγέεσπε φιλοίσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων Πιμπλεῦσαι κονίος τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ. Sunt qui velint propriè esse strepitum ac puluerem qui excitatur quum virgultorum sarmentorúmve fasces per terram trahuntur. κόλα enim dici τὰ φρύγανα. Etymol. Inde VERB Κολοσυρτεῖ, Hesychio θορυβεῖ, Tumultuatur, Tumultum strepitúmque excitat, Turbas dat.

Κολυμβος, reperitur apud Theophr. pro κολυβμός. De caus pl. l. 2, c. 20, ἐνίοις δὲ καὶ βελτίω κολύμβια φασὶ γίνεσθαι. Et rursum, αὐξανομένων ἔτι μᾶλλον κολυμβων ἴσως, iis quæ virib. diminuta et truncata sunt. Ibidem ter legitur particip. aor. 1 pass. κολυβῶσα sine σ. Sed haud scio annon hic suspecta esse debeat exempl. fides. alioqui κολυβμὸς pro κολοβόμενος diceretur Attica syncope, vt λύμενος pro λυόμενος. Aristoph. verò κολυμβοὺς vsurpauit etiā pro κολούοντας, in Vesp. Ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν Ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους ὧν ἠδίκησεν, pœnas sumpturos iniuriarum quas fecit. Sed scribendum potius ibi κολωμένους vt docebo infrà in Κολῳ.

Κολοις, Hesychius affert pro ψωμοῖς: qui & ἄκολοι.

Κολύομαι, t. 2, c. 313, e

Κολουραίη, Hesychio est κολοβὴ, πετρώδη. At Suidas κολουραία πέτρα ex Callimacho affert pro κοίλη, κεκαμμένη

Caua, Inflexa vel στρογγύλη, Rotunda siue Teres. A
Κολουεία, idem Hes. affert pro τῇ ἀποτμία.
Κολούειος, t.2, c.1540, f. Κολουεις, ib.
Κόλουρος, ib.e. Κόλουσις, t.2, c.313, h
Κόλουσμα, ibid.g
Κολυτία, ας, ἡ, Colutea: arbor in Lipara præcipuè proueniens. iustæ est magnitudinis, fructũ ferens in siliquis, quo oues mirum in modum pinguescunt. folium habet assimile fœnogræco. Autor Theophrastus Histor. plantarum libro 3, cap.17. vbi & hæc subiungit, βλαστάνει τὸ πρῶτον μονοφυὲς ἐπὶ ἔτη μάλιστα τρία, ἐν οἷς καὶ τὰς βακτηρίας τέμνουσι. δοκοῦσι γὰρ καλαί· καὶ ἐάν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει. καὶ γὰρ ἀναβλαστάνει. εἶτα σχίζεται (nisi scribendum σχίζεται) καὶ ἀποδενδροῦται. Eandem è semine nasci tradit, & maximè è fimo ouillo. Ruell. senam esse putauit. sed reprehenditur. senam enim herbam esse purgatrice vi præditam. quæ itidem siliquetur, & quidem lunatis siliquis, sed singulis annis seratur ac emoriatur. coluteam verò arborem esse ferentem fructum in ventosis folliculis & in plures durantem annos. Alibi legitur κολουτία: vt suprà docui. quæ scriptura videri queat esse melior, quòd apud Hesych. quoque habeatur sua serie. At κολουτέα est ab hac diuersa, vt idem philosophus docet ibidem. B C
Κολυώ, t.2, c.313, c
Κολόφυρα, τά, dicuntur Iumenta. vt ex scholiaste Nicandri patet. Is enim sub finẽ Comment. in Alexipharm. de smilo loquens, scribit, Andream dicere τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῷ ἀποθνήσκειν: Theophrastum verò de hominibus nihil dixisse, sed tantùm quòd τὰ κολόφυρα τῶν ζώων γευσάμενα (γρ. & ὀδμησάμενα) ἀποθνήσκει: nomine isto λοφούρων intelligentem βόας, ἡμιόνους, & similia animantia: Callimachum verò ἑρπετὰ τῶν αἰεὶ πετρῶνα λοφίῳ. Sed videndum ne potius scribendum sit λόφουρα, vt habet Theophrastus eo in loco, nimirum Historiæ plant. libro 3, cap.10, φασὶ δὲ τὰ μὲν λόφουρα, ἐὰν φάγῃ τῶν φύλλων, ἀποθνήσκειν· τὰ δὲ μηρυκάζοντα, οὐδὲν πάσχειν. Vbi etiam innuit, non boues hoc nomine dici, sed asinos equósque: quum boues sint ex genere τῶν μηρυκαζόντων, ruminantium. Alibi verò itidem reperiri λόφουρα apud eundem, docui t.2, c.... D
Κολοφών, ῶνος, ὁ, Fastigium, Apex seu Summa manus, Finis. Plato epist.3, τὸν κολοφῶνα ταῖς ἀποχέσεσιν ἁπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας. Idem De legibus, κολοφῶν εἰρήσθω ἐπὶ τῷ λόγῳ. Strabo prouerbialiter ita vsurpari tradit ab vrbe quæ Colophon dicitur. olim enim ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, solitum λύεσθαι τὸν πόλεμον: & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, ὅταν τέλος ἐπιτεθῇ βέβαιον τῷ πράγματι. Ab eadem Colophone ciues dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πίσσα, Pix Colophonia: adferri inde solita. Item Κολοφώνια ὑποδήματα, apud Hesychiũ, quæ dicit fuisse κοῖλα, Caua. ‖ Eidem Hesychio κολοφῶν est non solùm ὑψηλὸν ἀκρωτήριον, κεφάλαιον, καὶ τὸ πέρας τοῦ πράγματος, sed etiam ὁ κολοιός, graculus, & ἰχθῦς τις θαλάσσιος, piscis quidam marinus. F
Κολόχειρ, idem H. est χείραργος. Forsan est κολοβόχειρ, Truncus manu, Mancus.
Κολπίζω, t.2, c.317, f
Κόλπος, Sinus, &c. t.2, c.315, b. Κόλπος, in mamma, &c. ib. e. Κόλπος, Vteri pars, &c. ib. f.
Κολπόω, t.2, c.317, b. Κολπώδης, ib. G
Κόλπωμα, ib. d. Κόλπωσις, ib. Κολπωτός, ib. e
Κόλυσθαι, Hesychio ἱκετεῦσαι, Supplicare.
Κόλυβα, Suidæ σῖτος ἑψητός, Frumentum coctum.
Κολύβδαινα, ab Epicharmo dicitur, vt quidem Nicander vult, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον: vt verò Heraclides in Opsartytico, τὴν καρίδα. Ita Athen. lib.3, paulo post hæc verba Epicharmi, ἄσακοί κολύβδαινά τ᾽ ἔχοισαι πόδια μικρά, τὰς χεῖρας δὲ μακράς.
Κολυβιστής, Suidæ τραπεζίτης, Mensarius, Numularius. sed scribendum potius κολλυβιστής. H
Κόλυβος, Hesychio ἔπαυλις: qualis & καλύβη.
Κολύθρον, Suidæ est εἶδος φυτοῦ, species plantæ. Eustathius verò κόλυθρα dici scribit τὰ πέπονα σῦκα, ficus maturas: itidémque Athen. l.3 ex Philemonis Ἀττικαῖς λέξεσι. vbi tamen per τ scriptum κόλυτρα: minus rectè.
Κολυκρίζοντες, Hesychio sunt ἐκπελιοῦντες. Pro quo infrà Κολυσίζοντες, ἐκκινοῦντες.
Κολυμβάς, t.2, c.318, e. Κολυμβάω, t.2, c.317, h
Κολυμβήθρα, t.2, c.318, b. Κολυμβητής, ib. a
Κολυμβίς, ib. g. Κόλυμβος, ib. f
Κολύραι, Hesych. dici scribit ἀρτίδια σμικρὰ καθαρά, paruulos è pura farina panes. qui suprà duplici λ κολλύραι. veruntamen & apud Athen. vnico scriptum est. At κολυσίζοντες, vide paulo antè in Κολυκρίζοντες.
Κολυτία, ας, ἡ, Colytea: arbor quædam Idæa, diuersa à κολουτία, vt fusius docet Theophrastus Histor. plantarũ libro 3, cap.17.
Κόλυτρα, vide in Κόλυθρον paulo antè.
Κολύφανον, Hesychio est φλοιός, λεπύριον, Cortex, Putamen: qui paulo antè & κολύμφατος attulerat pro φλοιὸς itidẽ & λεπίδιον. Suprà rectius κελύφανον.
Κολυφρόν, idem H. esse dicit ἐλαφρόν, Leue siue Agile.
Κολχικόν, οῦ, τό, Colchicum: herba quædam venenata apud Nicandrum & Dioscoridem, sic dicta quòd in Colchorum maximè regione proueniat. alio nomine ἐφήμερον dicitur & βολβὸς ἄγριος, quòd bulbo satiuo similis sit & vno die perimat. Vide Dioscoridem libro 4, cap.84. De naphtha autem intelligunt quod Nicander in Alexipharm. dicit, Ἢν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηΐδος ἐχθόμενον πῦρ Κεῖνο ποτὸν δέξηται ἐφήμερον. Eius enim vsum inuentũ esse à Medea Colchide, indéq; Colchicum appellatum. qua de re plura ibi schol. & Plin. l.2, c.105.
Κολῶ, Atticè pro κολάσω, vt ἐλῶ pro ἐλάσω, teste Hesych. qui itidem κολωμένους dici scribit pro κολάσοντας. Itaque apud Aristoph. in Vesp. pro κολυμένους quod suprà attuli, scribendum potius κολωμένους: quum Hesych. ita legi se satis constet, & ea scriptura multo magis sit consentanea, exempto σ, & a, c o in ω contractis.
Κολωάω, vide paulo pòst in Κολῳός.
Κολώδης, pro Κολοβώδης, Mutilus, Pusillus. Theophr. De caus. pl. l.3, c.7, αὔξη γὰρ μικρὰ καὶ κολώδη (sic enim legẽdum, non κωλώδη) γίνεται διὰ τὰς πληγὰς τὰς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ita quidam: sed viderit.
Κόλων, ωνος, ὁ, piscis ex genere τῶν κεστρέων, mugilum, seu τῶν λευκίσκων, apud Athen. l.8. vbi & κολωνες, properispωmenως: aliquanto antè χελῶνες pro eodem: apud Aristot. modò χάλλωνες, modò χείλωνες: quam postremam scripturam sunt qui cæteris præferant, eósque pisces Latinè reddant Labeones. E
Κολωνός, Κολωνή, Κολωνίτης, vide in sequ. Κολωνός.
Κολωνός, οῦ, ὁ, Tumulus, Collis, Locus editus: idque in campo seu loco plano. vt schol. Theocr. docet, scribens γώλοφον esse τὸν ἐν τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑπεραιρηκότα ὄχθον, qui & κολωνὸς vocatur. Philo De vita Mos. lib.1, ἐπὶ κολωνόν τινα πλησίον μετὰ σπουδῆς ἀναδραμών, conscenso celeriter proximo tumulo. Herodot. lib.7, p.290, de pugna ad Thermopylas, ἐς τὸ στεινὸν τῆς ὁδοῦ ἀνεχώρεον ὀπίσω, καὶ παραμειψάμενοι τὸ τεῖχος, ἐλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες ἀλέες οἱ ἄλλοι πλὴν Θηβαίων. Quibus subiungit, ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ. Idem libro quarto dicit etiam κολωνὸς λίθων pro Aceruus lapidum, seu Tumulus è lapidibus structus. vt & Arrianus apud Suidam, καθορῶν κολωνοὺς λίθων πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους, οὓς μὲν μείζους, οὓς δὲ ἐλάσσους. Verùm & montium vertices seu cacumina vocantur κολωνοί. vt apud Apollonium Argon. libro 1, καὶ δή μιν ἐπ᾽ ὀκρυόεντι κολωνῷ ἵδρυσαν. Ibi enim scholiastes exp. τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ. Itidem Procop. apud Suidam dicit, ἐπειδὰν δὲ εἰς τὸν τοῦ ὄρους κολωνὸν ἵκωνται. Idẽ significat & FOEMIN. Κολώνη. Homerus Iliad. β, in Bœotia, Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα κολώνη, Collis editus. vt & scholiastes exponit γώλοφος, ἐξοχή, τόπος εἰς ὕψος ἀνήκων. Ac vt montium culmina & fastigia editiora κολωνοὺς vocat Apollonius, ita etiam κολώνας paulo ante locum iam citatum, Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίη σφὶν χερσὶν ἑαῖς προφαίνετ᾽ ἰδέσθαι· Φαίνετο δ᾽ ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι Μυσίαι, vertices & fastigia Mysiacorum montium. Legitur verò & in prosa pro colle seu tumulo & loco

edito. Polemon apud Athenæum libro 13, de Cotina meretrice, ἧς διὰ τὴν ἐπιφάνειαν οἴκημά τι λέγεται καὶ τῶν ἐγγυτάτω τῆς κολώνης ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστιν, ἐπιφανὲς καὶ πολλοῖς ἐγνωσμένον τῶν ἐν τῇ πόλει. Similiter apud Suidam, ὁ δὲ, ἐπὶ κολώνης τινὸς ἱδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς, τοῦ χάρακος τὴν θέσιν ἐσκόπει, super tumulo quodam. Fuit in Atheniensi quoque agro celebris quidam κολωνὸς, Neptuno & Mineruæ sacer: ac quoniam Neptunus equestris rei inuentor creditur, ab eo cognominatus ἵππιος, ἱππότης, εὔιππος. Vide Sophoclem in Œdipo pag. 273, & 295. Thucyd. libro 8, pag. 283, & Pausaniam in Atticis pag. 23. In hunc tumulum Atticæ primùm appulisse fertur Œdipus: indéque nuntium ad Theseum misisse. vnde fabula apud Sophoclem, Οἰδίπους ἐπὶ κολωνῷ, seu Οἰδίπους κολωνεύς. Pollux scribit duos fuisse κολωνούς. alterum vocatum fuisse ἵππιον, in quem perhiberi Œdipodem confugisse. alterum fuisse in foro iuxta fanum Eurysacis. in quem conuenire solitos τοὺς μισθαρνοῦντας, mercenarios, qui mercede operam suam locabant: eam ob rem ab Hyperide dictos κολωνίτας. & hinc esse dictũ illud prouerbiale, Ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν κολωνὸν ἴεσο. quod Hesychius quoque prouerbio dictum scribit ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων. Idem & Harpocration refert, & ex eo Suidas. Scribunt enim κολωνίτας nominatos fuisse τοὺς μισθωτούς, quoniam περὶ τῷ κολωνῷ εἱστήκεσαν ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ἐστιν. húncq; κολωνὸν vocatum fuisse ἀγοραῖον. fuisse enim & alium κολωνὸν ad templum Neptuni, dictũ κολωνὸν τῶν ἱππέων. Vnde quendam apud Pherecratem comicum dicere, venire se ἐς κολωνὸν, ἡ μὴν οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων. Esse inde & aduerbium κολωνῆθεν apud Demosthenem, quod significat motum de loco. ‖ Κολώνη verò Hesychio est non solùm τόπος ὑψηλὸς, & ἐπανάστημα γῆς βουνοειδὲς, sed etiam πόλις μεγάλη, itidémque Suidæ. Eidémq; Hesych. κολῶναι sunt αἱ πόλεις Τροίας, Oppida seu ciuitates Troiæ. AT Κολωνία, ab Eleis dicitur τάφος, eodem autore, i. est Sepulcrum, Monumentum: forsan in edito extructum loco.

Κολῶον & Κολῷον, SIVE Κολωός, dicitur eodem teste θόρυβος, ταραχή, metaphoricè ἀπὸ τῶν κολοιῶν. quippe qui sint ὄρνεα θορυβώδη καὶ κραυγαστικά. gregatim enim volant, & magno cum garritu strepitúque. Vtitur hoc verbo Hom. Iliad. α. Ibi enim Vulcan⁹ Iunonem & Iouem reprehendit quòd ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, tumultum & strepitum cient inter deos. Vtitur idem & VERBO Κολῳᾶν hinc deducto, significantéque Tumultuari, Turbas dare: vel etiam Vociferando perstrepere & garrire more graculorum. Iliad. β, Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. Sic sanè Gellius libro 1, cap. 15, de futilibus & importunis loquutoribus, seu de morbo loquendi & stulta loquacitate, Neque non meritò Homerus vnum ex omnibus Thersiten ἀμετροεπῆ & ἀκριτόμυθον appellabat. verba illius multa & ἄκοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit. quid est enim aliud ἀμετροεπὴς ἐκολῴα?

Κολωτία, Hesychio est arbor quædam: forsan ἡ κολουτέα siue κολοιτέα.

Κόμαιθος, t. 2, c. 328, d.

Κόμαρος, ου, ἡ, Arbutus: arbor ex genere τῶν ἀειφύλλων, folia ferens lauri, numerosa, florem subherbaceum, fructus vt fraga ex longis pendulos pediculis, qui μιμαίκυλα dicuntur & κόμαρα. Autor Theophrastus Histor. plantarum libro 1, cap. 15, & libro 13, cap. 16: Dioscorides libro 1, cap. 176. vbi pro λεπτόφυλλον reponunt λεπτόφλοιον ex Theophrasto Histor. plantarum libro 13, cap. 16. Sed notandum, apud Theophrastum fœminino genere poni, apud alios masculino. Ita enim ille in loco iam citato, ἡ κόμαρος ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. At Amphis apud Athenæum libro 2, Ὁ συκάμινος συκάμινα, ὡς ὁρᾷς, φέρει· Ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα. Sed crebrius fœminino vsurpari puto, vt & apud Aristophanem Auibus legimus, ἐν ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις. Fructum huius neutro genere Κόμαρον etiam dici aiunt, non tantùm μιμαίκυλον: & hinc esse COMPOSITVM Κομαροφάγος, apud eundem Aristophanem in eadem fabula, dicentem, τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα. Vbi scholiastes simpliciter exponit κόμαρον ἐσθίοντα. Virgil. hæc pomula vocat Arbuta, Ouid. Arbuteos fœtus.

Κομαπκὸν, in vulg. lex. ex Æschyli schol. esse dicitur postrema chori pars, vbi reliquum totum in luctu consumitur. perperam scriptum pro κομματικόν. Id autem vocatur παρὰ τὰ κόμματα & planctus.

Κομάω, Comatus sum, &c. t. 2, c. 329, b. Κομάω, Effero me, &c. ibid. e.

Κόμβα, Polyrrheniorum dialecto dicitur ἡ κορώνη, Cornix. Hesych.

Κομβακεύεται, idem affert pro κόμποις λέγει, Inanes proiicit ampullas, & sesquipedalia verba. Idem ferè κομβεῖν.

Κόμβαλα, eidem H. sunt πήγματά τινα.

Κομβεῖν, affertur pro Ornare, Comere: κομεῖν: sed sine exemplo. Hesychius verò κόμβησαι exponit ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαι. quod ferè & κομβακεύεσθαι est, Inanibus verborum ampullis strepitare: verbo ficto ex ipso sono: vnde & κομπεῖν ac κομπάζεσθαι. Apud eund. & Hreperio &, κομβῆσαι expositũ ἀναλαβεῖν, Recipere, Recuperare. quod potius κομίσαι dicitur.

Κόμβη, Curetum [illegible] eodem H.

Κομβίζων, idem affert pro φυσῶν, Flans.

Κομβολύτης, eidem Hesych. est βαλαντιοτόμος, Marsupiorũ amputator.

Κόμβος, eidem H. est κόσυμβος, τὸ ἐγκόμβωμα. Legitur hoc vocabulum apud Suidam quoque. Sic enim apud eum reperio in manuscripto etiam codice: ὁ κόμβος τῶν δύο χειρίδων, ὅταν τις δήσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον. Inde VERBVM Κομβώσασθαι, Hesychio στολίσασθαι: quod & ἐγκομβώσασθαι dicitur. Ex eo VERBALE Κόμβωμα, quod idem Hesych. exponit στόλισμα, Amictus. Suidæ κομβώματα sunt τὰ καλλωπίσματα, Ornamenta: & Hesychio rursum τὰ ἐν ταῖς ῥάβδοις μικρὸν τόρνον ἔχοντα ὑπὸ πεταλίων. ‖ Idem Hesych. κόμβους dici scribit etiam ὀδόντας γομφίους, molares dentes, qui & κόμμοι. ‖ Etymologo & Lexico meo veteri κόμβος est ὁ ὑψηλὸς τόπος, locus editus, altus: vnde nonnulli τὸ κομπάζειν dictum volunt, & est apud eosdem.

Κομβιταρήσιος, Hesychio est ὁ τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἐγκλημάτων δεχόμενος. ex Latino Commentariensis. Vide & Etymologum.

Κομέω, t. 2, c. 318, h

Κόμη, t. 2, c. 327, e. & t. 3, c. 1349, a. ob.

Κόμης, Hesychio est ἄρχων, ἡγεμὼν, Præfectus, Dux: Suidæ ὁ λαοῦ ἄρχων, Præfectus populi. Eustathius scribit videri hoc nomine à recentioribus dici quem antiquiores vocabant ναύαρχον, Præfectum nauis seu classis. Meminit Etymol. quoque huius vocabuli, tradens genitiuum facere vel ἰσοσυλλαβον, κόμου, & Ionicè κόμεω: vel trisyllabon, κόμητος. Suspicor Græcos recentiores mutuatos esse ex Latino Comes.

Κομήτης, t. 2, c. 329, f. Apud Hesychium verò Κομηταὶ αὐχμηταί.

Κομιδὴ, Cura, &c. t. 2, c. 321, g. Κομιδὴ, Portatus, &c. c. 322, b. Κομιδὴ, Aduectio, &c. ibid. d. Κομιδῇ, aduerbium, &c. ibid. f.

Κομίζω, Curo, t. 2, c. 319, b. Porto, ibid. f. Aducо, ibid. h. Effero, c. 320, b. Tollo, c. 321, b. Meo, ibid. c. Κομίζομαι, Curor, t. 2, c. 319, d. Curo, ibid. e. Portor, ibid. f. Accipio, c. 320, d. Recipio, ibid. g.

Κομιστὴ, t. 2, c. 321, d. Κομιστὴρ, ib.
Κομιστής, ib. e. Κομιστικὸς, ib.
Κομιστρια, ib. Κόμιστρον, ib. d

Κόμμα, t. 2, c. 347, g. & 348, b. d. & t. 3, c. 1198, c. ob.

Κομμάρω, siue Κομάραι, à Macedonibus dicuntur καρίδες. Hesych. [illegible] generis & κάμμαροι.

Κομμαρεύων, eidem est θηρεύων, μοχθῶν, Venans, Laborãs. quod ferè & καμμορέων dicitur.

Κομματικὸς, t. 2, c. 348, e. Κομματικῶς, ib. f
Κομμάτιον, ib. Κομμέω, t. 2. c. 362.

Κόμμι, Gummi: nomen exoticum à Græcis vsurpatum,

Eſt autem lacryma arborum quarundam congelata in ipſarum truncis: eo à reſina differens quòd magis aquea ſubſtantia eſt, nec flammam vt illa concipit, ſed in ignem coniectum crepitat. Verùm quum multa ſint eius genera ex diuerſis arboribus prodeuntia, vt ceraſis, amygdalis, pruno, iunipero, cupreſſo, pinu, hedera: quum ſimpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia ſpina prouenit, in vermiculorum ſpeciem contractum, vitri modo pellucidum, purum: quod & gummi Arabicum, & à quibuſdam acãthinum appellatur, vtpote quod ex acantha naſcatur, vt ſcripſit Dioſcorides. idque primam apud antiquos laudẽ meruit, teſte Plinio, ſcribente gummi optimum eſſe ex Ægyptia ſpina. Aetius verò commẽdauit κόμμι σκώληκος παιδικόν: Scribonius inter ocularia pharmaca gũmi Alexandrinum, & in hæmatitino collyrio gummi Thebaicum: quæ omnia idem ſunt cum Arabico ſeu Ægyptio. Meminit Herodotus quoque, dicens τῷ κόμμι ὑποχρίειν, gummi ſublinere. INDE Κομμιώδης, SIVE Κομμιδώδης, Gummoſus, Gummi referẽs. Prius, apud Ariſtot. legitur, dicentem γλίσχρα καὶ κομμιώδη, lenta & gummoſa. Poſterius, apud Theophr. De cauſ. pl. lib. 5, c. 13, ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης. Plin. Bdellium Indicum eſſe gummi [illegible] tradit. Eſt inde & VERB. Κομμίζειν, Gummi ſpeciẽ præbere, apud Dioſcor. teſte Bud.

Κομμονιτήριον, à Suida eſſe dicitur ἐπιστολὴ προστακτικὴ ἀποστελλομένη εἰς χώρας: ex Latino Commonitorium.

Κομμός, Planctus, &c. t. 2, c. 366, a. Κομμός, ornatus quidã, &c. ibid. g. At κόμμοι, Heſychio ὀδόντες γόμφιοι: qui & κόμβοι. necnon κόμποι.

Κομμοῦσθαι, t. 2, c. 367, a. Κομμόω, t. 2, c. 366, h
Κόμμωμα, t. 2, c. 367, b. Κόμμωσις, ib.
Κομμωτής, ib. e. Κομμωτίζω, t. 2, c. 369, b
Κομμωτικός, t. 2, c. 368, b. Κομμωτικῶς, Cõptè: ex Hermog.
Κομμώτρια, t. 2, c. 367, g. Κομμωτρίδιον, ib. a
Κομμώτριον, ου, τό, dicitur eſſe Inſtrumentum muliebre: forſan quo vtebantur πρὸς τὰς κομμώσεις.
Κομοτροφέω, t. 2, c. 328, d. Κομόω, t. 2, c. 330, c
Κομπάζω, t. 2, c. 371, a
Κομπαλικευσή, Heſ. affert pro [illegible] ἀλαζονεύσῃ.
Κόμπαλος, eidem eſt παλαιστροφύλαξ, Cuſtos palæſtræ. At Κόμπαρος, Suidæ eſt ὁς συνεζευγμένος εἰς ὑπηρεσίαν τινι, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκπληρῶν χρείαν: ex Latino Compar, vt videtur.
Κόμπασμα, t. 2, c. 371, c. Κομπασμός, ib.
Κομπαστής, ib. d. Κομπαστής, ib. c
Κομπαστικῶς, ib. d. Κομπέω, t. 2, c. 370, e
Κομπηρός, ib. g. Κομπολακέω, ib. a
Κομπολακύθης, ib. a. Affertur hoc thema in poſtrema Etymologi editione: putarim tamen dicendum potius κομπολάκυθος, ex κόμπος & λήκυθος.
Κομπορρήμων, t. 2, c. 370, b
Κόμπος, t. 2, c. 409, c. Κόμπος, Iactatio, &c. ib. d. Κομπός, Iactator, &c. ib. h Κόμποι, Heſychio ſunt etiam ὀδόντες γόμφιοι, qui & κόμβοι & κόμμοι.
Κομπότης, t. 2, c. 370, g. Κομποφακελορρήμων, ibid. b
Κομπώδης, ib. e. Κομπώδης, ibid.
Κομψεία, ib. Κομψεία, t. 2, c. 331, d
Κόμψευμα, ib. e. Κομψεύομαι, ibid. b
Κομψευριπιδικῶς, pro κομψῶς & more Euripidis, Scitè & eleganter Euripideo more. Ariſtoph. Equit. πῶς ἂν οὖν ποτε Εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπιδικῶς; vbi ſchol. exp. εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς, id eſt πανούργως: quoniam antiquis κομψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι. ſeu [illegible] καὶ μὴ φανερῶς, λεληθότως, tectè.
Κομψεύω, t. 2, c. 331, b
Κομψέω, ῶ, Venuſtè dico, loquor: [illegible] ſi v. l. credimus.
Κομψοπρεπής, t. 3, c. 539, c
Κομψός, t. 2, c. 330, c. Erot. ſcribit Euripidem κομψὸν vocare & τὸ στρεβλόν: indéque Atticos κομψεύειν appellare τὴν πανουργίαν, & κομψεύεσθαι τὸ πανουργεύεσθαι. Vide & Κομψευριπιδικῶς.
Κομψότης, t. 2, c. 331, a. Κομψῶς, ib.
Κομμωτής, t. 2, c. 330, c. Κομμώτρια, ib. & 367, h
Κοναβέω, ῶ, ET Κοναβίζω, Reſono, Sonitum reddo. Hom. Iliad. β, ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ'

A Ἀχαιῶν. Heſiod. Theog. ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε. Rurſum Hom. Il. β, αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Et Odyſſ. κ, ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε. Itidémque Iliad. ν. Vtitur idem & NOMINE Κόναβος ſignificante Sonitus, Strepitus. Od. κ, ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. At ADVERB. Κοναβηδὸν in Epigramm. reperitur pro Cum ſonitu: de Lacæna quadã, Ἀφελόεν κοναβηδὸν ἐπιτρίουσα χλόειον.

Κοναρόν, Heſych. affert pro εὐτραφῆ, πίονα, Bene habitum,
B Pinguem. item δραστικόν: vt & κοναρώτερον pro δραστικώτερον, Agiliorem & Habiliorem.

Κονάσουσα, eidem eſt κονιορτὸν ἐγείρουσα, puluerem excitans. quæ & κονίουσα.

Κονδύς, Gratia: vnde ἄκονδος, quod vide.

Κόνδοι, Heſychio ſunt κεραῖαι, ἀστράγαλοι, Apices, Tali.

Κονδρίλλη, t. 4, c. 563, e

Κόνδυ, Heſych. eſſe dicit Poculum barbaricum, κυμβίον. Diuerſum tamen eſſe à cymbio, patet ex hoc loco Hipparchi apud Athen. lib. 11, καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον.
C Nicomachus Perſicum eſſe poculũ ſcribit, Athenæus Aſiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, — σπένδων ἐκ κόνδυος ἀργυρέοιο Νέκταρ.

Κονδύλη, t. 2, c. 333, e. Idem κονθύλη Heſychio.
Κονδυλίζω, t. 2, c. 333, a. Κονδύλιον, ib. e
Κονδυλισμός, ibid. b. Κονδυλόομαι, ib.
Κόνδυλος, Digiti articulus, &c. t. 2, c. 331, e. Κόνδυλος pro pugno, &c. ib. g. Κόνδυλος, Iunctura in brachio & humero, &c. c. 332, d.
Κονδυλώδης, ibid. g. Κονδύλωμα, t. 2, c. 333, b
D Κονέω, t. 2, c. 340, d
Κόνη, Cædes, Heſychio. necnon κόναι ſunt φόνοι: forſan à καίνω.
Κονήτης, t. 2, c. 340, e
Κονθύλαι, Heſychio αἱ ἀνοιδήσεις, Tumores, Inflationes. quæ & κονδύλαι.
Κονία, t. 2, c. 338, a. Κονίαμα, t. 2, c. 339, e
Κονίασις, ib. g. Κονιατής, ib.
Κονιατός, t. 2, c. 340, a. Κονιάω, t. 2, c. 339, b
Κονιέω, t. 2, c. 336, a
E Κόνιζα, quidam ſcribunt pro κόνυζα, innuentes deriuari παρὰ τὰς κόνιδας: quamobrem & pulicariam ſiue pulicarem interpretantur. Sed viderint. Hieron. κονίζαν interpret. Vrticam: deriuans forſan à verbo κνίζω. dicit autẽ eſſe herbam viliſſimam & amaram, odoriſque peſſimi.
Κονίζω, t. 2, c. 334, h. Κονίζομαι, t. 2, c. 335, c
Κονίλη, ης, ἡ, Cunila: herba quæ & Herculeum origanum. Sic enim Nicãd. in Ther. — πανάκειόν τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφενέπουσι. At in hoc eiuſdem verſu in Alexiph. Πολλάκι δὴ βρυχθεῖσαν ἐπιγλεύσαιο κονίλην, ſchol. κονίλην exponit κονίαν, Lixiuium: forſan legens
F κονίην.
Κονίομαι, t. 2, c. 335, c. Κόνιον, t. 2, c. 338, a
Κονιοποιός, t. 2, c. 334, f. Κονιορτοποιός, ib. d
Κονιορτός, ib. c. Κονιορτέω, ib. e
Κονιορτώδης, ib. d. Κόνιος, t. 2, c. 338, a
Κονιόω, t. 2, c. 340, a. Κονιοῦμαι, ibid.
Κονίπους, t. 2, c. 334, f
Κονίπτω, Excito puluerem, Impleo puluere. v. l.
Κόνις, εως, Puluis, &c. t. 2, c. 333, e. Κόνις, Cinis, &c. ibid. h
Κόνις, Lixiuium, &c. c. 334, a. Κόνις, ιδος, Lens, &c. ib.
G Κονισάλεος, t. 2, c. 337, h. Κονίσαλος, ib. d
Κονισσάλεος, t. 2, c. 338, a. Κονίσσαλος, t. 2, c. 337, d
Κονιστήριον, t. 2, c. 335, g. Κονιστικός, t. 2, c. 336, c
Κονίστρα, ib. a. Κόνιστρον, ib. d
Κονίω, Puluere impleo, &c. t. 2, c. 334, h. Κονίω, Puluerem moueo, &c. c. 335, b. Κονίω, Oblino, &c. ib. e. Κονίω, Feſtino, &c. ib. f.
Κονίομαι, t. 2, c. 339, b. Κόννα, t. 2, c. 338, d
Κονναβῆσαι, Heſych. affert pro ἠχῆσαι: & Κοναβίζει pro ἠχεῖ ἐπιπλεῖ, necnon δεσμεύει. Suprà hæc vnico ν.
H Κόνναρος, Connarus: arbor apud Alexandrinos. quam prolixè deſcribit Athen. lib. 14, ex Agathocle Cyziceno. Heſych. habet κόνναρον, innuens eſſe fructum arboris ſimilis paliuro.
Κοννεῖν, eidem H. eſt συνιέναι, ἐπίστασθαι, Intelligere, Scire: afferens & κοννοῦσι pro γινώσκουσι, Cognoſcunt.

Κόννις, Hesychio est ἀλείτης πενίαν ἔχων καίπερ ὢν ἄριστος, Qui vagari & mendicare cogitur licet optimus.

Κόννος, eidem est ὁ πώγων, ἡ ὑπήνη, Barba: necnon χάρις, Gratia. Pro menti barba Luc. in Lexiph. ὡς αὖ οὐ περὶ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. Aliam signific. habet in hoc loco Polybii, quem Suidas citat sine expositione: ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρέποντα· τοῖς μὲν παισὶ, κόννους καὶ ψέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις, δραμβὰς καὶ μαχαίρας. nisi forte ibi scribendum κώνους. Est κόννος etiā nomen proprium lyrœdi siue citharœdi cuiusdam muti: vnde prouerb. Κόννου ψῆφος dicitur ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, teste eodem Suida. Ab eodem Conno esse videtur compos. Κοννόφροσι, quod Hesychius exponit ἄφροσι, Dementibus, Amentibus. At κόνος ἀρτοξύη, eodē S. autore paroemia est ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων.

Κοντὸς, οῦ, ὁ, Contus. ξυστόν. Homer. Odyss. ι, Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν ὦσα παρέξ. INDE Κοντοφόρος, ου, ὁ, Qui contum gestat, Conto armatus. Vide Ὁπλῖται, in lib. De ord. milit. col. 77. Meminit & Luc. in libro De conscribenda hist. NECNON Κοντωτὰ πλοῖα hinc dicuntur Nauigia contis instructa, seu Quæ contis impelluntur, non remis. vt sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. Est hinc ETIAM Κοντίλος, significans & ipsum τὸν κοντὸν, vt est in Lexico meo vet. At Hesych. κοντίλον esse scribit εἶδος ὀρνέου, siue ὄρτυγα, Coturnicem: item esse serpentem quendam. forsitan illum qui ἀκοντίλος dicitur, ex eo quod sese iaculi modo in aduersarium vibret.

Κόνυζα, ης, ἡ, Conyza. Hesychio est herba ἄφυλλος: qui tamē subiūgit, quosdā dicere esse φυτὸν satis εὔφυλλον, ideóq; & στιβάδας ex eo fieri solitas. A Plinio conyza numeratur inter herbas coronarias, duorúmque esse generum dicitur, mas & fœmina: Hygino vocari cunilago. Vide librum eius 21, cap. 9 & 10: & Dioscor. lib. 4, cap. 136 vnde bonam partem mutuatus est Plin. Quidam κόνιζα scribendum censent, vt suprà docui: sed τὴν διὰ τοῦ υ γραφὴν agnoscit Hesych. quoque & Suidas. Eadem κνύζα dicitur, per syncopen. Theocr. Idyll. ... κνύζα καὶ ὠδώδης μελίτεια. Idem Idyll 7, Χὰ στιβὰς ἐστρῶτο ... ἐς τ' ἐπὶ πᾶχυν Κνύζα τ' ἀσφοδέλῳ τε. Vbi schol. annotat esse φυτὸν χορτῶδες ψυκτικόν. quapropter τὰς θεσμοφοριαζούσας ipsam στιβαδοποιεῖσθαι & substernere sibi ad cohibendos excutiendósque rei venereæ appetitus. Verùm & apud ipsum vno in loco per ι, in altero per υ scriptum est.

Κονωεῖν, Hesychio est συνιέναι, ἐπίστασθαι: quod suprà κοννεῖν.

Κόξα, Suidæ τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, Posterior genûs pars. quæ aliàs ἰγνύα dicitur siue ἰγνύς: Latinis Poples. At Coxa his aliud sonat: nimirum τὸ ἰσχίον.

Κοπάζω, t. 2, c. 365, f. Κοπανιστήριον, t. 2, c. 349, g

Κόπανον, ib. Κοπάς, ib.

Κοπεὺς, t. 2, c. 365, h. & 347, g. ob.

Κοπεύς, t. 2, c. 348, g. Κοπὴ, ib.

Κοπιαρός, t. 2, c. 365, f. Κοπιάω, ib. b

Κοπίζω, à κοπὶς, &c. t. 2, c. 349, d. Κοπίζω, à κόπις, &c. ibid. f.

Κοπὶς, t. 2, c. 348, g. & 349, c. & 817, e. ob.

Κόπις, εως, t. 2, c. 349, e. Κοπίσκος, t. 3, c. 1392, b

Κόπος, t. 2, c. 362, f. & 347, e. ob.

Κοπόω, & Κοπόομαι, t. 2, c. 365, a

Κόππα, t. 2, c. vi, b. Κοππατίας, ib. c

Κοπραγωγὸς, t. 2, c. 344, g. Κοπρεύω, t. 2, c. 345, d

Κοπρέω, ib. Κοπρία, t. 2, c. 344, h

Κοπρίζω, t. 2, c. 345, d. Κοπρικὸς, t. 2, c. 344, h

Κόπριον, t. 2, c. 345, a. Κόπριος, t. 2, c. 344, h

Κόπρισις, t. 2, c. 345, f. Κοπρισμός, ib.

Κοπριώδης, ib. b. Κοπριὼν, ib.

Κοπρολόγος, t. 2, c. 344, f. Κόπρος, ib. b

Κοπρόσυρα, ib. f. Κοπροφορέω, ib.

Κοπρόω, t. 2, c. 345, c. Κοπρὼν, ib. b

Κοπροφόνης, ib. c. Κόπρωσις, ib.

Κοπτή, ib. a

Κοπτάριον, t. 2, c. 350, c.

Κόπτομαι, Scindor, t. 2, c. 345, g. De frumēti corruptione signif. ib. f. Vexor, ib. e. Præcîdor, obscœna dictum, c. 347, a. Plango, ib.

Κοπτοπλακοῦς, ib. c

Κοπτὸν, t. 2, c. 350, a.

Κοπτὸς, ib. a

Κόπτω, Seco, t. 2, c. 345, g. Vulnero, c. 346, a. Cædo, ib. b. Impello, ib. d. Cudo, ib. e. Tundo, ib. f. Obtundo, c. 347, c. Succutio, ib. d

Κοπώδης, t. 2, c. 364, g. Κοραγέω, t. 2, c. 374, e

Κόραι, Naues περσόπλοοι, &c. t. 2, c. 373, h.

Κορακεύομαι, t. 2, c. 380, h. Κορακέων, ib. g

Κορακίας, ib. f. Κορακινίδιον, ib.

Κοράκινος, Coruinus, &c. ib. e. Κορακῖνος, Coracinus, &c. ib.

Κοράκιον, ib. g. Vide & Κορώνεως.

Κορακοειδής, t. 2, c. 380, d. Κορακώδης, ib.

Κοράλλιον, Hesychio est λίθος θαλάσσιος ἐρυθραῖος, lapis marinus rubens: cuius κοραλλίου meminit Arrian. quoque in Περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Plin. modò Corallium vocat, modò Corallum, modò Curalium. Ab eodem & Corallis ac Coralloachates inter gemmas numerantur lib. 37, c. 10, Coralloachates (inquit) guttis aureis sapphiri modo distincta. Et aliquanto pòst, Coralloachates, similis corallo aureis guttis distincta: Corallis, minio. gignitur in India & Syene. Inde VERB. Κοραλλίζω, Corallum imitor, Coralli modo rubeo.

Κοράμβλη, à quibusdam dicitur ἡ κράμβη, brassica: vtpote ἀμβλυώσσουσα τὰς κόρας. Ita Lexicon meum vet. & Etymol. apud quem ... Aristoph. schol. τὴν κράμβην apud Atticos dici κοράμβλην tradit, διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν.

Κόραξ, Coruus, &c. t. 2, c. 379, c. Κόραξ, Piscis, &c. ibid. f. Κόραξ, genus machinæ, &c. ib. g. Κόραξ, Marculus pulsandis forib. &c. c. 380, a. Κόραξ, genus supplicii, &c. ibid. b. Κόραξ, proprium, &c. ib. c.

Κοράσιον, t. 2, c. 375, c. Κορασιώδης, ib. d

Κοράττω, siue Κοράπτω, t. 2, c. 380, h

Κορ... λη, Hesychio est ἀπόστημα, Abscessus.

Κόραφος, eodem autore est auis quædam.

Κόρδαξ, ακος, ὁ, Cordax: genus saltationis comicæ quod apud Græcos habitū est φορτικὸν, vt tradit Ath... qui ipsum numerat inter τὰ σχηματώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Aristoph. schol. scribit tria fuisse saltationis genera: ἐμμέλειαν, tragicam: σίκιννιν, satyricam: κόρδακα, comicam: in qua ... fuisse αἰσχρῶς ... τὴν ὀσφὺν, turpiter agitare seu motare lumbos, vt Hesych. quoque eius motus fuisse scribit ἀσέμνους. passim igitur reprehenditur. Aristoph. Nub. οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν. Ibidem Eupolis suo Maricæ apposuit γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος ἕνεκα, ad desaltandum cordacem. Et apud Theophr. ἐν τοῖς ἠθικοῖς χαρακτῆρσιν, (si modo eius iste liber est) ὁ ἀπονενοημένος ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα, scit sobrius quoque saltare cordacem: alioquin à potis desaltari solitum. INDE Κορδακικὸς, οῦ, ὁ, Cordacicus, Cordaci cōueniens, Cordacem decens. Vtitur hoc vocabulo Aristot. Rhet. l. 3. Ibi n. de rhythmis loquens, scribit τὸν ἡρῷον esse σεμνὸν καὶ λεκτικὸν καὶ ἁρμονίας δεόμενον: τὸν ἴαμβον esse αὐτὴν τὴν τῶν πολλῶν λέξιν: ideóque oratorio numero ineptum, vtpote in quo oporteat esse σεμνότητα vt possit ἐκστῆσαι: τὸν τροχαῖον verò esse κορδακικώτερον. idque patere ex tetrametris. esse enim τροχερὸν ῥυθμὸν τὰ τετράμετρα. Vnde Cic. De oratore, Aristoteles iudicat heroum numerum grandiorem quàm desideret soluta oratio: iambum autem nimis è vulgari esse sermone. Ita neque humilem & abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat: plenam tamen eam vult esse grauitatis, vt eos qui audient, ad maiorem admirationem possit traducere. Trochæum autem, qui est eodem spatio quo choreus, cordacem appellat, quia contractio & breuitas dignitatem nō habeat. Et Quintil. lib. 9, cap. 4, Licet herous, qui est idem dactylus, Aristoteli amplior, iambus, humanior videatur: trochæū, vt nimis currentem damnet, eique cordacis nomen imponat. Ibidem dixerat ab Ephoro fugi spondeum & trocheum, alterius tarditate, alterius celeritate damnata. Est indidem & VERB. Κορδακίζω, significans τὸν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Cordacem salto: Suidæ αἰσχρῶς ὀρχοῦμαι, Turpiter & inconditè salto. Vnde VERBALE Κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, Cordacis saltatio. Demosth. Olynth. dicit à Philippo despici & pelli qui ipsius τὴν καθημέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς ferre

Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis: eo à resina differens quòd magis aquea substantia est, nec flammam vt illa concipit, sed in ignem coniectum crepitat. Verùm quum multa sint eius genera ex diuersis arboribus prodeuntia, vt cerasis, amygdalis, prunis, iunipero, cupresso, pinu, hedera: quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina prouenit, in vermiculorum speciem contractum, vitri modo pellucidum, purum: quod & gummi Arabicum, & à quibusdam acathinum appellatur, vtpote quod ex acantha nascatur, vt scripsit Dioscorides. idque primam apud antiquos laudē meruit, teste Plinio, scribente gummi optimum esse ex Ægyptia spina. Aetius verò commēdauit κόμμι σκωληκος τὸ λευκόν: Scribonius inter ocularia pharmaca gūmi Alexandrinum, & in hæmatitino collyrio gummi Thebaicum: quæ omnia idem sunt cum Arabico seu Ægyptio. Meminit Herodotus quoque, dicens τῷ κόμμι ὑποχρίειν, gummi sublinere. INDE Κομμιώδης, SIVE Κομμιδώδης, Gummosus, Gummi referēs. Prius, apud Aristot. legitur, dicentem γλίσχρα καὶ κομμιώδη, lenta & gummosa. Posterius, apud Theophr. De caus. pl. lib. 5, c. 13, ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης. Plin. Bdellium Indicum esse gummosum tradit. Est inde & VERB. Κομμίζειν, Gummi speciē præbere, apud Dioscor. teste Bud.

Κομμονιτήριον, à Suida esse dicitur ἐπιστολὴ προστακτικὴ ἀποστελλομένη εἰς χώρας: ex Latino Commonitorium.

Κομμός, Planctus, &c. t. 2, c. 366, a. Κομμός, ornatus quidā, &c. ibid. g. At κόμμοι, Hesychio ὀδόντες γόμφιοι: qui & κόμβοι. necnon κόμποι.

Κομμοῦσθαι, t. 2, c. 367, a. Κομμόω, t. 2, c. 366, h

Κόμμωμα, t. 2, c. 367, b. Κόμμωσις, ib.

Κομμωτής, ib. e. Κομμωτίζω, t. 2, c. 369, b

Κομμωτικός, t. 2, c. 368, b. Κομμωτικῶς, Cōpté: ex Hermog.

Κομμώτρια, t. 2, c. 367, g. Κομμωτεῖον, ib. a

Κομμώτριον, ου, τό, dicitur esse Instrumentum muliebre: forsan quo vtebantur περὶ τὰς κομμώσεις.

Κομοτροφέω, t. 2, c. 328, d. Κομόω, t. 2, c. 330, c

Κομπάζω, t. 2, c. 371, a

Κομπαλικεύσι, Hes. affert pro ἀλαζονεύσι.

Κόμπαλος, eidem est παλαιστροφύλαξ, Custos palæstræ. At Κόμπαρος, Suidæ est ὁ συνεζευγμένος εἰς ὑπηρεσίαν τινι, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκπληρῶν χρείαν: ex Latino Compar, vt videtur.

Κόμπασμα, t. 2, c. 371, c. Κομπασμός, ib.

Κομπαστής, ib. d. Κομπαστής, ib. c

Κομπαστικῶς, ib. d. Κομπέω, t. 2, c. 370, e

Κομπηρός, ib. g. Κομπολακέω, ib. a

Κομπολακύθης, ib. a. Affertur hoc thema in postrema Etymologi editione: putarim tamen dicendum potius κομπολάκυθος, ex κόμπος & λήκυθος.

Κομπορρήμων, t. 2, c. 370, b

Κόμπος, t. 2, c. 409, c. Κόμπος, Iactatio, &c. ib. d. Κομπός, Iactator, &c. ib. h | Κόμποι, Hesychio sunt etiam ὀδόντες γόμφιοι, qui & κόμβοι & κόμμοι.

Κομποῦσθαι, t. 2, c. 370, g. Κομποφακελορρήμων, ibid. b

Κομπώδης, ib. e. Κομπώδης, ibid.

Κομψεύω, ib. Κομψεία, t. 2, c. 331, d

Κόμψευμα, ib. e. Κομψεύομαι, ibid. b

Κομψευριπιδικῶς, pro κομψῶς & more Euripidis, Scitè & eleganter Euripideo more. Aristoph. Equit. πῶς ἂν οὖν ποτε Εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπιδικῶς; vbi schol. exp. λεπτολόγως καὶ δεινῶς, id est πανούργως: quoniam antiquis κομψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι. seu ἀφελεσαλμένως καὶ μὴ φανερῶς, λεληθότως, tectè.

Κομψεύω, t. 2, c. 331, b

Κομψέω, ῶ, Venustè dico, Iocor: περιλαλεῖ: si v. l. credimus.

Κομψοπρεπής, t. 3, c. 539, e

Κομψός, t. 2, c. 330, c. | Erot. scribit Euripidem κομψὸν vocare & περιττόν: indéque Atticos κομψεύειν appellare τὴν πανουργίαν, & κομψεύεσθαι τὸ πανουργεύεσθαι. Vide & Κομψευριπιδικῶς.

Κομψότης, t. 2, c. 331, e. Κομψῶς, ib.

Κομώτης, t. 2, c. 367, f. Κομωτεία, ib. & 367, h

Κοναβέω, ῶ, ET Κοναβίζω, Resono, Sonitum reddo. Hom. Iliad. β, ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ'

A Ἀχαιῶν. Hesiod. Theog. ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε. Rursum Hom. Il. β, αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Et Odyss. κ, ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε. Itidémque Iliad. ν. Vtitur idem & NOMINE Κόναβος significante Sonitus, Strepitus. Od. κ, ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. At ADVERB. Κοναβηδὸν in Epigramm. reperitur pro Cum sonitu: de Lacæna quadā, Ἀφελοῖν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.

Κοναρόν, Hesych. affert pro εὐτραφῆ, πίονα, Bene habitum,

B Pinguem. item δραστικόν: vt & κοναρώτερον pro δραστικώτερον, Agiliorem & Habiliorem.

Κονάουσα, eidem est κονιορτὸν ἐγείρουσα, puluerem excitans. quæ & κονίουσα.

Κονδάς, Gratia: vnde ἀκονδος, quod vide.

Κόνδοι, Hesychio sunt κεραίαι, ἀστράγαλοι, Apices, Tali.

Κονδρίλλη, t. 4, c. 563, e

Κόνδυ, Hesych. esse dicit Poculum barbaricum, κυμβίον. Diuersum tamen esse à cymbio, patet ex hoc loco Hipparchi apud Athen. lib. 11, καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον.

C Nicomachus Persicum esse poculū scribit, Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, — σπένδων ἐκ κόνδυος ἀργυρέοιο Νέκταρ.

Κονδύλη, t. 2, c. 333, e. Idem κονδύλη Hesychio.

Κονδυλίζω, t. 2, c. 333, a. Κονδύλιον, ib. e

Κονδυλισμός, ibid. b. Κονδυλόομαι, ib.

Κόνδυλος, Digiti articulus, &c. t. 2, c. 331, e. Κόνδυλος pro pugno, &c. ib. g. Κόνδυλος, Iunctura in brachio & humero, &c. c. 332, d.

Κονδυλώδης, ibid. g. Κονδύλωμα, t. 2, c. 333, b

D Κονέω, t. 2, c. 340, d

Κόνη, Cædes, Hesychio. unde κόναι sunt φόνοι: forsan à καίνω.

Κονήτης, t. 2, c. 340, e

Κονθύλαι, Hesychio αἱ ἀνοιδήσεις, Tumores, Inflationes. quæ & κονδύλαι.

Κονία, t. 2, c. 338, a. Κονίαμα, t. 2, c. 339, e

Κονίασις, ib. g. Κονιατής, ib.

Κονιατός, t. 2, c. 340, c. Κονιάω, t. 2, c. 339, b

Κονιέω, t. 2, c. 340, a

Κόνιζα, quidam scribunt pro κόνυζα, innuentes deriuari

E παρὰ τὰς κόνιδας: quamobrem & pulicariam siue pulicarem interpretantur. Sed viderint. Hieron. κονίζαν interpret. Vrticam: deriuans forsan à verbo κνίζω. dicit autē esse herbam vilissimam & amaram, odorisque pessimi.

Κονίζω, t. 2, c. 334, h. Κονίζομαι, t. 2, c. 335, c

Κονίλη, ης, ἡ, Cunila: herba quæ & Herculeum origanum. Sic enim Nicād. in Ther. — πανάκειόν τε κονίλην, Ἤν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφενέπουσι. At in hoc eiusdem versu in Alexiph. Πολλάκι δὴ θρύπτειαν ἐπεγκεράσαιο κονίλην, schol. κονίλην exponit κονίαν, Lixiuium: forsan legens

F κονίην.

Κονίομαι, t. 2, c. 335, c. Κόνιον, t. 2, c. 338, a

Κονιόπους, t. 2, c. 334, f. Κονιορτόπους, ib. d

Κονιορτός, ib. c. Κονιορτόω, ib. e

Κονιορτώδης, ib. d. Κόνιος, t. 2, c. 338, a

Κονιόω, t. 2, c. 340, a. Κονισύμαι, ibid.

Κονίπους, t. 2, c. 334, f

Κονίπτω, Excito puluerem, Impleo puluere. v. l.

Κόνις, εως, Puluis, &c. t. 2, c. 333, e. Κόνις, Cinis, &c. ibid. h

Κόνις, Lixiuium, &c. c. 334, a. Κόνις, ιδος, Lens, &c. ib.

G Κονισάλεος, t. 2, c. 337, h. Κονίσαλος, ib. d

Κονισσάλεος, t. 2, c. 338, a. Κονίσσαλος, t. 2, c. 337, d

Κονιστήριον, t. 2, c. 335, g. Κονιστικός, t. 2, c. 336, c

Κονίστρα, ib. a. Κόνιστρον, ib. d

Κονίω, Puluere impleo, &c. t. 2, c. 334, h. Κονίω, Puluerem moueo, &c. c. 335, b. Κονίω, Oblino, &c. ib. e. Κονίω, Festino, &c. ib. f.

Κονίωμαι, t. 2, c. 339, b. Κόννα, t. 2, c. 338, d

Κονναβῆσαι, Hesych. affert pro ἠχῆσαι: & Κονναβίζει pro ἠχεῖ ἐπιπλεῖ, necnon δεσμεύει. Suprà hæc vnico ν.

H Κόνναρος, Connarus: arbor apud Alexandrinos. quam prolixè describit Athen. lib. 14, ex Agathocle Cyziceno. Hesych. habet κόνναρον, innuens esse fructum arboris similis paliuro.

Κοννεῖν, eidem H. est συνιέναι, ἐπίστασθαι, Intelligere, Scire: afferente & κοννοῦσι pro γινώσκουσι, Cognoscunt.

ἀνδρας ἀφικόμϑμοι, teste Hes. Talis Romæ prætexta virilis. A

Κόρτης, eidem est ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων, Ricinus canum.

Κορύβας, αντος, ὁ, Corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ, teste eodem Hesychio. id quod & Luc. testatur his verbis, in libro De saltatione, πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ ἐν Φρυγίᾳ μϑὺ, τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ, τοὺς κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. Autor Strabo lib. 10, pag. 204, quosdam τοὺς κορύβαντας καὶ καβείρους, καὶ Ἰδαίους δακτύλους καὶ τελχῖνας velle esse τοὺς αὐτοὺς τοῖς κουρῆσι, quosdam συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διαστέλλειν: B omnes tamen eos in genere esse ἐνθουσιαστικούς τινας καὶ βακχικούς, καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου καὶ ψόφου καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων καὶ ὅπλων, ἔτι δὲ αὐλοῦ καὶ βοῆς, ἐκπλήττοντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων. Sic Claudian. Non te progenitum Cybeleius ære canoro lustrauit corybas. Et Horatius, — acuta Ingeminant corybātes æra. Trãslatè Synes. epist. 122, δεῖξαι τοῖς καταπεπληγμένοις ὅτι μὴ κορυβαντές εἰσι, μηδὲ τῶν περὶ τὴν Ῥέαν δαιμόνων. Luc. verò κορύβαντα vocat etiam ἐνθουσιασμὸν similem τῷ τῶν κορυβάντων: in libro De conscrib. Hist. κίνδυνος C γὰρ αὐτῇ τό τι μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ καταπεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Porrò quod ad originē huius vocabuli attinet, sunt qui κορύβαντας dictos velint ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorum βηταρμόνων: ac quum οἱ κορύβαντες sint ὀρχηστικοὶ καὶ ἐνθουσιαστικοί, inde τοὺς μανικῶς κινουμϑμους denominari κορύβαντας, inquit Strabo lib. 10, pag. 107. Alii διὰ τὴν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. vnde forsan est quod Pind. dicit, ζάθεοί τε Κρῆτες διοζυγέντες, ἔνθ' αὐλοί, ἔνθα τρικόρυθες αὖθις βυρσότονόν τε κύκλωμα. Diodorus D scribit Corybantum Cybeles filium simul cum Dardano sacra matris deûm in Phrygiam detulisse, eósque qui hæc sacra peragere instituissent, de suo nomine corybantas appellasse. Cæterùm à corybantibus DICTVM Κορυβαντεῖον, Templum corybantum, apud Strab. lib. 10, pag. 206. Apud Virg. verò adiectiuè etiam Corybantia æra: pro Κορυβαντικά, vt Plut. dicit κορυβαντικὰ σκιρτήματα, in Erotico. In Epigr. autē κορυβαντίων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων. Item ab iisdem est VERB. E Κορυβαντιάω, ῶ, significans Corybantas imitor entheo incessu. μανικῶς κινοῦμαι, vt Strabo exponit. vel Insanio seu furo corybantum more. Luc. in Herod. μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, corybantico furore percitum esse. Idem in Lexiph. κορυβαντιᾶσιν μοι δοκῶ, περιβομβούμϑμος ὑφ' ὧν καταπεκέδασάς μου ὀνομάτων. Sic Aristoph. Vesp. Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς. Plato COMP. συγκορυβαντιᾶν vsus est, in Phæd. dicens, ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἰδὼν ὅτι ἕξοι συγκορυβαντιῶντα, Cū quo insaniat, hoc est, immodicè oblectetur confabulando. B. F Sic apud Suid. ὁ δὲ στρατὸς συγκορυβαντιάσαντες καὶ ἐπαλαλάξαντες ἅπαντες, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐπιδουπήσαντες, ἐσήλαντο ἐς τὸν ποταμόν. At Plin. lib. 11, c. 37, Patentibus oculis dormiunt lepores, multique hominum: quod corybantiân Græci dicunt. Est inde & aliud VERBVM, Κορυβαντίζω videlicet. quo vtitur Aristoph. in Vespis, Καὶ πρῶτα μϑὺ λόγοισι παραμυθούμϑμος, Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φέρειν τρίβώνιον, Μηδ' ἐξιέναι θύραζ', ὁ δ', οὐκ ἐπείθετο. Εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρ'· ὁ δ', οὐ μάλα. Μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ Ἄιξας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών: pro τὰ τῶν κορυβάντων ἐποίει αὐτῷ μυστήρια ἐπὶ καθαρμῷ τῆς μανίας, G veluti Cybeleius ære canoro Lustrabat corybas. vt & VERBALE Κορυβαντισμῶν Hesych. exp. καθαρισμῶν, Expiationum & lustrationum quæ à corybante fiunt ære canoro. Idem præcedens κορυβαντιᾷ exp. etiam ἐμπλεπτεῖ. Infrà & κύρβας pro κορύβας.

Κορυγγεῖν, Hesychio est κερατίζειν, Cornibus ferire. κορύπτειν.

Κορύγης, Doricè dicitur ὁ κήρυξ, Præco, teste eodem.

Κορυδαλλὶς, t. 2, c. 384, g. Κορυδαλλός, ib.

Κορυδαλός, ib.

Κορύδυλις, vide in Κορδύλη. Κόρυδος, t. 2, c. 384, g

Κόρυζα, Grauedo: crudi humoris è capite in nares destillatio: morbus cerebri, oriens ex solis æstu, vini potu largiore, balneis calidioribus, perfusione capitis ex aqua calida, cibo qui in ventre incoctus manet, & immodica cerebri refrigeratione. & quod in ventre diarrhœa H est ex mala concoctione, id in cerebro catarrhus & coryza. sed coryza quidem dicitur quum in nares humor destillat, catarrhus verò, quum in os defluit per palatum. Fusius hæc apud Galen. de loc. aff. lib. 1, & Aet. serm. 9, cap. 53. Celsus lib. 4, cap. 2, Destillat autem humor ex capite interdum in nares, quod leue est: interdum in fauces, quod peius est: interdum etiam in pulmonem, quod pessimum est. Aliud autem, quanuis non multū distans, malum est grauedo. hæc nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam mouet. Omnia ista κορύζας Hippocrates nominauit. nunc video apud Græcos in grauedine hoc nomen seruari: destillationes, καταστάγμους appellari. Hippocr. De vet. med. ὁκόσοισιν αἱ ἡμέων κόρυζαι ἐγγίνονται, καὶ ῥεῦμα κινηθῇ διὰ τῶν ῥινέων. Idē in Coac. progn. κορύζας καὶ πταρμοὺς τοῖσι περὶ τὰ ὑδέμενα καὶ περιγενέσθαι καὶ ἐπιγενέσθαι πονηρόν. Sed & ipse mucus narium, pituita, seu humor crassior qui per nares destillat, κόρυζα nominatur. Galen. Comment. in Progn. Hippocr. scribit τὸ διὰ τῶν ῥινῶν ἐκκρινόμϑμον ὑγρὸν λεπτὸν solere omnes veteres medicos appellare κόρυζαν. Luc. in dial. Ter. & Pl. κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα. Idē De conscrib. hist. λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. vbi quidam accipiunt pro Superbia & fastu: possis commodius pro Stultitia, Stoliditate. INDE Κορυζάω, ῶ, Grauedine laboro, Muco plenus sum, Nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. γέροντα λημῶντα καὶ κορυζῶντα. Plato Polit. 1, ὅτι σε κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Apud Hesych. reperio ETIAM Κορύζει, expositū μωραίνει: itidémque Κορύζων, μιμωραμμϑμος. pro quo Suid. habet κορυζῶν, perispomenωs. ratio forsan eius expositionis est quòd stulti esse soleant οἱ κορυζῶντες: vnde & βουκόρυζοι.

Κορυθ[illegible], t. 1, c. 233, g. & t. 2, c. 385, a

K[illegible]αιόλος, t. 1, c. 179, c. & t. 2, c. 385, a

Κορυθαλία, Hesychio est δάφνη ἐστεμμένη: secundum alios εἰρεσιώνη. Sunt qui dicant esse [illegible] apud Etym. & in Lexico meo vet. pro hoc scriptum κορ[illegible]άλη, ab iisque exponitur itidem ἡ πρὸ τῶν θυρῶν δάφνη [illegible], quoniam (inquiunt) οἱ κλάδοι, quos vocant [illegible], θαλλοῖσιν. vt Chrysippus, [illegible] εὐθενεῖν, καὶ κόρους πλεκτὰς [illegible] μορρίνης. Alii hanc nominis rationem afferunt quòd [illegible] τῶν νέων καὶ θυγατέρων, qui κόροι & κό[illegible] dicūtur, δάφνας περιετίθεσαν ἐφηβείοις καὶ γάμοις εἰς τὸ δίκρον.

Κορυθαλίστριαι, eodē H. autore sunt αἱ χορεύουσαι τῇ κορυθαλλίᾳ θεᾷ. Vbi etiam nota λ geminatum esse.

Κορυθόω, t. 2, c. 385, c

Κορυθία, Hesychio est αὐλήτρια, tibicina.

Κόρυθοι, eidem sunt περικεφαλαῖαι: quæ & κόρυθες. Eidem κόρυθος est εἶδός τι τῶν ἐγχέλεων.

Κόρυθρον, t. 2, c. 371, b

Κώρυκος, Hesychio θυλάκιον ἢ πήρα, Sacculus, Marsupium: Suidæ ὁ θύλακος, Saccus, in exemplum afferenti hunc locum de Attila Hunnorum rege qui Mediolanum ceperat, ὡς εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθημϑμους, Σκύθας δὲ πρὸ τῶν αὐτῶν ποδῶν, ἐκέλευσεν αὐτὸν μϑὺ ζωγραφεῖν ἐπὶ θρόνου, τοὺς δὲ Ῥωμαίων βασιλέας κωρύκους φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ χρυσὸν χέειν πρὸ τῶν ποδῶν [illegible]. In Hippiatr. legitur pro testium sacculo seu concep[illegible]lo, id est scroto. Apsyrtus, ἐμπίπτει τὰ ἔντερα εἰς κώρυκον θυλάκην. Dicitur esse & pilæ genus quod è pellibus consui solet, ventóque inflatum brachialibus ligneis pelli. Martial. Follem vocat, Plautus follem pugilatorium. Infrà per ω κώρυκος.

Κορυλλίων, Hesychio est species auis. Suprà κολλυρίων.

Κορυμβαι, t. 2, c. 385, f

Κορυμβᾶσι, Hes. affert pro περιδρόμοις δι' ὧν συσπᾶται γύργαθος καὶ κεκρύφαλος καὶ δεσμοί.

Κορυμβήθρα, ας, ἡ, à nonnullis dicitur ὁ κισσὸς, hedera, vt est in Appēd. Diosc. l. 2, c. 210: procul dubio ex eo quòd fert corymbos.

Κορυμβίας, t. 2, c. 385, g. Κόρυμβον, ib. d

Κόρυμβος, Vertex, & c. ib. Κόρυμβος, de coma dictum, ib. f.

Κόρυμβος, Caules asparagi, & c. ib. g. [illegible]

Κορυμβοῦμαι, ib. f

Κόρυμνα, Hesychio est κόσμος τις γυναικεῖος περιτραχήλιος.

nequeant. Hesychio κ[...]λαισμοὶ sunt τὰ τῶν μίμων γελοῖα A καὶ παίγνια: qui affert & κορδαξίας pro ὀρχήσεως.

Κορδίνημα, Ionica vox, significans τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, vt Erotian. tradit & Corinth. qui & σκορδίνημα scribi indicant.

Κορδύλη, eidem Hes. est κορύνη, ῥόπαλον, Claua, Fustis: Suidæ παρὰ τὸ ἔξοχον καὶ συνεστραμμένον: necnon ὁ περὶ τὸν ὦμον δεσμός. Aristoph. schol. κορδύλην à Cypriis vocari scribit τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς, Inuolucrum capitis: ideóque ἐγκεκορδυλημένος exp. ἐγκεκρυμμένος, Intectus & inuolutus, in hoc loco Aristoph. οὐκ ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται, ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi pisciculi. vnde esse prou. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. Alioqui κορδύλη dicitur pelamis pusilla, seu fœtus thynni, vt ex Plin. docui in Πηλαμὺς, t.3, c.179, d. Apud Aristot. verò scriptũ σκορδύλη: cui synonymum facit θυννίς. Nam Hist. anim. l.6, c.17, scribit τὴν αὔξησιν τῶν θυννίδων esse ταχεῖαν. nam thynnos in ponto parere oua [...]υλάκῳ: ex quibus fieri quas nonnulli σκορδύλας appellant, Byzantii αὐξίδας vocant, διὰ τὸ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις αὐξάνεσθαι: ex his postea fieri πηλαμύδας.

SED ET Κόρδυλος ab Hesychio dicitur esse piscis C quidam. cuius meminit Aristoteles quoque. Nam De part. anim. lib.4, cap.13, scribit τοὺς κορδύλους, βράγχια ἔχοντας, πόδας ἔχειν. πτερύγια γὰρ οὐκ ἔχει, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μανώδη καὶ πλατεῖαν. Et De respir. cap.4, τῶν πόδας ἐχόντων ἓν ἔχει βράγχιον μόνον τῶν πεζευομένων, τὸν καλούμενον κόρδυλον. Meminit huius & in Hist. anim. lib.8, cap.2, numerans eum inter τὰ ἀμφίβια. Sic enim ibi, ζῇ δὲ (inquit) ἐν τῷ ὑγρῷ ἢ ὅσα δέχεται μὲν τὸ ὑγρὸν καὶ ἔχει βράγχια, πορεύεται δὲ εἰς τὸ ξηρὸν καὶ λαμβάνει τροφήν. ἓν δὲ μόνον νῦν ὦπται τοιοῦτον, ὁ καλούμενος κόρδυλος. οὗτος γὰρ πνεύμονα μὲν οὐκ ἔχει ἀλλὰ βράγχια· τετράπουν δ' ἐστὶν, ὡς καὶ πεζεύειν πεφυκός. Numenio in Halieutico VOCATVR Κούρυλος, teste Athen. lib.7. vbi & κορύδυλις ab eo memoratur: Ἠ μύας ἢ ἵππου[...] γλαυκὴν κορύδυλιν.

Κόρδυς, Hesychio πανοῦργος, Vafer, Veterator.

Κορεία, t.[...] 375, e

Κορεῖον, Hesychio est [...]κραίνειον. quod & κόρις.

Κορέννυμι, t.2, c.108, b. [...] & Κορεννύω pro eodem.

Κόρευμα, t.2, c.375, e. [...]εύω, ib. d

Κορέω, t.2, c.108, b. & 371, e

Κορζία, Paphii dicunt pro καρδία, teste Hesych.

Κόρη, t.2, c.364, a. & 373, a.

Κόρηθρον, t.2, c.372, b. Κόρημα, t.2, c.371, g

Κορθέλαι, Hesychio συστροφαί, σωροί: qui Κορθίλας quoque & κόρθιν esse dicit τοὺς σωροὺς καὶ τὴν συστροφήν. Idem κόρθυς.

Κόρθιλος, auis quam quidam βασιλικὸν dicũt, teste eodem.

Κόρθυς, eidem Hes. est σωρός, Aceruus: afferenti & κόρθυας pro τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα. Suidæ quoque κόρθυς est τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Tumulus, Agger, Cumulus: in exemplum F afferenti hunc locum, ὁ δὲ, ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρθυν, καὶ ἐξαραχθείσης οὐκ ὄντι πολὺ, πάλιν τῷ ποδὶ καταστρώσας, αὖθις [...]ὰ πεδον ὁμαλὲς ἐποίησε. INDE Κορθύω, SIVE Κορθυνύω, In aceruum colligo, Coaceruo. Hesiod. Theogon. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, Vires [...]as collegit & veluti coaceruauit. Hom. Iliad. 1, [...] δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, In aceruum veluti attollitur. seu κορυφοῦται, αὔξεται, vt schol. exp. εἰς ὕψος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεωρίζεται, vt Hes. Quod & Intumescere & Insurgere dicunt Latini.

Κορθώ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum. G

Κορέλαι, Hes. teste dicuntur αἱ τρίγλαι, mulli, pisces.

Κορίαννον, apud Theophr. Hist. plant. lib.[...], c.18, legitur in censu τῶν γυμνοσπερμάτων λαχάνων, vt & ἄνηθον & κύμινον. Sed quidam pro eo reponendum censent κορίαννον, ἄνισον.

Κορίαννον, t.2, c.374, g. Κορίανον, ibid.

Κορέω, Effero me. Hesych. enim κορεῶντα affert pro γαυρούμενον. pro quo infrà κορωνιῶντα.

Κορίδιον, t.2, c.375, b. Κορίδιος, ib. a

Κορίζομαι, t.2, c.377, c. Κορηθαλής, t.2, c.376, d

Κορ[...]ος, t.2, c.[...] Κορικός, ib. e

Κο[...]ib. f Κοροειδής, t.2, c.375, b

Κορ[...]οι, affertur pro Qui ex clanculario concubitu nati sunt. Forsan sunt Quos clam pepererunt quæ κόραι e-

sse putabantur. cuiusmodi λαθρίδια γεννήματα Eubulus comicus per risum vocauit παρθένων αἰασύρματα.

Κορινθιάζειν, Hesych. esse dicit μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν: sumptum à meretricibus Corinthiensibus, vt tradit fusius Erasmus in Chil. Eodẽ Hes. teste prouerbialiter & Κορίνθιος ξένος dicitur, ὅτι τῶν τὰς ἀλλαγὰς ῥιπτούντων. A

Κορινθιουργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Corinthio opificio factus, apud Vitruu. Ab iisdẽ Corinthiis est poss. Κορινθιακός: ab vrbe autem Corintho aduerb. Κορινθόθι, Corinthi: apud Hom. Il. ν, Κορινθόθι οἰκία ναίων.

Κορίνουσιν, Hes. affert pro κονιορτὸν ἐγείρουσι, Puluerem excitant. quod & κονίουσι dicitur. B

Κόριον, t.2, c.374, f

Κόρις, εως, ὁ & ἡ, Cimex: Dioscor. lib.2, c.36, κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης. & Geopon. lib.15, πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. Vide & Aristot. Hist. anim. lib.5, cap.31. Aristoph. verò in Nub. Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν ἐξενεγκεῖν μ' οἱ κόρεις, per iocum dixit pro οἱ Κορίνθιοι. ‖ Κόρις est & herbæ seu fruticis nomen, qui alio nomine dicitur hypericon, vt tradit Dioscor. lib.3, cap.174. Sic Plin. lib.26, c.11, Semẽ hyperici quod coris appellatur. Et cap.8, Est & aliud hypericon, quod alii corin appellant, folio tamaricis. Apud Hesych. oxytonωs scriptum κορίς, ab eóque esse dicitur piscis quidam: item herba quædam alio nomine dicta χαμαιπίτυς. Plin. sanè paulo ante locum citatum scripserat hypericum ab aliis χαμαιπίτυν, ab aliis corion appellari. Sed Dioscor. tamen seorsim περὶ κόρεως tractat, seorsim περὶ χαμαιπίτυος, diuersas esse indicans.

Κορίσαι, Hesychio est ὑψῶσαι, In altum extollere, Eleuare.

Κορίσκη, t.2, c.375, c. Κορίσκιον, ib.

Κορίψ, t.2, c.373, a. Κοριώδης, t.2, c.375, b D

Κόρκορος, Hesychio autore piscis species est & olus syluaticum. Infrà κόρχορος, per χ.

Κορκορυγέω, t.1, c.763, h. Κορκορυγή, ib. g

Κορκορυγμός, ib. h

Κορκούτης, Hesychio αἰδοῖον ἀνδρῶν. pro quo series alphabetica apud eum requirit κορμούτης.

Κορμάζω, t.2, c.104, g. Κορμός, ib. f

Κόρνος, Siculis est κάνθων, μυρσίνη, vt est apud Hesych. Nisi forte scribendum κανθωμυρσίνη. Latinis autem Cornus est quæ Græcis κρανία. E

Κόρνωψ, ωπος, affertur pro Locusta, Hesychio verò Κορνώπιδες sunt κώνωπες, Culices. Rursum tamen Κορνωπίων dicitur esse Herculis cognomentum à fugatis locustis.

Κορολώ, Hes. esse dicit τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, vel κρικίον, Extremam sagittæ partem, vel annulum.

Κοροθαλής, t.2, c.376, d

Κόροιβος, Hesychio autore dicitur ὁ ἠλίθιος καὶ μωρὸς, Stolidus & fatuus: à Corœbo quodam qui talis fuisse fertur, filius Mygdonis Phrygis, secundum nonnullos.

F Κοροίτης, eodem teste dicitur ἀλώπηξ, Vulpes.

Κόροιφος, t.2, c.374, e. Κοροκόσμιον, ib. c

Κοροπλάθος, ib. Κοροπλάστης, ib. d

Κόρος, Puer, &c. t.2, c.372, f. Κόρος, Nouellum germen, &c. ibid. g. Vide & κορυθάλη. Κόρος, Scopa, &c. ibid. Κόρος, mẽsuræ gen⁹, &c. c.373, a. Κόρος, Niger, &c. t.2, c.379, b

Κορούμενον, τὸ, subst. t.2, c.371, f

Κόρρη, t.2, c.104, g. Κόρσαι, t.2, c.105, d

Κόρσακις, apud Cratinum comicum τράγος, Hircus. Hes. forsan quoniã tonderi hirci solẽt, & inde fieri cilicia.

Κορσεύς, Hesychio κουρεύς, Tonsor: qui & κορσωτήρ. G

Κόρση, t.2, c.104, g. Κόρσης, t.2, c.105, f

Κόρσιον, ου, τὸ, vocatur radix loti, rotunda, mali cotonei magnitudine. autor Theophr. Hist. plant. lib.4, c.10.

Κορσίπιον, Hesychio autore radix quædam dicitur: & numisma quoddam apud Ægyptios quod κερσάιον vocatur.

Κορσὶς, eidem est πυγή. Aliàs Κορσὶς gentile est pro Κορσική. vt Κορσὶς αἶα, Κορσὶς χθών.

Κορσοειδής, t.2, c.105, g. Κόρσυφος, t.2, c.374, e

Κορσός, t.2, c.105, g. Κορσόω, t.2, c.106, a

M Κορσύρη, ibid. b. Κορσωτής, ib. a

Κορσωτήρ, ibid. Κορσωτήριον, ibid. b

Κόρταφοι, Tempora: poeticè pro κρόταφοι.

Κορτεά, Hesychio κραπεά, ἰσχυρά. quæ & καρπεά.

Κορτεῖν, idem dici tradit pro κροτεῖν.

Κόρτη, à Parthis dicitur ἑορτὴ ἣν λαμβάνουσι παῖδες εἰς

Κοσκυλμάτια, Coriorum & pellium minuta præsegmina: A
Suidæ τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, vt & Hesychio τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, & scholiastæ Aristophanis τὰ περιττὰ τὰ περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν καττυμάτων. Metaphoricè seu abusiuè Aristoph. Equit. Ἡ καλλ' ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, Κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων, pro ἀπλέσι ῥηματιδίοις, siue λεγαλείοις ἀπλέσι in modum τῶν κοσκυλματίων.
Κοσμᾶν, Hesychio est ἐρίζειν, ἀγωνιοῦν: quod suprà κολιᾶν.
Κοσμάριον, t.2, c.392, d. Κοσμέω, t.2, c.391, c
Κόσμημα, ib.f. Κόσμησις, ib. B
Κοσμητής, ib. Apud Hesych. paroxytonως κοσμήτης, expositum κουρεύς, ἐνταφιαστής.
Κοσμητικά, τὰ, t.2, c.368, c.ob.
Κοσμητικός, t.2, c.391, f. Κοσμήτωρ, ib.
Κοσμικός, ib.b. Κόσμιος, ib.
Κοσμιότης, ib.c. Κοσμίως, ib.
Κοσμοκράτωρ, t.2, c.389, b. Κοσμολογία, ib.c
Κοσμολογικός, ib. Κοσμοπλάστης, ib.d
Κοσμοποιεῖν, ib. Κοσμοποιΐα, ib.
Κοσμοποιός, ib. Κοσμοπολίτης, ib.e C
Κόσμος, Ordo, &c. t.2, c.388, b. Κόσμος, Modus, &c. ib. d. Κόσμος, Ornamentum, &c. ib.e. Κόσμοι, Magistr. Cret. &c. ib.g. Κόσμος, Mundus, &c. ib.g.
Κοσμουργία, t.2, c.389, e. Κοσμουργός ibid.
Κοσμώ, t.3, c.110, d. Κόσος, pro πόσος, t.3, c.494, d
Κόσσαβος, idem ac κόττα βος. Apud Athen. l.15, πολὺς δὲ κοσσάβων ψόφος. Legitur & apud Hes.
Κόσσος, Suidæ τὸ ῥάπισμα, Alapa seu Plaga.
Κόσσυφος, ου, ὁ, Merula: in Epigramm. & apud Aristotelem Histor. animalium lib.9, cap.19. Atticè κόττυφος dicitur, quod vide. D
Κοσαὶ, Hesychio sunt κριθαὶ, Hordeum. Sed legitur apud eum & paroxytonως κόσαι. Vide ἀκοσεῖν.
Κόστος, ου, ὁ, Costus: aromatis genus, de quo Theophr. Hist. pl. l.9, cap.7: & Diosc. lib.1, c.15. Plin. lib.12, cap.12. Radix costi gustu feruens, odore eximio, frutice aliàs inutili. Apud Hesych. oxytonως scriptum κοστὸς, etiam ipsũ εἶδος ἀρώματος.
Κοσύμβη, SIVE Κόσυμβος, Hesychio ἀνάδεσμα seu ἐγκόμβωμα & περίζωμα Αἰγύπτιον: & ὅθεν αἱ κρωσσαὶ φοροῦσιν ὅμοιον ἀσπιδίσκῳ. Suidæ quoque est ἀνάδεσμος, & χιτὼν κροσσωτός. Pro nodo & ἀναδέσματι accipitur Exodi 28, οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex bysso. pro quibus Hebraici textus versio habet, Stringes ei tunicam ex bysso. Pollux & pro criniũ nodo accipit. nam libro 2, tit. De tonsura & crinibus, quum synonymos posuisset, πλοχμός, σκόλλυς, σειρὰ τριχῶν: subiungit, vocabulum κοσύμβη se non admittere. non enim Atticum esse, sed potius τὸν κρώβυλον. INDE Κοσυμβωτός, quod Hesych. exponit κροσσωτός, Fimbriatus: malim Nodatus seu Nodis substrictus. vt Exodi 28, ποδήρη καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicã nodis substrictam. Sed notandũ reperiri hæc & gemino σ scripta apud Hesych. E F
Κοσώλυφος, eidem Hesych. est βόθυνος, Scrobs, Fouea: item ὄχθος, ἀνάστημα γῆς, Ripa, Tumulus terræ: necnõ σπέρμα.
Κοτὲ pro ποτὲ, t.2, c.1531, c
Κότερα quoque, Ionicè pro πότερα dicitur, Vtra, seu Vtrũ.
Κοτέω, t.2, c.393, b. Κοτέομαι, ib.d
Κοτήεις, ib.a
Κοτεῖ, Hesychio est φθονεῖ, ζηλοῖ, Inuidet. quod & κοτίει. G
Κοτίκας, eidem est ἀλέκτωρ, Gallus. qui infrà κότιλος.
Κοτίλλιον, eidem est τὸ αἰδοῖον ἀνδρός: pro quo suprà κόπλον, in Κόπημα, ex eodem.
Κοτίλλουσα, eodem Hes. teste pro τίλλουσα dicitur, Vellens, Vellicans.
Κότινος, ου, ὁ, Oleaster, Oliua syluatica: ἀγριέλαιος. Plut. Fab. σκληρότερον δὲ περιφέρεσθαι καὶ βιαιότερον ὅπερ οἱ γεωργοὶ ὤπως ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις, quàm agricolæ caprificis, piris syluaticis & agrestibus oliuis. Hesychio κότινος est non solùm ἀγριέλαιος, sed etiam ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος ὀλυμπιακὸς, corona ex oleastro qua olympicis ludis donari solebant qui vicissent. Testis Archias Epigr. lib.1 vbi quum dixisset esse quatuor ἀγῶνας ἀν' Ἑλλάδα, Iouis, Apollinis, Palæmonis, Archemori, hoc est, Olympicos, Pythios seu Delphicos, Isthmios, Nemeos: subiungit, ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, ἤδη δὲ ἤδη ἐπικειμένου τὸν κότινον, quum ei iam impo neretur corona ex oleastro. Κότινος exponitur etiã Acinus, apud Theophrastum Hist. plant. libro 2, cap.8, de vite, ἥτις ἀποβάλλειν τὰς κοτίνους: cui antè opposuerat ῥαδία γίνεσθαι, defluuio fructus tentari. Porrò est hinc COMPOS. Κοτινοτράγος, Oleastro, seu baccis oleastri, vescens. ὁ κότινον ἐσθίων. Suprà in Κομαροφάγος ex Aristophane. NECNON Κοτινὰς ἐλαία hinc dicitur Olea in oleastrum inserta. Hippocr. pro bacca oleastri accipere videtur quum dicit, ἰῆσει δίδου αὐτὸς χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα: De morb. lib. 3. Verùm & insulæ quædam Κοτινοῦσαι, seu Κοτινοῦσσαι, per contractionẽ ex κοτινόεσσαι, dicuntur ob oleastrorum vberem prouentũ.
Κότις, Hesychio idem est quod κότος, ὀργὴ, ἔχθρα, χόλος. ἐρις ἔμμονος, καὶ ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοπραγίαν. At κοτίδι Gal. in Lex. Hippocr. exp. τῷ ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι. Legitur apud Hipp. De morb. lib.2, ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν. Infrà κόττη.
Κότις, t.2, c.392, d. Κοτταβεῖοι, vide in Κότταβος.
Κοτταβία, Hesychio est οὐλόθριξ, Crispos habens capillos.
Κοτταβίζω, Κοτταβικὸς, Κοττάβιον, Κοτταβὶς, Κοττάβισις, Κοτταβισμὸς, vide in sequ. Κότταβος.
Κότταβος, ου, ὁ, Cottabus: Atticè pro κόσσαβος. Ita autem vocatur παιδιᾶς εἶδος παροίνιον, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis vsurpatum, & plerunque à iuuenibus amantibus. in eo, quum bibissent, reliquum sic è poculo eiiciebant vt id resonaret. Erat & aliud genus lusus quod fiebat ἐν λεκάνῃ ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ ex carchesiis deiiciebant τὰς λατάγας, quique plura vascula submersisset ista τῶν λατάγων eiectione, is superior euadebat. oportebat autem ... ὄντα τὸ πτερύγιον, αὐλητικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, οἶνόν τι μικρὸν ἐγχέαι, καὶ μὴ πολύ: deinde poculo quantũ poterat in altum sublato, ἀγκυλοῦντα σφόδρα τὴν χεῖρα, ἀρρύθμως πέμπειν. Id quod potissimùm ἐν τῷ κατακτῷ κοττάβῳ fieri solebat, qui sic ludebatur. è laquear supinum pendebat quoddam ex ære vasculum, vt ... τὸ ἐπίθεμα ὃ τὸν λύχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. Deinde erat κοίλη τις καὶ περιφερὴς λεκανίς, quam χαλκεῖον & σκάφην vocabant. hoc χάλκειον ἐπεπλήρωτο μὲν ὕδατος, ἐπέπλαζε δ' αὐτῷ σφαῖρα καὶ πλάστιγξ, καὶ μάνης, καὶ τρεῖς μυρρίναι, καὶ τρία ὀξύβαφα. Itaque τὸ ἐπὶ τῷ ὀρόφου κρεμάμενον καὶ ἐπικοτταβίσοντα oportebat ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὴν λάταγα ἀφιέναι εἰς τὰ ἐπιπλάζοντα ἀγγεῖα. καὶ εἰ τούτων τινὸς ἐτύχεν, & quidem ita vt humor qui in ipsum defundebatur, sonitum redderet, εὐδοκίμει. quique plura innatantium vasculorum demersisset, pramii loco accipiebat πυραμοῦντα & osculum ab ea quam præ cæteris amaret. Hæc inter alia Athen. initio libri 15 & Poll. libro 6, cap.19. Non solùm verò ludus iste dicitur κότταβος, sed κότταβος nominatur etiam vinum quod è poculo in pelum suppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictũ λάταξ seu λατάγη. Pro ludo accepit Euripides, in Œneo, dicens, Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. (qui γέρων appellatur μάνης) τὸν βάλλοντα δ' ... Ἐγὼ πτάρμιαν, ἆθλα κοττάβων διδούς. Pro vino seu aliquo liquore qui in pelum subiectã cũ sonitu demittebatur, Eubulus, τὸν κότταβον ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα. Et mox, Κοὐ τύχη μόνον αὐτῆς, (s. τῆς πλάστιγγος) ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται καὶ ψόφος ἔσται πάνυ πολὺς πρὸς τῶν τοῦ κοττάβου. Et rursum, ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρ', ἀρρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον. Itidẽ Eurip. in Plisthene, πολὺς δὲ κοσσάβων ψόφος κύπριδος προσῳδὸν ἠχεῖ μέλος ἐν δόμοισι. (Callim. λατάγην appellauit, sic canens, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λατάγας) Ipse quoque Athenæus κότταβον sic vsurpauit, scribens τὴν τοῦ κοττάβου προσέσιν vocatam fuisse ἀπ' ἀγκύλης: quoniam videlicet oportebat ἀγκυλοῦντα τὴν χεῖρα, οὕτως ἀφιέναι τὸν κότταβον. Et rursum in descriptione τοῦ κατακτοῦ κοττάβου ait, λυχνίον ἐστὶν ὑψηλὸν, ἔχον τὸν μάνην καλούμενον, ἐφ' οὗ τὴν καταβαλλομένην ἔδει πεσεῖν πλάστιγγα· ἐντεῦθεν δ' ἔπιπτεν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ ... ἀκρίβεια τῆς βολῆς. Itidem verò & Poll. dicit, ... τῇ χειρὶ τὸν κότταβον ἀφιέναι. Rursum Athenæus, seu Vlpianus H

apud Athenæũ,in loco paulo antè citato,scribit κότλαβον nominatum fuisse τὸ ἄγγος εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λατάγας, A
& quidem à Cratino ἐν μέσῳ.Ita accipi queat & in hoc loco Platonis comici qui ibidem citatur, Σπονδὰς δ' ἔπινε τὰ περὶ χείρας, τὸν κότλαβον παροίσω.Et in hoc eiusdem ibidem,κότλαβος δ' ἐξοίχεται θύραζε.Et in hoc Hegesandri apud eundem Athenæum lib.11,ὁ καλούμενος κότλαβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια. Critias verò videtur & τὴν λεκάνην appellasse κότλαβον, sic canens, Κότλαβος ἐκ Σικελῆς ἐπὶ χθονὸς ἐκπρεπὲς ἔργον, Ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα. nam peluis & τὰ ἐν αὐτῇ ἐπιπολάζοντα erant scopus quem petebant ii qui τὴν λάταγα ἐκ τοῦ ποτηρίου ἠφίεσαν.Alioqui ea peluis DICEBATVR Κοτταβεῖον, vt docet Dicæarchus Milesius apud Ath.l.15, scribēs λατάγην esse nomē Siculum : esse autem τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ (pro quo Eubul.comic⁹ dicit ἠγκυλωμένῃ) ἄνωθεν ἐρρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον. Verùm vt κότταβος dicitur etiã τὸ ἄγγος εἰς ὃ ἔβαλλον τὰς λατάγας, ita κοτταβεῖον etiam, vt patet ex Eubulo comico, qui in Bellerophonte dicit, Τίς ἂν λάβοιτο τοῦ σκέλους κάτωθέ μου; Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἴρομαι. solebat enim τὸ κοτταβεῖον, seu τὸ ποτήριον ἀφ' οὗ οἱ κοτταβοι,αἴρεσθαι ὡς ὕψος σφόδρα,inquit Eubulus.(Athenæus tamen ibi κοτταβεῖα siue καταντοὺς κοττάβους esse vult λυχνία αἰρόμενα, πάλιν τὸ συμπίπτοντα) Adhæc κοτταβεῖα (inquit Pollux) dicebantur non solùm τὰ ἀγγεῖα, sed etiam τὸ ἄθλον, præmium illud quod reportabat qui cottabo vicisset. Ita igitur ipse dicit, ὁ δὲ πλεῖστα καταδύσας τῶν ἐπιπολαζόντων,τὰ κοτταβεῖα ἆθλον ἐλάμβανεν. Pro quo κοτταβεῖα apud Athen.scriptum κοττάβια,proparoxytonῶς & sine diphthongo. Ita enim apud eum, libro 15, ἐπινεῖ ἐπὶ τῆς λεκάνης ὀξύβαφα κενά, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λατάγας ἐκ καρχησίων,ἐπειρῶντο καταδύειν.αἱρεῖται δὲ τὰ κοττάβια ὁ πλείω καταδύσας. Et paulo pôst ex Callippi Pannychide, ὁ δ' ἀγρυπνήσας, τὸν πυραμοῦντα λήψεται τὰ κοττάβια, καὶ ἣν ἂν παρουσῶν ὧν θέλῃ,φιλήσει. Et aliquanto antè ex Platone comico,παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων.ἀγρυνάδ' οὐκ ἔστι παίζειν.θήσομαι κοττάβια σφῶν ἐγὼ ταῖς δὴ ταῖς κρηπῖδας,ἃς αὕτη φέρει. Nec solùm iis in locis sic apud eum scriptum reperitur, etiam libro 11. Sic enim ibi,τοσαύτη δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα(τοῦ κοττάβου videlicet) ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα,κοττάβια καλούμενα. Apud Hesych. quoque per ι solum scriptum reperio, sed paroxytonῶς κοτταβία, expositum πληθεία, acsi esset fœmininum generis nomen, & secundæ simplicium declinationis. Ita tamen vt & alphabetica series & expositio innuant scribēdum cum diphthōgo κοτταβεῖα, tanquam verbale nomen à verbo κοτταβεύω. His addit, melius esse eo nomine accipere ἔπαθλον τῷ ἄριστα κοτταβίσαντι,hoc est ei qui τῶν τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἐκχεόντων, καὶ πειρωμένων ψόφον ἀποτελεῖν,ἐπέτυχε μάλιστα τῷ ψόφῳ.vt & apud Iuuenal.Sat.3,amicus à parasito laudatur Si benè ructauit, si rectũ minxit : Si trulla inuerso crepitum dedit aurea fundo. Rursum sciendum est, apud Athen.cum diphthongo etiam proparoxytonῶς scriptum reperiri κοττάβειον, sed pro poculo illo ἐξ οὗ λάταγες effundi solent:vt in loco illo quem suprà citaui ex Eubuli Bellerophonte, Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοττάβειον αἴρομαι. Idē tamen & τὸ ἆθλον sic nominari scribit ex Aristoph.in Δαιταλεῦσιν,ex quo hæc affert,ἔγωγ' ἐγὼ δὲ χάλκιον, τουτέστι κοττάβειον ἱστάναι καὶ μυρρίνας. Sed hic posterior locus mēdo nō caret. Venio nũc ad alia ex hoc nomine deriuata. Primum locum do ADIECTIVO Κοτταβικὸς, quo Hermippus comicus ἐν μοίραις vtitur,dicens,ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην. Locus est apud Athen.lib.11,& 15. Vtitur eo & Pollux lib.6,cap.19, scribens in cottaborum lusu fuisse μακράν τινα ῥάβδον quam κοτταβικὴν nominabant. Est aliud indidem ADIECT. Κοτταβὶς videlicet,idem significās quod κοτταβική.ac vt est κοτταβικὴ ῥάβδος, ita κοτταβὶς κύλιξ, seu κοτταβίδες κύλικες, Cottabici calices,quibus vtebantur in cottabo,seu lusu cottabico.Præter verò hæc nomina deriuatum inde & VERB. Κοτταβίζω, significans Cottabo ludo,Cottabo certo. De quo sic Athenæus libro 11, Vsqueadeò (inquit) Siculi studuerunt cottabo,vt in conuiuia in- G H

tulerint etiam præmia quæ victoribus darentur: dicta κοττάβια : & κοτταβίδας appellauerint κύλικας quasdam in eum vsum fabrefactas. Quibus addit, πρὸς δὲ τούτοις οἴκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς ἵνα πάντες εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τιθέντες, ἐξ ἀποστήματος ἴσου καὶ τόπου ὁμοίου ἀγωνίζοιντο περὶ τῆς νίκης. Nec enim solùm ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, sed etiam scitè & cum elegantia quadam facere id nitebātur. quapropter oportebat τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα,καὶ τὴν δεξιὰν κυκλώσαντα ὑγρῶς, ἀφεῖναι τὴν λάταγα. ita enim vocabāt τὸ ἐκπῖπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν. atque adeò nonnulli μεῖζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. Legitur porrò hoc τῆς κοτταβίδος vocabulum apud Harmodium Lepreatem, dicentem, καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρόν. Verbo autem κοτταβίζειν vtitur non Athen.solùm,sed Antiphanes etiam, dicens, ὦ δ' πεντ νικητήριον.περὶ τοῦ; γελοῖον κοτταβιεῖ. Alioqui & ἐπιμελῶς ἐχρῶντο τῷ κοτταβίζειν: & apud Platonem comicum quidam iubet Herculem μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν. oportebat enim ἀγκυλοῦντα σφόδρα τὴν χεῖρ', εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον. Et quoniam ἀπηγκυλωμένῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς,factum inde est vt τὸ κοτταβίζειν siue ἀποκοτταβίζειν dictum fuerit etiam ἀπ' ἀγκύλης βάλλειν, seu ἀπ' ἀγκύλης προϊέναι τὸν κότταβον.Ita igitur & Anacr. dixit, Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.Et Ibycus in Eroticis,ἐπὶ τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι,τοῖς δὲ τοῖσι νεανίαις λευκὸν αὐτίνασα πῆχυν. Inde verò & AEschylus ἀγκυλητοὺς κοττάβους dicit ἐν ὀστολόγοις,teste Athen. lib.15. Apud eundem Plato comicus dicit πρὸς κότταβον παίζειν pro κοτταβίζειν siue ἀποκοτταβίζειν. Sophocl. autem καλλικοτταβεῖν pro καλῶς κοτταβίζειν, Scitè & eleganter ludere cottabo:in Salmoneo,Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι,καὶ βαλόντι χάλκιον κάρα:χάλκιον κάρα appellans ibi τὸν μάνην quem veluti scopum sibi præfixum habebant qui τὰς λάταγας iaculabantur in hoc cottaborum lusu. Apud Poll.reperio & COMPOS. Ἐπικοτταβίζειν,lib.6,c.19. Ibi enim scribit, καὶ τῷ μὲν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῳ ἔχειν ἐπικοτταβίσαντι ποιῆσαί τινα ψόφον. si tamen non potius putandus est scripsisse ἀποκοτταβίσαντι. Reperiuntur & VERBALIA Κοτταβισμὸς, ET Κοττάβισις,ambo significantia lusum seu lusionem cottabi,hoc est actionem ludendi cottabo. Priore vtitur Athenæus: posteriore Plut.Symp.3,Probl.6. Ibi enim Soclarus Olympio dicit, ἀθλητικὰ ταῦτα, παντάπασιν ἐπὶ τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα. Huic cottaborũ lusui gens Sicula fertur & βήματα ἐπιτήδεια κατασκευάσασθαι, non tantùm κύλικας,vt præter Dicæarchum testatur & Dionysius cognomento Χαλκοῦς, sic canens in elegis, — οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες Ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον (qui videlicet ascendit ad laquear καὶ ἀποκοτταβίζειν μέλλει) ἰδεῖν, Ὄμματι βηματίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατακλινῆ,Εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκπέταται. Verùm κοτταβίζειν & ἀποκοτταβίζειν habent & alium vsum. ponuntur enim hæc per iocum etiam pro ἐμεῖν & ἀποκλύζειν, vt testatur Pollux libro 6, capite 19, qui itidem lib.10,c.24, scribit,ὅτῳ φίλον ἀποκλύζειν πίνοντι,καὶ ἐξεμεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν καλοῦσιν,ei opus esse λεκάνης. Ad hunc huius verbi vsum alludit Aristoph.in Gerytade dicens, τότε μὲν σου καπικοττάβιζον· νυνὶ δὲ καπημοῦσιν: innuēs nunc dici καπημεῖν quod aliàs κατακοτταβίζειν, Peruomere, seu Vomitum emittere in, Euomere in. Meminit huius significationis Athen. quoque initio libri 15, vbi scribit, orta inter dipnosophistas quæstione περὶ κοττάβων καὶ τῶν ἀποκοτταβιζόντων, quendam ex medicis qui ibi aderant, opinatum esse dici hoc de iis qui ἀπὸ βαλανείου καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἀμυστὶν, ἀποκλύζουσι. Ex similitudine autem τῶν κοτταβιζόντων hoc dicitur, quoniã vt illi è superiore loco vinũ cum crepitu defundunt in peluim, ita & hi: nisi quòd illi è poculo seu trulla,hi ex ore. Plautus verò cottabos per iocum appellauit verbera quæ cum crepitu ingeruntur: dicens Cauesis tibi ne bubuli in te cottabi crebri crepent. Hes.κοτταβίζειν esse dicit οἶνον ποτηρίῳ αἰαρρίπτειν. Apud eundem legitur Κοττάβινος,ὑπόθεμα ἐν ᾧ οἱ κότταβοι ἐγίνοντο:sed suspectum.

Κόττανα, eodem Hes.autore est εἶδος σύκων μικρῶν, species

parvarum ficorum: κοτ῀ιλα autem, apud Cretenses Virgo. Plin. quoq; lib. 13, cap. 1, In ficorum genere caricas, & minores eius generis, quæ cottana vocant. A

Κοτ῀αίαθρον, eidem Hes. est ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται.

Κοτ῀αρία, eidem sunt τὰ ἄκρα τῆς κέγχρου.

Κοτ῀εῖν, eidem est τύπτειν, δορατίζειν, Verberare, Hastili ferire.

Κοτ῀ίδικα, eidem est πλαταγὴ, κρόταλον, Crepitaculum. AT Κότ῀η eodem autore dicitur κεφαλὴ, Caput: indéque Κοτ῀οὶ, οἱ ἀλεκτρυόνες, Galli gallinacei, διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον: & Προκόττα, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur, vt quidam interpr. Suprà κοττὶς habuimus pro Occiput: atque ita scriptum est apud Hippocr. vno & altero in loco. Pro κοττὶς autem idem Hesych. habet κοτ῀ίκας suprà. B

Κόττικοι, Hesychio αἱ περικεφαλαῖαι, Galeæ: quæ & κόρυθες.

Κοττοβολεῖν, eidē est τὸ παρατηρεῖν τινὰ ὄρνιν, Obseruare quāpiam auem. sonat potius Petere auem: posito κόττος generalius pro quauis aui, quum propriè sit Gallinaceus, teste eodem in Κόττη. Eidem κόττος est non solùm ὄρνις, sed ita à quibusdam dici tradit etiam ἵππον, equum. Suprà apud eum oxytonως κοττός. C

Κοττύβη, eidem est τὸ φυόμενον ἐμφερὲς μύκητι, quiddā quod fungi simile nascitur.

Κοττυλοιοί, eidem sunt κατοικίδιοι ὄρνιθες, Aues domesticæ seu cortales. quæ suprà κόσκινοι.

Κόττυφος, ου, ὁ, Atticè pro κόσσυφος, Merula: auis satis nota, de qua Aristot. Ælianus, Oppianus. Vide ἐκλέβυκος suprà, c. 830, a. Est & piscis nomen, quē Plin. quoq; merulam appellat. Est & nomen proprium ducis cuiusdam apud Æschin. in Ctesiph. Infrà Κόψιχος. D

Κοτύ, affertur pro Celeriter. quod suprà κόκυ & κόκκω.

Κοτύλαια μικρά, Hes. autore dicuntur παρὰ τὴν κοτύλην.

Κοτύλη, Cauus, &c. t. 2, c. 393, f. Κοτύλη, Cauitas coxæ, &c. ibid. h. Κοτύλαι, Cymbala, &c. c 394, b. Κοτύλη pro vasculo quodam, &c. ib. c. Κοτύλη, mensuræ genus, &c. ib. f. & 395, a. b.

Κοτυληδὼν, pro κοτύλη, &c. t. 2, c. 395, g. Κοτυληδόνες, Polypodū acetabula, &c. c. 396, a. Κοτυληδὼν, Vmbilicus Veneris, &c. ibid. c. Κοτυληδόνες, Ora venarum, &c. ib. e

Κοτυλήρρυτος, t. 2, c. 395, b.	Κοτυλήρυτος, ibid.
Κοτυλιαῖος, ib. g.	Κοτυλίζω, t. 2, c. 397, b
Κοτυλὶς, t. 2, c. 396, f.	Κοτυλίσκη, ib. h
Κοτυλίσκιον, ib.	Κοτυλίσκος, t 2, c. 397, a
Κότυλος, t. 2. c. 396, f.	Κοτυλώδης, t. 2, c. 395, g

E

Κότωνα, Hesychio σκύβαλα, Stercora.

Κότυς, υος, ὁ, Cotys: dæmon turpitudinis præses: & Κοτυτὼ, οῦς, ἡ, itidem turpitudinis præses dea, à Corinthiis præcipuè coli solita: vnde & Eupolis ob odium in Corinthios dæmonis huius sacra mirè exagitat in fabula illa quæ inscribitur Βάπται. Meminit Hes. & Suid. Necnon Iuuen. Sat. 2, de sacris Bonæ deæ, Exagitata procul non intrat fœmina limen: Solis ara deæ maribus patet: Ite profanæ, Clamatur: nullo gemit hic tibicina cornu. Talia secretâ coluerunt orgia tædâ Cecropiam soliti baptæ lassare Cotytô. Sacra huius Κότυος siue Κοτυτοῦς, dicuntur Κοτύτια, in Sicilia agitari solita.

Κοτώεις, t. 2, c. 393, b.	Κοῦ, t. 2, c. 1508, b.
Κοῦ δῆτα, ibid.	

Κοῦα, Hesychio ἐνέχυρα: afferēti ITIDEM Κουάσαι pro ἐνεχυράσαι: pro quibus suprà κοῖα & κοιάσαι per οι.

Κουβαρίδες, apud Dioscor. lib. 2, in titulo cap. 37, dicuntur quæ in textu ὄνοι οἱ ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις, aselli qui sub aquariis vasis stabulantur: Cutiones Marcello empirico. G

Κούθουροι, dicuntur οἱ κηφῆνες, Fuci: παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν: siue quoniam ἄκεντροι sunt. Ita Suid. Sed scribendum potius κόθουροι.

Κουκιοφόρον δένδρον, Arbor cucifera: de qua multa Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 3: vnde hæc Plin. lib. 13, cap. 9, Cuci in magno honore, palmæ similis, quando & eius foliis vtuntur ad textilia. Differt quòd in brachia ramorum spargitur. pomo magnitudo quæ manum impleat, color fuluus, commendabilis succo ex austero dulci. lignū intus grande, firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos. In eo nucleus dulcis, dum recens est. siccatus durescit ad infinitum, vt mandi non possit, nisi pluribus diebus maceratus. Materies crispioris elegantiæ, & ob id Persis gratissima. Fertur esse quæ Nux Indica dicitur, vernacula earum lingua cocos, nascens in Persia etiam, Arabia & Ægypto. H

Κουκούμιον, ου, τὸ, Cucuma: vasis genus esse dicitur.

Κουλεὸν, Ionicè dicitur τὸ κολεὸν, teste Hesychio, vt apud Homerum Il. γ, ἀργυρόσημος χείρεσσι μάχαιραν, Ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, id est, παρὰ τῷ ξίφους θήκην, Thecam gladii, Conditorium ensis, Vaginam. & Il. α, Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος. Odyss. λ, ἐγὼ δ' αὖ ἄορ ἀργυρόηλον ξίφος ἀργυρόηλον Κουλεῷ ἐγκατέπηξα. Apud Hippocr. & κουλεὸς καρδίας, de inuolucro cordis quo tectum & conditum est ceu vagina. Porrò ab hoc siue κουλεὸς siue κουλεὸν, COMPOS. Κουλεόπτερος, idem cum κολεόπτερος, Cuius pennis crusta superuenit ceu vagina, vt scarabeo, & similibus insectis volucribus.

Κουλίβαπαν, siue Κληπίαν, H. dici scribit τὴν σιδηρᾶν πόαν, quā à nōnullis vocatur ἑλξίνη. Ea aliis κλιβάδιον & κλύβατις.

Κουλίβας, Hesychio ἡ πίτυς, Pinus.

Κουμάσιον, eidem τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα, Nidus, Cauea.

Κουνίκλος, apud Athen & Ælian. pro Cuniculis. C

Κουνοῦπες, Hesychio κώνωπες, Culices.

Κουπῆιον, eidem est καμάρα ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη, Camera seu fornix curruum & rhedarum.

Κουρά, t. 2, c. 100, f. At κουραὶ pro κόραι, à κούρη.

Κουράλιον, ου, τὸ, Curalium: idem quod κοράλλιον, Corallium seu Corallum. Multa de hac gemma Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων, scribens ipsum ex herba quadam marina πεφυκέναι: vt & Ouid. Metamorph. lib. 5, Nunc quoque curaliis eadem natura remansit Duritiem tacto capiant vt ab aere, quódque Vimen in æquore erat, fiat super æquora saxum. Et lib. 15, — curalium quo primùm contigit auras Tempore, durescit: mollis fuit herba sub vndis. Et Plin. lib. 32, cap. 3, Curalio forma est fruticis, color viridis. baccæ eius candidæ sub aqua ac molles: exemptæ confestim durantur & rubescūt, quasi corna satiua specie atque magnitudine. Aiunt tactu protinus lapidescere, si viuat: itaque occupari euellique retibus, aut acri ferramento præcidi. hac de causa curalium vocitatum interpretantur. probatissimum quam maximè rubens & quàm ramosissimum. Curalium congelet & in lapidē durescat aere tacto, prolixè ibi docet Orpheus. Apud Theophr. quoque De lapidibus scriptum est κουράλιον, vt & apud Dionys. De situ orbis, λίθος ἐρυθροῦ κουραλίοιο. Apud Plin. verò quibusdam in locis legitur Corallium & Corallum: vt & Auson. dicit, Quum virides algas & rubra corallia nudat Æstus. Affertur & VERBUM Κουραλίζειν pro Ad curalii colorē vergere. quod suprà κοραλλίζειν. D E

Κουράγια, Hesychio ἐκ μελίνης ἄλφιτα, Farina è panico.

Κουρὰς, siue Ἔσκουρας, eodem teste dicitur ὁ ὀροφικὸς πίναξ, ἢ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφὴ, Picturæ seu tabulæ pictæ quibus laquearia & tecta ædium exornari solent. F

Κουρεακὸς, t. 2, c. 101, d.	Κουρεῖα, τὰ, t. 2, c. 97, c
Κουρεῖον, t. 2, c. 100, g.	Κουρεὺς, ib.
Κουρεύτης, ib.	Κουρεύτρια, ib. h
Κουρεύω, ib. g.	Κουρεώτης, t. 2, c. 101.
Κουρεῶτις, ib. e. & t. 1, c. 1877, e. ob.	
Κούρη, t. 2, c. 376, a	

Κουρῆτες, οἱ, Curetes. Ita dictos putant nonnulli τοὺς Πλευρωνίους, à Curio, oppido vicino τῷ Πλευρῶνι: à quibus Πλευρωνία κώμη, quæ & Κουρῆτις: vt in epigrammate de Ætolo, Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών. Autor Strabo lib. 10. vbi etiam scribit, esse qui dicant τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν nactos esse κουρήτων nomē quòd ἐθηλυστόλουν ὡς αἱ κόραι, quòd puellarum modo fœmineo vtebantur vestitu: quam ferè ob rem & Ἰάονας ἑλκεχίτωνας vocari à poeta. alios, quòd essent curiosi περὶ κουρὰν καὶ θρέψιν τῆς τριχῶν: quod & ipsum κόραις & κόροις familiare est. Quanuis verò ita essent ἠσκημένοι περὶ κόμην καὶ στολὴν, tamen fortes & bellicosos fuisse, adeò vt Homer⁹ prædicarit κουρῆτας ἀριστῆας πολεμιστῶν: quemadmodū & Spartanos comam aluisse & tamē bellaces magnanimósque comperimus fuisse. solebāt itaq; ὀνομάζειν οἱ χρήσασθαι primùm inuenta. Phylarchus Hist. lib 11, scribit Æschylum κουρῆτας nactos id nominis διὰ τὴν τρυφὴν, his versibus, Χλιδῶν τε. G H

δῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένοις ἁβραῖς· Ὅθεν καλεῖν κούρητα λαὸν ἤνεσαν. Agathon in Thyeste tradit Pronactis filiæ procos venisse cùm aliis exornatos omnibus, tum κομῶντας τὰς κεφαλάς. repulsam verò passos, Κόμας ἐκειράμεθα (inquiisse) μάρτυρας βρυῆς· Ἤ που ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί. Ἐπώνυμον γοῦν ἀυθὺς ἔσχομεν κλέος, Κουρῆτες εἶναι κουρίμου χάριν τριχός. In Creta autē κουρῆτες dicti fuerunt οἱ τοῦ Διὸς πρόσπολοι, qui Iouis sacra peragebāt μετ᾽ ὀργιασμοῦ. ii erant νέοι τινὲς ἐνόπλιον κίνησιν μετ᾽ ὀρχήσεως ἀποδιδόντες. Hos olim Rhea, quū Saturnus Iouē infantē deuorare vellet, fertur συνεργοὺς λαβεῖν. eos. n. aiūt μετὰ τυμπάνων καὶ τοιούτων ἄλλων ψόφων καὶ ἐνοπλίου χορείας καὶ θορύβου περιέποντας τὸν θεὸν, ἐκπλῆξαι τὸν Κρόνον καὶ λῆσαι, ὑποσπάσαντας αὐτοῦ τὸν παῖδα. eosdem eâdē cura educatum Iouē Rheæ reddidisse. indéq; κουρῆτας dictos vel διὰ τὸ νέους καὶ κούρους ὄντας ὑπουργῆσαι, vel διὰ τὸ κουροτροφῆσαι τὸν Δία. Demetrius Scepsius ait verisimile esse τοὺς κουρῆτας & τοὺς κορύβαντας esse eosdem, nimirū τοὺς περὶ τὰς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἁγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὄρχησιν παρειλημμένους: illos, sic denominatos quòd essent ἠΐθεοι καὶ κόροι: hos, sic vocatos ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς. Nonnulli opinantur τοὺς κουρῆτας & τοὺς κορύβαντας esse ἐκγόνους τῶν Ἰδαίων δακτύλων. nam centum illos viros qui primi in Creta orti sunt, vocatos fuisse Idæos dactylos: horum ἀπογόνους fuisse nouē κουρῆτας: quorum vnumquēq; decem procreasse liberos dictos Ἰδαίους δακτύλους. Vide & Diod. Sicul. l. 3, p. 136. Lucr. l. 2, Terrificas capitum quatientes nomine cristas Dictæos referunt Curetas, qui Iouis illū Vagitū in Creta quondam occultasse feruntur. Et apud Virg. Georg. lib. 4, apes canoros Curetum sonitus crepitātiáque æra sequutæ Dictæo cæli regem pauere sub antro. Hes. κουρῆτας secunda syllaba circūflexa vocari dicit Pleuronis incolas, διὰ τὸ κουρικῶς ἀναδεδέσθαι τὰς κόμας: κούρητας autem proparoxytonως esse νεανίας (vt Suid. quoq; κούρητας affert pro νέους) & gentē Cretēsium. Ego verò apud Diodor. quidē postremum reperi proparoxytonως scriptum: apud Strab. verò vtrūq; properispωmenως, nulla accentus facta mentione. Prouerbialiter κουρήτων στόμα, pro μαντικὸν στόμα, diuinum seu fatidicum os: quoniam οἱ κουρῆτες pro vatibus & diuinis habebātur. Affertur ET Κουρητισμὸς pro Saliorum sacerdotum festum. putantur enim κουρῆτες esse Salii Latinorum.

Κουρίας, t. 2, c. 101, a. Κουρίδιος, t. 2, c. 376, g. Κουρίζομαι, t. 2, c. 377, b. Κουρικός, t. 2, c. 101, b. Κούρικος, ibid. c. Κουρίζω, t. 2, c. 100, h. Κουρίζω, t. 2, c. 101, c. & 377, b.

Κουρικῶς, Puellariter, Puellarum more. Habes in Κουρῆτες.

Κούριμος, t. 2, c. 101, b. Κουρίξ, ib. a.

Κουρίς, ibid. ‖ Κουρίδες Doricè vocantur etiā αἱ καρίδες, vt ex Athen. docui suprà, col. 1139, a.

Κοῦρμι, Curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico, Iberis occidentalibus & Britannis vsitatum. vt tradit Diosc. l. 2, c. 110. Tale & zythum, cæria, celia, ceruisia, aut ex Plinio. Vide suprà c. 1011, a. b.

Κουρογονίη καὶ θηλυγονίη, apud Hippocr. περὶ γονῆς, pro Puerorum seu puellorum generatio.

Κουροπάλης, t. 2, c. 376, c.
Κουρ[illegible], t. 2, c. 374, d. & 376, d.
Κοῦρος, t. 2, c. 375, g. Κουροσύνη, t. 2, c. 376, g.
Κουρ[illegible], t. 2, c. 101, f. Κουρόσυνος, t. 2, c. 376, g.
Κουρότροφος, ib. f. Κουροτόκος, ib. d. Κουροτρόφος, ib.
Κούρυλος, vide in Κόρδυλος.

Κουρῶν, Hesychio est πρέπων, Decens, Conueniens.

Κούταρον, eidem H. est τῶν ὀπισθίων τοῦ βοὸς ἡ σὰρξ ὑπὸ τὰ ἄρθρα. Hierocles in Hippiatr. κακῶς κουταβίῳ (ita enim ibi scriptum) κεκαθαρισμένῳ καὶ μεμαδισμένῳ vtitur in equo laborante malide.

Κουτίδες, Hesychio sunt συκαλλίδες, Ficedulæ: & Κουτίδια, eidem δίκτυα τὰ πρὸς τὰς συκαλλίδας.

Κουφαγωγὸς, Leue onus ferens. Xenoph. De re equestri, ἡνιοχείσθω δὲ ἐὰν μὲν κουφαγωγότερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν.

Κουφίζω, t. 2, c. 398, d.
Κούφισις, εως, ἡ, Leuatio, Alleuatio.
Κουφισμός, t. 2, c. 398, g. Κουφισμός, ib.
Κουφολογία, t. 2, c. 634, e. Κουφολόγος, ibid.

A Κουφόνοοι ἔρωτες apud Soph. in Antig. p. 239, quoniā amantium mens leuis est & inconstans, & fallacia ac lubrica eorum cogitata.

Κουφόνωτος, Qui leui dorso est & agili tergore. Apud Athenæum lib. 14, ἡ σιώνομος τῆς κουφονώτου.

Κοῦφος, t. 2, c. 397, c. Κουφόσκελος, t. 3, c. 837, d.
Κουφότης, t. 2, c. 398, c.

Κουφόω, ῶ, Leuo, Alleuo. Erot. κουφοῖ ex Hippocr. affert pro λύει καὶ παύει τὰς ὀδύνας, dolores leuat seu alleuat.

Κούφως, t. 2, c. 398, a.

B Κούχιον, Hesych. pro καὶ οὐχὶ dici scribit. quod tamen potius κοὐχί.

Κόφινος, ου, ὁ, Cophinus, Corbis. Epigramm. lib. 2, πλὼ μετὰ τοῦ κοφίνου. Nonn. δυώδεκα κύκλα κοφίνων, pro eo quod Ioannes dixerat, δώδεκα κοφίνους. habent enim cophini formam orbicularem. Vbi nota ι in hoc vocabulo productum esse, correptum in priore, vt & in hoc Aristoph. Auibus, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. ‖ Κόφινος est etiam μέτρον Βοιώτιον ἄμφω μετρῶν, mensura Bœotica & aridorum & liquidorum. Strattis enim ait,

C Τὰ δ᾽ ἄλφιθ᾽ ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; τεττάρων Δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. Et rursum, Οἴνου κόφινος δυνάμενος τρεῖς χόας πυρῶν. Parum tamen vsitatam esse hanc significationem ostendit is qui priori loco admirabundus subiicit, τί λέγεις; μέτρῳ ἐχρῶντο κοφίνῳ; quum propriè κόφινος sit ἀγγεῖον πλεκτὸν è vimine.

Κόχλαξ, ακος, ὁ, idem quod κάχληξ & χάλιξ. hoc est Calculus, Lapillus. propriè verò ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus leguntur, vndarum agitatione

D æstúque eiecti. Vnde reddi solet Calculus marinus, Lapillus marinus. Possis & Calculus litoreus: vt Ouid. Arena litorea. Dioscor. lib. 2, c. 75, ἑψηθὲν δὲ πᾶν γάλα, στεγνωτικὸν γίνεται κοιλίας, καὶ μάλιστα τὸ διαπύροις κόχλαξιν ἐξικμασθέν. Et mox, ἄχρις ἡμίσεος τοῖς κόχλαξιν ἑψηθέν. Sic Galen. τῶν κατὰ τόπους, lib. 8, γάλα ὄνειον ἢ γυναικεῖον ἢ βόειον κοχλάκων ἐναφεψημένων πινόμενον. Sunt qui Silices interpretentur, Celso lib. 6, cap. De dentium dolore, præcipiente in peluē silices candētes demitti debere, sic vt aqua tegātur, hominémq; cum hiante ore vaporē excipere. Rur-

E sum Dioscor. lib. 3, cap. 151, de aspleno, φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων, in parietibus petrisque siliceis: saxa enim grandiora, litorea in primis, è silicibus & calculis litoreis coiere. Vbi quidam nescio cur κοχλάδων scribant, quum & Paris. & Aldina editio rectè habeant κοχλάκων. INDE Κοχλακώδης, Siliceus. Theophr. Histor. plant. lib. 9, cap. 10, de syluestri rhaphano, φιλεῖ δὲ ὀρεινὰ χωρία καὶ κοχλακώδη. Pro quibus Plin. lib. 26, cap. 8, Nascitur in montosis asperis, aliquando & in herbosis. Affertur & VERB. Κοχλάζω pro Ebul-

F lio. quod suprà καχλάζω, παρὰ τοὺς κάχληκας.

Κόχλαι ἔνιαι, Conchæ quædam. ex Aristot. Hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, Cochleare, seu Cochlear. Frequens apud Diosc. Itidémque in Hippiatr. σελίνου σπέρματος κοχλιάριον μεστὸν, seminis apii plenum cochlear. hoc est seminis apii quantum pleno cochleari capi queat. Verùm non esse vocem hanc antiquam, sed à recentioribus vsurpatam Græcis, & à Latinis translatam, tum Suidas docet, tum Pollux, qui τὸ κοχλιάριον vocari posse scribit μυστιλάριον, siue κοχλιώρυχον. Dici tamen videtur παρὰ τοὺς

G κοχλίας, vt Cochlear à cochleis. similitudinem enim aliquam cochlearum gerit seu concharum.

Κοχλίας, Κοχλίδιον, Κοχλιοειδὴς, Κοχλὶς, Κοχλιώδης, vide in sequ. Κόχλος.

Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, Concha. Hesychius scribit olim τοῖς θαλασσίοις κόχλοις vsos fuisse πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρέσεως, conchis marinis: vt & apud Ouidium, Cæruleum Tritona vocat, concháque sonanti Inspirare iubet. & apud Maronem, – caua dum personat æquora concha. Itidem Athen. lib. 10, κόχλον σημαίνεσθαι scribit

H hoc Theognidis gripho, Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρὸς, Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι. Sed & Euripides dixit κόχλους φυσῶν, Conchas inspirans, Concham inflans. hoc est Concha inflata canens. Ex Epigramm. verò pro cōchylio, ostro, purpura. Gaza apud Aristotelem vertit Cōcha tortilis & turbinata, Cochlea: quæ

& ipſa VOCATVR Κόγχος, ET Κοχλίας etiam. quem enim Epicharmus κόγχον σέσιλον appellat, eum Dioſcor. κοχλίαν σέσιλον. Epicharmus inquam apud Athenæum lib.2, dicens, Κόγχον δὲ τὸν σέσιλον ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, cochleas quæ σέσιλοι dicuntur abiice in malam rem. Et Dioſcor. lib.2, cap.11, τὸν σέσιλον κοχλίαν eſſe παρακτικὸν κοιλίας καὶ στομάχου ἐμετοποιόν. ita verò nominari τὸν ταῖς ἀκάνθαις καὶ τοῖς θαμνίσκοις προσκεκολλημένον ἄγριον κοχλίαν, agreſtem cochleam ſpinis & fruticibus hærentē. Idem Dioſcor. ibidem ponit & alia tria cochlearum genera, κοχλίας χερσαίους, ποταμίους, θαλασσίους: ex terreſtribus cochleis maximè laudans Sardoas, Libycas, Aſtypalæanas, Siculas, Chias, necnon τὸν ἐν ταῖς κατὰ Λιγυστικὴν ἄλπεσι πωματίαν καλούμενον κοχλίαν, cochleas quæ in Liguſticis Alpibus vocantur operculares. Achæus epitheticῶs dixit κοχλίας κεράστας, cochleas cornutas. animalculum enim hoc minutula in inceſſu protendit cornua, viæ indices in eis geſtans oculos. Heſiodus verò τὸν κοχλίαν vocat φερέοικον, domiportam: vt qui domum ſuam ſecum portet, nulli videlicet fidens, ſed ſemper metuens ne ſibi rapiatur. vnde eleganter Anaxilas comicus dixit, Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὴν οἰκίαν. Athenæus lib.2, & griphum hunc conuiualem affert de cochlea, ὑλογενής, ἀνάκανθος, ἀναίματος, ὑγροκέλευθος. Porrò τοῦ κοχλίου nomen transfertur & ad alia. Heſychius enim κοχλίας nominari ſcribit non ſolùm τὰ ἐσθιόμενα ζῶα, ſed etiam τὰ ἐν τοῖς ὀργάνοις ξύλινα: & Suidas, κοχλίαν nominari ὁδὸν εἰς ἑκάτερα περιηγμένην. Vitruu. lib. 10, cap.11, deſcribit cochleam qua magna vis aquæ poſſit hauriri, ſed non tam altè tolli quàm rota. eā fieri è tigno per octo craſſitudinis diuiſiones inuolutos habente canales, & iuſtam cochleæ naturalémque imitationem: verſationes facere hominibus calcantibus. Sic idem lib.5, cap.11, dicit, Cochleis, rotis, tympanis collocatis, locus exinaniatur. At lib.6, cap.8, Torcular ſi non cochleis torquetur, ſed vectibus & prelo premitur. Item κοχλίας dicitur τῶν ὤτων ἡ ἔξωθεν περιβολή, exterior auriculæ ambitus circumflexu & gyris quibuſdam cochleam imitans. Cæterùm à κοχλίας eſt COMP. Κοχλιοειδής, Cochleæ ſpeciem gerens, Cochleæ ſimilis. vt κοχλιοειδὴς κλίμαξ apud Philopon. in Proclum, Scala quæ gyris quibuſdam & circuitibus quales in cochlea ſunt, in altum fert. ITEM Κοχλιώδης dicitur παρὰ τοὺς κοχλίους, idem ſignificans quod præcedens κοχλιοειδής: aliis Tortilis, Tortuoſus. Denique à nomine κόχλος, ſiue κοχλίας, ſunt DIMINVT. Κοχλὶς & Κοχλίδιον, ſignificantia paruam concham ſeu cochleam, conchulam, cochleolam. Poſterioris meminit Suid. quoq;, eſſe dicens εἶδος ζωυφίου, ſpeciē animalculi. Ex Strabone lib. vlt. affertur κοχλίδιον pro ſcalarum genere cuius ſcapum, vt τὸ τῶν κοχλιῶν κιόνιον, volumē ἑλικοειδῶς circumductum ambit à ſumma coaſſatione ad imum libramentum. ſed perperam: orto errore ex verſione Latina. in Græco enim κοχλίας legitur: pag.347, de Panéo, ſeu Panis fano, στροβιλοειδὴς, ἐμφερὲς ὄχθῳ πετρώδει, διὰ κοχλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχον, In quod per cochleam aſcenditur. Huiuſmodi cochleam Athenæus vocat κλίμακα ἑλικτήν: lib.5, de Philopatoris naue, ᾧ κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον παρέκειτο. Rurſum Strabo κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam quam Vitruu. cochleam: eodem libro, pag.352, initio, ῥάχις δ' ἐστὶν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ μέχρι Νείλου καθήκουσα, δι' ἧς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, ἀνδρῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργαζομένων.

Κόχλω, Etymologo eſt γυρίζω, Gyro: vnde deriuat κόχλος & κοχλίας.

Κόχος, à ſchol. Theocr. eſſe dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, Humor abundè & magna cum copia fluens. Vnde eſſe vult VERB. Κοχύειν apud Theocr. Id.2. vbi canit, ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρώς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις, exponēs & ibi δαψιλῶς ἔρρει ſiue κατεφέρετο, magna cū copia defluebat: addens etiam, hæc ὠνοματοπεποιῆσθαι. non abs re. videtur enim κοχύειν & κοχυδεῖν, propriè eſſe Cum ſtrepitu quodam & murmure fluere, idem ferè quod καχλάζειν. Pherecr. apud Athen. l.5, Αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπὶ πᾶσιν ζωμοῦ μέλανος, καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες, ἐπιβλὺξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου ἰλύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι. Nā & Euſt. ibi κοχυδεῖν eſſe dicit τὸ πιθολυχεῖν, μετὰ ἤχου ῥεῖν. Legitur hoc verbū κοχυδεῖν apud Heſ. quoque, expoſitū ὑπερχέειν, Superfundere, ſeu Magna cū copia fundere: ab alia tamē deductū origine: nimirum à κοχύ, quod eſſe dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiā: immediatè ſubiungens κόχυ δ' ἔρρει, exponénſq; ἰσχυρῶς καὶ μετὰ ψόφου καὶ λάβρως, Impetuoſè, Rapidè, Magna cum exuberantia, Cum ſtrepitu & murmure. habet verò hoc κόχυ in poſteriore loco ſcriptum paroxytonωs, in priore oxytonωs.

Κόχυ, Κοχυδέω, Κοχύω, vide in præced. Κόχος.

Κοχώνη, ης, ἡ, & Κόχωνον, ου, τὸ, ſignificat σύζευξιν ἰσχίων πρὸς ἕδραν. propter quam & πᾶς ὁ περὶ τὴν ἕδραν τόπος ita nominatur, inquit Galen. in Lex. Hippocr. Significat igitur & Commiſſuram coxendicis partium cum ſede, & totum locum qui circa ſedem eſt. Heſych. κοχώνας eſſe dicit τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, ſpinæ dorſi eā partem quæ ad podicem eſt. ſeu τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ τὰ ἑκατέρωθεν μέρη: afferens & κόχωνα pro ἰσχία. Vtitur porrò fœm. κοχώνη Hippocr. Γυναικείων lib.1, dicens, ὀδύνη λήψεται ποτὲ μὲν τῆς γαστρὸς τὸ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, ποτὲ δὲ τοὺς βουβῶνας, ποτὲ δὲ τὴν ὀσφῦν τε καὶ κοχώνην. Et De nat. mul. ὀδύνη ἔχει καὶ τὴν νειαίρην γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται, καὶ τὰς κοχώνας ἀλγέει. Ariſtoph. & fœm. & neutro vſus eſt: dicens nimirū & συναπτέσθαι δεῖ τὰς κοχώνας, & ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, in Equit. vbi ſchol non abſurdè videtur κοχώνην exponere τόπον ὑπὸ τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων.

Κόψα, Heſychio eſt ὑδρεῖα: vel potius ὑδρία, hydria: afferenti & Κοψία pro χύτρα, Olla.

Κόψιμος, ου, ἡ, genus arboris apud Theophr. Hiſt. plant. l.3. putatur eſſe id quod vulgò *neprun* dicitur, è quo pigmētum fit vulgo dictum *uerd de uessie*. Gaza in ſua interpr. prætermiſit. Habes infrà in Κράταιγος.

Κόψιχος, pro κόσσυφος dicitur, teſte Euſt. vt & Heſ. tradit κόψιχον eſſe auis genus quod à nonnullis vocatur κόσσυφος. poni verò & ἐπὶ τοῦ θαλασσίου. Suidas per υ ſcriptum habet κόψυχος, tradens hoc κόψυχος de aue dici, κόσσυφος verò de piſce. quod diſcrimen verū non eſt, quum auis etiā comperiatur à multis dici κόσσυφος ſiue κόττυφος, Ariſtot. videlicet, Æliano, Oppiano, Athenæo. Huius porrò κόψυχος hoc affert exemplum, σὺ δὲ κοψύχῳ ἔοικας σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. Qui locus deſumptus eſt ex Auibus Ariſtoph. vbi ſcriptū eſt per ι, nec ibi ſolùm, ſed & aliquanto pòſt in eadem fabula. itidémque apud Athen. l.6. Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν; κόψιχος: ex Ariſtophonte. Et lib.13, ex Anaxila, Βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου: de Theano meretrice. Euſtathiū verò per ι ſcribere patet ex ſimiliter terminatis, πέλεχος, Φρώνιχος, Θεύδειχος.

Κοῶ, Heſychio αἰσθάνομαι, afferenti & κοεῖ pro αἰσθάνεται, & κοῶν pro εἰδώς.

¶ Κραίανον, idem Heſych. exp. τέλεσον, Perfice, quod & κρήηνον, à κραιαίνω. ſed κράανον potius à κραίνω.

Κράνα, eidem κόσκινον ἢ ὄρυγμα, Cribrum ſiue foſſa.

Κρᾶς, t.2, c.71, b

Κράβατος, ſiue Κράββατος, Grabat⁹: lecti ſeu lecticæ genus, quod ſic dictū putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, à ſuſpēdendo gradu. qui.n. eiuſmodi penſilibus lecticis ſedent aut recūbunt, pedibus terrā non contingunt. Legitur hoc vocabulū in Nouo teſtamēto. vt Marci 2, & Ioan.5, ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει. Et Act. Apoſt. c.5. τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων. Et c.9, κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ. Poll. ſcribit afferri & ex Critonis Meſenia & Rhintonis Telepho: Phrynicho negāte Atticū eſſe, ſed eos vſurpare vocē σκίμποις. Notandū porrò apud Græcos paſſim gemino β ſcriptum reperiri: apud Latinos ſimplici, canente & Virgilio, Mēbra leuat ſenſim vili demiſſa grabato. Sic verò & Lacus dicunt iidem pro λάκκος, & Ptiſana pro πτισάνη, & ſimilia alia.

Κράβος, Heſychio ὁ λάρος, Larus: qui & καύηξ.

Κραγγόνες, Crangines: ſpecies quædam τῶν καρίδων, teſte Ariſtot. Hiſt. anim. lib.4, c.2. Paulò poſt κράγγη pro eodem: ἔχει δὲ (inquit) καὶ ἡ κράγγη [illegible] ἑκάτερα ἐν τῇ οὐρᾷ. Heſych. habet Κραγών, vnico γ & oxytonωs, dicens & ipſe eſſe ἔνυδρον ζῶον ex genere τῶν καρίδων. At

Κραγγών, eidem eſt κίσσα, Pica.

Κράγιον, Hesychio σύντριμμα ἐν κεφαλῇ, Contusio in capite.

Κραγὸν, idem affert pro κραυγὴν, Clamorem, Vociferationem: Κράγον autem esse dicit βοήθημα, Opitulationem: & montem.

Κραδαίνω, t.2, c.401, a. Κραδαίνομαι, ib. c

Κράδαιον, t.2, c.400, g Κράδαλοι, ib. f

Κραδαλὸς, ib. Κραδαφάγος, ib.

Κραδάω, ibid. g

Κράδεμνον, Doricè pro κρήδεμνον: Hesychio στεφάνη, μίτρα, τὸ ἐπικράνιον στεφάνωμα.

Κραδεύω, t.2, c.401, e. Κράδη, t.2, c.399, f

Κραδηΐτης, Hesychio φαρμακὸς ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.

Κραδηφορία, ας, ἡ, Gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plut. Sympos. lib.4, de Iudæis, ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ' αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν.

Κραδία, t.2, c.399, e. Κραδοπώλης, t.2, c.400, e

Κράδος, t.2, c.400, c. & t.3, c.1167, e. ob.

Κραδοφάγος, t.2, c.400, e. Κράζω, t.2, c.228, e

Κραθεὶς, Temperatus, Mixtus: per syncopen à κεράω.

Κραιαίνω, t.2, c.414, d

Κραίνω, Efficio, &c. t.2, c.413, e. Κραίνω, Impero, &c. ib. g

Κραιπαλάω, vide in sequ. Κραιπάλη.

Κραιπάλη, ης, ἡ, Crapula: ἡ ἐξ οἴνου βλάβη τῆς κεφαλῆς, vt ipsa vocabuli compositio & etymologia ostēdit. dicitur enim ita παρὰ τὸ τὸ κάρα πάλλειν. vt propriè sit Vibrans capitis dolor ex nimio vino. ὁ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως παλμὸς, inquit Suid. Et Plinius lib.23, cap.1, de nouitio resinato, Capitis dolorem & vertigines facit: ab hoc dicta crapula est. Hippocrates Aphorism. ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται: de ebrio qui obmutuerit. Thomas Magister κραιπάλην esse vult Ebrietatem ex pridiano die, scholiastes Aristophanis τὴν ἐξ ἑωθινοῦ μέθην, seu Dolorem ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας: dicente comico in Acharn. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης. Inde COMPOS. Κραιπαλόκωμος, apud Aristophanem Ranis, ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος Τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. Vbi scholiastes κραιπαλόκωμον metonymicῶs esse dicit τὸν κατὰ μέθην γινόμενον ὕμνον: quum potius adiectiuè accipiendum videatur & coniungendum cum ὄχλος. vt κραιπαλόκωμος ὄχλος sit qui ἐκ κραιπάλης κωμάζει, seu Turba quæ ebria & grauata vino comissatur ac bacchatur. ET Ἀκραίπαλα φάρμακα, Medicamenta crapulam arcentia, Quæ non sinunt caput dolere ex vino. Deriuatum inde ET Κραιπαλώδης, Obnoxius crapulæ, seu Vsque ad crapulam potans. Apud Suidam, τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατηπίστατο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυσος, εἴτε φιλήδονος ἢ ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν ἐγκέφαλον. At Liu. dixit, Plenos crapulæ eos lux oppressit, pro κραιπαλῶντας. quod est particip. à VERBO Κραιπαλάω, ῶ, Crapulā sentio, Dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in Symp. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, grauedinē adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Alexis apud Athenæum lib.1, Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς. Καταμύσασον. παύσῃ γάρ. Ibidem rhaphanus esse crapulæ antipharmacum dicitur. Eubul. [?], ῥαφανίδα ... Ῥάφανόν γε κομίσασ' εἰς ἐμὲ, τὴν κραιπάλην Μέλλεις ἀφεῖναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς. Et apud Nicocharem item quidam petit rhaphanos ἵν' ἐξάρῃ τὴν κραιπάλην. Vbi quam κραιπάλην appellant, Anaxandrides vocat βάρος, dicens, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ παρὸν νῦν νέφος: clarè indicans κραιπάλην esse grauedinem & veternum è nimio vini potu. Nota verò ibi & διασκεδᾶτε positum Atticè pro διασκεδάσετε. Κραιπαλᾷν est etiam Desipere seu delirare per crapulam, Vino dementari & σφάλλεσθαι τῶν καιρίων, seu τὸ ἐκ μέθης ἀτακτεῖν, inquit Suidas, qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι, in hoc loco, τὸν δὲ Σέσωστριν ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλᾶν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι χρυσοκόλλητον, λίθοις τε τιμίοις ταύτῃ περιβαλεῖν, καὶ ἐφιζάνων ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς. Vbi malim, Vsque eò dementis arrogantiæ venisse. seu E[illegible]niæ. Affertur ET Κραιπαλίζω pro Crapulor [illegible] exemplo. Cæterùm quemadmodum Latini dicunt Edormire & exhalare crapulam, Discutere crapulam, intelligunt non tam dolorem & grauedinem capitis è nimio vini potu, sed etiam τὸ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως νέφος quo mēs & sensus obscurantur, ita & κραιπάλην Græci. Plut. in Præcept. sanit. ὡς οἴνῳ δεῖ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ διαφορήσαντας.

Κραιπαλίζω, Κραιπαλόκωμος, Κραιπαλώδης, vide in præcedenti Κραιπάλη.

Κραιπνὸς, οῦ, ὁ, Rapidus, Velox, Pernix, Celer. Homerus Iliad. ψ, Ὅστις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Iliad. χ, Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Et alibi ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστών. Idem poeta dicit etiam, Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, (sub. νέου ἀνδρὸς πέλεται) λεπτὴ δέ τε μῆτις: Iliad. ψ. Idem neutrum plurale κραιπνὰ aduerbialiter vsurpat pro Velociter, Rapidè, Celeriter, Citò. Odyss. ρ, Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. vt & in Epigrammatis legimus κραιπνὰ διώκειν. pro eo quod Homerus dicit κραιπνοῖς ποσί. Alioqui idem poeta vtitur & ADVERBIO Κραιπνῶς, pro Velociter, Citò, Properè. Iliad. κ, ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. Iliad. ο, Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις. Apud eundem Odyss. θ, ποσὶ κραιπνῶς θέομεν. Affertur ET Κραιπνοφόρος pro Velox, Citus, ex Æschylo. nisi fortè scribendum potius κραιπνόφορος, vt sit Qui rapido impetu fertur. sicut κραιπνόσυτος.

Κραιπνόσυτος, t.3, c.760, a

Κραιπνοφόρος, & Κραιπνῶς, vide in præced. Κραιπνός.

Κραῖρα, siue Κράερα, Hesychio ἡ κεφαλὴ, Caput: & τὸ ἀκροστόλιον. Vnde ὀρθόκραιρος, τανύκραιρος: item δίκραιρος, ἡμίκραιρος. Apud eundem Hesych. legitur & Κραῖροι, expositum στόλοι νεῶν, μέτωπα, κεφαλαί.

Κράκτης, t.2, c.229, a. Κρακτικὸς, ib.

Κρᾶμα, t.2, c.133, d

Κραμβαλέος, vide paulo pòst in Κραμβός.

Κράμβη, ης, ἡ, Brassica: per syncopen pro κοράμβλη, vtpote quæ τὰς κόρας & aciem oculorum hebetet. Eius tria genera enumerat Dioscorides libro 2, ἥμερον, ἄγριον, θαλάσσιον: cap. 146, 147, 148. itidémque Galenus. Plinius verò libro 20, cap.9, In tres (inquit) species diuisere brassicam Græci antiquissimi: crispam, quam selinada vocauerunt, à similitudine apii foliorum: alteram, leam, latis foliis, è caule exeuntibus. (vnde caulodem quidam vocauere) tertia est propriè appellata crambe, tenuioribus foliis & simplicibus, densissimisque, amarior, sed efficacissima. Hæc ille ex Catone De re rustica cap. 157. Verùm & Euthydemus Atheniensis in libro De oleribus ait tria esse κράμβης genera. esse enim ἁλμυρίδα, λειόφυλλον, σελινουσίαν: quarum hanc postremam τῇ ἡδονῇ primam iudicari: τὴν σελινουσίαν verò sic nominari διὰ τὴν οὐλότητα, vtpote similem apio. Plura vide apud Athenæum libro 9. vbi annotat eam habitam fuisse etiam ἱερὰν, eámq; ob rem à Nicandro vocari μάντιν: indéque, apud Iones præsertim, in iurando etiam dicere solitos ναὶ μὰ τὴν κράμβην: exempla eius iuramenti afferens ex Ananio, Teleclide, Epicharmo, Eupolide. Idem Athenæus ibidem, necnon & libro 1, τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit, hoc ex Apollodoro Carystio afferens testimonium, Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι Κράμβην. forsan quoniam vtriusque eadem vis. Vt enim Timæus dicit Sybaritas πρὸ τοῦ πίνειν solitos κράμβας ἐσθίειν, & Athenæus, εἰς τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους προσλαμβάνεσθαι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα: ita Amphis comicus τὰς ῥαφανίους esse φάρμακον μέθης, ἐξελαῦνον τοὺς λήρους: & Anaxandrides, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ παρὸν νῦν νέφος Ἐπὶ τοῦ μετώπου. Præterea vt Athenæus dicit, si qua in vinea nascantur κράμβαι, ἀμαυρότερον γίνεσθαι τὸν οἶνον: ita & Theophrastus sub finem libri 4, τὴν ῥάφανον φθείρειν τὴν ἄμπελον. Item vt τῆς κράμβης tria enumerantur genera, ita & τῆς ῥαφάνου, οὐλόφυλλον, λειόφυλλον, ἄγριον: apud Theophrastum Historiæ plantarum libro 7, cap. 4. Ex Epigrammatis verò affertur & καννάβινη κράμβη.

Inde DIMINVTIVVM Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro κράμβη. Ac vt dictum est κράμβην à nonnullis dici τὴν ῥάφανον, ita & κραμβίδιον: velut ab Antiphane, in Rustico, κραμβίδιον ἑφθὸν, χαῖρε, ἀστεῖον πάνυ. Ita Pollux, afferens & ex Aristotelis Historia animalium, ῥαφα-

νος, ἣν καλοῦσί τινες κράμβην. ITEM Κραμβίῳ pro κράμβης ἀφεψήματι, Decocto brassicæ, vt accipit Galen. apud Hippocratem Γυναικείων libro 1, κλύζειν τῷ σὺν τῷ κραμβίῳ χυλῷ. Κραμβεῖον autem, Siculi appellant τὸ κώνειον, vt tradit Erotianus in suo Lexico Hippocr. Id est Cicuta. Apud Hesych. verò Κραμβίον, τὸ κώνειον.

Κράμβος, ου, ὁ, Crambus: vitium fructuum, & inter hos vuarum: simile τῇ ἐρυσίβῃ. fit autem ὅταν ὑπούσης τῆς ὑγρότητος μετὰ τὰς ψακάδας ἐπικαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος: quod & ἐπὶ τῶν σιταρίων accidit. Ita Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 13. Plin. lib. 17, cap. 24, dicit Si sol acrior humorem seu rorem insequutus inussit. Ita igitur dicitur κράμβος quum acriore solis exustione acini vuarum veluti tosti assiq; inarescunt. Nam κράμβος adiectiuè significat ξηρὸς, κάπυρος, Aridus, Torridus, teste Hesychio, afferente & κραμβότατον pro καπυρώτατον. Quomodo apud Aristophanem quoque in Equit. Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάλων ἀστειοτάτας ἐπινοίας, Scholiastes & Suid. exp. ξηροτάτου, necnon ἡδυτάτου: qui etiam addunt, allusisse eum hac voce ad τὸ λάχανον, τὴν κράμβην: ac Cratetem, de quo comicus ibi loquitur, fuisse αὐτοσχέδιον περὶ τὰ δράματα. Porrò ab hoc κράμβος significante κάπυρος, DERIV. Κραμβαλέος, significans etiam ipsum Tostus, Assus, Siccus: apud Athen. lib. 9, οὗ (s. τοῦ δέλφακος τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὸ συμπόσιον) τὸ μὲν ἥμισυ, κραμβαλέον ἦν, ἐπιμελῶς πεποιημένον, τὸ δέ τι ἥμισυ ὡσανεὶ ἐξ ὕδατος ἑψημένον ἀκριβῶς. Ita autem accipiendum esse, docet mox ipse coquus, iubens dipnosophistas ostendere πῶς τε ὁ χοῖρος ἐσφάγη, καὶ πῶς ἐξ ἡμισείας μὲν ὀπτὸς, ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα. Hesychio quoque Κραμβαλέος est ξηρὸς καὶ καπυρός: afferenti & VERBVM Κραμβαλίζουσι pro καπυρίζουσι: necnon & καπνίζουσιν. Infrà κρόμβος pro hoc κράμβος. AT Κράμβαλα, eidem H. sunt μνημεῖα, Monumenta.

Κρανά, Hesychio κεφαλὴ, Caput. Itē Doricè pro κρήνη, Fōs.

Κρανάϊνος, vide in Κράνεια. Κραναὸς, t. 2, c. 72, e

Κράνεια, Hesychio λεπτοκάρυα, Auellanæ: videtur tamē potius significare Corna. Nam paroxytonως Κρανεία, ας, ἡ, dicitur Cornus: quæ & Κρανέα, teste Suida. quo autore κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, vt μελία τὸ ἐκ μελίας: in Epigrām. Ἕσταθι τῇδε κρανεία βροτοκτόνε. Ita in manuscr. etiam codice: sunt tamen qui proparoxytonως scribant κράνεια. Quomodo apud Hom. quoque vetus & manuscr. cod. habet Iliad. π, Φηγόν τε μελίαν τε πανύφλοιόν τε κράνειαν. At Ionicè Od. κ, καρπόν τε κρανείης ἔδμεναι: pro κρανείας. vt apud Plut. Alex. φλοιῷ κρανείας ἐνδεδεμένην. Rursum apud Suid. reperio κράνειον φυτὸν, & κράνειος καρπὸς, adiectiuè, pro eo quod aliàs κρανεΐνος. Rectè. Ita enim & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς. At apud Gal. sine diphthōgo per ε, Cōm. in lib. De fract. κρανέας δὲ κελεύει τὰς ῥάβδους εἶναι, διὰ τὴν εὐτονίαν τοῦ ξύλου. Vbi tamē Hipp. non κρανέας habet, sed κραναΐνας.

Κρανεΐνος, t. 2, c. 72, a. Κράνειον, ib. d

Κράνειος, & Κράνεος, vide in præced. Κράνεια.

Κρανέω, Ionicè pro κρανῶ, Perficiam: à κραίνω. vnde & particip. κρανθεὶς, Perfectus, Effectus.

Κρανία, t. 2, c. 72, d

Κρανίον, Caluaria, &c. ibid. c. Κράνιον, nomen gymnasii, &c. ib. d

Κρανοκολάπτης, t. 2, c. 151, e, & 1632, d. Κράνον, t. 2, c. 71, e

Κρανοποιὸς, t. 2, c. 72, c. Affertur & participium Κρανοποιῶν ex Aristophane pro κράνη καὶ λόφους διηγούμενος, Galeas crepans.

Κράνος, t. 2, c. 72, b. Κράντειρα, t. 2, c. 414, c

Κραντὴρ, t. 2, c. 413, h. Κραντῆρες, t. 2, c. 414, b

Κράντωρ, ib.

Κράπαθος, poetica metathesi dicitur ἡ Κάρπαθος insula.

Κραπάταλοι, Hesychio autore sunt pisces quidam. κραπάταλλος tamen, eodem teste, vulgo est ὁ μωρὸς, Fatuus: quomodo & κραπαταλίας (simplici λ apud eum scriptū est) quum exposuisset ἀνεμώδης, καὶ ἀσθενὴς, καὶ ἀνίσχυρα λέγων: subiungit, rectius accipi pro ληρώδης, Delirus. Rursum κραπάταλλος ei est νόμισμα, Numisma.

Κρὰς, t. 2, c. 71, b. Hesych. habet perispωmenως κρᾶς, expositum κρέας: secundum quosdam κεφαλὴ, Caput.

Κράσβολα, eidem sunt κόλλαβοι δερμάτινοι.

Κρᾶσις, t. 2, c. 133, f

A Κράσπεδον, ου, τὸ, Fimbria, Limbus, Instita. Athen. lib. 9, ἐφόρει ἁλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ. Et lib 4, πορφυρίδα ἠμφιεσμένην ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα, aureo prætextam limbo. Ita porrò nominari volūt τὰ κράσπεδα quasi κρεμάμενα εἰς τὸ πέδον. reuera enim hæ extremæ vestimentorum oræ in terram dependent. Nec verò vestibus tantùm tribuuntur κράσπεδα, sed retibus etiā. Poll. n. τὰ ἀκρωλένια, id est τὰ περιστόμια τῶν ἀρκύων, nominari à nōnullis κράσπεδα ait, à quibusdam πτερύγια. In Epigr. κράσπεδον αἰγιαλοῦ, Crepido seu margo litoris. quod & χεῖλος.

B Item montium οἱ πρόποδες siue ὑπώρειαι vocantur κράσπεδα. sunt enim veluti limbi & extremæ mōtium oræ. Xen. Hellen. 4, ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. A similitudine autem radicis montis, κράσπεδον ab Aretæo Acut. morb. lib. 1, vocari dicitur vuæ seu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κράστω, affertur pro Vinco: Impero: sed sine vllo testimonio. Alioqui πελάστω dicitur pro Vinco, Supero.

Κραστήριον, & Κραστίζομαι, vide in sequ. Κράστις.

C Κράστις, εως, ἡ, Gramen, Herba semiarida vel virens etiam: quod & γράστις atque ἄγρωστις. Polluce autore ὁ χόρτος dicitur & χλὸς & βοτάνη, & κράστις: vnde & κραστήριον nominatū τὸ ἀγγεῖον ὃ ἐπὶ τῆς φάτνης κατήρτο ἐπὶ τῷ χόρτῳ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Sic idem lib. 10, c. 38, κραστήριον dici scribit τέτταρα ξύλα εἰς ἄλληλα ἐνηρμοσμένα τόνῳ ἐνδεδεμένα: quæ super præsepi suspendebantur ad exhibendum iumentis τὸν χλὸν, qui & κράστις dicitur & χόρτος siue πόα. Meminit Etym. quoq;. Is enim κράστιν vocari scribit τὸν ἡμίξηρον χόρτον: vnde &

D τὰ ζῶα dici Κραστίζεσθαι pro ἐμφορεῖσθαι τοῦ τοιούτου χόρτου, vesci tali gramine: quod & χλοῦσθαι siue χλοΐεσθαι, παρὰ τὸν χλόν.

Κράταιγος, SIVE Κραταιγὼν, Cratægos, siue Cratægo: arbor habens folium simile mespilo, longum, sine incisura, corticem quoque vt mespilus læuem, pomulum rotundum ea magnitudine qua ἡ κόψιμος, seu ὁ κότινος. id maturescendo exiccatur & nigrescit, succum gustanti offerens similem mespilo: vnde & syluatica esse mespilus videatur. Ita Theophr. Histor. plant. lib. 3, c. 14: & ex

E eo Athen. lib. 2. Plin. lib. 27, c. 8, Theophr. arboris genus intelligi voluit cratægon siue cratægona, quam Itali aquifoliā vocāt. Quo in loco reprehēditur Plin. quòd cratægon esse dicat Italorū aquifoliā, vtpote quæ sit arbor aculeata & perpetuò virēs, ex genere τῶν πρίνων, ilicū.

Κραταιγύαλος, t. 1, c. 882, d. Κραταίνιον, t. 2, c. 72, d. Infrà rectius κραταίνιον.

Κραταιόγονον, vide paulo pòst in Κράταιος.

Κραταῖον, τὸ, substant. t. 2, c. 402, h

Κραταιὸς, ib. e. At Κράταιος, ου, ἡ, herba est quæ alio no-

F mine cratæogonon. Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 19, de iis quæ genituram augent, dicit sumi etiam τὸν τῆς κραταίου καρπὸν ἐν ὕδατι. nasci autem hanc ὥσπερ λίνον πύρινον, fructum verò veluti κέγχρον, milium. Dioscoride autore κραταιόγονον dicitur, siue κραταιόγονον, lib. 3, c. 139: vbi ipsum scribit habere folia similia foliis melampyri, pluribus ab vna radice enascentibus calamis, iisque multorum geniculorum: semine milii, summopere acri: quem à muliere potum, facere ipsam ἀρρενοτόκον. Itē ē

G Galen. Simpl. medic. lib. 7, κραταιογόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρῶς χρωμένοις, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων. Cratæogonon (inquit Plin. lib. 27, cap. 8) spicæ tritici simile est, multis calamis ex vna radice emicantibus, multorúmque geniculorum. nascitur in opacis, semine milii, vehementer aspero gustu. quod si bibant ante conceptum vir & mulier, virilis sexus futurum partum aiunt. Est verò & alia cratæogonos quæ thelygonos vocatur. differentia intelligitur lenitate gustus.

Κραταιόω, t. 2, c. 402, g

H Κραταίπεδον οὖδας, Firmum solum & durum: seu lapidibus stratum. λιθόστρωτον. Hom. Od. ψ, οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες Κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισι.

Κραταίπους, t. 3, c. 511, c. Κρατ[illegible], c. 402, h

Κραταιῶς, t. 2, c. 402, g

Κραταίνιον, ου, τὸ, forsitan est quod nunc vocatur κράνειον, ἐκ-

πωμα, inquit Athen.lib.11, afferens ex Polemone, Τέ- A
« των κυπαρίσσινος ἔχων κρατῆρα ἀργυροῦν.

Κραταιός, t.2, c.401, h. « Κρατερόφρων, t.4, c.200, d

Κραταιόω, t.2, c.403, e. Κραταίωμα, ib.

Κραταιρῶν, t.2, c.1345, b. Κραταιρώνυχος, ib.

Κραταιρῶς, t.2, c.403, d

Κράτεσφι, poetice pro κεφαλῇ, hoc est κεφαλαῖς, apud Dionys.

Κρατευταί, οἱ, dicũtur αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται πρὸς ὄπτησιν, Veruum bases & fulcra. quibus videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Homerus Iliad.ι, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας. Pollux B
quoque lib.10, cap.24, κρατευταὶ & κρατευτήρια numerat inter vasa culinaria, addens, ἐν ταῖς δημιοπράταις reperiri μολυβδοκρατευταί. Itidem lib.6, cap.13, scribit κρατευτήριον esse σιδήριον ᾧ τοὺς ὀβελίσκους ἐπιτιθέασι πρὸς τὴν τῶν κρεῶν ὄπτησιν.

Κρατέω, Imperium obtineo, &c. t.2, c.411, g. Κρατέω, Superior sum, &c. c.412, b. Κρατέω, Contineo, &c. ib. e

Κρατήρ, Crater, &c. t.2, c.140, e. Κρατήρ, Signum cæleste, c.141, a. Κρατῆρες, in Ætna monte, &c. ibid. Κρατήρ, in fonte conceptaculum, &c. ibid. b C

Κρατήρης, t.1, c.1250, f

Κρατηρίζω, t.2, c.141, c. Pass. ἐκρατηρίσθημεν Hes. affert pro ἐμεθύσθημεν, Exhaustis crateribus inebriati fuimus.

Κρατηρίσκος ... Κρατήριον, ου, τό, Parua cratera, seu Paruus crater. Hippocrates De nat. mul. ἐγχέας ἐς κρατήριον. Apud Poll. verò pro κρατήιον reponendum κρατήριον, vt satis patet ex etymo & ex expos. ET Κρατηρίσκοι, Hesychio sunt οἱ τοῦ ὀφθαλμοῦ, qui & μήκωνες dicuntur.

Κρατίς, ἡ, Farrago. Affertur enim ex Aristotele Histor. anim. lib.8, κρατὶς ἔγκυος pro Farrago frugibus grauida. D

Κράτιστα, aduerb. t.2, c.404, f. Κρατιστεῦον, τό, ib. g

Κρατιστεύω, ib. f. Κράτιστος, ib. c Κρατίων, ib.

Κρατορικός, οὖ, ὁ, affertur pro Imperiosus: sed sine testimonio.

Κράτος, Robur, &c. t.2, c.401, e. Κράτος, Victoria, &c. ibid. g.

Κρατυντήρ, Victor, vt Hesych. κρατυντῆρα exp. κατέχοντα.

Κρατυντήριος κλισμός, apud Hippocr. Sella ad retinendum.

Κρατυντικός, t.2, c.404, b. Κρατύνω, t.2, c.403, f

Κρατύς, ib. e. Κρατυσμός, Corroboratio. Hippocr. E

Κραυγάζω, t.2, c.229, g. Κραυγάνω, ib. h

Κραυγασός, Vociferator, Clamator. Vide suprà in Βαβάκτης & Βάβαξ.

Κραυγαστικός, t.2, c.229, g. Κραυγή, ib. e

Κραυγίας, ib. g

Κραυγός, Hesychio auis quædam, ὁ δρυοκολάπτης, Picus arborarius, seu Picus martius.

Κραῦρος, ου, ὁ, Aridus, Siccus, Torridus, Friabilis, Rigidus: oppositum τῷ γλίσχρος. apud Aristotelem lib. 2 De partibus anim. Apud eundẽ, lib.8, κραῦρος dicitur esse Struma, morbus boues tẽtans: indidémque affertur VERBVM Κραυρᾷ pro Struma laborat. Hesych. κραυρᾶν esse apum morbum dicit quum vermes & araneas gignunt. Est inde & SVBSTANT. Κραυρότης, ητος, ἡ, Ariditas, Friabilitas: aliis Fragilitas. F

Κραῦσοι, Hesychio τὸ πῦρ.

Κρέαγρα, eidem est id quo οἱ κηπουροὶ τοὺς βολοὺς ἀπάγουσι. qualis suprà ἄγρίφη & ἀγρεῖφνα, Tridens.

Κρεάω, t.2, c.132, h. Κρεάγρα, t.2, c.415, g

Κρεαγρίς, t.2, c.416, a. Κρεάδιον, t.2, c.417, e

Κρεαίας, Hesych. pro ἐλπίδας, Spes.

Κρεανομέω, t.2, c.415, g. Κρεανομία, ib. f

Κρεανόμος, ib.

Κρέας, Caro, &c. ibid. b. Κρέας, Corpus, &c. ib. d

Κρεββάτιον, Etymol. dictum scribit παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις. Suprà Κράββατον.

Κρεγμός, vide in Κρέκω.

Κρεηδόκος, t.2, c.416, h

Κρεηφαγέειν, Carnes vorare: ET Κρεηφαγία, Carnium voratio seu comestio. Ambo apud Hippocr. ambo Ionica pro κρεωφαγεῖν & κρεωφαγία.

Κρείας, t.2, c.415, e. Κρεοδόχος, t.2, c.418, a

Κρεῖον, t.2, c.417, f.

Κρείους, ab Atheniensibus, à Macedonibus κωρύκους vocari τὰς τραχείας κόγχας, asperas conchas, refert Athen.lib.3, ex Hegesandro. Theophr. verò ἐν φυτικοῖς (inquit idem Athen.lib.2) τῶν ἐρεβίνθων τινάς vocat κρειούς. vt & Sophilus, ὁ πατὴρ ὁ ζῶντος πολὺ μέγιστος ἐστι κρεῖος ἐρέβινθος. Et Diocles, κρειοὶ δ' οἱ λευκοὶ ἐρέβινθοι τῶν μελάνων, καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶν λεγομένων κρειῶν. Hæc ille. alii verò hîc κριός scribunt, vocantes Cicer arietinum, vt infrà docebo.

Κρείουσα, t.2, c.414, f. Κρείοντων, ib. h

Κρειττωθῆναι, ET Κρείττωσις, inter vitia seu morbos arborum sunt. Theophrastus De causis plant. lib.5, cap.13, τὸ δὲ ῥοιάδα ἐπιγίνεσθαι, δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ. Quibus subiungit, ποτὲ δ' εἰ ἀλλ' ἦττον, ἔοικε κατὰ τὴν ἀπάνθησιν ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὥσπερ ἀπορρυσθῆναι. ἡ δὲ κρείττωσις, τῷ αὐτοπαθῶν καὶ μεθιστάναι τὴν τροφὴν. ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων εὔλογον ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ἐπιμενούσας ὡς μικρὸν εἶναι. Itidem Historiæ plant. lib.4, cap.16, dixerat, ῥοὰς δὲ γίνεται, ὁ καλοῦσί τινες ψινέσθαι, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ. τὸ δὲ πάθος ἐστιν ὥστε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς. Itaque ἡ κρείττωσις, siue τὸ κρειττωθῆναι, species seu causa est τῆς ῥοάδος, defluuii acinorum: vt alii volunt, species torationis aut siderationis. quibus etiam suspecta est hæc scriptura: putántque legi posse κρυωθῆναι & κρύωσις. vt sit vitium arborum illud quo acini à frigore adusti si non defluunt, graciles tamen & exiles manent, repulso & aliò verso ista frigoris iniuria nutrimento. Sed eam correctionem non admittendam arbitror, quòd immediatè sequatur quæ νόσοι accidant arboribus ὅταν ῥιγῶσι, quando alserint. Gaza exuperantiam vocat hanc κρείττωσιν.

Κρείττων, t.2, c.414, h Κρείττωσις, vide in Κρειττωθῆναι.

Κρείων, t.2, c.414, f. Sunt qui velint esse particip. ex verbo κρείω posito pro κρέω, Impero. vt sanè & ab Hesychio exponitur ἄρχων, βασιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων: afferente & κρείουσα pro καλλιστεύουσα. At κρειῶν, pro κρεῶν, à κρέας, Carniũm.

Κρέκα, t.3, c.361, e. Vide & Κρέξ.

Κρέκελος & Κρέκη, vide in Κρέκω.

Κρεκύδειλος, t.2, c.443, c

Κρέκω, Pectine seu radio pulso. Apud Etymol. & Hephæstionem, Γλυκεῖα μᾶτερ οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν, Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν. Vbi Etymol. quoque esse dicit πλήττειν, deriuãs inde κερκίς, καθ' ὑπερβιβασμόν, vtpote quæ sit πληκτική. Itidem verò & κιθάραν κρέκειν dicitur pro κρούειν, pulsare citharam plectro. In Epigr. autem κρέξασα κίσσα, de cicada: vtpote quæ picæ modo garrula sit & ταῖς πτέρυξι videatur κρέκειν. pulsat enim agitátque alas, & hoc modo sonum ciet. Aristoph. dixit etiam τοιάδε κύκνοι συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ πτέροισι κρέκοντες, ἴακχον Ἀπόλλω, alarum quassu reddẽtes clangorem. seu, vt schol. exponit, διὰ τῆς τῶν πτερύγων κινήσεως ὑμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα. Idem dicit etiam αὐλὸν κρέκειν pro Insonare tibiã, καταχηστικώτερον: (verbo κρέκειν propriè significante κρούειν, impropriè ἠχεῖν) in eadem fabula, καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν, φθέγμασιν ἠχοῦσιν ἄρχου τῶν ἀναπαίστων. Hesych. affert non solùm κρέκοντα pro κερκίζοντα, sed etiam κρέκειν pro κιθαρίζειν, Pulsare citharam: in qua significatione omissus est accusatiuus τὴν κιθάραν, & subaudiendus. Sunt qui κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare Edere sonum molestum, Reddere sonum insuauiter creperum seu stridulum. quo sanè modo NOMEN Κρέκην Galenus apud Hippocratem significare ait τὸν μισητὸν ἦχον, sonum odiosum, & ὀνοματοποιηθῆναι: apud Hippocratem inquam ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νούσων τῷ μείζονι. Sic ET Κρέκελος ab Hesychio exponitur θρῆνος, Fletus, Ploratus: qui & ipse est μισητὸς ἦχος.

Κρέμαθρα, t.2, c.419, c. Κρέμαμαι, t.2, c.418, e

Κρεμάννυμι, ibid. b. Κρεμαννύω, ib.

Κρεμασμός, οῦ, ὁ, Suspensio. Hippocr. De artic.

Κρεμαστήρ, t.2, c.418, f. Κρεμαστήριον, ib. g

Κρεμαστήριος, ib. Κρεμαστός, ib.

Κρεμάστρα, t.2, c.419, a. Κρεμάω, t.2, c.418, b H

Κρέμβαλον, ου, τό, Crembalum, seu Crepitaculum: aut Crepitaculi genus quod digitis agitatum edit strepitum. Athen.lib.14, de musicis instrumẽtis loquens, τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ, ἔνηχα καπνώδεά ζον. Ἦν γὰρ δή τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων ἕτερα, ψόφου μόνον

περιστικυβαστικὰ, καθάπερ τὰ κρέμβαλα. Ibidē Dicæarchus A
scribit, olim καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορχεῖσθαί τε καὶ προσᾴδειν, Græcanicis mulieribus ἐπιχωριάσαι ὄργανα ποιά ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ἐποίουν λιγυρὸν ψόφον. vnde in carmine quodā in Dianā iuberi aliquā agitare κρέμβαλα χαλκοπάρεα χερσίν. Hermippus comicus τὸ τύπτειν κρούειν VOCAT Κρεμβαλίζειν: in Diis, λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι, sonitum earum collisione cient qualem τὰ κρέμβαλα pulsata reddunt. tradente & Didymo εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. vt hodiéque solent ossibus cochlearibúsve inter B digitos sinistræ insertis, eorum collisione rhythmica, facta manu dextra, sonum quendam ciere qui saltaturis citharæ tibiǽque vicem præstet. Idem DICITVR Κρεμβαλιάζειν. legitur autem apud Hesych. itidémque esse dicitur κογχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτοῦντας ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. VNDE Κρεμβαλιαστὺς apud Hom. in Hymnis, Crembali peritus, Qui crembalū insonare nouit vel solet, Qui crēbalo rhythmicos sonos ciet. Κρόταλον quoque dicitur Crepitaculū, παρὰ τὸ κροτεῖν καὶ κρούειν. C

Κρέμβολα autē, Hesychio sunt ἐφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες, Radii quibus tramam inuoluunt mulieres, seu in quibus tramam agglomerant.

Κρεμάω, t.2, c.418, d

Κρέμμυον, pro κρόμμυον dicitur, Cæpa. Hesych.

Κρεμνάω, t.2, c.420, e.	Κρέμνημι, ib.f
Κρέμαμαι, t.2, c.418, e.	Κρεμόω, ib.d

Κρέμυς, piscis λιθοκέφαλος, vt Athen. l. 7 refert ex Aristot. Hist. anim. D

Κρεμῶ, interdum pro κρεμάω: interdum pro κρεμάσω, Atticè, vt ἐλῶ pro ἐλάσω, κολῶμαι pro κολάσομαι, & similia.

Κρεμών, t.1, c.300, f

Κρέξ, κός, ἡ, Crex: auis rostro præacuto & serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone, vt tradit Aristot. Hist. anim. lib.9, c.1 & 17. Sic Aristoph. Auibus, Τούτοις δ' ἐπώκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν, vt οἱ πλεκάνιτες τοῖς ῥύγχεσιν etiam ipsi ἀποπλέκωσαν τὰς πύλας. Aristot. hanc autem esse dicit κακόποτμον, vt & Suid. δυσοιώνιστον τοῖς γαμοῦσι. Ponitur etiam ἐπὶ τοῦ χοροῦ, autore Hesychio, à E quo exponitur & κορυφαία, Coma verticalis. Suid. quoque κρέκα affert pro ῥίζα, ex Epigr. opinor: Πορφυρέην ἤμησε κρέκα. Pro quo apud Eust. κρέκα, vt docui t.3, c.361, e

Κρεοκάκαβος, t.2, c.416, a.	Κρεονομία, ib.b
Κρεοσώπομαι, ib.	Κρεοσκευασία, ib.
Κρεουργέω, ib.c.	Κρεουργηδόν, ib.d
Κρεουργία, ib.c.	Κρεουργός, ib.b

Κρέσσων, Ionicè pro κρείσσων, Melior. vnde οἱ κρέσσονες, meliores: & τὸ κρέσσον, Melius, Potius, Satius, Vtilius. Hippocr. De victu in morb. acut. μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον. F

Κρεύλλιον, t.2, c.417, f

Κρέω, affertur pro Impero, Regno.

Κρεωδαισία, t.2, c.416, d.	Κρεωδαίτης, ib.e
Κρεωδαίτης, ibid.f.	Κρεωδεῖεα, ib.
Κρεώδης, t.2, c.417, d.	Κρεωδοσία, t.2, c.416, g
Κρεωδότης, ibid.	Κρεωδόχος, ib.h
Κρεωθοινία, ibid.	Κρεωπωλέω, t.2, c.417, b
Κρεωπώλης, ibid.a.	Κρεωπωλικός, ib.
Κρεωπώλιον, ibid.	Κρεωστάθμη, ib.b.
Κρεωφαγέω, ibid.c.	Κρεωφαγία, ib.b.
Κρεωφάγος, ibid.	

G

Κρήγυον, dictum putatur quasi κηρὶ ἡδύ, Cordi iucundum & gratum: τὴν ψυχὴν ἡδῦνον. vt sanè apud Homer. Iliad. α, Μάντι κακῶν, οὔ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, paraphrastes exp. τὸ ἀρεστὸν καὶ ἐπιθυμητὸν τῇ ψυχῇ: rectius quàm alter scholiastes, qui ibi annotat, κρήγυον aliàs dici τὸ ἀληθές, Verum: nunc autem τὸ ἀγαθὸν, Bonū, Vtile: vt & ab Hesychio exponitur ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. Hippocr. quoque eo vsus est pro ἀγαθὸν, Bonum, teste Galeno in Lex. Hippocrateo. nimirum in Coac. prognos. κακόηθες δὲ καὶ ἐκ μηροῦ ὁρμὴ ἀλγήματος, ἀλλ' οὐδὲ γονάτων πόνος κρήγυον. Sic Plato etiam in Alcib. priore, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων, Boni, Idonei, Apti. Sed notandum, apud Hesych. & Hippocr. scriptum esse κρήγιον per ι in secunda syllaba, apud cæteros per υ, vt & in meo manu H

scripto & veteri Hom. cod.

Κρήδεμνον, t.2, c.71, d.

Κρηῆναι, pro κρῆναι, à κραιαίνω. Homerus Iliad. α, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. itidémque κρήηνατε in Odyss.

Κρηθεῖν, Hesychio κακολογεῖν, Maledicere.

Κρῆθεν, t.2, c.71, c

Κρῆθμον, ου, τὸ, Crethmum: herba [illegible] Galenum Simpl. medicam. libro 7, Aetium libro 1, Paulum Æginetam lib.7. Pro eo apud Dioscoridem scriptum κρίθμον lib.2, cap.157, vbi & κρίταμον vocari à nonnullis tradit, fusius ipsum describens. A Plinio dicitur Crethmos. vt libro 25, cap.13, Crethmos agrios gramias tollit oculorum impositus. Et lib.26, cap.10, Item quam crethmon agrion appellāt. Sic & c. vlt. eiusdē libri. Sunt qui velint esse olus cordum, Columellæ, quod ipse à quibusdam satiuum batim vocari scribit. In officinis nominari cretham marinam, ab Italis herbam sancti Petri. Apud Hesych. oxytonως κρηθμὸν, λάχανον.

Κρῆιον, t.2, c.418, a. Κρῆιον, dicitur etiam placenta quam Argiui à sponsa ad sponsum ferunt, inassatam carbonibus. apponitur cum melle, & ad eam vocantur amici: vt refert Athē. lib.14, ex Philetæ Ἀτάκτοις. Hesych. affert non solùm κρῆιον pro ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα, sed etiam κρῆια pro ζῶδια. Apud eundem reperio ET Κρῄιον, expositum κρεοθήκη, carnium repositorium.

Κρήμναμαι, t.2, c.422, a.	Κρημνάω, ib.
Κρημνοβάτης, t.2, c.421, c.	Κρημνηγορέω, ib.d
Κρήμνημι, t.2, c.422, a.	Κρημνίζω, t.2, c.421, g
Κρημνοβάτης, ibid.b.	Κρημνοκομπέω, ib.c.
Κρημνοποιός, ibid.	

Κρημνός, Præcipitium, &c. t.2, c.420, f. Κρημνοὶ, Labra vlcerum, &c. c.421, a.

Κρημνώδης, ibid.f.	Κρημνώρεια, t.2, c.1461, b

Κρηναγη, & Κρηναῖος, vide in sequ. Κρήνη.

Κρήνη, ης, ἡ, Fons. Hom. Odyss. ζ, ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών. Il. ι, & Il. π, ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Od. κ, ἐς κρήνην κατέβησε καλλιρέεθρον. Odyss. υ, βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον. Odyss. ρ, ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλιρόην, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. Sic apud Athen. lib.2, quidam dicit, γλυκὺ ὕδρηλὴν κρήνην καὶ ὀχετοῖσι. Apud eūdem lib.8, κρήνη ἐλαίου καλουμένη: vt & lib.2, ἐλαίου κρήνη, fons seu scaturigo olei. Etym. deriuatum vult hoc vocabulum παρὰ τὸ κρῶ, quod est κεράω, seu ἐκχέω, quoniam temperatam fundat aquam. vt & apud Athen. ex Plat. legibus, ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κρῆναι. Apud eundem Plat. De legibus, κρήνη dici fertur etiam de aqua pluuia retenta & scatente. Ex Epigonis verò affertur & pro vase aquario, vt apud Plaut. in Curcul. Fōs poni dicitur pro vase aquario capacissimo. INDE Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, Fontis custos. Hesychio ὁ τὴν κρήνην φυλάσσων. vt Athenis ὁ ἐπιμελητὴς τῆς κλεψύδρας. HINC Κρηνοφυλάκιον dicebatur quædam ἀρχὴ Athenis, Fontis custodia, seu Munus custodiendi & curandi fontis. Vtrunq; apud Poll. lib.8, vbi scribit κρηνοφύλακα dictum fuisse & leonem quēdam ex ære super fonte è quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις. Hesych. affert ETIAM Κρηναγὴ, pro ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὕδατος. Itē hinc DERIV. Κρηναῖος, ου, ὁ, Fontanus. vt κρηναῖον ὕδωρ, Aqua fontana, apud Athen. lib.2. Sic Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διός, apud Hom. Odyss. ρ, At κρηναῖον ἔδεσμα, ex Galeno & Aetio affertur pro Edulium τῇ κράσει atque temperie gelidum ac refrigeratum, vel frigidum instar aquæ fontanæ: cui opponitur χλιαρὸν καὶ γαλακτῶδες. Affertur ET Κρηνὶς pro Fonticulus. Apud Theophrast. verò est nomē loci in Thracia: De caus. plant. l. 6, κρήνη περὶ τὰς κρηνίδας. Apud schol. Theocr. κρηνίδες νύμφαι, quæ Theocrito κρανιάδες, Homero κρηναῖαι, fontanæ.

Κρηνίας, quidam vocant τοὺς κεφαλῖνας, teste H.

Κρηνιῶν, eidem est καρηβαρῶν, Grauedine capitis laborans. à them. κρηνιάω.

Κρηνοφυλάκιον, & Κρηνοφύλαξ, vide in Κρήνη.

Κρηπιδόποιός, t.2, c.423, a.	Κρηπιδοπώλης, ib.
Κρηπιδωμός, ibid.c.	Κρηπιδοργός, ibid.b
Κρηπιδόω, ibid.b	
Κρηπὶς, Basis, &c. t.2, c.422, c.	Κρηπὶς, Crepida, &c. ibid.e

A Κρῆς, per contractionem dicitur pro κρέας, Caro: apud Dores tantùm aut Iones. VNDE Κρηφαγεῖν, Carnes comedere: quod Hippocrati & Ionibus est κρεηφαγεῖν, Atticis κρεωφαγεῖν.

Κρὴς, ητὸς, ὁ, Cres: & FOEMIN. GEN. Κρῆσσα, Cressa, i. Incola seu ciuis eius insulæ quæ INDE Κρήτη dicitur, Latinis etiam Creta. Inde POSSESS. Κρητικὸς ET Κρήσιος, Creticus, vt κρητικαὶ ἀκίδες, κρητικοὶ πλακοῦντες, κρητικαὶ ὀρχήσεις, κρητικὰ ὑπορχήματα, κρητικαὶ κύνες, apud Athen. & Xenoph. Et κρήσιον πέλαγος, Creticū mare, apud Soph. Trachin. pag. 335. Ab iisdem Cretensi- B bus dicitur Κρητικὸν ἱμάτιον, Creticum vestimentum: λεπτὸν καὶ βραχὺ: quòd tali vterentur Cretenses, teste Hes. Necnon Κρητικὸν μέλος, & Κρητικὸς ῥυθμὸς, seu Κρητικὸς πούς, Creticus rhythmus, Creticus pes: cuius itidem inuentio ad Cretenses refertur. Dicitur autem Creticus pes, ὁ ἀμφίμακρος, vt præter alios docet Quintil. l. 9. Et apud scriptores rei bellicæ Κρητικὸς ἀλελιγμὸς, de quo vide lib. De vocab. milit. pag. 78. Ab insula Κρήτη dicitur ET Κρηταιὰς, vnde plur. Κρηταιέες, apud Apoll. Cretenses. Steph. habet Κρηταιὰς per diphthōgum αι. Apud eūdē Steph. ET Κρηταῖος, Cretæus. vt Κρηταῖον ὄ- C ρος, apud Apoll. Sic Humus Cretæa, Vrbes Cretææ, Ceruæ Cretææ, apud Latinos: apud Maronem verò & Cressia nemora, Κρῆσσα siue Κρήσσα. Rursum apud Steph. à Κρήτη, DERIV. Κρητεὺς, έως, siue ῆος, Cretensis itidem: vnde POSSESS. Κρητήϊος. Eodem autore à gentili Κρήσιος, Κρησία, Κρήσιον, est POSSESS. Κρησιακὸς, οὗ, ὁ, idem valens quod ipsum Κρήσιος seu Κρητικὸς, Creticus. Præterea ab insula Κρήτη est locale ADVERB. Κρήτηθεν, E Creta. Hom. Iliad. γ, ὁππότε Κρήτηθεν ἵκοιτο. Ab in- D colis verò, qui Κρῆτες dicuntur, est VERB. Κρητίζω, Cretēses imitor, Cretico more ago. Vnde VERBALE Κρητισμὸς, οῦ, ὁ, Creticus mos, seu Cretica fallacia. feruntur enim Cretenses fuisse fallaces & mendaces, teste eo cuius est versus ille satis notus, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Plut. Fabio, ὁ δὲ Κρὴς κρητισμῷ χρησάμενος. Porrò ἡ Κρήτη dicta fuit ab Archilocho Κρεήτη, pleonasmo τοῦ ε: quam aliqui per syncopen nominatam volunt quasi κορήτην, παρὰ τὴν κόρην quæ ibi rapta fuit à Plutone, vt inter alia tradit Steph.

E Κρῆσαι, Ionicè pro κεράσαι, ex κεράω, Hes. autore.

Κρησέρα, ας, ἡ, Cribrum pollinarium, vt Plautus vocat, seu Excussorium pollinarium, vt Plin. lib. 18, cap. 11, Cribrorum genera (inquit) Galliæ setis equorum inuenere, Hispaniæ lino excussoria & pollinaria. Poll. inter κόσκινον, ἀλευρότησιν, & κρησέραν hoc ponit discriminis, quòd κόσκινον quidem sit τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διεσήθετο, vt sunt cribra illa è ligneis bracteolis: ἀλευρότησις autem, εἰ τῷ κοσκίνου κύκλῳ ἀντὶ τοῦ σχοίνου λινοῦν τι σινδόνιον εἴη ἐξηρτημένον, ὡς ἀκριβέστερον τὸ ἄλευρον καθαίροιτο, F Cribrum pollinarium seu excussorium è lino: κρησέρα verò, ἡ ἐξ ἐρίου, excussorium è filo laneo. Galen. tamen in suo lexico Hippocr. κρησέραν eandem esse vult cum τῇ ἀλευροτήσει, hoc est μάρσιππον λινοῦν, lineū saccellum per quem farina purgatur. Apud Erot. scriptum Κρησέρη, à quo itidem esse dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ, pannus rarus per quem aliquā veluti per colum transfusa purgantur. Affert & ipse ex Hippocr. addens, meminisse eius & Aristoph. ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. Etymol. κρησέραν propriè significare scribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς, secundū alios περιβραχιόλιον: itē τὸ πῶμα, τὸ τοῦ κοφίνου ἐπιβόλαιον: Apollonio κρησέρας esse τὰ ἐσκοτωμένα κόσκινα οἷς ἐπικαλύπτουσι τοὺς κοσκίνους.

Κρήσιος, Cretensis, Creticus, vide in Κρής. Hesychio verò Κρησίαι sunt καλλίονες.

Κρῆσσα, vide in Κρής. Κρησφύγετον, t. 4, c. 131, a

Κρηταιὰς, Κρηταιὰς, Κρηταῖος, Κρηταιὰς, Κρήτη, Κρήτηθεν, Κρητήϊος, vide paulo antè in Κρής.

Κρητὴρ, t. 2, c. 140, e. Κρητήριον, t. 2, c. 141, c

H Κρητίζω, t. 2, c. v, e: & paulo antè in Κρής.

Κρητικὸς, & Κρητισμὸς, vide in Κρής & ipsa.

Κρηφαγεῖν, vide in Κρῆς. Κρῖ, vide in Κριθή.

Κριαδεῖν, Bœotii dicunt pro γελᾶν, Ridere. Hesych. Pro quo apud Athen. ἐκκριδέμεν. Apud eum enim Strattis comicus dicit Thebanos τῦκα vocare τὰ σῦκα, κωπλάδας δὲ, τὰς χελιδόνας· Τὴν ἐσθίειν δὲ, ἀκολον· τὸ γελᾶν δὲ, ἐκκριδέμεν: probans & aliis multis eos καινουργεῖν κατὰ τὰς φωνάς. Forsitan igitur scribēdum ἐκκελαδέμεν, vt id sit idem quod ἐκγελᾶν.

Κριβανίτης, t. 1, c. 727, e. Κριβανοειδής, ib.

Κρίβανος, ibid. c. Κριβανωτὸς, ib. e

Κρίδανον, Hesychio πέλτη, ἀσπὶς, Pelta, Clypeus.

Κριγὴ, Κριγὴ, & Κριγμὸς, vide paulo pòst in Κρίζω.

Κρίδιον, t. 2, c. 440, f.

Κριερὸς, οῦ, ὁ, Terribilis. v. l. perperam pro κρυερός.

B Κρίζω, F. ξω, Strido, Stridorem edo: thema parum vsitatum est, nisi in præt. med & aor. 2 actiuo. Inde enim apud Homer. est particip. κεκριγυῖαι, vt τετριγυῖαι à τρίζω: & irregularis aor. 2 ἔκρικον pro ἔκριγον, apud eundem: voluntq; hūc aorist. de industria à poeta πεποιῆσθαι μιμήσει τῆς φωνῆς, non ἡμαρτῆσθαι, vt tradit Etymol. ex priscis grammaticis: exponens ἐψόφησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε. Vtitur autem hoc aor. 2 κρίκε Hom. Iliad. ω, de equis canens, Τὼ δὲ διασχίζοντε, κρίκε δὲ ζυγόν. vbi Eustath. quoque esse dicit positum pro ἔκριγε, & μιμητικῶς εἰρῆσθαι. Inde VERBALIA Κριγμὸς, οῦ, ὁ, ET Κριγὴ, ῆς, ἡ, Stridor. Ambo apud Suid. sed hoc posterius paroxytonως. Nam κρίζειν & κριγμὸν (ita enim videtur scribendum potius quàm κρισμὸν: licet & hoc ferri possit, vt τρισμὸς pro τριγμὸς) dici scribit τὸν τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸν τοῖς ὀδοῦσι γινόμενον: dicente & Aristoph. in Auibus, Πεινῶντες ὥσπερ Γλαυκοὶ κεκριγότες. quòd soleāt qui fame moriuntur, ringi & animam cum stridore dentiūmque crepitu emittere. Schol. quoque ibi paroxytonως habet κρίγη, eodem exponens modo: sed Etymol. rectius κριγὴ oxyto- D νως, hoc ex Hipponacte afferens exemplum, Κριγὴ δὲ νεκρῶν, ἄγγελος τε κήρυξ. Vbi vt τοῖς νεκροῖς κρίζειν attribuit, ita apud Homerum animæ Mercurium τρίζουσαι ἕπονται Ὡς ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται, stridētes vespertilionum ritu. Paroxytonon verò κρίγη ab Hesychio exponitur γλαῦξ: item δαίμονες, εἴδωλα.

Κριθὲν, t. 2, c. 440, c. Κριθαρίας, vide in sequ. Κριθή.

Κριθὴ, ῆς, ἡ, Hordeum. Et de planta dicitur & de grano eius. De planta cum grano, vt quum Athen. lib. 14, scribit ἀμάλλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. Sæpius de grano solo: vt quum Plut. in Probl. Græc. dicit plerosque omnes Græcos πρὸς τὰς θυσίας olim vsos fuisse ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν. quas peculiariter & οὐλοχύτας appellabant. Sic Athen. lib. 1, τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἴνου, τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γινόμενον πίνειν: & libro 10, Pæonas πίνειν βρῦτον ἀπὸ τῶν κριθῶν, & Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλύειν seu εἰς ποτὸν καταλεαίνειν. Homerus τὴν κριθὴν VOCAT Κρῖ neutro genere, vt Od. δ, Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et rursum, Παρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Et Iliad. θ, de equis, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Vel potiꝰ ἀποκέκοπται hoc κρῖ ex κρίμνον, vt infrà dicetur.

¶ Κριθὴ, Hordeum, vel Hordeolum: est tuberculum paruum, oblongū, palpebræ cilio quà pili sunt, adnascens. Externum est & foris prominet: atque in eo, sicut Cels. ait, tunicā quiddam quod difficulter maturescit, comprehensum est. Ex quo patet, plurimum pituitæ in eo contineri, vel simplicis vstæque, vel cum alio humore mistæ. Sic dicitur ab hordei similitudine. Græci alio nomine πόσθιαν appellant, vt scribit Galen. extremo lib. 4 τῶν κατὰ τόπους. Gorr. ¶ Κριθὴ dicitur etiam τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον, vt μύρτον τὸ τῶν γυναικῶν. Quò allusit Aristoph. Pace vbi famulo dicenti, πόσων ὅσοι γὰρ εἰσὶ τῶν θεωμένων Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει, subiicit Trygæus, Οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον; & respōdet famulꝰ, ἀλλ' ἐς ἑσπέραν Δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες: non hordea seu hordei grana intelligens, sed glandē penis, à similitudine. Porrò à superiore κριθὴ est COMPOS. Κριθολόγος, ου, ὁ, Qui hordeum colligit, Hordeilegus. Plut. initio Quæst. Græc. κριθολόγον apud Opuntios dictum fuisse scribit τὸν ἐπὶ θυσιῶν ἄρχοντα καὶ κομιζόμενον τὰς ἀπαρχὰς, quoniam olim plerique omnes Græcorum πρὸς τὰς θυσίας ἐχρῶντο ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν, hoc est eum qui hordei primitias ab offerentibus accipiebat, iisque rem sacram faciebat. ITEM Κριθοτράγος, ET Κριθοφάγος,

Hordei comestor, Qui hordeo vescitur, seu victitat. Aristoph. Auibus, ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων σπερμολόγων τε γένη. id est κριθοφάγα. VNDE Κριθοφαγία, ας, ἡ, Hordei comestura: pœna militaris apud Polyb. ITEM Κριθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hordeum ferens, seu Hordei ferax. ET Κριθοφυλακία, ας, ἡ, Hesychio ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς: forsan qua obseruatur cauetúrque ne hordeum ad exteros exportetur. Deriuata sunt ab eodem vocabulo alia etiam: NIMIRVM Κριθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Hordeaceus. vt κριθώδης ἄρτος apud Nonn. ET Κρίθινος, ου, ὁ, itidem Hordeaceus, Ex hordeo confectus. Athen. lib. 1 & 10, κρίθινον πεπωκότες οἶνον. quem esse καρωτικὸν ait & ἐξυπτιάζειν εἰς τὰ νῶτα τοὺς μεθυσθέντας: appellari autem πίνου seu βρύτου nomine. Sic apud Plut. Erot. μέθη χωρὶς οἴνου πρὸς σύκινον πόμα καὶ κρίθινον. Et Luc. Macrob. κριθίνῳ ἄρτῳ χρωμένους. Et apud Athen. lib. 7, Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Rursum apud Plut. κρίθινον ἄλευρον, vt apud Theophrastũ κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceũ. ITEM Κριθανίας πυρός, Triticum hordeacei generis: seu Hordeago, vt Gaza vertit apud Theophr. Hist. pl. lib. 8, cap. 2, vbi dicit, πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας. Est inde & DIMIN. Κριθίδιον, ου, τό, Hordeolum, seu Hordei granulum. Athen. lib. 5, de Athenione, ἐνειργάσατο δ' ἐν τῇ πόλει καὶ τὴν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ἔνδειαν, κριθίδια καὶ πυροὺς ὀλίγους διαμετρῶν. Deniq; est inde VERBVM Κριθιάω, ῶ, & ex hoc VERBALE Κριθίασις, εως, ἡ. Equus κριθιᾷν, seu κριθιάσει laborare, dicitur quum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum deuorarit, indéque cruditate vexari cœperit, quæ subter tergus irrepens per totum corpus euagatur: ita vt conuellatur equus, neque pedibus insistere vel articulos inflectere valeat. Eo in morbo magna cum vi lotium egerit: sudor fœminibus & costis erumpit: cibus inter suspiria datus raptim cum anhelitu trahitur. caducus recusat excitari, sed decumbens pabulo vescitur: oculi malè habent, visui caligo succedens offunditur: os fœdis vlceribus, quas aphthas nominant, vitiatur: crenæ palati versúsque sublimes attolluntur & feruorem quendam expirant, sanguine turgent venæ. Autor Hierocles in Hippiatr. lib. 1. vbi Apsyrtus quoque iisdem propemodum verbis hoc malum describit. Meminit eius Aristot. etiam Histor. anim. lib. 8, cap. 24. Ruellius cum Gaza vertit Hordeationem. Alioqui κριθιᾷν dicitur etiã E nimio hordei pastu lasciuire: vt ὑπερμαζᾷν est è mazarum esu insolescere & petulantiorem fieri. Sic Æschyl. dixit σπερμοφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. Autor Poll. lib. 7, cap. 10. vbi & hæc legũtur ex Sophocle, ἕως ὅπου κριθώσης εἴνου: sed non sine mendi suspicione.

Κριθίασις, Κριθιάω, Κριθίδιον, Κρίθινος, Κριθολόγος, Κριθοτράγος, Κριθοφαγία, Κριθοφάγος, Κριθοφόρος, Κριθοφυλακία, Κριθώδης, vide in præced. Κριθή.

Κρίκα, & Κρικαδιᾷν, vide in Κρίκος. Κρίκε, in Κρίζω.

Κρίκος, ου, ὁ, pro κίρκος dicitur. hoc est Annulus. seu Circulus: ea significatione qua Virgil. Æneid. lib. 5, -- it pectore summo Flexilis obtorti per collum circulus auri: id est Torques. Pro Annulo. Theophr. Hist. plant. l. 4, cap. 2, de cucifera arbore, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους, Ex quo velares detornant annulos, interprete Plinio lib. 13, cap. 9. Vbi vt sunt κρίκοι τῶν στρωματέων, ita κρίκοι ἱστίων apud Herodot. Annuli velorum: & κρίκοι τῶν δικτύων, apud Pollucem, qui & δακτύλιοι: vt quũ dicit, κρίκοι δὲ αὐτοῖς σιδήρου προσέσεισαν. Sunt & alii in naue κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, qui & κίρκοι nominantur, teste eodem Polluce. Sic Ioseph. quoque dicit, ἐξῆπτετο δὲ τῶν κρίκων καλώδια. Sunt & τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli, necnon loricarum, qui & ἄστικα nominantur. De vtrisq; Alex. Aphrod. Probl. l. 2, τὰ γὰρ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατ' αὐτοχὴν αὐτῶν καὶ περιπλοκὴν ὡς κρίκος κρίκῳ. Pro circulo, seu brachiali & armilla, hoc est circulo è ferro aut alio metallo qui brachio circundatur, accepit Eratosthenes, scribens Demosthenem ἐν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον. vt ex eo refert Plutarch. sub finem vitæ Demosth. Festo autore Circites dicuntur circuli ex ære facti. Hes. ETIAM Κρίκα affert pro κρίκον, tanquam à nomine sing. κρίξ. Porrò ab hoc κρίξ, siue illo κρίκος, est DIMIN. Κρικίλλιον apud Alex. Trallian. cap. De dolore colico. Sic enim ibi in cuiusdam περιάπτου seu amuleti descriptione, λαβὼν δακτύλιον σιδηροῦν ποίησον γλύφεσθαι τὸ κρικίλλιον αὐτοῦ ὀκτάγωνον, circulum seu circumferentiam eius. Sed planè nouum hoc diminutiuum. Est inde & VERB. Κρικαδιᾷν, significans τὸ ἐναλλάξαι τοὺς δακτύλους ὡς περ κρίκοις, autore Hesychio. Est & aliud inde VERB. Κρικόω, ῶ, significans Annulo traiicio & infibulo. Strabo lib. 11, ὁπλίζουσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ. Inde VERBALE Κρικωτός, οῦ, ὁ, Annulatus, vel Annulis consertus. vt κρικωτὸς θώραξ, qui & ἁλυσιδωτὸς & ἀστικωτός, Lorica conserta annulis seu hamis. At κρικωτὴ σφαῖρα, à Gell. redditur Sphæra pertusa, teste Bud.

Κρικόω, & Κρικωτός, vide in præced. Κρίκος.

Κρῖμα, t. 2, c. 425, f

Κριμνῆσις, & Κριμνίτης, vide in sequ. Κρίμνον.

Κρίμνον, ου, τό, Farina crassior, vt quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est: pollen autem, quæ per κρησέραν siue ἀλευρότησιν. Galen. enim in Lex. Hippocrat. κρίμνα vocari scribit τὰ ἁδρὰ ἄλφιτα, τὰ ἁδρομερέστερα καὶ μέγιστα τῶν ἀλφίτων: quæ crassiorem in modum mólita sunt. Sic idem Simpl. medic. lib. 7, κρίμνον nominari scribit τὸ παχυμερὲς τοῦ τε πυρίνου καὶ τοῦ ἐκ τῶν ζειῶν ἀλεύρου. vt & Diosc. lib. 2, cap. 12, κρίμνον esse tradit τὸ ἁδρότερον τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ἀλεύρου, γινόμενον ἔκ τε ζειᾶς καὶ πυροῦ, ἐξ οὗ ὁ πόλτος γίνεται, farinam è tritico zeáve crassius confectam seu mólitam, è qua confici pultes solent. Rursum Galen. Comment. 2 in Prognost. Hippocr. κρίμνα vocari tradit, τὰ τοῖς ἀλφίτοις ἐμφερόμενα τῆς πεφρυγμένης κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφευγότα δηλονότι τὴν ἐν τῇ μύλῃ κατεργασίαν ἀκριβῆ, crassiora hordei tosti frustula farinæ innatantia, quæ videlicet exactè à mola contrita non sunt. Itidémque ibidem dicit, ἐν τοῖς ἀλφίτοις τὸ μὴ καταθραυσθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια, γίνεται κρίμνον. Vtitur porrò hoc vocabulo Hippocr. De morb. lib. 2, dicens, πῦτον πιπίσκειν τὸ ἀπὸ τοῦ κρίμνου. Et aliquanto antè, διδόναι πίνειν τὸ ἀπὸ κρίμνου. Idem De nat. mul. κρίμνα πύρινα ἐμβαλὼν. δίδου ῥυμφάνειν. Et rursum De morb. l. 3, ἐν ὕδατι κρίμνα κριθέων βρέχων δίδου. Suid. κρίμνον esse scribit τὴν κριθὴν, Hordeum: ex quo per apocopen Homerum fecisse suum κρῖ λευκόν: & πολύκριμνον hinc dici τὸ πολύκριθον, Diuitem hordei. Exempla autem huius significationis ista subiungit. Ex Epigr. Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα. Et ex Vabrio, Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου Ὑφ' ἥντε κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω, hordei grana. (Apud Hesych. verò Κριμνός, ἡ κριθή: qui tamen κριμνοὺς esse dicit etiam λευκάς τινας βοτάνας, herbas quasdam albas) A superiore porrò κρίμνον DICITVR Κριμνίτης πλακοῦς, apud Athen lib. 14, ὁ διὰ κρίμνων γινόμενος, Placenta è farina crassius mólita, seu è crassioribus farinæ frustulis quæ à mola benè contusa & contrita non sunt. Apud Hesych. verò Κριμνῆσις, πλακοῦντος εἶδος: idem procul dubio cum Athenæi κριμνίτῃ. ET Κριμνῶδες οὖρον apud medicos, Vrina cui innatant crassa quædã frustula similia frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac prognost. ἐν πυρετοῖσι κριμνώδεες οὐρήσιες. Idem in Aphor. κριμνώδεες αἱ ὑποστάσιες γίνονται. Et in Prognost. κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσιν οὔροισιν αἱ ὑποστάσιες, πονηραί. id est παχεῖαι in modum τῶν κρίμνων.

Κριμνός, & Κριμνώδης, vide in præcedenti Κρίμνον.

Κρίνεα, & Κρίνεσι, vide in Κρίνον.

Κρίνη, Hesychio κνίδη, Vrtica.

Κρίνιον, ου, τό, Aridum, Siccum: dicitur de paupere & mortuo. Est verò & saltationis genus. Ita v. l. sed perperam pro κρίνον.

Κρίνομαι, t. 2, c. 425, a & e

Κρίνον, ου, τό, Lilium: quod & λείριον. Diosc. lib. 3, cap. 116, τὸ βασιλικὸν κρίνον à nonnullis vocari λείριον tradit, & τούτου τὸ ἄνθος esse στεφανωματικόν. Suidas κρίνον nominari scribit & τὴν κολόκυνθαν, cucurbitam, alii potius florem cucurbitæ, vt qui lilii florem referat. Idem Suidas annotat, Aristoph. in Nub. dixisse etiam κρίνοις στεφανοῖς, pro αἱ λοιδορίαι αἱ περὶ σοῦ στέφανοί μοι εἰσὶ ἐκ κρίνων. hoc

autem κρίνεσι κεκλῖσθαι ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, vt τὸ τεῖχος: quosdam verò dicere esse metaplasmum. Ita sanè δένδρεσι dicitur pro δένδροις: & vt δένδρεα pro δένδρα, ita etiam κρίνεα pro κρίνα, Ionicώteron. ab Herodoto nimirum lib.2, pag.77. Ibi enim dicit, φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά: ab Ægyptiis λωτὸς dicta. Et rursum, ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα ῥόδοισιν ἐμφερέα. ‖ Verùm & τοὺς πτωχοὺς appellant κρίνα, teste Suida. vt & Poll. lib.6, cap.47, τὸν πένητα siue πτωχὸν à quibusdam γυμνὸν & κρῖνον nominatum fuisse refert. Itidem Hesychius: κρίνον, (inquit) τὸ ξηρόν, Siccum, Aridum. Ponitur & ἐπὶ πτωχοῦ καὶ νεκροῦ, καὶ ἐκπεπτωκότος. Est eodem Hesychio teste etiam σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως. cuius rei & Athen. meminit lib.3, & ex eo Eust. pag. 1018. Ibi enim, quum dixissent κρίνον esse speciem quandam mazæ, subiungunt esse etiam σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως apud Apollophanem in Daulide. Huc allusisse videtur Plut. in lib. De discern. adul. & amico sic scribens, τὴν Πτολεμαίου θηλύτητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμοὺς, καὶ κρίνων καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις, ἀσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν λατρείαν. Porrò à κρίνον quod est lilium, deriuatum περιεκτικὸν NOMEN Κρινών, ῶνος, ὁ, Lilietum, hoc est Locus consitus liliis. ET Κρινωνιά, ᾶς, ἡ, Lilii planta. Theophr. Hist. plant. lib.2, cap.2, ῥοδωνιὰ δὲ καὶ κρινωνιὰ κατακοπέντων τῶν καυλῶν φύεται, ὥσπερ καὶ ἡ ἄγρωστις. Ibidē, φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος.

Κρίνω, Secerno, &c. t.2, c.423, c. Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno, &c. ib.e. Κρίνω, Seligo, &c. ibid.g. Κρίνω, Discepto, &c. c.424, a. Κρίνω, Iudico, &c. ibid.f. Κρίνω, Accuso, &c. ib.h. Κρίνω, pro κατακρίνω, c.425, c. Κρίνω, pro ἐξετάζω, ibid.

Κρινών, & Κρινωνιά, vide in Κρίνον.

Κρίξαι, Hesychio ἠχῆσαι, φωνῆσαι: à them. κρίζω.

Κρίξος, Polluce autore idem quod κιρσὸς, quod vide. Infrà Κριωσός.

Κριοδόκη, t.2, c.440, c. Κριοδόχη, ib.

Κριοειδής, ibid.d. Κριόθεν, ib.c

Κριοκοπέω, ibid.e. Κριομαχία, ib.

Κριόμυξος, ibid.e. Κρίον, t.2, c.418, a

Κριοπρόσωπος, t.2, c.440, f

Κριός, Aries, &c. t.2, c.439, b. Κριός, Machina bellica, &c. ibid.d. Pro κριὸς ὀροβιαῖος, quod interpret. Cicer arietinū, à capitis arietini similitudine, Athen. habet κρεῖος, per diphthōgum & properispωmenως, vt suprà docui. Non solùm tamen apud Theophr. sic legitur, sine diphthongo videlicet, & oxytonως, sed apud Dioscor. etiam. ita enim apud eum, lib.2, c. 126, καλεῖται δὲ τὸ ἕτερον αὐτῶν (τῶν ἐρεβίνθων videlicet) εἶδος, κριός. Κριός in architectura, c.440, b. Κριοί, Populus Atticæ, &c. ib.c.

Κριοφάγος, ibid.f

Κρίπτω, Sordido: si non mentiuntur v.l.

Κρισίαι, Hesychio sunt τάξεις ἱππικαί.

Κρίσιμον, τὸ, t.2, c.428, c. Κρίσιμος, t.2, c.427, g

Κρίσις, Iudicatio, &c. t.2, c.426, a. Κρίσις, Causæ dictio, &c. ibid.c. Κρίσις, Decretorium belli prælium, &c. ib.d. Κρίσις, apud med. &c. ib.f

Κρίσμιον, Hesychio φυλακεῖον.

Κρισμός, οῦ, ὁ, Suidæ Stridor dentium, seu Stridor cum dentium collisione. pro κριγμός, vt σεισμός pro σειγμός. Vide Κρίζω.

Κριωξός, οῦ, ὁ, pro κιρσὸς dicitur, vt κρίκος pro κίρκος. VNDE Κριωσοκάβωνες equi dicuntur qui varices habent in testiculis, Qui laborant τῇ κιρσοκήλῃ: & ob id inhabiles sunt admissuræ. Ita enim Apsyrt[9] in Hippiatr. κριωσοκάβωνες ἵπποι λέγονται οἱ κατὰ τῶν διδύμων κριωσοὺς ἔχοντες, ἄθετοι μὲν πρὸς ὀχείαν. Meminit Hesych. quoque huius vocabuli, scribens, κριωσὸν dici τὴν ἐν ταῖς δρυσὶ γινομένην διάφυσιν, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξός, vel τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσιν σκληρὰν καὶ ὀζώδη, Varicem, quum videlicet venæ contortæ nodosum quendam tumorem excitant. Dixi suprà, apud Poll. scribi κρίξος: pro quo malim κριξὸς, oxytonως, vt Ionicum Doricúmve sit pro κριωσὸς, sicut διξὸς pro διωσός.

Κρίπανος, Hesychio τέρμινθος, Terebinthus.

Κρίτας, idem ὀδόντας, Dentes: at Κριτὰν Doricè pro κριτὴν, Iudicem.

Κριτήριον, t.2, c.439, a. Κριτὴς, t.2, c.428, f

A Κριτικός, ib. Κριτής, ib. Κριτός, t.2, c.429, c

Κροαίνων, à Græcis schol. & lexicogr. exponitur κρούων τοῖς ποσί, Pulsans pedibus, in hoc loco Homeri Il.ζ, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων: nonnullis tamen accipientibus etiam pro ἐπιθυμῶν, χρεμετίζων, Libidine incensus, Lasciuiens, Hinniens. Sed verisimilior est prior expositio, vt ex etymo & origine verbi patet. quum enim sit παρὰ τὸ κρούω, exempto υ, merito significat τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ τοῖς ποσί, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτῶ καὶ κροτῶ, teste Etymologo. vt apud Virgil. sonipes Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.

Κρόβαλος, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων: (qui Suidæ κρώβυλος) & αἱ τρίχες τῶν αἰδοίων, pili in pube.

Κροβύζω, verbum ex quo fit κρούζω, ἀφαιρέσει τοῦ β, καὶ κράσει τῶν στοιχείων. Etymol. At Κρόβυζοι, gens Thracica, teste Hes. Strab. & Herodoto.

Κροιός, eidem H. est νοσώδης, ἀσθενής, Morbosus, Inualidus.

Κρόκα, eidē est ἡ κρόκη. Apud Hesiod. est etiam accusatiuus μεταπεπλασμένος ex regulari accusatiuo κρόκην. Vide t.2, c.441, a.

Κροκάλη, t.2, c.442, c. Κρόκαλον, ib.d. Infrà κρωκαλέον.

Κρόκη, Trama, &c. t.2, c.440, g. Κρόκη, Arena littorea, &c. ibid.h. Κρόκη, Littus, &c. c.441, a. ‖ Hesychio κρόκη est etiam πέμματος εἶδος, ἡ ῥοδάνη: itidémque Suidæ.

Κροκίας, t.2, c.443, g. Κροκιδίζω, t.2, c.442, a

Κροκιδισμός, ib.c. Κροκίζω, t.2, c.441, c. & 444, d

Κρόκινος, t.2, c.443, g. Κροκίς, t.2, c.441, c

Κροκοβαφής, t.2, c.442, g. Κροκοδείλιον, t.2, c.443, a

Κροκόδειλοι, t.2, c.125, f. ob.

D Κροκόδειλος, t.2, c.441, b. & 442, g

Κροκοδειλῖτις, t.2, c.443, a. Κροκοδίλη, t.2, c.441, b

Κροκοειδής, t.2, c.443, c. Κροκοείμων, ib.d

Κροκόεις, ib.f. Κροκόμαγμα, ib.c

Κρόκον, t.2, c.442, d. Κροκόπεπλος, t.2, c.443, d

Κρόκος, t.2, c.442, d

Κροκότας, animal quoddam quadrupes in Æthiopia, teste Hes. Sic Plin. lib.8, cap.21, Æthiopia generat crocutas, ex cane lupóque conceptos, omnia dentibus frangentes, protinúsque deuorata conficientes ventre. Et c.30, de hyæna, Huius generis coitu leæna Æthiopica parit crocutam, similiter voces imitantem hominum pecorúmque. acies ei perpetua in vtraque parte oris, nullis gingiuis, dente continuo: qui ne contrario occursu hebetetur, capsarum modo includitur. Meminit & Porphyr. lib.3 περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Κροκόω, t.2, c.443, g. Κροκύδειλος, ib.c

Κροκυδειλός, ibid. Κροκυδίζω, t.2, c.442, a

Κροκύη, t.2, c.441, g. Κροκύλεγμος, t.2, c.442, a

Κροκύς, t.2, c.441, e. Κροκύφαντος, ibid.b

Κροκώδης, t.2, c.443, e. Κροκωτός, ib.h

Κροκωτοφόρος, t.2, c.444, d

Κρολίαζε, Hesych. πλησίαζε θᾶττον, Citius te admoue.

Κρόμβος, eidem est ὁ κόνδυλος: necnon ὁ καπυρός: afferenti itidem κρομβότατον & pro κατακεκονδυλωμένον & pro καπυρότατον. pro quo posteriore suprà κραμβότατον ex κράμβος.

Κρόμμυον, ου, τὸ, Cæpa: τὸ πραΐνὸν ὄψον τῷ πότῳ προσφάγιον ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου, inquit Hesych. Sed rustici potius & sordidi hoc obsonio vtuntur, & vinosi ad excitandum appetitum vini. vnde per reprehensionem apud Xenoph. in Sympos. κρομμύων ὄζειν. quanquam & ibi οἱ συμπόται dicuntur ἥδιον πιεῖσθαι εἴ τις αὐτοῖς ἐνέσχη κρόμμυον: secundum Hom. Il.λ, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Quinetiam ibi dicitur τῷ εἰς μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχειν κρόμυον ὑποβρώχειν: eorum imitatione qui gallis gallinaceis allia comedenda præbent quum eos volunt committere. Prouerbialiter κρόμμυα ἐσθίειν, vel κρομμύων ὀσφραίνεσθαι dicitur qui inuitus flet, seu qui inuitus ad lacrymandum prouocatur, & pœnas dat: quia cæpa oculis admota lacrymas ciet: eā ob rem à Columella dicta Lacrymosa. Ita Bias apud Diog. Laert. lib.1, Haliatti Lydorū regi mandanti vt ad se veniret, rescribit, ἐγὼ Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν: pro κλαίειν καὶ οἰμώζεσθαι, Pœnas dare suæ arrogantiæ & insolentiæ. Et apud Aristoph. Ranis, Xāthias vapulās, Æaco rogāti, Τί δῆτα κλάεις; respōdet,

κρομμύων ὀσφραίνομαι, cæpas odoror. id est vapulo, & pœnas do, seu ob verbera cuti inflicta fleo. quia cæpæ naribus oculísve admotæ lacrymas prouocant etiam nolentibus. Quapropter etymon illud quod afferunt, valde consentaneum est, nimirum κρόμμυον ex eo dictum esse quòd αὐτοῦ ὀσφραινόμενοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύομεν. oculos enim claudere, & emittere lacrymas consuerunt qui ipsum naribus oculísve admouent, vel qui ori ingerunt, ii etiam qui in frusta concidunt. Quod etymon sequendo, vnico potius μ scribendum esset, vt sanè apud Homerum scribi comperimus, metri lege postulante, nō solùm in loco suprà citato, sed etiam in hoc, Od.τ, Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατ' ἰσχαλέοιο. Nec apud Hom. tantùm, sed etiam apud Xenoph. & Athen. Gemino autem apud Aristoph. & alios comicos, postulante geminationē τοῦ μ lege metrica. Porrò à κρόμμυον DERIV. Κρομμυοξυρεγμία, Acidus ructus qualis eorū est qui cæpas comederint: seu Acidus ructus ex cæparum esu. vide t.1, c. 1247, h. ET Κρομμυογήτιον, ου, τὸ, Crommygetiū: olus mixtæ naturæ ex getio & cæpa. quare Gaza cæpigetium vertit, apud Theophr. Histor. plant. lib. 4. Item Κρομμυόννησος dicta est insula quædam à cæparum fertilitate. sita est iuxta Smyrnam, teste Plin. lib. 5, cap. 31. Et Κρομμύουσα, pro Κρομμυόεσσα, insula Iberiæ, eandem ob rem sic appellata: necnon Κρομμυών, vrbs vicina Ascaloni. Corinthiaci etiam agri vicus quidam à nonnullis Κρομυών siue Κρομυών aut Κρομμυών dicitur, qui ab aliis Κρεμμυών siue Κριμυών: vnde Κρεμμυωνία siue Κρομμυωνία ὗς, interfecta à Theseo. Vide Pauf. in Atticis & Corinth. item Strabonem. Steph. per ε gemino μ scribit, vnico Plinius. Qua in scriptura nil interesse puto, quum Hesych. κρέμμυον dici tradat pro κρόμμυον. sed siue per ε siue per ο, siue vnico siue gemino μ scribatur, malim scribi oxytonως.

Κρόνια, Κρονίδης, Κρονικὸς, Κρόνιος, Κρονίποπος, Κρονίων, Κρονόληρος, vide in sequ. Κρόνος.

Κρόνος, ου, ὁ, Saturnus: dictus παρὰ τὸν χρόνον, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potius ante ipsum tempus, autor ipse temporis. quò & Aristot. respexit in lib. De mundo, scribens, Iouem, τὸν Δία, dici esse filium κρόνου καὶ χρόνου, vtpote διήκοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Fingitur is à poetis παιδοφάγος: quapropter prouerbiali ioco ponitur pro moroso sene, necnon pro malefico. Ita Heliodorus quidam quum ex astrologo cognouisset Saturni planetam sibi aduersari, noctu templum ingressus aureámque Saturni statuam furatus est, hæc addit verba, Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε, πείρασον, Δίσαντα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, & nosces vter alterius sit Saturnus. Quoniam verò antiquissimus omnium deorum habitus fuit, & prisci mortales qui sub eius regno vixerunt, simplices fuisse prædicantur, ideò à comicis vsurpatur κρόνου vocabulum pro bardo & fatuo, seu deliro sene. Aristoph. Vesp. Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους Τὸν νοῦν, prædicat se ostensurum tragœdos esse bardos & fatuos vt eos qui Saturni tempore vixerunt. Et in Nub. οὐκ ἂν διδάξειας τοῦτον, κρόνος ὤν, quum senex sis & delirus. INDE Κρονίποπος, Qui valde stultus est, Vehemēter delir⁹: nomine ἵππος epitatica vim habēte. Aristoph. in eadem Nubium fabula, σὺ δ' εἶ κρονίππος. ET Κρονόληρος, Senex delir⁹: de quo t.2, c.701, h. NECNON Κρονικὸς, οῦ, ὁ, accipitur pro Vetustate desipiens, Præ senio delirus & fatuus: seu Priscam fatuitatem redolens quæ sub Saturno fuit. Aristoph. Pluto, Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω. Sic Κρονίων ὄζειν ab eodem comico in Nub. dicitur pro ἀρχαϊκῆς ἠλιθείας, Priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Ὦ μωρὲ σὺ (inquit) καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, Saturnia tempora & priscam redolens stultitiam. Alioqui Κρονικὸς & Κρόνιος sunt possessiua nomina à Κρόνος, significantia Saturnius: vt Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, vna ex septem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, Saturno sacer mensis. Ita autem antiquitus fuit appellatus mensis qui postea ἑκατομβαιὼν à sacrificiis maioribus quæ eo mense fiebant quòd esset initium anni. Sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur, DICUNTUR Κρόνια, Saturnalia: VNDE Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cicerone. Hesych. ista κρόνια scribit mense Hecatombæone agitari solita. Athen. verò Romæ ταῖς τῶν κρονίων ἡμέραις vetere more scribit ἑστιᾶσθαι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἀναδεχομένων τὰς τῶν οἰκετῶν λειτουργίας: morem autem hunc eos à priscis Græcis esse mutuatos. Denique à Κρόνος sunt PATRONYM. Κρονίδης & Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Hom. Odyss. ν, Ζεὺς Κρονίδης. Odyss. ζ, παρὰ παιδὸς ἐριοθενέος Κρονίωνος. Sic Hesiod. Erg. ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι. Affertur κρονίων & pro Antiquus homo, ex Hesychio, qui κρονίωνας vocari scribit τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, veluti nepotes Saturni deorū omniū vetustissimi.

Κρουτᾶ, Hesychio κατασήπεται, Putrescit.

Κρουπέζαι, & Κρύπτωνες, eodem autore vatum genus sunt.

Κρόξ, t.2, c.441, a. Hesychio est κρόκος, Crocus.

Κρόπιον, eidem est ἀξίνη δίστομος, Securis anceps, Bipennis.

Κροσὸς, & Κροσσόω, vide paulo pòst in Κροσσός.

Κρόσσαι, (inquit Hesychius) quibusdam sunt κλίμακες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Scalæ scalis superpositæ. ἄλλοι verò eo nomine accipiunt τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν, vel προμαχῶνας, vel στεφάνας τῶν πύργων, vel τὰ κρηπιδώματα, quoniam κροσσοὺς etiamnū vocant τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. Et hæc expositio melior est. nam Homero nomen τῆς κλίμακος incognitum fuit, necdum ipsius ætate bellica instrumenta in vsu esse cœperant. Hæc ferè ille: schol. tamen Homeri constanter pro scalis accipit. vt Iliad. μ, de Troianis Græcorum muros inuadentibus, Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, ἐπιβαίνον ἀκαχίζμα δεύρατ' ἔχοντες: exponens nimirum ὑποβάθρων κλιμάκων πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτηδείων: alibi itidem scribens, κρόσσας vocari τὰς τειχομάχους κλίμακας, scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Sed cum Hesychio potius κροσσῶν nomine intelligendas esse Pinnas murorum aut turrium, patet vel ex hoc loco eiusdem Iliad. μ libri, Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήσζον. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. Ibi enim satis apertum est intellig. Pinnas & propugnacula turrium à Troianis esse couulsa. quāuis ille iterum exponat κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἷλκον. vt sensus sit, Trahebant scalas & muro admouebant vt turres scanderent: sed parum rectè. Insolens enim est dicere πύργων ἔρυον pro ἐπὶ πύργους εἷλκον. Itaque ii potius sequendi sunt qui ibi accipiunt τὰς ἐξοχὰς, τὰ ἐξέχοντα, seu τὰ ἀποκρηπιδώματα: metaphora à vestibus, quarum τὰ ἄκρα nominantur κροσσοί. Quam expositionem sequutus est Philoxenus & Orion, illam Aristarchus, teste Etymologo. Verùm & ex Herodoto discimus non esse hîc intelligēdas scalas murales, seu aptas cōscendendis muris aut turribus ab hoste admoueri solitas: sed eminentias quasdam & pinnas turrium certo interstitio in eis positas, & graduum formam repræsentantes. Ita enim ille lib. 2, pag. 87, de pyramide Cheopis, ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρώσσας, (Aldina etiam editio per ω scriptum habet) οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι. Quas κρόσσας siue κρώσσας rursum ἀναβαθμοὺς vocat paulo pòst, scribens, χαμόθεν ἐπὶ τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν ἀναβαθμῶν ἀείροντες. Et mox, ὅσοι γὰρ δὴ στοῖχοι ἦσαν τῶν ἀναβαθμῶν, τοσαῦται καὶ αἱ μηχαναὶ ἦσαν.

Κροσσὸς, οῦ, ὁ, Fimbria, Limbus: extrema vestis ora quæ eam circumquaque ambit. vt Hesych. quoque κροσσοὺς esse dicit τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη, & in Κρόσσαι paulo antè, τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων, quæ imæ vestis oræ assuta sunt. Pollux κροσσῶν nomine villos intelligit qui vestimentis assui solebant. scribit enim κράσπεδα dici τὰς πλευραίας ὤχρας τοῦ ἱματίου, θυσάνους verò τοὺς λεγομένους κροσσούς: qui θύσανοι sunt villi quidam, vt suprà dixi. eo modo & Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλός: is nimirum qui extremæ vesti assuitur. INDE Κροσσόω, ῶ, eiusmodi fimbria villóve prætexo seu circūdo. Ex QVO Κροσσωτὸς χιτὼν, seu κροσσωτὸς simpliciter, subaudito substātiuo χιτὼν, Tunica fimbriata seu villis prætexta. Aratus, παρθένος δ' ἦν δοκεῖ, Φοινίκων κροσσωτοὺς καὶ γυναικίαν στολήν. ita enim scribere quosdam pro κροκωτοὺς, tradit Pollux. Nec mirum esse debet vnico hîc tantùm σ scriptum esse istud κροσωτὸς, quū apud Etymol. quoque κροσὸς, κροσόω, κροσωτὸς, vnico itidem σ scripta legantur: vtroque mo-

do in lexico meo veteri. queadmodum κόσυμβος quoque & vnico & duplici σ reperiri scriptum suo loco docui. In Epigr. verò κρωσσὸς esse dicitur vas balneatoriæ supellectilis ad affundendam aquam: quale Polluci est χύτλον & καταχυτλον, Alexandro Tralliano ὄτλα. Sed pro eo scribendum est κρωσσὸς per ω in priore syllaba, vt infrà docebo.

Κρόσταλος, Hesychio εἶδος ὑέλου: nescio an perperam pro κρύσταλλος.

Κρόσινα, eidem sunt φυλακτήρια.

Κρόσφος, siue Γρόσφος, ου, ὁ, dicitur Ferrea cuspis qua imum hastile præpilatur, τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον σιδήριον: quod & σαυρωτὴρ dicitur & οὐρίαχος ab Homero, nec σαυρωτῆρ, autor Eusthath. pag. 795.

Κροσσοὶ, & Κροσσωτὸς, vide paulo antè in Κροσσός.

Κροτάλια, t.2, c.460, d. Κροταλίζω, ibid. c

Κρόταλον, t.2, c.459, f. Κρόταλος, t.2, c.460, a

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Polluce lib. 10, cap. 31, inter τὰ χαλκέως σκεύη, inter vasa fabrilia, seu fabri ferrarii.

Κροταφίτης, t.2, c.460, g. Κρόταφος, ib. e

Κροτέω, t.2, c.455, e. Κροτέομαι, t.2, c.456, a

Κρότημα, ibid. c. Κρότησις, ib.

Κροτητὸς, ibid. d. Κροτοθόρυβος, t.2, c.454, c

Κρότωνοι, Hesychio iidem qui κρότωνες, Ricini.

Κροτοπαίγνια, t.2, c.454, e. Κρότος, ib. b

Κρότα, Hesychio sunt ἀπίνακτα, ἐκπεπεμμένα.

Κρότων, ωνος, ὁ, Ricinus: τὸ ἐν κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον, alio nomine dictum κυνοραϊστὴς, siue κυνοραίστης, à canum infestatione. De eo hæc Plin. lib. 11, cap. 34, Est animal eiusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite viuens, atque ita intumescens: vnum animalium cui cibi non sit exitus, dehiscitque nimia satietate, alimento ipso moriens: nunquam hoc in iumentis gignitur, in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus omnia: in ouibus & capris hoc solum. Quoniam verò id nullam habet διαχώρησιν, sed vsquequaq; sui simile est, in prouerbio dici cœpit κρότωνος ὑγιέστερος, teste Suida: qui hos κρότωνας vocat κυνείους φθεῖρας, pediculos canũ. Sed & κίκι Αἰγύπτιον à nonnullis dictum fuit κρότων, διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ἐμφέρειαν τοῦ σπέρματος: ab aliis vocatum σησάμον ἄγριον siue σησαμὶς ἀγρία, à nonnullis σέσελι κύπριον, teste Diosc. lib. 4, cap. 164: & Hesychio: ab Herodoto σιλλικύπριον, lib. 2, p. 78. Diosc. rursum loco citato subiungit, καρπὸν δὲ φέρει ἐν βότρυσι τραχέσι, λεπισθέντα ὅμοιον κρότωνι τῷ ζώῳ. ἐξ οὗ καὶ ἀποθλίβεται τὸ λεγόμενον κίκινον ἔλαιον. vocans etiam κόκκους istius plantæ grana seu acinos ricinis similes. Plin. quoq; arborem crotonem appellat, non solùm loco suprà in Κίκι citato, sed hoc etiam lib. 16, cap. 22, Maximè foliorum vnitas in suo cuique genere permanet, præterquam populo, ederæ, crotoni, quam & cici diximus vocari. Polluce autore κρότων in aure dicitur τὸ ὥσπερ ἔδαφος. Eodem teste κρότων vocatur μελιτηρὰ ὑγρασία ἐλαιώδης, ὅταν ἕλκος ᾖ περὶ τὰ ὦτα. Galen⁹ ab Hippocr. κρότωνας nominari scribit τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, cartilaginea pulmonis bronchia: lib. 2 De morb. μετὰ δὲ, πῦον πτύει· καὶ οἷα ἕλκεος κρότωνες. Hesych. κρότωνα scribit à quibusdã exponi etiam σωρόν. Alioqui & vrbis nomen est, cuius incolæ dicuntur κροτωνιᾶται. A superiori porrò κρότων est COMPOS. Κροτωνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Crotoni seu ricino similis, Ricini seu crotonis speciem gerens. Hippocr. De nat. mul. τοῦ κροτωνοειδέος τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν. pro quo Gal. in suo Lexico, κρότωνος ῥίζαν, radicem crotonis: annotans hoc ab Ægyptiis vocari κίκι. Id autem ferre semen simile κρότωνι τῷ ζώῳ, suprà dictum est.

Κροτώνη, Hesychio autore vitium est τὸ ἐπιγινόμενον τοῖς δένδροις, μάλιστα τῇ ἐλαίᾳ. Meminit huius Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 13, addens à quibusdam nominari πρέμνον & γόγγρον.

Κρούειν, t.1, c.1591, g. ob.

Κρύζω, Etymol. scribit ex κροβύζω factum esse, exempto β, & in vnum contractis ο & υ: neutrum verò quid sit exponit.

Κροῦμα, t.2, c.445, g. Κροῦμαι, Hesychio μύξαι.

Κρουματικὸς, t.2, c.446, b. Κρουματισμὸς, ib. a

Κρουναὶ, Hesychio κρήναι πλεῖαι: & τὰ ἄφορα δένδρα.

A Κρουναῖος, t.2, c.461, c. Κρουνηδὸν, ib.

Κρουνίζω, ibid. Κρούνισμα, ib. d

Κρουνὸς, t.2, c.460, g

Κρουνοφόρον, dicitur quiddam in nauibus. Hes. Forsan quod sustinet τοὺς κρουνοὺς καὶ τοὺς ὀχετοὺς τῶν ῥείθρων.

Κρουνοχυτολήραιον, t.2, c.461, b. Κρούομαι, t.2, c.445, d

Κρούπαλα, Hesychio ξύλινα ὑποδήματα, quæ & κρουπέζια, Ligneos calceos, qui Latinis sunt sculponea. sed exponit etiam κλεῖς, vt mox κρουπαλίας affert pro κλεῖδας, claues.

Κρουπέζαι, αἱ, t.3, c.121, h. Κρουπέζια, τὰ, ib. g

B Κρουπεζόμενοι, οἱ, t.3, c.122, a. Κρουπεζοφόροι, οἱ, ib.

Κρούπετα, Hesychio ὑψηλὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα: qualia ferè & κρούπαλα ac κρουπέζια.

Κρουσίδημος, t.2, c.446, d. Κρουσιδημῶ, ib.

Κρουσίθυρος, inquit Hesychius, vocabatur pars quædam: non addito rei nomine cuius pars sit. Eustath. esse dicit nomen αὐλήσεως ποιᾶς. Sonat Ianuam pulsans.

Κρουσιμετρέω, t.2, c.446, e. Κρουσίμετρος, ib.

Κροῦσις, ibid. b. Κρουστικὸς, ib. e

Κρούω, Pulso, &c. t.2, c.444, e. Κρούω, Collido, &c. ib. g

C Κρυβάζει, Hesychio est ἀποκρύπτει, Abscondit, Occulit.

Κρύβδα, t.2, c.463, f. Κρύβδην, ib.

Κρυβεὶς, t.2, c.462, g

Κρύβες, Hesychio sunt νεκροὶ, Mortui: forsan παρὰ τὸ κρυβῆναι. nam sub terra sunt absconditi. Idémque affert & Κρυβησία, pro νεκυσία: & Κρυβῆτας pro τεθνηκότας, Defunctos. Certè κρυβηλὸς ei est κρυπτὸς, Absconditus, Occultus.

κρύϊγγος, perperam apud Aristot. scriptum pro ἤλιγγος.

Κρυερὸς, t.2, c.461, f

D Κρύμα, Hesychio εὕρημα: transpositis literis pro χύρμα. Affertur ex Æschylo etiam.

Κρυμαλέος, t.2, c.462, f. Κρυμνεῖν, & Κρυμνὸς, vide in sequ.

Κρυμὸς, ib. e. Hes. habet Κρυμνὸς etiam cum ν. κρυμνὸς, (inquit) siue κρυμὸς, dicitur πάγος, ψύχος, μέγα ῥῖγος, Magnum & glaciale frigus. Sic verò ET Κρυμνεῖ affert pro ῥιγᾷ, πέφρικε, Riget, Horret, Glaciali frigore succutitur. pro quo nonnulli scribunt κρυμεῖ, sine ν.

Κρυμώδης, t.2, c.462, e. Κρυόεις, t.2, c.461, g

Κρύος, ib. e. Κρυπτάδιος, t.2, c.463, d

E Κρυπτάσκω, affertur pro Cooperio, Occulto: sine exemplo.

Κρυπτεύομαι, Hesychio ἐνεδρεύομαι: forsan quoniã insidiatores sese abscondũt & in loca occulta abstrudũt. At κρύπτεια, apud Suid. sine expositione in vet. etiã codice. In v. l. paroxytonως κρυπτεία, expositum Occultatio, Officium occulta indagans: sed sine vllius autoris testimonio.

Κρύπτη, t.2, c.463, c. Κρυπτικὸς, ib. e

Κρυπτικῶς, ib. Κρυπτὸν, ibid. b

Κρυπτὸς, ib. c.

F Κρύπτω, Abscondo, &c. t.2, c.462, f. Κρύπτω, Celo, &c. ib. h

Κρυσίερα, apud Aristoph. in Concion. legitur, non ita procul à fine, Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρυσίεραι αἰτούμεθα. vbi schol. esse dicit τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων. Sed perperam scriptũ pro κηρυσέραι: de quo suprà.

Κρυσαίνεται, Glaciatur, Glaciali frigore astringitur, In glaciem coit. πήγνυται. Nicand. Alexiph. Ἦμος πλανάμενον στίφνοις κρυσαίνεται εἶαρ.

Κρυσταλλίζω, t.2, c.461, e. Κρυστάλλινος, ib. d

Κρυσταλλοειδὴς, ib. c. Κρύσταλλον, ib.

G Κρυσταλλόπηκτα, ib. d. Κρύσταλλος, t.2, c.461, h

Κρυσταλλόω, & Κρυσταλλοῦμαι, t.2, c.462, d

Κρυσταλλώδης, ib. Κρύσταλος, ibid. b

Κρύφα, t.2, c.463, f

Κρυφαῖος, ib. h. Inde ADVERB. κρυφαίως, Suidæ κρύφα.

Κρυφάλεια, Galea, κράνος: apud poetas solùm in vsu. Ita v. l. sed perperam pro τρυφάλεια. Κρύφαλον autem, Hesychio σαβάκανον.

Κρυφαδὸν, eidem H. est κρύφα, Clàm, Occultè, Latenter.

Κρυφῆ, t.2, c.463, f. Κρυφηδὸν, ib.

H Κρυφίνους, Hesychio ὕπουλος, seu Qui animum suum occulit, Qui animi sui cogitata celat nec vlli aperit. Idem κρυψίνους.

Κρύφιον, τὸ, subst. t.2, c.464, b. Κρύφιος, t.2, c.463, h

Κρυψίνοος, siue Κρυψίνους, idem qui κρυφίνους, & κρυψίνους. Hesychio δόλιος, πανοῦργος: itidémque Suidæ, qui hoc affert

exemplum, ὡς δ' ἐχέμυθος καὶ κρυψίνους. A
Κρύψις, t.2, c.463, a. Κρυψίχολος, t.4, c.553, a
Κρυώδης, Gelidus, Horridus: vt Hesych. κρυώδεις exponit φρικώδεις.
Κρύωξα, olus simile apio, prope mare nascens. Erot. in Lexico Hippocr. pag.33.
Κρῶ, t.2, c.132, h. Vide & κρήνη. Κρώβιον, vide Κρώπιον.
Κρώβυλος, ου, ὁ, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παίδων, itidémq; Suidæ: illi etiam ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων. vt significet & Cincinnos puerorum intortósque crines, & crines qui in pube efflorescunt adolescentibus. pro quo suprà κρόβαλος. B Hesychio est etiã ὁ κόρυμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἢ θρὶξ ἀνηγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν, Nodus capillorum à fronte in verticem reductorum: scholiasti Thucydidis lib.1, pag.3, εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον: qui etiam subiungit, eiusmodi capillorum plexum in viris vocatum fuisse κρώβυλον, in mulieribus κόρυμβον, in pueris σκορπίον. Ipse sanè Thucyd. etiam indicat fuisse nodum crinium in verticẽ reuinctorum, dicens, χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρώβυλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Sic apud Suid. ex Epigr. αἵ τε κόμαι καὶ ὁ C κρώβυλος αἷς ἀπὸ Φοίβου Πλέξατο μολπαστὰ κῶμος ὁ πτεραστής. Et ex Xenoph. εἶχον δὲ κράνη σκύτινα κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω παροειδῆ. Vbi ipse quoque esse dicit τριχῶν ἀνάδημα seu τὸν ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένον κόσμον: scholiastes Aristoph. vt schol. Thuc. εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. Sic Didoni apud Virg. Æneid.4, pharetra ex humero, crines nodantur in aurum: Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Vbi Seruius affert fœmin. κρωβύλη, dicens esse retiolum quod colligit comas. Κρώβυλος est etiam nomen proprium apud D Hesych. & Suid. Notandum verò reperiri & paroxytonως κρωβύλος apud Suid. schol. Aristoph. & Eust. INDE Κρωβυλώδης, Similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. πλακοῦντα δὲ ἐντρίτων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν.
Κρωγμός, t.2, c.230, c. Κρώζω, t.2, c.227, g. & 230, a
Κρωδαίτης, Hesychio ὁ δαιτρός. qui potius κρεωδαίτης.
Κρωκαλέον, eidẽ est παιδίον πανοῦργον: quod suprà κρόκαλον.
Κρώμαξ, eidem est σωρὸς λίθων, Aceruus lapidum: afferenti ET Κρωμακόεν pro κρημνώδες, Præceps, Abruptũ, Præruptum. Eadem & per λ efferuntur. vt & Eustath. testatur. Is enim exponens Homericum hoc hemistichium, Iliad. β, Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, scribit κλώμακας secundum veteres esse τόπους ὑψηλούς, seu τραχεῖς καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις, κατακλώσας τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας: hancque vocem sua quoque ætate in Paphlagonia durasse. eos enim κρωμακωτοὺς τόπους appellasse τοὺς πετρώδεις καὶ οὐ ῥᾷον ἀναβαινομένους. E
Κρωπεῖς, & Γελπεῖς, dicuntur piscatores, οἱ τῷ πόρκῳ χρώμενοι, diuersi ab iis qui vocantur δικτυοβόλοι. Poll.
Κρώπιον, ου, τό, Falx, τὸ δρέπανον siue ἡ δρεπάνη. Vsus hoc vo- F cabulo est Pherecydes comicus. nam de Codro loquens qui ἐπὶ φρυγανισμὸν exierat rustico habitu, vt ne agnosceretur, dicit eum τῷ κρωπίῳ quendam feriisse & occidisse. Poll. Id verò & ex aliis patet historicis, qui eum tradunt hostes δρεπάνῳ lacessiuisse: inter quos Polyæn. libro 1. Hesych. quoque κρώπιον esse ait δρέπανον: sed addens, quosdam κρώβιον scribere per β. atque adeò idem sua serie κρώβιον attulerat pro δρέπανον.
Κρώσσας, apud Herodot. scriptum pro κρόσσας, vide suprà G in hoc ipso κρόσσαι.
Κρωσσός, οῦ, ὁ, Hesychio est ὑδρία, στάμνος, λήκυθος: Suidæ ὑδρία, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν: afferenti ETIAM Κρώσσιον pro στάμνος. Apud Plut. in Alexandro pag.1240, legitur inter vasa balneatoria Darii: Ibi enim Alexander ἀπολουσάμενος τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ, εἶδεν ὑδρόλουτα καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους. Vbi quidam interpretantur Hydrias, quidam Guttos. Meminit huius vocabuli Eustath. quoque, apertè discrimi- H nãs à superiore κροσσός. Nam p.600, quum θυσανόεσσαν exposuisset κροσσωτήν, subiungit, θύσανοι γὰρ, οἱ διὰ τοῦ ο μικροῦ χρώμενοι κροσσοὶ· οὐ μὴν οἱ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἱ γὰρ ὑδροφόρα δηλοῦντες ἀγγεῖα. Sic pag.976, annotat θυσάνους esse quos communis sermo κροσσοὺς vocat: vnde οἱ κροσσωτοί: at κρωσσὸν per ω μέγα apud Pausaniam esse κεράμειον κρατῆρα ὕδατος, ὑδρίαν. Et p.603, τοὺς διὰ τοῦ ο μικροῦ κροσ-

σούς, ex eo dici quòd eis τὸ ἄκρον σείεται: at verò τοὺς διὰ τοῦ ω μεγάλου denominatos παρὰ τὸ κρῶ, quod per syncopẽ ex κερῶ factum significat τὸ πελάζω καὶ ἐπιχέω. Vbi etiam addit, apud Sophoclem ita vocari τοὺς κρατῆρας, apud Lycophronem ἀγγεῖα δεξιὰ ὑδρεύεσθαι, vt sunt λαγῆνοι & ξέσται. Itidem schol. Theocr. τὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου κρωσσὸν esse ὑδροδόχον ἀγγεῖον, canente Theocr. Idyll.13, Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπειγόμενος, pro ὁ κοῦρος ἐπὶ τῷ ὕδατι εἶχε τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, Hydriam, Vrceum. Inde Germanicum Krous, & nostrum Cruche.
Κτάμενος, t.2, c.471, e, f
Κτᾶν, Hesych. affert pro κτεῖναι, ἀνελεῖν, φονεῦσαι: & κτᾶσθαι pro ἀναιρεθῆναι, κτανθῆναι: quod potius paroxytonως scribendum κτάσθαι. vtpote infinit. ex aoristo 2 med. ἐκτάμην.
Κτάνειν quoque idem affert pro κτείνειν. vnde κτάνθεν pro ἐκτάνθησαν, hoc est ἀνῃρέθησαν.
Κτάομαι, t.2, c.467, b
Κτάρα, Hesychio ἰχθὺς βραχύπτερος ποιός.
Κτᾶς, t.2, c.471, e. Κτασία, t.2, c.472, d
Κτάπι, siue Κτάπιον, Hesych κτήμασι: per syncopen.
Κτέανον, t.2, c.470, e. Κτέαρ, ibid.
Κτεατίζω, ibid. g. Κτέατον, ib. f
Κτείνω, t.2, c.471, a
Κτείς, ενός, ὁ, Pecten: τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. In Epigr. καὶ κτένα κοσμοκόμην. Item Τριχῶν σαγηνευτῆρα πύξινον κτένα. Hesych. κτένας dici scribit etiam τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς & τῶν ποδῶν τὰ στήθη, facta tralatione ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτενῶν: ita verò dici & τὰς γωνιαίας πλευρὰς, costas dorsi. Itẽ κτένες dicũtur quatuor illi dẽtes anteriores, qui inter duos caninos interiecti naribus subsunt, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες & γελασινοὶ dicti. quorũ nominũ causas ex Poll. habes t.3, c.1396, c. Gaza apud Aristot. pectunculos vertisse dicitur. Κτεὶς dicitur etiam τὸ ἐφήβαιον, Pubes: Etymologo τὸ μόριον τὸ αἰδοῖον, Latini etiam pectinem id vocant. Iuuenal. Inguina traduntur medicis iam pectine nigro. Sunt & κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, teste eodem Etymologo. De his Aristoteles Histor. anim. lib.4, c.4: Athen. lib.3. Plinius pectunculos vocat cùm alibi, tum lib.9, c.29, sic scribens, Loligo etiam volitat extra aquam se efferens, quod & pectunculi faciunt, sagittæ modo. Alibi pectines appellat. Sunt autem ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων ζῴων, & quidem eorum quæ quum δίθυρα sint, sunt etiam ἀνάπτυχα, vt & οἱ μύες conchas habent pectinatim striatas. Porrò à superiore κτεὶς est DERIV. Κτενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Pectini similis: apud Athen. lib.2, in sermone de malua. ET DIMIN. Κτένιον, ου, τό, Pectunculus, Paruus pecten. apud Suid. & Pollucem. κτένια Hesych. vocari tradit τῶν κιθαρῳδῶν τοὺς ὑπερέχοντας ἀγκῶνας. Et VERB. Κτενίζω, Fut. ίσω, Pecto. Anaxilas, ἡμεῖς δὲ κτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον. Pass. κτενίζομαι, Pector, seu Pecto me. Aristoph. λούσασθε καὶ κτενίσασθε πρὸς τὸν ἥλιον. Vnde ἐκτενισμένος apud Archilochũ: & ἀκτένιστος, Impexus, apud Soph. & διεκτενισμένος apud Poll. Apud Hesych. reperio ETIAM Κτενωτός, quod itidẽ videtur significare Pexus. Ipse tamen κτενωτὴν exponit ὑφαντήν: & κτενωτὰ τρίχα dici ἐφαπλίδα: τρίχας appellatione ibi ait ideò vsurpata quoniam τὰ ἔρια sunt τρίχες τῶν προβάτων. Itaque eo loco κτενωτὸς erit Pectine percussus: (qui pecten & σπάθη dicitur ac κερκίς: dicente & Ouidio percurrere pectine telas, pro ὑφαίνειν) vel Pexus. quoniam panni recens texti carduis fullonicis pecti & κτενίζεσθαι solent.
Κτενίζω, & Κτένιον, vide in præced. Κτείς.
Κτίννυμι, t.2, c.472, e. Κτιννύω, ib.
Κτίννω, t.2, c.471, h. Κτίνω, ib. g
Κτέρας, t.2, c.470, f. Κτέρεα, t.2, c.473, d
Κτερείζω, ibid. e. Κτέρες, ib. d
Κτερίζω, ib. e. ❙ Ab Hesychio exponitur nõ solùm ἐνταφιάζω, Humo: sed etiam κτῶμαι, (à κτέρας quod est κτῆμα) & σκυλεύω. A prima significatione est VERBALE Κτεριστής, Inhumator, Libitinarius. Vlpian. in Pand. de Institoria actione: Si libitinarius (quem Græci κτεριστὴν vocant) seruum pollinctorem habuerit, isque mortuum

tuum spoliauerit, dandam in eum quasi institoriam A actionem.

Κτέω,t.2,c.471,f

Κτήδων, Hesychio τελόδους. Apud Suid. verò in manuscripto etiam codice paroxytonως scriptum κτηδόνες, ab oxytono nominatiuo κτηδών, expositū τελόδοντες ἰχθύες καὶ θηρίδια. Quibus addit, ita vocari etiam τὰς ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις. Theophrastus κτηδόνας in arboribus vocat Venarum cursus, seu Furcas quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι. vt videbis t.2,c.1191, vbi ex eo habes exempla cum B Plinii interpretatione. Idem Plin. κτηδόνας vocat non solùm Venarum cursus, sed etiam Pectines. velut libro 16,cap.38, Fagis pectines transuersi in pulpa. Vbi etiam venas appellat: dicens, In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque sunt. discrimen earum facile. Venæ latiores candidiorésque, pulpæ fissilibus insunt. Et mox, Quibusdam pulpa sine venis, mero stamine & tenui constat. Nec verò arboribus solùm κτηδόνες sunt, sed etiam membranis & tunicis in corpore humano. Hippocr. De corde, ὑμένες καὶ ἄλλοί τινες ἐν τοῖσι κοίλοισιν ὁκοῖον ἀράχναι διαπιτέες ζώσαντες πάντη τὰ στόματα, κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Vbi interpres Strias & segmenta transtulit. Et Rufus De partib. hominis lib.2, cap.3, scribit, oculi χιτῶνα τὸν κερατοειδῆ ex eo sic appellatum quoniam κέρατι παραπλησίως εἰς κτηδόνας ἀναλύεται. vbi interpres vertit Fibras & filamenta. Apud Eustathiū reperio ETIAM Κτιδόνες, per ι. Ita enim ille pag.1229, in expositione huius hemistichii, μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, Aristarchus verò scribit ἰθυκτίωνα, hoc est ἐπ' εὐθείας ἔχουσαν τὰς D κτιδόνας, siue τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφυάς. quas idiotæ ἶνας vocant. (id est venas seu fibras.) His subiungit, ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ: innuēs, in lapidibus etiam κτιδόνας dici venarum cursus siue fibras. Sic verò & in mei manuscripti Homeri margine annotatum est, quosdam scribere ἰθυκτίωνα, dicentes, κτιδόνας vocari τὰς κατ' εὐθείας διαφύσεις τῶν ξύλων, οἷον ἶνας. Et mox, Annotat Aristonicus Zenodotū scribere ἰθυκτίωνα, properispωmenως, quòd κτιδόνες dicantur τῶν ξύλων αἱ γραμματοειδεῖς διαφύσεις. Ibidem annotatur, E eos qui per τι scribunt, etiam illos non tantùm proparoxytonως sed etiam properispωmenως scribere, interpretantes ἐπ' εὐθείας φερομένην seu πετομένην aut πορευομένην: & hoc epitheto laudari non tam hastam quàm Achillem nomine τῆς εὐστοχίας καὶ εὐθυβολίας: vt & alibi ἐπ' εὐστόχου dicitur, ἰθὺ βέλος πέτεται. Sed hæc obiter & extra rem propositam.

Κτῆμα,t.2,c.467,g. Κτηματικός,t.2,c.468,d
Κτημάτιον,ib.e. Κτηματίτης,ib. Κτηματολογία,ib.b

Κτῆμι, inusitatum thema est aoristi 2 ἔκτην, ex quo partic. F κτάς, infinitiuus κτάσθαι pro κτίσαι: & media voce κτάσθαι, ac participium κτάμενος. Pro eo dicitur κτίω, in præsenti & imperf.

Κτηνηδόν,t.2,c.471,d. Κτηνιατρός,ib.c
Κτηνοβάται,ibid.b. Κτηνόομαι,ib.d
Κτηνοτρεπής,ibid.c. Κτῆνος,t.2,c.470,h
Κτηνοτροφέω,t.2,c.471,b. Κτηνοτροφία,ib.
Κτηνοτρόφος,ibid. Κτηνώδης,ib.c
Κτηνωδία,ibid.d. Κτησίδιον,t.2,c.468,g
Κτήσιος,ibid.f. G

Κτήσιππος, ex Luc. pro Possessor equorum. Alioqui est proprium nomen.

Κτῆσις,t.2,c.468,e. Κτητικός,t.2,c.469,a
Κτητός,t.2,c.468,g. Κτήτωρ,t.2,c.469,a

Κτίδεος, vide paulo infrà in Κτίς. Κτιδόνες, in Κτηδών.

Κτίζω, Fut. ίσω, Condo, Creo, Fabricor. vt Deus dicitur mundum hunc κτίσαι, Condidisse, Creasse, Fabricatus esse: & princeps aliquis πόλιν τινὰ κτίσαι, Condidisse, Ædificandam curasse: seu Statuisse, Constituisse. Thucyd. lib.1, pag 3, τῶν πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾠκίσθησαν, ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο, muris cinctæ condebantur, seu muris à conditoribus cingebantur Idem libri eiusdem pag.33, dicit τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, Locus qui ædificabatur. vel potius Vicus. nec enim tam commodè dicere queas Locū ædificare quàm Ædificare vrbem, villam, vicos, casas, porticum, hortos, prædia: & Condere vrbem, arcem, mœnia, muros, rempublicam. Sic apud Homerum Odyss. λ, Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο Πύργωσάν τ', Ædificiis instruxerunt. Itidem verò & quū Herodotus dicit κτίζειν χώρην & κτίζειν νῆσον, accipiendum est pro οἰκίζειν, Vrbibus conditis habitatam reddere: seu Oppida & vrbes pagósque condere in. Phalaris verò in Epistolis dicit etiam κτίζειν τέχνην, pro eo quod Cicero Artem instituere. Forsan & Condere reddideris, vt dicitur Condere iura, pro Autorem esse. quo modo Hesychius quoque κτίσαι exponit non solùm ἱδρύσαι, οἰκίσαι, sed etiam ἄρξασθαι. Porro pro passiui præteriti participio ἐκτισμένος poetæ DICVNT Κτίμενος, teste eodem Hesychio, afferente κτιμένη pro κατῳκισμένη, & κτίμενον pro οἰκούμενον, Habitatum, Conditum. vt apud Homerum εὖ κτίμενον πτολίεθρον: quod & vna voce ἐϋκτίμενον scribitur. Verbalium autem ab hoc verbo deriuatorum PRIMVM, Κτίσμα, ατος, τό, Opus conditum seu creatum: seu Opus, Structura, Ædificium. In Epistola Iacobi, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, vt essemus primitiæ quædam rerum ab ipso conditarum, seu Creaturarum eius, vt vulgo loquuntur. SECVNDVM, Κτίσις, εως, ἡ, Creatio, Fabricatio. Paulus ad Romanos cap.1, κτίσις τοῦ κόσμου, Creatio seu fabricatio mundi. Accipitur & pro κτίσμα, Res condita, Res creata: seu Creatura. Paulus ibidem ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Et in Epistola ad Galatas cap. vltimo, καινὴ κτίσις, Noua creatura, vel etiam Noua creatio. TERTIVM, Κτίστης, οῦ, ὁ, Creator, Conditor. QVARTVM, Κτίστωρ, ορος, ὁ, itidem Creator, Conditor, Fabricator, Architectator. Iustinus martyr, τὸν ὄντα κύριον πάντων, δεῖ καὶ πατέρα πάντων διὰ τέλους τιμᾶν, μόνον ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα. Et apud Athenæum lib.9, Ζώων τῆς στοᾶς κτίστωρ. QVINTVM, Κτιστός, οῦ, ὁ, Conditus, Creatus. SEXTVM, Κτιστύς, ύος, ἡ, idem cum secundo κτίσις. seu ἡ τοῦ κτιζομένου ποίησις: apud Eustath. ex Herodoto, ἐπὶ Μιλήτου κτιστύν, Ad condendum oppidum Mileti, seu Coloniam in Mileto collocandam. SEPTIMVM, Κτίτης, idem cum tertio & quarto significans, Conditor. Atque adeò ex κτιστής factū est, exempto σ, & retracto accentu. Apud Eurip. κτίται exponitur οἰκήτορες, Habitatores, Incolæ: in Oreste, vbi dicit, Ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται. vt κτίται sint etiam qui τὰ ἐκτισμένα conseruant vel instaurant.

Κτίλος & ὁ, Etymologo dicitur ὁ ἀφηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός, Aries, dux gregis: quasi κίλος, à verbo κίω quod est πορεύομαι: seu, vt Homeri scholiastes vult, quasi ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, quòd præeat & ducat cæteras pecudes. Homerus Iliad. γ, Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Iliad. ν, Λαοὶ ἕποντ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Volūt κτίλον dici etiam de quocunque alio cicure & mansueto animali. Ab Hesychio adiectiuè quoque exponitur ἡγεμών, Ductor: πρᾶος, ἥμερος, Mansuetus, Cicur. vt sanè ex Pindaro Pyth. affertur ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας pro συνήθη καὶ συνήθη Itidem apud Nicandri scholiastem ex Empedocle, Ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ Θῆρές τ' οἰωνοί τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει. Necnō ex Heliodo, χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι. Nam & his locis κτίλα esse vult τὰ ἥμερα καὶ πρᾶα. Quin etiam Nicand. ᾠὰ κτίλα dixisse pro ἥμερα καὶ τιθασά, vel λιπαρά, vult idem scholiastes in hoc loco Theriacωn de dracone aduersario aquilæ, ἠρήμωσε καλιάς, Αὐτῶν ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ᾠὰ βρύκων. Vbi non solùm Mitia, sed etiam Tenera reddere queas. Sanè VERBVM Κτιλόω, ῶ, significat Cicurare, Mansuefacere, Delinire, Demulcere. Herodotus libro 4, pag.163, de Scythis & Amazonibus, οἱ δὲ λοιποὶ νεηνίσκοι ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων· μετὰ δέ, συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα, οἴκεον ὁμοῦ, γυναῖκα ἔχων ἕκαστος ταύτην ἣ τὸ πρῶτον συνεμίχθη, id est ἐπραΰναν, χειροήθεις ἐποίησαν. Inde participium pass. ἐκτιλωμένος apud Pausaniam, Qui cuipiam familiaris factus est, ὁ συνήθης τινὶ γινόμενος, teste Eustath.

Κτίμενος, vide in Κτίζω. At Κτιμένη, est vrbs Thessaliæ.

Κήννυμι,t.1,c.472,e. Κηνύω,ib.d

Κὴς,dicitur pro ἰκτὶς,per aphæresin.id est Viuerra. **VNDE** Κτίδεος,Confectus è viuerræ pelle seu corio.Hom. Iliad.κ, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο Καὶ λυκέην.

Κτίσις,Κτίσμα,Κτιστής,Κτιστὸς, Κτίστωρ, Κτίτης, vide paulo antè in them.ipsorum κτίζω.

Κτίωνες,αἱ,Fibræ quæ ligna per longum percurrunt, αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις,quas vulgariter ἶνας vocant.Sic Eust. ex Aristarcho Iliad.φ. Hæc v.l. sed falsò. apud eum enim κτιδῶνες scribitur,vt suprà docui in Κτιδών.

Κτόνος,t.2,c.472,d. Affertur & **VERB.** Κτονέω, ῶ, pro Occîdo:sed sine vllius autoris testimonio.

Κτυπέω,t.3,c.1696,g. Κτύπημα,t.3,c.1697, b

Κτύπος,ibid. Κτῶ,t.2,c.471,c

¶ Κυαθεῖον,Κυαθίζω,Κυάθιον,Κυαθὶς,Κυαθίσκος,vide in Κύαθος.

Κύαθος,ου,ὁ, Cyathus: genus vasis potorii. Athen.lib.4, μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἐδίδοτο δύο κυάθων. Et lib.10,ἀργυροῦ κυάθου,ex Pherecrate comico. Idem Athen.lib.6, τὸν ἐπιχεόμενον κύαθον ἐν ταῖς συνουσίαις vocatum fuisse scribit Σελεύκου σωτῆρος. Item κύαθος,Cyathus,est & liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos, ligulas siue cochlearia quatuor continens. Erat autem sextarii pars duodecima. apud Atticos autem, & ipse tam aridorum quàm liquidorum mensura erat, capiēs κόγχας duas,siue μύστρα quatuor, siue χήμας quinque,siue sescunciam: id quod notum esse potest ex Galeno lib.2 τῶν κατὰ τόπους,cap.5,vbi scribit ex Critone remedia ad varos. Mellis(inquit) Attici cyathum vnū siue drachmas duodecim. Apud Romanos quidē cyathi nota erat ista Cv: apud Græcos verò hæc,Κ̄ϒ.Gorr. Est & nomen proprium viri ac fluuii apud Athenæū. A superiore porrò κύαθος est **ADIECT.** Κυαθώδης, εος,ὁ καὶ ἡ,Similis cyatho.vt apud Athen.libro 11,τὸ κυμβίον dicitur esse ἀγγεῖον κυαθῶδες. Et **DIMIN.** Κυάθιον,ου,τὸ, Paruus cyathus, apud Poll. Reperitur **ET** Κυάθειον cum diphthongo pro Κύαθος: apud Nicand.in Theriacis v.591,Ἐν δὲ δύω κυάθεια παλαισταγέος οἴνοιο. **ET** Κυαθίσκος,ου,ὁ,pro eodem. At κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur chirurgici specilli pars altera concaua,in parui cyathi modum, qua aliquid vel extrahi vel infundi potest. Celsus & Scribon.Larg.vocant Specillum auersum:vt & Marcell.empiricus, Auriscalpio(inquit)auerso,quam partem κυαθίσκον Græci vocant. Est inde **ET** Κυαθὶς,ίδος,ἡ,quam Athen.lib.11,dicit esse ἀγγεῖον κοτυλῶδες,simile κοτύλῃ, apud Sophronem. Item **VERB.** Κυαθίζειν,Cyathis ludere,seu Cyathis indulgere,Potare. Apud Athen.lib.11,οὐκ ἔτ' ἔξεστι κυαθίζειν. Et apud Polyb. lib.8,Marcellus δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, dicebat ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδη, τὰς δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ἐκ πότου μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι,nauib⁹ suis veluti cyathis è mari haurire. nam ferrea manu,vt Liuius scribit,suspensa prora,nauim in puppim statuebat,deinde subitò remissa cadērē nauē ita vndæ affligebat vt etiā si rectà recideret,aliquātum aquæ reciperet. Qua de re vide & Plut.in Marcello,p.558,meæ edit.

Κυαίνων, Hesychio ἔγκυος ὤν,Grauidus, Vterum ferens.

Κυάμειος,t.2,c.475,d. Κυαμεύομαι,ibid.e

Κυαμευτὴς,ibid.g. Κυαμευτὸς,ibid. f

Κυαμεύω,ibid.e. Κυαμιαῖος,ibid.d

Κυαμίζω,ibid.g. Κυάμινος,ib.c

Κυάμιον,ibid.h. Κυαμοβόλος,ibid.b

Κύαμος,t.2,c.473,f.& 474,f. Κυαμοτρὼξ,t.2,c.475,b

Κυαμὼν,ibid.d.

Κυαναυγὴς,t.1,c.601,d. t.2,c.478,a.ob.

Κυάνεος,t.2,c.478,b. Κυανέμβολος,t.1,c.680,d

Κυανέος,t.2,c.478,b. Κυανέω,t.2,c.479,b

Κυανίζω,ibid.a.

Κυανίτης,ιδος,ἡ,In cyanum vergens.Hippocr.in lib. quem περὶ ὄψιος inscripsit,οὔτε τῇ κυανίτιδι,οὔτε τῇ θαλασσοειδεῖ. Ibidem,αἱ ὄψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτόμαται κυανίτιδες γιγνόμεναι.

Κυανοειδὴς,t.2,c.477,d. Κυανόπεζα, ibid.& t.3,c.117,h

Κυανόπεπλος,t.2,c.477,e. Κυανοπρῴρος,t.3,c.581,a

Κυανοπρῴρειος,ibid. Κυανοπρώρειος,t.2,c.477,f

A Κυανοπρῷρος,ibid.e. & t.3,c.581,a

Κυανόπτερος,t.2,c.477,f

Κύανος, siue κυανὸς, Color cæruleus, &c.t.2,c.476,g.

Κύανος, Lapis, &c.c.477,a. Κύανος, Floris nomen, &c.ibid.c.

Κυανόφρυς,t.2,c.478,a. Κυανοχαίτης,t.2,c.477,f

Κυανόχρως,ib.h. Κυανώπις,t.2,c.478,a

Κυανώπης,t.2,c.477,d

Κύαρ,Hesychio est τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα, Foramen acus: & τὸ τῆς κώπης τοῦ μύλου,Foramen manubrii in mola trusa-

B tili. Hippocrates De victu in morbis acutis,ἐνθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς αἰωνίας τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντῆσαι. Idem libro 2 De morb.ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν. Poll.κύαρ vocari scribit etiā τὸ ἐντὸς τοῦ ῥυπήματος τοῦ ὠτὸς,Interius auris foramen.

Κυβαρσία, & πάρα, autore Polluce, sunt Persica capitis ornamenta. In v.lex.autem κυβαρσία redditur Caput galli,Galea. Sed scribendum κυρβασία.

Κύβας,Hesychio σορὸς,Loculus,Conditorium.

C Κυβάσαι,eidem H.est καταστρέψαι,Euertere.

Κύββα,eidem est ποτήριον,Potorium,Poculum. Κυββάβδα autem, Amathusiis αἷμα dicitur,teste eodem.

Κύβδα, Inclinato capite.κεκυφότως. Vtitur hoc vocabulo Aristophanes Equitibus. Ibi enim τῷ ἀλλαντοπώλῃ dicenti,Ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν αὐτὴ φύσκης,respondet Cleon, Ἐγὼ δέ τ' ἕλξω σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα:pro κύπτοντα,turpitudinem suam ostendens διὰ τοῦ σχήματος. Verùm & κυβδάλης dictus fuit quidam παρὰ τὸ κεκυφέναι, quòd etiā ipse inclinato capite muliebria pateretur, &

D καταπύγων συχνῶς:quem & ἡμίανδρον & ἡμιγύναικα & ἀνδρόγυνον ἐβλασφήμουν,teste Eust.

Κύβεθρα,Hesychio τὰ τῶν μελισσῶν, Loculamenta & cellæ apum. vt Suidas quoque κύβεθρον exponit θήκην μελισσῶν.

Κύβειρος,Suidæ ἀναιδὴς,Impudens.

Κύβελον,mons Phrygiæ in quo Cybeles deûm matris fanum est.vt Etymologus refert ex Alexandro Polyhistore:qui etiam addit,videri τὴν Κυβέλην inde nominatam. Idem est in lexico meo veteri. Hesychio κύ-

E βελα sunt non solùm ὄρη Φρυγίας,sed etiam ἄντρα & θάλαμοι. Ab Etymologo autem κυβέλη esse dicitur etiam ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτὸς, quod suprà κύαρ: & μέλος σώματος, membrum corporis, forsan quod infrà κύβιτον, Cubitum. Suidas etiam Κυβέλην denominatam scribit παρὰ τὰ Κύβελα ὄρη. fuisse enim montanam deam, & propterea biiuges leones currum eius trahere. At Κυβέλης υἱὸν à comicis vocari Cleocritum, quòd esset γυναικίας & κίναιδος vt cultores Cybeles. (qua de re suprà in Κοτυτώ) Ab eadem Cybele Κυβελίοις dici τοῖς

F τῆς Ῥέας. Hæc ille.quæ & Diodori testimonio probantur. Is enim libro 3,pag.134, scribit Meonem quum ex Dindyme fœminei sexus prolem suscepisset, eámque educare nollet, exposuisse in montem dictum Κύβελον. Ibi infanti prouidentia quadam diuina pantheras & huiusmodi alia animantia robore præstātia vbera præbuisse.quo viso pastorias quasdam mulieres factum miratas,puellam sustulisse,& à loco Κυβέλην nominasse. Ibi vide & alia de amoribus eius & furore. Sic verò & Virgilius Æneid.3 dicit, Hinc mater cultrix Cybeli:

G pro cultrix Cybeli montis Phrygiæ, in quo templum ei ædificatum erat,& honorabatur.Seruius tamen & aliam etymologiam affert,vt infrà in Κυβήβη docebo. Poetæ Latini interdum metri causa duplicato l Cybellem dicunt,vt idem Seruius testatur. Propert.Vertice turrigero iuxtà dea magna Cybelle. Claudian.—blandíq; leones Submisere iubas :adytis gauisa Cybelle Exilit,& pronas intendit ad oscula turres.

Κυβερνάω,& Κυβερνάομαι,t.2,c.479,c

Κυβερνήσια,ib.f. Κυβέρνησις,ib.e

H Κυβερνήτειρα,t.2,c.480,b. Κυβερνητὴρ,ib.

Κυβερνητήριος,ib. Κυβερνήτης,t.2,c.479,f

Κυβερνητικὸς,ib.h. Κυβερνισμὸς,t.2,c.480,c

Κύβερνος,ibid.

Κύβησις,Hesychio idem quod κίβισις,seu πήρα.

Κυβευτήριον,t.2,c.482,h. Κυβευτὴς,ib.f.

Κυβδυπκός,ib.g. Κυβδύω,ib.d & e

Κυβήβειν, propriè τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, vt ille apud Homer. Iliad ε, — ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Et quoniam οἱ μανιώδεις vtplurimum præcipites cadunt, ideò τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ VOCARVNT Κυβήβην, vtpote quæ suis μύσταις existat αἰτία ἐνθουσιασμοῦ: vel etiam ἐκ τοῦ κυβῶ. κυβήσω, quod est καταστρέφω, Euerto. Ita Etymologus, & iisdem propè verbis Suidas ac lexicum meum vetus: sed hoc, pro κυβήβειν habet κυβήβειν, ille, κυβιστᾶν. vnde fit vt suspectius ipsum haberem, nisi apud eundem eodem modo scriptum reperissem in κύμβαχος, & vestigia eius aliqua inuenissem apud Hesychium. Apud eundem Etymologum reperio Κύβηβος, ὁ κατακύψας· παρὰ τὸ κύπτω. cuius vocabuli meminit Eustathius etiam, sed ita dici tradēs Cybeleio furore correptum, Cybeles instinctum afflatu, Entheum. ἐκ τοῦ αὐτοῦ (inquit) κυφοῦ καὶ Κυβήβα, διὰ τοῦ α, ἡ Κυβήβη, διὰ τοῦ η, ἡ Ῥέα· ἡ φασιν ὁ κατεχόμενος, ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι καταχρηστικῶς, Κύβηβος ἐλέγετο. Hesychio verò Κύβηβος non solùm μανιώδης & γάλλος, sed etiam κίναιδος, Cinædus: vt suprà κυβέλης υἱός. Apud Festum & hæc leguntur, Cybebe mater, quam dicebant magnam, ita appellabatur quòd ageret homines in furorem, quod Græci κύβηβον dicunt. Cybele verò eadem dicta à loco qui est in Phrygia. Vbi quidam κυβηβεῖν scribūt pro κύβηβον. quod forsan non reiiciendum. Rursum Etymologus κύβην dictam fuisse scribit τὴν κεφαλήν: vnde κυβιστᾶν dici τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν κύπτοντα κυλίεσθαι. Ab eodem itaque & τὸ κυβήβειν deriuare queamus & τὸν κύβηβον, vtpote quæ significationem τοῦ κυβιστᾶν sequantur: necnon αὐτὴν τὴν Κυβήβην, quæ suis cultoribus autor sit τοῦ κυβιστᾶν. vt & Seruius Cybelem dictā vult ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν, id est à rotatione capitis: quod proprium est eius sacerdotum. Et rursum, Mater deûm (inquit) dicta Cybele, ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν, quòd semper galli per furorem motu capitis comam rotantes, vlulatu futura prænuntiabant. Lucanus, — crinémque rotantes Sanguinei populis vlularūt tristia galli.

Κυβήκη etiam Hesychio est ἡ μήτηρ τῶν θεῶν: qui tamen Κυβήκην & Θρηίκην dicit esse etiam Βένδιν, secundum alios Ἄρτεμιν: necnon Ἀφροδίτην. [illegible] apud Arcadas ita vocari innuit & ὑποδήματα. Item Κύβηκος ei est ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν κυβηλικὸν ἔστιν. Affert & Κυβήκει pro θεοφορεῖται, κορυβαντιᾷ. Sed possint hæ scripturæ videri mendosæ: & legendum Κυβήβη, Κύβηβος, Κυβήβει: quòd olim inter β & κ magna esset similitudo. ita enim in vet. libris τὸ β pingitur, ϰ, quod proximè accedit ad τὸ κ.

Κύβηλις, à quibusdam exponitur μάχαιρα & τυροκνῆστις. sed rectius ii qui eo nomine accipiunt πέλεκυν ᾧ τοὺς βοῦς καταβάλλουσι. Vnde comicus quidam inter instrumenta coqui apud Athenæum libro 4, numerat τὴν κύβηλιν τὴν ἀργονιστειαν. INDE Κυβηλίσαι dicitur πελεκῆσαι, Securi ferire, Securi percutere, teste Hesychio & Suida. At VERBALE Κυβηλιστής, idem Hesych. accipit pro Improbus, Maleficus, scribens κυβηλιστὰς καὶ κοβάλους dici τοὺς κακούργους. Suida autore Cratinus Δραπέτισι de Lampone dixit τὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν. Ἀγερσικύβηλις, eodem Suida teste dicitur ὁ θύτης. pro quo forsan ἀερσικύβηλις scribendum. quoniam ὁ θύτης mactaturus victimam, tollit securim ad ingerendum ei ictum. Notandum verò, apud Suidam & alios proparoxytonως scriptum esse κύβηλις, apud Hesychium oxytonως κυβηλὶς duobus in locis. sed illam scripturā huic præferendam censeo. Apud Poll. verò & κόβηλις.

Κύβηνα, eidē H. est σκήνωμα: afferenti etiam Κυβήναις pro γλαυξὶ, Noctuis: quæ infrà κυμινδεῖς, & κυδάναι.

Κυβήρια, perperam apud Hippocratem scriptum pro κυρήβια.

Κύβης, t.2, c.482, h

Κυβησίαν, Hesych. affert pro πήραν: quæ & κύβισις.

Κυβησίνδα, & Κυβηστήρ, vide in Κυβιστάω.

Κυβίζω, t.2, c.482, d

Κυβικός, ib.c. Κυβικῶς, ib.d

Κύβιον, t.2, c.483, e. & t.3, c.1249, b

Κύβισις, Hesychio κοίλη, Loculamentum. quæ suprà κίβυσις.

Κυβιστάω, ῶ, In caput me deiicio, In caput salto, ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶ, Etymologo, deriuanti à κύβη quod est κεφαλή, caput, vt supra in κυβήβη docui. Xen. in Sympos. κύκλος εἰσενέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν. εἰς οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. Et mox, μανθάνουσα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Sic Athenæus libro 4, θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Vsus est hoc verbo Homerus quoque Iliad. φ, de piscibus in Scamandro ardente, Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Et Iliad. π, de quodam qui ex equis decidit, ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. Hesychius transitiuè etiam Κυβιστήσω (ita enim repono apud eum pro κυβηπίζω) ἐπὶ κεφαλὴν ῥίψω. vt & Seruius dicit κυβιστᾶν τὴν κεφαλήν, Caput rotare: paulo suprà in Κυβήβη. INDE Κυβίστημα, ατος, τὸ, ET Κυβίστησις, εως, ἡ, Saltus in caput, seu Saltatio in caput: qua videlicet aliquis se præcipitem in caput deuoluit. sicut hodie petauristæ corpore in spiram contracto in caput se prouoluunt. Prius verbale apud Luc. legitur, posterius apud Plutarchum. Apud illum, περὶ γυμνασίων, p. 302, τί ἡ κόνις καὶ τὰ κυβιστήματα συμπλεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; apud hunc, De orac. Pyth. ὀρχήσεις παίδων καὶ κυβιστήσεις. ITEM Κυβιστητήρ, ῆρος, ὁ, Saltator eiusmodi qui se in caput deiicit. Patroclus apud Homerum Iliad. π, Cebrionen à se saxo percussum irridens, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ; Et mox, Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ; Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι, inter Troianos etiam petauristæ sunt qui se in caput præcipites deiicere sciant vrinatorum more. Et Iliad. σ, δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Sic Eurip. Phœniss. Ἡμῶν δ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν περὶ τειχέων Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας, qui è sublimi in caput deciderant & expirarant. Nonn. adiectiuè pro præcipiti vsurpasse dicitur. Apud Hesych. reperio etiam Κυβιστῆρας, expositū πηδητάς, & ὀρχηστὰς ποικίλους: NECNON Κυβησίνδα expositum ἐπὶ κεφαλήν. Quorum vtrunque suspectum habeo: ac pro illo quidem repono κυβιστητῆρας: (quanquam & apud Etymologum reperiam Κυβιστήρ & Κυβιστής, exposita ὁ κολυμβητής, Vrinator: & deriuata παρὰ τὸ κύβος) pro hoc, κυβιστίνδα: accipiendo κυβιστίνδα παίζειν pro κυβιστᾶν, Deiicere se seu saltare in caput. ipso tamen exponente etiā φορεῖν ἐπὶ νώτου ἢ κατὰ νώτου. quemadmodum & apud Poll. reperio, τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν dictam fuisse & ἱπποπάδαν & κυβήσινδαν.

Κυβίστημα, Κυβίστησις, Κυβιστητήρ, Κυβιστίνδα, vide in præcedenti Κυβιστάω.

Κυβιτίζω, t.2, c.483, h. Κύβιτον, ibid. f

Κύβιτος, t.2, c.151, c

Κυβλα, Hesychio κῶλα, seu μεγάλα ἰσχία & ὠλέκρανα.

Κυβοειδής, t.2, c.482, b

Κύβος, Tessera, &c. t.2, c.480, c. Κύβος, Cubus, &c. t.2, c. 481, e. Κύβοι, Spinæ vertebræ, &c. c.482, a

Κύβωλον, t.2, c.484, a

Κυγχίδα, Hippocr. vocat τήν τε σμικρὰν κύλικα καὶ τὴν ἰατρικὴν πυθακνην, vt annotat Galen. in suo lex. Hippocr.

Κυγχραμος, ου, ὁ, Cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. Histor. anim. lib.8, cap.12. Plin. habet Cychramus, lib.10, cap.23. Hesychius κίγκραμας.

Κυδάγχη, t.2, c.486, a. Κυδάγχω, ib.

Κυδάζω, t.2, c.485, g. Κυδάζομαι, ib

Κυδαίνω, ibid. c. Κυδάλιμος, ib. b

Κυδάναι, Hesych. τὴν γλαῦκα: quæ suprà κυβήνη.

Κύδαρ, eidem est τάφος, Sepulcrum.

Κύδαρος, eidem est νεὼς εἶδος, vt & Etymologo πλοίου εἶδος: qui tamen κύδαρον habet. Nauis igitur seu nauigii species est.

Κυδάσω, t.2, c.485, h. Κυδάω, ib. d

Κυδιος, ibid. a. Κυδήεις, ib.

Κυδηθῆναι, ibid. d. Κυδιάνειρος, t.1, c.437, e

Κυδιάω, t.2, c.485, e. Κύδιμος, ibid. b

Κυδιόων, ibid. e. Κύδιστος, ib. b

Κυδίων, ibid.

Κύδνος, Hesychio κύκνος, Cycnus, Olor. Est & Ciliciæ fluuius hoc nomine, à quo Κύδνιον ῥεῦμα, Cydnia fluenta, apud Suidam. At oxytonon Κυδνός, οῦ, ὁ, expo-

nitur Gloriosus, Inclytus, Celebris: vtpote deriuatum A
à κῦδος, quod est Gloria. Ex Hesiodi Theog. Διὸς κυδνὴ παράκοιτις. Et rursum in Erg. Κυδνὴ τ' αἰδοίη τε θεοῖς. Vbi tamen & κεδνὴ scribitur: vel etiam κυδρή.

Κυδοιδοπᾷ, Hes. affert pro ταράσσει, κυκᾷ, θορυβεῖ, Turbat, Miscet, Tumultuatur: vt & schol. Aristoph. κυδοιδοπᾶν exp. συνταράττειν, Conturbare, Confundere, in hoc loco Nubium, κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν. Sed indicat schol. dupliciter scribi, vel per κ κυκοιδοπᾶν, παρὰ τὸ κυκᾶν, vel per δ κυδοιδοπᾶν, παρὰ τὸν κυδοιμόν.

Κυδοιμός, οῦ, ὁ, Suidæ τάραχος, θόρυβος, Turba, Tumultus: itidémque Hesychio. Homer. Iliad. σ, Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον. Iliad. λ, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Vtitur hoc vocabulo Athen. quoque lib. 5, dicens, πολὺν οὖν κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους. Volunt deriuari παρὰ τὸ κύειν δείματα vel οἰδήματα. INDE Κυδοιμέω, ῶ, Turbas excito, Tumultuor. Homer. Iliad. λ, Τῶ δ' ἂν ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. Id est ἐθορύβουν, inquit Suidas, afferens & participium κυδοιμήσων.

Κῦδος, Gloria, &c. t. 2, c. 484, a. Κύδος, Conuitium, &c. ibid. d. Κυδότατος, t. 2, c. 485, c
Κυδότερος, ibid. Κυδρός, ib. f
Κυδρόω, ibid. Pass. κυδρούμενος pro κυδιόων, apud Suid. ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τῷ καιρῷ κυδρούμενον καὶ πομπεύοντα ἁβρὸν καὶ θρυπτόμενον.
Κυδύλιον, Hesychio ἔνδοξον, Inclytum. quod & κυδάλιμον.
Κύδων, t. 2, c. 1635, b
Κυδωναῖα σῦκα, ab Achæis vocari τὰ χειμερινά, ficus hybernas, tradit Pamphilus apud Athen. lib. 3, autorem D
citans Aristoph. Λακωνικαῖς γλώσσαις.
Κυδωνία μηλέα, vel κυδώνιος μηλέα, t. 2, c. 635, b
Κυδωνιάω, ῶ, Mali cydonii modo me habeo, Imitor & repræsento pomum cydonium. Ex Epigr.
Κυδώνιον μῆλον, t. 2, c. 1635, a. Κυδωνίτης οἶνος, t. 2, c. 1640, d.
Κυέω, t. 2, c. 486, a
Κύζομαι, Irascor. v. l. perperam pro σκύζομαι.
Κυζυθμός, iisdem v. l. est Canum blandientiū admurmuratio: perperam itidem pro κνυζηθμός.
Κύημα, t. 2, c. 486, f. Κυῖλωία, t. 3, c. 1146, h E
Κυήσαπ, t. 2, c. 486, e. Κύησις, t. 2, c. 487, b
Κυηπκός, ibid. c
Κυθάνει, Hesychio κρύπτει: quod & κευθάνει.
Κύθεν, aor. 2 à κεύθω: Hesychio ἔκρυψεν, ἐκάλυψεν.
Κυθέρεια, ab Homero dicitur ἡ Ἀφροδίτη, Venus, non quòd προσέκυρσε Κυθήροις, sed quoniā κευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον κεστὸν ἱμάντα. Hes. Hesiodus tamen in Theogon. sic nominatam ait quoniam προσέκυρσε Κυθήροις. Ea autem vrbs & mons est in Creta: à quibus aduerbium Κυθήρηθεν, & nomen possess. Κυθήρειος. Vide & Etymol.
Κυθηγενέσι, Hesych. exponit κρυφογενέσι, Clàm & occultè genitis.
Κυθηριάς, Cytherias, Venus dicitur à Cytheris siue Cytherone monte & vrbe Cretæ: vnde & Κυθέρεια. quod vide.
Κυθηροδίκη, Hesychio ἀρχή τις τὰ ξενικὰ διοικοῦσα: à Cythero populo seu curia Atticæ.
Κυθμώλης, eidem est ἐξώλης, Perditus, seu Funditus perditus. Tradunt hoc vocabulum πεποιῆσθαι ἀπὸ Κύθμου τῆς νήσου. hanc enim ab Amphitruone ἀπολέσθαι. vt sit G
Funditus perditus vt olim insula Cythmus ab Amphitruone euersa & vastata. Suidas habet Κυθνώδης συμφορὰ, quam & ipse dici ait ἐπὶ τῆς μεγάλης συμφορᾶς: à Cythniis, qui κάκιστα διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, id est pessimè tractati fuerunt ab Amphitruone. Esse autem Κύθνον vnam ex cycladibus insulis, & Cythnios eius incolas.
Κυθνόν, t. 2, c. 488, c.
Κύθομαι affertur pro Occulor, Abscondor: sed suspectum. Id enim potius κεύθομαι dicitur.
Κύθος, t. 2, c. 488, d
Κύθρα, Ionica enallage aspiratæ & tenuis pro χύτρα dicitur, vt κιθὼν pro χιτών: id est Olla. Eust. Etymol. κύθραν denominatam vult ἀπὸ τοῦ κύειν, siue ἀπὸ τοῦ κεύθω. INDE Κυθρόγαυλος, apud Ioseph. in Antiqu. Iud. quod exponitur Labrum conchæ specie.

Κυθριάζειν, apud Pollucē τὸ φυλλολογεῖν τὴν συκῆν, Folia ficus ablegere. Sed haud scio an perperam pro θριάζειν.
Κυθρίσαι, dicitur ἐπὶ τοῦ σκῶψαι καὶ γελάσαι: à panegyri Atheniensi dicta κύθροι, ἐν ᾗ ἀλλήλους ἔσκωπτον, deridebant & scommatis dicteriisque impetebant. Etymol.
Κυθρόγαυλος, vide in Κύθρα. Κύθροι, in Κυθρίσαι.
Κυθώδεος, Hesych. exponit δυσόσμου, Male olentis: forsan à κύθος, quod est σπέρμα: quoniam id grauius olet.
Κυθώνυμος, t. 2, c. 1333, b. Ab Hes exponitur etiam οὗ ἄν τις ἐπικρύψειε πτῶμα διὰ τὰς συμφοράς. quæ expositio B
facit vt suspicer scribendum κυθνωνύμου, vt κυθνώδης, à Cythno insula fœdè vastata: præsertim quum ea scriptura seriei alphabeticæ sit conueniens. Vide & Zenodotum.
Κυΐξ, Cyix, ex genere bulborum, apud Theophr. Histor. plant. lib. 7, cap. 13. At κόϊξ, ex genere palmarum.
Κυΐσκω, t. 2, c. 488, e. Κυΐσκομαι, ib.
Κυκας, vocant Æthiopicum palmarū genus, de quo multa Theophr. Hist. plant. lib. 2, c. 8: & Plin. l. 13, c. 4.
C Κυκάω, t. 2, c. 489, d. Κυκεία, ib. g
Κυκειῶ, pro κυκεῶ, seu κυκεῶνα, Hesych. dici scribit πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρμακίας, ποτὸν δηλητήριον. Vide t. 2, c. 490, a
Κυκεἰς, ίδος, ἡ, vocari dicitur Radix anguloſi iunci. perperam pro κυπειρίς.
Κυκεώ, t. 2, c. 489, g. Vide & κυκεῶν.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα. t. 2, c. 490, a. Κυκεών, ib.
Κυκηθρα, t. 2, c. 489, g. Κύκηθρον, ib. h
Κυκηθρος, t. 2, c. 490, a. Κύκημα, t. 2, c. 489, g D
Κυκησίτεφρος, ibid. g. Κυκητής, ib.
Κυκλα, t. 2, c. 499, g. Κυκλάζω, t. 2, c. 506, g
Κυκλαίνω, ibid.
Κυκλάμινος, ου, ἡ, Cyclaminus: herba ex coronariarum genere, de qua Dioscor. lib. 2, c. 194, capite sequente exponens & alteram eius speciem, κισσάνθεμον siue κισσόφυλλον dictam, quòd habet folia hederæ similia. Plin. & fœm. gen. cyclaminum vocat, & neutro. (vt & apud Theophrast. Histor. plant. lib. 7, c. 9, legitur τοῦ κυκλαμίνου) Vide eum lib. 21, cap. 9. & lib. 25, cap. 9. vbi scribit à Latinis E
vocari Tuber terræ: forsan quoniam est radice ita lata vt rapum videri possit. Idem & ipse geminas eius species describit. quarum secundam tradunt ab herbariorum vulgo appellari signum B. Mariæ.
Κυκλάς, t. 2, c. 503, e
Κύκλεπ, siue κέκλυτε, Hesychio ἀκούσατε, Auscultate.
Κύκλεον, eidem est εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν συγκείμενον.
Κυκλέω, t. 2, c. 505, e. Κυκλέομαι, ib.
Κυκληδόν, t. 2, c. 504, b. Κυκλικός, t. 2, c. 502, a
Κυκλιοδιδάσκαλος, ibid. d. Κύκλιος, ib. c
F Κυκλίσκος, t. 2, c. 506, g. Κυκλοβορέω, t. 2, c. 500, b
Κυκλοβόρος, ib. a. Apud Eustath. & Suid. proparoxytonως κυκλόβορος, de flumine Atticæ.
Κυκλογαλων, Hesych. γλίσχρων, σμικρολόγων.
Κυκλοδιώκτης, t. 2, c. 500, b. Κυκλόεις, t. 2, c. 501, h
Κυκλόθεν, t. 2, c. 504, a. Κυκλόομαι, ib. b
Κυκλοπαιδεία, t. 2, c. 500, b. Κυκλοπορέω, ib. c
Κύκλος, t. 2, c. 498, a. & t. 3, c. 119, f. ob.
Κυκλόσε, t. 2, c. 504, a. Κυκλοτερής, t. 2, c. 500, c
Κυκλοφορέω, ibid. e. Κυκλοφορέομαι, ib.
G Κυκλοφορητικός, ibid. f. Κυκλοφορητικῶς, ibid.
Κυκλοφορία, ibid. Κυκλοφορικός, ib.
Κυκλόω, Circundo, &c. t. 2, c. 504, b. Κυκλόω, In orbem colligo, &c. ib. f
Κύκλῳ, aduerbium, t. 2, c. 503, f
Κύκλωθεν, t. 2, c. 504, a. Κύκλωμα, t. 2, c. 505, a
Κυκλωπία, t. 2, c. 1393, g. Κυκλώπιον, τό, subst. ib. h
Κυκλώπειος, t. 2, c. 501, a. & 1393, d.
Κυκλωπικός, t. 2, c. 501, b. & 1394, a
Κυκλωπικῶς, ibid. Κυκλώπιον, t. 2, c. 501, b. & 1393, h
H Κυκλωπίς, t. 2, c. 501, b. & 1394, a. Κύκλωσις, t. 2, c. 505, a
Κύκλωψ, t. 2, c. 500, g. & 1393, b
Κύκνος, ου, ὁ, Cycnus, Olor. Homerus Iliad. β, ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. Hesiod. Asp. Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον. Apud Athen. autem lib. 9, Alex. Myndius dicit πολλοῖς κύκνοις πλεύσασι

περιακολουθήσας, οὐκ ἀκοῦσαι ᾀδόντων. Feruntur enim dulcissimũ canere iamiam morituri: Paus. etiam in Atticis scribente, esse κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξαν. Idem ibidem ait ferri Cycnum fuisse regẽ Ligurum qui trans Padum supra Celticam siti sunt, ἄνδρα μουσικόν: quem post mortem voluntate Apollinis in cycnum auem mutatum. Alioqui fuit & alius Cycnus qui Herculi ἐμονομάχησε, & alius qui Achilli: de quo Athen. libro 9, tradit eum τραφῆναι πρὸς τοῦ ὁμωνύμου ὄρνιθος. De aue autem cycno vide Aristot. & Ælianum, necnon Oppianum in Ixeuticis. Prouerbium verò Cycni canent tacentibus graculis, vide apud Erasm. in Chil. adag. ‖ Κύκνος nominatur etiam εἶδος πλοίου, quoniam videlicet κύκνους ἔχει ἐντετυπωμένους ἐπὶ τῆς πρώρας. id est quòd in prora cycni effigiem gerat. Nicostrat. apud Athen. lib. 11, Ἡ ναῦς δὲ πότερον εἰκόσορος ἐστ' ἢ κύκνος Ἢ κάνθαρος; Vbi etiam COMPOS. Κυκνοκάνθαρος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκερασμένος. Ab aue verò DERIV. Κύκνειος, Cycneus, Olorinus. vt κύκνειον μέλος. Athen. libro 14, ex Chrysippo, φιλοσκώπτης μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι ἔφη θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν. ἐπιβέψαντος δ' ἐκείνου, ἔσκωψεν.

Κυκοίας, Hesych. τοὺς πρεσβύτας: qui suprà κοκύαι.

Κυκύϊζα, eidem est Γλυκεῖα κολόκυντα: qui & κύκυον dici scribit τὸν σικυόν, cucumerem.

Κυκυρᾶν, vide infrà in Κυρκυρᾶν seu Κυρκανᾶν.

Κυκῶν, ab Hesychio exponitur non solùm ταράσσων & ἀναζέων, sed etiam θρηνῶν: afferente itidem κυκοῶντες pro θρηνοῦντες: forsan quoniam turbatis oculis erumpunt lacrymæ.

Κύλα, & Κυλάδες, vide in Κυλοιδιᾶν. Κυλαδία, vide Κωρυκομαχία.

Κυλέω, t.2, c.493, c

Κύλη, vt innuit Athen. lib. 11, est ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: apud Alexim in Hesione, Ἤτησε κύλην, καὶ λαβὼν κύλιξ τῆς πυκνὰς ἕλκει.

Κυληβίς, Hesychio κολοβή, Mutila, Trunca.

Κύλησις, t.2, c.493, c. Κυλιστής, ib.

Κυλιβλών, Suidæ ἡ ἄκαρπος κράμβη, Brassica sterilis.

Κυλικεῖον, t.2, c.497, c. Κυλίκειος, ib.b

Κυλικηγορέω, ibid.a. Κυλικηγόρος, ib.b

Κυλικηρύτης, ibid. Κυλίκιον, ib.e

Κυλικίς, ib. Κυλίκνη, t.2, c.498, a

Κυλικνίς, t.2, c.497, h. Κύλικνος, ib.

Κυλικρᾶνες, ib.a. Κυλικρῆνες, ib.

Κυλινδέω, t.2, c.494, d. Κυλινδέομαι, ib.e

Κυλινδήθρα, t.2, c.495, a. Κυλινδήσις, t.2, c.494, h

Κυλίνδομαι, ib.d. Κυλινδρικός, t.2, c.496, a.

Κυλινδρικῶς, ibid. Κυλινδροειδής, t.2, c.495, h

Κύλινδρος, ib.f. Κυλινδρόω, t.2, c.496, a

Κυλινδρώδης, t.2, c.495, h. Κυλίνδω, t.2, c.494, d

Κυλίνη, ης, ἡ, affertur pro Terra minimè frugifera.

Κύλιξ, t.2, c.496, e. Κυλίομαι, t.2, c.493, c.

Κύλισις, ib.d. Κυλίσκιον, t.2, c.497, e

Κύλισμα, t.2, c.493, c. Κυλιστής, ib.f

Κυλιστός, ib.d. Κυλίστρα, ib.

Κυλίχνη, t.2, c.497, f. Κυλίχνιον, ib.g

Κυλιχνίς, ibid. Κυλίχνος, ib.f

Κυλίω, t.2, c.493, a

Κύλλαβοι, Hesychio sunt ὑπώπια. Infrà κύλλια.

Κυλλαίνει, idem θυμαίνει, Irascitur. quod infrà σκυλμαίνει.

Κύλλαιος, eidem βόστρυχος, Cincinnus: qui & σκόλλυς & κύμαρος.

Κυλλαραβίς, eidem δίσκος, ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. Plut. proparoxytonωs habet κυλλάραβις, dicens & ipse gymnasium esse Argiuorum. Vide in Pyrrho, pag. 739, & in Cleom. pag. 1498.

Κύλλας, Eleis κόλαξ. Ita apud Hes. Sed mendosum hoc κύλαξ, ambiguum an pro κύλιξ, an pro σκύλαξ.

Κυλλάστις, Panis quidam in Ægypto ex radicibus olyræ, inquit idem. Apud Herodot. κυλλῆστις, vt suprà docui.

Κυλλατούς, idem Hes. τοὺς ὀφθαλμούς, Oculos.

Κυλλίβην, idem dici innuit κολοβήν, Mutilam.

Κύλλια, eidem sunt ὑπώπια, quæ suprà κύλλαβοι.

Κύλλιβος, eidem ξηρὰ συκῆ, Arida ficus.

A Κυλλοίπους, Κυλλοπόδης, Κυλλοποδίων, in sequ. Κυλλός.

Κυλλός, οῦ, ὁ, Hesychio χωλός, καμπύλος, Claudus, Curuus. Vtitur hoc vocabulo Hippocr. De artic. dicens, αἱ ἀσκάζοντες κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκός, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἰσί. Et aliquanto pòst, εἰ δέ οἱ χρέεσθαι ἠδύνατο ὥσπερ καὶ τῷ κυλλῷ. Et aliquanto antè, κυλλόν ἐστι τὸ οὐ καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου. Galenus Commẽtario in hunc περὶ ἄρθρων librum scribit, τοῦ κυλλοῦ nomine quosdã significari velle ἅπασαν διαστροφὴν κώλου, tribuentes ei γενικόν τι σημαινόμενον: alios verò τὴν τοιαύτην μόνην διαστροφὴν ἐν ᾗ πρὸς τὴν

B ἔσω χώραν· ὥσπερ εἰς τὸ τῆς στάσεως ἑδραῖον οὐ σμικρὰ συντελεῖν. Idem Comment. 3 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, scribit τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, vocari βλαισά· τὰ δὲ ἔσω, ῥαιβὰ & κυλλά, quæ ita intorta sunt vt intrò vergant & inclinata sint: & τὴν διάρθρωσιν ὅλην καὶ ἔσω καὶ ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχει πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐν σκέλεσι κατὰ γόνυ καὶ κατὰ σφυρά. INDE Κυλλοίπους, SIVE Κυλλοπόδης, ET Κυλλοποδίων, dicitur qui est κυλλὸς τοὺς πόδας, Cui crura pedũ introrsum curuata sunt, ideóque Claudus. Quorum primum κυλλοίπους habes t.4, c.368, b. Tertium apud Homerum legi-

C tur. vt Iliad. φ, in oratione Iunonis ad Vulcanum, Ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. Ac vt idem Vulcanus absolutè ἀμφιγυήεις à claudicate dicitur, ita & κυλλοποδίων. Il. σ, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων. Est inde & VERB. Κυλλόω, ῶ, significans Reddo κυλλόν: INDEQVE Κύλλωσις, εως, ἡ, Ipsa actio reddendi κυλλόν. Hippocr. De artic. Ὅτῳ μὲν οὖν κυλλώσιος οὐχ εἷς ἀλλὰ πλείονες· τὰ πλεῖστα μὲν οὐκ ἐξηρθρηκότα παντάπασιν, ἀλλὰ δι' ἔθος σχήματος ἔν τινι ἀπολήψει τοῦ ποδὸς κεκυλλωμένα.

D Κυλοιδιᾶν, t.2, c.287, g. Ad verbum significat οἰδεῖν τὰ κύλα. hoc est, vt Hesych. expon. τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια, Cauitates oculorum quæ palpebris subsunt. Quæ & κυλάδες dicuntur, vt in Κυλλήνιος tradit Etymol. κυλάδες γὰρ (inquit) συνεσταλμένου τοῦ υ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ταῦτα οἰδεῖν, κυλοιδιᾶν καλοῦσι.

Κῦμα, t.2, c.490, e. Κῦμα, pro κύημα, t.2, c.486, h

Κυμάγχη, Hesychio ἡ εἱρκτή, Carcer.

Κυμαίθα, capræ siue vaccæ nomen apud Theocr. vt putatur, Æolicè pro κομαίθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, id est

E ξανθὰς, ἔχειν. Aliis tamen putantibus significari hac voce & τὴν ἔγκυμονα, Grauidã, Fœtam. quæ alioqui κυμὰς dicitur.

Κυμαίνω, t.2, c.492, d. Κυμαίνομαι, ibid.

Κύμανσις, εως, ἡ, Fluctuatio: verbale à κυμαίνω.

Κύμαρος, Hesychio κόμαρος, βόστρυχος. qui βόστρυχος suprà etiam κύλλαιος.

Κυμάς, t.2, c.487, b. Κυματία, t.2, c.491, b

Κυματίας, ib. Κυματίζω, ibid.b

F Κυματίζομαι, ib.c. Κυματίη, ibid.b.

Κυμάτιον, ibid.d. Κυματοειδής, ibid.a

Κυματοῦμαι, ib.c. Κυματοπληγής, ibid.a

Κυματοπλήξ, ib. Κυματοφορτίδες, ib.

Κυματόω, ib.c. Κυματωγή, ib.a

Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fluctuosus. Aristot. Problem. κυματωδέστεραι γαῖαι, terræ seu litora fluctuosiora.

Κυμάτωσις, t.2, c.491, d

Κύμβα, & Κυμβαῖον, vide paulo inferius in Κύμβος.

Κύμβαχον, ἀκρόπατον. Ita apud Hes. Infrà verò ex Homero κύμβαχον ἀκρόπατον, & quæ sequuntur.

G Κυμβαλίζω, & Κυμβαλικός, vide in sequ. Κύμβαλον.

Κύμβαλον, ου, τὸ, Cymbalum: ab Hesychio exponitur Baculus, vt & τύμπανον. necnon genus instrumẽti musici: ex ære videlicet, vnde à Latinis poetis nonnunquam Æs dicitur & Æs sonorũ. Xen. De re equ. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τὸ δάπεδον ἡ κοίλη ὁπλή. Athen. lib. 9, ἐξακούσας ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι τε τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Apud eundem lib. 14, τυπάνοισι καὶ βόμβοισι χαλκοκτύπων βρεμούσας κυμβάλων. Latini etiam Cymbala vocant, ac

H inter hos Cicero, Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. INDE Κυμβαλικὸς τρόπος dicitur τῷ πλέκειν κακουργήματα, vt est apud Hesych. ET Κυμβαλίζω, F. ίσω, Cymbalum pulso. Luc. De salt. ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο. quo ferè modo Herodian. lib. 5 dicit, προθέων

τοῖς βωμοῖς κύμβαλα ἢ τύμπανα κατὰ χεῖρας φέρων. Vtitur verbo hoc & Cassius Hemina apud Non. dicens, Mulier cantabat tibiis Phrygiis, & altera cymbalissabat. INDE Κυμβαλιστὴς, Cymbalista, Qui cymbalum pulsat. Apul. De deo Socr. Barbaro strepitu cymbalistarum & tympanistarum. De origine vocabuli κύμβαλον vide in Κύμβος.

Κυμβαπυτὴς, Κύμβαχος, Κυμβεῖον, Κύμβη, Κυμβηπάω, vide paulo pòst in Κύμβος.

Κύμβινον, Hesych. scribit poni solitũ ἐπὶ σμικρολόγου: quem alioqui κύμβικα & κυμινοκύμβικα dixere.

Κύμβιον, vel potius Κυμβίον, & Κύμβον, vide in sequ. Κύμβος.

Κύμβος, ου, ὁ, Hesychio κοῖλος μυχὸς, Cauus recessus: item κεραμίου πυθμὴν, Ollæ fundum. NEVTRVM Κύμβον simile quid significat. Ita enim dicitur τὸ ὀξύβαφον siue ἐμβάφιον, Acetabulum, hoc est Conchula seu scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingẽdas carnes. Ita schol. in hoc loco Nicandri Ther. κολούσας Σπέρμα δ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέαξ. Quod κύμβον idem schol. nominari ETIAM Κυμβίον ait, voce diminutiua. Alioqui κυμβίον dicitur poculi quoddam gen⁹ à similitudine eius nauigii quod VOCATVR Κύμβη, à Latinis Cymba. Ita enim Lexicum meum vetus, Κυμβία, τὰ κυφὰ ἐκπώματα, διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι καὶ κυφά. καὶ Κύμβαι, πλοῖα περιφερῆ παρὰ Ῥωμαίοις. Et Suid. Κυμβίον, εἶδός τι ἐκπώματος ἐπιμήκες καὶ στενὸν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὃ καλεῖται κυμβίον. vt & Didymus apud Athen. lib. 11, esse ποτήριον ἐπιμήκες καὶ στενὸν, τῷ σχήματι παρόμοιον πλοίῳ. Ibidem Simaristus κυμβία esse ait τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά: Dorotheus γένος ποτηρίων βαθέων καὶ ὀρθὸν πυθμένα μὴ ἐχόντων μηδὲ ὦτα: vt & Nicander Thyatirenus τὰ χωρὶς ὤτων ποτήρια: Ptolemæus τὰ κυφά. Dionysius Samius κυμβίον appellauit quod Homerus κισσύβιον, scribens quòd Vlysses πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῷ κύκλωπι. Vtitur porrò hoc vocabulo pro vase potorio Philemon, dicens, κυμβίον ἀκράτου κατασέσακεν ὑμῖν ἄνω. Anaxandrides, κυμβία ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Chæremon, Οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐελπίδης. Et Ephippus, κυμβία τε παρέχοιμ' ἑστιῶν. Vnde discimus solitos olim ἐπάγεσθαι κατὰ τὰς ἑστιάσεις κυμβία, καὶ τούτοις διαμάχεσθαι. Itaque rectè Demosthenes Midiæ obiicit quòd ἐπὶ ζεύγους διὰ τῆς ἀγορᾶς στοβῶν, tum videlicet quum Sicyone transiret, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὠνόμαζεν οὕτως ὥστε τοὺς παριόντας ἀκούειν: item quòd ex Argura Eubœæ ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους εἶχε: pocula non profectiones decẽtia sed conuiuia. Porrò notandum est, non semper paroxytonως scriptum reperiri κυμβίον, vt in lex. meo veteri, apud Athen. & Demosth. in locis iam allatis, sed proparoxytonως etiam apud Suid. in manuscripto quoque codice. Verùm Eustath. apertè ait παροξύνεσθαι vt ἰσχίον, χοινίον. Apud eundem porrò reperio non solùm κυμβίον, sed ETIAM Κυμβαῖον. Nam pag. 584, scribit τὸ ῥηθὲν κυμβαῖον ποτήριον alios scribere κυμβίον, dicentes, ipsum ἐοικέναι κατὰ σχῆμα πλοίῳ καλουμένῳ κύμβη, ex quo forsitan & παρωνομάσθαι. videri autem eiusmodi nauigium esse quam nonnulli κοινῶς appellant ξυλοκουμβάραν, corrupto vocabulo ex κύμβη. vt sit τὸ σκῶμμα ξυλοκύμβη, quod dicitur de mulieribus αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος. Apud Etymol. scriptum ET Κυμβεῖον pro κυμβαῖον siue Κυμβίον: quod & ipse esse dicit εἶδος ποτηρίου παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβη. Veruntamen idem etiam κυμβίον habet sine diphthongo paroxytonως, κυμβία cum lex. meo veteri esse dicens τὰ κυφὰ ἐκπώματα: sic dicta διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι. nã κυφὸν, à quo ortũ sit nomẽ hoc, significare τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές. Quin & κύμβα dictum ποτήριον quoddam, vt Athen. loco suprà citato, lib. 11, refert ex Apollodori Paphiis, quemadmodum & Hesych. testatur κύμβας esse εἶδος ποτηρίων. proculdubio à similitudine nauigii quod κύμβη seu κύμβα dicitur, Latinis Cymba. Eius meminit Sophocles in Andromeda, dicens Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Suid. id κύμβιον vocat, vt & Hesych. κυμβίον esse dicit non solùm εἶδος ποτηρίου, sed etiam πλοίου. Nicander κύμβην, vt κύμβον, vocat τὸ τρυβλίον, Acetabulum seu paruam scutellam conchæ similem aut nauiculæ quæ κύμβη & κυμβίον dicitur: in Alexiph. v. 164, βαλὼν ἁλὸς ἔμπλεα κύμβην. Venio nunc ad alias significationes horum vocabulorum κύμβος, κυμβίον, κύμβη. Κύμβη igitur ab Hesychio exponitur etiam τὰ ἐμπολήματα. Κυμβία à Suida τὰ μαζία τῶν χρυσίων, in manuscripto etiã codice. Κύμβας Hesych. exponit etiam κοίλας καὶ περιφερεῖς, Cauas & rotundas: à nomine adiect. κύμβος significante Cauus, Rotundus. Κύμβας idem esse dicit etiam ὄρνιθας, Aues: vnde DERIVO Κυμβαπυτὰς quos idem esse ait ὀρνιθευτὰς, Aucupes. Eidẽ Hesychio κύμβη est non solùm νεὼς εἶδος, & ὀξύβαφον, sed etiam πήρα, Pera. Κύμβη Suidæ est etiam ἡ κεφαλὴ, Caput: itidemque Eustathio & Etymologo: quæ suprà κύβη sine μ. Ab hoc κύμβη, significante caput, seu potius superiorem capitis concham cauam & rotundam, est VERB. Κυμβηπᾶν, propriè significans τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, In caput deiicere: quod suprà κυβηβᾶν & κυβιστᾶν, à synonymo κύβη. Etymol. Ab eodem κύμβη, teste eodem, dicitur Κύμβαχος πίπτειν is qui ἐπὶ κεφαλὴν πίπτει, In caput cadit: velut apud Hom. Il. ε, Δὴ ἐργὸς ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Vbi Eustath. quoque κύμβαχος esse dicit idẽ quod ἐπὶ κεφαλήν. videri enim τὸ κύμβης vocabulum dici non tãtùm ἐπὶ ὀστρακοδέρμων κύτους, quod est cõchæ sed etiam ἐπὶ κεφαλῆς, κατά τινα γλῶσσαν: & hinc κυμβαῖον siue κυμβίον dici τὸ κεφαλοειδὲς ποτήριον. Alioqui κύμβαχος significat etiã τὸ κατ' ἄκρον τῆς περικεφαλαίας ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, inquit idem Eustath. & Etymologus, in exemplum afferentes hunc locum Homeri ex Iliad. ο, κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Sic verò & Hes. & Suid. κύμβαχος exp. non solùm ἐπὶ κεφαλῆς, seu ἐπὶ κεφαλήν, & ἄνω τοὺς πόδας ἔχων, verùm etiam τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς περικεφαλαίας, Summæ galeæ pars, Vertex cassidis. Ab Etymol. exponitur etiam τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν, βρέγμα: (itémque à Lexico meo ver.) necnon τὸ δέρμα, & τὸ σκαμβόν. quod esse vult παρὰ τὸ κυφὸν, significans περιφερές. Verùm & κύμβαλον hinc deriuari possit, quoniam cõchæ capitis simillimum. vnde rectè ab Æschylo vocatur etiam κοτύλη, in Edonis videlicet dicente, ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ: epitheto illo χαλκοδέτοις has κοτύλας distinguens à cæteris. Omnia autem hæc esse volunt παρὰ τὸ κυφὸς, quod est [illegible] & περιφερής. vt & κύμβαλα Etymol. dici vult quasi κύφαλα.

Κυμινεύειν, & Κυμινᾶς, vide in Κυμαίνω, t. 2, c. 492.

Κυμινδις, εως, vel ιδος, ἡ, auis est quam nonnulli interpr. Noctuam, apud Hom. Il. ξ, Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. esse dicit nocturnũ accipitrem. Nocturnus accipiter (inquit lib. 10, c. 8) cymindis vocatur, rarus etiam in syluis, interdiu minus cernens. bellum internecinum gerit cum aquila, cohærentésque sæpe prehenduntur. Non itaque assentiendum Suidæ à quo Κυμίνδιος & Κύμινδος esse dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila.

Κυμινοδόχη, Κυμινοθήκη, Κυμινοκίμβιξ, vide in sequ. Κύμινον.

Κύμινον, ου, τὸ, Cyminum, siue Cuminum: herba & semen εὔστομον, & maximè quod αἰθιοπικὸν vocatur, ab Hippocr. βασιλικὸν, vt inter alia tradit Diosc. lib. 3, c 68: capite sequente exponens & τὸ ἄγριον κύμινον. Vide & Plin. lib. 19, c. 8. vbi & ipse scribit condimentorũ omnium fastidiis cuminum esse amicissimum, alterum eius genus esse, quod rusticum vocari, ab aliis Thebaicum. INDE Κυμινοδόχη, Receptaculum cumini: ET Κυμινοθήκη, Repositorium cumini. ambo apud Poll. lib. 10, cap. 23, inter vasa mensaria. vbi κυμινοδόχην siue κυμινοδόχον affert ex Nicocharmo: κυμινοθήκη ex τῆς δημιοπρασίας & Apollodoro grammatico. ITEM Κυμινοκίμβιξ hinc dicitur qui Præparcus est & restrictus. ὁ σμικρολόγος. vt qui etiam in apponendo cumino, semine satis communi & ἀπερισπάστῳ, sit iusto tenacior. SIC Κυμινοπρίστης dicitur Qui vel cuminum, granum valde minutum, secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens. Aristot. Ethic. 4, cap. 1, quum dixit eos qui nominantur φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, omnes τῇ δόσει ἐλλείπειν, τῶν δὲ ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίεσθαι: subiungit paulò pòst, τούτων δὲ καὶ ὁ κυμινοπρίστης καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος, ὠνόμασαι ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μηδενὶ ἂν δοῦναι. Tales sunt & οἱ καρδαμογλύφοι: vnde A-

ristoph.in Vesp.voce hinc COMPOSITA Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφοις nominauit eos qui supra modū restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν & τὸ κάρδαμον γλύφειν. Vtitur vocabulo κυμινοπρίστης comicus quidam apud Athen.lib.8,adiectiuè, dicēs,Κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστὶ σοῦ πάλαι. Apud eundem reperio ET Κυμινότειβοι ἅλες,pro Sal cum cumino contritus:l.7,Πᾶσιν δ' ἁλσὶ κυμινοτείβοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ. Denique à κύμινον est ADIECT. Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ,Cuminaceus,Cumino similis,seu Ad cuminum proximè accedens: apud Theophr. Histor.plant.l.8.

Κυμινοπρίστης,Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος,Κυμινώδης,vide in præced.Κύμινον.

Κυμοδέγμων,t.1,c.954,g

Κυμοδόκη,& Κυμοθόη, marinarum dearū seu nympharum nomina,teste Suida.Illa,sic vocata dici potest vel quòd excipiat fluctus,vel quòd à fluctibus excipiatur,& in iis degat: hæc,vel quod per fluctus currat,vel quòd fluctus cursu æquet.

Κυμόῤῥοον,Hesychius dici tradit τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦν.

Κυματιμος,eodē Suida teste à μηχανοποιοῖς vocatur περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τείγωνον, τὸ ὀξὺ ἔχον ἔμπροσθεν τῷ τριγώνῳ σχήματι,ἐμβόλῳ νηὸς μακρᾶς ἀπεικασμένον. Est igitur machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, assimilis rostro nauis longæ. Proculdubio autem columnis & sustentaculis pontium præstruebatur, ad secandos findendósque fluctus & alia,ne maiore impetu in ipsas pontium columnas impingerent.

Κιναβάρινον χρῶμα, affertur pro Rubricæ color. sed perperam scriptum pro κιναβάρινον siue κινναβάρινον.

Κινάβρα, ας, ἡ, Fœtor alarum: propriè ἡ τῶν κυνῶν βορά, quasi κυνοβορά. Ita v.l.ex Aristoph.schol.sed parum fideliter. Eum enim per ι scripsisse κινάβραν,satis manifestum est ex eo quòd quū dixisset κινάβραν esse τὴν δυσωδίαν τῶν μασχαλῶν, vel τῶν αἰγῶν, subiungit,propriè ita dici videri τὴν τῶν κυνῶν βρῶσιν:sed si hoc verum esset, fore vt scriberetur διὰ τοῦ υ ψιλοῦ.

Κυνάγχη,t.1,c.57,e.& t.2,c.519,f.ob.

Κυνάγχον,t.2,c.521,d. Κυναγωγός,t.2,c.519,f

Κυνάδης,Hesychio ὁ ἀνελεύθερος,Illiberalis. qui & Ποσειδῶνα κυνάδην Athenis cultum fuisse tradit.

Κυναδόν,t.2,c.522,f. Κυναίδης,t.2,c.521,b

Κυναῖος,ibid.

Κυνάκανθα,vel Κυνακάνθη, t.1,c.260,g.& t.2,c.519,f

Κυναλώπηξ,t.2,c.519,f. & t.1,c.309,g.ob.

Κυνάλωψ,quibusdam dicitur esse ὁ κυνοφθόρος,aliis ὁ ἄδικος κύων,vt est apud Hesych.

Κυνάνθρωπος,t.2,c.519,g. Κυνάμυια,ib.c

Κυνάρα ἄκανθα,t.2,c.523,d. Κυνάρειον,t.2,c.522,e

Κύναρος ἄκανθα,t.2,c.523,d. Κυνάς,ib.c

Κυνάω,t.2,c.522,h

Κυνδάλη,(inquit Hesych.)est παιδιά τις. Commentatores κυνδάλας esse aiunt σκυτάλας: alii verò τὰ γωνιοειδῆ σχήματα.perperam.κυνδάλους enim vocant τοὺς πασσάλους. Et Κυνδαλοπαίκτην,τὸν πασσαλιστήν,eum qui paxillis ludit. Apud Poll.hæc per ι scripta sunt in prima syllaba, vt suprà docui in serie τοῦ κ μετὰ τοῦ ι.

Κυνέας,eidem est κυνώδων.

Κυνεγκέφαλος,eidem Hesych.ὁ τῆς ῥάχεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος τόνος.

Κυνέη,t.2,c.522,b. Κύνειος,ibid.a

Κυνελφεῖ,Hesychio κρύπτει,Occulit,Abscondit.

Κύνεος,t.2,c.522,a. Κυνέω,t.2,c.489,a

Κυνῆ,t.2,c.522,c. Κυνηγεσία,t.2,c.519,a

Κυνηγέσιον,ibid.h.

Κυνηγετέω,ῶ,affertur pro Venor.quod potius Κυνηγέω.

Κυνηγέτης,t.2,c.520,a. Κυνηγετικὸς,ibid.b

Κυνηγετικῶς,ibid.c. Κυνηγέτις,ibid.a

Κυνηγέω,t.2,c.519,g. Κυνηγία,ibid.

Κυνήγιον,ibid. Κυνηγός,ibid.

Κυνηδόν,t.2,c.522,f. Κυνηλατέω,t.2,c.520,e

Κυνήποδες,t.2,c.521,b.

Κύνηθιον,Hesychio προσωπεῖον ξύλινον,Larua lignea.

Κυνία,t.2,c.518,h.

Κυνίας,Hesychio est πῖλος ἢ χείρ.

Κυνίδιον,t.2,c.521,e. Κυνίζω,ibid.g

Κυνικὴ φιλοσοφία,ibid.a. Κυνικιάω,ibidem. A

Κύνικλος,Cuniculus. Ex Polyb.κύνικλος πόρρωθεν ὁρώμενος δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβη τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν. Sūt qui κούνικλος scribant cum diphthongo,vt suprà.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι,t.2,c.521,g. Κυνικὸς,ibid.e

Κυνίξεις,Hesychio ἀκροβολισμοί,Velitationes.

Κυνίσκη,t.2,c.522,f. Κυνίσκος,ibid.

Κυνισμὸς,ibid.h

Κυνίσφηλος,seu (vt alii scribunt)κυνίφηλος, Hesychio est ἀπατητικός,Deceptor,Impostor. B

Κυνοβάτης,t.2,c.521,c. Κυνοβλὼψ,t.2,c.518,b

Κυνόγλωσσον,ibid.c. Κυνόγλωσσος,ib.

Κυνοδέσμιον,ibid.d. Apud Hesych.κυνοδέσμη, expositum δεσμὸς ἀκροποσθίας.

Κυνόδηκτα, τὰ, substant.t.2,c.518,d

Κυνόδηκτος,ibid. Κυνόδοντες,t.2,c.520,e

Κυνοδρομέω,t.2,c.518,d. Vide & κοινοδρομέω suprà.

Κυνοειδὲς,τὸ,t.2,c.518,e. Κυνοειδέστερος,ib.

Κυνοειδὴς,ibid. Κυνοζόλον,ib.

Κυνοθαρσὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Canina præditus audacia,seu impudentia: Hesychio ἀναιδής,Impudens. C

Κυνοκάρδαμον,t.2,c.518,e. Κυνόκαυμα,ib.f

Κυνοκεῖτον, Hesychio est herba quædam. Sonat Aculeus caninus.

Κυνοκεφάλαιον,t.2,c.518,g. Κυνοκεφάλιον,ibid.

Κυνοκέφαλον,τὸ,substant.ib. Κυνοκέφαλος,ibid.f

Κυνοκλόπος,ib.g. Κυνοκοπέω,ibid.c

Κυνοκράμβη,t.2,c.518,h. & t.1,c.1701,e.ob.

Κυνοκτόνον,t.2,c.519,a. Κυνοκυτής,ib.

Κυνολέσχης,ib. Κυνολογεῖν,ibid. D

Κυνόλοφα,ib. Κυνόλυσσος,ibid.

Κυνόμαζον,ib.b. Κυνομαχέω,ibid.

Κυνομήτριον,ibid. Κυνόμορος,ibid.

Κυνόμορφος,ibid.c. Κυνόμυια,ibid.

Κυνόμωρον,ib.b

Κυνοπρήστις,Hesychio ζῶόν τι:tale proculdubio quale ἡ βουπρήστις: canibus nimirū ea mala inferēs quæ illa bubus.

Κυνοπρόσωπος, t.2,c.519,d.

Κυνοραΐσται,ibid. Attici geminato ρ dicunt κυνοῤῥαῖσται,teste Eust. παρὰ τὸ τοὺς κύνας ῥαίσαι. Vide & Κρότων suprà. E

Κυνόρροδον,t.2,c.519,d. Κυνόρχιας,t.2,c.520,f

Κυνόσβατον, t.2,c.517,g. Κυνόσβατος,ibid.

Κυνόσημον,t.2,c.518,b. Κυνοσουρὶς,t.2,c.517,h

Κυνὸς οὐρὰ,ib. Κυνόσπαστον,ib.

Κυνόσπερμα,t.2,c.518,b. Κυνὸς σῆμα,ib.

Κυνοσφάγοι,ibid.

Κυνόσωρα,affertur pro Nullius pretii: quæ & οὐδενόσωρα.

Κυνοῦραι,t.2,c.520,f. Κυνουρία,ib.

Κυνοῦχος,ib. Κυνοφθαλμίζομαι,ib.g

Κύνταρος,t.2,c.523,b. Κύνπρος,ib.a

Κυνύπισμα,Cyprii τὸ ἀπὸ σεμφύλων πότον.Hesych. F

Κυνώδης,t.2,c.518,e

Κυνώη,Hesychio ἀναιδεστάτη: à κυνῶδες, Caninus, seu Canina impudentia præditus.

Κυνώπης, t.2,c.520,h. & 1395,a

Κυνῶπις,t.2,c.521,a. & 1395,a

Κύνωψ,t.2,c.521,a. Κύομαι,t.2,c.487,g

Κύος,pro κύημα,t.2,c.488,b. Κυοποκία,ibid.

Κυοφορέω,ibid. Κυοφορία,ib.c

Κυπάται,Hesych.κίναιδοι,μαλακοί.

Κυπάρισσος,ου,ἡ,Cupressus. Hom.Od. ε, ὀδώδει κυπαρίσσου. Attici DICVNT Κυπάριττος: vt apud Ath. lib.1, Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσι. Sūt qui dictā velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρέμονας. INDE Κυπαριττοτρόφος, Cupressos alens seu nutriens. Athen.lib.9,βαιὸν ἐκ θαλάμων κυπαριττοτρόφων ἔξω. ET Κυπαρίσσινος, SIVE Κυπαρίττινος,Cupressinus, E Cupresso factus. Hom.Odyss.ρ, Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. Et apud Dionys. Longin. Plato volens dicere τὰς δέλτους, αἷς γράψαντες ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας. proculdubio autem in cupressinis tabulis scribebāt,quia cupressinum lignum est ἄσηπτον & vermibus non obnoxium. ITEM Κυπαρισσίας dicitur tithymallus quidā, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ siue πίτυϊ ἀρτιφυεῖ, teste Dioscor.lib.4,cap.165. Sic Plin. etiam lib.26,cap.9,de tithymalli generibus lo- H

sequens, Quintum (inquit) cyparissian vocant propter folioꝝ similitudinẽ. Apud Hesych. ET Κυπαρισσῆς, vrbs quædam. A

Κυπάρους,(inquit idem Hesych.) vocabãt τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικὰ, vasa concaua & capacia. Eam ob rem & τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, & τὰς τῶν αἰδοίων βαλανίους per metaphoram κυπάρους appellant. Theophr. autem περιαιθήσιν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον. Hæc ille. Infrà κύπαρον: haud scio an perperam, quoniam geminum τ eâdem propemodum figura scriptum reperitur interdum qua τὸ π, præsertim in manuscriptis codic. B

Κυπασσὶς,ίδος,ἡ, exponitur Pallium, & Lecti stragulũ. Affer túrque ex Lycophr. Κρύψει κυπασσίς τις χερμάδων ἐπομβρία, cum hac expos. Teget eam operculum saxorum imbre, hoc est saxis obruetur. Sed videndum ne scribendum sit κυπασσὶς χερμάδων ἐπομβρία: idque idem sit quod Homero λάϊνος χιτών.

Κυπασσὶς enim Hesychio est χιτῶνος εἶδος, species tunicæ: & περίζωμα, Cinctus, Supparum. Apud Suid. & Poll. propa roxytonως Κύπασσις, & nõ solùm fœminino, sed masc. etiam genere. ac ab illo quidem esse dicitur κόσμος γυναικεῖος, ab hoc verò σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, è lino confieri solitus: dicente Ione, Βραχὺν λίνου κύπασσιν ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Apud Suid. ἐνδεδυμένος κύπασσιν φοινικοῦν ποδήρη. Et ex Epigr. ζώνην τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν. Et apud Harpocr. ex Hecatæi περιόδῳ Εὐρώπης, de Cissiis, ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς. Vbi etiã nota fœmin. genus. Vti verò hoc vocabulo Lysiam quoque & Aristoph. ἐν Ταγηνισταῖς, testis idẽ Harpocr. Apud Hes. & Poll. vnico σ scriptum: minus rectè. C D

Κυπάται, Hesychio κίναιδοι, μαλακοί.

Κύπειρος,ου,ἡ, Cyperus: herba ex iuncorum genere, Hermolao Iuncus quadratus, Marcello Iũcus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, prolixè describens lib. 1, c. 4. Plin. quoque cyperum annumerat iũcorum generi, lib. 21, c. 17, Latinè appellans gladiolum. palustrem esse dicit, sed cæteris iuncis duriorem, vixque spirantem: cap. 18. Ibidem ab eo memoratur ET Κυπειρὶς, Cyperis. Cyperus (inquit) iuncus est angulosus, iuxtà terram candidus, cacumine niger pinguisque. Folia ima porraceis exiliora. radix oliuæ nigræ similis, quam, quum oblonga est, cyperida vocant. Et mox, Est & per se Indica herba, quæ cyperis vocatur, zingiberis effigie: commanducata croci vim reddit. Meminit τῆς κυπειρίδος Nicand. etiam in Alexipharm. v. 591, Ἤ ἐφιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου. Vbi schol. κυπειρίδα esse innuit cyperum fœminam, quum annotat duo esse cyperi genera, ἀρσενικόν τε καὶ θῆλυ. E

Κυπελλομάχος, t. 2, c. 510, d. Κύπελλον, ib. c

Κυπρὶς τῆς πτελέας, legitur apud Theophr. Hist. plant. lib. 2, à Gaza redditum Vlmi folliculus. Pro eo quosdam reponere κυψέλην, docui suprà in Κύψ. F

Κύπη, Hesychio τρώγλη, Foramen, seu Cauerna. Eidem κύπαι sunt εἶδός τι νεώς, species nauis: & αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου οἰκήσεις, casæ ex materia lignea & fœno. quales αἱ καλύβαι.

Κυπριάζουσαι, Suidæ αἴθουσαι, Florentes: pro quo apud Hesych. tetrasyllabως Κυπρίζουσαι eodẽ expositum modo.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluuialis apud Aristot. Hist. anim. lib. 4, cap. 11, & lib. 6, cap. 14, & l. 8, c. 20. Hesychius pro eo proparoxytonως habet Κύπρινος. Apud Athen. verò lib. 7 legitur Κυπριανὸς, quem ex Aristot. refert inter τοὺς σαρκοφάγους καὶ συναγελαστικούς: à Dorione autem eum recenseri ait ἐν τοῖς λιμναίοις καὶ ποταμίοις: ex quo & hæc verba subiungit, λεπιδωτὸν, ὃν καλοῦσί τινες κυπριανόν. Sunt qui esse velint eum qui vulgò appellatur Carpio. Gaza carinum etiam reddit: malim ego cum Plinio cyprinum.

Κύπριον, Κύπριος, Κύπρις, Κυπρίτης, Κυπρογένεια, Κυπρογενὴς, Κύπροθεν, vide in sequ. Κύπρος.

Κύπρος,ου,ἡ, Cyprus: insula satis celebris. Eius incola DICITVR Κύπριος, Cyprius. vt apud Plut. οἱ τῶν Κυπρίων βασιλεῖς. Idem Κύπριος adiectiuè etiã ponitur, nec tam gentile est quàm possessiuum. vt apud eundem Plut. οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, Cyprii reges. apud Athen. Κύπριος κάλαμος, Cyprius calamus, Cypria arũdo. In Epigr. νάματι Κυπρίῳ, Cyprio latice, hoc est Vino Cyprio. At Κύπριος βοῦς prouerbialiter ἐπὶ κοπροφάγου, quoniam Cyprii boues feruntur κοπροφαγεῖν, teste Hes. & Suida. Apud Athen. autem rursum prædicatur quidam ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, Cyprios versus seu Cypriũ carmen. Ab eadem insula ἡ Ἀφροδίτη, Venus, VOCATVR Κύπρις, ET Κύπρις βασίλεια, ITEM Κυπρογένεια, ET Κυπρογενὴς, quoniam (vt & Hesiod. testatur) γέντο περικλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ, in Cypro insula nata est. Empedocles apud Athen. initio libri 12, ἀλλὰ Κύπρις βασίλεια, Τὴν οἵγ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἱλάσκονται. Apud eundem Athen. lib. 13, ὦ δέσποινα Ποτνία Κύπρις. Et aliquanto antè, πώλοις Κύπριδος ἐζευγισμέναις. Apud Aristot. Ethic. l. 7, cap. 6, δολοπλόκου κυπρογενοῦς. Aliquando Κύπρις & Κυπρογένεια, vt Ἀφροδίτη & Venus, vsurpantur pro opere seu actione venerea, pro lusu venereo siue rebus venereis, quæ alioqui ἀφροδίσια. Plut. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν, Νοσοῦσιν. Achæus, ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως οὐκ ἔστι. πεινῶσι γὰρ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. Et Antiphanes, Ἐν πλησμονῇ γὰρ κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς Πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς. Rursum Eurip. Bacchis, Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστι κύπρις. vt & apud Latinum comicum, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Et viciſsim teste Bacchylide, Γλυκεῖ' ἀνάγκη σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμὸν κύπριδος. Itidem τῆς κυπρογενείας vocabulũ vsurpat qui apud Plut. in Artox. dicit, κυπρογένεια δ' οὐ πάμπαν αἰαῖ πέ τις ἡ τῆς Ἀσπασίας ἀφαίρεσις. Vide & t. 1, c. 817, e. Apud Hesych. oxytonως Κυπρὶς, πόρνη: afferentem & Κυπρογενέος pro πεπόλου, περιαγυροῦ. Porrò præter superius ἐθνικὸν, quod est Κύπριος, est & aliud, NIMIRVM Κυπρεάτης: ex Κύπριος autẽ, POSSESS. Κυπριακὸς, Cypriacus. Denique inde est locale ADVERB. Κύπροθεν, E Cypro. vt Κύπροθεν ἐρχομένων, Epigr. lib. 2, pro ἐκ Κύπρου. ‖ Κύπρος habet & alias significationes. Ita enim dicitur arbor quædã oleæ foliis circũ ramos similibus, flore candido, odorato: semine sambuci nigro. vt inter alia tradit Diosc. lib. 1, c. 125. Ex eius flore, addito oleo & aliis aromatis, vnguentum fit DICTVM Κύπρινον, Cyprinum, teste eodem Diosc. lib. 1, c. 66. Sic Plin. lib. 23, c. 4, Cypros qualis esset, & quemadmodum ex ea fieret oleum, docuimus: videlicet lib. 13, c. 1. Ibi enim dixerat, Cyprinum ex cypro fit, & omphacio & cardamomo, calamo, aspalatho, abrotono. aliqui & myrrham addunt & panacem. Aliquanto antè tamen scripserat, Cyprinũ in Cypro, deinde in Ægypto. Theophrast. ipsum etiam vnguentum appellat Κύπρον: in lib. De odor. τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου. Et sic ibidem bis terve. Apud Hesych. verò Κύπρελον, τὸ ἀρνόγλωσσον. Eidem Hes. κύπρος est etiam μέτρον σιτηρὸν ἢ κεφάλαιον ἀριθμοῦ. Meminit Pollux quoque mensuræ hoc nomine appellatæ: verùm ea ab ipso non κύπρος tantùm dicitur, sed etiam κύπρον. Lib. 10, cap. 25, Apud Cleonem (inquit) τὸν μελοποιὸν, l. 2 μελῶν, κύπρος legitur: & apud Hipponactem lib. 1 Iamborum, ἡμίκυπρον. Et lib. 4, cap. 23, inter mensurarum nomina, κύπρον δὲ (ait) τὸ οὕτω καλούμενον reperias apud Alcæum lib. 2: & ἡμίκυπρον apud Hipponactem libro 1 Iamborum.

G Κυπτάζω, t. 2, c. 510, a. Κυπτάριον, t. 2, c. 507, b

Κυπτὸς, ibid. Κύπτω, t. 2, c. 506, h

Κυρβάσωμεν, Hesychio κρύψωμεν, Occultauerimus.

Κύρβας,αντος,ὁ, Corybas. nam idem Hesych. κύρβαντες dici tradit pro κορύβαντες: afferens ET Κυρβάσαι pro ἀποσκιρτᾶν: proculdubio à Corybantibus ducto verbo, vt qui sint σκιρτητικοὶ, & soliti κορύπτοντες βαίνειν. vnde & nomen eis impositum aiunt. Apud Strab. lib. 10, pag. 206, Pherecydes τοὺς κύρβαντας dicit ex Apolline & Rhytia natos in Samothracia sedes habuisse.

H Κυρβασία,ας,ἡ, Hesychio est κορυφὴ ἀλέκτορος, Crista gallina cea: item ὀρθὴ τιάρα, Tiara erecta, qua Persarum reges soli vtebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristoph. in Auibus dicens, Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν' ὡς ἐτυράννει Ἦρχέ τε Περσῶν πρότερον πάντων. Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν. Vbi A
Schol. quoque annotat ex Clitarcho, omnibus Persis licuisse τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν. Solos enim reges gestasse ὀρθήν, cæteros verò ἐπικεκλιμένην καὶ προβάλλουσαν εἰς τὸ μέτωπον. Galen. quoque in lex. Hippocr. κυρβασίην esse scribit πῖλον ὀξὺν, pileum acutum, quem & τιάραν dici. Sunt qui velint esse non solùm pilei genus in coni speciem educti, sed etiam galeam seu cassidem cristatam, à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. reperio non solùm Κυρβασία, sed etiã Κυβαρσία, transposito ρ. Ita enim lib. 7, c. 13, καὶ κυρβασία, ἣν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι. Itémque libro 10, c. 36, annotat κίταριν ab Herodoto vocari quã Aristoph. κυρβασίαν nominat. B
At lib. 5 .... ἡ δὲ τιάρα καὶ κυβαρσία, Περσικαί. Sed rectius illud κυρβασία. Apud Suid. etiam Κύρβασις. Quum enim κυρβασίαν esse dixisset κεφαλὴν ἀλέκτορος, caput galli, cristatum videlicet: subiungit Κύρβασις: eam à quibusdam exponi τιάραν dicens, qua quidem Persarum reges vsos fuisse erecta, duces autẽ, inclinata, ἐπικεκλιμένην: esse verò etiam περικεφαλαίας εἶδος & πίλου.

Κύρβις, εως, ὁ. Athenis κύρβεις dicebantur λίθινοι σανίδες πυραμοειδεῖς, tabulæ triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ erant leges. ἄξονες autem erant quadranguli & ærei, continentes etiam ipsi leges. Et οἱ κύρβεις verò & οἱ ἄξονες in arce olim erant repositi. inde in prytaneum & in forum postmodum translati sunt, vt quibusuis eos legere & inspicere liceret. Ita Poll. lib. 8. Apollodor. De diis, tradit etiam ipse τοὺς κύρβεις habuisse ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους. esse autem ipsos λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας: ita vt ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις vocarint, vt & κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πιλημένην. Sic sanè & Aristot. in Atheniensium rep. ait, ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. testis Harpocration, & ex eo Suidas. Idem Suid. & hæc affert, Κύρβεις, (inquit) erant λίθινοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοί. ἄξονες autem appellabantur οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Quibus aliquanto pòst subiungit ex Etymologo, κύρβεις fuisse τὰς ἐχούσας τὰς τῶν θεῶν ἑορτάς, quasi κρυβίας quaspiam, vtpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀποκρυπτόμενα. Asclepiadem denominatos velle ἀπὸ τῶν Κύρβιος τοῦ τὰς θυσίας ὁρίσαντος: Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυροῦσθαι τοῖς γράμμασιν. Eratosthenẽ eas esse dicere τριγώνους: Aristophanẽ, similes τοῖς ἄξοσι, nisi quòd οἱ ἄξονες νόμους, αἱ κύρβεις autem θυσίας ἔχον. Amborum verò huiusmodi fuisse κατασκεύασμα. fuisse quoddam πλινθίον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς ἐχόντα καὶ γραμμάτων πλήρεις ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, (Etymologus habet δόνακας) ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Notandum porrò, Aristotelem, Aristophanem, Apollodorum, Pollucem, Harpocrationem, & alios, masculino genere τοὺς κύρβεις dicere, Suidam & schol. Aristophanis fœminino τὰς κύρβεις: qui schol. Aristoph. scribit etiam ipse κύρβιν fuisse τὴν σανίδα ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Idem ex Apollodoro tradit πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους appellari κύρβιν. & quoniã veteres λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον, hos quidem lapides ἀπὸ τῆς στάσεως appellasse στήλας: κύρβεις autem, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. postea verò temporis eos τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντας, similiter nominasse. His subiungit, κύρβιν igitur esse τὴν περιέχουσαν τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλην: Hesychius verò στήλην τρίγωνον ἢ ξύλινον ἄξονα ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο. Quo modo & Zenodotus scribit, & ex eo Suidas, κύρβεις apud Athenienses vocatas fuisse σανίδας τριγώνους ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας. vnde κύρβεις κακῶν prouerbio dictum fuisse ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων, de vehementer improbis. His ceu colophona addam Plutarchi testimonium de hisce legum tabulis quæ κύρβεις & ἄξονες dicuntur. Sic igitur ille in Solone, pag. 167, ἰσχὺν δὲ (inquit) τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο, καὶ προσηγορεύθησαν (ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ) κύρβεις. Paulo post allatum Cratini testimonium subiungit, esse qui dicant, C D F G

propriè κύρβεις nominatos fuisse ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, ἄξονας autẽ, τοὺς ἄλλους. Hæc ille, & ex eo schol. Aristophanis ad verbum, nisi quòd ἐγκατεγράφησαν habet pro κατεγράφησαν, & λείψανά τινα pro λείψανα μικρά, eodem alioqui sensu. Idem rursum schol. scribit, κύρβεις secundum quosdam esse ἄξονας τριγώνους ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιίαι: denominatos ἀπὸ τῶν κυρβαίων siue κορυβάντων. eorum enim inuentum id esse, testari Theopompum ἐν τῷ περὶ Ἀσεβείας. ‖ Aristoph. verò κύρβιν vocat etiã Leguleiũ, Legũ peritum, Qui leges deblaterare nouit: in Nub. Τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω Εὐρεπὴς, περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Id est ἔμπειρος τῶν νόμων. siue, Videar leges in memoria ita habere inscriptas vt ὁ κύρβις in suis tabulis.

Κυρεία, Suidæ ἡ ἐξουσία, Potestas. quæ & κυρία. At Κύρειος θρόνος, possessiuè ὁ τοῦ Κύρου, vt & Κύρειον στράτευμα, τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφόν, teste eodem.

Κυρέω, t. 2, c. 515, h

Κύρη, apud Cnidios ἡ Δημήτηρ, Ceres: παρὰ τὸ κυρία εἶναι τοῦ ζῆν. vt Etymol. tradit ex Oro.

Κυρηβασία, dicitur ἡ διὰ κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις γίνεται, siue ἡ πλῆξις τῶν ῥάβδων, inquit Suidas, afferens & VERBVM Κυρηβάσσω ex Aristoph. cũ hoc exemplo, εἰ δ' ἐκκλίνει γε, δευρὶ πρὸς σκέλος κυρηβάσει, exponénsque πρὸς τὸ σκέλος μαχεῖται, ἐὰν ὑποσταλῇ καὶ φύγῃ. vt κυρηβάσσω πρὸς τὸ σκέλος sit Occursare & pugnare cruri non secus ac aries arieti vel alii occurrit. Hesych. hæc per ι scribit in secunda syllaba.

Κυρήβια, τὰ, eidem Hesychio, itidémq; Suidæ, sunt τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, hoc est acera & glumæ hordei quæ decidunt dum aqua maceratur. vel etiam quæ decidũt quum αἱ κάχρυς φρύγονται, hordeum torretur in clibano aut sole. A Suida exponitur non solùm τὰ ἄχυρα, sed etiam τὰ πίτυρα, & quidem τῶν πυρῶν. vt hoc vocabulo tam hordei quàm tritici purgamenta intelligantur quæ tum decidunt dum vel aqua maceratur vel torrentur ad solem aut in furno. Hesychio sunt præterea κυάμων λέπυρα, fabarum cortices: & τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα, Farina è milio. de quo postremo ἐπέχω. præsertim quum Galenus eius significationis non meminerit. Is enim quum κυρήβια exposuisset ἄχυρα, subiungit, significare etiam τὰ πίτυρα, & τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα. Galenus inquam apud Hippocratem, qui hoc vocabulo vtitur cùm alibi tum libro 2 Γυναικείων, dicens, τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων δίδοναι δὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον. Sic verò & Alex. Aphrodis. vsus est hoc vocabulo pro corticibus & folliculis hordei triticive quæ decidunt dum ea semina torrentur, macerantur, aut vanno post triturationem purgantur: in Problematis nimirum quærens cur ἡ ἤλεκτρος λεγομένη μόνα τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συνάγει, κομμουμένη πῶς. Nec enim ibi assentior vel Gazæ, qui vertit Floccos, nec Politiano, qui Folia arida interpretatus est. Malim Paleas, vt Plin. libro 37, cap. 3, scribit succinum attritu digitorum accepta caloris anima trahere in se paleas. Porrò notandum, vocabulum hoc & aliis modis scriptum reperiri: apud Erotianum pag. 33, Κηρύβια, expositum itidem ἄχυρα & πίτυρα: apud Pollucem Κυρίβια, exponentem τῶν πυρῶν τὰ φαυλότατα, excrementa & purgamenta tritici: apud Hippocratem etiam κυβήρια, lib. 2 De diæta, κέγχρων χόνδροι, κυβήρια, ξηρὰ καὶ σταῖς. Sed has scripturas nullo modo probo, maximè quum superiorem confirmet series alphabetica quæ apud Hesychium & Suidam est, necnon apud Galenum in Lex. Hippocr.

Κυρήλος, ου, ὁ, affertur pro Alcyon masculus: perperam: scribendum enim κηρύλος, transpositis vocalibus, vt suprà. H

Κύρημα, ατος, τὸ, Suidæ ἐπίτυγμα, συγκύρημα, ἕρμαιον, Inuentum fortuitum, In quod forte fortuna incidimus: dictũ & κύρμα, παρὰ τὸ κυρεῖν.

Κυρία, sub. ἡμέρα, & c. t. 2, c. 514, c. Κυρία, pro κυριότης, ibid. d. Pro hoc apud Suid. κυρεία.

Κυριάζω, t. 2, c. 515, b. Κυριακός, ib. a

Κυριαρχία, t. 2, c. 514, d

Κυριβάζεσθαι, Conuitiis pugnare, Altercari: Hesychio λοιδορεῖσθαι & διαμάχεσθαι: afferenti itidem κυριβάσασθε pro διαμαχέσασθε. Dicit autē hæc esse translata ἀπὸ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων: à quibus & τὸ κυρίσσειν. Affert etiam Κυριβάτης ET Κύριβος pro ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖν, Insolens & improbus in conuitiando. seu lasciuè conuitiis impetēs vt aries hircúsve petulcus cornibus. Suprà κυρηβ. A

Κυρίβια, vide in Κυρήβια. Κύριβος, in Κυριβάζεσθαι.

Κυριεύω, t.2, c.514, g

Κυρίζειν, SIVE Κυρίσσειν, Hesychio est κέρασι μάχεσθαι, Cornibus pugnare, Concurrere cornibus. Idem affert Κυρίζεσθε pro τρίβεσθε, Conterimini seu Conteritis vos. B

Κύριθρα, eidem sunt πρόσωπα ξύλινα, laruæ seu personæ ligneæ: quæ suprà κύνηθα.

Κυριοκτονία, t.2, c.514, e. Κυριοκτόνοι, Iudæi, &c. ibid.

Κυριοκτόνος, ibid.

Κυριολεκτεῖν, ET Κυριολογεῖν, Propriè loqui, Propriis vti verbis, seu propriis vocabulis. Passiuè etiam nomen seu vocabulum aliquod κυριολογεῖται pro Propriè dicitur, Peculiariter vsurpatur. Iustin. Martyr, οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατὸν, nullum nomen de Deo propriè & peculiariter dici potest. C vt & apud Philonem in Vita Mosis Deus de se loquens, ait, οὐδὲν ὄνομα ἐπ' ἐμοῦ τὸ παράπαν κυριολογεῖται. INDE Κυριολογία, ας, ἡ, Sermo seu oratio propriis constans verbis, siue Verba propria & genuina, Verba peculiaria & natiua: quum videlicet id significant in quod primò denominata sunt. seu Proprietas dictionis, Proprietas verborum. Dionys. Long. οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ.

Κύριος, Autoritatem habens, &c. t.2, c.513, b. Κύριος, Ratus, &c. ibid. g. Κύριος, Præcipuus, &c. ib. h. Κύριος, Proprius, &c. c.514, b.

Κυριότης, ibid. f

Κυριόω, ῶ, idem esse dicitur quod κυρόω.

Κύρις, Hesychio ὁ Ἄδωνις: item πλέγμα τι, σχοινίον ἢ κυρτίς, Funis iunceus, aut Fiscella, Qualus.

Κυρίσσω, SIVE Κυρίττω, idem quod κυρίζω, Cornibus ferio, seu Capite occurso aut ferio: Hesychio κερατίζω, τῇ κεφαλῇ πλήσσω, τύπτω μετὰ τῆς κεφαλῆς: necnon generalius πλήσσω. Dionys. Longin. ex Plat. De repub. lib.9, ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς, ἀποκτιννύουσι δι' ἀπληστίαν: de hominibus pecorum more lasciuientibus & insolescentibus. E Rursum apud Hesych. LEGITVR Κυρίττολος, expositum κορυπτής, πλήκτης, Petulcus, Petulante cornu impetēns: qui suprà κορυπτόλης & κορυπτίλος.

Κυρίως, t.2, c.514, e.

Κυρκανᾷ, Hesychio κυκᾷ, ταράσσει, Miscet, Confundit, Conturbat. vt & Suidas κυρκανᾷν exponit ταράσσειν, κινεῖν, in hoc loco, ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ ὄλεθρόν τινα κυρκανᾶν ἀμωσγέπως. F Scribitur & sine ρ, vt docet Etymologus: ita tamē vt vsus obtinuerit τὴν μετὰ τοῦ ρ γραφήν. Sic enim ille, Κυρκάνη, (inquit) ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος εἴρηται, παρὰ τοῖς παλαιοῖς παρὰ τὸ κυκῶ, τὸ ταράσσω, κυκάνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ κυρκάνη. Et rursum, Κυκωᾶ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ ταράσσω. ἐκ δὲ Κυρκωᾶ, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Vbi etiam nota κυκωᾶ & κυρκωᾶ pro κυκανᾷ & κυρκανᾷ.

Κύρμα, t.2, c.515, c. Κύρομαι, ib.

Κῦρος, Autoritas, &c. t.2, c.511, g. Vide & ἄκυρος. Κῦρος, Proprium, &c. c.512, a.

Κυρόω, ibid. e. Κυροῦμαι, ibid. G

Κυῤῥάσσειν, Hesychio τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν κρούσαντα, Cornibus ferire. quod suprà κυρίζειν siue κυρίττειν.

Κύρσαι, eidem ἐπιτυχεῖν: Æolicus aor. à κύρω.

Κυρσάνιε, Suidæ νεανία, ἔφηβε, Adolescēs, Ephebe: quoniam Lacones κυρσανίους vocant τὰ μειράκια. Idem Hesych. quoque tradit. Sed addit Suidas, ita dictos fuisse & τοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους, à κυρσὸς, quod est ἁπλοῦς λάχανον. ideóque κυρσάνιε exponit etiam ἀπλέστε.

Κύρσεον, Galenus apud Hippocr. πρωκτὸν, Podicem. quem infrà idem Hippocr. κύσαρον. H

Κυρσεΐδες, Hesychio sunt τὰ τῶν μελισσῶν αἴγια, κυψελίδες. Tales infrà κύσεροι.

Κυρσίον, Hesychio μειράκιον, Adolescentulus: qui & κυρσάνιος.

Κυρσοκήλη, ης, ἡ, Ramex varicosus: v.l. perperam pro κιρσοκήλη. vt & apud Hippocr. κυρσὸς perperam pro κιρσός.

Κυρσὸς, vide in Κυρσάνιος paulo antè.

Κυρτάγχην, t.1, c.607, e. & t.2, c.511, c

Κυρτεὺς, Hesychio ἁλιεὺς, nimirū is qui τῇ κύρτῃ piscatur.

Κύρτη, t.2, c.511, a

Κυρτίαι, Celtæ ταὶ ἀσπίδας, Clypeos: teste Hesych.

Κυρτίδιον, t.2, c.511, b. Κυρτὶς, ibid. Κυρτοειδὴς, ib. c

Κυρτὸς, Curuus, &c. t.2, c.510, f. Κύρτος, Nassa, &c. c.511, a

Κυρτόω, ib. e. Κυρτοῦμαι, ibid.

Κύρτωμα, ib. Κύρτωσις, ibid. Κύρω, t.2, c.515, b

Κυρῶ, Incido, &c. ibid. h. Κυρῶ, Sum, &c. c.516, b

Κύρωσις, t.2, c.512, g.

Κυρωτῆρες, Hesychio ἄρχοντες, Principes.

Κυσανίζει, eidem est ὁμιλεῖ, Congreditur, Coit. forsan παρὰ τὸν κυσόν.

Κυσέρη, eidem πυθμὴν, χάσμα, Fundum, Hiatus.

Κύσθος, ου, ὁ, idem ac ὁ κύσος, sic dictus διὰ τὴν ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eust. Itidem Etymol. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν κύησιν. Aristoph. schol. χοῖρον dici scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Muliebre pudendum: quod idē κύσθον nominari: Aristoph. dicente in Acharn. νῦν γε χοῖρος φαίνεται, ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν. Rursum schol. ille scribit, sua ætate κύσθον dictum fuisse qui à Laconibus olim κάθων, εἶδος ποτηρίου μονώτου, ὀστρακίνου. A superiore verò κύσθος dicta Κυσθοκορώνη nympha quædam apud Hesych.

Κυσίβαλον, idem esse dicitur quod σκύβαλον.

Κυσοβάκχαρις, Κυσοδακνιά, Κυσολάκων, Κυσολαμπὶς, Κυσολέσχης, Κυσονίπτης, vide in sequ. Κυσός.

D Κυσὸς, οῦ, ὁ, Hesychio πυγὴ, Nates, Podex: item τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Pudendum muliebre. Eustath. paroxytonως habet κύσος, synonymum ei faciens τὸ κύσθος. INDE Κυσοβάκχαρις, Hesychio ὁ τὸν κυσὸν μυρίζων, Qui nates sibi bacchari inungit: vel etiam Quæ sibi pudendum vngit bacchari. ET Κυσοδακνιά, eidem ψωριᾷ. quum potius de eo dicatur cui nates pruriūt, aut de ea cui pudendum. ITEM Κυσολάκων hinc dictus Clinias, vtpote τῷ κυσῷ λακωνίζων: verbo Λακωνίζειν vsurpari solito pro τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι. Ita idem Hesych. ex Aristarcho. NECNON Κυσολαμπὶς, eodē teste dicitur ἡ περιλαμπομένη τὴν [illegible] κανθαρίς: quæ & πυγολαμπὶς, ex eo quòd nates ei luceant. Latini Cicindelam & Noctilucam dicunt. ET Κυσολέσχης, ου, ὁ, Qui nates semper & cunnos in ore habet, De rebus turpibus & cinædicis semper loquens. Eustath. eum κιναιδολόγον dici posse ait: generalius verò αἰσχρορρήμονα, Turpiloquum. PRAETEREA Κυσονίπτης, Natium seu pudendorum lauator: Hesychio ὁ πόρνος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. AT Κυσοχήνη, teste eodem, à nonnullis esse dicitur ἡ ἀρυπρόκηπα: ab aliis, εἶδος δεσμοῦ siue ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο.

Κύσαρος, idem ac κυσὸς, Anus, Podex. Hippocr. De nat. infantium, καὶ ἐς τὸν κύσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ ἐντέρων. Galen. κύρσεον ex Hippocr. affert pro πρωκτόν.

Κύσηρις, ἡ, Pumex. v.l. perperam pro κίσηρις.

Κύσεροι, Hesychio αἴγια τῶν μελισσῶν, (qui & κύψαροι & κυρσεΐδες eidem) necnon τυρίσκοι, Caseoli.

Κύση, eidem est ἄρτος σπογγίτης, Panis spongites.

Κύστιγξ, vide paulo pòst in Κύστις.

Κύστιον, Hesychio τὸ ἁλικάκκαβον, Halicaccabum solanum. forsan ita dictum παρὰ τὴν κύστιν. nam, autore Dioscor. lib.4, cap.72, τὸν καρπὸν ἔχει ἐν θυλακίοις περιφερέσιν ὅμοιον φύσαις: vnde & φυσαλίδα ipsum dixere nōnulli. Sanè herbam vesicariam appellant.

Κύστις, εως, ἡ, Vesica. Aristoph. Nub. ἔνδοθεν αὐταῖς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, vt vesicam inflat seu spiritu implet. Et κύστις χοιρεία, Vesica suilla apud Galen. ad Glauc. Apud Alex. Aphrod. & medicos non solùm οὐροδόχος κύστις, Vesica quæ vrinæ est receptaculum: sed etiam κύστις χολιδόχος, Vesica fellis, Folliculus quo fel continetur. Plerunque tamen de vesica vrinæ dici solet sine vlla adiectione. Hom. Iliad. ε, ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Athen. lib.2, ἔστι δὲ δριμὺς καὶ οὐρητικὸς, καὶ ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. Suidæ est non solùm ἡ οὐρήθρα, ἡ φῦσα, vt & Hesychio: sed etiam τὸ ἐφήβαιον, τὸ ὑπογάστριον, ἡ κοι-

A λία, imus venter: forsan quoniam ibi sita est vesica. Exponitur etiã Locus & pellicula cui aliquid includimus: vt illa apud Satyricũ —vetulæ vesica beatæ. INDE Κύστιγγα Hippocr. vocauit κύστιν μικρὰν, paruam vesicam.

Κύπαρον, Hesychio ζωμήρυσις: forsan παρὰ τὸ κύτος. nam cochlear conchæ simile.

Κύπνοι, Cytini: flores mali Punici: τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα, Hesychio. vt & Gaza apud Theophr. De causis plant. l. 2, ὅπως οἱ κύπνοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρὸν, vertit, Ne flores Punicæ in erectum formati B humorem suscipiant. Plin. Cytinos vocari scribit primũ partũ mali Punici florere desinẽtis: Celsus appellat Capitulũ mali Punici: Cæl. Aurel. Caducũ mali Punici, Latinè Ampullagium siue Ambulacium dici addens. Ita enim hic Chronicωn lib. 4, cap. 3, Decocto mali Punici, vel eius caduci, quod Græci κύπνον ῥοᾶς appellant, nos ampullagium. Et lib. 5, cap. 2, Aut mali Punici foliis viridibus, vel eius caduco, quod Latini ambulacium vocant. INDE Κυπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Capitulo C Punici mali similis. Gaza κυπνῶδες τοιοῦτον ἔχει apud Theophr. Histor. plant. lib. 4, vertisse dicitur Tale caput gerit. Porrò videri possit nomen κύπνοι deriuatum esse παρὰ τὸ κύτος, quoniam κύτους formam præfert.

Κυτὶς, Cista: & Κυτίδιον, Cistula. Quod enim Aristoph. Pace dicit, κίστην πλέαν, id schol. πλήρη κυτίδια. nam κυτίδας vocatas fuisse τὰς κίστας. Proculdubio & hæc vox est παρὰ τὸ κύτος, quod significat cauitatem, vel alueum cauum.

Κύτισος, ου, ὁ, Cytisus: herba alio nomine dicta ἀρνόφυλλον, autore Hesychio: sine dubio quòd eius folio gaudeant D agni. Theocr. Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. Vnde Maro, —lupus ipse capellam, Florẽtem Cytisum sequitur lasciua capella.

Κυτμίδες, αἱ, ex Luciano pro emplastri genere.

Κύτος, εος, τὸ, vocabulum generale est significans omne id quod cauum est: vnde redditur Cauitas, Cauus sinus, seu Sinuosa cauitas, Ventricosa cauitas, seu Venter cauus. Synes. De insomniis, ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, Medium nauis ventrem, seu ventricosum alueum. Sic apud Aristot. & E Plat. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, Caua & inanis capitis concha: ἡ τριχωτὴ videlicet, quæ capillis tegitur. quæ & absolutè κύτος dicitur, teste Poll. At τὸ τῆς ψυχῆς κύτος Cicero apud Plat. vertit Animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur. vt quum Aristot. Hist. anim. lib. 1, cap. 7, scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. Sic idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem seu truncum corporis cauum & penè rotundum: reliquas duas, caput & pedes seu brachia. Idem Histor. anim. lib. 5, ait araneos parere ἐν κύτει στρογ- F γύλῳ, in cauo rotundo. seu sinu cauo & rotundo. Apud Athen. lib. 10, Antiphanes τὴν χύτραν vocat κοιλοσώματον κύτος, quoniam corpus cauum est, rotundum & capax. Sic apud eundem Athen. lib. 2, Xenarchus, Πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος, periphrasticè pro λοπάδα. ea enim concaua est. Ab Hesychio κύτος exponitur σῶμα, ὄγκος, Corpus, Moles: item χώρημα, βάθος, Capacitas, Profunditas: itidémq; à Suida. Idẽ Suid. affert & VERB. Κυτόω, vel potius comp. hinc Περικυτόω, cum hoc exemplo, βοείῳ δέρματι περικυτώσαντες: quod exp. τὸ κύτος περικαλύψαντες. Est inde & NOMEN Κυτώδης, G εος, ὁ καὶ ἡ, Cauus, Cauo sinu tumẽs: aliis Alueo tumẽs.

Κύτρα, Ionicè pro χύτρα, Olla: ITEMQVE Κύθρος pro χύθρος, apud Athen. lib. 11, κύθρος χρυσοῦς. Alioqui & κύθρα ac κύθρος dicitur: multo rectius.

Κύτταρος, ου, ὁ, generale itidem vocabulum est vt κύτος: atque adeò inde deriuatum videri potest, quum affinem admodum significationem habeat: & nonnunquam vnico τ scriptum reperiatur. Primùm itaque vt κύτος dictum est significare Cauitatem, Cauum sinum, Cauum alueolum, ita κύτταροι ab Æchæo dicuntur τὰ τρήματα siue αἱ κατατρήσεις τῶν κηρίων, apum cellulæ cauæ H in quibus fauos & mella confingunt, teste Hesych. vt & Suid. esse dicit τὰς σφηκῶν κατατρήσεις, seu τὴν ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελίδα. Ita & Aristot. Hist. anim. lib. 5, κύτταρον vocat Loculamentum apum & Vesparum.

A Deinde κύτταρος nominatur ἡ τῆς βαλανίου πυελὶς, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, seu τῶν βαλανίων τὰ ἀγγεῖα. vt iidem lexicographi tradunt. hoc est cõchulæ illæ quibus glandes insidunt: cauæ & ipsæ, & vtplurimum rotundæ. Similiter piceæ & pinus nucamenta κύτταροι nominantur: τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος προανθοῦντα στροβίλια, Hesychio: Suidæ ἡ πρόσφυσις τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὁ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. In qua significatione legitur apud Theophr. B Histor. plant. lib. 3. Plin. Nucamenta appellat: lib. 16, cap. 10, de pinu, picea, abiete, E ramis generum horum panicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Et mox, In picea nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resinâ roscida. Suidas & τὸ τῆς ῥοᾶς προεξάνθημα nominari κύτταρον ait. Rursum Theophr. κυττάρους vocat folliculos fabæ Ægyptiæ: Histor. pl. lib. 4, c. 10, καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτῆς. Pro quo Dioscor. lib. 2, cap. 128, φέρει φυσκία παραπλήσια θυλακίσκοις ἐν οἷς κύαμος μικρὸς ὑπεραίρων τὸ πῶμα ὡς πομφόλυξ: appellans C φυσκία & θυλακίσκους quæ Theophr. κυττάρους: item πῶμα quod Theophr. κωδίαν. Deniq; κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur Fornix seu camera cæli: similis & ipsa τῷ κύτει. Aristoph. Pace, de diis, Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι πόρρω πάνυ ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοῦ οὐρανοῦ τὸν κύτταρον. Eiusdem comici scholiastes, itidémque Hesych. & Suidas, κυττάρους dici scribunt τοὺς πυθμένας & τὰ κοῖλα ἄγγη, & τῶν αἰδοίων τὰς βαλάνους. Suprà κύπαρος quoque scribi docuit: sed haud scio an tam benè quàm hic κύτταρος. Ab hoc verò κύτταρος est DIMINVT Κυτταρίον, ου, τὸ Cellu- D la, Alueolus. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ἐν τοῖς τοῦ κηρίου κυτταρίοις, in fauorum cellulis.

Κυττοὶ, Hesychio τὸ δεκτικὸν χώρημα καθὼς ποτήριον, siue εἶδος αὐλοῖς Διονυσιακοῦ. hoc tamen posterius potius κιττός.

Κυτώδης, & Κυτῶσαι, vide paulo antè in Κύτος.

Κῦφαι, species quædam τῶν καρίδων apud Aristot. Histor. anim. lib. 4, cap. 2. Gaza gibbas interpr. Apud Suidam autem ex Epigr. Καὶ κυφὰς καρίδας.

Κυφαγωγὸς, t. 2, c. 509, d

E Κυφαλέος, Curuus, Incuruus. κεκυρτωμένος. Suid. ex Epigr. ἐπὶ τάχ' ἂν ἡ πολυκαμπὴς Ἶξις κ' εἰς ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα.

Κύφελλα, dicuntur τὰ νέφη, Nubes, quasi κρύφελλα, vtpote quæ solem & lunam occulant & abscondant. ἐτυμολογεῖται δὲ κύφελλα. Callimachus verò τὰ κύφως ἐλαυνόμενα. Ita idem Suidas. Hesych. quoque κύφελλα vocari scribit τὰ νέφη, seu ὁμιχλῶδες κατάστημα, νεφέλην γνοφώδη. Idẽ propè & Etymol. tradit: qui & Κύφελον affert pro τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ κυφὸν quod significat βαθύ.

Κύφερον, siue Κύφην, Cretenses Caput, τὴν κεφαλήν. Hesych.

F Κῦφι, Cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Ægyptiis sacerdotibus vsitatum. vnde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κατὰ τόπους lib. 8, cap. 5, & 7. De eo vide Dioscor. lib. 1, cap. 24: Paul. lib. 7, cap. 22: Aetium lib. 7, c. 116, & 117: necnon Plut. in lib. De Iside & Osiride. Quin & Damocrates eius componendi rationem carmine prodidit apud Galen. De antidotis lib. 2. Et Hieronymus aduersus Iouinianum lib. 2, Odoris autem suauitas (inquit) & diuersa thymiamata, & amomum, & cyphi, & œnanthe, muscus & peregrini muris pellicula quòd dissolutis & amatoribus conueniat, nemo nisi dissolutus ne- G gat. INDE Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, Antidotus cyphoides, apud Galen. τῶν κατὰ τόπους libro 8, cap. 7, quæ ad Andromachum refertur: sic dicta quòd in formam τοῦ κύφεως componeretur.

Κῦφος, t. 2, c. 509, g. — Κυφὸς, ib. c

Κυφότης, ibid. d. — Κυφοῦσθαι, ib. e

Κυφόω, ibid. — Κύφωμα, ib. f

Κύφων, ibid. g. Etymol. κύφωνι affert pro τῷ κυρτώματι: quod exponitur Cameræ, Fornici, Loco testudinato seu incuruo. Alioqui & pro baculo incuruato ponitur. Pollux lib. 1, de partibus currus, scribit τῶν πλαγίων πλευ- H ρῶν τὰς ἐπάνω ῥάβδους τὰς ἕως κάτω τεινούσας, appellari κυφῶνας: at τὰς ὑπ' αὐτοὺς μέσας ῥάβδους ἕως τοῦ τόνου, vocari ὑποκυφώνια, vel κιλλόβαντας aut κολλοροβους. Dicitur esse vestis etiam genus: ex Psello autem affertur pro Angina, κυνάγχη.

Κυφωνισμός, t.2, c.510, a. ☞ Κύφωσις, t.2, c.509, e

Κύχραμος, quidam scribunt pro κύγχραμος.

Κύψαι, Hesychio est ἀπάγξασθαι, Offocare, Strangulare.

Κυψέλη, eidem Hesych. est πλεκτὸν ἀγγεῖον μελιττῶν, aluea re apum è vimine aut stramine plexum. Plut. De exilio, ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. Sic apud Suidam, αἱ δὲ μέλιτται ἐμπεφωλεύκεισαν, ὥσπερ ἐν κυψέλῃ, τῷ φωλεῷ. τὸ μέλι δ' ἐλείβετο κατὰ τῶν κεφαλῶν. ‖ Κυψέλη, Hesychio est etiã στηρὸν ἀγγεῖον. vt apud Aristoph. Pace, ἐπὶ κάμοσ, λίθον ἐμβαλόντες, ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν. Vbi & schol. annotat esse εἶδος ἀγγείου ἢ μέτρου δεκτικὸν πυρῶν ἢ κριθῶν, idque non solùm πλεκτὸν, sed etiam κεράμεον: quapropter comicum dixisse αὐτὴν κλασθῆναι λίθῳ. sic autem nominari διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὴν ἕλην. esse enim σκοτεινὸν, obscurũ. Hesych. κυψέλας dici scribit etiam τὰ κατὰ σκηνήν: item κυψέλην dici partem quandam camini. Idem κυψέλην nominari tradit & τοῦ ὠτὸς τὸ ἔγκοιλον, Cauum auris: vt & Suidas τὴν ὀπὴν τοῦ ὠτός. Non tantùm verò interius auris foramen significat, sed sordes etiam quæ in eo colliguntur. vt Hesych. quoque κυψέλας & Κυψελίδας appellari docet τὸν ἐν τοῖς ὠσὶν ὑποσυνιστάμενον ῥύπον. In hac significatione vsurpauit vocem hanc Alexander Aphrodiseus in Problematis: necnon Cassius in suis itidem Problematis medicis, quærens διὰ τί αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραὶ γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, cur aurium sordes, quum sua natura existant amaræ, dulcescant in defunctis. vt vicissim Alexander quærit διὰ τί τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. INDE Κυψελόβυστος dicitur vel Obstructus ταῖς κυψέλαις, & sordibus aurium: vel Cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina & auditorii meatus, obthurati sunt. Lucian. in Lexiph. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα. A superiore verò Κυψέλη sunt DIMIN. Κυψέλιον, ου, τὸ, ET Κυψελίς, ίδος, ἡ. quorum vtrunque affertur ex Aristot. Histor. anim. lib. 9: illud, pro Cista, hoc, pro Alueus. Gaza posterius quoque κυψελὶς interpret. cistulam apud eundem Aristot. de apodibus, τίκτουσιν ἐν κυψελίσιν ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μακραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις. Alioqui κυψελὶς dicitur etiã ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος, teste schol. Aristophanis, Suida, Hesychio. Eo modo vsurpauit Lucian. initio sui Lexiphanis, dicens, σὺ δὲ εὐπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε. ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιοῦσα, ἡ κυψελὶς, quapropter sordes aurium quibus obthurari solẽt, absint. Sunt qui hæc gemino etiam λ scribant, sed minus rectè. Apud Hes. reperio & alia huc pertinentia: NIMIRVM Κυψέλικες, expositum μελισσοφάτναι: ET Κύψελον, expositum κύβερτον μελισσῶν, coopertorium seu alueare apum. AT Κύψελος, eidem est ὄρνις ποιὸς ὅμοιος χελιδόνι. auis quædam similis hirundini. Sic Aristot. Histor. anim. lib. 9, cap. 30, οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσί. Et Plinius lib. 10, cap. 39 Plurimum volant quæ apodes, quia careant vsu pedum: ab aliis cypseli appellantur, hirundinum specie. Forsan autem hæ aues nominantur κύψελοι quoniam ἐν κυψέλαις siue κυψελίσι pariunt ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, teste Aristot. in loco paulo antè citato: sicuti olim Eetionis filio ἀπὸ τῆς κυψέλης, ἐς ἣν κατεκέκρυπτο, ἐπωνυμίην Κύψελος οὔνομα ἐτέθη, vt tradit Herodot. lib. 5, pag. 203. Istius Κυψέλου, patris Periandri, nepotes & posteri, patronymicῶs dicuntur Κυψελίδαι, ab eodem Herodoto, necnõ ab aliis.

Κυψελίδαι, Κυψέλιον, Κυψέλικες, Κυψελίς, Κυψελόβυστος, Κύψελον, Κύψελος, vide in præced. Κυψέλη.

Κύω, t.2, c.486, a. & 487, f. & 488, f

Κύων, t.2, c.516, g

¶ Κῶα, Hesychio ἐνέχυρα: afferenti itidem Κωάζειν pro ἐνεχυράζειν, (sed & pro ἀστραγαλίζειν, à nomin. κωαὶ quod exponit ἀστράγαλοι) & pass. Κωαθεὶς pro ἐνεχυριασθείς. Suprà hæc eadem per ου & οι.

Κῶας, eidem κώδιον, τάπης, Pellis ouina villosa, Vellus, Tapes. Apollon. Argon. lib. 1, Χρύσειον μετὰ κῶας, quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Homer. Odyss. τ, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. Et paulo antè, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Vide & Κώς. Rursum Hesychius κῶας exp. ὀφθαλμούς, oculos: tanquam à nominatiuo κώς.

Κώβαλα, Hesychio πανουργήματα. quæ suprà per ο μικρόν.

Κώβαλοι, eidem sunt κώπνοι ῥοιῶν.

Κώβαξ, eidem ὁ μέγας τέττιξ, Magna cicada.

Κωβήλη, eidem Hesychio συνουσία, item βελόνη, Acus.

VNDE Κωβηλίνη, eidem ὀπιτεία, Sutrix seu Sartrix.

Κωβῆτις, eidem est ἡ λευκὴ ἀφύη: quæ aliis κωβῖτις.

Κωβιός, οῦ, ὁ, Gobius seu Gobio: piscis genus apud Aristot. & Plinium. apud quem & Gobiones reperio & Cobiones. Simonides apud Athenæum lib. 3, Θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κορείδες. Inde DIMINVT. Κωβίδιον ET Κωβιδάριον, Paruulus gobio, Gobiunculus. Athen. libro 7, ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διατριβομένων κωβιδίων. Idem libro 3, ex Anaxandridis Lycurgo, Καὶ ψιτταδίοις μετὰ κωβιδαρίων, καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων. Hinc ET Κωβῖτις dicta quædam apuæ species. Athen. libro 7, ἑτέρα δ' ἐστὶν ἀφύη κωβῖτις λεγομένη. γίνεται δ' αὕτη ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διατριβομένων κωβιδίων. Et aliquãto pòst, ex Hicesio, τῆς ἀφύης ἡ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης, ἣν καλοῦσιν ἔνιοι καὶ κωβῖτιν. Aristoteles κωβῖτιν nominat, masculino genere, forsan subaudito substantiuo ἰχθύς: Hist. animalium libro 6, cap. 15, de apuis itidem, ὁ μὲν καλούμενος κωβίτης, κωβιῶν τῶν σμικρῶν καὶ φαύλων, οἳ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν. Denique à Κωβιὸς siue Κώβιος, est ADIECT. Κωβιώδης, Gobioni similis. Plut. De solert. anim. μεγέθει καὶ σχήματι κωβιώδες ἰχθύδιον.

Κωδαλοῦχος, Suidæ μέτρον γῆς. Apud Hesychium verò Κωδάλη χοῖνιξ, prouerbialiter, ὡς μείζοσι μέτροις κεχρημένου τοῦ ἀγρονόμου.

Κωδάρειον, ου, τὸ, diminutiuum τοῦ κώδιον apud Aristoph. in Ran. κωδάρειον καὶ λυκύθιον καὶ θυλάκιον.

Κώδεια, ας, ἡ, dicitur ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή, Caput papaueris, teste Etymologo. Vtitur vocabulo hoc & Homerus Iliad. ξ, sub finem, ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών: sed κώδειαν appellans caput Ilionei quod Peneleus hasta cõfixum tenebat. Significat κώδεια & τὸ σφαιρίον, Globulum, teste eodem Etymologo.

Κώδη, eidem Etymologo est ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, Fructus papaueris.

Κωδία, ας, ἡ, idem quod κώδεια, hoc est Caput papaueris. Frequenti in vsu apud medicos, & inde medicamẽtum τὸ διὰ κωδιῶν apud eosdẽ celebre. Legitur & apud Dioscoridẽ hoc vocabulum cum alibi, tum lib. 4, cap. 64 & 65. Theophrastus κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ: Histor. plantarum lib. 4, cap. 10, ἐπὶ δὲ τῷ καυλῷ ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ περιφερεῖ. Et mox, ἐπάνω δὲ τοῦ ὕδατος ἡ κωδία. Et aliquanto pòst, de Ægyptii loti floribus, ταῦτα δ' ὅταν μὲν ὁ ἥλιος συμμύῃ, συγκαλύπτει τὴν κωδίαν· ἅμα δὲ τῇ ἀνατολῇ διοίγεται, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὕδατος γίνεται. τοῦτο δὲ ποιεῖ μέχρις ἂν ἡ κωδία ἐκτελεωθῇ, καὶ τὰ ἄνθη περιρρυῇ. τῆς δὲ κωδίας τὸ μέγεθος ἡλίκον μήκωνος τῆς μεγίστης· καὶ διεζωσμαι ταῖς κατατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκωνι. Vnde Plinius libro 13, cap. 17, Loto fructus in capite, papaueri similis incisuris. Et mox, Sole occidente papauera ea (κωδίας sic vocat) comprimuntur & integuntur foliis: ad ortum autem aperiuntur, donec maturescant, flósque decidat. Nec verò tantùm Papauera appellat has κωδίας, sed etiam Capita. Pro iis enim quæ Theophrastus paulo pòst scribit, τὰς δὲ κωδίας ταύτας οἱ Αἰγύπτιοι συντιθέντες εἰς τὸ αὐτὸ, σήπουσιν: idem ibidem hæc, Incolæ capita in aceruis putrefaciunt. Sic idem de faba Ægyptia libro 18, cap. 12, Simile caput papaueri, colore roseo. in eo fabæ nõ supra tricenas. Eustath. per υ scribit κωδύας, vt infrà docebo. ‖ Κωδία & Κωδίς, Hesychio est κεφαλὴ χωρὶς σώματος, caput sine corpore. quod Homero κώδεια.

Quin ET Κώδιξ, autore Etymologo, dictus ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῆς πρὸς τὴν κωδίαν. Id tamen potius mutuatos crediderim recentiores Græcos ex Latino Codex: licet & Suid. diminutiuũ ipsius κωδίκελλον exponens δέρμα προβάτου, à κώδιον deriuatum indicet.

Κώδιον, vide in Κώς. Κωδίς, in præced. Κωδία.

Κωδύα, Caput ciborii. Eustath. pag. 999, Sciendum est (inquit) ὅτι ἄλλο τι παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν κώδειαν τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἡ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. Is enim κωδύαν vocat τὴν τοῦ κιβωρίου. Itidem p. 1616, ex Athenæo, de faba Ægyptia, ὅτι τούτῳ δ' ἡ κωδύα, καὶ τὸ ἄνθος διπλάσιον ἢ μήκωνος: subiungens paulo pòst, ἔχει δ' ἐν τούτοις τὸ

κωδύα

κωδύα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γραφόμενον ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἄλλως παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν κώδειαν. Apud Athenæum tamen vulgatæ edit.habent κωδίαν, per ἰῶτα : vt & Theophr. exemplaria,necnon Dioſcoridis,& aliorum. Locus Athen.eſt initio libri 3, deſumptus ex Theophr.Hiſtor. plant.lib.4,c.10.

Κώδων,t.2,c.523,e.

Κωδωναῖα σῦκα,ab Achæis vocabantur τὰ χειμερινὰ, Ficus hybernæ. Euſtath.pag.1964. Athenæus habet Κυδωναῖα.

Κωδωνίζω,t.2,c.524,d. Κωδωνοφαλαρόπωλος,ib.a

Κωδωνοφορέω,& Κωδωνοφορέομαι, ibid.c

Κωδωνοφόρος,ibid.b

Κώεα, vide infrà in Κώς. Κώθοις,in Κώθων.

Κωθύλοις,Hesych.ὄνοις:qui & κανθήλιοι.

Κώθων,ωνος,ὁ,Cothon : Λακωνικὸν ἔκπωμα χρησιμώτατον εἰς στρατείαν,vt Athen.tradit libro 11, & Plut.in Lycurgo: vterque ex Critia.Id poculum Heniochus in Gorgonibus his depingit epithetis,Πιεῖν τις ἐγχείτω λαβὼν περιεχῆ,κυκλοτερῆ,βραχύωτον, παχύστομον κώθωνα, παῖδα φάρυγγος.Theopompus in Στρατιώτισιν vocat στρεψαύχενα, dicens,ἐγὼ γὰρ κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος πίομαι τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη. Meminit eius & Xenoph.Pæd.1,necnon alii. ‖Κώθων dicitur etiam Compotatio ipſa,quòd maximus in compotationibus vſus eſſet horum poculorum. Athen.libro 11,ex Hegeſandro de Euphorione poeta,τοῦ δὲ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος,λαβὼν ἓν τῶν κιβωρίων,ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων,ἐνούρησε. Sic vnus ex dipnoſophiſtis apud eundem Athen.libro 14 dicit,καὶ ἴσως πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιδειπνίδας ἔλεγον Μακεδόνες.κώθωνος γὰρ ἡδύσματά ἐστί τινα. Itidem vſus eſt vocabulo hoc Plutarchus in Pyrrho & Antonio,dicens & in Timoleõte περὶ κώθωνα διατρίβειν pro Potare ſeu Compotare. Atque adeò HINC Κωθωνίσαι dicitur pro Potare itidem ſeu Compotare : ET Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, pro Potatio, Compotatio: niſi illud malis interpretari Cothone certare vel ludere:hoc autem, Dimicatio ſeu luſus qui cothone fit:ſicut κοτταβίζειν & κοτταβισμὸς à κότταβος.Mneſitheus Athenienſis in epiſtola quā περὶ κωθωνισμοῦ ſcripſit,τὸ μέντοι κωθωνίζεσθαι(inquit) διά τινων ἡμερῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινα καὶ τοῦ σώματος κάθαρσιν καὶ τῆς ψυχῆς ἄνεσιν. Et mox,τῶν δὲ καθάρσεων ἡ διὰ τῶν κωθωνισμῶν,πρέπει μάλιστα.καταντλίζεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἴνοις. Sic apud Athen.l.1,ex Eubulo,βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος.Et Ariſtot.in Probl.κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις,amplis & fœcūdis calicibus ſe proluentes. Affertur verò ET Κωθωνίη ex Aretæo pro Larga potio. ‖Hesychio κώθων eſt non tantùm εἶδος ποτηρίου κεραμεοῦ μονώτου,ſed etiam ἄτακτος,μέθυσος:qui alioqui compoſ.vocabulo ἀκρατοκώθων dicitur. ‖Siculi κώθωνα vocant τὸν κωβιὸν,vt refert Athen.l.7 , ex Nicandri Colophonii Γλώσσαις & Apollodori ſcripto de Sophrone.Numenius verò in Halieutico eos VOCAT Κώθους,ſic canens,Ἠ σκάρον ἢ κῶθον βοτρίων καὶ ἀναιδέα δοίην. Et forſitan inde Sophron τὸν τοῦ συννοθήρα υἱὸν appellauit Κωθωνίαν,inquit idem Athen.ibidem. Apud Hesych.verò reperio ETIAM Κῶθυ, κωβιός: NECNON Κωθα,ποτήρια, Pocula.

Κώϊον,Hesych.ἐνέχυρον:(quod ſuprà κοῖον,& infrà κῶον)necnon ἱμάτιον.

Κώκαλον,idem eſſe dicit παλαιόν:necnon ſpeciem galli gallinacei. AT Κωκάλια,τὰ, animalia ſunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων , ſed eorum quæ carnē ſub teſta habent. Ariſtot.Hiſt.anim.l.4,c.4, de ὀστρακοδέρμων genere,τὰ δ᾽,ἔχει μὲν,ἐντὸς δ᾽ ἔχει τὴν σάρκα ἀφανῆ πᾶσαν,πλὴν τῆς κεφαλῆς,οἷον οἵ τε χερσαῖοι κοχλίαι, καὶ τὰ καλούμενα ὑπό τινων κωκάλια,καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ αἵ τε πορφύραι καὶ οἱ κήρυκες,καὶ ὁ κόχλος,καὶ τἄλλα τὰ στρομβώδη.

Κώκυμα,Κωκυτοιρεῖν,Κωκυτὸς,vide in ſequ.Κωκύω.

Κωκύω,F,ύσω,Fleo, Ploro:vel Eiulo,Lamentor. Hom.Il.τ, Ἀμφ᾽ αὐτῷ χυμένη λίγ᾽ ἐκώκυε. Il.χ, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ᾽ ἐσιδοῦσα. VNDE Κώκυμα,ατος,τὸ, Fletus,Ploratus,Eiulatus,Lamentum.Soph. Aiace, ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε. ET Κωκυτὸς,οῦ,ὁ,pro eodem. Hom. Il.χ, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ᾽ εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto pòſt,Κωκυτοῦ δ᾽ ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. Vtitur hoc verbo Agathias etiam , licet ποιητικώτερον,apud Suid.τούτων δὲ γεγονότων κωκυτός ἐπεῖχε μυρίος, οἰμωγαί τε ἠκούοντο θαμιναὶ,καὶ σχῆμα θρηνῶδες καὶ διωλύγιον. ‖Κωκυτὸς eſt etiam vnus ex fluuiis illis tribus qui εἰς Ἀχέροντα ῥέουσιν,Στυγὸς ὕδατος ἀπορρώξ, teſte eodem Homero Odyſſ.κ,v.612. Apud Hesychium reperio ET Κωκυτοιρεῖν expoſitum θρηνεῖν , ſed non ſine mendi ſuſpicione.

Κωλακρέται, Suidæ οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. Hesychius eſſe dicit ἀργυρικοὺς ταμίας, quos putari à quibuſdam μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. Pollux libro 8,ſcribit ταμίας τῆς θεοῦ qui forte legebantur, fuiſſe ex numero τῶν πεντακοσιομεδίμνων : pecunias accepiſſe præſente ſenatu : vocatos fuiſſe κωλακρέτας : habuiſſe poteſtatem etiam mulcta liberandi ſiqua ab archontibus iniuſtè eſſet irrogata. Ariſtophanes Veſp. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην· τὸ δὲ παρὰ σοῦ μισθόν σε λέληθεν.Paulo pòſt κωλακρέτου γάλα periphraſticè vocat τὸν δικαστικὸν μισθὸν, dicens, κωλακρέτου γάλα πίνειν.Scholiaſtes eius comici quum κωλακρέτας eſſe dixiſſet τοὺς ταμίας τῶν πολιτικῶν χρημάτων, ſubiungit , dicere Ariſtophanem grammaticum hos eſſe ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ: non verò huius ſolùm egiſſe curam,ſed etiam τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκόμενα per hos expenſa fuiſſe: idque patêre ex his verbis Androtionis , τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς κωλακρέτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια καὶ εἰς ἄλλο ὅ,τι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι . Ταμίας autem fuiſſe & προεστῶτας τῆς δημοσίας σιτήσεως. Alibi idem ſcholiaſtes quū annotaſſet κωλακρέτην vocatum fuiſſe τὸν κατέχοντα τὰ χρήματα τῆς πόλεως, τὸν ταμίαν τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων,ſubiungit,legem fuiſſe vt ſacerdotes acciperent reliquias ſacrificii,vt ſunt δέρματα καὶ κωλᾶ:alludens forſitan ad etymon huius vocabuli.

Κωλάγριον,t.2,c.527,d. Κωλεὰ,ib.e

Κώλειρ,Hesychio τὸ προτιθέμενον ἆθλον τοῖς ἀγωνιζομένοις.

Κωλεὸς,t.2,c.527,d

Κωλεπίναις,Hesych.ἀσκαλαβώταις,Stellionibus.

Κωλῆ,t.2,c.527,e. Κωλὴν,ib.h

Κώληψ,t.2,c.528,c. Κωλία,ib.a

Κωλιαὰς,ib. Κωλιδὰς,ib.c

Κωλικεύομαι,t.2,c.527,c. Κωλικὸς, ib.a

Κωλίφιον,ου,τὸ,fuiſſe dicitur Panis quo athletæ vtebãtur: ex eo nominatus quòd τὰ κῶλα,id eſt membra artúſq;, redderet ἴφια,valida & robuſta. Sed non niſi ex Iuuenale eius exemplum affertur, dicente, Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ.

Κῶλον,Membrum,&c.t.2,c.524,g. Κῶλοι,in periodo, &c.c.525,c. Κῶλον, de quodam inteſtino dictum, &c.ibid.f.

Κῶλος,Côlus : apud Athen.eſſe dicitur animal magnitudine inter ceruum & arietem, album, curſu illis velocius. Apud Strab.κόλος ,per ο μικρὸν,lib.7,p.137.

Κωλοτομέω,t.2,c.526,a

Κωλύβδαινα,apud Suid.legitur ſine expoſitione:forſan eſt ea quæ ſuprà per ο μικρὸν κολύβδαινα.

Κώλυμα,pro κῶλον,t.2,c.528,d. Κωλυμα, Impedimentum,&c.c.529,c.

Κωλύμη,t.2,c.29,d. Κωλύομαι,t.2,c.528,g

Κωλυσανέμας,& Κωλυσάνεμος,t.1,c.426,b

Κωλυσίδειπνος,t.1,c.935,c.& 1912,e.ob.

Κωλυσιεργία,t.2,c.529,f. Κώλυσις,ib.e

Κωλυτέον,Prohibendum. Κωλυτὴρ,t.2,c.529,f

Κωλυτήριον,τὸ,ibid.

Κωλυτήριος,ibid.

Κωλυτὴς,οῦ,ὁ,idem ac κωλυτὴρ,Qui prohibet & impedit.

Κωλυτικὸς,t.2,c.529,g. Κωλυτὸς,ib.h

Κωλύω,t.2,c.528,d

Κωλώτης,ου,ὁ,Stellio:qui & ἀσκαλαβώτης & γαλεώτης.Dicitur εὐστόχως ἅλλεσθαι περὶ τὰς μυίας,inquit Heſ.& Suid.qui hos ex Vabrio iambos affert,Σοφῆς ἀράχνης ἰσὸν εὗρε κωλώτης, Καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκ τιμῶν τοίχου. Idem Suidas & τὸν Διόνυσον, Bacchū,κολώτην dici tradit. Alioqui eſt nomen proprium Epicurei cuiuſdā quē Epicurus ὑποκοριστικῶς vocare ſolebat κολωτάραν & κολωτάριον. Vide libros Plut.ſcriptos πρὸς Κωλώτην. AT Κωλωτή,ἡ,

apud Aristot.esse auis dicitur, Gazæ itidem Colota. A

Κῶμα, Somnus,&c.t.2,c.530,f. Κῶμα, Marcor,&c.ib.g.

Κῶμα, Illecebra,&c.c.531,c.

Κωμαδεῖν, Hesychio ὀρχεῖσθαι: alioqui est ὀρχήσασθαι: futur.2 vel aor.2 à κωμάζω.

Κωμάζω,t.2,c.532,f. Κωμάζεσθαι,t.2,c.531,d

Κωμαίνω,ibid.

Κωμακὸν, aromaticum quiddam, inquit Hesychius. Meminit eius Theophrastus Hist.plant.libro 9,cap.7, fructum esse dicens vnguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint. Sed notandũ, apud hunc proparoxytonως, apud illum oxytonως scriptum esse. B

Κώμαξ,t.2,c.533,e. Κωμάρχης,ib.f

Κώμαρχος,ibid.

Κωμάσδω, Doricè pro κωμάζω: apud Theocr.Idyll.3.

Κωμαστής,t.2,c.533,b. Κωμαστικὸς,ib.c

Κωμαστικῶς,ib. Κωματώδης,t.2,c.531,c

Κώμη,t.2,c.533,e. Κωμηδὸν,t.2,c.534,a

Κωμήτης,t.2,c.533,b. Κωμητικὸς,ib.

Κωμήτης,t.2,c.534,a. Κωμικεύομαι,t.2,c.536,a

Κωμικὸς,t.2,c.535,g. Κώμιον,t.2,c.534,a

Κωμόπολις,t.2,c.533,g.& 824,b.ob.

Κῶμος, Compotatio, &c.t.2,c.531,d. Κῶμος, Lasciuia, &c.c.532,a. Κῶμος, saltationis genus,&c.ibid.b.

Κῶμος, Deus comessationum,&c.ib.d.

Κωμοῦσθαι, Alto sopore & veterno opprimi. Vnde κεκωμῶσθαι apud Hippocratem, quod Galenus exponit ἐν κώματι εἶ).

Κωμύδριον,t.2,c.534,b

Κῶμυς,υθος,ἡ, Laurus quæ ante fores statuitur.Hesych. enim κώμυθα dici scribit δάφνην ἣν ἱστᾶσι περὶ τὰς πυλῶν. addens, significare etiam δέσμην χόρτου,& τὰ κατ' ὀλίγον τῶν δραγμάτων. quo modo & apud Suidam, οἱ δὲ ξαυδήσαντες τὰς καλάμας καλῳδίοις τε καὶ ῥύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο. Itémque apud Theocritum Idyll.4, Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι, schol.exponit δέσμην, siue δεσμάτιον, fasciculum. Legitur vocabulũ hoc apud Theophrastum quoque, sed in paulo alio significatu. Nam libro 4 Histor.plantarum, cap.12, dicit τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ ταῖς κώμυσι. subiungens, κώμυθας vocari οὗ ἂν ᾖ συνηθροισμένος κάλαμος καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις. hoc autem fieri καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης βύθιον ᾖ χωρίον. Plinius libro 16, cap.36, characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus. D E

Κωμῳδεῖσθαι,t.2,c.535,e. Κωμῳδέω,ib.d

Κωμῴδημα,ib. Κωμῳδία,t.2,c.534,g

Κωμῳδικὸς,t.2,c.535,c. Κωμῳδοδιδασκαλία,ib.

Κωμῳδοδιδάσκαλος,ib.b. Κωμῳδολοιχέω,ib.f

Κωμῳδολοιχῶν,ib. Κωμῳδοποιητὴς,ib.b

Κωμῳδοποιία,ibid.c

Κωμῳδοποιὸς,ibid.b. & t.3,c.1350,d.

Κωμῳδὸς,t.2,c.534,b.& t.3,c.1350,d

Κωμώδριον,t.2,c.534,b. Κωμωποιητὴς,t.2,c.535,c F

Κῶνα, Hesychio βέμβιξ, Turbo. ET Κωνᾶν, eidem περιδινεῖν, Circumagere.quod & βεμβικίσαι. Idem aor. κωνῆσαι exponit non solùm κύκλῳ περιενεγκεῖν, sed etiam πασσοκοπῆσαι.vnde ab Æschylo & Cratino in Cressis πασσοκώνητον μόρον dici ὅταν πίσσῃ καταχεθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσι. Verùm non modò habet κωνῆσαι per η, sed etiam κωνίσαι per ι, in vtraque significatione. Nam in Πισσοκωνήτῳ dicit Κωνίσαι esse τὸ περιαγαγεῖν, forsan à κῶνος: & in serie τοῦ κ cum ε, κεκώνισαι exponit πεπίασται, κέκλυσαι. Sed alteram scripturam διὰ τοῦ η meliorem esse docet Etymologus etiam, dicens κωνᾶν esse τὸ στρέφειν,& κωνῆσαι apud Aristoph.in Tagenistis τὸ περιενεγκεῖν: à nomine κῶνος, quod est βέμβιξ. Propriè autem κωνῆσαι esse ait τὸ κέραμον πισσῶσαι. G

Κώνειον,ου,τὸ, Cicuta: planta venenata, de qua Dioscorides libro 4,cap.79,& Plinius libro 25,cap.13. Vnde & Nicander in Alexipharm. κωνείου βλαβόεν πῶμα, cicutæ noxius seu exitialis potus. Etymologus ita nominatũ tradit διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον ταῖς πίνουσι. nam τὸ στρέφειν antiquos dixisse κωνῆσαι. INDE Κωνειαζόμεναις apud Suidam, κώνειον (quod est θανάσιμον καὶ δηλητήριον φάρμακον) πινούσαις. ‖ Κώνειον & κωνείαν Hesych. esse dicit etiam νάρθηκα, ferulam.

Κώνηπες, Hesychio θύρσοι, Thyrsi.

Κωνίαν, Galen.in Lex.Hippocr.esse dicit οἶνον τὸν πισσίτην cuius conficiendi rationem vide ibidem.

Κωνὶς, Hesychio ὑδρίσκη, Hydria.seu Parua hydria.

Κῶνος,ου,ὁ, Conus, Turbo, Meta: σχῆμα apud geometras & cæteros mathematicos ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λῆγον. Aristoteles in Problematis, τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστί. Idem De mundo, εἴ τις ἐξ ἀγγείου ὁμοῦ μίξειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Rursum in Problem. κῶνον esse dicit τὴν ἔκπτωσιν τῶν ὄψεων. quòd aspectuum procidētia turbine seu cono agatur. vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura: vt metæ segetum in areis. Galenus in Lexico Hippocr.pag.61, scribit, ἐν ταῖς ἅλωσι, maximè vbi sunt loca ἐπίμβρια, solere erigi palum ligneum,& ἐπὶ τούτῳ συντίθεσθαι τοὺς καρποὺς κωνοειδῶς: inde struem illam κῶνον appellari: & hinc ἄλφιτα περικώνια dici τὰ περὶ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, hoc est ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἁπαλῶν κριθῶν. id est farinam ex recenti adhuc hordeo antequam in metam compositum fuit. Itidem κῶνοι, vt & στρόμβοι & στρόβιλοι, dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβηκες dicti. Necnon ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, (vel potius inuolucrum fructus) dicitur κῶνος, vt στρόβιλος, quoniam eâdem est figura. Theophrastus Hist. plantarum libro 3, capite 10, in discrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, scribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ πεφυκότα μᾶλλον. Et aliquanto pòst, de abietis generibus, ἐν δὲ τῷ κώνῳ τῷ μὲν τοῦ ἄρρενός ἐστι κάρυα ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ἄκρου· τῷ δὲ τῆς θηλείας, ὅλως οὐδέν. Sic Dioscorides tradit πιτυΐδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Et Mnesitheus apud Athenæum libro 2, ὀστρακίδας nominari τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, necnon ipsos τοὺς κώνους. Latini & Conum vocant & Nucem pineam: Græci medici, recẽtiores præsertim, DIMINVTIVE Κωνάριον, inter quos Nicolaus Myrepsus. Habet & ἡ περικεφαλαία suum κῶνον, quem Latini itidem conum appellant. Maro, Et conum insignis galeæ cristásque comantes. Lucretius, Acumen coni. Hesychio verò κῶνοι sunt etiam οἱ θύρσοι, thyrsi: qui suprà κώνηπες eidem. Porrò à κῶνος COMPOSITVM Κωνοειδὴς, έος,ὁ καὶ ἡ, Coni formam gerens, Qui coni specie est, Turbinatus. Herodianus libro 5, λίθος μέγιστος κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα· κωνοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα. ET Κωνοφόρος,ου,ὁ, Conum ferens, Conifer seu Coniger. vt Catullus dicit Conigeræ pinus: & Maro Coniferæ cyparissi. Apud Theophr.Hist.plant.l.3, cap.10, κωνοφόρος est arbor quædam assimilis τῇ πίτυϊ, pinui. Hesych. exp. στροβιλοφόρον.

Κώνωψ,t.2,c.367,e

Κωνωπεῖον, Κωνωπών, Κωνωπειδὴς, Κωνωποθήρας, vide in sequenti Κώνωψ.

Κώνωψ,ωπος,ὁ, Culex: seu Culex vinarius, vt accipitur apud Aristotelem Histor.animalium lib.5. Ita sanè apud Plutarchum Sympos.libro 4 dicit quidam, τὸν δὲ αἰθοσμίαν ἀπωσάμενοι πινοῦσι καὶ ἡμεῖς δὴ ν, ἀχρειότερον πίνομεν ἐκ πίθου κωνώπων χρῷ περιαδόμενον. In Epigramm.tamen & Ὀξύβιαι κώνωπες ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν Σίφωνες. Aristophanes in Pluto fœminino genere dixit τὴν κώνωπα, teste Suida. INDE Κωνωποειδὴς, έος,ὁ καὶ ἡ, Culicis speciem gerens, Culici similis. vt κωνωποειδῆ θηρία, apud Theophrastum Hist.animalium libro 3. ET Κωνωποθήρας,ου,ὁ, Hesychio ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων, Auis quæ venatur culices. ITEM Κωνωπεῖον, ου,τὸ, Conopeum: velum ad arcendos culices. Horat. Intérque signa turpe militaria sol aspicit conopeum. Affertur ET Κωνωπὼν ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

Κῶον Hesychio ἱμάτιον ἢ ἐνέχυρον. vnde κωάσαι suprà.

Κῶος, eidem Hesych. est ἀστράγαλος, seu iactus taxilli, valens sex. vnde prouerbium, Κῶος Χῖον, siue Κῶος πρὸς Χῖον, significans comparationem imparium. quoniam ὁ κῶος δύναται ἕξ, ὁ δὲ χῖος, ἕν. Alioqui

Κῶος dicitur qui est ex insula Co: & inde possessiuum A
nomen Κωακός, Ad Coum pertinens. vel in insula Co natus. Strabo lib.8,pag.160,quum dixisset καλεῖσθαι nominari τὰ σπήλαια & τοὺς ἀπὸ σεισμῶν ῥωχμούς, subiungit, quosdam eiusmodi κοιλώματα dicere nominari potius κώους: indéque apud Homerum esse Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. vt sit Habentibus speluncas & cauernas in montibus. Verùm alios aliter id hemistichium interpretari, docui t.2,c.1461,d. At Κῶος, εος, τὸ, Vellus, Stragulum è pelle villosa, vide infrà in Κώς.

Κώπα, t.2,c.538,c.	Κῶπαι, vrbs, t.2,c.537,c B
Κωπαΐδες, αἱ, t.3,c.374,d.	Κώπαιον, t.2,c.538,c
Κωπαὶς λίμνη, t.2,c.537,c.	Κώπεα, t.2,c.538,c
Κώπεις, ib.	Κῶπες, οἱ, t.3,c.887,g

Κωπέτας, Hesych. σφονδύλοις μεγάλοις ἰχθύων.
Κωπετός, eidem θρῆνος: qui potius κοπετός, per ο.

Κωπεύς, t.2,c.538,c.	Κωπεών, ib.d

Κώπη, Remus, &c. t.2,c.537,b. Κώπη, Manubrium, &c. t.2,c.538,d

Κωπήεις, ib.f.	Κωπηλασία, t.2,c.537,f
Κωπηλατέω, ib.	Κωπηλάτης, ib.
Κωπήρης, ib.	Κωπητήρ, t.2,c.538,a C
Κωπητήριον, ib.b.	Κωπία, τὰ, ib.d
Κωπίον, ibid.	

Κῶπος, ου, ὁ, in v.l. ὁ μεθ' ἡδονῆς παλμός, & Monile.
Κωπώδεις, οἱ, Garruli: si iisdem v.l. credimus.

Κωπωτεία, t.2,c.538,c.	Κωπωτήριον, ib.b

Κώρα, Hesychio ὕβρις, Iniuria, seu Petulans iniuria.
Κωραλλεῖς, eodem autore apud Siculos sunt οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλλιον, qui curalium legunt.
Κωράλλιον, idem esse dicit παιδάριον, κόριον, Puellum seu Puellam: afferens & Κωραλλίσκον pro μειράκιον. Κωράλλιον & Κοράλλιον reperiri dicitur & pro κουράλλιον siue κοράλλιον, Corallium seu Corallum. D
Κῶρος, Doricè pro κοῦρος, Puer: itémque Κώρη pro κούρη, Puella. Vide t.2,c.376,a. AT Κωρίδες, pro καρίδες, vide in Καρίς.
Κωρύκειος, Κωρύκιον, Κωρυκὶς, Κωρυκομαχία, vide in Κώρυκος.
Κώρυκος, ου, ὁ, Pera, Saccus coriaceus: vt in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athenæum lib. 6, dicunt se ἀντὶ κωρύκων παρέχειν se τοῖς ἀθληταῖς. Vtitur hoc vocabulo Homerus quoque Odysseæ ε. Ibi enim Calypso Vlyssi à se discedenti ἐν δὲ καὶ ἦια κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά: appellans κώρυκον quem alibi δέρματα πυκνὰ, & δοροὺς εὐρραφέας. Exponitur etiam Folliculus, sicut θυλάκιον. Theophr. Hist. plant. libro 3, cap.14, de vlmo, ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι καὶ θηρί' ἄττα κωνωποειδῆ φέρει. Ita enim reponunt pro ταῖς κωρυκίσι. (Ego verò dico veterem lectionem retinendam esse, & tantùm accentu correcto scribendum ταῖς κωρυκίσι. Nam ET Κωρυκὶς dicitur pro κώρυκος, Eustath. teste, qui hoc eius exemplum affert ex Aristophane, στρυφνὸς οὐ μακρὰ καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μαθόντας ἐγείρει, exponénsque θυλάκιον, μάρσιππος) Capite sequenti vtitur ADIECTIVO Κωρυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Peræ seu folliculo similis, de terebintho, φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα, καθάπερ ἡ πτελέα· ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωποειδῆ. Vnde Plinius lib.13, de terebintho itidem, Fert folliculos emittentes quædam animalia ceu culices. Est ab eodem Κώρυκος ETIAM Κωρύκιον, Sacculus, Folliculus. Suidæ θυλάκιον & βουλγίδιον. ET Κωρυκίδιον, ου, τὸ, quod Hesych. esse dicit δερμάτινον κοίλωμα quod οἱ πυξεύοντες τῷ ὁμωνύμῳ πήχει περιτιθέασιν. ‖Κώρυκος, Follis, dicitur esse & pilæ genus, magnum videlicet & quo vento inflato luditur. INDE Κωρυκομαχία, ας, ἡ, Pugna seu lusus qui eiusmodi folle fit. Cæl. Aurel. Chronicωn libro vltimo, cap. vlt. Tum volutatione in palæstra varia, quam Græci κυλαδίαν atque κωρυκομαχίαν vocauerunt. (Ita enim quidam reponunt pro celadian & choricomachiā: sed illud κυλαδίαν nō minus q̄ hoc celadian esse mēdosum dico. κωρυκομαχίαν autem probo, quum apud Hippocr. quoque lib.2 De diæta, reperiam, κωρυκομαχίη καὶ χειρονομίη τὰ παραπλήσια διαπρήσσεται, subaudi τῇ ἀκροχειρίξει: vt ἡ ἀλίνδησις παραπλήσια τῇ πάλῃ) ‖Κωρύκους à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Atheniensibus dictas [illegible]ρείας, tradit Athenæus libro 3, ex Hegesandri commentariis. ‖Denique Κώρυκος est montis nomen. à quo Κωρύκειον ἄντρον, & Κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicant: cuius incolas vocari Κωρυκαίους. Prouerbio autem dici Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, pro Explorator siue delator auscultauit. nam, Ephoro teste, libro 3, Corycæi qui sub Coryco promontorio habitabant in oppidulo quodam, si qui ad ipsos appulissent negotiatores, ipsos accedebant veluti empturi quippiam aut cum ipsis nauigaturi. deinde cognito quid rei veherēt & quò tenerēt iter, Myonnesiis vicinis istud nuntiabant. hi vectores adoriebantur, & illi in partem prædæ veniebant. Vide & Suidam ac Stephanū. Comici verò & deum κωρυκαῖον in suas fabulas introduxere, ὠτακουστοῦντα itidem καὶ οὕτως ἐπιβουλεύοντα.

Κώς, nomen verbale παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι: VNDE FIT Κωΐδιον, & per CONTRACTIONEM Κῴδιον, vt σῴδιον ex σωΐδιον. Significat autem προβάτου δέρμα, Ouinum vellus, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοιμᾶσθαι. Ita Etymologus, exemplum istius κώς hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐπλεόμην ὦ κόρη ἐπὶ κώς. Ex hoc κώς idem Etymologus scribit FIERI Κῶας, κατὰ πλεονασμὸν, sicut ex ὣς ὠτὸς fit ὦας. Hæc ille, afferens & huius κῶας hoc exemplum, Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας. Idem apud Homerum quoque legitur, Odysseæ τ. Nam ibi Penelope iubente φέρειν δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, Eurynome μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα δίφρον εὔξεστον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κῶας ἔβαλλεν. Diminutiuo autem κῴδιον vtitur Aristophanes, ὁ δὲ πλύνει κῴδια, lauat vellera. Et Antigonus Carystius in vita Menedemi, dicens, in cœnaculo ipsius τοῦ μὲν θέρους fuisse ἡτοιμασμένον ψίαθον ἐφ' ἑκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κῴδιον, Vellus, Pellem villosam. ea enim pro stragulo vtebantur. At κῴδιον τοῦ βολβοῦ, quod ex Theophrasto, Historiæ plantarum lib.6, affertur pro Flos bulbi, non possum non suspectum habere. Affertur porrò & aliud thema, NIMIRVM Κῶος, εος, τὸ, itidem pro Pellis ouina, Vellus, Stragulum è pelle villosa. Eius meminit Etymologus quoque. Nam τὸ κῶας scribit μεταπλασθῆναι εἰς τὸ κῶος, vt τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος. Inde fieri plurale κῶεα & κώεσι. Iis Homerus vtitur, Odysseæ ρ, Κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι. Et Iliad. υ, — ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν ἕδραθεν. Et Apollon. Rhod. Argon. libro 1, μαλακοῖς ἐπὶ κώεσιν οἰῶν. ‖Hesychius perispomenωs habet κῶς, quasi contractum ex κῶας. Id exponit non solùm δέρμα, sed etiam εἱρκτὴ, δεσμωτήριον. vt & ex Etymologo tradunt ita nominatum fuisse apud Corinthios ergastulum quoddam vbi fures & fugitiui includebantur. Alioqui Κῶς est insula quædam, Latinis itidem Cos: cuius incolæ Κῶοι & Κῷοι. Eadem Κέος vocatur, & incolæ Κεῖοι.

Κώταλις, Tudicula. Ita enim Eustathius pag.1675, scribit ἀθυρηλοιγὸν à iunioribus exponi κώταλιν, hoc est τὸ τῆς ἀθήρης κίνηθρον, Tudiculam siue rudiculam qua puls agitatur. F
Κωτίλλω, Loquitor, Fabulor, Garrio. Hesiodus Erg. Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω Αἱμύλα κωτίλλουσα. Apud Athenæum libro 10, Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν. Et Theocritus in Adoniazusis, Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Exponitur etiam Blandis & fallacibus verbis decipio. INDE Κωτίλος, Loquax, Garrulus: item Blandus, Fallax. vt ab Hesychio quoque exponitur non solùm λάλος & ψαθυρής, sed etiam ἡδὺς, κολακευτικὸς, & ἀπατηλός. Ita in Epigramm. libro 3, Ἔσβεσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, Blanda & fallacia. Et apud Suidam κωτίλοις κέχρηται λόγοις φενακίσαι πειρώμενος, Blandis verbis. ITEM Κωτιλάδες hinc dicuntur αἱ χελιδόνες, Hirundines, vtpote quæ garrulæ sint & loquaces. Vide Κελαδεινός. G
Κωφάω, Κῶφες, Κωφεύω, Κωφέω, Κώφησις, Κωφητίος, Κωφίας, vide in sequ. Κωφός.
Κωφὸς, οῦ, ὁ, Surdus, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος, Cui auditus est vitiatus. Alexander Aphrod. in Problem. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; vt & apud Gregorium κωφὸς καὶ ἄλαλος. Aliquando accipitur pro Fatuus, Stolidus, Hebes: ἀναίσθητος, seu Absurdus. ex consequente. quòd tales sint οἱ κωφοί. Sophocles Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ παν- H

τα κωφός. Accipitur etiam pro Mutus. quoniam & τὸ ἄλαλον consequens τῷ κωφοῦ. Apud Etymologum, Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. nam ibi ille exponit τοῦ μὴ φθεγγομένου. Ita & κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur Muta persona, Quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρῦνος, Nicandro Rubeta muta: quam & ἄφθογγον appellat. Necnon κωφὸν κῦμα, Fluctus mutus, Fluctus nullum edens strepitum, Fluctus qui non exauditur, apud Homerum. Idem κωφὸν accepit & pro Hebes, Inualidum, Inefficax: Iliad. λ, dicens, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀναλκιδος οὐτιδανοῖο. vt & ex Sophocle κωφὰ ἔπη afferunt pro Frigida. INDE Κωφότης, ητος, ἡ, Surditas: cui Demosthenes opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν. ET Κωφίας, ου, ὁ, Surdaster. Hesychius esse dicit serpentis speciem qui & τυφλίας nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate. Et VERB. Κωφόω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Vnde VERBALE Κώφωσις, εως, ἡ, Exurdatio: seu Surditas.

Est inde & aliud VERBVM, Κωφάω videlicet, significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: cuius passiuum Κωφάομαι, ῶμαι, Obsurdesco vel Obmutesco. Vide Σιγάζω, t.3, c.780, g. Item & alia VERBA, Κωφέω ET Κωφεύω, significantia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco. Vt Hesychius κωφεῦσαι exponit ἀναισθητῆσαι, σιωπῆσαι, ἡσυχάσαι. Idem κωφεῖ, vt κωφᾷ, exponit etiam πηροῖ: necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει: afferens item κωφῆσαι, pro κωλῦσαι. Sic VERBALE Κώφησις exponit κώλυσις. Quemadmodum verò κωφεῖ exponit etiam βλάπτει, ita aduerbium POSITIVVM Κωφητίος exponit βλαπτέος. ATQ Κῶφες idem κελεύσια κωφά.

Κωχεύω, Sustollo: vel Veho. Hesychius κωχεύει exponit μετεωρίζει, κουφίζει, φέρει: addens, idem dici & κωφεύει. Itidem κωχεύουσιν ex Sophocle affert pro μετεωρίζουσιν, ὀχοῦσι.

Λ

Λ Nota est vndecimæ apud Græcos literæ, quã λάμβδα seu λάβδα appellãt. ea est λεία, ideóque ἡ γλῶττα ὀλισθαίνουσα ea interdũ pro ρ vtitur: quo vitio οἱ τραυλίζοντες laborant, κόλαξ dicentes pro κόραξ. Eadem affinitatem aliquam habet cum τῷ ν. Vnde Dores φίντατον dicunt & ἦνθον pro φίλτατον & ἦλθον: & Attici λίτρον pro νίτρον. sic in compositione πάλλευκον & παλίλλογον ac similia pro πάνλευκον & παλίνλογον: vt & Latini Illustris pro Inlustris, Collido pro Conlido. Atque adeò notæ harum literarũ admodũ similes sunt. nam τὸ λ est ν inuersum: & vicissim. Est etiam numeralis nota, significans triginta. vt λʹ, λαʹ, & sic deinceps. at acuti accentus apice præfixum triginta millia notat, hoc modo, ͵λ.

Λᾶ, particula per se nihil significans, sed in compositione vim habens epitaticam, vehementiorem significationem reddens eorum quibus est præfixum: vt λάγνος dictũ volunt quasi λίαν γόνου ἔχων, vel λίαν γυναικώδης, per syncopen: λάμαχος pro λίαν μάχιμος. Ita ζα, & α.

Λᾶ, proprium, &c. t.2, c.539, d

Λάα, ibid. e. Λᾶας, ibid. a

Λαβά, Hesychio σταγὼν, Gutta. quæ & λιβάς.

Λαβάργυρος, ου, ὁ, Qui pecuniam accipit, Qui nil nisi pecunia accepta facit. Apud Athenæum libro 9, sub finem, quum Vlpianus dixisset, τίς δ' αὕτη ἡ λιθίνη βαλλητὺς, οὐκ ἄν τι εἴποιμι εἰ μὴ παρ' ἑτέρου ἑκάστου μισθὸν λαβών: subiicit Democritus, Ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ὢν λαβάργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδειπνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος.

Λάβδα, t.2, c. VIII, c. Λαβδακισμὸς, ibid. f.

Λαβδοειδὴς, ibid. d

Λαβέσθαι, cum genitiuo, pro Prehendere, &c. t.2, c.556, e

Λαβὴ, Prehensio, &c. t.2, c.582, h. Λαβὴ, Ansa, &c. c.583, d

Λαβήροις, Hesychio ποτιστηρίοις. Infrà Λάβιρος.

Λάβης, t.2, c.583, f. Λαβίδιον, t.2, c.586, h

Λάβιον, ibid.

Λάβιρος, Hesychio βόθυνος, Fouea. Suprà λάβηρος.

Λαβὶς, t.2, c.586, g. Λαβραγορέω, t.2, c.542, d

Λαβραγόρης, ibid. c. Λαβράζω, ib. e

Λαβράζομαι, ibid. f. Λαβράκιον, t.2, c.543, a

Λάβραξ, t.2, c.542, f. & t.3, c.1612, f. ob.

Λαβρεία, t.2, c.542, e. Λαβρεύομαι, ib. d

Λάβρον, τὸ, substantiuum, t.2, c.541, h

Λαβρόνιον, Hesych. species poculi ampli. quale ἡ λαβρωνία.

Λαβροποτέω, t.2, c.542, b. Λάβρος, t.2, c.541, g

Λαβροσιάων, Hesych. χορτασμῶν ἀκόσμων. quales & λαβροσιῶαι, Auidæ vorationes quæ fiunt patulo seu hiante ore.

Λαβρόσσυτος, t.2, c.542, c. & t.3, c.760, a

Λαβροστομέω, t.2, c.542, c. & t.3, c.1045, h

Λαβροστομία, ibid. Λαβρόστομος, t.3, c.1045, g

Λαβροσύνη, t.2, c.542, d. Λαβρότης, ibid.

Λαβροφαγέω, ibid. c. Λαβρύσσω, ib. f

Λαβρωνία, t.2, c.543, a. Λαβρώνιος, ib. b

Λάβρως, t.2, c.542, d

Λάβυζος, ου, ἡ, Labyzus: aromatis siue thymiamatis genus myrrha suauius & pretiosius: ex quo, iuncta myrrha, Persarum reges cidarin ferebant, vt testatur Hesych. in Κίδαρις, & Athen. libro 12, in sermone de luxu regum Persiæ.

Λαβύρινθος, Labyrinthus: Suidæ & Hesych. κοχλιοειδὴς τόπος. Plinius libro 36, cap.13, quatuor memorat labyrinthos, Ægyptium, Creticum, Lemnium, Italicum: inter alia dicens, ab Ægyptio sumpsisse Dædalum exemplar eius labyrinthi quem fecit in Creta, sed centesimam tãtùm portionem eius imitatum, quæ itinerum ambages occursúsque ac recursus inexplicabiles continet, non breui lacinia millia pass. plura ambulationis continentem, sed crebris foribus inditis ad fallendos occursus, redeundúmque in errores eosdem. De Cretico, hæc Maro, Æneid.5, Vt quondam Creta fertur labyrinthus in alta Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque Mille viis habuisse dolum: quà signa sequendi Falleret indeprensus & irremeabilis error. Et Ouidius Metamorph.8, Ponit opus turbátque notas, (sub. Dædalus) & limina flexu Ducit in errorem variarum ambage viarum: Non secus ac liquidis Phrygius Mæander in vndis Ludit, & ambiguo lapsu refluítque fluitque, Occurrénsque sibi venturas aspicit vndas, Et nunc ad fontes nunc ad mare versus apertum, Incertas exercet aquas: ita Dædalus implet Innumeras errore vias, víxq; ipse reuerti Ad limẽ potuit: tãta est fallacia tecti. Dicitur etiã ἐπὶ φλυαρῶν, quòd ii soleant πολλοῖς λόγων κύκλοις χρῆσθαι, teste Hesych. & Suida. INDE Λαβυρίνθιος, ET Λαβυρινθώδης, Labyrintheus, Labyrintho similis. Catullus dicit Labyrinthei flexus. & Lucianus λαβυρινθώδης ἐρώτησις, Interrogatio intricata labyrinthi modo.

Λάγανον, ου, τὸ, Laganum: placentæ genus è simila & oleo recente, teste Hesych. Meminit & Athenæus lib.3, hoc ex Aristophane exemplum afferens, λάγανα πέττεται. Inde DIMINVTIVVM Λαγάνιον, apud Athenæum libro 14. Suidas quoque esse dicit πλακουντάρια ὡς καπυρώδη, παρὰ τὸ λαγαρόν: afferens hunc locum ex libris Regum de Dauide qui arca fœderis recepta sacrificabat, γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι καὶ νηπίοις δίδωσι κολλυρίδα ἄρτου καὶ ἐσχαρίτην, καὶ λαγανιστὸν, καὶ μερίδα θύματος. Locus est libro 2, cap.6. Sed ibi scriptum καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, pro illis postremis apud Suid. verbis. Vide Ἴτρια. Λάγανος autem, in Λάγυνος.

Λαγαρὸς, οῦ, ὁ, à quibusdam exponitur Arctus & Gracilis: ab aliis Laxus, Vacuus, Non distentus nec plenus: multo rectius. Ita enim Hippocr. De corde, ἀπὸρ ἤδη καὶ πάμπαν ἀρυκοίλιος, καὶ λαγαρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themist. oratione 6, τὴν πόλιν αὐτὴ λαγαρὰς καὶ ὑποσόμφου μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας. Athen. lib.3, πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα: opposito ibi nomine λαγαρὸς nomini ὀγκώδης. Et a-

pud Suid.ex Epigr.Καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται. Ibidem λαγαρὸν τοπαίνυμα. Vbi & ipse exp. ὑπόκενον, vt Eustath. quoque κοιλότητα hoc vocabulo significari ait qualis est τῶν λαγόνων. Et grāmatici λαγαρὸν versum vocant qui non eodem, id est pleno,tenore incedit, sed in medio laxior est & ὑπόκενος: eam ob rem & σφηκοειδὴς dictus.qualis hic Homeri, Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Vide & t.2,c.152,d.& 289,g. INDE Λαγαρότης, ητος,ἡ,eiusmodi laxitas & vacuitas, quum videlicet aliquid distentum non est,sed inaniter laxum. ET Λαγαρόομαι,οῦμαι,Ita laxus & vacuus fio: aliis Extenuor, Cōtrahor. Fluuius λαγαροῦσθαι dicitur quum excauatur & paulatim subsidit, vt hyeme quum adstringitur gelu. in epigr. ὀλισθὼν ἐς ποταμὸν ἤδη λαγαρούμενον. ITIDEM Λαγαρίζομαι accipiendum videtur pro Laxus fio & exinanior, in hoc loco Aristophanis Vesp. Οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ἥσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν. vt sensus sit,eos gauisos esse quum viderent τὸν τῶν δικαστικῶν ὄχλον καὶ συρφετὸν(erat enim κηθάριον fiscella quæ vrnæ suffragiorum veluti infundibulum superimponebatur) non amplius tam tumido esse ventre, sed laxiorem fieri & euacuari, nec quidquam habere quod roderet:illa duo vocabula ἐκ κηθαρίου annectendo præcedentibus. Scholiast.tamen cum sequentibus iungit, λαγαριζόμενον exponi posse dicens vel λάγανα ἐσθίοντα vel ἀποξύοντα. vt sit ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγγείων ἀποξύοντα. sed parum ad rem. Hesych. λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα. Ad meam expositionem facit quòd idem Hesych. λαγαρίζεται affert pro μεταβιβάζεται. nam qui modico victu vtitur, is itidē ἐξ ὀγκώδους fit λαγαρὸς siue λαπαρός.

Λαγάσαι,eidem Hesych.est ἀφεῖναι,Dimittere.

Λάγγα, eidem ἡ τῇ ἑορτῇ διδομένη μερίς. Vide & Λύγξ.

Λαγγάζει,eidem ὀκνεῖ,Pigratur. quod & Λαγγεύει dici ait. Mox λαγγάσαι exp.περιφυγεῖν,& Λαγγεύει,φεύγει.

Λαγγαζόμενος,eidem περιϊστάμενος,στραγγευόμενος.

Λαγγαρεῖ,eidem ἀποδιδράσκει,Aufugit.

Λαγγεύειν,Fugere,Refugere:vide λαγγάσαι.

Λαγγών,eidem μεταβολος,ἔμπορος:qui & μαγγαιβυτής.

Λαγγνά, eidem δεινά.qualia & ἀλεγεινά.

Λάγγος,t.2,c.548,b. Λαγερός,Hesychio σμίλαξ.

Λαγέτης,ου, ὁ, Dux, seu Ductor populi. Eustathio ὁ στρατηγὸς siue ἡγεμὼν,παρὰ τὸ λαοὺς ἄγειν:Hesych. ἡγεμὼν,ὄχλον συναγαγών.

Λάγυνος,ου,ἡ,Lagena.Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης Κωπίνδος,ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡδὲ λάγυνος ἔχει. Et in Epigr.apud Suidam Κύπριδι κεῖσο λάγυνε. vbi vocatur κασιγνήτη Βακχείας κύλικος,δείπνων ὅπλον ἑτοιμότατον,ὑγρόφθογγος, στειναύχην, necnon aliis epithetis. vnde satis constat poculi genus fuisse. Fuisse autem tale quod in itinere circumferri posset,vt hodiéque vtimur vel coriaceis, vel vitreis,vel stanneis aut è lamina ferrea confectis, patet ex eo quod Athen. lib.10, dicit, Demetrium Phalereum Crateti cynico σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαι οἴνου. INDE Λαγυνοφορία, ας, ἡ, Lagenarum seu lagenæ gestatio. Plutarchus apud Athen. initio libri 7,scribit, Alexandriæ λαγυνοφορίαν fuisse festum quoddam in quo ἐδείπνουν κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων,καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγυνίου παρ' αὐτῶν φέροντες ἔπινον. ET Λαγυνάρχος,Hesychio ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου, Cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Sed notandum est,vbique ferè scriptum reperiri λάγυνος per υ in secunda syllaba,non apud Suidam tantùm sua serie, sed apud Athen.etiam & Eustathium: apud Hesychium etiam per ι λαγίναρχος:ita tamen vt series admittat τὴν διὰ τοῦ η γραφήν. quare eam reiiciendam non esse putaui, præsertim quum eam Latini quoque sequuti sint,dicentes Lagena. Ad Athenæū verò vt redeam,scribit is libro 11,dicere quosdam λάγυνον esse mensuræ nomen apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην: capere autem cotylas Atticas duodecim: & Patris eam mensuram esse τὴν λάγανον. Sed iis potius assentiendum qui poculi genus esse tradunt,non fœminino solùm sed masculino etiam genere vocantes. Nicostrat. τῶν καπηλευομένων ἡμῖν λαγυνίων πηλίκοι. Idem, Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον Ὄξους. Diphilus,λάγυνον ἔχω κενὸν,θύλακον δὲ μεστόν. Sic Lynceus Samius,εἴς τις παρ' ἐμοὶ πότοις,ἐν οἷς λάγυνος κατ' ἄνδρα κείμενος οἰνοχοεῖτο πρὸς ἡδονὴν,διδοὺς ἑκάστῳ ποτήριον. Fœminino genere Rhianus suprà dixit λάγυνον, vt & Aristoteles in Thessalorum republica scribit Thessalos fœminino genere dicere τὴν λάγυνον. DIMINVTIVO Λαγύνιον vsus est Diphilus,dicens, λαγύνιον Ἔχον βαδίζειν εἰς τὰ γύμναθ' ὑπὸ μάλης.Quibus in locis nota etiam τὸ υ produci: corripi autem in Epigramm.vbi quidam dicit, Ἐν λαγύνῳ πίνουσα.

Λαγής,Hesychio ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφερής:qui eidem λάγνης & λάγνος, Pronus in venerem,Libidinosus.

Λαγίδεος,t.2,c.548,c. Λαγίδης,ibid.b.

Λάγιον,ib.c

Λαγνα,eidem est κάμψα,κιβωτὸς, Capsa,Arca.

Λαγνεία,Λάγνευμα,Λαγνεύω, vide in sequ.Λάγνης.

Λάγνης, SIVE Λάγνος,ου,ὁ, Hesychio καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, περὶ πορνείαν ἐπτοημένος,Libidinosus,Lasciuus, Salax: qualis in fœmineo genere μαχλὰς dicitur. Meminit Suidas quoque harum vocum, scribens λάγνης pro λάγνος dici, & significare πόρνος, αἰσχρὸς, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια,Scortator,Turpiter in venerem pronus. Meminit Eustathius quoque, scribens λάγνον dici videri vel quasi λάγονον, admodum fœcundum seminis,vel quasi λάγυνον,admodum mulierosum,itémque λάγνην quasi λαγύνην, particula λα vtrobique habente vim epitaticam & posita pro λίαν: Atticè in superlatiuo dici λαγνίστατος pro λάγνιστος, vt κλεπτίστατος:synonymum esse οἰφώλης, κήλων, πτάν,μάχλος. INDE Λαγνεύειν,Libidinosum & salacem esse, Pronum esse ad res venereas. Hippocr.De morbis intern. vtitur pro Rebus venereis vti,Semen emittere,σπερματίζειν,dicens. ἢν γὰρ μεθυσθῇ παρὰ καιρὸν,ἢ λαγνεύσῃ,ἢ ἄλλο τι ποιήσῃ μὴ ἐπιτήδειον. Sic etiam in lib.De genitura dicit hoc indicio esse quòd in coitu ἀποκρίνεται τὸ ἰσχυρότατον quoniam ἐπὴν λαγνεύσωμεν,σμικρὸν οὕτω μεθέντες ἀσθενέες γινόμεθα. In eodem libro,οἱ δὲ εὐνοῦχοι διὰ ταῦτα οὐ λαγνεύουσιν ὅτι σφέων ἡ δίοδος ἀμαλδύνεται τῆς γονῆς. Et rursum,ὁκόσοι δὲ παρ' οὖς τετμημένοι εἰσὶν,οὗτοι λαγνεύουσι μὲν καὶ ἀφίασιν,ὀλίγον δὲ καὶ ἀσθενὲς,καὶ ἄγονον. Itidem VERBALIA Λάγνευμα ET Λαγνεία accipit pro Coitus seu Semen. De natura infant. δίδυμα δὲ γίνονται ἀφ' ἑνὸς λαγνεύματος οὕτως. Eodem libro, de viro,ἢν λαγνεύῃ πολλὰ,ἀραιότερα γινόμενα τὰ φλέβια μᾶλλον ἐπάγει τὴν λαγνείην.id est τὸ σπέρμα, vt paulo pòst loquitur. Paulo antè dicit ἐν τῇ λαγνείῃ,In coitu, In seminis emissione. vt & in libro De morbis intern.ἀπέχεσθαι λαγνείης καὶ οἰνοφλυγίης, abstinere à coitu & temulētia. Aristoteles quoque pro Genitura seu Semine vsurpasse dicitur. Ex eius enim Problem. affertur τῇ λαγνείᾳ ὑπερβάλλει pro Admodum genitali semine abundat. Alioqui λαγνεία accipitur & in malam partem pro Libidinositas,Salacitas, Libido immodica,Immoderata rei venereæ appetentia. Philo in Vita Mosis lib.3. οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι. Sic Xenoph. λαγνείᾳ δουλεύειν. Et Philo rursum lib.1,τὰ μὲν σώματα λαγνείαις,τὰς δὲ ψυχὰς ἀσεβείᾳ τῶν χρωμένων διέφθειραν.

Λαγοθήρας,t.2,c.548,a. Λαγορεῖς,Hesychio ἐκκλησίαι.

Λαγὸς,t.2,c.547,b. Λαγοῦσαι,t.2,c.548,c

Λαγρὸν, SIVE Λαγρὸς, Hesych. κραββάτιον, Grabatulus. AT Λαγρονίτης,eodem autore placentæ species est.

Λάγυνος,t.1,c.890,e. Vide & Λάγυνος.

Λαγχάνω,Sortior, &c. t.2,c.543,g. Λαγχάνω,cum genit. c.544,b. Λαγχάνω, de creat.magistr.ibid.c. Λαγχάνω,Obtineo,&c.c.545,b

Λαγωβολεῖον,t.2,c.547,c. Λαγωβολία,ibid.

Λαγωβόλον,τὸ,ib.d. Λαγωβόλος,ib.

Λαγωδίας,t.2,c.548,b. Λαγώδιον,ibid.

Λαγωθήρας,ibid.a. Λαγωΐνης,Hesychio ὄρνις ποιός.

Λαγών,όνος,ἡ, eidem est ὁ κενεών,Ilia,Lateris cauitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: dicta,vt Athen. vult,παρὰ τὸ λαπαρὸν,vt Eustath.παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά: Homero vocata λαπάρα. Terræ etiam tribuitur. Nonn.χθόνιοι λαγόνες, Terræ cauitates & hiatus.vt & apud Athenæum lib.11,de figulo,Ἔτευξε κοίλης

λαγόνος ἀρμύας βάθος. Hesychio quoque λαγόνες sunt χάσματα γῆς. Affertur & Λαγονόπονος, ου, ὁ, pro Iliorum dolor. sed perperam. pro eo enim scribendum λαγόνων πόνος.

Λαγόνειος, t.2, c.548, b.	Λαγωός, t.2, c.546, h
Λαγῷος, t.2, c.548, a.	Λαγώπους, t.2, c.547, e
Λαγώπυρον, ibid. f.	Λαγώς, ibid. b
Λαγωτροφέω, ibid. g.	Λαγωφαγία, ibid.
Λαγωφθαλμοι, ibid.	Λαγωφόνος, ibid.

Λάδανον, vide infrà in Λῆδον.

Λάδας, Hesychio ἔλαφος νεβρίας, Ceruus iuuencus.

Λάδομαι γυώμlω, apud eundem πίθομαι.

Λαδωγενής, Hesych. teste Venus dicitur, quòd ἐπὶ τῷ Λάδωνι ἐγεννήθη, fluuio Arcadiæ.

Λᾶδος, Doricè pro λῆδος. Λαδρέων, t.3, c.679, g

Λάειος φόνος, dicitur ὁ τοῦ Λαΐου, Laii cædes. Suidas.

Λαεντηρίος, Hesychio λιθοξόος, Lapicida: suspectum.

Λαέρτης, t.1, c.219, f. Vnde Λαερτιάδης, & Λαέρτιος παῖς, Filius Laertis, Vlysses.

Λαζίνης, Hesychio χαραδρίας, καλαρίας ἰχθύς.

Λάζομαι, Prehendo, Arripio, Corripio: verbum poeticum idem significans quod in prosa λαμβάνω. Hom. Iliad. θ, Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος, Arripiebat, seu Prehendebat, Capiebat. Iliad. β, Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Dētibus terram corripiant, seu Mordicus terram prehendant. id est corruant. Apud eundem, sermonem etiam aliquis λάζεται pro Excipit & veluti prehendit, altero suæ orationi finem imponente: Odyss. υ, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον.

C Λαζύμαι quoque apud Hesychium legitur, expositum λαμβάνουσαι. Sic Hippocrates etiam vtitur & verbo λάζεσθαι & verbo λάζυσθαι, pro Accipere, Arripere. Concipere: Γυναικείων lib. 1, τὸ στόμα οὐκ ὀρθὸν ἐπὶ τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰθύνουσα, καὶ οὐ λάζυται τὴν γονήν. Ab eodem in libro De loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον πονέειν, morbos admittere. hoc est, morbis esse obnoxium. vt vicissim αἱ νόσοι λάζονται, Corripiunt & inuadunt. Eodem libro ἀπὸ ῥήγματος πυρετὸς οὐ λάζεται πλέον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et De morbis lib. 2, ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐς τὴν ῥάχιν. Itidem in cōpositione dicitur ET Ἀντιλάζυμαι ET Ἀντιλάζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, Apprehendo, vel Capesso, Suscipio. Euripides, Τί δ' ἐστὶν οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; Idem in Oreste, Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει.

D Λάζω autem, diuersam habet significationem. Hesych. enim λάζειν esse dicit ὑβρίζειν, Iniuriosum & insolentem esse: forsitā pecudum more quæ nimia pabuli vbertate lasciuiunt. vt inde sit λάξ & λακτίζειν.

Λαζών, eidem est ἀλαζών, Arrogans, Insolens.

Λαιήνδω, eidem est φθέγγεσθαι: quod & λάειν.

Λάθα, t.2, c.695, e.	Λαθάδαι, t.2, c.697, a
Λάθαργος, ibid.	Λαθασμός, ibid.
Λαθήδης, t.2, c.696, e.	Λαθηπικός, t.2, c.699, a
Λαθικηδής, t.2, c.696, f.	Λαθίνοσος, ib. e
Λάθιος πηγή, ibid. h.	Λαθίπονος, ib. e
Λαθίπονος, ibid.	Λαθίφθογγος, ib. g
Λαθιφροσύνη, ibid.	Λαθίφρων, ib.

Λάθομαι, Doricè pro λήθομαι. Ex Epigr. λάθεται, Immemor est, Non meminit, Oblitus est. λέλησαι.

Λάθος, t.2, c.696, f.	Λαθοσύνη, ib.
Λάθρα, t.2, c.697, b.	Λαθραῖος, ibid. d.
Λαθραίως, ib. e.	Λάθρη, ib. c
Λαθρηδά, ibid. e.	Λαθρηδόν, ib.

Λαθρημαῖος, ibid. e. Sed rectius per ι scribitur λαθριμαῖος.

Λαθρίδιος, ibid. f.	Λαθριδίως, ib.
Λαθριμαῖος, in Λαθρημαῖος.	Λάθριος, t.2, c.697, e
Λαθροδάκνος, ibid. d.	Λαθροδήκτης, ib.

Λαθρός, ibid.

Λαθροῦν, Hesychio βλάπτειν, Lædere, Nocere.

Λαθροφαγεῖν, t.2, c.697, d. Λαθεύς, t.2, c.699, g

Λάθυρος, ibid. f

Λαιαί, Hesych. esse dicit ἐκκλησίαι: item κτῆσιν: addens, Dores λαίαν dicere ἐπὶ τῆς λείας, de præda. Vide λεία.

Λαίβα, eidem ἀσπίς, πέλτη: (quæ infrà λαῖπα) item πελίβας.

Λαῖγμα, eidem περικεφαλαίας κόσμος. Mox tamen λαίγματα esse dicit τμήματα, σπέρματα, ἱερὰ ἀπάργματα.

Λαΐγξ, & Λαΐγγες, t.2, c.541, c

Λαίδιον, Hesychio ἀριστερόν, Sinistrum. quod & λαιόν.

Λαΐδος, eidem est λῆδος, περιβόλαιον: quod & λᾶδος.

Λαιδρός, eidem est ἀριστερός, Sinister: item λαμυρός, αἰαιδής, θρασύς, Impudens, Procax, Audax: itidémque Scholiastæ Nicandri, in Ther. σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρήν. Et in Alexiph. γρηῶν λαιδροὺς δαμάσαιο τοκῆας.

Λαιετόν, Suidæ τὸ ἀρχαῖον: pro quo rectius Hesych. Λαΐτον, τὸ ἀρχεῖον.

B Λαιθαργος, t.2, c.697, b. Λαιθαρεΐζειν, Hesychio λαμυρῶσαι.

Λαιθυράζω, Suidæ χλευάζω, Irrideo, Derideo.

Λαικάζω, eidem est ἀπατῶ, Decipio. Significat etiam Scortor. Aristoph. Equit. Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις, Δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις. Ibi enim schol. exponit πορνεύσεις, afferens ITIDEM Λαικάστρια pro πόρνη, Meretrix, Prostibulum: ET Λαικαστής, οῦ, ὁ, pro πόρνος, Scortator, seu Qui corpore quæstum facit. Quo posteriore vocabulo vtitur idem Aristoph. in Acharn. dicens, Ἡμεῖς δὲ (sub. ἄνδρας ἡγούμεθα) λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας. Vtitur idem & altero apud Athen. lib. 13. dicens Peloponnesiacū bellū Græcis exarsisse ἐκ τειῶν λαικαστριῶν, Simætha, & duabus Aspasiis raptis à Megarensibus. Volunt hæc esse παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, & τὸ λα τὸ ἐπιτατικόν, inserto ι.

C Λαῖλαψ, απος, ἡ, Turbo: genus venti procellosi. Aristot. De mundo, λαίλαπα & στρόβιλον esse dicit πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, ventum violentum qui infernè sursum versus repentè conuoluitur. Turbinem & vorticem appellat Budæus. Hesychius esse dicit ἀνέμου συστροφὴν μετὰ ὑετοῦ, venti vorticem cum imbre. Homer. Iliad. μ, ἐπεὶ ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι. Apud eundem Iliad. λ, νέφος φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν, multum turbinis procellosi. Idem vento etiam λαίλαπα tribuit. hoc est συστροφὴν μετὰ ὑετοῦ. Iliad. ρ, Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Odyss. ι, Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem Odyss. μ, de vento, ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso vsurpauit, in Alcyone, αἰθρίαι ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι. A-

E pud Hesych. legitur ET Λαιλάπτος, eiséq; dicitur ὅταν συνεχὴς καὶ ἀνεμώδης ὁ ἀὴρ ᾖ. sed suspectum.

Λαῖμα, t.2, c.549, d.	Λαιμάζω, ib.
Λαιμαργία, ibid. c.	Λαίμαργος, ib.
Λαιμάσσω, ibid.	Λαιμάω, ib.
Λαιμητόμος, ibid. b.	Λαιμητόμος, ib.
Λαιμοδάκης, t.2, c.548, f.	Λαιμοπέδη, ib.
Λαιμός, ibid. d.	Λαιμότμητος, ib. h
Λαιμοτομέω, t.2, c.549, b.	Λαιμότομος, t.2, c.548, h
Λαιμοτόμος, t.2, c.549, b	

F Λαιμώσσω, Suidæ θεραπεύω. Λαιμώρη, eidem ἡ λαμυρός.

Λαιμώσσω, t.2, c.549, d.

Λαῖνα, ex Strab. lib. 5, pro Læna: quæ & χλαῖνα.

Λάϊνος, t.2, c.541, c. Λάϊνος, ib. b. At Λαῖνος, Hesychio est & ἡ σπορός γῆ, quæ etiam λαιόν: & ὁ ἀριστερός, Sinister, qui etiam λαιός. Affert etiam Λαιόχειρ pro σκληρόχειρ, Qui dura est manu, Duras habens manus.

Λαῖον, ου, τό, Doricè pro λήϊον, η verso in α & contractis vocalibus. VNDE Λαιοτομεῖν dicitur τὸ λαῖον τέμνειν, Segetem demetere: apud Theocr. initio Idyll. 10, Οὔτ' ἄμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον.

Λαιός, οῦ, ὁ, Sinister, Læuus: idem ac ἀριστερός. Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει, à sinistra. Hesychio est non solùm ἀριστερός, sed etiam λαός. quod poeticum fuerit.

Λαιοτομεῖν, vide paulo antè in Λαῖον.

Λαῖπος, Hesychio κίναιδος, λάσταυρος: Cinædus, Salax, Libidinosus. qualis & ὁ λαισκάστωρ & ὁ λαιμαστίας.

Λαισαιοφόρος, Hesychio ὁπλοφόρος. forsan pro λαισηιοφόρος. AT Λαισάς eidem ἡ παχεῖα ἄξαμις.

H Λαισήϊον, Clypeolus, Parmula. volunt esse ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων, vnde & nomen: vel ita κοῦφον vt etiam τῇ λαιᾷ commodè gestari queat & agitari. Homer. Iliad. ε, & μ, Δηΐουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.

Λαίστης, Hesychio κίναιδος, πόρνη: afferenti & Λαισκάστωρ

pro λαμυρὸν, Impudentem, Effrænem. Suidæ etiam & Etymol. Λαίσκαπρος est ὁ λάγνος καὶ λαμυρὸς, Perditè & impudenter libidinosus: παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, pleonasmo τοῦ ι, vt in μαιστροπὸς pro μαστροπός.

Λαίσθη, eidem Suidæ αἰσχύνη, Turpitudo, Dedecus.

Λαίσπαις, à Leucadiis dicitur ὁ βούπαις, teste Hesychio.

Λαισποδίας, ου, ὁ, nomen propriũ. nonnulli verò esse volũt τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα. Hes. Aristoph. schol. scribit hunc Læspodian habuisse κνήμην σαπρὰν ad talos vsque obligatam. Sanè κακόκνημον fuisse, ipse Aristoph. indicat, in Auibus dicens, τί ἐπ' ἀρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ; Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. Et Eupolis, Ταδὶ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας Αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. Sunt qui & Ixionem ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ita vocari tradant, vtpote ἀκρατῆ περὶ τὰ ἀφροδίσια ὥστε καὶ κτήνη ἀποδεῖν. Hæc inter alia schol. Aristoph.

Λαιστὸν, Suidæ τὸ ἀχθεινὸν, Onerosum, Molestum.

Λαῖστρον, Hesych. ξυστῆρα, πλύον: quod & λίστρον. Apud Suidam oxytonως λαιστρὸν, expositum πρυτανεῖον: quod potius λαΐτον dicitur.

Λαῖσα, Hesych. πέλτη, Pelta: quæ suprà λαῖσα, & infrà λαῖφα.

Λαῖτμα, exponitur πέραμα, διάστημα, πλάτος, Traiectus, Latitudo: seu Æquor. Homer. Odyss. ε, σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Idem sine genitiuo θαλάσσης, subaudito tamen, Odyss. η, Νηυσὶ θοῇσι τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι, Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι.

Λαΐτον, Hesychio τὸ ἀρχεῖον, Archiuum: afferenti & Λαΐτων pro δημοσίων τόπων: Doricè pro ληΐτων. Perperam apud Suid. Λαιστὸν τὸ ἀρχαῖον: & Λαιστρὸν, τὸ πρυτανεῖον, pro Λαΐτον, ἀρχεῖον siue πρυτανεῖον.

Λαῖτος, Hesychio ἀκήρατος, Incolumis: Latinis Hilarus.

Λαῖφα, eidem est ἀσπίς. quæ & λαῖσα & λαῖτα.

Λαιφάσσοντες, eidem sunt ψηλαφοῶντες, qui & ἀφάσσοντες.

Λαῖφος, εος, τὸ, ET Λαίφη, ης, ἡ, Vestis seu Vestimentum: & quidem è tenui stamine. λεπτὸν ἱμάτιον, ῥάκος. Vestis attrita & lacera. Homer. Odyss. ν, ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσω ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. Et Odyss. υ, κἀκεῖνον οἴω Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. Fœminino genere apud Suid. διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην. quod exp. χλαμύδα, Chlamydem. ‖ Neutrum λαῖφος significat non solùm ἱμάτιον, sed etiam ἄρμενον, ἱστίον, Velum. Apud Plut. μάλα λαῖφος ὑποστολίσας. Sic Euripid Hecuba, τὰς ποντοπόρους σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἀναπνάξας τις δαίμων. Idem in Hecuba rursum dicit λινόκροκον φᾶρος στέλλων pro λαῖφος στέλλων, velum contrahens. Apud Hesych. reperio ET Λαίφια, ῥάκη, Panni laceri: pro quo forsan λαίφεα ipse scripsit.

Λαίφυρον, apud Suid. τὸ ἀσθενὲς, Inualidum, Imbecille.

Λαιψηρόδρομος, t.1, c.1050, c

Λαιψηροδρόμος, t.1, c.256, e. & t.4, c.692, c

Λαιψηροκέλευθος, ibid.

Λαιψηρὸς, t.1, c.256, e. & t.4, c.691, a.g. Suidas à Laconibus λαιψηρὸν dici scribit τὸ ἡμίξηρον, Semiaridum.

Λακάθη, Lacatha: apud Theophrastum Hist. pl. l.3, c.4, in censu arborum campestrium: cap.7, λευκάεα, in numero τῶν ἀειαυξεστάτων: perperam, vt volunt nonnulli, pro λακάρεα. Hesychius λακάρτην & λακάρην esse dicit δένδρον τι.

Λακάνη, idem ac λεκάνη: quod vide infrà.

Λάκαφθον, Lacaphthum: à Paulo Ægin. lib.7, cap.22, numeratur inter species aromatum è quibus κῦφι τὸ ἡλιακὸν componitur: esséque dicitur φλοιὸς πίτυος ἢ ἑτέρου τινὸς δένδρου. Itaque apud Plutarch. etiam in lib. De Iside & Osiride, vbi eiusdem cypheως compositionem exponit, pro λαπάθου reponendum fuerit λακάφθου: pag.683, meæ edit. versu 1.

Λακερὸν, Hesych. εἰκαῖον: AT Λακερωτὸν, συνεσταλμένον.

Λακέρυζα, eidem μεγάλα κράζουσα, κρακτεῖα, Vociferatrix, Clamatrix: item λάλος, φλύαρος, Loquax, Garrula, Nugatrix: necnon λοίδορος, Conuitiatrix, Maledica. Epithetõ est cornicis. crebrò enim apud poetas λακέρυζα κορώνη: necnon trãspositis primoribus syllabis κελάρυζα κορώνη, pro Vociferatrix, Garrula, Loquax. Apud Platonem verò lib. de republ. ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων κείνη κραυγάζουσα, itidem pro Vociferatrix, Loquax: vel etiam Latratrix. Eandem significationem habere & VERBVM Λακερύζεσθαι, ait Hesych. cuius Suidas quoque meminit, esse dicẽs λογοποιεῖσθαι vel λοιδορεῖσθαι, Multa verba facere, Garrire: vel Conuitiari, Maledicere. Etymol. habet λακερύζειν. scribit enim, ex κρώ fieri κρύζα, & pleonasmo τοῦ ε κέρυζα: inde λακέρυζα, præfixa epitatica particula λα, quod esse ἡ μεγάλως κρώζουσα. hinc fieri verbũ λακερύζειν. Forsitã tamẽ & παρὰ τὸ λακεῖν hæc deriuata videri queant.

Λάκη, Hesychius à Cretensibus τὰ ῥάκη dici scribit: afferens & Λακηδίξαι pro διαρρῆξαι, quod infrà λακίσαι.

Λακεῖν, dicitur esse aor.2 verbi ληκεῖν, præsentis vicem gerens, significans nimirum Sonare, Resonare, Insonare, Sonitum dare: vel Crepare, Strepere. Hesychius hoc verbo λακεῖν denotari ait ἰδίωμα ἤχου, proprium quendam & peculiarem sonum: generaliter tamen exponẽs etiam ἤχησεν, Sonuit, Insonuit, Resonuit, Sonitum dedit. Eustathius quoque dicit esse ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν: proprium τῶν ἀψύχων. Homerus Iliad. υ, — ἡ δὲ διαπρὸ Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῇ, sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. ν, Pisandro icto λάκεν ὀστέα, crepuere, ἦχον ἀπετέλεσαν θραυσθέντα. Et initio Il. ξ, — οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. æs enim, seu arma ærea ferreáve, ensibus aut hastis pulsata, crepitant & ipsa & sonitum reddunt. Idem participium præt. λελακυῖα accepit pro Latrans: Iliad. μ, Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα: reddens videlicet φωνὴν ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίνεται. nisi malis generalius Vociferans, Clamãs. ‖ Vsurpatur etiam ἐπὶ ἐνάρθρων, à tragicis imprimis, pro φωνεῖν, Vocem edere, Sonare, Loqui. Ita sanè Sophocles λακεῖν dicit pro φθέγξασθαι, Sonare, Effari: in Antig. pag. 258, Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκεν ἀγγελίας, Nuntios retulit seu nuntiauit. Et Aristoph. apud Eustathium, Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Quid sonuit: hoc est Effatus est, Enuntiauit, Dixit. Idẽ Aristoph. in Acharn. τί λέλακας; non tam pro φθέγγῃ, φωνεῖς, Dicis: quàm pro κέκραγας, Clamitas, Latras: vel etiã Garris. ‖ Hesychius λάκε exponit non solùm ἤχησεν, ἐψόφησε: sed etiam ἐθλάσθη, συνετρίβη, Cõfractum est: ex consequente collecto antecedente. quomodo apud Latinos quoque Crepare dicitur interdum pro Cũ crepitu rumpi. INDE Λακὶς, dicitur σχίσμα, ῥαγὰς, διακοπὴ, Fissura seu Scissura facta cum crepitu: ex eo quod τὸ σχισθὲν ἢ διακοπὲν ἔλακε. Vtitur hoc vocabulo Aristophanes pro frusto panni lacerando auulso, pro fragmẽto: synonymum ei faciens ῥάκος, ῥάκιον, ῥάκωμα, τρύχος: in Acharn. nimirum. Ibi enim Dicæopoli roganti Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος, respondet Euripides, Τὰ ποῖα τρύχη; Et mox, Ποίας ποτ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων; Quúmque ille tandem dixisset, Τηλέφου δός αἰτιβολῶ σε μοι τὰ σπάργανα: Ὦ παῖ (inquit) δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα, Telephi pannos, laceros videlicet. seu Fascias Telephi laceras & pannosas. Itidem Hesych. λακίδας esse dicit σπαδόνας siue σπαράγματα ἱματίων: & τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμένων σχίσματα, tenuia carbasorum fragmina. Eidem λακὶς est non solùm ῥαγὰς & σχίσμα, Ruptura, Scissura: & ἐμβολὴ, ῥαφὴ, hoc est, pannus seu frustũ panni quod ἐμβάλλεται καὶ ἐνράπτεται ἱματίῳ διερρωγότι: verùm etiam τραῦμα, Vulnus: afferenti & λακὶς χθονὸς pro χάσμα γῆς, Hiatus & ruptura terræ. Apud eundem COMPOS. Λακιδοφορῶν, expositum οὐχ ὑγιής: ex consequente. quoniam qui vlcerosas tibias habent, λακίδας φοροῦσι, pannos seu fascias circum eas ferunt. Necnon & VERB. Λακιδίω affertur pro Lacero: ab eodem λακὶς deriuatum. à quo & aliud VERBVM, Λακίζω, significans itidem Lacero, Dilacero, Scindo: & quidem ita vt sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur. velut apud Suid. εὗρον τὸν χιτῶνα ᾑμαγμένον καὶ λελακισμένον. quod & ipse exp. ἐσχισμένον, afferẽs paulo pòst & hoc exemplũ, εἶτα οἱ Τοῦρκοι περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ λακιζόμενον. Inde VERBALE Λάκισμα, ατος, τὸ, significans idẽ quòd λακίς. vt λακίσματα μηρῶν apud Suid. quod expon. τῶν σαρκῶν ἀποσχίσματα, Frusta & fragmina quæ vel auulsa sunt lacerando, vel putrescendo deciderunt. ‖ Rursum verbo λα

κῆσαι & λακίσαι Hesychius & alias tribuit significatio- A
nes. Λακῆσαι enim exponit πατάξαι, Pulsare: λακίζει autem non solùm ῥηγνύει, ῥήσσει, sed etiam θωπεύει. Blanditur, Blandimentis delinit, Adulatur. A superiore porrò λακεῖν, quod est, ἠχεῖν, DERIV. Λάχος, significans ἦχος, ψόφος, Sonus, Sonitus, Strepitus, Crepitus, teste Hesychio.

Λακηθμὸν, nonnulli quod Attici γλωσσοκόμιον. Hesych.

Λακιδαίμονος, idem ψοφοῦντος, ἠχοῦντος, Strepitantis, Sonitum seu crepitum dantis. παρὰ τὸ λακεῖν.

Λακιδοφορῶ, Λακιδόω, Λακίζω, Λακὶς, Λάκισμα, vide paulo B
antè in Λακεῖν.

Λακκαῖος, Λακκίζω, Λακκόπεδον, Λακκόπλουτος, Λακκόπρωκτος, vide in sequ. Λάκκος.

Λάκκος, ου, ὁ, Fossa, Fouea. Plutarch. in Polit. præc. ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες. In Psalmis Dauidicis λάκκος & τάφος ponuntur pro morte & periculo: quoniam foueæ & fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. Dicit igitur Dauid, ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Et rursum, καὶ ἤγαγέ με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας. Attici (inquit Suidas) & cæteri Græci, ὀρύγματα C
ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες ὀρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτὰ, καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. Cicero dicit cellam vinariam & oleariam: Vlpianus cellam vini & olei. Quidam & cisternam interpretantur: necnon Lacum Latinorum hinc esse volunt nonnulli. INDE Λακκόπλουτος, E fossa ditatus, E cisterna diues factus. Callias Atheniēsis à comicis λακκόπλουτος dicitur διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ, inquit Hesychius. Sic Suidas scribit Xerxe Salaminio prælio fugato, fugientibúsque iis qui D
Athenas tenebant Persis, famulos Persæ cuiusdam qui domi Calliæ ἐσταθμεύετο, πολὺν χρυσὸν ἐμβαλεῖν εἰς λάκκον, in puteum seu cisternā subterraneam. id aurum Calliā, barbaris reditus spe prærepta, inuenisse, & supra modū locupletatum, λακκόπλουτον inde dictum fuisse. Item INDE Λακκόπρωκτος, Qui podicem habet latum & profundum in modum λάκκου: apud Aristophanem in Nubibus, cui synonymum facit εὐρύπρωκτος. Hesych. ET Λακκοσκάπερδον dici scribit τὸν λακκόπρωκτον.
Apud eundem reperio & alia duo COMPOSITA, E
Λακκοπεδὰ ET Λακκοσχέας. Is enim quum attulisset λακκοπέδα τοῦ σκελετοῦ, subiungit, διὰ χαλασθέντος ὄσχεου, καὶ τῶν διδύμων κρεμασθέντων, vocatur λακκοπέδα: Λακκοσχέας autem, Euphronius τοὺς διὰ παντὸς καθειμένον ἔχοντας αὐτό. dici verò ὄσχον siue ὀσχέαν, τὸ ἀγγεῖον ὅπου οἱ δίδυμοι ἐμβέβληνται. qua de re vide & quæ ex Polluce attuli, t. 2, c. 977, e.f. Vtitur verò vocabulo λακκοσχέας Lucianus quoque in Lexiph. dicens, μῶν ἐκεῖνον φὴς Δίωνα τὸν καταπύγονα καὶ λακκοσχέαν; Præterea à λάκκος DERIV. Λακκαῖος, ου, ὁ, Cisterninus. vt λακκαῖον ὕδωρ, Aqua F
cisternina, Aqua è cisterna seu fossa subterranea. Anaxilas, Ὕδατός τι λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι Γένοιθ' ὑπάρχειν. Et rursum, Ἴσως τὸ λακκαῖόν γε ὕδωρ ἀπώλεσεν. At τοῦ λάκκου vocabulo vsus est Apollodorus Gelous in hac significatione, dicens, Ἀγωνιῶσα τόν τε τοῦ λάκκου κάδον Λύουσα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, εὐτρεπεῖς Τὰς ἱμονιὰς πεποίηκας: apertè distinguēs λάκκον & φρέαρ. Ita vt sit Cisterna, Fossa subterranea in qua colligitur aqua & asseruatur: dicēte Aristoph. quoque in Concion. Ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος. Affertur & VERB. Λακκίζω pro G
Fodio: sed sine exemplo.

Λακόπεδον & Λακοσχέας, vide t. 2, c 977, e & f: necnon in præcéd. Λάκκος. Λάκος, in Λακεῖν.

Λακπατέω, t. 2, c. 596, b. Λακπάτητος, ib.

Λακρὶς, & Λάκτις, Hesychio κώπη, τορύνη.

Λακτίζω, t. 2, c. 596, c. Λακτίζομαι, ib. f

Λάκτιμα, Hesychio idem quod λάκτισμα, Ictus calce incussus.

Λάκτις, t. 2, c. 597, d. Vide & Λακρὶς paulo anté.

Λακτιστὴς, t. 2, c. 596, g. Λακτιστικὸς, ib.

Λάκυρος, Hesychio στεμφυλίας οἶνος.

Λάκων, ωνος, ὁ, Laconi incola Lacedæmonis seu agri Spartani. Fœmina, DICITVR Λάκαινα, Lacæna.
INDE Λακωνικὸς, Laconicus, Laconibus proprius & peculiaris. vt Λακωνικοὶ κρατῆρες, Λακωνικαὶ μάχαιραι, Λακωνικὰ ξίφη: item Λακωνικὸν ὄνομα. At Λακωνικὸν ἀπόφθεγμα dicitur de breui & acuto: Λακωνικὸς χιτὼν, pro λιτῇ ἐσθῆς: & Λακωνικὸς τρίβων, pro pallio atirito, quali Lacedæmone vtebantur. In vituperio Λακωνικὸν τρόπον dicunt ἐπὶ δυσπύγου: quòd τὸ περαίνεσθαι & τὸ παρέχειν ἑαυτοὺς τοῖς ξένοις Spartæ esset comm. une. In laude apud Plutarchum, ἐλεύθερον πάνυ καὶ Λακωνικόν. & apud Athenæū lib. 11, ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τύπῳ Λακωνικὸν οὐδὲ ἁπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ τὸ θηριῶδες. Absolutè etiam dicuntur Λακωνικοὶ, Λακωνικὴ, Λακωνικαί. Nam Λακωνικοὶ dicitur pro Λακωνικοὶ ἄνδρες. Xenophon Hell. 2, ἐβοήθουν αὐτοῖς σὺν τοῖς Λακωνικοῖς. Et Λακωνικὴ pro Λακωνικὴ χώρα seu γῆ, Ager Laconicus. Plutarchus, τὴν Λακωνικὴν κακῶς ἐποίουν. Et Λακωνικαὶ, pro Λακωνικαὶ κρηπῖδες, Laconicæ crepidæ: quas & Ἀμυκλαΐδας vocabant ab oppido Laconico. Item τὰ Λακωνικὰ pro Λακωνικὰ πράγματα. Æschines in Ctesiphōtem τὰ Λακωνικὰ συνέστη. Inde ADVERB. Λακωνικῶς, Laconicè, Laconico more, More Laconum. Apud Athen δειπνεῖ Λακωνικῶς, hoc est parcè & frugaliter. Pro fœminina Λακωνικὴ dicitur ETIAM Λακωνίς. Vnde in Epigr. Λακωνίδες, Laconicæ. sub. mulieres: quæ & Λάκαιναι, vt suprà dictum est. Est à Laconibus & VERB. Λακωνίζω, Lacones imitor. Plut. Alcib. τῇ διαίτῃ λακωνίζων, Victus ratione Lacones imitans, Laconicam victus rationem sequens. Sic sermone seu idiomate, breuitate sermonis, moribus, aliquis Λακωνίζει. Plut. Sympos. sept. sap. ὁ Χίλων Λακωνίσας, Laconico idiomate vsus. Idem De garrul. ἐὰν δὲ βούληται Λακωνίζειν, αὐτὴν μόνην φθέγξεται τὴν ἀπόφασιν, Laconica sermonis breuitate vti. Philostr. epist. 46, μὴ Λακώνιζε, ὦ γύναι, μηδὲ μιμοῦ τὸν Λυκοῦργον. ξενηλασίας ἔρως οὐκ ἔχει, hospitem arcendo ne imitere Lacedæmonios & Lycurgum. Significat etiam Lacones sequi, Cum Laconibus facere, Laconibus studere. Xen. Hell. 4 κινδυνεύσει ἡ πόλις Λακωνίσαι. Et lib. 7, πάλιν Λακωνιεῖ ἡ πόλις. Et lib. 6, ἐν ἑκάστῃ πόλει οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δὲ Ἀττικίζουσι. INDE Λακωνισμὸς, οῦ, ὁ, Laconismus, Laconum imitatio: seu Breuiloquentia Laconica. Item Studium erga Lacones, Amicitia cum Laconibus. ET Λακωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui Lacedæmoniis fauet, Qui partes Lacedæmoniorum sequitur. Xen. Hell. 1, ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταὶ καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστής.

Λακωνίζω, Λακωνικὸς, Λακωνικῶς, Λακωνὶς, Λακωνισμὸς, Λακωνιστὴς, vide in præced. Λάκων.

Λαλαγέω, t. 2, c. 552, b. Λαλαγὴ, ib.

Λαλάγημα, ib. c. Λαλαγητὴς, ib. d

Λαλάζω, ib. a. Λαλάκοις, ib. d

Λαλαμὶς, λαίλαψ: quidam λαιμάτμησις scribunt. Hes.

Λάλαξ, t. 2, c 552, b. Λαλέω, t. 2, c. 549, f

Λάληθρος, t. 2, c 550, b. Λάλημα, t. 2, c. 549, h

Λαλητέος, Dicendus, Prædicandus. Ex Epigr.

Λαλητικὸς, t. 2, c. 550, a. Λαλητὴς, ib. a

Λαλητρεὺς, ibid. b. Λαλιὰ, t. 2. c. 551, g

Λάλιος, ib. f. Λάλις, ib.

Λαλίστατος, ib. g. Λαλίστερος, ib.

Λάλλαι, t. 2, c. 552, d. Λαλόεις, t. 2, c. 551, g

Λάλος, t. 2, c. 550, g

Λαμβάνειν, Capere, cum accus. &c. t. 2, c. 553, e. Λαμβάνειν, cum præpos. c. 554, c. Λαμβάνειν, pro Pati, &c. c. 555, a. Λαμβάνειν Consequi, &c. ibid. c. Λαμβάνειν, Prehendere, &c. ib. d. Λαμβάνειν, cum accus. passiuè redditum, ib. f. Λαμβάνομαι, Capior, &c. c. 556, a. Λαμβάνομαι, actiua signif. ibid. b.

Λαμβανόμενον, τὸ, substant. t. 2, c 556, a

Λαμβδακίζω, t. 2, c. IX, c. Λαμβδακισμὸς, t. 2, c. VIII, f.

Λαμβδοειδὴς, ib. d Λαμάς, Hesych. μῦς.

Λάμαχος, eidem Hesychio ἄμαχος, ἐγκαρτερώτατος: ex λα epitatico. vnde possis interpretari etiā strenuè & validè pugnans. Est & nomen proprium ducis cuiusdam Athen. qui φιλοπόλεμος & ῥιψοκίνδυνος prædicatur.

H Λάμβαι, eidē H. τὰ χάσματα & οἱ μόνοι τῶν ἀνθρώπων, & ἰχθῦς.

Λάμια, seu Λαμία, eidē est θηρίον, bestia quædā. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorū piscium altero genere quod pro spina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν ταῖς γλώσσαις scribit τὸν καρχαρίαν, piscem, vocari etiam λαμίαν & σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse di

cant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Apud eū enim l.4, Apolloni⁹ Menippi cuiusdā spōsam esse dicit μίαν τῶν ἐμπουσῶν, ἃς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται· ἐρῶσι δὲ ταῦται, καὶ ἀφροδισίων μὲν, σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρῶσιν· καὶ πάλλουσι τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν θέλωσι δαίσασθαι. Tandémque Apollonio instante, acriúsque semper torquente τὸ φάσμα, fassa est ἔμπουσα εἶναι, καὶ πιαίνειν ἡδοναῖς τὸν Μένιππον εἰς βρῶσιν τοῦ σώματος. nam τὰ καλὰ καὶ νέα τῶν σωμάτων solere σιτεῖσθαι ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀκραιφνὲς τὸ αἷμα. Sic ferè Apuleius lamias appellat duas sagas seu incantatrices. Duris Samius Libycorum libro 2, narrat Lamiam fuisse mulierem pulchram, quū Iupiter rem cum ea habuisset, à Iunone zelotypa adactam ad prolem necandam: ex hoc mœrore factam deformem, aliarum pueros rapuisse & interfecisse. eam, Iunonis ob iram noctes diésque insomnes duxisse, vt eo maiore esset in luctu: Iouis verò miseratione exemptiles tādem nactam oculos quos pro libito modò tollere modò apponere posset: ab eodem obtinuisse vt in quam vellet se mutaret formā. testis schol. Aristophanis, qui Beli & Libyæ fuisse filiam ait. Item Diodorus Siculus libro 20, pag. 754. ex antiquis fabulis refert Lamiam fuisse reginam forma insignem, feris autem moribus infamem. eam, quum omnes ipsius liberi morerentur, aliæ autem mulieres prole fœcundæ essent, mœrore & inuidia percitam, iussisse ex vlnis illarum infantes rapi & confestim occidi. ideò etiamnum mentionē mulieris illius esse formidabilem pueris, vt quæ deuorare infantes perhibeatur. (quo modo & Horat. Neu pransæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo) si quando ebria esset, licentiam permisisse omnibus faciendi quod liberet. ita ipsa non curiosius inquirente quid ageretur, famam fuisse eam oculos suos coniecisse εἰς μάρσιπον siue ἀσκὸν, temulentia ista versa in incuriam & cæcitatem. Eodem propè modo Plutarchus initio libri περὶ πολυπραγμοσύνης, scribit fabulam esse, τὴν Λαμίαν οἴκοι μὲν εὕδειν τυφλὴν, ἐν ἀγγείῳ τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν ἀποκειμένους· ἔξω δὲ προϊοῦσαν ἐντίθεσθαι καὶ βλέπειν. ¶ Lamia fuit etiam nomen tibicinæ cuiusdam & meretricis: necnon vrbis, à quā Λαμιακὸς πόλεμος apud Diodorum libro 18. Meminit & Pausanias Lamiæ & Λαμιακοῦ τείχισματος in Atticis. Eius incolæ, Λαμιεῖς vel Λαμιῶται, teste Steph.

Λάμιος, Hesychio πρίων vel πέλεκυς: & nomen proprium pauperis cuiusdam ξυλοφόρου, qui & Λαμίας, teste schol. Aristophanis.

Λάμμδρον, Hesych. λαλοῦσα, nisi forte λάλμδρον.

Λαμπήνη, vt ἅρμα & ἅμαξα, apud Pollucem lib.10, cap.12, in censu τῶν ὀχημάτων, vehiculorum, ex Sophocle: sed metuo ne perperam pro ἀπήνη, quod est Rheda, Vehiculum mulare. Apud Suid. λαπήνη.

Λαμπόδιον, Helleborum nigrum. vulg. lex. perperam pro μελαμπόδιον.

Λαμπρεσφόρος, Splendidā seu candidā gerens vestem: λαμπρείμων. Suidæ Lucernā gerēs, λυχνοφορῶν, ex Aristoph. VNDE Λαμπρεσφορία, Splēdidæ vestis gestatio. Gregor. λαμπρεσφορεία καὶ φωταγωγία, Splendidæ vestis & luminis gestatio.

Λαμυρία, & Λαμυρίζω, vide in sequ. Λαμυρός.

Λαμυρὸς, οῦ, ὁ, siue Λάμυρος, (vtroque enim modo scriptū B reperitur) exponitur λάλος, εὔλαλος, στωμύλος, ἀστράπαλος, Disertus, Loquaculus, Facetus. In malam potius partem Impudenter loquax, Procaciter lepidus, Scurrilis. Significat etiam generalius Procax, Impudens, Proteruus, Modum excedens audaciā. Apud Suidam, βροτολοιγὸς ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα βάλλει, καὶ λαμυραῖς ὄμμασι πυκνὰ γελᾷ. Et rursum, ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις. Plutarch. aduersus Col. θήρα μειρακίων λαμυρῶν καὶ ὡραίων. Et in Alcibiade, πολιτείας δὲ τὴν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον αἰσχρολογίας ἢ C βωμολοχίας. Et apud Athenæum, γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν, Proteruius, Impudentius seu improbius: κύντερον, vt alibi. vnde & λυγρὴν, οὐλομένην & κακοεργὸν Homerus eam appellat. Mare etiam & lacus vocant λαμυρούς, à vastitate quasi impudente. Etymologus enim λαμυρὰν dici τὴν θάλασσαν, velut ἠλιθίαν πολλήν. Itémque Synes. ep. 148, τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν. Inde ADVERBIVM Λαμυρῶς, Disertè, Lepidé: seu Loquaciter, Scurriliter, Procaciter, Proterué. Xenoph. in Sympos. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε. ὁ γὰρ οἶνος συνεπαίρει. vt & Homerus dicit Odyss. ξ, — οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεός, D ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν. Et Horat. Fœcundi calices quem non fecere disertum? Est inde & SVBST. Λαμυρία, ας, ἡ, Facundia, Lepóres. Item Loquacitas: necnon Procacitas, Proteruia, Impudentia. vt ab Etymologo quoque exponitur & στωμυλία, & ἀλόγιστος ἀνδρεία, Inconsiderata virilitas, Temeritas. Plutarch. sanè De discern. adul. ab amico, ἐγγίστα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. Idem Sympos. l. 6, scribit, si mulier nimiū se E ornet, & tandem τῆς περὶ τὸν κισσὸν ἅψηται γοητείας, περιεργίας τὸ σχῆμα καὶ λαμυρίαν μὴ πρέπουσαν γαμετῇ γεγονέναι. ¶ Dicitur hoc vocabulo significari interdū & καθαρότης, Puritas, Limpiditas. quo modo Thucyd. dixisse λαμυρὰν πηγὴν, pro καθαρὰν καὶ ἡδεῖαν, Fontem purum limpidúmque & suauem. Sanè affertur VERB. Λαμυρίζειν pro Purum & splendidum esse: quod tamē potius λαμπυρίζειν.

Λάμψακος, ου, ἡ, Lampsacus: vrbs, cuius incolæ Λαμψακηνοί. Sic dicta est ex euentu, quòd conditoribus eius F oraculo iussum fuit vrbem condere vbi luxisset. Vide Etymol.

Λάμων, Gramiosus: qui & Γλάμων.

Λανηθὰς, Hesychio est δευτερίας οἶνος, Vinum secundariū, Lora.

Λανθάνεμον ὥραν Simonides apud Aristot. Hist. anim. lib. 5, vocat Tempus quo silent venti. Gaza vertit Clementiam temporis.

Λανίζει, Hesychio λαγάζει, βρέχει.

Λανὸν κῆρ, eidem σοφωτάτη ψυχή, Consultum pectus.

Λάομαι, Volo. Hesychius enim λᾶνται exponit βούλεται, Velit.

Λαπάζω, t.2, c.599, f. Λαπάζομαι, ib. g A
Λάπαθον, t.2, c.600, b. Λάπαθος, ib.
Λάπαξις, ibid. a. Λαπαρα, ib. g
Λαπάρας, Hes. καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. qui & λάγνες.
Λαπαρὸν, t.2, c.600, g. Λαπαρὸς, ib. e
Λαπαρῶς, t.2, c.601, b. Λαπάσσω, t.2, c.599, f
Λαπάττω, ibid. f. Λαπάττομαι, ib. g
Λαπάρυσμαι, t.2, c.539, d

Λάπη, Pituita. Ex Hippocr. De morbis, ἐμέει σίαλα καὶ λάπην. Apud Athen. lib.4, ex Diphilo, Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἰχθύων Παίπης βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεσοῖλαπῆς. B

Λαπῆναι, Hesychio λαπαθῆναι: à λάπτω.

Λαπήνη, Suidæ ἅμαξα, Rheda: quæ & λαμπήνη & ἀπήνη.

Λαπιδόρχας, Etymologo ὁ μεγάλους ὄρχεις ἔχων.

Λαπίζει, Hes. exp. σαυροῦται. Alioqui λαπίζειν est ἀλαζονεύεσθαι, teste Etymologo. hoc est Insolentius & arrogantius se efferre, Iactitare se. VNDE Λάπισμα, Iactantia, κόμπος, καύχημα. Cic. in Epistola ad Attic. 16, lib.9, Ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classibus, auxiliis Gallorum, quos Matius ἐνελάπιζεν, vt puto: sed CCC. M. dicebat peditum, equitum LX, polliceri sumptu suo annos decem. Sed sit hoc λάπισμα. C magnas habet certè copias: & habebit non ille vectigal, sed ciuium bona. ET Λαπιστὴς, Iactator, Hesychio καυχητὴς, ψεύστης, φλύαρος, ὁ ἐγγὺς τῷ σεμνιστῇ, Gloriator, Nugator, Mendax, Temerarius. item ζοφερὸς, μὴ ἔχων φροντίδα, Delicatus & mollis, Nihil pēsi habens. Idem, itidémque Suidas, affert ET Λαπιστρία pro θέλουσα ἀωχεῖσθαι, item ῥεμβομένη, μετεωριζομένη. Innuit autem idem Hesych. hæc deriuata esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox. vt sanè & Eustath. λαπίθην D dici ait αὐχηματίαν: addens, παρὰ τὸ τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν οἷς τίθει τινὰ περιαυτολογούμενος. sed id etymon videtur coactum.

Λαπίθιον, Hesychio ὄρυγμα τὸ κενώπιον: necnon olus syluestre edule, quod & λαπάθιον siue λάπαθον.

Λάπισμα, Λαπιστὴς, Λαπιστρία, vide in Λαπίζω.

Λάπτω, t.2, c.599, b. Vide & λαπῆναι.

Λαπώδης, t.2, c.593, g

Λαρεῖθος, Hesychio φλόϊνον στεγάστριον, Tegmen è stœbe.

Λαρειναῖον, idē à piscatoribus dicit vocari κύπρον ἐκ λεχαίας: E afferens & λαρινεῦσαι pro ἁλιεῦσι. Sed λαρειναῖον exponit etiam μέγαν: qui & λαρινός.

Λαρινεύεσθαι, eidem σιτίζεσθαι: afferenti & Λαρινοὶ βόες pro εὐτραφεῖς, Saginati, Bene habiti. Sic Xenophanes Colophonius apud Athenæum lib.9, Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤρατο πῖον Ταύρου λαρινοῦ τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν. Idē Athen. eodem libro scribit Achæum & Eratosthenem τοὺς σύας appellasse λαρινοὺς, trāslatè ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν: quos sic vocatos fuisse vel ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι, quod est σιτίζεσθαι, Saginari: vt apud Sophr. βόες δὲ λαρινεύονται: F vel à Larina pago Epirotico: vel à pastore Larino. Eustath. ita dici vult διὰ τὸ παχὺ καὶ μέγα δέρμα ἔχειν: particula λα significante τὸ λίαν, & nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα. vt & Suidas dicit quosdā syllabam ει δασύνειν, vt sit μεγαλοείνους: talésque boues in Chaonia esse, dictos κεσρινοὺς: atque ita Aristophanem dixisse ζητῶ τι λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τούτων θραύσει ψυχήν, pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. Meminit tamen & cæterarum etymologiarum: scribens videlicet, Apollodorum λαρινοὺς exponere εὐτραφεῖς. verbum enim λαρινεύειν significare σιτεύειν. vel à Larino bubulco qui Herculi boues furatus est. quosdam & παρὰ τὸ λαρὸν eos nominatos censere. Sanè λαρινὸς ab eodem exponitur etiam ἡδὺς, Iucundus, Suauis, vt λαρός. G

Λάρινος, Hesychio est ἰχθύς ποιός, piscis quidam.

Λαρισοποιοὶ, ex Aristot. Polit. lib.3, affertur pro Conditores Larissæorum. Locus est cap.1, vbi Gorgias Leontinus dicit, καθάπερ ὅλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους, οὕτω καὶ λαρισσαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους. εἶναι γάρ τινας λαρισοποιούς. Sed videtur in ambiguo lusisse, quòd λάρισα sit & vrbis nomen, cuius incolæ Λαρισαῖοι: & nomen ὅπλου quod & σκάλισα, cuius artifex λαρισοποιὸς nominatur. H

Λαρκὸς, οῦ, ὁ, Hesychio αἰθράκων φορμὸς, seu πλέγμα φορμοῦ ὅμοιον ἐν ᾧ αἴθρακας φέρουσι, ὅτε δὲ καὶ ἰσχάδας, corbis è vimine plexus, quo carbones ferunt, interdum & caricas. A Suid. paroxytonωs habet λάρκος, dicens & ipse esse πλέγμα κοφινῶδες ἢ ψιαθῶδες ἐν ᾧ φέρονται αἴθρακες: dicente Aristoph. in Acharn. Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαείλης μοι συχνὴν Ὁ λάρκος ἐπιπλήσιν ὥσπερ σηπία, hoc est, τῆς ἀπὸ αἰθράκων ἀσβόλας ἀφῆκεν ὁ λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας ὥσπερ σηπία τὸν θολὸν. sepiæ enim quum capiuntur, atramentum suum effundere solent turbandæ aquæ causa ne conspiciantur ab insidiatoribus. Exponit & generalius φορμὸς, κόφινος. Inde DIMIN. Λαρκίδιον, ου, τὸ, apud Aristoph. Paruus corbis.

Λάρναξ, ακος, ἡ, Capsa, Arca, Loculus, Conditorium. Homerus Iliad. σ, de Vulcano,— ὅπλα τε πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο τοῖς ἐπονεῖτο. Et Iliad. ω, de ossibus Hectoris, Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες. Iosephus De capt. Iud. δύο λάρνακας εἰς ἐκκομιδὴν νεκρῶν παρεσκευασμένη. Sic Thucyd. libro 2, ἐπειδὴ ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferendum funus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt. Plutarchus & Lucianus Δευκαλίωνος λάρνακα dicunt, quam Sacræ literæ arcam Noæ, hoc est nauigium arcæ modo structum. Ouidius ratem Deucalionis dicit Metamorphos. lib.1. A Suida quoque exponitur σορὸς, κιβωτὸς, Loculus, Arca, in hoc loco, ἐς λάρνακας μετὰ τῶν νεκρῶν δι' ἀγγέλων πιῶν, ἐς ἀρρίχους ὀπώρας ἐχούσας, ἢ καλάμους ὀρνιθευτῶν τὰ γράμματα ἐμβαλόντες.

Λάρος, ου, ὁ, Larus: seu Gauia. Aristot. Hist. animalium lib.5, cap.9, ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ θάλασσαν πέτραις· ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τὸ θέρους, ἡ δὲ αἴθυια, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Vnde Plinius libro 10 cap.32, Gauiæ in petris nidificant, mergi & in arboribus: gauiæ æstate pariunt, mergi incipiente vere. Itidem λάρος ὁ λευκὸς Gaza vertit Gauia alba: dicente & Apuleio Aurei asini libro 5, Auis peralba illa gauia, quæ super fluctus marinos pinnis natat, demergit sese properè ad Oceani profundum gremiū. Eandē sunt qui κέπφον esse velint & καύηκα. Verùm quum auis hæc sit ἁρπακτικὴ καὶ ἀδηφάγος, rapax & vorax: ideò λάρος κεχηνὼς prouerbio dicitur ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν, teste Suida. vt & Aristoph. Nub. Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Cleonem larum seu gauiam. hoc est, hominem auarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant à stupiditate eius auis: quos sanè modo κέπφους, vt suprà docui.

Λαρυγγίζω, Λαρυγγιόω, Λαρυγγισμὸς, Λαρυγγιστὴς, vide in sequ. λάρυγξ.

Λάρυγξ, υγγος, ὁ, Guttur: colli pars anterior, opposita τῷ στομάχῳ. Ita enim Aristoteles Hist. animalium libro 1, αὐχὴν δὲ, τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος· καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσθιον, στόμαχος. Galen. Comment. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit τὴν οἷον κεφαλὴν τῆς τραχείας ἀρτηρίας, veluti caput & ostium asperæ arteriæ. vt Gorræus quoque laryngem esse dicit superiorem asperæ arteriæ partem, seu principium asperæ arteriæ faucibus continuum, tribus constans cartilaginibus, præcipuum vocis instrumentum. Eam arteriæ partem nominari φάρυγγα etiam, scribit Galenus libro 1 De vsu partium, quum tamen propriè, teste eodem, pharynx ante laryngem consistat. Pollux quoque discrimen facit inter λάρυγγα & φάρυγγα, scribens τὸν φάρυγγα esse στομάχου ἀρχὴν, ὡς βρόγχου λάρυγγα: & Thomas magister φάρυγγα quidem esse τὴν τῆς φωνῆς διέξοδον, λάρυγγα autē, τὴν τῶν σιτίων εἴσοδον, eā partem per quam cibus in stomachum intrat: dicente Aristophane in Ranis, Ἐγὼ δέ σου τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτεμοίμι' ὅσον ὦ τὰς κόλικας κατέφαγες. Et mirum est, inquit, quòd ex voce φάρυγξ non facimus verbum, sed ex voce λάρυγξ, sequens tamen significationē τοῦ φάρυγγος. nam λαρυγγίζειν dicimus non τὸ ἐσθίειν, sed τὸ ἀνήχως λέγειν. Veruntamē hoc discrimen perpetuum nō est, quum Aristoph. λάρυγγα appellet non solùm cibi sed etiam vocis vehiculum seu meatum: in Equit. dicens, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, è gutture τοῦ συνηγόρου suspenso Hyperbolo eum deiecturus in barathrum: pœna inflicta ei parti quæ maximè peccarat, gutturi videlicet per quod causas debilitarat. Rectè

A itaque VERB. Λαρυγγίζειν significat τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι, teste Harpocr. seu Latius diducto gutture vociferari & clamitare. Demosth. Pro corona, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων, ᾤετο ἐμοῦ κατηγορεῖν. Lucian. in Lexiph. καὶ ὁ τῦφος δὲ καὶ ἡ μεγαλαυχία καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω. Et apud Suid. οἱ δὲ κόρακες περιιπτάμενοι ἄνω καὶ κάτω, θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ πολλῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσι. quod itidem exponit βοῶσι, Vociferantur, Clamitant. B Aristoph. non neutraliter solùm & absolutè vsurpat hoc verbum, sed actiuè etiam cum accusatiuo. Illo modò, λαρυγγιῶ καὶ Νικίαν ταράξω: hoc, λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, quod Suidas exponit non tantùm καταβοήσομαι τῶν ῥητόρων, Occlamabo oratoribus: verùm etiam τὸν φάρυγγα ἐκτεμῶ καὶ καταστγάσω τοὺς ῥήτορας, præciso gutture faciam conticescere. quoniam τμηθέντος τοῦ λάρυγγος vocem emittere nemo potest. Inde VERBALE Λαρυγγισμός, οῦ, ὁ, Clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto. vide in Κλωσμός siue κλωγμός, t.2, c.228, a. C Reperio ET Λαρυγγιτής vel pro Vociferator, vel pro Vorator, Lurco: apud Athenæum l.6, in sermone de parasitis siue epilitiis, ex Pherecr. comico, τοῦτον πανταχοῦ λέγω λαρυγγιτὴν ἐπὶ μισθῷ ξένον. Hesych. sanè λαρυγγίζω exponit etiam λάρυγγα θεραπεύω. Inuenitur verò & aliud verbum à λάρυγξ deriuatum, NIMIRVM Λαρυγγιάω, ῶ, idem propè significans quod λαρυγγίζω. Agathias Epigr. lib.2, in medicos, κεῖτο κεκαχρωμένος ἐκ πυρετοῖο Καὶ περὶ λευκανίην βράγχα λαρυγγιόων, Raucum stertens in gutture, seu Raucos gutture ronchos edens. AT Λαρυγγός, Hesychio ματαιολόγος, D Nugator.

Λαρπάδης, & Λάρπος, per synalœphen pro Λαερπάδης & Λάερπος: itémque Λάρτης pro Λαέρτης.

Λαρυδοί, Hesychio τύλοι οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ, claui in aratro.

Λαρύζει, eidem βοᾷ, Clamat, Vociferatur: ἀπὸ τοῦ λάρυγγος.

Λαρωνπίδων, dicebant ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν vt ἐπῳδῶν. idem.

Λᾶς, Lapis, t.2, c.539, d. Λᾶς, propr. ib.

Λάσα, Hesych. τράπεζα πληρεστάτη, Mensa refertissima. Λάσαν idem dici scribit τὴν λαρίσαν.

Λάσαγγες, eidem οἱ περὶ τὰς λίμνας χλωροὶ βάτραχοι, virides E paludum ranæ, quæ suprà λάλαγγες.

Λάσανον, ου, τὸ, Chytropus. Hesychius enim & Suidas λάσανα dici scribunt τοὺς χυτρόποδας: Suidas & μαγειρεῖα ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα. itémque schol. Aristoph. Pace, vbi comicus dicit, ἐνταῦθα γὰρ Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν. Hesych. λάσανα exponit etiam βάραθρα καὶ ἀφοδευτηρίους δίφρους, Cloacas, Sellas familiares. hoc est loca aut vasa ad deponendũ ventris onus. vt & Poll. l.10, c.9, λάσανα dici non solùm ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου, verùm etiam ἐπὶ τοῦ πηF γαδίου, qui alio nomine δίφρος & διφρίσκος nominatur. Quibus verbis hæc subiungit exempla. Aristophanes Proagone, οἴμοι τὰ λάσανα γίνοιτό μοι. Pherecrates Crapatallis, Πρὸς τῇ κεφαλῇ μοῦ λάσανα καταθεὶς περδεται. Idem & præcedentis significationis meminit eodem lib. cap. 24, scribens τὸν χυτρόποδα comperiri & λάσανα vocatum, vt à Diocle in Apibus, ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω. Hesychius λάσανα & τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ τῆς δασύτητος: scholiastes Aristoph. τοὺς δασεῖς μηρούς. INDE Λασανοφόρος, Qui lasanum hero suo introfert. vt a- G pud Horatium pueri lasanum portantes œnophorumque. Eo vocabulo vtitur Plutarchus in Apophth. Ibi enim Alexander Magnus, Ἑρμοδότου αὐτὸν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἡλίου παῖδα γράψαντος, respondit, Οὐ ταῦτά μοι συνοίδεν ὁ λασανοφόρος.

Λάσαρον Κυρηναϊκὸν, apud Apsyrtum in Hippiatr. Laser Cyrenaicum, quod Hippocr. ὀπὸν σιλφίου appellat.

Λασδόιατο, Doricè pro λαζόιατο, hoc est λαμβάνοιτο. Hes.

Λάθη, Suidæ αἷμα, Sanguis: afferenti hæc exempla, λέγουσι δὲ ὅτι οὐδὲ περιθέτους οὐδὲ ἐπάκτους κόμας ἐκ τῆς ὕβρεως H καὶ λάθης ἐς τὴν χεῖραν παρελάμβανεν, ἀλλὰ ἃς εἶχε συμφυεῖς ἀσκῶν καὶ ἐκπίνων. Et rursum, οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάθῃ καὶ γέλωτι, ὥσπερ ἄθυρμα, τῶν Σπαρτιατῶν τὰ πρῶτα τοῦ Διὸς ἀναθήματα διέσπειραν. Sed ea expositio proculdubio, licet & in veteri codice, mendosa est, ac suspicor

A reponẽdum χλεύασμα aut χλεύη aut tale quid quemadmodum ab Hesychio etiam exponitur χλεύη & ὀλιγωρία, necnon αἰσχρολογία, αἰσχύνη. vt sit Illusio, Contemptus, Probra, Contumelia. (exponit tamẽ & λήθη, Obliuio: afferens & λάθας pro συμφοράς, Calamitates) quo significatu apud Athen. lib.8, in epitaphio Philænidis, Μή μ' ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων, Χλεύην τε ποιοῦ καὶ γέλωτα καὶ λάθην, ne me ludibrio, risui & contemptui habeas. Ac vt λάθη exponit χλεύη, ὀλιγωρία, αἰσχρολογία: ITA Λάθων, κακολογῶν, Maledictis incessẽs B & Λάθαι, παίζειν, ὀλιγωρεῖν, λοιδορεῖν, Ludificari, Ludos facere, Despectui habere, Cõuitiis proscindere: & Λάθω, χλευαζέτω, Irrideat, Illudat. Pro quo habet & Λασαάθω, exponens itidem χλευαζέτω. NECNON Λαθαίνειν affert pro κακολογεῖν, Maledictis impetere. Affert ET Λαθὸν pro αἰσχρὸν, Turpe, Probrosum. Porrò quod ad λάθω attinet & λάθαι, videri queãt per syncopen posita pro λασάθω & λάσαθαι, à them. λάθω, faciente fut.1 λάσω: si modò mendo carent.

Λασδεὺς, Hesychio θρασὺς, ἄπληστος, Audax, Inexpletus.

C Λασῖνος, eidem ἄφρων, ἐπιλήσμων, Demens, Obliuiosus.

Λασιαύχην, Λασιόκωφος, Λασιόμηλον, vide in sequ. Λάσιος.

Λάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hirsutus, Hirtus, Hispidus, Serosus. Hom. Il. ω, ὄϊς λάσιος μέγας. Philostr. epist.25, φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, Leo hirtus & villosus. Et apud Oppian. Cyneg. libro 4, vrsa hyemale frigus horret Καὶ λασίη περ ἐοῦσα, quantumuis hispida sit & serosa. Homo etiã λάσιος dicitur qui hispidus est & pilosus. Aristoph. Nub. ἣν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. Theophyl. epist.15, νεανίας τὸ περιστέρνιον λάσιος. Id signũ virilitatis & animo- D sitatis esse volunt: quin & animi cordati ac pectoris cõsulti: laudante Hippocr. etiam στῆθος τετράγωνον καὶ λάσιον. Inde apud Homerum esse λάσιον κῆρ, pro Animosum cordatúmque pectus, Virile & bene consultum pectus: quale ab eodem πυκινὸν dicitur. Iliad. π, Ἀχαιοὺς ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατρόκλῆος λάσιον κῆρ. Et sub finem Bœotiæ, Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum libro 15, Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω. Et apud Homerum rursum, λασίοις στήθεσσι. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arbori- E búsque & fruticibus consitus: cui opponitur ψιλὸς, æquipollet δασύς. Xenoph. Hellen.4, καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. Philo in Vita Mos. lib.1, ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. At Luc. ἡ γῆ ὕλαις ἀνημέροις λάσιος, syluis agrestibus horrens & veluti hispida. vt Horat. Hispidi agri: & Stat. Saxa hirta dumis. Neutrum verò λάσιον Galenus apud Hippocr. exponit σινδόνην, sindonem seu linteum: forsitan villosum & veluti hirtum. vt Hesychius sanè λάσιον ὕφος esse dicit τὸ δασὺ, Hirtum villis, Villosum. Vide λάσια. INDE Λασιοκώφοις idẽ F lexicogr. vocari scribit τοὺς κωφοὺς, Surdos: quum potius sonet Surdos ex nimia aurium hispiditate. vt à Suida λασιόκωφος exponitur λάσια τὰ ὦτα ἔχων ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν. ET Λασιόμαλον idem Hes. μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν, Malum lanuginosum, Malum lanugine quadam hirtum. ITEM Λασιαύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Hirtam & villosam ceruicem habens: apud Homerum in Hymn. & Aristoph. Affertur ET Λασιῶνες pro Loca densa & arbustis hirta, seu Tesqua: cuius expositionis vestigia & apud Hesych. extãt. Legitur verò id vocabulum G apud Nicandrum, sed properispωmenως, in Ther. v.28, ἢ ἀνὰ Σινόεντος Ἐρασπὴν, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην, Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας. vbi schol. quoque expon. δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις.

Λασιουργίας, Hesych. ἰσουργίας, (quæ & ταλασιουργίαι) & δημιοσιουργίας. Vide & Λάσια.

Λασιόφρυς, t.2, c.1569, d

Λασίσματα, Hesychius dici scribit ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυπλόκου, vt sit Imitamenta Lasi, Astus & sophismata qualibus Lasus vtebatur. fertur enim hic τοὺς ἐριστικοὺς εἰς- H ηγήσασθαι λόγους, teste Suida.

Λάσταυρος, Hesychio κίναιδος. Cinædus. Idem & Λαίστης attulerat pro κίναιδος, πόρνη, Cinædus, Scortũ, Prostibulum. quod & λάσθη.

Λασχεύουσα, Siculis πλανωμένη, teste Hesychio.

Λασιών, siue λασιών, vide in præced. Λάσιος.

Λασκαρεῖ, Hesychio διαφθύγει, quod & λαγγαρεῖ. A

Λάσκειν, eidem Hesych. λέγειν, φθέγγεσθαι. quod suprà λαίειν. Vtitur hoc verbo Euripides, sed in significatione specialiore & restrictiore, idque actiuè cum accusatiuo, nimirum pro Probrosè & cum conuitiis dicere, Maledictis incessere. in Andromache dicens, ξένης δ' ὕπερ Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους; Id enim sonat ἐλοιδόρεις, ἐκακολόγεις. Nisi malis ὑλάκτεις. vt apud Hesych. λάσκουσι κύνες pro ὑλακτοῦσι. vt sit etiam Clamosè dicere modo canis latrantis. Idem Hesych. affert ET λασκάζει pro φλυαρεῖ, Nugatur, Garrit: item pro θωπεύει, B Blanditur: & pro ῥηγνύει, Rumpit.

Λάσος, ου, ὁ, Lapis, qui & λᾶς. Hesych. enim λάσων affert pro λίθων. Alioqui Λάσος est & nomen propr.

Λάσια, Pollux lib. 7, cap. 16, vocata fuisse scribit τὰ μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα, Mantilia hirsuta, Mantilia lanugine quadam hirta. ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος. seu σινδόνια ἐπεσπαρμένα, hæc afferens exempla. nam Sapphonem μελῶν lib. 5, dicere ἀμφὶ λάβροις λασίοις εὖ ἐπύκασε. Et Theopomp. comicum in Vlyssibus, de ministro, λάσιον ἐπιβεβλημένος. Galenus in Lexico Hippocr. vnico σ habet C λάσιον, exponens σινδόνην, sindonem: vt & apud Hesychium legitur Λάσιον ὕφος, τὸ δασύ. Ita vt λάσιον dicatur pro λάσιον ὕφασμα, Textum hirtum & villosum: indéque λασιουργία, eiusmodi hirti texti confectio.

Λασταγεῖ, Hesychio ψοφεῖ: quod & λαταγεῖ.

Λαστάρνη, Hesychio μάστιξ, Flagellum, Scutica.

Λάσται, eidem πόρναι, Prostibula, Scorta. quæ & λάσται seu λαίσται.

Λασταυροκάκκαβον, t. 3, c. 1271, f. Λάσταυρος, ib. e

Λάστρον, ου, τὸ, ex Theophrasto Histor. plant. lib. 1, affertur D pro arboris genere quod μηδόλως δέχεται κερατίαν. Verùm quum Gaza celastrum vertisse dicatur, non dubito quin perperam scriptum sit pro κήλαστρον siue κήλαστρος: cuius mentio eiusdem libri cap. 15. & lib. 3, cap. 6.

Λαταγὰς, Λαταγεία, Λαταγέω, Λατάγη, in sequ. Λάταξ.

Λαταία, affertur pro Gladiolus, Culter qui maiori gladio adiungitur. Apud Hesychium legitur, sed non sua serie, nimirum ante Λατύπη: ita vt videatur scribendum λατταία gemino τ. exponit verò παραξιφὶς καὶ ἡ παρὰ ζώνην μάχαιρα, Gladiolus, Pugio. E

Λάταξ, αγος, ἡ, Hesychio ψόφος ὁ ἀπὸ κοττάβων γινόμενος, Sonitus seu strepitus qui inter cottabizandum editur potus reliquiis è poculo in altum sublato in peluim subiectam defusis: quomodo & VERBVM Λαταγεῖ exponit ψοφεῖ, τύπτει, Strepit, Percutit. Suidæ λάταξ est ἡ μεγάλη σταγὼν, Magna gutta: ex Epigr. in exemplum afferenti λατάγων πλήγμασι τερπόμενος. parùm rectè. nam λάταξ, siue λατάγη, autore Athen. lib. 11, dicitur τὸ ἐκπῖπτον ἐκ τῆς κύλικος (quæ videlicet κότταβος siue κοττάβιον dicitur) ὑγρόν. Quo sensu ibidem dicit de cottabismo lo- F quens, ἔδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Sic aliquanto pòst dicit μάνην vocari τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκὸς ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπιπτον. Et rursum in expositione loci cuiusdam Aristophanici, ἐκπώματα ἤπειν καὶ τὸ τοῖς ἀποκοτταβίζουσι δὲ ὀξύβαφον τιθέμενον εἰς ὃ τὰς λάταγας ἐγχέουσι. Nec verò ille tãtùm sic vsurpat hoc vocabulũ, & cum eo Pollux, sed etiam vetustiores his poetæ. Dionysius cognomento Chalcûs, de cottabizantibus, Ὄμματι βη- G ματίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατακλινῆ Εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκπέτανται. solebant enim αἱ λάταγες poculo in sublime eleuato deiici. Et Critias in Elegiis, Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονὸς ἐκπρεπὲς ἔργον, Ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα. Vbi vt ὁ κότταβος dicitur Siculum esse inuentum, ita Dicæarchus Milesius in libro de Alcæo scribit τὴν λατάγην quoque esse Σικελικὸν ὄνομα. Sophocles in Inacho τὴν λάταγα appellat ἀφροδισίαν, venereã, quoniam οἱ ἐρώμενοι in primis solebant ἀποκοτταβίζειν. H qua de re plura vide in Κότταβος. Apud Suidam reperio ET Λαταγεία, ET Λαταγὰς, sed sine expositione. tantùm enim fœminini ea generis esse dicit. Si mendo carent, videtur hoc idem esse quod λάταξ siue λατάγη: illud, idem quod κοτταβισμὸς seu ἀποκοτταβισμὸς, hoc est lusus ille quo reliquiæ potus è poculo altè sublato in subiectam peluim ita deiiciuntur vt sonum reddant. Sanè VERBVM Λαταγεῖν significat Strepitum seu sonitum reddere effusis τὰς λάταξιν. vt apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθε μὴ λαταγεῖν τοῖς κοττάβοις. Sed notandum, in vet. manuscripto codice legi, Λαταγεῖα, καὶ θηλυκὸν Λαταγάς. ‖ Ad Λάταξ porrò vt redeam, est id & animalis nomen, & quidem quadrupedis, amphibii, aerem, non humorem, recipientis, crocodili more. πλατύτερον est ἐνυδρίδος, dentésque habet validissimos. siquidem noctu exit, dentibúsque excindit τὰς περὶ τὸν ποταμὸν κερκίδας: habet τρίχωμα σκληρὸν καὶ τὸ εἶδος μεταξὺ τοῦ τῆς φώκης τριχώματος καὶ τοῦ τῆς ἐλάφου, vt tradit Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 5. vbi Gaza quoque latacem vocat. ∽ At Latacen Plinius l. 26, c. 4, in sermone de herbis magicis, dari solitam à Persarum rege legatis vt quocunque venissent, omniũ rerum copia abundarent.

Λάτβωος, Etymol. τὸ ἱμάτιον. quoniam (inquit) αἱ ἀλογεῖ λωτία τῷ δέρματι. Ita & lex. meum vet.

Λατῖνος, ου, ὁ, Latinus: filius Vlyssis & Circes, progenitor Italorum, qui ab eo Λατῖνοι dicti sunt, Latini. Ab hoc FOEMIN. Λατινὶς, ίδος, ἡ, Latina. vt in Epigr. Λατινὶς μοῦσα, Latina musa. Et ADVERB. Λατινιστὶ, Latinè, Latinorum ritu, Latinorum sermone: quod & Ῥωμαϊστὶ, à Roma Latini soli capite.

Λατμυεία, Hesychio δουλεία: quæ & ἀτμυία.

Λατομέω, t. 2, c. 540, e. Λατομία, ib. c

Λατόμιον, ib. Λατόμος, ib.

Λάτος, ου, ὁ, Latus: piscis qui candidissimus & suauissimus est quocunque paratus modo. vnde Archestr. Τὸν δὲ λάτον τὸν κλεινὸν ἐν Ἰταλίῃ πολυδένδρῳ Ὁ Σκυλλαῖος ἔχει πορθμὸς θαυμαστὸν ἴδεσμα. Autor Athen. l. 7.

Λατραβάζειν, Hesych. ἀσήμως λαλεῖν: afferens ET Λατραβὸς pro λαμυρός: AT Λατραβῶν pro ἀλαζονευόμενος.

Λατράζειν, idem βαρβαρίζειν, Barbarizare, Barbarè loqui.

Λατρασία, eidem Hes. λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως. pro quo forsan scribendum λατραβία, quum λατραβὸς afferat pro λαμυρός.

Λάτραψ, eidem ὑετὸς, Nimbus: qualis ferè λαῖλαψ.

Λατρεία, t. 2, c. 603, g. Λάτρευμα, ib. f

Λατρεὺς, ib. g. Λατρευτὴς, ib.

Λατρεύω, ib. e. Λάτρις, ib. d

Λάτρεις, ib. b. Λάτρον, ib. h

Λατταία, vide in Λαταία. Λατυπὶς, t. 2, c. 541, b

Λατύπη, t. 2, c. 540, f. & t. 3, c. 873, c. ob.

Λατύπος, t. 2, c. 540, f

Λατύσσει, Hesychio πτερύσσεται, Alãs expassas quatit: item νήχεται, Nat, Natat: præterea ταράσσει, τινάσσει, τύπτει, λακτίζει, Conturbat, Quatit seu Quassat, Verberat, Calce impetit.

Λατῷος, Latous: fluuius sic dictus ex eo quòd apud eũ Latona partum ediderit. Etym. Item Doricè pro Λητῷος: vt apud Paus. in Attic. Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λατῴου.

Λαυκανία, ας, ἡ, Guttur, Gula: λαιμὸς, φάρυγξ, seu τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος: παρὰ τὸ λαύειν, quod est ἀπολαύειν, quia è cibo potuq; voluptatẽ in ea pars præ cæteris sentit, vt tradunt grammatici. Hom. Il. ω, Νῦν δ' ἤδη σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα, πάρος γε μὲν οὔ τι πεπάσμην. Infrà λευκανία.

Λαύκη, Hesychio φοβερὰ, Terribilis, Horrenda: forsan pro γλαυκή. nam & hoc illam habet significationem.

Λαύξει, idem affert pro κρατεῖ: necnon pro εὐφραίνει, δαίνυται, Oblectat, Epulatur.

Λαύρα, ἡ, t. 2, c. 543, c

Λαύρειον, Suidæ τόπος Ἀττικὸς ποιῶν μέταλλα: vt & Hesychius λαύρεια esse dicit quæ Athenis vocantur χρυσᾶ μέταλλα, Aurifodinæ. Idem Hesych. ET Λαῦρον esse dicit μέταλλον ἀργύρου apud Athenienses, Argentifodinam: addens tamen & δάφνην, Laurum. AT Λαῦρες, eidem H. κλῆρος, μερὶς, Sors, Portio. quæ & χαῦνος.

Λαύρη, Ionicè pro λαύρα: Hesychio ῥύμη στενὴ, στενωπὸς, Vicus angustus, Angiportus: afferenti ET Λαυροστάται, pro οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοῖ ὄντες ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεωρούμενοι: quales sunt deteriores: quũm οἱ χείρους soleant μέσοι ἵστασθαι. Addit, quosdam exponere ἐπιτεταγμένοι τρόποι καὶ ἔσχατοι.

Λαῦρες, & Λαῦρον, vide in Λαύρειον paulò antè.

Λαῦρος,t.2,c.543,b. Λαυροστάται, vide paulo antè in Λαύρη. A

Λαυροστομέω,t.2,c.543,c. Λαῦρος,ibid.

Λαυστήρ,vide paulo pòst in Λαύω.

Λαύσραιον, quidam λύκον, Lupum: quidam φρέατος ἁρπάγα,vncinum seu harpaginem qua extrahitur aqua è puteo.Hesych.

Λαύτεια,τὰ, affertur pro Munera & xenia quæ legatis exterarum gentium dono mittuntur. Vox tamen ea non Græca,sed Latina est. Scribit enim Plutarchus in Problem.Rom.λαύτεια Romæ dicta fuisse ξένια ἃ οἱ ταμίαι τοῖς πρεσβεύουσιν ἔπεμπον:vt & Festus,Lautia,quæ dabantur legatis hospitii gratia, olim Daucia vocata. Vnde Liu.Locus lautiaque legatis præberi iussa. B

Λαυφάζει,Hesychio σπεύδει, Festinat. At Λαυφάσσει, idē λαύρως ἐσθίει, Auidè comedit: quod ferè & λαφύσσει.

Λαύω,t.2,c.604,a. ‖Λαύσαι,Hesychio παραπεμβῦσαι τοῖς ἱππόταις, Hero à latere adequitare. AT Λαυστήρ,eidem μοχθηρός, Malus, Improbus: vel (inquit) οἴκου λαύρα.

Λαφθάγμα eidem γλῶσσα,Lingua. C

Λαφθία,eidem ἡ ἀσπίς,Scutum seu Clypeus.

Λάφνη,Pergæi pro δάφνη,Laurus:teste eodem.

Λαφός,eidem ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος, Qui læua seu sinistra vtitur manu,Læuus,Sinister.

Λαφυγμός,t.2,c.602,a. Λάφυξ,ib.b

Λαφύκτης,ib. Λάφυρα,τὰ,ib.c

Λαφυραγωγέω,ibid.f. Nomen SVBSTANT.Λαφυραγωγία affertur pro Præda: quū potius significet Manubiarum portationem. Suidas tamen & ipse λεία exponit per λαφυραγωγίαν,Prædam,Manubias. D

Λαφυροπωλεῖον,t.2,c.602,f

Λαφυροπωλέω,ib.e. Λαφυροπώλης,ib.

Λαφυροπώλιον,ib.f. Λαφύσσω, t.2,c.601,g

Λαφύστιον,propr.t.2,c.602,c. Λαφύστιος,ib.b

Λαφύστω,t.2,c.601,g. Λαχαίνω,t.2,c.605,f

Λαχανάριον,t.2,c.606,a. Λαχανεία,ib.b

Λαχανεύομαι,ib.a. Λαχανηρός,t.2,c.605,h

Λαχανία,t.2,c.606,a. Λαχανίζομαι,ib.b

Λαχανικός,ib.a. Λαχανισμός,ib.c

Λάχανον,t.2,c.605,f. Λαχανοπωλεῖον,ib.g

Λαχανοπώλης,ib. Λαχανόπωλις,ib.

Λαχανώδης,ib.h.

Λάχεια, Hesychio est εὔσκαφος καὶ εὔγεος: παρὰ τὸ λαχαίνειν, quod est σκάλλεσθαι πυκνῶς.vt sit Fossu facilis,Bonum habens solum. Homerus Odysseæ ι, Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. Vbi schol.quoque iisdē verbis exponit.alii proprium esse nomen volunt.nonnulli & ἐλάχεια scribunt,exponentes σμικρά, Parua, vt in Ἐλαχύς docui,t.1,c.1172,g.

Λάχεσις,t.2,c.272,d.& 545,h. F

Λάχη,t.2,c.545,g

Λαχμητήριον,& Λαχμός, Eustath.deriuat ex verbo λαχεῖν, quod est Sortiri:sed non exp.

Λαχμός,t.2,c.545,e. Etymologus & Hes.hoc vocabulo significari volunt & λακτισμόν & τὸ δασὺ τῶν ἐρίων. Sed addit ille,Seleucum διὰ τοῦ ν scribendum censere λάχνον,quod sit λάχνη,Lanugo,Pili,Villi,Hirsuties.

Λάχνη,ης,ἡ, Lanugo, Pili lanuginis modo molles: ἁπαλὸν τρίχωμα. Homerus Odysseæ λ, — πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Iliados κ,— οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Et Iliad.β,de Thersite, — ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Hesychio est δασεῖα τρίχωσις siue χαίτη, & ἡ κροκὶς,ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις: item ὕλη,δασύτης, deriuanti παρὰ τὸ λάσιον. Eidem,itémque Suidæ,λάχνη est ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης,spuma maris: quæ & ἁλὸς ἄχνη. Nicander λάχνην vocauit etiam Pellem lanugine hirtam, Pellem hirsutam pilis mollioribus,in Theriacis canens,— ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀχρεύσεις προφέρων, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην: de fele. Ibi enim schol.exp.δέρμα, verba illa ἀποσκύλαιο λάχνην,interpretans ἐκδείρας. Idem & herbarum comas λάχνην appellauit,in Alexipharm.— περὶ δ' ἄγνου λάχνην Πηγάνου,folia cum flore: scholiaste tamen flo- G H

rem tantùm intelligente. INDE Λαχναῖος, ET Λαχνήεις, Lanuginosus, Villosus, Pilosus, Hirsutus,Hispidus. Quorum prius in Epigrammatis,secundum apud Homerum Iliad.β, — φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας. vbi scholiastes quoque exponit δασεῖς, βαθυτρίχας,seu,vt Hesiodus loquitur,τῶν δέρμα λάχνη κατάσκιον, quorum pellis villosa lanugine operta est. Rursum Homerus Iliad.σ, Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα: appellans στήθεα λαχνήεντα quæ alibi λάσια,Hirsuta, Pilis hirta.vt Hesychius quoque λαχνήεντα exponit τετριχωμένα, τριχώδη, δασέα,Pilosa,Hispida. Idem Homerus & ὄροφον λαχνήεντα vocat tectum foliis & frondibus hirtum, vt quod conficitur ex frondibus & arundinibus: Iliad.ω, — καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Dicitur ET Λάχνος pro λαχνήεις,quod est δασὺ,vt tradit Suidas. qua de re & in Λαχμός. Denique à λάχνη est VERBVM Λαχνοῦται, significans τριχοῦται, δασύνεται, Pilosus fit & hispidus, teste Hesychio,apud quem & præteritū pass. λελάχνωσαι pro δασὺς εἶ, Hirtus es, seu Factus es hispidus & pilosus.

Λαχοίην,Æolicè pro λαχοίην:hoc autē, Atticè pro λάχοιμι:à them.λαγχάνω. Etym.

Λάχος,t.2,c.545,g. Λάχος,ib.

Λάχως,affertur pro Quasi.

Λαψάνη,ης,ἡ,Olus agreste edule,teste Hesychio. Ex Plinio interpretantur cymam syluestrem. Inde prouerb. Lapsana viuere.

Λαψαρῶν,eidem H.τῇ χειρὶ ποτίζων vel ἀπόμυξος.

Λάψων,eodem autore est ὑποκοιλαίνων τὴν γλῶσσαν,καὶ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου: Suidas verò λάψοντες exponit ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ πίνειν, Cupientes bibere: respiciens ad hunc locum Homeri Iliadis π,de lupis, — ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Sed eo in loco λάψοντες non præsentis sed futuri temporis significationem habet, formatum à themate λάπτω. quemadmodum Hesychius quoque λάψονται per futurum exponit τῷ ἄκρῳ τῆς γλώσσης πίονται.

Λάω,t.2,c.604,a. ‖Hesychius λάε νεβρὸν ἀσπαίρουσαν exponit ἐφώρησε,ἐφθέγγετο. Alii λάειν esse dicunt Videre:vnde ἀλαὸς,Qui non videt,Cæcus: teste Suida.vt Hesychius etiam λάει affert pro σκοπεῖ,βλέπει: & λᾶν pro ὁρᾶν.

Λαώδης,t.2,c.598,c

¶ Λέα,Etymologo ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς λίθος, Lapis quem textores stamini inter texendum appendunt. quæ & λεία & ἀγνύς. Hesych.oxytonως habet λεαὶ, exponens & ipse τὰς ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας.

Λεάδα,eidem Hesych.ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν,Rupium eminētia. Infrà λεάδα.

Λέαινα, Leæna: fœminin.ex masculino λέων, vt Λάκαινα ex Λάκων. At λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος, Hesychio autore est σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον:quod ipsum testatur & Suidas in Τυρόκνηστις.

Λεαίνω,t.2,c.661,g

Λεαίντρια,ας,ἡ,Læuigatrix. Suidas ex Epigramm. — λεαίντειράν τε χίσηριν.

Λεαντικός,t.2,c.661,h

Λέβερνοι, Suidæ πλοῖα πολεμικά, τριήρεις νῆες: eædem quæ Λίβερνοι & Λιβυρνίδες,Liburnicæ naues.

Λεβηρίς,ίδος,ἡ, Exuuiæ, Pellis deposita: Hesychio τὸ λέπος τοῦ κυάμου, Cortex fabæ, Pellicula fabæ detracta: item τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας ὃ ἀποδύεται, Senium serpentis quod exuit: Plinio Membrana siue senectus anguium, libro 29, capite 5: Anguium vernatio,libro 30,cap.3: Vernatio annua, alibi: item simpliciter Senectus & Vernatio, libro 7, capite 30,& libro 29,capite 6: Pellis exuuiæ, alibi: vt & Exuuiæ Virgilio in Georgicis. Statius Senium & squallentes annos vocat, Lucretius Vestem: hic, libro 3, — vestémque relinquere vt anguis Gauderet. Et libro 4,— quum lubrica serpens Exuit in spinis vestem. Ille, Theb.4,— seu lubricus alta Anguis humo verni blanda ad spiramina solis E-

rigitur liber senio & squallentibus annis. nam (inquit Lactant.grammat.) deposita pelle dicuntur serpētes in iuuentutem redire: id autem ætatis senium deponere, quum comederint herbam quæ marathron dicitur. quemadmodum & Nicander in Theriacis scribit serpentem, Τῆμος ὅτ' ἀμαλέων φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας, Μάλλον ἐπιστείχειν, & ὄμμασιν ἀμβλώσσειν: quapropter φθύζοντα τὸν φωλεὸν, quærere μαράθρου ὄρπηκα: quem βοσκηθέντα reddere ipsum ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα, ex tardo & segni celerem & agilem, ex cæcutiente acri præditum visu. Vbi nota eum γῆρας vocare hanc τὴν λεβηρίδα, quæ & σύφαρ appellatur à Lycophrone. τῆς λεβηρίδος autem vocabulo vtitur Iosephus in Antiqu.Iudaicis, de cingulo summi pontificis, ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, zona ita texta vt caua & inanis sit vt exuuium serpentis. Vbi vt τῇ λεβηρίδι ὄφεως tribuitur τὸ διάκενον, ita prouerbio dicitur κενώτερος λεβηρίδος, Inanior serpentis senio. velut apud Athenæum lib. 8, πάντας γὰρ ἐπισμίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν ἀμαθίαν κατέγνως, σαυτὸν δὲ ἀπέφηνας κενώτερον λεβηρίδος. Apud Suidam & alia prouerbia, nimirum γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος: de admodum nudo & paupere: necnon τυφλότερος λεβηρίδος, de prorsus cæco. Galenus quoque in Lexico Hippocrateo λεβηρίδα dici scribit τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας: ab aliis verò exponi κόγχῳ κενῷ: forsitan respiciens ad hunc locū Γυναικ.l.1, ὧν δὲ ἐπὶ ὀνέχηται τὸ χωρίον, λεβηρίδος ὅσον ὀβολὸν τρίβειν ἐν οἴνῳ, καὶ πίσαι.

Λεβηρός, οῦ, ὁ, ex Hippocr. affertur pro Humidus, ὑγρός: sed perperam. scribendum enim λιβηρός.

Λέβης, t.2, c.657, g. & t.4, c.435, c.ob.

Λεβητάριον, t.2, c.658, c. Λεβήτιον, ib.

Λεβητοχάρων, Lebete seu lebetibus gaudens: apud Athen. lib. 8, ex Cercida Megalopolitano.

Λεβητώδης, t.2, c.658, c. AT Λεβιτωνάριον, Prusaensium dialecto dicitur χιτὼν μοναχικὸς ἐκ τριχῶν συντεθειμένος, Cilicium monachicum, vt tradit Suid.

Λεβιανός, οῦ, ὁ, Lebianus: piscis. Dorion in lib. De piscibus, τὸν λεπτῖνον nominat λεβιανὸν, addens, esse qui dicant eum esse τὸν αὐτὸν τῷ δελκανῷ. Testis Athen.l.3.

Λεβίας, ου, ὁ, Lebias: piscis itidem, alio nomine dictus ἥπατος, ὅμοιος φάγρῳ, μονήρης, καρχαρόδους καὶ σαρκοφάγος. Idem libro 7. AT Λέβια Hesychio τὰ λεπίδας ἔχοντα, Squamigera seu Squamata: necnō ἰχθῦς λιμναῖοι, pisces lacustres.

Λεβίνθιοι, eidem Hesych. ἐρέβινθοι, Cicer.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur Mulieres libidinosæ & lecti semper appetentes. ITEMQVE Λεγαίνειν, mutatione literæ pro λεχαίνειν dictum volunt, quod est τὸ λέχους ἐπιθυμεῖν.

Λεγατεύειν, Legare: ex Latino Legatum: in Pand.Gr. Rectius infrà Ληγατεύειν, in Λήγατον.

Λεγεών, ῶνος, Hesychio autore est agmen militare constans viris sexies mille, sexcentis sexaginta sex: secundum Suidam ἑξακισχίλιοι στρατιῶται. Id vocabulum recentiores Græci mutuati sunt ex Latino Legio. Etymol. tamē deriuat ex λέγω significante συλλέγω, eam ob rem exponens ξίφος τὸ ἐκλεκτόν.

Λέγνον, ου, τὸ, Fimbria quæ assuitur extremæ vestis oræ, τὰ περὶ τὰς ὤας τῶν ἱματίων: seu ipsæ vestimentorum extremitates & oræ. vnde Hippocrates λέγνα per metaphoram vocat τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς μήτρας, extremitates orificii matricis, quæ & ἀμφίδια appellat, teste Galeno in Lexico Hippocr. in quo & ἐγλώ affert pro τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει. Apud Callimachi scholiastem reperio ETIAM Λέγναι. Nam quum λεγνωτὸν exposuisset τὸ ἔχον ὤαν, hoc est τὸ ἔχον τὸ ἀπόληγον τοῦ ἱματίου, subiungit, Λέγναι enim dicuntur αἱ ὤαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί, quos Homerus θυσάνους appellat. Item apud Hesychium reperio Λέγνα, τὸ ἔσχατον: & Λέγνη, τὸ παρυφαινόμενον ἱματίῳ τῷ ἄκρῳ, ὤα. Apud eundem Hes. extant & hæc DERIVATA, Λεγνώδεις, expositum ποικίλας, Varias, Variegatas: ET Λεγνῶσαι expositum itidem ποικίλαι, Variare, Variegare. At VERBALE Λεγνωτὸς, vt paulo antè docui, à schol. Callimachi redditur ὁ ἔχων ὤαν, Fimbriatus, Institā habens: qui & κροσσωτὸς, siue θυσανωτός. Vtitur autē eo vocabulo Callim. initio hymni in Dianam, canens, — ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν.

Λέγνος, Hesychio αἴανδρος σῖτος ὁ μὴ ἀδρός.

Λεγνόω, Λεγνώδης, Λεγνωτὸς, vide paulo antè in Λέγνον.

Λέγω, Lego seu Colligo, t.2, c.606, e. Λέγω, Dico, &c. c.612, d. Λέγω cum aduerb. & accusatiuo, ibid. g. Λέγω cum infinitiuo, c.613, b. PASS. Λέγομαι, Deligor, Recenseor, t.2, c.606, g. Λέγομαι actiuè, Deligo, Colligo, ibid. c. Λέγομαι, Numero, Percenseo, ibid. e. Λέγομαι, Differo, Loquor, ib. f. Λέγομαι, Cubo, Iaceo, Dormio, ib. h.

Λεδδαὶ, Hesychio ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν: pro quo suprà Λεάδα, ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερῶν.

Λεδρεῖται, idem Hesych. φροντίζει, θέλει, βούλεται, Curæ habet, Vult.

Λέη, idem eandem habere signif. ait. videtur tamen Ionicè potius positum pro λεία.

Λεηλασία, t.2, c.651, c. Λεηλατέω, ib.

Λεία, ib. h. & 661, b. Λεία, à Suida exponitur non solùm Præda, sed etiam ὁμαλὴ ὁδὸς, vt substantiuè positum sit pro λεία ὁδὸς, via læuigata & complanata, ex adiectiuo λεῖος. Alioqui λεῖαι dicuntur etiam Lapides seu pondera quæ textores staminibus appendunt: quo modo Hesychius vsurpauit hoc vocabulum, ἀγνῖθας, siue ἀγνύσας, exponens λείας. Pollux habet λεῖα, neutraliter & pluraliter, scribens ἀγνῖθας & λεῖα esse τοὺς λίθους τοὺς ἐξηρτημένους τῶν στημόνων. Hosce lapides Etymologus Λείας vocat, Hesychius etiam λεᾶς, vterque sine diphthongo: pro quo apud Aristotelem reperio λαιὰς, extremo lib.5, De gener. animalium, ὥσπερ εἴ τις χορδὴν κατατείνας, σύντονον ποιήσειε τῷ ἐξάψαι τὸ βάρος, οἷον αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσαι. καὶ γὰρ αὗται τὸν στήμονα κατατείνουσι, προσάπτουσαι τὰς καλουμένας λαιάς. quam lectionem Gaza quoque agnoscit, interpretans Lauas.

Λεῖα, τὰ, t.2, c.661, c. Vide & præcedens Λεία.

Λειάδες, t.2, c.662, b. Λειαίνω, t.2, c.661, f

Λείαξ, t.2, c.662, a. Λειβεῖον, t.2, c.655, g

Λείβηθρα, propr. t.2, c.656, e. Λειβήθριοι, ibid.

Λειβήθρον, ibid. d

E Λείβω, t.2, c.655, c. Λείβομαι, ib. f

Λειεντερία, t.1, c.1202, e. Affertur & VERB. Λειεντερέω, pro Laboro læuore seu fluxu intestinorum.

Λεοῦμαι, Ionicè poni dicitur pro λειοῦμαι, Comminuor, Conteror, Contundor.

Λείζομαι, & Λεΐζομαι, t.2, c.652, g

Λείη, Ionicè pro λεία, Præda: vel Pecudum grex. Interdum pro λεία, Læuis, ex λεῖος.

Λεῖκνον, Ventilabrum. τὸ πτύον Suidæ. vt & Etymologus scribit eo vocabulo significari τὸ πτυάριον. qui etiam addit, διφορεῖσθαι hanc vocem, & per ει diphthongum, & per ι simplex. ac diphthongo quidem scriptum, pleonasmo τοῦ ι fieri ex λέκνον, hoc autem, ex λέχος: nam veteres filios suos διὰ τὸ πολύγονον cubitum posuisse ἐν τοῖς πτυαρίοις: (vnde apud Callimachum, — σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδράστεια Λείκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ) sin per simplex ι, fieri ex verbo λικμᾶν, quasi λίκμον. quosdam verò ipsum vocare λεῖπον, propterea quòd καταλείπει τὰ χρήματα, καὶ τὰ ἄχυρα ἀποβάλλει. Hæc ille, & ex parte Lexicum meum vetus. Hesychius λεῖκνα esse dicit κανᾶ ἐφ' οἷς τὰ λήϊα, hoc est τοὺς πυρίνους καρπούς, ἐπιτιθέασιν: afferēs & λείκνοισι προτρέπεσθαι, exponénsque λεῖκνα ἱστάντες προσάγεσθαι. Suidas λεῖκνον esse dicit κόσμον βακχικὸν, ornamentum Bacchicum. vt in Epigr. φορηθὲν Πολλάκι μιτροδέτου λεῖκνον ὕπερθε κόμης.

Λέκρικα, Hesychio sunt σχισταὶ, γωνία, πλέγματα. quæ infrà λέκρικα.

Λεῖμα, Limax. Hesych. in Λειμάδες: Est (inquit) & animal simile cochleæ quod vocant λεῖμα.

Λειμακίσκος, t.2, c.657, g. Λείμαξ, ib. f

Λειμάς, ib. Λειμηρός, t.2, c.712, a

Λεῖμμα, t.2, c.663, e

Λειμόδωρον, Limodorum: herbā quæ fœnumgræcum suffocat radici ipsius à primo exortu adnascens, vt Theophr. tradit De caus. pl. lib.5, c.22.

Λειμών, t.2,c.657,a. Λειμωνήρης,ib.d
Λειμωνία,ἡ,subst.ib. Λειμωνιάς,ib.f
Λειμωνιάτης λίθος,ib. Λειμώνιον,τὸ,subst.ib.e
Λειμώνιος,ib.d. Λειμωνίς,ib.f
Λειμωνοειδής,ib.d

Λειμωνόθεν, Ex prato. vide suprà in Λαχνήεις.

Λεῖνα, Cyprii ἔρια, Lanas, teste Hesychio. Infrà λιῶνα.

Λεῖξαι, Lixæ: militum famuli. Suidæ γένος τῶν ἐργαστικῶν καὶ παραστρατευομένων ἀνθρώπων, πάσης τάξεως ἐκτὸς ὑπάρχον, vt quod & armis & fide careret, militibus tantùm subseruiens in ferendis armis sarcinisque & rebus ad victum necessariis, item in detrahendis & congerendis exuuiis interfectorum. hos omnes fuisse λίχνους, & quo iure qua iniuria quæstum fecisse. VNDE Λειξοῦραν dictam fuisse lucrãdi cupiditatem talem qualis lixarum est. Hesychio verò λειξοῦρα est τὸ δῶρον, παρὰ τὸ λείχω. Sed videtur hoc lixarũ vocabulũ Latinũ potius quàm Græcũ esse. Non enim Marcell. scribit veteres aquam vocasse lixam: inde lixas dictos qui militib' aquam ad castra vel tentoria solent ferre: Pompeius, lixas esse qui exercitum sequuntur quæstus gratia: sic dictos quòd extra ordinem sint militiæ, eisque liceat quod libuerit.

Λειόβατος,t.1,c.637,g. Λειογένειος,t.1,c.844,c
Λειοκάρηνος,t.2,c.69,d. Λειόκαυλος,t.2,c.93,c

Λειοκόνιτος, Hesychio κόνις διαλελυμένη, item τελείως, quòd λείως significet τελείως, Perfectè, Integrè, Planè.

Λειοκόρης, eidem H. ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. Ordo alphab. pro eo requirit λειψοκόρης.

Λειοκύμων θάλασσα, dicitur Pacatum seu stratum mare: quum non est veluti asperum fluctibus, sed tanquam complanatum. Lucianus in fine sui Scythæ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα. Apud Suidã Λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες quum vtuntur æquore pacato & tranquillo, silentibus ventis.

Λειόμερες, Hesychio παχυδιαίοιος.

Λειόμιτος, Suidas ex Epigramm. affert, cum hoc pentametro, Παλλάδος ἰσοπόνου λειομίτου κάμακος, sed non exponit. Videtur λειόμιτος κάμαξ dici Pertica illa transuersa cui appenduntur αἱ λεῖαι ad cõplananda stamina.

Λεῖον,τὸ,t.2,c.660,h. Λεῖον, Hesychio est non solùm ὁμαλόν, sed etiam ὁ σῖτος: quod & λαῖον, & λήϊον, dialysi Ionica.

Λειοντῆ, Ionicè pro λεοντῆ, Pellis leonina, in Epigramm. vbi ET Λειοντοπάλης pro λεοντοπάλης, Qui luctatur cum leone.

Λειόπους,t.3,c.511,c. Λεῖος,t.2,c.660,g. & t.3,c.1329,g. & 875,e.ob.
Λειόστρακος,t.2,c.1524,h. Λειόσπεια,t.2,c.1527,f
Λειότης,t.2,c.661,c. Λειοτελέω,t.3,c.1329,h
Λειοτελής, ibid.g

Λειοτειχεῖν, Læui capillo præditum esse. Affertur & λειοτειχεῖν ποιεῖ pro Pilos læuigat & expolit.

Λειουργῶ, Reddo λεῖον, Læuigo, Expolio, Complano.

Λειόθρος, Hesychio αἴλουρος, Felis: forsan παρὰ τὸ λείαν οὐρὰν ἔχειν, læuibus & æquabilibus præditam pilis.

Λείουσι, Ionicè pro λέουσι, Leonibus: à nom. λείων pro λέων.

Λειούσματα, siue λεγούσματα, Galatis εἶδος καταφράκτου, vt tradit Hesych.

Λειόφλοιος,t.4,c.176,c. Λειόφυλλος,t.4,c.249,d
Λειόω,t.2,c.661,e

Λειπάζεσθαι, affertur pro Residuum esse: quod & λοιπάζεσθαι.

Λειπανδρεῖν, Viris defici, Virorum penuria laborare. vt Suidas scribit, βουληθέντας τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὸ λειπανδρεῖν, αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας. INDE Λειπανδρία,ας,ἡ, Virorum penuria. Rursum apud Suidam in manuscripto codice pro Λειπανδρεῖν HABETVR Λειπανδρεῖον, quod interpretantur nonnulli Decretum de virorum penuria emendanda latum, quo videlicet permittebatur ciuibus vt ex vrbica vxore & ex meretrice susciperẽt liberos, vt ea ratione virilis sexus qui imminutus erat, augeretur.

Λειποβοτανεῖ, Deficitur herbis, Gramine & pabulo caret. Apud Plutarchũ in Apophth. rhetor quidam dicit, χρυσόβολος ἡ ὥρα γενομένη λειποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώραν.

Λειπογάμιον,t.1,c.1848,a

Λειποδεής,έος,ὁ καὶ ἡ, Egenus, Inops, Pauper: ex Pythag.

Λειπόδεσμος,t.2,c.663,e

Λειποδρανεῖν, Viribus ad agendum necessariis defici, Imbecillum esse & ad res gerendas inhabilem.

Λειπομερία, arbor quæ trunco fracto è radice germina emittit & pullulat. Hesych.

Λειποθυμέω,t.1,c.1604,f. Λειποθυμία,ib.
Λειπόθυμος,ib. Λειπόκρεως,t.2,c.417,d
Λείπομαι,t.2,c.661,b. Λειπομαρτύριον,t.2,c.796,c

Λειπόν, Hesychio τὸ ἐλλειπὲς ὄν, Defectum. at λοιπόν, Reliquũ, Residuum. Λεῖπον verò, vide in Λείκνον.

Λειποναύτης,t.2,c.1008,c. Λειποναύτιον,ib.
Λειπόνεως,t.2,c.1006,c. Λειπόσαρκος,t.3,c.743,c

Λειποστρατία,ας,ἡ, ET Λειποστράτιον,ου,τὸ, Desertio expeditionis seu militiæ. Priore vtitur Herodotus: posteriore Thucydides libro 1, pag.32. Sic Philo in Vita Mos. libro 1, μὴ λειποτάξιον, μὴ λειποστράτιον ἄλλο τῶν ἐφ' ἥπερ διατεταγμένοι, nec ordinem nec militiam deseruisse. Affertur ET Λειποστράτης pro eo qui militiam deserit seu recusat.

Λειποτακτέω,t.3,c.1260,g. Λειποτάκτης,ib.
Λειποταξία,t.3,c.1258,b. Λειποταξίαι,ib.e
Λειποτάξιον,ib.c. Λειποτάξιος,ib.e
Λειποψυχέω,t.4,c.755,g
Λειποψυχία,t.4,c.756,a. & t.2,c.361,d.ob.
Λειποψυχώδης,t.4,c.756,c. Λειπυρίας πυρετός,t.3,c.626,e
Λείπω, Linquo, &c.t.2,c.661,b. Λείπω, Desum, &c.c.663,b

Λειπώδινος, Suida teste genit. est ex nom. λειπώδιν. Videtur significare quem dolores reliquere, Doloribus exemptus, & quidem partus doloribus.

Λείριος, Λειριόεις, vide in sequ. Λείριον.

Λείριον,ου,τὸ, Lilium: seu lilii species. nam Diosc. lib.3, cap. 116, scribit κρίνον τὸ βασιλικὸν à nõnullis vocari λείριον: cuius florem esse στεφανωματικόν, assumi in coronamenta. Meminit & Theophrastus τοῦ λειρίου, Hist. plantarum lib.9, cap.16, scribens ephemeron habere folium simile τῷ ἐλλεβόρῳ siue τῷ λειρίῳ. Ita enim reponendum esse, ex Plinio patet, qui libro 25, cap. vltimo, dicit ephemeron habere folia lilii, sed minora: ex Dioscor. libro 4, cap.85, vbi & ipse dicit τὸ ἐφήμερον φύλλα ὅμοια ἔχειν κρίνῳ, λεπτότερα δέ. Idem rursum Theophr. Histor. plant. lib. 6, cap.6, τὸν ναρκισσον quoque vocari tradit λείριον à nonnullis: vt & Suidas scribit λείριον ab Atticis vocari τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου, florem narcissi. Theophrastus tamen capite vlt. manifestum discrimen inter λείριον & νάρκισσον ponit. Idem lexicographus λείρια vocari scribit non solùm τὰ κρίνα, lilia: sed generaliter etiam τὰ ἄνθη, hoc eius significationis exemplum afferens ex Epigramm. Ἡ μούνη χαίτην λείρια δρεψαμένη. Itidémque Hesych. & Etymologus λείρια nominari aiunt τὰ ἄνθη: & Eustathius λείριον non solùm esse speciem floris, ἴον secũdum quosdam, secundum alios κρίνον, sed generaliter etiam πᾶν ἄνθος: VNDE Λειριόεις dici pro ἀνθηρός, Floridus: aliis tamen exponentibus ἐπιθυμητός, ἡδύς, προσηνής, εὔχροος, quòd talia sint τὰ ἄνθη: nonnullis etiam ἁπαλός, Tener. Hi τὸ λείριον, significans ἄνθος, sic vocatum volunt διὰ τὸ λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ: eámque ob rem rectius scribi per ει diphthongũ: quũ & citra diphthongũ simplici ι scriptũ reperiatur λίριον. Vtitur porrò hoc deriuato λειριόεις Hom. vt Il.ν, — ὅτι χρόα λειριόεντα δάψει, floridam tenerámq; cutẽ. Et Il.γ, de cicadis, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Vocem suauem. Sic affertur ET Λείριος Ἀπόλλων ex Apollonii libro 4, pro suaui. vt apud Suidam quoque REPERIO Λειριόφθαλμος expositum ὁ προσηνὲς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, Qui miti & placido aspectu est. Ad prius verò λείριον vt redeam, ex eo DERIVATVR Λειριόεις, significans Lilinus, Liliaceus. vt λειριόεν κάρα apud Nicandrum in Alexiph. pro Lilii flos: ad verbum Lilinum caput. ITEM Λείρινος, significans itidem Liliaceus, seu Lirinus, E lilio factus, vel Lilio similis. In priore signif. Dioscorides lib.3, c.116, de lirio siue lilio regio, ἀφ' οὗ καὶ τὸ χρῖσμα κατασκευάζεται ὅ τινες λείρινον, οἱ δὲ σούσινον καλοῦσι.

Id Plinius quoque Lirinum vnguentum ſeu Lirinum oleum vocat, libro 21, cap. 5, & lib. 23, cap. 4. In poſteriore ſignificatione Theophraſtus Hiſt. plantarum lib. 3, ſub finem cap. vltimi: vbi ſmilacem habere ſcribit ἄνθος λευκὸν καὶ ὀσῶδες λείριον. nam ita ſcribēdum eſſe pro ἤειρον, Plinius docet libro 16, cap. 35, ſcribens ſmilacem eſſe flore candido olente lilium. Ex eiuſdem Theophraſti Hiſt. plant. affertur ET Λειρώδης pro Liliaceus, Lilium ſeu lirium referens, cum hoc exemplo, λειρώδη ὀσμὴν ἔχει, pro, Redolet lilium. ſed videndum ne ſcribendum ſit λειριώδης, tetraſyllabως.

Λείριος, vide in ſequ. Λειρὸς, & in præced. Λείριον.

Λειρὸς, οῦ, ὁ, Heſychio ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, Gracilis ſeu macilentus & Pallidus. Sic & λειρίας κυνὰς dici ſcribit τὰς κατεσχωμένας καὶ ἀποβαλούσας τὰς τρίχας, Quæ emacruerunt & pilos amiſerunt. addens etiam, ἢ τὸν μικρὸν λαγών.

Λειρόφθαλμος, vide in Λείριον. Infrà λιρόφθαλμος.

Λειρώδης, vide in præced. Λείριον.

Λείρως, Heſychio ῥαδίως, Facilè: & δεινῶς, σφόδρα, Acriter, Vehementer: & τελείως, καλῶς, Perfectè, Pulchrè.

Λεῖσος, t. 2, c. 652, g. & 653, h

Λειταὶ, Heſychio ſunt ἱκεσίαι, Supplicationes: quæ & λιταί. Idem affert ET Λείτειραι, pro ἱέρειαι, Sacrificæ: NEC-NON Λείτορες pro ἱέρειαι itidem, quum potius ſonet ἱερεῖς, Sacerdotes, Sacrificos: & quidem eos qui pro populo preces & ſupplicationes Deo mittunt: παρὰ τὸ λίσσεσθαι.

Λειτῖνος, eidem eſt πέμματος εἶδος.

Λειτὸν, idem exp. βλάσφημον, Blaſphemum, Maledicum.

Λειτουργέω, t. 2, c. 700, d. Λειτούργημα, ib. f

Λειτουργία, ib. b. Λειτουργικὸς, ib. d

Λειτουργὸς, ib. a. Λειφαιμέω, t. 1, c. 160, h

Λείφαιμος, ib. f

Λείφθρα, Heſychio λείψανα, Reliquiæ.

Λειχανὸς, eodem Heſ. teſte eſt φθόγγος τῆς κιθάρας: qui & λιχανός.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ, Lichen: eſt ſummæ cutis aſperitas cum leni pruritu. Deterior quidem eſt pruritu, vt qui ſine aſperitate ſit, ſed lenior quàm pſora aut lepra, adeò vt ſi ieiuna ſaliua quotidie defricetur, ſaneſcat. increſcens verò, & extremam cutem in furfures reſoluens, in pſoram tranſit, atque inde in lepram, vbi pro furfuribus piſciū quaſi ſquamulæ concreſcūt. Λειχῆνος nomine illum etiam impetiginoſum morbum, mentagram Romanis appellatum, ſed multo magis ferum, & agreſtem ob id dictum, Plinius comprehendit, qui definitur ab eo non ſquamis, vt lepra, ſed fœdo cutis furfure, totos primùm vultus, deinde verò & colla pectúſque & manus occupante, oculis tantùm immunibus. Fuit autem, vt idem autor eſt, nouus morbus & ante Tiberii principatum prorſus incognitus. Nec verò in iis tantùm notis feritas eius erat, ſed quòd admodum contagioſus eſſet, ſolóque oſculo vel contactu non humilem aut mediam plebem, ſed ſolos proceres inuaderet. Omnes ferè λειχῆνα interpretantur impetiginem. at Cornel. Celſus non ita, ſed papulam videtur vocare, cuius duas, quas habet & lichen, differentias ſtatuit, feram & mitiorem. nam quæ ab eo deſcribitur impetigo, ſine dubio lepra eſt. Gorræus. Plin. vide lib. 26, cap. 1.

‖ Λειχὴν dicitur etiam callus in equorum genibus & ſupra vngulas in flexu earum partiū induratus, teſte eodem Gorræo, ſequuto Dioſcoridem libro 2, cap. 45, vbi & ipſe dicit λειχῆνας ἵππων eſſe τύλους κατ᾽ ἐπιγραφὴν ἀπετυλωμένους περὶ τοῖς γόνασι καὶ περὶ ταῖς ὁπλαῖς. Sic Plinius libro 28, cap. 11, Lichene item equi cum oleo infuſo per aurem. ‖ Λειχὴν eſt etiam herbæ ſpecies, quam aliqui βρύον appellāt, quoniam ſaxis adhæret. Sunt qui putent eſſe hepaticam in officinis dictam. Sanè Dioſcorides l. 4, cap. 53, ſcribit λειχῆνα τὸν ἐπὶ τῶν πετρῶν à quibuſdam βρύον vocari. eſſe enim βρύον προσεχόμενον ταῖς ἐνδρόσοις πέτραις. Nominis ratio ea eſſe videtur quoniam, vt idem Dioſcor. tradit ibidem, λειχῆνας θεραπεύει. Inde VERBVM Λειχηνιάω, ῶ, Lichene laboro. Theophr. De cauſ. plantarum libro 5, cap. 12, λειχηνιᾶν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει, quod interpr. Accidit oleæ impetigo.

Λείχω, t. 2, c. 672, d

Λειψανδρία, ας, ἡ, idem quod λειπανδρία, Virorum penuria. quæ & λειπανδρία ſuprà. Heſychio itidem λεῖψις ἀνδρῶν.

Λείψανον, t. 2, c. 663, f. Λεῖψις, ib.

Λειψυδρία, ας, ἡ, Aquæ defectus ſeu penuria. Theophr. De cauſ. plant. lib. 5, cap. 16, δι᾽ ἔνδειαν ὕδρης, ὅτι ἡ λειψυδρίαν ἢ χώρας κακίαν. At Λειψύδριον, Lipſhydrium, locus Atticæ, dictus itidem ab aquarum inopia. In eo obſeſſos quoſdam fortes viros Piſiſtratus vicit. vnde prouerbium, ἐπὶ λειψυδρίῳ μάχη, in infelicem exitum virorum ſtrenuorum.

Λειώδης, t. 2, c. 661, d. Λείωμα, ib. e

Λείων, Ionicè pro λέων, Leo: apud Hom. & cæteros poetas. vt Il. ε, η, ο, — λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι.

Λείωσις, t. 2, c. 661, e

Λεκάνη, ης, ἡ, Peluis, vel Catinus, Patina: Atticè pro communi λακάνη, quod factum eſt ex intenſiua particula λα & verbo χαίνειν, propterea quòd ſit πλατὺ, inquit Suidas, qui itidem exponit τὸ μεῖζον τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλον, magnum acetabulum & patulum [illegible] ſchol. Ariſtoph. qui comicus vtitur hoc vocabulo in [illegible], dicens, ἐρωδιοὶ ἐπιλοφόρειν λεκάναισι. Idem in Nub. [illegible] τουτὶ καὶ δὴ Χωρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην, præbete mihi peluim ſeu catinum: videlicet vt vomam. nauſeam enim mouerunt frigida ipſius verba. Ita ibi ſchol. & Suidas. Itidem Plut. in Polit. præcept. αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν ὅπως ἐμέσῃ. At apud Athenæum lib. 5, λεκάναι χρυσαῖ δυοκαίδεκα: in pompa Ptolemæi Philadelphi, vbi & φιάλαι, οἰνοχόαι, ἀλειπτήρια, ὑδρίαι, μαζονόμια, κυλίκια. Inde DIMINVT. Λεκάνιον, ET Λεκανὶς, ET Λεκανίσκη, Parua peluis, ſeu Paruus catinus aut Parua patina. Ariſtoph. Acharn. Κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν. Athenæus libro 4, κρέας ὕειον καὶ λεκάνιον πτισάνης. Altera duo diminutiua apud Heſychium leguntur, λεκανίδας eſſe dicentem κεραμέας λοπάδας: λεκανίσκην verò, ἐκπέταλον τρύβλιον. Suid. præter λεκάνια & λεκανίδας affert & aliud DIMINVT. Λεκανίδια, omnia hæc eſſe dicens τὰ μείζονα τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλα. Ad λεκάνη verò vt redeā, deriuarim ego ipſum ex NOM. Λεκὸς, quod itidē ſignificat τρύβλιον, teſte Heſ. qui & λύκιον ac λυκάειον hoc ſēſu dici ait. (ſi tamen ita ſcripſit, & nō potius λέκιον ac λεκάειον) Meminit & Poll. huius voca[illegible], ſed paroxytonως ſcriptū habens λέκος. Nā lib. 10, c. [illegible], de menſa & vaſis menſariis loquens, ſcribit ἐν τοῖς δη[illegible]ις reperiri λέκος: itémque Hipponaſtem dixiſſe λέκος πυροῦ. (pro quo infrà λέχος πυρῶν) Ibidem affert & deriuata quædam ex hoc λέκος. Annotat enim in δημοκράταις reperiri Λεκάρια, τρυβλία, ὀξύβαφα, ἐμβάφια: apud Epicharmum, Λεκίδας, in Niobes nuptiis dicentem, λεκίδα καὶ ἐμβάφια δύω: in Scyrone, Πηλινολεκὶς, pro λεκὶς πηλίνη ſeu ἐκ πηλοῦ: Hippocratem verò ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξας, dixiſſe Λεκίσκον. Apud eundem Hippocr. legitur ET Λεκίσκιον, ſub finem libri De victu in morb. acutis. ῥοφήματα δὲ (inquit) μήκωνος τῆς λευκῆς ὑποτρίψας ὁκόσον λεκίσκιον, ὕδατι διεὶς σητανίου πλύματι ἀλεύρου, οὕτω διαγέτω τὴν ἡμέρην.

Λεκανίδιον, Λεκάνιον, Λεκανὶς, Λεκανίσκη, Λεκάειον, vide in præced. Λεκάνη.

Λεκιθίτης, t. 2, c. 675, f. Λεκιθοπώλης, ib. d

Λεκιθόπωλις, ib. Λέκιθος, t. 2, c. 674, g

Λεκιθώδης, t. 2, c. 675, e

Λεκὶς, Λεκίσκιον, Λεκίσκος, Λέκος, vide in Λεκάνη.

Λέκκη, ET Λεκτὴ, Heſych. Chlæna, χλαῖνα. quæ & δεκτή.

Λέκρανα, idem dici tradit pro ὠλέκρανα, i. ἀγκῶνας.

Λέκρικα, eidem στραὶ, γωνία: quæ & λαίκρικα.

Λέκροι, eidem ὄζοι τῶν ἐλαφίων, ceruulorum rami.

Λεκτίκιον, t. 2, c. 614, b. Λεκτικὸς, ib. a

Λεκτὸς, t. 2, c. 607, b. & 614, a

Λέχριος, Qui lecto aliquem excipit. Vnde in Epigr. λεχρία χαμμαπική, id eſt Suſceptrix, Quæ ſuſcipit etiam lecto vt hoſpita. In iiſdem Epigramm. pro copulatione ipſa coniunctionéque in lecto & nuptiis. Ita v. l. Sed quod ad locum priorem ex Epigr. allatum attinet, malè eū citarunt. ſcribendum enim, πάντων δέκτρια χαμμαπική: errore orto ex ſimilitudine quæ in manuſcriptis vet. codicib. eſt inter τὸ Λ & τὸ Δ. Locus eſt libro 2, pag. 138,

meæ editionis. Estque id δέκτεια non ex δέκτειος, sed ex A δέκτωρ seu δεκτὴρ aut δεκτὸς.

Λεκτείτη, Hesychio θρόνω ἀνάκλισιν ἔχοντι, Sellæ in qua velut in lectulo recumbi potest.

Λέκιθον, t.2, c.607, d. Λέκυθοι, t.2, c.675, a & d

Λελαθῶν, t.3, c.1306, f. Λελακα, vide suprà in Λακεῖν.

Λέλασμαι, t.2, c.698, h

Λελεγίες, Hesychio κόχλακες siue κοχλιώδεις τόποι.

Λελειχμότες, οἱ, t.2, c.673, c

Λελεπρὶς, piscis quidam qui & φυκὶς, teste Hesychio.

Λεληθότως, t.2, c.698, f. B

Λελίζω, pro ἐλελίζω dicitur. Hesych. enim λέλιξεν affert pro ἐλέλιξεν, hoc est διέσεισε, Cõcussit, Quassauit, seu Torsit, Contorsit.

Λελιημένος, putatur esse participiũ præt. perfecti à themate λιλαίομαι. Sanè exponitur προθυμούμενος, ἔνθερμος ὤν, Cupiens, Ardenti desiderio accensus. vt apud Homerũ Iliad. δ, Ἕλκε δ' ἐπ' ἐκ βελέων λελιημένος. Ac vt λιλαίομαι cum genitiuo construitur, ita & hoc participium. velut apud Apoll. Arg. lib. 1, — λελιημένοι ἠπείροιο, id est ἐφιέμενοι, ἐπιθυμοῦντες, Magno desiderio flagrantes terræ. id C est cupientes appellere ad continentem. Hesychius affert & λελίηται, pro τεθέρμανται, Accensus est, Ardet, Flagrat, desiderio videlicet: & Λελῖσθαι pro θέλειν, ὁρμᾶν, σπεύδειν.

Λελικκὸς, piscis quidam, teste eodem Hesychio.

Λελογισμένως, Prudenter, Re bene perpensa & bene subducto calculo. Eurip. Et Herodot. ἐπὶ τὸν χρυσὸν λελογισμένως ἐλαύνουσι. Locus est lib. 3, p. 128.

Λελωβημένος, t.2, c.763, a

Λέμβος, ου, ὁ, Lembus: Hesychio autore Paruum nauigium D quod & ἐφόλκιον dicitur. vt & Suidas esse dicit Paruum nauigium, μικρὸν πλοῖον, hæc afferens exempla, ἑτέρους δ' ἐν χειμῶνι σφοδρῷ λέμβοις ἐξέπεμψαν. Et rursum πλεῖν δὲ λέμβοις λ', καὶ πολεμεῖν τοῖς Αἰτωλοῖς κατὰ θάλατταν. Idem in datiuo etiam λέμβει dici scribit, neutro genere, ex nominatiuo λέμβος. Thuc. λεπτὰ πλοῖα vocat hosce λέμβους, vt scholiastes ipsius annotat. VNDE

Λέμβαρχοι, Qui lembo præsunt seu præfecti sunt: Etymologo οἱ ἐν τῷ ἐφολκίῳ πλέοντες: Hesychio verò λεμβόδερμοι. ET Λεμβώδης εος, ὁ καὶ ἡ, Lembo similis. E Affertur & DIMINVTIVVM Λεμβάδιον, ου, τὸ, qui Cornelio Tacito est Lembunculus, Paruus lembus. Cæterùm ὁ λέμβος est ex genere nauium τῶν ταχυπλοουσῶν καὶ κατασκοπικῶν, vt κέλητον & ἁλιάς. Polybius libro 1, ἀπήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων, quas naues Thucydides πρόπλους, Xenophon προπόπλους vocat, Plutarchus κατασκοπικὰ πλοῖα, quoniã explorandi causa cæteræ classi præmitti soleant, vtpote leues & veloces. nam leue esse nauigium & ab vno F remige impelli valens, Virgilius etiam docet in Georgicis libro 1, — vix aduerso flumine lembum Remigiis subigit si brachia fortè remisit: Atque illum in præceps prono rapit alueus amne. Sed sunt & grandiores lembi, quos Liuius actuariis nauigiis annumerare videtur: dicens Dec. 4, lib. 4, Præter duos lembos qui nõ plus quàm sedecim remis agerentur. Sanè Dec. 3, lib. 1, actuarias naues vocat quas Polybius λέμβους ῥυμουλκοῦντας. Atque adeò maritimis pugnis & profectionibus vtiles esse lembos, patet ex eodem & ex Diodoro. Sic enim ille libro 11 Decadis 4, Centum triginta G Issiaci lembi maritimam oram vastare, & expositas prope in ipsis litoribus vrbes cœperint oppugnare. Hic, libro 20, ἀθροίσας τοὺς ἀδροτάτους τῶν λέμβων, καὶ τούτους καταφράξας σανίσι καὶ θυρίδας κλειστὰς κατασκευάσας, ἐνέθετο μὲν τῶν τετρασπιθάμων ὀξυβελῶν τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας.

Λέμμα, t.2, c.677, g

Λέμνα, τὸ, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 11. Sunt qui λέμμα scribant, & sic dictum existiment quòd sit veluti λεπίς.

Λεμὸς, Hesychio φάρυγξ, λάρυγξ. qui potius λαιμός.

Λεμφὸς, eidem ὁ μυξώδης καὶ μάταιος, Mucosus, Stolidus: H seu ἀνόητος, ἀπόπληκτος, Amens, Mentis attonitæ. Ammon. paroxytonωs habet Λέμφος, scribens ab Atticis λέμφους vocari τοὺς κορυζώδεις καὶ μυξώδεις: vt apud Menandrum, γέρων ἄθλιος λέμφος. Rursum Hesychius λέμφοι affert pro αἱ πεπηγμέναι μύξαι, mucus induratus & veluti conglaciatus. Meminit Eustathius quoque vtriusque significati, paroxytonωs vtrobique scriptũ habens. Λέμβος (inquit p. 1761) & ἐφόλκιον, dicitur σκάφος siue πλοῖον: quod & ἐφολκίδα quidam appellauit: at λέμφος per φι, non per βῆτα, dicitur secundum veteres ἡ πηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων. vnde & λέμφος vocatur ὁ εὐήθης, Fatuus Stultus quoniam εἰς μωρίαν διέσκωπτον τοὺς προμύξους ἐκ τῶν μυκτήρων. ex quo & ἀπομύξαι τινὰ dicunt τὸ ἐξαπατῆσαι, Decipere. Verùm & τὰ μυξώδη κρέα vocabantur λέμφοι. at vocabulum hoc nouũ est nec in vulgari sermone vsitatum. Hæc ille.

Λέντιον, Hesych. esse dicit περίζωμα ἱερατικὸν, Cinctum sacerdotalem. Meminerunt huius vocabuli Suidas quoque & Etym. sed neuter exponens: hic à verbo λεαίνειν deriuat, quod sit καθαίρειν, ac per syncopen dictum vult quasi λεαίντιον. Sed vana hæc etymologia. nam vox est à Græcis recentioribus tantùm vsurpata, & mutuata ex Latino Linteum. Ioan. Euang. cap. 13, λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. Greg. Naz. λεντίῳ διαζώννυται, linteo præcingitur.

Λεξείδιον, siue Λεξίδιον, ου, τὸ, Dictiuncula, Vocula, Vocabulum. Scribit Etymol. λεξείδιον cum diphthogo Atticum esse, ex genit. λέξεως: λεξίδιον, Ionicum, ex genit. λέξιος. Eandem rationem esse in ῥησείδιον & ῥησίδιον.

Λεξικὸς, οῦ, ὁ, vulgò redditur Dictionarius, Vocabularius. A Gaza in lib. De mens. Atticis, Suidas vocatur λεξικὸς, quod vocabula sua serie posita explicet & interpretetur: cuiusmodi scriptores vocantur etiam λεξικογράφοι. Et Λεξικὸν nominatur liber in quo vocabula sua serie posita explicantur: vulgò Dictionarium, Vocabularium.

Λέξις, t.2, c.613, e

Λεξοῦντι, Doricè pro λέξουσι, Dicent: à λέγω.

Λεοντέη, Λεοντεία, Λεοντῆν, Λεόντειος, Λεοντῆ, Λεοντηδὸν, Λεοντιάδης, Λεοντιδεὺς, Λεοντίδιον, Λεοντική, Λεόντιος, Λεοντίσκος, Λεοντοκέφαλος, Λεοντοκόμος, Λεοντόκρανος, Λεοντοκροκόττας, Λεοντομιγὴς, Λεοντοπέταλον, Λεοντοπόδιον, Λεοντοφόνος, Λεοντοφόρος, Λεοντόχλαινος, Λεοντώδης, Λεοντωδῶς, vide infra in Λεων.

Λεουργὸς, apud Pollucem libro 3, cap. 28, synonymum est his, i. e, θρασὺς πάντολμος, ῥιψοκίνδυνος & similibus: sed ait ipsum esse φορτικὸν, quanuis à Xenoph. quoque vsurpatum. Infra rectius λεωργὸς: atque ita scriptum apud eundem Xenoph.

Λεπαδευόμενος, Hesychio συνάγων λεπάδας, hoc est θαλασσίας κόγχας μικρὰς προσφυομένας ταῖς πέτραις, seu τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω.

Λεπάδια, apud eundem legitur, expositum ἱμάντες πλατεῖς οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸ ζυγόν. Sed perperam pro λέπαδνα, vt est apud Hom.

Λεπαδνιστῆρες, t.2, c.682, e. Λέπαδνον, ib.

Λεπαῖος, ib. b

Λέπανος, siue Λέπανθος, Tarentinis λεπόδερμος, Apella, Recutitus. autor Hesych.

Λέπαργος, t.1, c.529, f. Vide & Ἀμορμεύειν suprà.

Λεπὰς, Cõcha, &c. t.2, c.681, g. Λέπας, Rupes, &c. c.682, a.

Λεπασιῆ, ib. c. Λεπαστὶς, ib. d. Λέπαστρον, ibid.

Λεπεῖν, Hesychio τύπτειν, Verberare, Percutere. Apud schol. Aristoph. paroxytonωs Λέπειν, τύπτειν.

Λεπίδιον, t.2, c.679, c.	Λεπιδοειδὴς, t.2, c.678, g
Λεπιδόχαλκος, t.2, c.679, a.	Λεπιδωτὸς, ib.
Λεπίζω, t.2, c.678, b.	Λεπὶς, ib. d
Λέπισμα, ib. b.	Λεπιστὴς, ib. c
Λέπος, t.2, c.677, f.	Λέπρα, t.2, c.682, g
Λεπρὰς, t.2, c.683, b.	Λεπράω, ib. d
Λεπρεᾶται, ib. e.	Λέπρειον, ib.
Λέπρεος, ib.	Λεπριάω, ib. d
Λεπρικὸς, ib. b.	Λεπρόομαι, ib. c
Λεπρὸς, t.2, c.682, e.	Λεπρόω, t.2, c.683, c
Λεπρωσω, & Λεπρώομαι, ibid.	
Λεπρώδης, ib. b.	Λεπτακινὸς, t.2, c.684, e
Λεπταλέος, ib. d.	Λεπτεπίλεπτος, ib. c

Λεπτὰ ξαίνειν, Hesychio est πλέκειν, dictum ἐπὶ τῶν πενιχρῶν. Pro quo apud Suidam, λεπτὰ ξαίνειν, λεπτὴν πλέκειν. Scribit enim λεπτὰ ξαίνειν dici ἐπὶ τῶν πενιχρῶς διαγόντων τὸν βίον: & λεπτὴν πλέκειν itidem prouerbium esse ἐπὶ τῶν πενήτων, veluti ἀκριβῆ, στενήν. vnde esse λεπτολόγον. Idem apud Apostolium.

Λεπτήκτα, eidem λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα, Subtilia, Subtili & exquisito artificio elaborata. Idem & λεπτηκτὶς affert pro λεπτάς, Subtiles.

Λεπτῖνος, vide Λεβιανός. Λεπτόβλαστος, t.1, c.746, b

Λεπτόγαιος γῆ, apud Theophr. Hist. plant. lib.2: & λεπτόγαιος πατρὶς apud Lucian. Cuius solum macrum est, vt Plin. loquitur lib.15, c.19: Cuius agri pingues non sunt, sed parum feraces.

Λεπτόγλος, t.1, c.807, h. Λεπτόγεως, t.1, c.806, g

Λεπτογνώμων, t.1, c.1846, b.

Λεπτόγραφος, t.1, c.865, e. Λεπτοδέρματος, t.1, c.947, c

Λεπτοδερμία, ας, ἡ, Corii seu corticis tenuitas.

Λεπτόδερμος, t.1, c.947, d. Λεπτόθριξ, t.1, c.1586, c

Λεπτόθριος, Tenuia habens folia. propriè de ficu dicitur, abusiuè de aliis etiã arboribus aut herbis, pro λεπτόφυλλος. velut apud Nicandrum in Theriacis, v.875, λεπτοθρίοιο κονίζης.

Λεπτοί, οἱ, Pauperes, &c. t.3, c.111, c.ob.

Λεπτόϊνος, Tenues neruos seu exiles fibras habens.

Λεπτόκαρπος, t.2, c.78, g. Λεπτοκάρυον, t.2, c.74, a

Λεπτόκαρφος, t.2, c.78, h. & 84, h. Λεπτόκαυλος, t.2, c.93, d

Λεπτοκοπεῖν, Minutatim contundere seu concidere. λεπτῶς κόπτειν. vnde participium præt. pass. λελεπτοκοπημένος.

Λεπτολεσχεῖς, & Λεπτολόγους, Aristoph. vocare dicitur philosophos de rebus leuioribus subtiliter & nimis anxiè disputantes nugantésque. VNDE Λεπτολεσχίαις Subtilia nugamenta.

Λεπτολογέω, & Λεπτολογέομαι, t.2, c.684, b

Λεπτολόγημα, ib. Λεπτολογία, ib.

Λεπτολογιστής, ib.c. Λεπτολόγος, ib.b

Λεπτομέρεια, t.2, c.851, c. Λεπτομερής, ib.

Λεπτομερῶς, ib.d

Λεπτόμητις, exponitur Prudens consilium: ab Hesychio ἡ δασεῖα ψυχή, Animus cordatus qualis sub hirsuto seu hispido pectore latet. tamen idem, vbi Homerus iuuenibus tribuit λεπτὴν μῆτιν, exp. ἀσθενὴς βουλὴ καὶ ἐπίνοια, pectus inualidum ad capienda consilia & excogitandas astutias.

Λεπτόμιτος, t.2, c.951, e. Λεπτόν, τό, subst. t.2, c.684, a

Λεπτόνητος, Subtiliter netus: vel etiam E stamine subtili textus. Eubul. apud Athen. l.13, πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἑστώσας: appellans λεπτονήτους ὑμένας, vestimenta seu peplos è tam subtili filo textos vt videantur esse membranæ.

Λεπτοποιῶ, Tenuem vel gracilem reddo, Extenuo.

Λεπτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Tenues seu graciles habens pedes.

Λεπτόπυγος, t.3, c.605, b. Λεπτός, t.2, c.683, e

Λεπτοσκελής, t.3, c.820, a. Λεπτοσύνη, t.2, c.684, d

Λεπτοσχιδής, t.3, c.1196, g

Λεπτόσωμοι, Qui tenui & gracili corpore sunt: ἰσχνοί. Eust.

Λεπτότης, t.2, c.684, d. Λεπτότειχος, t.1, c.1587, b

Λεπτουργός, οῦ, ὁ, Subtilium operum artifex, Qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit. vt Callicrates & Myrmecides apud Plinium libro 7, cap. 21. Diod. in descriptione funeris Hephæstionis, ἀρχιτέκτονας ἀθροίσας καὶ λεπτουργῶν πλῆθος. VNDE Λεπτουργία, ας, ἡ, Confectio operis subtilis: vel etiam Opus exquisito & subtili artificio factum: quod tamen λεπτούργημα potius dici potest, à VERBO Λεπτουργέω, ῶ, significante Subtilia opera conficio artificio exquisito. vt cælatores & sculptores, & similes alii artifices. Plut. εὐφυὴς ἐν τῷ γράφειν καὶ λεπτουργεῖν. Ex Platone autem pro Subtiliter partiri & distinguere, metaphora à subtilibus artificibus: ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές.

Λεπτόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenui & subtili est cortice.

Λεπτοφυής, t.4, c.273, a. Λεπτόφυλλος, t.4, c.249, d

Λεπτοφωνία, t.4, c.304, e. Λεπτόφωνος, ib.

Λεπτόχειλος, t.4, c.408, b. Λεπτόχυλος, t.4, c.510, e

Λέπτων, apud Lycophr. quidam dictum volunt τὸν ᾅδην, Plutonem: quidam τὴν Περσεφόνην, Proserpinam: vtpote λεπτυνούσαν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων: quidam τὴν ψυχήν, Animam, vt quæ sit λεπτομερέστατον quippiam. Autor Etymol.

Λέπτυνσις, t.2, c.684, e. Λεπτυντικός, ib.f

Λεπτύνω, ib.e. Λεπτυσμός, ib.

Λεπτύχανα, t.2, c.679, f. Λεπύελον, ib.d

A Λεπυελόω, ib.e. Λεπυελώδης, ib.

Λεπυρόν, τό, subst. ib.c. Λεπυρός, ib.

Λεπυρώδης, ib.d. Λεπύχανον, ib.e

Λέπω, t.2, c.677, d

Λεσβιάζω, t.2, c.v1, a. & t.4, c.181, b

Λεσβιάς, t.4, c.181, c. Λεσβίζω, ib.

Λέσβιον, à quibusdam dicitur quod ab aliis φάλκις. hoc est τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον, autore Polluce libro 1, titulo de partibus nauis. Ab Athenæo verò libro 11, λέσβιον dicitur esse poculi species, apud Hedylum in Epigramm. dicentem, — πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὑέλης. forsitan sic dictũ est quòd in Lesbo confieret aut in vsu esset: à quã & Λεσβία σταγών, seu Λέσβιος οἶνος.

B Λεσπία πτερόεντα, Hesych. affert pro ἀσπιδίσκια τὰ κοῦφα. sed rectius per diphthongum αἰ λαισήια.

Λέσσιν, Hesych. exp. μεγάλην, ὑψηλήν, Magnam, A[...]sam: Didymus τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος: alii τοπρὰν & βαθεῖαν. Sunt etiam qui λόχμην.

Λεσχαῖος, t.2, c.685, e. Λέσχη, t.2, c.684, g

Λεσχηνόριος, t.2, c.685, f. Λεσχηνεία, ib.b

Λεσχηνεύομαι, ib.a. Λεσχηνευτής, ib.b

C Λεσχηνεύω, ib.a

Λεσχηνεῖ, Hesych. exp. ὁμιλεῖ, μυθολογεῖ.

Λεσχήτης, t.2, c.685, b. Λεσχηνόριος, ib.e

Λεσχωνῶται, ib.c. Λέσχηρος, ib.f

Λεσχος, apud Athenæum libro 8, in sermone περὶ τῶν κορωνιστῶν, ex Phœnice iamborum poeta, Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα προΐσχετε κριθῶν, Τῇ παιδὶ τ' ἀπόλλωνος, ἢ λέσχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον. Pro quò suprà λέκος πυρῶν Poll. ex Aristoph. Catinum seu scutellam tritici.

D Λετμὸς ἀναδρήσει τὸ σῶμα, Hesych. ex Ameria: sed non sine mendi suspicione.

Λετωνῆσαι, eidem ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχίων.

Λευγαλέος, ου, ὁ, ab Hesychio & Eustathio exponitur ὀλεθριώδης, Perniciosus: ab Hesychio etiam χαλεπός, δεινός, Difficilis, Grauis: necnon κακός, Malus. Apollon. Arg. Μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο μήτρα αὐίας. Homer. Il.υ, — μὴ δέ σε πάμπαν Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρέπετο καὶ ἀρειαῖς. Apud eundem Iliad. ι, Ἀλλ' ἐπὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, Atroci seu pernicioso ani-

E mo. vt & schol. exponit φρεσὶ δειναῖς, ὀλεθρίαις. Sic alibi λευγαλέον θάνατον dicit. Exponitur ab Hesychio etiam οἰκτρός, Miserabilis: vt pro M[...], Ærumnosus, Calamitosus Homerus quoque vtitur Ody[...], dicens, Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι. Acc[...] Inualidus, ἀσθενής, apud eundem Odyss. ζ, vbi dicit λευγαλέοι ἐσόμεσθα. Inde ADVERB. Λευγαλέως, Grauiter, Acerbè. Apollon. Argon. lib.2, λευγαλέως ἐφόβησαν. Hom. pro Tristi animo, Non sine tristitia & graui acerbóque dolore: Il.ν, Ἔνθά κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων Τρῶες ἐχώρησαν ποτὶ Ἴλιον.

F Λεύγη, Hesychio μέτρον τι γάλακτος.

Λευΐτης, Leuita: apud Iudæos ἱερεύς, Sacerdos: quoniam familia Leui ἱερατείας τάξιν ἐκλήρου. Meminit horum & Plutarchus sub finem libri 4 Symp. sed profanã appellationis causam afferens. Ibi enim quum dixisset Iudæos Bacchum colere, & eius in honorem θυρσοφορίας agitare, καὶ κιθαρίζοντες (inquit) ἱεροὶ προσίασιν, οὓς αὐτοὶ λευΐτας προσονομάζουσιν, εἴτε παρὰ τὸν λύσιον, εἴτε μᾶλλον παρὰ τὸν εὔιον τῆς ἐπικλήσεως γεγενημένης. Dicitur significare etiam διάκονος, Minister, Famulus.

G Λευκαί, propr. t.2, c.690, f. Λευκαίναι, ib.

Λευκαίνω, & Λευκαίνομαι, ibid.b

Λευκακανθα, t.1, c.259, h

Λευκάλφιτος, epitheton Eretriæ, παρὰ τὸ λευκὰ ἄλφιτα φέρειν. Autor Eust. At λευκὰ ἄλφιτα Hesych. dici scribit τὰ ἐκ κέγχρου: quam κέγχρον innuit etiam λευκὴν nominari. Sopater apud Athen. l.4, Ἐρέτρειαν ὡρμήθημεν εἰς λευκάλφιτον. Archestr. verò Lesbum prædicat λευκόπρ' αἰθέρα χιόνος φέρειν ἄλφιτα.

H Λευκανθεμίς, t.1, c.449, b. Λευκανθής, t.1, c.444, f

Λευκανθίζω, ib.

Λευκανία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, vt λεκάνη idem quod λακάνη. hoc est Guttur, Gula. Homer. Iliad. χ, — ἡ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Et Epigr. libro 2, περὶ λευκανίην βραγχῆ[...] λαρυγγιόων.

Inde ADVERB. Λευκανίηνδε, Ad gulam. Apollon. Argon. 2, λευκανίηνδε φορβύμενος. Vbi ſchol. annotat λευκανίην quoſdam interpretari τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος: Ameriam, λαιμὸν, βρόγχον. ET Λευκανόθεν, Ex gutture, ſeu Ex imo gutture. Alioqui Λευκανία, regionis Italicæ nomen eſt, quam Latini Lucaniam appellant: eiúſq; incolæ Λευκανοὶ, Lncani. Itidẽ Λεύκιον & Λεύκολλον Græci [illegible]cũt quem Latini Lucium & Lucullum: hi, à luce, illi, παρὰ τὸ λευκόν.

Λευκάργιλλος, t.1, c.530, g

Λευκαρείων, pro Δευκαλίων dicitur: & Λευκάρειον pro Λευκάδιον, mutatione τοῦ λ εἰς δ καὶ ρ. Etymol. B

Λευκὰς, t.2, c.689, c. Λευκασμὸς, t.2, c.690, c

Λεύκασπις, t.1, c.590, g

Λευκέα, Euſtathio ὁ τῆς λεύκης φλοιός.

Λευκεῖον, t.2, c.690, g

Λευκελεφαίνπνα, Heſychio λευκὰ ὡς ἐλεφαίνπνα.

Λευκερινεὸς, eodem autore ficus ſpecies eſt. Idem tradit Athen. l.3, ſubiungens, forſitan hanc eſſe quæ fert τὰ λευκὰ σῦκα, afferénſque hunc ex Hermippo iambum, Τὰς λευκερινεὼς δὲ χωρὶς ἰσχάδας. C

Λευκέρυθρος, t.2, c.688, e

Λευκερῳδιος, Alba ardea ſeu Alba ardeola: ardearum ſpecies apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib.9, c.18: Plin. l.10, c.60, & lib.11, cap.37.

Λεύκη, t.2, c.690, c. Λευκηπατίας, t.1, c.1471, d

Λευκήρετμος, t.1, c.1249, a. Λεύκιμμα, t.2, c.690, a

Λεύκινος, ib. g. Λευκίσκος, ib.

Λευκίτης, t.2, c.689, b. Λευκοβραχίων, t.1, c.788, b

Λευκόγαιος, Cuius terra alba eſt. Plin. l.18, cap.11, de creta, Inuenitur hæc inter Puteolos & Neapolim in colle Leucogæo appellato. D

Λευκογραφέω, t.1, c.865, e. Λευκογραφὶς, ib.

Λευκοδίφθεροι, Heſych. λευκοδέρματοι, Albis pellibus ſeu rhenonibus amicti.

Λευκόζωπς. Eodem H. autore τῆς γῆς alia vocatur λευκόζωπς, alia μελαίζωπς: ſed quænam eæ ſint, non exp.

Λευκοθέα, ας, ἡ, Leucothea: Matuta dea, vt Plut. interpr. in Camillo. Etymologo eſt ἡ Ἰνὼ, Ino: ſic dicta quòd in furorem acta, per album campum qui circa Megaridem eſt, currens, ſeſe in mare deiecerit. Myrſilus λευκοθέαν dicit non ſolùm τὴν Ἰνὼ, ſed λευκοθέας appellat etiam τὰς Νηρηΐδας, Nereidas nymphas: forſan quòd per albicantes maris vndas curſitent, vt ἡ κυμοθόη. Itidem Heſychio [illegible] ſunt πᾶσαι αἱ πόνται. E

Λευκόθριξ, Qui candido eſt capillo ſeu niueis pilis.

Λευκόϊον, Alba viola: τὸ λευκὸν ἴον. Violarum enim differentia conſiſtit ἐν τῷ ἄνθει. nam id eſt vel λευκὸν, album ſeu candidũ: vel μήλινον, melinũ, eius coloris cuius ſunt mala cotonea: vel κυανοῦν, cyani colore: vel πορφυροῦν, purpureum, inquit Dioſcorides libro 3, cap.138. Sic Plin. libro 34, cap.12, Ex eo candidum colorem ſentientem violam, λευκόϊον appellant. Apud Plutarch. & Athen. — μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων. F

Λευκόκαρπος, t.2, c.78, h. Λευκόκαυλος, t.2, c.93, d

Λευκοκέρατες, Alba habentes cornua. Heſych. λευκοκέρατες vel διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι, vel fortaſſis pro λαμπροὶ, Lucidi, Splendidi.

Λευκόκομος, Qui candida eſt coma, Albente præditus coma. Plinius libro 13, cap.19, de malis Punicis, Samia & Ægyptia diſtinguuntur erythrocomis & leucocomis. G

Λευκόκρας, Heſychio λευκοκέφαλος, Candidũ habens caput.

Λευκόλινον, Album linum: ex Herodoto.

Λευκόλοφος, t.2, c.727, c. Λευκομαγνὶς, t.2, c.772, b

Λευκομφάλιος, ficus quædam quæ πρωδρόμους fert. Athen. lib.3, ex Theophr. φυτικῶν αἰτίων lib.3.

Λευκόνοτος, t.2, c.1093, a. Λευκόομαι, t.2, c.689, d

Λευκοπάρηος, ſeu Λευκοπάρειος, Candidas habens genas.

Λευκοπάρυφος, t.3, c.1767, c

Λευκοπέταλος, gemma quæ candorem niuis ex auro diſtinguit. Plin. l.37, c.10. H

Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, ex Ariſtoph. Albis plena.

Λευκόπρωκτος, Cui albus podex, Candidas habens nates. Callias apud ſchol. Ariſtoph. Οὓς αὖ μάλιστα λευκοπρώκτους εἴδης. Synonymum λευκόπυγος.

Λευκόπυγος, t.3, c.604, g. Λευκόπωλος, t.3, c.645, d

A Λευκόπωρος, t.2, c.1415, d

Λευκόροδον, Alba ſeu candida roſa: τὸ λευκὸν ῥόδον.

Λευκὸς, Albus, &c. t.2, c.687, c. Λευκὸς, Limpidus, &c. c.688, a. Heſychio λευκοὶ ſunt etiam δειλοί: forſan quia timidi metu expalleſcunt.

Λεῦκος, proprium, t.2, c.688, a

Λευκοστεφὴς, Heſychio κεραυνοβλὴς, fulmine ictus: forſan quòd is fulgore quaſi coronari videatur & cingi.

Λευκόστικτος, t.3, c.1034, h

Λευκόσυρος, Syrus albus ſeu candidus, λευκόχροος. Heſych. Ita dicuntur Æthiopes albi, ad differẽtiam nigrorum.

Λευκότης, t.2, c.689, b

Λευκόσφαι μύρτα, apud Ariſtoph. in Auibus eſſe dicit ſcholiaſt. τὰ λευκὰ καὶ ξυφερά, qualia eſſe τὰ μήπω πεπανθέντα.

Λευκοφανὴς, Qui albus videtur, Candidus aſpectu.

Λευκόφαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex albo & fuſco mixtus, Cãdidus fuſco colore permixtus. Plin. l.32, c.10, Adalligatur in panno leucophæo.

Λευκόφθαλμος, t.2, c.1410, h

Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, t.4, c.165, a

Λευκοφόρος, Albam ſeu candidam veſtem ferens, Albatus, Candidatus. Ammian. Epigr. lib.2, Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον. At Plinius libro 35, cap.16, Sinopidis Pontici ſelibra, ſilis lucidi libris 10, & melini Græcienſis duabus, miſtis tritíſque vnà per dies 12, leucophorũ fit, hoc eſt glutinum auri, quum inducitur ligno.

Λεύκοφρυς, t.2, c.1569, d. Λευκοχίτων, t.4, c.528, a

Λευκόχροια, t.4, c.630, c. Λευκόχροος, ib.

Λευκόχρυσος, t.4, c.656, c. Λευκόχρως, t.4, c.631, c

Λευκόψαρος, t.2, c.688, c. & t.4, c.691, g

Λευκόω, t.2, c.689, d. Λευκώλενος, t.4, c.775, a

Λεύκωμα, t.2, c.689, e. Λεύκρομον, t.2, c.690, a

Λευκώπης, t.2, c.1395, a. Λευκροπίας, ib. b

Λευκῶπις, ibid. Λευκωπὸς, t.2, c.1396, d

Λευκρωσία, t.2, c.690, b. Λεύκωσις, ib.

Λευμωρία, ας, ἡ, affertur pro Loquacitas, Facetiæ: Iucunditas: necnon Puritas: itémque λευμωρὸν ὕδωρ pro Pura aqua. ſed metuo ne perperam pro λαμυρία & λαμυρόν. nulla enim horũ mentio apud Græcos lexicographos, ſed illorum.

Λεῦραι, Heſychio διέρισσειν: quod & δῦραι ſeu δυρεῖν.

Λευρὰ, eidem λεῖα, Læuis: afferenti itidem λευρᾶς pro ὁμαλῆς καὶ μὴ τραχείας, ταπεινῆς, κοίλης: & λευρῷ pro ὁμαλῷ, πλατεῖ. (vt apud Eurip. quoq; in Hecuba, ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ πόντου, ſchol. exp. πλατείᾳ καὶ ὁμαλῇ) ſed affert & λευρᾶς σωφροσύνης pro πλείας καὶ ταπεινῆς.

Λευσιμοδίκου, Heſych. τῆς λιθοβολήτου τιμωρίας: niſi potius ſcripſit λευσίμου δίκης.

Λεύσιμος, t.2, c.541, e. Λευσμὸς, ib.

Λεύσσω, t.2, c.687, a. Λευστὴρ, t.2, c.541, e

Λευστὸς, ibid. f. Λευχειμονέω, t.1, c.1381, e

Λευχείμων, ibid. Λευχηπατίας, t.1, c.1471, d

Λεύω, t.2, c.541, d

Λεχαίνειν, Λεχαία, Λεχεποίης, vide in Λέχος.

Λεχέρνα, Argiuis θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ. Heſ.

Λεχήρεια, eidem ἐνήλατα. Λεχμάδα, idem ἤλεκτρον.

Λέχος, εος, τὸ, Lectus. Homer. Odyſſ. ψ, Ἐν λέχει ἀσκητῷ. Heſiodus Theog. Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. Rurſum Hom. Iliad. γ, ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Odyſſ. α, παρὰ τρητοῖς λεχέεσσι. Il. ω, Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. At Odyſſ. λ, Ἐκ λεχέων ἀναγεῖραι. Idem Hom. Odyſſ. γ, Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Et Odyſſ. ω, — στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι: de famulis. Et Iliad. γ, de Briſeide captiua, Ἴσον ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Idem Homer. Iliad. θ, Ἠὲ γυναῖκ' ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι. Heſiodus Theog. Ζηνὸς ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα. Rurſum idem de viro, in eadem Theog. Δήμητρος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν. Et rurſum, Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Et in Aſpide, Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης. Apud Hom. rurſum, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος: de Venere adultera. Et apud Athenæum libro 13, Ὅς τις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα, Πῶς οὐχὶ πάντων ἐστὶν ἀθλιώτατος; Heſychius affert & λέχος στυγερὸν pro γάμον στυγνόν: annotans λέχη vocari etiam ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσι. Eidem λέχος eſt μῖξις, συνουσία, Concubitus, Coitus: vt qui in lecto fieri ſoleat. I-

ta Sophocl. Trachin. pag. 345, dicit, κρύφιον ἔχειν λέχος, A pro ἐν κρυφίῳ λέχει μίσγεσθαι. Sunt qui hoc vocabulum deriuatum velint ex VERBO λέχομαι, significante Dormio, Cubo: afferentes & ACTIVVM λέχω, pro Facio dormire, cum his exemplis ex Hom. Iliad. θ, λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων. Et ex Iliad. ι, φυλακτῆρες δ' ἕκαστοι λέξασθαι περὶ τάφρον. id est κατακλιθήτωσαν. Sed hîc Eustathius potius sequendus, qui aoristos istos medios deducit à themate λέγω seu λέγομαι, vt suo loco docui, t. 2, c. 606, h. Porrò ex λέχος COMPOS. Λεχεποίης, Ferens herbas lectis & stibadiis idoneas. Homer. Iliad. δ, Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον λεχεποίην. vbi B scholiastes quoque exponit βαθεῖαν πόαν ἔχοντα ἐξ ἧς ἐστὶ καὶ λέχος ποιῆσαι, id est, κοίτην, herbas ferens ex qua lecti quoque seu tori extrui possunt. Idem Homer. dicit & Πτελεὸν λεχεποίην eandē ob causam. Ex Herodoto verò λεχεποίη affertur pro Ripæ gramineæ. ET λεχήρης, Lecto affixus, ὁ ἀεὶ ἐν λέχει ὑπάρχων. OEdipus apud Eurip. in Phœniss. τί μ' ὦ παρθένε βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες ἐς φῶς λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων οἰκτροτάτοισι δακρύοισι; Inde ET Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quæ- C dam lectis seu toris extruendis apta. Ita Hesych. λαριναῖον à piscatoribus vocari tradit κύρτον τὸν ἐκ λεχαίας. Apud Theophr. & λεχαία legitur & λοχαία, vt in λοχαῖος docui, t. 2, c. 732, h. & 733, a. At Λέχαιον, nauale Corinthiorum, teste Hesychio & Suida. cuius crebra mentio apud historicos. Est indidem & ADVERBIVM Λέχοσδε, significās εἰς λέχος, Lectum versus, Ad lectum. Homer. Iliad. ζ, Ἦ ῥα, καὶ ἦρχε λέχοσδε κιών, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις. Affertur & VERBVM Λεχάνειν, pro Lectum, hoc est concubitum, appetere. pro quo suprà & λεχαίνειν. D Apud Hesych. reperio & aliud VERBVM, λεχόωντο videlicet, expositum συνεκάθηντο, Considebant: quum potius sonare videatur Cubitum se cōferebant, In lecto se ad capiendum somnum componebant. AT Λεχῶεν, idem exponit ὑλῶδες, βοτανῶδες, Fruticosum, Herbosum. forsitan tamen λεχώεις seu λεχόεις idem significat quod λεχεποίης, Præbens herbas extruendis toris. Denique ab eodem λέχος DERIV. Λεχώ, significans Iacens seu decumbens in lecto, & quidem peculiariter Puerpera, (quoniā in puerperio decumben- E dum est fœminis) quæ & τοκάς. Oppian. De venatione lib. 3, Ἡ δὲ λεχὼ περ ἐοῦσα καὶ ἀσθενέουσα τόκοισι, Παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει. Sic in Epigr. Οὕνεκά οἱ τρηνεία λεχοῖ δισσὰς ὑπέρεχες Χεῖρας, ἄπερ τέξων πότνια νισομένη. vbi Suid. exponit ὀρθρικὰς, Recens enixæ. Legitur & apud Hippocr. De morb. l. 1. INDE Λεχώϊος, ET Λεχωΐς, Ad puerperium pertinens. vt & Suidas λεχώϊα exp. τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβαλόντα, in hoc ex Epigr. allato loco, κόραι τῇ παιδὶ λεχώϊα δῶρα φέρουσαι. Sic Apoll. Argon. lib. 1, λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται, lustrica balnea F qualia puerperis parari solent. Apud Nonn. λεχωΐδες ὧραι, Tempora partus: apud quem & λεχωῒς γυνή, Mulier ex partu decumbens, Puerpera: quæ & λεχώ, vt dictum est, & τοκάς.

Λέχοσδε & Λεχόωντο, vide in præced. Λέχος.

Λέχριος, ου, ὁ, Obliquus: πλάγιος, λοξός, Hesychio: itidémque Suidæ, afferenti hoc hemistichium, — δῆσέν λέχριος ἐν θαλάμῳ. Affertur & ADVERB. Λέχρις, pro Obliquè, πλαγίως.

Λέχω, Λεχώ, Λεχῶεν, Λεχώϊος, Λεχωΐς, in Λέχος. G

Λεωβάτος, t. 2, c. 598, d

Λεωκόνιτος, siue Λεωκόρητος, Hesychio λεωλέθρος, παντελῶς ἐξωλοθρευμένος, Planè perditus.

Λεωκόρειον, t. 2, c. 598, d

Λεώλης, Hesychio τελέως ἐξώλης, Planè perditus.

Λεωλογέω, Populum percenseo. Phœnix Colophon. apud Athenæum libro 12, de Nino, Οὐ λεωλογεῖν ἱμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι.

Λεώμι, idem exponit πλοίμι ἄν: pro quo nonnulli scribunt πλοῖμι ἄν, Perficiam, seu Perficere queam. H

Λέων, οντος, ὁ, Leo: qui poetis DICITVR Λείων, metri gratia inserto ι, more Ionico: NECNON Λῖς. Hom. Iliad. ρ, & Odyss. ζ, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς. Il. ε, ὥστε λέων ὀλοόφρων βοσὶν ἐπελθών. Iliad. μ, λέων θ' ἐνὶ μυελαίῳ. Idem Odyss. δ, & ρ, κρατεροῖο λέοντος. Et Iliad. σ, λέοντ' αἴθωνα, vt Latini fuluum leonem. Et Odyss. λ, χαροποὶ λέοντες: qui Catullo Cæsii leones. Idem poeta vtitur & alteris duobus, λείων & λῖς. priore, Il. ad. ε, & ο, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι: posteriore, Iliad. λ, Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς ὥστε λῖς. Iliad. ρ & σ, — ὥστε λῖς ἠϋγένειος. Est λέων & nomen sideris cælestis, ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. & cæteros astronomos. Latini itidem leonem appellant. Sed & piscis genus hoc nomine dicitur, teste Hesychio. Plinius sub finem lib. 32, Sunt lacertorum genera loligo volitans, locustæ, leones, quorum brachia cancris similia sunt, reliqua pars locustæ. Iidem libro 9, cap. 31, leones in cancrorum genere numerat: vt & Athenæus lib. 3, in genere τῶν ὀστρακοδέρμων. Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus, Nicand. Theriacis. Δήεις καὶ κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον φολίδεσσι. Nominis rationem in Κεγχρίνης attuli suprà, c. 1185, d. Λέων dicta fuit elephantiasis etiam. Ita enim Aretæus, ἐκάλησκον δὲ καὶ λέοντα τὸ πάθος, τῆς ἐπισκυνίου ὁμοιότητος εἵνεκεν. At λέων κρηνοφύλαξ, Leo fontis custos, dicta fuit Athenis ærea leonis effigies super fonte eo ex quo aqua afferebatur ἐν τοῖς περὶ ὕδωρ δίκαις, teste Polluce. Λέων, vt idem Poll. tradit, lib. 4, cap. 14, dictum fuit etiam ὀρχήσεως φοβερᾶς εἶδος: ab Athenæo verò lib. 14, λέων numeratur inter γελοίας ὀρχήσεις, saltationes ridiculas. Denique Λέων est nomen propriū, vt & Latinis Leo. Venio nunc ad composita ex hoc nomine λέων, quatenus de quadrupede dicitur. Eorum PRIMVM, Λεοντοκέφαλος, Leoniceps, Leonis caput habens. apud Luc. in Hermot. κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. SECVNDVM, Λεοντοκόμος, ου, ὁ, Curator leonis, Cui datum est negotiū curandi leones. Oppian. De venat. libro 3, λεοντοκόμων αἰζηῶν. TERTIVM, Λεοντόκρανον, quod Hesychius esse dicit Ἀμαζονικὸν ὅπλον, forsitan leonino capite. QVARTVM, Λεοντοκροκότας, Leocrocutas. Plinius lib. 8, cap. 20, Leocrocutam, pernicissimam feram, asini ferè magnitudine, cruribus ceruinis, collo, cauda, pectore leonis, ore ad aures vsque rescisso, dentium locis osse perpetuo. QVINTVM, Λεοντομιγής, Leonis mixtione seu initu genitus. vt λεοντομιγεῖς κύνες apud Pollucem, Canes canum & leonum coitu prognati. SEXTVM, Λεοντοπέταλον, Leontopetalon: herba apud Dioscoridem lib. 3, cap. 110: & Plin. lib. 27, cap. 11. vbi & rhapeion dici scribit. SEPT. Λεοντοπόδιον, Leontopodium: herba itidē apud eundē Diosc. l. 4, c. 131: & eūdem Plin. lib. 26, c. 8 Illud, sonat Folium leonis: hoc, Pes leonis. OCTAVVM, Λεοντοφόνος, Leonicida, Interfector leonis, in Epigramm. Alioqui λεοντοφόνον dictum & animal quoddam. Plin. lib. 8, cap. 38, Leontophonon accipimus vocari paruum, nec alibi nascēs quàm vbi leo gignitur: quo gustato, tanta illi vis ac cæteris quadrupedum imperitans illicò expiret. Haud immeritò igitur odit leo, visúmq; frāgit, & citra morsum exanimat. ille contrà vrinā spargit prudens, hanc quoque leoni exitialem. NONVM, Λεοντοφόρος, ου, ὁ, Leoniger, Qui leonem fert. DECIMVM, Λεοντόχλαινος, Chlænam è leonis spolio habens. Herculis epitheton in Epigr. Præterea à λέων DERIV. Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Leoninus, seu Leoni similis, Qualis est leonum. Aristot. Polit. 8, τοῖς ἡμερωτέροις καὶ λεοντώδεσιν ἤθεσι. Plutarch. Alex. ἔχειν παῖδα θυμοειδῆ καὶ λεοντώδη τὴν φύσιν. Et neutro genere τὸ λεοντῶδες, Leonina natura, Leoninum ingenium, Leoninus animus. Idem Plutar. De fort. Alexandri, lib. 2, οὐ διεφύλαξεν αὐτοῦ τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λεοντῶδες. Idem in Fabio, τὸ μεγαλόψυχον καὶ λεοντῶδες ἐν τῇ φύσει καθορῶντες αὐτοῦ. Hinc ADVERB. Λεοντωδῶς, Leonino more, Leonino ritu, Leonū in modum. Athen. libro 4, περιφέρονται δὲ ταῦτα καθαρείως μέν, λεοντωδῶς δὲ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις αἴροντες ὅλα μέλη καὶ ἀποδάκνοντες. Synonymum ADVERB. Λεοντηδόν. Hesych. affert ET Λεοντίδιον pro ἰσχυρῶς κατὰ τὸν λέοντα, Validè leonis more. vbi existimo subaudiri substantiuum τρόπον, vt sit, Leonino more. Item deriuata INDIDEM Λεόντεος, ET Λεόντειος, ET Λεόντιος, significantia itidem Leoninus, Qui leonis est, seu Qualis leonis est.

Illo modo, Oppian. De venat. lib.3, v.230, γνύεσσι λεοντείῃσι, Malis leoninis. Et Hes. λεόντειος δορά, pro δέρμα τοῦ λέοντος. Hoc, Gregor. λεόντειον εἶδος περιβάλλεσθαι, leoninam speciē præ se ferre. Sic in Epigr. λεοντεία βία, Leonina vis. ITEM Λεοντεία dicitur pro λεοντεία δορά: ET Λεοντέη, ac per CONTRACT. Λεοντῆ, itidem pro λεοντέη siue Λεοντῆ δορά, Leonina pellis, Leonis spolium seu exuuium. Apud Suid. ὁ δὲ τὴν λεοντείαν αὐτίκα περιεβάλετο. Herodian. lib.1, de Commodo imperatore, ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαῖον καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντὴν ἐπεστρώννυτο, καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας ἔφερεν: Herculis more. Aristoph. Ranis, Ὁρῶν λεοντὴν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. Metaphoricè Plato Cratylo, ὅμως δὲ, ἐπειδήπερ τὴν λεοντὴν ὑποδέδυκα, οὐκ ἀποδειλιατέον. Et apud Plut. in Ap. phth. Lysander Heraclides, dicit, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν: innuens, dolis vtendum, vbi viribus superare non datur. At λεοντεία βοτάνη, siue λεόντειος πόα, dicitur Orobanche, herba quæ eruum & cætera legumina suffocat, in Geopon. dicta etiam ὀσπρολέων, quasi leguminarius leo. Et λεόντειος πόρος, autore Hesych. dictus Alpheus fluuius, quoniam ἐπὶ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἀφίδρυται. Apud Plinium Leontios, in gemmarum numero: lib.37, cap. 11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ Leontios & Pardalios. At Leontice, Λεοντική, eodem teste libro 25, cap.11, herba, quæ & cacalia. Affertur ET Λεονταῖος, pro Leoninus, Ad leonem pertinens: sed sine exemplo. Adhæc à λέων DERIV. Λεοντιδεύς, Leonis catulus: cuius plurale οἱ λεοντιδεῖς. Et DIMIN. Λεοντίσκος, Leunculus, Paruus leo. quod est & nomen proprium, vt & Λεόντιος, & Λεοντίων.

Λεωπάτητος, t.2, c.598, d.

Λεωπέτρα, Hesychio λίθος λεῖος, Petra læuis. Suidas habet λεωπετρία, expositū itidem λεία πέτρα: hócq; exēplum affert, δυνατὸν ἐστιν ἀπό τινος λεωπετρίας ἀπόβασιν ποιησαμένους ἐκ θαλάττης εἰς τὴν χερρόνησον, κατὰ νώτου γενέσθαι τῶν πολεμίων.

Λεωργός, t.2, c.598, g

Λεώς, Turba, &c. ibid. d. Λεώς, proprium, ib.

Λεώς, pro παντελῶς, &c. t.2, c.599, a

Λεωτροφίδου λεπτότερος καὶ Θουμάντιδος: prouerbialiter de summè macris. fertur enim Leotrophides fuisse admodum gracilis & macilentus. Suid.

Λεω[illegible] 598, c. & 543, f. ob.

¶ Λῆ, Hesych. θέλει, Vult: contract. ex λάει, vt διψῆ ex διψάει.

Ληβόλε, Hesychio λιθοβόλε: forsan pro λαβόλε, ex λᾶς. Exponit etiā pass. ἄξιε λιθασθῆναι: qui & λεύσιμος. Affert ET Ληβολία pro δημοσία κοπρία, Forica, Publicum sterquilinium.

Λήβω, Suidæ idem quod λαμβάνω, Capio, Prehendo, Accipio. actiuū, cum accusatiuo construi dicit, passiuum, cum genitiuo. Sed parum vsitatum est hoc thema nisi in futuris & temporibus inde formatis.

Ληγάτον, eidem τὸ ἐν διαθήκαις λιμπανόμενον, quod testamento relinquitur: ET Ληγατάριος, magistratus quidam apud Rōm. ET Ἐληγάτευσε pro ἀπένειμε. Ex Latino Legatum.

Λήγω, t.2, c.690, g

Λήδανον, in Λῆδον. Ληδάριον & Λήδιον, in Λῆδος.

Ληδεῖν, Hesychio κοπιᾶν, κεκμηκέναι: afferenti itidem Ληδήσας pro κεκμηκώς, κοπιάσας, Labore fractus, Defessus.

Λῆδον, ου, τὸ, Ledum seu Ladum: cisti genus est, simili quo cistus modo nascens, sed foliis longioribus & nigrioribus, quæ verno tēpore quiddā pingue attrahūt. Ex eo fit quod DICITVR Λήδανον. capras enim aiunt matutinis pastibus ladum rodere, deinde nebula sole discussa, madentibus rore villis pinguem illum succum abstergere, quòd viscosus sit & villis facilè adhærescat. húncque postmodum depecti, colari & in offas cogi. Alii tradunt, quum pingue huius plantæ insideat, attractis funiculis herbam eam conuolui, atque ita offas fieri. Autor Dioscor. lib.1, cap.129: & Plinius lib.12, cap. 17. Sed Plin. herbam vocat & ladam & ledam: succum detersum, & ladanum & ledanum. Sunt (inquit in loco iam citato) qui herbam in Cypro ex qua ladanum fiat, ledam appellent, etenim illi ledanum vocant. Et lib.

A 26, cap.8, Lada appellatur herba ex qua ladanum fit in Cypro barbis caprarum adhæresciens. Herodot. λήδανον vocat τὸ λάδανον: lib.3, cap.128, τὸ δὲ δὴ λήδανον, τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον, ἔτι θωυμασιώτερον τούτου γίνεται, εὐωδέστατον ἐόν. τῶν γὰρ αἰγῶν τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι εὑρίσκεται ἐγγινόμενον, οἷον γλοιὸς ἀπὸ τῆς ὕλης.

Λῆδος, εος, τὸ, Vestis è panno raro aut detrito: Philemoni λεπτὸν τριβώνιον seu χλαμύδιον παλαιόν. Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicunt λᾶδος, vt Alcman, λᾶδος εἱμένα καλόν. INDE Ληδάριον ET Λήδιον, SIVE Λήδιον,

B itidem τριβώνιον λεπτόν. Suidas ληδάριον esse dicit λεπτὸν ἱμάτιον θερινὸν, θέριστρον, vestem vilē qualis æstate ferri solet. (tunc enim leues rarásque ac magis detritas induunt vestes.) vt apud Aristophanem Auib. χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι. Ad præcedens λήδιον quod attinet, Philemon & Didymus ipsum παροξύνουσι, Eustath. verò προπαροξύνει, itémque Hesych. & Suidas. Sed addit Eustath. scribēda hæc esse per η cum ι adscripto seu subscripto, vtpote deriuata παρὰ τὸ λεῖον. Apud Hesychium sanè διαλελυμένως REPERIO Ληΐδιον, λεπτὸν ἱμάτιον: (vt & apud Athenæum libro 13,

C καινὸν ληΐδιον) ET Ληϊδιώδεις, τριβωνιώδεις: pro λήδιον & ληδιώδεις.

Λήζομαι, ex Epigr. affertur pro ληΐζομαι positum. Sed pro eo scribendū potius λῄζομαι per η cum ι subscripto.

Ληθαῖος, t.2, c.696, c. Ληθάνω, t.2, c.693, b

Ληθαργία, t.2, c.695, f. Ληθαργίζω, t.2, c.696, b

Ληθαργικοὶ, ib. a. Λήθαργος, t.2, c.695, e. & 696, b

Ληθεδανὸς, t.2, c.696, d

Ληθεδὼν, ibid. Apud Hesychium Λήθεδον, expositū λύσις: sed suspectum.

D Λήθη, t.2, c.695, b. Ληθικές, t.2, c.696, d

Ληθημόνοισι, Hes. ληθαργοῖς. Λήθιος, t.2, c.696, d.

Ληθοσύνη, ib. f Ληθότης, ib. d.

Λήθω, t.2, c.692, h Ληϊάδης, t.2, c.653, a

Ληϊάνειρα, Hesychio ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναικῶν ἐρᾶν, quæ facit vt viri mulieres ament. ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας.

Ληϊὰς, t.2, c.652, h

Ληϊβότειρα, Ληϊβότης, & Ληϊβοτὴρ, vide in Λήϊον.

Ληϊδάριον, Ληΐδιον, vide suprà in Λῆδος.

E Ληΐδιος, t.2, c.653, c. Ληϊδιώδης, in Λῆδος.

Ληΐζω, & Ληΐζομαι, t.2, c.653, e

Ληΐη, t.2, c.652, g. Λήϊμνος, in sequ. Λήϊον.

Λήϊον, Ionica dialysi pro λεῖον seu λαῖον, quod est Seges: seu, vt Hes. vult, πύρινος καρπὸς, Triticea frux, Triticeæ fruges. Aristoph. schol. λήϊον ὡραῖον vocari scribit τὴν πρόσφατον ἔκφυσιν τῶν πυρῶν. Ex Aristot. verò Hist. an. l.9, λήϊον τοῦ σίτου, pro Herba tritici. Poetæ frequentius vtuntur pro Aruo segetibus cōsito, seu Campo segetum. quod est σπόριμον χωρίον. Hom. Il. β, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα

F λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. Asp. ἦν βαθὺ λήϊον. οἳ γε μὲν ἤμων Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα Βριθόμενα σταχύων. Pro hoc apud Theocritū REPERIO Λαῖον: Idyll.10, τὸ μόνον κατέβαλλε τὸ λαῖον. Et mox, Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ τοῦτο τὸ λαῖον Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα. Ibidémq; VERB. Λαιοτομεῖν pro ληϊοτομεῖν, Segetes demetere: initio Idyllii, Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον. vbi & schol. λαῖον siue λήϊον esse dicit χωρίον σπόριμον. Porrò ex superiore λήϊον COMPOS. Ληϊβότης, & Ληϊβοτὴρ, Qui segetem depascit: quorum postremum Suid. esse dicit epi-

G theton apri. Inde FOEM. Ληϊβότειρα, siue Ληϊβοτείρη Ionicè, Quæ segetes depascitur & arua vastat. vt & Hesych. ληϊβοτείρης exponit τῆς τὸ λήϊον πεδίον βοσκομένης. Vtitur verò hoc vocabulo Hom. dicēs σῦν ληϊβότειραν. Idem Hesych. affert ET Λήϊμνος pro εὔβοτος, deriuatum hinc etiam ipsum, vt videtur. ‖ Apud Suid. & Λήϊον, λεπτὸν κολόβιον, in manuscr. etiam cod.

Ληΐς, t.2, c.653, a. Ληϊθιών, Hesychio πρεπόμενος.

Ληϊσμαδία, eidem Hesych. αἰχμάλωτος, λεληϊσμένη.

Ληϊστήρ, t.2, c.653, g. Ληϊστής, ib.

H Ληϊστόριον, Hesychio est πτύον ἐφ' οὗ τὸ πῦρ φέρεται.

Ληϊστὸς, t.2, c.653, g

Ληϊστοσάλπιγγες, dicti fuerunt Tyrrheni, quod prædones essent & primi tubas inuenerint. Hesych.

Ληΐστωρ, t.2, c.653, g

Ληΐτη, Hesych. ἱέρεια: (quæ & λείτειρα) necnon λιτή.

Ληΐπαι, eidem ἡγεμονίαι, στρατεῖαι, λαφυραγωγίαι.
Ληΐπις, t.2, c.653, d. Ληϊπάρχαι, t.2, c.700, a.
Ληΐτον, t.2, c.699, g. Hesych. λήϊτα etiã κτήματα.
Ληΐτος, t.2, c.699, g. Ληϊπουργέω, ib.h
Ληϊπουργός, ibid.
Ληκέω, ῶ, Sono, Crepitum seu Strepitum cieo. vnde volunt esse aorist.2 ἔλακον, & præteritum medium λέλακα, de quibus suprà in Λακεῖν. ‖ Hesych. ληκεῖ exp. non solùm κροτεῖ, βοᾷ: (afferens item ληκῆσαι pro παταξαι, ὑλακτῆσαι) sed etiam φοβεῖ, Terret, crepitu videlicet aut strepitu. Affert idem ET Ληκᾶν pro περὶ ὠδὴν ὀρχεῖσθαι: at passiuum ληκᾶσθαι exponit etiam περαίνεσθαι. Quomodo accipiendum quod Suidas ex Aristoph. affert, μάλισθ' ὅταν ὑπό του ληκώμεθα τὴν νύχθ' ὅλην. quod & ipse exponit κινώμεθα, subagitemur. COMPOS. Ἐπιληκεῖν, significat Crepitũ seu strepitum excitare ad, Applaudere. vt apud Homer. Odyss. θ, vbi de saltantium choro loquitur, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι Ἑστεῶτες κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει: Eustathio etiam & Hesych. exponentibus ἐπεκρότουν, ἐκρότουν τοῖς ποσί. B
Ληκτηρία νῆσος, Lycophroni ἡ ἀκατάληκτος καὶ ἀπερίορισμος, Suis terminis finita & circumscripta. Eust. C
Ληκτὸς quoque Hesychio καταληκτὸς, Suis finibus in quos desinit, terminatus: cui oppos. ἄληκτος, Infinitus, Indefiniens.
Ληκυθιάζω, t.2, c.677, d.
Ληκυθίζω, t.2, c.670, d. & 377, b, ob. c
Ληκύθιον, t.2, c.677, b. Ληκυθισμὸς, ib.
Ληκυθιστής, ib. c. Ληκυθοποιὸς, t.2, c.676, d
Λήκυθος, t.2, c.675, g
Λῆμα, ατος, τὸ, idem quod φρόνημα, Præsens animus, Virilis fortisque animus, Acer animus & præsens: seu Animi præsentia, Animi fortitudo. Synesius in Epist. ad fratrem, νῦν ἔδει τοῦ γενναίου λήματος, νῦν τῶν ἐκείνου χειρῶν. Sic Iosephus, δεῖ λήματος πολλοῦ ἐπὶ τῶν μεγάλων φιλεῖ δίχα κινδύνου κατορθοῦσθαι. vt Virgilius dixit, Nunc animis opus Ænea, nunc pectore firmo. Ita apud Aristoph. λῆμα ἔχω, Sum præsenti animo. & apud Herodot. in Polymn. ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηΐης ἐστρατεύετο. Sed non semper de præsente & forti animo dicitur, verùm etiã de timido, vt ex epithetis patet. Nam vt Ioseph. dicit γενναῖον λῆμα: & Euripides in Iphig. ὦ λῆμ' ἄριστον: & Aristoph. Nub. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ' οὐκ ἄτολμον ἀλλ' ἕτοιμον: & in Ranis, ἐγὼ παρέξω μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα: ita idem in eadem Ran. fabula, βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν, Εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων: & Euripides, Κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν. Idem Eurip. λῆμα & λῆμα τεθηγμένον vsurpat etiam pro animo irato seu ira. vt in Medea, Δεινὰ τυράννων λήματα. vt qui χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι. Et sub finem Orestis, Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Ex Herodoto verò, λήματος πλέος pro Solertiæ plenus. Videtur deriuatum παρὰ τὸ λῶ quod est θέλω, Volo. vnde & ab Hesychio λῆμα exponitur non solùm φρόνημα, ἀνδρεία, τόλμα, sed etiam βουλὴ, βούλευμα, δόγμα, ἀξίωμα, Voluntas, Consiliũ, Decretũ seu propositum animi: qui itidẽ λημάτων ὀρθρινῶν affert pro θελημάτων ταχινῶν. Itémque DIMIN. Λημάτια, idem exp. non solùm φρονήματα, sed etiam βουλεύματα: & cum eo Suidas. At pro λῆμα quod idem Hesych. esse dicit κέρδος, δῶρον, Lucrum, Donum, duplici μ scribendum λῆμμα. Sed vt ad superius λῆμα redeam quo significatur Animi præsentia, Animi confidentia seu præfidentia, Animus præsens, Fortis & confidentia plenus animus: deriuatũ inde ADIECTIVVM Λημάτιας significans idem quod suprà λῆμα ἔχων, λήματος πλέος, præfidenti & præsenti animo præditus: Hesychio & Suidæ itidem φρονηματίας, μεγαλόφρων, γεννάδας. Et VERB. Λημαπάω, ῶ, idem quod λημαπίας εἰμὶ, seu λῆμα ἔχω, Præsenti animo sum. vt & Suidas apud Aristoph. Ran. λημαπᾷς καὶ ἀνδρεῖος εἶ exponit μεγαλοφρονεῖς, Magno & virili animo es. Item aliud VERBVM ACT. Λημαπόω, ῶ, significans λῆμα παρέχω, Animum addo, Animo præsenti & confidenti munio. vnde præteritum pass. λελημάτωμαι, quod Hes. exponit λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον. D E F G H
Λημαλέος, in Λήμη. Λημαπίας, Λημαπάω, Λημάπιον, Λημαπόω, in præced. λῆμα Λημάω, in sequ. Λήμη. A
Λήμη, ης, ἡ, idem quod suprà γλήμη seu γλάμα, Gramiæ, Lippientes oculi: seu Sordes oculorum: quum lacrymæ & pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras: Hesychio λευκὸν ἰχῶρ ἐν ὀφθαλμοῖς συνιστάμενον, ἢ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πηγνύμενα σύστασις, ἢ ἐκρέουσα τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία. Vnde ADIECT. Λημαλέος, Gramiosus, Lippus: qui & λάμων ac γλάμων. Luc. in initio sui Lexiph. ἀπερυθριάσαι ποιῆσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ δίεργον βλέπειν. Inde & VERBVM Λημάω, ῶ, Lippio, Gramiosos oculos habeo, Gramias seu glamas oculorum patior. Luc. λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις, καὶ ἀποκεκώφωσαι τὰ ὦτα. Idem in Dial. Sim. & Pol. γέροντα λημῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα. At Aristophanes Nub. νὴ τὸν γέ τοι καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις, nisi cucurbitis lippis. hoc est, λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχεις μεγάλας ὡς κολοκύντας. Et in Pluto, ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω, vterque Saturninis animis lippientes. hoc est Vterque animis excæcati & stulti, vt qui olim sub Saturno viuebant. Metaph. & per iocum Pericles apud Aristot. Rhet. lib.3, Athenienses iussit τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν, τὴν τοῦ Πειραιέως λήμην, seu, vt Plut. in Apophth. habet, ὥσπερ λήμην τοῦ Πειραιῶς. Apud Athen. verò l. 8, Demades dicit Æginam esse λήμην τοῦ Πειραιῶς. B C
Λῆμμα, t.2, c.556, d. & c.650, d. ob.
Λημμάτιον, t.2, c.557, b
Λημνίσκος, ου, ὁ, Lemniscus: fasciola coloria dependens è coronis, autore Festo. vt & Seruius apud Virgilium Æn. 5, scribit poetam his verbis, Puniceis ibant euincti tempora vittis, significare lemniscatas coronas quæ sunt de frondibus & discoloribus fasciis. Et Plinius libro 21, cap.3, de Crasso diuite, Primus argento auróque folia imitatus, ludis suis coronas dedit: accesserúntque & lemnisci, quos adiici, ipsarum coronarũ honos erat propter Hetruscas, quibus iungi nisi aurei non debebant. Ita & Plutarch. in Sylla, θύσαντος, δάφνης στεφάνου τινὰ ἔχων ὁ λοβὸς ὤφθη καὶ λημνίσκων δύο κατηρτημένων. Hesych. innuit Syracusanum esse vocabulum: eos enim λημνίσκους vocare τὰς στενὰς ταινίας, Strictas fascias, Angustas tænias. ‖ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur: ex genere τῶν ἐμμότων, seu μοτῶν, vt Paulus vocat, πλημάτων, vt Apsyrtus, πλ[illegible], vt Herodotus. Heraclides apud Galenum τῶν κατὰ τόπους libro 3, μακρὸν μοτὸν appellat. Et ita Celsus quoque lib.7, cap.28, Intus (inquit) implicitum in longitudinem linamentum (λημνίσκον Græci vocant) in aceto tinctum demittere. Sunt qui ex Catone turundam, ex Columella pannos interpretentur: malo ego ex Celso, Linamentum oblõgum, seu Linamentum in longitudinem implicitum. Aetius lib.14, cap.7, de abscessibus sedis, διόπερ συμφέρει λημνίσκον ποιήσαντα, καὶ ἐμβάλλοντα τῷ τετραφαρμάκῳ, ἐντιθέναι εἰς τὴν ἕδραν. Et Paul. Ægin. lib.6, c.24, μεγάλου δὲ ὄντος τοῦ ἀποστήματος, καὶ πλειόνων διαιρέσεων, διὰ συρτόν τινα λημνίσκον δι' αὐτῶν ἀγάγωμεν. Vide & t.2, c.978, b. D E F
Λῆμνος, ου, ἡ, Lemnus: insula Thraciæ finitima, sacra Vulcano. Eius incolæ, DICVNTVR Λήμνιοι, Lemnii. Sed Λήμνιος adiectiuè quoq; vsurpatur, vt & Lemnius, pro Qui Lemniorum est, seu Qualis Lemniorum est. velut apud Aristoph. Λήμνιαι ἄμπελοι. Fœminæ eius insulæ dicuntur Λήμνιαι, Lemniæ, NECNON Λημνιάδες, Lemniades. Hisce Venus ob sui neglectum dicitur immisisse fœtorem, ita vt mariti ipsas auersarentur, & cum Thracicis fœminis consuescerẽt. quamobrem zelotypia tactæ, & maritos & Thressas occidêre. Ex quo facinore Λήμνιον κακὸν dicitur τὸ μέγα κακὸν, magnum & audax malum, teste Suida. quod & ex Plutarcho patet, dicente in Erotico, νεανικὸν τὸ τόλμημα καὶ Λήμνιον ὡς ἀληθῶς. Sic Λημνία χεὶρ dicitur pro ὠμὴ καὶ παράνομος, ab eodem Lemniarum facinore. Necnon Λημνία δίκη pro κακίστη, autore Suida. Eodem modo Λήμνιον βλέπων, seu Λήμνιον κακὸν βλέπων, pro Truculẽtum & vindictæ auidum vultum præferens. At Λήμνιον πῦρ prouerbialiter dici tradũt, quoniam in Lemno sit διαφορά τις πυρὸς χαλεπή. Ab eadem insula est localе ADVERBIVM Λημνόθεν, Ex Lemno. Suidas. G H

‖ Apud Hesychium legitur & λήμνων expositum νήσων, Insularum: ac si λῆμνος non proprium tantùm sit, sed appellatiuum etiam, de quauis insula dici solens.

Λῶ, Hes. dici scribit pro λίαν, Valdè. per syncopẽ pro λίλω.

Ληναί, Λήναια, Ληναϊκός, Ληναῖος, Ληναΐτης, Ληναιών, Ληναίς, Ληνεύω, Ληνίς, Ληνοβάτης, vide in sequ. ληνός.

Ληνός, ὁ, ἡ, Lacus torcularii preli, nimirum ὅπου σταφυλὴ πιέζεται, Vbi vuæ prelo exprimuntur. Macedon. Epigr. lib. 2, Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας, ἄγχι δὲ ληνός. Itidem Pollux ληνὸν dici scribit id cui ἐμπατοῦνται αἱ σταφυλαί, In quo calcantur vuæ, Torcular calcatorium. Idem Poll. lib. 7, cap. 5, & lib. 10, cap. 24, de panificis & coqui vasis, tradit à Menandro in Δημιουργῷ, ληνὸν vocari τὴν κάρδοπον seu τὴν μαγίδα, τὴν μάκτραν, quæ & σκάφη nominatur. hoc est alueũ in quo farina subigitur. Rursum idem Poll. lib. 10, cap. 31, σοροποιοῦ σκεύη esse scribit σορόν, πύελον, κιβωτόν, ληνόν. Nam Erastum & Corycum in epistola quadam ad Platonem scribere, ληνὸν ἀσσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου: & mox de eadem re subiungere, Καίτοι πόθεν ληνοὺς ἐπισαύτας λήψομαι; Itidem Hesychio ληνοὶ sunt σοροί, πύελοι. Idem Hesych. ληνοὺς esse dicit etiam τῶν ἁρματίων δίφρων τὰς κοιλότητας. vt & Ælius Dionys. apud Eustath. pag. 1307, χηλώνη, (inquit) vocatur τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματίου δίφρου εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. hoc ipsum verò & ληνὸν quidã dixere. Quin & mali nautici conceptaculum appellauere ληνόν. Athen. lib. 11, τοῦ ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτάτω, πτέρνα καλεῖται, ἣ ἐμπίπτει εἰς τὸν ληνόν. Pro quo ληνὸς apud Poll. LEGITVR Ληνάς, libro 1, cap. 9. Ita enim ibi, τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἱστόν, ληνάς· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ, πτέρνα. sed rectius apud Athen. ληνός. Idem & ἱστοδόκη dicitur παρὰ τὸ ὑποδέχεσθαι τὸν ἱστόν. Porrò vt redeam ad superius ληνός, quod est Lacus torcularii preli, compositum INDE Ληνοβάτης, ου, ὁ, significans Calcator, Qui vuas τῷ ληνῷ ἐμπατεῖ: aliis Vinitor. INDIDEM Ληναί Arcadibus dictæ βάκχαι, Bacchæ, Mulieres bacchantes: vt alii volunt, Torcularium nymphæ, in Epigrammi. ET Ληναῖος, Bacchus: ὁ Διόνυσος, teste Hesych. proculdubio quoniam torcularibus & vini expressioni præest. Vnde & Virgilius Georg. 2, Huc pater ô Lenæe, tuis hæc omnia plena Muneribus. Itémque idem poeta Lenæos latices, Lenæum honorem (vt & Lenæa dona Statius) dicit pro Bacchicum, vinum intelligens. Prædicatur enim Bacchus consitor vuæ, Racemifer, Lætitiæ dator. Orpheus sanè in λυσίου ληναίου ὕμνῳ eum canit φερέκαρπον, παυσίπονον θνητοῖσι, Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, εὔφρονα πᾶσιν. Sic autem inchoat eum hymnum, Κλῦθι μάκαρ Διὸς υἱ' ἐπιλήνιε Βάκχε διμάτωρ: ἐπιλήνιον ibi appellans quem mox ληναῖον, quòd τοῖς ληνοῖς præsit. Festũ quod in honorem τοῦ Ληναίου agitatur, τὸ ἱερὸν Διονύσου, VOCATVR Λήναιον, Lenæum, teste Etymologo. vt & scholiast. Aristoph. λήναιον esse scribit ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, sic dictum διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ληνὸν τεθῆναι: quæ sacra ab Aristophane vocari τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια alibi itidem scribens τὰ λήναια Athenis fuisse ἑορτὴν εἰς Διόνυσον, in qua ad suam vsq; ætatem poetas solitos certare carminibus ad risum cõpositis. Et rursum τὸν τῶν Διονυσίων ἀγῶνα bis quotannis peragi solitũ: primum, verno tempore in vrbe, quo tempore tributa Athenas ferebantur: secundum ἀγῶνα celebratum fuisse in agris, dictum ἐπὶ ληναίῳ, quo tempore nulli erant peregrini, extremo mense autumni, quem hyems insequebatur. Ita igitur Aristoph. in Acharn. οὑπὶ ληναίῳ τ' ἀγών, (sub. ἐστὶ) Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Et apud Demosth. in Midiam, ἐπὶ ληναίῳ πομπή. At τῶν ληναίων vocabulo vtitur Athen. lib. 4, non procul ab initio, dicens, λήναια καὶ χόας θεωρῶν: λήναια appellans festum Lenæorum, seu τὸν ἐπὶ ληναίῳ ἀγῶνα: qui ET Ληναϊκὸς ἀγὼν dicitur à Posidippo apud eundẽ Athen. lib. 10, epigrammate in Phylomachũ, ἐκ γὰρ ἀγώνων Τῶν ποτὲ ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ καλλιόπην: ita enim reponendũ videtur pro ληναϊκήν. Idem ἀγὼν dicitur ET Ἐπιλήναιος, à schol. Aristoph. Is enim quum τὰ λήναια esse dixisset τὰ ἐν ἀγροῖς ἱερὰ τοῦ Διονύσου, scribit inde dici τὸν ἐπιλήναιον ἀγῶνα qui τελεῖται τῷ Διονύσῳ. Dicitur ET Ληναΐτης pro ληναϊκός, ab Aristoph. in Equit. θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην, ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων, κατὰ νοῦν πράξας φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ, Plausum Lenaicum. eo enim qui vicisset poeta suis carminibus, excipi solebat, & lætus sereno vultu discedere ex certamine. Porrò mẽsis in quo hæc λήναια agitabantur, DICEBATVR Ληναιών, à festo illo τῶν ληναίων quod in honorem Bacchi Lenæi à torcularibus cognominati celebrabatur. Hesych. scribit coniicere Plutarchum τὸν ληναιῶνα μῆνα esse eum qui βουκάτιος dicitur, vtpote qui sit ψυχρός: quosdam verò τὸν ἑρμαῖον, qui post τὸν βουκάτιον est. Athenienses enim τὴν τῶν ληναίων ἑορτὴν ἐν τούτῳ ἄγειν. Meminit eius Hesiod. in Erg. Ibi enim quum iussisset θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος ποιεῖσθαι καλιάς, quoniam οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται: præcipit simul ἀλεύασθαι μῆνα τὸν ληναιῶνα, vtpote in quo sint κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα, & πηγάδες αἵτ' ἐπὶ γαῖαν Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσι. Vbi scholiastes vult ληναιῶνα esse hybernum mensem, Ægyptiis dictum χυάκ, Romanis Ianuarium: lexicum meum vetus ληναιῶνα, siue ποσειδεῶνα, Februarium. Sed nec huic nec illi assentiendum puto, verùm potius scholiasti Aristophanis, qui scribit τὰ λήναια agitari solita ἐν τῷ μετοπώρῳ, autumnali tempore, postquam αἱ ὀπῶραι collectæ erant. Et rursum, τὸν ἐπὶ ληναίῳ ἀγῶνα in agris celebratum fuisse quo tempore peregrini Athenis non erant, quoniam χειμὼν τὸ λοιπὸν ἦν. vt clarum hinc sit, fuisse mensem autumnalẽ, & quidem eum qui in hyemem inclinaret, octobrem videlicet aut nouembrem. præsertim quum idem ille Hesiodi scholiastes τὸν ληναιῶνα sic dictum velit vel quoniam ἡ τῶν οἴνων συγκομιδὴ κατὰ τοῦτον ἐγίνετο, (quæ in octobrem plerũque incidit) vel quoniam in eo τῷ τῶν ληνῶν αἰτίῳ Διονύσῳ ἑορτὴν τὴν λεγομένην ἀμβροσίαν ἐπίλεον, quæ Romanis Brumalia dicitur, à Baccho qui nominatur βροῦμος. Hæc ille. Vbi etiam nota eum τὰ λήναια eadem esse velle quæ Latinis Brumalia dicuntur, hoc est sacra quæ circa brumam agitantur, id est solstitium hybernum. brumam enim id tempus propriè appellant. vt & Cicero indicat, apud Aratum canens, Titan brumali reflectens tempore cursum. Sed hac de re ἐπέχω. Præterea à ληνὸς DERIV. Ληνίς, idem significãs quod ληνή, Baccha. Suidas enim ληνίδα esse dicit τὴν βάκχην, baccham: παρὰ τὸν ληνόν. itidémque Etymol. Hesych. affert & VERBVM ληνεύουσι pro βακχεύουσι, Bacchantur. ‖ Ληνὸν Suid. allegoricè in Sacris literis vocari ait τὴν ἐκκλησίαν: & ληνοβάτας, τοὺς ἱερεῖς. Sic ἀμπελὼν & ἀμπελουργὸς pro iisdem.

Λῆνος, εος, τό, Lana. Æschyl. in Eumenid. pag. 272, ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον Ἀργῆτι μαλλῷ. Solebant enim supplices præferre ramum oleaginum candidæ lanæ villo coronatum. Hesych. duplici accentu hoc vocabulum scriptũ habet. nam & proparoxytonως affert λήνεα pro ἔρια, & perispomenως ληνεῖ pro ἐρίῳ.

Ληξιαρχεῖον, t. 2, c. 692, a

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, t. 2, c. 691, g

Ληξίαρχοι, ibid.

Ληξιπύρετος, t. 3, c. 634, d

Ληξοπύρετος, ibid. e

Λῆξις, Cessatio, &c. t. 2, c. 691, c. Λῆξις, Sortitio, &c. ibid.

Λῇον, Etymol. per synæresin dici scribit pro λήϊον, quod est σιτοφόρον χωρίον, Ager frugibus consitus. Hesych. λῇον exp. ἔθνη καὶ ὄχλον.

Ληπτέος, Capiendus, Capessendus, Suscipiendus. Xen. ἔργον ληπτέον. Significat etiam Sumendus.

Ληπτής, t. 2, c. 557, c.

Ληπτικός, ib. d

Ληπτός, ib.

Ληραίνω, t. 2, c. 702, d

Ληρέω, ib. b.

Λήρημα, ib. c

Λήρησις, ibid.

Ληροπτώδη, Hesychio ληρώδη, Delirum.

Λῆρος, de verbis dictum, &c. t. 2, c. 700, g. Λῆρος, de reb⁹, &c. c. 701, c. Oxytonon ληροὶ Hesych. exp. τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα.

Ληρώδης, t. 2, c. 702, a.

Λῆς, t. 1, c. 1096, a

Ληϊσθίων, Hesychio στρεφόμενος: pro quo suprà ληΐσθιων. proculdubio igitur adscribendum seu subscribendum ei ι.

Λῆσις, eidem βούλησις, αἵρεσις, Voluntas, Propositum: verbale, vt existimo, verbi λῶ, quod est θέλω, vnde & λῆμα deriuari posse dixi.

Λησμοσύνη,t.2,c.693,d. Λήσμων,ib.c.

Λῆσος,ὁ ἐν τῇ ῥάχει τοῦ σκορπίου λαμπρὸς ἀστήρ.Hes.

Λῃστάρχης,t.2,c.654,c. Λῄσταρχος,ib.

Λῃστεία,ib.f. Λῃστεύω,ib.e

Λῃστήριον,τὸ,substant.ib.g. Λῃστήριος,ib.

Λῃστὴς,ib.a. Λῃστικὸς,ib.c

Λῃστικῶς,ib. Λῆσις,t.2,c.693,d

Λῃστοκτόνος,t.2,c.654,b. Λῃστὸς,ib.

Λῃστρικὸν,τὸ,subst.t.2,c.655,a. Λῃστρικὸς,t.2,c.654,h

Λῃστρικῶς,t.2,c.655,b. Λῃστρὶς,ib.

Λῆται,Hes.ἄνεμοι,Venti:qui & βύκται.

Λητῆρες,eidem Hes.sunt ἱεροὶ στεφανοφόροι ἀθάνατοι:afferenti etiam Λήτειραι pro ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν: ET Λητὴ pro ἱέρεια,Sacerdos,Sacrifica. Suprà hæc per ει in prima syllaba,& infrà per ι,vtpote παρὰ τὸ λίσσομαι: eáque scriptura melior.

Λητογενὴς,& Λητοΐδης,vide in Λητώ.

Λῆτος,Hesychio λιμὴν ἢ θάλασσα, Portus aut Mare.nisi forte scripsit λίμνη,Lacus.

Λητὸν verò,idem esse dicit δημόσιον,Publicum: quod suprà λήϊτον. Sic Λητουργὸς,affertur pro λειτουργός: ET Λητουργεῖν pro λειτουργεῖν,Publicum obire munus. Sed hæc scribenda potius per ι subscriptum seu ascriptum τῷ η. vt sanè scriptum apud Plutarchum in Probl. Rom. vbi scribit λῆτον ad suam vsque ætatem ἐν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων νόμοις τὸ δημόσιον scriptum inueniri. Vbi etiam rectius properispomenως λῆτον vt λεῖτον.

Λητὼ,οῦς,ἡ, Latona: mater Apollinis & Dianæ. vnde ille VOCATVR Λητογενὴς,Latona genitus: ET Λητοΐδης,Latonæ filius: ET Λητῷος, SIVE Λατῷος,Latonius. HAEC, Λητωῒς κούρη,Latonæ filia.in Epigr. D Volũt autem τὴν Λητὼ ex eo dictam quòd sit ἐπιλησμονικὴ τῶν κακῶν.

Ληφθεὶς,t.2,c.556,b

Ληχμὸν,Hes.λῆξιν,Sortitionem.qui & λαχμός.

Ληχοῖον,non λοχοῖον,idem dici scribit κανοῦν,Canistrum.

Λήχω,inus.thema,à quo λαγχάνω sua tempora mutuatur, vt λαμβάνω à λήβω.

Λῆψις,t.2,c.557,b. Λήψομαι,t.2,c.553,f

¶ Λιάζω,Fut.άσω,Agito,Iacto,Turbo.Hes.enim λιάζει exponit ῥίπτει,ταράσσει: item λίαν σπουδάζει, Admodum E properat,seu Magnam adhibet diligentiam. Affert idẽ & λιάσαι pro χωρίσαι,Separare. Sanè pass. λιάζεσθαι exponitur χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, Separo me, Declino,Deuito: vel etiã Abscedo,Secedo. velut apud Hom.Il.α,ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς. Et Il.λ, ὁ δὲ,νόσφι λιασθεὶς,Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο. Et Il.ο, Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ᾽ ὕπαιθα λιάσθη Πουλυδάμας. Nonnunquam construitur cum præpositionibus. Cum ἐκ pro Existo, Egredior, Exeo: seu Proripio me. Homer. F Od.ε,ὁ δ᾽ ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη. Cum εἰς pro Abeo,Discedo.Hom.Odyss.δ,εἰς πνοιὰς ἀνέμων λιάσθη,In auras abiit,seu Euanuit. Cũ πρὸς & δεῦρο,Eo,Venio.Eurip.σπουδῇ πρός σ᾽ ἐλιάσθη. Hom.Iliad.χ,initio,Οἳ δή τοι (Troes videlicet) εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. Idẽ λιάζεσθαι cũ πρὸς constructũ posuit pro Inclino,seu Demitto me. Iliad.υ, Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. Construxit idem & cum ἀμφί: Il.ω, ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης,Coibat,seu Claudebat se. Hes. λιαζόμενοι affert etiam pro σκιρτῶντες.

G Λιάμαθοι,Etymologo οἱ αἰπόλοι,ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς, Pastores caprarii, vt qui admodum sint indocti & rudes. Hesych. verò λιαμάθῳ αἰγιαλῷ pro λίαν ἀμαθώδει, Admodum arenoso,à λίαν & ἄμαθος.

Λίαν,t.2,c.702,d

Λίαξ,Hesychio παῖς ἀρχιγένειος: forsitã παρὰ τὸ λεῖος,quòd læues & glabras genas habeat.

Λιαρὸς,t.4,c.531,h. Λίασμα,t.4,c.532,c

Λιβάδιον,t.2,c.658,h. Λιβάζω,t.2,c.659,a

Λιβανικὸς,t.2,c.660,c. Λιβανίτης,propr.ib.

Λιβανόμαντις,ib.b.& t.1,c.1622,e.ob.

Λιβανοπώλης,t.2,c.660,c. Λίβανος,ib.a

Λιβανοφόρος,ib.c. Λιβανώδης,ib.

Λιβανωτὶς,ib.f. Λιβανωτὸν,ib.c

Λιβανωτοπωλέω,ib.e. Λιβανωτοπώλης,ib.d

Λιβανωτὸς,ib.c. Λιβανωτοφόρος,ib.e

A Λιβανωτεὶς,ib.f. Λιβὰς,t.2,c.658,f

Λιβδούμεθα,Etymol.deriuat ἀπὸ τῆς λιβάδος, exponens ἐμβυθιζόμεθα.vnde(inquit) & Ino cognominata est βωύνη, quoniam βεβύθισται,Subinersa est. Euphorion verò βύνην appellat τὴν θάλασσαν, Mare: vt, πολύτροφα δάκρυα βωύνης:dicere volens τοὺς ἅλας, salem.Sed potest hoc λιβδούμεθα & per synalœphen factum esse ex εἰς ἅλα βυθίζομαι, quod est εἰς ἅλα βυθίζομαι.Hæc ille & lexicũ meum vetus.

Λιβδύειν,Hesychio ἀφορίζειν,Determinare.vel Separare.

B Λίβερνα, ET Λιβερνίδες, Suidæ εἶδος πλοίου,Nauigii genus. Infrà λιβυρνίδες, Liburnicæ naues. Idem Suid.λίβερνον dictum fuisse ait locum illum in quem hiantem Curtius se præcipitarat cum equo. Historiam apud eũ vide,& apud Liuium.

Λίβηθρον,t.2,c.656,d.& 658,f. Λιβηρὸς,t.2,c.658,f

Λιβόνοτος,t.2,c.659,c. Λίβος,t.2,c.658,f

Λιβοφοίνιξ,t.2,c.659,c. Λιβρὸς,t.2,c.658,f

Λιβύα,t.2,c.659,f. Λιβυαιγύπτιοι,ib.h

Λιβύη,ib.f. Λιβύηθεν,ib. Λιβυκὸς,ib.

C Λίβυρνον,Hesychio πολεμικὸν πλοῖον,Bellicum nauigiũ.quod ET Λιβυρνὶς ET Λιβυρνικὸν πλοῖον dicitur,Liburnica,à Liburnis seu Liburna gente, rei nauticæ & bellicæ peritissima. Appianus & Lucianus scribũt Liburnos fuisse gentem Illyricam quæ Ionium mare & insulas eius celeribus & leuibus nauigiis prædaretur: vnde etiamnum Romanos τὰ κοῦφα καὶ ὀξέα δίκροτα appellare λιβυρνίδας. Ista Appiani verba sunt: hæc,Luciani in Amoribus, ἐπ᾽ Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ, ταχυναυτοῦν σκάφος ηὐτρέπιστο τούτων τῶν δικρότων οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν. Plura de his nauigiis vide apud Bays. De re D nauali,pag.22,23,24.

Λίβυς,t.2,c.659,d. Λίβυσσα,ib.e Λιβυσταῖος,ibid.f

Λιβύης γαῖα, ex Epigr.pro Libyca regio.

Λιβυφοίνικες,οἱ,t.2,c.659,h. Λιβυφοίτης,ib.

Λίβω,t.2,c.658,e

Λίγα,& Λιγαίνω,vide infrà in Λιγύς.

Λίγγω, Strideo seu Strido, Stridorem edo: verbũ à sono fictũ. Sed præsentis nulla, aoristi 1 aliqua repeiiuntur exempla.vt apud Homerum Iliad.δ, de sagitta ex arcu E iamiam mittenda,Λίγξε βιός,νευρὴ δὲ μέγ᾽ ἴαχεν. Hesychius λίγξαντα exp.non solùm ἠχήσαντα, & ὀλισθήσαντα,sed etiã ἐπιθυμήσαντα.

Λίγδα, Hesychio est ἡ ἀκόνη,Cos: & ἡ κονία,Lixiuium,aut Puluis.

Λιγδαρεοχύταις, apud eundem οἱ ἐν ταῖς λίγδαις, (infrà τοῖς λίγδοις) hoc est χοάναις, τὰς σάρκας ἔχοντες.

Λιγδεύω,vide in sequ. Λίγδην.

Λίγδην,Strictim.(vt dicitur Strictim attondere: opposi- tũ τῷ Tondere per pectinem) hoc est Superficiem tãtùm F perstringendo,Summas tantùm radendo partes,In superficie tantùm:quod & ἀκροθιγῶς. vt & schol.Homeri in hoc loco Odysseæ χ, Ἀμφιμέδων δ᾽ ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ Λίγδην,ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς,hoc aduerbiũ λίγδην exp ὥστ᾽ ἐπιλίξαι, hoc est ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Id quod ex ipso etiam poeta clarũ est, expositionis loco subiungente, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, summam cutem læsit ferrum. Itidem & Hesychius λίγδην ἐκλάξαι affert pro μὴ κατὰ βάθους,ἀλλ᾽ οἷον ἐπίγραφον. Dicitur G & compos.ἐπιλίγδην pro eodem. Rursum Hesych. affert VERBVM Λιγδεύει pro ἀπηχεῖ ἴσον ἐπιψαῦσαι τῆς ἐπιφανείας.

Λίγδος, eidem Hesych.χοάνη ἐν ᾗ χωνεύουσι,siue τόπος χοάνης: item θυεία.vt sit & Fornacula in qua metalla conflant, & Mortarium,Pila:quæ alio nomine ἴγδη dicitur,& ὅλμος.hac posteriore signif.Nicand.in Ther.vsurpasse dicitur. Rursum Hesychius λίγδους à quibusdam exponi dicit λίκνα τῶν ἀργυρείων. Apud eundem & Λίγδοι,οἱ προσπεπλεγμένοι τῶν ἀστραγάλων.

H Λίγγα,siue Λιγεία,& Λιγέως,vide in Λιγύς.

Λιγηπελὲς,siue Ὀλιγηπελὲς,Hesych.dici scribit ἀσθενὲς,ἀγεννὲς,Inualidum,Degener.

Λίγνα, Pollux esse dicit τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρους, ab ea videlicet parte qua non est ἡ ᾤα. id est à parte interiore.

Λιγνὸς, Etymolog. scribit deriuari vel à λύγος vel à λυγίζω, quasi λιγνός, sed non exponit. Sunt qui interpretentur Flexilis. A

Λιγνυόεις, vide in sequ. Λιγνύς.

Λιγνύς, ύος, ἡ, Fuligo, seu fumus. τὸ καπνῶδες τοῦ πυρός, inquit Scholiastes Nicandri, qui & τὴν φλόγα, flammam, à Nicandro appellari λιγνὺν annotat, in Alexipharm. videlicet, v. 51, vbi poeta dicit, Ἠὲ σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τὴν τε καμίνων Ἔνθεν χαλκείοιο διχῇ πυρὸς ἤλασε λιγνύς. Item vel pro flamma, vel pro fumo accipi potest in hoc loco Sophoclis, Antigones pag. 160: σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς. Ibi enim scholiast. exponit λαμπρὸς καπνός. Idem poeta λιγνὺν metaphoricè vocat φοινικὴν μέλαιναν φλογωθεῖσαν νόσον, teste eodem scholiaste, in hoc loco Trachin. pag. 359, vbi Hyllus de Hercule ardente medicatis flammis dicit, Τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον Ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ Δακρυρροοῦντα. Apud Dioscoridem lib. 1, cap. 97, est λιγνύς τις τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo atræ picis: cuius conficiendæ rationem ibi tradit, inter alia dicens, ἄλλο ὑγρὸν ἐπιχέε ἕως ἂν αἰθαλώσης λιγνὺν αὐτάρκη. Et cap. 86, quum præcedente capite docuisset quo modo conficienda sit ἡ αἰθάλη τοῦ λιβανωτοῦ, subiungit, τὸν αὐτὸν τρόπον σκευάζεσθαι καὶ τὴν ἐκ τῆς σμύρνης καὶ ἐκ τῆς ῥητίνης καὶ ἐκ τοῦ στύρακος λιγνὺν, necnon λιγνὺν τὴν ἐκ τῶν λοιπῶν δακρύων: synonymως vsurpans λιγνὺν & αἰθάλην, fuliginem, vt & Plinius dicit, Fornacum balnearúmque fuligine. hoc est, excremento nigro quod ipsis ex fumo adhæret. INDE Λιγνυόεις, ET Λιγνυώδης, Fuliginosus. αἰθαλώδης. Apollon. Argon. lib. 2, ἐπὶ πρὸ δὲ λιγνυόεντι Καπνῷ τυφόμεναι: qui eodem libro dicit, καὶ αἰνῇ Λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάμαπτι βαρὺν ὀτλεῦντα pro αἰθάλη, seu Fumo densiore, Fumo spissiore fuliginis in modum. Apud Alexandrum Aphrod. λιγνυώδη περιθώματα, Fuliginosa itidem excrementa, seu Fuligini similia, nigrore videlicet. Apud Hippocr. verò Galenus λιγνυώδης exponit μελαίνουσα, Denigrans: propterea quod ἡ λιγνὺς sit μέλαινα. B C D

Λιγνωτὸς, Pingui simus. apud Nicandrum enim in Theriacis, de asterio phalangio, τὸ δ' ἐπὶ νώτῳ λιγνωτὰ σίλβουσι διαυγέες ἐν χροῒ ῥάβδοι, scholiastes exponit λιπώδη.

Λίγξ πλάγιος, Hesychio καμπὴ ἢ πλάγιος, seu δασυτεία πλαγία. E

Λίγος, Stridulus: si vulg. lex. credimus. Vide λιγύς.

Λιγυηχής, vide paulò post in Λιγύς. Λιγυθροος, t. 1, c. 1579, d

Λιγύμοχθος, t. 2, c. 9-9, g Λιγύμυθος, t. 2, c. 983, f

Λιγυπνείων, infrà in Λιγύς. Λιγυεία, Λιγύελος, in Λίγυς.

Λιγυείζω, in Λιγύς. Λιγυρόθροος, t. 2, c. 1579, d

Λιγυρόπνοος, Λιγυρὸς, infrà in Λιγύς.

Λίγυρος, in Λίγυς. Λιγυρῶς, in Λιγύς.

Λίγυς, υος, ὁ & ἡ, Ligur: & plural, Λίγυες, Ligures: gens eius regionis Italicæ quæ ab ipsis DICITVR Λιγυεία, Liguria. INDE Λιγυστικός, Ligusticus. vt λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticum. Et Λιγυστικόν, Ligusticum herba sic appellata quòd in Liguria vberrimum reperiatur, in Apennino monte, teste Dioscor. libro 3, cap. 58. Itidem Plinius lib. 19, cap. 7, Ligusticum syluestre est in Liguriæ suæ montibus: seritur vbique: suauius satiuum, sed sine viribus. panacem aliqui vocant. Inde ET Λίγυρον, SIVE Λιγύελον, dictum putant Ligurium lapidem. Iosephus De antiqu. Iud. λίθοι δώδεκα μεγέθει καὶ κάλλει διαφέροντες, οὐ κτητὸς ἀνθρώποις κόσμος, διὰ τιμῆς ὑπερβολὴν ὄντες, σαρδόνυξ, τόπαζος, σμάραγδος, ἄνθραξ, ἴασπις, σάπφειρος, λίγυρος, ἀμέθυστος, ἀχάτης, χρυσόλιθος, ὄνυξ, βήρυλλος: pro quo Exodi 28, λιγύριον, & in veteri versione Ligurius, in noua Lyncurius. Quam scripturam si sequamur, erit succinum, siue electrû, quod alni sudare feruntur ad Padum, qui Ligurum Vagiennorum finibus vissendo fonte profluit. Ac probabilis esset hæc opinio, nisi Iosephus diceret has gemmas incomparabiles esse magnitudine & pulchritudine: Sed huic responderi obiectioni queat, olim in pretio fuisse ob raritatem, nunc ob copiam esse viliorem. F G

Λιγύς, ύος, ὁ, Stridulus, Argutus, seu Argutum stridens: interdum & Canorus, Iucundus. Hom. Il. ξ, & Od. γ, λιγέων ἀνέμων. Idem alibi, λιγὺς ἀγορητής: nimirum Il. β, in orat. Vlyssis ad Thersitem, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Fœmin. genus Λιγεῖα, siue Λίγεια, itidem Stridula, Arguta, Canora. In Epigr. φόρμιγγι λιγείῃ. Inde COMP. Λιγυηχής, Stridulum seu canorum resonans, Argutum tinniens. vt κιθάρη λιγυηχής, in Epigr. ET Λιγυπνείων ex Hom. pro ἡδεῖαν πνοὴν ἔχων, Dulce spirans: si non potius diuisim scribendum λιγὺ πνείων. id enim Eust. innuit, Od. δ, v. 566, vbi poeta dicit λιγυπνείοντας ἀήτας. ET Λιγύφθογγος, AC Λιγύφωνος, Argutam vocem edens, Stridulum & argutum sonās: seu Canorus, Argutus. Hom. Il. β, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν. Et Hesiod. Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. Inde & ADVERB. Λιγέως, Stridulè, Argutè, seu Arguto cum stridore. Hom. Od. π, Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον ἤτ' οἰωνοί, Φῆναι ἢ αἰγυπιοί. Hesiod. Aspide, ἰάχησε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ Ὀξέα καὶ λιγέως. Rursum Hom. Il. ψ, de ventis, φυσῶντες λιγέως, pro λιγὺ πνείοντες, vt alibi dicit. hoc est Stridulum spirantes, Argutum flantes. Idem λιγέως in laude etiam ponit pro Argutè, Canorè, Suauiter: Il. γ, de Menelao, ἀτὰρ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. Sic & Il. τ, & Od. υ, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής, in bonam itidem partem, Argutus, Canorus, Suauiter loquens. Pro λιγέως dicunt poetæ ETIAM Λιγύ, ET Λιγέα: NECNON Λίγα pro λιγέα, facta syncope. Hom. Od. θ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει. Et Il. τ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε. Sic verò & ὦκα dicitur pro ὠκέα seu ὠκέως. Ex quo aduerb. VERBVM Λιγαίνω, Stridulum & argutum sono. Ex Epigr. de Apolline canente cithara. (Suid. verò λιγαινούσης exp. τραυλιζούσης, Demulcētis) Præterea à Λιγύς DERIV. Λιγυρός, ὁ, idem cum ipso significans, nimirum Stridulus, Argutus, seu Argutum stridens: interdum & Canorus, Vocalis. Epitheton est flatus seu venti, cantus & vocis. Hom. Il. ψ, ὦρτο δ' ἐπὶ κῦμα Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ: itémq; Iliad. ν. Idem in Od. Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ. Et Hesiod. Erg. Ἔνθά με πρῶτον Μοῦσαι λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς. Eurip. λιγυρὰν ἄχεα βοὰν, Stridulos & argutos præ dolore clamores edit. Rursum Hom. Il. λ, Μάστιγι λιγυρῇ ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, arguta scutica. nam argutū sonitum reddit verbere. Vtuntur hac voce prosæ etiam scriptores, quamuis ποιητικωτέρῳ. vt Aristot. Hist. animal. lib. 9, λιγυρὰν φωνὴν ἔχει, vocem habet argutam seu canoram. Pro Iucundum, Suaue, Isocr. in Epist. ad Philipp. ἔτι δὲ καὶ σύμβολον εἶναι, ἁπάντων ἥδιστον καὶ λιγυρώτατον. INDE Λιγυρόπνοος, siue Λιγυρόπνους, idem quod λιγυπνείων supra. hoc est Argutum spirans, Stridulum seu argutum flatu sonum reddens. Est inde & ADVERBIVM Λιγυρῶς, idem significans quod λιγέως, Stridulè, Argutè, Canorè: interdum & Suauiter, Concinnè. vt Donat. quoque apud Terent. λιγυρὸν esse dicit Suaue, indéque deduci Latinum verbum Ligurio. Item VERBVM Λιγυρίζω, F. ίσω, Cano: vel potius Argutè & concinnè cano. vt λιγαίνω. Hesychius enim λιγυρίζει exponit μελῳδεῖ. Affertur verò & Λίγυς, ὁ, pro Stridulus. Suidas ET Λιγόκροτον pro λιγύκροτον dici scribit, Stridulum seu argutum edens crepitum. H A B C D E F

Λιγυστικός, in Λίγυς.

Λιγύφθογγος, & Λιγύφωνος, in Λιγύς.

Λιδρίον, Hesychio τρυβλίον, Scutella.

Λίζει, eidem βήσσει, στάζει, παίζει, Tussit, Stillat, Ludit.

Λίζονες, pro ὀλίζονες, hoc est ἐλάσσονες, Minores. idem Hes.

Λίημος, Hesychio ψάμαθος, Arena.

Λίην, Ionicè pro λίαν, Valdè. vt λίην ἄφθονος, t. 2, c. 702, d G

Λίηφος, Hesychio est δεινός, Acer: aut Atrox.

Λιθάργυρος, t. 2, c. 707, f Λιθάριον, t. 2, c. 709, b.

Λιθεῖας, Suid. πολυτελείας τὰς λιθίας λεγομένας.

Λιθάς, t. 2, c. 709, b. Λίθειος, t. 2, c. 708, h

Λίθεος, ibid.

Λιθήσιος, Apollo dicitur ὁ ἐν τῇ Μαλέᾳ λίθῳ περιιδρυμένος, teste Suida. qui ita à λίθος fieri dicit vt Μαραθήσιος à Μάραθος. pro quo apud Steph. Μαραθούσιος.

Λιθιακά, τά, t. 2, c. 709, a. Λιθίασις, ib. g

Λιθιάω, ib. f. Λιθίδιον, ib. b

Λιθίζω, ibid. f

Λίθινα, τά, substantiuum, t. 2, c. 708, g

Λίθινος, ibid. Λιθίνως, ib. H

Λικερτίζειν, Hesychio σκιρτᾶν, Saltare: seu Lasciuius saltare.

Λικίζων, eidem est ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas testaceum.

Λίκιγξ, vt vult scholiastes Aristophanis, dicitur ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου, minima & exilissima auis vox. Vide Στειβιλικίγξ.

Λικμάζειν, Hesychio περιέχειν, Continere, Comprehendere.

Λικμάω, Λικμητὴρ, Λικμητήριον, Λικμητρὶς, Λικμητὴς, Λικμίζω, vide in sequ. Λικμός.

Λικμὸς, οῦ, ὁ, Ventilabrum, seu Vannus. vnde dat λικμᾶ, Hesych. πτύω. Inde deriuatum VERBVM Λικμάω, ῶ, Ventilo, Vanno, hoc est Ventilabro seu vanno purgo. Homerus Iliad. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. id est τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωριζόντων. Meminit Suidas quoque huius verbi, scribens λικμήσοντας dici ἐπὶ τῆς ἅλω, à themate λικμῶ, quod est πτυάζω, & τὸ σῖτον καθαίρω: at λιχμήσονται per χ, esse λείξουσι, à themate λιχμάω. Inde VERBALIA Λικμητὴς ET Λικμητὴρ, Ventilator, Vannator, Qui vanno seu ventilabro frumentum purgat. Hesychio ὁ ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα: Suidæ ὁ τῷ πτύον κατέχων. Sed Hesych. prius λικμηταὶ exp. etiam διασκορπισταὶ, Dissipatores, Disiectores: metaph. sumpta a vẽtilatoribus. A posteriore λικμητὴρ DERIV. Λικμητήριον, ου, τὸ, Ventilabrum, Vannus, Id quo fruges purgari solent ab aceribus & paleis. πτύον, Hesych. AT Λικμητρὶς, dicitur τρύγοιπος ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, Qualus per quem fæx percolatur. Hes. affert & aliud hinc deriuatũ verbũ, NIMIRVM Λικμίζει, quod exp. ἀλοᾷ, Triturat: quũ potius, vt λικμᾶ, sit Vannat, Ventilat. Apud Suid. verò & NOMEN Λικμαῖος legitur, cum hoc exẽplo, Δηοῖ λικμαίῃ. vocari autem Ceres λικμαία videtur, quoniam eius beneficio fruges acceptæ ferebantur, ipsáque dare credebatur quod ventilaretur seu vannaretur. QVIN ET Λικμοφόρος affertur pro Vannifer seu Vanniger: sed pro eo scribitur etiam λικνοφόρος.

Λικνίτης, & Λικνοειδὴς, vide in sequ.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς. vt enim λικμὸς exponitur πτύον, ita & hoc λίκνον: necnon & κόσκινον, Cribrum, vt λικμᾶν quoque volunt esse κοσκινεύειν. Suidas scribit τὸ λίκνον esse ἐπιτήδειον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν: quique hoc fert, VOCARI Λικνοφόρον. Ita sanè Athenæus lib. 5, in pompa Philadelphi, θυσίαι παντοδαπαὶ, καὶ αἱ τὰ λίκνα φέρουσαι. Et Demosthenes in Æschinem, ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λικνοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος. Sic & Virgilius Georg. I dicit, Arbuteæ crates & mystica vannus Iacchi. Inde ET Λικνοστεφὴς, Vanno redimitus. Apud Hesychium λικνοστεφῆ pro λίκνον στεφανούμενος θρησκεύειν: verbo

A deducto ex λικνοστεφὴς, VT Λικνοφορέω fit ex λικνοφόρος. quo verbo vtitur Polemon apud Athen. lib. 11, dicens, ὁ δὲ πίπτ' βάσας, οἷον λικνοφορήσας, πίπτει γεύεται. Præterea inde COMPOS. Λικνοειδὴς, Vanno similis: Suidæ ὁ ῥυπαρὸς, Sordidus. Deriuatum inde ET Λικνίτης, quod est Bacchi epitheton, ἀπὸ τῶν λίκνων ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται, inquit Hesych. qui λίκνον exponit etiam κανοῦν, Canistrum.

Λικνοστεφέω, Λικνοφορέω, Λικνοφόρος, vide in præced. Λίκνον.

B Λικριφὶς, Obliquè, In obliquum, seu Ex obliquo: Suidæ εἰς πλάγιον, Hesychio ἐκ πλαγίου. Hom. Iliad. ξ, ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν Λικριφὶς ἀΐξας. Et rursum Odyss. τ, ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, Λικριφὶς ἀΐξας.

Λικροὶ, Hesych. οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων, Ceruinorũ cornuum rami. qui suprà λέκροι.

Λιλαίομαι, apud poetas idem quod γλίχομαι in prosa, Cupio, Appeto, Desidero. Ac vt γλίχομαι construitur interdum cum genitiuo, interdum cum infinito: ita & hoc. Cum infinitiuo, pro Cupio: Hom. Iliad. ξ, Ὡς σὺ ἐν φιλότητι λιλαίεαι κοιμηθῆναι. Od. υ, μάλα δ' ἄκαντα λιλαίεται ἐπιβῆναι. Odyss. ο, πρὸς ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι.

C Cum genitiuo, pro Appeto, Desidero. Homerus Iliad. γ, δολοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο. Odyss. μ, λιλαιόμενοι βιότοιο. Odyss. ν, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται. Et Odyss. α, Νύμφ' ἐπὶ γῆν καπυρῇσι λιλαιομένη πόσιν εἶναι. Hesychio λιλαίεσθαι est non tantùm ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι, sed etiam σπεύδειν, Festinare, Properare.

Λιλεῖ, idem affert pro φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ, Inuidet, Appetit.

Λιμαγχέω t.1,c.57,h

D Λιμαγχία, & Λιμαγχονέω, t.1,c.59,a.

Λιμαγχικῶ, ον, id. Λιμαγχονῶ, t.1,c.57,h.ob.

Λιμαίνω, 2,c.712,a

Λιμακώδης, ex Hippocr. pro Herbidus, βοτανώδης: necnon Humidus. Supra rectius per ει diphthongum.

Λιμαλέον, Hes. ῥυσόν, λεπτόν, Rugosum, Tenue seu Macrum.

Λιμβὸν, idem λίχνον, ἄπληστον, Catillonem, Insatiabilem.

Λιμβρὸς, Suidæ & Etymol. ὁ σκοτεινὸς, Tenebrosus, Obscurus. Etymologus rursum alludens ad rationem nominis λιμβρὸς, esse dicit τὴν λίαν ἐρεβεννὴν, epitheton noctis.

E Sed addit, per syncopen etiam dictum videri posse pro λιβηρὸς, παρὰ τὴν λιβάδα, διὰ τὸ εἴδροσον τῆς νυκτός. quod magis probo. vt μ insertum esse fuerit ad efficiendum sonum pleniorem, sicut in κέμπος & similibus.

Λιμήρης, Etymologus ex Pindaro affert, idémque, vt & lex. meum vetus, per syncopen dictum vult, vel pro λιμενήρης, à nom. λιμὴν, vel pro λειμωνήρης, ex nom. λειμών.

Λίμινθες, Hesychio ἕλμινθες, Lumbrici.

Λίμνα, Doricè pro λίμνη. Sophocl. ita vocat τὴν θάλασσαν, mare, vt & Hom. interdum. At λιμνᾶ, ex Theocr. Pharmac. affertur pro λιμναία, Palustris: perperam. Ibi enim scriptum λιμνᾶτις, Doricè pro λιμνῆτις, versu 55,

G τί μὲν μέλαν ἐκ χρόος αἷμα Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Λιμνὰς, άδος, ἡ, Lacustris, Palustris. λιμναία. Theocr. Idyl. Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς λιμνάδας νύμφας. hoc est τὰς ἀναστρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις.

Λιμνᾶτις, Doricè pro λιμνῆτις. Vide in Λίμνα.

Λιμοφορδὸς,t.2,c.710,h. Λιμοφόρος,ib.

Λιμόψωρος,t.2,c.711,a

Λιμπανω,Linquo:deriu.à λείπω.vnde ἀπολιμπανω, &c.

Λιμφδεῖν, Hesychio est ἀπατᾶν,Decipere,Fallere:forsan à nom.Λιμφὸς,quod ab eodem exponitur συκοφάντης,μηνυτὴς παρανόμων,Sycophanta, Delator rerum contra leges admissarum:item & φειδωλὸς,Parcus.

Λιμώδης,t.2,c.711,h. Λιμώττω,t.2,c.712,a

Λιναγρτουμένη,t.2,c.714,b. Λίναια,ib.e

Λιναῖος,ib. Λινάελον,ib.f

Λίνειος μίτος,Lineum stamen:apud Suid.

Λίνεος,t.2,c.714,e. Λινεργὴς,ib.c

Λινέργουσα,ib.b

Λινδὸς, Hesychio ὁ κεσρδὸς ἰχθὺς, mugil piscis. forsan quoniam è filis piscatoriis escam furatur.nam & Plin.libro 32,cap.2, Scit(inquit)& mugil esse in esca hamum,insidiásque non ignorat:auiditas tamen tanta est vt cauda verberando excutiat cibos.

Λινέω,v.l.Intermitto.quod potius ἐλιννύω.

Λινίσκος,t.2,c.714,f. Λινόδεσμος,t.2,c.713,c

Λινόδετος,ib. Λινόδρις,ib.

Λινόζωσις,ib.

Λινοθώραξ,t.1,c.1633,d. & t.2,c.713,c

Λινοκάλαμις,t.2,c.713,d. Λινοκάρυκες,ib.e

Λινόκλωστος,ib. Λινόκροκος,ib.

Λίνον,Linum,&c.t.2,c.712,c. Λίνον,Rete,&c.ib.e

Λινόπεπλος,t.2,c.714,b. Λινόπληκτος,t.2,c.713,f

Λινοπλὴξ,ib. Λινοπλόκος,ib.

Λινοπλυνας,ib.g. Λινοπόρος,ib.

Λινοπτάζω,t.2,c.714,d

Λινοπτάω, & Λινοπτάομαι,ibid.c

Λινόπτης,ib. Λινοῤῥαφὶς,t.3,c.1684,a.

Λινόῤῥαφος,ib. Λῖνος,propr.t.2,c.712,g

Λινόσαρκος,t.2,c.713,g. Λινόσπαρτον,ib.h

Λινόστομον,ib. Λινοστασία,t.2,c.714,a

Λινοστατεῖσθαι,ib. Λινοτόμος,ib.

Λινουργὸς,ib.c. Λινοχίτων,ib.b

Λινοχλαίνης,ib. Λινόω,ib.e Λίνωσις,ibid.

Λὶξ,Hes.πλάγιος,Obliquus:& λίθος πλατὺς,Lapis latus.

Λιολεθρίξ,idem exp.παντελεῖ ὀλέθρῳ.

Λιοπέτειον,eidem est λίθος λεῖος,Lapis læuis.pro quo suprà λεωπετρα.

Λίπα,Suid.per apocopen dictum vult pro λιπαρὸν, Pingue. Sic λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ. vt apud Hesiod.Erg.καὶ λίπ' ἐλαίῳ Χρισαμένη. Vtuntur prosæ etiam scriptores hoc vocabulo λίπα pro λιπαρὸν ἔλαιον. Thucyd.λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι ὅπως μὴ ἀδικῶνται.Ælianus,ὁπόταν γὰρ περιίωσι κινδυνεύοντες,λίπα ἀλείφονται. Itémque Theophr.Hist.pl. lib.9,λίπα ἀλειψάμενος.

Λιπαίνω,& Λιπαίνομαι,t.2,c.715,f.

Λιπανθεὶς,ib.

Λιπαραὶ,genus medicamenti,&c.t.2,c.716,d

Λιπαράμπυκα Θασίαν, Aristoph.vocat Lagenam seu phialam vini Thasii,λιπαροῦ vocabulo vtens, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου,ἄμπυκος autem, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, quod ἄμπυξ dicatur τὸ περιέχον. Ita schol. Vide ἄμπυξ suprà, c.389,g.

Λιπαρέω,t.2,c.705,a. Λιπαρέως,t.2,c.704,h

Λιπαρὴς,ib.f. Λιπαρία,ib.h

Λιπαρίη,Ionicè pro eodem,ib.

Λιπαρόγεως,Pinguem terram habens,Qui pingui solo est.

Λιπαρόζωνος,t.1,c.1411,d. & t.2,c.716,g

Λιπαροκρήδεμνος,t.2,c.716,g. Λιπαρόμματος,t.2,c.717,a

Λιπαροπλόκαμος,t.2,c.716,h. Λιπαρὸς,t.2,c.715,g

Λιπαρότης,t.2,c.717,c. Λιπαρῶς,t.2,c.704,h. & 717,a

Λιπαρῶψ, t.2,c.1394,b. Λίπας,t.2,c.714,h

Λίπασμα,t.2,c.715,g. Λιπασμὸς,ib.

Λιπαυγὴς,t.1,c.601,d.

Λιπαυρεῖ, Hesychio αὔρα ἐπιλέλοιπεν.

Λιπάω,t.2,c.715,c. & 780,e.ob.

Λιπερνὴς,Hesychio ὁ ἐκ πλουσίου πένης,seu ὁ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφευγὼς, Qui ex diuite factus est pauper, Qui ex agro in vrbē confugit. vt sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, Qui plantas destituit. Suidas HABET Λιπερνῆτις,exponens πτωχὴ, Mendica,Paupera: παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων, quod est φυτῶν. Idémque ET Λιπερνοῦντας affert pro πτωχοὺς,

A Pauperes. In veteri meo Lexico scriptum λιπερνίτης. Sic enim ibi,Λιπερνίτης,& fœm.genere Λιπερνίτις,significat τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχὸν,Egenum,Mendicum.vt,Οὐ γάρ μοι πενίη πατρώϊος, οὐδ' ἀπὸ πάππων Εἰμὶ λιπερνίτης. deriuatū παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων,quod est φυτῶν. nam ἔρνος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιπερνίτας dicit τοὺς ἁλιεῖς καὶ τοὺς θαλασσίους,piscatores & eos qui in mari victum quærunt. vtpote qui cura arborū neglecta τὸ ὕδωρ διφῶσι. Idem est apud Etymol.

Λιπεσήνωρ,Maritum deserens,Adultera: ex schol.Euripid.

B in Orestam.

Λιπήμερος, Qui statum diē deseruit, Qui statuto die præstò non fuit.Ionicum est.

Λιπητὸς,t.2,c.715,f

Λιπόβιοι,Qui vitam deseruerunt, Vita defuncti.νεκροὶ,Hes.

Λιποβλέφαρος κύκλος,Orbis cui palpebræ desunt:Nonn.pro eo qui oculo est destitutus.

Λιπόγυιος,Artubus destitutus:& specialius Destitutus pedibus,Mancus.in Epigr.

Λιπογνώμων,idē ac λειπογνώμων suprà.quod vide. Hesych. exponit non solùm ἀπογεγηρακὼς & ἀποβεβληκὼς τοὺς ὀ-

C δόντας illos qui sunt γνώρισμα τῆς ἡλικίας,sed etiam ὁ τέλειος τῇ ἡλικίᾳ.

Λιπόδερμος, idem itidē ac λειπόδερμος, Apella. hoc est Quē pellicula glandem tegens destituit.

Λιποδρανούσας,Viribus in agendo defectas:alii,Animi defectione laborantes: de mulieribus.

Λιπόζυγος,Qui societatis iugum deseruit. vt Hesych.quoque λιποζύγων exp.μοναζόντων.

Λιπομήτωρ,ορος,Qui matrem reliquit.in Epigr.

Λιπόνεως,Qui nauem destituit, Nauis desertor.

D Λιπονηρος,t.3,c.225,c

Λιπόῤῥινος,Pelle destitutus, & quidem ea quæ dura sit. Nicander in Alexipharm.λιπόῤῥινον σαύραν vocat τὴν σαλαμάνδραν,vtpote quæ οὔτε δέρμα ἔχει οὔτε λεπίδα: nisi fortè propterea quoniam λίπος ἀφίησιν ἀπὸ τοῦ δέρματος. nam γλίσχρος est & λιπώδης.

Λίπος,t.2,c.714,g. Λιποσαρκὴς,t.3,c.743,c

Λιπόσαρκος, ib.

Λιπόσκιος, Qui vmbrosas reliquit tenebras, Clarus: ex Nonno.

E Λιποστεφαίων φύλλων,ex Epigr.

Λιποστρατία, ας, ἡ, ET Λιποστράτιον,ου,τὸ, Militiæ desertio:τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι,schol.Thucyd.Prius apud Hesych. legitur, posterius apud Tucyd.& Philonem. Suprà per ει diphthongum.

Λιποτάκτης,Qui ordinem suum deserit: Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν,φυγάς:afferenti & particip. VERBI Λιποτακτέω,nimirum λιποτακτήσας,itidem pro τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν,φυγών.

Λιποταξία,t.3,c.1258,d. Λιποτάξιον,ib.

F Λιποτειχὴς,έος,Depilis,Quem pili destituerunt. Epigr.

Λιποφεγγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Quem lumen deficit,Cæcus.

Λιπόφθογγος, Quem vox destituit,Mutus.

Λιποψυχέω,t.4,c.755,h. Λιποψυχία,t.4,c.756,a

Λιπόων κεκρύφαλος, Reticulum nitidum & splendidum instar pinguium. Ionicè pro λιπῶν, à λιπάω, in Epigr.vbi itidem λιπόωντα πέμματα,Pinguentia.

Λίπτω, Hesychio est ἐπιθυμῶ, Cupio, Desidero, Appeto. vt & apud Nicandrum in Theriacis,v.126, Ἠ ὅτε δὴ λίπτησι μεθ' ὃν νομὸν, scholiastes exponit ἐπιθυμίαν χὺ νομοῦ,id est βοσκῆς.

Λιπυρίης,Ionicè pro λειπυρίας.Hippocr.De iudic.φιλέει ἐς λιπυρίην περιίστασθαι.

Λιπώδης,t.2,c.715,c

Λίρινος, ET Λιριόεις,vide in sequ.Λίριον.

Λίριον, ου, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, *seu Lilium regium*, βασιλικὸν κρίνον, vt suprà docui. Ab Hesychio exponitur non solùm κρίνον, *Lilium, sed* etiam ἄνθος,Flos: vt suprà & λείριον. INDE Λίρινος, Lilia-

H ceus,Lilinus,E lilio confectus. vt λίρινον ἔλαιον,τὸ ἀπὸ τοῦ λιρίου,teste Galeno: qui etiam addit,quosdā sine ν scribere λίριον pro λίρινον.hoc autem vocari non tantùm κρίνινον, sed etiam σούσινον, & αἰέθινον. quorum postremum mendosum est: nec satis tutum reponere vel αἰήθινον vel αἰθινὸν, vt quidam volunt.

A
Λῖρος,t.2,c.701,f. Hesychius non solùm oxytonως habet λιρὸς, expositum ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, θρασὺς, Inuerecūdus, Impudens, Audax: sed etiam properispωmenως Λῖρος. nam in λειπόντα annotat, τὸ λῖρος, quod significat τὸν ἀναιδῆ, scribi διὰ τοῦ ῑ. vt apud Callimachum, λῖρος ἐγώ. deriuatum autem esse παρὰ τὸ λίαν. nam ἀμέτρως πορεύεσθαι τοὺς τοιούτους. INDE Λιρόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui oculis est impudentibus & audacibus. Apud Suidam. Suprà hæc per diphth. ει.

Λῖς, Leo: accus. habet λῖν, Leonem. vt apud Theocritum, Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε. At λῖς, λιτὸς, dicitur Tenue & sub-
B
tile linteum: λινοῦν siue λεπτὸν περιβόλαιον. Homerus Il. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Et Odysseæ α, Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας, Substrato linteo. Sic Iliad. θ, Ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας, Circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hîc esse velint plurale, ex singul. λῖτον: inter quos Athenæus est. Is enim libro 2, in sermone περὶ ποικίλων στρωμάτων, scribit Homerum τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα esse dicere λῖτα, hoc est λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα: τὰ δὲ περιστρώματα appellare ῥήγεα. Sed singularem accusatiuum
C
esse λῖτα, patet vel ex datiuo λιτί. quem Eustathius putat μεταπεπλάσθαι ex λιτῷ. Veruntamen & in Epigramm. pluraliter vsurpatum hoc λῖτα reperitur. vt apud Suidam, Ἄνθετο λῖτα δύω πολυδαίδαλα: vbi & ipse pluraliter exponit καταπετάσματα. Sanè Etymologus negat assentiēdum Ascaloniti, qui datiuum λιτὶ & accusatiuum λῖτα putet à λὶς deriuari. vt enim à κλάδος μεταπέπλασται κλαδὶ, κρόκα à κρόκη: ita hæc à λιτῷ & λιτόν. Adhæc λὶς per apocopen vsurpatur à poetis pro λισσὴ, Læuis,
D
Glabra. λεία. Hom. Odyss. μ, Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιξεστῇ εἰκυῖα. Sic & paulo antè, v. 64.

Λισσέσκετο, Ionicè pro ἐλίσσετο. Alii tamen deducere malūt à them. Λισσάσκομαι, quod sit Supplico, deriuatū παρὰ τὸ λίσσεσθαι, ex verbo λίσσομαι.

Λισγάριον, Ligo. Vtitur hac voce scholiastes Theocriti, in exponendo σκαπάνη. vt inde coniiciam fuisse linguæ vulgaris.

Λίσκος, Hesychio δίσκος. Λισσόπυγος, t.3, c.604, h

Λίσπος, ου, ὁ, Attritus seu detritus vsu. Aristophanes Ranis,
E
— στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη γλῶσσα. Vbi scholiastes exponit ἐκτετριμμένην καὶ λείαν, seu λίαν ἐκτετριμμένην καὶ ὀλισθηρὰν: vnde λίσπους ἀστραγάλους dici τοὺς τετριμμένους, quos esse δυσστρεπτοὺς ἐν τῷ παίζειν. Itidem aliquos dici λίσπους τὰ ἰσχία: vnde λισπόπυγος. Vtrunque epitheton Atheniensibus per risum à comicis tribuitur, vtpote nepotibus Thesei, qui fertur ἐν ᾅδου προσκεχλῆσθαι τῇ πέτρᾳ ἀπὸ τῶν γλουτῶν, inquit Hesych.

Λισσάνιος, Laconibus ἀγαθὸς, Bonus: teste eodem H.

Λισσὰς, in Λισσός. Λίσσομαι, t.2, c.712, a
F
Λισσὸς, οῦ, ὁ, Læuis, Glaber: idem quod λεῖος, vnde forsitan & deriuatum est: alii dictum volunt quasi λίαν ἴσος, Admodum æquus & planus. Homerus Odysseæ ε, — ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, Petra læuis & glabra, ex crebro videlicet fluctuum incursu. Et Odysseæ γ, Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. Apollonius dixit etiam λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ, Argon. lib. 2. quod exponunt ὁμαλῇ, Planæ, Non asperæ. nisi malis A fluctibus attritæ, vt λισσὴ πέτρα dicitur. DICITVR Λισσὰς quoque pro λισσὴ, Glabra, Læuis, ex attritu videlicet. vt λισσάδες πέτραι Eurip. pro λισσαί. Sic Apollonius
G
Argon. libro 2, — τῇ δ' ὑπὸ πέτραι Λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλίβροχοι. ἀμφὶ δὲ τῇσι Κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει. ‖ Hesychius & alias huic voci significationes tribuit. nec enim tantùm λισσοὺς affert pro ἡσυχῇ φαλακροὺς, sed etiam λισσὸν pro ἀνάντες, ἀπότομον, ὑψηλὸν, Accliue seu arduum, Præruptum seu abruptum, Altum: necnon ἐλαττὸν (quod potius λίζον) & ἄθλιον.

Λίσσω, t.2, c.718, c. ‖ Λίσσαι & Λιάσσαι, Hesychius exponit ὁρμῆσαι, βρῖσαι. Idem H. affert λίσσωμεν pro
H
ἐάσωμεν.

Λιστραίνω, Λιστρεύω, Λίστριον, in sequ. Λίστρον.

Λίστρον, ου, τὸ, dicitur σκαφίον siue πτύον σιδηροῦν, Scaphula seu ventilabrum ferreum, qualibus vti solebant in complanando pauiendóque solo: vnde & ὁμαλιστρον atque ἐδαφιστήριον exponitur. Exponitur verò & ξυστὴρ, Ra-

A
dula. Eustathius quoque dicit esse πτύον σεσιδηρωμένον & ξύστρον, apud Homerum Odysseæ χ, vbi poeta canit, Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον. Pollux libro 6, cap. 13, & lib. 10, cap. 24, in censu vasorum seu instrumēti culinarii, scribit Λίστρον SIVE Λίστριον antiquis dictum fuisse quod recentioribus τηγανοστρόφιον: forsitan à forma superioris λίστρου. Hesychius quoque λίστριον dictum fuisse tradit quod sua ætate τηγανοστρόφιον: addens, quosdā esse velle μέτρον τι μεθ' οὗ ἐπὶ τὸ τήγανον ἄλευρον ἐπιχέουσι, mensuram quandam qua farinam in
B
sartaginem infundunt. A superiore λίστρον sunt VERBA Λιστραίνω ET Λιστρεύω, significantia Complano, Pauio, Læue & æquabile reddo. Hesychius λιστρεύοντα exponit non solùm ξύοντα, sed etiam περισκάπτοντα, vt & Suidas λιστραίνω affert pro σκάπτω, Fodio. Est inde & tertium VERBVM, Λιστρόω, ῶ, significans itidem Pauio, Complano, Rado: vnde VERBALE Λιστρωτὸς, Pauitus, Complanatus, Rasus: Hesychio ὁμαλὸς & λιθόστρωτος. Sed hoc posterius minus quadrat, huic præsertim loco apud Nicandrū initio Theriacῶn, vbi
C
canit, Αἴ τε παρὲξ λιστρωτὸν ἅλω δρόμον. Ibi enim & scholiastes exponit ὁμαλὸν καὶ ἐξυσμένον: quoniam λίστροι dicuntur ξυστῆρες. Vbi nota hoc λίστροι, pro λίστρα: si tamen ita scripsit. Apud Hesychium reperio ET Λιστῆρες, expositum οἱ λιστρεύοντες, necnō οἱ πρὸς ταῖς ὑποκαιομέναις χύτραις ἱστάμενοι σπινθῆρες.

Λίσφοι, Atticis dicuntur τὰ ἰσχία, παρὰ τὸ λείπεσθαι αὐτὰ σαρκῶν. Sed δύνανται καὶ λέσφοι εἶναι. Ita lexicum meum vet. & ex parte Etymologus, qui etiam addit, κατὰ τὴν ὀσφύν. Apud Hesychium reperio & VERBVM Λι-
D
σφώσασθαι, quod exponit ἐλαττώσασθαι, acsi λίσφος significet etiam Minutus aut Exilis: indéque Λισφόω, Attenuo, Minuo.

Λίγγος, siue Λιγγὸς, pro γλίγγος siue γλιγγὸς dicitur. Suidas enim λίγγος affert pro φειδωλὸς, Parcus, Tenax: & Hesychius ADVERBIVM Λιγγῶς pro φειδωλῶς, σκνιφῶς, Parcè, Tenaciter. ‖ Λίγγοι, eidem H. sunt τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων.

Λιτὰ, aduerbialiter pro λιτῶς, in Epigrām. At Λῖτα, vide in Λίς.
E
Λιτάζομαι, idem quod λιτανεύω, id est ἱκετεύω, seu παρακαλῶ, δέομαι, εὔχομαι, Supplico, Precor. Hesych.

Λιτανεία, t.2, c.719, a. Λιτανεύω, ib.

Λιτάρας, Hesych. τοὺς ἱερεῖς, Sacerdotes, Sacrificos.

Λιταργίζω, & Λιταργισμὸς, vide in sequ. Λίταργος.

Λίταργος, Suidæ ὁ ἀργὸς, Velox, Celer. VNDE Λιταργίζειν est Festinare, Celeri gradu proficisci. Aristophanes Pace, Εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία. id est συντόμως δραμούμεθα, inquit scholiastes, deriuans παρὰ τὸ λίαν ἀργόν. Ex hoc verbo fit VERBALE
F
Λιταργισμὸς, οῦ, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. Eiusdem Arist. schol. scribit λιταργισμοὺς vocata fuisse τὰ σκιρτήματα, Saltus, seu Saltus lasciuos: qui itidem compositum ἀπολιταργιεῖς exp. non solùm ἀποφεύξῃ, sed etiam ἀποσκιρτήσεις: afferens & aliud etymon: nimirum λίπην dici τὴν θύραν, Ianuam, & ἀργὸν, Celerē. inde ἀπολιταργίζειν dici pro Celeri gradu à foribus se proripere.

Λιτὴ, t.2, c.718, g. At Λίτη, in præced. Λίταργος.

Λιτήρια θαλλὸν, Hesychio τὸν ἱκέσιον, Ramum supplicem.

Λιτήσιος αὐχὴν, itidem Supplex ceruix, apud Nonn.
G
Λιτοβόρος, Λιτοδίαιτος, vide in Λιτός. Λίτομαι, t.2, c.718, g.

Λῖτον, vide in Λίς.

Λιτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio ἁπλοῦς, ψιλὸς, εὐτελὴς, Simplex, Nudus, Vilis: redditur & Tenuis, Exiguus. Dicitur de omnibus iis quib. nulla superflua cura adhibita est, Nō elaborata exquisitè, Inculta. Epicurus in Epist. τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστιν· οἵ τε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν ἐπιφέρουσι. Vnde Cicero, Naturæ diuitias parabiles esse, & tenuissimo victu, id est, contemptissimis escis & potionibus, minorem voluptatem non percipi
H
quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocylides iubet ξενίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus in Sympos iac. libro 7, vetat λιτῇ περὶ δίαιταν παρακαθίζειν πολυτελεῖς καὶ ἀκολάστους. Necnon λιτὰ δῶρα dicuntur Munera exigua & non sumptuosa seu magnifica. vt & in Epigr. Ἀντὶ τάφου λιτοῖο, pro Sepulcro vili nec

magnificè extructo. Quin & terra λιτὴ dicitur Quæ exculta & laborata non est, Inculta. vt apud Athen. libro 7, ex Alexandro, ὧν ἠελίῳ φαέθοντι Ἐν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἱαρ γαῖη. Substantiuè τὸ λιτὸν dicitur PRO ἡ λιτότης, Vilitas, Tenuitas, Frugalitas, Simplicitas. vt τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος, apud Plutarchum. Et apud Cic. epist. 26, lib. 7, Lex sumptuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit. Dicitur λιτότης & figuræ genus qua res magna modestiæ causa extenuatur verbis. Compos. HINC Λιτόβιος, Hesychio ἁπλῶς τραφεὶς, Tenuiter & frugaliter educt⁹, Vili & tenui assuetus victui. ET Λιτοδίαιτος, pro eodem. vnde τὸ λιτοδίαιτον & τὸ λιτὸν τῆς διαίτης dicitur Victus tenuis, seu Victus tenuitas & frugalitas.

Λιτουργοὶ δημοσίων, affertur pro Ministri publici, qui potius λειτουργοὶ siue ληιτουργοί. Ita enim & Ammonius ex Didymi comment. in Iliad. 2, Λιτουργεῖν (inquit) per ι, & Λειτουργεῖν per ει, differunt. nam τὸ λειτουργεῖν significat τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν: quia λῆιτον dicitur τὸ δημόσιον, vt, λήϊτον ἀμφιέποντο. At verò Λιτουργεῖν, est κακὰ λέγειν, Maledicere. Hesych. verò λιτούεργον affert pro κακοῦργον, Maleficum.

Λιτουργεῖν, & Λιτούεργος, vide in præced. Λιτουργοί.

Λίτρα, ας, ἡ, Libra: mensuræ & ponderis nomē duodecim continentis vncias. Passim de pondere vsurpant: quāobrem vbi ambiguitas est, addūt vel μέτρῳ vel σταθμῷ. Galen. τῶν κατὰ γένη lib. 1, in compositione emplastri albi, σταθμὸς ἔστω μιᾶς λίτρας ἑκατέρου, συναμφοτέρων δὲ, ἴσον ἐλαίου μέτρον. Et Plaut. Laserpitii libram pondo diluūt. Et sic passim apud Scrib. Largum. Verùm id scire oportet, libram & vnciam mensuralem, atque adeò mēsuram omnem, certam atque immobilem semper fuisse: pondera autem rerum omnia ferè varia esse, pro eorum quæ expenduntur varietate. Attamen vt Plin. pro mina vertit libram, quæ tamen quatuor drachmis est minor: ita Græci contrà nonnunquam centum drachmis libram, non minam, exprimunt, vbi quatuor drachmæ redundant. Testatur id Galen. τῶν κατὰ γένη lib. 6 scribens, ποτὲ μὲν γὰρ αὐτὴ τῆς λίτρας, ρ' δραχμὰς γράφουσιν αὐτοί· ποτὲ δὲ, αὐτὴ τῆς μνᾶς. Et similiter eiusdem operis lib. 1, ὥστε ἡ αὐτὴ ἀναλογία σώζεται, μηδὲν μέγα διαφέροντες ἐπὶ τῶν ἑκατὸν δραχμῶν τῶν μεταλλικῶν, ἐπὶ τῆς ἐνενήκοντα δὲ, αἱ δύο κοτύλαι τοῦ ἐλαίου μιγνύοιντο. Ad hūc verò locum Scribonii Largi, In libra denarii octoginta quatuor apud nos, quot drachmæ apud Græcos incurrunt: ad hunc inquam locum respōdetur, Scribonium pleraque medicamenta vertisse ex Græcis, qui libræ vocabulo vsi sunt in suis compositionibus, diuidentes eam more Romano in duodecim vncias, vnciam verò in septem drachmas, denarios intelligentes. ita vt more illorum Scribonius loquutus videatur. alioqui libra drachmarum est sex & nonaginta. Hæc inter alia Gorr. ‖ Λίτρα est etiam numismatis genus, & id parui admodum pretii. Poll. enim lib. 9, tradit Siculis τὴν λίτραν facere ὀβολὸν Αἰγιναῖον: vnde ἡμίλιτρον & δεκάλιτρον dici pro τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ & τοὺς δέκα ὀβολούς. nec verò Dores solùm ita vsurpare, poetas in primis, sed Atticos etiam comicos. Dores, vt Epicharm. ἀλλ' ὅμως δὲ λίτραν, αἱ δ' ἂν ἡμίλιτρον δέχομαι. Atticos, vt Diphil. in Siculo, μηδὲν δ' ἔχειν Εἰ μὴ κακίνους ἀξίους λίτραιν δυοῖν. Idem tradit idem Pollux lib. 4, cap. 24, afferens & ex Sophrone duo exempla, hæcque subiungēs, Aristoteles (inquit) in Agrigentinorum republ. quum dixisset, ἐζημίωσαν πεντήκοντα λίτραις, subiicit, ἡ δὲ λίτρα δύναται ὀβολὸν Αἰγιναῖον. In Himeræorum verò republ. scribit Sicilienses τοὺς δύο χαλκοῦς vocare ἑξᾶλιτρα: sex autem, ἡμίλιτρον: obolum, λίτραν: Corinthium staterem, δεκάλιτρον, vt qui δέκα ὀβολοὺς δύναται. Per risum verò λίτραν εἶπε τῶν ζῆναι quidam in Epigr. dixisse fertur pro modico temporis. Nota τῆς λίτρας compēdiaria hæc est, λ', & hæc, λτ. COMPOS. Λιτροσκόπος Hesychius dici scribit τοὺς ἀργυραμοιβοὺς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur. Itidem κολλυβισταί.

Λιτρεὺς, Hesychio πυξὶς σωματοδόχος, Loculus, Arca.

Λίτρον, Atticè pro νίτρον dicitur, Nitrum. VNDE Λιτρώδης, pro νιτρώδης, Nitrosus. vt apud Athen. l. 2, ὕδατα παχύτερα καὶ λιτρωδέστερα.

Λιτροσκόπος, in Λίτρα. Λιτρώδης, in Λίτρον.

Λίτω, affertur pro Cupio. quod potius λίπτω dicitur.

Λιτυέρσας, Lityersas: cantionis genus sic dictum à Lityersa Midæ filio spurio, qui fuisse perhibetur ᾠδικώτατος. Fertur Celænas incoluisse, viatorésque excepisse & coegisse secum θερίζειν: deinde capita eorum amputasse, & truncum corporis in manipulos inuoluisse: ipse tandē ab Hercule interfectus fuitle. Ita Suidas, qui etiam subiungit, εἰς τιμὴν τοῦ Μίδου θεριστικὸν ὕμνον ἐπ' αὐτῷ συντεθῆναι. Poll. esse dicit σκαπανέων ᾠδὴν καὶ γεωργῶν, cantionem fossorum & agricolarum, & quidem Phrygiacorum.

Λιτῶς, Tenuiter: seu Simpliciter. ἁπλῶς, ἀφελῶς. à λιτός.

Λίτω, t. 2, c. 718, g

Λιφαιμεῖ, Hesychio λείπεται τῷ αἵματι, siue αἱμορροεῖ, Sanguine deficitur. vnde particip. λιφαιμήσας. Suprà per ει.

Λιφερνοῦντες, idem affert pro ἐν συνδένδρῳ τόπῳ φιλοφρόνως διάγοντες, In arboroso loco amicè degentes.

Λιχάζω, t. 2, c. 673, h. Λιχανὸς, ib. f

Λιχὰς, ib. g. Λίχας, propr. ib. h

Λιχμάζω, ib. b. Λιχμάομαι, ib.

Λιχμὰς, ib. d. Λιχμάω, ib. b. Λιχμήρης, ib. d

Λιχνεία, t. 2, c. 674, e. & t. 1, c. 1939, e. ob.

Λίχνευμα, t. 2, c. 674, d. Λιχνεύω, ibid.

Λιχνεύομαι, ib. Λίχνον, τὸ, subst. ibid. c

Λίχνος, ibid. a

Λιχνοφιλάργυρος, qui λίχνος quidem est, sed φειδωλός. Hesychius ex Philolai Vrbibus.

Λίχνως, t. 2, c. 674, c. Λίχος, ib. g

Λὶψ, t. 2, c. 659, a

Λιψύδριον, locus quidam ἄνυδρος, ex re sic dictus.

Λιωργὸς, Hesychio κακοῦργος, qui suprà λεωργός.

¶ Λόβαι, Hesych. αἱ χεῖρες. Λόβια, in sequ. Λοβός.

Λοβὸς, οῦ, ὁ, ima auris pars & carnosa, quam Gaza interpretatur fibram apud Aristotelem Hist. anim. lib. 1, cap. 11. Hesych. & Suid. scribunt λοβοὺς vocari τὰ ἄκρα πάντα, propriè verò τῶν ὤτων τὰ κάτω. vnde λώβην facta ἐκτάσει dici τὴν διὰ τῶν ὤτων τιμωρίαν, & λωβὸν eum qui sic mutilatus sit. Homerus Il. ξ, Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα μορόεντα. quæ ἕρματα propterea dicuntur ἐλλόβια. Suidas & idem Hesych. scribunt λοβοὺς ἐν τῇ θυσίᾳ nominari etiam σημεῖόν τι ἐν τῷ ἥπατι. hoc est, extremas hepatis partes quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur à Gregorio: & à Luciano in Lexiph. λοβὸς ἐκ τοῦ γλώσσου. Præterea λοβὸς dicitur τὸ ἀγγεῖον τοῦ ἐρεβίνθου, τοῦ κυάμου, & similium seminum. hoc est, Siliqua seu folliculus quo semen veluti vaginâ clauditur. Frequēs in hac significatione apud Theophrastum, apud quem hinc ἔλλοβα & ἐλλοβοσπέρματα & πολύλοβα nominantur. Denique λοβοὶ & φασήλοι siue φάσηλοι dicuntur quos antiqui, Hippocrates & Diocles, δολίχους appellarunt, Dolichi seu Phaseli, inquit Galenus De facult. aliment. libro 1, cap. 28. Vbi etiam hæc subiungit. Theophrastus (inquit) λοβοὺς nominat τὰ περιέχοντα τὸ σπέρμα τῶν σιτωδῶν ὀσπρίων, vt sunt φακὸς, ὄροβος, πισὸς, κύαμος, θέρμος. quemadmodum enim frumentacea semina spicis continentur, ita hæc λοβοῖς, siliquis seu folliculis. Et τοὺς δολίχους etiam ipsos οἱ λοβοὶ περιέχουσι: quam ob rem arbitror fructum totum ab huius temporis hominibus appellari λοβοὺς, vt ἀστάχυας ὅλους τοὺς σιτηροὺς καρπούς. Item Aetius libro 1, in serie τοῦ Δ, Qui nunc (inquit) ab omnibus nominantur λοβοὶ, ab antiquis vocabantur δόλιχοι & φασίολοι. præ cæteris verò λοβοὶ appellantur, quoniam τούτων μόνον ἐν τοῖς ἔχουσιν ἀμφίεσμα λοβοῖς, ὅλος ὁ καρπὸς ἐσθίεται ὡς ἐπιτοπολύ. plerunque enim & fructus & folliculus ipsius vnà cocti comeduntur, non item alia legumina. INDE Λοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Siliquæ seu folliculo similis, Siliquaceus. ET Λόβιον, ου, τὸ, pro ipso primitiuo λοβός. hoc est gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant. Hesychio τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος.

Λογάδες, Oculi, &c. t. 2, c. 651, e. Λογάδην, ib. f

Λογαριάζω, t. 2, c. 643, f. Λογαριασμὸς, ib.

Λογαριαστὴς, ib. Λογάριον, ib. e

Λογὰς, Delectus, &c. t. 2, c. 651, c. Λογάω, t. 2, c. 643, h

Λογγάζει, Hesych. ὀκνεῖ, διατρίβει, Pigratur, Tempus terit: afferens itidem λογγάσαι pro ἐνδιατρίψαι & στραγγεύεσθαι,

Prolongare tempus.

Λογγασία, eidem Hes. sunt ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσι τῶν νεῶν. Idem λογγασίαν innuit esse νηὸς καὶ ἱστοῦ ἔρεισμα. Infrà λογγών.

Λογγεύειν, eidem est βάπτειν, Tingere, Mergere.

Λόγγη, eidem est τάφος, Sepulcrum, Bustum.

Λογγών, ῶνος, ὁ, idem quod λογγασία, siue λογγασίη. Vocantur λογγῶνες, οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων τρητοὶ λίθοι, οὓς τρυπῶσιν ἵν᾽ ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν τὰ σχοινία τῶν νεῶν, inquit Etymologus & lex. meū vetus: sed addit ille, hosce λογγῶνας dictos fuisse etiā λογγάσια. Sūt igitur lapides in portu pertusi, in eū finem vt per eorum foramina traiectis funibus puppis religari queat. quem vsum hodie annuli in portubus præbent.

Λογεῖον, t.2, c.643, b.
Λογέμπορος, t.2, c.628, f
Λογεύς, t.2, c.643, b.
Λογία, t.2, c.651, f
Λογίατρος, t.2, c.628, g.
Λογίδιον, t.2, c.643, e
Λογιδεύς, ib. b

Λογίζομαι, Rationem ineo, &c. t.2, c.644, a. Λογίζομαι, Considero, &c. ib. d. Λογίζομαι, Imputo, &c. ib. f.

Λογικοὶ ἰατροί, t.2, c.628, g

Λογικός, Sermocinans, &c. t.2, c.640, h. Λογικός, Eloquens, &c. c.641, a. Λογικός, Rationalis, &c. ibid. d.

Λογικῶς, ibid. f.
Λόγιμος, ib.
Λόγιον, τὸ, Oraculum, t.2, c.642, f
Λόγιος, Celebris, &c. ibid. b.
Λόγιος, Fatidicus, &c. ib. d.
Λογιότης, t.2, c.643, b.
Λόγισμα, t.2, c.644, h

Λογισμός, Supputatio, &c. t.2, c.645, a. Λογισμός, Consilium, &c. ibid. d

Λογιστέον, Ratiocinandum, Considerandum, Cogitandum.

Λογιστεύω, t.2, c.646, d.
Λογιστήριον, t.2, c.645, f
Λογιστής, ib. g.
Λογιστικός, t.2, c.646, b
Λογογραφέω, t.2, c.626, h.
Λογογραφία, ib.
Λογογραφική, ib.
Λογογράφος, ib. f
Λογοδαίδαλος, t.2, c.627, a.
Λογόδειπνον, ib. b
Λογοδηεία, ib.
Λογοδιάρροια, ib.
Λογοδιδάσκαλος, ib. c.
Λογοειδές, τὸ, subst. ib. d
Λογοειδής, ib. c.
Λογοειδία, ib. d
Λογοθέτης, ib. d.
Λογοθετῶ, ib. e
Λογοθεώρητα signa, ib.
Λογοθήρας, ib. f
Λογολεσχεῖν, ib. g.
Λογολέσχης, ib. f
Λογομανέω, ib. g.
Λογομαχέω, ib. h
Λογομαχία, ib.
Λογομάχος, ib. g
Λογομύθιον, t.2, c.628, a.
Λογοποιέω, ib. d
Λογοποίημα, ib. f.
Λογοποιητική, s. τέχνη, ib.
Λογοποιΐα, ib. d.
Λογοποιός, ib. a

Λογοπράτης, de rabula, t.2, c.628, f. Λογοπράτης, de Iuda, ibid.

Λόγος, Dictum, &c. t.2, c.621, a. Λόγος, Verbum, vt quū oppon. τῷ ἔργῳ, ibid. e. Λόγοι, Sermo, &c. c.622, e. Λόγος pro rumore, &c. c.623, b. Λόγος, Colloquium, &c. ibid. e. Λόγος, Opinio, &c. ibid. g. Λόγος, Liber, &c. ibid. h. Λόγος, Ratio, &c. c.624, d. & t.1, c.1903, h. ob. Λόγοι, Rationes, &c. c.625, a. Λόγος, Proportio, &c. c.626, b. Λόγος, Mens, &c. ibid. d

Λογότροπος, apud philosophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον, vt, Si viuit Plato, spirat Plato: at primum est, ergo & secundum. Ita Suidas, apud quem vide plura. Dialectici id vocant syllogismum hypotheticum.

Λογούριον, Hesychio ὕαλος, Vitrum. At λυγκούριον.

Λογχαῖος, vide in sequ. Λόγχη.

Λογχάς, ex Etymologo affertur pro Albugo oculi, Albū in oculo. Sed simul annotatur, scribi etiam λογάς. Hesychius sanè λογάδας quibusdam esse dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, quibusdam τοὺς κανθούς, quibusdā τὰς ὄψεις, quibusdam etiam τὰς λευκὰς ψήφους.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur λῆξις, μερίς, Sors, Portio: παρὰ τὸ λαγχάνειν, teste Etymologo & Hesychio. Cuius significationis hoc ille exemplum affert ex Ione, ἐκ τοῦ πέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. Huc pertinet λόγχαι quod Hes. exp. ἀπολαύσεις, Fruitiones. ‖ Alioqui λόγχη significat etiam Lancea, vt Festus etiam testatur, Lācea, inquiēs, à Græco dicta, quam illi λόγχην vocant. Apud Aristot. De poet. λόγχην φοροῦσι γηγενεῖς. Xenoph. De re equestri, τὴν λόγχην ἀφῇ. Chion in epist. οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος. In Epigr. Venabulū quoque λόγχη appellatur. Pollux λόγχην esse dicit τὸ πρόσχον σιδήριον τοῦ δόρατος, quod & αἰχμή, ἐπιδορατίς, Cuspis, Mucro. vnde πλατυλόγχους dici quorum hastilia latis cuspidibus præfixa sunt. Ita sanè Xenophon Hell. 7, ἠκονῶντο λόγχας καὶ μαχαίρας. Et Aristoph. Holcadibus, Λόγχαι δ᾽ ἐκαυχίζοντο καὶ ξυστὴ χάραξ. At quum Lysimachus dicit se τῇ λόγχῃ ἅπτεσθαι τοῦ οὐρανοῦ, cuspidem cū suo hastili intelligit. INDE Λογχήρης, Lanceatus, apud Euripidem. ET Λογχοφόρος, ου, ὁ, Qui lanceam fert. Item hinc DERIV. Λογχαῖος, & Λογχήτης, siue Λογχίτης, Lanceatus. Quorum illud, apud Suidam legitur, expositum ὁ μετὰ λόγχης: hoc, de satellite dicitur, lāceario, vt Sueton. vocat. FOEMIN. Λογχῖτις, ιδος, ἡ, Lonchitis: herbæ nomen est sic dictæ quoniam ἐν περικαρπίοις σπέρμα ἔχει τρίγωνον, ὅμοιον λόγχῃ, vt Dioscor. tradit libro 3, cap. 161, duas eius species enumerans. Vide & Plinium lib. 25, cap. 11. vbi inter alia, Lonchitis (inquit) non (vt plerique existimauerunt) eadem est quæ xiphion aut phasganion, quāquam cuspidi similis semine. Est indidem VERBVM Λογχοῦσθαι, significans Mucronatim in acutum desinere. VNDE Λογχωτός, οῦ, ὁ, Mucronatus, Cuspidatus, Mucroni seu cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr. Καὶ τὸ δίθυρσον τοῦτο λογχωτόν.

Λοέσσαι, t.2, c.723, c.
Λοέσσασθαι, ib.
Λοετρόν, t.2, c.725, c.
Λοετροχόος, ib.
Λοέω, t.2, c.723, e

Λοῖα, Hesychio ἐκκλησία ἢ ὀλεθρία, Concio, vel Perniciosa.

Λοίαξ, eidem ὁ ξηρὸς χόρτος, Fœnum aridum.

Λοιβάομαι, t.2, c.655, h.
Λοιβάσιον, ib.
Λοιβεῖον, ib. g.
Λοιβή, ib.
Λοιβίς, t.2, c.656, a

Λοιγαῖος, Λοιγήεις, Λοίγιος, vide in sequ. Λοιγός.

Λοιγός, οῦ, ὁ, Hesychio ὄλεθρος, Pernicies, Exitium: necnon θάνατος, Mors. Hom. Iliad. θ & λ, Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Idem Iliad. α, Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Et Iliad. φ, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλαλκοι. INDE Λοιγήεις, εντος, ET Λοίγιος, ου, ὁ, Perniciosus, Exitialis. Priore vtitur Nicander in Alexiph. τὸ τοξικὸν appellans λοιγήεν. Posterius, frequens apud Homerū. vt Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ᾽ ἔσσεται, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀνεκτά. Et Il. ψ, τῷ τ᾽ οἴω λοίγι᾽ ἔσεσθαι. AT Λοιγαία ἐσθὴς ex Lycophr. pro Vestis lugubris: vt ex Nonno quoq; λοίγιος ὥρη pro Funesta hora.

Λοιδορέω, t.2, c.722, c.
Λοιδόρημα, ib. g
Λοιδορημάτιον, ib. h.
Λοιδορία, ib. b

Λοιδορισμός, οῦ, ὁ, Cōuitiatio, seu Conuitia: Obiurgatio cū conuitiis. Reicit hāc vocem Thomas Magister, & pro ea vti iubet voce λοιδορία.

Λοίδορον, τὸ, subst. t.2, c.722, a.
Λοίδορος, ib.
Λοιδοροῦμαι, ib. d

Λοῖθον, Hesych. λιμός, Fames: sed suspectum. Infrà λοιπός.

Λοιμεύομαι, Λοίμη, Λοιμικός, vide in sequ. λοιμός.

Λοιμός, οῦ, ὁ, Pestis: φθοροποιὸς νόσος ex aeris intemperie, inquit Suidas. vt & Empedocles physicus apud Plutarchum, ὄρους τινὰ διασφάγα βαρὺν καὶ νοσώδη κατὰ τῶν πεδίων τὸν νότον ἐμπνέουσαν ἐμφράξας, λοιμὸν ἔδοξεν ἐκκλεῖσαι τῆς χώρας. Hippocr. ἐπιδήμιον νόσημα vocat huiusmodi contagiosum morbum, vt qui per totum populū grassetur. Homer. Iliad. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Hesiod. Erg. Τοῖσιν δ᾽ οὐρανόθεν μέγ᾽ ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων, Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Sic Plut. in Coriol. τοὺς μὲν ὑπὸ λιμοῦ διολωλέναι τῶν πολιτῶν, τοὺς δὲ λοιμῷ προσβαλεῖν. Metaphoricè res etiam aut homo λοιμός vocatur, & Pestis itidem apud Latinos, pro Æquè exitialis ac pestis: Hesychio φθοροποιός, Suidæ φθορεύς. Idem Hesych. affert & λοίμης pro τῆς λοιμικῆς νόσου: à NOMIN. Λοίμη, significante idem quod λοιμός, Pestis, Morbus contagiosus, Morbus gliscens & latè serpens per populum. INDE Λοιμικός, ET Λοιμώδης, Pestilens. Plutarch. Pericle, λοιμώδης ἐνέπεσε φθορά, καὶ κατενεμήθη τὴν ἀκμάζουσαν ἡλικίαν καὶ δύναμιν. Idem in Probl. Rom. λοιμώδη νόσον ἐν Ῥώμῃ γενομένην πάντας ὁμαλῶς διαφθεῖραι τοὺς ἐπὶ σκηνὴν προσερχομένους. Dionys. Longin. ἐν τῇ τοιαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ. Sic λοιμικὴ ἀπόρροια apud Alexandrum Aphrodis. Et λοιμώδη ἕλκη

apud Pollucem. Inde & VERBVM Λοιμώττειν, A
Peste laborare, Peste infestari. Luc. in Scytha, ὅτι παύσον
ται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι.
τοῦτο συχνάκις γινόμενον, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· ἐπὶ
ἀτμοὺς τινας πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, &c. Hesych.
affert ET Λοιμεύνται pro φθοροποιῇ.

Λοιμώδης, & Λοιμώττω, vide in præced. Λοιμός.

Λοιπάδες, t.2, c.664, d. At Λοίπαδος, nautici veli genus
est, idem ac ἀκάτιος ἱστὸς, vt nonnullis placet. Poll.

Λοιπάζομαι, t.2, c.664, d. Λοιπὸν, τὸ, subst. ib.

Λοιπὸς, ib. B

Λοίσθος, ET Λοῖσθος, ου, ὁ, Vltimus, Postremus. Homer. Il.
ψ, Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. Hesiodus in
Theogon. Λοισθοτάτην δ' Ἥβην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. Et
in Epigr. Λοίσθια δὴ τάδε. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχε
ται ὥρη. Apoll. cum genitiuo λοίσθιον ἄλλων, cæterorum
omnium vltimum. Ex Sophocle verò λοίσθιον aduerbia
liter pro Ad postremum. Vtitur hoc vocabulo Plato
quoque, quanuis poetis vsitatiore: dicens in Phædo-
ne, τὰ λοίσθια πνεῖν, pro Ducere extremum spiritum.

Porrò à λοῖσθος DERIV. Λοισθεὺς, έως, ὁ, de eo peculiari-
ter qui in certamine aliquo cursorio vltimus est. Ho- C
merus Iliad. ψ, Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆϊ ἔθηκεν.

VNDE Λοισθήϊα, Ionicè pro Λοισθεῖα, Præmia quæ vlti-
mo dantur: quæ & λοισθήϊα ἄεθλα. Homerus Iliad. ψ, Ἀν-
τίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον Μενδιόων. Apud
Hesych. reperio & alia hinc deriuata: NIMIRVM Λοίσθη
σι, expositum τοῖς κατωτάτοις ἄκροις τῶν ὤπων. ET Λοί
σθημα, τέλος, πέρας ἔσχατον.

Λοίσθωνας, idem H. esse dicit τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια,
Incontinentes & immodicè libidinosos. Apud Suidã
verò Λοισθωίνη, ἡ θρασεῖα, Audax. D

Λοιτεύειν, Hesychio θάπτειν, Sepelire: afferenti ET Λοιτὴ pro
τάφος, Sepulcrum.

Λοιτὸς, eidem est λοιμὸς, Pestis: pro quo suprà Λοῖθον, λιμός:
sed perperam, vt opinor.

Λόκαλος, ex Aristotele Hist. animalium libro 2, pro Cico-
nia auis.

Λόκμη, Hesychio χλαμὺς ἐφαπτή: pro quo in Epigr. λόκκην:
libro 2, titulo εἰς συμποτικὰ ἀστεΐσματα: vbi Antipater ait,
Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας Ἄιδετε, ποιητῶν
φῦλον ἀκανθολόγων. si tamen non Busta hîc cum aliis eo E
nomine intelligenda sunt.

Λοκρὸς, οῦ, ὁ, ex Dionys. affertur pro Placidus, Mollis. A-
lioqui est gentile nomen. Hesychio Λοκὸς & Λοκρὸς
est φαλακρὸς, Caluus.

Λομβοὺς, idem Hesych. τοὺς ἀποκολυμβῶντας. At Λόμβαι,
eodem teste dicuntur αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι:
ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδιὰν σκευῆς, quoniam οἱ φάλητες i-
ta nominantur.

Λόνδις, eidem βωμολόχος εἴρων, Scurra.

Λοξεύω, Λοξίας, Λόξις, Λοξοβάμων, Λοξοβάτης, Λοξοπλέω, vide F
in sequ. Λοξός.

Λοξὸς, οῦ, ὁ, Obliquus, Non rectus. Aristot. De mundo, λοξὴ
πρὸς τὴν οἰκουμένην, positu ad terrarum orbem inflexo:
de Taprobane insula. Sic à Proclo & à cæteris astrono-
mis zodiacus circulus vocatur λοξὸς κύκλος, circulus ob-
liquus. Apud historicos & τοὺς τακτικοὺς est etiam quæ-
dam λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Ælia-
num & Appendicem vocabulorum militarium.

INDE Λοξοβάμων, ET Λοξοβάτης, Obliquè incedens, G
Obliquis flexibus iter faciens. Hes. ET Λοξοπλέω, ῶ,
Obliquè vagor: aliis Transuersus feror. Deriuatũ
inde & ADIECT. Λοξίας, ου, ὁ, quod Apollinis est epi-
theton, vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς
πορεύεσθαι. obliquis enim flexibus cælum percurrit, &
olim obscuris ambagibus responsa consulentibus da-
bat. Macrob. Saturn. libro 1, cap. 17, Loxias cognomi-
natur, vti ait Œnopides, ὅτι ἐκπορεύεται τὸν λοξὸν κύκλον
ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὰς κινούμενος, id est, quòd obliquum
circulum ab occasu ad orientem pergit. aut, vt Clean- H
thes scribit, ἐπειδὴ καθ' ἕλικας κινεῖται. λοξαὶ γάρ εἰσι καὶ
αὗται. vel quòd flexuosum pergit iter: vel quòd trãsuer-
sos in nos à meridie immittit radios, quum simus ad i-
psum septentrionales. Vtitur hoc epitheto Aristoph.
substantiuè, in Pluto dicens, — τῷ δὲ Λοξίᾳ, Ὃς θεσπιῳδεῖ

τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι. Ab
eodem sunt duo SVBSTANTIVA, Λοξότης, ET Λό-
ξις, ambo significantia Obliquitas: eorúmque po-
stremo vsus esse dicitur Ocellus in lib. περὶ παντός. Item
duo VERBA, Λοξεύω, ET Λοξόω, vtrunque exposi-
tum Obliquo, Obliquũ reddo. Posteriore vsus est Pro-
clus De sphæra: & ex eo est VERBALE Λόξωσις, εως,
ἡ, Obliquatio. Strabo eo vsus fertur pro Obliquitas.
Denique à λοξὸς deriuatum ADVERB. Λοξῶς, Ob-
liquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν is qui alieniore er-
ga aliquẽ est animo & suspectũ eum habet, eique fidere
non audet. pro ὑπόπτως. Polyb. εὗρε τὴν διαβολὴν οὖσαν
ψευδῆ. διὸ καὶ τὸν μὲν Ἄρατον ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀεὶ καὶ μᾶλ
λον ἀπεδέχετο καὶ κατηξίου, πρὸς δὲ τὸν Ἀπελλῆν λοξότερον εἶχε.

Λοξοτέχνης, t.3, c.1654, a

Λοξότης, Λοξόω, Λόξωσις, in præced. Λοξός.

Λοπαδαρπαγίδης, t.2, c.681, b. Λοπάδιον, ib.

Λοπαδιφυσητὴς, ib. Λοπαδοφυσητὴς, ib.

Λοπὰς, t.2, c.680, g Λοπάω, ibid. c

Λοπητὸς, ib. f. Λοπία, ib. c

Λοπιάω, ib. Λοπίζω, ib.

Λόπιμος, ib. a. Λοπὶς, ib. g

Λόπισμα, ib. c. Λοπὸς, t.2, c.679, f

Λορδὸς, οῦ, ὁ, Curuus, Incuruus, Cui caput & dorsum in an-
teriora inclinat: Latinis Ceruuus: oppos. τῷ ὑβῷ siue κυ-
φῷ, teste Galeno: qui hæc ἐπὶ μόνης τῆς ῥάχεως dici scri-
bit. Hippocr. De fract. ὥστε μὴ διεστράφθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε
λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι. Idem De artic. ἀναγκάζονται κατὰ τὸν
μέγαν σφόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. INDE Λορδόω,
ῶ, Incuruo, seu Curuo in anteriora. Hippocr. De artic.
ἥν τις ψαύῃ αὐτῶν κατὰ τοῦτο, ὑπείκουσι λορδοῦντες. Et Galenus
Comment. in Aphorism. λορδοῦται κατ' αὐτὸν ἡ ῥάχις.
Hinc VERBALE Λόρδωσις, εως, ἡ, Inclinatio seu In-
curuatio in anteriora: quum homo vitiata dorsi spina
capite semper prono est & cernuo. Gal. initio Comm. 3,
in lib. De artic. Ὀπισθοκύφωσις, (inquit) nominatur ἡ εἰς
τοὐπίσω διαστροφὴ τῆς ῥάχεως, vt ἡ εἰς τὸ πρόσω vocatur λόρ-
δωσις: ἡ εἰς τὰ πλάγια, σκολίωσις. Itidem aliquãto pòst scri-
bit, τρία γίνεσθαι πάθη κατὰ τὴν ῥάχιν ἐν ταῖς τῶν σφονδύλων
μεταστάσεσι, nimirum κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν. ac κύ-
φωσιν quidem, ὀπίσω ἀποχωρούντων: λόρδωσιν, εἰς τὰ πρόσω
ἰόντων: σκολίωσιν, ἐπὶ τὸ πλάγιον ἐκτρεπομένων. Est & aliud
VERBVM, Λορδαίνω, idem cum λορδόω significans,
Incuruo in anteriora. Hippocr. De artic. ὁ δὲ ἄνθρωπος πάν
τη μᾶλλον ἐλορδαίνετο ἢ συνέφερεν. Id enim & λορδοῦσθαι di-
citur cùm ab Hippocr. tũ ab aliis. Procopius de Theo-
dora Iustiniani vxore, ἐν τοῖς μέσῳ εἱστήκει, λορδουμένη τε καὶ
τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. vbi & Suid. exp. κεκαμμένη.

Λοῦμαι, t.2, c.723, d

Λουμὸν, Hesychio λαμπρὸν, Splendidum, Lucidum.

Λοῦσον, eidem κόλουρον, κολοβὸν, τεθραυσμένον, Mutilum, Con
tusum.

Λοῦσσον, ου, τὸ, Lussum: quiddã in abiete nascens, ἀντίστροφον
τῇ αἰγίδι, nisi quòd album est. Theophrastus Hist. plant.
lib. 3, cap. 10.

Λουτὴρ, t.2, c.723, h. Λουτηρίαι, t.2, c.724, a

Λουτηρίδιον, ibid. b. Λουτήριον, ib. a

Λουτιάω, t.2, c.725, d. Λουτρίδες, t.2, c.724, a

Λούτριον, ibid. b. Λουτρὶς, ib.

Λοῦτρον, Aqua sordida, &c. ib. Λουτρὸν, Lauacrum, &c. ib. c

Λουτροφορέω, ib. g. Λουτροφόρος, ib. f

Λουτροχόος, ib. g. Λουτρὼν, t.2, c.725, b

Λούω, t.2, c.723, b. Λοφάδια, t.2, c.727, d

Λόφαλοι, t.2, c.728, d. Λοφαμίσκος, ib.

Λοφάω, ib. e. Λοφεῖον, ibid. b

Λοφέω, ib. e. Λόφη, ib. d

Λοφιὰ, t.2, c.727, f. Λοφίας, t.2, c.7[illegible], b

Λοφίζω, ib. e. Λοφιὴ, t.2, c.727, f

Λοφίον, t.2, c.728, b. Λοφὶς, ib. d

Λοφνία, ib. f. Λοφνὶς, ib.

Λοφόεις, t.2, c.727, f. Λοφοποιὸς, t.2, c.726, e

Λοφοπωλέω, ib. f

Λοφόρρωγα, Hes. τὸν ἀπερρωγότα τοὺς ὤμους.

Λόφος, Ceruix, &c. t.2, c.725, g. Λόφος, Crista, &c. ib. h.
Λόφος, Collis, &c. c.726, d

Λόφουρα, τὰ, t.2, c.726, f. Vide & κολόφουρα suprà.

Λοφυδνὸς, siue Ὀλοφυδνὸς, Miserabilis. οἰκτρὸς, Hesych. A
Λόφυρος, t.2, c.728, e. Λόφωσις, ib.f
Λοφωτὸς, Hesychio ἐπίσημος, propriè Crista insignis.
Λοχαγέτης, t.2, c.730, g. Λοχαγέω, ib.
Λοχαγία, ib.f. Λοχαγὸς, ib.e
Λοχάζω, t.2, c.732, a. Λοχαῖος, ib.g
Λοχάω, t.2, c.731, f
Λοχεία, t.2, c.733, e. Λοχεῖα, τὰ, ibid.h
Λοχεῖος, ib.g. Λοχεὸς, t.2, c.730, d
Λοχεύω, t.2, c.734, a. Λόχευμα, t.2, c.733, d
Λοχεύομαι, ib.c. Λοχεύτρια, ib.d B
Λοχεύω, ib.c. Λοχηγετέω, t.2, c.730, g
Λοχηγέτης, ib. Λοχηγέω, ib.
Λόχησις, t.2, c.732, b. Λόχια, τὰ, t.2, c.733, b
Λοχᾶ, t.2, c.734, a. Λοχιάδες, t.2, c.732, c
Λοχίζω, t.2, c.731, b. & 734, a. Λοχίζομαι, t.2, c.731, e
Λόχιος, t.2, c.733, a. Λοχισθεὶς, t.2, c.731, e
Λοχισμὸς, ib. Λοχίτης, ib.b
Λοχμαῖα μοῦσα, t.2, c.732, d. Λόχμη, ib.c
Λόχμιος, ib.e. Λοχμόομαι, ib.g
Λοχμὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Obliquus: qui & δόχμιος. C
Λοχμώδης, t.2, c.732, e. Λόχονδε, t.2, c.730, d
Λόχος, Cohors, &c. t.2, c.729, f. Λόχος, Insidiæ, &c. c.730, b.
Λοχὸς, Grauida, &c. c.732, g
Λοχῶμαι, t.2, c.731, h. Λόω, t.2, c.723, e

¶ Λύα, Seditio, Dissidium: στάσις, Hesychio: apud quem & oxytonως λυαὶ, expositum itidem στάσεις, διαφοραί. Vnde VERBVM Λυᾶται, quod idem exponit στασιάζει, διαφέρεται. Affert verò & aliud VERB. Λυάζει, exponēs & ipsum στασιάζει, Dissidet: sed addēs etiam, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, Nugatur, Fatua & stulta effutit. quam ferè signi- D
ficationem habet verbum λυβάζειν.
Λυαῖος, t.2, c.750, b. Λυάομαι, in Λύα.
Λυβάζειν, Hesychio est λοιδορεῖν, Conuitiari: quod ferè & λυάζειν.
Λύγαια, eidem H. τὰ περὶ ταῖς χερσὶ ψέλια, Brachialia, qualia & περικάρπια.
Λυγαῖος, & Λυγαίως, vide in Λύγη.
Λυγγαίνω, in Λύζω. Λυγγούριον, in Λύγξ.
Λύγδη, Hesychio ἡ λεύκη, τὸ δένδρον, Populus alba.
Λύγδην, vide in Λύζω paulo pòst. Λύγδινος, in Λύγδος. E
Λύγδος, ου, ἡ, Lygdus: lapis genus est, teste Suida. Hesychius esse dicit λίθον εἰς τὰ ζώδια, lapidem è quo sigilla animalium fiunt: siue τὸν Πάριον, Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. οἷά τε λύγδου Λεπτὴν παρθενίην βεβομβύλην χαείτων. Ibidem hinc deriuatum adiectiuum MATERIALE, Λύγδινος, Lygdinus, E lygdo confectus: Κὲν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν Ἔστηκε μίτρης γυμνὰ περιθεμάδος. Et rursum, Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείαν. Meminit & Plinius Lygdini lapidis. Lygdinos (inquit, F
libro 36, cap. 8) in Tauro repertos, amplitudine qua lāces craterásque non excedant, antea ex Arabia tantùm aduehi solitos, candoris eximii. Vnde patet lygdum esse marmoris genus: quibusdam tamen interpretantibus etiam calculum littoralem, glaream.
Λύγη, ης, ἡ, Obscuritas, Tenebræ: σκοτία, Suidæ & scholiastæ Homeri. VNDE Λυγαῖος, ου, ὁ, Obscurus, Tenebrosus. vt Hesych. quoque λυγαίαν exponit σκοτεινὴν, συννεφῆ, ἀφανῆ, Tenebricam, Nubibus tectam, Obscuram: item δόλιον, Dolosam. Hinc ADVERB. Λυγαίως, G
quod idem Hesych. & Suidas exp. σκοτεινῶς, ἀφανῶς, & λεληθότως, Obscurè, Latenter. Vtitur autem adiectiuo λυγαῖος Apollon. Rhod. Argon. libro 2, canens, — μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου Νὺξ ὑπὸ λυγαίην. Vbi scholiast. quoque exponit σκοτεινὴν, afferens & hoc exemplum ex Sophoclis Polyxena, Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους. Hincq; τὸν ἐνιαυτὸν dici λυκάβαντα quasi λυγάβαντα, quoniam μετὰ λύγης βαίνει: quin & ἀμφιλύκην hinc dici ac λυκόφως, quasi ἀμφιλύγην & λυγόφως. ipsum verò λύγη siue λυγὴ, (vtroque enim modo apud eum scriptum est) dici ἀπὸ H
τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, quoniam id μέλαν est, nigrum. Suprà ἡ λύγη & ἡ λυγὴ, pro hoc λύγη & λυγή.
Λυγίζω, Λύγινος, Λύγισμα, Λυγισμὸς, Λυγιστικὸς, vide in Λύγος.
Λυγκαίνω, in Λύζω. Λυγκεὺς, Λυγκικὸς, in Λύγξ.
Λυγμὸς, vide in Λύζω.
Λύγξ, κὸς, ὁ & ἡ, Lynx: fera quadrupes, de qua multa A-
ristoteles & Plin. ac Oppian. Cyneg. lib. 2. Maculosum & A
varium est: vnde apud Euripid. βαλιαὶ λύγκες. Præditum & acerrimo visu: VNDE Λυγκικὸν βλέπειν apud Hom. in Batrachomyom. pro Acutissimis oculis. QVIN ET Λυγκεὺς hinc quidam dictus est ob insignem & lyncēa visus aciem: adeò vt & διὰ δρυὸς ὁρῶν. Inde prouerb. Aristoph. Pluto, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. Et apud Suid. Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις, Lynceo acutius cernis. Adiectiuè Cic. Quis est tam lynceus qui in tantis tenebris nihil offendat? & Horat. lynceis Con-
templari oculis. Rursum ab animāte illo lynce DICTVM Λυγκούριον, Lyncurium. id est quod à nonnul- B
lis vocatur ἤλεκτρον, Electrum, teste Dioscor. lib. 2, c. 100. vbi etymon his verbis exponit, τὸ δὲ τῆς λυγκὸς οὖρον, ὃ δὴ λυγκούριον καλεῖται, ἅμα τῷ ἐξουρηθῆναι λιθοῦσθαι πεπίστευται, Lyncis vrina, quæ lyncurium vocatur, simulac excernitur, in lapidem concrescere credita est. Sic Plinius lib. 8, cap. 38, Lyncum humor ita redditus vbi gignuntur, glaciatur, arescitque in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas: atque ob id
succino à plerisque ita generari credito. Nouere hoc C
sciúntque lynces, & inuidentes vrinam terra operiunt, eóque celerius solidatur illa. Idem, lib. 37, cap. 2, de electro, Philemon, fossile esse, & in Scythia erui duobus locis: candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum: in alio loco fuluū, quod appellaretur sualternicum. Demostratus lyncurion id vocat, & fieri ex vrina lyncum bestiarum: è maribus, fuluum & igneum: è fœminis, languidius atque candidum. Alii dixere langurium, & esse in Italia bestias langurias. Et cap. sequ.
De lyncurio proximè dici cogit autorum pertinacia. D
quippe etiamsi non electrum id esset, lyncurium tamē gemmam esse cōtendunt. fieri autem ex vrina quidem lyncis, sed egestam, terra protinus bestia operiēte eam, quoniam inuideat hominum vsui. esse autem qualem in igneis succinis colorem, scalpique. nec folia tantùm aut stramenta ad se rapere, sed æris etiam ac ferri laminas. quod Diocles quidem & Theophrastus credidit: ego falsum id totum arbitror. Hæc ille. Sunt qui λίγυρον & λιγύριον appellent, procul dubio à loco in quo
& reperitur, Liguria videlicet. In ea autem inueniri, au- E
tor est Theophrastus ἐν τῷ περὶ λίθων. vbi quum multa de hac gemma disseruisset, subiūgit esse ἤλεκτρον ὀρυκτὸν περὶ Λιγυστικήν. & hinc Plin. lib. 37, cap. 2, de electro loquens, Theophrastus (inquit) in Liguria effodi dixit. Et Strabo lib. 4, de Liguribus tractans, πλεονάζει δὲ καὶ τὸ λιγγούριον παρ' αὐτοῖς, ὅ τινες ἤλεκτρον προσαγορεύουσι. Vbi etiam nota per ι in prima syllaba scriptum λιγγούριον: apud Diosc. verò & Theophr. λυγγούριον, per υ & duplex
γ: quemadmodum & λύγγας apud Plutar. reperio pro F
λύγκας, & Λυγγεὺς apud Theophyl. pro Λυγκεύς. sed eam scripturam non probo: quum λύγξ cuius genit. est λυγγὸς, aliud significet, vt infrà docebo in Λύζω.
Λύγος, ου, ἡ, Vitex, Salix Amerina: quæ & ἄγνος siue ἁγνὸς, teste Eustathio. A Nicæneto epico apud Athen. lib. 15, ἡ λύγος dicitur ἀρχαίων Καρῶν στέφος: Athenæus verò ἀγροίκων esse στεφάνωμα ait: vtpote aptiorem πρὸς δεσμοὺς καὶ πλέγματα. viminis enim seu vitilis vsum præbet, teste Hom. etiam: Od. ι, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. itémque Odyss. κ, σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε, Πεῖ-
σμα δ' ὅσον ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος συνέ- G
δησα πόδας δεινοῖο πελώρου. Accipitur & generalius pro Virga, Bacillus. vt κλῆμα. Ioseph. καθῆστο μὲν τὴν λύγον χρυσέαν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Itidem Hesychio λύγος est nō solùm δενδρύφιον θαμνῶδες, seu ἱμαντῶδες φυτὸν, quod ἄγνος dicitur: sed etiam ἁπαλὴ ῥάβδος. Rursum λύγους Suid. esse dicit τὰς μάστιγας αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, Flagra quibus athletæ se cædunt. Neutrum τὸ λύγος Etymol. dici scribit τὸ σκότος, Tenebras: ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν. sed id significat fœmininum potius λύγη siue λυγὴ, de quo
suprà. AT Λυγὸς oxytonon Hesych. est ὄργανον ἐν ᾧ τὰ H
κολλώμενα ἐμβάλλεται, seu στρεβλωτήριον ὄργανον, Instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel Instrumentū quo in torquendo vtuntur: ex prelorum genere. Ad primum porro λύγος vt redeam, quod est ἱμαντῶδες φυτὸν, compos. INDE Λυγόδεσμος, Vitice vinctus. Ferūt

Dianæ hoc cognomentum esse: alii, quòd simulacrum eius rectum vitice ligari solitum fuerit: alii quòd in densis arbustis vitice inuoluta fuerit reperta. ET Λυγοπυγής, E vitice confectus seu fabricatus. vt λυγοπυγὴς κύρτος in Epigr. de cauea psittaci. Deriuatum inde ET Λύγινος, ου, ὁ, Viticeus, E vitice confectus, seu Vimineus. vt λύγινος στέφανος apud Athen. lib. 15, ex Anacreonte. solebant enim λύγοις στεφανοῦσθαι olim οἱ ἀρχαῖοι. ET Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Viticeus. hoc est Vitici similis, lentore nimirum & flexilitate. quamobrem & redditur Flexibilis, Lentus. Item VERB. Λυγόω, ῶ, significans Flecto, Inflecto, nimirum λύγου instar, quæ omnium φυτῶν maximè flectitur, ideo dicta ἱμαντώδης. In Epigr. ἢ Δανάης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα. Exponitur etiam Vincio, Ligo, quoniam ἡ λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum: dicente Hom. etiam, δίδη μόσχοισι λύγοισι. Itidem ET Λυγίζω, deriuatum hinc etiam ipsum, exponitur & Flecto, Torqueo, & Vincio, Ligo: ita tamen vt prior significatio multo sit frequentior, qua videlicet ponitur pro Flecto, Torqueo, Circumago, Verso: κάμπτω, συστρέφω, περιάγω. Aristoph. Vesp. πάλῃ ῥαὶ λυγίσαντος ὑπαὶ ῥώμης: more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, vt infestos complexus & nexus euadant. vt & pro πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, hoc est, omnigenis flexibus conari euadere, Suida teste accipitur in hoc loco Plat. Gorgia, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν, ἀποστραφεὶς λυγιζόμενος ὥστε μὴ παρέχειν δίκην.

Pro simplici Flecti, Torqueri: Soph. in Trachin p. 359, Μαρπτει πόδας νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur, στρέφεται. Phalar. in Epist. ἐλυγίσθησαν ὑπὸ τῶν τροχῶν, Torti sunt & in rotis distenti. De animo Theocr. Idyll. 1, ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίσθης. id est ἐκάμφθης. INDE Λύγισμα, ατος, τό, ET Λυγισμός, οῦ, ὁ, Flexus, Contorsio. κάμψις, στροφή. Vtrunq; exponitur ἀνάκλασις μελῶν: vt sanè posterius Aristoph. pro flexione cantus vsurpauit, in Ranis inquiens, οἱ δ' ἀκροώμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν ὑπερεμαίνοντο. Apud Eust. verò οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί. vt sanè & Suid. λύγισμα in voce & cantu turpe fuisse dicit, exempli loco subiungens, ἔκαμπτεν ᾠδὰς ὁπόσας ὁ Νέρων ἐλύγιζέ τε καὶ ἔστρεφε. Idem cum Hesychio λυγίσμασι exp. συγκλάσμασι, Confractionibus. Præterea à λυγίζω DERIV. Λυγιστικός, οῦ, ὁ, significans eum qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, Agilis in flectendo se. vt Poll. lib. 4, cap. 13, inter saltatoris boni epitheta synonymως ponit ὑγρομελῆ, ἀκαμπῆ, λυγιστικόν. Ita & Theod. Eccl. Hist. lib. 2, dicit, τινὰ τῶν ἐπὶ τῆς θυμέλης λυγιζόμενον, pro ὀρχηστὴν θυμελικόν. solebant enim in scena omnigenis flexibus saltationes quasdam desaltare. Vnde & Greg. κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι.

Λυγοπυγής, & Λυγόω, vide in præced. Λύγος.

Λυγρός, οῦ, ὁ, dictum putatur quasi λίαν ὑγρός, Nimium humidus, Præhumidus: quum potius significet Grauis, Difficilis, vel Funestus, Tristis, Exitiosus. vt quum Homerus dicit λυγρὸν γῆρας, Od. ω: & Hesiod. λυγρὴ ἔχιδνα, in Theog. Rursum Hom. Il. τ, ἐπεὶ γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Et Od. δ, τά γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Hesiod. Erg. 2, dicit etiam, οἳ λυγρὰ νοεῦντες ἄλλη παρκλίνωσι δίκας. Itémque in Theogon. ὕβριν λυγρ' εἰδυῖαι. vt & Hom. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λυγρ' εἰδυῖα. Exponitur non solùm Funestus, Tristis, sed etiam Miserabilis, seu Misero conueniens: quum idem Hom. Od. ρ dicit, λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔσο. Et Od. π, λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. Inde ADVERB. Λυγρῶς, Grauiter. χαλεπῶς.

Λυδίζειν, Λυδίζειν, Λύδιος, Λυδιστί, Λυδοπαθής, in sequ. Λυδός.

Λυδός, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ: quorum regio DICITVR Λυδία, Lydia: s. χώρα seu γῆ: ex MASC. Λύδιος, ου, ὁ, Lydius, quod possessiuum nomen est παρὰ τοὺς Λυδούς. vt Λύδιον μέλος, & Λύδιος ἁρμονία, inuenta & vsurpata à Lydis. Sic Λύδιος λίθος, siue Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum: alio nomine dictum βάσανος. At παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων apud Pind. prouerbialiter dictum volunt pro Celeriter currens, à Lydii currus velocitate. Ex hoc Λύδιος FIT Λυδιακός, quemadmodum Φρυγιακός ex Φρύγιος, Athen. lib. 12, citat Xanthi librum α Λυδιακῶν, Lydiacorum. hoc est, rerum in Lydia memorabilium. Apud Hesych. cum diphthogo Λύδειος pro Λύδιος: vt Λυδεία ἐσθής. Λυδεία μάχαιρα. Λύδειος νόμος: NECNON Λυδική λίθος, pro Λυδία siue Λυδεία λίθος, Lydius lapis. Est à Λυδός & COMPOS. Λυδοπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius iis πάθεσι quibus Lydi. hoc est, Voluptarius, Mollis, Effœminatus. tales enim erant Lydi. nam olim quum seditiosi essent, iusserat eos Cyrus de Crœsi consilio, armis abstinere, sinuosas ferre tunicas, cithara & tibiis ludere, baccho & veneri operam dare. vnde & Æschylus in Persis, pag. 117, dicit, ἁβροδιαίτων Λυδῶν ὄχλος. Vtitur autem vocabulo isto Λυδοπαθής pro ἡδυπαθής, Anacreon, teste schol. Æschyli: afferēte ET Λυδοφοίτης, dicēteque hoc etiam nomine notari eorum τὴν τρυφήν. nam ista voce dici τὸν μυροπώλην, qui Lydiam peragrare solebat, & vnguenta inde afferre cùm alia tum τὴν βάκχαριν, quæ apud eos erat nobilitata. Denique inde est VERBVM Λυδιάζω, SIVE Λυδίζω, Lydios imitor: vtrunq; apud Suidam, exponentem τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ. Lydos sequor, Cum Lydis facio. Inde ADVERB. Λυδιστί, Lydorum imitatione, Lydorum more, Lydicé. vt ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία apud Aristot. Polit. l. 8. quæ à Luc. vocatur Λύδιος ἁρμονία, ac dicitur esse βακχική.

Λυειτπεία, apud Poll. & alibi perperam pro λειτουργία.

Λύζω, F. ξω, Singultio, seu Singulto. Apud Suidam ex Epigrammat. Καὶ ξηρὸν λύζων ἐστονάχιζεν ἔτ' ὡς. Et apud Alexandrum Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου, ex pane singultire. Itidē accipiendum in hoc loco Aristophanis Acharn. Εἶτα λύζει καὶ δακρύει καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους, Οὐ μ' ἔχειν στερὸν τριάδας, τότ' ὀφλῶν ἀπέρχομαι licet ibi scholiastes exponat non solùm λυγμοῖς συνέχεται & ποιὰν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησι, sed annotet etiam, si per ζ scribatur, significare ὀλολύζει: sin fine ζ, esse ἀλύει, hoc est ἀδημονεῖ. neutrum enim istorum huc quadrat: sed prima expositio, Singultit. vt apud Ciceronē legimus Multas lacrymas & fletum cum singultu. Inde VERBALIA Λυγμός, οῦ, ὁ, ET Λύγξ, γγός, ἡ, Singultus. Quorum priore vtitur Plutarch. in libro De garrulit. dicens, ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα ἄνθρωποι τῷ μὴ προσέχειν ἀσπαζόμενοι μετὰ πόνου καὶ ἀλγηδόνος ἐξεκρούσαντο. Posteriore, post Thucydidem Plato in Sympos. docens quomodo alicui παύσεται ἡ λύγξ. Ibidem dixerat, τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινὰ ἢ ὑπὸ πλησμονῆς, ἢ ὑπό τινος ἄλλου λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν. Suidæ verò λυγμός est etiam ὀλολυγμός, Vlulatus: vt λύζειν idem esse vult etiam quod ὀλολύζειν. Præterea à λύζω est ADVERB. Λυγδήν, significans Singultando, seu Cum singultu. Apud Suid. τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμφικείμενοι, λυγδὴν ἔκλαιον ἅπαντες. Item duo VERBA, Λυγγάνω, ET Λυγκαίνω, Singulto. Quorum illud, apud Hesychium extat, afferentem λυγγανόμενοι pro λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν, Singultantem in fletu: hoc, apud Suid. αἰαλύζουσα exponentem per λυγκαίνουσα.

Λύη, Ionicè pro λύα, quod est στάσις, διαφορά, μάχη, Seditio, Dissidium, Pugna. Dictam volunt παρὰ τὸ δι' αὐτῆς λύεσθαι τὴν ὁμόνοιαν. quod etymon est satis consentaneum.

Λυθείς, t. 2, c. 749, b

Λυθίαμβος, à Pindaro vocari dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, propterea quòd quū Iupiter eum adhuc semicrudum in femur insuisset vt maturesceret, postquam maturuit, clamare cœperit, λῦθι ῥάμμα, Solue suturam. Suprà διθύραμβος, t. 1, c. 1614, h.

Λύθιος, Heracleotis ἠθμός, Colum. vt est apud Hesych.

Λύθρον, ου, τό, Cruor: seu Puluerulentus sanguis, Puluis sanguine & sudore permixtus. Homer. Iliad. υ, — λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Odysseæ χ, Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσι Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Scholiastes Homeri thema constituit NOMIN. Λύθρος, dicēs esse τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος αἷμα. INDE Λυθρόω, ῶ, Cruento. seu Sanguine cum puluere permisto fœdo. ex quo participium λελυθρωμένος. ET Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cruentus, Sanguinolentus. vt λυθρώδης τὰς χεῖρας in Epigr.

Λυκάβας, αντος, ὁ, Annus. Homer. Odyss. ξ, Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. Affertur & ex Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντος ὧραι pro Sexaginta anni. Porro di

ctum volunt τὸν λυκάβαντα vel παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, ὅτι A
anni tempus latenter & tacitè prætereat, vel παρὰ τὸ λύκων δίκην βαίνειν. Serie enim quadam dies eius cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumē aliquod tranāt, mordicus quisq; proximè præcedētis caudā tenere. Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάβαντα, ἀπὸ τοῦ λύκου. id est à sole. Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici, notum est.

Λύκαινα, τὰ, t.2, c.735, g. Λύκαιναι, t.2, c.736, a B
Λυκαινίς, ib. Λυκαῖος, t.2, c.735, f
Λυκάμβις ἀρχὴ, à Cratino dicitur ἡ πολεμάρχου, vt innuit Hesychius.
Λυκανθρωπία, t.2, c.735, b. Λυκάνθρωπος, ib. c. & 519, g. ob.
Λυκάς, t.2, c.735, h. Λυκαυγὴς, ib. c
Λύκαψος, ibid.
Λυκάων, ibid. g. Λυκάων, propr. ibid. h
Λυκέη, ib. g. Λυκείη, ib.
Λύκειον, ib. f. Λυκεῖον, ibid.
Λύκειος, ib. e. Λύκειος ἀγρεύς, ib. f
Λυκῆ, ib. g. Λύκη, t.2, c.736, a. Vide & λύξ. C
Λυκηγενὴς, t.2, c.735, d. Λυκηδὸν, ib. g
Λυκηθμὸς, ibid.
Λυκηλάτους, Hesych. τὰς ἐγχέλεις, Anguillas.
Λυκιδεὺς, t.2, c.735, h
Λύκιον, ου, τὸ, Lycium: spinosa arbor est, alio nomine πυξάκανθα dicta. ex ea medicamentū fit eiusdē nominis: appellatione ex eo imposita quòd vtplurimùm in Lycia proueniat. Alioqui & Indicū Lycium est ex frutice qui lonchitis appellatur. Autor Diosc. lib. 1, cap. 133. Plinius D lib. 24, cap. 14, Lycium præstantius è spina fieri tradunt quam & pyxacanthon Chironiam vocant. Ibidem de rhamno syluestri dixerat, Huius radice decocta in aqua, fit medicamentum quod vocatur Lycium. Vide ibidem & de Indico Lycio. | Adhæc Λύκιον Thessalici loci nomen est, ex eo quòd lupus ibi Pelei boues inuadens, in saxum est conuersus. Etymol.
Λύκιος, t.2, c.735, f
Λυκιουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Confectus in Lycia: seu Lycio artificio elaboratus. vt Λυκιουργεῖς φιάλαι apud Athenæum E lib. 11. quas tamen nonnulli volunt esse à Lycio seu Lycone quodam confectas, minus rectè, vt ipse Athen. ibidem docet. Ibidem ex Herodoti lib. 7, προβόλους δύο Λυκιεργέας, Ionicè pro Λυκιουργεῖς. Locus est p. 259, meæ editionis. vbi scriptum λυκοεργέας, vt in Aldina etiam. ego vtrobique malim Λυκιοεργέας, vt sanè ibidem memoratur τόξα Λύκια. Rursum apud Athenæum paulo ante ista quæ modò attuli verba, ex eiusdem Herodoti libro 7, προβόλους δύο λυκιουργήσας ἡμιεργέας: sed perperam, vt arbitror, illo λυκιοεργέας diuiso in λυκιουργήσας F ἡμιεργέας: quum sensum etiam verba ea reddant parum commodum. Dicuntur autem iis verbis significari ἀκόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτήδεια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα.
Λυκίς, t.2, c.736, a
Λυκίσκος, ου, ὁ, Hesychio est Trochlea quæ non habet ὀνίσκον, suculam, sed tantùm τρῆμα, Foramen: vel ἄνοδος δώματος.
Λυκοβατίας, t.2, c.734, c. Λυκόβρωτος, ib. d
Λυκόδοντες, t.2, c.735, d. Λυκοειδὴς, t.2, c.734, d
Λυκοεργὴς, ib. Vide Λυκιοεργὴς siue Λυκιουργὴς, paulo antè. G Apud Hesych. & Λυκέεια, ἐκ λυκείου δέρματος πεποιημένα: sed suspectum.
Λυκοθαρσὴς, t.2, c.734, d. Λυκοθρασὴς, ib.
Λυκοκτονέω, ib. e. Λυκοκτόνος, ib.
Λυκοπάνθηρ, ib. Λυκόποδες, οἱ, ib. f
Λυκορραίστης, ibid. & t.3, c.666, e
Λύκος, t.2, c.734, a. Λύκος, propr. ib. c
Λυκοσκυτάλιον, t.2, c.735, d. Λυκοσπάδες, t.2, c.734, g
Λυκοσπαδεῖς, ib.
Λυκόστομος, Qui ore lupino est. apud epitheton. Suid. H
Λυκοσφαγαι, t.2, c.736, a. Λυκόφανος, t.2, c.734, h
Λυκόφθαλμος, t.2, c.735, d. Λυκοφιλία, t.2, c.734, h
Λυκοφίλιος, ib. g. Λυκοφιλίως, ib. h
Λυκόφρων, t.2, c.735, a
Λυκοφῶνας, & Λυκόφονας, apud Plutarchum reperimus pro eadem herba positum: in Institut. Lacon. p. 411, de iuuenibus Spartanis, ἐν δὲ τῷ χειμῶνι τοὺς λεγομένους λυκοφῶνας ὑπεβάλλοντο καὶ καταμίγνυσαι ταῖς στιβάσι θερμαντικὸν ἔχειν τῆς ὕλης δοκοῦσης. Et in Lycurgo, p. 91, iisdē ista verbis, nisi quòd ibi scriptum λυκοφόνας pro illo λυκοφῶνας. Forsitan existimet quis λυκοφάνους scribendum, Hesychio tradente λυκόφανον à Messeniis, vicinis Lacedæmoniorum, vocari τὸν ἐχινόποδα: qui ἐχινόπους est herba aculeata referens figura sua pedes echini marini, vt vult Etym.
Λυκόφως, t.2, c.738, a. Sunt qui παρὰ τὸν λύκον nominatum velint, quòd lupi colorem referat, qui cinereus est nec præferens nigredinem intensiorem. seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. alii παρὰ τὴν λύγην, τὴν σκοτίαν, quasi λυγόφως, quòd sit φῶς quoppiam λυγαῖον καὶ ὑπονύκτιον, lux quædam obscura & nocti non absimilis, qualis est πρὸς τὸν ὄρθρον & vesperi quum dies & nox misceri incipiunt. Dicitur igitur esse ὁ βαθὺς ὄρθρος πρὸς τὴν λύκην, Summum diluculum quod nocturnas tenebras sequitur. Vide & λύξ.
Λυκόχροος, t.2, c.735, b. Λυκοψία, ib. e
Λύκοψις, ib. Λύκοψος, ib.
Λυκόω, t.2, c.736, a
Λυκτὰ, Hesychio οὐκ ἀνεκτὰ, Non toleranda. forsan pro ἀλυκτὰ, vt sit Vitanda, Fugienda: παρὰ τὸ ἀλύξαι.
Λυκώδης, Lupinus, Lupo similis, Lupum referens. vt λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.
Λυκωρεὺς, dicitur Apollo παρὰ τὴν Λυκώρειαν, à Lycorea, vico Delphico, in quo colebatur: vnde POSSESS. Λυκωρείη κιθάρη, Cithara Apollinis Lycorei, in Epigr. Plura Steph. & Etym.
Λῦμα, purgamentum, &c. t.2, c.736, f.
Λυμάζω, idem quod λυμαίνω, vt tradunt v. l. ex Etym.
Λυμαίνω, Purgo, &c. t.2, c.737, b. Λυμαίνω, Perniciem affero, &c. ibid. f.
Λυμαντὴρ, t.2, c.738, f. Λυμαντὴς, ibid.
Λύμακες, Hesychio πέτραι: forsan παρὰ τὴν λύμην, vt sint Sordidæ & contaminatæ ex alluuione vndarum. quales propè supra λισάδες.
Λυμάχη, eidem Hesychio, ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη & ὕβρις. vt idem sit quod λύμη. Et forsan deriuatum hoc nomen à λυμάζω.
Λυμεὼν, t.2, c.737, e. Λύμη, ibid. b
Λυμήναν, apud Hesych. βλάβαν: sed suspectum.
Λυμνὸς, idem dici scribit pro γυμνὸς, Nudus.
Λύμπη, eidem H. est πόνος, Labor, Ærumna.
Λυμπερχὸς, eidem τὸ λυχνίον, Lucernula.
Λὺξ, eidem est λύχνος: si tamen ita scripsit. In v. l. exponitur Lux: sed sine vlla autoritate. Scio equidem legi apud Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, Romani, vt pleraque alia ex Græco, ita & lucem vidētur à lyce figurasse. Et mox, Ipsos quoque λύκους, à lyce, i. à luce, prima, appellatos quidā putāt, quia hi ferè maximè id tempus aptum rapiendo pecori obseruant, quod antelucanum post nocturnam famem ad pastum stabulis expellitur. Sed his se autoritatibus tueri nequeunt. nam ablatiuum lyce ibi esse à nominatiuo non λὺξ sed λύκη, vel ex ipso patet Macrobio, qui ibidem, Prisci (inquit) Græcorū primam lucem, quæ præcedit solis exortus, λύκην appellauerunt, ἀπὸ τοῦ λύκου, id est temporis: hodiéque λυκόφως cognominatur. Sic mox Apollinem ab Homero λυκηγενέα dici scribit ὡς γεννῶντα τὴν λύκην, vtpote qui gerer exortu suo lucem.
Λυπάλως, Lucianus à quibusdam τὸν ῥήτορα seu σοφιστὴν dictū scribit ὅτι τὰς ἐκκλησίας, θορυβώδης ὤν, ἐκπτάραττεν. In Pseudologista, pag. 342.
Λύπια, Hesychio λιπαρὰ, Pinguia.
Λυπέω, t.2, c.740, h. Λυπέομαι, ib.
Λύπη, t.2, c.739, b. & t.1, c.1638, e. ob.
Λυπινάρια, Suidas esse dicit leguminis speciem quam & θέρμους siue θέρμα vocant. Sunt qui παρὰ τὸ λυπεῖν denominata velint, quum & Virg. dicat Tristis lupini calamos, pro Amari, & gustum offendentis. Ego potius ex Latina voce Lupini recentiores Græcos mutuatos arbitror.
Λυπηρὸν τὸ, subst. t.2, c.740, d. Λυπηρὸς, ib. c

Λυπηρῶς,ib.d. Λυπητικὸς,t.2,c.741,b
Λυπρέγαιον,τὸ,substant.t.2,c.740,f
Λυπρέγαιος,ib.
Λυπρεόγεως, Atticè pro λυπρέγαιος dicitur.
Λυπρός,t.2,c.740,d. Λυπρότης,ib.g
Λυπρῶς,ib. Λύρα,t.2,c.741,d
Λυραοιδὸς,t.2,c.742,b. Λυρίζω,ib.e
Λυρικὸς,ib.d. Λύριον,ib.e
Λυριστὴς,ib.
Λυρίτης, Hesychio ζῶόν τι τοῖς δρυσὶν ἐντίκτον, animal quoddã quod in quercubus parit. Sunt qui glirem interpretentur. forsitan & Sciurus esse possit.
Λυρογηθὴς,t.2,c.741,g. Λυρόεις,t.2,c.742,d
Λυροεργὸς,t.2,c.741,g. Λυροθελγὴς,ib.
Λυροκτύπης,ib. Λυροκτυπία,ib.h
Λυροκτύπος,ib. Λυροποιητικὸς,t.2,c.742,a
Λυροποιία,ib. Λυροποιὸς,ib.
Λυροφοῖνιξ,ib.b
Λυρτὸς, ab Epirotis dicitur ὁ σκύφος, vt Athenæus libro 11 refert ex Seleuco.
Λυρῳδία,t.2,c.742,c. Λυρῳδὸς,ib.b
Λυρῳδῶς,ib. Λυρωνία,ib.
Λυσαίθμος,t.2,c.744,b
Λυσανίας,ου,ὁ, dicitur ὁ λύων τὰς ἀνίας, Mœrores & tristitias soluens. Apud Aristoph. verò Nub. Strepsiades de suo filio, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς, λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, pro Dissolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit. At δυσάνιος γυνὴ vocatur ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη, Hesych.
Λύσασθαι, redimere,&c.t.2,c.749,b
Λύσιοι τελεταὶ dicebantur quædam περὶ τὸν λύσιον Διόνυσον, eodem Hesychio autore. Apud Suid. λύσιοι.
Λυσίων, idem Hes. ὁ μίμω ἐν συνουσίᾳ, μαχλάς.
Λυσιγάμος,t.1,c.855,a
Λυσίγυιος, Membra seu artus dissoluens. At Λυσίγυια ex Hippocr. pro Membrorum luxatio & dissolutio. Locus est in lib. De loc. in hom. vbi dicit, ὁ κίθαρος συγκαμπτόμενος ἐπὶ καὶ λυσίγυια γίνεται.
Λυσιδίκος, Qui lites dirimit: vel Qui iura dissoluit.
Λυσιέθειρα,t.1,c.1100.b. Λυσιζώνη,t.2,c.747,d
Λυσιζώνιος,t.1,c.1411,e.t.2,c.747,d
Λυσιμάχιον,ου,τὸ, Lysimachium: herba quædã apud Diosc. lib.4.c.3. Ab Hesychio Λυσιμάχειος βοτάνη dicitur, propter Lysimachum inuentorem. vt & Plin.lib.25,c.7, Inuenit (inquit) & Lysimachus herbam Lysimachiam, quæ ab eo nomen retinet, celebrata Erasistrato. Ibidem dicit vim eius tantam esse vt iumentis discordantibus iugo imposita, asperitatem cohibeat. vnde videatur innuere dictam περὶ τὸ τὰς μάχας λύειν.
Λυσιμερὴς,t.2,c.872,g. Λυσιμέριμνος,t.2,c.856,c
Λύσιμος,t.2,c.749,g
Λυσίνομος, Legis dissolutor, Legum ruptor. Nonnus.
Λύσιος,t.2,c.750,a. Λυσιπνεῖ, Hesychio φοβεῖται.
Λυσίπονος,t.3,c.219 g
Λύσις, t.2,c.749.d.& t.1,c.1794,g
Λυσιτέλεια,ας,ἡ, Vtilitas. ὠφέλεια. Poll. vocabulum φαῦλον esse dicit,& pro eo dicendum ὠφέλεια.
Λυσιτελέω,t.3,c.1385,e. Λυσιτελὴς,ib.
Λυσιτελούντως,ib.
Λυσιῳδὸς,οῦ,ὁ. Aristoxenus apud Athenæum lib.14, μαγῳδοὺς vocari scribit τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον: λυσιῳδὸν verò, τὸν γυναικεῖα ἀνδρείοις, seu (vt Eustath. habet) τὸν ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεῖα ὑποκρινόμενον, qui sub virili persona muliebrem fabulam agit. forsitan quòd eiusmodi δράματα peragi solerent ἐν λυσίοις τελεταῖς.
Λυσκάζει, Hesychio φεύγει, Aufugit: quod & ἀλυσκάζει.
Λύσσα,t.2,c.742,f. Λυσσαλέος,t.2,c.743,d
Λυσσὰς,ib.h. Λυσσάω,ib.e
Λυσσήεις,ib.d. Λύσσημα,ib.g
Λυσσητὴρ,ib. Λυσσόδηκτα,t.2,c.518,d.ob.
Λυσσόδηκτος,t.2,c.743,b. Λύσσομαι,t.2,c.744,b
Λυσσομανὴς,t.2,c.743,c
Λυσσόω,& Λυσσόομαι,t.2,c.744,a
Λυσσῶν Ionicè pro λυσσῶν, à them. λυσσάω.
Λυσσώδης,t.2,c.743,d

Λύσωμα τριχῶν, ex Aristotele Hist. animalium libro 3, affertur pro Æquamentum seu discrimen capillorum, id est vertex, Gaza interpr.
Λυτὰ,τὰ, ex Epigr. pro Iustitia, Iuris intermissiones. quæ & λύσιμα dici feruntur.
Λυτέον, Soluendum. Λυτὴρ,t.2,c.750,f
Λυτήρια,τὰ,ib.g. Λυτήριος,ib.f
Λυτέρσης, perperam quidam cod. pro λιτυέρσης.
Λυτικὸς,t.2,c.750,e. Λυτικῶς,ib.f
Λυτὸς,ib.d. Λύτρον,t.2,c.760,c
B Λυτόω,ib.d
Λυτρὼν,ῶνος,ὁ, idem ac ἀφεδρών, Secessus ad deponendum onus ventris: forsan παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ λύεσθαι τὴν κοιλίαν. Suidas hoc vocabulum barbarum esse dicit, vt & τὸ ἀφεδρῶνα.
Λυτρόω,t.2,c.760,e. Λυτρωτὴρ,ib.
Λυτρωτέον, Redimendum. Λυτρωτὴς, Redemptor.
Λύττα,t.2,c.742,f. Λυττάω,t.2,c.743,e
Λυττέω,ib.g. Λυττώδης,ib.h
Λύζω, affertur pro Singultio: quod rectius λύζω.
C Λύτωρ,t.2,c.750,h. Λύχνα,τὰ,t.2,c.744,g
Λυχναῖος,t.2,c.745,h. Λυχναπτὴς,ib.c
Λυχναψία,ib. Λυχνεία,t.2,c.746,b
Λυχνεῖον,ib.a. Λυχνεὺς,t.2,c.745,h
Λυχνεύω,t.2,c.746,h. Λυχνεών,ib.g
Λυχνία,ib.b. Λυχνιαῖα φλὸξ,ib.c
Λυχνίδιον,ib.e. Λύχνιον,ib.a
Λυχνὶς,ib.c. Λυχνίσκος,ib.e
Λυχνίτης,ib. Λυχνῖτις,ib.g
Λυχνόβιοι,t.2,c.744,g. Λυχνοβόρος,ib.h
D Λυχνοκαΐα,t.2,c.745,a. Λυχνοκαυτία,ib.
Λυχνοποιὸς,ib.b. Λυχνοπώλης,ib.
Λύχνος,t.2,c.744,c. Λυχνοῦχος,t.2,c.745,c
Λυχνοφόρος,ib.b. Λυχνώματα,τὰ,t.2,c.746,h
Λύω, Soluo,&c.t.2,c.747,a. Λύω, Libero,&c.ibid.e.
Λύω, Soluo è portu,&c.c.748,g. Λύει, Hesychius & Suid. exp. non solùm λυσιτελεῖ, sed etiam ἀδημονεῖ. quod potius ἀλύει dicitur.
Λυώδες, Hippocr. vocauit τὸ παραφροσυνητικὸν, vt est in Lex. Galeni. Reperio λυμώδεες apud Hippocr. hoc significatu, circa finem lib. De artic. πυρετοὶ ὀξέες, λυμώδεες, γνώμης ἀπτόμενοι. forsitan quoniam animum cum corpore
E dissoluunt, ideò sic dicuntur.
¶ Λῶ, t.1,c.1096,a. Λωβάζω,t.2,c.764,a
Λωβάω,t.2,c.763,a. Λωβάομαι,t.2,c.762,e
Λωβεύτης,t.2,c.764,c. Λωβεύω,ib.a
Λωβέω,ῶ, Ionicè pro λωβάω, apud Hippocr. De artic. πολλὰ λωβεῦνται οἱ χαίροντες τῇσι καλῇσι ἐπιδέσεσι.
Λώβη,t.2,c.761,g & 764,c. Λωβήεις,t.2,c.762,e
Λώβησις,t.2,c.763,b. Λωβητὴρ,ib.b
F Λωβητὴς,ib. Λωβητὸς,ib.c
Λωβήτωρ,ib. Λωβὸς,t.2,c.764,c
Λωγάλιον,ου,τὸ, H. περὶ βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. At Λωγάλιοι, eidẽ ἀσέλγαλοι siue πόρνοι. Ac vt λωγάλιοι exp. πόρνοι, ita ET Λωγὰς affert pro πόρνη, Meretrix, Scortũ.
Λώγασος, eidem est ζωρεία μάστιξ, Flagrum è taurina pelle.
Λωγχώ, Dico. vnde ελόγχω Hesychio ἔλεγον.
Λώγη, idem H. est καλάμη, Stipula: & συναγωγὴ σίτου, Frumenti collectio.
Λώεσσαν, idem Hes. τὴν ἄμαξαν, Currum seu Carrucam:
G quam & λώλεσσαν.
Λῷον, Melius,t.1,c.1096,a. Λῷος, in Λῶς.
Λωισμὸν, Hesychius λῶμα, Fimbriã, Institam: seu κλωσμόν.
Λώϊστος,t.1,c.1096,c. Λωΐτερος,ib.
Λωΐτιν, Hesychio συμφορωτέρα, Cõducibilior, Vtilior: pro λωϊτέρη, Melior.
Λωΐων,t.1,c.1096,a
Λώλεσσαν, Hes. τὴν ἄμαξαν: quam & λώεσσαν.
Λωλθόοντα, idem αἴθοῦντα, Florentem. Infrà λωπῶντα.
Λῶλον, idem esse dicit edulium quod pueris ex acinis &
H ficubus paratur.
Λῶμα,ατος,τὸ, Fimbria, Instita: ῥαφὴ ἢ κλωσμὸς εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου, Hesych. Quod in ma veli oræ assutum vel attextum est. quod & κράσπεδον,& κροσσός. Exodi 28, ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κάτωθεν ὡσεὶ ἐξ ἀνθούσης ῥόας ῥοΐσκους ἐξ ὑακίνθου, In fimbria seu limbo. Inde DIMIN.

Λωμάτιον, ου, τό, Fimbriola, Paruulus limbus seu Paruula instita. Ex Epigr. λωμάτια μήλινα pro Vestimenta melina: nescio quàm rectè. A

Λώντι, Doricè pro λῶσι, hoc est θέλουσι, Volunt.

Λῶος, ου, ὁ, Lous, à Macedonibus dicitur ὁ ἑκατομβαιών, mensis hecatombæon, vt testatur Plutarchus in Alex. pag. 1221. seu βοηδρομιών, vt est in epistola Philippi ad Peloponnesios apud Demosth. Pro cor. τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς λώου, ὡς ὑμεῖς (Macedones) ἄγομεν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι, βοηδρομιῶνος· ὡς δὲ Κορίνθιοι, πανέμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem: sed fallitur. nam scribit Galenus comment. 1, in Epidem. lib. 1, τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν esse Ἀρτεμισίου μηνός, κατὰ Μακεδόνας, καθάπερ γε καὶ τὴν θερινὴν τοῦ λώου. κατὰ γὰρ τὰς ἀρχὰς τῶν εἰρημένων μηνῶν τάς τ' ἰσημερίας καὶ τὰς τροπὰς γίνεσθαι κατὰ Μακεδόνας. Sunt qui ι subscribant seu adscribant, λῷος, siue λώιος: quidā & trisyllabως Λώϊος. B

Λωπὰς, άδος, ἡ, affertur pro Vestis, Crumena, Vas: & Λωπάδιον, pro Vasculum: sed sine vllo testimonio.

Λωποδυτεῖ, Hesychio ψεύδεται, Mentitur, Fallit.

Λώπτω, affertur pro Salto: sed sine autore.

Λωρὸν, Hesychio πικρὸν, Amarum. At Λῶρον siue λῶρος, recentiores Græci vsurpauere pro Latino Lorum.

Λωρυμνὸν, idem exp. βαθύτατα, κατώτατα, Profundissimè, Infimè.

Λῶσα, eidem est θέλουσα, Volens: à them. λῶ.

Λώταξ Λωτοῦντα, Λωτία, Λωτίζω, Λώτινος, in sequ. Λωτός.

Λωτὸς, οῦ, ὁ, Lotus: à Theophrasto Hist. plantarum lib. 7, cap. 14. numeratur inter ea quæ ἐν πλείοσιν ἰδέαις ἐστὶ σχεδὸν οὐχ ὁμωνύμοις, multas enim huius esse species ait, quæ & folio & caule & flore & fructu differant. De prima specie, vide eum lib. 4, cap. 4: & Plin. lib. 13, cap. 17, vbi celtin vocari tradit. Huius fructus magnitudine fabæ est, colore croci, densus in ramis myrti modo nascens: tam dulci apud Afros cibo vt nomen etiam genti terræq; dederit, nimis hospitali aduenarum obliuione patriæ. quemadmodum sanè apud Homerū Odysseæ ι, sociorum Vlyssis ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν, Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι· Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι. (vnde prouerbio λωτὸν φαγεῖν, lotum comedisse, dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ obliuiscitur) Vinū quoq; exprimitur illi, simile mulso: baccæq; cōtusæ cū alica ad cibos doliis condūtur. quin & exercitus pastos eo tradunt, vltrò citróque commeātes per Africam. Hæc ferè Plin. loco citato, & Athen. l. 14, ex Polybio, consentiens cum Plinio quod ad fructum attinet, non quod ad arborem. Sed & fabā Græcam Romæ à suauitate fructus syluestris quidē, sed cerasorū penè natura, loton appellarunt. Autor idē Plin. l. 16, c. 30. vbi descriptionem eius prolixiorem vide. Est eodem nomine in Ægypto caulis in palustrium genere. recedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit similis fabæ, caule, foliisque densa congerie stipatis, breuioribus tantùm gracilioribúsq; : cui fructus in capite, papaueri similis incisuris omniq; alio modo: intus grana, ceu milium. ea capita incolæ in aceruis putrefaciūt: mox separant lauando, & siccata tundunt, eóque pane vtuntur. Autor idē Plin. l. 13, c. 17: & Theophr. Hist. pl. l. 4, c. 10: necnon Herodot. l. 2, p. 77. (qui & superioris loti meminit, l. 4, p. 176, palmeam dulcedinem ei tribuēs, & vinū inde confici dicens) Athen. verò initio l. 3, scribit ἐκ τῶν κιβωρίων nasci & florem coronarium, quem Ægyptii λωτὸν appellent, Naucratitæ verò μελίλωτον: vnde μελιλωτίνους στεφάνους vocari, admodum odoratos & in æstu maximè refrigerantes. Alioqui λωτὸς & ex herbarum genere est. Duæ eius species. vna, ἥμερος, quā τρίφυλλον appellant nonnulli, φυομένη ἐν παραδείσοις. altera λωτὸς ἄγριος dicitur, alio nomine λίβυος, quòd in Libya, vt plurimum proueniat, folio similis λωτῷ τῷ τριφύλλῳ τῷ ἐν χορτικοῖς τόποις φυομένῳ, semine fœnigræci, sed multo minore: id φαρμακῶδες ἐν τῇ γεύσει. Autor Diosc. lib. 4, cap. 111, & 112. Item Plin. lib. 22, c. 21, Loton (inquit) qui arborem putant tantùm esse, vel Homero autore coargui possunt. is enim inter herbas subnascentes deorum voluptati, loton primam nominauit: nimirum Iliad. ξ, de Ioue & Iunone canens, Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Quin & inter equorū pabula λωτὸν commemorat idem poeta: Iliad. β, ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. Et Odyss. δ, Telemachus quum inter alia munera à Menelao accepisset equos etiam, hos ei reddit, dicēs Ithacam suam pratis carere, ipsum verò πεδίου ἀνάσσειν εὐρέος ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον, Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Redeo nūc ad lotum arborem, de qua primo loco dixi. Lignum eius colore nigro est, cariem vetustatémque non sentit: ad tibiarum cantus expetitur: è radice verò cultellis capuli fiunt, autore Plinio. Sanè pro ipsa tibia inde confecta ponitur frequēter à poetis. Suidas λωτοὺς scribit vocari ἐπιθαλαμίους τοὺς αὐλούς, hæc ex Epigr. afferens exempla, λωτοὶ ἠχοῦντες θαλάμων ἐπιπαστάδιοι. Et rursum, Ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν Λωτοί. Item, ἐν θαλάμοις ἡδεῖς ἐπήχει λωτὸς, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. Affert & διδύμους λωτοὺς κεροβόας. Sic apud Athen. lib. 4, ex Sophrone de nabla, Ὁ λωτὸς ὁ τῷ νεβρῶν ἄψυχος παγὶς ἔμπνουν αἰεὶ μοῦσαν. quanquam sunt nonnulli qui λοτὸς scribant per ο quum pro tibia vsurpatur, vt suprà docui. Venio nunc ad composita & cætera deriuata. A loto arbore dulcissimi fructus ferace, DICVNTVR Λωτοφάγοι populi quidā, Latinis itidē Lotophagi, ex eo quòd loti fructu victitēt: de quibus Hom. Od ι, & Herod. l. 4, p. 176: Pl. l. 5, c. 4: à quo c. 7, & Lotophagitis insula memoratur. Sed & Strabo l. vlt. Λωτοφάγων meminit & σύρτεως Λωτοφαγίτιδος: loton indicans herbam esse & radicem qua gustata potu non indigeant. Inde ET Λώτινος, Lotinus, Qui è loto est. vt λώτινον ξύλον apud Theophr. Histor. pl. lib. 5: & lib. 4, cap. 3. Sic Athen. lib. 4, λωτίνους αὐλοὺς vocari scribit qui κατασκευάζονται ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ, ab Alexandrinis dictos φώτιγγας. vbi itidem subiungit, lotū esse lignum in Africa nascens. Quidam & λωτίνας ἀηδόνας vocauit hosce λωτίνους αὐλούς, quasi luscinias è loto confectas: luscinias appellans ob cantus suauitatem. ITEM Λωτόεις, εντος, ὁ, Loti ferax, Loto abundans. Ex huius accusatiuo λωτόεντα Atticè contracto in λωτοῦντα, Hom. fecit IONICVM Λωτεῦντα, Iliad. μ canens, Ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους Καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, campos loti trifolii feraces: λωτὸν ἔχοντα πεδία, Hesychio, qui & generalius exp. ἀνθοῦντα: itidémque Λωτία attulerat pro ἄνθη, Flores: ac λωτὸν esse dixerat propriè τὸ ἐν τοῖς λιβάσι φυόμενον, ac πᾶν ἄνθος. AD HAEC Λωτία siue Λωτίη, Suidæ στέφανος ἐκ λωτοῦ, Sertum è loto. Et VERB. Λωτίζω, significans Lotū carpo. Hesych. λωτίζειν exp. non solùm ἀπανθίζεσθαι, sed etiam ἀπολαύειν: à quarum significationū priore est VERBALE Λώτισμα, quod exp. οἱ ἀπρεπτοι καὶ ἐκλεκτοί. At Λωτίβοκον φῦλον, idē à nonnullis vocari scribit Ægyptios, ab aliis Thraces, ab aliis Scythas: proculdubio quòd loti pastu victitent, vt οἱ Λωτοφάγοι. Est & Lotometra, (inquit Plin. l. 22, c. 21) quæ fit ex loto sata, ex cuius semine, simili milio, fiunt panes in Ægypto à pastoribus, maximè aqua vel lacte subacto. Λώταξ autem, quod in v. l. redditur Latro, Qui turpiter vitam agit: item Voluptuarius, Vnguētis delibutus: interpretandum potius Tibicen, à λωτὸς, quo significatur Tibia, vt Eust. tradit quosdam per ο μικρὸν scribere λοτὸν, τὸν αὐλόν, vnde λόταγα dici τὸν αὐλητήν. E G

Λωτρὸν, Laconibus esse δειλινὸν ἄλειμμα, vnctionē vespertinā, autor Hes. Videtur Doricè potius dictū pro λουτρὸν, Lauacrum. B

Λωψ, Hesych. χλαμὺς, Chlamys: generalius λῶπος.

M

M Nota est duodecimæ apud Græcos literæ, quã appellant μῦ: nota item quadragenarii numeri, hoc modo, μʹ. præfixum verò acuti accentus apice, quadraginta millia denotat, sic, ͵μ. Maiusculum quoq; M numeralis nota est, index videlicet eius numeri q ab ipsa incipit, nimirum τῆς μυριάδος, vt X τῆς χιλιάδος. Sic gemina, trina, quaterna, significant totidem myriadas: τῷ Π verò inclusum, quinq; myriadas notat, hoc modo, [M], & sic deinceps, vt prolixius docui in Appendice De numeris ex Herodiano & aliis.

Μά, t.2, c.1532, a. • Μᾶ, t.3, c.33, a

Μααπρόν, Lacones μωρὸν dicunt, Fatuum, Stultum, Hes.

Μαγαδεύω, Μαγαδίζω, Μαγάδιον, Μάγαδις, Μαγάζω, in sequ. Μαγάς.

Μαγαεὶς, Hesychio μικρὰ σπάθη, Parua spatha.

Μαγαείσκος, eidem est πινακίσκος, Paruus discus.

Μάγαρον, non μέγαρον, dici εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται, tradit apud Eust. Ælius Dionysius. hoc est Sacellum, Fanum.

Μαγὰς, dicitur σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ᾽ ἑαυτῆ τῆς κιθάρας τὰς νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον, Hesych. & Suidæ. vt sit lamina illa lignea repanda super qua citharæ nerui contenduntur, pulsatis iis sonum reddens è foraminibus quibus pertusa est. Boethius hemisphærium nominasse dicitur, recentiores musici Fulcrum & Pontem (vt & Suid. rursum esse dicit τὴν τῆς κιθάρας siue λύρας καβάλλαν τὴν τὰς νευρὰς βαστάζουσαν) & Canonem. Metaph. Greg. τίς ὁ δούς τε ἤλιγι τὴν ἐπὶ σὴ τοῖς μαγάδα; INDE Μαγάζειν dicitur τὸ ψάλλειν, Fides pulsare, seu Neruis τῇ μαγάδι superductis harmonicos ciere sonos. Inde ET Μαγαδὶς, SIVE Μάγαδις, dictum instrumentũ quoddam musicum, procul dubio ab ampliore magade, vtpote viginti chordis intendi solitum, teste Anacr. qui apud Athen. dicit, Ψάλλω δ᾽ εἴκοσι χορδαῖσι μάγαδιν ἔχων. Apud eundẽ Athen. ibidẽ, nimirũ l. 14, dicitur esse ὄργανον ψαλτικὸν admodum vetustum: quod postmodum μετασκευασθὲν dictum fuerit σαμβύκη: secundum alios à Lydis: secundum alios, à Sapphone inuentum. Sunt qui μάγαδιν & πηκτίδα eandẽ esse velint, inter quos Menæchmus est: Aristoxenus verò diuersa. scribit enim τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν, magadin & pectidem sine plectro digitis pulsari. paulo pòst tamen idem Athenæus non Menæchmi tantùm sed & Aristoxeni testimonio τὴν πηκτίδα & τὴν μάγαδιν eandem esse ait, quũ scribit Terpandrum inuenisse ἀντίφθογγον τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον, eo quòd Pind. dicat Terpandrum Lesbiũ primum ἐν δείπνοισιν εὑρεῖν Λύδιον ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς πηκτίδος. Vbi quum dicat ὑψηλᾶς, suspicari possit aliquis τὴν μάγαδιν, siue τὴν πηκτίδα, fuisse simile instrumentũ ei quod hodie manichordium & symphoniacum vocant, quadratum, sed oblongum, æreis ferreisque intentũ neruis. Ion verò μάγαδιν appellat & tibiarũ quoddam genus, in Omphale, Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς: si Didymo credimus, sic appellans τὸν κιθαριστήριον αὐλόν: vt alii volunt, τὸν προσαυλούμενον τῇ μαγάδι, vt Hesych. etiam τὸν συνᾴδοντα τῇ μαγάδι. nisi fortè putandus sit intellexisse instrumentum musicum simile ei quod vulgo symphoniacum appellant, idem propè cum eo quod manichordiũ nominant, nisi quòd hoc chordas, illud fistulas habet quæ digitis percurrentibus flatum concipientes sonum reddunt suauissimum. Ac vt ibi Ion dicit ἡγείσθω βοῆς, ita Pindarus in scolio quodam ad Hieronem τὴν μάγαδιν vocat ψαλμὸν ἀντίφθογγον, propterea quòd διὰ δυοῖν γενῶν habeat συνῳδίαν, puerorum videlicet & virorum. vnde & Phrynichus, Ψαλμοῖσιν ἀντίσπαστ᾽ ἀείδοντες μέλη. Tryphon & Μάγαδιν & Μάγαδον vocat. Nam περὶ ὀνομασιῶν libro 2, sic scribit, ὁ δὲ Μάγαδος καλούμενος αὐλός. Et rursum, Μαγαδὶς ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται: dicente Alexandride, Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν, indicans, magadi se redditurum & exiles & grauisonas seu grandisonas voces. Sic verò idẽ Ath. l. 4. ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός, ὁ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, afferens & ipse hoc Alexãdridæ testimonium. Idémq; refert Eust. p. 1157. Ad superiorẽ verò magadin vt redeã, idem Athen. l. 14, scribit Diogenem tragicũ τὴν πηκτίδα à magadide discriminare. quippe qui quum dixerit, Ψάλμοις τριγώνων, πηκτίδων τε Περσικῶν, statim subiũgat, ἀντιζύγοις ὁπλαῖσι κρέκουσαι μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ νόμῳ ξυνῳδὸς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς. Sic verò & Phyllidem lib. 2 De musica, vt diuersa organa ponere πηκτίδας, μαγάδιδας, σαμβύκας, τρίγωνα: μαγάδιδας nominari dicentem τὰ διὰ πασῶν καὶ περὶ ἴσα τὰ μέρη τῶν ᾀδόντων ἡρμοσμένα. Hæc ille ibi. Ac notandum est, eũ in obliquis dicere & μάγαδιν & μαγάδιδα, in datiuo μαγάδι, sine diphthongo, Ionico more, vt & apud Hesych. scriptum reperitur: quum de tibiæ genere dicitur, masculino etiam genere dicere ὁ μάγαδις. Verũ & μαγαδίδας apud eum legi sciẽdum est, paroxytonως, ab oxytono nominatiuo μαγαδὶς, itidémque apud Eustathiũ: apud Poll. verò μαγάδην, ex Anacreonte. quod suspectum habeo, nec dubito quin reponendum sit μάγαδιν. Hesych. trisyllabi tantùm meminit, μαγάδεις dici scribẽs & ψαλτικὰ ὄργανα & αὐλοὺς κιθαριστηρίους. Ex cóque est VERB. Μαγαδίζειν significans τὸ τῇ μαγάδι διαψάλλειν, Magadi canere, seu Magadis neruis pulsatis musicum ciere melos. Theophil. comicus, πονηρόν, υἱὸν καὶ πατέρ᾽ ἐστὶ μαγαδίζειν ἐπὶ τῶν χορδῶν καθημένους. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταυτὸν ᾄσεται μέλος. Aristot. actiuè etiã & trãsitiuè posuit pro ψάλλειν, Pulsare, Digitis tangere: in Probl. Sect. 19. Nã quæst. 18, quærit cur ἡ διὰ πασῶν συμφωνία ᾄδεται μόνη: hanc. n. μαγαδίζεσθαι, ἄλλην δ᾽ οὐδεμίαν. Et sub finem dicit, διὸ μόνη μελῳδεῖται, ὅτι μιᾶς ἔχει χορδῆς τὰ ἀντίφωνα φωνήν: synonymως ponẽs μελῳδεῖσθαι, & μαγαδίζεσθαι. Deniq; à disyllabo μαγὰς est DIMIN. Μαγάδιον, ου, τὸ, Paruula μαγάς. vt apud Luc. de Mercur. lyræ seu citharæ inuẽtore, p. 29, χελώνην που διεκραὶ θὰν ὄργανον ἀπ᾽ αὐτῆς συνεπήξατο. πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Vbi Micyll' vertit, fundóq; & dorso subiecto.

Μαγγανα, Suidæ Vas vinarium è lignis cõfectum. Idem in Γαῦλος, inter alias expositiones, oxytonon γαυλὸν esse dicit οἰνηρὸν ἀγγεῖον ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον, quam Italos vocare μαγγάναν. Nõ est itaq; merè Græcum vocabulũ.

Μαγγανεία, Μαγγάνευμα, Μαγγανεύω, Μαγγανευτικὸς, vide in sequ. Μάγγανον.

Μάγγανον, ου, τὸ, varias habet significationes. Hesych. enim μάγγανα exp. non solùm φάρμακα, γοητεύματα, Venena, Præstigiæ: sed etiã μηχανήματα, Machinamenta seu machinæ: necnõ δίκτυα, Retia. Aristoph. scholiastes sua ætate μάγγανον vocatum fuisse scribit quam Aristoph. βάλανον dicit, hoc est τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον: βαλανεὺς nimirum exponens τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Itidémq; schol. Thuc. l. 2, p. 49. Sed primã significationem vsitatiorẽ puto, qua nimirũ pro Machinamento seu Machinamẽto præstigioso ponitur. quapropter & Suid. exp. per παράδοξόν τι, Inopinatum quippiam & inexpectatum machinamẽtum, qualia sunt præstigiatorũ. VNDE Μαγγανεύω, exponitur Præstigiis & incãtationibus vtor. Aristoph. Plut. Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ᾽ ἀνακυκῶσαν, καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους. id est, καταφαρμακεύουσαν. vt Hom. quoq; τὴν πολυφάρμακον Κίρκην canit τεύξασα κυκεῶνα βαλοῦσά τ᾽ ἐνὶ φάρμακα σίτῳ, Vlyssis socios in porcos & alia animantia conuertisse. Hinc VERB. Μαγγανεία, ας, ἡ, idẽ significãs quod φαρμακεία, Veneficium. apud Suid. ὁ δὲ, νόσῳ περιέπεσεν ἐκ μαγγανείας χαλεπῇ, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ ἁλόντας ἐκόλασε. Metaph. Naz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, pro Lenocinia & quasi veneficia, Scitamenta. Non tantùm pro Veneficio, sed etiam pro Præstigiis vel incãtationibus accipi potest in hoc loco apud Suid. ex Procop. τὰ δὲ ἄρα μαγγανείαις κατειλήφει πολλαῖς. vbi ipse expon. γοητείαις, Præstigiis & fallaciis. Et Plat. l. 11 De leg. φαρμακεία ἢ μαγγανείαις τέ τισι καὶ ἐπῳδαῖς καὶ καταδέσεσι λεγομέναις πείθει τοὺς τολμῶντας βλάπτειν αὐτούς. ITEM Μαγγάνευμα, ατος, τὸ, significat Veneficiũ, Præstigias: seu Lenocinium. Plutarch. de Cleopatra, ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν μαγγανεύμασι καὶ φίλτροις ἐλπίδας θεμένη.

Vbi metaph. est, sicut & apud Greg. dicentem, λιπαρὰς τραπέζας καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα. A
Quintil. Artificium coquorum dicit, Plinius Mangonium. NECNON Μαγγανευτής, Veneficus, seu Præstigiator. ET Μαγγανευτικὸς, οῦ, ὁ, Præstigiatorius. Latinum Mango procul dubio hinc factum est. Propriè enim Mangones dicuntur qui, vt Quintiliani verbis vtar, colorem fuco, & verum robur inani sagina in mancipiis mentiuntur. Indéque Mãgonium & Mãgonicus quæstus. Plin. dicit etiam, Lætiore quodam colore & cutis teneritate mangonizat corpora. B

Μαγδαλιά, t.2, c.803, e. Μάγδαρις, t.4, c.247, a

Μάγδωλος, Hesych. οἰκοδόμημά τι, Structura quædam.

Μαγεία, in Μάγος. Μαγειρεῖον, t.2, c.807, f

Μαγειρεύω, ibid.e. Μαγειρικός, ibid.d

Μαγειρίσκος, ibid.f. Μαγειρική, s. τέχνη, ibid.e

Μάγειρος, ibid.a

Μαγέταν αὐλὸν, Hes. τὸ μαγεύοντα τοὺς ἀκροωμένους.

Μάγευμα, in Μάγος. Μαγεύς, t.2, c.801, f

Μαγεύω, in Μάγος paulo pòst. Μαγικὸς, ibid.

Μαγίς, t.2, c.801, c. At Μάγιν Hesych. ἀσπίδα. C

Μαγίστωρ, eidē H. διδάσκαλος, ἐπιστάτης, Doctor, Præfectus: afferenti itidem Μαγιστόρους pro διδασκάλους, ἐπιστάτας. haud scio an ex Latino Magister.

Μάγμα, t.2, c.801, b

Μαγμὸν, Hesych. dici scribit τὸ καθάρσιον. nam ἀπομάσσειν vocari quando περικαθαίρουσι τοὺς ἐνεχομένους τινὶ πάθει.

Μάγνης, ητος, ὁ, Magnes: & propriũ & gentile nomē est. Dicuntur n. Μάγνητες, populi quidā Asiæ, quondā à Cimmeriis funditus deleti. vnde prouerb. Μαγνήτων κακά. Fœmininum huius Μάγνης est Μάγνησσα, apud Callim. & Μάγνησσα apud Parthenium: apud Steph. Μαγνῆτις, teste Steph. qui vrbem horũ τῶν Μαγνήτων & Μαγνητῶν vocari Μαγνησίαι autor est. Item Μάγνης dicitur quidā κυβευτικὸς βόλος. Iactus tesserarũ lusu seu aleæ. Necnon lapis quidam Μάγνης ac Μαγνῆτις dicitur, vel etiã fœminino genere Μαγνῆτις, propterea quòd in Magnesiaco agro magna eius sit reperta copia. Nicander ab inuentore appellatum scribit, in Ida repertum, clauis crepidarũ & baculi cuspide hærentibus quum armenta pasceret. trahitur enim ab hoc lapide ferrum, dū mitrix aliarum rerũ materia, adeò vt ad eũ curat, & vbi propius venit, assistat, teneatur, & cōplexu hæreat. ob quā vim nominatur & ἡράκλειος λίθος, necnon σιδηρῖτις propterea quòd ferrũ ita ad se cogat. Sic itaq; Alex. Aphr. Probl. libro 2, ἑλκυστικὴ ἀπὸ μαγνήτιδος σιδήρου. Et in præfat. Probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον. Et Diosc. lib. 5, c. 148, τῆς μαγνήτου λίθου etiam probat qui τὸν σίδηρον εὐχερῶς ἕλκει & τὴν χρόαν κυανίζει. reperitur enim in Magnesia Asiæ & candidus neque attrahens ferrũ, similis pumici, omnium magnetum deterrimus, teste Plinio. Achilles Statius Μαγνησίαν λίθον appellat: in Eroticis, ἐρᾷ γοῦν ἡ Μαγνησία λίθος σιδήρου. Hes. & ἡρακλεῶτιν vocat, forsan quòd Heracleæ etiam reperta prædicetur. D E

Μάγος, ου, ὁ, Magus. Persicũ vocabulũ est, significās Sapiētem seu rerũ diuinarũ & naturaliũ peritũ. Ii herbarum gemmarúmq; & aliorũ vires callebant, miracula edebant, diuinabāt: & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus grauioribus consulebantur. Cic. De diuin. Eũ magos dixisse (quod genus sapientum & doctorum habebatur in Persis) ex triplici appetitione solis xxx annos Cyrum regnaturum esse. Et rursum, Diuinationum ratio ne à barbaris quidem gentibus neglecta est. Siquidem & in Gallia Druides sunt, qui & naturæ rationem, quam physiologiam Græci appellant, notam esse sibi profitentur, & partim auguriis, partim coniectura, quæ sunt futura, dicunt. & in Persis augurantur & diuinant magi, qui congregantur in fano commentandi causa atque inter se colloquendi. Itidem Strabo libro 16, scribit τοὺς μάντεις in honore fuisse: quales apud Indos fuisse τοὺς γυμνοσοφιστὰς, apud Persas τοὺς μάγους, item τοὺς νεκυομάντεις, & τοὺς λεκανομάντεις: apud Assyrios τοὺς Χαλδαίους, apud Romanos τοὺς Τυῤῥηνικοὺς ὡροσκόπους, Etruscos aruspices: talémque fuisse Mosen Iudæorum ducem. Et Luc. in Macrob. καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, (inquit) γένος τοῦτο μαντικὸν καὶ θεοῖς ἀνακείμενον παρά τε Πέρσαις καὶ Σ... καὶ Μήδοις καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις ἔθνεσι ... Ἀσσύριοι οἱ ... , apud Indos οἱ βραχμᾶνες, οἱ ... φιλοσοφίαν ... Apud Aelian. 8, p.121 ... μάγοι ... θεοὺς ... ἑκάστην ἡμέραν ... Et ... 7, p.409, χρήματα τοῖς θεοῖς ... οἱ μάγοι ... Et apud Plut. in Alex. οἱ μάγοι ... Et apud Herodian. l.4, Antoninus Caracalla ... μάγων τοὺς ... περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ. Apud Luc. verò in ... quidam dicit se μάγον εἶναι, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς ... αὐτῷ ἅπαντας ... παρέχειν ... A B

Vnde factum vt τοῦ μάγου vocabulum in malam etiam partem acceptum fuerit, nimirum pro præstigiatore & venefico. quo sanè modo Æschin. in Ctesiph. dicit, ἐπὶ Φρυνώνδας ἐπὶ Εὐρυβάτος, οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Et Sophocl. Τρεῖς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον. Itidem Plin. lib. 29, cap. 3, Vt est magorum solertia occultandis fraudibus sagax. Et lib. 28, c. 7, Tactis menstruo postibus irritas fieri magorum artes. Et lib. 36, cap. 19 Veneficiis resistit omnibus, priuatim magorum. Itidem DERIV. Μαγικὸς, οῦ, ὁ, in malam plerunque partem accipitur pro Præstigiatorius, Veneficus: vt quum idem Plin. initio libri 30, dicit Magicas vanitates. & lib. 28, c. 8, Contra magicas insidias pollere. De origine magicæ artis, quando & à quibus cœperit, & à quibus celebrata fuerit, docet idē initio libri 30: & caput sequens ita orditur, Vt narrauit Osthanes, species eius plures sunt. nanque & ex aqua & ex sphæris, & ex aere & stellis, & lucernis ac peluibus securibúsque & multis aliis modis diuina promittit: præterea vmbrarum inferorúmque colloquia. quæ omnia ætate nostra princeps Nero vana falsáque cōperit. Sed vt ad Μάγος redeam, adiectiuè etiam accipitur pro Magica artis peritus, Magica vi instructus. vt quum Plato in Axiocho dicit, Γωβρύης ἀνὴρ μάγος. Et quidā in Epigr. Καὶ κεστῷ φωνεῦσα μαγεύματα, In sermone cestũ Veneris superans velut magicis incantationibus. Suid. exp. ἠλεκτροκατεῖρα. habebant n. & magi sua ἠλέκτρα. Porrò præter adiectiuum μαγικὸς, deriuatum à μάγος etiam VERB. Μαγεύειν, Magum esse Magicis artibus imbutum seu instructum esse, Magicas artes callere. Plut. Artox. ἵνα τῶν ἱερέων ὃς ἐν παισὶ Κύρου τῆς νομιζομένης ἐγρηγόρσεως ἐπιστάτης γενόμενος καὶ διδάξας μαγεύειν αὐτόν. Nec enim (inquit Cic. De diuin. l.1) quisquã rex Persarum potest esse qui non antè magorum disciplinam scientiámque perceperit. Et Cyrus minor in epistola ad Lacedæmonios dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον καὶ μαγεύειν βέλτιον τοῦ ἀδελφοῦ, vt est apud Plut. in Artox. & in Apophth. ‖ Significat etiã Vti magicis artibus, seu Adhibere magicas artes aliqua in re. vt quum idem Plut. in Numa dicit, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, Illos magicis vsos artibus, seu præstigiis, Iouē deduxisse. vt & Cic. dicit Magorum portenta: & Plin. Osthanem magum semina artis portentosæ sparsisse. Inde VERBALE Μάγευμα, ατος, τό, Machinamentum magicum: vel Artes magicæ, Insidiæ magicæ. Plut. Erotico, φάρμακα καὶ μαγεύματα καθιεμένοι ἀκολάστων γυναικῶν. ET Μαγεία, ας, ἡ, itidem Magica ars, Magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur hoc vocabulum, vt & μάγος. veluti quum Suidas scribit μαγείαν fuisse ἐπίκλησιν δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν, qualia fuerint Apollonii Tyanei θεάματα: γοητείαν autē, ἐπίκλησιν δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους γινομένην: φαρμακείαν verò, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατοφόρου πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλως δοθῇ τινι διὰ τοῦ στόματος. indicans, magos bonorum geniorum inuocationibus vel futura prædixisse, vel miracula aliqua edidisse: vt & Plato in Alcib. maiore scribit τὴν μαγείαν Persicam fuisse θεῶν θεραπείαν. Sed quoniã posteriores magi γόητες etiam erant & φαρμακοί, præstigiis portētosis & veneficiis vtebãtur, ideo infame etiã τὸ μαγείας vocabulũ esse cœpit, ac poni pro arte præstigiatrice, incãtatrice, venefica. Vide Plin. l. 24, c. 17: & lib. 30, c. 1 & 2. Præterea παρὰ τοὺς μάγους est COMPOSITVM Μαγοφονία, ας, ἡ, Magorum occisio seu cædes: eorum videlicet qui regnum C D E

Persidis inuaserant. Festũ esse hoc nomine apud Persas quotannis celebrari solitum, in memoriam eius diei quo septem principes occiderant magos qui regnũ malis artibus ad se traduxerant, autor est Herod. lib. 3, p. 113. vbi etiam addit, ea die magos domi se continere, nec foras prodire, metu magni illius diei quo omnes fuissent interfecti nisi nox superuenisset. Sic in Epit. Ctesiæ, p. 4, ἄγεται τοῖς Πέρσαις ἑορτὴ τῆς μαγοφονίας, καθ' ἣν Σφενδαδάτης ὁ μάγος ἀνῄρηται. Deniq; inde COMPOS. Μαγῳδὸς, ex quo deriuatum μαγῳδία. Athenæus enim lib. 14, scribit τὴν μαγῳδίαν accepisse nomẽ ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις. esse autem μαγῳδοὺς, histrionum genus ad comicum accedẽs: vti tympanis & cymbalis, habitu muliebri: personam agere modò mulieris, modò mœchi, modò lenonis, modò viri temulenti qui ad amasiam comissatum venit: καὶ πάντα ποιεῖν τὰ ἔξω κόσμου: ἱλαρῳδὸν autem esse multo σεμνότερον, & ad tragicum histrionem propius accedere. Vide & Λυσιῳδός. Apud Hesych. Μαγῳδὴ, ὄρχησις ἁπαλὴ, Mollis & effœminata saltatio: dicta à Chrysogono mago.

Μαγοφονία, vide in præced. Μάγος.

Μαγύδαρις, Magudaris: radix silphii, seu laserpitii. Scribit enim Diosc. lib. 3, c. 94, τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου nominari μαγύδαριν· τὰ δὲ φύλλα, μάσπετα. Poll. verò lib. 6, c. 10, annotat τὸ σπέρμα τοῦ σιλφίου vocari μαγύδαριν, (ita enim reponendum pro μάνδαριν) radicem autem, σίλφιον: folium, μάσπετον· τὸ φυτὸν, καυλόν. Sanè apud Theoph. Hist. plant. lib. 6, c. 3, legimus silphii radicem ἐπὶ τοῦ μέσου habere κεφαλὴν: è qua enasci τὸν καυλόν: & ex hoc μαγύδαριν καὶ τὸ καλούμενον φύλλον. Sed sunt qui mendosum eum locum esse dicant, sicque restituant, ἐξ ἧς δὴ τμηθείσης ῥεῖν ὀπὸν ὡς γάλα· μετὰ ταῦτα δὲ φύεσθαι τὸν καυλὸν, καλεῖσθαι δὲ μαγύδαριν· ἐκ δὲ τούτου τὸ καλούμενον φύλλον χρυσοειδές. τοῦτο δ' εἶναι σπέρμα. ita enim legendum esse ex Plinio, qui lib. 19. c. 3, Tradunt (inquit) in laserpitii radice tuber esse super terram. hoc inciso profluere solitum succum ceu lactis, supernato caule, quem magydarin vocarunt. folia aurei coloris pro semine. Paulo pòst, idem Theophr. scribit τὴν καλουμένην μαγύδαριν esse ἕτερον τοῦ σιλφίου, μανότερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχειν. vt & Plinius eodem in loco, Alterum genus est quod magydaris vocatur, tenerius & minus vehemẽs, sine succo. Hoc quoque laserpitium quosdam vocare, Theophrast. & Plinius docent ibidem. quin & verum silphium eo adulterari.

Μαγῳδὴ, Μαγῳδία, Μαγῳδὸς, vide in præced. Μάγος.

Μαδιγένειος, Μαδάλλω, Μαδαρὸς, Μαδαρότης, Μαδάρωσις, Μαδάω, vide paulo pòst in Μαδός.

Μάδδα, Doricè pro μάζα dicitur, ἀπὸ τοῦ μάττειν, inquit Etymologus. Suidas Megarenses scribit τὴν μάζαν, siue τροφὴν, vocare μάδδαν, per duplex δ.

Μάδεομα, siue Μάδδυμα, Hesych. δέλεαρ, πρόβλημα.

Μαδιβὸς, siue Μάδισσος, eidem δίκελλα, Ligo, Bidens.

Μαδίζω Μάδισις, Μαδιστήριον, Μάδος, in seq. Μαδός.

Μαδὸς, οῦ, ὁ, Doricè pro μαζὸς dicitur, vt Eust. tradit ex Heraclide. Alioqui μαδὸς est etiam adiectiuum, significans Læuis, Glaber, Depilis. apud Theophr. Hes. non oxytonως solùm affert μαδὸν pro λεῖον, (addens, esse & herbam quandam) sed etiam paroxytonως Μάδος, exponens τὸ ψίλωθρον, Psilothrum, Medicamẽtum quo cutis deglabratur & depilis redditur. quod & Μαδιστήριον, vt mox docebo. INDE Μαδαρὸς, οῦ, ὁ, eiusdem cũ μαδὸς significationis, Depilis, Glaber, Læuis. Vt apud Aristot. Hist. anim. l. 4 μαδαροὶ γίνονται. itémque ab Hesych. exponitur ἀραιόθριξ, ψεδνός. HINC Μαδαρότης, ET Μαδάρωσις, Glabrities, Læuor ex defluuio pilorum. Quorum prius apud Hippocr. legitur περὶ χυμῶν, posterius apud Galenum & alios medicos, qui μαδάρωσιν peculiariter appellant τὴν τῶν βλεφάρων τριχῶν ἀπόπτωσιν, alio nomine dictam μίλφωσιν, seu πτίλωσιν. Vide Aet. l. 7, c. 80: Paul. Æg. l. 3, c. 22, & Act. περὶ διαγν. παθῶν l. 2, c. 7. Hippocr. hoc vitiũ φαλάκρωσιν vocat, καταχρηστικῶς, vt vicissim quidam in Epigr. Ἦν ἐσίδῃς κεφαλὴν μαδαράν: ille, vsurpato τῆς φαλακρότητος vocabulo ἀντὶ τοῦ τῆς μαδαρότητος: hic, τοῦ τῆς μαδαρότητος ἀντὶ τοῦ τῆς φαλακρότητος: multò tamẽ Hippocrates καταχρηστικώτερον, quum φαλακρὸς proprium sit capitis, μαδαρὸς verò & aliarum corporis partium. Apud Poll. l. 2, tit. De barba, reperio & COMPOS. Μαδιγένειος, quo significatur Is qui læui & glabro mẽto est: qualis & ὁ ἀγένειος: ambo opposita τῷ εὐγενείῳ & βαθυγενείῳ. Camer. legit μαδηπογένειος: de quo t. 1, c. 845, a. & rectius. Præterea inde DERIV. Μαδάω, ῶ, significans Sum μαδὸς, siue μαδαρὸς, Læuis & depilis sum. vt & schol. Aristoph. μαδῶντα exp. κόμην μὴ ἔχοντα, vbi comicus dicit in Pluto, πρεσβύτην ῥυπῶντα, κυφὸν, ῥυσσὸν, μαδῶντα, νωδόν. Hom. schol. hoc verbo transitiuè vsus est, εὕειν exponens μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, Aqua feruenti depilare, seu glabrare: vt Colum. l. 12, c. 53, Vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrãtur. nam vtroque modo pili detrahũtur. Rursum neutrum μαδᾶν videtur & aliam habere significationem, nimirũ Madere, Madidum esse. Nam quod Theophr. Hist. pl. lib. 4, dicit, νοσεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται. τὰ γὰρ περὶ τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ: Plin. sic extulit lib. 17, c. 24, Si imbres nimii fuere, alio modo ficus laborat, radicib. madidis. Sunt & alia duo verba à μαδὸς deriuata, NIMIRVM Μαδάλλω, ET Μαδίζω, actiuè & transitiuè significantia Glabro, Depilo. Vtrunque apud Hesych. legitur. Is enim & μαδάλλοντες affert pro τίλλοντες, (exponens tamen & ἐσθίοντες) & μαδίσας pro τὰς τρίχας ἀποβαλών. Ita tamen vt hac posteriore expositione innuat, μαδίζειν neutraliter etiam accipi pro μαδᾶν. Ita sanè apud Hippocr. reperio Γυναικ. l. 2, καὶ ἣν μαδίσῃ, κύμινον ἔμπλασσε. pro eo quod paulo antè dixerat, ἣν ῥέωσιν αἱ τρίχες, si defluant pili. ITEM Q. Μάδισις, εως, ἡ, pro Defluuium pilorum, seu Glabrities & læuor è defluuio pilorum. Apud Theophr. legitur inter plantarum vitia, vt & τὸ μαδᾶν. Nam De caus. pl. l. 5, c. 12, scribit συμβαίνειν νόσημά τι περὶ τὰς ῥίζας, quod vocari λοπάδα. id autem esse veluti μάδισίν τινα τῶν ῥιζῶν, καὶ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυυδρίαν. Videtur itaque μαδᾶν & μάδισις dici quum propter nimiam humoris copiam cortex radicis defluit, vt in corpore humano quum pili decidunt. Sed reperitur & Μάδησις per η, à them. μαδάω: apud Hippocr. Epidem. lib. 3, sect. 3, οἷσι περὶ κεφαλὴν τουτέων τι ξυμπίπτει γίνεσθαι, μαδήσιές τε ὅλης τῆς κεφαλῆς ἐγίνοντο καὶ τοῦ γενείου, καὶ ὀστέων ψιλώματα. Rursum à μαδίζω habente significationem transitiuam, est VERBALE Μαδιστήριον, ου, τὸ, significans Id quo glabratur cutis, Id quo cutis redditur læuis & depilis. quod Græci alio nomine τριχολαβίδα & τριχολάβιον vocant, à pilorum prehensione: Latini Vulsellam siue Volsellam, ab euulsione pilorum.

Μάδρυα, Seleucus in Γλώσσαις eadem esse dicit quæ βράβυλα siue κοκκύμηλα, quasi μαλόδρυα. Athen. & Eust.

Μαδρυωθήσομαι, Hesych. κολασθήσομαι, ἐπιτριβήσομαι.

Μαδωναΐς, Madonais, à Bœotis dicitur ἡ νυμφαία, nymphæa herba, vt est apud Theophr. hist. pl. l. 9.

Μαεῖται, Hes. μωρολογεῖ, Fatua & stulta loquitur.

Μᾶζα, t. 2, c. 806, a.

Μαζαγρέτης, t. 2, c. 806, f.

Μαζαγόρας, t. 2, c. 806, e

Μαζάω, t. 2, c. 806, g

Μαζεα, τὰ, Pudenda virilia: v. l. perperam pro μέζεα.

Μαζεὺς, Phrygibus ὁ Ζεὺς, Iupiter. Hesych.

Μαζιναὶ, eidem sunt μαζοὶ, Mammæ: si mendum non est.

Μάζινος, t. 2, c. 806, g.

Μάζιον, t. 2, c. 806, g. At μάζιον, Hesych. ὀλίγον, Parum.

Μαζίσκη, t. 2, c. 806, g.

Μαζονόμον, t. 2, c. 806, e.

Μαζὸς, t. 2, c. 765, a.

Μαζονόμιον, t. 2, c. 806, e

Μαζοπίπτης, t. 2, c. 806, f

Μαζοφορεὺς, t. 2, c. 806, f

Μάζω, t. 2, c. 805, d.

Μάζωνες, apud Spartanos dicta fuit olim ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος, bacchanale conuiuium. Athen. lib. 2.

Ματταλίδας, Pamphilus nominari suspicatur genus ἐκπώματος vel μέτρου: Diodorus exp. κύλικας, apud Blæsum in Saturn. ἔπλα ματταλίδας ἐπίχει ἡμῖν τῶ γλυκυτάτω. Athenæus libro 11. Hesych. vnico λ scriptũ habet, itidem exponens.

Μάθας, idem μαθήσεως: à Dorico μάθα pro μάθη.

Μάθημα, t. 2, c. 784, g.

Μαθηματικὴ, s. ἐπιστήμη, t. 2, c. 785, d

Μαθηματικὸς, t. 2, c. 785, b.

Μαθηματικῶς, ibid. f

Μάθησις, t. 2, c. 785, f.

Μαθητεία, t. 2, c. 786, a

Μαθητέον, Discendum.
Μαθητεύομαι, t.2, c.786, a
Μαθητεύω, t.2, c.785, h
Μαθητής, t.2, c.785, g
Μαθητιάω, t.2, c.786, a
Μαθητός, t.2, c.785, g
Μαθήτρια, t.2, c.785, h
Μαθητρίς, t.2, c.785, h
Μάθυαι, Hesych. γνάθοι, Malæ, Maxillæ.
Μαθῶμαι, idem ζητῶ, Quæro: quod & μαστεύω, & μαίω.
Μαῖα, t.2, c.821, d. & t.3, c.34, e.
Μαίανδρος, ου, ὁ, Mæander: Phrygiæ fluuius est, qui recuruatis in vndis ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque, vt canit Ouidius. Plin. quoque eum dicit plurimis affundi oppidis, ita sinuosis flexibus vt sæpe credatur reuerti. Inde fit vt μαιάνδρου hoc vocabulũ transferatur ad alia etiam. Hesychius enim ἱππασίας quoddam genus apud τοὺς ἱπποδαμάστας ita nominari scribit, quum nimirum pulli multiplicibus flexibus agitantur, interdum & in gyrum. Idem H. μαίανδρον esse dicit κόσμον τινὰ ὀροφικόν: vt Festus quoque mæandrum genus picturæ dictum esse à similitudine flexus amnis qui appellatur Mæandrus: Nonius, mæandrum esse picturæ genus à simili opere labyrinthorum ortum, clauiculis illigatum. vt apud Verg. Æn. lib. 5, Victori chlamydem auratam, quam plurima circùm Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit. vbi Seru. quoque intelligit purpurã flexuosam & inter se remeabilẽ. Itẽ in cælatura μαίανδρος dicitur lineis discursantibus, nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Iud. μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος ἐξείργαστο κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν. Inde Mæandratus dicitur In quo mæandri sunt, seu Flexuosis mæandris circumductus. Varro in Humatione Menippi, Mihi facies mæãdrata & vermiculata, atque adeò orbem terræ. A flumine autem, Μαιάνδριος χλὼ, apud Athen. l.2: & ἔγχελυς Μαιανδρίη, l.7. Sic Μαιάνδριον πεδίον, & Μαιάνδριον ὕδωρ, apud Suid. pro quo apud eundem ex Epigramm. Μαιάνδρου πὰρ πολύελικτον ὕδωρ.
Μαιάς, t.2, c.822, a
Μαιαπικός, t.2, c.822, b
Μαιάω, t.2, c.822, b
Μαιεία, t.2, c.822, e
Μαίευμα, t.2, c.822, e
Μαιευνταί, t.2, c.822, e
Μαίευσις, t.2, c.822, e
Μαιευτική, s. τέχνη, t.2, c. 822, f
Μαιευτικός, t.2, c.822, f
Μαιευτικῶς, ibid. g
Μαιεύτεια, t.2, c. 822, g
Μαιευτεικῶς, t.2, c.822, g
Μαιεύω, t.2, c.822, b
Μαιθαῦ, Hesych. οἴμοι, Eheu: vt ἰαῦ.
Μαιθόλης, ου, ὁ, Insanus. v.l. perperam pro μαινόλης.
Μαιμάζω, t.2, c.819, h
Μαιμακτήρια, τὰ, t.2, c.820, c
Μαιμακτηριών, t.2, c.820, a
Μαιμάκτης, t.2, c.819, h
Μαίμαξ, t.2, c.820, c
Μαιμάσσω, t.2, c.819, h
Μαιμάω, t.2, c.819, f
Μαιμάωξ, Hesych. κινουμένη: vel ἀδελφός.
Μαιμώσσω, t.2, c.820, e
Μαιμώω, t.2, c.820, c
Μαινάς, t.2, c.769, e
Μαίνη, t.2, c. 772, a
Μαινίδιον, t.2, c.772, b
Μαινίς, t.2, c.772, a
Μαινόλης, t.2, c.769, d
Μαινόλιος, t.2, c.769, d
Μαίνομαι, t.2, c.768, f
Μαινούργος, Suidæ piscis species est.
Μαινεῶν, Hesychio ἐνθουσιῶν: afferẽti & Μαινοῶσι pro ἐνθουσιῶσι, procul dubio παρὰ τὸ μαίνεσθαι.
Μαίνω, t.2, c.769, c
Μαίομαι, t.2, c.820, f
Μαιονίδης, prop. t.2, c.1293, d
Μαιόομαι, t.2, c.822, g
Μαῖρα, Canicula, sidus: vel Intensissimus æstus. Quidam lunam ita dici tradunt. Nonnulli Mæram fuisse vnam è filiabus Prœti, sororẽ Æthræ. Tarentini verò Μαιρῆν dicunt τὸ κακῶς ἔχειν, Malè habere. Ita Hesych.
Μαίρω, affertur pro Luceo. quod potius μαρμαίρω.
Μαίσωλος, animal quadrupes in India nascens, simile vitulo. Hesych.
Μαίσων, t.3, c.1422, g. ob. Ab Hesych. exponitur μαγειρεῖον: alii βόρον esse dicunt, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι.
Μαίω, t.2, c.821, a
Μαίωσις, t.2, c.823, a
Μαιωσᾷ, Hesych. ἐρευνᾷ τῇ φύσει. quod & μαίει.
Μαιῶται, propr. t.2, c.823, b
Μαιωτικός, t.2, c.823, a
Μαιῶτις λίμνη, t.2, c.823, b
Μαίωτρον, t.2, c.823, b
Μάκαιρα, t.2, c.774, e
Μάκαιρος, t.2, c.774, e

A Μάκαρ, t.2, c.772, c
Μακάρει, t.2, c.1560, g
Μακαρία, t.2, c.773, c
Μακαρίζομαι, t.2, c.774, b
Μακαρίζω, t.2, c.773, g
Μακάριος, Beatus, & c. t.2, c.773, a. Μακάριος, Defunctus, &c. ibid. c
Μακαριότης, t.2, c.773, e
Μακαρίς, t.2, c.773, e
Μακαρισμός, t.2, c.774, b
Μακαριστὸν, τὸ, substantiuum, t.2, c.774, d
Μακαριστός, t.2, c.774, c
Μακαρίτης, t.2, c.773, e. g
Μακαρίως, t.2, c. 773, c
B Μάκαρος quoq; ου, ὁ, affertur pro Felix, sed sine exemplo.
Μάκαρς, t.2, c.774, d
Μακάρτατος, t.2, c.774, d
Μακάρτερος, t.2, c.774, e
Μακαρτός, t.2, c.774, e
Μακεδνός, t.2, c. 913, f
Μακεδόνες, Macedones: populi Græcis vicini, quorum regio dicitur Μακεδονία, Macedonia: subaudito substantiuo χώρα. Nec enim Μακεδονικός solùm, sed & Μακεδόνιος dicitur παρὰ τοὺς Μακεδόνας, teste Stephano. ac poetæ, vt illud Μακεδόνιος versum intret, ε in eo producunt versum in η. Mimnermus apud Athen. l.13, Ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατηνίσατο λαύρας.
C Prosæ verò scriptores vt dicunt Μακεδονικὴ γῆ, ita etiam Μακεδονικὸς γέρων, Μακεδονικὴ δύναμις, Μακεδονικὸν ὅπλον, Μακεδονικὸν ἦθος, & similia. Apud eosdem aduerbium Μακεδονικῶς, Macedonicè, Macedonico more: vt Μακεδονικῶς καθωπλισμένην apud Athen. l.13. Item verb. Μακεδονίζω, Macedones sequor, Cum Macedonibus facio: apud Plutar. & Athen. Vnde aduerb. Μακεδονιστὶ, Macedonum imitatione, Macedonico more vel sermone. Plut. Alex. Μακεδονιστὶ καλῶν τοὺς ὑπασπιστάς. Dicitur & Μακεδονὶς pro Μακεδο-
D νία, siue Μακεδονική. Necnon Μακέτης pro Μακεδών: cuius fœm. Μακέτις, quod & Μάκεσσα, siue Atticè Μάκεττα. Sic Μακεττία dicitur ἡ Μακεδονία, teste Hes.
Μάκελλα, t.2, c.109, f
Μάκελλα, t.2, c.109, e
Μάκελλος, t.2, c. 109, f
Μάκερ, Macer: cortex qui ex India aduehitur, subflauus, crassus, modicè linguã gustu astringẽs accendénsque mixta quadam acrimonia aromatica. Autor Dioscor. lib. 1, c. 111: Galen. Simpl. med. l.7, & τῶν κατὰ τόπους l.6. Plin. habet Macir. Et macir (inquit lib. 12, c. 8) ex India adue-
E hitur, cortex rubens, radicis magnæ, nomine arboris suæ. Qualis sit ea, incompertum habeo.
Μακεσίκρανος, vocatur ὁ ἔποψ, Vpupa: quoniã in capite habet veluti λόφον, cristam: ob quam & κορυθαίολος nominatur. σίττην etiam appellant, & ἀλεκτρυόνα & γέλασον. Hesych. Doricum est pro μηκεσίκρανος, Oblongam galeam habens.
Μακεστήρ, t.2, c.913, e
Μάκεσσα, in Μακεδόνες.
Μακέτης: Μάκεττα, Μακεττία, in Μακεδόνες itidem.
F Μακρὰ, ᾶς, ἡ, pro Solium, Labrum, affertur ex Galen. τῶν κατὰ τόπους, vbi legitur, κάθιζε εἰς μακρὰν καὶ ἀπόνιπτε. Itidem pro solio balnearũ vsurpasse Damocratus dicitur apud eundem, eiusdem operis lib. 10, dicens, σμήχας δὲ νοσίδος γινομένης, εἰς τὴν μακρὰν καθείς. Artemidorus verò libro quinto pro Arca panaria, vbi dicit, ἔδοξέ τις ἐπὶ μακρᾶς, τῆς λεγομένης καρδόπου μεστῆς αἵματος ἀνθρωπίνου, βασταζομένης φέρεσθαι. Sed eo equidem in loco reponendum affirmo μάκτρας: vt sanè apud Aristoph. legimus, Χρῶσόν σου μάκτραν, εἰ δ' βούλει, κάρδοπον: scripturam eam confirmantibus Pollucis etiã & Gellii codicibus, ac nomina-
G tim apud hunc lib. 13, c. 24. Verùm & apud Galen. legendũ esse μάκτρα pro illo μακρὰ, ex Poll. discimus. Is enim l.7, titulo De balneis, scribit, recentiores comicos τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ nominasse μάκτραν, quem eius vocis vsum ad suam vsq; ætatẽ perdurasse. exẽplúmq; eius hoc affert ex Eupolide, εἰς βαλανεῖον εἰσελθών: μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸ συμβαῖνόν σοι εἰς τὴν μάκτραν. Ita vt μάκτρα primo loco dicatur Alueus in quo farina subigitur: deinde Alueus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη, à forma oblonga & nauiculari. At μακρὰ, τὰ, ex Homero affertur pro Putei, aut Lacus profundi.
H Μακραδρομώτατοι, Qui longissimè currunt. Legitur in Xen. Cyneg. sed malim μακροδρομώτατοι.

Μακι.

Μακισήρ, t.2,c.391,e Μάκισος, t.2.c.913,e

Μακκοᾶν, quod est ἀνοηταίνειν, μωραίνειν, παραφρονεῖν, Desipere, Fatuè & stultè se gerere: quidam dictum volũt quasi μὴ κοεῖν, hoc est, μὴ νοεῖν, Nõ percipere animo nec intelligere: alii παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponẽtes προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν, Simulare, seu Præ se ferre, Non audire. Alii dictum volunt παρὰ τὴν Μακκώ, quæ fuerit εὐήθης καὶ βαρέως νοοῦσα: vt sit Maccûs more surdastrum esse & stolidum. εὐηθῆ καὶ ἀνόητον εἶναι. Quidam & pleonasmo τοῦ μ pro ἀκκοᾶν, ab Accone quadã famosæ stoliditatis, quæ in speculo conspicans suam imaginem, cum ea veluti cum alia confabulari solita sit. Ac secundum posteriores duas etymologias duplici, secundum priores vnico κ scribendum est: quo sanè modo scriptum legitur apud Hesych. Vtitur porrò hoc vocabulo Aristoph. in Equit. dicẽs, Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Et aliquanto antè, Ὁ δ', αὖ τ' ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Τέχνην πεποίηται. Vbi schol. & aliud etymõ affert, deriuans non solùm παρὰ τὴν Μακκώ, exponẽsq; τὰ Μακκοῦς φρονοῦντα, sed etiam παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod est νοεῖν, exponẽs ἀνοηταίνοντα, παραφρονοῦντα, ληροῦντα, Delirantem & negocium non intelligentem.

Μάκκος, Hesychio βασιλεύς, rex.

Μακκούρα, idem H. χειρὶ σιδηρᾷ ἢ χρῶνται πρὸς τοὺς ἵππους.

Μακοᾶν, vide paulo antè in Μακκοᾶν.

Μάκορ, instrumẽtum rusticum: vt δίκελλα. Hesych. Forsan idem quod μάκελλα siue μάκελα.

Μακουώνιον, Hes. δίκτυον μικρῶν, quod & νεφέλη.

Μᾶκος, t.2,c.913,e. & 914,f Μακρά, aduerb. t.2,c.914,d

Μακραίων, t.1,c.258,g Μακράν, aduerb. t.2,c.914,g

Μακραύχενος, t.1,c.607,e Μακραύχην, t.1,c.607,e

Μακρέτειος, t.1,c.1295,c

Μακρηγορεῖν, Longa vti oratione, Prolixè dicere, Multa verba facere. Phi. De mũdo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός;

Μακρόβιος, t.1,c.738,b Μακροβιότης, t.1,c.738,b

Μακροβιώτερος, t.1,c.739,b Μακρόβωλος, t.1,c.799,g

Μακρογένειος, t.1,c.844,d

Μακροδάκτυλοι, Quibus prælongi sunt digiti. Aristot.

Μακρόδρομος, t.1,c.1050,c

Μακρόθεν, t.2,c.915,b Μακροθυμέω, t.1,c.1604,h

Μακροθυμία, t.1,c.1604,h Μακρόθυμος, t.1,c.1604,g

Μακροθύμως, ibid.g

Μακροκατάληκτος, In longã vocalem desinens.

Μακρόκαυλος, t.2,c.93,d

Μακρόκεντρος, t.2,c.121,a Μακρόκερκος, t.2,c.147,a

Μακροκέφαλος, t.2,c.154,e. ib.c. &c.289,g. obiter.

Μακροκωλία, t.2,c.526,e Μακρόκωλος, t.2,c.526,e

Μακρόλοβος, Longam habens siliquam, seu folliculum.

Μακρολογέω, t.2,c.634,f Μακρολογία, t.2,c.634,e

Μακρολόγος, t.2,c.634,e Μακρόν, aduerb. t.2,c.914,e

Μακρονοσία, t.2,c.1084,a

Μακροπαραληκτεῖν, In penultimam longam desinere.

Μακροπαροίνιος, affertur pro Longè contumeliosissimus: ex temulentia videlicet.

Μακρόπνοος, siue Μακρόπνους, dicitur ab Hippocr. Qui longos ducit spiritus μακρὸν ἀναπνέων, siue διὰ μακροῦ. vt Epidem. l.6, ἰητρεῖον χασμέων συνεχέων, μακρόπνους. cui opponit τὸν βραχύπνουν ibidem. Eurip. in Phœniss. μακρόπνουν ζωὰν dicit de vita longa, vtpote in qua lõgo tempore spiratur.

Μακροπόνηρος, Longè improbissimus. apud Suid.

Μακρόπτερος, t.1,c.1716,b Μακροπώγων, t.3,c.641,c

Μακρορριζία, t.3,c.79,f Μακρόρριζος, t.3,c.79,f

Μακρός, t.2,c.913,g Μακροσκελής, t. 2, c. 289, g obiter. t.3,c.810,b Μακροσκελέχης, t.3,c.991,d

Μακροσκέλεχος, ibid. Μακρότης, t.2,c.915,a

Μακροτομέω, t.3,c.1394,b Μακρότομος, t.3,c.1394,b

Μακροτράχηλος, t.3,c.1598,g

Μακροφυής, Qui longus nascitur: seu, Sua natura longus.

Μακροφλυαρίτης, ου, ὁ, Prolixus nugator.

Μακρόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longa habens folia.

Μακρόχειρ, t.4,c.441,e Μακροχρόνιος, t.4 c.644,g

Μακρυνω, t.2,c.915,a Μακρῶ, aduerb. t.2,c.914,f

Μάκρωνες, affertur pro Qui longo sunt capite: μακροκέφαλοι. Apud Xenoph. gentis nomẽ est, Anab. 4, p. 200.

Μακρῶς, Longè, Prolixè. Exponitur etiam Serò.

A Μάκρωσις, εως, ἡ, Prolongatio, seu In longum diductio. Ex Polyb. histor. affertur pro μακρότης, Prolixitas.

Μακτῆρες, iidem qui μάκται, siue μακταί. hoc est, οἱ μάττοντες τὰς μάζας. Hesychio est μακτήρ, ἡ κάρδοπος, ἡ πυελίς, Alueus in quo farina subigitur. quæ & μάκτρα. Idem est præterea διφθέρα, Pellis: & σχῆμα ὀρχήσεως. quod Athenæo μακτρισμός. At μακτήριον ab eo exponitur ἱλαστήριον, κάλυμμα ἱερόν, & κυκλ. ξύλινος.

Μάκτρα, t.2,c 801,g

B Μακτρισμός, & ἴγδις, ab Athen. lib. 14, numerantur inter τὰς γελοίας ὀρχήσεις, saltationes ridiculas. Ibidem dicit, quam Cratinus & alii vocarunt ἀπόκινον, postmodum dictam fuisse μακτρισμόν.

Μακύεται, Hesych. μεγαλωνεται, ὀρθοῦται. Doricum est pro μηκύνεται, à them. μηκύνω.

Μακών, idem exponit βοήσας, Vociferatus: forsan à μηκῶ. Alii interpretantur In longitudinem extensus. Legitur apud Hom. Il. π, Od. σ & τ, Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών.

Μάλα, Valdè, &c. t.2,c.774, e Μάλα, affirmat. c.775,a. At μάλα, ας, ἡ, Doricè pro μάλη.

C Μαλάβαθρον, vide paulo infrà in Μαλόβαθρον.

Μαλάγας, Hes. θύλαξ, ἀσκός, Saccus, Vter.

Μάλαγμα, t.2,c.778,c Μαλάκια, τά, t.2,c.781,d

Μαλακία, t.2,c.780,f Μαλακίας, t.2,c.781,b

Μαλακιάω, t.2,c.781,c Μαλακιεύς, t.2,c.781,d

Μαλακίζομαι, t.2,c.781,h Μαλακίζω, ibid.g

Μαλάκιον, t.2,c.781,d Μαλακίων, t.2,c.781,b

Μαλακογνώμων, t.1,c.1846,c Μαλακόδερμος, t.1,c.947,d

Μαλακόθριξ, t.1,c.1586, d

Μαλακοκρανεύς, έως, ὁ, auis nomen apud Aristotelem

D Histor. animal. lib. 9. A Gaza redditur Molliceps.

Μαλακοπύρηνος, t. 3, c. 637, h

Μαλακός, t.2,c.779,c Μάλακος, propr. c.780,c.

Μαλακόσαρκος, Qui molli carne est: idem ac ἁπαλόσαρκος, Tenera præditus carne. Galenus De aliment. libro tertio, παντὸς γὰρ τοῦ τῶν ἁπαλοσάρκων γένους φαυλοτάτην τε καὶ μαλακωτάτην ἔχει τὴν σάρκα, καὶ δυσκατεργαστότερον τῶν ἄλλων ἰχθύων.

Μαλακόστρακος, t.2,c.1525,a Μαλακότης, t.2,c.780,g

Μαλακόθριξ, Quibus molles capilli. Aristot.

E Μαλακόφλοιος, Cortice molli vestitus.

Μαλακτήρ, t.2,c.778,g Μαλακτικός, t.2,c.778,f

Μαλακτός, t.2,c.778,f Μαλακύνομαι, t.2,c.781,f

Μαλάκυνσις, t.2,c.781,g Μαλακύνω, t.2,c.781,f

Μαλακῶς, t.2,c.780,c Μάλαξις, t.2,c.778,f

Μάλαορος, Hesychio τράχηλος, Collum.

Μαλάσσω, t.2,c.778,a Μαλάσσω, t.2,c.778, a

Μαλάχια, t.2,c.781,f Μαλάχη, t.2,c.779,b

Μαλάχα, t.2,c.781,f

F Μαλαῶν, Hesych. λίαν πάνυ. Videtur Doricum seu Ionicum esse pro μαλλοῦν, siue μάλα οὖν.

Μάλειαν, idẽ H. εὔφημον, ἥσυχον, πραεῖαν. Alioqui Μάλεια, siue Μαλία, est & promontorii nomen Laconici, teste eodem. Idipsum & Μαλέας vocãt plurali numero. Gentile nomen inde deriuatum est Μαλεάτης, & Μαλεαῖος: quorum illud est à Μαλέα, quod sine diphthongo scribitur.

Μαλερός, οῦ, ὁ, ignis est epitheton apud Homerum & Apollon. vt & apud Hesiod. in Aspide legimus, μαλερῷ δ' ἄρα πυρὶ φλέξαι κώμας. Quidam interpr. λαμπρόν, alii καυστικόν, μαραντικόν, ὀξύ, ἰσχυρόν. Contrà tamen Hesych.

G μαλερὰς φρένας dici scribit pro ἀσθενεῖς καὶ ξηράς. Μαλερόν idem affert pro ἄλευρον, σταῖς, Farina, Pasta.

Μαλεῖν, affertur pro Augere, Crescere. Hesych. verò μαλητέον exp. ζητητέον, Quærendum.

Μάλη, eidẽ lexicographo est μαλάχη, Malua: item χλαῖνα, Læna: nec non μασχάλη, Ala, Axilla. Vnde aliquis aliquid ὑπὸ μάλης occulere, gestare seu habere, dicitur, pro occultum. quoniam quæ sub ala superindura tunica gerimus, ea non cõspiciuntur. Synes. ὑπὸ μάλης ἔχρυψαν τὰς ἀσπίδας. Lysias in oratione aduersus Cliniam,

H ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε, ξίφος ἔχων. Xen. Hellen. 2, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας. Sic Athenæus libro decimo, λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, οἷς ἔβαλε τῶν ἰδίων τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ. Metaphoricè & per iocum, Lucian. in Dialogo Charontis & Mercurii, docens quomodo

philosophi exuendi sint,& eorum vitia retegenda, ἐν A
ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει,videlicet τὴν κολακείαν. Et rursum, θᾶττον δ' αἴ τις ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας ἢ ἕνα κίναιδον. Sic aliquid fit ὑπὸ μάλης, pro Clanculum, Occulte. Demosth.in Aph. ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, πάντων παρόντων. Et Dion Cocc. οὔτε γὰρ ὑπὸ μάλης τι αὐτῶν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐς στήλας, ὥς καὶ αὐτός φησι, πάντ' ἀνεγράφη. Eodem modo apud Plutarch. adulator ἐν ταῖς ὑπὸ μάλης πράξεσιν ἀπερίφραστος ἐστι, καὶ πιστὸς ἔρωτος ὑπηρέτης.

B
Μάλθα,t.2,c.782,e. Μαλθακευνία,t.1,c.1304,g
Μαλθακηρόν, Tenerum, Molle. μαλθάκινον. Hesych.
Μαλθακία,t.2,c.784,b. Μαλθακίζω,ib.
Μαλθακίζομαι, ibid.
Μαλθάκινος,t.2,c.784,b. Μαλθακιστέον,ib.c
Μαλθακός,t.2,c.783,f. Μαλθακύνω,t.2,c.784,b
Μαλθακώδη φάρμακα,ib.a Μάλθαξις,t.2,c.783,e
Μαλθάσσω,ibid.d. Μάλθη,t.2,c.782,e
Μαλθόω,t.2,c.783,d. Μαλθώδης,ib.c
Μάλθων,ibid.

C
Μαλιεῖς,Hesych.ζηνπίς,Quæris.
Μαλὶς, eodem autore est τὸ περὶ τὰ ὑποζύγια πάθος, nimirum ὅτε βήττει, Iumentorum morbus, quum tussiunt. Hippiatri μάλιν vocant. Scribit enim Apsyrtus μάλιν esse veterinorum πάθος: à nonnullis κατάρρουν nominari: reuera esse ἀφροῖτιν. Theomnestus τὴν μάλιν esse dicit χυμῶν σηπτῶν δυσδιαφόρητον ἐίσασιν, καθ' ὃ μέρος ἐνίσταται τοῦ σώματος, ἐκεῖθεν τὴν ἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαν: esse enim ἀρθρῖτιν μάλιν, & esse ὑποδερματῖτιν: præter has, ὑγρὰν & ξηράν. Vide lib.1. Inde VERB. Μαλιάω,ῶ, Malide laboro: ex quo VERBALE Μαλιασμός,οῦ,ὁ,idem ac Μάλις. Suidas esse dicit νόσον περὶ τοὺς ὄνους γινομένην: esse autem κατάρρουν διὰ τῶν μυκτήρων, καὶ ψόφον περὶ αὐτούς: ex horum verò morborum neutro euadere asinum. Inde esse volunt Malandria & Malandriosus apud Marcell.empir. D
Μαλικὰ πέδα, Hesych. χοιελίδιω δεσμοῦ qui etiam addit, ψέλια & παγὶς vocantur μαλικά.
Μαλιναθάλλη,ης,ἡ, planta esse dicitur in Ægypto nascens, autore Theophr.Hist.plant.l.4.
Μάλιον,Hesych.μᾶλλον,Magis.
Μάλις,vide paulo antè in Μαλὶς.
Μάλιστα,t.2,c.776,e. Μάλιστα,cum articulo τὰ,&c. c.777, b. Μάλιστα,sequente εἰ δὲ μὴ,&c.ibid.d. Μάλιστά γε, affirm.ibid.f
Μαλιωτέρα,Hesych.περιφιλεστέρα.
Μαλκέω,& Μαλκείω,vide in sequ.μάλκη.
Μάλκη,ης,ἡ,Manuum pedúmve contractio & stupor ex frigore.cuiusmodi torpor dicitur etiam νάρκη. Nicand. ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ Μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων. Vbi schol. quoq; μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολήν: sed addes, vel τὰ χίμετλα, id est, τὰς ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν: quos Plin.appellat Perniones & Perniunculos. Marcell. empir.dicit Malandriæ & frigore adustis pedibus. Sanè Theon apud Arat. μάλκην esse dicit τὴν ἐκ ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπανάστασιν, quæ χίμετλα nominari, Manuũ & pedum inflationẽ & tumorẽ è frigore: INDE Μαλκέω, SIVE Μαλκείω,Ionicè & poeticè, ET Μαλκιάω,ῶ, F
Frigore cõtrahor,Ex frigore obtorpesco. Primo vtitur G
Demosth.Phil.4:secũdo,Nic.in Ther. μαλκιόωντα dicẽs: tertio, Aratus in Phænom.canẽs, τότε δὴ κρύος ἐκ Διὸς ἐστὶ Ναύτῃ μαλκιόωντι κακώτερον: Ionica dialysi posito μαλκιόωντι pro μαλκιῶντι. Germanicus Cæsar verba hæc elegantissimè sic reddidit, Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat auster, Tarda ministeria:& nautis tremor alligat artus. Schol.quoq; μαλκιόωντι expon. ναρκοῦντι, sed addens, quosdam id accepisse pro ἐντὸς ἔχοντι τὰς χεῖρας. quoniam frigido tempore manus in sinus conicimus. Cicero generalius vertit, Tum fixum tremulo quatietur frigore corpus. Apud Hesych.legitur ET Μαλκιεῖν, expositum itidem ὑπὸ ψύχους συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας. pro quo malim μαλκιῆν, vt Doricum sit pro μαλκιᾶν. Est inde & ADIECT. Μάλκιον, quod Suid. expon. ψυχρόν, frigidum: quum sit potius Frigus cum torpore inue-

A hens.vt in hoc loco, de Mithridate, πῶς φάρμακον ἀσθενές τι καὶ μάλκιον, βραδέως τὴν ἰσχὺν ἀποδείκνυσι. Hesych. superlat. μαλκιώτατον exp. μαλακώτατον, mollissimum? Rursum Suid. affert ET Μαλκίστατον pro ψυχρότατον, frigidissimum: cũ hoc hemistichio, τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ. ‖ Μάλκην à Pariis vocari τὸ ἐπικύπαιον, autor Hes.
Μαλκιάω, Μαλκιεῖν, Μάλκιος, Μαλκίστατος, vide in præced. Μάλκη.
Μαλκόν, dici pro μαλακόν, Molle, autor Hesych.
Μ' ἀλλά, pro μὴ ἀλλά, apud Aristoph.
B Μάλλιον,t.2,c.776,e
Μᾶλλον, Validius,&c.t.2,c.775.b Μᾶλλον,τὸ,pro nomine, &c.c.776,b. Μᾶλλον δὲ, correctionis seruiẽs,&c.ibid.c
Μαλλονμενοῦν,Immo. Μαλλονὴ,pro μᾶλλον,Magis.
Μαλλός, οῦ, ὁ, Vellus, Lana promissa. Hesiodus Erg. Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Hesychio μαλλὸς est non solùm τὸ ἔριον, Lana, sed etiam ἡ καθειμένη κόμη, Promissa coma:& σκόλλυς, Cirrus seu Cincinnus. Alioqui Μαλλὸς est etiam Ciliciæ vrbs: cuius incola Μαλλώτης, & fœmin.genere Μαλλῶτις. At Μαλλοὶ, apud Plut. in Alexandro, gens Indica: pro quo apud Steph. Μαλοὶ, vnico λ. A superiore μαλλὸς est COMPOS. Μαλλοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vellus ferẽs, seu Laniger. Cereris id esse cognomẽ dicitur in Megaride. ET Μαλλοπάρηος, Genas velleris in modum molliculas habens. Ab Hesych. exponitur λευκοπάρειος, Candidas habens genas. quippe qui μαλλὸς exponat etiam λευκὸς, Candidus, Albus. Sed scribitur & simplici λ μαλοπάρηος, de quo t.2,c.1639, a. Est inde deriuatum ET Μαλλωτός, οῦ, ὁ, significans Lanatus, Villosus, seu Vellere densus, Vellere hirtus: Polluci ὁ μαλλοῖς δασύς, afferenti ex Platone comico μαλλωτὰς χλαμύδας, addentique, eodẽ modo dici posse μαλλωτὸν χιτῶνα. Hesychius verò Idam montem μαλλωτὴν vocari ait διὰ τὸ πολυπρόβατον εἶναι, quòd ouibus abundet, atque ita multa incolis vellera præbeat. Fœmininum μαλλωτὴ, substantiuè ponitur pro μαλλωτὴ διφθέρα, Pellis lanata, Vellus.
Μαλλοπάρηος, Μαλλοφόρος, vide in præced. μαλλός.
Μάλλυκες, Hesychio τρίχες: qui & μαλλοί.
Μαλλωτὴ, Μαλλώτης, Μαλλῶτις, Μαλλωτός, vide in præced. μαλλός.
E Μαλόβαθρον, siue Μαλάβαθρον, Malobathrum: arbitrantur aliqui esse Indici nardi folium, falsi quadam odoris cognatione. sed est folium sui generis, quod Indicæ gignunt paludes, lentis palustris modo innatans aquis sine radice. Tradunt siccatis æstiuo feruore aquis humum aridis fruticibus vri: quod vbi non euenerit, ne amplius quidem renasci. Plura vide apud Dioscoridem lib.1,cap.11:& Plin.lib.12,cap.26. Sed hic arborem esse dicit. Dat (inquit) & malobathron Syria, arborem folio conuoluto, arido colore: ex quo exprimitur oleum ad vnguenta. vt sanè apud Paul.Ægin.lib.4,c.48, F φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία β'. Et in Geopon. l.6,c.6, φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία ε'. Aetius appellat etiam φύλλον σκύλματος, alii φύλλον Ἰνδικόν, quidam κατ' ἐξοχὴν & φύλλον nominant. Ferunt apud Indos nasci in ea regione quæ Malaber dicitur: vernacula ipsorum lingua bathrum siue bethrũ appellari. inde Græcos cõposita voce nominasse μαλάβαθρον. Vt inde clarum sit, rectius scribi μαλάβαθρον, per α in secunda syllaba, vt sanè scriptum apud Dioscoridem, Galenum, Aetium, Paulum, Geoponicos autores. apud Plin. verò Malobathrũ aliquot in locis scriptũ est, quomodo & apud Arrianum legi tradũt. Horat. Malobathrum uocat vnguentũ malobathrinum: Carm.2, ode 7, Cum quo morãtem sæpe diem mero Fregi coronatus nitẽtes Malobathro Syrio capillos. Ita Tibullus nardum pro nardino seu spicato vnguento, Iamdudum Syrio madefactus tempora nardo. Plin.& Plaut. Foliatum vnguentum vocãt.
Μᾶλον,t.2,c.1630,f
H Μαλοπάρηος,t.2,c.1639,a. Vide & in sequ. μαλός. Suprà & μαλλοπάρηος in μαλλός.
Μαλός,οῦ,ὁ, pro ὁμαλὸς dici aiunt, quod est ἁπαλός, Tener. ac sanè Eustath. annotat, quosdã apud Homerum Iliad.η, ἔργα μαλὴν scribere pro ἔργ' ὁμαλήν, quod in aliis legitur codicibus. Itidem μαλοπάρηος quoque di-

ctum videri possit pro ἀμαλοπάτρος, hoc est ἁπαλοπάτριος, Qui teneris est malis. Exponitur etiam Albus, Candidus, vt μαλλός. VNDE Μάλουρος, Hesychio λεύκουρος, Qui alba cauda est: afferenti & fœm. Μαλούεις pro λευκόκερκος, ἥτις τὴν οὐρὰν ἔχει λευκήν. Rursum μαλὸς exponitur Exitiosus: ἀφανιστικός. qui potiꝰ μαλερός. A

Μαλόεσσα ὁδός, Hesych. ἡ τὰ πρόβατα βαδίζει: à Dorico μᾶλον pro μῆλον. sed forsan scribendum μαλόεσσα.

Μάλουεις, & Μάλουρος, vide in præced. μαλός.

Μάματα, Hesychio ποιήματα, βοώματα.

Μαμαΐδες, eodē teste à Dolopibꝰ vocātur αἱ ἀναδενδράδες. B

Μάμερτος, eidem est Ἄρης, Mars. Varrone autore à Sabinis Mars dictus fuit Māmers: vt Festus Pompeius vult, lingua Osca.

Μαμηρά, siue Μαμιρά, aut Μαμιρᾶς, medicamenti genus apud Actuarium, Nicol. Myrepsum, & Paulum Æginetam, qui eius meminit lib. 3, c. 22, titulo De cicatricibus & albuginibus. Idem lib. 7, in serie τοῦ μ, Μαμιρᾶς, (inquit) οἷον ῥίζιόν τι πρὸς ὄψιν, ἔχον ὡς περ κονδύλους συκνούς· ὅπερ οὐλὰς τε καὶ λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται, δηλονότι ῥυπτικῆς ἀπαρχὸν δυνάμεως. Sunt qui idem esse velint quod Doronicum Romanum. C

Μάμμα, t. 3, c. 34, d — Μαμμαία, t. 3, c. 34, d

Μαμμάκυθος, t. 2, c. 1663, a — Μαμμαῖ, t. 3, c. 33, f

Μάμμη, t. 3, c. 34, d

Μαμμία, t. 3, c. 32, h. ob. Exponitur Auia & Mater. vt μάμμη. Suidas scribit Atticos τὴν μητέρα vocare μαμμίαν, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν.

Μαμμικόν, Hesych. μικρόν, Paruum.

Μαμμίον, diminutiuè & blandientiū more dicitur ἡ μάμμη, siue ἡ τήθη. D

Μαμμόθρεπτος, A nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus mollius: qualis apud Latinos Nepos.

Μάμμος, Hesychio οἰκέτης, Famulus, Seruus.

Μαμῶ, affertur pro Cupio. προσθυμοῦμαι. quod potius dicitur μαιμῶ.

Μάν, t. 2, c. 916, a, & 1626 e. Vide & μάννα.

Μανάκις, Raró: σπανίως, ὀλιγάκις, Hesych. à nom. μανός.

Μανᾶς, olim vocare solebant τοὺς οἰκέτας, siue τοὺς δούλους, Famulos, Seruos: ἀπὸ τοῦ μάνης, quod fuisse dicitur ὄνομα δουλικόν. Inde Aristoph. Auibus. ὑμᾶς πάντας πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ὀνόμαζον Νῦν δ', ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς. E

Μανδάκη, ης, ἡ, exponitur Corium, Pellis. δέρμα. Legitur verò hoc vocabulum in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus dicit, τὸν ἵππον ἐκβολῇ τοῦ ὤμου κάμνοντα θεραπεύειν διὰ τοῦ καίειν ἐμπλέκοντα μανδάκη. In eodem opere legitur & ADVERBIVM Μανδακηδόν, exponitúrque Ad cutim. ἐν χρῷ. Dicit enim idem Apsyrtus ibidem, καύσας μανδακηδὸν ἐπιμελοῦ. Et Tiberius itidem, καῦσον μανδακηδόν, ὡς καλοῦσι, μέχρι τῆς βύρσης. Videndum tamen ne aliud significent hæc vocabula. Budæus sanè μανδακηδὸν interpr. Lunata forma. F

Μανδαεις, perperam apud Pollucem pro μαγύδαεις. quod vide.

Μανδαλωτόν, οῦ, τό, dictum fuit φίλημά τι, osculi seu basii genus quoddam. Scholiast. Aristoph. scribit fuisse ἐρωτικὸν φίλημα, amatorium osculum, in eóque basiantis linguam lambi solitam fuisse: seu εἶδος φιλήματος θηλυδριώδες καὶ καπηλωτισμένον. Sunt qui velint esse quod Plautus dicit Labella cum labellis: & osculum lasciuius. Dicit sanè Aristoph. Acharn. Φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, Τὸ πρόστυπον κἀπιμανδαλωτὸν αὖ. G

Μάνδρα, ας, ἡ, Stabulum: seu Claustrum & septum quo noctu clauduntur pecora. Hesychio μάνδραι sunt σηκοὶ βοῶν καὶ ἵππων, necnon ἕρκη, φραγμοί: prætérea αὐλαί, Sylux. Exponitur non solùm Stabulū, Caula: sed etiam Spelunca: item Locus in quo torcularia sunt & vuæ exprimuntur. Quin ET Μάνδρευμα, ατος, τό, affertur pro Caula.

Μανδραγόρας, ου, ὁ, Mandragoras: planta est duorum generum. vnum, nigricat, folia habens lactucæ similia: vnde θριδακίας μανδραγόρας appellatur. fœminam id esse volunt. alterum enim genus quod candidum est, marem existimant. Ambo mala gerunt vitellis ouorum similia, crocei coloris, sed fœmina pallidiora, odorata. Est & tertia species quam μώριον appellant, propterea quòd ἐκθηλυμένη ἀπομωροῖ. veruntamen & cæteris mandragoræ speciebus inest vis ναρκωτικὴ καὶ ὑπνωτική, corporis sensuumq; obstupefactrix & somnifica. vt & Demosth. docet, Philipp 4 dicens, μανδραγόραν πεπωκόσιν ἤ τι φάρμακον ἄλλο πιοῦσιν ἐοικαμὲν ἀνθρώποις. Et Luc. in Timone, ὅπου γε καθεύδει ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδεις. Vnde prouerbialiter μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι dicuntur qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti sunt. Iulian. Cæsar in Epistolis, οὐ φαίνεται πολὺν πάνυ μανδραγόραν ἐκπεπωκώς. Apud Athen. quoque ὁ μανδραγόρας ἀνθρώπους κοιμίζει. Plura vide apud Diosc. libro 4, cap. 76: apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 2: Plinium lib. 25, cap. 13. Sed addendum his, à Romanis τὸν μανδραγόραν appellari etiam caninam malum, seu terrestrem: à Græcis ἀντίμηλον, quòd malum imitetur: à Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφον nominari: eámq; ob rem & semihominis epitheton ei tribui à Columella, sic canente, lib. 10, Quanuis semihominis vesano gramine fœta Mandragoræ pariat flores. INDE Μανδραγορίτης οἶνος, Vinum mandragora conditum: cortice nimirum radicis mandragoræ coniecto in mustum. Vide Diosc. lib. 5, cap. 81. Hesychio verò μανδραγορῖτις est ἡ Ἀφροδίτη, forsitan ob similitudinem virium quibus vterque pollent. Apud Suid. ET VERB. Μανδραγορίζω, sed sine expositione. videtur significare Mandragoram propino, Mandragoram offero: vt ἐλλεβορίζω. vnde passiuum μανδραγοριζομένη, fabulæ nomē ab Alexide conscriptæ, cuius mentio apud Athen. lib. 8.

Μανδύας, ου, ὁ, Vestimenti militaris genus apud Persas, vt est apud Hesychium. Suidas esse dicit speciem vestimēti quæ λωρίκιον dicatur. Pollux fœminino genere habet Μανδύη, dicens eam esse ὅμοιόν τι τῇ καλουμένῃ φαινόλῃ, pænulæ. Volunt esse quod Mantelum Plautus appellat, vulgus etiamnum Mantellum.

Μανείς, Furore perciꝰ, Ad insaniā redactus. à μαίνομαι.

Μανέρως, apud Ægyptios est ᾠδῆς γένος, genus cantilenæ, à Manero quodam in quem compositum fuit, vt est apud Athen. lib. 14. Apud Pollucem lib. 4, cap. 7, scriptum μανέρως, dicitúrque esse Ægyptiorum agricolarū ᾆσμα, at Μανέρως extitisse vir γεωργίας εὑρετής, μουσῶν μαθητής. Apud Suid. quoq; μανέρως scriptum est, qui itidem esse dicit ᾠδήν τινα apud Eubul. in Cāpylione. Hic verò Μανέρως Ægyptiorum primus fertur à magis fuisse eruditus, ac propterea omnium ore celebratus, vt refert Clearchus ἐν τοῖς περὶ παιδείας.

Μανηκοκηπος, Libidinosa. v. l. perperam pro μανίκηπος.

Μάννα, siue μάν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum esse volunt) ab Israelitis dictum fuit id quod Deus in deserto roris instar noctu de cælo mittebat, post solis exortum liquescens. Erat δὲ ὡσεὶ σπέρμα κορίου λευκόν, τὸ εἶδος αὐτοῦ ὡς εἶδος κρυστάλλου, id est, veluti semen coriandri album, crystalli specie. manè id ante solis ortū colligebant, mola aut pistillo in mortario terebant, in olla coquebant, aut ex eo conficiebant ἐγκρυφίας, placentas subcineritias. gustu referebat ἐγκρίδα ἐν μέλιτι. Certā verò mensurā eius colligebāt, quòd in crastinum seruari non posset à putrefactione & vermiculatione. Autor præter Ioseph. in Antiqu. Iudaicis, Moses Exodi c. 16: & Num. c. 11. Vide & Deuter. c. 8, & Iosuæ c. 5. Dauid in Psalm. appellat ἀγγέλων ἄρτον, panem angelorū: Nonn. μελίρρυτον ἄρτον, à mellea dulcedine. Prædicatur & Arabica quædam μάννα, grani itidem formam habens. eodémq; modo esse dicitur μελιτώδης χυλὸς ἐκ τοῦ ἀέρος, eā ob causam ἀερομέλιτος & δροσομέλιτος nomine dicta, à Virgilio Mel aerium, & Roscidum mel: ab Hipocr. κέδρινον μέλι, forsan quòd cedris insideat, vt Theophrast. Hist. plant. l. 3, c. 9, ex Hesiodi autoritate scribit, τῇ δρυῒ τὸ ἐξ ἀέρος μελιτῶδη χυμὸν προσιζάνειν. Galenus sanè De alіment. facult. lib. 3, cap. de melle, tradit magna copia colligi in Libano concussis arboribus: in quo monte crebras esse cedros, satis notum est. Corn. Celsus Syriacum mel appellat, quòd in Syria maximè proueniat, cuius regionis mons est supradictus Libanus. Vide & Aristot. Histor. animalium lib. 5, cap. 22, περὶ μέλιτος τοῦ πίπτοντος ἐκ τοῦ ἀέρος. Vnde Plin. lib. 11, cap. 12, Venit hoc

μμμ. iiii.

ex aere, & maximè siderum exortu, præcipuéque ipso sirio exsplendescente fit, nec omnino prius Vergiliarum exortu sublucanis temporibus. Itaque tum prima aurora folia arborum melle roscida inueniuntur: ac, si qui matutino sub dio fuere, vnctas liquore vestes capillúmque concretum sentiunt: siue ille est cæli sudor, siue quædam siderum saliua, siue purgantis se aeris succus. Apud medicos μάννα, siue μάννη λιβάνου, vocātur grana seu micæ thuris concussu elisæ. Quum enim thus gestatur, vehitúrque, aut quovis modo tractatur, multa ex eo fragmēta decidāt necesse est, quæ mannā propriè appellant, inquit Galenus. Vide eum τῶν κατὰ τόπους lib.4: & Diosc.lib.1, cap.74. Sic Plinius lib.12, cap.14, de thure, Micas concussu elisas mannam vocamus. Colum. quoque libro 6, capite 30, thuris micas dicit: Scribonius Largus sæpe pollinem thuris nominat.

Μάνης, t.2, c.771, f. Μάνης, proprium, c.772, a. Vide & λάταξ ac κότταβος.

Μανήσεις, Hes. τὰς λατάγας: forsan παρὰ τὸν μάνην.

Μανθάνω, Disco, &c. t.2, c.784, d. Μανθάνω, Doceo, &c. ibid. f

Μανία, t.2, c.770, d. Μανία, propr. ib. h

Μανιάκης, vide paulo infrà in Μάνος siue Μάννος.

Μανιαὶ, t.2, c.771, a. Μανικός, ib.

Μανικῶς, ib. d. Μανιόκηπος, t.2, c.68, g. & 771, a

Μανιώδης, ibid. e

Μάννος, ου, ὁ, siue Μάνος, dicitur esse genus ornamēti collaris. Sanè Pollux lib.5, cap.16, recensens nomina mundi muliebris, quum in περιτραχηλίων siue περιδεραίων genere numerasset ὅρμους, στρεπτούς, necnon καθήματα & καθετῆρας, subiungit, tale quid & μάνον siue μόνον nominatum fuisse, maximè à Doriensibus. Quo in loco sunt qui pro μάνον reponant μάννον, & μάνον pro μόνον, deriuatáque hæc existiment à Latino vocabulo Manus: vt μάννοι, siue μάνοι, propriè sint manuum & brachiorum ornamenta, quæ Latinis Brachialia & Armillæ dicuntur, Græcis περιβραχιόνια itidem & περικάρπια. Attamen Pollux ibidem τὰ περιβραχιόνια, siue βραχιόνια, manifestè ab illis distinguit. Sed rursum illa sentētia Polybii autoritate roborari potest, qui & collaria & brachialia ornamenta NOMINAT Μανιάκας, voce ex hoc μάνος, vel saltem Latino Manus, deriuata. Is enim μανιάκας esse dicit χρυσοῦν ψέλλιον ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τράχηλον οἱ Γαλάται. Et rursum lib.2, χρυσοῖς (inquit) μανιάκαις καὶ περιχείροις ἦσαν κατακεκοσμημένοι: quæ Liu. Torques vocat: Virg. Aurum cui lactea colla innectuntur. Apud Plut. quoque in Cimone legimus ψέλλια χρυσᾶ καὶ μανιάκας: sed significatione ambigua. Verùm à Μάννος est & DIMIN. Μαννάκιον. Eo vtitur schol. Theocr. Nam Idyll.11, v.41, annotat quosdam μαννοφόρως scribere pro ἀμνοφόρως, vbi poeta canit, τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς Πάσας ἀμνοφόρως. μάννον verò esse τὸν περιτραχήλιον κόσμον, τὸ (inquit) λεγόμενον μαννάκιον. ‖ Ad Μάνος verò vt redeam, apud Suidam est etiam nomen proprium: forsitan qui Latinis Magnus.

Μανὸς verò, οῦ, ὁ, à præcedente μάνος vt accentu differt, ita etiam significatione. est enim Rarus, idem ac ἀραιός: interdum & Laxus, χαῦνος. Illo modo, σπορὰ μανὴ, & φυτεία μανὴ, apud Theophr. De caus. plant. Satio rara & amplo distincta interuallo. cui opponitur ἡ πυκνὴ, Dēsa, Spissa. Hoc modo, μανὴ σὰρξ apud Galen. ad Glauc. pro χαύνη, Laxa seu Mollis. vt Aristot. in probl. dicit τὸ μανὸν esse μαλακὸν καὶ δυνάμενον εἰς αὑτὸ συνιέναι. Theophr. sanè & ipse coniunctim dicit μανὸν καὶ μαλακὸν σπέρμα: itémque De caus. plāt. l.4, τὸ μὲν, μανὸν καὶ μαλακόν· τὸ δὲ, πυκνὸν καὶ σκληρόν. INDE Μανόκαρπος, Rarum ferens fructum, Cuius fructus non densè hæret. ET Μανοσπορέω, ῶ, Rarè semino, Semē rarè spargo. ITEMQVE Μανόσπορος, Rarè seminatus, nō densè nec spissé. ET Μανόφυλλος, Qui rara habet folia. Apud Hesych. ET Μανοστήμοις, expositum ἀραιοστήμοις: forsan παρὰ τὸν στήμονα. vt sit, Qui laxo seu raro sunt stamine. Præterea inde est SVBST. Μανότης, ητος, ἡ, Raritas, seu Laxitas. ET ADIECT. Μανώδης, significans vel idem quod μανὸς, Laxus, Rarus: vel Similis τῷ μανῷ. Et ADVERB. Μανάκις, Raró: de quo suprá. Item VERB. Μανόω, ῶ, Rarefacio, Solutiorem & laxiorem reddo. Vnde pass. μανοῦσθαι Rarescere, ἀραιοῦσθαι. Theophr. Hist. plant. lib.9, ἀμαυροῦσθαι δὲ τῶν ῥιζῶν τὰς δυνάμεις μανουμένων καὶ κινουμένων. Vnde VERBALE Μάνωσις, εως, ἡ, Rarefactio: sed ponitur pro μανότης etiam, quod est Raritas, seu Laxitas: ἀραιότης. Theophr. De causis plant. lib.4, c.15, διὰ τὴν ὑγρότητα μάλιστ᾽ ἕλκειν εἰς ἑαυτὴν τὴν μάνωσιν: de faba.

Μανοσπορέω, Μανόσπορος, Μανοστήμοις, Μανότης, Μανοῦσθαι, Μανόφυλλος, Μανόω, vide in præced. μανός.

Μαντεία, t.2, c.790, b. Μαντεῖον, ib. e

Μαντεῖος, ib. d. Μάντις, t.1, c.1622, d. ob.

Μάντευμα, t.2, c.790, e. Μαντεύομαι, t.2, c.789, g

Μαντευτής, t.2, c.790, e. Μαντευτικὸς, ib. f

Μαντευτὸς, ib. Μαντικὴ, ib. d

Μαντικὸν, ib. e. Μαντικὸς, ib. d

Μαντικὴ, sub. τέχνη, t.2, c.789, f. Μαντικός, ib.

Μαντίπολος, ib. Μάντις, ib. a

Μαντιχώρας, ου, ὁ, Mantichora. bestia horrenda: de qua vide Aristot. Histor. anim. lib.2, cap.1: Ælianum lib.4, cap.20: Plin. lib.8, cap.21, & 30. Apud Ctesiam in Indicis scriptū μαρτιχώρας, pag.13: vt & apud Philostr. in Vita Apollonii: apud Pausaniam verò in Bœoticis μαρτιόρας, sine χ.

Μαντοσύνη, t.2, c.789, g. Μαντώδης, ib.

Μαντῷος, t.2, c.790, d

Μανύω, Doricè pro μηνύω, Indico: item Expono. Eur.

Μανώδης, & Μάνωσις, vide suprà in μανός.

Μάξεινον, & ὀνίσκον, vocant quidā τὸν γαλεοειδῆ ἰχθῦν, vt est apud Athen. lib.7.

Μαπέειν, Ionicè pro μαπεῖν: vide in μάρπτω.

Μάραγδος, ου, ὁ, gemma, quæ & σμάραγδος appellatur, Smaragdus: sed rectius μάραγδος dicitur sine σ. nominata enim est παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τῷ διαυγὴς ὑπάρχειν, propterea quod pellucida sit. Ita Athen. l.3, hoc afferēs ex Menandro exemplum, Μάραγδον εἶναι ταῦτ᾽ ἔδει καὶ σάρδια.

Μαράγναν, Plato comicus in Cleophonte vocauit τὴν μάστιγα, Flagellum seu scuticam, teste Poll. l.10, c.13. Apud Hesych. scriptum reperio & Μάραγνα & Μάραινα, expositum itidem μάστιξ, ταυρεία, Flagellū, Flagellū è taurino corio: item ῥάβδος, Virga. sed posterius μάραινα mendo non carere, infrà docebo. Eurip. posuisse dicitur μαράγναν pro genere supplicii.

Μάραγοι, Hesychio οἱ ἀπόκρημνοι τόποι, Loca abrupta & præcipitia, Loca prærupta.

Μάραθρον, ου, τὸ, Marathrum, seu Fœniculum: herba satis nota. Ea vocatur ET Μάραθος, sine ρ, & genere masculino. vt apud Athen. lib.13, Καὶ τὸν μάραθον ἔσθιουσι, πυροὺς δ᾽ οὐ μάλα. Sic Ouid. De medic. fac. Profuit & marathos beneolentibus addere myrrhis. Sed Μάραθος est etiam nomen vrbis Acarnaniæ, cuius incola & ciuis Μαραθηνὸς dicitur, siue Μαραθούσιος, teste Steph. Quin ET Μαραθὼν, qui est δῆμος Ἀττικὸς τῆς Λεοντίδος φυλῆς, dictus videri queat παρὰ τὸν μάραθον, quòd magna ibi marathi seu fœniculi esset copia. Eius ciuis, Μαραθώνιος dicitur: à quo est possess. Μαραθωνιακός. Ab eodem sunt aduerbia localia, Μαραθωνόθεν, & Μαραθῶνι: quorū illud, motū de loco, hoc, in loco significat. vt apud Aristidem, τὴν Μαραθῶνι μάχην μιμνησκόμενος, Pugnam Marathone factam. à qua pugna DICVNTVR Μαραθωνομάχοι ἄνδρες, ab Aristoph. in Nubibus, Viri qui Marathone pugnarunt, & nobilem illam de Darii exercitu victoriam reportarunt.

Μαραθὼν, Μαραθῶνι, Μαραθωνιακὸς, Μαραθώνιος, Μαραθωνόθεν, Μαραθωνομάχοι, vide in præced. Μάραθρον.

Μάραι, dici feruntur αἱ χεῖρες, Manus: indéque deriuari ἀμαρὴς & δυσμαρὴς, vt à χεὶρ fit ἀχερὴς & δυσχερής.

Μάραινα, apud Hesych. legitur, expositum μάστιξ, ταυρεία, ῥάβδος: sed alphabetica series pro eo requirit μαράγνα, vt apud Poll. scriptum est. Atque adeò apud eundem Hesych. quum & σμαράγνα reperiatur, ita scribendum esse manifestū est. Dici videri queat παρὰ τὸ μαραγεῖν siue σμαραγεῖν, quoniam crepitum seu sonitum verbere edit.

Μαραίνω, t.2, c.790, h. Μαραίνομαι, t.2, c.791, b

Μαραίτης, Hesychio est ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας;

A Μάραισις,t.2,c.791,d.

Μάραξος, mensis ille qui & Ἀπελλαῖος dicitur. Hesych.

Μαρασμός, t.2,c.791,d. Μαρασμώδης, ib.h

Μάρασται, Hesychio κυνές, ὄρνιθες, Canes, Aues.

Μαράσσω, affertur pro Splendeo: indéque esse dicitur ὁ μάραγδος λίθος. sed nullo id exemplo probatur, nulla autoritate.

Μαραυγεῖν, exponitur Perstringi lumina. Vtitur eo verbo Plutarchus περὶ σαρκοφαγίας, sub finem lib.1, dicens, ὀφθαλμὸς, ὑγροῦ πλεονάσαντος ἀναπλησθεὶς, μαραυγεῖ καὶ ἀπονεῖ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον. Et initio libri De exilio, ἔστι δὲ καὶ B χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν.

Μαργαίνω, t.2,c.793,d

Μάργαρον, ου, τὸ, ex Pauf. Arcad. affertur pro Vnio: itidémque ex Epigr. μάργαρα pro Margaritæ. Sed frequentius hæc gemma dicitur Μαργαρίτης λίθος, siue Μαργαρίτις λίθος, masculino genere vel fœminino. Gignitur veluti χάλαζα in ostreo illo quod βέρβερι dicitur, magnitudine qua oculus piscis est, colore aliàs aureo, aliàs argenteo, aliàs albo. Plura vide apud Athen.lib. 3, vbi inter alia dicit κινδυνεύειν τοὺς θηρῶντας τοὺς μαργαρίτας, quoniam ὁ κόγχος soleat μύειν & vrinatori digitos C præscindere, quum eum accedere sentit. Vide & Ælianum lib.10, cap.14: & lib.15, cap.8: item Plin.l.9,c.35. Hanc ipsam gemmam vocari etiam Ἰνδικὸν λίθον aiunt, à Luciano λίθον ἐρυθραῖον. Tacitus & margarita dicit, plurali numero gen.neutro. Hinc apud Plin. Margaritiferæ cochleæ: & apud Iul.Firm. Margaritarius, qui Græcè μαργαριτᾶς dici potest vt πορφυρᾶς: Athenæo, ὁ θηρῶν τοὺς μαργαρίτας.

Μαργάς, Vinculum: in v.l. sine vlla autoritate. D

Μαργάω, t.2,c.793,d. Μαργείτης, ib.f

Μάργη, ibid.d. Μαργήεις, ib.

Μάργης, ibid. Μαργίτης, ib.e

Μάργος, t.2,c.792,g. Μαργοσύνη, t.2,c.793,c

Μαργότης, ibid.d

Μαρεώτης, Vitis species est, autore Hes. Sic Μαρεώτης οἶνος apud Athen. lib.2, nomen id adeptus à Maréa fonte Alexandriæ.

Μάρη, Manus. vnde plur. μάραι, de quo suprà.

Μαρήψει, Hes. λαμβάνει, quod & μάρπτει. E

Μάρης, vide paulo infrà in Μάρις.

Μαριδρουνίζεις, idem affert pro εἰρωνεύεις.

Μαρίειν, idem ὀχλεῖσθαι, πυρέττειν, Vexari, Febricitare.

Μαριζᾶς, Lapis quidā qui aqua instillata ardet. Idem H.

Μαρικᾶν, idem esse dicit Cinædum: à puero quodam barbarico.

Μαρίλα, ης, ἡ, Puluis carbonum: Polluci ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων: scholiasti Aristophanis ἡ ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιά: Galeno θερμοσποδιά. Latini Fauillam dicunt eiusmodi cineres F scintillis prunarum permixtos, quòd ignis veluti fomenta sint seu fomites. Ita igitur Hippocr. Γυναικ.2, ὅταν δὲ διάπυρος γίνηται ὁ βόθρος, ἐξελεῖν χρὴ τὰ ξύλα, καὶ τῶν ἀνθράκων οἳ δὴ ἁδρότατοι ἔσονται καὶ διάπυροι· τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βόθρῳ καταλιπεῖν. Vbi nota apertum discrimen fieri inter τῶν ἀνθράκων τοὺς ἁδροὺς, σποδιὰν & μαρίλην: ac μαρίλην esse quiddam medium inter τοὺς ἁδροὺς ἄνθρακας ac τὴν σποδιὴν, minutias nimirum & reliquias prunarum quæ in cinere reperiuntur. Aristophanes pro puluere carbonū accipit, quum in Acharn. G dicit, ὑπὸ τοῦ δέους τῆς μαρίλης μοι συχνὴν Ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Loquitur enim ibi de carbonibus nōdum accensis, qui sunt in corbe carbonario. Sic apud Suidam, χαλκεὺς οἷά τις γέμων καπνοῦ καὶ μαρίλης. Et ex Cratino, ἐφθάρη μαρίλης πλέαν ἔχων, Fere enectus est fauillis quarum plenus erat. vt & Plautus dicit, Fauillæ plena ac fumi. Suidas quoque iis in locis μαρίλην esse dicit τὸν χνοῦν καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων: mentionem tamen faciens & prioris significationis, exponens nimirum ἀμαυρὸν πῦρ, Igniculos sub cineribus abditos: H secundū quam expositionē deriuatū videri queat παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, vt sit μεμαραμμένον πῦρ. Porrò deriuatum INDE Μαριλοπότης, Fauillæ potor: Vulcani & cæterorū fabrorum epitheton: quippe qui dum follibus excitant carbones, fauillas & puluerem inde exsurgentem deuorare coguntur. A Et VERBVM Μαριλεύεσθαι, Circa fauillas versari: vnde VERBALE Μαριλευταὶ, Qui fauillas tractāt, affines τῶν ἀνθρακέων, apud Poll.l.7,c.24. Affert Hesych. ET Μαριλοκαυτῶν pro ἀνθρακευτῶν: μαρίλην & ipse exponens τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων, Ramentum carbonum. AT Μαριλῶνοι, οἱ, Carbones, in v.l. suspecti sunt. Notandum porrò μαρίλαν siue μαρίλην apud Poll. reperiri etiam duplici λ scriptam: apud cæteros verò quos autores citaui, simplici.

B Μαριλεύειν, Μαριλευταὶ, Μαρίλη, Μαριλῶνοι, Μαριλοκαυτῶν, Μαριλοπότης, vide in præced. Μαρίλα.

Μαρῖνοι, οἱ, Marini: pisces quidā apud Aristot. Hist.anim. lib.6. Hesych. marinos pisces esse dicit, alio nomine dictos κιθάρους. Est & nomen propr.

Μάρις, εως, ὁ, Maris: mensura liquidorum sex cotylarum capax, vt tradit Pollux lib.10,c.47, afferens ex Aristot. Hist anim. οἴνου μάρεις. Idem lib.4,c.23, habet μάρης per η: scribens & ibi esse ἑξακότυλον. Sed ea scriptura mendosa est. Polyænus verò μάριν multò capaciorem facit. Nam lib.4, in Alexandro, quum dixisset regem Per C siæ in singula prandia & singulas cœnas insumere γάλακτος αὐθημερινοῦ δέκα μάρεις, οἴνου πεντακοσίας μάρεις, & cæterorum tot vel tot, subiungit, μάρις δέ ἐστι δέκα χόες Ἀττικοί, decem congii Attici. Apud Hes. reperio etiam Μαριστὸν, expositum itidem ἓξ κοτύλας. Quibus addit, eodem vocabulo dici etiam τὸ μακρὸν πέπερι, piper longum. At Μάριν, idem à Cretensibus vocari tradit τὴν σῦν, suem.

Μαρκάς, Hesychio μακάριος, εὔμοιρος: qui potius μάκαρς.

Μαρμαίρω, Resplendeo, Vibranti splendore corusco. Ho D merus Iliad.γ, Ὄμματα μαρμαίροντα. Iliad.σ, τεύχεα μαρμαίροντα. Il.ψ, χάλκεα μαρμαίροντα. Sic Sophron apud Athen.lib 6, τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Apud eundem libro 2, Ibycus, χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἶκοι. vt libro 14, Alcæus, μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. Hesych. μαρμαίρει exponit non solùm λάμπει, sed etiam ἐνθουσιᾷ, forsan quòd diuinitus afflatorum oculi igniculis quibusdam vibrare & scintillare videantur. Inde DERIV. Μαρμαρύσσω, significans itidem Splendeo, Splendore vibrante relu E ceo. Vnde VERBALE Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, Splendor, seu Splendor vibrans, Fulgor. Chrysost. ἡ τῶν περικεφαλαιῶν καὶ τῶν ἀσπίδων μαρμαρυγή. Galenus ad Glauc. μαρμαρυγὰς ὁρᾶν φαντάζονται. Homer. verò pedū μαρμαρυγὰς vocat tam celerē in cursu motū vt αὐτὴ τοῦ παραλλάσσεσθαι videantur μαρμαρύσσειν, vibrare, veluti radii solares. Dicit igitur Odyss. θ, Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ: de Phæacum iuuenibus qui δαήμονες ὀρχηθμοῖο Πέπληγον χορὸν θεῖον ποσί. Inde ADIECT. Μαρμαρυγώδης, Fulgidos è se radios splēdoris vibrans. Hip F pocr. Μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα. Suprà ἀμαρύσσειν & ἀμαρυγὴ habuimus pro his μαρμαρύσσειν & μαρμαρυγή. Hesychius & Μαρμαρυκᾷ dici scribit ἀπὸ τοῦ μαρμαίρων: sed quid sit, non exponit. Præterea à μαρμαίρω DERIV. Μάρμαρος, significans λευκὸς, Albus, Candidus. quoniam quæ candicant, eadem & splendorem quendam ex se vibrant. Meminit huius significationis & Hesychius, afferens nimirum μάρμαρα pro λευκὰ, Alba, Candida. itáque accipiendum in hoc loco Home G ri Iliad.π, ἐπέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Verùm idem poeta & μάρμαρον substantiuè dicit pro μάρμαρον λίθον, teste Hesychio etiam, afferēte μάρμαρος pro λευκὴ λίθος. Ita igitur poeta Iliad.μ, & Odyss.ι, μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. Cæteri scriptores μάρμαρον vocāt etiam certum quoddam candidi lapidis genus, niuea albedine insigne, interdum & rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læue, durissimum. vt Chrysost. De prec. χρυσὸς καὶ πολυτίμητοι λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασιλέων. Id Latini poetæ vocant H candens marmor, læue, solidū: dicunt & nitor marmorū: necnō adiectiuè & materialiter Domus marmorea, Sola marmorea, Pauimenta marmorea, Tecta marmorea, Columnæ marmoreæ, Tumulus marmoreus, Signum marmoreū, Opus marmoreum. Verùm vt apud eosdem Marmoreus est etiam adiectiuum similitu-

dinis, significans videlicet Marmori similis nitore, candore, læuore: dicentes Candor marmoreus, Ceruix marmorea, Collum marmoreum, Palmæ marmoreæ, Pollex marmoreus, Pedes marmorei, necnon Gelu marmoreum, vt Æquor marmoreum: ita etiam Græca adiectiua inde deriuata, NIMIRVM Μαρμάρεος, ET Μαρμάρεος, significationem & ipsa similitudinis habent, significantia Marmoris modo candens niténsque, teste Hesych. etiam, afferente μαρμάρεον pro λευκὸν, λαμπρόν: & μαρμαρέην itidem pro λαμπράν. & sic Hom. Iliad. γ, Δίπλακα μαρμαρέην, diploidem marmoream. Il. ξ, ἅλα
B μαρμαρέην, Æquor seu mare marmoreũ. Hesiod. materialiter pro E marmore seu albo lapide confectus: in Theog. ἔνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς. nisi malis στερεαὶ, Solidæ & firmæ quales sunt marmoreæ. Prosæ scriptores in materiæ significatione frequẽtius vtuntur altero ADIECTIVO, Μαρμάρινος. Athen. lib. 5, ζῶα μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto pòst, μαρμάρινον ἄγαλμα τῆς θεοῦ, signum marmoreum. Veruntamen & hoc ipsum μαρμάρινος, vt μαρμάρεος dicitur. vt μαρμάρινος ἥλιος pro Radians sol, Marmoreo ni-
C tore vibrans. Sic verò ET Μαρμαρόεις similitudinis significationem habet, teste Hesychio etiam, μαρμαρόεντα exponente λάμποντα, Splendentem, marmoreo videlicet nitore & candore. NECNON VERBVM Μαρμαρίζω, similitudinis significationẽ habet, declarans, Marmoreo splendore vibro, seu Marmoreum ex me splendorem vibro: veluti quum Pindarus apud Athenæum libro 13, dicit, ὦ παῖδε Θεοξένου ἀκτῖνας πρὸς ὄσσων μαρμαριζοίσας δρακείς. AT Μαρμάριον, scorti nomen est apud Diogenem Laertium libro octauo:
D forsan à marmoreo corporis candore nitoréque ipsi impositum. ¶ Rursum μάρμαρος dicitur & Fragmẽtum marmoris poliendo decussum, Marmoris cæmentum: vel simpliciter Cæmentum, λατύπη. Plut. Symp. 4, in præfatione, ὁ μάρμαρος τοῦ διαπύρου σιδήρου, τὸ καταψύχειν, τὴν ἄγαν ὑγρότητα καὶ ῥύσιν ἀφαιρῶν, εὔτονον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτοῦ καὶ τυπούμενον. Et De primo frig. οἱ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην
E παραπάσσουσι. VNDE Μαρμάρινος dicitur qui ex eiusmodi cæmentis confectus est. Diodorus Sicul. De rebus gestis Philippi, περὶ τῶν τειχῶν μαρμαρίνους ἔχεις ἱκανόν. Ita enim accipiendam esse vocem hanc, testantur hæc eiusdẽ alio loco verba, ἔχεις κατεσκεύασαν διειλημμένους πυκνοῖς διαφράγμασι, crebris cæmentorum intersepimentis. ¶ Μάρμαρον & Μάρμαρα, est etiam vitium quoddam veterinorum. In Hippiatr. enim τὰ μάρμαρα esse dicuntur κονδυλώματα καὶ πῶροι ἐν τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων: vt & Hierocles ibidem scribit, esse πάθος quoddam quod οἱ ἔμπειροι vocitent μάρμαρον, infestans τὴν ἔκφυσιν
F τῆς ὁπλῆς in pedibus anterioribus: esse autem κονδυλώματα σκληρά. Sic idem ibidem paulo pòst, συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις, κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἃ καλοῦσι σφαίρας, μάρμαρα εἴδησιν ἔχοντα, καὶ κονδυλώματα σκληρὰ καὶ πωρούμενα. Vocatur autem procul dubio vitium hoc μαρμάρου nomine, quoniam tumores eiusmodi duri videntur esse quidam μάρμαροι, cæmenta. Hes. affert Μάρμαρα & pro λαμπρὰ ἐρυσίβη, Splendida rubigo: necnon Μαρμαραὶ pro αἱ τῷ ἐρυθροδάνῳ βεβαμμέναι, Rubia tinctæ: forsan ab eo marmoris gene-
G re quod rubore quodam est perfusum. Denique apud eum LEGITVR Μάρμαρ, expositum στερεόν, Solidũ, marmoris videlicet modo. AT Μαρμαρίδαι, gens Numidica in Africa, apud Paus. Attic. p. 5. Forsan autẽ sic nominantur quòd apud eos præstans sit marmor. prædicatur enim marmor Numidicum.

Μάρμαρ, Μάρμαρα, Μαρμαραὶ, Μαρμάρεος, Μαρμαρέες, Μαρμαρίδαι, Μαρμαρίζω, Μαρμάρινος, Μαρμάριον, Μαρμαρόεις, Μάρμαρον, Μάρμαρος, Μαρμαρυγὴ, Μαρμαρ[illegible]δης, Μαρμαρυχᾶ, Μαρμαρύσσω, vide in præced. Μαρμαίρω.

H Μάρναμαι, Pugno. deriuatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρνεῖν, hoc est παρὰ τὸ μὴ διαμάχεσθαι: ab irreconciliabili odio & inimicitia, propterea quòd olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, in reconciliationibus & fœderibus agnos mactabant. Hom. Iliad. π, μαρναμένων ὁμοῦ αὐτῶν. Iliad. ρ, μάρναντο δέμας πυρός. Il. γ, ὁ δὲ μάρναθ' ὑπερχείοισι

A πεδίοις. Et Il. γ, μαρναμένοι Μενελάῳ, Pugnantẽ cum Menelao. Prosæ scriptores μάχεσθαι pro eo dicunt.

Μάρη, ης, ἡ, affertur pro Manus: sed sine vllo testimonio.

Μάρον, montis & herbæ nomen, vt tradit Hesych.

Μαρύλιον & Μαύλιον, ex Psello affertur pro θριδακίνη.

Μάρπτω, Capio, Corripio, Prehendo. idem quod λαμβάνω seu συλλαμβάνω in prosa. Hom. Il. ψ, Εἰ τι πνύοντες ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ. Il. θ, ἀλλὰ μὲν μάρπτησι κεραυνός. Odyss. ι, de Cyclope, Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ Κόπτε. Sic Eurip. apud Plut. σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς. Rursum Hom. cum datiuo instrumentali, Iliad. φ, ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε Σκαιῇ. Idem dicit ποσὶ μάρπτειν, pro Assequi pedibus & prehẽdere. Il. χ, Ὡς ὁ τὸν οὐ δύναται μάρψαι ποσίν. Il. φ, Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσι. At Il ξ, χθόνα μάρπτε ποδοῖιν, terrã carpebat seu calcabat pedibus. Aor. 2 facit μαρπεῖν: itémque præt. med. μέμαρπα, vnde particip. μεμαρπώς. Sed & sine ρ dicũt μέμαπον & μαπεῖν. Hesiod. Asp. Ἵεμεναι μαπέειν, Cupientes prehendere. Et rursum, οἳ δὲ πρόσθεν μεμάποιεν ἐέλδομενοι ... .

C Μαρπτὺς, Hesychio ὑβριστής, Violenter & contumeliosè iniurius: seu ὁ βιαίως μάρπτων. Sed videtur scribẽdum μαρπτής. Nam μαρπτὺς esset potius ὕβρις.

Μαρρὸν, Hes. ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Instrumentum ferreum. Simile quid esse dicitur Marrha apud Columellam.

Μάρσυπος, ET Μαρσύπιον, Marsupium, Crumena, Loculus, Sacculus. Scribitur & per ι, & vel simplici vel gemino π. Simplici, apud Suid. ex Xen. Anab. εἶδόν τινας ἐν τ... μαρσίπους ἱματίων καὶ στρωμάτων quod exp. σάκκους,
D θυλάκους. Itidem Poll μαρσίπους ἱματίων ex Xen. affert: & μαρσίπιόν τι μικρὸν ex Apollodoro Carystio. Duplici π Hesych. Μαρσίππιον pro βαλάντιον. Sic apud Alex. Trall. μάρσιππος, positum pro sacculo quo pars dolens fouetur. Apud eundem reperio Μαρσίπποι quoque, expositũ non solùm σάκκοι, sed etiam γαστρίμαργοι, quoniam fortasse τὰς γαστέρας venires ... capaces sunt atque vel amplissimi sacci.

Μαρτιχώρας, & Μαρτιώρας, vide suprà in Μαντιχώρας.

Μάρτυρ, t. 2, c. 793, g.	Μαρτυρέομαι, t. 2, c. 798, b
Μαρτυρέω, t. 2, c. 797, d.	Μαρτύρημα, t. 2, 798, c
E Μαρτυρία, t. 2, c. 795, a.	Μαρτυρικὸς, ibid. f
Μαρτύριον, ibid. d.	Μαρτύρομαι, t. 2, c. 796, c
Μάρτυρος, t. 2. c. 794, e.	Μάρτυς, ibidem.

Μαρυανδυνοὶ, apud Etymol. & Μαρυανδηνοὶ apud Athen. legitur: perperam pro Μαριανδυνοί: vt tum apud eundẽ Athen. tum apud Eust. & Steph. scriptum est. apud quẽ Stephan. est Μαριανδυνος, proparoxytonως, & Μαριανδυνὶς: ac fœm. gen. Μαριανδυνὶς ac Μαριανδυνίς. Fuerunt olim hi Mariandyni ab Heracleotis in seruitutem redacti, vt οἱ εἵλωτες à Spartanis. vnde sicut εἵλωτες, ita μαριανδυνοὶ vocantur Mancipia, Serui. Euphor. eos δωροφόρους appellat, sic canens, Δωροφόροι καλέονται, ὑποφρίσσοντες ἄνακτας. sicut & Callistratus Aristophaneus scribit quòd τοὺς Μαριανδυνοὺς vocarint δωροφόρους, ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας, vt Spartiatæ ἐπὶ τῶν εἱλώτων fecerunt, Thessali ἐπὶ τῶν πενεστῶν, Cretenses ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν. Hæc inter alia Athen. lib. 6, vbi plura vide de iisdem.

Μαρύεσθαι, Doricè pro μηρύεσθαι, quod est κλώθειν, Eust.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, Rumino: vt Hesych. quoque μαρυκᾶσθαι expon. ἀναπέμπειν τὴν τροφὴν, καὶ πάλιν αὖ τὴν ἀναμασᾶσθαι. Doricum est & ipsum pro μηρυκᾶσθαι. Inde VERBALE Μαρύκημα, Id quod ruminatur, seu Ruminatio. Plut. De solert. anim. ὄχεις μαρυκημάτων ἀνάπλεως φαίνεται.

Μασάομαι, t. 2, c. 799, c.	Μασθὸς, t. 2, c. 767, c
Μάσημα, t. 2, c. 799, f.	Μάσησις, ibid. g

Μασητὴρ, ibidem.

Μάσθλη, ης, ἡ, ET Μάσθλης, ητος, ὁ, Hesychio δέρμα, διφθέρα, ἡνία: item ὑπόδημα φοινικοῦν. Aristophan. schol. & Suid. μάσθλητα esse dicunt τὸν μεμαλαγμένον λῶρον, Loriũ emollitum. vnde hominem μάσθλητα dici à comico τὸν ὀλισθηρὸν καὶ μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ. vt in Nub. Μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζών. Et in Equit. Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης εἰδὼς οἷ ὑπέρχεται.

Μασθὸς, t. 2, c. 767, d

Μάσι, Hes.μεγάλως, Grande: afferens itidem Μασίγδουπον A
βασιλέα pro μεγαλόηχον, μέγαν ἐν ἤχῳ.
Μασιμαίας, idem tradit dictos fuisse τοὺς βαρβάρους.
Μάσκη, eidem est δίκελλα, Ligo, Bidens.
Μάσπετα, idem τοῦ σιλφίου τὰ πρῶτα πέταλα, prima silphii
folia. rectè. scribit enim & Dioscorides silphii radicem
dictam à quibusdam esse μαγύδαριν, folia autem μάσπε-
τα. Itidémque Plin.lib.19,cap.13, de silphio, Huius fo-
lia, maspetum vocabant, apio maximè similia: ex his
Theophrasti Histor.plant.lib.6,cap.3, τὸ δὲ φύλλον, ὃ κα-
λοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνῳ. Perperam apud Poll.δά- B
σπετον pro μάσπετον scriptum est, & μάνδαρις pro μα-
γύδαρις.
Μάσσαι, Hesychio ζητῆσαι, καθαρίσαι, φυράσαι: à them.μάσ-
σειν, quod itidem exponit καθαρίζειν. Aorist.med. μάσ-
σασθαι exponit λαβέσθαι, ἐφάψασθαι, necnon μάχεσθαι, ἀ-
ναγκάζεσθαι. Meminit huius verbi Eustath.quoq; , μάσ
σασθαι exponens ἅπτεσθαι, & μάσασθαι itidem ἅψασθαι,
ἐγκρατῶς ἔχεσθαι. Homerus compositè dicit ἐπὶ χερσὶ
μάσασθαι, Prehendere manibus, Capere: Odyss.λ,v.590,
de Tantalo. altero comp. ἐσεμάσσατο, vtitur idem Iliad. C
υ,v.425.
Μασσάομαι,t.2,c.799,c. Μάσσημα,ib.f
Μάσσησις,ibid.g. Μασσητήρ,ib.
Μάσσω, Pinso,&c.t.2,c.800,h. Μάσσω, Tango,&c.c.805,
c. Vide & μάσσαι, paulo antè.
Μάσσων, pro μακρότερος dicitur, vt βράσσων pro βραδύτερος
vel βραχύτερος. hoc est Longior: interdum & Maior.
Xenophon ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς ᾖ. Hippocratem in
Prorrhetico maiore μᾶσσον posuisse pro πλέον, Am-
plius, Plus, annotauit Gal.in Lex.Hippocr. D
Μαστάζω,t.2,c.800,f. Μάσταξ,ib.b.& 1638,e.ob.
Μασταρίζειν,t.2,c.800,g. Μασταρύζω,ib.
Μαστευτής,t.2,c.768,b. Μαστεύω,ib.a
Μαστήρ,ibid. d
Μάστι, per apocopen dicunt poetæ pro μάστιγι. Alii tamen
volunt esse à nom.μάστις, vt docui t.2,c.808,b.
Μαστιγίας,t.2,c.808,d. Μαστιγίων,ib.
Μαστιγίας,ib. Μαστιγιάω,ib.e
Μάστιγμα,ib.g. Μαστιγονόμος,ib.b
Μαστιγοῦμαι,ib.e. Μαστιγοφόρος,ib.b E
Μαστιγόω,ib.e. Μαστιγώσιμος,ib.f
Μαστίγωσις,ib. Μαστιγωτέος, Flagellandus. Aristoph.
Μαστίζω,t.2,c.808,g. Μάστιξ, t.2,c.807,g. ib.c. &
1294,c.ob.
Μάστις,t.2,c.808,b
Μαστίχη,ης,ἡ, Mastiche: lentiscina resina. Ita enim Diosc.
lib.1,cap.91, γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐξ αὐτῆς, σχινίνη καλου-
μένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη. Sic Plinius lib.14,cap.20, de
resinis, In oriente optimam tenuissimámque terebin-
thi fundunt: deinde lentisci, quam & mastichen vocāt. F
Idem Plin.lib.12,cap.17, tradit & alia mastiches genera,
de quibus eum consule. INDE Μαστίχινον ἔλαιον,
Oleum mastichinum, Oleum è mastiche: apud Diosc.
lib.1,cap.52.
Μαστίω,t.2,c.808,g
Μαστοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Mammæ similis. vt μαστοειδῆ σαρκία
apud Aristot. quas Gaza vertit Mamillantes carūculas.
Μαστός,t.2,c.767,d
Μαστούειν, Hes.ἐπιζητεῖν: quod & μαστεύειν.
Μάστροι, apud Rhodios βουλευτῆρες: at Μαστρίαι, eodem au- G
tore, αἱ τῶν ἀρχόντων εὐθύναι.
Μαστρύλλιον, Suidæ τόπος ἔνθα οἱ μαστρωποὶ διέτριβον, Locus in
quo lenones degebant. Infrà μαβύλλιον.
Μαστρωπεία, Μαστρωπεύω, vide in sequ. Μαστρωπός.
Μαστρωπός,οῦ,ὁ,& ἡ, Leno, Lena: qui & προαγωγεύς, προα-
γωγός, πορνοβοσκός. Reperitur & per ω μέγα & per ο μι-
κρὸν scriptum illo modo, apud Suidam: hoc, apud Hes.
& Athen. cùm alibi, tum lib.10, ταῖς μαστροποῖς ταῖς εἰθι-
σμέναις προαγωγεύειν ταῖς ἐλευθέρας γυναῖκας. Et lib.7, ex
Diphilo comico, Ἀφροδίσι' ὑπὸ κάμνοψι μαστροποῖς ποιῶν. H
Inde VERB. Μαστρωπεύω, SIVE Μαστροπεύω, Per-
duco seu Produco, Prostituo. Apud Suid. μαστρωπεύοντες
οἱ βασιλικοὶ τοῦ Ζήνωνος υἱῷ τοῖς ἐνήβοις, πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων
ἔρωτας λυσσᾶν ἐξεπαίδευσαν ἐκτόπως. Xenoph.in Symp. ἀ-
γαθοῦ ὑμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι, ὃν ἂν ἢ ὃν ἂν μαστροπεύῃ,
ἀρέσκοντα τοῖσιν ἀποδεικνύναι οἷς ἂν συνῇ. Ibidem meta-
phoricè, οὐκοῦν σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως
πράττω τὰ πολιτικά, καὶ ἀεὶ ἀρεστὸς ὦ αὐτῇ. Athen. in loco
paulo antè citato hoc vocat προαγωγεύειν. quod inter-
pret. & Producere & Conciliare. Latinum Lenocinor
significat Lenonia arte gratiā concilio: ita vsurpatum
tum ab aliis tum à Quintil.lib.5, Mancipiorum nego-
tiatores formæ puerorum virilitate excisa lenocinan-
tur. Porrò à μαστρωπεύω est VERBALE Μα-
στρωπεία,ας,ἡ, significans Lenon. ā conciliationem vel
lenocinium. Plut.Sympos.1,probl.1, τὸ φιλοποιὸν καὶ συνα-
γωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μαστροπείαν καὶ συναγωγίαν καὶ
ἀγωγίαν ὠνόμασεν. Xen. Symp. μαστροπείας ἀκόλουθος ἡ
προαγωγία. Hesych. habet non solùm μαστροπός, sed E-
TIAM Μαστροφός, exponens nō modò ὁ προαγωγός, sed
etiam δύσερως, πανοῦργος, ἀπατῶν. Quod ad etymon
τῆς μαστρωποῦ attinet, Eustath. sic dictam vult quasi τὴν
μαστῆρος ὄπα σοφιζομένην ἐν τῇ αἱμύλα κωτίλλειν, μαστροπόν
τινα οὖσαν.
Μαστύς,t.2,c.768,c
Μασσύτης, Hesychio παράσιτος, Parasitus, Adulator.
Μάστωρ,ορος,ὁ, Quæsitor seu Inquisitor. μάστορες fuisse dicū-
tur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis,
Latinis Quæsitores.
Μασχάλη,ης,ἡ, Axilla, Ala, Armus. Xen. De re equestri τὸ
διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτεται. Plutar-
chus in præceptis sanit. αἱ τῶν μασχαλῶν ψηλαφήσεις οὐχ
ἴδιον οὐδὲ πρᾶον οὐδ' ἵλεων γέλωτα τῇ ψυχῇ παρέχουσιν, ἀλλ'
ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπόν. At μασχάλην αἴρειν prouer-
bialiter dicitur κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν, Cothonibus cer-
tare & potare: quia qui bibunt, solent alas eleuare al-
tius dum calicem exhauriant. vt Homerus quoque di-
cit χεῖρας ἀνίσχοντες: & χεῖρας ἀνασχόμενοι. Ita Hesych.&
Pollux. quorum ille hoc affert exemplum, ὡς ἄνω τὴν
μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες. ‖ Μασχάλη, est etiam pro-
ræ pars eo loco quo est τὸ πέθρον quod vocatur ἀρτέμων.
Hes. ‖ Eidē Hesych. μασχάλη est ἐλαίας φύλλου τὸ μέρος,
pars quædam folii oliuæ. Verùm & aliis in genere her
bis tribui μασχάλη dicitur, esséque cauus ille inter cau-
lem & ramulos anfractus, vnde sinuatim noua proles
egreditur. Latini similiter alas vel sinus appellare per-
hibentur. ‖ Rursum Hesychio μασχάλη est ἡ τοῦ φοίνικος
ῥάβδος: VNDE Μασχάλιον dici scribit κάνεον φοινίκι-
νον, Canistrum palmeum: vel σχοινίον, funem è palma. vtē
bantur enim olim canistris & funibus plexis è palma-
rum foliis. A μασχάλη DERIV. Μασχαλίς quoque,
axillam seu alam significans. de arboribus etiam dici
traditur, apud Theophr. Hist.plant.lib.3. Item VER-
BVM Μασχαλίζω. Qui cædem aliquam patrassent,
μασχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantūr quum ei extremas
præcipuè partes corporis amputantes, eásque conne-
ctentes sub axilla ferebant, vt qui putarent, defunctum
ita mutilatum inualidum reddi ad se vlciscēdos. quem-
admodum & Iason apud Apollon.lib.4, ἐξάργματα τάμνε
θανόντος. Sophocl. Electra pag.102, de Clytæmnestra,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς ἐμασχαλίσθη. VNDE
Μασχαλίσματα dicūtur eiusmodi ἀκρωτηριάσματα quæ
sub axilla ferebantur. Ita enim Suidas, Qui aliquos (in-
quit) ex insidiis interfecissent, vt iram eorum effuge-
rent, amputatis eorum partibus extremis & connexis, è
collo suspendebant, traiectas per axillas: eáque appella-
bant μασχαλίσματα. His addit, significare vocabulum
hoc & τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων ἐν ταῖς τῶν
θεῶν θυσίαις. Eadē apud Hesych. leguntur, sed aliquan-
tum corrupta. ‖ Μασχαλισθῆναι ab Hesych. exponi-
tur etiam ἀπαρτηθῆναι ἐκ τῶν μασχαλῶν, Ex axillis suspen-
sum esse. VNDE Μασχαλιστήρ eidem est ὁ διὰ τῶν
μασχαλίων δεσμὸς τοῦ ὑποζυγίου. vt sunt lora illa latiora
supra alas seu armos iumentorum quibus currui alli-
gantur: Homero dicta λέπαδνα. Vtitur hac voce Æ-
schylus in Prometheo vincto, pag.9. Ibi enim τὸ κράτος
Vulcano dicit, Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε: iu-
bens eum vincire per latera loris latis, quæ per axillas
ducantur. Herodotus etiam μασχαλιστῆρας vocat
eiusmodi vincula lata sub axillis, sed quæ ornatus causa
gererētur, vt cingula, sub finem libri 1, de Massagetis,

ἔστι δὲ περὶ κεφαλὴν, καὶ ζωστῆρας καὶ μοχαλιστῆρας, χρυσῷ κισμένοι τῷ. Ita Poll.l.5,c.16.περὶ δὲ τοῖς στρόοις αἱ δὲ αἱ μοχαλιστῆρας: qui lib.1,titulo De loris siue habenis, μοχαλιστῆρας esse dixerat τὰ ὑπὸ τοῖς ἄμυς τῶν ἵππων. Apud eundē σφόνδυλος quidam τῆς ῥάχεως dictus est μοχαλιστὴρ,nimirum ὁ ὑπὸ τῷ ἄτλαντι. Apud Hesych.legitur & Μοχαλίσθαι,expositum ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μάλην φέρει, sub ala fert. AT Μοχαλὸν,idem affert pro χιτῶνα, Tunicam. A

Ματάζω,t.2,c.810,c Ματαιάζω,t.2,c.809.f

Ματαΐζ,Hesych.διατρίβει,χρονίζει,Tempus terit, Moratur. quod rectius ματᾷ,à them.ματάω.

Ματαΐζω,t.2,c.810,d. Ματαιολογία,t.2,c.634,f

Ματαιολόγος,ibid. Ματαιολοιχὸς,t.2,c.810,c

Ματαιόομαι,t.2,c.809,e Ματαιοπονέω,t.3,c.219,h

Ματαιοπονία,ibid. Ματαιοφαγεῖν,t.2,c.810,b

Ματαιοπραγία,ibid. Μάταιος,t.2,c.809,b

Ματαιοσπουδία,t.3,c.948,b Ματαιόσπουδος,ibid.

Ματαιοτεχνία,t.3,c.1434,b Ματαιότεχνος,ibid.

Ματαιότης,t.2,c.809,t.e. Ματαιοφρονῶ,ibid.e

Ματαιόφρων,ibid.d

Ματαϊσμὸς,οῦ,ὁ,Stolida actio,seu rerum stolidarum: ipse actus τοῦ ματαΐζειν. vt quum Seleucus apud Athen.lib.3, scribit τῆς γλυκυσίδης esum caueri à mulieribus διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς.Idem refert Eust. C

Ματαΐσει,Hesych.μωραίνει. Ματαίως,t.2,c.809,e

Μάταν,Doricè pro μάτην,Frustra,Incassum. Ex Soph.affertur νοσῶν μάταν pro ἀθεραπεύτως.

Μάταρος,Hesych.στέφανος μεμβραμμένος.

Ματάω,t.2,c.809,f. Ματεῖν,t.2,c.768,f

Ματεύω,ibid.d. Μάτην,t.2,c.809,a

Ματὴρ,t.2,c.768,f. Μάτηρ,t.2,c.813,g

Ματηρεύειν,t.2,c.768,f. Ματία,t.2,c.810,a

Ματίη,ibid.a. Ματιολοιχὸς,ibid.b

Μάτιον,ibid.b. Hesych.esse dicit τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον, & μάταιον:necnon δερμάτιον.

Ματὶς,Hesych.μέγας: addens, quosdam accipere ἐπὶ τοῦ βασιλέως. Ματίσαι,t.2,c.768,f

Μάτος,Hippocrati ἡ ζήτησις,Inquisitio,Perquisitio:& Ματίσαι, τὸ ζητεῖν, Quærere,Perquirere. vt est in Galeni Lexico Hippocrateo.

Ματόξενος,t.2,c.824,b

Ματρύλλη,idem ac μαστρωπὸς,Lena: VNDE Ματρυλλεῖον dicitur τὸ πορνεῖον,Lupanar,Locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt.Suid.ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint:in testimoniū afferens mutilum hunc Menandri locū, οὐκ οἰμώξεται κατὰ τρεῖς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Hesych.sine diphthongo per ι habet Ματρύλιον, esse dicēs τόπον τῶν πορνευόντων,id est πορνεῖον,ὅπου οἱ μαστροποὶ,ἤτοι μαυλιστὴρ,διέτριβον. E

Μάτρως,t.2,c.826,h

Ματταβος,Hesychio ὁ μωρὸς,Fatuus,Stolidus. At Ματταβῆς,ὁ ἀπορῶν: vt & Ματταβεῖ exp.περιβλέπει,ἀδημονεῖ. Apud eundem reperio & Ματταβομένος,expositum μέλλων καὶ ἀποκνῶν. F

Μάττομαι,t.2,c.800,h

Ματτύα,t.2,c.805,f | Hesychio ματτύαι sunt γνάθοι, Maxillæ.quæ suprà μάθυαι.

Ματτυάζω,t.2,c.805,h. Ματτύη,ib.f

Μάττω,t.2,c.800,h

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας,quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc.schol.p.2:& ex eo Suidas. procul dubio vterque cultros intelligens.ii enim plures in vna vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας appellat,à NOMIN. Μαυλίς: in Ther.v.705, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ.vbi schol.quoque exp.χαλκῇ μαχαίρᾳ, æreo seu ferreo cultro. Hesychio etiā Μαυλὶς est μάχαιρα,afferenti & Μαῦλιν properispωmenως pro λαοτόμιον, Cælum lapicidarum quo lapides scalpūt poliūntque. (vt apud Eust. quoq; properispomenως reperio μαῦλις,exp.μάχαιρα) Rursum oxytonon μαυλὶς Hesychio est ἡ μισθῷ τι ποιοῦσα, Quæ mercede aliquid facit. Vnde verbum μαυλίζειν, quo idem vtitur pro Mercede prostituere: μαστροπὸν nimirū esse dicens τὸν τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας πρὸς ἑκατέρους ἄγοντα καὶ μαυλίζοντα. Et ex hoc,verbale Μαυλιστὴς,quo Suid. vtitur G H

in exponendo μαστρωπὸς, eo significans eum Qui alterius corpus qua stui habet,seu alterius corpore quæstum facit, Qui mercede alterius corpus prostituit.vt leno. At Μαυλιστήριον,vide apud Hes.ex Hippon.

Μαῦρον,Hesychio & Suida est τὸ μαυρὸν καὶ ἀσθενὲς, Obscurum & inualidum:per aphæresin τοῦ ἀ. Eisdem Μαῦρος est μωρὸς, Fatuus, Stultus. E priore μαῦρος deriuat. VERB. Μαυρόω,ῶ,idem quod ἀμαυρόω,Obscuro:item Deleo,Extinguo,Pessumdo.Hesiod.Erg.ῥεῖα τέ μιν μαυρώσι θεοί.

Μαφιλῶ,Hesych.διάνοιαι, Mentem & cogitationē. B

Μάχαιρα,t.2,c.817,d. Μαχαίδιον,t.2,c.818,g

Μαχαίριον,ib.e. Μαχαιρεὺς,ib.

Μαχαιροδέτης,dicitur ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς καταληπτὴρ, teste Hes. Lorum est alligando gladio.

Μαχαιρομαχέω,t.2,c.818,c. Μαχαιροποιὸς,ib.

Μαχαιροπωλεῖον,ib.d. Μαχαιροπώλης,ib.

Μάχαιρος,ib.g. Μαχαιροφόρος,ib.d

Μαχαιρώνιον,ib.g Μαχαιρωτὸς,ib.d

Μαχάτας,Hes.αἰχμητὰς: Suid.nomen proprium. Quum pugnatorem significat, est Doricum pro μαχητὴς, & ὀξυωτέον. C

Μαχάω,t.2,c.817,c. Μαχεόμενος,t.2,c.815,e

Μαχέοιτο,τὸ,ib.d

Μαχετέον,Pugnandum: in quibusdam codicibus reperitur & μαχεστέον,apud Plut.

Μάχη,t.2,c.810, e. Μαχήμων,t.2,c.815,e

Μαχησμὸς,ib. Μαχητὴς,ib. e

Μαχητικὸς,ib.g. Μαχητὸς,t.2,c.815,f

Μάχιμος, t.2,c.814,f

Μαχλὰς,Μαχλάω,Μάχλης,Μάχλις,in sequ.Μάχλος. D

Μαχλοίων,Hesych.κρομμύων, Cæparum. At Μαχλοίονας ab Æthiopibus vocari τοὺς αὐτομόλους,transfugas,Hes.autor est.

Μάχλος,ου,ὁ, Incontinens, Libidinosus, Lasciuus: Suidæ ἀσελγὴς,ἄσωτος,hoc afferenti exemplum, αὕτη τὸ πρότερον μάχλον τινὰ βιώσασα βίον,τὸν τρόπον ἐξερρωγυῖα, φαρμακεῦσαί τι παρώσης πολλὰ ὡμιληκυῖα. In Epigr.μάχλος ἐς ἄνδρας, virorum appetens: de muliere,vt videtur. nam & viris & mulieribus hoc epitheton tribuitur.Hesiod.Erg. τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος,Μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Luc.De calum.ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβουλευόμενος. Sic idem De saltat. τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας. Hesych. affert ET Μάχλης pro Μάχλος.quod ita pro μάχλος positum erit vt λάγνης pro λάγνος. exponit verò & ipse ἀκρατὴς, πόρνος. A superiore verò μάχλος DERIV. Μαχλοσύνη,ης,ἡ,Incontinentia,Libidinositas,Lasciuia: Hesychio ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καταφέρεια,ἀκολασία,πορνεία. Hom. initio Il. ω, de Paride,Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. Deriuatum INDE Μαχλὰς quoque, ET Μαχλὶς: vtrunque significans Mulierem lasciuam & libidinosam.teste Hesych.etiā, afferente Μαχλάδα pro πόρνην:& Μαχλὶς pro ἑταίρα,πόρνη,Scortum, Meretrix. Apud Nonn. & adiectiuè μαχλάδι χαίτῃ pro Molli & quasi lasciuiam quandam redolente coma.vel etiam Meretricia. Apud Hesych.reperio & VERB. Μαχλῶντες pro πορνεύοντες, Libidini indulgentes,Scortantes. E F

Μάχομαι,t.2,c.814,h

Μὰψ,Frustra,In cassum.μάτην.Hom.Iliad.υ,ἀτάρ μιν ἔφημαψ αὔτως ἐχέμεναι. Et Od.π, in querimonia Vlyssis De procis, καί τι τοῦτον ἔδοντας Μὰψ αὔτως ἄπλετον, ἀνήνυτον ἐπὶ ἔργῳ. Inde COMP. Μαψιλάκας,ὁ, Qui frustrà nugas effutit,Inanes nugas deblaterans.qui & μαψίφωνος,de quo t.4,c. 304,f. prioris, nulla afferuntur exempla. ITEM Μαψύλακτος,Frustrà latrans,Inanibus strepitans latratibus. hoc est Inania deblaterans magno cū clamore.Apud Plutarch.ex tragico quopiā,πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψυλάκταν. Apud Hesych. reperio ET Μάψωτος,expositum μάταιος, Vanus,Inanis. qui itidem μαψώτου affert pro ματαίου. Deriuatum inde ET Μαψίδιος,ου,ὁ, significans & ipsum μάταιος Inanis, Vanus: teste eodem Hesychio. Vnde ADVERB. Μαψιδίως Inaniter,Vanè,In cassum,Frustrà.ματαίως. Hom.in Odyss.de procis, Εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως:pro quo Od. π dicit,σῖτον ἔδοντας Μὰψ αὔτως ἄπλετον ἀνήνυτον G

Od. γ, Ἠέ κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; an negotij alicuius causa, an temerè & nullo proposito finé?

Μαψίδιοι... αἰνύτω ἐπὶ ἔργῳ.

Μαψαῦραι, t.1, c.619, d

Μαψίδιος, Μαψιδίως, Μαψιλάκας, Μαψίφωνος, Μαψύλακτης, Μάψωτος, vide in praeced. Μάψ.

Μάω, t.2, c.818, g.

¶ Με, t.1, c.1076, a

Μέγα, variè vsurpatum, t.2, c.834, b

Μεγάδης, propr. t.2, c.839, f. Μεγάδικος, t.1, c.1005, h

Μεγάδωρος, t.1, c.1002, b. Μεγαθαρσής, t.1, c.1503, d

Μεγάθης, t.2, c.836, g. Μέγαθος, ib.

Μεγάθυμος, t.1, c.1605, b.

Μεγαίρω, Inuideo. Hom. Iliad. δ, Τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω. id est φθονῶ. nam mox subiungit, Εἴπερ γὰρ φθονέω, οὐκ ἀνύω φθονέουσα, Quantumuis enim inuiderem, nihil ista inuidia proficerem. Et Od. α, cum infinitiuo, μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο, non equidē inuideo procis quòd. Cum datiuo pers. & genit. rei, Apoll. Rhod. ἐμέγηρέ μοι τόκοιο, partum mihi inuidit. Pass. voce & signif. in Epigr. ἀστοῖσι μεγαιρομένη, Cui inuidetur ab oppidanis. | Significat etiam Curo, Respecto. Od. θ. Δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην, Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν· οὔτι μεγαίρω Πάντων Φαιήκων. vel etiam Formido. schol. tamen & hîc exp. φθονῶ. | Hesych. μεγαίρειν exp. non solùm φθονεῖν, ζηλοῦν, sed etiam στερίσκειν, Priuare, Orbare. A superiore μεγαίρω, quod est φθονῶ, Inuideo, est VERBALE Μέγαρσις, εως, ἡ, Inuidia: φθόνος, Hesych. ET Μεγαρτός, Inuidiosus: eidem Hesychio ἀγνώμων καὶ φθονερός. Ex quo ἀμέγαρτος, Inuidia carens, ἄφθονος.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, Magna seu ingentia habens cete. Item Ceti instar magnus, Cetos magnitudine aequans. Hom. Iliad. φ, ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι Φεύγοντες. Iliad. λ, ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ. Itidemque Iliad. θ, μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ.

Μεγάλα, vt & μέγα, interdum aduerbialiter ponitur pro μεγάλως, Valdè, Admodum. vt Od. ξ, μεγάλα στενάχοντες Φοίτων.

Μεγαλαδικητικός, t.1, c.1007, d

Μεγαλαλκής, Magni roboris. μεγαλοσθενής, Hesych.

Μεγαλάμφοδος, t.2, c.1171, g

Μεγάλανδροι, affertur pro Magni viri aut fortes.

Μεγάλαρτος. Polemon apud Athen. lib.3, scribit ἐν Σκώλῳ τῷ Βοιωτικῷ μεγαλάρτου καὶ μεγαλομάζου ἀγάλματα ἱδρῦσθαι, magnorum panum datoris. IBIDEM Μεγαλαρτία, Festum magnorum panum. Tradit enim ex Semo Delio, τοὺς ἀχαΐνους esse ἄρτους μεγάλους, thesmophoriis fieri solitos: ac festum quo offeruntur, appellari μεγαλαρτίαν. eos verò qui offerunt, canere se offerre Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον κριβανίτην.

Μεγαλαυχέω, & Μεγαλαυχέομαι, t.1, c.609, a

Μεγαλαυχία, ib. Μεγάλαυχος, ib.

Μεγαλεῖον, τὸ, subst. t.2, c.835, c Μεγαλεῖον μύρον, ib.

Μεγαλεῖος, ib. Μεγαλειότης, ib. e

Μεγαλείως, ib. Μεγαλέμπορος, t.3, c.184, d

Μεγαλεπήβολος, Qui magnis rebus manum admouet, Ardua capessens, Magna aggrediens. Suidae itidem ὁ μεγάλων πραγμάτων καταρχόμενος, hoc afferenti exemplum, ἐδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς οὗτος μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς εἶναι, καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός.

Μεγαληγορέω, t.1, c.35, d. Μεγαληγορία, ib. e

Μεγαληγόρος, ib. Μεγαλήσιον, t.2, c.835, e

Μεγαλήτωρ, t.1, c.619, f. Μεγαλίζω, t.2, c.835, a

Μεγαλίζομαι, ib. Μεγάλλιον, ib. d

Μεγαλόβυζοι, vocati fuerunt Ephesii templi sacerdotes eunuchi, vt est apud Strab. lib.14.

Μεγαλογραφία, ας, ἡ, Magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitruuius libro septimo, capite quarto, Tricliniis hybernis non est vtilis haec compositio nec megalographia, nec camerarum coronario opere subtilis ornatus, quòd ea & ab ignis fumo & ab luminum crebris fuliginibus corrumpuntur. Itémque capite sequenti.

Μεγαλογνωμοσύνη, t.1, c.1846, f

A Μεγαλογνώμων, ib. c. Μεγαλόδους, t.1, c.1079, g

Μεγαλοδυναμέομαι, t.1, c.1057, f

Μεγαλοδύναμος, ib. Μεγαλοδωρεά, t.1, c.1003, a

Μεγαλοδωρία, t.1, c.1002, b. Μεγαλόδωρον, ib.

Μεγαλόδωρος, ib. Μεγαλόθυμος, t.1, c.1605, b

Μεγάλοι θεοὶ, pro χθόνιοι θεοί, t.3, c.1030, c. ob.

Μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admodum infortunatus & infelix. Theocr. Idyll. 2, ἐγὼ δ' οἷα μεγάλοιτος Ὤμαρτευν.

Μεγαλόκαρπος, t.2, c.79, a. Μεγαλόκαυλος, t.2, c.93, d

Μεγαλοκέφαλος, t.2, c.154, b. Μεγαλοκίνδυνος, t.2, c.209, a

B Μεγαλοκοίλιος, Qui magno seu amplo est ventre.

Μεγαλοκύμων, Ingentes fluctus excitans.

Μεγαλόκωλος, t.2, c.526, e.

Μεγαλόμαζος, vide in Μεγάλαρτος.

Μεγαλόμαστος, t.2, c.767, h Μεγαλομέρεια, t.2, c.851, f

Μεγαλομερεια, ib. g. Μεγαλομερής, ib. e

Μεγαλομερῶς, ib. f. Μεγαλομήτηρ, t.2, c.816, b

Μεγαλομυκήτης, Grande mugiens: itē Grande rudens. asini enim epithetum esse dicitur. Infrà μεγαμυκητης.

Μεγαλόμισθος, t.2, c.945, e. Μεγαλόνοια, t.2, c.1068, f

Μεγαλόνοος, ib. Μεγαλονοέω, ib.

C Μεγαλόνους, ib. Μεγαλοπλούσιος, t.3, c.401, c

Μεγαλόπλουτος, t.3, c.399, d

Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ, Magnae vrbis ciuis. vt μικροπολίτης, Parui oppidi ciuis. Poll. lib.9.

Μεγαλοπόνηρος, t.3, c.225, c. Μεγαλόπους, t.3, c.511, d

Μεγαλοπραγμοσύνη, t.3, c.531, h

Μεγαλοπράγμων, ib. g. Μεγαλοπρέπεια, t.3, c.539, g

Μεγαλοπρεπής, ib. e. Μεγαλοπρεπῶς, ib.

Μεγαλόπυλος, t.3, c.612, d

Μεγαλορρημονέω, ῶ, Grandibus verbis vtor. vt μεγαληγορέω.

D Alii interpr. Magna loquor & iactito.

Μεγαλορρημοσύνη, t.1, c.1152, d

Μεγαλορρήμων, ib. Μεγάλος, t.2, c.833, b

Μεγαλοσθενής, t.3, c.779, c.

Μεγαλόσπλαγχνος, Qui magno corde seu animo est. Eurip.

Μεγαλόσταχυς, Magnam emittens spicam.

Μεγαλοσύνη, ης, ἡ, affertur pro Maiestas. μεγαλοψυχία. Sed rectius scribitur per ω, vt apud Suid.

Μεγαλοσχήμων, t.1, c.1331, c

E Μεγαλόσωμος, t.2, c.936, d. ob. Significat eum qui magno seu ingenti est corpore, procero & crasso.

Μεγαλόπηχυς, t.3, c.1434, c. Μεγαλόπτιμος, t.3, c.1556, g

Μεγαλότολμος, t.3, c.1583, g

Μεγαλουργός, οῦ, ὁ, Magnificus. VNDE Μεγαλουργία, ας, ἡ, Magnificentia. Plut. in fine Fabii, de templis & aliis operibus magnificè structis, ἐξοχόν τι πρὸς ἐκεῖνα καὶ ἀσύγκριτον ἡ τούτων ἔχει μεγαλουργία ἢ μεγαλοπρέπεια πρέπειον. Hes. μεγαλουργίας exp. μεγάλας ἐργασίας. Affertur & Μεγαλουργές, τὸ, pro Grandium rerum conatus.

F Μεγαλουχία, Hesych. μεγαλαυχία, ὑψηλοφροσύνη.

Μεγαλόφθαλμος, t.2, c.1411, a. Μεγαλόφλεβος, t.4, c.175, f

Μεγαλοφρονέω, t.4, c.200, h. Μεγαλοφρονής, t.4, c.201, a

Μεγαλοφρόνως, t.4, c.200, h. Μεγαλοφροσύνη, ib.

Μεγαλόφρων, ib. g. & 201, a

Μεγαλοφυής, Magnanimus, Magno animo praeditus. μεγαλόψυχος. Greg. Καισαρέων τὴν μεγαλοφυῆ καὶ θερμὴν τὴν εὐσέβειαν. VNDE Μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, Magnanimitas. μεγαλοψυχία. Hesych.

Μεγαλόφυλλος, Magna habens folia.

G Μεγαλοφωνία, t.4, c.304, e. Μεγαλόφωνος, ib.

Μεγαλοψυχία, t.4, c.756, d. Μεγαλόψυχος, ib. e

Μεγαλοψύχως, ib. f. Μεγαλύνω, t.2, c.835, a

Μεγαλύνομαι, ib. Μεγαλώδυνος, t.2, c.1186, d

Μεγαλώνυμος, t.2, c.1333, b. Μεγάλως, t.2, c.834, g

Μεγαλωστί, ib.

Μεγαλωσύνη, apud Suid. sine expos. Putatur esse Maiestas.

Μεγαλώπερος, t.2, c.838, g

Μεγάμυκος, Hesych. μεγαλομυκήτης, addenti, asini esse epitheton. vt sit Grande rudens. Alioqui propriè signif.

H Grande mugiens seu boans.

Μεγάνειρα, t.1, c.437, f. Μεγάνωρ, ib. g

Μέγαιρα, Μεγάραδε, Μεγαρίζω, Μεγαρικός, Μεγαροῖ, vide in sequ. Μέγαρον.

Μέγαρον, ου, τὸ, Domus, Domiciliū: quidā strictius accipiūt,

interpretātes κατάγειον οἴκησιν, Subterraneū domicilium, A
necnon θεῶν οἴκημα, Deorū ædē. Videtur tamē potius
de augusto ædificio dici. Ita enim Hom. appellat Vlys-
sis domū. velut Od. υ, Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπόσονται μεγάροιο.
Et Odysseæ ν, Οἳ δή τοι τελέτης μέγαρον κατακοιρανέουσι.
Sic Iliadis ζ, Hector, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ
μεγάροιο; Eodem modo plurali vtitur pro Domo seu
ædibus. Odyss. κ, Δαινυμένους δ' εὗ πάντας ἐφεύρομεν ἐν με-
γάροισι. Odyss. λ, λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισι. Odyss.
χ, ἐξελθόντες μεγάρων. ‖ Pro dei æde seu fano, apud Sui-
dam, ὤθει ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μό- B
νῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον. ‖ In Epi-
gramm. & pro Stabulo vsurpari tradunt. ‖ Rursum
plurale Μέγαρα est & loci nomen, ita enim dicitur
vrbs quædam Isthmo vicina, media inter Pelopon-
nesum, Atticam & Bœotiam. Eius ciues DI-
CVNTVR Μεγαρεῖς, Latinis Megarenses. Est
inde nomen POSSESS. Μεγαρικός, οῦ, ὁ, Me-
garicus. vt Μεγαρικὰ κεράμια, Μεγαρικὰ πιθάκνια, Μεγα-
ρικοὶ θύννοι, quorum Megaris copia est. At Μεγαρικαὶ
σφίγγες, prouerbialiter de meretricibus, teste Hesychio,
qui & aliud prouerbium affert, Μεγαρέων δάκρυα pro C
Fictitiæ lacrymæ, quòd multæ apud Megarenses na-
scerentur cæpæ, quæ non veras cient lacrymas. Item
ἡ Μεγαρικὴ dicitur pro ἡ Μεγαρικὴ γῆ, Megarica terra,
Megarensium ager. quæ ET Μεγαρὶς nominatur.
nam Μεγαρικὴ & Μεγαρὶς synonyma sunt. Est inde
& VERBVM Μεγαρίζω, Megarenses imitor seu
sequor. Aristophanes Acharn. Κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφή-
σεις τὸν σάκον; Megarensiū modo flebis. quippe qui quū
hostis sis, audeas huc commeare & porcos vendere. D
Nisi malis, Pœnas dabis & lacrymaberis, vt qui Mega-
rensium factiònem ceu hostis sequutus sis. Sunt inde
& localia aduerbia, NIMIRVM Μέγαράδε, ET
Μεγαροῖ, ET Μεγαρόθεν. quorum primum significat
εἰς Μέγαρα, Megara: secundum, ἐν Μεγάροις, Megaris: ter
tium ἐκ seu ἀπὸ Μεγάρων, Megaris, Ex Megarensium
agro.

Μέγαρσις, & Μεγαρτὸς, vide paulo suprà in Μεγαίρω.

Μέγας, t. 2, c. 833, a. Μέγας, propr. t. 2, c. 839, f

Μεγασθενής, t. 3, c. 779, c

Μεγάσυρνος, vuæ species, in Cnido, teste Hes.

Μεγαχειδεῖ, Hesych. exp. μέγα χίσμα ἐχούσῃ, Magna rima
fissæ.

Μεγαυχὴς, t. 1, c. 609, a

Μεγάφρων, idem ac μεγαλόφρων, Magnanimus. Hesychio
verò μεγάφρονες sunt non solùm οἱ μεγαλόφρονες, Magna-
nimi: sed etiam μεγάλως ἄφρονες, Dementes admodum:
ex μέγα & ἄφρων facta compositione. Affertur &
VERBVM Μεγαφρονῶ, pro Nimis magnos spiri-
tus sumo seu animos, Insolesco, Nimis magnificè de
me sentio. quod potius citra compositionem μέγα φρο-
νῶ dicitur.

Μεγαχήτεται, Hes. μέγα βοήσει, Ingentem clamorem edet.

Μεγεθοποιὸς, t. 2, c. 836, g

Μέγεθος, Magnitudo, &c. t. 2, c. 835, e. Μέγεθος, Vehemen-
tia, &c. c. 836, d. Μέγεθος, Grauitas, &c. ib. e

Μεγεθουργία, ας, ἡ, Operis magnitudo. Philo De mundo,
οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον διήρατο, non sublata esset ad
tantam operis molem.

Μεγεθύνω, Maiorem reddo, Amplifico. apud Alexandrum G
Aphrodis. Problem. libro 2. Passiuum Μεγεθύνομαι, Ma-
ior fio, Incresco.

Μεγεύσας ὁ δαίμων, v. l. ex Libanii Declam. pro Inuida for-
tuna. pro quo diceretur potius μεγήρας.

Μεγήρατος, Admodum amabilis, Peramabilis. Hesiodus
Theogon. μεγήρατα τέκνα θεάων. Vbi tamen sunt qui
legendum existiment μεγήριτα, Nimis potentia & va-
lidiora quàm vt cum eis contendatur.

Μεγήρη, Hesych. τὰ τίμια, μεγαλόχαρτα, Pretiosa, Ob quæ
magnopere lætandum est.

Μέγης, Suidæ ὁ μέγας, Magnus: alioqui est nomen pro-
prium.

Μεγιστὼ, t. 2, c. 839, d

Μέγιστον, aduerbium, ibid. c. Μέγιστος, t. 2, c. 838, h

A Μεγιστὼ, propr. t. 2, c. 839, f

Μέδιμνος, ου, ὁ, siue Μεδίμνος, (Atticè enim eum παροξύ-
νεσθαι tradit Thomas magister) Medimnus: mensura
aridorum Attica, sed agricolis frequētior quàm medi-
cis, ob magnitudinem: quippe quæ contineat chœni-
cas quadragintaocto, vt Suidas & alii ante eum tradi-
dere: hoc est, centum & octo libras mensurales, seu
modios sex, non medicos quidem, sed georgicos. A-
pud Aristotelem Hist. anim. libro 8, est & Μακεδονικὸς
μέδιμνος, Medimnus Macedonicus. Nota eius hæc
B fuit, μ̈. Inde Μεδιμναῖος, Medimnum æquās, Hesych.

Μέδω, Impero, Imperium teneo, Regnator sum: ἄρχω,
βασιλεύω. Frequentior vsus est particip. μέδων pro Re-
gnator, Imperator, Præfectus. Homerus Odyss. α, Φόρ-
κυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. Odyss. η, Φαιήκων ἡγή-
τορες ἠδὲ μέδοντες. vt & Iliad. β, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδον-
τες. Passiuum etiam Μέδομαι significat Regno, Im-
pero, si non fallitur Hesych. qui μέδονται exponit ἄρ-
χουσι, βασιλεύουσι: afferens itidem μεδέσθω pro βασιλευέ-
τω. Alioqui μέδεσθαί τινος dicitur Qui curam eius ge-
rit, Cui id curæ est, seu Qui de eo cogitat, Qui id me-
C minit: vel etiam Qui de eo sibi prospicit. vt idē Hesy-
ch. μεδώμεθα exp. φροντίζωμεν, ἐπιμελώμεθα, προνοῶμεν.
Frequens & in hoc vsu apud Homerum. vt Od. λ, & μ,
εἰ νόστου μέδηαι. Od. τ, δείπνοιο μέδηται Ἥμενος ἐν μεγά. ω. Il.
ω, Οἱ μὲν δόρποιο μέδοντο Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. Eo-
dem libro, Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δαιτὸς γέρον ἐπιπου.
Od. γ, κοίτοιο μεδώμεθα. τοῖο γὰρ ὥρη. Od. β, εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ,
κοίτου τε μέδηται. Alibi verbo μεμνῆσθαι vtitur in hac si-
gnificatione, seu in hoc loquendi genere. Ad act. ve-
D rò μέδω vt redeam, ex eo DERIV. Μεδέω, ET Με-
δεύω, idem cum primitiuo ipsorum significantia. Hes.
enim μεδέοντα exponit βασιλεύοντα, afferens & μεδέων
itidem pro βασιλεύς: addens tamen, vel φροντίζων. me-
minit idem & alterius μεδεύειν: afferens nimirum με-
δεύων pro βασιλεύων, deriuánsque & ipse παρὰ τὸ μέδειν
quod est φροντίζειν καὶ προνοεῖσθαι.

Μέζεα, τὰ, Pudenda, Verenda, Genitalia membra. Hesiod.
Erg. de brumali tempore, Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ
μέζε' ἔθεντο. id est ὑπὸ τὰ αἰδοῖα. Apud Hesych. oxyto-
E nως Μεζὸς, expositum αἰδοῖον.

Μεζόνως, Ionicè pro μειζόνως, Maiorem in modum, Magis.
Itidémque Μέζων pro μείζων, Maior, Grandior, Ampli-
or: apud Herodotum & Hippocr.

Μεθαρμόζω, t. 1, c. 582, h. Μεθαρμόττω, idem.

Μεθείω, Ionicè pro μεθῶ, à them. μεθίημι.

Μεθεκτέον σοι χρημάτων, Particeps esse debes pecuniæ. apud
Thucyd.

Μεθεκτικὸς, t. 1, c. 1348, h. Μεθεκτὸς, ibid.

Μεθέλκω, t. 1, c. 1195, a. Μέθεξις, t. 1, c. 1348, g

F Μεθέορτος, t. 1, c. 1206, f. Μεθέπομαι, t. 1, c. 1221, a

Μεθέπω, t. 1, c. 1220, f. Μεθερμηνεύω, t. 1, c. 1152, a

Μεθεστῶται, οἱ, Qui demigrarūt è vita. Ita vulg. l. Sed crasso
errore pro μεθεστῶτες, à them. μεθίσταμαι.

Μεθετέον, Dimittendum.

Μέθη, t. 2, c. 1604, f.

Μεθήκω, ex Aristoph. affertur pro μετέρχομαι.

Μεθηλικιοῦμαι, Ab vna ætate in aliam Transeo: VNDE
Μεθηλικίωσις, Eiusmodi transitio ab ætate in ætatem,
velut è primo septennio in secundum, è secundo in
tertium. Basil. μεθηλικίωσις ἐπὶ τὴν ἑβδομάδα δευτέραν
τῶν ἐτῶν.

Μεθήμερος, t. 2, c. 890, a.

Μεθημερινὸς, t. 2, c. 896, b. ob. Significat ὁ καθ' ἡμέραν, Di-
urnus, Qui interdiu fit. vt κυβεῖαι μεθημεριναὶ apud Plut.
De fort. Alex. lib. 2.

Μεθημοσύνη, t. 1, c. 1668, g. Μεθήμων, ibidem

Μεθίεμαι, ib, f. Μεθίημι, ib. b.

Μεθίσταμαι, t. 1, c. 1775, h. Μεθίστημι, ib. c

Μεθό, Postquam. Μεθοδεία, t. 2, c. 1175, c

H Μεθοδεύω, ib. a. Μεθοδεύομαι, ib. b.

Μεθοδηγέω, t. 2, c. 1163, g. Μεθοδικὸς, t. 2, c. 1174, f

Μεθοδικῶς, ib. h. Μεθόδιον, t. 2, c. 1175, d

Μεθοδίτης, ib. a.

Μέθοδος, t. 2, c. 1174, a. Μεθομιλέω, t. 2, c. 1310, g

Μεθορίζω,t.2,c.1473,g. Μεθόριον,t.2,c.1468,a
Μεθόριος,t.2,c.1467,f. Μεθορμίζω,t.1,c.1147,f
Μέθυ,t.2,c.1603,g. Μεθυδότης,ib.f
Μέθυσμα,t.2,c.1604,d. Μεθυμναῖος,ib.
Μεθυπλήξ,ib.
Μεθυποδύομαι,Pòst induo seu calceo. Aristoph.
Μεθύση,t.2,c.1605,c
Μεθύσης,t.2,c.1605,d. Μεθύσκω,t.2,c.1606,c
Μεθύσκομαι,ib. Μέθυσμα,ib.f
Μεθυσοκότταβος,t.2,c.1605,d. Μέθυσος,ib.c
Μεθυστικός,t.2,c.1606,f. Μεθυσφαλής,t.2,c.1604,c
Μεθύτροφος,ib.d. Μεθύω,t.2,c.1605,d
Μειαγωγέω,ῶ,significat τὸ μεῖον ἄγειν,Minus pondero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ouem.eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere solito pondere. ideóque τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου ἐπιφωνῆσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Aristoph.Ranis,Τί δὲ;μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν; Et apud Synes.ἐκεῖνοι μὲν γὰρ πύλαιον ζυγοστατοῦσι,ῥοπῇ τὴν ἀρετὴν ἐξετάζοντες,καὶ τὸ μειαγωγοῦν ἐν πλεονεκτήματος μοίρᾳ λογίζονται,quod minus ponderet. Inde Ἀμειαγώγητον χρῆμα,Res quæ non minus ponderare dicitur:seu Quæ non ponderatur,Cuius pondus non examinatur. Vide & Μεῖον.
Μειδάω,t.2,c.1607,b. Μείδημα,ib.d
Μειδιάζω,t.2,c.1608,e. Μειδίαμα,ib.
Μειδίασις,ib.f. Μειδίασμα,ib.e
Μειδιασμός,ib.f. Μειδιάω,ib.d
Μειδιῶν,t.2,c.1610,a. Μεῖδος,t.2,c.1607,d
Μειέκτημα,ατος,τὸ,affertur pro Partes inferiores,Deterior conditio:& Μειεκτῶ pro Posteriores partes fero.sed id potius μειονέκτημα dicitur & μειονεκτῶ.
Μειζόνως,t.2,c.838,f
Μείζων,t.2,c.837,b. Μείζων,cum genitiuo,ibid.d. Μείζων,cum particula ἤ,&c.c.838,d
Μείλαξ,Suidæ ὁ λειμὼν,ὁ παράδεισος,Pratum,Hortus.pro quo suprà λείμαξ.
Μείλανι,idem affert positum pro μέλασι:vt & Hesych.μειλανεῖ pro μελανεῖ.
Μειλεῖν,eidem Hes.ἀρέσκειν,Placere.
Μείλιγμα,t.2,c.1610,c. Μειλικτήριον,τὸ,t.2,c.1611,e
Μειλικτήριος,ib.d. Μειλικτής,ib.b.
Μείλικρα,ib.e. Μειλινόεις,in Μηλινόεις.
Μείλινος,siue Μηλινός,t.2,c.1614,f. Μείλιον,t.2,c.1613,f
Μείλιξις,t.2,c.1610,f
Μείλισμα,ib.c. Μειλίσσω,t.2,c.1609,b
Μειλίσσομαι,ib. Μειλίχια,τὰ,t.2,c.1613,d
Μειλιχίη,ib.b.c. Μειλίχιος,t.2,c.1612,c
Μειλιχίως,t.2,c.1613,f. Μειλιχόδωρος,t.2,c.1612,a
Μειλιχόμητις,ib. Μείλιχος,t.2,c.1611,e
Μεῖον,Minus.μεῖον ἔχειν, Minus habere, dicitur pro Inferiore esse conditione,cùm apud alios,tum apud Xenophontem, quod in compositione vocatur μειονεκτεῖν. Pollux μεῖον vocatum fuisse scribit τὸ ἱερεῖον τὸ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων:vnde μειαγωγεῖν dictum fuisse τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον. ‖ Μεῖον,Meon:herbæ genus,dictum Athamãticum: de quo Dioscorides lib.1,cap.3.vbi inter alia esse dicit foliis anethi, radice odoris iucundissimi. Pro eo apud Plinium Meu,lib.20, cap.23. Galenus, Aetius & Paulus Ægineta habent μῆον: quod magis probo. Sed vt ad μεῖον adiectiuum redeam,ponitur id aduerbialiter etiam pro Minus. vt μεῖον ἀπέχειν, Minus distare, pro Minore spatio distare. Sic apud Galenum, λελώβηνται τῶν Ὁμηρικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, nihilo minus quàm preces Homericæ.
Μειονεκτέω,t.1,c.1324,g. Μειονέκτημα,ib.h
Μειονεξία,ibid.
Μειότερος,Minor. Apollon.Argon.lib.2,μετὰ τὴν δ' ἀγχιρρόος ἵξεις Μειότερος λευκῆσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις,pro ἐλάσσων:vt & schol.exp.
Μειουρία,t.2,c.994,a.& 1540,h
Μειουρίζω,t.2,c.1541,a. Μειουρίζων,t.2,c.1540,h
Μείουρος,ibid.f.& t.2,c.152,d.obiter.
Μειόφρων,t.4,c.201,c
Μειόω,ῶ,Minuo,Minorem reddo:ex comparatiuo μεῖον.vt synonymum ἐλαττόω ex ἔλαττον. Passiuum Μειοῦσθαι, plerunque significat Inferiorem esse, Deteriore esse conditione.quod & μειονεκτεῖν dicitur:vt,οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, Arbitrabatur suum sacrificium non inferius esse eorum qui magna fecissent. Ex Xenophonte passiua significatione, μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, pro Mente minuor,In delirium vergo. Inde VERBALE Μείωσις,εως,ἡ,Imminutio,Extenuatio. ἐλάττωσις. Animi etiam μείωσις dicitur itidem pro Imminutio, qua nimirum minor fit & deprimitur. vt apud Stoicos,dicentes λύπην esse δόξαν πρόσφατον κακοῦ παρουσίας ἀξίου ἐφ' ᾧ μειοῦσθαι καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Vnde Cic. Tusc. quæst. l.4, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur: μείωσιν τῆς ψυχῆς reddens Demitti animo: quod alibi Demissionem & infractionem animi dicit. Est inde & aliud VERBALE Μειωτικός, οῦ, ὁ, Vim habens diminuendi seu imminuendi.
Μειρακεύομαι,t.1,c.1150,f Μειρακιεύομαι,ibid.
Μειρακίζομαι,ib.e. Μειράκιον,ib.
Μειρακιόομαι,ib.g. Μειρακίσκη,ib.e
Μειρακίσκος,ib. Μειρακιώδης,ib.g
Μειρακύλλιον,ib.h. Μεῖραξ,t.1,c.1150,e.
Μείρω,t.2,c.839,f. Μείς,t.2,c.916,a
Μεῖστον,Hesychio ἐλάχιστον,Minimum:ex compar.μεῖον.
Μείων,ονος,ὁ,Minor.ἐλάσσων.ex μικρὸς.regulariter μικρότερος dicitur.
Μείωσις,& Μειωτικός,vide in Μειόω.
Μείωψ,t.2,c.1652,b. Μελάγγειος,t.1,c.807,h
Μελάγγεως,t.1,c.806,g.
D Μελάγκαρπος,Nigrum ferens fructum:seu fructus loco atram afferens obscuritatem. vt μελάγκαρπος ἀστέρια apud Plutarch.
Μελαγκόρυφος,t.2,c.386,g.& t.3,c.1125,d
Μελάγκρανις,Nigriceps. Iunci genus hoc nomine dicitur.Plin.lib.21,c.18,de iunco, Tria genera eius: acutū sterilis,quem marem & ὀξὺν Græci vocant:reliqua fœminini,ferentis semen nigrum,quem melancranin vocant. Et mox,Ex his melancranis sine aliis nascitur. Pro eo apud Theophrastum reperio μελαγκρανισμόν, libro quarto Histor.plant.capite 13,καὶ ὁ κάρπιμος, ὃν μελαγκρανισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ μέλανα τὸν καρπὸν ἔχειν. Sed ea scriptura mihi non probatur. Hesychio quoque μελάγκρανις est ὀξύσχοινος,item τὰ ἄκρα μελανίζουσα.
Μελαγκρήδεμνος ὁμίχλη,Atra caligo.Nonn.
Μελαγχαίτης, t.4, c.363, e
Μελάγχειμος, t.4, c. 488, d
Μελάγχιμος,ib.f. Μελαγχίτων,t.4,c.528,a
Μελάγχλαινος, t. 4, c. 533, d
Μελάγχλωρος, t. 4, c. 541, c
Μελαγχολάω,t.4,c.554,g. Μελαγχολία,t.4,c.553,a
Μελαγχολικός,ib.g. Μελαγχολικῶς,t.4,c.554,g
Μελαγχρής,t.4,c.631,a. Μελαγχροής,ib.
Μελαγχροίης,ib.b. Μελάγχροος,t.4,c.630,d
Μελάγχρως,t.4,c.631,d. Μελαγχρώς,t.4,c.638,d
Μέλαθρον,ου,τὸ, Domus: Hesychio non solùm τὸ οἴκημα siue ἡ οἰκία,sed etiam τὸ ὑπέρθυρον, & αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, siue ἡ διάπτυος δοκός. id est, Trabes tecti,vel Trabs transuersaria quæ contignationem sustinet. Homerus sanè Iliad. ι dicit Αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον, ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν Πληθύος ἐκ Δαναῶν. Et aliquanto antè, Οἳ γάρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.Idem Od. τ, de aquila,Ἀψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ,consedit in summa domo, seu eminētia tecti.Propriè hoc nomine significari volunt mediā tecti trabē, diciq; ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Sed id etymon non vsquequaq; est consentaneum. Frequenter enim vsurpatū reperitur pro οἶκος seu μέγαρον, vt cùm in superioribus locis, tum in hoc Il.β, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον.
Μέλαιος,Hesychio ἄθλιος,μάταιος:qui infrà μέλεος.
H Μελαινάετος,Aquila nigra seu pulla.
Μελαίνω,Denigro, Nigrum reddo. vnde pass.μελαίνομαι, neutraliter interdum pro Nigresco.
Μέλαις, Æolico pleonasmo pro μέλας dicitur, vt τάλαις pro τάλας,autore Etymol.

Μελαμβαθὲς, Nigrum ex profunditate. Apollon.l.4.

Μελαμβαφὺς, t.1,c.719,a. Μελάμβιος, t.1,c.738,c

Μελάμβωλος γῆ, Terra nigris glebis: ideóque fertilis. Oppian. De venat. lib.3, μελάμβωλον κατ᾽ ἄρουραν.

Μελάμπεπλος Περσεφόνη, in Epigr. Nigro vestita peplo.

Μελαμπόδιον, ου, τὸ, dicitur Elleborũ nigrum, à Melampode qui primus eius vsum inuenit. vt fusius cognosces ex Theophr. Hist. pant. lib.9, cap.11: Plin. lib.25, c.5.

Μελάμπυγος, t.3,c.605,b. Μελάμπυρον, t.3,c.639,f

Μελάμφυλλον, t.4,c.249,e. Μελάμφυλλος, ib.

Μελάμφωνος, Cui vox fusca & obscura. Galen. lib.4 De dogmatis.

Μέλαν, ανος, τὸ, Nigrum: ex adiectiuo μέλας. Substantiuè ponitur etiam pro Atramentum, seu Pigmentum atrum. velut quum Poll. & alii dicunt τὸ μέλαν τρίβειν. Idipsum vocant & μέλαν ζωγραφικὸν, Atramentum pictorium: ad differentiam aliorum atramentorum. Apud medicos enim est μέλαν Ἰνδικὸν, Plinio itidem Atramentum Indicum, libro 35, c.6. At μέλαν τὸ Κύπριον, Hippocrati ἡ Κυπρία σποδὸς, Cyprius cinis: quo ad ocularia medicamenta vtuntur. autor Galen. in lex. Hippocr.

Μελαναιγὶς, Atro nimbo seu procella horrens. Ex Plut.

Μελαναυγὴς, t.1,c.601,e

Μελανδετον ἄορ, Ensis nigro illigatus capulo, Nigrum habens manubrium. Hesiod. Asp.

Μελανδόκος κίστη, Arcula recipiendo atramento, id est Atramentarium. In Epigr.

Μελάνδρυα, t.3,c.1249,a.ob. Μελάνδρυον, t.1,c.1055,a

Μελανδρυς, ib.b. Μελανειμονέω, t.1,c.1381,f

Μελανείμων, t.1,c.138 ,e

Μελανεῦσα, Fusca: ex Epigram.

Μελάνθεμον, t.1,c.449,c.

Μελάνθιος πόα, siue Μελάνθιον, Melanthium: herba quæ & μελανόσπερμον dicitur, à nigro semine: in officinis Nigella. Alio nomine Latini vocant Gith. Vide Theophrastum Hist. plant. lib.1, c.22: & Dioscor. lib.3, c.93: & Plin. libro 20, cap.17. INDE Μελανθέλαιον, siue Μελάνθινον ἔλαιον, Oleum è melanthio confectum: apud Diosc. lib.1, c.47.

Μελάνιον, ου, τὸ, Viola nigra: vt λευκόϊον, viola alba. Theophrastus Hist. plant. lib.6, cap. vltimo. pro quo & μέλαν ἴον diuisim apud eum legitur. Plinius libro 21, cap.11, μελάνιον, melanion, recenset inter flores vernos.

Μελανόγραμμος, t.1,c.877,h

Μελανοδοχεῖον, Atramenti receptaculũ, Atramentarium.

Μελανόθριξ, t.1,c.1586,d. Μελανοκάρδιος, t.2,c.97,h

Μελανοκόμης, t.2,c.328,g. Μελανόκομος, ibid.

Μελανόμματος, t.2,c.1379,d Μελανονεκυείμων, t.1,c.1381,f

Μελανόπτερος, t.1,c.1716,b Μελανοπτέρυγος, t.1,c.1721,a

Μελανότης, ητος, ἡ, Nigredo seu Nigritia: Galenus ad Glauconem.

Μελανοειδὲς, t.2,c.1541,b. Μελανουρος, ib.a

Μελανόφθαλμος, t.2,c.1411,a Μελανόφρυς, t.2,c.1569,d

Μελανοχροὴς, t.4,c.631,a

Μελανόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Nigrũ corpus seu cutem habens.

Μελάντατος, Μελάντερος, Μελαντηρία, in Μέλας.

Μελάνυδρος, t.3,c.1784,g Μελάνωπος, propr. t.2,c.1396,c

Μελανωπὸς, ibidem d

Μελάνωσις, in sequ. Μέλας.

Μέλας, ανος, ὁ, Niger, Ater: fœmin. gen. μέλαινα, Nigra, Atra: neutro, μέλαν. cuius comparat. μελάντερος, Nigrior, superlat. μελάντατος, Nigerrimus. Hom. Iliad. γ, ἄρν᾽ ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Hesiod. Asp. Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Rursum Homerus dicit μέλανος οἴνοιο. & μέλαν αἷμα, & μέλαν ὕδωρ. vt Apollon. μέλας πόντος. Apud medicos μέλανες χυμοὶ, & μέλαινα χολή: necnon μελαίνη σπεδών. Homer. rursum dicit μελαινάων ὀδυνάων, & μελαίνας φρένας, pro βαθείας, profundas. Ex Marco Aurel. affertur & μέλαν ἦθος, pro Nigri mores: vti Horatius dicit, Hic niger: hunc tu Romane caueto. Neutrum τὸ μέλαν, substantiuè accipitur. vt quum dicunt τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum oculi, pro Nigra oculi pars. & τὸ μέλαν τῆς δρυὸς, Nigrum quercus, pro Nigra quercus pars. quod est ἡ ἐντεριώνη, medulla. Sic μέλαν pro atramẽto accipi, docui supra, suo loco. INDE Μελανότης, ητος, ἡ, ET Μελανία, ας, ἡ, Nigredo, Nigrities, Nigror. Prius legitur apud Galenum ad Glauc. secundum apud Dioscoridem. Vtitur verò eo & Plinius tanquam Latino. vt lib.24, cap.8, & 26, c.14, Ad carcinomata & melanias veteres. ITEM Μελαντηρία, ας, ἡ, Melanteria: succus quidam niger in metallis concrescẽs. vnde quidam eum Atramentum metallicũ nominarunt. Scribonius Largus vocare dicitur cretam sutoriam qua ligulæ calceorum denigrantur. Vide Dioscoridem, lib.5, cap.118. Est inde & VERB. Μελανίζω, significans Nigrico, Nigrum imitor. Athenæus libro 7, κρείσσονες δ᾽ οἱ μελανίζοντες. pro quo paulo antè dixerat οἱ μέλανες. Sunt inde & alia duo verba ACTIVA, Μελαίνω, siue Μελανόω, Nigrum reddo, Denigro. Homerus Iliad. η, Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς, Nigrum reddit pontum, fluctuum videlicet tumore. Iliad. ε, μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν, Fiebat nigra, Nigrescebat. Hesiod Aspid. μελαίνοντο δὲ μὲν αἶδε. Inde VERBALIA, Μέλασμα, ατος, τὸ, ET Μελασμὸς, οῦ, ὁ, Nigror, Nigredo. Prius μέλασμα, à Polluce lib.2, esse dicitur τὸ τῆς κόμης βάμμα, Nigrum pigmentum seu atramentum quo coma denigratur. Plutarchus μελάσματα vocat Nigras maculas: De sera numinis vindicta, dicens, μελάσμασι καταστιγμένους, nigris maculis seu næuis. Posterius μελασμὸς sonare videtur potius Denigratio: vtpote actiuam habens terminationem. Affertur & Μελάνωσις pro Denigratio, Macula, ex Greg. Naz.

Μέλδω, Liquefacio: seu Macero, Cōsumo: Elixo, Coquo. Hesychius sanè μέλδει exponit τήκει, ἐσθίει, ἕψει. Apud Homerum Iliad. φ, de lebete, Κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο Πάντοθεν ἀμβολάδην. vbi itidẽ schol. κνίσην μελδόμενος exp. κνίσην τήκων, Liquefaciens & elixans pinguedinem. quidam & κνίσσῃ scribunt, passiuum μελδόμενος positum dicentes pro actiuo μέλδων. sed illa scriptura magis probatur, videturque poeta ea voluisse significare vehementiam τῆς τήξεως καὶ ζέσεως, qua vel ipse lebes à pinguedine videretur μέλδεσθαι, liquefieri & dissolui. Hesych. Μέλδων exponit etiã ἐπιθυμῶν, Cupiens, Desiderans. quod potius ἐλδόμενος.

Μέλε, Curæ erat: pro ἔμελε, à μέλει. At ὦ μέλε᾽ pro ὦ μέλεε. de quo vide in μέλεος.

Μελεαγρίδες, Meleagrides: Africæ gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis, inquit Plinius libro 10, capite 26, vbi inter alia addit, Meleagri tumulum nobiles eas fecisse. Quibus verbis adde hæc eiusdem lib.37, cap.2, Sophocles electrum vltra Indiam fieri dixit è lacrymis meleagridum auium Meleagrum deflentium. Item Varro libro 3, capite 9, Gallinæ (inquit) Aphricanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas μελεαγρίδας appellant Græci. Apud Hesychium non solùm μελεαγρὶς, sed etiã μελέαγρος, ὁ κατοικίδιος ὄρνις. quod haud scio an mendosum sit.

Μελεδαίνω, Curo. ἐπιμελοῦμαι. verbum Ionicum & poeticum. Herodotus, τοὺς νοσέοντας κατέλιπε ἐν τῇσι Πύλῃσι μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν. Hippocrates quoque vsurpat pro ἐπιμελεῖσθαι καὶ θεραπεύειν. vt Prorrhet.2, ὥστε μὴ πάμπολλα δεῖ ὀρᾶσθαι ὑποσκεπτόμενον τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Aliquanto antè dicit τῷ ἰητρῷ τῷ μελεδαίνοντι αὐτέου. Vtitur idem passiuo μελεδαίνεσθαι pro Curari. De natura muliebri, ἡ νοῦσος θανατώδης, καὶ ὀλίγαι καὶ μελεδαινόμεναι διαφεύγουσιν αὐτήν. Et lib. De nat. infantis, ἢν μὴ μελεδαίνηται ἐν τάχει. INDE Μελέδημα, ατος, τὸ, Cura, Curiosa & anxia cogitatio. Hom. Iliad. ψ, Odyss. υ & ψ, de somno λύων μελεδήματα θυμοῦ. Odyss. δ, ἀνὴρ ἔχων μελεδήματα θυμῷ. Idem dicit μελεδήματα πατρὸς, pro Curæ & cogitationes de patre: Odyss. ο, de Telemacho, ἀλλ᾽ ἐνὶ θυμῷ Νύκτα δι᾽ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρε. Apud Athenæum libro 13, Χαρίτων καλλικόμων μελέδημα, vt dicitur Musarum cura. pro eo qui est Musis curæ. Hippocrates fœminino genere DICIT Μελέδη, pro Cura, Curatio, θεραπεία. vt Γυναικῶν libro 1, χρὴ δὲ τὴν μελέδην προσέχειν ἐν τάχει, ἢν ἕλκεα ἐν τῇ μήτρῃ. pro ἐπιμέλειαν, θεραπείαν. Inde Μελεδήμων, ονος, ὁ, Curator, seu Qui exercet. in Epigr. Sed dicitur ET Μελεδών,

Μελεδώνη pro μελέδη, siue μελέδημα. Hom.Od.τ, Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν. Hesiod.Erg. Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδώνας. Paulò alio significatu Hippocr. Γυναικ.lib.1, ἣν ἕλκεα ἐν τῇσι μήτρῃσι, καὶ δέεται πολλῆς μελεδώνης. pro ἐπιμελείας καὶ θεραπείας, Cura, Curatione. nec enim hîc eo significatu accipit quo poetæ. ii enim, inquit Galenus, μελεδῶνας vocant τὰς λύπας, quasi τὰ μέλη ἐδούσας, id est κατεσθιούσας: quo pacto & Latini curas dictas volunt quasi vrentes cor. Posterius Μελεδῶνες apud Hesych. legitur, expositum φροντίδες, Curæ. Eidem μελεδὼν est βασιλεύς, φροντιστής, ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προεστώς, φύλαξ, Rex, Curator, Præfectus. Qua significatione dicitur ET Μελεδωνεύς, ET Μελεδωνός, teste eodem. Sic enim idem, Μελεδωνεύς, φύλαξ, & similia. &, Μελεδωνοί, φροντισταί, ac similia. Horum posterius apud Herodotū legitur fœmin. genere, μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς, Curatrices, seu Procuratrices. Alioqui & mascul. genere ponitur pro φροντιστής, ἐπίτροπος, ἐπιμελητής, Curator, Procurator.

Μελέδη, Μελέδημα, Μελεδήμων, Μελεδών, Μελεδώνη, Μελεδωνεύς, Μελεδωνός, vide in præced. Μελεδαίνω.

Μέλεθρον ex Oppiani Cyneg. pro Pedica, Funis quo ligantur artus.

Μέλει, impers. t.2, c.858, g

Μελέϊνος, Fraxineus. ex Theophr. Histor. plant. lib.5. Videtur potius dicendum μελίϊνος à μελία.

Μελεϊστί, t.2, c.872, h

Μέλεος, Hesychio μάταιος, ἀτυχής, Vanus, Inanis, Stultus: item Infortunatus, Infelix. Hominis epitheton apud poetas. Hesiodus Erg. Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο Θνητοῖς ἀνθρώποισι. Neutrum μέλεον aduerbialiter pro ματαίως, In cassum, Otiose & sine vllo effectu. Hom. Iliad.κ, οὐδέ ποτε χρὴ Ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν. Iliad.π, ἔγχεσι μὲν γὰρ ἀμφότεροι ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. Verùm & nomine μέλεον vtitur pro Inane, Vanum, Nihil efficiens, aut Non durans. vt Iliad.φ, v.469, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας Νηπύτιε. vbi scholiastes quoque exponit μάταιον. Porrò vt ἠλὲ dicunt poetæ interdum pro ἠλεέ, ita etiam μέλε pro μέλεε. Aristoph. Ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλικας, O miser, seu O stulte.

Μελεόφρων, t.4, c.201, b. Μέλεται, impers. t.2, c.859, e

Μελετάω, t.2, c.865, d. Μελετάομαι, ib. f

Μελέτη, ibid. b. Μελέτημα, ib. g

Μελετηρός, ibid. d. Μελετητήριον, ib. g

Μελετητικός, ibid.

Μελετών, affertur pro Exercitii domus: μελετητήριον, sed sine autoritate.

Μελέτωρ, t.2, c.859, a. Μεληδόν, t.2, c.872, h

Μεληδών, Hesychio κηδεδών, φροντίς, Cura: quæ suprà μελεδών. Exponit etiam ᾠδή, Cantus: quæ & μελῳδία. Idem plurale μεληδόνες exponit præterea ἐπιθυμίαι, Cupiditates.

Μέλημα, t.2, c.859, g. Μέλησις, ib. h

Μελησμός, ibid.

Μελητέον, Curandum. Plato lib.2 De rep. ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λαθεῖν, nobis non curandum vt lateamus.

Μέλη, t.2, c.866, a

Μελία, ας, ἡ, siue Μελίη, Ionicè, Fraxinus: arbor optima conficiendis hastis, ideóque Achillis hasta nobilitata ab Homero. vt inter alia docet Plinius lib.16, cap.13. Hom. Iliad.ν, ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὥς, Cecidit vt fraxinus. Sed sæpius μελίην ponit pro Fraxinea hasta. Iliad.χ, Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς. Iliad.υ, ἡ δὲ διαπρὸ Πηλιὰς ἤϊξε μελίη. Eodem libro, μελίην εὔχαλκον ἀπ' ἀσπίδος ἐξέρυσε. Et Iliad.χ, Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Ab Ouidio dicitur Pelias hasta. Hesiodus Theogon. memorat & μελίας νύμφας, quæ sic dictæ putantur vel quòd cum fraxinis natæ sint, vel fraxinos ament & circum eas versentur: eam ob rem dictæ & μελιάδες. Ab arbore μελία est nomen MATERIALE Μελίϊνος, Fraxineus: vt μελίϊνον δόρυ, Fraxinea hasta. pro quo μελίϊνος, suprà ex Theophr. μελέϊνος.

Μελιαδής, t.2, c.866, f. Μελίας, t.2, c.870, c

Μελιβδέσθαι, Hesychio μέλλειν, Cunctari.

Μελίβρομος, t.2, c.866, d Μελιγαθής, t.2, c.866, d

Μελιγάρυες ὕμνοι, t.2, c.866, e. Μελίγηρα, t.2, c.869, c

Μελιγηθής, t.2, c.866, d. Μελιγηρίς, ib.

Μελίγλωσσος, ib. e. Μελίγλωσσος, t.1, c.856, c

Μελίγιον, t.2, c.869, c. Μελίδειον, ib.

Μελίζω, t.2, c.873, a. & 874, g

Μελίζωρον, τὸ, substant. t.2, c.866, e.

Μελίζωρος, adiect. ib.

Μελίη, ης, ἡ, Ionicè pro μελία: quod vide.

Μελιηδής, t.2, c.866, f. Μελίθρεπτος, ib. g

Μελίθρεις, ib. Μελίκηρα, ib.

Μελικηρία, ib. h. Μελικηρίς, ib.

Μελικός, t.2, c.874, e. Μελίκρατον, t.2, 867, c.

Μελίκρητον, ib. e. Μελικτάινα, t.2, c.870, h

Μελίκταινα, ib. Μελιλώτινοι στέφανοι, t.2, c.867, f

Μελιλώτινος, t.2, c.474, b. obiter. Vide & λωτός.

Μελίλωτον, τὸ, t.2, c.867, e

Μελίλωτος, t.2, c.474, b. obiter. & 867, e

Μελίμηλον, t.2, c.867, f. & 1636, b

Μελινεώς, vitis species, teste Hesych.

Μελίνη, ης, ἡ, leguminis genus, simile milio, inquit idem. Latini Panicum dicunt: Græci παρὰ τὸ μέλι, vt innuit his verbis Plin. lib.21, c.25, Panicum Diocles medicus mel frugum appellauit. Apud Theophrastum verò reperio Μέλινος, non μελίνη, Hist. plant. lib.8, c.1, τρίτη δὲ, τῶν θερινῶν, ἐν ᾗ κέγχρος σπείρεται καὶ μέλινος καὶ σήσαμον. rectè. Etymol. enim & fœm. & mascul. gen. dici scribit. Alio nomine ἔλυμος vocatur, teste Galen. qui De alim. lib.1, caput 15 sic inscribit, περὶ κέγχρου καὶ ἐλύμου, ὃν καὶ μελίνην ὀνομάζουσι. Μέλινον autem, apiastrum est. Ita enim Varro, l.3, De re rust. c.16, Apiastro, quod alii μελίφυλλον, alii μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appellant.

Μελίπηκτον, t.2, c.867, g. Μελίπνοος, t.2, c.868, a

Μελιποιός, ib. Μελίρρυτος, ib.

Μέλισμα, t.2, c.874, g. Μελισμάτιον, ib.

Μελισμός, Suidæ τῶν μελῶν ἡ διαίρεσις: è verbo μελίζω. Sonat igitur Membrorum diuisio. Possit & pro modulatione accipi.

Μελίσπονδος, t.2, c.868, a. Μέλισσα, t.2, c.870, c. & 1640, f

Μελισσαῖα, t.2, c.870, f. Μελισσαῖος, t.2, c.871, b

Μελισσεύς, t.2, c.871, b. Μελισσήεις, ib.

Μελίσσιον, ib. Μελισσοβότανον, t.2, c.870, f

Μελισσόβοτος, ib. Μελισσοβότος, ib.

Μελισσοκόμος, ib. Μελισσονόμοι, ib. g

Μελισσόος Γαῖ, ib. Μελισσουργικά, t.2, c.871, b

Μελισσόφυλλον, t.2, c.870, g. Μελισσών, t.2, c.871, c

Μελισταγής, t.2, c.868, b. Μελίταινα, t.2, c.870, h

Μελίτεια, ib. Μελίτειον, s. ποτὸν, t.2, c.869, b

Μελιτήμερον, ib. f Μελιτήρεος, ib. e

Μελιτηρός, ib. d. Μελιτίδες, t.2, c.1663, d

Μελίτιον, t.2, c.869, c. Μελιτίτης, ib. f

Μελιτόεις, t.2, c.868, f.

Μελιτόεσσα, t.2, c.917, e. ob. Μελιτὸν, t.2, c.869, c

Μελιτοπώλης, t.2, c.866, c Μελιτουργεῖον, ib.

Μελιτουργία, ib. d. Μελιτουργός, ib. c

Μελιτοῦττα, t.2, c.868, f. Μελιτόφυλλον, t.2, c.871, a

Μελιτόω, t.2, c.870, a. Μέλιττα, ib. c

Μελίττιον, ου, τὸ, Apicula. Μελιττίς, t.2, c.871, a

Μελιττοτροφεῖον, ib. Μελιττουργέω, ib. b

Μελιττουργία, ib. a. Μελιττουργός, ib

Μελιτοῦττα, t.2, c.868, f. Μελιττώδης, t.2, c.871, d

Μελιττών, ib. c. Μελιτώματα, τὰ, t.2, c.870, b

Μελιτώδης, t.2, c.869, b. Μελίτωμα, t.2, c.870, a

Μελίφθογγος, t.2, c.868, b. t.4, c.137, c

Μελίφρων, t.2, c.868, b. Μελίφυλλον, ib. c

Μελίφυρτος, ib. b. Μελίχλωρος, ib. c

Μελίχροος, t.2, c.868, d. Μελιχρός, t.2, c.870, c

Μελίχρους, t.2, c.868, d. Μελίχρυσος, ib. e

Μελίχρωος, ib. d Μελιχρώς, ib. e

Μέλκα, ης, ἡ, à Paulo Ægin. esse dicitur ὄψον τι διὰ γάλακτος itidémque Galeno, qui esse dicit ἓν τῶν ἐν Ῥώμῃ εὐδοκιμούντων ἐδεσμάτων, vt & τὰ ἀφρόγαλα, æstate præcipue comedi solitū stomachi refrigerandi causa. Paxamus sub finē lib. 18 τῶν γεωπονικῶν, melcā bonā fieri scribit si lac in vasa quæ prius aceto bullierint infundatur. Vide locū. Sed vox hæc, licet ab istis Latina esse dicatur, tamen apud Latinos nō inuenitur: vt recētē fuisse suspicio sit,

Saxones & cæteri inferioris Germaniæ incolæ lac simili nomine appellant. A

Μέλκιον, Hes. κρίνη, Fons: & παίγνιον, Ludicrum.

Μεμέβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, eidem Hes. ἡμιθανής, Semimortuus, Semianimis. quales animam trahere dicuntur & quasi cunctari in hac vita, morti occumbere non valentes. Ab eodē exponitur ὁ μὴ συνιείς, siue ὁ μὴ δεδιδαγμένος. de quo ἐπέχω.

Μελλείρενες, t.1, c.1150, d

Μελλέποσις, Futurus maritus. Poll. lib.3, ex Sophocl. Itidē ab Hes. exponitur ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι. B

Μελλέπταρμος, Iamiā sternutaturus, apud Aristot. in Problem. section. 31, καὶ τοι κρύπτεται τὸ μέλανός τι καὶ τοῖς αἴω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλεπτάρμοις. Vbi Budæus putat scribendum μελλοπτάρμοις. Sed ferri & illud potest.

Μέλλεσθαι, t.2, c.872, b.

Μελλέφηβος, t.1, c.1445, f. & t.3, c.15, f. ob.

Μέλλημα, t.2, c.872, d. Μέλλησις, ib. c

Μελλησμός, ib. d. Μελλήσω, t.2, c.871, g

Μελλητής, t.2, c.872, d. Μελλητιάω, ib. e

Μελλητικός, ib. d. Μελλιέρη, t.1, c.1652, a C

Μελλόγαμβρος, t.1, c.815, f Μελλόγαμος, ib. a

Μελλοθάνατος, t.1, c.1568, c

Μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari, Niciæ in modum differre & procrastinare. Aristoph. Auibus, Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτ' ὥρ' ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν.

Μελλονύμφη, t.2, c.1097, c. Μελλονυμφίος, t.2, c.1098, g

Μελλόπαις, Hesych. ὁ ἀπὸ δέκα ἐτῶν, πρεσβύτερον παῖς τῇ ἡλικίᾳ. vt sit proximus adolescentiæ.

Μελλόπταρμος, vide paulo antè in Μελλέπταρμος.

Μέλλω, Futurus sum, &c. t.2, c.871, d. Μέλλω, Cunctor, &c. t.2, c.872, a. Μέλλων, Futurus, &c. t.2, c.871, g D

Μελοκοπία, t.2, c. 872, g. Μέλομαι, t.2, c.859, h

Μέλον, ἃ μέλει, Quod curæ est. Plato in Apolog. οἶσθα μέλον γέ σοι, nosti tibi curæ esse. Aristoph. Οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, Nulla mei cura, Nulli sum curæ.

Μελοποιέω, t.2, c.873, f. Μελοποιητής, ib. g

Μελοποιΐα, ib. f. Μελοποιός, ib. e

Μέλος, Membrum, &c. t.2, c.872, f. Μέλος, Carmen, &c. t.2, c.873, a

Μελουεύς, esse dicitur σιτοφάγος ἀκρίς, Locusta frumentum rodens. E

Μέλπηθρον, & Μέλπομαι, vide in sequ. Μέλπω.

Μέλπω, Cāto, Cātu celebro. Hom. Il. α, μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, Μέλποντες ἑκάεργον. vbi schol. exp. ὑμνοῦντες, Prædicātes, Hymnis celebrantes. vt Hes. quoque μέλπει exp. ᾄδει, ὑμνεῖ, addens tamen & ἀλαλάζει, παίζει. Pass. etiam μέλπομαι accipitur pro Cano seu Canto, Hymnos decanto. vt apud Hom. Il. π, de Polymela, τῆς δὲ κρατὺς ἀργειφόντης Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Et vna ex Musis dicitur Μελπομένη, necnon Bacchus Μελπόμενος, vel quòd cantu oblectentur, vel quòd cantus autores sint. Videtur μέλπεσθαι esse etiam Tripudiare & saltare ad cātum: indéq; metaphoricè Ἄρηϊ μέλπεσθαι dici Ad martios sonos gressum componere, Bellicas choreas desaltare, hoc est pugnare. Scholiastes sanè Homeri hoc loco Il. η, v.241, Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, esse dicit κινεῖσθαι ἐμπείρως καὶ ἐμπείρως κατὰ μάχην: translatum à choreis. Nisi generalius malis παίζειν, Ludere: SICVT Μέλπηθρον ab eodem poeta accipitur pro παίγνιον, Ludicrum, Id quod ludos facimus. vt Il. ν, μή κεῖνος ἀνὴρ ἐπὶ νοστήσειεν Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο. Et Il. ρ, Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. Ibi enim & schol. exp. παίγνια, ἐμπαίγνια: quoniam videlicet saturati canes reliquiis carnium ludere solent. Ad primum verò μέλπω vt redeam, est inde COMPOS. Μελπῳδοί, (nisi fortè scribendū μελπῳδοί) quod Hes. exp. μέλποντες, ᾄδοντες, ὑμνοῦντες. Et VERBALE Μολπή, ῆς, ἡ, Cantus, Hymni: vel etiam Chori cum cantu. Hom. Iliad. σ, τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Od. φ, ἐψιάασθαι Μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. Et Od. α, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. Vbi vt cum ὀρχηστύς coniungitur, ita cum ὀρχηθμός, Iliad. ν, Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Primo loco similis hic Iliad. σ, δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Ibi enim μολπή significat cantum cum saltu: vel, vt Athenæus vult, παιδιαί: afferens hunc locum vt ostendat antiquos quoque in conuiuiis vsos fuisse κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς: allato simul & hoc hemistichio, de conuiuio Menelai, ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός, canebat diuinus poeta. Itidem in Xenophanis Colophonii conuiuio apud eundem Athenæum lib.11, Μολπὴ ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη. Inde VERBVM Μολπάζω, Canto, Decanto, Celebro. Aristophanes, τῇ φωνῇ μολπάζων. VNDE Μολπαστής, οῦ, ὁ, Cantor. Cuius FOEMININVM Μολπάστρια, ας, ἡ, Cantrix. Affertur ex Epigrammatibus ETIAM Μολπητής, pro Cantor itidem. A B

Μελύγιον, t.2, c.869, c. Μελύδριον, t.2, c.874, h

Μελῳδέω, t.2, c.873, h. Μελῳδητής, ib.

Μελῳδία, ib. Μελῳδός, ib. g

Μέμαα, t.2, c.818, h. Μεμαίκυλον, vide Μιμαίκυλον.

Μεμακώς, t.2, c.818, h. Μέμαμεν, ib.

Μεμάμεν, t.2, c.819, a

Μεμάποιεν, Ionicè pro μάρπτοιεν. vide Μάρπτω.

Μέμασαν, t.2, c.818, h. Μεμάασι, t.2, c.820, c

Μεμαώς, t.2, c.818, h

Μεμβλάσαι, Hesych. συνθεῖναι, Colligare. C

Μέμβλεται, t.2, c.859, d. Μέμβλετο, ib.

Μέμβλομαι, ib. e. Μέμβλω, ib.

Μέμβλωκε, t.2, c.964, c

Μεμβράς, & Μεμβραφύη, vide suprà in Βεμβράς.

Μεμεληκότως, t.2, c.859, f

Μεμερισμένως, Partitè, Diuisé. Aristid. orat. D

Μεμήκυλον, perperam alicubi pro μιμαίκυλον.

Μέμηλε, t.2, c.859, c. Μεμήλει, ib.

Μεμηλώς, ib. d Μεμιασμένως, t.2, c.922, f

Μεμίασμαι, t.4, c.13, a. ob. Μεμιγμένως, t.2, c.933, d

Μεμίνημαι, t.2, c.953, e

Μέμνονες, aues sunt apud Ælianum & Oppian. in Ixeut. Ex Plinio sunt Memnonides. Autores sunt (inquit, l.10, cap.26,) omnibus annis aduolare Ilium ex Æthiopia aues, & confligere ad Memnonis tumulum, quas ob id Memnonidas vocant. Fuit autem Memnon Æthiopiæ rex, qui auxilio veniens Troianis contra Græcos, à Græcis est interemptus. Hesychio Μέμνων est etiam ὄνος, Asinus: & Μεμνόνεια, τὰ ὄνεια κρέα, Asininæ carnes. pro quo infrà μισκόνια. E

Μέμνω, v.l. Maneo, Duro. καρτερῶ. quod potius μίμνω.

Μεμόλυσμαι, t.4, c.13, b. ob. Μέμονα, t.2, c.878, a

Μεμουσωμένος, t.2, c.833, a

Μεμπτέος, Culpandus, Incusandus, Accusandus.

Μεμπτός, t.2, c.876, a. Μέμφομαι, t.2, c.875, a F

Μεμφωλή, ib. c. Μεμψιβολέω, ib. f

Μεμψιμοιρέω, ib. g. Μεμψιμοιρία, ib. h

Μεμψίμοιρος, ib. f. Μέμψις, ib. e

Μέν, t.2, c.1615, b. & 1622, h. Μέν γε, t.2, c.1617, b. Μὲν δή, ibid. c. Μὲν οὖν, Quidem certe, t.2, c.1617, a. Μὲν οὖν, At, Atqui, t.2, c.1618, b. Μὲν οὖν, Porrò quidem, &c. ibid. c. Μὲν οὖν γε, vel Μενοῦνγε, ibid. e. Μέν που, t.2, c.1619, b. Μέν ῥα, ibid. d. Μέν τ' ἄν, t.2, c.1622, b. Μέν τε, t.2, c.1619, e. Μέν τι, ibid. f. Μέν τοι, vel Μέντοι, Sed, &c. t.2, c.1619, f. & 1620, a. Imo verò, t.2, c.1621, b. Porrò, ib. c. Vice versa, Rursus, ib. Interrogatiuè positū, ib. f. Expletiuè, siue ornatus gratia positū, ibid. g. Μέντοιγε, ibid. h. Μέντοι που, ibid. G

Μέναιδρος, t.2, c.881, e.

Μένδης, Ægyptiorum lingua Hircus seu Caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum vtrunque sanctè colebant Panopoli. Inde Μενδήσιον ἔλαιον siue μύρον, Mendesium oleum siue vnguentum, dicitur quod in ea vrbe fieri consueuit. Vide Diosc. l.1, cap.73, & Paul. Ægin. lib.7, cap.18. Vide & t.2, c.835, d. Ægyptium quoque vocari tradunt.

Μενεαίνω, t.2, c.886, e

Μενεδήϊος, t.1, c.904, h. & t.2, c.882, d

Μενέκτυπος, t.2, c.882, d. Μενεπτόλεμος, ib. e H

Μενετέον, Manendum. Plato De rep. ἔοικε μενετέον εἶναι.

Μειετὸς,t.2,c.878,b

Μενεχάρμης,t.2,c.882,f. & t.4,c.344,b

Μενέχρμος,t 4,c.344,b. Μενθῆραι,αἱ,t.2,c.887,d

Μενθηρίζω,ibid. Μενί,t.2,c.1624,b

Μενοεικής,t.2,c.884,d. Μενοινάω,t.2,c.887,a

Μενοινέω,ibid.c. Μενοινή,t.2,c.886,g

Μενοινής,t.2,c.887,a. Μενοινώω,ibid.c

Μενόλκιον,Vas balneatorium. vide suprà in Κρωσσός.

Μένος,t.2,c.883,b. Μέντοι,t.2,c.1619,f

Μένω,t.2,c 877,a

Μέρα,Hesychio ὄμματα,Oculi.

Μεραρχία,ας,ἡ,vocatur αἱ δύο χιλιαρχίαι: agmen constans è viris bis mille quadraginta octo. & ὁ τοῦ μέρους τούτου ἡγούμενος,dicitur Μεράρχης Ita in suis τακτικοῖς Ælianus.

Μέργιζε,Hes.ἀθρόως ἔσθιε,auidè comede. quo significatu & μάργιζε dici queat, à μαργὸς quod est Vorax.

Μερίδω,t 2,c.857,g. Μερίζομαι,t.2,c.852,h

Μερίζω,ibid.g. Μερικεύομαι,ibid.c

Μερικὸς,ibid. Μερικῶς,ibid.

Μέριμνα,t.2,c.855,e. Μεριμνάω,t.2,c.856,e

Μεριμνηθεὶς,ibid f. Μεριμνητὴς,ibid.

Μεριμνοσοφισταὶ,οἱ,t.2,c.855,g.

Μεριμνοτόκος,ibid. Μεριμνοφροντισταὶ οἱ,ibid.

Μερὶς,t.2,c.852,d. Μερισμὸς,t.2,c.853,b

Μεριστὴς,ibid.d. Μεριστὸς,ibid.c

Μερίτης,t.2,c.852,c.

Μερκηδῖνος,siue Μερκηδόνιος,Romæ olim dictus fuit ὁ ἐμβόλιμος μὴν,qui Februario inserebatur, à Numa institutus vide Plut in Numa,p.131:& in Cæsare,p.1349.

Μερμαίρω,t.2,c.856,f. Μερμέριος,t.2,c.857,b

Μέρμερος,t.2,c.856,g. Μερμερω,ibid.f

Μέρμηρα.t.2,c.857,b. Μερμηρίζω,ibid.d

Μερμηρικοὶ,Hesych. οἱ πειραταὶ,Prædones.

Μέρμις,ιθος,ἡ,Funiculus, Filum. λεπτὸν σχοινίον. Hom. Od. κ, κατέδει μέρμιθι φαεινῇ. Volunt deriuari hoc vocabulum παρὰ τὸ εἴρειν,pleonasmo τοῦ μ,quasi ἕρμις.

Μέρμνης,Hesychio τριόρχος: ambiguum an accipitris genus quod τριόρχης dicitur,an generaliter pro Tres habens testiculos.

Μερόεν,eidem Hesych.est μεριστικόν.

Μερόπη,propr.t.2,c.1583 c. Μεροπήϊος,ibid.d

Μεροπὶς,propr.ibid.b. Μεροπὶς,propr.ibid.c

Μέροπες,οἱ,ibid.a

Μέρος,t.2,c.849,c. Μέρος cum ἐν præp.ibid.f. Μέρος cum ἀπὸ seu ἐκ,t.2,c.859,e

Μέροψ,t.2,c.1583,a.

Μερύτης, Hes. exponit ἀναιδὴς,Impudens.

Μεῖων,eidē est ἐλάσσων,Minor. Μέσα,τὰ,t.2,c.889,e

Μεσάβον,t.1,c.779,a. Μεσαβόω,ibid.b.

Μεσάγκυλον,vide ἀγκύλη. Μεσάζω,t.2,c.891,f

Μεσαιπόλιος,t.3,c.468,c. Μεσαίτατος,t.2,c.890,a

Μεσαίτερος,ibid. Μεσαίχμιον,t.1,c.255,g

Μέσακμον,Hesychio κανὼν τοῦ ἱστοῦ, siue τὸ ἀντίον, malus textorius. Suid.habet Μέσατμον, τῷ κανόνι, τῷ μέσῳ καλάμῳ τοῦ ἱστοῦ. Lib.1 Reg.cap.17, legitur μεσάντιον,de Goliatho. ὁ κοντὸς τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡσεὶ μεσάντιον ὑφαινόντος.

Μεσαμβρίη,Herodot.Ionice pro μεσημβρία,Meridies.

Μεσάραιον,ου,τὸ, idem quod μεσεντέριον. siquidem, Hesychio autore,ἀραιὴ dicitur ἡ γαστὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα, Venter & tenuia intestina. Item ἀραιὸν dicitur τὸ λεπτὸν καὶ στενὸν, tenue & angustum.Eam ob rem μεσάραιον dicitur quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positū, non autem à raritate , vt quidam existimarunt. Gorr. Alii dicunt esse membranam venis , arteriis neruisque contextam,per cuius vasa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.

QVIN ET Μέσαρχον vocari τὸ μεσεντέριον,quod omnes venas quæ ad ipsum ex hepate ferūtur, vnà cum adiacentibus arteriis circumquaque ambit & complectitur:est in v.l.

Μεσαῖπος,t.2,c.891,c

Μεσατμω,vide paulo antè in Μέσακμον.

Μέσατος,t.2,c.892,c. Μεσαυλία,t.1,c.621,c. ob.

Μεσαύλιον,t.1,c.624,h. Μεσαύλιος,ibid.

Μέσαυλον,ibid.g. Μέσαυλος,ibid.

Μεσαύχλω,t.1,c.607,f. Μεσεγγυάομαι,t.1,c.885,f

Μεσεγγύημα,ibid.g. Μεσέγγυος,ibid.f

Μεσεντέριον,t.1,c.1202,e

Μεσέρκιος, epitheton Iouis,teste Hes. forsan quòd in medio τοῦ ἕρκους statui & coli antiquitus soleret.

Μεσεύω,t.2,c.891,f

Μέση,t.2,c.890,a.& t.3,c.1746,d. ob.

Μεσήγαιος,t.1,c. 803,d. Μεσηγὺ,t.2,c.892,f

Μεσηγὺς,ibid. Μεσήεις,ibid.c

Μεσῆλιξ,t.1,c.1453,d. Μεσημβρία,t.1,c.1465,d

Μεσημβριάζω,ibid.f. Μεσημβριάω,ibid.g

Μεσημβρινὸς,ibid.f. Μεσημβριώτης, ibid.g

Μεσημέριος,ibid.f

Μεσήπειρος,Mediterraneus,μεσόγαιος.Dionys.De situ orbis.

Μεσηρεύειν,Medium esse : τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. Hesych. ex Philisto.

Μέσης , t.2,c. 890,a. Meminit & Plin. Alii(inquit,lib.2, c.47)mesen nomine addidere inter borean & cæcian.

Μεσήπος ἄρχων,ex Aristot. Polit.l.5,c.6,affertur pro Princeps medius, & in neutram partem magis inclinans. Florentina editio habet μεσίδιος. sic enim ibi,διὰ τὴν ἀπιστίαν τὴν πρὸς ἀλλήλους,ἐγχειρίζουσι τὴν φυλακὴν στρατιώταις καὶ ἄρχοντι μεσιδίῳ,ὃς ἐνίοτε γίνεται κύριος ἀμφοτέρων. Sed forsan scribendum μεσιτίῳ. Pro superiore μεσήπος facit μεσηπόισι quod Hesych.affert pro μέσοις. Infrà & Μεσίδιος.

Μεσιτεύω,t.2,c.892,a. Μεσίτης,t.2,c 891,g

Μεσκονία,vocabat οὐ τὰ τῶν ὄιων κρέα ἐπιπερίσκοντο.pro quo ferè suprà μεμνόνεια.

Μέσκος,ex Nicandro Hesych.affert pro δέρμα,κώδιον.

Μέσμα,Hesych.dici scribit pro μέσωμα.

Μεσοβασιλεία,Plutarch. interpretatur quod Latini Interregnum vocant. Vide Numam pag.111. Sic Μεσοβασιλεὺς dicitur qui Latinis Interrex. Apud Suidam,μετὰ θάνατον Ῥωμύλου ἀναρχίας οὔσης,ἐνιαυτὸν ὅλον ἡ σύγκλητος τὸ κῦρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων,πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανεστέροις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμουσα,οὓς μεσοβασιλεῖς ὠνόμασαν.

Μεσόβλημα,Galenus in Lex Hippocr.dictum ab Hippocr. ait ac si μεσέντι diceret. Vbi quidam codices habent μεσόκλειον & μεσεντέριον pro μεσόβλημα & μεσέντι. quod sanè μεσέντι non suspectū habere non possum. Quidam interpr.Interstitium.

Μεσόβοιον,t.1,c.779,a. Μεσόγαια,t.1,c.803,d

Μεσόγαιος,ib. Μεσογάστωρ,t.1,c.819,e

Μεσόγεα,t.1,c.808,a. Μεσόγειος,t.1,c.807,h

Μεσογονάτιον,t.1,c.1892,e. Μεσογόνιον,ib.

Μεσόγραφος,t.1,c.865,f

Μεσόδικοι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταὶ , vt qui medii in lite iudicanda esse debeant,tum iustissimi. Aristot. Ethic.lib.5,cap.4,καὶ καλοῦσιν ἔνιοι μεσοδίκους, (s.τοὺς δικαστὰς) ὡς ἐὰν τοῦ μέσου τύχωσι , τοῦ δικαίου τευξόμενοι.Ita Bud. At Florentina editio habet μεσιδίους, vt suprà quoque in Μεσήπος . Quam sequendo scripturam , μεσίδιος erit Intermedius,Interpres,Mediator,Arbiter.

Μεσόδμαι,& Μεσόδματα,Hesychio τὰ μεσόξυλα:seu,vt alii interpretantur τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα. Galenus μεσόδμην vocari scribit τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον διῆκον, ἔν τε τοῖς τῶν παιδαγωγείων οἴκοις τοῖς μεγάλοις ἐν οἷς ἱστᾶσι τὰ κτήνη,καὶ κατ' ἄλλον ὁμοίως ἐν τοῖς γεωργικοῖς οἴκοις: & in Lexico τὴν καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσαν τοῦ δοκοῦ εἶρξιν. vt sit magna trabs quæ per mediā domū traiecta est per trāsuersum,sustinēs alias trabes minores aut pauimentum eis impositum. Vtitur verò hoc vocabulo Hippocrates in libro De articulis dicēs,χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν ἐπιγουνίδων περιβεβλῆσθαι πλατεῖ ἱμάντι καὶ μαλθακῷ,ἀνατείνοντι εἰς τὴν μεσόδμην. Et Homerus Odyss.τ,τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι,Εἰλάπιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Idē poeta μεσόδμην vocat foramen in media naui cui malus inditur:nisi potius sit Trabs transuersa pertusa per quam demittitur & à qua retinetur. Odyss.β, Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες.

Μεσοδόμα , Laconibus γωνὴ, vt est apud Hesych. Sed suspecta hæc reddunt quæ paulo antè leguntur apud eundem,nimirum, Μεσόδμα,γωνιή.quare ἐφεκτέον.

Μεσόζδαγμα,t.1,c.1391,e. Μεσοκάρπιον,t.2,c.75,h

Μεσόζυγμα,t.1,c.1391,e. Μεσοκάρπιον,t.2,c.75,h

Μεσοικέται, Hesychio μέτοικοι, siue οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες.

Μεσοκόποι αὐλοὶ dicuntur οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων, μέσοι. Hesych. Ii ab Athen. dicuntur ἡμίοποι.

Μεσοκουράδες, eidē H. sunt δένδρα τὰ ὑπὸ ἀνέμων κατεαγότα καὶ κουρᾶς, Arbores quæ vel à ventis fractæ sunt, vel à securi per medium cæsæ.

Μεσόκρανον,ου,τὸ, Media capitis seu cranii pars, Vertex. Scribit enim Pollux lib.2, τὸ ἐγκοιλον τοῦ κρανίου vocari κορυφὴν, quod & μεσόκρανον nominari in Orphicis carminibus.

Μεσοκρινεῖς κίονας vocitabant metallici οἷς κατέλιπον μέσοις ἀνέχειν τὴν γῆν. vt forsan sit terræ moles quam in medio relinquebant ceu columnam, ad sustinendum cæteræ terræ pondus.

Μεσοκυώνιον,t.2,c.521,d. Μεσόκωλον,t.2,c.526,f

Μεσολαβέω,t.2,c.585,g. Μεσολαβέομαι,ib.h.

Μεσόλαβον,t.2,c.586,a. Μεσόλεκος,t.2,c.688,h

Μεσομήνεια,t.2,c.1644,f.

Μεσομφάλιον,τὸ, substantiuum,t.2,c.1313,c

Μεσόμφαλος,ib.a. Μέσον,τὸ, spatium,t.2,c.888,e

Μεσοναῦται, Medii inter nautas & vectores: quales ferè sunt Mediastini in domo. Legitur in Pand.

Μεσόνεοι,t.2,c.1006,b

Μεσονύκτιον,τὸ, substantiuum,t.2,c.1103 a

Μεσονύκτιος,ibid.

Μεσοπαγὲς, Vsque ad medium terræ defixum. Hes.

Μεσοπαλὲς, eidem H. κραδαινόμενον ἐκ μέσου.

Μεσοπερσικὰ, Semipersica: putantur esse calceamenta ad Persicorum formam accedentia. Meminit Hes.

Μεσοπλήθειος,t.3,c.367,e. Μεσόπληθυρος,ib.

Μεσοπόλιος, Semicanus: qui suprà μεσαιπόλιος.

Μεσόπορον, Hes. μέσην ὁδεύων, Mediam viam carpens. pro quo puto scribendum μεσοπορῶν: cuius vestigia extant apud Suid.

Μεσοποταμία,t.2,c.888,g. Μεσόπυκνος,t.3,c.599,f

Μεσοπύργιον,t.3,c.635,g. Μεσοπωρέω,t.2,c.1415,d

Μεσόρειον,t.2,c.1475,h

Μεσόρομβος, apud medicos δεσμὸς quidam est, teste Hes.

Μεσορῶν, apud Suid. in manuscripto etiam codice, expositū μέσην ὁδεύων: sed perperā, vt opinor, pro μεσοπορῶν.

Μέσος,t.2,c.887,d

Μεσοσυλλαβέω,ῶ, Comprehēdo seu complector medium: Alex. Aphr. ὑπὸ τῆς περιστεφείσης τῶν λίθων μεσοσυλλαβουμένου ἀέρος.

Μεσοσχιδὴς, In medio fissus, seu per medium. In Epigrām.

Μεσότης,t.2,c.891,a Μεσότοιχον,t.3,c.1582,d

Μεσότοιχος,ib. Μεσοτομέω,t.3,c.1394,c

Μεσότομος,ib. Μεσοτύλαρον, Hesych. αἰδοῖον.

Μεσουρανέω,t.2,c.1543,e. Μεσουράνημα,ib.

Μεσουράνησις,ib. Μεσουράνιος,ib.

Μεσούρειον,t.2,c.1475,h

Μεσοφέρδειν, Hesych. μεσολαβεῖν, Comprehendere mediū: nisi forte sit Comprehensum medium gestare.

Μεσόφρυον,t.2,c.1568,d. Μεσόχθων,t.4,c.519,d

Μεσόχλοος, Semiuirens, Dimidia ex parte virens. vt Nicand. in Ther. v.753, dicit, μεσοχλόου ἐντὸς ὀρόβης. quod schol. exponit μήτε λίαν σκληρᾶς, μήτε λίαν ἁπαλῆς.

Μεσόχορος, Qui medius in choro est, Medio loco stans in choro. Plin. Epist.2, ad Maximum, Hoc ingens corona colligitur, hoc infiniti clamores cōmouentur, quum μεσόχορος dedit signum. Sidonius, Nullus ibi lyristes, choraules, mesochorus, tympanistria, psaltria, canit.

Μεσόψηρον, Hesych. ἡμίξηρον, Semiaridum.

Μεσόω,t.2,c.891,c

Μεσπίλη,ης,ἡ, Mespilus: arbor satis nota, de qua Theophr. Hist. plant. lib.3: & Athen. lib.2. Eius fructus neutro genere DICITVR Μέσπιλον, Latinis itidem Mespilū: similis sorbo. INDE Μεσπιλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Mespilo similis, Ad mespili naturam accedens, seu Mespilaceus.

Μέσση, Scythis dicitur ἡ σελήνη, Luna. Hes.

Μέσσαβον, idem H. τὸν ἱμάντα ᾧ τὸν ἰσοβοέα πρὸς μέσον τὸ ζυγὸν προσδέουσι, quod nonnulli ἐχέβοιον. Hæc ille. suprà vnico σ.

Μεσσάτιος,t.2,c.892,d. Μέσσατος,ib.

Μεσσηγὺ,ib.f. Μεσσηγυδορποχέσης,ib.g

A Μεσσηγὺς,ib.f

Μεσσήρης σίελος, Medius Syrius. Ex Eurip.

Μεσσίδιος, pro μεσίδιος dicitur. hoc est Medius. Hes. μέσσος, ἴσος, Medius, Æqualis siue Par.

Μεσσοφυὴς,t.1,c 817,f

Μεσσόθι, In medio. Arat. μέσσος δ' ἐν μεσσόθι πήμει. Ex Apoll. Arg.2 μεσσόθι νηὸς pro Vsque ad medium nauis.

Μεσσόθε, seu μεσσόθεν, E medio.

Μεσσὸν,t.2,c.890,e

Μεσσοπαλὲς, Hesych. τὸ ἐκ τοῦ μέσου κραδαινόμενον.

B Μεσσόπλουτον προσοίφημα, Hesych. τὸ σκώληκα ποιῆσαι, Vermiculatum. Sed mendum ei vocabulo subest.

Μεσσώρης, eidem est ὁ μέσος ὠκεανοῦ καὶ οὐρανοῦ τόπος.

Μέσσος, poetica geminatione pro μέσος dicitur, Medius. Hesiod. Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

Μεσσότομος,t.3,c.1394,c

Μεσσοφανής,έος,ὁ καὶ ἡ, In medio apparens.

Μεσωτὴρ, Hesych. ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα, Qui se medium in certamine interponit, dirimens pugnantes.

C Μέσακα, siue Μάσακα, Hes. τὴν μεμασσημένην τροφὴν, Cibum præmansum.

Μεστὸς,ὴ,ὸν, Plenus, Refertus. Apud Athen. lib.4, τῶν δ' ἐγὼ οὐδενὸς ἦσθον ἁπλῶς, μεστὸς δ' ἀνεκείμην. Construitur etiā cum gen. Isocr. ad Philipp. πολλῆς ἀνοίας μεστός. Idem in Panath. τοσαύτης ἀμαθίας εἶ, καὶ φθόνου μεστόν. Eadem orat. ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ φθόνου καὶ φιλοτιμίας μεστούς. Et rursum, πλείστης ὠμότητος μεστῶν. Sic Demosth. in Mid. μεστὰ ὑπερηφανίας καὶ ὕβρεως. Inde VERB. Μεστόω,ῶ, Impleo, Repleo, Refercio. quod itidem cum genitiuo cōstruitur. Soph. Antigone, p.225, Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, Desine antequam & me tuis verbis ira impleas.

D Μέσφα, poeticum aduerbium pro μέχρι, Dum, Donec, Vsquedum. Apollon. Rhod. Arg. lib.2, ἠγερόωντο Μέσφ' αὐτῆς δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν. Et apud Hesych. μέσφ' ὅτι pro μέχρις ὅτι. Cum genitiuo, pro Vsque ad. vt μέχρι Hom. Iliad.θ, μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης. Aratus verò dixit, μέσφα πρὸς αὐτὴν Οὐρὴν, Vsque ad ipsam caudam.

E Μεσῳδικὰ, apud metricos dicuntur ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται, inquit Hephæstion in lib. De metris. Sic idem aliquanto pòst, οὕτω γίνοιντο ἂν καὶ μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μὲν τὸ μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ἢ τὸ πλῆθος. Meminit & schol. Aristoph.

Μέσων, Hesych. μέσος: afferenti & μέσωρον pro μέσον. Apud eundem H. & Poll. μέσωρα ὅπλα, de armis quæ mediæ ætatis pueris aptabantur, decennibus videlicet. Hesych. festum fuisse innuere videtur. Vtriusque verba vide, mendo non carentia.

F Μεσωρὴ, Mesori: mēsis nomen apud Ægyptios, cuius meminerunt Synes. & Luc. Sunt qui existiment respōdere Latinorum Sextili seu Augusto.

Μέσως,t.2,c.890,h

Μετὰ, cum genit. t.2,c.891,h. Μετὰ, cum datiuo,c.893,h. Μετὰ, cum accus. c.894,c. Μετὰ, sine casu, pro Postea, c.895,c.& 896,a. Μετὰ χεῖρα,t.4,c.418,d. Μέτα, pro μέτεστι,t.1,c.1134,c. & t.2,c.895,d

Μεταβαίνω,t.1,c.650,a. Μεταβάλλομαι,t.1,c.690 c

Μεταβάλλω,ib.d

G Μετάβασις,t.1,c.650,a. & t.3,c.153,f. ob.

Μεταβατικὸς,t.1,c.650,b. Μεταβατικῶς,ib.c

Μεταβιβάζω,t.1,c.656,c

Μεταβλαστάνω, Germen muto, Mutato germine pullulo.

Μεταβλητικὸς,t.1,c.691,a

Μεταβοθρεύοντες, Hes. μετασκάπτοντες, μεταφυτεύοντες, Mutato scrobe plantantes, Transplantantes.

Μεταβολεὺς,t.1,c.691,f. Μεταβολὴ,ib.d

Μεταβολικὸς,ib.g. Μετάβολος,ib.f

H Μεταβουλεύομαι,t.1,c.770,c. Μετάβουλος,ib.

Μετάβρασκος, Hesych. μέτεωρος: item ἑρμηνεὺς, qui potius μεταφράστης.

Μετάγγελος, Internuncius: seu simpliciter Nuncius. Hom. Iliad.ο, Ἶριν θ', ἥτε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Μεταγγίζω, In aliud vas fundo, De vase in vas transfundo. Quo significatu Latini Elutriare dicunt, Decapulare, Deplere & transfundere: Græci synonymo verbo μετα-

ράσαι. Dioscor. lib. 1. cap. 63, de susino oleo, μεταγγίζε δὲ A πολλάκις εἰς ἕτερα ἀγγεῖα. Inde VERBALE Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, De vase in vas transfusio, Elutriatio, Decapulatio.

Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ, Metagitnion: secundus Atheniensiū mensis, in quo Apollini μεταγειτνίῳ sacrificant, vt tradit Lysimachides in lib. De Atheniensium mensibus. Ita Harpocration. Plut. Publ. p. 189, εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, ὃ συντυγχάνει περὶ τὴν πανσέληνον τοῦ μεταγειτνιῶνος: indicās Idus Septembres & plenilunium metagitnionis maximè concurrere. Idem in Camillo, p. 251, scribit mensem metagitnionem à Bœotis vocari Panemum: & in Nicia, p. 989, mensem Carneum Syracusanorum ab Atheniensibus nōminari metagitniona. Meminit eius & Aristot. Hist. anim. lib. 5, c. 17.

Μεταγενέστερος, t. 1, c. 832, e   Μεταγενής, ib.

Μεταγίνομαι, vel Μεταγίνομαι, t. 1, c. 832, e

Μεταγινώσκω, t. 1, c. 1856, c   Μετάγλεια, t. 1, c. 38, c

Μετάγνοια, t. 1, c. 1857, c.   Μετάγνωσις, ib.

Μεταγραφεὺς, Exscriptor, Qui transscribere solet.

Μεταγραφὴ, t. 1, c. 874, b.   Μεταγράφω, ib. a

Μετάγω, t. 1, c. 80, d.   Μεταγωγὴ, ib. e

Μεταδαίομαι, t. 1, c. 899, h

Μεταδὲ, vel potius μετὰ δὲ, Postea verò.

Μετάδευσαι, Hes. affert pro μετάνοιαν, Pœnitentiam.

Μεταδία, eidem est μεταμελέτη. Quæ ambo suspecta.

Μεταδήμιος, t. 1, c. 975, b.   Μεταδιαιτάω, t. 1, c. 985, f

Μεταδιδάσκω, t. 1, c. 987, g.   Μεταδίδωμι, t. 1, c. 998, a

Μεταδιωκτέον, Persequendum, Insequendum.

Μεταδίωκτος, Persequendo captus, Quem nacti sunt qui insequebantur. aliis, Retractus. vt, μεταδίωκτος γενόμενος D ἥκε Retractus venit.

Μεταδοκέω, t. 1, c. 1028, e.   Μεταδοκέω, t. 1, c. 1031, b

Μεταδοξάζω, t. 1, c. 1038, a   Μεταδόρπια, t. 1, c. 1042, e

Μεταδόρπιος, ib.   Μεταδορπίσματα, ib. f

Μετάδοσις, t. 1, c. 998, a.   Μεταδοτικὸς, ib. b

Μετάδουπος, t. 1, c. 1045, g.   Μεταδρομάδην, t. 3, c. 1662, g

Μεταδρομὴ, ib.   Μετάδρομος, ib.

Μεταζεύγνυμι, t. 1, c. 1396, g.   Μεταζευγνύω, ib.

Μεταζήμιος, t. 3, c. 1505, a.   Μετάθεσις, ib. b

Μεταθέω, t. 1, c. 1550, c

Μεταΐγδην, Insequendo cum impetu. Schol. Apollon. simpliciter exp. ὁρμητικῶς, in hoc loco Apollonii Argon. l. 2, παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων Κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ ὕδατος.

Μεταΐζω, t. 1, c. 1091, d   Μεταίρω, t. 1, c. 214, c

Μεταίσιον, Hesychio μεταχρόνιον.

Μεταΐξας, Hesychio μεταδιώξας, Insequutus: malim Cum impetu insequutus. est aor. à them. μεταΐσσω. Hom. Il. φ, Καί με μεταΐξας μάρψη ταχέεσσι πόδεσσι.

Μεταιτέω, t. 1, c. 243, c

Μεταίτης, Mendicus: qui & ἐπαίτης & προσαίτης. Item μέταιτος. Apud Suid. ex Polyb. οὕτω τι μέταιτος ἐπλάνηση καὶ χρήμασιν ἄπορος, ὡς κοινῇ ταφῆναι.

Μεταίτιος, t. 1, c. 250, f.   Μέταιτος, in Μεταίτης.

Μεταίφνης, Repentinus. Hesych. ἐξαπίνης.

Μεταιχμαιον, t. 1, c. 255, e.   At Μεταιχμεῖ, Hes. μοχθεῖ.

Μεταιωρος, t. 1, c. 221, a

Μετακαθέζω, affertur pro Trāsfero.   Malim Μετακαθίζω, Transpono, Mutata sede loco.

Μετακαλέω, t. 2, c. 25, f.   Μετακαλοῦμαι, ib.

Μετακάρπιον, t. 2, c. 75, h   Μετάκειμαι, t. 2, c. 167, f

Μετακεραννυμι, t. 2, c. 139, g.   Μετακέρας, t. 2, c. 140, a

Μετακέρασμα, t. 2, c. 139, g

Μετακίαθε, Hesych. μετῆλθε: afferens itidem μετεκίαθον pro μετῆλθον, μετήρχοντο, ἐπεδίωξαν. Vtitur hoc verbo Hom. Od. α, initio, de Neptuno, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. id est, μετῆλθεν, Mutato loco iuit, seu Abiit inde ad.

Μετακινέω, t. 2, c. 218, d.   Μετακινητὸς, ib.

Μετακλαίω, t. 2, c. 222, e.   Μετακλείω, t. 2, c. 270, h

Μετάκλησις, εως, ἡ, Accitus, seu Accersitio: Hesych. κλῆσις δι' H ἑτέρου τινός.

Μετακλίνω, t. 2, c. 257, b.   Μετάκλισις, ib. c

Μετακοίνωνον, Hesych. κοινωνὸν, Participem.

Μετακομίζω, t. 2, c. 325, e

Μετακόνδυλοι, t. 2, c. 331, f. & 332, f

A Μετακοσμίζω, Traiicio, Transfero. v. l. per operam pro μετακομίζω.

Μετακοσμέω, t. 2, c. 391, c

Μετακόσμια, Intermūdia. Ita enim Cic. De fin. lib. 2, de Epicuro, Indiuidua & intermundia vocat ἀτόμους & μετακόσμια.

Μετακτίζω, Aliter condo seu creo, Transformo.

Μετακυλινδῶ, t. 2, c. 495, b

Μετακύμιον, Fluctuum interuallum, t. 1, c. 255, f

Μετακύμιος, t. 2, c. 491, g.   Μετακύρας, t. 2, c. 140, b

B Μετακώλεον, Hesychio φοινικόν.

Μεταλαγχάνω, t. 2, c. 546, g

Μεταλαμβάνω, Cum alio accipio, &c. t. 2, c. 575, d.   Μεταλαμβάνομαι, Vendico, &c. c. 576, c.   Μεταλαμβαίνω, Post accipio, &c. ib. d.   Μεταλαμβαίω, Vicissim accipio, &c. c. 577, b

Μεταλδήσκω, ex Apoll. affertur pro Produco.

Μεταλήγω, t. 2, c 692 g.   Μεταληπτικὸς, t. 2, c. 578, b

Μεταληπτικῶς, ib. c.   Μεταληπτὸς, t. 2, c. 578, b

Μετάληψις, t. 2, c 577, d.   Μεταμαγὴ, t. 1, c. 355, f

C Μετάμαξις, t. 1, c. ib.   Μεταμαθω, ib. c

Μεταμάω, t. 2, c. 897, g   Μεταμεία, ib. f

Μεταμειον μύρον, ib. g   Μεταμεὺς, ib. e

Μεταμευτικὴ, s. τέχνη, ib.   Μεταμευτικὸς, ib.

Μεταμευτὴς, ib. d.   Μεταμεύω, ib. b

Μεταμιζεσθαι, ib.   Μεταμικὸς, t. 2, c. 896, g

Μεταμίτης, t. 2, c. 897, b.   Μέταμον, t. 2, c. 896, c

Μέταμος, ib. f.   Μεταμουργέω, ib. g

Μεταμουργὸς, ib. f.   Μετάμω, t. 2, c. 897

Μετάλμιος, t. 1, c. 339, h. & t. 3, c. 275, f. ob.

D Μεταμάζιος, t. 2, c. 766, a.   Μεταμανθάνω, t. 2, c. 788, e

Μεταμείβω, t. 1, c. 393, c.   Μετάμειψις, ib.

Μεταμέλει, imperf. t. 2, c. 860, a

Μεταμέλεια, ib. d   Μεταμελητικὸς, ib. e.

Μεταμέλομαι, ib. c.   Μεταμέλον, absolutè, ib.

Μετάμελος, ib. d.

Μεταμέμβλεται, Hesych. μεταμελήσεται.

Μεταμηθεια, eidem est μετάνοια, Pœnitentia.

Μεταμὶξ, Mixtim. ἀναμὶξ, μεταμίαν, Hes.

Μετάμιξις, εως, ἡ, Mixtio, Commixtio.

E Μεταμορφόω, t. 2, c. 972, a.   Μεταμόρφωσις, ib. b

Μεταμοσχεύω, Transplanto. vnde apud Hes. μεταμόσχευσις, μεταφύτευσις.

Μεταμπίσχομαι, t. 1, c. 1361, d

Μεταμφιάζομαι, t. 1, c. 1380, b

Μεταμφιέννυμι, t. 1, c. 1379, h

Μεταμφίσκω, t. 1, c. 1380, b

Μεταμώλιος, Vanus, Irritus, Inutilis. μάταιος, οὐκ ὤνιος: seu, vt quidam volunt, μεταμελείας ἄξιος. Hom. Od. β, μή μοι μεταμώλια ἤματ' ὄληται. Et Il. δ, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. Reperitur & Μεταμώνιος scriptum pro μεταμώλιος. vt Od. σ, v. 331, & 391, ἤ νύ τοι αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις, Vana & inutilia. Et apud Aristoph. ἐς κόρακας βάδιζ' ἢ μεταμώνιος, itidem pro μάταιος καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμος. Pro Irritū, Inefficax, Nicand. in Ther. de phalangiorum quodam genere, Ἄκμητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρί. id est, μάταιον καὶ ἀδρανές.

Μεταναγινώσκω, & Μεταναγινώσκομαι, t. 1, c. 1850, b

Μεταναιέτης, t. 2, c. 996, e.   Μετανασάσιος, t. 1, c. 1751, a

Μετανάστασις, ib.

G Μετανασεύω, ib. b. & t. 2, c. 997, g

Μετανάστης, t. 1, c. 1751, a. & t. 2, c. 997, f

Μετανάστατος, t. 1, c. 1751, a   Μετανάστιος, t. 2, c. 997, f

Μετανάστρια, ib.   Μετανείσομαι, t. 2, c. 1054, f

Μετανίζω, t. 2, c. 1061, e.   Μετανιπτεὶς κύλιξ, t. 2, c. 1060, g

Μετάνιπτρον, ib.   Μετανίσομαι, t. 2, c. 1054, f

Μετανίσαμαι, t. 1, c. 1750, g.   Μετανίσημι, ib.

Μετανοέω, t. 2, c. 1078, f.   Μετάνοια, t. 2, c. 1079, a

Μέταξα, à recentioribus Græcis dictum fuit Sericū, quod Itali setam vernacula lingua appellant. Et nominatim ex Actuar. & Nicol. myrepso afferunt μέταξαν ὠμὴν, Sericum crudum. hoc est Bombycum vellus nondum euolutum nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. lib. 39, tit. De public. & vectig. Ibi enim Martianus ait, Metaxa, vestis serica vel subserica, vela tincta. Sic Codic. lib. 11, De muricilegis, Lotas sericoblattæ &

metaxæ huiusmodi species inferri præcipimus. Vnde Metaxarii lib.8 Cod. De pignor.& hypoth.appellantur Serici negotiatores. Verùm & μεταξωτὸν communi lingua à Græcis vocari Sericum tradunt.

Μεταξὺ, Inter, In medio: cum genit. Plato de leg.lib.9, μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοιτ' ἄν, Sit amborum mediũ, seu In medio amborum. Theophr.apud Athen.lib.2, de rubo canino, μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, Inter fruticem & arborẽ. Item in prouerbio, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, inter calicem supremaq; labra multa sunt interiecta. Dicunt etiam μεταξὺ λόγον pro Inter confabulandum, Interea dum loquimur. Construitur cum participiis etiam vel genitiui vel alius etiam casus, & tũc redditur Interim dum, Interea dum. vt μεταξὺ λουόμενος, Interea dumlauaretur. Item μεταξὺ ὀπλώμενα, Interea dum assarentur: seu Inter assandum. Et μεταξὺ λέγοντος, Inter dicendum. pro quo Plato dicit λέγοντα μεταξύ: in Apolog.Socr. καὶ τοι ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ. Sic Xenoph.Pæd.8 dicit Persis ἐπιχώριον fuisse τὸ μεταξὺ πορευομένοις μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν, Interea dũ proficiscuntur, Inter proficiscendum. Sæpè absolutè & sine casu ponitur. Hom.Il.α, πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, Multi interiecti sunt montes. Aristotel.in Rhet. φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ, Amicus vel inimicus vel inter hos medius. Subintelligitur enim hîc genitiuus. Præmisso articulo adiectiuè significat Medius, Intermedius, Qui in medio est, Qui interiectus est & medius. Isocr.Panathen. τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος apud Demosth. qui dicit etiam ἐν τῷ μεταξύ, subaudito substantiuo χρόνῳ. Quin & τὸ μεταξὺ substantiuè interdum redditur pro Intercapedo, Interstitium, Interiectus & Interpositus: subaudito substantiuo διάστημα, quod omissum est. INDE Μεταξυλογία, ας, ἡ, Interloquutio seu Interfatio. Thuc.schol. accipit pro parenthesi, lib.2, p.58. Suid. μεταξυλογίαν esse dicit τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. Cui expositioni subiungit hoc exemplum, πρὸς βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπαυτο αὐτῷ περὶ τῆς χώρας, καὶ αὖθις ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινὶ περὶ Λίβρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω.

Μεταξυλογία, in Μεταξύ. Μεταξωτὸν, in Μέταξα.

Μεταπαιδεύω, Aliter erudio & instituo, Mutato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph. παραλαβὼν αὐτὸν μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, idem significat. Luc. ἠρέμα τι μεταρμόσουσι καὶ μεταπαιδαγωγοῦσι, ἐς πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσι.

Μεταπαύομαι, t.3, c.110, d. Μεταπαυσωλὴ, ib.e

Μεταπείθω, t.3, c.136, h. Μεταπείθομαι, ib.

Μεταπειράω, t.3, c.157, g. Μεταπειρῶμαι, ib.

Μετάπεισος, t.3, c.137, a. Μεταπεισὸς, ib.

Μεταπεμπτέος, t.3, c.205, f. Μετάπεμπτος, ib.

Μεταπέμπω, ib.c. Μετάπεμψις, ib.f

Μεταπεττεύω, Mutatis calculis ludo, vt ii q. calculos initio malè posuerũt, postea rectius collocant & promouẽt. Metaphor. Plato in Minoe, ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταὐτά ἐστι, pro Eadem esse etiamsi transponantur ac transmutentur.

Μεταπηδάω, t.3, c.275, d. Μεταπήδησις, ib.e

Μεταπίπτω, t.3, c.318, g. Μεταπλασμὸς, t.3, c.351, g

Μεταπλάσσω, ib.f. Μεταπλάττω, ib.

Μεταπλάττομαι, ib. Μεταποιέω, t.3, c.437, e

Μεταποιέομαι, ib.f. Μεταποίησις, ib.g

Μεταποιητὴς, ib. Μεταποίνιος, t.3, c.447, b

Μεταπομπὴ, t.3, c.205, g. Μεταπορθεύω, t.3, c.183, a

Μεταπορθέομαι, t.3, c.182, g.

Μεταποροποιητικὰ, t.2, c.437, b. obiter.

Μεταποροποιΐα, t.3, c.165, g. Μεταποροποιέω, ib.

Μεταπράσεις ædium dicuntur, quum venditæ aliter extruuntur. Strabo lib.5, p.103, ξύλοις καὶ λίθοις πρὸς τὰς οἰκοδομίας, ἃς ἀδιαλείπτως ποιοῦσιν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμπρήσεις καὶ μεταπράσεις, ἀδιάλειπτοι καὶ αὗται οὖσαι. Quibus subiungit, καὶ γὰρ αἱ μεταπράσεις ἑκούσιοί τινες συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἕτερα ἐξ ἑτέρων. nam qui veteres domus emunt, de nouo eas ædificare solent, & alias facere ab illis quæ ipsis venditæ sunt.

Μεταπράτης, t.2, c.65, f. Μεταπρέπω, t.3, c.541, f

Μεταπτάμενος, Transuolans, in Epigr. à μεθίπτημι.

Μετάπτωσις, t.3, c.319, d

Μεταπύργιον, Spatium quod inter duas turres est. τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τοῦ ἐπὶ τοῦ τείχους πύργου, Ædificium quod est in medio turrium muri, vt Harpocr. exponit, & cum eo Suidas. Vtitur hoc vocabulo sæpius Thucydides. vt libro 3, κγ' μεταπύργιον πρὸς ἑκάστῳ ... τὰς ἐπάλξεις,

B Qua interuallũ erat turrium. Et rursum paulo pòst, διὰ τῶν μεταπυργίων ὑπερέβαινον, Per interuallum turrium transcendebant.

Μεταρθμιος, t.1, c.566, d. Μεταρρέω, t.3, c.689, h

Μεταρριπτέω, t.3, c.714, c. Μεταρρίπτω, ib.

Μετάρροια, t.3, c.690, a. Μεταρρυθμέω, t.3, c.727, b

Μεταρρυθμίζω, ib.a.

Μεταρρύθμισις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ μεταρρυθμίζειν.

Μεταρσιολεσχέω, t.1, c.214, g. Μεταρσιολέσχης, ib.

Μεταρσιολεσχία, ib. Μεταρσιολόγιον, ib.h

C Μεταρσιολόγος, ib. Μετάρσιος, ib.e

Μεταρσιόω, ib.f. Μέταρσις, ib.d

Μετασκαίρω, t.3, c.802, f. Μετασκευάζω, t.3, c.845, h

Μετασκευάζομαι, t.3, c.846, a. Μετασπῶν, t.1, c.1121, b

Μέτασσαι, Suid. τὰ ὕπαρνα πρόβατα, Oues agnos sub vberib. habentes: rectius Eustathio μεσσήλικες, per epenthesin syllabæ τα pro μέσαι, Mediæ, Mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Vtitur autem eo vocabulo Hom.Od.ι, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖ ἕρσαι.

D Μετασσεύεσθαι, Cum impetu insequi: μετά τινα ὁρμᾶν, ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, id est μεταδιώκειν. Eust.

Μετάστασις, Mutatio, &c.t.1, c.1776, e. Μετάστασις, Migratio, &c.ib.h

Μεταστατέον, Sedes mutandæ, Transmigrandum.

Μεταστατικὸς, t.1, c.1777, c. Μεταστείχω, t.3, c.981, h

Μεταστέλλομαι, t.3, c.1006, b Μεταστένω, t.3, c.1012, h

Μεταστήθιον, τὸ, substant. t.3, c.1031, f. Μεταστήθιος, adiectiuum, ibidem.

Μεταστιχεὶ, t.3, c.987, g

E Μεταστοιχειόω, ῶ, In aliud elementum transmuto, Transformo. Meminit Suidas particip. μεταστοιχειοῦσα, exponens μετασχηματίζουσα, μεταπλάττουσα.

Μεταστοιχίζω, t. 3, c. 1012, f

Μεταστραπατεύω, t.3, c.1065, f

Μεταστρέφω, t.3, c.1098, b. Μεταστροφὴ, ib.f

Μετασυγκρίνω, t 2, c.437, g. Μετασύγκρισις, ib.

Μετασυγκριτικὰ, t.2, c.438, a. Μετασχηματίζω, t.1, c.1329, g

Μετασχηματισμὸς, t. 1, c. 1330, a

Μεταπάσσω, t.3, c.1265, f. Μεταπάττω, ib.

F Μεταταῦτα, t.2, c.895, f. Μετατίθημι, t.3, c.1504, e

Μετατρέπω, t.3, c.1629, g. Μετατρέφω, t.3, c.1649, h

Μετατρέχω, t.3, c.1661, g

Μεταστραλίζουσι, Hesych. ἐπιστρέφουσι.

Μεταστροπὴ, t.3, c.1630, a. Μετάστροπος, ib.

Μετατυπόω, t.3, c.1694, c. Μετατύπωσις, ib.

Μεταυδάω, t.1, c.612, b. Μεταυλον, t.1, c.624, g

Μεταύλειον, t. 1, c.628, c

Μεταυτίκα, Mox, Statim pòst.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, Quod post ceruicem est. Poll.lib.2, titulo

G De spina & dorso, scribit, νῶτα ὑπ' αὐχένι κεῖσθαι, Dorsum ceruici subiacere. eius τὸ ἔγκυρτον, nominari χελώνιον: τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ὠμοπλατῶν, πτερύγια: ὧν τὰ πλάγια vocari μεταυχένια. Sunt qui interpretentur Interscapilium ex Marcello empirico.

Μεταφέρω, t.4, c.110, b. Μετάφημι, t.4, c.61, c

Μεταφορὰ, t.4, c.110, c.

Μεταφόρητος, Trãslatilis, Qui transferri potest. vt Aristot. Physic.l.4, τὸ ἀγγεῖον esse dicit τόπον μεταφόρητον. Sic μεταφόρητον οἶκον dictum fuisse τὸ πλοῖον, αἰνιγματικῶς, tradit

H Eustathius.

Μεταφορικὸς, t.4, c.110, d. Μεταφορικῶς, ib.e

Μεταφράζω, t.4, c.70, c. Μετάφρασις, ib.d

Μεταφραστὴς, ib.e Μεταφραστικὸς, ib.

Μετάφρενον, t.4, c.196, c.

A Μεταφύομαι, Transformor, Naturam muto. Plat. in Tim.

Μεταφυτεία, t.4, c.298, d. Μεταφυτεύω, ib.

Μεταφωνέω, t.4, c.308, d. Μεταχείμασις, t.4, c.490, e

Μεταχειρίζω, t.4, c.451, f. Μεταχειρίζομαι, ib.

Μεταχείρισις, t.4, c.445, c. Μεταχείρισις, t.4, c.453, c

Μεταχειρισμός, ib. a Μεταχέω, t.4, c.476, d

Μεταχθόνιος, t.4, c.520, a. & c.645, a. obiter.

Μετάχοιρον, t.4, c.547, f. Μετάχοιρος, ib.

Μεταχρόνιος, t.4, c.644, h. Μεταχρίω, t.4, c.635, d

Μεταχωννύω, ib. Μεταχωρέω, t.4, c.676, b

Μεταχώρησις, ibid. c

Μεταψαλάσσειν, Hesych. μετατιθέναι, Transponere: afferens & τ Μεταψαίρων pro μεταφέρων, Transferens.

Μεταψέφω, eidem est μεταβουλεύομαι, Consilium muto: afferenti itidem μεταψέφειν pro μεταβουλεύεσθαι.

Μεταψηφίζεσθαι, t.4, c.733, a. Μεταψήφισις, ib.

Μετεγγράφω, t.1, c.872, f. Μετεγνώσθη, t.1, c.1856, g

Μετέειπε, t.1, c.1224, f. Μετέειπον, t.4, c.62, d. ob.

Μέτειμι, Intersum, &c. t.1, c.1134, b. Μέτειμι, Eo pòst, &c. c.1139, g

Μετεῖναι, t.2, c.894, a. ob.

Μετεὶς, Ionicè pro μεθεὶς, à μεθίημι, quod est Dimitto. Herodot. μετεὶς τὴν τυραννίδα. Idem, μετέντα ἡμέας μισθαρχίην. Item μετεὶς τὴν γνώμην. Et μετεὶς τὴν στρατιήν. Idem dicit etiam μετεὶς Περσίδα γλῶσσαν pro ἀφεὶς, Sonans, Loquens.

Μετείω, pro μέτειμι, dici tradunt. quod vide. Dixerim potius esse pro μετῶ, Ionica dialysi & epenthesi: ab eodem themate.

Μετεισδύνω, t.1, c.1062, h. Μετεκβαίνω, t.1, c.645, c

Μετεκβιβάζω, Aliò expono, Transpono. Thuc.

D Μετεκδίδωμι, Pòst edo: vel Pòst eloco.

Μετεκδύω, t.1, c.1063, b. Μετεκδύομαι, ib.

Μετέκιον, idem quod μετέλθον: à them. μετακιάω, idem significante quod μέτειμι siue μετέρχομαι.

Μετεμβαίνω, Transcendo. vt qui vno mutato nauigio aliud conscendit. Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα.

Μετέμφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Epigr. affertur pro Insitus. Potius est Ex vno in aliud insitus.

Μετεμψυχόω, t.4, c.754, f. Μετεμψύχωσις, ib. g

E Μετενεγκεῖν, Transferre: vnde pass. μετενεχθεὶς, Translatus. Referuntur ambo ad μεταφέρω.

Μετενσωμάτωσις, t.3, c.1217, b

Μετεξανίστημι, Expello & alibi sedem ponere cogo. Alii, Transfero subinde.

Μετεξαντλέω, t.1, c.468, c. Μετεξέτεροι, t.1, c.1289, d

Μετέπειτα, t.1, c.1160, g

Μετερασω, F. άσω, idem quod μεταγγίζω, De vase in vas trãsfundo, Elutrio, Decapulo. Vtuntur Dioscorides, Galenus & alii medici ac pharmacopœi.

F Μέτερρος, Æolico πάθει pro μέτερος dicitur: & Μέτερρα pro μέτερα. Etymol. & Lex. meum vetus.

Μετέρχομαι, Adeo, &c. t.1, c.1270, f. Μετέρχομαι, Transeo, t.1, c.1271, d

Μετέσσον, t.1, c.1221, b. Μέτεσι, imperson. t.1, c.1134, b

Μετεύχομαι, ex Eurip. affertur pro Opto.

Μετέφην, t.4, c.62, c.

Μετέχω, t.1, c.1348, c. & t.2, c.576, b. obiter.

G Μετεώρεξιν, t.1, c.222, g. Μετεωρίζομαι, t.1, c.224, a

Μετεωρίζω, t.1, c.223, g. Μετεωρισμός, t.1, c.224, b

Μετεωροθῆραι, t.1, c.222, g. Μετεωροκοπέω, t.1, c.223, a

Μετεωρολεσχέω, ib. c. Μετεωρολέσχης, ib. b

Μετεωρολέσχος, ib. c. Μετεωρολογέω, ib. d

Μετεωρολόγιον, ib. c. Μετεωρολογικός, ib. d

Μετεωρολόγος, ib. c. Μετεωροπολέω, ib. e

Μετεωροπόρος, ib. f.

Μετέωρος, t.1, c.[illegible], g. & t.2, c.1436, f. ob.

Μετεωροσκοπέω, t.1, c.223, f. Μετεωροσκοπική, ib.

Μετεωροσκόπος, ib. Μετεωροσοφιστής, ib. g

Μετεωροφένακες, ib. Μετεωρότατος, t.1, c.222, f

Μετεωρόπερος, ib.

H Μέτη, Media. Hesych. enim μέτην affert pro μέσην, exponens tamen & μετουσίαν.

Μετῆλαι, in Μεττῆλαι. Μέτηλυς, t.1, c.1179, e

Μετηνέμιος πῶλος, Pullus equinus qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, vt illi qui apud Homer. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

Μετήορος, t.1, c.220, c. Μετήρμιον, t.1, c.214, d

Μετιδεῖν, affertur pro Contemnere, Despicere: sed sine exemplo.

Μετίημι, Ionicè apud Herod. pro μεθίημι: itémque μετίεμαι, pro μεθίεμαι.

Μεττῆλαι, Hesychio sunt αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι. Poll. lib.1, tit. De partibus currus, habet Μετῆλαι, ita vocari scribens τὰς διδύμους ῥάβδους τὰς εἰς τοὺς ἵππους βλεπούσας ἀπὸ τῆς καμπύλης μέχρι τοῦ κυρτίου.

B Μετίσχω, t.1, c.1363, b. Μετοικεσία, t.2, c.1225, f. Μετοικέω, ib. d

Μετοίκησις, ib. e. Μετοικία, t.2, c.1215, c

Μετοικίζω, t.2, c.1230, d. Μετοικίζομαι, ib.

Μετοικικός, t.2, c.1215, b. Μετοίκιον, τὸ ib. c

Μετοικισμός, t.2, c.1230, e. Μετοικοδομέω, t.2, c.1205, d

Μέτοικοι, t.2, c.1214, d. Μετοίχομαι, t.2, c.1258, a

Μετοιωνίζομαι, t.2, c.1264, f. Μετοκλάζω, t.2, c.1265, g

Μετοκωχή, pro μετοχὴ dicitur, teste Hesych. qui tamen exponit etiam ἐποχὴ, necnon ὀχεία.

Μετὸν, t.1, c.1134, b. Μετονομάζω, t.2, c.1327, c

Μετονομάζομαι, ib. Μετονομασία, ib. d.

C Μετόπη, vocabulum architectonicum. Vitruuius lib. 4 c.2, Vtraque enim, & inter denticulos & inter triglyphos, quæ sunt interualla, metopæ nominantur. ὀπὰς enim Græci tignorum cubilia & asserum appellant, vti nostri ea caua, columbaria. Ita quod inter duas opas est intertignium, id metopa apud eos est nominatum. Sed notandum, scribi vocabulum hoc constanter ibi per th, itémque cap. sequẽti, Necesse est triglyphos constitui contra medios tetrantes columnarum: methopásque, quæ inter triglyphos fient, æquè lõgas esse quàm altas. Et mox, Ita methopæ quæ proximè ad angulares triglyphos fiunt, non exeunt quadratæ, sed oblongiores triglyphis dimidia altitudine. Itidem verò apud Hesych. reperio μεθόπιον, quod & ipse esse dicit μέρος τι τῆς καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλυφίου. vt difficile sit de etymo statuere. nã si μετόπιον scriberetur, esset τὸ μεταξὺ τῶν ὀπῶν, quod inter foramina est, seu tignorum asserumque cubilia & veluti columbaria. Quam scripturam, alii sequuti sunt, ego reiiciendam non putaui.

E Μετόπιν, t.2, c.1362, e

Μετόπισθε, t.2, c.1366, f. Μετόπισθεν, ib.

Μετοπωρινός, t.2, c.1415, f. Μετόπωρον, ib. d

Μετορμίζομαι, Ionicè pro μεθορμίζομαι. Herodotus μετορμίζομαι ἐς γῆν ἄλλην, In aliam terram transfreto.

Μετόρχιον, Interstitium quod est inter arborum seu plãtarum ordines, qui ὄρχοι nominantur. Scribit enim Pollux μετόρχιον nominari τὸ μεταξὺ τῶν πεφυτευμένων, vt quorum ὁ στίχος vocetur ὄρχος. Columella Interordinia appellat. De spatiis (inquit lib.5, cap.5) ordinum eatenus F præcipiendum habemus, vt intelligant agricolæ, siue aratro vineas culturi sint, laxiora interordinia relinquenda. Et sic alibi. Vtitur verò Græca voce Aristoph. in Pace, Ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν αὖ μετόρχιον. Vbi scholiastes quoque μετόρχιον esse dicit τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίον ἐν ᾧ ἢ σῖτος ἢ ἄλλό τι ἐσπαρται. qualia spatia etiamnum in Italia visuntur inter vitium ordines, consita tritico alióve semine. Apud schol. Theocr. scriptum Μετόρχμιον, qui & ipse id esse ait τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. sed ea scriptura minus recta est.

G Μετουσία, t.1, c.1134, d. Μετουσιαστικά, ib.

Μετουσῶ, apud Hes. περιβλέπω, ἀποβλέπω, ἀφορῶ. sed susp.

Μετοχετεύω, t.2, c.1572, b. Μετοχή, t.1, c.1349, a

Μετοχικός, ib. Μετοχλίζω, t.2, c.1577, f

Μετοχμάζω, t.1, c.1367, f. Μέτοχος, t.1, c.1349, a

Μετρέω, t.2, c.902, b. Μετρέομαι, ib.

Μέτρημα, t.2, c.902, h. Μέτρησις, t.2, c.903, a

Μετρητής, ib. a. Μετρητικῶς, ib. f

Μετρητής, ib, e. Μετριάζω, t.2, c.908, a

Μετρικός, οῦ, ὁ, Pertinẽs ad τὰ μέτρα, Qui est τῶν μέτρων. vt ἡ μετρικὴ τέχνη, Scientia mensurarum seu Ars recte metiH endi. Cuius qui peritus est, nominatur μετρικός & ipse. Est & carminum ac versuum μετρική, & μετρικοί, qui eius periti sunt. apud quos μετρικὸς ῥυθμὸς, Rhythmus seu numerus metricus hoc est qui, seu qualis, in metro & mensura versuum requiritur.

Μετριολόγος, Moderatus in verbis. Antiphon. A
Μετριοπάθεια, t.3, c.74, d. Μετριοπαθέω, ib.e
Μετριοπαθής, ib.c. Μετριοπότης, t.3, c.303, e
Μετριοποτήσαντος, ib. Μετριοποτῶ, ib.
Μέτριος, t.2, c.906, c. Μετριότης, t.2, c.907, g
Μετριοφρονέω, ῶ, Moderatè de me sentio, seu Modestè de me sentio, Non nimium me effero. Appian.
Μετρίως, t.2, c.907, a. Μέτρον, t.2, c.898, b
Μετρονόμοι, ib.g
Μέτλον, Hesych. pro μεῖζον, Maius. quod & μέσδον.
Μετωνυμία, t.2, c.1336, f. Μετωνυμικός, t.2, c.1337, a B
Μετωνυμικῶς, ibid. Μετώπη, propr. t.2, c.1395, e
Μετωπηδὸν, t.2, c.1399, h. Μετωπίας, t.2, c.1400, b
Μετώπιον, ibid. & c.1568, d. obit.
Μετωπὶς, t.2, c.1400, d. Μέτωπον, t.2, c.1398, g
Μετωποσκόπος, t.2, c.1399, d. Μεῦ, t.1, c.1075, f
Μεύει, Hesych. affert pro κοιμᾶται, Cubat, Dormit.
Μεχεὶρ, nomen mensis Ægyptiaci in Epigr. In quodam meo lexico veteri γράφεται etiam βεχεὶρ, dicitúrque esse Februarius Romanorum.
Μέχρι, De loco, t.2, c.908. c. Μέχρι, De tempore, ibid. d C
Μέχρι. Quoad, &c. t.2, c.909, a. Μέχρις, t.2, c.908, c
¶ Μὴ, Ne, &c. t.2, c.909, f. Μὴ, Non, &c. t.2, c.910, f. & 1515, d. f. Μὴ, Nunquid, &c. 911, a. Μὴ γὰρ γε, ibid. c Μὴ γε δὴ, ib. Μὴ γὰρ ὅτι, ib. & 1513, a. Μὴ δῆτα, ibid. Μὴ καὶ, t.2. c.1626, f. Μὴ μὴν, ibid. d. Μὴ οἷον, t.3, c. 454, e. Μὴ ὅτι, t.2, c.1512, h. & 1513, a. Μὴ οὐ, seu Μὴ οὐχὶ, t.2, c.910, g & 1529, h. Μὴ ποτε, seu Μήποτε, t.2, c.1512, b.c. Μήποτε δὲ, ib.c. Μὴ πω, seu Μήπω, t.2, c.1509, a. Μὴ πως, seu Μήπως, t.3, c.651, d. Μὴ τις, seu Μήτις, t.2, c.911, b. Μὴ τι, seu Μήτι, Μὴ τι γε, seu Μήτιγε, Μή τι γε δὴ, Μὴ τι δὴ, ib. D Μὴ τοι, seu Μήτοι, Μή τοι γε, seu Μήτοιγε, Μήτοιγε δὴ, ibid. b.e Μὴ φημὶ, t.4, c.52, c
Μηδαμᾶ, t.2, c.1538, f. Μηδαμῆ, ib.e
Μηδαμινὸς, οῦ, ὁ, Qui nihili est, Nullius pretii. ἄτιμος, Hes.
Μηδαμόθεν, t.2, c.1538, e. Μηδαμόθι, ib.d
Μηδαμοὶ, ib.c. Μηδαμὸς, ib.b. & t.2, c.912, a
Μηδαμόσε, t.2, c.1538, d Μηδαμοῦ, ib.c
Μηδαμῶς, ib.f
Μηδατὶ, Hesych. γῆ ἰδία, Terra propria: sed viderit.
Μηδὲ, seu Μὴ δὲ, t.2, c.911, e. Μηδ' ἂν εἷς, Ne vnus quidē. hoc est Nullus, Nemo. pro quo dicitur & οὐδ' ἂν εἷς, necnon μηδεὶς ἄν. Μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, Ne si accideret quidem aliquid. pro Nullo modo, Nullo pacto, quidquid acciderit. quod dicitur & οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται. Greg. Inuect. 1 in Iul. τοσοῦτον ἀόργητος ὢν καὶ παθῶν ὑψηλότερος, κατὰ τοὺς πώποτε τῶν βασιλέων ἀβρέπτους καὶ ἀκινήτους, καὶ μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, τοῦ προσώπου τι παραβρέψαντας. Μηδ' ἐξ ἑνὸς, Ne vna quidem ex re. hoc est Nulla ex re. Plato in Phædro, ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, αὐτὴν δὲ μηδ' ἐξ ἑνὸς, Nam ex principio oriuntur omnia: ipsum autem nulla ex re alia nasci potest, Cicerone interpr. Μηδ' ὀστισοῦν, Ne quicunq; quidem ille sit. id est Nullus, Nemo. Μηδ' ἂν εἷς, siue μηδείς. Μηδ' ὡς, t.4, c.801, a F
Μήδεα, Hesychio sunt non solùm βουλεύματα, Consilia: vt in hoc loco, Ἐν πυρὶ δὲ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν: sed etiam τὰ αἰδοῖα, Pudenda, Verenda, vt in hoc versu, Μήδεά τ' ἐξερύσας δῶκεν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Μηδεὲν, t.1, c.1159, e. Μήδεια, t.2, c.1627, f
Μηδεῖν, Hesych. μὴ ἐσθίειν, Non comedere. Sed vereor ne scribendum sit μήδειν, Attica synaliphe pro μὴ ἔδειν. G
Μηδεὶς, t.1, c.1159, c. & t.2, c.912, a. ob.
Μηδεμία, t.1, c.1159, c. & t.2, c.912, a. ob.
Μηδὲν, t.1, c.1159, c. & t.2, c.912, a. ob.
Μηδέποτε, t.2, c.1512, a. Μηδέπω, t.2, c.1508, g
Μηδεπώποτε, ib. & 1512, b. Μηδεσικάστη, t.2, c.1627, e
Μηδέτερος, t.1, c.1289, b. Μηδετέρως, ib.c
Μηδετέρωσε, ib.
Μηδία Μηδίζω, Μηδικὴ, Μηδικὸς, Μήδιον, Μήδιος, Μηδὶς, Μηδισμὸς, vide infrà in Μῆδος. H
Μηδόλως, pro μηδ' ὅλως, Haudquaquam.
Μήδομαι, t.2, c.1627, f. Μῆδος, τὸ, ib. a. Vide & Μήδεα.
Μῆδος, ου, ὁ, Medus filius Medeæ, à quo Μῆδοι dicti sunt populi qui Caspiis adiacentem portis regionem incolunt, vt Persæ à Persa eius fratre, regionem habitantes vicinam. Illorum regio DICITVR Μηδία, Media: pro Μηδία χώρα, Media regio: ex ADIECT. Μήδιος, ου, ὁ, Medius: ex quo Μήδιοι, siue Μήδιοι ἄνδρες, dicūtur οἱ Μῆδοι, Medi, Qui à Medo originem trahunt: autore Steph. Ab Hes. autem Μήδιος exponitur μαλακὸς, Mollis: proculdubio à vitio eius gentis. fuisse enim eos μαλακοὺς καὶ ἁβροὺς tam in cultu corporis quàm in victu, præter alios Athen. tradit lib.12. Rursum Hesych. & herbam quandam hoc nomine esse ait, necnon λίθον Μηδιάτην. De herba vide Diosc. l.4, c.18. ex quo hæc Plin. lib.27, initio cap.12, Medion folia habet iridis satiuæ, caulem tripedalem, & in eo florem grandem, purpureum, rotundum, semine minuto, radicem semipedalem: in saxis opacis nascitur. Meminit idem & Medeæ gemmæ, l.37, c.10. Medea (inquit) nigra est, à Medea illa fabulosa inuenta. habet venas aurei coloris: sudorem reddit croci, saporem autem vini. Præter hoc Μήδιος à Medis deriu. ET Μηδικὸς, οῦ, ὁ, Medicus, Medorū proprius. vt Μηδικὴ στολὴ, Amictus seu habitus Medicus. Et Μηδικὴ βοτάνη, Medica herba: sic dicta ἀπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ πλεονάζειν, quòd magna eius in Media copia sit: maxima prædita vi nutriendi equos, inquit Strabo lib. 11, & ex eo refert Stephanus. Sic & Plin. lib.18, c.16, Medica externa etiam Græciæ, vt à Medis aduecta per bella Persarum, quæ Darius intulit. Sed vel in primis dicenda. tanta dos eius est: quum vno satu amplius quàm tricenis annis duret. Similis est trifolio, caule foliisque geniculata: quidquid in caule assurgit, folia contrahuntur. Vide & Catonem De re rust. c.41: Varronem, l.1, c.42, & lib.2, cap.2: Columell. lib.2, c.2: item Aristot. Hist. anim. lib.8, & Diosc. lib.2, cap.177. Rursum Strabo loco paulo antè citato, Fert (inquit) Media & τὸ σίλφιον: vnde succus eius dicitur Μηδικὸς ὀπὸς, Medicus succus: Cyrenaico non multò inferior, nonnunquam & præstantior. Idem est apud Steph. Est & Μηδικὴ μηλέα, Medica malus: & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum. de quibus t.2, c.1634, f: & 1633, d. vide & Plin. lib.12, c.3: l.11, c.35. vbi itidem malum Medicum vocat, nec aliam arborem in Medis laudari ait. Quin & Virg. Georg. lib.2, Media (inquit) fert tristes succos tardúmque saporem Felicis mali: quo non præsentius vllū (Pocula si quando sæuæ infecere nouercæ, Miscuerúntque herbas & non innoxia verba) Auxilium venit, ac membris agit atra venena. Ipsa ingens arbos, faciémq; simillima lauro, Et, si non alium latè iactaret odorem, Laurus erat. folia haud vllis labētia ventis, Flos apprima tenax. animas & olentia Medi Ora fouent illo, & senibus medicantur anhelis. Item Μηδικὸς ὄρνις, Medica auis, dicitur ὁ ταὼς, Pauo, quòd ex Media in hæc citeriora loca sit transuectus. Plurali numero τὰ Μηδικὰ apud historicos pro Res contra Medos gestæ, Bella Persica. Aristot. Polit.5, μετὰ τὰ Μηδικά. Ibidem, μικρὸν ὕστερον τῶν Μηδικῶν. Et rursum, ἐν τοῖς Μηδικοῖς. Inde Μηδοφόνοι, Medorum occisores, in bello videlicet contra eos, seu contra Persas, gesto. Epigramm. Pro Μηδικὴ, siue Μηδία, dicitur etiam Μηδὶς, cuius Steph. meminit. vt Μηδὶς γυνὴ, Μηδὶς χώρα. Deniq; à Medis est VERBVM Μηδίζω, significans Medos imitor. Item Medos sequor, hoc est Medorum partes sequor, Cum Medis seu Persis facio. Xen. Hellen.3, ὅτι μόνος Ἐρετριέων μηδίσας ἔφυγεν. Vnde VERBALE Μηδισμὸς, οῦ, ὁ, Cum Medis seu Persis facere. Herodot. μηδισμὸν τῶν Αἰγινητέων ὀνειδίζων.
Μηδεσιμών, t.2, c.1627, f
Μηδοτιοῦν, siue μηδ' ὁτιοῦν, Nihil quidquam.
Μηδοφόνος, ου, ὁ, Qui Medos interfecit. In Epigr. Vide Μῆδος.
Μηθὲν, Nihil, seu nihil quicquam: ex μήτε & ἓν, vt μηδὲν ex μηδὲ & ἕν. Legitur apud prosæ etiā scriptores, Aristot. & Plutarch. sed sæpius in carmine.
Μήθυμνα, t.2, c.1604, d
Μήθω, siue Μήθομαι, inusitatū thema ex quo μα[illegible] tuatur sua tempora, vt λανθάνω à λήθω [illegible]
Μηίειν, Galen. in Lex. Hippocr. μαστεῦσαι [illegible]
Μῆκα, Hesychio κέρατα, Cornua [illegible] γας secundum quosdam ab H[illegible] κερατώδεις, Cornutas. Sed h[illegible] bilis. reuera enim αἱ αἶγες ap[illegible]

ΒΟ Μηκᾶδες, significare Capris propriâ vocē reddere. nam propriū capris est μηκᾶδες, vt βληχᾶδες ouiū, & μυκᾶδες boū. Sunt q interpr. Balare: quū tamē id ouibus peculiariter cōueniat, vt Mugire bobus. dicente tamē & Plin. l. 20, c. 14, de pulegio, Gustatū à pecore caprísque balatū cōcitat. Hom. præter. med. ouibus etiā tribuit: Il. δ, Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκουσάμεναι ὄπα ἀρνῶν, Indesinenter balātes postquā audierunt vocē agnorū. nam & schol. id præteritum reddit per præsens μηκώμεναι. Vtitur Nicand. & VERBO Μηκάζειν, inde deriuato, & eandē retinente significationem. Verùm tribuit id homini qui toxicum biberit: in Alexipharm. v. 214, Αὐτὰρ ὁ μηκάζει μαρίης ὑπὸ μυθεία φλύζων. vbi schol. exp. μηκᾶται ὡς πρόβατον, Balat vt ouis. poeta paulo pòst pro eo dicit generalius βοάα, Clamat, Vociferatur. Superiore verò adiectiuo μηκάδες vtitur non Homerus solùm, cùm alibi tū Od. ι, βόσκει δ' ἔπι μηκάδας αἶγας, sed Theocr. etiā & comicus quidā apud Athen. l. 10, caprinum lac gryphicè vocās μηκάδων Αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον. Porrò à μηκάομαι, siue μηκάζω, est VERBALE Μηκασμός, οῦ, ὁ, significans Balatus. Plut. in Probl. Rom. de iis qui comitiali morbo corripiuntur, μηκασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιᾶσι. Dicitur ET Μηκὴ pro μηκασμός, Balatus, Caprarum vox: vt βληχὴ, Vox seu balatus ouium. hoc, à βληχάομαι: illud, à μηκάομαι. Affertur autem id μηκὴ à schol. Hom.

Μήκων, ωνος, ἡ, Papauer: nomen & herbæ & seminis. eius quatuor produntur differentiæ: vnū, satiuum siue hortense, cuius tria genera obseruant: primum, capitulo longo & semine candido, quod panibus sanitatis vsu inspergitur, vel tostū in secunda mensa bellarii modo editur: secundū, cui caput insidēs demissúmq; est, & semē nigrū, quod πιθῖτις vocatur & ῥοιάς, quia eius scapo lacteus succus emanat: tertium, magis syluestre, multò hoc longius & productiore capitulo. Alterū genus papaueris, erraticum est, quod ῥοιάδα propriè vocant, quia flos eius protinus decidit. id in arui nascitur flore interdum puniceo, interdū albo, capite oblongo, sed minore quàm est caput anemones, cui similis est. Tertiū est quod κερατῖτις μήκων dicitur, Papauer corniculatū, flore pallido, calyculo fœnigræci in corniculorum modū inflexo, semine papaueris pusillo nigróq;. Quartū, ἀφρώδης, hoc est spumeum, dictum, quia totum colore candido spectatur atq; spumeū. vocatur ab aliis Ἡράκλειον. Hæc inter alia Gorr. Vide & Theophr. lib. 9, c. 13: Plin. l. 20, c. 18, & 19: & l. 19, c. 8. Vide itē Diosc. l. 4, c. 64, 65, 66, 67. A Nicādro ἡ μήκων dicitur κυελληγόνος, quoniam semen & veluti fœtum suum in capite fert. quod caput κωδίαν nominare solent siue κωδύαν. Hom. κάρη etiam appellat, Il. θ, Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. Et huius imitatione Caput Virgil. Æn. 9,—lassóq; papauera collo Demisere caput, pluuiâ quum fortè grauantur. | Hesych. μήκων est etiā ἡμερόπιτυς, & ὕφασμα βύσσινον, necnō περίπτωμά τι τῆς πίννης & cæterorū ostreorū. vt & Aristot. Hist. anim. lib. 4, c. 4, scribit τὴν μήκωνα esse veluti περίπτωμα πᾶσι τοῖς ὀστρακηροῖς. esse autē ἐν τῷ πυθμένι, εἶτα ἐπικάμψαντα, αὖθις φέρεσθαι πάλιν πρὸς τὸ ἄρκτικόν. vndē ἕλικην ei tribuit, dicēs, ἡ δ' ἀρχὴ τῆς ἐντέρου περὶ τὴν ἕλικην τῆς μήκωνος. Sicut verò ibidē ait μέχρι τῆς μήκωνος ἥ ἐστιν ἐν τῷ πυθμένι: ita Athen. lib. 3 de buccinis, τούτων δὲ αἱ μήκωνες λεγόμεναι πρὸς τοῖς πυθμέσιν, ἁπαλαί. Rursum Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 15, de purpuris, τὸ δὲ ἄνθος ἔχουσιν ἀνὰ μέσον τῆς μήκωνος καὶ τοῦ τραχήλου: Plin. verò l. 9, c. 36, scribit purpuras florem illum tingendis expetitum vestibus, in mediis habere faucibus. Ex Æliani quoque Histor. animal. tradit Suidas μήκωνα esse μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τῆς πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν θολόν. Sic Athen. lib. 7, de polypo itidem, ἔχει δὲ τὸν λεγόμενον θολὸν οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπόξανθον, ἐν τῇ λεγομένῃ μήκωνι. ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις. vt sit folliculus & veluti vesica supra ventrem sita in qua suū gerit atramentum. Vbi etiam nota eos masculino genere dicere ὁ μήκων. | Μήκων apud metallicos dictum fuit etiam ψάμμου τι εἶδος, teste Polluce lib. 7, c. 27. forsan à similitudine seminis papaueris, vt κέγχροι à milii similitudine nominātur arenulæ aureæ. | Μήκωνες, οἱ, dicūtur esse etiam pisces quidam gregales apud Aristot. Hist. anim. l. 9: Gazæ Papaueres. Porrò à superiore μήκων DERIV. Μηκωνικός, οῦ, ὁ, Papauereus, seu Qui papaueris est. vt σπέρματα μηκωνικὰ apud Athen. l. 2, Semina papaueris, seu Semina papauerea. vt Ouid. dicit Papaueree comæ, de capite papaueris. ITEM Μηκωνίτης λίθος, gemma papauera exprimens, autore Plin. l. 37, c. 10. ET Μηκωνὶς θριδακίνη, species lactucæ atræ: sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. l. 19, c. 8. Quāquam enim omnes lactucæ somnū parere dicantur, hæc tamen multò magis, papauerea quadam vi prædita. Meminit eiusdem idem Plin. lib. 20, c. 7: & Galen. περὶ τῶν κατὰ τόπους lib. 8, c. 4. Apud Aetium lib. 15. μηκωνῖτις dicitur, vt tradit Gorræus, qui & ipse μηκωνίδα esse scribit lactucæ atræ, amaræ & lactentis quoddam genus, sic dictum à copia lactis soporiferi, quo somnum inducit non aliter quàm τὸ μηκώνιον. Est AVTEM Μηκώνιον, Succus papaueris, qui ὄπιον etiam alio nomine vocatur. Sunt tamen qui ea distinguant, Pliniū sequuti, qui l. 20, c. 18, scriptum reliquit, quum capita ipsa & folia papaueris decoquuntur, succum meconium vocari, multò opio ignauiorē. Μηκώνιον vocat Hippocrates τὸν πέπλον καλούμενον: quem & μηκωνῖτιν nominat: inquit Galen. in Lex Hippocr. Sic Plin. l. 27, c. 12, Peplos, quam aliqui sycen, alii meconion aphrodes vocant. pro his Dioscor. l. 4, c. 168, Πέπλος· οἱ δὲ, συκῆν, οἱ δὲ, μήκωνα ἀφρώδη καλοῦσι. Hanc μήκωνα ἀφρώδη ab Aetio vocari μηκαφρόδιτον, & commendari in potu contra viperas, autor Gorr. Rursum μηκώνιον dicitur excrementum illud quod pueri primum emittūt, forsan à coloris aut spissitudinis similitudine. Scribit. n. Aristot. Hist. anim. l. 7, c. 10, infantem recēns editum ἀφιέναι περίττωμα, & quidem πλέον ἢ τὸ παιδὸς κατὰ μέγεθος. hoc à mulieribus vocari μηκώνιον. eius χρῶμα esse αἱματῶδες καὶ σφόδρα μέλαν καὶ πιττῶδες· μετὰ δὲ τοῦτο ἤδη γαλακτῶδες, quoniam videlicet lac sugere incipit. Sic Aet. Serm. 4, tetrab. 1, c. 3, infantis recēns nati anum digitis diduci iubet. eo. n. modo ipsum τὸ μηκώνιον λεγόμενον ἐκβάλλειν. Plin. l. 28, c. 4, in ipso vtero emitti has sordes ab infante ait. Rursus (inquit, de sordibus humanis loquens) in fœminis, infantium aluo editas sordes in vtero ipso, cōtra sterilitatem subdi censent: meconion vocant. Et Celsus l. 7, c. 29, Solet euenire vt is infans humore distendatur, ex eóque profluat fœdi odoris sanies: loquens de partu intus mortuo. Deniq; παρὰ τὴν μήκωνα DICTA Μηκώνη fertur, quòd ibi primùm Ceres papaueris fructum inuenerit. Etymol. Suidas vrbis nomen esse dicit.

Μηλαφῆσαι, Hesych. ψηλαφῆσαι, Tangere, Contrectare.

Μηλεαγορεῖ, Hesych. δημηγορεῖ, Concionatur.

Μήλη, ης, ἡ, Specillum: instrumentū chirurgicum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur. Quæ quum varia sint, eorum varietas adiunctò distinguitur. vt σπαθομήλη, Specillum latum, seu potius specilli altera pars lata, instar spathæ siue rudiculæ, quo chirurgi vnguēta vel diluunt, aut miscent, vel ægris oblinunt, vel super alutam aut linamentum expandunt. Id Hippocrates μήλην πλατεῖαν nuncupauit. Dicit igitur Gal. l. 1 περὶ τῶν κατὰ τόπους, c. 8, de parygro emplastro, τοῦτο αὐτὸ μαλάξαι ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπαθομήλης ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπιχρίστον, οὐκ ἔμπλαστον, ἐπιθήσεις. Et Marcel. empir. Spathomela agitabis. Et Hipp. μήλης τῷ πλατεῖ

Apud eundē Hippocr. est & μήλη διαστομωτεὶς, qua nimirum aliquid διαστομοῦται καὶ διαστέλλεται: vnde & διαστολεὺς nominatur, teste Galen. in Lexico Hippocr. Ibidem annotat idē Galen. μήλην ἐξωτίδα ab Hippocr. vocari τὴν μηλωτίδα, siue μηλωτεῖδα. de qua paulo infrà. At μήλην ἰσχυρὴν, eidem esse τὴν τραυματικὴν μήλην, Specillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter vti solent chirurgi. Præterea τῇ μήλῃ tribuitur κυαθίσκος & πυρὴν. Latini κυαθίσκον τῆς μήλης vocāt, Specillum auersum. Cels. lib. 5, c. 28, Quidquid autē inspergitur, auerso specillo infundi debet. Et lib. 7, c. 21, Quod paruulum est, super inguen in aluo vel digito vel auerso specillo repellendum est. Et c. 27, Vulnus digitis vel auerso specillo diducendum est, vt torquentibus exitus detur. Id autē esse τὸν κυαθίσκον, Scribon. docet, inquiens c. 227, Ac quarto die auriscalpio auerso, quā partem κυαθίσκον Græci vocant, sensim tentare, mouere abalienatū oportet, quò celerius hæmorrhoides excidant. At πυρὴν τῆς μήλης, Nucleus specilli, est extremū eius capitulū, piri formā repræsentans. Gorr. quoq; scribit specillū duobus extremis constare: alterū, ferè semper latū esse, alterū verò diuersæ figuræ. si concauū est, κυαθίσκον appellari: si rotundū, πυρῆνα μήλης, hoc est specilli nucleum: si fissum est, vt aliquid apprehendi & extrahi possit, ἄγκαι nūcupari. Celsum omnē eam partē vno nomine auersum specillū dicere. Galen. l. 4 τῶν κατὰ τόπους pharmacū illini iubet ἢ πτεροῖς ἢ ἐρίῳ περιβεβλημένῳ μήλῃ ἢ πυρῆνι, specillo lana obuoluto, aut eius capitulo. Porrò à nomine μήλη DERIV. VERB. Μηλόω, ῶ, significans Specillum demitto in, seu Specilli demissione pertento. Poll. n. & Hes. μηλῶσαι esse dicunt τὸ τὴν μήλην καθεῖναί τινι. quod & καταμηλῶσαι dicitur. Idem H. μηλοῦν & καταμηλοῦν dici solitos scribit quū ἐν τῷ ἐμεῖν καθίεσαί τι εἰς τὸ στόμα. Cuius hoc extat exemplum apud Poll. ex Phryn. Ἔμει καταμηλῶν. φλέγματος γὰρ εἶ πλέως, Specillo in guttur immisso vome, seu Manu aut penna specilli loco. Præterea Hes. verbo hoc significari ait τὸ τὰ βαπτόμενα ἔρια πιέζειν εἰς τὸ χαλκεῖον, Lanas quæ tinguntur spatha seu rudicula deprimere in ahenum. Vnde fortassis DICVNTVR Μήλωθρα, τὰ βάμματα, Colorameta quibus panni immerguntur. Hes. n. βάμματα esse dicit: sed addens, alios hoc μηλώθρου vocabulo accipere τὸ τῶν δερμάτων βάμμα, alios τὸ περίσυρμα τῆς πορφύρας: alios hoc nomine intelligere καλλωπίσματα, Fucamenta. Sanè ἄμπελος ἡ λευκὴ, Vitis alba, μήλωθρον & ψίλωθρον à quibusdam vocatur quia fructu eius, qui est βοτρυοειδὴς & πυῤῥὸς, ψιλοῦται τὰ δέρματα, teste Diosc. l. 4, c. 184. vt & Plin. l. 23, c. 1, quū dixisset vitē albam esse quam Græci ampeloleucen, alii ophiostaphylon, alii melothron, alii psilothron appellāt: subiungit aliquāto pòst, Semen in vua raris acinis dependet, succo rubente, postea croci. nouere id qui coria perficiunt. illo enim vtuntur. Ab eodē Plin. l. 21, c. 9, melothron numeratur inter herbas quæ in coronamenta venere folio. Meminit & Theophr. Hist. pl. l. 3, c. vlt. & l. 6, c. 10. Itē παρὰ τὸ μηλῶσαι DICTA Μηλωτεὶς, Specillū oricularium: Hippocr. μήλη ἐξωτίς. Galen. l. 3 τῶν κατὰ τόπους, de iis quæ in aurē inciderint, κυαθίσκῳ τινῷ μικρῷ μηλωτεῖδος ἀνάσπα ἀσφαλῶς. vt Cels. l. 6, c. De extrahendis quæ in aurem inciderunt, Sin aliquid exanime est, specillo oriculario protrahendum est. Rursum tamen Galen. τῇ μηλωτεῖδι vtitur etiā in hæmorrhagia nariū, τῶν κατὰ τόπους l. 4, τὸ σπογγίον ἐπιτίθει ἔξωθεν τοῦ αἱμοῤῥοοῦντος μυκτῆρος, πιέζουσα μηλωτεῖδι μέχρι τοῦ προσωθῆναι. Ac fortasse par tiū specilli genus est quo μηλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ ὦτα aut alias cauitates. id est quo immisso aliquid extrahunt premúnt ve. SANE Μήλωσις dicitur Specilli demissio, seu Pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso. Hipp. De vuln. in cap. ἕδρην τι τοῦ βέλεος ἐξελέγχει μήλωσις, καὶ ἣν ἐμφλασθῇ τὸ ὀστέον ἔσω ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ, καὶ ἢν ἰσχυρῶς ῥαγῇ τὸ ὀστοῦν. Idē Hippocr. & verbo μηλῶσαι vtitur, De morb. lib. 1, καὶ μηλοῦντα κεφαλὴν μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, specillum in caput demittendo explorandi causa.

Μηλία γῆ, vide infrà in Μῆλος. At Μήλιαι, Hes. ἀστράγαλοι.

Μηλιὰς, in Μῆλος. Μηλιανθμὸς, t. 2, c. 1642, a

Μηλίζω, t. 2, c. 1640, d. Μηλινοειδὴς, ib. c

Μηλινόεις, εντος, ὁ, idem τῷ μήλινος, Melinus. hoc est Colorē mali cotonei referens. Nicand. Ther. v. 173, χροιὴ ἄλλοτε μηλινόεσσα καὶ αἰόλος, ἄλλοτε τεφρὴ, Πολλάκι δ' αἰθαλόεσσα. Quāquam ibi cum diphthōgo ει μειλινόεσσα scribitur. forsitan παρὰ τὸ μέλι, poetica epenthesi τοῦ ι. Schol. & ὠχρὸν & χλωρὸν exp.

Μήλινος, t. 2, c. 1639, h. Μήλιος, vide in Μῆλος.

Μηλὶς, t. 2, c. 1640, e. vide & Μῆλος.

Μηλίτης οἶνος, t. 2, c. 1640, d. Μηλόβαι, t. 2, c. 1641, a.

Μηλοβάται, ib. Μηλιβολέω, t. 2, c. 1619, f

Μηλοβοτέω, t. 2, c. 1641, b. Μηλοβοτὴρ, ib.

Μηλοβότης, ib. Μηλίβοτος, ib.

Μηλοειδὴς, t. 2, c. 1640, g. Μηλόκαρπος, ib.

Μηλολαίθη, siue Μηλολόνθη, t. 2, c. 1638, a. g

Μηλολόνθιος, ib. g. Μηλομαχία, ib.

Μῆλον, Pomum, t. 2, c. 1630, f. Μῆλον, Pomum, generaliter de omnibus fructibus, t. 2, c. 1636, c. Μῆλον, Malus, arbor, ib. d. Μῆλον, Ouis, t. 2. c. 1641, a. Μῆλα, τὰ, Genæ, Malæ, t. 2, c. 1636, d. Μῆλα, De mammis puellæ, t. 2, c. 1637, b. Μῆλον, Oculorum quidam tumor, ibid. Μῆλα, Carnes quædam rubræ sub tonsillis, ib. b. Μῆλα, Labra, ib. c

Μηλόνθη, t. 2, c. 1638, a. Μηλονόη, ib. h

Μηλονομεὺς, t. 2, c. 1641, d. Μηλονόμος, ib.

Μηλοπάρηος, t. 2, c. 1638, h. Μηλοπέπονες, t. 2, c. 1639, a

Μηλοπλακοῦντιον, ib. b. Μηλοπλακοῦς, ib.

Μῆλος, ου, ἡ, Melus: insula vna ex Cycladibus, in qua vrbs eiusdē nominis. Eius ciuis, Μήλιος, Melius. Ab Aristoph. in Nub. Socrates vocatur Μήλιος, non quòd ex Melo oriūdus esset, sed quòd videretur facere cū Diagora Melio qui ἄθεος habebatur: posito ibi nomine Μήλιος pro ἄθεος καὶ ἀσεβὴς ὡς Διαγόρας ὁ Μήλιος. Apud eundem comicum prouerbialiter Μήλιος λιμὸς, Melia fames: pro maxima. quia talis olim Melum pressisse dicitur. Ab hac ipsa insula denominata Μηλία γῆ, Terra Melia, coloris cinericii vt Eretria, non medicis tantùm vsitata ad corpus reddendū purum, sed pictoribus etiā ad diuturnitatē colorum. Vide Diosc. l. 5, c. 180. Vocatur eadem & Μηλίς. Ita enim apud Plut. De discern. amico & adul. Apelles pictor Megabyzo volenti aliquid differere de lineis & vmbra, respondit, Ὁρᾷς τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρίβοντα; A Theophr. in l. De lapid. nominatur & Μηλία & Μηλιάς. vbi etiā dicit pictores ea vti quod sit καλὴ, διὰ τὸ λίπος ἔχειν καὶ πυκνότητα καὶ λειότητα. Apud Hippocr. verò in l. De vlc. μηλιάδες ὠμῆς Galenus exp. τῆς ἀπὸ Μήλου χαλκίτιδος ἢ στυπτηρίας: quoniam eodem libro bis pro eodē dicit, στυπτηρίην μηλείην: attestante & Dioscor. τὴν Μηλίαν γῆν esse στυπτηριώδη τῇ δυνάμει, aluminosa vi præditam. Latini scriptores τὴν Μηλίαν γῆν appellant Melinum: vt Plin. lib. 35, c. 6 & 7: & Paul. iurisc. Pand. l. 31, De legatis 3. Ita Vitruu. l. & c. 7, Melinum nomē habet ex eo quòd eius vis metalli insulæ cycladi Melo dicitur esse. Necnon Plaut. in Mostell. Neq; cerussam, neq; melinū, neq; aliam offuciā. Alioqui Μηλία est & vrbs Thessaliæ vicina Trachini: cuius incolæ dicuntur Μηλιεῖς, vt tradit Schol. Soph. in Trachin. p. 338. qui ab iisdem & Μηλιάδας νύμφας denominari scribit in Philoct. p. 410. Ab eadem vrbe dicta Μηλὶς λίμνη à Sophocle in Trachin. p. 353: & Μηλιακὸς κόλπος à Schol. ibidē. qui etiā addit, eum λίμνην dixisse pro θάλασσαν. Mentio horū apud Steph. quoq;, qui Μηλίαν esse dicit etiam vicum Acarnaniæ.

Μηλοσόη, t. 2, c. 1641, e. Μηλόσπορος, ib. g

Μηλισσοὸς, t. 2, c. 1641, e. Μηλοσφαγέω, ib.

Μηλοσφαγία, ib. Μηλοτρόφος, ib.

Μηλοφάγος, ib. Μηλοφόνος, t. 2, c. 1642, a

Μηλοφόρος, t. 2, c. 1639, g Μηλοφύλαξ, t. 2, c. 1642, a

Μηλόω, & Μήλωθρον, vide in Μήλη.

Μήλων, t. 2, c. 1640, e. Μηλωτὴ, t. 2, c. 1642, b

Μηλώτης, ib. c. Μηλωτὶς, ib.

Μηλωτεὶς, ib. Vide & Μήλη. Μήλωψ, t. 2, c. 1639, d

Μὴν, particula, t. 2, c. 1623, c. Μὴν, Mensis, t. 2, c. 915, b.

Μῆνες, Menstrua, &c. t. 2, c. 916, a

Μηναγυρτέω, ib. b. Μηναγύρτης, ib.

Μήνανθος, ib. d. & t. 1, c 444, b.

Μήνη,t.2,c.919,c. Μηνησωωδία,t.3,c.1399,h.ob. Μηνησωῳδός, ibid.f.ob.

Μηνιαῖος,t.2,c.919,a

Μηνιάρχοι,& Παριαμβίδες,dicti fuerunt quidam νόμοι κιθαριστήριοι εἰς καὶ προσηνύλουν.Poll.l.4,c.10.

Μηνιάω,t.2,c.923,a

Μήνιγμα,Hes.μῆνιν:si tamen non potius scripsit μῆνιν,vt idem sit quod μήνιμα,Ira,Excandescentia.

Μήνιγξ γγος,ἡ,Membrana,& peculiariter ea quæ cerebrũ foris integit,Pellicula cerebrũ ambiẽs, Tunica seu inuolucrũ cerebri:à Polybo medico dicta εἰλαμίς,quoniã cerebri est inuolucrũ. Alex.Aphr.Probl.l.1,ἐκπυροῖ τὰς μήνιγγας τοῦ ἐγκεφάλου. Sic Aristot.Hist.anim.l.3,μῆνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. | Hesych. μῆνιγξ est nõ solùm ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου,sed etiam τὸ ἐφιστάμενον τοῖς οἰνηροῖς πίθοις ἐν τῷ οἴνῳ περὶ τοῦ αὐθεῖν:item ἐπίπλους. Est & insulæ nomen apud Ptol.& Strab. A superiore μῆνιγξ est COMP. Μηνιγγοφύλαξ,Custos membranæ cerebri:instrumenti chirurgici genus,de quo Corn.Cels.l 8,c.3.Lamina est ænea , firma, paulùm resima,ab exteriore parte læuis, qua chirurgi in vulneribus capitis vtũtur quoties excidendum os est & attollendum , metúsque imminet ne in ipso opere cerebri membrana,negligentius & vltrà quàm res postulat,premẽdo,lædatur:ex quo sopores & graues inflammationes cum periculo mortis oriuntur.Ea de causa Græcis μηνιγγοφύλαξ, Celso membranæ custos,appellatur.Gorr.Meminit &Galen.Cõm. εἰς τὸ κατ᾽ ἰητρεῖον.

Μηνιθμὸς,t.2,c 922,g. Μήνιμα,ib.f

Μῆνις,t.2,c.921,f. Μηνίσκος,ib.c

Μηνίω,t.2,c.922,d. Μηνοειδὲς,τὸ,subst.t.2,c.919,e

Μηνοειδὴς,ib.d.& t.3,c.1393,d. & c.1399,g.ob.

Μήνυμα,t.2,c.923,c. Μήνυσις,ib.

Μηνυτὴς,ib.d. Μηνύτρον,ib.

Μηνύτωρ,ib. Μηνύω,ib.b

Μῆον,Meum:herba,de qua in Μεῖον suprá.

Μήποτε,seu μή ποτε,t.2,c.1512,b. Μήπω,t.2,c.1509,a

Μηρά,τὰ,t.2,c.1644.a. Μηραῖος,t.2,c.1646,a

Μήριγξ,Spina quæ villis ouium adhæret.Hesych.

Μήρινθος,ου,ἡ,Funiculus:σπαρτίον,σχοινίον.quod & μέρμις. Alex. Aphr.ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, per funiculũ piscatoriũ piscatoris corpori torporẽ immittit.Sic & in Epigr.pro funiculo piscatorio positũ legitur. Apud Aristot.verò De mundo,οἱ νευροσπάσται μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζώου,καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμόν, ἔστι δὲ ὅτε πάντα τὰ μέρη, μετά τινος εὐρυθμίας, Vno funiculo seu neruo adducto,Vna fidicula. Hom.quoq; hoc vocabulo vsus est, Il.ψ,canẽs, ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, tenui funiculo. Apud Hes.legitur ET Μηρινθία, ἀνδρτῷ.

Μηρίον,t.2,c.1646,a. Μηρορραφὴς,t.3,c.669,a

Μηρὸς,t.2,c.1643,a. Μηροτρμέω,t.2,c.1644,c

Μηροτραφὴς,ib. Μηροτυπὴς,ib.

Μηρυκάζω Μηρυκάομαι,& Μηρυκίζω,idem significãt,nimirum Rumino.Etymolog.ea deriuat ex them.Μηρύκειν, quod significare ait τὸ ἐκ βάθους ἀρύεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν, E profundo haurire & in minuta concidere. hoc autem μηρύκειν esse παρὰ τὸ μηρύειν quod sit ἀναλέγεσθαι. Ita vt μηρύκειν, μηρυκᾶσθαι, μηρυκάζειν & μηρυκίζειν propriè significent Cibum iam antè mansum & deglutitũ veluti reuoluere ac rursum mandere:ἀναρύτεσθαι τὴν τροφὴν καὶ πάλιν μασᾶσθαι.quod ipsum Ruminare est. Porrò μηρύκομαι legitur in Hippiatr.συμβαίνει δὲ τοῖς ἐλάφοις ἐγγίνεσθαι τοὺς σκώληκας ἐν τῇ κοιλίᾳ,καὶ μηρυκομένων αὐτῶν ἀναφέρεσθαι.Secundum μηρυκᾶσθαι,apud Luc.dicentem,ἀναμηρυκώμενος [illegible] ἡμῖν τὰ βεβρωμένα.Tertio vtitur Aristot. sub finem Hist.anim.τὰ δὲ μηρυκάζοντα (inquit) τῶν ζώων χαίρει μηρυκάζοντα,καὶ μηρυκάζουσιν ὥσπερ ἐσθίοντα.μηρυκάζει δὲ τὰ μὴ ἀμφώδοντα,vt boues,oues,capræ,cerui: necnon τῶν ἀμφωδόντων quædam, vt mures Pontici & pisces quidam,& inter hos is qui ἀπὸ τοῦ ἔργου DICITVR Μήρυξ.Hæc ille. Meminit verò & Hesych.τῶν μηρύκων ἰχθύων,piscium qui μήρυκες nominantur,eo quòd ruminent vt quadrupeda. At Athen.vult τὸν σκάρον μόνον τῶν ἄλλων ἰχθύων μηρυκάζειν. Quarto μηρυκίζειν vtitur Basil. dicens, οὐδὲ γὰρ μηρυκίζει τι παρ᾽ ἰχθύσι. Idémq; vtitur & VERBALI Μηρυκισμὸς,οῦ,ὁ.Ruminatio.Necnõ & Greg.

Μηρυκάομαι,Μηρυκίζω Μηρυκισμὸς,Μήρυκος,vide in præced. Μηρυκάζω.

Μήρυμα,vide in Μηρύω. Μήρυξ,in Μηρυκάζω.

Μηρύω,Etymologo est τὸ ἀναλέγομαι,Reuoluo: Suid. τὸ τὰ ἱστία συνάγω,Glomero.Galen,quoque apud Hippocr.μεμήρυκεν exp συνείληκεν,Conuoluit: metaphoram esse dicẽs ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων. Quoniam verò inter nendũ stamina,fila non solùm agglomerantur,sed etiã deducuntur,& id quidem prius , ideò non mirũ esse debet Hesychium afferre & μηρυομένη pro ἐκπηνιζομένη,& μηρύσαντο pro συνέστειλαν.mulieres enim filum quod deducendo extenderunt , mox contrahendo agglomerant, vtrunque fusi circumactione. Hesiod.vsurpauit pro Texere seu Intexere : in Erg.Στήμονι δ᾽ ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexere. INDE Μήρυμα, ατος,τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, Filum seu stamen quod digitis è colu deductum,& fusi circumactione recollectum agglomeratúmque est. quod idem νῆμα.Ita Soph.schol.in Trachin.p.356,quod tragicus vocat κάταγμα οἰὸς,ipse exp.αἴγειον μήρυμα,Fila deducta è caprina lana aut ouina Plut.verò De def. orac.Carystum dicit aliquando tulisse μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη,è quib.conficerent χειρόμακτρα, δίκτυα & κεκρυφάλους,hoc est lapides molles qui in fila seu stamina deduci possent,vel,vt Turn.vertit, Molles lapidum glomos qui in licia deducerentur. quo modo & Strab. initio lib.10,scribit Carysti φύεσθαι λίθον τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην,lapidem qui carpatur, in fila deducatur & texatur.indéque fieri tum alia ὑφάσματα tum χειρόμακτρα. Apud Hes.reperio ET Μήρυσμα, ET Μήρυγμα,hoc, expositum ἀνίεγμα & τὸ ἐκπηνιζόμενον: illud, κάταγμα & σπάσμα ἐρίου. Itémque apud Poll.lib.7,c.10, reperio τὸ κάταγμα vocari & μήρυγμα. Vtitur hac voce Nicander Nam in Ther.v.160, dicit aspidem serpentẽ κατ᾽ ἐνα πόνεϊρπιν ἐτραπον ὀλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρός.pro μακρῷ διασπασμῷ καὶ εἰλιγμῷ. Et v.265 de ceraste,θοος αἶψα θύνει ἀβλαπτο ἰθείας δολιχῷ μηρύγματι γαστρός. appellans μήρυγμα hoc loco tractũ illum serpentũ quo sese in incessu cõuoluunt ac veluti glomerãt & extendunt.τὸν εἰλυσπασμὸν, quum sese conuoluendo trahunt.

Μήσασθαι,est βουλεύσασθαι, μηχανήσασθαι, τεχνήσασθαι, Animo moliri & machinari. Hom.Od.λ,τί τι ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;Et Il.ζ,αὐτὰρ ὁ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ.Ex eadem Hom.Il.affertur κακὰ μήσατ᾽ Ἀχαιοὺς,pro εἰργάσατο.Sunt autem hæc à them.μήδομαι.

Μήστωρ,t.2,c.1628,d. Μήτι,t.2,c.911,e

Μητιέρα,t.2,c.826,d. Μητίελος,ib.e

Μήτηρ,t.2,c.823,c. Μητιάω,t.2,c.1647,d

Μητιᾶσθαι,ib.f. Μητιέτης,ib.a

Μητίζομαι,ib.g. Μήτιμα,t.2,c.1650,a

Μητιόεις,t.2,c.1646,e Μῆτις,t.2,c.1645, b

Μητιόσασθαι,t.2,c.1649,a. Μητίω,t.2,c.1647,g.&1650,a

Μητίομαι,t.2,c.1647,g. Μήτοι, & Μήτοιγε,t.2,c.911,b

Μῆτος,t.2,c.1650,b. Μήτρα,t.2,c.827,g

Μητραγυρτέω,t.2,c.825,d. Μητραγύρτης,ib.a

Μητράδελφοι,οἱ,ib.f

Μητράδελφος,t.1,c 939,e.& t.2,c.825,e

Μητραλοία,t.1,c.328,b.

Μητραλοίας,vel Μητραλώας,ibid.

Μητρεγχύτης,t.2,c.265,f & 829,a

Μήτρη, Ionicè pro μήτρα. Μητριάζω,t.2,c.827,d

Μητρικὸς,t.2,c.826,e

Μητρὶς,s.πόλις,t 2,c.827,b.& t.3,c.96,b.ob.

Μητριώδης,t.2,c.827,g. Μητροδίδακτος,t.2,c.823,h

Μητρόθεν,t.2,c 827,d

Μητροκασιγνήτη,t.2,c.824,a.& t.3,c.89,b.ob.

Μητροκασίγνητος,t.3,c.89, b. Μητροκτονέω,t.2,c.824,a

Μητροκτόνος,ib. Μητροκωμία,ib.

Μητρομήτωρ,ib.b. Μητρόξενος,ib.

Μητροπάτωρ,ibid.c.& t.3,c.91,e

Μητροποιὸς,t.2,c.828,h. Μητρόπολις,t.2,c.824,c

Μητροπολίτης,ib.g. Μητρόπολοι,t.2,c.824,h

Μητροῤῥαίστης,ib. Μητροφθόρος,t.2,c.825,a

Μητροφόνος,ib. Μητροφόντης,t.2,c.825,a

Μητρυιά,t.2,c.817,d.& t.3,c.100,b.ob.
Μητρυιός,t.2,c.827,g.& t.3,c.100,f.ob.
Μητρυιώδης,t.2,c.827,g. Μητρῷα,s.ἱερά,t.2,c.826,f
Μητρωακός,t.2,c.826,h Μητρῷας,t.2,c.827,b
Μητρωίας,ib. Μητρῷον,s.ἱερόν,t.2,c.826,e
Μητρῷος,ib. Μήτρως,ib.h
Μηχανάομαι,act.t.2,c.928,g. Μηχανάομαι,pass.t.2,c.929,c
Μηχανάω,t.2,c.928,g
Μηχανεώμενοι,Ionicè apud Herodot.pro μηχανώμενοι.
Μηχανή,Artificium,&c.t.2,c.923,e Μηχανή, Machina belli,&c.ib.e. Μηχάνημα,t.2,c.929,e
Μηχανητέον,Machinandum.Plato lib.7 De leg.μηχανητέον μηχανὴν πᾶσαν ὅπως ἄν,& quæ sequuntur.
Μηχανητής,t.2,c.929,f. Μηχανητικός,ib.
Μηχανικός,t.2,c.927,f. Μηχανόδιος,t.2,c.924,f
Μηχανοποιητική,s.τέχνη,t.2,c.928,d
Μηχανοποιός,t.2,c.924,g. Μηχανορραφία,ib.h
Μηχανορράφος,ib.g. Μηχανουργός,ib.h
Μηχανώματος, Hesych. affert pro διαζώματος.
Μῆχαρ,t.2,c.930,a. Μῆχος,t.2,c.929,h
¶ Μία,t.1,c.1158,g.
Μιαιγαμία, ας, ἡ, Pollutæ nuptiæ, Temeratæ ac impuræ nuptiæ: ita vocat Suid.filiorum Sethi & Enochi coitū cū filiabus Caini. quòd hæ pollutæ & impuræ essent, illi contrà ex numero filiorum Dei.
Μιαίνω,t.2,c.930,b. Μιαιφονέω,t.2,c.931,e
Μιαιφονία,ib.d. Μιαιφόνος,ib.c
Μίασμα,t.2,c.930,f. Μιαρία,t.2,c.931,g
Μιαρός,ib.e. Μιαροφαγέω,ib.g
Μιαροφαγία,ib. Μιαροφάγος,ib.
Μιαρῶς,ibidem.
Μιας,siue Μιασμός,dicitur μολυσμός,ἀκαθαρσία,ῥύπος,μιαρότης,μῶμος.Hesych.Idem crebrius μίασμα.
Μίασμα,t.2,c.930,d. Μιασμός,ib. Μιάστωρ,ibid.g
Μίαχος, Hes.μίασμα,ἀσέβημα,Piaculum,Scelus. Quibus addit,poni etiam ἐπὶ τοῦ δυσώδους. Attamen Μιαχόν idem affert pro καθαρόν,Purum: quum potius videatur debere significare μιαρόν,Impurum,Scelestum.
Μίγα,t.2,c.933,h. Μιγάζομαι,t.2,c. 34,a
Μιγάς,ib. Μίγδα,t.2,c.933,e
Μίγδαλοι,Hesych.ἀναμεμιγμένοι,Mixti.
Μίγδην,t.2,c.933,d
Μιγδηνεάζειν,Hesych.ὑβρίζειν:forsan pro μυκτηρίζειν.
Μίγμα,t.2,c.933,d. Μιγματοπώλης,ib.
Μίγνυμι,t.2,c.931,h. Μίγνυσθαι,t.1,c.1575,f.ob.
Μιγνύω,t.2,c.931,h. Μίγω,ib.
Μίδας,Midas: rex Phrygiæ olim ditissimus. à quo Μίδας denominatur ὁ παμπλούσιος,Prædiues. item ὁ φιλόχρυσος, quòd ille auri esset cupidissimus. Est etiā nomen κυβευτικοῦ βόλου, teste Hes.& Suid. vnde esse volunt prouerb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβουλότατος. Ita vocatur etiam θηρίδιόν τι διεσθίον τοὺς κυάμους, bestiola quædam fabas peredens, teste eodem Hes.necnon Theophr. qui De caus.pl.l.4, c.16,ait,οἱ μὲν πυροὶ καὶ αἱ κριθαὶ,τοὺς κίας,s.generant: ὁ δὲ κύαμος,τὸν ὑπό τινων καλούμενον μίδαν.
Μίειν,Hes.ἐσθίειν,Comedere. quod infrà μυίειν.
Μιηφόνος,t.2,c.931,d
Μίθαικος, Suid. ὁ ταχύς.alioqui est nom.propr.
Μίθρας,siue Μίθρης,apud Persas dicitur ὁ ἥλιος, Sol: quem summi dei loco habebant & venerabantur. Eius sacra dicebātur Μιθριακά,quibus non nisi per gradus quosdā pœnarum initiatos ferunt, vt ostenderent sese veluti ἀπαθεῖς & indolentes
Μίκαι,Hes.λάχανα ὄμβεια.
Μίκης,eidem est ὁ μικρολόγος.
Μικκός,Doricè pro μικρός,Paru*,Pusillus.Callim.τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.Frequens apud Theocr.qui & adverbialiter dicit, ἴω ξένε μικκὸν ἄκουσον, pro Paulùm ausculta. Inde DIMIN. Μικκύλος, Paruulus, Pusillus.Moschus in Amore fugitiuo,Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια,μακρὰ δὲ βάλλει.
Μίκλας,Hesych.αἶγας,Capras.
Μικραδικαστικός,t.1,c.1007,d. Μικραῖπος,t.1,c.251,h
Μικρόβιος,t.1,c.738,c. Μικρόβωλος,t.1, c.799,g
Μικροδοσία,ας,ἡ,Exiguæ donationes,Parua munera. Polyb.τῶν βασιλέων μικρολογία καὶ μικροληψία τῶν ἐθνῶν.

A Μικροθυμέω,t.1,c.1605,c Μικροθυμία,ib.
Μικρόθυμος,ib. Μικροκαρπία,t.2,c.79,a
Μικρόκαρπος,ib. Μικροκέφαλος,t.2,c.154,h
Μικροκίνδυνος,t.2,c.109,a.
Μικροκοίλιος,Qui paruo ventre est.
Μικροληψία,ας,ἡ,Pauca accipere.In μικροδοσία.
Μικρολογέομαι,t.2,c.938,a. Μικρολογία,t.2,c.937,h
Μικρολογίζομαι,t.2,c.938,c. Μικρολόγος, t.2,c.937,f
Μικρολόγως,ib.h. Μικρόλυπος,t.2,c.740,a
Μικρομέρεια,t.2,c.851,g. Μικρομερής,ib.& c.937,f
B Μικρόμματος, Qui paruis est oculis.
Μικροπρόσωποι,t.2,c.1478,b
Μικροπολίτης,t.3,c.474,g. Inde τὸ μικροπολιτικὸν apud Aristoph.Multitudo parui oppidi.
Μικροπόνηρος,t.3,c.225,c.
Μικροπρέπεια,t.2,c.938,d.& t.3,c.540,c
Μικροπρεπεύομαι,t.2,c.938,d.& t.3,c.540,c
Μικροπρεπής,t.2,c.938,c. & t.3,c.540,a
Μικροπρεπῶς,t.2,c.938,d. & t.3,c.540,c
Μικρόρραξ,t.1,c.523,f. Μικρόρριν,t.3,c.698,g
C Μικρόρρις,ib. Μικροπρόσωπος, t.2,c.1478,a
Μικρός,t.2,c.936,c
Μικροσπέρματος,ου,ὁ καὶ ἡ,Paruum semen ferens.
Μικρόσταχυς,t.3,c.969, e
Μικρόστομος,Qui paruo seu angusto ore est.
Μικρόσφυκτος,t.3,c.1190,b. Μικρότης,t.2,c. 938,e
Μικροτράπεζος,t.3,c.120,e Μικρότειχος,t. 1,c.1587,b
Μικροφρόνως, & ὀλιγοφρόνως,à Poll.reiiciūtur vt ἀπηχῆ, pro iis vsurpante aduerbium μικροπρεπῶς. Attamen idē admittit vt μικροπρεπής, ita etiā μικρόφρων & ὀλιγόφρων,
D Pusillanimus. Quinetiam affert subst. μικροφροσύνη,Pusillanimitas,Paruus & angustus animus.
Μικρόφυλλος, Qui paruis seu minutis est foliis.
Μικροφωνία,t.4,c.304,f. Μικρόφωνος,ib.
Μικροψυχέω,t.4,c.756,g. Μικροψυχία,ib.
Μικρόψυχος,ib.f. Μικρύνω,t.2,c.938,f
Μικρῶς,ib.e. Μικτέον,Miscendum.
Μικτός,t.2,c.933,f
Μικύθιον,Hesych.τὸ μικρὸν καὶ νήπιον.
Μίλαξ,pro σμίλαξ dicitur.ea est hederæ species è qua tori
E fiebāt.eadem poetas coronari solitos aiunt. Aristoph. Nub.μίλακος ὄζων. Inde dici μίλινον χρῶμα, Eust.tradit ex quodā τεχνικῷ.
Μιλησιουργής,Milesio opere factum, seu Milesiaco opificio. celebrantur enim Milesii artifices, à quibus & Μιλήσια στρώματα.Laudantur etiam Μιλήσια ἔρια,& Μιλήσιαι κυπάρισσοι.Est autem Miletus vrbs Asiatica.
Μιλιγδός, plasticæ artis vox. Ita.n.Poll.l.10, cap.penult. αὐτὸ δὲ τὸ πῆλον ὁ ἐφελκύσας τὰ πλάσματα κάνεια,ἀλλὰ τὰ πρὸς προσφορὰν τίκτεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ ξυνήματα ἀνατίθηται,μιλιγδὸς καλεῖται.Vnde apud Soph.in Captiuis esse
F ἀσπίδα ἡμιμίλιγδον,pro eo quod est Multis pertusam foraminibus è crebris ictibus.
Μιλίγματα,Etym.τὰ λείψανα,Reliquiæ. Quib.addit,quosdā eo nomine accipere τὸ σῦκον ᾧ καπήλαισιν τὰς χεῖρας ὑπὸ λίπος ἀπὸ τῶν: quod Attici vocant ἀπομαγδαλιάν. Et fortassis dici quasi μελίγματα, à verbo μελίζω. Sin pro προσφωνητικά accipere quis velit, per diphthongum scribendum esse μειλίγματα.
Μίλιον,Hes.esse dicit arborē similem abieti,qua adolescē
G tes coronari solerēt ἐν ταῖς πομπαῖς. Item mensurā seu spatium viæ continens septē stadia. Alii verò octo ei stadia tribuūt: quemadmodū Suid.quoq; scribit decē milia conficere stadia octoginta.Vocant idipsum etiā Μιλιάριον,Miliarium seu Miliare: à mile passibus.Necnon lapidem:quòd lapidibus miliaria essent distincta.
Μιλός,Hesych.βραδύς,χαῦνος,Tardus seu hebes,Leuis.
Μίλος,ου,vocari dicitur Taxus arbor:quæ & σμίλαξ.
Μίλτειος,Μιλτηλιφής,Μίλτινος,Μιλτίτης,Μιλτοθόρης,Μιλτοπάρηος,Μιλτόπρεπτος,vide in sequ.Μίλτος.
H Μίλτος,ου,ἡ,Minium. Ita enim Plin.lib.33,c.7, Milton vocant Græci minium:quidā cinnabari. Et quod Ctesias dicit psittacū auem habere collū rubrum ὡς κιννάβαρι, idem Plin.l.10,c.42,psittacen esse viridē toto corpore, torque tantùm miniato in ceruice distinctam. Vocat etiam Rubricam:lib.33,cap.7, Auctoritatem colori(mi-

lio videlicet) fuisse non miror. Iam enim Troianis temporibus rubrica in honore erat, Homero teste, qui naues ea commendat: eas nimirum appellans μιλτοπαρῄους. Sic quam Diosc. lib. 5, c. 11, vocat μίλτον Σινωπικὴν, Vitruu. lib. 7, c. 7, nominat rubricam Sinopicam, Marcellus empir. Minium Sinopicum. Rursum quam Nicand. in Ther. μίλτον Λημνίδα appellat, Vitruuius ibidem Rubricam Lemniam nuncupat: quæ alio nomine Λημνία σφραγὶς dicitur. vt & Dioscor. in Præfat. lib. 6, ait, μίλτου τῆς καλουμένης Λημνίας σφραγῖδος, Rubricæ quæ Lemnia σφραγὶς nominatur. Et aliquanto pòst, ὧν ἐστιν ἡ Λημνία μίλτος, Lemnia rubrica, seu Minium Lemnium. Itidémq; vocatur in versibus Andromachi apud Galen. lib. 3 De theriaca ad Pisonem. Celsum quoque l. 4, cap. De torminibus, minii glebam dixisse ferunt pro μίλτον Λημνίαν, seu Λημνίαν σφραγῖδα, aut Λημνίαν γῆν. tot. n. nominibus appellatur. Rursum Vitruu. l. 9, c. 3, dicit Signans cera ex milto, pro cera miniata, vt Cic. loquitur. ‖ Μίλτος dicta fuit etiā ἡ ἐρυσίβη. hoc est δρόσος καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς ὁ σιτώδης καρπὸς, vt Eust. refert ex Pausan. atq; adeò idē Paul. sic vsurpasse dicitur in Bœoticis. Latini rubiginē dicunt, itidem à rubido & miniaceo colore. Inde COMPOS. Μιλτοθυρὴς, Quo foribus inducitur minium. Epigr. lib. 6, sub finem, μιλτοθυρῆ τε σχοῖνον ἀπ' ἀκρονύχων ψαλλόμενον κανόνι. Ibi enim intelligitur funiculus fabrorū rubrica tinctus, quo signare ligna solent rectis lineis quas in eis complanandis sequantur. Suid. habet μιλτοφυῆ τε σχοῖνον. forsan scribendum μιλτοφυρῆ, vt sit Minio imbutū. ET Μιλτοπάρῃος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Minio infectas genas habens, Qui miniatis seu rubricatis genis est. Hom. metaphor. μιλτοπαρῄους νηῦς dixit eas quarū prora minio seu rubrica essent infectæ: Il. 6, Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι. ITEM Μιλτοπρεπὴς, Miniaceo seu rubeo colore decorus, id est, Rubens. vt Eustath. etiam pag. 1254, affert μιλτοπρέπεσι μέρεσι pro ἐρυθροῖς. NECNON Μιλτηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Minio illitus, Rubrica illitus, Miniatus, Rubricatus. ET Μιλτωρύχος, ου, ὁ, Minii seu rubricæ effossor. est enim ἡ μίλτος è genere metallorum. Ipsa eius effossio DICITVR Μιλτωρυχία. Amborum horū meminit Pollux libro septimo, cap. 23, scribens, Quum Amipsias ἐν μοιχοῖς dixerit μιλτωρυχίαν, videri ἐν μεταλλεῦσι numerari posse τὸν μιλτωρύχον. Meminit Eustathius quoque nominis μιλτωρυχία, sed dicens esse τόπον ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται, locum in quo foditur minium seu rubrica, quæ Plinio est Miniaria.

Præterea à Μίλτος DERIVATVR Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Miniaceus, Minio similis, colore videlicet rubeo. Apud Athen. lib. 13, ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἱδρὼς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ. ET Μίλτειος, AC Μίλτινος, itidem Miniaceus, hoc est Qui è minio est. Epigr. lib. 6, sub finem, Γείονα μιλτείῳ στάθμαν ποιευμένον, ferram quæ lineam miniato fune factam sequitur. Sic μίλτινον χρῶμα, Miniaceus color, Color è minii gleba. Plutarchus in Probl. Rom. τοῦ γὰρ διὰ τί τὸ μίλτινον, ᾧ τὰ παλαιὰ τῶν ἀγαλμάτων ἔχριζον. NECNON Μιλτίτης. vt μιλτίτης λίθος, Lapis minii colorem referens. Sotacus apud Plinium libro 36, capite 21, dicit quarti generis hæmatiten coctum vocari miltiten, ad omnia vtiliorem rubrica. Denique inde est VERB. Μιλτόω, ῶ, Minio inficio, Rubrica tingo: seu Minio. vt Plinius dicit Iouem miniandum locare. Inde passiu. particip. μεμιλτωμένος, Miniatus: vt idem dicit, Miniatus torques, & Cicero Miniata cerula Dicit enim schol. Aristoph. μεμιλτωμένοι σχοινίον, Miniatum funem, Funiculum rubrica tinctum.

Μιλτόω, Μιλτώδης, Μιλτωρυχία, Μιλτωρύχος, in Μίλτος.

Μίλφαι, siue Μίλφωσις, Defluuium pilorū palpebræ: quod vitiū alio nomine μαδάρωσις dicitur. Nam Paul. Ægin. l. 3, c. 22, & Actuar. l. 2 περὶ διαγνώσ. παθ. c. 7, scribunt μαδάρωσιν siue μίλφωσιν esse ἀπόπτωσιν τῶν τῶν βλεφάρων τριχῶν. Idem Paul. Ægin. μίλφας appellat, & Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4, cap. 5. Aetius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν ταρσῶν, in eóque τοὺς ταρσοὺς fieri ἐρυθροὺς, ἐοικότας μίλτῳ τῇ χροιᾷ.

Μιμαίκυλον, ου, τὸ, dicitur ὁ καρπὸς τοῦ κομάρου, Fructus arbuti, Pomulum arbuti: simile mespilo. Theophrastus apud Athen. lib. 2, ἡ κόμαρος ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. Amphis ibidem, ἡ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾷς, φέρει· Ὁ πρῖνος ἀκύλους, Ἡ κόμαρος μιμαίκυλα. Ibidem Theopompus, Τράγημα μύρτα καὶ πόπανα μιμαίκυλα. Variè peccatur in huius vocabuli scriptura. alicubi enim μιμαίκυλον pro eo reperitur, alicubi μαιμαίκυλον, alicubi μεμαίκυλον, alicubi aliter. sed omnes eæ scripturæ mendosæ sunt. hæc non apud Eustathium solùm & Athenæum extat, sed eam confirmat etiam series alphabetica Hesychiani lexici.

Μιμαλλόνες, t. 2, c. 941, f. Μιμαλόνες, ib. Vide & κλώδωνες, supra.

Μίμαρκυς est σκευασία quædam κοιλίας καὶ ἐντέρων. propriéq; esse volunt τὴν ἐκ τοῦ λαγῶ αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην καρύκην. vt sit farciminis genus è sanguine & interaneis leporis. Ita schol. Aristoph. in hoc loco Acharn. Ἀλλ' ἡ προσδεῖται τὴν μίμαρκυν κατέδομαι. Itémq; Suid. At Hes. habet Μιμάρκυς, esse dicens κοιλίαν καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μετ' αἵματος σκευαζόμενα. maximè verò de leporinis dictum fuisse, interdum & suillis: Pherecratē verò per iocum de asininis etiam dixisse.

Μίμας, eidem H. ἄγρια λάχανα, Syluestria olera.

Μιμαυλεῖν, t. 2, c. 941, c. Μίμαυλος, ib.

Μιμεῖμαι, t. 2, c. 938, f. Μιμέομαι, t. 2, c. 942, a

Μιμηλάζω, t. 2, c. 940, d. Μιμηλὸς, ib. c

Μιμηλότης, ib. d. Μίμημα, t. 2, c. 939, b

Μίμησις, ib. d. Μιμητέον, Imitandum.

Μιμητὴς, t. 2, c. 939, f. Μιμητικὴ, s. τέχνη, t. 2, c. 940, a

Μιμητικὸς, t. 2, c. 939, g. & t. 3, c. 153, d. ob.

Μιμητικῶς, t. 2, c. 940, a. Μιμητὸς, ib.

Μιμικὸς, t. 2, c. 941, f.

Μιμιχμὸς, Hes. τὸ ἵππου φωνὴ. qui & χρεμετισμὸς, Hinnitus.

Μιμάζω, t. 2, c. 883, a. Μιμνήσκω, t. 2, c. 962, d

Μιμνήσκομαι, ib. Μίμνω, t. 2, c. 882, g

Μιμογράφος, t. 2, c. 941, b. Μιμολογέω, ib. c

Μιμολόγος, ib. b. Μῖμος, t. 2, c. 940, e

Μιμώ, οῦς, ἡ, Simia, autore Tzetze, quia hominis actiones imitatur. ἡ πίθηκος.

Μὶν, Ipsum, vel ipsam: poeticè pro αὐτὸν vel αὐτήν. Dicūt etiā μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκεῖνον. vt Hom. Od. γ, Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Necnō αὐτόν μιν pro ἑαυτὸν, Seipsum. vt de Vlysse, Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας. Apoll. μιν posuit etiā pro αὐτοὺς, Argon. l. 2, Καί σφεας πρόφρων τίνα κέν χρειὼ μιν ἔρεσθαι Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, interrogare ipsos de nauigatione, & quinam sint.

Μίνα, Hes. μύελα, & τὰ μικρὰ σῦκα.

Μίναιθος, t. 1, c. 444, h

Μίναρ, Hesychio χορδή, Chorda.

Μινδαξ, eidem est θυμίαμα τιδῶν, Suffimentum quoddam.

Μίνθα, siue Μίνθη, Mentha: herba quæ alio nomine ἡδύοσμος dicitur à suaui odore. vt Diosc. tradit l. 3, c. 41. vnde & στέφανον ἔχον μίνθης apud Athen. l. 2. Plut. inter μίνθην & ἡδύοσμον discrimen facit: Sympos. l. 8 probl. 9, οὔτω γὰρ τὸ ὄξος ὄξους φασὶ διαφέρειν, ὡς πυρῶν αἴρας, ὡς μίνθης ἡδύοσμον. indicans μίνθην esse degenerē ἡδύοσμον, seu vitiū ἡδυόσμου, vt lolium est vitiū tritici, vappa vini. Apud Theophr. reperio μίνθον pro μίνθην. Hist. pl. l. 6, c. 7, ὅτι σισύμβριον τι μίνθον. Et De caus. l. 2, c. 21, τὸ σισύμβριον εἰς μίνθον μεταβάλλειν. Alioqui μίνθος (sed & μίνθα, vt vult Hes.) dicitur ἡ ἀνθρωπία κόπρος, Stercus humanū, Merda. VNDE Μινθόω, est Merda aspergere vel inquinare. Itē Merdā affricare. vt apud Aristoph. in Pluto, τῶν ὄρχεων κρεμαμένων, Μινθώσομεν θ' ὥσπερ τράγου, τὴν ῥῖνα, ciúsq; velut hirci, naribus merdā affricabimus. Solent. n. pastores quū hirci ex perfrictione veternū cōtraxerint, merdā naribus eorum oblitis, sternutamenta eis ita ciere, & fœtore illo eos excitare. vt & Catull. Nūc eū volo de tuo ponte mittere pronum, Si potest olidum repentè excitare veternum, Et supinum animum in graui relinquere cœno. Scholiastes tamen μίνθου nomine & herbam quandam accipi vult in stercoribus nascentem, qua hirci mirè afficiantur. Sed prior expositio melior est. nam idē comicus & alibi μινθοῦν vsurpat pro Merda aspergere cōtaminaréq;, in Ranis dicens, Καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, Καὶ μινθῶσαι τὸν ἐνωμοτίαν

ooo. iii.

Μίνθη, Μίνθος, Μινθόω, vide in præced. Μίνθα.

Μινύζηον, Hes. affert pro ὀλιγόβιον. vt iit pro μίνυνθα ζῶν, Breui temporis spacio viuens.

Μινύθω, Minuo, Imminuo. ἐλαττόω. Odyss. ξ, de suibus Vlyssis, Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες, eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Idem Hom. Il. ο, Ὣς ναῦ Ἀργείων μινύθει μένος, ἀμμι δ' ἀρήγει. Et Il. υ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. Erg. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ὀφέλλει. ‖ Neutraliter etiam accipitur, vt φθινύθω, pro Imminuor, Minor fio, Decresco. Hom. Il. ρ, μινύθουσι δὲ οἶκοι, Imminuūtur domus: incendio videlicet. At Hesiod. Erg. μινύθουσι δὲ οἶκοι, pro Imminuūtur & decrescunt domus seu familiæ, tum quoad opes tum quoad sobolem. Ex Apollonio quoque affertur pro Deficio, Tabesco. Apud Hippocr. legitur & μεμινύθηκασι. quod Erot. exponit κατισχναίνθησαν, Graciliores facti sunt & macriores.

Μίνυνθα, Paululum, Ad paululum temporis: ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Hom. Od. ο, Καθυστερήσεως πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα. Odyss. χ, Ἠσσώμενον δὲ πόδεσσι μίνυνθα περ, οὔτι μάλα δήν. INDE Μινυνθάδιος dicitur ὁ ὀλιγοχρόνιος, Breui tempore durans, Qui breuis & exigui temporis est. Dicitur & de homine pro βραχύβιος, & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Hom. Od. τ, ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν. Il. ο, μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν Ἔσσεσθ'. Il. φ, μινυνθάδιον δέ με μήτηρ Γείνατο. Idem Hom. Il. ρ, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔπλετ'. Et Il. χ, Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος Ἔσσεται. Sic μινυνθαδίη νοῦσος apud Apoll. Breui tempore durans morbus.

Μινύον, Hesych. est τὸ βλίτον, Blitum: & ἀρωματικόν τι. item τὸ κιννάβαρι, quod Latinis Minium. At μινυὸς quidam volunt esse μικρὸς, vnde sit μινυώρειος & μινύθω. Atque adeò Eust. Atticè μινυὸν dici vult pro μικρὸν, Paruum, Exile.

Μινύρισμα, Μινυρίζω, Μινύρισμα, in sequ. Μινύρομαι.

Μινύρομαι, Querula & flebili voce loquor vel cantillo. Sophocl. ἔνθα λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βήσσαις. Aristoph. Concion. μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὸν μέλος, querula & exili voce mecum cantillans. VNDE Μινυρὸς, οῦ, ὁ, Querula ac flebili, ideóque gracili, voce cātillans. Theocr. μινυροὺς ὀρταλίχους dicit pro λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντας, Gracili voce lamentantes, Pipientes: Idyll. 13, Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. Suprà κινυρὸς & κινύρομαι pro his habuimus eadem significatione. Præterea hinc est VERBVM Μινυρίζω, significans μινυρᾷ φωνῇ χρῶμαι, Querula & lachrymabili voce loquor, Exili voce lamentor. Homer. Il. ε, Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε. Od. δ, περὶ δ' ἐδμωαὶ μινύριζον Πᾶσαι. Pro exili & flebili voce cantillare. Aristophanes Vesp. λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato Polit. 3, μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπ' ᾠδῆς. Plutarch. de discern. amico & adul. πολλοὶ τῶν βασιλέων οὐκ Ἀπόλλωνές εἰσιν, ἂν μινυρίσωσιν, Διόνυσοι δὲ, ἂν μεθυσθῶσιν, non statim Apollines sunt si cantillent, aut querulas fides pulsent. Inde VERBALE Μινύρισμα, SIVE Μινύρισμα, ατος, τὸ, significans Flebile murmur, Querulum & exile murmur, Lamentum exili voce. ‖ Ad Μινυρὸς verò quod attinet, Hesych. μινυρὸν expon. non solùm τῇ φωνῇ μινυρίζον, sed etiam μικρὸν, ὀλίγον, Paruum, Pusillum.

Μινυρὸς, vide in præced. Μινύρομαι.

Μινυτροῖς μεγάλοις, v. l. ex Thuc. perperam pro μηνύτροις.

Μινυώρειος, t. 4, c. 791, g   Μινύωρον, ib. b

Μινώα, Vitis species est, autore Hes.

Μιξαιθρία, t. 1, c. 153, e.   Μιξαίθριον, ib.

Μιξέλληνες, Qui altero tantùm parente Græci sunt, vt Hibridæ apud Romanos.

Μιξίαμβος, Hesych. λοίδορος. olim enim ἴαμβοι erant λοιδορίαι. itaque quibus admixti essent iambi poesibus, μιξίαμβοι dicebantur. Exponit idem μιξίαμβος non solùm λοίδορος, μεμιγμένος λοιδορία, sed etiā ποιηματοκόπος.

Μιξίας, Hes. ὁ μιγνύων, Mixtor seu Mistor.

Μίξις, t. 2, c. 933, e.

Μιξοβάρβαρος, Mixtus barbaris, Semibarbarus.

A Μιξῳδία, t. 2, c. 1175, e.   Μιξῳδὸς, ib.

Μιξόθηρ, t. 1, c. 1554, g.

Μιξόθριξ, τριχος, Qui mixtis pilis est, Semicanus.

Μιξοιφία, Hes. μίξις, πλησιασμὸς, Coitus.

Μιξολυδιστὶ, Lydia harmonia mixta. Aristot. Polit. 8, ἡ μιξολυδιστὶ καλουμένη ἁρμονία.

Μιξοπάρθενος dicitur ἡ σφίγξ, quòd virginea facies ei admista esset, hoc est quòd ex parte esset facie virginea. Eurip. Phoen. πολύφθορος, μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας.

Μιξοπόλιος, Cuius pilis cani misceri incipiūt, Semicanus: B Homero μεσαιπόλιος. Suprà μιξόθριξ.

Μίξοφρυς, t. 2, c. 1569, d

Μιξώδης, Mucosus, v. l. perperam pro μυξώδης.

Μίος, affertur pro Vnus: sed sine exemplo. nam fœm. μία ad εἷς refertur.

Μιργῶσαι, Hesych. est πηλῶσαι, Luto obducere.

Μίρεα, eidem sunt λάχανα, Olera.

Μίρκα, idem pro διαυγής, ποικίλη λίθος.

Μίρμα, idem dici scribit ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ ῥυπαροῦ καὶ πονηροῦ, de sordido & improbo.

C Μίρρινον, ου, τὸ, affertur pro Gula.

Μίρτουλον, Hesych. μῦσος, μίασμα, Piaculum.

Μισαγαθία, t. 2, c. 951, a.   Μισαδελφία, ib.

Μισάδελφος, ib.   Μισαλέξανδρος, ib. b

Μισαλληλία, t. 1, c. 365, b. & t. 2, c. 951, b

Μισάλληλοι, t. 2, c. 951, b   Μισάλληλος, t. 1, c. 365, b

Μισανθρωπέω, t. 1, c. 454, b.   Μισανθρωπία, ib.

Μισάνθρωπος, ib.   Μισγάγκεια, t. 1, c. 38, c

Μισγάγκειον, ib. e.   Μισγῳδία, t. 2, c. 1175, e

Μισγόλας, Hesych. θόρυβος, Tumultus: nimirum ex confluxu & mistione multitudinis.

D Μισγονόμος, eidem ὅπου πάντες νέμουσι γῆ, Terra vbi promiscuè pascunt omnes.

Μίσγω, t. 2, c. 932, g   Μισέλλην, t. 2, c. 951, b

Μισέω, t. 2, c. 948, b.   Μισέομαι, ibid. d

Μισηνέρως, ib. c.   Μισήτη, t. 2, c. 949, a

Μίσημα, t. 2, c. 948, b.   Μισητίας, ib. d

Μισητίζω, ib.   Μισητὸς, ib. g

Μίσητρον, ib. d.   Μισθαποδοσία, t. 2, c. 943, g

Μισθαποδότης, ib.   Μισθάριον, t. 2, c. 945, g

E Μισθαρνευτικὸς, t. 2, c. 944, d.   Μισθαρνεύω, ib.

Μισθαρνέω, ib. b.   Μισθάρνης, t. 2, c. 943, h

Μισθαρνητικὸς, t. 2, c. 944, d.   Μισθαρνία, t. 2, c. 943, h

Μισθαρνικὸς, t. 2, c. 944, b.   Μίσθαρνος, t. 2, c. 943, h

Μισθαρχία, t. 2, c. 944, f.   Μισθαρχίδης, ib. e

Μίσθιος, t. 2, c. 945, f.   Μισθοδοσία, t. 2, c. 943, a

Μισθοδοτέω, t. 2, c. 842, h.   Μισθοδότης, ib. g

Μισθοδοτοῦμαι, ib. h.   Μισθὸς, ib. a

Μισθοῦμαι, t. 2, c. 946, b.   Μισθοφορά, t. 2, c. 943, f

Μισθοφορέω, ib. c.   Μισθοφορία, ib. e

Μισθοφορικὸς, ib.   Μισθοφόρος, ib. a

F Μισθόω, t. 2, c. 945, h.   Μίσθωμα, t. 2, c. 946, e

Μισθωμάτιον, ib. g.   Μισθώσιμος, ib.

Μίσθωσις, ib.   Μισθωτικὸς, t. 2, c. 947, b

Μισθωτὸς, t. 2, c. 946, h.   Μισθώτρια, t. 2, c. 947, b

Μίσκαιος, Hesychio κῆπος, Hortus.

Μίσκελλος, eidem ἁπλῆς καὶ μέλας οἶνος, Vile & nigrū vinū. Μίσκελλον autē volūt esse Sordidum & præparcum, qui frusta etiam & fragmenta colligat. NAM Μίσκοι dicuntur frusta & reiectamenta cœnarum quæ euerri G solent, vt est apud Poll. lib. 6, c. 15.

Μίσκει, Hes. ἄρχεται, Incipit.

Μισοβάρβαρος, t. 2, c. 949, e.   Μισοβασιλεὺς, ib.

Μισογύναιος, ib. f.

Μισογυνεία, ibid. & t. 1, c. 890, f. ob.

Μισογύνης, t. 2, c. 949, e.   Μισόδημος, ib. f

Μισόδικος, ib. g.   Μισόθεος, ib.

Μισόκαλος, ib. h.   Μισολάμαχος, ib.

Μισολογέω, t. 2, c. 950, b.   Μισολογία, ib.

Μισόλογος, ib. a.   Μισόνοθος, ib. b

H Μισόξενος, Osor peregrinorum seu hospitum, inhospitalis. Vnde Μισοξενία, Odium peregrinorum, Inhospitalitas, apud Greg.

Μισόπαις, t. 2, c. 950, b.

Μισόπολις, ibidem: & t. 3, c. 473, b

Μισοπονέω, t. 2, c. 950, b.   Μισοπονηρέω, ib. d

Μισοπονηρία,t.2,c.550,d. Μισοπόνηρον,τὸ,subst.ib.c
Μισοπόνηρος,ib. Μισοπορπακίσατος,ib.e
Μισοπραγμων,t.2,c.950,e. & t.3,c.531,h
Μισοπώγων,t.2,c.950,f. & t.3,c.641,c
Μῖσος,t.2,c.947,g. Μισόσοφος,t.2,c.950,f
Μισοτεκνία,ib.g. Μισότεκνος,ib.f
Μισοτύραννος,t.2,c.950,g. & t.3,c.1698,e
Μισουῶ,propr.t.2,c.948,g. Μισοφίλιππος,t.2,c.950,g
Μισοφιλολόγος,ib. Μισόφιλος,ib.
Μισόφροντις,ib. Μισόχρηστος,t.2,c.951,a
Μισόχριστος,t.2,c.951,a. & t.4,c.625,d

Μιστύλη,ης,ἡ, dicitur Panis cochlearis modo excauatus : ὁ κοῖλος ἄρτος, Eustath.& scholiast.Aristoph. Vnde VERBVM Μιστυλᾶσθαι,significans διὰ μιστύλης ἀρύεσθαι,Pane in cochlear excauato haurire, ius videlicet aut pulmentum. Aristoph.Pluto, Ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμιστυλημένοι Γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Vbi scholiastes quoque exponit οἱ τοῖς κοίλοις ἄρτοις ζωμοὺς καὶ ἀθάρας ἀρυόμενοι,quòd μιστυλᾶν sit τὸ διὰ μιστύλης(ὅ ἐστι ἄρτου κοίλου οἷα διδύμος) ζωμὸν ἀρύεσθαι. Theseorum autem festo ζωμοὺς & ἀθάρας gratis eis appositas fuisse.

Μιστύλλω,In minutas partes seco, In parua frusta concîdo. εἰς μικρὰς μερίδας διαιρῶ. Homer.Il.α, Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Vbi scholiastes quoque exponit εἰς μικρὰ διέκοπτον. Vtitur hoc ipso verbo Clidemus quoque apud Athen.lib.14, scribens, ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες,καὶ μιστύλλοντες,ἔτι δ' οἰνοχοοῦντες. Vbi itidem significat Carnes in minuta frusta secantes.

Μίσυ, Misy: succus in metallis concretus in glebæ formam vel pollinis aliquãdo, finitimus chalcitidi. ex ea námque efflorescit, quanquam non ex ea tantùm,sed ex sory etiam atque melanteria, omníque atramento sutorio. nascitur in iisdem metallis in quibus & chalcitis,atque in se inuicem aliquanto temporis spatio trãnseũt.luteum est,& micas habet auri colore internitentes. Vide & Diosc.lib.5, cap.117. At Plin.lib.19, cap.3,post sermonem de tuberibus,Simile est(inquit) & quod in Cyrenaica prouincia vocant misy, præcipuũ suauitate odoris ac saporis,sed carnosius : & quod in Thracia ceraunium.

Μισυοὶ, Qui dimidiam corporis partem albam habent, dimidiam nigram. quos nonnulli μίσγους appellant. Hesych.

Μίσχη,Hesychio πλήμματα,ταινίαι,οἱ μαλλοὶ τῶν ἐρίων.

Μίσχος,eodem autore dicitur ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον, Id quo fructus & folia appensa sunt plantæ. vt & Theophr. Histor. plant.lib.1, cap.3, μίσχον esse id ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ‖ Hesychio μίσχος est etiam ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος, Granum folio adhærescens. Ita Basilius homil.5 in Hexaem.de salice,vlmo,populis,ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ κόκκος,ὃν μίσχον τινὲς τῶν περὶ τὰς ὀνοματοποιΐας ἐσχολακότων προσαγορεύουσι,τοῦτο σπέρματος ἔχει δύναμιν. ‖ Est μίσχος etiam instrumentum rusticum vertendæ terræ. Theophrastus De caus.plant.lib.3,cap.25,Θετταλοὶ δ' ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν,ὃ καλοῦσι μίσχον,ὃ μᾶλλον εἰς βάθος κατιὸν,πλείω τὴν περιβέπει καὶ κατωτέρωθεν. Gaza Pastinum esse putat:alii Rutrum aut Bipalium Varronis.

Μισώδης,affertur pro Odiosus,Odio dignus.

Μιτίτελζον,Hesych. ἐθρήνουν,Flebant. Forsan est Cum stridore flere & eiulare.

Μιτορραφὴς,t.2,c.951,e. Μίτος,ib.c
Μιτόω,ib.f. Μίτρα,siue Μίτρη,ib.

Μιτράγχουσα, Hesychio λεπὶς χρυσῆ ἣ τῷ μετώπῳ φορεῖται: cui μίτρα quoque est ἡ χαλκῆ λεπίς.

Μιτρηφόρος,t.2,c.952,e. Μιτροφόρος,ib.
Μιτροχίτων,ib. Μιτρόω,ib.h
Μίτλος,t.2,c.951,e

Μιτύλος, Mutilus cornibus. seu Carens cornibus. Nam Scholiastes Theocr. μιτύλαν αἶγα esse dicit τὴν ἄκερων, Idyll.8,Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα. At Μίτυλλον Lacedæmonios vocare ἔσχατον νήπιον, est apud Hesych.

Μίτυς, υος,ἡ, vocabulum rei apiariæ. Aristoteles Histor. animalium lib.9,cap.40,περὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσδύσεως περιαλήλιπται μίτυϊ. ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ,πισσόκηρος,ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Vbi etiam addit τὴν μίτυν esse μέλαν ἱκανῶς ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ. Plin.id commosin videtur dicere,lib.11,cap.7.

Μιχθαλόεσσαν,siue Ἀμιχθαλόεσσαν,Hes.ἀλίμενον.

Μιχωκεῖ,idem affert pro ἠχεῖ,Sonat.

¶ Μνᾶ, ᾶς, ἡ, Mina. pondus est quod apud medicos vnciarum sedecim fuit. Id quod patet ex Diosc.qui in lib. De ponderibus & mensuris scribit τὴν μνᾶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν χρῆσιν ἄγειν οὐγγίας ις',τουτέστιν ὁλκὰς ρκη'. Verùm ἡ Ἀττικὴ μνᾶ multo leuior est Romana, nam centũ modò drachmas pendit,vt ex Suida apparet,qui scribit centum drachmas facere minam vnam: item ex Plin. qui lib.21, cap.vltimo,Mna, (inquit) quam nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. quinetiam ex Fannio,sic canente,Mnan vocitant, nostrique minam dixere priores. Centum hæ sunt drachmæ. Proinde quum Plinius verba Dioscoridis in Latinum vertens,μνᾶν reddit libram,proculdubio Atticam intelligit,ceu drachmis tãtùm quatuor differentẽ à libra Romana,quæ drachmarũ est nonagintasex. Eodẽ modo mina vsus videtur Philoxenus medicus,dum apud Galenum τῶν κατὰ γένη lib.4,scribit,κηροῦ δραχμὰς ρ'. ὁ μνᾶν ἐπιχεόφει. Galenus verò quum Crito minam scripsisset, dubitat quámnam intelligat. locus is est lib.5,eiusdem operis,quum inquit,φαίνεται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ρ' δραχμῶν βουλόμενος εἶναι τὴν μνᾶν. Quoniam verò Romæ egisse Critonem constat,vt qui Cæsareus medicus fuerit,dubium est an quum drachmas scribit,vt alii denarios intelligens, voluerit minam esse centum denariorum. tunc enim ab Attica mina multum,à medica parum differret. Sic autem ait Galenus,διαπεφώνηται δὲ τοῖς περὶ τῶν σταθμῶν καὶ μέτρων γράψασιν,ὁπόσος ἐστὶν ὁ τῆς μνᾶς σταθμός ἐνίων μὲν ἑκκαίδεκα λεγόντων οὐγγιῶν εἶναι τὴν μνᾶν, ἐνίων δὲ εἴκοσι· ἐνίων δὲ καὶ διορίζομένων,καὶ τὴν μὲν Ἀλεξανδρειωτικὴν εἴκοσι φασκόντων εἶναι οὐγγιῶν,τὴν δὲ ἄλλην,ἑκκαίδεκα. Idem verò etiam lib.1 dicit,τινὲς μὲν οὖν εἴκοσι οὐγγίας ἔχειν φασὶ τὴν μνᾶν, ἔνιοι δὲ ἑκκαίδεκα. Alexandrinam autem medicis in vsu fuisse, Galenus indicat, recensens ex Asclepiade emplastrum Moschionis veteris medici, sic scribentis,λιθαργύρου μνᾶ μία. ἡ δὲ μνᾶ ἐπὶ τούτου τοῦ φαρμάκου ἔχει ὁλκὰς ρξ'. Itaque Galenus addit,καὶ κατὰ τοῦτο τὸ φάρμακον καὶ κατὰ τὸ ἐφεξῆς αὐτοῦ γεγραμμένον ρξ' δραχμὰς φησὶν ἔχειν τὴν μνᾶν. εὔδηλον οὖν ὅτι Ἀλεξανδρειωτικὴν λέγει μνᾶν,οὐγγίας κ' ἔχουσαν,ὅπως ἑκάστη τῶν οὐγγιῶν ἔχῃ δραχμὰς η'. οὕτω γὰρ ξυμβήσεται τὰς ρξ' δραχμὰς ἔχειν τὴν μνᾶν. Hinc videmùs medicis aliis in vsu fuisse Atticam minam,aliis quam nominãt medicam,aliis Alexandrinam: Atticam, potissimũ iis qui vel antequam populi Romani nomen & res florerent,scripserunt,vel in Græcia agentes Romana pondera ignorarunt : Alexandrinam verò,iis qui Alexandriæ medicinam exercuerunt: medicam autem,quibus res Romanæ non fuerunt ignotæ. Sed quum à Galeno nulla ratio sit indicata cur hæc mina cõstituta sit,poterit fortè ratio ista afferri quòd medici qui Romæ egerunt, quia vterentur Romanis ponderibus, vtpote libra, vncia, denario, quem drachmam appellare solent, & scirent Atticis minam esse centum drachmarum,scripserunt minam quoque esse centum drachmarum,denarios intelligentes. Sic Crito videtur accepisse minam. Alii referentes ad drachmam Atticam, qua denarius quinta parte grauior est ex Cleopatræ sententia, drachmas inuenerũt Atticas centum vigintiquinque tot denarios efficere: quæ drachmæ in vncias collectæ,conficiunt sedecim, minus tribus drachmis,quas non curarunt. Sic natam arbitror medicam minam,quæ eadem & centum sit denariorum, & drachmarum Atticarum centum vigintiocto.Porrò Alexandrinæ ratio est aut quòd drachmas grauiores habuerint, si Polluci credimus,minas omnibus fuisse centum drachmarum, ipsas verò drachmas pro earum grauitate vel leuitate variasse:aut quòd mina,si Pollucis sententiam non probamus,plures apud

eos quàm centum drachmas habuerit. Itaque si grauiorem drachmam fuisse putauerimus, non semper quinque drachmæ Alexandrinæ efficient octo Atticas. habebit enim vna drachma Alexandrina sesquidrachmam Atticam & decimam ipsius partem. sin mina plurium fuit drachmarum quàm centũ, nemo quot fuerint, nisi grauitate drachmæ prius cognita, scire potest. Illud nobis satis sit, Alexandrinam minam drachmas Atticas pendere centum sexaginta. Gorr.

INDE Μναδῖος, ET Μναῖος, ου, ὁ, Minæ pondus æquans, Tantum ponderans quantum mina. Xenophon lib. De re equ. pag. 548, λίθων στρογγύλων ἀμφιπήμων ὅσον μναδίων. Et apud Suidam, de Balearidum insularũ funditoribus, μναδίοις λίθοις ἔβαλον. Alioqui ponuntur etiam pro Minæ pretium æquans. & neutro genere τὸ μναδῖον siue μναῖον dicitur Minæ pretium, Tantũ quantum mina valet. vt apud Suidam, μναδῖον δίδωσι τοῦ κεραμίου ὑδρεύεσθαι τοῖς ἐθέλουσι. Apud eundem reperio Μναιαῖον, & Δεκαμναιαῖον: sed metuo ne perperam pro μναῖον & δεκαμναῖον: præsertim quum ea non sint in manuscripto codice, & apud eundem sua serie scriptum sit δεκάμναιον. Eustathius & tetrasyllabum Μναϊαῖος affert ex Aristotele: vt μναϊαῖος λίθος, χαλκὸς, aut tale quid, exponens itidem μνᾶν ἰσῶν, Minam pendens, Minam ponderans. Compositorum verò ex μνᾶ præter μναῖος est & alia terminatio, μνοῦς videlicet. Dicitur enim Ἑξάμνους & Δεκάμνους, teste eodem Eustathio, pro ἑξαμναῖος & δεκαμναῖος. At pro μνᾶ Ionicè Μνέα dicitur. vt μνέας εἴκοσι apud Herodot. Minas viginti.

Μναδῖος, vide in præced. μνᾶ.

Μναάς, Capra quæ mulgetur. Hesych. enim μναάδας dici tradit τὰς ἀμελγομένας αἶγας.

Μναᾶ, idem lexicogr. affert pro μνηστεύεται.

Μναιαῖος, Μναϊαῖος, Μναῖος, vide in præced. μνᾶ.

Μναμονεύω, Doricè pro μνημονεύω dicitur. vt μνάμων.

Μναμοσύρειν, Hesych. τὸ ἐπιτηρεῖν ἢ μεμνῆσθαί τινος.

Μνάμων, t.2, c.955, a

Μνανόοι, Hesychio μοῦσαι & μνηστῆρες.

Μνάομαι, Memoro, &c. t.2, c.952, h. Μνάομαι, Memor sum, &c. c.953, d. Μνάομαι, Ambio, &c. c.962, e.

Μναρόν, Hesych. μαλακὸν, θυμῆρες, ἡδὺ, Molle, Animo gratum, Iucundum. Exponit etiam κόρημα. quomodo & Μνάριον à Bœotis vocari τὸ κάλλυντρον ait, Scopas.

Μνασίον, idem Hes. esse dicit μέτρον τι διμέδιμνον, Mensuram quandam duorum medimnorum capacem. At Μνάσιον in Ægypto dicitur herbaceum quoddam quod vt papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 9.

Μναστήρ, dictus fuit mensis quidam, Hesych. autore.

Μνάω, t.2, c.954, a. Μνέα, vide in μνᾶ.

Μνεία, t.2, c.958, f

Μνεώμενος, Ionicè pro μνώμενος. Herodotus lib. 1, μνεώμενος ἀρχὴν, Imperium affectans.

Μνῆμα, t.2, c.954, a. Μνηματίτης, ib. c

Μνημεῖον, ib. e. Μνήμη, ib. c

Μνημήϊον, ib. e. Μνημόνευμα, t.2, c.955, g

Μνημονεύομαι, ib. e

Μνημονευτέον, Meminisse oportet.

Μνημονευτικὸς, t.2, c.956, d. Μνημονευτὴς, ib. c

Μνημονεύω, t.2, c.955, e. Μνημόνια ζητήματα, ib. c

Μνημονικὸς, ib. d. Μνημονικῶς, ib.

Μνημοσύνη, t.2, c.957, f. Μνημόσυνον, ib. c

Μνημύει, Hes. exponit σκυθρωπάζει, Vultu est tetrico: afferens & μνήμυκεν pro ὑποπτήσσει, δυσχεραίνει. Idẽ ferè ἠμύει.

Μνήμων, t.2, c.954, g

Μνησίθεος, affertur pro Pius. In appẽd. Dioscor. annotatur τὴν ἀρκευθίδα τὴν μεγάλην à nonnullis vocari μνησίθεον, ab aliis κυπάρισσον ἀγρίαν. Alioqui est nom. propr.

Μνησικακέω, t.2, c.958, a. Μνησικακία, ib.

Μνησίκακος, t.2, c.957, g. Μνησικάκως, t.2, c.958, a

Μνῆσις, t.2, c.957, f

Μνησιχάρη, Hesych. ἡδονὴ, Voluptas.

Μνηστεία, ας, ἡ, Ipsa actio ambiendi. dici enim περὶ τοὺς μνηστῆρας, Poll. tradit lib. 3.

Μνήστευμα, ατος, τὸ, idem propè significat. Euripides Phœniss. ὦ κακὰ μνηστεύματα. Nisi ibi pro Sponsalibus accipere malis.

Μνηστεύω, t.2, c.963, c

Μνηστὴρ, ib. h.

Μνηστηροφονία, ib.

Μνηστὴς, t.2, c.962, h.

Μνηστὸς, t.2, c.962, g.

Μνῆστρον, t.2, c.963, b.

Μνήστωρ, t.2, c.963, b

Μνηστὴ, t.2, c.962, g

Μνηστήριος, t.2, c.963, a

Μνῆστις, t.2, c.958, h

Μνηστεία, t.2, c.964, a

Μνηστὺς, t.2, c.962, g

Μνήπια, Hesych. γάμων δῶρα: nisi potius scripsit μνήστια.

Μνιαρὸς, & Μνιόεις, vide in sequ. Μνίον.

Μνίον, ου, τὸ, Muscus, vel Alga. Hesych. enim μνία vocari scribit τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος. Inde Μνιόεις & Μνιαρὸς, Muscosus. Posteriore vtitur Oppian. lib. 2, dicens, μνιαροῖσιν ὑπὸ πλατάμωσι. Et quidam apud Suidam, μνιαροῖο βαθυρραίνοιο τάπητος. qui Suid. & ipse μνία esse dicit τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα, siue βρύα. Nicander in Alexipharm. v. 497, dicit etiam μνιόεντα βρύα, pro τὰ φύλλα τῶν βρύων.

Μνίω, Comedo. Hesych. enim & Suid. μνίει afferunt pro ἐσθίει. Apud Galen. in Lex. Hippocr. μνίειν.

Μνοία, Hesychio ἱκετεία. Athen. verò lib. 6, à Cretensibus μνοίαν vocari τὴν κοινὴν δουλείαν, refert ex Sosicratis Creticis.

Μνοῖον, Hesychio μαλακὸν, Molle: forsan à μνοῦς.

Μνοῦες, eidem οἱ μηροὶ, Femora.

Μνοῦς, Prima lanugo, vt χνοῦς. Hesychio ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἔριον ἁπαλώτατον. Plumas etiam tenerrimas & mollissimas sic nominari tradit, ac propriè anserum. Suidas quoque ἁπαλὴν θρίχα sic vocitari scribit, Tenerum mollémque pilum: hoc ex Epigr. in exemplum afferens hemistichium, καὶ μνοῦ χεῦμα τερεινοτέρη. Pollux etiam χνοῦν & μνοῦν dici ἐπὶ τῶν μαλακῶν tradit, Aristoph. autorem citans.

Μνῶα, Hesych. δουλεία, Seruitus. pro quo paulo antè μνοία. Inde Μνωῖται, Serui. Pollux scribit κλαρώτας & μνωΐτας apud Cretenses fuisse μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων, vt εἵλωτας apud Lacedæmonios, πενέστας apud Thessalos.

Μνώομαι, poeticè pro μνῶμαι, Memini, Recordor, In mentem mihi venit. Homer. Iliad. β, Οὐ πολέμου μνώοντο δυσηχέος. Sic Apollon. Argon. lib. 2, οὔτι τι σίτου Μνώοντ' οὐδὲ ποτοῖο. Ibidem ὕπνου μνώοντο. Rursum apud Hom. extat imperat. μνώεο pro μνῶ, Memineris, Memento. necnon participium μνωόμενος pro μνώμενος, Odyss. ο, Κήδεσι μνωομένω τερπώμεθα, Ærumnarum recordatione & commemoratione nos oblectemus. Vide & t.2, c.953, e.

¶ Μογγὸς, opponitur ei qui clara est voce. Ita enim in Hippiatr. de asino admissario, ἔστω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

Μογέω, Μογερὸς, Μογέω, Μογεύω, Μογηρὸς, in Μόγος.

Μογιλαλία, t.2, c.551, e. Μογιλάλος, ib. d

Μόγις, Vix, Ægrè, Magno cum labore. Homer. Iliad. φ, μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. Plato libro 1 De repub. συνεχώρησεν ἐνταῦθα, καὶ μάλα μόγις. Dicitur & μόλις.

Μόγος, ου, ὁ, Labor, Ærumna. πόνος, μόχθος, κακοπάθεια. Hom. Iliad. δ, Ἱδρῶθ' ὃν ἴδρωσα μόγῳ. id est ἐν τῇ κακοπαθείᾳ. Vtuntur & prosæ scriptores. INDE Μογερὸς, οῦ, ὁ, Laboriosus, Ærumnosus. Hesych. μογερᾶς exponit non solùm ἐπιπόνου ἀθλίας, λυπηρᾶς: sed etiam πονηρᾶς, quemadmodum & Suidas μογερῶν affert pro μοχθηρῶν: haud scio an in prima significatione an in secunda accipientes. SED ET Μογηρὸς pro μογερὸς dici tradunt. Deriuatum inde & VERBVM Μογέω, ῶ, Laboro. Significat etiam Labores tolero, Ærumnas patior & perfero: cum accusat. vt κοπιᾶν quoque & κακοπαθεῖν. Hom. Iliad. α, Ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Odyss. ξ, Ὅσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα. Item simpliciter pro Tolero, Perpetior: nisi malis Magno cum labore & ærumnis tolero & patior. Odyss. ζ, & φ, κακὰ πολλὰ μογήσας. Odyss. β, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Item Labore fessus sum. Odyss. ω, Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item Doleo, vt πονῶ. Euripides μογῶ πλευρά. Laterũ dolore infestor. Apud Demosth. legitur & pass. μογεῖσθαι pro Laborare & Malè se habere. ἐὰν μογήσηται τὰ τῇ πόλει μετὰ ταῦτα γενησόμενα, Philipp. 4. Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι dicitur ETIAM Μογίω pro μογέω, vt πνείω pro πνέω. vnde Doricũ μογίοντι, quod Hesych. exponit μοχθοῦσι, πυρέσσουσι.

Affert idem ET Μογδοῦντα pro μογοῦντας seu μοχθοῦντας, Laborantes, Laboribus & ærumnis conflictantes.

Μογοστοκέω,t.3,c.1535,a. Μογοστόκος,t.3,c.1534,g.

Μόδα, Hesych. στρώματα, Stramenta seu Stragula.

Μόδιος,ου,ὁ, Modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Demosth. χίλιοι μέδιοι.

Μόθαξ, Verna. Hesychio enim μόθακες sunt οἱ ἀνατρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες. Athen.lib.6, μόθακας ait Spartæ fuisse liberos quidem, sed non Lacedæmonios: fuisse autem συντρόφους Lacedæmoniorum, vtpote qui cum ciuium filiis educari alique solerent, καὶ μετέχειν τῆς παιδείας πάσης. Infrà μόθων.

Μοθεύω, affertur pro Detestor, Odi, Calumnior. Apud Hesych. verò Μοθύων, ψέγων: sed pro quo alphabetica series postulet μοθεύων.

Μόθος,ου,ὁ, Hesychio est πόνος, Labor: item πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bellum, Pugna & conflictus, Tumultus. Ita Homer.Iliad.η, Εἴπερ ἀδεινής ἐστι, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος. Iliad. φ, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μνώοντο. Sic Hesiod. πεζῇ νῶτα κατὰ μόθον. Rursum Homer.Iliad.η, Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων, pro μάχην ἵππων, vt paraphrastes exponit.

Μοθοῦρα, Hes. τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν, Remorum manubria. At μόθουρα, eadem quæ λόφουρα. Bud. ex Aristot. Physiognom. τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἢ μοθούρων κοινόν ἐστιν ὕβρις. Ita enim reponit pro λοθούρων, quod est in Ald.cod.

Μόθων,ωνος,ὁ, idem ac μόθαξ, Verna. Etymologus enim Lacedæmonios ita nominare scribit τὸν οἰκογενῆ δοῦλον, Seruum domi natum & educatum, quem Athenienses οἰκότριβα appellent. vt & Hesych. μόθωνας à Lacedæmoniis vocari ait τοὺς παρατρεφομένους παιδίσκους, pueros qui præter liberos domesticos aluntur & educantur: Aristophanis verò schol. & Suidas, τοὺς παρεπομένους τοῖς ἐλευθέροις, Ingenuorum asseclas & pedissequos. Ab his μόθωνας appellarunt τοὺς ἀπλεῖς καὶ δουλοπρεπεῖς, καὶ σπερμολόγους, necnon τοὺς φορτικούς. quòd tales essent οἱ μόθωνες. hoc est Homines viles & seruili indole præditos, Nugatores & garrulos, Molestos. Aristoph. Equit. Βερέσχεθοί τε καὶ κόβαλοι καὶ μόθωνες. Idem in Pluto, Διαρραγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. Vbi schol. quoque μόθων exponit φλύαρος, φορτικός: qui etiam addit, μόθωνας dici τοὺς ἀνοήτους καὶ δουλοπρεπεῖς. nam Lacedæmone μόθωνας dictos fuisse τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας, pueros qui præter ingenuos educabãtur & alebantur. Eidē schol. μόθων est etiā εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως: itidémque Suidæ. qui addit etiam καὶ φορτικῆς. quemadmodum Poll. quoque lib.4, cap.14, scribit μόθωνα fuisse φορτικὸν ὄρχημα καὶ ναυτικόν. Ab Athen. l.14, μόθων numeratur inter τὰ τῶν αὐλήσεων γένη. Porrò à μόθων quod est φλύαρος καὶ φορτικός, est SVBST. Μοθωνία, quòd Hesych. & Etymol. exp. ἀλαζονεία, Insolentia. ET Μοθωνικός,οῦ,ὁ, quod itidem pro Insolens ac Superbus accipitur apud Plut. in Pericle, vbi Ion poeta dicit τὴν τοῦ Περικλέους ὁμιλίαν esse μοθωνικὴν καὶ ὑπότυφον.

Μοι,t.1,c.1075,g

Μοιμυᾶν, ET Μοιμύλλειν, comici vocant τὸ συνάγειν τὰ χείλη, Contrahere seu comprimere labia, teste Polluce. Hesych. μοιμυᾶν quidem esse ait τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα προσάγειν: μοιμύλλειν verò non solùm τὸ τὰ χείλη προσάπτειν ἀλλήλοις, sed etiam θηλάζειν, Sugere, & ἐσθίειν, Edere.

Μοῖος, eidem Hes. est σκυθρωπός, Tetricus, Vultuosus.

Μοῖρα, Pars, &c. t.2, c.844, g. Μοῖρα, Sors, &c. c.845, g. Μοῖρα, Fatum, &c. ibid. h. Μοῖρα, propr. c.846, e

Μοιραγέτης, ib. g. Μοιραῖος, t.2, c.848, g

Μοιράω, t.2, c.849, a. Μοιράομαι, ib.

Μοιρηγενής, t.2, c.846, g. Μοιρία, t.2, c.848, h

Μοιρίδιον χρέος, t.4, c.541, f. Μοιρίδιος, t.2, c.848, g

Μοιρολογχεῖ, t.2, c.846, f. Μοιροδοκέω, ib.

Μοιρολογχέω, ib. e. Μοιρολόγχαι, ib.

Μοιρολοχέω, ib.

Μοῖσα, Æolicè pro μοῦσα dicitur, teste Eustath.

Μοιτοὶ ἔντιμοι, apud Hesych. vt Cuiatius quoque Obseru. lib.11, cap.37, ex Sophr. affert μοιτὸν ἔντιμον: ex hoc μοιτὸς deriuari posse dicens Latinum Mutuus. idémque prouerb. Siculum apud Hes. sic legit, ἢ γὰρ χάρις μοιτὸν οἶσει χάριν.

Μοιχάγρια, t.1, c.54, g

Μοιχάζω, Μοιχαλίς, Μοιχάομαι, Μοιχάς, Μοιχάω, Μοιχεία, Μοιχεύτρια, Μοιχεύω, Μοιχίδιος, Μοιχικός, Μοίχιος, vide in sequ. Μοιχός.

Μοιχὸς,οῦ,ὁ, Mœchus, Adulter. Plut. in suo περὶ ἀθυμίας libello, ὥσπερ μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες καὶ τῶν ἰδίων καταφρονοῦντες. Aristophanes Pluto, Ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διά σε που παρατίλλεται. qui enim deprehēsi essent mœchi, si mulctam persoluere non possent, ἀπερραφανιδοῦντο καὶ παρετίλλοντο, podex eis raphano terebrabatur & pili è natibus ac pudēdis euellebãtur. Item μοιχὸς dicta fuit species quædam κουρᾶς ἀπρεποῦς καὶ κιναιδώδους, tonsuræ genus indecorum ac cinædicum. Suidas ex Aristoph. Κρατῖνος ἀεὶ κειράμενος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ. Ex superiore μοιχὸς COMPOS. Μοιχοτύπη,ης,ἡ, Hesychio ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη, Mœchis tūdendum cunnū præbens. ET Μοιχάγρια,τὰ, Mulcta quam persoluit mœchus deprehensus in adulterio. de quo t.1, c.54, g. Deriuatum ab eodem ET Μοιχικός,οῦ, AC Μοίχιος,ου,ὁ, Adulterinus. Quorum hoc in Epigr. legitur, illud apud Phocyl. dicentem μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. verò libro 15, & μοιχικαὶ ᾠδαί, Cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani solēt. Verùm & homo μοιχικὸς dicitur pro mœcho seu in adulteria prono. Plut. De aud. poem. οὐδένα γὰρ ἄλλων ἀνθρώπων ἡμέρας συγκοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας ἢ τὸν ἀκόλαστον καὶ μοιχικόν: Paridem videlicet. Idem in Præcept. conn. τὰ πρὸς τοὺς μοιχικοὺς καὶ τοὺς ἀκολάστους εἴρηται καλῶς. Sic in lib. De sera num. vind. ἰατρείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν κολάζει πολλάκις, Propensum in adulteria. NECNON Μοιχίδιος est Adulterinus, seu Ex adulterino concubitu natus. Lucian. μοιχίδιός εἰμι ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. vt & Suidas μοιχίδιον vocari scribit τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον, non ab Hecatæo solùm, sed etiā ab Hyperide. Præterea inde EST Μοιχάς,άδος,ἡ, Adultera, seu Adulteriis dedita. vt quum Æschines Socraticus apud Athen. lib.6, τὰς ἐκ τῆς Ἰωνίας γυναῖκας συλλήβδην μοιχάδας καὶ κερδαλέας appellat. ET Μοιχαλὶς,ίδος,ἡ, pro eodem: Suidæ itidem πόρνη, μοιχευομένη. Frequens hoc nomen in Nouo testamento. vt Math.12, & 16. γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλίς. Item μοιχαλὶς pro γυνὴ μοιχαλίς. Iac.4, μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστιν; Ad Romanos 7, ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, mœcha vocabitur si viuente marito fiat alterius. Petrus & pro adulterio vsurpauit, epist.2, cap.2, v.14, ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος, oculos plenos adulterii. Præterea à μοῖχος est VERBVM Μοιχάομαι,ῶμαι, Mœchor, Adulter sum. Matth.5, & 19, ὁ ἀπολελυμένην γαμήσας μοιχᾶται. Sic Marci 10, ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται. Apud Xenophontem legitur & actiuum μοιχῶ. Apud eum enim Hellen.1, pag.260, Callicratidas Cononi dicit ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλατταν, Adulterantem, Adulteri modo occupātem. Dicitur verò ET Μοιχάζω. cuius hoc exēplum apud Suid. ἀκολάστως γυναικῶν ἐμοίχαζε: sed sine expositione. Sunt qui itidem interpr. Mœchor. Est verò & tertium verbum à μοιχὸς deriuatum, NIMIRVM Μοιχεύω, significans etiam ipsum Mœchor, Adulter sum. vt apud Athen. lib.12, ἐὰν μὴ ὁμολογῇ μοιχεύειν ἢ κίναιδος εἶ. Sic Plut. ἀκρασίας γὰρ τὸ πολυπραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Sic etiam Lucas capite 16, πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει. At Apocal.2, τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, pro R m cum ea habentes, Mœchos ipsius. Alioqui μοιχεύω ponitur & actiuè pro Adultero, Stupro, Adulterio vitio. Plato lib.2 De rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα. pro quo Cicero Offic.3, Reginæ stuprum intulit: de Gyge. Sic pass. μοιχεύεσθαι dicitur quæ stupratur & adulterio vitiatur. Athen. lib.13, ὑπὸ δ' Ἀντήνορος Μοιχευομένην αἰσθόμενος αὐτὴν ὕστερον. Luc. de Danae, ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτήν. Item μοιχεύεσθαι fœmina neutraliter dicitur pro Mœchis se dare stuprãdam, Mœchis se prostituere, Mœchari. vt apud Athen. lib.10, τὴν ἐλευθέραν μὴ ἐκπορνεύεσθαι ἡλικίαν δεδυκότος, ἐὰν μὴ μοιχευθησομένην. Sic Ioann.8, αὕτη ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπαυτοφώρῳ

μοιχευομένη. INDE Μοιχεύτεια, ας, ἡ, Mœcha, Adultera, Quæ solet μοιχεύεσθαι, mœchari. Plato Sympos. γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι. Plutarch. De discern. amico & adul. ἐὰν δὲ πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κνισμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας ὑποφύηται. ET Μοιχεία, ας, ἡ, Adulterium. Plut. De sera num. vindicta, γυνὴ κρινομένη μοιχείας. Idem in Problem. Hellen. τὴν γυναικῶν τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ ληφθεῖσαν. Vbi confer τῆς μοιχείας δίκην cum ea quæ est apud schol. Aristoph. Idem Plut. alibi, δυσχέρεια πάθος ἡ μοιχεία γυναικός. A

B Μολβὶς, vide in Μολυβδὶς, col. sequ. l. c.

Μολγὸς, οῦ, ὁ, Bulga, Saccus coriaceus, Culeus. Xiphilinus in Epit. Dionis, de Nerone, μολγόν τινα ἀπ' ἀνδριάντος αὐτοῦ νύκτωρ ἀπεκρέμασαν ἐνδεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβλῆσθαι. Sic Suetonius, Alterius collo & ascopera deligata, simúlque titulus, Ego quid potui? sed tu culeum meruisti. Poll. l. 10, Tarentinorũ lingua scribit μολγὸν vocari τὸν βόειον ἀσκὸν, Vtrem è bubulo corio. vnde Vulcanum à Theodorida dici φυσητῆρσι μολγίνοις χρῆσθαι, follibus coriaceis. vti verò eo vocabulo & Aristophanem, dicentem Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖτε· μολγοὶ ἔσονται. Idem Aristoph. in Equit. dicit, ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ, Μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Vbi diuersæ à scholiaste afferuntur expositiones, hæ tamẽ præcipuæ. nimirum πένητα καὶ κλέπτην τῶν δημοσίων. μολγοὺς enim siue ἀμολγοὺς dici τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά. vel τυφλόν. quoniam seruis Scytharum qui equas mulgebant, eruebantur oculi, vt docet Herodot. Ibidem ab eo annotatur, Apud comicos μόλγης, vt γόης, est ὁ μοχθηρὸς, Ærumnosus vel Improbus. Hes. quoque μολγοὺς siue ἀμολγοὺς dici scribit τοὺς μοχθηροὺς, τοὺς κλέπτας, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ χρήματα. Alioqui μολγὸν dici τὸν βόειον ἀσκόν: interdum verò poni etiam ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν. C

D Μολεῦειν, t. 2, c. 965, a. Μολέω, t. 2, c. 964, c

Μολιβαχθὴς, t. 1, c. 616, b. Vide & in sequ. μόλιβδος.

Μολίβδαινα, Μολίβδεος, Μολίβδινος, Μολιβδὶς, Μολιβδοειδὴς, vide in sequ. Μόλιβδος.

Μόλιβδος, ου, ὁ, Plumbum. Lucian. De conscrib. histor. ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἀπὸ κασσιτέρου. Plut. Sympos. 6, ἀκόναι μολίβδου, cotes è plumbo. Apud eundem De sera num. vind. λίμνη μολίβδου, lacus plumbi. INDE Μολιβδοειδὴς, Plumbi speciem gerens: quod vide cũ μολυβδοειδὴς in μόλυβδος. in seq. tmemate. ET Μολιβδοχοεῖν, Plumbum fundere. ET Μολιβδόχροος, Qui plumbi colore est: apud Dioscor. lib. 5, cap. 100. ET Μολιβδοχρώς, ῶτος, Cuius corpus plumbeo colore est. qui & πελιδνὸς, Liuidus: apud Galenum in Arte medendi lib. 12. Deriuatum inde ET Μολίβδεος, οῦς, ὁ, Plumbeus, apud Luc. Idem DICITVR Μολίβδινος. quod vide cum μολύβδινος in μόλυβδος, paulo infrá. ET Μολιβδὶς, ίδος, ἡ, Pila seu massa plumbea. apud Plut. ex tragico quopiã, Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν. solent enim retibus plũbeæ appendi pilæ, seu plumbei globi, qui ipsum deprimant. NECNON Μολίβδαινα inde deriuatum. quod vnà cum μολύβδαινα vide in tmemate sequ. ITEM Μολίβδωμα, ατος, τὸ, Opus è plumbo, quasi Plumbamentum diceres. Athen. κατεσκεύασε διὰ μολιβδώματος καὶ σανίδων κλειστῶν ἰχθυοτροφεῖον. Vbi intelligi queant Plumbeæ laminæ, vel Plumbeum tectorium. Dicitur ETIAM Μόλιβος, sine δ. Homer. Iliad. λ, μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή, veluti plumbum. Itidémque in Epigr. Inde compos. μολιβαχθὴς, de quo t. 1, c. 616, b. E F G

Porrò notandum, reperiri scriptum ETIAM Μόλυβδος, per υ ψιλὸν in secunda syllaba, teste Eustath. quoque, confirmante eandem scripturam serie alphabetica quæ apud Hesych. est, Suida etiam vtranque suo ordine collocante. Ita apud medicos μόλυβδος κεκαυμένος, Plumbum vstum: μόλυβδος πεπλυμένος, Plumbum lotum seu Lotura plumbi, σκωρία μολύβδου, Scoria seu recremẽtum plumbi. Apud eosdẽ μολύβδου ἔλασμα, Lamina plumbi: pro quo & ἐλασμὸς μολύβδου dicitur. vt apud Suid. εἰς ἐλασμοὺς μολύβδων χαράξας, in laminas plumbeas. INDE Μολυβδοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Plumbi speciem gerens, Plumbo similis. Apud Dioscor. per ι μολιβδοειδὴς λίθος, lib. 5, cap. 98. ET Μολυβδοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Plumbeus aspectu, Qui plumbeus videtur. apud Athen. lib. 9, e Alexãdro Myndio, de scopelaue, ἐπὶ μολυβδοφανεῖ τῷ χρώματι ὑπόλευκα σήματα ἔχει. ITEM Μολυβδοχοέω, ῶ, Plumbum fundo. seu Tracto artem fundendi plumbi. Poll. μολυβδοχοεῖν generalius esse dicit τὸ μόλυβδον ἐργάζεσθαι, Tractare plumbum. ET Μολυβδουργὸς, οῦ, ὁ, Qui plumbum tractat, Plumbarius. Deriuatum inde ET Μολυβδώδης, siue Μολιβδώδης, Plumbaceus, Plumbi naturam referens. Dioscor. lib. 5, cap. 97, μηδὲν ἔχουσα μολιβδῶδες. Sic & cap. præced. ἄχρις ἂν μηδὲν ἔχῃ μολιβδῶδες. ET Μολύβδινος, Plumbeus. vt μολύβδινος κανών, apud Aristot. Ethic. 5. Scribitur & per ι in secunda syllaba. vt μολίβδιναι κεραμίδες apud Athen. lib. 5. Sic μολιβδίνη θυΐα, & μολίβδινος δοίδυξ, apud Diosc. lib. 5, cap. 95, de plumbo eloto. ITEM Μολυβδίτης, ου, itidem Plumbaceus aut Plumbosus. vnde in fœm. gen. μολυβδῖτις λιθάργυρος. Plin. lib. 33, cap. 6, Spumæ argenti genera tria: optima, quam chrysitin vocant: secunda, quam argyritin: tertia, quam molybditin. Chrysitis, ex vena ipsa fit: argyritis, ex argento: molybditis, plumbi ipsius fusura. NECNON Μολυβδὶς, ίδος, ἡ, Globus seu pila plũbea, vt quæ reti appenduntur. Nonnullis etiam Lamina plumbea. Hesychio μολυβδὶς est σταθμίον τι ἐλαμνάτιον: quod & Μολβίς. ET Μολύβδαινα, ας, ἡ, idem ac μολυβδὶς, hoc est Globus seu pila plumbea quæ reti aut etiam hami funiculo appenditur ad ipsum deprimendum: Eustathio ὁ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσδεθεὶς μόλιβδος διὰ τὸ θᾶττον καθιέναι κεῖσθαι: vt quum Hom. Il. ω, dicit, Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Item μολύβδαιναι nominantur pilæ seu massæ plumbeæ, quales manu iaculari solẽt vel in certamine vel in exercitio. Lucian. in Lexiph. ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίοις ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. Verùm & vasa plumbea appellantur μολύβδαιναι. Athen. lib. 5, ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν τεθαλλόντες ταῖς φυτείαις διὰ κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν, fictilibus & plumbeis in vasis. Alioqui μολύβδαινα dicitur etiam metallicum quiddam, de quo Dioscor. libro 5, c. 100. Plin. lib. 34, cap. vltimo, Est & molybdæna, quam alibi galenam vocauimus, plumbi & argenti vena communis. & hanc metallicam vocant. Adhærescit & auri & argenti fornacibus. Melior hæc quanto magis aurei coloris, quantóque minus plumbosa, friabilis & modicè grauis. cocta cum oleo iocinoris colorem trahit. Est μολύβδαινα herbæ etiam nomen. Plin. lib. 25, c. 13, Nascitur vulgò molybdæna, id est plumbago, etiam in aruo, folio lapathi, crassa radice, hispida. Ea (inquit Gorr.) multis esse creditur maior persicaria, aut omnino nobis ignota est. Denique à μόλυβδος est VERBALE Μολύβδωσις, εως, ἡ, Plumbatura, hoc est ferruminatio quæ plumbo facta est. Cæterùm vt μόλιβος interdum sine δ scriptum reperitur, ita etiam μόλυβος, in carmine præsertim, metri lege postulante secundæ syllabæ correptionem. INDE Μολύβεος, Plumbeus. Athen. lib. 14, εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, καταποντώσει. SIC Μολυβὶς apud Hesych. pro μολυβδὶς, nimirum μολυβδαίνῃ exponentem μολυβίδι, pilæ seu globulo plumbeo. Idem ET Μολυβρὸν affert, exponens μολυβοειδὴς, Plumbi speciem gerens, Plumbosum. quod proculdubio συγκέκοπται ἐκ τοῦ μολυβηρός.

Μολιβδοχοεῖν, Μολιβδόχροος, Μολιβδοχρώς, Μολίβδωμα, Μόλιβος, vide in præced. Μόλιβδος.

Μόλις, Vix. Idem quod μόγις suprá. Isocr. ad Philipp. ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Xen. μόλις πως, Cum quadã difficultate. Nic. schol. accipit etiã pro ἀσπασίως, vbi poeta in Ther. ait, μόλις γε μὲν ἔκφυγεν αἶσαν. Nihil tamen & ibi vetat interpr. Vix, Ægrè, Difficulter.

Μολίσκω, idem quod μολέω, vnde & deriuatum est, vt στερίσκω ex στερέω. Schol. Hom. Od. δ exp. βαδίζω.

Μολίονες, Hesychio μαχηταί, Pugnatores: aliis Grassatores, παρὰ τὸ μολεῖν. Alioqui Μολίονες patronymicῶs dicuntur filii Moli.

H Μολοβρὸς, dici putatur quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, Qui cibi causa ventitat aliquò, vt sunt ἐπαῖται καὶ προσαῖται, mendici & parasiti: ideo exponitur etiam γαστρίμαργος.

Gulosus, Vorax. Hom. Odyss. ρ, Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα; Apud Nicandrũ quoque in Ther. v. 662, ποδόεσσα μολοβρὴ ῥίζα ὑπαργέα. Scholiast. metaphoram esse vult ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολοούντων pro ταπεινὴ vel etiam μόλις αὐξανομένη. At μολόβεια dici τῶν ἀξίων θνείων τινὰ, autor Hes.

Μολόθουρος, Molothurus: herbæ nomen. Nicander Alex. πόα γε μὲν ὕψι τίθηλεν Οἴνωπος μολόθουρος. Euphorion semper virentium generi annumerat, canens, Πτῶκες ἀειχλωρεῖσιν ἰαύεσκον μολοθούροις. Hesychius properispωmenως habet μολοθοῦρος, dicens esse vel ἀσφόδελον vel ὀλέσχοινον.

Μολορὸς, Hesych. λυπηρὸς, ἀηδὴς, Molestus, Iniucundus.

Μόλος, eidem πόνος, μάχη, φρύαγμα, Labor, Pugna, Fremitus. quo ferè signif. & μόθος suprà.

Μολοσσὸς, siue Μολοττὸς, apud metricos pes quidam dicitur, nimirum ὁ τρίμακρος, qui tribus longis syllabis constat. Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit. Μολοσσοὶ verò siue Μολοττοὶ, populi sunt Epiri: quorum regio Μολοσσία dicitur: necnon Μολοσσὶς, vt quum Plut. in Probl. Hellen. dicit ᾤκησαν περὶ τὴν Μολοσσίδα. Inde Μολοττίδες κύνες apud Poll. quæ Xenoph. in Cyneg. Μολοττικαὶ κύνες: Athenæo lib. 7, Μολοττικοὶ κύνες. Horat.— domus alta Molossis Personuit canibus: at Virg. substantiuè, Veloces Spartæ catulos acrémque molossum. At μολοσσικὴ ἐμμέλεια à pede molosso dicitur: apud Athenæum lib. 14, δάκτυλοι, ἰαμβικοὶ, μολοσσικὴ ἐμμέλεια, κόρδαξ.

Μολουρίδαι, Hesychio βατραχίδαι, & τῶν σταχύων τὰ γόνατα.

Μολουρὶς, eidem est μόλις οὐρῶν, Ægrè reddens vrinam: item κολοβὴ λόγχη, Cuspis mutilata: & αἰδοῖον, Pudendum. Apud Nicādrum verò schol. μολουρίδας esse dicit animal assimile locustæ: in Ther. de chelydro, Ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας. AT Μόλουροι ab eodem poeta numerantur inter serpentes, & eos quidem innoxios, in Ther. v. 461.

Μολούειν, Hesychio ἐκκόπτειν τὰς παραφυάδας, quod potius κολούειν dicitur.

Μόλοφθος, eidem H. est ἔκκρυφίας.

Μολόχη, t. 2, c. 779, b. Inde Μολοχίτης λίθος, Lapis maluæ virorem imitans. Plin. lib. 37, cap. 8, Non translucet molochites spissius virens, à colore maluæ nomine accepto, reddendis laudata signis.

Μολπάζω, Μολπαστὴς, Μολπάστρια, Μολπὴ, Μολπηστὴς, vide suprà in Μέλπω. Sed adde, Μολπαστὴς ab Hesychio exponi συμπαίκτης, Collusor: afferente & Μολπάστρη pro συμπαίκτρια.

Μολπὸς, eidem est ᾠδὸς, ὑμνῳδὸς, ποιητὴς, Cantor, Poeta.

Μόλσον, idem vocari scribit σελίνου καυλὸν vel ὑποφυάδα.

Μολτύους, idem τὰ κοκκύμηλα, Pruna.

Μολύβδαινα, Μολύβδινος, Μολυβδὶς, Μολυβδίτης, Μολυβδῖτις, Μολυβδοειδὴς, Μόλυβδος, Μολυβδουργὸς, Μολυβδοφανὴς, Μολυβδοχοέω, Μολυβδώδης, Μολύβδωσις, Μολυβὶς, Μόλυβος, Μολυβοῦς, Μολυβρὸς, vide suprà in Μόλιβδος, themate secundo.

Μολυβρὼ, Suidæ ἡ μορμὼ καὶ τὸ φόβητρον, Larua & terriculamentum. Apud Hesych. μομβρώ.

Μολυνὴ, & Μόλυνσις, in sequ. Μολύνω.

Μολύνω, Polluo, Contamino, Inquino, Conspurco. Synes. epist. 5, ἢ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο, lucro ab his contaminatus est. Actiua voce in Apocal. τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν. INDE Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, Inquinatio, Contaminatio. Item Inquinamentum, μίασμα. Paulus ad Corinth. 2, cap. 7, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος. ET Μόλυνσις, εως, ἡ, itidem Inquinatio, Contaminatio, vel Inquinamentum, apud Theophr. De caus. pl. lib. 4. Aristot. verò μολύνσεως nomine leuem quandã coctionem intelligit, parum ab ipsa differentẽ cruditate. Ita enim ille Meteor. lib. 4, μόλυνσις δὲ ἀπεψία μὲν, ἐναντία δὲ ἑψήσει, εἴη δ' ἂν ἐναντία ἡ πρώτη λεχθεῖσα ἀπεψία τοῦ ἐν τῷ σώματι ἀορίστου δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ πέριξ θερμότητος. Præterea à verbo μολύνω DICITVR Μολυνὴ, ἡ πυγὴ, Podex: quoniam excrementis quæ eiicit, polluitur.

Μολουρίδας, Suidas dici scribit τὰς ἀκρίδας, Locustas: apud quem legitur & μολουρίδος κεφάλαιον. Suprà μολουρὶς habuimus pro animali simili locustæ.

Μολυρὸν, Hesych. νωθρὸν, βραδὺ, Segne, Tardum: item ἀνιαρὸν, λυπηρὸν, ἀηδὲς, ἀχάριστον, Dolorificum, Molestum, Iniucundum, Ingratum.

Μόλω, t. 2, c. 964, c

Μομβρὼ, Hesych. ἡ μορμὼ καὶ φόβητρον, Larua & terriculamentum. Μομμὼ, idem dicitur. idem enim Hesych. subiungit, Μομμὼ, quod nos μορμὼ dicimus, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις. Apud Suid. μολυβρὼ legitur pro μομβρὼ, sed repugnante serie alphabetica.

Μομφὴ, t. 2, c. 876, d

Μόμφος, siue Μόμψις, Hesych. δύσκλεια.

Μοναδικὸς, t. 2, c. 967, a. Μοναδικῶς, ib. b

Μοναδὸν, t. 2, c. 967, b. Μονάζω, ib. c

Μονάζοντες, Monachi appellari dicuntur, peculiari habitu sese distinguentes.

Μονάκανθος, t. 1, c. 261, c

Μοναλκὴς, Eximio robore præditus, ita vt solus esse videatur robustus. Hes.

Μονάμπυκες πῶλοι, Vnum tantùm habentes ἄμπυκα singuli. Eurip. ita vocare dicitur τοὺς κέλητας.

Μονανδρέω, t. 1, c. 437, a.

Μόναπος, à Pæonibus dicitur ὁ βόνασος, Bonasus. vt tradit Aristot. Histor. anim. lib. 9, c. 45.

Μοναρχέω, t. 1, c. 560, c. Μοναρχέομαι, ib.

Μονάρχης, ib. a. Μοναρχία, ib. b

Μοναρχικὸς, ib. Μόναρχος, ib. a

Μονὰς, t. 2, c. 966, g. Μοναστήριον, t. 2, c. 967, d

Μοναστὴς, ib. c. Μοναστικὸς, ib.

Μονάστρια, ib. d. Μονάτωρ, ib. e

Μοναυλέω, t. 1, c. 621, d. Μοναυλία, t. 1, c. 625, a

Μοναύλιον, t. 1, c. 621, d. Μόναυλον, ib. c

Μόναυλος, ibid. & 624, h. & t. 2, c. 14, e. ob.

Μοναχῆ, t. 2, c. 968, d. Μοναχικὸς, t. 2, c. 967, g

Μοναχόθεν, t. 2, c. 968, d. Μοναχὸς, t. 2, c. 967, f

Μοναχοῦ, t. 2, c. 968, d. Μοναχῶς, ib. d

Μονέντερον, ου, τὸ, dicitur Magnum intestinum, Colum, quia neutra sui parte aliis intestinis annexum est, sed intestinum per se est. Ita enim in Hippiatr. γίνεται δὲ τὸ πάθος περὶ τὸ μονέντερον, ὃ καλεῖται κῶλον, διὰ τὸ μὴ συνδεδέσθαι τοῖς ἄλλοις ἐντέροις κατ' ἀμφότερα, ἀλλὰ κυλινδεῖσθαι καθ' ἑαυτόν. Et rursum, συμβαίνει δὲ τοῦτο τῷ μεγάλῳ ἐντέρῳ, ὃ λέγεται μονέντερον.

Μονὴ, t. 2, c. 878, c. Μονημέριος, t. 1, c. 1465, a

Μονήμερος, t. 1, c. 1463, a. Μονήρης, t. 1, c. 1250, f

Μονηρήβιον, τὸ, t. 2, c. 968, c. Μονήρης, ib. a

Μονθυλευτὴν κοιλίαν, Aristoph. schol. suo tempore numeratam fuisse ait inter καρύκας seu καρυκεύματα. Et Μονθυλεύσεις siue Οἰθυλεύσεις, Pollux vocatas fuisse scribit τὰς περιττὰς σκευασίας, Nimis exquisitos & superfluos ciborum apparatus. vt μονθυλευτὴν κοιλίαν intelligamus fuisse ventrem exquisitioribus καρυκείαις καὶ ἀρτύσεσιν apparatum.

Μονίας, t. 2, c. 968, g. Μόνιμος, t. 2, c. 878, d

Μονιὸς, siue μόνιος, t. 2, c. 968, e.

Μόνιππος, t. 1, c. 1708, c

Μονοβάτας, & Μονόβας, Hesychio κλέπτης, Fur: quoniam solus ire solet.

Μονόγαμος, t. 1, c. 815, a. Μονογενὴς, t. 1, c. 827, f

Μονόγληνος, Hesychio μονόφθαλμος, Vnoculus.

Μονογνώμονες, Qui vnius sunt sententiæ. vel Ab vna sola dependentes sententia.

Μονόγραμμος, t. 1, c. 878, a

Μονόδους, Vnicum habens dẽtem. Μονόδους (inquit Festus) appellatus est Prusiæ filius qui vnum os habuit dentium loco. Itidem Pyrrhus Epirota συμφυεῖς habuisse dentes fertur.

Μονοειδὴς, t. 1, c. 1105, h. Μονοείμων, t. 1, c. 1381, f

Μονόζοος, t. 2, c. 1191, b. Μονοζυγὴς, t. 1, c. 1393, e

Μονόζυξ, ib. Μονόζωνος, t. 1, c. 1411, e

Μονόθυρον, τὸ, substantiuum, t. 1, c. 1615, d

Μονόθυρος, ib. Μονόκαμπτοι, t. 2, c. 52, f

Μονόκαυλος, t. 2, c. 93, d. Μονοκέρατος, t. 2, c. 127, c

Μονόκερως, ib. g. Μονοκληρονόμος, t. 2, c. 242, a

Μονοκοίλιος, t. 2, c. 289, g. Μονόκοιλος, ib.

Μονοκόνδυλος,t.2,c.332,f. Μονοκότυλος,t.2,c.395,f

Μονοκράτωρ, Qui ſolus rerum potitur, Qui ſolus imperium tenet.μονάρχης. Vnde Μονοκρατεία,Suidæ idem quod μοναρχία.

Μονοκρηπὶς,t.2,c.423,b. Μονόκροτος,t.2,c.455,b

Μονόκωλος,t.2,c.526,g. Μονολεχὴς, Qui ſolus cubat.

Μονολήμματος,t.2,c.557,a. Μονόλιθος,t.2,c.708 d

Μονόλοπος,t.2,c.680,a. Μονομαχέω,t.2,c.812,h

Μονομαχία,ib. Μονομάχος,ib.g

Μονομερὴς,t.2,c.851,g. Aduerb. Μονομερῶς ex Pand.lib. 6 affertur pro Simpliciter, Non in vniuerſum.

Μονόμιτος,t.2,c.951,f

Μονόμματος, Vnoculus.Epigr. Heſ.μονόμματον exp. μονοειδῆ,ἁπλοῦν.

Μόνον,t.2,c.965,c

Μονονου,ibid.e. Μονονοὺκ,ibid. Μονονουχὶ,ib.f

Μονόξοος,t.2,c.1191,f Μονόξυλος,t.2,c.1140,e

Μονόοζος,t.2,c.1191,b. Μονοούσιος,t.1,c.1132,f

Μονοπάθεια,ας,ἡ,Affectus & morbus vnius tantùm. vt μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, quum vnus tãtùm oculus dolet. Alex.Probl.

Μονόπαις κόρος,Filius vnicus,ſeu vnigenitus.Eurip.

Μονοπάτιον iter,in Pand.differt τῆς πλατείας ὁδοῦ,inquit Budæus. Significare videtur Quod vnus tantùm calcare queat.

Μονοπέδιλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vno indutus calceo ſeu talari.

Μονοπῆραι λύκοι,t.3,c.154,a

Μονόπεπλος, Vno ſeu ſimplici indutus peplo.μονοχίτων.

Μονοπόδιον,t.3,c.515,a. Μονοπραγματέω,t.3,c.532,e

Μονοπρόσωπος,t.2,c.1404,b. Μονοπροσώπως,ib.

Μονόπτερος,t.1,c.1716,c. Μονοπωλέω,t.3,c.642,f

Μονοπώλης,ib.d. Μονοπωλία,ib.

Μονοπώλιον,ib. Μονόρυξ,t.1,c.520,g

Μονόρριζος,t.3,c.709,g

Μονόρχεις ἵπποι,in Hippiatr.Equi qui vnicum tantùm habent teſticulum, Altero teſticulo mutili.

Μόνος,t.2,c.965,g

Μονοσίλη,Clara ſtella quæ in hyadibus eſt.Heſych.

Μονόσιροι ὄρνεις, Alexandriæ in Ægypto ſunt ex quibus galli pugnaces naſcuntur, bis & ter oua fouentes. vt eſt Geopon.lib.14,cap.περὶ κατοικιδίων ὀρνίθων. Sunt qui Indicas gallinas vulgò dictas interpretentur.

Μονοσιτέω,t.3,c.792,h. Μονοσιτία,ib.

Μονόσιτος,ib.g. Μονοσκελὴς,t.3,c.810,b

Μονόσκελος,ib. Μονόσκηπτρος,t.3,c.859,d

Μονοστελὴς, Heſych.ὁ κατὰ μόνας στελλόμενος.

Μονοστελέχης,ſiue Μονοστέλεχος, Qui ſimplici eſt caudice, Vnum à radice caudicem emittens. Plinius dicit Vniſtirpia.

Μονόστιος,t.2,c.1522.g. Μονόστιχος,t.3,c.983,f

Μονόστολος,Solus & deſertus, apud Sophocl. ſeu Qui ſolus it. vt Heſych.quoque μονοστόλῳ exponit τῷ κατὰ μόνας ἐλθόντι.

Μονόστομος ἀξίνη,Securis vnicum ſolùm habens στόμα,Non biceps, Vna tantùm parte ſcindens.

Μονόστος, idem ac μονόστεος,Vnico oſſe conſtans. vt μόνοστος αὐχὴν, Collum perpetuo oſſe rigens. Ariſtot.De part. anim.lib.4,οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μονόστουν τὸν αὐχένα ἔχουσι.

Μονοστράβης ὄχος,Heſychio ἡμίονος.

Μονόστροφος,t.3,c.1081,g. Μονοσύλλαβος,t.2,c.581,a

Μονότικνος,t.3,c.1538,e. Μονοτόκος,t.3,c.1535,a

Μονοτονία,t.3,c.1281,g. Μονότονος,ib.f

Μονοτόνως,ib.g. Μονότροπος,t.3,c.1638,f. Inde ADVERB. Μονοτρόπως, Vno tantùm modo & ſingulari. Ioſeph. De capt.Iud.μονοτρόπως ἐδόκει πονηρός.

Μονοτροφῶ, Vno paſtu vtor. Strabo pag.67,de Luſitanis, ψυχρολουτοῦντας καὶ μονοτροφοῦντας καθαρείως καὶ λιτῶς.

Μόνουα,Heſychio τὰ λεπτὰ λέπαδνα.

Μονούαλος, Clara ſtella in corde leonis,Heſych.

Μονουχία ας,ἡ,affertur pro Cælibatus.

Μονοφαγέω,t.4,c.3,g. Μονοφαγία,ib.h

Μονοφαγίστατος,ib.f. Μονοφάγος,ib.

Μονόφαντος,Qui ſolus apparet.μόνη φαινομένη. Heſych.

Μονόφθαλμος,t.2,c.1411,a. Μονόφθογγος,t.4,c.137,c

Μονόφορβος, ου,ὁ καὶ ἡ,Solus paſcens.Heſ.

Μονοφυὴς,t.4,c.274,c. Μονόφυλλος,t.4,c.249,d.e

A Μονόχειρ,t.4,c.441,f. Μονόχηλος,t.4,c.515,b

Μονοχίτων,t.4,c.528,b Μονόχορδος,t.4,c.565,c

Μονόχροος,t.4,c.[illegible],d. Μονοχρώματος,t.4,c.674,b

Μονόχρως,t.4,c.631,e

Μονοψάδης,Heſychio μονιὸς,ἀπομάγκλος,Solitarius.

Μονόω,t.2,c.968,g.

Μονῳδεῖν,Μονῳδία,Μονῳδικὸς,in ſequ.Μονῳδός.

Μονῳδὸς,οῦ,ὁ,poeta dicitur qui ſub vna tantùm perſona argumentum aliquod exponit, ὁ μονοπροσώπως ἀφηγούμενος τὴν ὑπόθεσιν. vt Lycophron in ſua Alexandra. B Vnde μονῳδικὸν ποίημα dicitur poema eo modo compoſitum. Item μονῳδοὶ dicuntur qui ſoli aliquid cantant, ſine choro, vt Electra Sophoclea in luctu & dolore. VNDE Μονῳδεῖν ET Μονῳδία dicitur ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν,καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, autore Suida.id eſt quum vnus tantùm ab ſcena canticum recitat & non totus ſimul chorus. Id quia in tragicis ſcenis fieri ſolebat ἐν τοῖς θρήνοις,factum inde eſt vt μονῳδεῖν vſurpatum fuerit pro θρηνεῖν,& μονῳδία pro θρῆνος,Nænia,Carmen funebre.

C Μονῶνυξ,t.2,c.1345,c. Μονώνυχος,ib.

Μόνως,t.2,c.966,f. Μόνωσις,t.2,c.969,c

Μονώτατος,t.2,c.966,a. Μονώτης,t.2,c.969,d

Μονωτὶ,ib.e. Μόνωπος,t.2,c.1552,c

Μονὼψ,t.2,c.1394,b. Μόρα,t.2,c.844,e

Μοργὴ,Polluci τὸ μέρος τῶν γεωργῶν:vnde ἐπίμορτον γῆν apud Solonẽ eſſe ait τὴν ἐπὶ μέρει γεωργουμένην. Apud Heſych. Μόργιον eſt μέτρον γῆς, hoc eſt πλέθρον: & εἶδος ἀμπέλου.

Μοργίας,Heſych. γαστριμαργίας καὶ ἀκρασίας.

D Μόργις etiam vocabatur ὁ ἀμόργινος χιτὼν,vt eſt apud Pollucem,lib 7,c.16. ſed quidã pro eo reponunt ἀμοργίς.

Μόργνυμι,t.1,c.394,b

Μόργος, Heſych.φραγμὸς,Septum: & τὸ ἐπὶ ταῖς ἁμάξαις φράγμα ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι. (quod apud Poll.μόργον) Ab eodem exponitur σκύπνον πῦχος.

Μοργυλλεῖ,idem exp.χρονουλκεῖ,Tempus protrahit.

Μορέα,t.2,c.841,g. Μορέω,t.2,c.844,b

Μόρημα,ib.e. Μορία,ib.b.& 855,e

Μορίαι,t.2,c.855,e. Μορίδες,οἱ,ib.d

E Μορίες,t.2,c.844,b.& 855,d. Μόριμος,t.2,c.844,b

Μόριον,t.2,c.853,g. Μόριος,t.2,c.844,d

Μορὶς,ib.& 855,d.

Μορμογύειν,vide in Μόρμον paulo pòſt.

Μορμολύκιον,ſiue Μορμολυκεῖον,ου,τὸ,Larua. Aliquando ita nominantur tragicorum & mimorum perſonæ,quas Dorienſes etiam γοργόνια vocant. Aliquando Terricula & ſpectra. Lucian. in Philopſeude ſuo,παιδαγωγὸν τι καὶ ἀφροδίσιον μορμολύκειον καὶ γιγάντιον. Et apud Philoſtratum Apollonius dicit Menippi ſponſam eſſe μίαν τῶν ἐμπουσῶν ἃς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται. F Apud Strab.legitur & Μορμολύκη, itidem pro larua & ſpectro. ἥτε γὰρ λαμία μῦθός ἐστι,καὶ ἡ γοργὼ καὶ ὁ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολύκη.

Μορμολύττομαι,Terreo:ac propriè laruis ſpectriſque & ſimilibus terriculis. Xenoph.Sympoſ. ἀλλὰ τί δή ποτε ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμολύττῃ ἀπὸ τῶν καλῶν; à pulchris deterres. Plutarch.Sympoſ.5, in fine probl.7, ἵνα μή με δόξητε πόρρω νυκτῶν οὐσῶν ὑμῖν ἐπάγοντα φάσματα G καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα.μορμολύττεσθαι καὶ διαταράττειν. Accipitur etiam pro Formido,Metuo.Autor Axiochi, διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον,eos qui mortem formidant. Apud Heſych.legitur & actiuum Μορμολύττει expoſitum φοβερίζει,Terret.

Μόρμον vocatur τὸ ὑπὲρ τὴν ἅμαξαν περίφραγμα ὃ περιλαμβάνεται διὰ δικτύων. VNDE Μορμογύειν dicitur τὸ δράματα ἐπ᾽ αὐτοῦ φέρειν. Autor Poll.libro 7,cap.26. Vide Μόργος.

H Μόρμορος,Heſychio φόβος,Terror,Metus. qui infrà μύρμος.

Μορμορωπὰ ῥήματα,Ariſtoph.in Ranis vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ,Terribilia:ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης.vt tradit ſchol.

Μόρμος,itidem Terrificus. Heſych.enim μόρμη exponit καταπληκτικὴ, addens etiam χαλεπὴ, Grauis, Difficilis. Eidem μόρμοι ſunt φόβοι κοινοί: niſi fortè ſcribendũ κενοί, vt ſit,Metus terroréſque inanes, quales ſunt ex laruis & ſpe-

Eidem μόρμοι sunt φόβοι κοινοί: nisi fortè scribendum κενοί: vt sit, Metus terroresque inanes, quales sunt ex laruis & spectris. A

Μόρμυλον, Ælianus vocare dicitur quem Aristot. μορμύρον.

Μορμώζει, Hesych. affert pro δεινοποιεῖ.

Μορμυρέη, & Μορμυρίζω, vide in Μορμύρω.

Μορμύρος, piscis quidam marinus est, de quo Aristoteles & Athen. lib. 7. Plinius ex Ouidio Pictas mormyras dicit. Athen. hos ipsos pisces ab Epicharmo μύρμας vocari scribit: Ælianus μορμύλους nominasse fertur.

Μορμύρω, Murmuro. ποιῶν ἦχον ἀποπλῶ, Hesychio: qui tamen exponit etiam πλημμυρῶ, Inundo. Homer. Iliad. φ, de Scamādro, κυκώμενος, ὑψόσε θύων, Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. Sic Iliad. ρ, de Oceano, Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄασπετος. Apud Suidam & Hesych. reperio ET Μορμυρίζει, expositum ἠχεῖ, veluti aquæ. NECNON Μορμυρέη affertur pro Murmur aquarum: sed sine vllo testimonio. B

Μορμυρωπός, apud Suidam legitur. Ibi enim malum omen esse dicitur sicui in somnis sol videatur ἀμαυρὸς ἢ ὕφαιμος ἢ μορμυρωπός. Ambiguum significétne Terrificus aspectu, an Turbidus aspectu. Suprà μορμορωπός. C

Μορμύσσομαι, Terreo: vt μορμολύττομαι. Callim. hymno in Dianam, de Mercurio cineribus oblito, Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται. ἡ δὲ τικούσης Δύεται ἔσω κόλποις, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας. vbi schol. quoque exp. ἐκφοβεῖ. Hesychio μορμύσσεσθαι est ἐμβριμᾶσθαι.

Μορμὼ, οῦς, ἡ, mulier horrenda & monstrosa facie, vt strix, fuisse dicitur. indéque pro larua & terriculo accipi, deriuato inde & nomine μορμολύκειον. Aristoph. quoq; horribilitatē vocabulo huic includi indicat quum μορμὼ τοῦ θράσους dicit pro O horrendam audaciam: in Equit. προσέρχεται Ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους. D

Μορμὼν, όνος, ἡ, pro μορμὼ dicitur, vt γοργὼν pro γοργώ. Aristophanes μορμόνα vocat Galeam Lamachi quòd μορμόνος siue γοργόνος capite insignis esset. In Acharnens. Ἀλλ' ἀντιβολῶ σ' ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα. Et in Pace, Οὐδὲν δεόμεθ', ὦνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος. Xenophon rectius pro Larua & terriculo, Hellen. 4, οἱ μέν τοι Λακεδαιμόνιοι ἐπισκώπτειν ἐτόλμων ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια. Hesych. μορμόνας esse dicit πλανήτας δαίμονας, Dæmonas erraticos, vt qui noctu discurrunt variisque terriculis formidolosos perterrent. E

Μορύττον, Hesych. dicit fuisse quoddam πλέγμα ἐκ φλοιοῦ, quo sese mutuò verberarent in sacris Cereris.

Μόροχθος, ου, ὁ, Morochthus: lapis quidam Ægyptius, alio nomine dictus γαλαξίας & λευκογραφίς. Eo vtuntur linteones πρὸς λεύκανσιν τῶν ἱματίων, ad dealbandas vestes, teste Dioscor. vt Galenus quoque eo vti scribit τοὺς σιλπνοῦντας τὰς ὀθόνας. Apud eundem Galen. legitur & μόροξος pro eodem, Simpl. medic. lib. 9, vbi agit περὶ τοῦ χιστοῦ. Ibi enim tradit Ægyptium lapidem à quibusdam μόροξον nominari, ab aliis λευκογραφίδα. G

Μόρτη, τὸ ἕκτον μέρος τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἑκτημορίοις, vt refert Eustath. ex anonymo quodam Lexico rhetorico. Hes. habet μορτὴν, ita vocari scribens τὴν γινομένην καταβολὴν ἀπὸ τῶν καρπῶν.

Μορτοβάτην, Hesych. ἀνθρωποβάτην ναῦν.

Μορύσσω, Inquino, Contamino, Fœdo. μολύνω. Hom. Od. ν, de vestimentis Vlyssis, Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ. H

Μορφνὸς, Suidæ σκοτεινὸς, Obscurus, Tenebrosus: Hesychio ξανθὸς, Flauus vel Fuluus. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam. Aristoteles Histor. animalium l. 9, cap. 32, aliud aquilarum genus esse dicit quod πλάγγος vocatur, magnitudine & robore secundum, inhabitans valles & paludes: id cognominari νηττοφόνον & μορφνόν. Inde Plinius lib. 10, cap. 3, de aquilis, Tertii generis morphnos, quam Homerus & percnon vocat, aliqui & plancum & anatariam: secunda magnitudine & vi. huicque vita circa lacus. Homeri locus quem respicit, est Iliad. ω, vbi Jupiter Priamo ad Apollinem proficiscenti αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Nota igitur μορφνὸν & περκνὸν dici à colore vel nigro vel vario. vnde & Gaza scribit eam à macula pennæ quasi næuiam dici posse. Meminit eius & Hesiod. in Aspide canens, Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.

Μοσσυνίζειν, Hesych. ῥινηλατῆσαι.

Μόσσυν, Hesychio πύργος, ἔπαλξις, Turris, Propugnaculum. Sed peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: necnon de muro ligneo: VNDE Μοσσυνοικοὶ appellētur Qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Testis Apollonius, sic canens Argon. libro 2, Τῇ δ' ἔπι Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν Ἑξείης ἤπειρον ὑπωρείας τε νέμονται, Δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες Κάλλιμα καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Idem μόσσυνα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eodem libro canens, Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει. A Mossynœcis, gente Pontica, Didymus Μοσσυνοίκια dici scribit ξυλίνους πίνακας, eósque μεγάλους, adeo vt in iis etiam ἄλφιτα μάσσεσθαι queant. seu μαζονόμια ξύλινα μεγάλα. proculdubio quòd apud Mossynœcos eiusmodi disci fierent. AT Μοσσυνεῖν, idem Hesychius exponit μασᾶσθαι βραδέως, Tardè mandere.

Μοτῆσαι, Hesych. κακοπαθῆσαι.

Μοτοφαγία, vide in Μοττοφαγία.

Μοττίας, Hesych. ῷ στρέφουσι τῶν ῥυτήρων τὸν ἄξονα.

Μοττοῖ, Hes. τιτρώσκει, ταράττει, Vulnerat, Turbat.

Μοττογένειον, idem exponit σπανοπώγωνα. vt sit Cuius mentum raris est vestitum pilis, & ferè depile. Sunt qui vnico τ scribant μοτογένειον.

Μοττοφαγία, ας, ἡ, Sacrificium quod Salamine vrbe Cypri peragi solet. Hes. Suidas vnico τ scriptum, eodem modo explicans.

Μότυες, Hesychio οἱ ἔκλυτοι καὶ παρειμένοι, Exoluti & Languidi.

Μοττωνῆσαι, eidem est τῇ πτέρνῃ τύψαι, Calce verberare.

Μοῦται, Vermes qui carnibus innascuntur. Hes.

Μουκηρόβας: eidem est καρυοκατάκτης. Pro quo apud Athenæum μουκηρόβατος. Is enim lib. 2, Pamphilus (inquit) ἐν γλώσσαις dicit μουκηρόβατον à Laconibus vocari τὸν καρυοκατάκτην, hoc est, ἀμυγδαλοκατάκτην. nam μουκήρους à Laconibus nominari τὰ ἀμύγδαλα. vt sit Qui super nuces aut amygdalas gradiens, eas frangit: nisi

de inſtrumento etiam dicatur quo ſuper eas volutato A
confringãtur.

Μουκίζει,Heſych.μέμφεται τοῖς χείλεσι.

Μουκτυειᾶ,idem σκαρδαμύττει.

Μουνόξ,t.2,c.969,f. Μούνας,ib.h

Μουνερέτης,Solus remex.in Epigram.

Μουνογλυφής,t.2,c.827,g

Μουνόγλωσσος,pro μονόγλωσσος:Vnoculus:in Epigr.

Μουνόκερα,Vnicornia: τὰ μὴ κέρατα ἔχοντα ἀλλήλων, Heſych.ex Archilocho. B

Μουνολέων,ex Epigrammatibus pro Solus leo,Solitarius leo.

Μουνολεχής,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui vel quæ ſolus cubat.Epigr.

Μουνόλιθος,Ex vno lapide conſtans. vel Ex lapide tantùm conſtans.

Μουνομήτωρ,Cui ſola mater ſupereſt.Heſych.

Μουνόομαι,t.2,c.970,a

Μουνοπάλαι,Heſychio οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες.

Μοῦνος,t.2,c.969,e

Μουνοσταλής,Heſychio κατὰ μόνας στελλόμενος. C

Μουνόω,t.2,c.969,h

Μουνυχία,ας,ἡ, Munychia: portus Athenienſium munitiſſimus,in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, ſupplicum aſylum. Vnde apud Pollucem ἔφερον εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος,ſub.ἱερόν,Ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demoſth.Pro Cteſiph. οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, Non ad Munychiæ aſylum confugiebat, & ad Dianæ aram ſedebat. Incola eius loci Μουνύχιος dicitur, & fœm.genere Μουνυχιάς,teſte Stephano:qui & localia aduerbia hæc affert Μουνυχιάθεν,Μουνυχίαζε,Μουνυχίασι. D Inde ET Μουνυχιών dicitur menſis in quo ſacra fiebãt Dianæ Munychiæ, menſium Atticorum decimus,vt tradit Harpocr.& ex eo Suidas. Meminit eius Plutarchus in fine Phocionis, & in Demetrio pagina 1650.

Μουνώψ,t.2,c.1394,b. Μοῦσα,t.2,c.829,c

Μούσαξ,Heſ.ὁ ὑπὸ τοῦ βοᾶν τρεφόμενος,Rabula.

Μουσαπολετήρ,t.2,c.830,d. Μουσεῖα,τά,t.2,c.832,g

Μουσεῖον,τό,ib.e. Μούσειον,propr.ib.g

Μουσεῖος,ib.e. Μουσηγέτης,t.2,c.830,d E

Μουσηγετῶν,Muſis citharæ pulſu præiens.

Μουσίζω,t.2,c.832,g. Μουσικεύομαι,ib.d

Μουσική,ſ.τέχνη,t.2,c.831,g

Μουσικός,t.1,c.1707,e.ob. & t.2,c.831,d

Μουσίκτης,t.2,c.832,g. Μουσικῶς,ib.c

Μουσικώτατα,ibid.d

Μουσοδρόμοις πέτραις,in Epigr.Quas Muſæ percurrunt.

Μουσοκερατίδες,t.2,c.829,h

Μουσόληπτος,ib. Μουσομανέω,t.2,c.830,a

Μουσομανής,ib. Μουσομανία,ib. F

Μουσόμαντις,ib.b. Μουσοπάταγος,ib.

Μουσοπάτακτος,ib.c. Μουσοποιός,ib.

Μουσοποιῶ,ib. Μουσοπόλος,ib.d

Μουσουργέω,ib.e Μουσουργός,ib.

Μουσόω,t.2,c.832,g

Μοὐστίν, Attica ſynaliphe pro μου ἐστίν.

Μοῦστον, recentiores Græci à Latinis mutuatum vſurparunt pro ſuo γλεῦκος. Sic apud Athen.lib.14, μουστάκια ἐξ οἰνομέλιτος,Muſtacea liba ex œnomelite. De muſtaceis libis vide Catonem Rei ruſt.cap.128. G

Μούστωνες,Heſ.οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων,& οἱ τεχῖται.

Μοχθέω,t.2,c.980,g. Μοχθήεις,ib.

Μόχθημα,t.2,c.981,b. Μοχθηρία,t.2,c.980,e

Μοχθηρός,& Μόχθηρος,t.2,c.979,h. & 980,e

Μοχθηροτέρως,Peius,Deterius. Plato De rep.lib.1, τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχει.

Μοχθίζω,t.2,c.981,b. Μοχθισμός,ib.

Μοχθονική,ib. Μόχθος,t.2,c.979,c

Μοχλεία,t.2,c.1579,a. Μοχλευτής,t.2,c.1578,g

Μοχλεύω,ib.f. Μοχλίον,ib.d

Μοχλίσκος,ib.d. Μοχλός,t.2,c.1577,g H

Μοχλόω,t.2,c.1578,f

¶ Μύαγρα,t.2,c.993,c Μύαγρος,ibid.b

Μυάκανθος, Myacanthus: à Theophr.Hiſtor.plant.lib.6, cap.4,numeratur inter ſuffrutices qui præter ſpinam folium habent,vt pilleos,ononis,tribulus: dicitúrque hic μυάκανθος folium habere admodum σαρκῶδες. Plin. lib.19, cap.8,ſylueſtrem aſparagum,corrudam dictum,à Græcis ormiņum aut myacanthon vocari ſcribit.

Μύαξ,ακος,mytulus.μύακες ſiue μύες dicuntur eſſe cõchæ ſponte naturæ in arenoſis prouenientes, vt pectines. De his multa Plin.lib.32,c.9: vbi Græca voce myacas appellat. Dioſc. μύακα vocare ſolet ipſam concham ſeu teſtam oſtrei iſtius.vt lib.1,ἀπόψα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον,concha tollito innatans oleum. Et rurſum,εἰς μύακας τὴν λιπαρίαν ἀναλαμβάνουσι.

Μυᾶν,eſt τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν,Contrahere labia: quod & μύλλειν dicitur. Ita Suidas,ſubiungens hunc locum Ariſtoph. τί μου μυᾶτε κἀναβλέπετε; τί χρὼς πέπρανται; τί δάκρυον καταβάλλετε; Sed addit quoſdam exponere τοὺς ὀφθαλμοὺς συνάγετε δυσαρεστοῦντες,σκαρδαμύσσετε:alios μύλλετε,μυκτηρίζετε. Suprà μοιμυᾶν & μοιμύλλειν habuimus pro iſtis μυᾶν & μύλλειν,ex Heſ.& Poll. Verùm & paſſ. μυᾶται pro σκαρδαμύττεται afferunt Heſ.& Suidas.

Μυγαλέη,t.2,c.992,d. Μυγαλῆ,ib.

Μύγματα,Heſych.& Suid.καταξέσματα: quomodo ex Eurip. affertur μύγματα ὀνύχων pro Lacerationes. forſan per apocopen poſitum pro ἀμύγματα.

Μυγμή,t.2,c.1x,g. Μυγμός,ib.f

Μυδάζεσθαι, Auerſari, Abhorrere ab. Nicand.in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ ναυσιόεις ἐμυδάξατο δαῖτα. Id enim ſchol. exponit ἀπεστρέφετο, παρῃτήσατο,& ἀπεμυκτήρισε.

Μυδαίνω,& Μυδαλέος,vide in Μυδάω.

Μυδάω,ῶ, F.ήσω,Nimio humore & vligine vitior, Nimis vuidus putreſco. hoc eſt Præ nimio humore ſeu madore putreſco. Philo De mũdo, λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται;nónne humore putrifico affecti putreſcunt tandẽ? Et apud poetã, μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη,putrifica vligine vitiata. Apud Theophr. quoque μυδᾶν quidã reponunt pro μαδᾶν,cùm alibi,tum De cauſ. plant.l.5,c.vlt. ITEMQVE Μύδησις pro μάδησις. Eſt autem Μύδησις quum aliquid nimio humore vitiatur,quum nimio madore vitiatum decidit. vt apud Dioſcor.lib.1,cap.6, de nardo, ποιοῦσι καὶ πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, στύφουσι καὶ δασύνουσι τὰς βλεφαρίδας. vt alibi quoque apud eum legi tradit Bud. χρήσιμον πρὸς μυδῶντα βλέφαρα. quidam tamen hîc μαδήσεις ſcribendum cenſent. Gorræus μύδησιν eſſe dicit vitium omnium partium commune,quæ putreſcentes humore aliquo madent & defluunt. adeò vt τῆς μυδήσεως nomen iis competat quæ putrefacta liqueſcunt & ſtillant. Quanquam verò omnibus partibus, vt habetur ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, communis ſit ἡ μύδησις,in oculis tamen ante omnia vſurpari, eorúmque præſertim palpebris, quæ adipe tumentes humorem aſſiduè remittunt. velut apud Dioſcor.in loco paulo antè citato, πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, Ad ſuperfluo humore redundantes palpebras. Porrò præter verbale μύδησις, à verbo μυδᾶν deriu. & NOMEN Μυδαλέος, ſignificans Humidus, Vuidus, Madidus. Heſiod. Erg.2, de imbre, Χρῶτα τε μυδαλέον θείη, κατὰ δ' εἵματα δεύσῃ. Idem, Δάκρυσι μυδαλέη, Lachrymis madens. Significat etiam Nimio madore vitiatus, Putris ex nimia vligine, Madore putris. Apollonius Argon.lib.2, Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον. Sic Gregor. Τύμβος ἀεὶ πλήρης μυδαλέων νεκύων. Eſt verò & aliud VERBVM, Μυδαίνειν,quod Heſych. exponit στάζειν & σήπειν,Stillare,Putrefacere. vt propriè ſit Nimio madore & vligine putrefacere.

Μύδιον, nonnulli,alii ἡμερίδα vocant τὴν δρῦν τὴν τὰς γλυκείας βαλάνους φέρουσαν, autore Theophr. Hiſtor.pl. lib.3,cap.9.

Μύδος,Heſychio ἄφωνος,Mutus.pro quo [illegible] μυῦκος.

Μυδρίασις,εως,ἡ,oculi vitium eſt quo pupilla effunditur & dilatatur,aciéſque eius hebeſcit,vt tradit Celſus libro 6,cap.6. Meminit & Paul.Ægineta lib.3,cap.[illegible], ſcribẽs & ipſe μυδρίασιν nominari πάθος id quãdo ἡ κόρη τῷ μὲν χρώματι μηδὲν ἀλλοιοτέρα φαίνεται, πλατυτέρα δὲ πολλῷ τοῦ κατὰ φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ὁλοσχερῶς ἐμποδίζει τοῦ ὁρᾶν, ποτὲ δὲ ἐπὶ πολὺ, καὶ τὰ ὁρώμενα αὐτοῖς πάντα δοκεῖ μακρότερα εἶναι.

Μύδρος, ου, ὁ, Hesychio ἀργὸς σίδηρος & κραταιὸς λίθος: addenti, poni etiam ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. His demum expositionibus subiungit vsitatissimam σίδηρος πεπυρωμένος, Ferrum ignitum: vt ab Æschyli quoque scholiaste exponitur σίδηρος πεπυρακτωμένος. Alii interpretantur generalius Globus candens, Massa candefacta seu ignita. Strabo lib 6, pag. 113, αἰθριζομένων τούτων τῶν σωμάτων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo Aristoteles dicit μύδροι διάπυροι, innuens μύδρον simpliciter etiam de massa ferri aut lapidis dici: de Ætna, Lipara & Æoli insulis, αἳ δὴ καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, καὶ μύδρους ἀναρριπτοῦσι διαπύρους. Sic apud Diogenem Laertium lib. 2, pag. 53, Anaxagoras ἀσεβείας κρίνεται διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον. vnde quidam in Epigramm. Ἠέλιον πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν, Καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας. Id Suidas exponit πύρινον λίθον, Lapidem ignitum: malim ego Massam ignitam seu candẽtem: quum & Euripides Anaxagoræ discipulus in Phaethonte solem vocet χρυσέαν βῶλον, auream glebam. hoc est Massam glebæ auri modo fulgentem. INDE Μυδροκτύπος dicitur ὁ χαλκεύς, Faber ferrarius, vt qui candentem ferri massam malleo tundat. Et hinc VERB. Μυδροκτυπέω, ῶ, Candentem ferri massam malleo tundo. Æschylus in Prometh. pag. 27, Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος.

Μυδῶν, Caro fungosa in vlcere fistuloso in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Ex Poll.

Μυελός, οῦ, ὁ, Medulla: τῶν ὀστῶν τὸ λευκὸν πλήρωμα. Homer. Iliad. χ, ὃς ἐπὶ γούνασι πατρὸς Μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Iliad. υ, μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. At μυελὸν λευκὸν Sophocles & tragici vocitarunt τὸν ἐγκέφαλον, cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον, vt Euripides indicat quum dicit, ἔνθεν ἐκχυλᾷ Ὀστέων ῥαφέντων φόνος, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. Locus Sophoclis est in Trachiniis, de Hercule qui Licham correptum in mare proiicit, Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. Homer. verò Odyss. β, ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat quoniam vires corpori addunt, vt ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos hæ ponuntur differentiæ τοῦ μυελοῦ. est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis: hoc est ipsum cerebrum: & μυελὸς ῥαχίτης, Medulla spinalis, per rachin totam descendens: item νωτιαῖος, διαυχένιος & ψοΐτης. INDE Μυελόεις, εντος, ὁ, Medullæ plenus, Medullosus. Hom. Odyss. ι, σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. ET Μυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Medullosus seu Medullaceus. hoc est Medullæ speciem gerens, Ad medullæ naturam accedens. vt μυελώδης ὑγρότης, Humor medullæ speciem gerens. Apud Hesych. COMPOS. Μυελαύξῃ τροφῇ, τῇ τὸν μυελὸν τρεφούσῃ. Affertur & VERBVM Μυελόω, ῶ, pro Medulla impleo.

Μυέω, t. 2, c. 1653, f

Μυζάω, t. 2, c. 1659, b. Μυζέω, t. 2, c. IX, h. & 1659, b

Μύζουρις, t. 2, c. 1541, d. Μύζω, t. 2, c. IX, e. & 1659, b

Μύζων, Mugo: piscis de genere mugilum, apud Aristotelem Histor. anim. lib 5. Ita v.l. Locus est eius libri cap. 11. Sed pro isto μύζων reponendum μύξων, Muco.

Μύημα, t. 2, c. 1654, a

Μύησις, εως, ἡ, Initiatio: Hesychio μυσταγωγία, μυσταγωγὴ γνώσις: aliis κατήχησις.

Μύθα, Cypriis φωνή, Vox: autore Hes.

Μύθαρ, eidem est μύσος, Scelus, & quod abominamur.

Μυθάριον, t. 2, c. 984, a

Μύθαρχοι, Factionum duces: οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων. Hes.

Μυθέομαι, t. 2, c. 984, b. Μυθέσκομαι, ib. c

Μύθευμα, ib. a. Μυθεύω, ib.

Μυθητήρ, ib. d. Μυθητής, ib. c.

Μυθίης, Homo seditiosus & turbulentus. Scribit enim Etymologicum μῦθον ab Homero dici etiam τὴν στάσιν, vt, μύθου τοὺς ἐθέλω ἐπίσχειν. inde apud Anacreontem μελῶν libro 2, μυθίας de piscatoribus dici pro στασιαστάς. Sed scribendum potius μυθίτας, vt habet lex. meum vetus. seu μυθητάς, vt Eust.

Μυθίζομαι, t. 2, c. 986, d. Μυθικός, t. 2, c. 983, h

A Μυθιστορία, ib. a Μυθίτης, t. 2, c. 984, d

Μυθογράφος, t. 2, c. 982, d. Μυθολογέομαι, ib. e

Μυθολογεύω, ib. f. Μυθολογέω, ib. e

Μυθολόγημα, ib. f. Μυθολογία, ib. d

Μυθολογικός, ib. Μυθολόγος, ib.

Μυθοπλαστέω, ib. g. Μυθοπλάστης, ib.

Μυθοποιΐα, ib. Μυθοποιός, ib.

Μῦθος, t. 2, c. 981, b. Μῦθος, propr. t. 2, c 982, c

Μυθοτόκος, t. 2, c. 983, a. Μυθῶδες, τὸ, ib. g

Μυθώδης, ib. Μυΐα, t. 2, c. 986, e. Μύαγρος, ib. g

B Μυάκινα, Hes. ἀναιδῆ, Impudentem: quam & κυνάμυιαν.

Μυΐνδα, siue Μυΐνδα, t. 2, c. 986, f

Μυιοθήρας, ib. g. Μυοκέφαλον, ib. h

Μυιοσοβεῖν, c. 2, c. 987, b

Μυιοσόβη, ibid. a. Μυιοσόβης, ib. b

Μυών, Hesychio ὁ μῦς τῆς χειρὸς, siue τοῦ βραχίονος. qui rectius μυών, sine diphthongo.

Μύκα, vide in sequ Μυκάομαι.

Μυκάομαι, ῶμαι, Mugio: boum proprium. sed tribuitur camelis quoq; & asinis; necnon aliis etiam tam inanimis
C quàm animatis quæ mugitum boatúmque quendam reddunt. Aristophanes Ranis, Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ κἀμυκᾶτό γε. Plutarch. De deo Socr. τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. Rursum Aristoph. Nub. βροντῆς μυκησαμένης. Actiuæ etiam vocis vsus aliquis esse videtur, quum crebro Homerus vsurpet aorist. 2 act. ἔμυκον. vt Iliad. θ, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. Iliad. μ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Iliad. υ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ. Vtitur idem & præterito μέμυκα. Iliad. φ, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Odyss. μ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς
D ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. Quibus subiungit, βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή: indicans propriè μυκᾶν seu μυκᾶσθαι esse bouis vocem reddere, quod est Boare, Mugire. atque adeò ὀνοματοπεποίηται hoc verbum παρὰ τὸ λέγειν μῦ, vt μηκᾶσθαι παρὰ τὸ μὴ λέγειν, βληχᾶσθαι παρὰ τὸ βλῆ λέγειν: proculdubio Latino etiam vocabulo Mugire facto ex sono quem bos edit, & Balare ex eo quem ouis. Porrò ab hoc verbo sunt VERBALIA Μύκημα, Μύκησις, Μυκηθμός, significantia Mugitus, Boatus. Homer. Odyss. μ, Μυκηθμοῦ δ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων, Οἰ-
E ῶν τε βληχήν. Et Iliad. σ, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Plutarch. De solert. anim. μόσχου μυκήματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες ὅμοιον. DICITVR ET Μυκή pro μύκημα seu μύκησις, vt μηκή & βληχή. Apollonius Argon. lib. 4, μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται. id est, μυκήσεις δοκῶσι γίνεσθαι ἐν τοῖς ναοῖς, inquit scholiastes. Vbi nota hoc verbale μύκησις. HINC ET Μυκητίαι σεισμοί, Terræmotus qui cum mugitu quatiunt terram. Aristoteles De mundo, γίνονται καὶ μυκητίαι σεισμοὶ σείοντες τὴν γῆν μετὰ βρόμου. Affertur ET Μυκητής pro
F Mugibilis: sed sine exemplo. Apud Hesych. reperio ETIAM Μύκα, expositum Μύκησις, Mugitus, Boatus: Doricè forsan pro μυκή positum.

Μυκαείς, Hes. νυκτερίς, Vespertilio.

Μύκη, Galeno in Lexico Hippocr. μύσις, vt docui t. 2, c. 1650, f. Suidæ verò est θήκη, Theca, Cõditorium, Repositorium. Sic dicitur etiam μύκης, Fungus. Epicharm. apud Athen. lib. 2, οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε. Aliud exemplum ex Theophr. habes in μύκης quod fungum lucernæ significat.

Μυκή, Μυκηθμός, Μύκημα, vide in Μυκάομαι.

G Μύκηρος, Hesychio ἀμυγδαλή, Amygdala: item κάρυον, Nux. pro quo suprà μούκηρος.

Μύκης, ητος, vel ου, ὁ, Fungus: φυτὸν αὐτόματον, vt tuber, non in terra solùm sed & in arboribus nascens. Duo τῶν μυκήτων genera sunt. quidam enim sunt ἀβλαβεῖς & βρώσιμοι, innoxii & edules, vt βωλῖται καὶ ἀμανῖται, Boleti & amanitæ: quidam φθαρτικοί, noxii, vtpote quorum esus stranguler. Vnde Ephippus comicus apud Athenæum lib. 2, Ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες ἀποπνίξαιμί σε. Et Epicharm. οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε. Et Diphi-
H lus, καὶ ἔνια αὐτῶν ὅμοια τοῖς μύκαις, πνιγώδη ἐστί. Nicander τοὺς μύκητας siue τοὺς μύκας in Alexiph. vocat ζύμωμα κακὸν χθονός: Horatius cibum ancipitẽ: apud quem elegantissimum locum habes de fungorum esu in Ser-

monibus. Plura si requiras, vide apud Dioscoridem libro 4, cap.83: A Galenum De aliment.facult.lib.2, cap.69: item Plin.lib.22, cap.23. ‖ Porrò & alia μύκητος nomine dicuntur quæ similitudinem aliquam cum eo habent. Theophr.enim μύκητα à quibusdam nominari scribit τὸν ἧλον ὃν φύει ἡ ἐλαία, ab aliis dictum λοπάδα: Histor.plantarum lib.4, cap.6. Vnde Plin.lib.17, cap.24, Olea præter vermiculationem clauum etiam patitur, siue fungum placet dici vel patellam. hæc est solis exustio. ‖ Item μύκης siue μύκη dicitur τὸ περὶ τὴν τοῦ λύχνου θρυαλλίδα ἐφιστάμενον, seu τὸ περὶ τὴν θρυαλλίδα ἀνάστημα σπογγοειδές, B Fungus ellychnii. Huiusmodi fungi si in ellychniis existant, pluuiæ præsagium est. Aristophanes Vespis, ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἔπεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες. φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ, Ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα. Sic in Epigram.quidam, Μή ποτε λύχνε μύκητα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις. Et Theophrastus in Signis tempest. ἐὰν χειμῶνος ὄντος μύκαι μέλαιναι τῷ λύχνῳ ἐπιγίνωνται, χειμῶνα σημαίνει. Quin & Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν Νύκτα κατὰ σκοτίην. C Indéque Virgil.Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ Nesciuere hyemem, testa quum ardente viderent Scintillare oleum & putres concrescere fungos. Nam (vt Seruius ibi ex Plinio annotat) quum aer humidus esse cœperit, fauilla quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis residet, & quasdam velut fungorum imitatur imagines. Et ipse Plin.lib.18, cap.vltimo, Ab his terreni ignes proximè significant. pallidi nanque murmurantésque tempestatum nuntii sentiuntur: pluuiæ etiam in lucernis fungi. ‖ Μύκης, Hesychio est etiam τοῦ ξίφους ὁ κατὰ τὴν D λαβὴν κρατητὴς καλούμενος: scholiastæ Nicandri τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους τὸ κατακλεῖον τὴν θήκην: illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat. vnde apud Herodotum, ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει. Hesychio est præterea πῖλος & δερμάτινον ὑπηρέσιον. Ad pilei significationem allusit & Plautus in Trinumo dicens, pol hic quidem Fungino genere est, capite se totum tegit. ‖ Denique Hesychio μύκης est τὸ ἀνδρεῖον μέλος, membrum virile. fungi enim simillimus penis. A superiore verò μύκης videtur DERIV. Μυκητάτη quod He- E sychius exponit μωροτάτη, Fatuissima: quoniam fungi sua natura sine condimentis sunt fatui & insipidi. Sanè Plautus, Adeon' me fuisse fungum vt illi crederem? pro Insipidum, Stupidum, ἀναίσθητον.

Μύκησις, in Μυκάομαι. Μυκήτατος, in Μύκης.

Μυκητίας, & Μυκητὸς, in Μυκάομαι.

Μύκλαι, siue Μύκλοι, Hesychio αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς βραχίλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι, Nigræ lineæ quæ in asinorum collis & pedibus sunt. Etymologus μύκλον F esse dicit τὴν ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσιν. vt sint Rugæ & plicæ in asinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. vnde apud Callimachū, Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. ‖ Μύκλοι Hesychio sunt etiam οἱ λάγνοι, οἱ ὀχευταὶ, Libidinosi & lasciui homines, Salaces. vt Lycophronis quoque scholiastes annotat procos Penelopæ à poeta μύκλους vocari διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ κατωφερὲς, à Myclo quodam tibicine qui fuerit κατωφερὴς εἰς γυναῖκας, ideóque taxatus ab Archilocho ἐπὶ τῇ μαχλότητι. Locus in quem ista G annotat, hic est, de Vlysse, ὄψεται δὲ πᾶν Μέλαθρον ὀρθὴν ἐκ βάθρων ἀνάστατον Μύκλοις γυναικοκλώψι.

Μυκληρὸν, Hesychio συνεχὲς, ἀχανές.

Μύκλοι, in Μύκλαι.

Μυκὸς, Hesychio ἄφωνος, Mutus: qui suprà μύδος. Ei expositioni addit, ὡς εἴπης εἴποι μυθαπλόμενος. Præterea, quosdam hoc nomine intelligere τὸν κακοήθη καὶ σκολιὸν ἄνθρωπον, hominem malignum & peruersum: quosdam τὸν ἀλαζόνα, Arrogantē & insolentem, Superbum. A- H pud eundem mox Μῦκος, μιαρὸς, Impurus, Scelestus.

Μυκτὴρ, Naris, t.2, c.1655, e. & 1660, a. Μυκτὴρ, Nasus, c.1655, f. Μυκτὴρ, Proboscis elephanti, c.1656, f

Μυκτηρίζω, t.2, c.1657, a. Μυκτηρισμὸς, ib.

Μυκτηρόθεν, ib.

Μύκων, ωνος, ὁ, Hesychio σωρὸς, θημὼν, Aceruus, Cumulus.

A Polluci verò est pars auris, nimirum τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν ὑπὸ τὸν λοβόν. Dicitur esse & piscis, Gazæ dictus Muco, apud Aristotelem Histor.animalium lib.6. Sed perperam proculdubio. nam μύξων pro eo legitur, libri eius capite 17: itidémque reponendum pro μύζων, libro 5, cap.11.

Μυλαβεὶς, t.2, c.989, e. Μυλαγρὶς, ib.

Μυλακρίδαι, ib. Μυλακρὶς, ib.d

Μύλακροι, t.2, c.988, a

Μυλάντειοι, Hes. θεοὶ ἐπιμύλιοι, Dii molarum præsides.

B Μύλαξ, t.2, c.988, h

Μυλὰς, Suidæ πόρνη. Sed scribendum potius μυλλάς.

Μύλη, t.2, c.987, d. ‖ Μύλαι Suid. non specialiter tantùm exponit οἱ ἔνδον ὀδόντες, vtpote qui soleant λεπτύνειν τὴν τροφὴν, sed generaliter etiam ὀδόντες, Dentes, in hoc hemistichio, Μύλας λεόντων.

Μυληβρὶς, t.2, c.989, d. Μυλήκορον, t.2, c.988, c

Μυλήφατος, t.2, c.988, c. & t.4, c.71, g

Μυλίας, t.2, c.988, e. Μυλιάω, ib.a

Μυλικὴ, ib.f Μυλικὸς λίθος, ib.

C Μύλιος, ib. Μυλίται, ib.a

Μυλίτης λίθος, ib.e

Μυλλὰς, άδος, ἡ, Scortum, Meretrix: παρὰ τὸ μύλλειν.

Μύλλον, Hesychio idem quod κυλλὸν, hoc est καμπύλον, σκολιὸν, στρεβλὸν, Curuum, Tortuosum. Dicit esse etiam piscis speciem: & prouerbio dici de eo qui surditatem simulat quum tamen audiat. fuisse verò & comœdiarum scriptorē hoc nomine. Eustathius inter hæc discrimen facit. paroxytonως quidem enim dici Μύλλον comœdiarum illum scriptorem qui miniatarum D personarum vsum repererit: oxytonως verò μυλλὸν vocari τὸν διεστραμμένον τὴν ὄψιν, Eum qui oculis est distortis, Strabonem. Apud Athen.lib.14, μυλλοὶ sunt etiam placentarum species. ibi enim tradit ex Heraclidis Syracusii περὶ θεσμῶν libro, Syracusis τοῖς παντελείοις τῶν θεσμοφορείων ex sesamo & melle confici ἐφήβαια γυναικεῖα, quæ per vniuersam Siciliam vocari μυλλούς, & circumferri deabus, Cereri videlicet & Proserpinæ. vt sint placentæ quæ pubem seu pectinem muliebrem imagine repræsentarent. Apud Galen.verò De aliment. E lib.2, εἰ τὸ τάριχον εἴη τῶν ποντικῶν ἐκείνων ἃ καλοῦσι μύλλους. proculdubio de piscis genere quod Μύλλος nominatur. Oppianus, vt tradunt nonnulli, hunc μύλλον platacum appellat, quum maiusculus est: gnotidia, quum pusillus. à Græcis vulgo mylocopion vocatur, molgus. Ita illi. Sanè Athenæus lib.3, ex Dorione refert quos pisces nonnulli μύλλους vocant, ab aliis appellari πλατιστακούς, ab aliis γνωτίδια, vtpote qui iidem sint. ‖ At Μύλλη, Hesychio λεῖα.

Μύλλειν, Ore aliquid significare & veluti innuere. Eusta- F thio enim autore μυλλόμενοι τῷ στόματι, ἐνευόμενοι δὲ τῇ κεφαλῇ. Suidas μύλλειν esse dicit τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, contrahere seu comprimere labia. quod & μοιμύλλειν, necnon μυᾶν & μοιμυᾶν. Hesychio μύλλει est πλησιάζει. vt & Eustathius scribit Theocritum μύλλειν vsurpasse ἐπὶ μίξεως οὐ σεμνῆς, forsitan παρὰ τὴν μύλην: nimirum Idyll.4, Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον, ἦ ῥ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐράσθη; vt sanè Horat. dicit Alienas permolere vxores G pro Inire.

Μυλόδοντες, t.2, c.988, a. Μυλοειδὴς, ib.d

Μύλοθρος, t.2, c.989, c. Μύλοι, t.2, c.988, a

Μυλόκλαστος, ib.d. Μυλοκόπος, ib.

Μυλοκόρος, Qui molam euerrit vel curat. Idem ferè μυλωρὸς dicitur.

Μύλος, t.2, c.988, b. ‖ At μυλώτατον Hesych. προσηνές.

Μυλόσπαρξ, t.2, c.988, d. Μυλόω, t.2, c.989, a

Μυλοῦμαι, ib. Μυλώδεις λίθοι, ib.

H Μυλωθρικὸς, ib.e. Μυλωθρὶς, ib.d

Μυλωθρὸς, ib.c. Μύλων, seu Μυλὼν, ib.b

Μυλωρὸς, ibid.d

Μύμα, Epænetus in Opsartytico dicit fieri ex quauis victima & aue. oportere autem carnes teneras in minutula frustula concidere, visceráque & intestinum & sanguinem contusa condire aceto, caseo asso, laserpi-

tio, cumino, thymo viridi & sicco, thymbris, corian- A
dro viridi & arido, gethyo, cœpa purgata & tosta. papa
uere, vua passa, melle & Punicæ [illegible] granis. Autor A-
then. l. 14. Simile quid suprà μίμαρκυς, sed paucioribus
constans condimentis.

Μύμαρ, Hes. αἶσχος, ψόγος: item φόβος. At V E R B. Μυμα-
είζει, eidem γελοιάζει.

Μυμόω, ῶ, affertur pro Reprehendo. E T Μυμὼν pro Re-
prehensibilis: sed sine vllo testimonio.

Μωυκήμυθος, vide in Μωύομαι.

Μωύδος, Hesychio ἄφωνος, Mutus: qui suprà μύδος. Item
ἔνθεος, Diuino numine afflatus. Est hoc nomine & B
vrbs Asiæ: cuius ciuis seu incola Μωύδιος dicitur. Steph.
Cariæ vrbem esse tradit.

Μωύη, vide in sequ. Μωύομαι.

Μωύομαι, Prætexo, Prætendo. Scribit enim Eustath. Al-
cæum μωύεσθαι dicere τὸ προφασίζεσθαι, hoc ex eo sub-
iungens exemplum, οὐδέ τι μυνάμυθος ἄλλο νόημα. I N-
D E Μύνην dici τὴν πρόφασιν, quasi μονήν, Æolicè mu-
tato ο in υ, παρὰ τὸ μένειν καὶ ἐπέχειν. Eo μύνη Homerus
vtitur Odyss. φ, v. 111, in oratione Vlyssis ad procos, ἀλλ'
ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε C
τανυστύος, ne prætextibus multis rem protrahite. vbi
schol. quoque exponit προφάσεσι. Alii tamen & pro μύ
σιν accipiunt, vt sit μύσεσι τῶν ὀμμάτων ἢ τοῦ στόματος. Sed
altera expositio magis consentanea.

Μωυπζόμυθος, Hesychio μυωπάζων παρακαμμύων.

Μύξα, t. 2, c. 1657, e. & 1660, a. Μυξάζω, t. 3, c. 1658, c
Μύξαι, t. 2, c. 1657, g. Μυξάριον, t. 2, c. 1658, c. e
Μυξητῆρες, t. 2, c. 1657, g. Μύξινος, t. 2, c. 1658, c. e
Μύξος, ib. d. Μυξώδης, ib. a

Μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν κεστρέων, mugi-
lum, qui & χελὼν nominatur, vt est apud Aristot. Hist. D
anim. lib. 6, cap. 17. At tamen lib. 5, cap. 11, inter eos di-
scrimen facit. perperam enim ibi scriptum μύζων pro
μύξων, vt Gaza quoque testatur, qui Muconem Latinè
appellat. rectè. dicitur enim παρὰ τὴν μύξαν, quoniam
τροφῇ χρῆται τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ, vt Athenæus lib.
7, refert ex Aristot. Idem Athen. locum posteriorem
Aristot. ex lib. 5, citans, habet μύξος pro μύξων: quem ex
Hicesio μύξινον appellat. nisi potius μυξῖνον scriben-
dum, vt habet Eust.

Μυξωτῆρες, t. 2, c. 1657, g

Μυογάλη, t. 2, c. 992, d

Μυογγώδης σὰρξ τῆς γλώττης, ex Aristot. Probl. affertur pro
Caro linguæ mollis ac instar spongiæ. Scribendum igi- E
tur σπογγώδης.

Μυοδόχος, t. 2, c. 992, f. Scriptum reperitur & μυοδόκος pro
eodem Ionicé.

Μυοδρέπανον, t. 2, c. 992, f. Μυίθηρ ὄφις, ib.
Μυοθήρας, ib. Μυοκόπρος, ib.
Μυοκτόνος, ib. Μυοξία, t. 2, c. 1652, f

Μύοπα, t. 2, c. 994, g

Μυοπάρων, ωνος, ἡ, Myoparo: genus nauigii ex duobus dis-
similibus formatum. nam & midion & paron per se
sunt. Ita Festus Pomp. Quod ad paronem attinet, me
minit eius scholiastes Aristophanis, scribens κέρκουρον
dici à Corcyra insula, in qua fieri soleret: πάρωνα à Paro
itidem. At Midii nulla mentio apud ipsum nisi eo lo-
co, nec apud alios. quare mēdosum esse dico. nihil ta- G
men habeo quod pro eo reponam, quū nihil nec apud
Latinos nec Græcos quod reponi queat, inueniam.
Baysii coniectura est esse nauigii genus compositum
ex nauigio quod Myūte, & nauigio quod in Paro fieri
soleret. Vtut sit, velocis nauigii genus fuisse constat,
& ideo à piratis vsitati. Plut. Lucullo, de ipso Lucullo
festinātér in Ægyptum proficisci jusso, ἐξέπλευσε τρισὶν
Ἑλληνικαῖς μυοπάρωσι, καὶ δικρότοις ἴσαις Ῥοδιακαῖς. Appi-
anus in Mithrid. de piratis, μυοπάρωσι πρῶτον καὶ ἡμι-
λίαις, εἶτα δικρότοις καὶ τριήρεσι κατὰ μέρη περιπλέοντες. Latini H
e [illegible]icul. genere myoparonem dicunt. Salust. Histor. lib.
3, Fortè in nauigando cohors vna grandi faselo vecta
à cæteris deerrauit, marique placido à duobus prædo-
num myoparonibus circumuenta. Cicero De rep. lib.

3, Quo scelere impulsus mare haberet infestum vno A
myoparone. Idem Verr. 7, Hic te prætore Heracleo ar
chipirata cum quatuor myoparonibus paruis ad arbi
trium suum nauigauit. Et Verr. 5. An quòd in portu
Syracusano piraticus myoparo nauigauit?

Μῦος, εος, τὸ, affertur pro Scelus: quod potius μύσος.

Μυοσώτη, t. 2, c. 992, d. Μυοσωτὶς, ib.
Μυόσωτον, ib. b. Μυουρία, t. 2, c. 994, a
Μυουρίζειν, ib. b.
Μυουρίζων, t. 2, c. 993, d. & 1540. h
Μύουρος, ibid. Μυοφόνος, t. 2, c. 992, g
Μυόφωνον, ib. h. B Μυόχοδον, t. 2, c. 993, a
Μυόχοδος, t. 2, c. 992, f. & 993, a

Μύραινα, & Μυραινός, vide in Μύρος paulo infrá.

Μυριάκοπα, t. 2, c. 363, g

Μυραλοιφέω, & Μυραλοιφία, vide in Μῦρον.

Μύργμα, Hesychio ψῆγμα, Ramentum.

Μυρεψικὸς, & Μυρεψὸς, vide in Μύρον.

Μυρεῖν, Hesychio ὕδωρ ῥεῖν: item ἠχεῖν: necnon κλαίειν, θρη-
νεῖν, ὀλοφύρεσθαι. Sed scribendum potius μύρειν.

Μυρηρὸν, eidem λυπηρὸν, θρηνῶδες, Molestum, Flebile.

Μυρηρὸς, vide paulo infrà in Μῦρον.

Μυριαγωγὸς ναῦς, Nauis quæ decem millia hominum ve- C
here queat. quæ & μυριοφόρος. Sic μυριαγωγὸς ὁλκὰς a-
pud Chrysostomum.

Μυριάκις, t. 2, c. 99, c.

Μυριάμφορον, Decies mille amphorarum capax: vel De-
cies mille amphoras æquans. Suidas exponit μυρίων
ἀμφορέων ἄξιον in hoc loco Aristophanis Pace, Ὦ πό-
τνια βριζυόδωρε πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον ὅτῳ
προσείπω σε. Malim Tam amplum quàm vas est decies
mille amphorarum capax, nimirū ampullas & sesqui-
pedalia verba, si parua licet componere magnis. D

Μυρίανδρος πόλις, Vrbs in qua decemuirorum millia sunt,
Decē virūm millibus instructa. Plat. epist. 7, μυριάνδρῳ
πόλει πεντήκοντα ἱκανοὶ τοιοῦτοι. At Lucianus in Nigr.
θέατρον μυρίανδρον, pro, Capax decem millium.

Μυριάρχης, S I V E Μυρίαρχος, ου, ὁ, Qui decem virûm
millibus præest, Decem millium præfectus. Xeno-
phon Pæd. 6, τούτοις δ' οἱ μυρίαρχαι ἔταττον εἰς ἑκατὸν παν-
ταχῇ τὴν μυριοστὴν ἑκάστην. Et Pæd. 8, μυρίαρχοι δὲ χιλιάρ
χων ἐπιμέλονται.

Μυριὰς, t. 2, c. 991, d

Μυριαφόρος, scriptum alicubi pro μυριοφόρος. quod rectius.

Μυρίδιον, in Μύρον. Μυριέλικτος, t. 1, c. 1185, b
Μυριέτης, t. 1, c. 1294, b. E Μυρίζω, in Μῦρον.

Μυρικᾶς, Hesychio ἄφωνος ὁ ἐν ἑαυτῷ ἔχων ὃ μέλλει πράττειν,
Tacitus secum retinens quod facturus est.

Μυρίκη, ης, ἡ, Myrica: arbor de qua Diosc. lib. 1, cap. 117, &
Plin. lib. 13, cap. 21: lib. 24, cap. 9. Sed videtur Plin. fru-
ticem facere, posteriore loco scribens, Myricen, quam
& tamaricem vocat Lenæus, similem scopis Ameri-
nis dicit. (prædicante & Virgilio humiles myricas in
Bucol.) Priore loco dixerat myricen ferre & Italiam,
quam alios tamaricem vocare, Achaiam autē bryan
syluestrē. Cuius posterioris nominis ratio peti potest
ex Diosc. qui dicit τὴν μυρίκην ferre καρπὸν ὥσπερ ἄνθος
βρυῶδες κατὰ τὴν σύστασιν. I N D E Μυρίκινος, Myricinus,
E myrica confectus. Hesych. E T Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ
ἡ, Myricæ similis, Ad myricam proxime accedens. vt G
Gaza quoque μυρικῶδες φύλλον interpr. Folium tama-
ricis seu myricæ.

Μυρίνη, Hesychio μυρσίνη, Myrtus. Itidem accipiūt in hoc
loco Poll. lib. 6, καὶ μυρίνην δέ τινες ἐπὶ δεξιὰ περιφέροντες
καὶ ἔκπωμα καὶ λύραν, ᾄδειν ἠξίουν. Similiter & apud
Athenæum simplici reperio, libro 13, τὸν δὲ στέφανον αὐ
τοῖς δίδοσθαι μυρίνην. Et libro 2, οὐδὲν ἐσπιπτε ἢ μυρίνης
ὀλίγον.

Μυρίνης οἶνος, autore Poll. lib. 6, cap. 2, fuit ὁ μύρῳ κεκραμέ-
νος, vinum vnguento mistum seu conditum: pro quo H
apud Ælianum μυρινίτης: De varia histor. μύρῳ γὰρ οἶνον
μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρινίτης. (Sed
malim μυρίτης pro isto μυρινίτης, si quidem sit à μύ-
ρον. nam μυρινίτης est potius à μυρίνη, & significat

πππ. iii.

A myrto conditus) Vnde & apud Iuuenalem est Satyra 6, Quum perfusa mero spumant vnguenta Falerno. Addit Pollux loco superiore, esse qui μυῤῥίνην οἶνον vocari dicant τὸν γλυκὺν οἶνον, vinum dulce. vt Hes. quoque μυῤῥίνην non solùm πόσιν ἣ ἐπεχεῖτο μύρον, sed etiam ποτὸν ἐσκευασμένον. Atque adeò videtur vinum fuisse non sua natura dulce, sed arte confectum vel vinum vel alia potio cui aut vnguenta aut alia dulcia mixta essent. Sanè vinum natiuum non fuisse ex Gellio patet, qui lib. 10, cap. 23, quum dixisset mulieribus
B Romæ & in Latio interdictum fuisse vsu vini, subiungit, ferri bibere solitas loram, passum, murinam, & quæ id genus optant potu dulcia. Necnon Plautus in Pseudolo dicit, Quod si opus est vt dulce promat Indidem, ecquid habet? rogas? Murinam passum, defrutum, mellinam. Et alibi, Mittebant vinum pulchrum, murinam. quanquam is locus non vsque adeò euidens est vt superiores. Præterea quum Hesych. duplici ρ μυῤῥίνην scribat, dicátque quosdam ita vocare οἶνον μυῤῥίνην, videtur & tertiam expositionem indicare, nimi-
C rum μυῤῥίνην οἶνον aut μυῤῥίνην πόσιν dici παρὰ τὴν μύῤῥαν, à myrrha. vt sit vinum myrrha conditum: quod alioqui & μυῤῥίτης siue σμυρνίτης οἶνος nominatur. Nec vana ea coniectura, quum Plinii autoritate nitatur, qui eius cum superiore mentionem facit: sic scribens lib. 14, cap. 13, Laudatissima apud priscos vina erant myrrhæ odore condita, vt apparet in Plauti fabula quæ Persa inscribitur. intelligens nimirum quam Plautus Murrhinam vocabat, (sic enim proculdubio legebat, non Murinam) eam esse μυῤῥίνην πόσιν, Vinum seu
D potionem myrrhæ odore conditam. Sed statim subiungit & alteram expositionem, cuius autor esset Dorsenius & approbator Scæuola, Lælius, Atteius Capito. Quanquam (inquit) in ea & calamū addi iubet. Ideo quidam aromatite delectatos maximè credunt. his verbis declarans, murinam alios intelligere vini aliúsve potionis genus calamo saccarifero aut aliis aromatis dulcibus conditum. Vtut sit, si myrrhæ odore conditum intelligamus, cum Hesychio scribemus potius μυῤῥίνην, murrhinam: vel masculino genere acci-
E pientes pro μυῤῥίνην οἶνον, vel fœminino pro μυῤῥίνην πόσιν. vt apud Plinium quoque Murrhina vasa: apud Iauolen. in Pand. Murrhea vasa: Propertium Murrheus onyx.

Μύρινος, Myrinus: piscis apud Aristotelem Histor. animalium lib. 8.

Μυριόδους, t. 1, c. 1079, g

Μυριόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ab infinitis dicitur. πολυθρύλλητος, Polluci ex Xenophonte. Locus Xenoph. est Hel-
F len. 5, pag. 314, καὶ τούτων ἡμεῖς οὐδὲν λέγομεν ὅτι οὐ καὶ ἐν τῷ τῶν Ὀλυνθίων δήμῳ μυριόλεκτόν ἐστι. sic enim legendum. Ex Dionys. Areop. epist. affertur pro Millies dictum, Infinitis vicibus dictum.

Μυριόναυς, t. 2, c. 1005, b

Μυριόνεκροι μάχαι, apud Plut. initio Alex. Pugnæ in quibus decem millia cecidere.

Μυριοντάκις, t. 2, c. 591, d. Μυριοπλάσιος, ib. b

Μυριοπληθής, t. 3, c. 379, g

Μυριόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Decem millia pedum habens. vel Infinitos pedes habens, aut permultos. A Nicandri scholiaste ὁ ἴουλος dicitur μυριόπους σκώληξ: à Latinorum
G nonnullis Millepeda.

Μύριος, t. 2, c. 989, f. Μυριοστή, t. 2, c. 991, c

Μυριοστημόριον, ib. Μυριοστός, ib. c

Μυριόπυχοι, ex Euripide affertur pro Multi armati.

Μυριότης, ητος, ἡ, Infinitas, Infinita multitudo, Infinitus numerus. Phocylides de api, Σμήνεσι μυριότητα κατ' αὖθι κηροδομέουσα, Infinitas è cera struens cellulas in aluearibus.

Μυριοφόρος, t. 4, c. 125, f. Μυριόφορτος, ib. e

Μυριόφυλλον, t. 4, c. 249, b. Μυριόφυλλος, ib.

H Μυριόφωνος δῆμος, ex Epigr. affertur sine expositione. Ambiguum significet Infinitas voces edens: an Infinitis linguis loquens.

Μύρισμα, Μυρισμὸς, & Μυριστικὸς, vide in Μύρον.

Μυριώνυμος, t. 2, c. 1333, c

A Μύρκος, Syracusiis ὁ καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν, Qui prorsus loqui non potest: ἀνεὸς, ἄφωνος, Mutus. Hes.

Μύρμαξ, in μύρμηξ. Μύρμη, vide in Μορμύρος.

Μυρμηδὼν, Μυρμηκάνθρωποι, Μυρμήκειον, Μυρμηκία, Μυρμηκιὰ, Μυρμηκίας, Μυρμηκίασις, Μυρμηκιάω, Μυρμηκίζω, Μυρμήκιον, Μυρμηκίτης, Μυρμηκοειδὴς, Μυρμηκολέων, Μυρμηκώδης, Μύρμηξ, vide in sequ. Μῦρμος.

Μῦρμος, ου, ὁ, Formica. Hesychio enim μῦρμοι sunt μύρμηκες. (At μόρμος, ei est φόβος, Metus) INDE Μυρμηδὼν eidem ξυνοικία τῶν μυρμήκων, Formicarum contuber-
B nium. hoc est Multitudo formicarum vnà domicilium & sedes habentium. quæ & μυρμηκιά. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τοὺς μύρμηκας, formicas. Inde & Æginetæ dicti fuerunt Μυρμιδόνες, quoniam formicarum modo terram eruentes locis petrosis inspergebant vt colere ea possent, necnon in foueis habitabant lateribus parcentes, vt Strabo docet lib. 8. vbi reiicit fabulam quæ Μυρμιδόνας ex eo nominatos vult quoniam olim peste sublato populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ sint. Ab eodem μύρμος
C DERIV. Μύρμηξ, idem cum eo significans, hoc est Formica. Pro eo DORICE Μύρμαξ dicitur Theocr. Idyll. 9, Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ. Idem in Syracusiis, μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι. Et in Ptolemæi encomio, Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων. At μύρμηκας γυμνοτέρους quidam dixisse fertur τοὺς πυκτικοὺς ἱμάντας, cæstus pugilum, quoniam artus perforant ac mordicant formicarum modo. Inde COMPOS. Μυρμηκολέων, Leo formicarius: paruum animalculum formicis insidians. ET Μυρμη-
D κάνθρωποι, οἱ, fabulæ nomen à Pherecrate conscriptæ, apud Athen. & Suidam. Deriu. inde ET Μυρμηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Formicinus, Qualis formicarū est, Formicis proprius. Plut. in suo περὶ φιλοπλουτίας libello, καὶ ταῦτα πρὸς τὴν μυρμηκώδη λέγω φιλοπλουτίαν. Idem in lib. περὶ ἀοργησίας dicit, τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν, μυρμηκώδες καὶ μυῶδες, Formicarum & murium est, Formicas & mures decet. ITEM Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, vt κανθαρίας scarabæorum, autore Plinio libro 37, cap. 11.
E Ab eodem, capite præcedente, memoratur ET Μυρμηκίας λίθος, Myrmecias lapis, nigras habens eminentias similes verrucis. quæ verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμήκια. Præterea à μύρμηξ DERIV. Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangii genus, de quo sic Plinius libro 29, cap. 4, Myrmecion, formicæ similis capite, aluo nigra, guttis albis distinguentibus: vesparum dolore torquet. Id à Nicandro DICITVR Μυρμήκειον, in Theriacis, v. 747 μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται. Sostratus, vt scholiastes annotat, vocat & μυρμήκειον &
F μύρμηκα Ἡρακλεωτικόν: ab aliis APPELLATVR Μυρμηκοειδὲς, à formicæ similitudine: vtpote quod μύρμηξιν ἔικται, formicis simile sit. Alioqui μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam. Celsus lib. 5, cap. vltimo, de acrochordone & thymio loquutus, Myrmecia autem vocantur humiliora thymio, durioráque, quæ radices altiùs exigunt, maioremq; dolorem mouent, infrà lata, super autem tenuia: minus sanguinis mittunt, magnitudine vix vnquam lupini modum excedunt. Nascuntur ea quoque aut in palmis aut in inferioribus partibus pedum. Et mox, Myrmecia latissi-
G mis radicibus inhærent, ideóque ne excidi quidem sine exulceratione magna possunt. A Græcis medicis VOCANTVR Μυρμηκίαι. vt cùm ab Aetio & Polluce, tum à Paulo Ægin. lib. 4, c. 15, vbi de myrmecia & acrochordone simul tractans, ἑκάτερον (inquit) τούτων ἐπανάστασίς ἐστι τοῦ δέρματος μικρὰ, τυλώδης, περιφερὴς κατὰ τὸ πλεῖστον. ἀλλ' ἡ μὲν μυρμηκία, πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, καὶ περὶ τὰς ἀποψύξεις (γρ. καὶ ἀποσφίγξεις) ὁμοίαν αἴσθησιν ἐμποιεῖ δήγμασι μυρμήκων· ἡ δὲ ἀκροχορδὼν, στενὴν ἔχει τὴν βάσιν ὡς δοκεῖν ἐκκρέμασθαι ἄκρῳ χορδῆς ὁμοιουμένη. Nonnulli ses-
H silem formicam appellant. Hinc VERB. Μυρμηκιάω, ῶ, Infestor myrmeciis, Infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominātur. Ex quo VERBALE Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum nimirum aliquis istas verrucas patitur. Aliis Verrucarum for-

micarum instar eruptio.apud Aet. Apud eundem A lib.12, c.41, Μυρμηκίζειν dicitur significare Ita affici vt si formicas repentes sentias.quo... μυρμηκιᾶν quoque & μυρμηκίασις significare possint Sentire reptationes vel morsus quasi formicarum. Et videntur esse Plinii formicationes, lib.28, c.7, Ca...lli mulierum si crementur, cinis formicationes corpo...um sistit. Et lib.30, c.8, Verēdorum formicationibus verrucisque medetur arietini pulmonis inassati sanies. AT Μυρμηκίζων σφυγμὸς, dicitur pulsus inæqualis in vna pulsatione & diuersis partibus arteriæ, formicarum motui B similis. omnium is pulsuum minimus est, & quū motus multos amiserit, in vnum eúmque prorsus paruū desinit. vnde & nomē quidam inditum volunt, quòd perinde paruus sit ac formica: aliis ex eo nominatum volentibus quòd eodem quo formica motu agatur, sicut & δορκαδίζων & σκωληκίζων à motionis specie appellantur. quidam vtranque ob causam sic nuncupatum censent. Denique παρὰ τοὺς μύρμηκας DICTA Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, idem significans quod ἡ μυρμηδὼν, Contubernium seu agmen formicarum: vnde prouerb. μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, pro ingenti bonorum multitudine ceu C formicarum. Alioqui μυρμηκιὰ dicitur etiam Sedes & domicilium formicarum. Plut. De exil. ἡμεῖς ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. Et apud Hesych. prouerb. ὁ πλύσας εἰς μυρμηκιὰν οἴδει τὰ χείλη ὡς ὁ Δεινόλοχος. Eodem Hesych. autore μυρμηκιὰ ponitur ἐπὶ διδασκαλείου καὶ συμφοιτήσεως. quoniam in scholam puerorum agmen veluti formicarū confluit.

Μυρμύρων, siue μορμύρων, eidem Hes. ταράσσων, Turbans. Sed poni ait etiam ἐπὶ ποταμῶν ἐχόντων ῥεύματα.

Μυροβάλανος, Μυροθήκη, Μυροθήκιον, in Μύρον. D

Μύρομαι, Fleo, Ploro, Lamentor. vt Hesych. quoque μυρομένη exp. ὀδυρομένη. Hom. Od. τ, Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε Ἧσθαι. Il. σ, φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι Μυρόμενοι. Il. τ, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύροντο. | Significat etiam Fluo. Apollon. Rhod. Argon. l.2, de Thermodonte fluuio, Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο. vbi schol. exp. ἐκρεῖ, Effluit. Apud Hesych. reperio etiam μύροντο pro ἐβρέχοντο. Etymol. & actiui μύρω meminit, exponens ῥέω, Fluo. Eustathius innuit μύρω esse ῥέω, Fundo: indéque esse μορμύρω, & ἁλιμυρήεις, necnō μύρον inde dici τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον E ἀπὸ Μύῤῥας τῆς τοῦ Θείαντος. Sanè μύροντο exponit ἐχέοντο, Fundebantur quasi & liquescebant lacrymis. Possit igitur huc referri μῦρον quod pro θρῆνον accipiunt in hoc loco Hesiodi Asp. v.131, de iaculis Martis, Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον, dicique potius id μῦρον esse aor.2 pro ἔμυρον. ut sensus sit, In anteriore sui parte mortē habebant, & lacrymis fluebant, pro Mortem & lacrymas afferebant ei quem tetigissent. alioqui F cum δάκρυσι subaudiendum foret ἐπὶ, σὺν aut ἅμα, si μῦρον esset nomen accusatiui casus.

Μύρον, ου, τὸ, Vnguentum. Athen. lib.1, μύροις ἀλειφομένους. Et lib.5, λουομένους τῷ μύρῳ. Sic apud eundem lib.2, Ephippus, λούομαι μύροις ψακαστοῖς. Et lib.12, Anaxilas, ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων. Idem lib. 2 dicit, συγχέεσθαι τὴν κεφαλὴν μύρῳ. vt lib. 3 apud eundem Archestratus iubet στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεραπεύειν. Vnde alibi apud eūdem, χαίτης ἀμπεχόνη μύρων ἔμπνοος. Idem lib.12, τοὺς πόδας ἐναλείφειν μύροις. Et lib. 5, ἐκ χρυσῶν καλπίδων G μύροις ῥαίνειν, vnguentis aspergere: vnde apud eundem lib.12, ῥάσματα μύρων ἔπιπτεν ἐπὶ τὴν γῆν. Apud Plutarchum verò Artoxerxes, λαβὼν ἕνα τῶν ἀνθινῶν στεφάνων, καὶ βάψας εἰς μύρον τὸ πολυτελέστατον, ἔπεμψε τῷ Ἀνταλκίδᾳ. Et apud Ælian. Var. histor. lib. 12, Græci μύρον οἴνῳ μιγνύντες, οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάπαζον τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, id vinum nominantes οἶνον μυῤῥίνην. Vnde & Iuuenal. Sat. 6, Quum perfusa mero spumant vnguenta Falerno. Sunt autē varia μύρων genera. vt στακτὰ & ψακαστὰ ... apud Ephippum & Archestratum: quibus opponuntur τὰ παχέα apud Athen. lib.12. & ξανθὰ μύρα, apud Anaxilam. à materia præcipua ex qua fiunt, dicta ἀμαράκινα, ἑρπύλλινα, ἴρινα, κινναμώμινα, κρίνινα, κρόκινα, μήλινα, νάρδινα, (quæ Galeno ad Glauc. sunt μύρα τὰ διὰ ναρδοστάχυος σκευαζόμενα) ῥόδινα, σισύμβρινα: à loco Αἰγύπτια, Χία, apud Athen. Vide & Dioscor. lib.1. Inde COMP. Μυροβάλανος, Myrobalanus: glans vnguentaria. alio nomine dicta βάλανος μυρεψική, siue ἡ τῶν μυρεψῶν βάλανος. Ita enim Aet. lib.10, c.11, ἡ τῶν μυρεψῶν βάλανος, ἣν μυροβάλανον καλοῦσι. Archigenes apud Galen. τῶν κατὰ τόπους lib.5, Αἰγυπτίαν βάλανον nominare dicitur. Plinius & ipse myrobalanum nominat. Apud Aristot. De plantis lib.2, cap. vlt. μυροβάλανοι arbores quædam sunt. de quibus eum vide. ET Μυροθήκη, ης, ἡ, Vnguentorum apotheca seu repositorium. vel etiam Vnguēti conditorium: vt alabastrum, Vas vnguentarium. AC Μυροθήκιον, ου, τὸ, itidem Vnguentorum apotheca. Cicero ad Attic. lib.2, epist.1, Meus autem liber totum Isocratis μυροθήκιον atque omnes eius discipulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta consumpsit. ITEM Μυροπισσόκηρος, ου, ὁ, compositi medicamenti genus apud Galen. τῶν κατὰ τόπους libro 1, titulo πρὸς τοὺς παρ' ἡλικίαν φαλακρουμένους, in pharmaco quodam symbolicωs scripto. Existimat autem Galenus μυροπισσόκηρον dictum pro πίσσης καὶ κηροῦ τετηκότων μύρῳ τινὶ τῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα δοκούντων ἁρμόττειν, picis & ceræ liquatorum vnguento aliquo quod ad eiusmodi cōuenire videatur: qualia sunt, γλεύκινον, δάφνινον, νάρδινον, σχίνινον, σησάμινον, κέδρινον. ET Μυρόπνους, ου, ὁ, Vnguentum seu vnguenta spirans. in Epigr. Pro quo reperitur ETIAM Μυρίπνους apud Plutarchum in Problem. Hellen. ex Archyta Amphissensi, τὴν βοτρυοστέφανον μυρίπνουν Μακύναν ἐρατεινήν. NECNON Μυροποιὸς, οῦ, ὁ, Qui vnguenta conficit. Vt μυροποιοὺς τεσσαράκοντα repertos scribit Athenæus libro 13, inter impedimenta Darii. ET Μυροπόλος, ου, ὁ, Qui circa vnguenta versatur, Vnguentarius. ET Μυροπώλης, ου, ὁ, Vnguentorum venditor, Vnguentarius. Athen. lib.13, αὐτὸν δὲ ἀντὶ καπήλου μυροπώλην ἀπέδειξεν. Inde fœm. genere Μυροπώλιδες apud Aristoph. Vnguentorum venditrices, Vnguentariæ. Et VERB. Μυροπωλεῖν, Vnguēta vendere: apud Poll. ex Aristoph. ET Μυροπωλεῖον, SIVE Μυροπώλιον, ου, τὸ, Locus vbi vnguēta venduntur, Officina vnguētaria: Myropolion Plauto etiam. Prius, apud Aristoph. legitur, posterius apud Suid. Præterea ex μύρον COMPOS. Μυραλοιφεῖν, Vnguentis se illinere: μύροις ἀλείφεσθαι: apud Poll. VNDE Μυραλοιφία, ας, ἡ, Vnguentorum illitus. Plut. Sympos.4, ἀλείπτην ἐπαινοῦντα μυραλοιφίαν. Apud Pollucem μυραλοιφὴ pro eodem. ET Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, Vnguentorum coctor, Qui vnguenta coquit seu conficit, Vnguentarius, μυροποιός. Athen. lib.1, ηὔξηται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀψοποιῶν περιεργία καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν. INDE Μυρεψικὸς, οῦ, ὁ, Qui est τῶν μυρεψῶν. vt μυρεψικὴ τέχνη, Ars coquendi conficiendique vnguenta. Philo De vita Mos. lib.3, χρίσματος εὐωδεστάτου λαβὼν ὃ μυρεψικῇ τέχνῃ κατειργάσθη. Item μυρεψικὰ φάρμακα, Medicamina vnguentariorum. Plutarch. Sympos.4, μυρεψικοῖς φαρμάκοις τρέπεται τάχιστα τὸ εὐωδέστατον ἔλαιον. vt sunt aromata. Sic μυρεψικὸς κάλαμος apud Hippocr. Deriuatum à μύρον ET Μυρηρὸς, οῦ, ὁ, Vnguentarius. vt μυρηρὰ ἄγγη, Vasa vnguētaria, Vasa recondendis vnguentis: apud Poll. lib.10, cap.26, ex Aristoph. Δαιταλεῦσιν. Ibidem μυρηρὰ λήκυθος, Lecythus seu ampulla vnguentaria: ex eadem fabula, τῆς μυρηρᾶς ληκύθου πρὶν καταχέειν. quam μυρηρὰν λήκυθον putat & μυροφόρον dici posse, vtpote aptam ferendis vnguentis. ITEM Μυρὶς pro vnguentario vase, seu vnguentaria ampulla, poni videtur, Polluce lib.7 synonymωs ponēte ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυρηρὰν λήκυθον. Est inde & DIMINVT. Μυρίδιον, ου, τὸ, quo Aristoph. ὑπεκδέδυσε τὸ μύρον. quasi Vnguentulum diceres. Præterea inde deriu. VERBVM Μυρίζω, Vnguentis imbuo seu inungo. Strato Epigr. lib.2, Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς. At Aristoph. Pluto, μύροισι μυρίσαι στακτοῖς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Pass. voce Plut. Symp.6, γυναῖκες φυκούμεναι καὶ μυριζόμεναι, fucantes se & vnguentis illinentes. Sic μεμυρισμένος apud Athen. lib.8, Vnguentis delibutus, Vnctus: itémq; apud Herodot. INDE Μύρισμα, ατος, τὸ, ET Μυρισμὸς, οῦ, ὁ, Vnguētorum illitus. μυραλοιφία. Athen. εἰς τὸν μυρισμὸν καὶ τοὺς στεφάνους ἱκανὸν

τὸ ὀκλειζόμβμον ἀργύριον. Prius μυρίσματα, apud Poll. legitur lib. 7, vnà cum μυρίσαι, μύρω χρίσασθαι, μύρου ὄζειν: & videtur potius significare Vnguenta quibus vngigimur, vt μυρώματα. Affertur ET Μυριστικός, ἡ, ὁ, pro Odorus: quum potius sonet Aptus πρὸς τὸ μυρίσαι. Est verò præter μυρίζω & aliud VERBVM, Μυρόω videlicet, idem cū μυρίζω significans, hoc est, Vnguentis inungo, seu Vngo: VNDE Μύρωμα, ατος, τὸ, Id quo inungimur, Vnguentum. Aristoph. μακαριωτάτη ἐγὼ ἥπερ μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς. Ab eodem verbo μεμυρωμένος, vt μεμυρισμένος, Vnguentis delibutus, Vnguentatus, vt Iul. Capitol. loquitur. ET Μύρωσις, εως, ἡ, Vngueti illitio, Vnctio. Hippocr. Coac. progn. κακὸν δὲ ἐπὶ ἰκτέρῳ μύρωσις.

Μυροπισσόκηρος, Μυροποιός, Μυρόπνους, Μυροπόλος, Μυροπωλεῖν, Μυροπωλεῖον, Μυροπώλης, Μυροπωλίδες, Μυροπώλιον, Μυροφόρος, vide in præced. Μύρον.

Μύρος, ου, ὁ, Myrus seu Murus: piscis qui & σμύρος dicitur. Eius fœmina dicitur Μύραινα, siue Σμύραινα, Muræna. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 10, διαφέρει δὲ ὁ σμύρος καὶ ἡ σμύραινα. ἡ μὲν γὰρ σμύραινα διαφόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον· ὁ δὲ σμύρος ὁμόχρους καὶ ἰσχυρὸς, καὶ ὀδόντας ἔχει καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Vnde Plinius lib. 9, c. 23, de muræna, Aristoteles myrum vocat marem, qui generat. discrimē esse quòd muræna varia & infirma sit, myrus vnicolor & robustus, dentésque extra os habet. Idē μύρος dicitur etiā μύραινος. scribit enim Hes. μύραινον dici τὴν μύραιναν ἀρσενικῶς: sed quosdam eum nominare μύρον. Suid. μύραιναν dici tradit & ἐπὶ καταφεροῦς, de libidinosa & prona in venerem, hoc afferens exemplum, Ὦ περιδόπη καὶ περίεργε καὶ μύραινά σύ.

Μυρόω, vide in μύρον paulo antè.

Μύῤῥα, ας, ἡ, Myrrha, siue Murrha: apud Hippocr. Æolico idiomate pro σμύρνα, vt annotauit Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις. |Μύῤῥα, & μυῤῥίς, vocatur etiā herba quædam cicutæ caulibus & foliis simillima, (vnde herbariis & officinis cicutaria dicitur) radicem habens modicè oblongam, teneram, rotundam, odoratam, cibo non insuauem. Autor Diosc. lib. 4, cap. 116: & Plin. lib. 24, c. 16. Quin & τὸ γεράνιον à quibusdam μυῤῥὶς vocatur, vt est in eiusdem Diosc. append. ITEM Μυῤῥίτης λίθος hinc dicitur, myrrhæ colorem habens, faciémq; minimæ gemmæ, vnguenti odorem, attrita etiam nardi. Autor Plin. lib. 37, c. 10.

Μυῤῥίνη, SIVE Μυρσίνη, ης, ἡ, Myrtus. Prius Atticum est. Pherecr. apud Athen. lib. 6, ὑπὸ μυῤῥίναισι κἀνεμώναις κεχυμένας. Plato de rep. l. 2, κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυῤῥίναις. Et in conuiuiis pueri κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαμβάνοντες ᾖδον. Vnde apud Aristoph. in Nub. quidam iubetur μυῤῥίνην λαβὼν τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι. Posterius μυρσίνη communis linguæ est, vtitúrque eo Galenus, Plutarchus, alii: ac nominatim Plut. in Problem. Rom. dicens, οἴκοι μυρσίνας οὐκ εἰσφέρουσι. Apud Theophr. legitur ET Μύῤῥινος, Hist. pl. l. 1, c. 5, ὁ δὲ μύῤῥινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται, Myrtus si non repurgetur, in fruticem abit. vt Hes. quoq; scribit τὴν μυῤῥίνην mascul. genere dictam fuisse μύῤῥινον. apud quem legitur & μύῤῥινον στέφανον περιέθηκεν.

INDE Μυῤῥινών, ῶνος, ὁ, Myrtetum, Locus myrtis consitus. apud Aristoph. AT Μυῤῥινῶν, ab eiusdē schol. necnon à Suida, exponitur ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, quoniam μυῤῥίναις ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχοντες. Apud Hes. verò paroxytonως scriptum μυῤῥίνων, quod significare ait ἐπί τινα ἀρχὴν παρασκευαζομένων. ita autem videri id ἐχηματίσθαι quoniam οἱ ἄρχοντες ταῖς μυῤῥίναις ἐστέφοντο. A μυρσίνη autem COMPOS. Μυρσινοειδής, Myrto similis. Aduerb. μυρσινοειδῶς, Ad similitudinem folii myrti. Galen. lib. 13, ἀεὶ δὲ κελεύουσι μυρσινοειδῶς ἐκτέμνειν τοῦ σώματος. ET Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, Oleum myrteum, Plinio: quod ET Μυρσίνινον ἔλαιον dicitur, vtpote confectum ex foliis myrti teneris omphacino oleo inferuefactis. Ambo apud Dioscor. libro 1, cap. 49. Pallad. Myrtinum oleum vocat, describens in Ianuario, tit. 18. ITEM Μυρσινίτης οἶνος, Vinum myrto conditum, ramis videlicet foliisque & baccis myrti in mustum coniectis. de quo Dioscor. lib. 5, cap. 37: Colum. lib. 12, cap. 38: Pallad. in Ianuario tit. 19: & in Febr. tit. 31. De myrteo vino Cato De re rust. cap. 125. Idem Atticè μυῤῥινίτης dicitur ἀπὸ τῆς μυῤῥίνης. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος, παρὰ τὴν μύρτον. de quo mox paulo. Apud Athen. lib. 1, reperis & μυῤῥίνης οἶνος pro μυῤῥινίτης siue μυρσινίτης. Ita enim ibi, Μυρτίτης autem siue Μυῤῥίνης οἶνος, extat apud Posidippum, dicentem, Δίφθηρος ἄρτος ὁ μυῤῥίνης ὁ τίμιος. Potius tamen παρὰ τὴν μυῤῥίνην dicendum foret μυῤῥινίτης quàm μυῤῥίνης, vt suprà docui. Latini Murrinam dicunt. Festus, Murrina, genus potionis quæ Græcè dicitur nectar. hanc mulieres vocabant murriolam, quidam murratum vinum. Quidam id dici putant ex vuæ genere murrinæ nomine. Vide & Μυρίνης.

Μυῤῥίνης, Μυῤῥινίτης, Μύῤῥινος, Μυῤῥινών, in Μυῤῥίνη.

Μυῤῥὶς, & Μυῤῥίτης, vide suprà in Μύῤῥα.

Μυρσινέλαιον, Μυρσίνη, Μυρσίνινος, Μυρσινίτης, Μυρσινοειδής, vide paulo suprà in Μυρσίνη.

Μύρσος, Hesych. κόφινος ὦτα ἔχων, qui & ἄῤῥιχος, Corbis auritus, Cophinus auriculas habens.

Μύρτα, Μυρτία, Μυρτίδανον, Μυρτίνη, Μυρτὶς, Μυρτίτης, Μύρτον, vide in sequ. Μύρτος.

Μύρτος, ου, ἡ, Myrtus: idem ac μυῤῥίνη. Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Neutrū τὸ μύρτον, fructus myrti dicitur, hoc est Bacca myrti, & præsertim plurali numero. Plato Polit. 2, loquens de bellariis suorum ciuium, καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Sic Diosc. lib. 1, c. 156, ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐκθλιβέντων χυλός. Et lib. 5, c. 37, de vino myrsinite, τὰ φύλλα σὺν τοῖς μύρτοις κόπτειν. Sic & cap. præc. μύρτα μέλανα παρακμάζοντα κόπτειν, καὶ ἐκθλίβειν τὸν χυλόν. Ab huius baccæ similitudine μύρτον dicitur caruncula illa subsultans in media muliebris pudēdi rima, alio nomine dicta κλειτορίς. Cuius extremitates & veluti labia quæ vtrinque sunt, τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη, VOCANTVR Μυρτοχείλιδες, necnon κρημνοὶ & πτερυγώματα, vt tradit Poll. lib. 1. Ruf. Ephes. scribit τὸ ἐν μέσῳ μυῶδες σαρκίον nominari μύρτον siue νύμφην: at τὰ ἑκατέρωθεν πτερυγώματα appellari μυρτόχειλα. Item παρὰ τὴν μύρτον DICVNTVR Μυρτία, & Μυρτὶς, idem significantia quod ipsum μύρτος, Myrtus, teste Hesych. Alioqui μυρτίδες idem sunt quod μύρτα, Myrti baccæ. Athenæus lib. 14, ex Polybio de loto, ὁ καρπὸς τὰς ἀρχὰς ὅμοιος ἐστὶ καὶ τῇ χρόᾳ καὶ τῷ μεγέθει ταῖς λευκαῖς μυρτίσι ταῖς ἐπτελειωμέναις. Plin. verò fructū loti dicit nasci in ramis densum myrti modo, lib. 13, c. 17. ET Μυρτίτης οἶνος, ου, ὁ, Vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis, vt prolixius docet Diosc. lib. 5, c. 36: vbi eum à myrsinite diuersum facit. Est & τιθύμαλλος quidam μυρτίτης siue μυρσινίτης, ex eo nominatus quòd τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ, teste Diosc. lib. 4, c. 165. vbi etiam addit, eum in fœminino tithymalli sexu censeri. Sic Theophr. hist. plant. lib. 9, c. 12, scribit τὸν μυρτίτην καλούμενον τιθύμαλλον τὸ φύλλον ἔχειν καθάπερ ὁ μύῤῥινος πλὴν ἀκανθῶδες ἐπ' ἄκρου. Vnde Plin. lib. 26, c. 8, Alterum genus tithymalli myrsiniten vocant, alii caryiten, foliis myrti acutis & pungentibus, sed mollioribus. Meminit idem Plinius & τοῦ μυρτίτου οἴνου libro 14, cap. 16. At Myrsinites gemma, siue μυρσινίτης λίθος, apud eundem myrti odorem habet, colorem melleū, libro 37, cap. 10. Eodem Plinio autore τὸ πολυγόνατον à quibusdam APPELLATVR Μυρτοπέταλον, lib. 27, cap. 12. forsan quòd sit myrti folio. Præterea παρὰ τὴν μύρτον DERIVATVR Μυρτίδανον. Dioscorides lib. 1, cap. 157, dicit τὸ μυρτίδανον λεγόμενον esse ἐπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη καὶ ὁμόχροον περὶ τὸ τῆς μυρσίνης πρέμνον, teste Galeno etiam in Lex. Hippocr. Apud eundem tamen Galenum pro isto μυρτίδανον scriptum μυρταὶ, apud Paul. Ægin. μυρτίς. Ille enim Simpl. medic. lib. 8, τὴν περὶ στελέχει καὶ τοῖς κλάδοις τῆς μυῤῥίνης ἐπίφυσιν ὀχθώδη à nonnullis μυρτάδα nominari tradit. Hic verò, ἡ δὲ μυρτὶς, ἡ ἐν τῷ στελέχει καὶ τοῖς κλάδοις τῆς μυῤῥίνης ὀχθώδης ἐπίφυσις. Interpr. Oribasii myrtidanū habet Collect. medic. l. 11: in Euporistis ad Eunap. l. 2, myrtada. Aetius silet. Verum tamē μυρτίδανον non perperam esse scriptum ex eo apparet, quòd Galenus in Lexico Hippocr. annotet Dioscoridem quidem Ana

zarbensem lib.1 περὶ ὕλης, μυρτίδανον appellare ἐπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη περὶ τὸ τῆς μυρσίνης πρέμνον, alios verò complures τὸ πέπερι: Hippocratem τὸν καρπὸν ἐκ τοῦ πεπέρεως, qui & ipse ab aliis πέπερι nuncupetur. Verba Hippocr. sunt hæc, De morb. muliebr. lib. 2, τὸ Ἰνδικὸν ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι πέπερι. καὶ ἐν τουτέῳ ἔνι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι μυρτίδανον. vt sit rotundum quippiam myrti forma in pipere seu Indico prouenienS. nam & simpliciter στρογγύλον appellat eodem libro, ante locum citatum, Ἰνδικοῦ φαρμάκου τοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ὃ καλεῖται πέπερι. καὶ τοῦ στρογγύλου, ἑκάστου τρία. Plin. verò lōgè aliter. Ita enim is lib. 14, cap. 16, De vinis factitiis, Myrtiten Cato quemadmodum fieri docuerit, mox paulò indicabimus. Græci & alio modo. Ramis teneris cum suis foliis in albo musto decoctis, tusis, libram in tribus musti congiis deferuere faciunt, donec duo supersint. Quod ita syluestris myrti baccis confectum est, myrtidanum vocant. Itémque lib. 23, cap. vltimo, Myrtidanum diximus quomodo fieret. Necnon lib. 15, cap. 29, Succorum natura præcipuam admirationem in myrto habet, quando ex vna omnium olei vinique bina genera fiunt, item myrtidanum, vt diximus. constanter myrtidanum accipiens pro vino ex syluestris myrti baccis & musto albo. AT Μυρτίνη, vt tradit schol. Nicandri, est εἶδος ἀπίου, necnon εἶδος ἐλαίας, & id quidem βραχὺ ἔχον καρπὸν, ac fortassis myrti baccis assimilem.

Μυρτόχειλα, & Μυρτοχειλίδες, vide in præced. Μύρτος.

Μύρω, Fluo, Stillo: item Fundo. vide in Μύρομαι suprá.

Μυρωδεῖν, affertur pro Lugubre canere. AT Μυρωδία pro Vnguentorum odor. vtrunque sine testimonio.

Μύρωμα, & Μύρωσις, vide suprà in Μύρον.

Μῦς, t. 2, c. 991, e. Μῦσαι, vide in Μύω.

Μυσάλμαι, Hesych. πολὺ πεινῶντες καὶ ἐσθίοντες. Eust. μυσάλμην scommaticè dici tradit ἐκ τοῦ μυστιλᾶσθαι ἅλμην, quod fit ἐκ τῶν ἀπλεστάτων ... vnde rectius μυστάλμης scriberetur, vt infrá.

Μυσαρία, Μυσαρός, Μυσάττομαι, Μυσαχθής, Μυσάχνη, Μυσαχνός, vide paulo pòst in Μύσος.

Μυσημίεκτον, Hesych. τοῦ ἡμιέκτου τὸ ἥμισυ: reprehendens eos qui dicebant esse νομισμάτιον μικρόν.

Μυσιᾶν, eidem ἀναπνεῖν, Respirare: vel συνουσιάζοντα πνευστιᾶν, Anhelare in coitu. Aliis est ἀθυριᾶν. Eidem Hes. μυσιῶν est σιαλαίνων.

Μυσικαρφὶ quidam legunt apud Cratinum in ὥραις, accipientes pro μεμυκότως καὶ ξηρῶς. Alii μυσίκαρφοι. Súntq; qui sic nominatum aliquem existiment, μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ γλαφυρὸν σκώπτοντα, ἀλλ' ἐπιγελῶντα ἡδέως. nomen enim esse μυσίκαρφον, cuius meminerit Apollophanes comicus. Hesych.

Μύσις, t. 2, c. 1650, f

Μυσκέλεθρα, Stercora muris, Muscerdæ: quæ & μυόχοδα. Apud Hesych. & Poll. μυσκέλεδρα.

Μύσκλοι, Hesych. οἱ σκολιοὶ, & οἱ πυθμένες τῶν ξηρῶν σύκων.

Μύσκος, eidē est μίασμα, κῆδος: v. l. Musculus, Paruus mus: diminutiuè à μῦς.

Μύσον, Mysi τὴν ἀξίνην, Securim: Hes.

Μῦσος, εος, τὸ, Scelus. μίασμα. Budæo, Scelus & facinus detestandum. Theodoritus Hist. Eccles. lib. 3, pro sacrificio dæmonico sæpe vtitur, teste eodem. quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. AT Μυσός, οῦ, ὁ, Detestandus, Abominandus, Detestabilis, Abominabilis, Impurus. Hesych. enim μυσοὶ sunt μυσαροὶ, μιαροὶ, μεμιασμένοι. Idem DICITVR Μυσαρὸς, παρὰ τὸ μύσος. VNDE Μυσαρία, ας, ἡ, Detestabilitas, Abominanda fœditas. Bud. ex Aretha. NECNON Μυσαχθὴς, ET Μυσαχνὸς, indidem dicitur Abominandus, Sceleratus, Impurus. Quorum vtrunque apud Hes. legitur: μυσαχθὲς, synonymum habēs μυσαρόν: μυσαχνὸν autem expositum μεμολυσμένον. Itidémque μυσαχνὴ affert pro μισητὴ, ἀκάθαρτος, Odio prosequēda & execrāda, Impura. Apud Eust. paroxytonως μυσάχνη, quod esse dicit σκῶμμα πόρνης: alibi tamen exponens μυσαρὰ, deriuánsque ex μεμύσαχα præterito verbi μυσάττω. Notandum verò, vt & μυσαχνὴ & μυσάχνη scribitur, intelligitúrque de fœmina detestandæ & sceleratæ libidinis: ita & μισητὴ & μισήτη dici de fœmina libidinis extremo odio prosequendæ. Præterea à μύσος deriuatur VERBVM Μυσάζω, significans Polluo scelere. siquidem Hesych. μυσάζει affert pro μιαίνει. ET Μυσάττομαι, Abominor, Auersor vt detestandū & scelestum. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, Hesych. Vtitur hoc verbo Luc. dicens, οἱ δέ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, Abominabantur & auersabantur vt prodigium. Idem Luc. cum accus. μυσάττεται τὰς σφαγάς. Porrò quod ad originem vocabuli μύσος attinet, Eust. ipsum deriuat παρὰ τὸ μύσαι. vt sit πρὸς ὃ μύομεν, Ad quod oculos claudimus: videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μύσπαλα, Hesych. μυάγρα, παγὶς, Muscipula.

Μυσπολεῖ, eidem Hes. est ὡς μῦς περιπολεῖ, μυὸς τρόπον ἀναστρέφεται. ex Aristoph. Vesp. vbi comicus, Καὶ μυσπολεῖ τις ὅστις καταδεδυκώς, & aliquis ibi veluti mus oberrat ac scrutatur, quisquis tandem sit qui subintrauit.

Μύσσω, t. 2, c. 1658, f. Μυσταγωγέω, t. 2, c. 1654, g

Μυσταγωγητὸς Ad sacra mysteria iam introductus, Initiatus.

Μυσταγωγία, t. 2, c. 1654, g. Μυσταγωγὸς, ib. d

Μυστάλμης, t. 1, c. 374, c. Μύσταξ, t. 2, c. 800, c. t. 3, c. 640, e

Μυστηριακὸς, t. 2, c. 1656, b. Μυστηρίδες, ib.

Μυστήριον, t. 2, c. 1654, h. & t. 4, c. 45, b. ob.

Μυστηριώδης, t. 2, c. 1656, a

Μυστηριώτιδες σπονδαὶ, apud Poll. lib. 1, titulo De mysteriis & iis qui initiantur. Forsitan sunt Libationes quæ fiūt quum aliquis mysteriis initiatur.

Μύστης, t. 2, c. 1654, a

Μυστίκητος, piscis in ore non dentes habens, sed pilos suillis similes, vt tradit Aristot. Hist. anim. lib. 3, cap. 12. Gaza musculum vocat.

Μυστικὸς, t. 2, c. 1656, b. Μυστικῶς, ib. c

Μυστίλη, Polluci ψωμὸς κοῖλος quo ἔτνος aut ζωμὸς ἀρύεται, Buccea panis caua qua pulmentū aut ius hauritur: qui & τὸ κοχλιάριον VOCARI Μυστιλάριον posse addit. Itém que schol. Aristoph. μυστίλην dici tradit κοῖλον ἄρτον ᾧ δύναταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι, Panem cauum quo & iusculum hauriri potest. Inde VERB. Μυστιλᾶσθαι est τὸ τῇ μυστίλῃ ἀρύτεσθαι, Haurire pane excauato, polentam videlicet aut iusculū. Metaphor. Aristoph. Equit. καμψοῖν χεροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, pro ἀρύεται καὶ καταβρώγει. Eust. quoque p. 1476, scribit μυστίλας esse ψωμοὺς κοίλους, veluti μύστρα, autore Ælio Dionysio. vnde μιστυλᾶσθαι vocari τὸ οὕτως ἐσθίειν, siue τὸ κοιλαίνειν ψωμούς, Bucceas panis excauare & ita pulmentum iusve haurire. AT Μυστίλλον Atticos vocasse τὸν ἄρτον τὸν τοῖς κυσὶ παραβαλλόμενον, annotat schol. Aristoph. Panis bucceas quæ canibus obiicerentur, quales ferè Canicæ apud Festum. Suprà μιστύλη habuimus & μιστυλᾶσθαι: quarum scripturarum vtranque agnoscit Eust.

Μυστίλλει, Hes. τέμνει, In frusta secat. quod suprà μιστύλλει.

Μυστιπολεύειν, ex Nonno affertur pro Celebrare.

Μυστιπόλος, t. 2, c. 1656, c. Μύστις, t. 2, c. 1654, c

Μυστοδόκος, t. 2, c. 1656, d. Μυστοπόλος, ib. c

Μυστοφόρος, ib. d

Μύστρον, ου, τὸ, Eustathio idem quod μυστίλη, Panis excauatus ad hauriendum pulmentum siue ius. vt & apud Athen. lib. 3, εἰσενεχθέντος χόνδρου, Vlpianus dicit, δότε μυστίλην. οὐ γὰρ ἂν εἴποιμι μύστρον. Sed videtur μύστρον esse potius Cochlear. nam & ipsum ex ligno, stannóve aut argento excauatum hauriendo vel iuri vel pulmento seruit. Quo modo accipi non incommodè potest in hoc loco Nicandri qui ibidem citatur, Ἠρέμα δ' ἐγχλιάον κοίλοις ἐνδαίνεο μύστροις: q. sic ibi exponitur, πρᾴως χλιαρὸν γενόμενον κοίλοις προσφέρου τοῖς μύστροις. vt sit, Cauis hauri cochlearibus. Itidémq; Hippolochus in epistola quadam de quodam epulo Macedonico dicit, ἑκάστῳ τῶν δειπνούντων δοθέντων μύστρων χρυσῶν. Pollux tamen diuersum videtur facere à cochleari. nam libro 6, cap. 12, quū μυστίλην esse dixisset ψωμὸν κοῖλον ad hauriendū pulmentum vel ius: & τὸ κοχλιάριον vocari posse μυστιλάριον, subiungit, meminisse se se in epistola Alexandri ad matrem, inter alia vasa reperisse etiam τὸν μύστρον: nulla facta mentione idem esse vel cum μυστίλη vel cum κοχλιάριον. Vbi nota etiam ὁ μύστρος, vt & apud Eust. quodam

in loco scriptum est. Sanè & inter mensuras μύστρον quàm κοχλιάριον capacius est. In Hippiatricis enim mēsuris τὸ μύστρον dicitur continere duo cochlearia: & κοχλιάριον esse μύστρε τὸ ἥμισυ. Ibidem dicitur μύστρον esse quarta cyathi pars, dimidiata vnciæ. In eodem libello De mensuris & ponderibus τὸ μέγα μύστρον dicitur esse cotylæ pars decimaoctaua, pēdere drachmas tres, scripula tria: at τὸ μικρὸν, cotylæ pars vigesimaquarta, pendere drachmas duas S. τὸ ἐλαχιστότατον μύστρον habere scripula octo. A superiore autem μύστρον est DIMINVTIVVM Μυστρίον: ex QVO Μυστριοπῶλαι, Qui mystra vendunt, apud Athen. & Eustath.

Μυσφόνον, Hesych. παγὶς, Muscipula. παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, quòd exitium afferat muribus.

Μύσχαι, eidem sunt αἱ ἀμυχαὶ, Laniatus vnguium.

Μύσχλης, eidem est μύλος, Mola.

Μύσχον, eidem est τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον μόριον.

Μυτακίζω, t.2, c.IX, c. Μυτακισμὸς, t.2, c.VIII, g

Μύτης, eidem H. est ὁ ἐνεὸς καὶ ὁ μὴ λαλῶν, Mutus, Qui non loquitur. Itē ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκλελυμένος, Exolutus & ineptus ad res venereas. Dicit esse etiā piscem fœminam quæ sine mare non pascatur.

Μυτιλίζειν, Punire. κολάζειν, Hesych.

Μυτίλαν ἄγα ex Thocr. afferunt pro Mutilam, pro quo suprà μιτύλαν. Apud Hesych. oxytonως μυτιλὸν, expositum ἔσχατον: necnon νήπιον, νέον.

Μύτις, ιδος, ἡ, dicitur ὁ μυκτὴρ, Nasus, peculiariter ἐπὶ θαλασσίων τινῶν, autore Eust. quemadmodū & Aristoteles quum dixisset sepiam ἐν τῇ μύτιδι habere τὸν θορὸν, semē genitale: hanc μύτιν paulo pòst μυκτῆρα appellat: addēs etiam, τὴν μύτιν non absurdè vocari posse μύξαν. Idem Hist. anim. lib.4, cap.1, scribit nullum τῶν μαλακίων habere σπλάγχνον, sed quam vocant μύτιν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θόλον. Et mox, τὴν μύτιν κεῖσθαι ὑπὸ τὸ στόμα, καὶ διὰ ταύτης τείνειν τὸν στόμαχον. ἡ δ' εἰς τὸ ἔντερον ἀποτείνει, κάτωθεν ἐστὶ ὁ θόλον: ac κατὰ τὴν ὑγρὰ ἀφιέναι τὸν τε θόλον καὶ τὸ περίττωμα. Galen. in Lex. Hippocr. annotat μύτιν vocari τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν, Atramētum quod in ore sepiæ est: verùm & piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocrate denotari. Apud Hesych. reperio Μυττὶς, gemino τ, & oxytonως, quod itidem esse dicit τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐκκρίνει, atramentum sepiæ quod in ore habet & excernit in metu. id etiam θόλος nominatur.

Μύτλος, pro Mytilus dicit Athen. lib.3, τὴν τελλίναν λεγομένην ἴσως δηλοῖ, ἣν Ῥωμαῖοι μύτλον ὀνομάζουσι.

Μύτταεις, Siculis μύκαι, Fungi: Ionibus πώγωνες, quæ & μύκαις. Hesych.

Μυττάζασα, eidem est στενάζασα, Gemens, Ingemiscens: afferenti & Μυττηκάζειν pro στένειν.

Μυττὶς, vide paulo antè in Μύτις.

Μυττὸς, Hesych. ἐνεὸς, Mutus: qui & μύτης. necnon τὸ γυναικεῖον μόριον.

Μύττω, t.2, c.1658, f

Μυττωτὸν, Hesych. autore propriè dicitur ὑπότριμμα διὰ σκορόδων adhibitis & aliis condimētis. Aristoph. schol. & ipse scribit esse ὑπότριμμα διὰ σκορόδου: confici autē ex allio, porro, caseo, ouo, oleo, aceto: nimirum in Equit. vbi comicus dicit, Ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυρῶ. Denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quoniam odor eius sit μυσαρὸς, quasi μυσωτόν. atque adeò à Callimacho VOCARI Μυσωτὸν, hoc hemistichio, ἣν ἐπεψάντο μυσωτόν. Inde Μυττωτεύω est Contero: vel, Acribus condimentis condio. Ita enim Aristoph. schol. in Vesp. vbi comicus dicit, Αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν, hoc μυττωτεύσομεν expon. συντρίψομεν, necnon δριμύσομεν & ἐκπικρανοῦμεν: quoniam (inquiens) μυττωτὸν propriè est τὸ ἐκ σκορόδου καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρίμμα. vt sit, Alliati modo conteremus, siue acrem reddemus. Dioscor. quoque libro 1, de allio, μυττωτὸν vocari autor est τὸ ἐκ σκορόδου καὶ τῆς μελαίνης ἐλαίας γινόμενον τρίμμα, Intritum ex allio & nigra oliua, Alliatū. Theophr. masculino genere μυττωτὸν dicit, Hist. plant. lib.9, cap. de alliis, σκόροδον Κύπριον καλούμενον οὐχ ἑψόμενον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται. pro quo Plin. habet Ruris pulmentaria, libro 9, capite 6, de Cyprio allio

itidem loquens.

Μυχαίτατος, t.2, c.1660, c. Μύχατος, ib.

Μυχῇ, ibid. e

Μυχθίζουσι, Hesychio μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι, Irrident, Derident. Sic Suid. quoque μυχθίζεις affert pro χλευάζεις, μυκτηρίζεις, cum hoc ex epigr. exemplo, καὶ σῆμα στονόεις Μυχθίζεις τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. Exponitur μυχθίζω etiam Suspiro, Ingemisco. vnde apud Æschyl. esse dicitur ἀμυχθίζειν. Sanè VERBALE Μυχθισμὸς Hesych. est στεναγμὸς, Gemitus, Suspirium. Meminit Eust. quoque verbi μυχθίζειν in hac significatione, deriuans παρὰ τὸν μυγμὸν siue μυχμὸν, quem esse dicit τὸν ἐκ τῶν διὰ τῶν μυκτήρων ἀσθμαινόντων ἦχον, sonitum quem reddunt per nares ii qui anhelant & respirant.

Μυχαῖος, t.2, c.1660, c. Μύχιος, ib.

Μυχλὸς, Hesychio Homo otiosus: item Libidinosus, Salax, Incontinens, λάγνος, ὀχευτὴς, ἀκρατής. Phocenses ita nominare & ὄνους τοὺς ἐπὶ ὀχείαν πεμπομένους, asinos admissarios: qui & κήλωνες. Pro superiore μυχλὸς dicitur & μάχλος.

Μυχμὸς, eidem est ἰδίωμα ἤχου: aliis Sonitus qui per nares redditur. qui & μυγμὸς. vide & μυχθίζω.

Μυχοίτατος, t.2, c.1660, c. Μυχοπόντιον, t.3, c.487, h

Μυχὸς, t.2, c.1659, c

Μύχων, Dorica lingua esse dicitur Palearum aceruus. pro quo apud Hesych. μύκων.

Μύω, t.2, c.1649, c. Μυώδης, t.2, c.994, c

Μυὼν, ib. e

Μυωνίαν ab Epicrate dictam fuisse mulierem libidinis portentosæ, de notissima muris salacitate, qui μῦς dicitur, refert ex Æliani Varia histor. Cælius Rhodigin. lib.14, c.8.

Μυοξάρια, t.2, c.1651, f. Μυοξία, ib.

Μυωξὸς, οῦ, ὁ, Epiphanio autore in Ancorato, animal est sexto quoque mense moriens & reuiuiscens. Idem in Originem, hæresi 64, Physici (inquit) aiunt τὸν μυωξὸν in latibulo se continere, & multam vno partu edere prolem, vsque ad quinque fœtus & amplius. Si in latibulum inciderit vipera, nec omnes deuorare queat, comedere vnum aut alterū donec satietur. reliquis effodere oculos, cibúmque iis præbere, & ita eos cæcos alere donec vnumquemque eorum deuorare velit. Si fortè accidat vt aliquis in hos incidat imprudens, eósque in cibum capiat, exitio eos ipsis esse, vtpote viperæ veneno enutritos. Meminit huius animalis Galenus quoque libro 3 De aliment. facult. scribens τῶν ἀγρεσίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ ἐστὶ τὸν μυωξὸν καλούμενον. hoc est τὸν μυωξὸν esse mediæ naturæ inter mures aruenses & mures palustres. Sunt qui existiment esse Alpinum murem Plinii, libro 10, capite 65: quique vulgò in Alpibus appellatur marmota.

Μύωπα, τὰ, t.2, c.994, f. Μυωπάζω, t.2, c.1651, g

Μυωπία, ib. d. Μυωπιάζω, t.2, c.1653, b

Μυωπίας, t.2, c.1652, d. Μυωπίασις, ib.

Μυωπίζω, t.2, c.1653, d. Μυωπὸς, t.2, c.1652, b

Μυώψ, t.2, c.992, d

Μυωτὸς χιτὼν, Murina tunica. Poll. lib.7, cap.13, De vestiū generibus, scribit τὸν μυωτὸν fuisse Armeniis peculiarē χιτῶνα, eúmque vel ἐκ μυῶν τῶν παρ' αὐτοῖς συνυφασμένον, vel μύας ἔχοντα ἐμπεποικιλμένους. hoc est, vel cōtextum è murium qui apud ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. At μυωταὶ σάρκες, Musculosæ carnes, apud Athen. lib.9. quomodo & Alex. Aphrod. Problem. lib.2, τὸν θώρακα dicit esse μυωτὸν, Musculosum, Musculis constantem. nam μύες vocantur etiam musculi.

Μυωψ, t.2, c.1651, e. & 1653, c

¶ Μᾶ, t.2, c.x, b. Μωὰ, Hesych. ᾠδή ποιά.

Μῶδα, eidem H. sunt ἄλφιτα σίτου, farina frumenti.

Μωδεῖ, idem affert pro λαλεῖ, ᾄδει, Loquitur, Canit.

Μώδιξ, eidem est φλὸξ, φλυκτὶς, Flamma, Pustula. Infrà σμώδιξ, Vibex, Liuor & tumor ex plagis.

Μώδιον, eidem est species sportulæ, σπυρίδος.

Μώδυξ, eidem est ἀπαίδευτος, Indoctus, Ineruditus. Pro quo infrà μώλυξ.

Μωδύει, idem affert pro θάλπει, ἐκλύει, μωραίνει.

Μωκάω, & Μωκίζω, in sequ. Μῶκος.

Μῶκος, Hesych. & Suidæ μωρὸς, χλευαστὴς, σκώπτης, Fatuus, Irrisor, Derisor. In lex. meo vet. & apud Etymol. scriptũ oxytonως, Μωκὸς, itidémq; expositũ. Inde VERB. Μωκάω, ῶ, Irrideo, Deludo. cuius particip. fœm. μωκῶσα apud Suid. extat, afferẽtem & passiuum μωκωμένης pro χλευαζομένης. Sed crebrior passiuæ quàm actiuæ vocis vsus. Alciphron, καὶ τὸ μὲν πρῶτον κα[...]ζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. Inde compos. καταμωκῶμαι, significans itidem Derideo, Deludo: in Ecclesiastico, ἐπ' ἐσχάτων καταμωκήσεταί σου, ad extremũ te deridebit. Bud. ITEM Μωκίζω pro ἐμπαίζω affert Suidas, Illudo.

Μώλαξ, vini genus. Quidam esse dicunt τὸ ἐν τοῖς ὁρκίοις σπενδόμενον, quod in fœderibus libatur. Hes.

Μῶλος, Hesychio πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bellum, Pugna, Tumultus: pro quo suprà μόλος & μόθος. Hom. Il. η, κατὰ μῶλον Ἄρηος. Od. σ, ξείνῳ γε καὶ Ἴρῳ μῶλος ἐτύχθη Μνηστήρων ἰότητι. Il. ρ, περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει Ἄγριος. Il. σ, μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. Iliad. β, Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Inde est VERBVM Μωλεῖ, quod Hes. exp. μάχεται, Pugnat, Manus conserit, afferens & med. μωλήσεται pro μαχήσεται, pugnabit: sed addens etiam πικρανθήσεται, Exacerbabitur. Cæterùm sunt qui μῶλος hoc deriuatum velint παρὰ τὸ μολεῖν, vtpote in quo oporteat festinanter ire: alii παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus in eo polluuntur sanguine. ‖ Rursum μῶλος esse dicitur Ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nautarum, Portus manufactus. in Epigr. Exponitur etiam Pondus, Lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis. sed hæc ἀμαρτύρως.

Μῶλυ, Moly: herba de qua Dioscor. lib. 3, c. 54. Plin. lib. 25, c. 4, Laudatissima herbarum est Homero quam vocari à diis putat moly, & inuentionem eius Mercurio assignat, contráque summa veneficia demonstrat. Nasci eam hodie circa Pheneum & in Cyllene Arcadiæ tradunt, specie illa Homerica, radice rotunda nigráq; magnitudine cæpæ, folio scillæ: effodi autem difficulter. Græci autores florem eius luteum pinxere, quum Homerus candidum scripserit. Locus Homeri est Od. κ, [illegible] dicit sibi contra Circes veneficia à Mercurio datum pharmacum è terra effossum, declarata simul eius natura, subiungens, Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί. χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

Μώλυζα, ex Psello medico affertur pro Caput allii. Galen. in Lex. Hippocr. esse dicit σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαλυομένην εἰς ἄγλιθας, Alliũ quod simplex caput habet nec in nucleos diuiditur. Quosdã eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

Μωλυρὸν, Hes. νωθρὸν, βαρὺ, Pigrum, Ignauum, Graue.

Μῶλυς, siue Μώλυξ, Indoctus, Ineruditus. Ambo apud Hesychium, afferentem nimirum μῶλυς pro ἀμαθὴς, & notantem μώλυκα à Zacynthiis dici τὸν ἀπαίδευτον. Addit idem, Sophoclem in Phædra μῶλυν dicere τὴν παρειμένην, Exolutam viribus. Item exponitur βραδὺς, νωθρὸς, Tardus, Segnis, Ignauus. vt apud Nicandr. in Ther. de angue, Τῆμος ὅτ' αὐαλέων φολίδων ἀποδύσατο γῆρας Μῶλυς ἐπιστείχων, Incedens tardus & segnis. Itidem igitur & à Sophocle μῶλυν dici volunt, Qui tardus & hebes sit ingenio. Exponitur & Hebes, Remissus, Languidus, Imbecillus. vnde compar. μωλύτερον, Etymol. ἀμβλύτερον, ἀσθενέστερον. Inde & VERB. Μωλύω, SIVE Μωλύνω, significans Hebeto, Remissiorem facio: vt Etymol. quoque μωλύνειν exp. ἀμβλύνειν καὶ κωλύειν: & μωλύειν, πραΰνειν καὶ καταστέλλειν. Galen. quoque μωλυόμενα in Lex. Hippocr. affert pro κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα, Paulatim emarcescentia.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, Vibex, Verberum in cute vestigium, Cutis ex verberum incussione sugillata. ὁ ἐκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τύπος. Plut. De sera num. vind. ἀλλὰ καὶ μώλωπες ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστου τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δὲ ἧσσον. Apud eundem Symp. 2, quidam è verberone insolentiore quærit πῶς ἐκ τῶν λευκῶν καὶ μὴ λευκῶν ἱμάντων φοινικοῖ γίνονται μώλωπες. Idem De aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. Apud Athen. lib. 13, Μαστιγίας μώλωπας ὑψηλοὺς ἔχων. Apud Aristot. verò in Probl. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα προστιθέμενα. sed recèns præcipuè excoriatorum pecorum pelles calidas corpori verberato admotas vibices prohibere aiunt.

Μῶμαι, Quæro. vnde μώμεθα apud Hesych. ζητοῦμεν: afferentem & μῶται pro ζητεῖ ac πυνθάζεται. Similiter μῶσθαι affertur pro ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν. dicitúrque esse Laconicum.

Μωμεύω, Carpo, Reprehendo. idem quod μωμάομαι siue μωμέομαι. Hom. Od. ζ, Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα μή τις ὀπίσσω Μωμεύῃ. Sic Hesiod. Erg. 2, Μωμεύειν ἀΐδηλα, clàm carpere & reprehendere.

Μωμφαὶ, Hes. μέμψεις: quæ potius μομφαὶ per ο.

Μῶν, Num, Nunquid, An, Vtrum. ἆρα. Aristoph. Nub. μῶν ἡρῷναί τινες; Num heroinæ aliquæ sunt? Súnt ne heroinæ aliquæ? Respondet Socrates, ἥκιστα, Minimé. Idem, μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; An & tu derides? Sic Sophocles, οἴμοι τί φῄς; μῶν ὀλώλαμεν; num periimus? Et Luc. μῶν παρακέκρουμαί σε; nunquid te decepi? Sequente μὴ vel οὐ significat Nonne? ἆρα οὐ; Vtrum non? Annõ? Eurip. μῶν οὐ πέποιθας; annon credis? Plato in Epist. τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ; μῶν οὐχ ὅπερ ἐποίουν; annon quod feci? Idem De rep. lib. 1, ἐὰν ἐνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὑτῆς δύναμιν; nonne perdet? Sic Aristophanes. μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

Μωνιὴ, Hesych. ὀλιγωρία, Neglectus. AT Μωνιὸν eidem μάταιον, ἀχρεῖον, Inane, Inutile.

Μωπεύειν, Hesych. μέμφεσθαι, Conqueri, Incusare.

Μωσοῖ, Hesychio ζητεῖ, quod & μῶται.

Μώχεται, eidem φθονεῖ.

Μώψ, Hesychio est Qui puros quidem oculos habet, non tamen acutum cernit. Talis ferè μύωψ.

N Nota decimætertiæ literæ apud Græcos, quā vocant νῦ. ea αἰτιστιχεῖ in Dorica dialecto τῷ λ, veluti quum ἦνθον dicunt pro ἦλθον, & φίντατος pro φίλτατος. In compositione trāsit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ: vt quum dicitur παλίλλογος, παλίγκαπηλος, παλίμπρατος. In fine assumitur interdum κατ' ἐφελκυσμὸν, sequente vocali aliqua aut diphthōgo: vt λέγοισιν pro λέγοισι, ὕπερθεν pro ὕπερθε. & sic in similibus. Est etiam numeralis nota, denotans nimirum quinquaginta, hoc modo, ν'. præfixum autem acuti accentus apice significat quinquaginta millia, hoc modo, ,ν.

Νάβλα, t.2, c.1010, c. Νάβλας, ib. d

Ναβλιστής, ib. e. Νάβλον, ib. c

Νάγμα, affertur pro Vellus. quod & νάκος. forsan idem est quod σάγμα aut πίλημα, à νάσσω.

Ναειδαμῶς, contrarium τῷ οὐδαμῶς. Hesych.

Ναελεῖς, Thessalis πρόσφατοι: qui aliis νεαλεῖς. Hes.

Νάερρα, eodem autore est δέσποινα, Domina.

Ναετήρ, t.2, c.996, c. Ναέτης, ib. a

Ναέτωρ, Hesychio ῥέων, πολύρρους: q.d. Fluxor: à νάω significante ῥέω, στάζω.

Νάθμοις, Hesychius ταῖς χοιράδας: addens, poni etiam ἐπὶ τῶν σημόνων.

Νάθραξ, pro νάρθηξ dici autor Hes. forsan transpositione & mutatione Dorica, vt θίδραξ pro θρίδαξ.

Νάθυμος, dicitur esse Saxum latens in mari: & herba marina, vt alga. sed ἀμαρτύρως. Hesych. νάθμος.

Ναὶ, Næ, Ita, Etiam; aduerbium affirmantis & cōcedentis, vt οὐ negantis. Matth.5, ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν Ναὶ, ναί· Οὔ, οὔ. monens in congressibus & colloquiis ad interrogata respondendum simpliciter per Ita & Non: nullo adhibito iuramento. quemadmodum & apud Ceb. Theb. roganti πότερον καὶ αἱ δόξαι; respondetur simpliciter ναὶ, Næ, Etiam, Ita. vel etiam Vtiq;, Immó. Apud Aristoph. geminatum legitur, in Nubibus. Ibi enim Phidippidi interroganti, ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους; respondet Strepsiades ναὶ, ναὶ, Ita, ita. seu Immò, immó. Et in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Rursum apud Aristophanem addito iureiurando, in eadem fabula, vbi Socrati quærenti, οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι; respōdet Strepsiades ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, Vtique per deos, Immò per deos. Sic apud Xenoph. quidam respondet ναὶ μὰ Δία, Ita sanè per Iouem. Et apud Aristoph. rursum, ναὶ τὰν κόραν. In indirecta etiā affirmatione ponitur, pro Vtique, Sané. Greg. ὡς εἶναι κενὰς ναὶ πάσας. Huic adde Homericum illud Iliad. α, Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρων κατὰ μοῖραν ἔειπες, Equidem, Sanè, Vtique. Verùm & hîc iuramentum additum reperitur. vt eodem libro Iliad. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει. Sic Athen. lib.9, ex Ananio, σε πολλῶν ἀνθρώπων ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην, Vtique per rhaphanum. Et Epicharm. ibidem, ναὶ μὰ τὰν κράμβαν. Et apud Suidam, ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην. quem esse dicit ὅρκον ἐπὶ χλευασμῷ. Apud eundem, Ναὶ μὰ τὸ εἰκὸν σῦφαρ ἐμόν. Idem Suidas dici tradit interdum ναὶ μὰ τὸν, & ναὶ μὰ τὰς, omisso accus. θεὸν & θεάς. Quod verò attinet ad illud iurisiurandi genus, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, & similia, solitos fuisse antiquos οὐ προπετῶς κατὰ τῶν θεῶν ὀμνύειν, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυγχανόντων.

Ναϊάδες, Naiades: nymphæ fluuiales & fontanæ.

Ναΐδιον, Sacellum, Ædicula: à ναός.

Ναιετάασκε, Ionicè pro ἐναίετε: vel à th. ναιετάασκω.

Ναιετάω, t.2, c.996, f. Ναιέτης, ib. a

Ναιθροὶ, Hesychio νεβροὶ, οἱ νέοι ἔλαφοι, Hinnuli ceruorum.

Ναικιστορεύονται, Hesych. dici scribit pro ἐπίτηδες διασύροντας καὶ ἐξευτελίζοντας, Data opera carpentes & eleuantes aliquid. Alios dicere νεικιστήρεις dici ἐπὶ τοῦ ἐμφαίνοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. esseq; vocem hanc τῶν καταψευσμένων.

Ναίμας, eodem teste ὁμολόγησις est significans δὴ, Sanè, Vtique. Doricum forsan est pro ναὶ μὰν seu ναὶ μὴν, quod ab eodem exponitur ὄντως δὴ, à Suida ναὶ ὄντως.

Ναίομαι, t.2, c.995, e. Ναῖος, t.2, c.1011, b

Νάιρον, ου, τὸ, Nærum: à Theophr. Hist. plant. lib.9, cap.7, numeratur inter ea quibus vtuntur εἰς τὰ ἀρώματα, seu quæ παραμιγνύουσιν εἰς τὰ μύρα, odoramēta seu aromata quæ immiscent vnguentis. At Ναιρὰς, Hesych. affert pro νουθετητής.

Ναίπειρα, eid. H. est οἰκοδέσποινα, Domina familiâs. quæ suprà νάερρα.

Ναίχι, Suidæ ἐπίρρημα συγκαταθέσεως, aduerbium affirmantis. Hes. Atticum esse dicit pro ναὶ, Næ, Ita, Etiam, Vtique. sicut οὐχὶ pro οὐ quoque dici scimus.

Ναίω, t.2, c 995, a

Νάκη, ης, ἡ, ET Νάκος, εος, τὸ, Vellus, Pellis cum suo villo: κώδιον, δέρμα μετὰ τριχῶν. Homer. Iliad. ξ, Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο. Theocr. Idyll. 5, Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. Vbi Zenodotus exponit κώδιον, Schol. δέρμα αἰγός. quemadmodum & Etymolog. vult νάκην dici τὸ αἴγειον δέρμα, Caprinam pellem: κωδίαν & κώδιον, τὸ προβάτιον, Pellem ouinam: reprehendens eam ob rem Simonidem qui dixerit τὸ ἐν Κόλχοις νάκος, Colchicum vellus arietis. Veruntamen & Herodot. pro vellere seu pelle arietis vsurpasse νάκος comperitur, & Lucian. pro pelle ouis: Ioseph. pro quacunque pelle villosa. Affert idem Etymolog. & MASCVL. Νάκης, ου, ὁ: sed non exponit. tantùm dicit, fœmininum νάκη fieri ex neutro νάκος, vt βλάβη ex βλάβος, σκέπη ex σκέπος: masculinum νάκης ex fœm. νάκη, vt λέσχης ex λέσχη, ἀράχνης ex ἀράχνη. Porrò ex νάκος siue νάκη COMPOS. Νακοτίλτης, ου, ὁ, Is qui villosas pelles vellit, Qui vellera vellit: apud Pollucem ex Philemone. Meminit eius & Hesychius, νακοτίλται afferens pro οἱ κείροντες τὰ πρόβατα, Tonsores ouium. Et VERB. Νακοτιλτεῖν, Vellera vellere seu tondere. vnde particip. νακοτιλτοῦντα apud Pollucem ex Archippo. Apud eundem extat ET Νακότιλτος, ex Cratini Dionysalexādro, Νακότιλτος ὡς φορεῖ κῳδάριον ἐφαινόμην. quod videtur esse Velleris in modum vulsus. Apud Hesychium reperio ET Νάκυρον, AC Νακύριον, exposita itidem δέρμα, Pellis.

Νάκτα, idem dici scribit τοὺς πίλους καὶ τὰ ἐμπίλια. à νάσσω.

Νᾶμα, ατος, τὸ, Fluentum, Scaturigo, Latex: omne id quod alicunde fluit, siue aqua sit siue alius liquor. vt ab Hes. quoque generaliter exponitur χεῦμα, ῥεῦμα, πρόχυσις. vnde in Epigramm. de vino quoque & melle dicitur. & Philostratus epist.10, dicit, ταῖς ἀπυρώτοις ῥόας οἰνοχοεῖν νᾶμα πότιμον. Vtplurimum tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur. vt τόποι νάματα ἔχοντες, Loca quæ scaturigines & latices habent, Loca rigua. Sic apud Athen. lib.2, ἀπεξηράνθη τὸ νᾶμα. Et apud Plut. De defectu orac. ναμάτων θερμῶν ἐκλείψεις. Apud Plat. De leg. νάματα τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα, Scaturigines à Ioue proficiscentes, pro Aquæ pluuiæ. Apud eundem in Tim. metaph. νᾶμα τῶν λόγων, Fluxus verborum. INDE Ναματιαῖον ὕδωρ dicitur Aqua quam fluenta fundunt, hoc est latices & scaturigines, seu riuuli. Theophr. Histor. plant. lib.4, cap.3, τοῖς ποταμοῖς μὲν οὐκ ἀρδευομένη, ναματιαίοις δ' ὕδασιν. εἰσὶ γὰρ κρῆναι πολλαί. vbi nota κρήνας, fontes, vocari νάματα, & apertè distingui à fluuiis seu fluminibus. ET Ναματώδης χώρα apud Aristot. Regio cui scaturiginum & fontium copia est. Gaza generaliter vertit Locus aquosus: pro quo malim Riguus.

Ναμερτία, Hesychio ἀληθῆ, Vera: Doricè pro νημερτία. Sic Ναμέρτεια affert pro ἀλήθεια, Veritas.

Νάνιον, eidem est ἱερεῖον, σφάγιον, Victima.

Ναννας, idem esse dicit Matris vel patris fratrem: alios sororem horum sic nominatam velle. quæ & ναίνη.

Νανναρίον, idem scribit vocatum fuisse quoddam genus ἀσώτων: sed rectius eo nomine intelligi τὸν τρυφερὸν καὶ καλόν. forsan est Latinorū Nepos, quod significat prodigum & luxui deditum. παρὰ τὴν νάννην. AT Νανναεὶς, eidem est κίναιδος, Cinæda.

Ναννεῖ, eidem est ἵπταται, Volat: afferenti itidem ναννῆσαι pro ἵπτασθαι. Gemino autem ν scribendum esse, docet series alphab.

Νάννη, eidem est μητρὸς ἀδελφὴ, Soror matris. quæ & ναίνα: necnon μάμμη, si bene memini. At Νάιας, idem dici

scribit

scribit τὰς ῥυτίδας ἀπὸ τοῦ νάειν.

Ναυσιάκα, Hes. διὰ ῥινῶν λαλοῦσα, Per nares loquens.

Νάνος, ου, ὁ, Nanus, Pumilio. Apud Gell. l. 18, c. 13, Corn. Fronto parua nimis statura homines pumiliones appellare mauult quàm nanos: Apollinaris Græcum verbū esse ait. ναῖος. n. Græcos vocare breui atq; humili corpore homines, paulū suprà terrā extātes. Arist. nanos esse dicit q trūco corporis lōgiore sunt, sustētaculo autē eiusdē breuiore. Dicit igitur, νάνα εἰσὶ τὰ παιδία· πάντα. περίοδον δὲ αὔξεται τὰ κάτωθεν. Et rursum, νέοις ὄσι τὰ μὲ ἄνω μεγάλα, τὰ δὲ κάτω μικρόν. διὸ καὶ ἕρπουσι: De partib. anim. l. 4, c. 10. INDE Νανοφυής, Qui natura pumilus est, Pumilio: q ET Νανώδης dicitur. Luc. De conscrib. hist. τῶν Ῥοδίων κολοσσὸν τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιθεῖναι. Idē De saltat. μήτε ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. Aristot. verò νανῶδες, vt νάνον, esse vult οὗ τὸ ἄνω μὲ μέγα, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πεζεῦον, μικρόν: ideóq; πάντα τὰ ζῷα τἆλλα παρὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι νανώδη. quoniā homo progressu ætatis αὔξεται τὰ κάτωθεν, nō itidē cætera animantia: De part. anim. l. 4, c. 10. ‖ Rursum νάνος est ἄρτος πλακουντώδης διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου κατασκευαζόμενος, vt refert Athen. l. 14.

Νάξαι, Hesych. est σάξαι, βύσαι: afferēti & νάξει pro ἐρείσει, λιθάσει. Est à them. νάσσω.

Ναξιουργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Naxio opere factus. vt Ναξιουργὴς κάνθαρος apud Aristophanem: à Naxo insula, cuius incolæ Νάξιοι. Et Ναξία λίθος dicebatur ἡ ἀκόνη, Cos, quòd præstantes Naxus ferret.

Ναός, οῦ, ὁ, Templum, Ædes sacra: παρὰ τὸ ναίειν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. Vnde & Domus Dei vocatur in sacris literis. Athen. l. 5, ναὸς ἐπίχρυσος, οὗ περίμετρος πηχῶν πεντήκοντα. Atticè DICITVR Νεώς, vt λεώς pro λαός. Athen. l. 14, ἀθύρου ὄντος ποτὲ τοῦ νεώ. Xen. Hellen. 6, εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες. Et rursum, οἱ νεὼ παῖδες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. IONICE Νηὸς vocatur, frequens apud poetas. Ex ναὸς COMPOS. Ναοποιός, οῦ, ὁ, Cui tēpli vel extruendi vel reficiēdi cura cōmissa, Sacrarū ædiū procurator, vt Cic. loquitur, quod officiū ædilitatis pars est. Aristot. Rhet. l. 1, παραλογίσασθαι ἱερὰ ἡμιωβέλια ἱερὰ τοὺς ναοποιούς. INDE Ναοποιέω, ῶ, Templū ædifico: apud Greg. Naz. ET Ναοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Tēpli custos, Cui tēpli & rerum sacrarū custodia tradita est: Æditūus. Aristot. [illegible] καὶ ναοφύλακας καὶ ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων. Ex Attico νεὼς COMPOS. Νεωκόρος, ου, ὁ, Cui tēpli verrendi expurgādiq; & exornandi cura cōmissa est, Æditūus. apud schol. Aristoph. (In Epigr. verò & nauta purgandæ nauis curā habēs, νεωκόρος vocari dicitur, ex Attico genitiuo νεώς, παρὰ τὴν ναῦν) INDE Νεωκορέω, ῶ, Sum æditūus, Tēpli verrendi purgandiq; curā habeo. NECNON Νεωποιῆσαι, Templū ædificare, seu templi ædificationi aut refectioni præesse: Polluci νεὼν οἰκοδομῆσαι, ἐγεῖραι, ἀναστῆσαι, ποιῆσαι, ἐργάσασθαι. ET Νεωφύλαξ, ακος, ὁ, Custos templi, Æditūus. Ex Ionico verò νηὸς COMP. Νηοκόρος, idē cum Attico Νεωκόρος significans, hoc est Æditūus, Tēpli purgator. in Epigr. ET Νηοπόλος, ου, ὁ vel ἡ, Qui in tēplo versatur: Æditūus itidē vel sacerdos. Apud Hesiod. in Theog. Venus Phaethōtē iuuenē rapuit, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον. vbi videtur significare velle dæmonē q noctu in tēplo versetur & incubātib. visa offerat.

Νάπαια, vide in Νάπη.

Νάπη, ης, ἡ, ET Νάπος, εος, τὸ, Saltus, Cliuus montis aut promōtorii syluosus & leniter cauus. vt his verbis indicat Apoll. Argon. l. 2, κατακέκλιται ἠπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάπη. Verùm & Hom. τὰς νάπας collocat post τὰς περιόνας ἄκρας, cacumina celsa: & Aristoph. post τὰς κορυφάς. Sic. n. ille, Il. θ, Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι Καὶ νάπαι. Hic verò, νάπαισι κορυφαῖσί τε. Epitheticωs Plut. in Numa dicit νάπας σκιεράς: Eurip. νάπος ὑλόκομον: Sophocl. νιφοβόλον νάπος: apud Xen. ἀδιάβατον νάπος: Hellen. 5, ἐπὶ νάπει ἀδιαβάτῳ ἐγίγνοντο. Sunt q νάπας siue νάπη interpretari malint Valles nemorosas: Hieron. eo nomine intelligi scribit Loca nemorosa, in Ezech. c. 36.

Νάπινος, Hesychio μάταιος, Inanis. Significat tamen potius Impunis, Impunitus: Doricè pro νήποινος.

Νάπος, vide in Νάπη: necnon t. 3, c. 787, e.

Νάπυ, υος, τὸ, idem quod σίνηπι, & quidē apud Atticos, teste Phrynicho, necnō Vlpiano apud Athen. initio libri 9. vbi etiā addit, neminē Atticorum vnquā dixisse σίνηπι: dici autē quasi νάφυ, quoniā ἐστέρηται φύσεως. Porrò celebratur νάπυ Κύπριον apud Athen. l. 1: & à Theophr. νάπυ inter ἐπίσπορα numeratur, teste eodē l. 2. Aristoph. verò in Equit. dixit ἔβλεψε νάπυ pro δριμὺ ἔβλεψε, quia sapor eius acerrimus est. Ex eodē Crates in Vocabulis Atticis affert, Κάβλεπε σίνηπι, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε. A Nicandro VOCATVR Νάπεια: in Alexiph. Ἐν δέ τε νάπειαν ῥάφανόν θ' ἅλις.

B Νάρδος, ου, ἡ, Nardus: frutex duorum generum, Indicus & Syriacus. Est & alia νάρδος, ὀζαινῖτις vocata, quòd virulētū exspiret odorē. Dicitur alia Σαμφαριτική, à regione in qua oritur, pumilo frutice, grandi spica, odore hircino: quod aliqui ψευδόναρδον esse suspicati sunt. Est apud antiquos celeberrima & Κελτικὴ νάρδος, sic dicta q in Liguriæ alpibus nascatur. Est & nardus montana, quæ ab aliquibus θυλακῖτις, à Gal. πυξῖτις etiā nominatur. Deniq; νάρδος ἀγρία à quibusdā dicitur τὸ ἄσαρον, vt est apud Diosc. Hæc inter alia Corr. Inde COMPOS. Ναρδόσταχυς, Spica nardi. vt apud Galen. ad Glauc. μύρα τὰ διὰ ναρδοστάχυος γινόμενα, Vnguenta quæ fiunt ex spica nardi, quæ & ναρδοστάχυς solutè nominatur. C Deriu. inde ET Νάρδινος, ου, ὁ, Nardinus, E nardo cōfectus. Athen. l. 10, ἠλείφετ' αἰγυπτίῳ καὶ ναρδίνῳ ἐλαίῳ. ET Ναρδίτης οἶνος, Vinū nardi odore conditū, Vinū nardi odorem resipiens. Apud Diosc. lib. 5, c. 67, est οἶνος διὰ Συριακῆς νάρδου καὶ Κελτικῆς: & c. seq. οἶνος δι' ἀγρίας νάρδου. Plin. præter nardinū vnguentū cōmemorat etiam nardinas coronas valdè laudatas: necnon nardina pira. Fœm. gen. Ναρδῖτις vocari solet nardus mōtana, multò inferior Cretica, Celtica & Indica. D Præterea à νάρδος est VERB. Ναρδίζω, Nardo similis sum, Nardū imitor seu refero, velut odore aut alia similitudine.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, Ferula, Bacillus. Xen. Pæd. 2, εἰς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plut. Symp. 6, τὸν νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ἐνεχείρησε, κουφότατον βέλος: De Baccho. Hesiod. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et νάρθηκες ἐλεφάντινοι, ferulæ eburneæ. Dicitur esse & medicū instrumentū è ferula, teste Luc. & Etymol. E Propriè verò νάρθηξ arbor quædā est, de qua Theophr. l. 6, c. 2: & inde Plin. l. 13, c. 22, Ferula calidis nascitur locis, atq; trās maria, geniculatis nodata scapis. Duo eius genera. νάρθηκα Græci vocant assurgentē in altitudinē: ναρθηκίαν verò semper humilem. Vbi nota ILLVD Ναρθηκία, cuius & Theophr. meminit loco antè citato. Gaza ferulaginē appellat. Porrò ex νάρθηξ COMPOS. Ναρθηκοπλήρωτος, Quo ferula impleta est. apud Hes. ex Æschyli Prometheo, vt videtur, Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγήν. quod ipse exp. ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν, In ferula reconditam. F ET Ναρθηκοφόρος, Ferulā seu bacillū gestans. Plut. aduersus Colot. initio, ἄνδρα οὐ ναρθηκοφόρον, ἀλλ' ἐμμανέστατον ὀργιαστὴν Πλάτωνος. Deriuatū inde ET Ναρθηκώδης, Ferulaceus, Ferulæ similis, Ad ferulæ naturā proximè accedens. AC Ναρθήκιον, ου, τὸ, Nartheciū. Græci quidā medici libros à se editos νάρθηκας & ναρθήκια inscripsere, Ferulas & Ferurulas: forsan q iis ceu ferulis niterētur ipsi vel alii. Galen. τῶν κατὰ γένη lib. 5, ὁ μὲν Ἥρας ἐν βιβλίῳ ἐποιήσατο τῶν φαρμάκων συνθέσεως, ἐπιγραφόμενον νάρθηκα. itémq; Cratippi νάρθηκα citat idē Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. G 6: Sorani νάρθηκα Aet. lib. 8, c. 44. Apud Hes. reperio & particip. Ναρθηκισμένος, expositū νάρθηξι πληγέντες.

Νάρκαφθον, ου, τὸ, Narcaphthū: odoramenti genus suffitib. admisceri solitū. vt est apud Diosc. l. 1, c. 22. Pro eo apud Paul. Ægin. νάσκαφθον: necnon λάκαφθον, l. 7, c. 22. Idē esse putatur νάρτη apud Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 7: & sericatū apud Plin. l. 12, c. 21. id enim ex Arabia aduehi ait, & in vnguenta addi ab aliquibus.

Νάρκα, t. 2, c. 1668, f. Ναρκάω, t. 2, c. 1669, b. Ναρκέω, ib. b
Νάρκη, t. 2, c. 1667, b. & 1668, c. & 1669, a

H Νάρκημα, ατος, τὸ, idem quod νάρκη, Torpor, Torpedo, Stupor.

Νάρκησις, t. 2, c. 1669, e. Ναρκίον, ib. b.
Ναρκίσσινος, t. 2, c. 1670, f Ναρκισσίτης, ib. Νάρκισσος, ib. c
Νάρκος, t. 2, c. 1669, b. Ναρκόω, ib. f
Ναρκώδης, t. 2, c. 1670, b. Νάρκωσις, t. 2, c. 1668, c. & 1669, f
Ναρκωτικός, t. 2, c. 1669, f

Ναρίαξ, Hes. κιβωτὸς: quæ & λάρναξ.

Ναρὸν, idem H. affert pro σάρον, κόρημα, Scopæ. Exponit etiam πλησμονὴν, & ὑγρόν. Item ναροὺς affert pro φύλακας. AT Ναρὴ, eidem est ἡ ἄφρων καὶ μωρά.

Νάρταλος, dicitur esse genus vasis apud Aristoph.

Νάρτη, ης, ἡ, Narta: à Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 7, numeratur inter ea quibus εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται, seu quæ παραμίσγουσιν εἰς τὰ μύρα. Putatur esse τὸ νάρκαφθον Dioscoridis.

Νάρφη, Hesychio σκιδαστὸς ἄρτος, qui & μαστηρίς.

Νάρειν, idem affert pro κύειν, κυΐσκεσθαι, κρύπτειν, ζητεῖν, ἀμέλγεσθαι. quæ signif. valdè diuersæ sunt.

Νάσθην, t. 2, c. 997, b

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem ac νᾶμα, Fluētum vel Fluor, Scaturigo, Riuulus, Latex: Hes. ῥεῦμα, ἀπόρροια. Eur. Hecuba, φοινίσσουσαν αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου δειρῆς νασμῷ μελαιναυγεῖ, Fluore atro sanguinis, Scaturigine seu riuo atro sanguinis. INDE Νασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē ac ναματώδης, Scaturiginibus & riuis riguus. vt γῆ νασμώδης apud agricolas dicitur Scaturiginibus rigua: δίυγρος, Hesych.

Νάσσα, t. 2, c. 997, b. Νασσάμην, ib.

Νάσσει, Hes. ὁμαλίζει, θλίβει, Æquat ac complanat, Premit. Inde apud Aristoph. ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ ad summum vsq; plenæ & pressæ. Inde ET Ναστὸς, οῦ, ὁ, Densè plenus ac veluti pressus, Confertus: πυκνὸς, πλήρης, μεστὸς, μὴ ἔχων ὑπόκουφόν τι: oppositū τῷ χαῦνος καὶ μανὸς καὶ ὑπόκοιλος. Ita igitur apud Diosc. ναστὸς κάλαμος, sagittis conficiendis aptus. Et apud Philonē ὁ κόσμος est πλήρης καὶ ναστὸς, καὶ τῶν ὄντων βαρύτατος, plenus & densus, Bud. interpr. Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις siue πλακοῦς è melle, vuis passis, aliisq; cōdimentis. densior cōstipatiórq; is erat, nec quicquā inanitatis vel spongiosæ laxitatis habebat: sed in eo pasta & cōdimenta erāt νενασμένα. Aristoph. Pluto, ἥκει γὰρ αὖ σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος. Athen. ναστὸς est nō solùm εἶδος πλακοῦντος ἔχων ἔνδον καρυκείας, sed etiā ἄρτος ζυμίτης μέγας. vt Lycophron quoq; panē simpliciter ναστὸν vocare dicitur. Sed sæpius de placenta illa, de qua hæc Nicostratus, Ναστὸς τὸ μέγεθος τηλικοῦτος δέσποτα λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. Ὀσμὴ δὲ, τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῃρέθη, Ἐβάδιζ' ἄνω, καὶ μέλιτι μεμιγμένη Ἀτμίς τις εἰς τὰς ῥῖνας. ἔτι γὰρ θερμὸς ἦν. INDE Ναστοκόπος, Incisor τοῦ ναστοῦ. ET Ναστοφάγος, Cōmestor τοῦ ναστοῦ siue τῶν ναστῶν. VNDE Ναστοφαγεῖν, Comedere ναστούς. apud Poll. Est inde & DIMIN. Ναστίσκος, Paruus ναστός. apud Athen. l. 6, ex Pherecr. ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων πολυτύρων. ‖ Verùm vt redeam ad verbū νάσσω, facit id fut. nō solùm νάσω, sed etiā νάξω. vnde pass. νένακτο, quod Suid. exp. ἐπεπλήρωτο, in hoc loco Iosephi, συνεκπίπτει δὲ τοῖς πολεμίοις εἴσω, καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν νένακτο, τὰ τέγη δ' ἦν τῶν μαινομένων κατάπλεα, Armatis referta erat & veluti densata. Et hinc νάκτα, de quibus suprá.

Νάστης, Hesychio οἰκητὴς, Habitator: & nom. propr.

Ναστίσκος, Ναστοκόπος, Ναστὸς, Ναστοφαγέω, Ναστοφάγος, vide paulo antè in Νάσσω.

Ναυαγέω, t. 2, c. 999, c. Ναυαγία, t. 2, c. 998, g
Ναυάγιοι, ib. Ναυαγὸς, ib. f
Ναύαιθος, t. 2, c. 999, d. Ναυαρχέω, ib. g. Ναυαρχία, ib. e
Ναυαρχὶς, ib. f. Ναυαρχῖται, ib. g. Ναύαρχος, ib. d
Ναυάτης, ib. h. Ναυβάτης, ib.
Ναυηγέω, t. 2, c. 1000, b. Ναυηγίη, ib. Ναυήγιον, ib.
Ναυηγὸς, ib. a. Ναυκραρία, t. 2, c. 1001, f
Ναυκράριοι, ib. e. Ναύκαροι, ib. b. Ναυκλάριοι, ib. e
Ναύκλαροι, ib. b. Ναυκληρέω, ib. a. Ναυκληρία, t. 2, c. 1000, g
Ναυκληρικὸς, ib. f. Ναυκλήριον, ib.
Ναύκληρος, ib. c. Ναυκληρώσιμος, t. 2, c. 1001, b
Ναυκραρία, ib. g. Ναυκραρικὰ, t. 2, c. 1002, a
Ναυκράριοι, t. 2, c. 1001, e. Ναύκραροι, ib. b
Ναυκρατέω, t. 2, c. 1002, a. Ναυκράτης, t. 2, c. 1001, g
Ναυκρατητικὰ, t. 2, c. 1002, a. Ναυκράτης, t. 2, c. 1001, h
Ναυκρατίτης, ib. Ναυκρατιώτης, t. 2, c. 1002, a
Ναυκράτωρ, ib. b. Ναῦλα, t. 2, c. 1010, c
Ναύλας, ib. d. Ναύλιον, ib. f. Ναῦλος, ib.
Ναῦλον, t. 2, c. 1009, h. Ναῦλος, t. 2, c. 1010, a
Ναυλοῦχοι λιμένες, t. 2, c. 1002, d. Ναυλοχάω, ib. g
Ναυλοχέω, ib. f. Ναύλοχοι, τὸ, subst. ib. e
Ναύλοχος, ib. b. Ναυλόω, t. 2, c. 1010, e
Ναυμαχέω, t. 2, c. 1003, c. Ναυμάχης, t. 2, c. 1002, h
Ναυμαχησείω, t. 2, c. 1003, d Ναυμαχία, ib. b
Ναυμάχιον, ib. c. Ναυμάχος, t. 2, c. 1002, h

A Ναύμαχος, t. 2, c. 1003, a. Ναυπηγέω, ib. h
Ναυπηγήσιμα, t. 2, c. 1004, a. Ναυπηγία, t. 2, c. 1003, g
Ναυπηγικὴ, s. τέχνη, ib. h. Ναυπηγικὸς, ib.
Ναυπήγιον, ib. g. Ναυπηγὸς, ib.
Ναύπλιος, t. 3, c. 199, e. ob. Ναύποδα, t. 2, c. 1004, c
Ναυρίζειν, Hes. καταμωκᾶσθαι, Deridere.
Ναῦς, t. 2, c. 997, h. Ναῦσθλον, t. 2, c. 1010, f
Ναυσθλόω, ib. Ναυσία, t. 2, c. 1009, g
Ναυσίασις, ib. Ναυσιάω, ib.
Ναυσίβιος, t. 2, c. 1004, g. Ναυσικλειτὸς, ib.
Ναυσίκλυτος, ib. h. Ναυσιπέδη, ib.
Ναυσίποδες, t. 2, c. 1005, a. Ναυσίπορος, ib.
B Ναυσιπόρος, ib. Ναύσταθμον, t. 2, c. 1004, d
Ναύσταθμος, ib. c. Ναυστολέω, ib. d
Ναυστολία, ib. f. Ναύτης, t. 2, c. 1007, g
Ναυτία, t. 2, c. 1009, d. Ναυτιάω, ib. f Ναυτίησις, ib. g.
Ναυτικὴ, s. τέχνη, t. 2, c. 1008, e
Ναυτικὸν, τὸ, substantiuum, ib.
Ναυτικὸς, ib. d. Ναυτικῶς, t. 2, c. 1009, a
Ναυτιλία, ib. c. Ναυτίλλομαι, ib.
Ναυτίλος, ib. a. Ναυτιώδης, ib. f
Ναυτιῶσι, ib. g. Ναυτοδίκαι, t. 2, c. 1008, a
C Ναῦφαι, t. 2, c. 1007, h. Ναυφθορία, t. 2, c. 1004, f

Ναῦφιν, poeticè pro νεῶν, teste Hes. Hom. Il. β, ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν, id est ἀπὸ τῶν νεῶν. Od. ξ, παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι, id est παρὰ τῶν νεῶν, à nauibus.

Ναυφρακτος, t. 2, 1004, f

Ναύω, Fluo, Mano. Hes. enim ναύει exp. ῥεῖ, βλύζει. Idem affert ναύειν pro ἱκετεύειν, Supplicare.

Νάφθα, ης, ἡ, Naphtha: autore Diosc. l. 1, c. 102, est Βαβυλωνίου ἀσφάλτου περιήθημα, τῷ χρώματι λευκόν: δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν πυρὸς, ὥστε καὶ ἐκ διαστήματος ἀρπάζειν τοῦτο. Sic D Plin. l. 2, c. 105, loquutus de maltha, siue flagranti limo, Similis est naturæ naphtha: ita appellatur circa Babyloniam & in Austagenis Parthiæ profluens bituminis liquidi modo. Huic magna cognatio ignium, transiliúntq; protinus in eā vndecunq; visam. Ita ferunt à Medea pellicem crematam postquam sacrificatura ad aras accesserat, corona igne rapta. Et Plut. in Alex. scribit, Alexādrum, quum Babyloniam obiret, cum admiratione spectasse τό τε χάσμα τοῦ πυρὸς ἐν Ἐκβατάνοις, ὥσπερ ἐκ πηγῆς συνεχῶς αἰαφερομένου, καὶ ῥεῦμα τοῦ νάφθα λιμνάζοντος διὰ πλῆθος. E vbi præter alia & ipse addit, ferri hoc esse τὸ τῆς Μηδείας φάρμακον ᾧ τὸν τραγῳδούμενον στέφανον καὶ τὸν πέπλον ἔχρισεν. vide & Strabonem l. 16. vbi itidem dicit ἡ τοῦ νάφθα πηγὴ, vt Plut. τὸ ῥεῦμα τοῦ νάφθα. Suidas τριγενὲς esse dicit. dici enim ἡ νάφθα, ὁ νάφθας, & τὸ νάφθα: esse autem Medicum vocabulum, à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον. Hes. exp. θεάφιον, θεῖον, Sulphur.

Ναφρὸν, eidem Hes. est λινοῦν ῥάμμα, Lineum filum.

Νάω, Habito, t. 2, c. 997, b. ‖ Significat etiam Fluo, Ma-F no, Scaturio. Greg. Naz. πηγαὶ διαυγέστερον νάουσι. Ex Aristoph autem ναῦ σκῶρ, pro Stercus innatans.

¶ Νέα, t. 2, c. 1029, b. d

Νεαγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper genitus, ex Eurip.

Νεάζω, t. 2, c. 1035, b. Νεαίνω, t. 2, c. 1031, f
Νέαιρα, t. 2, c. 1038, d. Νέαιρα, propr. ib. e

Νεακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recèns acutus: Doricè pro νεήκης. Dicitur ET Νεακόνητος pro eodem. Schol. Soph. Electra: item & Hesych.

Νεαλὴς, t. 2, c. 1034, a

Νεάλης, Hesych. νεωστὶ ἁλούσης, Recèns captæ: quæ ET G Νεάλωτος dicitur. affert enim idem ipse νεάλωτοι pro νεωστὶ εἰλημμένοι.

Νεὰν, t. 2, c. 1035, f. Νεανεία, t. 2, c. 1037, b
Νεανεύω, ib. a. Νεανίας, t. 2, c. 1035, g
Νεανίευμα, t. 2, c. 1037, a. Νεανιεύομαι, t. 2, c. 1036, e
Νεανίζω, t. 2, c. 1037, c. Νεανικὸς, t. 2, c. 1035, h
Νεανικῶς, t. 2, c. 1036, d. Νεᾶνις, t. 2, c. 1035, f
Νεανισκεύμα, t. 2, c. 1037, f. Νεανισκεύω, ib. e
H Νεανίσκος, t. 2, c. 1037, d. Νεανιτεύομαι, ib. a
Νεανόομαι, ib. d. Νέανσις, t. 2, c. 1031, f
Νέαξ, t. 2, c. 1035, f

Νεαοιδὸς, Recens seu nouus poeta. in Epigr.

Νεαρὸς, t. 2, c. 1033, e Νεαρῶς, t. 2, c. 1034, a
Νέασις, t. 2, c. 1031, e. Νεάτη, t. 2, c. 1032, a

Νεατὸς, Nouatus, &c. t. 2, c. 1031, f. Νεάτης, ib. g. & 1038, a. & t. 3, c. 1746, a. ob.

Νεάω,t.2,c.1031,d

Νέβραχες,Hes. οἱ ἄρρενες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων.

Νέβρειος, Νεβρίας, Νεβριδόπεπλος, Νεβρίζω, Νεβρὶς,vide in sequ.Νεβρός.

Νεβρός,ῦ,ὁ,Hinnulus,Pullus cerui: sic dictus παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορὰν ἐληλυθέναι,si grammaticis credimus. Hom. Il.θ, Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης. Xen. Cyneg.ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὄψεται ἀγούσας τοὺς νεβροὺς πρὸς τὸν τόπον οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς ἀνάγειν,κατακλινούσας τε καὶ γάλα διδούσας.Ibidem dicit,οἱ νέοι τῶν νεβρῶν. Inde COMPOS. Νεβροφόνος,ῦ,ὁ,Hinnulorum occisor. Apud Aristot.Hist.anim.l.9,νεβροφόνος ἀετός:quam Plin.Hinnulariam aquilam vocare dicitur. ET Νεβροχαρὴς, Hinnulis gaudens: Apollinis epitheton in Epigr. Deriu. inde ET Νεβρώδης. In Epigr.Bacchus νεβρώδης vocari dicitur quòd bacchantes hinnulorum pellibus vterentur. ET Νέβρειος,ῦ,Qui ex hinnulo est. Plut.Sympos.περιελόμενοι τὰ νέβρεια ὀστᾶ,χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν λέγουσι,relictis hinnuleis ossibus. Sic νεβρείων αὐλῶν in Epigr. Tibiarum confectarum ex ossibus hinnulorum. ITEM Νεβρίας γαλεὸς, Mustelus nebrias, apud Aristot.Hist.anim.l.6. ET Νεβρίτης λίθος, Nebritis gemma, Libero patri sacra: nomen sortita à nebridum eius similitudine,teste Plin.l.37,c.10. Est AVTEM Νεβρὶς,ίδος,ἡ, Hinnuli pellis, Exuuiũ hinnuleũ: quod Bacchus & bacchantes gestare solebant. Plut. Sympos. νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος. vt & apud Stat. Aspersæ nebrides vario auro. INDE Νεβριδόπεπλος, Bacchus in Epigr. dicitur quòd peplum seu vestem gestaret ex hinnuleis pellibus. Item VERB. Νεβρίζω, Pellem hinnuleã gesto,vt bacchantes. Demosth. Pro cor.τὴν μὲν νύκτα νεβρίζων καὶ κρατηρίζων καὶ καθαίρων τοὺς πλουμένους.

Νεδίας,Hesych. τὰς αἰθυίας,mergos.

Νέες,Naues:Ionicè à ναῦς. Hom.Il.β,Πεντήκοντα νέες.

Νενηγῦρις,t.1,c.827,g. Νενίκης,t.1,c.269,e

Νενικονὴς,t.1,c.271, e

Νενκόρος,pro νεωκόρος,Æditus:affertur ex Epigr.

Νεηλαίη,Hesych.νεότης πᾶσα: quæ & νεολαία.

Νεηλάτης,Remex:ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν.Hes.

Νεήλατος,Recèns malleo ductus,Recèns cusus: νεοτευχής, Hes. ‖ Demosth.verò in orat.pro Ctesiph.νεήλατα per ... dicit pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc est τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα,Recèns molitas farinas,teste Harpocr.qui etiam subiungit,has farinas melle imbutas & subactas, iniectis simul vuis passis & ciceribus viridibus, sacra peragentibus distribui solitas fuisse. eásque à quibusdam ἀμβροσίαν vocatas fuisse,à quibusdã μακαρίαν. Verba oratoris hæc sunt, μισθὸν λαμβάνων τούτων στρεπτοὺς καὶ νεήλατα.

Νεηλιφεῖς οἰκίαι,Domus recèns illitæ. Aristot.in Probl.

Νέηλυς,Qui nuper admodùm aduenit, Qui recèns aduenit.ὁ νεωστὶ ἐληλυθώς.Etym. Hesych. verò νεήλυδος exp. νεωστὶ κατοιχομένης, νεωστὶ τετελευτηκυίας, Eius quæ nuper admodum seu recèns decessit.

Νενινὶς,t.2,c.1037,f. Νεῆνις,ib. Νεηνίσκος, ib.

Νεῖα,Hes.Ligna fabricandis nauibus:quæ Ionicè νήϊα.

Νείαιρα,t.2,c.1038,d. Νείαρα,ib. Νειαρὸς,ib.

Νείατος,ib.a. Νεικείω,t.2,c.1012,g

Νεικέστιος,Hesych.πολέμιος,Inimicus, Aduersarius.

Νεικεστὴρ,t.2,c.1013,a. Νεικέω,t.2,c.1012,g

Νεῖκος,t.2,c.1011, d

G Νεῖλος,ῦ,ὁ,Nilus:Ægypti fluuius: à quo Νειλαίη μοῦσα,in Epigr.Nilæa musa:& Νειλῶα ταρίχη,Niliaca salsamẽta, apud Luc.Item Νειλωΐδες πυραμίδες,Niloticæ pyramides,in Epigr.

Νείμω,Ionicè & poeticè pro νέμω:ex Nicand. Alexiph.

Νειόθεν,t.2,c.1038,b. Νειόθι,ib.c. Νεῖον,aduerb. ib.

Νειοποιέω,ib.g. Νεῖος,ib.a.& t.2,c.1011,a.

Νειὸς,t.2,c.1038,f. Νειόπαπος,ib.a. Νειοτομεὺς,ib.h

Νειόφατον,Hesych.est νεόκρατον.

Νεῖραι,eidẽ κατώταται,Infimæ:aliis κοιλίας τὰ κατώτατα,Infimæ ventris partes. Hoc ipsum mox ὀξωνεῖ: afferens nimirum νειρὴ pro κοιλία ἐσχάτη, extremus seu imus venter:item νειρὸν pro ἔσχατον,Extremum seu imum:addens etiam σφοδρὸν,Vehemens.

A Νείσσομαι,t.2,c.1054,c. Νείφω,t.2,c.1061,f

Νεκὰς,t.2,c.1014,d. Νεκραγωγέω,t.2,c.1013,h

Νεκρικὸς,t.2,c.1014,a. Νεκροβόρος,t.2,c.1013,d

Νεκροδέγμων,ib.c. Νεκροδόκος,ib. Νεκροχοερινθοι,ib.

Νεκροκόσμος,ib. Νεκρομαντεία,ib.f.

Νεκρομαντεῖον,ib. Νεκρόομαι,t.2,c.1044,b

Νεκροπέρνας,t.2,c.1013,f. Νεκροπομπὸς,ib.g

Νεκρὸς,ib.a. Νεκροστολέω,ib.h. Νεκροστόλος,ib.

Νεκροσυλία,ib.& t.3,c.1132,g. Νεκρόσυλος,t.3,c.1132,g.

Νεκροτάφος,t.1,c.1501,b. Νεκροφόρος,t.2,c.1013,h

B Νεκρόω,t.2,c.1014,a Νεκρώδης,ib. Νέκρωσις, ib.b

Νέκταρ,t.3,c.702 g. Festus Pomp. scribit νέκταρ Græcis esse id potionis genus quod Latini Murrinam vocãt: dulcem & ipsam. Quidam dicunt fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex fauis permixtis & floribus odoratis concinnatum, vt tradit Athen.l.2. INDE Νεκταροσταγὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, Qui è nectare destillauit. hoc est Dulcis & suauis odoratusq;. Athen.l.1,Χῖον οἶνον λαβὼν ἢ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῆ. Et rursum, ἥδεται αἰθοσμίᾳ καὶ πίονι νεκταροσταγεῖ. ITEM Νεκτάρεος,ῦ,ὁ,Nectareus,

C Nectaris modo suauis & odorus. Luc. in Herm. dicit νεκτάρεον πόμα pro ipso nectare. Item Nectaris suauitatem & odorẽ referens,ideóq; diuinus: vt Hes. quoq; exp. ἡδὺς,εὐώδης,θεῖος. Hom.Il.γ, v.385,νεκταρέου ἑανοῦ. Il.σ, v.25.νεκταρέῳ χιτῶνι. ITEM Νεκτάρειον poni pro ἡδὺ καὶ εὐῶδες,autor Suidas. Diosc.l.5,c.66,scribit τὸ ἑλένιον à nonnullis vocari νεκτάρειον: INDEQ. Νεκταρίτην οἶνον dici τὸν ἐκ τοῦ ἑλενίου σκευαζόμενον. Sic Plin.l.14,c.16,Inuenitur & nectarites ex herba quam alii helenion, alii medicam,alii symphyton,alii Idæam & Orestion, alii

D nectaream vocant.

Νεκτέρας,Hesych.μάστιξ,Flagrum: sed suspectum.

Νεκτάρεος,Νεκτάρειον,Νεκταρίτης, vide in Νέκταρ.

Νεκταροῦσιν,Hes.affert pro ἐλαφρίζουσιν: ET Νεκτάρθη pro ἐθυμώθη:sed suspecta sunt.

Νεκύα,t.2,c.1014,g

Νεκύδαλος,Necydalus:insectum è bombylio nascens. Aristot.Hist.anim.l.5,c.19,scribit esse vermem quendã magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris:

E ἐκ τούτου μεταβαλόντος γίνεται κάμπη,ἔπειτα βομβύλιον.ἐκ δὲ τούτου τὸ νεκύδαλον.ἐκ δὲ τούτου τὰ βομβύκια. Plin.l.11,c.22, de bombycibus,Et alia horum origo è grandiore vermiculo,gemina protendente sui generis cornua.Hi erucæ sunt.Fit deinde quod vocatur bombylius : ex eo necydalus,ex hoc in sex mensibus bombyx.

Νέμεα,Hesych.σύνδενδροι τόποι,Loca arboribus densa,Loca syluosa.qualia sunt nemora apud Latinos. Alioqui Νέμεα dicebantur etiam ludi quidam solennes in honorem Iouis:quibus qui vicissent, VOCABANTVR Νεμεονῖκαι,vt tradit schol.Pindari. Dicta por-

F rò τὰ νέμεα παρὰ τὴν Νεμέαν,à Nemea,loco Eliaci siue Argiui agri: cuius incolæ appellantur Νεμεαῖοι, & Νεμεῆται, autore Stephano : apud quem itidem Νεμεαῖος Ζεὺς,& Νεμεήτης Ζεὺς,coli ibi solitus. Item Νεμεαῖος λέων,Nemeæus leo: ab Hercule interfectus. Inde & Νεμεάδες πύλαι Argis,sic dictæ διὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμέᾳ τετράφθαι,autore Hes. Idẽ tamẽ huic νεμεάδες & alias tribuit expositiones,nimirũ, ὄρνι ἀγειρόμενα, λειμῶνες, βλαστοὶ, ἀπόγονοι,ἰχθύες. Ad Νεμέαν vt redeã,vocatur eadẽ ET Νεμεία à poetis,Ionico more inserto ι,propter versum. VNDE Νεμειαῖος λέων apud Hesiod.in Theog.v.327.

G Ex Epigr. verò affertur ET Νέμειος χλαῖνα pro spolio quod Hercules gestabat Nemeæo leoni detractũ. Itidem Νέμεια pro Νέμεα dicitur. Pausan.Attic. πένταθλον Νεμείων ἀνῃρημένον νίκην.

Νεμέθω, Pasco : idem quod νέμω,vnde & deriuatum est. Hinc pass.νεμέθοντο, quod Hes. itidẽ exp.ἐνέμοντο, ἀπὸ τοῦ νεμήσεως. Nicand. Ther.v.429, πιδάκων ἰὸς Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπιβόσκεται,Depascens.

Νεμεαῖος,Νεμεία,Νέμειος,vide in Νέμεα.

H Νεκυηγὸς,t.2,c.1014,e. Νεκυία,ib.g

Νεκυομαντεία,ib.f. Νεκυομαντεῖον,ib. Νεκυομαντήϊον,ib.

Νεκυόμαντις,ib. Νεκύορον,Hes.νεκυομαντεῖον.

Νεκυοσσόος, t.2,c.1014,f.& t.3,c.1225,g.

Νεκυοστόλος,t.2,c.1014,g. Νέκυς,ib.d

Νεκύσια, ib.g.   Νεμεσάω, t.2, c.1015, a
Νεμεσάομαι, ib.   Νεμέσεια, t.2, c.1017, d
Νεμεσήμων, t.2, c.1015, h.   Νεμεσητικὸς, t.2, c.1016, b
Νεμεσητὸς, t.2, c.1015, h.   Νεμεσία, t.2, c.1017, d
Νεμεσίζω, t.2, c.1016, c.   Νεμεσίζομαι, ib.
Νέμεσις, ib.g.   Νεμεσσάω, ib.h
Νεμεσσίζομαι, ib.   Νέμεσσις, ib.g

Νεμέω, inusitatum thema est, à quo νέμω sua tempora mutuatur. Inde aor. 1 med. νεμήσασθαι, quod Suid. exp. διαμερίσασθαι, Distribuere, Dispertiri.

Νέμησις, εως, ἡ, Distributio. vt νεμήσεις ὑποκριτῶν apud Suid. quas esse dicit veluti διαιρέσεις. scribit.n. τοῖς ποιηταῖς τρεῖς ὑποκριτὰς νεμηθῆναι κλήρῳ, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα, tres histriones sorte tributos fuisse q fabulā agerent. Eorum qui vicisset, postmodum assumi solitum fuisse ἄκριτον. Sic μέρησις οὐσίας apud Poll. pro διακλήρωσις, διαίρεσις, Distributio & partitio. ET Νεμηταὶ, eidem iidem qui μερισταὶ, siue μερίται & μοιρολόχαι, Partitores, seu Particulones. Nonio enim autore Particulones dicti sunt cohæredes, quòd partes patrimonii sumant.

Νέμος, εος, τὸ, Hes. σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων, νάπος. hoc est Locus arborib. densus & pascuus. Latini itidē Nemus dicūt. Hom. Il. λ, ἐν νέμεϊ σκιερῷ, In nemore vmbroso seu opaco. Sic νέμος ἐπάκτιον apud Soph. quod Suid. cū schol. exp. ἐπάκτιον ἄλσος, Littoralis lucus. ‖ Νέμος Hes. est etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον & τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον.

Νέμω, Tribuo, &c. t.2, c.1017, e. Νέμομαι, ib.h. Νέμω, siue νέμομαι, Possideo, &c. 1018, b. Νέμω, Pasco, &c. ib.g

Νενίηλος, Hes. τυφλὸς, Cæcus: itē ἀπόπληκτος, ἀνόητος, Attonitus, Demēs, Vecors. vt & à schol. Callim. exponitur ματαιόφρων, hymno in Iouem, Ὅς μάλα μὴ νενίηλος.

Νεννάζει, Hes. κακολογεῖ, Maledictis incessit: quod & δεννάζει.

Νέννος, Patruus, vel Auunculus. Scribit.n. Eust. p.971, θεῖον esse πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὸν, quē & νέννον dici. Poll. pro auunculo accipit, scribens matris fratrē vocari μητράδελφον, μήτρωα, vel νέννον. Paulo antè tamen idē dixerat, Matris patrem, siue Auum maternum, ab Eurip. nominari μητρῷον, à poetis etiam νέννον: lib.3, c.1, titulo περὶ προγόνων. At Νεννὸς, Hes. ἀνόητος, Stultus, Fatuus.

Νενοθευμένος, t.2, c.1676, e.   Νενοσφισμένος, t.2, c.1091, g

Νέξας, Hes. τὰ στρώματα, Stramenta, Stragula.

Νεοαλδὴς, Nuper auctus: seu Qui recèns excreuit. Hes.

Νεοαρδὴς, t.1, c.535, b.   Νεόβδαλτον, t.1, c.727, f
Νεόβλαστος, t.1, c.746, b

Νεόβορος, Recèns adesus aut esus: νεωστὶ βεβρωμένος, Hes.

Νεόβροχοι, Recèns irrigati: Hes. ἔγκυοι.

Νεοβρὼς, t.1, c.783, d.   Νεόγαμος, t.1, c.815, a
Νεογενὴς, t.1, c.829, g.   Νεογιλαῖος, t.1, c.830, a
Νεογιλὴς, t.1, c.829, g.   Νεογιλὸς, ib.h

Νεόγληνος, Nouas habēs pupillas: id est Qui visum recèns recuperauit.

Νεογνὸς, t.1, c.830, a

Νεόγονος, idem ac νεογνὸς, Recens à partu, Recenti partu editus, Recèns natus. Legitur apud Herodot.

Νεόγυιος, t.1, c.880, h.   Νεογμώνης, t.1, c.890, f
Νεοδαμώδης, t.1, c.976, e   Νεόδαρτος, t.1, c.947, f
Νεόδερος, t.1, c.947, g

Νεοδμῆτες γάμοι, ex Eurip. affertur pro Nuper celebratæ nuptiæ. παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὴν νύμφην.

Νεόδμητος κόρη dicitur ἡ νεοδάμαστος, Recèns domita & subacta à sponso puella, Noua nupta.

Νεόδορος, t.1, c.947, g

Νεόδρεπτος, Recens seu nuper admodum decerptus.

Νεοειδὴς, t.2, c.1029, b.d

Νεοεργὴς, Recèns elaboratus seu factus: νεωστὶ εἰργασμένος, Hesychius.

Νεόζυξ, t.1, c.1393, e

Νεόζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recèns coniugatus seu copulatus. De recèns nupta, seu noua nupta, apud Eurip.

Νεοθαλὴς, t.1, c.1495, d.   Νεοθανὴς, t.1, c.1565, e
Νεοθηγὴς, t.1, c.1553, f.   Νεοθηλὴς, t.1, c.1495, c

Νεοθλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recèns expressus, apud Heraclid.

Νεοθνὴς, Recèns mortuus vel interemptus. Plato De leg.

Νεόθρεπτος, t.3, c.1644, e

Νεοθρόποις, Hes. νεοαυξέσι, νεωστὶ ὁρμῶσιν ἢ αὐξανομένοις.

Νεόφυτος, t.1, c.1621, c.   Νεοίη, t.2, c.1037, a

A Νέοικος, apud Epicharmum: & νεοκάτοικος, apud Eupolim. Poll. idem esse vult quod νεαπολίτης apud Platonem. vide Νεοπολίτης paulo infrá.

Νεοκατάστατος, t.1, c.1773, a.   Νεοκατάχυστος, t.4, c.626, e
Νεοκάτοικος, in Νέοικος.   Νεόκαυστος, t.2, c.178, a
Νεόκαυτος, ib.e   Νεοκηδὴς, t.2, c.185, g
Νεόκλωστος, t.3, c.273, a.   Νεοκμὴς, t.2, c.49, e. & 50, a
Νεόκμητος, t.2, c.49, g

Νεόκοπον κάρδοπον, Eupol. dixit τὴν νεωστὶ κεκομμένην, Alueū seu mactram recenti cæsura & excauatione factam, autore Poll. qui &

B νεόκοπον μύλην affert ex Aristoph. Loc' est in Vesp. vbi dicit, Πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπον.

Νεοκρὰς, t.2, c.137, g.   Νεόκρατος, ib.f

Νεόκτιστος, Recèns conditus. Thuc. lib.3, πόλεως τότε νεοκτίστου οὔσης.

Νεηλαία, t.2, c.1034, h

Νεόλεκτος, Nuper collectus, vel delectus: νεοστράτευτος, Hes.

Νεολιγὸν, idem H. νεογνόν: quod suprà νεογιλόν.

Νεολκέω, t.2, c.1005, c.   Νεολκία, ib. b

C Νεόλκιον, ib.d.e.   Νεόλλουτος, t.2, c.723, g

Νεολώφηκτοι, Hes. νεωστὶ λελωφηκυῖαι τῆς μανίας.

Νέομαι, t.2, c.1054, c.   Νεομηνία, t.2, c.920, c
Νεομηνία, ib.d.   Νέον, aduerb. t.2, c.1030, b.f
Νεόνυμφος, t.2, c.1097, d.   Νεοπαγὴς, t.3, c.265, b
Νεοπειθὴς, t.3, c.131, d.   Νεοπενθὴς, t.3, c.212, b
Νεοπηγὴς, t.3, c.264, e.   Νεόπηκτος, t.3, c.263, f
Νεοπλεκὴς, t.3, c.359, b.   Νεόπλουτος, t.3, c.399, d
Νεόπλωτος, t.3, c.403, g.   Νεόπλυτος, ib.

Νεοπολῖται, Polluci apud Plat. esse videtur οἱ δημοποίητοι, q

D videlicet ἐκ δόγματος κοινοῦ πολιτείας ἔτυχον, Qui publico suffragio ius ciuitatis adepti sunt. vt sint Noui ciues, Nuper in ciuitatem assumpti. Ita verum erit quod lib. 9 scribit, quem Plato νεαπολίτην (sic enim ibi) appellat, eundem esse cum eo qui ab Epicharmo νέοικος, ab Eupolide νεοκάτοικος nominatur. Νέοικος enim sonat Qui recèns ædes alicubi habere incipit. Νεοκάτοικος, Qui recèns alicubi habitare cœpit. Attamen νεαπολίτης eo loco aliter accipit. Scribit enim, magnæ vrbis ciuem dici posse μεγαλοπολίτην: paruæ, μικροπολίτην: & nouæ νεαπολίτην, secundū Platonē: νέοικον, secundū Epicharmū:

E νεοκάτοικον, secundū Eupolin. Sic ... νέοικος & νεοκάτοικος foret, In noua vrbe domū habēs, Nouæ vrbis habitator.

Νεοπρεπὴς, t.3, c.540, d.   Νεόπρεστος, t.3, c.554, c

Νεόπτραι, Hes. υἱοὶ ἢ θυγατέρες, Filii aut filiæ.

Νεοεργὴς, Recèns factus. νεωστὶ εἰργασμένος, Hes.

Νεόρραντος, Recèns aspersus. Soph. Aiace, σὺν νεορράντῳ ξίφει, Cum gladio recenti cruore asperso.

Νεόρρυτος, Qui recèns effluxit. Suid. νεορρύτοις affert pro νεωστὶ ῥέουσι.

F Νέορτος, Recèns excitatus seu exsuscitatus. Soph. OEd. Colon. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ; quid noui excitatum est? schol. exp. νέον.

Νέος, Nouus, &c. t.2, c.1028, b.a.   Νέος, Iuuenis, &c. ib.f
Νεὸς, Noualis, &c. t.2, c.1032, d.   Νέος, pro eodem, ib.e

Νεόσμηκτος, Recèns extersus: νεωστὶ ἐσμηγμένος, Hes.

Νεοσπαδὴς, t.3, c.925, f.   Νεοσπάρακτος, t.3, c.911, f
Νεοσσὰς, t.3, c.915, e.   Νεοσσία, t.2, c.1039, d
Νεοσσιά, ib.   Νεοσσοποιία, ib.
Νεοσσὸς, t.2, c.1038, h.   Νεοσσοτροφεῖον, t.2, c.1039, c

G Νεόσσυτα, Hes. νεωστὶ ὁρμῶντα, νεαρά.

Νεοσταθὴς, t.1, c.1738, d.   Νεοστάλυγες, Hes. νεοδάκρυτοι.

Νεοστεφέος, Recèns coronati: Hes. νεοκράτου.

Νεόσχιφος, t.3, c.1082, g.   Νεοσύλλεκτος, Recèns collectus.
Νεοσύστατα, τὰ, t.1, c.1795, e.   Νεοσύστατος, ib.
Νεοσφαγὴς, t.3, c.1158, f.   Νεόσφακτος, ib.

Νεοτελὴς, Recèns absolutus; νεωστὶ τετελειωμένος, Hes.

Νεότευκτος, t.3, c.1425, a.   Νεοτευχὴς, ib.
Νεότης, t.2, c.1034, e.   Νεοτήσιος, ib. g
Νεότμητος, t.3, c.1408, c.   Νεοτρεφὴς, t.3, c.1643, b

H Νεοτριβὴς, t.3, c.1330, a.   Νεότρωτος, t.3, c.1343, g
Νεοττεία, t.2, c.1040, a.   Νεόττευσις, ib.
Νεοττεύω, t.2, c.1039, h.   Νεοττία, siue Νεοττιά, ib.g
Νεόττιον, ib.f. Vide & νεοττός.   Νεοττὶς, t.2, c.1039, f
Νεοττὸς, ib.e. ‖ Νεοττὸς dicitur etiam ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος, siue τὸ πυῤῥόν, Vitellus oui, Luteum oui. Cuius significatio-

nis exempla habes ex Menandro & Chrysippo apud Suidam:necnon hoc. Videbat quidam in somnis oua ex suo lecto suspensa esse: déque eo viso vatem cōsulebat. iubet is eo loco fodere. inuenturum .n. thesaurum. quúmque hic doliolum inuenisset in quo aurū & argentum erat, & tantùm argenti quiddam vati attulisset, respondit is, τοῦ νεοττοῦ οὐδὲν μοι δίδως; nil mihi das ex vitello: aurum eo nomine significans. Itidē DIMINVT. Νεόττιον vsurpat Diphilus, dicens, Ὠὸν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχε νεόττια.

Νεοττοτροφέω, t.2, c.1039, f.
Νεουργὸς, t.2, c.1005, d

Νεουρεῖν, Secundo vento vti. vt quidam interpr. in hoc dicto Diogenis ad quendam sibi conuitium dicentē ὅτι τὸ παραχαράξαι τὸ νόμισμα: Καὶ γὰρ ἐνεούρουν θᾶττον, νῦν δ' οὔ. Interpr. & Erasm. vertunt, Tunc mingebam citius: ac si esset παρὰ τὸ οὐρεῖν. Locus est p.219: sed mendo non carere videtur.

Νεούτατος, t.2, c.1555, d

Νεόφθιτος, Qui recens interiit. vt Suid. quoq; νεόφθιτον exp. νεωστὶ τελευτήσαν, νεωστὶ φθαρέν. Hesych. νεόφθιτος κόρη est nō solùm ἡ νεωστὶ τελευτήσασα, sed etiā ἡ ἄρτι φθαρεῖσα: quod inter alia significat, Recēns vitiata.

Νεοφθόνητος quoque affertur pro Nuper corruptus: sed ἀμαρτύρως.

Νεοφυὴς, t.4, c.285, b.
Νεόφυτος, ib.a
Νεοχάρακτος, t.4, c.395, d.
Νεοχμέω, t.2, c.1033, b
Νεοχμία, ib.
Νεοχμίζω, ib.e
Νεοχμὸς, t.2, c.1032, g.
Νεοχμόω, t.2, c.1033, b
Νεοχμῶς, ib. a.
Νεόχμωσις, ib.d
Νεόω, t.2, c.1031, a.
Νέποις, t.3, c.511, d
Νεράντζιον, t.2, c.1634, b.

Νέρθε, & Νέρθεν, Subter, Infrá: quod & ἔνερθε. Hom. Od υ, κεφαλή τε πρόσωπά τε, νέρθε τε γοῦνα. Apollon. νέρθε κατὰ χθονὸς, Infrà sub terra. Sic Phocyl. χθὼν νέρθεν ἐοῦσα. INDE Νερθέτερος, ου, ὁ, Infimus. vt νερθέτερος κευθμὼν ex Epigram. de latibulo inferorum. Est inde & COMPAR. Νέρτερος, Inferior: κατώτερος, Suidæ: qui per apocopen pro ἐνέρτερος dici traditur. Hes. habet nō solùm νέρτεροι, sed ET Νερτέριοι, ita dici scribens τοὺς τιτᾶνας, διὰ τὸ καταπεπαρταρῶσθαι, quòd ad ima tartara detrusi sint: itē τοὺς χθονίους νεκροὺς, manes inferos, seu mortuos qui sub terra sunt. Itidémq; νέρτερος eidem est & κατώτερος, & νεκρὸς ὑπὸ γῆν, καταχθόνιος. Sic Eurip. νέρτεροι θεοὶ, Infernales dii, Dii qui apud inferos estis. Item inde est SVPERL. Νέρτατος, Infimus, Imus. Hes. νέρτατα exp. ἔσχατα, Vltima.

Νέρθεν, Νερθέτερος, Νερτέριος, Νέρτατος, Νέρτερος, vide in præced. Νέρθε.

Νέρτος, ἱέραξ, auium species sunt apud Aristoph. in Auib. teste Hesych. etiam.

Νεῦμα, t.2, c.1041, d.
Νεῦμαι, t.2, c.1054, d
Νευρὰ, t.2, c.1047, g.
Νευρὰς, t.2, c.1046, h
Νευρὴ, t.2, c.1047, g
Νευρῆφι, ib.h.
Νευρεία, t.2, c.1046, g.
Νευρικὸς, ib.f
Νεύρινος, ib.
Νεύριον, ib.g
Νευρὶς, ib.
Νευρὶς, propr. t.2, c.1047, a
Νευρῖται, ib.
Νευρίτης, ib.b
Νευρίτις, ib.
Νευροβάτης, t.2, c.1044, f
Νευρόβατος, ib.
Νευροειδὴς, ib.
Νευροὶ, t.2, c.1047, a.
Νευρόκαυλος, t.2, c.1044, g
Νευροκοπέω, ib.
Νευρολάλος, ib.h
Νευρομήτορες, t.2, c.1045, h.
Νευρομήτρα, t.2, c.1044, h
Νεῦρον, t.2, c.1043, h.
Νευροραφικὸς, t.2, c.1045, c.
Νευρόραφος, ib.d.
Νευρορραφέω, ib.c.
Νευρορράφος, ib.b

Νευρὸς, perperam alicubi apud Aristot. pro νεβρός.

Νευροσπαδὴς, t.2, c.1045, d.
Νευροσπάσται, οἱ, ib.e.
Νευροσπαστέομαι, t.2, c.1046, a.
Νευροσπαστικὸν, ib.
Νευρόσπαστος, t.2, c.1045, d.
Νευροστάτης, t.2, c.1046, b.
Νευροτενὴς, ib.
Νευρότρωτος, ib.
Νευρόω, t.2, c.1047, ib.
Νευρώδης, t.2, c.1046, c.
Νευρώεις, ib.e.
Νεῦσις, t.2, c.1052, a.
Νευστάζω, t.2, c.1043, g.
Νευστὴρ, t.2, c.1052, b.
Νευστικὸς, ib.a.
Νευστὸς, ib.b.

Νευτὴρ, Hesychio κολυμβητὴς, Natator: qui potius νευστήρ.

A Νεύω, Nuo, &c. t.2, c.1040, c.
Νεύω, Nuto, &c. ib.e.
Νεύω, Nato, & c. t.2, c.1051, g.

Νεφέλη, t.2, c.1050, a.
Νεφεληγερέτης, ib.g.
Νεφέλιον, t.2, c.1051, c.
Νεφελογενὴς, ib.a.
Νεφελοειδὴς, ib.
Νεφελοκοκκυγία, ib.b.
Νέφος, t.2, c.1048, b.
Νεφόω, t.2, c.1049, g.

Νεφρίδιος, Νεφριτικὸς, Νεφρίτις, Νεφροειδὴς, Νεφρομήτωρ, vide in sequ. Νεφρός.

Νεφρὸς, οῦ, ὁ, Ren. Athen. l.2, ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. INDE

B Νεφροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Renum speciem gerens, Renibus similis. ET Νεφρομῆτραι, Renum matrices: de quo t.2, c.1045, a. ITEM Νεφρίδιος δημὸς, Pinguedo quæ circa renes est. ET Νεφρίτης σπόνδυλος, apud Poll. Vertebra quæ prope renes est: quam primam esse dicit vertebrarum lumbi. Necnon Νεφρίτις, f. νόσος ἢ διάθεσις, Morbus seu affectus renum, id est, quo renes infestari solent, Renū dolor. Thucyd. διὰ νόσον νεφρῖτιν περιεχόμενον ἀδύνατος. Eo vitio qui laborat, DICITVR Νεφριτικὸς, οῦ, ὁ: Latinis etiam Nephriticus.

Νεφώδης, t.2, c.1049, g.
Νέφωσις, ib.h

C Νέω, Eo, t.2, c.1054, c. Νέω, Neo, &c. ib.f. Νέω, No, &c. c.1051, e. Νέω, Glomero, & c. c.1055, c

Νεάβορτον, Hesychio teste pro νεόβρωτον dicitur.

Νεωκορέω, & Νεωκόρος, vide in Ναὸς suprá.

Νεωλκέω, t.2, c.1005, e.
Νεωλκία, ib.
Νεώλκιον, ib.g.
Νεωλκὸς, ib.d
Νέωμα, t.2, c.1031, a.
Νεαμένη, in Νεάω.
Νεὼν, t.2, c.1010, h.
Νεώνητος, t.4, c.783, d

Νεωποιὸς, t.2, c.1005, g. Vide & in Ναὸς, vnà cum νεωποιῶ.

Νεωπὸς, Qui iuuenili facie est, Iuuenis. Hesych.

D Νεωρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, scholiastæ Sophocl. νεωστὶ ἠρτημένος, in hoc loco Electræ, Ὁρῶ νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον.

Νεωρέω, t.2, c.1005, g.
Νεώριον, ib.h
Νεωρὸς, t.2, c.1006, b.
Νεωρυχὴς, t.2, c.1480, e
Νέως, t.2, c.1030, β.g.
Νεὼς, vide in Ναός.
Νέωσις, t.2, c.1031, b.
Νεώσοικος, t.2, c.1006, e

Νεωστὶ, Hesychio καινίζει, Innouat. Vnde νεωχμός.

Νεωστὶ, t.2, c.1030, β.g.
Νέωτα, t.2, c.1031, e
Νεώτατος, t.2, c.1030, β.f.
Νεωτερίζω, t.2, c.1029, h
E Νεωτερικὸς, t.2, c.1030, β.e.
Νεωτερισμὸς, ib.d
Νεωτεριστὴς, ib.e
Νεωτεροποιέω, t.2, c.1029, β.h
Νεωτεροποιία, ib.f.
Νεωτεροποιὸς, ib.
Νεώτερος, ib.f.
Νεωτέρως, t.2, c.1030, β.e
Νέωτης, t.2, c.1031, b.
Νεωτὴς, ib.

Νεωφύλαξ, vide suprà in Ναός.

Νεώχερμος, Terra recēns culta. Hesych.

Νεωχμὸς, t.2, c.1033, a. Deriuatur à νεώσσω.

Νη, priuandi particula in comp. t.1, c.1879, h. Νη, intendendi, ib.g. ‖ Est etiam particula concedentis affir-

F mantísque, & quidem cum iuramento. subiungitur enim ei accus. vel Dei in genere, vel dei alicuius specialis, interdum & alius rei: redditúrque vel Ita per, vel Vtiq; per, Sanè per: vel etiam Ita profectò per: quemadmodū & ναί. vt νὴ τὼ θεὼ, apud Phrynichum, Næ per gemellos. νὴ τοὺς θεοὺς, apud Plat. νὴ τὴν Ἥραν apud Xen. νὴ τὴν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, apud Luc. Sed frequentissimū νὴ Δία: ac interdū quidē directè ad interrogationē. vt apud Xen. in Pædia quærenti Cyro, ἦ καὶ δίδως μοι ὦ πάππε ταῦτα; respondet Astyages auus, νὴ Δία ἔγωγε σοι ὦ παῖ, Ita per Iouem. Et apud Ceb. Theb. πότερον οὖν

G καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ Δία καὶ ὧδε. Similiter apud Xen. quoq; roganti οὐκ οἶσθ' ὅτι; respondetur, νὴ Δία. Interdum post responsionem, sequente καὶ, ad asseuerationem rei adhuc grauioris. velut apud Plat. in Apolog. Socr. μὴ ἀξιοῦτέ με ταῦτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς πράττειν; μάλιστα πάντως· νὴ Δία μέντοι καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου, Quinimmo & reū, seu Et quidē reū etiā impietatis factū à Melito. Interdū indirectè ponitur, nulla præcedēte interrogatione pro Vtiq;, Equidē, Profectó. Dem. Pro Cherson. οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύει. νὴ Δία. κακοδαιμονοῦσι γὰρ, καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοίᾳ, Nihil sanè per Iouē. Idē, ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νὴ Δία εἰκότως γε, Verū tamē dicturus est, & quidē meritó. vel Et meritò vtiq;. Νὴ Δία sequēte ἀλλὰ est ἀνθυποφορικὸν, significās At, At enim. Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε.

Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque A positæ sunt. Necnon posito γὰρ pro ἀλλά. Idem Demosth. De malè obita legatione, νὴ Δί', οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους, atenim iuuenes nostri ob illud iudiciū illámq; animaduersionē, ad frugē mo rum meliorē redigentur. Isæus, ἴσως γὰρ νὴ Δία πάρεργον καὶ φαῦλον, At fortasse nihil ad rem pertinebat & aspernandū erat. Plura vide apud Bud. p. 898: necnon p. 897. Seruit ironicis etiā responsionibus, vt Credo, Nempe, Scilicet apud Latinos. Demosth. in Leptinem, ἂν δ' ἡμᾶς τις ἐρωτᾷ, τί πρὸς θεῶν ἐροῦμεν; ὅτι νὴ Δία ἦσάν τινες τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν ἀνάξιοι; Quòd si quis nos roget, qd B tandē per deos immortales respōdebimus? φ nonnulli, credo, qui immunitatē ciuitatis beneficio cōsequuti fuerāt, indigni erant eo beneficio? Interdū pro Atq; adeò ponitur, præcedēte καί. Luc. εἶτ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δί' ὁ πατὴρ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. Aristoph. & imperat. adhibuit: dicens, νὴ Δία πιθοῦ. Et, νὴ Δία καὶ σὺ ὑγίαινε. Vbi rectè ad verbum interpretaberis Per Iouem.

Νῆα, Nauem: Ionicè pro ναῦν, ex genit. νηός.

Νήαιθος, t. 2, c. 1007, d

Νηγάτεος, quasi νεήγατος, significat νεωστὶ γενόμενος, teste Eust. hoc est Recēns factus. Il. β, ἔνδυνε χιτῶνα Καλὸν νηγάτεον.

Νήγρετος, t. 1, c. 1074, e. Νήδυμος, t. 1, c. 1433, h. & 1602, b. ob.

Νηδύποις, Hesychio ἀνυπόδετος, Discalceatus.

Νηδύς, ύος, ἡ, Vēter. Hippocr. De aere, aqu. & loc. αἵ τε κοιλίαι ὑγρόταται πασέων κοιλιῶν αἱ κάτω· οὐ γὰρ οἷόν τε νηδὺν ἀναξηραίνεσθαι ἐν τοιαύτῃ χώρῃ καὶ φύσει. Idē, ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδύν, ἀλλὰ πλείους, ὥς ἴσασιν οἷσι τουτέων ἐμέλησεν. additq;, ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἣν μυῶν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει. intelligēs νηδύος nomine omne concauum in C modū vētris conceptaculū quo humor alendis partib. idoneus cōtinetur. Sed plerunq; νηδὺς vocatur ἡ τὸν σῖτον δεχομένη. H. Od. ι, Αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. Sic apud Athen. l. 10, Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἥσσημένος. ‖ Significat etiam Vterus. Hom. Il. ω, Ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. Sic Hesiod. Theog. ὅς τις ἕκαστος Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο. At iurisconsulti Græci alueū fluminis νηδὺν siue κοίλην interpretari dicuntur. INDE Νηδυΐα, τά, dicuntur τὰ ἐντόσθια, siue τὰ κατὰ τὴν νηδύν, Interanea. Hom. Il. ρ, ἐν δὲ οἱ ἔγχος Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λῦε γυῖα. Apollon. Arg. lib. 2, Νηδυΐων ἄψαυστος ὑπὸ ζωστῆρα φόρει χαλκός.

Νηέω, t. 2, c. 1056, a. Νήθω, t. 2, c. 1055, a

Νηϊάδες νύμφαι, t. 2, c. 1011, c. Νηΐστεροι, t. 1, c. 1112, f

Νηΐδες, t. 2, c. 1011, c. Νήϊον, propr. ib.

Νήϊος, ib. a. Νῆϊς, t. 1, c. 1112, f

Νήϊστα, Hesych. ἔσχατα, κατώτατα, Extrema, Ima.

Νηΐτης, t. 2, c. 1011, d. Νηΐτης στρατός, t. 3, c. 1063, g

Νηΐτιδες νύμφαι, t. 2, c. 1011, c. Νηϊτικός, ib. d

Νηΐτις, ib. Νηκερδής, t. 2, c. 144, f

Νήκερος, t. 2, c. 127, g. Νήκερως, ib.

Νήκεστος, t. 1, c. 267, h. Νηκουστέω, t. 1, c. 287, d

Νηκτής, t. 2, c. 1052, e. Νηκτικός, ib.

Νηκτός, ib. f. Νηκτρίς, ib.

Νηλεγέως, t. 1, c. 314, a. Νηλεγής, ib.

Νηλεής, t. 1, c. 1177, c

Νηλεία, ex Theophr. affertur pro Vnedo, κόμαρος.

Νηλειής, t. 1, c. 1177, c. Νηλειῶς, ib. d

Νηλεόποινος, ib. c

Νήλευστος, affertur pro ἀόρατος, Inuisibilis.

Νηλεῶς, t. 1, c. 1177, c

Νηλής, idem quod Νηλεής, Immisericors. Hes. & Suid.

Νηλίπεζοι, ET Νήλιποι, Discalceati, Nudis incedētes pedibus. ἀνυπόδετοι, Hesych. Dicitur ET Νηλίπους itidē pro ἀνυπόδετος, Discalceatus, vt apud Suid. κατ' ἀγρίαν τρίβον ἄστος νηλίπους τ' ἀλωμένη.

Νηλιτής, Peccati & culpæ expers: ἀναμάρτητος: ex νη priuatiuo & ἀλίτομαι. vt Hesych. quoque νηλιτέες & νηλιτεῖς exp. ἀναμάρτητοι, ἀναίτιοι. Hom. Od. π, & Od. τ, Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί: contrario sensu accepit pro λίαν ἁμαρτωλοί, Nimium delinquentes, Improbæ, Scelestæ. Reperiri tradunt & fœm. Νηλίτιδες, itidem vel pro ἀναμάρτητοι, vel pro λίαν ἁμαρτωλοί. Id Suid. deriuat ex barytono νηλίτης.

Νηλιφής, idem ac ἀνηλιφής, Non vnctus, Non illitus.

Νηλώπτος, ὁ, Veste carens: ex νη priuatiuo & λώπος.

Νῆμα, t. 2, c. 1054, g. Νηματώδης, ib. h

Νημεοτής, t. 1, c. 389, b. Νημερτέως, ib.

Νημερτής, ib. a. Νηνεμία, t. 2, c. 427, g

Νήνεμος, ib. Νηνεμούμενον, ib.

Νηνέω, t. 2, c. 1056, a

Νηνυείζοντα, Hesych. θρηνοῦντα, λαλοῦντα. pro quo suprà μινυρίζοντα.

Νηξίποδες, οἱ, t. 3, c. 511, e. Νηξίπους, t. 2, c. 1052, e

Νῆξις, ibid.

B Νηοκόρος, & Νηοπόλος, vide suprà in Ναός.

Νηοπορέω, t. 2, c. 1007, d. Νηός, vide in Ναός.

Νηοσόος, t. 2, c. 1007, d. Νηοσσόος, ib.

Νηοῦχος, Nauis tutator & custos: φύλαξ πλοίου. Hes.

Νηπεκτής, t. 3, c. 147, e

Νηπέλει, Galen. in Lex. Hippocr. ἀδυνατεῖ.

Νηπενθέως, t. 3, c. 212, f. Νηπενθής, ib. h

Νηπιεῖον, t. 2, c. 1673, b. Νηπιάα, ib. a

Νηπιάζω, ib. c. Νηπιάζομαι, ib.

Νηπιάχευ, t. 2, c. 1674, a. Νηπιαχεύειν, ib.

C Νηπίαχος, t. 2, c. 1673, e. Νηπιέη, t. 2, c. 1672, e

Νηπιέησι, ib. Νηπίεος, t. 2, c. 1673, a

Νηπιεύομαι, ib. d. Νηπίη, t. 2, c. 1672, c

Νηπιοκτόνος, ib. d. Νήπιος, t. 2, c. 1671, b

Νηπιότης, t. 2, c. 1673, c. Νηπιοφροσύνη, t. 2, c. 1671, d

Νηπιόφρων, ib. Νηπίαχοι, t. 2, c. 1673, b

Νήποινα, aduerb. t. 3, c. 446, h. Νηποινεί, t. 3, c. 447, a

Νηποινή, ib. Νηποινί, ib.

Νήποινος, t. 3, c. 446, h. Νηπλικός, t. 2, c. 1056, f

Νηπυθής, Hesych. ἄπυστον, Inauditum.

D Νηπύτιος, t. 2, c. 1674, c

Νηρεύς, έως, ὁ, Nereus: deus marinus. Cuius filiæ Νηρεΐδες, poeticè Νηρηΐδες, & per contract. Νηρῇδες. Apud Athen. & Νηρέια τέκνα vocantur pisces, quasi proles Nerei: Μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων.

Νήριθμος, idē quod ἀνήριθμος, Innumerabilis, Innumerus.

Νήριον, ου, τό, Neriū: frutex qui & ῥοδόδενδρον, siue ῥοδοδάφνη vocatur. Dioscor. l. 4, c. 8. Plin. l. 16, c. 20, & l. 24, c. 11.

Νηρίς, Cauum saxum. Hesych. enim νηρίδας dici scribit τὰς κοίλας πέτρας.

E Νήριτος, t. 1, c. 1257, c

Νηρίτης, ου, ὁ, Nerites: concha quædam natatilis, quam naticem interpretatus est Gaza apud Aristot. De partib. anim. l. 4. Meminit & Ælian. Necnon Plin. l. 9, c. 33, de cōchis, Nauigant ex his neritæ, præbentésq; concauā sibi partem, & alteram auræ opponentes, per summa æquorum velificant.

Νήριτον, t. 1, c. 1257, d

Νήριτος, ib. c. ‖ Νήριτος Hesych. est etiam ὁ νηρίτης, quod est κογχύλιον κοχλιῶδες, ποικίλον.

F Νηριτόφυλλον, Hesych. πολύφυλλον, Multa habens folia.

Νηρός, pro νεαρὸς dici Phrynich. indicat, quū annotat nequaquam dicendum νηρὸν ὕδωρ, sed πρόσφατον. Suid. & Etymol. ex Lycophr. afferūt ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς pro κοίλοις, καθύγροις, Cauis, Humidis. At νηρὸς ἰχθὺς quod apud eundem Suid. legitur, forsan reddi queat Natator. Hesych. νηρὸν exp. ταπεινόν, Humile. Suprà ναρὸν habuimus, itidem pro ὑγρόν.

Νησαίη λίθος, quibusdā Sardia gēma, aliis Smaragdus. Hes.

Νησιάρχης, t. 2, c. 1053, h. Νησίαρχος, ib.

Νησίδιον, t. 2, c. 1054, b. Νήσιον, t. 2, c. 1053, h

G Νησίς, t. 2, c. 1054, h. Νησίς, ib. b

Νησιώτης, ib. a. Νησιωτικός, ib. b

Νησιῶτις, ib. a.

Νῆσορ, Hesych. νεοσσός, Pullus.

Νῆσος, t. 2, c. 1053, d

Νῆσσα, ib. c. Inde DIMIN. Νησσάριον, Anaticula.

Νηστεία, t. 2, c. 1575, a. Νηστεύω, t. 2, c. 1674, g

Νηστική, t. 2, c. 1055, a. Νηστικός, ib.

Νήστιμος, t. 2, c. 1674, g

Νῆστις, ὁ καὶ ἡ, t. 2, c. 1673, f. Νῆστις, Ieiunū intestinum, ib.

H Νῆστις, piscis, t. 2, c. 1674, f. Νῆστις, dea, ib.

Νησύδριον, t. 2, c. 1054, b. Νήτα, Hesych. ἀνήνυτα.

Νήτη, t. 2, c. 1032, a Νήτην, Frustrà: μάτην, Hes.

Νήτης, t. 2, c. 1032, c. Νητός, ib. ob. Νητός, è colo ductus, &c. t. 2, c. 1055, a. Νητός, accumulatus, &c. ib. e

Νηρεκὴς,t.1,c.1879,g
Νηρεκῶς,t.1,c.1880,a. Νῆτρον,Suidæ τὸ κλωστήριον.
Νῆτρα,t.2,c.1053,c. Νητράριον,ib.d
Νήτριον,ibid.
Νῆτρον,Hesych.πλῆρες,μεστὸν,Plenum,Refertum.
Νητροφόνος,t.2,c.1053,c. Νηῦς,t.2,c.998,a
Νήϋτμος,Halitus & spiritus expers: ex νὴ priuatiuo & ἀϋτμή. Hesiodus Theogon.Κεῖται νήϋτμος τετλεσμένον εἰς ἐνιαυτόν.
Νηφαίνω,t.2,c.1057,d. Νηφαλεύω,ib.
Νηφαλίζω,ib. Νηφάλιος,ib.a
Νηφαλιότης,ib.d. Νηφαλισμὸς,ib.
Νηφαλίως,ib. Νηφαντικὸς,ib.e
Νηφαντὸς,ib. Νήφω,t.2,c.1056,c
Νηχοτάλαντοι,t.2,c.1052,g
Νήχυτος,t.4,c.495,e. & t.1,c.1879,g.ob.
Νήχω,t.2,c.1052,c. Νῆψις,t.2,c.1056,e
Νηῶ,t.2,c.1055,d
¶ Νία,Suidæ τὰ σχοινία,Funes.
Νίβα,t.2,c.1062,b
Νιβάδες,Hesychio αἱ τοὺς λόφους ἔχουσαι αἶγες.
Νιβατισμὸς,genus saltationis barbaricæ.Hes.
Νίγλαροι, eidem sunt τερετίσματα,περίεργα κρούματα:afferenti ITEM Νιγλαρεύων pro τερετίζων. Similiter Suidas exponit. At scholiastæ Aristophanis νίγλαρος est τρῆμα, & μέλος μουσικὸν παρακελευστικὸν, in Acharn. vbi poeta dicit,Αὐλῶν,κελευστῶν,νιγλάρων,συριγμάτων.
Νίδες,à Siculis dicuntur τὰ αἰδοῖα ἢ τὰ ὀρχείδια παιδίων,pudenda siue testiculi puerorum:autore Suida. Hes.habet Νίδες,exponens itidem παίδων αἰδοῖα.
Νίζω,t.2,c.1061,d. Νίκαθρον,t.2,c.1059,c
Νικατὴρ,ib.a. Νικάτορες,ib.
Νίκατρον,ib.c. Νικάω,t.2,c 1057,f
Νικεστρον,t.2,c.1059,c. Νίκη,t.2,c.1060,a
Νίκημα,t.2,c.1058,g. Νικήτας,propr.t.2,c.1059,a
Νικητήριον,ib.a. Νικητήριος,ib.c
Νικητὴς,t.2,c.1058,g. Νικητικὸς,t.2,c.1059,c
Νικηφόρος,t.2,c.1060,b
Νικομηδὶς,Nicomedis:onerariæ nauis genus à loco denominatum,vt tradit Bayf.
Νίκος,t.2,c.1060,b. Νικῶμαι,t.2,c.1058,b
Νίκων,à Iudæis in obsidione Hierosolymitana nominata fuit ἡ μεγίστη Ῥωμαίων ἑλέπολις,ἀπὸ τοῦ πάντα νικᾶν, vt Ioseph.tradit lib.2.vbi etiam dicit,τῷ νίκωνι τοῦ τείχους ἐνδιδόντος,quum murus niconi cederet. Alioqui νίκη est etiam nomen propr.
Νίμμα,t.2,c.1060,f
Νιν,apud poetas significat αὐτὸν,αὐτὴν,αὐτὸ,Ipsum,Ipsam, Ipsum:vt μιν. Eurip.Oreste, ἐγώ νιν ἐξέσωσα,ego ipsam seruaui. Et rursum,Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα,qui ipsum occidere matrem coegi. Ibidem,vbi dicit,Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον,ᾧ ποτ' ᾔνεσας,Δός.ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει: schol.non ad Pyladem tantùm, sed & ad sororem sponsam referri νιν posse existimat,& exponi αὐτοὺς:vt Soph.quoque pro αὐτὰ vsurpasse dicitur.
Νινητὸς, Hesych.ἀνόητος, Stultus,Vecors. Pro quo νενίηλος etiam & νινιαστὴς dici tradit.
Νίννον,idem vocari ait τὸν καβάλλην ἵππον.
Νιπτὴρ,t.2,c.1060,f. Νίπτομαι,ib.e
Νίπτρον,ib.g. Νίπτω,ib.e
Νίρνος,siue Νίρμος,Achæis est φθεὶρ,Pediculus.Hes.
Νίρον,idem affert pro μέγα,Magnum.
Νίσσομαι,t.2,c.1054,e
Νιπτέλον,siue Νιτλάελον,vide suprà in Βάπον.
Νίτρον,ου,τὸ,Nitrum:succus concretus sali finitimus:isque vel natiuus vel factitius.natiui tam id quod effoditur, quàm id quod in speluncis colligitur,ἀφρόνιτρον dicitur, quòd molle sit ac spumæ simile. Quod extra terram reperitur sua sponte ex ea efflorescens, ἁλμυρίδα appellant. Factitii verò varia sunt genera, de quibus præter alios Gorræum consule. INDE Νιτρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Nitrosus, Nitri naturam imitans. item Nitri saporem referens.
Νίφα, pro νιφάδα, t.2,c.1062,a.
Νίφαργος,ib.e. Νιφὰς,t.2,c.1061,h

A Νιφάτης,propr.t.2,c.1062,b. Νιφεπβλήτης,ib.c
Νιφετοβλητὴς,ib. Νιφετὸς,ib.
Νιφοβλὴς,ib.d. Νιφόβολος,ib.
Νιφόεις,ib.g. Νιφόκτυπος,ib.e
Νίφομαι,t.2,c.1061,e. Νιφοστιβὴς,t.2,c.1062,e
Νίφω,t.2,c.1061,e. Νὶψ,t.2,c.1062,b
¶ Νόα,Laconibus πηγὴ,Fons,teste Hes.
Νοαρέως,idem affert pro νουνεχόντως,Sapienter.
Νοερὸς,t.2,c.1070,g. Νοερῶς,ib.h
B Νοέω,Mente agito,&c.t.2,c.1071,a. Νοέω,Prudens sum, &c.ib. Νοέω,Video,&c.ib.e
Νόημα,ib.g. Νοήμων,t.2,c.1072,e
Νόησις,ib.f. Νοητικὸν,τὸ,subst.t.2,c.1074,d
Νοητικὸς,ib. Νοητὸς,t.2,c.1073,a
Νοητῶς,ib.d. Νοθεία,t.2,c.1676,b
Νοθεῖα,ib.c. Νόθεια,ib.
Νοθεύομαι,ib.e. Νόθευσις,ib.
Νοθεύω,ib.d. Νόθη,t.2,c.1675,f
Νοθογλύνητος,t.2,c.1676,b. Νοθοκαμψωνύη,ib.
Νόθος,Spurius,t.2,c.1675,b. Νόθος,metaphoricè ibid.e.
C Νόθος,pro ξένος,ib.f. Νόθως,t.2,c.1676,b
Νοΐδιον,vt βοΐδιον,non νούδιον,diminutiuè à νοῦς dici tradit Phrynichus. Vtitur Aristoph.in Equit. dicens, Ἦν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοϊδίων.vbi schol.exponit διανοημάτων,vt sit Cogitatiuncularum.
Νοιμύλειν,perperam apud Poll.scriptum pro μοιμύλλειν.
Νομάδειος,seu Νομαδεῖον,t.2,c.1020,c
Νομάδες,propr.ib.a. Νομαδικὸς,ib.b
Νομαδίτης,ib.c. Νομαδόστοιχοι,ib.b
D Νόμαιον,t.2,c.1028,b.a. Νομαῖος,t.2,c.1019,h
Νομάνδρια,affertur pro Cœtus virorum pastoritius.
Νομάελον,Hesychio autore est σκεῦος βαφικόν.
Νομάρχης,t.2,c.1019,d. Νομαρχία,ib.
Νομὰς,t.2,c.1020,a
Νομεὺς,Pastor,&c.t.2,c.1019,e. Νομεὺς,Tributor,ib.f
Νομευτικὸς,ού,ὁ,Pastoralis. Νομεύω,t.2,c.1019,g
Νομὴ,ῆς,ἡ, Distributio: idem quod νέμησις.seu Partitio, Diuisio. Aristoteles Polit.5,δύω ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρῴων νομῆς διενεχθέντων. vbi quam νομὴν πατρῴων vocat, Poll.appellat νέμησιν οὐσίας πατρῴας, paternorum
E bonorum distributionem seu partitionem. Et Plut. Lycurgo,νομὴ τῶν ἱππέων κατ' οὐλαμούς,equitum distributio seu diuisio in vlamos. Item Herodian.dicit χρημάτων νομὰς,Pecuniæ distributiones:lib.8, νομὰς χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας. Vbi νομαὶ χρημάτων sunt quod Latini vocant Donatiuum & Congiarium. Dicit idem & simpliciter νομὰς,sine genitiuo χρημάτων pro eodem. lib.7, τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπισχνεῖτο ἐπίδοσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς πρότερον,τῷ τε δήμῳ νομὰς ἐ-
F πήγγειλε, militibus donatiuum & populo congiarium. lib.6,νομάς τε καὶ δόσεις μεγίστας ὑπέσχετο.lib.3,νομὰς μεγαλοφρόνως ἐπιδούς.lib.5,δοὺς τὰς συνήθεις τῷ δήμῳ νομάς. Rursū l.3,τῷ δήμῳ προὔθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομάς. Item Synes.epist.18, χρυσίον ὡς ὑμᾶς νομὴν στρατιώταις κομίζοντα, ferentē ad vos aurum quod distribuatur militibus donatiuū. Ex Pand.verò affertur pro Possessio: forsan ea quæ sorte alicui tributa est. ¶ Νομαὶ dici feruntur etiam Præfecturæ prouinciarum,Regiunculæ
G Plinio.quæ & νομοὶ, vt docui pag.1019,c. ¶ Νομὴ significat etiam Pastus. Homer.in Batrachomyom.Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων. Xenophon ἐξάγειν πρὸς νομὰς,Pastum seu pabulatum educere. Plut. ἀποφυγὴ δ' οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐκείνας καὶ τοὺς λειμῶνας. Item νομὴν ποιοῦνται affertur pro Pascūtur. Significat etiam ipsam actionem pascendi seu depascendi. vt νομὴ πυρὸς in incendio. Polyb.lib.1, τῆς τοῦ πνεύματος βίας φυσώσης, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς ἐνεργὸν συνέβαινε γίνεσθαι καὶ
H πρακτικήν. vorat enim & depascitur ignis obuia quæque vbi inualuerit. Item apud medicos νομαὶ dicuntur vlcerum,pro τὰ νεμόμενα τῶν ἑλκῶν,Vlcera depascentia carnem, seu Quæ pascendo serpunt.Dioscor. πρὸς νομὰς τὰς ἐν αἰδοίοις. Sic Plut.De superst.νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις. Plinius etiam dicit,Nomas sistit,omniáque quæ serpunt.
Νομῆες,Pastores:Ionicè pro νομεῖς,à νομεύς.

Νυκτηκόραξ,ib. Νυκτι... αιοφάγος,t.2,c.1101,a A
Νυκτιλαμπής,ib. Νυκτιλόχος,t.2,c.1100,g
Νυκτίλωψ,t.2,c.1102,e. Νυκτίμαντις,t.2,c.1101,b
Νυκτιμόρη,ib. Νυκτίνομος,ib.c
Νύκτιος,t.2,c.1103,f. Νυκτιπλανής,t.2,c.1101,c
Νυκτιπόλος,ib.d. Νυκτιπόρος,ib.
Νυκτιφανής,ib.
Νυκτιχαρέω,t.1,c.865,f. & t.2,c.1100,c
Νυκτιγραφία,ib. Νυκτοειδής,t.2,c.1100,d
Νυκτιθήραι,οἱ,ib. Νυκτικλέπτης,ib.
Νυκτομαχέω,ib. Νυκτομαχία,ib.e
Νυκτοπορεύω,ib.f. Νυκτοπορέω,ib.
Νυκτοπορεία,ib.
Νυκτὸς,aduerbialiter pro Noctu,t.2,c.1090,g
Νυκτοφυλακέω,t.2,c.1100,g. Νυκτοφυλάκησις,ib.
Νυκτερίδες,αἱ,t.2,c.1052,f. Νύκτωρ,t.2,c.1104,h
Νυκχάσας,Hesychio κανδαύλας:aliis νύξας.
Νύμφα,t.2,c.1095,f. Νυμφαγωγὸς,t.2,c.1096,d
Νυμφαγωγέω,ib.f. Νυμφαγωγὸς,ib.d
Νύμφαι,t.2,c.1094,b. Νύμφαι,formicæ alatæ,ib.g
Νυμφαία,t.2,c.1099,b. Νυμφαιὰς,ib.e C
Νυμφαῖον,propr.ib.d. Νυμφαῖος,ib.b
Νυμφαίτης,ib.e. Νυμφαιών,ib.
Νυμφὰς,ib. Νυμφὰς,propr.ib.
Νυμφάσιος,ib.
Νυμφεῖα,τὰ,substantiuum,t.2,c.1098,d. Νυμφεῖον,ib.e
Νυμφεῖος,t.2,c.1099,e. Νύμφευμα,t.2,c.1098,a
Νυμφεύομαι,ib. Νύμφευσις,ib.b
Νυμφευτὴ,ib. Νυμφευτὴς,ib.
Νυμφεύτρια,ib. Νυμφεύω,t.2,c.1097,g
Νυμφεών,Hesychio νυμφῶν ἱερόν: pro quo Suid.habet νυμφαῖον,Nympharum templum. D
Νύμφη,Sponsa,&c.t.2,c.1092,f. Νύμφη,in pudendo muliebri,c.1095,a.
Νυμφηγενὴς,ib.e. Νύμφια,τὰ,subst.t.2,c.1097,f
Νυμφιὰν,t.2,c.1095,g. Νυμφίδιος,t.2,c.1097,f
Νυμφίδιος,propr.ib. Νυμφικὸς,ib.d
Νυμφικῶς,ib.e Νυμφίον,t.2,c.1098,e
Νυμφίος,Sponsus,t.2,c.1098,f. Νύμφιος,Sponsalis,t.2,c.1097,e
Νυμφὶς,t.2,c.1097,f. Νυμφὶς,propr.ib. E
Νυμφοκομέω,t.2,c.1095,a. Νυμφοκόμος,ib.e
Νυμφολήπτος,ib. Νυμφοληψία,ib.g
Νυμφοποιὸς,t.2,c.1096,a. Νυμφοστολέω,ib.c
Νυμφοστόλος,ib.a. Νυμφών,t.2,c.1097,g
Νῦν,t.2,c.1677,a. Νῦν,tribus temporibus iungi,ib.c. Νῦν,cum ἄλλα & μάλα,ib.d. Νῦν,cum articulo τὸ præfixo,ib.e. Νῦν,cum τι,ib.g. τὸ νῦν εἶ,& τὸ νῦν ἔχον,ib. Νῦν,Hodie,t.2,c.1678,c. Νῦν,pro Tunc,ib. d. Νῦν,habens vtrinque ποτὲ,ib.e. Νῦν,seruiens orationi quæ est κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν,t.2,c.1679,b F
Νῦν ἄρτι,t.2,c.1679,a. Νῦν δὴ,t.2,c.1678,e. Νυνδὴ,ib.f. Νυνδὶ,t.2,c.1680,c. Νυνὶ,t.2,c.1677,d. Νυνὶ,Atticum,t.2,c.1679,e.g. Νῦν κ' ἔτι,ibid.a. Νυνδὶ,t.2,c.1680,c. Νῦν μὲν,ib. Νῦνπερ,t.2,c.1678,g. Νῦν πρότερον,t.2,c.1679,a. Νῦν σήμερον,ib.
Νυν,particula expletiua,t.2,c.1680,d
Νύννιον,& Νύννιος,dici tradunt ἐπὶ τοῖς παιδίοις τοῖς καταβαυκαλουμένοις,teste Hesych. Forsan est cantilena illa qua dum pueros in cunis agitant crebrò accinunt ννννι,vt G hodiéque.
Νὺξ,t.2,c.1099,f
Νυὸς,οῦ,ἡ,Nurus:filii vxor,seu fratris vxor. Hector apud Hom. Iliad.γ,Helenam vocat νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων: quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabant. Et Iliad χ, Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Νυρέω,t.2,c.1107,b. Νυρίζω,ib.
Νύρω,ib. Νύσος,ib.c H
Νῦσος,Claudus,Syracusanorum dialecto.Ita enim Nonn. Dionysiacῶν lib.9, Νῦσος ὅτι γλώσσῃ Συρηκοσίδι χωλὸς ἀκούει.
Νύσσα,ης,ἡ,dicitur ὁ καμπτὴρ,Meta:ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν,νύσσειν τοὺς ἵππους,quia solent calcaribus incitare equos quum ad metam aspirant vt citatiore cursu eam assequantur. vt & Greg.in Natalem Domini dicit,κάν- τι τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν: sed metaphor. pro σπεῦδε ἐπὶ τὸ προκείμενον,propera ad propositum tibi scopum. Vtitur Hom.vocabulo hoc Iliad.ψ aliquoties:vt v.332,v.338,v.758.
Νύσσα,t.2,c.1107,a. Νύσσω,t.2,c.1106,f
Νυσταγμὸς,t.2,c.1108,c. Νυστάζω,ib.a
Νυστακτὴς,ib.d. Νυστακτικῶς,ib.
Νυσταλέος,t.2,c.1108,e. t.3,c.106,a.ob.
Νυσταλεγρέσιμον,t.2,c.1108,e.
Νυσταλωπιᾶν,Hesychio νυστάζειν. Suprà νυκταλωπιᾶν.
B Νυττὸ,t.2,c.1106,f. Νύχα,t.2,c.1105,a
Νυχεία,t.2,c.1106,e
Νύχευμα,ατος,τὸ,Lucubratio:seu Vigiliæ. Eurip.Supplic. ποῦ νυχευμάτων χάρις;
Νυχεύω,t.2,c.1106,e. Νυχηβόρος,t.2,c.1105,a
Νυχθήμερον,t.2,c.1102,h. Νύχιος,t.2,c.1105,a
Νύχος,ib. Νύω,t.2,c.1107,b
¶ Νῶ,vel Νῷ,t.1,c.1076,b
Νώγαλα,Νωγαλεύματα,Νωγαλίσματα,à poetis,præsertim comicis,appellata fuerunt edulia suauia & delicata,non C famis sedandæ sed voluptatis percipiendæ gratia elegantius apparata:cuiusmodi erant λάχανα κνιστὰ & περικόμματα,& alia huiusmodi περίεργα ἀρτύματα,necnon bellaria exquisitiora. Istiusmodi edulium genus Græci alio nomine χαύματα siue χαυμάτια,Latini Scitamenta & lenocinia coquorum appellant. Araros apud Athen.lib.2,τὰ κομψὰ ταῦτα νωγαλεύματα. Antiphanes ibidem,Βότρυς,ῥόας,φοίνικας,ἕτερα νώγαλα. Ita enim legit Eustathius:trisyllabως nimirum,non petasyllabως νωγαλεύματα,vt Athenæi codices habent,repugnante lege metri. Tertium νωγαλίσματα,apud Poll.extat,l.6, cap.9: eiúsque verbo primitiuo vsus est Antiphanes, dicẽs,Θασίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος Καὶ νωγαλίζει.solebant enim quum compotationes producebantur,apponere eiusmodi scitamenta:quæ inter potandum comedere, DICITVR Νωγαλεύειν ET Νωγαλίζειν. Eust.ex Athen.affert & pass.ἐνωγάλισαι, sed non exponit,nec integrum locum citat. Apud Suid. ET Νωγαλέον legitur,sed & ipsum sine expositione: tantùm subiungit,apud Athen. reperiri,apud quem & verbũ νωγαλεύειν,& verbale νωγάλευμα,necnõ νώγαλα.
Νωδογέρων,t.1,c.1080,d. Νωδὸς,ib.
Νωδυνία,t.2,c.1186,e. Νώδυνος,ib.d
Νωθεία,siue Νωθείη,vide in sequ.Νωθής.
Νωθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Tardus,Segnis,Piger: interdum & Hebes,Stupidus. vt ab Hesychio quoque exponitur non solùm βραδὺς,sed etiam ἀμβλὺς & ἄλογος. verùm metaphorica hæc significatio est,illa propria & etymo conueniens.volunt enim ei inesse στέρησιν τοῦ θεῖν.ideóque rectè tribuitur asino apud Hom.Iliad.λ,Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας Νωθὴς,ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη.vñ & Latinis Tardus asellus dicitur,& Lentè gradiens asellus. Sic Lucian.κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς,Tarda ac lentè gradientia habens genua: de sene. In Epigramm.νωθὲς ὕδωρ,de aqua lentius fluente. At νωθὴς ὁδὸς,de longo itinere dicitur.quia lassos & pigros reddit. Inde SVBST. Νωθεία,ας,ἡ,& Ionicè Νωθείη, Tarditas,Pigritia,Segnities. Inde & COMPOS. Νώθουρος,de quo t.2,c.1541,b. Apud Hesych. reperio & Νωθηπὸν,expositum τὸν μηκέτι σκιρτᾶν δυνάμενον. Dicitur ETIAM Νωθρὸς pro νωθὴς significans item Tardus,Segnis,Piger,tam in incessu quàm in agendo. Vnde COMPOS. Νωθροκάρδιος,de quo t.2, c.97,a. Inde & SVBST. Νωθρότης,ητος, ET Νωθρία,ας,ἡ,Tarditas,Segnities,Pigritia,vt νωθεία. Suidas per diphthongum SCRIBIT Νωθρεία,quod est verbale VERBI Νωθρεύω,significãtis Tardus & piger sum. Apud Poll.quoque νωθρεία scriptum habetur,qui verbum eius νωθρεύεσθαι ex Hyperide affert,sed non approbat. Affertur verò & aliud VERBVM, Νωθριάω videlicet,itidem expositum Segnis sum,Torpeo.
Νώθηπος,Νώθουρος,Νωθρεία,Νωθρεύεσθαι,Νωθρία,Νωθριάω,Νωθροκάρδιος,Νωθρὸς,Νωθρότης,vide in præced.Νωθής.
Νῶϊ,t.2,c.1076,a. Νῶϊν,ib.b
Νωΐτερος,t.1,c.1077,b
Νώκαρ,Hesychio νύσταξις,νωθεία,Dormitatio,Segnities

& torpor. Itidem schol. Nicandri esse dicit κάρον, quasi τοῦ νοῦ κάρωσιν, Veternum, Soporem, Somnum profundum. Vtitur autem eo vocabulo Nicander Ther. v. 189, Ὑπνηλὸν δ' ἐπὶ νῶκαρ ἀγεὶ βιότοιο πελευθήν. ‖ Ab Hesychio νῶκαρ exponitur etiam κακόχολος ἔννοια. ‖ Suid. cum Etymologo adiectiuè etiam exponit ὁ δυσκίνητος. quanquam Etymol. substantiuè potius τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὁπωσοῦν ἐρρωμένον, deriuans ex priuatiua particula νω & verbo σκαίρω.

Νωλεμέως, t. 2, c. 672, c. Νωλεμής, ib.

Νῶμα, Ionica contractione pro νόημα dicitur. vnde ab Hesychio quoque exponitur per νόημα & ἐνθύμημα, Cogitatum. Idem νώματα esse dicit etiam ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ γνωρίσματα: ab aliis exponi θρέμματα.

Νωμάω, ῶ, Moueo, Agito, Verso: interdum & Vibro. Homer. Iliad. γ, Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. Iliad. ε, Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Iliad. η, Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην. Iliad. ο, de Hectore, λαιψηρὰ πόδας καὶ γοῦνατ' ἐνώμα. pro quo alibi dicit μάρμαιρε πόδεσσιν. Sic Iliad. κ, γοῦνατ' ἐνώμα φθηγόμεναι. Idem Homer. dicit etiam Αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, Odyss. ν. Et κέρδεα νωμῶν, Od. υ, v. 257, pro Animo versans. Neutraliter etiam exponitur Versor. vt Epigr. lib. 2, κόραξ ἐνὶ αἰθέρι νωμῶν. ‖ Significat etiam Distribuo, Diuido, vt νέμω, è quo & deriuatum est, vt τρωπάω ex τρέπω, στρωφάω ex στρέφω. Iliad. α, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. vbi Hesych. quoque exponit διεμέρισαν: afferens & νωμᾷς pro διοικεῖς, & νωμῆσαι pro ἐπιδιερμηνῆσαι. Inde VERBALE

Νώμησις, εως, ἡ, Motus, Agitatio: κίνησις, Suidæ.

Νῶν, t. 1, c. 1076, c. Νώνυμνος, t. 1, c. 1328, f

Νώνυμος, ibid. e

Νώρεμνος, Hesychio μέγας, πολύς, πλατύς: præterea ἀσθενής, & κατώπτης, ἔσχατος. Νωρεῖ, idem affert pro ἐνεργεῖ.

Νῶροψ, ab aliis exponitur λαμπρὸς, Splendidus: ab aliis ὀξύφωνος, ἔνηχος, Argutus, Sonorus. Priorem expositionem Plut. sequitur, νώροπα exponēs διαυγῆ καὶ λαμπρὸν, quoniam quem vno in loco νώροπα χαλκὸν dicit, alibi αἴθοπα χαλκὸν nominat Homerus.

Νῶσις, Hesychio ῥέμβος, πτωχός.

Νωσίχολος, eidem ἀμελὴς, ῥάθυμος: qui & νωχελής.

Νῶτα, in plur. t. 2, c. 1109, b. Νωταγωγός, ib. f

Νωτάρης, t. 2, c. 1110, a. Νωτίς, ib. d

Νωταῖος, ib. c. Νωτιδανὸν, ib. a

Νωτίζω, ib. e. Νῶτος, ib. d

Νωτόγραπτος, t. 2, c. 1109, e. Νωτοπλήξ, ib.

Νῶτος, ib. a. Νωτοφόρος, ib. f

Νωφαιὸν, Hesychio ἀφανὲς, Obscurum.

Νωχαλής, eidem est νωθρός: qui & νωχελής.

Νωχαλίζω, t. 2, c. 111, e. Νωχέλεια, ib.

Νωχελείη, Ionicè pro νωχέλεια dicitur.

Νωχελής, t. 2, c. 111, d. Νωχελία, ib.

Νωχελίζω, ib. e

Νῶχμα, Hesychio ὄνειδος, Probrum.

Νῶψ, eidem est ἀσθενὴς τῇ ὄψει, Qui visu est imbecilli. pro quo suprà μώψ. idem ferè & μύωψ.

Ξ

Ξ, Nota decimæquartæ apud Græcos literæ, quam vocant ξῦ. Ea affinis est τῷ κ. modò enim in κ mutatur, modò κ in ipsam, vt patet ex ἐκ & ἐξ. Affinis est etiam τῷ σ. Attici enim σ in eam vertunt, ξὺν dicentes pro σύν. Iones verò ea vtuntur pro gemino σ, διξὸς & τριξὸς dicentes pro δισσὸς & τρισσός: necnon κριξὸς pro κιρσὸς, ac similia. Est etiam numeralis nota, significās sexaginta, hoc modo, ξ'. acuti autem accētus apice præfixa, sexaginta millia denotat, ‚ξ.

Ξαίνω, Carmino, &c. t. 2, c. 1111, a. Ξαίνω, Cædo, &c. ib. b.

Ξαίνομαι, t. 2, c. 1113, a. Ξανάω, t. 2, c. 1114, c

Ξάνδαρος, Hesychio teste est animal simile boui apud Atlanticum mare.

Ξάνησις, t. 2, c. 1114, d

Ξανθίας, t. 2, c. 1115, f. & t. 3, c. 632, d. ob. ‖ Ξανθίας, est & piscis apud Athen. lib. 8.

Ξανθίζω, t. 2, c. 1115, d. Ξανθίζομαι, ib. e

Ξανθικά, τὰ, ibid. g. Ξανθικός, ib.

Ξάνθιον, ib. f. Ξάνθισμα, ib. e

Ξανθόγεως, ib. b. Ξανθόθριξ, t. 1, c. 1586, d. & t. 2, c. 1115, b

Ξανθοκάρηνος, t. 2, c. 1115, c.

Ξανθοκόμης, t. 2, c. 328, h. & 1115, c

Ξανθόκομος, t. 2, c. 328, h. Ξανθός, t. 2, c. 1114, d

Ξανθοῦσθαι, Fieri ξανθὸν, Flauescere.

Ξάνιον, t. 2, c. 1113, e. Ξάντης, ib. d

Ξαντικός, ib. e. Ξάσμα, ib. d

¶ Ξέεσθαι, t. 2, c. 1129, b

Ξειναπάτης, Ionicè pro ξεναπάτης, Hospitum deceptor, seu Peregrinorum deceptor: apud Eurip.

Ξείνη, Ionicè itidem pro ξένη, Hospita, Peregrina.

Ξεινήϊον, τὸ, t. 2, c. 1124, h. Ξεινίζω, t. 2, c. 1127, c

Ξεινίη, t. 2, c. 1125, h. Ξεινικός, t. 2, c. 1126, e

Ξείνιον, τὸ, subst. t. 2, c. 1124, h. Ξείνιος, ib. f

Ξεινοδοκέω, Hospites seu peregrinos recipio. Herodotus cum accus. etiam dixit ξεινοδοκέειν ἀνθρώπους, pro Peregrinos homines hospitio excipere, seu Hospitalē esse erga homines peregrinos. Itémque ξεινοδόκος, est Exceptor peregrinorum, Qui peregrinos hospitio recipit, Hospitalis. vt apud Hom. Odyss. ο, Deus ἀνδρὸς ξεινοδόκου μιμνήσκεται. ‖ Ξεινοδοκεῖν Simonides vsurpauit etiam pro μαρτυρεῖν, dicens ξεινοδόκησε Τελαμών. Itémque Pindarus ξεινοδόκον pro ἐπιμάρτυρα, canens, ξεινοδόκων δ' ἀέρος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων. Ita Etymolog.

Ξεινοδόκος, t. 2, c. 1118, a. Vide & ξεινοδοκέω.

Ξεινοκτονέω, Hospitem vel hospites occido, Peregrinum vel peregrinos interficio.

Ξεῖνος, t. 2, c. 1115, g. Ξεινοσύνη, t. 2, c. 1123, g

Ξεινοῦσαι, Hesychio sunt ξειδόντες: de quo infrá.

Ξεινοῦσθαι, t. 2, c. 1124, b

Ξειρίς, Hesychio est ἀρωματικόν τι φυτόν: pro quo apud Dioscor. ξυρίς.

Ξελισμὸς ἵππων, Equorum incitatio & procursatio equestris. Ita quidam ex Arriani Expedit. Alex. sed perperam. scribendum enim ἐξελιγμός.

Ξεναγέω, t. 2, c. 1122, g. Ξεναγία, t. 2, c. 1123, d

Ξεναγός, Ductor hospitum, &c. t. 2, c. 1122, g. Ξεναγός, Dux externorum militum, &c. c. 1122, h

Ξεναγωγέω, t. 2, c. 1122, g. Ξεναγωγός, ib.

Ξεναλίζω, Suidæ est τὸ συναθροίζω. Propriè est ξένους ἁλίζω, id est συναθροίζω καὶ συνάγω.

Ξεναπάτη, t. 2, c. 1123, d. Ξεναπατία, ib.

Ξενδύω, t. 2, c. 1127, c. Ξένη, sub. γῆ, t. 2, c. 1116, h

Ξενηλασία, t. 2, c. 1123, e. Ξενηλατέω, ib. d

Ξενία, t. 2, c. 1125, g. Ξενίζω, t. 2, c. 1127, c

Ξενίζομαι, ib. Ξενικός, t. 2, c. 1126, e

Ξενικῶς, ib. g. Ξένιον, τὸ, subst. t. 2, c. 1124, h

Ξένιος, t. 1, c. 1686, b. ob. & t. 2, c. 1124, f

Ξένισις, t. 2, c. 1128, e. Ξενισμός, ib. c

Ξενιτεία, ib. g. Ξενιτεύω, ib.

Ξενιτεύομαι, ib. Ξενοδοκεῖον, t. 2, c. 1118, b

Ξενοδόκος, ib. a. Ξενοδοχεῖον, ib. b

Ξενοδοχέω, ib. Ξενοδοχία, ib. a

Ξενοδόχος, ibid.

Ξενοκοπεῖν, Metagenes vsurpauit ἐπὶ τοῦ πληγὰς λαβεῖν, teste Suida.

Ξενοκτονέω, t. 2, c. 1118, c. Ξενοκτονία, ib. b

Ξενοκτόνος, ibid.

Ξενοκυσαπάτη, affertur pro Alienæ vesicæ error.

Ξενολογέω, t. 2, c. 1118, d. Ξενολογία, ib. c

Ξενολόγιον, ib. d. Ξενολόγος, ib. c

Ξενομανέω, ib. d. Ξενομανία, ib. d

Ξενοπαθέω, ib. e. Ξενοπάροχος, t. 1, c. 1350, e

Ξένος, Peregrinus, &c. t. 2, c. 1115, g. Ξένος, Peregrinus hospitio exceptus, &c. c. 1117, b. Ξένος, Qui peregrinum excipit, &c. ib. f

Ξενόστασις,t.2,c.1118,f. Ξενοστ[illegible].2,c.1123,g
Ξενοτροφέω,t.2,c.1118,g. Ξενοτροφία,ib.
Ξενοτρόφος,ib. Ξενοῦσθαι,t.2,c.1124,b
Ξενοφονέω,t.2,c.1118,h. Ξενοφόνος,ib.
Ξενοφονία,t.2,c.1119,a. Ξενόφωνος,t.2,c.1118,h
Ξενόω,t.2,c.1124,b. Ξενύλλιον,t.2,c.1127,b
Ξενὼν,t.2,c.1124,f.& 1127,a. Ξένων,propr.t.2,c.1127,b
Ξένως,t.2,c.1123,h
Ξερᾶν,Euomere.v.l.perperam pro ἐξερᾶν.
Ξερὸς,t.2,c.1145,c. Ξέσις,t.2,c.1129,c
Ξέσμα,ib.b. Ξεσμὸς,ib.

Ξέστης,ου,ὁ,Sextarius : menſura liquidis atque aridis communis,duas heminas capiens apud Romanos,ſeu vncias menſurales viginti. Atticus verò ξέστης Romano minor erat,capiens duas cotylas,ſiue libram & ſemiſſem, hoc eſt vncias decem & octo. Ac quia ſextarius duodecim cyathos continebat,quemadmodum as & libra duodecim vncias,antiqui,præſertim poetæ, ſextarium, tanquam libram,in vncias partiebantur, iiſdémque nominibus appellabant. Itaque ſicut in ponderibus ſextans duas vncias ſignificabat, ita quum de poculis ſermo erat, ſextans duos cyathos, quadrans tres cyathos,triens quatuor cyathos, & quincūx quinque cyathos, vt in multis locis apud Martialem legitur. Eſt autem ξέστης vocabulum è Latino Sextarii nomine deprauatum,teſte Galeno,& Philoxeno apud Etymologum. neque enim nomen hoc neque menſura apud vetuſtiores Atticos ſcriptores inuenitur, ſed vnà cum imperio Rom.& vox & menſura in Græciam venit. vnde vſus eius tantùm apud Andromachum,Heram,Aſclepiadem,Critonem,Dioſcoridem,ac nonnullos alios,qui dum res Romanæ florerent, de medicamentis libros ſcripſerunt,frequēs eſt. Nota eius compendiaria fuit ξ^ε vel [illegible]

Ξεστὸς,t.2,c.1129,c. Ξεστουργία,ib.e
Ξέστριξ,Cnidiis κριθὴ ἡ ἑξάστιχος,teſte Heſ.
Ξέστρον, t.2,c.1129,e
Ξεῦγμα,τὸ,Pons:v.l.perperam pro ζεῦγμα.
Ξέω,t.2, c.1128,h
¶ Ξηλωὸς,Suidæ κορμὸς,Truncus:qui & ἐπίξηλος.
Ξηρὰ,t.2,c.1143,a
Ξηραίνειν,t.2,c.1144,e. & t.3,c.1117,d.ob.
Ξηραλειψις,t.1,c.319,g. Ξηραλοιφέω,ib.f
Ξηραλοιφία,ib.h. Ξηραμπέλινος,t.1,c.402,b
Ξηρανθισμὸς,t.2,c.1144,a. Ξήρανσις,ib.g
Ξηραντέον,Siccandum. Ξηραντικὸς,t.2,c.1144,h
Ξηράομαι,t.2,c.114[illegible] c. Ξηρᾶσθαι,ib.
Ξηρασία,t.2,c.1144,g. Ξηράφιον,ib.e
Ξήρειγγοι,ex Heſ.affertur pro Fluuii perennes.apud quem tamen ξύειγγοι ſcriptum,ſed in ſerie τοῦ ξη.
Ξήριον φάρμακον,t.2,c.1144,c. Ξηροβατικὸς,t.2,c.1143,b
Ξηροβιωτικὸς,ib. Ξηροκακοζηλία,ib.c
Ξηρόκαρπος,ib. Ξηροκέφαλος,ib.
Ξηροκόλλα,ib. Ξηροκολλούριον,ib.d
Ξηρόμυρον,ib.e. Ξηρὸν,τὸ,ſubſt.t.2,c.1142,f
Ξηρονομικὸς,t.2,c.1143,f Ξηροποιῶ,ib.
Ξηροπυρία,ib.g. Ξηρὸς,t.2,c.1142,d
Ξηρόσαρκος,t.2,c.1144,a. Ξηροτήγανον,t.3,c.1460,f
Ξηρότης,t.2,c.1144,c. Ξηροτριβία,t.2,c.1143,g
Ξηροτροφικὸς,t.2,c.1143,h.& t.3,c.1728,b.ob.
Ξηροφαγῶ,t.2,c.1144,a. Ξηροφθαλμία,t.2,c.1411,b
Ξηρόφθαλμος,ib.
¶ Ξίμβραι,Æolibus ῥοιαὶ,Mala Punica.Heſ.
Ξίρις, herba quædam eſt apud Theophr.Hiſt.plant.lib.9, cap.9. Apud Dioſc. ξυρὶς,lib.4,cap.22: apud Plin. item Xyris,lib.21,cap.20.
Ξίφαι,Heſychio τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις δρέπανα ſiue σιδήρια.
Ξιφείδιον,t.2,c.1147,c. Ξιφήρης,t.2,c.1146,f
Ξιφηφορέω,ib.e. Ξιφηφορία,ib.f
Ξιφηφόρος,ib.d. Ξιφίας,t.2,c.1147,d
Ξιφίδιον,ib.b. Ξιφίζω,t.2,c.1148,a
Ξιφίον,t.2,c.1147,c. Ξιφιὸς,t.2,c.1148,a
Ξίφισμα,ib.b. Ξιφισμὸς,ib.
Ξιφιστὴρ,ib.c. Ξιφιστὴς,ib.
Ξιφιστὶς,ib. Ξιφοδρέπανον,t.2,c.1146,a
Ξιφοειδὴς,ib. Ξιφοθήκη,ib.c

A Ξιφοκτονέω,ib. Ξιφοκτόνος,ib.
Ξιφόκτονος,ib. Ξιφομάχαιρα,ib.
Ξίφος,t.2,c.817,g. & c.1145,d
Ξιφουλκία,t.2,c.1146,g. Ξιφουλκὸς,ib.h
Ξιφουργὸς,t.2,c.1147,a. ¶ Ξοανογλύφος,t.2,c.1130,e
Ξόανον,ib.b. Ξοανοποιία,ib.e
Ξοὶς,ib.b. Ξοὸς,ib.
Ξουθὸς,οῦ,ὁ,idem quod ξανθὸς,Flauus: item πυῤῥὸς,Rufus, teſte Heſych. A quibuſdam exponitur etiam ταχὺς,Celer. Vtroque modo accipi poteſt ξουθαὶ μέλισσαι in Epigr. Et τῆς ξουθῆς δειλόπτεροι κεμάδος, apud Athen.lib.5.
B Sic in Epigr.rurſum,Ξουθῶν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος.nimirum & pro Flauus ſeu Rufus,& pro Celer,ξουθὸς hîc accipi poteſt. At apud Athen.l.13,ξουθοῖσιν ἀνέμοις φερούμενοι tantùm expoſueris Celeribus, Pernicibus. Quomodo accipi poteſt & quod ex Epigr. affertur ξουθὰ μαινομένη,& ξουθὰ λαλεῦντα. quod tamen poſterius quidam interpr.Argutè. At Ξοῦθος,nom.propr.
¶ Ξυάλη,t.2,c.1135,d
C Ξυγγενὴς, Attice pro συγγενὴς dicitur : & Ξυγγίνομαι pro συγγίνομαι.
Ξυγγεωργὸς,t.1,c.804,h
Ξυγγνώμων,Atticè pro συγγνώμων: SIC Ξύγκλυδες pro σύγκλυδες.
Ξυγκομιδὴ,t.2,c.327,c
Ξυγκρούω,Atticè pro συγκρούω.
Ξυγχωρείη, Ionicè pro συγχωρεία apud Hippocr. ἐν ἐπαγγελίαις, Conceſſio,Indulgentia.
Ξύζυγοι,Atticè pro σύζυγοι,Qui eiuſdem ſunt iugi : quod apud τοὺς τακτικοὺς ἐν τῷ βάθει dicitur. Poll.
D Ξυήλη,t.2,c.1135,c. Ξυηρὸς,ib.e
Ξυίνη,ib. Ξυλαλόη,t.2,c.1139,g
Ξυλάριον,t.2,c.1142,b. Ξύλαχος,t.2,c.1140,c
Ξυλεία,t.2,c.1141,f. Ξυλεύομαι,ib.e
Ξυλεὺς,ib.f. Ξυληβόρος,t.2,c.1139,g
Ξυληγέω,ib. Ξυληγὸς,ib.
Ξυλήριον,t.2,c.1142,c
Ξυλήφιον,ibid.b. & t.1,c.1577,f.ob.
Ξυλία,t.2,c.1141,g. Ξυλίζομαι,ib.h
Ξυλικὸς,ib.b. Ξύλινος,t.2,c.1140,h
E Ξυλισμὸς,t.2,c.1142,a. Ξυλίτης,t.2,c.1141,b
Ξυλίφιον,alicubi reperitur pro ξυλήφιον ſeu ξυλύφιον.
Ξυλλαμβαίνω, Atticè & Ionicè pro συλλαμβάνω: itémque Ξυλλεκτὸν pro συλλεκτόν. Sic Ξυλλήβδην & Ξύλληψις pro συλλήβδην & σύλληψις.
Ξύλλογος,t.2,c.612,c. Ξυλοβάλσαμον,t.2,c.1138,d
Ξυλοειδὴς,ib.e. Ξυλοθήκη,ib.
Ξυλοκέρατα,ib.f. Ξυλοκινάμωμον,ib.
Ξυλόκοκκα,ib.g. Ξυλοκόλλα,ib.
F Ξυλοκοπέω,t.2,c.1139,a. Ξυλοκοπία,ib.
Ξυλοκόπος,t.2,c.1138,g. Ξυλοκύμβη,t.2,c.1139,b
Ξυλολυχνοῦχος,ib. Ξυλομανέω,ib.c
Ξυλομάχαιρα,ib. Ξυλομιγὴς,ib.
Ξύλον,Lignū,&c.t.2,c.1137,e. & t.1,c.1900,a.ob. Ξύλον, Fruticis nomen,&c.c.1138,d
Ξυλόπους,t.2,c.1139,c. Ξυλοτόμος,t.2,c.1138,h
Ξυλουργέω,t.2,c.1140,a
Ξυλουργικὰ,τὰ,ſubſtant.t.2,c.1139,h
Ξυλουργικὸς,ib. Ξυλουργὸς,ib.
G Ξυλοῦσθαι,t.2,c.1141,b. Ξυλοφάγος,t.2,c.1139,d
Ξυλοφθόρος,ib. Ξυλοφορέω,ib.e
Ξυλοφορία,ib.f. Ξυλοφόριος,ib.
Ξυλοφόρος,ibid.e
Ξυλόφρακτος,Lignis ſeptus ſeu circumſeptus.
Ξυλοχάρπα,t.2,c.1139,f. Ξύλοχος,t.2,c.1140,a
Ξυλόω,t.2,c.1141,b. Ξυλύφιον,t.2,c.1142,c
Ξυλώδης,t.2,c.1140,f. Ξύλωσις,t.2,c.1141,d
Ξυμβαίνω,Atticè & Ionicè pro συμβαίνω dicitur. Sic Ξυμβάλλω pro συμβάλλω: Ξυμβασείω pro συμβασείω : Ξύμβασις pro σύμβασις: Ξυμβατήριος pro συμβατήριος: Ξυμβατικὸς pro συμβατικός: Ξύμβολος pro σύμβολος, quod ab Heſychio exponitur οἰωνισμὸς Omen. Ξυμβουλευτικὸς pro συμβουλευτικὸς, & ſimilia.
Ξύμη,t.2,c.1132,d
Ξύμμαχος, Atticè & Ionicè pro σύμμαχος dicitur. Sic Ξυμμελὴς,pro συμμελὴς,Conſonus: Ξύμπας pro σύμ-

πας: Ξυμπίπλω pro συμπίπλω: Ξυμποδίζω pro συμποδίζω: Ξυμποιέω pro συμποιέω: Ξυμποτικός pro συμποτικός: Ξυμπροθυμέομαι, pro συμπροθυμέομαι: Ξυμφέρομαι pro συμφέρομαι: Ξύμφημι pro σύμφημι: Ξυμφορά pro συμφορά: Ξύμφορος pro σύμφορος: Ξυμφυγάδες pro συμφυγάδες, vnà exules: Ξύμφυτος pro σύμφυτος.

Ξύν, t.3, c.1134, e. Ξυνάγκεια, t.1, c.38, f

Ξυνάθρον, Hes. dici scribit τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα γαμετὴν, vxorem. quæ & ξυνάορος.

Ξυναίμος, Atticè pro συναίμος dicitur Sic Ξυναίτιος pro συναίτιος. Ξυναλίζεσθαι pro συναλίζεσθαι: Ξυναμφότεροι pro συναμφότεροι: Ξυνάορος pro συνάορος, Coniux, Frater vel soror: Ξυναγαλάω pro συναγαλάω: Ξυναυλία pro συναυλία: Ξυνάωρ pro συνάωρ, Coniux: Ξυνεείκοσι pro συνεείκοσι, Viginti simul, apud Hom. Odyss. ξ. Ξυνέηκε pro συνῆκε, à συνίημι: Ξυνεπιλαμβάνομαι pro συνεπιλαμβάνομαι: Ξυνεργὸς pro συνεργός: Ξυνέες pro συνέες, à συνίημι: Ξυνέσις pro συνέσις: Ξυνεστηκὼς pro συνεστηκὼς, à συνίστημι: Ξυνετὸς pro συνετός: Ξυνέχω pro συνέχω, & similia. B

Ξυνῆ, & Ξυνήϊος, vide in Ξυνός.

Ξυνήγορος, Atticè pro συνήγορος, Patronus, Aduocatus: apud Aristoph. Vesp. C

Ξυνήϊος, in Ξυνός.

Ξυνῆκα, Atticè & Ionicè pro συνῆκα, à συνίημι. Ita Ξυνήκοος pro συνήκοος dicitur: Ξυνήλιξ pro συνήλικος, & similia.

Ξυνήων, vide paulo pòst in Ξυνός.

Ξυνθάκος, Atticè pro συνθάκος, Confessor, Eadem sede residens: σύνθρονος, συγκάθεδρος. Sic Ξύνθημα pro σύνθημα dicitur: Ξυνίεσαν pro συνίεσαν, à σύνειμι.

Ξυνίζω, vide in ξυνός. Ξύνιον, t.1, c.1672, g

Ξύνισθι, Atticè & Ionicè pro σύνισθι, Simul sis: à σύνειμι. Ita Ξυνίστημι pro συνίστημι: Ξυνίστωρ pro συνίστωρ: Ξυνιὼν pro συνιών, à σύνειμι: Ξυννέφελος pro συννέφελος: Ξυνοδία & Ξύνοδος pro συνοδία & σύνοδος: Ξυνοικία pro συνοικία: Ξυνομαίμων pro συνομαίμων. D

Ξυνός, Communis: idem quod κοινός. Hom. Iliad. π, ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι πέλει. Et apud tragicos ξυνὸν δόρυ, Communis seu socia hasta. Rursum apud Hom. Iliad. σ, Ξυνὸς ἐνυάλιος, cõmunis Mars est: pro anceps & ἀλλοπρόσαλλος. vnde subiungit, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Inde E ADVERB. Ξυνῆ, Communiter. κοινῆ. apud Apollon. Argon. lib.2. Est inde & nomen ADIECT. Ξυνήϊος, idem ac Ξυνὸς significans. hoc est Communis. Hom. Iliad. α, Οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά. id est πολλὰ κοινὰ, sub. χρήματα. ET Ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem apud Nonnum. Hesiod. verò, κακῶν ξυνήονας ἔργων, pro Participes malorum operum, Socios malefactorum. Quin ET Ξυνήβιος hinc deriuatum videtur, vt sit Communem cum aliquo vitam degens, Conuictor. Hesychio συμπότης, Compotor. Sed idem exp. etiam συνῆλιξ, Coætaneus, Æqualis. Est præterea inde VERB. Ξυνόω, ῶ, significat Coniungo, Consocio. Frequenter hoc verbo Nonnus vtitur. vt, τόδε πάντες ἐμοὶ ξυνώσατε μύθῳ pro Hoc omnes cõmuni ore dixistis, seu Vno eodemque. Et Υἱεῖ καὶ γενετῆρι μίαν ξυνώσατε τιμὴν, Communi filium & patrem honore sociate. Rursum, Εἰ δέ με πιστοτάτης φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ, Si me communi omnes & fido amore prosequuti estis. Item pro Communico, apud eundem, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατο φωνήν. Affertur ET Ξυνίζω pro ξενίζω. vt sit Hospitium communico. F

Ξυνουσιαστικός, Atticè & Ionicè pro συνουσιαστικός dicitur: itémque Ξυνοχὴ pro συνοχὴ & similia.

Ξυνόω, vide in præced. ξυνός.

Ξυντέλεια, Atticè & Ionicè pro συντέλεια dicitur. Ita Ξυντίνω pro συντίνω: Ξυντυχία pro συντυχία: Ξυνωμόται pro συνωμόται: Ξυνωρικεύομαι pro συνωρικεύομαι: Ξυνωρὶς pro συνωρὶς, & similia.

Ξυόεις, t.2, c.1135, c. Ξύομαι, t.2, c.1131, a

Ξυράομαι, t.2, c.1136, f. Ξυράω, ib. d

Ξυρέω, ib. Ξυρήκης, ib. g

Ξυρησμός, ib. Ξύρησις, ib.

Ξυρίας, t.2, c.1137, d. Ξύριον, ib. e

Ξυρμβύεσθαι, Hesych. Atticis esse ait ἀδιακρίτως λαλεῖν, & καυχᾶσθαι.

Ξυροδόχη, t.2, c.1136, b. Ξυροθήκη, ib.

Ξύρομαι, ib. Ξυρός, t.2, c.1135, e

Ξυροῦμαι, t.2, c.1136, f. Ξύσιλος, t.2, c.1132, d

Ξύσις, ib. Ξύσμα, t.2, c.1131, f

Ξυσματώδης, t.2, c.1132, c. Ξυσμή, ib. d

Ξυσμός, ib. c. Ξυστιπία, t.3, c.794, c

Ξύστης, ibid.

Ξυσταδὸν μάχη, Atticè pro συσταδὸν μάχη, Pugna stataria, Pugna quæ fit collato pede seu comminus.

Ξυστὰς ἄμπελος, t.2, c.988, b. ob. Hesych. quoque ξυστάδας ἀμπέλους rectius ait exponi τὰς εἰκῆ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας ἀμπέλους quàm τὰς πυκνάς.

Ξύστασις, Atticè & Ionicè pro σύστασις dicitur.

Ξυστήρ, t.3, c.1132, e. Ξυστήριον, ib.

Ξυστικός, t.2, c.1134, d

Ξυστίς, Strigil &c. t.2, c.1133, a. Ξυστίς, Vestis genus, &c. ib. b. Ξυστίς, ibid. e

Ξυστοβόλος, t.2, c.1134, a

Ξυστόν, Hastile, &c. t.2, c.1133, g. Ξυστόν, Locus exercitii, &c. c.1134, b.

Ξυστός, Rasus, &c. t.2, c.1133, g. Ξυστός, Locus exerc. &c. t.2, c.1134, b

Ξυστὸς μοτὸς, t.2, c.978, a. ob. Ξυστοφόρος, t.2, c.1134, a

Ξύστρα, t.2, c.1132, g. Ξυστρίς, t.2, c.1133, a

Ξυστρολήκυθος, ib. Ξύστριον, ib. e

Ξύω, t.2, c.1131, a. Ξώστρα, t.2, c.1132, h

O

O, Decimaquinta Græcorum litera, quæ ὂ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ω, vt ex hac eius figura veteri apparet ꝏ. atq; adeò ω μέγα dicitur quoniam ex duobus paruis conflatum est. Veteres eam vocarunt etiam οὖ, vt τὸ ε nominarunt εἶ, sed metri causa in carmine. vt in argumento τοῦ ο Iliadis, Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. Doricè vertitur in ε. dicunt enim Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. Est & numeralis nota, significans Septuaginta, hoc modo, ο'. at acuti accentus nota præfixum septuaginta millia denotat, sic ͵ο. G

Ὁ, articulus, &c. t.2, c.1149, a. Ὁ, pro Filius, &c. c.1150, h. Ὅ, cum aduerb. &c. c.1151, a. Ὁ μὲν, Ὁ δὲ, ibid. c. Ὁ αὐτὸς, ibid. e H

Ὅ, Quod: ex masculino ὅς, Qui, t.2, c.1502, b. At ὃ μὲν, ὃ δὲ, t.1, c.XVI, c

Ὄα. Ouina pellis, t.2, c.1252, a. Ὄα, Sorbus, t.2, c.1253, a. Ὄα, τὰ, Sorba, ib. b

Ὄαρ, idem quod ἄορ, Vxor, Coniux: παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ, vt tradit Etymol. vt ὄαρ per metathesin dictum sit pro ἄορ. verùm ἄορες Hesych. autore non solùm γυναῖκες dicuntur, sed etiam tripodes quidam. vt & apud Hom. Odyss. ρ, vbi dicit Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, hoc ἄορας interpretantur non modò τὰς ἀπὸ τῶν ἀγώνων λαμβανομένας ἆθλα γυναῖκας, verùm etiam τρίποδας τοὺς ὦτα ἔχοντας ἐξ ὧν αἴρεσθαι δύνανται, tripodes habentes auriculas è quibus tolli & suspendi queant. Rursum tamen idem Hesych. ἄορας masculinum accipi tradit & pro ξίφη, enses: quum ἄορ significans ensem, neutrius potius generis sit, vt docui t.1, c.483, d. Ὄαρας idem Hesych. non γυναῖκας tantùm exponit, sed γάμους etiam, Nuptias: παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἀρηρέναι τοὺς γαμοῦντας. sociant enim & copulant coniuges. VERVM ET Ὄαροι dicitur pro ὄαρες, hoc est γυναῖκες, teste eodem lexicographo, subiungente hunc locum Hom. ex Iliad. ι, Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Idem ὀάρους exponi ait etiam παιδιαὶ περὶ τὰ ἀφροδίσια, Lusus venereos: (vt ὄαρας, γάμους, nuptias) necnon θυσίους. item μύθους, λόγους, βουλεύματα, Confabulationes, Colloquia, Consilia. Quomodo in Epigramm. lib.4. legimus

legimus, Τετρώμενον ψυχαῖς ἰΐθέων...ς. Inde VERB. A
Ὀαρίζω, Confabulor, Colloquor. Hom. Il. ζ, Σβέψεαι ἐκ χώρης ὅθι ἠοάριζε γυναικί. Et Il. χ, Τὼ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν, vt virgo & iuuenis inter se confabulantur. Hinc VERBALE Ὀαρισμὸς, οῦ, ὁ, Confabulatio, Colloquiũ. Hesiod. Erg. φιλέει δέ τε κέστομα βάζειν, Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. ET Ὀαριστὴς οῦ, ὁ, Confabulator. Hom. Od. τ, ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστής. id est συνομιλητὴς τοῦ Διὸς ἐν λόγοις, quoniã ὄαροι sunt οἱ λόγοι, inquit Plato in Minoe: vbi eum scribit φοιτῆσαι εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός, ac ibi cum eo colloquutũ. NECNON Ὀαριστὺς, ύος, ἡ, idem cum ὀαρισμὸς significans, hoc est Confabulatio, Colloquium, & peculiariter quale est maris cum fœmina secretius. Hom. Il. ξ, Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς. Idẽ dicit πολέμου ὀαριστὺν pro Conuersatio & cõmercium cum bello: Il. ρ, ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, ita enim cum bello conuersari datur. Hesychio verò ὀαριστὺς est non solùm ὁμιλία, sed etiam παραλογιστικὴ διήγησις & ἀδολεσχία. Apud eundem Hes. reperio & Ὀαριστήνων, expositum μάχην, pugnam: sed suspectum mihi est. C
Ὀαρίζω, Ὀαρισμὸς, Ὀαριστὴς, Ὀαριστὺς, in Ὄαρ.
Ὀαρίων, ωνος, ὁ, à Pindaro dicitur ὁ Ὠρίων, Orion.
Ὄαροι, vide paulo antè in Ὄαρ.
¶ Ὄβδην, aduerbium μεσότητος, ex præt. perf. ὦμμαι, vt στάδην ab ἔστηκα, inquit Etymologus, subiungens hoc hemistichiũ, — μούνη γὰρ ἦλθον ἐς ὄβδην. vbi ἐλθεῖν ἐς ὄβδην est Venire in conspectum, seu Visum ire, Videre.
Ὀβελαία ῥαφή, t.3, c.662, c. Ὀβελίας, t.1, c.712, h
Ὀβελιαφόρος, ib. Ὀβελίζω, t.1, c.713, b
Ὀβελισκολύχνιον, ib.d. Ὀβελισκολύχνος, ib.
Ὀβελίσκος, ib.c. Ὀβελισμὸς, ib. Ὀβελὸς, t.1, c.712, f
Ὀβολιαῖαι τοφαλίδες ex Aristot. Hist. anim. lib. 4, affertur, videtúrque significare Obolares.
Ὀβολιμαῖος, t.1, c.713, g
Ὀβολοστατικὴ, ῆς, ἡ, ex Aristot. Polit. l.1 pro Ars fœneratoria.
Ὀβολὸς, t.1, c.713, d. Ὀβολοστατέω, ib.g
Ὀβολοστάτης, ib. Ὀβολοστατικὴ, ib. Ὀβολοστάτις, ib.
Ὄβρια & Ὀβρίκαλα sunt qui dicant esse λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, Leonum & luporũ catulos, teste Eust. Idem alibi scribit erinaceorum & similium animantiũ catulos ὄβρια & ὀβρίκαλα nominari. vt & Hes. ὀβρικάλοις generaliter exp. τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις. Poll. habet ὀμβρίκια.
Ὀβρίκαλα, t.1, c.794, d
Ὀβριμόγυιος, Validos artus habens. ceti epitheton apud Oppianum. Ὀβριμοεργὸς, t.1, c.794, c
Ὀβριμόθυμος, ib.d. Ὀβριμοπάτηρ, ib. & t.3, c.93, e
Ὀβριμοπάτρη, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, d
Ὀβριμόπατρις, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, e
Ὀβριμόπατρος, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, d
Ὄβριμος, t.1, c.794, a. & t.2, c.1292, b. obit.
Ὄβρυζον χρυσίον, Aurum obryzum: id est purum ex crebra coctione. Ita schol. Thuc. p.53, χρυσίου ἀπέφθου exp. πολλάκις ἑψηθέντος ὥστε γίνεσθαι ὄβρυζον.
¶ Ὀγάστωρ, Hesych. ὁμογάστωρ, Vterinus, Eodẽ vtero editus.
Ὀγδοαῖος, Ὀγδοὰς, Ὀγδόατος, Ὀγδοηκονταέτης, Ὀγδοηκοντούτης, Ὀγδοηκοστὸς, vide in sequ. Ὄγδοος.
Ὄγδοος, ου, ὁ, Octauus: pro quo poetæ dicunt Ὀγδόατος. vt Hesiod. ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. Prosæ scriptores ὄγδοον vsurpant. vt Thuc. ὄγδοον ἔτος, Octauus annus: & Plut. ὄγδοος μὴν, octauus mensis, pro octobri. Dicunt etiam ὀγδόη pro ὀγδόη ἡμέρα, Octauus dies, seu Octaua dies. VNDE Ὀγδοαῖος παῖς apud Plut. Infans octo dierum. ET Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, Numerus octonarius, Ogdoas. apud Plut. in Thes. & apud Greg. Inde ET Ὀγδοήκοντα, Octoginta. VNDE Ὀγδοηκονταέτης, ET Ὀγδοηκοντούτης, Qui octoginta annorũ est, Octogenarius. t.2, c.1294, b. ET Ὀγδοηκοστὸς, Octogesimus seu Octuagesimus, apud Thuc. Dicitur ETIAM Ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα, Octoginta: quo vtitur Hom. Il. β.
Ὄγε, t.2, c.1155, a. Ὄγε, ibid.
Ὄγκιον, t.2, c.1159, a
Ὀγκάομαι, Rudo: asini propriũ. βρωμῶ. VNDE Ὀγκηθμὸς, dicitur ἡ βρώμησις τοῦ ὄνου, quasi Ruditus. ET Ὀγκηστὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur ὁ ὄνος quasi Ruditor.

A Ὄγκη, t.2, c.1158, h. Ὀγκηθμὸς, vide in Ὀγκάομαι.
Ὀγκηρὸς, t.2, c.1158, b. Ὄγκησις, vide in Ὀγκάομαι.
Ὀγκίαι, t.2, c.1159, a. Ὄγκινος, ib.b
Ὄγκιον, ib a. Ὀγκίον, ibid.
Ὀγκὶς, ib.c. Ὀγκολογέω, t.2, c.1157, f
Ὀγκόομαι, t.2, c.1158, c. Ὀγκοπλεθίαι, t.2, c.1157, f
Ὄγκος, Tumor, &c. t.2, c.1156, e. Ὄγκος, Fastus, &c. c.1157, c
Ὀγκόω, t.2, c.1158, c. Ὀγκύλλομαι, ib.f
Ὀγκύλος, ib.h. Ὀγκυλωθὴν, ib.
Ὀγκώδης, ib.b. Ὀγκωτὸς, ib.d. Ὀγκωτὴς, ib.
B Ὄγμος, Eustachio est ὁ ἀροτριαθεὶς τόπος, Locus aratus: & ἡ ἐπίστιχος καὶ αὐλακώδης φυτεία, Plantæ ordine & per sulcos positæ. Homerus ὄγμον vocat τὴν τομὴν τοῦ ἀρότρου, sulcũ aratri scissione factũ: Il. σ, de aratoribus arantibus, οἱ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Sic & schol. Theocr. ὄγμον vocari scribit τὴν αὔλακα: a Theocr. verò ita vocari τὴν κατ' εὐθὺ τάξιν τοῦ θερισμοῦ, quũ in Ἐργατίναις dicit, Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πρὶν ἦγες. quãquam ibi etiã pro sulco accipi queat. Nicãd. pro via vsurpauit, in Ther. v.571, παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνων. ibi enim schol. exp. ὁδὸν, propriè ὄγμον significare scribẽs τὴν τάξιν, τὴν ἐπίστιχον φυτουργίαν τῶν δένδρων, καὶ τὴν κατὰ τάξιν ἀγωγήν. Inde VERB. Ὀγμεύω, Sulcũ duco. At Soph. in Philoct. p.382, φορβῆς χρεία στίβον ὀγμεύει τινὸς pro ἐφεξῆς πορεύεται, inquit schol.
Ὄγχνη, t.2, c.1631, c. ¶ Ὄδαξ, t.2, c.1183, d
Ὀδαῖος, ib.c. Ὀδακτάζω, t.1, c.1081, d
Ὀδανός, t.2, c.1181, f. Ὀδὰξ, t.1, c.1080, f
Ὀδαξάομαι, t.1, c.1081, a. Ὀδαξέω, t.1, c.1080, h
Ὀδαξησμὸς, t.1, c.1081, c. Ὀδαξισμὸς, ib.a. Ὀδαξιστικὸς, ib.c
Ὀδάξομαι, Mordicor. Diosc. lib. 6, c.2, ἐντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ
D τοῦ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἐντός. Sic apud Hippocr. reperio ὀδάξονται. éstque hinc aor.1 ὀδάξασθαι. Hesych. meminit & actiuæ vocis, afferens ὀδάξει pro τοῖς ὀδοῦσι δάκνει, Dentibus mordet.
Ὀδάω, t.2, c.1182, h. Ὅδε, t.2, c.1155, c
Ὅδ', t.4, c.762, a. obit. Ὀδεία, t.2, c.1181, g
Ὀδελὸς, Doricè pro ὀβολὸς apud Nicandr. Obolus. vt in Ther. v.93, ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιον ὁλκήν. Sic & apud Aristoph.
Ὀδέος, t.2, c.1183, c. Ὀδευτὴς, t.2, c.1181, g
Ὀδεύω, ib.f. Ὀδέω, t.2, c.1182, h
E Ὅδη, t.2, c.1502, c. Ὀδηγέω, t.2, c.1163, f. Ὀδηγία, ib.g
Ὀδηγμὸς, affertur pro Pruritus: sed ἀμαρτύρως.
Ὀδηγὸς, t.2, c.1163, f. Ὅδι pro Ὅδε, t.2, c.1156, d
Ὅδιος, t.2, c.1181, c. Ὅδιος, ib.d
Ὀδίτης, ib.e. Ὀδμὴ, t.2, c.1196, d
Ὀδμήεις, ib.h. Ὄδμηνος, ib.
Ὀδμώδης, ib. Ὀδοιδοκέω, t.2, c.1163, b
Ὀδοιδόκος, ib.a. Ὀδοιπλανέω, ib.b
Ὀδοιποιέω, ib. Ὀδοιπορέω, ib.c
Ὀδοιπορία, ib. Ὀδοιπορικὸς, ib.e
F Ὀδοιπόριον, ib. Ὀδοιπόρος, ib. b
Ὀδονταγρα, t.1, c.1079, c. Ὀδονταγωγὸν, ib.d
Ὀδονταλγέω, ib. Ὀδονταλγία, ib.
Ὀδοντίασις, t.1, c.1080, e. Ὀδοντιάω, ib.
Ὀδοντίδης, ib. Ὀδοντισμὸς, ib.f
Ὀδοντογλυφὶς, t.1, c.1079, a. Ὀδοντόγλυφον, ib.
Ὀδοντοειδὴς, ib. Ὀδοντομάχης, ib.
Ὀδοντοξέστης, ib.b. Ὀδοντότριμμα, ib.
Ὀδοντοφόρος, ib. Ὀδοντοφυέω, ib.c
Ὀδοντοφυὴς, ib.b. Ὀδοντοφυΐα, ib.
G Ὀδοντόω, t.1, c.1080, d. Ὀδοντωμένος, ib.
Ὀδοντωτὸς, ib. Ὀδοποιέω, t.2, c.1161, g
Ὀδοποίησις, t.2, c.1162, c. Ὀδοποιητικὸς, ib.d
Ὀδοποιία, t.2, c.1163, g. Ὀδοποιὸς, t.2, c.1161, f
Ὀδοποιοῦμαι, t.2, c.1162, b
Ὀδὸς, Via, &c. t.2, c.1159, c. Ὀδὸς, Insidiæ, c.1161, b. Ὀδὸς, Iter, &c. ib.d. Ὀδὸς pro Οὐδὸς, t.2, c.1183, d
Ὀδοσκοπέω, t.2, c.1162, h. Ὀδοστάτης, ib. Ὀδοσπορία, ib.
Ὀδοῦμαι, t.2, c.1182, h. Ὀδούρης, t.2, c.1163, g
Ὄδουρος, ib. Ὀδοῦρος, ib.h. Ὀδοὺς, t.1, c.1078, f
Ὀδοφύλαξ, t.2, c.1163, a. Ὀδόω, t.2, c.1182, h
H Ὀδύζομαι, vide paulo pòst in Ὀδύσσω.
Ὀδυνάομαι, t.2, c.1187, c. Ὀδυνάω, ib.b
Ὀδύνη, t.2, c.1184, h. Ὀδυνηρὸς, t.2, c.1187, a
Ὀδυνηρῶς, ib.b. Ὀδυνήφατον, t.4, c.71, g. ob.
Ὀδυνήφατος, t.2, c.1185, f. Ὀδυνολύων, t.2, c.1187, g

Ὀδυνῶμαι,ib.c. Ὀδυνάω,ib.
Ὀδυρμα,t.2,c.1189,b. Ὀδυρμός,ib.
Ὀδύρομαι,t.2,c.1188,e. Ὀδυρτικός,t.2,c.1189,b
Ὀδυρτικῶς,ibid.c

Ὀδύσσω,Irascor, Succenseo. verbum in cæteris temporibus inusitatum,vsitatissimũ in aor.1 medio apud poetas.Hesiod.Theogon. πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ Βελα'ρεω. Sic Hom.Od.τ,ὠδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος.Et Od.α, τί νύ οἱ τόσον ὠδύσατο Ζεῦ; Sunt qui thema faciant ὀδύζομαι:ego sequutus sum Eust.

Ὀδωδα,t.2,c.1192,f. Ὀδωδή,t.2,c.1196,c
Ὀδωδός,ib. Ὀδών,t.1,c.1079,a

¶ Ὀεά,Hesychio μηλωτή,Pellis ouina:quæ & ὄα ac ὤα.
Ὄες,eidem sunt κώδια,Pelles lanatæ,Vellera.
Ὀέχαι etiam affert pro μηλωταί,βαῖται.

¶ Ὄζαι,Pelles onagrorum:τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων,Suid.

Ὄζαινα,t.2,c.1197,b. Ὀζαινίτης,ib.d
Ὀζαινικός,ib.e. Ὀζεία,t.2,c.1191,a
Ὀζέω,ib. Ὄζη,t.2,c.1197,b
Ὄζιμον,t.4,c.773,a. Ὀζοθήκη,t.2,c.1197,a
Ὀζόλαι,οἱ,propr.ib.f. Ὀζολίς,propr.ib.
Ὄζολις,ib.e. Ὀζόμθος,t.2,c.1192,e
Ὄζος,t.2,c.1189,g. Ὀζόστομος,t.2,c.1197,e
Ὀζοῦσθαι,t.2,c.1192,f. Ὄζυγες,t.1,c.1393,a
Ὄζω,Oleo,&c.t.2,c.1192,f. Ὀζώδης,ib.c.& 1197,a

¶ Ὄη,t.2,c.1253,a

¶ Ὄθεν,t.2,c.1506,b. Ὀθενδή,ib.c
Ὀθενοῦν,ib.d. Ὀθενπερ,ib.

Ὄθη, Hesychio φροντὶς, λόγος, Cura,Ratio. VNDE Ὀθέω & Ὀθύω, Curo, Rationem habeo. Hes. enim ὀθύει affert pro φροντίζει: & ὀθέων pro φροντίζων. NECNON Ὄθομαι dicitur pro Curo, Rationem habeo: φροντίζω, ἐπιστρέφομαι, ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. Hom.Il.α,σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. Et Il.ο,ὁ δ' ἀφήτορος οὐκ ἀλεγίζει Οὐδ' ὄθεται. Suid.& alij. ὄθω affert,itidẽ pro ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι.Meminit & Eust. exponẽs κινῶ, Moueo: & pass. ὄθομαι,μετακινοῦμαι,Moueor.

Ὄθι,t.2,c.1506,f

Ὄθιζα, Hesychio ἄμαξα ἡμιονικὴ, Currus seu rheda mularis.quæ & ἀπήνη.

E Ὄθλεις,plantæ sunt (vt ἄγνοι & κάλαμοι)quas οἱ ὑδροσκόποι obseruant.vbi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt.Geopon.l.2,c.3. Vide & Vitruu. ea de re lib.8,c.1.

Ὄθματα, Æoles dicunt pro ὄμματα,Oculi.Hesych.

Ὀθνεῖος, Alienigena, Externus,Peregrinus : ἀλλογενὴς,ξένος. vt ὀθνείησι γυναιξὶ apud Apollon. in Argon. Vtitur Plato quoque hac voce,in Epist. πολιτείας ἐν ἑκάσταις πόλεσιν οὐχ οἷός τ' ἦν κατασήσασθαι πιστῶν ἑταίρων ἀνδρῶν, οὔτ' ἄλλων δήποθεν ὀθνείων οὔτ' ἀδελφῶν.

Ὄθομαι,vide paulo antè in Ὄθη.

F Ὀθόνη,ης,ἡ, Linteum : λινοῦν ὕφασμα. Hom.Il.γ,ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν.Il.σ,Τῶν δ' αἳ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἵατ' ἐϋννήτους. Et Luc. ὡραῖον μειράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur,linteum & ipsum.Luc.ὁ ἄνεμος ἐμπίπλησι τὴν ὀθόνην.

INDE Ὀθονοποιὸς,οῦ,ὁ, Qui linteos pannos conficit, Linteo.Diosc.lib.5,c.152,de morochtho lapide, ᾧ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται. pro quo Gal. dicit,ᾧ χρῶνται οἱ πλυνεῖς τὰς ὀθόνας. Inde & DIMIN. Ὀθόνιον,ου,τὸ,Pãniculus lineus,Linteolũ.Theophr. Hist.pl.lib.7,c.3, οὕτω γὰρ τὸ τοῦ πράσου καὶ τὸ τοῦ σελίνου πλέκουσιν,ἀποδήσαντες εἰς ὀθόνιον.Pro quibus Plin.lib.19,c.7, Ita certè porrum & apium serunt in laciniis colligatũ. Apud medicos ὀθόνιον modò ponitur pro panniculo lineo,seu fascia linea,ad obliganda vulnera aut alia:modò pro linteolo quo medicamentum excipitur.

Ὄθοννα,Othonna : herbæ & succi nomen, de quo multa Diosc.lib.2,c.211,& Paul.Ægin.lib.7.Plin.lib.27,c.11,Othonne in Syria nascitur,similis erucæ,perforatis crebrò foliis,flore croci:quare quidam anemonẽ vocauerunt.Succus eius oculorum medicamentis conuenit.

Ὀθονοποιὸς,vide paulo antè in Ὀθόνη.

Ὀθρεῖν,Hesychio ἄγειν, Agere,Ducere.

Ὄθριξ,t.1,c.1586,d

Ὄθροος,pro ὁμόθροος dicitur,vt ὄτειχες pro ὁμότειχες. vnde & ab Hesychio exponitur ὁμόφωνος, σύμφωνος.

A Ὄθρυς,Cretẽsibus εὐφόρος, Mõs:Hesychio autore. VNDE Ὀθρυόειν,eidẽ Η.[illegible] τραχύ,κρημνῶδες, Asperum, Præruptum:item δασὺ,ὑλῶδες,Syluosum, Arboribus & arbustis hirtum. Infrà ὀκρυόειν.

Ὄθω,vide paulo suprà in Ὄθη.

Ὀθῶς,Hesych.ταχέως,Celeriter,Citò.

¶ Οἱ, articul. præpos. masc. gen. plur. num. redditur per Qui.vt οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους,Qui versantur circa literas,Literati.οἱ ἐπ' ἐξουσίας,Qui cum potestate sunt, Magistratus : qui & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, & οἱ ἐν τέλει. Et οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερέων,Sacerdotes qui auguria obseruãt, Augures, Auspi-
B ces.Et οἱ ἐν ὥρᾳ,Qui in ætatis vigore sunt. οἱ ἐν νοσήμασιν ἐχόμενοι,Qui morbis correpti sunt,apud Plat. Sic οἱ ἀπὸ ξένης,Qui è peregrino sunt territorio.οἱ ἐγγὺς,Qui propè sunt, Propinqui,οἱ ἐν αἵματι, Qui eiusdẽ sanguinis sunt, Consanguinei. At οἱ encliticũ vide paulo pòst in Οἱ.

Οἵ,Qui:plur.articuli postpositiui ὅς,Qui.

Οἷ,aduerb. Quò, vel Vbi,t.2,c.1506,h. Est οἷ,etiã pron. datiui casus,ex genit. οὗ,Sibi.Hom.Il.π,ἔμελλεν Οἷ αὐτῷ
C θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Hesiod.Erg.Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων, sibi ipsi mala machinatur qui alteri mala struit. Vtuntur eo & prosæ scriptores , sed ἐγκλιτικῶς. Xen. Pæd. 1, ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνοι. Plato epist. 7, οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν, Nõ putans sibi honestũ esse. Andocid.εἶναι αἰδράποδόν οἱ, esse sibi mancipiũ.Greg.τοιαῦτα γάρ οἱ συνεγνωκέναι κακά. Ponitur & pro αὐτῷ, Ipsi,Ei.Hom.Il.α,ἦν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Et Il.ε, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,Οἷ τ' αὐτῷ, eique ipsi.Pausan.ἐφαίνετό οἱ,videbatur ei.

D Οἷ,interiectio seu ἐπίφθεγμα est τῶν δυσχεραινόντων, ὀδυρομένων καὶ φοβουμένων,ægrè ferentium,illacrymantium & timentiũ.vt apud Latinos Hei & Heu.Soph.Aiace, οἲ ἐγὼ φίλοι,hei mihi,amici. Eurip.οἲ ἐγὼ μελέα, Hei mihi miseræ.seu O me miserã. In Epigr.cũ accus.οἲ ἐμὲ δείλαιον, O me miserã. Sed frequentius cũ datiuo dicitur οἴμοι, Heu mihi. Apud Synes. ex Eurip.Belleroph. Οἴμοι.τί δ' οἴμοι;θνητά τοι πεπόνθαμεν. Itẽ cũ nomin.casu,Aristoph. οἴμοι τάλας, Heu mihi misero.seu O me miserũ. Addũt etiam genitiuum huic οἴμοι, subaudito ἕνεκα vel simili

E particula. Aristoph. οἴμοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala. Idem in Nub.οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου, ô miserum me ob caput & maxillam. Idem,οἴμοι σοφίας τῆς ἐμπνεούσης.vbi non ἐπὶ λύπης positum,sed potius ἐπὶ θαυμασμοῦ,vt & quũ dicit in Nub. οἴμ' ὡς ἥδομαι, Heu mihi quàm lætor. Pro eodẽ dicitur ὤ.vt ὤμοι ἐγὼ passim apud Homerum,Hei mihi. Eust.ex Suida [illegible] Οἷ, dicens esse κοινότερον τοῦ ὤ: solere autem ἐπιφθέγγεσθαι ὑπὸ δυσχεραινόντων,φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων.Rectè.ita enim scriptũ habet & manuscriptus eius codex,non itẽ vulgati.

F Οἷα,t.2,c.1251,g.& 1252,h. Οἷα,aduerb.t.3,c.454,d

Οἰαδὸν,Solùm,Solummodo:ab οἶος,vt μοναδὸν à μόνος. Nicand.Ther.Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει τοῖσιν.

Οἷάπερ,t.3,c.454,d

Οἴακες, Οἰακίζω, Οἰάκισμα, Οἰακιστής, Οἰακοστρόφος, vide in sequente οἴαξ.

Οἴαξ,ακος,ὁ,Gubernaculum,Temo nauis,Clauus nauis.vt & Vitruu. docet, libro 10, c. 8, Nauis onerariæ maximæ gubernator ansam gubernaculi tenẽs,quod οἴαξ à Græcis appellatur. Plut.De deo Socr. ὁρῶντας ὑπὸ μι-
G κροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγομένας ὁλκάδων. Idẽ in lib. An seni capess. resp. παρ' ἡνίαν καὶ παρ' οἴακα πολλάκις σαῖς. Poll, non solùm totũ τὸ πηδάλιον vocari οἴακα scribit,sed etiã τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, summam gubernaculi partẽ, id est ansam gubernaculi. sed crebrius de ipso gubernaculo dicitur,vt tum in antè citatis locis, tũ in metaphorico hoc Theodoriti Eccles.hist.lib.2,ἦν τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας κατέχων τοὺς οἴακας. INDE Οἰακοστρόφος, ου,ὁ, Qui gubernaculũ manu versat,Gubernator.Metaphor. Æschyl.Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;pro Quis est qui necessitatẽ vertere pro arbitrio queat,vt gubernator suũ
H gubernaculũ? Et VERB.Οἰακοστροφέω,ῶ,Gubernaculũ manu verso,Clauũ teneo regóq;:Suidæ κυβερνῶ. Deriuatũ inde & aliud VERBVM, Οἰακίζω,significãs itidẽ Guberno,Rego.ἰθύνω:propriè quidẽ nauem,metaphoricè verò & alia. Herodot.ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι,τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰακίζοντες,regentes eas loris coriaceis.

Aristot. Ethic. lib. 10, cap. 1, διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Hinc VERBALE Οἰάκισμα, ατος, τὸ, Gubernatio: vel quasi dicas Gubernamentum. Diog. Laert. ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου. ET Οἰακιστὴς, Gubernator: κυβερνήτης, Suidæ. IONICE Οἴηξ dicitur pro οἴαξ, Gubernaculũ. Hom. οἴηκας vocauit κρίκους τοὺς συνέχοντας τὸν ζυγὸν, annulos qui iugum tenent: seu κρίκους δι' ὧν ἀνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι ἡνίαι, annulos per quos traiiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust. qui οἴακας itidem vocari scribit non solùm τὰ πηδάλια, gubernacula, verùm etiam annulos per quos traiiciuntur lora in quibus gubernaculũ versari à gubernatore queat. atque adeò suo tempore nautas οἰάκια appellasse ξυλήφιά τινα δι' ὧν ἔστρεφον τεχνικῶς τὰ πηδάλια. Porrò locus Homeri cuius mentio facta est, extat Il. ω, vbi dicit, ζυγὸν ἡμιόνειον ἐΰ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Inde VERB. Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω, Guberno, Rego: apud Herodot. lib. 1. Dicitur ETIAM Οἰήϊον pro οἴηξ seu οἰάκιον, Gubernaculum, teste Eust. Vtitur autem eo Hom. Il. τ, de gubernatoribus dicens, ἔχον οἰήϊα νηῶν. Apud Hesych. legitur & Οἴνιαι, expositum οἴακες, Gubernacula: sed mendi suspectum.

Οἷάπερ, t. 3, c. 454, d

Οἴαροι, Suidæ γυναῖκες, Vxores: quæ & ὄαροι.

Οἷά τε, idem significat quod οἷάπερ, nimirum Qualiter, Quemadmodum: vel Tanquam, vt, οἷά τε δημότης, Tanquam priuatus, Vt qui esset priuatus. Legitur apud Hom. etiam & Hesiod.

Οἰάτειον κρέας, t. 2, c. 1253, h. Οἰάτης, propr. t. 2, c. 1251, h

Οἰατὴς, t. 2, c. 1252, h. & 1261, e. obit.

Οἰάω, Solus seu solitarius sum: ab οἶος. Hesych. enim οἰῶντα affert pro μονάζοντα.

Οἴγνυμαι, t. 2, c. 1197, g. Οἰγνύω, ib.

Οἴγω, ib. Οἶδα, t. 1, c. 1111, b

Οἰδαίνομαι, t. 2, c. 1200, f. Οἰδαίνω, ib.

Οἰδαλέος, t. 2, c. 1201, b. Οἰδάνομαι, t. 2, c. 1200, f

Οἰδάνω, ibid.

Οἴδακες, Suidæ sunt οἱ λεγόμενοι φήλικες, & πάντα τὰ μὴ πέπειρα ἀκρόδρυα. Οἰδάω, t. 2, c. 1198, f

Οἵδε, Hi, οὗτοι: ab ὅδε, Hic. Hom. Od. ξ.

Οἰδέω, t. 2, c. 1198, f. Οἴδημα, t. 2, c. 1199, a

Οἰδηματώδης, ib. h. Οἴδησις, t. 2, c. 1200, a

Οἰδιπόδειος, ib. b. Οἰδιπόδης, ib.

Οἴδιπος, ib. Οἰδίπουν pro Οἰδίποδα, ib.

Οἰδίπους, ib. Οἰδίσκω, t. 2, c. 1201, b

Οἴδμα, t. 2, c. 1199, h. Οἶδνον, t. 2, c. 1201, d

Οἶδος, t. 2, c. 1200, b

Οἴεαι, Ionicè & poeticè pro οἴῃ, Putas. Item Suspicaris. Hom. Il. ι, Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι.

Οἰέανος, Vnam solùm vestem habens, Apollon. Rhod. qui & οἰοχίτων infrà.

Οἰέη, s. δορά, t. 2, c. 1254, a. Οἰείη, s. δορά, t. 2, c. 1253, h

Οἴειος, ib. Οἴεται, imperf. t. 2, c. 1259, g

Οἰέτης, t. 1, c. 1294, b

Οἰζὺς, ύος, ἡ, Ærũna, Miseria. κακοπάθεια, ταλαιπωρία. Hom. Od. ρ, ὁμὴν ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν. Odyss. η, ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῒ Πολλῇ, τήν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Il. ν, πόνον τ' ἔχέμεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως. Sic Odyss. ξ, ὀϊζὺν Δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὑμῶν ἕνεκ'. Idem Hom. Od. δ, αἴκε ποθι Ζεὺς Ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. Et Od. δ, Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Itẽ Hesiod. παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος. Inde ADIECT. Ὀϊζυρὸς, Ærumnosus, Calamitosus, Miser. Hom. Il. ρ, Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. Il. υ, ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος. Hesiod. Erg. ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ. Rursum Hom. ὀϊζυραὶ νύκτες dicit: & ὀϊζυρὸς πόλεμος. Il. γ, παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. Est inde & VERB. Ὀϊζύω, significãs Ærumnas & miserias perpetior: κακοπαθῶ, ταλαιπωρῶ. Homer. Odyss. ψ, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε. Et Iliad. γ, Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε καὶ ἐφύλασσε. Apud Hes. legitur etiam Οἰζβύει, expositum itidem μογεῖ, πάσχει: sed haud scio an perperam pro ὀϊζύει.

Οἴη, t. 2, c. 1251, g. & 1253, a. & t. 3, c. 454, h

Οἴηθεν, t. 2, c. 1251, h. Οἰηθῆναι, Putare: ab οἴομαι.

Οἰήϊον, Οἴηκες, Οἰηκίζω, Οἴηξ, in Οἴαξ.

Οἴημα, t. 2, c. 1261, a. Οἰηματίας, ib. b

Οἰημάτιον, ib. Οἴησις, ib. c

A Οἰητέον, Putandum. Aristot. Οἰητὴς, t. 2, c. 1261, e

Οἴιας, Hes. τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα, Pelles ouinas: quæ & οἶαι.

Οἶκα, t. 1, c. 1115, f. Οἴκαδε, t. 2, c. 1219, c

Οἴκαδις, ib. d. Οἰκάδις, ib.

Οἰκανὸς, ib. b. Οἰκάριον, ib.

Οἰκειακὸς, Suidæ idem quod οἰκεῖος.

Οἰκεῖλαι, Hesychio & Suidæ est ἐκβληθῆναι, Eiici seu Eiectum esse. Videtur tamen significare potius Domo eiicere, οἴκου ἐξεῖλαι.

B Οἰκεῖον, τὸ, substant. t. 2, c. 1231, f

Οἰκειοπραγέω, t. 2, c. 1232, e. Οἰκειοπραγία, ib.

Οἰκεῖος, Domesticus, &c. t. 2, c. 1230, h. Οἰκεῖος, oppos. externo, &c. c. 1231, f. Οἰκεῖος, Aptus, c. 1232, c

Οἰκειότης, t. 2, c. 1232, h. Οἰκειοῦμαι, t. 2, c. 1233, c

Οἰκειόω, ib. a. Οἰκείωμα, ib. g

Οἰκείως, t. 2, c. 1232, f. Οἰκείωσις, t. 2, c. 1233, g

Οἰκεομένη, t. 2, c. 1221, c. Οἰκετεία, t. 2, c. 1220, e

Οἰκετεύομαι, ib. Οἰκέτης, t. 2, c. 1219, f

Οἰκετία, t. 2, c. 1220, d. Οἰκετικὸν, τὸ, subst. ib. d

Οἰκετικὸς, ib. c. Οἰκέτις, t. 2, c. 1219, f

C Οἰκεύς, t. 2, c. 1220, e. Οἰκέω, t. 2, c. 1221, a

Οἰκήϊα, τὰ, subst. t. 2, c. 1234, d. Οἰκηϊούμενος, ib. e

Οἰκήϊος, ib. d. Οἴκημα, t. 2, c. 1221, g

Οἰκημάτιον, t. 2, c. 1222, c. Οἰκήσιμος, ib. e

Οἴκησις, ib. d. Οἰκητήριον, ib. f

Οἰκητὴς, ib. g. Οἰκητικὸς, ib.

Οἰκητόρια, τὰ, t. 2, c. 1223, b. Οἰκητὸς, t. 2, c. 1222, h

Οἰκήτωρ, t. 2, c. 1223, a. Οἰκία, t. 2, c. 1218, c

Οἰκιακὸς, ib. e. Suprà οἰκειακός.

Οἰκίδιον, t. 2, c. 1219, a. Οἰκίδιος, ib. b

D Οἰκίζω, t. 2, c. 1227, a. Οἰκιητὴς, t. 2, c. 1220, c

Οἰκικὸς, t. 2, c. 1218, c. Οἰκίον, ib. f

Οἴκισις, t. 2, c. 1227, d. Οἰκίσκη, t. 2, c. 1219, a

Οἰκίσκος, t. 2, c. 1218, g. Οἰκισμὸς, t. 2, c. 1227, d

Οἰκιστὴς, ib. Οἰκιστικῶς, ib. f

Οἴκιστρον, Hes. exp. non solùm οἶκον, Domicilium: sed etiam ἐλεεινόν, Miserabilem. ac si esset ab οἶκτος. verùm id parum consentaneum est.

Οἰκογενὴς, t. 2, c. 1202, f. Οἰκογενὴς, ib. h

E Οἰκοδαίμων, t. 2, c. 1205, g. Οἰκοδέσποινα, t. 2, c. 1203, c

Οἰκοδεσποτέω, ib. b. Οἰκοδεσπότης, t. 2, c. 1202, h

Οἰκοδεσποτικὸς, t. 2, c. 1203, a. Οἰκοδεσπότις, ib. c

Οἰκοδομέω, ib. f. Οἰκοδομὴ, t. 2, c. 1204, c

Οἰκοδόμημα, ib. Οἰκοδόμησις, ib. f

Οἰκοδομητικὸς, ib. Οἰκοδομία, t. 2, c. 1203, e

Οἰκοδομικὴ, sub. τέχνη, ib. e. Οἰκοδομικὸς, ib. d.

Οἰκοδομικῶς, ib. Οἰκοδόμος, ib. c

Οἰκοδομοῦμαι, ib. g. Οἴκοθεν, t. 2, c. 1219, e

Οἴκοθι, ib. d. Οἰκόθυρος, t. 2, c. 1205, g

F Οἴκοι, t. 2, c. 1219, d. Οἰκομανία, t. 2, c. 1205, g

Οἶκόνδε, t. 2, c. 1219, c. Οἰκονέμων, t. 2, c. 1205, g

Οἰκονομέω, t. 2, c. 1208, c. Οἰκονομία, t. 2, c. 1206, g

Οἰκονομαστὴς, t. 2, c. 1208, c. Οἰκονομικὸς, t. 2, c. 1206, c

Οἰκονομικῶς, ib. Οἰκονόμος, t. 2, c. 1205, h

Οἰκόπεδον, t. 2, c. 1209, b. Οἰκοποιὸς, ib. d

Οἰκοπορεῖα, τὰ, ibid. & 1223, b

Οἶκος, Domus, &c. t. 2, c. 1201, f. Οἶκος, Familia, &c. c. 1202, d

Οἰκοσιτία, t. 2, c. 1209, g. Οἰκόσιτος, ib. d

Οἰκοσκοπικὸν, ib. g. Οἰκοσκαφὴς, ib.

G Οἰκοτρίβαιον, t. 2, c. 1210, a. Οἰκοτρίβης, t. 2, c. 1209, h

Οἰκότριψ, ib. Οἰκοτρύβλιον, t. 2, c. 1210, b

Οἰκουμένη, t. 2, c. 1221, c. Οἰκουμενικῇ, aduerb. ib. e

Οἰκουμενικὸς, ib. d. Οἰκουρέω, t. 2, c. 1211, a

Οἰκούρημα, ib. b. Οἰκουρία, t. 2, c. 1210, g

Οἰκουρικὸς, t. 2, c. 1211, a. Οἰκούριον, ib. c

Οἰκουρὸς, t. 2, c. 1210, d. Οἰκοῦρος, ib.

Οἰκοφθορέω, ib. c. Οἰκοφθορία, ib. b

Οἰκοφθόρος, ib. Οἰκοφυλακέω, ib. d

Οἰκοφυλάκιον, τὸ, ib. Οἰκοφύλαξ, ib.

H Οἰκτείρημα, t. 2, c. 1235, h. Οἴκτιρμα, t. 2, c. 1236, a

Οἰκτείρομαι, t. 2, c. 1235, h. Οἰκτείρω, ib. g

Οἰκτίζομαι, ib. c. Οἰκτίζω, ib. b

Οἰκτικὸς, ib. Οἰκτιρμὸς, t. 2, c. 1236, a

Οἰκτίρμων, ib. Οἰκτισμὸς, t. 2, c. 1235, e

Οἴκτιστα, t. 2, c. 1236, e. Οἴκτιστος, ib.

Οἰκτίσως,t.2,c.1236,e. Οἶκτος,t.2,c.1234,e
Οἰκτότερος,t.2,c.1236,f. Οἴκτρα,aduerb.ib.d
Οἰκτείζεσθαι,ib.g. Οἰκτρέω,ib.f
Οἰκτρολογία,t.2,c.634,f.& 1236,f
Οἰκτρός,t.2,c.1236,c. Οἰκτρότης,ib.d
Οἰκτροχέω,ib.f. Οἰκτρῶς,ib.d

Οἰκώς, idem quod ἐοικώς, sed hoc magis Atticum est. Significat autem Similis. Herodot. οἰκὼς μάλιστα τὸ εἶδος, corporis habitu quàm simillimus. Idem εἰκότα, vt ἐοικότα, vocat Probabilia, Verisimilia, Consentanea.

Οἰκωφελής,t.2,c.1211,h. Οἰκωφελία,ib.
Οἰκωφελῶς,ib. Οἶμα,t.2,c.1239,g
Οἶμαι,t.2,c.1260,a
Οἰμάω siue Οἰμάω,t.2,c.1239,e
Οἴμη, Via,&c.t.2,c.1236,g. Οἴμη,ᾠδή,&c.c.1237,d
Οἴμημα,t.2,c.1239,g. Οἴμοι,vide in Οἴ.
Οἰμονοπήϊαι,t.3,c.154,b
Οἶμος, Via,&c.t.2,c.1236,g. Οἶμος, Virga,&c.c.1237,b

Οἰμώζω, Ploro, Eiulo: verbum factũ παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν, vt αἰάζω deriuatũ παρὰ τὸ αἶ αἶ λέγειν. Hom. Il.ο, Ὤιμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ καταπρηνέεσσ' his verbis immediatè subiungens, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα: indicánsque οἰμώζειν & ὀλοφύρεσθαι esse synonyma. Et Il.χ, Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ. Sophocles cũ accusatiuo pro Defleo, Deploro, Eiulatu & lamentis prosequor: ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ 'πίδοιμι, θανόντ' ἂν οἰμώξειας. At quum aliquis alicui οἰμώζειν λέγει, imprecatur ei vt pœnas luat. quia fletus & eiulatio pœnas consequitur. Aristoph. Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι. pro quo mox eodem signif. κλάειν ἐγώ γέ σοι λέγω. Paulo pòst, οἰμώξει μακρά, Pœnas dabis, & non leues. Sic Plutarch. Artox. οἰμώξεται μέντοι τούτων ὅς ἂν ἐμοὶ προσαγάγῃ τὰς χεῖρας. Et apud Xenoph. Hellen. 2, Theramenes Satyro dicenti sibi ὅτι οἰμώξοιτο εἰ μὴ σιωπήσειεν, per interrogationem respondet, Ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; Quòd si taceam, an pœnas non dabo? Sic Diogenes in epistola quadam ad Græcos, Διογένης τοῖς καλουμένοις Ἕλλησιν οἰμώζειν. licet ibi & in propria significatione accipi queat, vtpote oppositum τῷ χαίρειν. INDE Οἰμωκτός, Deplorandus, Lamentabilis, Lacrymabilis. apud Aristoph. ET Οἰμωκτί, Cum ploratu & eiulatu. Est inde ETIAM Οἰμωγή, Ploratus, Eiulatus. Homer. Iliad.δ,& θ, Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. Iliad.χ, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Xenoph. Hellen. 2, οἰμωγὴ ἐκ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστυ διῆκεν. Herodian. libro 7, πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων. Et Synes. in Epist. ὢ ἄκουσμα σκυθρωπόν, ἀνδρῶν οἰμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί, παίδων ὀλοφυρμοί. Vbi quidam οἰμωγάς volunt esse Gemitus: & ὀλολυγάς, Vlulatus. Apud Hes. legitur & Οἰμωξία, expositum τὸ οἰμῶξαι.

Οἴνα, Hesychio Folia vitis, Pampini. quæ & οἴναρα.

Οἰνάγγα,t.2,c.1242,g. Οἰναγωγός,ib.
Οἰναῖος,propr.t.2,c.1248,d. Οἰναιθα,ib.f
Οἰναίθη,ib. Οἰναίθινος,t.2,c.1249,b
Οἰναιδις,ib.d. Οἰνάρεος,ib.e
Οἰναρίζω,ib. Οἰνάριον,t.2,c.1246,e
Οἰναρίς,t.2,c.1249,e. Οἴναρον,ib.d
Οἴναρος,ib.e. Οἰνάς,t.2,c.1248,a.& 1249,f
Οἰναχθής,t.2,c.1242,g. Οἰνάω,t.2,c.1247,e
Οἰνέλαιον,t.2,c.1242,g. Οἰνεύομαι,t.2,c.1248,a
Οἴνη,ib.c. Οἴνη,propr.ib.d
Οἰνηρός,t.2,c.1245,h. Οἰνήρυσις,t.2,c.1242,h
Οἰνηστήρια,τὰ,t.2,c.1247,g. Οἰνιαξ,t.2,c.1248,b
Οἰνίας,ib. Οἰνιαστήρια,τὰ,t.2,c.1247,f
Οἰνίζω,ib.c. Οἴνινος,t.2,c.1246,b
Οἰνίσκος,ib.e. Οἰνιστήρια,τὰ,t.2,c.1247,e
Οἰνίσρια,ib.g. Οἰνοαῖος,propr.t.2,c.1248,e
Οἰνοβαρέω,t.2,c.1240,b. Οἰνοβαρής,ib.
Οἰνοβρώς,ib.c. Οἰνογάλα,ib.
Οἰνόγαρον,ib.d. Οἰνογευστέω,ib.
Οἰνόεις,t.2,c.1246,b. Οἰνόη,propr.t.2,c.1248,e
Οἰνοθέω,t.2,c.1240,d. Οἰνοθήτης,ib.
Οἰνοθήρας,ib.e. Οἰνοθρεῖς,ib.f
Οἰνοκάχλη,ib.g. Οἰνόληπτος,ib.
Οἰνομανής,ib. Οἰνόμελι,ib.h

A Οἰνομήτωρ,t.2,c.1241,g. Οἶνον,t.2,c.1249,d
Οἰνοπέδη,t.2,c.1241,g. Οἰνόπεδον,τὸ,subst.ib.a
Οἰνόπεδος,adiect.ib.b. Οἰνοπίπης,ib.
Οἰνοπίπης,t.2,c.1243,a. Οἰνοπλάνης,t.2,c.1241,c
Οἰνοπληθής,ib. Οἰνοπλήξ,ib.
Οἰνοποιέω,ib.d. Οἰνοποιΐα,ib.
Οἰνοποιός,ib. Οἰνοποσία,ib.
Οἰνοποτάζω,ibid.e
Οἰνοποτέω,ibid. & t.3,c.303,d
Οἰνοπότης,t.2,c.1241,d.& t.3,c.303,d
B Οἰνοπότις,t.2,c.1241,e. Οἰνόπτης,t.2,c.1243,b
Οἰνοπωλέω,t.2,c.1241,f. Οἰνοπώλης,ib.
Οἰνοπώλιον,ib. Οἶνος,t.2,c.1239,g
Οἰνόσπονδος,t.2,c.1241,f. Οἰνοσσός,t.3,c.1226,a
Οἰνοῦμαι,t.2,c.1246,f. Οἰνοῦσαι,propr.ib.e
Οἰνουσσαῖος,propr.ib. Οἰνούσιος,ib.
Οἰνοῦσσα,ib.d. Οἰνοῦττα,ib.c
Οἰνοφερής,t.2,c.1241,f. Οἰνοφλυγέω,ib.g
Οἰνοφλυγία,ib. Οἰνόφλυκτος,ib.h
Οἰνόφλυξ,ib,g. Οἰνοφόρος,ib.h
C Οἰνοφύλαξ,t.2,c.1242,a. Οἰνόφυτα,propr.ib.
Οἰνόφυτον,ib. Οἰνόχημα,t.2,c.1243,f
Οἰνοχοεία,t.2,c.1242,f. Οἰνοχοεύω,ib.e
Οἰνοχοέω,ib.c. Οἰνοχόη,ib.b
Οἰνοχόημα,ib.d. Οἰνοχόος,ib.a
Οἰνοχοοῦμαι,ib.d. Οἰνοχοεύς,ib.f
Οἰνόψ,t.2,c.1243,d. Οἰνόω,t.2,c.1246,f
Οἰνωάτης,propr.t.2,c.1248,e. Οἰνωάτις,ib.
Οἰνώδης,t.2,c.1245,g. Οἰνών,propr.t.2,c.1248,e
Οἰνών,t.2,c.1246,e. Οἰνωπός,t.2,c.1243,e
D Οἰνωσις,t.2,c.1247,a. Οἴνωτρος,t.2,c.1249,f
Οἰόβιος,t.1,c.738,c. Οἰοβώτης,t.1,c.781,d
Οἰόγαμος,t.1,c.815,a. Οἰόζωνος,t.1,c.1411,f
Οἰόθεν,t.3,c.455,a. Οἰόθι,ib.
Οἶμαι, seu Οἴομαι,t.2,c.1259,b
Οἷον,aduerb.t.3,c.454,b. Οἷόν, Possibile,t.3,c.452,e
Οἷον,aduerb.t.3,c.454,h. Οἱονεί,ib.d
Οἰονόμος, affertur pro Solus pascens, In solitudine pascẽs.
Οἷόν τι,t.3,c.452,g. Οἰοπάτη,t.2,c.1250,c
Οἰοπέδιλος, Vnum solummodo habens talare, seu calceũ.
Οἰοπόκος,t.2,c.1250,b

E Οἰοπόλος, interdum significat, Qui circa oues versatur. vt scholiast. Apollonii Argon. lib.2, οἰοπόλοι expon. αἱ περὶ τὰ πρόβατα πολοῦσαι. Interdum Solitarius, Qui solus alicubi versatur. Dicitur etiã de loco aliquo, vel eo in quo oues versari solent, vel eo in quo τινὰ solus versari queas, Desertus. Homer. Iliad.ρ, τὸ δὲ χαίεται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμοῖ ἐν οἰοπόλῳ. Iliad.ω, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι. INDE Οἰοπολεῖν, Solitarium esse, Solum alicubi versari: vel In locis solis versari, In solitudine degere. in Epigramm.

F Οἷος, Qualis,&c.t.3,c.451,e. Οἷος δήποτε & Οἷος δήποτε,t.3,c.454,a. Οἷος δήποτ' οὖν & Οἷος δηποτοῦν,ib. Οἷος οὖν, pro οἷος,t.4,c.810,g. Οἷος οὖν,ib.b. Οἷόσπερ,t.3,c.454,a. Οἷός τι,ib.

Οἶος, pro Solus,&c.t.3,c.454,g
Ὄϊος,t.2,c.1251,g. Οἰοφάγος,t.2,c.1250,b
Οἰοχίτων,ibidem.

Οἰόω,ῶ, idem quod μονόω, Solum reddo, Desolo, Destituo, Viduo. Vtitur hoc verbo Homer. Il.λ, canens, Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή. Vbi schol. exp. ἐμονώθη τῆς παρὰ τῶν θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐγένετο.

G Οἴπερ,t.2,c.1507,a. Οἴπωτον,t.2,c.1250,b
Οἶς, siue Ὄϊς,t.2,c.1249,g

Οἷς, Quibus: à nom. ὅς. Accipitur etiam pro ἐφ' οἷς, Ob quæ, Propterquæ. Aphthon. ἀτυχοῦσιν ἄνθρωποι πλέονες, καὶ ταῖς ναυσὶ διαφθείρουσιν ἐπιόντος χειμῶνος· ὑ μὴν ἐνθένδε τὸ πλεῖν καταλύουσιν οἷς ἐν μέρει πεπόνθασι. Item pro Quatenus. vt ᾗ. seu Eo quòd, διότι. Idem in lege de mœchis,

H οὐκ ἐπὶ παντὶ τὸ γραφεὶν αἰτιῶμαι. οἷς μὲν γὰρ αἰρεῖ μοιχόν, ἐπαινῶ τὸ ψήφισμα· δι' ὧν δὲ δικαστῶν οὐκ ἀνέμεινε ψῆφον, αἰτιῶμαι τὴν αἵρεσιν.

Οἶσθα,t.1,c.1111,e. Οἰσθήσομαι,t.4,c.81,b
Οἶσμα, Gaza dicitur vertisse Elatio.
Οἶσον, Funis. σχοινίον, Hesych. Propriè οἶσα esse dicuntur Funes nautici, Retinacula nauium. Lycophron εὖσα vo-

cauit, Ionicè, vt annotat schol. Alioqui οἴσει est A
etiam aor.1 imp.modi: Ferà them. οἴω.

Οἰσόκαρπον & Οἰσός, vide infrà in Οἰσύα.

Οἰσοφάγος, t.4, h

Οἴσαι, & Οἰσάτη, Hesychio ἡ κόπρος τῶν προβάτων, seu ὁ ῥύπος τῶν προβάτων.

Οἴσπη, t.2, c.1251, f. Οἰσπώτη, t.2, c.1250, c
Οἰστος, t.2, c.1261, b. Οἴστευμα, ib.f
Οἰστευτήρ, ib. Οἰστεύω, ib.e
Οἴσπη, t.2, c.1503, d. Οἰστοδόκη, t.2, c.1262, e B
Οἰστοθήκη, ib.
Οἰστός, Tolerabilis, &c.ib.b. Οἰστός, Sagitta, &c.ib.d
Οἰστοῦχος, ib.e. Οἰστράω, t.2, c.1255, b
Οἰστρέω, ib. Οἰστρήεις, ib.
Οἰστρηλασία, t.2, c.1254, g. Οἰστρηλατέω, & Οἰστρηλατέομαι, ibid.
Οἴστρημα, t.2, c.1255, d Οἴστρησις, ib.
Οἰστροβολέω, t.2, c.1254, e. Οἰστροδίνητος, ib.
Οἰστρομανής, t.2, c.1255, a. Οἰστροπλήξ, t.2, c.1254, f
Οἶστρος, t.2, c.1254, a
Οἰστρόω, t.2, c.1255, c. Οἰστροῦμαι, ib.d C
Οἰστρώδης, ibid.a

Οἰσύα, ας, ἡ, Eustathio & Suidæ est ἱμαντῶδες φυτόν, idem ac ἰτέα, Planta è vitilium seu viminum genere, Salix. de cuius generibus & vsu hæc Plin.lib.16, c.37, Et in proceritatem magnā emittunt iugis vinearum perticas, pariúntque baltheo corticis vincula: & aliæ virgas sequacis ad vincturas lentitiæ. aliæ prætenues, viminibus texendis spectabili subtilitate: rursus aliæ firmiores, corbibus ac plurimæ agricolarum supellectili: candidiores, ablato cortice, leuique tractatu, vilioribus vasis quàm vt è corio fiant. A Poll. esse dicitur λύγος: quæ est Salix viminalis Plinii: hoc est ferēs virgas sequacis ad vincturam lentitiæ. VNDE Οἰσυπλόκος, eodem Poll. teste, dicitur ὁ τὰς οἰσύας πλέκων, Qui salices contexit. ET Οἰσυουργός apud Eupolin, Qui vasa & instrumenta è salice texit. Inde ET Οἰσύϊνος, Confectus è salice, Salignus: seu vimineus. vimen enim est salix viminalis. Hom.Od.ε, de rate Vlyssis, Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, virgis salignis, ῥάβδοις τῆς ἰτέας. Itidem apud Poll. οἰσύϊνα σκεύη: apud Eust. οἰσύϊνοι κόφινοι: apud Suidam οἰσύϊνον σχοινίον ἰτέας. Fuerunt & arma quædam οἰσύϊνα. Thuc. apud Suid. ναύτας ἐξώπλισεν ἀσπίσι φαύλαις καὶ οἰσυΐναις ταῖς πολλαῖς. Et Eunapius ibidē, de Parthis, οἰσυΐνας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα πλοκήν τινα πιλωτὸν ἐπιτηδεύματα. Affertur & Οἰσύς, ύος, ὁ, pro fœminino οἰσύα: sed sine vllo testimonio. Alioqui & Οἶσος siue Οἰσός dicitur ἡ οἰσύα teste Eustathio, apud quē properispωmenωs scriptum est: oxytonωs apud Theophr. Hist.plant.lib.6, c.2, vbi de cneoro dicit, γλίσχρον δὲ σφόδρα. διὸ καὶ χρῶνται πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν, ὥσπερ τῷ οἰσῷ. Vtroque modo apud Hesychium, scribētem, οἰσοί, γένος σχοινίου. Et rursum, πλέγμασι τοῖς ἀπὸ οἴσων γεγενημένοις. Inde COMPOS. Οἰσόκαρπον, Fructus seu granum salicis. Eust.p.834, de λύγος loquens, φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν. ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον, τὸ κατά τινας ἀγνόκοκκον.

Οἰσύϊνος, Οἰσυπλόκος, Οἰσυουργός, in Οἰσύα.

Οἰσύπειον, t.2, c.1251, f. Οἰσύπη, t.2, c.1250, e
Οἰσυπηρός, t.2, c.1251, d. Οἰσυπίς, ib.e
Οἴσυπος, t.2, c.1250, e. Οἰσυπώδης, t.2, c.1251, e
Οἰσύς, vide in Οἰσύα. Οἰτός, t.2, c.977, d
Οἰτοφορία, ib. Οἴτυες, t.2, c.1503, d

Οἶτος, ου, ὁ, Ærumna, Calamitas: κακοπάθεια. Item Exitium. quemadmodum ab Hesychio quoque exponitur & πόνος ac κακοπάθεια, Labor, Ærumna, Mala, Miseriæ: & μόρος, ὄλεθρος, Infelix fatum, Fatalia mala, Interitus. Hom. Od.α, Τούτῳ οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. Et Il.ω, Ὅς μοι κακὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπεις. Il.θ, Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. Od.γ, τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον Μηνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

Οἰφεῖν, Hesychio ὀχεύειν, Inire. Dicitur etiam Οἰφᾶν pro eodem. vt apud Athen.l.13, οὕτως γὰρ ἄριστα χωλὸς οἰφᾷ. Eust. barytonωs habet Οἴφειν & οἴφεσθαι, exponi dicens ὀχεύειν & ὀχεύεσθαι: indéque deriuans οἰφόλης cum synonymo φιλοίφας. Sed perispωmenωs potius dicendum videtur οἰφεῖν siue οἰφᾶν: vt & schol. Theocr. ait οἰφεῖν esse τὸ συνουσιάζειν, velut in prouerbio, ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. indéque apud Theocritū esse φιλοίφα significās φιλοσυνουσιαστά: & apud Alexandrinos κόσσιφοι hinc nominari τὴν κόρην οἰφώλημον: necnon οἰφωλὴς γυνή. Hæc ille. Sed pro isto οἰφωλής reponēdum οἰφολίς ex Hesychio, exponente καταφερής, μάχλος, παγχπώσα, Prona in venerem, Libidinosa, Virum appetens. nisi paroxytonωs potius scribendum οἰφόλις, vt in masc.gen. οἰφόλης, apud Eust. quod magis probo: quum itidem κορυφόλης dicatur à κορύπτω, & μαινόλης à μαίνω siue μαίνομαι. Sed miror cur idem Hes. quum οἰφολίς exponat καταφερής, μάχλος, παγχπώσα, οἰφόλης contrà esse velit ὁ μὴ καταφερὴς πρὸς γυναῖκα, ἀλλ' ἐγκρατής, Non pronus in mulieres sed cōtinens. parum enim hoc verisimile videtur. quare Eustathio potius assentior.

Οἰχμή, Hesychio δούλη, Serua, Ancilla.

Οἰχνέσκω, t.2, c.1258, c. Οἰχνέω, ib.
Οἴχομαι, t.2, c.1256, a. Οἴχωκα, ib.h

Οἰχωρός, Hesychio οἰκουρός, Custos domus.

Οἴω, Fero, &c.t.2, c.1261, h. Οἴω, seu ὀΐω, Puto, &c.t.2, c.1258, f. Οἰώ, t.2, c.1259, a.

Οἰωή, affertur pro Impetus: sed ἀμαρτύρως. potius id ἰωή diceretur.

Οἰωνίζομαι, t.2, c.1263, h. Οἰωνική, s. ἐπιστήμη, ib.
Οἰωνικός, ib. Οἰώνισμα, t.2, c.1264, b.
Οἰωνιστήριον, ib.d. Οἰωνιστής, ib.
Οἰωνιστική, s. ἐπιστήμη, ibid.e. Οἰωνιστικός, ib.d.
Οἰωνόβρωτος, t.2, c.1263, d. Οἰωνοθέτης, ib.e D
Οἰωνομαντεία, ib. Οἰωνομαντική, s. ἐπιστήμη, ib.f.
Οἰωνόμαντις, ib.e. Οἰωνοπόλος, ib.f
Οἰωνός, Auis, &c.t.2, c.1261, g. Οἰωνός, Augurium, &c. t.2, c.1263, a.
Οἰωνοσκοπεῖον, t.2, c.1263, g. Οἰωνοσκοπία, ib.
Οἰωνοσκοπική, s. ἐπιστήμη, ib. Οἰωνοσκοπικός, ib.f.
Οἰωνοσκόπος, ib. Οἰωνοσκοποῦμαι, ib.g.
Οἴως, t.3, c.454, g

Οἰωτὸς χιτών, Hesychio ὁ ἀπὸ ἐρίων, Tunica è pellibus ouium, vt μυωτὸς χιτών ex pellibus murium. E

Ὀκέλλω, t.2, c.108, h. Ὄκεν, t.2, c.1503, a

Ὄκκα, Doricè pro ὅτε dicitur, Quando: vt πόκα pro πότε. Theocr. Ω. πολὺς ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται.

Ὄκκαβος, Hes. τὰ περὶ τὸν βραχίονα ψέλια.

Ὄκκον, idem Hes. ὀφθαλμὸν, Oculum.

Ὀκκύλαι, idem τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερνῶν καθέζεσθαι, Flexis genibus sidere.

Ὀκλαδία, t.2, c.1265, d. Ὀκλαδίας, ib.e
Ὀκλαδιάω, ib.f. Ὀκλαδόν, ib.d
Ὀκλάζω, t.2, c.1264, f. Ὀκλάξ, t.2, c.1265, c. & t.1, c.1893, d F
Ὄκλασις, t.2, c.1265, c. Ὄκλασμα, ib.b
Ὀκλασί, ib.c. Ὀκνέω, t.2, c.1267, c.
Ὀκνέομαι, ib.h. Ὀκνέω, ib.c
Ὀκνηρία, ib. Ὀκνηρός, ib.a
Ὀκνηρῶς, ib.

Ὀκνητέον, Pigrandum, Reformidandum. Plato.

Ὀκνία, t.2, c.1267, c.

Ὄκνος, t.2, c.1265, h. Ὄκνος, propr. t.2, c.1266, e
Ὀκνώδης, ib.h

Ὀκόθεν, Vnde: Ionicè pro ὁπόθεν.

Ὀκοῖος, Qualis: Ionicè itidem pro ὁποῖος. G

Ὀκόσος, pro ὁπόσος, t.3, c.494, c

Ὀκότε, Ionicè itidem pro ὁπότε, Quando.

Ὄκου, itidem pro ὅπου, Vbi: vel Postquam.

Ὀκρία, ab Etymologo & lexico meo veteri esse dicitur πέτρα, deriuarique παρὰ τὰς ἄκρας, quæ sunt ἐξοχαὶ, Eminentiæ, montium videlicet aut rupium. Eius exemplum hoc afferunt ex Hom. δι' ὀκρίας ἠνεμοέσσας. Verùm iis non assentior, dicóque scribendum ὄκριας, à nominatiuo ὄκρις, idem significante quod ἄκρις, Summū cacumen. præsertim quū quædam exemplaria habeāt ἄκριας pro illo ὄκριας, Odyss.ι, v.399. illúdque ἄκριας reperiatur & alibi. vt Odyss.π, σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας. Et Odyss. κ, Πῆ δ' αὖτ' ὦ δύστηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; Rursum apud eos legitur oxytonωs Ὀκρίς, vt & H

apud Galen. in Lexico Hippocrateo, exponentem ἐξοχὴ περιμήκης, eminentia seu prominentia oblongior. sed rectius manuscriptus codex habet paroxytonως ὄκρις: ex quo ὄκρις COMPOS. Ὀκριοειδὴς, quo Hippocr. vtitur in libro De articulis, sic scribens, τοῖσι γὰρ τούτοισι ἐπιπώρωμα ἴσχει ἡ ῥὶς, καὶ ὀκριοειδεστέρη τινὶ γίνεται, similisq; fit ὄκριϊ, hoc est prominentiæ oblongiori. Ex eodem DERIV. Ὀκριόεις, εντος, ὁ, significans itidem Prominentias oblongas habens: Eustathio ἔχων ἄκρας καὶ ὀξύτητας, habens acutas eminentias. vt apud Hom. Iliad. θ, βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι. Et Odyss. ι, Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. Alii id ὀκριόεντι interpretantur τραχεῖ, Aspero: dicentes ὄκριν itidem esse τραχὺν λίθον, lapidem asperum. Certè VERB. Ὀκριᾶσθαι exponitur itidem τραχύνεσθαι, Asperari seu Exasperari: apud Hom. Odyss. σ, de Iro & Vlysse contendentibus, Ὣς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο. vbi Hesych. itidem exp. ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Affert idem ET Ὀκριάζων pro τραχυνόμενος. Sed notandùm, hoc ὀκριάζων quidem, & Ὀκριός, (quod ab eo propriè esse dicitur ὁ τραχὺς λίθος, Lapis asper, Saxum asperum) & ὀκριόεντι, scripta esse per ι in secũda à principio syllaba: ὀκρυόεν autem & ὀκρυόωντο per υ. Cuius scripturæ Eustath. quoque, Etymolog. & lex. meum vetus meminere, sed ei aliud etymon tribuentes, ὀκρυόεις nimirum deriuatum volentes παρὰ τὸ κρύος, pleonasmo τοῦ κατ' ἀρχὴν ο, ideóque exponentes ῥιγεδανὸς, φρικώδης, φρικτὸς, Rigidus, Horrendus: apud Homer. Il. ζ, in oratione Helenæ ad Hectorem, Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης. vt Paris κύων ὀκρυόεσσα dicatur quoniam eius causa multæ pugnantium animæ τῷ κρυερῷ ᾅδῃ demissæ fuerunt, ideóque Horrendus & fugitandus.

Ὀκριάζω & Ὀκριάομαι, vide in præced. Ὀκρία.

Ὀκρίβας, nonnullis est ἄγριος κριὸς, Aries syluaticus: forsan παρὰ τὸ τὰς ἀκρίας βαίνειν: aliis κλίμαξ, Scala, vtpote qua vtamur ad conscendenda loca prærupta & edita. Sed propriè ita nominatur τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ ῥαψῳδοὶ ἠγωνίζοντο: seu, vt alii volunt, κιλλίβας τρισκελὴς ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου ἔλεγον. Ita Hesych. In posteriore significatione Plato in Sympos. ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην, ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ascendentis pulpitum cum histrionibus. Pictores etiam ὀκρίβαντι vtebantur. nam vt Poll. tradit lib. 7, cap. 28, de instrumento pictorum, lignum illud τρισκελὲς ἐφ' οὗ αἱ πίνακες ἐρείδονται ὅταν γράφονται, nominatur ὀκρίβας & κιλλίβας. Ὀκριβαντες Hesychio sunt præterea ἐμβάται. At Ὀκρίβαντα esse dicit σχῆμα ἡνιόχου.

Ὀκριοειδὴς, Ὀκριόεις, Ὄκρις, Ὀκρὶς, Ὀκρυόεις, Ὀκρυόωντο, vide paulo antè in Ὀκρία.

Ὀκτάβλωμος, Qui octò bucellarum seu turundarum est. Hesiod. Erg. Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον.

Ὀκτάδιον, Hesychio καλάθιον πρὸς ὀρνιθεῖα.

Ὀκτάεδρος, t.1, c.1085, h. Ὀκταετηρὶς, t.1, c.1295, e

Ὀκταέτης, t.1, c.1294, c. Ὀκταέτις, ib.

Ὀκταήμερος, t.1, c.1463, c. Ὀκτάκις, Octies.

Ὀκτακισχιλίη ἀσπὶς, t.4, c.512, a.

Ὀκτακισχίλιοι, ibid. a

Ὀκτάκνημος, t.2, c.285, b. Ὀκτακόσιοι, Octingenti. Thuc.

Ὀκταμηνιαῖος, t.2, c.919, b. Ὀκτάμηνος, t.2, c.918, c

Ὀκτάπηχυς, t.3, c.285, c. Ὀκταπλάσιος, t.1, c.489, f

Ὀκταπόδης, t.3, c.514, f. Ὀκτάπους, t.3, c.511, f

Ὀκτάρρυμος, t.1, c.1263, h. Ὀκτάρυμος, ib.

Ὀκτάστυλος, t.1, c.1808, f. Ὀκτήρης, t.1, c.1250, d

Ὀκτὼ, Octo. Plut. τὰ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, Numerus octonarius.

Ὀκτώβριος, recentiores Græci dicunt pro Latino October: & Plut. εἰδοῖς ὀκτωβρίαις pro Idibus octobribus.

Ὀκτωκαίδεκα, Octodecim, Duodeuiginti. VNDE Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, Qui octodecim cubitorum est. Diodor. ὀκτωκαιδεκαπήχεις δοκοί. ET Ὀκτωκαιδεκέτης, Octodecim annos natus. Demosth. συνέβη γάρ μοι ὀκτωκαιδεκέτῃ γῆμαι. Deriuatum inde & ordinale NOMEN Ὀκτωκαιδέκατος, Decimusoctauus seu Octauusdecimus.

Ὀκτώπους, t.3, c.511, g. Ὀκτώπηχυς, t.3, c.285, c

Ὀκτώπους, t.3, c.511, g. Ὀκχέω, t.2, c.1582, a

Ὀκχέομαι, ib. b. Ὀκχὴ, ib. Ὄκχος, ib.

Ὄκως, Ionicè pro ὅπως dicitur. Herodot.

Ὀκωχεύειν, Hes. ἔχειν, συνέχειν, Habere, Continere.

¶ Ὀλαεῖ & Ὀλαθεῖ, idem affert pro ἐνοχλεῖ.

Ὀλαὶ, αἱ, t.2, c.1287, e. Ὀλαὶ, ib. f

Ὀλαιμὸς, & Ὄλαιμος, παρὰ τὰς ὀλὰς dicitur ὁ σπερμολόγος, ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων. Lex. meum vet. & Etym. Meminit & Hesych. Ὀλαιμὸς afferens pro ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων: & Ὀλαιποὶ ac Ὀλαποὶ pro σπερμολόγοι.

Ὀλάργυρος, Totus argenteus, Qui ex solido argento est. Athen. τράπεζα ὁλάργυρος δωδεκάπηχυς.

Ὀλβάχιον, pleonasmo τοῦ β pro ὀλάχιον, dicitur, τὸ τὰς ὀλὰς ἔχον, hoc est κανοῦν ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰς οὐλάς. Ita lexicum meum vet. in Δερβιστήρ: serie autem sua habet Ὄλαχον & Ὄλβαχον, remittens ad prædictum Δερβιστήρ. Hes. Ὀλβάχιον affert pro κανοῦν, ex Dinolocho.

Ὀλβιάζω, t.2, c.1269, e Ὀλβίζω, ib. d

Ὀλβιογάστωρ, ib. c

Ὀλβιοδαίμων, t.1, c.897, e. & t.2, c.1269, c

Ὀλβιοεργὸς, t.2, c.1269, c. Ὄλβιος, ib. a

Ὀλβοδότειρα, t.2, c.1268, g. Ὀλβοδοτὴρ, ib.

Ὀλβοδότης, ib. f. Ὄλβος, ibid. e

Ὀλβοφόρος, ib. g. Ὀλέθριος, t.2, c.1274, f

Ὄλεθρος, Perditio, &c. t.2, c.173, h. Ὄλεθρος, de homine dictum, c.1274, b

Ὀλειὸς, t.2, c.1278, f. Ὀλέκρανες, t.4, c.774, f

Ὀλέκρανον, ib. e. Ὀλέκω, t.2, c.1278, c

Ὀλέκομαι, ib. d. Ὀλερὸν, t.2, c.1287, g

Ὀλεσήνωρ, t.2, c.1273, f. Ὀλεσίβωλος, ib.

Ὀλεσίθηρος, ib.

Ὀλεσίκρανον, affertur pro ὀλέκρανον: sed ὁμαρτύρως.

Ὀλέσκω, t.2, c.1278, d. Ὀλέστιον, t.2, c.1522, h

Ὀλέτειρα, t.2, c.1273, g. Ὀλετὴρ, ib.

Ὀλέω, ib. a. Inde Ionicum ὀλέεσκεν pro ὤλεε, Perdebat: apud Hom. Iliad. η, de Hectore, Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ προμάχοισι νέεσσι. licet alii esse velint hoc loco pleonasmum τοῦ ε, & deriuent à them. ὀλέσκω. At ὀληθεὶς, Hes. affert pro ὀδυνηθεὶς, Dolore affectus.

Ὀλητῆρες, οἱ, t.2, c.1273, g

Ὀλιβάξαι, Hesychio ὀλισθεῖν, Labi, Lapsare: afferenti itidẽ ὀλιβρὸν pro ὀλισθηρὸν, λεῖον, ἐπισφαλὲς, Lubricum.

Ὀλίγα, t.2, c.1272, d. Ὀλιγαιμία, t.1, c.161, a

Ὀλίγαιμος, t.1, c.160, h. Ὀλιγάκις, t.2, c.1272, d

Ὀλιγανδρέω, t.1, c.437, a. Ὀλιγανδρία, ib. b

Ὀλιγανθρωπία, t.1, c.454, c. Ὀλιγαργία, t.2, c.1271, h

Ὀλιγαρκεια, t.1, c.539, f. Ὀλιγαρκὴς, ib.

Ὀλιγαρκία, t.1, c.225, f. & 539, f

Ὀλιγαρτία, t.1, c.225, f. Ὀλιγαρχέω, t.1, c.560, e

Ὀλιγαρχία, ib. c. Ὀλιγαρχικὸς, ib. d

Ὀλιγαύλαξ, t.2, c.1271, h. Ὀλιγαχόθεν, t.2, c.1272, d

Ὀλιγαχοῦ, ib. Ὀλιγηπελέω, t.2, c.1271, g

Ὀλιγηπελίη, ib. Ὀλιγηρεσία, t.2, c.1272, a

Ὀλίγινθα, ib. e. Dicitur vt μίνυνθα. cui & συνώνυμει.

Ὀλίγιοι, t.2, c.1272, e. Ὀλιγίστατος, ib. b

Ὀλίγιστος, ib. a. Ὀλιγίστως, ib. b

Ὀλιγόαιμος, t.1, c.160, h. Ὀλιγόβιος, t.1, c.738, d

Ὀλιγογνώμων, t.2, c.1271, e.

Ὀλιγογόνατος, t.1, c.1892, e. & t.2, c.1271, e

Ὀλιγόγονος, t.1, c.842, a. Ὀλιγοδεὴς, t.1, c.916, f

Ὀλιγοδεΐα, ibid. Ὀλιγοδεία, ibid.

Ὀλιγοδίαιτος, t.1, c.983, c. Ὀλιγοδρανέω, t.1, c.1049, d

Ὀλιγοδρανὴς, ibid. Ὀλιγοδρανία, ib.

Ὀλιγοελαιόω, t.2, c.1271, f. Ὀλιγοέτης, t.1, c.1294, c

Ὀλιγοετία, ib. Ὀλίγοζος, t.2, c.1191, h

Ὀλιγόθερμος, t.2, c.1271, f. Ὀλιγοκάλαμος, ib.

Ὀλιγόκαρπος, t.2, c.79, a. Ὀλιγόκαυλα, t.2, c.93, e

Ὀλιγομαθὴς, t.2, c.787, d. Ὀλιγομαθος, t.2, c.945, e

Ὀλιγομυθία, t.2, c.1271, f. Ὀλιγόμυθος, ib.

Ὀλίγον, t.2, c.1270, d. & t.3, c.56, e. ob.

Ὀλιγόπαις, t.3, c.14, b. Ὀλιγοπλεέω, t.2, c.1271, g

Ὀλιγοπλοΐα, ib. Ὀλιγόπιστος, t.3, c.140, g

Ὀλιγόπολις, t.3, c.468, g. Ὀλιγοποσία, t.3, c.302, e

Ὀλιγοποτέω, t.3, c.303, b. Ὀλιγοπότης, ib.

Ὀλιγόπτερος, t.1, c.1716, d. Ὀλιγόπυρος, t.3, c.639, h

Ὀλίγος, Paucus, &c. t.2, 1269, e. Ὀλίγος, l. χρόνος, &c. c.1270, b. Ὀλίγος, Paruus, t.2, c.1271, c

Ὀλιγοσιτέω, t.3, c.793, b. Ὀλιγοσιτία, ib.

Ὀλιγόπτος, ib. Ὀλιγόστιχος, t.3, c.930, g A
Ὀλιγόστιχος, t.3, c.183, f. Ὀλιγοτὸς, t.2, c.1272, c.
Ὀλιγοσχίδης, t.3, c.1103, f. Ὀλιγότης, t.2, c.1272, b
Ὀλιγοτοκέω, t.3, c.1555, b. Ὀλιγοτοκία, ib.
Ὀλιγοτόκος, ib. Ὀλιγοτειχος, t.1, c.1587, b
Ὀλιγότροφος, Qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. Item parum nutrimenti in cibo præbens.
Ὀλίγου, aduerb. t.2, c.1271, a
Ὀλιγύδρος, Parum aquæ habens, Parum aquosus. Item Pauca aqua contentus, Cui pauca aqua sufficit. Quo modo Theophr. Hist. plant. lib.6, c.7, dicit ὀλιγυδρότατος ὁ ἕρπυλλος. huic opponitur φίλυδρος. B
Ὀλιγοφιλία, Amicorum paucitas, vel inopia. Ab Aristot. Rhet. lib.2, ἀφιλία & ὀλιγοφιλία numerantur inter mala fortunæ. Oppos. πολυφιλία.
Ὀλιγόφορος οἶνος, Vinũ quod paucam aquam fert, eam ob rem dictum aqueum. apud schol. Aristoph. Oppositum huic πολύφορος οἶνος.
Ὀλιγόφρων, t.4, c.201, d. Ὀλιγόφυλλος, t.4, c.249, e
Ὀλιγοχοέω, t.4, c.473, b.g. Ὀλιγόχοος, t.4, c.473, a
Ὀλίγοχος, t.4, c.473, h. Ὀλιγόχους, ib.a C
Ὀλιγοχορδία, Chordarum seu fidium paucitas: cui oppositum πολυχορδία, apud Athen.
Ὀλιγοχρόνιος, t.4, c.645, b. Ὀλιγοψυχέω, t.4, c.756, h
Ὀλιγόψυχος, ib.g. Ὀλιγόω, t.2, c.1272, e
Ὀλιγωρέω, t.4, c.797, d. Ὀλιγωρητέος, ib.e
Ὀλιγωρία, ib.b. Ὀλίγωρος, t.4, c.796, h
Ὀλιγώρως, t.4, c.797, a. Ὀλιζότερος, t.2, c.1272, g
Ὀλιζόω, ib.h. Ὀλίζομαι, ib.
Ὀλίζων, ib.e. Ὀλιζών, propr. ib.f
Ὀλιζώνιος, propr. ib.g. Ὀλικὸς, t.2, c.1283, a D
Ὀλικῶς, ib.
Ὀλινύη, Argiuis est ὀλίγη, Pauca vel Parua. Hes.
Ὀλίος, pro ὀλίγος, t.2, c.1272, d
Ὀλίσατρον, affertur pro Olus atrum, Petroselinum: sed ἀμαρτύρως.
Ὄλισβος, ου, ὁ, dicitur σκύτινον αἰδοῖον, Penis coriaceus: quo improbæ tribades prurientem libidinem fallunt. Aristoph. apud Suid. οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'ν ἐπικουρία.
Ὀλισθάζων, affertur pro Labens: sed ἀμαρτύρως.
Ὀλισθαίνω, t.2, c.1681, d. & t.1, c.568, e. ob.
Ὀλισθέω, t.2, c.1681, b. Ὀλισθήεις, t.2, c.1682, c
Ὀλισθήεσσα, ib. Ὀλίσθημα, t.2, c.1681, d
Ὀλισθηρὸς, ib. Ὀλισθηρὸς εἰς πόδας, t.2, c.1682, a
Ὀλίσθησις, t.2, c.1681, d. Ὀλισθογνωμονέω, t.2, c.1682, c
Ὄλισθος, t.2, c.1681, a. Ὁλκάδιον, t.1, c.1193, f
Ὁλκάζω, ib.d. Ὁλκαία, t.1, c.1191, f
Ὁλκαῖον, t.1, c.1193, b, & d. Ὁλκαῖος, t.1, c.1191, e
Ὁλκὰς, t.1, c.1193, d. Ὁλκεῖον, ib.b
Ὁλκεύς, ib.d. Ὁλκέω, ib.
Ὁλκὴ, Tractio, &c. t.1, c.1191, a. Ὁλκὴ, δύναμις, &c. ib.b.
Ὁλκὴ, Drachma, &c. ibid.d
Ὁλκήεις, ib.g. Ὁλκήϊον, t.1, c.1193, a
Ὁλκήρης, ib. Ὁλκιμος, t.1, c.1191, f
Ὁλκιον, t.1, c.1193, b. Ὁλκιον, ib.c
Ὁλκὸς, Tractus, &c. t.1, c.1191, h. Ὁλκὸς, Aquæ ductus, &c. t.1, c.1192, b. Ὁλκὸς, Lorum, &c. ib.c. Ὁλκὸς, Araneus, &c. ib.e. Ὁλκὸς, adiect. ib.g
Ὀλλύω, t.2, c.1272, h. Ὄλλυμαι, t.2, c.1273, a. Ὄλλυμι, t.2, c.1272, h
Ὄλλω, t.2, c.1273, a
Ὁλμειὸς, Ὁλμὶς, Ὁλμίσκος, Ὁλμοποιὸς, in Ὅλμος.
Ὅλμος, ου, ὁ, Mortarium: idque ex ligno lapidéue oblongo & terete, forma cylindri. vnde Hom. Il. λ dicit, Ὅλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Hesyh. quoque esse dicit lapidem teretem in quo herbas & alia tundunt cōteruntque. Sed erant & ξύλινοι ὅλμοι, vt Hesiod. docet, in Erg. iubens Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitalem. Hes. ipsum etiam cylindrum siue volgiolũ nominari ὅλμον tradit: forsan à formæ similitudine. Est & ποτηρίου εἶδος, teste eodem. Id Athen. lib. 11, dicit fuisse κεράμεον ἔκπωμα εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγονιαῖον: ex Menesthene afferens ὅλμον χρυσοῦν. Sed & τὸν τρίποδα τοῦ Ἀπόλλωνος dictum fuisse ὅλμον, autor schol. Aristoph. Alibi partem esse tripodis scribit. ait enim τὴν Πυθίαν ἐπὶ τρίποδος καθημένην χρησμῳδεῖν: vocari autem partem illam in qua sedet, ὅλμον. Inde prouerb. ἐν ὅλμῳ εὕδεις: vsurpatum ab iis qui se quippiam diuinatione cognitum ire minabãtur: quoniam qui holmis indormissent, repentè diuinandi spiritum concipiebant. quamobrem & ἔνολμον Sophocles Apollinem cognominauit, quòd in ὅλμῳ sciscitantibus responsa daret. Autor Zenobius. Præterea ὅλμον appellari τὸ ὑπὸ τῆς ὑπογλουτίσιν ἑκατέρωθε κοῖλον, annotat Hesychius: Poll. verò ὅλμον & θώρακα nominari τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ἰσχίων σύμπαν, totum illud quod à ceruice est vsque ad coxendicem. id est truncum corporis, τὸν κορμὸν τοῦ σώματος. Cæterùm vt redeam ad superius ὅλμος, quo significatur mortarium seu pila culinaria, est inde COMPOS. Ὁλμοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui conficit mortaria seu pilas culinarias. Aristot. Polit. lib.3, c.1, ὅλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους. Deriuatum inde ET Ὁλμειὸς, significans itidem lapidem tereti figura in quo tundũt legumina & huiusmodi alia, teste schol. Aristoph. & Suida. In v.l. ETIAM Ὁλμὶς affertur pro Lapis orbicularis in quo legumina cæduntur & alia quædã: sed ἀμαρτύρως. Item inde est DIMIN. Ὁλμίσκος, Mortariolum. Poll. ὁλμίσκους vocari scribit τὰς τῶν μύλων κοιλότητας, cauitates dentium molarium.
Ὁλογραφέω, t.1, c.865, f. Ὁλοδάκτυλος, t.1, c.931, g
Ὀλοεργὸς, Maleficus: κακοῦργος, Hesychio.
Ὀλοέχινος, perperam in quibusdam cod. pro ὀλόσχοινος.
Ὀλοθούριον, Hesych. esse dicit εἶδος θαλάττιον. Mentio τῶν ὁλοθουρίων apud Aristot. Hist anim. lib.4, vbi ea dicit parum à spongiis differre. Plin. lib.9, c.47, Multis eadem natura quæ frutici, vt holothuriis, pulmonibus, stellis.
Ὀλόθρευσις, t.2, c.1279, f. Ὀλοθρευτὴς, ib.g
Ὀλοθρεύω, ib.e. Ὀλοίϊος, t.2, c.1278, g
Ὀλοιὸς, ib.f. Ὀλοιῆσιν, Hes. affert pro ὀλεθρίαις & ἀπωλείαις.
Ὄλοισος, eidem Hes. ὁ ἀπολλύς.
Ὀλοίτροχος, t.3, c.1668, e. Ὁλοκαρπούμενον, τὸ, t.2, c.82, e
Ὁλοκαρπόω, ib. Ὁλοκάρπωμα, ib.
Ὁλοκάρπωσις, ib. Ὁλόκαυστον, t.2, c.178, b
Ὁλοκαυτέω, ib.e. Ὁλοκαυτόω, ib.
Ὁλοκαύτωμα, ib.f. Ὁλοκαύτωσις, ib.g
Ὁλοκληρία, t.2, c.246, g. Ὁλοκλήρειος, t.2, c.247, a
Ὁλόκληρος, t.2, c.246, d. Ὁλόκνημος, t.2, c.285, b
Ὀλόκυρον, in Ponto vocant τὴν χαμαιπίτυν, teste Diosc. lib.3, cap.175.
Ὁλοκωνίτης, Galeno in Lex. Hippocr. est βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης, olus quoddã syluestre. Legitur apud Hippocr. Γυναικείων lib.1.
Ὀλολυγὴ, Ὀλολυγμὸς, Ὀλολυγὼν, in sequ. Ὀλολύζω.
Ὀλολύζω, Vlulo: Cum alto clamore ploro & eiulo. Hom. Od. δ, Ὣς εἰποῦσ' ὀλόλυξε. Et Od. γ, αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις. Vtuntur & prosæ scriptores. Demosth. posuit pro Alta voce clamare, Vociferari cum quodam vlulatu: Pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγξασθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπερλαμπρόν. Nonn. verò & ipse ὀλόλυξεν vsurpasse dicitur pro Alto clamore loquutus est. Porrò ab ὀλολύζω sunt VERBALIA Ὀλολυγὴ ET Ὀλολυγμὸς, Vlulatus, Eiulatus alto cum clamore. Hom. Il. ζ, Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον Thuc. lib.2, γυναικῶν τε καὶ οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων, vociferantibus & vlulantibus. Sic Synes. epist.67, & 57, ἦν ἄκουσμα σκυθρωπὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί. Posteriore ὀλολυγμὸς vtitur Anaxandrides apud Athen. lib.6: sed paulò aliter. Ibi enim dicens Athenienses esse derisores, inter alia subiungit, λαμπρός τις εἰσελήλυθ', ὀλολυγμὸς οὗτος ἐπὶ λιπαρὸς ἀπεπατεῖ Δημοκλῆς, ζωμὸς καταντόμασαι. ITEM Ὀλολυγὼν, όνος, ὁ, Vlulatus: & peculiariter is quem mares ranæ edunt quum fœminas ad coitum vocant. Plut. De solert. anim. οἱ δὲ βάτραχοι περὶ τὰς ὀχείας ἀνακλήσει χρῶνται, τὴν λεγομένην παρά τισιν ὀλολυγόνα, φωνὴν ἐρωτικὴν καὶ γαμήλιον οὖσαν. Sic Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 9, καὶ τὴν ὀλολυγόνα δὲ τὴν γινομένην ἐν τῷ

ὕδατι οἱ βάτραχοι οἱ ἄῤῥενες ποιοῦσιν, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν. At Plin.lib.11, cap.37, Mares tum vocantur ololygones.stato id tempore euenit, cientibus ad coitum fœminas. tum siquidem inferiore labro demisso, ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua vlulatus eiicitur. Ὀλολυγὼν est etiam auis quædam loca sola amans & ῥύζουσα τὰ πρὸς ὄρθρια, vt Theon apud Aratum annotauit. Cicero acredulam vertit, Festus Auienus vlulā,vt videbis t.3,c.1675,g. Sed addit Theon,quosdam velle esse ζῶον λιμναῖον.

Ὁλομελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui integris membris est,Omnibus suis membris constans. Athen.lib.12, ἀναδόσεις ἐγίνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Ibidem,ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα.

Ὄλευθον γάθον quidam ex recentioribus per iocum dixit τὴν ὅλην ὄνθου ἤτοι πικρίας γέμουσαν,teste Eust.Malam quæ tota fimo siue amarore plena est.hoc est os conuiciatoris maledicum & spurcum.At ὄλυνθος aliud est.

Ὄλοξ,Sulcus.Hesychio enim ὄλοκες sunt αὔλακες.

Ὀλοοίτροχος,t.3,c.1668,f. Ὀλοὸς,t.2,c.1278,d

Ὀλοόφρων,t.4,c.201,d

Ὁλοπόρφυρος,Totus purpureus,Totus ex purpura. Xen. Pæd.8,κάνδυν ὁλοπόρφυρον. Vide & λευκοπόρφυρος.

Ὁλόπτερος,t.1,c.1716,d

Ὀλόπτειν, Vellere,Decorticare.Callim.Hymno in Dianā, Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης, Ὤλοψας δὲ βίηφι.vbi schol.exp.non solùm ἀπέτιλας, sed etiam ἐλέπισας:quod minus quadrat, potius conuenit huic loco Nicandri in Ther. Καὶ χλοερὸν νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ἦτρον ὀλόψας.vt sit non tantùm Auellens,sed etiam Decorticās.vt schol.quoque exp.λεπίσας:addens etiam κόψας. Hes.sanè ὀλόπτειν exp.λεπίζειν,τίλλειν,κολάπτειν.

Ὀλόπυρος,t.3,c.640,a. Ὀλοῤῥιζεὶ,t.3,c.709,g.

Ὀλόῤῥιζος,ib. Ὄλος,t.2,c.1280,a

Ὄλος, pro θόλος,t.2,c.1287,g

Ὁλοσαλοκάλαμος,t.2,c.14,f

Ὁλοσαυδεῖς,Hes.ἐλαι καταπτωμένας καὶ καταπινόμεναι.

Ὀλόστεον,t.2,c.1512,g. Ὀλόστεος,ib.

Ὀλοσχήμονος,t.1,c.1744,a. Ὁλοσφύρατος,t.3,c.1190,g

Ὁλοσφυρήλατος,ib.f. Ὁλόσφυρος,ib.g

Ὁλοσχερὴς,t.2,c.1280,g. Ὁλοσχερῶς,t.2,c.1281,a

Ὁλόσχοινος,t.3,c.1103,b

Ὀλόσχοις,vt μίσχοις,volunt esse pediculos pomorum. Vtitur eo vocabulo Nicand.in Ther.v.870, canens, Σίδης δ' ὑσγινόεντας ἐπιμύοντας ὀλόσχους Αὐχενίους, ἵνα λάκα πέλει ἐνερθέντεται αὐτή. vbi schol.ὀλόσχους αὐχενίους σίδης exp. ῥοιῶν τραχήλους.

Ὀλοτελὴς,t.3,c.1373,d. Ὀλότης,t.2,c.1282,g

Ὀλότροχος,Hesychio περιφερὴς λίθος:qui & ὀλοίτροχος.

Ὀλουειδὰς,idem dicit esse εἶδος κόγχης.

Ὀλούφειν,eidem est τίλλειν:quod & ὀλόπτειν.

Ὀλοφλυκτὶς,t.4,c.173,f. Ὀλοφυγδὸς,t.4,c.174,a

Ὀλοφυγδὼν,t.4,c.173,f. Ὀλοφυδνὸς,ib.h

Ὀλοφύζω,ib. Ὀλοφυὴς,t.4,c.273,b

Ὀλοφυκτὶς,t.4,c.173,g.

Ὀλόφυλος,Suidæ ὁ ὁλόκληρος,Integer.

Ὀλοφυρμὸς,t.2,c.1684,b. Ὀλοφυρμὸς,Nænia,ib.e

Ὀλοφύρομαι, t.2, c.1683, b. Ὀλοφύρομαι, cum accus. Deploro,ib.e

Ὀλόφυρσις,t.2,c.1684,b. Ὀλοφυρτικὸς,t.2,c.1684,e

Ὀλόφυς,t.4,c.173,h.

Ὀλόφυτον,ου,τὸ,vocari dicitur Sinapi Persicum.

Ὀλοφώϊος,Hesychio πολύπειρος,πανοῦργος,πονηρὸς,Multa expertus,Versutus,Improbus: afferenti & ὀλοφώϊα pro δεινὰ,ὀλέθρια,ex Hom.Od.δ,Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος. vbi non malè interpreteris Versutias, Improbos astus. Sic Od.κ, Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης,Vafra,Improba.Apud Nicandrū initio Theriacῶν, Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἔμπεδα φωνήσαιμι,schol.exp.ὀλλύοντα φασὶ ἤτοι ἄνδρας,Perimētia viros, Exitialia: sed nil vetat pro Versuta etiam & improba accipere.

Ὀλόχοος,t.4,c.630,d. Ὀλόψυχος,t.4,c.756,h

Ὄλπη, ET Ὄλπις,Hesychio λήκυθος,Lecythus,Ampulla olearia, Vas olearium. Nicand. Ther. Αὐτὰρ δ' ἐν ὄλπη βρύτῃσι,καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαίνοις.Theocr.Idyll.2, Καὶ παρ' ἐμὶν ἐπέθηκεν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. hic enim schol.ὄλπην interpr.λήκυθον. Itidemque ὄλπιδος pro ληκύθου accepit idē Theocr. Idyll. 18, ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι. Ὄλπας vocarunt etiam χόας οἰνοχόης σχῆμα ἔχοντας,aptos πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν,teste Athenæo lib.11.vbi simul affert hoc Ionis testimonium, ἐκ ζαθίων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπέρφιαλον κελαρύζειν. Sic ὄλπις etiam Hesychio est οἰνοχόη.

Ὀλύνειν,t.2,c.1278,d. Ὀλυμπαῖος,t.2,c.1688,d

Ὀλυμπᾶς,ib. Ὀλύμπη,ib.

Ὀλύμπια,ib.b,& f. Ὀλύμπια δώματα,t.2,c.1687,g

Ὀλύμπια,τὰ, Olympiaca certamina,t.2,c.1689,g.

Ὀλύμπια,Πύθια,Νέμια,Ἴσθμια,t.2,c.1690,c. Ὀλύμπια νικᾶν,ib.d. Ὀλύμπια,aduerb.ib.c. Ὀλυμπία, t.2, c.1688,d.

Ὀλυμπία,de olympico certamine dicitur,ib.e. Ὀλυμπία,ὁ ἐν Ἀθήναις ἀγὼν,ib.f

Ὀλυμπιάδης,t.2,c.1687,g

Ὀλυμπιάζε,t.2,c.1688,d.ibid.f.& 1789,b

Ὀλυμπιάζειν,t.2,c.1688,b,& f. & 1689,b

Ὀλυμπιακὸς,t.2,c.1688,f.& 1689,c

Ὀλυμπίας,Ventus,t.2,c.1688,a ib.c. Ὀλυμπιὰς,ἀδος, t.2,c.1688,f & 1690,d. Ὀλυμπιὰς,Quatuor annorum spatium, t. 2, c. 1690,e. Ὀλυμπιὰς,Alexandri magni mater,ib.g

Ὀλυμπιάσι,t.2,c.1788,d.ib.f. Ὀλυμπιᾶσι,t.2,c.1689,b

Ὀλυμπίειον,t.2, c.1688, c

Ὀλυμπικὸς,t.2,c.1688,b.& 1689,f

Ὀλυμπινοὶ,t.2,c.1686 b

Ὀλυμπινοὶ,Mysi,siue Ὀλύμπιοι,t.2,c.1687,e

Ὀλύμπιοι,t.2,c. 1686,e

Ὀλύμπιον, adiectiuè, t.2,c.1687,g. Ὀλύμπιον, ædificii nomen,t.2,c.1688,c

Ὀλυμπιονίκης,t.2,c.ib.f.& 1690,h

Ὀλύμπιος, t.2,c.1687,f. Ὀλύμπιος, nomen proprium, ib.h. Ὀλύμπιος,Pericles dictus,ib. Ὀλύμπιος,venti nomen,t 2,c.1688,a. Ὀλύμπιος,pro Zephyro,ib.

Ὀλυμπόνδε,In Olympum seu cœlum.

Ὄλυμπος,pro diuersa significatione,accentu diuerso notatur, t.2, c.1687, b. Ὄλυμπος, Thessaliæ mons, t.2, c.1685,a. Ὄλυμπος,Mysiæ mons,ib.c. Ὄλυμπος, aliorum etiam montium nomen,ib. Ὄλυμπος, appellatiuum, t.2,c.1686,d. Ὄλυμπος, proprium nomen tibicinis,t.2,c.1687,d

Ὄλυνθος,ου,ὁ,Grossus.hoc est Ficus immatura,τὸ μὴ πεπαμένον σῦκον, Hesychio. Theophr.συμβαίνει δὲ ἐπί τε ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους.Galen.Simpl.lib.8,τὰ δὲ τῶν ἐρινεῶν σῦκα δριμείας ἐστὶ καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως· οὕτως καὶ τῶν ἡμέρων οἱ ὄλυνθοι.Democritus Geopon.lib.10,εἰ δὲ θέλεις πρὸ τοῦ καιροῦ ἐσθίειν σῦκα, κόψας πράσα σκόροδα καὶ πίπερι μίξας ἐλαίῳ,ἐπίχριε τοὺς ὀλύνθους.Palladius,Vt ficus citò matures,succo cæpæ longioris cum oleo & pipere mixto vnge poma, quando grossi incipiunt subrubescere. Dioscor.lib.1,c.186,τοὺς ὀλύνθους à quibusdam vocari ἐρινεούς:quum Theophrastus & Galenus manifestè inter eos distinguant. Ibidem ἑφθοὶ ὄλυνθοι, & ὠμοὶ ὄλυνθοι,vt coctæ grossi & crudæ grossi apud Plin.l.23, c.7. Notandum porrò,Theophrastum ὄλυνθος accipere etiam pro ficuum genere quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatē non perueniat.Ita enim ille,De caus.plant.lib.5, cap.1,οἱ δ' ὄλυνθοι,συνεργοῦντος ἤδη τοῦ ἀέρος,πεπαίνονται μέχρι τινὸς, aliquatenus maturescunt, non penitus. & quidam ita vt etiam edules sint.Nam paulo pòst subiungit,ὅλως δὲ πολυειδές τι τὸ τῶν συκῶν ἐστιν.αἱ μὲν γὰρ,ὀλυνθοφόροι μόνον,σῦκα δ' οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἐδωδίμους·ἕτεραι δὲ φέρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθους μέλανας,ἀβρώτους ἢ καὶ ἐδωδίμους. Sic apud Latinos grossi quidam penitus non maturescunt, quidam aliquam maturitatem consequuntur. Plin.lib.13,c.7,de ficu Ægyptia, Fructus quaternos fundit: toties & germinat: sed grossus eius non maturescit nisi incisura emisso lacte. Idem lib.15, c.18, Deprehensas in his hyeme grossos. Eiusmodi grossos nunquā maturescentes, appellat etiā abortus:

lib.16, c.25, In ficis mirabiles ſunt & abortus, qui nunquam matureſcunt. Cæterùm quòs Theophraſtus ὀλύνθους vocat, eum groſſos intelligere, patet ex hoc Theophraſti loco quem Athen. affert ex φυτικῆς ἱστορίας libro 2, ἔστι καὶ ἄλλο γένος συκῆς ἔν τι τῇ Ἑλλάδι καὶ περὶ Κιλικίαν καὶ Κύπρον, ὀλυνθοφόρον· ὃ τὸ μὲν σῦκον ἔμπροσθεν φέρει τοῦ φύλλου, τὸν δὲ ὄλυνθον ὄπισθεν. eum enim ſic interpretatur, lib.16, cap.26, Inſigne proditur in quodam genere Ciliciæ, Cypri, Helladis, ficus ſub folio, groſſos verò poſt folium naſci. Quo in loco, vt & in præcedente, nota COMPOS. Ὀλυνθοφόρος, Ferens groſſos ſeu abortus. At VERBO Ὀλυνθοφορεῖν, ſignificāte Groſſos ſeu abortus ferre, vtitur idem Hiſt.plant.lib.3, c.8, συκῆ καὶ τὰ ἐρινὰ τὰ προαποπίπτοντα, καὶ εἴ τινες ἄρα τῶν συκῶν ὀλυνθοφοροῦσιν. Eſt verò & aliud ab ὄλυνθος VERBUM, Ὀλυνθάζειν videlicet, vt ἐρινάζειν ab ἐρινόν. Id, ſicut idem ἐρινάζειν, exponitur Caprificare, apud Theophraſtum De cauſ.plant.lib.2, cap.13, τὸ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαῖνον, οὐ ταὐτὸν μὲν, (ſ. τῷ ἐρινάζειν ἐστὶν) ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα τούτῳ. διὸ καλοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτούς. Cuius loci expoſitio petenda ex fine libri 2 Hiſt.plant. Ibi enim ſcribit, quod auxilium ficubus eſt à caprificis, id eſſe palmis fœminis à maſculis. nam ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄρρεν, ἀποτέμνεσθαι τὴν σπάθην ἐφ' ἧς τὸ ἄνθος, ὡς δὲ ὥστε ἔχει, τόν τε χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν καταπείεσθαι κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας. κἂν τοῦτο πάθῃ, διατηρεῖν ἐκπέττειν τε καὶ οὐκ ἀποβάλλειν τὸν καρπόν. idque ex ſimilitudine τῶν ἐριναζομένων σύκων dici ὀλυνθάζειν.

Ὀλυνθοφορέω & Ὀλυνθοφόρος, vide in præced. Ὄλυνθος.

Ὄλυμος, Heſychio τὸ ἀπότριμμα καὶ ἀποκάθαρμα, Ramentum, Purgamentum.

Ὄλυρα, ας, ἡ, Heſychio autore ſpecies eſt ſeminis mediæ inter frumētum & hordeum naturæ. Addit, quoſdam eandem eſſe velle cum τῇ ζέα ſiue ζειᾷ. Cum iis Galenus facit, ζειὰς apud Hippocr. exponens ὀλύρας. Necnon Dioſcor.lib.2, cap.113, ſcribit τὴν ὄλυραν eſſe ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῆς ζειᾶς, itidémque ἀρτοποιεῖσθαι, & κρίμνον ἐξ αὐτῆς γίνεσθαι, ſed ἀτροφωτέραν κατὰ ποσὸν εἶναι. Et Herodot. libro 2, pag.65, de Ægyptiis loquēs, ἀπὸ ὀλυρέων ποιοῦνται σιτία, τὰς ζέας μετεξέτεροι καλέουσι: indicans & ipſe zeam cum olyra eſſe eandem. Sic Homer. etiam, vt Odyſſ.δ dicit, Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι, Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν: ita Iliad.θ, Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Plin. verò diuerſam à zea facit, & arincā Latinè appellari dicit. Ægypto autem (inquit, lib.18, cap.8) ac Syriæ, Ciliciæque & Aſiæ & Græciæ peculiares zea, olyra, tiphe. Et cap.10, Ex arinca dulciſſimus panis: ipſa ſpiſſior quàm far, & maior ſpica, eadē & ponderoſior. Exteritur in Græcia difficulter: ob id iumentis dari ab Homero dicta.

Ὀλώδης, t.2, c.1287, g. — Ὀλώϊος, t.2, c.1278, g
Ὄλως, t.2, c.1281, g
¶ Ὀμᾶ, t.2, c.1301, f. — Ὁμαδέω, ib.a
Ὁμαδέω, ib. — Ὁμαδὸν, aduerb.ib.
Ὅμαδος, t.2, c.1300, f. — Ὁμαιμονεστέρα, t.1, c.161, d
Ὁμαιμητής — Ὁμαιμοσύνη, ib.e
Ὅμαιμων, ib.d. — Ὁμαίχμη, t.1, c.255, e
Ὁμαιχμία, ib.d. — Ὅμαιχμος, ib.
Ὁμαλῆ, Heſych. ὁμοῦ, Vnà, Simul.
Ὁμαλής, t.2, c.1287, h. — Ὁμαλίζω, t.2, c.1289, f
Ὁμαλίζω, abſol. poſitum, &c. c.1290, a
Ὁμαλισμός, t.2, c.1290, a. — Ὁμαλὸν, τὸ, ſubſt. t.2, c.1288, b
Ὁμαλός, t.2, c.1287, h. — Ὁμαλότης, t.2, c.1289, f
Ὁμαλύνω, ib. — Ὁμαλῶς, ib.e
Ὁμαρές, Heſych. ὁμοῦ συμφώνως.

Ὄμαρξον, idem Heſ. exponit ἀπόμαξον: quod potius ὀμόρξον dicitur.

Ὁμαρτῆ, idem quod ὁμοῦ, Simul, Vnà: vel ὁμοῦ καὶ ἀθρόως, aut ὁμοῦ καὶ ἠρτημένως: de iis quæ ſerie quadam continua ſe ſequuntur. Homer. Iliad.σ, τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Iliad.ε, καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤϊξαν. Euſt. annotat, Ariſtarchum oxytonως ſcripſiſſe ὁμαρτὴ, volētem eſſe ἀποκεκομμένον EX Ὁμαρτήδην, ſignificante itidem ὁμοῦ, Vnà, Simul, ſeu Vna ſerie. Hoc autem ὁμαρτήδην deriuatum videri queat ex VERBO Ὁμαρτέω, ſignificā-

A te Sequor, Eo vnà cum. Homer. Iliad.ω, Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἠπείγοντ' ὁμαρτῶν. Heſiod. Erg 2, Ὅστ' ὤρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ. Apud Homerū rurſum ὁμαρτήτην legitur, per ſyncopen pro ὡμαρτησάτην, Inſequuti ſunt. Il.ν, Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην· ὁ μὲν, ἔγχει ξυστῷ τύψε ἀκοντίσαι, ὁ δ', ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Vana enim eorum opinio eſt qui aduerbium eſſe exiſtimarunt illud ὁμαρτήτην pro ὁμαρτήδην: rectius ſentit Euſtath. quem ideo ſequutus ſum. Compoſ. ἐφομαρτέω habes ſua ſerie.

Ὀμαχεῖ, t.2, c.1300, f. — Ὁμαχεῖς, t.1, c.590, h
B Ὅμαυλος, t.1, c.611, d. — Ὀμβρέω, t.2, c.1291, d
Ὄμβρημα, ib.e. — Ὀμβρολυσία, ib.
Ὀμβρητικός, ib. — Ὀμβρία, ib. h
Ὀμβρίαι, & Ὀμβρίκια, poetæ vocant τὰ πάντων τῶν ἀγρίων τέκνα, omnium ferarum catulos, autore Polluce. Euſt. habet Ὀβρίκαλα & Ὄβρια.
Ὀμβρίζω, t.2, c.1292, a. — Ὀμβρίκια, vide in Ὀμβρίαι.
Ὀμβριμοεργός, Suidæ ὁ μεγάλα ἔργα ποιῶν, Magna & ardua facinora edens.
Ὀμβριμοπάτρη, t.3, c.93, d. — Ὀμβριμόπατρος, ib.
C Ὄμβριμος, t.1, c.794, a. & t.2, c.1292, b
Ὀμβρινός, t.2, c.1291, e. — Ὄμβριος, ib.g
Ὀμβροβλύζων, t.2, c.1290, f. — Ὀμβρολυτῶν, ib.
Ὄμβρος, t.2, c.1290, c. — Ὀμβροφόρος, ib.f
Ὀμβρῶ, t.2, c.1292, a
Ὀμβρώδης, affertur pro Imbre dilutus.
Ὁμέθνιος, Suidæ ὁμόφυλος, Qui eiuſdem gentis eſt.
Ὁμείρονται, Heſ. ἐπιθυμοῦσι: quod potius ἱμείρονται.
Ὄμειται, idem affert pro ὀμνύει, Iurat: alii per fut. rectius exponunt Iurabit. ὀμόσει: afferentes itidem ὀμῇ pro Iu-
D rabis ex Greg. Naz. dicitur enim ὀμοῦμαι in prima perſ.
Ὀ μὲν, t.4, c.761, a.ob. — Ὁμέστιος, t.1, c.1276, h
Ὁμευνέτης, t.1, c.1304, g. — Ὁμευνέτις, ib.h
Ὅμευνος, ib.g. — Ὁμηγερέες, t.1, c.25, d
Ὁμήγυρις, εως, ἡ, Cœtus, Multitudo hominum eôdē congregatorum. Hom. Il.υ, Αὐτὰρ ἴμεν οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων. Inde VERB. Ὁμηγυρίσασθαι, Congregare, In eundem locum cogere. συναθροῖσαι, ὁμοῦ συναγαγεῖν. Hom. Od.π, πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν. Apud Heſych. reperio ET Ὁμηγύρειν expoſitum
E itidem συνάξαι, Cogere, Congregare.
Ὁμήθης, t.1, c.1099, e. — Ὁμηλικία, t.1, c.1453, d
Ὁμῆλιξ, ib. — Ὅμηλις, t.1, c.1179, e
Ὅμηρα, t.2, c.1292, f. — Ὁμηρεία, ib.g
Ὁμηρεῖδαι, t.2, c.1294, g. — Ὁμήρειος, ib.f
Ὁμήρευμα, t.2, c.1292, h. — Ὁμηρεύω, ib.g
Ὁμηρέω, t.2, c.1293, c. — Ὁμηρίδης, t.2, c.1294, f
Ὁμηριάδειν, Heſych. ψεύδεσθαι, Mentiri.
Ὁμηρίζω, t.2, c.1294, h. — Ὁμηρικώτατος, ib.e
Ὁμηρικός, ib.d. — Ὁμηρικῶς, ib.e
F Ὁμηρικώτερος, ib. — Ὁμηριστής, ib.h
Ὁμηρόκεντρα, τὰ, t.2, c.1293, f. & 1294, b
Ὁμηροκένρωνες, οἱ, t.2, c.1293, f
Ὁμηρομάστιξ, t.2, c.808, a. & 1294, b
Ὅμηρον, τὸ, ſubſt. t.2, c.1292, d. Ὅμηρος, ib.c
Ὅμηρος, propr. t.2, c.1293, d
Ὁμηρτῆρες, Heſychio ἀκόλουθοι, συνήγοροι, Aſſeclæ, Patroni: forſan pro ὁμαρτητῆρες.
Ὁμήρει, idem exp. ἀκολουθεῖ, ἐγγυᾶται.
Ὁμιλαδὸν, t.2, c.1306, c. — Ὁμιλέω, t.2, c.1308, e
G Ὁμιληδὸν, t.2, c.1307, c. — Ὁμίλημα, t.2, c.1309, f
Ὁμιλητής, ib.f. — Ὁμιλητικός, ib.g
Ὁμιλία, t.2, c.1307, d. — Ὁμιλίη, t.2, c.1308, c
Ὅμιλος, t.2, c.1306, e
Ὀμιχέω, ῶ, Meio ſeu Mingo, Vrinam facio, Lotium reddo. Heſiod. Erg.2, Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν. INDE Ὀμίχματα, Heſychio οὐρήματα, Vrinæ excretiones, Mictus. Sed notandum, apud eum hæc δασέως ſcripta eſſe.
Ὀμίχλη, ης, ἡ, & Ionicè Ὀμίχλη, Nebula: Ariſtoteli De
H mundo ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις, ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, expiratio quædam vaporoſa, aquæ nequaquam genitrix, vt aere craſſior, ita nube rarior. quo fere modo & Galenus definit ſuprà in Ἀχλύς. Hom. Il.γ, Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Il.ρ, Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Me-

taphoricè Athen. libro 9, ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ λι- A
βανίου, σμύρνης, καλάμου, στύρακος: subiungens, πιάδε δόμοις
ὁμίχλη κατέχει πάντων ἀγαθῶν ἀνάμιστος: suffitum appel-
lans ὁμίχλην. Alia metaph. Aristoph. Equit. ὁ δὲ δῆμος
Ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου,
bellicis turbis & reip. caligine. INDE Ὀμιχλώδης,
Nebulosus, vel etiam Caliginosus. Plutarch. Sympos. 8,
τὰς ἀνωμάλους νύκτας, οἷον ὁμιχλώδεις καὶ δυσχειμέρους, ἢ χω-
δεστέρας εἶναι τῶν αἰθρίων καὶ κεκραμένων ὁμαλῶς. Idem in Ar-
tox. ἐμβαλὼν εἰς χώραν τραχεῖαν χαλεπὴν καὶ ὁμιχλώδη.

Ὀμιχλώδης, in praeced. Ὀμίχλη. Ὄμιχμα, in Ὀμιχεῖν. B

Ὄμμα, Visum, &c. t.2, c.1379, a. Ὄμμα, Oculus, ib. b

Ὀμμάτειος πόθος, dixit quidam, quoniam ἐκ τοῦ ὁρᾶν γίνεται τὸ ἐρᾶν. Hesych.

Ὀμματίδιον, t.2, c.1379, d. Ὀμμάτιον, ib.
Ὀμματόω, ib. e. Ὄμνυμι, t.2, c.1295, a
Ὀμνύω, ib. Ὁμοαιχμία, t.1, c.255, e
Ὁμοάριθμος, Qui eiusdem numeri est.
Ὁμοβίοτος, t.1, c.741, e. Ὁμοβλαστής, t.1, c.746, b
Ὁμοβώμιος, t.1, c.809, h. Ὁμογάλακτες, t.1, c.812, b
Ὁμογάλακτος, ibid. C

Ὁμόγαμβροι, Qui simul generi sunt, hoc est Vnius eiusdémque soceri socrusve generi, Qui duxerunt sorores. Poll.

Ὁμογάστριος, t.1, c.819, c. Ὁμογάστωρ, ibid.
Ὁμογένεια, t.1, c.834, f. Ὁμογενής, ib. e
Ὁμογένιος, ib. f. Ὁμογενῶς, t.1, c.83, h
Ὁμογλωττέω, t.1, c.856, c. Ὁμόγλωττος, ib.
Ὁμόγνιος, t.1, c.834, f. Ὁμογνωμονέω, t.1, c.1846, g
Ὁμογνώμων, ib. Ὁμόγονα, t.1, c.841, a
Ὁμόγονος, ib. Ὁμόγραμμος, t.1, c.878, a D
Ὁμάδελφος, t.1, c.938, e. Ὁμοδέμνιος, t.1, c.941, g
Ὁμοδημέω, t.1, c.971, g. Ὁμόδημος, ib.
Ὁμοδίαιτος, t.1, c.983, c. Ὁμοδοξέω, t.1, c.1035, e
Ὁμοδοξία, ib. & 1037, c. Ὁμόδοξος, ib.
Ὁμοδόρπιος, t.1, c.1042, f. Ὁμόδουλος, t.1, c.1044, c

Ὁμοδρομέω, Simul curro: vel Concurro. Plut. De mus. ὁμοδρομεῖν δεῖ τήν τε αἴσθησιν καὶ τὴν διάνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῶν τῆς μουσικῆς μερῶν.

Ὁμοεθνής, t.1, c.1100, f. Ὁμοειδής, t.1, c.1106, a

Ὁμοερκὲς, Poll. ex Solone affert, sed durum esse ait. Videtur autem τὸ ὁμοερκὲς significare Vnis iisdémque septis contineri, Contubernium. E

Ὁμόζηλος, t.1, c.1402, d

Ὁμοζυγὴς, & Ὁμόζυγος, Coniux, Qui sub eodem iugo est. Vnde VERB. Ὁμοζυγεῖν, & NOMEN Ὁμοζυγία, Sub eodem iugo esse, Vnum idémque iugum.

Ὁμόζυξ, t.1, c.1393, e. Ὁμοήθης, t.1, c.1099, e
Ὁμόθεν, t.2, c.1302, c. Ὁμόθεος, t.1, c.1533, a

Ὁμόθροος αὐδὴ, Vox vnum idémque loquens, Cōcors vox. F

Ὁμοθυμαδὸν, t.1, c.1605, c. Ὁμοθυμία, ib.
Ὁμόθυμος, ib. Ὁμοιάζω, t.2, c.1306, b
Ὁμοίιος, ibid. c
Ὁμοιόαρκτος, Similiter incipiens: ex schol. Hermog.
Ὁμοιόβιος, & Ὁμοιοβίοτος, Simili victus ratione vtens.
Ὁμοιοβλαστάνειν, Similiter germinare, Germinis ratione conuenire.
Ὁμοιογένεια, t.1, c.834, h. Ὁμοιογενής, ib.
Ὁμοιοειδὴς, t.1, c.1106, a. Ὁμοιόθριξ, t.1, c.1586, d
Ὁμοιοκαρπέω, t.2, c.79, a. Ὁμοιόκαρπος, ib.
Ὁμοιόκριθος, affertur pro Hordeo similis.
Ὁμοιολογία, t.2, c.634, f. Ὁμοιομέρεια, t.2, c.852, a G
Ὁμοιομερὴς, t.2, c.851, g. Ὅμοιον, τὸ, subst. t.2, c.1303, e
Ὁμοιοπάθεια, t.3, c.74, h. Ὁμοιοπαθέω, t.3, c.75, a
Ὁμοιοπαθὴς, t.3, c.74, g. Ὁμοιοπαθῶς, ib. h
Ὁμοιοπροσωπέω, t.2, c.1404, b
Ὁμοιοπρόσωπος, ib. Ὁμοιόπτερα, τὰ, t.1, c.1716, d
Ὁμοιόπτεροι, ib. Ὁμοιόπλωτος, t.3, c.312, b
Ὁμοιόπυρος, t.3, c.640, a. Ὅμοιος, siue Ὁμοῖος, t.2, c.1302, d
Ὁμοιόσημος, t.3, c.766, a
Ὁμοιόσκευος, Eodem cultu seu habitu vtens. H
Ὁμοιόστομος, t.3, c.1045, h
Ὁμοιοσύντακτος, Similis & eiusdem constructionis.
Ὁμοιοσχημονέω, t.1, c.1331, c. Ὁμοιοσχήμων, ib.
Ὁμοιοταχὴς, t.3, c.1275, g. Ὁμοιοταχῶς, ib.
Ὁμοιοτέλευτον, t.3, c.1388, d. Ὁμοιότερον, t.2, c.1304, e

Ὁμοιότης, ib. Ὁμοιότροπα, t.3, c.1639, a
Ὁμοιοτροπία, ib. b. Ὁμοιότροπος, t.3, c.1638, h
Ὁμοιοτρόπως, t.3, c.1639, a. Ὁμοιοῦμαι, t.2, c.1304, g
Ὁμοιόω, ib. f. Ὁμοίωμα, t.2, c.1305, b
Ὁμοιωματικὸς, ib. c. Ὁμοίως, t.2, c.1304, d
Ὁμοίωσις, t.2, c.1305, c. Ὁμοιωτὴς, ib. d
Ὁμόκαπνοι, t.2, c.65, d. Ὁμόκαπνος, ib.
Ὁμοκλάω, t.2, c.112, b. Ὁμοκλέω, ib.
Ὁμοκλή, ibid. a

Ὁμοκλῆς, Hesychio ὁμώνυμος, Qui eodem nomine vocatur, Cognominis. vt Plaut. Illa mea cognominis fuit.

Ὁμοκλητὴρ, t.2, c.112, d
Ὁμόκλητος, Hes. ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετὰ ἑτέρου.
Ὁμοκλινέες, Simul accumbentes. Nonn.
Ὁμόλεκτρος, t.2, c.608, c

Ὁμολοβρὸς, apud Hes. αἰσχρὸς, ἀναιδὴς, περίτριμμα. Sed diuisim scribendum ὁ μολοβρὸς, vt suprá.

Ὁμολογεῖσθαι, pass. t.2, c.636, a

Ὁμολογέω, Consentio, &c. t.2, c.635, d. Ὁμολογέω, Confiteor, &c. ibid. g

Ὁμολογηθεὶς, t.2, c.636, c. Ὁμολόγημα, ib. e

Ὁμολογία, Consensus, &c. t.2, c.635, a. Ὁμολογία, Confessio, &c. ibid. d

Ὁμόλογος, t.2, c.634, g. Ὁμολογουμένως, t.2, c.636, d
Ὁμολόγως, t.2, c.634, h. Ὁμόλοχον, t.2, c.730, h

Ὁμολώϊος, cognomentū Iouis apud Thebanos: apud quos & Ὁμολωΐδες πύλαι. Vide Suid.

Ὁμομαστιγίας, t.2, c.808, d. Ὁμομήτριος, t.2, c.826, b
Ὁμομήτωρ, ib.

Ὁμὸν, Hesychio idem quod ὅμοιον, Simile: in exemplum afferenti, Ἡμῖν ἀμφοτέροισιν ὁμόν. Vide & ὁμός.

Ὁμόνεκρος, t.2, c.1014, a

Ὁμονήδυος, Suidæ ἀδελφὸς γνήσιος, Frater vterinus seu germanus. Synonymum ὁμογάστωρ seu ὁμογάστριος.

Ὁμονοεῖον, Concordiæ templum: apud Dionem.
Ὁμονοέω, t.2, c.1069, a. & t.1, c.1846, h. obit.
Ὁμονοητικὸς, t.2, c.1069, a. Ὁμόνοια, t.2, c.1068, h
Ὁμόνοος, ib. Ὁμόνους, ib.
Ὁμούσιος, t.1, c.1132, f. Ὁμόπαγοι, t.3, c.266, h
Ὁμοπαθέω, t.3, c.75, a. Ὁμοπαθὴς, t.3, c.74, g
Ὁμοπαθῶς, ibid. h

Ὁμόπαιδας, & Ὁμογόνους seu Ὁμογνίους, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύμους, vtpote pueros vno eodémque partu editos. Sic Hesych. scribit ὁμόπαιδας [illegible] Κασσάνδραν dici vel ὁμοῦ παιδευθέντα, vel ὁμοῦ τικτόμενα: quoniam sunt δίδυμοι.

Ὁμοπατρίας, t.3, c.92, d. Ὁμοπάτριος, ib.
Ὁμοπάτωρ, ib. c. Ὁμοπλεκὴς, t.3, c.359, b
Ὁμόπλεκτος, t.3, c.358, g. Ὁμόπλοια, t.3, c.369, g
Ὁμόπλοος, ib. Ὁμόπλους, ib.
Ὁμόπολις, t.3, c.472, g. Ὁμόπτεροι, t.1, c.1716, d
Ὁμόπολις, t.3, c.472, g. & 479, c
Ὁμοπτώτως, Eodem casu: quod & ὁμοιοπτώτως.
Ὁμορβεῖν, Hesychio ἀκολουθεῖν, ὁδοιπορεῖν. quod & ἀμορβεῖν.
Ὀμόργνυμι, t.1, c.394, b. Ὀμόργνυσθαι, ib.
Ὁμορέω, t.2, c.1466, e

Ὁμορίτας, Hesychio ἄρτος ἐκ πυροῦ διηρημένου γεγονώς. Pro quo suprà ἀμορίτης, col. 386, b

Ὀμόρξασθαι, t.1, c.394, b. Ὅμορος, t.2, c.1466, c

Ὁμορόφιος, Sub eodem tecto habitans, Contubernalis. Antiphon, ἵνα μὴ ὁμορόφιος γένηται τῷ αὐθέντῃ.

Ὁμόρρεεθρος, t.3, c.681, c
Ὁμόρρητος, Vno eodémque ore dictus, Concors, Nonn.
Ὁμορροή, t.3, c.683, a. Ὁμορροθέω, t.3, c.694, f
Ὁμόρροια, t.3, c.682, h. Ὁμόρροος, ib.

Ὁμορυσμὸς, Eosdem habens ῥυσμούς. Hippocr. De anatome, ἀρτηρίη δ' ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν ἔκφυσιν ποιευμένη ἐς ἄκρον πνεύμονος πλευτᾷ, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμορυσμοῖς, τῶν περιηγέων ἁπτομένη. Ibidem vtitur substantiuè Ὁμορυσμίη, dicens, τὸ δὲ ἧπαρ ὁμορυσμίην μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, αἱμορρωδέστερον δέ ἐστι τῶν ἄλλων. Vbi quidam interpr. Vicinitatem.

Ὁμὸς, t.2, c.1300, b. Vide & ὁμόν. Ὁμόσε, t.2, c.1301, f
Ὁμοσθενὴς, Iisdem præditus viribus, Æquè validus.
Ὁμοσίπυοι, in Σιπύη. Ὁμοσιτέω, t.3, c.793, c
Ὁμόσιτος, ib. Ὁμόσκευος, t.3, c.837, d

Ὁμοσκηνέω,t.3,c.853,g. Ὁμοσκηνία,ib.f
Ὁμόσκηνος,ib. Ὁμοσκηνόω,ib.g
Ὁμοσπόνδος,t.3,c.940,d. Ὁμόσπορος,t.3,c.933,f
Ὁμόστεγοι, Sub eodem tecto habitantes, Contubernales. Gregor. ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι.
Ὁμοστιχάω,t.3,c.984,d. Ὁμοστιχέω,ib.
Ὁμόστιχος,t.3,c.985.f. Ὁμόστοιχος,ib.
Ὁμόστολος,t.3,c.996,b
Ὁμόστοργος, Eodem amore prosequens: seu Concors in amore, ex Nonno.
Ὁμόσφυρος,t.3,c.1192,d
Ὁμοσχήμων, vt ὁμοιοσχήμων, Vniformis.
Ὁμοταγεῖς, Qui eiusdem sunt ordinis. οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι. Chrysost. De sacerdotio, & Dionys. Areop. ADVERB. Ὁμοταγῶς, Eodem ordine, Eadem serie.
Ὁμοταχῶς,t.3,c.1276,a
Ὁμοτελεῖς, Qui idem tributum pendunt.
Ὁμοτέρμων,t.3,c.1414,h. Ὁμοτεχνέω,t.3,c.1434,d
Ὁμότεχνος,ibid.c
Ὁμοτικὰ ἐπιρρήματα, Aduerbia iurandi: apud gramm.
Ὁμοτιμία,t.3,c.1557,a. Ὁμότιμος,t.3,c.1556,g
Ὁμοτίμως,t.3,c.1557,a
Ὁμότιτθος, Eadem vsus nutrice. Poll. ex Dinarcho.
Ὁμότοιχος, Communem habens parietem. vt ὁμότοιχος οἰκία apud Isæum, Domus pariete intergerino vel intermedio discreta, atque ita parietem illum habens communem.
Ὁμότονος,t.3,c.1282,a. Ὁμοτόνως,ib.e
Ὁμοτράπεζος,t.3,c.120,f
Ὁμότριχοι, Qui vno eodémque pilo præditi sunt.
Ὁμότροπος,t.3,c.1639,b. Ὁμότροφος,t.3,c.1646,b
Ὁμοτροχάω,t.3,c.1656,f. Ὁμοῦ,t.2,c.1301,b
Ὁμοῦμαι, Iurabo: ab ὀμόω. Hom. Il. φ, ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. Hesiod. Erg. ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται. Item ὀμεῖ, Iurabis, apud Aristoph. Atticè pro ὀμῇ.
Ὁμόυπνοι,t.3,c.1752,c. Ὁμουπίστατος,t.1,c.1800,d
Ὁμούρα, Hesychio σεμίδαλις ἑφθὴ, μέλι ἔχουσα καὶ σησάμην. pro quo suprà ἀμόρα, col.386,b.
Ὁμουρέω,t.2,c.1475,h. Ὁμούριος,ib.
Ὅμουρος,ib. Ὁμούσιος,t.1,c.1132,f
Ὁμουσιότης,ib. Ὁμοῦ τι,t.2,c.1301,e
Ὁμόφλοιος,t.[illegible],c.176,c. Ὁμόφοιτος,t.4,c.185,d
Ὁμοφόριος, Contubernalis. v.l. perperam pro ὁμορόφιος.
Ὁμοφραδὴς, Vnanimis, [illegible], Idem sentiens. Nonn.
Ὁμοφραδμων,t.4,c.68,c.d. Ὁμοφρονέω,t.4,c.215,g
Ὁμοφροσύνη,t.4,c.201,e. Ὁμόφρων,ib.
Ὁμοφυής,t.4,c.273.b. Ὁμοφυΐα,ib.c
Ὁμόφυλος,t.4,c.243,g. Ὁμοφωνέω,t.4,c.308,e
Ὁμοφωνία,t.4,c.304,g. Ὁμόφωνος,ib.f
Ὁμοφώνως,ib.g. Ὁμοχοίνιξ,t.4,c.545,e
Ὁμόχροια,t.4,c.630,f. Ὁμοχρονέω,t.4,c.644,e
Ὁμόχρονος,ib.d.
Ὁμόχροος,t.3,c.441,e.ob.t.4,c.630,f
Ὁμόψηφος,t.4,c.725,a. Ὁμόψυχος,t.4,c.757,a
Ὁμοψύχως,ib. Ὀμόω,t.2,c.1295,a
[illegible]
Ὄμπαι, Hesychio θύματα πυροῖς καὶ μέλιτι δεδευμένα. At Ὄμπα, eidem sunt παντοδαπὰ τρωγάλια.
Ὄμπνη eidem est τροφὴ, εὐδαιμονία, Cibus, Beatitas, seu Beata rerum copia. Sunt qui ὄμπνας esse velint fruges melle imbutas, diis sacrificari solitas. Vnde apud Callimachum esse, —ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ καιέμεν ὄμπνας. Alii simpliciter cereales fructus nominatos ὄμπνας tradunt, vt quorum vsus sit nobis causa τοῦ ἀμπνεῖν & viuendi. quãobrem & pro frumento hanc vocem vsurpauit Lycophrõ. Nicander πολυωπέας ὄμπνας fauos appellat: in Alexiph. v.450, de apibus, ἀμφὶ καὶ ἔργον Μνησάμεναι Δηοῖ πολυωπέας ὤπασαν ὄμπνας. Ita vt ὄμπνας vocare possimus & fruges cereales & alia quibus alimur quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt. INDE Ὄμπνειον & Ὄμπνιον, NECNON Ὀμπνηρὸν, dicitur τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδὸν, Quod nobis respirandi & viuendi causa est, Almum: καρποφόρον. vt ὀμπνία Δημήτηρ, Alma Ceres. Et ὄμπνιος λειμὼν, seu ὄμπνειος λειμὼν, Ager segete & Cerealibus frugibus plenus. Hesych. ὄμπνειον λειμῶνα dici scribit τὸν τῶν πυρίνων καὶ Δημητρείων καρπόν: vt Suidas quoq; ὄμπνιον

A λειμῶνα, τὸν σῖτον, καὶ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς, Cereales fructus: quoniã ἡ Δημήτηρ vocatur ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ apud Suid. & ὀμπνηρὸν ὕδωρ apud Hesych. quod exponunt τρόφιμον, Almum. Suidas & ὀμπνικὸν ὕδωρ dici scribit τὸ τρόφιμον. Et Sophocl. ὄμπνιον ἱερὸς vocauit quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ. Ex Nonno affertur & ὄμπνιος σπόρος pro Semen cereale. Præterea apud Hesych. legitur COMPOS. Ὀμπνειόχειρ, expositum πλουσιόχειρ, πλούσιος, Larga manu dans, Abundus. NECNON Ὀμπνεῖ δαιτὶ pro πολλῇ, Larga, Liberali.
B Ὄμφα, eodẽ autore Laconibus est ὀσμὴ, Odor. At ὀμφὰ, Doricè pro [illegible]
Ὀμφακίζω,t.2,c.1314,e. Ὀμφακίας,ib.c
Ὀμφακίζομαι,ib.g. Ὀμφάκινος,ib.b
Ὀμφάκιον,ib.d. Ὀμφακὶς,ib.f
Ὀμφακίτης,ib.c. Ὀμφακίτις,ib.
Ὀμφακόκαρπος,t.2,c.1312,g. Ὀμφακόμελι,t.2,c.1314,a
Ὀμφακόρραξ,t.1,c.523,f. Ὀμφακώδης,t.2,c.1314,b
Ὀμφαλητομία,t.2,c.1312,g. Ὀμφαλητόμος,ib.
Ὀμφάλιον,t.2,c.1313,f. Ὀμφαλιστήρ,ib.
C Ὀμφαλόεις,ib.d. Ὀμφαλόκαρπος,t.2,c.1312,f
Ὀμφαλός,t.2,c.1311,f. Ὀμφαλοτομία,t.2,c.1312,g
Ὀμφαλοτόμος,ib. Ὀμφαλώδης,t.2,c.1313,c
Ὀμφαλωτὸς,ib.f. Ὄμφαξ,ib.g
Ὀμφὴ, dicitur φήμη θεία, κληδὼν θεία, Diuina vox, Responsum à deo datum consulenti: quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, Aperiens id quod est, Veritatem prodens. Homer. Il. β, Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur & pro φωνὴ simpliciter seu αὐδή. Eurip. Med. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν; Sic
D Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem, dixit pro mente & cogitatione. INDE Ὀμφήεις, significans & Fatidicus & Vocalis. ET Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, Fatidicus, Vates. Tryphiodor. in Excidio Troiæ, —Ἑλένοιο μετήλυδος ὀμφητῆρος.
Ὀμφυάειν, Hesychio αὔξειν, σεμνύνειν, ἐντιμότερον ποιεῖν, Augere, Honoratiorem & augustiorem reddere.
Ὀμῶλαξ,t.1,c.623,f. Ὁμωνυμέω,t.2,c.1333,f
Ὁμωνυμία,ib. Ὁμώνυμος,ib.c
Ὁμωνύμως,ib.e
E Ὁμωρόφιος,t.1,c.1253,f. Dicitur & ὁμώροφος pro eodem.
Ὁμῶς,t.2,c.1301,b. At ὅμως, Tamen. Plerunque ei annectitur δέ. Demosth. Pro cor. τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς μὲν, ὅμως δὲ φράσω σοι καὶ ἐγώ. Plato in Apolog. Socr. αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν τἀληθῆ, ὅμως δὲ ῥητέον. Sic etiam initio periodi idem in Tim. ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατὸν, Attamen illud perspici & intelligi potest, Cic. interpr. Vbi etiam nota postpositum esse, præmisso δέ. Dicitur etiam ὅμως δ' οὖν, ὅμως μέντοι, ὅμως μένουν, itidẽ
F pro Tamẽ seu Attamen. Affertur & ὅμως καὶ pro Tametsi: ὅμως μὴν, pro Cæterum tamẽ: & ἀλλ' ὅμως pro Atqui, ex Gazæ Gramm. lib.4.
Ὁμωχέται θεοὶ, Hesychio sunt οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν, Earũdem libationum participes: seu ὁμοβώμιοι καὶ ὁμόναοι, Qui eodem templo eadémque ara honorantur. Legitur apud Thuc. lib.4, p.153, in oratione Bœotici κήρυκος ad Athenienses, ὑπὸ τε τοῦ θεοῦ καὶ ἑαυτῶν Βοιωτοὺς ἐπικαλουμένους τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω. Vbi schol. itidem exp. συμμετέχοντας τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν. vt sit, Apollinem Delphicũ & cæteros deos
G quos eodem templo iisdémque sacris honorãt Bœoti.
¶ Ὄν,t.1,c.1131,e. At ὃν, Quem, vide in Ὅς.
Ὄναγρα,t.2,c.1340,g. Ὀνάγριος,t.2,c.1341,a
Ὀναγρόβοτα, τὰ, ibid.
Ὄναγρος,t.2,c.1340,g. & t.3,c.877,f.obit.
Ὀναγρός,t.2,c.1341,a. Ὄναιον,t.2,c.1319,a
Ὄναμαι,t.2,c.1317,e. Ὄναρ,t.2,c.1314,g
Ὀνάγριον,t.2,c.1342,b
H Ὀνασεῖ, Iuuabit: Doricè pro ὀνήσει, ab ὀνίνημι.
Ὀνατικός,t.2,c.1318,e
Ὀνάω, Iuuo: inusitatum thema est ex quo ὀνίνημι sua tempora mutuatur, suam etiam habet originem.
Ὄνεια,t.2,c.1319,c. Ὄνεια, s. ἄγρια,t.2,c.1342,a
Ὄνειαρ,t.2,c.1319,b. Ὀνειδεία,t.2,c.1321,e
Ὀνείδειος,ib.d. Ὀνειδία,ib.e
Ὀνειδίζομαι,ib.g. Ὀνειδίζω,ib.e

Ὀνειδίη,t.2,c.1321,e. Ὀνείδιος,ib.d
Ὀνείδισμα,t.2,c.1322,a. Ὀνειδισμός,ib.b
Ὀνειδιστής,ib. Ὀνειδιστικός,ib.
Ὀνείδιστος,ib.
Ὄνειδος, Probrum,&c.t.2,c.1320,e. Ὄνειδος, In bonã partem,c.1321,b
Ὄνειον,t.2,c.1342,a. Ὄνειον,propr.ib.
Ὄνειος,t.2,c.1319,c.& 1341,h. Ὀνείρατα,t.2,c.1315,e
Ὀνείρειος,t.2,c.1316,f. Ὀνειροκόμος,t.2,c.1315,g
Ὀνειροκρίτης,ib. Ὀνειροκριτικός,ib.
Ὀνειρολεσχία,ib.h. Ὀνειρολογία,ib.
Ὀνειρόμαντις,ib. Ὀνειρον,ib.c
Ὀνειροπληκτος,t.2,c.1316,a. Ὀνειροπολέω,ib.b
Ὀνειροπόλος,ibid.a
Ὄνειρος,t.2,c.1315,b.& t.3,c.197,g.& 1752,g.ob.
Ὀνειροσκόπος,t.2,c.1316,d. Ὀνειρόφρων,ib.e
Ὀνειρωγμός,ib.h. Ὀνείρωξις,t.2,c.1317,a
Ὀνειρώττω,t.2,c.1316,f. Ὀνήδυμαι,t.2,c.1343,g
Ὀνήδυς,t.2,c.1341,e. Ὀνήδω,ib.f
Ὀνέω,t.2,c.137,d. Ὀνηγήσιος,t.2,c.1341,b
Ὀνήϊος,t.2,c.139,c. Ὀνηΐσος,ib.d
Ὀνηλατέω,t.2,c.1341,b. Ὀνηλάτης,ib.
Ὄνημι, Iuuo,&c.t.2,c.1317,c. Ὄνημι, Vitupero,&c. c.1319,e
Ὀνησίδωρος,t.2,c.1318,c. Ὀνήσιμος,ib.d
Ὀνήσιμος,propr.ib. Ὄνησις,ib.b
Ὀνησιφόρος,ib.d. Ὀνησιφόρος,ib.
Ὀνητικός,ib.e. Ὄνητις,t.2,c.1342,d
Ὀνητός, Quo frui queas,&c.t.2,c.1318,d. Ὀνητός, Vituperandus,c.1319,g
Ὀνήτωρ,t.2,c.1318,d. Ὀνήτωρ,propr.ib.
Ὄνθος, Hesychio κόπρος κτηνῶν, Stercus seu fimus iumētorũ:& βόλβιτον, Fimus boũ. Ita sanè Hom.Il.ψ, Τῷ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. Ibidem, ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε. Pro quo ὄνθου βοέου Suid. habet ὄνθου βοείης, fœm.genere. Apud eundẽ legitur VERB. Ὀνθηλεύουσι, cum his verbis, τὸν ὄνθον συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. vnde coniiciunt nonnulli ὀνθηλεύω esse Stercore bouino inquino, Fimo iumentorũ aspergo. AT Ὀνθυλεύω longè aliam habet significationem, significãs nimirum Exquisitè apparo, Exquisitè condio, Exquisitioribus scitamentis & lenociniis apparo. Athenio comicus apud Athen.lib.14, Μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον Προϊόντος εἰς λοιπὸν καθ' ἥδη τὸ χρόνου. Dicitur pro eodem & Ὀνθυλάσαι. Alexis apud eundem Athen.libro 7, ἀλλὰ τὰς μὲν τευθίδας, τὰ πτερύγι' αὐτῶν σηπιῶν, στέατον μικρὸν παραμίξας, περιπάσας ἡδύσμασι λεπτοῖς χλωροῖς ὠνθύλασα. si tamen non ὠνθύλευσα potius scribendum est. SIC Ὀνθυλεύσεις, & Μονθυλεύσεις, Polluce teste vocabantur αἱ περιτταὶ σκευασίαι, Exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum.
Ὀνίαι,t.2,c.1342,a. Ὀνίας,ib.c
Ὀνιδία,ib.a. Ὀνίδιον,ib.b
Ὀνικός,t.2,c.1341,h. Ὀνίναμαι,t.2,c.1317,e
Ὀνίνημι,ib.c. Ὄνιον, Suidæ ὠφέλιμον, Vtile.
Ὄνις,t.2,c.1342,a. Ὀνίσκος,t.2,c.1337,c
Ὀνίσκω,t.2,c.1319,a. Ὀνίτης,t.2,c.1342,d
Ὀνοβατέω,t.2,c.1339,e. Ὀνοβάτης,ib.e
Ὀνοβλιτον,ib.f. Ὀνόβοσις,ib.e
Ὀνόβρυχις,ib.g. Ὀνόγυρος,ib.
Ὀνοδέστεροι, Hesychio ἀγνῶτοι, Incogniti.
Ὀνοθήρας,t.2,c.1340,g. Ὀνοκένταυρος,t.2,c.1339,h.
Ὀνοκίνδιος, Suidæ ὀνηλάτης, ἀστραβηλάτης, Agaso. Poll. Doricum esse vocabulum annotat, itidem exponens. Apud Hes. pro eo ὀνοκύνδιος & ὀνοκίνδας.
Ὀνοκίχλη,t.2,c.1340,f. Ὀνόκλεια,ib.e
Ὀνοκόπος,ib.a. Ὀνοκρόταλος,t.3,c.196,c
Ὀνοκώλη,t.2,c.1340,b. Ὀνόχειλις,ib.
Ὀνόκωλος,ib.a. Ὄνομα,t.2,c.1321,e
Ὀνομάζομαι,t.2,c.1324,h. Ὀνομάζω,ib.g
Ὀνομαθετέω,t.2,c.1323,d. Ὀνομαθέτης,ib.
Ὄνομαι,t.2,c.319,h. Ὀνομαίνω,t.2,c.1324,f
Ὀνομακλήδην,t.2,c.1323,e
Ὀνομακλήτωρ,t.2,c.17,g.& 1323,e
Ὀνομάκλυτος,t.2,c.1323,f. Ὀνομάκλυτος,t.2,c.269,a
Ὀνομασία,t.2,c.1325,d. Ὀνόμασμα,ib.
Ὀνομαστήρια,τὰ, Festum quod celebratur ob impositionẽ

A nominis, vt γενέθλια ob natiuitatem: apud Greg.Naz.
Ὀνόμασι,t.2,c.1325,g. Ὀνομαστικός,t.2,c.1326,a
Ὀνομαστός,t.2,c.1325,d. Ὀνομαστῶς,ib.
Ὀνοματογραφία,t.2,c.1323,g. Ὀνοματογράφος,ib.
Ὀνοματογραφῶ,ib. Ὀνοματοθεσία,ib.e
Ὀνοματοθέτης,ib.d. Ὀνοματοθήρας,ib.g
Ὀνοματολόγος,t.2,c.1324,a. Ὀνοματοποιέω,ib.d
Ὀνοματοποιΐα,ib.b. Ὀνοματοποιός,ib.
Ὀνοματουργός,ibid.e
Ὄνον κείρεις, prouerb.t.3,c.148,d
B Ὀνόπη, Hesychio ἀμπέλου μελαίνης εἶδος.
Ὀνοπόλη,t.2,c.1340,b. Ὀνόπορδον,ib.
Ὀνόπυξος,ibid.c
Ὄνος, Asinus,&c.t.2 c.1337,e. Ὄνος, Axis,&c.c.1339,a. vbi etiam multas alias signific. vide.
Ὄνοσις,t.2,c.1320,b. Ὀνοσκελίς,t.2,c.1340,d
Ὀνόσκελος,ibid.c
Ὄνοσμα, ατος, τὸ, Onosma: herba quæ alio nomine ὄσμας dicitur,& φλονῖτις & ὄνωνις, teste Dioscor. lib.3,cap.147. vbi descriptionem eius vide. Apud Paulum Ægin. scri
C ptum est ὄσμα & ὀνομίς: sed perperam. habet enim & Galen. ὄνοσμα, Simpl.medic. lib.8. Itidémque Plin. lib. 27,c.12, Onosma longa folia habet, ferè ad tres digitos in terra iacentia, tria, ad similitudinem anchusæ incisa, sine caule, sine flore, sine semine.
Ὀνοσός,t.2,c.1320,c. Ὀνοτάζω,ib.d
Ὀνοτός,ib.c. Ὀνοφορβός,t.2,c.1340,e
Ὀνοχειλές,ib. Ὀνόχειλος,ib.
Ὀνόχηλον,ib.f. Ὀνόχηλος,ib.
Ὀνόω,t.2,c.1315,h. Ὄντα,t.1,c.1131,f
D Ὄντι,ib.e. Ὄντινα,t.2,c.1503,c
Ὄντως,t.1,c.1131,e
Ὄνυμα, Æolicè pro ὄνομα dicitur, Nomen. mutant enim o in υ. INDE Ὀνυμαίνω, pro ὀνομαίνω, Nomino.
Ὄνυξ,t.2,c.1342,h.& 1343,c.& t.3,c.609,g.obit.
Ὀνυρίζεται, Hesychio ὀδύρεται: quod & μινυρίζεται.
Ὀνυστήρια λεπτά ex Posidippo comico affert Poll. libro 10, cap.31, in sermone de instrumentis tonsoris. Sed forsan scribẽdum ὀνυχιστήρια, & intelligendi Cultri ad recisionem vnguium apti. Alii interpr. Parui onyches: sed viderint.
E Ὀνυχίζω,t.2,c.1346,d. Ὀνύχινος,ib.b
Ὀνύχιον,ib.d. Ὀνυχιστήρια, in Ὀνυστήρια.
Ὀνυχίτης,t.2,c.1346,c. Ὀνυχῖτις,ib.
Ὀνυχοειδής,t.2,c.1344,e. Ὀνώδης,t.2,c.1341,g
Ὄνωνις, Ononis: à Theophr. numeratur inter ea quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἕτερον ἔχουσι φύλλον, Hist.plant. libro 6, c.1. Vnde Plin.lib.21, cap.15, Aliqua & secundum spinã habent folium, vt tribulus & ononis. Et cap.sequ. itidem in spinosorum genere numerat ononin, dicens in ramis spinas habere, apposito folio rutæ simili, toto
F caule foliatam in modum coronæ: esse viuacem præcipuè,& aratro inimicam. sequi enim à frugibus. Merito igitur τρηχεῖαν ὄνωνιν dixit quidam. Dioscor. ἄνωνιν vocat. Apud Nicandrum legitur ET Ὀνωνίς, in Ther.v.872, ὑσσωπός τε καὶ ἡ πολύγονος [illegible] sed ne perperam pro ὄνωνις: præsertim quum addat πολύγονος. id enim pro πολυάκανθος accipere videtur.
¶ Ὀξάλιοι, Hesychio εἶδος σύκων: forsitan sic denominatorum ab acore quo prædita sunt.
Ὀξαλίς,t.2,c.1359,a. Ὀξάλμη,t.1,c.374,c
G Ὀξέα,t.2,c.1350,e. Ὀξεῖα,ib.a.& e.
Ὀξέαι, αἱ, propr.t.2, c.1349,h.
Ὀξείδιον,t.2,c.1357,g. Ὀξεῖος,ib.
Ὀξέλαιον,ib.f. Ὀξερίας,ib.a
Ὀξέως,t.2,c.1353,h. Ὀξηρός,t.2,c.1357,g
Ὀξίαι, αἱ,t.2,c.1356,h. Ὀξίδαι,t.2,c.1358,f
Ὀξίζω,ib. Ὀξίνα,ib.c
Ὀξίνης,t.2,c.1357,h. Ὀξίς,t.2,c.1358,c
Ὄξος,t.2,c.1357,b. Ὀξύ, subst.t.2,c.1350,b
Ὀξύα,t.2,c.1356,f. Ὀξυάκανθα,t.1,c.260,g
H Ὀξυάκανθος,ib.h. Ὀξυβάφιον,t.1,c.718,f
Ὀξύβαφον,ib. Ὀξύβαφος,ib.
Ὀξυβελής,t.1,c.712,a.& t.2,c.1350,g
Ὀξυβλεψία,t.2,c.1350,g
Ὀξυβολέω,t.1,c.712,b.obit.& t.2,c.1350,f

Ὀξύγαλα

Ὀξύγαλα, t.2,c.1350,h. Ὀξυγαλάκτινος, t.2,c.1351,b
Ὀξύγαρον, ibid.c
Ὀξύγγιον, ου, τό, Græci recentiores dixere pro Latino Axungia. hoc est adipe seu pingui suillo quo rotarum axes vnctæ fuerunt. Perperam enim Hermol.Barb. ab ὀξὺς deriuatum putauit, interpretans modò Posca, modò Fæx aceti. Diosc.lib.3,c.104, de aparine, ἀναληφθεῖσα ὀξυγγίῳ λείῳ διαφορεῖ χοιράδας.
Ὀξυγλύκειος, t.1,c.844,d. Ὀξύγλυξ, ib.b
Ὀξυγλυκὲς, t.1,c.852,d. Ὀξύγλυκυς, ib.c
Ὀξυγράφος, t.2,c.1351,c. Ὀξυγώνιος, ib.
Ὀξυδερκεια, t.1,c.944,g. Ὀξυδερκὲς, ib.f
Ὀξυδερκέω, ib.g. Ὀξυδερκὴς, ib.f
Ὀξυδερκία, ib.g. Ὀξυδερκικὸς, ib.
Ὀξυδορκέω, ib.h. Ὀξυδορκὴς, ib.g
Ὀξυδορκία, ib.h. Ὀξυδορκικὸς, ib.g
Ὀξυέθειρος, t.2,c.1351,d. Ὀξύζω, t.2,c.1358,g
Ὀξύη, idem ac ὀξύα, Ionicé: t.2,c.1356,f
Ὀξυηκοΐα, t.1,c.289,b. Ὀξυήκοος, ib.
Ὀξύηχος, t.1,c.1481,e. Ὀξύθηκτος, t.1,c.1553,g
Ὀξυθυμέω, t.1,c.1606,b. Ὀξυθυμία, t.1,c.1605,f
Ὀξυθύμια, τὰ, ib.g. Ὀξυθυμίας, t.1,c.1606,b
Ὀξύθυμος, t.1,c.1605,e. Ὀξύϊνος, t.2,c.1356,g
Ὀξυκάρδιος, t.2,c.98,a. Ὀξυκάρηνος, t.2,c.69,d
Ὀξύκεδρος, t.2,c.1351,d. Ὀξυκέφαλος, t.2,c.154,c
Ὀξυκίνητος, t.2,c.217,f. Ὀξυκοΐα, t.2,c.1351,e
Ὀξύκοος, ib.d. Ὀξύκρατον, ib.e
Ὀξυλάβεια, ib.f. Ὀξυλαβέω, t.2,c.585,g
Ὀξυλαβὴς, ib.
Ὀξυλάβος, t.2,c.1351,f.& t.3,c.621,e.ob.
Ὀξυλάλος, t.2,c.551,f. Ὀξυλάπαθον, t.2,c.600,d
Ὀξυλίπαρος, t.2,c.1351,g. Ὀξυλιπὴς, ib.
Ὀξυλοβῶ, t.2,c.1350,f
Ὄξυλον, Hesychio ἰσόξυλον, ὅμοιον ξύλῳ: vt ὄπεχες, ὅπατρος.
Ὀξύμαλα, t.2,c.1352,a
Ὀξύμελι, Oxymeli, seu Oxymel: potionis genus ex aceto, aqua marina & melle, vt fusius docet Dioscor. libro 5, cap.22. Sic Plin.lib.14,cap.17, Acetum melle temperabatur: oxymel hoc vocarunt. Interpretes Dioscoridis Acetũ mulsum vertere, Plinii imitatione qui ὑδρόμελι aquam mulsam nominat.
Ὀξυμέριμνος, t.2,c.856,c. Ὀξυμυρσίνη, t.2,c.1352,b
Ὀξυμώρινος, ib.d. Ὀξύμωρος, ib.
Ὀξυωνηγεία, t.[illegible]g. Ὀξυώνομαι, t.2,c.1354,g
Ὀξυώω, ib.f. Ὀξυόεις, t.2,c.1355,g
Ὀξυορεγμῶντες, οἱ, t.2,c.1352,g
Ὀξυπαθῶς, Acuto & vehemente animi affectu: Suidæ λίαν περιπαθῶς, hoc in loco, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὀξυπαθῶς εἶχον ἐπὶ τοῖς ἔναγχος ὑπὸ Χοσρόου παρεστρατηγημένοις αὐτοῖς.
Ὀξύπεινος, t.3,c.149,f
Ὀξυπευκὲς, Hesychio ὀξύπικρον, Acidũ cum amarore: vel Vehementer amarum.
Ὀξυπόδειον, t.3,c.174,d. Ὀξύπορος, ib.b
Ὀξυπτέρυγος, t.3,c.581,b. Ὀξύπυκνος, t.3,c.599,f
Ὀξυρεγμία, t.1,c.1247,g.& t.2,c.1352,e
[illegible]1247,h.& t.2,c.1352,g
Ὀξυρεγμιώδης, ib. Ὀξυεῖαι, t.2,c.1357,a
Ὀξυρόδινον, t.3,c.720,e. Ὀξυρρέπης, t.3,c.678,d
Ὀξυ[illegible], t.3,c.698,g. Ὀξύρρις, ib.
Ὀξυρρόδινον, t.3,c.720,e. Ὀξύρροπος, t.3,c.678,c
Ὀξύρρυγχος, t.2,c.1352,h. Ὀξύρυγχος, ib.
Ὀξύρυγχος, propr.c.1353,a. Ὀξυρυγχίτης, ib.b
Ὀξὺς, Acutus, &c.t.2,c.1347,d. Ὀξὺς, Acer, &c. ibid.f. & t.3,c.1117,d.ob. Ὀξὺς, Celer, &c.c.1349,e. Ὀξὺς, Lumbus, &c.c.1350,b
Ὀξὺς φθόγγος, t.3,c.1293,e.ob
Ὀξύστομος, Qui acuto ore seu rostro est. vt Aristoph. Auibus ὀξυστόμους ἐμπίδας dixit, quoniam acutis suis rostris mordent. schol. tamen maluit exponere ὀξὺ ᾀδούσας.
Ὀξύσχοινος, t.3,c.1203,e
Ὀξυτενὴς, t.2,c.1353,c.& t.3,c.1285,a
[illegible]ύτης, t.2,c.1354,b
Ὀξυτόκιον φάρμακον, t.3,c.1535,b
Ὀξυτόκος, ib. Ὀξυτονέω, t.3,c.1282,f
Ὀξυτονῶν, t.2,c.1353,c. Ὀξυτόνως, t.3,c.1282,e
Ὀξύτορος, t.2,c.1353,c. Ὀξυτόρος, ib.

A Ὀξύφυλλος, Qui acutis est foliis, Acuta habens folia.
Ὀξυφωνία, t.4,c.304,g. Ὀξύφωνος, ib.
Ὀξυχειρ, t.4,c.441,f. Ὀξυχειρία, ib.g
Ὀξυχολία, t.4,c.555,b. Ὀξύχολος, ib.
Ὀξυωπέστερος, t.2,c.1395,c. Ὀξυωπέω, ib.d
Ὀξυώπης, ib.b. Ὀξυωπὴς, ib.
Ὀξυωπία, ib.d. Ὀξυωπίας, ib.
Ὀξυωπὸς, t.2,c.1396,d. Ὀξώδης, t.2,c.1357,f
Ὀξωλὶς, t.2,c.1359,b
¶ Ὄον, t.2,c.1253,c
B Ὅου, Ionicè pro οὗ dicitur, Cuius: ab ὅς, Qui. Hom. Iliad. ζ, ὅου κλέος [illegible].
¶ Ὄπα, Doricè pro ὅπη, Vbi, in Epigr. Significat etiam Quomodo, Prout, vt apud Thuc. ὅπα δοκῆ, quomodo videatur. Ἄτοπα, Vocem, accus. est à nom. ὤψ.
Ὀπαδέω, t.2,c.1360,d. Ὀπαδὸς, ib.a
Ὀπάζομαι, t.2,c.1359,d. Ὀπάζω, ib.c
Ὀπαία, t.2,c.1362,a. Ὀπαῖον, τὸ, subst. ib.b
Ὄπατρος, t.3,c.93,f. Ὀπάων, t.2,c.1360,f
Ὅπερ, Quod, &c.t.2,c.1502,d. Ὅπερ pro ὥσπερ, ib.e
C Ὅπερ τι, ib.h. Ὀπεύεσθαι, t.2,c.1583,g,& 1695,f
Ὀπεύομαι, t.2,c.1698,e
Ὀπεὺς, t.2,c.1362,a. Ὀπεύω, t.2,c.1383,b
Ὀπέωνες, οἱ, t.2,c.1360,g. Ὀπὴ, t.2,c.1361,e
Ὅπη, Vbi: interdum cum ἂν, interdum cum ποτέ. Plato lib. 2 De rep. τάχ᾽ ἂν κατίδοιμεν ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται, Vbi, Vbinam. Sequente ποτὲ significat etiam Vbicunque: & coniunctim scribitur ὁπήποτε. Plutarch. in Pericle, πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπηποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicunt etiã ἔσθ᾽ ὅπη, Est vbi, non solùm
D pro Alicubi, sed etiam pro Aliquando. Herodian. lib.6, οὐ γὰρ ἀνανδρως Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ᾽ ὅπη κακώσαντες. Et aliquanto antè, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἔσθ᾽ ὅπη καὶ γυναικῶν, ἐπὰν κελεύσῃ βασιλεὺς, ἀθροίζεται. In quo posteriore loco Politianus etiam vertit Nonnunquam. ‖ Significat etiam Quó. Hom. Odyss. ξ, Πέμπει δ᾽ ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει, quò ire iubet: poeticè ibi geminato π propter metrum. Sequente ἂν ponitur interdum pro Quocunque, Quencunque in locum. Plato in Apolog. Socr. ὅπη ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι, Quocunque venero. seu
E Quocunque iero. ‖ Significat etiam Quà, Qua via. Xen. Pæd.7, ταύτῃ δὴ ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπη ἐδύναντο ἕκαστος. Item sequente ποτὲ, Quanam, Quanã via. Plato, ἀπορῶν ὅπη ποτὲ διαδύσεται, incertus quanam potissimùm effugeret. Sequente ἂν redditur etiam Quacunque, Quacunque via. Plato De rep. lib.2, ἀλλ᾽ ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. ‖ Significat etiam Qua ratione, Quomodo, seu Prout: idque vel sequente ἂν vel omisso. Thuc. lib.6, pag 229, ποιεῖν ὅπη ἐκ τῶν παρόντων μάλιστα καὶ τάχιστά τις ὠφέλεια ἥξει τοῖς ἐκεῖ.
F Plato in Apolog. Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπη μέλλῃ ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν, prout mihi & vobis vtile futurum est. Cum ἂν, Thuc. lib.5, pag.171, ταύτῃ μεταθεῖναι ὅπη ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις. Et lib.8, pag.283, ἄρχειν ὅπη ἂν ἄριστα γιγνώσκωσιν. Accipitur etiam pro Quomodocunque, Proutcunque. vt quum dicitur ὅπῃ τύχῃ pro Quomodocunque sors tulerit, id est Fortuitó. Plato in Tim. κινεῖσθαι ζῷον, ἀτάκτως μὲν ὅπου τύχῃ προϊέναι. Sed in hac signif. plerũque ei annecti solet ἂν, δήποτε, ποτὲ, οὖν. Plato epist.7, ὅπη ποτὲ γέγονε, quomodocunq; fa-
G ctum est. Idem lib.2 De rep. δοκεῖ ἄν τίς σοι ἑκὼν ἑαυτὸν χείρω ποιεῖν ὅπῃ οὖν; quoquo pacto se deteriorem facere. Reperitur etiam ὁπηποῦν positum pro Aliquid, seu Aliquid quacunque tandem ratio ineatur. Plato in Apolog. Socr. ταῦτα γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὁπηποῦν εἶναι. Ficin. vertit, Qui alicuius autoritatis esse videmini. Dicũt etiam ἔσθ᾽ ὅπη pro Aliqua ratione, Aliquo modo, Aliquatenus, Quodammodo, Quadantenus. Herodian. lib.6, ἰδίᾳ ἐθησαύριζε· καὶ διέβαλεν ἔσθ᾽ ὅπη τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ.
H Ὀπηδεύω, t.2,c.1360,f. Ὀπηδία, ib.d
Ὀπηδητὴρ, ib.f. Ὀπηδὸς, ib.d
Ὁπηλικοσοῦν, t.1,c.1450,b. Ὁπηνίκα, t.1,c.1470,f.& g
Ὁπήποτε, vide in Ὅπη. Ὀπήπια, τὰ, t.2,c.1361,g
Ὀπηπίδια, τὰ, t.2,c.1361,h. Ὀπήπιον, ib.g

Ὀπιπουῶ, vide in Ὀπη. Ὀπίας, t.2, c.1377, d
Ὀπιδνός, t.2, c.1361, d. Ὀπίζω, t.2, c.1376, c
Ὀπίζομαι, t.2, c.1361, b. Ὄπιθε pro ὄπισθε, t.2, c.1363, f
Ὄπιθεν pro ὄπισθεν, ibid.
Ὀπιμαντίον, ου, τὸ, Voce datum responsum. v.l.
Ὄπιον, t.2, c.1376, g. Ὀπιπευτὴρ, t.2, c.1383, b
Ὀπιπεύω, ib.a. Ὀπιπτεύω, ib.
Ὄπις, t.2, c.1360, g. Ὀπισαμβῶ, t.2, c.1363, c
Ὄπισθε, ib. Ὄπισθεν, ib.
Ὀπισθέναρ, ib. g. Ὀπίσθιος, t.2, c.1366, g
Ὀπισθίως, ib.h. Ὀπισθοβάμων, t.2, c.1364, a
Ὀπισθόγραφος, ib.b. Ὀπισθότονος, ib.h
Ὀπισθόδομος, t.1, c.941, a. & t.2, c.1364, h
Ὀπισθόκαρπος, t.2, c.79, b. Ὀπισθοκέλευθος, t.2, c.1365, b
Ὀπισθόκεντρος, t.2, c.122, c
Ὀπισθοκόμης, t.2, c.328, h. & 1365, b
Ὀπισθόκομος, ib. Ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, t.2, c.1365, b
Ὀπισθοκύφωσις, t.2, c.509, f. Ὀπισθονόμος, t.2, c.1365, b
Ὀπισθόπορος, ib.c. Ὀπισθόπους, ib.d
Ὀπισθορμέω, ib. Ὀπισθόρμητος, ib.
Ὀπισθοσφενδόνη, ib. e. & t.3, c.1177, d
Ὀπισθόπατον, Hesychio πλευταῖον, ἔσχατον, Postremum.
Ὀπισθοτίλα, t.2, c.1365, e. Ὀπισθοτονία, t.3, c.1282, g
Ὀπισθοτονικὸς, t.2, c.1366, a. & t.3, c.1282, h
Ὀπισθοτονικῶς, t.2, c.1366, a
Ὀπισθότονος, t.2, c.1365, e. & t.3, c.1282, f
Ὀπισθουρητικὰ, τὰ, t.3, c.605, e. obit.
Ὀπισθουρητικὸς, t.2, c.1366, d. & 1547, g
Ὀπισθοφάλακρος, t.2, c.1366, b
Ὀπισθοφανὴς, ib.c. Ὀπισθοφανῶς, ib.
Ὀπισθοφυλακέω, ib. Ὀπισθοφυλακία, ib.
Ὀπισθοφύλαξ, ib. Ὄπισμα, t.2, c.1376, f
Ὀπισμὸς, ib.e. Ὀπισοβάμων, t.2, c.1364, a
Ὀπίσσω, t.2, c.1362, e
Ὀπισσώτερον, Hesychio ἀψὶς τοῦ τροχοῦ: quod & ἐπισσώτερον.
Ὀπίστατος, t.2, c.1366, h. Ὀπίστερος, ib.
Ὀπίσω, t.2, c.1362, e
Ὀπιτθοτίλα, apud Athen. perperam pro ὀπισθοτίλα.
Ὀπίων, t.2, c.1383, c
Ὅπλα, τὰ, Arma, &c. t.2, c.1367, a. Ὅπλα, Instrumenta fabrilia, &c. ib.h
Ὁπλάρια, τὰ, t.2, c.1370, f. Ὁπλέω, ib.g
Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, Vngula: Vnguis quadrupedum. Hesiod. ὑποβάλλων βοὸς ὁπλήν. Itidem de vngula equi apud Xenophontem: de vngula porci apud Aristoph. de vngula agni apud Gregorium. | Ὁπλαὶ, Hesychio sunt etiam πυξίδες, Pyxides. AT Ὁπλίας idem à Locrensibus dictos fuisse scribit τοὺς τόπους ἐν οἷς συνελαύνοντες ἀεὶ θημοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοσκήματα: forsan ab vngularum vestigiis.
Ὁπλίζομαι, t.2, c.1370, h. Ὁπλίζω, ib.
Ὅπλισις, t.2, c.1371, c. Ὅπλισμα, ib.
Ὁπλισμὸς, ib. Ὁπλιστεύω, ib.d
Ὁπλιστὴς, ib. Ὁπλιταγωγὸς, t.2, c.1372, g
Ὁπλιτεύω, t.2, c.1373, a. Ὁπλίτης, t.2, c.1372, c
Ὁπλιτικὸν, τὸ, subst. ib.h. Ὁπλιτικὸς, ib.g
Ὁπλῖτις, ib.f. Ὁπλιτοδρομέω, ib.
Ὁπλιτοδρόμος, ib. Ὁπλιτοπάλας, ib.g
Ὁπλιτοπάλης, ib. Ὁπλοθήκη, t.2, c.1368, c
Ὅπλομαι, t.2, c.1370, f. Ὁπλομανέω, t.2, c.1368, c
Ὁπλομαχέω, ib.e. Ὁπλομαχία, ib.
Ὁπλομάχος, ib.d. Ὅπλον, t.2, c.1367, a
Ὁπλοποιία, t.2, c.1368, f. Ὁπλοποιὸς, ib.e
Ὁπλοποιῶ, ib.f. Ὁπλοσκοπία, ib.
Ὁπλότατος, t.2, c.1373, b. Ὁπλότερος, ib.
Ὁπλοφορέω, t.2, c.1368, g. Ὁπλοφόρος, ib.h
Ὀπνιδὸς, t.2, c.1361, d. Ὀποβάλσαμον, t.2, c.1375, e
Ὁποδαπὸς, Cuias: indefinité. interrogatiuum enim est ποδαπός. Annexo ἂν vel οὖν significat Cuiascunque: quo signific. dicitur etiam ὁποδαπὸς ἂν ἐθέλῃς. Plato in Phædro, ῥᾳδίως σὺ Αἰγυπτίους τε καὶ ὁποδαποὺς ἂν ἐθέλῃς λόγους ποιεῖς.
Ὁπόθεν, Vnde, apud Xenoph. & alios. Poetæ metri gratia dicunt Ὁππόθεν, vt Hom. Od. ξ. At ὁπόθεν δήποθεν, Vndecunque, Vndelibet.

A Ὅποι, Vbi. Annexo ἂν, vel ποτὲ, significat non solùm Vbi, Vbinam, sed etiam Vbicunque. Illo significatu apud Suidam, ἀπαγγέλλειν ὅποι ποτὲ τῆς γῆς Χοσρόην ἀπιὼν εἴη. Hoc, in Axiocho, ἀειδής τε καὶ ἄπυστος ὅποι ποτὲ κείσομαι. | Significat etiam Quó. Aristophan. ὅποι κεχώρηκεν οὐκ εἰδὼς, quò ierit ignorans. Idem in Nub. ἴθ' ὅποι χρῄζεις, vade quò velis. Plutarch. ῥίψατε τὸν νεκρὸν ὅποι βούλεσθε. Et cum ἂν, Soph. εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅπου περ ἂν σθένω, quò possum. Significat alioqui Quocunque, annexo ἂν. Herodot. ὅποι ἂν ἐλαύνοι, quocunque proficiscitur. Xenoph.
B Pæd. 5, ὅποι γὰρ ἂν πορευόμεθα, κρατοῦμεν τῆς χώρας. Et Pæd. 7, ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. Dicitur etiam ὅποι τύχῃ pro Quocunque, seu Quocunque sors tulerit. Xenoph. Pæd. 8, οὐχ ὅποι ἔτυχεν ἕκαστον ἐκάθισεν. Quin & ὅποι simpliciter ponitur pro Quocunque, vel Siquó. Demosth. Pro cor. καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ, καὶ ὅποι πεμφθείην, Et apud vos semper & siquo mitterer. vel Quocunque mitterer. At ὅποι προσωτάτω, Quamlongissimè, apud Eurip.
Ὁποῖα, aduerb. t.3, c.451, a. Ὁποιδήποτε, aduerb. ib.c
C Ὁποῖος, t.3, c.450, g. Ὁποιοσδὴ, t.3, c.451, b. Ὁποιοσδήποτε, ib.c. Ὁποιοσδήποτ' οὖν, ibid.c. Ὁποιοσδηποτοῦν, ib. Ὁποῖος οὖν pro Ὁποῖος, t.4, c.820, g. Ὁποῖος οὖν δὴ pro ὁποῖος δὴ vel ὁποῖος simpliciter, ibid.h. Ὁποῖός περ, t.3, c.451, c. Ὁποιοσποῦν, ib.
Ὁποίως, t.3, c.451, b. Ὀποκάλπασον, t.2, c.1375, h
Ὀποκάρπασον, ib.g. Ὀποκινάμωμον, t.2, c.1376, a
Ὀποκιννάμωμον, ibid.
Ὀποπάναξ, t.1, c.268, f. ob & t.2, c.1376, a
Ὀποπλεῖν, Renauigare: si non mentiuntur v.l. id enim potius dicitur ὀπίσω πλεῖν.
D Ὀπὸς, t.2, c.1373, d. Ὁποσάκις, t.3, c.494, b
Ὁποσακισοῦν, ib. Ὁποσαπλάσιος, ib.
Ὁποσαπλασιοσοῦν, ib. Ὁποσαχῆ, ib.
Ὁπόσοιπερ, ib.a. Ὁπόσος, t.3, c.493, e
Ὁποσοσδήποτε, ib.f. Ὁποσοσοῦν, ib.
Ὁποσοσποῦν, ib. Ὁπόστος, t.3, c.494, c
Ὁποστοσδήποτε, ib. Ὁποστοσοῦν, ib.
Ὁπόταν, siue Ὁπότ' ἂν, vide in sequ. ὁπότε.
Ὁπότε, Quando: indefinité. interrogatiuum enim est πότε.
E Plato cum indic. construxit, Polit. 1: & Xenoph. Hellen. 6, pag. 357. Sic Homer. Iliad. α, Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι. Cum optatiuo, Plato in Apol. Socr. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει. Idem sequente δὴ, in Tim. ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν, quum autem corporibus insita essent, Cic. interpr. pag. 32 mei Lex. Cicer. Annectitur ei & ἂν. Luc. τί γὰρ ἂν πάθῃ τις ὁπότ' ἂν θεοὶ βιάζοιντο; quum dii cogant. Diuisim enim quidam codices habent: alii coniunctim ὁπόταν, quod frequentius est. Notandum verò, ὁπότε & ὁπόταν reddi non solùm Quan-
F do, Quum, sed etiam interdum Vbi, Quandoquidem, Quoniam. quam signif. & Quando habet apud Latinos. At ὁποτεοῦν, Quandocunque.
Ὅπου, Vbi: indefinité. respondet enim τῷ ποῦ interrogatiuo. vt apud Aristophanem interroganti, Ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; respondetur per interrogationem eandem, ὅπου 'στιν; αὑτηὶ, vbi sit rogas? hic est. Xenoph. Pæd. 2, ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε τἀληθῆ ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις, si interroget vbi sim. Sic Hom. Odyss. γ, ὄφρα πύθηαι πατρὸς ὅπου κύθε γαῖα. Annectuntur ei & particulæ, vt ἂν, &
G tunc significat Vbicunque, Quocunque in loco, Quacunque in parte. Aristot. dicit etiam ὅπου ἂν τύχῃ τοῦ σώματος, Quacunque corporis in parte, Qualibet corporis parte: vt dicitur etiam ὅπου γῆς, Vbicunque terrarũ addito genitiuo. Synes. ὅπου ποτὲ γῆς εἴης. Dicitur etiam Ὅπου δὴ, & Ὅπου δήποτε, & Ὅπου περ ἂν, necnon ὁπουοῦν, siue ὁπουοῦν, pro Vbicunque, Vbilibet, Vbiuis. Xenoph. ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι. Sic εἰ ὅπου δὴ παντὸς ὄντα τυγχάνει, Sicubicunque sunt in toto orbe. vel Sicubi. Dicitur etiam ὅπου μὲν, ὅπου δὲ, non solùm pro
H Alicubi, seu Alibi, sed etiam pro Quandoque, Interdũ. Plut. De def. orac. λιμνῶν τε γὰρ γεγόνασι καὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ πλείονες ναμάτων θερμῶν, ὅπου μὲν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, ὅπου δ' ὡς ἀποδράσεις καὶ καταδύσεις. Idẽ in Camillo, ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἐκφερομένη ὅπου μὲν εἰς δυσδαιμονίαν, ὅπου δὲ εἰς ὀλιγωρίαν. Præterea sicut Latinũ Vbi ponitur interdũ

pro Quandoquidem, Quum, ita etiam ὅπου. Plut. Rom. ὅλως ἄπιστον τοῦτο, ὅπου καὶ Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσι. Et annexo γε, Luc. in Prometh. ὅπουγε, εἰ καί τι παῦ τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκησα. In hac eadē signif. ponitur etiam in principio periodi sequente δὲ vel γὰρ, & in redditione ἤπου. Isocr. in περὶ ἀντιδόσεως oratione, ὅπου γὰρ ἀκηκοὼς μηδεὶ πώποτε φαῦλον, εἰς ἀγῶνα με τηλικοῦτον κατέστησεν, ἤπου σφόδρ' ἂν οἱ κακῶς πεπονθότες ἐπειρῶντ' ἂν δίκην παρ' ἐμοῦ λαμβάνειν. Et Demosth. ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἤπου τὴν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; | Ὅπου significat etiam Quò, vt ὅποι. Aristot. De mundo, πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, omnia mouet quò vult. Xen. Pæd. 3, ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμός. Sequente ἂν pro Quocunque ponitur. Xen. βαδίζοντα ὅπου ἂν βούλωμαι, euntem quocunque velim.

Ὁπότερα, aduerb. t.3, c.501, c

Ὁπότερον, aduerb. t.3, c.500, c

Ὁπότερος, ib.a. Ὁπότερος ἂν, t.3, c.501, c. Ὁπότερος δήποτε, ibid. Ὁπότερος οὖν, ib. Ὁποτεροσοῦν, ib.

Ὁποτέρωθι, ibid.c. Ὁποτέρως, ibid.

Ὀπτίσωσι, ib.f

Ὄππατα pro ὄμματα, t.2, c.1379, d

Ὅππη, poeticè pro ὅπη dicitur, quod vide.

Ὀπτήσιμος, t.1, c.1468, e. Ὁπποῖα, aduerb. t.3, c.451, a

Ὁπποῖος, t.3, c.450, g

Ὁππόσε, poeticè pro ὁπόσε, Quò, vel Quocunque. Homer. Od. ξ, οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω. nisi malis accipere pro ὅπῃ, Quæcunque loca.

Ὁππόσος, t.3, c.493, e

Ὁππότε, poeticè geminato π metri causa pro ὁπότε dicitur, id est, Quando, Quum, Quandoquidem. Apollon. verò Rhod. ὁππότε μή, Quando non, pro Si non.

Ὁππότερος, t.3, c.500, a. Ὅππως pro ὅπως, t.3, c.656, c

Ὀπταλέος, t.2, c.1377, g. Ὀπτανεῖον, t.2, c.1378, b

Ὀπταῖος, ib.a. Ὀπτασῖον, ib.c

Ὀπτασία, t.2, c.1382, h. Ὀπτάνιον, t.2, c.1378, b

Ὀπτάνομαι, t.2, c.1382, f. Ὀπτανός, t.2, c.1378, a

Ὀπτάω, t.2, c.1382, f. Ὀπτάομαι, t.2, c.1377, e

Ὀπτάξιον, t.2, c.1378, c. Ὀπτασία, t.2, c.1382, g

Ὀπτάω, t.2, c.1377, d. Ὀπτέον, Videndum.

Ὀπτεύω, t.2, c.1382, h. Ὀπτηκός, t.2, c.1377, g

Ὀπτήρ, t.2, c.1382, f

Ὀπτήρια, τά, t.2, c.1383, f. ob. & 1381, f

Ὀπτήσιμος, t.2, c.1377, g

Ὀπτησις, ibid. f. & t.3, c.227, f. obit.

Ὀπτητέον, Torrendum. Ὀπτικά, τά, subst. t.2, c.1382, b

Ὀπτικός, t.2, c.1381, g. Ὀπτιλέτης, t.2, c.1383, d

Ὄπτιλος, ib. Ὀπτοιαλίασις, ib.e

Ὀπτοιαλοί, οἱ, ib. Ὄπτομαι, t.2, c.1378, f. 1416, h

Ὀπτός, Assus, &c. t.2, c.1378, d. Ὀπτός, Qui videtur, &c. t.2, c.1383, b

Ὀπτότατος, t.2, c.1378, e. Ὄπτω, ib.f

Ὀπύω, Ineo: & quidem legitimè. vnde exponitur etiam Vxorem habeo, Coniugem habeo, Habeo in matrimonio. Homer. Iliad. ζ, Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν· Οἱ δύ', ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες, duo iam vxorati. Iliad. ν, Δοιὼ δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ὀπυιέμεν. Sic Hesiod. Theog: δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, Dedit filiam suam ineundam, seu Dedit habendam in matrimonio, Dedit vxorem. Idem, τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, Eius enim filiam inis, seu Habes in matrimonio. Sic Homer. Iliad. ν, Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν. Idem Odyss. β, ἅς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ. Pass. ὀπυίομαι, Ineor, vel In matrimonio habeor. Homer. Iliad. θ, Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. Legitur & in prosa. Aristot. Ethic. 7, cap. 5, ὅσοις μὲν οὖν φύσις αἰτία, τούτους μὲν οὐδ' ἂν εἷς εἴποιεν ἀκρατεῖς, ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας ὅτι οὐκ ὀπυίουσιν, ἀλλ' ὀπυίονται. Itidem ex Plutar. Solone affertur ὀπυίεται ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς pro A viro initur, Virum patitur, Virum admittit.

Ὀπώδης, t.2, c.1376, b. Ὄπωπα, t.2, c.1378, g

Ὀπωπή, t.2, c.1383, f. Ὀπωπητής, οἱ, t.2, c.1378, g

Ὀπώρα, Autumnus, &c. t.2, c.1414, a. Ὀπώρα, Fructus autumnales, &c. ibid. e

Ὀπώρη, ibidem.

Ὀπωριζώνης, Ionicè pro ὀπωρωνίτης, t.2, c.1416, f

Ὀπωρίζομαι, ib. Ὀπωρίζω, ib.d

Ὀπωρικός, t.2, c.1415, c. Ὀπώριμος, t.2, c.1416, c

Ὀπωρινός, t.2, c.1415, b. Ὀπωρισμός, t.2, c.1416, g

Ὀπωρίων, t.2, c.1416, d. Ὀπωροθήκη, t.2, c.1414, h

Ὀπωροφορέω, ib. Ὀπωροφυλάκιον, t.2, c.1415, a

Ὀπωροφύλαξ, ib. Ὀπωρώνης, ib.

Ὅπως, Quomodo, &c. t.3, c.653, a. Ὅπως, Vt, i. Quomodo, &c. t.3, c.654, d. Ὅπως, cum ellipsi, &c. t.3, c.655, f. Ὅπως, Velut, &c. t.3, c.656, b. Ὅπως, pro Quàm, &c. ib. c. Ὅπως, Vt, i. ἵνα, ib. d. Ὅπως, pro ὅτι, ib.

Ὅπως ἄν, t.3, c.653, d. Ὅπως δή, ib. f. Ὅπως δήποτε, ibid. g. Ὅπως δηποτοῦν, ibid. Ὁπωσοῦν, ib. h. Ὅπως οὖν, c.654, c. Ὁπωστιοῦν, ibid. b

¶ Ὅραμα, t.2, c.1418, a. & t.3, c.1752, g

Ὅραμνος, Frons, Ramulus, κλάδες, scholiastæ Nicandri in hoc loco, Theriacῶn v.92, Ἐσθλοῦ ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους. Itidem apud Suid. ex Epigrām. Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τηλόπι βῶλος ὀράμνῳ Φυλλάδος ἀκάρπου πᾶσαν ἔδειξε χάριν.

Ὀράς, Montana. Hesych. annotat ὀράδα quosdam interpretari τὴν ὀρεινὴν: alios τὴν γαλακτώδη, deriuantes παρὰ τὸν ὀρὸν siue ὀῤῥόν. Eidem ὀράδες sunt ὑλώδεις τόποι, Loca syluosa.

Ὅρασις, t.2, c.1418, b. Ὁρατής, ib. g

Ὁρατικός, ib. Ὁρατός, ib. c

Ὁράω, Video, &c. t.2, c.1416, g. Ὁράω, translatum, t.2, c.1417, e

Ὀργάζομαι, t.2, c.1430, b. Ὀργάζω, ib.

Ὀργαίνω, t.2, c.1427, c

Ὀργανή, dicitur ἡ Ἀθηνᾶ, quæ & ἐργάνη, ἀπὸ τῶν ἔργων. Hes.

Ὀργανικός, t.1, c.1238, g. Ὀργανικῶς, t.1, c.1239, a

Ὄργανον, t.1, c.1238, b

Ὀργανοποιητική, s. τέχνη, t.2, c.928, d. obit.

Ὀργανοποιΐα, t.1, c.1238, g. Ὀργανοποιός, ib.

Ὀργάς, t.1, c.1239, a. Ὀργάω, t.2, c.1428, d

Ὀργάς, t.2, c.1432, f. Ὀργεών, ib. c

Ὀργεῶνες, οἱ, ibid. f

Ὀργή, pro πίστα, t.2, c.1430, e. Ὀργή, Ira, &c. t.2, c.1424, f. Ὀργή, Ingenium, &c. c.1425, g

Ὄργια, τά, t.2, c.1430, g. Ὀργιάζω, t.2, c.1431, b

Ὀργιασμός, ib. f. Ὀργιαστής, ib.

Ὀργιαστικός, ib. g. Ὀργιάω, ib. e

Ὀργίζομαι, t.2, c.1426, f. Ὀργίζω, ib. e. & 1430, f

Ὀργίλος, t.2, c.1426, c. Ὀργιλότης, ib. e

Ὀργίλως, ibidem.

Ὀργιστέον, Irascendum. Demosth. ὀργιστέον πᾶσι.

Ὀργιστικός, t.2, c.1426, h. Ὀργυιά, t.2, c.1435, f

Ὀργυιαῖος, t.2, c.1436, c. Ὀργύζω, t.2, c.1429, g

Ὀργυιόω, t.2, c.1436, c. Ὀργώνη, t.2, c.1429, g

Ὀρδείλον, schol. Nicandri esse dicit σπερμάτιον λαχανῶδες, siue herbam quandam ex olerum genere, in Ther. v. 841, Κίκαμά τ' ὀρδείλόν τε σέσελί τε βρυές.

Ὀρέγδην, t.2, c.1434, c. Ὄρεγμα, t.2, c.1433, g

Ὀρεγμός, t.2, c.1435, f. Ὀρέγνυμι, t.2, c.1432, g

Ὀρέγομαι, Porrigor, &c. t.2, c.1433, c. Ὀρέγομαι, Cupio, &c. ibid. g. Ὀρέγω, t.2, c.1431, g

Ὀρειάς, t.2, c.1463, d. Ὀρείαυλος, t.2, c.1459, c

Ὀρειβατέω, ib. d. Ὀρειβάτης, ib. c

Ὀρειβρεμέτης, t.2, c.1460, h. Ὀρείγανον, t.2, c.1459, d

Ὀρείγανος, ib. e. Ὀρειγενής, t.2, c.1460, b

Ὀρειδρόμος, ib. Ὀρεινή, propr. t.2, c.1463, c

Ὀρεικόμος, t.2, c.1464, e. Ὀρεικός, ib. f

Ὀρειμαλίδες, t.2, c.1460, b. Ὀρεινόμος, ib.

Ὀρεινομάς, ib. e. Ὀρεινός, t.2, c.1462, f

Ὀρείοικος, t.2, c.1460, c. Ὀρειονόμας, t.2, c.1463, e

Ὀρειονόμος, ib. Ὄρειος, t.2, c.1462, g

Ὄρειος, t.2, c.1467, a. Ὀρειοχαρής, t.2, c.1463, d

Ὀρειπλάγκτος, t.2, c.1460, c. Ὀρειπολῶ, ib. d

Ὀρειπελεία, ib. Ὀρείτης, t.2, c.1463, e

Ὀρειτύπη, t.2, c.1460, e. Ὀρειτύπος, ib.

Ὀρείτωρ, t.2, c.1463, e. Ὀρειφοίτης, t.2, c.1460, e

Ὀρείχαλκος, ib. Ὀρεκτικόν, t.2, c.1435, f

Ὀρεκτικὸς,t.2,c.1434,g.
Ὀρεκτὸς, ib.a.g
Ὄρεξις,t.2,c.1434,c.
Ὀρεοκόμος,t.2,c.1464,e
Ὀρέοντο, t.2,c.1490,b
Ὀρεοπολῶ,t.2,c.1458,g.& 1464,f
Ὀρεοσέλινον,t.2,c.1458,h.
Ὀρεοτύπος,t.2,c.1459,a
Ὀρεσαύλοιο μελάθρου, ex Nonno affertur pro Domus in montibus ſitæ.ſed metrum pro eo requirit vel ὀρεσσαύλοιο vel ὀρειαύλοιο.
Ὀρεσβάτης,t.2,c.1461,c.
Ὀρέσβιος,ib.
Ὀρεσίκαρπος,ib.f.
Ὀρεσίνομος,ib.e
Ὀρεσίοικος, ib.f.
Ὀρεσίτροφος,ib.e
Ὀρεσκῴω,affertur pro Verſor in montibus
Ὀρέσκιος,t.2,c.1461,c.
Ὀρεσκῷος,ib.d
Ὀρέσσαυλος,ib.e.
Ὀρεσσίνομος,ib.
Ὀρέστειος,propr.t.2,c.1463,e.
Ὀρέστερος,ib.
Ὀρέστης,ib.
Ὀρέστης,propr.ib.
Ὀρεστιὰς,ib.f.
Ὀρέστιον, ib.
Ὄρεσφι,t.2,c.1458,c.
Ὀρεὺς,t.2,c.1464,d
Ὀρεύω,t.2,c.1499,f.
Ὀρεχθέω,t.2,c.1435,d
Ὀρέω,t.2,c.1490,b. At Ὀρέω, Ionicè pro ὁράω dicitur. vnde ὁρέει & ὁρέων apud Herodot.
Ὀρεωκόμος,t.2,c.1464,e.
Ὀρεωπολέω,ib.f
Ὀρεωπώλης,ibid.
Ὄρηαι,& Ὀρῆς,vide inter Anomala.
Ὄρημαι, Heſychio ὁρῶ,Video.
Ὀρήχου,idem affert pro τῆς αἱμασιᾶς,Sepis.
Ὀρθαγαείσκοι, t.2,c.1445,d
Ὀρθάγης,ex Lycophr.affertur pro Externus,Hoſpes,ξένος.
Ὀρθαγόραν, Ariſtoph.ſchol.accipit pro τὸ αἰδοῖον,in hoc loco Concion.ἀλλ' ὦ μαῖ' ἱκετεύομαι κάλει τὸν ὀρθαγόραν. Alioqui eſt nomen proprium.
Ὀρθαγόρισκος, Heſychio χοιρίδιον μικρὸν, Porcellus paruulus,Nefrens.pro quo infrà ὀρθραγορίσκος.
Ὀρθαὶ,αἱ,t.2,c.1437,c. At Ὄρθαι,vide in Ὄρω.
Ὀρθάνης,vnus ex Priapeis dæmonibus,habens & ipſe arrectum penem,vt tradit Heſych. Apud Athen. ſcriptum ὀρθάννης,lib.10, in loco quodam Platonis comici, Βολβῶν μὲν ὀρθάννη περιμμέκται, Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν Μύρτων πινακίσκος χειρὶ παραπεπλασμένων. Vbi itidem vocantur δαίμονες quorum hic mentio.mentio ibidem & πλακοῦντος ὀνόρχου.
Ὀρθεῶ,Heſychio ἀνορθοῦ.Doricum eſt pro ὀρθοῦ.
Ὀρθεύω,t.2,c.1444,d.
Ὀρθῆ,aduerb.t.2,c.1437,c.
Ὀρθία,propr.t.2,c.1443,c
Ὄρθια,aduerb.ib.e.
Ὀρθιάδε,ib.g.
Ὀρθιάζω,t.2,c.1444,a.
Ὄρθιαξ,ib.c
Ὀρθίασμα,ib.b.
Ὀρθιόκωποι,οἱ,t.2,c.537,e
Ὄρθιον,t.2,c.1443,d.
Ὄρθιος,t.2,c.1442,f
Ὀρθοβατέω,t.1,c.638,b.
Ὀρθοβόας,t.2,c.1445,a
Ὀρθόβολος,t.1,c.1916,c.
Ὀρθογόη,t.2,c.1445,b
Ὀρθογραφέω,t.1,c.865, g.
Ὀρθογραφία,ib.
Ὀρθογώνιος,t.1,c.892,g
Ὀρθοδοξαστικῶς, Opinione recta,non aberrante. Ammon. apud Ariſtot.πρῶτον μὲν ὀρθοδοξαστικῶς εἰδέναι τοῦτο χρὴ,εἶτα ὕστερον ἀποδεικτικῶς.
Ὀρθοδοξέω,t.1,c.1035,f.
Ὀρθοδοξία,ib.
Ὀρθόδοξος,ib.e.
Ὀρθοδρομέω,t.1,c.1050,d
Ὀρθόδρομος,ib.c.
Ὀρθόδωρον,t.2,c.1437,c
Ὀρθοέπεια,t.1,c.1222,f.
Ὀρθόθριξ,t.1,c.1586,e
Ὀρθοθύρη,t.2,c.1437,d.
Ὀρθόκανθον,ib.e
Ὀρθόκαυλος,t.2,c.93,e.
Ὀρθόκερως,t.2,c.127,h
Ὀρθόκραιρος,t.2,c.1437,f.
Ὀρθόκρανος,t.2,c.72,a
Ὀρθόκωλον,t. 2,c.1437,g.
Ὀρθόκωλον,ib.
Ὀρθολάλος,t.2,c.1445,b.
Ὀρθολογέω,t.2,c.637,e
Ὀρθόνοος,t.2,c.1069,b
Ὀρθοπυγιᾶν,t.2,c.1478,b.& t.3,c.605,c
Ὀρθοπλὴξ ἵππος, Equus qui ſe erigit & calcibus ferit.Suidæ itidem ὁ ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων. Affert ex Ariſtoph.Anagyro.
Ὀρθοποδέω,t.3,c.511,h.
Ὀρθόπολις,t.3,c.472,g
Ὀρθόπους,t.3,c.511, h.
Ὀρθόπτερος,t.1,c.1716,e
Ὀρθοπυγιᾶν,t.2,c.1478,b.& t.3,c.605,b
Ὀρθοπύγιον,ib.
Ὀρθόπυγος,t.3,c.605,b
Ὀρθὸς,t.2,c.1436,d.
Ὀρθόσιος,t.2,c.1439,b
Ὀρθοστάδη,t.1,c.1736,c.
Ὀρθοστάδην,ib.h
Ὀρθοστάδιας,ib.
Ὀρθοστάδιος,ib.

A Ὀρθοστάδὸς,t.1,c.1737,a.
Ὀρθόστασις,t.1,c.1734,g
Ὀρθοστάτης,t.1,c.1736,a.
Ὀρθότης,t.2,c.1438,b
Ὀρθοπίτθιος,t.2,c.1442,h.
Ὀρθοτομέω,t.3,c.139,d
Ὀρθότομος,ib.
Ὀρθοτομία,ib.
Ὀρθοτονέω,t.3,c.1283, d.
Ὀρθότονος,ib.
Ὀρθότριχες, Qui pilos ſurrectos habent, Quibus pili recti ſeu arrecti ſunt:quæ affectio DICITVR Ὀρθοτριχία. Virg.dicit Arrectæque horrore comæ.
Ὀρθοῦμαι,t.2,c.1438,e.
Ὀρθότυποι,t.2,c.1459,h
Ὀρθόφρων, Heſychio eſt ἀναπεπταμένας φρένας ἔχων,μετέωρος;
B Qui erecto animo eſt.
Ὀρθοφυέομαι,t.4,c.273,e.
Ὀρθοφυής,ib.e
Ὀρθοφυΐα,ibid.d
Ὀρθοχαίτης,t.4,c.224,d.ob.& 363,e
Ὀρθόω,t.2,c.1438,c
Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοὶ,t.2,c.1445,c
Ὀρθρεύομαι,t.2,c.1445,a.
Ὀρθρεύω,t.2,c.1445,h
Ὀρθρία,ib.g.
Ὀρθρίζω,t.2,c.1446,a
Ὀρθρινὸς,t.2,c.1445,e.
Ὀρθριοκόκκυξ,ib. g
Ὄρθριος,ib.e.
Ὀρθριοφοίτης,ib. h
C Ὀρθροβόας,ibid.a
Ὀρθρογόη,t.1,c.859,b.& t.2,c.1445,a
Ὀρθρολάλος,t.2,c.1445,a.
Ὄρθρος,t.2,c.1444,d
Ὀρθῶς,t.2,c.1437,h.
Ὀρθωσία,t.2,c.1439,a
Ὀρθώσιος,ib.
Ὄρθωσις,ib.
Ὄρια,τὰ,t.2,c.1467,a.
Ὀριαχὲς,t.2,c.1460,h
Ὀριβρεμέτης,ib.
Ὀριγανίζω,ib.b
Ὀριγανίτης οἶνος,ib.a.
Ὀρίγανον,t.2,c.1459,d
Ὀρίγανος,ibid.e
Ὀριγνᾶσθαι,Heſychio eſt ἐπιθυμεῖσθαι,ὀρέγεσθαι, Deſiderare, Appetere,pro quo infrà ὀριχᾶσθαι. Idem ὀριγνώμενον affert pro τεταραγμένον, Turbatum. Exponitur ὀριγνᾶσθαι,etiam Pugnare,Decertare : apud Heſiod. Aſp. Καί τε συναΐξαντε ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. Poſſis etiam reddere, Se petebant ſeu impetebant, Alter alterum ferire cupiebat.
Ὀριδρομία,t. 2,c.1461,a
Ὀριδρόμος,t.2,c.1460,b.& 1461,a
Ὀρίζω,t.2,c.1468, g
Ὀρικάνην, Heſ. δεσμωτήριον, Carcerem: alii φραγμὸν, alii
E σαργάνην aut σκῆπτρον.Infrà Ὀρκάνη.
Ὀρίκοιτον,t.2,c.1460,h.
Ὀρικὸν,t.2,c.1461,g
Ὀρικὸς,t.2,c.1466,f.
Ὀρικτύπος,t.2,c.1461,a
Ὀρικυπτεῖν,Heſychio eſt τὸ ἀνακινεῖσθαι καὶ ἐπ' ἄκρων ἵστασθαι, Arrectum conſiſtere in digitos,vt Virg. loquitur.Infrà ὀρκύπτειν ex eodem.
Ὀριμαλίδες,t. 2,c.1460,b.& 1461,a
Ὀρινάδες,Heſychio τὰ αἰώρεα,Superiora.
Ὄρινδην, idem apud Æthiopes eſſe dicit panem, & ſemen ſeſamo aſſimile quo cocto veſcantur. addit,alios
F eſſe velle ὄρυζαν,oryzam. Poll. quoque ſcribit ὄρινδην eſſe ἄρτον τινα apud Æthiopes,nimirum τὸν ἐξ ὀρινδίου γενόμενον.eſſe autem ὀρίνδιον, σπέρμα ἐπιχώριον, ὅμοιον σησάμῃ. Perperam itaque ὀρνίδης ſcriptum eſt apud Athen. lib.3, vbi itidem eſſe dicit ἄρτον τὸν ἐξ ὀρύζης γινόμενον, καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὃ ἔοικεν σησάμῳ.meminiſſe autem huius ὀρίνδου ἄρτου Sophoclem in Triptolemo.
Ὀρινίαι,Heſychio ἀναδενδράδες,Vites arbuſtiuæ.
Ὀρίνω,t.2,c.1492,d.
Ὄριον,τὸ,ſubſt.t.2,c.1467,a
G Ὄριον,t.2,c.1499,e.
Ὅριος,t.2,c.1466,g
Ὅριος,t.2,c.1497,d.& 1541,g
Ὄριπες,αἱ,Teredines montanæ : quas è niue generari ſcribit Strabo.v.l.Forſan ſcribendum Θρίπες.
Ὀριπλάγκτος,t.2,c.1461,b.
Ὀριπλανής,ib.
Ὅρισμα,t.2,c.1469,f.
Ὁρισμὸς,ib.g
Ὁριστής,t.2,c.1470,a.
Ὁριστικὸς,ib.b
Ὀριστεφής,t.2,c.1461,b.
Ὀρίτροφος,ib.
Ὀρίτροφος,ου,ὁ,Nutriens ſeu alens in montibus.
Ὀρίχαλκος, t.2,c.1460,g
H Ὀριχᾶται,Heſ.γλίχεται,ἐπιθυμεῖ.pro quo ſuprà ὀριγνᾶται
Ὀριψα,Heſychio ἐριννὺς,Furia,Erinnys.Infrà ὄρπα.
Ὀρκάθοις,idem eſſe dicit ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχουσι.
Ὀρκάνη,t.1,c.1241,e. Heſychio ὀρκάνη eſt εἱρκτὴ, δεσμωτήριον : aliis φραγμὸς, aliis σαργάνη, quibuſdam κρεμάθρα, teſte eodē.Suprà ὀρικάνη. Pro ἕρκος,φραγμὸς, Septum,

A accepit schol. Theocr. quum μάνδρας esse dicit τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, septum quo clauduntur oues. Pro sagena & reti apud Æschyl. ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις accipiūt, vbi dicit περὶ πλόκων ὀρκάνη πυργώτις. ibi enim & scholiast. expon. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, σαγήνη. Harpocration quoque annotat, Lycurgum oratione 2 in Lycophr. videri ὀρκάνην dixisse τὸν φραγμὸν, hoc est τὸ περίφραγμα καὶ τὴν αἱμασιάν.

Ὀρκαπάτην, Suid. χλευαστὴν δι' ὅρκων, Qui iusiurandum fallit, seu Qui iureiurando fallit, vt Lysander.

B Ὄρκη, Vas olearium aut vinarium, Capsa pigmentorum muliebrium, Arca. v. l. At Ὄρκη, Hesychio ὄψις.

Ὄρκια, t.1, c.1675, a. ob. Ὀρκίζω, t.1, c.1244, f

Ὀρκίλλει, Hesychio ὅρκον ποιεῖ, ὀμνύει, Iurat.

Ὅρκιον, t.2, c.1245, b. Ὅρκιος, ib. a

Ὁρκισμὸς, t.1, c.1244, g

Ὄργμον, Hes. φράγμα, Septum: quod & ὀρκάνη.

Ὅρκος, t.1, c.1243, c. ‖ Hesychio ὅρκοι sunt etiam δεσμοὶ, σφραγῖδες.

Ὅρκος, t.1, c.1243, g. Ὁρκόω, t.1, c.1244, e

C Ὀρκύνες, Aristoteli Hist. anim. lib.5, cap.10, pisces sunt qui in pelago pariunt. Hesych. habet Ὄρκυνος, non Ὀρκὺς, dicens & ipse piscis genus esse: Ælianus ὄρκυνος, libro 1, cap.42, cetaceum piscem esse scribens. Sic Plin. sub finem libri 32, Orcynus pelamidum generis maximus est, neq; redit in Mæotin, similis tritoni, vetustate melior. Apud Athenæū, vt apud Hesychium, δασέως scriptum ὄρκυνος. apud quem lib.7, Sostratus dicit τὴν πηλαμίδα γινομένην θύννον vocari θυννίδα, ἔτι δὲ μείζονα, ὄρκυνον: ὑπερβαλλόντως δ' αὐξανομένην γίνεσθαι κῆτος. Sic ibidem
D Archestratus, Θύννον ἀλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν καλέουσιν Ὄρκυνον, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος.

Ὁρκωμοσία, t.1, c.1243, h. Ὁρκωμόσιον, ib. g

Ὁρκωμοτέω, ib. Ὁρκωμότης, ib.

Ὁρκωματικὸς, ib. Ὁρκωταὶ, t.1, c.1244, f

Ὁρμαθὸς, οῦ, ὁ, Ordo, Series, Catena, seu Series catenata. vt ὁρμαθοὶ μελῶν, Ordines carminum, Aristoph. Et ὁρμαθοὶ κριβανιτῶν, Series panum clibano incoctorum, apud eundem in Pluto. Sic Xen. Pæd.6, πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἁμαξῶν, Multos ordines, Multas series. Et
E in prouerb. ὁρμαθὸς κακῶν, Catenata malorum series, vt Ouid. dicit catenatos labores: apud Suidam, τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειληφὼς, ἔκρυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεκτήματα. Affertur & VERB. Ὁρμαθίζω pro In modum catenæ connecto. ‖ Hesychio ὁρμαθὸς est non solùm στίχος, & χορὸς, sed etiam φωλεὸς, Latibulum, Lustrum.

Ὁρμάθω, Tendo, Eo, ex ὁρμάω. Eurip.

Ὁρμαίνω, t.2, c.1454, a

F Ὁρμάω, t.2, c.1449, c. & c.1495, a. obit.

Ὁρμειαὶ, Hesychio ὁρμαὶ, Impetus. Aliud est ὁρμιαί.

Ὀρμενίδης, propr. t.2, c.1490, d

Ὀρμένιον, propr. ib. Ὀρμένιοεις, ib. f

Ὄρμενος, ib. c. Plin. lib.20, cap.10, Syluestrē asparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici orminum. Ita enim reponendum pro orminium.

Ὄρμενος, propr. ib. d

Ὁρμευτὴς, Hesychio ἁλιεὺς, Piscator: ab ὁρμιά.

Ὁρμέω, t.1, c.1146, c

Ὁρμὴ, Impetus, &c. t.2, c.1446, b. Ὁρμὴ, Conatus, &c. ib. h
G Ὁρμὴ, Appetitus, &c. c.1447, c. Ὁρμὴ, Studium, &c. c. 1449, a

Ὅρμημα, t.2, c.1450, g

Ὁρμητήριον, t.2, c.1451, d. Ὁρμητικὸς, ib. b

Ὁρμητικῶς, ib. c. & t.3, c.760, b. obit.

Ὁρμιὰ, Hesychio σχοινίον λεπτὸν, Tenuis funiculus: propriè is quo piscatores è seta equina cōtexto pisces venātur, Linea piscatoria. VNDE Ὁρμιηβόλος dicitur piscator in Epigr. quoniam τὴν ὁρμιὰν in aquam iacit ad capiendos pisces. Dicitur idem & ὁρμευτὴς, teste Hes.
H

Ὁρμίζομαι, t.1, c.1147, d. Ὁρμίζω, ib. c

Ὁρμιηβόλος, vide paulo antè in Ὁρμιά.

Ὅρμινον, Horminum: herba porro similis, autore Dioscor. libro 3, cap.145. Hesych. esse dicit genus leguminis: Theophr. verò frugum generi annumerat. Vtriusque meminit Plinius: illius, lib.23, cap. vlt. Horminum semine cumino simile est, cætero porro, dodrātali altitudine. duorum generum, alteri semen nigrius & oblongum, alteri candidius & rotūdum. Illius, lib 18 meminit, cap.7, Æstiua (inquiens) frugum genera sunt quæ æstate ante Vergiliarum exortum seruntur, vt milium, panicum, sesama horminum: ex Theophr. Hist. plant. lib.8, cap.1. Et cap.10, Eiusdem (cum erysimo) naturæ & horminum à Græcis dictum, sed cymino simile: seritur cum sesama. hoc & irione nullum animal vescitur virentibus. INDE Ὁρμινώδης λίθος, Hormino similis gemma. Plin. lib.37, cap.10, Horminodes, ex argumento viriditatis in candida gemma vel nigra, & aliquando pallida, ambiente circulo aurei coloris appellatur.

Ὅρμικας, Hes. μύρμηκας, Formicas.

Ὅρμισις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι, Quies in statione nauium. Ælian. ἀναπαυομένων καὶ ὁρμιζομένων τὴν πλευτὴν κατ' ὅρμισιν.

Ὁρμίσκος, t.1, c.1145, e

Ὅρμος, Monile, &c. t.1, c.1145, b. Ὅρμος, Saltationis genus, &c. ibid. c. Ὅρμος, Statio nauium, &c. ibid. e. ‖ At ὁρμοὶ, Hesychio ἱμάντες ὑποδημάτων, Corrigiæ seu lora calceamentorum. t.1, c.1143, d

Ὁρμῶμαι, t.2, c.1450, a. Ὀρπαπέπον, t.2, c.1457, g

Ὀρνεαὶ, αἱ, propr. ib. h. Ὀρνεάτης, propr. t.2, c.1458, a

Ὀρνειαὶ, αἱ, propr. t.2, c.1457, h. Ὄρνεον, ib. e

Ὀρνεοπέπα, τὰ, ib. h. Ὀρνεοπωλεῖον, ib. f

Ὀρνεοπώλης, ib. Ὀρνεοσκοπέω, ib.

Ὀρνεοσκόπος, ib. Ὀρνεόω, ib. g

Ὀρνεοθηρευτικὴ, ib. f. Ὀρνεώτης, ib. g

Ὄρνη, barytonως ἡ νὺξ, Nox: at ὀρνὴ νὺξ oxytonως, adiectiuè dicitur pro σκοτεινὴ, Tenebrosa. Varin. Sed videndum ne scribendum sit ὄρφνη.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, Auceps: qui & ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνιθάριον, t.2, c.1457, a. Ὀρνιθεία, ib. d

Ὀρνίθειος, t.2, c.1456, e. Ὀρνίθεος, ib. f

Ὀρνιθεύομαι, t.2, c.1457, d. Ὀρνιθευτὴς, ib.

Ὀρνιθεύω, ibid.

Ὀρνιθιακὰ, τὰ, subst. t.2, c.1456, f

Ὀρνιθιακὸς, ib. Ὀρνιθίας, ib.

Ὀρνίθιον, t.2, c.1457, a. Ὀρνιθόγαλον, t.2, c.1455, b

Ὀρνιθογονία, ib. c. Ὀρνιθόγονες, ib.

Ὀρνιθογραφευτὴς, t.2, c.1456, a. Ὀρνιθοθήρα, t.2, c.1455, d

Ὀρνιθοθήρας, ib. c. Ὀρνιθοθηράω, ib. d

Ὀρνιθοθηρευτικὴ, s. ἐπιστήμη, ib. Ὀρνιθοκάπηλος, ib.

Ὀρνιθοκλόος, ib. e. Ὀρνιθοκομεῖον, ib. f

Ὀρνιθοκόος, ib. e. Ὀρνιθολόγος, ib.

Ὀρνιθομανὴς, ib. Ὀρνιθομανία, ib. f

Ὀρνιθομανέω, ib. Ὀρνιθονομεῖον, ib.

Ὀρνιθόπαις, ib. Ὀρνιθοπέδη, ib. g

Ὀρνιθοπώλης, ib. Ὀρνιθοσκόπος, ib.

Ὀρνιθοτροφεῖον, ib. Ὀρνιθοτροφία, ib.

Ὀρνιθοφάγος, ib. h. Ὀρνιθοφυὴς, ib.

Ὀρνιθόω, t.2, c.1457, c. Ὀρνιθώδης, t.2, c.1456, d

Ὀρνιθὼν, t.2, c.1457, b. Ὄρνιξ, t.2, c.1455, b

Ὄρνις, Auis, &c. t.2, c.1454, c. Ὄρνις, Augurium, &c. ib. e.

Ὄρνις, de gallinaceo genere, ib. g

Ὀρνὸς, vide in Ὄρνη. Ὄρνυμι, t.2, c.1493, c

Ὀρνύω, pro ὄρνυμι dicitur. Ὀροβάγχη, in Ὄροβος.

Ὀροβάδες, t.2, c.1458, e

Ὄροβος, ου, ὁ, Eruum: legumen de quo Dioscor. lib.2, cap.131, & Theophr. Histor. plant. lib.2, cap.5. At cur Tralliani τὸν ὄροβον vocent καθαρτῆρα, eóque vtantur maximè πρὸς τὰς καθοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμοὺς, docet Plutarch. in Græcanicis quæst. INDE Ὀροβάγχη dicitur cauliculus quidam, quoniam eruo adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων, vt docet idē Diosc. lib.3, cap.172, & Theophr. De caus. plant. lib.5, c.22. Inde Plin. lib.18, c.17, Est herba quæ cicer enecat & eruum, circūligando se. vocatur orobanche. Nicandro ὀρόβαγχος dicitur, in Ther. vers. 869, Σὺν καὶ ἀκανθόβολος χαίτη νεαλεῖς τ' ὀροβάγχοι. vbi schol. annotat ὀροβάγχους significare etiam τοὺς σκυτίνους ἀσκοὺς, vtres coriaceos. Ab ὄροβος deriu. ETIAM Ὀρόβινος, Confectus ex eruo. vt ὀρόβινον ἄλευρον, apud Dioscoridē lib. 2, cap.131. ET

Ὀροβίας AC Ὀροβίτης, Eruo similis, Erui speciē imitās. vt ὀροβίας ἐρέβινθος apud Galen. Simpl. medic. libro 6. Et ὀροβίας λιβανωτός, de quo t.3, c.1392, a. Et ὀροβίτης χρυσοκόλλα, lutea & in globulos formari solita. de qua Plin. lib.33, cap.5. ITEM Ὀροβιαῖος, Qui erui magnitudine est, Erui magnitudinem æquans. vt ὀροβιαῖα καταπότια, apud Diosc. lib.4. cap.155; de elaterio. ET Ὀρόβιον, ου, τὸ, Paruum eruum, seu Erui granulum.

Ὀρόγκη, t.2, c.1458, g. Ὄρογκοι, ib. f

Ὀρόγυα, Etymologus deriuatum ait ex medio particip. ὠρεγυὼς, facta τροπῇ καὶ συστολῇ: sed quid sit non exponit. Forsan ὀργυιὰ quasi ὀρόγυαν dictam esse indicare vult.

Ὀρόδαμνος, Surculus, Ramusculus: παραφυάς. Hesychio κλάδος, ὄρπηξ. Dicitur ETIAM Ὀροδαμνὶς pro eodem. Theocr. Idyll.7, Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον: qui apud Hom. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Ὀρόδαμνος, Hesychio est etiam ποταμός.

Ὀροδίος, eidem H. est φόβος: qui & ὀῤῥωδία.

Ὀροδεμνιάδες, t.2, c.1458, e. Ὀροθεσία, t.2, c.1466, b

Ὀροθέσια, τὰ, ib. Ὀροθέτης, ib.

Ὀροθυνω, t.2, c.1493, g. Ὀροιτύπος, t.2, c.1461, f

Ὀροίτυπος, ib. g. Ὄρομαι, t.2, c.1499, a

Ὀρόμενος, t.2, c.1490, c

Ὄρον, τὸ, subst. t.2, c.1466, b. At ὀρὸν, οῦ, τὸ, Prelum, vas agricolarum, vt quidem annotant v.l.

Ὀρόντιον, Orontium: herbæ nomen apud Galen. lib.9 τῶν κατὰ τόπους, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, vt origanum Dioscoridis.

Ὄρονται, t.2, c.1490, b. Ὀροπέδιον, t.2, c.1458, f

Ὀροπύγιον, t.2, c.1478, d. Ὄρος, t.2, c.1458, a

Ὄρος pro ὄῤῥος, t.2, c.1477, e. Ὀρὸς, t.2, c.1476, b

Ὄρος, t.2, c.1465, a. Ὀροσέλινον, t.2, c.1459, a

Ὀροσπίζης, t.3, c.954, a

Ὀρούβω, siue Ὀρουβῶ, t.2, c.1494, g

Ὀρουείνω, ib. h. Ὄρουμα, ib. c

Ὀρούω, ibid. a. Ὀροφὴ, t.1, c.1253, c

Ὀροφηφόρος, ib. f. Ὀροφίας, t.1, c.1254, a

Ὀροφοιτῶν, Montes obiens seu pererrans. Hesych.

Ὄροφος, t.1, c.1253, e. Ὀροφόω, t.1, c.1254, b

Ὀρόφωμα, ib. Ὀρόφωσις, ib.

Ὄροχθος, t.2, c.1458, g. Ὀρόω, t.2, c.1476, g

Ὀρέων, Ionicè pro ὁρῶν, Videns, ab ὁράω.

Ὄρπα, Hesychio ἑρπυνές. pro quo suprà ὄρψα.

Ὄρπαξ, eidem est θρασὺς ἄνεμος, Ventus audax. Itē ὄρπαξ Doricè dicitur pro ὄρπηξ, quod vide.

Ὄρπας, eidem est τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος.

Ὄρπη, eidem est Ferrum quo elephantos cædunt.

Ὄρπηξ, eidem est Ramus seu surculus ex radice arboris enatus. qualis apud Latinos est stolo. Hom. Il. φ, ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. vbi intelligit virgas è caprifico excisas ad conficiendā currus fornicem. Ὄρπηκες nominantur etiam quæ fiunt ex ramis seu virgis arborum teretibus & rectis. Hesiodus enim ὄρπηκα appellat virgam aculeatam qua boues incitant: in Erg. Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι. Eurip. verò ὄρπηκα, seu ὄρπακα Doricè, Iaculum ex eiusmodi ramo tereti & recto: in Hippolyto, πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι Θεσσαλὸν ὄρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος: addito Θεσσαλὸν, forsan quòd in Thessalia conficerentur præstantia iacula missilia. Verùm & alii rami ὄρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut media. vt apud Theocr. Ὄρπηκες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Nicand. dicit etiam μαράθου ὄρπηξ, in Ther.

Ὄῤῥα, geminatione poetica metri causa dicitur pro ὄφρα, Quod. Apollon. Argon. lib.2, ἱερὸν ὄφρ' ἐκάμοντο.

Ὀῤῥιδιᾶν, Hesychio τὸ ἐπὶ τὰ ἰσχία καὶ τοὺς γλουτοὺς πεσεῖν. pro quo nonnulli ὀῤῥοδιᾶν scribunt, ab ὄῤῥος.

Ὄῤῥιον, eidem est ὀρίγανον, Origanum herba.

Ὀῤῥόπισσα, t.2, c.1476, e. Ὀῤῥοπύγιον, t.2, c.1477, g

Ὀῤῥοπυγόστικτος, t.2, c.1478, a. Ὀῤῥὸς, t.2, c.1476, d

Ὄῤῥος, t.2, c.1477, b. Ὀῤῥόω, t.2, c.1476, g

Ὀῤῥωδέω, t.2, c.1478, e. Ὀῤῥωδέως, t.2, c.1479, b

Ὀῤῥώδης, t.2, c.1476, f. & 1478, e

Ὀῤῥωδία, t.2, c.1479, a. Ὀρσαδάκνη, t.2, c.1491, a

Ὀρσαίσκω, t.2, c.1491, d. Ὄρσεο, t.2, c.1490, b

Ὀρσιγυίαιξ, ib. g. Ὀρσικτύπος, ib.

Ὀρσίλοχος, propr. t.2, c.1491, d.

Ὀρσιπέτης, t.2, c.1490, h. Ὀρσίπους, ib.

Ὄρσιππος, propr. t.2, c.1491, c

Ὀρσίτης, apud Cretenses est saltationis quidam modus, teste Athen. lib.14: forsan sic dictus παρὰ τὸ ὄρσαι.

Ὄρσο, t.2, c.1490, b. Ὀρσοδάκνη, t.2, c.1491, a

Ὀρσοθύρα, & Ὀρσοθύρη, t.1, c.1615, e & t.2, c.1437, d. & 1491, a

Ὀρσόλοπος, in lex. meo vet. & apud Etymol. sine expos. At Ὀρσολοπεῖται Hes. ex Æschylo affert pro διαπολεμεῖται, ταράσσεται, Bellis infestatur, Turbatur.

Ὀρσορόα, t.2, c.1491, d. Ὀρσορόκαι, ib.

Ὀρσὸς, Agnus serotinus. Hesychio enim ὀρσοὶ sunt τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γινόμενοι.

Ὀρσύδρα, t.2, c.1491, d

Ὄρσω, Æolicè pro ὁρῶ dicitur, à them. ὄρω. Hesych. verò & præsentis temporis thema facit, afferens ὀρσομένη pro διεγειρομένη, præterea ἴρσω pro τολμῶ, Audeo.

Ὀρτάζω, Festum agito, Ferior: Ionicè pro ἑορτάζω.

Ὀρταλὶς, Pullastra vel Gallina. ὄρνις. Nicād. Alexiph. v.295, ὠοῖσιν ἀλίθμια τοῖά τε βοσκὰς Ὀρταλὶς αἰχμητῆσιν ὑποθυνθεῖσα νεοσσοῖς Ἔκβαλεν. loquens de gallina iuuēca quæ iam iniri à pullastris solet & oua parere. MASCVL. Ὀρτάλιχος, siue Ὀρταλιχεύς, dicitur & de pullo adhuc implumi, & de pullastro grandiore, & de gallinaceo maturæ ætatis. Primo modo, apud Theocr. Idyll.13, Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. Secundo, Nicand. βοσκάδος χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα, pullum iuuencum. Tertio, Aristoph. in Acharn. πρίασο τῶν ὀρταλίχων. Ibi enim schol. annotat Bœotica dialecto τοὺς ἀλεκτρυόνας vocari ὀρταλίχους: quēadmodū apud Athen. quoq; lib.14, Strattis Thebanos dicit καινουργεῖν κατὰ τὰς φωνὰς, τὸν ἀλεκτρυόνα nominātes ὀρτάλιχον, σακτὰν, τὸν ἰατρὸν, φλέφυραν, τὴν γέφυραν, & similia alia. Nicander pullastrā etiam seu gallinam appellauit ὀρτάλιχον, in Alexiph. ὀρταλίχων ἁπαλὴν ὠδῖνα κινώσας: appellans ὀρταλίχων ὠδῖνα, gallinarum partum, τὸ ὠὸν, ouū. Hesychio verò ὀρτάλιχοι sunt nōn solùm οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοὶ, & οἱ ἀλεκτρυόνες, sed etiam κρεμάστραι.

Ab Ὀρταλὶς, quatenus pro pullo seu pullastra accipitur, est VERB. Ὀρταλίζω, dici solitum ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερύσσεσθαι ὀρνίθων, de pullis qui incipiunt alas quatere & volatum tentare, teste schol. Aristoph. qui paulo pòst subiungit, ὀρταλίζειν significare ... τὰ νήπια τῶν παιδίων, quasi ὀρσύειν ποιεῖν εἰς τὸ ὕψος: nimirum à them. ὄρω deriuans ὄρτος & verbum ὀρτῶ, inde ὀρτίζω & pleonasmo τοῦ αλ ὀρταλίζω. Sed hoc parum est consentaneum, prior expositio vero propior. nimirum ὀρταλίζειν & ἀνορταλίζειν esse Incipere explicare ad volatum alas more implumium auium, & metaphoricè Incipere μετεωρίζεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. vt apud Aristoph. in Equit. Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκερούτιας.

Ὀρτὴ, t.1, c.1206, e. Hesych. δασέως habet ὁρτή.

Ὀρτὸς, Cypriis βωμὸς, Ara, teste Hesychio. [illegible]

Ὀρτυγοκοπία, Ὀρτυγοκόπος, Ὀρτυγομήτρα, Ὀρτυγοπώλης, Ὀρτυγοτροφεῖον, vide in seq. Ὄρτυξ.

Ὄρτυξ, υγος, ὁ, Coturnix. Xen. οἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. Præterea ὄρτυξ à quibusdā nominatur ὁ στελεφοῦρος, herba σταχυώδης, teste Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.10, & Plin. lib.21, cap. 17. INDE Ὀρτυγοκοπεῖν ET Ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, dicitur ludus quidam in quo τὸν ὄρτυγα ἐκόπτον τῷ δακτύλῳ, vt fusius docet Poll. lib. 9. Ad eum ludum allusit Eupolis quum in Ταξιάρχοις dixit, κόψομαι τὴν μάζαν ὥσπερ ὄρτυγα. Qui ludebāt istum ludū, dicebantur Ὀρτυγοκόποι & συμφοκόποι, teste eodem Poll. ibidem. vbi & Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, Vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας, ... ἀνακνᾳδάλλειν, ἐρεθίζειν, παροξύνειν, s. τὸν ὄρτυγα. Præterea ex ὄρτυξ COMPOS. Ὀρτυγομανία, ας, ἡ, Insanus coturnicum amor. apud Athen. lib.11. ET Ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, Coturnicū matrix: Hesychio ὄρτυξ ὑπερμεγέθης. Plin. lib.10, cap.23, de coturnicibus migrantibus, Aura vehi volunt propter pondus corporum viresque paruas. aquilone ergo maximè volāt ortygometra duce. Vide

& Aristot. Hist.anim. lib.8,cap.12. NEC NON Ὀρτυγοπώλης,ου,ὁ,Coturnicum venditor,apud Poll. ET Ὀρτυγοτροφεῖον,ου,τὸ, Vbi coturnices aluntur,siue cohors sit siue cauea. Aristot. Probl. ET Ὀρτυγοφόρος apud Poll. Qui coturnicem seu coturnices gestat.

Ὀρύαι Epicharmus vocat τὴν χορδὴν,& quidem crebrius, vt Vlpianus docet apud Athen. initio libri 9. Quare in eiusdem Epicharmi loco qui ibidem paulo antè citatur,Ὄρεα,τυρίδιον,κωλεοὶ,σφόνδυλοι: non dubitarim reponere ὄρυαι vel ὄρυα pro isto ὄρεα. Hesychio ὀρύα est χορδὴ ἑφθὴ,Intestinum coctum.

Ὀρυβάδες,t.2,c.1458,e. Ὀρυγὴ,t.2,c.1480,e

Ὄρυγμα,t.2,c.1479,h

Ὀρυγμαδὸς, trāspositis literis pro ὀρυμαγδὸς, Hesychio est ψόφος,κτύπος,Strepitus,Fragor:item ταραχὴ,θόρυβος,Tumultus. Apud eundem & Ὀρυγμάδες,θόρυβοι.

Ὀρυγμὸς,affertur pro Fremitus, Tumultus:sed ἀμαρτύρως.

Ὄρυες,Oryes: animalia Africæ apud Herodot. lib.4. Forsan scribendum ὄρυγες,ab ὄρυξ,quod vide.

Ὄρυζα, Oryza:ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum, seu frugum,vt olyra. Diosc.lib.2,c.117. Dicitur etiam Ὄρυζον. Theophr.Hist.plant.lib.4,c.5,μάλλον δὲ σπείρουσι τὸ καλούμενον ὄρυζον, ἐξ οὗ τὸ ἕψημα. τοῦτο δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ, καὶ περιπτισθὲν οἷον χόνδρος, εὔπεπτον δὲ· τὴν ὄψιν πεφυκὸς ὅμοιον ταῖς αἴραις. Vide & Plin.lib.18,cap.7.

Ὀρυκτὰ,t.2,c.897,d.ob. Ὀρυκτέον,Fodiendum.

Ὀρυκτὴρ,t.2,c.1480,c. Ὀρυκτὸς,ib.

Ὀρυμαγδὸς, οῦ, ὁ, Strepitus, Fragor. Hom.Iliad.φ, de Scamandro, ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Il. ρ, Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισι. Et Il.π,Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς· ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή. Vbi quem ὀρυμαγδὸν dicit,mox δοῦπον appellat. Itidem alibi sæpe tum idem Hom.tum Hesiod. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Rursum Homer.Odyss.ι,de Cyclope fascem lignorum ante antrum deiiciente, Ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν.

Ὄρυμος,siue Ὄρυμβος,Hesychio βωμός.Suprà ὀρτός.

Ὀρωθεῖ, eidem H.est γρυλλίζει,Grunnit.

Ὄρυξ,t.2,c.1480,b. Ὄρυξις,t.2,c.1479,h

Ὀρύομαι,Fremo.βρυχῶμαι.Hes.ὀρύεται exp.ὑλακτεῖ.

Ὀρύσσω,t.2,c.1479,e. Ὀρύττω,ib.

Ὀρυχὴ,t.2,c.1480,d. Ὀρφανεύω,t.2,c.1694,a

Ὀρφανὴ,t.2,c.1691,b. Ὀρφανία,t.2,c.1692,b

Ὀρφανίζω,ib.c.&d. Ὀρφανικὸς,ib.a

Ὀρφανικὸς,idem quod ὀρφανὸς,ibid.b

Ὀρφανιστὴς,t.2,c.1693,a.

Ὀρφανὸς,t.2, c.1691,a. & 1693,a. Ὀρφανὸς, nouè vsurpatum,ib.b. Ὀρφανὸς, generalius, ib.c. Ὀρφανὸς,metaphoircè,ib.

Ὀρφανοτροφεῖον,t.2,c.1691,d

Ὀρφανοτροφέω,t.2,c.1692,a. Ὀρφανοτρόφος,t.2,c.1691,c

Ὀρφεωτελεστὴς,t.3,c.1380,d

Ὀρφίνη,Hesychio καλάμη μελίνης,Culmi panici.

Ὄρφνη,ης,ἡ,& Ὄρφνα Doricè, Tenebræ, Obscuritas.σκοτία. Aristoph. Ranis,νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα. INDE Ὀρφναῖος, ET Ὀρφνήεις, ET Ὄρφνιος, ET Ὀρφνώδης, Tenebrosus,Obscurus:seu Niger, Ater. Hom.Il.κ & Od.ι, Νύκτα δι' ὀρφναίην. Fœm.Ὀρφναία,siue Ὀρφναίη,accipitur etiam substantiuè pro ὄρφνη, vt σεληναία pro σελήνη. Euripid. Supplic. ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας,Per tenebras.seu Per tenebras nocturnas,Per noctem.Sic Apollon.Argon.lib.1,Ὀρφναίη πέλεται. Secundū Ὀρφνήεις apud Hesych.legitur, afferētem ὀρφνῆεν pro μέλαν,σκοτεινὸν,necnon ὀρφανόν. Quartū ὀρφνώδης, apud Hippocr.Progn. ὀρφνῶδές τι περὶ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι. quod Galen. exp. μέλαν,Nigrum:Erot.σκοτεινὸν,Tenebricosum. ITEM ET Ὀρφνὸς affertur pro Tenebrosus,Obscurus,Niger, Ater. Sed tertium ὄρφιος, VT ET Ὄρφνινος, de colore plerunque dicitur,pro Ater,Pullus. Plato in Tim. ὄρφνινον χρῶμα fieri dicit ὅταν λευκῷ καὶ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι (ex quibus fit χρῶμα ἁλουργὲς) μεμιγμένοις καυθεῖσί τι,μᾶλλον συγκραθῇ μέλαν.Et Poll.τὰ μέλανα ἱμάτια dicta fuisse ὄρφνινα tradit. At paroxytonon Ὀρφνίον ET Ὀρφνίς, Hesychio est μέλαν ἱμάτιον,Pulla seu atra vestis, quæ & ὄρφνινον seu ὄρφνιον ἱμάτιον.

Ὀρφναία, Ὀρφναῖος, Ὄρφνινος, Ὀρφνίον, Ὄρφνιος, Ὀρφνὶς, Ὀρφνὸς Ὀρφνώδης,vide in præced.Ὄρφνη.

Ὀρφοβόται, Nutricii & altores orphanorū:Hesychio ἐπίτροποι ὀρφανῶν: afferenti itidem Ὀρφοβοτία pro ἐπιτροπὴ,s. ὀρφανῶν.

Ὀρφὸς,siue Ὀρφῶς Atticè,Orphus: piscis est apud Aristot Hist.anim.lib 5,cap.10, & lib.8,cap.12, & Athen. lib.7. vbi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφῶν à nonnullis vocari ὀρφακίνην. Ibidem Archestr. dicit, Γλαύκου ἢ ὀρφῶ ἐνάλου γλῦκυς.Et Aristoph. Vesp. Ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς,μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ. Plin.orphum rubentem ex Ouidii Halieut.memorat.

Ὀρχάμη, Polluci δασεῖα δένδροις οὐχ ἡμέροις γῆ, Terra arboribus syluaticis densa, Arboretum,Arbusta.

Ὄρχαμος,t.1,c.562,b

Ὀρχὰς, Hesychio περίβολος, αἱμασιὰ, Septum, Sepes: item εἶδος ἐλαίας, Species oleæ, forsan testicularis,ὀρχίτης.

Ὄρχατος,ου,ὁ,dicitur ἡ ἐπίστοιχος φυτεία,vt ὄγμος, Plantæ ordine positæ,Plātarum ordines. vt in vinetis & hortis. Hom.Od. η, Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. Sunt qui ab ἔρχομαι deriuent,quoniam δι' αὐτοῦ ἔστιν ἔρχεσθαι:alii ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως.Infrà ὄρχος pro eodē.

Ὄρχεα, Galeno in lexico Hipp. ὄσχεος, Scrotum: vbi γρ. ὄσχεον & Ὄρχεος.

Ὀρχίδιον,t.2,c.1489,e. Ὀρχέομαι,t.2,c.1482,g

Ὀρχέω,t.2,c.1483,f

Ὀρχηδὸν,Hes.ἡβηδὸν:itidémq; Lex.Hippocr. Apud Suid. ὀρχηδόνως,sed perperam, scriptum est.

Ὀρχηθμὸς,t.2,c.1483,h. Ὄρχημα,ib.g

Ὀρχηστὴς,ib.h. Ὀρχησμὸς,ib.g

Ὀρχηστὴρ,t.2.c.1484,h. Ὀρχηστὴς,ib.c

Ὀρχηστικὸς,ib.f. Ὀρχηστοδιδάσκαλος,ib.e

Ὀρχήστρα,t.2,c.1485,a. Ὀρχηστρία,ib.

Ὀρχήστριον,ib.c. Ὀρχηστρὶς,t.2,c.1484,h

Ὀρχηστὺς,t.2,c.1485,c. Ὀρχίδιον,t.2,c.1489,e

Ὀρχίλος,Orchilus:auis quæ & σαλπιγκτὴς dicitur,teste Hes. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot. Hist.anim.lib 9, cap.1. Schol. Aristoph. dicit esse paruam auem & libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις: id quod & comicus ipse innuit.

Ὀρχιπαιδίζειν, Hesychio est τὸ κακοσχολεύεσθαι περὶ τοὺς παιδίοις,vt pædicones.

Ὀρχίπεδα,t.2,c.1488,f. Ὀρχιπέδη,ib.

Ὄρχις,t.2,c.1487,f. Ὀρχίτης,t.2,c.1488,e

Ὀρχμαὶ,Hesychio φραγμοὶ,καλαμῶνες,Septa,Arūdineta. Item φάραγγες,σπήλυγγες,Specus.

Ὄρχος,ου,ὁ,idem quod ὄρχατος, hoc est φυτῶν στίχος, seu ἐπίστιχος φυτεία,Plantæ ordine positæ,Plantarum ordo: itē κῆπος, Hortus, teste Hesychio. Itidem ὄρχον pro στίχον ἀμπέλων accipiunt apud Hom. Od.η, Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν,ἐπηετανὸν γανόωσαι.Et apud Hesiod. Asp.ἐφόρεον βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων Βεβριθότων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἑλίκεσσι. Sic Theophrast. Hist. plant.lib.4, cap.5, φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχους· διὸ καὶ πόρρωθεν ἀφορῶσιν ἄμπελοι φαίνονται, Per ordines,Ordinatim.Et quod Cic. De senect. dicit, Mei sunt ordines,Gaza vertit,ἐμοί εἰσιν οἱ ὄρχοι. Schol. Theocr. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι deriuatum vult quasi ὄρυχος, ideóque esse dicit βόθρον εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, Foueam in quam imponitur planta vt pullulet.

Ὀρχοτομέω,t.2,c.1488,g. Ὀρχοτομία,ib.

Ὀρχοτομοῦμαι,ib. Ὄρω,t.2,c.1489,f

Ὀρώγκη,t.2,c.1458,g. Ὀρωδέω,t.2,c.1478,h

Ὀρωδία,t.2,c.1479,a. Ὀρῶμαι,t.2,c.1417,e

Ὄρωρα,t.2,c.1489,g. Ὀρωρυγμένος,t.2,c.1479,h

Ὀρώρυχα,ib. Ὀρώρω,t.2,c.1492,c

¶ Ὅς,Qui,t.2,c.1502,a. Ὅς,Quis,t.2,c.1514,g. Ὅς,Hic vel Ille,t.2,c.1515,b.Sic ἣ pro Hæc seu Ista. Hom.Iliad.ρ, ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, Hæc enim cum bello consuetudo est,Tale est commerciū belli. Ὅς,Suus,t.1, c.1068,f. Ὅς γε,t.2,c.1502,d. Ὅς δὲ,t.4,c.762,a.obit. Ὅς δὴ,t.2, c.1502,c. Ὅς δή γε,ib. Ὅς κε,seu Ὅς κεν,ib.h. Ὅς μὲν, t.4,c.762,a.ob. Ὅσπερ & Ὁσπεροῦν, t.2,c.1502, d.e. Ὅσπερ τε,ib.h. Ὅς που,ib.d. Ὅστε,seu ὅς τε,ib.f.

Ὅσα,aduerb.t.3,c.496,c. Ὁσάκι,t.3,c.497,g

Ὁσάκις,ib. Ὁσαπλάσιος,ib.

Ὀσσάπιον,t.3,c.497,h.
Ὀσσαχῆτερ,ib.g
Ὀσσαχοῦ,ib.
Ὀσσαχῶς,ib.
Ὄσδω,t.2,c.1193,g.
Ὀσσέπιος,t.3,c.496,a
Ὀσημέραι,t.1,c.1458,h.& t.3,c.495,h
Ὁσία,subst.t.2,c.1518,a.
Ὅσια,plur.ib.c
Ὁσίη,subst.ibid.a.
Ὅσιος,Sanctus,&c.t.2,c.1515,c. Ὅσιος, oppositum τῷ ἱερός,c.1516,c
Ὁσιότης,t.2,c.1517,b.
Ὁσιόω,t.2,c.1518,g
Ὁσίως,t.2,c.1517,a.
Ὁσιώτερον,ib.b
Ὁσιωτὴρ,t.2,c.1519,a.
Ὄσκαλσις,t.3,c.804,e
Ὀσκάπτω,Hesychio ἀνασκάπτω,Refodio. Sed forsan scribendum ὀσκάλλω.
Ὄσκε,t.2,c.1502,h.
Ὄσκεν,ib.
Ὀσμάομαι,t.2,c.1195,c.
Ὀσμὰς,ib.e
Ὀσμὴ,t.2,c.1194,b.
Ὀσμήρης,t.2,c.1195,b
Ὀσμηρὸς,ib.
Ὀσμὸς,ib.f
Ὀσμύλη,ib.c.
Ὀσμυλία,ib.d
Ὀσμυλίδιον,ib.e.
Ὀσμύλιον,ib.d
Ὀσμύλος,ib.c.
Ὀσμῶναι,ib.d
Ὀσμώδης,ib.b.
Ὅσοι δὴ,t.3,c.496,c
Ὁσοιμιῶες,t.3,c.495,h.
Ὁσοῖπερ,ib.e
Ὅσον,aduerb.t.3,c.496,c. Ὅσον μὴ,t.3,c.497,c. Ὅσον οὐ, Ὅσον οὐδέπω, Ὅσον οὐκ, Ὅσον οὔπω,ib.c.& e. Dicitur etiam ὅσον πλεῖστον, Quantum plurimum. Xenoph. ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις [illegible] ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἔδωκε.Sic Cels.Cibus dandus & frequentior & quantus plenissimus potest concoqui. Cic.in Epist. Si huic commendationi meæ tantum tribueris quantum cui plurimum. Item ὅσον τάχιστα,Quàm celerrimé. pro quo & ὅσον τάχους εἶχε, t.4, c.821,c. Pro eodem dicitur ὅσον τάχος: vt & ὅσον σθένος, Quàm validissimè, Quàm fortissimè, apud Apollon. lib.2,& Theocr.Idyll.1. Ὅσοντι,aduerb.t.3,c.496,f
Ὅσος,t.3,c.494,d.
Ὄσπερ,t.2,c.1502,d
Ὀσπεροῦ,ib.
Ὄσπερτι,ib.g
Ὄσπριον,ου,τὸ,Legumen.Galen.De aliment.facult.libro 1, ὄσπρια vocari scribit ἐκεῖνα τῶν Δημητρείων σπερμάτων ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, vt κυάμοις, πισοῖς, ἐρεβίνθοις,φακοῖς,θέρμοις,ὄρυζαν,ὀρόβοις,λαθύροις, ἀράκοις, ὤχροις, φασήλοις, φακῆν. Eadem & χεδροπὰ nominantur. Theophr.Histor. plant.lib.8,cap.1, τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος,πισὸς,καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα. INDE Ὀσπριώνης,Leguminum emptor,seu Cui commissum est munus comparandorum leguminum : quod munus DICITVR Ὀσπριωνία,iurisconsultis Latinis Osspratura. Arcad.l.vlt.De mun.& hon.Elæemporia & osspratura apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur. Item HINC Ὀσπρολέων dicitur herba quæ legumina leonis in modum suffocat, Orobanche. Sotiõ Geopon.lib.2,ὀσπρολέων,ὃν τινὲς ὀροβάγχην καλοῦσι. ET Ὀσπριώδης,vt χεδροπώδης,Legumini assimilis, Qui è leguminum est genere.Athen.lib.9.
Ὀσπριώδης,Ὀσπριώνης,Ὀσπριωνία,Ὀσπρολέων,in Ὄσπριον.
Ὄσσα,t.2,c.1695,a. Ὄσσα,Fama,ib. Ὄσσα,Omen,ib.d. Ὄσσα,Mons,ibid.e
Ὀσσάκι,t.3,c.497,h.
Ὀσσᾶσθαι,t.2,c.1698,a
Ὀσσάτιος,t.3,c.497,h.
Ὄσσε,t.2,c.1697,a.& f
Ὀσσεία,t.2,c.1698,d.
Ὄσσεις,t.2,c.1697,b
Ὀσσεύομαι,t.2,c.1697,h.
Ὀσσητὴρ,t.2,c.1698,g
Ὀσσίχος,t.3,c.497,h.
Ὄσσοις,t.2,c.1697,f
Ὄσσομαι,t.2,c.1695,e.& 1697,a
Ὄσσος,t.2,c.1697,c.
Ὄσσος pro Ὅσος,t.3,c.494,d
Ὀσσυπηρὸν,Hesychio ῥυπαρόν:quod potius οἰσυπηρόν.
Ὄσσω,t.2,c.1697,b.
Ὀστάγρα,t.2,c.1522,e
Ὀσταθεὶς,Hesychio ἐξαγκωνισθείς.
Ὀστακὸς,Atticè pro ἀστακὸς dicitur,vt ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς,teste Athen.lib.3.Est autem ἀστακὸς,cancrorum genus : ἀσταφὶς autem, Vua passa.Idem & Hes.tradit, sed apud eũ proparoxytonως scriptum ὄσταφις, oxytonως apud Athen.& Etymol.
Ὀστάριον,t.2,c.1523,b.
Ὀσταφὶς,vide in Ὀστακός.
Ὅστε,siue Ὅς τε,t.2,c.1502,e.
Ὀστεῖνος,t.2,c.1523,b
Ὀστεοκόπος,t.2,c.1522,a.
Ὀστεολογία,ib.b
Ὀστέον,siue Ὀστοῦν,t.2,c.1521,d.& 1632,a
Ὀστεόφιν,t.2,c.1521,g.
Ὄστινος,t.2,c.1523,b
Ὅστις,t.2,c.1503,a.
Ὅστις ἂν,ib.h.
Ὅστις δὴ,ib.
Ὅστις
A οὖν,t.2,c.1504,a.
Ὅστισπερ,ib.c.
Ὅστις ποτὲ,ib.
Ὅστις τε,ib.d.
Ὄσσιτις,t.2,c.1523,b
Ὄστλιγξ,ιγγος,ἡ, Scintilla seu Flamma crispa.λαμπηδών. Apollon.Argon.lib.1,τῷ δέ οἱ ὄσσε Ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο. Aliâs significat βόστρυχος, Cirrus, Cincinnus.Callim.ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.Ita schol.Apoll. & Etymol. Loliginum etiam & sepiarum βόστρυχοι, botrorumque ἕλικες,nominantur ὄστλιγγες,Cirri.Nicad. Alexiph.Ὅς δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστλίγγεσσιν ἀραιαῖς Τεύχεος ἔμφερε[illegible]. Theophr.Histor.plant. l. 3, cap.vltimo,de rhu coriariorum,ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες· τῷ σχήματι δ' ὀλοσχερὲς,ὄστλιγγας ἔχον ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς.Ita enim reponendum pro ὄσυγγας in vulg. edit. Apud Hesych. habetur ὀστάλιγξ,expositum itidem πλόκαμος,βόστρυχος, ἕλιξ: & τὸ ἐν τοῖς βότρυσι γινόμενον.
Ὀστοθήκη,t.2,c.1521,h.
Ὀστοκόπος,ib.
Ὀστολογέω,t.2,c.1522,b.
Ὀστολόγος,ib.a
Ὀστομαχία, ib.b.
Ὀστομάχιον,ib.
Ὀστοῦν,t.2,c.1521,d.
Ὀστοφαγέω,t.2,c.1522,d
C Ὀστρακεὺς,t.2,c.1525,c.
Ὀστρακίας,ib.d
Ὀστρακίζω,t.2,c.1526,c.
Ὀστρακίνδα,t.2,c.1525,f
Ὀστράκινος, ib.b.
Ὀστράκιον,ib.c
Ὀστρακὶς,ib.
Ὀστρακισμὸς,t.2,c.1526,d
Ὀστρακίτης,ib.d.
Ὀστρακίτις,ib.e.
Ὀστρακόδερμος,t.2,c.1524,d
Ὄστρακον,t.2,c.1523,c.
Ὀστρακόνωτος,t.2,c.1524,g
Ὀστρακοῦμαι,t.2,c.1526,a.
Ὀστρακοφορία,t.2,c.1524,g
Ὀστρακόω,t.2,c.1526,a.
Ὀστρακώδης,t.2,c.1525,a
Ὄστρεια,t.2,c.1526,h.
Ὀστρειογραφὴς,t.2,c.1527,f
Ὄστρειος,ib.g.
Ὀστρειώδης,ib.f
D Ὄστρεον,t.2,c.1526,h.
Ὄστρεος,t.2,c.1527,g
Ὀστρεώδης,t.2,c.1527,f
Ὄστριμον,Hesychio τόπος ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναὶ, Æstiuæ mansiones.aliis est ἔπαυλις.
Ὀστρίτης λίθος,Lapis ostrites,apud Orpheum: forsan idem qui Plinio & aliis ὀστρακίτης.
Ὄστρον,t.2,c.1527,g
Ὄστρυς,υος,ὁ,Ostrys: arbor quæ & ὀστρύα dicitur à nõnullis, autore Theophr. Hist. plant. lib.3, cap.10, vbi prolixè eam describit. Inde Plin.lib.13,cap.21, Gignit arborem ostryn, quam & ostryan vocant, solitariam circa saxa
E aquosa, similem fraxino cortice & ramis, folio piri, paulo tamẽ longioribus crassioribúsque, ac rugosis incisuris,quæ per tota discurrunt : semine hordeo simili & colore:materia dura atque firma, quam in domum illata difficiles partus fieri produnt,mortesque miseras.
Ὀστώδης,t.2,c.1523,a.
Ὀσφράδιον,t.2,c.1694,c
Ὀσφραίνομαι,t.2,c.1693,b.
Ὀσφραντήριον,t.2,c.1694,c
Ὀσφραντὴς,t.2,c.1693,d.
Ὀσφραντικὸν,t.2,c.1694,b
Ὀσφραντικὸς,t.2,c.1693,e.& 1694,b
F Ὀσφραντὸς,t.2,c.1693,c.
Ὀσφρᾶσθαι,ib.c
Ὀσφρασία,t.2,c.1694,c.
Ὀσφρήσεις,ib.d
Ὄσφρησις,ib.c.& d.
Ὀσφρητικὸς,ib.c.& e
Ὀσφρητὸς,ib.c.& d.
Ὀσφρόμενος,t.2,c.1693,d
Ὀσφὺς,ύος,ἡ, dicitur Dorsi ea pars qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximísque vertebris compacta. quæ quinque numero sunt, inter dorsum & os sacrum mediæ:iisque adiacent musculi qui ψόαι dicuntur siue ψύαι. Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀστοφυῆ, quòd ea pars ossea sit & excarnis : Aristoteles verò inde nomen habere scribit quòd sit τῶν ὄπισθεν διάζωμα. Latini huius nominis penuria laborare feruntur, & lumborum appellationem vsurpare in ea parte designãda. Hesych.verò ὀσφὺν esse vult τὸν παρὰ πλευρὸν διάκενον τόπον,partem illam prope latera inanem, quam Latini Ilia appellant,Græci κενεῶνα & λαγόνας.
Ὄσχεα,t.2,c.977,f.
Ὄσχεα,t.2,c.1489,f
Ὄσχεον,t.2,c.977,e.
Ὄσχεος,ib.
Ὄσχη,t.2,c.976,g.
Ὄσχιον,t.2,c.977,g
Ὄσχος,t.2,c.976,f.
Ὀσχοφόρια,τὰ, [illegible] c.97[illegible]
Ὀσχοφόρος,ibid.a
H ¶ Ὅταν, siue ὅτ' ἂν, Quando,Quum. construitur cum indicatiuo, optatiuo & subiunctiuo. Ponitur & pro Quandoquidem,Quoniam, vt etiam Quãdo & Quum apud Latinos.Aristot.De mundo,καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ᾖ τὸ πυρῶδες,præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima.Sic & Thuc.lib.1.

Ὅτι, aduerb. t.2, c.1511, a. ‹…›τι, ib. Ὅτι, Quoniã, &c. ib. e. Ὅτιεσι pro ὅτοις, ib. h

Ὅτο, t.2, c.1504, e. Ὅτου, t.2, c.1504, f

Ὁτιοῦν, t.2, c.1511, b.

Ὅτω pro ὅτῳ, ib.

Ὅτι ‹…›, c.1512, f. Ὅτι ἀλλὰ, t.2, c.1513, h. Ὅτι γὰρ μὴ, t.2, c.1513, b. Ὅτι δή τι, ib. Ὅτι μὴ, t.2, c.1514, a. Ὅτι τί δὴ, ibid. c. Ὅτι τοίνυν, ibid.

Ὅ,τι, t.2, c.1503, a. & d. Ὅ,τι ἂν, t.2, c.1503, h.

Ὀτιή, t.2, c.1514, e. Ὅτιη, ib.

Ὅτινα pro ὅντινα, t.2, c.1504, d. Ὅτινας pro οὕστινας, ibid. e

Ὁτιοῦν, Quiduis, Quidlibet: seu Quoduis, Quodlibet, Quodcunque: ab ὅστισοῦν. μηδ' ὁτιοῦν, & οὐδ' ὁτιοῦν, Nihil prorsus, Ne tantillum quidem.

Ὀτίς, t.2, c.1554, d. Ὅτις pro ὅστις, t.2, c.1504, d

Ὄτλος, ου, ὁ, Ærumna, Labor, Miseria: μόχθος, κακοπάθεια, Hesychio & Suidæ. INDE Ὀτλέω ET Ὀτλεύω, Ærumnas & labores patior ac sustineo: πονῶ, κακοπαθῶ, Hesychio. Ponũtur etiam pro Patior, Sustineo, Perfero, vt μογέω. Apud Suid. ex Epigr. Ἔκδικον ὀτλήσοντες ἀεὶ πόνον. Et rursum, Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἷ ὀτλεύεις. Sic Apollon. Argon. lib.2, καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι. Vbi schol. itidem exp. ὑπομένουσι, Sustinent, Perferunt, Tolerant. A verbo ὀτλέω est VERBALE Ὄτλημα, ατος, τὸ, Ærumna, Miseria. idem ac ὄτλος. ET Ὀτλήμων, ονος, ὁ, Ærumnosus, Miser. Vtriusque meminit Hesychius, afferens nimirum ὀτλευμάτων pro κακοπαθημάτων: & ὀτλήμων pro ἄθλιος.

Ὄτοβος, Strepitus, Tumultus: θόρυβος, Hesychio: aliis πάταγος, ἦχος. Hesiod. ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει: vt apud Hom. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Inde VERB. Ὀτοβέω, ῶ, Strepito, Tumultuor: θορυβῶ, Hesych. Aliquando geminato τ hæc efferuntur. Reperitur enim & ὄττοβος, itidem pro Strepitus, Sonus. Soph. Aiace, pag.67, οὔτε βαθειᾶν κυλίκων τέρψιν, οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄττοβον. Et apud Luc. De scrib. hist. ὄττοβος ἦν καὶ κόναβος. Sic Ὀττοβέω pro ὀτοβέω, Strepito, Persono. Æschyl. Prom. p.37, ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Idem apud Athen. lib.11, ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει: appellans χαλκοδέτους κοτύλας, τὰ κύμβαλα.

Ὅτοις pro οἷς τισι, t.2, c.1504, h

Ὀτοτύζειν, Hesychio λέγειν, θρηνεῖν, Dicere, Flere.

Ὅτου, t.2, c.1504, e. Ὁτουδὴ, t.2, c.1505, a

Ὁτουδήποτε, ib. Ὁτουοῦν, ib.

Ὄτρα, Hesychio ἡ τοῦ ἀλέκτορος οὐρὰ, Gallinacei cauda.

Ὀτραλέως, t.2, c.1528, g. Ὀτρηρός, ib.

Ὀτριχες, t.2, c.1586, d. Ὀτρυγηφάγος, t.3, c.1676, g

Ὀτρυνέω, t.2, c.1528, b. Ὀτρυντὰς, propr. ib. d

Ὀτρυντήρ, ib. c. Ὀτρυντὺς, ib.

Ὀτρύνω, t.2, c.1527, g. Ὄττα, t.2, c.1698, a

Ὅττι, t.2, c.1511, f. Ὀττεία, t.2, c.1698, d

Ὅττεο, t.2, c.1504, e. Ὀττεύομαι, t.2, c.1698, a

Ὅττι, t.2, c.1514, e. Ὅ,ττι, t.2, c.1503, e

Ὅ,ττι κεν, ibid. g

Ὀττοβέω, & Ὄττοβος, vide paulo antè in Ὄτοβος.

Ὄττομαι, t.2, c.1698, e

Ὀττοτοῖ, Hesychio θρηνῶδες ἐπίφθεγμα, vt Hei, Heu, Ah. Legitur apud Æschyl. & Luc.

Ὅτῳ pro ᾧτινι, t.2, c.1504, g. Ὁτῳδὴ, t.2, c.1505, a

Ὁτῳδήποτε, ib. Ὅτων pro ὧντινων, t.2, c.1504, h

Ὁτῳοῦν, t.2, c.1505, a

¶ Οὐ, t.2, c.1528, h. Οὔ, c.1535, d. Οὐ γὰρ, t.2, c.1530, g. & 1535, a. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, t.2, c.1531, a. Οὐ γὰρ αὖ, ib. b. Οὐ γὰρ αὖ ποτε, ib. c. Οὐ γὰρ αὖ που, ib. Οὐ γὰρ δὴ, ib. & 1535, b. Οὐ γὰρ δήπου, t.2, c.1531, f. Οὐ γὰρ ὅπως, ib. d. Οὐ γὰρ οὖν, ib. e. Οὐ γάρ που, ib. Οὐ γάρτοι ἀλλὰ, ib. a. Οὐ δήπου, vel οὐδήπου, t.2, c.1507, h. & 1535. c. Οὐ δῆτα, t.2, c.1531, f. Οὐ μὰ, ib. h. Οὐ μαὶ, t.2, c.1533, g. & 1626, h. Οὐ μὲν δὴ, t.2, c.1532, b. Οὐ μὲν οὖν, ib. c. Οὐ μὲν οὖν γε, ib. g. Οὐ ‹…›, ib. Οὐ μέν τοι, ib. Οὐ μέν τοι γε, ib. Οὐ μὴ, t.2, c.1533, b. Οὐ μή ποτε, ib. d. Οὐ μὴν, ib. e. Οὐ μὴν ἀλλὰ, ib. h. Οὐ μὴν ἀλλά γε, ib. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, t.2, c.1534, b. Οὐ μήνγε, t.2, c.1533, e. Οὐ μὴν οὐδὲ, t.2, c.1534, c. Οὐ μὴν οὔτε, ibid. Οὐ μήν πω, ibid. f. Οὔφημι, t.4, c.52, c

Οὗ, Sui, t.1, c.1069, b. Οὗ, Cuius, in Ὅς, t.2, c.1502, a. Οὗ, Vbi, Quò, t.2, c.1507, c

Οὖα, ἡ, t.2, c.1253, b. Οὖα, τὰ, ib.

Οὐαί, Væ: interiectio dolentis vel dolorem denuntiantis apud Bibliorum interpretes & noui Testam. scriptores. At nomen Οὐαί Hesychio φυλαί.

Οὖας, t.2, c.1550, c. Οὐάτιος, t.2, c.1554, e

Οὐατόεις, ibidem.

Οὔβρωστις, Hesychio λιμός: vel potius μεγάλος λιμός. quæ & βούβρωστις & βουλιμία.

Οὐγκία, ας, ἡ, affertur pro Vncia. sed frequentius Οὐγγία scriptum reperitur, voce à Latinis tralata. Continet autem ἡ οὐγγία, vt Diosc. tradit in lib. De pond. & mens. drachmas octo, scripula viginti quatuor: quemadmodum Hes. quoque scribit τὴν δραχμὴν esse τὸ ὄγδοον τῆς οὐγγίας, octauam vnciæ partem. Similiter & Galen. τῶν κατὰ γένη libro 6, διὰ τὸ τὴν σταθμικὴν οὐγγίαν ὀκτὼ δραχμὰς ἕλκειν. Et lib.5, eiusdem operis, ἕλκουσι γὰρ αἱ τῶν οὐγγίαι Ἰταλικαὶ αἱ ἐν τοῖς κατατετμημένοις κέρασιν, ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν οὐγγίας σταθμικάς· αἵ τινες ζ' δραχμαὶ γίνονται, τῆς μιᾶς οὐγγίας η' δραχμὰς δεχομένης. Hanc vnciæ diuisionem Romani in octo octauas appellarunt: quidam etiam in octo drachmas, vt Balbus ad Celsum De agrimensoria. Nõnulli septem drachmarum esse vnciam dixere, alii septem & dimidiæ, vt testatur Galen. τῶν κατὰ γένη libro 5, his verbis, τὴν οὐγγίαν οἱ πλεῖστοι μὲν ἑπτὰ καὶ ἡμισείας δραχμῶν εἶναι φασὶν, ἄλλοι δὲ ζ' μόνον, ἕτεροι δὲ η'. Qui septẽ drachmarũ vnciã constituêre, procul dubio drachmæ vocabulo intellexere denarium: itémque qui septem cum dimidia, quòd animaduertissent drachmam denario esse leuiorem, eos sequuti sunt veterinariæ artis medici, quamuis non planè quantum intersit, examinarint: scribente & Galeno τῶν κατὰ τόπους libro 8, medicos suo tempore apertè δραχμὴν appellasse quod Romani denarium. Compendiaria τῆς οὐγγίας nota est ℥.

Οὐδαῖος, t.2, c.1184, g

Οὔδαλα, Sordes & purgamenta quæ è pauimento euerruntur, Exuerræ, Festo: τὰ κόπρια καὶ λύματα, παρὰ τὸν οὐδόν. Ita Callistratus apud Hom. scripsit pro οὐδ' ἅλα, in hoc versu Od. ρ, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. sed altera scriptura melior, Ne micam quidẽ salis.

Οὐδαμᾶ, t.2, c.1538, f. Οὐδαμῆ, ib. e

Οὐδαμινέστερον, t.2, c.1539, b. Οὐδαμινός, ib. a

Οὐδαμόθεν, t.2, c.1538, e. Οὐδαμόθι, ib. d

Οὐδαμοί, οἱ, ib. c. Οὐδαμός, ib. b

Οὐδαμόσε, ib. d. Οὐδαμοῦ, ib. c

Οὐδαμῶς, ib. f. Οὖδας, t.2, c.1184, d

Οὐδὲ, t.2, c.1536, g. & 1537, f. Οὐδ' ἂν ὁποιῶν γένηται, t.2, c.1537, h. Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, t.2, c.1538, a. Οὐδ' ἂν εἷς, pro οὐδεὶς ἂν, vt μηδ' ἂν εἷς pro μηδεὶς ἂν, Ne vnus quidem, Nullus: apud Aristoph. cũ optatiuo. Οὐδ' ἀρχὴν, Nequaquam, Neutiquam: voce ἀρχὴν aduerbialiter posita pro ὅλως, παντελῶς, Planè, Prorsus. Paus. Bœot. οἱ μὲν οὐδ' ἀρχὴν ἀνῃροῦντο νεκρούς, Planè non tollebant mortuos: nisi malis Ne incepere quidem tollere mortuos. Et Herodot. Erat. εἴ γε ἀρχὴν μὴ ἔλαβον, siquidem omnino non accepi. Οὐδὲ γὰρ, t.2, c.1537, e. Οὐδὲ δὴ, ib. Οὐδὲ εἷς, Ne vnus quidem, Nullus: pro οὐδείς. Οὐδ' εἴ τι γένοιτο, t.2, c.1537, h. Οὐδὲ μὴ, pro simplici οὐδὲ seu οὐ μέντοι. Soph. Aiace, Ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἤδη πέλας, Sed ne nunc quidem te præsentem videbit. Οὐδὲ μὴν, t.2, c.1537, f. Οὐδὲ μή ποτε, Neque vnquam. Plato epist.7, οὔκουν ἐμόν γε περὶ αὐτῶν ἔστι σύγγραμμα, οὐδὲ μή ποτε γένηται, neque vnquã erit. Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, Longè abest, Multum abest. Demosth. De malè obita legat. οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν· οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Multum abest vt ita res habeat. Alia similia exempla vide apud Bud. pag.939. Nonnunquam reperitur in medio periodi παρενθετικῶς positum. Demosth. in Leptin. σκεψώμεθα δὴ τί τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει ἐὰν ἅπαντες οὗτοι λειτουργῶσι· φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης, pro φανήσεται γὰρ οὐκ ἄξιον τῆς μελλούσης αἰσχύνης, Longè enim absuturum est vt dignum videatur quamobrem tanta ignominia ingrati animi suscipiatur à vobis. Οὐδέ τι πω, t.2, c.1508, h. Οὐδέ τι πως, t.2, c.1509, a. Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, Multum abest, Longè abest. vt sit Ne paruo quidem interuallo abest, pro maximo. Demosth. de perperam gesta legat. οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἴσους ἐσ‹…›

ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ὑμῶν. οὐδ' ὀλίγου δεῖ. Pro eodem dicitur οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. B.p.940. Οὐδ' ὁπωσοῦν, t.3, c.654, a. Οὐδ' ὁπωσποῦν, ib. Οὐδ' ὅσιον, pro οὐχ ὅσιον, seu ἀνόσιον, Impium, Nefarium. Demosth. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια; Οὐδ' ὅσον, siue Οὐδ' ὅσσον, Ne tantillum quidem: apud Apollon. Rhod. & in Epigr. Οὐδ' ὁ, τιοῦν, Nihil quicquam, Demosth. Οὐδ' οὐ μὴ, pro simplici οὐδὲ. Matth. 24, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται, Neque erit. vel Neque vnquã erit. vehementior enim hîc est triplicata negatio. Sic apud Synes. οὐ γὰρ μήποτε καταχύσει τοῦ πεφυκότος. οὐδ' οὐ μὴ σβέσει τὴν αὐγὴν τοῦ θείου φωτός. Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς, pro ὑπ' οὐδενὸς, A nullo. Οὐδ' ὡς, t.4, c.800, g

Οὐδὲ ἕν, apud Aristoph. pro οὐδὲ ἕν, seu οὐδέν, Nihil: in Pluto.

Οὐδεὶς, t.1, c.1159, e. Οὐδεὶς ὅστις, & Οὐδεὶς ὁστισοῦν, ib.

Οὐδεμία, ibid.

Οὐδὲν, ib. & t.2, c.1529, g. Οὐδὲν ἂν ἔφασαν, ex Aristoph. affertur pro Negarunt. Οὐδὲν ἔργον, pro Nullius vsus. Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, pro Tantumnon, Propemodũ. Οὐδὲν ἔλαττον, & Οὐδὲν ἧττον, t.1, c.1159, f. Οὐδὲν μᾶλλον, ib. Sceptici autem in suis ἐποχαῖς dicebant οὐδὲν μᾶλλον quum significare volebant se non magis in hanc quàm in illam partem inclinare. Sext. empiricus in Pyrrhoniis hypotypos. Οὐδὲν μᾶλλον ἔλεγον οὐ διαβεβαιούμενοι περὶ τοῦ πάντως ὑπάρχειν αὐτὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον ... οὐδὲν μᾶλλον ἄνω ἢ κάτω. vt οὐ μᾶλλον ἐστὶ πρόνοια ἢ οὐκ ἔστι. & οὐδὲν μᾶλλον ἐστὶν ἢ οὐκ ἔστι. pro quo dicebant etiam οὐδὲν ὁρίζω. Οὐδὲν οἷον, Nihil vetat, Nihil impedit. Demosth. in Mid. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Sic Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἐστ' ἀκούειν τῶν ἐπῶν. Et Greg. οὐδὲν δὲ οἷον καὶ ἥδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφήγημα. Οὐδὲν ὁπουν, Nihil quidquam. Οὐδὲν πρᾶγμα, Nihil est incommodi. Οὐδέν πω, t.2, c.1509, a. Οὐδέν τι μᾶλλον, Non magis, seu Nihilo magis. vt apud Xen. interroganti, πωλοδαμνεῖν με κελεύεις; respondet Socrates, οὐ μὰ Δί' οὐδέν τι μᾶλλον ἢ καὶ γεωργοὺς ὠνούμενον ἐκ παιδίων κατασκευάζειν. Et rursum, τοῦτο εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐπισταίμην γράμματα. Apud Eurip. in Hecuba positum dicitur pro οὐδαμῶς, Nequaquam. Οὐδέν τι pro οὐ seu οὐδαμῶς, Non, Neutiquam. Idem Xen. οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς, Rem haudquaquam difficilem flagitas.

Οὐδένεια, t.1, c.1159, h. Οὐδένες, in Οὐδείς.

Οὐδενόσωρος, t.4, c.797, e. Οὐδενόω, t.1, c.1159, h

Οὐδένυπω, t.2, c.1508, h. Οὐδέπῃ, t.2, c.1510, f

Οὐδέποτε, t.2, c.1512, a. Οὐδέπω, t.2, c.1508, g

Οὐδεπώποτε, ib. & 1512, b. Οὐδέτερος, t.1, c.1289, b

Οὐδετέρωθεν, ib. d. Οὐδετέρως, ib. c

Οὐδετέρωσε, ib. Οὐδη, t.2, c.1184, f

Οὐδῆσαι, t.2, c.1183, c. Οὐδίζω, t.2, c.1184, f

Οὐδόλως, siue οὐδ' ὅλως, Nequaquam, Neutiquam, Nullo modo.

Οὐδὸς, t.2, c.1183, f. Οὖδος, t.2, c.1184, d

Οὐδοποῦν, Nihil quicquam. Dioscor. ἐξαίρετον ἔχει οὐδοποῦν. Ex Demosth. verò affertur πρὸς ἓν οὐδοποῦν pro Ad nullum. Aduerbialiter etiam οὐδοποῦν exponitur Nequaquam, Nullo modo.

Οὐδραία, pro ὑδρία, est mensura quædam, Attici metretæ dimidium capiens. Hesych. Sed susp. ea scriptura.

Οὔθ', t.2, c.1537, b

Οὖθαρ, ατος, τὸ, Vber, Mamma: sed in beluis propriè. Herodot. in Melp. τάς φλέβας τε πίμπλασθαι φυσωμένας τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ κατιέναι, & vber demitti. Sic Hom. Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, vbera intumescebant lacte. Apud Teleclidem verò comicum, Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω. In cibis autem τὸ οὖθαρ habebatur excellens & delicatum. Plut. De conseru. valet. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Latini id nõ Vber solùm, sed Sumẽ etiã appellãt. Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης dicitur pro Vbertas & feracitas soli. Hom. Il. ι, Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης. Id imitatus Virg. dixit, Terra antiqua, potens armis atque vbere glebæ. Et Cæsar Vopiscus apud Varronem De re rust. lib. 1, cap. 7, campos roseæ Italiæ dicit esse sumen in quo relicta pertica postridie non appareat propter herbam.

Οὐθεὶς, t.1, c.1160, a. Οὐθένεια ib. b

Οὐθέτερος, t.1, c.1289, b. Οὐθὴν, t.2, c.1531, g

Οὐθήν τοι, ib.

Οὔιγγον, Vingum: planta quædam Ægyptiaca, teste Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 2, & De caus. plãt. lib. 4, cap. 6. Sed in hoc posteriore loco scriptum est οὔιτον. Œtum apud Plin. lib. 21, cap. 15. Apud Hes. quoque οὔϊτον, τὸ ὑπ' ἐνίων οἰτόν.

Οὐκ, t.2, c.1528, h. Οὐκ, t.2, c.1535, f. At οὑκ, seu οὐκ, Attica synaliphe dicitur pro ὁ ἐκ. Soph. Aiace, οὑκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς. Οὐκ ἄμπω pro οὐκ αἴ πω, Nequaquam. Οὐκ αὖ, t.2, c.1535, a. Οὐκ αὖ δὴ οὐδαμῶς αὖ, Nequaquã. Οὐκ αὖ τι, itidem pro Minimè. Οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, Non est in quo, pro In nullo. Demosth. οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι. Οὐκ ἔσθ' ὅπου, Non est vbi, pro Nullibi, Nusquam. Οὐκ ἔσθ' ὅπως, seu οὐκ ἔστιν ὅπως, Non est quomodo, pro Nullo modo, Nequaquã. At οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ, Non est quin, seu Fieri non potest quin. Οὐκ ἔστιν ὅστις, Non est qui, seu Nullus, Nemo. itidémque οὐκ ἔσθ' ὅ, τι, Non est quod, Nihil. Οὐκ ἔσθ' ὅτε, Non est quando, Nunquam. Οὐκ ἔφησε ποιήσειν, pro Dixit se non facturum, Negauit se facturum. Atticè. Οὐκ ἔχω ὅπως, Non habeo quomodo, Nescio quo modo. Plato οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ. Οὐκ ἥκιστα, Ionicè pro οὐχ ἥκιστα, Non in postremis, In primis, Præcipuè. Herodot. καὶ ἄλλων καὶ οὐκ ἥκιστα Ἀχελώου, cùm aliorum tum verò maximè Acheloi. Οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα, Atticè pro οὐκ ἐβουλόμην, Nolebam, Cõditio nõ placebat: apud Xen. Id imitatus Tacitus dixit in Vita Agricolæ, Vt bellum quibusque inuitis aut volentibus erat. Sic idem Xen. Hell. 5, ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, Agesilaus hæc non grauabatur. Et Pæd. 4, ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη ἐξιέναι, Si quis vestrum ire non grauaretur. Οὐκ οἶμαι præcedente negatione pro simplici οἶμαι ponitur. Thuc. lib. 6, καὶ εἰ μή τι αὐτῶν ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ οὐκ οἶμαι, Quòd si nihil istorum verum sit, vt ego suspicor, seu Vt existimo verum non esse.

Οὐκέτι, t.1, c.1290, h. & t.2, c.1529, c

Οὐκὶ, t.2, c. 535, h

Οὔκουν, t.2, c.1532, c. & 1536, e. Οὐκοῦν, Nónne, &c. t.2, c. 1536, a. Οὐκοῦν, Atqui, &c. ibid. c. Οὐκοῦν ἀλλὰ, ib. e

Οὐλαὶ, αἱ, t.2, c.1287, a. Οὐλαμηφόρος, t.2, c.1286, b

Οὐλαμὸς, t.2, c.1285, h. Οὐλας ...

Οὔλαφος, Hesychio νεκρὸς, Mortuus, Defunctus. VNDE Οὐλαφηφορεῖ, eidem νεκροφορεῖ, Defunctos efferre.

Οὐλὲ, t.2, c.1283, e. Οὐλέω, ib. f

Οὐλὴ, ib. e. Οὔλιμος, t.2, c.1279, c

Οὔλιος, ib. b. & 1283, c. Οὐλοβόρος, t.2, c.1279, a

Οὐλοδέτης, t.2, c.1286, h. Οὐλόδετον, ib.

Οὐλοεργὸς, t.2, c.1278, f. Οὐλόθριξ, t.1, c.1586, a. & e

Οὐλόθυμος, t.2, c.1279, b. Οὐλοθυσία, t.2, c.1283, b

Οὐλοθυτέω, t.2, c.1287, c

Οὐλοκάρηνος, Qui crispo capite est, id est crispis capillis: qui & οὐλόθριξ dicitur & τρίχουλος.

Οὐλομελὴς, t.2, c.1283, b. Οὐλομελία, ib.

Οὐλόμενος, t.2, c.1279, c. Οὖλον, t.2, c.1284, h

Οὐλοὸς, t.2, c.1278, g

Οὐλὸς pro ὀλοὸς, ib. h. Οὖλος pro ὅλος, t.2, c.1283, a. Οὖλος, Tener, &c. c.1284, g. Οὖλος, Crispus, &c. c.1285, d

Οὐλότης, t.2, c.1285, g. Οὐλότριχες, t.1, c.1586, a

Οὐλότριχος, idem ac οὐλόθριξ, Qui crispis pilis seu capillis est. Vnde compar. οὐλοτριχώτερος apud Aristot. Histor. anim. lib. 5, Qui crispiore pilo est. Pro eodẽ inuersa compos. dicitur τρίχουλος.

Οὐλοφόνον, t.1, c.1942, f

Οὐλόφυλλος, Qui crispo folio est. vt οὐλόφυλλος ῥάφανος, Brassica quæ crispo folio est, Brassica crispa.

Οὐλοχοεῖον, t.2, c.1287, d. Οὐλοχόϊον, ib.

Οὐλόχυτα, τὰ, ib. Οὐλοχύται, αἱ, ib.

Οὐλόω, t.2, c.1284, d

Οὔλυμπος, poeticè pro Ὄλυμπος, metri causa. Et Οὔλυμπόνδε pro Ὄλυμπόνδε seu εἰς Ὄλυμπον, In Olympum seu cælum. Hom. Il. α, Οὔλυμπόνδε βεβήκει.

Οὐλῶ, t.2, c.1283, d. Οὐλῶ, t.2, c.1286, d

Οὐμενοῦν & Οὐμενοῦνγε, t.2, c.1532, c

Οὐμός,t.1,c.1077,b
Οὐῶ, abundat sæpenumero,t.4,c.819 h. Aliàs significat Igitur,Ideò,Itaque. Item Tandem tamen,præcedēte μὲν. Plut.Galb. χαλεπῶς μὲν ἢ μόλις, ἔπειτα δ' οὐῶ τις αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν εἰπεῖν. Exponitur etiam Certè,Quidem,Vtique,vt γοῦν.
Οὕνεκα,t.2,c.1204,c. Οὕνεκεν,ib.h
Οὔνομα,t.2,c.1322,f. INDE Οὐνομάζω,pro ὀνομάζω,Nomino, Appello,Recenseo. Ex quo VERBALE Οὐνομαστὸς pro ὀνομαστὸς, Clarum nomen habens, Celeber,Nobilis seu Nobilitatus.
Οὖον,t.2,c.1253,c. Οὖπος,t 2,c.1502,d.& 1507,d
Οὖπις,Dianæ epitheton παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quod parturientium rationem & curam habeat. Etymol.
Οὐπιπεύειν,t.3,c.1339,h. Οὔπω,t.2,c.1506,g
Οὔποκα,t.2,c.1512,c. Οὔποτε,ib.a Οὔπω,t.2,c.1509,a.
Οὔπως,seu Οὔ πως,Nequaquam.
Οὐρά,t.2,c.1539,d.& t.3,c.1393,f.obit.
Οὐρά,τὰ,t.2,c.1475,d.& 1499,d
Οὐραγέω,t.2,c.1540,b. Οὐραγία,ib.a
Οὐράγιον,ib.b. Οὐραγός,t.2,c.1539,g.& 1545,g
Οὐραῖα pro οὐρά,t.2,c.1541,f. Οὐραῖον,ib.
Οὐραῖος,ib.d. Οὐρανίη,t.2,c.1548,h
Οὐρανία,propr.t.2,c.1544,c. Οὐράνια,τὰ,ib.e
Οὐρανιάζειν,ib.d. Οὐρανίασι,ib.f
Οὐρανίδης,ib.g. Οὐρανίζομαι,t.2,c.1545,d
Οὐράνιος,t.2,c.1544,a. Οὐρανίσκος,ib.h
Οὐρανίων,ib.g. Οὐρανοβάμων,t.2,c.1542,e
Οὐρανογνώμων,ib. Οὐρανοδρόμος,ib.
Οὐρανόεις,t.2,c.1545,c. Οὐρανόθεν,ib.
Οὐρανόθι πρό,ib. Οὐρανολέσχης,t.2,c.1542,c
Οὐρανομήκης,ib.f. Οὐρανοπέτης,ib.g
Οὐρανόπλαστος,ib.h. Οὐρανόπολις,t.2,c.1543,a
Οὐρανόροφος,ib.c. Οὐρανός,t.2,c.1541,h
Οὐρανόσε,t.2,c.1545,d. Οὐρανοσκόπος,t.2,c.1543,a
Οὐρανοσκήπτωρ,ib.b. Οὐρανοφοιτάω,ib.
Οὐρανοφοίτης,ib.c. Οὐρανόφρων,ib.
Οὐρανοφύτευτος,ib. Οὐρανοχρώματος,ib.
Οὐρεάξ,t.3,c.1422,c. Οὐραχός,t.2,c.1545,g
Οὔρειος,t.2,c.1463,h. Οὐρεομαι,t.2,c.1547,d
Οὐρεοφοιτας,t.2,c.1463,g. Οὐρεσιοικος,ib.g
Οὐρεσιφοίτης,ib. Οὐρεύς,t.2,c.1464,g.& 1499,f
Οὐρέω,t.2,c.1547,d.& 1498,e
Οὐρέων,ex Herodot. lib.1 affertur pro Ventorum. Ionicū igitur est pro οὔρων,vt τουτέων pro τούτων.
Οὐρή,t.2,c.1539.g. Οὐρηδόχος,t.2,c.1545,f
Οὐρήθρα,t.2,c.1548,a. Οὐρηΐτον,t.2,c.1547,d
Οὔρημα,ib.e. Οὐρηρός,ib.c
Οὔρησις,ib.f. Οὐρητήρ,ib.h
Οὐρητιάω,t.2,c.1548,b. Οὐρητικός,t.2,c.1547,f
Οὐρητεῖς,t.2,c.1548,a. Οὐρία,f.πνοή,t.2,c.1496,b
Οὐρία,de aue quadam,t.2,c.1497,c
Οὐρια,τὰ,t.2,c.1475,g. Οὐριαχεῖτε,t.2,c.1496,f
Οὐρίαχος,idem ac σαυρωτήρ,Ferrum quo ima hastilis pars præfixa est. quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος. Homer. Il.ν, οὐρίαχον πελεμίζων ἔγχος.
Οὐρίζω,t.2,c.1476,a,& 1497,g
Οὐριον ὤον,t.2,c.1495,f. Οὐριοδρομέω,t.2,c.1497,d
Οὐριοδρόμος,ib. Οὐριον,t.2,c.1499,e
Οὐριον φὸν,t.2,c.1496,f.& g. Οὔριος,t.2.c.1495,g & 1541,g
Οὔρισμα,t.2,c.1476,a. Οὐριτρεπτος,t.2,c.1463,g
Οὐριῶ,t.2,c.1497,h. Οὐροδόχη,t.2,c.1545,g
Οὐροδόχος,ib.f. Οὖρον,ib.d. Οὐροπυγιον,t.2,c.1478,b
Οὐρός,Serum lactis,&c.t.2,c.1477,a. Οὐρός, Alueus,&c. t.2,c.1498,f. Οὖρος,Custos,&c.ib.g. Οὖρος, Vrina, &c.t.2,c.1545,f. Οὖρος, Vetus secundus,&c.t.2,c.1495,b.
Οὖρος pro ὄρος,t.2,c.1463,f.& 1475,e
[illegible] t.2,c.1539,g. Οὐρόω,t.2,c.1493,h
Οὐρόω,t.2.c.1497,f. Οὐρώδεες πενοντες,t.2,c.1541,f
Οὖς,t.2,c.1549,b
Οὖσα,Existens: fœm. participii ὤν,ab εἰμὶ vt δίκων οὐκ οὐσῶν, quum est iustitium. Et οὖσα πόλις apud Demosth. Vrbs quæ adhuc stat, nec euersa est. Ἀ ἡ οὖσα ἀρχὴ apud Plat.Principatus qui reuera principatus est,Verus principatus. vt contrà apud Soph.οὐκ οὖσα,Falsa. ἡ μὴ οὖσα

A seu οὐκ οὖσα δίκη,Iudicium nullum,seu irritum. vnde τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν, Iudicium quod irritum factum est,restituere. Αἱ οὖσαι,τὰ,vide in Οὐσία.
Οὐσία,t.1,c.1131,f. Οὐσίαι,Bona,&c.c 1131,f. Οὐσία,pro κοίτη,ibid.g. Οὐσιαρχία,t.1,c 1132
Οὐσίδιον,diminutiuè pro οὐσία,Substantia.Bona, quasi substantiolam dicas. Nicom. apud Athen.lib.2. Ο' οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι τοῦ πατρὸς, Οὕτω συνεστρογγύλικα καὶ ξεκέκλικα ἐν μησὶν ὀλίγοις,ὡς περ φύλλ' ἐκ ῥοφῶν.
B Οὐσιοποιός,t.1,c.1132,a. Οὐσιόω,ib.b
Οὐσιώδης,ib.a. Οὐσιωδῶς,ib.b. Οὐσίωσις,ibid.c
Οὔσον, Funis nauticus apud Lycophronem, teste Etym. Sic Hesych.οὖσα exp.σχοινία,νεὼς ὅπλα.Supra οἶσα
Οὔταινας,t.2,c.1503,d. Οὔτα pro οὐτάσε,t.2,c.1554,h
Οὐτάζοντα,ib.g. Οὐτάζω,ib.
Οὐτάμεναι,t.2,c.1555,a. Οὐτάμενος,ib.
Οὐτάσκω,ib.b. Οὐτάω,t.2,c.1554,e
Οὔτε,t.2,c.1535,g. Οὔτε μὴν, t.2, c.1537, f. Οὔτ' οὖν, pro οὔτε,t.4,c.820,b. Οὔτε πω, t.2, c.1508, g. Οὔτι, ex Hom.pro οὐδαμῶς. Οὔτι,t.2,c.1502,f
C Οὔτερος, Attica synaliphe pro ὁ ἕτερος,apud Herodot.
Οὔτημι,t.2,c.1555,a. Οὔτησις,t.2,c 1554,g. Οὐτητεα,ib.
Οὔτι,pro Non,t.2,c.1539,c. Οὔτι γε affertur pro Nedum: Οὔτι μὲν δὴ,Neutiquam tamen.Ita enim Cic.apud Plat. in Tim.οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε,οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας, vertit,Neutiquam tamen dissoluemini, neque vos vlla mortis fata perimient.
Οὐτιδανός,t.2,c.1539,c. Οὔτιδες,ib.b
Οὔτινος,t.2,c.1503,c. Οὐτινοσοῦν, Cuiuscunq;, ab ὁστισοῦν.
Οὔτιπου,t.2,c.1508,a.& 1539,c
D Οὔτιπω,t.2,c.1509,b. Οὔτις,t.2,c.1554,d
Οὔτις,t.2,c.1539,b. Οὐτιτάσκω,t.2,c.1555,b
Οὔτοι,t.2,c.1539,c. Οὔτοι γε,ib.c
Οὔτος,t.2,c.1555,f. Οὑτοσί,t.2,c.1558,f
Οὕτω,t.2,c.1557,g. Οὕτως,ibid.
Οὑτωσί,t.2,c.1558,g. Οὔ φημι,t.4,c.52,c
Οὐχ,t.2,c.1528,h. Οὐχ ἅλις,t.2,c.1535,g. Οὐχ ἥκιστα,t.2, c.1529,c. Οὐχ ἧσσον,Nihilominus.Thuc. Οὐχ ὅτι, Nō modò non,Non solùm non.Phalar.in Epist.οὐχ ὅτι ἀνθρώπῳ τινὶ πιστεῦσαι τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. Sic Polyb. οὐχ ὅτι ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους,ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸν σώζειν. Οὐχ ὅπως,t.3,c.656,
E h. Οὐχ ὅσον,Nedum:in fine sententiæ. Aristid.in Panath.μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ περιεῖναι ἐξ ἀρχῆς,οὐχ ὅσον λανθάνειν, nedū eam obscuro nomine fuisse. Item,Non solùm,Non modó. Aristot. Polit.8,οὐχ ὅσον ἐπὶ πλέον, ἀλλὰ καὶ δι' ἡδονήν. Thuc.οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύναντο, non solùm non propulsarunt. Οὐχ ὅτι,itidem Nō solùm,Non modó:sequente ἀλλὰ καί. Theophr.οὐχ ὅτι ἀνέφυ αὖ,ἀλλὰ καὶ ἀυξηρότερας ἐποίησε. Xenoph.οὐχ ὅτι μόνος
F ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν,ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ,non modò solus Crito,sed etiam amici eius. Aristot. Polit.lib.7,c.11, οὐχ ὅτι τείχη μόνον περιβλητέον, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελητέον. Quibus in locis nota etiam addita esse μόνος & μόνον post οὐχ ὅτι. Interdum οὐχ ὅτι, vt οὐχ ὅτι,ponitur pro Nō modò non , Non tantùm non. Aristot. Magn. moral. lib.2,οὐχ ὅτι χείρω ποιήσει εἰς μέγεθος ἡ ἀρετὴ ἴσα, ἀλλὰ βελτίω, non solùm non deteriorem reddet , sed etiam meliorē. Athen.οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους. Alioqui οὐχ ὅτι in propria significatione sonat
G Non quòd,Non quia. Οὐχ οὕτως,t.2,c.1535, g. Οὐχ ὡς significat propriè Non vt : velut apud Demosth. οὐχ ὡς ἔδει,Non vt oportebat. Aliàs & pro Nedum vsurpatur,vt οὐχ ὅσον,in fine sententiæ. Athen.lib.11, Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ,οὐχ ὡς καὶ τοιούτους εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους.
Οὐχί,t.2,c.1528,h.& 1535,g
¶ Ὀφείδιον,t.2,c.1568,c. Ὀφειλέσιον,t.2,c.1561,b
H Ὀφειλέτης,t.2,c.1560,h. Ὀφειλέτις,t.2,c.1561,a
Ὀφειλή,t.2,c.1560,g. Ὀφείλημα,ib.
Ὀφείλομαι,t.2,c.1559,d. Ὄφειλον,t.2,c.1560,b
Ὀφειλόντως,ib. Ὀφείλω,t.2,c.1559,a
Ὀφέλλιμος,t.2,c.1564,d. Ὀφέλλομαι,t.2,c.1563,d
Ὄφελλον,ib.f. Ὀφέλλω,ib.d
Ὄφελμα,t.2,c.1564,c. Ὄφελον,t.2,c.1560,f
Ὄφελος,ib.g.& 1564,e. Ὠφέλιμος,t.2,c.1564,d

Ὀφελτρεύω,t.2,c.1564,e. Ὄφελτον,ib.
Ὀφεωςαφύλη,t.2,c.1567,b. Ὀφθαλμία,t.2,c.1412,c
Ὀφθαλμίαι,ib.b. Ὀφθαλμιάω,ib.f
Ὀφθαλμίδιον,ib.b. Ὀφθαλμίζομαι,t.2,c.413,d
Ὀφθαλμικός,t.2,c.1411,g. Ὀφθαλμίτης,t.2,c.1383,e.ob.
Ὀφθαλμοβολέω,t.2,c.1409.d
Ὀφθαλμοβόρος,ου,ὁ,affertur pro Oculos appetens.
Ὀφθαλμοδουλεία,t.2,c.1409,d
Ὀφθαλμός,Oculus,&c.t.2,c.1407,b. Ὀφθαλμοὶ de exploratoribus dictum,c.1408,d. Ὀφθαλμός, ad animum translatum,ib.g. Ὀφθαλμοὶ,in vitibus,c.1409,b
Ὀφθαλμοφυής,t.2,c.1409,e. Ὀφθαλμοφανής,ib.f
Ὀφθαλμώδης,t.2,c.1411,g. Ὀφιακά,τὰ,t.2,c.1567,h
Ὀφιακός,ib. Ὀφίασις,t.2,c.1568,a
Ὀφιγενής,t.2,c.1566,g
Ὀφιγοί,Hesych.teste dicebantur olim qui nunc ὀπτικοί.
Ὀφιδεύειν, Hesych.κολάζειν,διατείβειν.οἰκεῖν.
Ὀφίδιον,t.2,c.1568.c. Ὀφιήτης,ib.
Ὀφιοβόρος,t.2,c.1566,e
Ὀφιογενής,t.1,c. 827,g.& t.2,c.1566,f
Ὀφιόδηκτος,t.2,c.1566,g. Ὀφιοειδής,ib.
Ὀφιόεις,t.2,c.1567,f. Ὀφιόεσσα,ib.
Ὀφιοκτόνη,t.2,c.1566,h. Ὀφιομάχης,t.2,c.1567,a
Ὀφιομάχος,t.2,c.1566,h. Ὀφιόνεος,t.2,c.1567,g
Ὀφιόπλεκτος,ib.a. Ὀφιόσκορδον,ibid.
Ὀφίους,Herodot.vocat διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων.Hesych.
Ὀφιοςάφυλον,t.2,c.1567,c. Ὀφίουρος,ib.d
Ὀφιοῦσσα,ib.f. Ὀφιούχης,ib.e
Ὀφιοῦχος,ib. Ὀφιοφάγος,ib.d
Ὄφις,t.2,c.1566,c. Ὀφίτης λίθος,t.2,c.1568,b
Ὀφιώδης,t.2,c.1567,f. Ὀφλαίνω,t.2,c.1563,d
Ὀφλέω,t.2,c.1561,f. Ὄφλημα,t.2,c.1561,f
Ὄφλησις,t.2,c.1563,a. Ὀφλισκαίνω,ib.c
Ὀφλίσκω,ib. Ὀφλοί,ib.d
Ὄφλω,t.2,c.1561,f
Ὀφνίς,Hesychio ὑννίς,ἄροτρον,Vomer,Aratrum.
Ὄφρα,eidem est ἵνα,ὅπως,Vt,Quó. Homer.Odyss.χ,κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν, Ὄφρα ἔπος εἴπωμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Et mox Telemachus ad Eurycleam, Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς,ὄφρα τι εἴπῃ.Od.ξ,ὄφρ' ἐπακούσῃ Ὅππως νοστήσῃ, vt audiat quomodo sit rediturus. Sic alibi, Ὄφρα ἴδῃς, vt videas. Item cum indicatiuo, ex Apollonio Rhod. ὄφρα ταρχύσαο,vt sepelires. ‖ Significat etiam Donec,Quoad,Quoadusque,Vsque dum,ἕως,μέχρι. Hom. Odyss.ξ,Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσὶν ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην,quoad Phœniciam venimus. Od.ν, Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον,ὄφρα με γαίῃ Ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Necnō ὄφρα ποτὲ reperitur pro Vsque ad. Apollon. Argon.lib.2,ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ ςόμα Θερμώδοντος. Item Interea dum.Hom.in Bœot.Α΄.δρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριςος ἔην Τελαμώνιος Αἴας Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. Et Iliad. ι,ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσι πολέμιζον, Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ. Vbi & in præced.signif accipi potest. ‖ Ab Hesychio exponitur præterea ἐάν, Si. Respondet ei τόφρα:poeticum vtrunque.
Ὀφρύα,t.2,c.1569,g. Ὄφρυα,τὰ,t.2,c.1570,a
Ὀφρυάζω,ib. Ὀφρυανασπαςίδης,t.2,c.1569,c
Ὀφρυάω,t.2,c.1570,b. Ὀφρύη ψάμμος,t.2,c.1569,g
Ὀφρύκνηςος,ib.c. Ὀφρυόεις,ib.e
Ὀφρυόομαι,t.2,c.1570,c. Ὀφρυόσκιος,t.2,c.1569,b
Ὀφρῦς,t.2,c.1568,d. Ὀφρυώδης,t.2,c.1569,e
¶ Ὀχα,t.1,c.1342,b. Ὄχανον,t.1,c.1367,f
Ὀχάσθαι,vt ὀχεῖσθαι,exponitur Vehi.Vide Hesych.
Ὀχεία,t.2,c.1573,d. Ὀχεῖα,τὰ,ib.f
Ὀχεῖον,ib.& 1581,h. Ὀχεῖος,t.2,c.1573,h
Ὀχέομαι,t.2,c.1579,g
Ὄχεσφι,pro ὄχεσι,Curribus,Vehiculis:H.δ,ε,θ.
Ὀχετεία,t.2,c.1571,g. Ὀχέτευμα,ib.
Ὀχετεύω,ib.f. Ὀχετηγέω,ib.
Ὀχετηγία,ib. Ὀχετηγός,ib.
Ὀχέτιον,ib. Ὄχετλον,t.2,c.1581,h
Ὀχετόκρανον,t.2,c.1571,c. Ὀχετός,ib.& 1579,d.obit.
Ὄχευμα,t.2,c.1573,a. Ὀχεύομαι,t.2,c.1572,g
Ὀχευς,t.1,c.1368,c. Ὀχευτής,t.2,c.1573,b
Ὀχευτικός,ib.c. Ὀχεύτης,ib.b
Ὀχεύω,t.1,c.1575,f.ob.& t.2,c.1572,e

A Ὀχέω,t.2,c.1579,d. Ὀχή,t.1,c.1368,f
Ὀχῆες,ib.d. Ὄχημα,t.2,c.1580,c
Ὄχησις,ibid.d
Ὄχθα,idem quod ὄχθη Hesychio.
Ὀχθάδην, idem H. innuit esse τὸ ἐκ... μετεωρίζειν ... que præ dolore: deriuans ab ὄχθη.
Ὀχθέω,t.1,c.1369,g. Ὄχθη,ib.c
Ὀχθηρός,ib.f. Ὄχθησις,t.1,c.1370,a
Ὀχθίζω,ibid.c
B Ὄχθοιβος,Limbus, Fimbria. Hesych. enim scribit solitos olim fuisse περιάπτειν τινὰ περὶ τοὺς χιτῶνας, quæ ὀχθοίβους vocarent.Esse autem τὰ λεγόμενα λώματα. Lexicū meū vetus & Suid.habent ὄχθοβος, sine ι, dicentes ab Atticis ita vocari τὸ γυναικεῖον λῶμα, Fimbriam seu limbum vestis muliebris. Apud Etym.scriptum est Ὄχθωβος, per ω in secunda syllaba quod & ipsum docet esse Atticum.
Ὄχθος,t.1,c.1369,e. Ὄχθωβος,in Ὄχθοιβος.
Ὀχθώδης,t.1,c.1369,g. Ὀχλαγωγέω,t.2,c.1575,d
Ὀχλαγώγιον,ib.e. Ὀχλαγωγός,ib.d
Ὀχλεύομαι,t.2,c.1576,b. Ὀχλεύς,t.2,c.1577,b
C Ὀχλεύω,ib. Ὀχλέω,t.2,c.1576,b
Ὀχληρός,ib.a. Ὀχληρώδης,ib.b
Ὄχλησις,ib.d. Ὀχλίζομαι,t.2,c.1577,e
Ὀχλίζω,ib.d. Ὀχλικός,t.2,c.1575,g
Ὀχλοισία,t.2,c.1577,e
Ὀχλοκοπέω,t.1,c.969,g.ob.& t.2,c.1575,b
Ὀχλοκοπία,ib. Ὀχλοκόπος,ib.
Ὀχλοκρατέομαι,t.2,c.1575,c. Ὀχλομανέω,ib.
Ὀχλοποιέω,ibid.
Ὄχλος,Turba,&c.t.2,c.1574,c. Ὄχλος,Molestia,&c.ib.f
D Ὀχλοπρεπής,t.2,c.1575,d. Ὄχλευμα,t.2,c.1576,b
Ὀχλῶδες,τὸ,subst.t.2,c.1575,h
Ὀχλώδης,ib.g. Ὄχμα,t.1,c.1367,d
Ὀχμάζω,ibid.
Ὀχμαί, apud Etymol. legitur & in lex. meo vet. sed sine expositione.Sunt qui interpr.Fibula.
Ὀχμός,t.1,c.1367,f. Ὀχνη,t.2,c.1631,c
Ὄχνα ἀσπίδων ex Herodoto affertur pro Amenta seu habenæ clypeorum.sed scribendum ὄχανα.
Ὀχός,t.1,c.1368,e Ὄχος,Currus,&c.t.2,c.1579,c
E Ὀχεός, Hesychio ὀχούμενος,φερόμενος,Vector. At Ὀχεώει idem expon.βαίνει.
Ὀχυρόομαι,t.1,c.1373,g. Ὀχυρόπαις,t.1,c.1374,a
Ὀχυρός,t.1,c.1373,g. Ὀχυρότης,ib.
Ὀχυρόω,ib. Ὀχύρωμα,ib.
Ὀχυρῶς,ibid.
¶ Ὄψ, Vox, &c.t.2, c.1582,b. & 1695,f. Ὤψ, Oculus,&c. t.2,c.1381,a
Ὀψαίον,ib.b. Ὀψάομαι,t.2,c.1591,e
Ὀψάριον,ib.d. Ὀψαρότης,t.2,c.1584,h
F Ὀψαρτυσία,t.2,c.1589,e. Ὀψαρτυτής,ib.c
Ὀψαρτυτικός,ib. Ὀψαρτύω,ib.e
Ὀψέ,t.2,c.1583,g. Ὀψεία,t.2,c.1585,e
Ὀψείω,t.2,c.1381,b.& t.3,c.462,c.ob.
Ὀψέω,t.2,c.1585,e. Ὄψημα,t.2,c.1591,e
Ὀψή,t.2,c.1584,e. Ὀψία,sub.ὥρα,t.2,c.1585,c
Ὀψιαίτατα,aduerb.ib.b. Ὀψιαίτατος,ib.
Ὀψιαίτερον,aduerb.ib. Ὀψιαθής,t.2,c.1584,e
Ὀψιβλαςέω,t.1,c.746,c.& t.2,c.1584 f
Ὀψιβλαςής,t.1,c.746,b.& t.2,c.1584,e
G Ὀψίβλαςος,ib. Ὀψιγάμιον,t.1,c.814,h
Ὀψίγαμος,t.2,c.1584,f. Ὀψιγενής,ib.g
Ὀψιγόνιον,τὸ,subst.ibid.
Ὀψίγονον,t.1,c.842,b.& t.2,c.1584,g
Ὀψίγονος,t.1,c.842,a.& t.2,c.1584,g
Ὀψιέστερος,t.2,c.1585,b. Ὀψίζω,ib.f
Ὀψικαρπέω,t.2,c.79,c. Ὀψικαρπία,ib.
Ὀψίκαρπος,ib.b. Ὀψικέλευθος,t.2,c.111,b
Ὀψιμαθεία,t.2,c.787,e. Ὀψιμαθέω,ib.
Ὀψιμαθής,ib.d. Ὀψιμαθία,ib.e
Ὀψίμορος,t.2,c.1584,h. Ὄψιμος,t.2,c.1585,a
H Ὀψίνοος,t.2,c.1584,h. Ὀψινός,t.2,c.1585,c
Ὄψιος,ib.b. Ὀψιότης,ib.e
Ὀψίπλουτος,t.2,c.1584,h
Ὄψις,Visus,&c.t.2,c.1379,f. Ὄψις, Facies,&c.c.1380,b
Ὀψισμός,t.2,c.1585,h. Ὀψιτοπορέω,t.3,c.933,g

Ὀψικάτορος,t.3,c.93,g.
Ὀψίτομος,t.3,c.1594,e.
Ὀψιφανής,Serò apparens.
Ὀψόβαφον,t.2,c.1587,a.
Ὀψοδεῖα,ib.
Ὀψολόγος,ib.
Ὀψον,t.2,c.1585,h.
Ὀψονόμος,ib.
Ὀψοποιητικὸς,ib.b.
Ὀψοποιικὸς,ib.
Ὀψοπόνος,t.2,c.1588,c.
Ὀψοπωλία,ib.

Ὀψιτέλεστος,t.3,c.1380,e.& g
Ὀψιφάγος,t.2,c.1588,d
Ὀψιχὰ,t.2,c.1585,h
Ὀψοδαίδαλος,ib.b
Ὀψολογία,ib.c
Ὀψομανὴς,ib.d
Ὀψονομεῖν,t.2,c.1587,e
Ὀψοποιέω,t.2,c.1588,a
Ὀψοποιΐα,t.2,c.1587,g
Ὀψοποιὸς,ib,f
Ὀψοπώλης,ib.
Ὀψοπώλιον,ib.

A Ὀψόπωλις,ibid.
Ὄψος,Hesychio μοχθηρὸς,Malus,Improbus.
Ὀψοφαγέω,t.2,c.1588,g.
Ὀψοφαγίστατος,ib.f.
Ὀψοφιλία,ib.c.
Ὀψὼν,t.2,c.1591,c.
Ὀψώνης,ib.f.
Ὀψωνία,t.2,c.1590,b.
Ὀψωνιάζομαι,ib.
Ὀψώνιοι,ib.c.

Ὀψοφαγία,ib.
Ὀψοφάγος,t.2,c.1591,b
Ὀψοφόρος,t.2,c.1587,b
Ὀψωνέω,t.2,c.1589,g
Ὀψωνητικὸς,ib.h
Ὀψωνιάζω,ib.f
Ὀψωνιασμὸς,ib.g
Ὀψωνισμὸς,ib.g

B Ὀάρων,Hesych.γυναικῶν,Vxorũ: παρὰ τὸ ὀαρίζειν. pro quo suprà ὀάρων.

Π

Π Nota decimæsextæ apud Græcos literæ,quam vócant πῖ. Affinis ea est τῷ φ, in eámq; mutatur sæpenumero,vt quum ἐφ' ᾧ dicitur pro ἐπὶ ᾧ,& ἐφορῶ pro ἐπιοράω. Est etiam numeralis nota,significans octoginta,hoc modo,π'. Acuti verò accentus apice præfixum π,denotat octoginta millia,hoc modo,͵π. Maiusculum etiam Π numeralis nota est, eum numerum cuius initialis litera est notans, nimirum πέντε, Quinque. Et reperiuntur interdum etiam aliæ numerales literæ eius ventri inclusæ,quas quinquies efferendas indicat. vt [Δ] significat πεντάκις δέκα, id est πεντήκοντα, quinquaginta: [H], πεντάκις ἑκατὸν, id est πεντακόσια, Quingenta: [X],πεντακισχίλια, Quinque millia: [M],πεντάκις μύρια,id est Quinquaginta millia: quemadmodũ fusius docui in Appendice De numeris.

Πᾶ pro πῆ,t.2,c.1510,c

Πᾶα pro πᾶσα,Herodian.gramm. apud Etymologũ. Meminit & Eustath.

Παγανάλια,quod in v.l.habetur,est Latinum vocab.Græcis literis scriptum.

Παγανοὶ,t.3,c.265,h. Παγαὶ,t.3,c.267,b
Παγασαὶ,αἱ,propr.ib.c. Παγασαῖος,ib.

Παγγέλοιος,ου,ὁ ἢ ἡ,Omnino ridiculus,apud Luc.

Παγγενέτης,t.1,c.829,b. Παγγενὴ,t.1,c.834,h

Παγγενὴς,ibid.

Παγκλάδια, festum apud Rhodios celebrari solitũ quando vineæ putabantur. Ita v.l.sed absque autoris nomine. Fortasse rectius παγκλάδια.

Παγγλωσσία,t.1,c.856,d. Παγγώνιος,t.1,c.892,h

Παγεὶς,t.3,c.261,g

Παγελὸς,Pedis talus,v.l.ἀμαρτύρως.

Παγερὸς,t.3,c.267,a. Παγετὸς,ib.
Παγετώδης,ib.b. Πάγη,t.3,c.265,d

Παγῆναι, (infinit. aoristi 2 ἐπάγην, à πήγνυμαι) Concretum esse.

Παγηνὸς,Puluis ex itinere aut cursu.Ita v.l. sed verba Hesychii sunt,ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμοῦ κονιορτός.

Παγητὸς πολιὸς,Barba cana,ex interpr. Gazæ lib.7 Histor. pl.Theophr.cap.7.Sed pro παγητὸς reponitur πώγων.

Παγιδεύω,t.3,c.265,f. Πάγιος,t.3,c.267,c

Παγιότης,ητος,ἡ,Soliditas. Vide πάγιος.

Παγιόω,t.3,c.267,d. Παγὶς,t.3,c.265,e
Παγίως,t.3,c.267,d. Παγιώτερον,ib.
Παγιώτερος,ib.c. Παγκάκιστος,t.4,c.325,f
Πάγκακος,ib. Παγκάκως,ib.
Πάγκαλος,t.2,c.37,f. Παγκάλως,ib.g
Παγκαρπία,t.2,c.79,e. Παγκάρπιος,ib.d
Πάγκαρπος,ib.c

Παγκέλτιον, vocabulum à Budæo fictum ex πᾶς & Κελτοὶ, ad formam τοῦ Πανιώνιον & Παναιτώλιον. Vide prior.annot.in Pand.

Παγκλαυστος,ου,ὁ & ἡ,Omnino lamentabilis. At in v.l. redditur & actiuè,Semper lugens.

Παγκληρία,t.2,c.247,b. Πάγκοινος,t.2,c.297,a
Παγκρατὴς,t.2,c.408,c. Παγκρατησία,t.2,c.413,a
Παγκρατιάζω,t.2,c.409,g. Παγκρατιαστὴς,ib.h
Παγκρατιαστικὸς,t.2,c.410,c. Παγκρατιαστικῶς,ib.
Παγκράτιον,t.2,c.408,c

Π

Πάγκρεας,t.1,c.1612,d.obit.t.2,c.417,d

Πάγκρυφος,ου,ὁ & ἡ,Omnino occultus.

Παγοπληξία,t.3,c.166,c

C Πάγος,Collis,&c.t.3,c.265,f. Πάγος,Glacies,&c.c.266,a

Πάγουρος,t.3,c.266,d.& 621,c.ob.

Παγχάλεπος,t.4,c.374,c. Παγχαλκὶς,in Παγχαλκίς.
Πάγχαλκος,t.4,c.381,e. Πάγχηνος,t.4,c.601,b
Παγχρύσεος,t.4,c.657,c. Πάγχρυσος,t.4,c.656,c

Πάγχυ,aduerb.poet.Omnino,Penitus. Hom.Il.ν, Ἦ νῦν οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. Od. ο, – πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι.

Παγώδης,t.3,c.267,a

Παγῶν Doricè pro πηγῶν,Fontium: à παγὴ pro πηγή.

D Πάδος,Padus,Lat.qui Græcè Ἠριδανὸς, Eridanus. Suidas & alii. Plut.Sympos.lib.5, καὶ τῶν Ἰταλικῶν οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες.

Παθαίνομαι, Afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt etiam affectus,qui πάθη dicuntur, commoueã. Luc.σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο, Mirum in modum affectus est & exarsit inter disceptandum, & ita vt πάθος concitaret. In v.l. redditur Affectus cõmoueo,Indignor, Afficior.Hesych. exp.δεινοπαθῶ.

E Παθαίνομαι,Afficior morbis animi,vt vertit Bud. in hoc Synesii loco, ἀλλ' ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι,μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως,καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι.

Πάθη,t.3,c.70,d

Πάθημα,Quod quis patitur,&c.t.3,c.65,c. Πάθημα,Morbus,&c.ibid.d

Παθημάτεσι, pro παθήμασι,t.3,c.66,a

Παθητικὸς,ib.c. Παθητικῶς,ib.f

Παθητὸς,ibid.a

F Παθογνωμικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate,& quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Hæc Gorr.inter alia. In v.l.παθογνωμικὸν σημεῖον, Signũ quod vnà cum morbo inuadit, nec ab eo separari potest: vt in pleuritide difficultas anhelitus & febris:ex Gal.De diff.morb.

Παθολογικὴ, pars medicinæ,t.1,c.249,g

Παθοποιΐα,Affectuum commotio: schema quo vel odium vel iracundiam vel misericordiam commouemus, inquit Iul.Rufinianus.

G Πάθος,Quod quis passus est,&c.t.3,c.66,g. Πάθος,Morbus corporis, &c. c.67,b. Πάθος, Morbus animi, &c. c.68,a. Πάθος, apud rhetores,c.69,h

Παθὼν τι,siue τι παθὼν,t.3,c.63,a

Παῖ,non solùm est nominat. nominis παῖς, sed ponitur etiam pro πῆ,vt quidem.ann.v.l.

Παιὰν,ᾶνος,ὁ, hymnus in laudem Apollinis (necnon Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum aliquod malum,siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli. Sed & parta victoria,aut in prælii congressu,canebatur: à verbo παύω, quasi παυάν.
H Thuc. scholiast. annotat, ante bellum quidem, Marti, post bellum autem Apollini pæana cani solitũ. Atque illum pæana quidam ἐνάλιον appellatũ perhibent. Xen. Hellen.7, ἐδειπνοποιοῦντό τε καὶ ἐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ

παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιοῦντο. Lib.2, eiusdē operis, ἐξάρξει μοι παιᾶνα. Plut. in Romulo, ἐπινικίου παιᾶνος ἐξάρχων. Idem in Lycurgo, ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος: de pæane qui ante congressum canitur. Generalius autem παιὰν de hymno qui canebatur & alii cuilibet deo, adeò vt diis quoque inferis tribueretur. Xenoph. Hellen.4, ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. Quinetiam plurali numero Παιᾶνες generaliter cantilenæ, & hymni deorum, necnon εὐφημίαι, & κῶμοι, vt Hes. exp. Apud eundem Παιανίαι sunt οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες.

B Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur inter alios Macrob. Interdum verò quicunque medetur, seu remedium affert. Eurip. καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.

Παιὰν, metricus pes, qui est duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur: aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque lōga: vt scribit Cic. ex Aristotele. Vide meum lexicon quod Ciceronianū inscripsi. ILLINC EST Παιανίζω, Pæanem seu pæanas cano. Xen. ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ σάλπιγγαι, καὶ ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν. Verbale Παιανισμὸς, οῦ, ὁ, Pæanis seu pæanum cantatio.

C Παιανιεὺς, Qui est è tribu Pæaniensi: vt Demosthenes παιανιεύς. Vide Suidam.

Παῖγμα, t.3, c.21, b. Παιγνήμων, ib.
Παιγνία, t.3, c.20, h. Παιγνιήμων, t.3, c.21, a
Παιγνιήμων, ib. Παίγνιον, t.3, c.20, f
Παιγνιῶδες, τὸ, subst. t.3, c.21, a. Παιγνιώδης, ib.
Παιγνιωδῶς, ib. Παιδαγωγεῖον, t.3, c.11, f
Παιδαγωγέομαι, t.3, c.12, a. Παιδαγωγέω, t.3, c.11, f
Παιδαγωγία, ib.d. Παιδαγωγικός, ib.e
Παιδαγωγικῶς, ib. Παιδαγωγὸς, t.3, c.10, e

D Παιδάκιον, ου, τὸ, in v.l. redditur Puellulus, sicut & παιδάρειον. At Hesych. non παιδάκια sed παιδάκιμα exp. μειράκια. quod παιδάκιμα magis etiam suspectum est.

Παιδάρειον, t.3, c.15, d. Παιδαρειώδης, ib.g
Παιδεία, t.3, c.17, c. Παίδειος, t.3, c.14, d
Παιδεραστέω, t.3, c.12, e. Παιδεραστής, ib.d
Παιδεραστία, ib.e. Παιδέρως, ib.f
Παῖδες, οἱ, t.3, c.34, e. obit. Παίδευμα, t.3, c.18, c
Παιδεύομαι, t.3, c.17, b. Παίδευσις, t.3, c.18, d

E Παιδευτέον, Docere oportet, seu instituere.

Παιδευτήριον, t.3, c.18, f. Παιδευτής, ib.
Παιδευτικός, ib.g. Παιδευτικῶς, ib.
Παιδευτὸς, ib. Παιδεύω, t.3, c.16, d
Παιδήϊος, t.3, c.14, e Παιδία, Pueritia, ib.

Παιδιὰ, Ludus, &c. t.3, c.19, c

Παιδία, neutr. plur. num. vide in παιδίον.

Παιδικὰ, τὰ, t.3, c.14, g. Παιδικὸς, ib.e
Παιδικῶς, ib.g. Παιδιόθεν, t.3, c.15, d
Παιδίον, ib.b. Παιδισκάρειον, t.3, c.16, c

F Παιδισκίον, ib.a. Παιδίσκη, t.3, c.15, h
Παιδίσκος, ib.g. Παιδιώδης, ib.d. & 19, g
Παιδνὸς, t.3, c.16, c. Παιδοβοσκὸς, t.3, c.8, b
Παιδογονία, ib.c. Παιδογόνος, ib.b
Παιδόθεν, t.3, c.15, b. Παιδοκομέω, t.3, c.8, d
Παιδοκόμος, ib.c. Παιδοκτονία, ib.d
Παιδοκτόνος, ib. Παιδολέτειρα, t.3, c.12, h
Παιδολέτειρα, ib. Παιδολέτωρ, ib.
Παιδολογία, t.3, c.8, d. Παιδομαθής, ib.e
Παιδομανής, ib.f. Παιδομανία, ib.

G Παιδονομία, ib.g. Παιδονόμος, ib.f

Παιδοπίπης, ου, ὁ, (ea forma dictum qua παρθενοπίπης) Puerorum deceptor, Pædico. Alexis apud Athen. libro 13, παιδοπῖπαι ὄντες, καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα· ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί. Vide Hesych.

Παιδοποιητὴς, t.3, c.9, b. Παιδοποιητικὴ, s. ἐπιστήμη, ib.b
Παιδοποιΐα, t.3, c.8, h. Παιδοποιὸς, ib.
Παιδοποιοῦμαι, t.3, c.9, a. Παιδοποιῶ, ib.

H Παιδοπόρος, ib.b. Παιδοπορέω, ib.c

Παιδοποίωσις, Liberorum procreatio. in v.l.

Παιδοτόκος, ου, ἡ, Puerpera, Quæ peperit. Item παιδοτόκος βίος, Vita pueros pariens seu producens, Vita coniugalis seu coniugialis, quæ liberorum est procreatrix. vulg. lex.

Παιδοτριβεῖον, t.3, c.9, h. Παιδοτριβέω, ib.

A Παιδοτρίβης, ib.c. Παιδοτριβία, ib.g
Παιδοτριβικὸς, ib.f. Παιδοτριβικῶς, ib.
Παιδοτρὶψ, ib.c. Παιδοτροφέω, t.3, c.10, b
Παιδοτροφία, ibid.

Παιδουργία, ας, ἡ, Liberorum procreatio, v.l. ex Plat. De leg. Præcedere autem debet Παιδουργὸς, Liberorū procreator.

Παιδοτρόφος, t.3, c.10, b

Παιδοῦσα, Prægnans. v.l. ex Callim. Suidas vult scribi vel παιδιοῦσα, vel παιδιοῦσα.

B Παιδοφθορέω, t.3, c.10, c. Παιδοφθορία, ib.
Παιδοφθόρος, ib.b. Παιδοφιλέω, ib.c
Παιδοφίλης, ib. Παιδόφιλος, ib.
Παιδοφονία, ib.d. Παιδοφόνος, ib.
Παίζω, t.3, c.19, h. Παίζομαι, t.3, c.21, h

Παιήων & reliqua vide in Παιὼν, paulo pòst.

Παίκτης, t.3, c.21, b

Παῖον, Tutum, Firmum. Hesych.

C Παιόνειος malè in v.l. pro παιώνειος, quod vide. Sic παιονία herba & Παιονικὸς, pro Παιωνία & Παιωνικός. At Παιονία per o est Pannonia: sicut Παίονες, Pannonii, habēs nom. sing Παίων.

Παίπαλα, Loca prærupta, Loca salebrosa. δύσβατα expon. schol. Aristoph. in Nub. Vide Παιπαλόεις.

Παιπαλᾶν, Circumspicere, Sciutari περισκοπεῖν, ἐρευνᾶν. Hes.

D Παιπάλη, ης, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est tenuissimum, Flos farinæ. Redditur & Flos polentæ, Pollen. Affertur & παιπάλη ἀλφίτων, ex Gal. κατὰ τόπους, lib.2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, ex Dioscoride. vbi quidam interpr. Cum polenta, Plinium sequuti: sed magis probatur, Cū tenuissimo farinæ polline, sequendo Marcellū.

Παιπάλη vocatur etiam nix minutatim cadens.

Παιπάλη metaph. pro valde astuto & versuto, seu vafro, apud Aristoph. & quasi dicas eo cuius subtilis est astutia, seu versutia: in Nubibus, Λέγειν γλῶσσα, τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη.

E Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod παιπάλη, Farina tenuissima, &c. Ac sicut παιπάλη metaph. ponitur, sic quoque παιπάλημα pro versutissimo & astutissimo, & qui præ versutia nouas subinde vias elabendi excogitat. Demosth. Æschinem vocauit παιπάλημα, veluti hominē acrimonia & subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala quibus aliis noceret, sibi prodesset. vt annot. v.l. In quibus Luc. de perditissimo & spurcissimo homine vsus esse traditur, scribens, τὸ παιπάλημα καὶ κίναιδος. Vide Suidam. Meminit huius vocis & Bud. in Cōm. Erasmus itē in prouerb. Cercopū cœtus. In v.l. annot. παιπάλημα esse etiam inæqualitatē summorum montiū, teste Etym. sed hunc ipsemet cōsule. In iisdem

F est Παιπάλημος, Asper, Rudis. Vide Παιπαλόεις.

Παιπάλλω, Concutio. In v.l. additur etiā Exploro, Indago: sed significationes duorum verborū, videlicet Παιπάλλειν & Παιπαλᾶν, perperam in vnam commiscent: vt ex Hesychio cognosces.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σάμιο παιπαλοέσσης, Od. δ. vbi exp. τραχείας. Sic παιπαλιέντης apud eundem Hes. exp. τραχέος. Sed παιπαλόεσσα ὁδὸς exponitur etiam Puluerulenta, & velut παιπάλην ἀποπνέουσα. Vide Eustath. Sciendum est porrò autorē breuium scholiorum in hunc versum Od.κ, Ἔστην δὲ σκοπιὴν

G ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, annotare, παιπαλόεσσαν esse τραχεῖαν. Vnde (inquit) ἐν τῇ συνηθείᾳ appellamus παιπάλιμον eum qui est τραχὺς, non autem ἁπλοῦς. Vbi obserua scribi παιπάλιμον cum ι, non cum η, vt v.l. habent: assentientia alioqui & illā scripturā. Illud porrò παιπαλόεσσαν quosdam & σκολιαὶ exponere testatur Hesych.

Παιπανεία, Inanis gloria, v.l. sine vllo testimonio.

Παῖς, Puer, &c. t.3, c.5, a. Παῖς, Seruus, &c. c.6, c. Παῖς, filius, &c. c.7, a Πάϊς, t.3, c.5, a

H Παισάρθυμα, Quod circunquaque scissum est, in v.l. Hes. παισαρθύματα exp. περικόμματα.

Παῖσμα, Ingressus. v.l. ex scholiaste Homeri qui exp. ποδῶν βάσιν. Postquā enim ἐπαίσσοντα esse dixit ἐφορμῶντα, addit, παῖσμα γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις: si modò ipse ita scripsit.

Παισὸς, vrbs quædam inter Pariū & Lampsacum, quæ & Ἀπαισὸς dicta fuit. Est Παισὸς & fluuii nomē. Vide Eust.

Παιωτικός,t.3,c.20,f

Παιφάσσω,quasi πάντῃ τὰ φάη ἀΐσσω, Oculos circunquaque verto,Oculos quoquouersum circumduco.Suidas vult esse φανεροποιῶ,id est Manifesto. Vnde redditur & Illustro.Sed addit idē lexicographus,ἢ ὁρμῶ. Alii verò non simpliciter ὁρμῶ exp. sed ἐκφανῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶ: à φάω,vnde sit φάσσω,deinde παφάσσω & παιφάσσω Hom.Il. β,Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι. Vbi quidā interpr.Emicās. In v.l.redditur non solùm Impetū facio,(in qua interpretatione respicitur ad illud ὁρμῶ) sed etiā Volito,Festino.Vide Eust.& Etym.

Παίω,t.3,c.21,f

Παιών,ῶνος,ὁ,& Παιήων, idem quod παιάν, de quo dictum fuit suprà.Plato epist.7,ἐφέροντο ἄθεις περὶ τὰ τείχη,παιῶνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Est etiā Apollinis epithetū,sicut παιάν.Pausan.ὁ δὲ βωμὸς, Ἡρακλέους, καὶ Διὸς,καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι παιῶνος. Interdū & de medico dicitur.Aristoph.in Pluto,Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμοίρου τυχών. Est quoque metrici pedis nomē,de quo in Παιάν dictū fuit. At in v.l. dicitur esse metri genus,perperā, & scribitur Παίων paroxytoné: quam scripturā constat huic nomini conuenire quum significat Pannonē, id est,eum qui est ex Pannonia. Illud autem Παιήων est potius poeticum,quo medicus etiā significatur. Vnde & παιήονι μύθῳ adiectiuè apud Nonū , Salutari, Salutifero.In Epigrām.παιηονίη χείρ,medica manus.In iisdem παιήονα βουλὴν legimus. Hinc Παιηοσύνη, Ars medica, vel Medicina,Medicatio.ἰατρεία. Inuenitur etiā Παιηονὶς σοφίη ex Epigr. pro παιήων. Cæterùm hoc Παιήων est etiam nomen proprium eius qui medicus deorum est,alius ab Apolline,secundū Hesiodū. Vide Eustath.

Παιωνία,herba Pæonia: quam & γλυκυσίδην vocat Theophr.lib.9 Hist.plant.cap.9, vt ann. v.l. in quibus additur esse & festum Apollini sacrum: sed non sine errore.Potius enim παιώνια hoc in significato scribendum fuerit,accentu in antepen. Παιωνία est etiā antidoti nomen,necnon catapotii: de quibus lege Gorr. sed scribentem & hîc in herbæ nomine παιονία per ο. quū tamen hæc scriptura potius conueniat illi significationi qua dicitur de Pannonia. Meminit & Ἀθηνᾶς Παιωνίας Pausanias: scribēs, τετάρτη δὲ τοῦ βωμοῦ μοῖρα, Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας καὶ Ἰασοῦς,καὶ Ἀθηνᾶς ἐστι Παιωνίας.

Est item Παιωνία fœmininum à Παιώνιος:quod vide.

Παιώνιος,ου,ὁ & ἡ, Ad medicinam valens. Ad medendum idoneus, Medicatorius, Medicator. In Anthol.epigr. χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος , Aurum ad medendum amori valet, Aurum est amoris remediū.Item παιωνία χείρ, medicatoria manus seu medicatrix. Sic παιωνίαις χερσὶν apud Aristoph. Apud Hesych.legimus Παιώνια, φάρμακα ἰατρικὰ,ἢ θεραπεῖαι.itē Παιώνιον,ἴασιν,θεραπείαν. necnon Παιώνιος,Διόνυσος.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω, suprà. Thucyd.lib.2, ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενικηκότες. Hinc Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιωνισμὸς vide in præcedente Παιωνίζω.

Πάκος.Theophr.ait in Syria nasci χαλβάνην, id est galbanum,ἐκ τοῦ πάκου καλουμένου,id est ex paco dicto. Sic Gaza, lib.9,c.7,Hist.pl.vbi tamen ἐκ τοῦ πάκους legitur.v.l.

Πακτᾶ,pro πηκτῇ,t.3,c.263,d.& 271,a

Πακτὰ,τὰ,t.3,c.271,a. Πακτὶς,ib.f

Πακτὸς,ib.a. Πακτόω,ib.b

Πακτωλὸς,οῦ,ὁ,Pactolus:aurifer ille fluuius Lydiæ.

Πάκτων,ωνος,ἡ,t.3,c.271,e

Παλάθη,ης,ἡ,Massa ficorū & pinguiū caricarū,quas in morem laterum figurantes, vt diu illæsæ permaneant,calcant atque compingunt:Hieron.in caput 1 Oseæ. Meminit & in cap.6 Ezech. Apud Lucianum παλάθη ἰσχάδων,necnon παλάθη καρυκῶν legitur:καὶ παλάθην ἰσχάδων οὕτως γε προσεπλήσατο.item,ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν.Apud Esaiā παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit offas,vbi Theophr. ex prunis nucleo dempto cōtusis fieri παλάθας scribit:Hist.pl.lib.4,c.3. Et quod Plin.dicit , Purgatum enim tundunt , seruántque eius offas, Theophr.παλάθας vocauerat. Apud Diosc. de bdellio, ἁδρόβωλον παλαθῶδες, Plinius explicat Et in offas conuolutum hadrobolon:vt ann.v.l.

Παλαθὶς,ίδος,ἡ,idē quod παλάθη, proximè præcedēs Strabo.ἐξοικειοῦσθαι τοῖς ἀθρώποις μεταδόσει παλαθίδων.

Παλαθώδης, cuius neutrum Παλαθῶδες vide paulo antè in Παλάθη. Πάλαι,t.3,c 22,f

Παλαιὰ,sub:διαθήκη,t.3,c.23,h

Παλαιάστη,Iamdudum,v.l.ἀμαρτύρως.

Παλαιγενὴς,έος,ὁ & ἡ,q.d.Olim genitus. vnde ponitur pro prisco seu vetusto. vt apud Apollon. in principio Argon. Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε,παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Item pro annoso seu sene,ex Aristoph. affertur, χαῖρ᾽ ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὴς. Additúrq; legi & παλαιγενὲς in vocatiuo apud eundem. Videtur autem ludendo adiectū esse hoc vocabulū post πρεσβῦτα. Ab Hesychio παλαιγενῆς exponitur πρεσβύται.

Παλαιγόνος, Antiquus, Grandis natu. Ex v.l.sunt hæc,erroris suspicione non carentia.

Παλαίγονος,vide paulo pòst in Παλαιόγονος.

Παλαίθετος,ου,ὁ & ἡ, A longo tempore asseruatus & reconditus.ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθείς.

Παλαμαίτωρ,t.2,c.826,c

Παλαίμων,ονος,ὁ,Palæmō:deus marinus,filius Leucotheæ: prius Melicerta, à Latinis Portumnus dictus. At verò παλαιμονεῖν ex Pindaro in Pythiis affertur pro Contendere:χαῦνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.

Παλαιόγονος,ου,ὁ, Priscus,vt παλαιογόνων Κεκροπιδῶν, in Epigramm.Dicitur etiam παλαίγονος eadem signif.

Παλαιθέτης , ab Hesychio exponitur παλαιοπράγμων, & δρασπέλος.

Παλαιόμενα,τὰ,t.3,c.25,e. Παλαιὸς,t.3,c.23,b

Παλαιότης,t.3,c.24,b. Παλαιοῦμαι,ib.

Παλαιουργούμενος,Veteramentarius.v.l.

Παλαίσκηψις,t.3,c.858,a. Πάλαισμα,t.3,c.25,g

Παλαισμοσύνη,ibid.

Παλαιστιαῖος,vide Παλαιστιαῖος in Παλαιστή.

Παλαιστὴ,ῆς,ἡ,Mēsura quatuor digitorum,seu quaternûm digitorum. Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πελαστὴν,nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστᾶ, id est , πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους. Fuit verò DICTA Παλαιστὴς quoq;,si Polluci & post eum Eustathio credimus. Sed apud illum habemus tantùm Παλαιστὶς,per ι, & hoc παλαιστής. Ita enim legitur, τὸ δ᾽ αὐτὸ(idem videlicet quod δοχμὴ,seu δακτυλοδόχμη: quibus significari ait συγκλεισθέντας τοὺς τέσσαρας δακτύλους) καὶ παλαιστὶς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστὴ ἢ παλαιστὶς θηλυκῶς,&c. Eustath.certè contrà huius παλαιστὶς mentionem nullam facit, sed cæterorū duorum duntaxat:scribens δῶρον esse tertiam partem σπιθαμῆς , quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fœm. genere,& παλαιστὴς masculino.his enim significari διάστημα τετραδάκτυλον. Quibus consentanea sunt quæ alibi tradit,σπιθαμὴν esse διάστημα δωδεκαδάκτυλον : afferēs etiam vocabuli huius etymum , παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους,id est ἐκτείνεσθαι. Cæterùm vt ad παλαιστὴν reuertar,sciendū est,pro eo quod legimus apud Plin. Quaternûm digitorum magnitudine , habere autorē Geoponicῶn,παλαιστιαῖα μεγέθη, subiungētem τουτέστι τετραδακτυλιαίους τὰς ῥίζας.Vno verbo redditur Palmus.siquidem Hieronymus παλαιστὴν, palmum , vt σπιθαμὴν, palmam,appellari tradit. Annotant tamen quidā Plinium hanc VOCEM Σπιθαμὴ vertisse dodrantē, id est,quantum est spatii inter expassos summum pollicē & extremū minimū digitum. Sed & lib.21,c.7, (inquiunt)palmum alto caule ait quod Dioscorides dicit καυλὸν σπιθαμιαῖον,id est dodrantalem. & de anthyllide lib.21,c.29. Addūt denique,Græcos vnum pro altero vsurpare. Aetius enim,quum cap.21,libri 13,dicit viperā esse magnitudine cubiti, longissimam autem παλαιστῶν δύο,loco σπιθαμῆς posuit παλαιστήν. alioqui minus scripsisset.Nam cubitus valet sesquipedem, id est palmos sex. Rursum Dioscorides libro 3,cap.94,chamædryn θαμνίσκον σπιθαμιαῖον vocat : Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorum altitudine. non malé: quoniam eorū quæ plurimùm vsu veniunt , rationem habuit. Reliqui interpretes Plinium sequuntur , qui σπιθαμὴν dodrantem reddidit. Lib.enim 21,cap.17,ornithogalum , & libro 27, capite 13, thlaspi dicit esse

caule semipedali: quem διαντιθαμιαῖον Dioscorides dixerat. Et lib.25,cap.8,radicem longæ aristolochiæ dixit A
esse longam quatuor digitorum lõgitudine, quã Dioscorides αντιθαμιαίαν. Alioqui ramulos αντιθαμιαίοις in tithymalo helioscopio,lib.26,cap.8: & in elatine, lib.27, cap.9,vertit,Semipedali altitudine,& semipedales. Denique & hoc ab iisdem annotatur, Pliniũ, quũ palmũ dicit,fere dodrantẽ intelligere: vt lib.20,c.11: in oreoselino,lib.21,c.8: in chrysocome,lib.24,cap.15,& in aliis pluribus locis. Esse alioqui duplicem palmũ: minorem,
digitorũ quatuor,(qui non solùm παλαιστὴ siue παλαιστὶς B
sed etiã δῶρον & δοχμὴ,& δακτυλοδόχμη dicatur) & maiorẽ,duodecim digitorũ, à Græcis ἀντιθαμὴν vocatum. Hæc sunt quæ ab illis annotãtur. Quæ quũ ita sint,sunt qui ἀντιθαμὴν esse velint palmũ magnũ. Esse autẽ ἀντιθαμὴν appellatã hanc mensurã, παρὰ τὸ ἀποτανύειν τοὺς δακτύλους,id est,quòd diducãtur digiti. Sed quãuis hæc ab iis dicantur, sciẽdum est Plinium pro ἀντιθαμὴν nõ palmum magnum, sed simpliciter palmum dixisse, cùm alibi,tum vbi de anthemide scribit,Genera anthemidis
tria tantùm flore distant, palmum non excedentia: ex C
hoc Dioscoridis loco,ταύτης εἴδη τρία,ἄνθεσι μόνον διαφέροντα,ἀντιθαμιαῖα. Alicubi verò ἀντιθαμιαῖον vna voce palmeum interpretatur: veluti quum scribit,Orchis herba,siue Serapias,foliis porri,caule palmeo: ex his Dioscoridis verbis,ὄρχις,ἣν σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι, φύλλα ἔχει ἐοικότα πράσῳ,καυλία ἀντιθαμιαῖα. In vulg. lex. ἀντιθαμιαῖος redditur Qui palmæ aut semipedis habet longitudinem, Palmaris, Vnius palmi,magni aut parui, altitudine: item Dodrantalis. Vide & Marcellum in Dio-
scoridem. Cæterùm non solùm Παλαιστιαῖος sed e- D
tiam Παλαισταῖος in v.l,legi sciendum est: sed ex librarii alicuius errore ortum mihi videri.

Παλαιστὴ τῆς χειρὸς,vide in Παλαστή.

Παλαιστής,t.3,c.25.g. Vide & cum proximè præcedenti nomine Παλαιστή.

Παλαιστιαῖος,vide cũ proximè præcedẽti nomine Παλαιστή.

Παλαιστικός,t.3,c.25,g

Παλαιστίνη,Palæstina,Syriæ pars.

Παλαιστὶς vide in Παλαιστή,paulo antè.

Παλαιστὸν,in v.l.affertur,tanquam idem significans quod E
παλαιστὴ siue παλαιστίς. Additúrque in exemplum hic locus ex cap.25 Exodi, ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ κύκλῳ, facies coronam quatuor digitis per circuitum. Sed quũ nominatiui παλαιστὸν in superioribus (vbi de παλαιστὴ dictum fuit) nulla mentio facta fuerit, contrà verò παλαιστῆς ex Hesychio & Eustathio habueris, cur nõ inde potius genitiuũ παλαιστοῦ deduces? Nisi fortè apud eosdem Bibl.Græc.interpretes παλαιστὸν inueniatur.

Παλαιστρεῖον,Locus vbi palæstra exercetur.v.l.

Παλαίστρα,t.3,c.26,a. Παλαιστρικὸς,ib.f F

Παλαιστρίτης,ib. d. Παλαίτατος,t.3,c.24,a

Παλαίτερος,ibid.

Παλαίφατος,ου,ὁ & ἡ,Iam olim dictus ceu celebratus. vnde redditur Priscus,seu Antiquus. παλαίφατα θέσφατα, Antiqua oracula,Homer.Od.ν. Legimus & δρυὸς παλαιφάτου,in Epigramm.

Παλαίφατος est & nomen viri proprium, qui multa volumina τῶν ἀπίστων scripsisse fertur. Extãt verò & Παλαιφάτου siue huius siue alîus quædã de fabulis poeticis.

Παλαίχθων,ονος,ὁ & ἡ,Antiquam terram habens. vt παλαί- G
χθων δῆμος ab Æschylo vocatur Atheniensis populus, quòd ex omni hominum memoria eiusdem terræ seu regionis esset incola: vtpote qui alio nomine dictus sit αὐτόχθων. Fortassis autem παλαίχθων reddi etiam possit Antiquus terræ possessor,seu priscus.

Παλαιόω,t.3,c.25,c

Παλαίωρ,Stultus,μωρός,Hesych.

Παλαίωσις,t.3,c.24,c

Παλακίζω,Iniuria seu contumelia afficio. Et Παλακισμός,
Iniuria, Contumelia, Illusio. V.l.ex Etymologo: apud H
quem tamen nondum inuenire potui.

Παλακῖνος, Bellicosus, vel Ad bellũ aptus, aut ad vsus bellicos. πολεμιστήριος,Hesych.

Παλαμάομαι,t.3,c.32,a. Παλάμη,t.3,c.31,e

Παλαμὶς,ίδος,ἡ,Amaria, piscis. Vulg.lex.ex Gaza apud A-

ristotelem.

Παλαμναίομαι, pro παλαμάομαι, Compono fraudes. v.l. sed significatio nominis παλαμναῖος dissentit.

Παλαμναῖος,t.3,c.72,e. Παλάσσω,t.3,c.30,g

Παλαστέω,vide in Παλαστὴ quod proximè sequitur.

Παλαστή, à scholiaste Homeri (id est ab autore breuium scholiorum) exponitur ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός. Siquidem in istũ Homeri versum,Od.α,Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη,annotat, si legatur παλαστήσασα, significaturum, τῇ παλαστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς,νύξασα. At Eustath.scribit παλαιστῇ,cum αι. In v.l. traditur poni & pro παλαιστὴ,quod palmum declarat.

Παλάχη,Sors. Alia significata vide apud Hes.qui habet etiam Παλαχῆθεν quod exp. ἐκ γενεᾶς,& ἐκ παλαιοῦ.

Παλεύειν, Allicere, Alliciendo fallere. Bud. vertit, Allicere, Fallere per allectores: ducta videlicet metaphora à columba illice quæ παλεύτρια vocatur. hæc enim excæcata,deinde reti imposita, subsultans cæteras allicit. Gaza apud Aristot. παλευτρίας vertit Allectrices,siue Allectatrices,vt quædã editiones habent. Legimus autẽ apud hunc Anim.lib.9, c.7, αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη αἱ τυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς. Idẽ, τικμαιρόμενοι ἐκ τῶν κατ' οἰκίαν τρεφομένων παλευτριῶν. Hinc παλεύειν redditur etiam Pertrahere in retia, In laqueũ allicere. Vide Eras.in prouerb. Sedẽs columba, ἡμένη πελειάς. pro quo ἡμένη tamen non malè suspicari videtur debere reponi ἡμμένη. Aristoph.in Auibus, καὶ ἐπασπαλάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Plut.in Sylla metaphoricè vtitur, simúlque metaphoricæ significationis rationem ostendit, quum scribit, Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις,ὥσπερ ἤθάσιν ὄρνισι, πεντακοσίους καὶ τῶν πολεμίων παλεύσας,ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας. At verò Παλευτὴς ex Hesychio exponitur, Qui tendit retia vt aues allectas illis irretiat. Redditur & vno verbo Illex.

Παλευτὴς & Παλεύτρια,vide in præced. Παλεύω.

Πάλη,t.3,c.24,c

Παληγόνες,Gigantes,pro πηλαγόνες. Etymol.

Παλημάτιον,Pulticula, Pulmentarium, Pollux. v.l.ex Aristoph.cum hac expos. Græca, ῥόφημα ἐκ παιπάλης. Hesych.exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

Πάλθος,Arcus,Funda.Hes. Infrà παλτόν.

Πάλι pro πάλιν,apud poetas,Rursum.

Παλίβλαστος,affertur tanquam idem significans quod Παλίμβλαστος: quod vide.

Παλίβολος,vt ab Hesychio exponitur, significatione conuenit cum παλίμβολος,quod vide.

Παλιγγενεσία,t.1,c.828,g. Παλιγγενής,t.1,c.827,h

Παλίγγλωσσος,t.1,c.856,d. Παλίγγναμπτος,t.2,c.55,b

Παλιγκάπηλος,t.2,c.66,d. Παλίγκλαστος,t.2,c.223,c

Παλιγκοτία, ας, ἡ, Simultas. Affertur & pro offensione, ex Hippocrate De locis, ὑπὸ πάντων τὰς παλιγκοτίας παρέχει.

Παλίγκοτος,ου,ὁ, Qui simultatem cum aliquo gerit, Qui alicui est infestus. Aristoph. μὴ γένῃ παλίγκοτός τις αὐτοβουλοῦσιν ἡμῖν. Quæ Bud.vertit, Ne per iram mutes consiliũ de iuuandis nobis. Vide schol. Redditur & Iracundus.

Παλιγκότως,Per simultatem, Animo infenso, & simultatem gerente. Redditur & Iracundè. Herodot. παλιγκότως συνεφέρετο.

Παλίγλωσσος,idem cum παλίγγλωσσος: quod vide.

Παλίγξεστος,t.4,c.685,e. Παλίγξυστος,ib.

Παλιδίωξις,t.1,c.1028,c

Παλίδρομος,idem cum παλίνδρομος: quod vide.

Παλίζεσθαι,Pila ludere. Hesych. σφαιρίζειν.

Παλιλλογέω,t.2,c.637,f. Παλιλλογία,ib. Παλίλλογος,ib.g

Παλίλλυτος,Resolutus,Rescissus. Nonnus.

Παλιλογέω,t.2,c.637,f. Παλιλογία,ib.

Παλιμβάκχειος, Palimbacchius, qui & Antibacchius: pes metricus,ex prima & secunda longis,tertia breui. Fab. lib.9,cap.4.

Παλίμβιος,t.1,c.738,d. Παλιμβλαστὴς,t.1,c.746,c

Παλίμβλαστος,ib. Παλιμβολία,t.1,c.668,d

Παλίμβολος,ibid.c

Παλιμπαγηδὸν,v.l.exp. Tergiuersando: at Hesych. τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν.

Παλίμπαις,t.3,c.14,b. Παλιμπετὲς,aduerb. t.3,c.325,a

Παλιμπετής,ib. Παλιμπηγὸς,t.3,c.265,c

Παλίμπισσα,t.3,c.[illegible]9,g.& 331,a. Παλιμπλάζομαι,t.3,c.338,e
Παλίμπις,t.3,c.511,h. Παλίμπρατος,t.3,c.241,b
Παλιμπροδότης,t.1,c.999,g. Παλίμπωλος,t.3,c.643,b
Παλίμφημος,t.4,c.60,g. Παλιμφυής,t.4,c.273,e
Παλίμψαιστος,t.4,c.685,e.& 690,a
Παλίμψηστος,t.4,c.685,b. Παλίμψυχος,t.4,c.757,a
Πά[illegible] c.27,d.& c.566,g.obit.
Παλινάγγελος, Nuntius qui postquam nuntiauit quod iussus est, ad eum à quo missus est redit. Vide Hes.
Παλινάγρετος,t.1,c.25,e. Παλιναίρετος,t.1,c.185,g
Παλιναυξής,t.1,c.1376,g. Παλιναυτόμολος,t.2,c.965,d
Παλινδικέω,t.1,c.1010,c. Παλινδικία,ib.b
Παλίνδικος,ib.a. Παλινδίνητος,t.1,c.1020,c
Παλινδινία,t.1,c.1019,g
Παλινδόρεια & Παλινδορεία,t.1,c.947,h
Παλινδρομέω, t.1,c.1050,d. Παλινδρομία,ib.
Παλίνδρομος,ib. Παλίνζωος,t.1,c.1388, c
Παλίνξεστος,t.4,c.685,f. Παλίνξυστος,ib.
Παλινοδία,t.2,c.1175,e. Παλίνοπλος,t.2,c.1382,e
Παλινόρμενος,t.2,c.1491,d. Παλίνορος,ib.
Παλίνοοσος,ib. Παλινοστέω,t.2,c.1089,b
Παλινόστιμος,ib. Παλίνοστος, ib.c
Παλίνουρος,t.2,c.1548,g. Παλίνσκιος,t.3,c.868,d
Παλίντιτος,t.3,c.1570,d. Παλιντοκία,t.3,c.1535,c
Παλίντονος,t.3,c.1283,e
Παλιντριβεῖ, Hesych.exp.κακεντρεχεῖ. At v.l.habent παλιντριβῆ καὶ πανοῦργα, ex Sophocle.
Παλιντροπιάασθαι,t.3,c.1620,c
Παλίντροπος,t.3,c.1617,d. Παλιντρωπάασθαι,t.3,c.1620,c
Παλινῳδέω,t.1,c.119,c. Παλινῳδία,ib.d
Παλίουρος, Paliurus, Spinosus frutex. vt Virgil.quoque testatus est, canens, – & spinis surgit paliurus acutis. Vide Theophr.& Diosc.
Παλιρρόθιος,t.3,c.695,f. Παλίρροια,t.3,c.683,a
Παλίρροος,ib. Παλίρρους,ib.
Παλίρρυτος, ου, ὁ & ἡ, Retro seu retrorsum tractus, Retractus, Vel Qui retro trahitur. εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενος, Hes.
Παλίσκιος,t.3,c.868,d. Παλισσυτέω,t.3,c.760,b
Παλίσσυτος, ibidem.
Παλίφημος, pro Παλίμφημος, quod vide.
Παλίψηστος,t.4,c.685,b. Παλίωξις,t.1,c.1028, c
Πάλλα,t.3,c.29,c. Παλλάδιον,propr.ib.d
Παλλακεύομαι & Παλλακεία, vide in nomine proximè sequente Παλλακή.
Παλλακή, ῆς, ἡ, vel Παλλακίς, ίδος, ἡ, Pallace, siue Pallaca, Concubina. At Pellex differre existimatur. Odyss.ξ, – ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph. ἔξω σε παλλακήν. Apud Plutarchum & Παλλακή & Παλλακίς. Prima significatione puellam siue iuuenculam declarare existimatur, & ex πάλλαξ fieri. Hinc est verb. Παλλακεύομαι, Sum pallaca, Sum concubina. Synes. epist.3, καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic apud Plutarch. τῷ Φαβίῳ παλλακεύεται. Ab Herodoto poni pro In concubinatum accipere, quidam annot. Verbale Παλλακεία, Concubinatus. Demosth. τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. Vbi complectitur domestica ministeria quibus παλλακαὶ funguntur.
Παλλάκιον, ου, τὸ, ex πάλλαξ, per diminutionem. vnde & Hesych.exp. μειράκιον, Adolescentulus. At vulg.lex. interpr. etiam Scortillum.
Παλλακὸς eidem lexicographo est ἐρώμενος, Amasius.
Παλλαιπὰς, pro epitheto Palladis, v.l.ex Epigr.
Παλλάντιον, Palatium. Vide Plut.in Romulo.
Πάλλαξ,t.3,c.15,f.& 29,e. Παλλὰς, propr.t.2,c.29,c
Πάλλας, ibidem. Πάλλευκος,t.2,c.689,a
Πάλληξ, idem quod πάλλαξ, Adolescens.
Παλλόμενος,t.3,c.29,b. Πάλλω,t.3,c.28,f
Πάλμα,t.3,c.29,e
Παλμικὸς adiect. vt παλμικὸν οἰώνισμα, vide Παλμοσκόπος paulo póst. Παλμὸς,t.3,c.29,e
Παλμοσκόπος, ου, ὁ, Qui παλμὸν contemplatur, & ex eo diuinat. Sic παλμικὸν οἰώνισμα, Augurium quod inde captatur. Vide Suidam. Πάλος,t.3,c.30,g
Παλταρεία, Siligo, Simila. σεμίδαλις, Suid.
Πάλτο,t.3,c.29,b. Παλτὸν, τὸ, subst.t.3,c.30,b

A Παλτὸς, ibid.a
Παλύνω, Aspergo, Conspergo. Hom.Od.ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Sed & ἄλφιτα παλύνειν apud eundem poetam significat quoddam ἐπίπασμα. Redditur etiam Misceo, & Humecto. Item Albefacio, λευκαίνω. quod significatum & huic Oppiani loco quadrare potest, χιὼν δ' ἐπὶ πάντα παλύνει. sed reddi etiã potest Nix omnia conspergit. Vide Eustath.& Etym. necnon Hesychium.
B Παμβακὶς & Πάμβαξ,t.1,c.1899,e
Παμβασιλεία,t.1,c.726,a. Παμβασίλεια,t.1,c.724,g
Παμβασιλεὺς,ib.d
Πάμβορος, ου, ὁ & ἡ, Omniuorus. παμφάγος.
Παμβώτης,t.1,c.781,e. Παμμα,t.3,c.112,g
Παμμάκαρ,t.2,c.773,a. Παμμάχιον,t.2,c.813,a
Πάμμαχοι,t.2,c.410,b.ob. Παμμάχος,t.2,c.613,a
Πάμμεγα, Omnino magnum, Valde magnum.
Παμμεγέθης,t.2,c.836,h
Παμμέγιστος, Omnino maximus, Omnib⁹ modis maxim⁹.
C Παμμεδέων, οντος, ὁ, poeticè, Omnibus regnans, Omniũ regnator seu rector, Omnibus imperans, Omnipotens. Sic Παμμεδέουσα, f.g.
Παμμελέσι, dat.plur. Hes.exp. ἐμμελέσι & γλυκεροῖς: at παμμελέσιν ὕμνοις ex Maccab.lib.3, affertur pro Hymnis ex omni carminum genere.
Πάμμετρος,t.2,c.900, c
Παμμήκης, εος, ὁ & ἡ, Omnino longus, Valde longus. Ex Plat. De leg. affertur pro prolixo.
Πάμμηνος,t.2,c.918,c
D Παμμήστωρ, ορος, ὁ & ἡ, Omnium excogitator. πάντων τεχνίτης, Hesych. id est, Omnium artifex.
Παμμήτωρ,t.2,c.826,c. Παμμήχανος,t.2,c.927,f
Παμμίαρος, Omnino scelestus, Scelestissimus. Recensetur à Polluce.
Παμμιγής, έος, ὁ & ἡ, Ex omni genere mistus. vt παμμιγὴς ὄχλος, Athen. Ex omni hominum genere mista turba, Miscellanea turba. Nam παμμιγὴς redditur etiã Miscellaneus, item Confusaneus, item Confusanea atque miscellanea mistura constans, ex Gellio.
E Πάμμικρος, ου, ὁ, Omnino paruus, Pusillus.
Παμπαιδὶ, Cum omnibus liberis. ex Dione.
Παμπάλαιος,t.3,c.24,b. Πάμπαν,t.3,c.50,g
Παμπήδην, Omnino, Funditus, Nihil faciendo reliquum. In vsu est apud poetas cùm alios, tum tragicos. Soph. in Aiace, pag.54, – ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην. vbi schol.exp. παντελῶς & ὅλον τὸ σῶμα. Apud Nic. schol.exp. πανταχόθεν, ἢ καθολικῶς.
Παμπησία, ας, ἡ, Vniuersalis possessio aut vniuersa, siue vniuersorum bonorũ possessio. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, κτημάτων παμπησίαν dixit. Vsus est Aristoph. in
F Concion. αἱρεῖσθε τὴν παμπησίαν.
Παμπληθεὶ,t.3,c.380,a. Παμπληθὲς,ib.
Πάμπληθες,ib. Παμπληθὴς,t.3,c.379,g
Παμπλούσιος,t.3,c.401,c. Παμποίκιλος,t.3,c.443,c
Πάμπολυς,t.3,c.482,h
Παμπόνηρος, Omnino improbus, Improbissimus, Peruersissimus.
Πάμποτε, Semper.
G Παμπρασία, Omnium rerum venditio, seu rerum omnis generis. Dicitur ἐπὶ τῶν πάντα πωλούντων: necnon ita vocatur ἡ πρᾶσις τῶν ἐπίπλων quæ fit per præconem. Poll.
Πάμπρωτα, aduerb.t.3,c.566,b. Πάμπρωτον, aduerb.ib.
Πάμπρωτος,t.3,c.566,b
Παμύλια, Pamylia: sacra quædã Ægyptiaca denominata à Pamyle, Osiridis nutrice. Plut. in lib. De Iside & Osiride, p.633, Παμύλην λέγουσι θρέψαι τὸν Ὄσιριν, ἐγχειρήσαντος αὐτῇ τοῦ Κρόνου· καὶ τὴν τῶν Παμυλίων ἑορτὴν αὐτῷ (forsan scribendum αὐτῇ) τελεῖσθαι, φαλληφορίοις ἐοικυῖαν.
Παμφάγος,t.4,c.4,b. Παμφαὴς,t.4,c.7, c
H Παμφαίνω, quidam interpr. Omnia collustro, πάντα φαίνω: sed neutraliter potius exponendum Colluceo, Fulgeo, vel Totus fulgeo. vt Hes.quoq; παμφαίνειν exp. λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν. Hesiod. Erg.2, de arcturo, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο Πρῶτος παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος. Hom. cũ datiuo, Il.τ, Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Pro eodẽ dicitur Παμφανάω. Hom. Il.ζ, ἀπὸ χαλκοῦ παμφανόωντος

Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Il. σ, κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα. Sic Il. ε, τεύχεα Αἰόλα παμφανόωντα. Et alibi, ἥλιον παμφανόωντα. Vbi παμφανόωντα dixit Ionica dialysi pro παμφανῶντα, metri causa. A

Παμφαλάω, Attonitus & veluti numine afflatus aspicio vel circumspicio. Apollonii enim schol. παμφαλᾶν esse dicit τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν: in qua significatione verbum hoc vsurpasse Hipponactem & Anacreontem. Dicere verò & Euryciū, Παίπποι παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι. Nec admittendum Irenæū qui ἀμφανόωντες scribit, & interpretatur κτινοντες. nam nec poetā ita scripsisse, nec aliū quēpiā eo verbo sic vsum esse. Hæc ille. Apollonius composito ἐπιπαμφαλᾶν vtitur, itidem pro Stupidum attonitúmque circumspicere: Argon. lib. 2, Μαίονται δ' ὅ, τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι, Πολλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Etym. deriuatum vult παρὰ τὸ τὰ φάη ὧδε κἀκεῖσε ἀλλεσθαι. B

Παμφαλύζει, Hesychio τρέμει, Tremit. Suprà βαμβαλύζει.

Παμφαιάω, & Παμφανόων, vide in Παμφαίνω.

Παμφεγγής, Totus lucidus, Illustris, Fulgidus.

Πάμφθογγος, Omnisonus, Omnis generis sonos reddens. Hesych. C

Πάμφι, idem affert pro παντάπασι, Omnino.

Πάμφλεκτος, Omnia comburens seu inflammans, Soph. Sic apud Athen. lib. 8, πυρὶ παμφλέκτῳ παραδώσω.

Πάμφορβος, t. 4, c. 79, e

Πάμφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnia ferens, Omnium ferax. in qua signific. Omniferos terræ vultus dixit Ouidius, pro Omnis generis fructus ferentes: παντοῖα φέροντας, Suidæ. Xen. Hellen. 3, χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην οὖσαν. Idē τὸν φίλον vocat παμφορώτατον κτῆμα. In Epigr. verò legitur, ἐν ἀμάξῃ παμφόρῳ. D

Πάμφυλος, Omnis generis gentes habens, Ex omni gentium genere mixtus. Dicitur etiam πάμφυλον ἔθνος, Gens seu populus ex omni alio populorum gentiúmque genere mixtus. Aristoph. metaph. παμφύλων θηρῶν, Omnis generis ferarum.

Πάμφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mixtus ex omnibus.

Πάμφωνος, in Epigr. Omnis generis voces reddens.

Παμψηφεί, Omnium calculis, Omnium suffragiis.

Πάμψυχος ὑπὸ γαίας ἀνάσσει, dicit Sophocl. in Electra, p. 118, de Amphiarao. Schol. exponi posse annotat vel πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, vel διὰ παντὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν σώζων, ideóque ἀθάνατος. E

Πᾶν, Omne, Quiduis: à πᾶς. Sophocl. Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου. Aphthon. πᾶν εἴ τι κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et πᾶν ὅ, τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et πᾶν ὁποιοῦν, Omne quodcunq; sit, Quoduis, Quodlibet: vel Quiduis, Quidlibet. Et παντὸς μᾶλλον, Quouis magis, Omnium maximè, apud Luc. Necnon præmisso articulo, τοῦ παντὸς ἄξιος dicitur pro Quauis re dignus: cui opponitur οὐδενὸς ἄξιος. Nonnunquam ei genitiuus substantiui alicuius additur. Demosth. εἰς πᾶν μοχθηρίας, In omne improbitatis genus. Thuc. ἐν παντὶ δ' ἀθυμίας ἦσαν, Omni tristitiæ genere exanimati erant. id est Prorsus exanimati erant, In totū exanimati erant. Præpositionibus etiam iungitur. Dicitur enim κατὰ πᾶν, & κατὰ πάντα, pro, Per omnia, Omnino. Galen. ad Glauc. lib. 1, ἥττων γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τούτοις κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων. Plato in Tim. κατὰ πάντα τέλεος, Ex omni parte absolutissimus. Itidem διὰ παντὸς dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni ex parte. Ex Aphthon. affertur ἐπὶ παντὶ pro Penitus, Prorsus, Omnino: quo signif. & εἰς πάντα dicitur. vt apud Plat. De leg. εἰς πάντα ἄκοντες, Omnino nolentes. Affertur & ἀπὸ παντὸς pro Ex toto: & μέχρι παντὸς ex Plut. Numa pro Ad summū. τὸ πᾶν, aduerbialiter nōnunquam positum reperitur pro κατὰ τὸ πᾶν, Per omnia, Omni ex parte, In totum, Omnino, Penitus: quod & διὰ παντὸς dicitur, & εἰς πάντα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. Pæd. 1, τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, omnino in omni negotio alacritas animi deiectioni præstat. Cui adde hoc Thuc. ὡς πᾶν διαφέρων, Prorsus aduersarius. Itē pro Perpetuò, Semper. Luc. de Vulcano, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, perpetuò in fumo viuētem. Alioqui τὸ πᾶν substantiuè ponitur pro Summa F G H

rerum, seu Vniuersa rerum summa: Item Vniuersum, Vniuersitas, Vniuersitas rerum. quas signif. exposui t. 3, c. 49, e. ‖ Πᾶν, significat etiam totum, Integrum: vt πᾶν. Apollon. Rhod. πεῖα ἤματα πάντα.

Πάν, ανός, ὁ, Pan: pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper seu capripes, & hirci modo libidinosus. Vnde πᾶνας dixere τοὺς σπουδάζοντας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας, teste Hesych. Iracundus etiā atque ὀξύχολος. vt Theocritus testatur Idyll. 1 de eo canens, ἐντὶ γὰρ πικρός, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. quamobrem caprarius ibi dicit non licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν συρίσδεν Panis metu, quia ἀπ' ἄγρας Τηνίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. Si fortè irritetur, terrores hominibus immittit subitos & quorum causa ignoratur, tumultúsque repentinos, qui πανικοὶ ab ipso denominantur. Ita igitur Herodot. lib. 7, dicit πανικὸν φόβον exercitum Xerxis inuasisse. Et Diod. Sicul. πανικῷ θορύβῳ συνεχομένων. Et Ioseph. ὡς πανικῷ δείματι κατασχεθέντες. Et apud Plutarch. Epaminonda duce οὐδέποτε πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Item Cic. ad Attic. De Ventidio πανικὸν puto. Et alibi, πανικὸν certè scripsisses enim. Liuius id lymphaticum pauorem vocare videtur, lib. 10, Victorem equitatum velut lymphaticus pauor dissipat. Item à Πάν DERIV. Πάνιος. Æschylus enim Καλλιστοῖ dixit Πανίας βήσσας, ἀπὸ Πανός, Hes. teste. vt qui amat βήσσας & montes. Idem Hesych. affert Πανίῳ δαίμονι pro μανιώδει δαίμονι, ob panicos & lymphaticos furores. Deriuatū inde & DIMIN. Πανίσκος, ου, ὁ, Paruulus Pan. Panisci, dæmones syluestres & montani, vt Fauni. Cic. Si nymphæ deæ sunt, ergo & panisci & satyri. Sunt qui πανίσκους interpretentur asseclas Panis: & præterea Panicos, personas theatricas à Pane dictas. Quin & Πανίον siue Πηνίον Eust. deriuatum vult παρὰ τὴν Πανία, vt qui perhibeatur καταρξαι τῆς ὑφαντικῆς.

Πανάβρος, Omnino delicatus, Omnibus modis mollis.

Πανάγαθος, Omnino bonus: seu Omnium optimus. Plato epist. 8. Apud Poll. & παναγάθη, fœm. gen.

Παναγής, t. 1, c. 126, e. Πανάγιος, t. 1, c. 127, b

Παναγής, t. 1, c. 126, e. Παναγισία, ib.

Πανάγυρις, t. 1, c. 128, d

Πανάγρα, apud Plut. ex Hom. pro Reti seu Verriculo: De solert. anim. χρῆται τε καὶ σαγήναις σύμπασι περιλαμβάνοντες, διὸ τῶν δικτύων τὸ γένος ὀρθῶς Ὅμηρος πανάγρα προσεῖπεν. Sed scribendum est πανάγρον, vt apud Hom. legitur: Il. ε, ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Vbi sicut ζωγρεῖον πανάγρον dicitur, ita δίκτυον πανάγρον, rete omnia trahens & capiens, Latinis Verriculum, à verrēdo. Athen. lib. 1, ὁμοιοῦν τὴν ἅλωσιν πανάγρου δικτύου θήρᾳ: ad Homericum locum & ipse respiciens. Alioqui & substantiuè πάναγρον dicitur. Idem Athen. eodem libro, ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σπουδάζει, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες.

Πανάγριος, t. 1, c. 51, c

Πάναγρον, t. 1, c. 52, g. Vide & Πανάγρα.

Πανάγρυπνος, Omnino insomnis. vt πανάγρυπνος μερίμνης in Epigramm.

Παναεργής, Omnino non confectus, Adhuc prorsus incoctus & crudus. πάντως ἀκατέργαστος seu ἀδιάπεπτος. Nicād. Alexiph. Εὖτ' ἂν ὑπὸ ἐκ φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον. Schol. ibi exponit etiam ἀργόν, vt significet & Prorsus inefficax. Terminatio tamen hanc signif. non videtur admittere.

Πανάθεσμος, Omnino iniustus, Sceleratissimus. Oppianus dicit σκύμνον πανάθεσμον ὀρειπλαγκτοιο λεαίνης.

Παναθήναια, τά, Panathenæa: festum & sacra Athenis olim ab Erichthonio Vulcani filio instituta, postea à Theseo renouata. Is enim, vt in vita ipsius Plutarch. refert, postquam Atticæ incolas εἰς ἓν ἄστυ συνῴκισε, καὶ μιᾶς πόλεως ἕνα δῆμον ἀπέφηνε τοὺς σποράδας ὄντας καὶ δυσανακλήτους πρὸς τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον, κατέλυσε τὰ παρ' ἑκάστοις πρυτανεῖα καὶ βουλευτήρια καὶ ἀρχάς, ἓν δὲ ἐποίησεν ἅπασι κοινὸν πρυτανεῖον καὶ βουλευτήριον τὸ ἄστυ τὴν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, καὶ Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. id enim festum & ea sacra communiter celebrabant illi Atticæ incolæ, qui ex diuersis oppidis municipiísque in vnam vrbem vnámque ciuitatē à Theseo fuerant coacti. Antè verò nominata fuisse Ἀθήναια, Ister

tradidit Atticorum lib.3. id est Mineruæ sacra, Mineralia, vt quæ in honorem Mineruæ agitarentur: Παναθήναια autem, διὰ τὴν τῶν πάντων τῶν Ἀττικῆς οἰκητόρων εἰς ἓν Ἀθηνῶν ἄστυ συνοίκισιν, vt iam dictum est: Suida quoque cum schol. Aristoph. scribente fuisse ἑορτὴν ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γινομένῳ συνοικισμῷ. cum enim συναγαγεῖν τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Porro duplicia fuere παναθήναια: alia annua, alia quinquennalia, annuis celebriora: quamobrem & μεγάλα παναθήναια vocabantur. vt apud Isocr. μικρὸν πρὸ τῶν μεγάλων παναθηναίων. Item in argumento orationis Demosth. in Mid. annotatur, Παναθήναια fuisse μικρά τε καὶ μεγάλα. quorum hæc quidem solita fuisse τελεῖσθαι κατὰ πενταετηρίδα. at τὰ μικρὰ κατὰ τριετηρίδα. Ibidem subiungitur, ἐν τοῖς μεγάλοις consueuisse fieri γυμνάσιά τινα, καὶ προβάλλεσθαι ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἕνα γυμνασίαρχον, λαμβάνοντα χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιπλέοντας τὴν ἑορτὴν, καὶ δώσοντας τούτων δὲ ταῖς τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς. Inde igitur est quod Xen. in Symp. dicit, ὡς γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία. Et Demosth. Pro cor. ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. Eum qui his ludis vicisset, præmium asportasse ferunt olei amphoram & coronam oleaginam plexã. Sunt qui Quinquatria seu Quinquatrus interpretentur, vt quæ & ipsa in Mineruæ honorem agitarentur. videntur tamen ea Romæ fuisse anniuersaria. Vide Fastos Ouidii. Porrò παρὰ τὰ παναθήναια DICITVR Παναθηναϊκός, Panathenaicus. vt παναθηναϊκὴ πομπὴ apud Thuc. Pompa Panathenæis ducta vel duci solita. Et παναθηναϊκὰ ποτήρια, Pocula quibus Panathenæorũ festo vtebãtur. quorum quæ maxima erant, erãt δίχοα, & his maiora, vt est apud Athen. lib 11. Item λόγοι παναθηναϊκοὶ extant, Isocratis & Aristidis, habiti eo festo.

Πανάθλιος, t.1, c.112, e

Παναγλήεις, Omnino lucidus splendidusque. Eurip.

Πανάγυλος, apud Hesych. παγκακοῦργος, Omnino improbus & maleficus: sed suspectum.

Πανάγλος quoque significat ὅλος λαμπρός, Totus lucidus splendidúsque. vt παναίθησι κορύθεσσι. Helych.

Πανάιολος, t.1, c.179, f

Παναίρετος, affertur pro Eximius: sed ἀμαρτύρως.

Παναισχής, t.1, c.236, b. Πανάισχιστος, ib.

Παναιτωλὶς, Vniuersum Ætoliæ concilium. Bud. Pand.

Πανακαρπής, Omnino infrugifer & sterilis. Nicand. Ther. μυρίκης πανακαρπέα θάμνον.

Πανάκεια vel Πανακεία, t.1, c.268, b. & t.3, c.1723, c. ob.

Πανάκες, t.1, c.268, c. Πανάκη, ib. f

Πανακήεστος, t.2, c.192, g. Πανακής, t.1, c.268, a

Πανακὶς, ib. f. Πανακίτης, ib.

Πανακρὶς, apud Callim. dicitur apis esse epitheton, vt quæ omnia florum fastigia perúolitet.

Πάνακτος, Hesychio est ἡ ὀρίγανος, Origanum herba: item locus quidam Atticæ. vnde forsan Nicand. πανάκτειον κονίλην nominauit: licet alii vocatum velint quasi πανάκειον, à vi omnium medicatrice.

Παναλάστωρ, t.2, c.694, d. Παναληθὴς, t.1, c.323, e

Παναλκὴς, t.1, c.330, g

Πανάμερος, Doricè pro πανήμερος. Sophocl. Trachin. p.354.

Πανάμωμος, t.2, c.1661, e. Πανανύτης, t.1, c.472, b

Παναξ, t.1, c.268, c. & f

Πανaοίδιμος, Decantatissimus, Celeberrimus.

Πανάπαλος, Tenerrimus. Hom. Od. ν, Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι.

Παναπήμων, t.3, c.280, e

Παναπηρὴς, Omnis prorsus mutilationis & læsionis expers. Callim. hymno in Cererem, Ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.

Πανάποτμος, Omnino infortunatus, Infelicissimus. Priamus Iliad. ω, de filiis suis fortiss. interfectis, Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος.

Πανάπυστος, t.3, c.617, a. Πανάργυρος, t.1, c.533, b

Πανάρεστος, t.3, c.51, g. Παναρκὴς, t.1, c.539, g

Παναρμόνιον, t.1, c.584, e. Παναρμόνιος, ib. d

Παναστενὴς, t.3, c.778, g

Πανασκηθὴς, Omnino illæsus, Saluus & incolumis. Hes.

Παναπρεκὴς, t.1, c.1879, f

Παναπρεκῶς, vel Παναπρεκέως, ibid. g

A Παναυγὴς, t.1, c.601, e. Παναφῆλιξ, t.1, c.1453, b

Παναφυκτος, Omnino ineuitabilis. Epigr.

Παναχαιοὶ, Omnes Achiui, Vniuersi Græci. Homer. Od ξ, Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. Eodem libro, ἀεισθενὴς Παναχαιῶν. Inde Παναχαΐς γῆ, Vniuersa seu tota Achaia, Tota Græcia.

Πανδαίδαλος, t.4, c.791, e. Πανάχωρος, t.4, c.796, c

Πανδαισία, t.1, c.900, c

Πανδακέτης, ου, ὁ, Omnia mordicans, Mordax. Plutarch. in Catone.

B Πανδαίφρυτος, t.1, c.908, a. Πανδαμάτωρ, ib. c

Πανδαμικοί, Hesychio παιδικοὶ χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς. At πάνδαμος, Doricè pro πάνδημος, Soph. Aiace.

Πανδεῖα, Suida autore festũ quoddam Athenis fuit post Bacchanalia agitari solitum. Meminit & Hesych. Infrà Πανδία.

Πανδείλος, Omnium timidissimus vel miserrimus.

Πανδεινος, t.1, c.925, a. Πανδέκται, t.1, c.955, c

Πανδελέτιος, Improbus, Veteratorius: à Pandeleto quodam psephismatum scriptore διαβοήτῳ ἐπὶ πανουργίᾳ, vt qui è pauperum deceptione ditesceret. Aristoph. Nub.

C πρὸ τοῦ γ' ἐσώχετε, Τήλεφος εἶ) Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδελετείους: alludens ad Euripidis Telephum qui ab eo fingitur πήραν ἔχων καὶ προσαιτῶν.

Πανδέξιος, Omnibus modis seu in omnibus dexter, Dexterrimus.

Πανδέρκης, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnia videns seu intuens. Lasc.

Πανδεχὴς, t.1, c.954, g

Πανδηλος, Omnibus manifestus, Manifestissimus.

Πανδῆμαρ, Toto die, pro πανῆμαρ. Apollon. Argon. lib.2, ξείνια δ' ἄσπετα Θῦνοι Πανδῆμαρ προΐαλλον. Infrà πανῆμαρ & πανῆμαρ.

D Πανδημεὶ, t.1, c.972, b. Πανδημία, ib. c

Πανδήμιος, t.1, c.972, f. Πάνδημον, t.1, c.972, c

Πάνδημος, t.1, c.972, g. Πανδία, t.1, c.1025, a

Πανδίκος, t.1, c.1000, c. Πανδίκως, ib.

Πανδοκεῖον, t.1, c.959, f. Πανδοκεὺς, ib. e

Πανδοκεύσας, ib. g. Πανδοκεύτρια, ib. e

Πανδοκεύω, ib. f. Πανδοκία, ib.

Πανδόκιον, ib. d. Πανδόκος, ib.

Πάνδοξ, ib. Πανδοσίαι, t.2, c.543, f

E Πάνδουλος, t.1, c.1044, d

Πανδοῦρα, siue Πανδουρὶς, Hesychio est musicum instrumentum: Πάνδουρος autem, ὁ μεταχειριζόμενος αὐτὴ, qui ipsum tractat, seu qui eo ludit. Pollux πανδοῦραν Assyrios nominasse scribit instrumentum musicum τρίχορδον, tribus intentum chordis. Pythagoras qui De rubro mari scripsit, dicit τοὺς Τρωγλοδύτας κατασκευάζειν τὴν πανδοῦραν ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης, teste Athen. lib.4. Ibidem dicitur τοῦ καλουμένου πανδόρου meminisse Protagoridas lib.2 περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων:

F Porrò isto instrumento ludere DICITVR Πανδουρίζειν, Pandurizare, Lampridio in Heliogabalo. VNDE Πανδουριστὴς, οῦ, ὁ, Pandurista, Qui pandura ludit. Athen. lib.4. ταβλισταὶ καὶ πανδουρισταὶ καὶ σαμβυκισταί.

‖ Suidæ πανδοῦρα est etiam μάχαιρα κρεωκόπος, [illegible] παρὰ τὸ ἐκδέρειν.

Πανδουρίζω, Πανδουρὶς, Πανδουριστὴς, Πάνδουρος, vide in præced. Πανδοῦρα.

Πανδοχεῖον, Diuersorium: quod & πανδοκεῖον.

G Πανδοχεὺς, t.1, c.959, e. Πανδοχὶς, ib.

Πανδόχος, ibid. d

Πανδυσία, ex Epigr. affertur pro Occasus. Sonat potius Vniuersalis seu totalis occasus, quo videlicet astrum sidúsve aliquod prorsus occidit & occulitur. Meminit & Procl. apud Hesiod.

Πανδώρα, t.1, c.1002, c Πανείκελος, t.1, c.1122, f

Πανεῖα, τὰ, affertur pro Lupercalia. At Πανεία, Hesychio κεχορτασμένη. de quo vide & in Πανός.

Πανείπας, eidem Hes. est ἀναιδὴς, Impudens.

H Πανελεύθερος, Prorsus liber, Liberrimus. in Epigr.

Πανέλληνες, Omnes Græci, Vniuersi Græci. πάντες οἱ Ἕλληνες. Homer. Iliad. β, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, supra omnes Græcos. Hesiod. Erg. βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει. Sic apud Athen. lib.10, Αἱ τε πανελλήνων ἀγοραὶ, θαλίαι τε ἀνάκτων. Apud eundem libro 13, Phryne meretrix τῇ

τῶν Ἐλευσινίων πανηγύρει καὶ τῇ τῶν Ποσειδωνίων ἐν ὄψει τῶν A
πανελλήνων πάντων ἀποθεμένη θοιμάτια ἐνέβαινε τῇ θαλάσσῃ. Poetæ dicunt παναχαιοὶ pro eodem. AT Πανελλήνιος, ου, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum præses.

Πάνεμος, ου, Panemus, à Bœotiis dicitur ὁ μεταγειτνιὼν, teste Plut. in Camillo. Apud Demosth. verò πάνεμος à Corinthiis vocari dicitur qui ab Atheniensibus βοηδρομιὼν nominatur, vt videbis in Ἀῶος. Rufinus Iulium interpretatus esse perhibetur. vt Suid. quoque Romanorũ Iulium à Macedonibus πάνεμον vocari scribit.

Πανέξαλλοι, affertur pro Omnino alienum. Hesych. exp. ἐν πᾶσιν ἀλλότριον. B

Πανεπίσκοπος, t.3, c.817, c

Πανεπήτεμος, Desissimus. Oppianus De ven. lib.3, Ἐαστέος ζεφύρου πανεπήτεμα χεναμένοιο, densissimè fundente ac spargente.

Πανέρημος, Omnino desertus. Synes. epist.4, ἐν ἐσχατιᾷ τινι πανερήμῳ.

Πανέστιος, t.1, c.1277, a. Πανετήτυμος, t.1, c.1284, b

Πανευδαίμων, Omni ex parte beatus, Felicissimus. Luc.

Πανεύφημος, t.4, c.58, f C

Πανεύφρων, Cratinus dixit pro πάννυχος, Pernox, teste Poll. nam εὐφρόνη vocatur ἡ νύξ, nox.

Πανέφθος, t.1, c.1378, a. Πανῆλος, ib.

Πανηγυρίζω, Πανηγυρικὸς, Πανηγυρικῶς, in seq. Πανήγυρις.

Πανήγυρις, εως, ἡ, Publicus cœtus seu conuentus, Publica celebritas: vt quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens vnum in locum conuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeacis: festo item sacrorum Eleusiniorum, Panathenæorum & similium. Apud Demosth. Pro cor. D
in psephismate Byzantiorum, ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Itidem Νέμεα Athenæus, & Demosthenes Διονύσια, appellant πανήγυριν. Apud eundem Athen. libro 10, Alexis dicit Ἀποδημίας τυχεῖν ἡμᾶς ἀεὶ τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα ἀφειμένους. quo ferè modo & apud Cic. Tusc. quæst. lib.1, Pythagoras respondet similem sibi videri vitam hominum ac mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. Vbi nota πανήγυριν reddi mercatum qui habetur maximo ludorum apparatu totius alicuius gentis celebritate. vt E
apud Greg. quoque δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miserum est prætermisse celebrem mercatum & postea negotiationem requirere. Sic rursum Cic. ad Attic. lib.1, epist.9, Erat in eo ipso loco illo die nundinarũ πανήγυρις. Pópas etiã, spectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibúsve exhibentur, πανηγύρεις nominant. Athen. lib.5, de Antiocho, ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian. lib.3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε. Et apud Xen. F
Pæd.6, pag.89, Cyro hostium bona epulanti cum militibus, & quasi festum agitãti, οὐ δοκεῖ διαλύειν τὴν πανήγυριν, dissoluere festum illum celebrémque cœtum ac publicum epulum. Sicut verò dicitur διαλύειν πανήγυριν, ita contrà συνάγειν, & συγκροτεῖν: necnon ἄγειν & συντελεῖν. Isocr. Paneg. πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων. Herodianus libro 5, πανηγύρεις τε πανδήμους συνεκρότει. Philo in Vita Mos. lib.2, ἀνὰ πᾶν ἔτος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἄγεται κατὰ τὴν Φάρον. Herodian. lib.8, πάντων περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τὰς θέας ἠσχολημένων. Gregor. in G
Athanas. ἵνα τῇ πανηγύρει τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν. Athen. l. 14, de Pelasgis Peloria siue Saturnalia agitantibus, οὕτως φιλανθρώπως τὴν πανήγυριν συντελεῖν ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοίνην παραλαμβάνειν. Notandũ etiam in præced. locis quibus cum nominibus copuletur. Philo dicit ἑορτὴ καὶ πανήγυρις: Herodian. θέας καὶ πανηγύρεις: item θέαθρον καὶ πανηγύρεσι: Greg. πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι: Plut. θυσία καὶ πανήγυρις. Epitheta etiam sua habet. Thuc. lib.1, ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς. Greg. in Mac H
cab. encom. πανηγύρεις πατρικαὶ καὶ μυστικαὶ. Idem, ταῖς ἐτησίαις ταύταις τιμᾶσθαι πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι. Luc. πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Synes. ἐν πανηγύρει σεμνῇ. Hesychio πανήγυρις est non solùm ἑορτὴ, θέαθρον, Festũ, Spectacula, sed etiam ἔπαινος, Laus, Encomium. Sed intelligendũ id de laude encomióve alicujus in publico conuentu celebrique cœtu, id est πανηγύρει, decantato: pro πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δάφνῃ πανηγύρεις apud Athen. lib.4. Porrò à πανήγυρις COMPOS. Πανηγυριάρχης, ου, ὁ, Qui præest πανηγύρει, Cui commissa est cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. Symp.5, πανηγυριάρχου μᾶλλον ἢ γυμνασιάρχου δεομένων. Deriuatum inde ET Πανηγυρικὸς, ὁ, ὁ, Panegyricus, Panegyri proprius, Panegyri conueniens, Qualis in πανηγύρεσιν est: ideóque Celebris, Festus, item Theatralis, Pompaticus, Splendidus. vt πανηγυρικὴ θέα apud Plutar. in Romulo. & πανηγυρικὸς κόσμος apud eũdem, in Camillo, νεὼ μακρᾷ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες. Sic idem in Consol. ad vx. οὐδὲ ἦν περὶ τὴν ἐκκομιδὴν πολυτελείας πανηγυρικῆς περὶ τὸν ταφήν. Apud eundem πανηγυρικὰ πράγματα, res theatrales & panegyricæ. hoc est conuenientes panegyribus & theatris. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ, pertinentes ad genus orationis demonstratiuum, laudem nimirũ personæ rei vè alicuius in panegyri aliqua & cœtu celebri decantantes. qualis est Plinii iunioris nouum consulatum inituri Panegyricus Traiano dictus. Plut. ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ καταπτύχων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσιν. Quintil. lib.2, cap.10, In iis actionibus quæ in aliqua fine dubio veritate versantur, sed sunt ad popularem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos. Pertinent interdum & ad genus orationis deliberatiuum. Cic. De orat. Laudationum, historiarum, & talium suasionum qualem Isocrates fecit panegyricũ. Itidem dicunt rhetores πανηγυρικὴν λόγου ἰδέαν. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος pro turba promiscua qualis est in panegyricis celebritatibus. Isocr. Panath. ἐν τοῖς ὄχλοις τοῖς πανηγυρικοῖς, ἐν οἷς πλεῖστοι εἰσὶ τοὺς καθεύδοντας τῶν ἀκροωμένων. Metaphor. verò & catachrrsticῶs Plutarch. Symp.4, τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν: quòd ex multis diuersisque mixtum & conflatum sit, vt πανήγυρις ex omnigena hominum colluuie. Ex hoc πανηγυρικὸς est ADVERB. Πανηγυρικῶς, Panegyricè, Põposè, Splendidè. Greg. μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θείως ἑορτάζομεν. Polyb. πανηγυρικώτερον δίεισι τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν. Athen. l.5, πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ στρατιωτικῶς ἀναστρεφόμενος. Plut. Camillo, πόλις πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς κατεσκευασμένη. Præterea à πανήγυρις deriu. VERB. Πανηγυρίζω, idẽ significãs quod πανήγυριν ἄγω siue συντελῶ, Festam panegyrin agito, Festum ludósve panegyricos celebro, Ferior. Philo in Vita Mos. lib.3, θαλάσσης φύσεως ἐπιγόμενος πανηγυρίζειν. Herodian. lib.1, εἰς βασιλίδα πόλιν πανηγυρίζουσαν. Et rursum, ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Gregor. τῇ λαμπρᾷ τῶν φώτων ἡμέρᾳ πανηγυρίσαντες. Pollux πανηγυρίσαι esse dicit τὸ πανηγυρικοὺς λόγους διεξελθεῖν, πανδήμους λόγους εἰπεῖν, Panegyricos recitare, Panegyricas orationes habere. Greg. transitiuè quoque vsurpauit pro Panegyrica oratione laudare, In celebri cœtu prædicare, dicens πανηγυριζέσθω τὸ δῶρον. Inde VERBALE Πανηγυρισμὸς, οῦ, ὁ, Festi panegyrici celebratio, Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut. in lib. An seni gerenda resp. τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας οὐ τῷ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ταῖς πράξεσιν ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξοκοπίας. ET Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, Qui panegyrin agitat, Qui panegyricum festum ludósve celebrat. Luc. in Herodoto, ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνὸς μὰ Δία κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν: de Herodoto qui historiam suam in Panathenæorum panegyri recitauit. Et mox, οἱ τε αὖ πανηγυρισταὶ οὐ συρφετώδης (l. ἦσαν) ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες. Præterea hinc est verbum COMPOS. Συμπανηγυρίζω, Vnà panegyrin agito, Vnà festum ludósve panegyricos celebro. Exponitur etiam Concelebro, vt πανηγυρίζω est Celebro.

Πανηγυρισμὸς, & Πανηγυριστὴς, vide in præc. πανήγυρις.

Πανήλιος ἡμέρα, Dies quam totam serenat sol. Ælian.

Πανῆμαρ, t.1, c.1466, g. Πανημέριος, t.1, c.1465, a

Πανήμερον, ib. Πανήμερος, t.1, c.1463, a

Πανήπορος, ου, ὁ, affertur pro Inops, ἐνδεής. Quod si mendo caret, Ionicè seu poeticè pro πανάπορος positum est.

Πανήρης, Omnibus placens. Hesych. enim πανήρεα expon. πᾶσιν ἀρέσκοντα. Eidẽ πανήρες est non solùm πᾶσιν ἀρέ-

σκδυ, sed etiam παμμήχανον, ποικίλον.

Πανηγείαις, idem affert pro κατ᾽ πάντα ἥρμοσμένας.

Πάνθειον, Pantheũ: Suida autore, Romæ fuit νεὼς κοινὸς πάντων τῶν θεῶν, Templum omnibus diis commune. Dion lib. 53. πάνθειον scribit nominatum ex eo videri quòd in simulacris Martis & Veneris multas deûm imagines acceperit: vel potius quòd forma conuexa fastigiatum, cæli similitudinem ostenderet. vt & Ammianus Marcell. Pantheon velut regionem teretem speciosa celsitudine fornicatum. Plin. id Ioui vltori ab Agrippa factum autor est, itémque Dion loco citato. Bonifacius B verò summus pontifex à Phoca imperatore acceptum dono in templum Omnium sanctorum conuertit.

Πανθελγής, t. 1, c. 1517, b. Πανθέλκτειρα, ib.

Πανθήρ, t. 1, c. 1554, h

Πανθήρα, Vniuersa seu tota captura. πᾶσα ἡ θήρα. Vlpian. De action. empt. & vendit. l. Emptorem, Veluti quum futurum iactum retis emimus à piscatore, aut indaginem plagis positis à venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiamsi nihil capit, nihilominus emptor pretium præstare necesse habebit.

Πάνθηρον, t. 1, c. 52, g. At πάνθηρον δάπεδον Aristoph. dicit pro παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν, vt schol. expon. Solum omnium ferarum capax, seu In quo omnis generis animalia versantur.

Πανθοινεί, t. 1, c. 1571, a. Πανθοινέω, ib. b

Πανθοινία, ib. a. Πάνθοινος, ib.

Πάνθρεπς, t. 1, c. 1579, f. Πανθρύλλιον, t. 1, c. 1580, b

Πανθρύλλιον, ib. Πανθυμαδόν, t. 1, c. 1605, d

Πάνθυτος, t. 1, c. 1621, c

Πανία & Πανία, in Παιός. Πανικός, in Πάν.

Πανίλαος, t. 1, c. 1694, c

Πανίλαρος, Omnino lætus & hilaris. Nonn. πανίλαρον ὄμμα.

Πανίμερος, ex Epigr. affertur pro Gratissimus.

Πάνιον, Hesychio αὐτόχροον, ὁμόχροον, λευκὸν καθαρόν. vt πάνιος etiam exp. ὁ λευκὸς πάντη καὶ καθαρὸς, necnon ὁ μέλας καθαρός. vt sit Vnicolor, Vnius eiusdémque in totum coloris, vel Merè albus vel Merè niger. Vide & Παί. At Πάνια, τὰ, in Παιός.

Πανίσκος, vide suprà in Παί.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum, vt Herodot. tradit lib. 1, pag. 38. qui itidem pag. 45 dicit, κεκακωμένων δὲ Ἰώνων, καὶ συλλεγομένων οὐδὲν ἧσσον ἐς τὸ Πανιώνιον. Affertur & Πανιωνικὸν συνέδριον pro Conuentus duodecim oppidorum Ioniæ, Commune Ioniæ concilium: ex eodem Herodoto. Vide Bud. Annot. in Pand.

Παννύχα, t. 2, c. 1106, a. Παννυχίζω, ib. c

Παννύχιον, ib. a. Παννύχιος, t. 2, c. 1105, g

Παννυχίς, t. 2, c. 1106, a. Παννυχισμός, ib. c

Παννυχιστής, ib. d. Πάννυχον, aduerb. ib. a

Πάννυχος, t. 2, c. 1105, g. Πανόδυρτος, t. 2, c. 1189, d

Πανοικεί, Cum tota domo, Cum tota familia. σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. Apud Suidã πανοικὶ scriptum, simplici ι, vt & Act. Apost. cap. 16, ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ, exultauit quòd cum tota domo credidisset Deo. Eodem significatu dicitur Πανοικία, & Ionicè Πανοικίη. Herodot. πανοικίῃ μιν ἐξέλασε, eum cum tota domo adeptus est. vel Cum tota familia, aut Cum tota re familiari. Et rursum, τὸν χρὴ πανοικίῃ αὐτῇ γυναικὶ ξυνέπεσθαι, cum vniuersa familia & vxore me sequi seu comitari. Necnon Πανοικησία dicitur pro Cum vniuersa familia. Gregor. in Maccab. encomio, de matre septem illorum filiorum, ἡμῖν δὲ τῶν ἐμπεπτήχθω πᾶσιν ὁμοίως, πανοικεσίᾳ στεφανῶσθαι. Pro eo apud Thuc. scriptum est πανοικησίᾳ. vt lib. 2, pag. 54, de Atheniensibus, πανοικησίᾳ γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες ἐν τοῖς ἀγροῖς, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, quum cũ tota familia fuissent & habitassent in agris, ægrè demigrabãt. Et lib. 3 ὑμᾶς δὲ ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, cum vniuersis familiis & penatibus delere. nisi malis Cum vniuersis habitationibus habitatoribúsque. Item πανοίκιος ἀπόλλυται qui cũ tota domo seu familia perit.

Πανοικεσία, Πανοικησία, Πανοικί, Πανοικία, Πανοικίη, Πάνοικος, vide in præced. Πανοικεί.

Πανόλβιος, t. 2, c. 1269, d. Πανωλεθρία, t. 2, c. 1274, f

A Πανόλεθρος, ib. d. Πανομαῖος, t. 2, c. 1304, a

Πανόμοιος, ibid. Πανομφαῖος, t. 2, c. 1695, d

Πανοπλία, t. 2, c. 1363, g. Πάνοπλος, ib. f

Πανοπτής, t. 2, c. 1379, d. ob. & c. 1381, d

Πανόπτιος, t. 2, c. 1381, e

Πανόψεια, Quæ omnia videt. Suid.

Πανορμί, Omni impetu, Totis viribus.

Πανορμίτης, t. 1, c. 1146, b. Πάνορμος, ib.

Πανός, t. 4, c. 14, g. Messapii verò πανὸς dicunt pro ἄρτος, Panis: & τὴν πλησμονήν, Plenitudinem seu repletionem, B Πανίαν: & Πανία, τὰ πλήσματα. Athen. lib. 3.

Πανόσπρια, Suidæ ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις, Omnis generis legumina mixta: Hesychio σύνοδος, συμμιγὴς πλῆθος. quæ significatio metaphorica erit. Apud vtrunq; proparoxytonως scriptum est: quidam censent παροξυτόνως.

Πανουλιάς, eidem Η. est ἰξόλης: vel potius ὁ πάντως ἰξόλης.

Πανούργευμα, t. 1, c. 1133, d. Πανουργεύομαι, ib.

Πανουργέω, ib. c. Πανούργημα, ib. d

Πανουργία, ib. c. Πανοῦργος, ib. b

Πανουργος, ibid. c

C Πανουέλος, Hesychio πάντα οὖλος, Omnino fecundus.

Πανόψιον, t. 2, c. 1380, h

Πανσαγία, ab Etymol. & lex. meo vet. exponitur πανοπλίας deriuariq; dicitur à σάκος, teste Seleuco. Aristoph. schol. σάγην esse dicit τὸ ὅπλον: & inde πανσαγίαν τὴν πανοπλίαν, omnibus armis munitum esse.

Πανσέληνος, t. 1, c. 1183, g. & t. 3, c. 1393, d. & 1399, h. ob.

Πανσέληνος μήνη, t. 2, c. 919, f

Πανσθενής, t. 3, c. 779, d. Πάνσκοπος, t. 3, c. 825, c

Πανσμικρος, Omnino paruus, Minutulus. Poll.

D Πάνσοφος, t. 3, c. 899, b. Πανσπερμία, t. 3, c. 931, a

Πανστρατί, t. 3, c. 1076, b. Πανστρατιᾶ, ib. a

Πανστρατιῇ, ib. b. Πανσυδί, t. 3, c. 760, c

Πανσυδίη, ib. c. A quibusdam exponitur παντελῶς, ab aliis πανστρατιᾶ, sed rectius πάσῃ τῇ ὁρμῇ, Festinantissimé. Homer. Il. β, Θωρῆξαί ἐ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ.

Πανσυεί, apud Poll. synonymum τῷ πανδημεί & πανσυδί: sed dicit esse ἀπόμαρον.

Πανσυρτος, affertur pro πάντα σύρων, Omnia trahens: ex Sophocl. nimirum Electra, pag. 119, vbi scholiast. quoque πανσύρτῳ πολλῶν δεινῶν τ᾽ ἀχέων, expon. τῷ πάντα σύροντι τὰ E κακά, & τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ.

Πάντα, pro πάντως, t. 3, c. 47, b. Παντᾶ, t. 3, c. 52, b

Παντάδουσα, apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 4, legitur in numero eorum quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχουσι φύλλον, vt sunt ὄνωνις & τρίβολος, ac similia. Gaza omisit, procul dubio quòd suspectum iudicaret, vt sanè suspectum est.

Πάνταθλος, Omnium certaminum peritus vel expertus.

Παντάλαινα, t. 3, c. 1231, f. Παντάπασι, t. 3, c. 55, b

Παντάπασιν, ibidem.

F Παντάρκης, Omnibus sufficiens, seu Omnes iuuans. Hes.

Παντάρχας, ου, ὁ, Omnibus imperans, Omnium dominus. Aristoph.

Παντάσκιος, t. 3, c. 867, h. Πανταχῆ, t. 3, c. 53, g

Πανταχόθεν, t. 3, c. 54, a. Πανταχοῖ, ib.

Πανταχόσε, ib. Πανταχοῦ, t. 3, c. 53, h

Παντέλεια, t. 3, c. 51, e. Παντέλειος, ib. d

Παντελέως, ib. Παντελής, ib. b. Παντελῶς, ib. d.

Παντεπίσκοπον dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα à Gregor. orat. 2, quòd omnia inspiciat & moderetur.

G Παντευχία, t. 3, c. 1427, c. Παντῆ, t. 3, c. 51, g

Παντήμαρ, t. 1, c. 1466, g

Πάντια, τὰ, ex Demosth. affertur pro festo Athenis: perperam. scribendum enim παιδιὰ siue πάνδεια.

Πάντιμον γέρας, Honoratissimum munus. Sophocl.

Παντί πῳ, & Ionicè Παντί πῳ, Hesychio & Suidæ παντί τινι, Cuiuis, Omnibus. Philo De mundo, παντί πῳ δῆλον. Herodot. δῆλον δὲ ἐποίησεν παντί πῳ. Scribitur diuisim etiam παντί τῳ & παντί πῳ.

H Παντλάμων, t. 3, c. 1230, c. Παντλήμων, ib.

Παντοδαής, t. 1, c. 894, d. Παντοδαπής, t. 1, c. 1872, f

Παντοδαπός, ib. d. Παντοδαπῶς, ib. h

Παντοδύναμος, t. 1, c. 1057, f. Πάντοθεν, t. 3, c. 53, f

Πάντοθι, ib. Παντοῖος, t. 3, c. 54, b

Παντοκράτεια, t. 2, c. 411, g. Παντοκρατορικός, ib.

Παντοκράτωρ,t.2,c.411,g. Παντολάβος,t.2,c.557,g A

Παντολέτωρ,t.2,c.1273,h. Παντοληγχρόνιος,t.4,c.645,c

Παντολμος,t.3,c.1583,h

Παντολουτηείδια, vasa medicorum supellectilis,teste Poll. lib.10,cap.10, afferente ex Antiphanis τραυματίᾳ, Καποκυδασμδμος λαμπρότατον ἰατρῶν, οὐ χαλκοῖς παντολουτηειδίοις.

Παντομιγής, Ex omnibus mixtum:Suidæ πολυειδής, in exemplum afferenti, εἴ που τι χωρίον παντομιγές τε καὶ εὔκαρπον ὑπάρχοι, ὁ δεσπότης αὐτῦς συνήρπασε κατηγορίας πλασαμδύης. vbi παντομιγὲς χωρίον est in quo omnis generis plantæ fructúsque sunt veluti mixti. B

Παντόμιμος,t.2,c.941,d. Παντόπλας,t.2,c.1381,e

Παντοπῆς,ib. Παντοπωλεῖον,t.3,c.642,d

Παντοπώλης,ib. Παντοπωλία,ib.

Πάντοσε,t.3,c.53,e. Παντόσυιος,t.3,c.51,e

Πάντοτε,t.3,c.53,f. Παντοτελής,t.3,c.1373,d

Παντοτόκος,t.3,c.1535,d. Παντότολμος,t.3,c.1583,h

Παντότροφος,t.3,c.1646,c. Παντοχεῖον,t.1,c.959,f

Παντρόφος,t.3,c.1646,c. Πάντως,t.3,c.52,d

Παντῶς,t.3,c.53,b

Πάνυ,Omnino,&c.t.3,c.55,c. Πάνυ, Valde,&c. c.56,c. C

Πάνυ,præced.articulo, c.57,a

Πάνυγρον,t.3,c.1728,f. Πανυπέροχος,t.1,c.1360,f

Πανυπέρτατος,t.3,c.51,f.& 1748,a

Πάνυστα,Hesychio τροφός,Nutrix. Item ἀναδέσμη,seu κειρία ἢ ταῖς θρίξας ἀναλαμβάνουσι, ligamen seu fascia qua crines reuinciunt.

Πανύστατον,aduerb.t.3,c.51,f

Πανύστατος,t.3,c.51,e.f.& 1764,h

Πανύπτι,t.3,c.56,g. Πανύπτι,ib.

Πανωλεθρία,t.2,c.1274,e. Πανώλεθρος,ib.d D

Πανωλέθρως,ib.e. Πανώλεια,ib.g

Πανώλης,ib.f. Πανωλία,ib.g

Πανωπήεσσα,Perspicua.Ex Epigr.

Πάξ,Hesychio ὑπόδημα αὐτόδετον.

Παξαμᾶς, Suidæ ὁ δίπυρος ἄρτος, Panis ignem bis expertus,Bis coctus panis: quale est Buccellatum apud Ammian.Marcell. Sed addit Suidas,esse vocabulum Romanum. Πάξαμος autem, nomen propriũ apud eundem Suid.& Athen.

Πάομαι,t.3,c.112,e. Παός,ib.h E

Παπαί, t.1,c.632, h.obit. Hesych. dicit esse aduerb. χετλιαστικόν.

Παπαιπαπάξ,t.1,c.632, h. Πάπας,t.3,c.32,h

Παππάζω,t.3,c.33,c.& 35,a

Παππάξ, apud Aristoph. vox est imitans crepitantẽ aluum.in Nub.ὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν, Α'πρέμας πρῶτον παππὰξ, κᾆτ' ἐπάγει παπαπάππαξ. Quibus subiungit, quum χέζει,κομιδῇ βροντᾷ παπαπάππαξ. F

Πάππας,t.3,c.32,g. Παππασμός,t.3,c.34,b

Παππεπιπαππος,t.3,c.35,d. Παππίας,t.3,c.34,b

Παππίδιον,ib. Παππίζω,ib.c

Παππικός,t.3,c.35,c

Πάππος,Auus,t.3,c.34,h. Πάππος,Pappus, Lanugo,t.3, c.35,g. Πάππος, Menti barba, vel prima barbæ productio,t.2,c.800,d.& t.3, c.640,f

Παπποσπέρματα,τὰ,t.3,c.36,a.& 930,f

Παππυλιάζω,t.3,c.34,c. Παππώδη σπέρματα, t.3,c.36,a

Παππωνυμικόν,t.3,c.35,d. Παππωνυμικῶς,ibid.

Παππῷος,ibid.c

Παπταίνω,Circumspicio,Oculis lustro vel vestigo.περιβλέπω,περισκοπῶ,Hesychio.Hom.Od.ρ,ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον. Il.χ, Ἔστη παπτήνας' ἐπὶ πύργῳ. Il.ρ, Τρίς δὲ παπτήνας. Item sequente ὅπη φύγοι. Il.π,Πάπτηνε δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Præmittit eῖ interdũ πάντη,interdũ πάντοσε. vt Iliad.ψ, πάντη δέ μοι ὄσσε Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι. Odyss.μ, ἔκαμον δέ μοι ὄσσε Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην. Cum πάντοσε,Il.ρ, Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετός.Il.ν,Πάντοσε παπταίνων μή πῃ χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.Præmittit ei & ἀμφὶ ἑ.vt Il.δ & ο,ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. Item Oculis vestigo, Circumspectãs quæro. Il.δ, Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. Iliad.ρ,Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. Interdum simpliciter ponitur pro Specto,vel Respecto,Oculos conuerto, Intueor, sequente H

præpos. μετά, εἰς aut πρός. Hesiod. Erg. Μηκέτι παπτήνας μεθ' ὁμήλικας,Respectans æquales, Oculos conuertens ad æquales.Plutar.Themist. παπταίνω πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Isthmum specto. Lucian. παπτήνας ἐς ἅπαντας, Omnes intuitus. A

Πάπυρος,ου, ὁ vel ἡ, Papyrus seu Papyrum: planta nascens in palustribus Ægypti,aut quiescẽtibus Nili aquis vbi euagatæ stagnant. ex eius libro texunt vela tegetésq;, necnon & vestem, etiam stragulam, ac funes, teste Theophr.Hist.plant. lib.4,cap.9, & Plin. lib.13, cap.11. Præparantur ex eo & chartæ, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas,philuras, inquit Plin.ibidem, qui & cap.seq.docet fusius quomodo chartæ fiant. Quin & edule est papyrum crudum coctumve aut assum, ita tamen vt succus deuoretur tantũmodo. Non tantùm verò planta πάπυρος nominatur, sed etiam ἡ βίβλος,liber eius,ex quo τὰ βιβλία. vt in Epigr.λαμπάδα κηροχίτωνα Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. Necnon αὐτὸς ὁ χάρτης qui inde conficitur, παπύρου nomine appellatur,apud Latinos item papyrus vel papyrum.

Πάρ, poetica apocope pro παρὰ dicitur,ac,vt ipsum,construitur vel cum genit. vel cum datiuo, vel cum accus. Hom.Il.β,Παρ Διός,Ab Ioue,Ex Ioue.Et alibi,πάρ δέ οἱ, apud ipsum veró. Et in Odyss. πάρ Μενέλαον ᾤχετο, Ad Menelaum abiit. Il.β,Πὰρ ποταμόν, Ad fluuium. C

Παρὰ,præpos.cum genitiuo,&c.t.3,c.36,b. Παρὰ, cum datiuo,&c.c.37,b. Παρὰ,cum accus. Ad,&c.ibid.d. Παρὰ,Per,&c.ib.f. Παρὰ, Præter, &c.c.38,ib. Παρὰ,Propter,&c.ib.f. Παρὰ, Præ, &c.c.39,f. Παρὰ, Pro,&c.c.40,e. Παρὰ, cum accus.de tempore dictũ, c.41,a. Παρὰ μικρὸν, siue παραμικρὸν,t.3,c.44,g. Παρὰ πολὺ,t.3,c.41,e. Παραπολὺ, c.43,d Παρὰ τοσοῦτον,siue παρατοσοῦτον,ib.e D

Πάρα,t.1,c.1135,c

Παραβαίνομαι,t.1,c.650,e. Παραβαίνω,ib.d

Παράβακχος,affertur pro Furore correptus,Debacchans.

Παραβαλέπαιρος,t.1,c.693,c. Παραβαλλέπαιρος,t.1,c.1280,a

Παραβάλλομαι,t.1,c.691,g. Παραβάλλω,ib.

Παράβασις,t.1,c.650,f. Παραβάσκω,t.1,c.654,d

Παραβάτης,t.1,c.650,h. Παραβατικός,ib.g

Παραβιάζομαι,t.1,c.734,h E

Παραβιβάζεσθαι,Suidæ est παραβαίνεσθαι.

Παραβλάπτω,t.1,c.744,d. Παραβλασαίνω,t.1,c.747,b

Παραβλάστη,ib.d. Παραβλάστημα,ib.c

Παραβλάστησις, ib.d. Παραβλαστάνω,ib.

Παράβλεμμα,t.1,c.751,f. Παραβλέπω,ib.e

Παραβλεψις,ib.f. Παραβλήδην,t.1,c.693,d

Παράβλημα,ib.c. Παραβλητικός,ib.d

Παράβλητος,ib. Παραβλύζω,t.1,c.756,b

Παραβλώψ,t.1,c.751,g & t.2,c 1394,c

Παραβοάω,t.1,c.758,g. Παραβοήθεια,t.1,c.760,b F

Παραβοηθέω,t.1,c.761,d. Παραβολάδην,t.1,c.693,h

Παραβολή,ib.f. Παραβολικός,ib.h

Παραβόλιον, tempore Pollucis, Παράβολον ab Aristotele, dictũ fuit τὸ παρακαταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, sportula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur.Poll.

Παράβολος,t.1,c.694,b. Παραβόλως,ib.e

Παράβορρος,ibid.d

Παραβουλεύομαι,exponitur Perperam cõsulo. Vtitur hoc verbo Paul.in epist.ad Philipp.cap.2, μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, pro Non habita vitæ ratione. G

Παραβραβεύω,t.1,c.785,d

Παραβύω,Inculco,Infercio,& quidem iuxta seu præteralia. Luc.in Lexiph. ζημίαν ἡγῇ αὖ μὴ παραβύσης αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μικρὸν ἀσκαρίον ᾖ. Sic idem rursus, κἀκεῖνό που παράβυσον. Et inter comedendũ παραβύεται ταῖς ἐνθέσεις qui bucceas inculcat ori. Idẽ Luc.σιωπῇ δὲ ταῖς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται ταῖς γνάθους,compositè buc ceas in alteram tantùm buccam infercit. Quo signif. Eubul.com. dicit,τῶν προσώπων ποιούμενοι τοὺς πῦραις, ἴσασιν ταῖς γνάθοις. Rursum ex Luc.affertur παραβυσθεὶς εἰς οὐρανόν,pro Ingressus in cælum: sonat tamen potius Intrusus, seu Qui se intrusit. HINC Παράβυσμα,ατος,τὸ, dicitur Id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur.

τι, τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis sarcinis A
inferciuntur: παραπληρώματα. SIC Παράβυστος κλίνη
Hesychio autore dicitur μικρὸν κλινίδιον παρατιθέμενον τῷ
μεγάλῳ, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Memi
nit eius Poll. quoque, scribens præter τὴν γαμικὴν κλίνην
fuisse καὶ ἑτέραν παράβυστον, ἣ καὶ αὐτὴ ἐστρώννυτο ἐν τῷ δω-
ματίῳ ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι, autorẽ citans Hy-
peridem. Meminerunt iidem & δικαστηρίου τινὸς παραβύ-
στου, ἐν ᾧ οἱ ἕνδεκα ἐδίκαζον. Itémque Harpocration ac Sui-
das, qui & τῆς παραβύστου κλίνης mentionem faciunt, vo- B
catam nimirum fuisse & κλίνην τινὰ παράβυστον ἐν τοῖς νυμ-
φικοῖς δωματίοις. videri autem hæc dici metaphoricè,
ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, quod est παραπλη-
ρωμάτων. Pausanias in Atticis pag. 20, τὸ παράβυστον & τὸ
τρίγωνον numerat inter ignobiliora Atheniensium δι-
καστήρια, addẽs, τὸ παράβυστον fuisse ἐν ἀφανεῖ πόλεως, in ob-
scuro vrbis loco, & in id cõuenire solitos ἐπ' ἐλαχίστοις,
ob res minimas. vnde factum fortassis vt παράβυστον
exponatur etiã ἀπόκρυφον, ἀποκεκρυμμένον, λαθραῖον, Occul
tum, Latẽs. quomodo Synes. vsurpauit, De insomn. εἴ τι C
πορίστιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεταί τε καὶ τρέφεται,
In occulto terræ marisve loco, In terræ marisve late-
bris. Propriè verò in conuiuio παράβυστος sedere vel
ἐκ παραβύστου, dicitur is qui aliis conuiuis velut inculca-
tur à conuiuatore, aut qui superueniens seipsum intru-
dit, vt οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοί, interdum etiam fami-
liares. Plut. Sympos. lib. 1, probl. 2, ὁ Λαμπρίας ἐκ παρα-
βύστου καθήμενος. Timoth. comicus apud Athen. lib. 6, Εἰς
ἑπτάκλινον δ' ὅτιν ὡς ἔφραζέ μοι, Ἂν μὴ παράβυστός που γένη-
ται Χαιρεφῶν: de Chærephõte parasito. Et aliquãto pòst D
quidam parasitus ἐπὶ κλίνης περὶ πόδων τοῦ παιδίου καθή-
μενος nominatur παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων
ὅμως τεχνικώτατα κολακεύων παρεμπίπτειν εἰς τὰς ὁμιλίας.

Παραβώμιος, t. 1, c. 80, a. Παραγγελία, t. 1, c. 23, a
Παραγγέλλομαι, t. 1, c. 22, f. Παραγγελλόμενον, ib.
Παραγγέλλω, Denuntio, &c. t. 1, c. 21, g. h. Παραγγέλλω, pro Accerso amicos & ambio, t. 1, c. 22, c. d. Παραγγέλλω, pro Significando iubeo, ibid. b. Παραγγέλλω, cum datiuo, ib. e. Παραγγέλλω, cum præpos. εἰς, ib. d
Παράγγελμα, t. 1, c. 22, f E
Παραγγελματικὸς, ib. g. Παραγγελματικῶς, ib.
Παράγγελσις, t. 1, c. 23, a. Παραγγελτικὸς, t. 1, c. 22, h
Παραγεννηθέντα, Genita seu nata præter alia.
Παραγεύω, t. 1, c. 850, b. Παραγήραμα, t. 1, c. 848, c
Παραγηρ~~άω, ib. b~~
Παραγίγνομαι & Παραγίνομαι, t. 1, c. 831, b
Παραγινώσκω, t. 1, c. 1857, d
Παραγὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Dies sacra: sed ἀμαρτύρως.
Παραγκαλίζομαι, t. 1, c. 44, g. & 45, d
Παραγκάλισμα, t. 1, c. 44, g. Παραγκωνίζομαι, t. 1, c. 43, f F
Παραγοράζειν, Alexis dicit quod Cratinus παροψωνεῖν, Opsonia coemere. nam ἀγοραστὴς dicitur ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος, ὀψώνης, Opsonator, Qui opsonia emit. Athen. lib. 4.
Παραγόρευσιν, Hesych. ἄρνησιν, Negationem.
Παράγραμμα, t. 1, c. 874, e. Παραγραμματίζω, t. 1, c. 875, a
Παραγραμματισμὸς, t. 1, c. 874, e
Παραγράπτους & Παρεγγράπτους, Suid. νόθους, ξένους, Spurios, Peregrinos, perperam videlicet inscriptos.
Παραγραφὴ, t. 1, c. 875, a. Παραγραφικὸς, ib. c
Παραγράφομαι, t. 1, c. 874, b. Παράγραφος, t. 1, c. 875, c G
Παραγράφω, t. 1, c. 874, b. Παραγυμνόω, t. 1, c. 888, c
Παράγω, Produco, Profero, t. 1, c. 80, f. Παράγω, Deduco, ib. Παράγω, Promoueo, ibid. h. Παράγω, Fallo, Peruerto, t. 1, c. 81, a. Παράγω, Militare verbum, Promoueo ordines, ib. d. Παράγω, τὸ ἀπάγω, ib. Παράγω, Transeo, Prætereo, ib. e. Παράγομαι, ib. a, & e
Παραγωγὴ, t. 1, c. 81, g. & t. 2, c. 579, b. ob.
Παραγώγιον, ου, τὸ, Vectigal, Portorium, seu Portorium circumuectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλῦσαι αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Poll. quoque τέλους ὄνομα esse dicit, addens, non H solùm suo tempore communem vsum ita vsurpasse, sed Philippidem etiam in συνεκπλεούσῃ sua, ὅταν ἐξῇς παραγώγιον ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι. INDE Παραγωγιάζειν, Portorium exigere, Vectigal poscere. Polyb. ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, Desistere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii ius ipsis ademerunt. Et rursum, ἐπιβαλόντων τινῶν πλέοντας παραγωγιάζειν, Nauigantes vectigal poscere, seu vectigales habere.

Παράγωγος, t. 1, c. 81, a
Παραγωνίζειν, Angulosum esse, Angulum facere: vel Ad anguli figuram accedere. vt Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 16, scribit folia differre τοῖς σχήμασι. quædam enim esse περιφερῆ, rotunda, vt piri: quædam προμηκέστερα, oblongiora, vt mali: quædã εἰς ὀξὺ προήκοντα καὶ παραγωνίζοντα, vt smilacis. Vnde Plin. l. 16, c. 32, Circinata piro, mucronata malo, angulosa hederæ. Dicit autẽ Hederæ synecdochicῶς, quoniam smilax est species hederæ: respiciens simul & præcedentia Theophr. verba. Dixerat enim paulo ante, κιττοῦ τὰ φύλλα νέου μὲν ὄντος, esse ἐγγωνιώτερα· πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα: paulo antè γωνοειδῆ vocans quæ hic ἐγγωνιώτερα. Itaque lib. 3, cap. vltimo, vbi τῆς σμίλακος τὸ φύλλον dicitur esse κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον, reponendum videtur ἐγγώνιον: licet & apud Plin. lib. 16, cap. 35, smilax legatur folio hederaceo, paruo, non anguloso. præsertim quum cap. 23 eiusdem libri, hæc Theophrasti, lib. 1, cap. 16, τῆς δὲ λεύκης καὶ τοῦ καλουμένου κρότωνος τὰ φύλλα νέα μὲν, περιφερῆ, παλαιότερα δὲ γωνοειδῆ· τοῦ δὲ κιττοῦ ἀνάπαλιν, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, sic interpretetur, Populo albæ, vt crotoni, folia in iuuenta circinatæ rotunditatis sunt, vetustiora in angulos exeunt: è contrario hederæ angulosa rotundantur. Notandum porrò, quasdam Theophr. edit. in illo suprà citato loco perperam scriptum habere παραγονύζοντα pro παραγωνίζοντα, quod legitur in posteriore edit. Ald.
Παραδακρύω, t. 1, c. 908, d. Παράδειγμα, t. 1, c. 930, d
Παραδειγματίζω, ib. g
Παραδειγματικὸς, οῦ, ὁ, Exemplaris, Exemplis constans. vt παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα apud Hermog.
Παραδειγματισμὸς, οῦ, ὁ, Traductio, qua nimirum aliquis παραδειγματίζεται & exemplo statuitur cæteris.
Παραδειγματώδης, t. 1, c. 930, g
Παραδείκνυμι, ib. c. Παραδεικνύω, ib.
Παραδειπνέω, t. 1, c. 936, e
Παράδεισος, ου, ὁ, Hortus, Viridarium: seu Ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plantis. Quod enim Xenoph. dicit in Œcon. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύναι, id Cicero, Conseptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. Sic Plut. Sympos. 3, Ἀλεξάνδρου κελεύσαντος Ἑλληνικὰ δένδρα τοῖς ἐν Βαβυλῶνι παραδείσοις ἐμβαλεῖν Ἅρπαλον. Et in Artox. ἐπεὶ δὲ εἰς σταθμὸν κατέβη βασιλικὸν παραδείσους ἔχοντα θαυμαστοὺς καὶ κεκοσμημένους διαπρεπῶς ἐν τῷ πέριξ ἀδένδρῳ καὶ ψιλῷ χωρίῳ, κρύους ὄντος ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι, τὰ δένδρα κόπτοντας, μήτε πεύκης μήτε κυπαρίττου φειδομένους. Vbi indicat paradisos propriè fuisse agros clausos & exquisitis arboribus plantisque consitos ad delectationem principum. Clausi ii erant, & in ipsis alebantur feræ, quarum venatu se delectarent. vnde redditur etiã, Septum ferarum, Viuarium. Gell. lib. 2, c. 19, Viuaria quæ nunc dicuntur, septa quædam loca in quibus feræ viuæ pascuntur. Et mox, Viuaria autem quæ nunc vulgus dicit, sunt quos παραδείσους Græci appellant. Xen. Hellen. 4, παραδείσους μεστοὺς δένδρων καὶ θηρίων. Et aliquanto antè, καὶ θῆραι, αἱ μὲν, ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις, πάγκαλαι. Sic Pæd. 1, περιῳκοδομημένα θηρία τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ. Talis fuit etiã paradisus ille in quo Deus Adamum collocarat, & arboribus plantisque omnigenis consitus & refertus omne genus animantibus. Poll. dicit esse vocabulũ barbaricum à Græcis vsurpatum vt multa alia Persica.
Παραδέχομαι, t. 1, c. 958, f
Παραδηλόω, affertur pro Subindico, Repræsento.
Παραδιαζευγνύω, t. 1, c. 1396, a. Παραδιαζευκτικὸς, ib. b
Παραδιαιτᾶσθαι, Conuiuere alicui, Versari apud aliquem. Suidæ παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι.
Παραδιακονέω, t. 2, c. 343, f. Παραδιαστέλλω, t. 3, c. 1002, d
Παραδιαστολὴ, ib. Παραδιατριβαὶ, t. 3, c. 1337, f
Παραδιατρίβω, ib. Παραδίδωμι, t. 1, c. 998, c
Παραδιηγέομαι, οῦμαι, Obiter narro exponóque. Plutar. in

Vita Hom. συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσατο. Idem, A παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἁμαρτίας αὐτοῦ.

VNDE Παραδιήγησις, Narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib. 9, sub finem cap. 2, de figuris sententiarum, Inueni qui aggregent iis διασκευὰς, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγήσεις.

Παραδίκη, affertur pro Iniquitas: forsan ex Hes. apud quē legitur Παραδίκη, παρὰ τὸ δίκαιον. sed pro eo non dubito quin reponendum sit παρὰ δίκην, vt Suid. habet.

Παραδιοικεῖν, Perperam administrare, seu malé. Synes. in Andronicum, ὃς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς. B Et alibi, μὴ παραδιοικεῖν μηδ' ἀσχημονεῖν.

Παραδοκιμῶ, affertur pro εἰς δόξαν ὑπερβαίνω.

Παραδοξάζω, t.1, c.1038, a. Παραδοξολογέω, t.1, c.1035, g
Παραδοξολογία, ib. Παραδοξολόγος, ib.
Παράδοξον, ib. Παραδοξοποιέω, ib. h
Παραδοξοποιΐα, ib. Παραδοξοποιός, ib.
Παράδοξος, ib. f. Παραδόξως, t.1, c.1036, a
Παραδοσείω, in Παραδωσείω. Παραδόσιμος, t.1, c.998, h
Παράδοσις, ibid. f

Παραδοτέος, Tradendus: vel Prodendus. Thuc. παραδοτέα C αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι, Atheniensibus prodendi non sunt.

Παραδοχὴ, Acceptio, Receptio: Suid. in Εἰσβολή.

Παραδραθεῖν, t.1, c.912, b. Παραδράω, t.1, c.1049, c
Παραδρέμω, t.3, c.1663, b. Παραδρομὴ, ib. c
Παραδρομίδες, t.3, c.1664, f. Παραδρομίς, t.3, c.1663, e
Παράδρομος, ibid.
Παραδυναστεύω, t.1, c.1059, f. & 1800, h. ob.
Παραδύομαι, t.1, c.1064, e. Παράδυσις, ib. f
Παραδύω, ib. e. Παραδωσείω, t.1, c.998, h
Παραείδω, t.1, c.118, d. Παραερέθομαι, t.1, c.219, e
Παραζάω, t.1, c.1389, c. Παραζεύγνυμι, t.1, c.1396, g
Παραζευγνύω, ib. Παραζηλόω, t.1, c.1404, b
Παράζυγες, t.1, c.1396, g. Παραζώνη, t.1, c.1412, f
Παραζωνίδιον, ib. g. Παραζώνιον, ib. f
Παραζώννυμι, ib. Παραζωστρὶς, ib.
Παραθαλασσίδιος, t.1, c.1490, d
Παραθαλάσσιος, ib. Παραθαλαττίδιος, ib.
Παραθαλάττιος, ib. Παραθάλπω, t.1, c.1497, a
Παραθαρρύνω, t.1, c.1506, b. Παραθαρσύνω, ib.
Παραθέλομαι, t.1, c.1508, f. Παράθεμα, t.3, c.1507, b
Παραθερίζω, t.1, c.1549, f. Παραθερμαίνω, t.1, c.1548, a
Παράθερμος, t.1, c.1545, h. Παράθεσις, t.3, c.1507, c
Παραθέω, t.1, c.1550, g. Παραθεωρέω, t.1, c.1512, a
Παραθήγω, t.1, c.1553, g. Παραθήκη, t.3, c.1507, e

Παράθηξις, Exacutio, Incitatio, Instigatio.

Παραθίγω, t.1, c.1560, c

Παράθραυος dicitur ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδὸς, quæ & πάροδος, autore Poll. At Hes. innuit esse κώπην τινά.

Παραθραύω, quidam ex Statio interpr. Affrango. Suid. verò παραθραύοντες neutraliter ταλαιπωροῦντες, ἀδυνατοῦντες.

Παραθρέξας, Qui prætercurrit, in Epigr. à παρατρέχω.

Παραθριγκίζω, t.1, c.1590, e. Παραθρίζω, t.1, c.1549, h

Παραὶ, poetica ectasi pro παρὰ dicitur. Homer. παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Idem Iliad. β, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, iuxta Bœbeidem paludem seu Ad.

Παραιβασία, t.1, c.650, h

Παραιβάτης, ου, ὁ, poetica ectasi pro παραβάτης dicitur. Est autem παραβάτης Is qui præter aurigam currum conscendit & ex eo pugnat. Homer. Il. ψ, Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε, currus cōscenderunt propugnatores & aurigæ. G Nam & Porphyr. in Hom. quæst. annotat, τῶν ἐπὶ τοῖς ἅρμασι τοὺς μὲν μαχομένους, à poeta vocari παραβάτας: ἡνιόχους autem, τοὺς τὰς ἡνίας ἔχοντας. Et Dionys. Halicarn. in fine libri 7, certamina priscorum Latinorum cum Græcis comparans, ὅταν (inquit) τέλος αἱ τῶν ἵππων ἅμιλλαι λάβωσι, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι (οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραιβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποβάτας) τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Eodem modo Euripides hoc vocabulo vtitur, in Supplicibus, ποιμένες δ' ὄχων Τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης· H Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους, Παραιβάτας ἔστησαν ἐς μάχην δορός. Χ' οἱ μὲν σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δ' ἔστρεφον Πώλους ἐς ἀλκὴν αὖθις ἐς παραιβάτας. Apollonius simpliciter pro assessore aurigæ vsurpauit, fœminino genere,

A re, Argon. lib. 1, Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, πνάσσων Ἡνία· σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια. Plutarchus παραβάτου vocabulum aliter etiam vsurpat, ita nimirum appellans peditem qui equiti permistus, re ita ferente equitis vicem supplet: in Paulo Æmilio, pag. 475, de Perseo, ἧκον μὲν γὰρ αὐτῷ δεῦρο Βαστέρναι, μύριοι μὲν ἱππεῖς, μύριοι δὲ παραβάται. Hunc enim sensum esse eius loci, ex Liu. patet, qui de hac eadem re lib. 44, Veniebant (inquit) x millia equitum, par numerus peditum, & ipsorum iungentium cursum equis, & in vi- B cem prolapsorum equitum vacuos capientium equos. Sunt qui velites equestres nominari posse existiment, quòd ii equitatui immisceri solerent à Romanis.

Παραίβατον ἀτραπιτοῖο, A semita seu extra callem digressum. Oppian. Cyneg. lib. 1.

Παραιγιαλίτης, t.1, c.375, g

Παραιθέματα, Hesychio τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ, id est ἐπὶ τὸν καρπόν. Sed suspecta hæc.

Παραιθύσσω, t.1, c.151, f. Παραίνεσις, t.1, c.169, g
Παραινέτης, t.1, c.170, c. Παραινετικός, ib.
C Παραινετικῶς, ib. Παραινέω, t.1, c.169, d
Παραινίττομαι, t.1, c.172, f

Παραίνυται, Hesych. ὀλίγῳ ἀφαιρεῖται.

Παραιολίξαι, quidam dixit τὸ ἀπατῆσαι, ab αἰόλος significante Varius, Versutus: vel potius à vafra & dolosa Æolum gente. Eust. Vide Αἰολίζω in Αἴολος.

Παραίπαιμα, Hesychio παράκοπή, Deliratio seu Delirium: Ionicè vel poeticè pro παράπαισμα.

Παραιρέομαι, t.1, c.199, a. Παραίρεσις, ib. b
Παραιρέω, t.1, c.198, g. Παραίρημα, t.1, c.199, c
D Παραισθάνομαι, t.1, c.232, g. Παραίσιμος, t.1, c.228, a
Παραίσιος, t.1, c.226, h. Παραΐσσω, t.1, c.235, c
Παραιτέομαι, t.1, c.243, d. Παραίτησις, t.1, c.245, g
Παραιτητής, t.1, c.246, b. Παραιτητός, ib.
Παραίτιος, t.1, c.251, a. Παραιφάμενος, t.4, c.62, e
Παραιφασία, ib. f. & g. Παραίφασις, ib. f
Παραιφάσκω, t.4, c.66, c

Παραιφάσει, Hesychio πνάσσει, παρακινεῖ: necnon πηδᾷ.

Παραιφηλούμεθα, idem παραγόμεθα: sed suspectum.

Παραιωρέομαι, t.1, c.218, b. Παραιωρέω, ib.
Παραιώρημα, ib. d
E Παρακαθέζομαι, t.1, c.1082, b. & 1384, c
Παρακαθεκτικός, t.1, c.1348, c. Παρακάθημαι, t.1, c.1384, e
Παρακαθίζομαι & Παρακαθίζω, t.1, c.1091, b
Παρακαθίημι, t.1, c.1667, f. Παρακαθίστημι, t.1, c.1774, h
Παρακαίεται, t.2, c.181, b. Παρακαίριος, t.2, c.13, f
Παράκαιρος, t.2, c.12, f. Παρακαίρως, ib. g
Παρακαίω, t.2, c.181, b

Παρακαλέω, Euoco, &c. t.2, c.25, g. Παρακαλῶ, Hortor, &c. c.26, a. Παρακαλῶ, Oro, &c. ib. c. & t.1, c.1904, e. f. ob. Παρακαλοῦμαι, ibid. d

F Παρακάλυμμα, t.2, c.45, a. Παρακαλύπτομαι, t.2, c.44, f
Παρακαλύπτω, ibid.

Παρακανθίζω, Aliquantum spinosus seu aculeatus sum. Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 16, de foliorum differentiis, τὰ δὲ καὶ παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ πλαγίων: cuiusmodi esse dicit cùm aliorum tum τῆς πρίνου, τῆς βάτου καὶ παλιούρου. Reponendum enim ita esse pro παρακαθίζοντα, hæc sequentia ostendunt, ἀκανθώδες δὲ ἐκ τῶν ἄκρων καὶ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου. Sic Plin. lib. 16, cap. 24, Aculeata aquifolio & ilicum generi: G pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Alibi Theophr. ἐπακανθίζειν dicit, vt lib. 3, cap. 16, ὁ δὲ πρῖνος φύλλον ἔχει ἐπακανθίζον.

Παρακαταβάλλω, t.1, c.689, e. Παρακαταβολή, ib. g
Παρακαταθήκη, t.3, c.1503, f. Παρακαταθνήσκω, t.1, c.1570, e
Παρακατάκειμαι, t.2, c.167, e. Παρακατακλίνω, t.2, c.256, g
Παρακατακλίνομαι, t.2, c.257, c

Παρακαταλέγομαι, Cubo apud. vnde παρακατέλεκτο, quod Hes. exp. παρακατέκειτο. Idē poeticè παρκατέλεκτο infrá.

Παρακαταλογὴ ἐν ταῖς ᾠδαῖς ex Aristot. Probl. affertur pro H Immutatio & varietas in cantando. sed susp.

Παρακαταπήγνυμι, Depango iuxta, Defigo apud.

Παρακαταρτύομαι, t.1, c.575, g

Παρακατάστασις, affertur pro παρακαταβολή, Depositum.

Παρακατάσχεσις, t.1, c.1348, c. Παρακατατίθεμαι, t.3, c.1502, h

Παρακα-

Παρακατατίθημι,t.3,c.1502,h. Παρακαταχέομαι,t.4,c.617,d
Παρακατηκτικός, Ionicè pro παρακαθεκτικός, Tenax.
Παρακατέχω,t.1,c.1348,b
Παρακατηγόρημα, vox est dialectica. Scribit Ammonius, si quid ὀνόματος κατηγορηθὲν ἀπόφανσιν ποιεῖ, id à Stoicis nominari κατηγόρημα & σύμβαμα. vt Σωκράτης περιπατεῖ. at ἐλλιπῶς, appellari παρασύμβαμα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὂν οἷον παρακατηγόρημα. vt, Σωκράτει μεταμέλει.
Παρακατάθετο,t.3,c.1503,e. Παρακατοικίζω,t.2,c.1236,c
Παρακατορύττω,t.2,c.1482,e
Παρακαττύω, Assuo vel Consuo. Item Paro. vt apud Aristoph. in Pluto, Ἡμῶν δ' ἕκαστος σιβύδα παρεκάττυεν, schol. exp. ηὐτρέπιζε, Parabat.
Παρακαυλίζω,t.2,c.95,d
Παράκειμαι, Adiaceo,&c. t.2,c.167,f. Παρακεῖσθαι, Accubare,&c.ib.h. Παράκειμαι, Apponor,&c.c.168,b
Παρακεκινηκώς,t.2,c.218,f. Παρακελεύομαι,t.2,c.115,g
Παρακέλευσις,t.2,c.116,d. Παρακέλευσμα,ib.c
Παρακελευσμός,ib. Παρακελευστικῶς,ib.e
Παρακελευστός,ib.d. Παρακελεύω,ib.c
Παρακελητίζω,t.2,c.110,e. Παρακεντέω,t.2,c.120,f
Παρακέντησις,ib. Παρακερδαίνω,t.2,c.146,b
Παρακερκίδες, περόναι & σπείλιγγες, dicuntur τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον, μικρὰ ὀστάρια, teste Poll. Parua illa ossa quæ ab vtroq; latere τῆς κερκίδος sunt. hoc est, ossis maioris quo crus sustinetur.
Παρακινδύνευσις,t.2,c.213,e. Παρακινδυνευτικῶς,ib.
Παρακινδυνεύω,t.2,c.212,h
Παρακινέω, Perperam moueo,&c.t.2,c.218,f. Παρακινῶ, Peruerto,&c.c.219,a.
Παρακίνημα,ib. Παρακινητικός,ib.
Παρακινητικῶς,ib. Παρακιρνάω, Admisceo.
Παρακλαυσίθυρον carmē dicebatur quod amasii tātummō flentes ad amasiarum fores canebat. seu flebile carmē quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plut. Erotico. ἐπὶ θύρας ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον, αἰαδεῖν τὰ εἰκόνια.
Παρακλείω, affertur pro Includo: necnon pro Excludo.
Παρακλέπτω,t.2,c.239,e. Παράκληρος,t.2,c.247,a
Παράκλησις,t.2,c.26,e. Παρακλήτης,t.2,c.27,a
Παρακλητικός,ib. Παράκλητος,t.2,c.26,g
Παρακλήτωρ,t.2,c.27,a. Παρακλιδόν,t.2,c.257,g
Παρακλίντωρ,ib.f. Παρακλίνω,ib.c. Παρακλίτης,ibid.g
Παράκλυτος, Infamis, Famosus: oppos. τῷ κλυτός.
Παρακλύω, παρακούω, Non audio, Non pareo: in Epigr. cum genitiuo.
Παρακμάζω,t.1,c.276,f. Παράκμασις,t.1,c.277,c
Παρακμαστικός,ib. Παρακμή,t.1,c.276,d
Παρακνήμιον,t.2,c.285,f. Παρακνίζω,t.2,c.280,a
Παρακοᾶν, Desipere, Delirare: παρανοεῖν, παραφρονεῖν. nā κοᾶν & κοεῖν dicitur τὸ νοεῖν. Suid.& Hes.
Παρακοή,t.1,c.292,d. Παρακοιμάομαι,ib.a
Παρακοίμησις,ib. Παρακοιμητής,ib.
Παρακοιτέω,t.2,c.293,d. Παρακοίτης,ib.c
Παρακοιτία,ib.d. Παράκοιτις,ib.c
Παράκοιτος,ib.d. Παρακομάω,t.2,c.308,b
Παράκομμα,ib. Παρακομματικός,ib.c
Παρακολουθέω,t.1,c.281,g
Παρακολούθησις,εως,ἡ, Sequela. Gell. libro 6, cap.1, Non per naturam, sed per sequelas quasdam necessarias facta dicit: quod ipse appellat παρακολούθησιν: de Chrysippo. cap. sequ. Consequentias vocat has Sequelas.
Παρακομιδή,t.2,c.325,h. Παρακομίζομαι,ib.f
Παρακομίζω,ib.& t.3,c.207,e.ob.
Παρακόμοις vocabant comici τοὺς κομῶντας, autore Polluce, hoc est Comantes, Comatos, seu Comatulos.
Παρακονάω,t.1,c.271,e. Παρακοπή,t.2,c.356,e
Παρακοπικός,ibid.g
Παρακόπτω, Perperam cudo,t.2,c.355,e. Παρακόπτω, Fraudo,&c.ib.g. Παρακόπτω, neutral,&c.c.356,a
Παρακορέω,t.2,c.372,e
Παρακόσμως, Indecorè, Indecenter. Ioseph. μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταφέρεται, καὶ γυμνωμένος παρακόσμως ἔκειτο.
Παρακουόμενος,t.1,c.291,e
Παράκουσις, apud Hes. ἀπάτη: quod potius παράκρουσις.
Παράκουσμα,t.1,c.292,c. Παρακούω,t.1,c.290,g

A Παρακρατέω, affertur pro Contineo, Retineo, Firmor.
Παρακρεμάννυμι,t.2,c.420,e. Παρακρεμαννύω,ib.
Παρακρεμάω,ib. Παράκρημνος,t.2,c.421,f
Παράκρης, Suidæ ὀλίγον. Παρακρίνω,t.2,c.436,d
Παρακρόασις,εως,ἡ, Inobedientia, Contumacia: ἀπείθεια. Ioseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει. A T Παρακροατὴς ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt,& falsò defert. Ita vt παρακροᾶσθαι, synonymum verbi παρακούειν, sit & Perperā audire, Malè auribus percipere, seu sinistrè: & Non audire, Non obedire.
B
Παρακροκίζω,t.2,c.444,e. Παρακροτέω,t.2,c.457,g
Παράκρουσις,t.2,c.451,e. Παρακρουσιχοίνικες,ib.h
Παρακρουστικός,ib.g. Παράκρουστος,ib.
Παρακρούω, Repello,&c.t.2,c.450,e. Παρακρούομαι,ibid.
Παρακρούω, Decipio,&c.ibid.g
Παρακταῖος, Littoralis, vt παράκτιος, in Epigr.
Παρακτάομαι,t.2,c.470,d. Παράκτης,t.1,c.81,f
Παρακτίδιος,t.1,c.96,d. Παρακτικός,t.1,c.81,f.
Παράκτιος,t.1,c.96,d
C Παρακτῶσαι, pro Introducere affertur ex Herodoto.
Παρακυνάγχη,t.1,c.57,e. Παρακύπτω,t.2,c.507,h
Παράκυψις,t.2,c.508,e
Παρακωμῳδεῖν, Obiter perstringere & taxare: seu Aliquomodo taxare & perstringere, idq; comico more. Basil. in epist. ad Diodor. Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λόγου ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρόσωπα. Ita enim accipiendum esse, sequētia hæc verba docēt, Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἰταμὸν διαβάλλων· Ἱππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν
D καὶ ὑπέρογκον.
Παράκωφος, Aliquantum surdus, Surdaster. at apud Athen. lib.10, Οὐ μήν τοι παράκωφον ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, pro Quod ægrè & penè surda aure audiatur.
Παρακωχή, apud Thucyd. pro παροχή, vt ἀνακωχή pro ἀνοχή, itémque διακωχή & κατακωχή. Suid.
Παραλαλέω,t.2,c.550,e. Παραλαμβάνω,t.2,c.578,c
Παραλάμπω,t.2,c.590 e. Παράλαμψις,ib.
Παραλανθάνω,t.2,c.699,e. Παραλέγομαι,t.2,c.611,f
Παραλέγω,ib. Παραλείπω,t.2,c.671,a
Παραλειτής, in Παραλίτης. Παραλείφω,t.1,c.318,e
E Παράλειψις,t.2,c.671,b. Παραλελυμένος,t.2,c.758,d
Παραλέχομαι, affertur pro Cubo apud, Concumbo: deduciturque inde aor.1 παρελέξατο. Sed id à παραλέγομαι potius deriuandum est, cum Eust.
Παραλήγω,t.2,c.692,g. Παραληρέω,t.2,c.702,c
Παράληρος,ib.a. Παράληψις,t.2,c.578,h
Παραλία,t.1,c.370,b. Παραλία,t.1,c.369,g
Παραλιθάζω,t.2,c.709,e. Παράλιμνος,t.2,c.704,c
Παραλιμπάνω, Prætermitto: idem quod παραλείπω.
F Παράλιος,t.1,c.369,f. Est & παράλιος τιθύμαλος, Paralius tithymalus, sic dictus quoniā φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, quoniā prouenit in locis mari vicinis, teste Dioscor. lib.4, cap.165. Alio nomine τιθυμαλὶς dicitur & μήκων, teste eodē, necnō Plinio. Meminit & Theophr. Hist. plant. lib.9, cap.2.
Παραλίσκω, Capio: vnde infrà παραλοῦς.
Παραλιτέω, Offendo, Pecco seu delinquo in. Ex Apollon. Rhod. παρήλιτες τοὺς θεούς, Deos offendisti: lib.2 Argon. Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι.
G Παραλίτης, Hesychio ὁ ἀπὸ τῆς παράλου, quæ erat nauis sacra. Itidem Poll. dicit nautarum quosdam fuisse παράλους siue παραλίτας, quosdam Σαλαμινίους, dictos nimirū à paralo & Salaminia nauibus. sed perperam apud eum scriptum est παραλεῖται.
Παραλλαγή,t.1,c.356,f. Παράλλαγμα,ib.
Παράλλακτος, Mutabilis. Παραλλάξ,t.1,c.356,g
Παράλλαξις,ib.f. Παραλλάττομαι,ib.e
Παραλλάττω,t.1,c.355,g. Παραλληλία,t.1,c.364,f
Παραλληλίζω,ib.g. Παραλληλισμός,ib.
Παραλληλόγραμμον,ib.e. Παράλληλος,t.1,c.363,e
H Παραλλήλως,t.1,c.364,d. Παραλογία,t.2,c.638,f
Παραλογίζομαι,t.2,c.649,d. Παραλογισμός,ib.f
Παραλογιστής,ib. Παραλογιστικός,ib.g. Παραλογιστός,ib.
Παράλογον,τὸ, substant.t.2,c.638,c
Παράλογος,t.2,c.637,h. Παραλόγως,t.2,c.638,e

Παραπόμπια,t.3,c.201,a. Παραπομπὴ,t.3,c.207,a
Παραπομπὸς,ibid.c
Παραπόντιον σῆμα,in Epigr. Ad mare situm seu positum.
Παραπορεύομαι,t.3,c.183,a
Παραποτάμιος,Qui ad fluuiū est,Ad fluuiū situs. vt παραποταμίη πόλις apud Herodot. παραποταμία ὄχθη exponitur Fluminea ripa. Homines παραποτάμιοι dicuntur Flumē accolētes,Fluminis accolæ,Amnicolæ Ouidio.
Παραπράσσω,t.3,c.535,b. Παραπράττω,ib.
Παραπρεσβεία,t.3,c.544,f. Παραπρεσβεύομαι,ib.d
Παραπρεσβεύω,ib. Παραπρήσσω,t.3,c.535,c
Παράπρισμα,t.3,c.554,f Παραπρίω,ib.
Παραπρονοῆσαι,Hesych. ἐνθυμηθῆναι,νοῆσαι,Cogitare.
Παραπταίω,t.3,c.582,f
Παραπτῆναι,Præteruolare:à παρίπτημι.
Παράπτομαι,Obiter & in transcursu tango. Item Perperam tango quū tangendū non sit,Aberrante manu attingo. In Hippiatr. πρόσκαυσον,φυλασσόμενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Exponitur etiam Demulcendo decipio.
Παράπτωμα,t.3,c.319,g. Παράπτωσις,ib.h
Παράπυξος ἢ ἀμφίκολλος κλίνη, legitur apud Poll.lib.10, ex Cratino:cui subiungit ex Platone comico,κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην. vt inde cōiicere sit παράπυξον κλίνην esse vel eandem ac τὴν πυξίνην,Buxeā, vel Buxeæ assimilē.
Παραπωμάζω,t.3,c.646,d
Παράρητος, ex Cyrillo affertur pro Cui supplicatur:ab ἀράομαι.
Παραρθρέω,t.1,c.568,f. Παράρθρημα,ib.
Παράρθρησις,ib.g
Παραρειγόω,ῶ,Rigeo,seu Aliquantum rigeo:in Epigr.
Παραριθμέω,ῶ,pro Adnumero,ex Epist.Phalar.
Παραρείπτω,Abiicio,Proiicio:in Epigr.
Παράρος,t.1,c.565,a. Παραρραγεὶς,t.1,c.527,g
Παραρράπτω,t.3,c.669,f. Παραρρέω,t.3,c.690,b
Παραρρήγνυμι,vel Παραρρηγνύω,t.1,c.527,g
Παράρρητος,Qui verbis flecti potest:παραπειστός.Hom.Il.ι, de priscis heroibus,ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι,Δωρητοί τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι, muneribus verbisq; flecti poterant. Item Adhortatorius,Monitorius. παραινετικὸς,vt exponitur in hoc loco Hom. Il.ν, Ἔκπαγλον μήχανος ἐσσὶ παραρρητοῖσι πιθέσθαι. Suid.id exponit παρηγορικοῖς λόγοις,παραμυθήμασιν,ὑποθήκαις: item συμβούλοις.vt & Hesych.
Παραρρίπτω,seu Παραρριπτῶ,Abiicio,Reiicio.
Παραρρυῆναι,Præterfluxisse vel Præterfluere & elabi.vnde Παραρρυεὶς,Qui præterfluxit,Præterlapsus.Greg.Vide & παραρρέω,t.3,c.690,b. Infrà παραρυόμενος vnico ρ.
Παραρρύματα,Suidæ sunt δέρρεις,σκεπάσματα, Pelles,Tegumenta.Hesych.vnico ρ habet Παραρύματα,exponēs itidem δέρρεις. Idem scribit Sophoclēm in Polyxena dixisse παράρυμα ποδὸς,tanquam κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος.His addit, quosdam παράρυμα exponere σχοινίον ἐν ταῖς ναυσὶν,funem in nauibus: alios ὑπόδημα,Calceamentum. Quidam interpr. Funis tractorius quo nauis adducitur remulco.
Παραρτάω,t.1,c.572,c. Παραρτέομαι,t.1,c.576,a
Παράρτημα,t.1,c.572,c
Παραρτίζεσθαι,Hesychio παρασκευάζεσθαι, Apparari.
Παραρτύω,t.1,c.575,g
Παράρυμα,vide paulo antè in Παραρρύματα.
Παραρυμὶς,Hesychio τὸ παρὰ τὸν ῥυμόν.
Παραρυόμενον, idem affert pro παραπεσόμενον,παραρυέν: & παραρυὴς pro παραπεσής.
Παρασάγγας,siue Παρασάγγης,ου,ὁ,Parasanga:apud Persas est μέτρον ὁδοῦ τριάκοντα σταδίους ἔχον, autore Hesych. quemadmodū Herodoto quoque ὁ παρασάγγης δύναται τριήκοντα στάδια,lib.2, p.57,& lib.5,p.193, vbi etiam dicit τρεῖς σταθμοὺς conficere παρασάγγας πεντεκαίδεκα καὶ ἥμισυ. Sic idem Herodot.lib.6,p.219,τὰς χώρας σφέων μετρήσας κατὰ παρασάγγας, τοὺς καλέουσι οἱ Πέρσαι τὰ τριήκοντα στάδια. Rectè itaque Philelphus apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν vertit Distare sexaginta stadia. Prouerb. Athen. lib.3, πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμόντες. Plin.lib.6, c.26, scribit Persas schœnos & parasangas alios alia mensura determinare,vnde apud autores esse diuersitatem.
Παρασαλεύω,t.3,c.740,d. Παρασαρόω,ῶ,Verro.

A Παρασάττω,Refercio. Παράσειρος,t.3,c.754,f
Παρασείω,t.3,c.758,b. Παράσημα,t.3,c.774,d
Παρασημαίνω,ib.b. Παρασημειόω,t.3,c.770,a
Παρασημείωσις,ib. Παρασημειωτέον,ib.
Παράσημον,τὸ,subst.t.3,c.766,d
Παράσημος,Perperam signatus,&c.t.3,c.766, a. Παράσημος,Insignis,&c.ib.c. Παρασήμως,ib.f
Παράσιμοι,t.3,c.238,f. Παρασιτέω,t.3,c.794,a
Παρασιτικὸς,t.3,c.793,h. Παράσιτον,ib.
Παράσιτος,subst.ib.c. Παράσιτος,adiect.ib.g
B Παρασιωπάω,t.3,c.798,e. Παρασιώπησις,ib.f
Παρασκαίρω,t.3,c.802,g. Παρασκευάζομαι,t.3,c.847,d
Παρασκευάζω,t.3,c.846,b. Παρασκεύασμα,t.3,c.847,g
Παρασκευαστικὸς,ib. Παρασκευὴ,ib.
Παρασκηνάω,t.3,c.855, f. Παρασκηνέω,ib.
Παρασκήνια,τὰ,t.3,c.854,b. Παρασκήνιον verò Poll. dictū fuisse scribit ὁπότε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ.
Παρασκηνόω,t.3,c.856,h. Παρασκήπτω,t.3,c.863,d
Παρασκιρτάω,t.3,c.874,g. Παρασκώπτω,t.3,c.888,g
C Παρασοβέω,t.3,c.894,b. Παρασοφίζομαι,t.3,c.905,f
Παρασπαδὸς,t.3 c.922,e. Παρασπάω,ib.c
Παρασπείρω,t.3,c.937,a. Παρασπίζω,t.1,c.591,e
Παρασπιστὴς,ib. Παρασπονδέω,t.3,c.940,f
Παρασπόνδημα,ib.g. Παρασπόνδησις,ib.
Παράσπονδος,ib.e. Παρασπόνδως,ib.f
Παρασταδὸν,t.1,c.1783,a. Παρασταθμίδες,t.1,c.1741,c
Παρασταθμίζω,ib.g. Παραστὰς,t.1,c.1782,e
Παράστασις,t.1,c.1780,a. Παραστατέω,t.1,c.1781,f
Παραστάτης,t.1,c.1780,e. Παραστατικὸς,t.1,c.1781,f
Παραστατικῶς,t.1,c.1782,b. Παραστάτις,t.1,c.1781,e
D Παρασταυρόω,t.1,c.1805,d. Παραστίζω,t.3,c.981,h
Παραστέλλω,t.3,c.1006,b. Παράστημα,t.1,c.1783,a
Παράστησις pro παράστασις poni dicitur,quod est Alacritas, προθυμία. afferturque ex Polyb. τῇ δὲ μητρὶ τοῦ πράγματος ἄφνω προσπεσόντος,περιχαρὴς οὖσα πρὸς τὰς θύρας ἀπήντα,καὶ μετὰ παραστήσεως ἠσπάζετο, Alacriter salutabat: vel Cum fiducia. Ita quidam:ego locum habeo suspectū.
Παραστίζω,t.3,c.1035, g. Παραστιχίδιον,t.3,c.983,g
Παραστιχὶς,ib. Παραστορέω,t.3,c.1057,h
Παράστραβος,t.1,c.1919,e
E Παραστρατηγέω,t.3,c.1070,h. Alia signif. vide in Ὀξυπαθής.
Παραστρατοπεδεύω,t.3,c.1065,f
Παραστρέφω,t.3,c.1098,f
Παρασυρφάω,t.3,c.1086,g. Παρασύρω,t.3,c.1117,e
Παρασυγγραφέω,t.1,c.876,f. Παρασύμβαμα,t.1,c.651,f
Παρασύμπτωμα & σύμπτωμα ita differunt vt σύμβαμα & παρασύμβαμα,κατηγόρημα & παρακατηγόρημα. Synonyma autem sunt σύμβαμα & σύμπτωμα, παρασύμβαμα & παρασύμπτωμα. quæ sic declarat Chrysippus Stoicus apud Luc. in Vit. auct. ἢν ἀνήρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
F χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δήπου σύμβαμα τὴν χωλείαν· τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν. vt παρασύμβαμα & παρασύμπτωμα sit id quod accidit præter τὸ σύμβαμα, quasi Secundarium accidens,seu Id quod accidens comitatur.
Παρασυνάγχη,t.1,c.57,e
Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto: apud Hermog. Vel Connecto præter aliud. Vnde Συναπτικὸς σύνδεσμος apud gramm. quod exponitur Subcontinuatiua con-
G iunctio.
Παρασύνθεσις,t.1,c.1673,f. Παρασύνθετος,t.3,c.1515,f
Παράσυρα, & Χηραμοὶ, quidam vocant τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας, Cauitates quæ ab vtraque linguæ parte sunt,autore Poll. At pro παράσυροι ἵπποι apud eū reponendum παράσειροι, vt vel sequentia docent. quum enim dixisset παρηόρους & παρασύρους ἵππους nominari τοὺς ἑκατέρωθεν, subiūgit,eosdem σειραφόρους & σειραίους nominari:nimirum παρὰ τὴν σειράν.
Παρασύρω,t.3,c.1143,d. Παρασφαγὶς,t.3,c.1157,d
H Παρασφαλὴς,t.3,c.1176,e. Παρασφαλίζω,t.3,c.1175,a
Παρασφάλλω,t.3,c.1176,d. Παρασφίγγω,t.3,c.1183,e
Παρασφραγίζω,t.3,c.1188,a. Παρασχάζω,t.3,c.1195,a
Παρασχεδιάζω,t.1,c.1366,g. Παρασχεδὸν,t.1,c.1365,f
Παρασχέθω,ibid.d
Παρασχέμεν,Ionicè pro παρασχεῖν,à παρέχω. Hom. in Il.

Παραγγελματίζω,t.1,c.1330,b. Παραγίζω,t.3,c.1198,f
Παραχόν,t.1,c.1350,c. Παράταξις,t.3,c.1266,c
Παρατασσω,t.3,c.1247,c. Παράτασις,t.3,c.1296,g
Παρατάσσω,t.3,c.1265,h. Παρατατικός,t.3,c.1296,g
Παρατατικῶς,t.3,c.1297,a. Παρατείνω,t.3,c.1265,d
Παρατείνω,t.3,c.1295,d. Παρατειχίζω,t.3,c.1361,f
Παρατείχισμα,ibid.
Παρατεκταίνω,q.d. Adfabrico, Admachinor. vt apud Homer.Od.ξ. Ἀλλά κε καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος παρατεκτήναιο, pro παρατεχνήσαιο παρὰ τὴν ἀλήθειαν, commentus fueris & affinxeris rei veritati.
Παρατέλευτος,t.3,c.1388,e. Παρατελωνέω,t.3,c.1386,h
Παρατέμνω,t.3,c.1403,b. Παρατεταγμένως,t.3,c.1266,c
Παρατηρέω,t.3,c.1464,f. Παρατήρημα,ib.h
Παρατήρησις,ib. Παρατηρητικός,t.3,c.1465,a
Παρατίθεμαι,t.3,c.1506,a. Παρατίθημι,t.3,c.1505,d
Παρατίλλω,t.3,c.1541,b. Παρατιλμός,ib.c
Παρατιλτειά,ibid.d
Παράτιτλα,in Pandect.Lemmata & summulæ cuiq; titulo appositæ.Imp.De concept.Dig. Sed sufficiat per indices tantummodo & titulorum subtilitatem,quæ παράτιτλα nuncupantur,quædam admonitoria eius facere, nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo.
Παρατολμάω,t.3,c.1586,c. Παράτολμος,t.3,c.1583,h
Παράτονος,t.3,c.1297,d. Παράτοπος,t.3,c.1595,e
Παρατοσοῦτον quidam coniunctim scribũt pro παρὰ τοσοῦτον,quod est In tantum, Vsqueadeo. Greg. παρὰ τοσοῦτον ἠπλώμενοι τῶν Χριστιανῶν. Thuc.παρατοσοῦτον ἦλθον κινδύνου, Eò periculi venerunt.At ex Luc.παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν,pro Tantum abfuit vt effugeret.
Παραβραγῳδέω,t.3,c.1353,e. Παραβραγῳδός,ib.f
Παρατρέπω,t.3,c.1650,c. Παρατρεπτός,t.3,c.1650,a
Παρατρέχω,t.3,c.1662,h. Παρατρέω,t.3,c.1671,e
Παρατριβή,t.3,c.1341,a. Παρατρίβω,t.3,c.1340,e
Παράτριμμα,ib.h. Παράτριψις,t.3,c.1341,a
Παρατροπιών,t.3,c.1620,a. Παρατροπή,t.3,c.1630,g
Παράτροπος,t.3,c.1631,a
Παρατροχάζω,t.3,c.1656,d.& 1663,c
Παράτρυγα,t.3,c.1669,a. Παρατρύζω,t.3,c.1675,h
Παρατρυφάω,Suid.cũ datiuo cõstrui annotat,sed nõ exp.
Παρατρώγω,t.3,c.1346,f
Παρατρωπάω,t.3,c.1610,a.& 1630,e
Παρατυγχάνω,t.3,c.1447,g. Παράτυπος,t.3,c.1692,c
Παρατυπόω,t.3,c.1694,d. Παρατυπωτικῶς,ib.
Παρατυχόν,t.3,c.1448,c. Παραύγαιοι,t.1,c.609,g
Παραυγάζω,Repræsento,seu Imaginẽ repræsento, παρεμφαίνω.Dionys.De situ orb.Προσφρηνής, κρειοῦ παραυγάζουσα κάρηνον, Τουνεκά μιν καὶ κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον.
Παραυδάω,t.1,c.612,c. Παραυλίζομαι,t.1,c.627,e
Παραύλια,Hesychio τὰ παρὰ τὴν αὐλήν:aliis Vestibula.
Παραυλος,t.1,c.621,d. Παραυξάνω,t.1,c.1377,b
Παραύξησις,ib. Παραύξω,ib. Παραυτά,t.1,c.604,e.& 605,g
Παραυτίκα,t.1,c.605,f. Παραυτόθεν,t.1,c.604,h
Παραυτόφι,poeticè pro παρ' αὐτοῦ,Apud ipsum.Hesych.
Παραυχενίζω,t.1,c.608,e. Παραυχένιος,ib.b
Παραφαγεῖν,Comedere,Circũrodere:vel Adedere, Arrodere.Metaph.Diog.Laert.in Aristippo Cyrenaico, ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν ὡς θρυπτόμενον,rosit carpsitq;.Sic Terẽt. Eun. At ego pro isthoc hunc comedendũ & deridendũ vobis propino.Horat.in epist.ad Loll. Dẽte Theonino quum circũroditur.Et Serm.lib.1,sat.4,— absentẽ qui rodit amicum. Cic.In conuiuiis rodunt, in circulis vellicant.Itidem & παρατρώγειν vsurpatur.
Παραφαίνω,t.4,c.31,d. Παραφαίρεσις,Ademptio.
Παραφάσαι,Hippocrati est παρὰ ψαῦσαι μετὰ καθέσεως:vt Ἐσαφάσαι, τὸ εἰς βαλόντα τὴν χεῖρα ἀψαύσαι.vnde & τοῖς κρυπτοῖς τόποις τοῖς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, NOMINANT Παραφάσας.Ita Galen.in Lex.Hippocr. subiungens paulo pòst,hæc δασέως legẽda esse,nõ autẽ ψιλῶς vt ἀλλοφάσσειν.nã ἐγκεῖσθαι istis vocabulum τῆς ἀφῆς.Nõ malè igitur scriberetur Παραφάσαι,Παράφασις,Ἐνάφασαι.nã & in medio spiritus discriminis causa poni solitos fuisse,ex Eustath.discimus.
Παράφασις,εως,ἡ,Adhortatio, Admonitio,Suasio:à παράφημι quod Hes.exp.παραινῶ,συμβουλεύω. Itẽ Dolosa persuasio,Deceptio quæ fit persuadẽdo.pro quo infrà πάρ-
A φασις,poeticè.At Παράφασις,vide in Παραφάσαι præced.
Παραφάσκω,t.4,c.66,c. Παραφάσω,t.4,c.61,h
Παράφαυλον,t.3,c.45,c. Παραφαῦλον,ib.d
Παραφάω, Admota manu tãgo,Cõtrecto.vide παραφάσαι.
Παράφερνα bona apud iurisconsultos dicũtur τὰ ἐξωπροίκια,vt Hes.exponit,hoc est Quæ spõsa præter profectitiã dotem secũ fert,seu præter dotẽ à parẽtibus pactã. vt sunt dotalia dona, quæque præter dotẽ largiuntur vel parẽtes vel propinqui.vt Scipio Africanus Allucio Hispano principi præter sponsam cũ dote donauit etiã
B τὰ λύτρα à parentibus accepta:Super dotẽ(inquiẽs)quã accepturus à socero es, hæc tibi à me dotalia dona accedant.aurúmq; tollere ac sibi habere iussit. Cic. Philipp.11,His,quasi præter dotẽ quã in ciuilibus malis acceperũt,agrum Campanũ est largitus Antonius. Vlp. etiã l.9,De iur.dot. Dotis autẽ causa (inquit) accipere debemus ea quæ in dotẽ dantur. Cæterùm si res dẽtur in ea quæ Græci παράφερνα dicunt,quæque Galli peculiũ appellant, videamus an statim efficiantur mariti. Vide & Ἐπιμείλια.
C Παραφέρομαι,t.4,c.111,c. Παραφέρω,t.4,c.110,e
Παράφημι,t.4,c.61,d. Παραφῆναι,in Παραφαίνω.
Παραφθάνω,t.4,c.135,f. Παραφθέγγομαι,t.4,c.138,d
Παραφθεγκτικεία,ib.f. Παράφθεγμα,ib.e
Παραφθείρω,t.4,c.143,a. Παραφθορά,ib.b
Παραφίημι, Transmitto,vel Dimitto. Aristot.Ethic.8,τὰ μὲν οὖν φυσικὰ τῶν ἀπορημάτων παραφείσθω· οὐ γὰρ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως.
Παραφίμωσις,t.4,c.161,b. Παραφορά,t.4,c.111,e
Παραφορέω,t.4,c.112,b. Παράφορον,t.3,c.1118,a,ob.
D Παράφορος,t.4,c.111,f.& 112,a. Παραφορίτης,t.4,c.112,a
Παραφορτίζομαι,t.4,c.127,c. Παραφόρως,t.4,c.111,h
Παράφραγμα,in Παραφράττω. Παραφράζω,t.4,c.70,f
Παράφρασις,t.4,c.71,a. Παραφραστής,ib.
Παραφράττω, Obsepio,Obstruo.Herodian.l.4,παραφράττοντες πάσας εἰσόδους εἴ τινες ἦσαν λανθάνουσαι. Sic lib.8, πανταχόθεν γὰρ τῆς Ἰταλίας ὁδοὺς παραφράξαντες ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι τειχῶν τε ἐγέρσεσι καὶ πυλίδων ἀσκήσεσι. Idem pass.voce & signif.lib.3,ὅσα καὶ αὐτὸ πάμπαν παραπέφρακτο ὑπὸ τοῦ Νίγρου,à Nigro obstructum erat. VERBALE Παράφραγμα significat Sepimentum muro aliove munimẽto
E additũ seu circundatum. Thuc.lib.4.p.158, ἀπὸ τῆς μηχανῆς πῦρ ἐνῆσαν διεσσοῦντο ἐς τὰ ξύλινα παραφράγματα.
Παραφρίζειν,Spumare.Nicand. Alexipharm. Θηγεῖ λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει τε χαλινοῖς: vt & Virg.Spumantis apri.
Παραφρονέω,t.4,c.215,h. Παραφρόνησις,t.4,c.216,b
Παραφρονία,ib.
Παραφρόνιμος,t.4,c.214,f.& 216,b
Παραφροσύνη,t.4,c.201,e
Παραφρυκτωρεύομαι,t.4,c.228,c
Παραφρυκτωρῶ,ib. Παράφρων,t.4,c.201,e
F Παραφυάς,t.4,c.290,e. Παραφυλακή,t.4,c.240,g
Παραφυλακτήρ,ib. Παραφυλακτωρεύομαι,ib.
Παραφυλάσσω,ib.c. Παραφυλάττω,ib.
Παραφύομαι,t.4,c.290,c. Παράφυσις,ib.f
Παραφυτά,ib.h. Παραφυτεύω,t.4,c.298,f
Παράφυτος,t.4,c.290,g. Παραφύω,ib.b
Παραφωνέω,affertur pro Acclamo: & Παραφώνησις pro Acclamatio. At Παραφωνία pro Vocis absurditas.
Παραχαλάω,t.4,c.368,g. Παραχαλκεύω,Cudo.ex Aphth.
Παραχάραγμα,t.4,c.397,a. Παραχαράκτης,t.4,c.396,h
G Παραχαράττω,ib.f. Παραχειμάζω,t.4,c.490,d
Παραχειμασία,ib. Παραχέω,t.4,c.476,d
Παραχορδέω,t.4,c.566,b. Παραχορδίζω,t.4,c.565,h
Παράχορδος,t.4,c.566,b. Παραχορηγέω,t.4,c.573,a
Παραχορήγημα,ib.b. Παραχράομαι,t.4,c.617,e
Παράχρημα,t.4,c.605,d. Παράχρησις,t.4,c.617,f
Παραχρόω,t.4,c.635,d. Παραχρωννύω,ib.
Παράχρωσις,ib.e. Παραχύτης,t.4,c.501,d
Παραχύω,ib. Παραχωρέομαι,t.4,c.677,a
H Παραχωρέω,t.4,c.676,c. Παραχώρημα,t.4,c.677,a
Παραχώρησις,ib. Παραψαλίζω,t.4,c.698,d
Παράψαλσις,ib. Παραψάλλω,t.4,c.697,d
Παραψαύω,t.4,c.693,f. Παραψεύδομαι,t.4,c.716,a
Παραψηφισὸν ἡ κεκαρμένον, apud Poll. inter personas comicas.fuisse autẽ dicit discriminato capillo, subsimũ,

feruisse meretricibus, succinctum tunica coccina. Sed A
suspectum id vocabulum videri queat.

Παραψήχω, t.4, c.689, h. Παραψυχή, t.4, c.743, h
Παραψώχω, ib. g. Παρβολάδην, t.1, c.693, h
Παρδακὸς, οῦ, ὁ, Humidus, Humectus, Vuidus. δίυγρος. Aristoph. Pace, Οὐδὲ τυντλάζειν. (f. οἷόν τ' ἐστὶ τήμερον) ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, quoniā agellus vuidus est, hodie glebas frangere non licet. Archiloch. etiā & Simonides ita hoc vocabulum vsurparunt, vt tradit schol. Apud Hes. paroxytonως παρδάκων scriptū est, à proparoxytono πάρδακος, expositum itidem δίυγρον. Infrà πορδακόν. B

Παρδαλέη, Παρδάλειος, Παρδαλιαγχὲς, Παρδάλιον, Παρδαλις, vide in Πάρδος.

Παρδαλος, ου, ὁ, Pardalus: auis cinerei coloris, de qua Aristot. Hist. anim. lib.9, cap.23. Est & nomen propr. viri.
Παρδαλωτὸς, vide in Πάρδος, vnà cum Παρδίαι.
Πάρδιον, Pardium. Apud Aristot. Hist. anim. lib.2, c.1, in edit. Aldina legitur, τὸ θηρίον τὸ πάρδιον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza habet Hippardium, reddens, Fera quæ ab equo Hippardium nominata est. nec malè forsitā. nam, C
vt equus, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ἀκρωμίαν habere λεπτὴν ἑκάτερον χαίτην.

Πάρδος, ου, ὁ, Pardus: fera quæ & πάνθηρ. Fœmina DICITVR Πάρδαλις, εως, ἡ, Pardalis, seu Panthera. Plin. l.8, c.17, Quidam pantheras à pardis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibidem, Pāthera (inquit) & tigris macularum varietate propè solæ bestiarum spectātur. Ferunt odore eius mirè solicitari quadrupedes cūctas, sed capitis toruitate terreri. quamobrē occultato eo reliqua dulcedine inuitatas corripit. Pernicissima est & animositate leonē ferè æquans. vnde Hom. Il.ρ, Οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσον μένος, οὔτε λέοντος. Plura vide apud Aristot. Hist. anim. l.9, c.6: Ælianū & Oppianū De venat. lib.4: necnō Theophr. De caus. pl. lib.6, c.5. Porrò πάρδον & πάνθηρα sunt qui diuersa faciant animalia, vel saltē πάρδαλιν & πάνθηρα. vt Xenoph. in Cyneg. λέοντες, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι. Et Aristoteles τὰς πάνθηρας dicit parere, quod pardis non conuenit: Hist. anim. lib.6, c.35, ὁ πάνθηρ δὲ τίκτει τυφλὰ, ὥσπερ λύκος. Vnde & Gaza nō interpretatur vel Pardalin, vel Putherā, sed lupum canarium. Vicissim constat Latinū Panthera esse ex Græco πάνθηρ, πάρδαλιν verò à Plinio reddi Pātheram, necnon Variam, ob macularum varietatē, lib.8, c.17. Sed vt veniam ad deriuata ex πάρδαλις, compos. INDE Παρδαλιαγχὲς, Pantheras suffocās seu strangulans: aconiti genus. Plin. lib.18, c.27, Pantheras perfricata carne aconito (venenum id est) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor. quare pardalianches id venenum appellauere quidam. At fera contra hæc excrementis hominis sibi medetur. Et lib.27, c.2, Tangūt carnes aconito, necántque gustatu earum pantheras. ob id quidam pardalianches appellauere. At illas statim liberari morte, excrementorū hominis gustu, demonstratum. Sic Aristot. Hist. anim. lib.9, c.6, ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχὲς, ζητεῖ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κόπρον. βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. Meminit & Diosc. lib.4, c.77. Deriuatum inde ET Παρδάλειος, SIVE Παρδάλεος, Pantherinus. vt παρδαλέη δορὰ, Pantherina pellis. quæ & simpliciter παρδαλέη siue παρδαλῆ dicitur, subaudito substantiuo δορά: vt fit & in λεοντέη, ἀρκτέη, αἰγέη, & similibus. Hom. Il.κ, Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε Ποικίλῃ. Il.γ, Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, Pantherinā pellem, Pantheræ spolium. Et παρδάλειος λίθος, Lapis pantherinā pellem imitans macularū varietate. Plin. l.37, c.11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios. At lib.13, c.15, quasdā mensas citreas scribit pantherinas vocari, vtpote in vertice varias. Apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. est & παρδάλειον φάρμακον, quod in Armenia nasci scribit, & pātheræ, si fortè cōspiciatur, lanæ illitū obiici: eam verò, si tetigerit, quærere excremēta hominis. Idem igitur est atq; τὸ παρδαλιαγχὲς ἀκόνιτον, de quo paulo antè hoc ipsum docui. D E F G H

NECNON Παρδαλώδης deriu. à πάρδαλις, significans itidem Pantherinus, seu Ad pantherinam naturā accedens, Pātheræ naturam imitās. Athen. lib.2, in sermone de vini meracioris potu, ἔτι δὲ τὸ μάχιμον, καὶ θηριώδεις ἔνιοι γίνονται, ὅθεν καὶ τὸ παρδαλῶδες. Ita paulo antè dixerat, ἀπὸ τοῦ καὶ μέθην καταστήματος τὸν Διόνυσον παρεικάζεσθαι ταύρῳ καὶ παρδάλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας, taurorum videlicet ritu & pantherarū. Affertur ET Παρδαλωτὸς pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in modum varius & maculosus. A πάρδος autē putātur DENOMINATI Παρδίαι κισσοί, quòd ipsi quoq; sint pardorum in modum maculosi, seu variis distincti maculis. Meminit autē eorū Plut. De solert anim. scribens eos ἀπὸ τῆς μύξης ζέφεσθαι τῆς ἑαυτῶν. Apud Aristot. verò lib.5 Hist. anim. c.11, & Athen. lib.7, σάργοι numerantur in genere τῶν κισσίων, non παρδίαι. vnde forsitan aliquis scripturam istam suspectā habere queat. Cæterùm ad πάρδαλις vt redeam, vocatur ea ETIAM Πόρδαλις, mutato α in ο. Hom. Il.φ, Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον. Il.ν, Θώων πορδαλίων τε λύκων τ'. Et Oppian. De venat. lib.4, πορδαλίων γένος ἄγριον. Idem lib.3, Πορδάλιες δ' ὀλοαὶ δίδυμον γένος. Idē πορδαλίς quoq; dicit, eodē lib. πορδαλίδεσσι δαφοιναῖς Εἰς ἀνὴν ἐπλάσσατο: de lupis. Vnde etiam patet, verum non esse discrimē quod Hes. facit inter πόρδαλιν & πάρδαλιν, nimirū πόρδαλιν dici τὸν ἄρρενα, marem: πάρδαλιν autē, τὴν θήλειαν: illū, ἀπὸ τοῦ προσάλλεσθαι, hunc, ἀπὸ τοῦ περιάλλεσθαι.

Παρέασι, Ionicè pro πάρεισι, Adsunt, à πάρειμι, in Epigr.
Παρεάω, t.1, c.1073, d. Παρεγγεγραμμένος, t.1, c.872, g
Παρεγγίζω, t.1, c.887, d. Παρέγγραπτος, t.1, c.872, g
Παρεγγραφος, ib. Παρεγγράφω, ib. Παρεγγυάομαι, t.1, c.886, c
Παρεγγυάω, t.1, c.885, b. Παρεγγυή, ib.
Παρέγγυς, t.1, c 887, a. Παρεγκάθημαι, t.1, c.1384, c
Παρέγκειμαι, Interiectus seu Interpositus sum, Interiaceo. παρεντίθεμαι, παρεμβέβλημαι. Themist. in Phys.6, ἄπειροι τὸ ἀλλήλων ἀμερῆ. οὐδὲν γὰρ παρεγκείμενον κωλύσει.
Παρεγκυλίομαι, t.2, c.115, e. Παρεγκεφαλὶς, t.2, c.153, h
Παρεγκλίνω, t.2, c.254, f. Παρέγκλισις, ib.
Παρεγκύκλημα, t.2, c.506, d. Παρεγχειρέω, t.4, c.455, e
Παρεγχείρησις, ib. f. Παρέγχυμα, t.4, c.499, a
Παρεγχύω, ib. Παρέδραθεν, t.1, c.912, b
Παρεδρεύω, t.1, c.1086, b. Παρεδρία, ib.
Παρεδριάομαι, t.1, c.1087, g. Πάρεδρος, t.1, c.1085, h
Παρέζομαι, t.1, c.1082, d. & 1384, f

Πάρει, Ades: interdū redditur etiā Aduenisti: vt & apud Cic. Ex Africa iam adfuturi videntur, pro Aducturi: & apud poetas, Huc ades pro Veni huc. Sophocl. Aiace, Εἰ μὴ ζῶντα φῶν ἀλλὰ συμμύστην πάρει. Et in Euang. ἑταῖρε ἐφ' οὗ πάρει; pro παρεγένου. Regulariter πάρεις dicitur. In imperatiuo etiam πάρει reperiri aiunt pro πάρελθε.

Παρειά, ᾶς, ἡ, Mala, Maxilla, Gena: γνάθος. Hom. Od.θ, Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί. Idem Iliad. γ, ὦ χεὸς τὰ μιν εἶλε παρειάς. Odyss.θ, Τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς. Et Odyss. ω, κατὰ δὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic apud Xen. Pæd.6, ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Rursum Hom. Od. α, Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. vt & Plut. in Hellen. τὴν ἑτέραν παρακαλύπτεσθαι παρειάν. Rursum Homer. Odyss.β, Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς. Et Iliad. λ, Τοῦ δέ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί. Vbi vt sunt ἀμφίδρυφοι παρειαί, ita apud Lucianum, De luctu, φοινισσόμεναι παρειαί, cruentatæ malæ. Poetæ παρειὰς tribuūt proris etiam nauium, ita nimirum appellantes αὐτῶν τὰ ἑκατέρωθεν, teste Polluce: vnde μιλτοπάρῃοι νῆες apud Homerū. Item καταχῆναι esse dicit Eust. quum παρειαί nominantur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι. Affertur ET Παρειὰς, άδος, ἡ, pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγών: sed sine exemplo. At Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς: seu παρὰ τὸ πεφυσιωμένας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Fertur is vel non mordere, vel si mordeat, morsu non enecare, sed demorsam partem solùm inflāmare, nonnunquam & nihil afferre doloris. Vide Aet. Tetrab. lib. 4, serm.1, cap.31. Demosth. Pro cor. de Æschine, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ. Aristophanes in Pluto, Ὁ δὲ ξελαθέμην ὡς παρείας ὢν ὄφις. Ionicè pro παρειὰ DICITVR Παρηΐη, teste Etymol. VNDE Παρήϊον ET Παρηΐς, forma diminutiua, significantia itidem, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος. Apollon. Argon. libro 2, τοῖσι παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ γένυες κτύπεον. Et in Epigramm. πα-

ῥηΐα λευκά, de Venere. Rursum Apollon. Argon. lib. A
γ, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι. Priore & Hom. vtitur in eadem signif. Odyss. χ, παρηΐα τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει. Et Il. π, ἔλαφον Δάπτουσιν, πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. Posteriore, Phrynichus apud Athen. lib. 13, λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος. Euripides παρηΐδας pro ore vsurpasse fertur. Παρήϊον verò adiectiuè etiã accipitur pro Maxillare. necnõ ita dicitur ὁ ἐπὶ τῶν ἵππου γνάθων κόσμος, Ornamenta in maxillis equorũ, vt sunt bullæ æreæ vel aureæ. quod idem παραγναθίδιον, & vulgi sermone χαλινάριον τὸ παρὰ ταῖς γνάθοις. Hom. Il. δ, B
ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ παρήϊον ἔμμεναι ἵππων. Cõpos. καλλιπάρῃος, μιλτοπάρῃος, χαλκοπάρῃος, habes suo loco.

Παρεῖδον, idem quod παρέβλεψα, Visu præterii, Neglexi.

Παρεικάζω, t.1, c.1122, e. Παρείκω, t.1, c.1124, c

Παρειχώς, Qui remisit. Greg. τοῦ στρατοῦ παρεικότος τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐλπίδας, Quum exercitus manus & spem remisisset, hoc est Manibus languidis & spe collapsus esset.

Παρειλημμένα, τὰ, t.2, c.578, d

Παρειμένος, t.1, c.1669, c. Inde ADVERB. Παρειμένως, Remissè, Languidè. Hesych. expon. non solùm παραλελυμένως, sed etiam καταφρονητικῶς, παρεωραμένως, Contemptim, Negligenter. C

Πάρειμι, Adsum, &c. t.1, c.1134, d. Πάρειμι, motum ad locum signif. c.1135, a. Πάρειμι, seu Παρεῖμι, Prodeo, &c. t.1, c.1140, c

Παρεῖναι, t.1, c.1754, b

Παρειπεῖν, t.1, c.1224, g. & t.4, c.62, d. ob.

Παρεῖρξαν, Hesych. ἐκώλυσαν, Prohibuerunt: à παρείργω vel παρέργω.

Παρειρύω, t.1, c.1260, f. Παρεισάγω, t.1, c.74, d

Παρείσακτος, ibid. e D

Παρείσανον, Hesych. κράσπεδον, ἀκρωτήριον, Fimbria, Limbus, Promontoriũ. In priore signif. dicunt etiã θύσανος.

Παρεισβάλλω, t.1, c.676, h

Παρεισδέχομαι, Præter alios intrò recipio seu admitto.

Παρεισδύω, t.1, c.1062, h. Παρεισδύομαι, ib.

Παρείσδυσις, ib. Παρείσειμι, t.1, c.1138, g

Παρεισενέγκας, Qui intulit seu introtulit præter. At 2 Petri 1, σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, Omni collato studio.

Παρεισέρχομαι, t.1, c.1269, c

Παρεισκρίνει, Suidæ παρεισβάλλει, παρεισέρχεται. E

Παρεισκυκλέω, t.2, c.506, f

Παρεισοδεύω, Obiter seu præter alia ingredior. Exponitur etiam simpliciter Ingredior & Incedo.

Παρεισπίπτω, t.3, c.314, b. Παρεισρέω, t.3, c.688, c

Παρεισφέρω, t.4, c.101, e. Παρεισφθείρομαι, t.4, c.142, h

Παρὲκ, poeticum aduerbium est, compositum ex παρὰ & ἐκ. Ac interdum quidem habet significationem τοῦ παρά. vt apud Apollon. παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, pro παραμείβων γόνυ γουνὸς, alternans genua, id est Progrediẽs seu Incedens. Sic eodem libro παρὲκ βουλὴν pro παρὰ βουλὴν, Præter. Et apud Suid. παρὲκ νόον εἰλήλουθας, pro παρ' ἐλπίδα, Præter spem. Interdum habet significationem τοῦ ἐκ seu ἐκτὸς, Extra. Homer. Iliad. κ, Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Sic Apollon. Argon. lib. 1, πὰρ ἐκ νόον Εὐρυσθῆος Ὡρμήθη. Itidem παρὲξ seu πὰρ ἐξ. F

Παρεκβαίνω, t.1, c.645, c. Παρέκβασις, ib. d

Παρεκβατικὸς, ib. e. Παρεκβατικῶς, ib.

Παρεκδραμεῖν, In latus excurrere. Plutarch.

Παρεκδύω, t.1, c.1063, b. Παρεκκλίνω, t.2, c.255, a

Παρεκλέγω, t.2, c.610, e. Παρεκνέομαι, t.2, c.1054, e G

Παρέκνοος, affertur pro ἀνόητος, cum hoc exemplo ex Hom. Iliad. κ, Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρέκνοον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Sed aliud afferendum est ad id probandum. in Homerico enim isto loco diuisim scribendum παρὲκ νόον, vt & paraphrasis ostendit, exponens ἔξω τοῦ νοῦ.

Παρεκπίπτω, t.3, c.315, c

Παρεκπυροῦσθαι, Interim ignescere. Ex Aristot. Meteorol.

Παρέκταμα, t.3, c.1291, f. Παρεκτανύω, t.3, c.1308, c

Παρέκτασις, figura grammatica est qua vox aliqua inserta vna syllaba extenditur & longior fit, vt quum ἀδελφεὸς dicitur pro ἀδελφὸς, ἐτήτυμος pro ἔτυμος. H

Παρεκτείνω, t.3, c.1291, e

Παρεκτέον, Præbendum, Suppeditandum.

Παρεκτικὸς, Præbere seu suppeditare amans, Libenter suppeditans, Promptus ad suppeditandum. χορηγητικός.

Παρεκτμητὸν, Hesychio est παράτομον.

Παρεκτὸς, Foris, Forinsecus, Extrinsecus. Item Extra, Præter. Matth. 5, παρεκτὸς λόγου πορνείας, præterquam scortationis causa.

Παρεκτρέπω, t.3, c.1625, h

Παρεκτρίβω, Attritu elido. Aristot. De cælo, lib. 2, loquens de stellis, ἡ δὲ θερμότης ἀπ' αὐτῶν καὶ τὸ φῶς γίνεται παρεκτριβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνων φορᾶς.

Παρεκφαίνομαι, Leuiter eluceo & appareo. Gregor. Naz. τῶν κατὰ μικρὸν οὕτω παραγυμνοῦσθαι καὶ παρεκφαίνεσθαι.

Παρεκφέρομαι, t.4, c.103, f

Παρέκχυσις, Effusio humorum inter cutem. In Hippiatr. συμβαίνει ποτὲ παρέκχυσις τῷ ζώῳ καὶ ὑδερίασις. Sic in eodem opere, ὅταν τὸ ζῶον παρέκχυσιν ἔχον ὑδερίᾳ.

Παρελαύνω, t.1, c.1170, e. Παρ' ἐλάχιστον, t.3, c.42, f

Παρελέγχω, Arguo.

Παρελέσθαι, Auferre: à παραιρέω.

Παρελεύθω, inusitatum thema est, à quo παρέρχομαι sua tempora mutuatur, nimirum futurum παρελεύσομαι, præt. med. παρελήλυθα, & aor. 2 παρῆλθον. Significat porro interdum Aduenio. Vnde apud Demosthenem παρελθὼν, Adueniens, Accedens, In medium progressus, παρελθόμενος. Cui adde quod ex Luc. affertur, παρελθεῖν τὴν οὐσίαν, pro Adire bona seu hæreditatem. Interdũ Venio in, seu Intro, Ingredior. Plutarch. συγκλήτου γενομένης παρελθὼν, In senatum conuocatum ingressus. Et sequente εἰς cum suo nomine: idem in Camillo, ἄγγελον εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρελθεῖν, Nuntium in arcem ingredi. Et in Poplic. εἰς οἶκον ἰδιώτου παρελθεῖν δημόσια χρήματα, Intrare, Inferri. Idem rursum in Camillo, παρελθόντες εἰς τὸ Κλούσιον, Clusium ingressi. Et alibi, παρελθόντες εἰς αὐτὴν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῶν Κυϊντιλίων εἰδῶν, περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοὺς ἐξέπεσον, Quum in eam venissent: cum armis videlicet. vt & in Theseo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθὼν. Huc pertinet & εἴσω παρελθεῖν, Interiora subire, seu penetrare, In interiora descendere, apud Diosc. Significat etiã Prætereo. vnde παρελθὼν siue παρεληλυθὼς χρόνος, Tempus præteritum seu præterlapsum. at ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, Ex præterito tempore, pro Antehac. Item Præterire latenter, fallendóque euadere. Hesiod. Theog. οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν. Item Cursu præterire ac superare, Præuertere. Metaphor. Hom. Iliad. α, οὐ παρελεύσεαι, Nõ superabis. Et Plutarch. Camillo, παρελθεῖν τῇ δίξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Est enim his in locis metaphora ἀπὸ τοῦ δρόμου ἐν ᾧ ὁ παρελθὼν νικᾷ, à cursu in quo vincit is qui alterũ præterit præuenitque.

Παρελκόντως, t.1, c.1195, b. Παρέλκυσις, t.1, c.1196, f

Παρελκυστὴς, ib. Παρελκύω, ib.

Παρέλκω, t.1, c.1195, b. Παρέμπτωσις, t.2, c.670, b

Παρέλω, inusitatum thema à quo παραιρέω mutuatur fut. 2 & aor. 2. vnde παρελὼν & παρελόμενος, Qui ademit. & παρέλοιτο, Ademisset, ac similia alia.

Παρεμβάλλω, t.1, c.681, d. Παρεμβολὴ, ib. f

Παρεμβόλια, ib. h. Παρεμβολικὸς, ib. g

Παρεμβύω, t.1, c.799, c

Παρέμμεναι, apud Hom. in Odyss. Ionicè poeticéque pro παρεῖναι, Adesse: à πάρειμι.

Παρεμπάσσω, Præter alia inspergo. Dioscor. οἱ δὲ ψιμμύθιον παρεμπάσσουσιν ἀντὶ τοῦ χίου.

Παρεμπίπτω, t.3, c.317, a. Παρεμπλαστικὸς, t.3, c.350, d

Παρεμπλάσσω, ibid. c

Παρεμπλέκω, Interplico, (Statio) Implico. VNDE Παρεμπλοκὴ, Interplicatio: seu Interiectus, vt aeris inter duo corpora, apud Themist.

Παρεμποδίζω, t.3, c.518, d. Παρεμπόδιστος, ib.

Παρεμπολῶ, Insuper & præter alia emo seu comparo. Metaphor. Eurip. Med. Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος Γάμους παρεμπολῶντι γ' ἀλλοίους πόσει, Alias sibi nuptias mercanti seu comparanti præter iam antè contractas.

Παρεμπόρευμα, t.3, c.185, b. & c.736, e. ob.

Παρεμπορεύομαι, t.3, c.186, b. Παρέμπτωσις, t.3, c.317, c

Παρεμφαίνω, t.4, c.28, a. Παρεμφαντικὸς, ib. c

Παρέμφασις, ib. Παρεμφερὴς, t.4, c.104, c

Παρεμφέρω, ibid.

Παρεμφύομαι, Iuxta seu præter innascor. vnde παρενεφύετο quod ex Luc. affertur pro Iuxta pullulauit. A
Παρέξ, Hesych. κατὰ τὸ ἑξῆς. quod & diuisim παρ' ἕν.
Παρενδατή, idem affert pro παρατηθῆ.
Παρενδείκνυμαι, t.1, c.929, e
Παρενδιδάω, Versor seu Dego. διατρίβω.
Παρενδιδόναι, Remittere: à them. παρενδίδωμι.
Παρενεγκεῖν, Hesychio est παραθεῖναι, παραβαλεῖν. vt sit Afferre, Apponere, Adiicere. Sequente ἀπὸ significat etiã Auferre seu Transferre ab. vt Marci 14, παρένεγκε τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Item neutraliter ponitur pro Præterire, Præterlabi. παρελθεῖν. vt παρενεγκουσῶν ἡμερῶν apud Thucydidem.
Παρενείρω, t.1, c.1142, h
Παρενήνοθεν, affertur pro παρελήλυθεν, & Venit in animum.
Παρένθεσις, t.3, c.1495, h. Παρένθετος, t.3, c.1496, c
Παρενθήκη, t.3, c.1495, f. Παρενιαυτοφόρος, t.1, c.1641, b
Παρέννεπε, ex Apollon Rhod. pro Dixit admonendo.
Παρενοχλέω, t.2, c.1576, h. Παρενόχλησις, t.2, c.1577, b
Παρενοχλοῦμαι, t.1, c. 1577, a. Παρενσαλεύω, t.3, c.740, d
Παρένταξις, t.3, c.1264, f. Παρεντάττω, ib.
Παρεντίθημι, t.3, c.1495, f
Παρεντρώγω, In os ingero, Deuoro, Deglutio. Apud Athen. lib.14, Παρεντέτρωκται πυθὸς ἐξωπτημένη.
Παρέξ, Extra, Foris. vt παρέκ. Pro quo & πάρεξ scriptũ reperitur, paroxytonως. Homer. Odyss. 1, λαβὼν παρὰ κίονα μακρὴν στῆσε πάρεξ. Hesiod. Asp. ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον εὔξοον, abhibe seu amoue currũ extra viam. Item pro Extra accipitur quum casum suum habet. Cõstruitur autem interdum quidem cum genitiuo. Hesiod. Asp. κελεύθου εἴκε παρὲξ ἰέναι. Hom. Il. κ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Apollon. Argon. lib.2, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο Κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον, Parum longè extra mortem, seu Parum longè à morte. Idem dicit ἵησι παρὲξ ἔθεν, mittit extra se, seu ex se. Interdũ cum accus. Il. ι, πολλὸν δ' ἂν παρὲξ ἄλλα φῦλος ἔχουσι. Et Od. ο, Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, extra nauem. D
Hesych. πάρεξ exponit non solùm ἐκτὸς, sed etiã χωρὶς, Seorsum, Sine. quemadmodum Extra quoque interdũ significat Præter, Sine. In hac signif. accipi potest apud Hom. Iliad. ω, Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις, Ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι: vtpote qui verear eum συλᾶν. Exponitur etiam Secundum, Post, non solùm Præter: sed sine exemplo. Schol. Hesiodi discrimen facit inter πάρεξ & παρέξ. nam barytonon πάρεξ significare ait ἐκτὸς, construiq; cum genitiuo & cõmunis linguæ esse: oxytonon verò παρὲξ significare nõ solùm ἐκτὸς, sed etiam τὸ πλησίον, Prope, ac cum accus. cõstrui: vt παρὲξ ἅλα pro ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης. esséque hoc poeticum.
Παρεξάγω, t.1, c.76, e
Παρεξαμείβω, Prætereo, Præteruehor. Apollon. Rhod.
Παρεξαυλέω, t.1, c.621, a
Παρέξειμι, affertur pro Prætereo, Præcurro. vnde παρεξήει, quod exponitur Præteriit: & παρεξῄεσαν, Præterirent. Inde & particip. παρεξιών, Præteriens, Prætergrediens. Plut. in Camillo, de Gallis, τὰς πόλεις ἐγγὺς παρεξιόντες ἐβόων ἐπὶ τὴν Ῥώμην πορεύεσθαι, Vrbibus vicinis præteritis.
Παρεξειπεῖν, Præter propositum & rei veritatem dicere seu loqui. Hesych. enim παρεξείπωμι exp. παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἴπωμι: desumptum ex Hom. Od. ρ, vbi Menelaus Telemacho dicit, Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω. Eodem significatu παρεξερεῖν dicit. vt Od. ψ, initio, Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν Ταῦτα παρεξερέουσα; hæc contra rei veritatẽ dicens. illudi enim sibi ab Eurycleа putabat Penelope, quæ cum cachinno conclaue ascendebat Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα: ideóq; subiungit, si quæ alia ex ancillis hæc nuntiaret, malè se eam acceptam remissuram.
Παρεξειρεσία, t.1, c.1248, e. Παρεξειρέσιον, ib.
Παρεξελαύνω, t.1, c.1170, c. Παρεξελθεῖν, in Παρεξέρχομαι.
Παρεξερεῖν, in Παρεξειπεῖν. Παρεξέρχομαι, t.1, c.1269, g
Παρεξετάζω, t.1, c.1286, g. Παρεξευρίσκω, t.1, c.1309, c
Παρεξήγησις, Obliqua & praua interpretatio. Greg. SIC Παρεξηγοῦμαι, Sinistrè & perperam seu prauè interpretor. Greg. παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν. Idẽ παρερμηνεύω.

A Παρεξῆς, vt καθεξῆς, Deinceps, Continua serie nec interrupta. Pausan. in Eliac. lib.2, pag. 144, Δωδεκάτῃ δὲ τῇ Διαγόρου παρεξῆς Ὀλυμπιάσι Ἰσθμοῖ μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ, καὶ Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι μιᾶς ἐς τὰς ὀκτώ.
Παρεξυνηίδμος, t.1, c.611, a
Παρεξίημι, Prætermitto seu Dimitto, Prætereo sino. Herodot. παρεξίει ἡμέρας πάσας.
Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι, De statu suo dimoueo seu euomeo. Plut. Symp. 4, μηδὲ ἀναστρέφων καὶ παρεξιστὰς βιβλίοις καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν. Exponitur etiam
B Degenerare facio, Immuto, Corrumpo.
Παρεξωθέω, t.4, c.769, g. Παρέοικα. t.1, c.1116, e
Παρέοικε, impers. ib. Παρεοικώς, ib. f
Παρεόν, vide in Παρεών paulo infrà.
Παρέπαρος, & Παράψογος, dicuntur esse verba rhetoricorum apud Plat. in Phædro.
Παρεπιγραφή, figuræ nomen est apud schol. Aristoph. initio comment. in Nubes. Ibi enim παρεπιγραφὴν esse dicit quod συγκεκαλυμμένος καὶ καθεύδων ὑποτίθεται, ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ παραβλήματος. Sunt qui descriptionem interpretẽtur. Sic mox παρεπιγραφὴν esse dicit quòd comicus ἐμιμήσατο τὸ σχῆμα τοῦ καθεύδοντος νεανίσκου, dicens eum ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλῆσθαι & πέρδεσθαι.
C
Παρεπιδείκνυμαι, t.1, c.930, b. Παρεπιδημέω, t.1, c.974, g
Παρεπιδημία, t.1, c.975, a. Παρεπίδημος, t.1, c.974, g
Παρεπιπνέω, t.3, c.415, e. Παρεπισκοπέω, t.3, c.830, c
Παρεπιστρέφω, t.3, c.1096, d. Παρεπιστροφή, ib. e
Παρεπιψαύω, Leuiter attingo, Stringo. vt, παρεπιψαύει τοῦ μέσου τῶν κύκλων ὁ καλούμενος ζῳδιακός.
D Παρέπομαι, t.1, c.1221, a. Παρεργάτης, t.1, c.1237, h
Πάρεργος, t.1, c.1232, b. Παρέργως, ib. c
Παρερμηνεία, Mala seu peruersa interpretatio. Bud. SIC
VERB. Παρερμηνεύω, Perperam & malè interpretor. In Pand. Synonyma his παρεξήγησις & παρεξηγοῦμαι.
Παρερπύζω, t.1, c.1259, g. Παρερρωγώς, t.1, c.527, g
Παρερύω, t.1, c.1260, f. Παρέρχομαι, t.1, c.1271, e
Παρεσθίω, Adedo, Arrodo. vnde παρεσθίεται apud Aristoph. quod exponitur παραβιβρώσκεται.
Πάρεσις, t.1, c.1669, e
E Παρεσκευάδατο, Ionicè apud Herodot. pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, Instructi erant: à them. παρασκευάζω.
Παρέσσεται, poeticè pro παρέσεται, Aderit, vel Dabitur: à πάρειμι. In prosa pro eo dicitur παρέσται, per syncopẽ.
Παρέστατε πέλας, Astate propius, Sophocl. Aiace: per syncopen pro παρεστάατε. à them. παρίστημι.
Παρεστεώς, Ionicè pro παρεστώς, ab eodem.
Πάρεστι, imperson t.1, c.1135, c
Παρέστιος, idem quod ἐφέστιος, Qui ad focum stat vel sit. Eurip. Med. Κτανοῦσα γὰρ τὸν σὸν κάσιν παρέστιον. id est παρὰ τὴν
F ἑστίαν seu βωμόν. Sophocl. Electra, pag. 94, παρεστίους σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν, ad focum vbi illũ occidit.
Παρετέος, Prætermittendus, Transmittendus. Item Remittendus.
Πάρετος, t.1, c.1669, g
Παρετυμολογεῖν ὄνομα dicitur Qui ad etymon eius alludit: vt Athen. libro 2 scribit Homerum τὸν οἶνον παρετυμολογεῖν hoc hemistichio, ὀνήσεαι αἴκε πίησθα. Et lib.7, apud eundẽ, Aristoteles παρετυμολογῶν τῆς ἀμίας τοὔνομα, dicit eam nominatam παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι τοῖς παραπλησίοις.
Παρευδιάζομαι, t.1, c.1025, h
G Παρευδιάζει ὄρνιθες, dicuntur qui ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, vt Athen. indicat initio libri 8, de exocœto pisce. tales esse dicit trochilum, cerylum, elorium.
Παρευδοκιμέω, t.1, c.1033, b. Παρευδοκιμέομαι, ib.
Παρευημερέω, t.1, c.1461, f
Παρευθύνειν, A recto cursu seu recta via auertere vel depellere. Soph. in Aiace pag. 61, Χερσὶ παρευθύνοντες, pro ἐκτρέποντες, metaphora ab iis qui non sinunt aliquos viam suam carpere, sed eos παρεκκλίνουσι, teste schol.
H Παρευθύς, Statim, Extemplo, Confestim: in Fab. Æs.
Παρευμαρέω, Negligo, Facilè transmitto, Contemno. vnde παρευμάρησαν, Hesychio καταφρόνησαν.
Παρευνάζομαι, t.1, c.1306, e. Παρευνάζω, ib.
Παρεύρεσις, t.1, c.1309, d
Παρεύρημα, Inuentum, Commentum. Pausan.

Παρθυείσκω, t.1, c.1309, d A

Παρθυπάθειν, ex Polyb. lib.5 affertur pro Rectè atque ordine apparare, vt qui apparituras faciunt. Sed mendosa procul dubio scriptura, & forsan legẽdum παρενπάθειν.

Παρθυπρεπίζω, Apparo: παρασκευάζω. Eurip.

Παρεφάπlομαι, t.1, c.503, e. Παρεφεδρεύω, t.1, c.1085, e

Παρέχει, t.1, c.1350, b. Παρέχομαι, t.1, c.1349, h

Παρέχω, ibid. b

Παρεω, Ionicè pro παρῶ, Præsens fuero. Herodot.

Παρεών, Ionicè itidem pro παρών, Præsens: ambo à πάρειμι. vt ἐς τὸ παρεὸν, & ἐν τῷ παρεόντι, In præsens, In præsentia. Herodot. ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν εὖ ἔχει, bene nobiscum in præsens agitur. Idem, ἐν τῷ παρεόντι ἄγειν ἡσυχίαν. Ex eodem affertur παρεὼν τῷ πάθεος pro Qui cladi adest. B

Παρεὸν absolutè etiam nonnunquam ponitur pro παρεόντος, Quum adesset, hoc est Quum copia & potestas esset, Quum liceret. Herodot. παρεὸν τῆς Ἀσίης ἄρχειν. Item, παρεὸν ἀπιτίως μιν αὐτὸ ἑλεῖν. Et rursum, παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι ἐκείνους.

Παρεωραμένος, Despectus, Neglectus: à παροράω.

Παρεωσμένος, Reiectus: à παρωθέω, apud Luc. C

Παρηιά, vide suprà in Παρειά.

Παρηβάω, t.1, c.1447, h. Πάρηβος, t.1, c.1446, d

Παρηγμένον, Deductum, Deriuatum: à παράγω. Iul. Rufin. παρηγμένον figuram esse dicit, quum videlicet ex supradicto verbo aliud deriuatur. vt, vltro Ipse grauis, grauitérque ad terram pondere vasto Concidit. Latinè deriuationem dici tradit.

Παρηγορέομαι, t.1, c.33, d. Παρηγορέω, ib.

Παρηγόρημα, ib. e. Παρηγορητός, ib. f

Παρηγορεία, ib. h. Παρηγορικός, t.1, c.34, a D

Παρήγορος, t.1, c.33, g. Παρηδύνω, t.1, c.1433, g

Παρηερέθομαι, t.1, c.219, e

Παρηθέω, Transmitto seu transfundo per colum, Percolo. vnde pass. παρηθούμενον apud Galen.

Παρῆκε, Aduenit: item Præteriit. à πάρειμι. Herodot.

Παρήϊον, & Παρηΐς, vide suprà in Παρειά.

Παρῆκα, Prætermisi seu Transmisi, Dimisi. Item Permisi. à παρίημι. quod vide.

Παρηκμακώς, t.1, c.276, h

Παρήκοος, idem ac ὁ παρακούων, ἀπειθής, Inobediens. E

Παρήκτης, Hesychio πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ.

Παρήκω, t.1, c.1691, d. Παρηλικία, t.1, c.1453, f

Παρῆλιξ, ib. e. Παρήλιος, t.1, c.1456, a

Παρηλλαγμένως, in Παραλλάττω. Παρημαγμένος, t.1, c.356, e

Πάρημαι, t.1, c.1384, f. Παρημεληκμένος, t.2, c.862, h

Παρημεληκμένως, t.2, c.863, a. Παρημερεύω, t.1, c.1466, e

Παρήμερον, t.1, c.1461, b

Παρημοσύνη, Hesychio θεραπεία, Cura, Cultus. videtur tamen potius significare ἀμέλεια, vt μνημοσύνη, à παρίημι, quod est Transmitto, Dimitto. F

Παρηνιώχησας, pro παρενιώχησας, t.2, c.1577, a

Παρηορία, t.1, c.220, e. Παρήορος, ib. d

Παρήπαφε, Decepi. Apollon. Argon. lib.2, Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Et Hom. Od. ξ, παρ' ἐμ' ἤπαφε δαίμων, per tmesin.

Παρηρία, Hesychio μωρία, Fatuitas: & Πάρηρος, eidem μωρὸς, Fatuus. Sed procul dubio pro iis reponendum παρηορία & παρήορος, quæ vide.

Παρήρτημαι, t.1, c.572, c

Πάρησιν, Hes. affert pro χαύνωσιν, Laxationem, Remissionẽ: pro πάρεσιν, à παρίημι. Exponitur etiam Permissio, συγχώρησις. G

Παρηχέω, t.1, c.1485, e. & 1927, f. ob.

Παρήχημα, t.1, c.1485, e. Παρήχησις, ib.

Παρθένιδιοι, t.3, c.1507, b

Παρθενεία, Παρθενεῖα, Παρθένειος, Παρθενεύομαι, Παρθένευσις, Παρθενεύω, Παρθενεών, Παρθενία, Παρθενία, Παρθενίας, Παρθενικός, Παρθένιον, Παρθένιος, Παρθενισκάριον, Παρθενοκομία, Παρθενοκτονία, Παρθενοκτόνος, Παρθενοπίπης, vide in sequ. Παρθένος. H

Παρθένος, ου, ἡ, Virgo. Hom. Iliad. χ, ἅπερ παρθένος ἠΐθεός τε. Hesiod. Erg. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Xenoph. Pæd. 4, ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. Vbi nota adiectiuè positum: sicut etiam apud Plutarch. Symp. 3, αἱ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον. Et Luc. in Herm. Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα ἁρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε. ponitur enim hic παρθένος & pro νεᾶνις & pro ἄφθαρτος, pro iuuenca & incorrupta. Sic Philo in Vita Mos. μιμούμεναι τὰς παρθένους χάριτας virgines gratias imitantes. Metaphor. verò Theophyl. epist.17, ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις ταλαντεύεται. Metaphoricè item apud Aristoph. παρθένοι τριήρεις pro παρθένοι, μήπω πλεύσασαι, teste Eust. Triremes intactæ adhuc à mari. ab eo enim tactæ vitiantur & corrũpuntur. Hinc COMP. Παρθενοκομία, ας, ἡ, Virginum curatio. Gregor. Nazianz. ET Παρθενοκτόνος, ου, ὁ, Virginis aut virginum occisor. Vnde SVBST. Παρθενοκτονία, ας, ἡ, Virginis aut virginũ occisio. item immolatio. vt & apud Virg. Sanguine placabant ventos & virgine cæsa. NECNON Παρθενοπίπης, ου, ὁ, Virginum nimis auidus inspectator seu obseruator. ὁ ὀπιπεύων καὶ περιβλέπων τὰς παρθένους. vt qui earum aspectu pascit oculos, eisque insidiatur. Hom. Iliad. λ, κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. ET Παρθενοτροφεῖν, Virgines alere educaréque. Theano verò dicit, ἐν τούτοις παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νέαν ψυχὴν, pro, His innutriri oportet animam quum adolescens adhuc & virgo est. Nisi malis, In virginitate educari. Deriuata inde ETIAM Παρθένειος, SIVE Παρθένιος, ET Παρθενικός, Virgineus, Virginalis, Virginarius. hoc est Qui vel qualis virginum est, Virginum proprius. vt παρθένειος ἡδονὴ apud Euripid. παρθένειον λέχος, apud Suid. Et παρθένιοι αὐλοὶ apud Athen. lib.4, & 14: vbi & παιδικοὶ, & ἀνδρεῖοι siue τέλειοι. Apud eundem eodem libro 14, παρθένιοι ὀρχήσεως ἔθνοι, in censu τῶν βελτίστων. Et lib.14. παρθενικὰ χλανίσια τρυφερὰ καὶ μαλακά. Apud eundem Anacreon dicit παρθένιον βλέπειν pro Virgineo ore esse lib.13, πῶ παῖ παρθένιον βλέπων, δίζημαί σε. Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ pro vir qui vxorem iuuenculam & virginem duxit. vt apud Plut. in Pomp. pag 1203, in oratione Corneliæ ad Pompeium, ἀτυχὴς αἷ ἡμῖν γυνὴ πρὸ τοῦ Πόπλιον ἐν Πάρθοις ἀκοῦσαι τὸν παρθένιον ἄνδρα κείμενον, ἀποθανοῦσα, Publium qui me virginem adhuc duxit. Item παρθενικὴ κόρη, Virginea puella, pro παρθένος, virgo: apud Athen. lib.2, Μητέρα, παρθενικὴν τε κόρην, δισσοὺς τε συναίμους. Sed frequentius omisso substantiuo κόρη absolutè DICITVR Παρθενικὴ pro παρθένος, Virgo. Homer. Odyss. λ, Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Sic Hesiod. Erg. Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς. Et rursum, Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι: de borea. Neutrum Παρθένιον, siue Παρθένιον λέπας, promontorium Lydiæ est apud Nicandr. Apud eundem παρθένιον herbæ nomen est, in Ther. παρθενίοιο νεοδρέπτοις ὀροδάμνοις. Ea alio nomine dicitur ἑλξίνη & περδίκιον, vt tradit eius schol. Vide Diosc. lib.3, cap.155, & lib.4, cap.191, de mercuriali seu linozosti: Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.7: Plin. lib.22, cap.17, & lib.25, c.5. Idem Plin. lib.25, cap.7, scribit artemisiam ab Artemisia Mausoli vxore denominatam esse herbam quæ antea parthenis vocabatur. At παρθενία γῆ apud Nicandrum exponitur Samia terra, in Alexiph. vbi iubet accipere quatuor drachmas γαίης παρθενίης. Plur. num. παρθένια vocantur Signa virginitatis, à Bibliorum interpretibus. vt Deuteron. cap.22, de parentibus sponsæ repudiatæ, ἐξοίσουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν. Et aliquanto pòst, ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ παρθένια τῇ νεάνιδι. AT Παρθενεία, τὰ, Status virginitatis, Virginitas: apud eosdem libro Iudicum cap.11, de filia Iephthæ mox immolanda, καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθένειά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου. Et mox, ἔκλαυσεν ἐπὶ τὰ παρθένειά αὐτῆς. Euripides ista παρθένεια vocat παρθένεια κορεύματα, in Alcestide, Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός. Aristoph. verò scholiast. παρθένεια esse dicit τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα μέλη, carmina quæ in virgines cantantur, forsan nuptas & virginitatis vincula depositaras. Item ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον, cantilenas virgineas, id est à virginibus cantari solitas. Præterea à παρθένος est SVBST. Παρθενία, ας, ἡ, Virginitas, Status in quo virgines sunt. ἡ κορεία. Apollon. Argon. lib.2, Παρθενίην καὶ λέκτρον ἀκήρατον. Herodian. lib.4, τάς τε Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυξεν ὡς μὴ φυλαξούσας τὴν παρθενίαν, vt quæ virginitatem non custodissent. Dicitur ETIAM Παρθενεία cum di-

phthongo: vt apud Eurip. in Rheso, – συγγόνοις αἰδουμένη Καὶ παρθένειαν. Sed est hoc παρθενεία verbale VERBI Παρθενεύω seu Παρθενεύομαι, significantis ἐν παρθενίᾳ διάγω, In virginitate dego, Maneo virgo & incorrupta, Virgineā vitam duco. vt apud Polyæn. lib. 8, νόμος ταῖς ἱερείαις ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Et Herodian. lib. 5. itidem de Vestali sacerdote, ἁγνεύειν περὶ τὰ ἱερὰ νόμων κελευόντων, καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθενεύεσθαι. pro quo παρθενεύεσθαι eodē libro dicit φυλάττειν τὴν παρθενίαν. Actiuo παρθενεύω Luc. trāsitiuè vsus est pro Virginem manere cogo, In virginitate custodio: in Tim. μήτε αὐτὸς θεραπεύσοντα ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένους, μήτ' ἄλλῳ θεραπεύειν ἐπιτρέποις, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι. HINC Παρθένευσις dicitur ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, quū aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. vt quum Luc. De saltatione dicit bonū saltatorē debere in primis scire desaltare τὴν Δανάης παρθένευσιν, necnon τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσιν. notū enim est quomodo Acrisius Danaen in turri ahenea ἐπαρθένευσεν, & Thetis Achillem in Scyro, virginali eum habitu occulens inter filias Lycomedis, vt inter alios Philostr. docet.

Vt verò redeam ad nomina à Παρθένος deriuata, superioribus ADDE Παρθενίας, ου, ὁ, significans eum quem quis ἐκ τῆς δοκούσης εἶναι παρθένου νόμῳ συνοικήσας ἐποιήσατο, teste Polluce. hoc est Filius legitimo concubitu natus ex ea quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat: minus infamis quàm ὁ σκότιος, filius è furtiuo cum virgine coitu natus: quem Eubulus comicus per iocū appellat παρθένου ἀκέσματα. Legitur porrò vocabulum τοῦ παρθενίου apud Aristot. Polit. 5, cap. 7. Ibi enim dicit, in aristocratiis seditiones oriri nonnunquam ὅταν ᾖ τὸ πλῆθος τῶν πεφρονηματισμένων, ὡς ὅμοιον κατ' ἀρετήν. quomodo Lacedæmone τοὺς λεγομένους παρθενίας, ὡς ὁμοίους ὄντας, conspirasse in cæteros: sed insidiarum compertos amandatos fuisse ad cōdendum Tarentum. Hesychius hosce παρθενίας vocat παρθενίους: scribēs, παρθενίους nominatos fuisse τοὺς κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον αὐτοῖς γενομένους ἐκ τῶν θεραπαινῶν, filios Messeniaco bello ab ipsis ex ancillis susceptos. Ita appellari etiam τοὺς ἐξ ἀνεκδότων λάθρα γενομένους παῖδας, pueros ex innuptis clām susceptos: nimirum ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένοις εἶναι τὰς γεννησαμένας αὐτούς. quomodo & Suidæ παρθένιοι sunt οἱ γενόμενοι παρθένῳ ὡς ἐκ τοῦ γάμου ὀνομάζεσθαι. Idem tamen paulo antè παρθένιον esse dixerat τὸν ἐκ παρθένου γεννηθέντα, natum è virgine: παρθένειον verò τὸν ἐκ παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννηθέντα, natū ex ea quæ virgo adhuc videbatur. Adde & DIMIN. Παρθενισκάριον, ου, τὸ, Virguncula. Item περιεκτικὸν NOMEN Παρθενών, ῶνος, ὁ, significans Conclaue virginum, seu Locus in quo asseruantur virgines. Plut. Alex. οὐκ ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱεροῖς καὶ ἁγίοις φυλαττομένας παρθενῶσιν, ἀπόρρητον ἔχειν καὶ ἀόρατον ἑτέροις διαιτᾶν: de Darii vxore & filiabus ab Alexandro captis. Athenis verò παρθενὼν ἑκατόμπεδος erat Palladis templū. nominabatur autem παρθενών, quoniam ædes erat Palladis ἀειπαρθένου. Meminit Plut. Pericle & Pauf. Attic. Suidas affert παρθενῶνος & pro τοῦ τῶν παρθένων χοροῦ. Ionicè DICITVR Παρθενεών pro παρθενών, præsertim à poetis metri causa, vt in Epigramm. In iisdem Epigr. LEGITVR Πάρθενος, metri itidem gratia συγκεκομμένον ἐκ τοῦ παρθένος. Quin ET Παρθὴ reperitur vsurpatum pro παρθένος. vt apud Suid. ex Epigr. Ἦν γὰρ ἀγὴ φόρμιγγος, ὁ δ' αὐτὸς ἴσατο πάρθης: cum ea nimirum choream agitaturus. cuiusmodi ὄρχησις apud Luc. est ἐφήβων καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων.

Παρθενοφθορεῖν & Παρθενών, vide in præced. Παρθένος.

Πάρθεσαν, poetica syncope pro παρέθεσαν dicitur, à παρατίθημι.

Πάρθη, vide in Παρθένος.

Παρθία, Παρθικός, Παρθίς, Παρθιστί, in Πάρθοι.

Πάρθνος, in Παρθένος.

Πάρθοι, οἱ, Parthi: populi Medis vicini, qui & Πάρθιοι & Παρθυαῖοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία & Παρθυηνή: item Παρθὶς χώρα seu Παρθυαία. Substantiuè verò Παρθὶς significat interdum Liber de rebus Parthicis, vel Parthica historia. vt apud Luc. De hist. scrib. Παρθίδος τέταρτον, sicut Ἀτθίδος. Ibidem Παρθικῶν νικῶν ποσάδε, Parthicarum victoriarum libri tot. Ibidem Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθονικά, Parthicas victorias, seu Libros de Parthicis victoriis.

Παρθικὸς ὀπός, Parthicus succus: ex deterioribus laseris generibus. laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκὸς ὀπός, & post eum ὁ Μηδικός. Præterea à Parthis est ADVERB. Παρθιστί, Parthico more, vel Parthica lingua.

Παριαμβίδες, Polluci sunt νόμοι κιθαριστήριοι quibus etiam accinebant tibia. Apollodorus apud Hesych. eas dicit πεποιῆσθαι παρὰ τοὺς ἰάμβους, & solitas cani à citharœdis. Sunt qui dicant fuisse genus modulationis ad citharā, à pariambo, id est pyrrhichio, pede dictum.

Παριαύω, t. 1, c. 1640, f

Παριδεῖν, Oculo non attento prætermittere, Negligere. vnde apud Aristot. in Rhet. παριδὼν τὰ αὐτοῦ. Refertur ad παροράω.

Παρίδρυμαι, t. 1, c. 1094, c. Παριδρύω, ib.

Παρίεμαι, t. 1, c. 1669, c. Παριέρη, t. 1, c. 1652, a

Παρίζομαι & Παρίζω, t. 1, c. 1091, e

Παρίημι, t. 1, c. 1668, h

Παρίκτιν, Hesych. παρερχόμενον.

Παριλλαίνουσα, eidē est παραβλέπουσα. nā ἰλλοὶ sunt oculi.

Παρίνη, t. 3, c. 335, a

Πάριος, ου, ὁ, Parius: Qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, seu Παρία λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere non ignobilis. Plin. lib. 36, cap. 5, Omnes autem tantùm candido marmore vsi sunt è Paro insula, quem lapidē cœpere lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur. In lib. Esther, cap. 2, legitur etiam; ἐπὶ στύλοις παρίνοις: &, ἐπὶ λιθοστρώτου παρίνου λίθου, pro παρίου. apud Pauf. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo. Ex Epigr. verò Πάρειος affertur pro Pario marmore structus. | Hes. πάριον exp. πισόν, κάπογον.

Παριππάζομαι, t. 1, c. 1712, a. Παριππεύω, t. 1, c. 1710, e

Πάριππος, t. 1, c. 1708, d. Παρίπταμαι, t. 1, c. 1714, a

Παρίπτημι, ibid.

Παρίσθμια, τὰ, Tonsillæ, hoc est Glandulæ faucium: quæ fauces nominātur ἰσθμός, vtpote isthmi in modum inter os & gulam interiectæ. Diosc. lib. 1, cap. 181, de mori succo, ποιεῖ πρὸς ῥεύματα καὶ παρίσθμια φλεγμαίνοντα, ad tonsillas inflammatas, Et cap. 184, de decocto ficus, τὰς περὶ ἀρτηρίαν καὶ παρίσθμια φλεγμονὰς ἁρμόζει, tonsillarum inflāmationibus. Quin & ipsas τὰς φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων nominari παρίσθμια, autor Gal. comm. in Aphor. lib. 3. Synonymum ἀντιάδες.

Πάρισον, t. 1, c. 1729, b. Πάρισος, ib.

Παρισόω, ibid. d

Παρίσταμαι, actiu. &c. t. 1, c. 1778, e. Παρίσταμαι, neutr. &c. ib. g. Παρίσταμαι, Accedo, &c. c. 1779, c. Παρίστασθαι, Animo obuersari, &c. ib. d. Παρίστασθαι, Animo confirmari, &c. ib. f. Παρίστασθαι, Consistere, &c. ib. g. Παρίστασθαι, Conari, &c. c. 1780, a

Παριστάνω, t. 1, c. 1777, e. Παριστάω, ib.

Παρίστημι, Sisto prope, &c. t. 1, c. 1777, e. Παρίστημι, Inhibeo, &c. c. 1778, c. Παρίστημι, Cieo, &c. ib.

Παριστορεῖν, Obiter ἱστορεῖν. Cic. ad Attic. epist. 1, lib. 6, Hæc tē volui παριστορῆσαι. sumus enim ambo bellè curiosi.

Παριχναινόμενοι, t. 1, c. 1364, d. Παριχναίνω, ib.

Παρίχω, t. 1, c. 1363, b

Παρισώματα, Hesychio sunt ὁμοιειδῆ.

Πάρισος, t. 1, c. 1729, d. Παρίσωσις, ib. e

Παρισωτικός, οῦ, ὁ, Cui vis inest τοῦ παρισῶσαι.

Παριτητέα, t. 1, c. 1140, d. Παριτητέον, ib.

Παρκατέλεκτο, poeticè pro παρακατελέκτο, id est παρεκοιμᾶτο, Cubabat apud: à th. παρακαταλέγομαι. Hes.

Παρκλίνω, t. 2, c. 257, f. Παρκύπτω, t. 2, c. 508, e

Παρμέμβλωκε, poeticè pro παραμεμόληκε. Significat etiā παραμεμένηκε: necnon πάρεστι, teste Hesych. Itidem pro πάρεστι accipit schol. in hac apud Apollon. gnome, lib. 4, οὐχ Τερπωλῆς ἐπίβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνησιν ἀνίη.

Παρμύρω, t. 2, c. 880, e

Πάρμη, Parma: Carthaginensibus est θυρεὸς δέρματινος, Suida autore, in exemplum afferente, τῆς πάρμης καὶ τῶν Λιβυστικῶν θυρεῶν ἀντίχον ἐρρωμένως οἱ Ῥωμαῖοι. Fuit scuti genus breue: Ouid. cauum vocat, Stat. crudum.

Πάρνοπες, genus locustarum, vt ἀττέλαβοι. Aristoph. Aui- A
bus, Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum quæ segetes exedunt. vt Aristoph. rursum in Auibus, αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρέψει. Sunt qui ex culicum genere, τῶν κωνώπων, esse velint τοὺς πάρνοπας.

Παρμύω, t.2, c.880, e.
Παρό, siue παρ' ὅ, t.3, c.39, b
Παροδεία, Suidæ ἡ παρέλευσις.
Παροδεύω, t.2, c.1182, d.
Παροδικὸς, t.2, c.1176, f
Παρόδιος, ib. g. B
Παροδίτης, ib.
Παροδίτης, ib.
Πάροδος, t.2, c.1175, f. & 1176, f
Παροίγω, t.2, c.1198, f

Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια apud Poll. lib.2, de tonsillarum tumore ex inflammatione.

Πάροιθε, siue Πάροιθεν, Ante, ἔμπροσθεν. Hom. Iliad. α, Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. Apollon. Argon. lib.2, Θῆκε πάροιθε ποδῶν, posuit ante pedes. Temporis etiam significationem habet, Antè, Antea: in qua signif. præmittitur ei interdum articulus τὸ, vt in Epigr. Sic τὸ πάρος.

Παροικεσία, t.2, c.1226, b. C
Παροικέω, t.2, c.1225, g
Παροίκησις, t.2, c.1226, b.
Παροικία, t.2, c.1216, b
Παροικίζω, t.2, c.1230, e.
Παροικοδομέω, t.2, c.1205, d
Παροικοδόμημα, ib. e.
Πάροικος, t.2, c.1215, f
Παροιμία, t.2, c.1237, e.
Παροιμιάζομαι, t.2, c.1238, c
Παροιμιακὸς, ib.
Παροιμιογράφος, ib. b
Παροιμιώδης, ib. c.
Πάροιμος, t.2, c.1237, e
Παροιμόω, ib.
Παροινέω, t.2, c.1245, b

Παροινήϊα ᾄσματα affertur pro παροίνια, nescio vnde.

Παροίνημα, t.2, c.1245, d.
Παροινία, t.2, c.1244, g
Παροινιάσαι, t.2, c.1245, b. D
Παροινικὸς, t.2, c.1244, g
Παροίνιον, τὸ, subst. t.2, c.1245, b
Παροίνιος, t.2, c.1244, d.
Πάροινος, ib. e
Παροινοῦμαι, t.2, c.1245, c.
Παροίνως, t.2, c.1244, d

Πάροιος, Hesychio πρᾶος, Mansuetus, Mitis. At παροῖραι, eidem sunt ἡγούμεναι, πρότεραι: pro quo infrà παροίτεραι.

Παροιστράω, t.2, c.1255, g.
Παροιστρέω, ib.

Παροίτατος, Παροίτερος, Παροιτέρω, in Πάρος.

Παροίχομαι, t.2, c.1258, g.
Παροιχωκε, ib. b
Παροκλάζω, t.2, c.1265, g.
Παρ' ὀλίγον, t.3, c.41, e
Παρολίγον, t.3, c.43, d. E
Παρολισθαίνω, t.2, c.1682, e
Παρολισθέω, ib. d, & f.
Παρολκὴ, t.1, c.1195, b
Πάρολκος, ib. c.

Παρομαρτέω, ῶ, idem quod παρακολουθέω, Comitor, Assector: interdum etiam Assequor. vnde συμπαρομαρτεῖν apud Greg. Naz. idem propemodum significans.

Παρομοιάζω, t.2, c.1306, c
Παρόμοιος, t.2, c.1304, a.
Παρομοιοῦσθαι, t.2, c.1305, h
Παροιμοιόω, ib.
Παρομοίωσις, t.2, c.1306, a

Παρομολογία, ας, ἡ, schema est apud rhetores: quum nimirum aliquot res aduersario concedumtur, deinde aliquid F
infertur quod aut maius sit quàm superiora, aut etiam omnia quæ posuimus infirmet. Autor Rutil. Lupus, apud quem eius exempla vide ex Hyperide. Meminit & Quintil. lib.9, cap.3.

Παρὸν, t.1, c.1135, c.
Παρονομάζω, t.2, c.1327, d
Παρονομασία, ib.
Παρονυχία, t.2, c.1346, b
Παροξίζω, t.2, c.1358, h.
Παροξυνόμαι, t.2, c.1355, e
Παροξυντικὸς, t.2, c.1356, a.
Παροξύνω, t.2, c.1355, c
Πάροξυς, t.2, c.1353, f.
Παροξυσμὸς, t.2, c.1356, b
Παροξύτονος, t.3, c.1282, e

Παροψαιδία, Hesychio est species quædam πήρας, peræ: af- G
ferenti & Παροψαίδιον pro μικρὰ μάχαιρα, Gladiolus, Pugio. vt idem sit quod παραξιφίς.

Παροπλίζομαι, Exarmor. τὰ ὅπλα παραιροῦμαι. Plutar. in Cat. min. κωλύομαι χρῆσθαι τοῖς ἐμαυτοῦ λογισμοῖς, καὶ παροπλίζομαι. Liu. dearmatum exercitum dicit.

Παροπτέος, Negligendus, Despiciendus.

Παρόπτησις, q. d. Adassatio, quum videlicet aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. Tard. pass. lib.1, cap.1, in remediis cephalææ, Erit igitur radendum caput: tum etiam H
παρόπτησις adhibenda erit ex carbonibus æquali vapore medentibus. Intelligunt hoc nomine euocationem sudoris ad ignem vel prunas in Laconico, aut ad arenā feruefactam.

Παρόπτομαι, t.2, c.1387, g.
Παρόραμα, t.2, c.1421, e

Παρόρασις, ib.
Παροραπκὸς, ib. f
Παροράω, ib. a.
Παροργίζομαι, t.2, c.1427, b
Παροργίζω, ib.
Παρόργισμα, ib.
Παροργισμὸς, ib.
Παρόρειος, t.2, c.1462, e
Παρορίζω, t.2, c.1473, h.
Παρόριος, t.2, c.1460, e
Παροριστὴς, t.2, c.1474, a

Παρορκεῖν, Contra iusiurandum agere, Iuramentum transgredi seu violare: idē ferè quod παρασπονδεῖν. Appian. εὐθὺς ἠρέθισαν τοὺς Βρεττανοὺς παρορκῆσαι.

Παρορμάω, t.2, c.1452, h.
Παρορμέω, t.1, c.1147, a
Παρόρμησις, t.2, c.1453, a.
Παρορμητικὸς, ib.
Παρορμητικῶς, ib. b.
Παρορύσσω, t.2, c.1482, e
Παρορχοῦμαι, t.2, c.1486, e

Πάρος, poeticum aduerbium est, idem significans quod in prosa πρὸ & ἔμπροσθεν. Ac, sicut illa, modò loci significationem habet. vt apud Eurip. στεῖχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes, seu foràs ex ædibus. Sæpius tēporis significationem habet. & quemadmodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro Prius quàm alius, ita etiam πάρος τινος. Hom. Il. θ, Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, Εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, ante Tydidem inhibere celeres Troum equos irruentes in classem Græcorum. Absolutè etiam ponitur & sine casu. vt Il. ψ, Ἰδομενεῦ τί πάρος λαβρεύεαι; vbi videtur esse positum pro Ante alios, vel Ante tempus. Aliàs significat Antea, Prius, Ante hoc vel illud tempus. Hom. Odyss. ζ, Νῦν δή περ μεῦ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας. Iliad. σ, τίπτε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Odyss. π, πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί. Item præmisso articulo τό. Od. α, ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. Et Il. ψ, αἳ τὸ πάρος περ Εὐμήλου, quæ antè Eumeli erant. vbi etiam nota additum περ. Alioqui τὰ πάρος dicūtur Anteacta, Præterita. Sophocl. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος Τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. Sic τὰ πρὸ τούτων, τὰ πρότερον. Aliquādo cum infinitiuo construitur, & significat Priusquam, Antequam: πρὶν, πρὸ τοῦ, πρότερον ἤ. Hom. Od. ψ, οὐδέ οἱ ὕπνος Πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα. Il. σ, Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Sic Od. α, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. Et Il. ζ, πάρος τάδε ἔργα πυθέσθαι. Pro eodem DICITVR Πάροιθε, siue Πάροιθεν: hoc, sequēte vocali aut diphthōgo, illud, sequente consonante. Ac primum in loci signific. cum genitiuo, Od. ρ, Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο Δίσκοισι τέρποντο, ante domum Vlyssis. Deinde absolutè & sine casu. Il. ψ, τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος Ἵππους τ' Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἵ τε πάροιθε, qui secundi sint & qui ante eos. hoc est, Qui eos anteeant. Et Iliad. γ, Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος, Ante conclaue egressa. seu Foràs egressa. ita enim schol. accipit: sed potest & ad sequentia referri, nimirum ἵζευ ἐμεῖο, vt sit, Sede ante seu corā me. Item in signif. temporis. Il. ψ, Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia enim nunc tibi præstabo quæ antea promisi. Notandum verò, hoc πάροιθε assumpsisse ι, vt etiam COMPAR. Παροίτερος, & SVPERL. Παροίτατος, quibus significatur Prior & Primus. Apollon. Argon. lib.2, ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος. Et lib. 1, Ἧ καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος, primus. Affertur παροίτερος & pro Vetustior, Antiquior: & παροίτατος pro Vetustissimus, Antiquissimus. Vsurpantur & in loci significatione. vt apud eundem Apollon. Argon. lib. 4, Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο Νῆσος, sita ante. Sic in cursu aliquis est παροίτερος. vt Iliad. ψ, Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. vbi schol. quoque exp. μᾶλλον ἔμπροσθεν, cursu anteeuntes. Itémque ADVERB. Παροιτέρω, Longius progrediendo, Vlterius. Apollon. Argon. lib.2, Καί δέ με μηκέτι τῶνδε παροιτέρω ἐξερέεσθαι, Vlterius hæc, Progrediēdo vltra hæc. Sed pro eo quidam codices, manuscripti etiam, habent προτέρω.

Παρ' ὅσον, t.3, c.44, c. & 495, a.
Παρόσον, ib.
Παροτρύνω, t.2, c.1528, f.
Παρ' οὐδὲν, t.3, c.44, g. & 45, e
Παρουλὶς, t.2, c.1285, c.
Πάρουλος, ib. g
Παρουσία, t.1, c.1135, b

Παροφθεὶς, Neglectus, Cōtemptus: à παρόπτομαι. Demosth.

Παροχέομαι, t.2, c.1581, a.
Παροχέτευσις, t.2, c.1572, c
Παροχετεύω, ib. b.
Παροχεύομαι, t.2, c.1574, a
Παροχεύω, ib.
Παροχέω, t.2, c.1581, a
Παροχὴ, t.1, c.1350, d.
Παροχλίζω, t.2, c.1577, g

hoc est Cupere mare pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere: de impurissimis illis pathicis & cinædis qui aduersæ veneris libidine pruriunt. Legitur id verbum apud Aristoph. & Athen. Sic apud Xiphil. in Heliogabalo, de ipso Heliogabalo & drauco ipsius, συνουσιαζόμενός τι αὐτῷ, καὶ ἔτι πλέον ἐκ τῆς γυμνώσεως, ἅτε καὶ ἰσόῤῥοπον τῇ φήμῃ εὑρὼν αὐτὸν ὄντα, παθηπάσας. Verbo autem πάσχειν in obscœna itē signif. Demosth. vtitur Pro cor. dicens τὴν ἔμπουσαν vocatam esse ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν: nō minus libidinosam quàm sunt αἱ λαμίαι. Eò respexit Seneca Declam. 10, Ille Passieno, prima eius syllaba in Græcum mutata, obscænum nomen imposuit: Paschienum videlicet appellans. Porro à verbo παθηπᾶν est VERBALE Παθηπασμός, οῦ, ὁ, significans ipsam appetitionem coitus illius nefandi. Luc. in Gallo, ὁρᾷ τὴν Δία καταπυγοσύνην τινὰ καὶ παθηπασμόν.

Πάσχω, Patior, &c. t. 3, c. 60, c. Πάσχω, cum aduerb. c. 61, a. Πάσχω, de bonis dictum, ib. h. Πάσχω, redditum per Mihi accidit, c. 62, e. Πάσχω, Facio, &c. c. 63, g. Πάσχων, Ægrotus, &c. t. 3, c. 61, d. Vide & παθηπᾶν.

Παταγέω, t. 3, c. 84, d. Παταγὴ, ib. b

Πάταγημα, ib. f. Παταγοδρόμος, ib. d

Πάταγος, ib. a

Πάταικοι, Phœnicibus sunt Simulacra deorum quæ in puppibus nauium statuunt, Hesych. autore. Herodot. pro eo habet Παταϊκοί: lib. 3, pag. 112, scribens Vulcani apud Memphitas simulacrum esse simillimum τοῖσι Φοινικηΐοισι παταϊκοῖσι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριηρέων περιάγουσι. eos autem esse πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν.

Πάτανα, Hesychio τρυβλία. DIMIN. Πατάνια idem esse dicit ἐκπέταλα λοπάδια, item ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια: quæ & Βατάνια per β à nōnullis appellari. Ambo leguntur apud Athen. lib. 4, in sermone de vasis culinariis: ex Eubuli Ione, Τρύβλια δὲ καὶ βατάνια καὶ κακκάβια, Καὶ λοπάδια καὶ πατάνια πυκνὰ ταρφέα. perperam tamen ibi diphthongo scriptum πατάνεια & βατάνεια. Pollux non πατάνιον solùm habet, SED ET Πατάνη, scribens πατάνιον esse ἐκπέταλόν τι λοπάδιον quod πατέλλιον dicitur, Patella. Affert & exempla vtriusque: fœminini, ex Nicocharis Lemniis: & ex νυμφοπόνῳ Sophronis πατάνα αὐτοποίητος. ac procul dubio factum hinc est Latinum Patina: cuius diminut. Patella respondet diminutiuo πατάνιον. cuius hæc exempla ibidem Poll. citat, ex Euthydico Antiphanis, πολύπους τετμημένος Ἐν πατανίοισιν ἑφθός. & ex Eubulo, πνικτὰ Σικελικὰ πατάνια. vbi nota dici πνικτὰ, quoniā in eis πνίγονται τὰ ἑψόμενα. Infrà πάταχνα pro iisdem.

Πατάξ, t. 3, c. 83, g

Παταπῶ, Hes. πάλαι ποτέ.

Πατάρα, ex Eust. affertur pro κίστη, κιβωτὸς, Arca, Cista.

Πατάσσω, Cum strepitu palpito, &c. t. 3, c. 82, g. Πατάσσω, Percutio, &c. c. 83, d

Πάταχνον, Hesychio σκεῦος λοπαδίῳ ἐμφερές: quod & πάτανον siue πατάνη dicitur, & πατάνιον.

Πατέλλια, recentiores Græci vocant quædam vasa culinaria, voce mutuata à Latinorum Patella. Meminit Poll. lib. 6, cap. 13. Ibi enim in censu μαγειρικῶν σκευῶν ab eo numerātur, κακάβη, πατάνιον, πάτνον, πατάνη: additúrque, πατάνην videri esse λοπάδιον ἐκπέταλον quod tunc πατέλλιον fuerit appellatum. Capite præced. vtitur vocabulo πατέλλης, scribens τὰς καλουμένας πατέλλας nominatas esse λεκανίδας. Eusthath. verò Πατέλλια potoriis annumerat vasis, scribens pag. 229, Ex Homericis πετάλοις dici ποτήρια ἐκπέταλα ea quæ sunt πλατέα, Lata & ampla: qualia τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια: ex quibus elegantem Alciphronem composuisse πατελλοχάρωνα. Itáque Πατέλλιον fuerit etiam Patera: & Πατελλοχάρων, Qui gaudet pateris, Qui pateris potare amat.

Πατέοντα τῶν κρεῶν, ex Herodoti libro 2 affertur pro Carnibus vescuntur. quo significatu suprà πάσασθαι & πάσασθαι. Vide & Πατέω.

Πατερίζω, Patrem nomino, Patrem voco seu appello. πάτερα καλῶ. quod & παππάζω. Aristoph. Vesp. παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε, Define, nec patris nomen ingemina. ad eū qui dicebat, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.

A Πατέριον, Paterculus: diminut. à πατήρ.

Πατευτικόν, Hesychio ϑηρευτικόν: quod & παλευτικόν.

Πατέω, t. 3, c. 79, b. Diuersas huic verbo signif. tribuit Hesych. afferens nimirum πατέουσι pro καταπατοῦσι, καταφρονοῦσι, Calcant, Conculcant & proculcāt pedibus vt rem vilē & reiiculam. & πατεῖν pro πορεύεσθαι. præterea πατέοντο pro ἐγεύοντο: nisi fortè scribendum ἐγεύοντο. de qua signif. dictum est in Πατέονται.

Πάτημα, t. 3, c. 79, h

Πατηνόν, Hesychio πεπατημένον, κοινόν, Proculcatū seu con-

B culcatum pedibus, Vulgare, Triuiale.

Πατήρ, Pater, &c. t. 3, c. 85, a. Πατὴρ, pro Senex, &c. c. 86, e. Πατὴρ, metaph. pro quouis effectore vsurpatū, c. 88, b. Πατέρες, οἱ, Maiores, &c. ib. f. Πατὴρ, vnde dictū, c. 89, a

Πατητὸς, t. 3, c. 80, a. Πατίαι, Hesych. χῶραι.

Πατνώματα, eidem H. στεγάσματα οἴκου: quæ & φατνώματα.

Πάτος, Calcata via, t. 3, c. 80, c. Πάτος, Puluis, &c. ib. e

Πατοῦμαι, t. 3, c. 79, b. Πάτρα, t. 3, c. 97, b

Παρβαγαθία, t. 3, c. 90, h

Πατράδελφος, t. 1, c. 939, e. & t. 3, c. 91, a

C Πατραλοίας, vel Πατραλῴας, t. 1, c. 327, g. & t. 3, c. 91, c

Πατραλῴης, t. 1, c. 328, b

Πατρέμβατοι, Hesychio ὑψηλοί, Alti, Celsi.

Πάτρη, t. 3, c. 97, b. Πάτρηθεν, ib. e

Πατριά, ib. Πατριάζω, t. 3, c. 95, f. & b

Πατριαρχεῖον, t. 3, c. 90, g. Πατριάρχης, ib. e

Πατριαρχία, ib. h. Πατριαρχικός, ib. g

Πατρίδιον, t. 3, c. 95, f. β. Πατρίκιος, t. 3, c. 101, e. β.

Πατρικὸς, t. 3, c. 95, c. α. Πατρικῶς, ib. f

Πάτριος, t. 3, c. 95 g. α. Πατρίς, ib.

D Πατριώτης, t. 3, c. 96, f. Πατριωτικός, t. 3, c. 97, a

Πατρόθεν, t. 3, c. 93, g. Πατροκασίγνητος, t. 3, c. 89, b

Πατροκτονία, ας, ἡ, Patris occisio, Parricidium.

Πατροκτόνος, t. 3, c. 89, c. Πατρόκτονος, ib.

Πατρομήτωρ, t. 3, c. 91, f. Πατρονομία, t. 3, c. 89, g

Πατρονομικὴ, ib. Πατρονόμος, ib. d

Πατρονομοῦμαι, ib. g. Πατροπαράδοτος, t. 3, c. 90, a

Πατροπάτωρ, t. 2, c. 824, c. & t. 3, c. 91, e

Πατρόπολις, t. 3, c. 96, c. Πατροραίστης, t. 3, c. 90, b

Πατρότης, t. 3, c. 93, g. Πατροτύπης, t. 3, c. 90, b

E Πατροῦχος, t. 3, c. 91, c. Πατροφονεὺς, t. 3, c. 90, c

Πατροφόνος, ib. Πατροφόντης, ib. d

Πατρυιὸς, t. 3, c. 100, f. Πατρώζω, t. 3, c. 95, b. α

Πατρῷος, t. 3, c. 94, b. Πάτρων, t. 3, c. 101, b

Πατρωνεία, ib. d. Πατρωνυμία, t. 3, c. 91, d

Πατρωνυμικός, ib. c. Πατρῷος, t. 3, c. 94, c

Πατρωός, t. 3, c. 100, e. Πάτρως, ib. d

Παταγέω, t. 3, c. 84, e. Πατάγημα, ib.

Πάταγος, ib. Παταλεύω, t. 3, c. 273, a

Παταλίαι ἔλαφοι, t. 3, c. 272, g. Παττάλιον, ib. f

F Πατταλίσκος, ib. Πάτταλος, ib. d

Πάτω, t. 3, c. 57, d. & 270, h

Πατώσας, Hesych. διατειβούσας: à them. πατάω.

Παῦ, t. 3, c. 105, d. Παῦλα, t. 3, c. 106, e

Παῦλος, Hesychio ϑαυμαστὸς ἢ ἐκλεκτὸς σύμβουλος.

Παυνὶ, mensis nomen apud Ægyptios, respondentis Latinorum Iunio, vt est in Lex. meo vet. Mentio eius in Epigramm. quoque, vbi decimus ordine ponitur, & diuisim παυνὶ vocatur: lib. 1, p. 123, initio: Εὐκάρπου δὲ παυνὶ προάγγελός ἐστιν ὀπώρης. Sed sequendo rationem quæ ibi

G instituta est, respondet Romanorum Iulio: id quod & versus illius sensus ostendit.

Παύομαι, t. 2, c. 104, a

Παῦρον, Hesychio μικρόν, Paruum, seu Paucum, vt παῦρον. Sed addit quosdam exponere μέγα, ἀγαθόν.

Παυράκις, Παυρίδιος, Παυροεπής, in sequ. Παῦρος.

Παῦρος, ου, ὁ, poeticum adiectiuum est, idem significans quod ὀλίγος in prosa. hoc est Paucus, Non multus. Homer. Il. ζ, παῦρος δὲ οἱ εἵπετο λαός. Et Iliad. γ, de Menelao, ἐπιτροχάδην ἀγόρευε Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. erant enim Lacones sua natura βραχυλόγοι, breuiloqui & pau-

H ciloqui. vnde etiam subiungit, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. Vtitur etiam comparatiuo παυρότεροι, pauciores. vt, Iliad. ο, οὐδὲ δύναντο Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι περὶ νηῶν. Iliad. γ, μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι. Et Il. δ, Παυρότερον λαὸν ἀγαγὼν ὑπὸ τεῖχος ἄρειον, Pauciorem populum,

Minorem populi numerum. Interdum ponitur pro Paruus, Breuis. Nicand. Ther. ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. Neutrum plurale παῦρα aduerbialiter ponitur interdum pro Paucies, Rarò, Non sæpe, Nō multúm, Hesiod. Theogon. Παῦρα δὲ πωλεῖται. Alicqui DICITVR Παυράκις eo significatu, vt ὀλιγάκις: Hesych. Pro παῦρος dicitur ETIAM Παυρίδιος, forma diminutiua, Pauculus, Pauxillus. Hesiod. Erg. Παυρίδιον ζώσκον ἐπὶ χρόνον, ad pauxillum tempus. Ex eodem παῦρος COMPOS. Παυροεπής, Pauciloquus: Erinnæ epitheton in Epigr.

Παυσάνεμος, t.3, c.106, b.
Παυσίβακχοι, οἱ, t.3, c.105, d
Παυσικάπη, t.2, c.65, a.
Παυσίλυπος, t.3, c.105, e
Παυσινύσταλον, ib. g.
Παυσίπονος, t.3, c.106, a
Παῦσις, ib. b.
Παυστέον, ib. c
Παυστήρ, ib.
Παυστήρια, ib. d
Παυστήριος, ib. c.
Παυστικός, ib. d
Παυσωδύνος, t.2, c.1185, f.
Παυσωλή, t.3, c.106, b
Παύω, Finem impono, &c. t.3, c.101, f. Παύω, Finem facio, neutral. c.103, f. Παύομαι, Desisto, cum genit. &c. c.104, a. Παύομαι, cum particip. ib. g. Παύομαι, absol. c.105, a
Παφία, t.1, c.1878, a.
Παφλάζω, t.4, c.163, a. b
Πάφλασμα, ibid. c
Πάχετον, apud Hesych. παχύτον: mendosé.
Πάχητες, eidem παχεῖς, πλούσιοι, Crassi, Opulenti.
Πάχνη, t.3, c.271, f.
Παχνήεις, t.3, c.272, a
Παχνόω, ib.
Παχνώδης, ib.
Πάχος, t.3, c.112, c
Παχύδερμος, t.1, c.947, d. & t.3, c.111, e
Παχύθριξ, t.1, c.1586, f
Παχυκάλαμος, Crasso assurgens culmo aut calamo.
Παχύκαυλος, t.2, c.93, f.
Παχυκνήμος, t.3, c.111, f
Παχυλός, ib. g.
Παχυλῶς, ib.
Παχυμέρεια, t.2, c.851, d.
Παχυμερής, ib.
Παχυμερῶς, ib.
Παχύνομαι, t.3, c.111, h
Παχύνοος, ib. f.
Πάχυνσις, t.3, c.112, b
Παχυντικός, ib. c.
Παχύνω, t.3, c.111, h
Παχύρραβδος, Crassas habens virgas.
Παχύρριζος, t.3, c.709, g
Παχύρρυγχος, Qui crasso rostro est, Crassum habēs rostrū. vt παχύρρυγχοι ὕες apud Alex. Aphrod.
Παχύ, Crassus, &c. t.3, c.110, e. Παχύς, ad animum translatum, c.111, b
Παχυστομέω, t.3, c.1046, a.
Παχυστομία, ib.
Παχύστομος, ib.
Παχύτατος, t.3, c.111, e
Παχύτερος, ib. c.
Παχύτης, ib. f
Παχύτριχες, Qui crassis sunt pilis: à sing. παχύθριξ.
Παχύτειχος, t.1, c.1587, b.
Παχύφλοιος, t.4, c.176, d
Παχύφρων, Qui crassa mente est & intelligentia non valet, Stupidus, Bardus. Vtitur Hes. in prouerb. Βοῦθος περιπατεῖ, synonymum ei addens εὐήθης.
Παχύχειλος, t.4, c.408, b.
Παχύχυλος, t.4, c.510, e
Παχύχυμος, t.4, c.513, b
Παχών, Ægyptiaci mensis nomen, respōdentis Maio Romanorum, vt annotatum est in Lex. meo vet. In Epigr. verò pro Iulio ponitur, nonus numero, incipiendo à Septembri: éstque ibi in eum hic versus, Λήϊα δ' αὐανθέντα παχὼν δρεπάνοισι φυλάσσει.
Πάω, t.3, c.112, d.
Παῶται, οἱ, t.3, c.113, b
¶ Πέδβολον, pro πεδόβολον, Planities, affertur ex Epigr.
Πέδα, Hesychio γῆ, Terra, Solū, vt πέδον. Doricè nōnunquam pro πέδη etiam vsurpatum reperitur.
Πεδάα, Πεδάασκον, Πεδάγρετος, vide paulo pòst in Πέδη.
Πεδαίρω, t.3, c.114, c
Πέδαλα, Hesychio ποικίλα, Varia. Πεδαλλόμενος autē, eidē est μεταμελόμενος & μεταδιωκόμενος. quas significationes tribuit etiam τῷ πεδάγρετος.
Πεδαμείβεται, vide in Πεδέρχεται.
Πεδανός, Humilis, A terra seu solo vix assurgens. Nicand. vtitur pro Paruus, in Ther. dicens πεδανῇ ἐφολκαίῃ, & πεδανῇ οὐρῇ, pro μικρᾷ, teste scholiast. qui aliàs pro ταπεινός accipi tradit: Hesychio itidem exponente πεδεινός & ταπεινός. Idem H. πεδανῷ ὕπνῳ ex Ionis Agamemnone affert pro κούφῳ, leui: addens, quosdā exponere

A re βεβαίῳ, firmo. secundum quam signif. ex πέδη deriuatum dici posset.
Πεδάρσιος, t.3, c.114, b
Πεδαυνά, Hesychio τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια, cuiusmodi suprà πατάνια, Latinis Pateræ.
Πεδαχνοῦται, idem exp. ἐξυπτιοῦται καὶ τρυφᾷ.
Πεδάω, vide paulo pòst in Πέδη.
Πεδαωριστὴς ἵππος, Hesychio φρυαγματίας & μετεωριστής, Qui se à terra eleuat, & superbè incedit.
Πεδεινός, t.3, c.117, c
B Πεδέρχεται, & Πεδαμείβεται, ex Pindaro affertur pro Sequitur, Insequitur: item Subit, Venit. Inde est Πέδελθε apud Hesych. quod exponit & μέτελθε & ἱκέτευσον. Apud eundem H. legitur & Πεδελύει, expositum itidem ἱκετεύει, μετέρχεται: sed suspectum.
Πέδευρον, idem affert pro ὕστερον, πάλιν, ὀπίσω: itidem πέδευρα Lacones pro ὕστερα dicere tradens.
Πεδέων, Ionicè pro πεδῶν, Compedum, à πέδη. Herodot.
Πέδη, ης, ἡ, Pedica, Compedes, Vinculū pedum: περισκελὴς δεσμός, Hesychio. Hom. Il. ν, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυ-
C σείας Ἀρρήκτους, ἀλύτους. Plutar. Hellen. πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, compedes quibus captiuos ligarent: de Megarensibus Perinthiis bellum inferentibus. Eodem libro dicit τῶν πεδῶν τοὺς κρίκους, cōpedū annulos. Hes. πέδας innuit esse etiam annulos quosdā mali & gubernaculi in naue. Eodem teste πέδη est species quædam ἱππασίας, vt apud Xen. quoq; De re equ. laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη, vtpote quæ assuefaciat equum ἐπ' ἀμφότερας τὰς γνάθους στρέφεσθαι. Ibidem præfertur ἡ ἑτερομήκης πέδη τῇ κυκλοτερεῖ. A superiore πέδη est VERB.
D Πεδάω, ῶ, significans, Pedicis vincio, Cōpedibus astringo. Hom. Il. ν, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα, quominus videlicet effugere posset. Metaphor. Odyss. ψ, de somno, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Deus quoque & fatum ab eo dicuntur aliquem πεδῆσαι vt agat vel patiatur aliquid, pro Fatalibus vinculis constrinxisse, Necessitatis compedibus vinxisse, seu Fati compedibus adstrictum cogere. vt initio Il. χ, Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ μοῖρ' ἐπέδησε. Odyss. σ, πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι. Interdum cum datiuo
E construitur, & significat Compedio, Illigo, Irretio. vt Odyss. ψ, Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον.
F Item cum genitiuo pro Impedio & Prohibeo. Od. δ, Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου. Vbi nota πεδάα Ionicè positum pro πεδᾷ, & in præced. versu πεδάασκον pro ἐπέδων. Ionicè itidem πεδόωσι pro πεδῶσι ponitur à Nicandro. Affertur ET Πεδέω pro Compedio, Ligo: itē Impedio, Detineo, ex Epigr. Quomodo & Nicandri schol. πεδόωσι exp. per πεδοῦσι. Inde est VERBALE Πεδητής, οῦ, ὁ, quod ex Epigr. affertur pro Ligator. At PAROXYT. Πεδήτης passiuè significat πεπεδημένος, Compedibus adstrictus, Vinctus: teste Hes. etiā & Suida. Plut. De superstit. τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. At ὁ ἀνδρῶν cur dictus fuerit πεδήτης in Samo, docet idem in Quæstion. Græcan. Eandē significationem habere videtur COMP. Πεδάγρετος: quod Hes. exp. μεταληπτός, μεταδιωκτός: intelligens, vt videtur, Reprehensus ex fuga à persequētibus. sed exponit etiam μεταμέλητος & ποικίλος: easdē significationes tribuens nomini πέδαλος & participio πεδαλλόμενος.
G Præterea à πέδη DERIV. Πέδων, significans τὸν πεδήτην δοῦλον: vnde τριπέδων dicitur ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος. Eust. Itē DIMIN. Πέδιον, significās ὁ μικρὸς δεσμός, Paruum vinculum, Parua pedica, teste Etym. qui προπαροξύνεσθαι ait, ad differentiam nominis πεδίον, deriuati à πέδον.
Πεδήορος, t.3, c.114, c
Πεδητής, & Πεδήτης, vide in præced. πέδη.
Πεδιαῖοι Ἀθηναῖοι, t.1, c.370, b. Πεδιαῖος, t.3, c.117, b
Πεδιακός, ib. d.
Πεδιάς, ib.
H Πεδιάσιμος, ib. c.
Πεδιάσιοι Ἀθηναῖοι, t.1, c.370, a
Πεδιεῖς Ἀθηναῖοι, ib. b
Πέδιλον, Talare, Calceus: ὑπόδημα. Hom. Il. β, ὑπὸ δ' ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Od. ε, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Il. β, Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Sic Odyss. π,

πέδιλα δησάμενος ὑπὸ ποσί. Et Odyss. ξ, ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Hesiod. ἀμφὶ δὲ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, alata talaria: vt & πλωτὰ πέδιλα in Epigramm. Eust. annotat olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλον: quæ scriptura nõ multum aliena est ab etymo quo dicitur denominatum παρὰ τὸ περιειλῆσθαι τῷ ποδί. Hes. nominatum vult quasi ποδοΐλλον. A

Πεδινός, t.3, c.117, b

Πέδιοι, affertur pro Qui in locis planis & campestribus morantur: qui & πεδιαῖοι.

Πεδίον, Campus, &c. t.3, c.116, e. Πεδίον, de pede dictum, ibid.h. At Πεδίον, vide in Πέδη. B

Πεδόθεν, t.3, c.113, g. Πεδοῖ, ib.

Πεδοίκους, Hesych. μετοίκους, Inquilinos: afferens itidem πεδοίκου χελιδόνος ex Æschyli Σοφοῖς pro συνοίκου.

Πέδον, t.3, c.113, e. Πέδονδε, ib.

Πεδοσκαφής, t.3, c.114, a. Πεδοστιβής, ib.b

Πεδοτρεφής, ib. Πέδουρος, ib.c

Πέδων, vide paulo suprà in Πέδη.

Πέζα, t.3, c.117, e. & 122, e. Πεζαίτεροι, οἱ, t.3, c.126, c

C Πεζακοντιστής, t.3, c.125, c. Πέζαρχος, ib.

Πεζέταιροι, οἱ, t.3, c.126, a. Πεζέτεροι, οἱ, ib.

Πεζεύομαι, t.3, c.125, f. Πεζευτικός, t.3, c.126, a

Πεζεύω, t.3, c.125, f. Πεζή, t.3, c.122, g

Πεζῇ, aduerb. t.3, c.124, g. Πεζικόν, τό, subst. t.3, c.125, e

Πεζικός, ib.d. Πέζις, t.3, c.122, b

Πεζίτης, t.3, c.125, c

Πεζίνα στέμματα, in hominibus sunt στεφάνη, ζώνη: in lignis, τὰ κύματα. Suid.

Πεζογραφέω, t.3, c.125, a. Πεζογράφος, ib.

D Πεζολόγος, ib. Πεζομαχέω, ib.b

Πεζομαχία, ib. Πεζόν, τό, subst. ib.e

Πεζονομική, f. ἐπιστήμη, ib.b. Πεζονομικός, ib.

Πεζοπορέω, ibid.c

Πεζός, Pedes, &c. t.3, c.122, g. Πεζὸς λόγος, Prosa oratio, &c. c.123, g

Πεζόπορος, t.3, c.124, f. Πεζοφόροι, οἱ, t.3, c.122, b

Πεζοφόρος, ib.d. Πεζᾶς, t.3, c.124, h

Πεῖ, t.2, c.1510, f. Πειθανάγκη, t.3, c.135, h

Πειθανολογία, affertur pro Persuasibilis & probabilis oratio. Infrà sine diphthongo πιθανολογία. E

Πειθανός, t.3, c.135, b. Πειθαρχέω, ib.h

Πειθαρχία, ib. Πειθαρχικός, ib.

Πειθαύλης, t.1, c.621, f

Πειθή, Hesychio πεισμονή, πίστις.

Πειθήμων, t.3, c.134, h

Πειθήνιος, t.3, c.135, a. Inde ADVERB. Πειθηνίως, Obsequenter, Morigerè.

Πείθω, Persuadeo, t.3, c.126, d. Πείθω, Suadeo, c.128, a. Πείθομαι, Persuadeor, ibid.b. Πείθομαι, Pareo, c.129, a. De eius constructione vide & t.4, c.810, d F

Πειθώ, Suada, t.3, c.133, g. Πειθώ, Obedientia, c.134, g. Πειθώς quoque dici fertur pro eodem.

Πεικαμμός, t.3, c.147, a

Πεικός, ib. Hesych. πικόν adiectiuè etiam expon. πικρόν, πευκεδανόν, Amarum.

Πείκω, t.3, c.146, h

Πειλός, Hesychio πᾶν τὸ πεπιλωμένον. Sed forsan πῖλος scribendum, vt sit pro πῖλος sicut εἴλη pro ἴλη.

Πεῖνα, t.3, c.149, b G

Πειναλέος, ib.f. Πειναίαι, t.3, c.150, b

Πεινάειοι, t.3, c.301, a

Πειναρόν, Hesychio ῥυπαρόν, Sordidum: quod infrà πιναρόν.

Πεινάω, t.3, c.149, g. Πεινέω, ib.

Πείνη, ib.b. Πεινήμεναι, t.3, c.150, b

Πείνημι, ib. Πεινῆν, pro Πεινᾶν, ib.a

Πεινητικός, ibid.c

Πεῖρα, Conatus, &c. ib.e. Πεῖρα, Specimen, &c. ib.h

Πειράζω, t.3, c.158, a

Πειραιεύς, Piræeus: portus Atticæ, triginta quinque stadiis distans Athenis. Olim insula fuit, vnde ei & nomen, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν: eique Munychiæ Dianæ fanum inædificauit Munychus, τὰ ἄκρα αὐτοῦ κατασχών, teste Suida. Genit. habet Πειραιέως, apud Aristot. Rhet. 3. Datiuũ πειραιεῖ, apud Xen. & Æschinem. Accus. πειραιᾶ. Attici verò πειραιῶς dicunt pro πειραιέως. Demosth. Pro cor. τὸν H κύκλον τοῦ πειραιῶς. Et πειραιᾶ pro πειραιέα. Idem Dem. in Mid. κατέπλευσεν εἰς πειραιᾶ. Xen. Hell. 5, ἐπύλωσαν τὸν πειραιᾶ. Aristot. Polit. 5, οἱ τὸν πειραιᾶ οἰκοῦντες: quos esse dicit μᾶλλον δημοτικοὺς τῶν τὸ ἄστυ οἰκούντων. Cicero verò se reprehendit quòd sic protulisset, ac non potius vt Teret. In Piræeum conuenimus. INDE Πειραϊκαὶ πύλαι, Piraicæ portæ: portæ quædam Athenarum quibus in Piræeum exibatur. Plut. Theseo. A

Πειραίνω, t.3, c.235, g. Πεῖραρ, t.3, c.234, f

B Πεῖρας, ib. Πείρασις, t.3, c.156, e

Πειρασμός, t.3, c.158, f. Πειραστής, t.3, c.159, a

Πειραστικός, ib.

Πειρατία, pro Πειρατεῖον, t.3, c.156, e

Πειρατεία, t.3, c.160, b. Πειρατεῖον, t.3, c.156, e

Πειρατεύω, t.3, c.160, b. Πειρατήρια, t.3, c.155, g

Πειρατήριον, t.3, c.160, b. Πειρατής, t.3, c.159, g

Πειρατικός, t.3, c.160, a

Πειράω, Conor, &c. t.3, c.154, e. Πειράω, Tento, &c. ib.g

Πειρίνας, Qui perfecit: à πειραίνω pro περαίνω.

C Πειρήσω pro πειράσω, t.3, c.154, f

Πειρητηρία, t.3, c.156, g. Πειρητήριον, ib.h

Πειρητίζω, t.3, c.159, e

Πείρινθος, Hesychio πλέγμα τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ, nimirum ἐφ' ᾧ φέρουσι τὰ φορτία. Sic Didymus apud Etymol. expon. τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον: Apion τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης τετράγωνον εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζόμενα, vt sit Storea è vimine quadrata, aut Crates quadrata quæ imponitur currui, & in qua ponuntur ea quæ vehuntur, Alueus currûs. Hom. in accus. πείρινθα dicit. vt Odyss. ο, Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος. Et Iliad. ω, ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. Etymol. verò & Πείρινθα in recto casu: Πείρινθος, (inquiens) ἢ καὶ πείρινθα λέγεται. Xenophon & Plutarch. κάναθρον siue κάνναθρον appellant. D

Πείρομαι, t.3, c.160, a. Πείρω, ib.d

Πειρῴατο, Ionicè pro πειρῷντο, Tentarent, Conarentur. Herodot.

Πειρῶμαι, Conor, &c. t.3, c.154, g. Πειρῶμαι, Periculum facio, &c. c.155, b

E Πεῖσα, t.3, c.133, d

Πεῖσαι, pro πῖσαι dicitur, quod est ποτίσαι, Potare, Potum præbere, Rigare: itémque πείσαντες pro πίσαντες, hoc est ποτίσαντες, teste Hesych. VNDE Πείσεα dicuntur οἱ δίυγροι καὶ ὑδατώδεις τόποι, ἕλη, λειμῶνες, Loca rigua & aquosa, Prata. Iliad. υ, de nymphis, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. Testis schol. & Hesych.

Πείσεσθαι, Passurum esse: refertur ad πάσχω.

F Πεῖσις, pro πειθώ, &c. t.3, c.133, d. Πεῖσις, pro πάθος, ib.

Πεῖσμα, t.3, c.132, c

Πεισματικός, t.3, c.133, a. Πεισμονή, ib.b

Πείσομαι à πάσχω, t.3, c.65, b

Πεῖσος, Locus riguus & humectus, Pratum. vide πείσεα.

Πειστέον, Obsequendum, Obediendum. Item Credendum. Plato De rep. lib.2, οἷς ἀμφότερα πειστέον, quibus de vtroque credendum.

Πειστήρ, t.3, c.132, b

Πειστήριος, ib. Πειστικός, ib

G Πείσωνος, t.3, c.133, f

Πείχισον, Hesych. δοκίμασον, Explora: quod & πειρήπισον.

Πειώλης, significat τὸν πόρνον, Catamithum, Pathicũ: quasi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, ex πέος & ὄλλω, Ionicè inserto ι. Etymol. Meminit & Suid. Vide & πέος.

Πέκομαι, t.3, c.147, b. Πέκος, ib.h

Πεκτέω, ib.e. Πεκτήρ, ib.d

Πεκτός, ib. Πέκω, ib.b

Πελάγειος, Πελάγια, Πελαγίζω, Πελάγιος, in sequ. Πέλαγος.

Πέλαγος, εος, τό, Pelagus, Altum, Æquor: τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, quasi πλάγος, vtpote πλὴν τῆς γῆς ὄν, vt volũt Etymologici. vnde Matth. 18, πέλαγος τῆς θαλάσσης, mediũ & profundũ maris. Sic etiã alii autores vsurpãt. Hom. Od. γ, πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Isocr. ad Demosth. τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν. Sic Thuc. ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Et ἀπάρασαι ἐς τὸ πέλαγος. Et rursum, ἀποφέρει ἐς τὸ πέλαγος. Itémq; Luc. ἐν πελάγει φερόμενος. Metaphor. verò Menãder apud

Athen.l.13, Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλεις τῶν πραγμάτων, pro Immensam multitudinẽ. INDE Πελάγιος, Marinus: intelligẽdo de alto mari. Aristot. Hist. anim. lib. 8, c. 19, ὅσα εἰσὶ φύσει πελάγια ἢ αἰγιαλώδη, quæ sua natura altũ amãt aut litora. Vbi nota apertè distingui inter πελάγιος & αἰγιαλώδης. Dicitur ETIAM Πελάγιος, sine diphthongo, & quidem frequentius. vt apud eundẽ Aristot. eiusdẽ operis lib. 1, πελάγια ζῶα, Pelagia seu pelagica animantia. hoc est In alto degentia. Et πελάγιοι ἰχθύες, lib. 6, c. 17, Pelagii seu pelagici pisces, vt apud Columel. legimus Pelagici pisces, & Pelagii pisciũ greges. Sic πελάγιον ὕδωρ, Pelagica aqua, Aqua ex alto petita: & apud Dioscor. lib. 5, cap. 15, θαλάττης πελαγίας καὶ ὕδατος ἐμβεῖς, Aquæ marinæ ex alto petitæ. Et πελάγιος ἄνεμος, Vẽtus ex alto spirans. Itẽ aliquis facit aliquid πελάγιος, pro In alto mari. vt apud Aristot. Hist anim. lib. 5, πελάγιαι ἀποτίκτουσι, In alto partum edunt. Et apud Poll. πελάγιοι ἐπλέομεν, Altum iam tenebamus: μετέωροι ἐπλέομεν. Sic Thuc. lib. 8, ἀπαίρουσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγιαι. Et aliquanto antè, ἐφαίνοντο πελάγιοι. Quibus adde hoc Plut. De genio Socr. πελαγίοις ἔτι καὶ πόρρω τῆς γῆς φερομένοις. Fœmin. πελαγία absolutè potiũ significat τὴν πελαγίαν ῥίνην, teste Hesychio: Plinio verò autore, lib. 9, c. 37, Purpuræ nomine alio pelagiæ vocantur. qui cap. sequ. & pelagium dicit, de purpuræ quodã genere. At neutr. plur. πελάγια, Hes. exp κρόταλα, Crepitacula: quæ & πλαταγαί. Dicitur ETIAM Πελαγικὸς pro πελάγιος seu πελάγιος, vt apud Latinos quoque Pelagicus pro Pelagius. Plut. Symp. 3, τοὺς πελαγικοὺς θεοὺς πολυτίμους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνουσι, Pelagicos, Altum amãtes. Apud Suidam reperio & Πελαγῶτις, λίμνη: sed id suspectũ esse queas. Præterea inde deriu. VERB. Πελαγίζω, significans idem quod πελάγιος πλέω, Altum teneo: Hesychio & Suidæ τὸ πέλαγος πλέω. affértque Suid. hoc exẽplũ, πελαγίζουσαις δὲ ταῖς ναυσὶ συνέβη τοὺς πλείους καταδῦναι. Hes. πελαγίζειν exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα: necnon τοὺς ὀδόντας συγκρούειν, vt πελάγια vocari dicit τὰ κρόταλα: forsan διὰ τὸ ἠχῶδες τοῦ πελάγους: vnde apud Latinos poetas Sonãs pelagus, Sonora pelagi, Gemitus pelagi.

Πελαργὸς poetica ellipsi pro πελαργὸς dicitur, teste Etym.

Πελάζομαι, t. 3, c. 190, b. Πελάζω, t. 3, c. 189, d

Πελάθω, t. 3, c. 191, c

Πέλαιον, Hesychio ἐφικτόν, (ἀπὸ τοῦ πελᾶν) & μέγα.

Πέλανος, ου, ὁ, dicitur πέμμα πλακουντῶδες ἐκ πιτυράλης εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον, sicut ex Hesych. discimus. vt sit Libũ quod placentæ in modum è farinæ polline fiebat, & sacrificiis adhibebatur. Aristoph. quoque sacrificiis adhibitum fuisse testatur his in Pluto verbis, Ἐπὶ δὲ βωμοῦ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί: innuens τὸν πέλανον igni inici solitum, τὰ πόπανα autem & τὰ προθύματα imponi aræ. Itidẽ apud Eurip. in Hippol. ἀδύτων πελάνων. Eust. πελάνους fuisse dicit genus πεμμάτων πλατέων κυκλοτερῶν, quæ & σεληνίδια nominarentur: forsan à forma lunari. ‖ Πέλανος dicitur etiam τὸ πεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον, succus seu lacryma plantæ cócreta & arendo indurata, vt gummi, thus, & similia, teste Suida. Spuma etiam cócreta πέλανος nominatur: ὁ πεπηγὼς ἀφρός, teste eodẽ Suida & Hesychio: respiciẽtibus ad hunc locum Eurip. Oreste, ἐκ δ' ὀμόρξον ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἄπο. vbi tamen cum schol. potius exponemus πεπηγότα ῥύπον, quũ subiũgat poeta ὀμμάτων τ' ἄπο: πελάνου nomine accipiẽs nõ modò spumeas circũ os cócretas sordes, sed sordes etiam circum oculos concretas. Addicq; schol. esse qui πέλανον dici scribant πᾶν τὸ ὑγρὸν πεπηγμένον, Quoduis humidum concretũ & arendo induratũ. παρὰ τὸ παλύνειν, quod est φυρᾶν. ex aquæ enim & farinæ mistura subactionéque massa fit, quæ postea coquendo induratur. Πέλανος significat etiam obolum. Nicand. Alexiph. — κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης: πελάνου βάρος dicens pro ὀβολοῦ ὁλκήν, vt scholiast. quoque exponit. Sic etiam πέλανος dicitur ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολός, obolus qui vati mercedis loco datur. Suid. Pro quo apud Hes. & πελανός. Apud eũdem & neutro gen. Πέλανα reperio, expositũ itidẽ πόπανα, μειλίγματα, & τὰ ἀπὸ τῆς ἅλω δράγματα. Idem tradit Lacones Πέλανορ dicere pro πέλανος, accipientes eo nomine τὸ τετράχαλκον, quatuor æreos.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, autore Suida, id est Monere, Admonere, Commonefacere.

Πελαργιδεὺς, Πελαργικὸς, Πελαργῖτις, in sequ. Πελαργός.

Πελαργὸς, οῦ, ὁ, Ciconia: quæ & Πελαγὸς dicitur, poetica ellipsi τοῦ ρ. alioqui id ρ reqùirit etymõ vocabuli. denominatur enim παρὰ τὸ πελὸν, quod est μέλαν, & τὸ ἀργὸν, quod est λευκόν, quoniam pẽnas habet albas & nigras. Vide de aui hac Aristot. Hist. anim. lib. 8, cap. 3, Æliani & Oppian. in Ixeut. necnon Plin. lib. 10, cap. 23. Hesychio autore πελαργὸς est etiã ἄγγος τι κεράμεον, testaceũ seu fictile vas. Πελαργοὺς Attici vocarunt etiam τοὺς Πελασγοὺς, nimirum διὰ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους. autor Strabo lib. 5. Ex superiore πελαργὸς COMP. Πελαργοχρώς, ωτος, ὁ, Ciconiæ colorem habens. id est In quo & τὸ πελὸν & τὸ ἀργὸν χρῶμα visitur, & niger & albus color. vt πελαργοχρῶτες νῆες apud Lycophr. αἱ κατὰ πελαργοὺς κεχρωσμέναι, Eust. Deriu. inde ET Πελαργικὸς, οῦ, ὁ, Qui ciconiarũ est, seu Qualis ciconiarum est, Ciconiarũ proprius. quomodo πελαργικὸς νόμος, & πελαργικὸν, esse dicitur τὸ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς. nam ciconiarum est parentes senio cõfectos nutrire, in volando etiam fessos iuuare portaréque, vt testantur scriptores Historiæ naturalis, Aristot. & Plin. Inde Aristophanicus quoque Pisthetærus in Auibus dicit, Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος Παλαιὸς, ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων, Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. Quo loco nota ETIAM Πελαργιδεῖς, pro οἱ τῶν πελαργῶν νεοττοὶ, Ciconiarũ pulli: à nom. sing. Πελαργιδεὺς, vt ἀετιδεύς. AT Πελαργῖτις, herba quædã nominatur, lienosis medens. Galen. τῶν κατὰ τόπους libro 9, in curatione lienis, ἢ βοτάνην τὴν λεγομένην πελαργῖτιν κόψας καὶ σήσας δίδου.

Πέλας, t. 3, c. 189, a

Πελασγοὶ, οἱ, Pelasgi: gens Græciæ fuerunt erronea & ἀποραῖς. Et Thessaliã enim tenuisse dicuntur, & Peloponnesum, & Lesbum: necnon Larissam. feruntur & Lemnũ cõdidisse Imbrúmque: pars eorum cum Tyrrheno nauigasse in Italiam: ortum autẽ duxisse à Pelasgo Arcade, patre Lycaonis. Quin & Atticam incoluerunt, sed ob iniurias quasdam inde eiecti fuerunt, vt fusius docet Herodot. sub finẽ libri 6. Iidẽ ab Atticis dicti fuerũt Πελαργοὶ, quoniam erant πλάνητες, & δίκην ὀρνέων ἐπεφοίτων ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους, teste Strabone lib. 5. VNDE Πελαργικὸν τεῖχος Athenis in arce, à Tyrrhenicis Pelasgis conditum. Aristoph. Auib. Τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ πελαργικόν; Dixisse enim πελαργικὸν pro Πελασγικὸν, ex Hesychio patet. Herodot. sub finem libri sexti innuit fuisse murum circũ arcẽ ductum. eum enim locantibus Atheniensibus mercede extructũ fuisse à Pelasgis qui tum sub Hymetto habitabant. At Πελασγικὸν Ἄργος, dictum volunt nonnulli Thessalicum, à Pelasgis qui Thessaliam incoluerunt. Sed rectius sentire videtur Euripides, qui in Archelao scribit, Danaũ, quũ Argos venisset, & rerũ potitus esset, lege sanxisse vt Argiui à se transnominarẽtur Δαναοὶ, quũ antea VOCARENTVR Πελασγιῶται, à regione Πελασγία. quomodo Stephanus quoque tradit Πελασγίαν dictã fuisse τὴν τοῦ Ἄργους χώραν, regionem Argiuam: vnde Πελασγιῶτας, & fœm. gen. Πελασγιώτιδας appellari eius incolas. Herodot. verò dicit non solùm Πελασγιώτιδες γυναῖκες, sed etiam Πελασγίδες.

Πελαστὴς, t. 3, c. 190, g. Πελαστία, ib. f

Πελάτης, ib. c. Πελατικὸς, ib. f

Πελάτις, ib.

Πελάχνη, Hesychio ξυλίον ἐκπέταλον: pro quo suprà πάταχνον & πάτανον. Existimatur esse Catinus.

Πελάω, t. 3, c. 189, d

Πελδασταὶ, Hesychio οἱ τὰ ἀσπίδισκια ἔχοντες: qui potius πελτασταί.

Πέλεθος, Stercus, Merda: idem quod σκῶρ, teste Poll. lib. 5,

XXX. iii.

cap.14. Vtitur eo vocabulo Aristophanes, sed oxytonως apud eum scripto, in Acharn. ὁ δὲ λίθον βαλεῖν βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι τῇ χειρὶ πελεθὸν ἀρτίως κεχεσμένον. Sed videri queat legendum σπέλεθον, vt in Concionantibus. Ibi enim, dicente Praxagora, κατπεδεῖ σπέλεθον περί πρός μοι:& respondente Blepyro, Μῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν; scholiastes σπέλεθον exponēs κόπρον, alibi quoque comicum vsurpasse ait, subiungens ea ipsa verba, ἐν σκότῳ λάβοι τῇ χειρὶ σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, pro superiore πελεθὸν posito σπέλεθον. Reperitur verò scriptū & Σπέλθος pro σπέλεθος. vt apud Athen.15, Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετωπίζοντες ἔβαλλον Πολλοῖσι σπέλθοισι. Sed ea scriptura putatur esse mendosa. A B

Πελέθρισμα, Hesychio est δρόμημα, Cursus: forsan Cursus plethri mensuram æquans: à NOM. Πέλεθρον, quod idem est ac πλέθρον, hoc est μέτρον γῆς secundum quosdam continens μυρίους πόδας, secundum alios centum stadia, vt tradit Hes. Legitur id apud Homer. Iliad.φ, Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.

Πέλεια, Πελειάς, Πελειοθρέμμων, Πέλειοι, in Πελός.

Πελεκᾶν, t.3, c.195, h. — Πελεκάομαι, t.3, c.194, e C

Πελεκᾶς, t.3, c.195, h. — Πελεκάω, t.3, c.194, d

Πελέκημα, ibid. e. & c.873, c. ob.

Πελέκησις, t.3, c.194, f. — Πελεκητής, ib. g

Πελεκητός, ib. — Πελεκίζω, t.3, c.195, c

Πελεκῖνος, ib. f. — Πελεκκάω, t.3, c.194, d

Πέλεκκον, t.3, c.195, d. — Πελεκκός, ib. e

Πελεκοειδής, t.3, c.194, a. — Πέλεκρα, t.3, c.195, f

Πελεκύζω, ib. d. — Πελέκυμα t.3, c.194, f

Πέλεκυς, t.3, c.193, d. — Πελεκύστερον, t.3, c.195, e

Πελεκυφόρος, t.3, c.194, a D

Πελεμίζω, Moueo, Cōmoueo, Quasso, Concutio. Hom.Il. ν, καὶ οὐράχον πελέμιξεν Ἔγχεος. Il.ρ, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη Ἔγχεος. Hesiod. Theogon. Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών. Et rursum, Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν. Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ὀρνυμένοιο ἄνακτος. Composito καταπελεμίζω Apollonius vsus est pro καταφέρω, Incutio: Argon. lib.2, κὰδ δὲ βαρεῖαν Χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιζε. scholiast. enim ibi expon. κατήνεγκε. E

Πελεὸς, apud Achæum in Phrixo videtur idē esse quod πελειὸς apud Homerum. sed significare potest etiam τὰ πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα, inquit Hes. at quid πέλη sint, non exp.

Πέλεσκε, Ionicè pro ἔπελε, Erat, à th. πέλω.

Πελεσσύδραι, Hesychio συστρέμματα ὑδάτων, Aquarum vortices: quæ & δῖναι.

Πελητὸς, eidem est γέρων, Senex. pro quo infrà Πέλλας, & Πέλλητος.

Πελία, Πελίας, Πελιδνή, Πελιδνός, Πελιδνόω, in Πελός. F

Πελικᾶν, species est poculi lignei, sic nominata διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, quòd securi dolata & confecta sit. Alii volunt esse ξυλίνην λεκάνην, Catinum ligneum. Hes. Apud Athen. reperio Πελίκη in poculorū censu, lib.11. Ibi enim Callistratus πελίκας exponit κύλικας, calices: Crates verò χόας quosdā nominatos fuisse πελίκας ait: huiusque ἀγγείου τύπον prius quidē similē fuisse τῷ τῶν παναθηναϊκῶν, quando videlicet πελίκη nominabatur: postea verò ipsum accepisse οἰνοχόης σχῆμα, quales fuisse τοῖς ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθεμένοις: talesque fuisse vocatos ὄλπας, & ad infundendum vinum assumi solitos. At Πελίνη, ης, ἡ, dicitur esse mensura Atticā continens heminas octo. Vide & Πέλυξ. G

Πελιόομαι, Πέλιος, Πελιτνὸς, Πελίωμα, in Πελός.

Πέλλα, siue Πέλλη, Ionicè, Athenæo teste, lib.11, est ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα, Vas in quod lac emulgebant, simile scypho, fundo latiore. Latini vas illud cui lac immulgetur, vocant Mulctrū seu Mulctrā, necnon Mulctrale: vt Virg. in Georg. -implebūt mulctralia vaccæ. Nō solùm verò immulgebatur ei lac, sed in ipso etiā reponebatur. vt apud Homer. Il.π, ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Dicitur idē vas ETIAM Πελλίς. Hipponax, ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. Nicand. Alexiph. H

Πελλίδιν ἐν γρώνῃσιν ὅτ' εἴαρι πῦον ἀμέλξαις, in cauis mulctris. Hes. vocabulis his tribuit alias etiā significationes. Nam πέλλα ab eo exponitur & λίθος, Lapis: Πελλὶς verò, siue Πελλὰς, λακάνη, Catinus. Alioqui Πέλλα est etiam nomen vrbis Macedonicæ: ex qua qui oriundus est, nominatur Πελλαῖος, Pellæus. A pastoritia verò πέλλα DICITVR Πελλαντήρ, SIVE Πελλητήρ, Is qui εἰς τὴν πέλλαν siue πελλίδα lac mulget. Prior vox, apud Hes. legitur, afferentem nimirum πελλαντῆρα pro ἀμολγέα. Posterior, apud eundē, afferentē videlicet πελλητῆρες pro ἀμολγεῖς. necnō apud Athen. lib.11. Ibi enim in sermone de πέλλῃ pastoria, ex Clitarchi γλώσσαις refert πελλητῆρα à Thessalis & Æolica gente vocari τὸν ἀμολγέα: πέλλαν verò τὸ ποτήριον. Vbi notandus alius etiā τῆς πέλλης vsus, pro vase nimirum potorio. vt Phœnix quoq; Colophonius vocabulū τῆς πελλίδος posuisse existimatur ἐπὶ φιάλης, quum de Thalete dixit, ὃς τῶν ποτε πολλῶν ἀνθρώπων Ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν. Hipponax etiam πέλλην pro potorio vase accepit, dicens, ἐκ δὲ τῆς πέλλης ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτ' Ἀρήτη προὔπινεν. Quum verò idem dicit, ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ: non pro poculo accipit, sed pro vase illo pastorali, vt satis clarè indicant verba illa sequentia, οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ.

Πελλαιὸς, & Πελλαιχρός siue Πελλαιχρὸς, vide in Πελός.

Πέλλαμα, vide in Πελός itidem.

Πελλαντήρ, in Πέλλα.

Πέλλας, & Πέλλητος, Hes. πρεσβύτης: pro quo suprà Πελητός.

Πελλασταὶ, eodem autore dicta fuerunt ὑποδήματα quædā quæ περιέθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρά, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται. pro quo infrà πελλυταί.

Πέλλη, in Πέλλα. — Πέλλης, in Πελός.

Πελλητήρ, in Πέλλα. — Πελλίς, ibid.

Πέλλιξ, Hesychio κράνος, Galea, Cassis: quæ & πήληξ.

Πέλλος, siue Πελλός, vide in Πελός paulo infrà.

Πελλυταὶ, Hesychio οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκτραπῆναι: pro quo suprà πελλασταί. Apud eundem legitur Πελλύτα, & Πελλύτευμα, exposita itidem δεσμός, Vinculum.

Πέλμα, ατος, τὸ, Planta pedis: hoc est Ima pedis pars quā solum teritur: Latinis Solum dicta: vt apud Cicer. Tusc.5, ex epistola Anacharsidis, Mihi amictus est Scythicum tegmen: calceamentum, solorum callū: cubile, terra. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tribuitur πέλμα cæteris etiā animātibus. vt apud Herodian. lib.4, de camelis, μάλιστα ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, & propterea ἐντρωθεῖ si calcēt murices & tribulos. Rursum Alex. Aphr. πέλματα tribuit digitis, imam eorum partē sic appellās quæ vngui subiacet: τὰ νεῦρα (inquit) καταπῦσα ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων, ἐκ τῶν οἰκείων περιθωμάτων ποιεῖ τοὺς ὄνυχας. Alii interpr. Extremitates digitorum, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, vt ibidē loquitur. Πέλμα vocatur etiam Solea calceamenti. Polyb. τοὺς Λοκροὺς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας γῆν. Latini etiam Solum hoc signif. dicūt. Plaut. Qui soccis habeat auro suppactum solum. Martial. lib.9, in sutorem, Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum.

Πέλομαι, Sum: idem quod actiuum πέλω, quod vide.

Πελὸς, οῦ, ὁ, Niger, aut Fuscus. vt Suidas πελὸν χρῶμα esse dicit τὸ μέλαν. Etymol. & Lex. meum vetus paroxytonως habent πέλον, exponentes itidem μέλαν. postquam enim πελαργὸν nominatum dixere ex eo quòd nigras & albas habeat pennas, subiungunt, πέλον γὰρ, τὸ μέλαν· ἀργὸν δὲ, τὸ λευκόν. pro quo πέλον, apud Suidam iterum oxytonως πελὸν, afferentem idipsum etymō. INDE Πέλειος, ου, ὁ, significans itidem Niger, Fuscus: Hesychio teste, πέλειαι exponente μέλαιναι. Dicitur etiam de nigrore isto qualis est sanguinis subter cutē collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est Liuidus. Idē enim Hes. πελιδνὸς, siue πελιτνὸς, quod hāc significationē habere paulo infrà docebo, exponit per πέλειος. Idem à Cois & Epirotis τοὺς γέροντας καὶ τὰς πρεσβύτιδας appellari πελείους tradit, Senes, Vetulas, Anus: afferens aliquanto pòst πελητὸς & πέλλας pro πρεσβύτης, γέρων.

ITEM Πέλεια ET Πελειὰς à nomine πέλος siue πελὸς, dicitur columbarum quædam species, propterea quòd nigricante est colore, vt Aristot. etiam docet. Is enim Histor. anim. libro 5, cap. 13, quum dixisset τῶν περιστερῶν πλείω εἶναι γένη, nimirum φάττας, οἰνάδας, περιστερὰς, πελειάδας, τρυγόνας, subiūgit, περιστερὰν & πελειάδα diuersas esse, nam τὴν πελειάδα esse ἐλάττονα, item τραχύπουν & ἐρυθρόπουν, necnon μέλαιναν: περιστερὰν autem, maiorem, & facilius τιθασσεύεσθαι: eámque ob rem non illam sed hanc ali solere. Gaza Liuiam interpretatur: imposito ei isto nomine à colore liuido, qui voce πέλειος signi ficatur, vt paulo antè docui. Athenæus verò libro 9, Dores scribit πελειάδα dicere pro περιστερὰν, vt Sophronem in Γυναικείοις: attamē tutius est exponere Columbam nigram, περιστερὰν μέλαιναν, vt dicuntur ibidem λευκαὶ περιστεραί: & quidem agrestiorem, quod & ex Aristot. patet & ex aliis. Vnde apud eundē Athen. libro 1, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες: non enim nisi syluaticis columbis tendi retia solent. Vocabulo πέλεια Homerus vtitur, tam pro nigra siue liuida columba quàm pro alba. Iliad. φ, ὥστε πέλεια, Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην. Et Odyss. θ, ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Dicit etiam τρήρωνα πέλειαν, quòd trepida & pauida sit hæc auis. vt Odyss. ε, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν. itémque apud Athenæum, libro 11, τρήρωσι πελειάσι. Alioqui τρήρων substantiuè quoque pro columba positum reperitur. vt ibidem ex Mœrone, de Ioue, Τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἄντρῳ, Ἀμβροσίην φορέουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων: pro his Homeri Odyss. μ, πέλειαι Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι. Πέλειαι & Πελειάδες vocantur etiam αἱ πλειάδες, Pleiades stellæ. Simmias, Αἰθέρος ὠκεῖαι πρόπολοι πίλναντο πέλειαι. Lamprocles dithyrambopœus, αἵ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι κεῖσθε. Sic astronomiæ autor cùm alibi tum hoc loco, Χειμέριαι δύνουσι πελειάδες. Athen. libro 11. Hesychio verò πέλειαι sunt etiam αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις, Vates Dodonææ. Qua de re vide quæ Herodot. scribit libro 2, pag. 70. Vide & Soph. in Trachin. pag. 337.

Apud eundem Hesychium reperio voce COMPOS. Πελειοθρέμμονα νῆσον: quod sonat Columbarum altricem seu nutricem insulam. Ad πέλειος verò vt redeam, sine diphthongo etiam SCRIBITVR Πέλιος, significans & ipsum Niger aut Fuscus. Hesych. & Suid. πέλιοι exponunt non solùm μέλανες, Nigri: sed etiam ὠχροὶ, χλωροὶ, Pallidi: quum potius πέλιον, vt πελιδνὸν, significet τὸ μεταξὺ μελανίας καὶ ὠχρότητος, veluti μολυβδόχροουν, quod plumbeo colore est, medium inter pallidum & nigrum: Latinis Liuidum. Et in hac signif. vsurpatur ferè ab omnibus. Ita igitur dicitur πέλιος τὴν χρόαν, colore liuidus. & πελία σὰρξ, apud Alexandrum Aphr. Liuida caro. Itémq; VERB. Πελιοῦσθαι est Liuidum fieri, Liuore suggillari seu suffundi, Liuescere. VNDE Πελίωμα, ατος, τὸ, Liuor, seu Id quod liuore suffusum est, Pars liuida. Dioscor. libro 5, cap. 25, αἴρει τὰ πελιώματα καὶ ὑπώπια σὺν μέλιτι: de aloe, de qua Plinius libro 27, cap. 4, Insignita ac liuida ea sanantur illita cum melle. NECNON Πελία à Doriensibus vocatur ἡ μέλαινα τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ἥτις αὖ δι' ἐνδρομὴν αἵματος μελαίνηται, teste Corintho. quod Liuorem itidem seu liuiditatem possis interpretari. Affert Etymol. ET Πελίας ὄνος, itidem pro asino subnigro seu fusco: quum alias Πελίας sit nomen proprium. Apud Hesychium reperio ETIAM Πελιανὸν, expositū μολύβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν, Plumbum colore referens, Liuidum. Pro quo frequentius DICITVR Πελιδνὸς, SIVE Πελιτνὸς, quorum idem ille meminit, prius exponens Nigrorem plumbeum habens, & ὕφαιμος, Sanguine suffusus, Suggillatus: posterius, πέλειος, Liuidus. Posterius rursum πελιτνὸς scriptum per τ, apud Thucydidem legitur, vt apud Eustath. annotat Æl. Dionysius. Prius verò, hóc vsitatius est, atque adeò id apud Thucyd. etiam habent vulgatæ editiones, libro 2, pag. 64, vbi peste laborantibus τὸ ἔξωθεν σῶμα fuisse dicit ὑπέρυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. Sic apud Philostratum epist. 2, κατηγορεῖ δὲ καὶ γῆρας τοῦ προσώπου, ὑφ' οὗ πελιδνὸν μὲν τὸ στόμα, ῥυσὴ δὲ ἡ παρειά. Itidémque cùm apud alios medicos tum Galen. necnon apud Suidam, qui cum schol. Thucyd. πελιδνὸν esse dicit τὸ μετέχον ὠχρότητος καὶ μελανίας οἱονεὶ μολυβδῶδες. FOEMIN. Πελιδνὴ, substantiuè quoque vsurpatur PRO Πελιδνότης, seu πελίωμα, Liuiditas, Liuor, vt scholiast. Nicandri annot. in hoc loco Alexipharm. Σάρκα δ' ἐπὶ ἐσχόωσιν ἀοσσέες ἄκρα πελιδναί. Vbi nota etiam substantiuum illud πελιδνότης, ab adiectiuo πελιδνὸς deriuatum: à quo est & VERB. Πελιδνόω, ῶ, Liuidum reddo, Liuore fœdo, Suggillo: cuius pass. πελιδνοῦσθαι est Liuidum fieri, Liuorē contrahere, Liuescere. Vnde VERBALE Πελίδνωμα, ατος, τὸ, idē significans quod suprà πελίωμα, Liuor, seu Pars liuida: apud schol. Theocr.

Pro πελὸς seu πέλος, reperitur ETIAM Πελλὸς, siue Πέλλος, duplici λ scriptum, significans itidem Niger, seu Subniger, Fuscus. Hesych. oxytonως scriptum habet πελλὸν, exponens φαιὸν χρῶμα ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ: afferénsque itidem πελλὴν pro φαιὰν τῷ χρώματι, addens tamen etiam κούφην, leuem. Paroxytonως scriptum apud Galenum in Lex. Hippocrateo, πέλλα nimirum ex Hippocr. afferentem pro πέλια, ὑπόκιρρα, Liuida, Subfulua. Quibus addit, eum pro eodem dicere πελιδνά: Zenodotū verò ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι annotare Sicyonios πέλλον dicere τὸ κιῤῥὸν, Fuluum. Itidem Erot. paroxytonως habet πέλλον, exponens ὑπόφαιον, Subfuscum: reprehendénsque eos qui πέλιον scribunt, vtpote ignorantes Sophoclem quoque hoc vocabulo vsum esse in Pastoribus, & in Amphiarao, dicentem πέλλης βοός. Ita enim quædam eius exemplaria habent, alia simplici λ. Sic Etymol. Πέλλαν vrbem Macedoniæ nominatam scribit quòd eam βοῦς εὗρε πέλλη τὸ χρῶμα, quòd eam inuenerit bos fusco seu liuido præditus colore: à quo boue denominata etiam fuit Βοῦνις & Βουνόμεια, teste Steph. Vtitur hoc vocabulo Theocr. quoq;, Idyll. 5 dicens, Ταὶ οἶν ταὶ πέλλαι: quod scholiast. itidem exp. μέλαιναι, Nigram, Fuscam. Item apud Aristot. Histor. anim. libro 9, cap. 1, τῶν ἐρωδιῶν tria genera sunt, nimirum ὁ πέλλος, ὁ λευκὸς, & ὁ ἀστερίας: id est ὁ πέλλος τὴν χρόαν, qui colore est subnigro seu fusco aut liuido. Plin. Græcam vocem retinet, lib. 10, cap. 60.

Porrò ab hoc πέλλος idem Etymol. DICI Πέλλην βοῦν scribit τὸν πέλλον χρῶμα ἔχοντα, qui fusci seu liuidi coloris est. Ab eodem deriuatum est NOMEN Πελλαιὸς, Hesychio φαιὸς, Fuscus: apud quem ET Πελλαιχρὸν, siue Πελλαιχνὸν, expositum πυῤῥὸν, Rufum. Præterea sicut ex πέλιος est verbum πελιοῦσθαι, ex πελιδνὸς verbum πελιδνοῦσθαι, ita ex πέλλος verbum Πελλοῦσθαι, superioribus synonymum, significās nimirum Liuidum fieri, Liuescere. Vnde VERBALE Πέλλωμα, idem ac πελίωμα seu πελίδνωμα, Liuor, Pars corporis liuida. Legitur apud schol. Theocr. comment. in Idyll. 5. Ibi enim, τὰ τοῦ σώματος (inquit) ἐπιφάνειαι, ἥτις δι' ὑπόδρομὴν αἵματος μελαίνηται, vocant πέλλωμα siue πελίδνωμα. Ita enim repono pro πέλλαμα quod habent vulg. edit.

Πελτάριον, Πελταστὴς, Πελταστικὸς, in sequ. Πέλτη.

Πέλτη, ης, ἡ, Pelta: scutum breuius. Plutarch. Artox. τὴν τε φαρέτραν ἐνημμένος καὶ τὴν πέλτην φέρων. Idem De fort. Alexand. Πτολεμαῖος ὑπέσχε τὴν πέλτην, s. τοῦ Ἀλεξάνδρου, pelta protexit & tutatus est Alexandrum. Athen. lib. 1, ex Xenoph. τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν ταῖς πέλταις ὤκλαζε καὶ ἐξανίστατο, καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει, collisione peltarum plausum excitans. Hesych. & Suidas dicunt esse ἀσπίδα quæ non habeat ἴτυν, eminentem in circumferentia veluti limbum, seu vmbonem: Suidas rursum ἀσπίδιον τετράγωνον: Liuius peltam cetræ haud dissimilem esse. Amazonum peltas hederæ folio similes fuisse, autor Xenophon: Plinius, Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effigiem Amazonicæ habuisse: Virgilius autem narrat Amazonidum lunatis agmina peltis: innuens lunæ semiplenæ formam habuisse. Ab Hesychio exponitur etiam δόρυ & ἀκόντιον: vt à Suida quoque λόγχη & καταπέλτης: sed parum rectè, meo quidem iudicio. Rur-

sum apud Hesych. reperio πέλτης: quod esse dicit θαλάσσιον ὅπλον, & εἶδος τείχου. Pro eo Suid. habet Πέλτον, terminatione neutra, iisdem verbis exponens. A

Πέλτην nonnulli appellant etiam τὸν ποτάμιον κορακῖνον, coracinum fluuiatilem, teste Athen.lib.3. Inde DIMIN. Πελτάριον, ου, τὸ, Paruula pelta seu cetra. ET Πελταστής, οῦ, ὁ, idē significans quod COMPOS. Πελτοφόρος, Qui peltam ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta: seu Cetratus. vt Liu. Belli Macedon.lib.1, Nocte cetratos, quos πελταστὰς vocant, loco oportuno inter bina castra in insidiis abdiderat. Vtroque vtitur Xenoph. in Hellenicis: priore Hellen.4, posteriore, Hellen.2: opponens τοὺς πελταστὰς τοῖς ὁπλίταις, vtpote ferentarios & leuiter armatos. Sic apud Plat. περίνεῳ πελτασταί. Cæterum ex hoc πελταστὴς DERIV. Πελταστικός, Ad peltastam pertinens. Apud Plat. De leg. πελταστική, ἐπιστήμη, Peltastica scientia, hoc est dextrè sese protegendi pelta in conflictu cum aduersario. vt πελταστικὸς etiam dicitur qui pelta sese tueri in pugna probè nouit. vnde aduerb. πελταστικώτατα apud Xenoph. in Œcon. More peritissimorum peltastarum. B

Πέλωτρα, t.3, c.510, h C

Πέλυξ, siue Πέλις, Peluis. Poll. enim lib.10, cap.22, quod est de vasis in quibus abluuntur pedes & pocula, scribit τὴν λεκάνην à tragicis vocari πέλιν: Æoles autem πέλυκα vocare maximè τὴν ξυλίνην λεκάνην, ligneam peluim, aut ligneum catinum: nimirum ἀπὸ τοῦ πεπελεκηκέναι. Pro eo Hesych. habet Πελλιαί, vt suprà docui. Πέλυξ ponitur etiam pro πέλεκυς, Securis. Ierem. cap.23, οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, Sermones seu verba mea vt securis incidens petram. Meminit huius signif. Eustath. quoque. Affertur πέλυξ & pro Galea: pro quo apud Hes. πήληξ. D

Πέλυτρα, t.3, c.510, h

Πέλω, Sum: poeticè pro εἰμί. Homer. Il.1, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, Ipsi autem malè est, Ipsa autem inopiam patitur: de aui quæ pullis suis dat siquid inuenerit. Sic alibi πέλε & πέλεν pro Erat, ἦν. Exponitur etiam Fio. γίνομαι. Vtuntur iidem poetæ passiuo etiam pro actiuo: itidē pro Sum, εἰμί. vnde apud Apoll. Rhod. πλέεσθαι, Sit. Item pro ἐπέλετο dicunt ἔπλετο, per syncopen. vt Odyss. θ, τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσῃ, ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Vt animo eius gratum erit. Positum enim imperf. (nisi aor.2 malis) pro futuro. Accipitur & πέλομαι hoc pro γίνομαι, Fio: & sequente ἐπὶ ponitur pro Accido vel Ingruo: ad verbū Fio suprà: nisi tmesin esse malis, & ἐπιπέλομαι dici vt ἐπιγίνομαι. Homer. Od.ο, Νοῦσος ἐπὶ συγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι. Od.ν, ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται. E

Πέλωρ, ωρος, τὸ, Mōstrum: seu Monstrum immane ingens. Apollon. Argon. lib.1, θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα: de gigantibus. Homer. Iliad.β, δεινὰ πέλωρα dicit pro δεινὸν πέλωρ, de dracone. vnde & Cic. sing. num. vertit Mirabile monstrū. atque adeò paulo pòst pro eo idem Hom. dicit τέρας μέγα. Idem Il.σ, Vulcanum vocat πέλωρ αἴητον, magnum monstrum, seu immane: ob portentosam e-[...] lauditatem deformitatémque. Adiectiuè etiam vsurpatur pro Monstrosus, Portētosus. Apollon. Rhod. Argon. lib.2, Γαίης ἐξ εἶκτο πέλωρ τέκος, Monstrosus partus, Portentosa proles. Itidem accipi potest in hoc apud Eustath. hemistichio, πέλωρ ἀθέμιστα εἰδώς. nam & ipse ibi masculinum esse dicit. Apud Athen. lib.14, est & Ζεὺς πέλωρ, vbi dicit, θύοντας Διὶ πέλωρι, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας παραθεῖναι. sed diuerso quàm superiora significatu. πέλωρα enim Iouem vocarunt ibi Pelasgi propterea quòd per Pelorum quendam ipsos monuisset Thessalica Tempe terræmotu fissa esse, & è stagnantibus aquis campos pulcherrimos apparuisse. Quamobrem etiam pòst occupata illa regione festum in eius honorem agitarunt, DICTVM Πελώρια, vt fusius ibi exponit Athenæus: qui etiam addit, hæc Pelasgorum πελώρια & Romanorum Saturnalia eadem propemodum esse. Pro πέλωρ significante Monstrosus, Portentosus, Insolens, dicitur ETIAM Πέλωρος, ET Πελώριος. Homer. Il.μ, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον. Sic Eurip. de Pythone serpente πελώριον F G H

τέρας dicit: & quidam in Epigr. πελώριος λέων. Sed hisce locis πελώριος exponitur etiam Ingens, Immanis, ob monstrosam non solùm naturam aut formam, sed etiam magnitudinem: item Miræ & insolitæ magnitudinis aut formæ. Quo exponi modo potest etiam quū Hom. dicit Od.ο, ὀργυιὴν χλαῖναν πέλωρον. Et Hesiod. Theogon. στοναχίζετο γαῖα πελώρη. & rursum, πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην. nam & hic, ingentem interpretantur. Interdum πέλωρος & πελώριος simpliciter redditur θαυμαστός, Admirandus, Suspiciēdus, Mirus. Eo significatu Hom. Iliad γ, vers.167, dicit πελώριον ἄνδρα, Virum admirandum: subiungēs mox, ἠΰς τε καλός τε, & quo κεφαλῇ quidem alii sunt μείζονες, verùm non ita καλοὶ neque γεραροί. Itidem in Epigram. Μνῆμά τε Μαυσωλοῖο πελώριον. numeratū enim id fuit inter septem miracula. Et Il.σ, τεύχεα πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. adeò enim erant καλά. Sic apud Aristoph. in Auibus χρῆμα πελώριον scholiastes interpretatur Rem admirādæ vtilitatis, Rem mirum in modum vtilem. Genitiuus πελώρου substantiuè etiam vsurpatus reperitur pro Monstri, Portenti, τέρατος. vt Iliad.ε, Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, Horrendi mōstri, Mirabilis monstri. Vbi si metaplasmus nō est pro πέλωρος à nom. πέλωρ, thema statuemus πέλωρον quod idem significet ac πέλωρ substantiuum. Aliàs πέλωρον, Pelorum, dictū fuit vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod nimirum in Italiam vergit. Strabo πελωρίδα ἄκραν, & πελωριάδα, appellat. Inde quidam nominatas existimant πελωρίδας ostreas: Athenæus verò παρὰ τὸ πελώριον, quod est monstrosum vel monstrosæ & inusitatæ magnitudinis: quoniam sint μείζον χήμης καὶ παρημμαγμένον. Plin. sub finem libri 32, peloridas & chamæpeloridas in cancrorum genere ponit. Aristot. eas ἐν ἄμμῳ γίνεσθαι autor est. Meminit Etymol. quoque, & eandem nominis rationem affert quam Athenæus. postquam enim ex Dionysio De situ orbis attulit, ἠνεμόεσσα πελωρίς, de Siciliæ promontorio, subiungit, πελωρίδα dici etiam speciem quādam ὀστρέου, παρὰ τὸ πέλωρον quod significat μέγα, quoniam videlicet sit μεῖζον τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. Quod verò attinet ad etymon τοῦ πέλωρ seu πέλωρος, dictum volunt quasi πέλας ὄρους ὢν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat, hoc est Insolentis & immanis magnitudinis, Admirandæ magnitudinis. vnde ab Hesychio quoque exponitur μέγας & ὑπερφυής.

Πελωρίζει, idem Hes. affert pro φανερῶς ποιεῖ, Palam facit.

Πελώρια, Πελωριάς, Πελωρίδες, Πελώριος, Πελωρίς, Πέλωρον, Πέλωρος, vide in præced. Πέλωρ.

Πέμφελα, Hesychio δύσκολα, τραχέα: item βαθέα.

Πεμφρηδών, όνος, ἡ, Pemphredo: insectum σφηκῶδες, è vesparum genere, maius formica, minus api, aligerum, albo nigróque colore varium. montes saltúsque amat, & è fruticum floribus melleos succos carpit: inde in cauas quercus deuolat, vt tradit schol. Nicādri. Meminit verò eius Nicand. in Alexiph. vers.183, canens μάλιστα, πεμφρηδών, σφῆκές τε καὶ βέμβικες ὄρειαι. Et in Ther. ὀλοὸς σφὴξ, πεμφρηδών ὀλίγη τε. Existimatur hoc insectū idem esse cum Aristotelis τενθρηδόνι, vt quæ & ipsa crabronibus non absimilis sit, sed varia, & latitudine similis apibus.

Πενέστης, Seruus famulus: cuius opera cùm aliis in laboribus vtimur tum in colēda terra. Eurip. Phrixo, Λάτρεις

πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. Apud Thessalos πενέσται dicti feruntur οἱ μὴ γένει δοῦλοι, sed οἱ διὰ πόλεμον ἡλωκότες, Serui bello capti, vt εἵλωτες apud Lacedæmonios, κλαρῶται apud Cretenses. Archemachus Euboicorum libro tertio scribit Arnææ incolarum eos qui in Bœotiam migrare nolebant, sed ἐπεφιλοχώρουν, Thessalis se in seruitutem dedidisse, eo pacto vt ab ipsis nec exigerentur è regione nec occiderentur, promisisséque se ipsis agros culturos & τὰς συντάξεις ἀποδώσειν. Itaque ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμεῖναι tunc quidem dictos fuisse μενέστας, postea autē πενέστας: multos verò eorum ipsis dominis fuisse locupletiores. Eosdem vocatos fuisse Θετταλοικέτας, Thessalorum famulos, à ministerio seruitióque quod Thessalis præstabant, autor est Philocrates Thessalicorum libro 2. Athen. lib. 6, Suid. & Harpocration. Dicit igitur Philoxenus Thessalus apud Xen. Hellen. 6, Thessalos facilè posse naues ἀνδρῶν πληροῦν τοσούτους καὶ τοιούτους ἔχοντας πενέστας. Apud eundem Xen. Hellen. 3, quidam τοὺς πενέστας ὥπλισεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. Sic Aristoph. Vesp. Μόνος μόνοισι τοῖς πενέσταισι ξυνὼν τοῖς Θετταλῶν, Αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός: pro δούλοις, θησί. Aristoteles eos VOCAT Πενεστείας, Seruitia, Famulitia. vt Polit. lib. 2, cap. 3, vbi dicit τοὺς γεωργοὺς qui ἀποφορὰν φέρουσι, si sint τῶν κτημάτων κύριοι, esse multo magis χαλεποὺς καὶ φρονημάτων πλήρεις quàm τὰς παρ' ἐνίοις εἱλωτείας τε καὶ πενεστείας καὶ δουλείας. Et cap. 7, ἡ Θετταλῶν πενεστεία πολλάκις ἐπέθετο τοῖς Θετταλοῖς· ὁμοίως δὲ τοῖς Λάκωσι καὶ οἱ εἵλωτες· ὥσπερ γὰρ ἐφεδρεύοντες τοῖς ἀτυχήμασι διατελοῦσι. Hesych. generaliter πενέσται exp. οἵτινες ἐργάζονται τὴν γῆν, ἐργάται πένητες: vt dici videatur de pauperioribus qui ditioribus mercede seruiunt in colendis agris aliisve laboribus obeundis: cuiusmodi & οἱ θῆτες. videntur certè denominati παρὰ τὸ πένεσθαι, quod est ἐργάζεσθαι simul & πενητεύειν. Sunt tamen qui Thessalicos πενέστας dicant fuisse ἔθνος τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον ἀπὸ Πενέστου qui genus referret ad Thessalum filium Herculis. quomodo ex Plat. De leg. affertur τὸ πενεστικὸν Θετταλῶν ἔθνος: attamen appellatiuè expositum, Seruilis apud Thessalos turba.

Πενέω, t.3, c.226, a.
Πένης, ib.
Πένησσα, ib. c.
Πενητεύω, ib. d
Πενθαίνω, t.3, c.213, d.
Πενθαλέος, ib. c
Πενθάς, ib.
Πενθείω, ib.

Πενθερός, οῦ, ὁ, Socer, Is cuius filiam aliquis in matrimonio habet. volunt enim genero πενθερὸν esse patrem vxoris, nurui ἑκυρὸν patrem mariti. Ita igitur Bellerophontē Prœtus iubet τὸν πτυκτὸν πίνακα δεῖξαι ᾧ πενθερῷ. & apud Plutarch. Romani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ λαβεῖν δῶρα. FOEMIN. Πενθερά, ᾶς, ἡ, Socrus, Vxoris mater.

Πενθέω, t.3, c.213, c.
Πενθήμεραι, ib. d
Πενθήμερος, t.1, c.1463, c.
Πένθημι, t.3, c.213, d

Πενθημιμερὴς cæsura apud metricos dicitur quum quintus in versu semipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur. vt, Omnia vincit amor: & nos dedamus amori. Et πενθημιμερὲς μέτρον dicitur in quo eiusmodi sunt cæsuræ: quas nonnulli vocant semiquinarias. Quintil. lib. 9, cap. 4, Et quod duobus pedibus & parte (s. constans) πενθημιμερὲς à Græcis dicitur.

Πενθημιπόδιον, ου, τὸ, Quinque semipedes, hoc est Duo pedes cum dimidio: vel Mensura duorum pedum cum semisse.

Πενθημιχοίνιξ, t.4, c.545, d.
Πενθήρης, t.3, c.212, h
Πενθήελος, t.3, c.213, c.
Πενθητήελος, ib.
Πενθητικῶς, ib.
Πενθήτεια, ib.
Πενθικός, t.3, c.212, h.
Πενθικῶς, ib.
Πένθιμος, t.3, c.213, a.
Πένθος, t.3, c.211, d
Πενία, t.3, c.226, d.
Πενίη, ib.
Πενιχραλέος, ib. g.
Πενιχρός, ib. c
Πενιχρότης, ib. g.
Πενιχρῶς, ib.

Πέννα, Hesychio πτέρνα, Calx, Calcaneum.

Πένομαι, Facio, &c. t.3, c.218, a. Πένομαι, Pauper sum, &c. c.225, g

Πενὸν, Hesychio μεμελανωμένον, Denigratum. Suprà πελὸν habuimus pro nigro & fusco.

Πεντάγραμμος, t.1, c.878, a. & t.3, c.214, c

A Πεντάγωνος, t.3, c.214, f.
Πενταδάκτυλος, t.1, c.932, c
Πενταδάρχης, t.3, c.215, d.
Πεντάδαρχος, ib.
Πενταδεκαέτης, t.3, c.214, b.
Πενταδικός, t.3, c.215, e
Πεντάδιμνον, ib.
Πεντάδιον, ib.
Πενταδραχμία, t.1, c.1047, d.
Πεντάδραχμον, ib.
Πεντάδραχμος, ib.
Πεντάδωρος, t.1, c.1003, g

Πεντάεθλον, t.1, c.110, h. At πεντάεθλος, Victor quinque certaminum, seu quinquertii: qui & πένταθλος.

Πενταέτης, t.1, c.1294, c.
Πενταετηρικός, t.1, c.1295, f
Πενταετηρίς, ib.
Πενταέτηρος, ib.

B Πενταετής, siue Πενταέτης, t.1, c.1294, c

Πενταετία, ib.
Πενταθλέω, t.1, c.111, b
Πένταθλον, t.1, c.110, h.
Πένταθλος, t.1, c.111, a
Πενταῖος, t.3, c.217, h.
Πένταιχμος, t.3, c.214, d
Πεντάκις, t.3, c.215, e
Πεντακισμύριοι, ib. & t.2, c.991, a
Πεντακισχιλία ἀσπίς, t.4, c.521, b
Πεντακισχίλιοι, t.3, c.215, f. & t.4, c.522, a
Πεντάκλινος, t.3, c.214, f.
Πεντακόρωνος, ib. g

Πεντακοσίαρχος, t.3, c.216, d. Idem DICITVR Πεντακοσιάρχης. Ælian. in Tacticis scribit τὰ δύο συντάγματα esse ἀνδρῶν φιβ', λόχων λβ': & τὸν τούτων ἀφηγούμενον dici πεντακοσιάρχην: at τὰς δύο πεντακοσιαρχίας vocari χιλιαρχίαν, ἀνδρῶν χιλίων κδ', λόχων ξδ'. quia vna πεντακοσιαρχία facit viros 512, λόχους 32.

C Πεντακόσιοι, t.3, c.215, g.
Πεντακοσιομέδιμνος, ib.
Πεντακοσιοστός, ib. h.
Πεντακωμία, t.3, c.214, f
Πεντάλεκτρος, ibid. g
Πενταλιθίζειν, ib. g.
Πεντάλιθος, ib.
Πεντάλιθος, ib. h.
Πενταμερής, ib.
Πενταμερῶς, ib.
Πεντάμετρος, t.2, c.898, f

D Πενταμήνιος, t.2, c.918, d.
Πεντάμοιρος, t.2, c.848, f
Πεντάνιον, t.3, c.215, e.
Πεντάοζος, t.2, c.1191, h
Πενταπάλαιστος, t.3, c.215, a.
Πενταπετής, ib. & t.4, c.249, a
Πενταπέτηλον, ibid.
Πενταπέτηλος, t.3, c.215, a. & 256, d
Πεντάπετον, t.4, c.249, a
Πεντάπηχυς, t.3, c.215, b. & 285, d
Πενταπλασιάζω, t.1, c.489, f.
Πενταπλάσιος, ib. e
Πενταπλασίων, ib.
Πενταπλόος, οῦς, t.1, c.488, f
Πεντάπορος, t.3, c.215, b.
Πενταπροσωπία, t.3, c.566, e

E Πεντάπρωτοι, ib. b.
Πενταρχία, t.3, c.214, d
Πένταις, t.3, c.215, d.
Πενταστάτηρος, t.1, c.1804, b
Πεντάστιχος, t.3, c.215, b. & 983, f
Πεντάστομος, t.3, c.215, b.
Πεντάσχοινος, ib. & c.1203, f
Πεντατάλαντος, t.3, c.1234, h.
Πεντάτευχος, t.3, c.1427, c
Πενταφάρμακος, t.4, c.45, d.
Πεντάφυλλον, t.4, c.248, g
Πεντάφυλλος, ib.
Πεντάφωνος, t.4, c.304, a
Πένταχα, t.3, c.215, f.
Πεντάχαλκον, t.4, c.382, f
Πενταχῆ, t.3, c.215, f.
Πενταχιλιοστός, ib. c

F Πεντάχορδος, ib. & t.4, c.565, c
Πενταχῶς, t.3, c.215, f.
Πέντε, t.3, c.213, g
Πεντεγκέφαλος, t.2, c.154, a
Πεντέγραμμος, t.1, c.878, a. & t.3, c.214, b
Πεντεδραχμία, t.1, c.1047, d.
Πεντεκαίδεκα, t.3, c.214, a
Πεντεκαιδεκαέτης, ib. b.
Πεντεκαιδεκαταῖος, ib.
Πεντεκαιδέκατος, ib. a
Πεντεκαιδεκήρης, t.1, c.1250, d. & t.3, c.214, b
Πεντεκτηνής, t.3, c.214, d
Πεντέκτηνος, ib. c
Πεντέλοχοι, t.2, c.731, a. & t.3, c.214, d

G Πεντέμηνος, t.2, c.918, d.
Πεντεπενιχρός, t.3, c.226, f
Πεντεσύριγγος, t.3, c.1138, d.
Πεντετάλαντος, t.3, c.1234, h
Πεντετηρικός, t.1, c.1295, f.
Πεντετηρίς, ib.
Πεντέτης, t.1, c.1294, c

Πεντεπαλαιζόμενος, Qui quintum vincitur, Quinquies victus. παλαίειν enim & ἀποπαλαίειν est Vincere, & propriè quidem quinquertio. Epigr. lib. 2, in Ἀγωνισταῖς — πέντε δ' ἀπ' ἄθλων Πρῶτος ἐκηρύχθην πεντεπαλαιζόμενος.

Πεντέχαλκον, t.4, c.382, f.
Πεντήκοντα, t.3, c.215, b
Πεντηκοντάδραχμος, t.1, c.1047, e

H Πεντηκονταέτης, t.1, c.1294, c.
Πεντηκονταετία, ib. d
Πεντηκονταέτης, ib.
Πεντηκοντανήρ, t.3, c.216, e
Πεντηκοντακάρηνος, ib. a.
Πεντηκονταλαντία, t.3, c.1235, a
Πεντηκοντάλαντος, ib.
Πεντηκονταρχία, t.3, c.216, c
Πεντηκόνταρχος, ib. b.
Πεντηκοντατέσσαρες, ib. a
Πεντηκοντάχοος, t.4, c.473, b.
Πεντηκοντάχους, ib.

Πεντηκόντερος,t.3,c.216,a.

Πεντηκοντβόομαι,ib.f

Πεντηκοντήρ,ib.d.

Πεντηκοντόγυος,t.1,880,b

Πεντηκοντόργυιος,t.2,c.1436,b

Πεντηκόντορος,t.1,c.1250,g.& t.3,c.216,a

Πεντηκοντούτης,t.1,c.1294,c.

Πεντηκοσταῖος,t.3,c.216,g

Πεντηκοστβόομαι,ib.f.

Πεντηκοστή,s.ἡμέρα,ib.c

Πεντηκοστολογέω,ib.g.

Πεντηκοστολόγος,ib.

Πεντηκοστός,ib.e.

Πεντηκοστύς,ib.g

Πεντήρης,t.1,c.1250,d.& t.3,c.214,d.& 387,d.e.ob.

Πεντηρικόν,t.1,c.1250,d.

Πεντηρικός,t.3,c.214,d

Πεντόβολος,ib.e.

Πέντοζος,t.2,c.1191,h

Πεντόροβον,t.3,c.214,e.

Πεντώβολος,ib.

Πεντώρυγος,t.2,c.1481,f.

Πέγω,t.3,c.218,a

Πέξις,t.3,c.147,c

Πέος,εος,τὸ,Penis,Mentula,Veretrum:in Epigr.& apud Aristoph.τὸ πέος ἀποτεθρίακε. VNDE Πεοίδης, Qui tumido seu crasso pene est: apud Eustath. qui & πιώλης hinc dici scribit ἐπὶ κιναίδου. Ionicum autem πειώλης est pro πεώλης.

Πεπαθώς,Ionicè pro πεπαθηκώς,Passus:à πάσχω.

Πεπαίνω,t.3,c.231,b.

Πεπαίτατος,ib.

Πεπαίτερος,ibid.a

Πεπαλαγμένος,Pollutus,Fœdatus:à παλάσσω.

Πεπάλαχθε,t.3,c.31.a.

Πέπαμαι,t.3,c.112,e

Πεπᾶναι,aor.1 à πεπαίνω:Hesychio πραῦναι,aliis μαλάξαι.

Πέπανον,t.3,c.229,g.

Πέπανος,t.3,c.231,h

Πέπανσις,t.3,c.227,f.ob.& c.231,f

Πεπασμός,t.3,c.227,f.ob.& c.231,d

Πεπείρανται,à πειράομαι,pass.t.3,c.156,b

Πεπειρῆσθαι,à πειράομαι,pass.ib.c

Πέπειρος,t.3,c.232,a

Πεπεμμένος,Coctus:à πέπτω seu πέσσω.

Πεπερασμένος,Finitus,vel Conclusus:à περαίνω.

Πέπερι,εως,τὸ,Piper:arbor Indica,fructum ferens sibi cognominem.is triplex est,πέπερι μακρὸν, λευκὸν, μέλαν: de quibus Dioscor.lib.2,c.189. Sic Plin.lib.12, cap.7, de Indicis arboribus,Quæ piper gignũt,iuniperis nostris similes. semina à iunipero distant paruulis siliquis, quales in phaseolis videmus. Hæ priusquam dehiscant decerptæ,tostæque sole, faciunt quod vocatur piper E longum:paulatim verò dehiscentes maturitate,ostendunt candidum piper:quod deinde tostum solibus,colore rugisque mutatur.in nigrum videlicet. Inde apud Galen.ad Glauc.lib.1,ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, Medicamentum è triplici pipere confectum. Notandũ verò,dici genitiuo casu non πεπέρεως solùm, sed etiam πεπέριδος.Priore vtitur Athen.lib.9,προσεψήσας μετὰ πολλοῦ πεπέρεως τὰ προειρημένα χναύματα.vt & ex Gal.iam habuimus πεπέρεων. Posteriore, idẽ Athen.eodẽ libro,isicia esse dicens τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ F πεπέριδων συμπλαττόμενα. Et Eubulus apud eũdem lib.2, Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος. Possit tamẽ præcedens πεπέριδων deriuatum videri etiam à nominatiuo πεπερὶς,& πεπερίδες vocari grana piperis: vt κεδρίδες sunt fructus cedri, δαφνίδες, baccæ lauri: deducendo à πέπερι quatenus pro ipsa arbore ponitur. Apud eundem Athen.reperio ET Πεπέριον,lib.3, quod diminutiui formam habet,& piperis granulum significare videtur. Indidem DERIV. Πιπερίτης,Piper referens, gustu videlicet.vnde piperitis dicitur siliquastrũ, quòd G piperis saporem imitetur. Plin.lib.19,c.12,Panax piperis saporem reddit, & magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto:libanotis odorem thuris, smyrnion myrrhæ. Et VERB. Πεπερίζω, Piper imitor seu refero,Ad piper accedo: vt πεπερίζων τῇ γεύσει, apud Dioscor. lib.2, cap.190, de zingiberi: pro quo cap.sequ.dicit, δριμὺς ἐν τῇ γεύσει ὥσπερ τὸ πέπερι: de hydropipere.

Πεπέφθαι,Coctum seu concoctum esse:à πέσσω.

Πέπηγα,t.3,c.260,e

H

Πεπιασμένος, Suid. accipit pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus,Contaminatus: in hoc loco Æliani, φάγοι δ' ἂν πείγλη καὶ ἀνθρώπου νεκροῦ καὶ ἰχθύος. φιληδοῦσι δὲ μᾶλλον τοῖς πεπιασμένοις καὶ κακόσμοις. Videtur tamen significare potius Pinguefactis,Pinguedine imbutis:à πιαίνω.

Πεπινωμένος,t.3,c.301,a.

Πεπλανημένως,t.3,c.342,e

A Πεπλασμένως,t.3,c.346,f.

Πέπληγα,t.3,c.389,f

Πέπληγον,Πεπλήγω,Πεπληγώς,ib.g

Πέπληθε,Repletus est,Plenus est:à πλήθω.Nonn.

Πεπλημένος, pro πλησιάζων,ἐγγίζων: per syncopen à πελάω: apud Hom.Od.μ. Ab eodem est ἔπλητο apud eundem.

Πεπληροφορημένως,Plenissimè,Abundé.Bud.

Πέπλιον,Πεπλὶς,Πέπλον,vide in sequ. Πέπλος.

Πέπλος,ου,ὁ, & Πέπλον,ου,τὸ, Hesychio autore dicitur Vestis seu indumentum muliebre: & id quidem è subtili stamine,cæteris vestibus superiniici solitum. Homer. Od.ζ, Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα: de filia Alcinoi Nausica.Iliad.ζ, de thalamo Hecubæ, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι,ἔργα γυναικῶν Σιδονίων: è quibus vnum Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν (paulo antè χαριέστατος dicit) ἠδὲ μέγιστος,Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο: isto eam munere placatura. Sic Iliad.ε,Minerua πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Et Venus ibidem Æneæ obtendit πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα, vt ei sit ἕρκος βελέων. Itémque apud Xenoph.Pæd.3, καταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant & viri suos πέπλους.Nã Iliad. ω, Priamus è suis φωριαμοῖς δυώδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας,τόσσους δὲ τάπητας,Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας: Achilli hæc muneri oblaturus. Et Od.η, in sedilibus Alcinoi affixis parieti ἐνὶ πέπλοι Λεπτοὶ εὔννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν. Sic apud Xenoph.Pæd.3, Armenius Tigranes περιεσπάσατο τὴν τιάραν,καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο.Et Hyllus apud Sophoclem in Trachin. ad Deianiram de Hercule,Τὸ σὸν φέρων δώρημα,θανάσιμον πέπλον. Vbi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, dicens, προσεπτύσσετο Χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον: sicut Deianira etiam de eodem,Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα. Generalius etiam vocat στολὴν,amictum,dicens,Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο.vt & schol. ait curasse eum Trachine sibi afferendam λαμπρὰν ἐσθῆτα,vestem splendidam,vtpote sacrificaturo. Homerus πέπλους vocat etiam vela quibus currus & defunctorum cadauera teguntur. Iliad.ε,de rhedis Lycaonis,ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται.Et sub finem Il.ω, fratres & sodales Hectoris ossa ipsius χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσι. Neutro autem πέπλον, cuius & Hes.mentionẽ facit,vsi sunt posteri Homeri.vt Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες.Et quidam in Epigramm.ποικίλα πέπλα. Latini quoque vtroque genere peplum dicunt, sed frequentius neutro. Plaut.Nũquam ad ciuitatem veni nisi quum infertur peplum. Virg. Crinibus Iliades passis, peplúmque ferebant.Claud.Et crines festina ligat, peplúmque fluentẽ Alleuat. Vbi etiam nota illud Fluentem. ex eo enim intelligitur fuisse στολὴν promissam & fluxam, qualibus è lino subtilissimo aut serico hodiéque vtuntur nonnullæ gentes, laxis itidem & fluentibus. Eustath.quoque dicit fuisse περίβλημα σινδονοειδὲς, anteriore parte fissum, laxum, fibulas habens quibus stringeretur vbi opus foret. Athenis verò πέπλος peculiariter dictum fuit velum Panathenaicæ nauis,quã Athenienses quinto quoque anno Mineruæ apparabãt,festo nimirum Panathenæorum maiorum. Id velum festo illo magna cum pompa circumferebatur: in eóque pictus erat Enceladus gigas à Mineruæ interemptus, nomina item eorum qui strenuè fortitérque se in bellis gessissent.vt ex Suida discimus. Aristot.verò πέπλον inscripsit quoddam suum σύγγραμμα in quo genealogias ducum, & nauium singularum ad Troiam numerum persequitur,scriptis etiam in eos epigrammatis distichis,teste Eust. Denique πέπλος est frutex paruulus,folio rutæ,sed latiore, coma rotunda, humi sparsa: succo plenus, eámque ob rem & μήκων ἀφρώδης ac συκῆ dictus,vt inter alia tradit Dioscor.lib.4.c.168,& Plin.lib.27,cap.12. Meminit & Galen.in Lex. Hippocr. Huic peplo similis est ἡ πεπλὶς, plena etiam ipsa candido succo,latè opaco frutice, fructu sub foliis rotundo,vt peplos: foliis portulacæ satiuæ, quamobrem & ἀνδράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr. VOCATVR Πέπλιον,teste Dioscor. lib.4,cap.169, & Galeno in Lex.Hippocr.Sic Plin.lib.20,cap.20,Est & portulaca quam peplion vocant, non multum satiua efficacior.

At à πέπλος quatenus est περιβόλαιον, DERIV. Πέπλωμα, ατος, τὸ, idem ac ipsum primitiuum πέπλωμα, vel saltē ὕφασμα πεπλῶδες. Sophocles sanè pro eodem vtrunque posuit: πέπλωμα appellans quod antè πέπλον & χιτῶνα nominarat, in Trachin. de veste Herculi sacrificaturo ab Deianira missa, Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. A

Πέπνυμαι, pro Sapio, &c. t.3, c.418, c

Πεπνυμένος, ib.d. | Πεποιημένως, Ficté.

Πεποιθα, t.3, c.129, e. | Πεποίθεα, ib.f

Πεποιθησις, Hesych. πιστεύσεις: itē θαρρήσεις, ἐλπίσεις: à them. πεποιθεῖν facto ex præt. med. πέποιθα. B

Πεποίθησις, εως, ἡ, Persuasio cum animi confisione, Confidentia, Fiducia. Paul. Epist. ad Ephes. cap.3, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, libertatē & aditum cum fiducia. Phrynichus negat hoc vocabulum esse Atticum. pro eo enim ab ipsis dici πιστεύειν vel πεποιθέναι.

Πεποιθία, idem ac πεποίθησις, Fiducia. Hesych. πεποιθίαν expon. ἐλπίδα, προσδοκίαν.

Πεποιθότατος, affertur pro Confidentissimus: item pro Cui maximè fidimus: sed sine vllo testimonio. C

Πεποιθότως, Confidenter, Cum fiducia. Hermog. Aduerbium est ex participio πεποιθώς, Confisus, Fretus. vt apud Homer. Il. δ, ἱπποσύνῃ τε πεποιθώς. Aristoph. ποίοις ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut quibus copiis fidentes? vt apud Virg. Astur equo fidens & versicoloribus armis.

Πεποίθω, t.3, c.130, a. | Πεποιωμένος, t.3, c.450, e

Πέπονες, οἱ, t.3, c.783, d. ob.

Πεπονήατο, Ionice pro ἐπεπόνηντο. Apollon. vsurpauit pro ἐπόνουν, ἠτοίμαζον, Parabant, Apparabant: Argon.2, πεπονήατο δαῖτα γέροντι. D

Πεπονημένος, t.3, c.221, b

Πέπονθα, præt. med. à πάσχω, Passus sum. seu Factum est mihi. vnde εὖ πεπονθώς, Cui bene factum est, Qui beneficium accepit. Sic Plutarch. Othone, οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος. Et Aristoph. πέπονθα δεινὰ, Grauis mihi facta est iniuria, Atroci iniuria affectus sum. Dicitur etiam πέπονθα pro Affectus sum animo. Philostr. πέπονθά τι πρός σε, quodam in te animi affectu moueor. Item aliquid πεπονθέναι πρός τι dicitur pro Eodem modo affectum esse seu affici, Idem ei accidere quod alicui: necnon Simile esse & conuenire aliquo modo. vt Aristot. Histor. anim. lib.1, cap.1, πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὁπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλήν. similitudinem enim & conuenientiam quādam habent inter se ossa hominum & quadrupedum cum spinis pisciū, vngues hominum & auium & aliorum animantium cum vngulis quorundam quadrupedum, manus hominis cum forcipibus caneri & similium. Præterea aliquis πέπονθέ τι cui aliquid accidit. Xenoph. πεπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ. Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες. Quibus in locis præt. πεπονθέναι ponitur pro præs. πάσχειν. E F

Πεποιθότως, Bono animo, Cum affectu. Hermog. Ita v.l. Sed in priore signif. scribendum πεποιθότως.

Πεπορεῖν, Hes. δοῦναι, Dare: poetica anadiplosi pro πορεῖν.

Πέπορδα, t.3, c.243, e

Πέποσθε, pro Πεπόνθατε, t.3, c.60, d

Πεπότημαι, Volaui: à poetis vsurpatur pro præsenti πέτομαι. Apollon. ἐφαάνθη ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος. Sic πεποτήαται, Ionicè pro πεποτήνται, Volant, πέτονται: apud Homer. Il. β. Et in plusquamp. πεπότητο pro imperf. ἐπέτετο, Volabat. Hesiod. Δεινὴ ἔθειρα πεπότητο. G

Πέπραγα, à πράττω, t.3, c.534, a

Πέπραμαι, t.3, c.240, c

Πεπρήχθαι, Ionicè pro πεπρᾶχθαι, Factum esse: à πρήττω. Herodot.

Πέπρωμαι, t.3, c.232, f. | Πεπρωμένος, ib.g

Πέπρωται, absol. ib.f. | Πέπταμαι, t.3, c.252, d

Πέπτηκα, à πτήσσω, t.3, c.585, f. | Πεπτηκώς, ib. H

Πεπτικὸς, t.3, c.228, e. | Πεπτὸς, ib.g

Πέπτω, t.3, c.226, g. | Πέπτωκα, t.3, c.310, f

Πεπυρακτωμένος, t.3, c.621, g. | Πέπωκα, t.3, c.301, g

Πέπων, t.3, c.230, b

Περ particula est ex earum numero quæ annecti aliis orationis partibus solent, significationem habens ἐναντιωματικήν. ponitur enim pro Quanquam, Quamuis, Tametsi, Licet. Hom. Odyss. γ, Μέντορ μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. In hac signif. dicitur etiam καίπερ. soléntque poetæ hoc καὶ per tmesin interdum à περ diuellere. vt Homer. Il. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Sic Odyss. ο, οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου Χραισμεῖν. nisi περ hîc malis pro περὶ accipere: quo modo ipsum ab Æolibus vsurpari tradit Hellanicus apud Eustath. Respondet interdum hæc particula Latinæ Cunque. vt apud Eurip. ὅπου περ ἐστὶ, Vbicunque sit. Sæpius vacat seu abundat. vt quum Homer. dicit οὐκ ὀλίγον περ pro οὐκ ὀλίγον, Non parum. & Aristoph. ὅπου περ pro ὅπου, Vbi. Vide & t.2, c.1678, g

Πέρα, t.3, c.235, g. | Περάσκω, t.3, c.239, e

Περαίας, t.3, c.237, a. | Περαίνομαι, t.3, c.233, c

Περαίνω, ib. | Περαιόθεν, t.3, c.237, a

Περαιόομαι, ib.b. | Περαῖος, t.3, c.236, h

C Περαιόω, t.3, c.237, b. | Περαίτερος, t.3, c.236, g

Περαιτέρω, ib. | Πέραμα, t.3, c.238, d

Πέραν, t.3, c.236, b. | Περαντικὸς, t.3, c.233, g

Πέρας, t.3, c.232, b. | Περάσιμος, t.3, c.238, e

Πέρασις, ib. | Περατεύω, t.3, c.232, e

Περάτη, t.3, c.236, f. | Περάτης, t.3, c.238, g

Περατὸς, ib.f. | Περατόω, t.3, c.232, f

Περάω, Transeo, &c. t.3, c.237, e. Περάω, Vendo, &c. t.3, c.239, h

Περγαμηναί, Suidæ αἱ μεμβράναι, αἱ δέρρεις, Membranæ, D Pelles. Fuerunt autem membranæ seu pelles literarum monumentis excipiendis ac diutius conseruandis aptatæ, inuentæ post vsum chartarum. In palmarum enim foliis primo scriptitatum, deindè quarundam arborum libris. postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & priuata linteis cōfici cœpta, aut ceris. pugillarium enim vsum fuisse etiam ante Troiana tempora, inuenimus apud Homerum. deinde in Ægypto ex papyro chartæ præparari cœptæ, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas, philuras. Mox æmulatione circa bibliothecas Ptolemæi & Eumenis, supprimente chartas Ptolemæo, membranæ Pergami repertæ. Autor Plin. lib.13, cap.11. Herodotus antiquiorem etiā membranarū vsum fuisse testatur. nam pag. 194, lib.5, dicit Iones olim ἐν σπάνει βίβλων vsos fuisse διφθέρῃσι αἰγέῃσί τε καὶ οἰέῃσι: vnde & τὰς βίβλους ab ipsis vocatas fuisse διφθέρας. quin & sua ætate multos barbarorum ἐς τοιαύτας διφθέρας γράφειν solitos. E

Περγάμιον, Hes. & Suidas δήμιον.

Πέργαμον, eodem Suida teste, vocant Iones τὴν πόλιν: alii verò πάντα τὰ ὑψηλὰ eo nomine accipiunt. Hesychio Πέργαμος est ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου, Arx Ilii, Arx Troiæ: pro quo apud Latinos poetas Pergama. vt Virg. Troiā incensam & prolapsa videntem Pergama. Iidem Pergama dicunt pro Ilio, synecdochicé. Virgil. Pergama dum peteret. Vnde apud eosdem Arces Pergameæ, Ruinæ Pergameæ, Gens Pergamea, pro Troiana. Alioqui Πέργαμος est ciuitas Asiæ: Latinis Pergamus & Pergamum. Vnde Περγαμηνὸς, Pergamenus. Et suprà hinc Περγαμηναί, s. δέρρεις siue διφθέραι, Pergamenæ pelles: in quibus scriptitatum fuit. ac Pergamena fictilia, apud Plin. F G

Πέργης, Hesychio πρέσβεις.

Περγοῦλον, idem esse dicit auiculam syluestrē albam. pro quo infrà σπέργουλος apud eundem.

Περδὴ, t.3, c.243, e

Περδίκα, ἀγείτονα, σίττα, ψίττα, sunt ἐπιφθέγματα ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ, quibus vtuntur quū διώκουσιν, vt tradit schol. Theocr.

Περδικιδεὺς, Περδίκιον, & Περδικοτροφεῖον, in sequ. Πέρδιξ.

H Πέρδιξ, ικος, ὁ & ἡ, Perdix: auis satis nota: de qua vide Aristot. Histor. anim. lib.9, cap.8: Plin. lib.10, cap.33: necnon Athen. lib.9. Mascul. οἱ πέρδικες passim legitur: fœmin. αἱ πέρδικες apud Aristot. Histor. anim. lib.6, cap.1 vbi de fœmineo sexu dicitur. INDE Περδικοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus vbi aluntur perdices. apud Poll. Et D I-

MIN. Περδίκιον,ου,τὸ,Paruus perdix. Athen.lib.14,περιεφέρετο περδίκια καὶ χελιδόνια ὀπτά.Idem lib.8, ex Philippo comico,Ἀλεκτρυόνιον,φάττιον, περδίκιον. Aliàs περδίκιον est etiã herbæ nomen,quæ & ἑλξίνη dicitur,Latinis itidem Perdicium,Celso Herba muralis, Scribonio Herba vrceolaris:vulgo Parietaria.Nomen ei dedit perdix auis,id maximè eruens,vt tradit Plin.lib.21, cap.17: & ante eum Theophr.Hist.plant.lib.1,c.11. Idem Plin.eiusdem libri cap.30, Parthenium (inquit) Celsus apud nos perdicium & muralium vocat. ITEM Περδικιδεύς,έως,ὁ, Pullus perdicis.Vde infrà in Περιστερίς.

Πέρδομαι,t.3,c.243,d. Πέρδω,ib.

Πέρειμι,affertur pro Circumeo. item pro Supero, Superstes sum.sed scribendum pro eo περίειμι.

Πέρηθεν,t.3,c.237,e. Πέρίω,ib.

Περῆσαι,Ionicè pro πρᾶσαι:à them.πράω.

Περητήελον,t.3,c.238,g. Περητός,ib.

Πέρθαι,pro πέπρθαι,à Πέρθω,t.3,c.244,b

Πέρθομαι,t.3,c.244,a. Πέρθω,t.3,c.243,h

Περὶ,cũ genit.t.3,c.245,c. Περὶ, cum dat.c.246,e. Περὶ, cum accus. Circa,&c. c.247,b. Περὶ, Circiter,&c. c.249,d. Πέρι,t.3,c.245,f

Περιαγαπαζόμενος,t.1,c.6,d. Περιαγαπάω,ib.

Περιαγγέλλομαι,t.1,c.23,e. Περιαγγέλλω,ib.d

Περιαγείρω, Circumquaque congrego: seu vndiquaque. Pall.Περιαγείρομαι, significat etiam A confluentium multitudine circundor. Plato Politic.lib.5,in fine,ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθληταί.

Περιαγείς,particip.t.1,c.94,h

Περιαγής,ibid.

Περιαγκάμψαις, Hes.καμπαῖς. sed forsitã scribẽdum κάμψαις.vt περιαγκάμψαις poeticè dictum sit pro περιανακάμψαις,à them.περιανακάμπτω.

Περιαγκωνίζω, affertur pro Manus post tergum vincio. sed sine exemplo. Apud Suid.περιαγκώνισμα legitur, sine expositione & ipsum.

Περιαγοραῖος, Hesychio περιαγορεύτης & περισσολόγος: Suidæ itidem λάλος.vt sit Qui circa forum versatur,Circumforaneus,Rabula,Loquutuleius.

Περιάγνυμι & Περιαγνύω,t.1,c.94,g

Περιάγχω,t.1,c.57,d

Περιάγω,Circumago,t.1,c.82,c. Περιάγω,Lustro,ib.d. Περιάγω,Perduco,ib.e. Περιάγω,Redigo,ibid.h. Περιάγομαι,ib.e

Περιαγωγή,t.1,c.82,h. Περιαγωγός,t.1,c.83,a

Περιαδεῖς, Hesychio sunt περίρρυτοι & περίπνοοι. Pro posterioris signif. videtur dicendum potius περιαεῖς seu περιαέες,ab ἄημι.

Περιάδομαι,t.1,c.118,d. Περιάδω,ibid.

Περιαθρέω,t.1,c.136,g. Περιάθρησις,ib.

Περιαίνυτο,Hes.περιελάμβανεν, περιεῖχεν. Alioquin περιαίνυμαι idem est quod περιαιρέομαι,Detraho,Demo.

Περιαιρέομαι,t.1,c.199,d. Περιαίρεσις,ib.f

Περιαιρετέον, Detrahendum, Adimendum seu Demẽdum.

Περιαίρετος,t.1,c.199,g. Περιαιρέω,ib.d

Περιακοντίζω,Iaculis vndique ferio.

Περίακτος,t.1,c.83,c. Περιαλγέω,t.1,c.316,a

Περιαλγής,t.1,c.315,h. Περιαλείφομαι,t.1,c.318,e

Περιαλείφω,ib. Περιαλήλιπται,ibid.

Περίαλλα,aduerb.t.1,c.345,a

Περιαλλόκαυλος,ib.c.& t.2,c.93,f

Περίαλλος,t.1,c.345,a

Περίαλος,Hesychio & Suidæ τὸ ἰσχίον,Coxa.

Περιαλουργής,t.1,c.369,a

Περιαμάω,Circumcirca meto seu demeto.vnde περιαμησάμενος,quod Hes.simpliciter exp.θερίσας.

Περίαμμα,t.1,c.498,g. Περιαμπέχω,t.1,c.1332,d

Περιαμπίσχω,t.1,c.1362,d

Περιαμύνω, Protego & defendo à circumstantibus periculis.Plut. Alcib. τοῦ δὲ Σωκράτους τὸ ζῆν μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος,οὐ παρῆλθεν ἰδὼν,ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ περιήμυνε.

Περιαμύσσω,siue Περιαμύττω, Circumscarifico, Circumcirca saucio. Metaphor. in Axiocho, δέος τι ποικίλως περιαμύττον τὸν νοῦν, Saucians,Lacerans.

Περιαμφιέννυμι,seu Περιαμφιεννύω,Circumuestio.

Περιαμφίδας,Eupolis nominauit τὰς τοῦ διδύμους ἐν τῇ θυσίᾳ περιαγάς,teste Poll.lib.6,cap.13.

Περιάμφοδος,t.2,c.1164,a. Περιανθίζω,t.1,c.448,f

Περιαντλέω,t.1,c.469,e. Περιαντλούμενον,ib.

Περίαοιδος,Hesychio & Suidæ est ἡ ἐγκύκλιος ᾠδή.apud hũc oxytonos scriptum est.

Περιάπτομαι,t.1,c.498,e. Περίαπτος,t.1,c.499,a

Περιάπτω,t.1,c.498,e. Περιαργυρόω,t.1,c.534,b

Περιαρμόζω,t.1,c.583,b. Περιαρόω,t.1,c.543,d

Περιαρτάω,vt περιάπτω,Circùm appendo seu alligo.

Περίασις,εως,ἡ,à περιάδω,sonat q.d.Circumcentus,vel Circumsonantia.Plut.De aud. φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνοντες.

Περιαστράπτω,t.1,c.595,b

Περιαυγάζω,idem quod περιαστράπτω seu περιλάμπω, Splendore lucéque circumfundo, Circumquaque illumino, Collustro.Heliodor.initio Fabulosæ Histor.ἡλίου περιαυγάζοντος τὰς ἀκρωρείας.

Περιαυγής,t.1,c.601,e. Περίαυγος,ib.

Περιαυθαδίζομαι,t.1,c.1440,e

Περιαυτίζεται, Hesychio μεγαλοφρονεῖ, itémque Suidæ περὶ αὑτοῦ μέγα φρονεῖ.quod & περιαυθαδίζεται.Suid.exp.etiam ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει. Vide & Περιεαυτίζεσθαι.

Περιαυτολογεῖν,De se loqui,Ipsum se prædicare & iactitare, vt solent homines gloriosi. VNDE Περιαυτολογία, Sui ipsius prædicatio & laudatio. Plut.in Cicer. ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμετρία τῆς περιαυτολογίας,ἀκρασίαν τινὰ κατηγορεῖ πρὸς δόξαν. Idem in lib. De laude propria, τοὺς στεφανουμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσι, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες. Et rursum,τὴν ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις εἰς μέσον ὑπὸ φθόνου καὶ ζηλοτυπίας ἐξωθουμένην περιαυτολογίαν. Ibidem ἡ περιαυτολογία dicitur habere μέγα ὁρμητήριον τὴν φιλαυτίαν. Odiosa vtplurimum & iniucunda est hæc περιαυτολογία & laus propria:ferri tamẽ potest vbi moderata est. vt apud Virg. Sum pius Æneas fama super æthera notus. Sic Achilles Homericus Il.φ,Οὐχ ὁρᾷς οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;

Περιαυχένιος,t.1,c.608,b. Περιβάδην,t.1,c.651,b

Περιβαίνω,t.1,c.641,b.ob & c.651,b

Περιβάλλομαι,t.1,c.695,b. Περιβάλλω,t.1,c.694,h

Περίβαρα,Hesychio sunt ὑποδήματα, genus calceamentorum. pro quo apud Suid.scriptum περίβαλα,minus rectè, vt opinor. NAM ET Περιβαρίδες dicuntur fuisse γένος ὑποδημάτων γυναικείων, genus calceamenti muliebre,teste cùm Hesych.tum Suida, in exemplum afferente ex Theopompo comico, ὑπὸ τοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. Meminit Poll.quoque τῶν περιβαρίδων,dicens fuisse calceamentum ancillarum maximè. Ita enim Cephisodorum Trophonio,σανδάλιά τε τῶν λεπτῶν χ... ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα. Νῦν δ' ὥσπερ ἡ θεράπαιν' ἔχω περιβαρίδας.

Περιβιόω,t.1,c.740,h. Περίβλεπτος,t.1,c.751,h

Περιβλέπω,ib.g. Περίβλημα,t.1,c.695,g

Περιβλητικός,ib.h. Περιβλύζω,t.1,c.751,c

Περιβοάω,t.1,c.758,g. Περιβόητος,ib.

Περιβοήτως,t.1,c.759,a

Περιβοθρεύω,ω,Scrobem seu foueam duco circum,Circumfodio. Theophr.De caus.plant. lib.5, cap.18, ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος χαλεπώτατος ὅταν περιβεβοθρωμένα καὶ γυμνὰ λάβῃ τὰ δένδρα. Columella hoc vocat Circumfodere & Ablaqueare.

Περιβόλαιον,t.1,c.696,c. Περιβολή,ib.a

Περίβολος,ibid.d

Περιβομβέομαι & Περιβομβέω,t.1,c.762,g

Περιβόσκομαι,t.1,c.782,d

Περιβουνός,affertur pro Montosus seu Montuosus.

Περιβραχιόνιον,t.1,c.788,b

Περιβρέμεται,Circumfremit.Dionys.De situ orb.

Περιβρομέω,t.1,c.789,a. Περιβρύχομαι,t.1,c.795,a

Περίβρωσις,t.1,c.783,h. Περιβρώσκω,ib.

Περιβώμιος,t.1,c.801,a

Περιβώτης,Ionicè pro περιβόητος,Decantatus, Celebris. vt περιβώτης Ἴλιος in Epigr.

Περιγανόω,ω, Lætitia & voluptate circumfundo, Exhilaro.vt Theophyl. epist. 52, περιγανοῦντες τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντες: ita nimirum vt magis magísque vinum appetant quò magis ipsum biberint.

Περιγῆος,t.1,c.808,a. Περιγηϊνητικός,t.1,c.832,b

Περιγηθής,t.1,c.850,f

Περιγηράσκω,Consenesco,Inueterasco.

Περιγίγνομαι,vel Περιγίνομαι,t.1,c.831,e

Περιγλαγής, Lacte plenus,vel succo lacteo. Hesych.enim περιγλαγής affert pro περίπλεον γάλακτος:item περιγλαγέας pro γαλακτωδέας:desumptum ex Hom. Iliad.π, vbi dicit,ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας.Sed Eust.rectius expon.περιέσω, πληθούσας γάλακτι,id est γάλακτος.quum subiungat etiam poeta, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει.

Περιγλαυκόομαι,ῶμαι. Oculorum pupillis lustro, Circum spicio.vnde apud Theocr.περιγλαυκώμενος ὄσσοις, de leone omnia collustrante oculis.

Περιγλύφω,t.1,c.851,g. Περίγλωσσος,t.1,c.856,d

Περιγλαφής,t.1,c.857,b. Περιγνάμπτω,t.2 c.55,c

Περίγραφα,ας,ἡ,instrumentum fabrile,denominatum παρὰ τὸ περὶξ ξέειν, id est ἐσθίειν seu γλύφειν καὶ ξέειν τὰ ξύλα οἷς ἐπισυρεται περιαγομένη,καὶ οὕτως ἐξακριβοῦν σημαίνων ἰσότητα.veluti quum dicitur ἐκ περίγρας τοῦ ἄγγους pro ἴσος πάντη ὡς εἰ ἐπιτεραμένη διά τινος περίγρας. Ita Eust.Latini circinum vocant,Græci alio nomine διαβήτην.

Περίγραπτος,t.1,c.875,g. Περιγραφή,ib.

Περιγράφος,ibid.e

Περιγυρίδας,Hes.& Suid.περιφερείας,Circumferentias.

Περιδαρδάπτειν,Deuorare, Laniando absumere : κατεσθίειν, Hesychio : afferenti itidem περιδαρδάπτεσθαι pro κατεσθίεσθαι.Sic & Suid.

Περιδέδρομα,Circumcurri:interdum & Ambeo. à περιδρέμω.pro quo vsurpatur περιτρέχω.

Περιδέεια,t.1,c.922,b. Περιδεές,ib.a

Περιδεής,t.1,c.921,h. Περιδείδω,t.1,c.920,f

Περιδεινεῖσθαι,reperitur scriptum pro περιδινεῖσθαι:itémque περιδείνησις pro περιδίνησις:& περιδείνηται pro περιδίνηται. Significat autem περιδινεῖσθαι idem quod περιστρέφεσθαι, περικινεῖσθαι.

Περιδεινός,Hesychio est περιπαθής.seu valdè δεινός. At περίδεινον idem esse dicit πιεστήν.pro quo infrà περίδινος.

Περίδειπνον,t.1,c.935,a

Περίδειρον,nominatur ἡ σύμπασα τοῦ αὐχένος περιαγωγή,teste Poll.hoc est Totus ceruicis flexus atque circunductio. Hesychio est τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου.

Περιδέξια,t.1,c.961,f. Περιδέξιος,ib.

Περιδέραιον,t.1,c.948,f. Περιδέραιος,ib.e

Περιδερίς,ib.f. Περιδέρκομαι,t.1,c.945,d

Περιδέρραιος,perperam apud Plut.scriptũ pro περιδέραιος.

Περιδευκής,Hesychio est περισσῶς πεποικιλμένον.

Περιδέω,t.1,c.964,f. Περιδεῶς,t.1,c 922,a

Περίδηλος,Hesychio περιφανής, Conspicuus : item Perspicuus. At pro περιδήλιον quod apud Suid.legitur , & exponitur πιεστήν,Hesych.habet περίδειρον, Platonis codices περίδινον.

Περιδίδομαι, idem quod παραβάλλομαι, Depono, seu Deposito pignore certo, Ex pacto certo: seu Paciscor. vt apud Suidam,ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.quod exp. περὶ τῆς κεφαλῆς συνθήκην θεῖναι. Sic ex Aristoph. affert, Αἰ λῇς , περίδου μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν, pro, εἰ βούλει, ποιησώμεθα συνθήκας περὶ ἁλῶν μετὰ θύμου πεποιημένων. quomodo schol.quoque exponit. Itidémque apud eũdem comicum in Nub.περίδου νυν ἐμοὶ Εἰ μὴ τὸ πράγμα τὸ ἐζην ἡμίεκτον,iidem exponũt σύνθου,συνθήκας ποίησον: malim ego Depone, (vt apud Virg.De grege non ausim quidquam deponere tecum) seu Deposito pignore certa,Ex pacto certa. Notãda porrò hîc cõstructio est περίδου ἐμοὶ εἰ μὴ,pro περιδοῦ ἐμοὶ περὶ τοῦ εἰ μὴ. Homer. quoq; in hac signif. vtitur verbo isto,sed omisso περὶ cum genitiuo solo construit. vt Iliad.ψ, Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος. id est συνθήκας ποιώμεθα, Paciscamur,seu Ex pacto certemus.Et Odyss.ψ,Ἀλλ' ἔπευ' αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,Αἴκεν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί σ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, id est περὶ ἐμοῦ aut κατ' ἐμαυτοῦ συνθήκας ποιήσομαι, Ita de me tecum paciscar , Hoc pacto me obstringam. Sic VERBALE Περίδοσιν Hesych.exp.συνθήκην & συνθήκης θέσιν, Pactum,Depositionem pignoris & certationem ex pacto.

Περιδιείρω,t.1,c.1142,f. Περιδινέομαι,t.1,c.1020,e

A Περιδινέω,ib. Περιδινής,t.1,c.1019,g

Περιδίνησις,t.1,c.1020,f. Περιδίνητος,ib.g

Περίδινος,t.1,c.1021,c. Suprà περίδεινος.

Περίδοσις,in Περιδίδομαι. Περιδοῦ,ib.

Περιδουπέω,t.1,c.1046,b. Περίδραξις,ib.g

Περιδράσσομαι,ib.g. Περιδρομή,t.3,c.1663,h

Περιδρομάδες,t.3,c.1664,f. Περίδρομος,ib.a

Περιδρύφη, Hesych. περιξέη : à δρύφω seu δρύπτω. Inde pass. περιδρύφθη, apud Hom.Il.ψ, Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε,Circumcirca laceratus ac sauciatus est.

B Περίδρωσις,t.3,c.1793,c

Περιδύω,Circumuestio,Induo.vnde pass.περιδύεται,quod Hes.exp.περιβάλλεται,κρύπτεται : itẽ εἰσδύεται. Habet & contrariam significationem hoc verbum , vt idem testatur, περίδυσο exponens ἀπόδυσο. Itidem verò & Poll.tradit Hyperidem περιδῦσαι dixisse quod alii ἀποδῦσαι & περιλωπίσαι, Sophocles ἀπολωπίσαι,Exuere, Detractis vestimentis spoliare.Sic apud Suid. περιδύσας τὸν ναὸν,ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ θεοῦ βαστάσαι.

Περιδώμεθα,in Περιδίδομαι. Περιδώσομαι,ib.

C Περιέδω,t.1,c.1078,f

Περιεθέλω, Supramodum volo. Hes.περιήθελεν, exp.ἠγάπα: itemque περιηθέλησε, ἠγάπησε.

Περιειδῶ,Negligo,vt περιορῶ. Vnde οὐ περιεῖδε, Non neglexit,Non passus est.Interdum enim περιιδεῖν exponitur etiam Pati,Sinere. vt quum dicitur περιεῖδε χρήσασθαι: apud Herodot.lib.4,pag.163,ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο,ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι : videlicet τὸν Σκύθην qui ipsi ἐνεχρίμπτετο.

Περιειλέω,t.1,c.1126,f. Περιείλημα,ib.

D Περιειλημμένως,Hesychio περιεκτικῶς:à περιλαμβάνω.

Περιειληκτος,t.1,c.1126,g. Περιειλίσσω,t.1,c.1188,f

Περιειμένος,t.1,c.1380,h

Περίειμι,Superior sum,&c.t.1,c.1135,d. Περίειμι,Circumeo,&c.c.1140.d

Περιείργω, Circumquaque arceo & prohibeo, ingressu videlicet aut egressu.Thucyd. lib.2, χωρίον ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιείργον,καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος. vbi schol.exp. περικλεῖον τοὺς ἐμβαίνοντας, circùm claudens & exitu prohibens ingressos.

E Περιείρω,Circùm annecto seu appendo.

Περιεκτικός,t.1,c.1353,f. Περιεκτικῶς,t.1,c.1354,a

Περιεκτικώτερον,ib. Περιελαύνω,t.1,c.1170,f

Περιέλευσις,t.1,c.1179,c. Περιέλιξις,t.1,c.1186,a

Περιελίσσω,t.1,c.1185,h. Περιελίσσομαι,t.1,c.1186,a

Περιέλκω,t.1,c.1195,c

Περιελλείπω,affertur pro Deficio,Inferior sum.

Περιέλω,inusi thema, à quo περιαιρέω mutuatur sua tempora.significat verò Detraho,Demo : item Demolior.

F Περιεμεκτεῖν,vide infrà in Περινεμεκτεῖν.

Περιεναυτίζεσθαι, apud Hes.legitur, expositum ἐν ἑαυτῷ ἐνδιατρίβειν, ἀποδιδόναι ἑαυτῷ. sed ordo alphabeticus pro eo requirit περιαυτίζεσθαι, vtpote interiecto inter περιαυθαδίζεται & περιαυτίζεται . vt sit, In sese prædicando immorari,sicut περιαυτολογεῖν.

Περιενέγκειν, Circumferre:à περιενέγκω seu περιφέρω.

Περιενισταμένου τοῦ ἦρος,affertur pro Ineunte vere.pro quo dicitur & ἐνισταμένου.

Περιέννυμι,t.1,c.1380,g

Περιεοῦσαι,Ionicè pro περιοῦσαι,Superstites:à περίειμι.

G Περιεπιφίμωσις, εως, ἡ, esse dicitur Quum retracto glandis neruo præputium adduci nequit. pro quo infrà περιφίμωσις.

Περιέπλεο,poeticè pro περιεπέλου:à περιπέλομαι.

Περιέπομαι,Circumcirca sequor,seu Prosequor.Herodian. lib.5,αὐτοὶ δὲ περιέποντο ὡς ἡνιοχοῦντι δῆθεν τῷ θεῷ,Ipsum circumfusi sequebantur:de Heliogabalo deum suum curru deducente.

Περιέπω, significat itidem Prosequor & obeo : sed in alio significatu,nimirum Prosequendo & obeundo seu assectando tueor & protego,Curo, Foueo. vt Hes. quoque περιέπει expon.περιέρχεται, θεραπεύει.Ita ex Plutar. H Numa affertur περιέπων τὸν πατέρα pro Patrem fouẽs. Et ex Xenoph.μάλα περιεῖπε τὸν οἶκον , pro Admodum fouebat & protegebat domum. Non malè redditur etiam Colere , Reuerenter habere. vt apud Philonem

De mundo, τὸν ἐλευθερώσαντα οὐ περιέπει, assertorem suũ non colit & obseruat. Et apud Synes. epist. 99, αἰδοῖ γὰρ τῶν μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων, Colere, Obseruãtia prosequi. Sic apud Plut. in Sympos. sept. sap. περιέπειν αὐτὴν τὸν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι: de Cleobulina pectente Anacharsidem. Quo loco nota περιέπειν & φιλοφρονεῖσθαι copulari, vt apud Herodian. περιέπειν καὶ αἰδῶ τε καὶ τιμὴν ἀπονέμειν, lib. 5, περιέπουσιν αὐτὸ ὡς καμάτῳ κτηθὲν, αἰδῶ τε καὶ τιμὴν ἀπονέμουσι. Dicitur etiã τιμαῖς περιέπειν, vt Latinè Prosequi honoribus. Xenophõ in Symp. πῶς οὐκ οἴει αὐτὸν, ὅντιν' ἡγοῖτο εἰς ταῦτα συνεργὸν εἶναι κράτιστον, τοῦτον ταῖς μεγίσταις ἂν τιμαῖς περιέπειν; Interdũ cum aduerbio iunctum reperitur pro Tracto, μεταχειρίζομαι. Herodot. εὖ περιεῖπε. Idem pass. voce & signif. περιέφθησαν τρηχύτατα, Asperrimè tractati sunt & acerbissimè mulctati. Media voce idem in act. signif. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, tractaturos vt inimicos. & rursum, ἅτε πολεμίους περιέψεσθαι. Vbi quidam interpr. etiam Persequuturos esse.

Περιεργάζομαι, t. 1, c. 1232, e

Περιεργέω, affertur pro Curiosus sum: sed sine exemplo.

Περιεργία, t. 1, c. 1232, e. Περίεργος, ib. c

Περιέργω, t. 1, c. 1241, f. Περιέρδος, t. 1, c. 1232, d

Περιερέτων, Hesychio & Suidæ κωπηλατῶν, Remigans.

Περίερμα, t. 1, c. 1144, d

Περίερον, Hesychio περιπλόν: item στρεβλόν.

Περιέρρων αὐτὴν ἐξ ἑωθινοῦ, Suid. ex Pherecratis Crapatallis affert pro ζητῶν, Quærens: deriuatum dicens ex ἔρρων quod est φθειρόμενος.

Περιέρχομαι, t. 1, c. 1272, a. & t. 4, c. 548, e. ob.

Περιεσκεμμένος, t. 3, c. 828, c. Περιεσκεμμένως, ib. d

Περιεσμένος, t. 1, c. 1380, h

Περιέσσατο, Circumamictus est, Indutus est: à περιέννυμι seu περιέω. à quo & περιέσσασθαι, Circumamicire & induere se. Hesiod. Τὴν περιέσσασθαι.

Περιεστήκω, idem quod περιΐσταμαι, Circumsto. vnde περιεστήξει apud Suid. quod itidẽ exp. περιστασθήσεται. Thema est factum ex περιέστηκα præterito medio verbi περιΐσταμαι.

Περιέστην, t. 1, c. 1783, f

Περιεστιγμένη, & Περιεστιγμένον, sunt σημεῖα quæ τοῖς βιβλίοις παρατίθενται, signa seu notæ quæ libris apponũtur. Vide Diog. Laert. in Platone, p. 123, meæ edit. Vbi etiam est διπλῆ περιεστιγμένη, & ὀβελὸς περιεστιγμένος, & ἀντίσιγμα περιεστιγμένον.

Περιέσχατα, pro Extrema affertur cum hoc exemplo adespoto, περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρὸς, Extrema iam vastante incendio. Sed viderint.

Περιεφθεὶς, Tractatus: vide in Περιέπω.

Περιέχομαι, t. 1, c. 1353, a. Περιέχω, ib. c

Περιεὼν, Qui superest, Superstes: Ionicè pro περιὼν, à περίειμι.

Περιζείω, t. 1, c. 1398, h. Περιζέω, ib.

Περιζυγὰ, τὰ, dicuntur Lora quæ περιελίσσονται τῷ ζυγῷ, Catoni Lora subiugalia: aliis Lora iugalia. Xenoph. Pæd. 6, ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἱμάντας. τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηται. ὧν κατατριβομένων καὶ καταρρηγνυμένων ἀνάγκη ἀργεῖν, ἢν μή τις ἔχῃ περιζυγά. Citatur is locus à Suida quoque, sed non exponitur.

Περίζυξ, Hesychio est ὁμόζυγος, σύζυγος, Eidẽ subditus iugo.

Περίζωμα, t. 1, c. 1413, a. Περιζωμάτιον, ib. b

Περιζώννυμι, t. 1, c. 1412, g. Περιζωννύω, ib.

Περιζώστρα, t. 1, c. 1413, b. Περιηγέομαι, t. 1, c. 1428, e

Περιηγηματικὸς, ib. f. Περιηγὴς, t. 1, c. 83, a

Περιήγησις, t. 1, c. 1428, f. Περιηγητὴς, ib. g

Περιηγητικὰ, ib. h. Περιηγητικὸς, t. 1, c. 1429, a

Περιήγητος, Hesychio ὁ περιπόρφυρος χιτὼν, Prætexta.

Περιηγμένον, t. 1, c. 82, g. Περιηγοῦμαι, t. 1, c. 1428, e

Περιηθέω, t. 1, c. 1449, d. Περίηθημα, ib.

Περιηκὴς, Acutus: vel Admodum acutus.

Περιήκω, t. 1, c. 1691, e

Περιήλυσις, εως, ἡ, Circuitus: περίοδος, Hesych.

Περιημεκτεῖν, eidem est ἀγανακτεῖν, δυσκολαίνειν, ἀνιᾶσθαι, Ægrè ferre, Molestè ferre, Grauiter ferre, Molestia & dolore affici ob, Grauari. Frequẽter hoc verbo vtitur Herodotus. vt lib. 8, pag. 315, οὗτοι γὰρ μάλιστα ἐκπεφευγότων

A περιημέκτεον, hi enim maximè omnium ægrè ferebant quòd hostis effugisset. Construit etiã cum datiuo, dicens περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ, grauabatur statione. Et περιημεκτέων τῇ ἀπάτῃ, Ægrè ferens quòd deceptus esset, Indignans, Grauiter ferens: ὁ δὲ, περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν ξενίην, ἐποίεε τοιάδε: lib. 4, pag. 172. Et alibi, περιημεκτέων τῇ συμφορῇ, Calamitatem molestè ferẽs. Suidas in priore loco scribit περιεμεκτήσας, exponens itidem δεινοπαθήσας. sed scribendum esse περιημεκτήσας, patet ex simplici ἠμεκτεῖν, quod & ipsum significat δυσφορεῖν apud eundem Herodotum. Idem Suidas

B vt ἠμάκτιον, ita & περιημάκτιον affert pro ἐδυσφόρουν, cum hoc exemplo, οἱ δὲ Φωκέες περιημάκτεον τῇ δουλοσύνῃ.

Περιηχέω, t. 1, c. 1485, f. Περιθάλπω, t. 1, c. 1497, a

Περιθαμβὴς, t. 1, c. 1552, g. Περιθαρσὴς, t. 1, c. 1503, d

Περιθειόω, ῶ, Sulphure, seu sulphuris suffitu lustro. VNDE Περιθείωσις, Lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo, αἱ τοῖς μαντικοῖς φαρμάκοις γιγνόμεναι περιθειώσεις. Paulo antè generali vocabulo dicit καθάρσεις & καθαρμοί.

Περίθερμος, t. 1, c. 1546, a. Περίθεσις, t. 3, c. 1508, e

C Περίθετος, ib. f. Περιθέω, t. 1, c. 1551, a

Περιθραύω Confringo, Frangendo comminuo. Hesych.

Περιθρεκτέον, t. 3, c. 1663, h. Περιθρηνοῦμαι, t. 1, c. 1583, f

Περιθριγκόω, ῶ, Circummunio θριγκῷ, hoc est lorica aut septo. Item Circumsepio. Plut. Mario, Μασσαλιῶται λέγουσι τοῖς ὀστέοις περιθριγκῶσαι τοὺς ἀμπελῶνας.

Περίθριξ, t. 1, c. 1586, f. Περιθρομβόω, t. 3, c. 1653, a

Περιθρυλλέομαι, t. 1, c. 1580, g. Περίθυμος, t. 1, c. 1606, b

Περιθύμως, ibid.

Περιθυρεῖν, Circa ianuam versari: Hesychio τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστασθαι, In foribus stare.

D Περιθωρακίδιον, t. 1, c. 1634, c

Περιϊδεῖν, Circumspicere. vt περισκοπεῖν. Isocr. Euag. περιϊδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. Et Thuc. lib. 4, περιϊδεῖν τὸ μέλλον, rerum euentum speculari. Item Negligere: necnon Sinere: sequente accus. cum participio. Herodot. ἢν μὴ περιίδητε διαδράντας αὐτοὺς, nisi eos diffugere siueritis. Idẽ, μὴ περιίδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας, Ne sinatis nos pessundari. Et in Clione, de Arione, περιϊδέειν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι ἀεῖσαι, Sinere se. Est à th. περιείδω refertur etiam ad περιοράω.

E Περιΐδμεναι, poeticè pro περιϊδεῖν, facta syncope etiam. Cũ genitiuo iunctũ significat Scire supra, Scire plus quám. Hom. Il. ν, Οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων.

Περιϊδρόω, t. 3, c. 1793, c. Περιΐδρωσις, ibid.

Περιϊέναι, Circumire, Peragrare, Lustrare. vt περιϊέναι τὴν Ἰταλίαν, Plut. Numa. Sequente εἰς significat Peruenire seu Deuenire. Herodot. ἐς μὲν οὐδὲ ἡ βασιληΐη ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊε. Est à verbo περίειμι, composito ex εἶμι quod est Eo, Vado.

F Περιΐζομαι, t. 1, c. 1091, e

Περιϊππεύω, Circumequito, Obequito. Polyb. περιϊππεύσαντες καὶ γενόμενοι κατὰ νώτου τοῖς πολεμίοις.

Περιΐπτημι, t. 1, c. 1714, a

Περιΐσσεται ὥρας, Hes. affert pro περιέρχεται τὰς ὥρας. Infrà περινίσσεται hoc signif. dicitur.

Περιΐσταμαι, Circunsto, &c. t. 1, c. 1783, e. Περιΐσταμαι, Redigor, &c. ib. g. Περιΐσταμαι, Vito, &c. c. 1784, c

Περιΐστημι, Statuo circum, &c. t. 1, c. 1783, b. Περιΐστημι, Redigo, &c. ibid. d

G Περιΐσχω, t. 1, c. 1373, c

Περικαὴς, Circùmvstus, Perustus. Itẽ Ardẽs. Vide Περικαὼς.

Περικαθαίρω, t. 2, c. 5, d. Περικαθάπτω, t. 1, c. 498, d

Περικάθαρμα, t. 2, c. 5, e. & t. 4, c. 687, d. ob.

Περικαθέζομαι, t. 1, c. 1384, d. Περικάθημαι, ib. c

Περικαθίζω, t. 1, c. 1091, d

Περικάθισις, Circumsessio, Obsessio.

Περικαίομαι, t. 2, c. 181, b. Περικαίω, ibid.

Περικακέω, t. 4, c. 328, e

Περικαλίνδησις, Cicumuolutio. Ex Plutarcho.

H Περικαλλέστερος, t. 2, c. 39, h. Περικαλλέως, t. 2, c. 40, a

Περικαλλὴς, t. 3, c. 39, g. Περικάλυμμα, t. 2, c. 45, e

Περικαλυπτέα, Atticè pro περικαλυπτέον ἐστὶν, apud Aristoph.

Περικαλύπτω, t. 2, c. 45, c

Περικαλυφὴ, Tegumentum: apud Plat. De leg.

Περικαμπή,t.2,c.54,c. Περικάμπτω,ib.
Περικάπτοι,pro περικαπίπτοι,t.3,c.318,g
Περικάρδιον,t.2,c.98,e. Περικαρπία,t.2,c.76,c
Περικαρπάκανθος,t.2,c.81,b
Περικάρπιον,t.2,c.76,a. & 81,a
Περικάρπιος,t.2,c.81,a. Περικαρφισμός,t.2,c.85,b
Περικατάγνυμι,t.1,c.94,g
Περικαταλαμβάνομαι,t.2,c.574,h
Περικαταλαμβάνω,ib. Περικατάληπτος,t.2,c.575,b
Περικατάληψις,ib. Περικαταπίπτω,t.3,c.318,g
Περικαταρρήγνυμαι,& Περικαταρρήγνυμι,t.1,c.527,g
Περικαταστρέφω,t.3,c.1098,b
Περικάτημαι,Ionicè pro περικάθημαι,Circumsideo, Obsideo.Item Sedeo circum.Herodot.περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ,Sedentes circũ mensam,Accumbentes mensæ.
Περικαῶς,Ardenter,seu Admodum ardẽter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων,Ardenter deperiens mulierẽ.
Περίκειμαι,Circumiaceo,&c. t.2,c.168,b. Περίκειμαι, Circundor,&c.ibid.e. Περίκειται,imperson. pro Superest,&c.ibid.g
Περικείρω,t.2,c.103,g. Περικεκαρμένος,ib.
Περικεκομμένος,t.2,c.357,c. Περικεφαλαία,t.2,c.155,c
Περικήδομαι,t.2,c.184,f
Περίκηλα,Hesychio περισσῶς ξηρά, περικεκαυμένα,Perarida, Ambusta:item περιεσχισμένα, Circumquaque fissa. Epitheton est lignorũ apud Hom.Od.σ,περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι περίκηλα νέον κεκεασμένα χαλκῷ.
Περικίδναμαι,Circùm spargor.in Epigr.cum datiuo.
Περικιόνιος,à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος,Bacchus,quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adhuc κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν ὅπως μὴ αὐθήμερον διαφθαρῇ.Schol.Eurip.in Phœniss.ex Mnasea.
D
Περικίων,Circumcirca columnas habẽs.vt περίστυλος.Scribit enim Poll.lib.1,τὸν περίστυλον τόπον dici posse περικίονα, quoniam στῦλος nominatur etiam κίων.
Περίκλασις,t.2,c.224,d. Περικλάω,ib.
Περικλεής,t.2,c.270,b. Περικλείομαι,t.2,c.234,b
Περίκλειστος,ib. Περικλείω,ib.
Περικληΐζω,t.2,c.235,f
Περικληΐουσαι, ex Herodoto affertur pro Circumcludẽtes: Ionica dialysi factum ex περικλείουσαι.
Περικληρείτης,t.2,c.246,b. Περικλινής,t.2,c.241,e
Περικλύζεσθαι,t.2,c.267,a. Περικλύζω,ib.
Περικλύμενον,t.2,c.268,f. Περικλυσμός,t.2,c.267,b
Περικλυτός,t.2,c.269,b. Περικλώζω,t.2,c.228,d
Περικλώθω,t.2,c.273,g. Περικνημίς,t.2,c.286,a
Περικνίζω,t.2,c.280,b. Περικομίζομαι,t.2,c.326,a
Περικομίζω,ib. Περίκομμα,t.2,c.357,d
Περίκομος,t.2,c.329,a. Περικομπέω,t.2,c.370,h
Περίκομψος,t.2,c.331,a. Περικοπή,t.2,c.357,g
Περικόπτω,t.2,c.356,g. Περικορέω,t.2,c.372,f
Περικόρημα,ib. Περίκουρος,t.2,c.101,g
Περικράνιος χιτὼν,apud anatomicos, teste Rufo Ephesio, dicitur ὁ ὑπὸ τῷ δέρματι τοῦ κρανίου, tunica seu membrana quæ cuti caluariam ambienti subiecta est. Sic περικρανίων πίλων apud Plutarchum in Numa legimus, Pileorum caluariam ambiẽtium, seu Qui caluariæ circumponuntur.
Περίκρανος,t.2,c.72,a. Περικρατέω,t.2,c.410,e
Περικρατής,ib.d. Περίκρημνος,t.2,c.421,f
Περικρούω,t.2,c.452,a
Περικτείνω,Circùm occido.Hom.Il.Δ,πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι,occidebantur circa ipsum.
Περικτίται,Circumuicini,Qui circumcirca habitant,Finitimi.Hom.Od.λ,Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται.Sic Apollon.Argon.2,τὴν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο.
Περικτίονες,& Ἀμφικτίονες, dicuntur itidem οἱ περιοικοῦντες seu οἱ περίοικοι,Circumuicini.Hom.Il.σ, ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίνεται ἀΐσσουσα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι. Et Il.ρ, Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἀνθρώπων. Idem Od.β, quum dixisset, Ἄλλους αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, subiungit, Οἳ περιναιετάουσι,exponẽs illud περικτίονας.id quod& alibi facit.
Περικτυπέω,t.3,c.1697,d. Περικυκλόομαι,t.2,c.505,d
Περικυκλόω,ibid.
Περικύκλῳ,Circùm,Circumcirca.Ex Reg.lib.4,cap.2.
Περικύκλωσις,t.2,c.505,d. Περικυλινδέω,t.2,c.495,e

A Περικυλίω,Circumuoluo,seu Circũuoluto, Volutim circumago. Aristoph.initio Pacis,Ὅλην (s. ὀνίδα ὁ κάνθαρος) ἀνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν. Ita enim scribendũ esse pro περικυκλίσας, ex schol. etiã patet,exponente περικυκλήσας, περιστρέψας. alioqui περικυκλήσας ponendum fuisset,à them. περικυκλέω: quod diuersam ab hoc signif.habet.
Περικωδωνίσαι, Hesych. περιβομβῆσαι, Tintinnabulis circumsonare
Περικωνέω,ῶ,Circumcirca illino.Aristoph.Vesp.Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τὰ μβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ. Id est,διὰ
B κολακείαν τὰ ὑποδήματα ἡμῶν τῶν δικαστῶν ἀποψᾷ καὶ ἀλείφει,inquit schol. qui metaphoram esse dicit à vasis. propriè enim περικωνῆσαι esse τὸ πισσῶσαι τὰ κεράμια, Pice oblinere seu picare vasa fictilia. Hesych. quoq; περικωνῆσαι exp. σπογγίσαι & περιπισσῶσαι, Laconicũ esse verbum annotans.
Περιλακιζομένη,Suidæ,διασχιζομένη καὶ διακοπτομένη. At Περιλακισμὸς pro Sacrificium ex cane, v.l.perperam.scribendum enim περισκυλακισμὸς,de quo infrà.
C Περιλαλεῖσθαι,t.2,c.550,e. Περιλαλέω,ib.
Περίλαλος,t.2,c.551,f. Περιλαμβάνω,t.2,c.579,c
Περιλαμπής,t.2,c.590,h. Περιλάμπης,propr.c.591,a
Περιλάμπομαι,t.2,c.590,f. Περιλάμπω,ib.e
Περίλαμψις,ibid.h
Περιλεγνές,Hesychio est περιποίκιλον.vt λεγνῶδες.
Περιλέγειν,teste Polluce, Hermippus comicus vocauit τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, Circumloqui, Verborũ circuitionibus vti:veluti περισσὰ λέγειν,Superflua & futilia loqui; vt solẽt loquaculi seu loquutuleii. Quomodo & VER-
D BALE Περίλεξις à schol. Aristoph. exponitur περίφρασις,περιττολογία, in hoc Nubium loco, οὐράνιαι νεφέλαι,μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς, Αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν,Καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν. vt sit Circumloquutio, Copia dicendi & latius interpretandi, seu Futilis loquacitas,Superuacanea dictio. Hesychio quoque περιλέγειν est τὸ περισσὰ φράζειν.
Περίλειμμα,t.2,c.671,e. Περιλείπομαι,ib.d
Περιλείπω,ib. Περιλείχω,t.2,c.673,a
Περίλεξις,in Περιλέγω. Περιλεπίζω,t.2,c.678,d
E Περιλέπω,ibid.a
Περιλεσχηνευτός,Hesychio περιλάλητος, & περιπευστής.
Περίλευκος,t.2,c.689,b. Περίλημμα,t.2,c.579,e
Περιληπτικός,ib.f. Περιληπτός,ib.d,& e
Περίληψις,ib.e. Περιλιμνάζω,t.2,c.704,e
Περιλιμπάνομαι,t.2,c.671,f. Περιλιμπανόμενος,ib.
Περιλιπής,t.2,c.671,e. Περιλιχμάζω,t.2,c.673,e
Περιλιχμάομαι,ib. Περιλιχμάω,ib.
Περιλίχμησις,ib. Περίλοιπος,t.2,c.671,e
Περίλος,vnico λ,τὸ αἰδοῖον dicitur:gemino,proprium no-
F men est.Suid.
Περιλούω,t.2,c.725,f. Περίλυπος,t.2,c.740,b
Περιλωπίζω,t.2,c.681,g. Περιμαίνομαι,t.2,c.770,c
Περιμανής,t.2,c.769,f. Περιμάσσω,t.2,c.805,b
Περιμάχητος,t.2,c.816,g. Περιμένω,t.2,c.880,f
Περιμέριμνος,t.2,c.856,d. Περιμετρέω,t.2,c.905,f
Περίμετρος,t.2,c.900,c. Περιμήκετος,t.2,c.912,f
Περιμήκης,ib.e. Περιμήτειος,t.2,c.829,b
Περίμητρος,ib. Περιμηχανῶμαι,t.2,c.919,g
Περίνα, & Περίνεον, Hesychio est τὸ αἰδοῖον:deriuanti inde τὸ
G περαίνεσθαι.Idem περίναιος.
Περιναιετάομαι,t.2,c.997,a. Περιναιετάω,ib.
Περιναιέτης,t.2,c.996,f
Περίναιος,t.1,c.1743,f. Ab Hesychio exponitur τὸ αἰδοῖον: ab aliis ὁ καυλὸς, & τὸ τῶν διδύμων δέρμα, id est ὁ ταῦρος. Suprà περίνα.
Περινενοημένως,ex Hermog.affertur pro βαθέως,Altè,Profundè. Περίνεον,in Περίνα.
Περίνεος,t.2,c.1006,g. Περινέφελος,t.2,c.1051,c
Περίνεφρος,Pinguis circa renes,Cui renes pingui obductĩ
H sunt.Aristot.Histor.animal.libro 3,cap.17,περίνεφρα δὲ γίνεται τὰ στεατώδη μᾶλλον, καὶ μάλιστα τῶν ζώων πρόβατον. τοῦτο γὰρ ἀποθνήσκει τῶν νεφρῶν πάντη αὐτῷ καλυφθέντων. Vt & paulo antè dixerat, τῶν δὲ σπλάγχνων περὶ τοὺς νεφροὺς μάλιστα πίονα γίνεται τὰ ζῶα.Vnde Plinius lib.11, c.38, Animalia in renibus pinguissima: oues quidẽ lethaliter,

circum eos concreto pingui. Rursum Aristot. ibidem, A
γίνεται δὲ περίνεφρα δι' ἀβοσίαν.
Περινέω, t.2, c.1051, g. & 1055, g
Περίνεως, t.2, c.1006, f. Περίνημα, t.2, c.1051, g
Περινῆσαι, t.2, c.1055, g. Περινήσαμα, t.2, c.1053, h
Περίνηστον, ib.f. Περινήχομαι, ib.c
Περινήω, t.2, c.1055, g
Περινίσσομαι, in Epigr. Circumeo. Suprà περιίσσομαι.
Περινοέω, t.2, c.1079, d. Περίνοια, ib.
Περινομή, affertur pro Præda, Annona: quod infrà προνομή. At περινομαία, apud Hesych. περιφορά.
B Περινοστέω, t.2, c.1089, c. Πέριξ, t.3, c.249, f.
Περιξαίνω, Circùm carpo: vel Concerpo, Discerpo.
Περιξηραίνω, t.2, c.1145, c. Περιξύομαι, t.2, c.1135, c
Περιξυρέω, t.2, c.1137, b. Περιξυρέω, ib.
Περιξύω, t.2, c.1135, c. Περιοδεία, t.2, c.1182, g
Περιόδευσις, ib. Περιοδευτής, ib.f
Περιοδευτικός, ib. Περιοδεύω, ib.d
Περιοδίζω, t.2, c.1178, c. Περιοδικός, ib.a
Περιοδικῶς, ib.c. Περίοδος, t.2, c.1176, g
C Περιοδυνάομαι, t.2, c.1187, d. Περιοδυνάω, ib.
Περιοδυνῶν, pro Dolorum, seu Intēsorum & acrium dolorum, legitur apud Diosc. libri 7 initio: περιοδυνῶν καὶ ἀλγηδόνων ἀπαλλάσσεσθαι διὰ τούτων. Sed perperam. scribendum enim περιωδυνιῶν, à nom. περιωδυνία.
Περίοιδα, Probè noui. Item Supra alios noui. vt apud Homer. in Od. ἄλλων περίοιδε δίκας. Sic suprà περιίδμεναι.
Περιοικέω, t.2, c.1226, b
Περιοίκημα, affertur pro Ædificiũ vicinum. sed ἀμαρτύρως.
Περιοικία, t.2, c.1216, h. Περιοίκιον, t.2, c.1212, e
D Περιοικίς, t.2, c.1216, f. Περιοικοδομέω, t.2, c.1205, a
Περίοικος, t.2, c.1212, e. & 1216, d
Περιοιχέω, t.2, c.1258, f. Περιολισθαίνω, t.2, c.1682, e
Περιολισθέω, ib.d. Περιολίσθησις, t.2, c.1684, a
Περιολκή, pro Distractio, Impeditio, ex Ios. Antiqu. Iud.
Περιόν, Quod superat seu superest, Quod superstes est. vt apud Isocr. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, Superstes exercitꝰ pars, Reliquiæ exercitus. Item Quod est supra seu vltra. vt τὰ περιόντα τοῦ κλήρου, Quæ sunt extra sortem, Quæ sortem excedunt. Item Abundans, Quod est supra id quod
E requiritur. vt ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundanti: quod & ἐκ τοῦ περιβάλλοντος dicitur. Præterea τὰ περιόντα dicuntur Quæ suppetunt, Opes & copiæ. vt in Epist. Phalar. ἐκ τῶν περιόντων, Ex rerum mearum copia. Itidem περιόντα κτήματα & περιόντα χρήματα dicuntur Quæ suppetunt: aliàs παρόντα.
Περιονυχίζω, t.2, c.1347, d
Περιοπτέον, Circumspiciendum, Dispiciendum, & Considerandum. Thuc. περιοπτέον σφίσι. id est περιαθρητέον. Significat etiam Negligendum, Despiciendum. vt περιοπτέη Ἑλλὰς apud Herodot.
F Περιόπτομαι, t.2, c.1387, g. Περίοπτος, t.2, c.1388, a
Περιοράω, Circunspicio, &c. t.2, c.1421, f. Περιοράω, Sino per neglectum. &c. c.1422, b
Περιοργής, t.2, c.1426, c
Περιόργως, Hesych. ὑπεροργιζόντως καὶ παρωρμημένως.
Περιόριον, t.2, c.1445, d.
Περιορίζω, t.2, c.1474, a. Περιορισμός, ib.c
Περιοριστός, ib.e. Περιορμέω, t.1, c.1147, b
Περιορμίζω, t.1, c.1147, g. Περιορύσσω, t.2, c.1482, f
G Περιορχοῦμαι, t.2, c.1486, e. Περίοστεος, t.2, c.1522, h
Περιουσία, t.1, c.1135, f. Περιουσία, Incolumitas, &c. c.1136, a
Περιουσιάζω, Suppetunt mihi opes & copiæ. VNDE Περιουσιασμός, οῦ, ὁ, Possessio opum & copiarũ. Hesych. περιουσιασμοῦ expon. πλήθους, Multitudinis, Copiæ. Suidæ verò περιουσιασμός est non solùm πλῆθος, sed etiam ὕπαρξις φυσική. Affertur ET Περιουσιαστικός pro Affluēs, ex Hermog.
Περιούσιος, t.1, c.1135, h. Περιοχέομαι, t.2, c.1581, f
Περιοχέω, ib. Περιοχή, t.1, c.1354, a
H Περίοχος, t.2, c.1581, g. Περιπαθέω, t.3, c.75, b
Περιπαθής, ib. Περιπαθῶς, ib.
Περιπαλάσσεσθαι, Hesychio est περιπλακῆναι.
Περιπαμφανόων, Circumfulgens. Dionys. De situ orb.
Περιπαντελής, affertur pro Absolutus: sed ἀμαρτύρως.
Περιπαπταίνω, Circumspecto, Oculis lustro. περισκοπῶ. Arat.
A Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες.
Περιπαρείς, t.3, c.161, f. Περιπατέω, t.3, c.80, g
Περιπατητικοί, οἱ, t.3, c.82, d. Περιπατητικός, ib.e
Περιπατητικῶς, ibid.g
Περίπατος, Ambulatio, &c. t.3, c.81, b. Περίπατος, Disputatio philosophica, &c. ibid.d.
Περιπάττω, Circumquaque spargo: vel Conspergo, Perspergo.
Περιπέζια, τὰ, t.3, c.122, d. Περιπεζία, ἡ, ib.
Περιπεζίδες, αἱ, ib. Περίπεζος, ib.c
B Περιπείρω, t.3, c.161, e
Περιπελής, έος, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Liuidus: à πέλος.
Περιπέλω, seu Περιπέλομαι, idem quod in prosa περίειμι & περιγίνομαι, Supero, Superstes sum vel maneo. Ac sicut ἔπλεο pro ἐπέλου dicunt per syncopen, ita etiam Apollon. in Argon. περιέπλεο pro περιεπέλου, quod est περιεγένου, Superasti. Itidem particip. περιπλόμενος ab iisdē poetis vsurpatur pro περιπελόμενος potius quàm pro περιπολούμενος, vt quibusdam placet. In eóque περιπέλεσθαι est ad verbum In orbem fieri, hoc est In orbem & cir-
C cum suum redire, In orbem suum reuolui: vel potius in punctum illud ex quo orbis duci cœpit. Dicunt igitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, quod Latini Verrente anno seu voluente: item Olim voluentibus annis pro περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Sic Maro, redit agricolis labor actus in orbem, Atque in se sua per vestigia voluitur annus. Et rursum, Interea magnum sol circumuoluitur annũ. Homer. Odyss. λ, Χαῖρε γύναι φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα. pro quo alibi περιτελλομένου δ' ἐνιαυτοῦ.
D Περιπέμπω, t.3, c.207, f. Περιπένομαι, t.3, c.218, b
Περιπέπταμαι, t.3, c.254, c. Περίπεπτος, in Περιπέσσω.
Περιπετάζω, t.3, c.254, b. Περιπετανύω, ib.
Περιπέτασμα, ib.c. Περιπεταστός, ib.e
Περιπέτεια, t.3, c.325, d. Περιπετής, ib.b
Περιπέτομαι, t.1, c.1724, e. Περιπέσσω, in Περιπέσσω.
Περιπετρίζεσθαι, Hesychio περικρούεσθαι, Allidi.
Περίπετρον, idem affert pro πανταχόθεν ἐξέχον. vt sit Vndiq; habens eminentes petras seu rupes.
Περιπέττω, Atticè pro περιπέσσω, idem significat quod πε-
E ρικαλύπτω, Intego & inuoluo, Contego: metaphora à panificibus qui pastam crassiorem speciosa farina circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorē. Aristophanes in Pluto, Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Sic apud Suidam, διανοούμενοι μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίοις, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανούργημα. Plato sequente εἰς, libro 10 De leg. λόγοις δὲ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα, speciosis verborum inuolucris & velamentis red-
F dita probabiliora, seu Scitè verbis inuoluta & velata vt sint magis persuasibilia. Lucianus datiuo instrumentali præmittit etiam præpos. ἐν, in Anacharsi dicens, περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ab Aristoph. homo etiam dicitur se περιπέττειν re aliqua, qua nimirum vitium aliquod suum velat & occulit: in Thesmophor. Ὅσαι ἐπὶ ἑαυταῖς περιπέττουσι προσθέτους, Comis appostitiis suorum crinium turpitudinem velant, seu Coma appositia sibi lenocinantur. Ab eodem περιπεφθείς vsurpatur pro Delinitus, Circumuentus, Deceptus: in Vesp. αὐτοὺς Ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥημα-
G τίοις περιπεφθείς. scholiast. enim ibi exp. ἀπατηθείς. Inde VERBALE Περίπεπτον, quod Hesych. expon. περιπεπεμμένον.
Περιπευκής, t.3, c.260, a. Περιπεφθείς, in Περιπέττω.
Περιπεφλασμένος, t.4, c.177, b. Περιπήγνυμι, t.3, c.269, c
Περιπηχύνομαι, t.3, c.285, f
Περιπίμελος, Pinguedine obductus, Pinguis: πιμελώδης. Pollux.
Περιπίμπρημι, Concremo.
Περιπίπτω, t.3, c.320, a
H Περιπίσματα, τὰ, Vinacei seu Vinacea: vel etiam Fraces. hoc est Ea quæ vino oleóq; expresso supersunt: quā in vuis brisam vocat Columella. Scribit schol. Aristoph. στέμφυλα propriè dici τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν: περιπίσματα autem, τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα: sed reperiri hæc vicissim etiam vsurpata, στέμφυλα nimirum ἐπὶ τ

σταφυλῶν, περιπίσματα verò ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. Apud alios vocabuli huius nulla mentio.

Περιπλανάομαι,t.3,c.343,g. Περιπλανάω,ib.
Περιπλάνησις,ib. Περιπλάσσω,t.3,c.352,b
Περιπλέκω,ib. Περιπλέγδην,t.3,c.363,e
Περιπλέγνυμαι,ib. Περιπλέγνυμι,ib.
Περιπλεές,t.3,c.365,b. Περιπλεῖστον,t.3,c.486,e
Περιπλέκομαι,t.3,c.363,b. Περιπλέκω,ib.
Περίπλεξις,ib.f. Περιπλέομαι,t.3,c.373,d
Περίπλεον, aduerb. t.3, c.366,b
Περίπλεος,ib. Περιπλευμονία,t.3,c.417,d.
Περιπλευμονικός,ib.e. Περιπλέω,t.3,c.373,d
Περίπλεως,t.3,c.366,b. Περιπληθής,t.3,c.380,b
Περιπλήθω,t.3,c.378,f

Περιπλὴξ, Hesychio περιπλέγδην, περιβάδην. exponit etiam per particip. περιειληφώς. Sed quum exponat περιβάδην, non dubito scribere Περιπλὶξ, per ι in vltima syllaba. est enim aduerbium ex VERBO Περιπλίσσεσθαι, cuius particip. præter. περιπεπλιγμένον Eust. expon. περιβεβηκός. Vide πλίσσεσθαι.

Περιπλοκή,t.3,c.363,f. Περίπλοκος,ib.
Περιπλόμενος,in Περιπέλω. Περίπλοος,t.3,c.373,d.e
Περίπλους,ibid.

Περίπλυμα τέφρας, Lixiuium: q.d. Perluuium cineris. E cinere enim loto seu perfuso aqua feruida, fit lixiuium seu lixiuia.

Περιπλυνώ,t.3,c.404,g. Περίπλυσις,ib.
Περιπλώω,t.3,c.375,b. Περιπνείω,t.3,c.415,h
Περιπνευμονία,t.3,c.416,h. Περιπνευμονικός,t.3,c.417,b
Περιπνέω,t.3,c.415,h. Περίποδα,t.3,c.512,b
Περιποδίη,ibid.

Περιπόθητος, Valdè desideratus, seu Admodū desiderabilis.

Περιποιέω,t.3,c.438,c. Περιποίησις,ib.g
Περιποιητικός,t.3,c.439,a. Περιποιοῦμαι,t.3,c.438,f
Περιπολάρχης,t.3,c.473,c. Περιπόλαρχος,ib.
Περιπολεύω,t.3,c.464,a. Περιπολέω,t.3,c.466,d
Περιπόλια,t.3,c.473,b. Περιπόλιος,ib.
Περιπολλόν,t.3,c.483,b. Περιπολλοῦ,t.3,c.482,g
Περίπολος,t.3,c.466,f

Περιπόνηρος, Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate nobilitatus. Aristoph. Acharn. ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων.

Περιπορθύομαι,t.3,c.183,c. Περιπόρφυρος,t.3,c.489,g

Περιποτάομαι, ῶμαι, Circumuolito: περιπέτομαι. Sophocl.

Περίπου,t.3,c.249,e. Περίπους,t.3,c.512,a
Περιπρό,t.3,c.249,e

Περιπροχυθεὶς, Circumfusus. Homer. Iliad. ξ, Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε.

Περίπτερος,t.1,c.1716,e. Περιπτίσσω,t.3,c.591,f

Περιπτύσσω, Circumplico, Circumcirca obuoluo. Dioscor. lib.8, initio, οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοὶ διαχισθέντες καὶ θερμότατοι περιπτυσσόμενοι τῷ πεπληγότι τόπῳ: pro Applicati, pannis videlicet circum eos volutis. Item Circundo, Circumfundo. vt περιπτύσσειν χέρας: plicando videlicet seu complicando. Significat etiam Circumplector, Complector, Amplector. Plutarchus Coriolano, de Cominio, περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ κατησπάσατο. Sic περιπτύξασθαι καὶ περιλαβεῖν apud Chrysost. De sacerd. Itē pro Circumplecti quod est Circumuenire, Circundare. Plutarchus in Fabio, ὅταν ἐν τοῖς χωρῶνται τῆς φάλαγγος, ὀξέως ἑκατέρωθεν ἐπιστρέψαντας, ἐμβαλεῖν τε πλαγίοις, καὶ περιπτύσσειν, ὅπισθεν συγκλείοντας. pro quo alibi κυκλῶσαι & περικυκλῶσαι. Inde VERBALE Περιπτυχή, ῆς, ἡ, Circumplexus, Complexus. Apud Athenæum, libro 3, Ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί, Pepli mihi circūfusi, Pepli quibus obuoluta sum. ET Περιπτυχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Circumuolutus, Circumfusus, Circundatus, plicando videlicet. Sophocl. Aiace, ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε. Idem in eadem tragœdia dicit κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχὴς, de Aiace, itidem pro Circumfusus, Indutus.

Περιπτυχή, & Περιπτυχής, vide in præced. Περιπτύσσω.

Περίπτωμα,t.3,c.320,h. Περίπτωσις,ib.
Περιπτωτικὴ πτέρα,t.3,c.321,a. & 153,d. obit.
Περίπυστος,t.3,c.617,a. Περιπωμάζω,t.3,c.646,d

A Περιπωματίζω,ib.f. Περιρραίνω,t.3,c.692,f

Περιρρακίδες, propriè dicuntur οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι, Palmarum termites. Nicander verò & aliis plātis tribuit: vt in Ther. de thymbra, ἥτε καθ' ὕλην Οἴας θ' ἑρπύλλοιο περιρρακίδας ἀέξει, Ramulos, Sarculos. Ita schol.

Περίρραντις,t.3,c.692,g. Περιρραντήριον,ib.
Περιρραντίζω,ib.c

Περιρρέζειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν.

Περιρρέω,t.3,c.690,d
Περιρρήγνυμι, vel Περιρρηγνύω,t.1,c.527,g.
B Περιρρηδής,t.3,c.694,b. Περιρρῆξαι,t.1,c.527,g
Περιρρήπτω, seu Περιρρήσσω,t.3,c.608,g
Περίρροος,t.3,c.690,g

Περιρρυδὴς, Hesychio est περικεκλασμένος. Pro quo scribendum potius περιρρηδὴς, vtpote quod factum existimetur ex περιρρήσσω quasi περιρρηγής. Sin exponas περιρρυεὶς cum nonnullis, ferri illa per υ scriptura potest. Vide t.3,c.694,b

Περιρρύπτω,t.3,c.730,a. Περίρρυτος,t.3,c.690,g
Περιρρωγῆναι,t.1,c.527,h

C Περίρρωξ, Præruptus, Circumcirca abruptus.

Περισαίνω,t.3,c.762,b. Περισαλπίζομαι,t.3,c.741,a
Περίσαμος,t.3,c.766,g. Περίσαξις,t.3,c.746,h

Περισαρκίζω, Carnem scalpello circino. VNDE Περισαρκισμὸς, Circinatio carnis quæ scalpello fit. Dioscor. lib.7, initio, περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον καθαρισμοῦ βοηθοῦσι, Circinatio carnis & sectio scarificatione potentius opitulantur.

Περισάττω,t.3,c.746,g

Περισείρια, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώττης: quæ suprà παρήορα.

D Περισείω, Circumcirca quatio seu quasso, Concutio.

Περίσεμνος, Grauis admodum & magnificus. Ex Aristoph.

Περίσημος,t.3,c.766,g. Περισήπω,t.3,c.777,a
Περισθενής,t.3,c.779,d

Περισπαλόω, Circūcirca variego: à σπαλῶσαι quod Hes. exp. ποικίλαι. Vtūtur hoc verbo Græci Bibliorū interpretes in Exodo, λίθους πεπορπημένους καὶ περισεσπαλωμένους χρυσίῳ καὶ γεγλυμμένους, quod exponitur Astrictos & inclusos auro ac scalptos.

E Περισκαίρω,t.3,c.802,g. Περισκάπτω,t.3,c.808,g
Περισκαρίζω,t.3,c.803,c. Περισκελῆ, τὰ,t.3,c.820,c
Περισκελής,t.3,c.814,g. & c.820,c
Περισκελίδες, αἱ,t.3,c.821,d. Περισκέλιον,t.3,c.820,d
Περισκελίς,ib. Περισκεπάζω,t.3,c.833,e
Περισκεπής,ib.a. Περισκέπτομαι,t.3,c.828,c
Περίσκεπτος,ib.d. Περισκέπω,t.3,c.833,a
Περισκήπτω,t.3,c.863,e. Περισκιάζω,t.3,c.871,e
Περίσκιοι, οἱ,t.3,c.868,f. Περισκόπησις,t.3,c.830,d
F Περισκοπεύω,t.3,c.830,d. Περισκοπέω,ib.

Περισκυθίζω, vide paulo pòst in Περισκυτίζω.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, Lustratio seu expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει. Scribit enim Plut. in Probl. Rom. pag. 499, & 500, quosdam Græcorum etiam ad suam vsque ætatem τῷ κυνὶ vsos fuisse σφαγίῳ πρὸς τοὺς καθαρμούς: & Hecatæ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων solita ἐκφέρεσθαι σκυλάκια, ac τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους consueuisse περιματτεσθαι σκυλακίοις: cuiusmodi τοῦ καθαρμοῦ γένος vocatum fuisse περισκυλακισμόν.

Περισκυτίζοντες, Suid. affert pro ἐκδερματίζοντες, Excoriātis. Quæ scriptura, licet in manuscripto etiam cod. habeatur, suspecta tamen mihi est, putóq; scribendū potius περισκυθίζοντες: cuius verbi paulo antè meminit, περισκυθίσαι propriè esse dicens τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν δέρμα σὺν ταῖς θριξὶ, vt ἀποσκυθίσαι suprà, p.509, g. vt sit Scythico more radere, hoc est Cutem cum crinibus amputare. Idem Suid. περισκυθίσαντες expon. etiam σπαράξαντες.

G

Περισμάω,t.3,c.889,b. Περισμήχω,t.3,c.890,b
Περισμύχω,t.3,c.891,f. Περισοβέω,t.3,c.894,b

Περισοφίζομαι, Sophisticè circūuenio. Aristoph. cū accus.

H Περισπαίρω, Palpito & terram calcibus pulso.

Περισπασμός,t.3,c.923,b. Περισπάω,t.3,c.922,f
Περισπειράω,t.3,c.927,a. Περισπερχής,t.3,c.943,f
Περισπέρχω,ib.e. Περισπούδαστος,t.3,c.951,g
Περίσπουδος,t.3,c.948,b. Περισσαίνω,t.3,c.762,b

Περιοσάκις,t.3,c.251,b. Περιοσεία,t.3,c.252,b
Περίοσθυμα,ib.a. Περιοσθύομαι,t.3,c.251,h
Περιοσθύω,ib.e
Περιοσόβοτος,t.1,c.781,c.& t.3,c.251,b.
Περιοσοδάκτυλος,t.3,c.251,b. Περιοσοεπής,ib.c
Περιοσοεπῆσαι,ib. Περιοσόκαλα,t.2,c.373,h.
Περιοσόκομος,t.3,c.251,c. Περιοσολογέω,ib.
Περιοσολογία,t.2,c.638,f.& t.3,c.251,c
Περιοσολόγος,t.3,c.251,c. Περιοσόλοφος,ib.d
Περιοσοιδύη,apud Hesych. πορθουμδύη: sed suspectum.
Περιοσοί,aduerb.t.3,c.251,b. Περιοσόνοος,ib.d
Περιοσός,t.3,c.249,h. Περιοσότερον,t.3,c.251,e
Περιοσοτέρως,ib. Περιοσότης,ib.
Περιοσῶς,ib.d. Περισταδὸν,t.1,c.1786,g
Περιστάζω,t.3,c.965,e. Περισταλτικὸς,t.3,c.1006,f

Περίστασις,Circumstantia, &c.t.1,c.1784,d. Περίστασις, Casus circunstans,&c.c.1785,a Περίστασις, Rerum euentus,&c.ib.f. Περίστασις,Occasionis opportunitas, &c.ib. Περίστασις,Circuitus,&c.c.1786,a

Περιστατέομαι,t.1,c.1786,g. Περιστατέω,ib.
Περιστατικὸς,ib.e. Περίστατος,ib.b
Περισταυρόω,t.1,c.1805,e. Περισταύρωμα,ib.

Περισταχυώδεις μόσχοι,affertur pro Spicatim circundantes stolones.

Περιστεφανὸν,Hesychio est περιοσῶς στεφανόν.

Περιστέγω,t.3,c.971,f. Περιστείχω,t.3,c.982,a

Περιστείωσι,poetica epenthesi τοῦ ι pro περιστέωσι:hoc autem, Ionica dialysi pro περιστῶσι dicitur: à them. περιίσταμαι seu περιστάω.

Περιστέλλω,t.3,c.1006,c. Περιστενάζω,t.3,c.1013,d
Περιστένομαι,t.3,c.1012,h. Περιστένω,ib.

Περιστερὰ,ᾶς,ἡ,Columba:auis nota, de qua Aristot.Hist.anim.lib.5,c.13,Plin.lib.10,c.34,& Athen.lib.9.ἐπικοίνως tā de mare dicitur quàm de fœmina. quamobrē apud Luc.in Solœcista Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου quēdam dicentē ὁ περιστερὸς,veluti Atticum, deridet. ita enim dicendum fore & ὁ φάττος pro ἡ φάττα. Attamen & Athen.libro 9, Atticos περιστερὸν dicere scribit: vt Alexidem, Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γὰρ εἰμὶ περιστερός. Aristot. discriminandi sexus causa mascul. gen.vtitur,dicens, ὁ πρεσβύτερος περιαναβαίνει,μὴ κύσας· οἱ δὲ νεώτεροι ἀεὶ τοῦτο ποιήσαντες ὀχεύουσιν. vt & Latini interdū columbum dicunt de mare:alioquin & ipsi in genere columbas vocantes vtrumque sexum.

Compos. H I N C Περιστεροειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui è columbino genere est,Qui sub columbarum genere comprehenditur. Athen.lib.9,ἐπωάζουσι δ' ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστεροειδὲς γένος. Aristot.Hist.anim.l.5,c.17, τῶν περιστεροειδῶν plura genera esse tradit. maximam horum esse φάτταν, deinde οἰνάδα,περιστερὰν,πελειάδα,minimam τρυγόνα.

E T Περιστεροτροφεῖον,ου,τὸ, Locus alendis columbis destinatus, Locus in quo columbæ aluntur. Legitur hoc vocabulum apud Varronem De re rustica, lib.3, cap.7. Ibi enim Merula,in villam intrò inuolantibus columbis, Axio dicit,Si vnquam περιστεροτροφεῖον constituisses, has tuas esse putares, quanuis feræ essent. Ibidē E T Περιστερεὼν vocatur τὸ περιστεροτροφεῖον. Nam quum dixisset duo genera columbarum in περιστεροτροφείῳ esse solere, vnum agreste, alterum clementius: subiungit, Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum vnum,quod alii vocant περιστερεῶνα,alii περιστεροτροφεῖον. in quo vno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. Ibidē Columbarium distinguitur à περιστεροτροφείῳ seu περιστερεῶνι, vt pars à toto. Περιστερεὼν (inquit) fit vt testudo, magna camera tectus, vno ostio angusto, fenestris punicanis aut latioribus, reticulatis vtrinque, vt locus omnis sit illustris, néve serpens aliúdve quid animal maleficum introire queat. Intrinsecus quàm leuissimo marmorato toti parietes ac cameræ oblinuntur, & extrinsecus circum fenestras singulis paribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra. Alioqui περιστερεὼν herba quædam dicitur, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, vt tradit Dioscor. lib.4, cap.60, latius eam ibi describens, ac capite sequente docens ἱερὰν quoque βοτάνην à nonnullis περιστερεῶνα vocari. Apud Plinium, non peristereωn solùm dicitur, sed e-

A tiam peristereos, περιστέρειος. Priore modò,lib.27, cap.[illegible], Folia similia verbenacæ, quæ & peristereon cognominatur. posteriore,lib.25,cap.9,Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hiera botane, aliqui peristereon,nostri verbenacam vocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicauimus. hac Iouis mensa verritur,domus purgantur lustrātúrque. Et cap. sequ. Peristereos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris:vnde & nomen. Denique à περιστερὰ sunt D I-

B M I N. Περιστέριον, E T Περιστερίδιον,ου,τὸ,Columbula, Paruula columba. Quorum posteriore vtitur Athen. libro 14, περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων καὶ περιστεριδίων. Priore, Alexandrides ibidem, Περιστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία. Et Phrynich. Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου. Quidam περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio: qui & περιστεριδεὺς dicitur. Eustathio enim teste, περιστεριδεῖς, περδικιδεῖς, χηνιδεῖς, χελιδονιδεῖς, κορωνιδεῖς, ἱερακιδεῖς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ περδίκων & sequentium auium γόνοι. At περιστέρια Hesychio sunt etiam κοσμάρια ποιά.

C Περιστέρειος,Περιστερεὼν,Περιστεριδεὺς,Περιστερίδιον,Περιστέριον,Περιστεροειδὴς,Περιστεροτροφεῖον,in præced. Περιστερά.

Περιστέρνιον,τὸ,subst.t.3,c.1021,f
Περιστέρνιος,ib. Περίστερνος,ib.
Περιστεφανόω,t.3,c.1030,h. Περιστεφὴς,t.3,c.1024,f
Περιστέφω,ibid.
Περιστήθιον,τὸ,substant.t.3,c.1031,g
Περιστήθιος,ibid.

Περιστήκω,idem quod περιίσταμαι, Circumsto. vnde particip. περιστήξαντες, quod exponitur etiam Circumpositi.

D Περίστια, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρσια: E T Περιστιάρχους, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Sic scholiast. Aristoph. etiam tradit τὸν τῶν καθαρσίων περὶ τὸ γυμνάσιον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, vocatum fuisse περιστίαρχον. nam περίστια fuisse dicta τὰ καθάρσια. Suid. περιστίαρχον exponit τὸν περικαθαίροντα τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, deriuās ab ἑστία. Itidem exp.& Hesych. Vtitur autem hoc compos. Aristoph.in Concionant.

Περιστιβὴς,t.3,c.978,b. Περιστιγὴς,t.3,c.1035,g
Περιστίζω,ib. Περιστίλβω,t.3,c.1037,f

Περιστλεγγίσαι, Distringere circumcirca: Hesychio περιξῦσαι. nam στλεγγὶς (inquit) dicitur ἡ ξύστρα.

E Περιστοιχίζομαι,t.3,c.988,f. Περιστοιχίζω,ib.
Περίστοιχος,t.3,c.985,f. Περιστολάδην,t.3,c.1007,a
Περιστολὴ,t.3,c.1005,h. Περιστόμιον,t.3,c.1046,d
Περίστομος,ib. Περιστοναχέω,t.3,c.1011,f
Περιστοναχίζω,ibid.

Περίστοον, Atticis dicitur ὁ περίστυλος τόπος,qui & περικίων, teste Poll. libro 1: Locus septus columnis: Peristylium Vitruuio. Itidem Hesych. expon. & Suid. Sed idem Suidas etiam magis propriè στοὰς ἔχον, Circa quod porticus & ambulacra sunt, & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστωον, & eo quidem modo apud Suidam.

F Περιστράπτω, Circumfulguro. v.l. perperam pro περιαστράπτω.

Περιστρατοπεδεύω, t.3, c.1065,h
Περιστρέφω,t.3,c.1098,g. Περιστροφὴ,t.3,c.1099,a
Περιστρώματα,t.3,c.1062,f. Περιστρώννυμι,ib.
Περιστρωννύω,ib. Περιστρωφάω,t.3,c.1086,g
Περιστύλιον,t.1,c.1809,a
Περίστυλον,τὸ,substant.t.1,c.1782,f.ob.& c.1808,g

G Περίστυλος,t.1,c.1808,g

Περίστωον, idem quod περίστοον suprà. Etymol. annotat scribi cum ι, sequendo characterem nominum in ῷον. ex στοὰ enim significante στοὰ fieri primum περίστοιον, inde περιστῷον, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω & subscripto ι.

Πέρισυ, perperam in quibusdam cod. scribitur pro πέρυσι.

Περισυλάω,t.3,c.1133,d. Περισύρω,t.3,c.1143,g

Περίσφαλτα, Hesychio sunt τὰ ἐπαθρλώντα καὶ μοχθηρὰς ἐπιφωνήσεως ἄξια, ἐπονείδιστα: afferenti itidem Περισφάτως pro περιωδυνώς & περιβοήτως.

H Περισφηκόω,t.3,c.1181,g. Περισφηνόω,t.3,c.1180,b
Περισφίγγω,t.3,c.1183,f. Περισφύριον,t.3,c.1192,c
Περίσφυρον,ibid.b

Περισχαδὸν, Hes. innuit dici ψίαθον ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας, Stoream aut fiscellam cui inuoluuntur caricæ.

Περιχαλής, eidem est δυσχερής, Difficile.

Περίεχε παιδός, idem exp. φροντίδα ποίησαι, ὑπέρμαχησαι, Curam gere, Protege, Defende. Est à them. περιέχω.

Περιηχής, t.4, c.1198, g. Περιηχίζω, ib.

Περιθριγκόω, t.3, c.1204, g. Περισώζω, t.3, c.1224, b

Περισωρεύω, t.3, c.897, d

Περισώφρων, Admodum tēperans. περισσῶς σώφρων. Æschyl.

Περιτάμνω, Circumcido, Puto. Hesiod. οἴνας περιταμνέμεν, Vites putare. Pass. περιτάμνομαι, Circũcīdor, Putor: vel Amputor, Præcīdor. Item Amputatur mihi, Præciditur mihi. vt περιταμνόμενοι γλῶσσαν πολλάκι.

Περίτασις, t.3, c.1297, f. Περιταφρεύω, t.1, c.1502, f

Περιτείνω, t.3, c.1297, e. Περιτειχίζω, t.3, c.1361, g

Περιτείχης, ib.h. Περιτείχισμα, ib.g

Περιτειχισμός, ib.h. Περίτειχος, t.3, c.1357, f

Περιτέλλω, t.3, c.1369, d. Περιτέμνω, t.3, c.1403, c

Περιτενής, t.3, c.1297, g. Περιτέτυκτο, t.3, c.1425, b

Περιτεχνάω, t.3, c.1437, f. Περιτέχνησις, ib.g

Περιτήκω, t.3, c.1458, e

Περιτήλεον, Terebrum. τρύπανον. v.l. perperā pro τερητήλεον.

Περιτίθεμαι, t.3, c.1508, c. Περιτίθημι, t.3, c.1507, g

Περιτίλλω, t.3, c.1541, e

Περίτιος, à Macedonibus dicitur mensis ille qui ab Ægyptiis Mechir, à Romanis Februarius appellatur, in acerrimū hyemis tempus incidēs, inquit Hieron. cōment. in Zachar. cap.1. Idem Suid. tradit, & alii.

Περιτιτραίνω, t.3, c.1319, b. Περιτιτράω, ib.

Περιτίω, Vehementer honoro & colo.

Περιτομεύς, t.3, c.1403, f. Περιτομή, ib.e

Περιτομίς, ib.g. Περιτοναῖος, t.3, c.1297, g

Περιτόνειος, ib. Περιτόνιος, ib.

Περιτοξεύω, Sagittis vndique configo. Aristoph.

Περιτορνεύω, t.3, c.1316, g

Περιτράγη, Circũrodat: vel Comedat. à περιτρώγω. Aristoph.

Περιτραχήλιος, t.3, c.1599, a. Περιτρέμω, t.3, c.1672, d

Περιτρέπω, t.3, c.1631, a. Περιτρέφω, t.3, c.1650, b

Περιτρέχω, t.3, c.1663, f. Περίτρησις, t.3, c.1319, b

Περιτριβής, t.3, c.1341, c. Περιτρίβω, ib.a

Περίτριμμα, ib.b. Περιτρομέω, t.3, c.1673, b

Περίτρομος, t.3, c.1672, d. Περίτρομος, ib.

Περιτροπάδην, t.3, c.1631, f. Περιτροπάω, ib.

Περιτροπέων, t.3, c.1620, b. Περιτροπή, t.3, c.1631, e

Περίτροπος, ib.f. Περιτροπίωσις, ib.g

Περίτροχαλος, t.3, c.1655, e. Περιτροχάω, t.3, c.1656, c

Περίτροχος, t.3, c.1663, g. Περιτρώγω, t.3, c.1346, f

Περίττευμα, t.3, c.257, a. Περιττεύω, t.3, c.251, e

Περιττοδάκτυλος, t.1, c.932, d. & t.3, c.251, b

Περιττοεπής, idem qui περιττολόγος.

Περιττολογία, t.2, c.638, f. & t.3, c.251, c

Περιττολόγος, t.3, c.251, c. Περιττόν, ib.b

Περιττός, Eximius, &c. t.3, c.249, h. Περιττός, Nimius, &c. c.250, d.

Περιττότης, t.3, c.251, e. Περίττωμα, t.3, c.252, a

Περιττωματικός, ib. Περιττῶς, t.3, c.251, d

Περίττωσις, t.3, c.252, a. Περιτυγχάνω, t.3, c.1448, e

Περιτύμβιος, t.3, c.1685, h. Περιτυμπανίζω, t.3, c.1696, f

Περιτυχίζω, t.3, c.1426, b. Περιυβρίζω, t.3, c.1721, b

Περιφαλλία, Hesychio πομπὴ Διονύσῳ πλουμένη τῷ φαλλῷ.

Περιφαίνομαι, t.4, c.31, c. Περιφάνεια, ib.g

Περιφανής, ib.f. Περίφαντος, ib.e

Περιφανῶς, ib.f

Περιφέγγεια, ας, ἡ, Circumfusus splendor, Circumfusa lux.

Περιφείδομαι, Parco, vt περιφείδεο ζωῆς, in Epigr. Parcæ vitæ. Sic apud Apollon.

Περιφέρεια, t.4, c.113, g. Περιφερής, ib.e

Περιφερόγραμμος, ib.f. Περιφέρομαι, t.4, c.112, g

Περιφέρω, ib.c. Περιφερῶς, t.4, c.113, f

Περιφεύγω, t.4, c.133, b. Περίφημος, t.4, c.60, g

Περιφήτης, Hesychio ὁ κορυνήτης. Sed hoc potius est illius cognomētum ex eo quòd clauam gestaret. Vide Plutarch. Thes.

Περιφθείρομαι, t.4, c.143, c. Περιφίμωσις, t.4, c.162, b

Περιφλεγής, t.4, c.169, f. Περιφλέγω, ib. Περιφλεγῶς, ib.

Περιφλεῦσαι, t.4, c.177, a. Περιφλεύω, ib.b

Περιφλιδόων, t.4, c.174, g. Περιφλοίζω, t.4, c.176, h

Περίφλοιος, affertur pro Delibratus, Decorticatus.

a Περιφλοισμός, t.4, c.177, a. Περιφλύω, t.4, c.171, b.e

Περιφοβεῖσθαι, t.4, c.74, a. Περίφοβος, ib.

Περιφοιτάω, t.4, c.186, b. Περίφοιτος, ib.

Περιφορά, t.4, c.113, c. Περιφορέω, ib.e

Περιφόρητος, ibid.

Περίφραγμα, ατος, τό, Septum quo aliquid circundatur. Vt περίφραγμα ξύλινον, Septum ligneum quo locus aliquis circummunitus est. Sic in curru περίφραγμα dicitur septum illud quod corio vel pāno obducitur. Poll. enim lib.1, de partibus currus, πάρριον nominari scribit τὸ ὑπεράνω αὐτοῦ περίφραγμα ὃ σκύτει εἰώθε διαλαμβάνεσθαι. Af-

b fertur ET Περιφραγμός, οῦ, ὁ, pro Sepes, Septum.

Περιφραδέως, Scitè, Peritè: seu Ritè: πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως. Hom. Od. ξ, ὤπτησάν τε περιφραδέως.

Περιφράζομαι, t.4, c.71, c. Περιφράζω, ib.a

Περίφρακτον, t.4, c.192, e. Περίφρακτος, ib.

Περίφρασις, t.4, c.71, b. Περιφράσσω, t.4, c.192, e

Περιφραστικός, t.4, c.71, c. Περίφραστος, t.4, c.192, f

Περιφράττω, ibid.

c Περιφρίττω, affertur pro Perhorresco.

Περιφρονέω, t.4, c.216, c. Περιφρόνησις, t.4, c.217, c

Περιφρουρέω, ῶ, Custodia cingo. Item simpliciter Cingo, tāquā videlicet custodia aut præsidio. Thuc. lib.3, τὸ τεῖχος ὃ περιεφρούρουν οἱ Πλαταιῆς. Sic Philo in Vita Mos. lib.3, τόπος ὠχυρωμένος καὶ περιπεφρουρημένος ἕρκει διπλῷ. quod Turn. interpr. Duplici septus vallo.

Περίφρων, t.4, c.201, f. Περιφυής, t.4, c.291, c

Περίφυμα, ib.a. Περιφύομαι, t.4, c.290, h

Περιφύς, t.4, c.291, a. Περίφυσις, ib.

d Περιφωνέω, ῶ, affertur pro Circumsono, Resono.

Περίφωρος, t.4, c.312, f. Περιφωτίζω, t.4, c.39, g

Περιχαίνω, t.4, c.334, a. Περιχαίρω, t.4, c.346, g

Περιχαλκόω, ῶ, Ære obduco. Περιχαρακόω, t.4, c.400, e

Περιχαρακτήρ, t.4, c.397, c. Περιχαρακτικός, ib.

Περιχαράκωμα, t.4, c.400, c. Περιχάραξις, t.4, c.397, b

Περιχαράττω, ib.a. Περιχάρεια, t.4, c.347, a

Περιχαρής, t.4, c.346, g

Περιχαρεία, Suid. περιττὴν χαράν: distinguens à περιχάρεια.

Περιχάσκω, t.4, c.335, b. Περιχειλέω, t.4, c.525, d

e Περιχειλόω, t.4, c.408, e

Περιχείρον, ου, τό, Ornamentum quod manui circũponitur. Polyb. libro 2, de Gallis, περιχείροις καὶ μανιάκαις. Paulo pòst dicit, τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλιον ὃ φορέουσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον.

Περίχευμα, t.4, c.476, f. Περιχεύω, ib.

Περιχέω, ib.c. Περιχηλόω, t.4, c.525, d

Περιχλανίζεται, Hes. περικαλύπτεται & καλλωπίζεται, χλανίδι videlicet: Suidas item περιβάλλεται.

f Περιχορεύω, Salto seu tripudio circum. Apud Hesych. περιχορίζειν, expositum ὑπόπτως & συντόνως ὀρχεῖσθαι. Apud eundem Περίχοραι, περιχορεῖαι.

Περιχρήματος, Admodum pecuniosus, Prædiues. Plutar. ἐπίδοξον τῷ γῆμαι καὶ περιχρήματον γαμεῖν.

Περίχρισις, t.4, c.616, c. Περιχριστήριον, ib.h

Περίχριστος, ib.f. Περιχρίω, ib.e

Περίχρυσος, t.4, c.656, c. Περιχρυσόω, t.4, c.659, e

Περίχυμα, t.4, c.501, g. Περίχυσις, ib.

Περιχύω, ibid.f

Περιχώννυμι, Circumaggero. Gaza περιχωννύναι γῆν vertit

g Accumulare terram.

Περιχωρέω, t.4, c.677, c. Περιχώρησις, ib.d

Περίχωρος, t.4, c.665, a

Περιχώσατο, apud Hom. per syncopen pro περιεχολώσατο, hoc est περιωργίσθη, Admodum succēsuit seu iratus est.

Περιψάω, t.4, c.687, a. Περίψημα, ib.b

Περίψηφος, Calculator, Ratiocinator, vt Suidas innuit, scribens, Λογισταί, οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι.

Περιψιλόω, t.4, c.708, d. Περιψοφῶ, t.4, c.737, d

Περίψυκτος, t.4, c.744, c. Περίψυξις, ib.a

Περιψύχω, ibid.

h Περιώζαρα, Hesychio ἐπίσωτρα: aliis αἱ κνῆμαι αἱ περιπήγνυνται ταῖς ἁμάξαις, teste eodem. Sunt qui dicta existiment quasi περιόζαρα.

Περιωδυνωμένως, t.2, c.1182, f. Περιωδέω, t.1, c.110, d

Περιωδυνάω, t.2, c.1187, d. Περιωδυνία, t.2, c.1186, g

Περιώδυνον, τό, subst. ib.f

ℱℱℱ.iii.

Περιώδυνος,t.2,c.1186,f. Περιωθέω,t.4,c.770,d

Περιώκαλος,t.2,c.37,g. Περιώμιος,t.4,c.777,g

Περιὼν,t.1,c.4135,f

Περιώνυμος, Cuius nomen nobilitatum est & famigeratùm, Nobilis, Celeber, Clarus. Appian. Bell.ciuil. lib.2, de Catilina, μεγέθει τε δόξης καὶ γένους λαμπρότητι περιώνυμος. Sic ὁ περιώνυμος ἐν Ἱεροσολύμοις ναός.

Περιωπὴ,t.2,c.1388,b.& 1395,f

Περιωπίζομαι,t.2,c.1388,e. Περιώσιος,t.2,c.1517,f

Περιωτάλασος, apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, Circum aures hirsutus.

Περιωτὶς,t.2,c.1553,b

Περιῶφθαι, Neglectum esse: à them. περιόπτομαι.

Περκάζω, Περκαίνω, Πέρκη, Περκὶς, Περκνόπτερος, Περκνὸς, vide in sequ. Πέρκος.

Πέρκος, ET Περκνὸς, Niger: item Nigris distinctus maculis, Varius. Frequentiori in vsu est posterius περκνὸς, ex priore πέρκος deriuatum, & ab Hesychio exponitur non solùm μέλας & ποικίλος, sed etiam γλαυκὸς, Glaucus, Cæsius: à Suida μέλανι κατάστικτος. Homerus μορφνὸν & περκνὸν pro eodem accipit: Iliad.ω, Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι: appellans μορφνὸν seu περκνὸν αἰετὸν Hesychio autore τὸν μελανὸν ἢ ποικίλον, Nigrum aut Varium. Sed videtur exponendum potius Varium, Nigris distinctum maculis: quum Aristot. manifestum discrimen constituat inter τὸν μορφνὸν αἰετὸν & τὸν μέλανα. Nam historiæ anim. lib.9, cap.32, quum dixisset quoddam aquilarum genus vocari πλάγκον, à nonnullis cognominari νηττοφόνον & μορφνὸν, cuius mentionem fieri ab Homero in profectione Priami ad Achillem: subiungit, esse aliud genus μέλαν τὴν χρόαν, quod μελαναίετον appellari & λαγωφόνον. Plin. quoque distinguit inter melænaeton & percnō: nihilominus tamen & percnon esse nigram prodens. Aquilarum (inquit, lib.10, cap.3) sex genera: melænaetos à Græcis dicta, eadémque valeria, minima magnitudine, viribus præcipua, colore nigricans. Secūdi generis pygargus, albicante cauda. tertii morphnos, quā Homer. & percnon vocat, aliqui & plancū & anatariā, secunda magnitudine & vi. Phemonoe eam aquilarum nigerrimam esse prodidit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia. vnde intelligis περκνὸν rectè exponi Niger, Ater, vel etiam Nigerrimus. Ab eodem rursum Aristot. & Plinio commemoratur ETIAM Περκνόπτερος αἰετὸς, vulturina specie, alis minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed imbellis & degener, vt quem verberet coruus: alio nomine dictus ὀρειπέλαργος & γυπαίετος, quòd montes ac nemora amet, & vulturina sit specie. Vocatur autē περκνόπτερος, quoniā alas habet περκνὰς, hoc est nigris distinctas maculis. Rursum ab Aristot. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες, lib.9, cap.36: procul dubio & his nomine imposito à nigris maculis quibus sunt insigniti. Quomodo & piscis quidam DICITVR Πέρκη SIVE Περκὶς, quòd nigris maculis sit varius: eam ob rem αἰθεόγχως dictus à Matrone apud Athen. lib.4, nigris maculis ceu flosculis variegatum corpus habens. Meminit eius Aristot. cùm alibi tum Hist.anim. lib.8, cap.15, & Plin. lib.9, cap.16: vbi tradunt eam hybernis mensibus iacere speluncis conditam. Dioscor. saxatilibus piscibus annumerat, lib.2, cap.35, dicens ζωμὸς ὁ ἀπὸ ἰουλίδων καὶ περκίδων καὶ τῶν ἄλλων πετραίων. Plin. verò inter percam & percidem distinguere videtur, vt qui percidē in ostreorum numero ponat. Pectunculi, (inquit) purpuræ, percides, pinna, pinnothera, rhina. Præterea à πέρκος est VERBVM Περκάζω, significans Fio περκνὸς, hoc est Nigresco, seu Nigris distingui maculis incipio: μελαίνομαι, αἰόλλομαι. Ac sicut αἰόλλεσθαι dicuntur vuæ quum pingi incipiunt & nigrescere, ita etiam περκάζειν. Hesiod. Asp. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Hom. Odyss.η, πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι· ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι. Prosæ etiam scriptores ita hoc verbū vsurpant de vuis. Theophr. ὅταν ἄρτι περκάσῃ σταφυλή. Idem De caus.plant. lib.3, cap.22, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Sic Dioscor. λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας. Et Plutarch. Symp.3, ὄμφακι περκάζοντι προσεοικώς. Actiuè etiam accipitur hoc verbum aliquando pro Vario. vt Hesych. quòque περκάζει expon. non solùm μελαίνει, sed etiam ποικίλλει. Dioscor. lib.5, cap.2, de vite agresti, οὐ περκάζει τὴν σταφυλὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει τὴν λεγομένην οἰνάνθην. Vbi quidam interpr. Maturat, πεπαίνει: minus rectè, quum τὸ περκάζειν initium tantùm sit τοῦ πεπαίνεσθαι, vt satis clarè patet ex hoc loco Theophr. De caus.plant. lib.3, cap.22, τὴν ὑποκόνισιν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἄχρις οὗ πεπανθῶσι. Est à πέρκος & aliud VERBVM, Περκαίνειν videlicet, significans & ipsum διαποικίλλεσθαι, Variari, Varium fieri, teste Hes. Item VERBALE Περκώματα, quod idem significare ait τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα. Denique à πέρκος est COMPOS. Ἐπίπερκος, quod est, Accedēs ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Aliquantum περκνός. hoc est Nigricās, Subniger, vel Nigris maculis aliquantum distinctus. Xen. in Cyneg. de duplici τῶν δασείων λαγῳῶν genere, pag.573, οἱ μὲν μεγάλοι, ἐπίπερκοι, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ μετώπῳ μέγα ἔχουσι. Vbi quidam scribunt ἐπίπερκνοι, quod idem est.

Πέρνα, ης, ἡ, Perna, Petaso: hoc est suillum crus sale maceratum & infumatum. Athen. lib.14, πετασῶνος μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Sic Strabo lib.3, de Cerretanis, παρ' οἷς πέρναι διάφοροι συντίθενται, ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι, πρόσοδον οὐ μικρὰν τοῖς ἀνθρώποις παρέχουσαι. Appellantur pernæ & concharum generis, circa Pontias insulas frequentissimæ. stant velut suillo crure lōgo in arena defixæ: hiantésque qua limpitudo est, pedali non minus spatio, cibum venantur. Plin. sub finem libri 32.

Πέρναμαι,t.3,c.242,a

Πέρναξ, Hesychio est θρίδαξ, Lactuca.

Περνὰς,t.3,c.242,a. Περνάσκω,ib.b

Περνάω,t.3,c.241,h. Πέρνημι,t.3,c.240,a.& 242,a

Πέρνης, & ἀστερίας, ab Aristot. numerantur in genere τῶν ἱεράκων, accipitrū: Hist.anim. lib.9, cap 36. Paulo pòst πέρκοι καὶ σπίζαι, itidem in accipitrum genere. Vnde sunt qui pro eodem accipiant πέρνην & πέρκον ἱέρακα: Gazæ ille Pernix est, hic, Perca.

Πέρνιξ, ικος, ὁ, dicitur ὁ ὀρθὸς τῆς κάκτου καυλὸς, vt est apud Athen. lib.2, ex Theophr. Sed Theophr. codices nō πέρνιξ habent, verùm πτέρνιξ. Nam Histor.plant. lib.6, cap.4, scribit τὴν κάκτον εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφιέναι καυλοὺς ἐπιγείους. hos nominari κάκτους, esséque ἐδωδίμους, & θησαυρίζεσθαι ἐν ἅλμῃ: verùm ἀφιέναι καὶ ἕτερον καυλὸν ὀρθὸν, quē vocari πτέρνικα. Itémque Plin. lib.21, cap.16, de cacto, Huius in terra serpunt caules à radice emissi, quos vocāt cactos, nec fastidiūt in cibis inueteratos quoque. vnū caulem rectum habent, quem vocant pternica, eiusdē suauitatis, sed vetustatis impatientem. Dici porrò & πέρνιξ & πτέρνιξ posse videtur, vt Hesych. & πτέρνη & πέρνη de Æginæ promontorio dici tradit.

Περνὸς, apud Varinum ὁ κυνηγετικὸς ἀετός: sed perperā pro pro περκνὸς vel πέρκος, vt vel ex etymo patet quod subiungit, ὁ περιττῶς καίνων καὶ κόπτων.

Περόναι,t.1,c.1811,a.ob. Περονάομαι,t.3,c.162,b

Περονατρὶς,ib.c. Περονάω,ib.b

Περόνη,t.3,c.161,f.& c.1668,a.ob.

Περόνης,ὁ,t.3,c.162,b. Περονητρὶς,ib.c

Περόχια, Hesychio τὰ ῥάκη, Panni laceri & detriti.

Περόω,t.3,c.238,d

Πέρπερος, ου, ὁ, dici putatur quasi πέρφερος, à verbo περιφέρεσθαι: ideóque redditur Leuis, Temerarius, Præceps, & qui à quouis vento circumagatur: item Vanus, Inanis. A Suida exponitur non generaliter solùm προπετὴς & μηδὲν λογισμῷ ποιῶν, sed specialiter etiā λάλος, Loquax: (vt ab Etymologo quoque φλύαρος, Nugator, vel Nugax) necnon ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος: quæ postrema expositio affertur ab Hesychio etiā. Receptiores sunt prima & postrema: eædémq; tribuūtur & VERBO Περπερεύεσθαι. Apud Paulum enim epist. ad Cor.1, cap.13, vbi dicit, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, Chrysostomus illud περπερεύεται exp. προπετεύεται, τῷ περπέρῳ opponens τὸν βαρὺν καὶ βεβηκότα, indicánsque περπερεύεσθαι itidem significare non modò Temerarium & præcipitem esse, sed etiam Leuem & inconstantem esse. Alii interpretantur Fucata est:

A vt & Clemens Alexandrinus, Pædagogi sui libro 3, initio, καλλωπίζεται. nam περιέχει dici τὸν καλλωπισμὸν, περιττότητος καὶ ἀχρειότητος ἔχοντα ἔμφασιν. Itémque Basilius ἐν τοῖς κατ᾽ ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ὅροις, quum quæsiuisset quid sit τὸ περπερεύεσθαι, respondet, πᾶν ὃ μὴ διὰ χρείαν ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεται, περπερείας ἔχειν κατηγορίαν. Ita vt περπερεύεσθαι sit non modò Temerarium & præcipitem esse, seu Leuem & instabilē esse, sed etiam Superfluo & inutili corporis ornatu gaudere. Hesych. & Etymol. eodem ferè modo illud περπερεύεται exponunt κατεπαίρεται μετὰ βλακείας: hic etiam

B ματαιοῦται. Vetus interpres οὐ περπερεύεται vertit, Non agit perperam: innuens recentiores Græcos vocē hāc à Latinis esse mutuatos. Apud eos enim & aduerbium Perperam, & adiectiuum Perperus, & substant. Perperitudo in vsu sunt: dicentes nimirum Perperā pro Malè, Non rectè, Sinistré: Perperus autem pro Insulsus, Indoctus, Rudis, Stultus: & Perperitudo pro Insulsitas, Ruditas, Stultitia, teste Nonio. Vnde apud Actiū, Perperos populares. item, Ductibilitate nimia vestra aut perperitudine.

C Πέρραμος, Hesychio est βασιλεὺς, Rex. Etym. verò Æolicè dici scribit pro Πρίαμος, vt κόπρρα pro κοπρία.

Περρέθηκαν, idem Hes. pro περιέθηκαν dici tradit.

Περρέχειν, eidem est ὑπερέχειν: quum sonet potius περιέχειν.

Περσὲ, vsurpatum pro πρός σε affert idem Hes.

Περσέα, t.2, c.1631, g. Περσεία, ib. h

Περσείη, ib. Περσέπολις, t.3, c.244, c

Περσεὺς, t.2, c.1632, c. Est etiam nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano. Hesych. πέρσον vocat.

Περσέφασσα, Περσεφόνεια, Περσεφόνη, t.3, c.244, d.c

D Πέρσης, ου, ὁ, Hesychio est κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, nomen iactus tesserarii. Alioqui est nomen proprium. item nomen ἐθνικόν. nam οἱ Πέρσαι gēs sunt denominata à Persa filio Medeæ, teste Stephano. Ita igitur Xenoph. Hellen. 7 dicit, ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα. Et Plut. Μεγάβυζος ὁ Πέρσης. Dicitur etiā ὁ Πέρσης pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, Persarū rex. vt in epist. Philippi apud Demosth. πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε. Et rursum, ἐπάγουσι τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Inde POSSESS. Περσικὸς, ῦ, ὁ, Persicus, Qui vel qualis Persarū est, Persis proprius

E & vsitat⁹. vt Περσικὸς τρόπος, Περσικὸς νόμος: itē Περσικὴ σκηνὴ, Περσικὸν ἔκπωμα, Περσικὸν περίβλημα, Περσικὴ στολὴ, Περσικὴ ζώνη: sic Περσικὰ δεῖπνα, Περσικὰ συμπόσια: & Περσικὴ διάλεκτος, Περσικὴ φωνὴ, Περσικὰ ὀνόματα. Ab eadē gēte denominata sunt Περσικὰ κάρυα, Persicæ nuces: quæ & βασιλικὰ κάρυα, Regiæ nuces, Latinis Iuglandes: apud Dioscorid. lib.1, cap.179. Ibidem, cap.165, memorantur & Περσικὰ μῆλα, Mala Persica: de quibus vide t.2, c.1631, c. At Περσικὸς ὄρνις Aristophani Pauo dicitur, qui & Μηδικὸς ὄρνις: vtpote è Persarum Medorūmque regione

F aduectus in Græciam & hæc loca citeriora. Fœmin. Περσικὴ, & neutr. Περσικὸν, substantiuè etiam vsurpantur interdum. Dicunt enim Περσικαὶ pro Περσικαὶ δαπίδες, Persica tapetia. Athen. lib.5, ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον. Item Περσικαὶ pro Περσικαὶ κρηπῖδες, Persicæ crepidæ, Persici calcei. vt apud Aristoph. in Nub. pulici in ceram liquefactā immerso & refrigerato περιέφυσαν Περσικαί: quas Socrates ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον. Stephanus dicit esse εἶδος ὑποδήματος ἁπλές, & videri esse γυναικεῖον. Necnō

G sing. num. Περσικὴ pro Περσικὴ μηλέα, Malus Persica, apud schol. Aristoph. Sic neutro gen. Περσικὸν dicitur pro Περσικὸν μῆλον; vt apud Latinos quoq; Persicū pro Persicū malū. Plurali num. Περσικὰ dicūtur interdū Libri de rebus Persicis. vt apud Athen. ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας: item Δίνων ἐν τοῖς Περσικοῖς, & Κτησίας ἐν τοῖς Περσικοῖς. Interdum Res contra Persas gestæ: vt apud Plutarch. μετὰ τὰ Περσικά. Et apud Plat. πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Decem annis ante bellum cum Persis gestum.

H A Persarum gente est & aliud possessiuum, sed fœminini tantùm generis, NIMIRVM Περσὶς, ίδος, idem valens quod Περσική. Callim. Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίαν. Ac sicut Περσικὴ absolutè interdum ponitur & substantiuè, ita etiam hoc Περσίς. Dicitur enim Περσὶς pro Περσὶς χώρα, seu Περσικὴ χώρα. Pausan. Attic. ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα. Sic Virg. — pharetratæ vicinia Persidis. Et Plin. Ipsa Persis in luxum diues. Item Περσὶς pro Περσὶς γυνή. Xenoph. Pæd.8, πᾶσι Πέρσαις καὶ Περσίσι. Sic Plutarch. ὀρθῶς ἡ Περσὶς εἶπεν. Et Περσὶς pro Περσικὴ χλαῖνα, Persica læna. vt apud Aristoph. Vesp. Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ᾽, οἱ δὲ καυνάκην: quum paulo antè dixisset, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ τριβωνικῶς. Pro Περσικὴ, s. μηλέα, reperitur ETIAM Περσέα, apud Theophr. & Athen. sed crebrius Περσέα, ex quo Ionicū Περσείη apud Nicandrū. Præterea à Persis est VERB. Περσίζω, Persas imitor. vt Περσίζειν τῇ φωνῇ dicitur qui Persicè loquitur. Alioqui Περσίζειν significat etiā Persis fauere, Cum Persis facere, Persarum partes sequi: vt Μηδίζειν, Λακωνίζειν, Ἀττικίζειν, & similia. Inde ADVERB. Περσιστὶ, Persarum imitatione, Persarum more seu ritu, Persicé. Item Persicè pro Persica lingua, Persico sermone. Plut. Artox. Περσιστὶ πολλάκις αὐτοῦ βοῶντος, Ἐξίστασθε πενιχροί. Denique inde sunt COMPOS. Περσοδιώκτης, Persequutor & profligator Persarum, in Epigr. ET Περσοκτόνος, Occisor Persarum. Plut. μηδὲ Μιλτιάδου τοῦ Μηδοφόνου, μηδὲ τοῦ Περσοκτόνου Θεμιστοκλέους.

Περσία, Περσίζω, Περσικὰ, Περσικαὶ, Περσικὴ, Περσικὸν, Περσικὸς, vide in præced. Πέρσης.

Πέρσιον, ου, τὸ, Persium: planta Ægyptiaca, sterilescens si aliò exportetur, vt est apud Theophr. Histor. plant. lib.2, cap.3. Apud Athen. lib.14, paroxytonως πέρσιον scriptū, ex Posidonio, φέρει δὲ καὶ τὸ περσίον ἡ Ἀραβία.

Πέρσις, t.3, c.244, c

Περσὶς, Περσιστὶ, Περσοδιώκτης, Περσοκτόνος, in Πέρσης.

Πέρσος, Hesychio est piscis quidam in rubro mari prouemiens. pro quo apud Ælian. Περσεύς. dicit enim cognominem esse Perseo Iouis filio.

Πέρυσι, Anno præterito, seu Anno proximè elapso, Anno superiore. vt ὁ πέρυσι σῖτος, Frumentum anni superioris. & αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, Legationes anni superioris, apud Demosth. Sic etiā aliquis aliquid facit πέρυσι. Philostr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Demosth. πέρυσι ἐπιδημῶν, Quum anno superiore esset in vrbe. Item Synes. epist.72, τὸν οὔπω πέρυσι ἡμμένον τοῦ πράγματος. Et epist.66, πέρυσιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου, qui anno superiore nondum eram in hoc numero. Et προπέρυσι, Ante annum superiorem, Ante annum proximè elapsum, seu Anno ab hinc tertio. Accipitur πέρυσι latius etiam pro Antehac, Ante hoc tempus: vt Hesych. quoque in genere dicit significare παρεληλυθότα χρόνον. Xen. Hellen.3, ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, iidē nunc sumus qui ante hoc tēpus. Sunt qui pro Nuper etiam vsurpari dicant: nullum tamen istius significationis afferentes exemplum. INDE Περυσινὸς, Qui anni superioris est. vt οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες apud Plat. in Epist. Qui anno proximè exacto magistratū gesserūt. Sic οἱ περυσινοὶ ἡγεμόνες apud Aristot. Histor. anim. lib.9, Duces anni superioris. Et ὁ περυσινὸς καρπὸς, Fructus anni proximè elapsi. Theophr. Histor. plant. lib.3, cap.12, de fructu iuniperi, διαμένει δ᾽ εἰς ἐνιαυτόν· εἶθ᾽ ὅταν ἄλλος ἐπιφυῇ, ὁ περυσινὸς ἀποπίπτει. Et mox de ipsa iunipero, ὡς δ᾽ οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ λέγουσι, τρεῖς ἅμα καρποὺς ἴσχει, τόν τε περυσινὸν, οὔπω πέπονα· καὶ τὸν προπερυσινὸν, ἤδη πέπονα καὶ ἐδώδιμον· καὶ τρίτον τὸν νέον ὑποφαίνει. Iridem Aristot. Histor. anim. lib.5, dicit, ἐκ τῶν περυσινῶν κυημάτων, pro Ex fœtu anni superioris. Περυσινὸς dicitur etiam ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste Poll. vt qui proximè exactos pueritiæ annos excesserit. Perperam pro eo apud Hesych. scriptum Περσινὸς, omisso ῦ.

Πέρω, affertur pro Transeo. item pro Penetro & Transfigo: sed perperam pro πείρω. At περῶ, interdum est fut. verbi πείρω, interdum verbi περάω, Atticè pro περάσω, vt ἐλῶ pro ἐλάσω.

Περωδυνία pro περιωδυνία habent manuscripti etiam Platonis codices: sed perperam.

Περώσιον, Hesychio est μέγα, Magnum: quod & περιώσιον.

Περώνης, t.3, c.162, b

Πεσέειν, Ionica dialysi pro πεσεῖν, Cecidisse, Cadere, Casurū esse: vt & πεσέονται pro πεσοῦνται, Cadent: ab inus. them. πεσέω, pro quo dicitur πίπτω. Ab eo est VERBALE Πέσημα, ατος, τὸ, idem significans quod πτῶμα, Ca-

sus, Lapsus. Soph. Aiace, Πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, Ab hoc interemptus est mortifero casu. Idipsum etiam quod cecidit vel cadit, πέσημα dicitur. Eurip. Phœniss. de Cadmo, ὧ πτερασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε. vbi schol. ἀδάμαστον πέσημα exp. τὸ μὴ δέπω ζεύγλη δαμασθὲν σῶμα, nimis generaliter πέσημα reddens per σῶμα, quum sit τὸ πεσὸν σῶμα, seu τὸ πεπτωκὸς σῶμα: quomodo & νεκρῶν πεσήματα dicuntur mortuorum cadauera. hoc est corpora quæ in cõflictu seu pugna ceciderε. quæ & πτώματα. Poetæ in his interdum σ geminant, vt mox docebo. A B

Πέσησι, poeticè pro πέσῃ, Ceciderit: à πεσῶ seu πίπτω.

Πέσκον, Hesychio πικρὸν, Amarum: (quod & ἐχεπευκὲς) itē κώδιον, δέρμα, Pellis, seu Pellis lanata, Vellus: quod & πέσκος & πίκος.

Πέσκος, t.3, c.147, h

Πέσον, à Cypriis pro χωρίον, ab Æolensibus pro πεδίον vsurpari, innuit Hes. cui est etiam ὅρος.

Πεσός, t.3, c.328, d. Πεσσά, τὰ, t.3, c.327, f

Πέσσαι, Hes. dici tradit pro πέσσαι seu πέψαι. Exponit etiam πυρῶσαι τῇ διανοίᾳ. quod erit à verbo πέσσω seu πέπτω. C nam & ipsum facere futurum πέσσω pro πέψω, ex eodē Hes. patet qui Arcades πέσσαι dicere tradit pro ὀπίσσω: afferens itidem πέσσω pro ὀπίσσω ἔρπειν.

Πεσσέμεν, pro πεσεῖν metri causa dicitur: hoc autem, Doricè pro πεσεῖν, à πεσέω seu πίπτω. Interdū & pro πέσσειν.

Πεσσευτήριος, t.3, c.328, g. Πεσσευτής, ib.

Πεσσευτικός, ib.h. Πεσσεύω, ib.e

Πέσσημα, poeticè metri gratia dicitur pro πέσημα, quod est πτῶμα, πτῶσις. Hesych.

Πεσσικός, t.3, c.328, e. Πεσσονομέω, ib. D

Πεσσός, t.3, c.327, c

Πέσυρες, Æolicè pro πίσυρες, Quatuor: & πέσυρα pro τέσσαρα, teste Hes. qui & πέσυρα pro eodem dici testatur.

Πέσσω, t.3, c.227, a. Πετάζω, t.3, c.252, c

Πεταιά, Vites suspensæ, vt ἀναδενδράδες. Hesych.

Πέτακνον, t.3, c.256, g. Πέταλα, τὰ, t.3, c.255, h

Πετάλη, t.3, c.256, c. Πεταλίδες ὕες, ib.b

Πεταλίζω, ib.a. Πεταλισμός, ib.

Πεταλίτης, ib.b. Πεταλῖτις, ib.

Πέταλοι, οἱ, ib. Πέταλον, t.3, c.255, c

Πέταλον, ib.b. Πεταλοῦσθαι, t.3, c.256, a

Πεταλώδης, t.3, c.255, g. Πεταλωτός, t.3, c.256, a

Πέταμαι, t.1, c.1723, f. Πετάννυμι, t.3, c.252, c

Πεταννύω, ib. Πετάομαι, t.1, c.1723, f

Πετασίτης, t.3, c.254, g. Πέτασμα, t.3, c.252, f

Πέτασος, t.3, c.254, e. Πετασώδης, t.3, c.255, a

Πετασών, ῶνος, ὁ, Petaso, Perna. Vide πτέρνα. Vocabulū hoc Latini cum Græcis commune habent: inter quos Martial. Nam mihi cum vetulo sit petasone nihil. Et Iuuenal. diminutiuè, —siccus petasunculus & vas Pelamidum.

Πέταυρον, ου, τὸ, Pertica, tignum aut asser super quo gallinæ dormiunt. vel etiam Crates è virgis plexa super qua gallinæ cubant. quæ & κρεμάθρα (quòd pensilis sit) & ταῤῥὸς dicitur. Poll. generaliter πέταυρον exp. οὗ τοὺς ἐνοικιδίους ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκε: ac si de gallinario etiam diceretur. In hac generali significatione gallinaceus apud Vabrium ἐκ πετεύρου κλαγγὸν βοᾷ. Pro gallinario verò, aut saltem crate asseribusve pēsilibus, Nicād. accepit in Ther. Nam quum dixisset, Ἰκτῖνος, ἢτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετεύρων: subiungit, Ἔνθα αἴγιος πύχονται ἐπ' ἰκρίον, ἠδὲ καὶ ἀφαυρὰ Τέκνα πεδαιβώωσιν ὑπὸ πλευρῇσι γέρουσαι. ‖ Hesychio πέταυρον est quoque εἶδος παγίδος. Scribitur ETIAM Πέτυρον, per υ in secunda syllaba: cuius idem Hes. meminit. Hoc verò πέτυρον esse dicit non solùm σανίδα ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, sed etiam παντὶ ἐμφερὲς τούτῳ, necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ, & quidem λεπτόν. Ita scriptum legitur apud Theocr. quoque Idyll. 13, Οὐδ' ὁπότ' ὀρταλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. vbi nota τῷ πετεύρῳ tribui epithetō αἰθαλόεν, quoniam prope caminos plerunque eiusmodi asseres seu crates suspēdi solent, atq; ita fumosæ reddi. Schol. πέτυρον ibi expon. σανίδιον λεπτὸν καὶ πυραμίδιον, addens, multos eo vti solere etiam εἰς E F G H

τοὺς ὀρόφους, ἀντὶ κεραμίων. Sicut verò πέταυρον dixi Hesychio esse etiam εἶδος παγίδος, ita πέτυρον etiam nōnulli esse dicunt asserem cum laqueis, auibus tēsum vt in eum inuolantes laqueis se intricent. Hesych. esse dicit ὄργανον ποιόν: sed quodnam aut qualenā, non exponens. Forsan illud est à quo denominantur Petauristæ: deq; eo intelligēdum videtur quod Lucil. ait, Sicuti mechanici quum alto exiluere petauro. Ælius Stilo apud Festum Petauristas appellatos vult ex eo quòd in aere volitent, παρὰ τὸ πρὸς αὔρας πέτεσθαι. Itemque Nonius Petauristas à veteribus dictos tradit qui saltibus vel schœnis leuioribus mouerentur: & hanc proprietatem à Græca nominatione descendisse, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι. Ego minus longè petitum etymon sequens, puto πέταυρον dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τῷ ἀέρι, πεπετάσθαι: (quemadmodum & schol. Theocr. esse dicit σανίδιον πεπταμένον, & Hes. ἐν μετεώρῳ κείμενον) & hinc Πεταυρίζειν dici Alto exilire petauro: & Πεταυρισταί, Qui alto petauro exiliunt. hoc est ex machina alto loco suspensa, ita vt ferè ex ipso aere deuolare videantur. quales hodie sunt qui è turribus aeriis deuolant, & per funes locis sublimibus tensos ambulant, funambuli ex eo nuncupati. Iuuenalis & Manilius innuunt fuisse machinam alto loco suspensam ex qua in aerem excuterentur iactarēturque petauristæ, & inde in terram deuolarent. Ita enim ille, Satyra 14, An magis oblectant animum iactata petauro Corpora, quique solet rectum descendere funem? Hic verò, lib. vlt. Corpora quæ valido saliunt excussa petauro. Petauristæ autem vocabulum legitur cùm apud alios tum apud Varr. De vita pop. Rom. lib. 2, Nec minus (inquit) alio in genere sunt ludi velitis Galli, Germani petauristæ.

Πέταχνον, t.3, c.256, g. Πετάω, t.3, c.252, c

Πετεινὸς quidam scribunt per ει diphthongum in penultima, & sic legitur apud Suid. quoque in vulg. edit. Sed pro eo vet. cod. habet πετηνός, itemque Hes. & Eust. aliáque proba exemplaria.

Πετηνός, t.1, c.1724, a. Πετηνίς, ib.

Πεπλακὶς, Hesychio est καμπύλον, Inflexum, Curuum.

Πέτυρον, in Πέταυρον.

Πέτηλοι, οἱ, t.3, c.256, c. Πέτηλον, ib.d

Πετηνός, t.1, c.1724, b. Πέτομαι, t.1, c.1723, f

Πέτρα, t.3, c.257, a. Πετραῖος, t.3, c.258, b

Πετράκης, ibid.e

Πετρέλαιον, t.1, c.1167, d. & t.3, c.257, f

Πετρέμβατι, t.3, c.257, g. Πέτρη, ib.a

Πετρήδον, t.3, c.258, f. Πετρήεις, ib.d

Πετρήκης, ib.e. Πετρίδιον, ib.

Πέτρινος, ib. Πετρίτης, t.3, c.257, c

Πετροβολικός, t.1, c.668, f. Πετροβόλος, ib.e. & t.3, c.257, d

Πετρόδιον, t.3, c.258, f. Πετροκοῖτα, t.3, c.257, d

Πετρόπτη, ib.c. Πέτρος, t.3, c.256, g

Πετροσελινίτης οἶνος, t.3, c.257, f. Πετροσέλινον, ib.e

Πετροφυής, ib.f. & t.4, c.273, f. Πετρόω, t.3, c.258, f

Πετρώδης, ib.a. Πέτρωμα, ib.f

Πετρώροφος, t.1, c.1253, g. & t.3, c.257, g

Πεττεία, t.3, c.329, b. Πεττεύω, ib.c

Πεττευτήριος, t.3, c.328, g. Πεττευτής, ib.

Πεττευτικός, ib.h. Πεττεύω, ib.e

Πεττός, t.3, c.327, c. Πέττω, ib.a

Πέτω, t.3, c.310, e. Πεύθω, t.3, c.616, b

Πευθώ, ib.a. Πεύθομαι, t.3, c.614, d. & 615, e

Πευκᾶεν σκάφος, apud Eurip. Doricè pro πευκῆεν, Nauis seu scapha è picea.

Πευκάλιμος, t.3, c.260, b. Πευκέδανον, ib.

Πευκεδανός, ib.a. Πευκέδανος, ib.b

Πεύκη, t.3, c.258, g. & c.333, d. ob. & t.4, c.391, b. ob.

Πευκήεντα οὖρα, t.3, c.259, e. Πεύκινος, ib.

Πευσίνιοι, t.3, c.1589, c. Πεῦσις, t.3, c.615, g

Πευστεία, t.3, c.616, a. Πευστικός, ib.

Πευστός, ib. Πέφαμμαι, t.4, c.13, a

Πέφανται, ib.e. & 71, f. Πεφαργυρωμένος, t.4, c.189, f

Πεφάσθαι, t.4, c.13, e. Πεφάσθω, t.4, c.51, e

Πεφασμένος, t.4, c.13, a. d. & 51, e. & 71, f

Πεφασμένως, t.4, c.13, c. Πέφαται, t.4, c.71, e

Πεφεισμένως, t.4, c.76, e. Πέφηνα, t.4, c.13, f

Πεφήσεται, t.4, c.13, e. — Πεφήπεται, ib.
Πεφήσομαι, t.4, c.71, f
Πεφιλιππιδῶσθαι, Alexis comicus vsurpat pro λελεπτῦσθαι,
Emaciatum esse, Redditum esse macrum: à Philippide
quodam qui à comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα. vt fu-
sius docet Athen. lib.13. vbi tamē scriptū πεφιλιππῶσθαι.
Πεφισμένως, t.4, c.76, e
Πεφλοιδέναι, à φλοίζω, Decorticatum esse, Corticem ami-
sisse: vnde particip. πεφλοιδώς, Hesychio ὁ τὸν φλοιὸν ἀπο-
βαλών. Idem πεφλοιδέναι exp. φλυκταινοῦσθαι: ni forsan
scribendum potius πεφλυδέναι, à φλύζω.
Πέφνειν, eidem est κτείνειν, Occidere, Interficere. Frequens
vsus est aor.2 indicatiui: cæterorū temporum aut nul-
lus aut rarus saltem. Hom. Il.κ, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς. id est
ἀνείλομεν, ἐφονεύσαμεν, Interfecimus. Il.ω, Πατρόκλου τὸν ἔ-
πεφνες. Eust. vult hoc πέφνω factū esse ex φένω, ex quo
φόνος: facta primùm syncope, deinde anadiplosi. AT
Πεφναῖος, pro Morte dignus, nescio vnde afferatur.
Πεφλασμένος, t.4, c.163, a. — Πεφραγμένος, t.4, c.189, a
Πέφραδε, t.4, c.67, b. — Πεφράδαται, ib. g
Πέφραδε, ib. b. — Πεφραδέειν, ib. c
Πεφρασμένος, ib. g. — Πεφράδει, ib. c
Πεφράδω, ib. — Πεφειδώ, t.4, c.224, f
Πέφεικα, t.4, c.223, h. — Πεφροντικώς, t.4, c.220, b
Πεφροντισμένως, t.4, c.219, c. — Πέφυα, t.4, c.267, c
Πέφυγα, t.4, c.131, b. — Πεφύγγω, ib.
Πεφυγμένος, t.4, c.128, e. — Πεφύζω, t.4, c.131, b. & 267, c
Πέφυζα, t.4, c.133, g
Πέφυκα, t.4, c.264, g. & 265, b
Πεφυκότως, t.4, c.267, b. — Πεφύκω, ib.
Πεφυλαγμένος, t.2, c.584, e. ob. & t.4, c.234, a. & 235, b
Πεφυλαγμένως, t.4, c.235, b. — Πεφυρμένως, t.4, c.254, a
Πεφυώς, t.4, c.267, e
Πεφωσμένος, Etym. κεκαυμένος: à φώζω, vt κεχρωσμένος à χρώ-
ζω. Apud Hippocr. πεφωσμένη κριθή, Hordeum tostum:
pro quo & πεφωγμένη scribitur, à them. φώγνυμι.
Πέψις, t.3, c.227, e
Πῆ, t.2, c.1510, b. — Πηγάζω, t.3, c.277, c
Πηγάζομαι, ib. e. — Πηγαῖος, ib. b
Πήγανον, ου, τὸ, Ruta: herba ita nominata ἀπὸ τῆς δυνάμεως,
vt quæ propter suam θερμότητα πήγνυσι τὸ σπέρμα, atque
adeo & ταῖς κυούσαις inimica est, vt testatur Plut. Sym-
pos.3. Itidem Nicandri schol. dictam tradit παρὰ τὸ πή-
γνυσθαι τὴν γονήν. esse enim ἐπισχετικὴν τῆς συνουσίας. quā-
obrem & τοῖς μυουμένοις ea vti. Duorum generum est
τὸ πήγανον: alterum ἥμερον, alterum ἄγριον. de quibus Dio-
scor. lib.3, cap.52 & 53: Plin. lib.19, cap.8, & lib.20, cap.13.
INDE Πηγανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rutaceus, hoc est Ad ru-
tam proximè accedens, Rutæ similis. ET Πηγάνιον,
ου, τὸ, Rutula: herbæ genus apud Theophr. Hist. plant.
lib.1. Item VERB. Πηγανίζειν, Rutam imitari, Rutā
referre: apud Dioscor. lib.3.
Πηγάς, t.3, c.264, f
Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus: alatus Persei equus, ita dictus ὅτ'
ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς Γείνετο, vt Hesiod. in Theog. tradit.
Habuit & Bellerophontes eiusmodi equum aligerum.
vnde Luc. in Somn. dicit, ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τῷ πη-
γάσῳ ἐοικότων. Plin. lib.8, cap.21, Sphingas Æthiopia ge-
nerat, multáque alia monstro similia: pennatos equos
& cornibus armatos, quos pegasos vocant. At cap.49,
lib.10, Pegasos equino capite volucres, & gryphas au-
rita aduncitate rostri, fabulosos reor: illos, in Scythia,
hos, in Æthiopia: quemadmodum Plato quoque apud
Athen. l.5, τὰς γοργόνας & τοὺς πηγάσους numerat inter τὰς
τῆς φύσεως τερατολογίας. INDE Πηγάσιον πτερὸν apud
Aristoph. Pace, pro eo quod Eurip. dicit πηγάσου πτερόν,
hoc est πτερωτὸς πήγασος, Alæ pegasi pro Alatus Pega-
sus. ET Πηγασὶς κρήνη in Epigr. quæ aliis dicitur ἱπ-
ποκρήνη, & Persio Fons caballinus: ex eo tracto nomi-
ne quòd extiterit è terra Pegasi pede pulsata. Itidem
Latini poetæ dicūt Pegasidas vndas eius fontis: à quo
& Pegasides nymphæ ac musæ: & Pegaseium melos a-
pud Persium: fluens ex labris fonte caballino prolutis.
vt verò πηγάσιον πτερὸν dicitur, ita Pegáseus volatus.
Πηγεσίμαλλος, t.3, c.264, d. — Πηγετός, ib. g
Πηγή, t.3, c.276, f. — Πηγίδιον, t.3, c.277, b

A Πῆγμα, t.3, c.251, g. — Πηγματώδης, t.3, c.252, b
Πήγνυμαι, t.3, c.250, g. — Πήγνυμι, ib. c
Πηγνύω, ibid.
Πηγόβρυτος, t.1, c.795, e. & t.3, c.277, b
Πηγός, t.3, c.264, b. — Πῆγος, ib. d
Πηγυλίς, ibid. g
Πηδάλιον, ου, τὸ, Gubernaculum, Temo seu clauus nauis:
Homer. Od.ε, Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρα ἰθύνοι.
Et mox, Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς· Αὐτὰρ
ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως. Legitur & in prosa: & inter-
B dum pro eo vsurpatur οἴαξ. Hesiod. videtur accepisse
etiam pro temone aratri, seu stiua, quoniam ea aratrū
vt gubernaculo nauis regitur: in Erg. v.45, Αἶψά κε πη-
δάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ
ἡμιόνων ταλαεργῶν. Ita tamen vt nil vetet & hîc pro gu-
bernaculo nauis accipere: præsertim quum eiusdem o-
peris parte secunda, vers.147, itidem dicat, Πηδάλιον δ'
εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν
πλόον. Metaphor. & prouerbialiter dicitur, ἐρέτην χρὴ
πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Item, ὁ οἶνος οὐκ
C ἔχει πηδάλια. Inde COMPOS. Πηδαλιουχεῖν, Gu-
bernaculum tenere, Gubernacula nauis in manu ha-
bere. Sedere ad clauum nauis. hoc est, Gubernare: Sui-
dæ κυβερνᾶν. Apud Hesych. pass. πηδαλιουχούμενοι pro κυ-
βερνώμενοι. ET Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, Qui clauum tenet,
Gubernator, Deriuatum inde ET Πηδαλιώδης, εος,
ὁ καὶ ἡ, Gubernaculi speciem gerens, Gubernaculi effi-
giem imitans, Gubernaculo similis. ET Πηδαλιωτός,
οῦ, ὁ, quod ex Aristot. κατηγορίαις affertur pro Clauatus.
Apud Hesych. reperio, ETIAM Πῆδον expositum πη-
D δάλιον, Gubernaculum. Ex quo forsitan illud πηδάλιον
deriuatum est. Πῆδος autem aliter exponit, nimirum
τὸ πλατὺ τῆς κώπης, latiorem remi partem, palmulam re-
mi: quæ & πλάτη dicitur. Sed addit, quosdam velle esse
ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν, lignum con-
ficiendis remis aptum. eósque in Homerico illo loco
Iliad.ε, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, pro φήγι-
νος scribere πήδινος. Quomodo Eustath. quoque ibi
annotat veteres pro φήγινος scribere πήδινος, dicentes
πῆδος esse speciem ligni: VNDE ET Πηδὸς dicatur
E ἡ πλάτη, vtpote ἐκ τοιούτου ξύλου σκευασθεῖσα. Ita vt πῆδος
idem sit quod φηγός, Fagus: vnde πήδινος, Faginus: &
πηδός, Palmula faginea, vel Remus è fago confectus.
quoniam id ligni genus appositissimum est ad confi-
ciendum istud nauis instrumentum. Legitur autē il-
lud oxytonon πηδὸς apud Hom. Odyss.η, sub finem.
Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν
ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ, Vi-
debis quàm præstantes sint in pulsando palmula ma-
ri. Vbi Eust. annotat, τὸ πηδὸν significare eo loco τὴν
F κώπην, Remum: vt Suid. etiam exponit: Hesychius au-
tem τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmu-
lā. His addit Eust. ex isto πηδὸν fieri τὸ πηδάλιον, pleo-
nasmo syllabæ ἀλ. Notandum verò eum illo loco
thema statuere τὸ πηδόν, & exponere κώπην: suprà autē,
ὁ πηδός, & reddere ἡ πλάτη: malim ego Hesychianum
πῆδον, præsertim quum id ab eo exponatur nec κώπη
nec πλάτη, sed πηδάλιον.
Πήδασος, t.3, c.275, g. — Πηδάω, t.3, c.273, c
Πήδημα, ib. g. — Πήδησις, ib.
G Πηδητικός, ibid. h
Πήδινος, Πῆδον, Πήδον, Πηδός, vide suprà in Πηδάλιον.
Πηδυλὶς πέτρα, t.3, c.276, a. — Πηδύω, ib.
Πήθω, inus. thema, à quo πάσχω fut.2 & aor.2 mutuatur, ni-
mirum παθῶ & ἔπαθον.
Πηκτή, ἡ, subst. t.3, c.262, f. & c.358, f. ob.
Πηκτικός, t.3, c.263, f. — Πηκτίς, ib. g
Πηκτόν, t.3, c.269, h
Πηκτὸν χάλκανθον, t.3, c.965, h. ob.
Πηκτός, t.3, c.262, c
H Πηλάγονες, οἱ, propr. t.3, c.278, d
Πῆλαι, Vibrare, Concutere: κραδαίνειν, σεῖσαι: à πάλλω.
Πηλακισμός, Suidæ ἐμπαιγμός, Illusio, Irrisio: Lexico meo
veteri ὕβρις, Iniuria, Contumelia, seu Petulans & con-
tumeliosa iniuria. Additúrque in isto meo lexico, nec-
non apud Etymologum, πεποιῆσθαι hanc λέξιν ἐκ τῆς τῶν

πηλήκων ὕβρεως, facta ὑπερθέσει ex πηληκισμός. Sed esse qui A dicant, veteres, quum volebant ἐμπῆξαι ἢ ὑβρίσαι τινά, πηλὸν χρίσαι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ: ita vt à πηλὸς fit primùm πήλαξ, inde verbum πηλακίζω, & hinc verbale πηλακισμός. Hæc illi. Posterius etymon videtur esse non absurdum. vt πήλαξ & πηλακίσαι & πηλακισμὸς dicantur propriè de luti illitione aspersionéve quæ fit petulanter & per contumeliam, generaliter verò de quauis iniuria insolente, contumelia, probro, illusione. quomodo & cõp. προπηλακίζειν est Iniuria & contumelia afficere, Probro afficere, Irridere lædereque petulanter. B Apud Suid. quoque πήλαξ legitur, sed expositũ ῥάγας: quo vocabulo nescio quid sibi velit. sunt qui & ipsum significare velint Cõtumelia, Probrum. Apud Hesych. verò Πήλυξ, ῥαγάς.

Πηλαμὶς,t.3,c.279,d. Πηλαμὺς,ib.f

Πηλείδης, Πήλειος, Πηλείων, vide in Πηλεύς.

Πηλεύς, έως, ὁ, Peleus: ranæ nomen apud Hom. in Batrachomyom. παρὰ τὸν πηλὸν, vt πηλούσιος & πηλοβάτης. Alioquin est nomẽ proprium viri, qui filius Æaci, frater Telamonis fuit, pater Achillis: qui Achilles ab eo patronymicῶς VOCATVR Πηλείδης, ET Πηλείων, C Pelides, Pelei filius. vt Iliad.ο, ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι. Iliad.υ, Πηλείωνι δαμείς. Iliad.ψ, ποδώκεα Πηλείωνα. Pro Πηλείδης dicitur etiam Πηλειάδης: ex quo Ionica dialysi poetæ FECERVNT Πηληϊάδης. vt Hom. initio Iliadis, μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic PRO Πηλεῖος DICVNT Πηλήϊος, ex quo Latinum Peleus. Legitur etiam in Epigr. Πηλεῖον δόρυ, Peleia hasta: quæ ET Πηλιὰς, siue Πηλιὰς μελίη dicitur, Pelias fraxinus. hoc est Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donauit Peleus, Peleo Chiron, cæsam in monte Pelio: ita vt denominata D dici queat tam à Pelio monte è quo petita fuit, quàm à Peleo qui eam gestauit & postea Achilli donauit. Testis Homerus Il.π, de Patroclo Achillis arma induente canens, Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Vbi etiam alludit ad verbum πῆλαι. Ab Ouidio quoq; Pelias hasta nominatur. Hesychius abusiuè de quauis hasta dici tradit πηλιὰς, propriè autem de Achillis. E

Πηληγόνες, οἱ, propr.t.3,c.278,e

Πηληϊάδης, in Πηλεύς.

Πηληκίσματα, Hesychio φενακίσματα. quæ & πηνικίσματα.

Πήληξ, ηκος, ἡ, Galea, Cassis. Hom. Odyss.α, Στήη ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idẽ dicit πήληκα φαεινὴν, Il.ν: & Ἱππόκομον πήληκα, Il.π. Apud Hes. per ι in posteriore syllaba scriptum πήλιξ, exponentem itidem περικεφαλαία, & deriuantem παρὰ τὸ πῆλαι, quod est κραδαίνειν, σεῖσαι. ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, F vt qui dicat Iliad.ο, ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος.

Πηληϊάδης, & Πηλιὰς, vide in Πηλεύς.

Πηλιδνὸς, Hesychio idem quod πελιδνὸς, Liuidus.

Πηλίκος,t.1,c.1449,h. Πηλικότης,ib.b

Πηλινολεκὶς,t.3,c.279,b. Πήλινος,ib.a

Πηλοβατίδες, αἱ,t.3,c.278,e

Πηλοβάτης, Qui per lutum graditur, Luti calcator, seu cœni. Apud Hom. in Batrachom. est nomen ranæ.

Πηλόγονος,t.3,c.278,c. Πηλοδομέω,ib.e G

Πηλόδομος,ib. Πηλοδόμος,ib.

Πηλοπατέω,ib. Πηλοπατίδες, αἱ,ib.

Πηλοπλάθος,ib.f. Πηλοποιέω,ib.

Πηλοποιητικὸς,ib. Πηλοποιὸς,ib.& 295,e

Πηλὸς,t.3,c.277,f. Πηλουργὸς,t.3,c.278,h

Πηλουσιακὸς, propr. t.3,c.279,d

Πηλούσιον, propr.ib. Πηλούσιος, propr.ib.

Πηλουσιώτης,ib.c. Πηλοφορέω,t.3,c.278,g

Πηλοφόρος,ib. Πηλόχυτος,ib.

Πηλόω,t.3,c.279,b. Πηλυθμὲς,t.1,c.828,a H

Πηλυγὶς, Etymologo & lexico meo veteri est ἡ ἐκ τοῦ κρύους πῆξις, in exemplum afferentibus, Πηλυγὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην: deriuantibusque ex πήσσω, ex quo primùm fit πηλὶς, inde πηλυγίς. Sed rectius pro eo scriptum habent Apollonii editiones πηγυλίς. ex eo enim locus is desumptus est. Significat Glaciale frigus.

Πήλυξ, Hesychio ῥαγὰς, Fissura. pro quo apud Suid. Πήλαξ, ῥάγας. Apud Poll. verò πῆλυξ non solùm ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος, Galeæ crista seu conus: verùm etiam ὄργανόν τι ψαλτήριον. pro quorum priore est apud Hom. πήληξ, vtrobique per η: & non pro cono galeæ sed pro ipsa galea, vt quam ponat περὶ κροτάφοισι, tribuens ei & ἱπποκόμου epitheton.

Πήλυσμα τῶν ἰχθύων ex Aristot. Histor. anim. lib.4, affertur B pro Lotura piscium. sed perperam. scribendum enim πλύσμα, à πλύνω.

Πηλώδης,t.3,c.279,a. Πήλωσις,ib.b

Πῆμα,ib.f. Πημαίνομαι,t.3,c.280,h

Πημαίνω,ib.f. Πημαντὸς,t.3,c.281,b

Πημονὴ,ib.c. Πημονὰ, τὸ,ib.d

Πῆμος, pro πηνίκα, Quando: Doricé.

Πηνὰ, Hesychio ἀπήνη, Rheda, Vehiculum mulare.

Πηνέιον, in Πῆνος. Πηνέλοψ,t.4,c.181,e

Πηνὴ, in Πῆνος. Πηνήκη,t.4,c.78,h

Πηνίζω, in Πῆνος.

Πηνίκα, Quando. πότε. Aristoph. Auibus, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; quandónam periit? Vbi etiam nota voculam ἄττα appositã esse παρελκόντως. Idem comicus dicit etiam πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; pro Quodnam diei tempus est, seu quænã hora? Sic apud Suidã, πηνίκα ἐξώρμησε τῆς νυκτός. C

Πηνίκη,t.4,c.78,h. Πηνικίζω,ib.

Πηνίκισμα,t.4,c.79,a

Πηνίον, & Πηνίσμα, in sequ. Πῆνος.

Πῆνος, Hesychio ὕφασμα, Textum seu Tela. Existimatur dictum παρὰ τὸν πᾶνα. vtpote qui perhibeatur inuentor D fuisse τῆς ὑφαντικῆς, artis textricis. aliis tamen deducentibus à verbo πένω, quod est ἐνεργῶ. Affertur ET Πήνη pro Textum, Tela, Pannus: νῆμα: sed sine exemplo. videtur potius pro fusorum quodam genere accipi in Epigr. lib.6, pag.474, vbi Telesilla τῇ εἰροκόμων δεσπότιδι dedicat κερκίδα, Τόν τε χαριβαρέοντα πολύρροιζόν τινα ἄτρακτον, Κλωστῆρα στρεπτῆς εὔδρομον ἠλακάτης· Καὶ πήνας καὶ τὸν φιληλάκατον καλαθίσκον, Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα. Sanè nomen hinc DERIV. Πηνίον, ου, τὸ, à Suida esse dicitur ἄτρακτος ἐν ᾧ (Hesych. dicit εἰς ὃν) εἱλεῖται ἡ κρόκη, fusus super quo voluitur trama: innuens de textorio fuso dici, & diuersum esse à τῷ δακτυλοπείπτῳ seu E σφονδυλοδινήτῳ ἀτράκτῳ, quo stamen è colo deducitur. circumagi verò solere τὸ πηνίον, patet ex epitheto τροχαῖον, quod ei tribuunt παρὰ τὸ τρέχειν. affert enim idem ex Epigr. καὶ τὰ τροχαῖα Πηνία. In eodem Epigramm. volumine, libro 6, pag.422, Nicarete ἡ πρὶν Ἀθηναίης ἀπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστὸν Νήματα πολλὰ μιτωσαμένη, Κυπρίδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς Ἄρμενα ἀνατίθησι. Apud Homerum exponitur εἴλημα κρόκης, Iliad.ψ, vbi F dicit, κανὼν γυναικὸς ἐΰζώνοιο μάλα χειρὶ τανύσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Eust. ibi annotat τὸν μίτον eo loco vel eundem esse cum τῷ πηνίῳ, διὰ σαφηνικὸν ὄντα τοῦ πηνίου, vel αὐτὸ διαιρεῖσθαι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. Vetus cod. manuscr. habet παρὲκ μίτου, non παρὲκ μίτον. quam scripturam sequendo, satis liquet poni pro stamine seu filo quod è colu deducitur deuoluitúrque fuso. vt Eustath. quoque dicit τὸ ἐξελκόμενον ἀπὸ τοῦ κανόνος πηνίον, κανόνα accipiens pro instrumento ἠλακατώδει. Poll. quoque πηνίον ponit inter τὰ καθ' ἱσουργίαν ὀνόματα, vnà cum ἀγαθὶς, ἄτρακτος, σφόνδυλος, κλωστήρ. atque sunt qui eum synonymως posuisse existimẽt πηνίον & ἀγαθὶς, interpretantes Glomus. Quinetiam quædam quæ ἐνετίθετο τοῖς πλακοῦσι, nominabantur πηνία, ex eo quòd τοῖς πηνίοις essent assimilia, colore alba, vt Poll. tradit, & Hesychius: apud quem Hes. legitur ET Πήνειον cum diphthõgo, itémque in Lex. meo vetere, expositũ itidem Fusus. G

Πηνίον est etiam insectum quoddam nascẽs ex eo τῶν καμπῶν (erucarum) genere quæ κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ, καὶ προσβᾶσαι τῷ ἑτέρῳ κάμψασαι ἐπιβαίνουσι, vt tradit Aristoteles Histor. animal. libro 5, cap.19. Aristoph. scholiast. & Suid. esse dicunt animal ex genere τῶν κωνώπων: seu simile κώνωπι, scribente & Speusippo τῶν ὁμοιοτήτων libro 12, πηνίον, ἐμπὶς, κώνωψ. Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. Vespis, dicens, Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινου- H

μῶ. A πῆνος seu πήνη deriu.& VERB. Πηνίζω, significans Stamina è colu deduco & deuoluo fusi circumactu. vnde πηνίσασθαι, quod Poll.lib.7 affert ex Philyllo. Est inde & VERBALE Πήνισμα,ατος,τό, Stamen seu filum è colu deductum deuolutúmque fuso, Filum, Licium. Aristoph.Ran. αἱ δ' ὑπωρόφιοι εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα, καὶ κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας: appellans ἱστότονα πηνίσματα, Fila è colu deducta seu deuoluta fuso, Stamina, Licia, quæ super malo textorio extenta sunt: metaphoricè aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpr. ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila seu Stamina ponitur, libro 6, pag.422, Μίσθια νῶ ταλασίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.

Πῆξις,t.3,c.262,b

Πηός,t.3,c.113,a. INDE Πηοσύνη,ης,ἡ, Affinitas: συγγαμβρεία. ex Apollon.

Πήρα,ας,& Ionicè Πήρη,ης,ἡ, Pera, Saccus: κώρυκος, θύλαξ. & plerunque qualem mendici gestant, vt Minerua apud Hom.Odyss.ρ, Vlyssi mendico ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. Et aliquanto pòst eidem πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic apud Plut.in Græcanic.quæst. καταλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. Apud Athen.lib.10, Crates cynicus Demetrium Phalereum ἐπερράπισε σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων. Ibidem discrimen fit inter πήραν & προυνείδα. nam ἐν πήρᾳ, inquit Diphilus, φέροις ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν. —Ἐς προυνείδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Prouerbialiter etiā dicitur πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, Mendici pera nō expletur: eo quòd mendici sint inexplebiles, & quanto plura acceperint, tanto plura flagitent. Inde DIMIN. Πηρίδιον,ου,τό, Perula. θυλάκιον, κωρύκιον. Aristoph. Nub. ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδελετείους.
Et COMP. Πηρόδετος ἱμὰς in Epigr. Lorum quo pera ligata est, seu Lorum peræ quo stringitur aut alligatur. qualis est apud Hom. στρόφος ἀορτήρ.

Πήρη & Πηρίδιον, vide in præced. Πήρα.

Πηρίθοις, Doricè pro Πειρίθοος dicitur: hoc autem παρὰ τὸ περιθέειν, Ionica epenthesi τοῦ ι. Etymol.

Πηρίν, dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus: quasi σπειρίν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα. vt tradit Etymologus. A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Genit. facit πηρῖνος.

Πηρόδετος, in Πήρα.

Πηρομελής,t.2,c.872,g.& t.3,c.281,g

Πηρὸς,t.3,c.281,d. Πῆρος,ib.e

Πηροῦμαι,t.3,c.282,e. Πηρόω,ib.

Πήρωμα,t.3,c.283,a. Πήρωσις, ib.b

Πήσομαι, à πήθω, inusit. t.3,c.65,b

Πήσσω,t.3,c.260,c. Πήττω,ib.

Πητύα,t.3,c.270,c. Πηχίσκος,t.3,c.286,f

Πηχυαῖος,t.2,c.285,g. Πηχυαλδὸς,t.3,c.286,a

Πήχυιος,t.3,c.285,h. Πηχυόω,ib.f

Πῆχυς, Cubitus, &c. t.3, c.283,d. Πῆχυς, Norma architect.c.284,d

¶ Πιάζω,t.3,c.289,a. Πιάω,ib.b

Πιαίνω, Πιαλέος, Πίαλος, Πίαρ, vide in Πίων.

Πιανεῖ συγγνῶ, Hes. θρηνητικῷ ὕμνῳ: acsi esset παιᾶνι.

Πίγγαλος, eidem est σαῦρος ille qui χαλκὶς dicitur.

Πιγγανεόσσιον, idem H. ex Ameria pro γλαυκὸν, Glaucum.

Πιδακόεις,t.3,c.276,f. Πιδακώδης,ib.

Πίδαξ,ib.d. Πιδήεις,ib.c

Πιδύεις,ib.b. Πιδύεσσα,ib.

Πιδύομαι,ib.a. Πίδυς,ib.b

Πιδύτης, propr.ib. Πιδύω,ib.a

Πιέειν,t.3,c.301,d. Πιεζέω,t.3,c.287,c

Πιέζω,t.3,c.286,g.& t.4,c.231,c.ob.

Πίειρα, Pinguis: vide infrà in Πίων.

Πιερία,ας,ἡ, Pieria: mōs Bœotiæ & Macedoniæ, sacer Musis. vnde ET Πιερίδες, Pierides, nominantur à poetis, vtpote Pieriā incolentes. Eásq; Hesiodus initio suorū ἔργων DEVOCAT Πιερίηθεν, Ex Pieria. Ab eodem monte apud Herodot. est Πιερικὴ πίσσα, Pierica pix: hoc est quam fundunt Pericæ arbores. Ex Epigr. verò affertur & Πιερικὴ σάλπιγξ.

Πίεσαι, Bibe: Lucæ cap.17. vt φάγεσαι, Ede, Comede. à πίομαι & φάγομαι contra regulam. Sed id πίομαι habet futuri etiam signif. Vnde πίεσθε, Bibetis.

A Πίεσις,t.3,c.287,g. Πίεσμα,ib.f

Πιεστὴρ,ib.h. Πιεστήριον,ib.

Πιεστὸς,ib.g. Πίεστρον,t.3,c.288,a

Πίηρ, in Πίων infrà. Πιῆλαι,ib.

Πίησθαι,t.3,c.301,d. Πιθαγία,t.3,c.290,e

Πιθάκνη,ib.h. Πιθάκνιον,t.3,c.291,d

Πιθανολογέω,t.3,c.135,e. Πιθανολογία,ib.

Πιθανὸς,ib.b. Πιθανότης,ib.g

Πιθανουργικὸς,ib.e. Πιθανῶς,ib.g

Πιθάριον,t.3,c.290,h

B Πιθαρχεῖν, affertur pro Parere imperio: quod potius πειθαρχεῖν.

Πιθαύλης,t.3,c.290,b.& 606,g

Πιθαυλικὸς,t.3,c.290,c. Πίθειος,ib.a

Πιθεὺς,ib. Πιθέω,t.3,c.130,d

Πιθηγία,t.3,c.290,e

Πιθηκαλώπηξ, q.d. Simivulpa: animal apud Ælian. Vide t.1,c.309,g.

Πιθήκειος, Πιθηκίζω, Πιθηκισμὸς, Πιθηκοειδὴς, Πίθηκος, Πιθηκοφαγέω, vide in sequ. Πίθηξ.

C Πίθηξ, ET Πίθηκος, Suidæ ἡ μιμώ, Imitatrix hominis simia: dicta, vt quidem ipse vult, παρὰ τὸ πείθειν ἡμᾶς: malim ego παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' ἡμῶν. nam, Plutarcho etiā teste, ὁ πίθηκος μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος. Prouerbia γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται, nisi μετὰ χρόνου, & πίθηκος ἐν πορφύρᾳ, vide apud Suid. INDE Πιθηκοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Simiæ similis, Simiæ speciem gerens. Vel Qui de simiarum genere est, pro πιθηκώδης. vt apud Aristot. περὶ τῶν πιθηκοειδῶν, de simiarum genere, Gaza interpr. ET Πιθηκοφαγέω, ῶ, Simias comedo, Simiis vescor. Deriuatū inde ET Πιθήκειος,ου,ὁ, q.d. Simiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν, Simiaceum tueri, Simiæ vultum exhibere spectantibus: εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰτιῷτό τις ὅτι μὴ πιθήκειον βλέπει. NECNON Πιθηκίζειν & Ὑποπιθηκίζειν, Simiam imitari, Simiā agere: hoc est Adulari. seu Dolosis adulationibus vti. Aristoph. Vesp. Ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα, Aliquantum simiam egi, & dolosè adulari cœpi. VNDE Πιθηκισμὸς,οῦ,ὁ, Imitatio simiæ. seu Imitatio adulatoria, Adulatio dolosa: qua nimirum simiæ modo imitando adulamur & capimus aliquem. vnde exponitur & μίμημα, & θώπευμα & ἀπάτη. Aristoph. Equit. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. Dicitur ETIAM Πίθων pro πίθηξ siue πίθηκος. Pind. καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, Apud pueros simia semper pulchra. ‖ Πίθηξ, teste Suida, παρά ποσιν est non solùm ἡ μιμώ, sed etiam ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος, Paruulus (seu breuis staturæ) homuncio, Pumilio.

Πιθήσας,t.3,c.130,c. Πίθι,t.3,c.301,d

Πιθῖαι,t.3,c.290,f. Πιθίται κομῆται,t.3,c.289,h

Πιθίτης,t.3,c.290,f. Πιθίτις,ib.g

Πιθοίγια,τά,ib.d. Πιθοιγία,ἡ,ib.

Πιθοινία,ib.e. Πιθοκοίτη,ib.b

Πιθοκοίτης,ib.a

Πίθος,t.2,c.XII,b.ob. & t.3,c.289,c

Πιθοῦ, Pare: Πιθοῦμαι, Parebo: aor.2 & fut.2 med. à πείθομαι.

Πιθώδης,t.3,c.290,f. Πίθων, in Πίθηξ.

Πιθὼν, Qui persuasit: πείσας: à them. πείθω. Aristoph.

Πικέριον, Hippocr. vocat τὸ βούτυρον, Butyrum, teste Galen in Lex. Hippocr. Vtitur autem eo vocabulo cùm alibi tum Γυναικ. lib.1, πικέριον ἢ χλώειον ἄλειφα.

Πικὸς, dialecto quadam pro πικρὸς dicitur, teste Hesych.

Πικραίνομαι,t.3,c.293,f. Πικραίνω,ib.

Πικρία,t.3,c.292,e. Πικρίδια σῦκα,t.3,c.293,d

Πικρίζω,ib.e. Πικρὶς,ib.b

Πικρόγαμος,t.1,c.815,b

Πικρὸς,t.3,c.291,d.& c.117,d.ob.

Πικρότης,t.3,c.292,d. Πικρόχολος,t.4,c.555,b

Πικροῦμαι,t.3,c.293,e. Πικρόω,ib.

Πικρῶς,t.3,c.292,c

H Πίκω, pro πείκω dicitur. vnde apud Hes. Πίκειν, ξαίνειν. & Πίκεται, κτενίζεται. Sic ἴλη pro εἴλη, & similia.

Πιλάδιον,t.3,c.296,a. Πιλάμνη,ib.

Πιλέω,t.3,c.295,a.& 296,f. Πίλημα,t.3,c.295,b.& 296,g

Πίλησις,t.3,c.297,c. Πιλητὰ κτήματα,t.3,c.295,b

Πιλητὴς,t.3,c.297,f. Πιλητικὸς,ib.

Πιλητὸς,ib.c.
Πιλίδιον,t.3,c.295,g
Πίλινος,t.3,c.295,d.
Πιλίον,t.3,c.295,f
Πιλίσκος,t.3,c.296,b.
Πιλῖται,t.3,c.298,b

Πιλνάω,ῶ, idem quod πλάω, vnde & factum est, testibus grammaticis. hoc est, Appropinquare facio, Propè accedere cogo, Admoueo. Terræ aliquis aliquid πιλνᾷ quum facit vt in eam se inclinet seu cadat, quũ id deiicit & prosternit. velut apud Hesiod. Erg.2, de Borea, Πολλὰς δ' δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Ἐμπίπτων. Dicitur etiam πίλνημι: vnde pass. πίλναμαι, significans πλάζομαι. Hesiod. Theog. γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο, Appropinquabat, Se admouebat, & veluti concurrebat. Hom. Il. τ, de noxa, seu ate, τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Non descendit in terram, Non tangit terram pedibus: sed super hominum capitibus graditur.

Πιλοποιέω,t.3,c.295,a.
Πιλοποιητικὸς,ib.
Πιλοποιΐα,ib.e.
Πιλοποιϊκή,s.τέχνη,ib.
Πιλοποιϊκὸς,ib.a.
Πιλοποιός,t.3,c.294,h
Πίλος,ib.a.& 295,a.& g.& 296,b
Πιλὸς,t.3,c.294,h.
Πιλοῦ,t.3,c.295,b
Πιλοφορικὸς,ib.e.
Πιλοφόρος,ib.
Πιλόω,t.3,c.295,c.
Πίλωσις,ib.
Πιλωτάριος,ib.f.
Πιλωτὸς,ib.d

Πιμελὴ,ῆς,ἡ, idem quod στέαρ seu λίπος, Pinguedo seu Pingue. Differunt inter se πιμελὴ & στέαρ. nam, autore Aristot. Hist. anim. lib.3, cap.17, τὸ στέαρ, est θραυστὸν πάντη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον: ἡ πιμελὴ autem, χυτὸν καὶ ἄπηκτον. similitérque οἱ ζωμοὶ οἱ τῶν πιόνων οὐ πήγνυνται, veluti suis: at οἱ τῶν στέαρ ἐχόντων πήγνυνται, vt ouis & capræ. Præterea ἡ πιμελὴ γίνεται μεταξὺ δέρματος καὶ σαρκός, τὸ στέαρ verò non nisi ἐπὶ πέλει τῶν σαρκῶν. Plin. hoc adipem, illud pingue vocat, istum Aristotelis locum sic interpretans Histor. natur. lib.11, cap.37, Concretus adeps, & quum refrixit, fragilis, sempérque in fine carnis: contrà pingue inter carnem cutémque, succo liquidum. Idem tamen & πιμελὴν pro adipe accipit, στέαρ autem pro seuo seu sebo. Nam quod Aristot. ibidem dicit, τὰ ἀμφόδοντα habere πιμελὴν, at τὰ μὴ ἀμφόδοντα, στέαρ: idem eodem & ipse loco sic reddit, Cornigera vna parte dentata, seuo pinguescunt: cætera, adipe. INDE Πιμελὴς, ET Πιμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Pinguis, Adiposus, Obesus. hoc est Plenus pingui seu adipe. Prius, apud Hesych. legitur, exponentem λιπαρὸς, εὐτραφής: (quomodo & apud Luc. ὄρνις πιμελὴς) posterius apud Aristot. loco paulò antè citato. Ibi enim dicit τῶν σπλάγχνων τὸ ἧπαρ in quibusdam animantibus fieri πιμελῶδες, Pingue & adiposum fieri, Pinguescere. Ibidem οἱ ἐγκέφαλοι τῶν πιμελωδῶν ζώων sunt λιπαροὶ, veluti suis & piscis. Ibidem τὸ ἐπίπλοον τοῖς μὲν πιμελώδεσι, πιμελῶδες· τοῖς δὲ στεατώδεσι, στεατῶδες. Ibidem rursum ἀγονώτερά ἐστι τὰ πιμελώδη, καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα: vt apud Plin. loco citato, Steriliora cuncta pinguia, & in maribus & in fœminis. Item πιμελῶδες dicitur Quod speciem gerit τῆς πιμελῆς, Simile pinguedini, Ad pingue proximè accedens. Aristot. ibidem, τὸ τῶν ἰχθύων στέαρ πιμελῶδες, καὶ οὐ πήγνυται. quamobrem & oleum ex eo fit liquefacto.

Πιμελὴς,& Πιμελώδης, vide in præced. Πιμελή.

Πίμπλαμαι,t.3,c.381,c.
Πιμπλάνω,ib.
Πιμπλάω,ib.
Πίμπλη, pro Πίμπλαθι,ib.b
Πίμπλημι,ib.a.
Πίμπραμαι,t.3,c.548,h
Πιμπράω,t.3,c.549,b.
Πίμπρημι,t.3,c.548,g

Πῖν, in Epigr. interrupto verbo τοῦ πίνειν vsurpari dicitur ab iis qui genio indulgēt. Autor quidam incertus lib.2, in grammaticos, Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πῖν φίλον, Quibus non gratum est nec dicteria iacere nec bibere.

Πίνα,t.3,c.300,c.
Πινάδης,ib.g
Πινακηδὸν,t.3,c.299,f.
Πινακίδιον,ib.d
Πινακιδὸν,ib.g.
Πινάκιον,t.3,c.298,g
Πινακὶς,t.3,c.299,c.
Πινακίσκιον,ib.f
Πινακίσκος,ib.
Πινακοθήκη,t.3,c.298,e
Πινακοπώλης,ib.g.
Πινάκωσις,t.3,c.299,g
Πίναξ,t.3,c.298,b.& c.346,b.ob.
Πινάριοι, οἱ, propr. t.3, c.301,a
Πινάριον,t.3,c.300,h.
Πιναρὸς,ib.

A Πινάω,t.3,c.301,b.
Πινηρὸς,t.3,c.300,h

Πίννα, siue Πίννη,ης,ἡ, Pinna: genus conchæ seu ostrei semper comitem sociúmque in comparando cibo habens cancellum vel squillam, qui VOCATVR Πιννοτήρης ET Πιννοφύλαξ, Obseruator & custos pinnæ: quoniam semper eam affectans, hiantémque obseruans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, leui morsu docet comprimendam esse concham, capiendámque prædam in retia iam illapsam. Testes autores Historiæ animaliũ. Athen. lib.3, ἡ μὲν οὖν πίννη ὀστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πιννοτήρης, καρκίνος μικρός. καὶ ἡ πίννα διαστήσασα τὸ ὄστρακον, ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννοτήρης, παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ, δηχθεῖσα, συμμύει· καὶ οὕτως τὸ ἀποληφθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ. Meminit & Aristot. Hist. anim. lib.5, cap.15. Ibi enim scribit τὰς πίννας ὀρθὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, τὰς μὲν, καρίδιον, τὰς δὲ, καρκίνιον· οὗ στερισκομένας διαφθείρεσθαι θᾶττον. non mutare verò locum, sed ἐῤῥιζῶσθαι. τὸ καρκίνιον autem, primùm εἰς τὰ κενὰ τῶν ὀστράκων εἰσδύεσθαι, αὐξανόμενον δὲ μετεισδύνειν πάλιν εἰς ἄλλο μεῖζον ὄστρακον. Sic Plin. lib.9, cap.42, Concharum generis & pinna est. nascitur in limosis, subrecta semper, nec vnquã sine comite, quem pinnoteren vocant, alii pinnophylacem. Is est squilla parua, alibi cancer, dapis affectator. Pandit se pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, & vbi licentia audacia creuit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu leui significat. Illa, ore compresso, quidquid inclusit, exanimat, partémque socio tribuit. Et Cic. De nat. deor. lib.2, Pinna verò, (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cũ parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Rursum Plin. lib.9, c.31, de cancris, Pinnoteres autem vocatur minimus ex omni genere. Huic solertia est inanium ostrearum testis se condere, &, quum accreuerit, migrare in capaciores. Notandum porrò, apud Aristot. & Ælian. scribi etiam πιννοθήρης, per θ, sed perperã. nam & Suid. dicit πιννοτήρην vocari τὸν τῆς πίννης φύλακα: & Cic. De fin. lib.3, eum qui enat è patula pinnæ concha, πιννοτήρην nominari quòd eam custodiat. Πιννοφύλαξ nominatur etiam animalculũ quoddam in spongiarum cubilibus araneo simile. quòd superiorem pinnoteren imitetur. Aristot. Histor. anim. lib.5, cap.16. Metaphor. Soph. Amphiar. Ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ. Sic Aristoph. Vespis, Ὁ πιννοτήρης οὗτος ἐστι τοῖς γλοιοῖς Ὁ σμικρότατος. Hesych. πίνα etiam scribit, vnico ν: schol. verò Soph. inter hæc discrimen facit, vt docui t.3, c.300, c

Πιννοθήρης, Πιννοτήρης, Πιννοφύλαξ, in præced. Πίννα.

Πινόεις,t.3,c.300,f.
Πῖνον,ib.c
Πίνος,t.3,c.299,g.
Πινόω,t.3,c.301,a
Πινύεις,t.3,c.300,f.
Πινύεσσα,ib.
Πινὺς,t.3,c.418,g.
Πίνυσις,ib.
Πινύσκω,ib.e.
Πινύσσω,ib.
Πινυτὴ, subst. t.3,c.419,a.
Πινυτὴς,ib.
Πινυτὸς,t.3,c.418,g.
Πινυτότης,t.3,c.419,a
Πινυτόφρων,t.4,c.201,f.
Πινυτῶς,t.3,c.419,a
Πινύω,t.3,c.418,e.
Πίνω,t.3,c.301,b
Πινώδης,t.3,c.300,g.
Πινωδία,ib.
Πίομαι,t.3,c.301,d
Πίον, Πῖος, Πιότατος, Πιότης, vide in Πίων infrá.
G Πιοῦμαι,t.3,c.301,d
Πιπαλὶς, nonnullis est ἡ χαλκὶς σαῦρα, teste Hes. quæ supra πίγγαλος.
Πιπάλλων, eodem teste pro πάλλων dicitur, id est κραδαίνων.
Πίπαν, idem τὸν ἀκριβῆ τοξότην.
Πιπίζω, in Πίππος.
Πίπλη, pro Πίμπλαθι,t.3,c.381,b
Πιπίσκω, idem quod ποτίζω, Potum præbeo. Item Propino, hoc est Potandum præbeo, seu Potui do. vt Celsus dicit, Medicamentum quod potui datur. Hippocr. φάρμακα ἐλατήρια διδόναι, καὶ ὀῤῥὸν καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην πιπίσκειν. Idem De loc. in hom. θερμαντήρια φάρμακα πιπίσκοντα διαθερμαίνειν. Ex eodem in κρίμνον habes duos locos, in quorum altero dicit πιπίσκειν, in altero διδόναι πίνειν. At Luc. in Lexiph. πιπίσκοντές με ποτοῦ τοῦ φαρμάκου

μάκω, vt dicitur πίνειν οἶνον & φαγεῖν ἄρτον, Atticé. Futurū i mutuatur ab inuſ. them. πίω, vnde & ipſum deriuatū eſt. Pind. Iſthm 6, πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ. A

Πίπλημι, t.3, c.381, b

Πίπος, Pipus: auis. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib.9, cap.21, dicit τὸν κύανον (auis & hæc eſt) habere σκέλη βραχέα τῇ πιπῷ παρόμοια. Vbi Gaza, Crure breui ſimiliter vt pipo eſt: legens forſitan πιπῷ, à nomin. Πιπὼ, cuius Heſych. meminit, dicens eſſe ὄρνεον πολεμικὸν, ſecundum quoſdam ἐρωδιὸν, Ardeam.

Πίππι, Auium pulli, Pipiones. Athen. lib.9, καὶ νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς πίππους καλοῦσι. B INDE Πιππίζω, Auium pullos voce imitor, Pipio. Ariſtoph. ſcholiaſt. dicit hãc λέξιν πεποιῆσθαι κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων, vt Heſych. etiam κατὰ μίμησιν τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς: dicente Ariſtoph. in Auibus, Ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν κεχλήνων· Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. Sed notandum eſt, ſcholiaſt. Ariſtoph. & Suidam, necnō textum Ariſtophanis, ſcriptum habere πιππίζουσι gemino π, Heſychium verò vnico. quam ſcripturam eſſe meliorem, vel ex eo patet quòd ſubiungit, accipi id verbum & pro ποτίζειν. C in hac enim ſignific. vnico π ſcribendum eſt vt πιπίσκειν, vtpote à πίω deriuatum anadiploſi duarum literarum initialium. Atque ita malim & πίποι pro πίππι: præſertim quum apud Latinos quoque ſcribatur Pipiones & Pipire, vnico p. quæ à Græco originem traxiſſe, extra controuerſiam eſt.

Πίπρα, ας, ἡ, Pipra: auis inimica τῷ χλωρεῖ, vt eſt apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib.9, c.1. Gaza ibi habet Pipo, πιπώ. non malè forſan. nam ἡ πιπὼ ab Heſ. eſſe dicitur ὄρνεον πολεμικὸν, auis pugnax.

Πιπράσκω, t.3, c.240, b. Πιπράω, t.3, c.549, b D

Πίπρημι, t.3, c.548, g. Πιπρήσκω, t.3, c.240, b

Πίπτω, t.3, c.310, e. Πιπὼ, in Πίπος & Πίπρα.

Πιρρὸς, ex Dioſc. affertur pro Fuluus: qui rectius κιρρός.

Πίσα, t.3, c.30[illegible]. Πίσαι, in Πιπίσκω.

Πισάκνα, Heſychio πιθάκνη. At Πισάκιον, πισσόμιον.

Πίσεα, τὰ, t.3, c.301, f

Πισμὸς, Heſychio πιστὴρ, ποτίστρα, ληνός: à them. πίσαι.

Πίσον, ου, τὸ, Piſum: legumen quod & πίσος dicitur, forſitã à verbo πτίσσειν, à quo & πτισάνη ſiue πτισσάνη. Ita Euſt. Apud Galen. De alim. facult. lib.1, gemino σ & oxytonws πισσοὶ, itidem in cenſu τῶν ὀσπρίων, vna cū ſimilibus leguminibus, ἐρεβίνθοις, ὀρόβοις, ὤχροις, δράκοις. Ibidē de ciceribus, οὐ δὲ ἔχοντα τὴν αὐτὴν τοῖς κυάμοις τε καὶ πισσοῖς βραδυτῆτα. E INDE Πισινὸν ἔτνος, Pulmentū è piſis confectū. Antiphanes apud Athen. lib.9, ἕψουσιν ἔτνος αὐτοῖς πίσινον. Itidē ex Ariſtoph. & Epigr. ἔτνος πίσινον affertur, diciturque ſecunda in eo ſyllaba corripi: ſed perperam exponitur Faba piſina, à loco. At πίσος, vnde πίσεα, Locus humectus & riguus, Pratum: pro quo ſupra πεῖσος. à πίσαι, quod eſt ποτίσαι. apud Suid. καὶ ἀγλαὰ πίσεα γαίης Βόσκεο. F Sic apud Hom. πίσεα ποιήεντα.

Πισσοτρόφα, t.3, c.330, c. Πίσσα, t.3, c.329, c

Πισσαλιφὴς, t.1, c.220, b. & t.3, c.330, c

Πίσσανθος, t.3, c.330, c. Πισσάσφαλτος, ib. d

Πισσέλαιον, ib. f. Πισσήεις, t.3, c.331, b

Πισσηρὸς, ib. c. Πισσίζω, ib. e

Πισσίτης, ib. c. Πισσοειδὴς, t.3, c.329, h

Πισσοκαυτέω, ib. h. Πισσόκηρος, t.3, c.330, a

Πισσοκοπέω, ib. b. Πισσοκωνάω, ib.

Πισσοκώνητος, ib. Πισσοτρόφος, ib. c

Πισσόω, t.3, c.331, e. Πίσσυρες, t.3, c.1417, h

Πίσσω, Æolicè à πίπτω, vt ὄσσω ab ὄπτω, teſte Etymol.

Πισσώδης, t.3, c.331, a

Πιστάκια, Piſtacia: nuculæ ſunt ſtrobilis pineiſq; nucib. ſimiles, intus viridi nucleo. de quibus Dioſc. l.1, c.178, & Plin. lib.23, c.8, dicēs eoſdē vſus & effectus habere quos pinei nuclei. Idē l.13, c.5, In nucū genere piſtacia nota. Nicand. Ther. Πιστάκι᾽ ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται.

Πιστεύοντες, οἱ, t.3, c.145, a. Πιστευτικὸς, t.3, c.143, d

Πιστεύω, Fidem habeo, &c. t.3, c.141, f. Πιστεύομαι, ibid. h. H

Πιστεύω, Nitor, &c. c.142, e. Πιστεύω, Concredo, &c. ib. g

Πιστὴρ, in Πισμὸς, & Πίστρα. Heſychio eſt ληνὸς, afferenti & Πιστήριον pro ποτιστήριον.

Πιστικὸς, t.3, c.141, a. Πίστος, ib. c

Πίστις, Fides, &c. t.3, c.137, f. Πίστις, pro Argumento, &c. c.138, c. Πίστις, pro Iuramento, &c. ibid. f. Πίστις, pro Fiducia, &c. c.139, a

Πιστολογία, t.2, c.733, g. Πιστὸν, τὸ, ſubſt. t.3, c.144, d

Πιστὸς, Fide dignus, &c. t.3, c.144, a. Πιστὸς, Fretus, &c. ib. h.

Πιστὸς, Fidus, &c. c.145, a. Πιστὸς, Potabilis, &c. t.3, c.301, f

Πιστότης, t.3, c.145, g. Πιστόω, ib.

Πιστοῦμαι, ibid. h

Πίστρα, idem ac ποτίστρα, à πιπίσκω ſeu πίω quod eſt ποτίζω, teſte Etymol. & Suida. hoc eſt Canalis in quo adaquantur pecora: dictus πιστὴρ etiam & πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. Apud Euripid. in Cycl. interpr. Alueum.

Πίστρις, Piſtris: genus nauigii apud Polyb. Sic Liu. Piſtris terno remorum ordine agebatur. Et Virgil. Velocem Mneſteus agit acri remige piſtrin. Scribitur & πρίστις, inuerſis literis.

Πίστωμα, t.3, c.146, f. Πιστῶς, t.3, c.145, f

Πίστωσις, t.3, c.146, f. Πιστωτέος, ib.

Πίσυγγοι, à comicis quibuſdam dicuntur οἱ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντες, Calceamentorum ſutores, Cerdones: ET Πισύγγια, eorum τὰ ἐργαστήρια, officinæ. Poll. lib.7, cap.21, de σκυτοτόμοις. Meminit & Heſychius, πισύγγων afferēs pro σκυτέων: & πισύγγιον pro σκυτεῖον, Sutrina. Apud Hephæſt. πίσυγγοι ἐξεπόνησαν. Iidem ſutores dicuntur & πέσσυπλοι: & ſutrinæ eorum πέσυπλα: ſi non mentiuntur Heſych. cod. in quibus legitur Πέσυμπλον, σκυτεῖον: Πεσσύπλη, σκυτοδέψεια.

Πίσυνος, t.3, c.133, f. Πίσυρες, t.3, c.1417, g

Πίσω, à Πίνω, t.3, c.301, e. Πίσομαι, ib.

Πιτάνα, ex Epigrã. affertur pro Turma, Cohors. Apud Heſych. legitur Πιτανάτης στρατός. quo modo dici ſcribit τὸν τῶν Ἑλλήνων, Græcanicum exercitum: nimirum vel ἀπὸ μέρους, vel propter Menelaum Pitanatem, cuius gratia expeditio iſta ſuſcepta erat. Πιτάνην verò fuiſſe tribum quandam. Itidē exponēdum Πιτανάτης λόχος videtur: quem dicit αὐτοσχεδιάζεσθαι, οὐκ ὄντα ταῖς ἀληθείαις. At Πιτανάτῃ ἀγῶνι, exp. γυμνικῷ, ἐν Πιτάνῃ ἀγομένῳ. Stephano Πιτάνη eſt vrbs Æolidis: cuius ciuis Πιταναῖος: & regio Πιτανῖτις, vt Πιτανῖτις νύμφα.

Πίτημα, Heſych. dici ſcribit τὰς ἀξίας ἡμιωβελίας. apocope igitur erit, & πίτημα factum ex ἐπιτίμια.

Πιτήνη, t.3, c.334, h

Πιτίων, Pitio: ex Theophr. Hiſt. plant. lib.7, cap.13, affertur pro bulbi quodam genere. Vbi tamen & vulg. edit. & Gaza habent ὀπτίων. Apud Plin. verò, lib.19, ſub finem cap.5, Pythion pro hoc legitur.

Πιτνὰς, Πιτνέω, Πίτνω, t.3, c.323, g, e, f. Participium illud πιτνὰς eſt à them. πίτνημι, vt ἱστὰς ab ἵστημι. à quo πίτνημι deriuari poteſt & præt. imperf. πίτνα. vt poſitū ſit pro ἐπίτνη, ſicut ἔκτα pro ἔκτη, & ἔπτη pro ἐπτη, formatumque non ex verbo in μι, ſed ex ipſo eius themate, quod eſt πιτνάω. Significat porrò hoc πίτνημι ſiue πιτνάω, Extēdo, teſte Heſ. & Euſt. quorum ille πιτνὰς exp. ἐκπετάσας: hic verò, πίτνα interpr. κατεπετάννυε, Explicabat, Expandebat. ſicut in Epigr. etiã πίτνατε reperitur pro Expandite, Extendite. Verùm & πιτνεῖ Heſ. exp. non ſolùm πίπτει, ſed etiam ἐκτείνει, Extendit.

Πίττα, t.3, c.329, c

Πιττάκιον, t.3, c.332, g. & eiuſdem t. c.601, e. ob.

Πιττάσφαλτος, t.3, c.330, e G

Πιττόω, affertur pro Pico, Pice oblino: ſed ſine exemplo.

Πιττοειδὴς, t.3, c.329, h. Πιττοκαυτέω, ib.

Πιττοκοπέω, t.3, c.330, b. Πιττόω, t.3, c.331, e

Πιττώδης, ib. a. Πίττωσις, t.3, c.331, a

Πιττωτὴς, ib. c. Πιττωτὸς, ib. Πίτυα, t.3, c.270, f

Πιτυάνη, Suidæ ἀσκὸς μικρὸς, Vtriculus: pro quo apud Heſych. Πιτυδάνη ſcriptum eſt. At πιτυάνη εἰμὶ, idē Suid. dici ſcribit prouerbialiter de iis qui crebris & proſperitatibus vtuntur & infortuniis: à Pitana vrbe, quæ à Pelaſgis in ſeruitutem redacta, ab Eretrienſibus liberata fertur. Eraſm. habet Pitana ſum: cum vulg. tamen edit. conſentit etiam manuſcr. cod.

Πιτυάτης, propr. t.3, c.270, h. Πιτυδάνη, in Πιτυάνη.

Πιτύεια, t.3, c.270, g. Πιτυὰς, propr. ib. h

Πιτυίνη, t.3, c.334, h. Πιτύϊνος, ib. g

Πιτυὶς,t.3,c.335,a.	Πιτυκάμπτης,t.3,c.333,g

Πιτυλεύω,Πιτυλία,Πιτυλίζω,Πιτύλισμα,in sequ.Πίτυλος. A

Πίτυλος,ου,ὁ, dictum putatur quasi τυπίλος, à τύπτω, signi-
ficaréq; κτύπος. Propriè sanè esse dicitur Son⁹ seu stre
pitus aquæ remo percussæ. vt Hes.quoq; πιτύλοις exp.
ψόφοις ὑδάτων,paulo pòst πίτυλον à nauticis dici scribens
τὸ πρὸς κέλευσμα ἐλάσαι, quū sese inhortantes vno con-
sensu remos impellunt,eóque remorum impulsu soni-
tum in aqua ciēt. Ipsum etiam remigium πίτυλος no-
minatur,& ipsi remi:sicut Galen quoque in Lex. Hip-
pocr.scribit,Hippocr.πιτύλοις vsurpasse pro εἰρεσίαις vel B
κώπαις. Eurip. Troad νεὼς γε πίτυλος εὐήρης πάρα. Item,
Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον. Et Æschyl.in trag.quæ
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inscribitur,Ἐρέσσετ᾽ ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον
χεροῖν Πίτυλον:metaphoricè. vt enim remorum,ita etiā
χειρῶν πίτυλος dicitur,pro κρούσις seu κρότος. vt & Hes.πί-
τυλον dicit vocari συστροφὴν τῆς χειρὸς ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρη-
ται:& Pollux,τὴν συνεχῆ τῶν χειρῶν συναγωγὴν,πυκνῶς εἰς
πλῆθος ἐπιφερομένων. Rursum Hes.πιτύλοις ab aliptis no-
minari τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν: metaphora C
itidem à nautico remorum πιτύλῳ. Idem Hes. πιτύ-
λοις exponit etiam καταφοραῖς ὑδάτων: quomodo & δα-
κρύων πίτυλος à schol.Eurip. exponitur φορὰ & πλημμύ-
ρημα,in fine Hippolyti,vbi chorus dicit,κοινὸν τόδ᾽ ἄχος
πᾶσι πολίταις ἦλθεν ἀέλπτως,πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος. At
σκύφου πίτυλος, idem in Alcestide,Τοῦ γοῦ σκυθρωποῦ καὶ
ξυνεστῶτος φρενῶν Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου: itidē
pro καταφορά. vt sit Vinū largius ē scypho infusum o-
ri. Scholiastæ Aristoph.& Suidæ πίτυλος est nō solùm
ἡ καταβολὴ τῆς κώπης,sed etiam ὁ κτυπητὴς, ὁ φαντασιοσκό-
πος. INDE Πιτυλεύειν, ET Πιτυλίζειν dicitur Ciere D
πίτυλον. Quorum primum apud Aristoph. Vesp.πολλὰ
μὲν ἐν γῇ,πολλὰ δ᾽ ἐφ᾽ ὑγρᾶ πιτυλεύσας. Alterū,apud schol.
& apud Suid. οἷόν ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πι-
τυλίζουσαν. Dicitur πιτυλίζειν esse etiam Gesticulari
& crebro motu ciere manus. Galen. ὑγιεινῶν libro 2,τὸ
πιτυλίζειν numerat inter τὰ γυμνάσια,vt & τὸ ἐκπλεθρίζειν.
Dicit autem πιτυλίζειν esse ἐπειδὰν ἐπ᾽ ἄκρων τῶν ποδῶν
βεβηκὼς,ἀνατείνας τὼ χεῖρε, κινεῖ τάχιστα, τὴν μὲν, ὀπίσω φέ-
ρων,τὴν δὲ πρόσω, quum quis summis pedum digitis
insistens protendit manus, celeri motu vnam retro, E
alteram ante se agitans. VNDE Πιτύλισμα dici-
tur eiusmodi manuum φορά, apud Iuuenal.sat.11, Qui
Lacedæmonium pytilismate lubricat orbem. A-
pud Hesych. legitur ET Πιτυλίαις, ταῖς καταφοραῖς τῶν
πηχέων,vt & πιτύλοις mox expon. ταῖς καταφοραῖς τῶν πη-
χέων & τῶν ὑδάτων.

Πιτυών,t 3,c.334,g.	Πιτυόεις,ib.c
Πιτυόεσσα,ib.	Πιτυοκάμπτη,t.3,c.333,e
Πιτυοκάμπτης,ib.f.	Πιτυόνησος,propr.t 3,c.334,d F
Πιτυόστεπτος,t.3,c.333,g.	Πιτυοῦς,t.3,c.334,c
Πιτυοῦς,propr.ib.	Πιτυοῦσα,ib.
Πιτυοῦσα,propr.ib.	Πιτυούσσιος,propr.ib.d
Πιτυρίας ἄρτος,t.3,c.336,a.	Πιτυρίασις, ib.d
Πιτυρίδες ἐλαῖαι, ib.f.	Πίτυρεις,ib.g
Πιτυρίτης ἄρτος,ib.a.	Πιτυροειδὴς,t.3,c.335,f
Πίτυρον,ibid.d	

Πιτυροῦσθαι,Furfuribus seu porrigine infestari, quæ πιτυ-
ρίασις dicitur. Hippocr.Prorrhet.2,λεπτύνει δὲ καὶ πιτυ-
ρωθεῖσα ἡ κεφαλή. G

Πιτυρώδης,t 3,c.335,g.	Πίτυς,t.3,c.333,a
Πίτυς ἀγρία,t.3,c.258,g.ob.	Πιτύστεπτος,t.3,c.333,g
Πιτυώδης,t.3,c.334,e.	Πιφαλλὶς,Hesychio πίφιγξ.
Πιφάσκω,t.4,c.66,c.	Πιφαύσκομαι,ib.d
Πιφαύσκω,ibid.c	

Πίφιγξ,Hesychio κορυδαλὸς,Galerita, Alauda: quæ eidem
& πιφαλλὶς est. Apud Aristot.verò πίφηξ dicitur esse auis
aquatica,à Gaza itidem Piphex nominata.

Πιφραύσκων,t.4,c.66,g

Πίω,inus.thema est,à quo πίνω & πιπίσκω deriuata sunt &
tempora quædam sua mutuantur, hoc, fut.1 πίσω, & H
aor.1 ἔπισα:illud,fut.2 πιῶ,& aor.2 ἔπιον. Ab eodem sunt
etiam verbalia illa,πισμὸς,πιστὴρ,πιστήριον,πίστρα, & siqua
his sunt similia.

Πίων,ονος,ὁ,Pinguis, Obesus: idem quod πιμελὴς seu πι-

A μελώδης. Ac primùm de animante dicitur vt illa,quod
nimirum est εὐτραφὲς & bene habitum, seu σιτευτὸν, sa-
ginatum. Aristot.Histor.anim. libro 3,cap.17, πάντα τὰ
ζῶα τὰ μὲν κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα,τὰ δὲ ἀφωρισμένως. Ibidem
dicit τὰ πλεῖστα γίνεσθαι πίονα κατὰ τὴν γαστέρα καὶ περὶ τοὺς
νεφρούς: τῶν δὲ νεφρῶν τὸν δεξιὸν esse semper περιπιμελώτερον
κἂν σφόδρα πίονες ὦσι. Item de homine dicitur: vt a-
pud Aristophanem, πίονες καὶ παχύκνημοι. Necnon de
parte aliqua animantis. Aristot. enim dicit τοὺς νεφροὺς
τῶν ζώων esse πίονας. Itémque Hom. Πίονα μηρί᾽ ἔκηε βοὸς,
B Iliad.λ. Quin & δένδρα quædam πίονα dicū tur,vt quæ
πίσσαν ἀποδακρύουσι καὶ ῥητίνην. Plutarch.Symp.3.probl.
6. Transfertur verò & ad alia. Hom.enim in Odyss.
dicit πίονας ἀγροὺς,pro Vberes,Opimos:vt Latinis quo-
que pingue solum dicitur quod est εὔγεων & εὔκαρπον.
Et Iliad.β,ἐν πίονι νηῷ,pro Opimo,Opulento. " Com-
par.& superl.gradum irregulares habet.Nam DICI-
TVR Πιότερος ET Πιότατος,Pinguior, Pinguissimus.
Hesiod.Erg.Τῆμος πιόταταί τ᾽ αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος. Et A-
C ristot. in Problem. διὰ τί τὰ περὶ τὴν κοιλίαν πιότατα. Vti-
tur idem & cōpar.πιότερος non semel, teste Bud. In E-
pigramm.πιότατος ζέφυρος,pro Ex omnibus ventis ma-
ximè reddens πίονας. est enim leniter pluuius, tepidus,
ac terram aperit, afflatúque suo nutriciúm exercet,
eam ob rem dictus satorum pater. eo flare incipiente
primus fit conceptus, hoc maritantur virentia è ter-
ra, necnon equæ in Hispania. hic genitalis est spiri-
tus mundi,à fouendo dictus Fauonius,vt quidam exi-
stimauere. Neutro genere τὸ πῖον substantiuè dici-
D tur, sicut Pingue apud Latinos, pro Id quod pingue
est,Res pinguis. Diciturque τὸ πῖον & τὸ λιπαρὸν differ-
re alterum ab altero. nam πῖον vocari in quo est plus
στερεοῦ quàm ὑγροῦ,plus solidi quàm humidi. velut in a-
dipe animantium,suum, piscium & similium. λιπαρὸν
verò,in quo magis dominatur humidum, vt in oleis
& oleaceis.at τὸ στεατῶδες solidum pro[illegible]s est, & frigo-
re glaciatur, vt seuum seu sebum. Alioqui substanti-
ua SVNT Πῖος,εος,τὸ, ET Πιότης,ητος,ἡ,quibus respon
det Latinum Pinguedo seu Pinguitudo: synonymum
est πιμελή. Posteriore vsus est Aristot. Histor. anim.
E lib.3,cap 17, dicens, ὅσα δὲ μὴ ἔχει κεχωρισμένην πιότη-
τα, ἧττόν ἐστι πίονα κατὰ κοιλίαν καὶ ἐπίπλουν, οἷον ἔγχελυς.
Et Theophr. Histor.plant. libro 9, ἅπαντα δὲ ταῦτα εὔο-
σμα, καὶ σχεδὸν ἴσα πιότητά τινα ἔχει καὶ λίπος. Itidémque
in 6 De caus.pag.216,edit. Ald. Posterioris verò πῖος
non afferuntur quidem exempla, sed plurima repe-
riuntur deriuata. Inde enim SVNT Πιώδης, ET
Πιήεις, ET Πιαλέος, eandem cum πίων seu πιμελὴς &
πιμελώδης habentia significationem, quibus declara-
F tur Pinguis. Primi,hoc affertur exemplū, πιώδης γῆ,
Pinguis terra & vber. Secundi, hoc legitur in Epigr.
Ψαιστά τε πιήεντα καὶ ἀθησαυρον ἔλαιον,Pinguia. Tertii me-
minit Hesych.πιαλέον exponens λιπαρὸν, Pingue, Opi-
mum. Pro quo Πιαλέον reperitur ETIAM Πίαλον. vt
apud Hippocr. Γυναικ. lib.2, τῆς πιάλου δαιδὸς πιοτάτης,
ex pingui tæda quæ sit quàm pinguissima. Apud He-
sych.oxytonως Πιαλὸν, expositum ὑπόλευκον, Albi-
dum, Aliquātùm album:forsan quoniam omnes pro-
pemodum pinguedines & adipes albo sunt colore.
G Apud eundem lexicographum reperio ETIAM Πίει-
ρα ET Πιήρη,exposita itidem λιπαρά, εὐδαίμονα, πλού-
σια,Pinguia,Opima,Opulenta. SED ET Πίειρα
dicitur pro πιαλέα, πιμελὴς, πίων, fœminino genere.
Hippocr. περὶ φύσιος παιδίου, de arbore tenera, οὐ γάρ
ἐστιν αὐτῷ πίειρα δύναμις οὐδὲ παχεῖα ἥτις ἐς καρπὸν ξυμβά-
λεσθαι οἵη τε ἔῃ, vis pinguis & crassa quæ ipsi ad fru-
ctum conferre possit. Sic Theophr. πίειρα χώρα καὶ ἀ-
γαθὴ,Terra pinguis & bona, Histor.plant.lib.8, cap.6.
Et Homero Od.τ,Creta est γαῖα Καλὴ καὶ πίειρα: dicēti
H itidē πίειραν ἄρουραν Il.σ. Idē Il.τ dicit δαιτὶ ἀρέσσαι πιεί-
ρῃ,Opimo epulo. ITEM Πῖαρ dicitur pro πῖος seu πιό-
της,Pingue,Pinguedo.Hom.Il.λ, de canibus & rusticis
qui noctu leonē arcēt, Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέ-
σθαι,Boū pingue seu adipē.In Epigr.pro cremore lactis
poni dicitur.is.n. est pinguior lactis pars. Hoc ipsū

πῖαρ Homerus adiectiuè etiam vſurpauit pro πῖον ſeu λιπαρὸν, Pingue. Odyſſ. ι. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ Εἰς ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ᾽ οὖδας. pro πῖον καὶ εὔγειον, vt alibi dicit πιείρα ἄρουρα, & πιείρα γῆ, de ſolo læto ac vbere. Denique à ſubſt. πῖος eſt VERB. Πιαίνω, Pinguefacio, Pinguem & obeſum reddo. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 8, cap. 6. οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Ibidem ſaginanda προσλιμοκτονούμενα πιαίνεται, Pinguefiunt, Obeſantur. Ibidem ſus πιαίνεται κριθαῖς, κέγχροις, σύκοις, ἀκύλοις, ἀχράσι, pinguefit & ſaginatur. Ibidem neutraliter eadem ſus πιαίνεται ἐν ἑξήκοντα ἡμέραις, Pingueſcit, Pinguis & obeſa fit. nam τάχιστα ἐπιδιδόασιν εἰς παχύτητα. Et lib. 5, cap. 17, πιαίνεται πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα: vt contrà apud Plinium, Seneſcũt celerius præpinguia. Metaphor. Xenophanes Colophon. apud Athen. lib. 10, Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως, Pinguefaciunt, Opimant, Pingues & opimos reddunt: de pugilum & athletarũ genere, quod taxat veluti ἀχρεῖον καὶ ἀλιτηπλεές. Aor. 1 act. eſt πιᾶναι: cuius imper. πιανάτω apud Heſych. legitur, expoſ. λιπανάτω. Præt. perf. paſſ. πεπίασμαι, vnde particip. πεπιασμένος. Ab eodem eſt VERBALE Πιαντήριον, Pinguefactoriũ, Id quod pinguem reddit & obeſat. Hippocr. De loc. in hom. τρέφε καὶ λουτροῖσι καὶ πιαντηρίοις. Eſt & aliud VERBVM, Πιάλλω videlicet, idem quod πιαίνω ſignificans, nimirum Pinguefacio, Pinguem & obeſum reddo, Habitiorẽ reddo. Eius aor. 1 act. πιῆλαι Heſ. exp. αὐξῆσαι. ὠφελῆσαι. ‖ Ad πιαλέος verò vt redeam, Etymol. & Lex. meum vetus ab alia etiam origine ipſum deducunt, nimirum παρὰ τὸ πιεῖν, exponentes κάθυγρος, λιβάδας ἔχων, Vuidus, Latices habẽs. Suidas pro Siticuloſus accepiſſe exiſtimatur quum ſcribit, πιαλέοις ὄφεσιν, ὡς διψαλέοις. Ego verò iſta verba, ὡς διψαλέοις, minimè pro expoſitione habenda cenſeo, verum ita intelligenda, πιαλέος dici vt διψαλέος: ideóque πιαλέοις ὄφεσιν interpretor Pinguibus anguibus: ex quibus medicos vt plurimùm τὴν [illegible]ριακὴν conficere ait.

¶ Πλαγὰν, Dores τὴν πληγὴν, Plagam, Ictum. Heſ. Sic apud Suid. στέρνων πλαγὰς, planctus pectoris: de Electra quæ θρηνοῦσα τὸ στέρνον ἔτυπτε. quod & κοπετός: hoc, à κόπτω, illud, à πλήττω, verbis ſynonymis.

Πλαγκτὰς eadem H. dici ſcribit τὰς συμπληγάδας πέτρας, Symplegades: quæ & πλαγκταί. Vide t. 3, c. 337, f

Πλάγγος, apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, c. 32, aquilæ ſpecies eſt, ſecunda magnitudine & vi, quam dicit ἐπικαλεῖσθαι νηττοφόνον & μορφνόν. Pro eo Plin. habet Plãcus, πλάγκος: lib. 10, c. 3, Tertii generis morphnos, quam Homerus percnon vocat, aliqui & plancum & anatariam, ſecunda magnitudine & vi: huícque vita circa lacus.

Πλάγγος, t. 3, c. 337, c

Πλαγγὼν, Heſychio eſt κήρινόν τι κοροκόσμιον, Icũcula cerea, Puppa cerea: tracto nomine παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, vt in ſynonymo δάγυς ſiue δατὶς monui. Sed exponit etiam σφαῖρα, καλαθίσκ, & κεκρύφαλος. Apud Suid. τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τιτθαῖς συμμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν. AT Πλαγγόνιον, Heſych. fuiſſe dicit μύρον τι apud Athenienſes. cuius Poll. quoq; meminit, ſcribẽs denominatũ eſſe ἀπὸ τῆς Πλάγγονος: intelligens, vt opinor, Plãgonem meretricẽ Mileſiã, quam Athen. lib. 13, διαβόητον fuiſſe tradit.

Πλάγια, Πλαγιάζω, Πλαγιασμὸς, in Πλάγιος.

Πλαγιαυλίζω, t. 1, c. 621, e. Πλαγίαυλος, ib.

Πλαγιόκαρπος, t. 2, c. 79, e

Πλαγιόκαρπος, ex Theophr. affertur pro Obliquè fructũ ferens atque à lateribus.

Πλαγιόκαυλος, t. 2, c. 93, f

Πλάγιος, ου, ὁ vel ἡ, Obliquus, In latus verſus, Tranſuerſus: oppoſ. τῷ ὀρθὸς ſiue ὄρθιος. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 7, τάφρους ὀρύσσοντες τὰς μὲν πλαγίους, τὰς δ᾽ ὀρθίας. Plato, τῶν ἑταίρων ἑκατέρω καθημένων τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλομεν, obliquũ ſeu tranſuerſum deturbauimus. Vbi vt aliquis aliquem πλάγιον ἐκβάλλει, ſic etiam ἀγῇ. Plut. De virt. mor. ἀγῇ δὲ οὐκ ἀλύπως οὐδὲ πειθομένην, ἀλλὰ πλαγίαν καὶ ἀντιτείνουσαν, tranſuerſam & renitẽtem. vt & aliquanto pòſt dicit τὸν ἀκρατῆ eſſe πλάγιον, vtpotè ἐκφέρειν γλιχόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος. Aliquis etiã ſeipſum παραδίδωσι πλάγιον φέρεσθαι, dat ſeſe tranſuerſum rapiendum. vt apud eundem Plut. De aud. poem. μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν. Et Symp. 7, οὐδὲ πλαγίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου φέρεσθαι. Sicut verò dicitur πλάγιος τάφρος, ſeu πλαγία, ita etiam πλαγία φάλαγξ, Acies obliqua: oppoſita τῇ ὀρθίᾳ. de quibus in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς, pag. 79, a. At πλαγία θύρα, Daniel. 1, exponitur Poſticũ. Dicunt etiam ἐκ τοῦ πλαγίου, Ex obliquo, A latere. Et εἰς τὸ πλάγιον, ſiue εἰς τὰ πλάγια, In latus. Et κατὰ τὸ πλάγιον, ſiue κατὰ τὰ πλάγια, Ad latus. Inde ADVERB. Πλαγίως, Obliquè: Heſychio μὴ φανερῶς, αἰνιγματωδῶς, Nõ apertè, Obſcurè, Ænigmaticè: itẽ δολίως, Doloſè. vt & πλάγιοι eidem ſunt δόλιοι, Doloſi, Subdoli, Non aperti. Itẽ VERB. Πλαγιόω, ET Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquũ ſeu latus Flecto, In tranſuerſum flecto. Ambo leguntur apud Poll. lib. 1. Ibi enim ex Xen. tradit, equitẽ, ὅταν ὑπολαμβάνῃ τὸν ἵππον, debere ὡς ἥκιστα πλαγιοῦν τὸν ἵππον, ὡς ἥκιστα δ᾽ αὐτὸν πλαγιοῦσθαι. alioqui facilè euenturũ vt & ipſe & equus corruant. Et paulo antè, τὰς δὲ προσβάσεις καὶ τὰς ἐκεῖθεν καθόδους μὴ αὐτίκα ποιείσθω, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιασάτω. Idem ſub finem lib. 4, πλαγιάζειν dicit eſſe παλαίσματος ὄνομα, vt κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκωνίζειν, ἀναρρίπτειν, & ſimilia. Πλαγιάζειν affertur etiã pro Obliquè enunciare. Heſychio πλαγιάσαι eſt πλανῆσαι, παραλογίσασθαι, In errorem impellere, Decipere: forſitan obliquis vtendo verbis & loquendo πλαγίως. Inde eſt VERBALE Πλαγιασμὸς, Obliquatio, apud Hermog.

Πλαγιοσύντακτον, ου, τὸ, Cum obliquo conſtructum: vox eſt grammaticorum, apud quos itidem πλάγιαι πτώσεις.

Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua ſeu latera aciei cuſtodiunt. Ælian. in Tacticis, ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου γωνίας τοὺς καλουμένους πλαγιοφύλακας τάσσεσθαι.

Πλαγιόω, vide in Πλάγιος. Πλαγίως, ib.

Πλάγκος, in Πλάγγος. Πλαγκτὴρ, t. 3 c. 337, f.

Πλαγκτὸς, ibidem f. Πλαγκτοσύνη, t. 3, c. 338, b

Πλάγξω, à πλάζω, t. 3, c. 337, c. Πλάγχθη, & Πλαγχθεὶς, ib. d.

Πλάζομαι, ibid. c Πλάζω, t. 3, c. 336, h.

Πλαδδιεῖν, apud Suidam in manuſcr. cod. expoſitum παραφρονεῖν, πολεμεῖν: item πλάζειν.

Πλαδαρὸς, Πλαδάρωμα, Πλαδάω, Πλαδόεις, in ſequ. Πλάδον.

Πλάδον, ſiue Πλάδος, Humor ſuperfluus, Humiditas ſuperuacua. Galen. enim ſcribit Hippocratem πλάδον nominare ſolere τὰς περιττὰς ὑγρότητας, εἴτε λεπτῶν κατὰ τὴν σύστασιν ὑγρῶν, εἴτε καὶ παχυτέρων εἶεν, veluti puris, τοῦ πύου. Vtitur verò hoc vocabulo Hippocr. cùm alibi tum Epidem. 1, ἱδρῶτες πᾶσι πάντοθεν, πουλὺς ὁ πλάδος. Et in lib. De gland. οὕτω πλάδον οὐκ ἔνι ἐν τῷ σώματι. Et rurſum De victu in morb. acut. πλάδον ἐν τῇ ἄνω κοιλίῃ ἐμποιήσει. Vtitur & Dioſcor. libro 1, cap. 21, de agallocho, στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν παρηγορεῖ, itidem pro Humiditatem quæ naturæ modum excedit. ſeu Humida ſtomachi vitia, vt Ruell. interpr. INDE Πλαδώδης, ET Πλαδόεις, In quo multus ineſt πλάδος, Humiditate nimia abundãs, & quæ naturæ modum excedat: aliis Vliginoſus, Vdus. Hippocr. Γυναικ. l. 1, ἣν ὀξέος σβύνηται ἢ δριμέος, τὸ πτύελον ἐν τῷ σώματι πλαδωδέστερόν τε ἔσται καὶ ἄναλτον. præhumidum. vt & πλαδόειν ſignificat τὸ περισσῶς ὑγρὸν apud ſchol. Nicandri. ITEM Πλαδαρὸς, οῦ, ὁ, ſignificãs & ipſum Præhumidus, Vuidus ſeu Vdus, Nimio humore abundãs. vt πλαδαρὸς στόμαχος apud medicos, & πλαδαρὰ οὖλα. Hîc enim τῷ πλαδαρῷ ſignificatur Superfluo humore madẽs, vel Nimio humore flacceſcẽs aut diffluens. vt πλαδαρὰ etiam σὰρξ dicitur quæ nimio humore vitiata eſt & veluti fluida, apud Dioſc. lib. 2, c. 137. apud quem πλαδαρὰ οὖλα, lib. 5, c. 7, redditur nõ ſolùm Diffluentes humore gingiuæ, ſed etiã Humida gingiuarum vitia. Et σῶμα πλαδόεν ſiue πλαδαρὸν dici ſcribit ſcholiaſt. Nicandri τὸ ὑγρὸν καὶ μὴ ἀντίτυπον, quòd nimirum πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσί τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ αὖθις ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα. veluti quum cutis aqua aut pure diſtenta eſt: Hippocrate etiam πλάδον vocante non ſolùm vbi aquoſus humor, ſed etiam vbi craſſior, veluti puris, redundat. apud quem & πλαδαρὰ διαχωρήματα ſunt Vuida & aquea: De victu in morb. acut. τὰ διαχωρήματα

ω ω ω. ιι

δὲ πλαδαρώτερα καὶ ξυσματωδέστερα εἴη. Idem πλαδαρώτερον substantiuè dicit pro Paulo maiorem πλαδαρότητα: paulo pòst, ὑπέρου μὲν τοι τοῦ κάτω μέρει πλαδαρώτερον καὶ ξύσμα ἐμπιεῖ: si tamen ita scripsisse putandus sit, & non potius πλαδαρότητα. Exponitur πλαδαρὸς etiam Laxus, Mollis, Flaccidus. vt in Epigr. lib. 4. ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφιδίνηται κόμην. A Suida sanè pro χαῦνον καὶ ὑγρὸν accipitur in hoc Polybii loco, τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔχειν αὐτοῦ πρὸς τὴν χρείαν, τὸ δὲ δόρυ πλαδαρὸν εἶ). Non incommodè cum Flaccidus reddideris etiam Fluidus aut Fluens. INDE Πλαδάρωμα, ατος, τὸ, Flacciditas ex nimio humore: vel Vligo, Mador, Nimia humiditas. vt idem sit quod πλάδος seu τὸ πλαδαρόν. A πλάδος deriuatum etiam VERB. Πλαδάω, ῶ, significans Sum πλαδαρὸς, Ἔνι μοι πλάδος, Nimio & superfluo humore madeo, Naturæ modum excedente humore prægnans sum. quomodo πλαδῶντα οὖλα aliqui interpr. Humore prægnantes gingiuæ: alii Madidæ pituita gingiuæ. Dioscor. πλαδῶντα & μυδῶντα eodē significatu dicit: lib. 1, cap. 153, de cytinis, τὸ ἀφέψημα αὐτῶν οὔλων πλαδώντων διάκλυσμα: & cap. 141, de oleo syluestris oliuæ, διάκλυσμα οὔλοις μυδῶσι: vtrisque vim σαλπικὴν tribuens. Eadem verò οὖλα etiam πλαδαρὰ appellat. Itē vt πλάδος στομάχου dicitur, & πλαδαρὸς στόμαχος, ita etiam πλαδῶν στόμαχος. velut apud Suid. ex Damascio, οὐ γὰρ ἔτι ὀρέγεσθαι τροφῆς, πλαδῶντος αὐτῷ τοῦ στομάχου. quod ipse expon. ὑγροῦ καὶ ἀσθενοῦς ὄντος: non malè: quum & Dioscor. coniunctim dicat στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν. Poetæ Ionica dialysi pro πλαδῶν DICVNT Πλαδόων, tribuentes rebus non tantùm solidis pro δίυγρος, Vliginosus, Madens, Madidus: sed fluidis etiam seu liquidis pro ὑγρὸς, Humidus, Humens. Apollon. Argon. lib. 2, πλαδόωσαν ἐπισχόντες ἐρόεσσαν. Nicand. Ther. vers. 708, Οὐρὸν ἀπιθύνουσι πλαδόωντ' ἔτι, γεῖ μάκτρῃ. Idem pustulas dicit in cute πλαδᾶν, versu 241, φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα πυελκμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν. Madent. cutis enim humore seu pure ibi collecto, madet & veluti prægnans est, vt vuidum solum scaturientibus aquis. Apud Suidam reperio ETIAM Πλάδαι, ET Πλαδώσεις, quæ eadem esse vult ac πλαδαρώματα.

Πλάδος, Πλαδόων, Πλαδώδης, in præced. πλάδον.

Πλάζω, t. 3, c. 191, c. & 337, c. Πλάζομαι, c. 337, c

Πλάθαν, apud Plut. in Apophth. legitur. Ibi enim Agesilaus moriens τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλάθαν μηδὲ μιμηλὰν ποιήσασθαι τᾶς εἰκόνας οὕτω προσαγορρεύων. vt quidē habent vulgatæ editiones. Sed rectius vet. cod. πλαστάν. quod & aliquāto pòst legitur, in Apophthegmatis Laconicis. Ibi enim quum Græci Asiatici decreuissent in celebrioribus vrbibus εἰκόνας αἱ στᾶσαι αὐτοῦ, rescripsit, Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μηδὲ χαλκῆ μηδὲ πλαστή. Ita vt πλαστά sit πλαστὴ εἰκὼν in illo loco superiore: & μιμηλά, εἰκὼν χαλκῆ: & recusarit Agesilaus tā fictas quàm pictas sui imagines. Itidē verò & in Vita ipsius Plutarch. dicit τῆς μορφῆς εἰκόνα non haberi, quoniam ἀποθνήσκων ἀπεῖπε μὴ πλαστὴν μήτε μιμηλήν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. Sed & ibi alia habetur lectio in veter. codicibus: nimirum πλαστῶν & μιμηλῶν, pro πλαστὰν & μιμηλάν. vnde coniici potest, duplicē antiquos libros scripturam habuisse: quosdam oxytonως πλαστὰν & μιμηλάν, adiectiuè: quosdam perispomenως πλαστᾶν & μιμηλᾶν, Dorico more, ex nominatiuis substantiuis πλαστὰς & μιμηλὸς. Vtraque ferri lectio potest: prior tamen videtur magis consentanea.

Πλαθανόν, Hesych. κύκλον ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας, Orbem seu discum super quo panes fingunt formántque. Poll. proparoxytonως scriptum habet, libro 6: ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, πλάθανον· ὁμοίως δὲ καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο. Itémque libro 10, vbi & τὸ ἀρτοπώλιον, ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ὤπτων, ita nominatum fuisse innuit.

At Πλαθάνη, nomen propr. apud Aristoph. Ran. inter personas fabulæ.

Πλαθεῖσα ex Eurip. affertur pro πλασθεῖσα, Admota.

Πλάθους Doricè pro πλήθους. Hesych.

Πλάθω, t. 3, c. 191, c

Πλαίσιον, ου, τὸ, vt πλινθίον, dicitur esse τετράγωνον σχῆμα, Figura quadrangula, à scholiaste Thucyd. τετράγωνος στρατεύματος τάξις, à Suida & Hesychio. Ælianus verò figuram non simpliciter quadrangulam esse tradit, sed quadrangulam longiorē quàm latiorem. Ex eo enim Bud. πλαίσιον vocari docet ὅταν ἐκ τεσσάρων πλευρῶν γίνηται ἡ παράταξις, οὐκ ἐν τετραγώνῳ, ἀλλ' ἐν ἑτερομήκει σχήματι. Dicit igitur Thucyd. τὸ ἥμισυ τοῦ στρατεύματος ἦν πεταγμένον ἐν πλαισίῳ. Itémque Herodotus. Xenophon verò & πλαίσιον ἰσόπλευρον dicit, Anabas. lib. 3, pag. 183, addens eam τάξιν esse πονηρὰν πολεμίων ἑπομένων. Id πλαίσιον ἰσόπλευρον idem esse ac πλινθίον, diuersum à πλαισίῳ simplici, ostendit autor libri qui περὶ τάξεως παλαιᾶς inscriptus est. πλαίσιον enim nominari ait, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι: (vt Ælianus etiam rursum in Tacticis, πλαίσιον dici ὅταν ἐκ πάντων τῶν πλευρῶν ὁπλῖται ὦσι, τῶν τοξοτῶν καὶ σφενδονητῶν κατὰ μέσον πεταγμένων) πλινθίον verò appellari ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ἴσῳ τοῦτο παρατάξῃ: quod à Xenophōte Grylli F. πλαίσιον ἰσόπλευρον vocitari. non negans tamen πλαισίου σχῆμα esse τετράγωνον, sed tantùm dicens esse ἑτερόμηκες. Quomodo & Aphthonius apud scholiast. Aristophan. τὸ σχῆμα πλαίσιον τυγχάνει τοῦ μηχανήματος, pro τετράγωνον ἑτερόμηκες. Nec verò σχήματα tantùm figuram istam habentia nominantur πλαίσια, sed πήγματα etiam, seu ξύλα isto σχήματι πεπηγμένα. hoc est, non de agmine tantùm quadrato, & quidem ἑτερομήκει, dicitur, verùm etiam de pegmate seu compage lignorum, eandem figuram imitante. Aristoph. in Ranis, Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύουσί γε. Plutarchus in Alexand. ὑπὸ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφυεῖ πλαισίῳ πεπηγμένας. Idem in Solone, de legibus ab eo latis, κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους. Hesychio est nō solùm διὰ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, sed etiam πίναξ.

Πλακαντώδες, t. 3, c. 346, b. Πλακερὸς, t. 3, c. 344, h

Πλακία, t. 3, c. 338, g. Πλάκιος, t. 3, c. 344, g

Πλακίς, in Πλακίς.

Πλακίτης, t. 3, c. 345, c. & c. 1118, b. ob.

Πλακόεις, t. 3, c. 345, d. Πλακὸς, t. 3, c. 338, g

Πλάκος, propr. ib. h. Πλακουνώπιον, t. 3, c. 346, b

Πλακουντοποιικὸς, ib. a. Πλακουντοποιὸς, t. 3, c. 345, h

E Πλακουντώδης, t. 3, c. 346, b

Πλακοῦς, t. 3, c. 345, d. Πλακοῦς, propr. ib. g

Πλακούσιον, propr. t. 3, c. 338, h

Πλακόω, t. 3, c. 344, h

Πλακτήρ, (Doricè pro πληκτήρ) Hesychio τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον.

Πλάκτος, eidem παράφρων, πεπλανημένος: pro quo suprà rectius πλακτός.

Πλακώδης, t. 3, c. 344, h. Πλανάομαι, t. 3, c. 341, h

Πλαιάω, ib. f. Πλανέομαι, t. 3, c. 341, e

F Πλαίη, t. 3, c. 339, c

Πλαίημα, pro eodem apud Sophocl.

Πλαίης, t. 3, c. 339, f. Πλανησίεδρος, t. 1, c. 1085, h

Πλαίησις, t. 3, c. 341, f. Πλανήτης, ib.

Πλανητικὸς, t. 3, c. 343, a. Πλανῆτις, ib.

Πλανίτης, ib. b

Πλακίς, Hesychio Aureum sponsæ diadema. At Πλακίς eodem teste dictum fuit κλινίδιον τῆς αἰδοῦς, Panathenæorum festo fieri solitum.

Πλαινόβιος, t. 3, c. 341, f. Πλανόδιος, t. 2, c. 1175, f

G Πλάνος, Erro, &c. t. 3, c. 340, c. Πλάνος, pro Πλάνη, ib. h

Πλανύττω, t. 3, c. 343, h. Πλάξ, t. 3, c. 344, a

Πλασιάζω, Multiplico: si non mentiuntur v. l.

Πλάσις, t. 3, c. 347, c. Πλάσμα, t. 3, c. 346, g

Πλασμάτιας, t. 3, c. 347, b. Πλασματώδης, ib.

Πλασμὸς, affertur pro Latitudo: sed perperam opinor pro πλατυσμός.

Πλάσσω, t. 3, c. 346, b. Πλαστιρβύω, t. 3, c. 348, b

Πλάστειρα, t. 3, c. 347, d. Πλαστεύειν, ib. e

Πλαστήρ, ib. d. Πλάστης, ib. c

H Πλάστιγξ, γγος, ἡ, Lanx è iugo seu librili suspensa cui pondus imponitur: Hesychio & Suidæ τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίρροπον, Suidæ & scholiastæ Aristophan. τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. Bacchus apud Aristoph. Ran. ad Æschylum & Euripidem de poeseos gloria certantes, Ἴθι νῦν παρίστασθον παρὰ τὴν πλάστιγγ': quum pau-

Io antè dixisset, ἐπὶ τὸν σαθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι. Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων. Huic Aristophanis loco similis iste apud Suidam, ἅμα τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις ἀποκαταστήσει τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα. Apud Plut. verò De fort. Roman. Camillus τὴν Ῥώμην αἰτιρρόπον χρυσῷ κεκλιμένην ἀπὸ ζυγοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθεῖλεν. Metaphor. Philo in Vita M. libro 3, ἐπαμφοτερίζων τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος αἰτιρρέπων, & velut in lance inuicem pronus. Metaphor. itidem Athen. lib. 1, Homerum dicit εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα θεῖναι τὴν μέθην τῇ μανίᾳ, pro Æquiparare. Πλάστιγξ, Hesychio est etiam τὸ πρὸς τοῖς κοττάβοις πινάκιον, Suidæ τὸ κοῖλον τοῦ κοττάβου. de quo vide in Κότταβος. Rursus Hesychio est μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, & τοῦ σύριγγος τὸ ζύγωμα: necnon μάστιξ. At DIMIN. Πλαστίγγιον redditur Ferula chirurgica, in Hippiatr. καὶ πάλιν δέσμει καταβρέχων ὀξελαίῳ καθ' ἡμέραν καὶ προστεθεὶς τὰ πλαστίγγια μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Infrà πλήστιγγες in hac significatione.

Πλαστικὸς, t.3, c.348, a.

Πλαστογράφος, t.1, c.865, g. & t.3, c.347, d

Πλαστολάλος, t.2, c.551, f. & t.3, c.347, e

Πλαστολόγος, t.3, c.347, e

Πλαστὸν, τὸ, s. φάρμακον, t.3, c.351, f

Πλαστὸς, t.3, c.347, d. Πλαστουργέω, ib. e

Πλαστουργηθεὶς, ib. f. Πλαστούργημα, ib.

Πλαστουργὸς, ib. e. Πλαστῶς, t.3, c.348, a

Πλάτα, t.3, c.355, c. Πλαταγέω, t.3, c.356, d

Πλαταγὴ, ib. b. Πλατάγημα, ib. d

Πλαταγίζω, ib. Πλαταγὼν, ib. e

Πλαταγωνέω, ib. h. Πλαταγώνιον, ib. e

Πλάται, t.2, c.538, d. ob.

Πλαταιᾶζε, Πλαταιᾶσι, Πλαταιόθεν, t.2, c.1689, a

Πλαταμὼν, t.3, c.354, g. Πλατάνια, τὰ, ib. e

Πλατανισταὶ, οἱ, ib. g. Πλατάνιστος, ib. d

Πλάτανος, ib. c. Πλατανώδης, ib. e

Πλατανὼν, ib. Πλάταξ, ib. f

Πλατάσσειν, t.3, c.356, a. Πλαταζειν, ib. a

Πλατεῖα, absolute positum, t.3, c.352, g

Πλατειάζω, t.3, c.353, h. Πλατειάσδω, t.3, c.354, a

Πλατειασμὸς, t.3, c.353, h. Πλατεῖον, ib. g

Πλατέως, ib. a. Πλάτη, t.3, c.355, c

Πλατὴς, t.3, c.191, e. Πλάτιγξ, t.3, c.355, f

Πλατίον, pro πλησίον, t.3, c.192, g. Πλατίον, Parua πλάτη, t.3, c.355, f Πλάτις, t.3, c.191, e

Πλατιστακὸς, t.1, c.1835, d. e. ob. & t.3, c.354, f

Πλατιστακικὸς, t.3, c.354, f. Πλάτος, t.3, c.353, e

Πλατούμενα, t.3, c.355, f. Πλάττω, t.3, c.346, b

Πλατυάσδοισαι, t.3, c.354, c. Πλατυγάστηρ, t.1, c.819, e

Πλατυγάστωρ, ib. Πλατυγίζω, t.3, c.355, g

Πλατύγλωττος, t.1, c.856, e. Πλατύκαρπος, t.2, 79, f

Πλατύκαρφος, t.2, c.85, b. Πλατύκαυλος, t.2, c.93, g

Πλατύκερκος, Qui latam seu amplam caudam habet.

Πλατύκερως, t.2, c.128, a. Πλατυνόω, t.3, c.353, a

Πλατύνωτος, t.2, c.1110, b. Πλατυόφθαλμος, t.2, c.1411, c

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, Vestes lato purpuræ clauo prætextæ, Vestes latum è purpura limbum habentes. Poll. Eadem πλατύσημα.

Πλατύπους, t.3, c.513, e. Πλατυπρόσωπος, t.2, c.1404, c

Πλατύρυγχος, siue Πλατύρρυγχος, Qui lato rostro est.

Πλατὺς, t.3, c.352, d. Πλατύσημος, t.3, c.766, g

Πλάτυσμα, t.3, c.353, b. Πλατυσμὸς, ib. d

Πλατυστομέω, t.3, c.354, b. Πλατύστομος, ib. & 1046, d

Πλατύτερον, t.3, c.353, a. Πλατύτης, ib.

Πλατύφυλλον, t.4, c.249, f. Πλατύφυλλος, ib. e

Πλατυώνυχος, t.2, c.1345, g

Πλάτων, Hesychio est χαλκωμάτιόν τι ᾧ τὸν ὀρρὸν αὐτλοῦσιν ὅτι γάλα συμπήσωσι. Aliàs nomen propriū est comici cuiusdam, & philosophi à quo nomen possess. Πλατωνικὸς, Platonicus: & fœm. gen. Πλατωνὶς μοῦσα, pro Πλατωνικὴ μοῦσα, Platonica Musa: in Epigr. Et verb. Πλατωνίζειν, Platonem imitari, seu sequi.

Πλάω, t.3, c.191, c

Πλέας, Plures: pro πλέονας. Homer. Iliad. β, Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, plures Troianis. Sic πλέες pro πλέονες.

Πλεγὶς, t.3, c.1038, b. Πλέγδην, t.3, c.359, a

A Πλέγμα, t.3, c.357, h. Πλεγματεύω, t.3, c.358, b

Πλεγμάτιον, ib. a. Πλέες, in Πλέας.

Πλέθρον, ου, τὸ, Iugerum: pro quo & πέλεθρον dicunt poetæ. Plut. Camillo, ἐκέλευσεν ἐᾶν μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι: pro eo quod Liu. Dec. 1, lib. 5, Tulit hic legem ne quis plus quingenta iugera agri possideret. Apud agrimensores Iugerum vnū pedes CCXL, & in latitudine pedes CXX, faciunt, terram modiorum IIII. Suidas verò πλέθρον esse dicit stadii sextam partē, hoc est LXVIII cubitorum, seu C pedum. INDE

B Πλεθριαῖος, ου, ὁ, Plethrum seu iugerum æquās, Qui plethri magnitudine est. vt πλεθριαῖον διάστημα apud Suidā. Eodem S. teste Xenophō in agro Babylonio dicit πλεθριαίους φοίνικας φύεσθαι.

Πλειαρέειν, Æolicè pro πληρέειν. Æoles enim η in ει vertunt, & πένεις etiam dicentes pro πένης. Etym. & lex. meum vet.

Πλειὰς, άδος, ἡ, Pleias: sidus est quod Latini Vergilias vocāt. Proclus πλειάδα nominari scribit stellas in tergore tauri sitas, numero sex: Plin. verò in cauda tauri eas collocat, & septem esse scribit: lib. 2, c. 41. qui numerus

C receptior est. vnde & poetarum illa πλειὰς apud Lycophr. schol. septemplex est, hoc est septem poetas insigniores qui vno tempore floruerunt, cōtinens, nimirum Theocritū, Bucolicorum autorē, Aratū qui Phænomena scripsit, Apolloniū, qui Argonautica, Æantidem, Philicum, Homerum iuniorem, tragicū, & Lycophronē. Quidā τὰς πλειάδας vocarunt etiā πελειάδας, ὁμωνύμως ταῖς πελειάσι περιστεραῖς, vt suprà ex Athen. docui. quem consule lib 9, si plura requiras. A poetis eædem πλειάδες dicuntur ETIAM Πληϊάδες, Ionicè

D resoluta diphthōgo. Hom. Il. σ, Πληϊάδας θ' ὑάδας τε τό, τε σθένος Ὠρίωνος. Hesiod. Erg. 2, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων. De hoc pleiadum seu vergiliarum sidere vide & Gell. lib. 13, cap. 9.

Πλείη, Ionicè pro πλεία, Plena: à πλεῖος.

Πλεῖθι, Ionicè pro πλεῖ, Nauiga: à πλέω.

Πλεῖν, Atticè pro πλέον dicitur, Plus, Amplius. Aristoph. Nub. τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἐς ἄξιον στατήρων. Idem in Pluto, πλεῖν ἢ μύριοι, vt alibi etiam πλεῖν ἢ δώδεκα, & πλεῖν ἢ τριάκοντα.

E Πλεῖον, t.3, c.484, c. Πλεῖος, t.3, c.365, b. Πλειότερος, ib. e

Πλείους, pro πλείονες, t.3, c.484, c

Πλεῖστα, t.3, c.486, b. Πλειστάκι, ib, f

Πλειστάκις, ib. Πλειστάχοθεν, ib.

Πλειστηριάζω, ib. Πλειστηριασμὸς, ib. g. Πλειστηρίζομαι, ib. h

Πλειστοβαλεῖν, vnico λ, t.1, c.668, g

Πλειστοβολέω, ib. f. Πλειστοβολίνδα, ib. f

Πλειστοβολὶς, ib. Πλειστοβόλος, ib.

Πλειστοδόκεια, Suidæ ἡ πλείστη δόκησις.

F Πλειστόμβροτος, t.3, c.700, e. Πλεῖστον, aduerb. t.3, c.486, b

Πλεῖστος, t.3, c.485, g. Πλειστὸς, propr. c.486, b

Πλειστοφόρος, ibid, f

Πλείω, t.3, c.484, g. Attica contractione pro πλείονα dicitur. vt apud Plat. in Apolog. Socr. ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. Dicitur etiam τὰ πλείω, & ὡς τὰ πλείω pro ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Plerunque. ‖ Πλείω dicitur Ionicè etiā pro πλέω, Nauigo, apud poetas. Hom. Odyss. ο, Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν.

Πλείων, t.3, c.484, b. Πλειὼν verò oxytonως dicitur ὁ ἐνιαυτὸς, à Pleiadibus, vt quæ sua reuolutione ipsum τὸν

G ἐνιαυτὸν compleant, teste Theone apud Aratū. Schol. Hesiodi, Ioannes Tzetzes, τὸν χρόνον vocari πλειῶνα autor est, etiam ipse vel à pleiadibus, quippe quòd ex ortu & occasu earum compleatur, vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι καὶ εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι, vt sunt anni tempora, menses, dies, noctes, horæ, minuta. Vtitur verò hoc vocabulo Hesiod. Ergων parte secunda. Ibi enim quum dixisset, αὐτὰρ ἐπὴν δὴ Πληϊάδες θ' ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος Δύωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι ὡραίου, subiungit, πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη:

H monens vel tempus esse obseruandum accommodum ad eam rem, vel, si ista obseruentur & suo tēpore fiant, annum fore prosperū. vt & Proclus exp. ὁ ἐνιαυτὸς ὅλος ἁρμόδιος ἔσται. Πλέκος, t.3, c.359, c

Πλεκόω, ib. d. Πλεκτάνη, t.3, c.358, g

Πλεκτάνιον, t.3, c.359, a. Πλεκτὴ, t.3, c.358, d

nimis strictum est. Vtitur autem verbo hoc Homerus, & quidem in pass. voce, Odyss. ζ, de mulabus, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι. INDE Πλίγμα, ET Πλὶξ, Gradus, Passus. Vtriusque meminit Eustathius, ambóque significare ait βῆμα. quomodo Aristoph. quoque scholiastes, & ex eo Suidas, Πλὶξ γὰρ, (inquit) τὸ βῆμα· καὶ Πλίγματα, τὰ πηδήματα. Eodē scholiast. & Suida testibus, πλὶξ dicebatur etiam τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα: item τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν. Pro quo posteriore dicitur ETIAM Πλίχος ET Πλιχάς. Nam schol. Hom. in loco illo suprà citato, πλίχος esse dicit τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, cutem quæ pudendis subest, videlicet inter vtrūque femur. Posterioris meminit Galen. apud Hippocr. comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, scribens Πλιχάδα significare τὸ μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν χωρίον: & comment. 4 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, ita nominari ab Hippocr. solere ἅπαν τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἑκατέρου σκέλους: eúmque in hac πλιχάδι τὸ μέσον appellare περίναιον, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐκφύσεως καθήκει πρὸς τὴν ἕδραν: in eadem verò & vesicæ collum situm esse. Meminit Poll. quoque, lib. 2 scribens, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰδοίου καὶ ἑκατέρου μηροῦ vocari πλιχάδας. Vbi nota eum πληθυντικῶς dicere πλιχάδας, quum Galen. cum Hippocr. singulari tantùm numero vtatur. Hippocrate, inquam, in nominato iam antè περὶ ἀγμῶν libro, ὅκως αἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν πλιχάδα καλεομένην προσεπιδέηται. & in libro De articul. ἔσωθεν δὲ ὁ μηρὸς παρὰ τὴν πλιχάδα καλεομένην κυλλότερος καὶ ἀσαρκότερος γίνεται. In istorum locorum priore annotat Galenus, esse qui πλιγάδα scribant, per γ, non per χ. Meminerunt iidem, Galenus, Pollux, schol. Aristophanis ac Suidas, compositorum etiam ex hoc πλίσσεσθαι. Scribit enim Galenus, inde esse ἐκπεπλίχθαι & διαπεπλίχθαι apud Hippocratem. Et schol. Aristoph. à πλίσσεσθαι isto apud Aristoph. esse ἀπεπλίξατο pro ἀπέφυγεν: & ἀμφιπλὶξ apud Sophocl. in Triptolemo pro περιβαδὴν. Sic Pollux, poetas πλίσσειν dicere τὸ διαβαίνειν: indéque ἀμφιπλὶξ, τὸ περιβαδὴν: quo Sophoclem abusum esse ἐπὶ δράκοντος, dicentem, δαιμὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα, pro περιβεβηκότα. Indidem dixisse Strattin, τὰ θυγάτρια Περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα, pro διαχαζόντα τὰ σκέλη. Sed notandum est, in omnibus his à πλίσσεσθαι deriuatis Pollucis codices pro ι habere η, nimirum πληχάδας, ἀμφιπλὴξ, περιπεπληγμένα: itémq; Hippocratis codices πληχάδα pro πλιχάδα: Galeni etiam exemplaria in priore loco πληγάδα, πληχάδα, διαπεπλῆχθαι, ἐκπεπλῆχθαι: necnon Hesychii sua serie πλήσσοντο. Ac forsitan Eust. quum scribit τὸ συντόνως τρέχειν καὶ βηματίζειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, innuere vult πλίσσεσθαι Æolicè dici pro πλήσσεσθαι, quod sit Pedibus pulsare terram. hoc est Ita intento cursu gradi vt pedibus terram pulsando sonitum excites, quemadmodū apud Maronem equus currens velocius Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.

Πλιχάς, & Πλίχος, vide in præced. πλίσσω.

Πλογμός, siue πλοχμός, per syncopen pro πλόκαμος dici creditur.

Πλοϊτόκος, t. 3, c. 370, c. Πλοιάριον, t. 3, c. 375, e
Πλοΐζομαι, ib. d. Πλοΐζω, ib.
Πλοϊκὴ θάλασσα, t. 3, c. 374, b. Πλοΐμος, ib.
Πλοῖον, t. 3, c. 375, d. Πλοκαμὶς, t. 3, c. 361, d.
Πλόκαμον, τὸ, subst. ib. b. Πλόκαμος, t. 3, c. 360, g
Πλοκαμώδης, t. 3, c. 361, d. Πλοκάς, t. 3, c. 360, e
Πλοκεὺς, ib. Πλοκὴ, t. 3, c. 359, e
Πλόκιμος, t. 3, c. 360, d. Πλόκιον, ib. f
Πλόκιος, ib. g. Πλόκος, ib. f

Πλόμενον, Hesychio γενόμενον, φανὲν, δῆλον: per syncopen procul dubio pro πελόμενον, à πέλομαι.

Πλόμος, herba quæ & φλόμος, Latinis Verbascum. Aristot. Histor. anim. lib. 8, cap. 20, scribit τοὺς ἰχθῦς ἀποθνήσκειν τῷ πλόμῳ: quamobrem cæteros piscatores τοὺς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις θηρεύειν πλομίζοντας, Phœnices autem etiam τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, hoc est Verbasco inescantes seu inficiētes, vt Gaza interpretatur. Plin. lib. 25, c. 8, scribit Campaniæ piscatores aristolochiæ radicē eamquæ rotunda est, venenum terræ vocare, & coram se contusam immista calce in mare sparsisse: quo facto aduolasse pisces cupiditate mira, statimque exanimatos fluitasse. Apud eundem, vt & in Geoponicis, inter τὰ δελεάσματα nulla mentio τοῦ φλόμου siue τοῦ πλόμου. vnde suspicari quis possit Aristotel. locum mendo nō carere.

Πλόος, t. 3, c. 368, h. Πλουθυγίεια, t. 3, c. 399, a
Πλοῦς, t. 3, c. 368, h. Πλοισιάζομαι, t. 3, c. 401, e
Πλοισιάζω, ib. Πλοισιακὸς, ib. c
Πλοισιάω, ib. d. Πλοισιόδωρος, ib. b
Πλούσιος, ib. a
Πλουσίως, ib. c. Vide & περισσαρκισμός.
Πλουτακαδημία, t. 3, c. 398, h
Πλούταξ, t. 3, c. 399, f. Πλουτεὺς, propr. t. 3, c. 400, g
Πλουτέω, t. 3, c. 399, h. Πλούτιος, t. 3, c. 400, g
Πλουτηρὸς, t. 3, c. 399, g. Πλουτίζομαι, t. 3, c. 400, f
Πλουτίζω, ib. Πλουτίνδην, t. 3, c. 399, g
Πλουτοδότειρα, t. 3, c. 398, f. Πλουτοδοτὴρ, ib.
Πλουτοδότης, ib. e. Πλουτοκρατία, ib. f
Πλουτοποιὸς, ib. g. Πλοῦτος, ib. b
Πλουτοφόρος, ib. g. Πλούτων, propr. t. 3, c. 400, g

Πλόχανον, Suidæ πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται: forsan ἀπὸ τοῦ πεπλέχθαι.

Πλοχμὸς, t. 3, c. 361, f. Πλῦμα, t. 3, c. 402, b
Πλυνέσκον, Ionicè pro ἔπλυνον, Lauabant, t. 3, c. 401, e
Πλυνέουσα, ib. f. Πλυνὰς, t. 3, c. 403, a
Πλύνομαι, t. 3, c. 401, f. Πλυνὸς, t. 3, c. 403, a
Πλυνὸς, ib. d. Πλυντέον, t. 3, c. 402, d
Πλυντὴρ, ib. c. & f. Πλυντήρια, τὰ, ib. f
Πλυντήριος, ib. Πλύντης, ib. d
Πλυντικὸς, ib. Πλυντὶς, ib. e
Πλύντρια, ib. h. Πλυντεὶς γῆ, ib.
Πλυνῶν, ib. g. Πλύνω, t. 3, c. 401, e
Πλύσιαι, αἱ, t. 3, c. 403, g. Πλύσις, t. 3, c. 402, c
Πλυσμὸς, ib. Πλυτάριος ἐρισκὸς, t. 3, c. 403, e
Πλυτέον, t. 3, c. 402, d. Πλύτης, ib. & 403, e
Πλυτικὸς, t. 3, c. 403, e. Πλύω, t. 3, c. 401, g

Πλῶ, t. 3, c. 381, a. Contractum est ex πλάω, eóque significante vel Appropinquo, factóque per syncopen ex πελάω: vel Impleo, ex quo πίπλημι & πλήθω. contractum etiam ex πλέω, quod est Nauigo. vnde participiū πλῶν, Nauigans.

Πλωάς, t. 3, c. 374, f. Πλωΐζω, seu πλώζω, t. 3, c. 375, c
Πλωϊάδες νεφέλαι, t. 3, c. 374, f
Πλωΐζομαι, t. 3, c. 375, c. Πλωΐζω, ib.
Πλωΐμος, t. 3, c. 374, a. Πλωΐς, ib. f
Πλῶμι, t. 3, c. 375, b. Πλώς, t. 3, c. 374, d
Πλώσιμος, ib. c. Πλωταί, αἱ, ib. d
Πλῶται, ib. Πλῶτες, οἱ, ib.
Πλωτὴρ, ib. e. Πλωτικὸς, ib.
Πλωτὸς, ib. c. Πλώτωρ, ib. e
Πλώω, t. 3, c. 373, h

¶ Πνείω, t. 3, c. 405, a

Πνεῦμα, Flamen, &c. t. 3, c. 405, g. Πνεῦμα, Spiritus animatus, c. 406, b. Πνεύματα, Spiritus vitalis, &c. ib. g

Πνευματέμφορος, t. 3, c. 407, d. Πνευματίας, t. 3, c. 408, e
Πνευματικὸς, t. 3, c. 407, g. Πνευματικῶς, c. 408, e
Πνευμάτιον, ib. Πνευματικὴ, t. 3, c. 407, b
Πνευματομάχος, ib. Πνευματόμφαλος, ib. d
Πνευματοποιῶ, ib. c. Πνευματοφόρος, ib.
Πνευματοφοροῦμαι, ib. d. Πνευματοῦμαι, t. 3, c. 408, f
Πνευματόω, ib. Πνευματώδης, t. 3, c. 407, e
Πνευμάτωσις, t. 3, c. 408, h. & t. 4, c. 262, b. ob.
Πνευματωτικὸς, t. 3, c. 408, h. Πνευμόμφαλον, t. 3, c. 407, e
Πνευμονευτικά, τὰ, t. 3, c. 417, c. Πνευμονία, t. 3, c. 416, g
Πνευμονίας, ib. Πνευμονικὸς, ib. f
Πνευμῶδες πάθος, t. 3, c. 417, e. Πνεύμων, t. 3, c. 416, d
Πνεῦσις, t. 3, c. 409, d. Πνευστιάω, ib.
Πνευστικὸς, ib. Πνευστιόω, ib. e
Πνέομαι, t. 3, c. 405, b. Πνέω, ib. a
Πνιγαλίων, t. 3, c. 421, c. Πνιγάμων, ib.
Πνιγέα, ib. b. Πνιγετὸς, t. 3, c. 420, f
Πνιγεὺς, ib. Πνιγηρὸς, ib. d
Πνιγῖτις γῆ, t. 3, c. 421, d. Πνιγμὸς, t. 3, c. 419, e
Πνίγομαι, ib. c. Πνῖγος, t. 3, c. 420, a
Πνίγος, ib. b. Πνίγω, t. 3, c. 419, b
Πνιγώδης, t. 3, c. 420, c. Πνικτὸς, t. 3, c. 419, f
Πνὶξ, ib. g. Πνοὴ, t. 3, c. 410, a

Πνύξ, Athenis erat locus prope arcem in quo olim ἐκκλησίαζον: isque κατεσκευασμένος οὐκ εἰς θεάτρου πολυπραγμοσύνην, sed κατὰ τὴν παλαιὰν ἁπλότητα, teste Polluce. vt & Aristoph. schol. scribit πνύκα Athenis fuisse locū vbi olim ἐκκλησίαζον, seu vbi olim ἡ ἐκκλησία συνεκροτεῖτο, hoc est, vbi olim concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui initio Acharn. dicit, νυνὶ οὔσης κυρίας ἐκκλησίας Ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηί. Populum verò solitū ibi conuenire, ex Demosth. discimus, apud quem Pro corona in γραφῇ quadam est, ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν· ἐὰν δὲ ἡ πόλις, ἐν πνυκὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. nā πόλις hìc pro δῆμος positum esse, ex Æschine patet, apud quē ὁ νομοθέτης κελεύει ἐν τῷ δήμῳ ἐν πνυκὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακηρύττειν τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον, in pnyce quum populi cōcio est. pro quo ibidem dicit ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, & μὴ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, In concione, Non extra concionem. Itidémque apud Aristoph. in Equit. allantopola dicente, C
Καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν, Ὦ δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστι σοι Εὐνούστερος: subiungetéq; Cleone, Ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πνυκί: respondet populus, Οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ: manifestè indicans se eo loco concionem habere solere. ideóque addit, Ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph. vocatur πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκός, aut frequentator pnycis: in Equit. νῷν γὰρ ἐστι δεσπότης Δῆμος πνυκίτης. Sed notandum, eo loco scriptū esse πυκνίτης, vt apud Demosth. quoque πυκνί, transposito ν: non malè: quum schol. etiam Aristoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in hoc Equitum loco, D
Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ, Καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς πυκνός, quum πυκνός exposuisset ἐκκλησίας, subiungit, μετάθεσιν hic esse τῶν στοιχείων pro πνυκός à πνύξ. Hæcque scriptura cū etymo conuenit quod idem schol. affert, nimirum πνύκα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. Ad πνυκίτης verò vt redeam, scribit Poll. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον à comicis πνυκίτην dici, hoc est tumultum & strepitum quem populus in pnyce coiens excitat. E

¶ Πόα, ας, ἡ, Herba: tertia τῶν φυτῶν species. prima enim secundum Theophr. est τῶν δενδρωδῶν, secunda τῶν φρυγανικῶν, tertia τῶν ποωδῶν, quarta τῶν σπωδῶν: de quo τῶν ποωδῶν genere tractat lib.7 Hist. plantarum, in eo numerās τὰ λάχανα etiam. Idem eiusdem libri cap.9, scribit quorundam φυτῶν radices esse σαρκώδεις, veluti τὰς τοῦ σίτου καὶ τὰς τῆς πόας τῆς πλείσης. Et Pausan. Attic. ἀνδρὸς διακρίναι πόας ἐς ἀνθρώπων ἴασιν εἰδότος. pro quo alii βοτάνας. Compos. HINC Ποηλογεῖν, Herbas legere: quod & Βοτανολογεῖν. ET Ποηφάγος, ου, ὁ, Herbam comedens, Herba vescens. vt ποηφάγον θηρίον Suidæ τὸ ταῖς βοτάναις ἐσθίον. Apud Ælianum verò πηφάγος est animal quoddam Indicum, lib.16, cap.11. Ab adiectiuo ποηφάγος est nomen SVBST. Ποηφαγία, ας, ἡ, Herbæ comestio, seu Victus ex herba. ET Ποιοτρόφος, Herbarum altrix seu nutrix: nisi malis Herbis quas producit nutriens: apud Oppian. De venat. lib.3, φέρβει μιν ποιοτρόφος αἶα. Deriuatum inde ET Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Herbosus. id est Herbis abundans. Item Herbeus seu Herbidus, Herbæ similis. vt enim dicitur Herbei oculi, & Herbidus color, ita etiam ποώδης χροιά. Plut. in libello quem περὶ εὐθυμίας scripsit, τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν πτερωσομένας ἀποστρέφοντες, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς παρηγοροῦμεν. Dicuntur & ποώδη φυτά, Herbaceæ plantæ. Ad herbarum genus propè accedentes: vt sunt τὰ λάχανα & similia. de quibus Theophr. Histor. plant. libro 7, quem sic orditur, ἑπόμενον δὲ τοῖς εἰρημένοις περὶ τῶν ποωδῶν εἰπεῖν. ET DIMIN. Ποάδιον, ου, τό, Herbula, Paruula herba: βοτάνιον. Est inde & VERB. Ποάζειν, significans Herbas legere. In re rustica est Herbas inutiles è segete euellere: quod Latinis Runcare dicitur, Græcis F G H

synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim Theophr. De caus. plant. lib.3, cap.25, ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἀπὸ πολλῆς πόας ὀχλουμένης: paulo antè eodē propè signif. dicens τὴν ἀναφυομένην πόαν ἀπολέειν. Hinc VERBALE Ποασμός, οῦ, ὁ, Noxiarum herbarum euulsio seu extirpatio. Theophr. ibidem, κόπρισις, σκάλσις καὶ ποασμός. Latinis Runcatio dicitur. ET Ποάστρια, ας, ἡ, Quæ noxias herbas vellit & extirpat, Runcatrix: vt apud Pollucē γυναιξὶ ποαστρίαις. Vide & σκαφίς. ITEM Ποάστριον, ου, τό, quod idem Poll. suo tempore dictum fuisse χορτοκόπιον scribit, Falx qua secatur herba, qualis apud scriptores rei rusticæ est Fœniseca.

Ionicè pro πόα DICITVR Ποίη. Hom. Il.ξ, Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, recens germinātem seu virentem herbam. Apud Herodotum verò & alios Iones ποίη est non solùm Herba, πόα, sed etiam Qualis, ποία, ex adiect. masc. ποῖος. INDE Ποιηφαγέοντες apud eundem Herodot. Qui herbas comedunt, Herbis victitantes. ET Ποιήεις, εντος, ὁ, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus: βοτανώδης seu πολυβότανος, βοτανηφόρος. Hom. Il.β, in catalogo nauium, ποιήεντ' Ἁλίαρτον. Iliad.ι, Ἱρὴν ποιήεσσαν: & mox, Ἄνθειαν βαθυλείμον. ET Ποιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Herbosus, Herbidus vel Herbaceus, vt ποώδης.

Ποθὶς, Potus, Bibendo haustus: à πίνω. vnde neutr. ποθὶν.

Πόθιν, t.2, c.1506, d. Ποθὶν, ib.e

Ποθινός, t.3, c.422, e. Ποθέω, ib.f

Ποθητ. t.3, c.423, d. Πόθημα, ib.b

Ποθήμθμαι, ib. Πόθημι, ib.

Ποθήναι, ex Epigr. affertur pro Potare.

Πόθησις, t.3, c.423, b. Ποθητός, ib.c

Πόθι, t.2, c.1506, f. Ποθὶ, ib.g

Ποθιβλητος, t.3, c.422, d

Ποθολκίς, Hesychio ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων, Habena iumentorum. Doricè forsitan pro προσολκίς, quoniam ea προσέλκεται τὰ ὑποζύγια, attrahuntur.

Ποθορῆν, Doricè item pro προσορᾶν, Aspicere, in Epigr.

Πόθος, t.1, c.1936, a. c.& t.3, c.421, h

Ποῖ, t.2, c.1507, a. Ποῖ, ib.b

Ποιά, Pro πόα dicitur, vt ῥοιά pro ῥόα, ψοιά pro ψόα, χοιά pro χόα. nam τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκά, ἐὰν τῷ ο προληφθῇ, solent παροξύνεσθαι: at si τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεσθαι, vt tradunt Etymol. & Lex. meum vetus: oxytonως itidem scribentes νεοθηλέα ποιὴν apud Homerum. Eustath. verò huius in accentu diuersitatis nullam facit mentionē, paroxytonως vt πόα, ita etiam ποίη scribens. additque, quod ad significationem attinet, ποίην communiter dici τὸν κατὰ τὸ ἔαρ θρεπτόμενον ἢ κειρόμενον χόρτον: at κατ' ἐξοχὴν ita nominari τὸν κατὰ τὸ θέρος. vnde & veteres ποίην interpretatos esse τὸν Δημητρειακὸν καρπόν. itaque quum Hom. dicit Od.σ, κεκορηότι ποίης, de bobus, intelligendum esse non solùm χόρτον, sed etiam καρποὺς Δήμητρος, vt quibus πιαίνονται οἱ βόες ἐν σταθμοῖς. & ab hac ποίη poetarū quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominasse ποίην. Cuius posterioris significationis meminerunt Etym. quoque & Lex. meū vetus, scribētes ποιὰν dici τὸν ἐνιαυτὸν διὰ τὴν πόαν, quoniam semel tantùm in anno ἡ πόα φύεται. velut à Callimacho, Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς, nouem circiter annos. Meminit & schol. Theocriti, scribens itidem ποίαν siue ποιὰν dici τὴν βοτάνην, & κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν: vnde ποίαν vocari τὸν ἐνιαυτόν. Igitur ποία siue ποιά prima significatione denotabit Herbam vel Cereales fruges: secunda, Annum, eo modo quo apud Latinos Messis & τὸν ἀμητὸν significat & τὸν ἐνιαυτόν, propterea quòd singulis annis singulæ messes sint. Porrò à nominatiuo ποιά, quod est Herba vel Cerealis frux, COMPOS. Ποιολογέω, ῶ, significans Herbam seu cereales fruges lego: apud Theocr. Idyll.3, Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα. quod schol. expon. καλάμην συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα: nimis strictè. ‖ Ποιά ab Hesychio exponitur nō solùm βοτανώδης ὕλη, item πυροὶ καὶ κριθαί, sed etiam ποίησις: ab Etymologo autem & Lex. meo vet. ἡ πεποιημένη φωνή. Notandúmque ποιὰν ab illo oxytonως scribi, ποίην autem paroxytonως. & hoc ποίη esse dici non solùm πόαν, hoc est τὴν τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσαν φυτείαν, sed poni etiam ἐρωτηματικῶς pro ποία, qualis: Ionicè vtrunque.

Ποιανοψία, t.2, c.476, d

Ποιέω, Facio, &c. t.3, c.423, f. Ποιέω, cum infinit, c.424, c. Ποιέω, cum ὡς seu ὅπως, &c. ib.h. Ποιέω, cum accusat. c.425, c. Ποιῶ, cum duobus accusat. c.427, b. Ποιῶ, cum præpos. ibid.g. Ποιῶ, cum aduerb. c.429, a. Ποιῶ, pro Colloco, &c. ib.e. Ποιῶ, pro Efficax sum, &c. c. 430, b. Ποιῶ, Facio carmina, &c. ib.d. Ποιῶ, pro Induco, &c. ib.g. Ποιῶ, pro Fingo, &c. c.431, a. Ποιῶ, pro ἐργάζομαι, ib.b. Ποιῶ & ποιοῦμαι, vbi promiscuū vsum habeant, ibid.c. Ποιοῦμαι, pass. c.432, c. Ποιεῖσθαι σπουδήν, t.3, c.1064, d

Ποίη, t.3, c.608, c. Ποίη siue ποιή, pro herba, vide in πόα & ποιά.

Ποιήεις, in Πόα. Ποίημα, t.3, c.432, g

Ποιημάτιον, t.3, c.433, b. Ποίησις, ib.

Ποιητέος, ib.f. Ποιητής, ib.

Ποιητικός, t.3, c.434, c. Ποιητής, ib.g

Ποιήτρια, ib.c. Ποιηφαγοῦντες, in Πόα.

Ποικάζουσαι, Hesychio σκεπάζουσαι. quod & πυκάζουσαι.

Ποικιλείμων, t.3, c.443, b. Ποικιλέρυθρος, t.3, c.442, e

Ποικιλίς, t.3, c.444, c. Ποικίλη στοά, t.3, c.441, g

Ποικιλία, t.3, c.443, d. Ποικιλίς, ib.e

Ποικίλλω, ib. Ποίκιλμα, ib.h

A Ποικιλόβουλος, t.3, c.442, c. Ποικιλόγραμμος, ib.d

Ποικιλόδειρος, ib.e. Ποικιλόδερμων, ib.f

Ποικιλόδωρος, ib. Ποικιλόκαυλος, t.2, c.93, g

Ποικιλομήτης, t.2, c.1645, e. & t.3, c.442, g

Ποικιλομήχανος, ib.

Ποικιλόμητις, t.3, c.442, g. Ποικιλόμυθος, t.3, c.442, h

Ποικιλόμορφος, t.2, c.971, d.

Ποικιλόνωτος, t.2, c.1110, c. t.3, c.442, h

Ποικίλος, t.3, c.441, a. Ποικιλόστερνος, t.3, c.1021, f

Ποικιλόστολος, t.3, c.443, a. Ποικιλόσωμος, ib.

Ποικιλόθραυλος, t.3, c.443, b. Ποικιλόφρων, t.4, c.201, g

B Ποίκιλσις, t.3, c.444, a. Ποικιλτής, ib.a

Ποικιλτικός, ib.b. Ποικιλτής, ib.c

Ποικιλῳδός, t.3, c.443, b. Ποικίλως, ib.d

Ποικινὸς λόγος, Suidæ ὁ πυκνός, in manuscripto etiam exemplari: sed scribendum potius πυκινός.

Ποιμαίνω, t.3, c.447, h. Ποιμαίνω, t.3, c.445, c

Ποιμανδ. ib.f. Ποιμανδύω, ib.

Ποιμανόριον, τὸ, subst. ib.e. Ποιμαντικός, ib.d

Ποιμάντωρ, ib.e. Ποιμάνωρ, ib.

Ποιμενίδης, ib.c. Ποιμενικός, ib.b

C Ποιμένιος, ib.c. Ποιμήν, t.3, c.444, e

Ποίμνη, t.3, c.445, f. Ποίμνηθεν, ib.g

Ποιμνήϊος, ib. Ποίμνιον, ib.h

Ποινάζω, t.3, c.447, h. Ποιναῖος, ib.f

Ποιναλίζω, ib.h. Ποινάτωρ, t.3, c.448, a

Ποινάω, t.3, c.447, h. Ποινή, t.3, c.446, a

Ποινηλασία, ib.g. Ποινηλατέω, ib.

Ποινήλατος, ib. Ποίνημα, t.3, c.448, a

Ποινητήρ, ib. Ποινήτωρ, ib.

Ποίνιμος, t.3, c.447, f. Ποινώματα, t.3, c.448, a

D Ποιόομαι, t.3, c.450, e. Ποιολογέω, in Ποιά.

Ποῖος, t.3, c.449, b. Ποιός, ibid.b. ‖ Substantiuè etiam accipitur ποιὸς, propriéque significat τὸν πυρόν, triticum, vt est apud scholiast. Theocr. qui tamen paulo antè id de ποιὰ dixerat.

Ποιός τις, t.3, c.449, f. Ποιότης, t.3, c.450, d

Ποιούντων, Atticè interdum pro ποιείτωσαν, Faciant: à ποιέω.

Ποιόω, t.3, c.450, e

Ποιπνύω, Opus facio, & quidem sedulò, Satago: ἐνεργῶ. vt Od.γ, Nestore iubente filios suos ex agro bouem adducere, δμωὰς autem κατὰ δώματα δαῖτα πένεσθαι, Ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: vix ea fatus erat, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus iniunctum actutum faciebant. Et Il.σ, αἱ τὸ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Sic Il.α, Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. Et Il.υ, Euryclea ancillis, Ἄγρεθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύουσαι, Ῥάσσατέ τε, Satagentes, seu Studiosè & festinanter opus facientes. Exponitur ποιπνύω etiam Ministro: διακονῶ, θεραπεύω, ab Hesychio. quomodo accipi potest in hoc loco Iliad.ω, de Achille, τῷ δὲ δύ' οἴω, Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος, Ποίπνυον παρεόντε. vt sit, Astantes ministrabant cibum capienti. INDE Ποιπνυός, Minister, Famulus: θεράπων Hesychio. afferē ET Ποιπνύουσι pro σπουδαίοις, Diligentibus, Sedulis, Assiduis: qui Homero sunt ἐσπερμοί. Apud eundem Hes. legitur ETIAM Ποιπνύει, expositum itidē ὑπουργεῖ, διακονεῖ, Ministrat, Subseruit: sed haud scio an mendosè pro ποιπνύει. Etymol. hoc ποιπνύειν deriuatum vult ex πνύω, quod est πνέω, ac propriè esse τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν. quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt, πνευστιῶσι.

G Ποιειλίνος, significat interdum τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, Scrotum: interdum τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου ἐξ οὗ αἱ προρρύσεις γίνονται, vt annotat schol. Nicandri, qui Nicander in posteriore signif. vsurpauit in Ther. vers. 586, dicens, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν ποσθεῖα θοραίαν, vt patet ex epitheto θοραίαν significante σπερμαίνουσαν. Et pro scroto igitur ponitur & pro pene seu mentula. Etym. & Lex. meum vet. pro eo habent πηελίν, per η in priore syllaba, exponentes ὄρχις, dictúmque tradentes quasi πηελίν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα. Sed in lexico illo scribitur etiam πηελὶς pro πηελίν.

H Ποιφάγος, dicitur esse animal quoddam apud Ælianum: sed perperam. ποηφάγος enim scribendum est.

Ποιφυγδὴν, & Ποίφυγμα, in sequ. Ποιφύσσω.

Ποιφύσσω, F. ξω, Spiro, Flatum emitto. Nicād. Ther. v.180,

de aspide, ψαφαρὸς δ᾽ ἀιαπίμπλαται αὐχένα Ἄκριτα ποιφύσσοντος. id est φυσῶντος. Sic Euphorion, ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος, pro πνεύσαντος. Ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, veluti apud Sophronẽ Mimis, παιδικὰ ποιφύξεις. Hæc schol. Nicandri. cui assentitur & Hesychius, vt qui ποιφύσσειν esse tradat non solùm τὸ πνεῖν, sed etiam τὸ φοβεῖν siue ἐκφοβεῖν, Terrere, Exterrefacere. Verùm propriè esse volunt Terrere flatu vehementer emisso, vt idem rursum Nicandri scholiastes ADVERB. Ποιφύγδην exp. φυσητικῶς καὶ μεθ᾽ ὁρμῆς ἐκφοβῶν, in hoc loco Ther. ἐν δὲ κελεύθοις Γλώσσῃ ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγμους. vbi interpretari queas Terrifico cum flatu. VERBALE Ποίφυγμα, quidam esse dicunt vehementem spiritus emissionem, seu stlopum: Hesych. verò σχῆμα ὀρχηστικόν. Meminit eius Suid. quoq;, sed non exponit: meminit & verbi ποιφύσσειν, interpretans ipsum σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπειν, Vehementer & cum sonitu quodam flatum emittere. cuius hoc exemplum subiũgit ex Epigr. vbi delphin ait, Οὐδ᾽ ὑπὸ σκαρθμοῖσι νεὼς περικαλλέα χεῖλη Ποιφύσσω τὰ μὰ, πρόπυμος προτομᾶ. Idem ποιφύξαι exp. etiam φυγεῖν, Fugere.

Ποιώδης, in Ῥόα. Ῥόκα, t.2, c.1512, c
Ποκάζω, t.3, c.148, g. Ποκάειον, ib.
Ποκάς, ib. Πόκη, ib. e
Ποκίζω, ib. h. Ποκοειδής, ib. f
Πόκος, ib. a. Πολέες, pro Πολλοί, t.3, c.480, g
Πολεῖς, pro Πολλοί, ib. Πολεμαδόκος, t.3, c.457, c
Πολεμάρχειος, ib. f. Πολεμαρχία, ib.
Πολέμαρχος, ib. d. Πολέμειος, t.3, c.458, g
Πολεμέομαι, t.3, c.461, g. Πολεμέω, ib. a
Πολεμηδόκος, t.3, c.457, c. Πολεμήϊος, t.3, c.458, g
Πολεμησείω, t.3, c.462, b. Πολεμητέα, ib.
Πολεμητέον, ib. a
Πολεμία, ἡ, sub. χώρα, t.3, c.459, c
Πολεμίζω, t.3, c.460, b. Πολεμικός, t.3, c.458, b
Πολεμικῶς, ib. f. Πολέμιος, ib. h
Πολεμιστέα, t.3, c.460, d. Πολεμιστέον, ib.
Πολεμιστήριος, ib. f. Πολεμιστής, ib. e
Πολεμίως, t.3, c.459, d. Πολεμόκλονος, t.2, c.263, h
Πόλεμόνδε, pro εἰς πόλεμον, t.3, c.456, b
Πολεμόομαι, t.3, c.459, e. Πολεμοποιός, t.3, c.457, b
Πολεμοποιῶ, ib. Πόλεμος, t.3, c.456, a
Πολεμοτροφέω, t.3, c.457, c. Πολεμόω, t.3, c.459, e
Πολέμων, propr. t.3, c.463, e. Πολεμώνιον, ib.
Πολεμώνιος, propr. ib. Πολέος, pro Πολλοῦ, t.3, c.480, g
Πολέσκομαι, t.3, c.463, h. Πολέσκω, ib. g
Πολεύω, ib. h. Πολέω, ib. f
Πόληες, Ionicè pro πόλεις, Vrbes: à πόλις.
Πολιά, subst. t.3, c.468, b. Πολιανομεῖν, ib. c
Πολιαρχέω, t.3, c.469, h. Πολίαρχος, ib. & 479, a
Πολιάς, t.3, c.473, d. Πολιειδής, ib. e
Πολίειον, ib. Πολιεύς, ib. d
Πολιεύς, propr. ib. e. Πολίζω, ib. g
Πολιή, subst. t.3, c.468, b. Πολιήοχος, t.3, c.471, a
Πολιήτης, t.3, c.474, b. Πολιῆτις, ib. d
Πολιοκρόταφος, t.2, c.460, f. Πόλιον, τὸ, t.3, c.469, b
Πολιόν, ib. Πολιορκέω, t.3, c.470, a
Πολιορκητής, ib. c
Πολιορκητικά, τὰ, t.2, c.928, d. ob.
Πολιορκητικός, t.3, c.470, c. Πολιορκία, ib. d
Πολιός, t.3, c.468, b. Πολιότης, t.3, c.469, a
Πολιοῦμαι, ib. Πολιοῦχος, t.3, c.470, h
Πολιόω, t.3, c.469, a. Πόλις, ib. c
Πόλις, propr. t.3, c.473, e. Πόλισμα, ib. g
Πολισμάτιον, t.3, c.474, a. Πολισσοῦχος, t.3, c.471, a
Πολιστής, t.3, c.474, a
Πολιτάρχης, Magister ciuium, seu Præfectus vrbis. Act. apost. c.17, ἔσυρον τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας.
Πολιτεία, t.3, c.476, f. Πολίτευμα, t.3, c.477, c
Πολιτεύομαι, t.3, c.470, g. Πολιτευτής, t.3, c.477, g
Πολιτεύω, t.3, c.475, f. Πολιτική, t.3, c.477, b
Πολίτης, t.3, c.474, b. Πολίτης, propr. t.3, c.473, e
Πολιτίζω, t.3, c.475, e. Πολιτικός, t.3, c.474, g
Πολιτικῶς, t.3, c.475, d. Πολῖτις, t.3, c.474, d
Πολιτισμός, t.3, c.475, e. Πολιτογραφέομαι, t.3, c.474, e
Πολιτογραφέω, t.1, c.865, h. & t.3, c.474, e

A Πολιτοκοπέω, t.3, c.474, f. Πολιτοκοπία, ib.
Πολιτοκόπος, ib. Πολιτοφθόρος, ib.
Πολιτοφύλακες, οἱ, ib. Πολίχνα, propr. t.3, c.473, f
Πολιχναῖος, propr. ib. Πολίχνη, ib.
Πολίχνη, propr. ib. Πολίχνιον, ib.
Πολιχνίτης, propr. ib. Πολιώδης, t.3, c.469, a
Πολίωσις, ib. Πολλά, aduerb. t.3, c.483, b
Πολλαγόραστος dici potest ὁ πολλὰ ὠνούμενος, Multa emẽs seu Emax: vt Pherecr. dicit πολλαγόραστον παιδίον, inquit Pollux, qui tamen hoc nomen ait esse φαῦλον.
B Πολλάκι, t.3, c.483, c. Πολλάκις, ib.
Πολλαπλάσια, aduerb. ib. g. Πολλαπλασιάζω, ib. h
Πολλαπλασιασμός, t.3, c.484, a
Πολλαπλάσιος, t.3, c.483, e
Πολλαπλασιόω, idem quod πολλαπλασιάζω, Multiplico. VNDE Πολλαπλασίωσις, εως, ἡ, Multiplicatio: idẽ quod πολλαπλασιασμός. Aristot. Polit. lib.5, cap.8, τὴν τίμησιν ἐπιτείνοντας κατὰ τὴν πολλαπλασίωσιν.
Πολλαπλασίων, t.3, c.483, e. Πολλαπλασίως, ib. g
Πολλαπλασίωσις, in Πολλαπλασιόω.
C Πολλαπλόος, οῦς, t.3, c.483, g
Πολλάσημος, Multa significans: ET Πολλασήμως, Multa significando: ex Gaza Gramm. lib.2.
Πολλαχῆ, t.3, c.483, d. Πολλαχόθεν, ib. e
Πολλαχόσε, ib. Πολλαχοῦ, ib. d
Πολλαχρόν, Hesychio καλόν: forsan ex Latino Pulchrum.
Πολλαχῶς, t.3, c.483, d. Πολλή, fœm. à πολύς, t.3, c.479, d
Πολληπλήσια, pro Multo plura, ex Herodoto affertur.
Πολλόν, pro πολὺ aduerb. t.3, c.483, a
Πολλός, t.3, c.479, c
D Πολλοστημόριον, t.2, c.854, f. & t.3, c.484, b
Πολλοστημόριος, t.2, c.854, e. Πολλοστός, t.3, c.484, a
Πολλοστῶς, ibid.
Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνου, Ex longo iam tempore, Iamdiu. Aristoph. θρασὺς εἶ πολλοῦ. Idem addito substantiuo χρόνου, in Pluto, Πολλοῦ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἑώρακα χρόνου. At πολλοῦ δεῖ, Multum abest: interdum & Minimè. Plato De leg. lib. 7, ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γραφόμενοι, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; an minimè?
Πολλῷ, aduerb. t.3, c.481, e. Πόλος, t.3, c.464, a
E Πόλτος, ου, ὁ, Puls, Pulmentum. Plut. Symp. 8, αἱ Γαλατῶν γυναῖκες εἰς τὰ βαλανεῖα πόλτου χύτρας εἰσφέρουσι [illegible] τῶν παίδων ἥδιον. Idem Symp. 4 dicit, κρίμνον αἱ [illegible] πτιν. Apud Dioscor. non paroxytonωs tantùm sed oxytonωs etiam scriptum legitur. vt lib. 2, c.112, ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πολτὸς γίνεται. Et cap.118, de milio, ἀρτοποιηθεῖσα ἢ ὥσπερ πολτὸς σκευασθεῖσα. Ego paroxytonon magis probo, quũ id Hes. quoque habeat. INDE Πολτοποιέω, ῶ, Pultẽ cõficio. Passiuè πολτοποιεῖσθαι dicitur id ex quo puls seu pulmentum conficitur. Dioscor. lib. 2, cap. 128, de farina fabæ Ægyptiæ, καὶ πολτοποιούμενον δὲ δίδοται. Et
F DIMIN. Πολτάριον, ου, τὸ, Pulticula. Dioscor. libro 2, cap. 114, de athera, ἔστι δὲ ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρόν, παιδίοις ἁρμόδιον.
Πόλτυς, Etymologo ξυλόκαστρον, per antiphrasin à πέλω, quod est ἀναστρέφομαι. Pluteum significare videtur. Aliàs Πόλτυς est & nomen proprium regis Thracici.
Πολύ, aduerb. t.3, c.481, a. Πολυάγκιστρον, t.1, c.37, d
Πολύαγρος, Qui multam cepit prædam. ex Epigr.
Πολύαθλος, Qui multa vicit certamina.
G Πολυαίματος, In quo multus est sanguis, Sanguine abundans. Plut. Symp. 5, πολυαίματον τὸ ἧπαρ.
Πολυαιμέω, t.1, c.161, a. Πολυαιμία, ib.
Πολύαιμος, ib. Πολύαινος, t.1, c.167, d
Πολυαΐξ, t.1, c.233, f. Πολυάκανθος, t.1, c.261, a
Πολυαλθής, t.1, c.312, f. Πολυάλφιτος, t.1, c.378, c
Πολυαναγνωσία, Multa lectio. Athen. lib. 14, λέξων ὅσα ἐκ πολυαναγνωσίας εὑρεῖν ἠδυνήθην.
Πολυανάλωτον, t.1, c.422, e. Πολυανδρέω, t.1, c.437, b
Πολυάνδριον, ib. c. Πολυάνδριος, ib. b
Πολύανδρος, ib. Πολυανθής, t.1, c.444, g
H Πολυανθρωπία, t.1, c.454, c. Πολυάνθρωπος, ib.
Πολυαίων, t.1, c.437, g. Πολυάργυρος, t.1, c.533, b
Πολυάρητος, t.1, c.510, f. Πολυαρκέστατος, t.1, c.539, h
Πολυάρκης, ib. Πολυαρκής, ib. g
Πολυαρμόνιος, t.1, c.584, e

Πολυάρρητος, quidam scribũt pro Πολυάρητος: malè. nec enim geminatione hic opus est quum α longum sit.
Πολύαρς, t.1, c.548, b. Πολυαρχία, t.1, c.560, a
Πολύαρχον, t.1, c.559, h. Πολύαρχος, ib.
Πολυαρολία, t.3, c.1208, h
Πολυαύλαξ, Multos habẽs sulcos: ideóque Spatiosus, Amplus, Latus. apud Suid. πεδίου πολυαύλακος. quod & ipse exp. μεγάλου, πλατέος.
Πολυαυξής, t.1, c.1376, g. Πολυάχητος, t.1, c.1486, h
Πολυάχυρος, Multum habens acerum, Acerosus.
Πολυβενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum altus seu profundus. πολὺ βάθος ἔχων. Hom. Il. α, πολυβενθέα λίμνην.
Πολυβλαστής, t.1, c.746, c. Πολυβλαστία, ib. d
Πολύβοια, Dea, secundum quosdam Diana, secundũ alios Proserpina, autore Hesych.
Πόλυβος, t.1, c.778, e
Πολυβότειρα, Multos pascens seu alens. Terræ epitheton, vt Alma. Apud Suid. & Hesych.
Πολύβοτος, t.1, c.781, c
Πολυβοβαρεῖ νάματι, Hesych. τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον.
Πολύβουλος, t.1, c.768, f. Πολυβούτης, t.1, c.778, d
Πολύβροχος, t.1, c.790, a. Πολυγάλακτος, t.1, c.812, b
Πολύγαλον, autore Dioscor. lib. 4. cap. 142, θαμνίον est ex eo denominatum quòd γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plinius Polygalam vocat, tradens & ipse eam potam lactis abundantiam facere.
Πολυγαμία, t.1, c.815, b. Πολύγαμος, ib.
Πολυγηθής, t.1, c.850, f. Πολυγλαύκος, t.1, c.852, a
Πολυγλήνος, Multas pupillas, hoc est multos oculos, habens. Epigramm. πολύγληνον βουκόλον Ἰνάχης, de Argo. id est πολυόμματον. Suid.
Πολύγλωσσος, t.1, c.856, e. Πολυγνώμων, t.1, c.1847, b
Πολύγνωτος, t.1, c.1855, c
Πολύγομφος, Multos habens clauos, seu Multis clauis compactus. vt πολύγομφος νηῦς apud Hesiod.
Πολυγόνατον, t.1, c.1892, e. Πολυγόνατος, ib.
Πολυγονία, t.1, c.862, c. Πολυγονοειδές, ib.
Πολύγονον, ib. b. Πολύγονος, ib.
Πολυγράμματος, t.1, c.862, f. Πολύγραμμος, t.1, c.878, b
Πολυγράω, Hippocr. dixit pro πολυφάγω, Multum comedenti, Voraci. à verbo γράω quod est Comedo. vt apud Callim. ... φόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα. id est κατέφαγε. Galen. in Lex. Hippocr.
Πολυγύμνασος, t.1, c.888, h. Πολυγυμνος, t.1, c.890, g
Πολυγώνιος, t.1, c.892, h
Πολυγωνοειδής, Multanguli speciem gerens, Multangulo similis.
Πολύγωνος, t.1, c.892, h. Πολυδαίδαλος, t.1, c.899, d
Πολυδάκρυος, t.1, c.907, d. Πολύδακρυς, ib. c
Πολυδάκρυτος, t.1, c.908, b. Πολυδάκτυλος, t.1, c.932, d
Πολυδάμνος, t.1, c.909, b. Πολυδάπανος, t.1, c.911, e
Πολυδαπανώτατος, ib. Πολυδαπανώτερος, ib.
Πολυδειράς, t.1, c.948, h. Πολυδένδρεος, t.1, c.943, d
Πολύδενδρος, ib. c. Πολυδερκής, t.1, c.945, a
Πολύδεσμος, t.1, c.963, a
Πολυδευκέα φωνὴν, Hesych. πολλοῖς ἐοικυῖαν. At Πολυδεύκης, ου, ὁ, nomen proprium, Latinis Pollux.
Πολυδήνεα, Hes. πολύβουλον. nam δῆνος, Consilium.
Πολυδίκεω, t.1, c.1010, c. Πολυδίψιος, t.1, c.1026, e
Πολυδουλία, t.1, c.1044, d. Πολύδουλος, ib.
Πολύδριον, t.3, c.473, f. Πολύδροσος, t.1, c.1054, b
Πολυδυναμία, Multa potentia seu vis. Bud. Sic Plaut. Multipotens, prò πολυδύναμος.
Πολυδωρεία, t.1, c.1002, e. Πολύδωρος, ib. d
Πολύεδνος, Multa dote beatus, Bene dotatus. πολύφερνος, Hesych.
Πολύεδρος, t.1, c.1085, h
Πολυειδήμων, Multa sciens, Multiscius.
Πολυειδής, t.1, c.1106, a. INDE Πολυειδία, Multæ species: Suidæ ποικιλία, Varietas, Diuersitas.
Πολύειδος, t.1, c.1105, e. Πολυειδῶς, t.1, c.1106, a
Πολυέλεος, t.1, c.1177, a. Πολυέλικτος, t.1, c.1185, b
Πολυέτης, Qui multorum annorum est, Multennis: Suidæ πολυχρόνιος.
Πολυεπία, seu Πολυέπεια, Multa verba, Multiloquium.
Πολυέραστος, ου, ὁ vel ἡ, Qui vel quæ à multis amatur, Mul-

A tis amatus seu amata: aut Multũ amabilis. Apud Poll. ἐπὶ τοῦ ἐρωμένου, vt ἀξιέραστος & ἐπέραστος. Actiuè etiam exponitur Multos seu multas amans, Multorum seu multarum amoribus implicitus: sed nullũ eius signif. affertur exemplum.
Πολυεργής, ex Epigr. pro Laboriosus. Affertur ET Πολύεργος pro Operosus, Semper aliquid agẽs. vt φίλεργος.
Πολυετέω, t.1, c.1294, d. Πολυετής, ib.
Πολυετία, ib. C Πολυεύακτος, t.1, c.1310, h
Πολύευθος, t.1, c.1378, a. Πολύζηλος, t.1, c.1402, d
B Πολυζήλωτος, t.1, c.1404, a. Πολύζυγος, t.1, c.1394, a
Πολυήκοος, Qui multa audiuit vel audit. Plato De leg.
Πολυήμερος, t.1, c.1463, a. Πολυήρατος, t.1, c.1225, e
Πολυήρος, Hes. πολυάρουρος, πλούσιος, Diues agri, Locuples.
Πολυηχής, t.1, c.1482, d
Πολυθαμβής, Multùm seu vehementer stupefactus. Nonn.
Πολυθαρσής, t.1, c.1503, d
Πολυθεάμων, Qui multa spectauit. Plato in Phædro. Bud.
Πολυθεΐα, t.1, c.1533, b. Πολύθεος, ib. a.
Πολυθεότης, ib. b. Πολύθερμος, t.1, c.1546, a
C Πολύθεστος, Hesychio πολυαγάπητος, πολύευκτος. Schol. Callim. innuit per syncopen positum pro πολυπόθεστος, vt qui πολύθεστε exp. πολυπόθητε, Multum desiderate & exoptate, Hymno in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν.
Πολύθηρος, Habens multas feras, Feris abundans. Euripid. Phœniss. πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος.
Πολύθουρος, Multum impetuosus, Multo seu vehemente inuadens impetu. Oppian. De venat. lib. 3, Νωλεμὲς ἱμείροισι, γάμων δ' ἐπ' ἐγγὺς ἐοῦσα Οὔ ποτ' ἀναίνονται πόσιος πολύθουρον ἐρωὴν, salacem mariti impetum.
D Πολυθρέμματος, Abundans pecore, Diues pecoris: vel Multa alens pecora. Ioseph. in Antiqu. Iud. ITEM Πολυθρέμμων pro eodem, sed apud poetas. Latini dicunt Pecorosus. vt Propert. Pecorosa palatia. Græci specialius etiã πολύαρς & πολύρρηνος, ab agnorũ multitudine.
Πολύθρηνος, t.1, c.1582, h. Πολύθριξ, t.1, c.1586, f
Πολύθρονος, Multa habens θρόνα seu φάρμακα. Item Multa medendi vi præditus, Multum habens virium medicarum, Multis medens. Ita enim accipiẽdum quod Nicand. in Ther. dicit, πολύθρονα φύλλα κονύζης: itidémque
E apud eum scribendum videtur πανάκειόν τε κονίλην pro πανάκτειον, vt sit Omnibus malis medens, Omnia sanans, nisi fortè metri causa insertum τ est, vt quosdam opinari scribit Schol. Locus est Ther. v. 626. Sed annotat loco superiore scholiastes, quosdam scribere πολύχροα, hoc est πολὺ χνοῦ ἔχοντα, χνοώδη, Lanuginosa, vt cotoneum.
Πολύθροος, t.1, c.1579, c. Πολυθρύλλητος, t.1, c.1580, e
Πολύθυρος, Multas habens fores seu ianuas, Multis portis
F peruius. Plut. De fort. πολυθύροις αὐλαῖς περιβαλόμενος.
Πολύθυτος, t.1, c.1621, d
Πολυΐδρις, Qui multa scit, Multa callens: seu Multa expertus, πολύπειρος, vt exponitur in hoc loco Odyss. ο, Ἤλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμὸν πρὸς δώματα πατρός: qualis initio Odysseæ Vlysses qui πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. Idem Hom. Odyss. ψ dicit, χαλεπόν σε θεῶν — δήνεα εἰρύσθαι μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν. INDE Πολυϊδρία, ET Πολυϊδρείη, Multa scientia, Multarum rerum cognitio: seu Multa scire & cognita habere. Hom. Odyss. β, ἡ δ' αὖ ... νύκτας τε καὶ ἦμαρ Ἔσκεν ἡ πάντα ἐφύλαττε νόου
G πολυϊδρείῃσι. Suidæ πολυϊδρία est πολυπειρία, Multarũ rerum peritia seu experientia.
Πολύϊνος, Multas habens fibras seu venas: ab ἶν siue ἴς.
Πολύϊππος, Multos habens equos, Equis abundans. Dionys. περιηγ.
Πολυΐστωρ, t.1, c.1113, e
Πολυκαγκής, Multum habens ariditatis, Peraridus. Sitis epitheton est apud Hom. vt quæ potu egentes exiccet & arefaciat. Il. λ, Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψην. Alibi ξύλα κάγκανα dicit de lignis aridis.
H Πολυκαισαρίη, Cæsarum multitudo, seu Multi Cæsares. Apud Plut. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαισαρίη: allusione ad Homericum illud, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω.
Πολυκάλαμος, t.2, c.14, f
Πολυκαμπής, Multos habens flexus, Flexuosus.
Πολυκαρπία, t.2, c.79, g. Πολύκαρπος, ib.

Πολύκαυλος,t.2,c.93,g
Πολύκενος, In quo multum vacui seu inanis est. Ouid. itidem Multicauus dicit, Varro Multicauatus. Plutarch. Sympos.8, ait τὸν χαλκὸν esse εὔφωνον καὶ λάλον, vt qui sit πολύκενος καὶ ὄγκον ἐλαφρός.
Πολυκέρδεια,t.2,c.144,g. Πολυκερδής,ib.
Πολύκερως,t.2,c.128,b
Πολύκεστος,idem ac πολυκέντητος. Hom.Il.γ, πολύκεστον ἱμάντα vocat cingulum Veneris, vtpote acu pictum & variũ. πολύῤῥαφον καὶ ποικίλον. quæ enim acu pinguntur, sæpius ea & punguntur.
Πολυκέφαλος,t.2,c.154,c. Πολυκηδής,t.2,c.185,g
Πολυκίνητος,t.2,c.217,g. Πολυκλαδής,t.2,c.225,d
Πολύκλαδος,ibid.c
Πολύκλαυτος, Multum ploratus seu defletus. vt πολυδάκρυτος. Aratus Eridanũ vocat πολύκλαυτον ποταμὸν, amnem Quẽ lacrymis mœstæ Phaethõtis sæpe sorores Sparserunt, Cic.interpr. Dicitur etiã πολύκλαυστος pro eodẽ.
Πολύκλειστος, Multum clausus. Phocyl.
Πολυκλειτὸς,t.2,c.270,f. Πολύκλειτος,ib.
Πολυκλήϊς,t.2,c.235,c. Πολυκλήϊστος,t.2,c.271,b
Πολύκληρος, Cui multa obuenit hæreditas. Hom.Od.ξ.
Πολύκλητος,t.2,c.17,e. Πολύκλυστος,t.2,c.265,g
Πολύκλωνος, Multos habens ramos, Ramosus, vel Surculosus.
Πολύκμητος,t.2,c.50,a. Πολύκνημος,t.2,c.286,f
Πολύκνιστος,t.2,c.282,c. Πολυκοίλιος,t.2,c.289,g
Πολύκοιρος,t.2,c.297,a. Πολυκοιρανίη,t.2,c.300,g
Πολυκοίρανος,ib.h. Πολύκολπος,t.2,c.315,f
Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων Aristoph.Ran. dicit Quæ ranæ canunt sæpius κολυμβῶσαι.
Πολύκομος,t.2,c.329,b
Πολύκομπος, Iactabundus: seu Multum sese iactitans.
Πολυκρατία, Multorum potestas: vel Multa potestas.
Πολύκρατον, Galenus apud Hippocr. esse dicit τὸ κραταιόγονον ὀνομαζόμενον. Sed quidam cod. πολύκαρπον habent.
Πολύκρημνος, Multa habens præcipitia: Hesychio δύσβατος, ὀρεινός.
Πολύκριμνος, Multum ferens hordei, Hordei ferax. Etym.
Πολύκροτος,t.2,c.455,d. Πολυκτημοσύνη,t.2,c.468,d
Πολυκτήμων,ib.c. Πολύκτητος,t.2,c.469,a
Πολυκτόνος,t.2,c.472,c. Πολύκυθνα,t.2,c.488,d
Πολυκυλίνδητος,t.2,c.494,h
Πολυκύματος, apud Athen. legitur, lib.7, de thynno, φωλεύει δὲ ὁ θύννος καίτοι πολυκύματος ὤν: pro πολυκυήματος, vt opinor, Multo conceptu fœtus. nã præcedit paulo antè, ἕως μὲν ἂν ἔχῃ μικρὰ τὰ κυήματα.
Πολυκύμονος,t.2,c.491,g. Πολυκύμων,ib.f
Πολύκωμος,t.2,c.532,f. Πολύκωπος,t.2,c.537,e
Πολυλήϊος, Multos habens segetum campos, Diues agri consiti. nam λήϊα sunt τὰ σπόριμα χωρία. Hom. Iliad.ε, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος. Sunt etiã qui exponant Diues pecoris prædando abacti, Diues ex prædis. quod ληΐη siue λεία dicatur Præda, θρέμματα καὶ λάφυρα ἐκ πολέμων. Sed illa expositio magis est consentanea.
Πολύλιστος,t.2,c.718,d. Πολύλλιστος,ib.
Πολύλλιτος,ib.e
Πολύλοβος, Multos habens λοβοὺς, hoc est, folliculos, Qui multis folliculis siliquatur, folliculis inquam quibus semina sunt inclusa. Theophr.Hist.plant. lib.8, cap.4, πολύλοβον δὲ καὶ ἡ τίφη καὶ ἡ ὄλυρα, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.
Πολυλογέω,t.2,c.639,a. Πολυλογία,ib.
Πολυλόγος,t.2,c.638,g. Πολύλογος,ib.h
Πολυλόγως,t.3,c.639,a. Πολύλοπος,t.2,c.680,a
Πολυμάθεια,t.2,c.787,g. Πολυμαθής,ib.f
Πολυμαθία,ib.g. Πολυμαθῶς,ib.
Πολυμάσχαλος, Multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theophr. Histor.plant.lib.3, cap.9, exponitur Quercus corpore sinuoso. nam μασχάλαι in arboribus caui quidam sinus sunt.
Πολυμεθής, affertur pro Multum ebrius.
Πολυμεμφής,t.2,c.875,d
Πολυμέρεια, Partium multitudo: seu Plures partes.
Πολυμερής,t.2,c.852,b. Πολυμέριμνος,t.2,c.856,d
Πολυμέρμερον, Hes. πολυμέριμνον. Πολυμερῶς,t.2,c.852,c

A Πολύμηλος,t.2,c.1642,b. Πολυμήτης,t.2,c.1646,d
Πολύμητις,ibid.
Πολυμήχανος,t.2,c.927,e. INDE Πολυμηχανία, ας, ἡ, Multorum machinatrix molitrixque solertia: seu Variæ machinæ, Varia molimina. Hom.Od.ψ, Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλους πολυμηχανίην τε.
Πολυμιγής,t.2,c.934,c. Πολυμιγία,ib.
Πολύμιθος,t.2,c.945,f. Πολυμιτζαρικὸς,t.3,c.444,c.
Πολύμιτος,t.2,c.951,f. Πολυμνήμων,t.2,c.955,c
B Πολυμνήστη, Multis ambita, Cuius multi sunt aut fuerunt μνηστῆρες, proci. Hom.Od.ξ, Οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα. At Πολύμνηστος, Polymnestus, poetæ nomen proprium est, à quo Πολυμνήστεια μέλη apud Aristoph. Polymnestea carmina, hoc est A Polymnesto cõdita.
Πολύμνητος, affertur pro Multum decantatus. pro quo πολυύμνητος potius diceretur.
Πολυμνία, epitheticῶς dicitur ἡ θάλασσα, mare, διὰ τὸ πολὺ φυκίον ἔχειν. nam μνίον dicitur τὸ φῦκος, alga. Hesych. Idẽ dicit esse nomen proprium, forsan vnius ex Musis, quæ & Πολύμνεια.
C Πολύμορφος,t.2,c.971,e. Πολύμοχθος,t.2,c.979,g
Πολύμυθος,t.2,c.983,f
Πολύνευρον, dicitur à quibusdam τὸ ἀρνόγλωσσον, Plantago, vt est in Append. Diosc. Habet enim multas fibras & veluti neruos, præsertim minor.
Πολυνικῶ, ex Thuc. affertur pro Longè vinco.
Πολυώνοια,t.2,c.1069,c. Πολυώνοος,ib.b
Πολυώνοις,ibid.
Πόλωυτρα, Hesychio ἄλφιτα, Farinæ.
Πολύξεινος,t.2,c.1120,f. Πολυξένη, propr.ib.g
D Πολύξενος,ibid.f
Πολυοδία, Multæ viæ: vel Multa via, Multum itineris.
Πολυοζία,t.2,c.1192,b. Πολύοζος,ib.
Πολυοινία,t.2,c.1245,f. Πολύοινος,ib.
Πολύολβος,t.2,c.1269,a. Πολυόμματος,t.2,c.1379,d
Πολύοπος,t.2,c.1376,b. Πολύοπλος,t.2,c.1382,f
Πολύορκος,t.1,c.1244,e. Πολυόροφος,t.2,c.1253,g
Πολυοσμία,t.2,c.1195,a. Πολύοσμος,ib.
Πολυόστεος,t.2,c.1523,a
E Πολυοχλία, Turbæ multitudo, Multa turba, hominũ videlicet. Iob c.31, οὐ γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦσαι ἐνώπιον αὐτῶν.
Πολύοχλος,t.2,c.1575,f. Πολυοχλοῦσα πόλις, ib.g
Πολύοχος,t.4,c.473,h. Πολυοψία,t.2,c.1591,b
Πολύοψος,ib. Πολυπαθής,t.3,c.75,c
Πολυπαιδία,t.3,c.14,c
Πολυπαίπαλος, Multum versutus, Admodum vafer, Magnus veterator. nam παιπάλη & τρίμμα dicuntur ἐπὶ τοῦ πανούργου. Hom.Od.ο, Φοίνικες πολυπαίπαλοι, ἠπεροπευταί.
Πολύπαις,t.3,c.14,c. Πολυπάμμων,t.3,c.112,g
F Πολυπειρία,t.3,c.153,h. Πολύπειρος,ib.
Πολυπενθής,t.3,c.212,g. Πολυπευθής,t.3,c.616,c
Πολυπήμων,t.3,c.198,f. ob.& c.280,f
Πολυπίδακος,t.3,c.276,f. Πολυπίδαξ,ib.
Πολύπικρος, Cui multum amaroris inest, Multùm amarus.
Πολύπιστος,t.3,c.141,a. Πολύπλαγκτος,t.3,c.338,b
Πολυπλανής,t.3,c.341,e. Πολύπλανος,ib.b
Πολυπλάσια τῶνδε, ex Epigr. affertur pro Multo plura his. Apud Suidam legitur & ADVERB. Πολυπλασίως in expositione τοῦ Ἐπὶ πολύ. accipit autem pro Multipliciter. quod & πολλαπλασίως dicitur. Itidem affertur
G VERB. Πολυπλασιάζω pro πολλαπλασιάζω, Multiplico. Sed rara hæc esse existimo.
Πολύπλεθρος, Qui multorum iugerum est. Eurip. Alcest.
Πολύπλεκτος, Multum implexus, vt πολύπλοκος. Nonn.
Πολυπλήθεια,t.3,c.380,c. Πολυπληθέω,ib.
Πολυπληθής,ib. Πολυπληθία,ib.
Πολύπλοκος,t.3,c.360,c. Πολυπλόκως,ib.d
Πολυποδία,t.3,c.512,d. Πολυποδίνη,t.3,c.513,a
Πολυπόδιον,t.3,c.512,h. Πολυποδίτης οἶνος,t.3,c.513,a
H Πολυποδώδης,ib.b. Πολυπόθητος,t.3,c.423,d
Πολυποίκιλος, Admodum varius, Multum variegatus: de textura aut pictura. Item Admodum varius pro Multifarius, Multimodus, Multiformis, vt loquũtur Gellius, Liuius, Columella. Paul. ad Ephes.cap.3, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, Multiformis illa Dei sapientia. seu Multi-
faria

faria, Multimoda. Apud Suidam legitur superl. πολυτροπωλώτατος.

Πολύπολις χώρα, Regio multas habens vrbes. apud Poll.

Πολύπονος, t.3, c.220, a. Πολυπόνως, ib. b

Πολύπορος, t.3, c.174, f. Πολυποσία, t.3, c.302, d

Πολυπότης, Qui multum bibit, Multibibus Plauto: Bibax, Magnus potor. Plut. Symp.4, ἀσυναρμόστως ἐπάγει, ὅτι νῦν ἡλικιῷ πολυπότας. Paulo pòst dicit νέῳ ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι, iuueni bibaci & lusuum amanti. Affertur ET Πολύποτος ex Aristot. pro potioni indulgens, Bibulus, Bibax.

Πολύπους, t.3, c.512, c. Πολυπραγματέω, t.3, c.532, e.

Πολυπράγμονῶ, ib. a. Πολυπραγμοσύνη, ib.

Πολυπράγμων, t.3, c.531, h

Πολύπρεμνος, Multos habens stipites seu truncos.

Πολυπρόβατος, Multas habens oues, Diues ouium & pecoris. vnde πολυπροβατώτατος, Ouium copia beatissimus, Pecoris ditissimus: seu magis ad verbũ, Plurimas possidens oues.

Πολύπτερος, t.1, c.1716, f. Πολυπτόητος, t.3, c.590, c

Πολυπτοίητος, ib. Πολύπτυχος, t.3, c.594, a

Πολύπτωτος, t.3, c.312, d. Πολύπυργος, t.3, c.635, h

Πολύπυρος, t.3, c.640, a

Πολυπώγων, Multum barbæ habẽs: Multibarbus Apuleio.

Πολυῤῥαγής, Multas habens rupturas. Item Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu rumpens obuia quæque, Violentus. nam schol. Nicandri in hoc hemistichio Ther. v.59, ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δίνας, istud πολυῤῥαγέος significare ait vel τὸν πολλὰς ῥύσεις ἔχοντα, vel τὸν βίαιον καὶ πάντα ῥήσσοντα διὰ τὸ ῥαγδαῖον.

Πολυῤῥαφής, t.3, c.667, g. Πολύῤῥαφος, ib. f

Πολύῤῥην, SIVE Πολύῤῥηνος, Multos habens agnos, vt πολύαρνος: & synecdochicè Diues pecoris, πολυθρέμματος. Hom. Il. ι, Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται. Et Odyss. λ, de Pelia, ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ Ναῖε πολύῤῥηνος. Itidem Hesych. πολυῤῥήνη affert pro πολύαρνος: & πολύῤῥηνι pro πολυάρνῳ, seu πολλὰ ῥηνία ἔχοντι.

Πολύῤῥητος, eidem Hes. est πολύφραστος, Multum dictus.

Πολυῤῥιζία, t.3, c.709, h. Πολύῤῥιζος, ib. g

Πολυῤῥόδης, t.3, c.720, a. Πολύῤῥοδος, ib.

Πολυῤῥόθιος, Multis agitatus fluctibus. Metaph. Aratus, ἐποικτείρουσα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους. quod Cicero interpr. Commiserans hominum miserandos vndique casus.

Πολύῤῥοθος, t.3, c.694, e. Πολυῤῥοίζος, t.3, c.721, g

Πολύῤῥυτος, t.3, c.684, g. Πολυς, t.3, c.479, c

Πολύσαθρος, Multum σαθρὸς, hoc est putris seu marcidus.

Πολυσαρκία, t.3, c.743, d. Πολύσαρκος, ib.

Πολυσήμαντος, t.3, c.771, h. Πολύσημος, t.3, c.767, a

Πολύσιγμος, t.2, c.x, g

Πολύσιτος, Frumento abundans. VNDE Πολυσιτία, Frumenti abundantia seu copia. Xen. Hell.5, πολυανθρωπία γεμίζει διὰ τὴν πολυσιτίαν ὑπάρχει.

Πολύσκαρθμος, t.3, c.802, e

Πολύσκιος, Multum habens vmbræ, Vmbrosus, Opacus.

Πολυσμαράγοιο, Hes. πολυήχου, Multũ sonãtis: vel Streperi.

Πολυσπαθής, t.3, c.909, a. Πολύσπειρος, t.3, c.926, e

Πολυσπερής, t.3, c.932, e. Πολυσπερμία, t.3, c.931, c

Πολύσπερμος, ib. b

Πολυσπλαγχνος, Multũ in visceribus habens misericordiæ.

Πολύσπορος, t.3, c.933, h. Πολυσταγής, t.3, c.965, b

Πολυστακτί, ib.

Πολυστάφυλος, Multas habens vuas, Vuis abundans. Il. β.

Πολυστεγής, Multa habens tecta: vel Multum tectus.

Πολύστειος, Multos habens calculos, Lapillis abundãs. Nic. Alex. τὸ κῦμα πολυστείου τέκεν ἅλμης. i. πολυψήφου θαλάσσης. nam στεῖαι vocantur αἱ ψῆφοι τῆς θαλάσσης, Calculi litorei maris. vt ibi annotat schol. De fluuio etiam dicitur. Callim. hymno in Iouem, ὑπὲρ Κρᾶθιν τε πολύστειόν τε Μετώπην: itidẽ pro πολύψηφον, ac e Metopa Arcadiæ fluuio. Scribitur etiã σταὶ sine diphthongo: vnde πολύστιος.

Πολυστέλεχος, t.3, c.992, e. Πολυστεφής, t.3, c.1022, h

Πολύστιος, in Πολύστειος.

Πολύστιπτος, Multum calcatus: Hesychio πολυπόρευτος. IDEM Πολύστιβος, cuius Nic. schol. meminit, annotans in hoc hemistichio Theriac. v.798, πολυῤῥοίζοιο θαλάσσης, pro isto πολυῤῥοίζοιο scribi etiã πολυφλοίσβοιο à nõnul-

A lis, hoc est πολυψόφου: ab aliis πολυστίβοιο, hoc est πολυπόρου, Multum calcatæ seu permeatæ.

Πολυστιχία, t.3, c.953, f.

Πολύστιχος, ib. Πολύστοιχος, t.3, c.985, g

Πολύστολος, Multam seu magnam habens classem.

Πολύστομος, t.3, c.1046, e. Πολύστονος, t.3, c.1012, c

Πολύστροβος, ET Πολύστροιβος, (poeticè metri causa inserto ι) Multum strepens, Admodum streperus, vel Turbulentus, Multis agitatus fluctibus. nam στροβῆσαι est κινῆσαι, συστρέψαι, ταράξαι. Nicand. Ther. πολύστροιβον παρὰ Νεῖλον.

B Et initio Alexiph. ἄγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης. In quorũ locorum priore schol. exp. πολλὰς ἴλιγγας ἔχοντα, Vorticosum: quòd στρόβος dicatur ἡ τῶν ὑδάτων συστροφή. in posteriore πολυταράχου: παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς ναῦς, quod est ταράσσειν. Sed & ibi quidam exp. πολυστρόφου, πολλὰς στροφὰς ἐχούσης: & propter fluxus ac refluxus, & quoniam à ventis modò huc modò illuc agitatur. Affertur & πολύστροβος πλοκὴ pro Perplexitas.

Πολύστροφος, t.3, c.1082, h. Πολύστυλος, t.1, c.1809, b

Πολυσυνδετον, t.1, c.965, a

C Πολυσφέλμου, Hesychio πολυφλοίου, Habẽtis multũ corticis, Corticosi.

Πολυσπόνδυλος, Multas habẽs vertebras vel ĩternodia. Luc.

Πολυσφράγιστος, t.3, c.1187, c. Πολυσχιδής, t.3, c.1196, g

Πολυσώματος, t.3, c.1215, c. Πολυτάλαντος, t.3, c.1235, a

Πολυτεκνέω, t.3, c.1538, g. Πολυτεκνία, ib. f

Πολύτεκνος, ib. Πολυτέλεια, t.3, c.1385, d

Πολυτελείη, Ionicè pro πολυτέλεια dicitur: quod vide.

Πολυτελής, t.3, c.1385, b. Πολυτελῶς, ib. d

Πολυτενής, t.3, c.1285, b. Πολύτειχος, t.3, c.1434, d

D Πολυτιμητίζω, t.3, c.1565, b. Πολυτίμητος, ib. a

Πολύτιμος, t.3, c.1557, a. Πολύτλας, t.3, c.1228, d

Πολυτλήμων, t.3, c.1230, c. Πολύτλητος, t.3, c.1229, h

Πολυτοκέω, t.3, c.1535, d. Πολυτοκία, ib. e. Πολυτόκος, ib. d

Πολυτρήρων, t.3, c.1674, f. Πολύτρητος, t.3, c.1318, d

Πολυτρίμματα, & Τρίμματα, vocari τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς, tradit schol. Aristoph. παρὰ τὸ τρίβεσθαι, quòd in versutiis veluti attriti sint, vt ferrũ longo vsu. Vnde & περίτριμμα ἀγορᾶς apud eundem comicum, de eo qui τέτριπται ἐν λόγοις. Suprà πολυπαίπαλος

E itidem de multum versuto, de magno veteratore, de homine admodum vafro & astuto.

Πολύτριχος, t.1, c.1587, c. Πολυτροπία, t.3, c.1639, g

Πολυτρόπως, ib. b. Πολυτρόπως, ib. g

Πολυτροφία, t.3, c.1646, d. Πολύτροφος, ib. c

Πολυτρόχαλος, t.3, c.1655, e. Πολυυδρία, t.3, c.1784, g

Πολύυδρος, ib.

Πολύυλος, In quo multæ sunt materiæ, E multis materiis constans,

Πολυύμνος, pro Hymnis abundans, ex Aristoph.

F Πολυφαγία, t.4, c.4, c. Πολυφάγος, ib.

Πολύφαμος, t.4, c.61, a. Πολυφάρμακος, t.4, c.45, e

Πολυφασία, t.4, c.53, d. Πολύφατος, t.4, c.54, b

Πολυφεγγής, t.4, c.75, h

Πολύφερνος, Cui multa dos obtigit, Bene dotata.

Πολύφημος, t.4, c.60, h. Πολύφθογγος, t.4, c.137, d

Πολύφθορος, t.4, c.140, e. Πολυφιλία, t.4, c.153, f

Πολύφιλος, ib. e

Πολύφλοισβος, Multo strepitu resonans: aut Turbulentus. Exponitur. n. & πολύηχος & πολυτάραχος. Hom. Il. α, πο-

G λυφλοίσβοιο θαλάσσης. pro quo Nic. πολυστροίβοιο θαλάσσης.

Πολύφορβος, t.4, c.79, d. Πολυφόρβη γῆ, ib.

Πολυφορέω, Multum fero, Ferax seu fertilis sum. VNDE Πολυφορία, Feracitas, Fertilitas.

Πολυφόρος, t.3, c.486, f. Πολύφορτος, t.4, c.125, f

Πολυφραδής, Multi consilii & prudentiæ, Valde consultus. Hesiod. ὀνήσιμα πολυφραδέεσσι δολωθείς.

Πολυφράδμων, t.4, c.68, c

Πολυφρόντιστος, Accuratus admodũ. Ex Epigr. pro Prudens.

Πολυφροσύνη, t.4, c.201, g. Πολύφρων, ib.

H Πολυφυής, t.4, c.274, b. Πολύφυλλος, t.4, c.249, f

Πολυφωνία, t.4, c.304, h. Πολύφωνος, ib. g

Πολυχαλκος, t.4, c.381, f

Πολυχανδής, Multum capiens, Valde capax. à χανδάνω.

Πολύχειρ, t.4, c.442, a. Πολυχειρία, ib. b

Πολυχίτων, t.4, c.528, b

Πολυχοέω, ῶ, Sũ πολύχοος, Multo cum fœnore semẽ mihi commissum refundo. Et metaph. pro Fructuosum aut fœcundum esse. Aristot. De gener. an. l. 4, ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστε ἐπαμφοτερίζειν. Oppos. ὀλιγοχοεῖν. A

Πολύχοος, t. 4, c. 473, d

Πολύχορδος, t. 4, c. 565, d. INDE Πολυχορδία, Chordarum seu fidium multitudo. Athen. l. 8, de Stratonico, πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσήνεγκε.

Πολυχρηματία, t. 4, c. 604, d. Πολυχρήματος, ib.

Πολυχρημοσύνη, ib. e. Πολυχρήμων, ib.

Πολυχρηστος, t. 4, c. 601, b B

Πολυχρηστα, affertur pro Numerosus vsus: sed sine exẽplo.

Πολυχροια, t. 4, c. 630, f. Πολυχρονέω, t. 4, c. 645, d

Πολυχρόνιος, ib. c. Πολύχροος, t. 4, c. 630, f

Πολύχρυσος, t. 4, c. 656, c

Πολυχρώματος, Multos habẽs colores, Multis præditus coloribus: Multicolor Plinio. πολύχροος. Extat apud Plat.

Πολύχυλος, t. 4, c. 510, e. Πολύχυτος, t. 4, c. 495, f.

Πολύχωρος, t. 4, c. 665, b. Πολυψηφία, t. 4, c. 725, c

Πολυψηφὶς, t. 4, c. 733, f. Πολύψηφος, t. 4, c. 725, b

Πολυώδυνος, t. 2, c. 1187, a. Πολυωνυμία, t. 2, c. 1334, f C

Πολυώνυμος, ib. Πολυώνυχος, t. 2, c. 1345, g

Πολύωπον, Hesychio πολυόμματον, Multoculum: itẽ πολλὰς ὀπὰς ἔχον, Multa habens foramina. quod & πολύοπον. Apud Hom. oxytonως, Od. χ, πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. vbi schol. itidem exp. πολλὰς ὀπὰς ἔχοντι, Multa habenti foramina.

Πολυωρέω, t. 4, c. 797, f. Πολυωρητικὸς, t. 4, c. 798, b

Πολυωρία, ib.

Πολύωτος, Multas habens aures, Multis auribus præditus.

Πολυωφελὴς, t. 2, c. 1565, g D

Πόλφοι, vocabantur μηρύματα ἐκ σταιτὸς ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλον, à quibus etiamnũ apud quosdã nominatur πολφοφάκη, inquit Poll. l. 6, c. 9, subiũgẽs hæc Aristoph. verba, πόλφους δ' οὐχ ἧττον ὁμοῦ βολβοῖς. Apud Athen. verò l. 4, & 13, βολβοφάκη scriptũ pro isto πολφοφάκη: apud Poll. autem in loco Aristoph. oxytonως πολφούς, vt βολβούς. quæ scriptura melior est. Erotian. pag. 42, πολφοὺς exponit βολβούς: aliis esse dicens βρῶμά τι πολτῶδες.

Πόμα, t. 3, c. 302, a. Πομπαγωγέω, t. 3, c. 198, c

Πομπαῖος, ib. f. Πομπεία, t. 3, c. 200, e. Πομπεῖον, ib. g E

Πομπεὺς, ib. d. Πομπευτὴς, ib.

Πομπεύω, t. 3, c. 199, g. Πομπέω, t. 3, c. 200, d

Πομπὴ, Missio, &c. t. 3, c. 197, c. Πομπὴ, Pompa, &c. ib. g

Πομπηγορῶσι, Hes. περιπέμπουσι. Πομπῆες οἱ, t. 3, c. 200, d

Πομπήμων, t. 3, c. 198, c. Πομπικὸς, ib. Πομπίλος, t. 3, c. 199, b

Πόμπιμος, t. 3, c. 198, d. Πομπὸν, τὸ, subst. t. 3, c. 199, a

Πομπὸς, t. 3, c. 198, g. Πομποστολέω, t. 3, c. 996, b

Πομπυσμάτων, Hes. συριγμάτων: quod & ποππυσμάτων dicitur.

Πομπωβόλῳ, idem πέντε ὀβελίσκοις: quod & πεμπωβόλῳ. F

Πομφαγαγεῖ, t. 3, c. 198, c. Πομφαγεῖται, t. 3, c. 211, c

Πομφίλος, t. 3, c. 199, g. Πομφολυγέω, t. 3, c. 211, b

Πομφολυγηρὸς, ib. a. Πομφολυγίζω, ib. c

Πομφολυγοπάφλασμα, t. 3, c. 210, h. Πομφολυγόω, t. 3, c. 211, b

Πομφολυγοῦμαι, ib. Πομφολυγώδης, ib. a

Πομφόλυξ, t. 3, c. 210, c. Πομφὸς, ib.

Πονεύμενος, Doricè pro πονούμενος, à πονέομαι. Etymol.

Πονέω, absol. positũ, t. 3, c. 220, g. Πονοῦμαι, ib. Πονέω cũ accus. c. 221, a. Πονέω, cũ præpos. ib. d. Πονέω, Viribus frangor, &c. ib. e. Πονέω, Ægroto, &c. ib. h.

Πονηθὲν, τὸ, ib. a. Πόνημα, t. 3, c. 222, a

Πονήρευμα, t. 3, c. 225, g. Πονηρεύω, ib. Πονηρεύομαι, ib. G

Πονηρία, ib. e. Πονηροκρατοῦμαι, ib. a

Πονηρολογία, t. 3, c. 639, a. Πονηρολογίαι, t. 3, c. 225, b

Πονηρόπολις, ib.

Πονηρὸς, Improbus, &c. t. 3, c. 224, a. Πόνηρος, Laboriosus, &c. ib. g. Πονῆρος, pro eodem, ib.

Πονηρόφιλος, t. 3, c. 225, b. & t. 4, c. 598, h. ob.

Πονηρῶς, t. 3, c. 225, d. Πονήρως, ib.

Πονητέον, t. 3, c. 222, b. Πονητικὸς, ib.

Πόνος, t. 3, c. 218, d. Ποντία, subst. t. 3, c. 488, e H

Ποντίας, ib. Ποντίζω, ib. f

Ποντικὸς, ib. b. Ποντινοὶ, οἱ, ib. e. Πόντιος, ib. d

Ποντόβροχος, t. 1, c. 790, a. & t. 3, c. 487, d

Ποντόθεν, t. 3, c. 488, f. Ποντομέδων, t. 3, c. 487, d

Ποντοπορεύω, ib. e. Ποντοπορέω, ib.

Ποντοπόρος, ib. d. Ποντοποσειδῶν, ib. e

Πόντος, ib. a. Ποντόφι, t. 3, c. 488, f

Ποντόφιν, ib. Ποντοχάρυβδις, t. 3, c. 487, f

Πονωπόνηρος, t. 3, c. 224, d. Πόξ, t. 3, c. 148, d

Ποοῦ, Atticè pro ποιοῦ, Fac, à ποέομαι. Aristoph.

Πόπανα, Suidæ sunt πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, placentæ latæ, tenues & orbiculares. Earum vsus in sacrificiis erat, vt docet Aristoph. in Pluto, dicens, Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη. Et Luc. De sacrificiis, ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Suida autore ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις ἔθυον βοῦν, quem vocabãt πέμπτον βοῦν. qua de re & in Βοῦς suprà. Dicuntur autem πόπανα παρὰ τὸ πέπτειν, vt quæ sint πεμμάτων γένος. SIC Ποπάδες ἰτρινέαι dicuntur πέμματα ἐξ ἰτρίων, apud Suid. ex Epigramm. μελιωτῶν Ἀμβροσίη πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες.

Ποπίζειν, vpupæ dicuntur, vt χελιδόνες ψιθυρίζειν. Poll. l. 5, c. 13, de auium vocibus. at ποππύζειν aliud est.

Πόποι, Dryopum lingua dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. De aud. poematis. quomodo Apion quoque ὦ πόποι exponit ὦ δαίμονες, apud Hesychiũ, qui id dicit esse ἐπίφθεγμα σχετλιαστικὸν, æquiualens τῷ παπαί, Papæ. Interpretabimur igitur ὦ πόποι, vel O dii immortales, seu Proh deûm atque hominum fidem: vel Papæ. vt Il. α, Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Idẽ Hom. dicit etiã ὦ πόποι sequẽte voce θεῶν. Od. α, Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Et Il. χ, Ὢ πόποι ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν.

Ποππύζω, Sibilo, hoc est, Labris compressis acutiorem quendam oris sonum edo: scholiastæ Theocriti λεπτοτάτως φωνῶ τινα, in hoc loco Idyllii 5, — οὐ γὰρ πόκα δῶλε Συβάρτα Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι; vt sit Culmo sibilare, seu Stridenti miserum stipula deperdere carmen, cum Virgilio, qui locum istũ sic vertit, Ecloga 3, — aut vnquam tibi fistula cera Iuncta fuit? non tu in triuiis indocte solebas Stridenti miserum stipula deperdere carmen? Aristoph. quoque pro Sibilo vsurpauit, in Pluto. Ibi enim Æsculapius ποππύζει vt dracones ex adyto prodeant. hoc est συρίζει, sibilo nimirum eos euocans. Itémque apud Athen. lib. 9, quidam alio eminus conspecto ποππύζει, sibilat: πόρρωθεν ἀπιδὼν ἐπόππυσεν. Equisones etiam ποππύζειν dicuntur quum sibilis equum demulcent. Plinius l. 35, cap. 10, Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. INDE Πόππυσμα ET Ποππυσμὸς, Sibilus. Plut. Sympos. 7, probl. 8, de pastoribus, ποππυσμοῖς ἀμελέσιν ἢ σύριγξι καὶ ῥόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι τὰ θρέμματα. Xenoph. De re equ. τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι, s. τὸν ἵππον. Et apud Plin. l. 28, cap. 2, Fulgetra poppysmis adorare consensus gentium est. Applaudebãt etiã τοῖς ποππυσμοῖς. Plut. De laude propr. οὐ γὰρ ἐστι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιστεύοντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος. Iuuen. sat. 6, Præbebit vati crebrũ poppysma roganti. Hesychio ποππύσματα eam ob rẽ sunt κολακεύματα, Adulationes, Blanditiones: (quoniã & in demulcendo & in applaudendo ποππυσμοῖς vtuntur) Suidæ specialius κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους. Dicitur verò ET Ποππυλιάζω pro ποππύζω. Theocr. Idyll. 5, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει. id est ἁδύν τινα συριγμὸν συρίζει, Suaue sibilat, Suaues sibilos edit. Doricè verò ποππυλιάσδει dicit pro ποππυλιάζει, vt suprà ποππύσδεν pro ποππύζειν.

Ποππυλιάζειν, Ποππύσδεν, Πόππυσμα, Ποππυσμὸς, vide in præced. Ποππύζω.

Πὸρ, Lacones pro πούς dicunt, Pes, teste Hesychio.

Πορδακὸν, Humectum, Vdum: διάβροχον. Strabo lib. 13, ex Simonide. Suprà παρδακὸν pro eodem.

Πόρδαλις, itidẽ pro πάρδαλις dicitur, vt suprà docui. Vnde πορδαλιαγχὲς nominatur aconitũ, quoniam gustatum suffocat τὰς πορδάλεις. Nic. Alex. Οἱ δέ τε πορδαλιαγχὲς, (sub. appellant aconitum) ἐπὶ θήρεσσι πελώροις Πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες ἔθεντο. Plura de hoc suprà in Πάρδαλις.

Πορθῆ,t.3,c.243,e. Πορεία,t.3,c.180,h
Πορεῖον,ib.a.& 181,e. Πόρθυμα,t.3,c.180,e
Πορθέομαι,ib.b. Πορθεύς,ib.a
Πορθητμος,ib.e. Πορθυτεόν,ib.f
Πορθητικός,ib. Πορθυτής,ib.g
Πορθέω,t.3,c.179,g. Πορθέω,t.3,c.244,e
Πορθοῦμαι,ib.g. Πόρθησις,t.3,c.245,a
Πορθητής,ib. Πορθμεία,t.3,c.187,c
Πορθμεῖον,t.3,c.186,g. Πορθμεύς,t.3,c.188,a
Πορθμευτής,ib.e. Πορθμευτικός,ib.
Πορθμεύω,ib.b. Πορθμεύομαι,ib.
Πορθμήϊον,t.3,c.186,h. Πορθμία,t.3,c.187,c
Πορθμικός,t.3,c.188,f. Πορθμίον,t.3,c.186,g
Πορθμίς,t.3,c.187,h. Πορθμός,t.3,c.186,d
Πόρθος,pro πτόρθος dicitur,quod est κλάδος,βλαστός.Hesych.
Ποεία,ἡ,t.3,c.161,d. Ποεία,τὰ,t.3,c.180,a
Ποειδῆς,propr.t.3,c.165,f. Ποείζω,t.3,c.176,a
Ποείζομαι,ib.b. Πόειμος,t.3,c.175,c
Πόειον,ib.a. Πόειος,propr.t.3,c.165,f
Πόεις,Vitulus,Iuuencus:& Vitula,Iuuēca:pro πόρτις.Meminit Suidas,afferēs πόεις, exponénsq; νέοι βόες, μόσχοι. Vtitur autem Hom.in Odyss.dicens,ἄγραυλοι πόεις περὶ βοῦς ἀγελαίας.
Πόεισμα,t.3,c.177,c. Ποεισμός,ib.d
Ποειστής,ib.f. Ποειστικός,t.3,c.178,a. Ποειστός,ib.
Πόρκας,Hesychius ἐλάφους ἢ ταχεῖς. pro quo infrà πρόκας.
Πόρκης,ου,ὁ,Suidæ ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος ὁ περιεργύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo cuspis hastili infixa retinetur ne excidat:seu Annulus cuius circumplexu ferrum hastæ cum ligno coercetur:Eustathio itidem κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς. qui dictum putat παρὰ τὸ περιεῖσθαι, quòd Homer.eum dicat περιθέειν: Iliad.θ,Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη,περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Apud Hesych.verò Πορκὶς,δακτύλιος: mendosè,vt suspicor.
Πόρκος,ου,ὁ,est piscatorium πλέγμα σχοινίου, teste Suida,qui hæc subiungit exempla. Ex Diphilo, θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους. Et ex Plat.Soph.κύρτοις καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκοις,καὶ τὰ τοιαῦτα,οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἢ ἕρκη δεῖ προσαγορεύειν. Quo in loco notandum ait,manifestè distingui non à δικτύῳ solùm,sed & à κύρτῳ. vt & apud Plut.Symp.8, οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur esse retis gen⁹ quod circulariter spargitur & in orbem funditur, Funda dictū à Virgilio, in Georgicis, Atque alius latum funda iam verberat amnem. Suid.ita nominatū vult ἀπὸ τοῦ περιειλῆσθαι,vtpote quod περιλαμβάνει καὶ ἀμπέχει τὸν εἰσδύνοντα ἰχθύν. itémq; Etymologus, ex quo Suidas ista desumpsit. Sed addit Etym.in vniuersum ita nominari τὰ ἐν κύκλῳ καὶ περιφερῆ.Habentur eadem & in Lex.meo vet. in quo, sicut & apud Etymologum,subiungitur superioribus hoc etiam exemplum, ex Antiph. Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον,ὅθεν ἔξω πάλιν Οὐ ῥαδίως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ἰδόν. Ex quo colligitur non idem esse cum funda Virgiliana,sed πλέγμα quoddam è vitili rotundum, ore angusto,per quod ingrediuntur pisces : ideóque à Plat.nominari ἕρκος,carcerem. INDE Πορκεύς,έως,ὁ,Qui πόρκῳ piscatur. Archestr.apud Athen.l.7, de salpis, Ἃς τι βόας πορκῆες ἁλίζωνοι καλέουσι.
Πορνεῖον,t.3,c.243,b. Πορνεύω,ib.a
Πορνεύομαι,ib. Πόρνη,t.3,c.242,c
Πορνίδιον,ib.h. Πορνικός,ib.g
Πορνοβοσκεῖον,ib.e. Πορνοβοσκέω,ib.
Πορνοβοσκία,ib.d. Πορνοβοσκός,ib.
Πορνογράφος,ib.f. Πορνοκόπος,ib.
Πορνομανής,ib.g. Πόρνος,ib.b
Πορνοτελώνης,ib.g. Ποροποιέω,t.3,c.165,f
Πόρος,Transitus,&c.t.3,c.163,e. Πόρος, Via,&c.ib.h. Πόρος,Meatus,&c.c.164,b. Πόρος,Ora maritima,&c. ibid.h. Πόρος,Ratio aliquid efficiendi,&c.c.165,a. Πόρος,propr.ib.f.
Πορπάζω,t.3,c.162,h. Πορπακίζω,ib.g
Πόρπαξ,ib.f. Πορπάω,ib.h
Πόρπη,ib.e. Πορπηδόν,ib.f
Πόρπημα,t.3,c.163,a. Πορπέω,ib.
Πόῤῥω,t.3,c.560,f. Πόῤῥωθεν,t.3,c.562,b

A Ποῤῥωτάτω,ib.a. Ποῤῥώτατος,ib.
Ποῤῥωτάτω,t.3,c.561,h. Ποῤῥώτερον, aduerb.t.3,c.562,a
Ποῤῥώτερος,ib. Ποῤῥωτέρω,t.3,c.561,g
Πορσαίνω,t.3,c.179,a. Πορσανέω,ib.c
Πόρσιον,t.3,c.562,c. Πορσύνω,t.3,c.179,a
Πόρσω,t.3,c.562,c. Πορσώτατος,ib. Πορσώτερος,ib.
Πορτάζειν,Πορτάκιον,Πόρταξ,in sequ.Πόρτις.
Πόρτις, Vitulus,Vitula: aut Iuuencus, Iuuenca : Hesychio νεογνὸς βοῦς, μόσχος,δάμαλις. Hom.Il.ε,ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eodē πόρις dicitur, vt suprà docui,δέχο τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν.
B Dicitur ET Πόρταξ pro πόρτις. Homer.Il.ρ,Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή. Vnde DIMIN.Πορτάκιον, Paruus vitulus,Iuuenculus:seu Parua vitula,Iuuencula:Hesychio μοσχίον. Affert idem & VERB.Πορτάζει, quod exponit δαμαλίζεται,Vitulatur.
Πορώσαν,idem exp.παγίδα,Laqueum,Tendiculam.
Πορφάζω,in v.l.Stimulo boues:sed ἀμαρτύρως.
Πορφύρα,t.3,c.489,a. Πορφυρανθής,ib.d
Πορφύρειος,t.3,c.490,d. Πορφύρεος,ib.a
C Πορφυρεύς,ib.d. Πορφυρευτής,ib.
Πορφυρευτικός,ib. Πορφυρεύω,ib.
Πορφυρέω,t.3,c.491,f. Πορφυρίζω,ib.g
Πορφύριον,t.3,c.490,e. Πορφυρίς,ib.f
Πορφυρίς,propr.ib.g. Πορφυρίτης,ib.h
Πορφυρίτης,t.3,c.491,a. Πορφυρίων,ib.
Πορφυρόβαπτος,t.3,c.489,c. Πορφυροβάφος,ib.
Πορφυροειδής,ib. Πορφυρόεις,t.3,c.490,a
Πορφυρόεσσα,ib.
Πορφυρόκαυλος,t.2,c.93,h. & t.3,c.489,c
D Πορφυρομιγής,t.3,c.489,c. Πορφυρόπωλις,ib.d
Πορφυροῦς,t.3,c.490,a. Πορφυροῦσα,ib.
Πορφυροῦσσα,propr.ib. Πορφυρωδίας,t.3,c.491,b
Πορφύρω,ib. Πορφυρώτερος,t.3,c.490,d
Πόρω,t.3,c.178,h. Ποσάκις,t.3,c.493,a
Ποσαπλάσιος,t.3,c.492,h. Ποσαπλῶς,ib.
Ποσαπός,t.3,c.493,a. Ποσαπῶς,ib.
Ποσαχῆ,ib. Ποσαχῶς,ib.
Πόσε,Quò,Quem in locum? ποῖ; Hom.Od.ε,Στῆτέ μοι,ἀμφίπολοι. πόσε φεύγετε; Odyss.χ,Ἄ δειλοί,πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων;
E Ποσειδάων, Ποσειδαώνιος, Ποσειδέων, Ποσειδάν, Ποσειδεωνίς, Ποσειδήϊος,vide in sequ.Ποσειδῶν.
Ποσειδῶν,ῶνος,ὁ,Neptunus: deus maris,aliquantum tamē & in terram imperii habens,vt patet ex epithetis ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων,ἐλελίχθων,ex eo ipsi tributis quòd terram moueat & cōcutiat suo tridente. Idem Aristoph. docet in Nub.vocans eum μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Apud eūdem comicum est non solùm θαλάσσιος Ποσειδῶν, siue Ποντοποσειδῶν,sed etiam ἵππιος Ποσειδῶν, Equestris Ne-
F ptunus,qui Latinis Consus dicitur. vt & apud Paus.in in Atticis,Ποσειδῶν ἐφ' ἵππου δόρυ ἀφιεὶς ἐπὶ γίγαντα Πολυβώτην. Apud Athen.lib.8,sacrificatur Ποσειδῶνι ἐμπαίῳ:apud Plut.in Symp.5,Ποσειδῶνι φυταλμίῳ. Notandum porrò,in accus.pro Ποσειδῶνα dici Ποσειδῶ,Attica apocope,apud Aristoph.& Xenophontem.in vocatiuo & Ποσειδῶν & Πόσειδον. INDE Ποσειδώνιον, Templum Neptuni, vt Ἀπολλώνιον, Templum seu fanū Apollinis:apud Eust. (Apud Suid.cum diphthongo vtrobique Ποσειδώνειον,pro quo Doricè Ποσειδάνειον dici
G tradit) At plur.Ποσειδώνια dicūtur Sacra in honorem Neptuni,Latinis Neptunalia. Athen.l.13, τῇ τῶν Ποσειδωνίων πανηγύρει. quemadmodū & apud Plut.Romani Ποσειδῶνι τῷ ἱππίῳ ἑορτὴν ἄγουσι. At Ποσειδωνία,siue Ποσειδωνιάς, dicta olim fuit Trœzen vrbs, vtpote Neptuno sacra. vnde Ποσειδωνιάτης,de eius vrbis ciue. Quin & mensis quidā Atticus fuit DICTVS Ποσειδεών, quod Neptuno sacer esset,in eóque sacra ipsi fierent. In eodem ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγώνες, imitatione Neptuni & Mineruæ de Attica contendentium. Har-
H pocration dicit eum esse ordine sextum : at verò Suidas septimum fuisse indicat, vt qui Latinorum Decembri eum respondere dicat. rectè. nam in eum incidisse solstitium hybernum, ex Plut.discimus, qui Ianuario ineunti (ideóque & exeunti Decēbri) cōparat,

in Cæsare, χειμῶνος ἐν τροπαῖς ὄντος, ἱσταμένου Ἰανουαρίου μηνός, (ὅσα δ' ἂν εἴη Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις) ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. INDE Ποσειδεώνις ὄρνις dicitur ἡ ἀλκυών, quòd in istum mensem fœtura eius incidat: vt Plin. quoque testatur circa brumam (i. ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς) alcyonum fœturæ sterni mare, septem diebus ante, & totidem póst. Præterea à Ποσειδῶν DERIV. Ποσειδήϊος, Neptunius, hoc est Neptunia proles, Neptuni filius. ET Ποσείδια, apud Hesych. ἑορτὴ Ποσειδῶνι πλουμένη. Idem Ποσειδῶν dicitur ETIAM Ποσειδάων, Doricè. vt Od. ε, Ποσειδάων ἐνοσίχθων. & Od. γ, Ποσειδάωνι ἄνακτι. VNDE Ποσειδάωνιον ἔγχος in Epigr. Neptunia hasta. IONICE Ποσειδέων dicitur ab Herodoto lib. 4: apud quem itidem lib. 1, Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, & libro 7, Ποσειδέωνι σωτῆρι. SED ET Ποσιδῶν dicitur, siue Ποσιδέων, fine diphthongo per simplex ι, teste Etymol. VNDE Ποσιδήϊος, Neptunius, Neptunia proles. ET Ποσιδήϊον, Neptuni templum, apud Herodot. quod & Ποσειδέωνος νηὸν appellat.

Ποσειδώνια, Ποσειδωνία, Ποσειδωνίας, Ποσειδωνιάτης, Ποσειδώνιον, vide in præced. Ποσειδῶν.

Πόσθη, ης, ἡ, dicitur τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ δέρμα, Pellis qua glãs pudendi virilis integitur: cuius τὸ προοῦχον vocatur ἀκροπόσθιον, Præputium, autore Polluce. Ita Diosc. l. 4, c. 157, dicit τὸ ἐλλειπὲς τῆς πόσθης ἐκπληροῖ. quod Ruell. interpr. Præputii iacturam resarcit. malim ego, Curtam colis pellem. Itémque paulo antè dixerat, χρισαμένη προς ἐπαγωγία ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λιποδέρμων, valet ad inducendam glandi pellem iis qui natura, non circuncisione, curti sunt. Alioqui & pro ipso pene accipitur. Aristoph. πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν. Xen. Pæd. 5, τὸ δὲ κινεῖσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ τῆς πόσθης. πάνυ αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. SIC ET Πόσθιον ex Aristoph. affertur pro Mentula, dicente, Νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου. Ibi. n. Suid. exp. αἰδοῖς, afferens & hunc locum, λέων σοι γέγον' ἔκμαγμα σον, Τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα & τὸ πόσθιον Τῷ σῷ προσόμοιον, ὥσπερ κυλίσκον ἀρεβλόν.

ET Πόσθων dicitur qui magno seu crasso pene est, aut crasso præputio. Luc. Lexiph. ἀναφλῶντα καὶ βλιμάζοντα τὴν πινα πόσθη καὶ πόσθωνα αἰσθηται. Sic Aristoph. Pace, Εἰπέ μοι ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις; Vbi schol. annotat, pueros ita nominari solitos fuisse καθ' ὑποκορισμόν. AT Ποσθία, ας, ἡ, dicitur tuberculum paruulum in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Nam ita Gal. libro τῶν κατὰ τόπους 4 dicit, πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων κριθὰς, ἃς ποσθίας καλοῦσι. Et sub finem eiusdem libri, πρὸς κριθὰς, ἃς καὶ ποσθίας καλοῦσι. Forsitan autẽ ita nominatur tuberculum istud quòd τῷ ἀκροποσθίῳ non absimile sit, quod & ipsum ab hordei grano non multũ differt.

Ποσθία, Πόσθιον, Πόσθων, vide in præced. Πόσθη.

Ποσιδήϊον, Ποσιδήϊος, Ποσιδῶν, in Ποσειδῶν.

Πόσιμος, Potabilis: pro quo & πότιμος.

Ποσιφλεβίδες αἱ, dicuntur esse venæ in calcaneo.

Πόσις, εως, ἡ, Potio, seu Potus, t. 3, c. 302, b. AT Πόσις, ὁ, significat Maritus: itidem παρὰ τὸ πίνειν, quoniam vt τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μιγνύμενον causa est seminum & plantarũ, ita vir mulieri mixtus, prolis. Homerus Iliad. γ, Ἀνδρὶ δαμεῖς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν. Od. θ, Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα. Odyssεæ λ, Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Sic Odyss. ο, Ζεὺς πόσις Ἥρης. Pro eodẽ in Epigr. metri causa vsurpatum REPERITVR Πόασις. Est & nomen proprium historici apud Athen.

Πόσοι, Quot, &c. t. 3, c. 492, e

Πόσος, Quantus, &c. ibid. a. Ποσός, Aliquantus, &c. c. 493, b.

Ποσότης, ib. d. Ποσήμαρ, t. 3, c. 492, f

Ποσαῖος, ib. g. Ποσημέρειος, ib.

Ποσημέριος, t. 2, c. 854, f. Πόσος, t. 3, c. 492, g

Ποσῶς, t. 3, c. 493, c

Ποτάγχυμαι, apud Hesychium προσοιμίζομαι: Doricè pro προσάγχυμαι, à themate πάγχυμι: si tamẽ mendosum non est.

Ποτάγω, Doricè itidem pro προσάγω vnde πόταγε, Adesdũ.

Ποταγωγίδες, t. 1, c. 87, a. Ποταγωγίδης, ib.

Ποτάνιος, Recens: ad verbum Recens & iam modò dictus, ἐγγὺς καὶ συνεχῶς φατὸς, vt πρόσφατος: idem significantibus φάτις & αἶνος, vt tradit Eustathius. Hesych. ποτάνιον exponit non solùm νέον, πρόσφατον, sed etiã ξύνεγγυς: pro quo apud Suidam ξένιον, in manuscr. etiam codice: nescio quàm rectè. Affertur & Ποτανί pro Recenter, sed ἀμαρτύρως.

Ποταμηδὸν, Ποταμηπόρος, Ποτάμιος, Ποταμογείτων, Ποταμοδάρτης, vide in sequ. Ποταμός.

Ποταμός, οῦ, ὁ, Fluuius, Flumen: παρὰ τὸ ποτὸς εἶναι, hoc est, πότιμος εἶναι, q potabilis sit, hoc est potabilem aquam habeat, non salsam, vt mare. Homerus tamen & Oceanũ vocat ποταμόν. vt Odyss. α, Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Πρῶτα μὲν Ὠκεανὸς, ὅν οὔπως ἔστι περῆσαι πεζόν. Sic Odyss. λ, sub finem, Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Et initio Od. μ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο Νηῦς. Vbi ποταμὸν ὠκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανόν, Exteriorem seu vlteriorem Oceanum. quidam etiam fluuium qui in exteriorem Oceanum defert. quum subiungat poeta, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο. At quũ Il. ξ dicit, ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῖο, de toto Oceano intelligit. nam vt ibi subiungit, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ita alibi dicit, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, vt & Maro, Pater Oceanus. Alioqui ποταμοὺς appellare solet flumina quæ ex Oceano orta in eundem remeant. vt Iliad. φ, βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι. Idem epitheticῶς dicit ἐϋρρεῖος ποταμοῖο: & ποταμὸς ἐΰρροος ἀργυροδίνης, & ποταμὸς βαθύρροος ἀργυροδίνης, & Εὐρὺ ῥέων ποταμός, & ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, item ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς est ὠκεανὸς, & τὸ ὑγρὸν, & ὁ σωματοειδὴς θεός: necnon ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον. Compos. HINC Ποταμογείτων, Fluuio vicinus, Amnicola: herbæ nomen, de qua vide t. 1, c. 810, d. ET Ποταμοδάρτης, Suidæ ὁ περῶν ἀεὶ τὸν ποταμόν, Qui semper flumen traiicit. ET Ποταμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à fluuio aufertur seu rapitur. Apocal. 12, ἔβαλεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ. ET Ποταμόχωστος γῆ, Terra operta limo arenâve à fluuio deuecta. ITEM Ποταμηπόρος, Fluuium traiiciens: ὁ περῶν τὸν ποταμὸν, apud Oppianum. Deriuatum in idem & ADIECT. Ποτάμιος, Fluuialis. vt ποτάμιον ὕδωρ, Aqua fluuialis, Aqua è flumine petita. Et ποτάμιοι ἰχθῦς, Pisces fluuiales, οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo qui itidem dicit ποτάμιος κεστρεύς, ad differentiam τοῦ θαλασσίου. Sic ποτάμιος ἵππος, Equus fluuialis: qui & ἱπποπόταμος. Necnon ποτάμια πλοῖα, Fluuiales naues, Nauigia quorum in fluminibus vsus est. Plinius dicit etiam Amnica insula. Denique à ποταμὸς est ADVERB. Ποταμηδὸν, In modum fluminis, Fluminis in morem, More fluuii: δίκην ποταμοῦ, Hesych. & Suid.

Ποτανός, t. 1, c. 1724, g. Ποτάομαι, ib. f

Ποταπός, t. 1, c. 1873, a. Πότε, t. 2, c. 1511, g

Ποτὲ, ib.

Ποτέομαι, F. ήσομαι, idem quod ποτάομαι, Volo. Apoll. Arg. 2, δινέεσκε ποτεῦνται. Sic Hesiod. Theog. ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, volabant è manu.

Ποτέον, Bibendum. à πίνω.

Ποτέρα, t. 3, c. 500, g. Πότερον, aduerb. ib.

Πότερος, ib. f. Ποτέρωθι, ib. h

Ποτέρως, ib. Ποτέρωσε, t. 3, c. 501, a

Ποτή, t. 1, c. 1724, e. Πότημα, t. 3, c. 303, h

Ποτηνός, t. 1, c. 1724, f. Ποτήρ, t. 3, c. 304, c

Ποτηρογλύφης, ib. Ποτήριον, ib. a

Ποτηροφόρος, ib. c. Ποτής, t. 3, c. 303, g

Πότης, ib. d. Ποτητός, t. 1, c. 1724, f

Ποτί, t. 3, c. 572, c. Ποτάπτω, t. 1, c. 499, c

Ποτίδε, Aspice: Doricè pro πρόσιδε.

Ποτιδέγμενος, t. 1, c. 958, g

Ποτιδέρκεται, Doricè pro προσδέρκεται, Aspicit. Hesych.

Ποτιδόρπιος, t. 1, c. 1042, f. Ποτίζω, t. 3, c. 304, c

Ποτίζομαι, ib. e. Ποτικάρδιος, t. 2, c. 98, b

Ποτικός, t. 3, c. 303, c. Ποτίκραιον, t. 2, c. 72, a

Πότιμος, t. 3, c. 303, c

Ποτινίσσομαι, Doricè pro προσνίσσομαι, hoc est προσέρχομαι, Aduenio, Accedo. H. Od. ι, Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσε-

ται, οὐδ᾽ ὅσα Θήβας, quæ Orchomenum veniũt, seu Quæ Orchomenum afferuntur. alii exp. etiam ἀνάκειται.

Ποτέομαι, t.2, c.1700, c. Ποτηλύομαι, t.3, c.595, h

Πότης, t.3, c.303, g. Πότημα, t.3, c.304, h

Ποτηματοποιός, ibid.

Ποτισμός, exponitur itidem Potio, vt πότισμα. Sonat potius Prabitio potionis, seu Adaquatio aut Irrigatio.

Ποτιστής, t.3, c.303, g. Ποτιστήριον, t.3, c.305, a

Ποτίστρα, ibid.

Ποτιφέρω, Doricè pro προσφέρω, Affero.

Ποτιφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Luquax: sed ἀμαρτύρως.

Πότμος, ου, ὁ, vt μόρος, Sors, Fatum: eo modo quo dicitur Sors mea, Fatum meũ, pro Casus seu fortuna fatali forte mihi obueniens, & specialius interdum Interitus, Mors. Hom. Il. π, Ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ᾽ ἀδροτῆτα καὶ ἥβην. Il. σ, Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ᾽ Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Odyss. ξ, ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Πότνα, Πότνια, Ποτνιάδες, Ποτνιάζω, Ποτνίασις, Ποτνιάω, in sequ. Πότνιος.

Πότνιος, ου, ὁ, Venerandus, Honorandus, Augustus: σεβαστός, σεβάσμιος, ἔντιμος. Masculini rarus vsus est, vel propemodũ nullus, creberrimus fœminini apud poetas. Dicit enim Hom. πότνια Ἥρη, Il. ο: πότνια Ἄρτεμις, Iliad. φ: πότνια μήτηρ, Od. ο. Et Hesiod. in Georg. πότνια πειθώ. Rursum Hom. vocãdi casu, Πότνια θεά, μή μοι τόδε χώεο, Od. ε. vt & apud tragicos legimus ὦ πότνια χθών. Iidem poetæ DICVNT Πότνα pro πότνια, metri causa facta syncope. Hom. Od. υ, Ἄρτεμι πότνα θεά, θύγατερ Διός. Sic in Epigr. πότνα γυναικῶν. Hesychio πότνα est nõ solùm σεβαστή, ἔντιμος, sed etiã καλή, (quomodo & πότνια γῆ affert pro καλὴ γῆ) necnõ δέσποινα. quod optimè conuenit tum quũ fœminis tribuitur. nam quum dicitur πότνια θεά, & πότνια Ἥρη, aptissimè expones Domina dea, Domina Iuno, seu Veneranda domina dea, Veneranda domina Iuno. sicut hodiéq; fœminas honoratiores aut matresfamilias honoris causa dominas appellamus. INDE Ποτνιάω, ET Ποτνιάζω, Oro & obsecro πότνιον siue πότνιαν appellans, Obsecro & imploro appellando πότνιον, seu πότνιαν. Quomodo Vlysses ποτνιᾷ siue ποτνιάζει Odyss. ε, vbi dicit, Πότνια θεά μή μοι τόδε χώεο, Quæso veneranda dea ne hanc ob rem mihi succenseas. Generaliter accipitur pro Oro, Obsecro, Obtestor: seu Suppliciter & cum lacrymis oro. vt Hesychius quoque ποτνιῶμαι exponit non solùm παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, sed etiam μετ᾽ οἰμωγῆς ἱκετεύω. quod Latinis est Imploro. Plutarch. De garrul. προσέκειτο τῷ ἑαυτῆς ἀνδρὶ, λιπαρῶς δεομένη πυθέσθαι τὸ ἀπόρρητον. ὅρκοι δὲ καὶ κατάραι περὶ σιωπῆς ἐγίγνοντο, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, Obsecrantis & obtestantis. Philo cum accus. in Vita Mos. libro 1, ἅμα καὶ τὸν θεὸν ποτνιώμενος, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum ponitur & pro Suppliciter deprecor. Plut. Cæs. ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη κατερρηγνυμένον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Sic Lucian. in Macrob. de Isocrate. Nonnunquam: Ægrè fero, Indignor: σχετλιάζω, & Quiritor: Hesych. δυσφορῶ. Rarior vsus actiuæ vocis, cuius tamen Hesych. meminit, ποτνιᾷ afferens pro ἱκετεύει, παρακαλεῖ. Meminit idem & posterioris verbi ποτνιάζω seu ποτνιάζομαι, nimirum ποτνιάζου exponens εὔχου, παρακάλει. Sed actiuo ποτνιάζειν tribuit & aliam longè diuersam significationem, vt qui esse dicat παιδικοῖς χρῆσθαι. nam πότνιον vocari τὸν δακτύλιον, Podicem. A ποτνιάζομαι seu ποτνιῶμαι significante Obsecro, Suppliciter oro & obtestor, Imploro, est VERBALE Ποτνίασις, Supplex obtestatio, Imploratio, Precatio cum lacrymis. Poll. esse dicit vocabulum τραχύ. AT Ποτνιάδες, αἱ, Hesychio sunt αἱ Βάκχαι, quæ & μαινάδες & λυσσάδες.

Ποτόμφει, Hes. προσόζει: quod & ποτόσδει, Doricè.

Ποτόν, τό, subst. t.3, c.302, h. Ποτός, ibid. e

Ποτός, ibid. g

Ποτόσδω, Doricè pro προσόζω, Oleo seu Redoleo.

Ποτῶπαν, & Πότωπον, iidē Dores τὸ πρόσωπον dicunt. Eust.

Ποῦ, t.2, c.1507, d. Ποῦ, ibid. e. Ποῦ γε, ibid.

Πουλυβότειρα, t.1, c.780, h. Πουλυγάλακτος, t.1, c.812, b

Πουλυέλικτος, t.1, c.1185, b

A Πουλυέτηος, Qui multorum annorum est, Annosus. Nonn.

Πουλυκάρηνος, t.2, c.69, d

Πουλυμέλαθρος αὐλή, Nonno Aula amplo atrio prædita.

Πουλυμιγής, E multis mixtus: seu Permixtus, Confusus. Epigramm.

Πουλυόδους, Multos habens dentes, Nonn.

Πουλυπότης, Multum bibens, Multibibus, in Epigr.

Πουλύς, pro πολύς, t.3, c.479, d

Πουλυπτής, t.3, c.1285, b. Πούς, t.3, c.501, g & 508, f

Ποῦ τι, t.2, c.1507, e. Πραΐ, pro πραΰ, t.3, c.432, e

B Ποώδης, in Πόα.

¶ Πρᾶγμα, t.3, c.529, e. Πράγματα, τά, pro πολιτεία, c. 530, a. Πράγματα, Lites, &c. ib. f

Πραγματεία, t.3, c.533, e. Πραγματειώδης, ib. g

Πραγματεύομαι, Efficere conor, &c. ib. a. Πραγματεύομαι, Efficior, &c. ibid. d

Πραγματεία, ib. h. Πραγματευτής, ib. g

Πραγματευτικός, ib. Πραγματεύω, ib. d

Πραγματικοί, οἱ, t.3, c.532, h. Πραγματικός, ib. f

Πραγματικῶς, ib. Πραγμάτιον, t.3, c.530, h

C Πραγματοδίφης, t.3, c.531, a. Πραγματολογέω, ib.

Πραγματομαθής, ib. Πραγματώδης, t.3, c.533, a

Πραγνείτης, Hermolao teste vile vinum erat vt vappa. Meminit & Hesychius, simpliciter dicens esse οἶνόν τινα.

Πραγός, t.3, c.534, a. Πραεῖα, t.3, c.519, b

Πραέως, ib. c. Πραθείς, t.3, c.239, h

Πραθῶ, à πέρθω, t.3, c.244, a

Πραικόκκια μῆλα, t.2, c.1633, a. Vide & Πρεκόκκια.

Πρακτέος, Agendus, Faciendus.

Πρακτήρ, t.3, c.528, h. Πράκτης, t.3, c.672, h

D Πρακτικός, t.3, c.528, d. Πρακτικῶς, ib. h

Πρακτός, t.3, c.527, c. Πράκτωρ, t.3, c.529, a

Πράλυξ, Hesychio ὁ λίαν ἀγροῖκος.

Πράμνειος, siue Πράμνιος οἶνος, Semo autore dicitur à Pramnia in Icaro insula rupe, vicina mõti excelso: vt Didymus vult, à Pramnia vite. Alii quasi παραμένιον dictum opinantur, esse dicentes τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον: alii denominatum παρὰ τὸ πραΰνειν volunt, vtpote πραΰνοντα τὸ μένος καὶ προσηνεῖς ποιοῦντα τοὺς πίνοντας. A nonnullis & φαρμακίτην vocari, testatur idem

E rursum Semus. Vnde Homer. Iliad. λ, κύκησε Οἴνῳ Πραμνείῳ. Et Od. κ, Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. Eundem esse παχὺν tradit Athen. lib. 1, necnõ αὐστηρὸν καὶ σκληρόν. Vnde Aristoph. dicit τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ᾽ ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Itidē verò & Gal. apud Hippocr. esse dicit vinũ nigrum & austerum. At Diosc. lib. 5, cap. 9, ὁ ἐκ τῆς θειλοπεδευθείσης σταφυλῆς γινόμενος, γλυκύς, καλούμενος Κρητικός, ἢ πρότροπος, ἢ Πράμνιος. Vbi nota sine diphthongo

F scribi, vt & in hoc iambo Aristophanis, Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον, Οὐ Χῖον, οὐ Θάσιον. per diphthongũ verò apud Homerum. Meminit & Plin. lib. 14, cap. 5: Et pramnio, (inquiens) quod idem Homerus celebrauit, etiam nunc honos durat. nascitur Smyrnæ. AT Πράμνημα dicitur τὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου κλῆμα, Palmes pramniæ vitis, teste Poll. Apud Hesychium & Πράμνη, expositum non modò ἄμπελος, sed etiam δίκελλα, Ligo, Bidens.

Πρᾶν, Doricè pro πρώην dicitur. Vtitur eo Theocr.

G Πρανής, t.3, c.550, a. Πρανίζω, ib. e

Πρανός, ib. d. Πραξιδίκη, t.3, c.526, c

Πραξικοπέω, ib. Πρᾶξις, t.3, c.525, d

Πραόνως, t.3, c.519, a. Πρᾶος, t.3, c.518, f

Πραότατα, aduerb. t.3, c.519, a. Πραότης, ib.

Πραπίδες, Præcordia. Hom. Il. λ & σ, βάλε δουρὶ ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. Et Il. ω, Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ᾽ ἵμερος ἠδ᾽ ἀπὸ γυίων. Et Il. χ, ἥ κέ μιν αὐτὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. Dicũt etiam εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, pro Sapienti pectore, Gnara

H doctáque mente, Solerti industria. quoniam mētis sedes sunt præcordia seu pectus. Il. α, Ἥφαιστος ποίησε εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Il. σ, ὅτι τεῦχ᾽ ἐποίει ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Itidē Hesiod. accepit pro mente seu solertia: quum in Theog. dixit, περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ᾽ ἐστὶ νόημα.

Πρασιά, ᾶς, ἡ, Area seu areola in horto, h. e. Quadrata in horto loci cõsiti figura. vt schol. Hom. πρασιὰς esse di-

cit τὰς τῶν φυτιῶν τετραγώνους σχέσεις ὡς τὰ πλινθία. ſolent enim hortos in quadratas areas & veluti laterculos diuidere hortulani, & ſingulas ſingulis ſeminibus conſerere. Hom. Odyſſ. η, de horto Alcinoi, Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι. Et Dioſcor. lib. 4, c. 17, de lagopode herba, φύεται ἐν πρασιαῖς, naſcitur in hortorum areis. Plin. in Segetibus naſci ſcribit: ſegetes forſan appellans τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς πρασιάς. nam & ipſi in quædam veluti πλινθία diſtincti ſunt. Marci c. 6, multitudo illa Chriſtum ſequẽs ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαί, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, diſcubuerunt per areas, partim centeni, partim quinquageni. ¶ Πρασιαί, ſiue Πρασίαι, eſt etiam Laconiæ locus, cuius incola Πρασιεὺς dicitur.

Πρασίζω, in Πράσον. Πρασιή, ῆς, ἡ, Cura deorũ. v. l.

Πράσιμος, t. 3, c. 240, f

Πράσινος, Πράσιον, Πράσιος, vide in Πράσον.

Πρᾶσις, t. 3, c. 240, d

Πρασίτης, Πρασοειδής, Πρασοκουρίς, Πρασόκουρον, in Πράσον.

Πράσον, ου, τὸ, Porrum: olus ſatis notum. Apud Athen. lib. 13, τῶν πράσων ἕκαστ᾽ ἐπιδείκνυσι μεθ᾽ ἡμῶν. Eodem libro, τῶν πράσων ποιούμεναι τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. Apud eundem libro 14, πράσον θαλάσσιον, Porrum marinum. apud Dioſcor. πράσον κεφαλωτὸν, Porrum capitatum, lib. 4, c. 179. cui oppoſ. τὸ καρτὸν πράσον, porrum ſectiuũ. ¶ Πράσον dicitur etiam algæ ſpecies quædam. nam, teſte Theophr. Hiſtor. plant. lib. 4, cap. 7, τοῦ φύκους vnum genus πλατύφυλλον eſt, herbido colore, quod πράσον vocant, nõnulli ζωστῆρα. Nominis ratio eſt quòd radicem habeat oblongam & craſſam qualem τὰ κρομμυογήτεια & τὸ καρτὸν πράσον, coloréque ſit viridi vt porrum. Sic Plin. lib. 13, cap. 25, Phycos quod folia lata colore viridi gignit, quidã πράσον vocant, alii zoſtera. Meminit & Heſych. INDE Πρασοειδής, Porro ſimilis, Porri ſpeciem gerens. Plin. lib. 37, cap. 8, de topazio, Duo eius genera faciunt, praſoidem atque chryſopteron ſimilẽ chryſopraſio. ET Πρασόκουρον, ου, τὸ, Falx qua porrum detondent. δρέπανον ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν, in Epigr. AT Πρασοκουρίς, Heſychio eſt ζῶον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα, & in primis τὰ πράσα. vnde & nomen. Sic Theophr. Hiſtor. plant. lib. 7, cap. 5, καὶ ἐν τῇ θριδακίνῃ καὶ ἐν τοῖς πράσοις καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν αἱ πρασοκουρίδες. Idem philoſophus ibidem docet quomodo capienda ſint iſta animalcula, itémq; Diophanes Geoponicõn libro 12, & Pallad. lib. 1, cap. 35. Meminit τῶν πρασοκουρίδων Ariſtot. quoque Hiſt. anim. lib. 5, cap. 19, ſcribens eas ἐκ τῶν καρκίνων naſci, & habere πτερά. Gaza hîc blattas vertit, apud Theophr. porricidas. quod magis probant: quũ blattæ ſint potius αἱ σίλφαι. Notandum verò, apud Theophr. ſcriptum eſſe πρασοκουρίδες, itémque apud Heſychium: ſed perperam, vt vel alphabetica apud hunc ſeries oſtendit. Apud eundem H. reperio ET Πρασόργην, expoſitum δρέπανον ᾧ τὰ πράσα κείρουσι, Falcem qua porros detondent ſeu incidunt: alio nomine πρασόκουρον dictam. Præterea à πράσον DERIV. Πράσινος, ET Πράσιος, Porraceus, Porrum referẽs, Porro ſimilis, Qualis porri eſt. vt πράσινον χρῶμα, Color porraceus, Color qualis porri eſt, hoc eſt viridis. Plato in Tim. πράσιον χρῶμα dicit, ſcribens ipſum fieri πυρροῦ κεραννυμένου μέλανι. Itidem dicitur πράσιος λίθος, Lapis porraceus, ſeu Praſius lapis, vt Plinius mauult, qui & ipſe eum in viridantium genere ponit, vilioris eſſe ipſum turbæ dicens. A Theophr. DICITVR Πρασίτης in libello περὶ λίθων, itidem ex eo quòd porrum colore referat. Item πράσιον vocatur origani genus non diſſimile hyſſopo: & genus heraclii alterum, foliis exilioribus, mollius, ſampſucho non diſſimile. Autor Plin. lib. 20, cap. 17. Sed eſt & alia herba πρασίου nomine dicta, Latinis Marrubium, vt idem eiuſdem libri capite 22 docet, his verbis, Marrubiũ plerique inter primas herbas commendauere, quod Græci praſion vocant, alii linoſtrophon, nonnulli philopæda. Huius meminit Dioſcor. lib. 3, c. 119: ſuperioris, capite 35, eiuſdem libri, ſcribens τὸ λεπτόφυλλον πρασοειδὲς ζειὸν à quibuſdam vocari πράσιον. Idem eodem libro, cap. 117, τὴν βαλλωτὴν appellari tradit πράσιον μέλαν, quòd folia habeat ſimilia τῷ πρασίῳ, ſed maiora & ſubrotunda. Sic Plin. lib. 27, initio cap. 8, Balloten alio nomine melampraſion Græci vocant. Sed ſubiungit, Foliis maioribus quàm porri: hallucinatus, vt quidẽ volunt nonnulli. At Nicol. myrepſus πράσιον vocare æruginem etiam perhibetur, vt quæ & ipſa porri colorem viridem imitetur. Ad πράσινος verò vt redeã, vtuntur eo Latini quoque. Praſinus enim color apud Plin. legitur, apud Martial. Praſina ſyntheſis, apud Plautum Praſina veſtimenta. DICITVR Πρασώδης etiam pro πράσινος ſeu πράσιος. vt πρασώδης χολή, Porracea bilis, Bilis quæ porri colorẽ viriditate imitatur. Galen. eam πρασοειδῆ vocat, vt Hippocr. πρασοειδὲς διαχώρημα. apud quem itidem legimus γεῖη τὸ ἐμεύμενον πρασοειδές. Denique à πράσον eſt VERB. Πρασίζω, ſignificans Porrum imitor, Porrum refero: ſeu Porraceus ſum, Praſinus ſum. Dioſc. lib. 3, cap. 94, σμυρνίζων, μὴ πρασίζων, myrrhæ æmulum, nõ porri. Sic lib. 4, cap. 155, de elaterio. Forſitan & πρασιὰ hinc deriuatũ dici queat. vt πρασιαὶ in hortis propriè ſint areolæ quadratæ in quibus porros & alia huiuſmodi olera ſerunt.

Πράσσω, ſiue Πράττω, Facio, Ago, t. 3, c. 520, a. Πράσσω, Adminiſtro, &c. ib. f. Πράσσω, Tranſigo, &c. c. 521, d. Πράσσω, cum aduerb. c. 522, b. Πράσσω, Exigo, &c. c. 524, g. Πράσσομαι, ſiue Πράττομαι, c. 525, a. Πράσσω, pro Vendo, &c. t. 3, c. 240, d

Πραταροσία, t. 1, c. 542, f. Πρατέος, t. 3, c. 240, f

Πρατὴρ, ib. g. Πρατήριον, ib.

Πράτης, t. 3, c. 241, a

Πρᾶτος, Doricè pro πρῶτος, Primus, apud Theocr. & alios.

Πράτεια, t. 3, c. 241, a

Πράττω, Atticè pro πράσσω dicitur: quod vide t. 3, c. 520, a

Πραϋμενέως, t. 3, c. 519, d. Πραΰνσις, ib. e

Πραϋντικός, ib. f. Πραΰνομαι, ib. e

Πραΰνω, ib. d. Πραϋπάθεια, ib.

Πραΰς, ib. b. Πραΰτης, ib. c

Πράω, t. 3, c. 240, b. Πράως, t. 3, c. 519, a

Πρεκόκκια, & Προκόκκια, apud Galenum legitur pro Latino Præcocia. Nam libro De aliment. facult. ſecundo, loquutus de Perſicis, dicit τὰ πρεκόκκια καλούμενα eſſe ἀμείνω τῶν Ἀρμενιακῶν. Siqui verò fugiant appellationem τῶν πρεκοκκίων, eos vtraque hæc (& Armeniaca videlicet & præcocia) vocare Ἀρμενιακὰ μῆλα, ſeu Ἀρμένια, tetraſyllabως. Et ſub finem libri Simplic. ſeptimi, titulo De malo Armenia, ſcribit ταύτης ἐκλελεῖφθαι τὸ παλαιὸν ὄνομα. nam omnes & τὸν καρπὸν & τὸ δένδρον vocare πρεκόκκιον. Rectius pro eo Dioſcor. cod. habent Πραικόκια, lib. 1, cap. 165, vbi dicit minora Perſica, quæ Ἀρμενιακὰ vocantur, à Romanis πραικόκια appellari. hoc eſt Præcocia. vt Plin. lib. 15, cap. 12, Poſt autumnum matureſcunt Perſica, æſtate præcocia, intra XXX annos reperta. Martial. Præcoqua nominat: lib. 13, Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, Nunc in adoptiuis Perſica chara ſumus.

Πρεμνιάζω, t. 3, c. 537, e. Πρεμνίζομαι, ib.

Πρεμνίζω, ib. d. Πρέμνιον, ib.

Πρέμνον, t. 3, c. 536, h. Πρέμνος, t. 3, c. 537, a

Πρεμνώδης, ib. d. Πρέπει, imperſ. ib. f

Πρεπὶς, t. 3, c. 541, g. Πρέπον, pro ὅμοιον, ib.

Πρέπον, τὸ, ſubſt. t. 3, c. 538, a. Πρεπόντως, ib.

Πρεπτὰ, τὰ, t. 3, c. 541, g. Πρέπω, t. 3, c. 537, f

Πρεπώδης, t. 3, c. 540, f

Πρέσβα, pro Πρέσβεια, t. 3, c. 541, b

Πρεσβεία, Legatio, &c. t. 3, c. 543, c. Πρεσβεία, Deprecatio, ibid. e. Πρεσβεία, Honos auguſtior, &c. t. 3, c. 547, a. Πρέσβεια, Vetula, &c. t. 3, c. 545, a

Πρεσβεῖον, t. 3, c. 547, b. Πρέσβειρα, t. 3, c. 541, b

Πρέσβεις, t. 2, c. 197, d. ob. Πρέσβευμα, t. 3, c. 547, a

Πρεσβεύομαι, t. 3, c. 542, h. Πρεσβευτὴς, t. 3, c. 547, d

Πρέσβευσις, t. 1, c. 5, d. ob. & t. 3, c. 543, f

Πρεσβευτὴς, t. 3, c. 543, f

Πρεσβεύω, Legationem ago, &c. t. 3, c. 542, c. Πρεσβεύω, Senior ſum, &c. ib. Πρεσβεύω, Honore afficio, &c. ib. e

Πρεσβῆες, αἱ, t. 3, c. 547, d. Πρεσβήϊον, ib.

Πρέσβις, t. 3, c. 541, h. Πρεσβυγένεια, t. 1, c. 828, a

Πρεσβυγενής, t. 1, c. 827, h. Πρέσβις, t. 3, c. 544, h

Πρεσβύτατος,t.3,c.541,h. Πρεσβυτρεῖον,ib.g
Πρεσβυτέεον,ib.f. Πρέσβυτρος,ib.c
Πρεσβυτέρως,ib.f. Πρεσβύτης,t.3,c.542,a
Πρεσβυτικός,ib.b. Πρεσβυτικῶς,ib.c
Πρεσβῦτις,ibid.b

Πρᾳΰμηδής,compositum ex ἄμηδής & πρᾶος, ideóque redditur & εὔνους & πρᾶος. hoc est, non solùm Beneuolus, sed etiam Benignus, Mitis, Placidus. seu ἵλαος, πρόθυμος. VNDE Πρᾳϋμήδεια, Beneuolus & propensus animus. Eurip. Oreste, Ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν, Venio accepta deorum beneuolentia & animo propitio. hoc est Placatis & reconciliatis diis, Diis mihi redditis propitiis. D

Πρῆγμα,t.3,c.539,b

Πρηγορεῶν,Hesychio προαγορεύτης,siue δημοκόπος.

Πρηγορεών, eodem teste dicitur τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, vbi nimirum προσυλλέγεται τὰ σιτία quæ comederunt. Sic Poll.lib.2,de stomacho siue œsophago, qui cibi & potus est vehiculum, ἐν ὄρνισιν ὅμοιόν τι τούτῳ προσήκειται, ὃ πρηγορεῶνα καλοῦσιν, ἔνθα προαθροίζεται ἡ τροφή. Ita igitur Aristoph. Auib. dicit, ὑμῖν δ' ἐπὶ τοῦ δείπνῳ, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν, mittemus vobis vesicas illas gutturis eminentes in quibus cibum sumptum præcolligimus. C

Πρηθῶσαι,t.3,c.240,a

Πρῆθμα,dicitur ἡ πολύποδος κεφαλή,vel πλεκτάνη, vt alii volunt. Hesych.

Πρήθω,t.3,c.239,g.& 547,e

Πρηΐον,Hesychio πρότερον, Prius.

Πρηκτήρ,t.3,c.529,a.& 536,c

Πρημαίνειν, Spirare, Flare: seu Vehementer & furenti impetu spirare. λάβρως φυσᾶν καὶ μαίνεσθαι: παρὰ τὸ πρῆσαι, quod est φυσῆσαι, vt annotat schol. Aristoph. & Suid. in hoc Nubium Aristophanicarum loco, Πλοκάμους θ' ἑκατοντακεφάλα τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας. D

Πρημνάδες,& Πρήμναι, thynnacei generis species sunt. Hesych. Apud Suidam Πρῶναι, εἶδος ἰχθύος.

Πρίων, Hesychio ταῦρος, Taurus. At pro πρῶνες, quod apud Suid. in manuscr. etiam cod. legitur, exponitúrque οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρέων, scribendum πρηῶνες, vt vel ex exemplo patet quod ibi affertur.

Πρηωνεῖον,t.3,c.549,h. Πρήωνες,ib.d
Πρηωνίζω,ib.h. Πρηνισμός,t.3,c.550,a E
Πρῆξις,t.3,c.536,b. Πρηροσία,t.1,c.542,f
Πρῆσαι,à Πρήσσω,t.3,c.239,g. Πρῆσις,t.3,c.547,g
Πρῆσμα,ib.f. Πρήσσομαι,t.3,c.536,a
Πρήσσω,t.3,c.239,e.& c.521,b.& 535,f
Πρηστήρ,t.3,c.547,g. Πρηστήριος,c.548,c
Πρηστικός,ib. Πρηστις,ib.

Πρητιῶας, Hes. τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας, Agnos anniculos. Meminit Eustath. etiam, sed simpliciter tantùm scribens πρητιῶας & ἐπιπρητιῶας de agnis vel hœdis dictum ætatis significationẽ habere, vt in prouerbio isto, Αἰγὸς ἐπιπρητιῶος ἐρυθροῦ πήρη ἀείση. F

Πρητήειον,t.3,c.240,a

Πρήϋλω, Ionicè pro πράϋλω, vt πρήσσω pro πράσσω. Dicitúrque vt πράϋλω ἄμεινον, ita & πρήϋλω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur.

Πρηΰγελως,t.1,c.822,g.& t.3,c.519,h
Πρηΰνομος,t.3,c.520,a. Πρηΰνοος,ib.
Πρηΰνω,ib. Πρηΰς,t.3,c.519,f
Πρηϋπένθων,t.3,c.520,a G

Πρηὸν, apud Hesych. τὸ ὑπερέχον, Eminens. Sed forsan scribendum Πρηών, quo significatur ἡ τοῦ ὄρους ἐξοχή, Ementia montis, hoc est Cacumen, Culmen, Vertex. Seu ὁ προνενευκὼς τοῦ ὄρους τόπος, Prominens in monte locus. Hesiod. Asp. ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσῃ. Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλέης, de Gargaro. Dicitur & Πρὼν pro isto πρηών.

Πρίαμαι,t.3,c.550,e. Πριαμήϊος,propr.t.3,c.551,g
Πριαμίδης,ib. Πριαμικός,propr.ib.f
Πρίαμος,propr.ib.e. Πριαμοῦθαι,ib.g H

Πρίαπος,& IONICE Πρίηπος, Priapus: Veneris & Liberi patris filius, hortorũ & vinearũ custos, in quibus simulacrũ eius statuebatur rubrum & erecto veretro, vt ex Epigrãmatum scriptoribus liquet. Athen. lib.1, Bacchum cognomẽto πρίαπον à Lampsacenis coli ait. Ab Arriano verò in Bithyniacis ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, teste Eust. qui etiam addit, vocari eum ab ipso Πρίαπον, per τ. Sed & membrũ virile, & quidem intentum, πρίαπον nominari, interdum tam à Latinis quàm Græcis, sciendum est. VNDE Πριαπίσκος, Priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ penis in modum teres & arrectum. ET Πριαπισκωτὸς μοτὸς apud Gal. in Isagoge, Linamentũ in veretri arrecti figuram formatũ. NECNON Πριαπισμός, eodem Gal. autore, dicitur stabilis pudendi in longitudinem ac orbem tumefacti tensio citra rei venereæ appetentiam. In qua dolores quales in tetano esse solent; moueri Aetius scribit, quòd inflatum distentúmque pudendum cõuulsionis modo afficiatur. Satyriasin etiam istam tentiginẽ appellarunt, quòd satyri quoq; arrecto semper veretro fuisse perhibeatur.

Πρίεπος,& Πρίηπος, vide in præced. Πρίαπος.

Πρίζομαι,t.3,c.553,d. Πρίζω,ib.

Πρίημι,t.3,c.551,c

Πρίλις,εως,ὁ, affertur pro Miles pedes: qui infrà Πρύλις.

Πριμάδιαι, Primadiæ: pisces qui sese in cœno abscondũt, teste Aristot. Hist. anim. l.8,c.15. Gaza primadas vocat.

Πριμικήριοι. Πριμολοκάριοι, Πριμοπιλάριοι, voces Latinæ sunt, pro Primicerii, Primolocarii, Primopilarii: de quibus apud Suid. quoque mentio. Sunt autem Primicerii quasi antesignani dignitatis alicuius, quòd in tabula cerata primi notarentur: Primolocarii & Primopilarii, qui primi loci sunt & primi pili.

Πρὶν,t.3,c.551,h. Πρὶν αὖ,t.3,c.553,a. Πρὶν δή,ibid.b.
Πρὶν ἤ, siue Πριν ἤ,ib.c. Πρὶν μή,ib.b. Πρὶν ὅτι,ib.d

Πρινή,t.3,c.553,c. Πρινίδιον & Πρίνινος, in Πρῖνος.

Πρῖνος,ου,ἡ, Ilex, teste Hesychio etiam in voce Ἰλέξ. arbor magna est vt ἡ δρῦς, quemadmodũ prolixè docet Theophr. Histor. plant. lib.3, cap.16. quẽ confer cum Dioscor. lib.4, cap.48. Granum fert βαφικόν, & fructum quẽ ἀκύλους vocant. Vide Plin. lib.16, cap.6, & lib.24, cap.4. Quod verò attinet ad priorem huius vocabuli syllabam, sciendum est produci eam ab Hesiodo, Theocr. & Aristophane, corripi verò in Epigr. INDE Πρινώδης dicitur Ilici similis, pro πρινοειδής. vt πρινῶδες φύλλον, Folium simile folio ilicis; Folium quale ilicis est, Folium in modum ilicis. ET Πρίνινος,ου,ὁ, Iliceus, Iligneus seu Ilignus, hoc est Ex ilice confectus. vt πρίνινος γύης apud Hesiod. Erg. Sic Athen. lib.15, πρίνινον ἢ δρυΐνον ξύλον. Et Aristoph. πρίνινοι ἄνθρακες, in Acharn. Apud eundem extat DIMIN. Πρινίδιον, Parua ilex.

Πριονοειδής,t.3,c.554,h. Πριονοειδῶς,ib.
Πριονοῦσθαι,t.3,c.555,a. Πριονώδης,ib.
Πριόνωτοι,οἱ,ib.b. Πριονωτής,ib.a

Πρίου, imper. à πρίω,t.3,c.551,e

Πρίω, Emo, &c.t.3,c.551,e. Πρίω, Serro, &c.t.3,c.553,g
Πρίσις,ib. Πρίσμα,ib.f
Πριστήρ,t.3,c.554,b. Πριστηροειδὴς αἰχμή,ib.

Πρίστης, Qui serra aliquid secat,t.3,c.553,h. Πρίστης, maris animal, &c.t.3,c.548,d

Πριστής,t.3,c.554,a. Πριστός,ib.b
Πρίω,t.3,c.553,d. Πρίομαι,ib.

Πρίω, imper. à πρίαμαι,t.3,c.551,c. Πρίωμαι, subiũct.ib.

Πρίωμα,t.3,c.553,g

Πρίων, Serra,t.3,c.554,g. Πρίων, Captiosi cuiusdam argumenti genus,ib.h. Πρίων, particip. pro ἀγοράζων,t.3,c.551,e

Πρὸ, Ante, &c.t.3,c.555,b. Πρὸ, de tẽpore dictũ, &c.ib.h.
Πρὸ, pro ὑπὲρ, &c.c.556,d. Πρὸ χειρῶν,t.4,c.413,b

Προαγγέλλω,t.1,c.23,e. Προάγγελμα,ib.
Προάγγελος,ib.f. Προάγγελσις,ib.e

Προαγνεύω, Prius purifico seu lustro.

Προαγορεύω,t.1,c.28,b. Προαγορευσις,ib.

Προαγόρευσις,t.1,c.30,g

Προαγορευτική, s. ἐπιστήμη, Ars diuinandi & prædicendi.

Προαγορεύω,t.1,c.30,e

Προάγω, Deduco, Perduco, &c.t.1,c.83,f. Προάγομαι,ib.
Προάγω, Impello,t.1,c.84,b. Προάγω, Produco, ibid.c.
Προάγω, Educo, cum accus. & genitiuo, ib.d. Προάγω, neutr. Praeo, &c.ib. Προάγω, Progredior, ib.e. Προάγω, milit. vocab.ib.f. Προάγω, Præcello, ib.g

Προαγγελία,t.1,c.85,f. Προαγγελεύς,ib.e
Προαγγελεύω,ib. Προαγγελή,ib.b
Προαγγελία,ib.g. Προαγγελικός,ib.d
Προαγγελός,ib.c. Προαγγέλλω,t.1,c.100,e
Προαγωνίζομαι,t.1,c.105,g. Προαγωνιστής,ib.h
Προαγωνιστικόν,ib. Προαδικέω,t.1,c.1007,d

Προαθύροντες, Hesychio προπαίζοντες: nisi potius προπαίζοντες scribendum. nam in illa significatione dicendum foret προσαθύροντες, vt infrà.

Προαίρεμα, Propositum, Institutum, quod & προαίρεσις. Bud.

Προαιρέομαι,t.1,c.199,h. Προαίρεσις,t.1,c.201,a

Προαιρετέον, Præ alio capessendum eligendúmque, Præferendum.

Προαιρετικός,t.1,c.204,d. Προαιρετής,ib b
Προαιρέω,t.1,c.199,g. Προαίρω,t.1,c.214,h
Προαισθάνομαι,t.1,c.232,g. Προαίσθησις,ib.h
Προαιτιάομαι,t.1,c.254,c

Προαιώνιος, Qui fuit ante omne æuum, seu ante sæcula, Ipsa æternitate prior. Apud Greg.Naz.

Προακούω, Prius seu prior audio, Antè audio & cognosco, Præsentio. vnde participium præt.med. προακηκοότες, Qui priores audierunt, Qui præsenserunt vel præsenserant.

Προακτικόν, Hesychio προβαῖνον, Progrediens, Procedens: ab ea τοῦ προάγω significatione qua ponitur pro Præeo & procedo.

Προαλείφω, Prius vngo, Ante inungo.

Προαλής, Hesychio προπετής, πρόχειρος: afferenti itidem προαλέστατον pro προπετέστατον, προχειρότατον. Forsan est à προάλλομαι, vt sit Qui promptè, interdum & præcipitanter, ad aliquid aggrediendū prosilit. Affert idem προαλεῖ & pro καταφερεῖ, καταβατῷ: desumptum ex Hom.Il.φ, vbi dicit, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, in loco decliui.

Προαλίζω, Antè congrego & in vnum cogo. Ioseph. τοὺς ἔτι τὰς μελλούσας συμφορὰς θυμὸν προαλίσαντας, ἀναφέρειν τοῖς δράσουσιν αὐτάς. Id Suid. etiam exponit προαθροίσαντας, Præcolligentes.

Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plutar. De aud. poem. προεαλωκότων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης.

Προαλλοιόω, ῶ, Prius altero, Antè immuto.

Προάλλομαι, Prosilio. Apud Suid. καὶ προαλλόμενος τῆς πληθύος, μετεχώρησεν ὡς Ναρσῆν. Id est προπηδήσας.

Προαμείβομαι, Responsione praeoccupo. Hesych. προαμείψασθαι exp. προαπαλλάξασθαι, παρελθεῖν.

Προαμβυτής, eidem est ἐργάτης προηγούμενος.

Προαμύνω,t.1,c.405,g

Προαναβαίνω, Prius vel prior conscendo.

Προαναβάλλομαι, Præludo. Isocr. in Panathen. ἀλλ' οὖν ἠβουλήθην καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτα ἔτι, quæ præludii loco præfari volui. Idem προανακρούεσθαι.

Προανάγομαι, Prior soluo, aut abscedo. Thuc.l.8, p.267.

Προαναθρούσης, Hesychius προαβλεπούσης.

Προαναθρώσκειν, eidē Hesych. & Suidæ προπηδᾶν, Prosilire.

Προαναιρεῖν, Prius occidere, Prius tollere è medio. Isocr. Panath. ἣν μὴ με προανέλη τὸ γῆρας.

Προανακινέω,t.2,c.217,h. Προανακλαίομαι,t.2,c.222,c
Προανακρίνω,t.2,c.431,f. Προανακρούομαι,t.2,c.447,f

Προαναλίσκω, Prius consumo, Antè absumo. Herodian.l. 6, ἤδη πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας, omni ambitione pridem consumpta.

Προαναπίπτω, Prius concido, Antè collabor seu corruo. Philo in vita Mos.l.1, ὡς ἐν βραχεῖ αὐτοῖς τὰ σώματα ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῆς ψυχῆς προαναπιπτούσης.

Προαναπνέω,t.3,c.412,e

Προαναρπάζω, Antè seu prior ἀναρπάζω. Demosth. in Mid.

Προανασκευάζομαι,t.3,c.840,b

Προανασπέλλω, Antè cohibeo & reprimo. Plutarch. ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαξι προανασπέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν: in Pericle.

Προανατείνω, Antè attollo: aliis Prætendo. Vtitur eo verbo Hesych. in exponendo προαιάγοι.

Προανατέλλω,t.3,c.1366,h

Προαναφώνησις, Exclamatio quæ ante rem aliquam fit. In

A v.l. exponitur Prædictio.

Προαναχώρησις, Recessio seu dicessus qui ante fit: vel Prior recessio, Prior discessus.

Προανέχω, Prior attollo seu eleuo. vnde προανέχον, quod Hes. & Suid. exp. προανατείνοι. Exponitur & neutraliter Promineo.

Προανθέω, Ante alia floreo, Flore prænenio, Præfloreo. vt Plin. Præflorent talia & prægerminant.

Προανίστημι,t.1,c.1713,e

Προανίσταμαι, Prior exurgo, Ante alios surgo vel exurgo,
B Surgendo alios præuenio seu præuerto. Apud Pollucem ex Strattide comico, Τί δ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;

Προανύτω,t.1,c.471,g. Προαπαιτάω,t.1,c.460,c
Προαπαίτησις,ib. Προαπαιτάω,t.1,c.612,b
Προαπαιτέομαι,t.1,c.1223,f. Προαπειπεῖν,ib.

Προαπείρηκα, Prior animum despondi. Isocrates epist. ad Philipp. ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ, προσθήσεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν.

Προαπέρχομαι, Prior abeo seu discedo, Ante alios abeo.
C Item Prior decedo, Prior excedo ex hac vita. Greg. in Maccab. encom. de matre septem illorum filiorum, καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτῆς ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι.

Προαπηγέομαι, Prius enarro & exponο: Ionicè pro προαφηγέομαι, apud Herodot.

Προαπίδων, Hesychius φρενῶν, διανοιῶν: quod crebrius προπίδων dicitur trisyllabως.

Προαποβρέχω, Prius irrigo & humecto. Galen. ad Glauc. libro 1.

D Προαποθνήσκω,t.1,c.1570,a. Προαποκόπτω, Præcîdo.
Προαπόλλυμαι,t.2,c.1277,f. Προαπόλλυμι,ib.

Προαποπέμπω, Antè dimitto: aliis Præmitto.

Προαποπίπτω, Antè decido, Prædeciduus sum. Vide in Πρόπτωτος, vnà cum verbali Προαπόπτωσις.

Προαπορέω,t.3,c.171,c. Προαπειλέω,ib.d

Προαπορρέω, Prius defluo vel effluo.

Προαποσμήχω, Antè detergo. vnde participium προαποσμηχθείς.

Προαποστέλλω,t.3,c.1000,e

E Προαποτέμνω, idem quod προαποκόπτω, Præcido.

Προαποφοιτῶ,t.4,c.187,f.

Προαρίθμησις, Prænumeratio. Gregor.

Πρόαρον, Atticis dicitur κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κιρνῶσιν, crater ligneus in quo vinum miscetur. Athen.l.11, ex Pamphilo.

Προαρπαγή, Præreptio. Προαρπάζω,t.1,c.547,c

Προαρτᾷ, Hesychio προαρμόζει, προτείνει.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, Prior iniuriam facio, Iniuriæ autor sum. In epist. Phalar.

F Προασκέω, Antè exerceo. Aphthon.

Πρόασμα, ατος, τὸ, Præcentio, vt Cic. & Gell. hoc est Cātus præludiū, seu proludiū; Cātus præambulū, Id quod cātui præmittitur. quod in tibiarū inflatione προαύλιον & προαύλημα dicitur, in citharæ pulsatione προανάκρουσις & προκιθάρισμα. Theocriti schol. πρόασμα esse dicit illud quod idyllio 1 aliquoties repetitur à canente Thyrside, Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Προαστίζω,t.1,c.591,f

Προαστήρ, & Προαστής, ibid.

G Προάστειον, ου, τὸ, Suburbium, seu Suburbanum. Xenoph. Hellen.3, τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια καλὰ ὄντα ἐλυμαίνετο. Sic Herodian.l. 8, τὰ προάστεια καὶ εἴ τι τῶν πυλῶν ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέσκαπτο. Idem Herod. libro 2, ἔν τε τῇ πόλει καὶ κατὰ τὰ προάστεια. Luc. in Hermot. ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ πρὸς ταῖς πύλαις. Rursum Herodianus lib.3, ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος, In quodam suburbio, seu suburbano. At Philo in vita Mos. lib.1, ὅροι τινὲς αἰεὶ φανοῦντο τῆς οἰκουμένης καὶ προάστεια χώρας, suburbana regionis: metaphoricé. Reperitur ΕΤ Προάστιον,
H sine diphthongo, metri causa, apud Soph. & in Epigr. Apud Hesych. verò non προάστειον solùm, sed & Προάστιον, ambo exposita πρὸ τῆς πόλεως.

Προασφαλίζω,t.3,c.1175,a. Προαυλέω,t.1,c.621,f
Προαύλιον,ib. & 625,a. Πρόαυλον,t.1,c.625,a
Προαυξάνω,t.1,c.1377,b. Προαυξής, ibid.

Προαύξω,ib.
Προαφαιρέω,Antè adimo seu aufero:aliis Præcerpo.
Προαφηγέομαι,Antè enarro,Prius expono. Synes.epist.66, ὑπὲρ οὗ πεύσομαι,προαφηγήσασθαι βούλομαι,prius enarrare volo de quo te interrogabo.
Προαφικνέομαι,Prior peruenio,Antè peruenio. Thuc.l.8, p.295,προαφιγμένος δὲ αὐτόσε ἦν καὶ Θρασύβουλος. Affertur προαφῖκτο & pro Prius abierat.
Προαφίστημι,t.1,c.1755,a
Πρόβα,Prodi, vel Progredere: pro πρόβαθι,à πρόβημι:apud Eurip.& Aristoph.
Προβάδην,t.1,c.651,e. Προβαίνω.ib.c
Προβάλεσκε, Ionicè pro προέβαλε, apud Homerum & alios poetas.
Προβάλλομαι,t.1,c.697,c. Προβάλλω,t.1,c.696,f
Πρόβαλος,Hesychio ἀσπὶς,Clypeus vel Scutum:quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι,obiiciunt. At πρόβολος generalius,vt πρόβλημα,propugnaculum.
Πρόβασι,poetico metaplasmo pro προβάτοις,Ouibus.Hes.
Πρόβασις,t.1,c.651,e.& 657,g. Προβατεία,t.1,c.658,c
Προβάτειος,ib. Προβατεὺς,ib.
Προβατεύσιμος,ib.d. Προβατευτὴς,ib.c
Προβατευτικὸς,ib.d. Προβάτημα,ib.
Προβατικῶς,ib.b. Προβάτιον,ib.a
Προβατοκάπηλος,ib.b. Πρόβατον,t.1,c.657,g
Προβατοπώλης,t.1,c.658,b. Προβατώδης ib.c
Προβεβιωμένα,τὰ,Vita anteacta. Synes.epist.110,πρέπον τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ Herodian.l.2,ἀνάξια τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων νομίσας. Sic Plutar. De lib.instit.τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἔχειν, gloriam vitæ anteactæ. Actiui autem προβιόω seu προβίωμι nulla reperi exempla.
Προβέβουλα,in Προβουλέω.
Προβεβουλευμένον,t.1,c.771,f. Πρόβημα,t.1,c.651,f
Προβιάζομαι,t.1,c.735,a. Προβιβάζω,t.1,c.656,d
Προβιβάσθων,Hesychio προβαίνων,Progrediens.
Προβιβάω,t.1,c.65?,e
Προβιβρώσκω,Antè comedo. Vnde προβρωθεὶς,Antè comesus,In cibo præsumptus.
Προβλαστάνω,t.1,c.747,g. Προβλάστημα,ib.
Πρόβλαστος,t.1,c.746,d. Προβλέπω,t.1,c.752,b
Πρόβλημα,t.1,c.698,b. Προβληματώδης,ib.e
Προβλὴς,ib. Προβλητικὸς,ib.f
Πρόβλητος,ib.
Προβλώσκειν,Hesychio προμολίσκειν,Prodire seu Exire.Homerus Odyss.τ, Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν. Od.φ, μή τι θύραζε προβλώσκειν. Exponitur etiā Protuberare.
Προβοάω,t.1,c.759,a
Προβοηθέω ἐς πόλιν,Ciuitati antè auxilio eo.
Προβόλαιον,t.1,c.699,c. Προβόλαιος,ib.
Προβολὰς,ib.f. Προβολὴ,t.1,c.698,f
Προβόλιον,t.1,c.699.f. Πρόβολος,ib.d
Προβοσκὶς,t.1,c.782,a. Προβούλευμα,t.1,c.771,g
Προβουλεύω,ib.e. Προβουλέω,t.1,c.767,a
Πρόβουλος,t.1,c.771,d. Προβραχὶς,t.1,c.790,e
Προβρέχω,ib. Προβρωθεὶς,in Προβιβρώσκω.
Προβύσαι τὸν λύχνον,dicunt τὸ προμύξαι,teste Polluce,Emungere lychnum ardentem & ellychnium promouere. Vtitur eo verbo Aristoph.bis in vno eodémque loco. in Vesp.enim choro dicente,Κάρφος χαμᾶθεν σὺ νῦν λαβὼν,τὸν λύχνον πρόβυσον,respondent pueri,Οὐκ ἀλλὰ τῳδί μοί γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν:significantes non festuca sibi opus esse in promouēdo ellychnio,quum digito id commodè facere queant. Vnde chorus rursum, Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; clarè docēs τὸ τὸν λύχνον προβύσαι esse τὸ τὴν θρυαλλίδα ὠθῆσαι, ellychnium digito aut festuca propellere: vt schol.quoque exponit εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχνιον. Eo sensu Virgilius, Et producit acu stupas humore carentes. Thema est προβύω,non προβύσσω,vt quidam putarunt.
Προγάμεια,t.1,c.815,b. Προγαστρίδιον,t.1,c.819,e
Προγάστωρ,ib.
Προγεγενημένος,& Προγεγονὼς,Qui antè fuit:à προγίνομαι.
Προγένεθλος,t.1,c.836,f. Προγένειος,t.1,c.844,d.& 845,a
Προγενέστατος,t.1,c.838,d. Προγενέστερος,ib.

A Προγεννάω,t.1,c.839,d. Προγεννήτωρ,ib.
Προγευματίζω,t.1,c.849,f. Προγεύομαι,t.1,c.850,b
Προγεύστης,ib.c
Προγίγνομαι,vel Προγίνομαι,t.1,c.832,b
Προγινώσκω,t.1,c.1857,g. Προγινώσκομαι,t.1,c.1858,b
Προγλωσσὶς,t.1,c.857,b
Προγονεῦσαι,Hesychio προελθεῖν,Progredi.
Πρόγνωσις,t.1,c.1858,b. Προγνώστης,ib.c
Προγνωστικὸς,ib.d. Προγόνη,t.1,c.842,f
Προγονικὸς,ib.e. Πρόγονος,ib.c
B Προγορεὼν,Etymologo & Lex.meo vet.τόπος ἐν ᾧ ἀγείρεται ἡ τροφή. pro quo suprà παρηγορεὼν, & infrà προηγορεών.
Πρόγραμμα,t.1,c.876,b. Προγραφὴ,ib.c
Προγράφω,t.1,c.875,h. Προγυμνάζω,t.1,c.889,b
Προγύμνασμα,ib. Προγυμναστὴς,ib.
Προδαεὶς,t.1,c.894,d. Προδαῆναι,ib.
Προδανείζω,t.1,c.910,g
Προδέδαεν,Hesych.προμεμαθήκεν:à δάω seu δαέω.
Προδείδω,t.1,c.920,f
Προδείελος, exponitur Antemeridianus, apud Theocr. in Herc.leonicida,Idyll 25,σπέργων προδείελος ἔστιχεν εἰς ἣν,
C Βεβρωκὼς κρειῶν.Malim ego, Ante vesperā, Antequam vesperasceret.
Προδείκνυμι,seu Προδεικνύω,t.1,c.931,a
Προδείκτης,idē esse videtur qui δεικηλιστὴς siue δεικηλίκτας, Histrio,Qui in theatro personas populo ostēdit. Apud Suidam, ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ προδείκταις καὶ καθόλου πᾶσι τοῖς θαυματοποιοῖς.
Προδειμαίνω,t.1,c.920,b. Προδειπνέω,t.1,c.936,f
Προδέκτωρ,ορος,ὁ,ex Herodoto affertur pro Præses.
D Προδέξαντες,Ionicè pro προδείξαντες.Hesych.
Προδεύω,t.1,c.953,f. Πρόδηλος,t.1,c.968,e
Προδηλόω,ib.g. Προδήλως,ib.e
Προδιαβαίνω,t.1,c.644,d. Προδιαβάλλω,t.1,c.676,d
Προδιαγινώσκω,t.1,c.1852,h
Προδιαγωγὴ,ex Plut.pro Aquæductus longior.
Προδιάθεσις,t.3,c.1491,e
Προδιαίτησις,Præparatio per diætā:seu Diætæ præmissio.
Προδιανοέομαι,t.2,c.1077,a
Προδιαστείλασθαι,pro Prænuntiare,Præmonere, affertur ex
E Iosephi Antiqu.Iud.Thema est προδιαστέλλω.
Προδιασύρω, Prior traduco & carpo. Arist. t.Rhet.3, ὕστερον δὲ πρὸς τἀναντία ἀπαντᾶν λύοντα καὶ προδιασύροντα. Hesych.verò προδιασύρας exp.παραβὰς τὰς συνθήκας,Transgressus pacta.
Προδιαττάω,ῶ,Prius cribro, Prius per cribrum transmitto,seu Incerniculo præpurgo. Vide suprà in Ἀποκριθιάω.
Προδιαφθείρω,t.4,c.141,g. Προδιαχέω,t.4,c 625,g
Προδιαχωρέω,ῶ, Prior dissideo,Prior me ab amicitia alicu
F ius separo,Prior dissocio me. Aristot.Rhet.1.καὶ οἷς ἂν ἐγκεκληκότες ὦσι,καὶ προδιακεχωρηκότες, quibus crimina intulerint,& à quibus se dissociarint priores quum antè coniuncti essent & amici.
Προδιδάσκω,t.1,c.987,g. Προδίδωμι,t.1,c.999,a
Προδιεγνωσμένον,t.1,c.1853,a
Προδιεξέρχομαι,Prior pertranseo.vnde particip.προδιεξελθόντες, Qui priores pertransiere,vel percurrēre.
Προδιεργάζομαι,t.1,c.1235,f
Προδιερευνάω,ῶ,Antè perscrutor & peruestigo.
G Προδιέστη,Diffidere iam cœperat:à προδΐσταμαι.
Προδιευκρινῶ,Prius discerno:vel Antè discutio.
Προδιηγέομαι,Antè enarro & expono,Prænarro,vt Terēt.
Προδιήγησις,t.1,c.1426,c. Προδίστημι,t.1,c.1757,e
Προδικάζω,t.1,c.1013,g. Προδικασία,ib.
Προδικέω,t.1,c.1010,e. Προδικία,ib.d
Πρόδικος,ib.c. Προδιόρθωσις,t.2,c.1441,b
Προδιϋλίζω, Antè percolo,Antè per colum transmissum purgo.Dioscor.lib.1,cap.94, δεῖ μέν τοι προδιϋλίζειν τὰ ῥητίνην τήκοντας.
H Προδίωξις,t.1,c.1028,c. Προδοκάζω,t.1,c.1038,d
Προδοκέομαι,t.1,c.1031,c. Προδοκὴ,t.1,c.1038,c
Προδομέομαι,affertur pro Antè construor,Præstruor.
Προδομία,t.1,c.941,c. Πρόδομος,ib.a
Προδοσία,t.1,c.999,e. Προδοσιοκομπῆς,ib.f
Πρόδοσις,ib.e. Προδότης,ib.f

Προδοτικός,ib.g. Προδοτικῶς,ib.
Προδότης,ib. Πρόδοτος,ib.h
Προδρέμω,t.3,c.1665,b. Προδρομίς,ib.f
Πρόδρομος,ib.b. Πρόδρομος οἶνος,t.4,c.502,a.
Προδωμάτιον,t.1,c.941,e. Προεγείρω,t.1,c.1074,d
Προεγκεῖσθαι,Antè inesse:Hesychio προϋπάρχειν.
Πρόεγμα,t.1,c.1367,c. Προεδέδοκτο,t.1,c.1031,c
Προεδεθείς,t.1,c.1078,f. Προέδρα,t.1,c.1086,b
Προεδρεία,ib.d. Προεδρεύω,ib.
Προεδρία,ib.b. Πρόεδρος,ib.
Προέδω,t.1,c.1078,f
Προεέργω,Prohibeo, Abarceo:vel Prior arceo.
Προέηκα,t.1,c.1654,b
Προεήκια,affertur pro Longè extensa:sed ἀμαρτύρως.
Προεθίζω,t.1,c.1097,c
Προειδέω,siue Προείδω,Præuideo,Prior video.vnde aorist. 2 προϊδὼν,Qui præuidit,Qui prior vidit.Hom.Odysseæ δ,Μή πως με προϊδὼν ἢ καὶ προδαεὶς ἀλέηται. Item Præuideo,quod est Prouideo,Prospicio, Video & cognosco antequam fiat. Vnde προειδῆτε apud Æschinē, Præuideatis,Prospiciatis. Inde & præt.med.προῄδειν, præuideram. Plutarch.De deo Socr.ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν. καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον ὑμῖν τὴν Ἱπποσθενίδου μαλακίαν.Sic προειδέναι est Præuidisse,Præcognouisse, Præsensisse,προμεμαθηκέναι: & Προειδώς, Qui præuidit & præcognouit,Præscius seu præsciens, προμαθών. Apud Thucydidem legitur etiam προϊδομένους αὐτῶν,pro προνοήσαντας ἡμῶν αὐτῶν, Prospecto nobis,libro 4,p.142. Quomodo ex Demosth.quoque προΐδοντο affertur pro Præuiderunt,Prouiderunt,Prospexerunt.
Προεικάζω,Coniectura præsentio. Aristot.Rhet.1,τὰ γενόμενα ἀναμιμνήσκοντες,καὶ τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.
Προείλετο,Maluit & elegit præ:à προαιρέομαι.
Προειληφώς,Qui præcepit seu præoccupauit: à th.προλαμβάνω.
Προειμένος,t.1,c.1671,d. Πρόειμι,t.1,c.1140,e
Προεῖναι,Dimittere seu Negligere:à προΐημι. Herodot.
Προειπεῖν,t.1,c.1224,g. Πρόειρα pro πρῶρα, t.3,c.581,a
Προεισάγω,Prior induco,seu Ante introduco. Aristot.Polit.7,cap.17,de Theodoro histrione,οὐδενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν,οὐδὲ τῶν ἀπλῶν ὑποκριτῶν,in scenam videlicet seu theatrum.
Προεισέρχομαι,Prior ingredior.vnde προεισελθών.
Προεῖσθαι,Dimisisse,Neglexisse: à προΐημι,apud Demosth.
Προεισπέμπω, Intromitto anté : vel Accerso anté. Item, Magna pompa & comitatu induco. Lucianus,προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος. Bud.
Προεισπίπτω, Prior incido. vnde particip.προεισπεπτωκότες, quod Hesych.exp.προεισελθόντες.
Προειστήκει,Præerat, Autor erat. à them.προΐσταμαι.
Προεισφέρω, Prior infero . seu Antè infero. Vnde προεισενεγκοῦσιν apud Gregor.Nazianz. Iis qui antè contulerunt in medium.
Προεκβάλλω, Antè eiicio. Exponitur & Prius emitto.
Προεκδίδωμι, t.1,c.995,e. Προέκθεσις,t.3,c.1494,b
Προεκθέω,Prior excurro,Ante alios excurro.
Προεκθορέω,Prosilio:vel Antè prosilio.Synes.De insomn. τὸ τοῦ προεκθορόντος πράγματος εἴδωλον διεπίγνωσον.
Προεκκομίζω,t.2,c.325,a
Προεκνιτρόω,ῶ,Nitro prius perfrico.Diosc.l.5,c.1,δεῖ δὲ προεκνιτροῦν τὸν τόπον. Sic l.4,c.138,de xanthio,προεκνιτρώσας τὴν κεφαλήν.
Προεκπέμπω,t.3,c.204,h
Προεκπίνω,Praebibo,Prius ebibo. Bud.ex Athenæo lib. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, (τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστιν) ἀλλὰ μέσον τὸν σκύφον.
Προεκπίπτω,t.3,c.315,f
Προεκτήκομαι, Prius contabesco.
Προεκτίθημι, t.3,c.1494,b
Προεκτίκτω, Prius partu edo seu excludo.
Προεκφοβέω,ῶ,Antè terrefacio. VNDE Προεκφόβησις, Prius incussus metus.
Προελαύνω,t.1,c.1170,g. Προέλευσις,t.1,c.1273,a
Πρόελος,pro Soli expositus, Apricus, affertur ex Etymol. Sed perperam apud eum ita scriptum est pro πρόσειλος,
A vt & Lex.meum vet.confirmat.
Προελπίζω, Antè spero.
Προελυτρόω, Inuolucro præmunire. Athen.libro 1,de Pithyllo qui cognomento τένθης dictus fuit,οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμένινην φορεῖν,ἀλλὰ καὶ προελυτροῦν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Ita enim legēdum censent quidam pro προσελυτροῦν.
Προεμβάλλω,t.1,c.681,h. Προεμβολίς,t.1,c.680,e
Προέμβολον,ib. Προέμβολος,ib.
Προέμεν,Doricè pro προεῖναι,à them.προΐημι.
B Προεμπίπτω,t.3,c.317,f. Προενάρχομαι,t.1,c.558,e
Προενεγκὼν, Qui protulit : à them.προφέρω seu προενέγκω. vnde & Προενήνοχε,Protulit,in Epigr.
Προεννέπω Prædico:verbum poeticū,vt & ἐννέπω.Hesych.
Προενοίκησις,Prior habitatio seu inhabitatio.Thucyd.lib. 1 dicit,κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας,pro Vt Phæaces qui priores Corcyram habitarunt. Reperitur & VERB. Προενοικέω,ῶ, Prius seu antè inhabito.Synes.epist.67, ὧν ἐπισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὸς,ἐξοικίζεται.
C Προεντυγχάνω , Prius incido. vt προεμπίπτω. Synes.epist. 108,τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες. Idem epist.52, dicit οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui ante accedūt,ad venditorē videlicet. At epist.88, ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν,quod non oporteret alium librum ante legere.
Προενώπια,Hesychio ἔμπροσθεν, Ante oculos.
Προενέχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, Multis peccatis iam antè implicatum teneri : ex Maccab.l.2,c.8.
Προεξάγω,t.1,c.76,f. Προεξαΐσσω,Prior proruo.
Προεξανίσταμαι,t.1,c.1749,d
D Προεξασθενεῖν,Viribus antè defici:vnde προεξησθενηκώς,Viribus iam antè defectus ac debilitatus.
Προεξέδρη,ex Herodoto affertur pro Prætorium.
Προεξειρεσία,t.1,c.1248,e. Προεξείρω,t.1,c.1143,b
Προεξελάσαι, Antè alios equo erumpere seu prorumpere.
Προεξεστηκώς,t.1,c.1763,b
Προεξετάζω,Antè examino,vel Prius perpendo.
Προεξίσταμαι,t.1,c.1763,b
Προεξοδεύω, Prior egredior:aliis Præeo.
Προεξορμάω,t.2,c.1452,d
E Προεόντα,Quæ ante sunt, vel facta fuerunt. exponitur enim προγεγονότα,apud Hom.Il.α, vbi Calchas dicitur nouisse τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Προεόρτιος,t.1,c.1206,f. Προεπαινέω,t.1,c.168,h
Προεπαναστείω,t.3,c.756,e. Προεπεξεργάζομαι, t.1,c.1236,b
Προεπεξεργασία,ib. Προεπιβάλλω,t.1,c.687,b
Προεπιβουλεύω,& Προεπιβουλεύομαι,t.1,c.771,c
Προεπιζεύξις,t.1,c.1396,d. Προεπιλογίζομαι,t.2,c.649,c
Προεπιπλήσσω,t.3,c.395,b. Προεπιπλήττω,ib.
Προεπίσταμαι, Præscio , Iam ante scio & exploratū habeo. Xen.Pæd.4,προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.
Προεπιχειρέω,t.4,c.458,d. Προεργάζομαι,t.1,c.1237,a
F Προερέσσω,t.1,c.1248,c. Προερεινάω,t.1,c.1252,e
Προερευνάομαι,ib. Προερέω,t.1,c.1149 f
Προερρήθη,t.1,c.1155,e. Προέρυω,t.1,c.1260,f
Προέρχομαι,t.1,c.1272,f. Προερῶ,t.1,c.1149,f
Προερωτάω,t.1,c.1906,f. Προεσθίω,t.1,c.1910,f
Πρόεσις,t.1,c.1671,d. Προεστώς,t.1,c.1788,b & c
Προέτειος,Annum præuertens seu præueniens.
Προετέος,Dimittendus,Prodendus. Plut.Galba, προετέον τὴν
G φιλίαν,Prodenda amicitia.
Προετικός,t.1,c.1671,d. Προετικῶς,ib.e
Προετοιμάζω,Præparo. Προευτρεπίζω,idem.
Προεύχομαι τοῦ λαοῦ,Pro populo oro.Greg.Naz.
Προεφοδιάζω,Viatico antè instruo. Philo in vita Mos.lib. 1,ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὰ τῶν τεράτων ὄργανα,τήν τε χεῖρα καὶ τὴν βακτηρίαν,οἷς προεφωδιάσθη, quo tanquam viatico antè instructus erat.
Προεχεῖς,vt ἔξοχοι,Eximii,Excellentes:Hesychio σπουδαῖοι, κραταιοί.
H Προέχω,Ante me teneo,&c.t.1,c.1354,f. Προέχω,Promineo,&c.ib.g. Προέχομαι,t.1,c.1355,a
Προέψω, Antè coquo,seu Pracoquo,vt Plin. AT Προεψιᾷ,Hesychio προαγορεύει.
Προηγεμών,t.1,c.1429,g. Προηγέομαι,ib.a
Προηγητήρ,ib.g. Προηγητής,ib.

Προηγητικὸς,ib. Προηγμένα,t.1,c.84,g A

Προηγορεὼν,Suidæ est ὁ λεγόμενος γαργαρεὼν,ὁ λαιμὸς,Gurgulio,Guttur seu Gula. Propriè verò ita vocari scribit τὸν ἔχινον τῶν ὀρνίθων ὅπου προαγείρεται ἡ τροφή: videlicet à verbo προαγείρεσθαι. Sic paulò antè προηγορεῶνας esse dixerat τοὺς βρόγχους siue φάρυγγας τῶν ὀρνέων, propriè τοὺς λεγομένους προλόβους,quoniam ibi συλλέγεται καὶ προαγείρεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. Dici verò & ἐπὶ ἀνθρώπων ita τὸν βρόγχον:in vtrisque ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν. Dicitur pro eodem προηγορεὼν,vt suprà videbis. AT Προήγορος,pro Princeps,nescio vnde afferant v.l.Potius enim significaret τὸν προαγορεύοντα. B

Προηγοῦμαι,t.1,c.1439,a. Προηγουμένως,ib.e

Προηδεῖν,in Προείδω. Προήδομαι, Antè lætor.

Προηκὴς,Præacutus:κατὰ τὸ ἔμπροσθεν προηκονημένος,Hesych.

Προήκω,t.1,c.1691,e

Προηλιάζω,Antè insolo. AT Προήλων,Antè captus sum, vel prædamnatus:à th.προαλίσκομαι.

Προημέρα,t.1,c.542,f

Προθεάομαι, Prouideo,seu Præuideo. vnde προθεώμενος, Hesychio est προορῶν.

Προθελοπεδεύω,t.1,c.1180,h C

Προθέλυμνος ἕλκεσθαι dicitur qui radicitus euellitur & funditus extirpatur,vt πρόρριζος. Homer.Iliad.κ,Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. Idem Iliad.ι,de apro Calydonio,Πολλὰ δ᾽ ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.Sic Aristoph. Equit.ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους. Verùm & alia expositio huic locis datur, nimirum προθελύμνους accipiens pro πυκνούς, ἐπαλλήλους, ἄλλους ἐπ᾽ ἄλλοις, Densos, Alium super alium: quemadmodum in hoc loco Homeri, Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.Ea tamen non vbique quadrat,vt sanè huic Aristoph.loco non conuenit,in Pace, προθέλυμνον μ᾽ ὦ τρυγαῖ᾽ ἀπώλεσας.Ibi enim exponendū Funditus,Penitus. Supra θέλυμνον quoque Hesych.exposuit ὅλον ἐκ ῥιζῶν, Totum radicitus:innuens deriuatum παρὰ τὸ θέλω,vt ἡμέλιον.nam τετραθέλυμνον exponit τέσσαρας θέσεις ἔχον,τετράπτυχον. D

Πρόθεμα, Edictum publicè tabula aliqua propositum: Suidæ προγραφή, in hoc loco de Valentiniano, ἔθηκε προθέματα ὥστε εἴ τις ἠδικήθη παρὰ Σαλουστίου τοῦ ἐπάρχου, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. E

Προθερμαίνω, Præcalfacio,Prius calefacio.Alex.Aphrod.

Προθεραπεύω,Prius curo vel excolo. Exponitur & Præparo. ITEMQVE Προθεραπεία ex Hermog.affertur pro προκατασκευή,Præparatio.

Πρόθεσις,t.3,c.1509,h. Προθεσμία,t.3,c.1527,a

Προθέσμιος,t.3,c.1526,g. Προθεσπίζω,t.1,c.1537,a

Προθετικὸς,t.3,c.1510,d. Προθέω,t.1,c.1551,b

Προθεωρέω,t.1,c.1512,b. Προθεωρία,ib.c

Προθήβης,Qui primos pubertatis annos attigit,Nunc primùm pubescens: Hesychio ἀρτίως ἀκμάζων. Sed scribendum potius προθήβης.vt Il.γ,Γαίας προθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας. F

Προθηλοπεδεύω, perperam apud Dioscoridem scriptum pro προθελο-.

Προθησαυρίζω,t.3,c.1480,a. Προθνήσκω,t.1,c.1570,e

Προθορὼν,idem quod προπηδήσας seu προεκθορών,Prosiliēs. Hom.Il.ρ,& Apoll.Arg.lib.2.

Προθύελλα,t.1,c.1630,e. Πρόθυμα,t.1,c.1622,b G

Προθυμέομαι,t.1,c.1606,g

Προθυμητέον,Annitendum seu Enitendum. Plato Tim. προθυμητέον εἰπεῖν.

Προθυμία,t.1,c.1606,f. Πρόθυμος,ib.c

Προθύμως,ib.e. Προθυεὶς,t.1,c.1616,c

Πρόθυρον,t.1,c.1615,f. Προθύω,t.1,c.1622,a

Προὶ,pro πρωῒ dicitur, Tempori, Maturè. VNDE Πρόϊμος ET Πρόϊος, significantia Maturus, Tempestiuus,vt πρώϊμος & πρώϊος.vel etiam Præmaturus,Statū tempus præueniens. Vtriusque meminit Hesychius, afferens nimirū πρόϊμον σῦκον pro προακμάζον: & πρόϊαι ἄπιοι pro αἱ πρῶται γινόμεναι. Suid.affert & SVPERL.Προϊαίτατος pro πάνυ πρότερος,Omniū primus seu Maturrimus. QVIN ET Προΐζα pro πρωΐζα dicitur,eidem Hesychio πρῴην,Nuper, Nō ita multo antè tempore,Non ita pridem. H

Προϊαίτης,in Προὶ.

Προϊάλλω,t.1,c.1678,f. Προϊάπτω,t.1,c.1679,a

Προϊδεῖν, & Προϊδὼν,vide in Προείδω.

Προΐεμαι,t.1,c.1670,c. Προϊέω,t.1,c.1653,c

Προΐζα, in Προὶ.

Προΐζω,apud Suid.in manuscr.cod.τὸ καταγινώσκω:pro quo vulg.eius edit.habent Προΐξω,τὸ καταγνώσομαι.

Προΐηλε,in Προϊάλλω. Προΐημι,t.1,c.1670,a

Προῖκα,Προίκειος,Προικίδιον,Προίκιος,in Προΐσσω.

Προϊκνέομαι,Aduenio, Accedo. Hesych.enim προϊκέσθαι exponit ἐφικέσθαι,& Etymol.ac lex.meum vetus πρὸ in hoc composito pro παρὰ accipi tradunt. VNDE Προΐκτης dicitur ὁ προσαίτης siue μεταίτης,Mendicus: vt qui nos accedat petitum stipem: Eustathio ὁ προϊκνούμενος ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν. Innuit id Hom.etiam,apud quem subulcus Vlyssi mendicanti dicit Il.ρ, Τηλέμαχός τοι ξεῖνε δίδωσι τάδε,καί σε κελεύει Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας. Αἰδὼς δ᾽ οὐκ ἀγαθὴ φησ᾽ ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. Vbi vt mendicus iubetur pudorem deponere, ita Od.ρ dicitur,Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐστι προΐκτης: subiūgitúrque itidem,Ἑξείης πάντεσσι παρίσταται. Suidas προΐκτας vocari scribit τοὺς γόητας quoque & τοὺς βωμολόχους, Præstigiatores & scurras. forsan quòd tales plerunque sint medici. ITIDEM Προϊκὸς ab Hes.exponitur non solùm πτωχὸς,Mendicus, sed etiam μωρὸς,πονηρὸς, Fatuus aut Morio,Improbus.

Προικόννησος,in Προΐξ. Προϊκὸς & Προΐκτης,in Προϊκνέομαι.

Προικῷος,in Προΐσσω. Πρόϊμος,in Προὶ.

Προΐξ,siue Προῖξ,in Προΐσσω. Πρόϊος,in Προὶ.

Προϊππεύω,Equito antè,Equo præcedo seu præeo. Plut. Camillo, προϊππεύων τοῦ στρατοῦ. Et in Poplicola, πολὺ προϊππεύων τῶν ἄλλων. In eodem Poplic.idem dicit τοὺς προϊππευσαμένους pro Equitibus qui præierant,seu Qui præierant equites.

Προϊρα,pro πρῷρα,t.3,c.581,a. Apud Hesych.adiæretως προΐρης,itidem expositum πρῴρας.

Προΐσμεν,Præscimus,apud Demosth. Vide Anomala.

Προΐσσω,siue Προΐσσομαι, ab ἴσσω significāte προτείνω χεῖρας, est Protēsa manu do,Porrecta dextra prabeo. VNDE Προὶξ,& per synæresin Προῖξ, dicitur τὸ δῶρον,Donū, vt quod protensa seu porrecta manu detur:aliis tamen τὰ προῖκα denominatā volētibus παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς ἕτερου χεῖρα. Homerus sanè προῖκα vocat δῶρον quod datur τῷ προΐκτῃ siue προϊκνουμένῳ, mendico qui stipis accipiendæ gratia aliquem accedit.Apud eum enim Od.ρ, Ὀδυσσεὺς ὁ προΐκτης, quum ei omnes dedissent, perámq; ei pane & carnibus impleſſet,ἔμελλεν Αὖτις ἐπ᾽ οὐδὸν ἰὼν προικὸς γεύσασθ᾽ Ἀχαιῶν, gustare dona Achæorū. adeóque Antinoum adit,& rogat sibi liberalius quàm cæteri panem det, vt qui bonus esse vir videatur & cæteris regalior. Itémque Odysseæ ν,initio, Alcinous Vlyssi peregrino viritim à Phæacibus contribuendum donum censet,quòd ἀργαλέον sit ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, vnum largiri donum seu munus. Posteri autem Homeri προῖκα peculiariter nominant τὸ γαμήλιον δῶρον, & quidem id quod pater filiæ dat quum eam elocat,Latinis Dos dictum. Etiam hoc Etymol.dictum vult παρὰ τὸ προδίδοσθαι εἰς τὸν τοῦ γαμβροῦ οἶκον,vel παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς τὸν τοῦ γαμβροῦ οἶκον,retentis superioribus etymologiis. Demosth.in Neæram, ὁ νόμος κελεύει,ἐάν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα,ἀποδιδόναι τὴν προῖκα,dotem reddere.Et in Onet.ἀποδείξω αὐτὸν τὴν προῖκα οὐ δεδωκότα, dotem non dedisse.Itidem Plut.in Erot.ποίᾳ προικὶ τῶν ἐραστῶν ἐκράτησεν; quanam dote sibi parauit & deuinxit? VNDE Προικῷος,ου,ὁ,Dotalis. ET Προίκειος,ου, ὁ,pro eodem.vt προίκεια δῶρα, Dotalia munera seu Dona iugalia:quæ & προίκια absolutè. Theophyl.epist. 75, τὴν σωφροσύνην ἀσπάζομαι, (à meretricia nimirum consuetudine ad coniugalem conuersus) καὶ προίκιον τὸν γάμον ὠνήσομαι. πρίασθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικὴν χαλεπώτατον,dotalibus muneribus nuptias emam. nam & à maritis dotari vxores solebant:quæ dona peculiariter φερνὴ dicebantur. Deriuatum inde & DIMINVT. Προικίδιον,ου,τὸ,Doticula,Exigua dos. Plut.Erotico,ἄθλια γύναια προικιδίοις ἐφελκόμενα,μετὰ χρημάτων εἰς οἰκονομίαν

καὶ λογισμοὺς ἐμβάλλοντες ἀνελευθέρους, ζυγομαχοῦντες ὁσημέραι διὰ χειρὸς ἔχουσι. Iidem Homeri posteri ACCVS. Προῖκα, vt δωρεάν, aduerbialiter etiam vsurparunt pro Gratis, Gratuitò, Sine mercede: idque tam in carmine quàm in prosa. Plato Polit.1, ὅταν προῖκα ἐργάζηται: quum paulo antè dixisset, ἐὰν μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγνηται. Sic Athen.lib.13, σὺ μὲν αὐτῇ τοσοῦτον ἀργύριον δίδως, ἡ δὲ προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. Et Aristoph. προῖκα διδόναι, Gratis dare. Item aliquis accipit vel habet aliquid προῖκα, Gratis, Sine mercedis pensitatione. Xenoph. μικρὰ μέρη παρ' ἐκείνου προῖκα λαβόντες. Leonidas Epigr.lib.2, Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς ἀσβολίην. VNDE Προίκιος, Gratuitus, Qui fit ἀμισθί. vt προίκιος χάρις in Epigr. Gratia gratuita.

Προΐσαμαι, Prætendo,&c.t.1,c.1787,f. Προΐσαμαι, Præficio,&c.ibid.g. Προΐσαμαι, Sto antè,&c.c.1788,a. Προΐσαμαι, Tutor,&c.ibid.c. Προΐσαμαι, Prosto,&c. ib.e. Προΐσαμαι, Antecello,&c.ib. Προΐσαμαι, Obsto,&c.ibid.f. Προΐστημι,t.1,c.1787,e

Προϊστορέω, Antè memoro, Prius commemoro.

Προΐστωρ, Præscius. Hesychius προΐστορες exp. μαρτυροῦντες: itémque Suid.

Προΐσχω,t.1,c.1363,c

Προϊχνεύω, Antè vestigo. Aliis Praeo. Hesych. verò προϊχνεύει exponit ἱερατεύει, Colit: si tamen mendum non subest ei scripturæ.

Προϊών,t.1,c.1140,e. Προΐωξις,t.1,c.1018,c

Πρόκα, Hesych. εὐθὺς, ἐξαίφνης, Statim, Continuò, Repentè, Subitò. Ita Herodot. πρόκα τε φρίκης αὐτὸν ἐπελθούσης: Suida hîc exponente εὐθὺς, παραχρῆμα, itémque Gal. apud Hippocr.

Προκαδέστερον, Hesychio προυργιέστερον. Infrà Προκαλέστερον.

Προκαθαίρω, Præpurgo, Antè purgo. Synes.ep.44, πᾶς ὃν οὐ προκαθαίρει μετάνοια δημοσιευθεῖσα. Ibidem προκαθηράμενον dicit pro Si prius te purgaris.

Προκαθεδρία,t.1,c.1085,g. Προκαθέζομαι,t.1,c.1082,b

Προκαθεύδω, Prædormio, hoc est Prius dormio. Aristoph. Vesp. προκαθεύδει περὶ πάνυ.

Προκαθηγέομαι, Præeo, Duco, Ducem viæ me præbeo.

Προκάθημαι,t.1,c.1384,d. Προκαθίζομαι,t.1,c.1091,d

Προκαθίζω,ib. Προκαθίστημι,t.1,c.1775,a

Προκαλεῖσθαι, Euocare,t.2,c.27,d. Προκαλεῖσθαι, Prouocare,&c.ib.e. Προκαλεῖσθαι, Optione prouocare,&c. ib.g. Προκαλεῖσθαι, Hortari,&c.c.28,a.

Προκαλέστερον, Hesychio est ἑτοιμότερον, Promptius. Suprà προκαδ.

Προκαλίζομαι,t.2,c.30,b. Προκαλινδέω,t.2,c.496,e

Προκαλινδοῦμαι,ib. Προκάλυμμα,t.2,c.45,g

Προκαλύπτομαι,ib.e. Προκάλυψις,ib.g

Προκάμνω,t.2,c.49,a. Προκάμπυλος,t.2,c.53,f

Προκάρδιον,t.2,c.98,f. Προκάρηνος,t.2,c.69,d

Προκάρπιον,t.2,c.75,h.& 76,d,alia significatione.

Προκαταβαίνω,t.1,c.649,d. Προκαταβάλλομαι,t.1,c.690,c

Προκαταβάλλω,ib.a. Προκατάβλημα,ib.

Προκαταβολή,ib.b. Προκαταβρέχω,t.1,c.790,e

Προκαταγγέλλω,& Προκαταγγέλλομαι,t.1,c.21,f

Προκαταγινώσκω,t.1,c.1855,g. Προκατάγνωσις,t.1,c.1856,c

Προκαταδικάζω,t.1,c.1013,g

Προκαταδύω, seu Προκαταδύνω, Antè demergo, seu Submergo.

Προκαταθήγεσθαι, Hesychio προακονᾶσθαι, Antè exacui.

Προκαταικχέσθαι,t.4,c.617,a. Προκατακλίνομαι,t.2,c.256,h

Προκατακλίνω,ib. Προκατακλύζω,t.2,c.267,a

Προκατακρίνω, Prius cōdemno, Iudicio meo antè damno.

Προκαταλαμβάνω,t.2,c.575,b. Προκατάληψις,ib.d

Προκαταλύω,t.2,c.758,b. Προκαταπίνω,t.3,c.307,a

Προκατάργματα, Libamina quæ ante hostiæ percussionē & sacrificium fiebant, vt προθύματα. seu Ea quibus rem diuinam auspicabantur.

Προκαταρκτικός,t.1,c.555,a. Προκατάρξις,ib.

Προκαταρτίζω, Antè absoluo. Paul.ad Corinth.2,cap.9, ἵνα προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. Vbi vetus interpr.& Erasm. verterunt Præparent: non satis plenè.

Προκατάρχομαι,t.1,c.555,a. & 558,g

Προκατάρχω,t.1,c.555,a. Προκατασκέπτομαι,t.3,c.828,b

Προκατασκευάζω,t.3,c.845,d & f. Προκατασκευή,ib.e

Προκατάστασις,t.1,c.1775,b. Προκαταύλησις,t.1,c.622,h

Προκαταφεύγω, Prius cōfugio. Item Effugio, Fuga me in tutum recipio antè. Thuc.l.3, καὶ ἅμα ταῖς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν.

Προκαταφυγγάνω,t.4,c.133,a. Προκαταχέομαι,t.4,c.617,e

Προκαταχρίω, Prius oblino, Antè illino.

Προκατέδω,t.1,c.1078,f

Προκατεργάζομαι, Prius conficio, vel præparo.

Προκατέχω,t.1,c.1348,c

Προκατηγορία, Antecedens accusatio. Thuc.

Προκατηχέω,t.1,c.1485,c

Προκατοπτευόμενος, Prius speculaturus & exploraturus: à th. προκατοπτεύομαι.

Πρόκαυμα χύτρας, Vstio ollæ: ex Ioelis cap.2.

Πρόκειμαι,t.2,c.169,a. Προκειμένως,t.2,c.170,h

Προκέλευθος,t.2,c.111,b

Προκελευσματικός, Pes metricus quatuor breuibus syllabis constans. Et προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia. forsan quòd τοῖς κελεύσμασι præmitti solerent.

Προκελῆσαι, Hesychio προκελεῦσαι, Antè iubere.

Προκέομαι, Ionicè pro πρόκειμαι. vnde προκέοιτο, Hesychio πρόκειμένος εἴη. Sic προκέηται, pro προκείμενος ᾖ, Proponatur vel Propositus sit.

Προκέφαλος,t.2,c.154,d

Προκήδομαι τοῦ ἀνδρός, Viri curam gero. Plutar. Numa. Et Philo in Vita Mos.l.1, προκηδόμενον πάντων, Omnium curam gerentem, Omnibus prospicientem.

Προκίδι μαχαιριδίῳ, apud Galenum in Lex. Hippocr. τῷ φλεβοτόμῳ. pro quo quidam cod. habent προμήκει, rectius forsan.

Προκηραίνω,t.2,c.192,c. Προκηρύττω,t.2,c.203,a

Προκιθάρισμα, in Πρόασμα. Προκινδυνεύω,t.2,c.213,f

Προκινέω, Antè moueo. Pro Promoueo affertur ex Xen.

Προκλαίω,t.2,c.222,e. Πρόκλησις,t.2,c.28,d

Προκλητά,t.2,c.268,g. Προκλητικός,t.2,c.29,a

Πρόκλητος,ib.

Προκλίτης,ου,ὁ, Primum inter accumbentes locum tenēs. Polluci ὁ τῆς ἑστιάσεως προστάτης.

Προκλύζω,t.2,c.267,b. Προκλυτός,t.2,c.268,g

Προκνήμιον,t.2,c.285,f. Προκοίλιος,t.2,c.289,g

Προκοιτέω,t.2,c.293,e. Προκοιτία,ib.

Προκοίτιον,ib. Πρόκοιτος,ib.

Προκοιτών,t.2,c.294,b Προκόκκια, in Πρεκόκκια.

Προκολακεύω, Antè adulor & quasi Præblandior.

Προκόλπιον,t.2,c.315,f. Προκόλπιος,ib.

Προκομιδή,t.2,c.326,b. Προκομίζομαι,ib.a

Προκομίζω,ib.

Προκόμιον, Anterior coma, Antiæ seu Capronæ: αἱ πρόσω τρίχες schol. Hom. Item Coma quæ alterius loco apponitur siue circumponitur. vt Poll.l.2 scribit πηνίκην & προκόμιον προσθετὸν dictum fuisse quiddam quod οἱ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον ἐπετίθεντο, tam viri quàm fœminæ.

Προκόννησος, vide in Πρόξ.

Προκόνδυλοι,t.2,c.331,f. & c.332,f

Προκοπή,t.2,c.359,f. Προκοπίς,t.2,c.360,a

Προκοπός,ib. Προκόπτω,t.2,c.358,e

Πρόκος, Hesychio πονηρός, Improbus: item ἠλίθιος, Fatuus. pro quo suprà Προικός.

Προκόσμημα,t.2,c.392,c. Προκόσμιος,t.2,c.391,a

Προκόττα, autore Poll.& Hesychio est κουρᾶς εἶδος, Species tonsuræ: quum nimirum aliquis τὰ πρόσθεν κομᾷ, hoc est quum antiæ seu capronæ aluntur, αἱ πρὸ τῆς κοττίδος τρίχες. ita enim Dores vocant τὴν κεφαλήν, Caput. Quidam verò προκότταν esse censent non κουρὰν, sed αὐτὰς τὰς ὑπὲρ τὸ μέτωπον τρίχας, teste eodem Poll. vt Hesych. quoque exponit & κεφαλῆς τρίχωμα. Sed habet is non Κοττίς, verùm Κόττη, addēs & ipse ita nominari τὴν κεφαλήν: & hinc κοττοὺς appellari τοὺς ἀλεκτρυόνας, gallinaceos, διὰ τὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν λόφον.

Πρόκριμα,t.2,c.436,f. Προκρίνω,ib.e

Πρόκρισις,ib.f. Προκριτέος, Præferendus.

Πρόκριτος, t.2,c.436,g. Apud Hesych. oxytonως προκριτόν, expos. ἐκλεκτόν, ἐκλελεγμένον.

Πρόκροσσοι

Πρόκροσσοι νῆες dicuntur αἱ ἐπάλληλοι, siue ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Aliæ post alias seu super alias. vt quum continua serie in procinctu stant. Homer. Il. ξ, Τῶ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν καὶ ἤλασαν ἀπάσης Ἠϊόνος στόμα μακρόν. Et Herodot. ἄλλαι νέες προκρόσσαι. Idem apud Suidam, προκρόσσαι ὡρμαίνοντο ἐς πόντον ἐπὶ πεντήκοντα νέας. At Agathocles Babylonius apud Athenæum lib. 1, de Pythargo Cyziceno tyrannicè patriæ imperanti, οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: metaphoricè à προκρόσσαις nauibus. Hesychius προκρόσσας ναῦς esse dicit & τὰς ἐπαλλήλους, siue ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, & τὰς κατ' ἀλλήλων νενεωλκημένας: Etym. & Suid. κατὰ κεφαλὴν συντεθειμένας καὶ ἐξισουμένας. q. d. προκαρόσσους.

Προκυβερνᾶν τῆς νεὼς, Boll. autore dicitur ἐπὶ τοῦ πρωρεάτου, de proreta, vt qui anteriorẽ nauis partem regat: sicut contrà ὑποκυβερνᾶν τῆς νεὼς, qui in puppi sedens eam gubernat.

Προκυκλὶς, apud Hesychium ἡ προμνήστρια, Pronuba: sed suspectum.

Προκυλινδέομαι, t. 2, c. 495, c. INDE Προκυλινδήματα, Antegressæ volutationes, apud Synes. De insomn.

Προκυλίομαι, t. 2, c. 494, c. Προκύλισις, ib.

Προκυλίω, ib. Προκυμαία, t. 2, c. 492, c

Πρόκυμον, Hesychius πρόθυμον, Promptum, Alacrem.

Προκυνεῖν canes dicuntur quum προϋλακτοῦσι πρὶν τὸ θηρίον εὑρεῖν, teste Polluce. hoc est, Quum latrant antequam feram inuenerint, Quum nondum inuenta fera in latratus erumpunt. SIC ET Πρόκυνες accipiendũ videtur in Epigr. vbi grammatici vocantur πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες. vt sit, Iniqui Callimachi reprehensores, qui nimirum prius in latratus & reprehensiones erumpunt quàm inuenerint in eo quod reprehensione dignum sit. Quidam interpr. Emissarii canes: item Antecursores, πρόδρομοι. Hesychio verò προκυνεῖν est ἐγχωρεῖν.

Προκύπτω, t. 2, c. 508, e

Προκύων, Procyon siue Antecanis: sidus ex eo appellatum quòd ante maiorem canẽ exoriatur, teste Hygino. Aratus in Phænom. ipsum dicit. διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνειν. Ex quo Ruf. Auienus, — procyon geminorum subditus astro. et Cic. — geminis est ille sub ipsis Antecanis, Graio procyon qui nomine fertur. A Vitruu. minusculus canis vocatur, scribente itidem, Geminos minusculus canis sequitur: lib. 9, c. 7.

Πρόκωνα, siue Προκώνια ἄλφιτα, Pollux nominari ait τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, ex hordeo non tosto. vt Galenus quoque in Lexico Hippocr. προκώνια ἄλφιτα quosdam accipere scribit τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν μόνα, ipse exponens τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἄλφιτα, farina ex hordeo recenti necdum in conos composito. qua de re & in Κῶνος dictum fuit suprà, col. 1332, b. Apud Etymologum & in Lex. meo veteri quidam προκώνια esse dicunt τὰς ἀφρύκτους κριθὰς, vel πυροὺς μέλιτι κεχρισμένους καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένους, quasi πυροκώνια: alii genus thymiamatum: vtrique minus apté.

Πρόκωπος, t. 2, c. 538, e. Προλαβόντες, οἱ, t. 2, c. 579, h

Πρόλαλος, Præceps in loquendo: ὁ προαλὴς ἐν τῷ λέγειν, Suidæ, hoc afferenti exemplum, καὶ τοῦτον κατεσίγασαν πρόλαλον τε καὶ ἰταμὸν ὄντα. De eo dicitur Qui ante tempus loquitur, vel temere & antequam præmeditatus sit quid sit dicendum.

Προλαμβάνω, t. 2, c. 579, g. Προλάμπω, t. 2, c. 591, a

Πρόλαχος, t. 2, c. 545, h. Προλεαίνω, t. 2, c. 662, a

Προλέγω, t. 2, c. 620, f. Προλείπω, t. 2, c. 671, f

Προλελεγμένοι, οἱ, t. 2, c. 621, a. Προλεπτύνω, t. 2, c. 684, f

Πρόλεσχος, idem quod πρόλαλος, Qui ante alios loquitur, Qui alios præuenit in sermone. Æschyl. in Supplic. p. 314, Καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ Γένῃ. Ita enim schol. ea verba exponit, μήτε προτέρω κατάρχου τοῦ λόγου, μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει: præmissa tamen & alia expositione. nam πρόλεσχος γένῃ exposuerat etiam μὴ πολλὰ προοιμιάζου, Ne longo vtere exordio, Ne multa præfare. Πρόλημμα, t. 2, c. 579, h

Προλήνιον, exponitur Torcular, apud Ieremiam cap. 5, vbi dicit, προλήνιον ὤρυξα ἐν αὐτῷ, (l. τῷ ἀμπελῶνι) καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν: quum Matth. cap. 21 pro eo dicat, ληνὸν ὤρυξεν ἐν αὐτῷ. Non tamen dici potest ληνὸν & προλήνιον idem significare: quum ληνὸς sonet Torcular, προλήνιον verò τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ.

Προληπτικὸς, t. 2, c. 580, b. Πρόληψις, ib. a

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, affertur pro Stagna fluuiorum.

Προλιμοκτονέω, t. 2, c. 710, h

Πρόλοβος, ου, ὁ, idem ac πρηγορεὼν siue προηγορεών. hoc est, Sinus ille in auium gutture prominens in quẽ primum cibos recentes ingerunt. Aristot. Hist. anim. lib. 2, cap. vlt. dicit esse δέρμα κοῖλον καὶ μέγα ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρὸ τοῦ εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν: quum antè dixisset auium quasdam ἔχειν πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, vt gallinaceum, palumbem, columbam, perdicem: quasdam verò eius loco habere stomachum latum & amplum, eúmque ἢ δι' ὅλου ἢ πρὸς τὴν κοιλίαν πίνοντα. Nominis ratio esse videtur quòd ἡ κοιλία sit λοβὸς quidam, Folliculus seu vtriculus: ὁ πρόλοβος autem, anterior λοβός. Pollux homini etiam tribui πρόλοβον docet: scribens nimirum τὸ ἔξωθεν πρόσχον τοῦ γαργαρεῶνος κατὰ τὸν τράχηλον, vocari γαργαρεῶνα & τράχηλον. vt Suidas quoque προηγορεῶνα in homine interdum dici τὸν γαργαρεῶνα tradit. Sic Latini Ingluuiem & auibus & homini tribuunt. Columella de gallinis, Si vacua non est ingluuies, cruditatem significat. Apuleius, Restis ad ingluuiem adstricta. Dicitúrque ingluuies ex eo quod cibus deglutitus in eam primùm feratur. INDE Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Similis προλόβῳ seu ingluuiei, Προλόβου seu ingluuiei speciem gerens. AT Προλόβιον in auricula dicitur τὸ πρόσχον τοῦ λοβοῦ, prominula seu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Προλογίζειν, t. 2, c. 620, g. Πρόλογος, ib. f

Προλοχίζω, t. 2, c. 731, e

Προλύται, Prolytæ seu Prolutæ, hoc est, Lytarũ antecessores, Lytis in iuris prudẽtia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent, tantósque in eo progressus fecissent, vt de eo respondere propè possent, & quæstiones soluere, λύται nominabantur. hoc est Solutores. at qui quintum, προλύται, quod vt vno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis iuris soluendis anteirent τοὺς λύτας, quasi præsolutores diceres. Errant enim qui solutos hîc intelligunt & quos vulgus licentiatos appellat, missione iã à præceptoribus accepta. nam eo significatu dicendũ foret λυτοὶ & πρόλυτοι. Istos solutores, prudentum respõsis, & quæstionibus operam nauantes, Iuuenalis hoc versu propè expressisse videtur, Qui iuris nodos legúmque ænigmata soluat. Turn. Aduers. l. 8, cap. 19. Leguntur porrò vocabula ista in procemio Pandectarum. Sed quia solitũ est (inquit imperator) anni quarti studiosos Græco & consueto quodam vocabulo λύτας appellari: habeant quidem, si maluerint, hoc cognomen. Et aliquanto pòst, Vt ex triginta sex librorum recitatione fiant iuuenes perfecti, & ad omne opus legitimũ instructi. Et mox, Quibus si bene se imbuerint, & in quinti anni (quo prolutæ nuncupãtur) metas Cõstitutionum codicẽ tam legere quàm subtiliter intelligere studeant: nihil eis legitimæ scientiæ deerit.

Πρόμακρος, t. 2, c. 919, a. Προμαλακτήριον, t. 2, c. 779, a

Προμαλακύνω, t. 2, c. 781, g. Προμαλάττω, t. 2, c. 779, a

Πρόμαλος, plantæ species apud Eupolin & Hippocr. dicentem προμάλου φώξας. Hesych. esse dicit μυρίκην vel ἄγνον.

Προμάμμη, ης, ἡ, Proauia. Προμανθάνω, t. 2, c. 788, f

Προμαντεία, t. 2, c. 790, g. Προμαντεύομαι, ib. f

Προμαντεὺς, ib. g. Πρόμαντις, t. 2, c. 789, d

Προμαρτύρομαι, t. 2, c. 797, d. Προμαχέω, t. 2, c. 813, c

Προμαχεὼν, ib. Προμαχίζω, ib.

Προμάχομαι, t. 2, c. 816, f. Πρόμαχος, t. 2, c. 813, a

Προμαχὼν, ib. c. Προμελετάω, t. 2, c. 866, a. Προμελέτησις, ib.

Προμένειον, apud Nicandrum Punici mali genus, à Promeno quodam Cretensi dictum. Meminit & Hesych.

Προμεριμνάω, t. 2, c. 856, f. Προμετρέω, t. 2, c. 905, f

Προμετρητὴς, ib. Προμετρητὴς, ib. g

Προμετωπίδιον, t. 2, c. 1400, e. Προμετωπὶς, ib.

Προμήθεια, t. 2, c. 1629, c. Προμηθέομαι, t. 2, c. 1630, c

Προμηθέσατο, ib. e. Προμηθεύομαι, ib. c

Προμηθεὺς, t. 2, c. 1628, f. Προμηθὴς, t. 2, c. 1629, d

Προμηθήτεια, t. 2, c. 1630, d. Προμηθία, ib. b

Προμηθικῶς,ib.a. Προμηθοῦμαι,ib.c A
Προμηθῶς,ib.a. Προμήκης,t.2,c.912,f.
Προμιλωύω,t.2,c.913,e
Προμήτωρ,ορος,ὁ,Hesychio Pater matris, Auus maternus.
Προμιγλῶαι,ex Hom.affertur pro μιγλῶαι,συνελθεῖν.
Προμνάομαι,t.2,c.963,g
Πρόμνησις,Ipsa actio τοῦ προμνᾶσθαι,conciliandi & ambiendi pro alio. Exponitur etiam Antecedens memoria.
Προμνηστεύω,& Προμνηστεύομαι,t.2,c.964,a
Προμνηστική,t.2,c.963,h
Προμνηστῖναι, Hesychio ἐπίεα περὶ ἐπίεας, Alia ante aliam: B addēti,quosdam exponere ἑξῆς,καὶ ἐκ διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλας. Ita Homerus vtitur. vt Odysseæ λ,Οὐκ εἴων πίνειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν, Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν. Et Odyss.φ,Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε,οὐδ' ἅμα πάντες, non omnes simul ingredimini, sed alter alterum præeat serie aliquanto spatio interrupta., opponit enim προμνηστίνους & ἀολλεῖς.nam loco superiore dicit,Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο, ego autem non sinebam omnes simul bibere, sed nonnisi προμνηστίνας admittebam.Sic schol.exp.μὴ ἅμα πάντες προϊόντες,ἀλλὰ ἐφεξῆς καὶ προμένοντες ἀλλήλοις: innuens à verbo μένειν C deriuatam esse vocem hanc,vt & Hesych.
Προμνηστίς,t.2,c.963,h. Προμνήστρια,ib.
Πρόμοιρος,t.2,c.848,f. Προμολέω,t.2,c.965,e
Προμολή,ib. Πρόμος,t.2,c.813,b
Προμοσχεύω,t.2,c.976,e. Προμύθιον,t.2,c.983,b
Προμυλλαίνω,Labra protendo vel propendêre sino. Galenus enim apud Hippocratē προμυλλήνας exponit προτείνας ἔξω τὰ χείλη.Idem προμυλλαίνει apud eundem exp. προπίπτωκε,προέχει εἰς τοὔμπροσθεν,Procidit,Prominet, D labiorum nimirum modo quæ propendere sinuntur.
Προμυλαία, Hesychio θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλωσι. Sonat potius Dea cuius simulacrum ante molas statui solebat. Alii esse dicunt deam quæ molis præsidebat. Apud Suidam est προμυλαία: quod magis probo. Idem τὴν προμύλιον θεὸν dicit solitam ἀφιδρύεσθαι ἐν τοῖς μυλῶσιν,vt θύνοσον.
Προμύσσειν,siue Προμύττειν τὸν λύχνον,est Emungere lychnū & ellychnium producere. Vide Προβύσαι.
Προναία θεά,t.2,c.1080,f. Vide & sequens Πρόναος.
Πρόναος, Ante templum situs,Protemplaris. Et πρόναον,ου,τὸ,subst.τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, Templi vestibulum: schol.Soph.p.148. Dicitur etiam Προναία pro πρόναος,vt Hesych.testatur, scribens προναίας θεᾶς τέμενος fuisse Delphis. Sed notandum est,pro isto προναία scribi etiam πρόνοια,vt ex Harpocr.discimus. Is enim tradit apud Delphos fuisse Ἀθηνᾶν προναίαν,ita nominatam διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι: siue πρόνοιαν, sic dictam quòd προνοήσειν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. Addit his, eam ab Herodoto lib.8,προνοίην nominari: nimirum pag.300, vbi dicit καθύπερθε τοῦ ἱροῦ τῆς προνοίης.&,ἐν τῷ τεμένει τῆς προνοίης Ἀθηναίης. Valla προναίης legit, vertens Protemplaris. F
Προναυμαχέω,t.2,c.1003,f
Προνέμομαι, Progredior,& propriè quidem pascendo seu depascendo.Soph.El.p.139,ἴδεθ' ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.vbi schol.exp.προβιβάζει. INDE Προνομή dicitur Progressio seu egressio pabuli causa: hoc est,quum pabulatum seu frumentatū excurrūt milites.Latinis Pabulatio,Frumentatio.Xen.Hell.1,de G Agide,προνομὴν ποιούμενος ἐκ τῆς Δεκελείας. Idem Hell.2, προνομὰς δὲ ποιούμενοι,καὶ λαμβάνοντες ξύλα καὶ ὀπώραν.Sic Polyb.φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνομαῖς,cautius exire pabulatum. Et Plutar.Camillo,ἐν προνομαῖς ἐσκεδασμένους κατεῖδε.Et rursum,εἴργονται προνομῆς:sicut Cæsar, Vt pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. Accipitur & pro direptione quæ fit ἐν ταῖς προνομαῖς.vt Prouerb.Salom.c.12, ἔσονται εἰς προνομήν. nisi malis hîc intelligere non διαρπαγὴν sed ἅλωσιν,siue αἰχμαλωσίαν τὴν ἐν προνομαῖς. quum videlicet aliquis capitur ab inimicis pabulatum egressis. Quin & pro pabulo vsurpatur. Plut.Fabio,πεδίων ἐπιλαβέσθαι προνομὰς ἐχόντων.seu,Habentium quæ ταῖς προνομαῖς diripi possunt. H INDE Προνομεύω,idem significans quod προνομὰς ποιῶ, Pabulatum excurro. Suidas exp.ληΐζω καὶ αἰχμαλωτίζω,

A Prædor,seu Deprædor, Prædationibus infesto,Captiuum abduco. Sanè προνομεύεσθαι est Captiuum abduci ab iis qui pabulatum seu prædas actum egressi sunt. vt Prouerb.Salom.c.11,ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν. INDE Προνομεία, Deprædatio quæ fit à pabulatum egressis militibus:Suidæ ἡ σκύλευσις. AT Προνομαία dicitur elephāti promuscis.ἡ προβοσκὶς τοῦ ἐλέφαντος, teste eodem Suida.
Προνεύω,t.2,c.1042,f
Πρόνηος, Ionicè pro πρόναος dicitur. Et τὸ πρόνηον pro τὸ B πρόναον,Templi vestibulum:apud Luc. Dicitur etiā Προνήϊος,vt in Πρόναος docui.
Προνηστεύω,Ieiuno antè.pro quo Hipp.προκενεαγγῆσαι dicit.
Προνικῶ, Antè vinco:ex Thucyd.
Προνοέω,& Προνοέομαι,t.2,c.1079,e
Προνοητής,t.2,c.1080,a. Προνοητικός,ib.
Προνοητικῶς,ib. Πρόνοια,ib.b
Προνομαία,Προνομεία,Προνομεύω,Προνομή,in Προνέμομαι.
Προνομία,ας,ἡ,Prærogatiua,Priuilegium. Suid.προνομίας exp.τιμῆς πλείονος. Eodem signif.DICITUR Προνόμιον. Hesych.enim προνόμια esse dicit τὴν ἐκ τῶν νόμων C ἐξουσίαν,& τὰ ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι. Suid.quoque προνομίων exp προλημμάτων,subiungens hūc exempli causa locum,προπετῶς σαυτῷ τὰ προνόμια τῶν ἀλλοτρίων ἐπαρχιῶν διεκδικῶν. AT Προνόμων,idē exp.θεσμῶν,δικαιωμάτων,hoc loco,τί δέ μοι φύσεως μέλει καὶ προνόμων;
Πρόνοος,& per contract.Πρόνους,Prouidens,Prudens:vnde compar.προνούστερος,Suidæ προμηθέστερος,προνοητικώτερος, in hoc loco Sophoclei Aiacis,p.8,Τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος, Ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; Vbi schol. D quoque exp.προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.
Προνοτίζω,t.2,c.1092,a. Πρόνους,in Πρόνοος.
Προνούστερος,ib. Προνωπής,t.2,c.1397,c
Προνώπια,τὰ,subst.ib.a. Προνώπιος,ib.c
Προνώπως,Hesychio προπετεμένως. Cui subiungit,προνενευκώς,προπετής,ἕτοιμος, πρόχειρος, Propendens, Præceps, Promptus,Paratus.quæ expositiones conueniunt potius nomini προνωπής seu προνώπιος. vnde προνώπιον exp. & προκείμενον,Propendens,Promptum & cuiuis expositum.
E Πρὸξ,κὸς,Hinnulus:ἐλάφου γέννημα Suidæ, iidémque Eustathio,qui tamen alibi esse dicit speciem ἐλάφου aut δορκάδος. Homerus Odyss.ρ,[illegible]ίσκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς.Nicander Theriacis,σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ Ἠ' προκὸς ἢ νεβροῖο. vbi scholiastes exponit τοῦ τέκνου τῆς δορκάδος. Etymologus πρόκα esse dicit ζῷον ὅμοιον ἐλάφῳ,τὸν λεγόμενον νεβρόν: Dionysium verò Atheniensem ἐν ταῖς Κτίσεσιν, dicere τὰς ἐλάφους πρόκας. & HINC Προκόννησον nominari,ex eo quòd ἐν αὐτῇ πλήθουσιν ἔλαφοι.Eadem insula Ionicè Προικόννησος dicitur,& ex ea oriundus Προικοννήσιος,pro Προκοννήσιος.
F Προξενέω,t.2,c.1121,f. Προξενητής,t.2,c.1122,c
Προξενητικόν,ib.d. Προξενήτρια, ib.
Προξενία,t.2,c.1121,e. Πρόξενος,t.2,c.1120,h
Προοδηγός,Præuius,Dux viæ.Aliis Perductor,ex Plauto.
Προοδοιπόρος,t.2,c.1163,f. Προοδοποιέω,t.2,c.1162,d
Προοδοποιοῦμαι,ib.f. Πρόοδος,t.2,c.1178,c
Προόδους,t.1,c.1079,c. Προόδων,t.1,c.1080,d
Προοικοδομέω,t.2,c.1205,g. Προοικονομέω,t.2,c.1209,b
G Προοικονομία,t.2,c.1208,c
Προοικονομικὸν,τὸ,substant.t.2,c.1209,b
Προοιμιάζομαι,t.2,c.1239,b. Προοιμιακός,ib.
Προοίμιον,t.2,c.1238,e. Προόλλυμι,t.2,c.1278,e
Προομαλιζύω,t.2,c.1290,c
Προόμνυμι, siue Προομνύω,t.2,c.1299,b
Προομολογέω,ῶ, Antè confiteor, Prius confiteor. Philo De mundo,τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Hoc igitur iam confesso & posito.
Προομοσία,t.2,c.1299,c. Προονειδίζω,t.2,c.1322,d
Προοπτέον, Prospiciendum.
H Προόπτομαι,t.2,c.1388,e. Πρόοπτος,t.2,c.1382,e. & 1388,f
Προορατικός,t.2,c.1422,a. Προορατής,ib.h. Προοράω,ib.e
Προορέοντες τοῦ σίτου, Herodot.Ionicè pro προορῶντες, Prospicientes rei frumentariæ.
Προορίζω,t.2,c.1474,c. Προορισμός,ib.h

Προορμαίω, seu Προορμαίομαι, Antè concitor.
Προορμέω, t.1, c.1147, b. Προορύττω, t.2, c.1482, f
Προορχηστὴρ, t.2, c.1486, f. Προορχοῦμαι, ib. e
Πρόθυρον, Hesychio est τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ: quod & πρόδρομος οἶνος siue πρότροπος, Latinis Vinum lixiuum.
Προοφείλω, & Προοφείλομαι, t.2, c.1561, c
Προοχθέω, & Προοχθέομαι, t.2, c.1574, b
Προοχὴ, t.1, c.1355, b. Πρόοψις, t.2, c.1388, e
Προπαγὴς, t.3, c.269, d. Προπάθεια, t.3, c.78, d
Προπαιδεία, t.3, c.19, b. Προπαιδεύματα, τὰ, ib.
Προπαιδεύω, & Προπαιδεύομαι, ibid.
Προπαίζω, Proludo.
Πρόπαις, Puerorũ productor: ὁ προαγωγὸς, μαστροπὸς, Hes.
Πρόπαλαι, t.3, c.23, a. At Προπαλῶς, Hesych. δαψιλῶς.
Προπαππικὸς, t.3, c.35, g
Πρόπαππος, ib. e. Πρόπαρ, in Προπάροιθε.
Προπαραβάλλω, exponitur Aggero. Videtur sonare potius Aggeris loco præstruo.
Προπαράληψις, t.2, c.579, b. Προπαρασκευάζω, t.3, c.848, g
Προπαρασκευὴ, ib. h
Προπαρεγγυάω, ῶ, Antè spondeo seu promitto. Apud Suid. προπαρεγγυηθεὶς οἱ τοῦτο ἐκ βασιλέως. quod ipse exp. προπαραγγελθεὶς.
Προπάροιθε, siue Προπάροιθεν, idẽ quod simplex πάροιθε siue πάροιθεν, Anté. Hom. Od. ρ, Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, Ego eo præ, Ego eo anté, seu Ego anteeo, Ego præeo. Hesiod. προπάροιθε φυλάσσει, Antè custodit, Ab anteriore parte, In fronte. Construitur & cum genitiuo. Hom. Il. ν, Ἔκπεσε δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι. Il. υ, Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Et Il. γ, ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου. Hesiod. Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam seruit, vt Præ apud Latinos. Hom. Odyss. λ, σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω, Præ te nemo beatior. seu Ante te. Ponitur etiam pro Ante oculos, In conspectu. Hom. Od. δ, Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηϊόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. Dicitur ET Πρόπαρ, per apocopen, vt volunt grammatici. Hesiod. πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ante Hesperidas, in conspectu Hesperidum.
Προπαροξύτονος, t.3, c.1282, e. Προπαροξυνώ, t.2, c.1356, a
Πρόπας, t.3, c.55, a
Πρόπαστος, idem quod προκοιτὼν, Vestibulum cubilis, Locus ante thalamum.
Προπάσχω, t.3, c.78, c. Προπαπεικὸς, t.3, c.92, e
Προπάτωρ, t.2, c.824, c. ob. & t.3, c.92, d
Πρόπειρα, t.3, c.154, e. Προπειρῶ, t.3, c.157, h
Προπειρῶμαι, ibid.
Προπείσομαι, Prior patiar, seu damnum accipiam: à themate προπάσχω.
Προπέμπομαι, t.3, c.207, f. Πρόπεμπτα, t.3, c.217, f
Προπεμπτήριος, t.3, c.208, d. Προπέμπω, t.3, c.207, f
Προπεπηγὸς, t.3, c.269, d. Προπεπονθὼς, in Προπάσχω.
Προπεριχαράττω, t.4, c.397, e. Προπερονάω, t.3, c.162, e
Προπέρισι, Ante annum superiorẽ, Tertio anno ante præsentem. VNDE Προπερισινὸς, Qui est anni ante præsentem tertii. Vide Πέρισι.
Προπετάζω, t.3, c.254, e. Προπεταννύω, ib.
Προπέτεια, t.3, c.327, a. Προπετὴς, t.3, c.326, b
Προπετῶς, ib. g
Προπεφρασμένος, t.4, c.67, g. & c.71, c
Προπηγνύω, t.3, c.269, c
Προπηλακίζω, Probro & ignominia afficio: à πηλακίζω. quorum etymon esse dicitur παρὰ τὸ πηλὸν ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων, teste Suida, qui subiungit, postmodum eosdem ἀσβόλῳ illini solitos, fuligine. Apud Demosthenem coniunguntur ὑβρίζεσθαι & προπηλακίζεσθαι, necnon σκορακίζεσθαι & προπηλακίζεσθαι. In Midiam, ὑβρισμαι μὲν ἐγὼ, καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν τότε. Et Philipp. 3, ὡς ὑβρίζετο καὶ
H προεπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὠρειτῶν. Et in orat. ad epist. Philippi, ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Idẽ cũ datiuo instrumentali, in Midiam, οὐδὲ δύναιτ' ἂν οὐδέποθ' ὑμᾶς ἅμα πάντας μιᾷ χειρὶ οὐδεὶς προπηλακίσαι. Et

A Plato De leg. προπηλακισθεὶς λόγοις ἢ ἔργοις, Verbis aut factis contumeliosis læsus, Probris aut contumeliosa iniuria lacessitus. Rem etiam aliquam προπηλακίζει aliquis qui eam ludibrio habet, pérque contumeliam deridet. seu, qui ei probrosè contumelioséque illudit. Demosth. Pro corona, οὔτ' εἴπῃς πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴπῃς ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται. INDE Προπηλάκισις, ET Προπηλακισμὸς, Læsio quæ fit per contumeliam, vel Probrosa illusio, Contumeliosa derisio. Demosth. Pro cor. εἰς ἀ-
B χαριστίαν καὶ προπηλακισμὸν ἄγειν. Æschines in Ctesiph. ἐπὶ τῷ τῆς δικαιοσύνης προπηλακισμῷ. Vbi redditur etiam Contumelia, Probrum, Opprobriũ. Prius προπηλάκισις ex Plat. libro 1 De legibus affertur pro Vituperatio.
Προπλωὲς, Hes. ἔμπροσθεν κατωφερὲς, & ἐπὶ πρόσωπον: quod & προπρωὲς, & quidem rectius.
Προπήχιον, t.3, c.285, e. Προπίνω, t.3, c.307, a
Πρόπιον, Vaticinium, Oraculum; Suidæ μαντεῦμα, qui inde θεοπρόπιον dici ait τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα.
C Προπιπράσκω, t.3, c.241, d. Προπίπτω, t.3, c.321, b
Προπιτνῶ, affertur pro Accidens supplico: quod & προσπ.
Προπλέω, t.3, c.373, f. Πρόπλοος, ib.
Πρόπλους, ib. Προπλυνώ, t.3, c.405, a
Προπνίγιον, t.3, c.421, a. Προπνίγειον, ib. b
Πρόποδες, in Πρόπους.
Προποδίζω, t.3, c.518, e. Προποδισμὸς, ib. f
Προποδὼν, t.3, c.515, e. Προποιέω, t.3, c.439, a
Προποιοῦμαι, t.3, c.439, a
Προπολεμέω, t.3, c.463, a. Προπόλεος, t.3, c.473, c
D Προπολεύω, t.3, c.467, c. Προπολέω, ib. b
Προπόλιος, t.3, c.468, h. & 473, c. Πρόπολις, t.3, c.472, g
Πρόπολος, t.3, c.467, b. Πρόπομα, t.3, c.307, f
Προπομπεία, t.3, c.201, g. & c.208, f
Προπομπεύω, t.3, c.201, e. Προπομπὴ, t.3, c.208, e
Προπομπία, ib. f. Προπόμπιος, ib.
Προπομπὸς, ib. g
Προπονεῖν, Antè frangi labore & fatigari, Prædelassari, vt Ouidius.
Προποντὶς, t.3, c.488, a. Προπορεύομαι, t.3, c.183, c
Πρόπος, ου, ὁ, pro πρόπους dicitur, vt ἄρτιπος pro ἄρτιπους. Vndè
E πρόπον in Epigr. Pedem seu imam partem montis.
Πρόποσις, t.3, c.308, c
Προποτίζω, Antè bibendũ præbeo, Antè in potione porrigo. Bud. exp. Potionem porrigo, in hoc ex Hippiatr. loco, ταῦτα συγκόψας καὶ μετὰ ἑψήματος μίξας, προπότισον. Et in hoc indidem desumpto, ταῦτα ἑψηθέντα διὰ κέρατος προπότισον. VNDE Προπότισμα, ατος, τὸ, in eodem Hippiatr. opere, Potio quæ antè præbetur. ET Προποτισμὸς, apud Diosc. Præbitio eiusmodi potionis. Apud Diosc. pro potione medicinali quæ datur ἐν τῇ προφυ-
F λακῇ, teste Bud. Apud Columellã Saliuare & Saliuatũ hoc signif. leguntur, seu Saliuare & Saliuatum, vt quidam cod. habent.
Πρόπους, t.3, c.513, d. Προπράτης, t.3, c.241, d
Προπράτωρ, ib. Προπριωνὴς, t.3, c.549, g
Προπροκαταΐγδην, t.1, c.235, b. Προπροκυλίνδομαι, t.2, c.495, e
Πρόπρυμνα, ex Æschyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις affertur pro Funditus, Prorsus. παντελῶς. Προπταίω, t.3, c.582, g
Προπτόρθια, Hesych. esse dicit λέξιν ἐν τοῖς ἄξοσι φερομένην: sed non exponit.
G Πρόπτωσις, εως, ἡ, Prolapsio, seu Procidentia. quorum illud Ciceronis est, hoc Plinii. Ac vt is Sedis procidentia dicit, & Procidentia oculorum, ita Diosc. πρόπτωσις δακτυλίου & πρόπτωσις ὀφθαλμῶν. veluti lib. 1, cap. 90, ποιεῖ πρὸς προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου. Et cap. 102, ποιοῦσι πρὸς πνίγας ὑστερικὰς καὶ προπτώσεις, ad suffocationes & procidencias vuluæ. Et cap. 134, προπτώσεις ὀφθαλμῶν καθίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ est προπέτεια τοῦ ῥαγοειδοῦς χιτῶνος, ἐκ διαβρώσεως ἢ ῥήξεως τοῦ κερατοειδοῦς γινομένη, teste Paulo Ægineta. qui etiam subiũgit, eã, si parua adhuc sit, ita vt muscæ capiti similis sit, nominari μυοκέφαλον: sin aliquãtũ aucta ῥαγὸς magnitudinẽ similitudinémq; accipiat, σταφύλωμα vocari: plurimùm verò auctam vt palpebras etiã excedat, μῆλον dici, quod si τυλωθείη, & in callũ induretur, nũcupari ἧλον. Cels. l. 6,

Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto impetu erumpit vt oculos sua sede propellat. προπτωσιν id, quoniam oculi procidant, Græci appellant. Sic Scrib. Larg. in Collyrio psittacino, Facit & ad vastum tumorem, quem, quia à loco interdum videtur propellere oculum, πρόπτωσιν vocant.

Πρόπτωτος, Prociduus. vt πρόπτωσις est Procidentia. Apud Theophr. προπτώτοις reponunt nonnulli, vbi vulg. edit. habent προσαπτώτοις, Hist. pl. l. 3, c. 6, τὸν κύτταρον τὸν πιτύϊνον ὅμοιον καὶ ἀνάλογον εἶναι τοῖς προσαπτώτοις ἐρινεοῖς. Ego verò dicò potius legendum esse προαποπτώτοις, Decidentib⁹ ante tempus, Defluentibus antequã maturescãt. (q. d. Prædeciduis. nisi malis cum Gaza Præciduis) præsertim quum in eodem libro pro eodem dicat προαποπίπτουσι: cap. 8, τὰ ἐρινὰ τὰ προαποπίπτοντα. Et mox, ἡ πεύκη φέρει τὸν προαποπίπτοντα κύτταρον. At Prociduus Plinio aliud est, quum dicit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus prociduus.

Προπύθομαι, t. 3, c. 617, h. Προπύλαιον, τὸ, subst. t. 3, c. 612, e

Προπύλαιος, ib. Πρόπυλον, τὸ, subst. ib.

Πρόπυλος, ib. Προπυνθάνομαι, t. 3, c. 617, g

Προπωγώνιον, t. 3, c. 641, d. Προπωλέω, t. 3, c. 642, g

Προπώλης, ib. f

Πρόπωμα, Hesychio ἄκρατον, σύφημα: item προχεῖρα, ἕτοιμα, ἀνεμπόδιστα.

Προρέω, t. 3, c. 690, g

Πρόρινον, Hesychio τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος, Intercus.

Προρραίνω, Antè aspergo seu conspergo. Vnde participiũ προρραντείς. Προρρέω, t. 3, c. 690, g

Προρρηθείς, Prædictus, Antè dictus: qui & προειρημένος.

Πρόρρησις, t. 1, c. 1155, e

Προρρητέον, Prædicendum. seu Prius dicendum, Antè dicẽdum. Plato, προρρητέον περὶ τούτων. quod alii, De his prooemium faciendum.

Προρρητικός, t. 1, c. 1155, e. Πρόρρητος, ib.

Πρόρριζα, aduerb. t. 3, c. 710, a. Πρόρριζον, aduerb. ib.

Πρόρριζος, ib. Προρρίπτω, t. 3, c. 714, d

Προς, cum genit. pro Ab, &c. t. 3, c. 568, f. Πρὸς, Ex, &c. c. 570, c. Πρὸς cũ gen. θεῶν & ἀνθρώπων, &c. ib. d. Πρὸς cũ gen. obtestãtis, c. 571, d. Πρὸς cũ dat. &c. c. 572, c. Πρὸς cum accus. pro Ad seu In, &c. ib. g. Πρὸς, Apud, &c. t. 3, c. 673, c. vbi etiam sicut in sequente columna, variè redditam hanc præpositionem vide.

Προσάββατον, Initium sabbathi, seu Dies sabbathum antegrediens: quæ in veteri ecclesia dicebatur Vigilia sabbathi. Marci 15, καὶ ὀψίας ἤδη γενομένης, ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον, quoniam erat præparatio ad festum azymorum. hoc est, Sabbathum antegrediens dies. seu Prosabbathum, vt vet. interpr. vertit.

Προσαγγελεύς, t. 1, c. 23, f. Προσαγγελία, ib. g. Προσαγγέλλω, ib. f

Προσαγηόχασι, Attice pro προσήχασι, Adduxerũt: à προσάγω

Προσαγκαλίζομαι, t. 1, c. 44, g. Προσαγκής, t. 2, c. 1158, a

Προσαγλαΐζομαι, affertur pro Adornor: sed sine exemplo.

Προσάγομαι, t. 1, c. 85, g. Προσαγορεύομαι, t. 1, c. 30, h

Προσαγόρευσις, t. 1, c. 31, a. Προσαγορευτικός, ib.

Προσαγορεύω, t. 1, c. 30, g. Προσάγω, t. 1, c. 85, g

Προσαγωγεύς, t. 1, c. 86, g. Προσαγωγή, ib. d

Προσαγωγίδης, t. 1, c. 87, a. Προσαγώγιον, ib. b

Προσαγωγός, t. 1, c. 86, g. Προσαγωνιστής, Concertator.

Προσάδω, t. 1, c. 118, e

Προσαθύρω, Ludo cum, seu Colludo cum. Meminit Hesychius, προσαθύροντα afferens pro προσπαίζοντα.

Προσαιθύσσουσα πομπιμον φλόγα, idem affert pro ποιοῦσα τὴν φλόγα ἄνω πέμπεσθαι πρὸς τὸν αἰθέρα, ex tragico quopiã.

Προσαίνω, Antè abblandior. vel abblandiẽdo antè demulceo. Hesychio προσαίνων est προσελκόμενος, προσαγόμενος.

Προσαιρέομαι, t. 1, c. 205, a. Προσαίρω, t. 1, c. 215, a

Προσαιτέω, t. 1, c. 247, a. Προσαίτης, ib. b

Προσαιτιάομαι, t. 1, c. 254, d. Προσακονάω, Insuper acuo. Bud.

Προσακοντίζομαι, Insuper iaculis conficior.

Προσακούω, t. 1, c. 292, e. Προσακτέον, Adducendũ. Aristot.

Προσακτείδες, Hesychio οἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς τῷ σώματι μικροὶ πόδες: forsan quoniam iis τὰ ἐπιτήδεια προσάγει καὶ προσέλκει.

Προσαλείφω, Allino seu Illino. Hom. Od. κ, ἡ δὲ δι' αὐτῶν ἐρχο-

A μένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

Προσαλίσκομαι, Insuper capior: item Insuper condemnor. Aristoph. Acharn. νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, κᾆτα προσαλισκόμεθα. vbi schol. quoque exp. καὶ πρὸς τούτοις καταδικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα.

Προσάλλομαι, Assilio. at Προάλλομαι, Præsilio. Aristot. De mundo.

Προσαμάω, & Προσαμάομαι, t. 1, c. 384, c

Προσαμύνω, vel Προσαμύνομαι, t. 1, c. 405, g

Προσαμφιάομαι, Insuper induo me. vnde προσαμφιῶ, quod Suid. itidem exp. πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω.

B Προσαναβάλλω, Insuper sursum iacio. Aristot. De mundo.

Προσανάβηθι, Ascende, seu Insuper ascẽde: à προσαναβαίνω.

Προσαναγκάζω, t. 1, c. 421, c. Προσαναγορεύω, t. 1, c. 29, c. & 31, b

Προσαναιρέω, & Προσαναιρέομαι, t. 1, c. 190, e

Προσανάκειμαι, Deditus & addictus sum: vel Deuoui me & veluti consecraui. Areth. in Apocal. γυνὴ ἔχουσα κράτος ἐπὶ τῶν τοῖς γηΐνοις προσανακειμένων. quod & προστεθειμένων.

Προσανακλαίομαι, t. 2, c. 222, c. Προσανακλάομαι, ib.

Προσαναλαμβάνω, t. 2, c. 562, b

C Προσαναλίσκω, Insuper consumo: vnde προσανάλωται. Demosth. Pro cor. προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα.

Προσαναλογίζω, Prætereа mecum reputo ac mẽte reuoluo.

Προσανανεόω, t. 2, c. 1031, d. Προσαναπαύομαι, t. 3, c. 108, e

Προσαναπίπτω, Recumbo seu accumbo apud. Athen. l. 10, περιπορευόμενος (s. in sympolio) οὐ μὴν προσεκάθιζεν, οὐδὲ προσανέπιπτε.

Προσαναπληρόω, Suppleo. vel Insuper repleo aut compleo.

Προσαναπτύσσω, Replico. vel Insuper replico.

D Προσαναρριπίζω, Insuper exuscito. Aliis Denuò exuscito.

Προσαναστίζω, t. 3, c. 1035, b

Προσανατείνομαι, Insuper minitor, Minas addo: Suidæ ἀπειλῶ, in hoc loco, τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος.

Προσανατίθημι, t. 3, c. 1484, f. Προσαναστρέφω, t. 3, c. 1649, b

Προσαναχωννύω, t. 4, c. 635, b

Προσανδραποδίζω, Insuper in seruitutem redigo.

Προσανέρπω, t. 1, c. 1259, b. Προσανέχω, t. 1, c. 1336, e

Προσανῄει, ex Thuc. pro Ascendebat: à them. προσάνειμι.

Προσαντέχειν, Hesychio προσέχεσθαι, Hærere seu Adhærere.

E Προσάντης, t. 1, c. 458, e. Προσαντιβολέω, t. 1, c. 710, b

Προσαντιπέραιαν, t. 3, c. 237, b. Προσαντλέω, t. 1, c. 469, e

Προσάντως, t. 1, c. 458, f

Προσανῶν, Hesychio προσαύξων, (Insuper augens, Adaugens, Incrementa insuper addens) quod Ἀνεῖν sit αὔξειν, & Ἄνη significet αὔξησιν.

Προσαπαιτέω, t. 1, c. 241, g

Προσάπαξ, Semel, apud Aphthon. pro ἅπαξ. vt πρόσπας pro πᾶς.

Προσαπειλή, Adiecta interminatio, Minæ additæ. V T

Προσαπειλέω est Insuper minitor, Minas addo. Hesych. tamen τιμῆς significationem his tribuit: si mendo

F carent exemplaria.

Προσαπεκδύομαι, t. 1, c. 1062, e

Προσαπερείδομαι, affertur pro Annitor: sed sine exemplo.

Προσαπέρχομαι, Insuper discedo. Xenoph.

Προσαποβάλλω, Insuper amitto. Aristoph. Nub. Προσαποβαλεῖς γὰρ αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα, præter duodecim libras amittes etiam istas pecunias.

Προσαποδίδωμι, Insuper do, Addo. Item reddo. VNDE

G Προσαπόδοσις, εως, ἡ, Redditio. Figura est oratoria. Rutilius Lupus id schema duobus modis fieri & tractari posse scribit. nã sententiis duabus aut pluribus propositis, sua (inquit) cuique ratio vel posterius reddetur, vel statim sub vnaquaque sententia subiũgetur. Et Aquila, Προσαπόδοσις, Redditio: nomen ex eo accepit quod idem nomen in postrema parte membri, aut eadẽ pars orationis redditur vnde id membrum aut is ambitus cœpit. Vide & Quintil. l. 9, sub finem cap. 3.

Προσαποδύομαι, t. 1, c. 1062, e. Προσαπόθεσις, t. 3, c. 1487, e

H Προσαποκρίνομαι, Insuper respõdeo: seu Vltra interrogata respondeo. Plato Euthyd. ἐὰν προσαποκρίνηται τοῖς ἐρωτωμένοις, Respondet vltra interrogata, hoc est plura quàm interrogatus fuerit.

Προσαπόλλυμι, t. 2, c. 1277, g. Προσαπολλύω, ib. f

Προσαπομένω, Insuper emaneo. vel Vnà absens maneo.

Προσαποσκευάζομαι, Insuper amolior, aut demolior.
Προσαποστερέω, t.3, c.1020, c. Προσαποστείσκω, ib.
Προσαποσήσω, Insuper seu vltra ad defectionem solicitare.
Προσαποστρέφω, Insuper auerto. Προσαπτέον, Tangendū, Attingendum. cum genit. apud Greg. Naz.
Προσάπτομαι, t.1, c.504, d. Προσάπτω, t.1, c.499, b
Προσαράσσω, t.1, c.517, f. Προσαράω, t.1, c.535, d
Προσαρήρεται, t.1, c.564, f. Προσαρθρόομαι, t.1, c.570, a
Προσαρθρόω, ib. Προσάρθρωσις, ib.
Προσαρκέω, t.1, c.538, f. Πρόσαρμα, t.1, c.215, a
Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, t.1, c.583, b
Πρόσαρσις, t.1, c.215, a. Προσαρτάομαι, t.1, c.572, d
Προσαρτάω, ib. Προσάρτησις, ib.
Προσαρῶ, Apto. Exponitur etiā Conuenio, vt προσαρμόζω.
Προσασπασάμενος, t.1, c.597, c. Προσαστράπτω, t.1, c.595, d
Προσατιμόω, t.3, c.1554, a. Προσαυδάω, t.1, c.612, d
Προσαυλειος, t.1, c.625, c. Προσαυλέω, t.1, c.623, a
Προσαυλίζω, t.2, c.627, f. Προσαυξάνω, t.1, c.1377, c
Προσαύξησις, ib. Προσαύξω, ib. Προσαυτοσχεδία, t.4, c.440, e
Προσαφαιρέω, ῶ, Insuper aufero, Demosth.
Προσαφείέω, t.1, c.1379, a
Προσαφή, Attactus. Diosc. l.4, de symphyto altero, τὰ φύλλα ἔχει χροιᾶ ὑπότραχυ, καὶ τὴν προσαφὴν κνησμὸν ἐμποιοῦντα, attactu pruritum facientia seu mouentia.
Προσαφίημι, t.1, c.1755, a
Προσαφοδεύω, affertur pro Proluuiem alui proiicio.
Προσβαίνω, t.1, c.651, f. Προσβάλλομαι, t.1, c.700, e
Προσβάλλω, t.1, c.699, h. Πρόσβασις, t.1, c.651, f
Προσβασκαίνω, t.1, c.1885, c. Προσβατὸς, t.1, c.651, g
Προσβιάζω, & Προσβιάζομαι, t.1, c.735, a
Προσβιβάζω, t.1, c.656, g. Προσβιβάω, t.1, c.654, f
Προσβλέπω, t.1, c.752, b
Προσβλητὸς, Adiectus, seu Adiectitius. Ierem. c.10, ἀργύριον προσβλητόν ἐστιν, argentum adiectitium, & ἔργον τεχνίτου.
Προσβοηθέω, t.1, c.761, d. Προσβολὴ, t.1, c.700, f
Προσβόρειος, t.1, c.764, d. Πρόσβορρος, ib.
Προσβρέχω, Insuper irrigo seu madefacio.
Πρόσγειος, t.1, c.808, b. Προσγειότατος, ib.
Προσγειότερος, ib. Προσγελάω, t.1, c.823, h
Προσγίγνομαι, vel Προσγίνομαι, t.1, c.832, e
Προσγράφω, t.1, c.876, c
Προσδαπανάω, ῶ, Insuper insumo seu absumo.
Πρόσδεγμα, apud Soph. in Trachin. Susceptio, ὑποδοχή: p. 353, Ἀλλ' οἶδα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν Προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.
Προσδεδεμένος, t.1, c 964, f. Προσδεὴς, t.1, c.918, g
Προσδέησις, t.1, c.964, f. Προσδεῖ, t.1, c.918, f
Προσδείκνυμι, Insuper monstro: aliis Commonstro.
Προσδέκομαι, Ionicè pro προσδέχομαι, Accipio: item Expecto.
Προσδεκτέον, Accipiendū. Προσδεκτὸς, Acceptus, Gratus.
Προσδέομαι, t.1, c.918, g. Προσδέρκομαι, t.1, c.945, d
Πρόσδεσις, t.1, c.964, g. Προσδέχομαι, t.1, c.958, g
Προσδέω, t.1, c.964, f. Προσδιαβάλλομαι, t.1, c.676, d
Προσδιαβάλλω, ib. Προσδιάθεσις, t.3, c.1491, e
Προσδιαιρέομαι, t.1, c.194, d
Προσδιαιτάω, ῶ, Victito apud. VNDE Προσδιαίτησις, Victus & conuersatio cum aliquo.
Προσδιαλέγομαι, t.2, c.619, g. Προσδιάλεξις, ib.
Προσδιανοοῦμαι, t.2, c.1077, a
Προσδιαπασσαλεύω πρὸς σανίδα, Tabulæ traiecto paxillo affigo.
Προσδιαπράττω, Insuper efficio & obtineo. Xen. Pæd. 8, ἀλλά γέ σοι ὦ Σάκα προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.
Προσδιασταλτέον, t.3, c.1002, h. Προσδιαστέλλομαι, ib.
Προσδιαστέλλω, ib. Προσδιαστολὴ, t.3, c.1003, a
Προσδιαστρέφω, Insuper distorqueo, Insuper peruerto & depravo.
Προσδιασύρω, Insuper traduco & carpo. Aristoph.
Προσδιατειβὴ, t.3, c.1338, b. Προσδιατείβω, t.3, c.1337, h
Προσδιαφθείρω, t.4, c.142, g. Προσδίδωμι, t.1, c.1000, a
Προσδιέρχομαι, Insuper percurro seu enarro. Vnde προσδιελθών.
Προσδιορίζω, & Προσδιορίζομαι, t.2, c.1473, c
Προσδιορισμὸς, ib. Προσδοκάω, & Προσδοκάομαι, t.1, c.1038, e
Προσδόκημα, ib. g. Προσδοκία, ib. h. Ionicè Προσδοκίη pro

A eodem. Προσδόκιμος, t.1, c.1039, b
Προσδόρπιος, t.1, c.1042, g. Προσδρέμω, t.3, c.1665, g
Προσδυσκολαίνω, t.2, c.311, d
Προσεάω, Insuper sino. aliis simpliciter Sino, Permitto.
Προσεγγίζω, t.1, c.887, d. Προσεγγράφω, t.1, c.871, h
Προσεγγυάομαι, t.1, c.886, c
Προσεγκαλέω, ῶ, Insuper accuso seu incuso.
Προσέγκειμαι, Incumbo. Προσεγχρίω, Illino, in Epigr.
Προσεδρεύω, t.1, c.1086, f. Προσεδρία, ib. Πρόσεδρος, ib. e
C Προσέειπεν, t.1, c.1225, a. Προσεθίζω, t.1, c.1097, c
B Πρόσει, Accedes, Adibis, apud Epictetum: à πρόσειμι.
Προσειδέναι χάριν, Insuper gratiā habere, Pl. in Apol. Socr. At προσεῖδον, Aspexi, necnon Vidi, apud Soph. Aiace.
Προσεικάζω, t.1, c.1122, e. Προσείκελος, ib. f
Προσειλέω, t.1, c.1126, g. Πρόσειλος, t.1, c.1181, a
Πρόσειμι, Insum, &c. t.1, c.1136, a. Πρόσειμι, Adeo, &c. c. 1140, h. Πρόσειμι apud Christianos, &c. c.1141, b.
Πρόσειμι, Quotannis redeo, ib. c. Προσειπεῖν, t.1, c.1224, h
Προσείρηκεν, Alloquutus est seu appellauit. Itē, Insuper dixit.
Προσείρω, t.1, c.1143, b. Προσεισπράττω, Insuper exigo.
Προσείσκω, t.1, c.1113, g
Προσείω, Antè concutio. Vide & Hesych.
Προσεκβληθεῖσαι γραμμαὶ, Lineæ vlterius productæ, apud geometras.
Προσεκθλίβω, Insuper exprimo.
Προσεκκαίω, Insuper exuro. vel Insuper accendo.
Προσεκπηδάω, ῶ, Insuper exilio seu prosilio.
Προσεκπυρόω, ῶ, Insuper accendo & inflammo.
Προσεκτέον, Attendendum. seu Attendendus animus. Atticè Προσεκτέα pro eodem.
Προσεκτικὸς, t.1, c.1352, b. Προσεκτικῶς, ib. c
D Προσεκτίλλω, t.3, c.1541, a. Προσελαύνω, t.1, c.1170, g
Προσελεύθω, idem quod προσέρχομαι, sed minus vsitatum, nisi in futuris & cæteris inde formatis tēporibus. Significat autem Aduenio. Itē Adeo, Accedo. vt in Epigr. προσελεύσομαί σοι. & apud Demosth. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς. Sic προσεληλύθατε τῷ ὄρει, Ad montē accessistis.
Προσέλευσις, t.1, c.1179, c
Προσελεῖν, Arcadum dialecto dicitur τὸ ὑβρίζειν. Et forsitā inde ipsi Arcades Προσέλληνοι vocati sunt, quod essent λοιδορητικοί. Ita Lex. meum vet. ex ὑποθέσει Προμηθέως δεσμώτου: Etymol. verò ex ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμώτου. sed
E perperā apud eum scriptum est Προυσελεῖν, & ipsa expositio deprauata à librariis. Apud Hesych. verò barytonωs Προσέλει, προπηλακίζει. Sed superiorē scripturā S. confirmat, προσελοῦμεν afferēs pro προπηλακίζομεν.
Προσεληναῖος, t.1, c.1183, h
Προσεληνίδες νύμφαι, dicuntur αἱ Ἀρκαδικαὶ, ab Arcadibus προσεληνίοις. Hesych.
Προσέληνος, t.1, c.1183, h. Προσελκύω, t.1, c.1196, f
F Προσελυτρόω, ῶ, Insuper circumposito inuolucro munio & intego. vt voluptarius ille Pithyllus apud Athen. l.1, dicitur οὐ προσγλωττίδα μόνον ὑμένινον φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Vbi tamen quidam malunt προσελυτροῦν. sed iis non assentior.
Προσελώδης, Ad paludes situs: vel Palustris.
Προσεμβαίνω, Insuper ingredior. vel simpliciter Ingredior, Descendo in. Diosc. l.5, c.19, de aqua marina, καὶ εἰ προσεμβαίνει τις εἰς θερμὸν αὐτὴν, ὠφελεῖ. Significat etiam Insilio, Insulto: vel potius Insuper insulto. Soph. Ele-
G ctra, Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; ānnon & insultare insuper mortuo te oportet?
Προσεμβάλλω, Insuper iniicio. vel Insuper irruo.
Προσεμπάσσω, seu Προσεμπάττω, Insuper inspergo. vnde participium aor.1 προσεμπάσας. Προσεμπικραίνομαι, t.3, c.293, g.
Προσεμφερὴς, t.4, c.104, c. & 120, a
Προσενεγκεῖν, Afferre. Vnde voce med. προσενεγκάμενος εἰς φῶς, Qui in lucē attulit, Plut. Lyc. At προσενεγκάμενος τροφὴν, Qui cibū ingessit, Qui cibū sumpsit, apud Alex. Aphr. Probl. l.1. Sic προσενεγκάμενος κώνειον, apud Diosc.
H l.6, c.1, & 31. Ibidē c.32, pass. voce & signif. φρυνὸς προσενεχθεὶς, Sumptus seu assumptus. Significat etiā Offerre. vnde προσενήνοχε, Obtulit, in ep. ad Hebr. c.11. Quomodo & προσενεχθὲν ἐρώτημα potes exponere nō solùm Allatum, sed etiam Oblatum. INDE ET Προσενεκτέον, Afferendum vel Offerendum.

Προσενέπω,t.1,c.1224,a. Προσενεχθεὶς,in Προσενέγκειν.
Προσενήνοχα,ib. Προσενεχυράζω,t.1,c.1374,d
Προσενίσπω,t.1,c.1224,a. Προσεντείνω,t.3,c.1292,e
Προσεντίθημι & Προσεντίθεμαι,t.3,c.1368,b
Προσεντίκτω,t.3,c.1532,b
Προσενώπια,Hesychio ἔμπροσθεν.pro quo suprà προσενώπια.
Προσεξαιρέομαι,Insuper eximo seu deligo.
Προσεξαμαρτάνω,t.1,c.389,a
Προσεξεργάζομαι,Insuper conficio & absoluo.Demosth.
Προσέξις,t.1,c.1352,a. Προσέοικα,t.1,c.1116,f
Προσέοικε,imperf.ib.g. Προσεοικὼς,ib.
Προσεπαινέω,Insuper laudo seu collaudo.Greg.οὐκ ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, non modò non incusauit, verum etiam collaudauit.Bud.
Προσεπειπεῖν,Iterum ac tertiò dixisse vel dicere.
Προσεπεμβαίνειν,Insuper inscendere:vel Insuper insultare.
Προσεπεμβάλλω,Insuper inijcio. Aliis Adiicio.
Προσεπερωτάω,t.1,c.1906,f. Προσεπιβλαστάνω,t.1,c.747,b
Προσεπιγεννάω,Insuper adgenero vel ingenero.
Προσεπιδείκνυμι,Insuper ostendo seu demonstro.
Προσεπιδημέω,t.1,c.975,a
Προσεπιδίδωμι, Insuper addo seu adiicio.
Προσεπιδοξάζω,t.1,c.1037,g. Προσεπιζητέω,t.1,c.1407,c
Προσεπικτᾶσθαι,Insuper acquirere. Aristot.Rhet.
Προσεπιλαμβάνω,& Προσεπιλαμβάνομαι,t.2,c.570,d
Προσεπιλέγω,t.2,c.620,d. Προσεπιμελοῦμαι,t.2,c.864,e
Προσεπιμετρέω,t.2,c.905,c
Προσεπινοέω,ῶ,Insuper excogito, Excogitatis adiicio.
Προσεπιπέμπω,t.3,c.318,e
Προσεπιρρώννυμι, Insuper corroboro, Vires superaddo.
Προσεπισιτίζεσθαι,Rem frumentariam adaugere. Polyb. οἱ Ῥωμαῖοι προσεπισιτιζόμενοι,re frumentaria adaucta.
Προσεπιστέλλω,Insuper mando seu scribo.Thuc.
Προσεπισφραγίζομαι,t.3,c.1187,h. Προσεπιτάσσω,t.3,c.1265,c
Προσεπιτέρπομαι,Insuper oblector.Aristoph.
Προσεπιτραγῳδεῖν, Tragicè insuper amplifico : Suidæ δεινολογεῖν, in hoc loco, δεδιὼς μὴ πολλαπλασιάσαντες τὸ προπεπραγμένον καὶ προσεπιτραγῳδήσαντες,καταπλήξωνται τοὺς ἐν τοῖς Τυανοῖς.
Προσεπιφύομαι,Insuper adnascor.Bud.
Προσεπιχειρεῖν,Insuper admouere manus,seu aggredi.
Προσεπιχέω,t.4,c.475,e. Προσεργάζομαι,t.1,c.1237,b
Προσερείδω,t.1,c.1246,f
Προσερεύγω, Adructo : vel Cum ructu afflo . Diodor.Sinop.apud Athenæum lib.6, de adulatoribus, οἷς ἐπειδὴ προσερεύγοι Ῥαφανίδα καὶ σαπρὸν σίλουρον καταφαγὼν, Ἴα καὶ ῥόδ' αὐτὸν ἔφασαν ἠριστηκέναι. Et Hom.Il.ο,v.620, τὰ κύματα προσερεύγεται πέτρη.
Προσερέω, Alloquar vel Appellabo.vide t.1,c.1149,g
Προσέρομαι, Insuper interrogo. προσερωτῶ.
Προσέρπω,t.1,c.1259,d. Προσερρήθη,t.1,c.1155,f
Προσέρχομαι,t.1,c.1273,a. Προσερῶ,t.1,c.1149,g
Προσεσκληκὼς,t.3,c.816,f
Προσέσαι, Aderit, seu Insuper erit. Interdum etiam redditur Accedet, Addetur. Est à πρόσειμι, per syncopen pro προσέσεται.
Προσέσχε, Applicuit, Appulit:item Attendit: à προσέχω.
Προσεταιρίζω,& Προσεταιρίζομαι,t.1,c.1282,a.
Προσεταιριστὸς,ib.b
Προσέτι, Adhuc, Insuper, Præterea. Ex Herodoto προσέτι τούτοισι,pro Præter hæc,Sub hæc.
Προσευκτήριον,t.1,c.1312,d. Προσευπορέω,t.3,c.173,g
Προσευλογέω,t.1,c.1309,d. Προσευλαβέω,t.3,c.1209,c
Προσευχὴ,t.1,c.1312,d. Προσεύχομαι,ib.c
Προσεφελκύω,t.1,c.1309,d. Προσέχεια,t.1,c.1352,f
Προσεχὴς,t.1,c.1352,c
Προσέχω, Adhibeo,&c.t.1,c.1350,h. Προσέχω, Ausculto, &c.c.1351,d. Προσέχω, Applico,&c.ib.g. Προσέχω, Permaneo,&c.ib. Προσέχομαι,ib.h.
Προσεχῶς,t.1,c 1352,f
Προσεψία, Alloquiũ, Hes.προσαγόρευσις ἢ ἡ πρός τινα ὁμιλία.
Προσέψω,t.1,c.1379,c
Προσέῳξα, Adaperui: à προσοίγω seu προσοίγνυμι.
Προσζημιόω,t.1,c.1405,h. Προσηβος,t.1,c.1446,d
Προσηγορέω,t.1,c.34,a. Προσηγόρημα,ib.b
Προσηγορία,ας,ἡ, Alloquutio seu Alloquiũ : vel Appella-
A tio,Cõpellatio. Item Appellatio quod est Nomen. veluti quum dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, Appellationem habere ab aliquo, pro Denominatum esse ab aliquo. Apud Hermog.pro Nomen appellatiuum. Sic Quintil.lib.1,cap.7, Vocabulum an Appellatio dicenda sit προσηγορία, & subiicienda Nomini nécne, quia parui refert, liberum opinaturis relinquo. Et paulo antè, Octo duntaxat partes orationis sequuti sunt Aristarchus & Palæmon, qui Vocabulum siue Appellationem Nomini subiecerunt, tanquam species eius. At ii qui aliud Nomen, aliud Vocabulum faciũt,
B nouem. Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum ab Appellatione diducerent : vt esset Vocabulum, corpus visu tactúque manifestum, Domus, lectus: Appellatio, cui vel alterum deest vel vtrunque, ventus, cælum, Deus, virtus.
Προσηγορικὸς,t.1,c.34,c. Προσήγορος,ib.b
Προσήδομαι,t.1,c.1435,e
Προσήει, Adibat, Accedebat. Pro eodem Ionicè προσήϊεν. Aristophanes Pluto, ὁ θεὸς ἡμῖν προσήειν. Et in plurali προσῄεσαν τῷ Σόλωνι, Solonẽ Adibant apud Plutarch.
C Solone. Ionica dialysi Herodot.προσήϊε φόρος, Tributum obuenit.
Προσῄξαι δέμας, Corpore similis es, Eurip.à προσείσκομαι, à quo & tertia pers.προσῄϊκται.
Προσήκατο, Admisit:aor.1 med.à προσίημι.
Προσήκει,t.1,c.1692,f. Προσήκει,imperf.ib.d
Προσηκόντως, Conuenienter, seu Decenter, πρεπόντως. Thucydides, προσηκόντως τῇ πόλει ἐχρῶντο τοιῷδε, Vt ciuitati conueniebat.
D Προσήκω,t.1,c.1691,e. Προσῆκον,t.1,c.1692,c
Προσήλιος,t.1,c.1456,e. Πρόσηλος,ib.
Προσηλόω,t.1,c.1680,e. Προσήλωσις,t.1,c.1179,d
Προσήλυτος,ib.
Πρόσημαι, Assideo:vel etiã Assisto. Exponitur & Obsideo.
Προσημαίνω,t.3,c.774,e. Προσημασία,ib.f
Προσηνεια,in Προσηνής. Προσηνέμιος,t.1,c.427,h
Προσηνὴς, Eustathio autore ab ἠύς deriuatum significat τὸν πρὸς τῇ ἀγαθότητι ὄντα, Bonum, Benignum. Hesychius προσηνὲς exponit nõ solùm ἀγαθὸν, χρηστὸν, Bonum:sed etiam ἐπιεικὲς, πρᾶον, Lene, Mite, Placidum. Item ἡδὺ,
E Iucundum, Suaue. Quomodo Plutarch.De aud. ὅτι τὰς προσηνεῖς καὶ ἁπαλὰς ἀποστρέφοντες ὁμιλίας τὰ ὦτα, lenes & molles. Idem in Colot. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. Inde ADVERBIVM Προσηνῶς, Benignè, Leniter, Placidè : item Blandè, Suauiter. Et SVBSTANT. Προσήνεια, Benignitas, Lenitas : ἀγαθοφροσύνη, πρᾳότης.
Προσήπτω,t.4,c.702,b. Προσηρτημένος,t.1,c.572,d
Προσηῷος, Ad auroram spectãs, Orientalis. Plut.Themist. προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός.
Προσθάλπω, Insuper foueo:vel Applicatum foueo.
F Πρόσθε,t.3,c.557,b. Πρόσθεμα,t.3,c.1511,g
Πρόσθεν,t.3,c.557,b & g. Πρόσθεσις,t.3,c.1512,a
Πρόσθετος,ib.c. Προσθετὸς,ib.e
Προσθέω, Accurro.
Προσθὴ, Hesychio πρόσθεσις : sed haud scio an sine mendo.
Προσθήκη,t.3,c.1512,e. Πρόσθημα,ib.g.
Προσθιγγάνω,t.1,c.1560,c. Πρόσθιος,t.3,c.558,c
Προσθλίβω, Insuper premo, vel Apprimo . aliis Attero.
G Πρόσθου, Appone, Admoue, Adde : à προστίθημι. Aristoph.
Προσιδεῖν, Aspicere:à προσείδω seu προσειδέω.
Προσίεμαι,t.1,c.1672,a. Προσιζάνω,t.1,c.1091,h
Προσίζω,ib.e. Προσίημι,t.1,c.1672,a
Προσίκτωρ, Qui supplex alicui ad genua procidit. Hesych.
Προσίνω,t.3,c.786,c. Προσιππεύω,t.1,c.1710,f
Προσίπτημι,t.1,c.1714,a
Προσίρων, Hesychio συνάπτων: qui potius προσείρων.
Προσίσταμαι, Adsum, &c.t.1,c.1791,b. Προσίσταμαι, Obsisto,&c.c.1790,h.
H Προσίστημι, Sisto, &c.ibid.f. Προσίστημι, Affirmo,&c. ibid.g. Item Appendo & pondero vnà cum aliis. Apud Athen.l.6, μὴ προσίστα πώ μοι Τοσοῦτ' : ad coquũ qui σφόδρα οὐδὲν προσέκοψε κρέας.
Προσισορέω,t.1,c.1115,a
Προσίσχω, idem quod προσέχω, Adhibeo, Aduerto. Item

neutraliter Attendo, pro Attendo animum, Ausculto) Neutraliter etiā pro Appello, Applico: pro Appropinquo ac Peruenio. vt apud Thuc. προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, Extremis appropinquātes. Et apud Herodot. προσίσχον ἐς τὰς νήσους, Appulsi sunt, Peruenerunt. Pass. προσίσχομαι, Adhæreo. Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 4, πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι: de thure. Diosc. l. 3, c. 93, προσισχομένας τῇ καταποσει βδέλλας.

Προσιτός, t. 1, c. 1141, f. Προσιών, ib. c

Προσκαθέζομαι, t. 1, c. 1082, c. Προσκάθημαι, t. 1, c. 1384, e

Προσκαθίζω, & Προσκαθίζομαι, t. 1, c. 1091, d

Προσκαθίστημι, Insuper constituo.

Προσκαθοπλίζω, Insuper armo, Armis etiam instruo.

Πρόσκαιρος, t. 2, c. 12, g. Προσκαίρως, ib. h

Προσκάω, Insuper vro: vel Aduro. Apud Suid. ex Aristoph.

Προσκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βασανισθέντι, In contemplatione & commemoratione humanitatis à Christo susceptæ dolore affici & macerari. B. ex Greg. orat. in Epiphania.

Προσκαλέω, t. 2, c. 19, c. Προσκαλοῦμαι, ib. d & e

Προσκαρτερέω, ῶ, Cum tolerantia & perseuerātia quadam insisto seu incumbo, Assiduus & multus sum aliqua in re. vt curatores operum non abscedentes. Athen. προσκαρτεροῦν τοῖς λόγοις. Themist. de canibus venaticis, ἐνὸς αὐτοῖς ἀναφανέντος ἴχνους, προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ καὶ προσλιπαροῦσιν ἄχρις ἂν ἕλωσιν, illius vestigiis assiduò hærent, nec ab eo persequendo desistunt prius quàm ceperint. Sic Lucas Act. Apost. cap. 1, προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ. vt & Paulus ad Rom. cap. 12, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, Instantes precibus, Assiduè perseuerantérque precantes Deum. Homini etiam alicui προσκαρτεροῦμεν, cui nos assiduum comitē præstamus, ab eius latere nō discedentes. Demosth. in Neær. θεραπαίνας τὰς Νεαίρᾳ προσκαρτερούσας. Luc. Act. Apost. cap. 8, de Simone, ἦν προσκαρτερήσας τῷ Φιλίππῳ, A Philippi latere non discedebat, Philippi comes perstabat: vt Ouid. Sola comes nostræ perstitit illa fugæ. Itidem Christus Marci 3, discipulis suis dicit curēt vt πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, Nauicula sibi assidua comes sit, ne videlicet à turba prematur. Bud. INDE Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, Assidua & tolerās aliqua in re perseuerantia: quum videlicet nullæ ærumnæ nec labores nos à re aliqua auellere possunt.

Προσκαταβαίνω, t. 1, c. 649, d. Προσκατάβλημα, t. 1, c. 690, b

Προσκαταβολή, ib. Προσκατάβολημα, ib.

Προσκαταγελάω, ῶ, Insuper irrideo.

Προσκαταλλάττομαι, affertur pro Reconcilior.

Προσκαταλαλέω, & Προσκαταλαλέομαι, t. 2, c. 550, d

Προσκαταλέγομαι, Etiam ego allegor & ascribor in catalogum. vnde προσκατειλεγμένοι, Allecti. προσῃρημένοι.

Προσκαταλείπω, Insuper relinquo. Apud Phil. De mūdo, τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ἐπιβρίσασι δεινοῖς, Reliquiæ quæ sæuientibus malis superstites fuerunt.

Προσκατανέμω, Insuper distribuo.

Προσκατασκεδάζω, t. 3, c. 845, g

Προσκατασύρω, Insuper detraho, in Epigr.

Προσκατατίθημι, t. 3, c. 1504, a. Προσκατατέω, t. 1, c. 1078, f

Προσκατεύχομαι, t. 1, c. 1312, c

Προσκατέχομαι, Detineor apud, vel Retineor in. Basil. αἱ ψυχαὶ αἱ μὲν ἐπὶ πολὺ προσκατέχονται τῇ ζωῇ ταύτῃ.

Προσκατηγορέω, t. 1, c. 33, c

Προσκάτημαι, Ionicè pro προσκάθημαι, Desideo apud, Assideo. Ex Herodoto pro Obsideo: quod & περικάθημαι.

Προσκατόμνυμαι, t. 2, c. 1299, b. Προσκατόμνυμι, ib.

Πρόσκειμαι, Adiaceo, &c. t. 2, c. 170, a. Πρόσκειμαι, Appono r, &c. ib. b. Πρόσκειμαι, Incumbo, &c. ib. c.

Προσκειμένως, Instanter, Assiduè. Bud.

Προσκέπτομαι, t. 3, c. 828, f. Προσκεφάλαιον, t. 2, c. 154, g

Προσκεφαλή, t. 2, c. 155, b. Προσκηδής, t. 2, c. 185, g

Προσκήνιον, t. 3, c. 854, c. Προσκήπτω, t. 3, c. 863, e

Προσκηρυκεύομαι, Caduceatorem mitto ad.

Προσκιρτάω, t. 3, c. 874, g. Προσκίρτησις, ib. h

Προσκληδής, t. 2, c. 29, g

Προσκληδονίζομαι, Insuper ominor seu auguror. Iosephus apud Suidam, ταῦτά τε δὴ προσκληδονιζόμενος, καὶ σαθερὰν μετ' ἐμπειρίας τοῦ ἡλικίαν ὁρῶν. Id Suid. exponit ἐπ' ἀ-

A γαθῷ ὀϊζόμενος.

Προσκλήμι, t. 3, c. 816, f. Προσκληρόω, t. 2, c. 249, h

Πρόσκλησις, t. 2, c. 29, f. Προσκλητής, ib.

Πρόσκλητος, t. 2, c. 30, a. Προσκλιθρον, t. 2, c. 258, b

Προσκλίνω, ib. a. Πρόσκλισις, ib.

Προσκλιτήν, ib. b. Προσκλύζω, t. 2, c. 267, b

Πρόσκλισις, ib. c. Πρόσκλυσμα, ib.

Προσκνάω, t. 2, c. 276, d. Προσκνύζομαι, t. 2, c. 283, e

Προσκολλάω, & Προσκολλάομαι, t. 2, c. 308, c

Προσκομιδή, t. 2, c. 326, c. Προσκομίζω, ib. b

B Προσκόμιον, affertur pro Appositítia coma: pro quo suprà προκόμ.

Πρόσκομμα, t. 2, c. 360, e. Προσκοπέω, t. 3, c. 830, d

Προσκοπή, t. 2, c. 360, f. Προσκόπησις, t. 3, c. 830, e

Πρόσκοπος, t. 3, c. 828, g. Προσκέπτομαι, t. 2, c. 360, e

Προσκόπτω, ib. b

Προσκορέννυμι, seu Προσκορέω, t. 2, c. 108, f

Προσκορής, t. 2, c. 107, g. Πρόσκορος, ib.

Προσκόρως, ib. Πρόσκραιος, t. 2, c. 72, a

Προσκρίνω, Adiudico: apud Diogenem Laert. cum dat. & accus. teste Budæo. Προσκρίνεσθαι, (inquit idem Budæus Comment. pag. 782) est Accrescere, Agglutinari, Coagmentari, In idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus. ET Πρόσκρισις, Accretio siue Accrementum, vt Plin. Exempla vtriusque apud eum vide, ex Themist. l. 2 De anima.

C Πρόσκρουμα, t. 2, c. 452, g

Προσκρούνιον, Hesychio πρόφραγμα.

Πρόσκρουσις, t. 2, c. 452, h. Πρόσκρουσμα, ib. g

Προσκρούω, Pulsando affigo, &c. t. 2, c. 452, a. Προσκρούω, Offendo, &c. ib. b. Προσκρούω, Offendor, &c. ib. c.

D Προσκτάομαι, t. 2, c. 470, d. Προσκυδής, t. 2, c. 485, a

Προσκυλίω, t. 2, c. 494, c. Προσκυμαίνω, t. 2, c. 492, h

Προσκυνέω, t. 2, c. 489, b. Προσκύνημα, ib. d

Προσκύνησις, ib. Προσκυνητής, ib.

Προσκυνητός, ib. Προσκύπτω, t. 2, c. 508, g

Προσκύρησις, exponitur autoritas, apud Hippocr. in Παραγγελίαις, vbi dicit πεῖραν ἐπικρατέων fugiendam esse διὰ προσκύρησιν ἀκίνεος. vt sit Propter autoritatē artis medicæ. In libro περὶ εὐσχημοσύνης accipiūt ἀνακείωσις pro eodem. At verbum Προσκυρῆσαι Hesychio est προσεγγίσαι, Appropinquare, Accedere.

E Προσκυρόω, t. 2, c. 513, a. INDE Προσκύρωσις, Confirmatio: aliis Addictio.

Πρόσκυσον, Suid. προσκύνησον, Adora.

Πρόσκωπος, t. 2, c. 537, e

Προσλάζομαι, seu Προσλάζυμαι, Assumo. vnde Προσλαζόμενα, Hesychio προσλαμβανόμενα: & Προσλαζύμεναι, προσλαμβανόμεναι.

F Προσλαλέω, t. 2, c. 550, g. Προσλαμβανόμενα, τά, t. 2, c. 556, f

Προσλαμβάνω, t. 2, c. 580, b

Προσλέγω, Insuper dico. Pass. προσλέγομαι apud Homerum legitur initio Odysseæ μ. vbi videlicet Circe Vlyssem χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων Εἷσέ τε καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα: pro προσεῖπεν, Affata est, Alloquuta est. vt quidem scholiastes vult. Apud Hesiodum verò Ergon. 2, vbi Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων, Χρηΐζων βιότοιο κακὰ προσελέξατο θυμῷ, Moschop. exp. ἐνενόησεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, Proclus προσενόησεν, ἐπενόησεν, Insuper excogitat.

G Προσλεύσσω, t. 2, c. 687, c. Πρόσλημμα, t. 2, c. 580, d

Προσληπτικός, ib. Πρόσληψις, ib. & 650, d. ob.

Προσλιπαίνω, t. 2, c. 715, g. Προσλιπαρέω, t. 2, c. 705, c

Προσλιπάρησις, ib. d. Προσλογίζομαι, t. 2, c. 649, g

Προσλυμαίνομαι, Perniciem affero.

Προσμανθάνω, t. 2, c. 788, f. Προσμαρτυρέω, t. 2, c. 799, b

Προσμάσσω, seu Προσμάττω, Apprimo: aliis Agglutino.

Προσμάχομαι, t. 2, c. 816, f. Προσμειδιάω, t. 2, c. 1609, a

Προσμελοῦ, Hesych. ἐπιμελοῦ, Curam habe seu gere.

Προσμελῳδέω, t. 2, c. 874, a. Προσμένω, t. 2, c. 881, a

H Προσμετρέω, t. 2, c. 905, h. Προσμίγνυμι, t. 2, c. 935, d

Προσμιγνύω, ib. Πρόσμιξις, t. 2, c. 935, g

Προσμίσγω, ib. f. Προσμισθοῦμαι, t. 2, c. 947, f

Προσμισθόω, ib. Προσμολέω, t. 2, c. 965, g

Προσμονή, t. 2, c. 881, a. Προσναυπηγέω, t. 2, c. 1004, b

Προσνέμω, & Προσνέμομαι, t. 2, c. 1021, e

Προσνήθω,t.2,c.1043,c. Προσνήχομαι,t.2,c.1053,c
Προσνοέω,ῶ,Insuper considero & mente agito.
Προσογκής,affertur pro In molem amplam distentus.
Προσοδεύομαι,t.2,c.1179,d. Προσοδικὸν,t.2,c.1180,a
Προσόδιος,t.2,c.1179,f. Πρόσοδος,t.2,c.1178,e
Προσόζω,t.2,c.1194,b. Προσοίζω,t.2,c.1198,f
Προσοικέναι,idem quod προσεοικέναι,à προσέοικα:apud Poll.
Προσοικειόω,t.2,c.1234,a. Προσοικέω,t.2,c.1226,c
Προσοικοδομέω,t.2,c.1205,f. Πρόσοικος,t.2,c.1217,a
Πρόσοιμα,apud Hippocratem De locis,est τὸ προσφερόμενον, Quod offertur,adhibetur,assumitúrve. ET Προσοιστέος, Afferendus: vel Offerendus aut Assumendus, Quem oportet προσφέρεσθαι.ab inusitato themate προσοίω,à quo προσφέρω mutuatur fut.1 & tēpora quæ inde formantur.vt apud Eurip.μὴ προσοίσης χεῖρα,manū ne afferas,seu admoueas. Et voce med.προσοίσομαι,Sumā seu assumam in cibo.
Προσοκέλλω,t.2,c.109,d
Προσολοφύρομαι, Insuper eiulo & in eiulatus prorumpo.
Προσομιλέω,t.2,c.1310,b. Προσομιλητικὸς,t.2,c.1311,d
Προσομιλία,ib. Προσόμνυμι,t.2,c.1299,d
Προσομνύω,ib. Προσόμοιος,t.2,c.1304,c
Προσομολογέω,ῶ, Insuper fateor vel spondeo.Isocr. Item simpliciter Fateor,Confiteor.Demosth.Pro cor.δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαί μοι, προσωμολογεῖτε. Pass.voce & signif. Æschin.παλαιὰ καὶ λίαν προσωμολογημένα,confessa.
Προσομόργνυμαι,vel Προσομόργνυμι,t.1,c.395,g
Προσομορέω,t.2,c.1466,e
Προσὸν,Quod adest:à πρόσειμι. Et τὰ προσόντα,Bona quæ suppetunt,Bona quæ nobis peperimus. Προσὸν dicitur etiam τὸ περιὸν,Quod est præter seu vltra,Quod superest. Demosth.ταῖς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσὸν, Quódque integræ summæ superest. seu,Quod est vltra integram summam.
Προσονειδίζω,& Προσονειδίζομαι,t.2,c.1322,e
Προσονομάζω,t.2,c.1328,b. Προσονομασία,ib.
Προσόπτομαι,t.2,c.1388,f. Προσοράω, Aspicio.
Προσοργίζομαι,t.2,c.1427,c. Προσορίζω,t.2,c.1474,h
Προσορμάω,ῶ, Cum impetu & hostiliter accedo vel aduenio. Xenoph.Pædiæ 1,οἱ δὲ πολέμιοι προσεκίνησαν τὸ σῖφος,ὡς παυσομένου τοῦ διωγμοῦ ἐπὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας.
Προσορμέω,t.2,c.1147,b. Προσορμίζομαι,ib.g
Προσορμίζω,ib. Προσόρμισις,ib.h
Πρόσορος,t.2,c.1466,e. Προσορχέομαι,t.2,c.1486,g
Προσουδίζω,t.2,c.1184,f. Προσουρέω,t.2,c.1498,e
Προσούρειος,t.2,c.1497,c. Πρόσουρος,t.2,c.1475,f
Προσοφείλω,t.2,c.1561,d. Προσοφλισκάνω,t.2,c.1563,a
Προσοχὴ,t.2,c.1352,f. Προσοχθέω,t.2,c.1370,a
Προσοχθίζομαι,ib.f. Προσοχθίζω,ib.c
Προσόχθισμα,ib.f. Προσοχθισμὸς,ib.
Προσοψάομαι,t.2,c.1592,f. Προσόψημα,ib.
Πρόσοψις,t.2,c.1388,g. Προσπάθεια,t.3,c.78,f
Προσπαίζω σοι,Iocor tecum,Plato De leg.Sic Synes.epist. 44,μηδὲ προσπαίζειν με νομίσης σαυτῷ,Nec me putes tecum iocari.vel etiam Tibi illudere. vt apud Plutarchū De deo Socratis,oraculum dicitur προσπαίζειν τοῖς Ἕλλησιν,ὀλιγωροῦσι παιδείας,οὗ ἐφυβρίζον τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos,responsi de ara in Delo duplicanda sensum non capientes,περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχειν. Idem vtitur aduerbio thetico Προσπαιστέον,Symp.7,problem.7,de tibiarum cantu & aliis instrumentis musicis loquens,εἰ γὰρ ἄλλοτε,μάλιστα δήπου περὶ πότον προσπαιστέον ἐπὶ τούτοις,καὶ δοτέον εἰς ταῦτα τῷ θεῷ τὴν ψυχήν.
Πρόσπαιος,idem ac πρόσφατος ac ποτάμιος,Recens. Nicander Ther.Εἰ δέ συ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀχερδοῦσας πρόσπαιον. Dicunt etiam ἐκ προσπαίου,vt ἐξ ὑπογύου,pro Recens,vel Subito,Repente: opponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ,Ex longo iam tempore. Aristot.Ethic. libro 9,cap.5,ἡ μὲν φίλησις,μετὰ συνηθείας· ἡ δὲ εὔνοια,καὶ ἐκ προσπαίου. mox pro hoc ἐκ προσπαίου vtitur ADVERBIO Προσπαίως,dicens nimirum,προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσι,Subitò,Repentino quodam animi motu.

A Προσπαλαίω,t.3,c.27,d. Προσπαραβάλλομαι,t.1,c.694,h
Προσπαραγράφω,t.1,c.875,d. INDE Προσπαράγραμμα,Quod iam scriptis additum est: aliis Adscriptio.
Προσπαρακαλέω,t.2,c.27,d. Προσπαραλαμβάνω,t.2,t.579,a
Προσπαράληψις,ib.
Προσπαρασκευάζειν, pro Vnà apparare, affertur ex Demosthene.
Προσπαρδεῖν, Oppedere: à themate προσπέρδειν,apud Aristoph.
Προσπαρέχω,Insuper præbeo:vel Insuper exhibeo.
B Προσπασσαλεύω,t.3,c.273,b. Προσπάσσω,t.3,c.60,b
Προσπάσχω,t.3,c.78,e. Προσπατταλεύω,t.3,c.273,b
Πρόσπεινος,t.3,c.149,f. Προσπελάζω,t.3,c.191,b
Προσπελάτης,ib. Προσπελάω,ib.
Προσπέμπω,t.3,c.209,b. Προσπέρδω,t.3,c.243,h
Προσπεριβάλλομαι,t.1,c.696,e.Προσπεριβάλλω,ib.d
Προσπεριγίνεσθαι, Superesse:apud Demosth.
Προαπέρχομαι,Prius decedo,Præmorior. Ita vulg.lex. sed perperam pro προαπέρχομαι.
Προσπεσεῖν, in Προσπίπτω.
C Προσπεφοράω,t.3,c.162,e. Προσπεταννύμι,t.3,c.254,e
Προσπέφυκα,t.4,c.291,e. Προσπεφυκότως,t.4,c.292,b
Πρόσπηγμα,t.3,c.269,e. Προσπήγνυμι,ib.d
Προσπηγνύω,ib. Προσπηδάω,t.3,c.275,f
Προσπήσσομαι,seu Προσπήσσομαι,idem quod προσπήγνυμαι.
Προσπηχυόομαι,t.3,c.285,f
Προασπίζω,Propugno, Adiuuo.v.l.perperam pro προασπίζω.
Προσπίλναμαι, Appellor, Admoueor & propinquus fio: προσπελάζομαι. Hom.Od.η,Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος ναῦς.
D Προσπιέζω,t.3,c.241,g. Προσπίνω,t.3,c.321,b
Προσπιτνέω,t.3,c.323,f. Προσπλάζω,t.3,c.191,f
Προσπλάθω,ib. Προσπλάσσω,t.3,c.352,b
Προσπλαστικὸς,ib.c. Πρόσπλαστος,t.3,c.191,f
Προσπλαστὸς,pro προσπλαστὸς,t.3,c.352,c
Προσπλατίω,ib.b. Προσπλέω,t.3,c.373,g
Προσπληρόω,t.3,c.386,b.β. Προσπλωτὸς,t.3,c.375,b
Προσπλώω,ib. Προσπνεῦμα,t.3,c.416,a
Προσπνέω,t.3,c.415,d & h
Προσποιέω,t.3,c.439,b. Προσποιέομαι,Mihi assumo,&c. ibid. Προσποιοῦμαι,Simulo,&c.ib.g.
E Προσποίημα,t.3,c.440,b. Προσποίησις,ib.
Προσποιητικὸς,ib.d. Προσποιητὸς,ib.c
Προσπολεμέω,t.3,c.463,b. Προσπολεμόω,t.3,c.460,b
Πρόσπολος,t.3,c.467,d. Προσπορεύομαι,t.3,c.183,d
Προσπορθέω,t.3,c.180,b. Προσπορίζω,t.3,c.178,f
Προσπορισμὸς,ib.g. Προσπορπάζω,t.3,c.163,e
Προσπορπατὸς,ib. Προσπορπάω,ib.
Πρόσπταισμα,t.3,c.582,b. Προσπταίω,ib.g
Προσπτάμενος,Qui aduolauit,apud Aristoph.à προσίπταμαι:vnde & προσπέταται,Aduolet,apud Xenoph.
F Πρόσπτυγμα,t.3,c.595,h. Προσπτύσσομαι,ib.e
Προσπτύσσω,ib. Προσπτύω,t.3,c.603,d
Προσπύλαιον, Vestibulum.v.l.perperam pro προπύλαιον.
Προσπυνθάνομαι, Insuper percontor.
Προσραίνω, Aspergo,Spargendo adiicio. Alex.Aphrod.ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aspergere matrici. Vtitur & Aristoph.
Πρόσραξις,t.1,c.519,c. Προσράσσω,ib.
Προσρέω, Affluo. Προσρήγνυμαι,t.1,c.518,a
Προσρήγνυμι,ib. Προσρηγνύω.ib.
G Προσρηθεὶς, Appellatus, Compellatus,Salutatus : apud Euripid.
Πρόσρημα,t.1,c.1155,f. Πρόσρησις,ib.
Προσρητέος,Insuper dicendus. Item Appellandus,Compellandus,apud Plat.De leg.
Προσρητὸς,Compellatus,Salutatus. Apud Poll.l.5,c.31,est προσρητὴ ἡμέρα,de ea in qua γίνεται ἀσπασμός: quam & προσρητίαν dici innuit. id est,Diem in qua salutationes fiunt, Diem qua clientes salutant patronos. cui opponitur ἀπρόσρητος.
H Πρόσελα,aduerb.t.3,c.710,b.Πρόσελον,aduerb.ib.
Πρόσελος,ib.a. Προσελόφυλλος,ib.b
Προσελόω,ib.
Προσελπτόμενον τοῖς κύμασι, Hesych.affert pro κυματιζόμενον, Qui iactatur vndis,Fluctuantem.

Προσρυεὶς, Qui affluxit. Sic Προσρυῆναι, Affluxisse, vel etiam Affluere: à them. προσρύω siue προσρέω.

Προσσαίνω, Abblandior: seu Abblandiendo delecto. Æschylus in Prometheo, εἴ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, si quid horum tibi abblanditur atque arridet. Schol. exponit εὐφραίνει.

Προσσημαίνω, t.3, c.774, f. Προσσημαντικὸς, ib. h

Προσσπαίρω, Palpito ad. Plut. Othone, de Tigellino, homine impurissimo, αὐτὸ τι ταῖς ἀνοσίοις καὶ ἀρρήτοις ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτοις ἐγκυλινδήσεσιν, αἷς ἔτι προσέσπαιρε δίς θανατῶντος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιδραττόμενον.

Προστάζω, t.3, c.559, g. Πρόσταγμα, t.3, c.1167, d

Προστακτικὸς, ib. e.

Πρόσταμα, Hesychio κοιτὼν, Cubile: sed suspectum.

Προσταινύω, t.3, c.1308, d. Πρόσταξις, t.3, c.1267, d

Προσταργανόω, ῶ, Annecto, Alligo, Affigo: à ταργάνη siue σαργάνη, quod est Vinculū, Nexus, Laqueus. Lycophr. γόμφοις προσηνταργανωμένῳ.

Προστας, t.1, c.1790, e. Προστασία, t.1, c.1788, f

Προσταύω, t.3, c.1266, f. Προστατεία, t.1, c.1790, c

Προστατεύω, ib. a. Προστατέω, ib.

Προστατήριος, t.1, c.1789, b. Προστάτης, ib. d

Προστατικὸς, t.1, c.1790, a. Προστάτις, t.1, c.1789, g

Προστάζω, t.3, c.1266, f. Προσταυρόω, t.1, c.1805, e

Προστέγιον, Tecti prominentia, Prominens tecti pars. Plutarch. Cæsare, μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ προστεγίῳ τῆς θύρας ἐκάθευδεν.

Προστεθεὶς, Additus. & Προστεθῆναι, Additum esse. à προστίθημι, quod est Appono, Addo.

Προστείνομαι, affertur pro Insto, instanter posco.

Προστειχίζω, t.3, c.1362, a

Προστελειωθεὶς, exponitur Adultus. Est à προστελειόω, significante Ad perfectionem & consummationē perduco.

Προστέλλω, t.3, c.1007, b. Προστερατεύομαι, t.3, c.1413, b

Προστερνίδια, t.3, c.1021, f. Προστερνίδιος, ib.

Προστερνίζομαι, t.3, c.1022, a. Προστηθίδιος, t.3, c.1032, a

Προστηθὶς, t.3, c.1031, h. Προστήκω, t.3, c.1458, e

Προστιβάζεται, Hesychio προπορεύεται, [illegible] vel Procedit.

Προστιβὰς, άδος, ἡ, Vestigium impressum ab eo qui præiit, vel κολαπτῆρι incisum. vt fit in imperuiis rupibus. Apud Suid. κατῴκει ἐν σπηλαίῳ προστιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν. Vbi tamen quidam pro cubili accipiendum putārunt.

Προστίθεμαι, t.3, c.1511, b. Προστίθημι, t.3, c.1510, e

Προστιλάω, t.3, c.1542, b. Προστιμάω, t.3, c.1578, d

Προστίμημα, ib. e. Πρόστιμον, ib. a

Προστομία, t.3, c.1046, e. Προστόμιον, ib.

Πρόστομος, ib. Προστραγῳδέω, t.3, c.1353, e

Προστρέπω, t.3, c.1633, c. Προστρέχω, t.3, c.1665, f

Προστρίβω, t.3, c.1341, c. Πρόστριψις, t.3, c.1342, a

Προστρόπαιος, t.3, c.1634, a. Προστροπαίῳ, ib. e

Προστροπὴ, t.3, c.1633, d. Πρόστροπον, t.3, c.1617, d

Πρόστροπος, t.3, c.1634, f. Πρόστροχος, t.3, c.16 5, g

Προστυγχάνω, t.3, c.1448, f. Πρόστυλος, t.1, c.1809, b

Πρόστυπος, t.3, c.1692, d. Προστυπόω, t.3, c.1694, c

Πρόστυφλος, t.3, c.1117, f. Προστύφω, ib.

Προστυχὴς, t.3, c.1449, a

Πρόστῳον, Suidæ τὸ ἔμπροσθεν τῆς στοᾶς, Locus qui ante porticum est, Porticus vestibulum. Plato, ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα. Idem, καθήμενον ἐν τῷ καταντικρὺ προστῴῳ ἐν θρόνῳ. Bud. Apud Hesych. verò legitur, Πρόστῳ, κοιτῶνι: forsan pro προστῴῳ.

Προσυβρίζω, t.3, c.1721, c

Προσυγγίνομαι, Ante congredior seu colloquor. Thuc. l.8, p.269, προξυγγενόμενοι τῶν ξυμπρασσόντων Χίων τισί.

Προσυλλέγω, Antè colligo, Præcolligo.

Πρόσυλος, Materiæ adhærens. Apud theologos de eo dicitur qui rebus materialibus & concretis potius adhæret quàm abstractis. hoc est rebus caducis & mundanis. quem carnalem vocant. Sic Bud. πρόσυλος, (inquit) Materiæ adhærens affixúsque. hoc est, Non spiritualis. Vide & t.3, c.1740, h.

Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, Antè commiscentes aquam seu confluentem facientes.

Προσυνοικήσασα, Quæ antè cohabitauit & nupta fuit.

Προσυντίθεμαι, Antè paciscor, Prius conuenio.

Προσυπακούω, Insuper subaudio. Exponitur & Obaudio. Inde aduerbiū thet. προσυπακουστέον, Subaudiendum præterea.

Προσυπαντιάω, ῶ, Venio in occursum, Obuiam eo.

Προσυπαρχεῖν, Insuper concedi seu dari, apud Demosth.

Προσυπογράφω, Insuper subscribo: vel Vnà subscribo. Bud.

Προσυπουργῆσαι, Hesych. simpliciter exp. ὑπηρετῆσαι.

Προσυρίζω, t.3, c.1137, c. Προσυφαίνω, t.3, c.1769, d

Προσφάγιον, t.4, c.4, g. Πρόσφαγμα, t.3, c.1159, e

Προσφάγω, t.4, c.4, g

Προσφαίνομαι, Appareo. VNDE Προσφανὴς, Apparens, Manifestus, Apertus. vt προσφανές ἐστι, Manifestum est, Liquet, apud Demosthenem. si tamen non προφανὲς scribendum, sine σ. Hesych. προσφανὴ ex Theophrasti Metallico affert pro χρυσίου συρροάς: si modò & hoc mendo caret.

Προσφάσθαι, Hesychio προσειπεῖν, Alloqui: à πρόσφημι.

Πρόσφατος, t.4, c.71, g. Inde ADVERB. Προσφάτως, Recens, Nuperrimè, Nouissimé.

Προσφάττω, t.3, c.1159, e. Προσφερὴς, t.4, c.120, a

Προσφέρω, t.4, c.11[illegible], e. Προσφέρομαι, t.4, c.117, b.

Προσφθέγγω, t.4, c.133, b. Πρόσφημι, t.4, c.64, g

Προσφθέγγομαι, t.4, c.138, f. Προσφθεγκτήρια, t.2, c.43, f. ob.

Προσφθεγκτήριος, t.4, c.138, g. Προσφθεγκτικὸς, ib. f

Πρόσφθεγμα, ib. Πρόσφθεγξις, ib.

Προσφθείρομαι, t.4, c.143, d. Προσφθονέω, t.4, c.151, g

Προσφιλέστατος, t.4, c.154, b. Προσφιλὴς, t.4, c.153, f

Προσφιλοκαλῶ, t.2, c.38, g. Προσφιλονεικῶ, t.2, c.1012, g

Προσφιλοπονέω, t.3, c.220, g

Προσφιλοσοφέω, ῶ, Philosophor ad, seu apud. Luc. Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν. Nisi malis Philosophans cum.

Προσφιλοτεχνέω, t.3, c.1435, a. Προσφιλῶς, t.4, c.154, b

Προσφορὰ, t.4, c.119, b. Πρόσφορος, ibid. g

Προσφόρως, ib. h

Προσφραγίζω, Antè insignio, vel obsigno.

Πρόσφυγξ, t.3, c.190, g. Προσφυὴς, t.4, c.292, a

Προσφῦναι, t.4, c.291, g

Πρόσφυξ, t.4, c.133, c. & t.3, c.190, g. ob.

Προσφύομαι, t.4, c.291, c. Προσφυὶς, ib. g

Πρόσφυσις, t.4, c.292, b. Προσφύω, t.4, c.291, d

Προσφυῶς, t.4, c.292, b. Προσφωνέω, t.4, c.308, f

Προσφώνημα, t.4, c.309, a. Προσφώνησις, ib. b

Προσχαιρητήρια, t.4, c.347, c. Προσχαίρω, ib.

Πρόσχειρος, Ad manum situs: pro πρόχειρος. Athen. lib.4, ex Harmodio Lepreate, de Phigalensium epulo, πρόσχειρα δ' ἑκάστῳ δύο κρέα, Ad manum sunt, seu Apposita sunt.

Πρόσχες, siue Πρόσσχες, Attende: à προσσχέω, seu προσέχω.

Προσχέω, t.4, c.477, g. Πρόσχημα, t.1, c.1355, b

Προσχηματοποιὸς, t.1, c.1330, b. Προσχίζω, t.3, c.1198, g

Πρόσχισμα, ib.

Προσχόμενος, Ante se habens seu tenens, Prætendens vel Obtendens. προβαλόμενος, & quidem ἀντὶ ἀσπίδος, loco clypei. Apoll. Arg.2, Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῷ δέρος. Refertur ad προέχω.

Πρόσχορδος, t.4, c.565, d. Πρόσχορος, t.4, c.574, b

Προσχόω, t.4, c.486, a. Προσχράομαι, t.4, c.617, f

Προσχρῄζω, Insuper indigeo. Item, Insuper peto, Insuper flagito. Ex Herodoto προσέχρησε cum genitiuo constructum affertur nō modò pro Poposcit, sed etiam pro Delegit.

Πρόσχυσις, t.4, c.503, f. Προσχύω, ib.

Πρόσχωμα, t.4, c.486, b. Προσχώννυμι, ibid. a

Προσχωννύω, ibid.

Προσχωρέω, Concedo, t.4, c.677, e. Προσχωρέω, Attribuor, t.4, c.678, a. Προσχωρέω, Assentior, ibidem. Προσχωρέω, Accommodo, ibid. b. Προσχωρέω, Proficio, ibid. c.

Προσχώρησις, ibid. c. Πρόσχωρος, t.4, c.665, c

Πρόσχωσις, t.4, c.486, b. & c.502, h. ob.

Προσψαύω, t.4, c.693, f. Προσψεύδομαι, t.4, c.716, a

Προσψηφίζομαι, t.4, c.733, b

Προσψιθυρίζω, q.d. Adsusurro: vel Adsibilo. in Epigr.

Προσῴζω, t.3, c.559, g. Προσώδης, t.2, c.1196, c

Προσῳδης,ib. Προσῳδία,t.1,c.118,f
Προσῳδιακός,ib. Προσῴδιον,ib.g
Προσῳδός,ib.e. Πρόσωθεν,t.3,c.560,f
Προσωθέω,t.4,c.770,f
Προσών,Qui adeſt.Item,Qui ſuppetit.à πρόσειμι.
Προσωνομασία,t.2,c.1328,c
Προσωνυμία,pro Appellatio,Cognomen,ex Plut.Pericle.
Πρόσωπας,t.2,c.1400,g. Προσωπεῖον,t.2,c.1404,h
Προσώπη,t.2,c.1402,b. Προσωπίδιον,t.2,c.1405,c
Προσωπικόν,t.2,c.1404,f. Προσώπιον,ib.h
Προσωπίον,propr.t.2,c.1405,d.Προσώπιος,ib.e
Προσωπίς,t.2,c.1397,h.& 1404,h.& 1405,c.d
Προσωπίτης,proprium,t.2,c.1405,d
Προσωπίτης,ib.e. Προσωποληπτέω,t.2,c.1402,c
Προσωπολήπτης,ib. Προσωποληψία,ib.
Πρόσωπον,Facies,&c.t.2,c.1400,f. Πρόσωπον,Perſona, &c.c.1401,d. Πρόσωπον,Larua,&c.ib.h. Πρόσωπον,propr.c.1405,d.
Προσωποποιΐα,t.2,c.1402,d. Προσωποποιός,ib.
Προσωποποιῶ,ib.f. Πρόσωπος,ib.b
Προσωποῦλα,t.2,c.1404,g. Προσωτάτω,aduerb.t.3,c.560,e
Προσώτατος,ib. Προσωτάτω,ib.d
Προσώτερος,ib.e. Προσωτέρω,ib.d
Προσωφελέω,t.2,c.1566,b
Προταγνὶ,affertur pro Nuper,Nouiſſimè. pro quo ſuprà ποταγνί. Item ex Euripide προταγνὶ τάξεων pro Ante acies.
Προταίνιον,Recens:Heſychio πρὸ μικροῦ, Paulo antè.ſed idem προταίνιον exp.etiam παλαιὸν, Vetus, Priſcum, Quod longo antè tempore fuit.
Προτακτικὸν ἄρθρον,t.3,c.1269,f
Πρόπακτος,t.3,c.1267,f. Προτάμνω,t.3,c.1409,g
Πρόταξις,t.3,c.1267,f. Προταρχύω,t.3,c.1252,b
Πρότασις,t.3,c.1293,d.& 1299,c. Προτάσσω,t.3,c.1267,e
Προτακτικὸν πρόσωπον, t.3,c.1269,f
Προτάττω,t.3,c.1267,e. Προτείχισμα,t.3,c.1277,g
Προτείνω,t.3,c.1298,c. Προτειχίζω,t.3,c.1362,b
Προτείχισμα,ib. Προτέλειος,t.3,c.1374,h
Προτελευτάω,t.3,c.1389,h. Προτελέω,t.3,c.1383,d
Προτεμένισμα,t.3,c.1407,b. Προτέμνω,t.3,c.1403,g
Προτενής,t.3,c.1299,h. Προτενθεύω,t.3,c.1410,g
Προτένθης,ib.c. Προτεραῖος,t.3,c.563,f
Προτεραίτερος,ib.e. Προτερεύω,ib.g
Προτερέω,ib.h. Προτέρημα,t.3,c.564,d
Προτερικός,t.3,c.563,g. Πρότερον,aduerb.ib.b
Πρότερος,t.3,c.562,f. Προτέρω,ib.d
Προτέρως,t.3,c.563,e. Προτέρωσε,t.3,c.562,e
Προτετακώς,Qui protendit ſeu extendit & porrexit: à th. προτείνω.
Προτέτυγμαι,t.3,c.1449,b
Προτεχνολογέω, Prius de arte diſſero: vel Prius artificioſè diſſero tradóve. Alexander Aphrod.in Topica Ariſtot.librũ 8,ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ προτεχνολογεῖταί τινα χρήσιμα κατὰ τὴν πραγματείαν,οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖταί τινα.
Προτήθη,Proauia, Aui ſeu auiæ mater.
Προτί,t.3,c.572,c. Προτιάπτω,t.1,c.499,c
Προτιβάλλομαι,t.1,c.701,f
Προτιδέγμαι,Ionicè ſeu Doricè pro προσδέχομαι:itémque Προτιδέγμενος pro προσδεχόμενος,Excipiens.Heſych.
Προτιείδειν,idẽ H.ἐγκλίνειν. Sonat potius Aſpicere:Doricè pro προσειδεῖν.
Προτιειλέω,t.1,c.1126,g. AT Προτιελεῖν,Lexico meo veteri eſt συλλαβεῖν,διῶξαι,Prehendere,Perſequi.
Προτίθεμαι,t.3,c.1509,d. Προτίθημι,t.3,c.1508,g
Προτιμᾶν,t.3,c.1578,e. Προτιμάσσω,t.2,c.805,c
Προτιμάω,t.3,c.1568,d. Προτιμήματα,t.3,c.1578,e
Προτίμησις,t.3,c.1568,h. Προτιμητέος,t.2,c.1569,a
Πρότιμος,t.3,c.1557,b. Προτιμυθέομαι,t.2,c.986,d
Προτιμωρέω,t.3,c.1577,f. Προτιόσσομαι,t.2,c.1700,c
Προτιπτυσσοίμεθα, Doricè pro προσπτυσσοίμεθα, Amplectamur: Heſychio ἀσπαζοίμεθα,Salutemus. Dicitur & ποτιπτ.
Πρότμησις,t.3,c.1403,g. Προτμήτης,t.3,c.1404,b
Προτμητόν,ib. Προτολμάω,t.3,c.1586,c
Προτολμίζεσθαι,ib.d. Προτομή,t.3,c.1404,b

A Πρόπνα,t.3,c.1300,c
Προτονίζειν,ib. Vide & Ἀμπροβύειν,vbi accipi videtur pro ἑλκύειν,Trahere.
Προτόνιον,t.3,c.1300,d. Πρότονος,ib.a
Προτοῦ,t.3,c.556,h. Προτρεπτικός,t.3,c.1632,f
Προτρέπω,t.3,c.1631,g. Προτρέχω,t.3,c.1664,h
Προτριβεῖς,Heſychio δριμεῖς καὶ ὀξεῖς,Acres,Acuti.
Πρότριτα,t.3,c.1610,b. Προτροπάδην,t.3,c.1631,h
Προτροπάω,t.3,c.1633,a. Προτροπή,t.3,c.1631,g
Προτροπίς,t.3,c.1633,c. Πρότροπος,ib.a
B Πρότροπος οἶνος,t.4,c.502,a.obiter.
Προτρυγητήρ,t.3,c.1678,b. Προτρυγητής,ib.
Προτρύγαιος,ib.c.& 1679,a. Προτυγχάνω,t.3,c.1449,b
Πρότυπον,t.3,c.1692,d. Πρότυπος,ib.
Προτυπόω,t.3,c.1694,d
Προύβαινε, Procedebat: Attica ſynalœphe pro προέβαινε. sic Προύβαλλε,pro προέβαλλε,Proponebat. Προὔβη, pro προέβη,Proceſſit. Προύβησαν, pro προέβησαν, Proceſſerunt vel Præceſſerunt.
Προυγκλεῖν,apud Heſych.προπηλακίζειν,ὑβρίζειν:pro quo apud Etymol.Προυσελεῖν,& ſuprà Προσελεῖν.
C Προὐδίδοσαν,apud Thucydidẽ Attica ſynaliphe pro προεδίδοσαν,Prodiderunt. Sic Προύδοσαν, pro προέδοσαν, apud Demoſthenem, itidem Prodiderunt. Προὔδωκε,pro προέδωκε,Prodidit. Προυθυμεῖτο,pro προεθυμεῖτο,Cupiebat. Προὐκάθητο,pro προεκάθητο,Præſidebat. Προὐλίγου,pro πρὸ ὀλίγου, Paulo antè. Προὐλάμβανε,pro προελάμβανε. Προυμάχουν,pro προεμάχουν,Propugnabant. Sic Προυκινδύνευεν,pro προεκινδύνευεν, Periclitabatur pro, Periculum adibat pro. Προύκειτο, pro προέκειτο, Propoſitus erat. Προὔθεντο,pro προέθεντο,Propoſuerant, vel Antè poſuerant.
D Προὔθηκεν,pro προέθηκεν,Propoſuit. Προὔγραφε & Προυγράφη, pro προέγραφε & προεγράφη,ac ſimilia.
Προυλέες,Heſychius πεζοῖς ὁπλίταις.pro quo infrà προυλέες.
Προύνικοι,eidem ſunt οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς,Baiuli:& οἱ μισθωτοί,Mercenarii. Itẽ δρομεῖς,ταχεῖς, ὀξεῖς,εὐκίνητοι,γοργοί,Curſores,Celeres,Agiles.Quomodo Suidæ quoque προύνικος eſt δρομαῖος, γοργός, hoc in loco,φασὶ δὲ Ξενοκράτη,εἴποτε μέλλοι ἐς ἄστυ ἀπιέναι,τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους ἀποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ.
E vt ſit Homines turbulentos & huc illuc curſitantes. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, ſcribẽs προυνίκους à nouæ comœdiæ ſcriptoribus vocatos fuiſſe τοὺς μισθωτούς. Apud Euſtathiũ ex Ælio Dionyſio Προύνεικος,ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορᾶς: ab ἐνείκω, quod eſt φέρω.Ea ſcriptura,& id etymon,non diſplicent: qui verò ſine diphthongo in penultima ſcribunt,à νίκη deriuare velle videntur,ideóque exponunt ταχεῖς,γοργοί, vt curſores qui celeritate vincere & præuenire æmulos cupiunt. Ab Etymologo & Lex.meo vet.affertur
F & aliud etymon. Προύνεικος (inquiunt) ſignificat & τὸν ὑβριστὴν,& τὸν ἱστάμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέροντα τὰ ὤνια καὶ λαμβάνοντα ὑπὲρ τούτων μισθόν. Et quando quidem τὸν ὑβριστὴν ſignificat,eſt ex præp.πρὸ & nomine νεῖκος,pleonaſmo τοῦ υ:in altera autem ſignificatione, ex præpoſitione πρὸ & Bœotico verbo ἐνείκω,facta nimirum κράσει τοῦ ο καὶ ε in diphthongum ου.
Προυνή,ης,ἡ,Prunus: arbor gummoſam lacrymam fundens,vt ceraſus, teſte Theophr.Hiſt.pl.lib.9,c.1. Di-
G citur & κοκκυμηλέα.
Προυννέπω,Attica ſynaliphe pro προεννέπω, Prædico ſeu Edico,Denuntio,apud Eurip.
Προυνώους, Heſychius βουνοὺς, Colles,Monticulos.
Προυνούστερος,apud Suid.προνοητικώτερος: ſed haud ſcio ánnon mendoſè pro προύστερος,de quo ſuprá.
Προυξενεῖς,Heſychio ξενίζεις:quod & προξενεῖς,rectius.
Προΰπαρξις,t.1,c.557,c. Προϋπαρχή,ib.
Προϋπάρχω,ib.a
Προὔπεμπε, Deducebat, Attica ſynaliphe pro προέπεμπε.
H Sic προὔπεμψαν pro προέπεμψαν,Deduxerunt.
Προϋπεργάζομαι,t.1,c.1237,c. Προϋπείργασται,ib.
Προὔπιε,Propinauit:Attica ſynaliphe pro προέπιε. Itémq; προὔπινε pro προέπινε, Propinabat.
Προϋπισχνοῦμαι,t.1,c.1363,h. Προϋποβάλλω,t.1,c.707,e
Προϋπόκειμαι,t.2,c.172,c. Προϋπολαμβάνω,t.2,c.582,h

Προϋπόστασις,t.1,c.1801,d

Προϋποστρώννυμι, siue Προϋποστρωννύω, Prius substerno. vnde particip. præt. pass. προϋπεστρωμένος.

Προϋποτυφαί,t.3,c.1117,g. Προϋποτίθημι,t.3,c.1524,a

Προϋπτος,t.2,c.1382,e. Προὔργιαίτερον,t.1,c.1228,a

Προὔργου,t.1,c.1227,h. Προυστελλεῖν, in Προστελεῖν.

Προὐστήτην, Attica synaliphe pro προεστήτην: à προΐσταμαι. Sic Προὐτένθευσαν, pro προετένθευσαν, à προτενθεύω. Προὔτρεπε, pro προέτρεπε, Hortatus est: à προτρέπω. Προὔφαινε, pro προέφαινε, Præmonstrabat: à προφαίνω. Προὐφαίνετο, pro προεφαίνετο, Apparebat, Extabat: ab eodem. Προὐφασίσαντο, pro προεφασίσαντο, Prætenderunt: à προφασίζω. Προὐφείλει, pro προωφείλει, Prædebet: à προοφείλω, apud Eurip. Προὐφείλες, pro προώφειλες, Prædebebas: ab eodem, apud Aristoph. Προὔφερον, pro προέφερον, Præferebam: à προφέρω, & similia.

Προὐφείλω,t.2,c.1561,d. Προϋφεστηκώς,t.2,c.172,f

Προϋφίστημι,t.1,c.1801,b. Προὔφυ,t.4,c.292,d

Προὐχόμην, Attica synaliphe apud Aristoph. pro προεχόμην, Prætendebam, à προέχω. Sic Προὔχω, pro προέχω: & Προὔχων, pro προέχων, Extans, Eminens, Excellens. Et Προὔχωσε, pro προέχωσε, à προχώννυμι.

Προφαγεῖν, Præcomedere, In cibo præsumere, Ante alia edere. Athen. l.3, οὐ προήεσαν τῶν οἰκιῶν πρὶν φαγεῖν πήγανον. τοῦτο γὰρ τοὺς προφαγόντας μηδὲν πάσχειν.

Προφαίνω,t.4,c.31,g. Προφανής,t.4,c.32,c

Προφαντος,ib.b. Προφανῶς,ib.d

Προφασίζομαι, in sequ. πρόφασις.

Πρόφασις,εως, ἡ, Causa, Occasio: & ea quidem manifesta (seu aperta) & vera. vt Galen. apud Hippocr. pluribus locis annotat προφάσεις ab eo vocari τὰς αἰτίας, easque vtplurimùm φανερὰς καὶ ἀληθεῖς. velut in lib. De victu in morb. acut. ἢν ὑγιαίνοντι τόδε ξυμβῇ ἄνευ προφάσιος ἢ ἄλλης αἰτίης ἰσχυρῆς. Epidem.1, ὥσπερ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων. Libro De fract. διὰ ταύτας τὰς προφάσιας. Et rursum, ἐπὶ τῶνδε τῶν προφασίων. Pro quo Galenus dicit ἐπὶ ταύταις ταῖς προφάσεσι, has ob causas: itidem in Comment. in Epidem. lib.3 scribens, ἐνίοις μὲν αὐτὸ γίνεσθαι λέγων ἐπὶ μικραῖς ἀφορμαῖς, ἃς προφάσεις ὠνόμασεν. Sic Thucyd. & Philo, ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, Nulla de causa. Atque adeò frequens est huius vocabuli in ista significatione vsus apud Thucydidem. vt lib.1, cap.9, τὴν ἀληθεστάτην μὲν πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ. mox enim dicit, αἱ δ' ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι. Sic libro 3, πρόφασίς τε ἐπιεικὴς μηδεμία ὑπάρχει τῆς ἀποστάσεως. Et libro 1, καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἴξοντες, neq; magna neque leui pariter de causa cessuri. Similiter Aristoph. Vespis, τίνα πρόφασιν ἔχων; Et aliquanto pòst, Οὐ τιν' ἔχων πρόφασιν οὔτε λόγον εὐτράπελον, neque causam vllam habēs. ‖ Vtplurimùm verò pro ficta causa accipitur: (vt Galenus quoque testatur ἐν τῇ συνηθείᾳ solere προφάσεις dici τὰς ψευδεῖς αἰτίας) vel saltem pro causa speciosa qua aliquis factum suum excusare conatur. Latini Prætextum dicunt & Colorem: item & Speciem & Obtentum, necnon Velamen seu Velamentū. quod nimirum facto alicui obtenditur seu prætenditur aut prætexitur. Demosth. in Midiam, ποία γὰρ πρόφασις, τίς ἀνθρωπίνη καὶ μετρία σκῆψις φανεῖται τῶν πεπραγμένων αὐτῷ; Aristot. Polit.5, ὅσα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται πρὸς τὸν δῆμον. Sic Xenoph. Pædiæ 2, οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας. Et aliquanto pòst, οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστιν ὡς σὺ παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτα. Item aliquis dicitur πρόφασιν ζητεῖν, εὑρίσκειν, necnon ἔχειν, εἰπεῖν & προφασίζειν. Demosth. Pro corona, προφάσεις ζητεῖς δι' ἃς ἅπαντα προησόμεθα τὰ συμφέροντα. Idem in orat. ad Epist. Philippi, αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους εὑρών. Idem in Midiam, ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Et rursum, τίνα ἕξετε εἰπεῖν πρόφασιν δικαίαν ἢ καλήν; Æschin. πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις ἃς οὗτοι προφασιοῦνται. Itidem dicitur πρόφασιν προΐσχειν, πρόφασιν ποιεῖν, προφάσει χρῆσθαι. Herodot. πρόφασιν προϊσχόμενοι Παυσανίεω ὕβριν, Prætendentes seu prætexentes iniuriosam Pausaniæ insolentiam. Herodian. libro 3, πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρσηνοῦ πρὸς Νίγρον φιλίαν. Et lib.4, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. Demosth. Pro corona, κοινῇ προφάσει ταύτῃ κατηχεῖ καὶ ψευδεῖ. Aliquanto pòst dicit, προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν ψευδεῖς μεταθεὶς τοῖς πεπραγμένοις. Vbi nota etiam epitheta: dici nimirū & ἀληθῆ πρόφασιν & ψευδῆ, vt suprà & δικαίαν & ἄδικον. Eodémque modo apud Herodianum legimus libro 5, καιρὸν εὔκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες τὸν Ἀντωνῖνον αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα. Et libro 4, πρόφασιν αὐτῷ εὔλογον ὑπάρχουσαν, speciosum prætextū. Sed plerunque, vt dictū antè fuit, pro causa speciosa & fictitia dicitur sine adiectione. Quomodo & ἐπὶ προφάσει ac προφάσει dicunt pro Sub specie, Sub prætextu. Herodian. libro 7, ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας. Thucydides lib.3, ἔπεμψαν τῆς οἰκειότητος προφάσει. Itidē πρόφασιν dicūt pro κατὰ πρόφασιν, Sub prætextu, Sub specie, seu in speciem. Thucyd. lib.3, p.119, πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες. Et l.6, p.208, πρόφασιν μὲν, Αἰγεσταίων ξυμμαχίᾳ, τὸ δὲ ἀληθὲς, Σικελίας ἐπιθυμίᾳ. Vbi nota πρόφασιν apertè vocari ψευδῆ siue πεπλασμένην αἰτίαν. Demosthenes etiam sic vtitur accusatiuo illo πρόφασιν: Pro corona, ἐξαπέστελλε ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς. Sic ante hos Homerus Iliad.τ, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. Ad quem locum Plut. allusit in lib. De laude propria, quum dixit, μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνου ἐπαινεῖν, ne videamur in speciem laudare Patroclum, reuera autē nosmetipsos per illum. Sic Euripid. παῖδα σὴν δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην. ‖ Exponitur πρόφασις non modò Causa, Prætextus, sed etiā Occasio, Ansa, ἀφορμή, vt suprà etiam dixi. Eo modo accipi potest in superiorum quoque locorum nonnullis, præcipuè verò in his quos subiungam. Aristot. Rhetor. lib.1, Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία: ex communi prouerbio. ad quod Menander etiam respexit hoc senario, Μικρὰ πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς, ad malè faciendum parua sufficit occasio. Sic Eurip. Iphig. Aul. Ἐπὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον. Itidē aliquis πρόφασιν ζητεῖ, πορίζεται, λαμβάνει. vt Demosth. Pro corona, προφάσεις ζητεῖν δι' ἃς ἅπαντα προησόμεθα τὰ συμφέροντα. Plato in Epist. πρόφασιν πορίζεσθαι, Occasionem excogitare. Demosth. προφάσεις εὐλόγους εἰλήφεσαν. Synes. epist.7, παμπόνηρος ἄνθρωπος προφάσεως εἰλημμένος, arrepta occasione. Et Herodian. libro 2, ταύτης τῆς προφάσεως λαβόμενος, hac arrepta occasione. Et lib.5, προφάσεώς τε ὀλίγης λαβέσθαι εὔχοντο εἰς τὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸ λυποῦν, leuissimam quanque eum tollendi è medio occasionē captabant. Ac sicut aliquis πρόφασιν λαμβάνει, ita aliꝰ ei πρόφασιν παρέχει, δίδωσι, ἐνδίδωσι, παραδίδωσι. Synes. ep.86, τῆς πρώτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, primæ congressionis & aditus ad te præbituram occasionem. Herodian. lib.5, μικρὰν καὶ ἁπλῆν πρόφασιν τοῖς στρατιώταις εἰς ἃ ἐβούλοντο τῆς τύχης παρεχούσης. Sic Demosth. dicit, πρόφασιν δίδωσι τοῦ ζητεῖν, Ansam quærendi præbet. Idem Pro cor. τίς ὁ προφάσεις ταύτας ἐνδούς; Et rursum, ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς ταύτας καὶ τὰς προφάσεις παραδιδοὺς αὐτῷ, οὗτός ἐστιν. Præterea sicut aliquis πρόφασιν πορίζεται & λαμβάνει, ita etiam ἔχει, & ea χρῆται. Aristot. Rhet.1, πρὸς οὓς ἔχουσι πρόφασιν, in quos occasionem aliquam nacti sunt. (vel etiam In quos prætextum aliquem habent) Plut. Galba, τὰ μὲν πρῶτα, προφάσεις ἔχει τὰ Νέρωνος ἐγκλήματα, Superioribus occasionem dederunt Neronis crimina. (vel etiā, Superioribus prætexuntur Neronis crimina) Xen. Pædiæ 3, ἔχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα, ὥστε ἀπιστεῖν ὑμῖν, delicta nostra occasionem vobis præbuerunt diffidendi nobis. At προφάσει χρῆσθαι, apud Demosth. legitur. Sic etiam aliquis aliquid πρόφασιν ποιεῖ, ex quo occasionem arripit. Plato epist.7, πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος, occasionem arripiens simultatis mecum gerendæ. Corpus verò πρόφασιν ἔχειν dicitur quod ægrum est & causarium, vt quidam medici loquuntur. Isocr. in Ep. ἔτι δὲ τὸ σωμάτιον οὐκ ἀκριβὲς ὄν, ἀλλ' ἔχον πρόφασιν, ἣν νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς τὰ πολλὰ τῶν πραγμάτων.

Deriu. inde VERB. Προφασίζομαι, significans Προφάσεις λέγω, Προφάσεις ποιῶ, Προφάσεσι χρῶμαι, Fingo causas, Caussificor, Causor: seu Tergiuersor causando & præ-

texendo aliquid. Thucyd.lib.6,pag.206, οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζεσθαι, οὐδὲ διαμέλλειν. Construitur & cū accusatiuo,& tunc redditur Causor, Prætexo, Prætendo, Causæ loco affero. Demosth. Pro cor. ἃ νῦν οὗτος λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Herodian.lib.1, τοιαῦτά τινα προφασιζομένου τοῦ μειρακίου. Xenoph. οὐ πώποτέ μοι οὔτ' ἀγγελίαν προὐφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπήκουσεν. Sic Syn.epist.93, πρὸς ἐμὲ οὐδὲν ἕτερον προφασίζεται. Dicunt etiam προφάσεις προφασίζεσθαι, pro προφάσεις λέγειν seu ποιεῖσθαι. Demosth. Pro cor. πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις ἃς οὗτοι προφασιοῦνται. Greg.in orat.De baptism. τὸ καὶ τὸ σκῆψιν, καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Cum infinitiuo etiā construitur.vt apud Demosth. ἀρρωστεῖν προφασίζεται, Valetudinem causatur.seu Excusat. Dicitur etiam προφασίζεσθαι ὑπέρ τινος, pro Excusare aliquid. Isocr. Paneg. de sophistarum exordiis in dicendo, προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι, καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπογύου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χαλεπόν ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγους τῶν ἔργων ἐξευρεῖν. In pass.etiam signif. vsurpatum reperitur. Thuc.lib.8,p.273, ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδιδόναι, ὡς ηὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, ἀπολύσαντες τῆς αἰτίας, ἀπέπλευσαν. id est Simulatum, Confictum. INDE

Προφασιστικὸς, οῦ, ὁ, Excusatorius, Quem prætendere seu quo nos excusare possumus aut solemus. vt προφασιστικὸς λόγος, Verbū quod facto alicui prætendimus. Deuteronomii cap.22, ἐὰν λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ αὐτὴν, καὶ ἐπιθῇ αὐτῇ προφασιστικοὺς λόγους, causando nimirum eam non fuisse virginem quum duceret.

Πρόφασσα, Hesychio est πρόθυμος, & προνοηθεῖσα: pro quo infrà Πρόφρασσα.

Προφερέστατος, t.4, c.115, h.
Προφερὴς, ib.g.
Προφέρω, t.4, c.114, h.
Πρόφημι, t.4, c.63, a.
Προφητεύω, ib.b.
Προφητίζω, t.4, c.64, g.
Προφῆτις, t.4, c.63, a
Προφερέστερος, ib.
Προφέρομαι, ib.f
Προφθύζω, t.4, c.133, d
Προφητεία, t.4, c.64, f
Προφήτης, t.4, c.63, a
Προφητικὸς, ib.b

Προφητοφοίτης, affertur pro Prophetarum præcursores: sed ἀμαρτύρως.

Προφθαδίην, t.4, c.135, f.
Προφθάνω, ib.

Προφθίμενος, Præmortuus, seu Antè mortuus. In Epigr.

Προφοιβάζω, t.4, c.178, d.
Προφορέομαι, ib.e.
Πρόφορος, ib.
Πρὸ φόωσδε, ib.g.
Προφράζομαι, t.4, c.71, c.
Προφρασσω, t.4, c.192, f.
Προφρονέως, t.4, c.201, h.
Προφυλακὴ, t.4, c.241, b.
Προφυλακτικὸς, ib.e.
Προφυλάσσω, t.4, c.240, h.
Προφορὰ, t.4, c.116, c
Προφορικὸς, ib.d
Προφόωσδε, t.4, c.40, h
Πρόφραγμα, t.4, c.192, f
Πρόφρασσα, t.4, c.201, h
Προφράττω, ib.
Πρόφρων, ib.g
Προφυλακὶς, ib.d
Προφύλαξ, ib.b
Προφυλάττω, ib.

Προφύσια, in metallis dicuntur τὰ σκέπης χάριν τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα, Præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Autor Hesych.

Πρόφυσις, t.4, c.292, d.
Προφυτεύω, t.4, c.298, f
Προφύω, t.4, c.292, d

Προφώγνυμι, Antè seu prius torreo. vnde aor.1 pass. προφωχθείς.

Προφωνέω, t.4, c.309, b

Προχάζοιο, Hesych. προβαίνοις: necnon ἀναποδίζοις.

Προχάνη, eidem est σκῆψις, πρόφασις, καλύπτρη. Ab Eust. quoque exponitur πρόφασις, deriuanti à προχαίνειν significante idem quod προφάσκειν seu προφασίζεσθαι.

Προχάραγμα, t.4, c.397, f.
Προχαρίζομαι, t.4, c.361, e.
Προχαριστήρια, ib.e.
Προχειλίδιον, ib.
Πρόχειλος, ib.
Προχείμασις, ib.
Προχειμάζω, ib.g.
Πρόχειρος, ib.e.
Προχειροτονίζω, ib.h.
Προχαράττω, ib.e
Προχάρισμα, ib.f
Προχειλὴς, t.4, c.408, b
Πρόχειλον, ib.
Προχειμάζω, t.4, c.490, e
Προχειρίζομαι, t.4, c.443, d
Πρόχειρον, t.4, c.442, h
Προχειροτονέω, t.4, c.429, f
Προχείρως, t.4, c.443, c

Πρόχευμα, Profusio: vel Idipsum quod profunditur.

Προχεύω, t.4, c.476, g.
Προχέω, ib.

Πρόχθες, Ante hesternum diem, Nudiustertius.

Προχθήσωσι, apud Hesych. τῆς εἰς τὴν θάλασσαν προχύσεως: sed suspectum.

Πρόχνυ, t.1, c.1893, g.
Προχοὴ, ib.d.
Προχοΐς, ib.
Προχόη, t.4, c.477, c
Προχοΐδιον, ib.e
Πρόχοον, t.4, c.435, c

Πρόχοος, siue Πρόχους, t.4, c.477, a

Προχόω, t.4, c.485, h.
Πρόχυμα, t.4, c.501, h.
Προχυταῖος, t.4, c.503, f.
Προχύτης, t.4, c.502, h.
Προχύω, ib.
Προχρίω, t.4, c.627, a
Πρόχυσις, t.4, c.502, c
Προχύτη νῆσος, ib.e
Πρόχυτις, ib.

Προχῶναι. Poll.lib.2, οἱ γλουτοὶ (inquit) vocantur & κοχῶναι & πυγαῖα: necnon προχῶναι apud Archippum comicū. Id est Clunes, Nates.

Προχώννυμι, t.4, c.485, h.
Προχωρέω, t.4, c.678, c.
Πρόχωσις, t.4, c.502, h.
Προχωννύω, ib.
Προχώρημα, t.4, c.679, g
Προψύχω, t.4, c.744, d

Προῳδικὸς, t.1, c.118, a. Vide & in Ἐπῳδικός.

Προωδοπεποιημένος, t.2, c.1162, g

Προώδων, Hesychio ἐξέχων τοὺς ὀδόντας, Cui prominent dētes, seu Qui habet dentes prominentes.

Προωθέω, t.4, c.770, e.
Προωμοσία, t.2, c.1299, c.
Προώλης, t.2, c.1278, c
Προώνυμος, t.2, c.1334, g

Προώρας, Hesych. τὰ πρῶτα κλήματα.

Προώρελος, t.4, c.791, g.
Πρόωσις, t.4, c.770, e.
Προωχευμένος, t.2, c.1574, b.
Πρόωρος, ib.b
Προωστικὸς, ib.f

Πρύανος, Hesychio est νέος.

Πρυλέες, eodem teste quibusdam sunt πρόμαχοι, Propugnatores: quibusdam πολλοὶ λαοὶ, Populi multitudo in vnum congregata: aliis πεζοὶ ὁπλῖται ἀθρόοι, Pedites conferti. Quæ posterior expositio receptior est. vnde mox idem lexicogr. πρυλέας exp. πεζοὺς ὁπλίτας, pedites: vtpote πορείᾳ χρησαμένους, tracto nomine ἀπὸ τῆς πορείας. quomodo Eust. quoq; παρὰ τὸ πορεῖν dictos tradit quasi πορυλέας. Sunt qui Gortyniorum dialecto ita nominari τοὺς πεζοὺς ὁπλίτας dicant. Vtitur autem eo vocabulo Hom. Il.ε, κυνέην τετραφάληρον Χρυσείην, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν. Et Il.λ, Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντο. Dicitur pro eodem ET Πρύλις, teste eodem Hesych. & Eust. Sed ille πρύλιν exp. non ὁπλίτην solùm, verùm etiā πυῤῥίχην, Pyrrhichā. quæ est Saltatio armata, hoc est qua [illegible] armati saltant: vt apud Callim. hymno in Iouem, Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο. AT Πρυλεύσεις, Hesychius dici scribit ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν πλευτησάντων παρὰ τῷ ἱερεῖ.

Πρύμνα, t.3, c.575, c.
Πρυμναῖος, ib.e

Πρύμνη, Ionicè pro πρύμνα dicitur: de quo t.3, c.575, c

Πρύμνηθεν, ib.g.
Πρυμνήσιος, t.3, c.575, e.
Πρυμνητικὸς, ib.g.
Πρύμνον, ib.b.
Πρυμνώρεια, ib.b.
Πρυτανεῖον, ib.e.
Πρυτανεύω, t.3, c.576, e.
Πρυτανήϊον, ib.
Πρύτανις, t.3, c.575, g.
Πρυμνήσια, t.3, c.132, g. ob.
Πρυμνήτης, ib.f
Πρυμνόθεν, ib.
Πρυμνὸς, ib.a
Πρυτανεία, t.3, c.577, b
Πρυτανεὺς, ib.b
Πρυτανηΐη, t.3, c.578, a
Πρυτανικὸς, t.3, c.576, d
Πρύτανις, propr. t.3, c.576, d

Πρὼ, siue Πρῷ, pro πρωῒ, t.3, c.579, c

Πρῷ, vnde πρῴηθεν, t.1, c.548, g.
Πρῳζὸν, t.3, c.579, g

Πρῴζος, ib.f.
Πρωθήβης, t.1, c.1446, e.
Πρωθύστερον, t.2, c.640, b.
Πρωῒ, t.3, c.578, a.
Πρῳΐα, sub. ὥρα, ib.
Πρωϊαίτατος, ib.g.
Πρωϊαίτερος, ib.f.
Πρωϊβλαστέω, t.1, c.746, e.
Πρωϊβλαστία, ib.
Πρωϊζὰ, aduerb. t.3, c.579, f.
Πρωϊζὸς, ib.
Πρωϊκαρπέω, t.2, c.80, a.
Πρωΐκαρπος, t.2, c.79, h.
Πρωϊνὸς, t.3, c.579, c.
Πρώϊον, τὸ, subst. t.3, c.578, d.
Πρωϊότης, ib.h.
Πρωΐσπορος, ib.
Πρώην, ib.g
Πρωθηβος, ib.
Πρωθύστερος, t.3, c.1761, f
Πρῶϊ, ib.c
Πρωϊαίτατα, aduerb. ib.d & g
Πρωϊαίτερον, aduerb. &c. ib.d & f
Πρωϊανθὴς, t.1, c.444, g
Πρωϊβλαστὴς, ib.d
Πρωΐβλαστος, ib.
Πρωϊζὸν, aduerb. ib.
Πρωΐθεν, ib.c
Πρωϊκαρπία, ib.
Πρώϊμος, t.3, c.578, h
Πρωϊνῶς, ib.
Πρώϊος, ib.c
Πρωϊσπορέω, t.3, c.934, a

Πρωκτὸς, οῦ, ὁ, Anus, Podex, Nates. VNDE Πρωκτοτηρεῖν, Nates inspicere, & quidem propriè adulterorum dum διορύττονται ῥαφανῖδι καὶ τίλλονται. Solebat enim olim adulteris qui mulctæ persoluendæ non essent, raphano podex traiici & velli seu depilari. Aristoph. Equit. Οὔκουν σε δεῖ τοῦτο δεῖνον ἐπὶ πρωκτοτηρεῖν, Παῦσαί τε τοῖς κινουμένοις. Vbi schol. exponit πρωκτοὺς ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων, Catamithorũ nates inspicere. Compos. Εὐρύπρωκτος, Λακκόπρωκτος, & similia, habes sua serie singula.

Πρωλυθίαι, Hesychio παρειμέναι, προσκελευόμεναι: afferenti & Πρωλύθιον pro ἐπιφερὴς ἐπὶ τὸ στόμα. vt vocabulis his significetur Exolutus, Pronus in os seu Præceps.

Πρὼν, Locus accliuis, Collis: item Vertex seu Cacumen montis. Hom. Iliad. ρ, Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. Dicitur ET Πρώων. vnde plur. πρώονες, Iliad. θ & π, Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι Καὶ νάπαι, Summa cacumina. vt Hesych. quoque exp. ὀρῶν ἐξοχαί, ἐκνευκότες ἐν ὄρεσι τόποι. Supra πρηών.

Πρὼξ, ωκός, Gutta, Stillicidium: σταγών, σταλαγμός, Hesychio: exponenti & ψεκάς. Propriè de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πίπτειν. Theocr. Idyll. 4, πρῶκας στίζεται ὥσπερ ὁ πέτιξ.

Πρώονες, in Πρών.

Πρῷος, pro πρώϊος, t.3, c.579, e. Πρῷρα, t.3, c.580, a

Πρωρατεύω, t.3, c.581, e. Πρωρᾶθεν, ib.

Πρωρατεύω, ib. c. Πρωράτης, ib. b

Πρωρεύς, ib. c. Πρωρεύω, ib. d

Πρῶτα, τὰ, subst. t.3, c.565, g. Πρῶτα, aduerb. & c. t.3, c.567, a

Πρωταγωνιστέω, t.1, c.104, c. Πρωταγωνιστής, ib. a

Πρωτάρχης, ex Maccab. lib.1, c.10, affertur pro Militiæ princeps. Forsan dicitur de præfecto τῆς πρωτοστασίας.

Πρωτεῖον, t.3, c.568, b. Πρωτεύω, t.3, c.567, f

Πρωτηρότης, Qui primus arauit vel arat. Hesiod. Erg. Οὔτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει.

Πρώτιστα, aduerb. t.3, c.568, e. Πρώτιστος, ib.

Πρωτόπαλος, Hesychio πρωτόπλους, Primùm mare expertus.

Πρωτοβαθρέω, t.1, c.639, d. Πρωτόβαθρος, ib. c

Πρωτοβολέω, t.1, c.668, h. Πρωτοβόλος, ib. g

Πρωτόγαλα, t.3, c.608, a, c. Πρωτογενέστερος, t.1, c.828, a

Πρωτογενής, ib. Πρωτογένημα, t.1, c.838, e

Πρωτογεύστης, t.1, c.850, c

Πρωτογνώμων, Qui est primæ sententiæ, Qui primus sententiam dicit, Princeps senatus. Ita enim Gell. libro 14, cap.7, Primum rogari solitum qui princeps in senatũ lectus esset. Et Trebell. Pollio, Eum qui erat princeps, quum senatus sententiam rogasset. Et rursum, Consularis primæ sententiæ. Sic Tacit. lib.3, Designatum dicendæ primo loco sententiæ. Et Flau. Vopisc. in Aurel. Tunc surrexit primæ sententiæ Vlpius Syllanus, atque ita loquutus est. Et in Tacito, Tacitus, qui erat primæ sententiæ consularis. Idem in Probo, Qui primæ sententiæ tunc erat. Sic Iul. Capitolinus in Gordianis, Qui primam sententiam erat dicturus, sic orsus est.

Πρωτόγονος, t.1, c.842, f. At Πρωτογόνος, Primùm pariens, seu Primùm enixa.

Πρωτογυναῖκες, Qui primùm vxores ducunt. ex Hesych. quem vide.

Πρωτόζυξ, t.1, c.1393, e. Πρωτοθοινία, t.1, c.1571, b

Πρωτόθρονος, t.1, c.1578, e. Πρωτόθροος, t.1, c.1579, c

Πρωτοκαθεδρία, Primus in consessu aliquo locus, Prima cathedra & primum subsellium. vel Primus consessus: vsurpãdo cõsessum pro ipsa cõsidendi actione. Matth. cap.23, φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amántque primos accubitus in cœnis, & primos consessus in synagogis. seu, Amántque primi accumbere in cœnis, & primo loco sedere in conuentibus.

Πρωτοκήριος, Primicerius vide supra in Πριμικήριος.

Πρωτοκλισία, Primus accubitus. in Πρωτοκαθεδρία.

Πρωτόκουρος, t.2, c.102, a. Πρωτόλειον, t.2, c.652, f

Πρωτολογέω, t.2, c.639, b. Πρωτολογία, ib.

Πρωτολοχία, t.2, c.731, a

Πρωτόμφαλον, Hesych. τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον, Vmbilicus clypei.

A Πρῶτον, aduerb. t.3, c.566, f. Πρωτόνεως, t.2, c.1006, g

Πρωτοπαγής, t.3, c.265, b. Πρωτοπαγός, ib. c

Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, Affectus quo aliquid primùm afficitur, non per cõsensum alterius, quæ συμπάθεια dicitur. Frequens vsus huius vocis apud Galen. cùm alibi tum libro 2 τῶν κατὰ τόπους.

Πρωτόπειρος, Primùm experiens. Apud Suidam, νέος ὢν κομιδῇ καὶ πρωτόπειρος τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, καὶ νεωστὶ γενόμενος τῆς ἐπὶ πλεῖον πραγματείας. Apud Athenæum verò l.13, καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης. Vide & Πρωτόποσις.

B Πρωτόπλαστος, Qui primus fictus formatúsque fuit, vt Adam.

Πρωτόπλοος, t.3, c.369, g. Πρωτόπλους, ib.

Πρωτοπορεία, t.3, c.181, e

Πρωτόποσις, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γαμουμένη, teste Poll. hoc est Quæ virgo alicui nupsit. ei enim primo nupta est, non alii antè. Eadem à Theopompo comico πρωτόπειρος dicitur, vtpote primùm experiens maritum. Testis idem Poll.

Πρωτοπραξία, Prima exactio, seu Quod primum exigitur.

C τὸ πρῶτον εἰσπραττόμενον siue ἀπαιτούμενον, Suid.

Πρωτόρρυτος ῥητίνη, Resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ & αὐτόρρυτος à spontanea fluxione dicitur. Galen. lib.3 τῶν κατὰ τόπους. Vide & t.2, c.67, h.

Πρωτορύμιον, apud Hesychium τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ, Extremo temonis.

Πρῶτος, Primus, &c. t.3, c.564, f. Πρωτεῖος, Primarius, &c. c.565, e. At Πρωτὸς, oxytonως, Fatalis, πεπρωμένος. Cyrill.

Πρωτόσπορος, t.3, c.934, b. Πρωτοσπόρος, ib.

D Πρωτοστάτης, t.3, c.964, f. Πρωτοστατέω, t.1, c.1736, e

Πρωτοστάτης, ib. c. Πρωτοτοκεῖα, t.3, c.1535, g

Πρωτοτοκεύω, ib. f. Πρωτοτοκέω, ib.

Πρωτοτόκια, ib. g. Πρωτοτόκος, ib. e

Πρωτότοκος, ib. Πρωτοτομέω, t.3, c.1394, f

Πρωτότομος, ib. Πρωτότυπος, t.3, c.1692, f

Πρωτουργός, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primariò efficiens. Plato De leg. lib.10, πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί. quod & simpliciter, Motiones primariæ & secundariæ.

E Πρωτοφανής, Primò apparens, ex Nonno.

Πρωτοφυής, Primò natum seu exortum. Ex Apoll. l.3.

Πρώτως, t.3, c.567, c. Πρώων, in Πρών.

¶ Πταγής, Voles: ab ἵπταμαι, vt σταγὴς ab ἵσημι.

Πταίρω, t.3, c.583, c. Πταῖσμα, t.3, c.582, a

Πταίω, t.3, c.581, e

Πτακάλα, Polluce teste est ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, quæ & κάννα vocatur, Storea quæ acatia sternuntur, seu quæ in acatiis substernitur.

Πτακίς, t.3, c.586, d. Πτακισμός, ib.

Πτακορεῖν, ib.

F Πτάμενος, Volans: vt πτάσα: ambo aor.2 ab ἵπτημι.

Πτὰξ, t.3, c.586, d. Πταρμική, subst. t.3, c.583, f

Πταρμικός, ib. d. Πταρμός, ib. c

Πταρνυμαι, ib. g. Πταρνυμαι, ib.

Πταίρω, ib. c. Πταίω, t.1, c.1713, a

Πτὲ, poetica particula per syncopen facta ex ποτέ. ac sicut ποτὲ annecti aliis orationis partibus solet, ita & hoc πτέ. nam τίπτε dicunt pro τίποτε, Quidnam. Hom. Od. λ, — τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; Idem sæpissimè eo vtitur pro Cûrnam.

G Πτελέα, ας, ἡ, Hesychio teste est σῦς Laconũ dialecto: necnon species arboris. Eã Latini Vlmum vocant, aptissimam ædificiorum fundamentis. vt & Hesiod. canit δάφνης ἢ πτελέης ἰσοβόας ἐστὶ ἀσκωλάτης, omnium minimè obnoxios vermibus. Vide Diosc. l.1, c.112, & c.183: Plin. l.17, c.16. Meminit & Hom. Il. φ, vocans eam εὐφυέα & μεγάλην. Affertur & Πτελεός pro Vlmus: Hesych. verò Πτελεὸν esse dicit vrbem. Apud eundem Hesl. legitur

H Πτελεάδες: necnon Πτελεάδες: quod postremum significat Vlmeum, Vlmo simile. Est alioqui à πτελέα ET Πτελέϊνος, Vlmeus, Ex vlmo confectus.

Πτέλεθρον, affertur pro Iugerum. quod & πλέθρον.

Πτελεὸς, Πτελεός, Πτελεώδης, in Πτελέα.

Πτερέως, t.1, c.1715, g

Πτέρια, pro πτερίς, Filix, affertur ex Theophr. Hist. pl. l.8,

cap.8. manifestũ tamẽ ibi inter hæc diſcrimẽ ponitur.

Πτέλινος,t.1,c.1719,d. Πτελεὺς,t.1,c.1722,d. Πτελὶς,ib.

Πτέρνα,t.3,c.584,a. Ionicè Πτέρνη,quod & Πέρνη,pro Πέρνα.

Πτερνίζω,t.3,c.584,f. Πτέρνιξ,ib. Πτερνὶς,ib.e

Πτερνισμὸς,ib.g. Πτερνιστὴρ,ib.h. Πτερνιστὴς,ib.

Πτερνοκοπέω,ib.d. Πτερνοκόπης, propr.ib.e

Πτερνοτρώκτης,ib. Πτεροδόνητος,t.1,c.1714,h

Πτερόεις,t.1,c.1717,c.

Πτερὸν,Ala,&c.t.1,c.1714,b. Πτερὸν,Penna,&c.ibid.e.

Πτερὸν,pro ipſo animali,&c.ib.f.

Πτεροποίκιλος,t.1,c.1715,a. Πτερορροέω,ib,

Πτερορρυέω,ib. Πτεροῦσθαι,t.1,c.1718,c

Πτεροφόρος,t.1,c.1715,b. Πτεροφυέω,ib.d

Πτερόω,t.1,c.1717,e. Πτερυγίζω,t.1,c.1721,c

Πτερύγιον,ib.d. Πτερυγοειδὴς,t.1,c.1720,e. Πτερυγοφόρος,ib.f

Πτερυγώδης,ibid.e.& 721,a.& t.4,c.146,h.ob.

Πτερυγωκὺς,t.1,c.1720,f. Πτερύγωμα,t.1,c.1721,b

Πτερυγωτὸς,ib.c

Πτερυλλίδων,apud Suidam τῶν ἀκρίδων,Locuſtarum: ſed perperã pro τετραπτερυλλίδων, vt vel etymon oſtendit quod ſubiũgit,παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά. patet ex ſchol.Ariſtoph.etiam,ex quo iſta deſumpta ſunt.

Πτέρυξ,t.1,c.1719,h. Πτέρυξις,ib.g

Πτερύσσομαι,ib.e. Πτέρωμα,t.1,c.1718,c

Πτέρωσις,ib.e. Πτερωτὴς,ib.f

Πτερωτὸς,ib. Πτέσθαι,t.1,c.1712,h

Πτῆλον,affertur pro πτερόν.perperam.ſcribendum.n.πτίλον.

Πτῆμα,t.1,c.1713,a. Πτῆμι,ib.

Πτηνὸς,ib.b. Πτῆσις,ib.a

Πτήσσω,t.3,c.585,a. Πτητικὸς,t.1,c.1713,a

Πτίλλος,t.1,c.1723,d. Πτίλοι,ib.c

Πτίλον,t.1,c.1722,f. Πτιλὸς,t.1,c.1723,d

Πτίλωσις,ib.a

Πτιλωτὸς,ibid.e. & t.3,c.296,e.obiter.

Πτισάνη,t.3,c.592,a

Πτισμὸς,οῦ,ὁ, ET Πτιστικὸν,οῦ,τὸ, in v.l.dicuntur eſſe ſpecies cantilenæ ſeu cantionis:procul dubio quam Athenæus libro 14 vocat πτισσουσῶν ᾠδὴν, cantionem earum quæ hordeum pinſunt. Alioqui Πτισμὸς ſonat potius Pinſatio, Tuſio: Πτιστικὸν verò, Aptum pinſationi ſeu tuſioni. vel Quo vtuntur πρὸς τὴν πτίσιν, ad pinſationem.

Πτισσάνη,t.3,c.592,a. Πτίσσω,t.3,c.590,g

Πτιστικὸν,in Πτισμός. Πτίττω, t.3,c.590,g

Πτόα,ib.a. Πτοέομαι,t.3,c.588,e

Πτοέω,ib.d. Πτόησις,t.3,c.589,c

Πτοία,t.3,c.590,d. Sunt qui & πτοιὰ ſcribant oxytonως, quod erit à πτόα mutata accẽtus ſede, vt ποιὰ à πόα,ῥοιὰ à ῥόα,χροιὰ à χρόα,& ſimilia. ſed Heſych.Suidas & Etymol.cum lex.meo vet.habent paroxytonως πτοία.

Πτοιαλέος,t.3,c.590,e. Πτοιάω,ib.f

Πτοιέω,ib.b, Πτοίησις,ib.c

Πτοῖος,ib.d. Πτόλεθρον,t.3,c.479,c

Πτολεμίζω,t.3,c.460,d. Πτόλεμος,t.3,c.458,a

Πτολίαρχος,t.3,c.479,a. Πτολίεθρον,ib.c

Πτολιπόρθιος,ib.b. Πτολίπορθος,t.3,c.244,c.& 479,a

Πτόλις,t.3,c.479,a. Πτόλισμα,ib.c

Πτορθάκανθος,t.1,c.261,d.& t.2,c.1437,ob.

Πτόρθος,ου,ὁ,Ramus:κλών,κλάδος.Item Ramulus,Surculus, Germen.nam & arboribus tribuitur & herbis. Homer. Odyſſ.ζ,Ἐκ πυκινῆς δ᾽ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ.Ariſtoph.Pluto,σπεῖσθαι δ᾽ αὐτῇ μὲν ἀρτῶν μαλάχης πτόρθους. At πτόρθος μέγας in Epigr.de claua Herculis. Heſiod. πτόρθον vocat etiam ipſam emiſſionem τῶν πτόρθων,ramorum,frondium,germinum,ſeu ipſam germinationem & βλάστησιν.in Ergois l.2, Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ὕλη,φύλλα δ᾽ ἔραζε χέει,πτόρθοιό τε λήγει.

Πτόρυμον,Heſychio ταχὺ,φρόνιμον,Velox,Prudens. ET Πτορισμὸς,φροντισμός,Cura.

Πτόρμος, Æolicè pro πταρμὸς,Sternutatio.v.l.

Πτυαλισμός,t.3,c.602,b. Πτύαλον,ib.a

Πτυὰς,ib.c. Πτύγμα,t.3,c.593,a

Πτυγμάτιον,ib.b

Πτύγξ,γγὸς,ὁ, Ptynx:auis genus. Ariſtot.Hiſt.anim.lib.9, cap.12,ſcribit quoſdam dicere τὴν ὕβριδα eſſe eandẽ cũ τῇ πτυγγί.quem interdiu non conſpici,quòd viſu ſit hebetiori, noctu autem venatum exire, & cum aquila pugnare.

Πτυελίζειν,t.3,c.602,b. Πτυελισμὸς,ib.

Πτύελον,ib.a

Πτυκτίον,t.3,c.593,c. & c.601,e.obiter.

Πτυκτὸν,τὸ,ſubſt.t.3,c.593,c. Πτυκτὸς,ib.b

Πτὺξ,ib.c. Πτύξις,ib.b

Πτύξαγρις, cancri epitheton, vt tradunt v.l.

Πτύον,ου,τὸ,Ventilabrum: pala lignea qua ſemina ex aceruo ſumentes ab vna areæ extremitate in alteram contra ventum iactant,vt iſta ventilatione à puluere & aceribus purgentur: λίκνον autem,Vannus.Hom.Il.ν,Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ᾽ ἀλωὴν Θρώσκουσι κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ. Xen.τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει.ariſtas à frumento ſecernit. Nota verò πτυόφι illud in Homeri loco paragogicως poſitũ pro πτύου,vt ποντόφι pro πόντου.

Πτυρμὸς,t.3,c.590,g. Πτύρω,ib.f

Πτύσις,t.3,c.602,a. Πτύσμα,t.3,c.601,g

Πτύσσω,t.3,c.592,f. Πτυχὴ,t.3,c.593,e

Πτυχίον,t.3,c.594,c.& 601,e. Πτυχὶς,t.3,c.593,g

Πτυχώδης,t.3,c.594,c. Πτύω,t.3,c.601,f

Πτωκάζω,t.3,c.587,a. Πτωκὰς,t.3,c.586,h

Πτῶμα,t.3,c.311,b. Πτωματίζω,ib.e

Πτωματὶς,ib.f

Πτὼξ,t.3,c.586,f. & c.547,a.obiter.

Πτώσιμος,t.3,c.312,a. Πτῶσις,t.3,c.311,f

Πτώσσω,t.3,c.386,d. Πτωτικὸς,t.3,c.312,a

Πτωτὸς,ib.

Πτωχαλαζὼν,t.1,c.307,a. & t.3,c.587,e

D Πτωχεία,t.3,c.588,c. Πτωχεῖον,ib.d

Πτωχελένη,t.3,c.587,e. Πτωχεύω,ib.g

Πτωχίζω,ib. Πτωχικὸς,ib.f

Πτωχίστερος, ib.c. Πτωχοδοχεῖον,ib.d

Πτωχοποιὸς,ib. Πτωχὸς,ib.b

Πτωχότερος,ib.c. Πτωχοτροφεῖον,ib.e

Πτωχοτροφία,ib.d. Πτωχοτρόφος,ib.

¶Πύαλος,in Πύελος.

Πύαμος,t.2,c.475,h. Πυανεψία,ἡ,t.2,c.476,c

Πυανέψια,τὰ,ib.d. Πυανέψιος,ib.c

E Πυανεψιὼν,t.2,c.476,e. Πυάνιον,τὸ,ſubſt.ib.g

Πυάνιος,ib.f. Πύανον,ſeu Πύανος,ib.a

Πυανοψία,ib.d. Πύαρ,t.3,c.608,d

Πυαρίτης,ib. Πυγαῖος,t.3,c.605,c

Πυγαλίαι,οἱ,ib.g

Πύγαργος,t.1,c.529,f. & t.3,c.603,g

Πύγαλα,τὰ,propr.t.3,c.605,f. Πυγαλὰς,propr.ib.g

Πύγελλα,τὰ,propr.ib.f. Πυγὴ,t.3,c.603,e

Πυγηδὸν,t.3,c.605,d. Πυγίδιον,ib.e

F Πυγίζω,ib.f. Πύγισμα,ib.

Πυγιστὴς,ib.

Πυγμαιομάχοι γέρανοι,t.3,c.596,g. Πυγμαῖος,ib.e

Πυγμαίως,Iliad.lib.γ,ἴσως κονδύλῳ. nam πυγμὴ ſignificat τὸν κόνδυλον τῆς χειρός. Ita apud Etymol. at in Lex.meo vet. Πυγμαῖος,πηχυαῖος ἢ ἴσος κονδύλῳ.

Πύγματος,Heſych.ἔσχατος,ὕστατος.qui & πύματος.

Πυγμαχέω,t.3,c.597,c. Πυγμαχία,ib.

Πυγμάχος,ib.b. Πυγμὴ,t.3,c.596,c

Πυγολαμπὰς,t.3,c.603,e. Πυγολαμπὶς,ib.f

Πυγονιαῖος,t.3,c.286,c. & c.596,c

G Πυγορίζαι,t.3,c.603,f. Πυγὸς,t.3,c.286,f

Πυγοσκελὶς,t.3,c.603,f. Πυγοστόλος,ib.

Πυγούσιος,t.3,c.286,a.obiter.& 596,c

Πυγὼν,t.3,c.286,c,& 596,b

Πυδαρίζειν, Heſychio τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος ἀλλ᾽ ἀποπηδᾶν, χαλεπαίνειν.Etymol.quoque ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι poni tradit, Æolicè dictum pro ποδαρίζειν,vt ὄνυμα pro ὄνομα. Sed idem & πυγαρίζειν dici innuit,παρὰ τὴν πυγήν:cui ſcripturæ præcedens expoſitio non conuenit, vt nec ea quam ſubiungit, nimirum λακτίζειν, Calcitrare, Calce ferire. Inde ἀποπυδαριστομόθωνα,apud Ariſtophanem Equit.vbi ſcholiaſt.eadem annotat quæ apud Etymologum leguntur.

Πύελος, propriè dicitur ὅπου τοὺς πυοὺς, hoc eſt τοὺς πυροὺς πλύνουσιν,vt Lexicum meum vet.& Etymol.tradũt. Sed ita vocãtur & alii πλυνοὶ,ſeu ὀρύγματα in quib⁹ homines

vel sese vel alia lauant. Et in balneis αἱ σκάφαι seu ἐμβαπτεῖ ἔνθα ἀπολούονται, hoc πυέλων nomine dicuntur, teste Hesychio & Suida: quemadmodum & à Polluce πύελος & ἀσάμινθος inter balneatoria vasa numerantur: subiungitque is exempli loco hoc hemistichium ex Eupolidis Taxiarchis, ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων. Latini Solium dicunt, & Alueum: Græci μάκτραι etiam & δεξαμενήν. Non solùm verò de alueis illis seu soliis ligneis dicitur, verùm etiã de cauis ὀρύγμασιν in quibus se abluebant, qualia ex incisis lapidibus fiunt in balneis. Dioscor. lib. 4, cap. 165, de characia tithymalo, ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὅμοια πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πυέλων similitudine Πύελος ET Πυελὶς in annulo dicitur ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, cauitas illa in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. πυελίδα à Lysia & Aristophane vocatum tradit id quod suo tẽpore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: & Hesych. exponit itidem σφραγιδοφύλακα, ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ. Cic. palam annuli dicit: quæ & σφενδόνη. licet id potius sit ipsa gẽma cum sua πυελίδι. Apud anatomicos πύελος dicitur cauitas in cerebro membranosa per quã veluti ductum & canalem, pituita defluens trãscolatur in palatum & nares. Alii χοάνην appellant, Herophilus ληνὸν, torcular. Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, Theca, Loculus, Arca. apud Suidã τῇ πυέλῳ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου. Itémque Hesych. πύελον & πύελιν vocari indicat ἀρτοθήκην, ἀλφιτοθήκην, Arcam panariam aut farinariam: forsan & hanc παρὰ τοὺς πυοὺς, quod est τοὺς πυρούς. Notandum verò, in isto apud Suidam loco fœminino genere dici τῇ πυέλῳ: sicut apud eundem legimus θερμὴν εἰς πύελον εἰσήλυθε. Nec verò apud eum solùm, sed & apud Athenæum libro 11, ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσι. Et libro 12, πύελοι ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυελοῦντο: de balneatoriis πυέλοις. Masculino verò genere ex Galeno πυέλῳ μικρῷ. Præter πυελὶς à πύελος deriu. ET Πυελίον, quod Hesychio est πύελος χαλκῆ, Labrum seu solium æreum in quo se lauant. ITEM Πυελώδης, Similis πυέλῳ, Concauus in modum πυέλου. Vtitur hoc vocabulo Aristoteles Histor. animalium lib. 5, cap. 15, scribens ἐν τοῖς μυσὶ τοῖς πυελώδεσιν ἐμφύεσθαι καρκινίδια, in mitulis foliatis, vt Gaza vertit. Idem ibidem quod Aristoteles dicit, ostrea quædam nasci ἐν τοῖς πυελώδεσι τόποις, vertit In gurgite.

DICITVR Πύαλος etiam pro πύελος, vt ὕαλος pro ὕελος. Meminit eius Hesychius, dicens esse & ἀσάμινθον, Solium seu alueum balneatorium: & λάρνακα, Arcã. Πύελος Phrynichus Atticum esse dicit, πύαλος reiicit, & vti eo prohibet.

Πυετία, apud Aristotelem Hist. animalium lib. 3, cap. 20, Coagulum: πήγνυσι δὲ τὸ γάλα ὀπός τε συκῆς καὶ πυετία. Et cap. sequenti, ἡ δὲ πυετία γάλα ἐστί. Infrà pro eo πυτία, trisyllabως: & apud Dioscor. πιτύα, literis vocalibus permutatis.

Πυέω, t. 3, c. 610, a. — Πύη, ib. Vide & Πύελος.
Πυθαδὰς, propr. t. 3, c. 607, g. — Πυθαΐδας, propr. ib.
Πυθαΐστης, propr. ib. h
Πυθάκνη, perperam apud Dioscoridem scriptum legitur pro πιθάκνη. SIC Πυθανάγκη perperam apud Cic. pro πειθανάγκη.
Πυθαύλης, t. 1, c. 621, f. & t. 3, c. 606, g
Πυθεδὼν, t. 3, c. 606, a. — Πυθεῖον, propr. t. 3, c. 607, d
Πυθέσθαι, Audisse, Cognouisse, à πυνθάνομαι seu πεύθομαι. à quo & Πύθευ, Ionicè pro πύθου: in aor. 2 med.
Πυθέας, propr. t. 3, c. 607, g. — Πυθήϊος, propr. ib.
Πύθια, τὰ, ib. d. — Πυθία, propr. ib. b
Πυθιάζειν, ib. h. — Πυθιανοὶ, οἱ, propr. ib. d
Πυθιὰς, ib. e. — Πυθιεῖς, οἱ, ib. c
Πυθικὸς, ib. f. — Πύθιον, propr. ib. c
Πυθιονίκη, propr. ib.
Πυθιόνικος, ibid. Pro eodem & Πυθιονίκης dicitur, vt Ὀλυμπιονίκης. — Πύθιος, propr. t. 3, c. 607, a. d
Πυθμένες, & Πυθμενόθεν, vide in sequ. Πυθμήν.
Πυθμὴν, ένος, ὁ, Fundum, Ima pars. Athen. libro 11, ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, fundum non habens. Sic ibidem, de poculo, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. Et apud Luc. in Hermot. ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ τῆς φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν, in fundo dolii sub ipsa fæce. Tribuitur plantis etiam πυθμὴν, fundum seu ima pars, aut radix. quemadmodum Hom. schol. παρὰ πυθμέν' ἐλαίης exp. παρὰ ῥίζαν, ad radicem. Eodem modo Diosc. lib. 1, c. 133. Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 18, τὴν δὲ ἄμπελον ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, Circa fundum seu imam partem & prope radicem. Gaza vertit, Circũ sua crura instituenda formandáque est. Nonnus verò in sua paraphrasi Euangelica ὑπὸ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Ioannes ὑποκάτω τῆς συκῆς, & pro eo quod ipse paulo antè, ὑπὸ σκιοειδέϊ συκῇ, sub ficu: sed ita tamen vt intelligas Ad fundum & Ad imam ficus partẽ. Fruticibus etiam & aliis plantis tribuitur πυθμήν. Diosc. l. 1, c. 133, de spina lonchitide, ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὰς τετραπήχεις ἢ καὶ μείζους, πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, surculos à radice numerosos habens. Aristot. De gener. anim. l. 1, c. 20, ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν, ex vno tritici grano vnum fundum nascitur. Et alibi, ἑπτὰ στάχυες ἐν πυθμένι ἑνὶ, septem spicæ in vno fundo. (pro quo alii, In vno culmo) Dioscorides dicit etiã περὶ τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, ad imã radicẽ. Ipsis quoq; fructibus tribuitur, nõ tãtùm plãtis. Diosc. libro 1, cap. 171, de mespilo, πυθμένα πλατὺν ἔχει, latum habet fundum. Sic pira etiam, poma, sorba, & alia πυθμένας habent, alio nomine dictos ὀμφαλοὺς à similitudine: Polluce etiam testante τὸν τῶν σύκων πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν nominari. id est vmbilicum. nam iste πυθμὴν in imo pomo vmbilici figurã ostẽdit, cauus nimirum, & floccos quosdam habens, reliquias floris. Sunt & in numeris πυθμένες. Aristot. Polit. 5, c. 12, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται. Vbi itidem redditur Fundum, Radix. Inde est ADVERB. Πυθμενόθεν, Funditus, E fundo.

Πυθόθεν, t. 3, c. 607, a. — Πυθοῖ, t. 3, c. 606, g
Πυθοίατο, Ionicè pro πύθοιντο: à πεύθομαι seu πύθομαι.
Πυθόληπτος, t. 3, c. 606, d. — Πύθομαι, Audio, &c. t. 3, c. 614, d
Πυθόμαντις, t. 2, c. 789, e. & t. 3, c. 606, c
Πυθόχρηστος, t. 3, c. 606, c. & t. 4, c. 587, e
Πυθώ, t. 3, c. 605, g. — Πυθὼ, propr. t. 3, c. 606, b
Πυθῶδε, ib. h. — Πυθῶθεν, t. 3, c. 607, a
Πυθὼν, propr. t. 3, c. 606, b. — Πύθων, itidem propr. ib. e
Πυθωνικὸς, ib. f. — Πυθωνόθεν, t. 3, c. 607, a
Πυθῷος, propr. ib. — Πυΐον, ib. h
Πύκα, t. 3, c. 598, b. — Πυκάζω, ib. d. — Πυκασμὸς, ib. g
Πυκιμήδης, t. 2, c. 1627, d. & t. 3, c. 601, a
Πυκινὰ, t. 3, c. 601, b. — Πυκινὸς, t. 3, c. 600, f
Πυκινόφρων, t. 3, c. 601, a. — Πυκινῶς, ib.
Πυκνὰ, aduerb. t. 3, c. 599, d
Πυκναίοις, Hesychius παλαιοῖς, Veteribus, Vetustis.
Πυκνάκις, t. 3, c. 599, h. — Πυκνὶ, & Πυκνίτης, in Πνύξ.
Πυκνόβλαστος, t. 1, c. 746, e. — Πυκνογόνατος, t. 3, c. 599, e
Πυκνοκίνδυνος, t. 2, c. 209, a. — Πυκνόκομον, τὸ, subst. t. 3, c. 599, e
Πυκνόκομος, ib. — Πυκνὸν, aduerb. ib. d
Πυκνόρριζος, t. 3, c. 710, b. — Πυκνορρώξ, t. 1, c. 524, e
Πυκνὸς, t. 3, c. 598, h. Est etiam genitiuus habens literarum metathesin pro πνυκὸς, à πνὺξ, vt suprà docui.
Πυκνόσαρκος, t. 3, c. 743, d. — Πυκνοσπορέω, t. 3, c. 934, c
Πυκνόσπορος, ib. — Πυκνόστυλος, t. 1, c. 1809, c
Πυκνίτης, t. 3, c. 599, h. — Πυκνοῦμαι, t. 3, c. 600, a
Πυκνόφθαλμος, t. 3, c. 599, e
Πυκνόφυλλος, Densa habens folia: seu Frondibus densus.
Πυκνόω, t. 3, c. 600, a. — Πύκνωμα, ib. c
Πυκνῶς, t. 3, c. 599, g. — Πύκνωσις, t. 3, c. 600, c
Πυκνωτικὰ, τὰ, ib. e. — Πυκταὶ, s. δέλτοι, t. 3, c. 598, a
Πυκταλίζω, t. 3, c. 597, h. — Πυκτεῖον, ib. g. & 598, b
Πυκτεύω, t. 3, c. 597, f. — Πύκτης, ib. c
Πυκτίζειν, t. 3, c. 598, b. — Πυκτικὸς, t. 3, c. 597, e
Πυκτίον, t. 3, c. 598, a. & 601, e. — Πυκτὶς, t. 3, c. 598, b. & 601, e
Πυκτὶς, t. 3, c. 597, h. — Πυκτοσύνη, ib. e
Πυλαγόραι, οἱ, t. 3, c. 612, g. — Πυλαγορέω, t. 3, c. 613, b
Πύλαι, αἱ, propr. t. 3, c. 611, a. & c. 1009, f. obiter.
Πυλαία, propr. t. 3, c. 613, d. — Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, ib. c
Πυλαιόθεν, ib. d. — Πυλαῖος, t. 3, c. 612, f

Πυτίζω, deriuatum à πτύω, abiecto τ, vt Lex.meum vet.& Etym.tradunt. A Suida exponitur πταίω, in manuscripto etiam codice: sed non dubito quin perperam id scriptum sit pro πτύω, Spuo. Verùm significat potius Sputo, Crebrò spuo. INDE Πύτισμα,ατος,τὸ, Sputum, πτύσμα. E

Πυτίνη, Hesychio πλεκτὴ λάγυνος οἴνου: qui etiam subiungit, τοὺς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν eiusmodi πυτίνας & σπυρίδας. Suid.quoque dicit esse πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, è surculis nexum vasculum, quod sua ætate φλασκεῖον siue φλασκίον dictum fuisse. vnde conicere est esse lagenam vitream vimineo πλέγματι obductam munitámque. Aliter Budæus accipit. NAM Πυτινοπλόκον esse vult Qui vitilibus dolia religat, Vietorem. Sed altera expositio videtur conuenientior. Deriuatum inde ET Πυτιναῖος. Apud Suid. Diipetes quidam dicitur πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, per iocum, quòd ἐκ πυτινῶν πλοκῆς ditatus esset,& inde veluti alas quibus emergeret, sumpsisset. F Hesychio πυτίνη est etiam ἀμίς, necnon κύνηκος ὁ τὸν τυρὸν πιέσων: pro quo posteriore πυτία potius dicitur.

Πώλυψ, idem ac πολύπους, Polypus: piscis, apud Athen.l.8; ὁ πώλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις, σκληρὸς δέ ἐστι καὶ δύσπεπτος. Polluci Πώλυψ est etiam σὰρξ ῥινὶ ἐπιφυομένη, μυξῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν. quod idem πολύπους quoque, vt suprà docui.

Πώυγξ, Mergus, seu Mergi species. πώυγγες, (inquit Etym. & Lex.meum vetus) αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι βούγγες, παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἠχήν. Meminit Hesychius quoque, sed tantùm dicens esse ὄρνιν ποιὸν apud Aristotelem in Histor.animalium. Notandúmque apud eum sine γ scriptum esse πώυξ. F

INDICIS IN THESAVRVM LINguæ Græcæ ab Henrico Stephano constructum,

PARS II.

Ρ

Ρ, Apud Eretrienses frequenti erat in vsu. eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum inserebant. Poetæ autem nonnullis vocabulis eam inseruisse comperiuntur vt sonum asperiorem efficerent. Quinetiam in vocibus nonnullis quas cum poetis communes alii scriptores habent, ascititium esse existimatur: vt in οἶστρος & ἀλάβαστρον. Vide Eustathiū.

Ῥα, particula παραπληρωματικὴ, id est expletiua, quæ ex ἄρ facta videtur, per metathesin. Quidam σύνδεσμον παραπληρωματικὸν appellarunt. Est autem ex encliticis: & redditur Certè, Vtique: vel tanquam omnino vacans, ideóque interpretationem non postulans, prætermittitur. Homer. Odyss. ζ, – αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Atque vt hic particulæ γὰρ subiungitur, sic alibi cuipiam alii. vt in principio Iliad β, voculæ μὲν: & vtrique redditur δὲ. Dicitur etiam ὅς ῥα, vt ὅς γε, pro ὅς. Interdum accentum retinet, in nonnullis quidem certè exemplaribus: veluti post ἦ: quum dicitur ἦ ῥά.

Ῥᾶ, vel potius Ῥᾷ, cum accentu & ι subscripto, pro ῥᾴδιον, (id est Facilè) apud Sophoclem, teste Eustathio. Alii pro ῥᾳδίως etiam poni testantur, id est Facilé.

Ῥᾶ, est apud medicos ῥίζιόν τι, inquit Hesych. id est, parua quædam radix. Sed apud hunc lexicographum scriptum est ῥά, apud Dioscoridem libro 3, cap. 2, ῥᾶ, cum circunflexo. Idem tradit vocari etiam Ῥῆον, & in iis quæ supra Bosphorum sunt regionibus nasci. Esse autem radicem nigram, centaurio magno similem, sed minorem & magis rufam: fungosam, aliquantum læuem, sine odore. Latini Rha Pōticum seu Ponticam appellant. Nomen autem nacta est à fluuio Ponticæ regionis, cui nomen Rha. de quo Ammian. Marcell. libro 22, ita scribit, Tanais, qui inter Caucasias oriens rupes, per sinuosos labitur circumflexus, Asiámque ab Europa disterminans, in stagnis Mæoticis delitescit. huic Rha vicinus est amnis, in cuius superciliis vegetabilis quædam eiusdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vsus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum rhabarbaro esse putarunt: sed alii longè diuersam esse censent: quorum è numero est Matthiolus.

Ῥαβάττειν, vel Ῥαβάσσειν, (vnde esse puto apud nos verbum *Rammasser*) Sursum ac deorsum ire. Vide Hesych. qui & aliter exponi tradit.

Ῥαβδεία, t.3, c.662, h. Ῥαβδεύω, ib.g
Ῥαβδίζομαι, t.3, c.663, a. Ῥαβδίζω, ib.
Ῥαβδίον, ib.b. Ῥαβδοειδὴς, t.3, c.662, c
Ῥαβδονόμος, t.3, c.661, h. Ῥαβδουχέω, t.3, c.662, a
Ῥαβδουχία, ib. Ῥαβδοῦχος, t.3, c.661, g

Ῥάβδος, Virga, &c. t.3, c.659, a. Ραβδος, Virga viscata, c.660, b. Ῥάβδος, Ramus, &c. ibid. c. Ῥάβδος, Hastile, &c. Alias item significationes vide col. illam sequente. Ῥᾶβδος idem quod ῥάβδος, t.3, c.661, e

Ῥαβδοφορέω, t.3, c.662, b. Ραβδοφόρος, t.3, c.661, g
Ῥαβδῳδία, t.1, c.121, h. Ῥαβδῳδὸς, ib.
Ῥάβδωσις, t.3, c.662, d. Ῥαβδωτὸς κίων, ib.f

Ῥάγα, Vigor, Vis, Impetus. ἀκμὴ, βία, ὁρμὴ, Hesych. Est etiam accusatiuus à nom. ῥάξ.

Ῥαγάδια, t.1, c.521, b. Ῥαγὰς, ib.a
Ῥαγδαῖος, ib.e. Ῥαγδαιότης, ib.f
Ῥάγδην, ib.e. Ῥαγεὶς, t.1, c.519, f
Ῥαγεὺς, t.1, c.525, b. obit. Ῥαγίζω, t.1, c.523, g
Ῥαγικὸς, ib. Ῥάγιον, ibid.
Ῥαγοειδὴς, ib.d. Ῥαγόεις, t.1, c.521, d
Ῥαγολογέω, t.1, c.523, f. Ῥαγολόγος, ib.
Ῥαγόω, t.1, c.521, e. Ῥαγώδης, t.1, c.523, g

Ῥαδαλὸς, οῦ, ὁ, Tener, Mollis, Delicatus. τρυφερός. Ab Hesychio exponitur non solùm ἁπαλὸς, sed etiam ἀδιάστρο-

A στος. pro quo reponendum esse dico ἀδιάστροφος, ex Etym.

Ῥάδαμνος, ου, ὁ, Germen, Ramus tener. Vide Hesych. Ex cap. 8 Iobi affertur, ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Ῥαδανὸν, idem quod ῥαδινὸν, teste Hesychio. Ῥαδανίζεται idem exp. πτάσσεται, Concutitur, Quassatur.

Ῥαδίαι, Calceamenti quoddam genus, seu sandalii, teste Hesychio. Quidam ita dictum tradunt quòd facilè induerentur.

Ῥᾳδιέστερος pro ῥᾴων, Facilior: ea forma qua αἰδοιέστερος & ἀφθονέστερος, atque alia.

B Ῥαδινάκη vocatū fuit à Persis oleū, Herodoto teste, lib. 6.

Ῥαδινὸς, Gracilis, Tenuis, vt ῥαδινὰ σώματα apud Xenoph. quibus opponuntur ea quæ διαπλατύνεται τῷ σίτῳ. Apud Theocritum itidem, ῥαδινὰς vocantem κυπαρίσσους, schol. ῥαδινὸν significare ait τὸ ἐπιμήκες καὶ λεπτόν: quum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα apud Nic. in Ther. exponatur ῥαδαμνώδης, id est κλαδώδης.

Ῥαδινὸς, Agilis, Celer, Mobilis. Anacreō enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Æschyl. in Prom. ἀπ᾽ ὄσσων ῥαδινῶν redditur Ab oculis mobilib⁹.

C Ῥαδινὸς, Mollis. vt πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiodus pedes Veneris: ποίη ποσσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. Huic autem significationi affinis ea est qua ponitur pro imbecilli seu debili: vt in quodam loco quem Suidas affert, ῥαδινὴ & καρτερὰ inter se opponuntur.

Ῥαδινοὺς ἄκοντας Stesichorus appellasse fertur stridula iacula. (sicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exponitur à quibusdam λιγυρὰ) Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας excelsas columnas. Sed vidēdū quomodo omnes hæ significationes huic etymo cōuenire possint, ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι.

D Ῥάδιξ, ικος, ὁ, Ramus. Nic. in Theriacis, – ὀροιτύποιο βαθεῖα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο.

Ῥᾴδιος, t.3, c.663, b
Ῥᾳδιουργέω, t.3, c.664, c. item t.1, c.1607, d. obit.
Ῥᾳδιούργημα, t.3, c.664, d. Ῥᾳδιουργία, ib.b
Ῥᾳδιουργὸς, t.3, c.663, h. Ῥᾳδίως, ib.g
Ῥαίζομαι, t.3, c.694, a. Ῥαίζω, ibid. & c.722, d
Ῥαζω, Latro, &c. c.694, c. Ῥαθαγέω, t.3, c.693, e
Ῥάθαγος, ib.d. Ῥαθαίνομαι, ib.
Ῥαθάμη, ib.g. Ῥαθάμιγξ, ib.c
E Ῥαθαμίζεσθαι, ib.d. Ῥαθαπυγίζω, ib.f
Ῥαθασσόμενοι, οἱ, ib.d. Ῥάθυμα, τὰ, subst. t.1, c.1607, g
Ῥαθυμέομαι, t.1, c.1609, b. Ῥαθυμέω, t.1, c.1608, h
Ῥαθυμία, ib.e. Ῥαθυμίζω, t.1, c.1609, d
Ῥαθυμοποιὸς, t.1, c.1607, h. Ῥάθυμος, ib.c
Ῥαθυμότερον, t.1, c.1608, d. Ῥαθυμοτέρως, ib.
Ῥαθύμως, ibid.c. Ῥαία, Sanitas. ὑγεία, Hesych.
Ῥαίζω, t.3, c.664, h. Ῥαικαίη, Flagellum. μάστιξ.

Ῥαῖκος est Ἕλλην. Romani autem dicunt Γραικὸς, præfixo γ, vt inquit Hesych. Apud Eustath. autem legimus ex Rhetorico lexico, barbarorum esse Ῥαικοὺς sine γ proferre, quum Sophocl. & Lycophr. Γραικοὺς dixerint. Meminit & Etymolog. At verò Suidas ῥαϊκὸς exp. ὁ ὁρμώμενος. Eundem vide in Γραϊκός.

F Ῥαιβοειδὴς, t.3, c.674, e. Vide & in Ῥαιβὸς, quod proximè sequitur.

Ῥαιβὸς, οῦ, ὁ, Incuruus, Intortus, στρεβλὸς, καμπύλος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine composito Ῥαιβοσκελὴς appellatur, Cui crura sunt intorta seu obtorta introrsum. ῥαιβοὺς nominant (inquit Pollux) οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς autem οἷς τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. In v.l. ῥαιβὸς redditur etiā, Qui pe-

G dibus est incuruis & in se contractis: & ῥαιβοσκελὴς, ex Epigr. Loripes. Sed secundum alios rectius Varus reddi possit. Inuenitur etiā Ῥαιβοειδὴς pro incuruo, apud Hippocr. Esse autem putatur ῥαιβὸς à verbo ῥαίω (significāte φθείρω) & verbo βαίνω. Affertur tamē & aliud etymū.

Ῥαίνω,t.3,c.691,f.
Ῥαιστήρ,t.3,c.666,f.
Ῥαιστήελος,ib.e.
Ῥαίστης,ib.
Ῥαΐστα,aduerb.t.3,c.665,f.
Ῥαΐστος,ib.
Ῥαιστὸς,t.3,c.666,d
Ῥαιφάσσω,Castè viuo,Purus sum, vulg. lex. ex Hesychio, qui ῥαιφάσσει exp.ἁγνεύει.
Ῥαίω,t.3,c.666,c.
Ῥακιάζω,t.1,c.522,e
Ῥακένδυτος,ib,a.
Ῥακίδες,ib.f
Ῥάκιον,ib.e.
Ῥακιοσυῤῥαπτάδης,ib.f
Ῥακοδυτέω,ib.a.
Ῥακόδυτος,ib.
Ῥακόεις,ib.b.
Ῥακόομαι,ib.c
Ῥάκος,t.1,c.521,f.
Ῥακοφορέω,t.1,c.522,a
Ῥακτήελος,t.1,c.518,b.
Ῥάκτος,ib.
Ῥάκτεια,ib.
Ῥακώδης,t.1,c.522,b
Ῥακσολέον,ib.c.
Ῥάκωμα,ib.d
Ῥάκωσις,ib.
Ῥάμμα,t.3,c.667,c

Ῥάμνος, ου,ἡ, Spina alba,aut cerualis:quam Galli burgam spinam appellant , inquit Gorr. Frutex est ramos ferens rectos & aculeos in acutæ spinæ modum : fructum edit latum , candidum , tenuem folliculari specie, verticillo similem. In vulg. lex. annotatur, ῥάμνον à Theophrasto dici ἀείφυλλον: sed id nostro rhamno non conuenire. Additur ex Dioscoride , valere ad veneficia.Perperam autem apud Iosephum interpretem reddidisse Rubum.

Ῥαμνουσία , Nemesis, quæ & à Latinis Rhamnusia cognominatur. Sic autem appellata traditur à Rhamnunte vico Atticæ, in quo simulacrū habebat à Phidia fabrefactum.Vide Hesych.

Ῥαμφὴ,Culter,Gladius κοπίς,μάχαιρα,Hesych. Quod autem addit, ἢ τὰ τῶν ὀρνέων ῥύγχη, ad ῥάμφη pertinere puto,pluralem τοῦ ῥάμφος.

Ῥαμφὶς,Nauis quoddam genus.

Ῥάμφος,εος,τὸ,Rostrum. Sed hoc ῥάμφος apud Homerum non extare tradit Eustath.

Ῥανὶς,t.3,c.602,a.
Ῥαντὴρ,t.3,c.691,h
Ῥαντίζω,t.3,c.692,a.
Ῥάντισμα,ib.b
Ῥαντισμὸς,ib.
Ῥαντὸς,t.3,c.691,h
Ῥὰξ,t.1,c.523,c.
Ῥάξαι,t.1,c.518,a
Ῥᾶξις,ib.b.
Ῥᾷον,aduerb.t.3,c.664,g
Ῥᾳόνως,ib.
Ῥᾷος,t.3,c.663,c
Ῥᾳότερον,t.3,c.664,g

Ῥαπάζωλος,idem esse censetur quod ῥαπταύλης,de quo dictum fuit t.1,c.621,g. Ῥαπάτη teste Hesychio est καλάμη. additque, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας , ῥαπάλους. pro quo reponitur ῥαπαζαύλους. In vulg.lex.ῥαπάζωλος,Stipulam inflās. In iisdem est Ῥαπαύλης pro Ῥαπταύλης,vt habet Eustath.

Ῥαπίζω,vide in Ῥαπὶς.

Ῥαπὶς,ίδος,ἡ, Virga. vnde ab Homero Mercurius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. Sed apud Eustathium scriptum est ῥάπις, accentu in priore. Súntque ῥάπιδες ὑποδήματα quoque, eidem. Hesych. habet ῥαπίδες,secundum quem sunt ὑποδήματα , & πτόναι.
Hinc verbum Ῥαπίζω, Virga cædo, seu percutio.Vel, Baculo cædo,seu bacillo,aut etiam fuste: latius videlicet extendendo nominis ῥαπὶς significationem in hoc verbo. Plutarch. in Themistocle, ὦ Θεμιστόκλεις , ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι. Ναὶ,(εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς) ἀλλὰ τοὺς ἀπολειφθέντας οὐ στεφανοῦσιν. Intelligi autem περὶ τοῦ ῥαπίζειν quod fit βακτηρίᾳ,proximè sequentibus declaratur, ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος. Sed in Apophthegm. idem commemorans, pro ῥαπίζουσι dicit μαστιγοῦσι: quum tamen ibidem subiungat ἐπαραμένου τὴν βακτηρίαν. Alioqui non mirum esset ῥαπίζειν dici & ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦντος , ex Herodoto in Polymnia, pag. 251, meæ editionis. At in vulg. lex. redditur Alapis percutio , Colaphis cædo , Colaphos incutio,&c. Manasse autem videtur hæc interpretatio partim ex Suidæ expositione,partim ex veteri Testamenti noui interprete , qui ῥαπίσμασιν apud Marcum vertit Alapis. Nisi potius & hic interpres , & alii qui idem de verbo ῥαπίζειν censuerunt , ad Matth. locum respexerunt , cap. 5, ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σου σιαγόνα. Sed hinc minimè probari significatio illa potest: quum itidē dici queat πατάξει ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Adde quòd, si ῥαπίζειν esset Colaphos impingere,idem scriptor,cap.26, post ἐκολάφισαν αὐτὸν, non addidisset, οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν. quod rectè videtur redditum in postrema interpretatione,Bacillis ceciderunt. Vetus interpres tamen, tanquam res similis esset, ἐῤῥάπισαν vertit Palmas in faciem eius dederunt. Reperio porro & apud Plutarchum in Rom. quæst. παίουσιν ἐπὶ κόῤῥης, deinde καὶ ῥαπίζουσι. Hinc Ῥάπισμα,ατος,τὸ, Ictus qui virga vel baculo seu fuste incutitur. In vulg. lex.Alapa,Colaphus. cui interpretationi (quam veteris interpretis Testamenti noui autoritate confirmari docui) patrocinatur & Suidas,vbi exponit hæc verba, ἐπὶ κόῤῥης. In iisdem ex Phrynicho annotatur, non esse in vsu.

Ῥαπτὰ,τὰ,t.3,c.667,e
Ῥαπταύλης,t.1,c.621,g.
Ῥάπτης,t.3,c.667,d
Ῥαπτὸς,ibid.
Ῥάπτω,ibid.a
Ῥάπυς,vide in Ῥάφυς.

Ῥαριὰς, άδος, ἡ, Ceres , ἡ Δημήτηρ , inquit Suidas: quem vide.

Ῥαρίον,Infans: ex Ῥάρος significante ventrem. Sed significat hoc ῥάρος & robustum.Vide Etym.Hes.& Suidam.

Ῥάσμα,t.3,c.694,a
Ῥάσσατε,à ῥάζω,quod vide.
Ῥάσσω,t.1,c.517,h.
Ῥᾷστα aduerb.t.3,c.665,b
Ῥᾷστος,ibid.
Ῥᾳστώνευσις,ib.f
Ῥᾳστωνεύω,ibid.d
Ῥᾳστώνη,t.1,c.1607,c.& d.obit.& t.3,c.665,b
Ῥάστωρ,t.3,c.694,a

Ῥαφανέλαιον,Rhaphaninū oleum,ex rhaphani semine:ῥαφάνινον ἔλαιον.Ex Dioscor.lib.1,cap.46.

Ῥαφανὴ,vide paulo pòst in Ῥαφανίς.

Ῥαφανηδὸν,vide in Ῥαφανίς:item t.3,c.1197,c

Ῥαφανιδοῦσθαι,t.3,c.1540,b

Ῥαφανὶς,ίδος,ἡ,siue Ῥάφανος, (sed illud Atticæ,hoc linguæ communis esse censetur) Rhaphanus,Radix seu Radicula.Pallad.in Augusto,cap.5,Radices fœminini generis putantur quæ minus acres sunt,& habēt folia latiora, &c.Infrà autem rhaphanum vocat. At radiculam interpretatur Gaza , in Probl. Aristot. Sect.9. quæst. 6.quum tamen Radicula Plinio alia sit herba , videlicet lanaria, Græcorum στρούθιον. vt annot.v.l.Vbi & hæc addūtur: Ῥαφανίδος quinque genera assignat Theophr. Hist.pl.lib.7,cap.4. quem Plin.lib.19,cap.5, ad verbum exposuit:sed rhaphanos in napos cōuertit,errore manifesto. Erroris causa fuit, quòd ibidem ῥαφάνου (id est Atticis brassicæ καὶ τῆς κράμβης) tria genera constituat philosophus:Plinius verò per ῥάφανον intellexerit rhaphanum : duplicatóque errore brassicam in rhaphanū transformarit,ex vocum ignoratione. Hæc in iisdē illis leguntur , quorū itidem fidem penes illa esse velim: vel potius illum quicūque illa scripsit. His adiicitur, Est & ῥαφανὶς ἀγρία Theophrasto , id est Armoracium Columellæ,siue Armoracia Plinio:quæ rapula acria videtur dixisse Horatius. vulgò vocamus *Reforts*. Propriéq; ῥαφανίς,distinctionis causa dicēda *Refort*,non *Raue*. hoc enim Rapa siue Rapū, id est γογγύλη,siue γογγυλὶς Galeno.quæ quia est ventrosa, γαστέρα dixerunt : vt autor Athen.libro 9. Is tamen γογγυλίδα ἄῤῥενα apud Theophrastum,napum intelligit , qui βουνιὰς est Dioscoridi:nobis vulgò *Naueau* vel *Nauet*. Apud ipsum Athenæum ῥαφανὶς à Speusippo distingui videtur ab ea quæ ῥάφυς siue ῥάπυς dicitur : id est rapa , siue rapum. Rursum verò in Ῥάφανος annotatur , pro rhaphano ab Atticis dici ῥαφανίς : at verò vocem ῥάφανος illis significare κράμβην.à Gaza reddi radicem, apud Alexan. Aphrod.Problem.lib.2,quæst.42: alibi rhaphanum: apud Theophrastum autem non vno in loco , brassicam. Sic & apud Aristotelem, qui testatur ipsemet ῥάφανον à quibusdam appellari κράμβην, De nat. anim. libro 5. Existimatur porro hoc nomen habere παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι : quia nimirum statim à satu oritur. Pro ῥάφανος autem Ionicè dici ῥέφανος testatur Ammonius, quem vide. Ῥάφανος, (inquit Gorræus) Radix siue Radicula. quo nomine syluestris maximè intelligitur , quam Romani Armoraciam vocant. At Ῥάφανος ἀγρία dicta est à quibusdam herba quæ

a*io nomine ἄπιος vocatur: vt Plinius autor est. Ῥάφυς autem (vt idem tradit) Napus, qui βουνιὰς dicitur. Scribitur & ῥάπυς. Hinc Ῥαφανηδὸν aduerb. In modū rhaphani. vt ῥαφανηδὸν κάταγμα, Fractura rhaphani modo facta: quæ videlicet obliquè facta est, secundum crassitiem ossis, vt scribit Paulus Ægineta: eandem & σικυηδὸν & καυληδὸν κάταγμα vocari à quibusdam scribens, ex similitudine fractorum cucumerum & cauliculorum. Galenus tamē τὸ ῥαφανηδὸν distinguere ἀπὸ τοῦ καυληδὸν videtur, lib. 6 Meth. med. inquit Gorr. Ῥέφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus, testatur Ammonius: quem vide. Ab eo qui Batrachomyomachiam scripsit, ῥαφαίνη nominatur.

Ῥαφανίς, iridis cognomentum, à similitudine radicis. Gorr.

Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. Rhaphani similitudinem habēs radix. In vulg. lex. redditur Radix modo rhaphani constans, apud Theophr.

Ῥαφή, t.3, c.667, g.
Ῥαφία, t.3, c.668, d
Ῥαφιδὰς, ib.f.
Ῥαφιδευτὴς, ib.g
Ῥαφιδευτὴς, ib.
Ῥαφιδεύω, ib.
Ῥαφίον, ib.
Ῥαφὶς, ib.e
Ῥάφυς vide in Ῥαφανίς.
Ῥαχάδην, t.3, c.671, a
Ῥαχαὶ, αἱ, ib.c
Ῥάχες, αἱ, ib.
Ῥαχετείζω, ib.a.
Ῥάχετρον, ib.
Ῥαχία, t.1, c.522, g. & t.3, c.671, e
Ῥαχιαῖοι, οἱ, t.3, c.670, g
Ῥαχίζω, t.1, c.523, b. & t.3, c.670, g
Ῥάχις, t.1, c.523, a. & t.3, c.669, g
Ῥαχιστήρ, t.1, c.523, c. & t.3, c.670, g
Ῥαχιστὴς, ib.
Ῥαχίτης, t.1, c.523, b. & t.3, c.670, g
Ῥαχμάδες, t.1, c.521, b. obit.
Ῥάχος, εος, t.3, c.521, g. & 671, a
Ῥάχος, ου, t.3, c.522, g. & 671, b.
Ῥαψῳδέω, t.1, c.120, d
Ῥαψῴδημα, t.1, c.121, b.
Ῥαψῳδία, ib.d
Ῥαψῳδὸς, ib.b.
Ῥάων, t.3, c.664, f
Ῥάως, ib.g.
¶ Ῥέα, t.3, c.663, c. & 666, a
Ῥεγκὶς, t.1, c.525, b.
Ῥεγκσαί, ib. obiter.
Ῥέγκος, t.3, c.672, c.
Ῥέγκω, ib.b
Ῥέγμα, t.1, c 525, b. obit.
Ῥέγξις, t.3, c.672, c
Ῥέγος, t.1, c.525, b. obit.
Ῥέγχομαι, t.3, c.672, b
Ῥέγχω, ibidem.

Ῥέδιον, ου, τὸ, Parua rheda, q.d. Rhedula. ῥεδίων, ἁρμάτων, Hesych.

Ῥέδω pro ῥέζω, t.3, c.673, e.
Ῥέεθρον, t.3, c.681, a
Ῥέζω, t.3, c.672, d.
Ῥέθη vide in Ῥέθος.
Ῥεθομαλίδαι, vide in Ῥέθος.

Ῥέθος, εος, τὸ, Membrum, Quæuis pars corporis. vnde plur. ῥέθεα, ῥέθη. Homer. Iliad. non vno in loco, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει. Idem Iliad. χ, — ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸν ἕληται. Sed interdum peculiariter de facie dicitur. vt apud Apollon. Argon. 2, — αὐτίκ' ἀναχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας, scholiast. ait significare τὰ πρόσωπα: quamuis alioqui ῥέθος dicatur ἅπαν μέλος. In Moschi Megara (quæ perperam Theocrito adscribitur) — τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro genis aut labris. Iidémque ῥέθος pro genis in isto Soph. loco, in Antigona, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, Nebula superciliis insidens (id est tristitia & mœror) genas purpureas decolorat. Quidam eam significationem qua peculiariter pro facie ponitur, ab Æolibus manasse putant. Vide Eustathium & Hesych. A Suida affertur & Ῥοθομαλίδαι de iis qui sunt molli & delicata cute.

Ῥεῖα pro ῥέα, t.3, c.666, a. Ῥεία autē pro Ῥέα, Rhea, dea. Ionicè Ῥείη, in Epigramm. At Ῥείη pro ῥέῃ, fluat.

Ῥεῖθρον, t.3, c.681, b.
Ῥείτης, t.3, c.680, b
Ῥείω pro ῥέω, t.3, c.679, f
Ῥειώνη, Iuno, apud Euphorionem, Etymol.
Ῥέκος, Cingulum. Hesych.
Ῥεκτήρ, t.3, c.672, h
Ῥεκτήριος, t.3, c.673, b.
Ῥέκτης, t.3, c.672, h
Ῥεκτὸς, t.3, c.673, a.
Ῥεμβάζω, t.3, c.675, e
Ῥεμβασμὸς, ib.
Ῥεμβεύω, ib.
Ῥέμβη, t.3, c.674, d.
Ῥεμβοειδὴς, ib.e
Ῥέμβομαι, ib.a.
Ῥεμβονᾶν, t.3, c.675, g
Ῥέμβος, t.3, c.674, d.
Ῥεμβὸς, ib.e
A Ῥέμβω, t.3, c.673, H
Ῥεμβὼν, Funda. v.l. Vide Ῥεμβονᾶν.
Ῥεμβώδης, t.3, c.674, e

Ῥέμφος, est σῶμα vel ῥὶς, teste Hesychio. Vide Ῥάμφος.

Ῥέξαι, t.1, c.525, a.
Ῥέοντα, τὰ, t.3, c.679, g
Ῥέος, t.3, c.681, a.
Ῥέπω, t.3, c.675, g
Ῥεῦμα, t.3, c.680, b.
● Ῥευματίζομαι, ib.f
Ῥευματίζω, ib.e.
Ῥευματικὸς, ib.
B Ῥευματικώτατος, ib.
Ῥευμάτιον, ib.g
Ῥευματισμὸς, ib.
Ῥεῦσις, ib.
Ῥευσταλέος, t.3, c.681, a.
Ῥευστικῶς, t.3, c.684, h
Ῥευστὸς, t.3, c.680, h.
Ῥευστῶς, ib.
Ῥεύσω, t.3, c.683, f.
Ῥέφανος, vide in Ῥάφανος.
Ῥεχθεὶς, t.3, c.672, f.
Ῥέω, t.3, c.679, a
Ῥέων, ib.g.
Ῥέως, t.3, c.681, a
¶ Ῥηγεὺς, t.1, c.525, a.
Ῥηγὴ, t.1, c.521, a

Ῥηγῖνοι, vide in Ῥήγιον quod proximè sequitur.

Ῥήγιον, ου, τὸ, Rhegium: vrbs in finibus Italiæ, prope Siciliam: dicta ἀπὸ τοῦ ῥηγνῦσθαι, id est à fractura quæ contigit terræmotu. Vide Plinium. Eius ciues & incolæ,
C Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibusdam verò & οἱ δειλοὶ sic appellati fuerunt. Vide Suidam & Hesychium.

Ῥῆγμα, t.1, c.520, c.
Ῥηγματίας, ib.e
Ῥηγμὶν, t.1, c.524, g.
Ῥηγμὸς, t.1, c.525, a
Ῥηγμοχασμὸς, t.1, c.520, e.
Ῥήγνυμαι, t.1, c.519, f
Ῥήγνυμι, ib.
Ῥηγνύω, ib.
Ῥῆγος, t.1, c.525, a.
Ῥήϊδιος, t.3, c. 683, b. & 665, f
Ῥηϊδίως, t.3, c.665, f.
Ῥήϊστα, aduerb. t.3, c.666, a
D Ῥήϊστος, t.3, c.663, c. & 665, f.
Ῥηΐτερος, ib.
Ῥήκτης, t.1, c.520, g.
Ῥηκτικὸς, ib.h
Ῥῆμα, t.1, c.1152, b.
Ῥηματικὸς, ib.c
Ῥημάτιον, ib.c.
Ῥηματίσκιον, ibidem.

Ῥῆμος, ου, ὁ, Instrumentum quo panis in furnum immittitur. id est Pala, Catoni. Alii Infurnibulum dixerunt. Athen. lib.3, ἐπειδὰν δ' ἐμβληθῇ εἰς τὸν φοῦρνον, ὑποπάσσεται τῷ ῥήμῳ χόνδρος τις, καὶ τότε ἐπιτίθεται ὁ ἄρτος. Hæc ex vulg. lex. in quibus additur, videri legendum ὑποπάσσεται: & vocem ῥῆμον esse Latinam, remū videlicet: à cuius similitudine pala ita vocata sit: ac fortasse hoc ipsum ea voce aliquando significatum fuisse. Sic eum ματίελα & φοῦρνος ibidem vsurpasse.
E

Ῥὴν, ηνος, ὁ, Ouis. Vnde Πολύῤῥην, ηνος, ὁ, Multas oues habēs aut generalius, multa pecora. Hinc etiam Εὔῤῥην, quod vide suo loco.

Ῥήνικες, Ouium aut agnorum pelles. Affertur ex Hippocrate.

Ῥηξηνορία, t.1, c.438, e.
Ῥηξήνωρ, ib.
Ῥηξικέλευθος, t.2, c.111, c
F Ῥηξίνοος, Bacchus, in Epigramm. Qui animum eneruat & frangit.
Ῥῆξις, t.1, c.520, f.
Ῥηξίφλοιος, t.4, c.176, d
Ῥηξίφρων, t.4, c.202, a

Ῥηπαὶ, Tigella substructionibus fulturisque accommodata: vt sublicæ Cæsari, vel sublicia Liuio, tibicines Virgilio & Iuuenali. Ita vulg. lex. ex hoc loco Diodori Siculi, διὰ τῶν μεταλλευόντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τὰς τε ῥηπὰς ἐμπρήσας, κατέβαλε τρεῖς πύργους. Additur vocari στηρίγματα à Iosepho.

G Ῥησείδιον, t.1, c.1152, f.
Ῥησίαρχος, ib.
Ῥησίδιον, ib.
Ῥησικοπεῖν, ib.
Ῥῆσις, ib.d.
Ῥήσομαι, t.1, c.519, e
Ῥήσσω, ib. & c.525, a.
Ῥητέον, dicendum est.

Ῥητέος, α, ον, Dicendus, da, dum. Hermog. κρίνω εἶναι ῥητέα.

Ῥητήρ, t.1, c.1153, f.

Ῥητίνη, Resina. Est lacryma seu humor liquidus & oleaginosus, ex planta sponte diffluens. Omnis quidem resina ex sua arbore manat liquida: eáque ῥητίνη ὑγρὰ à medicis appellatur: vel ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ (vt à Galeno lib. 6 Meth. medendi) id est, lagunculāris siue liquida ex doliis aut amphoris resina: nimirum quòd
H in doliis atque amphoris afferretur. Vel etiam συγκομιστὴ, quòd in alueis & doliis olim comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel cremata sine aqua in pru-

nis, sicca redditur & friabilis, vt docuit Dioscorides: eáque est quam φρυκτὴν, hoc est frictam siue tostam (non addito etiam resinæ nomine) vel πεφρυγμένην, hoc est retorridam, vocant. Hæc Gorr. Ex Dioscorid. lib.5, cap.10, affertur in vulg. lex. οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην ἔχων, pro vino piceæ resina condito, vino resinato. Additur, hanc ῥητίνην φρυκτὴν in medicinis à seplasiariis Colophoniam vocari: illam verò, τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν, à Palladio lib.3, cap.25, resinam locularem nominari.

Ῥητινίζω, Resinam refero. Redditur etiã Sum resinaceus.

Ῥητινίτης οἶνος, Resinatum vinum, ex Diosc. lib.5, cap.35. Ex eodem in Ῥητίνη habuisti οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην ἔχων.

Ῥητινώδης, εος, ὁ & ἡ, Resinosus. vt Columella medicamenta resinosa dixit.

Ῥητὸν, t.1, c.1153, b.	Ῥητορεία, t.1, c.1154, b
Ῥητορεύω, ib.a.	Ῥητορική, t.1, c.1153, g
Ῥητορικός, ib.h.	Ῥητορικῶς, ib.
Ῥητός, ib.a.	Ῥήτρα, t.1, c.1154, c

Ῥητρεύω, idem quod ῥητορεύω. vulg. lex.

Ῥήτρη, Ionicè pro ῥήτρα.	Ῥητροφύλακες, t.1, c.1154, d
Ῥήττω, t.3, c.608, g. obit.	Ῥήτωρ, t.1, c.1135, g
Ῥητῶς, t.1, c.1153, e.	Ῥηχάδαι, t.3, c.671, h
Ῥηχίη, ib.	Ῥηχίς, t.3, c.672, a
Ῥηχός, ib.	Ῥηχώδης, ib.

¶ Ῥιγεδανός, οῦ, ὁ, Horribilis, Horrorem incutiens. Ex Epigramm. Σπέρματι ῥιγεδανὴ πηγυλὶς αὐτὰ πάσῃ. Apud Hom. ῥιγεδανὴ Ἑλένη, quam omnes exhorrent. Vide Plutar. & Eustath. de hac voce.

Ῥιγέω, ῶ, Horreo, Exhorreo. Homer. Iliad. γ, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Eiusdem poematis lib. δ, Ῥίγησέν τε ἰδών. Redditur etiam Obstupesco. At de ῥιγοῦντες significante Algentes, vide in Ῥιγόω.

Ῥιγηλός, οῦ, ὁ, Horrendus, Horrificus. Hesiodus in Aspide, — οἷσιν ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.

Ῥιγηλός, Qui statim rigore seu frigore corripitur, Alsiosus. Gallicè *Frilleux*.

Ῥίγιον, comparatiui significatione à ῥῖγος, Magis horrendum. Interdum verò Magis formidandum, item Acerbius, Tristius. Homer. Iliad. α, — τὸ δὲ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Hesiodum pro Deterius. nam ei opponitur ἄμεινον, vbi de bona & mala muliere loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maximè horrendus, &c. In vulg. lex. perperam ponitur ῥίγιος, cuius neutrum sit ῥίγιον, positiui significationem habens.

Ῥίγιος, ου, ὁ & ἡ, adiectiuũ: vnde ῥίγια πάθη, Rigores febriũ, Horrores, Cum tremore algores, ex Marcello apud Dioscoridem.

Ῥίγιστος, vide in Ῥίγιον.

Ῥιγνόν, Hesych. exp. ῥιγεδανόν: quod vide paulo antè.

Ῥῖγος, εος, τὸ, Rigor, Frigus vehemens. aut etiam simpliciter pro frigore. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος, Xenoph. Pæd. Ab eodem ῥῖγος & θάλπος inter se opponuntur. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, Rigoris accessio & aggressio. Alexan. Aphrod. dicit in febre fieri primùm περίψυξιν, deinde ἐπιπαθεῖσαν φρίκην, postremò ῥῖγος. Ruell. apud Dioscoridem ῥίγη περιοδικὰ exp. Rigores febrium circuitu redeuntes: & χρόνια ῥίγη, diuturnos rigores.

Ῥιγοσύνιος, ου, ὁ & ἡ, Perpetuò frigens seu algens. ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, Poll.

Ῥιγόω, ῶ, Rigeo, Frigeo, Algeo. Odyss. ξ, οὐκ ἔφαμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. Xenoph. ῥιγοῦν χειμῶνος. Idem, ῥιγῶσιν καὶ ἀγρυπνήσωσι. Lucian. De luctu, ἵνα μὴ ῥιγῷεν. Ibidem, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τοῦ ἀμπεχόνης ἀπορεῖν. Vulg. lex. in verbo Ῥιγόω afferunt ex Dioscoride ῥιγοῦντες, pro iis qui in febrium accessionibus cum tremore algent, vt Marc. vertit, seu (vno verbo) qui rigent, vt Ruellius. Sed ego à Ῥιγόω potius esse puto.

Ῥίζα, t.3, c.707, f.	Ῥίζαγρα, t.3, c.708, h
Ῥιζεῖον, t.3, c.710, d.	Ῥιζίας, ib.c

Ῥιζίον, ibidem, d

Ῥιζοβολέω, t.1, c.669, a. & t.3, c.708, b

Ῥιζοβόλος, t.1, c.668, h. & t.3, c.708, b

Ῥιζόθεν, t.3, c.710, d.	Ῥιζολαβέω, t.3, c.708, b
Ῥιζολογέω, ib.	Ῥιζολόγος, ib.

A Ῥιζόνυχες, t.3, c.1345, f & t.3, c.709, a

Ῥιζοτομέομαι, t.3, c.708, e.	Ῥιζοτομέω, ib.d
Ῥιζοτομία, ib.c.	Ῥιζοτομικός, ib.d
Ῥιζοτόμος, ib.c.	Ῥιζοφάγος, ib.f
Ῥιζόφλοιος, ib.	Ῥιζοφυέω, ib.g
Ῥιζοφυής, ib.	Ῥιζόφυλλος, ib.h
Ῥιζόφυτον, ib.	Ῥιζόω, t.3, c.710, e
Ῥιζώδης, ib.c.	Ῥίζωμα, ib.h
Ῥιζώνυξ, t.2, c.1345, e.	Ῥιζώνυχες, t.3, c.709, a
Ῥιζωνύχια, τὰ, t.2, c.1345, f.	Ῥιζωρυχέω, t.3, c.709, a
B Ῥιζώρυχος, ib.	Ῥίζωσις, t.3, c.711, a
Ῥὶν, t.3, c.696, a.	Ῥινάγελον, t.3, c.711, f
Ῥινάω, t.3, c.699, c.	Ῥινεγχυσία, t.3, c.697, f
Ῥινεγχυτέομαι, ib.g.	Ῥινεγχύτης, ib.f
Ῥῖνες, αἱ, t.3, c.696, e.	Ῥινέω, t.3, c.711, d
Ῥίνη, ib.c.	Ῥινηλατέω, t.3, c.698, a
Ῥινηλάτης, t.3, c.697, g.	Ῥινήλατος, ib.h
Ῥίνημα, t.3, c.711, d.	Ῥινίζω, ib.e
Ῥίνιον, t.3, c.699, d. & 711, f.	Ῥίνισμα, t.3, c.711, e

Ῥινοβάται, Rhinobati, Gazæ. Pisces qui nasci putantur ex
C squatina & raia. v.l. ex Aristot. De gener. anim. libro 2, cap.5. In iisdem est Ῥινόβατος, quod Gazam apud eundẽ Aristot. lib.6, eiusdẽ operis, Leuiraiã exponere tradũt.

Ῥινοβόλος, t.1, c.669, a. & t.3, c.696, h

Ῥινοδήκτης, t.3, c.669, f.	Ῥινόκερως, t.3, c.696, h
Ῥινοκόλουρα, prop. t.3, c.697, a.	Ῥινοκολούστης, t.3, c.697, b
Ῥινοκοπέω, ib.c.	Ῥινοκόρουρα, propr. ib.a
Ῥινοκουρουρα, propr. ib.a.	Ῥινολαβίς, ib.c

Ῥινοπύλη, Portula, Posticum. v.l. ex Polybio, διά τινος ῥινοπύλης ἐξελθὼν ἧκε. Idem de Philomene, ἀδεῶς αὐοίγεσθαι τὴν ῥινοπύλην. Liuius portulam appellat, de eodem
D loquens.

Ῥινόμαχος, t.3, c.697, e.	Ῥινός, t.3, c.699, d
Ῥινόσιμος, t.3, c.697, f.	Ῥινοτμητος, ib.
Ῥινοτομέω, t.3, c.699, f.	Ῥινοτόμος, ib.
Ῥινοτόρος, ib.g.	Ῥινοχόος, t.3, c.697, g

Ῥινῶ, vide in Ῥινέω.

Ῥινωπεία, dicitur ἡ ἐφολκίς. Poll.

Ῥιξαχόσκη, Locustæ quoddam genus longis cruribus, Dioscor lib.2, cap.57. Vbi tamen sunt qui legant ἀσίραχος. v.l.

E Ῥίον, ου, τὸ, Montis cacumẽ: vt ῥίον Οὐλύμποιο, Homero, nõ vno in loco. vt Iliad. τ, Ἡ δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο. Et eiusdem poematis libro θ, Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην.

Ῥίον, Promontorium. Thucyd. ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων, ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φοβούμενοι.

Ῥιπαῖα ὄρη, t.3, c.717, b

Ῥιπαὶς, sicut & Ῥιπὴ, est ἀνέμου συστροφὴ, teste Suida. Vide Ῥιπή.

F Ῥιπαύλης, t.2, c.14, e. obit.	Ῥίπα & Ῥίπις, vide in Ῥίψ.
Ῥιπὴ, t.3, c.714, g.	Ῥιπίδιον, t.3, c.717, f
Ῥιπίζω, ib.b.	Ῥιπίς, ib.e
Ῥίπισις, ib.d.	Ῥιπισμός, ib.
Ῥιπιστός, ib.	Ῥίπος vide in Ῥίψ.
Ῥιπτάζομαι, t.3, c.714, e.	Ῥιπτάζω, ib.d
Ῥιπτάσκω, ib.	Ῥιπτασμός, ib.g
Ῥιπτέω, t.3, c.711, h.	Ῥίπτω, ib.

Ῥὶς, t.3, c.696, a

Ῥίσκος, Riscus, Cista pelle contecta, ex Donato. Vide Poll.

G Ῥίστρον, Flabellum, Ventilabrum, πτύον, Hesych.

Ῥιφεὶς, t.3, c.712, f.	Ῥιφὴ, t.3, c.717, a

Ῥιχνοῦσθαι, Turpes corporis motus edere. κινεῖσθαι ἀσχημόνως. Hesych.

Ῥὶψ, ιπός, ὁ, Ramus saliginus, Vimen flexile. Aristophan. in Pace, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. qui versus prouerbialis est. Apud Herodotũ ῥιψὶ καταστεγάζω redditur Paleis contego. sed hæc interpretatio improbatur. Cratem Bud. exp. in hoc prouerbiali versu, Θεοῦ θέλοντος κἂν
H ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Erasm. autem Virgultum reddit in his prouerbialibus itidẽ verbis, ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, Virgulto Ægeum transmittere. Vide prouerb. Virgultea scaphula Ægeũ transmittere. Vt autem ῥὶψ, Cratis, sic ῥῖπες Crates redditur, vel Vimineæ crates: iti-

démque Ῥίπα à Ῥίψ,εος,τό. Affertur tamẽ Ῥίπος,ου,ὁ,ex Dioſcoride,pro crate: ἐπιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμου. item,ἐπὶ τὸν ῥίπον ἐπιτιθέασι:hæc,ex lib.5,cap.95:illa,ex lib.1,c.56, in v.l. Vbi redditur etiam Storea,& Matta ſcirpea.

Ῥίψασπις,t.1,c.590,h. Ῥίψις,t.3,c.712,f

Ῥιψοκινδυνεύω,t.2,c.209,c. Ῥιψοκίνδυνος,ib.b

Ῥιψοκινδύνως,ib.c

Ῥοὰ,ᾶς,ἡ,vel Ῥοιά,Malus Punica,arbor : item Malũ Punicum,fructus:Granatum, Plinio. Plut.Artox. ῥοαὶ μίαν ὑπὸ ... μεγέθει. Apud eundem alibi legitur ῥοιά. Apud Dioſcor.ῥοὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce:οἰνώδης,vinoſum,reſipiens vinum:ὀξεῖα,acidum.

B Ῥοὰς,t.3,c.683,c

Ῥοβδῶ & Ῥοιβδῶ, Abſorbeo, Cum ſonitu ſpiro,Cum ſtrepitu proiicio.v.l.ex Heſych.apud quem tamen diſtinctas horum verborum ſignificationes videbis.

Ῥόβιλλος,Regulus auis,βασιλίσκος,ὄρνις,Heſych.

Ῥογὰς,t.1,c.525,b

Ῥογέω, Vigeo,Floreo.item Domo.Vide Heſych.

Ῥογία,Sartrix.ἀκέστρια,Heſ. Ῥογκιᾶν,t.3,c.672.d

C Ῥογμὸς,οῦ,ὁ,Sonus quẽ quis ſupinus ſtertendo edit, Rhõchus.Gutturis ſtridorem vertit Cælius Aurelianus,lib. 2,cap.10.vt v.l.annotant.

Ῥογοειδὴς,t.1,c.523,e

Ῥογὸς, Horreum. Siculorum vocem eſſe, qua vſus ſit Epicharmus, teſtatur Pollux. In v.l.magno errore ſcriptũ eſt Hordeum pro Horreũ. Simul autem diſcimus ex Polluce Σιτοβόλια Menãdrum appellaſſe, quæ Epicharmus vocarit ῥογούς.Heſychio autem ſunt Σιτοβολῶνες.

Ῥογχάζειν,t.3,c.672,d. Ῥόγχος,ib.

D Ῥοδακινέα,t.2,c.1632,e. Ῥόδαμνος,Germẽ,Ram⁹.Heſ.

Ῥόδαξ,t.3,c.721, c.

Ῥοδαρὸν τοῦ σώματος, Coloris bonitas in corpore habitiore & bene tẽperato, ſpecioſum quid & roſeum præ ſe ferens.vt in delicatis pueris ingenuíſque,molliter educatis,apparet.Ita v.l.in quib⁹ affertur ex Ioſeph.De antiq. vbi loquitur de Pſeudoalexandro, qui facilè agnitus eſt,ὅτι αὐτουργίᾳ ἐντετράφθω,καὶ οὐκ ἔχει τὸ ῥοδαρὸν τοῦ σώματος ὑπὸ τροφῆς καὶ γυναιότητος συνερχόμενον. Sed ibi corruptè ῥωδαρὸν pro ῥοδαρὸν legi tradunt.

Ῥοδεία,ſubſt.t.3,c.720,c. Ῥόδειος,ib.b

E Ῥόδεος,ib.a Ῥόδη ſeu Ῥοδῆ,t.3,c.721,a

Ῥοδία ῥίζα,t.3,c.720,d

Ῥοδιακὴ κόλλα,Rhodiacum glutinum. Dioſc.lib.3, cap.101. In v.l.perperam Ῥοδιανὴ κόλλα,duplici errore.

Ῥοδίζω,t.3,c.721,c. Ῥόδινος,t.3,c.720,e

Ῥόδιον μύρον,ib.d. Ῥοδὶς,t.3,c.721,c

Ῥοδίτης οἶνος,t.3,c.720,f

Ῥοδοδάκτυλος,t.1,c.932,e.t.3,c.491,g.& ibid.c.718,e

Ῥοδοδάφνη, t.3,c.719,a

Ῥοδόδενδρον,t.1,c.943,d.& t.3,c.719,b

F Ῥοδοειδὴς,t.3,c.719,b. Ῥοδόεις,t.3,c.720,a

Ῥοδόμελι,t.3,c.719,b. Ῥοδόμηλον,ib.e

Ῥόδον,t.3,c.718,c. Ῥοδόπηχυς,t.3,c.719,f

Ῥοδόπνοος,ib. Ῥοδόσταγμα,ib.

Ῥοδόστακτον,ib. Ῥοδοφόρος,ib.g

Ῥοδόχροος,ib. Ῥοδόχρους,ib.

Ῥοδυντία λοπαὶ,t.3,c.720,h. Ῥοδὼν,t.3,c.721,b

Ῥοδωνία,t.3,c.720,h. Ῥοδωνιά,t.3,c.721,a

Ῥοδῶπις,t.3,c.719,h. Ῥοδωπὸς,ib.g

G Ῥόζω,Latro. Propriè enim de canibus dicitur, ſed metaphoricè de hominibus,pro eo quod eſt Sterto.Suid.

Ῥοὴ,t.3,c.681,d. Ῥοθέω,t.3,c.694,e

Ῥοθιάζω,t.3,c.696,a. Ῥόθιον,t.3,c.695,c

Ῥόθιος,ib.e.

Ῥοθοπυγίζω,vide in Ῥαθαπυγίζω.

Ῥόθος,t.3,c.694,d

Ῥοιὰ vide in Ῥοά.At Ῥοία,Volutabrum equorũ,v.l.ex Heſ.

Ῥοιὰς,t.3,c.685,c. Ῥοιβδέω,t.3,c.722,e

Ῥοιβδμὸς,ib.h. Ῥοῖβδος,ib.d

H Ῥοιβὸς vide in Ῥοικός. Ῥοιδμὸς,t.3,c.722,h

Ῥοιζέομαι,ib.a. Ῥοιζέω,t.3,c.721,h

Ῥοιζηδὰ.t.3,c.722,c. Ῥοιζηδὸν,ib.

Ῥοίζημα,ib.b. Ῥοῖζος,t.3,c.721,d

Ῥοίζω,t.3,c.694,d. Ῥοιζώδης,t.3,c.721,h

A Ῥοικὸς,Incuruus,Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν λαγωβόλον exponitur καμπύλον. Ex eodem affertur, — ῥοικὰν δ᾽ ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν. vbi redditur Clauam incuruam,vel nodoſam. Apud Hippocr.ῥοικὸς,Qui naturaliter eſt cruribus incuruis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, τὰ καμπύλα, Curua & retorta:vt annotat Gorr. Sic & apud Gal. vbi ſcribitur, καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον,reponendum cenſetur ῥοικοειδέα.Sed poſſit fortaſſe ſeruari β in illa voce, modò ι addas, ſcribens ῥοιβοειδέα. nam vt ῥοικὸς Ionicum,ita ῥοιβὸς Æolicum,quidam tradiderunt : aliis tamen ῥυβὸς ſcribentibus.

Ῥοϊκὸς,οῦ,ὁ, Qui fluxione laborat, ſeu profluuio. Mulieres ῥοϊκαὶ quarum vuluæ rheumatiſmo, id eſt fluxione,laborant. Dioſcorid. δίδοται ἐν ποτῷ κοιλιακοῖς καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξίν.

Ῥοΐσκοι, Corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi,ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exodi cap.28,ῥοΐσκους χρυσοῦς καὶ κώδωνας. Ita in v.l. in quibus tamen præfixum eſt ῥοΐκοι, ſine σ, pro malis Punicis.

C Ῥοΐτης οἶνος,Rhoites vinum,id eſt ἐκ ῥοῶν confectũ,ex malis Punicis.Dioſcor.lib.5,cap.26.

Ῥομβέω,ῶ,Circumago vel voluo in modum rhombi. Exponitur & σφενδονῶ à Suida.

Ῥομβητὸς, Verſatilis in modum rhombi, Qui circumagitur in modum rhombi. At v.l.habent,Ῥομβήτης,Motus in modum rhombi.

Ῥομβοειδέστατον,t.3,c.674,e. Ῥομβοειδὴς,t.3,c.675,d

Ῥόμβος,t.3,c.674,h. Ῥομβώδης,t.3,c.675,d

Ῥομβωτὸς,ib. Ῥόμμα,t.3,c.723,e

D Ῥόμοξ, Vermis ligna exedens.A quibuidam redditur Teredo,item Coſſus.

Ῥομφάζω,Baiulo,βαστάζω,Heſych.

Ῥομφαία,ας, ἡ, Telum quoddã Thracicæ nationis : éſtque hoc vocabulo vſus Ennius Gell.lib.10,cap.25. Redditur etiam Framea,Iaculum longum. Dicitur & de enſe.Vide Heſych.

Ῥομφεῖς,Lora quibus conſuuntur calcei.

Ῥόος,t.3,c.681,d. Ῥοπαλίζω vide in Ῥόπαλον.

Ῥοπαλισμὸς vide in Ῥόπαλον. Ῥοπαλοειδὴς vide in Ῥόπαλον.

E Ῥόπαλον,ου,τὸ, Claua.Geſtamen Herculis apud Græcos,ῥόπαλον,vt claua apud Latinos.Hom.Od.ι,Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρὸν,ἐλαΐνεον. Xen.Hellen.7,ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Heſychio ῥόπαλον exponitur etiam βακτηρία & ῥάβδος. In Anthol.epigr. de membro virili dicitur ῥόπαλον.

Hinc Ῥοπαλοειδὴς, Clauæ ſimilis. Itẽ verbum Ῥοπαλίζω,Claua percutio.vel Verſo tãquam clauam. A quo Ῥοπαλισμὸς,Percuſsio quæ fit claua.Dicitur & de tentigine ſeu ſatyriaſi. Vide t.3,c.1306,b

Ῥοπὴ,t.3,c.676,e. Ῥοπτὸς,t.3,c.723,e

F Ῥόπτρον, ου, τὸ, alicubi eſt idem quod ῥόπαλον, id eſt Claua: vel incuruum lignum. Redditur & Fuſtis. Sunt & qui pro enſe poni tradant. Eurip.δίκης ῥόπτρον metaphoricè dixit,ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de diuina vltione loquens.Et quemadmodum ῥόπαλον, ita etiam ῥόπτρον de membro virili metaphoricè dicitur. Sed prior eſt fortaſſis ea ſignificatio qua de marculo ſeu manu ferrea, vel annulo oſtii dicitur : aut, ſi mauis,de eo quod Heſ. ἐπίσπαστρον τῆς θύρας & κρίκον appellat. Solitum autem

G κρούεσθαι hoc ῥόπτρον ex Plutar.diſcimus,in lib.quem περὶ πολυπρ. inſcripſit, ἀλλὰ νῦν μὲν εἰσὶ θυρωροὶ, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις. Et apud Athenæũ quædam dicitur ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ. Polluci ῥόπτρον (vt quidem vulg.lex.ann.) eſt etiam Paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruis & inflexis ligni inſeritur. τὸ ἀποκατάπηκτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον, inquit Heſych. Vide etiam Euſtathium.

Ῥοῦς ex ῥόος,t.3,c.681,e. Ῥοῦς, ῥοὸς,ib.g

H Ῥούσιος,Color qualis eſt rubricæ Sinopicæ, vt quidam tradunt. In v.l. Ruſſeus ſiue Ruſſatus, Coccinus color & flammeus. vel, qualis eſt rubricæ Sinopicæ. Nam ab interprete Homeri Odyſſ. lib.ι, μίλτος exponitur ῥουσώδης πηλός. Dioſcorid.lib.4, cap.de antirrhino, καρπὸν δὲ

φέρει μόσχου ῥιζὴν ὅμοιον, ῥούσιον ἰδεῖν. Sic Paulus Ægineta, A ῥούσιον ἄνθος ἔχουσαν dixit anagallidē, cui flos puniceus. Et apud Constantinum, Geopon. lib. 11, capite de violis, ἴα τὰ πορφύρεα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα τά τε χλοΐζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα. His additur, aurigatorum factiones (quæ studia aduersaria Plinius dicit) insignes quatuor apud antiquos fuisse: vt & Cassiodorus tradit: Prasinam, Russatam, Albatam & Venetam. quas sic designat Xiphil. in Nerone, τῇ λευκῇ, τῇ τε πυῤῥᾷ σκευῇ χρωμένοις, πρασίοις καὶ οὐενετίοις. Hinc illud Iuuenalis, Parte alia solum russati pone Lacertæ. Et Plin. lib. 7, c. 53, Felice russato auriga B elato, &c. Hæc ex v. l. quæ etiam ad Vitruuii interpr. lib. 5, cap. 2, remittunt.

Ῥοφάω, t. 3, c. 723, a. Ῥοφέω, ib.
Ῥόφημα, ib. b. Ῥόφησις, ib. Ῥοφητὸς, ib. c. Ῥόφω, ib. d.
Ῥοχθέω, ῶ, Strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, & ex eius imitatione per ὀνοματοποιΐαν esse factum. Hom. Odyss. ε, Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.
Ῥόω, Moueo, Quatio. vnde esse traditur ἐπῤῥώσαντο.
Ῥοώδης, t. 3, c. 683, b
Ῥοών, ῶνος, ὁ, Malis Punicis consitus locus, apud Zachar. C
Ῥυάδες, αἱ, t. 3, c. 683, d. Ῥύαμα, Custodia, v. l.
Ῥύαξ, t. 3, c. 685, a. Ῥυας, ib. c
Ῥυάχετος, vt Hesych. exponit, est θόρυβος, vel ὁ ῥέων ὀχετός. Pro θορύβου significatione habes Ῥυχάχετος infrà ex Suid.
Ῥύβδην, t. 3, c. 684, h. Ῥύγχιον vide in Ῥύγχος.
Ῥυγχομαχεῖν, Rostro pugnare. At v. l. Cum rostro pugnare.
Ῥύγχος, εος, τὸ, Rostrum, Rictus. Propriè de porco dici tradit Athen. lib. 3, κυρίως λέγεται ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν. Sed latius extenditur, adeò vt de auibus interdum dicatur: D quibus alioqui conuenit potius ῥάμφος. Legimus enim apud eundem Athen. lib. 14, ῥύγχος δὲ ὀξύτερον καὶ μεῖζον ἢ ὄρνις ἔχει. Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem. (veluti quum dicimus Legroin de homine) Epigr. lib. 2, in quendam valde deformem, Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον Ὀλυμπικέ. Diminut. Ῥυγχίον. q. d. Rostellum, apud Athenæum.
Ῥύδην, t. 3, c. 684, g. Ῥυδὸν, ib.
Ῥυεὶς, t. 3, c. 683, f. Ῥυέω, ib. e
Ῥυζῶ, t. 3, c. 694, d. Ῥύημα, t. 3, c. 685, d
Ῥύημι, t. 3, c. 684, b. Ῥυηδὰ, t. 3, c. 683, f
Ῥυήσω, ib. e Ῥυηφένεια, t. 3, c. 685, e
Ῥυηφενία, t. 3, c. 685, e. Ῥυηφενὴν, ib. Ῥυηφενὴς, ib. e.
Ῥυθμίζω, t. 3, c. 726, e. Ῥυθμικὸς, ib. d
Ῥυθμοποιΐα, t. 3, c. 725, e. Ῥυθμοποιὸς, ibid. e
Ῥυθμὸς, Numerus, &c. t. 3, c. 723, e. Ῥυθμὸς, Modulus, Gradus, &c. 724, e. Ῥυθμὸς, apud medic. c. 724, g. Ῥυθμὸς, versus mensura, &c. c. 725, d
Ῥῦμα, Tractus, &c. t. 1, c. 1262, d. Ῥῦμα, Tutamen, &c. c. 1266, b
Ῥυμβίον, t. 3, c. 675, f
Ῥυμβονᾶν, Hesych. exp. διασκορπίζειν, Dispergere.
Ῥύμβος, t. 3, c. 675, f. Ῥύμβος, propr. ib.
Ῥυμβὼν, t. 3, c. 675, g
Ῥύμη, Vicus, &c. t. 1, c. 1263, e. Ῥύμη, Tutamē, &c. c. 1266, b.
Ῥύμη, Impetus, &c. t. 3, c. 684, h.
Ῥύμιγξ, Torrens, Hesych. Ῥύμμα, t. 3, c. 729, f
Ῥυμὸς, t. 1, c. 1263, g. Ῥυμοπμέω, ib. f
Ῥυμοτομία, ib. Ῥυμουλκέω, t. 1, c. 1262, f
Ῥύομαι, t. 1, c. 1265, f. Ῥύπα, t. 3, c. 767, h
Ῥύπαιον, pro Ætoliæ monte, ex Nicandro affertur. nisi υ in ι mutandum est.
Ῥυππαπαὶ, Nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ranis & Vespis. Hesych. habet ῥυππαπαῖαι.
Ῥυπαίνω, t. 3, c. 729, a. Ῥυπαρία, t. 3, c. 728, e
Ῥυπαρὸς, ib. c. Ῥύπασμα, t. 3, c. 729, b
Ῥυπάω, t. 3, c. 728, e
Ῥυπογράφος, t. 1, c. 866, a. t. 3, c. 728, a
Ῥυπόεις, t. 3, c. 728, b. Ῥυποκόνδυλος, ib. a
Ῥύπον, t. 3, c. 727, h. Ῥύπος, ib. c
Ῥυποῦμαι, t. 3, c. 728, e. Ῥυπόω, ib.
Ῥυπτὴρ, t. 3, c. 729, f. Ῥυπτικὸς, ib. c
Ῥύπτομαι, ibid. & 1117, d. obit.
Ῥύπτω, t. 3, c. 729, c. Ῥυπώδης, t. 3, c. 728, b
Ῥυσὰ, t. 1, c. 1264, d. Ῥυσὴ, ibid.

A Ῥυσιάζω, t. 1, c. 1266, d
Ῥυσίμιον, ου, τὸ, Ruta, ex Nican. in Alexiph. Ἠὲ σύ γ' ἐν πίσσῃ ῥυσίμῳ ἐνομήρεα κόψας. Dicitur & ῥύτη.
Ῥύσιον, t. 1, c. 1262, g. & 1266, c. Ῥυσίπονος, t. 1, c. 1266, c.
Ῥύσις, t. 1, c. 1266, b. t. 3, c. 684, c
Ῥύσκομαι, t. 1, c. 1266, g. Ῥύσκω, ibid.
Ῥυσμὸς, t. 1, c. 1263, c. Ῥυσὸς, t. 1, c. 1264, c
Ῥυσόω, ib. d. Ῥυσαίνω, ib. e. Ῥυσαλέος, ib. Ῥύσημα, ib
Ῥυσοκαρπος, ib. d. Ῥυσὸς, ib. c. Ῥυσότης, ib. d. Ῥυσόω, ib. [illegible]
Ῥύσωσις, ib. e. Ῥύσταγμα, t. 1, c. 1263, d
B Ῥυσταζίσκω, ib. Ῥυστάζω, ib. c. Ῥυστακτὺς, ib. d.
Ῥυστὴς, t. 1, c. 1266, f Ῥυτὰ, t. 1, c. 1263, b.
Ῥύτα, vide in Ῥύτη. Ῥυταγωγὸς, t. 1, c. 126[illegible]
Ῥυταίνω, Fœdo, Conuitior, Maledictis lacero, Infa[illegible]o. Ita v. l. ἀμάρτυρως.
Ῥύτη, Ruta. ex quo Latino factum putatur illud Gr[illegible]. Ῥύτα quoque habet Hesych.
Ῥυτὴρ, t. 1, c. 1262, h. & 1266, e. Ῥυτιδόφλοιος, t. 1, c. 1264, b
Ῥυτιδόω, ib. Ῥυτιδώδης, ib. Ῥυτίδωσις, ib. c. Ῥυτὶς, ib. a
Ῥυτὸν, τὸ, subst. t. 3, c. 684, e. Ῥυτὸς, t. 1, c. 1263, a. t. 3, c. 684, e
Ῥύτρον, t. 1, c. 1266, f
C Ῥύπτω, Abstergo, pro ῥύπτω. v. l.
Ῥύτωρ, t. 1, c. 1263, a. & 1266, e
Ῥυφὸν, Incuruum. Æolicum vocabulum esse traditur.
Ῥυχάχετος, Tumultus. Ex Aristoph. affert Suidas, quem vide.
Ῥύψις, εως, ἡ, Abstersio, Purgatio.
Ῥύω, t. 1, c. 1262, d. & 1265, f. t. 3, c. 683, f
Ῥῶ, t. 1, c. 1152, a
Ῥωὰ, pro ῥοιά. Item Costæ tenuiores molliorésque, ῥωαὶ D dicuntur. v. l.
Ῥωβικώτερος, Qui vix potest pronuntiare ρ literam. v. l.
Ῥωγαλέος, t. 1, c. 523, h. Ῥωγὰς, t. 1, c. 524, a
Ῥῶγες, Pars magnæ domus. Ita v. l. quæ hanc interpretationem sumunt ex ista expositione, μεγάρου μέρος. Vide Eustath.
Ῥωγὴ, t. 1, c. 523, h. Ῥωγμαπίας, t. 1, c. 520, c, ob.
Ῥωγμὴ, t. 1, c. 524, b. Ῥωγμὸς, ib. c
Ῥώδης, pro ῥοώδης, apud Plut. Ῥώεσθαι, t. 3, c. 734, d
Ῥώθων, Naris. Sed in plurali potius quàm in singulari vsurpari puto. Pollux postquam dixit, Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ καὶ Μυκτῆρες, subiungit, καὶ Ῥώθωνες. Diosc. τὰς ἐν τοῖς ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σηπεδόνας ἐκκαθαίρει. Idem, εἰς τοὺς ῥώθωνας ἐγχυθέν. quibus in locis aliisque passim omnes interpretes vertunt Nares. Ῥώθων autē redditur etiā Nasus. At in v. l. dicitur ῥώθων esse pars gutturis: quæ interpretatio iam inde ab iis quæ prima prodierunt, manauit: sed ἀμαρτύρως.
Ῥώμα, t. 3, c. 732, e. Ῥωμαΐζειν, ib. d
Ῥωμαϊκὸς, ib. c. Ῥωμαϊκῶς, ib. d
F Ῥωμαῖος, ib. c. Ῥωμαϊστὶ, ib.
Ῥωμαλέος, ib. d. Ῥωμαλεότης, ib. e
Ῥωμαλεοῦμαι, ib. Ῥωμαλεόω, ib.
Ῥωμαῖος propr. ib. d. Ῥώμη, t. 3, c. 731, e
Ῥώμη propr. t. 3, c. 732. a.
Ῥώνιξις, Fluuialis nauigii genus. Hesych.
Ῥώνιος, Dignus. Item Diues. Hesych.
Ῥώννυμαι, t. 3, c. 733, f Ῥώννυμι, ib. Ῥωννύω, ib.
Ῥὼξ, t. 1, c. 524, d. Ῥώομαι, t. 3, c. 730, a
Ῥωπαὶ, αἱ, t. 3, c. 736, a. Ῥῶπαξ, ib.
G Ῥῶπες, vide in Ῥώψ. Ῥωπεύειν, t. 3, c. 736, e
Ῥωπήϊον, t. 3, c. 735, f. Ῥωπητήελον, Vide in Ῥωστήελον.
Ῥῶπα, τὰ, t. 3, c. 736, a. Ῥωπίζω, ib. e. Ῥωπικὸς, ib. d
Ῥωπογράφοι, οἱ, ib. Ῥωποπερπερήθρας, ib.
Ῥωποπωλέω, ib. c. Ῥωποπώλης, ib. b. Ῥῶπος, ib. a
Ῥωρὸς, Vehemens. Vide Hesych.
Ῥῶσις, t. 3, c. 732, f. Ῥωστὴρ, t. 3, c. 666, f
Ῥωστήελον, ου, τὸ, Ad roborandum valēs. Suid. exp. παρορμητήελον. Vide & Hes. de hac voce ῥωστήελον. Sed idem Ῥωπητήελον voce illa παρορμητήελον exponit, non absque men-
H di suspicione.
Ῥωστικὸς, t. 3, c. 732, f. Ῥωτάζω, t. 1, c. IX, c
Ῥωτακίζω, ib. b. Ῥωτακισμὸς, ib. c
Ῥωχμὴ, t. 1, c. 524, c. Ῥωχμὸς, ib.
Ῥώχω, Dentibus fremo. Ῥώψ, t. 3, c. 735, d
Ῥώω, t. 3, c. 730. a

Attici mutabant in ξ, in præpositione σωὺ, & eius cōpositis. Meminerit igitur lector, verba eiusmodi quæ apud Atticos scriptores inueniet à litera ξ initium habentia, hîc in σ esse quærenda. vt Ξυνετὸς in Συνετὸς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος, Ξυναγωνίζομαι in Συναγωνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, &c. A

Iidem vertebant in τ, dicentes Τεῦτλον pro Σεῦτλον, &c. Itē Θάλαττα pro Θάλασσα, &c. Non indifferēter tamen apud quoslibet Atticos scriptores hanc mutationem inueniri, docebunt meæ animaduersiones in aliorum scripta de dialectis. B

[illegible] pro τινά, t.2, c.1505, b

[illegible] contractum ex σάα, pro σῶα, t.3, c.1224, c

Σαβάζειν, Bacchari, Bacchantes imitari, Clamare Euoe. Σαβάζειν, βακχεύειν. Hesych. Σαβάζειν esse nonnunquam persultare, sed indecoro & motu & gestu, quo petauristæ, Bacchæ in tripudiis, & Dionysiæ saltatriculæ (Italis baladinæ) commouentur, quum lumbos extollunt ac vibrant: tradit Brod. sed exemplum non afferens. Id C autem tradit in istos versus lib.3 Epigr. Ἐνθάδε τῆς τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων. dicens σαβακῶν esse Dionysiacarū, quæ thyadum instar παροινεῖν atque debacchari consueuerunt. Suidas dicit significari ἑταιρῶν, id est meretricum. At hanc τοῦ Σαβακαὶ significationem non sequitur Σαβακὸς apud Hesych. Chios enim σαβακὸν ait vocare τὸν σαθρὸν, id est putridum. Hippocrates autem pro purulento vsurpasse traditur, De morb. lib.1. Extat & aduerb. Σαβακῶς apud Hesych. quod significare ait Austerè, Asperè, Acerbè. D

Σαβάζιος, t.1, c.1299, a. Σαβακαὶ vide in Σαβάζειν.

Σαβακὸς vide in Σαβάζειν. Σαβακῶς vide in Σαβάζειν.

Σαβανόν, οῦ, τὸ, Pannus asperior desiccandis detergendisque à balneo corporibus accommodus, apud Aetium, Serm.11, cap.11, & Trallianum, atque Nicolaum Myrepsum. Marc Empiricus cap.5, Crasso sabano diligenter desiccabis. Vtitur & Palladius. Hæc ex v.l. quæ & Σάγανον idem esse tradunt. At Hesych. non habet illam vocem, sed hanc duntaxat: σάγανα exponēs σκεπάσματα & περιβόλαια. E

Σαβάσιος, pro Σαβάζιος, quod vide.

Σαβασμὸς, t.1, c.1299, a

Σαβῆρος, Hesychio est δακτύλιος: at Σάβηθοι eidem sunt κώνωπες. Vide & Σάβυθος apud eundem, de quodā tonsuræ seu rasuræ forma, seu de pudendo muliebri.

Σαβοῖ, t.1, c.1298, c. & 1299, a. Σαβοὶ, t.1, c.1299, a

Σαβος vel Σαβὸς, vide in Σαβοῖ, t.1, c.1299, a. Vide & Suidā, necnon Hesychium.

Σάβυθος vide in Σαβῆρος. Σάγανον vide in Σαβανόν. F

Σαγάπηνον, Sagapenum. Succus est ferulacei fruticis, nascentis in Media. Laudatur translucidum foris, colore rufo, & quum frangitur, intus candido: odore medio inter laserpitii succum & galbanū: gustu acre. Officinæ interpolato nomine Serapinū appellant. Gor. In v.l. traditur esse succum herbæ, cuiusdam ferulam referentis, nascentis in Media: & alios legere Σαβάπηνον. Fieri autem Sagapenum, ab imo caule vulnerata ferula, teste Dioscor. lib 3, cap.91. Eundem cap.95, eiusdem libri, docere, Σαγάπηνον esse ὀπὸν, id est liquorem, herbæ ferulaceæ quæ in India nascitur. Plinium autem facere plantam in Italia nascentem. G

Σάγαρις, εως, ἡ, Securis quoddam genus, quod Amazonū gestamen erat. Xenoph. ἀναβ. lib.4, ἔχοντα τόξον Περσικὸν καὶ φαρέτραν, καὶ σάγαριν οἵανπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. A quibusdam redditur Securis, vel Bipennis, sequēdo Græcam expositionem per vocem πέλεκυς. Verùm Hesych. non πέλεκυν sed πελέκιον exponit, & quidem addens μονόστομον. Quod autem Suidas vult σάγαριν posse exponi κοπίδα, sicut & πέλεκυν, in eo planè ab illo dissentio. Et quod in vulg. lex. scriptum est, σάγαριν à Xenophōte vocari etiam κοπίδα & μάχαιραν, id falsum est. Nam κοπίδα quidem & μάχαιραν de vno eodémque ὅπλῳ genere dicit, at σάγαριν de alio: vt fusè docet quidā mearum in illum scriptorem annotationū locus. Quòd H autem tradit idem Suidas dici etiam σάγαρι absque σ, affertque illum ipsum Xenophontis locum quem modò ex ἀναβ. lib.4, protuli: sciendum est eius rei fidem mihi ex iis quæ viderim in exemplaribus minimè fieri. habent enim omnia σάγαριν, nō σαγαρι. Extat porro is locus pag.194, meæ editionis: vbi certè nihil inter se exemplaria scripta de hac voce discrepant, nisi quòd σάγγαριν habent quædam. Quum tamen hæc ita sint, vulg. lex. illud σάγαρι apud Xenophontem legi tradūt, atque ita bis in paucis lineis falsò Xenophontis testimonio se niti dicunt. Sed talia in illo opere tam frequenter occurrūt, vt mirari nemo debeat. Additur verò, & apud Herodotum extare scripturam illam σάγαρι: quod ego nihilomagis verum esse puto. Quod autē ad illos Xenoph. codices attinet quos σάγγαριν habere dixi, sciendum est, apud Herodotum itidem σαγγάρεις legi in Aldina editione, in fine libri primi: vbi de Massagetis scribit, καὶ τόξοτας τε καὶ αἰχμοφόρους σαγγάρεις νομίζοντες ἔχειν. Ego tamen in mea editione σαγάρεις scribere malui, ex plurium codicum autoritate. Item σάγαρις λυσιφλεβὴς, de phlebotomo quo venæ secatur, in v.l. ex Suida, quem ex Anthol. epigrammatum verba hæc sumpsisse arbitror.

Σάγγαρις, vel potius Σαγγάριος, Phrygiæ fluuius.

Σάγγαρις est etiam proprium nomē filii Medi, vt annot. v.l. ex Etymologo. sed apud eum inuenio Σαγαρίδος τοῦ υἱοῦ Μήδου, non Σαγγάριδος.

Σάγγαρις pro σάγαρις inueniri scriptum, docui paulo antè in Σάγαρις.

Σάγη, t.3, c.746, b

Σαγηνεύω, Σαγηνευτὴρ, &c. vide in Σαγήνη.

Σαγήνη, ης, ἡ, Sagena: Latinè Verriculum, seu Euerriculum: à quibusdam redditur & Nassa. Hesych. ait fuisse πλέγμα τι ἐκ καλάμων ad capiendos pisces. Plutar. Sympos. lib. 8, καίτοι βόλον ἰχθύων πρίασθαί ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sic apud Matth. cap. 13, dicitur regnum cælorum simile esse σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. Sunt qui σαγήνην velint esse propriè sinum retis in quem capti pisces deueniunt. Vide & tomi 3, c.372, g

Hinc Σαγηνεύω, Sagena includo, Sagena irretio. Euerriculare quidam interpr. Philo De vita Mos. lib.1, καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπᾶται. Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiā modo irretit. vt apud Lucianū dicitur de Vulcano Martē & Venerem irretiente. Quinetiam σαγηνεύειν aliquam vrbem, aut etiam regionem, legimus, tùm apud Herodotum, tum apud Platonem, De leg. lib.3, pag.229, σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος. Apud Herodianū redditur Indagine cingere. Œcum. in Acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus.

Hinc Σαγήνεια, Actio illa includendi sagena, seu irretiendi: vel vno verbo Verriculatio, Euerriculatio: si σαγηνεύειν verti posit Verriculare vel Euerriculare. Redditur etiam Piscatus, quoniam exponitur ἁλεία à Suida.

Σαγηνεὺς, έως, ὁ, & Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, & Σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, Qui sagena vtitur, Verriculator, vel Euerriculator. Et generaliter Piscator: in Epigramm. Αἰγιαλῖται Πελίπτε σαγηνευτῆρες ἔθηκαν.

Item Σαγηνοβόλος, Qui sagenam iacit: sicut dicitur iaci rete. Capitur generaliter pro piscatore, sicut & præcedentia.

Σαγηνόδετος, Sagenæ alligatus. σαγηνόδετον ἅμμα, in Epigramm.

Σαγηφορεῖν, t.3, c.746, d.

Σαγὶς, Pera, Saccus. πήρα, Hesych.

Σάγμα, t.3, c.746, a. Σαγμάρια, τὰ, ibid. b

Σάγος, t.3, c.746, d

Σάγουρον, Verriculum, Rete, in v.l. Vide Hes.

Σαθέριον, ου, τὸ, Satherium: animal quadrupes, ex mari victum quærens. v.l. ex Aristot. Anim. lib.8, cap.5.

Σαθύω, Foueo. V.l. in huius vocabuli expositione θάλπω

pro ϑάλπω perperam scriptum habent.

Σάθραξ,ακος,ὁ,Pediculus.φϑείρ,Hesych.

Σαθρὸς,οῦ,ὁ,Marcidus,Flaccidus,Putris.Apud Lucianum, τεῖχος σαθρὸν,Murus putris & ruinosus: non autem Murus vetustate iam collapsus,vt habent v.l. Dicitur etiã aliquis ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς,ab eodem,Vietus.Vel,Marcidus annis, magis ad verbum : vt Ouidius dixit Marcere ab annis.Ex Plut.autem Galba affertur σαθροὶ de iis quibus animus iam est exulceratus: τοὺς δὲ ἐλπίσι διέφθειρεν,ἤδη σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους προφάσεως. Interdum σαθρὸς reddi etiam potest Debilis, Fragilis : item Futilis, Friuolus. vt σαθροὶ λόγοι apud Eurip. pro mendaciis. Sic apud Gregor. σαθρὰ δόγματα. Demosth.Pro cor.dicit natura esse σαθρὸν quicquid contra æquum factum sit.Legitur & σαθρὰ πράγματα apud eum.

Σαθρόω,ῶ, Marcidum seu flaccidum reddo, vel, Debilito.pro qua signif.affertur ex Iudic.cap.10. Pass. autem Σαθροῦσθαι est Marcescere,Flaccescere.vt Bud.interpr.in isto Chrys.loco, in epist. ad Roman. caput 6, οὐ γάρ ἐστιν οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ καταπίπτουσαν. Apud eundem σαθροῦσθαι vertit Conquassari, Concuti,Labascere : in comm.in epist. ad Ephes.cap.5, σεσάθρωται ἡ οἰκοδομὴ, κέχηνεν ἡ ἁρμονία: de ecclesiastico corpore loquens.

Σαινίδωρος,t.3,c.762,b. Σαινουεὶς,t.2,c.1541,c

Σαίνουρος,t.2,c.1541,b.& t.3,c.762,a

Σαίνω,t.3,761,d

Σαίρω,Scopis purgo,Verro.vt σαίρειν τὸ δῶμα,apud Euripidem. (qua in significatione dicitur & Σαρόω,ῶ) Apud Sophoclem,σήραντες,qui absterserunt. Hinc autem est Σέσηρα,teste etiam Eustathio,(quum alioqui à themate Σήρω quidam deduci putent)quod præsentis significationem habet: & sonat, Sum ore aperto seu hianti. Existimatúrque dici propriè de canibus, qui diducto rictu,ita vt conspiciantur dentes, minitantur. vt Aristoph. dicit canes ἠγκωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, in Pace. Vnde σεσηρέναι alicubi redditur atque adeò reddendum videtur Ringi : vt apparet etiam ex Suida in Ἐσεσήρεισαν. Bud. vertit etiam Indignabundè & acerbè ridere:additque, Vt iurgantes faciunt. Sed Σεσηρέναι aliquando dicitur de iis qui ore sunt hianti & dentibus renudatis,ita vt ridere videantur,etiamsi non rideant. vnde frequenter de simulato risu : sed interdum & de vero:vt apud Plutarch. in Apophth. γελῶν καὶ σεσηρώς. Videtur certè σεσηρέναι esse quod Latini Renidere dicunt.Vide Hesych.& Suidam. Affertur autem & Σεσαρὼς partic.pro σεσηρώς. vnde fœmin. σεσαρυῖα apud Hesiodum,— ἡ δ' ἄπληστον σεσαρυῖα Εἰστήκει. vbi redditur Hiãs.

Σακάδιον,Organi musici genus.Hesych.

Σάκανδρος,Pudendum muliebre. Affertur ex Aristoph.

Σακέλλα & Σακέλλιον, Saccus, Sacculus, Marsupium. Vide Hesych. & Suidam, qui & Σακελλάριος hinc esse tradit.

Σακέσπαλος,t.3,c.29,c. Σακεσπάλος,ib.

Σακεσφόρος vide in Σάκος. Σακθύω,Depeculor.v.l.

Σακίτης,t.3,c.763,c. Σακκελίζειν vide in Σακκίζειν.

Σακκίας vide in Σακκίζειν.

Σακκίζειν & Σακκελίζειν, Per saccum excolare, Liquorem per saccum excolando transmittere. Quidam Sacellare dixerunt, ex quibus sunt Gaza & Hermolaus : vt annot. v.l. vbi exponitur etiam Vinum saccis perfusum corrigere. Affertúrque ex Theophr.De caus.plant.lib. 6,ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν ὃς ἐφίσταται τῷ οἴνῳ σακκιζομένῳ, &c. de myrto. Id est, Habet enim talem humorem qui vino,quum sacellatur,residet atque innatat.Plinium autẽ dixisse Castrare vina,& sacco vires frangere. Et scribendum esse apud Pollucem,σακκίας ἐστὶ (videlicet οἶνος) ὁ διυλισμένος,id est σάκτος Eupolidi : vinum per saccum transmissum.at verò οἶνος ἀδιύλιστος,vinum cum suis fæcibus,καὶ μὴ σεσακκισμένον, nõ saccatum. vt Scribonius Largus falernum non saccatum probat. Sed adiiciũt,σακκίζειν siue σακκελίζειν,dici nõ solùm quũ liquor per saccum excolando transmittitur, vt ex turbido liquidior puriórque fiat: (qua ratione dixisse Martialẽ, Epigr.lib.12,— vt liquidum potet Alauda merum, Turbida sollicito transmittere cæcuba sacco)verumetiam

A vt sacco additis peregrinis saporibus, quod excolatur, facultatem eorum retineat: vt Plinius de aniso, Saccis quoque additur,& cum amaris nucibus vina commendat. Vide Constant.Geopon.lib.7,cap.vltimo.

Σακκίζειν etiam dicuntur sacculariі fures. nam Hes. exp.τὸ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους.

Σακκίον,ου,τὸ,Sacculus.Poll.

Σακκιφάντης,in vulg.lex.perperam pro σακχυφάντης,quod vide.

Σάκκος,t.3,c.746,d

B Σάκος,εος,τὸ, Scutum, Clypeus. ἀσπὶς carmini cum prosa cõmune est:σάκος autẽ est potius poeticũ. Aiaci à Græcis poetis tribuitur σάκος,(interdum ἀσπὶς)vt à Latinis clypeus. Homer.Iliad.ρ, Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε,φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. Solet autem corripere α in hac voce Homerus:at ex Hesiodo affertur non solùm cum α correpto, vt Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε: sed etiam producto, vt — διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα. Hinc Σακεσφόρος, Scutifer: epithetum eiusdem herois,apud Hom.vt ab Ouidio dicitur dominus clypei septemplicis.

C Σάκτας,t.3,c.746,d. Σακτὴρ,ib.

Σακτὸς,ibidem.

Σάκχαρ,vel Σάκχαρον,τὸ,Saccharum.Est mel in arundinibus concretum,candidum, & salis modo dentibus fragile. Concreti mellis genus esse Dioscorides testatur. Colligitur autem in arundinibus:vnde à quibusdã mel καλάμινον,id est arundinaceum, appellatur. Hæc Gorr. Et paulo pòst,Dentibus autem subiectum, salis modo friatur:atque tam multa habet sali similia, vt à veteribus sal Indicus dictus sit, quòd maximè in India

D prouenirеt. Gal.De simpl.facult.lib.7.καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον,ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. De eo Lucanus lib.3,Quique bibunt tenera dulces ab arundine succos. Strabo lib 11, εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι,μελισσῶν μὴ οὐσῶν. Sic Arrian.appellat mel καλάμινον, id est arundinaceum : addens,Quod dicitur σάκχαρι. Dioscor. lib 2, in India felicique Arabia inueniri putat concretione simili salis, ídque etiam in arundinibus. Ob id à Paulo Ægineta ἅλς Ἰνδικὸς dicitur,id est sal Indicum.v.l.

Σακχυφάντης, ου, ὁ, Saccorum textor, Qui saccos texit.In

E v.l.scriptum est Σακκιφάντης perperam, exponiturque Qui saccos conficit, Qui saccariam facit. Affertúrque ex Demosth.oratione in Olympiodorum: & tamen in illa ipsa scripturam illam non hanc cùm aliæ editiones habent tum Aldina.cuius vide pag.158,tom.post.

Σάλα,t.3,c.738,c

Σαλάγειν,Stuprare.Legitur in quodam versu apud Lucianum.Exponitur & παρασείειν.sed Hesych.σαλαγεῖ habet, non σαλάγει.

Σαλάγη,Clamor.Hesych.

F Σαλαΐζειν,Lamentari,Plangere.θρηνεῖν,Suid.κόπτεσθαι, Hes. qui & Σαλαῒς exponit κωκυτὸς,id est Eiulatus, Ploratus.

Σαλάκων,ωνος,ὁ, Qui quum pauper sit, diues haberi vult: siue, diuitis speciem præ se fert: aut diuitem se esse simulat,Qui in paupertate opulentiam simulat. vt Suid. totidem verbis exponit, ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν.Hesych.autem exponit,ὁ πτωχὸς ἀλαζών:quibus verbis nõ dubiũ est quin declarare voluerit quod vno potius verbo dicitur cõiunctim, πτωχαλαζὼν,de eo qui se iactat vti diuitem, quanuis pauper sit. In v.l. reddi-

G tur Ostentator pecuniosus,(qualem facetè describit autor Rhet.ad Her.lib.4) sicut σαλακωνεία,Ostẽtatio pecuniosa. Sed videndum est quomodo dici possit Ostẽtator pecuniosus pro ostentatore pecuniarum : itidémque Ostentatio pecuniosa pro ostentatione pecuniarum.Adde quòd si Ostentare,propriè sonat, Ostendere subinde,seu frequenter, quæri poterit quomodo pecunias ostentaturus sit qui nullas habet.At simulare diuitias vel pauperrimus potest. Potius igitur verbo Simulare aut verbali Simulator vtendum hîc fuerit: donec etiam Ostentare & Ostentator pro duobus illis accipi probetur.Erasmus certè in nominis πτωχαλαζὼν expositione,parum & ipse hæc considerauit, quem alioqui si non verbo Simulare,at verbo Iactare potius vsurum fuisse puto. Idem porrò Hesych. tradit Theo-

phraſtum voluiſſe σαλάκωνα vocari τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ. id eſt, eum qui ſumptuoſus in iis rebus eſſet vbi non oporteret. Atque ita putatur accepiſſe Ariſtot. Rhetor. lib.2, vbi diuitum mores deſcribens, ait eos σαλάκωνας eſſe & σολοίκους. Sed ipſe Ariſtot. ſcribit, σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (ſunt videlicet οἱ πλούσιοι, id eſt diuites) διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Ariſtoph. autem enarrator, Σαλάκωνα quendam mollem & luxui deditum fuiſſe tradit, Autolyci patrem. vnde διασαλακώνισον exponit apud illum poetã, ἁβρύνθητι & διαθρύφθητι. Quinetiam σαλακωνεύεσθαι exponit τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν.

Hinc Σαλακωνία, vel Σαλακωνεία, (illud quidem tanquam immediatè à Σαλάκων, hoc verò tanquam à Σαλακωνεύομαι) Simulatio diuitiarum in paupertate, Iactantia in paupertate, ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία, Heſych. ſicut σαλάκων expoſuit ὁ πτωχὸς ἀλαζών. Item, ſequendo ſecundam expoſitionem quæ data fuit nomini σαλάκων ex Theophraſto, σαλακωνεία eſt Pecuniarum profuſio in ea quæ illa minimè digna ſunt: adeò vt propter eam ſplendidus & magnificus aliquis dici non poſſit. Tertiam denique nominis σαλάκων expoſitionem ſi ſequamur, σαλακωνεία ſiue σαλακωνία fuerit Mollities qualis eſt hominum luxui deditorum, aut eorũ qui delicias facere dicuntur. Apud Alciphr. Menander Glyceræ ſcribens, τρυφὰς & σαλακωνίας copulat: οἶδα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας· ἃς, οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν, delicias & mollitiem. Obſerua autem hîc σαλακωνίας cum ι ſolo, non cum ει. A σαλάκων certè ſcriptura hæc magis rationi conſentanea eſt: at verò tanquam à σαλακωνεύω ſeu σαλακωνεύομαι potius, altera. Exponitur porrò itidẽ Σαλακωνεύειν, necnon Σαλακωνίζειν, Delicias facere, atque mollitie diffluere: necnon Ceuere: pro τὸν πρωκτὸν ἀργῶς κινῆσαι, & σαυλοπρωκτιᾶν. Sequendo autem reliquas duas interpretationes quæ præcedentibus nominibus, datæ fuerunt, redditur etiam Opes iactare in paupertate: item Sumptus facere vbi nõ decet, Sũptuoſum eſſe temerè, vana magnificẽtiæ affectatione. Dicitur & Διασαλακωνίζειν: quod tibi exhibebit hic index, ſi ſuo loco quæras. Vide etiam Ariſtoph. ſchol. Suidam & Heſychium.

Σαλαμάνδρα, ας, ἡ, Animal lacerti figura, ſtellatum, nunquam niſi magnis imbribus prouenìens, & ſerenitate deficiens. Huic tantus rigor vt ignem tactum extinguat, non alio modo quàm glacies, inquit Plin. Theophraſt. de ſignis pluuiæ loquens, σαῦραν ἣν καλοῦσι σαλαμάνδραν. Quum autem Plin. dicat animal eſſe lacerti figura, alii lacerti genus eſſe tradunt: vt certè & illud ipſum σαῦρα nomine hoc reddi ſolet. Vide Ariſtot. Ælianum, Dioſcoridem. Quod porrò tradit Plin. ignem à Salamandra extingui, quanuis ab Ariſtotele quoque ſcriptum ſit, necnon ab aliis, falſum eſſe exiſtimatur. Hinc adiectiuum Σαλαμάνδρειος, ου, ὁ & ἡ, vt σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθές, apud Nic.

Σαλάμβη, ης, ἡ, Feneſtra: quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς. Vide Heſych. necnon Etymol. σαλάμβας exponentem τὰς θυρίδας. Sed apud eũdem Σαλάμβη repone pro Σαλάμβας, vbi quandam δαίμονα eſſe dicit. Apud Heſych. eſt etiam Σαλαμβώ, quod Veneris apud Babylonios nomen eſſe tradit.

Σάλαξ, Metallicorum incerniculum. v.l. ex Poll.

Σαλάω, ῶ, Quatio, vulg. lex.

Σάλγαμα, Quæcunque in vaſis cõdita ſeruantur ad vſum noſtrum. v.l. ex Cælio Rhod.

Σαλεύω & Σαλεύομαι, t.3, c.739, b

Σάλη, t.3, c.738, c

Σάλος, Salum, &c. t.3, c.737, a

Σάλος, Iactatio, &c. ib. b.

Σαλοῦσθαι, Curioſè incedere & accuratè, vt molliculi ſolent. σαλακωνεύειν. v.l.

Σάλπη, Salpa. Piſcis genus qui bos etiam dicitur. Gaza apud Ariſtot. vocem Græcam retinet. Vide Euſtath.

Σάλπη dictus eſt & quidam poeta qui παίγνια ſcripſit: necnon mulier quædam Leſbia, quæ itidem παιγνίων librum edidit. Vide Euſtath.

Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ, t.3, c.740, e

Σαλπίγγω, t.3, c.740, g.

Σαλπιγκτής, t.3, c.741, b

Σάλπιγξ, t.3, c.740, e.

Σαλπίζω, ib. g.

Σάλπισμα, ib. b.

Σάλω, t.3, c.738, e.

Σαλπίζομαι, ib. h

Σαλπικτής, t.3, c.741, c

Σαλπιστής, ib. c

Σαλῶος, ib. c

Σάμαινα, Genus quoddam nauis, habentis ὑὸς πρότομήν, teſte Heſychio. Quidam tradunt fuiſſe nauigii genus bireme, rotundum & concauum, atque in ventris ſimilitudinem formatum, vt mare percurrere & celeriter conuerti poſſet: à Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, autore Plutarcho. Vide Bayſium. Alii numiſma hoc nomine intelligunt. v.l. ex Cælio Rhod.

Σαμαίνεσθαι, Sigillari. Heſych. ex Epicharmo. Doricum eſt pro σημαίνεσθαι.

Σαμακία. Ornamenta quædam muliebria. v.l. ex Heſych. qui eſſe dicit κοσμαρίου εἶδος.

Σάμαξ, Butomus iuncus, aut Gramen, Crates, Sporta. Polluci σάμαξ, ῥὶψ καλάμου. Columella canneas tegetes vocat, id eſt σάμακας. Vnde & Tegeticulæ Varroni. Ita v.l.

Σάμβαλα, Calceamenta quædam. σάνδαλα, Heſ.

Σαμβύκη, Inſtrumentum muſicum, necnon inſtrumentum ad vrbium oppugnationem aptum: teſte Heſychio. In v.l. dicitur eſſe triangulum inſtrumentum muſicum, quod ex inæqualibus longitudine ſicut & craſſitudine neruis efficitur, vt ſcribit Porphyrio. Eſſe itẽ inſtrumentum πολιορκητικόν, id eſt oppugnandis vrbibus idoneum. Apud Polyb. libro 8, machina in bello nauali.

Σαμβυκίστρια, Quæ ludit inſtrumento muſico quod ſambuca vocatur. V.l. tamẽ σαμβυκίστριαι exponunt Mimæ. At in iis quæ prima prodierunt habetur Σαμβυκιστρίς.

Σαμφόρας, t.2, c. VI, d.

Σαμψοῦχος vide in Σάμψυχον.

Σαμψυχίζω, vide in Σάμψυχον.

Σαμψύχινος, vide ibidem.

Σάμψυχον, Sampſuchum. Eſt herba ramoſa, perpetuò virens, per terram repens, foliis eius calaminthæ quæ tenui folio conſtat, & λεπτόφυλλος appellatur: hirſutis & rotundis & odoris: radice retorrida, ſummo ceſpite leniter hærente, multifida: quam Dioſcorides ait à Romanis maioranam dici. An verò idem ſit ſampſuchum cum amaraco, plerique dubitant. Hæc inter alia Gorr. qui ex Dioſcoride & Plinio, Siculis amaracum idem eſſe quod ſampſuchum, teſtatur: ſed Galenũ, Aetium & Paulum aliter ſentire videri dicit. Hinc Σαμψύχινος adiectiuũ: vt σαμψύχινον μύρον, Sampſuchinũ vnguentum. Item verbum Σαμψυχίζω, Sampſuchi odorem repræſento, Sum odore ſampſuchi. Apud Heſych. legitur etiam Σαμψοῦχος, qui marathum ab aliis vocari tradit.

Σανδάλιον & Σάνδαλον, (quorũ illud magis vſitatum) Sandalium: Calceamentum muliebre, teſte Heſychio. Sed apud eum pro βαβλαῖπα, (quo nomine vocari eadem tradit) arbitror vel potius perſuaſus ſum reponẽdum eſſe βλαυτία. pro eodem enim hæc duo poni, apertè docui in Βλαυτίον. Quum autem σανδάλιον propriè ſit calceamentum muliebre, (vt quum Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ vel σανδάλῳ ab Omphale, apud Lucianum) tribuitur tamen & viris: vt cuidam claudo σανδάλιον & βλαυτίον tribui vides in Βλαυτίον. Sic in Act. Apoſt. cap.12, angelus Petro dicit, ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Significat & ἰατρικὸν ἐπίδεσμον, teſte Heſychio.

Σανδαλοθήκη, Sandalorum theca, ſeu ſandaliorum. Quam vocem ex Menandro Pollux affert.

Σανδαράκη vide in Ἐρυθάκη, quod idem eſſe exiſtimatur.

Σανδαράχη, Sandaracha. Eſt ſuccus concretus, terreúſque, & quodammodo vſtus: in metallis ferè iiſdem in quibus & τὸ ἀρσενικόν, hoc eſt auripigmentum, proueniens. Plinius in aurariis & ãrgẽtariis metallis inueniri ſcribit. Hæc Gorr. apud quem plura vide. Sandarachæ eſt maximè αἴθηρον χρῶμα, id eſt floridus color: ideóque αἴθηρον ſandaracham expoſuit Heſych. vt annot. in v.l. In iiſdem hæc adduntur: Duplex eſt ſandaracha: vna, foſſitia, colore cinnabaris, quam arſenicon rubrum vocant: altera, factitia: id eſt ceruſſa in fornace cremata, ſandyx. Vide Dioſcor. lib.5, cap.122. Vitruuius (inquit Gorr.) id quod fit ex ceruſſa in fictile cõiecta, ac ſuper carbonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata,

sandaracham ob similitudinem coloris nominat: sed ipsum Dioscorides σάνδυκα scribit appellari. Affertur & σανδαράκη per κ, ex Aristot. De Animal. lib. 8, cap. 24. Apud Hesych. σανδαλαράχη perperam legitur, quod ait esse χρώματος εἶδος.

Σανδαραχίζειν, Sandaracham colore imitari, seu sandarachæ colorem. Ex Dioscor. lib. 5, cap. 113.

Σανδαράχινον χρῶμα, Sandarachæ color.

Σάνδυξ, υκος, ἡ, Cerussa vsta, donec rufa & similis sandarachæ euaserit. Sandaracham Vitruuius appellat, vt modò dictum fuit. Existimatur autem hoc nomen ei tribuisse à coloris rubri & ardentis similitudine. Dicitur etiã συρικόν. Aetius, καιόμενον δὲ καὶ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον συρικὸν μεταβάλλεται: quod (inquit) medici σάνδυκα nominant. Vide Plin. & Vopiscum in Aureliano, vbi sandycis Indicæ fit mentio: quo loco purpurissum interpretatur Brodæus. vulg. lex. Est etiã collyrii nomen.

Σανίδες, vide in Σανίς. Σανίδιον, vide in Σανίς.

Σανιδώδης, Σανίδωμα, Σανιδόω, ῶ, vide in Σανίς.

Σανίς, ίδος, ἡ, Tabula, Asser. De tabula seu assere nauis, cùm apud alios, tum apud Lucianum. Sic Epigr. lib. 1, pag. 74, meæ editionis, Κλαυθμίοις ποτὲ νηὸς ἐν ὕδασι δῆριν ἔθεντο Διοσσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι σανίδος. Pro libro affertur ex Euripide in Alcestide. Item plur. num. σανίδες Tabulæ iudicum, necnon Tabulæ in quibus leges scribebantur, itẽ quibus inscribebantur debitores aut præuaricatores, aut etiam mulctæ debitorum, Album in quo Athenis maleficorum crimina describebantur. Ita v. l. vbi & σανίδες ex Homero affertur pro valuis. Hinc Σανιδώδης, Tabulæ seu asseri similis. Item verbum Σανιδόω, ῶ, Tego tabulis, Tabulo, Contabulo. vnde pass. Σανιδοῦσθαι. cuius participium σεσανιδωμένος, Tabulis stratus, Tabulatus, Contabulatus. vt πλοῖα σεσανιδωμένα, Tabulata, Naues tabulatis munitæ, &c.

Σάνιτρα, Nutrix. Hesych.

Σανιώδεις, medicis sunt Quibus scapulæ instar alarũ protuberant: quibus propterea angustus in modum tabulæ ac depressus est thorax: vnde illis nomen, paratis tabem incurrere. Eosdem & πτερυγώδεις nominant. Hæc in v. l. ex Gal. lib. 2 De temper. Videtur autem legendũ potius esse σανιδώδεις.

Σάννας & Σάννος, Fatuus, Stultus, apud Cratinum. Nõnulli à quodam fatuo seu stulto qui dicebatur Σάννας, alii à σαίνω, alii aliũde deduxerunt: vt te docebit Eustathius. Hinc Sanniones apud Latinos comicos.

Σαννίον, Penis. Vide Hesych. item vocem Σαυνίον.

Σάοι, Seruet, in Epigr. à Σάω. At Σαοῖ, à Σαόω, ῶ, Seruat, itẽ Auxiliatur. βοηθεῖ, Hesych.

Σάος, t. 3, c. 1217, f. & 1224, c

Σαοσίμβροτος, ου, ὁ & ἡ, Seruans homines.

Σαοφρονέω, ῶ, idem quod σωφρονῶ.

Σαοφροσύνη, t. 4, c. 203, e. Σαόφρων, t. 4, c. 202, b

Σαόω, t. 3, c. 1224, e

Σάπιρ & Σαπειρίτης, vide in Σάπφειρος.

Σαπὶς, Putrefactus, Qui computruit: à σήπομαι.

Σαπέρδης, Saperda, piscis: quod Archestratus apud Athenæum opsonium Ponticum appellat. vt apud Persium legimus, – saperdam adueho Põto. Vocat autem hunc piscem idem Archestratus φαῦλον & ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Coracinum alio nomine fuisse dictum, idem Athen. testatur. Gaza apud Aristot. vocem Græcam relinquit. Apud Laertium autem in Diogene interpres σαπέρδην vertit pernam, vt ann. v. l. In iisdem dicitur & per iota scribi in fine cum artic. fœminino: sed nullo id testimonio probatur.

Σαπέρδιον, cognominabatur vna Phryne, altera, Κλαυσίγελως. Athen. lib. 13.

Σαπρία, t. 3, c. 777, c. Σαπρίας, ib. d

Σαπρίζω, ib. Σαπρεσκημμος, t. 2, c. 285, c

Σαπρὸς, t. 3, c. 777, b. Σαπρότης, ib. c

Σάπφειρος, Sapphirus, gemma: quam Dionys. in poemate de situ orbis χρυσῆν & κυανέην simul appellauit, hoc versu, Χρυσείης κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο. Vide Dioscoridem. Affertur ex Gregor. Naz. ὑπὲρ λίθον σάπφειρον ἀγαθύνης.

Σάπφειρες ab Etymologo dicitur ἔθνος, (hoc enim reponendum est pro vocabulo ἐπίθετον) vnde σάπφειρος nomen acceperit. Sic Σαπφειρίτης λίθος pro sapphiro ex Apollonii scholiaste affertur.

Σαπφόρας, t. 2, c. v1, e

Σάπων & Σαπώνιον, ου, τὸ, Sapo. Gallorum inuẽtum esse tradit Plinius, rutilandis capillis. Fit ex seuo & cinere, optimus fagino & carpineo: duobus modis, spissus & liquidus. Sed alii deinde varia adiecerunt, pro suo quisque arbitrio. Σάπων est ῥυπτικῆς δυνάμεως, inquit Paul. Ægineta. Illa autem altera appellatio, diminutiui nominis formam habẽs, apud Theocriti scholiasten extat, scribentem, σμήχω esse καθαίρω: vnde σμῆγμα esse τὸ σαπώνιον.

Σαράβαρα, Tibialia apud Persas, quæ ex cocco confecta braccarum locum habebant, & feminalibus (μηροδέτας vocant) alligabantur: gestamen illustrium virorum & satraparum. Sic Eudoxium autorem Græcum exponere tradunt vulg. lex. Hesych. ait esse τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα: sed pro κνημῖδας reponendum esse puto κνήμας.

Σάραβος, Pudendum muliebre, Suid. & Hesych. Affertur & Σάραβον neutro genere pro eodem. Σαράβων autem à Platone dictus est κάπηλος, teste Polluce. Platonẽ autem comicum ab eo intelligi arbitror. Vide Athen.

Σαράγης, Persica quædam tunica. Vide Poll. Ab Hesychio Σάραπις appellatur: quod vocabulum & apud Athenæum extat.

Σάραγος, Minister, qui publicas porticus verrebat. Hes.

Σαραπίας, vide in Σεραπίας.

Σάραπις, Persica tunica: vide in Σαράγης, paulo ante. Fuit & deus quidam Ægyptiorum dictus Sarapis. Quinetiã Platonis cognomentum fuisse perhibetur.

Σάραπος & Σαράπους, vide t. 3, c. 513, e. & 514, f

Σαργάνη, Sporta. Paul. 2 ad Corinth. cap. 11, in fine, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους. Gregor. σαργάνῃ πρὸς ὕψος αἰρόμενος. Alia de hac voce lege apud Hesych. Suidam, & Etym. & Eustathium. Sunt qui etiam cistam & cratẽ interpretentur. Σάργανος autem est ὁ ἀγροῖκος, teste Hesychio.

Σαργῖνος, vide in Σάργος, quod proximè sequitur.

Σάργος, vel Σαργὸς, piscis esse traditur è mugilum genere. Gaza apud Aristot. Græca voce itidem Sargum appellat, lib. 5, cap. 11. Σαργῖνοι autem pisces sunt gregales, vt v. l. annotant.

Σαρδάζειν, vide in Σαρδάνιος.

Σαρδανάφαλλος, Morio, γελωτοποιός, Hes.

Σαρδάνιος γέλως, vel Σαρδόνιος γέλως, Risus fictus, aut amarulentus, aut etiam insanus, inquit Erasm. in prouerbio Risus Sardonius. apud quẽ & de eius origine multa leges ex Græcis grammaticis petita. Homer. Odyss. υ, μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. Sed apud Homeri posteros σαρδόνιον potius habemus, aut σαρδώνιον cum ω. Plato De rep. lib. 1, scribit Thrasymachum, quem amarulentum & arrogantem vbique facit, Sardonicè risisse: inquit Erasmus, subiungens hæc illius loci verba, καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον καὶ εἶπεν, αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Sic autem & Bud. accipit hîc pro Amarulentè ridere. Legimus & σαρδόνιον πόντον, in poemate Dionysii de situ orbis. Vt porrò σαρδώνιος γέλως litera ω à quibusdam scribitur, sic ètiam σαρδωνία πόα, quæ & σαρδῷα, Sardonia herba: quæ non aliud est quàm alterum ranunculi genus, copiosissimũ in Sardinia, gustus acerrimi: cuius esu mentem adimi, autores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora vt risus imaginem referãt: qui Sardonius ob id dictus est, & abiit in prouerbium. Inter venena recensetur à Dioscoride, lib. 6. Hæc Gorr. Σαρδώνιος πόα in v. l. Sardonia herbã, quæ est ranunculi species: scelerata herba ab Apuleio dicitur. Additúrque ex Dioscoride illud ipsum quod modò commemoratum de herba ista fuit: eam in cibo potúve sumptam, mẽtis alienationem, & cum labiorum contractione eas conuulsiones facere vt risus speciem præbeat. à quo euẽtu natum esse prouerbium, Sardonius risus. Vt autem σαρδάνιος dicit Homerus cum α in secũda quoque, ita & verbum Σαρ-

...δάζειν inuenitur pro σαρδάνιον γελᾷν, Sardonium ridere. A
Inuenitur & Σαρδιανὸς γέλως, vt dicetur in nomine Σαρδώ. Apud ſchol. Lycophr. extat & σάρδιος γέλως.

Σάρδεις, genit. σάρδεων, datiuus σάρδεσι, Lydiæ vrbs: Crœſi olim regia, teſte etiam Flacco. Lydorum metropolin vocat Plutarch. in Rom. quæſt. Genit. σάρδεων & datiuus σάρδεσι cùm apud alios, tum Xenophontem extát. Nominatiuus autem paſſim eſt Σάρδεις. Habet tamen Steph. Σάρδις cum ι ſolo. Vide Etymol. & Thucydidis ſcholiaſtem, cui certè neminem aſſenſurum puto. Inuenitur & Σάρδιες, & quidem apud poetas præſertim. B
Steph. porrò à Σάρδις ait πολίτlω dici Σαρδιανόν: nomē autem κτητικὸν eſſe Σαρδιανικός. Vide Σαρδώ.

Σαρδ...οὶ vide in Σάρδος.

Σαρ...αναὶ βάλανοι, vide in Βάλανος.

Σαρ...ανικὸν βάμμα, ſiue Σαρδωνικὸν, Sardianica tinctura, vel potius Sardonica, Tinctura rubra aut punicea. Vide ſchol. Ariſtophan. & Suidam. Vide & nomen Σαρδὼ infrá.

Σαρδιανὸς, Qui eſt è Sardibus. Vide in Σάρδεις necnon in Σαρδώ. Σαρδιανοὶ ὤνιοι, Sardiani vænales: à Sardibus C
vrbe Lydiæ. Vide Eraſm. in Adagiis.

Σάρδιες vide in Σάρδεις. Σαρδινιακὸς vide in Σαρδώ.

Σαρδινοὶ iidem ſunt qui & Sardiani, ſi quidem vera ſunt quæ ab Etymologo ſcribuntur. Apud Euſtath. autē σαρδῖνοι ſunt quidam piſces: quorum & Athenæū meminiſſe puto.

Σάρδιος λίθος, qui & Σάρδινος, Sardius lapis, Sarda Plinio, σαρδὼ Luciano. Vulgò *Cornaline*. Sardibus primùm reperta traditur, & inde nomen accepiſſe. v.l. Affertur & Σάρδιον ex cap. 21. Exodi. Apud Platonem quoque legimus σάρδια, in Phædone, pag. 59, λιθίδια ταῦτα ἀγαπώμενα σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας. Heſychio autem Σάρδιον eſt D
illa herba Sardonia, de qua dictum fuit in vocabulo Σαρδάνιος.

Σάρδις, vide ſuprà in Σάρδεις.

Σαρδόθεν vide in Σαρδώ.

Σαρδόνες, Retis partes quædā, Heſych. Oræ retis, vt quidam ex Poll. interpretantur. Vtitur Xenophon, cuius librum intelligit Heſych. quum dicit ἐν κυνηγετικῷ: verùm σαρδονίων non σαρδόνων habes p. 574, in fine. Porrò quum alii σαρδόνες ſcribant, σάρδονες proparoxytonè a- E
pud illum lexicographum legimus.

Σαρδονικὸν λῖνον, Sardonicum linum, dicitur à Græcis Colchium. v.l. ex Herodoto.

Σαρδόνυξ, υχος, ἡ, Sardonyx, Lapis ita dictus à candore in ſarda, hoc eſt onyche velut adnato, aut carnibus vngue hominis impoſito: & vtroque tranſlucido. Ita v.l. Plinii autem verba ſunt lib. 37, cap. 6, Sardonyches olim (vt ex nomine ipſo apparet) intelligebantur, candore in ſarda, hoc eſt, velut carnibus vngue hominis impoſito, & vtroque tranſlucido. Inuenitur etiam F
Σαρδώνυξ per ω: vt apud Baſilium, σαρδώνυχας καὶ ἰάσπιδας. Sic & apud Aretham. Sed non dubium eſt quin σαρδόνυξ per ο ſcribi debeat: vt etiam corripi à poetis ſyllabam illam videmus.

Σαρδὼ, (quod declinatur vt Σαπφὼ) & Σαρδὼν, όνος, ἡ, Inſula maxima, in mari Liguſtico: Latinè Sardinia. Σαρδώ τ' ἐρυπάτη, καὶ ἄπιελπος εἰν ἁλὶ Κύρνος, canit Dionyſ. Alexandr. in ſuo poematio de ſitu orbis. Ab huius autem inſulæ nomine facta ſunt Σαρδώνιος & Σαρδωνικὸς & Σαρδῷος. quod poſtremum vſurpans Virgilius Sar- G
doas herbas dixit. Hinc ſuprà Σαρδώνιος γέλως, vel potius Σαρδόνιος per ο, in media: Homero Σαρδάνιος. At Σαρδιανὸς quanuis à Σάρδεις eſſe dictum ſit, affert tamen Eraſm. ex Plutarcho & σαρδιανὸς γέλως: ſcribente, εἴ τις ὅλη τῆς ψυχῆς σαρδιανὸς γέλως. Verùm ego minimè dubito quin σαρδιανος pro σαρδάνιος, metatheſi literarū, ſcriptum à negligente librario fuerit. Eraſmus tamen admittere videtur: à quo alioqui hæc annotantur, A
Σαρδὼ ſiue Σαρδὼν inſula, cui quondam nomen fuerat H
Ichnuſæ, deducitur Sardonius, Sardous, & Sardonicus. A Sardos Illyriæ ciuitate proficiſcitur Σαρδηνοί: vnde, ſicuti reor, mutato η in α, Σαρδάνιοι. A Sardis Lydiæ oppido Sardianus & Sardianicus. Hæc ille. Adiungi autē poſſit his & Σαρδαῖος ex Suida, de eo qui eſt ἀπὸ πόλεως

Σάρδεων. Idem habet etiam aduerbium Σαρδόθεν, quod itidē exponit ἀπὸ τῆς Σάρδεων πόλεως. Si autem σαρδιανὸς γέλως defendere oporteat, nō video quomodo melius quàm ex σάρδιος γέλως, quod Lycophronis ſcholiaſtes habet, defendi poſſit. Imò verò & βάμμα Σαρδιανικὸν, quod apud Ariſtoph. legimus in Acharnenſ. ſcripturæ illi nō nimis patrocinabitur: quum de tinctura huius inſulæ quæ Σαρδὼ vocatur, poetam loqui ſatis conſtet: atque adeò vocetur etiam Σαρδώνιον βάμμα, vt videre eſt apud Suidam. Sed ne hoc quidem omittendum eſt, Σαρδινιακὸν in ipſius poetæ textu legi, quum ſcholiaſtes habeat Σαρδιανικόν. Aldina autē editio in textu habet σαρφενιακόν.

Σαρδώνη ſuperioribus addendum eſt, ex Heſychio. Σαρδὼν (inquit) magna inſula iuxta Africam, quæ etiam Σαρδώνη dicitur.

Σαρδὼν vide in Σαρδώ. Σαρδώνη vide in Σαρδώ.

Σαρδωνία πόα vide in Σαρδώ.

Σαρδῷος vide in Σαρδώ.

Σάρι, Sari: plantæ cuiuſdam nomen in Ægypto, v.l. ex Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, capite 9. Ibidem annotatur, Σάρια dici quædam exeuntia ex illa planta quæ ſari vocatur.

Σάρια vide in Σάρι, quod proximè præcedit.

Σάρισα, ης, ἡ, Sariſſa: Macedonica haſta, vel Macedonicū venabulum, vt alii interpr. cum Gaza, apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 3, capite 11. Seruarūt & Latini vocem iſtam: atque adeò Ouidius Macedoniam aut Macedonicam ſariſſam, Lucanus Pellæas ſariſſas dixit. Hinc Σαρισοφόρος, Qui ſariſſam portat.

Σαρισοφόρος, vide in Σάρισα, quod proximè præcedit.

Σαρκάζω, Carnes detraho, &c. t. 3, c. 745, b. Σαρκάζω, Irrideo &c. ibidem, d

Σαρκασμὸς, t. 3, c. 745, e

Σαρκαστικῶς, Cum ſarcaſmo, Per ſarcaſmū. Bud. vertit, Salſe & amarulentè.

Σαρκίδιον, t. 3, c. 745, f. Σαρκικὸς, t. 3, c. 743, g
Σαρκίνη, ib. Σάρκινος, ib.
Σαρκίον, t. 3, c. 745, f. Σαρκοβόρος, t. 3, c. 742, d
Σαρκοειδὴς, ib. e. Σαρκοθλάσματα, t. 1, c. 1561, f
Σαρκοκόλλη, t. 3, c. 742, d. Σαρκοκόλλα, ib. f
Σαρκολαβὶς, ib. g. Σαρκολάβος, ib.
Σαρκοσχίζω, ib. h. Σαρκοτροφέω, ib. h
Σαρκοφαγία, t. 3, c. 743, a. Σαρκοφάγος, ib.
Σαρκοφόρος, ib. b. Σαρκόφυλλος, ib. & t. 4, c. 249, g
Σαρκόω, t. 3, c. 744, a. Σαρκώδης, t. 3, c. 742, e. & 744, a
Σάρκωμα, t. 3, c. 744, b. Σάρκωσις, ib. c
Σαρκωτικὸς, ibidem.

Σάρμα, Hiatus, χάσμα, Etymol. in Σαρούμενος. At Suidas σάρματα aliter exponit. Eidémque Σαρμὸς cumulū terræ & alia ſignificat.

Σὰρξ, t. 3, c. 741, e

Σαρξίφραγον, apud Dioſcor. & Σαρξίφαγος apud Trall. Saxifragum ſiue Saxifragia. Vox enim illa è Latino mutuò ſumpta eſt. quæ verò ſit, controuerſum. Alii empetron eſſe volunt, alii rutam murariam: alii nouam plantam comminiſcuntur. Conſtat Plinii autoritate, adiātum nigrum, quòd calculos frāgat, ſaxifragum appellatum eſſe. v.l.

Σάρος vel Σαρὸς, Verriculum, Scopæ: à verbo σαίρω. Vide ſchol. Ariſtoph. & Heſychium. Σάρος Suidæ eſt etiam fluuii nomen.

Σαροῦμαι, vide in Σαρόω.

Σαρόω, ῶ, ſicut & σαίρω, Verro, Scopis purgo. Luc. cap. 15, σαροῖ τὴν οἰκίαν. Paſſ. Σαροῦμαι. vnde σεσαρωμένος οἶκος, Matth. 12. Sic Greg. ἐὰν δὲ σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἐν σοὶ τόπον εὕρῃ. Idem metaphoricè dixit σαρώσαντες, addēs καὶ κοσμήσαντες: vbi ſcribit, τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες. Hinc Σάρωμα & Σάρωσις, Sordes ſeu quiſquiliæ verrendo collectæ. vt Galli (præſertimque Pariſiis) σαροῦν, *Balier*, ſordes autē verrendo collectas appellant *Balieures*. At Σάρωθρον, ſunt ipſæ ſcopæ, *Vn balet*, ſiue *balay*, vt alii pronuntiant.

Σαρούμενον, Fluctuans, Quod fluctibus agitatur, Etymol. ex Lycophr.

Σάρπος, Arca, (non Area, vt in v.l.) Domus lignea, Bithy-

nis.Heſych.

Σαῤῥιφθέω,ῶ,Deſipio,μωραίνω.Heſych.

Σάρωθρον,vide in Σαρόω.

Σάρωμα & Σάρωσις,vide in Σαρόω.

Σάρων,ωνος,ὁ,Libidinoſus. Vel,Pudendum muliebre, ſecundum quoſdam.Item Venatorium rete. Eſt Σάρων & nauticus deus, à quo nomen inditum Saronico mari,vt ſcribit Ariſtides in Themiſtocle. Pauſanias ſcribit σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperaſſe. Hinc & apud Græcos prouerbium illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, Σάρωνος ναυτικώτερος. Vide Eraſm.in prouerbio,Sarone magis nauticus.

Σαρωνίδαι,de Gallis ſacerdotibus,id eſt Druydis, ex Diodoro Siculo affertur.

Σαρωνίδες, Arbores cauæ,vel potius peculiariter Quercus cauæ,vt exp.Etymol.in Σαρούμενος. Apud Callimachũ tamen,initio hymni in Iouem, Ἧ πολλὰς ἐφύτευθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων Ἤειρεν, ſchol .exponit ſimpliciter δρῦς. addens, παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Sed rectius quercus hiantes & fiſſas interpretabimur, meo quidem iudicio.

C Σαρωνὶς θάλασσα,& Σαρωνικὸς κόλπος,Saronicum mare. Vide Dionyſ.De ſitu orbis, & Euſtathii in illum cõment. Vide & Etymologũ , qui à Sarone quodã venatore, in illud præcipitato,ita vocatum tradit, ex Euphorione.

Σαταίνιος,t.1,c.1295,a

Σαταρίδες & Σαπρυνίδες,Capitis ornatus fœmineus.

Σαπὶς,t.1,c.1295,a. Σαπὶς,ibid.

Σᾶπς,t.3,c.795,g. Σαπνὸς,ib.h

Σάτον,Frumenti menſura:σιτικὸν μέτρον,Heſych. Legimus apud Matth.cap.13,v.33,ἀλεύρου σάτα τρία. Sic & apud

D Lucam,capite itidem 13. Annotatur autem ex Hieronymo, σάτα Hebræam aut Syram eſſe vocem , ſignificantem menſuræ genus quæ capit ſeſquimodiũ , iuxta morem prouinciæ Palæſtinæ. cuiuſmodi eſſe & hæc nomina,Cabus & Batus.

Σατὸς,t.1,c.1295,a

Σάτρα,Sepia.Heſych. Sed aut aliter ſcripſit , aut ſuo loco poſitum non eſt apud eum hoc vocabulum.Apud Herodotum Σάτραι eſt gentis nomen.

E Σατραπεία vide in Σατράπης.

Σατραπεύω vide in Σατράπης.

Σατραπηΐη vide in Σατράπης.

Σάτραπης,ου,ὁ, Satrapa, Prouinciæ præfectus,ſeu præſes. Perſicum eſt vocabulum. Iſocr. in epiſt. ad Phil. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες. Idem in Panegyr. ἐπειδὰν οἱ καταβαίνοντες αὐτῶν ἐπὶ θάλατταν, οὓς καλοῦσι σατράπας. Extat & apud Xenophontem hoc vocabulum cùm alibi,tum Pæd.8, vbi de Perſarum rege loquens, ſcribit eum,quum Babylone eſſet,decreuiſſe mittere ſatrapas ἐπὶ τὰ κατεστραμμένα ἔθνη. Ariſtot. De mundo, τὴν σύμ-

F πασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διειλήφεσαν κατὰ ἔθνη στρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plutar.in Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον. Gell.lib.10,cap.18, Mauſolus autem fuit (vt M. Tullius ait)rex terræ Cariæ , vt quidam Græcarum hiſtoriarũ ſcriptores dicunt,prouinciæ Græcæ præfectus : quem σατράπην Græci vocant. Hinc Σατραπεύω, Sum ſatrapa,Sum præfectus, vel præſes. Plut.in Themiſt. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας. Item Σατραπεία, & Ionicè

G Σατραπηΐη,Præfectura, aut etiam Prouincia quæ eſt ſub præfecto qui dicitur ſatrapa.Herodot.lib.3,qui Thalia inſcribitur, Darium Hyſtaſpis filium, qui poſt magorum cædem hinnitu equi ad regnum Perſicum aſſumptus eſt, in viginti ſatrapias Perſarum regnum diſtribuiſſe dicit, & præfectos vnicuique dediſſe , & tributa ſtata fixáque indidiſſe : ea lege dicta vt qui argentum tributi nomine penderent,talenti Babylonii pondere: qui aurum, Euboici afferrent. Hæc Bud.initio libri 4 De aſſe.Idem Herodot.lib.1,pag.49,meæ editionis, de

H Babylonia regione loquens , eius ἀρχὴν à Perſis σατραπηΐην vocari tradit. Affertur ex Curtio quoque Satrapea. A nomine Σατράπης fit & adiectiuum Σατραπικός,Satrapicus, Ad ſatrapam ſeu ſatrapas pertinens, aut Satrapis conueniens. Plutarch. Sympoſ.lib.1, σατραπικὸν ἡμῖν αὐτὶ φιλικοῦ τὸ συμπόσιον.

A Σάτλα,Tegmen capitis fœminarum, Quiddam quo mulieres caput operiebant. κάλυμμα κεφαλῆς γυναικεῖας, Heſych.

Σάτλω,t.3,c.745,f.

Σατυρεία vide in Σάτυρος.

Σατυρίας vide in Σάτυρος.

Σατυρίζω vide in Σάτυρος.

Σατύριον vide in Σάτυρος.

Σατύρα vide in Σάτυρος.

Σατυριακὴ vide in Σάτυρος.

Σατυρίασις vide in Σάτυρος.

Σατυρικὸς vide in Σάτυρος.

Σατυρισμὸς vide in Σάτυρος; vna cum nomine Σατυρίασις.

Σατυριστὴς vide in Σάτυρος. Σατυρώδης vide in Σάτυρος.

B Σάτυρος, Satyrus. Etymol. deriuat à nomine σάθη , quod penem ſignificat : quoniam libidinoſi ſunt ſatyri. Sic Heſ. σατύραν exponit καταφερῆ. Hinc Σατυρικός, Satyricus,Satyro ſeu ſatyris conueniens. vnde σατυρικὴ ὄρχησις, Saltatio ſatyrica,Saltatio qualis eſt ſatyrorum. Et ποίησις σατυρικὴ,Satyrica poeſis,Satyris conueniens. id eſt ſatyrorum dicacitati. (Nam σατυρικὸς redditur etiam Dicax,Mordax:nimirum more ſatyrorum.affertúrque ex Plutarcho, in Pericle, & in Galba, ἄνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις. vbi tamen ad dicacitatem ſolùm reſpici,dicere non poſſumus) Ariſtot. De poetica, τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν. Illud autẽ Σατυρώδης exponitur Satyros imitans, ſeu ſatyrorum mores, Ad ſatyrorum mores accedens. In vulg. lex. affertur pro hiſpido , ex Luciano. A nomine Σάτυρος ſunt etiam verba, Σατυρίζω & Σατυριάω, ῶ, Prurio ad venerem inſtar ſatyri. Sed σατυρίζω exponitur etiã Arrigo. Hinc Σατυρίασις & Σατυρισμὸς de pruritu illo dicuntur : ſed peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam vaſorum ſpermaticorum affectioni cum tenſione ſuperueniens. Sic quidem Paulus definiuit, diſcernens σατυρίασιν ab eo quod πριαπισμὸς dicitur: quæ nec Gal.nec Aetius diſtinxerunt : ſed hic quidem duas priapiſmi differentias conſtituit, vnam, quæ ſolam habeat pudendi tentiginem : alterã verò,cui præter tentiginem dolor etiam inſit , & inflammatio & conuulſio. Hæc autem eſt quam σατυρίασιν Paulus appellat : cuique alia omnia ſymptomata tribuit quæ & tali priapiſmo Aetius aſſignat : reſolutionem, conuul-

E ſionem , ventris inflationem , frigidos ſudores , & ab his ſubitum interitum. Vterque etiam non viris modò ſed & mulieribus σατυρίασιν accidere prodidit:quod rectè de priapiſmo dici non poteſt : quoniam tentigine mulierem laborare, ridiculum ſit dicere. Hæc Gorr. inter alia. Additque ex Aretæo, Galeno & Aetio, σατυρίασιν dictum fuiſſe à quibuſdam & eum morbum qui elephantiaſis appellatur, propter vultus ſimilitudinẽ,ſummámque libidinem. Illud porrò Σατυρισμὸς eſt etiam tumor aliquantum prominens, ſiue augmen

F tũ adenum poſt aures. v.l.ex Galeno, σατυρισμοὶ, οἱ περὶ τὰ ὦτα περιμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων. ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν. Eſt & Σατυρίας morbi nomen, qui faciẽ hominis adeò mutat vt iam non homo ſed ſatyrus videatur,inquit Bud.ex Ariſtot. De generat. anim.lib.4, pag.340. Affertur & σατυριστὴς χορὸς in v.l. pro Satyrico choro. Ibidem & Σατυρεία, ας, ἡ, Eſculenti genus ex herba. Ibidẽ Σατύριον, herba apud Dioſcor.ad venerem incitans : quam cynoſorchin quoque vocitant. Item nomen animalis amphibii, apud Ariſtot.

G ſicut & σαθέριον. At verò Σατυριακὴ nomen eſt cuiuſdam antidoti:quæ deſcribitur à Paulo lib.7,cap.11.

Σαυκὸς, Aridus,Syracuſ. In vulg.lex.annotatur,Heſychiũ pro eo habere σαυκρόν:ſed falſó.nam vt σαυκὸν exponit ξηρόν:ita Σαυκρὸν ei eſt Tenerum,Molle:eodémque modo Σαυκρόποδες exponit ἁβρόποδες. Sed alia quoque ſignificata aſſignat nomini Σαυκρὸν , quæ apud eũ vide.

Σαυκρὸς vide in Σαυκός.

Σαυλοπρωκτιᾶν, τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν: vide in Σαλάκων.

Σαυλὸς,Delicatus,Mollis,&c.vide Heſych. Hinc verbũ

H Σαυλοῦσθαι,Deliciari,&c. Apud Eurip. in Cyclope quidam interpr.Tripudiare.

Σαυνίον,Iaculum barbaricum,Heſych.In v.l. σαυνία, Miſſiles lapides.

Σαυνὸς,Mollis,Tener.

Σαῦρα,ας,ἡ,(vel Σαύρα,vt alii ſcribũt) & Σαῦρος, Lacerta,

Lacertus. Theocr. idyllio 2, Σαύραν τοι πεί φασα, ποτὸν κακὸν ὔμμιν οἰσῶ. Idem idyllio 7, Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. Vtrobique autẽ schol. ait esse quæ κοινῶς dicitur χλωροσαύρα. Vide Σαλαμάνδρα. Interdũ verò Σαύρα vel Σαῦρος potius nomen est piscis, quem Gaza vertit itidem Lacertum apud Aristot. Mentio eius fit ab Æliano quoque & Athen. lib. 7. Hinc Σαυροειδὴς, Lacertæ figuram habens, seu formam, Lacertæ similis. A

Σαυρία, Corruptio segetum. Item Iaculum, Venabulũ, vt ann. v.l. remittentia ad Theocr. in Pharmac. Additúrq; Σαυριάζω pro Destruo segetes, item Iaculor, Ferio. B

Σαυρίδιον, Nasturtiũ. Sic dicitur ab Hippocrate herba cui nomen est καρδαμίς: vt testantur Erotianus & Galenus.

Σαυρίτης vide in Σαύρα. Σαῦρος vide in Σαύρα.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Cuspis in imo ferro hastæ transuersa, qua hasta appenditur. Ita Bud. interpretatur. In vulg. lex. dicitur esse Cuspis hastæ posterior, (vt prior ἐπιδορατὶς dicitur) Ferramentum concauum, mucronatum, cui inseritur extrema hastæ pars. Ab Hesychio exponitur, τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. Hom. Il. 1, — ἔγχεα δέ σφιν Ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο. vbi ab Eustathio σαυρωτὴρ dicitur esse σιδήρεον κοῖλον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἑστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς: sed adiungit, κατὰ σκόλοπα, ἤγουν σταυρόν. vt σαυρωτὴρ dictum sit quasi σταυρωτήρ. Veteres autem breuius scribere de huius vocabuli significatione ait: à quibus σαυρωτὴρ esse dicitur τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήρεον. Ab Homero dicitur & οὐρίαχος. Legimus apud Herodotum de quibusdam qui ἐπὶ τοῖς δόρασι loco σαυρωτήρων haberent ῥοιὰς χρυσέας. Vsum porrò σαυρωτήρων præcipuũ ex hoc Polybii loco cognoscere possumus, καὶ ὅτι αὐτῶν σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχόντων πληγῇ, εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια. C D

Σαυσαρισμὸς, οῦ, ὁ, Aridæ linguæ & hærentis affectio, Linguæ hæsitatio, Bud. ex Gaza apud Aristot. Probl. sect. 27: vbi de excandescentibus loquens, scribit, ἐπεὶ τὸ γε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

Σαυτοῦ, Σαυτῷ, Σαυτὸν vide in Σεαυτοῦ.

Σάφα, t. 3, c. 747, c. Σαφέστατα, aduerb. ib. d

Σαφέστερον, aduerb. ib. Σαφέω, ib. E

Σαφήνεια, ib. g. Σαφηνέως, ib.

Σαφηνὴς, ib. Σαφηνίζω, t. 3, c. 748, a

Σαφηνιστικὸς, ib. Σαφηνῶς, t. 3, c. 747, g

Σαφὴς, ib. a. Σαφήτωρ, ib. f

Σαφωῖζω, t. 3, c. 1224, h. Σαφῶς, t. 3, c. 747, d

Σάω, t. 3, c. 1224, h. & 1225, a. Σαῶ, t. 3, c. 1225, a

Σαώζω, t. 3, c. 1224, g. Σαώτερος, ib. d

Σαωτὴρ, t. 3, c. 1225, a

Σαωτηρία, idem quod σωτηρία, Salus. Hesych.

¶Σβέννυμι, t. 3, c. 748, a. Σβεννύω, ib. F

Σβέσις, ib. c. Σβεστὴρ, ib. d

Σβεστήριος, ib. Σβεστικὸς, ib.

¶Σὲ, t. 3, c. 1122, d

Σεαυτοῦ, Tuiipsius: σεαυτῷ, Tibi ipsi: σεαυτὸν, Teipsum. Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem est huius pronominis reciproci vsus in secũda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima. Σεβάζομαι, t. 3, c. 750, b

Σεβάζω idem quod σεβάζομαι: sed minus vsitatum.

Σέβας, t. 3, c. 749, g. Σέβασις, t. 3, c. 750, c

Σέβασμα, ib. d. Σεβασμιάζω, ib. g G

Σεβάσμιον, τὸ, subst. ib. Σεβάσμιος, ib. e

Σεβασμιότης, ib. Σεβασμὸς, ib. c

Σεβαστὴ, t. 3, c. 751, a. Σεβαστὸς, t. 3, c. 750, g

Σεβένιον, Id corticosum quod in summa palmula enascitur: vt v.l. exponũt ex Hesychio. Addúntque, hac voce vsum esse Archigenem apud Galenum κατὰ τόπους, lib. 2. Dici autem & ἐλάτην, necnon σπάθην, in palma, id est περικάλυμμα, fructus palmæ florẽtis adhuc inuolucrũ, atque ἀμφίεσμα, Galeno, De simpl. lib. 8, necnon Diosc.

Σεβίζω, Veneror. Idem quod σεβάζω. H

Σέβομαι pro Σέβω, t. 3, c. 749, b. Σέβομαι, passiuè, ib. f.

Σέβω, t. 3, c. 749, b

Σέες, Tui: à σεῖς, nominat. inusitato. v.l.

Σέθεν, t. 3, c. 1121, f

Σειδὸς, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago: φρυγὶς siue φρύγετρον. Dicitur & Σείσων. v.l. ex Polluce.

Σειλινὸς, t. 1, c. 1921, g. Σειλινὸς, ib. h

Σείω, t. 3, c. 1121, f. Σείομαι, Quatior. vide Σείω.

Σείρ, σειρὸς, Sol, teste Suida. Σειρὰ, t. 3, c. 754, a

Σειράδιον, t. 3, c. 755, c. Σειραῖος, t. 3, c. 754, h

Σειραῖος οἶνος, t. 3, c. 755, a. Σειρὰς, ib.

Σειραφόρος, t. 3, c. 754, d

Σειρέω & Σειρόω vide in Σείριος.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, Siren. vnde adiectiuũ Σειρηναῖος: vt σειρηναῖον μέλος, Sirenum cantus. Σειρὴν est etiam insectum api non dissimile: de quo Aristot. & Plin. De hoc est versus prouerbialis apud Hesychium, Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξένον δὲ μέλισσα. vide Erasmum.

Σειρηφόρος, t. 3, c. 754, d. Σειρίασις vide in Σείριος.

Σειριάω vide in Σείριος. Σείριον vide in Σείριος.

Σείριος, ου, ὁ, Sirius, Stella quæ à Latinis canicula dicitur: Græcè & κύων & προκύων. Annotatúrq; ex Proclo, hãc stellam eodem quo totum signum nomine, canẽ vocari. Quidã tamen hoc nomen illi cõmunicare nolunt, quoniam ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ κυνὸς κεῖσθαι tradunt, ex Arato. Ab Hesiodo in Erg. vocatur σείριος ἀστήρ: & aliis in locis eiusdem poematis σείριος, sine adiectione, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα σείριος ἄζει. Item, ὁπότε χρόα σείριος ἄζει. Accipitur & pro sole, vt quidam gramm. tradũt: atque adeò in his Hesiodi locis ita quidam accipiunt. Esse autẽ putatur σείριος à verbo Σείρω, vel Σειρόω, vel Σειραίνω. Vnumquodque enim horum trium significare traditur Desicco, Arefacio. Alii dicunt vocari σείριον quòd canes σεσηρέναι cogat, id est esse ore hiãti. Intellige autem, præ vehementissima siti. Astra quoque omnia dicta sunt σείρια ab Ibyco, teste Suida. Habet Etymol. & nominatiuum σείριον. Existimatúrque hæc appellatio esse à verbo σειριᾶν, significãte λάμπειν, ἀστράπτειν. Alioqui verbũ Σειριάω, ῶ, dicitur potius de iis qui laborant morbo quem σειρίασιν medici appellant: significantes inflãmationẽ cerebri & membranarum: quam cõsequuntur sincipitis & oculorum cauitas, febris ardens, pallor, totius corporis siccitas & inappetentia: inquit Gorr. Σειρίασις in v.l. esse traditur capitis inflammatio ex vehementi solis ardore atque æstu: qua præcipuè infestantur pueri. quod & καῦμα ab Aphrodiseo vocari. Pliniũ appellare ardores capitis: & lib. 32, cap. 10, siriases infantium: lib. 22, cap. 21, infantium distillationes: lib. 30, cap. 10, adustiones infantium: & lib. 22, cap. 2, infantium vstulationes. Plautum verò siriasin appellasse solstitialem morbum in Trinummo. Sic igitur & Σειριάω, ῶ, Illa capitis inflammatione laboro quæ siriasis appellatur. Alexand. Aphrod. Probl. 98, lib. 1, σειριᾶν dicit infantes: quos à vulgo dici καῦμα ἔχειν, id est correptos esse æstu. Quanuis autem σειριῶ postponam nomini σειρίασις, hoc tamen verbalis locum obtinere sciendum est. Dicũtur porrò σειριᾶν & equi, vel σειριᾶν τοὺς πόδας, in Hippiatria, (sicut σειρὰ in illis dicitur esse ῥεῦμα εἰς τοὺς πόδας) idque esse quod Latini suffraginem appellarint. Ideóque σειριᾶν redditur Suffraginis vel suffraginum vitio laborare, Suffraginosum esse. Verùm in illa altera significatione inuenitur scriptum Σιριᾶν, & Σιρίασις, cum ι in prima quoque: idque tanquam à nomine σιρὸς: significante scrobem seu foueam in qua condita frumenta asseruantur. vt videlicet huic morbo nomẽ à sincipitis cauitate sit inditum. Sequitur autem hanc à σιρὸς deriuationẽ & Aetius. Scriptura verò hæc σιριᾶν, cum ι in prima, extat & apud Dioscoridem, vbi σειριῶσι παιδίοις Ruell. interpr. Infantium distillationibus quas siriases vocant: Marcellus, Capitis ardoribus in infantia.

Σείριος οἶνος, t. 3, c. 755, b. Σειρὶς, ib.

Σειρομάστης, t. 3, c. 754, e. Σειροφόρος, t. 3, c. 755, a

Σείρωμα, Opobalsami fæx atque sedimentũ. v.l. ex Aetio.

Σεισάγραιος, t. 3, c. 755, b. Σεισάχθεια, t. 1, c. 616, b

Σεῖσις, t. 3, c. 755, g

Σεισίχθων, t. 1, c. 1205, g. & t. 4, c. 519, d

Σεῖσμα, t. 3, c. 755, f. Σεισματίας, ib.

Σεισμὸς, ib. Σεισοπυγὶς, t. 2, c. 1541, c

Σεισοῦρα, ib. Σειστὸς, t. 3, c. 755, h

A Σεῖσρον,t.3,c.756,a. Σείσων vide in Σειδζ.
Σείω,t.3,c.755,c. Σελαγέω,t.1,c.1182,h
Σελαγίζω,t.1,c.1183,a. Σελαία,ib.e
Σελαναία,ib. Σελαναία,ib.
Σέλας,t.1,c.1182,f. Σελασφόρος,ib.g
Σελάχιον,t.1,c.1183,a. Σελαχοειδῆ,ib.d
Σέλαχος,ib.a. Σελαχώδη,ib.d
Σελάω,t.1,c.1182,h. Σέλγη vide in Ἀσελγής.

Σελευκὶς,ίδος,ἡ, Poculi genus à Seleuco rege nomen habens. Cognominatæ ſunt & quædam triremes σελευκίδες. Vide Bayf. Σελευκὶς eſt etiã auis locuſtis veſcẽs: B cuius meminit Oppian.in Ixeuticis,Plin.lib.10,cap.27. Baſil. quoque in Ethicis huius ita meminit, auarum compellans, τὴν σελευκίδα τὸ ὄρνεον ἐπ᾽ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀκόρεστον εἶναι ὁ κτίσης τῶν ὅλων ἐμηχανήσατο· σὺ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν πολλῶν ἀκόρεστον σεαυτοῦ τὴν ψυχὴν κατεσκεύασας. Dictum fuit σελευκὶς & quoddam calceamentum muliebre, teſte Heſ.

Σελῆναι,αἱ,t.1,c.1183,d.& t.3,c.230,a.obiter.
Σεληναία,t.1,c.1183,e. Σεληναίη,ib.
Σελήνη,ib.d. Σεληνιάζεσθαι,t.1,c.1184,b
C Σεληνιακός,ib. Σεληνίδιον,ib.c
Σελήνιον,ib.d. Σεληνὶς,ib.c
Σεληνῖται,ib. Σεληνίτης,ib.
Σεληνόβλητος,t.1,c.1183,f Σέλιγνις vide in Σεμίδαλις.
Σελίδιον vide in Σελίς. Σελίδωμα vide in Σελίς.
Σελινίτης & Σελινῖτις vide in Σέλινον.

Σέλινον,ου,τὸ, Apium. Quidam ita dictum tradunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι, ſeu φύειν.(pro quo φύειν magno errore σεύειν ſcriptum eſt in vulg. lex. Alioqui ſcribendum potius fuiſſet ἐξ ἕλους σεύεσθαι, vt apud Etymologum) D vnde Homerus ἐλεόθρεπτον σέλινον vocauit, in paluſtri loco proueniens. Ab hoc ſunt prouerbia quædam quæ apud Eraſmum vide:& potiſſimùm hæc duo, Apio eſt opus: & Ne inter apia quidẽ ſunt. Σέλινον eſſe noſtrũ vulgare petroſelinum, Gorr. putat, noſtrúmque apium vulgare eſſe Dioſcoridis & Galeni ἐλεοσέλινον: quod paludapium nominatur. Hinc Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, id eſt ex apio cõpoſitum: cuius deſcriptio extat apud Dioſc.necnon apud Conſtantin.Cæſ.Geopon.lib. 8,cap.29. Σέλινον ἄγριον, Apium agreſte, Herba quæ & βατράχιον, id eſt ranunculus.v.l.ex Dioſcor. A σέλινον E eſt etiam Σελινοειδὴς,έος,ὁ & ἡ, Apii figurã habens, Apio ſimilis. Hoc autem nomine vocatur ſpecies braſſicæ, quæ & Σελινουσία dicitur: vt Gorr. annotat. Σελινῖτις autem appellatus fuit ὁ χαμαίκισσος à quibuſdam, vt idẽ tradit ex Dioſcoride. ‖ Σέλινον dictum fuit & pudendum muliebre.Heſ.

Σελινοειδὴς vide in Σέλινον. Σελινουσία vide in Σέλινον.

Σελὶς,ίδος,ἡ, Spatium inter lineas, vt ann. v.l.ex Suida. Sed pro pagina ponitur: itidémque Σελίδιον forma diminutiua pro pagella, apud Polyb.lib.5, teſte Bud. Ab eodẽ F affertur ex Heſychio, σελίδας eſſe τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διαστημάτων τῆς νεὼς, ſicut in libris σελίδες dicuntur τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν. Affert etiã hũc pẽt.ex Plut.in Homero, Διοσσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας: vbi pro libris accipi exiſtimat. De altera autem ſignificatione (qua dicitur eſſe ſpatiũ inter tabulata nauis, alio nomine σέλμα) lege & Euſtathium. At Σελίδωμα quod v.l.exponunt, Tabula lata, formam verbalis habet à σελιδόω: cuius tamen nullum exemplum affertur.

G Σελλίζειν, Diuitias ſimulare in paupertate,(vt ſit idẽ cum σπλακωνίζειν) à Sello quodam, qui quum pauper eſſet, diues haberi ſtudebat. Exponitur σελλίζειν & generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. Necnõ σελλὸς dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui & σπλάκων. Vide Suidam, & ſcholiaſtẽ Ariſtoph.necnon Heſych. qui habet & σελλίζεσθαι quod exponit etiam ψελλίζεσθαι.

Σελλὸς vide in Σελλίζειν.
Σέλλω, Cum impetu feror, Ruo. ὁρμῶ, Euſtath.
H Σέλμα vide in Σελίς.

Σελμαπαῖοι ποταμοὶ, Lutulenti fluuii, Gaza ex Ariſtot. De gener.anim.lib.2. Ita vulg.lex. ſed ego non dubito quin pro σελμαπαῖοι reponendum ſit πελμαπαῖοι.

Σελμὶς,ίδος,ἡ, Funiculus piſcatorius. Vide Heſych.

Σεμίδαλις, Simila, Similago. Eſt farina ex tritico cõmuni facta: ex qua confectus panis, σεμιδαλίτης dictus eſt, cui ſecũdum inter panes bonitatis locum aſſignat Gal. De alim.lib.1. Primũ enim tribuit τῷ σιλιγνίτῃ, hoc eſt ſiligineo: vt qui ex puriſſimi optimíq; tritici farina, quæ σίλιγνις dicitur, cõficiatur. Ex quo apparet quid diſcriminis ſit inter ſimilaginẽ & ſiliginem. Hoc enim nomine optimũ triticum vel eius farinã, illo autẽ, paulò deterius & cõmune veteres deſignabant: in quo quod puriſſimũ eſt, pollen dicebatur: vt flos in ſiligine: quẽadmodũ annotauit Plin.lib.18,cap.10. Hæc Gorr. In v.l. B autẽ malè σεμίδαλις exponitur Siligo, deinde Simila & Similago, quum Siligo ſit σίλιγνις, vt modò dictum fuit. ex qua confectus panis dicitur σιλιγνίτης à Paulo Ægineta, lib.1. Inuenitur & σέλιγνις, itidémque σελιγνίτης, ſed altera ſcriptura melior eſt.

Σεμνεῖον,t.3,c.753,c. Σεμνηγορέω,t.3,c.752,g
Σεμνηγορία, ib. Σεμνηγόρος,ib.f
Σεμνόθεοι,οἱ,t.1,c.1533,b.& t.3.c.751,h
Σεμνολογέομαι,t.2,c.639,c. Σεμνολογέω,t.3,c.752,b
Σεμνολόγημα,t.2,c.639,d.& t.3,c.752,c
C Σεμνολογία,t.2,c.639,b. & t.3,c.752,a
Σεμνολόγος,ib. Σεμνόμαντις,t.3,c.752,c
Σεμνομυθέω,ib. Σεμνοπαράσιτοι,οἱ,t.3,c.793,g
Σεμνοποιέω,t.3,c.752,d.
Σεμνοπρέπεια,t.3,c.540,f.& 752,e
Σεμνοπρεπὴς,ib. Σεμνοπρεπῶς,t.3,c.752,e
Σεμνοπροσωπέω,t.2,c.1404,c. & t.3,c.752,f
Σεμνοπροσωπία,ib. Σεμνοπρόσωπος,ib.
Σεμνὸς, Venerabilis,&c. t.3,c.751,c. Σεμνὸς, Grauis, &c. ibidem f Σεμνότης,t.3,c.753,a
Σεμνόω,ib.d. Σεμνύνομαι,ib.e. Σεμνύνω,ib.
D Σέμνωμα,ib.d. Σεμνῶς,t.3,c.752,h
Σέο,t.3,c.1121,e. Σέοθεν,t.3,c.1121,f

Σεοὶ, Dii, Doricè. Sic Σεὼ affertur pro Geminis, Caſtore & Polluce. Sed rectius Σιοὶ & Σιὼ ſcribitur. Vide Σίβυλλα.

Σεπτεύω,t.3,c.751,c. Σεπτήριος,ib.
Σεπτικός, ib.b. Σεπτὸς,ib.

Σεραπιὰς,άδος,ἡ, Herba quam & ὄρχιν & τεῖορχιν appellari ſcribit Paulus, lib.4, c.25. Aetius verò lib.15, in deſcriptione emplaſtri διὰ σεραπιάδος, duo nomina ſimul cõiunxit, σεραπιάδα τεῖορχιν appellans. Gorr. Quidã porrò E codices σαραπιάδα habẽt, cũ α in prima quoq; ſyllaba.

Σέρις, εως,ἡ, Intybi genus, ſiue cichorii. Columella lib.8, cap.14, docet anſeribus ſerendũ eſſe genus intybi quod Græci σέριν appellant. Lege Dioſcor. qui & accuſ. σέριδα habet.

Σερίφιον, vel Σέριφον, Abſinthium marinũ, quod eſt ſecunda abſinthii ſpecies. Vide Dioſcor.

Σέριφος γραῦς, Anus quæ in virginitate conſenuit. Metaphora ſumpta eſt à ſylueſtri locuſta, quam vocant γραῦν σερίφην & μάντιν. Suid.

F Σέρφος, Inſecti genus formicæ ſimile, Culex, ſecundum quoſdam. Ab hoc animalculo eſt prouerbium, ἔνι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. de quo Eraſmum lege.

Σεσαρὼς vide in Σαίρω.

Σέσελι,εως,τὸ,& Σέσελις,ἡ, Herba eſt cuius multæ pro natali ſolo differentiæ ſtatuuntur. Σέσελι Μασσαλιωτικὸν, Seſeli Maſſiliẽſe, folio fœniculi, vmbella anethi. Eſt & Æthiopicum, necnon Peloponneſiacum, & Creticum. Lege Dioſc. Dixit σέσελιν fœm.genere Ariſtoteles, Hiſt.lib.9. cap.5, καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν δὲ τρέχουσι, καὶ φαγοῦσαι, οὕτως ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν.

G Σεσηρὸς τὸ, à σαίρω, Rictus, Minax oris habitus, vt eſt canis ringentis. v.l.ex Gal. Σεσημασμένος,t.3,c.771,b
Σεσησμένος,t.3,c.760,h. Σεσιδηρωμένος,t.3,c.783,a

Σεσοφισμένος, Commentitius. Item Callidus, Verſutus, in v.l. abſque exemplo. At pro Edoctus, Peritus, legitur apud Heſiodum, ναυτιλίης σεσοφισμένος. Vide Σοφίζομαι.

Σεσοφισμένως,t.3,c.903,e. Σέσρα,t.3,c.1191,c.
Σεσωφρονισμένα,t.4,c.204,b. Σεσωφρονισμένος,ib.h
H Σεῦ,t.3,c.1121,f. Σευάμενον,t.3,c.759, b
Σεύομαι,ib.a. Σεύω,ib.
Σέω,t.3,c.758,e. Σεὼ vide in Σεοὶ, ſuprá.

Σεωυτῷ pro σεαυτῷ, & σεωυτὸν pro σεαυτὸν, Ionicé. Alii ſcribunt σεωΰτῳ & σεωΰτον, quadriſyllabé.

¶ Σήγισρον, Stragulum. v.l. Σήθω,t.3,c.760,g

Σηκάζω,t.3,c.763,e. Σηκανόρος,ib.b
Σηκηκόρος,ib. Σηκίζω,ib.e
Σηκίλλαι,ib. Σηκίς,ib.d
Σηκίτης,ib.c. Σηκοκόρος,ib.a
Σηκολόαι,οἱ,ib.b. Σηκός,t.3,c.761,e
Σηκόω,t.3,c.763,f. Σηκύλη,ib.d
Σήκωμα,ib.f. Σηκωτήρ,ib.g

Σήλια, Parua dolia. Item Vasa in quibus fit panis, teste Hesychio. In vulg.lex.est etiam Σηλία quod dicunt poni pro τηλία.

Σῆμα,t.3,c.764,d. Σημάδιον,t.3,c.767,b
Σημαία,ib.c. Σημαιοφόρος,ib.f
Σημαίνομαι,t.3,c.771,c. Σημαίνω,t.3,c.770,b
Σημαιοφόρος,t.3,c.767,f. Σημαλέος,ib.b
Σημαντήρ,t.3,c.771,d. Σημαντικός,ib.g
Σημαντικώτατα,ib. Σημαντεὶς γῆ,ib.e
Σήμαντρον,ib. Σημάντωρ,ib.
Σημασία,ib.d. Σηματίζομαι,t.3,c.767,c
Σημάτιον,ib.b. Σημειογραφέω,t.3,c.769,b
Σημειογράφος,ibidem.

Σημεῖον, Nota, &c. t.3,c.767,g. Σημεῖον, Vexillum, &c. c.768,d. Σημεῖον, Ostentũ, &c.ib.e. Σημεῖον, Punctũ, &c.ib.h. Σημεῖον, Sigillum, &c.c.769,a C

Σημειοῦμαι,t.3,c.769,d. Σημειόω,ib.
Σημειοφόρος,ib.b. Σημειώδης,ib.
Σημείωσις,ib.f. Σημειωτικός,ib.
Σήμερον,t.1,c.1464,c.

Σημήϊον poeticè idem quod σημεῖον.

Σημικίνθιον vide in Σιμικίνθιον.

Σηπεδουρος,t.2,c.1541,c. Σηπεδονώδης,t.3,c.776,g
Σηπεδών,ib.e. Σηπηδών,ib.h D

Σηπία,ας,ἡ, Sepia. Dicitur etiam Σηπιάς: cuius genitiuus σηπιάδος extat apud Nic. in Alexiph. Diminutiuum Σηπίδιον,ου,τὸ, Sepiola, ex Aristot. Anim.lib.5.

Σηποποιός,t.3,c.776,a. Σηπτικός,ib.
Σηπτός,ib. Σήπω,t.3,c.775,b

Σήραγξ,αγγος,ἡ: & frequentius in plurali σήραγγες,αἱ, Rimæ terræ & fissuræ: γῆς χάσματα, à verbo σεσηρέναι. Vide Eustathium. In v.l. σήραγξ redditur etiam non solùm Hiatus terræ, & Locus altus ac præruptus, sed etiã Antrum, Specus. Affertur insuper σήραγγες ex Aristot. De anim.l.5 pro Rimæ, Cauernæ, & Fauces, Gaza interpr. Ex Dioscoride autem, lib.4,cap.167, σήραγγας ἔχων λεπτάς, pro Fistulas habens tenues, Ruellio interprete: aut Tenues habens discurrentes venas, vt Marc. vertit. Hinc Σηραγγώδης, Rimosus, Cauernosus. E

Σῆρες,οἱ, Seres, populus: vel Vermiculi qui nent sericum. Nam Pausanias Seres populum à sere vermiculo dictũ censet: Seruius autẽ apud Seres vermiculos esse prodit qui Seres dicantur. Cui assentitur Suidas, & complures alii. At Plinius cum Ammiano Marcellino Seres esse dixit populos syluarum lanificio nobiles. Hæc ex v.l. vbi & hi loci afferũtur: ex Virg.Georg.2, Velleráque vt foliis depectant tenuia Seres. Ex Claudiano, Stamine quod molli tondẽt de stipite Seres. Seneca, Quæ fila ramis vltimis Seres legunt. Hinc Σηρικός, adiectiuũ: vt σηρικὴ ἐσθής, serica vestis. Luc. De salt. Sic Dion, Τιβέριος ἀπεῖπε ἐσθῆτι σηρικῇ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι. Idem σηρικὸν ὕφασμά dicit: σηρικὸν ὕφασμα, χλιδῆς βαρβάρου ἔργον. Legitur & σηρικὸν νῆμα apud Arrianũ in Periplo maris rubri. Dicitur interdum & σηρικὸν sine adiectione. Sic σηρικὰ apud Strab. lib.15, τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ σηρικά, ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. F G

Σής,τὸς,ὁ, Tinea, Vermiculus vestibus præsertim noxius. Theophr. Histor. lib.1, cap.16, de polio, τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς σῆτας ἐν τοῖς ἱματίοις ἀγαθόν. Vide & locum qui allatus fuit ex Chrys. t.3, c.1345, b. Hinc Σητόκοπος, A tineis pertusus, seu derosus. vt βυβλάρια σητόκοπα, à tineis pertusa. At vulg.lex.in Βυβλάριον, tradunt Lascarin voluisse intelligi papyrum pertusam instar trabeæ quæ tundit glebas segetis & frumentorum. Sed quum summa Lascaris doctrina notissima sit, non bona fide eius interpretationem referri credendũm est. H

Σησάμη, siue Σήσαμον, Sesama vel Sesamum. Frumenti Indici genus. Vide Dioscoridem & Plinium. Hinc Σησαμοειδὲς, herba duorum generum: vna, σησαμοειδὲς μέγα, altera, σησαμοειδὲς μικρὸν appellatur. Vide Dioscor. Σησαμοειδὲς vocatum fuit & semen ellebori nigri, apud Anticyrenses: vt scribit Dioscorides. Verùm Theophrastus ipsum elleborum ab iis sic vocatum fuisse prodidit, quòd sesamæ similitudinem haberet. Gorr. Item Σησαμοειδῆ ὀστᾶ, Ossa sesamis similia, Officula oblonga & plana intra manuum pedúmque articulos posita: sic dicta à sesami seminis similitudine. Σησαμώδης quoque est Sesamo similis. Σησαμίτης ἄρτος, vel Σησαμίτης sine adiectione, Panis ex sesamo factus, apud Athenæũ. Item Σησαμὶς vel Σησαμίτης herba, quæ & σησαμοειδές. Vide Dioscor. Item Σησάμινος adiect. vnde Σησάμινον ἔλαιον, Ex sesamo factum oleum. At substant. Σησάμιον,ου,τὸ, vel Σησαμὶς, Placenta ex sesamo & melle atque oleo. Affertur ex Hippocr. & Athenæo. Dicitur etiam Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro illa placenta. At σησαμῆ ab hoc differt, teste schol. Aristophan. in Pace: vbi ait σησαμῆν fuisse quam ipsi vocarent σησαμίδα.

Σῆσιν Ionicè pro σαῖς, Tuis. vt σῇσιν ἔχε φρεσίν, tua condita mente teneto.

Σῆσις,t.3,c.760,h. Σῆστρον,t.3,c.756,b.& 761,a C
Σητάνειοι πυροί,t.3,c.795,g. Σητάνειος,t.3,c.761,a
Σητάνιος,t.3,c.795,g. Σητανώδης,t.3,c.796,b
Σῆτες & Σᾶτες,t.3,c.795,g
Σῆτες à σὴς vide in Σής.

Σητόβρωτος, A tinea adesus, vel comestus. In epist. Iacobi apostoli, ἱμάτια σητόβρωτα.

Σητόκοπος vide in Σής.

Σητόδοκις, Papilio. Vide Hesych.

Σήψ,t.3,c.775,e. Σῆψις,ib.d
D ¶Σθεναρός,t.3,c.779,e. Σθενέβοια,propr.ib.f
Σθένελος,propr.ib.e Σθένιος,propr.ib.
Σθένος,t.3,c.777,e. Σθενόω,t.3,c.779,e
Σθένω,t.3,c.777,d. Σθενώ,propr.t.3,c.779,f
Σθένων,equi nomen,t.1,c.1900,e

Σθητήνιον, Medium pectoris. vulg.lex. Sed perperã hoc scriptum est in v.l.pro στηθύνιον.

¶Σιαγόνια vide Σιαγών.

Σιαγών,όνος,ἡ, Mala, Maxilla. quidam ita dictam putarunt quia σείεται περιαγομένη. Athen. libro 10, ὁπότε κοπιάσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de boue apud eundem, περὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo apud Xenophontem. Σιαγόνια itidẽ pro maxillis, ex Deut. capite 18, affertur. E

Σιαλενδρὶς, auis nomen, apud Callimachum.

Σιαλίζω vide in Σίαλον. Σιαλὶς,ibid.
Σιαλόχος vide in Σίαλον.

Σίαλον, ου, τὸ, item Σίελον, & Σίελος, Saliua. Xenoph. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Mascul. genere etiam Σίαλος apud Athenæum legitur. Hinc Σιαλόχος, q.d. Qui saliuam fundit, nimirum dum quempiam alloquitur: atque adeò qui hunc ipsum saliua respergit, seu saliuam ei inspuit. Vide σιαλόχις apud Hesychium. At in vulg. lex. est perperam σιαλογος per γ. Affertur porrò & Σιαλὶς, ίδος, ἡ, pro saliua. F

Σίαλος,ου,ὁ, Porcus saginatus, & quidem grandis, aut saltem grandiusculus. Homer. Odyss.ξ, ζατρεφέων σιάλων. Alibi autẽ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, itidémque σίαλους σιάλους dicit. Item Σίαλος, Axungia, ex Hippocr. libro 4 De victus ratione in morb. acutis. Affertur & Σιαλώδης pro pingui & opimo. Apud Hesychium autem est Σιαλοῦται, quod exponit τρέφεται. At Σιαλῶσαι idem esse ait ποικίλαι: quod significat Variegare. Extat etiam Σιάλωμα apud eundẽ lexicogr. qui ait esse partem ὅπλου quod θυρεὸν vocant. In vulg. lex. esse traditur Circulus scuti: Lascarin autem apud Polybium interpretari Munimen. Locus Polybii est hic, ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται. G

Σιβαία & Σίββα, Pera. Hesych.

Σίβδη, Punicum malum, Malum granatum. Hinc Σιβδία idem quod Σιδία. hoc autem vide in Σίδη. H

Σιβλίν,t.3,c.1147,e.

Σίβυλλα,ης,ἡ, Sibylla, Vates, Vaticinatrix. Existimatur autẽ factum hoc nomẽ ex σιὸς significante, Æolum lingua, vel Dorum, (quod verius esse credo, quum Lacones iurarent νὴ τὼ σιώ. at Σεὸς, quod itidem affertur pro θεὸς

mendosum puto) idem quod θεός: & ex nomine βουλὴ, quo significatur cōsiliū: vt sit σιβυλλα quasi σιοῦ βουλή, ab enuntiandis dei seu deorū consiliis. Vide Suidam & Lactātium. Quidam autē volunt primò fuisse hoc cuiusdam mulieris vatis propriū nomen: quod postea cæteris, quæ itidē vates essent, datum fuerit. Hinc Σιβύλλειος adiect. vt σιβύλλειοι βίβλοι, Plut. Fabio, Sibyllini libri. Sed interdū ἐκ τῶν σιβυλλείων sine adiectione dicit. vt in Publicola, ἐκ τῶν σιβυλλείων ἱλασάμενος τὸν ἀδη. Sic in Rom. quæst. πρεσβευτὰς χθέντες ἐκ τῶν σιβυλλείων. Ab eodē nomine est & Σιβυλλισταὶ, quod Bud. apud Plut. interpretatur Fatidicos: exponens etiā χρησμολόγους. Itē verba Σιβυλλαίνειν & Σιβυλλιᾶν, quæ v. l. exp. Vaticinari, Reddere oracula. Item More senum delirare. Affertúrque ex Aristoph. Equitibus, ὁ δ' γέρων σιβυλλιᾷ. Et additur, eum morbū in senibus λῆρον, in pueris μώρωσιν vocari, teste Aetio. Sed σιβυλλιᾶν à σιβυλλαίνειν separādum potius est: quod σιβυλλιᾶν exponitur χρησμῶν ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν, itē μαντικῶς ἔχειν, & χρησμοὺς φαντάζεσθαι.

Σιβυών, t. 3, c. 1147, e. Σιβυώτιον, ib. f

Σῖγα, t. 3, c. 780, f. At σίγα imperat. ex σίγαε contractum, habes col. quæ illam præcedit, in fine.

Σιγάζω, t. 3, c. 780, g. Σιγαλέος, ib. f

Σιγαλφοὶ, οἱ, ib. g. Σιγάω, t. 3, c. 779, f

Σιγέρτης, t. 3, c. 780, g. Σιγή, ib. c

Σιγῆ, aduerb. ib. c. Σιγηλός, ib. d

Σίγηλος, ib. e. Σιγηλῶς, ib. Σιγημονάω, ib. f. Σιγήμων, ib.

Σιγῆν pro Σιγᾶν, t. 3, c. 779, h. Σιγηρός, t. 3, c. 780, d

Σιγηρῶς, ibidem.

Σίγκος vide in Σκίγκος, siue Σκίγγος.

Σίγλαι, Inaures, ἐνώτια, Hesych. (Polluci σίτλαι, sed exemplaris vitio, vt opinor) At verò Σίγλαι in v. l. traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas videlicet compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocari, in Pand. Græcis. Plutarchū in Cat. appellauisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα. Artémque ipsam ab Augustino notoriam vel notariam dici, & ab Apuleio quoque. Eorum meminisse Martialem lib. 14. & Tranquillum in Iul. Cæsare, & in Tito. item Senecam epist. 91. necnon Pædianum: insuper Dionē lib. 55. denique & Ciceronem epist. ad Att. 13. Affertur autem & locus ex Constit. Græca, αὐτῆς ζωῆς ἐπικειμένης τῆς ποινῆς καὶ κατὰ τῶν σημείοις ποιεῖν ἐν τῇ γραφῇ χρωμένων, ἅπερ σίγλας καλοῦσιν. Sed hîc scribunt σίγλας, quum suprà σίγλαι scriptum sit, vt modò admonui.

Σίγμα & Σίγματα, t. 2, c. x. d

Σιγματοειδής, t. 2, c. x. e, & t. 3, c. 283, e. obit.

Σιγμοειδής, ibidem. Σιγμός, t. 2, c. x 1. b

Σίγνιος οἶνος, Signinum vinum. v. l. ex Diosc.

Σίγυμνον, ου, τὸ, vel Σίγυνον, Iaculum quod totum est è ferro. Vide Eust.

Σιγυώνης, t. 3, c. 1147, g. Σίγυνος, ib.

Σιδάρεος, t. 3, c. 783, b. Σιδαρόδετος, ib.

Σιδαρόφορος, ib. Σίδαρος, ib. a

Σίδη, Punica malus. vt σίδης καρπὸν legimus apud Nic. Alexiph. Sed & ipsum malum Punicum vocatur σίδη ab Hippocrate. vt in lib. 1, De morb. mul. ῥοφέειν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. Et De nat. mul. σίδας οἰνώδεας ἐκχυλώσας. paulo pòst autem dicit ῥοιὴν γλυκεῖαν. Hinc Σιδόεις. vt σιδόεν καρπίον apud Nic. pro σίδης καρπός: in Alexiph. Ἠ καί που σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα Καρπίου. de cortice seu putamine mali Punici: qui cortex dicitur & malicorium. Vocatur etiam Σίδιον à Græcis.

Σίδη traditur præterea esse nomē vrbis Pamphyliæ, necnō Bœotiæ. Lege Ptol. Strab. Steph. & de Sida Bœotiæ lege historiam quam refert Athen. lib. 14.

Σιδήρειον, t. 3, c. 781, h. Σιδήρειος, ib. c

Σιδήρεος, ib. a. Σιδηρέω, ib. h

Σιδηρεύω, ib. g. Σιδηρέα f. πέτρη, ib. c

Σιδηρικός, ib. Σιδήριον, ib. f

Σιδηρείτης, ib. c. Σιδηρίτις, ib.

Σιδηροβόλος, t. 1, c. 669, a. Σιδηροβελής, t. 3, c. 781, d

Σιδηροβρώς, t. 3, c. 781, e. Σιδηροδάκτυλος, t. 1, c. 931, e

Σιδηρόδεσμος, t. 1, c. 963, a. & t. 3, c. 781, e

Σιδηρόδετος, t. 3, c. 781, e

Σιδηροκμής, t. 2, c. 49, e. & t. 3, c. 781, f

Σιδήρον, τὸ, t. 3, c. 781, d. Σιδηροποίκιλος, ib. f.

Σίδηρος, ib. b. Σιδηρότευκτος, ib. f

Σιδηροτέκτων, ib. Σιδηροτομέω, ib.

Σιδηρουργία, t. 3, c. 782, a. Σιδηρουργός, ib.

Σιδηροῦς, ib. Σιδηροφορέω, t. 3, c. 781, g

Σιδηροφόρος, ib. Σιδηροφυής, ib. h

Σιδηρόφρων, ib. Σιδηρόω, t. 3, c. 783, a

Σιδιοειδής vide in Σίδιον.

Σίδιον, ου, τὸ, Cortex seu putamen mali punici, vt dictū fuit in Σίδη. Lat. Malicorium. Aristophan. κἀκ τῶν σιδίων βαπτράχους ἐποίει. Ex Dioscoride σίδιον ῥοιᾶς necnon λέπισμα ῥοιᾶς pro eodem afferuntur, ex lib. 1, cap. 184. & libro 1, cap. 11. Hinc Σιδιοειδής, έος, ὁ & ἡ, Qui est colore malicorii, Qui colorem malicorii repræsentat. Ad pallorem autem refertur. Sic Gal. apud Hippocr. σιδιοειδέες exp. ὠχρὰς ὡς σίδιον. Affertur & σιδόεις pro puniceo, in v. l. ἀμάρτυρως.

Σιελίζειν & Σιελισμός vide in Σίελος.

Σίελος, sicut & σίαλος suprà, Saliua. Dicitur etiam Σίελον. Hinc Σιελίζειν, Plinio Saliuare, seu Saliuam aut saliuarium lentorem emittere. Ita v. l. quæ & πτυαλίζειν hac de re afferunt ex Tralliano. item, οὐ παύονται σιελίζοντες καὶ ἀποπτύοντες, ex eodē. Vnde Σιελισμός, οῦ, ὁ, Symptoma, quum saliua plus æquo in os influit: apud Gal. lib. 8 τῶν κατὰ τόπους, cap. 4: item apud Ægin. lib. 3, cap. 37. Ab hoc nomine σίελος dicta sunt & Σιελιστήρια equorū, id est fræna seu fræni: quia saliuam & spumam equis excitant, dum ipsa mandunt: vnde spumantia fræna apud Maronem. Ita vulg. lex. in quibus addūtur ex Geopon. libro, hæc Apsyrti, de pullo equino, τὸν χαλινὸν πρὸς τῇ φάτνῃ κρεμαστέον, ἵνα ψαύων συνεθίζηται, καὶ μὴ ὑλαβῆται τὸν ἀπὸ τῶν σιελιστηρίων ψόφον, ne frænorum sonantiū strepitum reformidet. quod præceptum est apud Virgil. Georg. 3, — & stabulo frænos audire sonantes. Huius rei meminit & Varro lib. 2, cap. 7.

Σίζω, t. 2, c. x, h

Σικύα, t. 3, c. 783, f. & 1130, b Σικύα, 784, a.

Σικύδιον, t. 3, c. 783, f. Σικυηδόν, ib. e

Σικυήλατον, ib. Σίκυον, ib.

Σικυοπέπων, ib. d. Σίκυος, ib. b

Σικυός, ib. Σίκυς, ib. d

Σικυώδης, ib. e. Σικυών, propr. t. 3, c. 784, c

Σικυώνη, ib. a. Σικυωνία, ib. b

Σικυωνία, propr, ib. Σικυωνιακός, ib. d

Σικυωνικός, ib. Σικυώνιος, ib. b

Σικχάζομαι, Irrideor. σικχαζόμενος, ab Hesychio exponitur σκωπτόμενος.

Σικχαίνομαι idem esse traditur, sed à Phrynicho reiici vt barbarum.

Σικχαντὸν, Molestum, Iniucundum. Sic Σικχασία, Tædiū, Molestia. in v. l. Suidas habet tātùm σικχαντὸν, quod exp. ἀηδές. Sic etiā Σικχὸς ab Hesychio dicitur esse ἀηδής: sed præfigitur alia expositio, videlicet ὁ μικρὸς σῖτος: pro quibus μικρὸς σῖτος reponitur μικρόσιτος. Illa autem expositio per ἀηδὴς, non malè conuenit cum hoc Athenæi loco, lib. 6, δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός. vnde exponitur Morosus. Sed vicissim cū altera illa expositione, si legatur μικρόσιτος, conuenire videntur quæ Suidas de huius vocabuli significatione scribit: dicens esse τὸν ἀνόρεκτον καὶ ἀσθενῆ: & afferens ex Plut. locum in quo σικχοὶ & νοσώδεις copulantur. Sed exponit item σκώπτης. Quin etiam sequitur apud eundem illa explicatio ὁ μικρὸς σῖτος. At verò ἡ Σίκχαις Polluci est calceamēti genus, κρηπῖδι simile: dictum ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα. quum Hesychio Σίκχαι sint κράσπεδα, id est fimbriæ.

Σίλβη, Edulium quoddam delicatum ex hordeo, sesamo & papauere. Hes.

Σιληνός, t. 1, c. 1921, f

Σίλιγνις & Σιλιγνίτης vide in Σεμίδαλις.

Σιλλαίνω, t. 1, c. 1921, a

Σιλλικύπριον, Arbores in quadam Ægypti parte, ex quarū fructu fit vnguentum. Vide Herodotū in Euterpe, pag. 78, meæ editionis: & memineris eius quod à Dioscoride scribitur, scilicet ὑμιῖρον κίκι (quod Herodotus fructum esse ait) vocari à quibusdam σέσελι κύπριον.

Σιλλογραφία, t. 1, c. 1922, d. Σιλλογράφος, ib.

Σιλο[illegible]ι,c.1911,a. Σίλλος,ib.

Σίλουρος,ου,ὁ, Piscis, qui sic dictus putatur quia σείει τὴν οὐρὰν: abiecto videlicet ε. Ab eo est prouerbiū, Silurus putris: quod vide apud Erasm. vide itē Athen.& Ælianū.

Σίλυβον, Spina lata. v.l. ex Diosc.

Σίλφη, Blatta, Bud. ex Diosc. Traditur ab Aristotele esse insecti genus quod senectutem exuit.

Σίλφιον,ου,τὸ, Laserpitium. Frutex est cui radix crassa atque multa, caulis annuus, altitudine & crassitudine quasi ferulæ: folium simile apio, quod ineunte vere prosilit, deciduúmque est: semen latū, foliaceū. Succus duplex, vnus è scapo, alter è radice, vilior ac putrescēs. Pellucidior puriórque à radice manat: omniū succorum præstantissimus: vt qui meruerit simpliciter ὀπὸς appellari κατ' ἐξοχὴν: Latinè laser vocatur. Succus Cyrenaicus dicitur quòd optimus ex oppido Cyrenarum afferretur. Gorr. Legitur Σιλφῶδες φύλλον in v.l. quod exponitur Laserpitii foliū. Sed à Σίλφιον videtur dicendū σιλφιῶδες: & significare Silphii similitudinem habens.

Σίμαι, Citharæ partes summæ. Vide Hesych. At σιμαὶ vide in Σίμβλον.

C Σιμβλεύω, Σιμβληῒς πέτρα, Σιμβλίδες, Σίμβλιον μέλι, vide in Σίμβλον.

Σίμβλον, vel Σίμβλος, vel Σίμβλη, Alueare, Capsa vbi mellificant apes. In v.l. Alueus apum, siue Aluus, ex Varrone. Apoll. Arg.2, — ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται. Dici putarunt quidā σίμβλον quasi σιμοβολον: videlicet vbi αἱ σιμαὶ τὸν κάματον συμβάλλουσι. esse enim epithetū apum σιμαί. Apud Hesiodum ἐπηρεφέας σίμβλους legimus in Theog. Ab hoc Σίμβλον siue Σίμβλος deducendū esset Σίμβλιον apud Dioscor. vbi σίμβλιον μέλι dicit, lib.2, cap. 104. sed legendum existimatur ὑβλαῖον pro σίμβλιον. Apud Apollonium autē Σιμβληῒς πέτρα, Specus vbi sunt aluearia. At verò Σιμβλίδες affertur pro apibus. item Σιμβλεύω pro Apes alueari bus condo.

Σίμη à Polluce refertur inter σχήματα tragicæ saltationis. v.l. At Σιμὴ fœmin. à σιμός.

Σιμικίνθιον, vel potius Σημικίνθιον, sequendo alios codices, Sudarium, iuxta Suidæ expositionem. dicit enim esse φακιόλιον ἢ σουδάριον. Sed videmus hæc distingui Act. apost. cap.19, v.12, ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια. Ex iis autē exemplaribus antiquis quæ ad Testamēti noui editionē vndique cōquisiuerat pater meus, vnum hæc margini adscripta de vocabulis illis habebat, ἀμφότερα λινοειδῆ εἰσι· πλὴν τὰ μὲν σουδάρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιβάλλεται, τὰ δὲ σιμικίνθια ἐν ταῖς χερσὶ κατέχουσι, πρὸς τὸ ἀπομάττεσθαι τὰς ὑγρότητας τοῦ προσώπου οἷον ἱδρῶτα, δάκρυα, πτύελον, καὶ τὰ ὅμοια. Hæc autem sequēdo, non dubiū est quin σουδάριον quidē sit quod nos *Couure chef* appellamus, σιμικίνθιον quod *Mouchoir* dicimus: vt annotauit etiā vltimæ interpretationis Testamēti noui autor. Quod porro nos *Mouchoir*, Itali *Faciolcto* vocāt. quod etiam conuenit cum illo Suidæ vocabulo φακιόλιον. Credibile est tamē veram semicinctii apud Latinos significationem fuisse eam quam idem interpres affert, pro eo quod vulgo dicimus *Vn deuantier*: quòd anteriorem partem corporis à cingulo ad pedes præcingat. Atq; ita melius prima syllaba per η scribetur, vt η sit pro e Latino.

Σινδονίτης vide in Σινδών.

Σινδὼν,όνος,ἡ, Sindon, Amictus ex lino, Linteum tenue. Herodot. lib.2, p.78, meæ edit. οἱ δὲ κώνωπες, ἢν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐλιξάμενος εὕδῃ ἢ σινδόνι, διὰ τούτων δάκνουσι, διὰ δὲ τοῦ δικτύου οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. Apud eundē σινδόνος βυσσίνης alicubi legitur. Gal. μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα μὴ ψυχρὰν, ἢ ἕτερον ἐπίβλημα. Qui locus nō male conuenit cum illo Marci, c. 14, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Existimatur autē dicta σινδὼν quòd primùm in Sidone vrbe fieri cœperit. A Martiale dicta est Tyria propter vicinitatem vrbium Sidonis & Tyri. Item σινδὼν ἱστίου, apud Alciphr. τὴν τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑποπεπτωκότες.

Σινιάζω, Cribro: & Σινιατήριον, Cribrum. Hesych. σινιάσαι exponit non solùm κοσκινεῦσαι, sed etiam σεῖσαι.

Σίνων vide in Σίσων.

Σινώπη nomen propriū fœminæ, necnon vrbis. Vide Etymologum: & huius libri tom.1, c.1395, e. Hinc Σινωπίζειν, Lasciuire, more Sinopes, scorti: cuius celebris erat lasciuia. Vel à Sinopensiū moribus est tractum. Est etiā adiectiuum Σινωπικὸς, ab vrbe Sinope. Vnde Σινωπικὴ μίλτος, Sinopicū minium, apud Diosc. Plinius & Sinopicum minium & Sinopidem appellat. Meminit Strabo, necnon Theophr. De lapid. sed corruptè apud eum legi, ὠπικὴν pro Σινωπικὴν, annotatur. Vide Μίλτος.

Σίξις,t.2,c.x1,b

Σίον,ου,τὸ, Sium, siue Lauer: herba aquatica foliis olusatri, quibusdam ἔνυδρος ἀναγαλλὶς, Aquatica anagallis. v.l. ex Dioscor.

Σιὸς, vide in Σιὼ, & in Σίβυλλα.

Σίπαλος, Impurus, item Deformis. vide Hesych.

D Σίπη, apud Aristot. De animal. lib.9, cap.16, corruptè legi existimatur pro σίττη, vel potius σίττα.

Σιπύη, Arca. Propriè autē Arca panaria sic dici existimatur quasi σιτοβίη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεται. Exponitur etiam Arca aut vas ad asseruādam farinam: vt apud Aristophan. in Pluto dicitur esse plena λευκῶν ἀλφίτων. Hinc ὁμοσίπυοι à Charōda apud Aristotelem dicti sunt coniuges, quasi compenuarii, id est ex vno penu victitantes, & ex arca vna panaria: Polit. lib.1, non procul à principio. Affertur & Σιπυὶς,ίδος,ἡ, pro σιπύη: item pro pyxide. Σίραιον,t.3,c.755,a

Σίρβινον, Placentæ genus quæ Veneri apponebatur. Hes.

Σιρίασις vide in Σειρίασις. Σίριος οἶνος,t.3,c.755,b

Σιριῶ vide in Σειριῶ. Σειρομάστης vide in Σειρομάστης.

Σιρὸς, Scrobs in qua condita frumenta asseruantur. Alii scribunt Σειρός. Inuenitur scriptum & Σιρρὸς, apud Simplicium, Comm. in lib.2 φυσ. ἀκρ. vbi scribit, καὶ γὰρ ὀρύττει τις καὶ τοῦ φυτεῦσαι χάριν καὶ τοῦ θεμέλιον καταβαλεῖν, καὶ ὕδωρ εὑρεῖν, καὶ θησαυρίσαι, ἢ σιρρὸν ἢ τάφρον ποιῆσαι. Ab illo σιρὸς quidam σειρίασιν nomen accepisse putant: qua de re dictum est in Σειρίασις: vbi habes & Σειρός.

Σισάριον, Ornamētum muliebre aureum, in modum torquis. v.l. ex Hes.

Σίσαρον,ου,τὸ, Siser: olus cuius radix vesca. Est autem siser vnum erraticum, alterum domesticum. v.l. ex Dioscor. Σίσαρα vel Σίσαρον dicitur à quibusdam ἡ ἐρίκη. Gorr.

Σισμὸς,οῦ,ὁ, Stridor, qualis fit ex ferro candēte in aquam immisso. Vide Σίζω.

Σισύμβριον, Sisymbrium: herba est mentæ hortensi similis, odoratior, latiore folio. Quidam serpyllum syluestre vocant. Alterum eius genus est quod alii cardaminam, alii sion appellant. Vide Dioscor. Σίσυμβρα dixit Nic. in Theriacis, Καὶ μὴν καὶ σισύμβρα πέλει μειλίγματα νούσων.

Σίσυνον,ου,τὸ, Hasta. δόρυ. Hesych. Dicitur alioqui potius σίγυνον, aut σίγυμνον, necnon σιβύνη.

Σισύρα,ας,ἡ, Vestis barbarica ex pellibus caprinis, Rheno, seu Sagum pelliceum. Ponitur etiam pro crasso & villoso stragulo: Aristoph. Nub. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. vbi Bud. exp. Toralibus crassis. Affértque & ex Hippiatria, ἐσκεπασμένος σισύραις ἐξ ἐρίου. vbi reddit itidem Toralibus villosis. A Valla autem apud Herodotum ait exponi rhenonem. Quidam & Penulam interpretati sunt. Hinc Σισυροφόρος, Qui σισύραν gestat, Rhenone aut penula indutus. Inuenitur etiam Σισύργα,

necnon Σίσυς. Differentiam autem horum non magnam pete ex Heſychio & ſchol. Ariſtophan. Habet porrò & Σίσυρνον Heſych. Ab illo σισυρνα eſt Σισυρνιδῦται, Tegmine ſeu operculo ſpiſſo induti: de cancris dictum à Lycophr. in Alexan. Legitur & σισυρνώδης στολὴ apud Heſychium. Schol. Theocriti σισυείνια ſuo tempore dicta tradit quæ veteres σισύρας appellabant. In v.l. eſt etiam Σίσυρμα, & exponitur, τὸ ἐκ κροκίδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, id eſt Ex flocculis lanæ concinnatum amiculum: vel, Ex aſſutis pannis reiicula, Lacera penula. Sed illa expoſitio Græca hanc interpretationẽ admittere non videtur.

Σίσων, ονος, ὁ, Semen exiguum in Syria, apio ſimile. Vide Dioſcor. Hippocrati Σίνων dicitur quod aliis Σίσων. Eſt autem herba quaternis conſtans ramulis, ſemen habens apio ſimile, nigrum, longum, feruentis naturæ. Quidam mentham aquaticam appellant, alii balſamitam. Gorr.

Σῖτα, t.3, c.788, f. Σιταγωγέω, t.3, c.791, b
Σιταγωγία, ib. Σιταγωγὸς, ib.
Σιτανίας, t.3, c.795, b. Σιτάνιον, t.2, c.1639, e
Σιτάνιος, t.3, c.795, b. Σιτανώδης, c.3, c.796, b
Σιτάρεον, t.2, c.1639, f. & t.3, c.795, a
Σιταρκέω, t.3, c.791, d. Σιταρκία, ib.b
Σιταρχέω, ib.e. Σιτάρχημα, ib.
Σιτάρχης, ib.d
Σιταρχία, t.3, c.207, e.ob. & c.791, e
Σίταρχος, t.3, c.791, d. Σιτέομαι, t.3, c.796, f
Σιτέσκομαι, ib.h. Σιτευτὸς, t.3, c.797, b
Σιτεύω, ib. Σιτέω, t.3, c.796, f
Σιτηγέω, t.3, c.791, e. Σιτήγονος, ib.a
Σιτηγὸς, ib.e. Σιτηρεσιάζω, ib.g
Σιτηρέσιον, ib.f. Σιτηρὸς, t.3, c.794, f.
Σίτησις, t.3, c.797, a.c. Σιτία, τὰ, t.3, c.796, b
Σιτίζω, t.3, c.797, c. Σιτικὸς, t.3, c.794, f
Σίτιον, t.3, c.796, b. Σιτισμὸς, t.3, c.797, c
Σιτιστὸς, ibid.d

Σίτλαι, Inaures, Polluci, Doricum eſſe dicenti. At ſuprà σίγλαι pro hoc ſignificato habuiſti, ex Heſychio: quam ſcripturam ſeries alphabetica in ea ſeruata confirmat. adeò vt potius ſuſpecta ſit exemplarium Pollucis fides. Apud Trallianum autem σίτλας interpr. vertit Situlas: ſed v.l. de ſitulis intelligendum eſſe tradunt quibus aqua in balneum affunditur iis qui lauantur.

Σιτοβόλιον, t.3, c.789, a. Σιτοβολὼν, ib.
Σιτοδεία, ib.b. Σιτοδέομαι, ib.c
Σιτοδόκη, ib. Σιτοδόκος, ib.
Σιτοδοσία, ib. Σιτοδοτέω, ib.d
Σιτοδότης, ib.c. Σιτοδοτοῦμαι, ib.d
Σιτοδόχος, ibid.c
Σιτοκάπηλος, t.2, c.66, d. & t.3, c.789, d
Σιτοκλονεῖσθαι, t.2, c.264, c. Σιτόκουρος, t.3, c.789, e
Σιτολογέω, ib.f. Σιτολογία, ib.e
Σιτολόγος, ib. Σιτομετρέω, ib.h
Σιτομέτρης, ib.f. Σιτομέτρειον, ib.g
•Σιτομνημονέω, t.3, c.790, a. Σῖτον, τὸ, t.3, c.788, f
Σιτονόμος, t.3, c.790, a. Σιτοποιΐα, ib.c
Σιτοποιϊκὸς, ib. Σιτοποιὸς, ib.b
Σιτοποιῶ, ib.c. Σιτοπομπεία, ib.e
Σιτοπομπία, ib.f. Σιτοπώλης, ib.

Σῖτος, Frumentum, &c. t.3, c.787, h. Σῖτος, Panis, &c. c. 788, b. Σῖτος, Pro quouis cibo, &c. ibid. d. Σιτὸς, Eſculentus, &c. c.789, a

Σιτόσπελτον, t.3, c.790, g. Σιτοφάγος, ib.
Σιτοφόρος, ib. Σιτοφυλακεῖον, t.3, c.791, a
Σιτοφύλακες, οἱ, ib. Σιτόχοος, ib.
Σίττα, t.2, c.x 1. c

Σιττακὸς & Σίττας vide in Ψιττακός.

Σίττε, t.2, c.x 1, d

Σίττη, Auis quædam. Secundum quoſdam ea eſt quæ alio nomine δρυοκολάπτης, teſte Heſychio. Gaza apud Ariſtot. Sitta vertit, Græcum nomen ſeruans.

Σιττύβα, Veſtis pellicea. Vide Heſych. qui exp. etiam ἱμαντέλιον.

Σίττυβος, Vaſis genus quoddam. Secundum quoſdam idẽ quod λοπας, vel κάκκαβος. Vide Euſtath.

A Σιτῶ, t.3, c.795, a. Σιτώδης, t.3, c.794, g
Σιτῶν, t.3, c.795, a. Σιτωνέω, t.3, c.792, a
Σιτώνη, ib.b. Σιτώνης, t.3, c.791, g
Σιτωνία, ib.h. Σιτωνικὸς, t.3, c.792, a

Σιφλὸς, Deformis. ſecundum quoſdam factum ex σίπαλος per ſyncopen. Item Mutilus, vel Oblæſus: necnon Debilis, Inualidus. Apud Apollon. Arg. lib.1, — γεινήνγε μὲν Ἡφαίστοιο, Τούνεκ' ἔην πόδα σιφλός. vbi ſchol. exp. κεκακωμένος: addens, οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ ἐπιμωμητὸν ἀπέδωσαν. Sic autem Heſych. exponit præterea μωμητὸν, & ἐπίμωμον: B quinetiam κακόν. Ab eodem Σιφλὸς exponitur μῶμος: ſed ſcribendum eſt σίφλος accẽtu in priore, pro hoc ſignificato: vt etiam habet Suidas & ſchol. Apollonii. Lycii, teſte Euſtathio, ita vtebantur voce σιφλὸς, vt ναρθηκα dicerent eſſe σιφλὸν τὰ ἐντός. Ab illo porrò Σιφλὸς eſt Ἐπισίφλιος, de quo dictum fuit. Eſt item verbũ Σιφλόω, ῶ, Debilito, Inualidum reddo: aut etiam Ignominiam affero. Vide Euſt. & Heſych. At verò Σιφλώζω redditur Explodo, Exibilo: vt cum eo cõueniat noſtrum *Siffler*.

C Σιφνεὺς, Talpa, Lycophroni: teſte Etymologo: qui tamen non affirmat.

Σιφνιάζω, t.2, c.v 1 1, g

Σιφνὸς, Vacuus, κενός, Heſ. Vide Σίφνοι apud eundem.

Σίφων, Tubus & canalis, vt in ſalientibus. Latine etiam Siphon & Siphunculus. Item Σίφων, Inſtrumẽtum ex quo emittitur aqua in incendiis, ex Heſychio. Ad huius autem ſimilitudinem fiebat καθετὴρ, medicorum inſtrumentum. vnde σίφων pro καθετὴρ ponitur à Paulo, lib.6, cap.59, vbi corruptè ſcriptum συμφώνων. Meminit & D Gal. Meth. lib.5. Hæc ex v.l. vbi & iſta addũtur, Σίφων, ὁ διαβήτης, de quo ſuprà. Item, Inſtrumentum quo vtuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur: quod Latini tranſuaſare dicunt, id eſt μεταγγίζειν. Alex. Aphr. Probl. lib.2, τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fiſtulam exugendo attrahimus. Σίφων eſt & vas quo continetur triticum. Item, Vermis ſimilis formicæ: & culex Meleagro, in Epigramm. lib.7. Denique Σίφων dictus eſt & homo impurus ac libidinoſus. Vide de Σίφωνες & t.2, c.918, e, obiter. Hinc verbum E Σιφωνίζειν apud Poll. ex Ariſtoph. propriè de liquidis, pro Elicere, Extrahere. Ariſtoph. tamen dixit σιφωνίζομεν τὸν σῖτον. v.l.

Σιφώνιον, Herba quæ & βρῶμος dicitur, id eſt Auena. v.l. ex Dioſc. lib.4, cap.130.

Σιὼ, duali numero, Dii. Sic Lacedæmonii geminos, id eſt τοὺς Διοσκούρους, vocabant, Caſtorem & Pollucem. νὴ τὼ σιὼ, Per Geminos: apud Plut. in Apophth. Lacon. Vide Σιὸς in Σίβυλλα.

Σιωπάω, t.3, c.797, e. Σιωπὴ, t.3, c.798, g
Σιωπῆ, aduerb. t.3, c.799, a. Σιωπηλὸς, ib.c
F Σιωπηρὸς, ib. Σιωπικὸς, ib.d
¶Σκάζω, ib. Σκαιαὶ πύλαι, t.3, c.800, b
Σκαιεμβατεῖν, ib.c. Σκαιοβατέω, ib.
Σκαιόθεν, ib.e. Σκαιὸς, t.3, c.799, f
Σκαιοσύνη, t.3, c.800, e. Σκαιότης, ib.
Σκαιούελον, ib.c. Σκαίρω, t.3, c.802, c
Σκαιωρέω, t.3, c.800, d. Σκαιωρία, ib.
Σκαιῶς, ib.d. Σκαλαθάρβα, t.3, c.806, d
Σκαλαθαρβία, ib. Σκαλάθυρμα, ib.
G Σκαλαθυρμάτια, ib.c. Σκαλαθύρω, ib.a
Σκάλατος, t.3, c.808, c. Σκάλαυθρον, t.3, c.805, a
Σκάλεθρον, ib. Σκαλεία, ib.c
Σκάλευθρον, t.3, c.804, h. Σκάλευμα, ib.
Σκαλεὺς, t.3, c.805, a. Σκαλεύω, t.3, c.804, f

Σκαληνὸς, οῦ, ὁ, vt σκαληνὸν τρίγωνον, Scalenum triangulũ, cuius tria latera inter ſe ſunt inæqualia, inquit Euclides. Martianus definit σκαληνὸν, Quod omnes tres lineas inter ſe inæquales habet. Hermol. σκαληνὸν alicubi vertit ſcalarium. Quidam dictum putant à ſcala.

H Σκαλίας, Fructus cacti. vulg. lex. ex Theophr. Hiſt. plant. lib.6, cap.4.

Σκαλίζω, t.3, c.805, f. Σκαλὶς, ib.g
Σκάλισις, ib.f. Σκαλισμὸς, ib.
Σκαλιστήριον, ib.g. Σκάλλειν, t.3, c.804, b. & 805.b

Σκάλμη, Thracicus gladius. Vide Poll. qui ex Sophocle

A Σκαλμὸς, qui Lat. itidem Scalmus. Hinc etiam est vox Interscalmium.

Σκάλοψ, t.3, c.806, a. Σκάλοψ, t.3, c.804, d

Σκάλωμα, τος, τὸ, Gradus instar scalæ, vt vulg. exp. At Bud. gradus scalæ vocari à Polybio tradit σκάλωμα & κλίμα.

Σκαμβάλυξ, t.3, c.800, g. Σκαμβνείζοντες, οἱ, ib.

Σκαμβὸς, ib. e. Σκάμμα, t.3, c.806, g

Σκαμμάδες, Scorta. Hesych.

Σκαμμωνία, vel Σκαμωνία, Scamonea, vel Scammonium, Plinio. Sic apud Nic. Σκαμμώνιον. Idē, δάκρυ νεοβδάλτοιο καμμωνος dixit scammonii lacrymam, id est δακρύδιον Tryphano. v.l. Σκαμμώνιον dicta fuit à quibusdam & Capsia, vt tradit Dioscorides: quòd ea perinde atque scammonio corpora purgarentur. Hinc Σκαμμωνίτης οἶνος, Ex scammonia factum vinum, Diosc.

B Σκάμνα, Scamna, apud Isoc. vnde Σκαμνία, apud eundem, vulg. lex.

Σκανδαληθρίζω, t.3, c.802, b. Σκανδαληθρισμὸς, ib.

Σκανδάληθρον, t.3, c.801, g. Σκανδαλίζομαι, ib. e

Σκανδαλίζω, ib. Σκανδάλιθρον, t.3, c.802, b

Σκάνδαλον, t.3, c.800, g. Σκάνδαλος, t.3, c.801, c

Σκάνδεια, Galeæ quoddam genus: est & vrbis nomen.

Σκάνδιξ, ικος, ὁ, inter olera syluestria censetur à Græcis: Gal. similē gingidio facit. Eurip. σκανδικοπώλης dictus quòd eius mater σκάνδικος venditrix esset. Metroclis cynici abluentis σκάνδικας meminit Diog. Laert. in Aristippo.

Σκανδυκές, t.3, c.802, c

Σκανθαρίζω, vel potius Σκινθαρίζω, Medio digito nasum ferio. Hæc scriptura apud Hesych. & Eustathium, illa apud Pollucem extat. Sed Hesych. affert & Σκαρίζειν. Expositionem autem autoritate Didymi confirmat.

Σκαπανεὺς, t.3, c.807, e. Σκαπάνη, ib. d

Σκαπανίτης, ib. f. Σκαπάνιον, t.3, c.859, f

Σκαπέρδα, Ludi genus, in quo per foramen trabis erectæ & depactæ solo, traiectus erat funiculus. eo vnus auersus circundabatur, & alter pone stans caputque funiculi retinens, ita vi protrahebat, donec ad summum trabis eueheret socium atque suspenderet: in quo con sistebat victoria. Hoc σκαπέρδαν ἕλκειν vocat Pollux. Hesych. quoque eius meminit, aitque omne difficile σκαπέρδαν dici. sic enim ibi scriptum. Et Σκαπερδεύσαι, conuitiari. vulg. lex.

Σκάπτω, t.3, c.807, f. Σκαπτικὸς, t.3, c.808, c

Σκάπος, Ramus: & Ventus quidam. Hesych.

Σκαπτὴ ὕλη, t.3, c.807, d. Σκαπτὴρ, ib.

Σκάπτομαι, t.3, c.806, d. Σκαπτὸν, t.3, c.859, d

Σκαπτὸς, t.3, c.807, c. Σκάπτω, t.3, c.806, e

Σκάραβος, Fullo. Item Insectum quoddam Plinio, v.l.

Σκαρδαμυκτέω, t.3, c.803, g. Σκαρδαμυκτὴ, ib. f

Σκαρδαμυκτικὸς, ib. Σκαρδαμυκτὸν, ib. d

Σκαρθμὸς, t.3, c.802, d. Σκαρίζω, ib. g

Σκαρὶς, t.3, c.803, a. c. Σκαρισμὸς, t.3, c.802, h

Σκαριφάομαι, ῶμαι, vide in Σκάριφος.

Σκαριφεύω vide in Σκάριφος.

Σκαριφισμὸς vide in Σκάριφος.

Σκάριφος, vel Σκάριφον, Stylus, vel Penicillus. A scholiaste Aristoph. σκάριφος esse dicitur κάρφος & φρύγανον, (iuxta quam expositionem redditur, Stipula, Festuca: item Sarmentum) sed additur, μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. At Hesych. exponit ξέσις & γραφή. Quinetiam idem in verbo Σκαριφᾶσθαι, postquam exposuit ξύειν & σκάπτειν & γράφειν, addit, Vnde & ὁ σκάριφος. Sed mirum videri possit quòd σκάριφος à verbo deduci velit, quum potius verbum ab eo esse verisimile sit. Verùm & Aristoph. enarrator de verbo σκαριφήσασθαι loquutus, Fortasse, inquit, est hinc τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάριφος. Hoc autem verbum Σκαριφήσασθαι vsurpari ait ὅτι τὸ ἐπισυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. Idem Σκαριφεύειν antea dixerat esse τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους. Hinc Σκαριφεύειν v.l. redditur, Leuiter & vmbris tantùm imaginem delineare, Primis lineamentis rudius aliquid deformare. Σκαριφήσασθαι, Perfunctoriè quidpiam agere, neque admodum exactè. Sed additur, Scarificare, Per superficiem scindere. Et Σκαρίφημα verbale. Plur. σκαριφήματα, Lineamenta prima. Ibidem, Σκαριφισμὸς, οῦ, ὁ, Delineatio prima picturæ, & σκιογραφία quædam. Vnde pro re aliqua perfunctoriè & parum accuratè facta ponitur. Aristoph. Ranis, στωμύλοι λόγοις καὶ σκαριφισμοῖς λήρων. Sciendum est porrò ab Hesychio nomen illud σκάριφος exponi etiam μίμησις ἀκριβὴς τύπου. cui expositioni conuenire non possint illæ quæ verbis inde deriuatis tribuuntur expositiones.

Σκάρος, t.3, c.803, c. Σκάρτας, t.3, c.802, f

Σκάρτης, ibidem.

B Σκατὸν, οῦ, τὸ, Stercus, Merda. Vnde Σκατοφάγος, Merdiuorus: Æsculapii epithetum, apud Aristoph. in Pluto. Affertur & Σκατὸς, masc. genere.

Σκαῦρος, Qui extantes talos habet, Scaurus: vt apud Horatium, Balbutit scaurum prauis fultū malè talis. Apsyrtus in Hippiatria, ἵππος ἱκανὸς πρὸς ὀχείαν μὴ σκαυρους πόδας ἐχέτω μηδὲ ταπεινούς.

Σκαφεία, t.3, c.807, f. Σκαφεῖα, τὰ, t.3, c.810, g

Σκαφείδιον, t.3, c.808, a. Σκαφεῖον, t.3, c.807, g. & 811, a

Σκαφεὺς, t.3, c.807, g. & 810, d.

C Σκάφευσις, t.3, c.807, f. Σκαφεύω, t.3, c.807, f. & 811, g

Σκάφη, t.3, c.808, e. & 809, b. Σκαφὴ, t.3, c.807, f

Σκαφητὸς, t.3, c.808, c. Σκαφηφορέω, t.3, c.810, d

Σκαφηφόρος, ib. c. Σκαφίδιον, t.3, c.808, a. & 811, f

Σκαφίον, t.3, c.808, a. & 810, f. Σκαφὶς, t.3, c.811, c

Σκαφίτης, ib. g. Σκαφίτης, t.3, c.808, c

Σκαφοειδὴς, t.3, c.810, d. Σκαφολουβέω, ib. e

Σκάφος, t.3, c.808, d. & 811, g.

Σκαφώρη, ης, ἡ, Vulpes. Hes. Σκεδάζω, t.3, c.812, b

Σκεδάννυμαι, ib. d. Σκεδάννυμι, ib.

D Σκέδασις, ib. e. Σκεδασμὸς, ib.

Σκεδαστικὸς, ib. Σκεδαστὸς, ib.

Σκεδάω, ibid. a. b

Σκεθρὸς, οῦ, ὁ, Exactus, Exquisitus. Vnde aduerb. Σκεθρῶς, Exactè: apud Æschylum in Prometheo, πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. Apud Hippocratem σκεθρὸν exquisitū significat. vt σκεθρὰ δίαιτα, exquisita & optima victus ratio: cui opponitur φαύλη, vt annotat Gal. comm. in librum περὶ ἀγμῶν.

Σκείρα, t.3, c.872, e. Σκειρὰς propr. ib.

Σκείρατης, ib. g. Σκειραφεῖν, ib.

E Σκειράφιον, ib.

Σκειρῖται, οἱ, propr. t.3, c.874, b.

Σκειρόμαντις, Qui è loco editiore templi auguria captat, vt quidam exp. Sed vide Hesych.

Σκεῖρον, t.3, c.873, c. Σκεῖρος, ib. a

Σκίρων, Ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autē hæ Σκιρωνίδες πέτραι, Euripidi. At Hesych. habet Σκειρῶν, ἀργῆ τις λέγεται: vbi reponendum puto ἀργήσης. Additque, δοκεῖ δὲ ἀπὸ τῶν σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν. Suidas habet Σκίρων pro La-

F tronis illius nomine: item Σκιρωνίδης patronymicum. Et Σκιρωνὶς πέτρα, quod exponit ἡ τραχεῖα. Sed adiicit, καὶ διφορεῖται. Ex Æschine affertur σκίρων cū ι solo, pro vento qui & Caurus appellatur: in epist. λαμπρῷ σφόδρα σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν. Sic etiam Σκίρων pro latronis seu prædonis illius nomine quē Theseus interfecit iuxta agrum Megarensem, è petra deiiciens. Vide Plut. in Theseo.

Σκέλεαι, αἱ, t.3, c.821, c. Σκελεαὶ, ib. d

Σκελετεύω, t.3, c.815, f. Σκελετὸς, ib. d

G Σκελετύρβη, t.3, c.819, f. Σκελετώδης, t.3, c.815, e

Σκελιφρὸς, ib. b. Σκελέω, ib. c

Σκελίθειον, t.3, c.821, e. Σκελὶς, ib. f

Σκελλέω, t.3, c.815, d. Σκέλλομαι, t.3, c.814, c

Σκελλὸς, t.3, c.815, b. Σκελλοκώπης, οἱ, ib.

Σκέλλω, t.3, c.814, c. Σκέλος, t.3, c.818, h

Σκελοτύρβη, t.3, c.819, e. Σκελοῦμαι, t.3, c.815, c

Σκελύθριον, t.3, c.821, e. Σκέμμα, t.3, c.822, d

Σκεμμὸς, ibid. e

Σκέπα, pro Σκεπάσματα, τὰ, t.3, c.833, c

H Σκεπάζω, ib. a. Σκέπανον, ib. e

Σκεπαρνηδὸν, Σκεπαρνίζω, Σκεπαρνισμὸς, vide in Σκέπαρνον.

Σκέπαρνον, Ascia siue Dolabra: fabrile instrumentum quo materies dolatur. à πέλεκυς distinguit Hesychius: tamen scribit esse πέλεκυν, sed addit, ἀμφίστομον, ideóque

bipennem quidã interpr. Homeri locus extat Odyss.ε, Δῶκέ μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν: deinde, δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον. Lucianus, ὥσπερ σκέπαρνον τῷ τέκτονι καὶ ξύπανον. Plut. lib.2 De carniũ esu, οὐ πολεμῶν δήπου πρέπεις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκεν. Σκέπαρνον est etiã vinculi simplicis genus, apud Hippocr. Est autẽ breuis circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur & inflectitur, desinitque in similitudinem τοῦ σκεπάρνου, nanque à recta linea parum recedens curuatur. vnde hoc nomen accepit. Gorr. ex Galeno. Sed Gal. habet Σκέπαρνος prò significatione vinculi. Ab illo Σκέπαρνον primam significationem habente est & aduerbium Σκεπαρνηδόν, Asciæ modo & forma: vt spleniũ iubet fieri Hippocr. Galenus exponit ἐκκυκλασμένως. Additque, καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων δοκεῖ. At verò dithyrambici vellus pecoris appellarunt σκέπαρνον, quasi σκέπον τὸν ἄρνα.

Σκέπας, t.3, c.833, c. Σκέπασμα, ib. b
Σκεπαστήριον, ib. d. Σκεπαστής, ib. c
Σκεπαστικός, ib. d. Σκεπαστός, ib. e
Σκεπάστρα, ib. d. Σκέπαστρον, ib.
Σκεπάω, ib. a. Σκέπη, t.3, c.832, e
Σκεπηνός, ib. f Σκεπόω, t.3, c.833, b
Σκεπτέον, t.3, c.813, a. Σκεπτικός, ib.
Σκέπτομαι, t.3, c.821, f. Σκέπω, t.3, c.832, d
Σκερβολέω, t.1, c.669, b. Σκερβόλλω, ib. a
Σκέρβολος, ib. Σκευαγωγέω, t.3, c.835, e
Σκευαγωγία, ib. Σκευαγωγός, ib. d
Σκευάζομαι, t.3, c.837, g. Σκευάζω, ib. f
Σκευάριον, ib. e. Σκευασία, t.3, c.838, c
Σκεύασμα, ib. Σκευαστός, ib. e
Σκευή, ib. f. Σκευηφορέω, t.3, c.835, c
Σκευηφόρος, ib. Σκευοθήκη, t.3, c.834, a
Σκευοποίημα, ib. e. Σκευοποιός, ib. b
Σκευοποιῶ, ib. d. Σκεῦος, t.3, c.833, f
Σκευοφορεῖον, t.3, c.835, b. Σκευοφορέομαι, ib. c
Σκευοφορέω, ib. Σκευοφορία, t.3, c.834, h
Σκευοφορικός, ib. Σκευοφόριον, t.3, c.835, a
Σκευοφορίτης, ib. Σκευοφόρος, t.3, c.834, f
Σκευοφυλακέω, t.3, c.835, c. Σκευοφυλάκιον, ib. d
Σκευοφύλαξ, ib. c. Σκευόω, t.3, c.837, f
Σκευωρέω, siue Σκευωρέομαι, Vasa custodio, &c. t.3, c.836, a. Σκευωροῦμαι, Struo, in malam partem, ib.
Σκευώρημα, t.3, c.837, a. Σκευωρία, t.3, c.835, f
Σκευωρός, ib. Σκέψις, t.3, c.822, e
Σκήλη, à Σκάλλω, non Σκέλλω, t.3, c.804, c
Σκήλημα, t.3, c.816, g. Σκήμπτω, t.3, c.863, f
Σκῆμψις, εως, ἡ, Actio ipsa incumbendi seu ingruendi. vt apud Hippocratem de humore dicitur in partem aliquam incumbente seu ingruente. Quidam decubitum interpr.
Σκηναί, αἱ, propr. t.3, c.854, f. Σκηνάω, t.3, c.855, a
Σκηνευτής, ib. e. Σκηνεύω, ib.
Σκηνέω, ib. a. Σκηνή, t.3, c.850, c
Σκήνημα, t.3, c.855, d. Σκηνίτης, t.3, c.854, d. & 855, e
Σκηνίδιον, t.3, c.855, a. Σκηνικός, t.3, c.854, g
Σκηνίτης, ib. d.
Σκηνοβατέω, t.1, c.638, b. & t.3, c.851, g
Σκηνοβατοῦμαι, t.3, c.851, h. Σκηνογραφία, t.1, c.866, a
Σκηνογραφικός, ib. b. Σκηνογράφος, ib. a
Σκηνοειδής, t.3, c.1182, b. Σκηνοπηγέω, t.3, c.852, h
Σκηνοπηγία, ib. b. Σκηνοπήγια, τά, ib. g
Σκηνοποιέω, t.3, c.853, a. Σκηνοποιΐα, ib.
Σκηνοποιός, ib. Σκηνορραφεῖον, ib. d
Σκηνορράφος, ib. c. Σκῆνος, t.3, c.851, e
Σκηνοφύλαξ, t.3, c.853, d. Σκηνόω, t.3, c.855, g
Σκηνύδριον, ib. a. Σκήνωμα, t.3, c.856, a
Σκηνωτής, ib. b. Σκηπάνιον, t.3, c.859, f
Σκηπτήνιον, ib. Σκηπίων, t.3, c.864, d
Σκῆπτον, t.3, c.859, e. Σκηπτός, t.3, c.858, a
Σκηπτοῦχος, t.3, c.859, b. Σκῆπτρον, t.3, c.858, d
Σκηπτροφόρος, t.3, c.859, d
Σκήπτω, Nitor, &c. t.3, c.857, b. Σκήπτομαι, Prætexo, &c. ib. d. Σκήπτομαι, Fingo, &c. ib. e. Σκήπτω, Cado in, Irruo, ibid. f
Σκήπων, t.3, c.859, e. Σκηρίπτω, t.3, c.865, b

A Σκήψιος, propr. t.3, c.858, a. Σκῆψις, t.3, c.857, g
Σκῆψις, propr. c.858, a. Σκιά, t.3, c.865, d
Σκιαγραφέω, t.1, c.866, d. Σκιαγραφία, ib. c
Σκιαγραφικός, ib. Σκιαγράφος, ib.
Σκιάδαι, οἱ, t.3, c.870, d. Σκιάδειον, t.3, c.869, h
Σκιαδεύς, t.3, c.870, e. Σκιαδηφόρος, t.3, c.869, f
Σκιάδια, τά, t.3, c.870, d. Σκιάδιον, t.3, c.869, g
Σκιαδίσκη, t.3, c.870, c. Σκιαδοφορέω, t.3, c.869, f
Σκιαδοφόρος, ib. Σκιάζομαι, t.3, c.871, a
Σκιάζω, t.3, c.870, g Σκιαθήρας, t.3, c.866, b
B Σκιαθίς, t.3, c.870, e. Σκίαινα, ib.
Σκιαμαχέω, t.3, c.866, c. d
Σκιάομαι, passiua vox est τοῦ Σκιάω, quod vide.
Σκιάποδες, οἱ, propr. t.3, c.866, e
Σκιάπους, ib. Σκιαρός, t.3, c.869, b
Σκιάς, ib. Σκίασμα, t.3, c.871, a
Σκιατραφέω, t.3, c.866, h. Σκιατραφής, t.3, c.867, a
Σκιατραφία, ib. Σκιατραφοῦμαι, t.3, c.866, f
Σκιατροφία, t.3, c.867, a. Σκιατροφοῦμαι, t.3, c.866, f
Σκιαυγέω, t.1, c.601, g. & t.3, c.867, e
Σκιάω, t.3, c.870, f
C Σκίγγος, (pro quo & Σκίγκος scriptũ inuenitur) crocodilus est terrestris: alius in Ægypto, alius in India, alius in rubro mari nascens. Vide Dioscor. lib.2, cap.71. Interpr. quidam Scingus, quidam Scincus scribunt.
Σκιδαρός, Exilis. σκιδαρόν, ἀραιόν, Hesych.
Σκίδναμαι, t.3, c.813, c Σκίδνημι, ib.
Σκιδνῶ, ib. Σκιερός, t.3, c.869, b
Σκιερῶς, redditur Adumbratim, ex Lucretio.
Σκιή, t.3, c.865, d. Σκιητροφοῦμαι, t.3, c.867, b
D Σκιθακός, Piscis qui & Trachurus. Hesych. At v.l. habent Σκιδακὸς & Σκιθαρκος.
Σκίλλα, ης, ἡ, Scilla siue Squilla: herba bulbum insignẽ habens. Vide Σχῖνος. Hinc Σκιλλιτικὸν ὄξος, Scilliticum acetum, vel Scillinũ, apud Diosc. Apud quem & Σκιλλιτικὸς οἶνος, Scillinum vinũ, quòd scilla herba cõfusa ei commisceatur. Est etiam Σκιλλιτικὸν ἔλαιον, Scilliticum oleum. Ab illo nomine est & aliud adiectiuũ, Σκιλλώδης, Scillaceus, Ad scillæ figuram accedens, ex Dioscor. Affertur autem ex Theophr. lib.1, cap.8, De
E caus. plant. οἷον αἵ τε σκίλλαι καὶ ὅσα σκιλλώδη, scillæ cæteráque eiusmodi: vel, cætera quæ eiusdem sunt generis.
Σκιμαλίζειν, Digitum infamem (medium videlicet) porrigere atque ostendere, cæteris cõpressis. quod in summo contemptu fiebat, & per ignominiam. Sic apud Laertium narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam eius mollitiem notauit. Hæc ex vul. lex. vbi etiam affertur ex Aristophan. in Pace, Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, Καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν.
F Vbi schol. dicit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφύβρισεν. vel poni pro κατεδακτύλισε. Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podicem fodicare: vnde καταδακτυλικὸν pro libidinoso & salaci vsurpari. Quod autem ad priorem expositionem attinet, existimatur in ea perperam σκιμαλίσαι pro σκανθαρίσαι accepisse, seu σκινθαρίσαι. Verùm in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι significare illud pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modò fuit. (atque adeò Hesychius σκιμαλίσαι non alio verbo exponit quàm hoc καταδακτυλίσαι)
G Affertúrque ex eodem comico in Acharn. ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, exponitúrque, Irrideã atque infamem: vel, Vt infames notem. Sic Medium ostẽdere vnguem ex Iuuenale, Digitum porrigere medium, ex Martiale affertur. Ex eodem, Ostendit digitũ, sed impudicum. Et ex Persio, Infami digito. Verùm Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima significatione esse Medio digito tentare an gallinæ oua conceperint: immisso videlicet eo in podicem. Adeóque dicitur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. Vide schol. Aristoph. & Suidam.
H Σκιμβάζω, t.3, c.864, g.
Σκίμβολος, Fatuus. ἠλίθιος, Hesych.
Σκιμβός, t.3, c.864, g Σκιμπάζω, ib.
Σκιμπίων, Scipio. Vel potius Paruus scipio. Vide Σκίμπων.
Σκιμπόδιον, t.3, c.864, f. Σκίμπους, ib. h

Σκίμπος, t.3, c.864, e. Σκιμπόω, ib.a
Σκίμπω, t.3, c.863, f. Σκίμπω, ib.h
Σκίμπων, t.3, c.864, a

Σκίναξ, κος, ὁ, Agilis, Cui agilitas inest ad subsiliendum apta. σκίνακες dicitur ἐπὶ τῶν λαγωῶν, inquit Hesych. Hoc autem verum esse comperitur apud Nicandrum: quippe qui in Alexiph. leporem appellet σκίνακα δερκευνέα.

Σκίναρ redditur Fœtus, item Fœtura. Extat autem & hoc apud Nicandrum in Theriacis, — καὶ ἠελίου δίχα πέρσον, Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς ἀΐξας. Vbi schol. esse ait τὸ γέννημα, vel τὸ σῶμα καὶ σκήνωμα τῆς γαλῆς. Vult autem hoc σκίναρ esse παρὰ τὸ σκιρτᾶν.

Σκινδάλαμος, t.3, c.1199, b. Σκινδαλμός, ib.
Σκινδαλαμοφράστης, ib.d

Σκινθαρίζειν, necnon Σκανδαρίζειν affertur pro Σκανθαρίζειν, de quo suprà. Extat autem Σκινθαρίζειν apud schol. Aristoph. & Eustathium, necnō Hesychium. Idē habet & Σκίνδαρος, (quod vulgò exponitur Talitrum) item Σκίνδαροι, necnon Σκινδάρειος: item verba Σκινδαρεύεσθαι & Σκινδαρῆσαι: quorum expositiones apud eum vide.

Σκινδαψός, Genus plantæ similis hederæ apud Nysam, in India: vt ex Apollonii schol. annotatur. Fuit etiam instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè vsæ traduntur: eiúsque chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. Vide Athen. & Eustathium.

Σκινθίζομαι, Calcitro, ex Suida & Hesychio.

Σκινθοὶ & κολυμβηταί, Homines nantes seséque submergentes: vt Gaza vertit apud Theophr. Hist. 4, cap. 7. At Plinius, Naufragi & vrinantes, lib. 13, cap. 25. v.l.

Σκινίς, t.3, c.870, f. Σκιογραφέω, t.3, c.867, c
Σκιογραφία, ib. Σκιογράφος, ib.
Σκιοειδής, ib. Σκιόειν pro σκιόεν, t.3, c.869, a
Σκιόεις, ib. Σκιόθηρον, t.3, c.867, d
Σκιόθηρος, ib.e. Σκιομαχία, ib.
Σκιάποδες, οἱ, propr. ib. Σκιοσοφία, ib.
Σκίουρις, ib. Σκιόω, t.3, c.870, f
Σκιπίων, t.3, c.864, d. Σκίπων, ib.c
Σκίπων, ibidem.

Σκίπωσις, idem quod σκίπων. Item Radius. v.l.

Σκίρα, τὰ, t.3, c.871, g. Σκιράδιον, propr. t.3, c.872, d
Σκιράς, propr. ib.c. Σκιραφία, t.3, c.873, d
Σκιραφεῖον, t.3, c.872, f. Σκιραφευτής, ib.
Σκιραφεύω, ib. Σκίραφιον, ib.e
Σκιράς, t.3, c.874, c. Σκιράς, ib.
Σκιρίτης, propr. ib.b. Σκιρίτης, ib.
Σκῖροι, οἱ, propr. ib.c. Σκίρον, t.3, c.871, g. & 872, e

Σκίρος, Marmoris fragmentum siue frustulum, quod excidit dum illud scalpitur. Inde σκιρὸς pro scrupo sumitur: & scruporum lusus σκιραφία vocatur. v.l. Vide Σκίρρον & Σκίρρος apud Hesych. Vide item t.3, c.873, c

Σκίρος, propr. t.3, c.872, c. Σκίρος apud medicos, c.873, d.
Σκίρος, aliud itidem, propr. c.874, a.

Σκιροφόρια, τὰ, t.3, c.872, b. Σκιροφόρος, ib.g
Σκιροφοριών, ib.b

Σκιρόω, Valde sordeo. Vide Ἐνεσκιρῶσθαι & Σκιρρωθῆναι, t.3, c.872, h. & 873, a

Σκίρρα, t.3, c.873, b

Σκιρρὰς γῆ ex schol. Aristoph. vide Σκίρρα.

Σκιρράς, propr. t.3, c.872, d. Σκίρρον, ib.d. & h
Σκιρρός, t.3, c.873, b. & d. Σκιρροφοριών, t.3, c.872, d
Σκιρρόω, t.3, c.873, g. Σκιρρώδης, ib.
Σκίρρωμα, ib.h. Σκιρτάω, t.3, c.874, c
Σκίρτημα, ib.e. Σκίρτησις, ib.
Σκιρτητικός, ib. Σκιρτικός, ib.
Σκιρτοπόδης, ib.f. Σκιρωθῆναι, t.3, c.873, a
Σκίρωμα, ib.h. & 874, a. Σκίρων vide in Σκίρων.

Σκίταλοι, Viles homines & improbi. Suid. ex Aristoph. Vide & huius schol.

Σκιφίνιον, Corbis è palmeis virgis contexta. Hesych. dicit esse πλέγμα τι ἐκ φοίνικος.

Σκίφος, Ensis. Item Penis. Necnon pro σκνιφός, Hesych. & Suidas.

Σκιώδης, t.3, c.869, a. Σκλέω, t.3, c.815, g
Σκλῆμα, t.3, c.816, g. Σκλῆμι, t.3, c.815, g
Σκληραγωγέω, t.3, c.817, h. Σκληραγωγία, ib.

A Σκληραύχην, t.1, c.607, f. & t.3, c.818, a
Σκληρεία, t.3, c.818, c. Σκληρόγεως, t.3, c.817, f
Σκληρόδερμος, t.1, c.947, e. Σκληροδίαιτος, t.3, c.817, g
Σκληρόθριξ, t.1, c.1586, g. Σκληροκαρδία, t.2, c.98, b
Σκληροκάρδιος, ib.b. Σκληρόκηρος, t.2, c.193, g
Σκληροκοίλιος, t.2, c.289, g. Σκληρόκοκκος, t.3, c.817, g
Σκληροπρόσωπος, ib. Σκληρός, t.3, c.816, h
Σκληρόσαρκος, t.3, c.817, h. Σκληρόστρακος, t.2, c.1525, a
Σκληροσώματος, t.3, c.1215, d. Σκληροτὴρ, t.3, c.818, c
Σκληρότης, ib.a.

B Σκληροτράχηλος, ου, ὁ & ἡ, t.3, c.1598, h
Σκληροτείχος, t.1, c.1587, d. Σκληροφθαλμία, t.2, c.1411, d
Σκληρόφθαλμος, ib. Σκληρωπικός, t.3, c.818, e
Σκληρύνω, ib.d. Σκλήρωμα, ib.c
Σκληρῶς, ib.a. Σκληφρός, t.3, c.816, g

Σκνιπὸς, οῦ, ὁ, Auarus, Sordidus. Aut Valde auarus, Valde sordidus. Quidam ab animalculo quod σκνῖπα vocant, dictum esse σκνιπὸν tradunt. Vide Σκνιφός.

Σκνιποφάγος, vide in Σκνίψ.

Σκνιφὸς, οῦ, ὁ, Visu hebes, seu Qui est visu hebeti, Cæcutiēs.
C ὁ ἀμυδρὸν βλέπων, inquit Hesych. addens, Atticos Σκνίφος (accentu in priore) vocare τὸ σκότος: id est tenebras. At verò à Polluce scriptum est σκνιπὸς, non σκνιφὸς, pro hac ipsa significatione, ex Simonide: si modò eius Pollucis exemplaribus fides hîc tribuenda est.

Σκνίψ, Vermiculus erodens ligna, culici similis. Secūdum alios autem est culicis genus. Vide Κνίψ.

Σκοίδης, Calumniator, Loquax. Hes. Atticum esse ait.

Σκοιὸν, Validum. Significat & alia varia, si Hesychio creditur: quem vide.

D Σκόλια & Σκόλιον vide in Σκολιός.

Σκολιαίνω & Σκολιάζω & Σκολιεύω vide in Σκολιός.

Σκολιότης, Σκολιόφρων, Σκολιόω, ῶ, vide in Σκολιός.

Σκολιὸς, οῦ, ὁ, Tortuosus, Intortus, Obliquus, Inflexus. Metaphoricè etiam σκολιαὶ δίκαι & σκολιοὶ μῦθοι dicūtur ab Hesiodo. Sic Pindarus σκολιαῖς ἀπάταις dixit. Hesiodus vocauit etiam hominē σκολιὸν, initio Ergωn, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν. vbi quidam interpr. Prauum, alii Versutū. Tzetzes exp. τὸν ποικίλον τὸ ἦθος διὰ πανουργίαν. Sed rectè reddemus Prauum, seruata eadem metaphora, propter verbum ἰθύνει. Hinc Σκολιῶς aduerb. Tortuosè, Intor-
E tè, Obliquè. Item Prauè. Et cōpos. Σκολιόφρων, Qui praua cogitat, vel Qui est praua mēte. Item Σκολιότης, ητος, ἡ, q.d. Tortuositas, Curuitas. Item Prauitas. Et verbum Σκολιόω, ῶ, Intorqueo, Tortuosum reddo. Hinc Σκολίωμα & Σκολίωσις. Ex Strabone affertur σκολίωμα pro anfractu. Σκολίωσις autem non solùm ipsam actionē intorquendi seu reddendi tortuosum, significat, sed & ipsam tortuositatem, si ita vocare liceat. Medicis verò est etiam morbi nomen. Σκολίωσις (inquit Gorr.) Obstipitas, In latus distortio: est spinæ vitium, quū eius ver-
F tebræ loco mouentur & in latus inclinant. Sunt autem alia eiusdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, & σεῖσις: de quibus vide suis locis. Has porrò omnes distortionis differentias Hippocrates ῥαιβώματος nomine comprehendit: vt annotat Galenus Comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Aliquando verò & per σκολίωσιν Hippocrates omnem spinæ deprauationem significat: vt ἐν τῷ περὶ ἄρθρων: quum scribit spinam σκολιαίνεσθαι: quod Gal. Comment. 1, interpretatur Quouis modo peruerti. Obserua autem hîc & verbum Σκολιαίνεσθαι: cuius actiua vox Σκολιαίνειν fuerit iti-
G dem Tortuosum reddere, &c. Sed & Σκολιάζω legitur apud Græcos Bibl. interpretes, in Salom. prouerbiis: ὁ δὲ σκολιάζων τὰς αὐτοῦ ὁδοὺς ἀπιμασθήσεται. Vbi quidam interpr. Qui obliquat.

Σκόλιον autem accentu in primam retracto, Carmen seu canticum quoddam conuiuale. quod dictum putatur (sed nonnullis refragātibus) ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu vltro citróque exciperetur. Aristoph. in Vespis, τούτῳ τι λέξεις σκόλιον. Apud eundem inuenitur & σκολιὰ
H accentu in fine, sed perperam. Vide Athen. Hesych. Suidam & Eustathium.

Σκόλλυς, Villus, Lanugo. Athen. ἀποκείρειν τὴν σκόλλυν dixit quod Hesych. de puberibus, ἀποκείρεσθαι τὸν μαλλόν. Apud Poll. scriptum est σκόλυς, id est πλοχμὸς vel σειρὰ

τειχῶν. Dictum videtur παρὰ τὸ σκολκιῶ seu σκολιβύειν. v.l. Apud Hesych.autẽ est Σκόλλις, item apud Eustath. cuius expositionem vide.

Σκολομαχαίριον, ου, τὸ, Ferramentum chirurgicum ad paxilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cuius in excidẽdis radicitus verrucis formicisque vsus erat. Ita v.l.

Σκολόπαξ, Gallinago auis, quæ in arbore nunquam sedet: Aristot. Anim. lib.9, cap.8. Aliâs legitur Ἀσκολόπαξ. Hesych. habet Σκολόπαξ: verùm ab eo dicitur duntaxat esse ὄρνις ποιός. Traditur σκολόπαξ esse etiam nomen piscis parui, qui est corpore rotundo, rubescẽte erythrini modo, squamis asperis: habétque quasi promuscidẽ elephantis, & in dorsi extremo exertum surculum siue aculeum, serratum inferiore parte.

Σκολοπιδίς, t.3, c.875, f.
Σκολοπένδρα, t.3, c.876, a
Σκολοπένδριον, t.3, c.877, a.
Σκολόπενδρος, t.3, c.876, h
Σκολοπία, ib. a.
Σκολοπίζομαι, t.3, c.875, h
Σκολοπίζω, ib.
Σκολοποειδής, ib. e
Σκολοπόεις, ib. g.
Σκολοπώδης, ib. f
Σκολοπώνυμος, ib. g.
Σκόλοψ, ib. a.

Σκολύθριον, ου, τὸ, Scabellum. Vide in Σκόλυθρος, quod proximè sequitur.

Σκόλυθρος, Humilis. Σκολύθρων enim Hesych. exponit ταπεινῶν: esse dicens ἀπὸ σκολύθρων δίφρων. vbi σκολυθρίων pro σκολύθρων reponendum videri posset, sequẽdo quæ apud eum proximè præcedunt. nam Σκολύθρια sunt illi ταπεινὰ διφρεία, & ὑποπόδια. Sed potius vtrunque dici putandum est: nimirum & σκόλυθρον & diminutiua forma σκολύθριον. At Suidas σκόλυθρον esse ait τὸν σκνιπὸν καὶ αἰελεύθερον.

Σκόλυμος, Cardui species. Hesiod. Erg. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Sed ita vocatur etiam herba quæ alio nomine κυνόγλωσσον. Vide Dioscoridẽ & Plinium. Hinc Σκολυμῶδες φύλλον, Folium carduo simile, vt Gaza vertit apud Theophr.

Σκολύπτω, Euello, Lacero. Vide Hesych.

Σκόλυφρος, Tetricus. Apud Hes. Σκολύφρα, item Σκολύβρα: quæ vide. Vide item Σκολιφρὸς & Σκελεφρὸς, t.3, c.815, c

Σκομβρίδες, vide in Σκόμβρος.

Σκομβρίζω, Murmuro. γογγύζω, Hesych. & Suid. Dicitur etiam de lasciuum quendam ludum exercentibus: vt iidem testantur.

Σκόμβρος, ου, ὁ, Scombrus, marinus piscis. Aristoph. schol. paruis thunnis assimilat, id est cordylis siue pelamidibus. Vide Plin. Sunt qui velint esse quem vulgò vocamus *Macquereau*, aliis reclamantibus. Inuenitur & Σκομβρίδες de quibusdam piscibus. Habet autem hæc vox formam diminutiui à Σκόμβροι.

Σκόπαιος, Homuncio, Nanus, Pumilio. vt exp. v.l. afferentia hunc Athenæi locum, lib.12, de Sybaritis, ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν τρυφὴν, ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκοπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς παρά τισι καλουμένους σίλπωνας. Hermolaum quoque ita accepisse testatur Bud. nimirum pro homuncionibus: sed quum iam dixisset ἀνθρωπάρια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκοπαίους, meritò quæri possit.

Σκοπάρχης, t.3, c.823, g.
Σκόπαρχος, ib.
Σκόπελος, t.3, c.832, b.
Σκοπελίζω, t.3, c.819, d
Σκοπέω, t.3, c.818, g.
Σκοπὴ, t.3, c.823, h
Σκόπησις, t.3, c.829, e.
Σκοπιὰ, t.3, c.824, a
Σκοπιάζω, ib. d.
Σκοπιάω, ib. e.
Σκοπιή, ib. a.
Σκοπιήτης, ib. c
Σκόπιμος, t.3, c.832, b.
Σκοπιωρέομαι, t.3, c.824, b
Σκοπιωρὸς, ib.

Σκοπὸς, Speculator, &c. t.3, c.823, c
Σκοπὸς, Scopus, &c. t.3, c.830, e
Σκορακίζω, t.2, c.381, a.
Σκορακισμὸς, t.2, c.381, b

Σκορδινάομαι, ῶμαι, Pandiculor, Extendo membra cum oscitatione. Nam Pollux σκορδινᾶσθαι exponit μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἑαυτόν: sic Galenus, τὸ διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης. Eodem modo Aristoph. scholiastes esse dicit μετὰ χάσμης τὰ μέλη ἀντείνειν: sed addit, hoc fieri ab iis qui è somno surgunt. Idem alibi dictum esse tradit παρὰ τῶν σκορόδων, id est ab alliis: quoniam ex nimio eorum esu cietur vomitus, & propter acrimoniã pandiculatio corporis. Vtitur autẽ ipse poeta aliquot in locis. vt in Acharn. Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι. Idẽ in Vespis, Ὡς δ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὐτῷ. Vbi idem schol. exponit, χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας. Bud. vertit, Oscitat, item Æstuat, Hæret. Conuenit autem ille locus cum isto, vbi σκορδινᾶσθαι & διαφορεῖν coniungit: in Ranis, τί σκορδινᾷ καὶ διαφορεῖς; Hinc Σκορδίνημα, ατος, τὸ, Pandiculatio. Affertur & Σκορδινισμὸς pro eodem, tanquam ab alio verbo.

Σκόρδιον vide Σκόρδον post Σκόροδον.

Σκόρδον, Σκορδοειδὴς, Σκορδόπρασον, vide post Σκόροδον.

Σκορδύλαι, Fœtus thynnorum in Põto, ex Aristot. Anim. lib.6. In vulg. lex. additur Σκορδύλος pro eo pisce quẽ cordylã vocat Plinius: additúrque, esse paruũ thunnũ.

Σκοροδάλμη vide in Σκόροδον.

Σκοροδίζω vide in Σκόροδον. Σκορόδιον vide in Σκόροδον.

Σκόροδον, ου, τὸ, Allium. Aristoph. in Pluto. ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. Xenophon in Symposio, εἰς μὲν γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν· ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Vbi obserua κρομμύου & σκορόδου simul fieri mentionem. Sic apud Plutar. σκόροδα καὶ κρόμμυα, in lib. De capienda vtil. ex inimicis. Hinc compos. Σκοροδάλμη, Muria in qua intritum allium. Aristoph. in Equitibus, Δή ποτε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη. vbi schol. exponit, ἡ πικρία τοῦ σκορόδου καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορόδων, οἷον ἡ δριμύτης. Item verbum Σκοροδίζω, Alliis pasco. Vnde partic. passiuũ ἐσκοροδισμένος, Alliis pastus, Qui allia comedit. Σκοροδίζω redditur etiã, Ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: sequendo videlicet quod modò ex Xenophõte attuli, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Qui locus hũc Aristophanis exponit, in Equitibus, Ἵν' ἄμεινον ὦ ταν ἐσκοροδισμένος μάχῃ. Apud eundem legitur actiua vox in eadem comœdia, φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας. id est, alliis me cibasti, seu alliato, vt quidam interpr. Sed controuersus est Plauti locus ex quo participium illud pro hac significatione affertur: at verò Alliatus pro ἐσκοροδισμένος, controuersia caret. Cæterùm in illo Aristoph. loco existimatur ἐσκορόδισας dictum ἀλληγορικῶς pro Ad lacrymas coegisti. A σκόροδον est etiam verbũ Σκοροδοῦν, quod Hesych. exp. συνουσιάζειν. Item nomen Σκοροδὼν, ῶνος, ὁ, Allietum, Hesych. Affertur autem & nomen compos. Σκοροδόμητος ex Aristophane, pro Alliaris, Qui habet allii naturam. Sed quum σκοροδόμητον φύσιν habeamus in loco qui affertur, (sunt enim hæc illius verba, σκοροδόμητον φύσιν ἔχει) eam significationem habere per se non potest istud compositum: atque adeò sonat potius σκοροδομητὸς, Ex allio ædificatus, vel fabricatus, accipiendo passiuè hoc participium.

Σκορόδιον, ου, τὸ, Allii caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Pluto, — ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε. vbi vide scholiastem: item Suidam, qui & φύλλα σκορόδου exponit. In lex. primis Græcol. exponitur Purgamenta allii.

Σκόρδον quoque pro Σκόροδον inuenitur cùm alibi tũ apud Dioscoridem. vnde est Σκορδοειδὴς, apud eundem, Allii speciem gerens, Allio similis. Item Σκορδόπρασον, sicut & Σκοροδόπρασον, Herba quæ gustu & odore porrum & allium refert. Est item Σκόρδιον herba quæ allii odorem resipit.

Σκοροδὼν vide in Σκόροδον.
Σκόρπαινα, t.3, c.877, c
Σκορπιέομαι, t.3, c.878, b.
Σκορπιαίνω, ib. a
Σκορπίαστος, ib. b.
Σκορπίδιον, t.3, c.877, g
Σκορπίζω, t.3, c.878, b.
Σκορπιοειδὴς, t.3, c.877, f
Σκορπιόπληκτος, ib.
Σκορπίος, ib. b
Σκορπίουρον, ib. g.
Σκορπίουρος, ib.
Σκορπιόω & Σκορπιοῦμαι, t.3, c.878, a
Σκορπὶς, t.3, c.877, c.
Σκορπισμὸς, t.3, c.878, c
Σκορπίτης λίθος, ib. a.
Σκορπιώδης, t.3, c.877, h
Σκοτάζω, t.3, c.881, d.
Σκοταῖος, t.3, c.879, d
Σκοτασμὸς, t.3, c.881, d.
Σκοτεινὸς, t.3, c.879, e
Σκοτοδινιάω, t.3, c.880, b.
Σκότη, t.3, c.881, a
Σκοτία, ἡ, subst. t.3, c.879, h.
Σκοταῖος, t.3, c.880, b
Σκοτίας, ib. a.
Σκοτίζω, ib. h
Σκότος, t.3, c.879, f.
Σκοτοδασυπυκνόθριξ, ib. a

Σκοτοδείνη, topr.t.1,c.1011,g. Σκοτοδινέω,ib.d
Σκοτοδινία,ib. Σκοτοδινιάω,ib.
Σκοτόδινος,ib. Σκοτόεις,t.3,c.879,d
Σκοτιβόρος,ib.b. Σκοτόμαινα,ib.a
Σκοτομήδης,ib.c. Σκοτομήνη,ib.b
Σκοτομηνία,ib. Σκοτομήνιος νὺξ,ib.
Σκότος,t.3,c.878,e. Σκοτόω,t.3,c.880,b
Σκοτώδης,t.3,c.879,d. Σκότωμα,t.3,c.880,c
Σκοτωματικὸς,ib.e. Σκότωσις,ib.g
Σκυαρπάζω, Turbo.v.l.
Σκυβαλίζομαι, Σκυβαλικὸν, Σκυβαλισμὸς, vide in Σκύβαλον. B

Σκύβαλον, ου, τὸ, Stercus, Fimus. Alexād.Probl.sect.1, de senibus & emulis loquens, διὰ τοῦτον τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας τῶν δυνάμεων, ἀπροαιρέτως ἐξιᾶσι σκύβαλον καὶ οὖρον. vbi ἐξιᾶσι σκύβαλον redditur Cacant. Idē signif. apud Suid. hoc in loco, κλυστῆρα προσθέμενος, ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα. Idem σκύβαλον quasi κυσίβαλον dictum esse tradit: atque ita diceretur propriè de eo quod canibus proiectum est. Quidam volunt esse Stercus durius & quasi in nucleos diuisum. Apud Paulum epist. ad Philipp. cap.3, σκύβαλα vetus quoque interpres vertit Stercora: καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω. quod C Greg. de Cypriano itidem dixit, πάντα ἡγησάμενος σκύβαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ. Interdum verò σκύβαλον de re qualibet vili & quæ abiicitur. vnde Charis. vertit Quisquiliæ. Denique Σκύβαλον, Reiicula quæque, Frumenti purgamentum, (quod acus Latinis dicitur) Reliquiæ, Putamen, Ramentum, in v.l. Quibus addit, Excrementum & Retrimentum. Apud Dioscoridem autem σκύβαλον est Fæx & crassamentum quod ἐν ἠθμῷ remanet, id est in colo. vt lib.5, cap.77, τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μένει, Omne crassamentum in linteo remanebit, Ruellio interprete: at Marcellus vertit, Quod inutile & durum. D Hinc Σκυβαλώδης, εος, ὁ & ἡ, Fæculētus. vt σκύβαλον pro fæce & crassamento poni dictum modò fuit. τὸ σκυβαλῶδες à Budæo redditur etiam Retrimentitium: item Fæx: apud Dionys. Areop. in scholio, καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ παχὺ τῆς ὕλης μέρος καὶ γεῶδες. Ab illo nomine Σκύβαλον est etiam Σκυβαλικὸς adiectiuū: vt σκυβαλικὸν ἀργύριον Timocreōti poetæ, apud Plutar. in Themistocle, Argentum excrementiuum & vile: E quod videlicet ex terræ sordibus conflatur. vulg. lex. Item verbum Σκυβαλίζω, Reiicio tanquam σκύβαλον, Habeo loco σκυβάλου. Vnde redditur generaliter Vilipendo, Contemno, Aspernor: item Reiicio. Itidémque Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, &c. Huius verbale est Σκυβαλισμὸς, οῦ, ὁ, Reiectio alicuius rei quam vilipēdimus: at Σκυβάλισμα, est ea ipsa res quam reiicimus seu abiicimus. vt σκυβάλισμα τραπέζης apud Phocylidē, Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης.

Σκυβελίτης οἶνος,t.4,c.502,a. Σκυδίζω, Calcitro. Hes. F
Σκύδμαινος,t.3,c.882,b. Σκυδμαίνω,ib.
Σκύδνος, Conuitium, Ira, Tristitia. v.l.
Σκύζα,t.3,c.882,a. Σκυζᾶν,t.3,c.881,h
Σκύζομαι,ib.f. Σκύζω,ib.e
Σκύθαι,t.3,c.1589,c.ob.
Σκύθαινα, Ancilla ὑπηρέτις, Suidæ, ex Aristophane.
Σκύθομαι,t.3,c.882,c

Σκύθης, ου, ὁ, Scytha, Qui est è Scythia. Accipitur autem & pro ferro: (teste Stephano) vnde ἀποσκυθίσαι est τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Sic affertur ex Theognide, G Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον. Hinc est nomen possessiuum Σκυθικός: Fœmin. Σκυθική, vt Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα dicitur, necnon ἀδυγλυκεῖα à Theophr. Histor. lib.9, cap.13. ab Hippocrate γλυκύμη, & à Dioscoride cōposita voce γλυκύρριζα, lib.3, cap.7. v.l. Item Σκυθικαὶ, (sicut Περσικαὶ) Calceamenti quoddam genus, Stephano & Suidæ: apud Hesychium autem Σκυθικά: sed illud Σκυθικαὶ reponendum puto, quum Περσικαὶ eadem forma dicantur quædam ὑποδήματα. Inde & nomen compos. Σκυ- H θοτοξότης, Scythicus sagittarius, vel Qui in arte sagittaria Scythas imitatur. Item verbū Σκυθοπιεῖν, Scythicè potare, Scytharum potationes intemperantes imitari. At verò Σκυθὶς dicitur mulier quæ est è Scythia, cùm apud alios tum apud Lucianum. Inueniuntur autem

A & verba Σκυθίζειν, Ἐπισκυθίζειν. sed in hoc composito de illo simplici simul dictum fuit. Denique à Σκύθης est etiam Σκύθος quod pro scypho ponitur. Vide Athen.

Σκυθικὸς, Σκυθὶς, Σκυθίζω, Σκυθοπιεῖν, Σκυθοτοξότης, Σκύθος, vide in Σκύθης.
Σκυθράζω,t.3,c.882,h. Σκύθραξ,ib.
Σκυθρὸς,ib.c. Σκυθρωπάζω,ib.f
Σκυθρωπασμὸς,ib.h. Σκυθρωπὸς,ib.c
Σκυθρωπῶς,ib.e. Σκῦλα,t.2,c.602,d.obit.
Σκυλαδέψης,t.3,c.1134,a. Σκυλάδεψος,ib.
B Σκυλαία,ibid.b.
Σκυλακεία, Σκυλακεύειν, Σκυλάκευμα, Σκυλάκιον, Σκυλακώδης, vide in Σκύλαξ,

Σκύλαξ, ακος, ὁ (& interdum ἡ) Catulus: propriè de catulo canis. vnde etiam quidam σκύλαξ quasi φύλαξ dictum voluerunt, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέχειν τὴν ὑλακήν. Interdum verò de illo etiam qui eam ætatem excessit. Xenoph. Pæd.1, ὥσπερ σκύλακι γενναίῳ, ἀνακλάζοντι ὁπότε πλησιάζοι θηρίῳ. Plut. quoque in lib. περὶ πολυφρ. σκύλακας de venaticis canibus dicit. Nisi potius vtrobique catulos seu catellos intelligamus, & pro canibus in carmine duntaxat vsurpari dicamus. Hoc quidem certè constat, significare etiam generaliter quemuis catulum: sicut & σκύλακα ἄρκτου apud Lucianū legimus. & quoniam tam latè patet, Herodotus addidit itidem genitiuum κυνός: scribens, σκύλακι κυνὸς σκύμνον λέοντος συμβαλεῖν Καμβύσεα. Apud Nic. in Theriacis, σκύλακας γαλέης.

Σκύλαξ pro pisce, item pro catena ferrea. v.l. ex Polluce. Itē σχῆμα ἀφροδισιακὸν, Hesych. Est & nomen proprium cuiusdam scriptoris apud Aristotelem.

Σκυλακώδης, εος, ὁ & ἡ, Conueniens σκύλακι. Xen. in Pædia τὸ σκυλακῶδες metaphoricè dixit de puero habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitaretur. At in v.l. σκυλακώδης redditur Inuerecundus, item Caninus. Item τὸ σκυλακῶδες, Frōs inuerecunda, Impudentia. Additúrque, Xenoph. in Pædia pro blanditiis vsurpasse.

Σκυλακεύειν, Canes admittere (accipiendo verbum Admittere in ea signif. quam sequuntur nomina Admissura & Admissarius) apud Xenoph. in Cynegetico, σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, &c. Poll. exponit τὰς κύνας ἐμπιπλαίαι καὶ ὀχεύειν. sed apud eum malè quidam librarii σκυλεύειν pro σκυλακεύειν scripserunt. Interdum verò pro Alere seu educare poni potest, de canibus itidem dictum: sicut Σκυλακεία non tantùm σκυλάκων φύτευσιν sed ἀνατροφὴν etiam declarat. Vnde exponitur non solùm Canum admissura, sed etiam Canum seu catulorum nutricatus siue educatio. A Budæo redditur Catullitio, item Admissio. Et quemadmodum σκύλακας generaliter vsurpari de catulis dictum est, ita hoc verbum interdum generale est. vnde pass. participium σκυλακευομένους legimus apud Strabonem, de Romulo & Remo, qui à lupa lactabantur: ἐκτεθέντας δὲ, ὑπὸ λυκαίνης ὀρθιωθῆναι σκυλακευομένους. Verbale Σκυλάκευμα, de eo quod fuit ἐσκυλακευμένον. vnde pro catulo ponitur. vt, Ἔφρε κακὸν σκυλάκευμα, metaphoricé.

Σκυλάκιον, ου, τὸ, diminut. forma, itidem Catulus, vel potius Paruus catulus. Xenoph. σκυλάκια & σκυμνία de catulis leporum dixit. Gaza autem apud Aristot. vertit Catellus.

Σκύλια, Caniculæ, pisces: ex Aristot. Anim. lib.6, & ex Æliano. Videri autem posset esse diminutiuū à Σκύλλος, si duplici λ scriberetur. quod σκύλλος canem significat, teste Hesychio. sed dicit τὴν κύνα, non τὸν κύνα. Hinc Σκυλλοπρόσωπος, Faciem canis habens, Impudens. Sic etiam Σκύλλα monstrū illud marinum, à poetis celebratum, hinc dictum fuerit fortasse, quoniam σκύλλοις est circundatum. At verò Σκύλλαρος apud Aristot. Histor. lib.4, cap.4, redditur Squilla parua: dicitúrque ab eo λαμβάνεσθαι ἐν ταῖς κόγχαις. Quare huc pertinere non videtur.

Σκυλάω,t.3,c.1134,b. Σκύλευμα,ib.d
Σκυλεύω,ib.c
Σκυλῶσαι, vide in Σκύλλομαι post Σκύλλω.
Σκυλητῆρα,t.3,c.1134,a. Σκύλια vide in Σκύλαξ.

Σκύλλα & Σκύλλαρος vide in Σκύλαξ.
Σκύλλος & Σκυλλοπρόσωπος vide in Σκύλαξ.
Σκύλλω, Vexo, Molestus sum, Molestiam exhibeo, Negotium facesso. Item Fatigo. Herodianus, σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Apud eundem est Fatigare: vbi scribit, σὺν ἱππεῦσιν ὀλίγοις πορεύεται, ἵνα μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ. At verò apud Marcum & Lucam (quos eodem verbo in eadem re narranda vsos esse obseruãdum est, hũc cap. 8, illum capite 5) σκύλλειν τὸν διδάσκαλον, reddi potest vel Vexare, vel Fatigare. Vtitur idem Lucas & passiua voce Σκύλλομαι, in imperatiuo, capite 7, Κύριε μὴ σκύλλου. vbi aptius redditur verbo Fatigari, quàm Vexari: licet non magno discrimine. Perinde est certè acsi diceretur, Ne hunc laborem suscipe. Non dubito autem quin ad hunc locum respiciendo, dictum sit σκυλῆναι πρός με, pro Vsque ad me fatigari, Veniendi ad me laborem suscipere. Affertur porrò ex Agabari epistola, apud Euseb. De præp. euang. lib. 1. Hinc Σκυλμός, οῦ, ὁ, Vexatio. At Σκύλματα κόμης in Epigr. Laniatus comæ.
Σκυλμαίνω idem quod σκυδμαίνω.
Σκύλματα vide in Σκύλλω.   Σκυλμὸς vide in Σκύλλω.
Σκυλοδέψης, t.3, c.1134, a.   Σκυλοδέψιος, ib.
Σκῦλον, t.3, c.1133, f.   Σκύλος, ib. h
Σκυλοφόρος, t.3, c.1134, b
Σκυμαλίζειν vide in Σκιμαλίζειν: quæ scriptura magis recepta est.
Σκυμνεύω, Σκυμνίον, vide in Σκύμνος.
Σκύμνος, ου, ὁ, Catulus leonis, propriè. Eurip. in Hecuba, Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν, Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο, (ita enim legẽdum est, potius quàm iungenda præpositio nomini sequenti, λαιμότομον) vbi σκύμνον de catulo leonis intelligit: & quidem de fœmina. Addi solet alioqui genitiuus λέοντος vel λεαίνης: quanuis propriè de leonis catulo dici existimetur. Aristoph. Ranis, Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Soph. in Aiace itidem σκύμνον λεαίνης dixit. Vsus est hoc vocabulo Lucretius, lib. 5, At catuli pantherarum, scymnique leonum. Leonum ἔγγονα vocantur σκύμνοι, (inquit Pollux) ἄρκτων autem, ἀρκτύλοι: at ἐλάφων, νεβροί. Hesychius σκύμνους esse tradit ἐκγόνους leonum, aliorúmque animalium. Sed quum primo loco dicat leonum, videri potest intellexisse, de illis prima & propria significatione dici. Homer. Il. σ, — ὥστε λὶς ἠϋγένειος Ὧι ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ Ὕλης ἐκ πυκινῆς. Vbi schol. breuium autor annotat, hoc nomen de catulis leonis poni quum ὀξυτονεῖται: at de catulis aliorum animalium βαρύνεσθαι. Sed hanc accentus differentiam obseruari non comperi. Legimus enim apud Aristot. Hist. lib. 6, ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τῶν θηλειῶν σκύμνους. vbi redditur Fœtus. item σκύμνον ἀλώπεκος apud Plut. in Lycurgo: apud Dioscoridem de catulis vituli marini, lib. 2, cap 88. Legimus denique & apud alios seruato eodem accentu. Hinc verbum Σκυμνοτοκεῖν, Catulos parere. quod & de piscibus dixit Aristot. in Hist. anim. Σκυμνεύειν autem dicitur de alente suum catulum siue suos catulos. σκυμνεύω νεβρούς, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, seu pulli. Diminut. Σκυμνίον, Paruus catulus. Item simpliciter pro catulo, ex Aristot. Hist. lib. 9. Ex Xenoph. de catulo leporis.
Σκυμνοτοκεῖν vide in Σκύμνος, quod proximè præcedit.
Σκύμψαι pro σκίμψαι scribi perperam dictũ est, t.3, c.863, h
Σκυνίζω, Calcitro, Hesych. Σκυνίον vide in Ἐπισκύνιον.
Σκυρία δίκη vide in Σκῦρος.
Σκυρίπτω affertur pro Κυρίπτω: quod vide.
Σκύρον vide in Σκύρος.
Σκύρος, ου, ὁ, Frustula quæ ex marmore exiliunt dum inciditur. Redditur etiam Scrupus, item Salebra. Vide t.3, c.1161, g. vbi & Ἐπίσκυρος. Ab eodem est Σκυρώδης, quod redditur Petricosus. Apud Hesych. est etiam Σκυρωθῶσι, quod exponit λιθωθῶσι. Vnde est Σκυρωτός: cuius fœm. extat apud eundem Hesychium, qui Σκυρωτὴ ὁδὸς exponit ἡ ἀπόκροτος.

Σκῦρος est etiam nomen insulæ vnius ex Cycladibus. item nomen vrbis. Ab insula existimatur esse dicta Σκυρία δίκη: quod vide apud Poll. Hesych. & Suidam. Vide item Σκυρία ἀρχὴ apud Eustath. Est præterea

Σκύρον, herba quæ alio nomine erythrodanum. Affertur autem & Σκύρα plur. num. ex Nicandro pro eadem, in Theriacis, Στρύχνον τε σκύρα τ' ἐχθρά, τά τ' εἴαρι δηρὸν βούτην, Ἦμος ὅταν σκιρόωσι βόες καυλεῖα φαγοῦσαι.
Σκυτάλη, t.3, c.884, a.   Σκυταλίας, ib. g
Σκυτάλιον, t.3, c.885, b.   Σκυταλὶς, t.3, c.884, g
Σκύταλον, t.3, c.885, b.   Σκυταλόω, ib. c
Σκυταλωτοὶ ὄχοι, ib. d.   Σκυτεῖον, t.3, c.884, a.
Σκυτεὺς, ib.   Σκυτεύω, t.3, c.883, h
Σκυτίζω, Lacero, Dilanio. σπαράττω, Hes.
Σκυτικὴ, sub. τέχνη, t.3, c.883, g
Σκυτικὸς, ib.   Σκυτίνη, ib.
Σκύτινος, ib.   Σκυτοβραχίων, ib. c
Σκυτοδεψέω, ib.   Σκυτοδέψης, ib.
Σκυτοδεψικὸς, ib.   Σκῦτος, ib. a
Σκυτοτομέω, ib. f.   Σκυτοτομικὴ, ib.
Σκυτοτομικὸς, ib. e.   Σκυτοτόμος, ib. d
Σκυτοφάγος, ib. h
Σκύφος, ου, ὁ, & εος, τὸ, Scyphus. πίνειν σκύφον περιφερόμενον, Aristot. Polit. lib. 7. Plutarch. in Alexandro, ἔβαλε σκυφὸν ἐπ' αὐτόν. Apud Homerũ neutro genere, Odyss. ξ, Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. Vide Eust. Σκύφος quasi σκύθος dictum videri posse, docet Athen.
Σκωλήκησις, t.3, c.886, b. & c.1167, d. obit.
Σκωληκιάω, t.3, c.885, h.   Σκωληκίζω, t.3, c.886, a
Σκωλήκιον, t.3, c.885, h.   Σκωληκόβρωτος, ib. e
Σκωληκοειδὴς, ib. f.   Σκωληκοποιέω, ib. f
Σκωληκοτοκέω, ib.   Σκωληκοτοκία, ib. g
Σκωληκοτόκος, ib. f.   Σκωληκόω, t.3, c.886, c
Σκωληκώδης, t.3, c.885, g.   Σκώληξ, ib. d
Σκωλοβάτης, Animalculum frumento noxium, teste Hesychio, quem vide. Vermiculus est, secundum quosdã. Σκωλοβατίζειν tamen tanquam ab alia origine, affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innitũtur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.
Σκῶλον, t.3, c.801, c.   Σκῶλος, ib.
Σκώλοψ poni pro σκῶλος tradunt v.l.
Σκωλύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moueor. vulg. lex. ex Nic.
Σκωμμάτιον, t.3, c.887, d.   Σκῶμμα, t.3, c.886, g
Σκωπαῖοι, οἱ, t.3, c.888, a.   Σκώπευμα, t.3, c.887, h
Σκωπίας, t.3, c.888, a.   Σκώπτης, ib.
Σκωπτικὸς, ib. c.   Σκωπτόλης, ib.
Σκώπτω. t.3, c.886, d
Σκῶρ, σκατὸς, τὸ, Stercus, Oletum, Merda. μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, Aristoph. Hinc esse videtur & Σκωραμὶς, ίδος, ἡ, pro trulla, seu scaphio, aut lasano: aut denique vase in quo ventris onus deponitur. Aristoph. in Concion. Ἵνα μὴ 'γχέωμαι σκωραμὶς κωμῳδική. vbi à scholiaste annotatur, ἀμὶς esse ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς autem, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι.
Σκωροειδὴς, vide Σκωριοειδὴς post Σκωρία.
Σκωρία, ας, ἡ, Scoria, Fæx metalli, aut quasi fæx, Sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, item Recrementum, ex Celso: item Stercus, ex Scribonio Largo, dicente ferri stercus. Apud Dioscoridem vt σιδήρου σκωρία, sic μολύβδου & χαλκοῦ legitur: exponitúrque & Recrementum & Excrementum. Pollux περὶ τῆς σιδηρίτιδος γῆς loquens, eius κάθαρμα dictum tradit σκωρίαν. Hinc Σκωριοειδὴς, (q.d. Recrementosus) Recrementis similis. At in v.l. Σκωροειδής.
Σκώψ, t.3, c.887, e.   Σκῶψις, ib. d
¶Σμαραγδίζω vide in Σμάραγδος.
Σμαράγδινος vide in Σμάραγδος.
Σμάραγδος, ου, ἡ, Smaragdus. In v.l. annotatur dici & masculino genere: sed fœminini duntaxat affertur exemplum, ex Suida, de smaragdo Polycratis Samii, τῆς σμαράγδου τῆς ἐμβληθείσης εἰς τὸ πέλαγος εὕρεσις. Vide Σμαραγ... A nomine Σμάραγδος est adiectiuum Σμαράγδινος, ου, ὁ & ἡ, Smaragdinus, Ex smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος Apocal. 4, pro smaragdo. Ab eodem est & verbum Σμαραγδίζω, Smaragdum colore refero, Smaragdi colorem refero, seu imitor. Sic ἴρις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Aretha.
Σμαραγέω, ῶ, & Σμαραγίζω, Resono, Strepitum edo, seu fragorem,

fragorem,aut ſtridorem,Strido.Hom.Iliad.β,de mari, A
—σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Apud Heſiodū autem,de terra,
γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν.

Σμαράσσω pro μαράσσω,Luceo,Splendeo. Vnde σμάραγδος eſſe dictum putatur:vt μάραγδος(nam & hoc inuenitur) à μαράσσω.

Σμαρὶς,ίδος,ἡ, Puſillus quidam piſcis. Aliqui mænidas eſſe putant. Gaza apud Ariſtot.vertit Cerrum piſcē ex mæ parum genere.v.l.

Σμάω,t.3,c.888,g. Σμερδαλέος,t.2,c.858,e
Σμερδνὸς,ib. Σμέω,t.3,c.888,g B
Σμῆγμα,t.3,c.889,d. Σμηκτικὸς,ib.g Σμηκτὴς,ibid.
Σμηλακέω,ῶ,Loquor,Vocem edo.Vide Σμιλακτίω,ῶ.
Σμήλη,t.3,c.888,b. Σμῆμα,t.3,c.888,h
Σμηνίον,Σμηνοδόκος,Σμηνοκόμος,vide in Σμῆνος.

Σμῆνος,εος,τὸ,Examen apum.σμῆνος,ἑσμὸς,& ἀφεσμὸς,pro eodē Ariſtoteli. Plut.De vit.irac.ὥσπερ σμῆνος ἡ σφηκιὰ ἡμῖν ἐντίκτουσι. Metaph.autē dixit Ariſtides,τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Metaphoricè itidem dicitur de quauis multitudine:vt σμῆνος γερόντων apud Ariſtophanem: & ἀρετῶν σμῆνος,item ἡδονῶν σμῆνος, apud Platonem.Ex eodem in Cratylo affertur & σμῆνος σοφίας. C

Σμῆνος interdum eſt Alueare,ſeu Alueus, Apiarium.Ariſtot.ὅταν δὲ κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει,σημεῖον γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. Eodémque modo & alibi vtitur.Heſiod.in Theog.— ἐν σμήνεσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι.id eſt,In aluearibus. vbi tamen ſchol. ἐκ τοῦ περιεχομένου intelligi τὸ περιέχον ait. Affertur σμῆνος & pro ſermonis ſuauitate, ſeu loquendi dulcedine, ex Ariſtophane in Nubibus,μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς. D

Σμηνοδόκος,Qui excipit apum examina.v.l.ex Epigr. Additúrque,poſſe ibi & proprium nomen eſſe.

Σμηνοκόμος,Apiarius, Qui apum ſeu examinum curam gerit.

Σμηνουργεῖσθαι dicuntur apes quum fœtificant,& ſua examina ponunt.Strabo de apibus loquens, ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι. Affertur & ex Columella pro huius vocabuli expoſitione,lib.11,cap.14, Ab exortu vergiliarum ad ſolſtitium examinant aluei.

Σμηνίον,ου,τὸ, diminutiua forma, idem tamen ſignificat quod σμῆνος,nimirum alueare:apud Dioſcoridem,lib. 2,cap.109,vbi ſcribit τὴν πρόπολιν inueniri ἐν τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων,vbi interpretū alius Alueariū,alius Alueorum,alius Apiariorum vertit,eodem ſignificatu. E

Σμῆξις,t.3,c.889,f. Σμηρέα,t.3,c.927,c
Σμήριγξ,Capillus,Crinis.v.l.Plur.σμήριγγες habent Poll. & Heſych.quos vide.Eſt & σμήριγξ apud Heſych.qui ait eſſe herbam,& ſpinæ quoddam genus. Vide & Μήριγξ apud eundem : vnde hic reponendum puto Σμήριγξ,cum γ. F
Σμήρινθος,vide in Μήρινθος,quod idem ſignificat. Sed eſt Σμήρινθος & auis quædam,teſte Heſychio.

Σμήχω,t.3,c.889,b. Σμικρολογέομαι,t.2,c.938,a
Σμικρολογία,t.2,c.937,h. Σμικρολόγος,ib.f
Σμικρολόγος,ib.h. Σμικρομερὴς,ib.f
Σμικροπρέπεια,t.2,c.938,e.& t.3,c.540,d
Σμικροπρεπὴς,ib. Σμικρὸς,t.2,c.936,c
Σμικρότης,t.2,c.938,e. Σμικρύνω,ib.f
Σμικρῶς, ib.e G

Σμιλακτίω,ῶ,Vocem edo.Σμιλακτεῖ,φωνὴν ἀποπλεῖ,Heſ. Et tamen idem habet Σμηλακεῖ,quod exponit φωνεῖ.

Σμίλαξ,ακος,ἡ, (quæ & Σμῖλος Theophraſto & Nicādro) Taxus: arbor abietis magnitudine, & foliorum eius figura: in Italia & Gallia Narbonenſi, Hiſpaniæ contermina,naſcens. Fertur autem eſſe venenata,& ipſa etiā vmbra eos qui ſub ea dormiant,necare. Plut.Symp.l.3, ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαταδαρθέντας,ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Vide Theophraſtum,necnon Dioſc. (à quo θύμαλος etiam vocari fertur,vt θύμος à Paulo Ægineta,à Galeno τάξος,ſequendo Latinam appellationem)vide item Plinium.Quinetiam Σμύλαξ apud Dioſc.legitur, per υ: ſed perperam pro Σμίλαξ. Verùm pro hoc Σμίλαξ inuenitur etiā Μίλαξ,abſque σ.quā ſcripturā videbis & infrà. Nicand. σμῖλον ἐλατηΐδα in Alex.appellauit , Μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ H

κακὴν ἐλατηΐδα μάρψαις, Οἰταίην,θανάτοιο πολυκλαύτοιο δὲ πείραι. vbi ſchol.ἐλατηΐδα vocari tradit quòd τῇ ἐλάτῃ, (id eſt abieti) folia habeat ſimilia : vt modò dictū fuit. Idem ex Theophraſto quoque hanc appellationem affert,apud quem tamen ἡ μίλος legitur in vulg.exēpl. Hanc autem ſcripturam habebis & infrà ex Polluce.

Σμίλαξ, Arbor à taxo diuerſa, quæ eſt folio ilicis. Theophr.Hiſt.pl.l.3,c.16,οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν,ὃ ἐστιν ὅμοιον τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει,ἀλλ᾽ ἁπαλώτερα. Plin.l.16,c.6,Ilicis duo genera.ex iis in Italia folio nō multum ab oleis diſtant ſmilaces à quibuſdam Græcis dictæ,in prouinciis aquifoliæ.De eadem intellexiſſe exiſtimatur Gal.l.6,c.3,τῶν κατὰ τόπους, quum ſmilacis decoctum inter gurgulionis remedia numerat.

Σμίλαξ,Frutex hortēſis,cuius ſemen à nonnullis λοβία vocatur.folia habet ederæ,molliora tamen,tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuolutos: qui tantùm adoleſcunt vt topiarias ſcenas repræſentare videantur. Siliquas fœnigræci profert,longiores,& toroſiores, in quibus ſemina renum ſimilia , ſed inæquali colore,recluduntur,quæ quadam ex parte fuluefcunt. Siliqua cocta cum ſemine in oleribus aſparagi modo eſtur.Vrinam ciet,& tumultuoſa ſomnia facit. Gorr. Σμίλαξ κηπαία,(vt ann.v.l.) Smilax hortenſis . cuius fructus λοβία vocant Græci: δολίχους appellat Theophr.Hiſt.l.8,c.3,& Gal.De alim.l.1. Alii phaſeolos intelligunt,i.φασιόλους Dioſcoridi : quē legito l.2,c.176, & cap.177. Apud Pollucē,μίλου,ὅπερ ἦν τῆς μίλακος ἄνθος. quod intellige de ſmilace Cilicia,vel læui.Obſerua autem hîc quoque & μίλου & μίλακος,abſque σ.

Σμίλαξ eſt etiam herba,cuius duæ ſunt ſpecies.eſt enim σμίλαξ τραχεῖα,i.aſpera:& σμίλαξ λεία, id eſt læuis. Smilax aſpera putatur à quibuſdam eſſe quæ & hedera Cilicia: ſmilax læuis,conuoluulus maior.nam minor, eſt helxine,κισσάμπελος Dioſcoridi.v.l.Gorr.autē annotat Galenū & Paulum Æg.plantā hanc,cuius duo ſunt genera, maluiſſe appellare μίλακα ad differentiam.

Σμίλευμα,t.3,c.890,e. Σμιλεύω,ib.
Σμίλη,ib.b. Σμιλίον,ib.c
Σμίνυα,Ligo,δίκελλα. Σμῖλος,vide in Σμίλαξ.
Σμίνθα,Mus domeſticus. Σμίνθος etiam murem ſignificare tradunt ſcholiaſtæ Homeri,ſed κατὰ γλῶσσαν. quidam Cretenſe vocabulum eſſe putant. Hinc autem Σμινθεὺς Apollo cognominatus fertur:quum alii à Σμίνθος,quod eſt loci in Troade nomen,ita vocatum putēt. A quibuſdā & Σμίνθη ſcribitur pro vrbe Troadis. Nec ſolùm Σμινθεὺς, ſed etiam Σμίνθιος cognominatus fuit. Vide Euſtath.necnon breuium ſchol.autorem.

Σμινθεὺς,Σμίνθη,Σμίνθιος,Σμίνθος,vide in Σμίνθα.
Σμίνθουρος, Caudam mouens, Adblandiens.v.l. Sed vereor ne σμίνθουρος apud Heſychiū ex σαίνουρος malè detortum ſit.

Σμυγερὸς,t.3,c.891,c. Σμυγερῶς,ib.d
Σμύχω,ib.b. ¶ Σοβαρεύομαι, t.3,c.893,e
Σοβαρητικὸς,ib. Σοβαροβλέφαρος,ib.c
Σοβαρὸς,t.3,c.892,h. Σοβαρῶς,t.3,c.893,d
Σοβὰς,t.3,c.892,g. Σοβέω,t.3, c.891,h
Σόβη,t.3,c.892,e. Σόβοι,οἱ,ib.f
Σόγκος,vide in Σόγχος. Σογκώδης,vide in Σομφώδης.

Σόγχος,Sonchus,Cucurbita.quam Apuleius lactucam leporinam vocat.v.l.ex Dioſc. Additur, eſſe etiam olus agreſte,in cibis expetitum : apud Theophr.Σόγκος: ſed Heſych.habet Σόγχος,qui tradit eſſe λάχανον ἄγριον. Vide & Σομφός. Σογχώδης,vide in Σομφώδης.

Σοὶ,t.3,c.1121,g
Σοίθης,Loquax, Arrogans,Calumniator.Heſych.
Σοῖο,t.3,c.1123,f. Σολαὶς,propr.t.3,c.894,d
Σόλιος,propr.ib. Σόλιοι,οἱ,propr.ib.c. Σολοικία,t.3,c.895,b.
Σολοικίζω,ib.c. Σολοικισμὸς,ib. f
Σολοικιστὴς,t.3,c.896,b. Σολοικοὶ,οἱ,t.3,c.894,e
Σολοικοφανὴς,t.3,c.895,a. Σολοίτυπος χαλκὸς,t.3,c.894,e
Σολοιτύπος,ib. Σόλος,propr.ib.c

Σομφὸς,οῦ,ὁ,Inanis & fungoſus,velut ſpongia. Vnde redditur etiam Spongioſus à Budæo. De mammis mulierum loquens Ariſtot.hoc vocabulo vſus eſt. Apud

Hippocr.verò φθέγγεται σομφὸν, redditur Loquitur obscurè, quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellāt σομφόν:quod videlicet est inter album & nigrum. At Σομφὸς siue Σόμφος, substant.est Cucurbita syluestris.Plinius lib.20,cap.3, Cucurbita syluestris quoque inuenitur,σομφος à Græcis appellata.inanis,(vnde & nomen) digitali crassitudine:non nisi in saxis nascens.Sic apud Marcellum Empir.vbi legitur Cucurbitæ radix,quam Græci sonchon, existimatur reponendum Somphon. Ab illo autem adiectiuo Σομφὸς est aliud adiectiuum σομφώδης,idem significās: nisi diminutionem quandā significationis inesse alicubi dicamus. Inuenitur autem Σογχώδης apud Theophr.pro hac significatione. nam σογχώδης ῥίζα redditur à Gaza apud eum, Radix inanis & fungosa.Pro quo σογχώδης est etiā σογκώδης,in v.l. Quanuis autē σογχώδης rectius scribi videatur, tamen & ipsum suspectum esse potest, ne pro σομφωδης scriptum sit. Est porrò ab illo Σομφὸς & substantiuum Σομφότης,Inanitas,Fungositas,ex Plinio.

Σόομαι,t.3,c.1225,d. Σοῦται,ib.c

Σόος,t.3,c.1217,f.& 1225,a.d. Σοόω,t.3,c.1225,d

Σοερϊσμὸς,οῦ,ὁ, Coacervatio ac miscella quædam ex variis idiomatibus.v.l.

Σορδισμὸς,οῦ,ὁ,Solœcismus qui committitur in Græco sermone,seu barbarismus.Nam Hesych.dicit esse τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι,ἤτοι Ἑλληνίζειν.

Σορείτης,t.3,c.896,h. Σορέλλω,ib.d

Σορβύω, t.3,c.896,g. Σορηδὸν,ib.

Σοροβλέφαρος,t.1,c.753,e. & t.3,c.893,d

Σοροδαίμων,t.1,c.897,e.& t.3,c.896, c

Σοροπηγὸς,t.3,c.896,e. Σορόπληκτος,ib.

Σοροπλὴξ,ib. Σοροποιὸς,ib.f. Σορὸς,ib.b

Σόρπης, Syllogismi species. v.l.perperam pro σορείτης vel potius σωρείτης.

Σορωνὶς, Abies vetusta. Sed vereor ne σορωνὶς pro σαρωνὶς scriptum sit apud Hesychium.

Σὸς,t.3,c.1123,e

Σόασος,Dioptra,geometricum instrumentum. Item,Stadii spatium,seu interstitium.Hes.

Σοῦ,t.3,c.1121,e.& 1225,d

Σουβλίζω,Subula transfigo,seu perforo. nam Σοῦβλα ex Latino sermone petitum fuit pro Subula, cuius diminutiuum est Σουβλίον,quo exponitur nomen ὀπήτιον.

Σοῦβος,animalis cuiusdam nomen apud Ælianū & Oppianum De ven.l.2.v.l.

Σουδάριον,ου,τὸ,Sudariū,apud Lucam & Ioann.euāgelistas. Vide Σιμικίνθιον. Pollux ait καψιδρώτιον in comœdia esse quod suo tempore σουδάριον vocabant.

Σοῦσθε,t.3,c.1225,d. Σούσθω,t.3,c.758,f.& 1225,d

Σοῦσα,vide in Σοῦσον. Σοῦσις,t.3,c.1225,f

Σοῦσον,ibid.

Σοῦσον,Lilium.λείριον,seu κρίνον,lingua Phœnicū, seu Phrygum. Etym.Hinc vrbs Σοῦσα,Persarum regia,ob amœnitatem,ἀπὸ τῶν περιπεφυκότων κρίνων:vt tradunt Athen. & Etymol.Sed hic affert & aliud etymum:vt videlicet ita dicta sit διὰ τὸ ἱππάσιμον εἶ),à nomine Σουσία significante Syris equum. At verò Σούσινος adiectiuum esse ab illo Σοῦσον constat.Vnde Σούσινον μύρον, Vnguentū ex liliis confectum. Vocatur & Σούσινον χρῖσμα,à Dioscor. Lilinū Latini appellauerunt. Meminit huius vnguenti & Athen. Affertur autem σούσινον & pro oleo ex liliis confecto.

Σούω,t.3,c.758,g. Σοφία,t.3,c.902,b

Σοφίζω,& Σοφίζομαι,ib.f. Σόφισμα,t.3,c.903,e

Σοφισματικὸς,ib.h. Σοφισμὸς,t.3,c.904,a

Σοφιστεία,t.3,c.905,c. Σοφιστέον,t.3,c.904,a

Σοφιστεύω,t.3,c.905,c. Σοφιστὴς,t.3,c.904,a

Σοφιστία,vide in Σοφιστεία: quæ scriptura melior est.

Σοφιστιάω,t.3,c.905,d. Σοφιστικὴ vide in Σοφιστικός.

Σοφιστικὸς,t.3,c.905,a. Σοφιστικῶς,ib.b

Σοφιστομανῶ,ib.a. Σοφίστρια,ib.d

Σοφοκλεὶς,t.3,c.898,g. Σοφοκλῆς,propr.ib.h

Σοφὸς,t.3,c.897,g. Σοφόω,t.3,c.902,f. Σοφῶς,ib.a

Σωναύτης,q.d.Seruator seu sospitator nautarum. Nomen est fluuii iuxta Heracleam tutissimos habentis & placidissimos portus.vnde illi hoc nomen. Vide schol.Apoll.lib.2.

A Σόω,t.3,c.758,f.& 1225,d. Σοώμην,t.3,c.1225,f

¶ Σπαδὶξ,t.3,c.924,e. Σπαδῖκας,t.3,c.925,a

Σπάδιον,t.1,c.1803,e. Σπαδωνίσματα,t.3,c.925,d

Σπαδων,ib.a. Σπαδὼν,ib.c

Σπαδωνίζω,ib.d. Σπαδωνισμὸς,ib.

Σπάζω,t.3,c.924,d

Σπάθα,vide in Σπάθη,quæ scriptura rectior est.

Σπαθάλη,t.3,c.707,f. Σπαθάλιον,ib.b

Σπαθατὸν,t.3,c.908,h. Σπαθάω,ib.c

B Σπαθες,ib.a. Σπάθη,t.3,c.905,f

Σπάθημα,t.3,c.908,f. Σπαθηφόρος,t.3,c.906,h

Σπάθησις,t.3,c.908,f. Σπαθητὸς,ib.g

Σπαθίζω,ib.b. Σπαθίναι ἔλαφοι,ib.a

Σπαθίον,t.3,c.907,g. Σπαθίουρος,t.3,c.906,h

Σπαθὶς,t.3,c.907,g. Σπαθίτης,ib.a

Σπαθομήλη,t.3,c.906,e. Σπαθοφοίνικον,ib.h

Σπαθόφυλλος,ib.f

Σπαίρω,vide in Ἀσπαίρω, quod eadem significatione dicitur,videlicet pro Palpito,&c. Epigrām.lib.6,Θρέψον ἐπ' ἀσπαῖρον τὸ γερόντιον. Interdum ἀσπαίρω est Animam efflo, teste Hesychio.

C Σπάλαθρον,t.3,c.805,a

Σπαλακία,vide in Σπάλαξ.

Σπάλαξ,ακος,ὁ,Talpa. Vide Ἀσπάλαξ, quod idem significat. Hinc(vt opinor) est Σπαλακία pro cæcitate:propter cæcitatem ἀσπάλακος, id est talpæ. Sed Σπάλακες dicitur etiam de quodam genere equorum, teste Hesychio. Item herba quædā apud Theophr.Hist.plāt. lib.1,c.11,vocatur Σπάλαξ.

D Σπάλεθρον,t.3,c.805,a

Σπαλὶς,Nouacula.Item pro ψαλὶς,v.l.

Σπαλίωνες, Plutei seu musculi bellici, vt v.l.exponunt ex Suida.quem vide.Additur,esse quæ vocamus Gabions.

Σπαλύσσομαι,Laceror,Turbor.Hes.

Σπανακὸν, Olus quod vulgò vocamus Espinarts,ab Architrenio Adriopolitano sic vocatur. Aspanar est Arabū, & denticulatum olus Plinii:atriplexque Hispaniensis, Hermolai,v.l.

Σπανὴ,idem cum ἀσπανίς: quod vide.

E Σπανία,t.3,c.910,a. Σπανιάκις,ib.

Σπανίζω,ib.f. Σπανίζομαι,ib.h

Σπάνιος,t.3,c.909,e. Σπανιότης,t.3,c.910,a

Σπανὶς,ib.d. Σπανιστὸς,t.3,c.911,a

Σπανίως,t.3,c.910,a. Σπανοπώγων,t.3,c.909,g

Σπανὸς,ib.e. Σπανοσιτία,t.3,c.794,b.& 909,g

Σπανόσιτος,t.3,c.794,b

Σπανόφυλλος,t.3,c.906,g.ob.& 909,h.& t.4,c.249,g

Σπανύδρος,t.3,c.909,h. Σπάομαι,vide actiuum Σπάω.

Σπάραγμα,t.3,c.911,e. Σπαραγματώδης,ib.

F Σπαραγμὸς,ib.f. Σπάραξις,ib.

Σπαράσσω,ib.c. Σπαράττω,ib.

Σπαργανίζω,t.3,c.913,d. Σπαργάνιον,ib.c

Σπάργανον,ib.a. Σπαργανόω,ib.d

Σπαργανόομαι,ib.g. Σπαργάνωμα,ibid.

Σπαργάνωσις,t.3,c.912,f. Σπαργάω,t.3,c.911,g

Σπαργέω,t.3,c.912,e. Σπάργη,ib.f. Σπάργωσις,ib.h

Σπαρεὶς,έντος,ὁ, Satus, Seminatus. Partic.verbi Σπείρομαι.

Σπαρίζειν,de piscibus dicitur.vide Etymol.in Σπαίρω.

Σπαρίχνιον, Corbis,Sportula.v.l.ex Polluce.

G Σπάρνιοι,t.3,c.911,c. Σπαρνοπόλιος,t.3,c.468,g.& 911,c

Σπαρνὸς,t.3,c.911,b. Σπαρτὸ,t.3,c.915,b

Σπάρτη,propr.ib.c. Σπαρτηθεν,ib.d

Σπάρτηνδε,ib. Σπαρτιάτης,ib.

Σπαρτιατικὸς,ib.e. Σπαρτιάτις,ib.d

Σπαρτιήτης,ib. Σπαρτίνα,ib.g

Σπάρτινος,ib. Σπάρτιον,ib.e

Σπάρτον,t.3,c.914,a. Σπαρτοπλόκος,t.3,c.915,a

Σπαρτοπόλιος,t.3,c.468,f. Σπαρτοπώλης,t.3,c.915,a

Σπαρτὸς,t.3,c.932,g. Σπάρτος,t.3,c.914,a

H Σπάρτος,propr.t.3,c.915,a. Σπάσις,t.3,c.917,d

Σπάσμα,t.3,c.916,d. Σπασμάτιον,ib.f. Σπασματώδης,ib.

Σπασμὸς,ib. Σπασμώδης, t.3,c.917,b. Σπαστικὸς,ib.d

Σπάταγγος,Spatangus: echinorum species, apud Aristot. Hist.anim.lib.4,& apud Athenæum,lib.3,nō solùm ex Aristotele,sed etiam ex Sophrone & Aristophane. Ve-

rûm ex hoc affert accusatiuum Σπατάγγην: cuius declinatio conuenit cum plurali Σπατάγγαι, quem legimus apud Hesychium: à quo dicuntur esse οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι.

Σπαταλάω, t.3, c.909, c. Σπατάλη, ib.b
Σπατάλημα, ib.e. Σπατάλιον, t.3, c.907, f
Σπαταλῶντες, t.3, c.909, e
Σπάτιος, ου, ὁ & ἡ, Coriaceus, Pelliceus, Ex pellibus factus. δερμάτινος, Hes. Est autem à Σπάτος, quo itidem significatur Corium seu pellis, eodem teste.
Σπατίλη, t.3, c.1542, b
Σπάτος, vide in Σπάτιος. Σπάω, t.3, c.915, g
Σπεῖμα, Funis. σχοινίον, Hesych. Alioqui mirum videri possit hæc mutatio ex πεῖσμα in σπεῖμα.
Σπεῖο, imper. modi, Sequere. vide inter verba quorũ themata annotantur.
Σπεῖον, item Σπεῖος, vide in Σπέος.
Σπεῖρα, t.3, c.925, f. Σπειραία, t.3, c.927, b
Σπείραμα, t.3, c.926, g
Σπειράομαι, vide in Σπειράω.
Σπειραχθὴς, t.1, c.616, d. Σπειράω, t.3, c.916, f
Σπειρηδὸν, ib. Σπείρημα, ib.g
Σπεῖρον, t.3, c.927, d. Σπειροπώλης, ib.h
Σπειροπῶλις ἀγορά, t.3, c.928, a
Σπειρόω, ib. Σπείρω, ib.b
Σπειρώδης, t.3, c.926, e
Σπείσασθαι, & Σπεῖσαι, pro ἔσπεισα pertinẽt ad Σπένδω & Σπένδομαι.
Σπεῖσις, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius est.
Σπέκλωμα, t.3, c.359, d
Σπεκουλάτωρ, vox Latina, sed vnam literam mutatam habens. dicitur enim Spiculator, à spiculo. Vtitur Marcus, cap. 6.
Σπέλεθος, Stercus, Fimus. Aristoph. schol. Dicitur & πέλεθος.
Σπέληξ, Vestimentum muliebre, vt inquit Suidas: addens etiam ἡμιδιπλοΐδιον. At Hesych. datiuum pluralem σπέλληξι (vbi obserua duplex λ) exponit σπελέθοις.
Σπέλλιον, ου, τὸ, Armilla, Æolicè, pro ψέλλιον, v.l.
Σπενδεῖον ex Athenæo affertur pro σπονδεῖον: quod vide.
Σπένδω, Libo, &c. t.3, c.937, b. Σπένδω, Paciscor, &c. ibid.d. Σπένδομαι, ib.e
Σπέομαι, Sequor. v.l. absque exemplo. Inuenitur autem imper. σπεῖο apud Hom. ex σπέο factus.
Σπέος, εος, τὸ, Specus, Spelunca, Antrum. Dicitur & σπεῖος, per epenthesin literæ ι. Item σπεῖον: sed hoc aliud etiã significat, teste Hesychio. Affertur autem & datiuus σπῆϊ ex Hesiodo: sed rectius σπέϊ.
Σπέραδος, t.3, c.932, d. Σπέργδην, t.3, c.942, h
Σπέργουλος, Auicula quædam syluestris, seu agrestis. Hes.
Σπέργυς pro πρέσβυς, Hes. & Etymol.
Σπέρμα, t.3, c.928, f. Σπερμαίνω, t.3, c.932, c
Σπερματίας σικυὸς, t.3, c.931, f. Σπερματίζω, t.3, c.932, a
Σπερματικὸς, t.3, c.931, d. Σπερμάτιον, ib.g
Σπερμάτις, ib.f. Σπερματίτης φλὲψ, ib.g
Σπερματισμὸς, t.3, c.932, b. Σπερματολόγος, t.3, c.929, d
Σπερματόω, t.3, c.931, g. Σπερματώδης, ib.c
Σπερμεῖον, t.3, c.931, c. Σπερμοβολέω, t.3, c.929, d
Σπερμολογεῖν, t.3, c.930, a. Σπερμολόγος, t.3, c.929, d
Σπερμονόμος, t.3, c.930, c. Σπερμοφορέω, ib.
Σπερμοφόρος, ib. Σπερμοφυέω, ib.d
Σπερμοφυὴς, ib. Σπερὸς, Curuus, v.l.
Σπερμώω, Semino. Item, Irascor, Minor, Persequor. Hes.
Σπερχνὸς, t.3, c.943, g. Σπέρχνω, ib.
Σπέρχομαι, t.3, c.942, d. Σπερχυλάγδην, t.3, c.943, a
Σπέρχω, t.3, c.942, d. Σπευδάζω, t.3, c.944, f
Σπεύδω, ib.a. Σπευσμοὶ, vide in Σπευσίνιοι.
Σπευσίνοι vide in Σπευσίνιοι. Σπευστικὸς, t.3, c.944, g
Σπῆϊ vide in Σπέος.
Σπηλάδιον, Σπηλαιώδης, vide in Σπήλαιον.
Σπήλαιον, Spelæum, Specus, Spelunca. Lucian. ἐσδύσω δὲ τοῦ σωμίου τα πενιοδ' ὄγδος ἐς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam Σπῆλυγξ, fœm. gen. & quidem magis poeticè (sicut & σπέος poeticum magis est quàm σπήλαιον) vt apud Apollon. Arg. 2, Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον. id est, αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ ταῖς

A πέτραις. Apud Oppianum autem legitur & σπήλυγγος, itidemque σπήλυγγι, cum ι in secunda syllaba: sed alteram lectionem meliorem existimo. Hinc Σπηλαιώδης, Speluncæ formam habens, In modum spelũcæ factus. vt σπηλαιώδης ὑπόσκαφή. At verò Σπηλάδιον à Polluce affertur ex Theopompo pro parua spelunca.
Σπήλωνες, Lapides prægrandes itineribus proiecti pontis loco in hyeme. A Latinis Pondera & Pontes dicuntur. Horat. epist. 6, lib. 1, — & cogat trans pondera dextram Porrigere. Virg. Georg. 4, de apibus, — & grãdia
B coniice saxa, Pontibus vt crebris possint consistere. Ita v.l. in quibus affertur etiam ex Hesychio, Σπήλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. sed hæc verba aliam potius expositionem poscere videntur. Illud autem vocabulũ Pondera in illo Horatii loco secus accipiendum puto, & quidem simplicius: nimirũ trãs pondera quæ vel curribus vehuntur, vel à baiulis portantur.
Σπιδὴς, t.3, c.952, c
Σπίδιον, ib.d. Σπιδνὸν, ib.
Σπιδόεν, ib. Σπιδόθεν, ib.
C Σπίζα, t.3, c.953, g. Σπίζη, ib.
Σπιζίας, ib. Σπίζιον, t.3, c.954, a
Σπιζίτης, t.3, c.953, h. Σπίζω, t.3, c.952, b
Σπιθαμαῖος, t.3, c.953, d. Σπιθαμὴ, t.3, c.952, f
Σπιθαμιαῖος, t.3, c.953, g. Σπιθαμώδης, ib.d
Σπιλὰς, t.3, c.955, b
Σπιλέω, ῶ, affertur pro significatione τοῦ σπιλόω: quod vide.
Σπίλη, t.3, c.954, g. Σπίλον, ib.
Σπῖλος, ib.b. Σπιλοῦμαι, t.3, c.955, a
Σπιλόω, ib. Σπίλωμα, ib.
Σπιλωτὸς, ib.b. Σπίνα, t.3, c.954, b
D Σπίνδασις, Auis inter raras & peregrinas, apud Aristot. Dicitur inauspicata & incendiaria à Plinio.
Σπινθάρυγες, Scintillæ. Scribitur & Σπινθάριγες.
Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, Scintilla. Hom. Il. δ, de stella loquens, — τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Aristoph. in Pluto, Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Luc. De sacrif. σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν. Additur interdum genitiuus πυρός. vt apud Theophyl. in epist. ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύοντες. Interdũ verò metaphoricè ponitur σπινθὴρ, sicut Scintilla Latinè, & Igniculus. Sic in
E plurali σπινθῆρες, igniculi. Hinc Σπινθηροειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Scintillæ similis, Qui scintillas emittere videtur, seu scintillare. Item verbum Σπινθηρίζω, Scintillo.
Σπινθίον, t.3, c.954, b. Σπίνος, ib.a
Σπλαγχνεύω, t.3, c.956, d. & 1397, c.ob.
Σπλαγχνίζομαι, t.3, c.957, a. Σπλαγχνικὸς, t.3, c.956, d
Σπλαγχνὶς, ib. Σπλαγχνισμὸς, t.3, c.957, b
Σπλάγχνον, t.3, c.955, d. Σπλαγχνόπτης, t.3, c.956, a
Σπλαγχνοσκόπος, t.3, c.955, h. Σπλαγχνοτόμος, t.3, c.956, a
Σπλαγχνοφάγος, ib. Σπλεκόω, t.3, c.359, d
F Σπληδὸς, οῦ, ὁ, Cinis, pro σποδός. Genitiuus σπληδοῦ extat apud Nicandrum. Apud Hesych. autem Σπληδῷ.
Σπλὴν, t.3, c.957, c. Σπληνιάω, t.3, c.958, g
Σπληνικὸς, t.3, c.957, h. Σπλήνιον, t.3, c.958, b
Σπληνίτης φλὲψ, ib. Σπληνοδάπανος, t.3, c.957, e
Σπληνώδης, ib.g. Σπογγὰς, t.3, c.959, c
Σπογγιὰ, ib. Σπογγίζομαι, ib.e
Σπογγίζω, ib.d. Σπογγίον, ib.c
Σπόγγισμα, ib.e. Σπογγίτης λίθος, ib.d
Σπογγοθήρας, ib.a. Σπογγοκολυμβητὴς, ib.b
G Σπόγγος, ib. Σπογγοτόμος, ib.
Σπογγώδης, ib.c. Σποδέω, t.3, c.961, c
Σποδησιλαῦραι, t.2, c.543, f. Σποδησιλαύρα, t.3, c.960, g
Σποδιὰ, ib. Σποδιακὸν κολλύριον, t.3, c.961, a
Σποδιὰς, t.3, c.960, h. Σποδίζω, t.3, c.961, b
Σπόδιον, t.3, c.960, d. Σπόδιος, ib.
Σποδίτης ἄρτος, t.3, c.961, a. Σποδοειδὴς, t.3, c.959, h
Σποδέμενος, Qui vritur. Pro φλεγόμενος ex Lycophrone affertur: sed legẽdum potius arbitror σποδούμενος, à Σποδόομαι, οῦμαι. Hesych. tamen σποδούμενος exponit τυπτόμενος: addens, καὶ τὰ ὅμοια.
Σποδὸς, t.3, c.959, f. Σποδούμενος, vide in Σποδέμενος.
Σπολὰς, άδος, ἡ, Coriacea vestis, seu pellicea. Sophocl. in Aiace Locro, apud Suidam. κατάστικτον κυνὸς σπολάς. Xen. καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. in Auibus, Σὺ μὲν ποι

σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις. At σπολὰς Λιβύσσας malè videtur afferri tanquam huc pertinens.

Σπολὴ, ῆς, ἡ, Stola. vt σπολεῖσα Hesych. exp. σταλεῖσα. Hinc autem fuerit fortassis σπολὰς quod affert Pollux ex isto versu Sophoclis, Σπολὰς Λιβύσσας, παρδαλιφόρον δέρος. nisi Λίβυσσα pro Λιβύσσας legamus. Apud Suidam quidem est Λιβυσσα, sed σ proxime sequenti vocabulo adhæret. Legitur enim σπαρδαλιφόρον. videnturque duo loci apud eum in vnum confusi esse; qui separari poterunt, legendo bis σπολάς.

Σπόλια, Lanæ quæ ex ouium cruribus euelluntur. Hes.

Σπόμαι, Sequor, vulg. lex. Apud Hesychium, σπόμενοι, μεταθέοντες.

Σπονδάζομαι, Propitium reddo.

Σπονδαὶ, αἱ, t.3, c.938, d. Σπονδαρχίαι, αἱ, t.3, c.939, e
Σπονδειακὸς, t.3, c.941, d. Σπονδεῖον, ib. b
Σπονδεῖος, ib. c. Σπονδειοφόρος, t.3, c.939, d
Σπονδὴ, t.3, c.938, c. Σπονδίας, t.3, c.960, h

Σπονδίζω, Percutio, Vro. Ita vulg. lex. sed pro Percutere fortasse Σποδεῖν scribendum potius fuerit, (nam Suid. σποδεῖν exp. τύπτειν: itidémque σποδούμενος Hesych. τυπτόμενος) σποδίζειν autem pro Vrere.

Σπόνδικες, οἱ, t.3, c.941, e. Σπονδήτης, ib.
Σπονδίτης, ib. Σπονδοποιέω, t.3, c.939, a
Σπονδοφορέω, ib. d. Σπονδοφόρος, ib. c
Σπονδύλη, t.3, c.963, c. Σπονδύλιον, t.3, c.962, f
Σπονδύλιος, ib. Σπονδυλίων, t.3, c.963, b
Σπονδύλλη, ib. a. Σπόνδυλος, t.3, c.961, f
Σποραὶ, t.3, c.934, e. Σποράδην, ib. h
Σποραδικὸς, t.3, c.935, a. Σποράς, t.3, c.934, f

Σποργαὶ, Nisus ad pariendum. vulg. lex. Hesych. ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν.

Σπορὰς, t.3, c.934, d

Σποριμη χώρα, t.3, c.180, g. obit.

Σπορεύτης, t.3, c.934, d. Σπορεύω, ib.

Σπορητὸς, ibidem.

Σπορθυγγες, Coma hispida & squalida. v.l. Sed Hesych. expon. αἱ συνεσταμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες. At Σπορθύγγια vide in Σπυράς.

Σπόριμος, t.3, c.934, c. Σπόρος, t.3, c.933, c
Σπουδάζομαι, t.3, c.950, g. Σπουδάζω, t.3, c.949, a
Σπουδαιολογέω, t.3, c.948, g. Σπουδαῖος, ib. b
Σπουδαίως, t.3, c.949, a. Σπουδαιοχαιρεσίαι, t.3, c.947, f
Σπουδαρχέω, ib. Σπουδάρχης, ib. e
Σπουδαρχία, ib. Σπουδαρχίας, ὁ, ib. f
Σπουδαρχιάω, ib. Σπουδαρχίδης, ib. e
Σπούδασμα, t.3, c.951, d. Σπουδαστέον, ib. e
Σπουδαστὴς, ib. Σπουδαστικὸς, ib. f

Σπουδὴ, Festinatio, &c. t.3, c.945, d. Σπουδὴ, Diligentia, ib. g. Σπουδῇ, aduerb. c.947, b

Σπουδογέλοιος, t.1, c.823, b. & t.3, c.947, d

Σπουσίνιοι, Ministri publici Atheniensis reip. à Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. Iidem inueniuntur vocati & σπεύσιμοι, ab accelerandi studio fortasse. Ita vulg. lex. sed perperam Σπουσίνιοι scribunt pro Σπευσίνιοι: vt habemus apud Suidam in voce Τοξόται. qui Σπεύσινον itidem, non Σπουσῖνον nominat, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ αὐτούς. Fortassis autem illud Σπεύσιμοι pro Σπευσίνιοι scriptum fuerit: sed Σπουσίνιοι vnde inuectum sit, vix coniici potest.

Σποῦσμα, t.3, c.951, e

Σπυραθία, ας, ἡ, & Σπύραθος, ου, ὁ & ἡ, & Σπυρὰς, άδος, ἡ, Caprarum stercus, Caprinus fimus. Apud Dioscoridem, σπύραθος μία, Stercoris caprini vna pilula: ab aliis, Vna bacca, (sic autem ex Palladio affertur Bacca caprina) & Vnus globulus. Sed apud eundem additur αἰγὸς vel αἰγῶν interdum: dicitúrque αἰγὸς σπύραθοι, vel αἰγῶν σπύραθοι. Additur autem fortasse genitiuus, quia de ouillo quoque stercore vsurpatur, vt quidam tradunt. atque adeò apud Hesychium legimus, Σπύραθοι, τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἡ κόπρος. Pollux tamen caprarum dicit esse, non addens & ouium. Habemúsque apud eum, Σπυράδα Σπυραθίαν, Σπύραθον, Σπύρδανα. Apud Hesych. est etiam Σπορθύγγια, talem signif. habens.

Σπυθίζειν, Indignari. Vide Hesych.

Σπυρίδιον, vide in Σπυρίς.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, Sporta, Corbis. Redditur & Fiscella. Comicus quidam apud Athenæum lib.10, Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Matth.15, ἑπτὰ σπυρίδας plenas reliquiis ciborum legimus: sic & apud Marcum. Act. autem apost. cap. 9 dicitur Paulus fuisse demissus διὰ σπυρίδος. Vocabant porrò ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον quum quis cœnam suam sportæ seu corbi impositam ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide Athen. libro 8. Apud Arrianum in Epicteto legitur etiam σπυρίσι δειπνῆσαι.

Σπυρίδιον autem diminut. Sportula, Corbula. Vtitur Aristoph. in Acharn. Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. vbi vide schol. Dicitur ibidem & πλέκος. Quinetiam Σπυρίχνιον Hesych. ait esse πλεκτόν τι ἐκ σχοινίων. Verùm quod attinet ad illud σπυρὶς, sciendum est ab eodem lexicographo exponi τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος. quæ expositio conuenit cum iis quæ apud Etymologum habemus de nominis huius deriuatione à πυρὸς: vt dictum sit σπυρὶς quasi πυρίς. Sed magno errore ibi Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, dicentis Syracusanos σπυροὺς vocare quos alii πυρούς. Vnde etiam apud Hesych. σπυροὺς & πυροὺς pro σπυρροὺς & πυρροὺς reponendum esse existimo.

¶Σπαβαλοκόμης, t.2, c.328, e

Σπάγη, ης, ἡ, Capsa seu arca panaria. κάρδοπος, Hes.

Σπάγμα, t.3, c.964, b
Σπαγονίας, t.3, c.964, h. Σπαγόνιον, t.3, c.965, a
Σταγονόθαλπον, t.3, c.964, h

Σπαγρὸν, Calidum, Aridum, Hesych.

Σταγὼν, t.3, c.964, g
Σπαδαῖος, t.1, c.1737, b. Σπάδην, t.1, c.1736, g
Σπαδάζω, τὸ σπασάζω, v.l.
Σπαδιαῖος, t.1, c.1737, f. & 1803, f
Σπαδιάρχης, t.1, c.1803, f. Σπαδίας, ib.
Σπαδιδὸς, ib. Σπαδίζω, ib.
Σπαδιοδρομέω, ib. e. Σταδιοδρόμος, ib.
Σπάδιον, τὸ, substant. t.1, c.1737, e. & 1803, a
Σπάδιος, t.1, c.1737, b. & 1803, a
Στάδιος θώραξ, t.1, c.1737, d. Σπαδισμὸς, t.1, c.1803, f
Σπάζω, t.3, c.963, h. Σταθερὸς, t.1, c.1737, f
Σταθεῦσαι, t.1, c.1732, b. Σταθηρὸς, t.1, c.1738, a
Σταθηρότης, ib. Σταθμὰ, t.1, c.1740, a
Σταθμάομαι, t.1, c.1742, f. Σπαθμάω, ib.
Σταθμεύω, t.1, c.1740, d. Σπάθμη, t.1, c.1741, g
Σταθμητὸς, t.1, c.1743, a. Σταθμίδες, t.1, c.1804, d
Σπαθμίζω, t.1, c.1741, e. Σταθμίον, ib.
Σπαθμοδότης, t.1, c.1740, b. Σπαθμόομαι, t.1, c.1743

Σταθμὸς, Stabulum, &c. t.1, c.1738, d. Σπαθμὸς, Statio, &c. ibid. f. Σταθμοὶ, Mansiones, &c. c.1739, c. Σπαθμὸς, postis, &c. ibid. e. Σπαθμὸς, Statera, &c. ib. Σταθμὸς, Pondus, &c. ibid. f

Σπαθμοῦχος, t.1, c.1740, c. Σπαθμῶ, t.2, c.1292, a. obit.

Σπαινίον, Sumen, Abdomen. v.l. Vide Hesych.

Σπαιρὸν, Aridum, Calidum. Item ἄκρατον. Hesych.

Σπαῖς, αιτὸς, τὸ, vel Σπαὶς, Farina triticea aqua subacta. Marcell. annotat σταῖς Græcis esse maceratam aqua farinam, manibúsque subactam, antequam fermentescat in panificio. Sic & alii tradunt esse farinam ad pinsendum maceratam, & recentiorem, quippe quæ fermenti acorem nondum contraxerit: vt sit quam vocamus pastam. Sed debuit obseruari quod ab Hesychio additur, πυροῦ. non enim dicit generaliter, φύραμα ἀλεύρου, sed adiungit πυροῦ. Atque adeò quidam σταῖς propriè esse ex tritico, vt μάζαν ex ordeo, tradiderunt. vnde Gaza σταῖς massam triticeam, vt μάζαν massam ordeaceam vertit. Herodot. libro 2, pagina 65, meæ editionis, de Ægyptiis loquens, φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖσι ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Vbi obserua etiam scribi σταῖς cum circunflexo. Apud Dioscoridem libro 5, σταιτὶ περιπλάσσοντες redditur, Circumlinentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Apud Aristotelē, Probl. additur genitiuus πυροῦ, (quanuis propriè περὶ τοῦ πυροῦ intelligatur, sequendo ea quæ modò dicta fuerunt) & redditur Triticea massa. Interdum σταῖς ponitur pro adipe seu pinguedine, sicut στέαρ: vt Gorr. annotat. A nomine Σπαὶς sunt adiectiua Σπαιτώδης, εος

ὀδ...ή, & Σταίτινος,ου,ὁ & ἡ, Constans ex illa farina, Confectus ex illa farina ita subacta. Aut, Plurimum σταιτὸς admixtum habens. quæ interpretatio priori illi potissimùm conuenit. At Σταιτίνη affertur pro substantiuo significante placentam ex ea farina confectam, admixtis & quibusdam aliis. Sic etiam Σταιτίτης apud Athenæum, libro 14, (sub, πλακοῦς) est σταῖς ὑγρὸν εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον, sed μέλιτος ἐπιβαλλομένου, καὶ σησάμης καὶ τυροῦ. Apud Hesychium, Σταιτῖα quoque est quoddam πέμμα.

Σταιτῖα, Σταιτίνη, Σταιτίτης, Σταιτώδης, vide in Σταῖς.

Στακτικὸς, t.3, c.964, g.

Στακτὶς, ib.

Στακτὸς, ibid. b

Στάκω, Sto. Ita in v.l. sed potius Στάσκω scribendum est, vnde στάσκε apud Homerum.

Σταλαγμίας, t.3, c.965, g.

Σταλαγμὸς, ib. f

Σταλάζω, ib. e.

Σταλανδὸνες, t.3, c.966, d

Σταλακτικὸς, t.3, c.965, g.

Σταλακτὶς, t.3, c.966, a

Σταλακτὸς, t.3, c.963, h.

Σταλάσσω, ib. f

Σταλάω, t.3, c.965, e

Στάλη Hesych. exp. ταμεῖον κτηνῶν. vbi suspecta codicum est fides.

Σταλίζομαι, idem Hes. exp. ἐπὶ τῆς στήλης τόπον ἔστηκα. Videtur autem deesse genitiuus post ἐπὶ: vt dicatur ἔστηκα τόπον στήλης, non autem iungatur στήλης cum ἐπὶ.

Στάλιξ, κος, Paxillus qui varus Latinè dicitur. Sed pluralis potius in vsu est, sicut & vocis Græcæ. Sunt igitur στάλικες Vari, aut etiam Cerui, Paxilli seu furculæ quibus attolluntur sustentatúrque retia. Plutarch. in Pelopida, σκύλακάς τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες. Dicuntur etiam Σχαλίδες & Σχαλιδώματα. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ποιῶσι τὸ σύντονον.

Σταλουχὸς τάφος ex Epigr. affertur pro sepulcro in quo extructa erat columna.

Σταλτικὸς, t.3, c.994, e.

Σταμὶν, t.1, c.1804, b

Σταμνάριον, Σταμνίον, vide in Στάμνος.

Στάμνος, ου, ἡ vel ὁ, Vrna, Hydria. Ab Hesychio exponitur ὑδρία, & κάλπη, necnon κάλαθος. Inuenitur & pro vrna cui imponebantur suffragia. Redditur & Amphora. nam Pollux Στάμνον, sicut & Σταμνίον, item Σταμνάριον, inter vinaria vasa numerat. Quibus & Σταμνίσκος, formam itidem diminutiuam habens, addi oportet. Huius autem vsus exempla apud eum vide. Legimus & apud Plat. epist. vltima, πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα σταμνία. Fuisse porro vasa fictilia ex hoc etiam Aristophanis loco conijcitur, in Pluto, Ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. vbi obseruandum, etiam genere masculino vsurpari: quum & scholiastes obseruatione dignum id existimauerit, tanquã videlicet magis recepto fœminino. Admonétque, κεραμίου in quibusdam codicibus legi pro illo στάμνου. (Sic Demosth. σταμνίον & κεράμιον pro eodem ponit) In genere autem fœminino vsurpatum στάμνον habemus apud Athenæum. Affertur alioqui & ex capite 16 Exodi, λάβε στάμνον χρυσοῦν ἕνα. Varronem quoque hac voce vsum esse, sed pro Stamnum malè Stagnum scriptum fuisse, quidam annotarunt. Inuenitur item Σταμνεῖον apud Hesych. sed rectius scribi puto Σταμνίον.

Σταῦ pro ἔσταν, Steterunt, apud Hom.

Σταύης, οῦ, ὁ, Infelix. δύστηνος, Hesych.

Σταφὶς pro σταφὶς, Vua passa. vulg. lex.

Στασαίνη, Vadimonium. Ab Hesychio exponitur ἐγγύη & ὑποθήκη.

Στάσεις, t.1, c.1734, f.

Στασιάζω, t.1, c.1802, c

Στασιασμὸς, ib. d.

Στασιαστὴς, ib. e

Στασιαστικὸς, ib.

Στασιαστικῶς, ib.

Στάσιμα, t.1, c.1735, e

Στάσιμος, Stabilis, &c. t.1, c.1734, h. Στάσιμος, Quietus, &c. c.1735, b. Στάσιμος, Tardus, &c. ib. e

Στάσις, Status, &c. t.1, c.1733, d. Στάσις, Status, pro Quies, &c. ibid. f. Στάσις, pro Motus, &c. ibid. g. Στάσις, pro Loco, &c. c.1734, a. Στάσις, vocabulum rhetorũ, &c. ibid. b. Στάσις, Constitutio, &c. ib. e. Στάσις, Factio, Seditio, t.1, c.1801, e

A Στασιώδης, t.1, c.1801, g.

Στασιωτεία, t.1, c.1802, b

Στασιώτης, t.1, c.1801, g.

Στασιωτικὸς, t.1, c.1802, a

Στάσκω, Sto. Vnde Στάσκε apud Homerum, Stabat: pro ἔστασκε.

Στατεύω, Foueo, Calfacio. Ita enim scribitur apud Hesych. hoc verbum, sicut & cum θ, Σταθεύω.

Στατῶμαι, αἱ, Tubercula: dicta ἀπὸ τοῦ στέατος, quia pingue quiddam in his est collectum sub cute. Ita v.l. sine vllo testimonio: at ego vel Στάτωμα vel pluraliter Στατώματα scribendum puto.

B Στατὴρ, t.1, c.1803, g.

Στατηρίδιος, t.1, c.1804, b

Στατηρὸς, t.1, c.1736, g.

Στατίζω, ib.

Στατικὴ, ibid. f

Στατικὸς, ibid. & t.3, c.994, e. obit.

Στατικῶς, t.1, c.1736, g.

Στατὸς, t.1, c.1735, f

Σταυρηδὸν, t.1, c.1804, h.

Σταυροειδὴς, ib. g

Σταυροειδῶς, ib. h.

Σταυρὸς, ib. d

Σταυρότυπος, ib. g.

Σταυροτύπως, ib. h

Σταυρόω, ib.

Σταύρωμα, t.1, c.1805, a

Σταύρωσις, ib. b.

Σταυρωτὴς, ib.

Σταφιδόω, t.3, c.966, f.

Σταφιδωθεὶς, ib.

C Σταφὶς, ib. e.

Σταφυλὴ, t.3, c.967, b

Σταφύλη, ib. g.

Σταφυλητομία, t.3, c.968, a

Σταφυλίζειν, ib. e.

Σταφυλῖνος, ib.

Σταφύλινος, ib. g.

Σταφυλὶς, ibid. b

Σταφυλοβολεῖν, ib. a.

Σταφυλοβόλιον, ib.

Σταφυλόδενδρον, ib. b.

Σταφυλοδρόμοι, οἱ, ib.

Σταφυλοφόρος, ib.

Σταφύλωμα, ib.

Σταχάνη, Trutina, τρυτάνη, dicta παρὰ τὴν στάσιν. Vnde prouerb. Δικαιότερος σταχάνης, Suid. Existimatur autẽ esse vocabulum Doricum.

D Σταχυηρὸς, t.3, c.969, f.

Σταχυοβολέω, ib. b

Σταχυολογέω, ib. c.

Σταχυολογία, ib.

Σταχυολόγος, ib.

Σταχυόομαι, ib. f

Σταχυοστέφανος, ib. d.

Στάχυς, t.3, c.968, h

Σταχυώδης, t.3, c.969, f

¶ Στέαρ, Sebum, &c. t.3, c.970, a. Στέαρ, Fermentum, &c. ibidem, f

Στεάτιον, t.3, c.971, c.

Στεατόω, ib.

Στεατώδης, ib. b.

Στεάτωμα, ib. d

E Στεγάζω, t.3, c.976, d.

Στεγανὰ, τὰ, t.3, c.974, f

Στεγανῆσαι, t.3, c.975, a.

Στεγανόμιον, t.3, c.973, e

Στεγανόμος, ib.

Στεγανόποις, t.3, c.513, f. & 974, g

Στεγανὸς, t.3, c.974, c.

Στεγανώματα, τὰ, t.3, c.975, a

Στεγανῶς, t.3, c.974, g.

Στέγαρχος, t.3, c.973, d

Στέγασμα, t.3, c.976, e.

Στεγαστὸς, ib. f

Στεγαστρὶς διφθέρα, ib. f.

Στέγαστρον, ib.

Στεγάρχος, t.3, c.973, e.

Στέγη, t.3, c.972, g

Στεγίτη, vel potius Στεγιτὴ, Meretrix, Poll. si mendo carent eius exemplaria.

F Στεγνὸς, t.3, c.975, a.

Στεγνοφυὴς, ib. d

Στεγνόω, ib. e.

Στέγνωσις, ib. f

Στεγνωτικὸς, ib. g.

Στέγομαι, t.3, c.972, d

Στέγος, t.3, c.973, c.

Στέγω, t.3, c.971, e

Στειβὰς, t.3, c.977, f.

Στείβω, ib. c

Στείλασθαι pro Fallere, t.3, c.994, d

Στειλειὰ, ᾶς, ἡ, vel Στειλειὸν, οῦ, τὸ, Securis manubriũ. (Sed στειλειὰ magis propriè, Securis foramẽ in quod immittitur lignũ) Homer. Odyss. ε, Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν: &

G quibusdam interiectis, — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ Στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός. Vide Eustath. & Hesych. apud quem est Στειλέη. affertur & mascul. Στειλεὸς, item Στελεὸς, in vulg. lex. Extat autem apud Etymologum hoc posterius. At quod in iisdẽ vulg. lex. Στελεὸς dicitur esse instrumẽtum coquinarium, non dubium est quin ab aliquo id profectum sit cuius memoria στελεὸς cum ἐλεὸς confundebat. Eadem porrò & Στελεὸν ibi habent neutro genere pro securis manubrio.

Στειναύχην, t.1, c.607, f. & t.3, c.1011, b

H Στείνομαι, t.3, c.1011, e. & 1013, g

Στεινόπορος, t.3, c.174, g. & 1011, b

Στεινὸς, t.3, c.1011, a.

Στεῖνος, t.3, c.1011, c

Στεινόω, ib. e.

Στείνω pro Στένω, t.3, c.1013, g

Στείνωμα, t.3, c.1011, e.

Στεινωπὸς, ib. b

Στιφρὸς,t.3,c.977,e

Στεῖρα,ας,ἡ,Sterilis,Quæ non parit. Ab Homero de vacca etiam dicitur,Odyſſ.υ,Βιῶ στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγειν καὶ πίονας αἶγας.Sic & alibi. De muliere autem Græci Bibliorũ interpretes vſi ſunt apud Eſaiam,addentes ἡ οὐ τίκτουσα. Ita enim ſcriptum eſt capite 54,(affertúrque locus & à Paulo,ad Gal.capite 4) Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα. Vbi verba hæc ἡ οὐ τίκτουσα, quæ idem valent quod στεῖρα, vehementiam addere videntur. Apud Eurip.in Andromache Στῖρος fœm. genere pro στεῖρα. Hinc autem eſt verbum Στειρωθῆναι, quod ex Chryſ.De ſacerd.affertur pro Sterilitatem patientem Liberis priuari.(ſed hãc poſteriorem interpretationem non admitto) Itidémque Στείρωσις,Sterilitas, apud Baſil.

Στεῖρα Carina nauis. Homer.Iliad.β,– ἀμφὶ δὲ κῦμα Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ᾽ ἴαχε νηὸς ἰούσης.Vbi vide breuium ſcholiorum autorem, necnon Euſtathium. Heſych.στεῖραν eſſe ait τὸ ὀξέχον τῆς πρώρας ξύλον κατὰ τὴν τρόπιν. Dicitur autem & Στείρωμα pro carina,& quidem eodem Heſychio teſte.

Στεῖρα dicitur etiam de coma certo quodam modo intorta,ſeu de cincinnis.Vide Poll.

Στειρὸς à στερεὸν fieri tradit Etymol. per pleonaſmum literæ ι. Στειριεῖς Heſychio ſunt δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος.

Στεῖρον,Veſtis tenuis ac tranſlucens.v.l.

Στῖρος vide in Στεῖρα.

Στειρωθῆναι,item Στείρωμα & Στείρωσις,vide in Στεῖρα.

Στιφρός,t.3,c 979,h. Στίχω,t.3,c.981,d.

Στίω poeticè ex στέω factum: quod στέω eſt pro στῶ, in coniunctiuo,Stem.

Στλεγγιδολήκυθος,t.3,c.1038,c. Στλεγγιδοποιός,ib.c

Στλεγγίζω,ib. Στλεγγίς,ib.c

Στέλγις,ib.d. Στέλγισμα,ib.c

Στέλγιστρον,ib.f. Στλεγγιδολήκυθος,ib.b

Στλεγγιδοποιός,ib.d. Στλεγγίζω,ib.

Στλεγγίς,ib. Στλεγγοποιός,ib.

Στλεὸς ſiue Στλεὸν vide in Στιλεία.

Στλεφοῦρος,ου,ὁ, Plantago anguſtifolia. Inter σταχυώδη, id eſt ſpicata,numeratur à Theophr.Hiſt.lib.7,cap.10.Ita v.l.quæ etiam tradunt lanceleotam à vulgo appellari. Lege Plin.lib.21,cap.17.

Στλεχιαῖος,t.3,c.992,f. Στλεχόκαρπος,ib.c

Στέλεχος,ib.b. Στλεχόω,ib.f

Στλεχώδης,ib.e

Στλέχων, in v.l. pro ſignificatione nominis στέλεχος: ſed abſque exemplo. & perperam illi στελέχων datur genitiuus in ου, in iiſdem: quod etiam ſuſpectum magis nomen illud reddit.

Στλὶς,ίδος,ἡ,Arbori innaſcens quiddam:vt viſcum & hyphear.v.l.ex Theophr. De cauſ.lib.2. Vide Marcellum apud Dioſcor.

Στέλλω,Mitto,&c. t.3,c.992,g. Στέλλομαι,ibid. Στέλλω, Inſtruo,&c.t.3,c.993,d. Στέλλω,Orno,&c.ib.g. Στέλλω,Contraho,&c.c.994,a

Στέλμα,Corona.στέφος,στέμμα,Heſych.

Στελμονίαι, Faſciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xen.in Cyneg. κυνῶν δὲ κόσμος δέραια, ἱμάντες, στελμονίαι. Apud Heſych.eſt Στελμόνια,quod exp.ζώματα.

Στεμβάζω,Conuitior,Irrideo.Heſych.

Στέμβω,Contumelia ſeu Iniuria afficio. Itẽ Perpetuò moueo.Vide Euſtath.

Στέμμα,t.3,c.1023,a

Στεμφυλίδες vide in Στέμφυλον.

Στέμφυλον,ου,τό: cuius pluralis στέμφυλα magis eſt in vſu. Sunt autem στέμφυλα,Vinacei ſeu Vinacea. Redditur & Briſa ex Colum. itẽ Floces, ex Nonio. Gal. expon. τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Apud Hippocr. στέμφυλα γλυκέα: apud Gal. στέμφυλα ξηρά. Apud Dioſcor. στεμφύλων ἀπόβρεγμα νεοθλίπτων.

Στέμφυλα, Fraces, de oliuarum expreſſarum reliquiis & retrimentis. Ariſtoph. in Nebulis,Βρύων μελίτταις,καὶ προβάτοις,καὶ στεμφύλοις. Vbi ſchol.de oleis proprie dici ait.Athen.quoque ab Atticis στέμφυλα vocatas eſſe tradit τὰς πιεσμένας ἐλαίας: at βρύτια,quæ ab aliis appellabantur στέμφυλα.Androcles apud Ariſtot.Rhet. lib.2,legem lege egere dicit, vt οἱ ἰχθύες δέονται ἁλῶν, & τὰ στέμφυλα ἐλαίου. At Στεμφυλίδες ſunt oliuæ nigræ, ſicut πιτυρίδες ſunt αἱ φαῦλαι, vt teſtatur Athen.lib.2. Στεμφυλίτης verò eſt Lora, quam alio nomine Attici δευτερίαν appellant.

Στέμφω,Moueo. Vnde Ἀστεμφὴς poeticè,Immotus, Immobilis, Firmus & ſtabilis.

Στενά,τά,propr.t.3,c.611,a. Στέναγμα,t.3,c.1013,b

Στεναγμός,ib. Στενάζω,ib.a

Στενακτικός,ib.b. Στενακτής,ib.

Στεναυχέω,t.3,c.1011,b. Στεναχέω,t.3,c.1013,f

Στεναχίζω,ib. Στενάχω,ib.e.

Στενόεις,t.3,c.1011,g. Στενοθώραξ,t.1,c.1633,e

Στενοκώκυτοι τείχες,t.3,c.1011,f

Στενολεσχεῖν,t.3,c.1009,f. Στενολέσχης,ib.

Στενολεσχία,ib. Στενολογέω,t.2,c.639,d

Στένομαι,Suſpiro,Triſtor,Iraſcor. v.l. fortaſſe pro Στείνομαι quod apud Heſych.extat.

Στενοπορθμος,t.3,c.186,g. Στενόπορος,t.3,c.174,f

Στενοπὸς,t.3,c.1010,d. Στενός,t.3,c.1009,c

Στενόστομα,t.3,c.1703,e.ob. Στενότης,t.3,c.1010,e

Στενόφυλλος,ου,ὁ & ἡ, Anguſta folia habens. Cui opponitur πλατύφυλλος.Vnde ſubſtãt.Στενοφυλλία, Anguſtia foliorũ.

Στενοχωρέω,t.3,c.1009,g.& t.4,c.665,d

Στενοχωρία,t.3,c.1010,a.& t.4,c.665,d

Στενόχωρος,ib. Στενόω,t.3,c.1010,f

Στενυγρός,ib.g. Στενυγροχωρεῖν,ib.

Στενυγρόω,ib. Στένω,t.3,c.1011,f

Στένωμα,ib.e. Στενωπός,t.3,c.1010,c

Στεόμεν poeticè pro στῶμεν,Stemus.

Στεπτήριος,t.3,c.1023,e. Στεπτός,ib.

Στεργανός,Fimus.κόπρος,Heſych.

Στέργηθρον,t.3,c.1015,a. Στέργημα,t.3,c.1014,h

Στέργω,ib.b. Στερέμνιος,[illegible] f

Στερεογνώμων,ib.a. Στερεομετρεῖν,ib.

Στερεομέτρης,ib. Στερεομετρία,ib.

Στερεός,t.3,c.366,d.obiter.& 1016,c

Στερεότης,t.3,c.1017,c. Στερεόφρων,ib.a

Στερεόω,ib.c. Στερέω,t.3,c.1019,a

Στερέωμα,t.3,c.1017,c. Στερεῶς,ib.b

Στερέωσις,ib.f. Στέρησις,t.3,c.1019,d

Στερητικός,ib.e. Στερίζω,ib.c

Στερίσκω,ib. Στεριφόπεπλος,t.3,c.1018,c

Στεριφοποιῶ,ib. Στέριφος,t.3,c.1017,g

Στερκτικός,t.3,c.1014,h

Στερναία, Via vngulis equorũ proculcata,v.l.Sed vox Græca pro hac ſignif.mẽdi ſuſpecta eſt,vndecunque ſumpta ſit.

Στέρνιξ ab Heſych. exponitur ἐντεριώνη. quod vide. In v.l. Στέρνιηξ per η,Medulla.

Στερνίτης,t.3,c.1022,b. Στερνίτης,t.3,c.366,d.obit.

Στερνίτιδες πλευραὶ,t.3,c.1022,b

Στερνόμαντις,t.1,c.820,c.obit.& t.3,c.1020,h

Στέρνον,t.3,c.1020,d. Στερνοτυπεῖσθαι,t.3,c.1021,a

Στερνοτυπία,ib.b. Στερνοτυπέομαι,ib.a

Στερνοτύπης,ib. Στερνοῦχος,ib.c

Στέρξις,t.3,c.1014,g

Στέρομαι,idem quod στερέομαι,οῦμαι, Priuor. ſed illud στέρομαι Atticum exiſtimatur à quibuſdam. Heſiod.Νίκης τε στέρεται. Plato De rep.lib.2, καὶ ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται. Idem lib.2, τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται,φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται.Itidem vox actiua Στέρω pro στερῶ, Priuo:ſed minus vſitata.

Στεροπὴ,t.1,c.595,e. Στεροπηγερέτης,ib.

Στέροψ,ibidem.

Στερόω in v.l.male pro στερεόω,quod vide.

Στερροποιέω,t.3,c.1018,h. Στερρός,ib.f

Στερρότης,t.3,c.1019,a. Στερρόω,ib.

Στερφίνα,t.3,c.1018,d. Στέρφνιος,ib.

Στερφόπεπλος,ib.f. Στέρφος,ib.e

Στέρω vide in Στέρομαι. Στεφαναῖος,t.3,c.1027,g

Στεφάνη,t.3,c.1026,e. Στεφανηδὸν,t.3,c.1029,c

Στεφανηπλόκος,t.3,c.1027,h. Στεφανηφορέω,t.3,c.1028,b

Στεφανηφορία,ib.a. Στεφανηφόρος,ib.

Στεφανιαῖος,ib.e. Στεφανίζω,t.3,c.1029,c

Στεφανικός,t.3,c.1028,e. Στεφάνιον,t.3,c.1029,b

Στεφανίσκος,ib. Στεφανίτης,t.3,c.1028,g
Στεφανίτις,t.3,c.1029,b. Στεφανίων,ib.b
Στεφανοπλοκέω,t.3,c.1026,c. Στεφανοπλόκος,ib.
Στεφανοποιὸς,ib.d. Στεφανοπώλης,ib.
Στεφανόπωλις,ib. Στέφανος,t.3,c.1024,g
Στεφανηφορέω,t.3,c.1026,d. Στεφανοφορία,ib.e
Στεφανοφόρος,ib.d. Στεφανόω,t.3,c.1029,c
Στεφανυστικὸς,t.3,c.1030,f. Στεφανωτίδες μυῤῥίναι,ib.
Στεφάνωμα,ib.b. Στεφανωματικὸς,ib.d
Στεφανώτης,ib. Στεφανωτικὸς,ib.e
Στεφέτης,t.3,c.1022,h. Στεφηπλόκος,ib.e
Στέφος,ib.d. Στεφοφόρος,ib.e
Στέφω,ib.b. Στεφὼν,t.3,c.1023,a
Στῇ pro ἑστῇ: aut στῇ in coniunctiuo modo.
Στηδίω,t.1,c.1736,g
Στήθεσφιν dat.poeticus pro στηθέων vel στήθεσι, à στῆθος.
Στηθύνιον, ου, τὸ, Medium pectoris. q.d. Pectusculum. v.l. ex Poll.Sed in iisdem est Στηθίδιον pro pectusculo.
Στηθικὸς τόπος, Pectoris locus.q.d.Pectoralis locus.v.l.
Στηθοδεσμὶς,t.3,c.1031,f. Στηθόδεσμον,ib.e
Στηθοειδὴς, ib.f. Στῆθος,ib.a
Στήη pro σταίη apud Homerum : ab ἵστημι.
Στήλη,t.1,c.1805,f. Στηλίδιον,t.1,c.1807,g
Στηλὶς,ib. Στηλίτευμα,t.1,c.1806,b. obit.
Στηλίτευσις,t.1,c.1806,b.obit. & c.1807,e
Στηλιτευτικὸς,t.1,c.1807,e. Στηλιτεύω,ib.a
Στηλίτης,t.1,c.1806,f
Στηλογραφέω, t.1,c.866,d. & 1806,c
Στηλογραφία,ibid.
Στηλοειδὴς,t.1,c.1808,c. & t.3,c.183,f.obit.
Στηλοκοπέω,t.1,c.1806, c
Στηλόω,ibid. Στηλοῦσθαι,ibid.
Στῆμα,t.1,c.1743,f. Στημονητικὸς,t.1,c.1744,a
Στημονία,ib.b. Στημονίζομαι,ib.c
Στημόνιον,ib.b. Στημόνιος,ib.a
Στημονώδης,ib.b. Στήμων,t.1,c.1743,f
Στηνῶσαι,t.1,c.1732,f
Στηνιῶσαι, Conuitiis incessere.nam Στήνια festum erat Athenis,in quo se mutuò scõmatis & conuitiis perstringebant. Vide Hesych.in Στηνιῶσαι & in Στήνια.
Στὴρ,t.3,c.971, e. Στήριγμα,t.1,c.1810,e
Στηριγμὸς,ib.g. Στήριγξ,ib.h
E Στηρίζομαι,ib.c. Στηρίζω,ib.b
Στῆριξ,ἡ,Furca.v.l.ex Plutarcho.vide Στήριγξ.
Στήσασθαι,t.1,c.1731,g. Στήσιος,t.1,c.1744,d
Στησίφυλλον,ου,τὸ,Telephium,herba.Hesych.
Στήτη,ἡ, Fœmina,Mulier, apud Theocr. Sic autem initio Iliad. quidam διὰ στήτην diuisim legentes, στήτην exponebant γυναῖκα. Vide Eustath. Apud Hes.est Στῆτα.
Στητώδης,t.3,c.971,e
Στία & Στίον, Lapillus, Calculus. Apollonii schol. in hunc locum lib.2,— ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ Στιάων, scribit στίας à Sicyoniis vocari τὰς ψήφους. vnde etiã πολύστιος. Sic apud Hippocratem Στίον est ψηφὶς, seu λίθος, vt exp. Gal.addens, στίαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδες. vnde Στιῶδες dici τὸ σκληρόν. Apud Hesych.perperam Στηα: vbi additur & Στηας.& significare etiã στενοχωρίαν καὶ λιθοκονίαν. Στιάζει tamen apud eundem cum ι, λίθοις βάλλει.
Στιάζω vide in Στία. Στιβάδιον,t.3,c.980,f
Στιβαδοκοιτέω,ib. Στιβαδοποιέω,ib.
Στιβάζω,t.3,c.979,a. Στιβαρὸς,ib.d
Στιβαρῶς,ib.f. Στιβὰς,t.3,c.980,a
Στιβδὸς, Verbero, Fugitiuus. Hesych.
Στιβεία,t.3,c.979,b. Στιβεὺς,t.3,c.978,g
Στιβευτὴς,ib. Στιβεύω,ib.e
Στιβέω,ib.d. Στίβη,t.3,c.979,b
Στιβήεις,ib.d. Στίβι vide in Στίμμι.
Στιβία,t.3,c.979,a. Στιβιᾶν,ib.d
Στιβίζω,ib.a. Στίβος,ib.b.c.& 1331,
Στιβρὸς,Stolidus.v.l. Στιβὺς,t.3,c.978,h
Στίβω,t.3,c.977,f. Στιγεὺς,t.3,c.1035,a
Στίγμα,t.3,c.1032,h. Στιγμαῖος,t.3,c.1034,d
Στιγματηφορέω,t.3,c.1033,e. Στιγματίας,ib.
Στιγματίζω,ib.h. Στιγμὴ,ib.h
Στιγὼν,t.3,c.1035,a
Στιδαῖος, Verberatus, Cauteriatus. Ita v. l. ex Suidæ loco

A non satis attentè animaduerso. Apud eum enim est Στιδαῖος, deinde στιζόμενος, τυπτόμενος. sed quum τυπτόμενος expositio sit præcedentis στιζόμενος: is contra qui στιδαῖος ita ibi exposuit, illorum vtroque exponi putauit hoc στιδαῖος.
Στίζω,t.3,c.1032,d
Στιδεὺς, Viator. ὁδευτὴς, Hes. Sed reponendum est στιβεὺς: sicut & στειβεὺς alibi habet.
Στικτέον,t.3,c.1034,d. Στικτὸς,ib.e
Στίλβη,t.3,c.1036,e. Στιλβηδὸν,ib.g
B Στιλβηδὼν,ib. Στιλβοποιέω,ib.
Στιλβόω,ib.
Στιλβὸς, Fulgidus, Lucidus. στιλπνὸς, λαμπρὸς, Suid.
Στίλβοτρος, idẽ quod Στίλβωμα: vtitúrque ambobus Dioscorides. apud quem legimus lib.1, cap.33, in fine, de oleo Sicyonio, χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ στιλβοτρῷ. Quæ Ruell. vertit, Fœminæ ad commendandum faciei nitorem eo vtuntur: Marcellus, Ad nitorem vultus: Hermolaus, Ad cutis nitorem in facie. Sed non dubiũ est quin στίλβωτρον scribendum sit in nominatiuo, genere neutro, & per ω. atque ita scripsi t.3,c.1037,b
C Στίλβω,t.3,c.1035,h. Στίλβωμα,t.3,c.1037,a
Στίλβων pro planeta,&c.t.3,c.1036,d
Στιλβωνίδης,ib.e. Στίλβωσις,t.3,c.1037,b
Στίλβωτρον,ibid.
Στίλη, Numulus, Minutum quoddam numisma. Vnde ὅσον στίλην dicit Aristoph. significare volens Tantillum, aduerbium. Vide eius schol. item Pollucem.
Στίλος, Aries, Dux gregis. Vide Hesych. Idem κτίλος.
Στιλπνὸς,t.3,c.1037,c. Στιλπνότης,ib.d
Στίλπω,ibid.
D Στίλπων propr.ibid. Vide & in Σκόπαιος.
Στίμμι,τὸ, (vel Στίμμις,ἡ,) Stibium. Lapis est metallicus, colore nonnihil similis lapidi plumbario, sed magis nitens & candidus. Accedit autem & colore & nitore ad argenti spumam. Quamobrem propter similitudinem à Plinio Spumæ lapis candentis dicitur. Diuiditur in marem & in fœminam. Horridior (inquit Plinius) est mas, scabriórque, & minus ponderosus, minusque radians, & arenosior: fœmina contrà nitet, friabilis, fissurisque dehiscens. quod genus Dioscorides manifestò
E scribit στίβι appellari. Est autem στίμμι tam simile plumbo, vt si paulo magis concremetur, in plumbum vertatur. Vstum autem antiquitus formabatur in pastillos: quibus quia fortasse Hippocratis tẽpore erat quadrata tesserarum figura, ipse στίβι τετράγωνον appellat. Gorr. Στίμμι, Genus metalli, quo fusores vtuntur ad facilius liquanda metalla, & mulieres ad denigranda supercilia. Optimum (inquit Dioscor.) quod splendidissimum & cincindelarũ modo emicat. id est, λαμπυρίζον. Hoc & στίβι & πλατυόφθαλμον, & à Plinio, lib.6, cap.
F 33, Spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant Antimonium. v.l. Additur, dici etiam Στίμμις ab Ione poeta: in hoc eius versu, apud Pollucem, Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον. valet enim περὶ τὰ ὑπογράμματα γυναικῶν καὶ ἐντρίμματα. quia merito stibio mulieres ciliis superciliisque lineamenta adumbrata depingunt. Vocabulum ὑπόγραμμα vsurpauit Pollux, lib.5. Et Hesych. ὑπογράμματα exp. στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucum. Obserua porro hoc verbale à verbo Στιμμίζομαι, quod redditur
G Stibio supercilia fuco, Stibio vtor ad pigmentum oculorum.
Στὶξ,t.3,c.982,a. Στίον vide in Στία.
Στίπνον, Oliuæ ossiculum, Samsa Columellæ. v.l.
Στιπτὸς,t.3,c.977,g
Στῖφος,εος,τὸ, Turma, Caterua, Globus militum. Xenoph. Pæd. lib.1, οἱ δὲ πολέμιοι ὡς ἑώρων ποιοῦντας τοὺς σφετέρους, συγκλίνουσι τὸ στῖφος. Idem alibi dixit στῖφος τῶν ἱππέων: scribens, οὐχ ὁρᾷς ὅσον τὸ στῖφος τῶν ἱππέων ἕστηκε συντεταγμένον;
H Ibidem τάξιν eadem signif. dicit. Vt autem hîc στῖφος τῶν ἱππέων, sic στῖφος τῶν ὁπλιτῶν apud Thuc. legitur. Affertur & στῖφος cum circunflexo, ex Aristophane: dicẽte metaphoricè, στῖφος βυρσοπωλῶν νεανιῶν. Vide vocab. militaria.
Στιφρὸς,t.3,c.979,g. Στιχαδίτης οἶνος,t.3,c.988,b
Στιχαδικὸν ὄξος, Stichadicum acetum, id est, ex stichadis

Στρατὸν καθίζειν,t.3,c.1063,g. Στρατόπεδα,t.3,c.1064,g
Στρατοπεδάρχης,ib. Στρατοπεδαρχία,ib.h
Στρατοπεδεία,t.3,c.1065,b. Στρατοπέδευσις,ib.
Στρατοπεδεύω,t.3,c.1064,h. Στρατόπεδον,ib.c
Στρατόπεδον καταλαβεῖν,ibid.e.
Στρατόπεδον ποιεῖσθαι,ib.d. Στρατὸς,t.3,c.1063,g
Στρατοσκηνίτης,ib. Στράτος,t.3,c.1064,a
Στρατοφι,ib.b. Στρατοφύλαξ,t.3,c.1066,a
Στραῦλις,t.3,c.1075,d. Στρέβλη,t.3,c.1103,b
Στρεβλὸς,t.3,c.1102,h. Στρεβλότης,t.3,c.1103,a
Στρεβλόω,ib.c. Στρεβλωτήριον,ib.d
Στρέμμα,t.3,c.1079,a. Στρέπταιγλος,t.1,c.141,b
Στρεπτίνδα,t.3,c.1080,d. Στρεπτίκιος ἄρτος, t.3,c.1080,a
Στρεπτὸς,t.3,c.1079,e.
Στρεπτὸς μοτὸς,t.2,c.978,a.obit.
Στρεπτοφόρος,t.3,c.1080,a
Στρέπτω pro στρέφω, Torqueo, Verto.
Στρευγεδὼν,όνος,ἡ,Stranguria.Nic.in Alexiph.Στρευγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισι.

Στρεύγομαι,quasi στραγγεύομαι, Paulatim & veluti κατὰ στράγγα (id est guttatim) deficio, seu tabesco, aut cõsumor. Nic.in Alexiph.Τῷ καὶ στρευγομένῳ περ ἀνήλυθεν ἐκ καμάτοιο Πνεῦμα μόλις. vbi schol.exp. ἐλαυνομένῳ, συνεχομένῳ, item κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ. Quarum expositionum illæ duæ priores minimè mihi placent: at vltima eandem tribuit huic verbo deriuationem quam & Eustath. in hunc locum Hom. Iliad.ο, Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Vox autem actiua Στρεύγω redditur etiam Dolore afficio, item Expugno, ex Hesychio. apud quem vide & alias expositiones huius vocis actiuæ, simúlque ea quæ de passiua scribit.

Στρέφανον, Ascia, Securis. ἀξίνη καὶ πέλεκυς, Hesych.
Στρεφάσκω,t.3,c.1081,a. Στρεφεδινέω,t.3,c.1080,e
Στρεφοδικοπανουργία. vide in Στρεψοδικοπανουργία.
Στρέφομαι,t.3,c.1078,b. Στρέφος,t.3,c.1080,e
Στρεφόω,ib. Στρέφω,t.3,c.1077,c
Στρέφωσις,t.3,c.1080,e. Στρεψεδινέω,ib.f
Στρεψίμαλλος,t.3,c.1079,d.& 1084,d
Στρέψις,t.3,c.1079,d. Στρεψοδικέω,t.1,c.1010,e
Στρεψοδικοπανουργία,ib.& t.3,c.1079,e
Στρηνὲς vide in Στρηνής.

Στρηνὴς,έος,ὁ & ἡ, Asper: item Acutus. Affert & alias expositiones Hesych. sed cum hac qua dicit στρηνὲς inter alia significare τραχὺ, conuenit illud quod paulo pòst addit, στρηνὲς βοᾶν, esse τὸ σκληρόν. Itidémque de voce vsurpatum videmus in nomine composito Στρηνόφωνος apud Pollucem duobus in locis. Quinetiam apud Etymologum legimus Στρηνὸν esse, iuxta Nicostrati sententiam, τὸ τραχὺ καὶ προσπταῖον τῇ ἀκοῇ φθέγμα. quum alioqui velint alii στρηνὸν esse τὸ ὀξὺ καὶ ἀναπεπταμένον. Sed pro ἀναπεπταμένον, rectius scriptum iri puto ἀναπεταμένον. quod alioqui & apud Hesychium deprauatum habemus in ἀναπεπταγμένον. Ibi enim post ὀξὺ scriptum est ἀναπεπταγμένον, cui subiungitur στρηνόν. Sed tribuuntur & aliæ significationes nomini στρηνὲς, quas apud eundem vide. Interdũ verò Στρηνὲς aduerbialiter ponitur pro Asperè, Horrendè seu Horribiliter. vt Epigr.lib.3, Στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατι. Sic Apoll.Arg.2, — στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. Atque ita ponitur aduerbialiter vt Immane pro Immaniter.

At Στρῆνος, εος, τὸ, paroxytonè, dici existimatur de fastu & deliciis. Hanc certè posteriorem significationem illi dant interpretes, Apocal.cap.18, circa principium. Atque hinc Στρηνιάω, ῶ, quod verbum eodẽ eiusdem libri capite habetur: redditúrque ibi στρηνιᾶν itidem In deliciis esse, seu viuere: item Luxuriari, necnon Lasciuire. ad quam significationem pertinent & quæ in composito Καταστρηνιάω habes. Sed vide præterea Hesychium de hoc verbo Στρηνιῶ.

Στρηνόφωνος vide in Στρηνής.
Στριβιλικίγξ, pro Ne tantillum quidem, Ne pauci quidẽ: v.l.ex Aristoph.in Acharn.
Στρίβος, Exilis seu tenuis vox auis. Ex schol. Aristoph. in Acharn.
Στριγμὸς,οῦ,ὁ, Stridor, ex Aristot.Hist.an.4.

A Στρίγξ, Strix auis. Exponitur σύρνιον ὄρνεον: item Κερχνίς: quod vide.
Στρίξ, Striatura: vt v.l.scribunt in nomine Ῥάβδωσις. vbi duas esse in striatura partes tradunt Latinis distinctas nominibus. Esse enim partem cauam, canaliculi instar: vnde & canaliculatam columnam vocari. atque hunc columnarum canaliculum esse quod à Græcis στρὶξ dicitur: teste Vitruuio, lib.10, cap.15, Canaliculi, qui Græcè στρὶξ dicitur, longitudo. Sed & aliã lectionem ibi inueniri sciendum est, nimirum σύριγξ.

B Στροβαλοκομᾶν,t.3,c.1106,c. Στροβαίνικος,t.3,c.1104,h
Στροβανίσκος,ib. Στροβελὸς,t.3,c.1105,b
Στροβεὺς,t.3,c.1105,b. Στροβέω,t.3,c.1104,e
Στροβιλέω,t.3,c.1106, b. Στροβίλινος,ib.
Στροβιλίτης,ib. Στροβιλοειδὴς,ib.a
Στρόβιλος,t.3,c.1105,b. Στροβιλόω,t.3,c.1106,c
Στροβιλώδης,ib.a. Στροβινῶ,ib.c
Στρόβος,t.3,c.1105,a
Στρογγυλαίνω,t.3,c.1109,c. Στρογγύλη,t.3,c.1108,f
Στρογγύλη συπηρεία,t.3, c.1118,a.
Στρογγυλίζω,t.3,c.1109,c. Στρογγυλοειδὴς,t.3,c.1108,f
C Στρογγυλόκαυλος,t.2,c.94,a. Στρογγυλόλοβος,t.3,c.1108,g
Στρογγυλοναύτης,ib. Στρογγυλοπρόσωπος,ib.
Στρογγύλος,ib.a. Στρογγυλότης,t.3,c.1109,b
Στρογγυλόω,ib. Στρογγύλωμα,ib.
Στρογγύλως,t.3,c.1108,h. Στρογγύλωσις,t.3,c.1109,b
Στροιβᾶν,t.3,c.1100,c
Στροίβηλος, Vibex, Tuber. vulg.lex. At Hesychii expositio minus est generalis. dicit enim esse ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ.
D Στροιβὸς ab eodem Hesychio exponitur δεινός.
Στρομβεῖον,t.3,c.1106,h. Στρομβηδὸν,ib.
Στρόμβιλον,t.3,c.1107,a. Στρομβοειδὴς,t.3,c.1106,g
Στρόμβος,ib.c. Στρομβόω,t.3,c.1107,a
Στρομβώδης,t.3,c.1106,g. Στρουθάριον,t.3,c.1111,f
Στρούθεια μῆλα,t.2,c.1635,c. Στρουθειόμηλα,ib.
Στρούθειος,t.3,c.1111,d. Στρουθία μῆλα,t.2,c.1635,d
Στρουθίζω,t.3,c.1111,g
Στρουθιοκάμηλος pro στρουθοκάμηλος perperam scribi existimatur.
E Στρουθίον,t.3,c.1111,f. Στρουθίος,ib.e
Στρούθιος,ib.d. Στρουθοκάμηλος,t.3,c.1110,h
Στρουθοκέφαλος,t.3,c.1111,b. Στρουθοπαστής,t.1,c.1941,a
Στρουθόπους,t.3,c.1111,c. Στρουθὸς,t.3,c.1110,c.& 1111,g
Στροῦς,t.3,c.1110,b. Στροφάδες vide in Στροφάς.
Στροφαῖος,t.3,c.1082,h.& c.1084,e
Στροφάλιγξ,t.3,c.1085,g. Στροφαλίζω,ib.f
Στροφαλὶς,t.3,c.1086,a. Στροφὰς,t.3,c.1083,b
Στροφάω,t.3,c.1086,b. Στροφεῖον,t.3,c.1083,f
Στροφεὺς,ib.g. Στροφέω,t.3,c.1086, b
F Στροφὴ,t.3,c.1081,a. Στρόφιγξ,t.3,c.1084,a
Στρόφιον,t.3,c.1085,a. Στροφὶς & Στρόφις,t.3,c.1084,c
Στροφολογία,t.3,c.1081,h. Στροφόομαι,t.3,c.1084,h
Στρόφος,t.3,c.1084,e. & 1085,e
Στρύμαργος,ου,ὁ, Furiosè in venerem concitus. Ita redditur sequendo hanc expositionem, ὁ μανικῶς ἐπτοημένος περὶ τὰ ἀφροδίσια. quam Gal. ex Dioscoride affert, in suo vocum Hippocr.lexico.
Στρύμοξ, Est in torculari lignum quo premuntur vuæ. Vide Hesych.
Στρυφνὸς,t.3,c.1117,d. & 1118,d
G Στρυφνότης,t.3,c.1119,a
Στρύχιον, Pendula racemi, vt quidem redditur à Gaza, in isto Theophrasti loco, De caus.plant.lib.3, cap.21, συμβαίνει γὰρ ἐν τούτῳ τὸ στρύχιον αὔξεσθαι, διὰ τὸ μήπω συνεστάναι τὰς ῥᾶγας. Interpretans autem Gaza pendulam racemi, voluit pẽdiculum vuæ, seu racemi petiolũ ex quo dependent acini (quod μίσχον Græci dicunt) significare. Sed legendum est hoc loco βοστρύχιον pro στρύχιον. id est cirrus, siue cincinnus, qui in vite ἕλιξ, & clauicula à Cicerone dicitur, à Varrone capreolus. id est, cauliculus,
H inquit, viteus, intortus vt cincinnus. Hæc ex v.l.
Στρύχνος,ου,ὁ, Solanum, herba multorum generum. Vide Diosc. lib.4. Cælius Aurelianus στρύχνον vocat vuam lupinam, Chron.lib.1, & 2. vt ann. v.l. Dicitur & Στρύχνον genere neutro: Diosc.lib.4, ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρύχνον,&c.

Στρῶ,t.3,c.1058,d
Στρωβιλος, affertur pro στρόβιλος: sed mendi suspecta hæc scriptura est.
Στρων ἰς, Apollinaris minor. v.l.
Στρῶμα,t.3,c.1058,f. Στρωματεύς,t.3,c.1059,g
Στρωματίζω, Insterno: ea significatione qua iumentum insternere dicimus. Hes. στρωματίζειν exp. ἐπισάττειν ὄνῳ.
Στρωματίτης,t.3,c.1059.g. Στρωματόδεσμον,ib.d
Στρωματόδεσμος,ib.f. Στρωματοφύλαξ,ib.g
Στρωμνή,t.3,c.1060,f. Στρώννυμι,t.3,c.1058,c
Στρωννύτης,ib.e. Στρωννύω,ib.c
Στρῶσις,t.3,c.1061,a. Στρωτήρ,ib.
Στρώτης,ib.d. Στρωτὸς,ib.e
Στρωφαλὶς,t.3,c.1086,a. Στρωφάω,ib.c
Στυβαραὶ χρυσοῦ, Crustæ auri. v.l.
Στυγάνωρ,t.1,c.437,g. Στυγερός,t.3,c.1113,b
Στυγερότης,ib.g. Στυγερώπης,ib.f
Στυγερωπὸς,ib.f. Στυγέως,ib.g
Στυγέω,t.3,c.1112,b. Στύγημα,ib.e
Στυγηρὸς,t.3,c.1113,f. Στυγητὸς,t.3,c.1112,e
Στύγιος,t.3,c.1114,g. Στυγιάζω,ib.a
Στυγνὸς,t.3,c.1113,g. Στυγνότης,t.3,c.1114,a
Στυγοδέμνιος,t.1,c.941,h
Στυγόδεμνος,t.1,c.941,h. & t.3,c.1112,e
Στύγος,t.3,c.1113,b. Στύγω,t.3,c.1112,b
Στύεσθαι, Incitari, v.l. Vide Στύομαι.
Στυλὶς,t.1,c.1810,a
Στυλίσκος,ibid.b.& t.3,c.397,d.obit.
Στυλίτης,t.1,c.1810,a. Στυλοβάτης,t.1,c.1808,b
Στυλοειδὴς,ib.c.& t.3,c.183,f.& 391,c.obit.
Στύλος, Columna, t.1, c.1807,g. Στύλος, pro graphio, &c.c.1808,a
Στύμμα,t.3,c.1115,c. Στυμνὸς, Durus. Hes.
Στύμος, Truncus. σέλεχος, κορμὸς, Hesych.
Στυμφαλὶς vide in Στύμφαλος.
Στυμφαλὸς,οῦ,ὁ & ἡ, Arcadiæ ciuitas, & fons. Verùm & pro ipsius ciuitatis nomine non solùm fœminino sed masculino etiam genere effertur. Hinc autem vocata est Στυμφαλὶς λίμνη, id est palus. Et ab hac dictæ sunt aues Στυμφαλίδες, de quibus lege poetas & historicos.
Στυξ,t.3,c.1114,c
Στύομαι, Tristitia afficior, seu mœrore. Aristoph. Acharn. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, καὶ σκοτοδινιῶ. vbi exponitur στυγνάζω, & ab aliis ἰλιγγιῶ.
Στυξ,t.3,c.1114,c. Στυπάζω,t.3,c.1120,b
Στύπαξ,t.3,c.1119,e. Στύπεα,ib.g
Στυπεῖον,ib.b.g. Στύπη,ib.a
Στύπιον,ib.f. Στυπογλύφος,t.3,c.1120,b
Στύπος,t.3,c.1119,g. Στυππικὸς,ib.e
Στύππαξ,ib. Στυππεῖον,ib.b
Στυππειοπώλης,ib.d. Στύππη,ib.a.& g
Στυπποπώλης,ib. Στυπτηρία,t.3,c.1117,g
Στυπτηρία χαλκῖτις,t.3,c.1118,c
Στυπτηριώδης,ib. Στυπτικὸς,t.3,c.1116,c
Στυρακίζω vide in Στύραξ. Στυράκινος vide in Στύραξ.
Στυράκιον vide in Στύραξ.
Στύραξ,ακος,ὁ, Cuspis teli, seu hastæ. Sed existimatur esse potius hastæ ima cuspis, qua eam solo defigimus. vt sit idẽ quod σαυρωτήρ. Legimus tamẽ apud Athen. ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. & Suidam. Inuenitur & Στυράκιον, diminutiua forma. Thucyd. lib.2, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλόν. id est, Hastili, seu potius σαυρωτῆρι: quod est ferrum transuersum in posteriori parte ferri hastæ, vt inquit Bud. qui tamen alibi huic vocabulo aliam significationem tribuere videtur. Quidam interpr. Spiculo iaculi. Hesych. vult στύρακα esse non solùm σαυρωτῆρα τοῦ δόρατος, sed etiã λόγχην.
Στύραξ (fœm. gen.) Arbor Syriæ, quæ malo Cydoniæ fertur esse similis. Cuius etiam lacryma στύραξ vocatur. Storacem appellant officinæ. Ex ea fiunt suffitus. vnde Hesych. dicit esse δένδρον, itẽ θυμίαμα. Lege Dioscor. Aristot. Theophr. Gal. Plinium. Hinc est Στυράκινος, adiect. vnde Στυράκινον μύρον, Ex styrace confectum vnguentum: apud Dioscor. Item Στυρακίζω, Styracem refero, apud eundem Dioscor. Sed ab altera στύ-

A ρακος significatione deductum, est κιρβίζω, vt exp. Hes.
Στυφελίζω,t.3,c.1120,c. Στυφελισμός,ib.g
Στυφελὸς,ib.c. Στυφλὸς,t.3,c.1121,a
Στυφόεις,t.3,c.1116,a
Στυφοκόμπος, (vel Στυφόκομπος, vt apud schol. Aristoph.) dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice, teste Hesychio. Apud Aristoph. legitur, ὄρτυγος ὑπὸ στυφοκόμπου: in Auibus, — καὶ γὰρ ἧκεν ὄρτυγος ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένος. Ita enim legendum est, ex Suidæ etiam autoritate, non πεπληγμένῳ. item ὄρτυγος ἰὸ ὄρτυγι.
B Vide & huius poetæ enarratorẽ: item Pollucem, apud quem est στυμφοκόμπος.
Στύφος,t.3,c.1116,f. Στυφὸς,ib.e
Στυφρὸς,t.3,c.1121,b. Στύφω,t.3,c.1114,g
Στύψις,t.3,c.1116,b. Στωϊκὸς vide in Στοά.
Στώμιξ,ικος,ἡ, Trabs lignea, Hesych.
Στωμοδόκος,t.3,c.1055,f. Στωμυλέω,t.3,c.1056,b
Στωμυλῆθραι δαιταλεῖς ex Athen. affertur pro loquacibus conuiuis, seu blateronibus.
Στωμυλία,t.3,c.1056,a. Στωμύλιος,t.3,c.1055,h
Στωμυλιοσυλλεκτάδης,ib. Στωμύλλομαι,t.3,c.1056,c
C Στωμύλλω,ib. Στώμυλμα,ib.d
Στωμύλος,t.3,c.1055,g
¶ Σύ,t.3,c.1121,c. Συάγειος,t.3,c.1145,g
Συαγειδὲς,ib. Συάγειος,ib.f
Σύαγρος,ib.e. Σύαγχος,ib.g
Συαγρὸν pro σιαγὸν, scribi κατ' ἀναλογίαν, testatur Athen. libro 3.
Σύαινα,t.3,c.1146,f
Συανία, Conuitium, item Consertio manuum. v.l. ex Hes.
D Συαὶ,t.3,c.1146,f. Συβάλλας,t.3,c.1147,b
Σύβαξ,ibidem.
Συβαρίζειν, Συβαρίτης, Συβαριτικὸς, Συβαρῖτις, vide in Σύβαρις.
Σύβαρις,ιος,& ιδος,ἡ, Sybaris, Vrbs Calabriæ, vel generalius, Italiæ, sequendo Stephanum: (quæ postea dicta fuit Thurion) deliciis & luxui mirum in modum dedita: inde factũ est vt in prouerbium Sybariticus luxus abierit. Quinetiam hoc ipsum vocabulum Σύβαρις de summo & exquisitissimo luxu prouerbialiter vsurpatum à Philostrato inuenitur. veluti vbi dicit Συβαρίδος μεστοὶ ἦσαν. item, ἀνθρώπου Σύβαριν ἡγουμένου τὰ πάντα.
E Est Σύβαρις fluuii etiam nomen: item filiæ Themistoclis, Plut. in Themist.
Hinc Συβαρίτης,ου,ὁ, Sybarita, Qui est è Sybari. Vt Συβαριτῶν τράπεζαι, Sybaritarũ mensæ, seu Sybariticæ mensæ: de mensis non lautissimis solùm sed luxu etiã refertis. Hinc fit vt etiã συβαρῖται exponatur τρυφηταὶ ab Hesychio. Fœm. Συβαρῖτις, Quæ est è Sybari. Sed Συβαριτίδες dictæ etiam fuerunt à quibusdam breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur Aristophan.
F enarrator.
, Συβαριτικὸς adiectiuum illi subiungendum est, significans Sybariticus. (vt quum dicitur Συβαριτικὸς μῦθος, Sybaritica fabula: item Συβαριτικὴ τράπεζα, eadem significatione qua Συβαριτῶν τράπεζα paulo antè habuisti) interdum de eo dicitur qui est mollis & delicatus, atq; adeò luxui deditus: τρυφερὸς, Hesychio. Quinetiam aliquid Συβαριτικὸν dici possit in quo summus sit luxus. Suidas habet non solùm Συβαριτικαῖς, sed etiã
G Συβαριακαῖς, quod exponit τρυφηλαῖς: item λαμπραῖς, πολυτελέσι. Ab eodem illo nomine Σύβαρις est factum verbum Συβαρίζειν, quod sonat quasi quis dicat Sybarissare: pro Deliciis & luxui mirum in modum indulgere, Mollitie luxúque diffluere: imitando videlicet Sybaritarum mollitiem atque luxum.
Σύβας,t.3,c.1147,b. Συβίνη,ib.c
Συβίνη,ib.d. Συβόσιον,t.3,c.1145,h
Συβώνια,t.3,c.1146,a. Συβωτεῖν,t.3,c.1151,f
Συβώτης,t.3,c.1146,c. Συβωτικὸς,ib.
H Συβώτεια,ib. Συγγάλακτος,t.1,c.812,c
Σύγγαμβροι, Mariti duarum sororum. Dicitur & ὁμόγαμβροι, necnon συγκηδεσταὶ, teste Polluce.
Σύγγαμος,t.1,c.815,c. Συγγενεαλογέω,t.1,c.836,e
Συγγένεια,t.1,c.835,b. Συγγενὴς,t.1,c.834,h
Συγγένησις, Colloquium, Congressus, v.l. Sed Hesych. ha-

be tantùm plur. συγγενήσεις, quod exponit συνουσίας.
Συγγενικός, t.1, c.835, b. Συγγενίς, ib.c
Συγγεννάω, t.1, c.839, d. Συγγεννήτωρ, ib.
Συγγεωργός, οῦ, ὁ, Socius in agro colendo, seu in cultura agri. Aristoph. Pluto.
Συγγηράσκω, t.1, c.848, c
Σύγγηρος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Sociam senectutem habens. Affertur in v.l. ex Epigr. pro Consenescens.
Συγγίνομαι vel Συγγίγνομαι, t.1, c.832, f
Συγγινώσκομαι, t.1, c.1859, b. & 1860, b
Συγγινώσκω, Eiusdē sum sententiæ, t.1, c.1838, e. Συγγινώσκω, Conscius sum, ibid. g. Συγγινώσκω, Ignosco, t.1, c.1859, f
Συγγνώμη, Ignoscentia, Venia, t.1, c.1860, h. Συγγνώμη, Indulgentia, t.1, c.1863, d. Συγγνώμη, Deprecatio in iudicio, ibid. f
Συγγνώμον, t.1, c.1864, b. Συγγνωμονικός, ib.c
Συγγνωμονικῶς, ib.f. Συγγνώμων, t.1, c.1863, g
Συγγνωστός, t.1, c.1860, e. Σύγγονος, t.1, c.842, f
Σύγγραμμα, t.1, c.876, e. Συγγραφεύς, ib.f
Συγγραφή, ib.e. Συγγράφομαι, ib.d
Συγγράφω, ib. Συγγυμνάζω, t.1, c.889, c
Συγγυμνασία, ib. Συγγυμναστής, ib.
Σύγε, Tu quidem. Vel simpliciter Tu: vt ἔγωγε redditur etiam simpliciter Ego. Aristoph. Nubibus, ἄδυς ἐπιλήθει σύγε. Existimatur autem potius scribendū συγε coniunctim, quàm σύ γε: vt in ἔγωγε videmus cohærere istā particulam, retracto etiā accentu in primā, ea de causa.
Συγκαθαγίζω, t.1, c.125, d. Συγκαθαιρέω, t.1, c.198, f
Συγκαθαρμόζω, t.1, c.582, h. Συγκάθεδρος, t.1, c.1085, g
Συγκαθείργνυμι, t.1, c.1241, b. Συγκαθείργω, ib.
Συγκαθελεῖν, à Συγκαθαιρέω, quod vide.
Συγκάθεσις, t.1, c.1668, a
Συγκαθεύδω, Condormio, Vnà dormio.
Συγκαθεψ[illegible], t.1, c.[illegible]79, c. Συγκαθέψω, ib.
Συγκάθημαι, Simul sedeo. Συγκαθήμενοι, Simul sedētes. Redditur & Considentes.
Συγκαθιδρύω, t.1, c.1094, c
Συγκαθιερόω, ῶ, Vnà consecro, seu dedico.
Συγκαθίζω, Simul sedeo, aut Simul sedere facio.
Συγκαθίημι, t.1, c.1668, a. Συγκαθίστημι, t.1, c.1775, b
Συγκαίω, Simul vro, seu comburo.
Συγκακοπαθέω, ῶ, Simul mala patior, Simul malis afficior, Simul affligor. Vide Κακοπαθέω.
Συγκακουργέω, ῶ, Simul cum alio malitiosè aliquid facio. Dicitur autem peculiariter Συγκακουργεῖν (sicut & συμπαίζειν) de iis qui colludunt. Libanius, ἑλὼν αὐτὸν ἑκόντα [illegible]. Et res per collusionem actoris & rei transacta, Συγκακούργημα dicitur. ex quo genere est præuaricatio, id est καθύφεσις. Sic etiam Συγκακουργία est quæ collusio à iurisconsultis dicitur. Bud.
Συγκακουχοῦμαι, t.1, c.1326, f. Συγκαλέω, t.2, c.29, g
Συγκαλινδεῖσθαι, Simul volutari.
Συγκαλλύνω, t.2, c.40, e. Συγκάλυμμα, t.2, c.46, a
Συγκαλύπτομαι, t.2, c.45, h. Συγκαλύπτω, ib.
Συγκάλυψις, t.2, c.46, a. Συγκάμνω, t.2, c.49, b
Συγκαμπαί, Iuncturæ. Digitos etiā interpret. Gaza, apud Aristot. Hist. anim. 3, vt v.l. annotant.
Συγκάμπτω, t.2, c.54, f. Σύγκαμψις, ib.
Συγκαρκινοῦσθαι, de frumentis dicitur quum radices agūt. Pollux, τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συγκαρκινοῦσθαι λέγειν. Pherecrates, ἵνα τὰ λήια συγκαρκινωθῇ. Vide simplex Καρκινοῦσθαι.
Συγκασίωρα, t.2, c.86, c. Σύγκασις, ib.
Συγκαταβαίνω, t.1, c.649, e. Συγκατάβασις, ib.f
Συγκαταβατικῶς, ib.g. Συγκαταβατικώτερος, ib.
Συγκαταβιόω, t.1, c.740, g
Συγκαταγηράσκω, Vnà senesco. At Consenesco accipitur etiam pro simplici Senesco.
Συγκατάγω, t.1, c.80, d. Συγκαταδαρθεῖν, t.1, c.9[illegible]2, a
Συγκαταδουλόω, t.1, c.1045, c
Συγκαταδύομαι, Vnà demergor. Vide Καταδύομαι.
Συγκαταζεύγνυμι, t.1, c.1396, f
Συγκαταζῶ, t.1, 1389, b. Συγκαταθάπτω, t.1, c.1501, c
Συγκατάθεσις, t.3, c.1504, d. Συγκαταίνεσις, t.1, c.169, d
Συγκαταινέω, ib.c. Συγκάταινος, ib.
Συγκατακαίω, Vnà vro, seu comburo.

A Συγκατακλείω, t.2, c.234, a
Συγκατακλίνομαι, t.2, c.257, a. Συγκατακλίνω, ib.
Συγκατακτῶ, t.2, c.471, g
Συγκαταλέγω, t.2, c.611, f. Συγκαταλύω, t.2, c.758, c
Συγκατανεύειν, Annuere, Assentiri, Consentire. Polyb. συγκατένευσε τοῖς λεγομένοις.
Συγκαταριθμοῦμαι, Simul enumero, pro συγκαταριθμῶ. Ex Aristot. in Præd.
Συγκαταρρέω, t.3, c.689, g. Συγκατασκευάζω, t.3, c.845, g
Συγκατασκηνόω, t.3, c.856, g. Συγκατασκήπτω, t.3, c.863, d
B Συγκατασπάω, ῶ, Pariter auello, Pariter conuello.
Συγκατάστασις, Conflictus, Dimicatio. vt τοὺς ἐκ τῆς συγκαταστάσεως ἡττηθέντας, Polyb.
Συγκατατάττω, t.3, c.1265, e
Συγκατατίθημι, & Συγκατατίθεμαι, item Συγκατάθεσις, vide tom.3, c.1504. a.b.c.d
Συγκαταφαγεῖν, Simul comedere, Simul deuorare.
Συγκαταφέρομαι, t.4, c.110, b
Συγκαταφλέγω, t.4, c.169, f. Συγκαταψηφίζομαι, t.4, c.731, g
Συγκατεργάζομαι, t.1, c.1237, a
C Συγκατέρχομαι, Simul redeo, Vnà reuertor.
Συγκάτευγμα, Votum vnà cum alio conceptum. vel, Res quam quis vnà cum alio aut aliis vouit. Exponitur tamen simpliciter Res votiua.
Συγκατηγορέω, t.1, c.33, c. Συγκατηγόρημα, ib.
Συγκατηγορηματικός, ib.d. Συγκατηγορηματικῶς, ib.
Συγκατιών, όντος, ὁ, Qui vnà reuersus est, aut descendit. Ex Demosth. affertur in præsenti significatione, Vnà descendens.
Συγκατοικίζω, t.2, c.1230, c. Συγκατορύττω, t.2, c.1482, c
D Σύγκαυσις, Exustio, vacante præpos.
Σύγκειμαι, Coniaceo, &c. t.2, c.170, h. Συγκεῖσθαι dictum de quo inter aliquos conuenit, &c. c.171, b
Συγκείμενον, τὸ, t.2, c.171, c. Συγκεκαμμένος, t.2, c.54, f
Συγκεκορδυλισμένος videtur esse idem quod ἐσκεκορδυλημένος, à nomine Κορδύλη: quod vide. Hesychius tamen συγκεκορδυλισμένα exp. συνηθροισμένα.
Συγκεκροτημένος, t.2, c.458, g
Συγκεκροτημένως, Magno cum applausu, & q.d. Plausibiliter. Ita v.l. sed vide participium Συγκεκροτημένος.
E Συγκεντέω, t.2, c.120, h. Συγκεράννυμι, t.2, c.140, c
Συγκεραννύω, ib. Συγκεραστός, ib.d
Συγκεράω, ib.c. Συγκεφαλαιόω, t.2, c.158, e
Συγκεφαλαίωσις, ib.f. Συγκεχυμένως, t.4, c.503, g
Συγκηδεῦσαι, t.2, c.182, b. Συγκηδεύομαι, t.2, c.188, e
Συγκηδεύω, ib. Συγκινδυνεύω, t.2, c.213, h
Συγκίνησις, t.2, c.219, b. Συγκινῶ, ib.
Συγκιρνάω, t.2, c.141, g. Συγκλάω, t.2, c.224, d
Σύγκλεισις, t.2, c.234, c. Σύγκλεισμα, ib.d
Συγκλεισμός, ib.c. Σύγκλειστον, ib.d
Συγκλείω, ib.b. Συγκλέπτης, t.2, c.237, f
F Συγκληΐζω, t.2, c.235, f. Συγκλητικός, t.2, c.241, c
Συγκληρονόμος, t.2, c.242, a. Σύγκληρος, t.2, c.247, a
Συγκληροῦσθαι, t.2, c.250, b. Συγκληρόω, ib.
Συγκλήρωσις, t.2, c.250, d. Συγκλησία, t.2, c.29, g
Συγκλητικός, t.2, c.30, b. Σύγκλητος, t.2, c.29, h
Συγκλινίαι, Conuexitates, vulg. lex.
Συγκλίνομαι, t.2, c.258, b. Συγκλίνω, ib.c
Σύγκλινος, idem apud Poll. cum συγκλίτης, quod vide.
Συγκλίτης, t.2, c.258, c. Συγκλονεῖσθαι, t.2, c.264, c
G Συγκλονέω, ib.d. Συγκλόνησις, ib.
Συγκλύζομαι, t.2, c.267, c. Συγκλύζω, ib.
Σύγκλυς, t.2, c.30, b. Σύγκλυσμα, t.2, c.267, d
Συγκλύω, Consentio. ex Soph. in Aiace.
Συγκλώθω, t.2, c.273, g. Συγκοιμάομαι, t.2, c.292, a
Συγκοίμημα, ib. Συγκοίμησις, ib.
Συγκοινωνός, οῦ, ὁ & ἡ, Particeps, Consors. idem cum Κοινωνός, quod vide.
Συγκοίτον, t.2, c.293, f. Σύγκοιτος, ib.
Συγκολάζω, Simul punio. Συγκολλάω, t.2, c.308, d
H Συγκόλλησις, ib.e. Συγκολλητής, ib.
Σύγκολλος, t.2, c.306, c. Συγκόλλως, ib.
Συγκολυμβάω, t.2, c.318, d. Συγκομιδή, t.2, c.327, c
Συγκομίζομαι, t.2, c.326, d. Συγκομίζω, ib.c
Συγκομιστήρια, ib.f
Συγκομιστός, ib.f.g. & t.3, c.336, b. obiter.

Συγκομμάτιον,t.2,c.361,f. Συγκονίομαι,t.2,c.337,b
Συγκονιοῦμαι,t.2,c.340,b. Συγκοπὴ,t.2,c.361,f
Συγκοπτικός,t.2,c.362,f. Συγκόπτω,t.2,c.361,a
Συγκορυβαντᾶν,Simul infanire, Corybãtum more,Simul infaniendo Corybantas imitari.
Συγκοσμέω,ῶ,Simul honesto,Cohonesto.ex Xenoph.
Συγκουφίζω,t.2,c.399,d
Συγκραδαίνω,Simul quatio, aut vibro. Aristot.De mundo, πολλὰ μέρη συνεκράδανε πνεῦμα. vbi redditur à Bud. Multis in locis spiritus vibrantem motum ciuit.
Σύγκραμα,t.2,c.140,d. Σύγκρασις,ib.
Συγκρατέω,t.2,c.413,d. Σύγκρατος,t.2,c.140,e
Συγκρητίζω, t.2, c.V I,a. Συγκρητισμὸς, ib.
Σύγκριμα,t.2,c.437,a. Συγκριματικὸς,ib.e
Συγκρίνω,& Συγκρίνομαι,t.2,c.436,g
Σύγκρισις,t.2,c.437,c. Συγκριτικὸς,ib.f
Συγκριτικῶς,ib.
Συγκροτέω,Complodo,&c.t.2,c.457,h. Συγκροτεῖν, Cõponere,&c.c.458,e. Συγκροτέω,Congrego,&c.ib.f. Συγκροτέω,Condico,&c.ib.h.
Συγκρότημα,t.2,c.459,c. Συγκρότησις,ib.e
Σύγκροτος,ib.f. Σύγκρουμα,t.2,c.453,d
Συγκρούσιος,ib.f. Σύγκρουσις,ib.d
Συγκρουσμὸς, b.f. Συγκρούω,ib.a
Συγκρύπτω,t.2,c.467,a. Σύγκρυψις,ib.
Συγκτάομαι,ῶμαι,Simul acquiro, Vnà cum alio acquiro, Socius sum in acquirendo. Aristot.Polit.5,διὰ τὸ τὴν χώραν ὅλην τοὺς γνωρίμους συγκτήσασθαι.
Συγκτερείζω,Vnà parento,vel iusta facio. Apoll.Argon.2, — συνεκτερέϊζε δὲ λαός.
Συγκτίσαι,Duces coloniæ deducẽdæ. Ita v.lex.exp.apud Herodotum, locum non afferentia. sed hæc expositio suspecta est.
Συγκυβεύω,t.2,c.483,e. Συγκυκάω,t.2,c. 490,e
Συγκυκλόω,t.2,c.505,d. Συγκύκλωπες,οἱ,t.2,c.1393,d
Συγκυλινδέω,t.2,c.495,e. Συγκυλινδοῦμαι,ib.
Συγκυλίω,& Συγκυλίομαι,t.2,c.494,d
Συγκυναγὸς,t.2,c.520,d. Συγκυνηγέτης,ib.
Συγκυνηγέω,ib. Συγκύνηγος,ib.
Συγκύπτω,t.2,c.509,a. Συγκύπτω,t.2,c.508,g
Συγκυρέω,t.2,c.516,c. Συγκύρημα,ib.d
Συγκυρία,ib e. Συγκύρω,t.2,c.515,e
Σύγκωλος,Solidus:vt in v.l.redditur,absque exemplo.Budæus autem affert ex Xenophonte de lepore, σκέλη τὰ ἐπ' αὐτῷ ἐλαφρά, σύγκωλα. vbi reddit,Compacta,ex Philelpho.
Συγχαίρω,t.4,c.347,c
Συγχάσαι,Concedere.συγχωρῆσαι,Hes.
Συγχειλίαι,Labiorum compressiones & commissuræ. v.l. ex Aristot.in Physiogn.
Συγχειμάζω,t.4,c.490,g. Συγχειρουργέω,t.4,c.433,a
Συγχεύω,t.4,c.477,g. Συγχέω,ib.
Συγχόνδρωσις,t.4,c.563,a. Σύγχορδος,t.4,c.565,d
Συγχορευτής,t.4,c.576,e. Συγχορεύτρια,ib.
Συγχορεύω,ib. Συγχορηγέω,t.4,c.573,b
Σύγχορτος,t.4,c.578,h. Συγχόω,t.4,c.486,c
Συγχράομαι,t.4,c.618,a. Συγχρίμπτω,t.4,c.618,c
Σύγχρισμα,t.4,c.617,b. Συγχρίω,ib.
Συγχρονίζω,t.4,c.647,d. Συγχρονισμὸς,ib.e
Σύγχρονος,t.4,c.644,e. Σύγχροος,t.4,c.630,g
Συγχρωτίζω,t.4,c.639,a. Συγχυόω,t.4,c.503,g
Σύγχυσις,ib.h. Συγχυτικὸς,t.4,c.504,e
Συγχύω,t.4,c.503,f. Συγχωνεύω,t.4,c.480,f
Συγχώννυμι,t.4,c.486,c Συγχωννύω,ib.
Συγχωρέω,t.4,c.680,a. Συγχωρέομαι,t.4,c.681,b
Συγχώρημα,ib.d. Συγχώρησις,ib.
Συγχωρητέον,ib. Συγχωρητικὸς,ib.e
Σύγχωσμα,t.4,c.486,d. Συδίω,t.3,c.760,b
Σύειος,t.3,c.1146,e. Συζάω,t.1,c.1389,c
Σύζεσον,Conferuefacito,ex Diosc.à Συζέω.
Συζεύγνυμι,t.1,c.1396,h. Συζευγνύω,ib.
Σύζευξις,t.1,c.1397,a
Συζέω,vide in Σύζεσον.
Συζητέω,t.1,c.1407,c. Συζητητὴς,ib.e
Συζοφόω,ῶ, Vnà tenebras offundo, Vnà obscuro. Ex Epigramm.

A Συζυγέω,t.1,c.1397,f. Συζυγὴς,t.1,c.1393,c.& 1397,e
Συζυγία,t.1,c.1397,c. Σύζυγος,ib.b
Συζυγώδης,t.1,c.1394,d. Σύζυξ,t.1,c.1397,b
Συζωοποιέω,ῶ,q.d.Conuiuifico, ad verbum: Simul viuifico, Vnà in vitam reuoco. Vtitur Paulus epist.ad Ephes.cap.2.
Συῆλαι,t.3,c.1146,g. Συηνάριος,t.3,c.1147,
Συηνέω,t.3,c.1146,g. Συηνὴ,t.3,c.1147,a
Συηνία,t.3,c.1146,h. Συηνίτης,t.3,c.1147,
Συηνὸς,t.3,c.1153,g. Συθεὶς,t.3,c.759,f
B Σύθεν,ib. Σύθι,ib.e
Συϊκὸς,t.3,c.1146,e. Σύϊλλος,ib.f
Συΐνη,t.3,c.1147,b. Σύϊνος,t.3,c.1146,e
Σῦκα αἱμόνια,t.1,c.164,d. Συκάζω,t.3,c.1130,b
Συκαλὶς,t.3,c.1125,c
Συκαμίνδορος,Stultus,Hesych.
Συκαμινέα,t.3,c.1127,c. Συκάμινον,ib.a.& 1130,g
Συκάμινος,t.2,c.1668,a. & t.3,c.1126,g
Συκαμινώδης,t.3,c.1127,d. Συκὰς,t.3,c.1124,e
Συκαστὴς,t.3,c.1130,d. Συκάστρια,ib.
Συκέα,t.3,c.1124,b. Συκέη,ib.
C Συκῆ,ib. Συκηγορεία,t.3,c.1129,e
Συκία,t.3,c.1130,b. Συκιδαφόρος,t.3,c.1124,f
Σύκινος,ib.g.& 1130,a. Σύκιον χλοάοντας, t.3,c.1130,b
Συκιὸν,ib.a. Συκὶς,t.3,c.1124,e
Συκίτης οἶνος,t.3,c.1130,a
Συκοαιτεῖν, Adulari,v.l.Sed Hesychius habet Σῦκον αἰτεῖν,disiunctim:itidémque Suidas,qui expositionis huius causam etiam affert.
Συκοβασίλεια,t.3,c.1126,d. Συκόβιος,ib.
D Συκολογέω,ib.e. Συκολόγος,ib.d
Συκομορέα,ib.g. Συκομορίτης,ib.
Συκόμορον,t.2,c.1666,e. & t.3,c.1126,e
Συκόμορος,t.2,c.1666,e. Συκόμωρον,ib.
Συκόμωρος,ib. Σῦκον,t.3,c.1125,e
Συκόομαι,t.3,c.1130,f. Συκόπαις,t.3,c.14,c.& 1127,d
Συκοπρίστης,t.3,c.1127,d. Συκόπερκτος,t.3,c.1124,g
Συκοσπαδίας,t.3,c.1127,e. Συκουρὸς,t.3,c.1129,e
Συκοφαντέω,t.3,c.1128,e. Συκοφάντημα,ib.b
Συκοφάντης,t.3,c.1127,e. Συκοφαντία,t.3,c.1128,c
E Συκοφαντικὸς,ib. Συκοφαντικῶς,ib.
Συκοφάντεια,ib.d. Συκοφαντώδης,ib.
Συκοφαντωδῶς,ib.e. Συκόφασος,ib.
Συκοφορέω,t.3,c.1129,e
Σύκχοι,Calceamenta Phrygia,Hesych.
Συκώδης,t.3,c.1129,h. Σύκωμα,t.3,c.1130,f
Συκὼν,t.3,c.1125,c. Συκώπαις,t.3,c.14,c
Συκωρέω,t.3,c.1129,e. Συκωρὸς,ib.
Σύκωσις,t.3,c.1125,h.& 1130,h. Συκωτὸς,t.3,c.1131,a
Σύλα,Direptio,Præda,Spolium.ex Aristotele.vide in Σύλη,t.3,c.1131,b.
F Συλαγωγέω,t.3,c.1131,e. Συλάω,t.3,c.1132,g
Συλεύω,t.3,c.1133,e. Συλέω,ib.b
Σύλη,t.3,c.1131,b. Σύλημα,t.3,c.1133,b
Σύλησις,ib.c. Συλητὴς,ib.
Συλλαβὴ,t.2,c.581,a. Συλλαβίζω,ib.d
Σύλλαβος,ib.a. Συλλαλέω,t.2,c.550,g
Συλλαμβάνω,t.2,c.580,f. Συλλαμβάνομαι, ib.a
Συλλέγω,& Συλλέγομαι,t.2,c.611,g
Συλλείβω, & Συλλείβομαι,t.2,c.656,c
G Συλειόω,t.2,c.661,g. Συλλειτουργὸς,t.2,c.700,f
Συλλειτουργῶ,ib.g. Σύλλεκτος,t.2,c.608,c
Σύλλεξις,t.2,c.612,b. Συλλήβδην,t.2,c.581,a
Σύλλημα,Collectio. σύλλημα περὶ τὴν ὀσφὺν, circa lumbos astrictio,v.l.ex Marcello apud Dioscor.sed suspecta est illa scriptura.
Συλληπτικός,οῦ,ὁ, Qui comprehendere potest,seu complecti,Collectiuus.apud grammaticos συλληπτικὰ nomina, quæ & περιληπτικὰ,Collectiua grammaticis Latinis: vt δῆμος siue λαὸς,ὄχλος,χορός.
H Συλλήπτρια,t.2,c.581,a. Συλλήπτωρ,ib.
Συλληρέω,t.2,c.702,d. Σύλληψις,t.2,c.580,h
Σύλλιβα,poeticè,Fimbriæ,θύσανοι,Poll.
Συλλογεὺς,t.2,c.612,c. Συλλογὴ,ib.b
Συλλογίζομαι,t.2,c.649,h. Συλλογιμαῖος,t.2,c.612,g
Συλλογισμὸς,t.2,c.650,b. Συλλογιστικὸς,ib.f

Συλλογιστικῶς,ib. Σύλλογος,t.2,c.612,b
Συλλοιδῶ,& Συλλοιδόρομαι,t.2,c.725,f
Συλλοχία,t.2,c.731,a. Συλλοχίζω,ib.f
Συλλοχισμὸς,ib. Συλλυπέομαι,t.2,c.741,c
Συλλυτής,t.2,c.760,a. Συλλύω,t.2,c.759,f
Σύλον,t.3,c.1131,d. Συλωπία,ib.c
Συμβαίνω,t.1,c.651,g. Συμβακχεύω,t.1,c.632,d
Συμβάλλω,t.1,c.701,g
Συμβαλλωτὰ texta,quasi ἀπὸ τῦ συμβάλλειν.Hermol.in cap. 40.libri Plinii, Dicebantur verò & vndones quidam Cilicii,fortéque ab vndis,quales modò videmus in iis textis quæ tanquam ἀπὸ τῦ συμβάλλειν, symballota, id est συμβαλλωτὰ,omnes appellamus: ceu origine ab illo vestium genere accepta, de quibus paulo antè Plinius ita scribit,Lanæ & per se coactæ vestem faciunt.Erit enim συμβαλλωτὸν quasi σύμβλητον: id est, coacti per se velleris implexu potius quàm textu conditum. Hæc ille:ex quibus cognoscimus non tanquam Græcũ vocabulum afferri hoc συμβαλλωτά, sed tanquam linguæ vulgaris:etiamsi à Græco verbo συμβάλλειν deductum posse videri dicat.
Σύμβαμα,t.1,c.652,f. Συμβαίν,ib.e
Συμβασείω,t.1,c.653,a. Συμβασιλεύω,t.1,c.725,g
Σύμβασις,t.1,c.652,h
Συμβαστάζω,Simul porto,Simul fero. In v.l.Confero:itẽ Comparo,ex Iobi cap.18.
Συμβατήριος,t.1,c.653,b. Συμβατικὸς,ib.a
Συμβατικῶς,ib. Συμβεβηκὸς,t.1,c.652,e. Συμβεβηκότως,ib.f
Συμβιάζω,& Συμβιάζομαι,t.1,c.725,b
Συμβιβάζω,t.1,c.656,h. Συμβιβάσις,t.1,c.657,d
Συμβιβασμὸς,ib. Συμβιβαστικὸς,ib.
Συμβιβάω,t.1,c.654,f. Σύμβιος,t.1,c.738,d
Συμβιόω,t.1,c.740,h
Συμβίωσις,εως,ἡ, Conuictus. Inter illos qui simul viuunt, & contubernales sunt,dicitur esse συμβίωσις: atque adeò redditur etiam Contubernium, item Vitæ consuetudo. Plutarch.de marito & vxore dixit,in Pericle,ἔπειτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς.Vsus est Cicero ad Atticum,l.13,Intelligis profectò in quo maximè posita sit συμβίωσις. Cæterùm redditur etiam Conuictio,ex Cic.filio,epist.ad Tironem: sed in eo loco alii cod.habent Coniunctio:quod nõ minus aptũ videtur.
Συμβιωτής,οῦ,ὁ, Conuictor, Contubernalis. Cic.ad Dolabellam, Sed tamen suauissimum συμβιωτὴν nostrum præstabo integellum. Plutarch.Mæcenatem συμβιωτὴν τῦ Σεβαστοῦ(id est Augusti)appellat. Laert.in Zenone Cittieo, πρὸς ὃ τὸν ὀψοφάγον μηδὲν τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα,&c. Interdum verò compotorem interpretari possumus, veluti quum de parasito dicitur: vt apud Athenæum. In v.l.annotatur Eupolin apud Pollucem pro contubernali dixisse etiã συμβίωτον.sed συμβιωτὴν, non συμβίωτον, scribendũ esse constat. Ibidem annotatur scribi etiam Συμβιοτὴς per o, idque rectius: quod plane falsum est.
Συμβλαστὴς,t.1,c.746,e. Σύμβλημα,t.1,c.703,a
Σύμβλησις,ib.
Συμβλητικὸς,οῦ,ὁ, Qui συμβάλλεσθαι potest,id est conferre. συμβλητικὸν δεῖ πρὸς φαντασίαν, Facit ad visionem, Gaza.
Συμβλητὴς,t.1,c.703,a. Συμβοήθεια,t.1,c.760,c
Συμβοηθέω,t.1,c.761,d. Συμβοηθὸς,t.1,c.760,a
Συμβολαιογράφος,t.1,c.706,b.Συμβόλαιον,t.1,c.705,g
Συμβόλαιος,t.1,c.706,a. Συμβολατεύω,t.1,c.705,g
Συμβολεὺς,έως,ὁ, Piscatorium instrumentum circa quod retia texunt.Sed apud Hesych.est Συμβουλεὺς:quæ scriptura minus recta esse videtur.
Συμβολέω,t.1,c.705,f. Συμβολὴ,t.1,c.703,b
Συμβολικὸς,t.1,c.704,g. Συμβολικῶς,ib.h
Συμβολοκοπέω,t.1,c.705,g. Σύμβολον,t.1,c.703,f
Σύμβολος,t.1,c.705,e. Σύμβοτος,t.1,c.781,c
Συμβούλευμα,t.1,c.772,e. Συμβουλεύομαι,ib.d
Συμβουλεὺς, vide in Συμβολεὺς.
Συμβούλευσις,t.1,c.772,e. Συμβουλευτικὸς,ib.f
Συμβουλευτικῶς,ib. Συμβουλεύω,ib.c
Συμβουλὴ,ib.a. Συμβουλία,ib.
Συμβούλιον,ib.c. Σύμβουλος,ib.b
Σύμβωμος,t.1,c.801,a. Συμμαθητὴς,t.2,c.789,a

A Συμμαθητιάω,ib.a. Συμμαλάττω,t.2,c.779,a
Συμμανθάνω,t.2,c.788,f. Συμμάρτυρ,t.2,c.794,d
Συμμαρτυρέω,t.2,c.799,b. Συμμαρτυρέομαι,ib.
Συμμαχέω,t.2,c.814,b. Συμμαχία,t.2,c.813,f
Συμμαχικὸν,τὸ,sub.t.2,c.814 a Συμμαχικὸς,ib.
Συμμαχὶς,t.2,c.813,c. Συμμάχομαι,t.2,c.814,b.& 816,t
Σύμμαχος,t.2,c.813,c. Συμμαχοῦμαι,t.2,c.814,b
Συμμενία,t.2,c.881,c. Συμμένω,ib.b
Συμμερίζομαι,t.2,c.853,f. Συμμεριστὴς,ib.
Συμμεταβάλλω,t.1,c.691,g. Συμμεταίτιος,t.1,c.250,h
B Συμμεταποιέω,ῶ,Vnà cõmuto,vel Simul commuto. Vide Μεταποιῶ.
Συμμεταφέρω,t.4,c.110,e. Συμμεταχειρίζομαι,t.4,c.454,a
Συμμετέρχομαι,t.1,c.1171,e
Συμμετέχω, Vnà cum aliis particeps sum, seu participo. Sic Συμμέτοχος,Qui vnà cum aliis est particeps,Qui est ex illis qui sunt participes. Paulus autem ad Ephes.c.5, dixit,μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν.(de iis loquẽs quos υἱοὺς ἀπειθείας appellat) vbi redditur Consortes eorum: à veteri autem interprete Participes.
C Συμμετρέω,& Συμμετρέομαι,t.2,c.905,h
Συμμέτρησις,t.2,c.906,b
Συμμετρία, Commensus,&c.t.2,c.901,a. Συμμετρία, Vestis muliebris,&c.ib.f. Σύμμετρος, t.2,c.900,e
Συμμέτρως,Moderatè, Modicè.Reddi etiam potest Intra modum.Ex Eurip.affertur pro Satis. Redditur item Congruenter,Conuenienter.
Σύμμηρος, Qui est contractis femoribus: cui opponitur ὁ διαβεβηκώς. Bud.ex Hippiatria.
Συμμήστωρ,Consiliarius. Apoll.Rhod.
Συμμητιάομαι,ῶμαι,Vnà consilium ineo.Redditur etiam
D Do consilium.
Συμμιγὴς,t.2,c.936,b. Σύμμιγμα,ib.a
Συμμίγνυμι,t.2,c.935,g. Συμμιγνύω,ib.
Συμμικτὴς,t.2,c.936,b. Σύμμιξις,ib.a
Συμμίσγω,(idem quod συμμίγνυμι seu συμμιγνύω)Commisceo. Herodot.neutraliter, συμμίσγωμεν ὡς μάλιστα ὑμῖν, vobiscum pugnam conferamus. Apud Hesychium de miscentibus seu commiscentibus corpora. exponit enim ὁμιλεῖν,itẽ συνουσιάζειν. vbi ὁμιλεῖν aliò etiã pertinere potest. Passiuum Συμμίσγομαι apud Homerũ Il. β,Πλωεῖ συμμίσγεται.
E Συμμισοπονηρέω,t.2,c.950,e.
Συμμορία,ας,ἡ,Decuria, apud Athenienses, vt Bud.interpretatur apud Demosth. & Xenophontem: cuius hũc locum affert,de Atheniensium ducibus loquentis,καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αὐτῦ συμμορίας. In v.l. redditur Curia,item Tribus, necnon Munerum societas.Ibidem hæc adduntur: Συμμορίαι,(teste Vlp.in Olynth.2,& Harpocr.) decuriæ sunt munera obeuntiũ. nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille
F ducenti ditissimi, qui cõferrent pecunias quoties resp. egebat, & armarent atque instruerent viginti classes. Distributi autem erãt in singulas sexageni: vocabántq; συμμορίαν sexaginta illos.Ex his omnibus locupletissimi trecenti eligebantur, qui in primis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc sunt quæ ibi ex Vlp.& Harpocr.afferuntur: quæ tamen exactius ab his traduntur. Subiungitur ex Demosth.in Aphobum,οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος αὐτῶν παρ' ἡμῖν διῄρητο εἰς τὰς συμμορίας Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι καὶ εἰσφέρειν τῇ πόλει δυνάμενοι. Additur,
G posse dici Latinè decurias vel classes: affertúrq; ex Columella, Separandi sunt aratores à vinitoribus, vinitores ab aratorib⁹, iiq; à mediastinis. Classes etiã non maiores q̃ denũ hominum faciundæ,quas decurias appellauerũt antiqui,& maximè probauerũt, quòd is numeri modus in opere cõmodissimè custoditur.Ex Demosthene,συμμορίαι εἴκοσι:item ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν. Apud Synes.metaph ἐστὶ ὁ τόπος τῆς συμμορίας ἀρχὼν τῶν ταχυγράφων. Hinc est Συμμορίτης, apud Poll. Qui est eiusdẽ decuriæ. Itẽ compos.Συμμοριάρχης,Qui præest τῇ συμμορίᾳ,vel ταῖς συμμορίαις. A Poll.exponitur ὁ ἄρχων συμμοριῶν. At vero Σύμμορος in v.l.ex Thuc.affertur, & redditur Socius,ex Vallæ interpr.sed mendi nõ immeritò suspecta vox illa fuerit,vbicunque in hac signif.legitur. Essétq; magis rationi consentaneum scribere σύμμοιρος.

Συμμοριάρχος, vide in Συμμορία.
Συμμορίτης, vide in Συμμορία.
Σύμμορος, vide in Συμμορία.
Σύμμορφος, t.2, c.971, f
Συμμορφόω, & Συμμορφόομαι, t.2, c.972, b
Συμμυολόγος, Tacens, Hesych. Ab eodem Συμμυῶν exponitur σιωπῶν: quod itidem sonat Tacens.
Συμμύστης, t.2, c.1654, d. Συμμύω, t.2, c.1651, c
Συμπάθεια, Consensus in affectu, &c. t.3, c.76, b. Συμπάθεια, Condolescentia, &c. c.77, d
Συμπαθέω, ib. Συμπαθής, t.3, c.75, e
Συμπαθῶς, ib. h. Συμπαιγνία, t.3, c.21, f
Συμπαιδεύω, t.3, c.19, c. Συμπαίζω, t.3, c.21, d
Συμπαίκτωρ, ib. e. Συμπαίστης, ib. d
Συμπαίστρια, ib. Συμπαίστωρ, ib.
Συμπαιωνίζω, Simul pæanem cito. Polyb. τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιωνίζοντος, Simul clamorem tollente, lætum pæana canendo: vt fiebat in victoria. Vide Παιωνίζω & Παιανίζω.
Συμπαλαίω, Colluctor. Vide Παλαίω.
Συμπανηγυρίζω, vide in Πανηγυρίζω.
Συμπανουργέω, ῶ, Colludo & contechnor. συγκακουργῶ. v.l.
Συμπαραγγέλλοντες, ex Dionys. Halic. pro competitoribus. Vide Παραγγέλλω.
Συμπαραγίνομαι, t.1, c.831, e. Συμπαραθέω, t.1, c.1551, a
Συμπαραινῶ, t.1, c.170, d
Συμπαρακαθίζω, & Συμπαρακαθίζομαι, t.1, c.1091, c
Συμπαρακαλῶ, t.2, c.27, d. Συμπαρακολουθέω, t.1, c.282, e
Συμπαραλαμβάνω, t.2, c.579, b
Συμπαραμίγνυμι, vel Συμπαραμιγνύω, Commisceo, vt exponitur in v.l. apud Aristophanem in Pluto: tanquã vacante præpos.
Συμπαρανήχομαι, Simul nato. seu Vnà ad latus nato.
Συμπαραπέμπω, t.3, c.207, e
Συμπαραπλέω, Simul adnauigo.
Συμπαραπόλλυμαι, Simul pereo. Demosth. δεδιὼς μὴ συμπαραπόλωμαι διὰ τούτους.
Συμπαρασκευάζω, t.3, c.848, h.
Συμπαραστατέω, t.1, c.1781, f. Συμπαραστάτης, ib. e
Συμπαρατείνω, Simul extendo, seu protraho, aut prorogo.
Συμπαρατηρέω, ῶ, Vnà obseruo. Demosth.
Συμπαρατρέφω, Simul nutrio. Xenoph. καὶ κυσὶν ἐπιτείαν τῆς θήρας παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρατρέφουσα.
Συμπαραφέρομαι, t.4, c.112, c
Συμπαρεδρεύω, pro παρεδρεύω, quod vide.
Συμπάρειμι, t.1, c.1135, a. d. Συμπαρέκτασις, t.3, c.1291, f
Συμπαρεκτείνω, & Συμπαρεκτείνομαι, ib.
Συμπαρέπομαι, t.1, c.1221, a
Συμπαρέχω, Vnà præbeo. Xenoph. κύνες τε τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι.
Συμπαρεὼν pro συμπαρὼν, Qui simul adest.
Συμπαρῄει, Vnà accedebat: ab illo συμπάρειμι quod est ἀπὸ τοῦ εἶμι.
Συμπαρήμην, (à Συμπάρειμι) vt συμπαρήμην αὐτῷ, Vnà cum eo aderam, ex Prouerb. c.8.
Συμπαρίσταμαι, & Συμπαρίστημι, t.1, c.1714, a
Συμπάροικος, ου, ὁ, pro Contubernalis, ex Polluce.
Συμπαρομαρτέω, ῶ, Comitor, Assector. Luc. in Gallo, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. Xen. ὀσμὰς etiam (id est odores) dixit συμπαρομαρτεῖν τοῖς περιπατοῦσι.
Συμπαρεὼν, όντος, ὁ, Vnà præsens: vel potius simpliciter Præsens. Sed θεοῦ συμπαρόντος ex Luciano affertur pro eo quod dicitur Instinctu diuino. Item συμπαρόντες exponitur etiam Fautores.
Σύμπας, t.3, c.55, a. Συμπάσματα, τὰ, t.3, c.60, b
Συμπάσσω, ib. Συμπάσχω, t.3, c.78, g
Συμπαταγέω, t.3, c.84, g
Συμπατέω, & Συμπατέομαι, t.3, c.82, g
Συμπατριώτης, t.3, c.97, b
Συμπείθω, & Συμπείθομαι, t.3, c.137, e
Συμπείρω, & Συμπείρομαι, t.3, c.161, f
Συμπέμπω, t.3, c.209, b
Συμπεπάρθαι, Transfixum esse. à Συμπείρομαι.
Συμπεπεδημένος, à Συμπεδέομαι, οῦμαι. vt συμπεπεδημένος τὼ πόδε, apud Lucianum, Pedibus reuinctus.

A Συμπεπηγὸς, t.3, c.269, e
Συμπεπλεγμένος, particip. à verbo συμπλέκομαι, quod vide.
Συμπεπτικὸς, οῦ, ὁ, Concoquendi facultate præditus. Redditur etiam Concoquens.
Συμπέπτω, t.3, c.229, d
Συμπεπτωκὼς, partic. à Συμπίπτω. Soph. κακοῖς συμπεπτωκὼς, Qui in mala incidit, Malis circũuentus. Vide Συμπίπτω.
Συμπεραίνω, & Συμπεραίνομαι, t.3, c.234, e
Συμπέρασμα, t.2, c.660, d. ob. & t.3, c.234, f
Συμπερασματικῶς, t.3, c.234, f
B Συμπεριάγω, & Συμπεριάγομαι, t.1, c.83, e
Συμπεριαγωγὸς, ib. Συμπεριστρέφω, t.3, c.1099, c
Συμπεριτίθημι, Vnà circumpono. Redditur & Circundo.
Συμπεριφέρω, t.4, c.113, g. Συμπεριφέρομαι, ib. h
Συμπεριφθείρομαι, t.4, c.143, c. Συμπεριφορὰ, t.4, c.113, f
Συμπεριτρέπω, t.4, c.192, f. Συμπέττω, t.3, c.229, d
Συμπεφυκέναι, t.4, c.292, e. Συμπεφυκὼς, ib.
Συμπεφυὼς, ib. f. Συμπήγνυμαι, t.3, c.269,
Συμπήγνυμι, ib. f. Συμπηγνύω, ib. e
Συμπηκτὸς, t.3, c.270, b. Συμπῆξις, ib. a
C Συμπήσσω, t.3, c.269, e. Συμπήττειν, ib. g
Συμπιέζω, t.3, c.289, a. Συμπιλέω, t.3, c.297, g
Συμπίλησις, t.3, c.298, a. Συμπιλῖται, ib. b
Συμπιλόω, ib. a. Συμπίνω, t.3, c.308, d
Συμπιπράσκω, t.3, c.241, g. Συμπίπτω, t.3, c.321, g
Συμπιτνέω, ῶ, Accido, Euenio, Contingo. Eurip. Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ.
Συμπλάσσω, t.3, c.352, d. Συμπλάττω, ib.
Συμπλείονες, vel Συμπλείους, Simul plures, Cõplures simul collecti, non sigillatim: apud Aristot. Ea forma dicitur
D qua σύμπαντες, item σύνδυο, & σύντρεις, Duo simul, Tres simul, Bini, Terni.
Συμπλεκὴς, t.3, c.364, f. Συμπλέκομαι, t.3, c.363, g
Συμπλεκτικὸς, t.3, c.364, f. Συμπλεκτικῶς, ib.
Συμπλέκω, t.3, c.363, g
Συμπλεξις, Implicatio. Vide Συμπλέκω.
Συμπλέω, t.3, c.373, g. Συμπληγάδες, t.3, c.396, a. & 1666, d
Συμπληγδην, t.3, c.396, b. Συμπληθύνω, t.3, c.381, a
Συμπληθύω, ib. Συμπλήρης, t.3, c.386, b. α
Συμπληρόω, ib. b. β. Συμπλήρωμα, ib.
E Συμπλήρωσις, ib. Συμπληρωτικὸς, ib. c. β
Συμπλήσσω, t.3, c.396, a. Συμπλήττω, & Συμπλήττομαι, ib.
Σύμπλοια, t.3, c.373, g. Συμπλοϊκὸς, ib. h
Συμπλοκὴ, t.3, c.364, g. Σύμπλοος, t.3, c.373, g
Σύμπλους, ib. Συμπνευσμὸς, t.3, c.416, b. Συμπνέω, ib.
Συμπνίγω, & Συμπνίγομαι, t.3, c.421, g
Σύμπνοια, t.3, c.416, c. Σύμπνοος, ib. b
Σύμπνους, ib. Συμποδηγέω, t.3, c.308, b
Συμποδίζω, Impedio, Compedibus implico. Itẽ Illaqueo, Irretio. Pro Implicare compedibus, apud Aristoph. in Ran. Apud Plat. pass. Συμποδίζεσθαι metaphoricè, in Gorgia, ἐκ ταύτης γὰρ αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνόει εἰπεῖν, Adeò illaqueatus est tuis argumentis vt hiscere non ausus sit vltrà, vt Bud. exp. Apud eundem Plat. in Theæteto, πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν, συνεποδίσθης ὑπ᾽ αὐτοῦ.
Συμπολεμέω, t.3, c.463, d. Συμπολεμίζω, t.3, c.460, h
Συμπολίζω, t.3, c.474, b. Συμπολιτεύω, t.3, c.478, f
Συμπολιτεύομαι, ib. Συμπολίτης, t.3, c.474, c
Συμπομπεύω, t.3, c.201, g. Συμπονέω, t.3, c.223, h
G Συμπορεύομαι, t.3, c.183, g. Συμπορίζω, t.3, c.178, g
Συμπορισμὸς, ib. h. Συμποσία, t.3, c.308, c
Συμποσιάζω, t.3, c.309, g. Συμποσιακὸς, ib. f
Συμποσιαρχέω, ib. Συμποσιάρχης, t.3, c.308, c
Συμποσιαρχία, ib. e. Συμποσίαρχος, ib. c
Συμποσιαστὴς, t.3, c.309, g. Συμπόσιον, t.3, c.308, f
Συμπότης, t.3, c.309, h. Συμποτικὸς, t.3, c.310, a
Συμπότις, ib. Συμπότεια, ib.
Συμπραγματεύομαι, Vnà cũ alio seu aliis negotiũ quodpiam procuro, Vnà operam nauo. Apud Plut. in Lycur-
H go, συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, Qui vnà operam nauauit legibus: seu lationi legum.
Συμπράκτωρ, t.3, c.535, f. Σύμπραξις, ib.
Συμπράσσω, ib. e. Συμπράτης, t.3, c.241, h
Συμπράττω, t.3, c.535, c. Συμπρεσβευτὴς, t.3, c.544, g
Συμπρεσβεύω, ib. Σύμπρεσβις, t.3, c.542, c

Συμπρεσβύτερος, t.3,c.541,g. Συμπρήκτωρ, t.3,c.536,f
Συμπ[illegible]σω, ib.
Συμπριάμαι, Coemo, Aristot. Pol.
Συμπροθυμοῦμαι, t.1,c.1067,b
Συμπρόειμι, Simul procedo, Simul progredior. Syn. epist. ad Heliod. ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη, Vnà cum annis procedit. id est augetur. Vnà cum annis fit & amoris progressus. At συμπρόειμι pro [illegible]gredior accipi vix credibile est: quam tamen interpretationem illi tribuunt vulg. lex.
Συμπρο[illegible]δέω, Sum ductor ad prandium. v.l. Sed videndum quomodo hæc cum iis quæ de προνομεύω dicta sunt, conuenire possint.
Συμπροπέμπω, t.3,c.209,a. Συμπρόσεσι, t.1,c.1136,c
Συμπρύτανις, Collega eius qui πρύτανις appellatur. ea forma qua dicitur συμβουλευτής.
Συμπλυτικός, t.3,c.596.b. Σύμπλυξις, ib.a
Συμπλύνω, ib. Σύμπλωμα, t.3,c.322,c
Συμπλωματικός, ib.g. Σύμπλωσις, ib.h
Συμπυκάζω, Contego, Operio. A cuius passiuo Συμπυκάζομαι, est particip. Συμπεπυκασμένος, Contectus, apud Diodorum Siculum, διά τινος αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι διαπλέων.
Συμπωρόω, t.3,c.649,e. Συμφάγω, t.4,c.5,a
Σύμφαθι, t.4,c.65.b
Συμφανής, έος, ὁ & ἡ, Manifestus, Apertus.
Σύμφασις, t.4,c.14,a
Συμφέρει, Confert, Expedit, Vtile est: cum infinitiuo, vt συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, Plato De rep. l.1. Dicitur etiam τοῦτο συμφέρει μοι. vel, τοῦτο συμφέρει πρὸς ταῦτα. Verùm tunc nõ ponitur itidem impersonaliter: sed reducitur ad Συμφέρω: quod vide.
Συμφέρομαι, t.4,c.120,e. Συμφέρον, ib.d
Συμφερόντως, ib.e. Συμφερτής, t.4,c.121,b
Συμφερτώδης, in v.l. exponitur ἀγύρτης: quum potius idẽ esse videatur cum συμφερτής, vbicunque reperiatur.
Συμφέρω, t.4,c.120,b.
Συμφεύγω, Vnà fugio.
Σύμφημι, t.4,c.64,g. Συμφήτωρ, t.4,c.65,b
Σύμφθαρσις, in v.l. redditur Colluuio: additúrque, pro eodem dici & Συμφθορά. Sed hæc expositio non sequitur significationem simpliciũ φθάρσις & φθορά: quæ vide.
Συμ[illegible]μαι, Colloquor: vt dicitur συλλαλῶ.
Συμφθίνω, t.4,c.147,b. Συμφιλοδοξέω, t.1,c.1037,d
Συμφιλολογέω, t.2,c.640,d. Συμφιλοσοφέω, t.3,c.901,h
Συμφοιτάω, ῶ, Vnà ventito. Sed peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitãt ad scholã, (vnde συμφοιτητής apud Pollucem, οἱ συμπαιδευθέντες) ideóque redditur, Sum condiscipulus. Itidémque nomen Συμφοιτητής exponitur Condiscipulus: affertúrque ex Phal. epist.
Συμφορά, t.4,c.121,d. Συμφορέω, t.4,c.122,d
Συμφόρημα, ib.f. Συμφόρησις, ib.g
Συμφορητής, ib.
Συμφόρειος, Collatus, Mixtus. Ita v.l. quoniam Hesychius Συμφορείας habet, quod exponit συμπεφορημένης, & συμμίκτου.
Σύμφορος, t.4,c.122,a. Συμφόρως, ib.b
Συμφράδμων, t.4,c.68,c.d. & 71,e
Συμφράζομαι, t.4,c.71,d. Συμφράσσω, t.4,c.192,g
Συμφράττω, ib. Συμφρονέω, t.4,c.217,d
Συμφρόνησις, t.4,c.218,d. Συμφροσύνη, t.4,c.202,b
Συμφρύγω, t.4,c.225,h. Σύμφρων, t.4,c.202,b
Συμφυής, t.4,c.293,b. Συμφυΐα, ib.c
Συμφυλακίτης, t.4,c.237,c
Συμφυλάττω, Vnà custodio, Vnà conseruo. Xen. τὴν οὐσίαν συμφυλάττειν, facultates vnà conseruare.
Συμφυλέτης, t.4,c.244,g. Σύμφυλος, ib.b
Συμφύομαι, t.4,c.292,f. Συμφύρδην, t.4,c.254,f
Σύμφυρτος, ib.e. Συμφύρω, ib.
Συμφυσάω, t.4,c.262,f. Σύμφυσις, t.4,c.293,e
[illegible]σώμενα schol. Aristoph. exponit κατασκευαζόμενα, vt v.l. annotant.
Συμφυτεύω, t.4,c.298,g. Συμφυτικός, t.4,c.294,c
Σύμφυτον, ib.b. Σύμφυτος, t.4,c.293,g
Συμφύω, t.4,c.292,d. Συμφυῶς, t.4,c.293,c
Συμφωνέω, t.4,c.309,c. Συμφώνησις, ib.h

A Συμφωνία, t.4,c.305,b. Σύμφωνος, t.4,c.304,h
Συμφώνως, t.4,c.305,a. Σύμψαυσις, t.4,c.693,f
Συμψαύω, ib. Συμψάω, t.4,c.687,e
Σύμψηφος, t.4,c.725,c
Συμψηφίζω, Computo, v.l. Sed videndum annon accipiatur & pro σύμψηφος εἰμί.
Συμψήχω, t.4,c.689.h. Συμψιθυρίζω, t.4,c.705,d
Συμψυχία, t.4,c.757,a. Σύμψυχος, ib.a
Σῶν, t.3,c.1134,e. Σὺν absolutè, c.1136,a. Σὺν superuacuũ, c.1135,f. Σὺν subauditũ, ib.g. Σὺν in composit.
B c.1136,a. Σὺν θεῷ εἰπεῖν, t.2,c.1135,a.b.c.d. Σὺν νόμῳ, ib. e. Σὺν τῷ χρόνῳ, ib.f. Σῦν, cum circumflexo, Suem: à nominatiuo Σῦς.
Συναγανάκτησις, t.1,c.3,g. Συναγανακτῶ, ib.
Συνάγγελος, Qui vnà mittitur nuntius.
Συναγείρω, t.1,c.25,g. Συναγκαλάζω, t.1,c.37,a
Συναγκαλάζομαι, ib.a. Συναγκαλασμός, ib.
Συναγκαλιστικός, ib.b
Συναγηόχει, Comportauerat, Collegerat: vnde infinit. Συναγηοχέναι: à verbo Συνάγω, vt ex Ἄγω est Ἀγήοχα: quod
C vide inter anomala.
Συνάγκεια, t.1,c.38,e. Σύναγμα, t.1,c.88,e
Συνάγομαι, t.1,c.87,b.c.
Συναγρίς, Piscis nomen. Vide Aristot. & Athen.
Συναγρεύω, t.1,c.31,b. Συναγχόμενος, t.1,c.25,e.g
Συνάγχη, t.1,c.57,d. Συναγχικός, ib.f
Συνάγω, t.1,c.87,b.c. & t.3,c.269,h.ob. & 1117,d.ob.
Συναγωγεύς, t.1,c.88,b. Συναγωγή, t.1,c.87,g
Συναγώγιμος, t.1,c.88,c. Συναγώγιον, ib.b
Συναγωγός, ib.a. Συναγωνιάω, t.1,c.107,e
D Συναγωνίζομαι, t.1,c.105,h. Συναγωνιστής, t.1,c.106,a
Συνάδελφος, t.1,c.939,e. Συναδικέω, t.1,c.1007,e
Συνᾴδω, t.1,c.118,h
Συνάεθλος, Certaminis socius, Certaminis adiutor.
Συναθλέω, ῶ, Simul certo, Sum particeps certaminis, siue socius, aut adiutor. Ex Chrysost. De sacerdot.
Συναθροίζω, t.1,c.139,a. Συνάθροισις, ib.b. Συναθροισμός, ib.
Συναΐγδην, Simul, Vno impetu. Vide Suidam.
Συναίδιος, t.1,c.113,f
Συναικλίαι, Conuiuia. q.d. Concœnationes. Vide Ἄικλον.
E Συναΐκτην, Simul irruebãt. Hesiodus, Καί τε συναΐκτην ὥστε λύκοι περ ἐόντες.
Σύναιμος, t.1,c.161,a. Συναίμων, ib.d
Συναίνεσις, t.1,c.170,e. Συναινέτης, ib.
Συναινέω, ib.d. Σύναινος, ib.e
Συναιρέομαι, t.1,c.205,h. Συναίρεσις, t.1,c.206,c
Συναιρέω, t.1,c.205,c. & c.318,g.ob.
Συναίρω, & Συναίρομαι, t.1,c.215,c
Συναισθάνομαι, t.1,c.232,h. Συναίσθησις, t.1,c.233,a
Συναΐσσω, t.1,c.235,c. Συναίτιον, subst. t.1,c.251,c
Συναίτιος, ib.b. Συναιχμάλωτος, t.1,c.255,c
F Σύναιχμος, ib.
Συναιώρησις affertur pro simplici αἰώρησις: ab αἰωρέω, quod vide.
Συνακμάζω, t.1,c.277,d. Συνακολασταίνω, t.1,c.304,e
Συνακολουθέω, t.1,c.282,f. Συνακολουθία, ib.h
Συνακόλουθος, ib.
Συνακούω, Simul audio.
Συνακραπίζομαι, t.2,c.136,b. Συνακτήρ, t.1,c.88,f
Συνακτήριον, ib.g. Συνακτικός, ib.
G Συναλγέω, t.1,c.316,d
Συναλγηδόνες, ex Euripide affertur in vulg. lex. pro Complioratores. Sed hoc voce ista non posse significari, apparet ex simplici ἀλγηδών: cuius significationes suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse apud Euripidem credibile est.
Συναλεαίνω, t.1,c.313,d. Συναλείφομαι, t.1,c.319,c
Συναλείφω, t.1,c.318,f. Συναληθεύω, t.1,c.324,e
Συναλίζω, t.1,c.325,c. Συναλίζομαι, ib.d. & 373,f
Συναλιφή, per ι, t.1,c.320,b. Συναλκτής, t.1,c.357,f
H Συναλλαγή, ib.b. Συνάλλαγμα, ib.c
Συναλλαγματικός, ib.e. Συναλλαγματικῶς, ib.
Συναλλακτής, ib. Συναλλακτικός, ib.f
Συνάλλαξις, ib.c. Συναλλάττω, ib.a
Συναλλάττομαι, ib.b. Συναλοάω, t.1,c.327,a.ob.
Συναλοιάω, t.1,c.318,b. Συναλοιφή, t.1,c.319,a

Συνάμα, q.d. Simul vnà. Ponitur pro ἅμα.
Συναμαρτάνω, Simul erro, Vnà erro. apud Phal.
Σύναμμα, t.1, c.500, d
Συναμπρεύω, Congredior, Vnà eo. Item Succurro laboranti. Ita vulg. lex. sed absque vllo testimonio: adeò vt hæc non immeritò suspecta sint. præsertimque quum sequatur Συνάμπορος pro coambulone seu comite, ex Nonno: pro quo reponendum esse constat συνέμπορος.
Συναμπρεύω, Vnà traho, (vt iumenta trahunt plaustrum) In trahendo adiuuo. Aristot. Hist. animalium libro 6, de mulo Atheniensi loquens, ὃς καὶ ἀφειμένος ἤδη διὰ γῆρας, συναμπρεύων, παραπρευόμενος, παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον. de quo loquens Plinius dixit, Senecta cedentia iumenta comitatu nisúque exhortaretur. Plut. in Catone maiore, idem commemorans, dixit, τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἁμάξας ὑποζυγίοις εἰς ἀκρόπολιν συμπαρατρέχειν, καὶ προηγεῖσθαι, καθάπερ ἐγκελευόμενον καὶ συνεξορμῶντα. Quidam συναμπρεύω interpr. Vnà funem helciúmq; traho. vide Ἀμπρεύειν in Ἄμπρον, siue Ἄμπρον.
Συναμύνειν, Vnà opitulari. Eurip.
Συναμφότερον, t.1, c.410, f. Συνάμφω, t.1, c.409, c
Συναμωρεω, t.3, c.787, d. Συναμωρία, ib.
Σύναμωρος, ib.
Συναναβαίνω, Simul ascendo.
Συναναβλαστάνω, t.1, c.746, f
Συναναγκάζω, & Συναναγκάζομαι, t.1, c.421, e
Συναναγυμνόω, t.1, c.888, b. Συναναδίδομαι, t.1, c.990, d
Συναναζέσον, Conferuefacito, ex Diosc. l.1, c.33. Pro eodem verò affertur & σύζεσον, ex lib.2, c.94.
Συναναζέω, t.1, c.1398, e
Συναναιρέω, & Συναναιρέομαι, t.1, c.190, f
Συνανάκειμαι, Simul accumbo, vel discumbo. Legitur apud Matth. & Marcum.
Συνανακεραννυμι, t.2, c.138, f. Συνανακεράω, ib.
Συνανακίρναμαι, t.2, c.141, g
Συναναλίσκω, Vnà sumptum facio. Xenoph. Ἀπομν. lib.2, de vero amico loquens, συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπεραίνων.
Συναναμίγνυμι, t.2, c.934, e
Συνανάμιξις, εως, ἡ, Commixtio.
Συναναπαύομαι, t.3, c.108, e
Συναναπείθω, Simul suadeo, vel hortor.
Συναναπέμπω, Simul transmitto. Ita v.l. non sequendo signific. τοῦ ἀναπέμπω: quod vide.
Συναναπλέκομαι, Simul implicor.
Συναναρπάζω, Simul rapio vel corripio, trahendo sursum. Redditur etiam, Simul rapio sursum, & traho.
Συνάναρχος, t.1, c.552, a. Συναναστρέφω, t.1, c.591, e
Συναναστρέφω, t.3, c.1089, a. Συναναστροφή, ib. b
Συνανατέλλομαι, Coorior, Simul orior, seu exorior.
Συνανατείνω, t.3, c.1332, h
Συναναφέρω, Simul subueho, vel eueho. Greg. συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον.
Συναναφλέγω, Simul vro, Concremo.
Συναναφύρω, t.4, c.254, c. Συναναχορδόω, t.4, c.576, d
Συναναχώννυμι, t.4, c.634, h. Συναναχῶσις, t.4, c.635, a
Συνανείργω, t.1, c.1242, d. Συνανέλκω, t.1, c.1193, h
Συνανηβάω, t.1, c.1447, f
Συνανθέω, ῶ, Simul floreo, Vnà floreo.
Συνανθρωπεύω, & Συνανθρωπεύομαι, t.1, c.456, c
Συνανθρωπέω, t.1, c.454, d. Συνανθρωπίζω, t.1, c.456, f
Συνανιάομαι, ῶμαι, Simul contristor, Simul mœrore afficior.
Συνανίστημι, t.1, c.1713, e. Συνανίστημι, t.1, c.1751, c
Συναντάω, & Συναντάομαι, t.1, c.460, f
Συναντέω, ib. Συνάντημα, ib. g
Συναντιάζω, t.1, c.463, d. Συναντιλαμβάνομαι, ib. g
Συναντίληψις, t.2, c.564, a. Συναίτομαι, t.1, c.461, b
Σύναξις, t.1, c.88, f
Συναορέω, ῶ, Comitor, Sum comes. Pindarus, γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπίς, à nomine Συνάορος, quod comitem significat. Propriè tamen de vxore dici existimatur. Nec solùm de vxore, sed etiã de marito dicitur. Vide Hesych. & Eustathium.
Συναπάγω, & Συναπάγομαι, t.1, c.71, g
Συναπαίρω, Simul abeo, Simul migro.

A Συναπαντίζω, t.1, c.461, c
Συναπαρτίζω, & Συναπαρτίζομαι, t.1, c.574, a
Συνάπας, idem cum Σύμπας: quod vide.
Συναπεργάζομαι, t.1, c.601, b
Συναπελαύνω, Vnà expello.
Συναπεργάζομαι, Vnà cum alio vel aliis efficio, seu conficio, Simul efficio, In re aliqua efficienda iuuo. In v.l. exponitur, In re conficienda meam operam accommodo, Actioni subseruio. vt fabularum actores scriptóres ve συναπεργάζεσθαι dicuntur quum gestu, habitu, tota actione, rem quæ geritur, ita referũt & imitatione repræsentant, vt hæc subiecta oculis appareat, nec narrari sed fieri videatur. Aristot. in poetica, δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον. vbi tamen interpres τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι vertit, Eloquutione construere. Ibidem, ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. Accipitur verò Συναπεργαζόμενος ex eodem & passiua signific. Rhet. 2, ἀνάγκη τοὺς συναπεργαζομένους, σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ἐλεεινοτέρους εἶ). Sed actiua signif. conuenire fortasse possit.
Συναπερείδω, t.1, c.1246, d
Συναπέστη, Simul defecit. Vide Ἀφίστημι.
Συναπηρτισμένος, Perfectus, Consummatus: à Συναπαρτίζομαι. Ab Hesychio & Suida exponitur πεπληρωμένος.
Συναπίασι, Simul abeunt, seu discedunt.
Συναπίστασθαι, Simul deficere, seu rebellare: pro συναφίστασθαι apud Herodotum.
Συναποβάλλω, Simul abiicio. vel Simul amitto.
D Συναπογράφομαι, in v.l. redditur, Mittor ad suffragia magistratus gratia. Vide Ἀπογράφομαι.
Συναποδημέω, t.1, c.973, b. Συναπόδημος, ib.
Συναποδρᾶναι, Vnà fugere. Aristoph.
Συναποδύονται, Simul exuuntur, Simul se exuunt, vel vestem exuunt.
Συναποθνήσκω, t.1, c.1570, a
Συναποκαθαίρω, Simul purgo.
Συναποκλύζω, Simul abluo.
Συναποκρίνομαι, Simul respondeo. In v.l. Colludo.
Συναπολαμβάνω, Simul recipio.
E Συναπολάμπω, t.2, c.589, b. Συναπολαύω, t.2, c.605, e
Συναπολείπω, Simul derelinquo, Simul desino.
Συναπόλλυμαι, Simul pereo.
Συναπολογέομαι, οῦμαι, Patrocinor, apud Æschinem.
Συναπομαραίνω, t.2, c.792, g
Συναπονεύω, Simul innuo, Simul nuto. Affertur ex Thuc.
Συναποσαλής, t.1, c.1555, b
Συναποστάτης, ib. Συναποτίκτω, t.2, c.1525
Συναπτικός, t.1, c.500, f. Συνάπτομαι, ib. c
Συναπτός, ib. Συνάπτω, t.1, c.499, d
F Συναποθέω, t.4, c.767, g
Συναπώλετο, Simul periit. Vide Συναπόλλυμαι.
Συναραρυῖα phalanx, apud Luc. exponitur συνηρμοσμένη. Vide Συναρηρώς, t.1, c.564, c
Συναρεσάσθαι, t.1, c.517, f. Συναρέσκει, t.1, c.578, h
Συναρήγω, t.1, c.515, a. Συνάρηγα, t.1, c.564, c
Συναρήρακται, t.1, c.517, g. Συναρηρώς, t.1, c.564, c
Σύναρθρος, t.1, c.568, g. Συναρθρόω, t.1, c.570, a
Συνάρθρωσις, ib. b. Συναριθμός, t.1, c.566, d
G Συνάριστος, Compransor, Qui simul prandet: ex Xenoph. Sic Συναριστάω, ῶ, Simul prandeo. Est etiam Menandri fabula inscripta Συναριστῶσαι, apud Pollucem & Athen.
Συναρμόζω, t.1, c.583, c. Συναρμολογέω, t.1, c.580, a
Συναρμοστής, t.1, c.583, d. Συναρμόττω, ib. c
Συναρπάζω, t.1, c.547, c
Σύναρσις, ab Hesychio exponitur συναφὴ & ἁρμονία.
Συναρτάω, & Συναρτάομαι, t.1, c.572, e
Συνάρτησις, ib. Συναρτύω, t.1, c.575, h
Συναρχαΐζω, t.1, c.559, f. Συναρχίαι, t.1, c.562, e
Συνάρχος, ib. Συνάρχω, ib.
Συναρωγός, Auxiliator, in Epigr.
Συνάσκησις, Continentia, in vulg. lex. Quæ significatio habetur & in primis lexicis: sed nullum eius affertur exemplum. At verò Συνασκήσει, futurum verbi Συνασκέω, Erotianus apud Hippocratem exponit συναρμόσει.

Συναπιδόω,t.1,c.592,f. Συναπίζω,t.1,c.591,f
Συνασπισμός,ib.g. Συνασπιστής,ib.h
Συναστράπτω,t.1,c.595,d. Συναγαλάω,t.1,c.515,e
Συναγάλλω,ib.d
Συνατυχεῖν, Vnà fortunam aduersam pati, Vnà infortunatum esse.
Συναύγεια,t.1,c.601,f. Συναυδάω,t.1,c.612,e
Συναυλία,t.1,c.621,g.& 625,a. Συναυλίζω,t.1,c.628,a
Συναυλίζομαι,t.1,c.627,f. Σύναυλος,t.1,c.621,g
Συναυξαίνω,& Συναυξαίνομαι,t.1,c.1377,c
Συναύξω,ib. Συνάφεια,t.1,c.500,f
Συναφή,ib. Συναφής,ib.h
Συναφίσαμαι,t.1,c.1755,b. Συναφίστημι,ib.b
Συνάχθομαι,t.1,c.617,a. Σύναψις,t.1,c.500,e
Συνδαΐζω,t.1,c.901,c
Συνδαιταλεῖς,Coepulones,Cõuiuæ. vt ἄνδρες συνδαιταλεῖς, apud Athen.lib.8.
Συνδαίω,t.1,c.906,e. Συνδακρύω,t.1,c.108,d
Συνδαπανάω,t.1,c.911,f
Συνδεαίνω, Duplico, Conduplico. nam pass.Συνδεαίνεται Gal.exponit συνδιπλοῦται. Sed pro συνδεαίνεται legitur etiam συνδιαίνεται.
C
Συνδεδεμένος,particip.præt.verbi Συνδέομαι,quod vide.
Συνδεδοξασμένος,vide in Συνδοξάζομαι.
Συνδειπνέω,t.1,c.936,f. Σύνδειπνον,t.1,c.935,b
Σύνδειπνος,ib.f
Συνδέομαι,Colligor, Vnà ligor seu vincior: vt Συνδέω est Colligo.vnde Συνδεδεμένος,Colligatus,Annexus. At Συνδέομαι (ex Δέομαι significante Precor) signif. Vnà precor,seu oro.Plato in Epist.μετὰ τοῦ Θεοδότου καὶ Εὐρυβίου συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα.
D
Σύνδεσις,t.1,c.965,a. Συνδεσμεύω,t.1,c.963,c
Σύνδεσμος,t.1,c.964,g. Συνδεσμώτης,ib.h
Συνδεσποτεία,t.1,c.953,a. Συνδετικὸς,t.1,c.965,b
Σύνδετος,ib.a. Συνδέω,t.1,c.964,g
Συνδημαγωγέω,t.1,c.970,h. Συνδημιουργὸς,t.1,c.977,c
Συνδημιουργέω,ῶ,Vnà condo seu fabricor.
Συνδιαβιβάζω,Vnà traduco.Vide Διαβιβάζω.
Συνδιαγινώσκω,t.1,c.1853,a. Συνδιάγω,t.1,c.73,c
Συνδιαιρέω,t.1,c.194,c. Συνδιαιτάομαι,t.1,c.985,b
Συνδιαιτητής,ib.c. Συνδιαιωνίζω,t.1,c.258,f
E
Συνδιακοσμέω,t.2,c.390,e
Συνδιαλλάττω,Concilio,Reconcilio.
Συνδιαμνημονεύω,Recordor.v.l.
Συνδιαπεραίνω,t.3,c.234,d
Συνδιαπορῶ,Simul quæstionem habeo,Simul in quæstionem voco.
Συνδια[illegible]4,g. Συνδιαπορέω,t.3,c.170,h
Συνδιασκέπτομαι,t.3,c.825,f. Συνδιαταλαιπωρέω,t.3,c.647,f
Συνδιατρέπομαι,t.3,c.1624,b. Συνδιατρίβω,t.3,c.1338,b
F
Συνδιαφέρω,t.4,c.99,e. Συνδιαφθείρω,t.4,c.142,g
Συνδίδωμι,t.1,c.1000,a
Συνδιηθέω,ῶ,Simul percolo,Simul transmitto per colum.
Συνδιημέρευσις,t.1,c.1466,b. Συνδιημερεύω,ib.
Συνδικάζω,t.1,c.1014,a. Συνδικέω,t.1,c.1011,a
Συνδίκη,t.1,c.1010,e. Συνδικία,ib.h
Σύνδικος,ib.f
Συνδισκεύω,Colludo disco,Ludo disco cum alio,seu aliis.
Συνδοκέω,t.1,c.1031,c. Συνδοκιμάζω,t.1,c.1032,g
Συνδοξάζομαι, vnde συνδεδοξασμένος, ab ea nominis δόξα significatione qua ponitur pro sententia seu opinione: apud Aristotelem Polit.5,cap.9, συνδεδοξασμένοι νόμοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων,Simul omnium sententiis approbatæ leges.
G
Συνδοξάζω,t.1,c.1038,b. Σύνδορπος,t.1,c.1042,g
Σύνδουλος,t.1,c.1044,d. Συνδραμεῖν,t.3,c.1665,h
Συνδράω,t.1,c.1049,c. Συνδρέμω,t.3,c.1665,h
Σύνδρομα plur.pro concursu affertur ex Apoll.Rhodio, Argon.2,– ἢν δὲ φύγητε Σύνδρομα πετράων. Vide Συνδρομάδες πέτραι,t.3,c.1666,d.
H
Συνδρομάδες,t.3,c.396,b.obit.& 1666,d
Συνδρομή,t.3,c.153,f.obiter. & 1666,a
Σύνδρομος,t.3,c.1666,d
Συνδυάζω,& Συνδυάζομαι,t.1,c.1065,d
Συνδυασμός,ib.f. Συνδυαστικὸς,t.1,c.1066,a
Συνδυναστεύω,t.1,c.1800,h.obiter.

A Σύνδυο,t.1,c.1065,c
Συνέαξα,Confregi: nam ab ἄγω est ἔαξα: vnde συνέαξα, præpositione assumpta.Hom.Odysseæ ξ,– νῆας ξυνέαξαν ἀελλαι.
Συνεγγίζω,t.1,c.887,d. Σύνεγγυς,ib.b
Συνεγείρω,Simul excito. At pro Simul leuo,ex Phocylide affertur.
Συνεγνωκώς,t.1,c.1859,a. Συνεγνωσμένος,t.1,c.1860,d
Συνέδρα,t.1,c.1086,g. Συνεδρεύω,t.1,c.1087,b
Συνεδρία, ib.a. Συνεδριάζω,ib.c
B Συνεδριάομαι,ib.h. Συνέδριον,ib.a
Σύνεδρος,t.1,c.1086,g
Συνεείκοσι,Simul viginti.vt dicitur σύνδυο,& σύντρεις.
Συνεέργω,t.1,c.1241,h. Συνεθέλω,t.1,c.1095,h
Συνεθίζω,t.1,c.1097,c. Συνεθισμὸς,ib.d
Συνειδέω,ῶ, Mihi sum conscius. Sed hoc præsens parum est visitatum: at tempora quorum frequens est visus, vide t.1,c.1111,g.
Συνείδησις,t.1,c.1112,a. Συνειδὸς,t.1,c.1111,h
Συνειδὼς,ib. Συνειλέω,t.1,c.1126,g
C Συνειλοχέναι, Collegisse,à Συλλέγω, quod vide. Participiũ Συνειλοχὼς,Qui collegit.vt συνειλοχὼς οὐσίαν ἱκανὴν,apud Plut.in Romulo.
Συνειμαρμένα,Fato connexa, Fato consequentia & comitantia:Confatalia Ciceroni. Plut.ἔστι τι εἱμαρμένα τρόπον τινὰ καὶ ταῦτα πάντα ἐκείνοις συνειμαρμένα.
Σύνειμι, Vnà sum,&c,t.1,c.1136,c. Σύνειμι, copulatum cũ rebus inanimatis,ib.f. Σύνειμι, Coeo,&c.t.1,c.1141,g
Συνειπεῖν,t.1,c.1225,a. Συνείργω,t.1,c.1243,c
D Συνείρηκα, Patrocinatus sum. Et Συνειρηκώς, Patrocinatus,Demosth.
Συνειρμὸς,t.1,c.1143,e
Συνείρυε,Contrahebat,in Epigr.
Συνείρω,t.1,c.1143,b. Συνείρω,sine casu,&c.ib.c. Συνείρομαι,ib.d. Συνείρω,neutral.&c.ib.
Συνεὶς,Qui intellexit seu animaduertit:à Συνίημι.
Συνεισάγω,t.1,c.74,f. Συνείσακτος,ib.
Συνεισβαίνω,t.1,c.644,f. Συνεισβάλλω,t.1,c.677,a
Συνεισέρχομαι,t.1,c.1269,d
E Συνεισήνεγκα,vide Συνεισφέρω.
Συνείσομαι, futurum tanquam à Συνείδομαι. vt εἴσομαι dicitur tanquam ab Εἴδομαι. Est autem συνείσομαι Mihi conscius ero.Xenophon Hellen.2,συνείσεται ἕκαστος ἑαυτῷ τῆς νίκης αἰτιώτατος ὤν. Est & aliud fut.eiusdem signif. Συνειδήσω.
Συνεισπίπτω,t.3,c.314,c. Συνεισποιέω,t.3,c.436,a
Συνεισπορεύομαι,t.3,c.182,d. Συνεισφέρω,t.4,c.101,f
Συνεισφορὰ,ib.
Συνεκβάλλω,Vnà eiicio.
F Συνεκδέχομαι,vide in Συνεκδοχή.
Συνέκδημος,t.1,c.973,c. Συνεκδίδωμι,t.1,c.995,f
Συνεκδοχὴ,figura grammatica,quam & Latini synecdochen appellarunt. Fabius libro 8,capite 6,de hac loquens,Hæc variare sermonem potest: vt ex vno plures intelligamus,parte totum,specie genus:præcedentibus sequentia, vel contrà. Omnia liberiora poetis quàm oratoribus. nam prosa vt mucronem pro gladio,& tectum pro domo recipiet: ita non puppim pro naui,nec abietem pro tabellis. Et rursus vt pro gladio ferrum,ita non pro equo quadrupedem. Maximè autem in orando valebit numerorum illa libertas. Nam & Liuius sæpe sic dicit,Romanus prælio victor: quum Romanos vicisse significat. Et contrà Cicero ad Brutum, Populo,inquit,imposuimus, & oratores visi sumus: quum de se tantùm loqueretur. Vide plura ibidem. Hinc Συνεκδοχικὸς,Synecdochen habens. Gaza synecdochicam constructionem esse vult quum dicitur ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. Inuenitur & aduerbium Συνεκδοχικῶς,Synecdochicè, Per synecdochen. Schol.
H Apollonii Rhodii,συνεκδοχικῶς φησιν ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος δήμους ἀντὶ τῆς χώρας καὶ τῆς γῆς. Quidam Συνεκδοχὴ interpr. Comprehensio, itidémque Συνεκδοχικῶς, Comprehensim: sed Συνεκδέχομαι (vnde est συνεκδοχὴ) sonat potius Vnà excipio,seu recipio.
Συνεκδύομαι,Vnà vel simul exuo,Vnà depono.Plut.

Συνεκθερμαίνω,t.1,c.1547,h
Συνεκθηλύνω,Vnà effœmino.
Συνεκκλυσάζω,t.2,c.14,d. Συνεκκλείω,t.2,c.662,a
Συνεκλείπω,Simul deficio.
Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία,1 Petri,cap.vlt.in fine,Vnà electa ecclesia, vel Vobiscum electa. Redditur etiam,Eiusdem electionis consors.
Συνεκπέμπω,t.3,c.205,a
Συνεκπέσσω, Ad consummationem concoquo. vt Bud.videtur velle exponere apud Theophr.Significare etiam potest, Ad concoctionem perduco, vel adiuuo.
Συνεκπίπτω,t.3,c.306,a. Συνεκπίνω,t.3,c.315,f
Συνεκπλέω,Simul enauigo,Simul soluo.
Συνεκπληρόω,t.3,c.385,f.b
Συνεκπνέω,Simul expiro,Simul animam efflo. Eurip.Iphigen.Taurica.
Συνεκπολεμόω,t.3,c.460,a
Συνεκπορίζω, Simul subministro.
Συνεκποτέα,t.3,c.306,a
Συνεκπλέω,ῶ,Ad consummationem confero:vt Bud. vertit apud Theophr.
Συνεκτικὸν αἴτιον,t.1,c.251,c.ob. Συνεκτικός,t.1,c.1356,e
Συνεκτικῶς,Comprehensim,Summatim.
Συνεκτήκω,t.3,c.1531,h. Συνεκτικῶς,t.1,c.1357,b
Συνεκτινύω,t.3,c.1573,c. Συνεκτίνω,t.3,c.1572,g
Συνεκτίω,t.3,c.1571,g. Συνεκτρέφω,t.3,c.1649,e
Συνεκτρίβω,Simul extero.
Συνεκχυμόω,Coeffundere. hoc est, Naturam effundentē & vacuationes molientem adiuuare & incitare: apud Hippocr.Epid.lib.6.Ita Gorr. At v.l.exp.Succis miscere:quoniam Galen.in Lex.Hippocr.vocum, ait esse συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς.
Συνελαύνω,t.1,c.1171,a
Συνελευθερόω,Vnà in libertatem assero.
Συνέλευσις,Conuentus,Concursus.
Συνελήλυθα,tanquam à Συνελεύθω.pro quo dicitur Συνέρχομαι:quod vide.
Συνέλιξις,t.1,c.1186,b. Συνελίσσω,& Συνελίσσομαι,ib.
Συνελκύω,t.1,c.1196,g. Συνέλκω,t.1,c.1195,d
Συνελῶν,t.1,c.205,f
Συνεμπάσσω,Simul inspergo.
Συνεμπίπτω,Simul incido,Incurro.
Συνέμπορος,t.3,c.184,d. Συνεμφαίνω,t.4,c.28,d
Συνενδείκνυμαι,t.1,c.929,d.ob.
Συνενδιάω,ῶ, Vnà versor. Ita vulg.lex.quæ non sequuntur significationem ipsius verbi Ἐνδιάω, seu Ἐνδιάζω: quod vide.
Συνενδίδωμι,t.1,c.997,b
Συνενδύω,Simul induo.
Συνενείκω,idem quod συμφέρω. nam ἐνείκω poeticè vsurpatur pro φέρω. Apud Hesiodum,— πάγος δέ οἱ ἀντιβόλησεν ὑψηλὸς· τῷ δή συνενείκεται, Collis ei occurrit, in quem defertur.
Συνενόω,t.1,c.1159,c
Συνένστασις, Contentio quæ simul fit. Aut potius vacat præpositio συν.
Συνέντης, Hesych.exponit συνεργός.
Συνεξάγω,t.1,c.76,f
Συνεξαθροίζω,& Συνεξαθροίζομαι, t.1,c.153,g
Συνεξαιματόω,& Συνεξαιματόομαι,t.1,c.162,e
Συνεξαιρέω,t.1,c.197,a. Συνεξαμαρτάνω,t.1,c.389,a
Συνεξανίσταμαι,t.1,c.1749,e
Συνεξανοίγω, Simul aperio.
Συνεξανύω,Simul perficio,seu conficio,Vnà conficio.
Συνεξαπατάω,ῶ,Simul decipio,Demosth.
Συνεξατμίζω,t.2,c.618,f
Συνεξαυαίνω,Simul arefacio,Simul exicco.
Συνεξελαύνω,Simul expello.
Συνεξέρχομαι,Simul exeo,Vnà exeo.
Συνεξετάζω,& Συνεξετάζομαι,t.1,c.1286,h
Συνεξευρίσκω,t.1,c.1309,c. Συνεξισόω,ῶ,Coæquo.
Συνεξομοιόω,t.2,c.1305,h. Συνεξορμάω,t.2,c.1452,d
Συνεξουρέω,ῶ,Simul emitto meiendo.In v.l.Vnà reddo vrinam,ex Alex.Aphrod.
Συνεορτάζω,t.1,c.1106,g. Συνεορταστής,ib.
Συνεοχμός,t.1,c.1359,b

A Συνεπάγομαι,Vnà mecum duco.At verò Συνεπάγω redditur Colligo,Constringo,Adduco,in v.l.
Συνεπᾴδω,t.1,c.118,c. Συνεπαινέω,t.1,c.169,a
Συνέπαινος,ib. Συνεπαίρω,t.1,c.213,g
Συνεπαισθάνομαι,t.1,c.232,f. Συνεπαιτιάομαι,t.1,c.254,a
Συνεπαμφοτερίζω,t.1,c.1246,d
Συνέπεια,Contextus verborum.Dicitur à grammaticis aliquod vocabulum esse ἐν τῇ συνεπείᾳ, quum in fine sententiæ non ponitur. Quidam ex σὺν & ἔπομαι [illegible] ἔπος,deductum putarunt.
B Συνεπερείδω,t.1,c.1246,e. Συνεπευθύνω, t.1,c.1363,e
Συνεπευφημέω,t.4,c.60,c. Συνεπηχέω,t.1,c.1484,a
Συνεπιβάλλω, & Συνεπιβάλλομαι,t.1,c.687,c
Συνεπιβλάπτεσθαι,Vnà lædi,ex Aristot.Pol.
Συνεπιβουλεύω,Vnà insidior.
Συνεπιγραφεύς,t.1,c.873,f. Συνεπιγράφω,ib.
Συνεπιδημέω,t.1,c.1583,f
Συνεπιθυμέω, ῶ,Vnà cupio.Et Συνεπιθυμητής,apud Plat,vt συνεραστής.Habetur & apud Poll.
Συνεπικλάω,ῶ,Confringo.
Συνεπικοσμῶ,t.2,c.391,a
C Συνεπικουρέω,ῶ,Vnà succurro, Vnà opitulor. Xenoph.in Hierone,συνήδονται δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς,συνεπικουροῦσι δ' ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι.
Συνεπικουφίζω, t.2,c.399,d. Συνεπικραδαίνω,t.2,c.401,d
Συνεπικροτέω,ῶ,Simul applaudo.
Συνεπικρύπτω,Simul occulto.
Συνεπικύπτω,t.2,c.507,g. Συνεπικυρῶ,t.2,c.513,a
Συνεπιλαμβάνω,t.2,c.570,f. Συνεπιλαμβάνομαι,ib.e
Συνεπιμαρτυρέω,t.2,c.798,h. Συνεπιμελοῦμαι,t.2,c.864,e
Συνεπινεύω,t.2,c.1042,e. Συνεπιπνέω,t.3,c.223,g
D Συνεπισκέπτομαι,t.3,c.827,e
Συνεπισπάω,ῶ,Vnà attraho. In vulg.lex.redditur Corripio,Conuello.
Συνεπισπάομαι,ῶμαι,Simul vel vnà attraho,Simul allicio.Vel simpliciter pro ἐπισπῶμαι, Attraho, Allicio. vt exp. Bud. afferens ex Aristot. Problem. ὥσπερ οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπῶνται τὸν ἀέρα. Et ex Xenoph.Pæd.lib.2, ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα,οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῆ ξυνεπισπᾶσθαι, non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu & qualibet illecebra.
E Συνεπισπεύδω,Vnà accelero. Apud Suid.ὁ δὲ ἐκέλευσε τοὺς κρατίστους συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας.
Συνεπισπώμενος,Sequens.Plato epist.7,τοῦτο δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλαίῳ ξυνεπισπώμενος.
Συνεπίσταμαι,Sū conscius,Scio.Gorgias, πῶς γάρ; οἵτινες ἀπιστότατον ἔργον συνηπίσταντό μοι πεποιηκ[illegible]do apud eos securus essem qui me perfidissimum opus perpetrasse nossent? Sic Lucian. συνεπίσταμαί σοι πονηρὰ δράσαντι. Ita dicitur vt σύνοιδα.
F Συνεπιστένω,Congemisco,Condoleo.
Συνεπιστρέφω,t.3,c.1096,e. Συνεπισχύω,t.1,c.1812,e
Συνεπιταχύνω,Vnà accelero:vt συνεπισπεύδω.
Συνεπιτείνω,t.3,c.1294,b
Συνεπιτελέω,ῶ,Ad consummationē confero.vt συνεκπλέω.
Συνεπιτέλλω,t.3,c.1366,h. Συνεπιτίθημι,t.3,c.1500,g
Συνεπιφαίνομαι,Simul appareo,vel exorior. At in v.l.redditur Sententiam dico cum aliis.quod potius est συναποφαίνομαι.
Συνεπιφέρω,Vnà infero,Simul infero.
G Συνεπιψηφίζω,t.4,c.731,f. Συνέπομαι,t.1,c.1221,a
Συνεποτρύνω,t.2,c.1387,a. Συνεπούλωσις,t.2,c.1284,f
Συνεπουρίζω,t.2,c.1498,a. Συνεπτυγμένως,t.3,c.596,a
Συνερανίζω,t.1,c.1897,a. Συνερανίζομαι,t.1,c.1898,a
Συνεράω,t.1,c.1226,b. Συνεργάζομαι,t.1,c.1237,b
Συνεργάτης,ib.h. Συνεργέω,t.1,c.1232,f
Συνεργὸν αἴτιον,t.1,c.251,f
Συνεργός,t.1,c.1232,f.& 1901,c.ob. Συνέργω,t.1,c.1241,e
Συνέρδω,Simul facio,Simul operam do. Apud Soph[illegible] Adiuuo.quam significationem habet itidem verbum
H συμπράττω nonnunquam.
Συνερείδω,& Συνερείδομαι, t.1,c.1246,f
Συνερεισμός,ib. Συνερέσσω,t.1,c.1248,c
Συνερετμέω,ῶ,Simul remigo.
Συνερίζω,Contendo.φιλονεικῶ.
Συνέριθος,t.1,c.1901,b

Συνεκπίπτομαι,& Συνεκπίπτω,t.1,c.1247,c

Συνεργητικός,à verbo συνείρειν, vt quidem vult schol. Aristoph. qui in hoc loco Equitum, Συνεργητικὸς γάρ ἐστι καὶ πορευτικὸς,scribit, συνεργητικὸς esse ὁ συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συνθεῖναι δυνάμενος ὅλως. Ideóque interpr. quidã, Facilè orationes connectens & componens. Sed aptior afferri potuit interpretatio sumpta ex significatione verbi συνείρειν, (si modò hinc deduci putandum est) quod vide.

Συνέρξις,t.1,c.1241,g

Συνέρομαι, Interrogo. συνερωτῶ,Hesych.

Συνέρος,Coniunx.vulg.lex.

Συνέρχομαι,t.1,c.1273,d. Συνέρχομαι,de vnico homine,&c.c.1274,a.

Συνεργός,t.1,c.1499,g. Συνερωτάω,t.1,c.1906,g

Συνες, Intellige. à Συνίημι.

Συνέσαι,t.1,c.1672,e

Συνεσθίω, Vnà comedo, Vnà vescor, Simul cibum capio.

Σύνεσις, siue ξύνεσις, Coitio,&c.t.1,c.1672,g. Σύνεσις, Intelligentia, &c.ibid.h. Σύνεσις, Conscientia,&c. c.1673,c.

Συνεσκευασμένος,& Συνεσκευασμένως,t.3,c.849,c.d.& h

Συνεσκολυμμένος,Concectus,Coopertus. συγκεκαλυμμένος, Hesych.

Συνέσπομαι,t.1,c.1221,a. Συνεσταλμένως,t.3,c.1008,a

Συνεσταυρώθη, Simul crucifixus est.à Συσταυρόομαι, οῦμαι.

Συνεστηκός,τὸ,t.1,c.1795,b. Συνεστηκώς,t.1,c.1795,d

Συνεστιάω,t.1,c.1277,f

Συνεστίη,Conuiuium,v.l.ex Herodoto.

Συνέστιος,t.1,c.1277,a

Συνεταιροῦμαι, Sodalitatem ineo cum aliquo. Ex Bud. affertur συνεταιρούμενός σοι pro Sodalis tuus.

Συνετής,t.1,c.1673,g. Συνετίζω,t.1,c.1674,f

Συνετός,t.1,c.1673,g. Συνετῶς,t.1,c.1674,c

Συνευδοκέω,t.1,c.1031,a

Συνεύδω, Condormio, Vnà dormio, Vnà cubo. Vtitur Euripides.

Συνευνάω,t.1,c.1305,f. Συνευνέτης,t.1,c.1304,h

Συνευνηθεὶς,t.1,c.1305,f. Συνεύνιος,t.1,c.1304,h

Σύνευνος,ib. Συνευπορέω,t.3,c.173,h

Συνευπορεῦμαι,t.3,c.174,b

Συνευρίσκω, Vnà inuenio.

Συνευφραίνομαι,t.4,c.199,h. Συνεύχομαι,t.1,c.1312,e

Συνευωχέομαι,οῦμαι, Vnà epulor.

Συνεφάπτομαι,t.1,c.503,b

Συνεφέλκω,& Συνεφέλκομαι,t.1,c.1194,e

Συνεφηβεύω,t.1,c.1446,b. Συνέφηβος,t.1,c.1445,g

Συνέφισα,[redacted]1767,d. Συνεφίστημι,ib.c

Συνεφρύγησαν, Tosti sunt, Arefacti sunt. Redditur etiam Aruerunt.

Συνέχεια,t.1,c.1358,b. Συνεχής,t.1,c.1357,h.

Συνεχέως,ib. Συνεχῆς,ib.b.c

Συνεχθαίρω, Simul odio prosequor: in Epigr.

Συνεχίζω,t.1,c.1358,c. Συνεχμάλωτος,t.1,c.255,e

Συνέχω,t.1,c.1355,f. Συνέχω,pro ἔχω,&c.c.1356,d. Συνέχομαι,ib.b.e. Συνεχῶς,t.1,c.1357,h

Συνεψία,ab Hesychio esse dicitur συμπλέκτεια vel συνομιλήτεια. Ex hoc autem nomine deductum verbum συνεψιάζω,exponitur συμπαίζω, (id est Colludo, Simul ludo) à Suida : afferente hunc versum ex Epigr. Ἔξεστί μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χαρικλώ.

Συνέψω,t.1,c.1379,d. Συνηβολία, t.1,c.706,b

Συνηγορέω,ῶ, Συνηγορία, Συνηγορικός, vide in Συνήγορος.

Συνήγορος,ου,ὁ & ἡ, Aduocatus, Patronus: ex eo ita dictus quòd veluti loquatur cũ eo cuius causam defendit & tuetur. vt docui in Συναγορεύω. Æsch. in Ctesiph. ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τούτων τέχνας παρέξομαι συνηγόρους τοῖς νόμοις τοὺς ὑμετέρους. Fuisse autem συνήγορον & à parte accusatoris, ex eodem patet, scribente, μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι. Sed & magistratus quidam appellationem συνηγόρων habebat. erant autem decem, κληρωτοί. Meminit Aristot.& Harpocr. Hinc Συνηγορία, Patrocinium, Defensio causæ. Synes. μᾶλλον δὲ ἐμοῦ καπηλεύοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν τοῖς γράμμασιν. Et adiect. Συνηγορικός, Pertinens ad συνηγορίαν. At verò τὸ συνηγορικὸν substãt. Patrocinii merces, drachma videlicet. Aristoph. Vesp. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. Item verbũ Συνηγορέω,ῶ, Patrocinor, Patrocinio meo defendo, Causam ago, seu defendo, Adsum alicui. Vtitur Demosth. cum datiuo: itidémque vtuntur alii. Sed inuenitur etiam Συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, apud Aristot. in Rhet. Interdum Συνηγορῶ est Assentior, Astipulor, apud ipsum etiam Demosthenem. Sic Sophocl. in Trachin. Συνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Hîc enim συνηγορεῖς non dubito quin sit Assentiris, Astipularis: non autem Patrocinaris. Legitur autem & interrogatiuè hic versus. Affertur & pass. Συνηγοροῦμαι, pro Defendor patrocinio.

Συνῄδειν, Conscius eram: vide Σύνοιδα.

Συνήδομαι,t.1,c.1435,e. Συνηδύνω,t.1,c.1433,g

Συνηδυσμένος,ib. Συνήθεια,t.1,c.1099,f

Συνήθης,ib.e. Συνήθως,ib.g

Συνῆκα, Intellexi: à Συνίημι.

Συνήκω, Desino. Aristot. ταῦτα δὲ διαφυὰς ἔχει χονδρώδεις, εἰς ὀξὺ συνηκούσας, In acutum desinentes, Mucronata specie. Redditur etiam, In acutum compressa specie. In v.l. est etiam συνήκει expositum Conducit.

Συνήκοος,t.1,c.289,c. Συνῆλιξ,t.1,c.1453,h

Σύνηλυς,t.1,c.1179,e. Συνηλυσίη,ib.

Συνημερεύσας,t.1,c.1466,c. Συνημερευτής,ib.

Συνημερεύω,ib.

Συνημερούμενος, Qui commansuefit, Qui vnà mansuefit.

Συνημμένη,t.3,c.1746,f. Συνημοσύνη,t.1,c.1674,g

Συνήμων,ibid.f

Συνήνεικε, Profuit. vt συνήνεικε ποιήσασι, Ei profuit fecisse. Apud Herodot. non rarò & pro Euenit, Contigit, cũ infinitiuo: τάδε οἱ συνήνεικε γενέσθαι.

Συνήορος,t.1,c.220,g. Συνηρετμεῖν,t.1,c.1249,a

Συνηρεφέω,t.1,c.1253,b. Συνηρεφής,ib.

Συνηρὲς, Hesych. exp. σύσκιον. Sed videndum ne pro συνηρὲς reponi debeat συνηρεφές.

Συνήρεθμος,t.1,c.566,e. Σύνηρος,t.1,c.220,g

Συνήσω, Intelligam: à Συνίημι.

Συνηχέω,t.1,c.1485,g. Σύνθακος,t.1,c.1488,b

Συνθάλπω,t.1,c.1497,a. Συνθάπτω,t.1,c.1502,c

Συνθεάομαι,t.1,c.1508,g. Συνθεατής,ib.

Συνθεάτεια,ib. Συνθεία,t.1,c.1533,c

Συνθέλω,t.1,c.1095,h. Σύνθεμα,t.3,c.1514,b

Σύνθεο, vide in Συντίθεμαι.

Συνθερίζω,t.1,c.1549,f. Συνθερμαίνω,t.1,c.1548,a

Συνθεσία,t.3,c.1514,h. Σύνθεσις,ib.c

Συνθετέον, t.3,c.1515,a. Συνθέτης,ib.

Συνθετικός,ib. Σύνθετος,ib.b

Συνθετός,ib.c. Συνθέω,t.1,c.1551,b

Συνθήκη,t.3,c.1517,f. Συνθηκοφύλαξ,t.3,c.1518,e

Σύνθημα,t.3,c.1515,g.& 1518,d

Συνθηματιαῖοι στέφανοι,t.3,c.1517,e. Συνθηματικός,ib.d

Συνθηματικῶς γράφειν,ib.e. Συνθηρευτής,t.1,c.1555,g

Σύνθηρος,t.1,c.1556,d

Συνθιασώτης, Consors τοῦ θιάσου. Et plur. συνθιασῶται, qui & θιασῶται. Redditur autem & Sodales. Apud Aristophanem autem in Pluto, iocosè, δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν, Consortes delirii. Vide Θιασώτης.

Συνθλάω,ῶ, Confringo, Contundo.

Συνθλίβω,t.1,c.1562,f. Συνθνήσκω,t.1,c.1570,e

Συνθοίνιος,t.1,c.1571,c. Σύνθοινος,ib.b

Συνθολοῦν, pro θολοῦν: quod vide t.1,c.1571,b

Συνθραύω, Confringo.

Σύνθρηνος,t.1,c.1583,a. Σύνθρονος,t.1,c.1578,e

Σύνθροος,ου,ὁ & ἡ, Consonus. vt σύνθροος ἠχὼ, echo consonans quippe quæ sonantibus sonum similem assonat.

Συνθρύπτω,t.1,c.1594,e. Συνθυμέω,t.1,c.1611,g

Συνθυμόω,ib. Συνθύω,t.1,c.1622,b

Συνιδεῖν, Perspicere, Cõsiderare. Vide Συνοράω,t.2,c.1273,b

Συνιδρόω,ῶ, Consudo, Vnà sudo.

Συνιέν, pro συνιέναι,t.1,c.1672,g

Συνιέναι,(à Σύνειμι, quod est ex εἶμι) Conuenire, Congredi. vt συνίεσαν, Congrediebantur. t.1,c.1141,h. Apud Hesiodum συνιέμεν pro illo συνιέναι, significante Congredi: θεοῖσι συνιέμεν. Affertur & συνιέναι πρὸς τὴν γῆν ex Aristot. Probl. pro Corruere in terram. At Συνιέναι, Intelligere, à Συνίημι.

Συνιεροποιός, Qui vnà ſacra facit, Collega ſacrorum. Affertur ex Dinarcho, in v.l. vbi perperã legitur συνιεροποιός. A

Συνιζαίω, t.1, c.1091, a. Συνίζησις, ib.b

Συνίζω, t.1, c.1091, f

Συνίημι, Committo, &c. t.1, c.1672, c. Συνίημι, Audio, &c. ibid.

Συνίστωρ, t.1, c.1113, e. Συνικμάζεσθαι, t.1, c.1681, f

Συνικμάζω, ib.

Συνίσαν, Congrediebantur. (vt Συνιέναι eſt Congredi) vide t.1, c.1141, h.

Συνίστημι, t.1, c.1112, f

Συνίσταμαι, Conſto, &c. t.1, c.1792, f. Συνίσταμαι, Coeo, &c. c.1793, a. Συνίσταμαι, Conſiſto, &c. ibid. d. Συνίσταμαί σοι, Sto à te, &c. ibid. e. Συνίσταμαι, Commendor, &c. ibid.

Συνίστημι, Conſtituo, &c. t.1, c.1791, b. Συνίστημι, Aſtruo, &c. ibid. d. Συνίστημι, Contio, &c. ib. f. Συνίστημι, Commendo, &c. c.1791, b. Συνίστημι, Notum facio, &c. ib. d. Συνίστημι, Teſtificor, &c. ib. e.

Συνιστορέω, Conſcius ſum. συνοιδα, Heſ.

Συνίστωρ, Conſcius, Teſtis. Thucyd. lib.2, Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε. Redditur & Conſors. Vide Heſychium. C

Συνισχναίζω, t.1, c.1814, f. Συνισχύω, t.1, c.1812, h

Συνίσχω, idem quod συνέχω, Cohibeo, &c.

Συνιών, t.1, c.1141, h.

Συνιών pro συνιείς, Intelligens, vnde τοῖς συνιοῦσι apud Græcos Bibl. interpr. vide t.1, c.1672, g.

Σύνναιος, t.2, c.996, d. Συνναίω, ibid.

Συνναυμαχέω, t.2, c.1003, f. Συννεάζω, t.2, c.1035, e

Συννέμομαι, Compaſcor, Vnà paſcor. Ariſt. De hiſt. an. lib. 6, ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν. Huic autem συννέμεσθαι opponit τὸ ἐκκρίνεσθαι in iis quæ proximè ſequuntur. Subiungit enim, Ἀλλ' ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν. Atque vt συννέμεσθαι dicuntur animalia, ita & Σύννομα εἶναι. Eſt enim Σύννομος Qui iiſdem paſcuis vtitur, Qui in agro compaſcuo iiſdem pabulis vtitur. Apud Ariſtoph. de aui: quum tamen de equo potius dicatur, tauro, aut alio animali talibus paſcuis vtente. Apud Ariſtot. de tauro lib. 6, ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις. Sed metaphoricè de hominibus quoque vſurpatur qui vnà educati fuerunt aut educantur, aut ſaltem qui ſunt contubernales, vel ſodales. Apud Plut. in Lycurgo, σύννομοι παῖδες. Greg. loquẽs de ſe & Baſilio, diſtractis, quũ ille Athenis diſceſſit, οὐδὲν γὰρ οὕτω λυπηρὸν ὡς τοῖς ἐκεῖσε συννόμοις, Ἀθηνῶν καὶ ἀλλήλων τέμνεσθαι. Idem de Baſilio, tanquam de equo, loquens, vtendo comparatione Homerica, ita ſcribit, ἀλλ' ἐπιμεῖναι τὰ μετὰ ταῖς Ἀθήναις χρόνον οὐ συχνὸν, ποιεῖ τὸν Ὁμηρικὸν ἵππον ὁ πόθος· καὶ δεσμὰ ῥήξας τῶν κατεχόντων, κροαίνων κατὰ πεδίων, πρὸς τὸν σύννομον ἐφερόμην. In Epigr. σύννομος Ἀπόλλωνι Ἀθήνη. Apud Plat. in Timæo, σύννομον ἄστρον dicitur eſſe alicui, quod conuenientem cum eo naturam habet, vt quidam interpretantur. Cic. vertit, Aſtrum quo cum aptum fuerit. Ab eodem Plat. σύννομοι vocantur Qui ſunt eiuſdem ordinis, Gregales: vt pedes pediti, eques equiti. vt Bud. tradit. Apud Eurip. cum genit. σύννομοι θαλάσσης Σκιρωνίδες πέτραι. At Gal. apud Hippocratem σύννομα exponit τὰ συνόντα, vt v.l. annotant. D E F

Συννεύρωσις, εως, ἡ, Siccorum & durorum oſſium σύμφυσις, neruorum interuentu. Neruos autem intelligere oportet, non veros, (quoniam nulla oſſa, eorum interuentu, opinor, coaleſcunt) ſed tendones, ligamenta, & alia neruoſa membranoſáque corpora. Gorr. G

Σύννευσις, t.2, c.1043, f. Συννεύω, ib.c

Συννέφεια, t.2, c.1049, b. Συννεφέω, ib.c

Συννεφής, ib.a. Συννεφόω, ib.d

Συννεχής, t.1, c.1357, h. Συννεχέως, ib.

Συννέω, t.2, c.1055, h. Συννήω, ib. H

Συννοέω, ῶ, (q.d. Mecum ipſe intelligo) Mecum cogito, ſeu reputo, Apud me æſtimo, Mente reuoluo, Animaduerto, Conſidero, Perpendo, Meditor. Cuius verbi ſignificationem apud Platonem haberi, teſtatur Bud. qui etiam tradit ſonare quaſi quis dicat Mecum ipſe intelligo. Idem ex Syneſio affert, συννενοηκότων δὲ ἡμῶν καὶ ἀνακεκραγότων, οὐ πρὶν ἢ ἐν χερσὶ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, vbi vertit, Conſiderantibus, Cogitantibus & intentis. Apud Plut. autem, οἱ δὲ συννοήσαντες, οὐκ ἠνέσχοντο λαβεῖν, re apud ſe æſtimata & perpenſa. Alicubi verò Συννοῶ eſt Intelligo. vt apud Plat. in Epinomide, τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν. Inuenitur & paſſiua vox Συννοοῦμαι pro actiua συννοῶ: in ſecundo Alcibiade, φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος. A

Σύννοια, ας, ἡ, Cogitatio eius qui ſecum aliquid reputat, vel Cogitatio intus condita, vt vertit Budæus; veluti in iſto Luciani loco, καὶ ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσα. Ex eiuſdẽ B. epiſt. prioribus affertur in v. lex. εἰς σύννοιαν καθέστηκα pro Mentis compos factus ſum. At ἐπὶ συννοίας ἔχω, pro Mecum cõſidero, (quod ibidem affertur ſine autoris nomine) magis cum illo Luciani loco conuenit. Accipitur autem σύννοια & pro Intelligentia (ſicut συννοῶ pro Intelligo) à Platone in Epinomide. B

Συννομοθετῶ, t.2, c.1024, e

Σύννομος, vide in Συννέμομαι.

Σύννους, Cogitabundus, Meditabundus: quales ſunt homines triſtes, aut graues, aut etiam ſeueri. Iſocrates tamen τὸν σύννουν diſtinguens ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ, ſcribit τὸν σκυθρωπὸν videri αὐθάδη: at τὸν σύννουν, videri φρόνιμον. Eius verba ſunt in oratione ad Demonicum, ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν. δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. Gregor. autẽ τὸν σύννουν oppoſuit τῷ γελοιαστῇ. Inuenitur & Græca expoſitio nominis σύννους, qua dicitur eſſe ὁ νενηφὼς, καὶ ἀεί τι σκεπτόμενος, καὶ μὴ τὸν νοῦν ἔχων διακεχυμένον. Sed vulg. l. huius expoſitionis fines prætergredientia, σύννους exponunt non ſolùm Cuius animus non vagatur: ſed etiam Qui ſecum eſt, Qui eſt apud ſe, Ad ſe redienſ, Mentis compos. C D

Συνοδεύω, t.2, c.1181, g. Συνοδία, t.2, c.1180, f

Συνοδική, ib.h. Συνοδικὴ μήνη, t.2, c.919, f. ob.

Συνόδιον, t.2, c.1180, g. Συνοδίτης, ib.

Συνοδοιπόρος, t.2, c.1163, f. Συνοδοντίς, t.1, c.1080, a

Συνοδοντίτης, ib.

Σύνοδος, ſubſt. t.2, c.1180, b. Σύνοδος, adiect. &c. ib. f

Συνόδους, t.1, c.1079, h. & 1080, a. & t.3, c.786, b E

Συνόζω, t.2, c.1194, b. Σύνοιδα, t.1, c.1111, g

Συνοιδέω, t.2, c.1200, e. Συνοικειώσις, t.2, c.1234, a

Συνοικειόω, ib.b. Συνοικειοῦμαι, ib.c

Συνοικέσιον, t.2, c.1226, h. Συνοικέτης, t.2, c.1227, a

Συνοικέω, t.2, c.1226, d. Συνοίκημα, ib.g

Συνοίκησις, ib. Συνοικία, t.2, c.1217, d

Συνοίκια, τὰ, ſubſtant. t.2, c.1218, a

Συνοικίζω, t.2, c.1230, e. Συνοικισμός, ib.g

Συνοικοδομέω, t.2, c.1205, f. Σύνοικος, t.2, c.1217, b

Συνοικουμένη γῆ, Terra non vaſta aut deſerta, ſed frequentia habitatorum culta. aut ſimpliciter, Terra habitata, vt Bud. exponit in iſto Xenophontis loco, καὶ οὓς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην τε τὴν χώραν παρεχομένους καὶ ἐνεργὸν τὴν γῆν, δώροις κοσμεῖ. F

Συνοίκουρος, t.2, c.1211, e. Συνοικτίζω, t.2, c.1235, g

Συνοίμιον, τὸ, ſubſtant. t.2, c.1239, e

Συνοίμιος, ib. d. Συνοίομαι, t.2, c.1261, f

Συνοίσει, futurum verbi Συμφέρει, ſignificantis Cõfert, Prodeſt, Vtile eſt. Apud Sophoclem autem in Aiace, Αἲ αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; exponitur Quadraturum eſſe, Conueniens fore. q.d. Fore vt eôdem tenderet. At paſſ. Συνοίσομαι, Congrediar: apud Heſiodum ſequente etiam infinitiuo πολεμίζειν. Ex Herodoto autem affertur cum datiuo, συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, Occurſurus magno malo. Ex eodem pro alia ſignificatione affertur. nam ἄμεινον συνοίσεσθαι αὐτοῖς redditur, Cum ipſis melius actũ iri. Apud Ariſtophanem verò in Nub. ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται, Res in reipublicæ vtilitatẽ vertetur. G

Συνοιστός, t.4, c.1[illegible], e. ob. Συνοκλάζω, t.2, c.1265, g H

Συνοχωχή, t.1, c.1[illegible]8, g. Συνολκή, t.1, c.1195, d

Σύνολον, t.2, c.1281, [illegible]

Συνολοφύρομαι, Vnà lamentor, ſeu lugeo, aut gemo.

Συνομαίμων, ονος, ὁ, Frater, apud Euripidem. Et ἡ Συνομαί-

μων, Soror.
Συνομαρτῶ, Sequor, Comitor. συνακολουθῶ, Hesych.
Συνομιλέω, t.2, c.1311, e. Συνόμιλος, ib.
Συνόμνυμι, t.2, c.1289, d. Συνομνύω, ib.
Συνομηνοπαθῶ, t.3, c.75, a
Συνομολογέω, ῶ, Simul sentio, Assentior: vel Fateor, Confiteor. quũ dicitur συνομολογῶ σοι. Xenoph. σὺ δέ μοι δοκεῖς τοῦτο συνομολογεῖν. Ex eodem, ἵνα εἰδῶμεν ὅσα συνομολογοῦμεν, quæ inter nos conueniũt, vt vertit Bud. cuius sunt & præcedẽtes interpretationes. Tale est, ταῦτα συνωμολογήσαμεν, De his inter nos cõuênit, De his cõsensimus. Apud Platonẽ De rep. ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα, Hæc confessus est, seu concessit, Non negauit hæc. Ex eodẽ, συνομολογῶ σοι τὰ ἐπιταχθέντα, Consentio tuis iussis, seu tuo imperio. Item pass. voce, sed actiua signif. συνομολογούμεθα ταῦτα, De his consentimus, apud Plat. At pass. significatione apud Xen. Pæd. l.5, ταῦτα συνωμολογεῖτο, De his ita conueniebat.

Συνομολογῶ cum infinitiuo. Xenoph. συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, Conuenisti te daturum tributum, (Nisi potius dicendum est, Conuenit inter nos te daturum tributum) Pactus es. Sic ex Platone epist.7, affertur, συνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι pro Pacti sumus, Inter nos conuênit, vel Inter nos pacto conuênit.
Συνόμορος, idem quod ὅμορος, Conterminus, Contiguus. Vnde Συνομορέω, ῶ, Conterminus sum.
Συνομοσία, t.2, c.1299, g. Συνοξυνώ, t.2, c.1356, e
Σύνοξις, t.2, c.1353, g. Συνοπαδὸς, t.2, c.1360, c
Σύνοπος, t.2, c.1359, f. ob. Συνοπτικὸς, t.2, c.1389, c
Συνόπτομαι, ib. a. Σύνοπτος, ib. d
Σύνοπτρον, ib. e. Συνοράω, t.2, c.1423, a
Συνορέω, t.2, c.1466, f. Συνορία, ib.
Συνοριγνώμενοι, Cupientes. Suidas συνοριγνώμενοι exponit ἐπιθυμοῦντες, & ἐπεκτεινόμενοι: subiungens hunc locum, οἱ δὲ, τοῦ πλείονος καὶ πρόσω συνοριγνώμενοι, προῆγον ἐπὶ Παμφυλίας.
Συνορίζω, t.2, c.1475, a. Συνορίνω, t.2, c.1493, b
Συνορμίζω, t.1, c.1148, a. Σύνορος, t.2, c.1466, f
Συνορύω, t.2, c.1494, g. Συνοροφόω, t.1, c.1254, c
Συνουλόω, t.2, c.1284, f. Συνούλωσις, ib.
Συνουλωτικὸς, ibid. g
Συνουσία, t.1, c.1136, h. Συνουσία, pro οὐσία, c.1137, c
Συνουσιάζω, t.1, c.1137, c. Συνουσιασμὸς, ib. d
Συνουσιαστὴς, ib. Συνουσιαστικὸς, ib.
Συνουσιοῦσθαι, t.1, c.1132, c. Συνοφρυόομαι, t.2, c.1570, f
Σύνοφρυς, t.2, c.1569, d. & 1571, a. Συνοφρύωμα, t.2, c.1571, b
Συνοχέω, & Συνοχέομαι, t.2, c.1581, g
Συνοχὴ, t[illegible]d. Συνοχηδὸν, ib. h
Συνοχμὸς, t.1, c.1359, b. Σύνοχος, ib.
Συνοχόω, ib. a. Συνοχωκὼς, ib.
Σύνοψις, t.2, c.1389, b
Συνταγὴ, ῆς, ἡ, Ordinatio. In v.l. Signum, Præceptum.
Σύνταγμα, t.3, c.1268, c. Συνταγματάρχης, ib. d
Συνταγματικὸς, ib. Συντακτήριος, ib. g
Συντακτικὸς, ib. Συνταλαιπωρέω, t.3, c.647, g
Συντάμνω, t.3, c.1409, g. Σύνταξις, t.3, c.1268, e
Συντάραξις, t.3, c.1247, c. Συνταράττω, ib.
Σύνταρρος, t.3, c.1312, g. Σύντασις, t.3, c.1301, b
Συντάσσω, t.3, c.1267, g. Συντατέον, t.3, c.1301, d
Συντατικὸς, ib. Συντάττω, t.3, c.1267, g
Σύνταφος, t.1, c.1501, b. Συνταχύνω, t.3, c.1275, c
Συντείνω, t.3, c.1300, e. Συντειχίζω, t.3, c.1362, c
Συντεκμαίρομαι, Coniicio, Coniecturam facio. Suid. συντεκμηράμενος exp. συμβαλὼν & καταστοχασάμενος: afferens ex Eunapio, τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.
Συντεκνοποιέω, t.3, c.1538, a
Συντεκταίνομαι, Contabricor, Vnà molior, vel struo, aut cõpono. Vel pro simplici τεκταίνομαι. Affertur ex Apoll. Rhodio.
Συντέλεια, t.3, c.1373, e. Συντελεστὴς, t.3, c.1384, c
Συντελέστρια, ib. d. Συντελέω, t.3, c.1383, e
Συντελὴς, t.3, c.1373, d
Συντελικὸς, ὁ, ἡ, Valens ad reddendum aliquid perfectum. συντελικὰ τῆς τέχνης, ex Hermog. Affertur ex eodem, συντελικὸς τῆς στάσης, pro Efficax seu conferens ad efficien-

A dum tropum.
Συντέμνω, t.3, c.1404, e. Συντέρμων, t.3, c.1415, a
Συντεταγμένως, t.3, c.1267, g. Συντεταμένως, t.3, c.1300, f
Σύντευξις, t.3, c.1449, f. Συντεχνάζω, t.3, c.1438, e
Σύντεχνος, t.3, c.1434, e
Σύντηγμα, q. d. Colliquamentum, Id quod à corpore [illegible]ritur liquescendo, vel quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam. Ita v.l. quæ afferunt ex Aristotele De gener. lib.1, λέγω δὲ περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντηγμα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ
B τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. Item ex Probl. eiusdem, οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν.
Συντηκτικὸς, t.3, c.1459, f. Συντήκω, ib. a
Συντηρέω, t.3, c.1465, a. Συντήρησις, ib.
Συντηρητικὸς, ib. b. Συντηρία, ib.
Συντήριος, ib. Συντίθεμαι, t.3, c.1513, c
Συντίθημι, t.3, c.1512, h. Συντιμάω, t.3, c.1569, a
Συντίμησις, ib. b
Συντιμωρεῖν, Hippocrati l.1 De morb. acutis, est συμπράττειν & λυσιτελεῖν, teste Galeno. vt ann. v.l.
C Συντινάσσω, t.3, c.1543, b. Συντιτράω, t.3, c.1319, c
Συντομία, t.3, c.1405, c. Συντομικῶς, ib. d
Σύντομος, t.3, c.1404, g. Συντόμως, t.3, c.1405, a
Σύντονα, t.3, c.1302, b. Συντονία, ib. c
Σύντονον, ib. b. Σύντονος, t.3, c.1301, e
Συντόνως, t.3, c.1302, b. Συντράπεζος, t.3, c.120, f
Συντράω, t.3, c.1319, c
Σύντρεις, Simul tres, Terni. Hom. Od. ι, Σύντρεις αἰνύμενος. Vide Συμπλείονες.
Συντρέφω, t.3, c.1650, c. Συντρέχω, t.3, c.1665, h
D Σύντρησις, t.3, c.1319, c. Συντριβὴς, t.3, c.1342, g
Συντρίβω, ib. a. Σύντριμμα, ib. d
Συντριμμὸς, ib. Σύντριψις, ib. f
Συντροφέω, t.3, c.1650, f. Συντροφία, ib. e
Σύντροφος, ib. c. Συντροχάζω, t.3, c.1656, e
Συντροχάω, ib. c. Συντυγχάνω, t.3, c.1449, c
Συντύραννος, t.3, c.1698, e. Συντυρέω, t.3, c.1702, b
Συντυχία, t.3, c.1449, f
Συντυχίζω, Coaceruo, Cumulo, Accumulo. συσσωρεύω, Hes. Sed suspectum est illud συντυχίζω.
E Συνυπακούω à grammaticis Græcis dicitur pro ὑπακούω, sicut à Latinis Subaudio. quum videlicet dicunt se subaudire aliquod vocabulũ quod extrinsecus assumunt. At in v.l. exponentibus Vnà subaudio & intelligo, affertur ex Phal. epist. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τὴν τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.
Συνύπαρχος (q. d. Compræfectus) Collega eius qui est ὕπαρχος, quod vocabulum vide suo loco.
Συνυπάρχω, t.1, c.557, d. Συνυπατεύω, t.3, c.1748, a
F Συνύπατος, ib.
Συνυποκρίνομαι, Simul simulo. Vide Ὑποκρίνομαι.
Συνυπουργέω, ῶ, Vnà subseruio, Vnà operam confero. Vtitur Paulus 2 ad Cor. cap.1.
Συνυποχωρέω, ῶ, Vnà retrocedo, &c. sequendo significationes τοῦ ὑποχωρῶ: quod vide.
Συνυφαίνω, t.3, c.1769, e. Συνύφανσις, ib. f
Συνυφάω, t.3, c.1767, e. Συνυφὴ, ib.
Συνυφὴς, ib. f. Συνυφίσταμαι, t.1, c.1801, d
Συνυψόω, t.3, c.1772, e. Συνῳδία, t.1, c.119, a
G Συνῳδὸς, ib. Συνωθέω, t.4, c.770, g
Συνώθησις, t.4, c.771, a
Συνωμία, vel Συνωμίασις, Scapularum contractio, qua interscapilium, id est scapularum discrimen & intercapedo confunditur: quod morbo fit, aut casu seu prolapsione. Ita v.l. vbi perperam συνωμοίασις scriptum est. De equis legitur in Hippiatria, ἱππίατροι ἐν τοῖς ἵπποις συνωμίαν καλοῦσι τὴν τῶν ἀμφοτέρων ὤμων ἐκβολὴν καὶ παραγωγήν. Apsyrtus ibidem vtitur vocabulo συνωμία-
H σις. Budæus συνωμίαν esse dicit compagem humerorum vel armorum: hoc est, qua humeri committuntur. Vide t.4, c.777, g.
Συνωμοσία, t.2, c.1299, g. Συνωμότης, ib. h
Συνωμότον, τὸ, subst. t.2, c.1300, a. Συνωμοτὶς, ib. b
Συνωνέομαι, t.4, c.784, b

Συνωνυμέω,t.2,c.1335,f.
Συνωνυμία,ib.e
Συνώνυμος,t.2,c.1334,h.
Συνωνυμούντως,t.2,c.1335,g
Συνωνύμως,ib.d
Συνωθῆαι,& Συνώφθη,vide t.2,c.1389,a
Συνωρεασὴς,vide in Συνωρίς.
Συνωρειβύομαι, vide in Συνωρίς.

Συνωρὶς,ίδος,ἡ,vel Ξυνωρὶς,Atticè,Biiuges equi,Par equorum aut mulorum currum trahentium: quos & coniuges quidam vocari posse existimant. Dicitur autem συνωρὶς à verbo συναείρω,Eustathio etiam teste,(ideóq; συνωρὶς appellari quasi συναορὶς dicendũ fuerit:vt συνάορος inde deduci videmus) qui συζυγίαν ἵππων esse tradit. Hesych. quoque συζυγίαν esse ait:sed hanc expositionem apud eum præcedit alia qua dicit esse ἅρμα ἐκ δύο ἵππων. Ego tamen non dubito quin priore & propria significatione illam ἵππων συζυγίαν declaret. quod etiam Suidas tradit: qui postquam συνωρὶς exposuit συζυγία & δυάς, addit, κυρίως δὲ,ἵπποι δύο συνεζευγμένοι: sicut κέλης est ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχούμενος, καὶ αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος. Sed plerunque alterum illud significat, videlicet ἅρμα ἐκ δύο ἵππων (quo etiam modo ab Hesychio exponi dixi) currum quem biiuges equi trahunt. quem fortasse biiugum vocare possimus, eo modo quo Virgilius quadriiugum currum dixit. •• Bigas vno verbo nominare licebit: qua forma trigas etiam & quadrigas Latini dicunt. Quidã interpr.& Carpentum. Plutarch.in septem sap.Symposio, τῶν δὲ κεκλημένων ἑκάστῳ συνωρὶς ἱκανῶς κεκοσμημένη προσήχθη. Inuenitur item nonnunquam ἅρμα καὶ συνωρίς:vt apud Athenæum,καὶ δέχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες πεντεκαίδεκα. Interdũ verò dicitur συνωρὶς πώλων, vel συνωρὶς πωλική. Luc.in Timone,νενίκηκε δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ πλείῳ ἅρματι καὶ ξυνωρίδι πωλικῇ. Pausan.Eliacωn lib.1,συνέθεσαν δὲ ὕστερον καὶ τὴν ξυνωρίδα πώλων,καὶ πῶλον κέλητα. Ideo autem adiectio hæc ponitur quòd hoc nomine significẽtur etiam bigæ mulares,non solùm equestres: vt apud eundem Pausaniam legimus, τὴν μὲν δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα, ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα.

Συνωρὶς dictum est propriè significare biiuges equos,seu par equorum aut mulorum. qua in significatione redditur etiam Iugum:(vt videlicet dicitur iugũ boum) atque ita Bud.interpretatur, afferens ex Athenæo, συνωρίδες ὄνων καὶ τράγων καὶ στρουθῶν. Quod autẽ ad metaphoricam significationem attinet, idem annotat Platonem in Phædro συνωρίδα in homine constituisse. Et Gregoriũ ξυνωρίδα vocasse par amicorũ, indissolubili vinculo coniunctum, hoc est ζεῦγος φιλικόν. Et Synesium τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν appellasse concordiam amicorum. Vide Comment.p.821.

A Συνωρὶς autem significante bigas,est Συνωρελασὴς significans bigarum aurigam,seu agitatorem,apud Lucianum, siue aurigam in prælio qui ξυνωρίδα regit,teste Budæo. Quidam bigarium interpr.vt trigarium dixit Plinius. Ab eodem illo nomine Συνωρὶς est Συνωρικεύομαι, quod significat Bigis vehor. Dicitur autem & Ξυνωρικεύομαι,vt ξυνωρὶς Atticè pro συνωρίς. Aristoph.initio Nubium,—ὁ δὲ,κόμην ἔχων, Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται.vbi schol.exponit,νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. At v.lexica perperam scriptum habent Συνωρειβύομαι, itidémque peruersè interpretantur, Sursum & deorsum vehor:nullum huius significationis testimonium afferentia. sed non dubium est quin ex illis scholiastæ verbis petita sit,malè intellectis. Affertur etiã Σύνωρος,quod redditur Consonus,Cognatus. quoniam Hesych. σύνωρον exponit σύμφωνον, & ὁμολογούμενον:item συγγενῆ.

Σύνωρος,vide in Συνωρίς.
Σύνωσις,t.4,c.771,a.
Συνωφελέω,t.2,c.1566,c
Συνώφθη,t.2,c.1389,a.
Συνωφρυωμένος,t.2,c.1570,f
Συνωχαδὸν,t.1,c.1358,h.
Συοβαίβαλοι,t.3,c.1145,e
Συοβοιωτοὶ,ib.
Συογάστωρ,ib.c
Συοκτασίη,ib.
Συοκτονία,ib.
Συοτρόφος,ib.
Συοφόντης,ib.d
Συοφόρβιον,ib.
Συοφορβὸς,ib.

A Συπαλήτιος,Maleficus.κακοῦργος, Hesych.

Σύραι,vel Συρίαι,Lacernæ quædam seu lænæ crassæ.nam συρίαν Hesych.esse ait παχεῖαν χλαῖναν: vel ἀπὸ τῆς σισύρνης,vel quoniam in Cappadocia fiunt. hos autem esse Syros. Vide Pollucem:ex quo affertur & σύρον ἱμάτιον. In v.l.σύραι exponitur Paruæ viléſque lacernæ,ex Aristoph.scholiaste.(qui tamẽ habet σισύραι,non σύραι) Affertúrque ex Dione,Hist.l.37,θέατρον πρὸς πανήγυριν τινα ἐκ συρῶν ᾠκοδομημένον αἰτεῖται.

Συρβᾶν,vide in Σύρβη.

B Σύρβη,Tumultus. Ab Hesychio dicitur esse etiam αὐλοθήκη. In v.lex.scribitur esse & vox qua subulci ad sues vtuntur.quod tamen ex Suidæ verbis non certò colligi posse videtur. Apud quem legitur & Συρβηνέων χορὸς, necnon Συρβήνη χορὸς,prouerbialiter dicta,ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν.Sed repone συρβηνῆς χορός. Illud autem συρβηνὰς est ταραχώδης,aut etiam αὐλητής:vt ex illo & Hesychio intelliges. Habent autem v.l.& Συρβᾶν, quod interpr.Tumultuari,Incompositum esse. Sed apud Hes. inuenio Σύρβα,μετὰ θορύβου. Apud eundem,Σύρβη,παρὰ C τοῖς μεταλλικοῖς.

Σύργαστρος,t.3,c.1145,c.
Σύρδην,t.3,c.1141,a
Συρέμβολος,t.1,c.680,g

Συρία, vide in Σύρα. Est etiam herba apibus grata,vt annotatur ex Aristot.Hist.anim.lib.9, cap.40. Est & nomen vnius ex Cycladibus,vt v.l.tradunt. At Συριακὸς λίθος, Syriacus lapis,qui etiam Ιουδαϊκὸς λίθος, necnõ Τηκόλιθος.

Συριγγέμβολος,t.1,c.680,f.
Σύριγγες,t.2,c.46,g.ob.
Συριγγίας,t.3,c.1138,g.
Συρίγγιον,ib.h
D Συριγγὶς,ib.g.
Συριγγοέμβολος,t.1,c.680,f
Συριγγύω,t.3,c.1139,a.
Συριγγώδης,t.3,c.1138,f
Συριγμὸς,t.3,c.1136,e.
Σύριγξ, t.3,c.1137,c
Συρίζω,ib.a,
Συρινθὺς,t.1,c.818,b
Συρικτὴς,t.3,c.1136,g.
Συρίσδω, t.3,c.1137,b

Συρίσκος, vel Υρίσκος, Vas quoddam ex vimine aliáve materia contextum,in quod ficus imponebant. Vide Hesych.

Συρισμὸς,t.3,c.1137,c.

Συριστὴς,Grus mas.γέρανος ἄῤῥην, Hesych.

E Συρίττω,t.3,c.1136,d.
Σύρμα,t.3,c.1139,e

Συρμαία dicta est à quibusdam rhaphanus quòd concitando,vomitui esset idonea. Similiter & cibi quoddã genus,quod veteres ex adipe & melle concinnabant. Est & potio è sale & aqua mistis, apta ventri purgãdo. Hæc Gorr. à quo etiã Συρμαϊσμὸς a veteribus appellata traditur modica vacuatio, siue per vomitum siue per alui deiectionem fieret, vt annotat Gal. commen. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Paulum autem ait exponere Vomitum qui fit ieiunis ante cibum. Schol.Aristoph.in hũc F Pacis locum,Πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.Ἔστι γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν,annotat,quosdam velle συρμαίαν esse succum herbæ qua Ægyptii vtantur πρὸς διάῤῥοιαν. Esse porro genus rhaphani,ex Diodoro,Iulio Polluce, necnon ex Plinio confirmatur:quũ tamen apud Herodot.ἐς συρμαίην καὶ κρόμμυα reddatur, In apio & cæpis. (vt videlicet Hes.Συρμίον esse ait λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικός) Ex eodem alioqui affertur etiam,συρμαίῃ διηθήσαντες τὴν κοιλίην.Quinetiam Συρμαΐζειν ex eo affertur de purgantibus ventrem. Habetur & Συρμασμὸς, necnon Συρμαϊσμὸς,in v.l.quæ mendosè scribi videntur. G

Συρματὶς,t.3,c.1139,h.
Συρματίτης, ib.
Συρμίον,vide in Συρμαία.

Συρμιστὴρ,Lignorum venditor.ξυλοπώλης.Hes.

Συρμὸς,t.3,c.1140,a.

Συρνέη,Herba quædã apio similis.v.l.Hesych.συρμίον esse ait λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικός.

Σύρνα, Striges,aues inauspicatæ. Vide Festũ in Striges.

Συροπέρδιξ,Auis quædam apud Ælianum.

Συῤῥαφὶς,t.1,c.928,b

H Συῤῥαδιουργεῖν,Vnà facinus moliri,vel patrare.

Σύῤῥαδος,Adulterinus,Mixtus. Vide Hesychium.

Συῤῥαθαγέω,t.3,c.693,e.
Σύῤῥαξις,t.1,c.519,e
Συῤῥαίνω,t.3,c.619,g.
Συῤῥάσσω,t.1,c.519,d
Σύῤῥευσις,t.3,c.611,a.
Συῤῥέω,t.3,c.690,h
Συῤῥήγνυμαι,t.1,c.518,a

Συῤῥήγνυμι, vel Συῤῥηγνύω, t.1, c.528, b
Σύῤῥηξις, ib. b.
Συῤῥοή, t.3, c.695, a.
Σύῤῥοια, t.3, c.691, a.
Σύῤῥους, ib.
Συῤῥυεὶς, Qui confluxit, seu confluit. tanquam à Συῤῥύημι, pro quo dicitur potius Συῤῥέω.
Σύρσις, t.3, c.1140, b.
Σύρτης, ib. c.
Σύρτις, ib.
Συρτὸς, ib. h
Σύρφαξ, t.3, c.1144, g.
Συρφετὸς, ib. c
Συρφετώδης, ib. f
Σύρφη, vide in Σύρφος.
Σύρφος, idem cum σέρφος, quod vide. Σύρφος ἢ Σέρφος, (inquit Hesych.) θηρίδιον μικρὸν, ὁποῖον ἐμπίς. At Σύρφη eidem sunt φρύγανα.
Σύρω, t.3, c.1139, b.
Σῦς, t.3, c.1144, h
Σύσις, t.3, c.1148, b
Σύσκ[illegible]α, Hesych. esse ait τὸ συσσίτιον.
Συσκάπτω, Simul fodio. Vide Σκάπτω.
Συσκεδάζω, t.3, c.813, c.
Συσκεπάζω, t.3, c.833, e
Συσκευάζω, t.3, c.849, c.
Συσκευάζομαι, ib. a
Συσκευασία, ib. h.
Συσκευαστὴς, t.3, c.850, a
Συσκευή, ib.
Συσκευωρέω, & Συσκευωρέομαι, t.3, c.836, h
Συσκηνάω, t.3, c.855, g.
Συσκηνέω, ib.
Συσκηνία, t.3, c.853, h.
Συσκήνιον, ib.
Σύσκηνος, ib. g.
Συσκιάζω, t.3, c.871, e
Συσκίασις, Obumbratio.
Συσκιασμὸς, idem quod συσκίασις. Redditur & Vmbraculum.
Σύσκιος, t.3, c.868, g.
Συσκοτάζω, t.3, c.881, e
Συσπάζω, t.3, c.924, e.
Συσπαράττω, t.3, c.911, g
D Σύσπασις, t.3, c.924, b.
Συσπαστὸν, ib. c
Σύσπαστος, ib. b.
Συσπάω, ib. a
Συσπειράω, t.3, c.927, a.
Συσπένδω, t.3, c.942, c
Συσπουδάζω σοι, Studeo tibi, A te sto: ex Aristophane. Possit alioqui significare etiam, Operam tecum ad rē quampiam nauo.
Συσσαρκία, t.3, c.743, e.
Συσσαρκόω, t.3, c.744, e
Συσσάρκωσις, ib. f.
Συσσεισμὸς, t.3, c.758, d
Συσσείω, ib.
Συσσημαίνω, t.3, c.775, a
E Σύσσημον, τὸ [illegible]stant. t.3, c.767, a.
Συσσημος, ib.
Συσσήπω, t.3, c.777, b
Συσσιτέω, t.3, c.794, d.
Συσσιτία, ib. c
Συσσίτιον, ib.
Συσσιτοποιέω, t.3, c.790, e
Σύσσιτος, t.3, c.794, b
Συσσώζω, Vnà seruo, seu cōseruo. Pro Conseruo ex Eurip. affertur, & Platone De leg.
Συσσωματοποιέω, t.3, c.1214, c.
Σύσσωμος, t.3, c.1215, g
Συσσωρεύω, t.3, c.897, d.
Συστάδες ἄμπελοι, t.1, c.1795, e
Συστάδην, ib. f.
Συσταδὸν, ib.
F Συσταθμία, Ponderis æqualitas.
Σύσταθμος, t.1, c.1741, e.
Συσταλτικὸς, t.3, c.1008, b
Συστασιάζω, t.1, c.1802, h
Σύστασις, Constitutio, &c. t.1, c.1793, g. Σύστασις, Coagmentatio, &c. ibid. h. Σύστασις, Astructio, &c. c. 1794, c. Σύστασις, Apparatus bellicus, &c. ib. Σύστασις, Coitio, &c. ibid. d. Σύστασις, Commendatio, &c. ibid. f.
Συστασιώτης, t.1, c.1802, a,
Συστατέω, t.1, c.1795, a
Συστάτης, ib.
G Συστατικὸς, t.1, c.1794, g
Συσταυρόω, t.1, c.1805, e.
Συστεγάζω, t.3, c.977, c
Συστέλλω, t.3, c.1007, e.
Συστενάζω, t.3, c.1013, d
Σύστενος, t.3, c.1010, e.
Συστενοχωρέω, ib. a
Σύστημα, Coagmentatio, &c. t.1, c.1895, f. Σύστημα, Cœtus, &c. ibid.
Συστηματικὸς, t.1, c.1796, d.
Συστοιχέω, t.3, c.987, a
Συστοιχία, t.3, c.986, b. & g.
Σύστοιχος, t.3, c.985, g
Συστοίχως, t.3, c.986, g.
Συστολή, t.3, c.1008, b
Συστολίζω, t.3, c.998, c.
H Σύστομος, t.3, c.1046, f
Συστομόω, t.3, c.1050, g.
Συστρατεύω, t.3, c.1064, g
Συστρατηγέω, t.3, c.1071, a.
Συστράτηγος, t.3, c.1066, h
Συστρατιώτης, t.3, c.1076, d.
Συστρεμμα, t.3, c.1101, b
Συστρεμμάτιον, ib. c.
Συστρεπτικὸς, ib. d
Συστρέφω, t.3, c.1099, c.
Συστρέφομαι, t.3, c.1100, b
Συστρογγυλίζω, t.3, c.1109, d.
Συστρογγύλλω, ib.
Συστροφή, t.3, c.1101, d.
Σύστυλος, t.1, c.1809, d

A Συσσύρω, t.3, c.1144, a.
Συσφαιρίζω, t.3, c.1164, c
Συσφαιριστὴς, ib.
Συσφαιρόω, t.3, c.1163, e
Συσφίγγω, t.3, c.1183, f.
Συσχηματίζω, t.1, c.1330, c
Συσχολάζω, t.3, c.1212, c.
Συσχολαστὴς, ib.
Συφαιὸς, t.3, c.1147, h.
Σύφαρ dicitur Exuuium anguis & cicadæ: quod & λεβηρίς & γῆρας. Necnō τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γραῶδες, Hesychio, Pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta. Item rugosa & exucca senum pellis σύφαρ dicitur. Callim. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Ab Hesychio exponitur præterea γῆρας τὸ ὕστατον, necnon σῦκον ἐῤῥυτιδωμένον, ficus corrugata. Lycophron ita vocauit τὸ λίαν γεγηρακὸς, teste Etymol. qui esse dicit non simpliciter τὸ γῆρας, sed τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατεῤῥικνωμένον, rugosam pellem decrepitorum. Vide & t.2, c.1132, d.
B
Συφεόνδε, t.3, c.1148, a.
Συφεὸς, t.3, c.1147, h
Συφεών, t.3, c.1148, a
Συφορβία, t.3, c.1146, d
Συφόρβιον, ib.
Συφορβὸς, ib.
Συφὸς, t.3, c.1148, b
Συχνὰ, Συχνάζω, Συχνάκις, Συχνὸν, vide in Συχνός.
C Συχνὸς, οῦ, ὁ, Frequens, Creber. Apud Platonem autem συχνὸν πολίχνιον, Oppidulum in quo est frequentia. Qualē significationem habere videtur & apud Suidam, vbi dicitur, οἰκίας οὐκ οὔσης μονήρους, ἀλλὰ συχνῆς. Apud eundem legimus θεραπείαν συχνὴν διούχων τε καὶ θεραπαινίδων, vbi reddere possumus Multam. Interdum enim συχνὸς reddi potest vel Multus, vel Copiosus. vt οὐσία συχνὴ apud Aristoph. Pluto, Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν. Tale est συχνὸς χρυσὸς apud Suidam. Frequenter autem de tempore vsurpatur. Plato in Phæ-
D done, ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχών. Demosth. προσελθὼν δὲ συχνῷ χρόνῳ ὕστερον. Est autem συχνὸς χρόνος idem quod πολὺς χρόνος, Multum tempus, vel multum temporis: aut Longum tempus. Vtitur & Plut. in Symposio sept. sap. εἶτα ἧκε μετὰ συχνὸν χρόνον. Sic apud eundē in Theseo. Tale est συχνὸν τοῦ βίου apud Platonem. quod redditur Bona pars vitæ: in Epist. διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν μετρίων ὄντων καὶ οὐ κακῶν συχνὸν διαπεπειρᾶσθαι τοῦ βίου. Nōnunquam aduerbialiter ponitur συχνὸν, pro πολύ: vt apud Xenophontem, ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλ-
E λήλων, Multum distantia. Sic vsurpatur & συχνῷ. vt συχνῷ βελτίων apud Plat. idem quod πολλῷ βελτίων, Multo melior. Alicubi verò συχνὸς significat potius Densus, Confertus. At in plurali numero συχνοὶ, Multi. Plato De rep. lib.6, συχνοὶ τοῦτο πάσχουσι διὰ ῥαθυμίαν. Plut. συχνὰ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀπώλεσε καὶ διέφθειρε. Tale est συχνὰ κεκτημένος. Aristot. De mundo, πρόσθυρα συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις. Suidas συχναῖς exponit συνεχέσι. Aduerbialiter autē ponitur interdū hoc Συχνὰ, pro Frequenter, Sæpe, Assiduè. In qua significatione dicitur a-
F lioqui Συχνῶς. Quinetiam Συχνάκις pro eodem inuenitur: ea forma qua πολλάκις. Ab illo nomine est etiā verbum Συχνάζω, quod in v.l. redditur Denso, Stipo, Frequento. à Suida autem exponitur πυκνάζω.
Συχνῶς, vide in Συχνός.
Σύω, t.3, c.759, d.
Συώδης, t.3, c.1146, g
¶ Σφάγανον, ου, τὸ, Ensis, (alio nomine φάσγανον) à verbo σφάττω. vnde σφάγανον per metathesin, vt v.l. ex Gaza annotant. Verùm deducendo à σφάττω, metathesis non in
G σφάγανον, sed in φάσγανον esset. Affertur autem & aliud etymum, sed nominis φάσγανον: nimirum à φάσαι significante φονεῦσαι.
Σφαγεῖον, t.3, c.1158, e.
Σφαγεὺς, ib. b
Σφαγή, t.3, c.1157, a.
Σφαγία, ib. h
Σφαγιάζομαι, ib.
Σφάγιαι, t.3, c.1158, c
Σφαγίδιον, t.3, c.1157, e.
Σφαγιδὸς, t.3, c.1158, d
Σφάγιον, t.3, c.1157, f.
Σφαγὶς, ib. d
Σφαγίτης, ib. f.
Σφαγῖτις, ib.
H Σφαγίτις ἄκρα, t.3, c.1158, d.
Σφάγνον, t.3, c.1164, d. e. f. g
Σφάγνος, ib.
Σφαδάζω, t.3, c.1155, f
Σφαδανὸς, t.3, c.1156, f.
Σφαδασμὸς, ib. d
Σφάζω, t.3, c.1156, f.
Σφαῖρα, t.3, c.1160, c
Σφαιρηδὸν, t.3, c.1161, g.
Σφαιρίδιον, ib.
Σφαιρίζω, t.3, c.1163, e.
Σφαιρικὴ, t.3, c.1164, b
Σφαιρικὸς, t.3, c.1162, c.
Σφαιρικῶς, ib.
Σφαιρίον, ib. e.
Σφαίρισις, t.3, c.1163, f

Σφαιριστήριον,ib.g. Σφαιριστής,t.3,c.1164,a
Σφαιριστική,ib. Σφαιριστικός,ib.
Σφαιρίτης,t.3,c.1162,d. Σφαιρῖτις,ib.
Σφαιροειδής,t.3,c.1161,d. Σφαιροειδῶς,ib.e
Σφαιρομαχέω, ib. Σφαιρομαχία,ib.
Σφαιροπαικτέω, t.3,c.1162,b. Σφαιρόω,ib.h
Σφαίρωμα,t.3,c.1163,c. Σφαιρωτήρ,ib.d
Σφαιρωτός,ib. Σφακελίας,t.3,c.1167,f
Σφακελίζω,t.3,c.1166,b.
Σφακελισμός,t.3,c.1167,a.b.c.d
Σφάκελλος,ib.g. Σφάκελος,t.3,c.1165,a
Σφάκος,t.3,c.1164,d. Σφακτηρία,t.3,c.1158,d
Σφακτηριεύς,ib.e. Σφακτηριώδης,ib.
Σφακτός,t.3,c.1156,h. Σφάκτρια,t.3,c.1157,a
Σφακώδης,t.3,c.1165,a
Σφαλερόνηκτος,t.2,c.1052,g.& t.3,c.1171,e
Σφαλερός,t.3,c.1171,a. Σφαλερῶς,ib.e
Σφάλλομαι,t.3,c.1169,b
Σφαλλός, vel Σφαλός, Cippus, Lignum quo ſontium pedes vinciuntur. Ita vulg.lex.ex Polluce & Heſychio: quos vide.
Σφάλλω,t.3,c.1168,c. Σφάλμα,t.3,c.1170,d
Σφαλμέω,ib.g.
Σφάραγγος,vide in Σφάραγος.
Σφαραγέω,vide in Σφάραγος.
Σφάραγος,Guttur,Fauces.Interdum verò Sonus qui gutture emittitur. Vel potius illo vocabulo propriè ſonus hic gutturis ſignificatur,& ex eo ipſum guttur nomen id accepit:ſi ſequamur quod Euſtathius ex quibuſdam veteribus refert.apud quem habetur duntaxat σφάραγος,quum apud Heſychium ſit σφάραγγος. Hinc Σφαραγέω,ῶ,& Σφαραγίζω, Gutture ſonum edo. Interdum verò generalius de alio quoque ſono. vt Homerus,paſſiua voce vtens,de oculo Cyclopis qui vrebatur,dixit,Odyſſ.ι,Γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.vbi Euſtath.expoſitiones veterum affert, ἐπί νοντο,& καπνοῦντο,necnon ἐσπαράττοντο. addens, νοεῖσθαι κατά τινα ἦχον.vnde ἐρισφάραγον à Pindaro vſurpari ἐπὶ πολυήχου.Paulo pòſt addit,verbo illo ſignificari quendā βρασμόν.Sed in hoc qui ibi ſequitur loco,de ouibus quibus vbera lacte diſtenta erant, Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς.Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο,ſimpliciter διατείνεσθαι ſignificare tradit. Bud.exponit,Lacte diſtenta dolore oues afficiebant. Alterius autem verbi exemplum apud Heſiodum extat,Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον. Vbi ἐσφαράγιζον quidā interpr. Ciebant. ſed intelligendum eſt id fieri cum ſtrepitu. Apud Heſychium legitur σφαραγγεῖ, quod exponit σφραγίζει. ſed vtrunque mendoſum eſſe videtur, ac reponi debere σφαραγεῖ & σφαραγίζει. Itidémque vbi ἐσφεράγιζον exponit ἐδόνουν & μετὰ ψόφου ἤχουν,reponendum eſſe ἐσφαράγιζον.
Σφάς,t.1,c.1070,d. Σφάττω,t.3,c.1156,g
Σφέ,t.1,c.1070,e. Σφέας,ib.d
Σφέες,ib.a. Σφεῖς,ib.
Σφείων,ibid.b
Σφέκλη,vide in Φέκλη.
Σφέλας,Scabellum. Item Lignum cauū.vt ſchol.Nic.tradit,in hunc verſum, Ἢ σφέλα ἢ ὅλμῳ κλάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ.
Σφέλμα,Flos ilicis arboris,vel lentiſci. Heſychius ſcribit eſſe τὸ ἄνθος τῆς πρίνου.
Σφένδαμνος, Acer, arbor. Affertur & Σφένδαμνον genere neutro ex Theophr. Hinc Σφενδάμνινος, Acernus. Et generaliter Durus,Firmus,Solidus.
Σφενδικίζειν verbum eſt quod à Luciano reprehenditur,vt v.l.annotant.
Σφενδονάω,t.3,c.1177,g. Σφενδονέω,ib.
Σφενδόνη,t.2,c.501,c.ob.& t.3,c.1176,g
Σφενδονηδόν,t.3,c.1177,f. Σφενδονήτης,ib.e
Σφενδονίζω,t.3,c.1178,d. Σφενδονίτης,t.3,c.1177,e
Σφενδονοειδής,ib.b. Σφέος,t.1,c.1070,f
Σφερεών,ῶνος,ὁ, Rete rotundum,vulg.lex. Sed σφαιρεὼν rectius ſcriberetur.
Σφετερίζω,t.1,c.1071,a, Σφετεριστής,ib.c
Σφέτερος,t.1,c.1070,g.& t.3,c.1123,g

A Σφέων,t.1,c.1070,a. Σφηκεία,t.3,c.1182,e
Σφηκεῖον,ib.f. Σφῆκες,ib.e
Σφηκιά,ib.g. Σφηκίον,ib.c
Σφηκίσκος,t.3,c.1180,c. Σφηκισμός,t.3,c.1182,h
Σφηκίωσις,ib. Σφηκοειδής,ib.b
Σφηκός,t.3,c.1181,a. Σφηκόω,ib.b
Σφηκώδης,t.3,c.1180,g. Σφήκωμα,t.3,c.1181,e
Σφηκών,t.3,c.1182,c. Σφηκωνεύς,ib.e
Σφῆλα pro ἔσφηλα,à Σφάλλω.
Σφηλός,t.3,c.1176,e. Σφῆλος, ib.f
B Σφήν,t.3,c.1178,f. Σφηνάριον,t.3,c.1179,a
Σφηνεύς,ib.b
Σφηνίσκος,t.2,c.978,b.ob. & t.3,c.1179,a
Σφηνοειδής,t.3,c.1178,f. Σφηνοπώγων,ib.h
Σφηνόω,t.3,c.1179,b. Σφήνωσις,ib.g
Σφήξ,t.3,c.1180,b.& 1181,h
Σφήττιος,Qui eſt è tribu quæ vocatur Σφηττός. Interdū verò Σφήττιος dicitur Acer. vt ὄξος σφήττιον, Ariſtoph.in Pluto,de aceto acri vel potius acerrimo. metaphora ἀπὸ τῶν Σφηττίων, qui πικροὶ erant καὶ συκοφάνται. Vide eius ſcholiaſtem.
C Σφί,t.1,c.1070,c. Σφίγγειν,t.3,c.1117,d.ob.
Σφιγγία,t.3,c.1183,h. Σφίγγω,ib.a
Σφιγκτήρ,ib.b. Σφίγξ,t.3,c.1184,a
Σφίκτης, Cinædus & mollis.Heſ.
Σφίκας,Auis quædam.v.l.
Σφίν,t.1,c.1070,d. Σφίσι,ib.b
Σφόδρα, vide in Σφοδρός.
Σφοδρός,οῦ,ὁ, Vehemens,Qui impetu fertur, Validus,Vegetus.Heſychius σφοδρὸν exponit εὔτονον,ἰσχυρόν,& ὀξύ,στιβαρόν: necnon δεινόν, χαλεπόν. Interdum de homi-
D ne dicitur. vt apud Demoſth. Pro corona, ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; Fœmin. Σφοδρά,itidem Vehemens,&c. At verò Σφόδρα,aduerbium eſt ſignificans Vehementer,Impetuoſé. Ariſtoph.in Pluto, — ὅστις εἰπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Apud Plat.De rep.lib.1,εὖ οὖν λέγει.θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Apud eundem in Epiſt.cum μάλα copulatur:καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ δηλωτέον. Ex eodem affertur σφόδρα λεγόμενα pro Quæ paſſim dicuntur. Interdum cum articulo ὁ σφόδρα(ea forma qua dicitur ὁ ἄγαν) pro
E vehementi ſeu vehementiſſimo. Ariſtot.De hiſt.animalium lib.8, τὰ δὲ πλεῖστα αὐτῶν φωλεῖ καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις. Interdum Σφόδρα vel Σφόδρα γε reſponſioni affirmatiuæ adhibetur, ſicut μάλα & πάνυ,& Latinè Admodum,Maximé.Ex Xenophonte autem affertur & geminatum, interiecto etiā aduerbio μάλα:vbi ſcribit,οὐκοῦν χρήσιμά γε ἄλφιτα;σφόδρα γε μάλα σφόδρα. Eſt & aliud aduerbium,Σφοδρῶς, Vehementer.in comparatiuo gradu Σφοδρότερον,Vehementius:ſicut nominis Σφοδρός comparatiuus eſt Σφοδρότερος,Vehementior. Eſt & nomen Σφοδρότης,
F Vehementia.Item verbum Σφοδρύνω,Vehementē ſeu vehementiorem reddo, ſeu validum.Itidémque paſſ. Σφοδρύνομαι, Vehemens reddor, ſeu vehementior, Incrementum accipio. Alex.Aphrod.Probl.lib.2, διὰ τί ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται.Sed Σφοδρύνω apud eūdem neutraliter etiam poſitum extat pro σφοδρύνομαι, Vehementior reddor, Vires accipio:lib.1, ὁ γὰρ ἄνεμος διὰ τῶν στενῶν χωρίων διαβαίνων,ἰσχυρότερός ἐστιν ἤπερ διὰ εὐρυτέρων.ὅ-
G τι συναγόμενος εἰς ἕνα τόπον ἑνοῦται, μείζων ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ μεγεθύνεται καὶ σφοδρύνει. Niſi fortè σφοδρύνεται eum ſcripſiſſe putandum ſit. Affertur porro & compoſitū Σφοδράκαμος,pro Valde laborans,in v.l.
Σφοδρύνω,vide in Σφοδρός.
Σφοδρῶς,vide in Σφοδρός.
Σφονδύλη,t.3,c.963,c. Σφονδύλιον,ib.
Σφονδύλιος,ib.b. Σφονδυλίων,ib.
Σφονδυλοδίνητος,ib.a. Σφόνδυλος,t.3,c.962,g
Σφός,t.1,c.1070,[illegible] Σφραγίδιον,t.3,c.1186,c
H Σφραγιδονυχαργοκομῆται,ibid.a
Σφραγιδοφυλάκιον,ib.b. Σφραγίζω,ib.d
Σφραγῖν,ib.a. Σφραγίς,t.3,c.1184,h
Σφράγισμα,t.3,c.1187,b. Σφραγῖτιδες,t.3,c.1186,d
Σφρηγίς,t.3,c.1188,b.
Σφριαί,Minæ,Iræ,Heſych.

Σφεγανός, vide in Σφεγάω.

Σφεγάω, ῶ, Turgeo: ea propriè significatione qua turgere mammæ dicuntur quæ lactis copia sunt distentæ. Pro hac autem significatione affertur ex Polluce, οὔθατα σφριγῶντα. atque ita σφριγᾶν fuerit idem quod σφαραγίζειν apud Homerum, vbi dicit, οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. Hesych. σφριγᾷ exponit περιπίπτεται, item περιτείνει, vt quidem vulg. editiones habent: sed reponendum est περιπίπταται & περιτείνεται. Alioqui σφριγᾶν dicitur qui est corpore bene habito, qui est vegetus: vt qui in flore sunt ætatis. Ideóq; de iuuenibus sæpe vsurpatur. Sic Herodian. lib. 3, dixit νεανίας σφριγῶντας, id est, Adolescentes adhuc in ipso ætatis feruore, vt Polit. vertit, Bud. autem, Iuuenes ætate florentissima, & feruidos, ac corpore valentes. Tale est σφριγῶσης τῆς ἡλικίας, quod hic apud Gregorium De homine, interpretatur, Florẽte ætate & gestiente, Gliscente ætate. Sic in isto loco quem Suidas affert, νεάζοντός τι καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας σφριγῶντος τὸ σῶμα. Similiter autem de athletis vsurpatur. vt apud Platonem De leg. pag. 299, τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντα. Hesychius cum aliis modis exponit verbum istud σφριγᾶν, tum verbo ἀσωματεῖν. hoc autẽ cum σφριγᾶν copulatum alicubi inuenitur. vt apud Aristoph. Nubibus, ἀσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Chrysost. autem σφριγῶσαν & ἀτροφῆ coniunxit, in lib. De sacerdotio, τὴν ἀγέλην τοῦ Χριστοῦ σφριγῶσαν καὶ ἀτροφῆ παράγειν. Itidem Greg. Naz. σφριγῶν & σαρκοτροφῶν simul posuit. vbi quidam interpr. Vegetus & bene curata cute. Vt autem aliquis σφριγᾶν dicitur τῷ σώματι, vel τὸ σῶμα, (quod nomen sæpe etiam omittitur) ita σφριγᾶν ipsum σῶμα nonnunquam. vt apud Euripidem, σφριγῶντι σώματι. Sic in hoc loco quem Suidas affert, ὡς οἱ Ἀχαιοῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου. Aliquis apud eundem dicit σφριγᾶν πρὸς πόλεμον. Ponitur etiam pro Lasciuio, vt pecudes stabulis emissæ. quod Polit. Vitulare vertit, vt v. l. annotant. vbi affertur etiam σφριγῶν κατὰ πιθανολογίαν pro Vigens in afferendis probabilibus rationibus. Apud Greg. autem in carmine σφριγῶντα ὄμματα Bud. ait esse elatos oculos & libidinosos. Apud Æschylum verò θυμὸς, id est animus, dicitur σφριγᾶν, in Prometheo, pag. 27, meæ edit. vbi schol. exp. νεάζειν & αὔξεσθαι. Quidam interpr. Turgentem animum. Vide locum illum Æschyli cum Cicer. interpretatione, pag. 117, Ciceroniani lexici.

Σφύγμα, t. 3, c. 1189, e. Σφυγματώδης, ib.

Σφυγμή, ib. b. Σφυγμικός, ib.

Σφυγμός, t. 3, c. 1188, e. Σφυγμώδης, t. 3, c. 1189, d

Σφυγμωδῶς, ib. e. Σφυδρά, t. 3, c. 1191, h

Σφυδῶν, Validus, Robustus, Durus, Hesych.

Σφύζω, t. 3, c. 1188, b. Σφύξις, t. 3, c. 1189, g

Σφύραινα, t. 3, c. 1190, h. Σφυρά, ib. c

Σφυρά, ib. d

Σφυραὶ affertur pro σφυραῖς: quod vide suprà.

Σφυρήλατος, t. 3, c. 1190, e. Σφυρήματα, t. 3, c. 1192, g

Σφυρίον, t. 3, c. 1190, g. Σφυρίον, t. 3, c. 1192, e

Σφυρῖτις φλέψ, ib. e Σφυροκόπος, t. 3, c. 1190, e

Σφυρόν, t. 3, c. 1191, e Σφυρόω, t. 3, c. 1192, f

Σφύρωσις, ib. g. Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, ib. h

Σφῶ, t. 1, c. 1069, f. & t. 3, c. 1122, f

Σφῶε, t. 1, c. 1069, f. & t. 3, c. 1122, e

Σφῶϊ, t. 3, c. 1122, e

Σφῶϊν, t. 1, c. 1069, g & t. 3, c. 1122, g

Σφωΐτερος, t. 1, c. 1069, g. & t. 3, c. 1123, g

Σφῶν, t. 1, c. 1069, g. & t. 3, c. 1122, h

Σφῶν, t. 1, c. 1070, a

¶ Σχαδαιοὶ vide in Σχαδών.

Σχαδίζω vide in Σχαλίδες.

Σχαδών, animal quoddam pennis & pedibus carens. Itẽ, lactus quidam talorum: & fauus fucorum. Et in plurali numero σχαδόνες, apum soboles, ex interpretatione Gazæ apud Aristot. Hist. anim. lib. 5. Vide σχαδόνων θυρίδες apud eundem, l. 9, Cellæ sobolariæ. Sic Polluci σχαδόνες sunt τὰ ἔγγονα μελιττῶν. Sic autem & Σχαδαιοι in v. l. Faui fucorum, Soboles apum.

Σχάζω, t. 3, c. 1193, c

Σχαλίδες vide in Σπάλικες, quod idem valere existimatur.

A Hinc Σχαλιδῶσαι, Erigere σχαλίδας, Plagas erigere, & furcis fulcire, apud Xenoph. Atque hinc est verbale Σχαλίδωμα, & Ἀποσχαλίδωμα, quod vide vnà cum Ἀποσχαλιδόω in hoc Indice. Sed Σχαλίζειν affertur etiã pro Lactare: quod Hesych. exponit θηλάσαι. Verùm reponendum esse Σχαδίσαι, cum ex sequente ibi vocabulo αὐίσαδον, tùm ex Etymologo apparet.

Σχάσις, t. 3, c. 1194, b. Σχαστηρία, ib. c

Σχαστήριον, ib. e. Σχάω, t. 3, c. 1193, a

Σχεδάριον, t. 1, c. 1367, a. Σχέδη, t. 1, c. 1366, g

B Σχεδίαι, t. 1, c. 1365, g. Σχεδία, t. 1, c. 1366, a

Σχεδιάζω, ib. b. Σχεδίασμα, ib. c

Σχέδιος, ib. a. Σχεδίην, t. 1, c. 1365, f

Σχεδόν, ib. e

Σχέδρος, Patiens, Laboriosus. Hesychius exp. τλήμων & καρτερικός.

Σχέθω, t. 1, c. 1318, d. & 1365, a

Σχελίδες, Laterum carnes. Aristoph. in Equit. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέταλλα. vbi schol. ait esse βοὸς πλευράς, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικά. vt apud Æschylum. Vide

C Hesych. Reperitur & Σκελίδες.

Σχενδύλη, Instrumentum quoddam fabrile. vnde Σχενδυλήτοι & Ἐγχενδυλῆσθαι apud Hesych. quem vide.

Σχενόω, ῶ, Macero.

Σχέραφος, Conuitium, Hes.

Σχερία, Phæacum insula, seu regio. Sed ἡ κυνεία prius ita vocabatur. Hes.

Σχερός, Littus, Hesych.

Σχές, ab Ἔχω.

Σχέσις, t. 1, c. 1331, d. Σχετικός, ib. g

D Σχετικῶς, ib. h

Σχετλιάζω, Σχετλιασμός, Σχετλιαστικός, vide in Σχέτλιος.

Σχέτλιος, ου, ὁ, Miser, Miserabilis, Infelix, Infortunatus. Item Asper, Sæuus: necnon Scelestus. vt apud nos *Miserable* vtranque significationem habet, nimirum & miserabilis & scelesti. Apud Homerum sæpe de scelesto, vel sæuo, seu crudeli, aut intractabili. Iliad. β, Σχέτλιος, ὅς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν &c. Alibi Σχέτλιοί ἐστε θεοί. Sed alia etiam apud eum significat. dicitur enim de eo qui est acer & audax, item qui est la-

E borum patiens. Et secundum varias significationes variè deducitur. vna autem ex deriuationibus est παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι. vide Eustathium. Legimus autem & σχέτλια ἔργα apud eundem poetam, Odyss. ξ, Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, facta scelesta: aut etiam simpliciter iniusta, vt quidam interpr. In soluta etiam oratione dicitur aliquid esse σχέτλιον pro Indignum, Atrox, aut etiam Miserum, seu Miserabile. vt δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, apud Demosth. Sic Aristoph. Pluto, Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα; Nónne mi-

F serè tractatus sum? Nónne atrocem iniuriam accepi? Synes. σχέτλιον δὴ συγχῦσαι εἰς τὰ ἴδια. Hinc aduerbium Σχετλίως, Miserè, Miserabiliter, aut Sceleratè. Apud Isocratem ὠμῶς & σχετλίως copulata inueniuntur. Item verbum Σχετλιάζω, Dico esse σχέτλιον, Conqueror tanquam σχέτλια πεπονθώς, Quiritor, Lamentor. Æschin. in Ctesiph. πολλὰ διαμαρτυρομένου καὶ σχετλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. Aristoph. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Lucian. δεινὰ ποιεῖν καὶ σχετλιάζειν. Alicubi redditur etiam Exclamo miserabiliter. Cum ac-

G cus. apud Plutarch. in Camillo, ταῦτα σχετλιάζοντες, Hæc cum lamentatione & quiritatione dicentes. At in vulg. lex. Hæc miserantes, id est, Dignis miseratione suasionibus agitantes. Hinc Σχετλιασμός, Quiritatio, Lamentatio, apud Thucydidem. Item Σχετλιαστικός, vt φωνὴ à grammaticis dicitur esse φωνὴ σχετλιαστική, id est conueniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans.

Σχέω, t. 1, c. 1315, a

Σχῆμα, t. 1, c. 1327, a. & t. 2, c. 1484, b. ob.

H Σχήματα saltantium, t. 1, c. 1328, e

Σχηματίζω, ib. Σχηματίζομαι, ib. g

Σχημάτιον, ib. f. Σχημάτισις, t. 1, c. 1329, e

Σχηματισμός, ib. b

Σχηματοποιέομαι, t. 1, c. 1328, d. & t. 2, c. 1487, a. ob.

Σχηματοποιία, t. 1, c. 1328, f. Σχῆσις, t. 1, c. 1331, d

Σχητρεία,ib.
Σχίδα,t.3,c.1197,a
Σχιδακηδόν,ib.b.
Σχιδακώδης,ib.d
Σχιδανόποις,t.3,c.513,g.
Σχιδανὸς,t.3,c.1197,a
Σχίδαξ,ib.
Σχιδίον,ib.e
Σχίδος,ib.d.
Σχιδώνυχος,t.3,c.1196,f
Σχίζα,t.3,c.1197,g.
Σχίζη,ib.
Σχιζοποδία,t.3,c.513,h.
Σχιζόποις,ib.g.& 1197,f
Σχιζόπτερος,t.1,c.1716,d.g.ob.& t.3,c.1197,f
Σχίζω,t.3,c.1195,a.
Σχινδάλαμος,t.3,c.1199,b
Σχινδαλμὸς,ib.a.
Σχινδύλησις,ib.
Σχινέλαιον,t.3,c.1200,d.
Σχινίζομαι,ib.g
Σχίνινος,ib.e.
Σχινὶς,ib.f
Σχινοκέφαλος,ib.b.
Σχῖνος,t.3,c.1199,f
Σχινοτρώκτης,t.3,c.1200,d.
Σχινοτρὼξ,ib.c
Σχινώδης,ib.d.
Σχίσις,t.3,c.1194,c.& 1195,f
Σχίσμα,t.3,c.1195,e.& 1198,c.
Σχισμὴ,t.3,c.1195,f
Σχισαὶ,t.3,c.1196,c.
Σχιστὸν,t.3,c.1118,a.ob.
Σχιστὸν γάλα,t.3,c.1196,a.
Σχιστος,t.3,c.1195,f
Σχοίνανθον,t.3,c.1201,d.
Σχοινία,t.3,c.1203,h
Σχοινίζω,t.3,c.1204,c.
Σχοίνικλος,ib.h
Σχοίνινος,t.3,c.1203,g.
Σχοινίον,t.3,c.1204,a
Σχοινιοσύμβολος,ib.c.
Σχοίνισμα,ib.e
Σχοινισμὸς,ib.d.
Σχοινίων,ib.g
Σχοινοβατέω,t.3,c.1202,a.
Σχοινοβάτης,ib.b
Σχοινόπλεκτος,ib.
Σχοινοπλόκος,ib.c
Σχοινοπώλης,ib.e.
Σχοῖνος,t.3,c.1200,h
Σχοινοστρόφος,t.3,c.1202,e.
Σχοινοτενὴς,ib.
Σχοινοτενῶς,ib.g.
Σχοινοφιλίνδα,ib.
Σχοινοφόρος,t.3,c.1203,a.
Σχοινώδης,ib.g
Σχοίνων,t.3,c.1204,h.
Σχολάζω,t.3,c.1210,c
Σχολαὶ,t.3,c.1337,a.ob.
Σχολαῖος,t.3,c.1209,c
Σχολαιότατα,ib.e.
Σχολαιότατος,ib.d
Σχολαιότερον,ib.e.
Σχολαιότερος,ib.d
Σχολαιότης,ib.g.
Σχολαίτατα,ib.f
Σχολαίτατος,ib.d.
Σχολαίτερα,ib.f
Σχολαίτερον,ib.
Σχολαίτερος,ib.d
Σχολαίως,ib.e.
Σχολάρχης,t.3,c.1207,d
Σχολαστήριον,t.3,c.1211,e.
Σχολαστὴς,ib.f
Σχολαστικὸς,ib.g.
Σχολεῖον,t.3,c.1210,b
Σχολέω,ib.
Σχολὴ,t.3,c.1204,h
Σχολῆ,t.3,c.1206,h.
Σχολιαστὴς,t.3,c.1210,a
Σχολικὸς,t.3,c.1209,h.
Σχόλιον,ib.

¶ Σῶ,Seruo.Item Cribro.σήθω.
Σῶ,Salui,à σῶς,pro σῶοι,apud Thuc.
Σῶ,Tuo,à Σός.
Σῶδες,aues quædam apud Oppian.in Ixeut.
Σώεσκε,t.3,c.1218,a.
Σώζομαι,ib.h
Σώζω,ib.b.
Σώη,t.3,c.1226,g
Σωκέω,ib.b.
Σωκόος,ib.
Σῶκος,ib.a.
Σώκω,ib.c

Σωλὴν,ῆνος,ὁ, Canalis,Tubus, Sipho, Fiſtula, velut in aquæductu. Plutarch.in libro qui περὶ φιλοπλουτίας inſcribitur,ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σωλῆνες οὐδὲν αναλαμβανοντες εἰς ἑαυτοὺς,ἀλλ᾽ ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς. Apud chirurgos autem σωλὴν,(qui & σωλὴν μηχανικὸς in v.l.) Inſtrumentum rotundum,oblõgum, cauum,in quod crus aut femur fractum coniicitur & continetur. Simile quidem eſt gloſſocomio,ſed figura differt:vt ſcribit Gal.comm.2 εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. quo loco Hippocrates de eius vſu multa differit. Quinetiam ab anatomicis ad canalis fictilis ſimilitudinem σωλὴν dicitur me-

A dium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ ſunt,& ſpinæ medulla à cerebro deſcendit. id quod alio quoque nomine ἱερὰ σύριγξ vocatur.Gorr. Vide Poll. Σωλῆνες apud Ariſtot.& Athen.piſces teſtacei generis,quorum conchæ tubuli modo oblongæ.Quidam vngues ſeu dactylos interpr.ex Plinio:qui non ſolùm αὐλοὺς & δόνακας ſed & ὄνυχας appellari tradunt. Hinc Σωληνοθήρας, Qui piſcatur hos piſces qui σωλῆνες vocantur. Dicitur & Σωληνιστής. affertúrque ex Athenæo vtrunque. Ab illo autem Σωλὴν ſignificante canalem ſeu tubum, aut ſiphonem, eſt Σωληνοειδὴς, In modum canalis factus. Ab eodem illo eſt Σωληνάριον ſiue Σωληνίσκος, Canaliculus, Tubulus,Siphunculus. Vide & t.2,c.46,g.

Σῶμα,t.3,c.851,f.obiter. & 1212,d
Σῶμαι,t.3,c.1218,b
Σωμασκέω,t.1,c.588,e.& t.3,c.1214,g
Σωμασκία,t.1,c.588,f.& t.3,c.1215,g
Σωματεῖον,t.3,c.1216,e.
Σωματεμπορέω,t.3,c.1214
C Σωματέμπορος,ib.
Σωματικὸς,t.3,c.1216,a
Σωματικῶς, ib.d
Σωμάτιον,ib.d & f.
Σωματοειδὴς,t.3,c.1213,d
Σωματοκάπηλος,ib.f.
Σωματοποιέω,ib.
Σωματοτροφεῖον,t.3,c.1214,d.
Σωματοφύλαξ,ib.e
Σωματόω,t.3,c.1216,f.
Σωματώδης,ib.a
Σωμάτωσις,ib.g
Σώομαι,Impetu feror,Prorumpo. Heſych.σώοντο exp.ὡρμῶντο & ἤρχοντο.Idem Σῶμαι ait Doribus eſſe idẽ quod ἕρπω.
Σῶος vel σῷος,t.3,c.1217,g.
Σωρακὶς,t.3,c.897,g
D Σώρακος,ib.f.
Σωρεία,ib.c
Σωρείτης,ib.d.
Σωρεὸς pro σωρὸς,ib.
Σώρευμα,ib.c.
Σώρευσις,ib.
Σωρευτὸς,ib.
Σωρεύω,ib.b
Σωρηδὸν,ib.a.
Σωρὸς,t.3,c.896,h
Σῶς,t.3,c.1217,d.
Σωσίβιος,t.3,c.1220,c
Σωσίθεος,ib.
Σωσικλῆς,ib.
Σωσίοικος,ib.b.
Σωσίπατρα,ib.c
Σωσίπολις,t.3,c.473,a. & 1220,b
Σωσίστρατος,t.3,c.1220,c.
Σωσιφάνης,ib.
E Σώστελος,ib.e.
Σωστικὸς,ib.d
Σῶστρα,t.3,c.1226,d.
Σωστρεύματα,ib.
Σῶστρον,t.3,c.1220,d.& 1226,c.
Σώτειρα,t.3,c.1221,a
Σωτέος,t.3,c.1220,d.
Σωτεύματα,t.3,c.1226,d
Σώτηξις,t.3,c.1459,f.
Σωτὴρ,t.2,c.1220,e
Σωτηριακὸν,t.3,c.1222,f.
Σωτηριώδης,ib.
Σωτήρια,t.3,c.1221,d.
Σωτηρία,ib.f
Σωτήριος,ib.b.
Σῶτρα,t.3,c.1226,e
Σωτρεύματα,ib.d.e.
Σῶτρον,ib.c
Σωφρονέω,t.4,c.203,e.
Σωφρόνη,t.4,c.205,d
F Σωφρονίζω,t.4,c.204,f.
Σωφρονικὸς,ib.d
Σωφρονικῶς,ib.f.
Σωφρόνισμα,t.4,c.205,a
Σωφρονισμὸς,ib.
Σωφρονιστῆρες,ib.c
Σωφρονιστήριον,ib.
Σωφρονιστὴς,ib.b
Σωφρονιστὺς,ib.c.
Σωφρονοσύνως,t.4,c.204,c
Σωφρόνως,t.4,c.202,f.
Σωφροσύνη,t.4,c.203,a
Σώφρων,t.3,c.1217,f. & t.4,c.202,b
Σώχω, Tero.τρίβω,λειῶ, ex Nicandri ſcholiaſte,item Herodoto,in v.l.
G Σώω,t.3,c.1218,a.& 1226,c

T

Litera in quibuſdam vocabulis pro σ ponitur, Atticorum more, (quibuſdam tamen ab Atticis hanc ſcripturæ mutationem ortam eſſe negantibus) vel po duplex τ pro duplici σ. vt in θάλαττα, in πίττα, in Θετταλία: pro θάλασσα, πίσσα, Θεσσαλία. Quinetiam in te quarundam vocum locum literæ illius σ occu-: vt in τήμερον pro σήμερον. Sic in τεῦτλον. hoc enim τλον factum eſſe exiſtimatur.
quibuſdam vocibus ſeu primæ quarundam vo- ſyllabæ inſeritur, ſubiuncta literæ π. veluti in πτό- πτόλεμος: quæ nihil aliud valent quàm πόλις & πό-ος. Sunt autem apud poetas duntaxat in vſu illa no a aſcititiam habentes hanc literam τ. quæ aſſumi- ab illis vt ſyllaba vltima vocis proximè præceden- produci poſſit. Inuenitur tamen hæc ſcriptura & v- huiuſmodi productione minimè opus eſt. Cæterùm hanc literæ τ parentheſin quidam Cypriis cũ Atticis communem eſſe tradiderunt: quum Attico ſermoni adſcribatur interpoſitio literæ τ quæ in αὐτῷ aliiſque nonnullis verbis ſpectatur.

Τά, t.2, c.1153, e.　　Τᾶ pro τῇ, t.1, c.XV, h

Ταβαῖται, Lignea quædam pocula. Athen. lib.11.

Ταβαρίτης dictus eſt ἄρτος quidam, id eſt panis: qui erat πλησίγναθος. Inter diuerſa panis genera commemoratur ab Athenæo, l.3, ex Soſipatro.

Ταβελλιών, Tabellio, Scriba ciuitatis. ὁ τὰ τῆς πόλεως γράφων συμβόλαια, Suid. apud quem plura vide. Eſſe autem ex lingua Latina petitum, manifeſtum eſt: ſicut & Gallicum *Tabellion*.

Ταβερνεῖον, Caupona, vel potius Cauponula. Habet enim formam diminutiuam. A Suida exponitur καπηλεῖον & πανδοχεῖον. Eſſe autem à Latino vocabulo Taberna factum & hoc ταβερνεῖον, patet. Nos itidem voce Latina vtentes, vocamus *Tauerne*.

Τάβλα, Tabula in qua luditur teſſeris, in Anthol. Epigr. Nos quoque vocem Latinã Tabula de menſa quidẽ primùm vſurpauimus, appellantes *Table*: peculiariter verò de illa tabula, cum aliqua immutatione dicentes *Tablier*. Affertur porrò & Ταβλίζειν, pro Teſſeris ludere in tabula. quod facere prohibẽtur epiſcopi quadam Iuſtiniani conſtitutione, vt annot. vulg. lex. vbi & Ταβλιστής, ex Suida.

Ταγαῖος, t.3, c.1261, d

Τάγγη, ης, ἡ, Rancor. Alex. Aphrod. Problem. libro 2, τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει. Sic Ταγγός, Rancidus, Qui rancorem contraxit, vt oleum ταγγόν. de quo Conſtant. Geopon. lib.9, cap.22. Hinc & verbum Ταγγίζω, Ranceſco, Rancidus fio. vt κάρυον ταγγίσαν Aetio.

Ταγγίζω & Ταγγός, vide in præced. Τάγγη.

Ταγεία, t.3, c.1261, d.　　Ταγκύω, ib. c

Τάγη, ib. d.　　Ταγηνίας, ib. c

Ταγηνίζω, ib. d.　　Ταγηνιστός, ib.

Ταγηνίτης, ib. b.　　Τάγηνον, ib.

Ταγηνοστρόφιον, t.3, c.1460, e. & 1461, b

Ταγιλος, Parcus, φειδωλός. In vulg lex. exponitur & aliter, confundendo hoc cum Ταγός. quorum vtrunq; vide apud Heſychium.

Τάγμα, t.3, c.1254, g.　　Ταγματάρχης, t.3, c.1255, a

Ταγματικός, ib.　　Ταγός, t.3, c.1261, c

Τάζω, t.3, c.1306, e

Ταὶ artic. præpoſ. fœmin. poeticè pro αἱ. vt ταὶ δὲ γυναῖκες, pro αἱ δὲ, Apollon. Sic ταὶ πεισαί, pro αἱ πεισαί, in Epigr. Dicitur & ταί γε, vt pro ὁ dicitur ὅ γε.

Τακερός, t.3, c.1456, f.　　Τακερόω, t.3, c.1457, c

Τακερῶς, ib.　　Τακηρός, ib. e

Τακτικός, t.3, c.1260, h.　　Τακτικῶς, t.3, c.1261, b

Τακτός, t.3, c.1258, f

Τακῶνες vel Τάκωνες, Paſtilli ex adipe conciſo minutatim, adiectis & aliis. Vide Heſych. & Pollucem.

Τάλα, Magnum, μέγα, Heſych.

Ταλαεργός, t.3, c.1230, f.　　Ταλαίμοχθος, t.3, c.1231, a

Τάλαινα, ib. f.　　Ταλαιπείρος, ib. a

Ταλαιπωρέω, & Ταλαιπωρέομαι, t.3, c.647, b　　Ταλαιπωρία, ib. b

Ταλαιπώρημα, ib. e.

Ταλαίπωρος, t.3, c.646, g. & 1231, b

Ταλαιπώρως, t.3, c.647, a.　　Ταλαίφρων, t.3, c.1231, b

Ταλακάρδιος, t.2, c.98, c. & t.3, c.1230, g

Τάλαν, t.3, c.1231, f.　　Ταλαντίζω, t.3, c.1233, e

Ταλανταῖος, t.3, c.1235, c.　　Ταλαίπαπος, t.3, c.1231, g

Ταλαντιάω, t.3, c.1235, e.　　Ταλαίπηρος, t.3, c.1231, g

Ταλαντεύω, t.3, c.1235, e.　　Ταλαιπαῖος, ib. c

Ταλαντίζω, t.3, c.1236, e.　　Τάλαντον, t.3, c.1233, f

Τάλαντος, ib. e.　　Ταλαντόω, t.3, c.1236, e

Ταλάντωσις, ib. d.　　Ταλαός, t.3, c.1231, d

Ταλαπαθής, t.3, c.1230, g

Ταλαπείριος, t.3, c.154, b. & 1230, h

Ταλαπενθής, t.3, c.212, g. & 1230, h

Ταλάρειον, t.3, c.1237, d.　　Ταλαρίσκος, ib. f

Τάλαρος, ib. c.　　Τάλας, t.3, c.1231, e

Ταλασήϊος, t.3, c.1237, c.　　Ταλασία, t.3, c.1236, f

Ταλάσιον, ib.

Ταλάσιος, ibid. & 1237, c.　　Ταλασιουργέω, t.3, c.1237, b

Ταλασιουργία, ib. a.　　Ταλασιουργικός, ib.

Ταλασιουργός, t.3, c.1236, h.　　Τάλασις, t.3, c.1231, c

Ταλασίφρων, ib. b.　　Ταλαύρινος, ib. d

Ταλάφρων, ib. a.　　Ταλάω, t.3, c.1227, a

Τάλεαι, Olearum rami. in v.l. Vide in Θαλλία, t.1, c.1493, d.

Ταλικής, Impudens. ἀναιδής, Heſych.

Τάλιος, t.3, c.1238, b.　　Τάλις, t.3, c.1237, g

Ταμά, t.1, c.1077, b.　　Ταμάλιστα, t.2, c.777, c

Ταμεία, t.3, c.1240, c. & 1241, c

Ταμειαι, t.3, c.1241, c.　　Ταμείας, ib. a

Ταμεῖον, ib.　　Ταμεσίχρως, t.3, c.1409, e

Ταμία, t.3, c.1239, b.　　Ταμίας, t.3, c.1238, c

Ταμιεία, t.3, c.1240, e.　　Ταμιείδιον, ib. f

Ταμιεῖον, ib. e.　　Ταμιευτικός, ib. b

Ταμιεύω, t.3, c.1239, e.　　Ταμίη, ib. b

Ταμίης, t.3, c.1238, c.　　Ταμιοῦχος, t.3, c.1240, g

Τ . μνω, t.3, c.1409, b

Τανάγρα, Vas æreum in quo condiebant carnes, Heſych. Eſt & vrbis nomen.

Τανανήκης, t.1, c.269, f.　　Τανααιμύκης, t.3, c.1308, e

Ταναακιδής, t.1, c.270, b

Τἀναντία pro τὰ ἐναντία, vt τἀναντία τούτων, quæ his ſunt contraria. Xen. Vide Ἐναντίος.

Ταναόδειρος, t.1, c.948, d.　　Ταναός, t.3, c.1308, e

Ταναύπους, t.3, c.513, h.　　Ταναϋφής, t.3, c.1308, e

Τἀνάφορον pro τὸ ἀνάφορον, quod vide. At in vulg. lex. perperam ταναφορον, quaſi litera τ vna eſſet ex literis ipſius vocabuli.

Τανάχαλκος, t.3, c.1308, f.　　Τανεῖαι, ib.

Τανηλεγής, t.2, c.607, b

Τανθαλύζω, pro Tremo, apud Dores, teſte Heſychio. Inuenitur & Ταντα λίζω.

Ταιθρήνια in v.l. perperam pro τἀνθρήνια, id eſt τὰ ἀνθρήνια. Vide Ἀνθρήνιον.

Τανία, t.3, c.1308, g

Τανίσφυρος in v. lex. perperam pro τανύσφυρος: quod vide, t.3, c.1192, e.

Τανίφυλλος, in iiſdem lex. perperam itidẽ, pro τανύφυλλος, quod vide t.4, c.249, g.

Τανόδρυσος, Tremorem efficiens. Heſych.

Ταντα λάσεται δάκρυα, t.3, c.1232, d

Ταντάλειος, ib. b.　　Ταντα λίδης, ib. a

Ταντα λίζω, ib. b.　　Τάντα λος, t.3, c.1231, g

Ταντα λόω, t.3, c.1232, b.　　Τανύγλωσσος, t.1, c.856, f

Τανυγλώχιν, t.3, c.1307, h.　　Τανυήκης, t.1, c.269, g

Τανύθριξ, t.1, c.1586, g.　　Τάνυμαι, t.3, c.1307, g

Τανυμήκης, t.3, c.1308, a

Ταιωῦ pro νῦν, Nunc. Vide Νῦν.

Τανύπεπλος, t.3, c.1308, a.　　Τανύπλευρος, t.3, c.367, g

Τανυπλόκαμος, t.3, c.1308, b.　　Τανύπους, t.3, c.513, h

Τανύπτεροφορος, t.3, c.1308, b.　　Τανύπτερος, t.1, c.1716, g

Τανυπτέρυξ, t.1, c.1720, f.　　Τανύρριζος, t.3, c.710, b

Ταννσίπτερος, t.1, c.1716, g.　　Τανυσκόπελος, t.3, c.1308, b

Ταυγές,t.3,c.1307,h Ταυύσφυρος,t.3,c.1192,e
Ταυύφλοιος,t.3,c.1308,c. Ταυύφυλλος,t.4,c.249,g
Ταυύω,t.3,c.1278,h. & 1306,e.& 1307,d
Ταξάμβυσι,t.3,c.1252,f. Ταξείδιον,t.3,c.1258,f
Ταξεώτης,ib. Ταξιαρχέω,t.3,c.1257,a
Ταξιάρχης,t.3,c.1256,f. Ταξιαρχία,t.3,c.1257,a
Ταξίαρχος,t.3,c.1256,f. Τάξις,t.3,c.1255,a
Ταξιώτης,t.3,c.1258,f
Τάξος, Taxus, arbor. Vide Σμίλαξ.
Ταπεινολογία,t.3,c.1242,f. Ταπεινορρημοσύνη,ib.
Ταπεινὸς,t.3,c.1241,d.& 1244,d.
Ταπεινότης,t.3,c.1243,b. Ταπεινοφρονέω,t.3,c.1242,h
Ταπεινοφροσύνη,ib.g. Ταπεινόφρων,ib.
Ταπεινόω,t.3,c.1243,c. Ταπείνωμα,ib.d
Ταπεινῶς,ib.a. Ταπείνωσις,ib.d
Τάπηνος,t.3,c.1696,a. Τάπης,t.3,c.1243,f
Τάπι pro τὰ ἐπί. vt τἀπὶ τούτοις δρῶ, Aristoph.in Pluto.
Τάπις,t.3,c.1243,a
Ταπεινῶτα,aduerbium,t.3,c.566,g
Ταραβέος,Timendus.v.l. sed perperā scriptum esse videtur pro ταρβαλέος, aut certè ταρβαρέος, quod habet Hes.
Ταραγμὸς,t.3,c.1245,c. Ταρακτὴς,ib.f
Ταρακτικὸς,ib. Ταρακτὴς,ib.g
Ταραξίας,ib.d. Ταραξικάρδιος,ib.e
Τάραξιππος,ib. Ταραξιππόστρατος,ib.
Τάραξις,t.2,c.1412,d.ob.& t.3,c.1245,c
Ταράσσω,t.3,c.1244,e
Ταραττικὸς in v.l.perperam pro ταρακτικός.
Ταράττω,t.3,c.1244,e. Ταραχὴ,t.3,c.1245,h
Τάραχος,t.3,c.1246,f. Ταραχώδης,ib.
Ταραχωδῶς,ib.g. Ταρβαλέος,t.3,c.1247,f
Ταρβαρέος,ib. Ταρβέω,ib.g
Τάρβη,ib.e. Ταρβὴς,ib.
Τάρβος,ib.d. Ταρβοσύνη,ib.f
Ταργαίνω,Turbo.ταράσσω,Hesych. Eidem Ταργάναι sunt πλοκαὶ & συνδέσεις:necnon πέδαι. Apud eundem est & Τάργανον:quod vide. Affertur & ex Etymologo. Vt autem Ταργάναι dicitur significare πλοκάς, sic Ταργανόομαι exponitur Implicor, Torqueor.
Τάρια,t.3,c.795,b. Ταριχεία,t.3,c.1252,a
Ταριχέμπορος,t.3,c.1250,a. Ταριχειὼς,t.3,c.1251,g
Ταριχευτὴς,ib. Ταριχευτὸς,ib.h
Ταριχεύω,t.3,c.1250,g. Ταριχηγὸς,ib.a
Ταριχηρὸς,ib.d. Ταρίχιον,ib.g
Τάριχον,t.3,c.1249,e. Ταριχοπωλέω,t.3,c.1250,a
Ταριχοπώλης,t.3,c.1249,h. Τάριχος,ib.a
Ταρμοσύνη,in v.l.Timor : sed fortasse perperam pro ταρβοσύνη.quanuis apud Hesychium extet Ταρμύξασθαι expositum φοβηθῆναι.
Ταργὸς, Mutilus. Ab Hesychio exponitur κολοβὸς & κολοβόουρος.
Ταρσίον,t.3,c.1313,a. Ταρσὸς,t.3,c.1311,a
Ταρσόω,t.3,c.1313,a. Ταρσώδης,t.3,c.1312,b
Τάρσωμα,t.3,c.1313,b. Ταρσὰ,t.3,c.1312,b
Ταρσεὺς,ib.g. Ταρσὸς,t.3,c.1311,a
Ταρσόω,t.3,c.1313,a. Ταρσώδης,t.3,c.1312,h
Τάρσωμα,t.3,c.1313,b. Ταρταρίζω,t.3,c.1248,g
Τάρταρος,ib.d. Ταρταρόω,ib.f
Ταρφέα,vide in Ταρφής.
Ταρφής,έος,ὁ & ἡ,& Ταρφειὸς, necnon Ταρφύς, Frequens, Creber,Densus. Hesiod.Theogonia,– ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες Ταρφέες. Apud Homerum autem legitur Ταρφέα aduerbialiter, Crebrò, Frequenter. Idémque habet & nomen Ταρφειός. Affertur etiam & Ταρφὸς pro eadem significatione. At verò Τάρφος,εος,τὸ,Densitas. apud Homerum de densitate syluæ, seu de loco syluæ in quo densa est.vt Iliad.ε,– βαθείης τάρφεσιν ὕλης. Hinc vrbs Τάρφη dicta putatur. Vide Steph.
Ταρχαῖον pro τὸ ἀρχαῖον,quod vide.
Ταρχάνιον,& Τάρχανον,vide in Τάρχεα.
Τάρχεα,Inferiæ,Iusta,Parentalia.Item Τάρχαι, pro eodē, apud Homeri scholiastē:vt videbis mox in Ταρχύω. Apud Hesychium est etiam Ταρχάνιον & Τάρχανον:qui illud exponit ἐντάφιον: at Τάρχανον (nam πέρχανον errore librarii scriptum esse pro τάρχανον,ostēdit & ipsa series

A alphabetica) esse dicit πένθος & κῆδος. V[...]
verò illud Ταρχύω, significans Exequias facio, curo, Sepelio, apud Hom.legitur non vno in lo[...] Iliad.η, Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω, [...] ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Σῆμά τέ οἱ χεύω[...] πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.vbi scholiastes(id est autor b[...] scholiorum) ταρχύσωσι exponit θάψωσι: addens esse τὰ ἀπονενομισμένα τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν, ἀπ[ὸ τῆς τ]αραχῆς.intellige autem,ita vocari ἀπὸ τῆς ταραχ[ῆς] inde est enim acsi diceret, ἀπὸ τῆς ταραχῆς οὕτ[ω λεγό]
B μενα.Sic enim & Eust.verbū ταρχύσωσι exponit [...]σωσι μετὰ συνήθους ταράχου. Pro qua deriuati[one] cesse potest Τάρχη, quod Hesychius exp.ταραξ[...] fertur & Ταρχύνω pro Ταρχύω. vnde ἀταρχε[...] sepultus.
Ταρχύνω,vide in Τάρχεα.
Τάρχη,Ταρχήματα,vide in Τάρχεα.
Ταρχύω,vide in Τάρχεα.
Τᾶς,pro τῆς,t.1,c.xv,h. Τάσις,t.3,c.1279,a
Τάσσω,t.3,c.1252,c
C Ταταί,vel,Ταττaί,est vox σχετλιασμὸν indicans:sicut ἰατταταί.quod vide.
Τάτ,t.2,c.1502,g. Ταπλαυταῖα,t.3,c.1388,f
Τᾶπς,t.1,c.1295,a
Τατθίον,idem quod πιτθίον, Hesych. sed apud eum eo in loco ponitur vbi series alphabetica aliam scripturam poscit,videlicet ταπίον.
Τάττω,t.3,c.1252,c
Ταύρας,Phasianus. Vide Athen.
Ταύλη pro tabula,vulg.lex.ex Epigramm. Suprà Τάβλα.
D Eadem habent & Ταυλίζω,quod remittunt ad Ταβλίζω. Ibidem & Ταύλωμα,cuius pluralem ταυλώματα scholiastes Aristophanis significare ait τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα,ἢ τὰ κάγκελα. Iis iisdem est & Ταυλωπίας de quodam pisce,ex Athenæo. Sed perperam,opinor,pro αὐλωπίας.
Ταυλίζω,Ταύλωμα,vide in Ταύλη.
Ταυλωπίας,vide in Ταύλη.
Ταυρείη,t.3,c.1272,a. Ταυρέω,ib.d
Ταυρέη,ib.a. Ταύρειος,t.3,c.1271,g
E Ταύρεος,ib.h. Ταυρηδὸν,t.3,c.1272,c
Ταυρία,ib.a. Ταυριάω,ib.c
Ταυρίδιον,ib.b. Ταυρικὸς,ib.
Ταύριος,ib.a. Ταυρίσκοι,ib.b
Ταῦροι,ib. Ταυροκόλλα,t.3,c.1270,d
Ταυροκολλώδης,ib.e. Ταυρόκρανος,ib.
Ταυροκτόνος, & Ταυρόκτονος,ibid.f
Ταυρόμορφος,ib. Ταυροπάτωρ,ib.g
Ταυροπόλη,ib. Ταυροπόλια,t.3,c.1271,a
Ταυροπόλος,t.3,c.1270,g. Ταυροπὸς,t.3,c.1271,c
Ταῦρος,t.3,c.1269,g. Ταυροφάγος,t.3,c.1271,a
F Ταυροφανὴς,ib.b. Ταυρόφθογγος,ib.
Ταυροφόνος,ib.c. Ταυροχολία,ib.a
Ταυρόω,t.3,c.1272,d. Ταυρῶ,ib.b
Ταυρώδης,t.3,c.1271,g. Ταυρωπὸς,ib.c
Ταῦτα, pro διὰ ταῦτα,t.2,c.1557,c
Ταύτῃ,aduerb.t.2,c.1556,f. Ταυτησὶ,t.2,c.1558,g
Ταυτὶ,ib. Ταυτίζω,t.1,c.604,b
Ταυτὸ,& Ταυτὸν,ibid.a. Ταυτοέπεια,t.1,c.1222,g
Ταυτολογέω,t.2,c.639,f. Ταυτολογία,ib.e
G Ταυτολόγοι κανόνες,ib.f. Ταυτόματον,t.1,c.606,c
Ταυτομολέω,t.2,c.965,c. Ταυτοπροσωπικῶς,t.2,c.1404,c
Ταφάς,t.1,c.1500,g
Ταφὴ,ibid.e.& t.3,c.1540,a
Ταφήϊος,t.1,c.1500,e. Τάφιοι,t.1,c.1501,c
Τάφιος,ib. Ταφίνασα,ib.a Ταφινασαῖος,ib.
Τάφον, Stupefacti sunt, à Θήπω, quod vide. Sic Τάφος, Stupor.
Τάφος,t.1,c.1500,g.& 1552,b.& t.3,c.765,a,ob.& 1540,a
Ταφρεία,t.1,c.1502,e
H Ταφρεύω,t.1,c.1502,e. Τάφρη,ib.
Τάφρος,ib.d. Ταφὼν,t.1,c.1551,f
Τάχα,t.3,c.1274,f Τάχει,t.3,c.1275,g
Ταχεῖα,ib.f. Ταχεινὸς,t.3,c.1276,b
Ταχέως,t.3,c.1274,a. Ταχίνας,t.2,c.547,a.

Ταχ[illegible]ς,t.3,c.1276,c.
Τάχ[illegible],t.3,c.1274,c.
τὼ Τ[illegible]χίϛlω,t.3,c.1273,e.
Ταχ[illegible],ib.
Ταχυ[illegible]3,c.1274,a.
Ταχυ[illegible]άτης,t.1,c.637,h.
Ταχυ[illegible]ϐλος,t.1,c.768,f.
Ταχυ[illegible]ρωος,t.1,c.1891,c. & t.3,c.1273,f
Ταχυ[illegible]άφος,t.1,c.866,d.
Ταχυδ[illegible]ής,t.1,c.1019,g.
Ταχυδρ[illegible]μος,ib.
Ταχυερ[illegible]ία,ib.g.
Ταχυμ[illegible]αθής,t.2,c.787,g
Ταχύ[illegible]ωις, t.2,c.922,d.& t.3,c.1273,g
[illegible]ηπις,t.3,c.1273,g.
[illegible]οια,t.2,c.1069,d.
[illegible]ις,ib.
[illegible]νω,t.3,c.1275,a.
[illegible]χυπέτης,t.1,c.1723,g.
Ταχύπωλος,t.2,c.1391,e.
Ταχύπους,t.3,c.514,a.
Ταχύς,t.3,c.1272,g.
Ταχύτατα,ib.
Ταχύπρος,ib.b.
Ταχύτης,ib.
Ταχύχειρ,t.4,c.442,b.
Τάω,t.3,c.1278,h.
¶ Τέ, pro σέ,t.3,c.1122,d

Ταχινός,ib.b
Τάχιστα,ib.
Τάχιστος,ib.d
Τάχος,t.3,c.1275,c
Ταχυβάμων,t.1,c.638,c
Ταχυβλαστία,t.1,c.746,e
Ταχύγηρος,t.3,c.1273,e
Ταχύδακρυς,t.1,c.907,c
Ταχυδρομέω,t.3,c.1273,f
Ταχυεργός,ib.
Ταχυθάνατος,t.1,c.1568,d
Ταχυναυτέω,t.3,c.1272,h
Ταχύνοος,ib.
Ταχυνός,t.3,c.1276,c
Ταχυπειθής,t.2,c.131,d
Ταχυπλοέω,t.3,c.1274,a
Ταχύποτμος,t.3,c.1274,a
Ταχύπωλος,t.3,c.645,e
Ταχύπτερον,t.3,c.1273,c
Ταχύτατος,ib.
Ταχυτής,t.3,c.1275,a
Ταχυτόκος, t.3,c.1535,h
Ταχυχειρία,ib.
Τάων pro τῶν,t.2,c.1153,e

Τε particula copulatiua enclitica, eum vsum in fine vocabulorum præstãs quem vocula Que apud Latinos. éstque vsitata apud vtrosque scriptores. Hom. Il.α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ' ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, Σμινθεῦ. Alicubi duo verba ponũtur quorum vtrunq; adiunctã habet hanc voculã. vt Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Inuenitur & densior huius particulæ adiunctio cum nominib⁹. vt initio Bœotiæ, Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε, Κλόνιός τε. & vno versu interiecto, Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν. Sæpe etiã τε sequente καὶ, (vbi vacare dici potest τε) vt Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. sic Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et in copulatione verborum. vt Il.ω, Αὐτὴν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. Sic autem & in soluta oratione dicitur ζῇ τε καὶ εὖ ἔχει. item, καλός τε καὶ ἀγαθός. Xen. ὑπηρετεῖν ἑκόντα τε καὶ δύνω. Sed vsum huius vocabuli ipsemet ex quolibet scriptore discere poteris. In v.l. annotatur, τε apud Thuc. inueniri positum post tertiam vocem: item τε bis in eodẽ membro apud eundem. Legitur τε & sequente δή. vt ἄλλα τε δή apud Demosth.

Particula hæc τε frequenter etiam otiosa est, nõ solùm quũ præcedit τε & sequitur καὶ, interiectis quibusdã, (vt in versu illo, Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς, & in sequentibus locis) sed etiam quum dicitur δέ τε, vel καί τε, pro δὲ vel καί. Eodem in loco vtrunque pleonasmum huius particulæ habemus, Il.χ, Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Sic Iliad.σ, Ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Possumus autem dicere, esse has duas particulas positas ἐκ παραλλήλου. Vacat alioqui particula hæc τε & cum aliis particulis: veluti quum dicitur ῥά τε pro ῥά: & ὅς τε pro ὅς: & τίς τε pro τίς. vt Il.α, initio, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; (vbi non solùm τε, sed ἄρ quoque vacare dici potest. Apud eundem poetam legimus Iliad.ρ, Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας, Ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, Ὧι ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει, Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων. qui locus habet multa pleonasmi particulæ huius exempla. nam in vnoquoque primorum versuũ redundat, sicut δὲ in vltimo. In soluta etiam oratione abundat hæc particula in ἐφ' ὧτε, & aliis. Dicitur quidem & in οἷόν τε abundare & in ὥστε: sed considerandum est, οἷόν τε adiuncta hac particula aliud quidpiã significare quàm οἷον. at ὡς inuenitur alicubi idem valens quod ὥστε.

Τέγγεσθαι,t.3,c.1276,f.
Τέγγω,ib.d

A Τέγιος,t.3,c.1277,g.
Τέγη,ib.f
Τεγκτὸς,t.3,c.1276,e.
Τέγος,t.3,c.1277,c
Τεθαλασσωμένος,t.1,c.1490,b
Τεθαρρηκὸς,τὸ,substant.t.1,c.1505,c
Τεθεληκέναι,t.1,c.1095,f.
Τεθέντα,τὰ,t.1,c.650,d
Τέθναα,t.1,c.1564,d
Τεθνειὼς,ib.e.
Τεθνεὼς,ib.
Τέθνηκε,ib.b.
Τεθνήξομαι, ib.
Τεθνήσκομαι,ib.
Τεθορυβημένος,t.1,c.1582,d
Τεθορυβημένως,ib.
Τεθριπποβάμον,t.1,c.1708,g
B Τεθριπποβάτης,t.1,c.637,h. & 1708,g
Τέθριππος,t.1,c.1708,e.
Τεθριπποτροφέω,ib.h
Τεθριπποτρόφος,ib.
Τεθρυμμένος,t.1,c.1592,c
Τεθρυμμένως,ib.
Τεΐν,t.3,c.1122,c
Τεινεσμὸς,& Τεινεσμώδης,t.3,c.1304,c
Τείνω,t.3,c.1277,h.
Τείρω,t.3,c.1308,h
Τειχεσιβλήτης,t.3,c.1357,b.
Τειχεσιπλήτης,ib.
Τειχέω,t.3,c.1358,c.
Τειχήρης,t.3,c.1357,c & d
Τειχίζω,t.3,c.1358,c & d.
Τειχιόεις,t.3,c.1357,h
Τειχίον,ib.g.
Τείχισμα,t.3,c.1358,h
C Τειχισμὸς,t.3,c.1359,a.
Τειχιστὴς,ib.b
Τειχογραφέω,t.3,c.1356,d.
Τειχοδομέω,ib.e
Τειχοδομία,ib.
Τειχοδόμος,ib.
Τειχολύτης,t.3,c.1357,c.
Τειχομαχέω,t.3,c.1356,f
Τειχομάχης,ib.e.
Τειχομαχία,ib.g
Τειχομάχος,ib.e.
Τειχοποιΐα,t.3,c.1357,a
Τειχοποιὸς,t.3,c.1356,h.
Τεῖχος,t.3,c.1355,h
Τειχοφυλακέω,t.3,c.1357,a.
Τειχοφύλαξ,ib.
Τειχόω,t.3,c.1358,b.
Τείχωμα,ib.b
Τείως pro τέως, quod vide.
D Τεκμαίρομαι,t.3,c.1363,a
Τεκμαίρω,t.3,c.1364,b.
Τέκμαρ,t.3,c.1362,d
Τέκμαρσις,t.3,c.1364,c.
Τεκμήριον,ib.g
Τεκμηριόω,t.3,c.1366,a.
Τεκμηριώδης,t.3,c.1365,h
Τεκμήρω, t.3,c.1364,c.
Τέκμωρ,t.3,c.1362,e
Τέκνα,τὰ,t.3,c.34,e.ob.
Τεκνίον,t.3,c.1538,h
Τεκνογονέω,t.3,c.1537,f.
Τεκνογονία,ib.
Τεκνοκτονία,ib.g.
Τεκνοκτόνος,ib.
Τεκνολέτειρα,t.3,c.1538,c.
Τέκνον,t.3,c.1537,c
Τεκνοποιέω,ib.h.
Τεκνοποιΐα,ib.
E Τεκνοποιὸς,ib.g.
Τεκνοποιΐα,t.3,c.1538,b.
Τεκνοτροφέω,ib.
Τεκνοτροφία,ib.
Τεκνοῦσα,t.3,c.1539,b
Τεκνοφάγος,ib.
Τεκνοφονέω,ib.
Τεκνόω,ib.a.
Τέκνωσις,ib.c
Τέκος,t.3,c.1537,b
Τεκοῦσα, Quæ peperit, ab ἔτεκον. ἡ τεκοῦσα, Mater.
Τεκταίνω,t.3,c.1428,h.
Τεκτόναρχος,ib.a
Τεκτονεῖον,ib.h.
Τεκτονία,ib.g
Τεκτονική,ib.f.
Τεκτονικὸς,ib.
F Τεκτονουργὸς,ib.b.
Τεκτοσύνη,ib.g
Τέκτων,t.3,c.1427,e.
Τέκω,t.3,c.1531,c

Τέκωσις, in v.l. Filiorum procreatio. Sed puto perperam esse scriptum pro τέκνωσις. quod non debet reddi Filiorum procreatio: sed generalius, Liberorũ procreatio.

Τελαίνειν, Cura dignari, In pretio habere. v.l. Apud Hesychium Τέλα est σπουδή: & τελάσαι, τολμῆσαι. At Τελδαίνειν, κομιδῆς ἀξιοῦν. perperã igitur illud τελαίνειν pro hoc τελδαίνειν scriptum est.

G Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, Fascia. Frequenter autem τελαμῶνες vocantur illæ fasciæ seu lintea concerpta quibus vulnera seu oblæsa membra obligantur. Affertúrque pro hoc significato ex Euripide in Phœnissis. Herodotus, οἱ δὲ Πέρσαι περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, σμύρνῃσί τε ἰώμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες. Sic legimus Epigr. lib.2, περὶ τοῦ ἐνταφιαστοῦ qui quos furabatur τελαμῶνας ἀπὸ τῶν ἐνταφίων, mittebat chirurgo ad obliganda vulnera.

H Τελαμὼν, Lorũ ensis: necnon id ex quo pendet scutum. Balteũ scuti dixit Valla. Seruius enim docet balteum Virgilio esse etiam à quo arma dependent.

Τελαμώνιοι, Hesychio κόνδυλοι, & οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων. Vel μεγάλοι, χαλεποί. At Τελαμωνίαι affertur ex Polluce pro eo quod στελμονίας Xen. appellat: nimirum baltea coriacea quibus armantur canes aduersus feras.

Τελέθω poeticè, Sum. Vnde πελέθεσκον, Eram, in Epigr. pro ἐπέλεθον. Affertur autem & pass. Τελέθομαι, non pro Sum duntaxat, sed & pro Fio, Orior, ex Phocylide, ὀπίσω ἢ θεοὶ τελέθονται, fiunt dii.

Τελειογονία, t.1, c.842, f
Τελειογόνος, ibid. & t.3, c.1374, g
Τέλειοι, t.3, c.1376, d. Τελειοκαρπέω, t.2, c.80, c
Τελειοποιὸς, t.3, c.1375, h. Τέλειος, t.3, c.1373, g
Τελειοστιχὶς, t.3, c.984, a. Τελειότης, t.3, c.1375, c
Τελειοτοκέω, t.3, c.1535, h. Τελειοτοκία, ib.
Τελειοτόκος, ib. Τελειόω, t.3, c.1375, d
Τελείω, t.3, c.1377, a. Τελείως, t.3, c.1374, f
Τελείωσις, t.3, c.1376, d. Τελειωτὴς, ib. e

Τελενικεῖν, Euacuare: à Telenico quodam paupere. Vide Suidam, apud quem & Τελενίκειος ἠχώ. At Hesychius scribit, (si mendo eius exempl. carent) τελενικῆσαι esse τὸ μὴ κενὸν ποιῆσαι. Etymologus autem eadem habet quæ & apud Suidam leguntur: nisi quòd apud illum est τελενικίσαι cum ι, in penultima quoque.

Τελεόγονα, t.1, c.842, f. Τελεόγονος, ib.
Τελεοκαρπέω, t.2, c.80, c. Τέλεον, t.3, c.1374, g
Τέλεος, t.3, c.1373, g. Τελεόω, t.3, c.1375, d
Τελέσιος, t.3, c.1379, g. Τελεσιουργέω, t.3, c.1380, b
Τελεσιούργημα, ib. Τελεσιουργία, ib.
Τελεσιουργὸς, t.3, c.1379, h. Τέλεσμα, ib. e
Τελεσιγαμος, t.1, c.815, c. & t.3, c.1379, g
Τελεσίγονος, t.1, c.842, g. & t.3, c.1379, h
Τελεσίμορος, t.2, c.843, c. & t.3, c.1379, h
Τελεστήριον, t.3, c.1380, d. Τελεστὴς, ib. c
Τελεστικὸς, ib. Τελεστικῶς, ib. d
Τελεσφορέω, t.3, c.1386, b. Τελεσφόρος, t.3, c.1385, h
Τελετάρχης, t.3, c.1381, b. Τελεταρχία, ib. c
Τελετὴ, t.3, c.1380, h. Τελετουργία, t.3, c.1381, b
Τελετουργὸς, ib. Τελετουργῶ, ib.
Τελευταῖα, t.3, c.1388, f. Τελευταῖος, ib. e
Τελευτατος, ib. f. Τελευτάω, ib. g
Τελευτὴ, t.3, c.1387, f. Τελευτῶν, t.3, c.1389, d
Τελέφειον ἕλκος. Vide Τηλέφειον.
Τελέω, t.3, c.1377, d. Τελέως, t.3, c.1374, f
Τελέωσις, t.3, c.1376, d. Τελήεις, t.3, c.1377, c
Τελήεσσα, ib. Τελικὸς, t.3, c.1373, g

Τελισκόμενος pro Completus, Absolutus, affertur ex Deuteron. cap. 23, οὐκ ἔσαι τελισκόμενος πρὸς πᾶσαν ἀρχὴν ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ. Hesychius exponit πληρούμενος & πλειούμενος.

Τελλίνη, Piscis quem Athenæus esse putat illum qui à Latinis mytulus seu mutulus vocabatur. sed quidam ab Athenæo dissentientes annotant mytulos Plinio esse quos Aristot. μύας, Dioscorides μύακας appellat: atque hunc de piscibus qui τελλίναι dicuntur, seorsum agere. quorum & Paulus Ægineta meminerit, necnon Aetius. Addúntque, Plinium pro tellinis pectunculos accepisse videri, tribuentem his quæ Dioscorides tellinis.

Τελλὶς, Totum, Ordo, Pars. ὅλον, τάξις, μέρος, Hesych.

Τέλμα, ατος, τὸ, Lama, Lacuna. Vel, Locus cœnosus, seu palustris. Aristoph. Amb. ὄμβριον ὕδωρ αὖ εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Hinc Τελματιαῖος, Cœnosus, item Palustris. τελματιαῖον ὕδωρ, Aristot. Meteorol. l.2, Aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι. Apud eundem τελματιαῖοι βάτραχοι, vbi Gaza vertit lutarias ranas. Affertur & Τελματικὸν pro palustri, in v.l. Ibidem est etiam Τελματώδης pro lutoso & fæculento. quod tamen reddi potius debet vt τελματιαῖος. Inde est etiam verbum Τελματοῦσθαι, quod Bud. interpr. In lamam lutescere & exiccari, in isto Strabonis loco, libro vlt. pag. 346, ὅτι γὰρ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν.

Τέλλω, t.3, c.1366, b. Τέλος, t.3, c.1369, g

Τέλσον, Finis, Extremitas: πέρας, καὶ τὰ ὅμοια, inquit Hesychius. Homerus Iliad. σ, Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης. Ibidem, Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Illud autem τέλσον ἀρούρης habemus rursum Iliad. ν, —τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης. vbi Eustathius scribit τέλσον esse vel simpliciter τὸ τέλος, vel τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας. & fieri ex nomine τέλος per metathesin, adiectione etiam literæ ν. Sic autem Galenus apud Hippocratem τέλσον exponit τέλος καὶ ἔσχατον. Quidam verò τέλσον ap[illegible]d Homerum exposuerunt profunditatem seu ipsum f[illegible]ndũ.

Τελχὶν pro βάσκανος & γόης (quæ vocabula suis locis [illegible] vide) ab Hesychio poni existimatur: vnde redditur F[illegible]scinator. Quidam τελχῖνας esse dixerunt δαίμονας κα[illegible]ποιούς, οὐχ ὅτι καλῶς θέλγοντας τοὺς ἀνθρώπους: dictos qua[illegible] θελγῖνας. Vide Eustath. necnon Etymologum: apud [illegible] quem est etiam Τελχινώδης, quod exponit τραχηλιώδη[illegible]. item verbum Τελχιταίνει, quod exp. αἰπείζει. Apud [illegible]esych. autem est Τελχιτένοντες, quod exp. σκληροτραχη[illegible]οντες. quod τελχιτένοντες non apud Etymologũ tantù[illegible]n sed & apud Suidam fortasse reponendum fuerit.

Τελῶν, t.3, c.1386, d. Τελωνάρχης, ib.
Τελωνεία, ib. e. Τελωνεῖον, ib.
Τελωνέω, ib. f. Τελώνης, ib. c.
Τελωνία, ib. e. Τελωνικὸς, ib. d
Τελώνιον, ib. e

Τέλωρ, Hesych. exponit πελώριον, item μακρὸν & μέ[γα]. Τελώριος illi est πελώριος, μέγας. Sic

Τεμαχίζω, t.3, c.1406, c. Τεμάχιον, ib. a
Τεμαχίσκος, ib. c. Τεμαχίτης ἰχθὺς, ib. b
Τέμαχος, t.3, c.1405, h. Τεμβρεια, t.3, c.1407, c
Τεμβρὰς, ib. Τεμβρίζω, ib. a
Τεμβρισμα, ib. Τεμβρίτης, ib. b
Τεμβρῖτις, ib. Τέμβρος, t.3, c.1406, c
Τεμβρωρὸς, ib. h

Τέμμα, Coronamentum, pro στέμμα. nam Hesych. τέμματα exp. στεφανώματα.

Τεμμάχιον, t.3, c.1406, b
Τέμμειν, Hesych. exp. πείθειν & τιμᾶν.
Τέμνω, t.3, c.1389, h. Τενθεία, t.3, c.1410, c
Τενθεύω, Voraciter edo. v.l. Vide Τενθεύω.
Τένδω, t.3, c.1409, h. Τενθεία, t.3, c.1410, b
Τενθεύω, ib. Τένθης, ib.
Τενθρηδὼν, vide in Τενθρηδών.

Τενθρηδὼν, ης, ἡ, Insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans. Apud Nicandrum, vtentẽ hac voce in Alexiph. scholiastes ait esse ζῷον μελισσοποιὸν, quod à nonnullis dicatur βέμβιξ. Apud Hesychium (sicut & apud Aristotelem) est Τενθρηδών: dicitque à nonnullis appellari ἀγρίαν μέλισσαν. Quidam putarunt τενθρηδὼν dici quasi τενθηδὼν, nimirum ἀπὸ τῆς τενθείας: quòd liguritione delectetur. Ab hoc autem nomine est Τενθρήνιον a-pud Aristotelem, de illius animalis fauo: vel de loco vbi fœtum edit. Hesych. τενθρήνιον exp. κηρίον, & Τενθρηνιώδες, πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ ἀραιόν.

Τένθω, t.3, c.1409, h
Τέννος, Corona oleagina lana implicita, Hesych.
Τένων, t.3, c.1304, d. Τέξις, t.3, c.1531, f
Τεὸς, t.3, c.1123, f. Τεράζω, t.3, c.1313, c

Τέο pro τοῦ significante τίνος. Hom. Iliad. β, Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι; Sic τέο μέχρις, pro μέχρι τίνος, Quousq;, Quandiu, Epigr. lib.7.

Τεραμβειν, v.l. ex Hippocrate afferunt pro Tremere: sed falsó. apud eum enim legitur τετρεμαίνειν.

Τέραμνος, t.3, c.1310, c. Τεραμνότης, ib. e
Τεραμότης, ib. a. Τέραμων, t.3, c.1309, g
Τέρας, t.3, c.1410, g. Τεράστιος, t.3, c.1412, e
Τερατεία, t.3, c.1413, a. Τεράτιος, t.3, c.1412, e
Τερατεύω, ib. g. Τερατικὸς, ib. e
Τερατικῶς, ib. Τερατογραφέω, t.1, c.866, e
Τερατοκέω, t.3, c.1412, a. Τερατοκια, ib.
Τερατολογέω, t.3, c.1411, f. Τερατολογία, ib. g
Τερατολογίας, ib. h. Τερατολόγος, t.3, c.1410, f
Τερατοσκοπία, t.3, c.1411, h. Τερατοσκόποι, t.3, c.1412, a
Τερατοσκόπος, t.3, c.1411, h. Τερατοτοκέω, t.3, c.1412, a
Τερατοτοκία, ib. Τερατοτόκος, ib.
Τερατουργέω, ib. b. Τερατούργημα, ib.
Τερατουργία, ib. c. Τερατουργὸς, ib. b
Τερατώδευμα, ib. d. Τερατώδης, ib.
Τερατωδῶς, ib. Τερατωτὸς, ib. c

Τερέβινθος, ου, ἡ, Terebinthus arbor, apud Theophrastum Hist. pl. libro 3. Vnde Τερεβίνθινος adiectiuũ. vt τερεβίνθινος οἶνος, Terebinthinum vinum, id est, ex baccis terebinthi confectum, Dioscor. libro 5. Item Τερεβίνθινον ἔλαιον, Terebinthinum oleum, quod ex terebinthi fru-

sinæ ab eodem. Et verbum Τερεβινθίζω, Similis sum resinæ terebinthinæ. vt τερεβινθίζων λίθος, Lapis terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundẽ. Fertur autem esse genus iaspidis.

Τέρεινα, t.3, c.1309, f. Τερειναῖος, ib.
Τερενότ...ρος, ib.g. Τερενοπλόκαμος, ib.f
Τερέτε...ν, t.3, c.1313, d. Τέρετρον, ib.c
Τέρδυσ... ib.d. Τερέω, ib.c
Τερηδονίζομαι, t.3, c.1314, a. Τερηδὼν, t.3, c.1313, d
Τέρην, t.3, c.1309, e

Τερθρεία, Τέρθρευμα, Τερθρεύω, vide in Τερθρός.

Τερθρεὺς, έως, ὁ, Præstigiator, Incantator, Impostor. Vnde Τερθρεύω, vel Τερθρεύομαι, Præstigiis illudo, Incãto, Imposturis vtor. Ex Plutarcho autem affertur τερθρευόμενοι pro Argutantes, Argutiolis contendentes. At Bud. τερθρεύεσθαι apud eum in opusculo περὶ τοῦ ἀκούειν exponit, Inaniter sese iactare in oratione. Hinc Τερθρεία & Τέρθρευμα, Præstigiæ, Incantatio, Incantamentum. Dicitur & de iis qui argutantur in verbis, & nimium curiosa subtilitate vtuntur. Additúrque frequẽter genitiuus λόγων: vt apud Laertium, διαλεκτικοὶ δὲ λέγονται ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν καταγίνονται. Orus dicit significare λεπτολογίαν καὶ ἄκαιρον φλυαρίαν, vt v.l. annotant. Vide Hes.& Suidam, necnon Eustath.

Τέρθρον, ου, τὸ, Artemo. Item Funis quo vtrinque velũ trahitur. Propriè, Antennæ summum extremúmve iugum. Vnde qui ad extremos veli funes tendunt rudẽtes, τέρθριοι dicuntur. Hippocr. metaphoricè dixit γυναικείων lib.2, ἐπὴν ἐνθάδε τὸ τέρθρον ᾖ τοῦ πάθεος, pro Summum morbi, vbi videlicet in præcipiti stat, præsénsq; remedium postulat. Τέρθρον autem Polluci, τὸ τῶν παρωτίδων μέχρι κλειδῶν μέρος, pars pertendens ad iugula. Τερθρωτὴρ verò locus est in prora, vnde in mare prospicit proreta. Hæc ex v.lex. Non τέρθριοι autẽ sed τερθροὶ legitur apud Hesychium: quem vide. Vide item Suidam, iuxta quẽ τέρθρον dicitur σχοινίον τι ἐν τοῖς πλοίοις λεπτόν.

Τερθρωτὴρ, vide in Τέρθρον.
Τέρμα, t.3, c.1413, c. Τέρμα τοῦ ὄρους, t.2, c.1462, d.ob.
Τερματίζω, t.3, c.1413, g. Τερμιεὺς, t.3, c.1414, e
Τέρμινθα, vide in Τέρμινθος.

Τέρμινθος, arbor eadem quæ τερέβινθος, suprà Terebinthus, vt ann.v.l. ex Theophr.& Diosc. Poll. autẽ τερμίνθου καρπὸν ait a quibusdam τερέβινθον dici. Hinc adiect. Τερμίνθινος. vnde τερμινθίνη ῥητίνη, seu τερμίνθινος, (vt suprà τερεβίνθινος) Resina terebinthina: Τερμινθὶς Nicãdro, in Alexiph.

Τέρμινθος est etiam aliud φυτὸν Hesychio: quẽ vide.

Τέρμινθος, Phymatis species (inquit Oribasius) supra quod pustula nigra eminet: qua rupta infernè similis desquamato apparet: eo autem dissecto pus inuenitur. Dioscorides Alexãdrinus scriptis prodidit, terminthum esse cutis excrescentiam, rotundam, ex nigro viridem, terebinthi fructui similem. Galenus autẽ Comment. 4 in librum 6 τῶν ἐπιδ. literis mandauit, terminthorũ nomẽ nigras quasdam pustulas in cruribus maximè orientes significare, à figuræ, coloris magnitudinisq; similitudine, quam cum terminthorum fructu habent, deriuatum. Gorr.

Τερμιόεις, t.3, c.1414, b. Τέρμιος, ib.c
Τέρμις, ib.a. Τερμόνιος, ib.g
Τέρμων, ib.f
Τερπικέραυνος, t.2, c.142, f. & t.3, c.1415, g
Τερπνίστατος, t.3, c.1416, d. Τερπνὸς, ib.c
Τερπνότης, ib.d. Τέρπω, t.3, c.1415, a
Τερπωλὴ, t.3, c.1416, c. Τερσαίνω, t.3, c.1310, g
Τερσία, t.3, c.1310, g.& 1312, g. Τερσόμενος, t.3, c.1310, f
Τέρσω, ib. Τερύνης, t.3, c.1309, d
Τέρυς, ib. Τερύσκω, ib.c
Τερψίμβροτος, t.3, c.700, e. Τερψίνοος, t.3, c.1415, g
Τέρψις, t.3, c.1416, b. Τερψιχόρη, t.3, c.1415, g
Τερψίχορος, ib.
Τέρω, Contero, Domo. v.l.
Τέσσαρα, t.3, c.1416, g. Τεσσαράκοντα, t.3, c.1417, d
Τεσσαρακοντήρης, t.1, c.1250, d.& t.3, c.1417, e
Τεσσαρακονταετὴς, t.1, c.1294, e. & t.3, c.1417, d

A Τεσσαρακονταετία, t.3, c.1417, e
Τεσσαρακοντάκις, ib.f. Τεσσαρακονταοκτὼ, ib.e
Τεσσαρακοντάπηχυς, ib. Τεσσαρακοντόργυιος, ib.
Τεσσαρακοντούτης, t.1, c.1294, e.& t.3, c.1417, d
Τεσσαρακοσταῖος, t.3, c.1417, f. Τεσσαρακοστὸς, ib.e
Τέσσαρες, t.3, c.1416, g
Τεσσαρεσκαίδεκα, t.1, c.937, a.& t.3, c.1417, c
Τεσσαρεσκαιδέκατος, t.3, c.1417, c
Τέσσερες, ib.g. Τεσσερήκοντα, ib.
Τεσσίχον, Paruum. Vide Τοσσίχον.
B Τεταγμένοι, t.3, c.1252, e. Τεταγμένος, t.3, c.1254, f
Τεταγμένως, ib. Τεταγὸν, t.3, c.1306, f
Τετανικὸς, ib.a. Τετανοειδὴς, ib.b
Τετανόθριξ, t.1, c.1586, g.& t.3, c.1306, c
Τετανὸς, t.3, c.1305, b. Τέτανος, ib.d
Τετανόω, t.3, c.1306, c. Τετάνωθρον, ibid.d
Τετάνωμα, ib.
Τεταραγμένως, Perturbatè, Confusè, Inordinatè.
Τεταρπόμενος, Oblectatus, per reduplicationem, à Τέρπομαι, quod vide.
C Τεταρταΐζω, t.3, c.1422, b. Τεταρτίζω, ib.& 1609, g
Τεταρταῖος, t.3, c.1421, h. Τετάρτη Λακωνικὴ, ib.f
Τεταρτημόριον, t.2, c.855, a. & t.3, c.1421, f
Τεταρτημόριον, t.2, c.855, a. & t.3, c.1421, g
Τέταρτος, t.2, c.1421, e. Τετάρτως, t.3, c.1422, b
Τετελεσμένος, t.3, c.1377, f. Τέτηκα, t.3, c.1455, f
Τετιημένος, t.3, c.1581, b. Τετιηώς, ib.
Τέτλα, t.3, c.1228, c. Τέτλαθι, ib.a
Τετλαίην, ib. Τετλάμεν, ib.c
Τετλάμεναι, ib. Τετλάναι, ib.
D Τετληκὼς, ib. Τετληὼς, ib.
Τέτμηκα, t.3, c.1407, d. Τέτμημαι, ib.
Τέτμω, Inuenio, Offendo, Nanciscor. Hom. Il. δ, Ἔνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε. Apud Hesiodum autem cum genitiuo, in Theog. Ὅς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης, qui grauẽ natiuitatem sortitus fuerit.
Τέτορεν, t.3, c.1314, b. Τέτορες, t.3, c.1417, g
Τετόρη, t.3, c.1314, g. Τετορήσω, ib.f
Τετραβάμων, t.1, c.538, c. Τετράβοιος, t.1, c.778, h
Τετραγλώχιν, t.3, c.1418, a. Τετραγράμματος, t.1, c.862, f
E Τετράγυος, ου, ὁ & ἡ, Qui est quatuor iugerum seu laterũ quatuor. Hom. Odyss. η, Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. id est, cuius vnumquodq; latus est τετράγυον, (inquit Eustath.) à nomine γύη seu γύης, quo significatur certum quoddam μέτρον γῆς. Apud eundem poetam eiusdem poematis lib.6, legitur & substantiuè τετράγυον. Vide etiam t.1, c.880, c.
Τετραγωδημένον, t.3, c.1352, h. Τετραγωνία, t.1, c.893, b
Τετραγωνίζω, ib. Τετραγωνισμὸς, ib.
Τετράγωνοι, ib.
F Τετραγωνοπρόσωπος, ibid. & t.2, c.1404, d
Τετράγωνος, t.1, c.892, h. Τετραδακτυλιαῖος, t.1, c.932, f
Τετραδάκτυλος, ib.e. Τετραδαρχία, t.3, c.1420, d
Τετραδαρχοῦμαι, ib. Τετραδεῖον, ib.
Τετράδιον, ib. Τετραδιστὴς, ib.f
Τετράδραχμον, t.1, c.1047, f. Τετράδραχμος, ib.e
Τετράδυμος, t.3, c.1418, b. Τετράδυον, t.3, c.1420, d
Τετράδωρος, t.1, c.1003, g. Τετραέλικτος, t.1, c.1185, c
Τετραέλιξ, ib. Τετραενὴς, t.3, c.1418, b
G Τετράεννος, ib. Τετραετηρικὸς, t.1, c.1295, f
Τετραετηρὶς, ib. Τετραέτηρος, ib.
Τετραετὴς, t.1, c.1294, e. Τετραετία, ib.
Τετράζοος, t.2, c.1191, b. Τετράζυξ, t.1, c.1393, e
Τετράζων, Fræni genus. v.l.
Τετραήμερος, t.1, c.1463, b. Τετραθέλυμνος, t.3, c.1418, c
Τετράθυρος, t.1, c.1615, d. Τετραίνω, t.3, c.1317, b
Τετρακίνη, idem quod θρίδαξ, Lactuca: apud Athenæum ex Hipponacte.
H Τετράκις, t.1, c.1421, c
Τετρακισχίλιοι, ibid. & t.4, c.522, a
Τετρακισμύριοι, t.2, c.991, a. & t.3, c.1421, c
Τετράκολος, t.3, c.1418, d. Τετρακόρυμβος, t.2, c.386, d
Τετρακόσιοι, t.3, c.1420, g. Τετρακοσιοστὸς, ib.h
Τετρακότυλος, t.3, c.1418, c. Τετρακτὺς, t.3, c.1420, h
Τετράκυκλος, t.3, c.1418, d
Τετράκωλος, t.2, c.527, a. & t.3, c.1418, d

Τευθὶς,ίδος,ἡ, piscis de sepiarum genere, aut certè multa habens sepiæ similia, Loligo. Aristot. αἱ δὲ σηπίαι καὶ τευθίδες νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέναι. Dicitur etiam Τεῦθος:

A existimatúrque τεῦθος esse loligo maior, at τ[illegible]οις, minor. Fuisse τευθίδα pisciculum vilem scribu[illegible]t schol. Aristoph.& Suidas: quem vide.
Τευθίδες apud Plutarchum redditur Gladio[illegible]i, pisces, in Apophth. de Eretriensibus habentibus [illegible]άχαιραν, vt αἱ τευθίδες, at καρδίαν non habentibus. Q[illegible]od dictũ ab eo refertur & in Themistocle. Vide Erasm[illegible] in prouerbio, Teuthidum more.
Τευθὶς, Placētæ quoddam genus apud A[illegible]henæum. πέμμα πλακουντῶδες exp. Hesych.
B Τευθὶς, Arcadiæ ciuitas, Stephano teste. I[illegible] v.l. scribi tur esse & nomen ducis in Aulide qui [illegible]alla[illegible]dem vulnerasse fertur.

Τευμάομαι,ῶμαι, Struo, Fabricor. Etymol. τευμήσα[illegible] exp. παρεσκευάσατο & ἐτεχνήσατο: & ἀ Τευμησσος nomine [illegible]dam montis deriuatum illud verbum tradit. Hin[illegible]
C & Τευμησία ἀλώπηξ, inquit. Meminit autem huius & Pollux. Apud Hesychium quoque est Τευμᾶται, sed exp. non solùm τεχνάζει, verùm etiam τιμᾶται. Inuenitur autem & Τευτᾶ apud hunc lexicogr. expositum τεχνᾶται. Habet idem & Τευτάζειν. idémque apud Etymol. legitur & Suidam: quos sequēdo, redditur Struere, Moliri, Satagere, Studium in aliquam rem conferre. Exponunt verò & στρατεύεσθαι: itidémque Τευτασμὸς στρατηγία. Vide plura apud illos, & simul quædam exempla.

Τεῦτλον, Beta: olus quoddam quod vulgò nomen retinet Latinum: tametsi & Porea à multis nostrorũ dicitur. Eius duo genera Græci faciunt: vnam nigram, alteram candidam vocant. hanc autem præferunt appellántque Siculã: quæ nunc extrita litera ferè omnibus nostri seculi medicis Sicla nuncupatur. Gorr. Dicitur etiam Τεύτλιον & Τευτλίς. Existimatur autem esse τ pro σ in hoc nomine, Attica consuetudine.
Hinc Τευτλοφάκη, Edulium quoddam ex beta & lente
E mistis. Meminerunt Diosc.& Oribasius.

Τήβεννα, & Τήβεννος,ου,ἡ, Toga, vestis Romana: quæ ita di-
H cta fuit à quodā Tebēno Arcade: ac primùm Τηβέννειος appellata fuit, denominando illam ab inuentore: deinde corrupta voce Τήβεννος, vt tradit Suidas: qui & chlamydem vocat, vbi de illo Tebenno loquitur. Hesych. scribit fuisse εἶδος περιβολαίου παρὰ Ῥωμαίοις. Fuisse autem vsos τηβέννῳ in bello quoque, ex Plut. patet, in

Coriolano. Apud Polybium, τήβεννα λαμπρὰ, de toga candidatoria: ἠξίου τήβενναν αὐτῷ λαμπρὰν ἀδεῶς ἑτοιμάσαι. τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχὰς μεταπορευομένοις. Erat & τήβεννα περιπόρφυρος, vt videre est apud Plutarch. in Romulo. Dionys. Halicarn. τηβέννας de trabeis quoque dixit, τηβέννας τὰς καλουμένας τραβέας. Fuisse autẽ τηβέννου vsum non apud Romanos solùm, sed & apud alios, ex Athen. etiã discimus, vel potius Polybio apud Athenæum, scribente de Antiocho, καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, τήβενναν ἀναλαβὼν περιῄει κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων. Alibi de eodem, καὶ χρυσοῦφῆ τήβενναν φορῶν μόνος ἐρρέμβετο. Sic Etymologo τήβεννα est ἱμάτιον seu χλαμὺς ἣν φοροῦσι τύραννοι. Hinc est Τηβεννοφόρος, Togam gestans, Togatus, aut etiam Trabeatus. Adiectiua etiam duo, Τηβέννειος, & Τηβεννικός. illud habuisti ex Suida: hoc extat apud Strabonem: vbi Τηβεννικὴ ἐσθὴς ab eo appellatur Togatus cultus: id est, qualis togatorum est cultus. Sed legitur τηβενικὸς vnico ν: eidémque & τήβενος simplici ν scriptum alicubi inuenitur. Apud Pollucem autem est & Τίβαινα, sed de alio vestimenti genere, τὴν δὲ ὀνομαζομένην τιβαίναν (inquit) καὶ Κλεοβίνικον, ἐν Ἄργει φορεῖν φασί.

Τηγανίζω, t.3, c.1460, h.
Τηγανισμὸς, ib.
Τηγανιστὸς, ib.
Τηγανίτης ἄρτος, ib.g
Τήγανον, ib.c.
Τηγανοστρόφιον, ib.e
Τῆδε, aduerb. t.2, c.1155, g.
Τῆδες, t.1, c.1295, a
Τηδὶ pro τῇδε, t.2, c.1556, e.
Τῆθαι, αἱ, t.3, c.34, e. ob.
Τηθαλλαδοῖς, t.3, c.1468, d. & 1469, b.e
Τηθαλλωδοῖς, ib.f.
Τηθέλης, t.3, c.1468, d
Τήθη t.3, c.1468, a. & 1469, d.
Τηθιωὸν, t.3, c.1466, d.
Τηθία, t.3, c.1469, d
Τήθιβιος, ib.
Τηθὶς, t.3, c.1468, a
Τῆθος, t.3, c.1469, g
Τηθωνήπιερα, in v.l. duplici errore, pro πηθωνήτειρα, quod vide t.3, c.1467, a.
Τήθυον, t.3, c.1470, c.
Τηθὺς, t.3, c.1469, e
Τηκεδανὸς, t.3, c.1456, e,
Τηκεδὼν, ib.
Τηκόλιθος, t.2, c.708, e.
Τηκτικὸς, t.3, c.1456, a
Τηκτὸς, ib.
Τήκω, t.3, c.1455, e
Τηλαυγέω, t.1, c.601, f.
Τηλαύγημα, ib.
Τηλαυγὴς, ib.
Τηλαύγησις, ib.
Τηλαυγῶς, ib.
Τῆλε, t.3, c.1461, e
Τηλεβόας, ib.g.
Τηλεβόλος, t.1, c.669, b
Τηλέγονος, t.3, c.1461, h.
Τηλεδαπὸς, ib.f
Τηλεθάω, t.1, c.1495, d.
Τηλεθῶ, ib.e
Τηλεκλειτοὶ, t.2, c.17, f.
Τηλεκλειτὸς, t.2, c.270, f
Τηλέκλητος, t.2, c.17, f.
Τηλεκλητὸς, ib.
Τήλεκλος, t.3, c.1461, g.
Τηλέκλυτος, t.2, c.269, b
Τηλέμαχος, t.3, c.1461, f.
Τηλέπορος, ib.h
Τηλέπυλος, ib.
Τηλέσκοπος, t.3, c.825, c
Τηλεσκόπος, ib.
Τηλεφανὴς, t.4, c.18, e
Τηλέφειος, adiectiuum, vt Τηλέφειον ἕλκος: vide in Τήλεφος.
Τηλέφιον, Portulaca agrestis, quam Romani vocabãt illecebram. Gal. in lexico vocum Hippocr.
Τήλεφος, Telephus: Herculis filius (secundum quosdam) de quo multa apud poetas. Ab eo dicta sunt τηλέφεια ἕλκη, siue τραύματα, quæ alio nomine κακοήθη appellãtur. Τηλέφειον ἕλκος, (inquit Gorr.) Telephium vlcus, vocatur id quod malignum est, inueteratum, & quod vix cicatricem recipit. Sic dictum est à Telepho, qui in tali vlcere consenuisse fertur. Idem verò etiam Χειρώνειον appellatur. In v.l. habetur & Τελέφια ἕλκη, duplici errore, pro Τηλέφεια.
Τηλέφυλλον, Papaueris folium. Vide Theocriti schol. & Pollucem.
Τηλία, & Σηλία, (hoc linguæ communis, illud Atticæ esse existimatur) Vas tale quale Latinis Situla, secundum quosdam. Hesychio est ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα, id est, in qua pinsitur farina siue subigitur. Erat & περίφραγμα σανίδων, intra quod venalis farina exponebatur in foro: quinetiam tabula lata, cui pistores panes superponebant vt siccarentur. Vide scholiastem Aristoph. necnon Suidam: à quo dicitur etiam esse χαρόδοπος: existimátque τηλία dici quasi σηλία. Est etiam arca, qualis est arca frumentaria. sicut Pitholaus dicebat Sestum esse τηλίαν τοῦ Πειραιέως. vt vulg. lex. annotãt ex Aristotele Rhet. lib. 3. Apud eundem Hist. anim. l.6, ὥστε ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν: (de illo Atheniensi mulo cuius facta fuit mentio in verbo Συναμπορεύω) quæ Plinius vertit, Decretum fecere quo caueretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. Τηλία est etiam orbis seu ambitus cribri, apud Aristoph. in Pluto. Item Fumarii operculum, v.l. ex eodẽ comico. In iisdem annotatur dici τηλία de coturnicum lusu, (in isto Synesii loco, epist. ad fratrem, ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς) quoniam illi qui coturnices alebant πρὸς ὀρτυγομαχίαν, eas ἐν τηλίᾳ committebant. Afferúntque ex Æschine in Timarchum, διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται. καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι. At Bud. pro alio ludi genere accepisse videtur.

Τηλικαύτη, t.1, c.1450, d.
Τηλίκος, ib.b
Τηλικόσδε, ib.d.
Τηλικοῦτος, ib.
Τηλικουτοσί, ib.
Τηλικώτατος, t.3, c.1462, f
Τῆλις, εως, ἡ, (affertur & τήλιδος) Fœnogræcum. Frugem siliciam & siliculã Romanos appellasse magis quàm fœnogræcum, ex Varrone & Plinio annotatur. Quinetiam siliquam quidam interpr. ex Columella. Hinc Τήλινος adiectiuum. vt τήλινον ἄλευρον, Fœnigræci farina. τήλινον μύρον, ex fœnogræco confectum vnguentũ, apud Diosc.

Τήλιστα, t.3, c.1461, e.
Τηλόθεν, t.3, c.1463, a
Τηλόθι, ib.
Τηλοπέτης, t.3, c.1462, a
Τηλοτάτω, ib.h.
Τηλοῦ, ib.f
Τηλυρὸς, t.2, c.1475, f.
Τηλυγέτης, t.3, c.1462, b
Τηλύγετος, ib.
Τηλύθροος, ib.e
Τηλωπὸς, ib.a.
Τημέλεια, t.2, c.864, h
Τημελέομαι, ib.g.
Τημελὴς, ib.h
Τημελητὴς, idem qui & ἐπιμελητής. Hesych.
Τημελίη, t.2, c.864, h.
Τημελῶ, ib.f
Τήμερον, t.1, c.1464, c.
Τῆμος, t.1, c.1468, d
Τῆμοσδε, ib.
Τημοῦτος, ib.
Τηνεεὶ, t.1, c.1166, a.
Τηνεὶ, t.1, c.1165, h
Τηνεσμὸς, t.3, c.1304, a.
Τηνεσμώδης, ib.d
Τηνίκα, t.1, c.1470, g.
Τηνικάδε, ib.
Τηνικαῦτα, ib.
Τήνιος, t.1, c.1165, h
Τῆνος pro ἐκεῖνος, &c. ibid. g.
Τῆνος, proprium nomen, ibid. h.
Τηνῶθε, t.1, c.1166, a.
Τηξιμελὴς, t.2, c.872, g
Τῆξις, t.3, c.1456, a.
Τηρέω, t.3, c.1463, b
Τήρησις, t.3, c.153, e. obiter. & 1463, h
Τηρητέον, t.3, c.1464, b.
Τηρητικὸς, ib.c
Τησίχρυσος, t.4, c.656, d,
Τῆτα, t.1, c.1795, a
Τῆτες, ibid. & t.3, c.795, g
Τήτη, Penuria, Inopia, Priuatio. Hesych. Idem χῆτος.
Τητινὸς, t.3, c.795, h
Τήτυμος, Verus. Hesych. Idem ἐτήτυμος.
Τηΰσιος, ου, ὁ, Inanis. Hom. Od. ο, — σὺ δ᾽ ἠϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, Inane iter confeceris, Frustra ieris.

¶ Τί, t.3, c.1543, g. & 1545, a.
Τὶ, t.3, c.1548, d
Τιάρα, Capitis gestamen apud Persas. Herodot. in Thalia, pag. 105, meæ editionis, de Persis loquens, & rationem afferens ob quam capita minimè firma habent, σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας τε φορέοντες. Quum autem hîc dicat πίλους τιάρας τε φορέοντες, tanquam hæc separans, alibi contrà tiaras genus pileorum facit, dicens, τιάρας καλεομένους πίλους: in Polymnia, p.257, Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι. περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους, ἀπαγέας. vbi obseruandum etiam est tiaras in bello quoque gestari solitas. Tiaram soli reges gestabant ὀρθήν, vt ex Xenophonte & aliis discimus. Apud eundem legimus Pæd. libro 8, de Cyro, ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν. Et paulo pòst, εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. Vide Hes. & Etym. Hinc Τιαροειδής, Tiaræ similis, Tiaræ formam habens. Item Τιαροφόρος, Tiarã gestans. Sed peculiariter reges Persarum vel potius quosuis reges barbaros dictos fuisse τιαροφόρους, quidam annotant.

Τιάρις verò, teste Hesychio, est λόφος τῆς περικεφαλαίας.
Τίβαινα, vide suprà in Τήβεννα.
Τιβὴν, Tripus: dictus τιβὴν quasi τριβὴν, quoniam ἐπαίει

A

πειδὴ βάσιων κεῖται, vt Etymol.tradit. Affertur autem ex Lycophrone.

Τιβία, Suidæ ὅλη ἡ Φρυγία.

Τιγγάβαρι, pro Cinnabari, Attica dialecto, teste Eustathio.

Τίγρης, Tigris, fluuius Persicus: at Τίγρις, ιδος, vel ιος, ἡ, Tigris, fera. Τίγρης est etiam ποταμοῦ ῥοῖζος, teste Hesych.

Τιέσκω, t.3, c.1549, d. Τιέω, t.3, c.1581, a
Τίη, t.3, c.1546, e. Τιή, ib.
Τίων, t.3, c.1581, c. Τιπτὲ δή, t.3, c.1546, e
Τιππβεῖν, t.3, c.1581, c

Τιθαιβάσσω & Τιθαιβώσσω, Mel conficio, Mellifico. Homerus Odyss. ν, Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν Λαΐνοι, ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. vbi existimatur significare Mel conficiunt, vel Apiculas educant: ex τιθῆ & βόσκω. Alioqui τιθαιβώσσω seu τιθαιβάσσω alias etiam expositiones admittit. Vide Etym. Hesychium, & Eustathium.

Τιθασευτος, t.3, c.1466, a. Τιθασευτικός, ib.
Τιθασεύω, t.3, c.1465, f. Τιθάσιον, ib. e
Τιθασός, ib. c. Τιθασσευτής, t.3, c.1466, a
Τιθασευτικός, ib. Τιθασσεύω, t.3, c.1465, f
Τίθασος, ib. c. Τιθεῖ, t.3, c.1470, d
Τίθεμαι, ib. e. & 1473, e. Τιθευτήρ, t.3, c.1466, c
Τιθεύω, ib. Τιθέω, t.3, c.1470, d. & 1494, f
Τιθή, t.3, c.1466, b. Τίθημι, t.3, c.1470, c
Τιθηνέω, t.3, c.1466, f. Τιθηνή, ib. d
Τιθήνημα, ib. h. Τιθήνησις, ib.
Τιθηνήτειρα, t.3, c.1467, a. Τιθηνητήρ, t.3, c.1466, h
Τιθηνίζω, ib. e. Τιθηνός, ib. d
Τίθος, ibid. b

Τιθύμαλος, Tithymalus, herba, cuius septẽ genera tradũtur. Τιθύμαλος masculus, qui χαρακίας & ἀμυγδαλοειδὴς dicitur, caules habet supra cubiti altitudinem, rubros, lacteo succo atque acri madentes. Vide Dioscor. Marinam lactucam esse quam Græci vocent τιθύμαλον, scribit Columella libro 6. eodémque nomine appellat Celsus, lib. 5. Scribitur etiam τιθύμαλλος duplici λ: sed perperam. Inuenitur & Τιθυμαλίς, sed potius de eo tithymali genere quod & παράλιος τιθύμαλος vocatur, necnon μήκων. Nicander autem θυμαλίδας pro τιθυμαλίδας dixisse existimatur: vocãs ἀγλαγέας à lactis copia, in Theriacis.

Τικτικός, t.3, c.1531, f. Τίκτω, ib. b
Τίλαι, t.3, c.1541, e. Τιλάω, ib. g
Τιλίαι, ib. f. Τίλιον, t.3, c.1540, g
Τιλλά, t.3, c.1541, f. Τίλλω, t.3, c.1539, d
Τίλλων, t.3, c.1540, b. Τίλμα, ib. c
Τιλμάτιον, ib. Τιλμός, ib. d
Τίλος, t.3, c.1541, f. Τίλσις, t.3, c.1540, d
Τίλτον, ib f. Τιλτής, ib. e
Τιλτὸς μοτὸς, t.2, c.978, a. ob.

Τίλφη apud Lucianum pro σίλφη, id est blatta: τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις. vbi indoctum ridet libros multos ementem.

Τίλων, t.3, c.1540, b. Τιμαγόρας, t.3, c.1564, b
Τιμαδία, t.3, c.1561, f. Τιμαλφέω, t.3, c.1552, c
Τιμαλφής, ib. a. Τιμάνθης, t.3, c.1564, b
Τιμάνωρ, ib. Τιμάομαι, t.3, c.1561, b
Τιμάορος, t.3, c.1573, g. Τίμαρχος, t.3, c.1564, b
Τιμάω, t.3, c.1561, g. & 1578, a. & 1579, a
Τιμή, t.3, c.1550, d. & 1573, d. & 1578, g
Τιμηδὲς, Hesych. exponit ἀλαβές.
Τιμήεις, t.3, c.1561, a
Τίμημα, t.3, c.1573, d. & 1578, b. & 1579, b
Τιμήντα, t.3, c.1561, a. Τιμήορος, t.3, c.1573, f
Τιμηκλέω, t.3, c.1551, g. Τιμηρέω, t.3, c.1561, f
Τιμησίας, t.3, c.1564, a. Τιμησίθεος, ib.
Τίμησις, t.3, c.1573, h. & 1578, b. & 1579, g
Τιμηταί, t.3, c.1564, c. & 1567, b
Τιμητέος, t.3, c.1564, c. Τιμητέω, t.3, c.1565, c
Τιμητικός, t.3, c.1564, c. Τιμητὸν, ib. e. & 1579, d
Τιμητής, t.3, c.1564, e
Τιμιοπώλης, t.3, c.643, a. & 1561, e
Τίμιος, t.3, c.1561, b. Τιμιότης, ib. e
Τιμιυλκέω, t.3, c.1551, g. & 1561, f
Τιμιῦρχος duplici mendo scriptum est in v.l. pro τιμοῦχος,

quod habes t.3, c.1552, d.

Τιμίως, t.3, c.1561, d. Τιμογένης, t.3, c.1564, b
Τιμόθεος, ib. Τιμόκλεια, ib.
Τιμοκλῆς, ib. Τιμοκράτης, ib.
Τιμοκρατία, t.3, c.1578, h
Τιμοκρατικὴ πολιτεία, t.3, c.1579, a
Τιμοκρατικός, ib. Τιμοκρέων, t.3, c.1564, b
Τιμόλαος, ib. Τιμολέων, ib.
Τιμόπολις, t.3, c.1552, a. Τιμοῦχος, ib. d

B

Τιμοφάνης, t.3, c.1564, b. Τιμοχάρης, ib.
Τιμῶν τὴν μακράν, ib. d. Τιμωρέω, t.3, c.1575, g
Τιμώρημα, t.3, c.1577, b. Τιμώρησις, ib.
Τιμωρητέον, ib. c. Τιμωρητής, ib.
Τιμωρητικός, ib. Τιμωρία, t.3, c.1574, b
Τιμωρός, t.3, c.1573, g. Τίν, t.3, c.1122, c
Τίναγμα, t.3, c.1542, e. Τιναγμός, ib.
Τινακτήπληξ, ib. f. Τινάκτωρ, ib. e
Τινάσσω, ib. d. Τινέσκω, t.3, c.1572, c

Τινθαλέος, Calidus, vel Feruidus. Apud Nic. in Alexiph. τινθαλέοις ὕδασιν exponitur θερμοῖς. Suid. in Epigr. τινθαλέοισι λοετροῖς exp. χλιαροῖς, necnon θερμοῖς.

C

Τίνυμι, t.3, c.1571, g. & 1572, g. Τινύω, ib.
Τίνω, t.3, c.1571, g. h. Τίνυμαι, t.3, c.1549, e
Τίπτε, t.3, c.1546, d. Τίς, t.3, c.1543, c
Τίς, t.3, c.1556, f. Τίσις, t.3, c.1570, b
Τισιφόνη, ib. c. Τισίφονος, ib.
Τιταίνω, t.3, c.1278, h. & 1306, g. & 1579, h
Τιτᾶνες, t.3, c.1580, e. Τιτανικός, ib. h
Τιτανίς, t.3, c.1581, a. Τιτανοκράτωρ, t.3, c.1580, g
Τιτανομαχία, ib.

Τίτανος, ου, ἡ, Calx. Luc. in opusculo περὶ τοῦ ἐνυπνίου inscripto, τιτάνου καταγέμουσα· οἷος ἦν ὁ θεῖος ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους.

D

Idem in lib. De hist. scribenda, circa finem, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὑτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν· ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος. Ex Gal. affertur τίτανος ἀκατάσβεστος, de calce viua. Interdum verò τίτανος pro gypso potius quàm pro calce poni existimatur. vt in hoc Hesiodi loco in Scuto Herculis, Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην. vbi τίτανον significare γύψον tradit schol. quum alioqui significet τὴν ἄσβεστον. Suidas (quem vide) masculino etiam genere, sed rarò, vsurpari tradit.

E

Hinc Τιτανωμένος (pro τετιτανωμένος, à verbo τιτανοῦμαι) Calce oblitus vel gypso, Gypsatus, apud Hesych. Pro eodem affertur & Τιτανωτός: sed apud Hesychium legitur τιτανωτὴ χρόα γυψωτή, ἡ λευκόχροος.

Τιτανώδης, t.3, c.1580, h

Τίταξ, Honoratus, vel δυνάστης, aut etiam βασιλεύς. Hes.

Τιτάω affertur in vulg. lex. pro Priuo. sed potius τητάω scribitur. quanuis & apud Hesychiũ legatur τιτᾶσθαι, quod exponit στερήσασθαι.

F

Τιτῆνες, t.3, c.1580, e

Τιτήνη, Regina. Apud Hesych. τιτῆναι, βασιλίδι. vbi reponendum est τιτήνη, aut βασιλίδες pro βασιλίδι. Alibi autem τιτήνη apud eum extat, itidem expositum βασίλισσα. At verò Τιτηνίς, ίδος, ἡ, apud Nicand. in Theriacis (vbi scribit, Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς αἴηκε Σκορπίον ἐκ κέντροιο τεθηγμένον) est ἡ Ἄρτεμις, (id est Diana) vtpote Cœi Titanis & Latonæ filia, vt ann. scholiastes.

Τιτθεία, t.3, c.1467, f. Τιτθεύω, ib.
Τίτθη, ib. Τιτθή, ib.

G

Τιτθίον, ib. h. Τιτθίς, ib. e
Τιτθός, ib. g

Τιτίζειν dicitur de voce quam edunt aues, vel potius pulli auium. ἁπλῶς μὲν τιτίζουσιν οἱ νεοσσοί, καπυζόμενοι δὲ τερίζουσιν, inquit Eustathius ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo deriuatum esse vocabulũ τίτις, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quãuis auiculam significat.

Τιτινός, Hornus, ἐπέτειος. Ita v.l. ex Polluce: sed potius scribendum fuerit τητινός.

H

Τίτις, vide suprà in Τιτίζω.

Τιτῶ, Honoro. τιμῶ, Hes.

Τίτλος, Titulus: ex qua voce Latina facta est illa per syncopẽ. Legitur autem c. 19 Euangelii Ioannis. Sed Hesych. τίτλον esse dicit πυξίον ἐπίγραμμα ἔχον.

Τιτραίνω,t.3,c.1317,a. Τιτράω, ib.
Τίτρημι,ib. Τιτρώσκω,t.3,c.1342,c
Τιτυβίζειν, de hirundinibus, vel de perdicibus, secundum alios. Meminerunt Eustath.& Hesychius. Apud Athenæum Τιττυβίζειν, gemino τ in secunda, de perdicibus. Affertur & Τιτύζειν in v.l.tanquam idem valens.
Τιτυοκτόνος, Tityi interfectrix: Dianæ epithetum.
Τιτυρῖνος, Fistula pastoralis ex stipula. vulg.lex.ex Hesychio: quem vide.
Τιτυρισταί, Saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat: vt quidam annotant ex Appiano in Libyca historia scribente, καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν, ἐς μιμήματα τῆς Τυῤῥηνικῆς πομπῆς. B
Bud. autem, qui & ipse ad Appianum remittit, & τιτυριστὴς & τυῤῥηνιστὴς scribit. Quidam τιτυρισταὶ interpr. Fistulatores.
Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus, Calamus. vel Auis. Ita Hesych.
Τίτυς, in v.l. pro τίτις, de quo dictum fuit suprà in Τιτίζω.
Τιτύσκω, vel Τιτύσκομαι, Dirigo ad scopum, Collimo. Vel, In scopũ intentus sum, in vulg.lex. Bud. exponit, Intentissimè dirigo, vt certum ictum inferam: item Collimo. Homer. Iliad β. Τῷ δ᾽ ἐπιτοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Τοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ᾽ ἔβαλλον. Quinetiam passiua significatione dicitur aliquid τιτύσκεσθαι. vt Ἐγχείη δ᾽ αὐτοῖο τιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel potius, directa deferebatur. C
Τιτύσκω & Τιτύσκομαι ponuntur etiam pro ἐπιμάζω. Item Τιτύσκομαι φρεσὶν apud Hom. sequente infinitiuo, eodẽ fere modo quo dicitur Latinè Paro hoc facere. Vide Eustath. Hesych. & Suidam.
Τίφη, Frumenti genus. Hesychius τίφαι exponit αἱ ὀλύραι: sed diuersum ab olyra esse, ex Plinio patet, scribente lib.18, cap.8, Ciliciæ & Asiæ ac Græciæ peculiares, zea, olyra, tiphe. Vide & cap.10. Vide item Theophrastũ, Hist.lib.8, cap.1. item lib.4 De causis. necnon Aristot. Hist.lib.8. Cæterùm quod de pabulo equorum loquens Hom. Il.ζ, scripsit, Ἵπποι μὲν ῥα παρ᾽ ὄχεσφιν ἐρεπτόμενοι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκαν, insignes grammatici cum Galeno per τίφην explicant, vt v.l. annotant. D
Τίφθ᾽ ὧδε pro τίπτε ὧδε, t.3,c.1546,e
Τίφια, ὄρνεα, Aues palustres, Hesych. Vide Τῖφος quod proximè sequitur. E
Τίφιον, herba ex coronario genere, vt annotatur ex Theophrasto Hist.l.7,c.12.
Τῖφος, εος, τὸ, Palus, Vliginosus locus. Apollon. Argon.l.2, κατ᾽ πλατὺ βόσκετο τῖφος. vbi τῖφος à schol. exponitur κάθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος. Ab Hesychio autem τῖφος non ἑλώδης τόπος sed ἕλος exponitur. Perperam autem apud Suidam (exponentem ὁ κάθυγρος τόπος) scriptum est τίφος, acuto accentu: quum in illo Apollonii loco produci illam syllabam videamus. Ab hoc τῖφος non dubito quin sit illud τίφια. ideóque nomen ὄρνεα coniunxi apud Hesychium cum τίφια. vt τίφια per se non significet ὄρνεα, sed ὄρνεα τίφια sint τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα. F
Τίω,t.3,c.1549,c & 1569,e

¶ Τλᾶθι,t.3,c.1228,a. Τλάθυμος,ib.
Τλαίην,ib.a. Τλαιπαθὴς,t.3,c.1229,c
Τλάμων,t.3,c.1230,c. Τλάς,t.3,c.1228,c
Τλασίφρων,ib.d. Τλάω,t.3,c.1227,c
Τλεγγὶς, quæ & στλεγγίς, τὸ παρ᾽ ἡμῖν κτένιον, inquit Suidas.
Τλῆ,t.3,c.1228,a. Τλῆθι,ib. G
Τλήθυμος,ib.d. Τλημαθεῖν,t.3,c.1229,a
Τλημανθάνω,ib.b. Τλῆμι,t.3,c.1227,c
Τλήμων,t.3,c.1230,a Τληπάθεια,t.3,c.1229,c
Τληπαθεῖν,ib.a. Τληπαθὴς,ib.b
Τληπόλεμος,ib.c. Τλησικάρδιος,ib.d
Τλησίπονος,ib.e. Τλῆσις,ib.
Τλῆτε,t.3,c.1228,a. Τλητικὸς,t.3,c.1229,h
Τλητικῶς,ib. Τλητὸς,ib.e

¶ Τμάγεν,t.3,c.1408,e
Τμάω,t.3,c.1391,b. & c.1407,d H
Τμήγης,t.3,c.1408,e. Τμῆγος,ib.f
Τμήγω,ib.e. Τμήδην,ib.c
Τμῆμα,t.3,c.1407,e. Τμῆσις,ib.
Τμήσσω,t.3,c.1408,d. Τμητὴρ,t.3,c.1407,f
Τμητὴς,ib. Τμητικὸς,ib.
A Τμητικῶς,t.3,c.1408,a. Τμητὸς,ib.

¶ Τό,t.2,c.1154,d. Τόγε,t.2,c.1155,b
Τόδε,ib.c. Τὸ δέ τι,t.3,c.1549,b
Τοδὶ pro τόδε,t.2,c.1556,d. Τὸ μέν τι,t.3,c.1549,b
Τό τι,ib. Τόθεν,t.2,c.1506,c
Τόθι,ib.g. Τοὶ articulus,t.2,c.1153,b.c
Τοὶ,pronomen,t.3,c.1121,g
Τοι, particula est quæ interdum aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur ornatus tantùm gratia: éstque tum παραπληρωματική. veluti quum dicitur πάνυ τοι, οὕτω τοι, γάρ τοι, δέ τοι. Sed & ita his addita inuenitur, vt cohæreat, dicatúrque vna voce πάνυτοι, οὕτωτοι, γάρτοι, δέτοι. Præsertim autem cum γὰρ ita scribitur. Inuenitur etiam Τοιγάρτοι, vbi particula ista τοι & præponitur & postponitur. Aliis quoq; locis adhibetur, vbi cohærere non solet: vt διά τοι τοῦτο, & ὅτι τοι apud Xenophontem, item μή τοι apud Synesium. Rursum apud Xenoph. σωφρόνων τοι ὄντι, vel τοι ὄντι, vt quidam scribunt. B
Sed particulæ γε subiuncta ista vocula τοι vacare non censetur. siquidem γέ τοι sonat interdum Quidem certè, interdum Verò: vt docet Bud Comment. pag. 904 & 905. Quinetiã aliis vocabulis subiuncta pro Quidem seu Equidem poni existimatur. vt apud Xenophontẽ, ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω. Sic οἶδά τοι apud Aristoph. Noui equidem. Apud eundem, σέ τοι σὲ τοι λέγω, te quidem, te inquam appello. Sic autem & Τοιγὰρ alicubi exponitur Equidem. vt apud Homerum Iliad.α, Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, Dicam equidem. Quidam etiam interpr. Ego verò dicam. Sæpe alioqui pro Itaque, Igitur. vt apud Sophoclem in Aiace, Τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς Εἴκειν. At solutæ orationi magis conuenit Τοιγαροῦν vel Τοιγάρτοι. Sed Τοιγάρτοι potius in orationis principio poni existimatur: at Τοιγαροῦν non præponi duntaxat, sed & postponi nõnunquam. vt apud Lucianum, ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων. Sed inuenitur & Τοιγάρτοι postpositum. C D
Iungitur τοι & cum καὶ, dicitúrque Καίτοι (sicut & Καίπερ) pro Quanuis, Quanquam. Demosth. καίτοι τό γε αἰσχρὸν ὁμοίως. Isocr. ad Philippum, ἄσπερ γὰρ γνοὺς διαλεχθῆναί σοι προειλόμην, οὐ πρὸς χάριν ἐκλεξάμενος. καίτοι περὶ πολλοῦ ποιησαίμην ἂν σοι κεχαρισμένως εἰπεῖν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπὶ τοῦτο τὴν διάνοιαν ἔχων, Tametsi in primis hoc optarem, magni omnino id penderem, à te gratiam ex oratione mea inire, vt vertit Budæus. Idem annotat poni & pro Quanquam particula non aduersatiua sed figurata. Item pro Equidem. vt apud Plutarchum in Cæsare, καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον, Et quidem sermonem quendam disseminarunt ad vulgus. Idem tradiderat paulo antè poni pro Atqui, necnon pro At: item pro Verùm, Sed & seruire διαπορήσει. Interdum verò poni pro Itaque, Proinde. Harum autem significationum exempla vide apud eum Comment. pag. 917, & 918. Ibidem habes & Καίτοιγε pro Quanquam, item pro Et quidem. Particulæ τοι adiungitur interdum & particula νῦν: dicitúrque Τοίνυν, aliquando quidem eadem significatione qua καίτοι, quod proximè præcedit: nimirum pro Atqui, At. vt apud Demosthenem, ὑμῶν τοίνυν οὐδ᾽ ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ᾽ ἀφέλοιτο πάλιν, Atqui nullus vestrûm auferret. Idem, σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης, At tu talis inuentus es. Aliquando etiam sonat Et quidem, aliquãdo Proinde: quæ significationes & particulæ καίτοι datæ fuerunt. Habet & alios vsus, quos vide apud Budæum Comment. pag. 917. Falsum est autẽ quod in vulg.lex. annotatur, nimirum τοίνυν poni etiam pro Non ergo: item pro Atqui non. Neque enim τοίνυν id significare, nisi præfixa particula negatiua, potest. Facta fuit aliqua huius vocis τοίνυν mentio suprà quoque, t.2, c.1680, e. E F G
Illi voculæ τοι præfigitur interdum ἤ: fitque ex ambabus ἤτοι: de quo dictum est t.1, c.1419, f. H
Τοιαυταχῶς,t.3,c.500,e.ob. Τοιαύτη,t.3,c.455,f
Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα,t.3,c.456,a
Τοιγὰρ, vide in Τοι.
Τοιγαρεῖ,t.2,c.1680,d
Τοιγαροῦν, vide in Τοι.

Τοιχάρτη vide in Τοι.
Τοιθορύω, Quatio, Concutio, σείω, Hesych.
Τοίνυν, vide in Τοι.
Τοῖο pro τοῦ, t.2, c.1152, a. Τοῖον, aduerb. t.3, c.455, c
Τοῖος, ib.b. Τοῖός δὲ, ib.d
Τοιόσδε τις, ib.e. Τοιοσδὶ, ib.f
Τοιοῦτο, ib. Τοιοῦτον pro eodem, ib.
Τοιουτονὶ, pro eodem ib.h. Τοιοῦτος, ib.f
Τοιουτοσὶ pro eodem, ibid.h
Τοιουτότροπος, ου, ὁ & ἡ, Huiusmodi, Talis. Thucyd. εἰπὲ τοιουτότροπον ἐλθεῖν. Plato De leg. lib.5, καθάπερ ὅσα τῶν φαρμάκων τοιουτότροπα, vt medicamenta huiusmodi. Philo De mundo, σίδηρον χρυσοῦ καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τοιουτοτρόπους οὐσίας.
Τοῖς, Gall. aux, t.2, c.1153, g. Τοῖσι, ib.h
Τοίχαρχος, t.3, c.1582, c. Τοιχοδιφήτωρ, t.3, c.1581, g
Τοιχομαχέω, ib. Τοιχοποιοὶ, ib.h
Τοιχορύκτης, t.3, c.1582, a. Τοῖχος, t.3, c.1581, c
Τοιχόω, t.3, c.1582, e. Τοιχωρύκτης, ib.a
Τοιχωρυχέω, ib.b. Τοιχωρύχημα, ib.c
Τοιχωρυχία, ib.b. Τοιχωρύχος, ib.a
Τοίως, Taliter, Tali modo.
Τοκα, Doricè pro τότε, Tunc.
Τοκαθόλου pro Τὸ καθόλου, t.2, c.1281, d
Τοκάρτα pro κάρτα, quod vide t.2, c.1593, b.
Τοκάς, t.3, c.1532, c
Τοκατἀρχὰς pro τὸ κατ' ἀρχάς: quod vide in Ἀρχή.
Τοκετὸς, t.3, c.1532, f. Τοκεὺς, ib.e
Τοκῆες, ib. Τοκίζω, t.3, c.1536, f
Τοκισμὸς, ib. Τοκιστὴς, ib.
Τοκογλυφεῖν, t.3, c.1533, f. Τοκογλύφος, ib.
Τόκος, t.3, c.1532, g. Τοκοφορέω, t.3, c.1533, f
Τόλμα, t.3, c.1582, g. Τολμάω, t.3, c.1584, c
Τολμάων, t.3, c.1585, d. Τολμήεις, t.3, c.1584, a
Τόλμημα, t.3, c.1585, d. Τολμηρὸς, t.3, c.1584, b
Τολμηρῶς, ib.c. Τολμητέον, t.3, c.1585, f
Τολμητὴς, ib. Τολμητίας, ib.g
Τολμίας, t.3, c.1586, d. Τολμίδης, ib.
Τολοιπὸν pro τὸ λοιπὸν, Posthac, Deinceps. Soph. τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὴ θεοῖς εἴκειν. Vide Λοιπός.
Τολόται, Ministri publici quorum opera vtebatur magistratus. Ita v.l. quæ remittunt ad vocem Σπευσίνιοι: sed vt Σπευσίνιοι scribunt pro Σπεύσινοι, quod apud Suidam legitur, ita etiam τολόται perperam scribere puto, pro τοξόται quod apud eum habetur in illo vocabulo. Itidē tamē τολόται, non τοξόται, scribunt & in illa voce Σπευσίνιοι. Nec verò apud Suidam tantùm, sed & apud Hesychium τοξόται inuenitur, exponentem, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται.
Τόλυξ, Pudendum. αἰδοῖον, Hesych.
Τολύπευμα, t.3, c.1587, d. Τολυπευτικὸς, ib.e
Τολυπεύω, ib.a. Τολύπη, t.3, c.1586, e
Τόμα, t.3, c.1396, e. Τομαῖον ὄρος, ib.g
Τομαῖος, t.3, c.1395, g
Τομάω, ibid.h. & t.4, c.47, b. obiter.
Τομεῖον, t.3, c.1396, d. Τομεὺς, ib.e
Τομεύω, ib.a
Τομὴ, t.2, c.212, h. obiter. & t.3, c.1395, d
Τομηδὲν perperam in v.l. pro τὸ μηδέν.
Τομίας, t.3, c.1396, g. Τομικὸς, t.3, c.1395, g
Τόμιον, t.3, c.1397, b. Τομὶς, t.3, c.1396, e
Τόμις, ib. Τομίτης, ib.g
Τομίτης, ib. Τομὸς, t.3, c.1394, g
Τόμος, t.3, c.1395, a. & 1396, e
Τόμουροι, Vates. Vide Eustath. & Hesychium.
Τομῶς, t.3, c.1395, a. Τὸν, Gall. Le, t.2, c.1152, h
Τοναία, t.3, c.1283, f. Τοναῖος, ib.
Τονάριον, ib.h
Τονθορύζω, (necnon Τονθορίζω apud Hesych.) Murmuro, vel Summissa voce murmuro. Item Musso, Summissè loquor. Apud Aristoph. in Ranis seruus qui vapulauit dicitur τονθορύζειν. Hinc est Ὑποτονθορύζω, Submurmuro. Huius pariter & illius exemplum habes apud Suidam in Τονθορύζω. Apud Lucianum ὑποτονθορύζειν cum accusatiuo, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. vt si dicas Latinè Submurmurare aliquid, pro

A Proferre tenui murmure, seu exiguo murmure, vt legitur apud Nasonem, Tenui murmure dicere, necnon exiguo murmure. Hinc Τονθορυσμὸς, ὁ, ἡ, Murmur, in vulg.l. Apud Hesychium autem est Τονθρυς, quod exponit φωνή.
Τονιαῖος, t.3, c.1283, g. Τονίζω, t.3, c.1284, a
Τονικὸς, t.3, c.1283, g. Τόνος, t.3, c.1379, b
Τονόω, t.3, c.1284, a. Τονωτικὸς, ib.b
Τοξάζομαι, t.3, c.1590, b. Τόξευμα, ib.h
Τοξευτικὴ, t.3, c.1591, b. Τοξευτὴρ, ib.a
B Τοξευτὴς, ib.b. Τοξεύω, t.3, c.1590, d
Τοξήρης, t.3, c.1588, g. Τοξικαὶ θυρίδες, t.3, c.1589, e
Τοξικὴ, ib. Τοξικὸν, ib.f
Τοξικὸς, ib.d. Τοξοβόλος, t.3, c.1588, e
Τοξοδάμας, ib. Τοξόδαμνος, ib.
Τοξοειδὴς, ib. Τόξον, t.3, c.1587, e
Τοξοποιέω, t.3, c.1588, f. Τοξοποιὸς, ib.
Τοξοσύνη, t.3, c.1589, a. Τοξότης, ib.
Τοξότις, ib.d. Τοξοφόρος, t.3, c.1588, f
Τοπάζιον, t.3, c.1597, e. Τοπάζιος, ib.
C Τόπαζον, ib.e. Τοπάζω, t.3, c.1596, h
Τοπάλαι pro πάλαι, quod vide.
Τοπαράπαν, t.3, c.50, f
Τοπαραυτίκα pro παραυτίκα.
Τοπάροιθεν pro πάροιθεν.
Τοπάρχης, t.3, c.1593, e. Τοπαστέον, t.3, c.1597, b
Τοπεῖον, t.3, c.1598, a. Τοπέω, t.3, c.1597, f
Τοπηγορία, t.3, c.1593, e. Τοπήϊον, t.3, c.1598, b
Τοπικὰ, t.3, c.1596, g. Τοπικὸς, ib.e
Τοπικῶς, ib.h. Τόπιον, t.3, c.1598, a
D Τοπλεῖστον, & Τοπλέον, pro Τὸ πλεῖστον & Τὸ πλέον, quæ suis locis vide.
Τοπογραφία, t.3, c.1593, a. Τοποθεσία, ib.
Τοποκλισία, ib.b. Τοπολὺ aduerb. t.3, c.481, f
Τοπομαχέω, t.3, c.1593, c. Τόπος, t.3, c.1591, h
Τοποτηρητὴς, t.3, c.1593, d. Τοπρὶν, t.3, c.552, b
Τοπρότερον, t.3, c.553, e
Τοπρωῒ pro πρωῒ, Mane, ex Reg. cap.1.
Τοπρῶτον aduerb. t.3, c.566, g
Τοπῶ ex Τοπέω factum, vide t.3, c.1597, f
E Τόρβηλος, Querulus, μεμψίμοιρος, Hesych.
Τόργος, Cycnus, apud Lycophronem. Dicitur & de vulture. Vide Suidam & Hesych.
Τορδύλιον, siue Τόρδυλον, herba, quæ & Seseli Creticum vocatur. Apud Paulum Æginetam scribitur γόρδυλον: vbi quidam legunt γόργυλον. Vocatur etiam Τορδύλη: sicut à Plinio Tordylion & Tordyle dicitur. Vide Dioscor.
Τορεία, t.3, c.1315, f. Τόρευμα, ib.b
Τορεὺς, ib.e. Τόρευσις, ib.c
F Τορευτὴς, ib. Τορευτικὸς, ib.d
Τορευτὸς, ib.e. Τορεύω, ib.b
Τορέω, t.3, c.1314, a
Τόρμη, vel Τόρμος, Modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui etiam πλήμνη & χοὴ vocatur. Alia de illa voce Τόρμη vide apud Eust. & Hesych.
Τορμὶς, Domina, Hesych.
Τόρμος vide in Τόρμη.
Τορνεία, t.3, c.1316, f. Τόρνευμα, ib.d
G Τορνευταισιδολυρογλυφοὶ, ibid.e
Τορνευτήριον, ib.f. Τορνευτὴς, ib.e
Τορνεύω, ib.c. Τόρνος, t.3, c.1315, h
Τορνόω, t.3, c.1316, b. Τορόνος, ib.a
Τορὸς, t.3, c.1314, d. Τόρος, ib.h
Τορυνέω, t.3, c.1328, b. Τορυνὴ, t.3, c.1327, g
Τορῶς, t.3, c.1314, e. Τὸς, t.2, c.1153, d
Τοσάκις, t.3, c.498, f. Τοσαπος, ib.
Τοσαυτάκις, t.3, c.500, e. Τοσαυταπλάσιος, ib.
H Τοσαυταχῶς, ib. Τοσαύτη, t.3, c.498, f
Τοσαχῶς, ib. Τόσος, ib.a
Τοσόσδε, ib.d. Τοσοσδὶ, ib.f
Τοσοῦτο, ib. Τοσοῦτον, ib.
Τοσοῦτος, ib. Τοσουτοσὶ, t.3, c.500, d
Τοσούτῳ aduerb. ib.c. Τοσσάπος, t.3, c.498, f
Τόσως pro πόσως, ibid.a
Τοσωδὶ pro Τοσοδὶ, t.3, c.500, b.

Τόσῳ,aduerb.t.3,c.498,c. Τό,τι,t.2,c.1502,g.
Τότε,t.2,c.1512,c. Τοτὲ,ib.e
Τοπλαδιαῖον,t.3,c.1388,e
Τοτωικαῦτα pro Τωικαῦτα, quod vide.
Τοτὶ in v.l. ex Aristoph.pro τοτί.
Τοῦ,Gall.du,t.2,c.1151,f. Τοῦ pro τούτου,t.2,c.1151,a. Τοῦ pro τινὸς,& τοῦ pro τινὸς,ib.
Τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος.
Τοὐμὸν,t.1,c.1077,b. Τοὔμπαλιν,t.3,c.28,e
Τοὔμπροσθεν,t.3,c.558,f. Τοὐναντίον,t.1,c.464,f
Τοὔνεκα,t.1,c.1204,e. Τοὐνεκεν,ib.h
Τοὔνομα,t.2,c.1222,f. Τοὐντεῦθεν,t.1,c.1203,g
Τοὐπίπεμπτον,t.3,c.217,e. Τοὔπιθεν,t.c,c.1363,e
Τοὐπίσω,ib.b. Τοὖπος,pro τὸ ἔπος.
Τοὐπιμεῖον,t.2,c.1378,c. Τοὔργον,pro τὸ ἔργον.
Τοὺς,Gall.les.t.2,c.1154,a.
Τουτάκι & Τουτάκις,t.2,c.1557,f
Τούτας pro ταύτας,Doricè,in v.l.
Τουτεστὶ,t.2,c.1557,f. Τωτὶ,t.2,c.1558,g
Τοῦτο,t.2,c.1555,g,h.& 1557,a
Τοῦτο μὲν,aduerb.t.2,c.1557,e.
Τουτοιΐ,t.2,c.1558,g. Τοῦτον,t.2,c.1555,f
Τουτονὶ,t.2,c.1558,g. Τούτου,t.2,c.1555,f
Τωτουΐ,t.2,c.1558,f. Τωτουσὶ,ib.g
Τώτῳ,t.2,c.1555,f. Τωτωΐ,t.2,c.1558,f
Τωτωνὶ,ib.g. Τώφαελον,t.2,c.1591,d
Τὤφον,t.2,c.1586,h
¶Τραβαῖος,apud Suidam pro τραβέα, quod Latinum est nomen. Dionys.ἀρχαιολ.libro 2,τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύροις,φοινικοπαρύφοις,ἃς καλοῦσι τραβέας.
Τραβίτης, ὁ κύων, inquit Suidas. At v.l.habent Τραβίλης, sine autoris nomine.
Τράγαιναι, t.3,c.1354,c
Τραγάκανθα,t.1,c.2011,b.& t.3,c.1349,c
Τραγαλίζω,t.3,c.1346,c. Τραγάλιος,t.3,c.1345,e
Τραγάω,t.3,c.1355,b. Τραγέη,t.3,c.1354,a
Τραγεῖν,t.3,c.1344,e. Τραγεῖον,t.3,c.1354,d
Τραγῆος,ib.a. Τραγέλαφος,t.3,c.1349,c
Τράγειος,t.3,c.1354,a. Τραγῆ,ib.b
Τράγημα,t.3,c.1345,h. Τραγηματίζομαι,t.3,c.1346,b
Τραγηματισμὸς,ib.c. Τραγηφόρος,t.3,c.1354,b
Τραγίζω,ib.e. Τραγικεύομαι,t.3,c.1352,f
Τραγικὴ,ib.e. Τραγικὸς,t.3,c.1351,g
Τραγικῶς,t.3,c.1352,f. Τράγιον,t.3,c.1354,d
Τραγισκος,ib.c. Τραγισμὸς,t.3,c.1355,a
Τραγοβάμων,t.3,c.1348,g. Τραγόκερως,ib.
Τραγομάσχαλος,ib.h. Τραγόπους,t.3,c.1349,a
Τραγοπώγων,ib. Τραγοριγανίτης οἶνος,ib.f
Τραγορίγανον,ib.d. Τραγορίγανος,ib.
Τράγος,t.3,c.1347,f. Τραγοσκελὴς,t.3,c.1349,b
Τραγῳδέω,t.3,c.1351,c. Τραγῳδὸς,t.3,c.1352,g
Τραγῳδία,t.3,c.1350,t. Τραγῳδικὸς,t.3,c.1351,f.
Τραγῳδιογράφος,ib.d
Τραγῳδοδιδάσκαλος,ib. Τραγῳδοδιδάσκαλος ib.c,
Τραγῳδὸς,t.3,c.1349,f Τραγῳδοποιὸς,ib.c
Τράκτης κηρὸς apud Aetium, Cera quæ tractando inalbuit. Item Τρακτίζω pro λευκαίνω. vulg.lex. ex Phauorino. Ibidem Τράκτωμα, Emplastrum quod equorum scapulis imponitur:ex Apsyrto.
Τράμεις & Τραμὸν,vide apud Hesych.
Τράμη vel Τράμις, Podex. Aristoph.αὐθὸς γεγύμναι πάντα τὰ περὶ τοι τράμιν. Dicta est τράμις secundum quosdã & ea linea quæ medium scrotum diuidit in duas partes.Meminerunt Poll.& Hesych.necnon Suid.& schol. Aristoph.
Τράμις,vide in Τράμη.
Τράμπις, Nauicula qua traiicitur. Nicandri schol.propriè nauiculam barbaricam significare ait:cuius significati meminit & Hesychius.
Τρανέω,t.3,c.1320,c. Τρανὴς,t.3,c.1319,g
Τρανὸς,ib.e. Τρανόω,ib.h
Τρανῶς,ib.g. Τρανωτικὸς,t.3,c.1320,d
Τράπεζα,t.3,c.117,h. Τραπεζεύεις,t.3,c.121,a
Τραπεζὰς,t.3,c.120,h. Τραπεζία,t.3,c.121,b
Τραπεζίας,ib c. Τραπέζιον,ib.d
Τραπεζιτεύω,ib. Τραπεζίτης,ib.e

A Τραπεζιτικὸς,ib.d. Τραπεζοκόμος,t.3,c.119,h
Τραπεζοκόρος,ib.g. Τραπεζολοιχὸς,ib.
Τραπεζοποιὸς,ib.h. Τραπεζορήτωρ,t.3,c.120,c
Τραπεζοφόρος,ib. Τραπεζόω,t.3,c.121,c
Τραπέζωμα,ib. Τραπεζῶν,t.3,c.120,h
Τραπεῖν,vide in Τραπέω.
Τραπελίζομαι,t.3,c.1619,e. Τραπελίζω,t.3,c.1640,f
Τραπελὸς,ib.
Τραπέω,ῶ,Calco vuas in lacu.Hesiodus,οἵγε μὲν ἐτράπεον.Et Hom.ἄλλαι δὲ τραπέουσι.
B Τράπηξ,Hasta,Hesych.
Τραπητὴς,Vuarum calcator. At Τραπητὸς,Mustum,Trapetum.v.l.τραπητὸς,ὁ οἶνος,Hesych.
Τράπομαι,t.3,c.1615,h
Τραρὸς,Asper.τραχύς,Hesych.
Τρασιὰ, Locus vbi siccantur ficus. Dicitur & de vase cui ficus & alii fructus imponuntur. Vide Poll.& Hesych.apud quem repone τερσαίνειν pro περσαίνειν.
Τραυλίζω,Τραυλισμὸς,vide in Τραυλός.
Τραυλὸς,οῦ,ὁ, Balbus, Blæsus. Alcibiades narratur fuisse
C τραυλὸς,vtpote λ pro ρ pronuntians.vnde irridetur ab Aristophane. Plut. De prud.animal. ψελλότητι τῶν ἀγλώσσων ἢ τῶν ἀναύδων φύσει τραυλὸν οὐδὲν ἂν προσείποις. Et ψαυλὴ fœmina, Calliæ apud Pollucem,Τραυλὴ μὲν ὅτι,ἀλλ' ἀπεστωμυλμένη. Ab eo nomine adiectiuo est substantiuum Τραυλότης,Balbuties. Ab eodem est & verbum Τραυλίζω,Balbutio,Balbè loquor, Balbus sum,aut blæsus.Aristoph.εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, Ὁλᾷς,Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Apud eundem cũ accus.in Nubibus,αὐθις ὁ μὲν ὁ σου πάντα ψαυλίζοντος. Af-
D fertur & passiua vox Τραυλίζομαι, sed absque exemplo. Hinc autem est Τραυλισμὸς,Balbuties: idem quod ψαυλότης.
Τραῦμα,t.3,c.1343,a. Τραυματίας,ib.d
Τραυματίζω,ib. Τραυματικὸς,ib.c
Τραύξανα,Quæ ex iumentorum præsepi decidunt,& eorum reliquiæ. Item Spinosa ligna & arida, Suidas ex Pherecrate. At Hesychius Τραύσανον habet,quod exp. ξηρὸν πᾶν,ἢ φρύγανον.
Τραυόω,t.3,c.1343,a
E Τράφαμος,Coagulum, Caseus recens.Hesychius habet etiam τραφαμίδα,sicut & ψαφαλίδα.
Τραφερὸς,οῦ,ὁ, Aridus,Siccus.Sæpe autem ψαφερὴ dicitur à poetis terra seu continens:sicut ὑγρὴ,de mari. Hom.Il. ξ,— οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Sic Epigr.l.2, Εἰ ψαφερῆς πάσης ἀλιτέρμονα κύκλον ὁδεύσῃς. Ibidem,Κολοφὼν,τραφερῆς ἄστρον Ἰωνίης,Ioniæ quæ est in continente. Ex Apoll. Arg.2, κέλευθος τραφερὴ, iter quod fit per cõtinentẽ.sic κέλευθος ὑγρὴ ibidem,quod fit per mare. De huius autem nominis deriuatione lege Eust.
F Τράφηξ,Pars nauis vbi scalmi ponuntur. Plura Etymol. & Suid.
Τραχεῖα,t.3,c.1601,a.& 1602,b. Τραχεινὸς,t.3,c.1602,d
Τραχέως,t.3,c.1601,c. Τραχεώτης,t.3,c.1602,c
Τράχηλα,t.3,c.1598,f. Τραχήλια,t.3,c.1599,a
Τραχηλιάω,ib.c. Τραχηλίζω,ib.d
Τραχηλισμὸς,t.3,c.1600,b. Τραχηλοκοπέω,t.3,c.1598,g
Τράχηλος,ib.c. Τραχινὸς,t.3,c.1602,d
Τραχὶς,ib.c. Τραχιναῖος,ib.
Τραχίνιος,ib. Τραχὶς,ib.
G Τραχυδέρμων,t.3,c.1601,b. Τραχυωπικὸς,ib.f
Τραχυώω,ib.& t.4,c.329,b.ob.Τραχυόστρακος,t.3,c.1601,e
Τραχύπους,ib. Τραχὺς,t.3,c.1600,f
Τράχυσμα,t.3,c.1601,g. Τραχυσμὸς,ib.
Τραχύτατα,ib.c. Τραχύτερον,ib. Τραχύτης,ib.e
Τραχύφλοιος,ib.b. Τραχώδης,ib.g
Τράχωμα,t.3,c.1126,c.ob.& 1601,g
Τραχωματικὸν κολλούριον,t.3,c.1602,a
Τραχὼν,ib.b. Τράχων,ib.
H Τραχωνίτης χώρα,ib. Τράω,t.3,c.1317,a
Τρεῖς,t.3,c.1603,a. Τρέμω,t.3,c.1671,g
Τρεμώδης,Tremulus,in v.lex. Sed perperam fortasse pro τρομώδης.
Τρέπομαι,t.3,c.1613,e
Τρεπτέον,t.3,c.1616,a. Τρεπτὸς,ib.
Τρεπτότης,ib.

A

Τυμπανόεις ὕδρωψ, t.3,c.1782,b A
Τύμπανον,t.3,c.1695,f. Τύμπανος,ib.
Τυμπανοφορέομαι, t.3,c.1696,a
Τυμφόκοι apud comicos οἱ ὀρτυγοκόποι. Vide Poll. Suprà συμφοκόποι.
Τωύη,t.3,c.1121,d
Τυώος, vel potius Τυώνος, (est tamẽ Τυωνὸς apud Hesychium) Paruus. τυώον (inquit schol. Aristophanis) τὸ μικρόν. At Hesychius Τυωνὸς & μικρὸς & τηλικοῦτος exponit. Sed Τυωνοῦτος frequentius est vel potius Τυωνουτοσὶ, terminatione Attica: sicut & censetur Att. cum hoc vocabulum. Τυννὸν (inquit Eustathius) καθὰ τὸ τυννοῦτον, οὕτω καὶ αὐτὸ δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρόν. Sæpe vtitur Aristophanes hoc vocabulo, cum illa terminatione Attica: apud quem interpretatur & Paruũ seu Paruulum, & Tantillum. In Acharn. Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων, οὑτοσὶ τυννουτοσί. vbi schol. annotat τυννουτοσὶ dici ostendendo minimum digitum. Idem scholiastes in hunc versum Nubium, Σκέψαι τοίνυν γ' ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας, (sed τυνουτυὶ hîc vnico ν scriptum est, in Aldino quoque exemplari) annotat, συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ. τύνον γὰρ τὸ μικρόν. Apud eundem in Nubibus legimus παιδάριον ὢν τυννουτονί. vbi scribit, Εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὢν τυννουτονὶ, Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας. Et in Ranis, ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωὶ legimus, Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. Vbi rursum schol. annotat, συνάγων τοὺς δακτύλους φησί: sed addit, καὶ κοιλαίνας τὴν παλάμην. Quibus adiungit, ἀντὶ τοῦ μικροῦ. Obserua autem in his quoque duobus locis posterioribus scribi gemino ν. quam scripturam sequendam esse censeo, vtpote Eustathii quoque & Suidæ testimonio nitentẽ. Quinetiam Hesychius habet Τυννὸς duplici ν, vti dixi. Cui addendum est & Τυωνοῦ, ex eodem, quod exponit itidem τὸ μικρόν. Nisi fortè pro Τυωνοῦτον hoc τυννοῦ perperam scriptum fuit. B C D
Τυντλὸν Hes. ait esse πηλόν. i. lutũ. Vnde Τυντλάζειν cùm alia significat apud eum, tum verò ἐπιβαίνειν πηλοῦ. Est & Τυντλώδης apud Suidam pro πηλώδης. Apud Hesychium autem Τυνφλώδους perperam scriptum esse videtur pro τυντλώδους: & in expositione ὑλώδους perperã pro ἰλυώδους. Vide & Παρδακός. E

Τύξις,t.3,c.1425,c. Τυπάζω,t.3,c.1687,d
Τύπανον,t.3,c.1695,e. Τυπὰς,ib.d
Τυπετὸς,t.3,c.1687,e. Τυπέω,ib.d.& 1696,f
Τυπὴ,t.3,c.1687,a. Τύπης,ib.d
Τυπίας,ib.f. Τυπικὸς,t.3,c.1692,h
Τυπικῶς,ib. Τυπὶς,t.3,c.1695,e
Τύπος,t.3,c.1689,b. Τυπόω,t.3,c.1693,a
Τυπτέω,t.3,c.1686,f
Τύπτω,ib.c. Τύπτομαι,ib.e
Τυπώδης,t.3,c.1692,f. Τυπωδῶς,ib.g F
Τύπωμα,t.3,c.1693,b
Τύπωσις, Informatio, Deformatio, Expressio. Et Τυπωτὸς, Informatus, Deformatus, Expressus, Effictus. Lycophron, τέρμα τόξου τυπωτῆ.
Τυραννεῖον,t.3,c.1699,g
Τυραννεύομαι,t.3,c.1700,a. Τυραννεύω,t.3,c.1699,h
Τυραννέω,t.3,c.1700,b. Τυραννησείω,ib.f
Τυραννία,t.3,c.1699,b. Τυραννιάω,ib.
Τυραννίζω,t.3,c.1700,g. Τυραννικὸς,t.3,c.1698,f
Τυραννικῶς,t.3,c.1699,b. Τυραννίον,ib h G
Τυραννὶς,ib.c. Τυραννισείω,t.3,c.1700,g
Τυραννοκτονέω,t.3,c.1698,c. Τυραννοκτονία,ib.
Τυραννοκτόνος,ib.b. Τυραννοποιὸς,ib.d
Τύραννος,t.3,c.1697,e
Τυρβάζω, & Τυρβάζομαι, vide in Τύρβη.
Τύρβη ης, ἡ, (necnon Σύρβη, teste Eustathio: ex quo fortasse illud factum est, quum tamen aliqui τύρβη à τυρὸς deducere) Turba: ea significatione qua dicitur turba hominum. Lucianus, φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τῇ τύρβῃ. Interdum etiam pro Turba, significante tale quid quale sonat & Tumultus, (qua tamen in significatione dicitur potius Turbæ numero plurali) vt apud Polybium, ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλῆρες τὸ στρατόπεδον. Lucianus, ὁρᾷς ποικίλην τύρβην H

A καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον. Budæus tamen hîc pro incondita hominum multitudine accipit: eadem significatione à Xenophonte vsurpari tradens. A Suida τύρβη exponitur etiam ἀπόλαυσις. quæ expositio fieri non potest quin suspecta sit. Ab hoc nomine Τύρβη deriuatum est verbum Τυρβάζω, Turbas excito, Tumultum excito, Tumultuor. Dicitur autem & Τυρβάζομαι, passiua voce: cuius vsum habemus apud Lucam in fine capitis 10, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά. Quæ vetus interpres reddidit, Solicita es & turbaris erga plurima: Erasmus, Solicita es & tumultuaris circa multa: Theod. Beza, Solicita es & satagis de multis. Ego dixerim τυρβάζεσθαι περὶ πολλὰ, esse, Tumultuando se fatigare circa multa. Inuenitur autem & cum accusatiuo κακὰ, in hoc Sophoclis loco, (quem affert Plutarch. in libello, πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν) Τυφλὸς γὰρ ὦ γυναῖκες οὐδ' ὁρῶν Ἄρης Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά. vbi dixerim, πάντα τυρβάζει κακὰ, esse Tumultuãdo excitat quæuis mala. vel Tumultu suo excitat. Apud Aristophanem in Vespis, Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων, scholiastes τυρβάσεις exp. ταράξεις. Quinetiam in quodam Equitum loco ἀναταρβάζων τὴν πόλιν exponit ἀναταράξας: additque, τυρβάσαι esse propriè τὸν πηλὸν ταράξαι. Sed hoc nescio quomodo verum esse possit, nisi & τύρβη de luto vsurpari dicamus. Inuenitur & nomen Τυρβασία, de quo Pollucem & Hesychium consule. B C

Τυρεία,t.3,c.1702,f. Τύρβυσις,ib.
Τυρεύω,ib.d. Τυρεῖον,t.3,c.1701,h
Τυρεὶς, Ambitus muri. Hesych.
D Τυροβόλιον,t.3,c.1701,a. Τυρόγαλα,ib.
Τυρόεις,ib.f. Τυρόκνη,ib.a
Τυρόκνησις,ib.
Τυροκνῆστις,ibid.b. & t.2,c.2740,d. obiter.
Τυροκομεῖον,t.3,c.1701,b. Τυροκομία,ib.c
Τυροκόσκινον,ib.d. Τυρόνωτος,ib.
Τυροπωλέω,ib.e. Τυρὸς,t.3,c.1700,g
Τυροῦς,t.3,c.1701,g. Τυροφορεῖον,ib.e
Τυρόω,ib.h
Τύρσις, εως, ἡ, Turris, ea præsertim quæ est in mœnibus, vt vult Galenus apud Hippocratem. Est etiam περίβολος τοῦ τείχους, vt vult Suidas, Xenophontis locum afferens: quem apud eum vide. Hesychio est etiam Propugnaculum. Bud. à Philostrato pro munitionibus aut ambitu vrbis poni tradit. Item Τύρσις, τὸ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένον, Suid.
E Τύρω, affertur ab eo qui argumentum scripsit Œdipodis tyranni Sophoclei, tanquam ex eo deriuatum sit τύραννος. Dictus est τύραννος (inquit) κατὰ τὸ ἔτυμον. quasi τύρων τοὺς λαοὺς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων. Quæ si sequamur, τύρειν esse dicemus Vexare, Molestia afficere: atque adeò idem quod τείρειν. Sed exemplum vsus huius verbi τύρω desidero. Subiungit autem, καὶ τυρβῶν δόλους κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Quæ verba aliud etymum illi nomini tribuunt. Sed & aliud illi dari, suo dictum loco fuit.
F Τυρώδης,t.3,c.1701,f. Τυρῶντες,ib.g
Τυταίνη, Instrumentum ad triturãdas fruges, Hesych. Pro eodem affertur & τυκάνη.
Τυτθὸς, οῦ, ὁ, Paruus, Paruulus, Pusillus. Iliad. ζ, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Adhuc paruulum, Adhuc puerulum, aut etiã infantem. Atque adeò inuenitur etiam τυτθὸν βρέφος, quasi quod sit adhuc ὑποτίτθιον. Siquidem ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ deriuari existimatur, mutatione literæ ι in υ. Inuenitur τυτθὸς & pro τυτθῶν. Vide Eustathium. Τυτθὸν, Paruum. Homerus Iliad. α, — νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν, Ne minimum quidem me honorauit, Ne tantillo quidem honore me affecit.
G Τυτὼ, Noctua, Hesych.
Τυφαόνιος,t.3,c.1709,d. Τυφάων,t.3,c.1708,b
H Τυφεῖν,t.3,c.1705,b. Τυφεδανὸς,t.3,c.1706,a
Τυφεδὼν, t.3,c.1705,h
Τύφη, vide in Τίφη.
Τυφήρης,t.3,c.1706,h
Τύφλη, Piscis quidam apud Athen. lib. 7.
Τυφλῖναι,t.3,c.1703,g. Τύφλινοι,ib.

Τυφλοπατέομαι,οῦμαι,in v.l. Cæcum simulo. Affertúrque ex Etymologo, τυφλὸν πλάττομαι. Sed errori qui apud Etymologū est,error additur. nam Τυφλοπατεῖται (pro quo reponendum est τυφλοπλαστεῖται) Etymol.non exp. τυφλὸν πλάττεται,sed τυφλὸς πλάττεται.

Τυφλοπλαστέω,t.3,c.1703,d. Τυφλοπλέομαι,ib.
Τυφλὶς,t.3,c.1702,f. Τυφλόστομα,t.3,c.1703,d
Τυφλότης,ib.b. Τυφλόω,ib.
Τυφλώδης,ib.c. Τυφλωμανίη,t.3,c.1706,g
Τυφλῶνες,t.3,c.1703,g. Τυφλωσις,t.3,c.1704,c
Τυφλώττω,t.3,c.1703,e
Τυφλὼψ,t.2,c.1394,c. & t.3,c.1703,f
Τυφογέρων,t.1,c 846,c & t.3,c.1706,e
Τυφομανία,t.3,c.1706,f, Τυφος,ib.b
Τύφος,ib. Τυφοω,t.3,c.1707,d
Τύφω,t.3,c.1704,d. Τυφωγέροντες,t.3,c.1706,g
Τυφώδης,t.3,c.1707,c. Τυφωδῶς,t.3,c.1708,b
Τυφωμανίη,t.3,c 1706,f. Τυφῶν,t.3,c.1708,b
Τυφωνία,t.3,c.1709,d. Τυφωνικὸς,ib.c
Τυφως,t.3,c.1708,b. Τυχάζω,t.3,c.1450,a
Τυχαῖος,t.3,c.1454,e. Τυχέω,t.3,c.1438,f
Τύχη t.3,c.1450,a. Τυχηρὸς,t.3,c. 1454,f
Τυχηρῶς,ib.g. Τυχίζω,t.3,c.1425,h
Τυχικὸς,t.3,c.1454,h. Τυχικῶς,ib.g
Τυχοι,t.3,c.1425,h. Τύχιος,t.3,c.1426,c
Τυχὸν,t.3,c.1441,b. Τυχόντως,ib.

A Τύχος,t.3,c.1425,f. Τύχω,t.3,c.1424,c
ὁ Τυχων,t.3,c.1440,g
Τυψελη, Aurium sordes,Hesych. Dicitur alioqui κυψέλη hac in significatione.
¶ Τῶ, primitiuum verbi Τάζω, t.3,c.1306,g.
Τῷ,artic.t.2,c.1152,c. Τῷ pro τούτῳ,ib.d. Τῷ pro τίνι, Τῳ pro τινὶ,ibid.e. Τῷ, eo quòd,&c.t.2,c.1509,b. Τῷδε,Sic,&c.ib.d. Τῷκε, Hoc modo, &c.ib.d.
Τὼ, artic.dualis,masculini generis: qui & nonnullis fœmininis nominibus iungitur.veluti quum dicitur τὼ χεῖ-
B ρε,item τὼ πόλεε,apud Plat. Sic etiam τὼ ἡμέρα ex Xenoph.affertur.
Τωθάζω, Dicteriis incesso,Irrideo, Mordeo opprobriis. Redditur etiam Conuitiis incesso. Aristoph. Vespis, — ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς. Aristot.Rhet.2,οἱ ἐπιδέξιοι τῷ τωθάσαι. Hinc Τωθασμὸς,Irrisio: Τωθαστὴς,Irrisor: Τωθαστικὸς,Irrisorius. Quinetiam Τωθαστικῶς,irrisoriè, Cum irrisione, apud Laertium in Speusippo, καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν γράφων τωθαστικῶς, φησὶ, καὶ ἐκ τῆς μαθητείας σου ἔστι τὴν φιλοσοφίαν καταμαθεῖν.
C Τῶν,Gall.des,t.2,c.1153,e
Τωνδὶ pro τῶνδε: vt dicitur ὁδὶ pro ὅδε.
Τὤρχαῖον pro τὸ ἀρχαῖον.
Τῷτι,t.2,c.1509,d.Sed rectius scribitur τῷτι,vel τῷ τι disiunctim.

Υ

Υ Vna ex vocalibus est,à cuius figura os quoddam ad radicem linguæ situm vocatur ὑοειδὲς,à quibusdam & ὑψιλοειδὲς. Quæ vocabula suis locis vide. D
Υ ab Æolibus ponitur pro ο: dicentibus ὄνυμα pro ὄνομα. vnde est ὀνυμαίνω.
Υ̃ Υ̃,apud Aristophanem,ad exprimendum sonum quē quis olfaciēs edit, spiritum naribus attrahendo. Nam in Pluto, carnes suilias olfaciens sycophanta, dicit, — ἔνδον ἐστὶν ὦ μιαρώτατοι Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων: subiungens,ῦ ῦ.ῦ ῦ.ῦ ῦ.ῦ ῦ.ῦ ῦ.ῦ ῦ. Cui Carion E respondet, Κακόδαιμον ὀσφραίνει τί; Sed scholiastes aliā quoque expositionem affert: vt nimirum sit ἐπίρρημα θαυμαστικόν.

Υάγχη,t.3,c.1151,g. Υάδες,t.3,c.1773,f
Υαινα,t.3,c.1153,d. Υαινίς,ib.e
Υακίζω,t.3,c.1773,f. Υακινθία,t.3,c.1711,c
Υακινθίζω,ib.e. Υακινθινοβαφὴς,ib.b
Υακίνθινος,ib. Υακινθις,ib.c
Υακινθόκωμον,ib.d. Υάκινθος,t.3,c.1710,a
Υακινθώδης,t.3,c.1711,b. Υαλεις,t.3,c.1712,f F
Υάλεος,ib. Υαλη,ib.c
Υαλίζω,ib.g. Υάλινος,ib.
Υαλοειδὴς,ib.d. Υαλοεις,ib.f
Υαλος,t.3,c.1711,e. Υάλομαι,t.3,c.1712,d
Υαλὸς,ib.g. Υαλοτέχνης,ib.e
Υαλουργεῖον,ib. Υαλουργος,ib.
Υαλοῦ,ib.f. Υαλόω,ib.h
Υαλώδης,ib.f. Υάλωμα,ib.h
Υανιος, Aspectu terribilis. Vide alias expos.apud Hesych. qui habet etiam Υανιω. Est & Υανία apud eundem,expositum τύρβη,μάχη,ὕβρις, ἀγερωχία.
Υαντες,t.3,c.1153,c. Υαντία,ib.
Υάπνος,ib. Υάπος,ib.
Υας,t.3,c.1152,d. Ὑας,t.3,c.1153,b
Υαται,ib.c
¶ Υβάζω, vide in Υβωμα.
Υββαλλω, Doricè pro Υποβάλλω.
Υβιος & Υβλιὸς,item Υβὸς,vide in Υβωμα.
Υβείζω,t.3,c.1715,e. Υβειοπαθέω,ib.
Υβεις,t.3,c.1713,b. Υβεὶς,t.3.c.1715,e
Υβεισμα,t.3,c.1717,c. Υβεισμος, b.d
Υβειστὴς,ib. Υβειστὴς,ib.e
Υβειστικὰ,t.3,c.1719,a. Υβειστικὸν,t.3,c.1718,f
Υβειστικῶς,ib.h. Υβειστης,ib.d

Υβεισοδίκαι,t.1,c.1011,b. & t.3,c.1718,c
Υβεισόπαπος,t.3,c.1718,d. Υβεισόπορος,ib.e
Υβείσρια,t.3,c.1717,e
Υβωμα,Curuamen. Vox generalis est apud Hippocratē, significans omnem vertebrarum euersionem præter naturam,vt scribit Gorr.ex Galeno. At in v.l.dicitur esse Gibbus vel Gibber: additúrque tamen ex Galeno, iidem esse quamuis spinæ verticulorum conuersionem mutationémve præter naturam. Ibidē Υβωσις, Affectus spinæ dorsi incuruatæ & fornicatæ, quo gibberes siue gibbosi fiunt. Cui opponitur λόρδωσις.Quidam autem λόρδωσιν esse in corpore aduerso dixerunt,ὕβωσιν ceruicis,dorsi κύρτωσιν, vt ibidem annotatur. Sunt porro illa Υβωμα & Υβωσις tanquā verbalia ab Υβοῦσθαι. quod est à nomine Υβὸς,quo significatur Curuus, Inflexus. Item Gibbosus, Cui spina incuruata est & fornicata. Apud Theocritum in idyllio quod ὁδοιπόροι inscriptum est, habetur hic versus, Μὴ βάθιον κείνου πυγίσματος ὑβὲ ταφείης. vbi schol.annotat ὑ-
F βὸς esse à nomine κυφὸς, abiectione literæ κ, & mutatione literæ φ in β. At verò Υβος paroxytonè substant.de tubere in cameli dorso, ex Gaza apud Aristotelem. Pro adiectiuo autem ὑβὸς affertur etiam Υβιὸς,& Υβλιός: sed ex his duobus alterum duntaxat habet Hesych.qui ὑβλιὸν esse dicit τὸν κυρτὸν, καμπύλον,γυρόν.additque,οἱ δὲ ὑβὸς, κυρτὸς, ὑβειστής. Inuenitur & verbum Υβάζω,de incuruatione.Sed Suidas ὑβάζειν exponit ἐμεῖν.quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐοίκασιν.

G Υγιία,t.3,c.1723,a. Υγιάζω,t.3,c.1725,d
Υγιαίνω,t.3,c.1724,a. Υγίανσις,t.3,c.1725,c
Υγιαστικὸς,ib.e. Υγίεια,t.3,c.1722.c
Υγιεινὸς,t.3,c.1723,e. Υγιεινῶς,t.3,c.1724,a
Υγιηρὸς,t.3,c.1725,f. Υγιὴς,t.3,c.1721,d
Υγιόω,t.3,c.1725,e. Υγιῶς,t.3,c.1722,b
Υγιώτερος,ib.a
Υγρὰ,t.3,c.1726,d. & t.4,c.226,h.ob.
Υγραίνω,t.3,c.1728,h. Υγρανσις,t.3,c.1729,a
H Υγρεσία,ib. Υγρέμπλαστροι,t.3,c.1728,c
Υγρὴ,t.3,c.1726,d. Υγροβάτης,t.3,c.1727,f
Υγρόβιος,t.1,c.738.d. Υγροκέφαλος,t.2,c.154,f
Υγροκήλη,t.3,c.1727,f. Υγροκιρσοκήλη,ib.g
Υγροκοίλιος,t.2,c.289,h. Υγρομελὴς,t.3,c.1727,g
Υγρόμυρον,ib.h. τὸ Υγρὸν,t.3,c.1726,b

Ὕπαρχος,t.1,c.562,f. Ὑπάρχω,t.1,c.555,b.& 562,f
Ὑπαρωματίζω,t.1,c.586,e. Ὑπασπίδιος,t.1,c.591,a
Ὑπασπίζω,ib.h. Ὑπασπιστής,ib.
Ὑπατεία,t.3,c.1747,e. Ὑπατεύω,ib.d
Ὑπάτη,t.3,c.1746,d. Ὑπατικος,t.3,c.1747,d
Ὑπατμίζω,t.1,c.618,g. Ὑπατμισμὸς,ib.
Ὑπάτοπος,t.3,c.1594,d. Ὕπατος,t.3,c.1746,a
Ὑπαυγος, t.1,c.601,g
Ὑπαυγάζω,Splendeſco,in vulg.lex. Sed potius ſonat q.d. Subſplendeſco.
Ὑπαυθαδίζομαι,t.1,c.1440,e
Ὑπαυλέω,t.1,c.623,b. Ὕπαυλος,t.1,c.625,b
Ὑπαυστηρος,t.1,c.6[illegible],e. Ὑπαυχένιον,t.1,c.608,c
Ὑπαυχένιος,ib. Ὑπαύχενον,ib.
Ὑπα[illegible]νέστερος,t.4,c.198,f. Ὕπαφρος,t.1,c.613,a
Ὑπεγγυος,t.1,c.883,g. Ὑπεγγύως,ib.h
Ὑπέδδεισαν,Subueriti ſunt. Hom.Il.α, Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί. At verò ex Apoll.Arg.2, additur in v.l. Ὑπεδείδισαν pro Metuebant:ſed locus non affertur.
Ὑπεδέκτο,ab Ὑποδέκομαι poſito pro ὑποδέχομαι. At Ὑπέδεκτο & Ὑπέδεξο, ab hoc ὑποδέχομαι.
Ὑπέδυν,ab Ὑποδύμι.
Ὑπεζύγωται, ab Ὑποζυγόομαι.
Ὑπεζωκὼς,tanquam ab Ὑποζώω,vide in Ὑποζώννυμι.
Ὑπειδόμην,t.2,c.1424,b. Ὑπεικάθω,ib.f
Ὑπείκω,ib.c
Ὑπείληφα, vide in Ὑπολαμβάνω.
Ὕπειμι, Subſum,&c.t.1,c.1137,d. Ὕπειμι,Subeo,&c. t.1,c.1142,a.
Ὑπειξις,t.1,c.1124,f. Ὑπειπεῖν,t.1,c.1225,a
Ὑπείρ,poeticè pro ὑπὲρ, Super. vt Odyſſeæ ι,Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα τοί τ' ἀλόωνται.
Ὑπειράλιος,t.1,c.372,d. Ὑπείροχος,t.1,c.1360,f
Ὑπείρων,Superior.v.l.
Ὑπεὶς,apud Herodotum pro ὑφεὶς,ab ὑφίημι.
Ὑπείσημι,t.1,c.1158,g
Ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, Aditio hæreditatis.v.l.
Ὑπεισέρχομαι,t.1,c.1269,c
Ὑπεκβάλλω pro παρέρχομαι & ἀμείβομαι, v.l. ex Apollonio Rhodio.
Ὑπεκδέχομαι,pro Expecto,in Epigr.
Ὑπεκδιδράσκω, Subterfugio.
Ὑπεκδραμεῖν, Effugere. vt ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν ex Herodoto affertur pro Præſentes pœnas effugere.
Ὑπεκδύ[illegible],t.1,c.1063,b. Ὑπέκθεσις,t.3,c.1494,d
Ὑπεκκα[illegible],t.2,c.180,d. Ὑπέκκαυμα,ib.
Ὑπεκκείμενα, Clam exportatũ, Bud.ex Ariſtotele Œcon. lib.2. καὶ οὐκέτι ἀποκεκρυμμένον ἦν αὐτοῖς ὃ ὑπεκκείμενον ὃ μεθ' ἑαυτῶν εἶχον. Affertur autem ὑπεξέκειτο & pro Subductus erat.
Ὑπεκκλαπεὶς,t.2,c.238,b. Ὑπεκκλέπτω,ib.
Ὑπεκκλίνω,Subdeclino,Clàm declino.
Ὑπεκκομίζω,t.2,c.375,b. Ὑπεκπέμπω,t.3,c.205,a
Ὑπεκπροθέω,Præcurro.
Ὑπεκπροφεύγω,t.4,c.133,e
Ὑπεκραγεὶς,Suberumpens:ab ὑπεκρήγνυμαι.
Ὑπεκρέω,t.3,c.688,c. Ὑπεκτίθεμαι,t.3,c.1494,c
Ὑπεκτίθημι,ib. Ὑπεκτρέπω,t.3,c.1626,a
Ὑπεκφαίνομαι,Subluceo.
Ὑπεκφέρω,t.4,c.103,g. Ὑπεκφεύγω,t.4,c.132,g
Ὑπεκχωρέω,t.4,c.675,g. Ὑπέλαιον,t.1,c.1167,f
Ὑπελαφρίζω,t.1,c.1172,f
Ὑπελθὼν vide in Ὑπέρχομαι.
~~Ὑ[illegible],t.4,c.28,d.~~ Ὑπεναντιόομαι,t.1,c.466,a
Ὑπεναντίος,t.1,c.465,h. Ὑπεναντίως,t.1,c.466,a
Ὑπενδίδωμι, t.1,c.997,b
Ὑπένερθε, idem quod ἔνερθε,Infra, Subtus. Interdum cum genitiuo. vt Homerus Iliad.β, — ποσσὶ ὑπένερθε κονίη ἵστατο,ſub pedibus.
Ὑπεξάγω,t.1,c.76,f. Ὑπεξαιρέομαι,t.1,c.197,a
Ὑπεξαίρεσις,ib.b. Ὑπεξαιρέω,ib.a
Ὑπεξαίρω,& Ὑπεξαίρομαι,t.1,c.212,d
Ὑπεξαλέασθαι,t.1,c.322,c. Ὑπεξαλύξαι,ib.g
Ὑπεξανάγομαι,t.1,c.70,f. Ὑπεξαναδῦμι,t.1,1061,b
Ὑπεξαναδύομαι,ib. Ὑπεξανίσταμαι,t.1,c.1749,e
Ὑπεξαφύω,Clàm exhaurio:in v.l.ex Apoll.Rhod. vtente

A voce paſſiua, Argon.2,— πολέες δὲ πόροι νώνυμοι ἔασιν Ὅππῃ ὑπεξαφύονται.
Ὑπεξελαύνω,t.1,c.1170,d. Ὑπεξέλευσις,t.1,c.1179,b
Ὑπεξερύω,t.1,c.1260,d. Ὑπεξέρχομαι,t.1,c.1269,g
Ὑπεξίσταμαι,t.1,c.1763,c. Ὑπεξούσιος,t.1,c.1133,g
Ὑπεξουσι[illegible],ib.h. Ὑπεπικυφίζω,t.2,c.399,d
Ὑπεπιμόε[illegible],t.2,c.854,e
Ὑπὲρ,cũ gen. Super vel Supra,t.3,c.1742,c. Ὑπὲρ,Pro,ib.e. Ὑπὲρ,pro διὰ, Propter,ib.h. Ὑπὲρ,pro πρὸς,Per,1743,b. Ὑπὲρ pro περὶ, De,ibid. Ὑπὲρ, cum accuſ.Vltra,
B Trans,ibid.f. Ὑπὲρ, Præter,vel Contra,c.1744,a. Ὑπὲρ,pro κατὰ,ibid.b. Ὑπὲρ iunctum aduerbiis,ib.c. Ὑπὲρ,à ſuo verbo per anaſtrophen diſiunctum, ibid.e. Ὑπὲρ in compoſit.ibid.f. Ὑπὲρ, pro τὸ ἔξωθεν, & τὸ ἄνωθεν,c.1745,a.
Ὑπὲρ ἄγαν,t.3,c.1744,d
Ὑπὲρ ἄνω,ib. Ὑπὲρ λίαν,ib.
Ὑπέρα,t.3,c.1748,g. Ὑπεράγαμαι,t.1,c.8,f
Ὑπεράγαν,t.3,c.1744,d. Ὑπεραγανακτῶ,t.1,c.3,g
Ὑπεραγαπάω,t.1,c.6,d
C Ὑπεραγόντως,vide Ὑπεράγω.
Ὑπέραγχος,Superbus.ὑπερήφανος,Heſych. Sed aliam ſcripturam illius vocabuli poſcit ea ſedes quam apud eũ iuxta ſeriem alphabeticam habet.
Ὑπεραγορεύω τινὸς,Loquor pro aliquo,id eſt, in defenſionem alicuius, Patrocinor alicui. Ariſtot.Œc.2, καὶ συναγαγὼν ἐκκλησίαν, πολλὰ τοῦ κεκομμένου νομίσματος ὑπερεῖπεν.hic enim aoriſtus thema illud mutuatur.
Ὑπεράγω, Exupero, Excello. Suidas ὑπεράγοντα exponit ὑπερέχοντα in quodam quem affert loco. Quæ expoſi-
D tio cõuenit & iſti Athenæi loco,ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει. Hinc aduerb.Ὑπεραγόντως,(q.d.Exuperanter) Supramodum.
Ὑπεραγωνίζομαι,cũ genit. vt ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως,Pugno pro ciuitate,vel Propugno.
Ὑπεραὴς,Deſuper flans.
Ὑπεραίμωσις, Nimia ſanguinis abundantia. Afferuntur ex Polluce κριθίασις & ὑπεραίμωσις de equi morbis.
Ὑπεραινετὸς,Supramodum laudabilis.
Ὑπεραίρω,t.1,c.215,g. Ὑπεραίρομαι,t.1,c.216,c
E Ὑπεραίσιον,Quod eſt ὑπὲρ τὴν αἶσαν. Vide Αἶσα.
Ὑπεραισχρος, Supramodum turpis; ſeu fœdus, apud Xenophontem.
Ὑπεραισχύνομαι, Supramodum verecundor.
Ὑπεραιωρέω,ῶ,Superextendo,Super appẽdo.Apud Dioſc. ὑπεραιωρούμενον redditur Super expaſſum.
Ὑπερακμάζω,t.1,c.277,f. Ὑπέρακμος,ib.e
Ὑπερακοντίζω,t.1,c.273,d. Ὑπερακοντίζομαι,ib.e
Ὑπεράκρια,t.1,c.298,g. Ὑπερακριβὴς,t.1,c.303,f
Ὑπερακρίζω,t.1,c.299,a. Ὑπεραλγέω,t.1,c.316,a
Ὑπεραλγὴς,t.1,c.315,h. Ὑπεράλιος,t.1,c.372,d
F Ὑπεράλλομαι,t.1,c.340,a. Ὑπεράλμενος,ib.
Ὑπεραναιδεύομαι, Impudentia vincor, apud Ariſtoph.in Equitibus.
Ὑπερανάστης,t.1,c.1751,f. Ὑπεράνθρωπος,t.1,c.454,d
Ὑπερανίσταμαι,t.1,c.1751,f. Ὑπεραντλέομαι,t.1,c.467,c
Ὑπέραντλος,ib.b. Ὑπεραύω,t.1,c.474,g
Ὑπεράνωθεν,ib.h
Ὑπεραποθνήσκω,t.1,c.1570,b
Ὑπεράριθμος, Qui eſt vltra numerum. q.d. Supernu-
G merarius.
Ὑπεραρρωδέω,t.2,c.1479,e
Ὑπεράρχιος,Qui principium omne excedit,Qui eſt ſupra quoduis principium: ſicut ὑπερτελὴς, Qui eſt ſupra omnem finem. Apud Dionyſ.Areopag.de Deo vtrunque dicitur.
Ὑπερασθενὴς,Supramodum infirmus,vel imbecillus.
Ὑπέρασθμος,Admodum anhelans.
Ὑπερασπίζω,t.1,c.592,a. Ὑπερασπισμὸς,ib.
Ὑπερασπιστὴς,ib.
H Ὑπερασχημονεῖν,Admodum indecenter ſe gerere. In v.l. affertur ex Plutarcho pro Supramodum ineptire.
Ὑπεραυξαίνομαι,t.1,c.1377,d.
Ὑπεραυξάνω,ib. Ὑπεραύξω,ib.
Ὑπεραυχέω,t.1,c.609,c

Ὑπερβάθμιος,t.1,c.653,h. Ὑπερβαίνω,ib.d
Ὑπερβάλλω,t.1,c.707,f. Ὑπερβάλλομαι,t.1,c.708,b
Ὑπερβασία,t.1,c.653,f. Ὑπέρβασις,ib.
Ὑπερβατής,ib. Ὑπερβατῶς,ib.g
Ὑπερβεβλημένως,t.1,c.708,b
Ὑπερβερεταῖος, Extremus anni mensis apud Macedones & Asiæ populos. October Suidæ. Vnde pro comperendinatore ponitur & cũctatore. ὑπερβερεταῖος μὴν exponitur October in Can. Apost.c.38.v.l.
Ὑπερβιάζομαι,t.1,c.735,b
Ὑπερβιβάζω,t.1,c.657,c. Ὑπερβιβασμός,ib.
Ὑπερβίη,t.1,c.732,a. Ὑπέρβιον,ib.
Ὑπέρβιος,ib.
Ὑπερβίως, Valde violenter. ἄγαν βιαίως.
Ὑπερβλαστάνω,t.1,c.747,g. Ὑπερβλαστής,ib.
Ὑπερβλήδην,t.1,c.708,c. Ὑπέρβλητος,ib.b
Ὑπερβλύζω,t.1,c.756,c. Ὑπέρβλυσις,ib.d
Ὑπερβολάδην,t.1,c.709,b
Ὑπερβόλαιος,ibid.a. & t.3,c.1746,f
Ὑπερβολή,t.1,c.708,c. Ὑπερβολία,t.1,c.709,b
Ὑπερβολικός,ib.a. Ὑπερβολικῶς,ib.
Ὑπερβολιμαῖος,ib.b. Ὑπέρβολος,ib.
Ὑπερβόρεος,t.1,c.764,c. Ὑπερβριθής,t.1,c.793,d
Ὑπεργάζομαι,t.1,c.1237,b
Ὑπεργαμία, Seræ nuptiæ. ὀψιγαμία, Suid.
Ὑπέργαιος,t.1,c.808,c. Ὑπέργηρως,t.1,c.847,h
Ὑπεργράφω, Superpingo. quod verbum affertur ex Plinio, lib. 35,c.11.
Ὑπεργυίος & Ὑπέργυος,t.1,c.880,c
Ὑπέρδασυς,t.1,c.912,f. Ὑπερδεής,t.1,c.922,b
Ὑπερδειμαίνω,t.1,c.920,b. Ὑπέρδεινος,t.1,c.925,b
Ὑπερδειπνέω,t.1,c.936,f
Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, Damnũ quod est plusquam decem talentorum.
Ὑπερδέξιος,t.1,c.761,f
Ὑπερδέω, Superligo.
Ὑπερδιατείνομαι,t.3,c.1290,c
Ὑπερδικέω,t.1,c.1011,c. Ὑπέρδικος,ib.
Ὑπερδίπηχυς,t.3,c.285,a
Ὑπερδοκεῖν, Supra modũ placere, Perplacere.v.l.ex Philostrato, ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ.
Ὑπερεθίζω,t.1,c.1257,g. Ὑπερείδω,t.1,c.1246,g
Ὑπερειπεῖν vide in Ὑπεραγορεύω.
Ὑπέρεισμα,t.1,c.1246,g. Ὑπερειστικός,ib.
Ὑπερέκεινα,t.1,c.1214,b
Ὑπερεκκρεμάω, Desuper appendo.
Ὑπερεκπέμπω,t.3,c.204,a. Ὑπερεκπερισσοῦ,t.3,c.250,f
Ὑπερεκπίπτω,t.3,c.315,g. Ὑπερεκπλήσσω,t.3,c.394,d
Ὑπερεκπλήττω,& Ὑπερεκπλήττομαι,ibid.
Ὑπερεκπλεονάζω?
Ὑπερεκπλεωύω, Superfluo.v.l.
F Ὑπερέκτασις,t.3,c.1291,g. Ὑπερεκτείνω,ib.
Ὑπερεκτίνω,t.3,c.1572,g
Ὑπερέκτισις, Mulcta quæ dependitur, seu Pœna quæ penditur.
Ὑπερεκχωόομαι, Effundor, Exundo.
Ὑπερέλασις, Transmissio, in v.l. Hesych. exponit ὑπέρθεσις & ὑπερβολή.
Ὑπερέλαφρος, Perleuis, Valde leuis.
Ὑπερεμβάλλω,t.1,c.682,a
G Ὑπερεμπίπλημι & Ὑπερεμπλήθω, Supra modum impleo. Apud Xenophontem Pæd.1, δύσφορον τὸ ὑπερεμπιπλάσθαι, Supra modum cibo impleri, vel se implere, aut replere. Quidam exp. Nimia repletio.
Ὑπερένδοξος,t.1,c.1037,a
Ὑπερενεγκεῖν vide in Ὑπερφέρω.
Ὑπερενιαυτίζω,t.1,c.1641,e. Ὑπερέντευξις,t.3,c.1446,d
Ὑπερεντρυφάω,t.1,c.1596,a. Ὑπερεντυγχάνω,t.3,c.1446,a.c
Ὑπερεξακόσιαι, Plusquã sexcẽtæ. Sic Ὑπερεξακισχίλιοι, Plures sex millibus, v.l. ex Demosth. κατὰ Νεαίρας. Videndũ
H autem ne potius disiungi debeat ὑπέρ.
Ὑπερεπαινέω,t.1,c.169,a. Ὑπερεπιθυμέω,t.1,c.1611,c
Ὑπερέπτης, Superuolasti, Luc. ab Ὑπερίπτημι.
Ὑπερεσθίω,t.1,c.1910,f
Ὑπερέσχεθε, ab Ὑπερέχω: vt sol ὑπερέσχεθε γαίης, Hom. Super terram emicuit.v.l.
Ὑπερεῦ, Rectè supra quàm dici possit. Affertur & Ὑπερευγενής pro Egregiè.
Ὑπερευγενής, Nobilis supra quàm dici possit.
Ὑπερευδοκέω,t.1,c.1030,g. Ὑπερευδοκιμέω,t.1,c.1033,b
Ὑπερεύφημος,t.4,c.58,f. Ὑπερεύχομαι,t.1,c.1322,e
Ὑπερέχομαι,t.1,c.1360,e
Ὑπερέχω, Teneo super,&c. t.1,c.1359,e. Ὑπερέχω, Emineo,&c.ib.h.
Ὑπερεών,ῶνος,ὁ, Tabula.v.l.
Ὑπερεωραμένος,t.2,c.1423,g. Ὑπέρζεσις,t.1,c.1399,a
Ὑπερζεστός,ib. Ὑπερζέω, t.1,c.1398,d
B Ὑπέρζως,t.1,c.1287,b
Ὑπερήβολον,t.1,c.707,d
Ὑπερηγορεῖ, idem quod ὑπεραγορεύω, supra.
Ὑπερηδέως,t.1,c.1432,d. Ὑπερήδιστα,ib.
Ὑπερήδιστος,t.1,c.1431,g
Ὑπερήδω, & Ὑπερήδομαι,t.1,c.1435,g
Ὑπερηλικιώσις,t.1,c.1453,f. Ὑπερῆλιξ,ib.
Ὑπερημερία,t.1,c.1464,b. Ὑπερήμερος,t.1,c.1463,d
Ὑπερημιόλιες, Qui numero dimidiam partem excedunt. ὑπερημιόλιες ἀστῶν, ex Herodoto lib.1.
C Ὑπερηνορέω,t.1,c.438,f. Ὑπερηνώρ,ib.
Ὑπερηφανεία,t.4,c.33,f. Ὑπερηφανεύομαι,t.4,c.34,a
Ὑπερηφανέω,t.4,c.33,g. Ὑπερηφανία,ib.f
Ὑπερήφανος,ib.a. Ὑπερηφάνως,ib.f
Ὑπερηχέω,t.1,c.1486,a. Ὑπερθέ,t.3,c.1748,b
Ὑπέρθεμα,t.3,c.1519,c.
Ὑπερθεματίζω,t.3,c.486,g. obiter.
Ὑπερθεματισμός,t.3,c.1519,d.& 486,g.ob.
Ὑπερθεν,t.3,c.1748,b
Ὑπέρθεον, Quod est supra numen diuinum, vel numinis
D voluntatem.
Ὑπερθερμαίνομαι, Supra modum calefio, seu calesco, Efferuesco.
Ὑπέρθεσις,t.3,c.1518,h. Ὑπερθετέον,t.3,c.1519,a
Ὑπερθετικός,ib.b
Ὑπερθορέω,& Ὑπερθορέομαι,t.1,c.1575,d
Ὑπερθρώσκω,t.1,c.1577,a. Ὑπέρθυμος,t.1,c.1609,d
Ὑπερθύριον,t.1,c.1616,a. Ὑπέρθυρον,ib.
Ὑπεριάχω, Vltra sono, Sonũ edo qui est vltra sonos alios. id est, eos superat, in Anthol. Epigr.
E Ὑπερίκανος, Plusquam sufficiens. In vulg.lex. Perquam sufficiens.
Ὑπέρικον, vel Ὑπερικόν, Frutex ferulaceus, dodrantalis, rubeus: folio rutæ, flore albæ violæ, luteo, qui digitis tritus sanguineum succum remittit: ex quo ἀνδρόσαιμον cognominatur. Vulgò herbam sancti Ioannis appellant, inquit Gorr. Vide Diosc.l.3.
Ὑπερίνησις vide in Ὑπέρινος.
Ὑπέρινος, Nimium purgatus, Nimium euacuatus purgante pharmaco. Galen. enim apud Hippocratem ὑπέρινον esse ait τὸν ὑπερκεκαθαρμένον ἄνθρωπον. Affertúrque ex Theophrasto Hist. libro 9, cap. 4, de elaterio, φασὶ δὲ μόνον μάλιστα ὑπέρινον ἄνω ποιεῖν τῶν φαρμάκων. qui locus ita redditur, Aiunt inter medicamenta id vnum omnium hominem per superna vltra modum purgare. Galenus ait ὑπέρινον dici etiam αὐτὴν τὴν ὑπερίνησιν. Est autẽ ὑπερίνησις eidem alibi ὑπερκάθαρσις. Ἐξινῶσαι, (vt testatur Poll.) κενῶσαι διὰ καθάρσεως: vnde ἐξινωμένος: qui & ὑπερινωμένος. In vulg. lex. Ὑπέρινος dicitur etiam esse Effœta propter nimium partum. Ibidem ὑπέρινοι ... ex Aristotele.
Ὑπεριονίδης,t.1,c.1142,a. Ὑπερίπτημι,t.1,c.1714,b
Ὑπερίστωρ,t.1,c.1113,f. Ὑπερίσχυρος,t.1,c.1813,f
Ὑπερισχύω,t.1,c.1812,h. Ὑπερίσχω,t.1,c.1363,f
Ὑπερίων,t.1,c.1142,a. Ὑπερκαθαίρω,t.2,c.5,f
Ὑπερκάθαρσις,ib. Ὑπερκακέω,t.4,c.48,f
Ὑπερκαλλής,t.2,c.40,a. Ὑπέρκαλος,t.2,c.37,h
Ὑπερκάμνω,t.2,c.42,b. Ὑπερκαρπέω,t.2,c.80,b
Ὑπέρκαρπος,ib.a. Ὑπερκατάκειμαι,t.2,c.167,e
Ὑπερκατάληκτον μέτρον,t.2,c.692,g
Ὑπέρκειμαι, Superiaceo, Superpositus sum. Ex Gregorio Naz. affertur pro Præsum, de metropoli, τῶν πόλεων ὧν ὑπέρκειται. Ex Gaza in præf. libri De senect. affertur ὑπερκείσθω in v.l. pro Differatur.
Ὑπερκέρασις,t.2,c.131,b.
Ὑπερκεράω,ib.a

Ὑπέρκαιρως,t.2,c.128,b. Ὑπερκέρως,t.2,c.131,b
Ὑπερκινδυνεύω τινός, Periclitor pro aliquo, siue Periculum subeo. Chrysost. ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερκινδυνεύουσι τοῦ ἐχθροῦ.
Ὑπερκολακεύω, Supra modum assentior seu adulor.
Ὑπέρκομπος,t.2,c.370,c. Ὑπερκόμπως,ib.
Ὑπέρκοπος,t.2,c.364,f. Ὑπερκόπτω,t.2,c.362,f
Ὑπερκορής,t.2,c.108,a. Ὑπέρκορος,ib.
Ὑπερκόρως,ib. Ὑπερκόσμιος,t.2,c.391,a
Ὑπερκρεμαννύω,t.2,c.420,e. Ὑπερκρεμάω,ib.
Ὑπερκύδας,t.2,c.485,e. Ὑπερκύπτω,t.2,c.509,b
Ὑπερλάμπεσθαι,t.2,c.591,b. Ὑπέρλαμπρος,t.2,c.594,e
Ὑπερλαμπρύνομαι,t.2,c.595,f
Ὑπερλάμπω,t.2,c.591,b
Ὑπερλέπτος, ὁ & ἡ, Supra modum tenuis, Prætenuis.
Ὑπερλίαν,t.3,c.1744,d
Ὑπερλυπέομαι, οῦμαι, Supra modum contristor, Sum mœstus supra modum.
Ὑπερμαζάω,t.2,c.806,g. Ὑπερμαίνομαι,t.2,c.770,c
Ὑπέρμαργος,t.2,c.793,b. Ὑπερμαχέω,t.2,c.814,d
Ὑπερμαχητά, Victricia. Ita in vulg.l.& quidem in primis etiam.
Ὑπερμαχόμαι,t.2,c.814,e. Ὑπέρμαχος,ib.d
Ὑπερμεγέθης,t.2,c.836,g. Ὑπερμεγέθης,t.2,c.837,a
Ὑπερμεθύσκομαι,t.2,c.1608,a. Ὑπερμεθύω,t.2,c.886,e
Ὑπερμεθυής,ib.d
Ὑπέρμετρος, ου, ὁ & ἡ, Qui est vltra mensuram, Excedens mensuram. Vnde versus ὑπέρμετρος, Qui mensuram suā excedit, Qui longior est quàm esse debeat, abundante videlicet vna syllaba, quæ cum initio proxime sequentis iungitur: vt apud Virgil. Georg. libro 1, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem, Et foliis vndam tepidi despumat aheni. Dicitur etiam ὑπερσκελής & μακροσκελής, à nomine σκέλος significante tibiam, siue crus. Hinc substantiuum Ὑπερμετρία, de illo versus vitio. Sed & aliud vitium vocatur ὑπερμετρία, quū videlicet πλεονάζει χρόνῳ. Eust. meminit.
Ὑπερμετώπιοι,t.2,c.1400,d. Ὑπερμήκης,t.2,c.912,h
Ὑπέρμοιρα,t.2,c.843,e. Ὑπέρμορον, ib.
Ὑπερνεφής, έος, ὁ & ἡ, Qui est vltra nubes, Excedens nubes.
Ὑπερνεολκέω, ῶ, Transfero classem. v.l. Vide Νεολκέω.
Ὑπερνήχομαι,t.2,c.1053,c. Ὑπερνικάω,t.2,c.1059,h
Ὑπέρξενος,t.2,c.1144,c. Ὑπέρογκος,t.2,c.1157,h
Ὑπεροειδής, vide in Ὕπερος.
Ὑπεροιδέομαι,t.2,c.1261,h. Ὑπεροικέω,t.2,c.1227,a
Ὑπεροικοδομέω,t.2,c.1205,f. Ὑπέροικος,t.2,c.1218,c
Ὑπεροιδάω,t.2,c.1261,g
Ὑπεροίσω, fut. verbi Ὑπερφέρω.
Ὑπέρολβος,t.2,c.1265,a. Ὑπεροπτεύει,t.2,c.1390,c
Ὑπεροπλεύς, ib. Ὑπεροπλία,t.2,c.1370,c
Ὑπεροπλήεις, ib. Ὑπεροπλήεστατος, ib.
Ὑπεροπλής, ib. Ὑπεροπλήσσαι, ib.f
Ὑπεροπλία, ib.c. Ὑπεροπλίζομαι, ib.e
Ὑπέροπλος, ib. Ὑπέροπλα, aduerb.t.2,c.1390,c
Ὑπεροπτάω,t.2,c.1378,f. Ὑπερόπτης,t.2,c.1389,g
Ὑπερόπτησις,t.2,c.1378,f. Ὑπεροπτικός,t.2,c.1390,a
Ὑπεροπτικῶς, ib. Ὑπερόπτομαι,t.2,c.1389,e
Ὑπέροπτος,t.2,c.1390,b. Ὑπερόρασις,t.2,c.1423,h
Ὑπεροράω, ib.c. Ὑπερορία,t.2,c.1468,f
Ὑπερορίζω,t.2,c.1475,b. Ὑπερόριος,t.2,c.1468,c
Ὑπέρορος, ib.f. Ὑπερορόφιος,t.1,c.1253,g
Ὑπερόροφος, Superbus. Nam Hesych. ὑπερορόφους (si modò ita scripsit) exponit ὑπερηφάνους.
Ὑπερορρωμαι,t.2,c.1423,g
Ὕπερος, ου, ὁ, Pistillum. Et ὕπερος περιστροφή, prouerbiū apud Hesych. Vnde Ὑπεροειδής, Pistilli formam habens. Est Ὕπερος & nomen proprium.
Ὑπερουράνιος,t.2,c.1543,h. Ὑπεροφρυόομαι,t.2,c.1571,b
Ὑπεροχέω,t.2,c.1569,e. Ὑπεροχή,t.2,c.1560,c
Ὑπέροχος, ib.f. Ὑπεροψία,t.2,c.1389,f
Ὑπερπαγής pro valde glaciatō affertur ex Xenoph.
Ὑπερπαθῶ,t.3,c.75,e. Ὑπερπαίω,t.3,c.22,e
Ὑπερπαφλάζω,t.4,c.163,c
Ὑπερπαχύνω, Supra modum pinguefacio, seu crassum reddo, aut obesum. Vnde Ὑπερπαχύνομαι, Supra modū pinguesco, vel adipe ingrauesco.
Ὑπερπέμπω,t.3,c.209,b

A Ὑπερπερισσῶς, Supra modum, Plusquam abundanter: à nomine Ὑπερπερισσός. Vnde Ὑπερπερισσεύω & Ὑπερπερισσεύομαι, quorum rarus est vsus. Paulus passiuum vocem vsurpauit cap.2, ad Corinth. epist.2, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, vbi redditur Superabundo gaudio, item Vehementer exundo gaudio.
Ὑπερπέταμαι,t.1,c.1724,e
Ὑπερπέπτω, Supra modum concoquo.
Ὑπερπηδάω,t.3,c.275,f
Ὑπερπίμπλημι, Supra modum impleo.
B Ὑπερπίπτω, Superincido, Illabor.
Ὑπερπλεονάζω,t.3,c.485,g
Ὑπερπλέω, Supernauigo.
Ὑπερπλήθομαι, pro θαυμάζω affertur ex scholiaste Aristophanis. sed perperā fortasse pro ὑπερεκπλήττομαι: quod tamen plus est quàm θαυμάζω.
Ὑπερπλούσιος, Supra modum diues, Diuitiis modum excedens.
Ὑπερπλουτέω, ῶ, Sum prædiues. Vtitur Aristoph.
Ὑπέρπολλα, Permulta, Quamplurima. πάμπολλα. Vtitur
C Xenophon.
Ὑπερπονέω, & Ὑπερπονοῦμαι,t.3,c.213,h
Ὑπέρπονος,t.3,c.220,b. Ὑπερπόσθεσμος,t.3,c.1527,f
Ὑπέρπταμαι, idem quod ὑπερίπταμαι, Superuolo. Apollon. Arg.2, νηὸς ὑπερπτάμενον.
Ὑπέρπυρος,t.3,c.626,e. Ὑπερπυρριάω,t.3,c.632,d
Ὑπερπώρωσις. Vt ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est excrescentis carnis vitium: ita quū id in ossibus euenit post fracturam sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita v.l. ex Paulo Ægineta.
D Ὑπερσαρκέω,t.3,c.745,a. Ὑπερσάρκωμα, ib.
Ὑπερσάρκωσις, ib. Ὑπερσεμνύνομαι,t.3,c.754,a
Ὑπερσκελής,t.3,c.810,f
Ὑπέρσοφος, apud Aristophanem Sapiens supra quàm dici possit.
Ὑπερσπουδάζω,t.3,c.952,b
Ὑπερσταθμίζομαι, Pondere vinco, Prægrauo, Propendeo. Bud. ex Damasc. p.151.
Ὑπερστρηνικόν,t.1,c.x1,d
Ὑπερστρώννυμι,t.3,c.1062,h. Ὑπερστρωννύω, ib.
E Ὑπερσχεθῶ,t.1,c.1365,e. Ὑπερτάζομαι,t.3,c.1748,e
Ὑπερτάζω, ib. Ὑπερταλαντᾶν,t.3,c.1235,e
Ὑπέρτατος,t.3,c.1745,h. Ὑπέρτεγος,t.3,c.1277,f
Ὑπερτείνω,t.3,c.1302,e. Ὑπερτέλειος,t.3,c.1375,c
Ὑπερτέλεος, ib. Ὑπερτελής,t.3,c.1373,f
Ὑπερτέλλω,t.3,c.1369,e. Ὑπερτενής,t.3,c.1303,a
Ὑπερτερέω,t.3,c.1745,d. Ὑπερτερέστερος, ibid.
Ὑπερτερία, ib. Ὑπέρτερος, t.3,c.1744,f
Ὑπέρτεχνος,t.3,c.1434,e. Ὑπερτίθεμαι,t.3,c.1745,f
Ὑπερτίθεμαι,t.3,c.1518,g. Ὑπερτίθημι, ib.
Ὑπερτιμάω,t.3,c.1569,b. Ὑπέρτιμος,t.3,c.1557,b
F Ὑπερτοκεῖν, Exuberare fœtura. Eadem forma dicitur quū ὑπερχαρπεῖν.
Ὑπέρτονος,t.3,c.1303,a. Ὑπερτραγίζω,t.3,c.1355,a
Ὑπερτρέχω,t.3,c.1666,e. Ὑπέρυδρος,t.3,c.1784,h
Ὑπέρυθρος,t.1,c.1251,c. Ὑπερύμνητος,t.3,c.1732,b
Ὑπερύπτιος,t.3,c.1765,e. Ὑπερυψόω,t.3,c.1772,e
Ὑπερφαίνομαι,t.4,c.32,g
Ὑπερφαλαγγέω, ῶ. Verbum Ὑπερφαλαγγεῖν & verbale Ὑπερφαλάγγησις dicuntur de phalange quæ vtrinque hostibus circumfusa aciem eorum coercet. Ita Bud. afferens
G ex Arriano, ὅπη πάντη ὑπερφαλαγγήσειν αὐτὸν διὰ τὸ πλῆθος ἔμελλον. Vide Ὑπερκερῶ.
Ὑπερφερέστατος,t.4,c.123,b. Ὑπερφερέστερος, ib.
Ὑπερφερής, ibid.
Ὑπερφέρω,t.4,c.122,h. Ὑπερφέρομαι,t.4,c.123,a
Ὑπερφθέγγομαι,t.4,c.138,g. Ὑπερφίαλος,t.4,c.152,a
Ὑπερφιάλως, ib.b. Ὑπερφιλέω,t.4,160,f
Ὑπερφιλότιμος,t.3,c.1560,d. Ὑπερφιλοτίμως, ib.g
Ὑπέρφλοια,t.4,c.170,c
H Ὑπερφλύζω, Efferuesco, Inundo, in v.l. Fortasse rectius, Efferuescendo exundo.
Ὑπερφοβοῦμαι,t.4,c.75,a
Ὑπερφρονέστερος,t.4,c.198,f. Ὑπερφρονέω,t.4,c.205,f
Ὑπερφρόνως, ibid.f. Ὑπέρφρων, ib.e
Ὑπερφυής,t.4,c.74,d. Ὑπερφυσάομαι,t.4,c.263,a

Ὑπερφυῶς,t.4,c.275,d

Ὑπερφωνέω,ῶ,Voce elatiore vtor.

Ὑπερχαίρω,t.4,c.347,d. Ὑπερχειλής,t.4,c.408,b

Ὑπέρχειλος,ib. Ὑπερχέω,t.4,c.478,c

Ὑπερχλιδάω,t.3,c.535,g. Ὑπερχολάω,t.4,c.558,c

Ὑπέρχολος,Supra modum iratus.Suidas ex Aristote af fert ὑπέρχολος γενόμενος pro ὑπεραγανακτήσας.

Ὑπέρχομαι,t.1,c.1274,e

Ὑπέρχρεως,t.4,c.584,e. Ὑπερχρονίζω,t.4,c.647,d

Ὑπέρχρονος,t.4,c.644,f. Ὑπέρχυσις,t.4,c.504,f

Ὑπερχύω,ib. Ὑπερψυχρος,t.4,c.747,a

Ὑπερῴα,ἡ, t.2,c.1253,e

Ὑπερωδυνία,Dolor vehementissimus,Dolor vehemens supra quàm dici possit. In vulg.lex.malè redditur Calamitas:affertúrque & Græca expositio λύπη,quæ vim illius vocabuli non assequitur.

Ὑπερῴη,t.2,c.1253,e

Ὑπερώησαν,Retrocesserũt. Exponitur & aliter,vt te docebit Eustath.

Ὑπερωϊόθεν,t.2,c.1253,g. Ὑπερῷϊον,τὸ,subst.ib.

Ὑπερώϊος,ib.f. Ὑπερωμία,t.4,c.777,h

Ὑπερωΐς,t.3,c.1743,e

Ὑπερῷον,τὸ,substant.t.2,c.1253,d

Ὑπερῷος,ib. Ὑπέρωρος,t.4,c.791,c

Ὑπερώσιος,t.2,c.1518,a. Ὑπερωπάω,t.1,c.1908,a

Ὕπεσις,ab Hesychio exponitur ταπείνωσις & ἔνδοσις:videtur autem Ionicè dici pro ὕφεσις.

Ὑπεσταλμένως,aduerb.factum ex verbo ὑποστέλλομαι. Redditur autem Remisse, Non contenté. Potest & aliter reddi,sequendo interpretationes verbi illius.

Ὑπεσχόμην,t.1,c.1361,c.& 1363,g

Ὑπεύδιος,Qui est sub dio,Serenus,Tranquillus. Ita v.lex. Vbi affertur ex Apollonio Rhodio ὑπεύδιος ἀκτὴ, pro ὁμαλὴ,καὶ οὐ τραχεῖα οὔτε πετρώδης.Item ex Plutarcho in Themistocle,ἡ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης,κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης, Qua mare tranquillum est, crepido est eximia magnitudine.Sed hæc controuersia non carent.

Ὑπεύθυνος,t.1,c.1302,e. Ὑπευθύνως,ib.h

Ὑπέχομαι,t.1,c.1361,c. Ὑπέχω,t.1,c.1360,g

Ὑπεψωισμένη,Grauida,& quidē partui propinqua: translatione sumpta à maturatione ficuum,subeuntibus in illas ex caprificis culicibus qui ψῆνες dicuntur. Ita v.l. ex Suid. & Erasmo in Adagiis.

E

Ὑπήβολον,Depositum ad vsuram.v.l.ex Suida.

Ὑπήκοος,t.1,c.293,h

Ὑπήλατα φάρμακα,Medicamenta quæ aluum subducũnt. Ὑπήλατα τὰ φλέγμα κενοῦντα,Purgationes pituitam elicientes,Gal.ad Glauconem lib.1. Ὑπηλάτων τι τῶν ἐπιεικῶν,apud eundem, Aliquod ex iis quæ blandè purgant, Aliquod ex blandis medicamentis,quæ ventrem tantùm,intestina & primas venas sine vehementia expurgant,non autem ex toto corpore trahunt.v.l.

Ὑπηνέμιος,t.1,c.418,c. Ὑπήνεμος,ib.a

Ὑπήνη,Barba:sed ea propriè quæ est circa labia.vnde à Gaza apud Aristotelem redditur Mustax. Plutarch.in Camillo,ἥψατο τοῦ γενείου,καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. Gregor.de philosophis,οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες,καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Ex Epigr.autem affertur ἄχνουν ὑπήνην pro Malæ imberbes. Vide & t.3, c.640,e. Hinc est Ὑπηνήτης, Iuuenis,vtpote cui ὑπήνη suboriri incipiat. Luc.De sacrif.ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα,καὶ τὸν Ἑρμῆν

G

ὑπηνήτην. De ὑπήνη lege Pollucem, & alios lexicographos.

Ὑπηοῖος,Matutinus:quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ. Vtitur Hom.

Ὑπήργμαι,t.1,c.556,d. Ὑπηρεσία,t.1,c.1249,b

Ὑπηρέσιον,ib.a. Ὑπηρετέω,ib.d

Ὑπηρέτημα,ib.e. Ὑπηρέτης,ib.c

Ὑπηρετήσιον,ib.b. Ὑπηρέτησις,ib.f

Ὑπηρετητικὸς,ib. Ὑπηρετικός,ib.d.& f

Ὑπηρέτις,ib.c

Ὑπογάστριον,Sumen, Abdomen,in vulg.lex.Vide Hesychiũ & Suidam.

Ὑπηχέω,t.1,c.1486,a

Ὑπῆψαν Ionicè pro ὑφῆψαν.

Ὑπιέναι Ionicè pro ὑφιέναι.

A Ὑπίλλω,t.1,c.1928,a. Ὑπισχνέομαι,t.1,c.1363,g

Ὑπίσχος,t.1,c.1364,c. Ὑπίσχομαι,t.1,c.1363,f

Ὑπιωγαὶ, in significatione τοῦ ἐπιωγαὶ apud Hesych. Vide Ἐπιωγή. At verò ὑπιωγὴ pro σκέψις apud Suidã, mendo carere non videtur.

Ὑπναλέος,t.3,c.1753,c. Ὑπναλὴ,ib.d

Ὑπνάω,ib. Ὑπνέω,ib.

Ὑπνηλὸς,ib.c. Ὑπνητικὸς,t.3,c.1754,a

Ὑπνία,ib.c. Ὑπνοδότειρα,t.3,c.1750,f

Ὑπνοδότης,ib. Ὑπνομαχέω,ib.

B Ὑπνοποιὸς,ib.g. Ὕπνος,t.3,c.1749,a

Ὑπνοφόβης,t.3,c.1750,g. Ὑπνοφόρος,ib.

Ὑπνόω,t.3,c.1753,e. Ὑπνώδης,ib.b

Ὑπνωτικὸς,ib.f. Ὑπνωτικῶς,ib.g

Ὑπνώττω,t.3,c.1754,b. Ὑπνόω,ib.b

Ὑπὸ,t.3,c.1755,a. Ὑπὸ,Propter, ibidem d. Ὑπὸ, Præ,&c.ibid.e. Ὑπὸ, Per,ibid. Ὑπὸ, Quum,ib. g. Ὑπὸ,Penes, Apud,ibid.h. Ὑπὸ,Sub,ibid. Ὑπὸ cum datiuo,Sub,c.1756,b. Ὑπὸ,Sub,vel In,vt dicitur Sub armis,vel In armis,ibid.e. Ὑπὸ,pro μετὰ,

C Cum,ibid. Ὑπὸ, Ad,&c.ibid.f. Ὑπὸ,interdũ participio redditur,ibid.g. Ὑπὸ,plerisque in locis Homeri datiuum pro genitiuo habet,ibid.h. Ὑπὸ,cum accusatiuo, Sub,c.1757,a.d. Ὑπὸ, in compos. quid significet,ibid.f. Ὑπὸ, in compos. interdum mutat posteriorem syllabam in consonantem,à qua simplex incipit,ibid.h.

Ὑπὸ χεῖρα,t.4,c.417,f

Ὑποάμουσος,Subrusticus. Plato comparatiuo ὑποαμουσότερος vtitur,De rep.l.8,αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτὸν εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον.

Ὑπόβαθμος, à Suida exponitur ὑπόβαθρος. At Hesychius

D habet,ὑποβάσιμον,ὑπόβαθρον. Videtur autem alter ex altero esse emendandus,reponendo hîc ὑπόβαθμον,illic ὑπόβαθρον:quod vide t.1,c.654,c.

Ὑποβάθρα,t.1,c.654,c. Ὑπόβαθρον,ib.

Ὑποβαίνω,ib.a. Ὑποβάλλομαι,t.1,c.706,b

Ὑποβάλλω,ib.& 709,c. Ὑποβάσιμον,t.1,c.654,b

Ὑπόβασις,ib.

Ὑποβάτης,Scabellum.Hesychius habet & ὑποβάταν, Dorica terminatione.

E Ὑποβδύλλω,t.1,c.728,c. Ὑποβεβρεγμένος,t.1,c.790,f

Ὑποβιάζω,t.1,c.735,b

Ὑποβιβάζω,& Ὑποβιβάζομαι,t.1,c.657,f

Ὑποβιβαστικὸς,ib.

Ὑποβινητιῶντα βρώματα, Edulia quæ libidinem irritant, & pruritum veneris concitant. v.l.ex Menandro. Fortasse autem ex Polluce hæc sumpta sunt.

Ὑποβλαστάνω,t.1,c.747,h

Ὑπόβλεμμα,t.1,c.752,h. Ὑποβλεπτικῶς,ib.

Ὑποβλέπω,ib.d. Ὑπόβλεψις,ib g.

F Ὑποβλήδην,t.1,c.706,g. Ὑπόβλημα,ib.t

Ὑπόβλητος,ib.

Ὑποβλήτως, q.d.Suppositiτié. vt ὑπόβλητος est Suppositiτius.

Ὑποβολάδης,t.1,c.707,c. Ὑποβολὴ,t.1,c.706,h

Ὑποβολιμαῖος,t.1,c.707,b. Ὑπόβολον,ib.d

Ὑπόβολος,ib. Ὑποβόρβορος,t.1,c.763,d

Ὑποβρέχω,t.1,c.790,f. Ὑπόβρυχα,ib.g

Ὑποβρυχὲς,ib. Ὑποβρύχιος,ib.

Ὑπόβρωμος,q.d.Subuirosus.vt ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ,Qui est odore subuiroso, Putidiusculus odore, Grauiusculus odore,v.l.

Ὑποβρώσκω,t.1,c.783,h. Ὑπογάστριον,t.1,c.853,e

Ὑπόγαιος,ib. Ὑπογαστρίζομαι,t.1,c.820,f

Ὑπογάστριον,t.1,c 819,g. Ὑπόγειος,t.1,c.8[illegible],c

Ὑπογάστρος,t.1,c.[illegible]9,g. Ὑπογενειάζω,t.1,c.844,d

Ὑπογενειάσκω,t.1,c.845,c. Ὑπογείων,t.1,c.806,g

Ὑπογίνομαι,Subnascor,Succresco.

Ὑπόγλαυκος,t.1,c.858,e

H Ὑπόγλισχρος, Aliquantum lentus, vel viscosus:sequendo significationes nominis γλίσχρος.

Ὑπογλουτὶς, ίδος, ἡ. Nates sub clunibus sunt, id est quiddam commune clunibus & femori, vt ait Aristoteles, qui nomē huius partis dicit esse ὑπογλουτίδα. Ita Cam. Gaza vertit Subatale, apud Aristot. De animal.lib.1.vt

ann

annot.v.l. Addunt etiam, esse partem exteriorem cõmunem femoris & natis.

Ὑπογλυκαίνω, Subdulcem reddo, Efficio aliquantum dulcem.

Ὑπόγλυκυς, t.1, c.852, d. Ὑπογλωσσίς, t.1, c.857, c

Ὑπογλώττιον, t.1, c.856, f. Ὑπόγλωττον, ib.

Ὑπογναμπτω, t.2, c.55, e

Ὑπογνύθα, Manibus subiectis maxillæ. Vide Hesych.

Ὑπογονάτιον, t.1, c.1892, f. Ὑπόγραμμα, t.1, c.877, b

Ὑπογραμματεύς, t.1, c.863, d. Ὑπογραμματεύω, ib.

Ὑπογραμμός, t.1, c.878, c. Ὑπογραφεύς, t.1, c.877, c

Ὑπογραφή, ib. b. Ὑπογράφομαι, ib. a

Ὑπογράφω, t.1, c.876, f

Ὑπόγρυπος, Qui est naso subadunco.

Ὑπόγυιος, t.1, c.880, h. Scribitur & ὑπόγυος.

Ὑπογυιότατα, t.1, c.881, b. Ὑπογυίως, ib.

Ὑπογύπωνες, Saltatorum quoddam genus: sicut & γύπωνες alii quidam. Vide Pollucem.

Ὑποδάκνω, t.1, c.906, e. Ὑποδακρύω, t.1, c.908, d

Ὑποδάμναμαι, t.1, c.909, b. Ὑπόδασυς, t.1, c.912, f

Ὑποδεγμένος, t.1, c.958, g. & 959, a. Ὑποδεέστερος, t.1, c.919, a

Ὑποδεής, ib. & 922, b. Ὑπόδειγμα, t.1, c.931, c

Ὑποδειδω, t.1, c.920, f. Ὑποδείκνυμι, t.1, c.931, b

Ὑποδειμαίνω, t.1, c.920, b. Ὑποδενδρόομαι, t.1, c.944, b

Ὑποδενδρυάζω, ib. a. Ὑποδεξίη, t.1, c.959, b

Ὑποδέξιος, ib.

Ὑπόδεξις, Susceptio. Verùm non solùm ὑποδοχή, sed etiã ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχὴν eo significatur.

Ὑποδέομαι, t.1, c.919, a. Ὑποδέραιον, t.1, c.948, g

Ὑποδεής, ib. Ὑπόδεσις, t.1, c.965, c

Ὑπόδεσμα, ib. d. Ὑποδεσμίδες, ib.

Ὑπόδεσμοι, ib. Ὑποδέχομαι, t.1, c.958, g

Ὑποδέω, t.1, c.965, b. Ὑπόδημα, ib. c

Ὑποδηματορράφος, ib. Ὑπόδησις, ib.

Ὑποδιαίρεσις, t.1, c.194, e. Ὑποδιαιρέω, ib.

Ὑποδιάκονος, t.2, c.343, f

Ὑποδιαστολή, (q.d. Subdistinctio) pro interpunctione, cùm apud alios grammaticos, tum apud Eust.

Ὑποδιδάσκαλος, Subpræceptor, Qui præceptori subest in docendi officio.

Ὑποδίδωμι, Cedo. v.l. sine exemplo.

Ὑποδικάζω, t.1, c.1014, a. Ὑπόδικος, t.1, c.1011, d

Ὑποδιοικητής, t.2, c.1224, d. Ὑποδμηθῆναι, t.1, c.909, d

Ὑποδμώς, t.1, c.910, a. Ὑποδοχεύς, t.1, c.959, c

Ὑποδοχή, ib. b

Ὑπόδρα aduerb. vel Ὑπόδραξ, Toruè, Toruis oculis. Apud Hom. Il. α, & alibi, ὑπόδρα ἰδών, Toruè intuitus. Et nomen Ὑπόδραξ, apud Nicand. Qui toruus est, seu toruis oculis, aut etiam limis. Apud Suidã ponitur & aduerbialiter. Legitur & nomen Ὑποδρασία, quod toruum aspectum significat. Sed ab Hesychio ὑποδρασίη exponitur ὑποψία. Extat & Ὑποδρής apud Nonnum. vt ὑποδρὴς λαὸς ἑταίρων, Toruus, Infensus, vel Suspiciosus (vt quidam exp.) Quinetiã Suffugiens exp. v.lex. tãquam sit ab ὑποδράω, eiusdẽ originis cum ἀποδράω.

Ὑποδράω, t.1, c.1048, b. Ὑποδρέμω, t.3, c.1666, f

Ὑποδρής, vide in Ὑπόδρα.

Ὑποδρήσσω, t.1, c.1048, b. Ὑποδρηστήρ, ib.

Ὑπόδριμυς, t.1, c.1053, g. Ὑποδρομή, t.3, c.1667, c

Ὑποδρώω, Inseruio. Hom. Il. ζ, Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι ὑποδρώωσι χέρηες. Alibi, οἵ σφιν ὑποδρώωσι.

Ὑπόδυμα pro Ὑπόζωμα, ex Cælio Aureliano affertur in vulg. lex.

Ὑποδύομαι, Subeo, Subingredior. vt ὑποδυόμενος τὴν κεραμίδων, apud Aristoph. Subiens tegulas. Itẽ in alia verbi subire significatione. vt πόνον ὑποδύεσθαι apud Xen. Et ὑποδύεσθαι τὸν Δία, Subire personam Iouis, Agere personam Iouis. Item ὑποδύεσθαι σχῆμα, apud Aristot. Interdũ pro Subrepo, Clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquã ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui se insinuat in amicitiam alicuius. Bud. exp. Colere & obseruare obsequiosé: apud quem plura vide. Hesych. exp. δειλιᾶν. Actiua autem vox Ὑποδύω (quæ minus est frequens) itidem pro Subeo, Subingredior. vt τάφον ὑπέδυ, & θάμνοις ὑπέδυ. Item pro Subeo (in altera illa signif.) vel Suscipio: vt πόλεμον ὑπέδυ. Apud Luc.

A autem ὑποδύς de vrinante dicitur, οὐχ οἷδ᾽ ὅπως βύθιος ὑποδὺς καθάπερ οἱ λάροι. Est autem ὑποδύς ab ὑποδύμι. vnde est etiam ὑποδύντι apud Hom. quod exponitur ὑπεισελθόντι. Dicitur etiam Ὑποδυώω: quod præcedẽtium ὑποδύω & ὑποδύομαι significationes habet. Sed cum præpos. ἐν, apud Alex. Aphr. ὑποδύνει ἐν τῷ βάθει. Τὸ ὑποδῦναι τὸ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον, apud Chrys. De sacerd. vt suprà ὑποδύεσθαι expositum fuit Subire personam. Ex Herodoto affertur & pro Occulo. Ex eodem pro Induo sub: ὑποδύνειν χιτῶνας τοῖσι εἵμασι. A

B qua significatione est nomen Ὑποδύτης, de veste interiori seu subucula. τὸ τοῖς ἐπενδύταις ὑποκείμενον. Vide Eustathium & Hesychium. At verbale Ὑπόδυσις exponitur Refugium.

Ὑποδύσομαι pro ὑποδύομαι: vnde ὑπεδύσετο apud Hom. sed dicentem θάμνων ὑπεδύσετο pro ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων, Odyss. ζ.

Ὑπόδυσις vide post Ὑποδύομαι.

Ὑποδυσφορέω, ῶ, Subirascor, Subindignor. Plato Ep. 9, λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε.

C Ὑποδυσώδης, t.2, c.1195, h. Ὑποδύτης vide in Ὑποδύομαι.

Ὑποδύω & Ὑποδυώω vide in Ὑποδύομαι.

Ὑποδώριος, q.d. Subdorius. Id est, Nõ omnino Dorius, sed ad Dorium accedens. vt δώριος τόνος in musica. Legitur apud Aristot. in Probl. & Plut. Vide Δώριος. Eadẽ præpositio iungitur & aduerbio Δωριστί: dicitúrque ὑποδωριστί, eadẽ sign. habẽte præpositione. q.d. Subdoricé.

Ὑποείκω, t.1, c.1124, e. Ὑποεργός, t.1, c.1233, d

Ὑποενδύτης, Vestis quæ est subtus, Interula, Subucula. Hes. exponit χιτών.

Ὑποζάκορος ex Herodoto affertur pro Administer: sed potius fuerit interpretandum Administer ζακόρου.

D Ὑποζεύγνυμι, t.1, c.1397, f. Ὑποζευγνύω, ib.

Ὑπόζευξις, ib. g. Ὑποζύγιον, ib.

Ὑποζυγιώδης, t.1, c.1398, a. Ὑπόζω, t.2, c.794, a

Ὑπόζωμα, t.1, c.1413, e. Ὑποζώννυμι, ib.

Ὑποθάλπω, t.1, c.1497, b. Ὑπόθεμα, t.3, c.1521, b

Ὑποθέναρ, Spatium quod est à digito qui λιχανός vocatur, vsque ad minimum. Vide Poll.

Ὑποθερμαίνω, t.1, c.1548, a

Ὑπόθερμος, Subcalidus, Aliquantum calidus.

E Ὑπόθεσις, t.3, c.1521, c. Ὑποθετικόν, t.3, c.1522, h

Ὑποθέτης, ib. Ὑποθετικός, t.3, c.1523, a. Ὑπόθετος, ib.

Ὑποθεωρεῖν, Conspicere. v.l. ex Plut. Sed in hac interpretatione nulla præpositionis ratio habetur.

Ὑποθήγω, t.1, c.1553, g. Ὑποθήκη, t.3, c.1523, c

Ὑπόθημα, ib. g. Ὑποθημοσύνη, ib.

Ὑποθλίβω, Premo aliquantum, vel Leuiter premẽdo exprimo. At in v.l. Premo, Exprimo.

Ὑποθορυβέω, ῶ, Tumultuor. v.l. Rectius Subtumultuor.

Ὑποθρύπτομαι, t.1, c.1594, f. Ὑποθυμίασις, t.1, c.1627, c

F Ὑποθυμιάω, ib. Ὑποθύμιος, ib. e

Ὑποθυμίς, ib. c. Ὑποθυεῖς, t.1, c.1616, c

Ὑπόθυρον, ib. a. Ὑποθωπεύω, t.1, c.1632, b

Ὑποϊάχω, Subsono. v.l.

Ὑποΐγνυμι, t.2, c.1198, f. Ὑποικέω, t.2, c.1227, a

Ὑποικουρέω, t.2, c.1211, e

Ὕποινος, Vinolentus. μέθυσος, Suid.

Ὑποΐομαι, t.2, c.1261, h. Ὑποιστός, t.2, c.1262, c

Ὑποκαθαίρω, t.2, c.5, f. Ὑποκάθαρσις, ib.

Ὑποκάθημαι, t.1, c.1384, f. Ὑποκαθίστημι, t.1, c.1775, c

G Ὑποκαίω, t.2, c.181, c

Ὑποκαλύπτω, Subtego, Subocculto.

Ὑποκάμπτω, t.2, c.54, f. Ὑποκαπνίζω, t.2, c.68, d

Ὑποκαπνισμός, ib. Ὑποκάπτω, t.2, c.64, g

Ὑποκάρδιος, t.2, c.98, c. Ὑποκαροῦσθαι, t.2, c.73, c

Ὑποκαρόω, ib. Ὑποκαρφισμός, t.2, c.85, c

Ὑποκάρφομαι, t.2, c.83, g. Ὑποκάρφω, ib. f

Ὑποκαταβαίνω, t.1, c.649, g. Ὑποκατακλίνομαι, t.2, c.257, h

Ὑποκατακλίνω, ib. a. Ὑποκατάστασις, t.1, c.1775, c

H Ὑποκατηφής, Subtriste. Ὑποκατατρύπτω, t.2, c.1482, c

Ὑποκάτω, t.2, c.91, e. Ὑποκάτωθεν, ib. f

Ὑποκατώρυχος, t.2, c.1482, e. Ὑπόκαυμα, t.2, c.181, c

Ὑπόκαυσις, ib. & t.3, c.630, d. ob.

Ὑπόκαυστον, ib. Ὑποκείμενα, τὰ, t.2, c.172, a

Ὑποκείμενον, τὸ, Argumentum, &c. t.2, c.171, a

Ὑποκεῖσθαι, Subiacere, &c. t.2, c.171, e. Ὑποκεῖσθαι, Propositum esse, &c. c.172, c.
Ὑποκεκινηκώς, t.2, c.219, c. Ὑποκεκινισμένος, t.2, c.280, d
Ὑποκελεύομαι, (q.d. Subhortor,) Tacitè hortor.
Ὑπόκενος, Vacuus: vel potius q.d. Subter vacuus. ὑπόκενος τόπος, ex Seneca Natur. quæst. lib.6, redditur Subteruacans locus. item τὸ ὑπόκενον, Vacantis loci subterinanitas. Affertur ὑπόκενος & pro vano ex Hermog.
Ὑποκηρύττω, t.2, c.203, a. Ὑποκινῶ t.2, c.219, b
Ὑποκιστὶς, Quod sub cistho ad radices nascitur, malo granato immaturo simile: vnde & à quibusdam κύτινος vocatum fuit. Sunt tamen & qui hæc differre velint. Vide Dioscoridem, qui tria ὑποκιστίδος genera constituit. In v.l. est Ὑπόκισις, annotatúrque, scribi & Ὑπόκυσις, sed minus rectam esse hanc scripturam. Vide Κίσος.
Ὑποκλέπτω, & Ὑποκλέπτομαι, t.2, c.239, c
Ὑποκλινίζω, t.2, c.271, c. Ὑποκλίνομαι, t.2, c.258, c
Ὑποκλίνω, ib. Ὑποκλοπέω, t.2, c.238, f
Ὑποκλύζω, Proluo, Repurgo. v.l. ex Epigr. Sonat tamen magis Subluo quàm Proluo.
Ὑποκνημίδιον, t.2, c.285, h
Ὑποκνίζω, & Ὑποκνίζομαι, t.2, c.280, b
Ὑποκοίλιον, t.2, c.287, f. Ὑπόκοιλος, t.2, c.288, c
Ὑποκόλοβος, t.2, c.314, f. Ὑποκολπίδιος, t.2, c.317, a
Ὑπόκολπος, t.2, c.316, a. Ὑποκομπέω t.2, c.371, a
Ὑποκομψίας, t.2, c.331, a. Ὑποκονίω, t.2, 340, c
Ὑποκόνισις, t.3, c.337, c. Ὑποκονίω, ib. b
Ὑπόκοπος, t.2, c.364, f. Ὑποκόπτω, t.2, c.362, g
Ὑποκορίζομαι, Blandis verbis appello, &c. t.2, c.377, f.
Ὑποκορίζομαι, Innuo, &c. c.378, e.
Ὑποκόρισμα, ibid. f
Ὑποκορισμός, ib. h. Ὑποκοριστικός, t.2, c.379, a
Ὑποκοριστικῶς, ib. Ὑπόκουφος, t.2, c.398, d
Ὑποκρέκειν, Leuem & blendam sonum edere: qualis editur à cithara dum eius fides ad numeros concinnantur. Metaphoricè autem dixit Pindarus in Olymp. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει. vbi exponitur συμφωνεῖ, καὶ οἷ ἀνδόσιμόν ἐστι: item ὑπήχει.
Ὑποκρίνομαι, Simulo, &c. t.2, c.438, c. Ὑποκρίνομαι, Respondeo, &c. ib. e.
Ὑπόκρισις, ib. f. Ὑποκριτής, ib. g
Ὑποκριτικός, t.2, c.439, a. Ὑποκριτικῶς, ib.
Ὑποκρούω, Obturbo, &c. t.2, c.453, g. Ὑποκρούω, Significo, &c. c.454, a.
Ὑποκρύπτω, & Ὑποκρύπτομαι, t.2, c.467, a
Ὑπόκρυψις, ib. b
Ὑποκυβερνᾶν τῆς νεώς & πρωρκυβερνᾶν dicitur ἐπὶ τοῦ πρωρέως, teste Polluce.
Ὑπόκυκλον, τὸ, subst. t.2, c.501, g. Ὑπόκυκλος, ib.
Ὑποκυματίζειν, Subeffundi. in v.l.
Ὑποκυέομαι, t.2, c.488, a. Ὑποκύπτω, t.2, c.509, b
Ὑπόκυρτος, t.2, c.511, e. Ὑποκυοσαμένη, t.2, c.488, a
Ὑπόκυσις, vide in Ὑποκιστίς.
Ὑπόκυφος, Subincuruus, Aliquantum incuruus.
Ὑποκύω, t.2, c.488, a
Ὑποκύων, nomen tragœdiæ cuiusdam Varronis.
Ὑποκώλια, Internodia.
Ὑποκωμῳδέω, ῶ, Subirrideo more comico, Tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.
Ὑπόκωφος, Aliquantum surdus, Surdaster. Item ὁ ἀκούων καὶ μὴ προσποιούμενος, teste Suida. Item Ψυχὴ ὑπόκωφος, Animus iners, Obtusum ingenium, in v.l.
Ὑπολαΐς, vide in Ὑπολωΐς.
Ὑπολαλέω, t.2, c.550, g
Ὑπολαλῶ, Submurmuro, Mussito, Obloquor. Hesychius exp. ψιθυρίζω.
Ὑπολαμβάνω, Suscipio, &c. t.2, c.581, b. Ὑπολαμβάνω, suspicor, &c. c.582, a.
Ὑπολαμπής, t.2, c.5..., c. Ὑπολάμπω, ib. b
Ὑπολαπάζω, t.2, c.600, b. Ὑπολεαίνω, t.2, c.662, a
Ὑπολείβομαι, t.2, c.656, d. Ὑπόλειμμα, t.2, c.672, a
Ὑπολείπω, Relinquo, &c. t.2, c.671, h. Ὑπολείπομαι, ib.
Ὑπολείπω, Deficio, &c. c.672, a.
Ὑπόλειψις, ib. Ὑπολεπτύνω, t.2, c.682, g
Ὑπολευκαίνω, t.2, c.690, c. Ὑπόλευκος, t.2, c.689, b
Ὑπόλημμα, t.2, c.582, c

A Ὑπολήνιον, ου, τὸ, (q.d. Subtorculare) Vas quod τῇ ληνῷ, id est torculari, subiacet. Marci cap.12, initio, ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, καὶ περιέθηκε φραγμὸν, καὶ ὤρυξεν ὑπολήνιον. vbi interpr. Lacum, de vase in quod vuarũ liquor à torculari defluens excipitur. Sed apud Esaiam cap.16, & Ioelem capite 3, exponitur Torcular: vt annotant vulg. lex.
Ὑποληπτός, t.2, c.582, g
Ὑπόληψις, Responsio, &c. t.2, c.582, d. Ὑπόληψις, Suspicio, &c. ibid. e.
B Ὑπολίζων, t.2, c.1272, g. Ὑπόλιθος, t.2, c.708, f
Ὑπολιμπάνομαι, t.2, c.672, c
Ὑπολίπαρος, Subpinguis, Pinguiusculus.
Ὑπολιπής, t.2, c.672, b
Ὑπολίσπος, Nates graciles habens: & quem depygem vocat Flaccus. Item ὑπολίσπα, πεπιεσμένα, ἰσχνά, ... schol. Aristoph.
Ὑπόλισφον, Lubricum. ὀλισθηρόν, Hesych.
Ὑπόλιχνος, t.2, c.674, d. Ὑπολογίζομαι, t.2, c.651, b
Ὑπόλογος, t.2, c.639, g. Ὑπόλοιπα, τὰ, subst. t.2, c.672, b
C Ὑπόλοιπος, ib.
Ὑπολύδιος, q.d. Sublydius: eadem forma qua ὑποδώριος, quod vide.
Ὑπολύομαι, t.4, c.760, b. Ὑπολύριος δόναξ, t.2, c.742, d
Ὑπολύω, t.2, c.760, a
Ὑπολωΐς, Auicula quæ Latinis curruca dicitur: quam vermibus pasci ferunt. In eius nido ponit oua cuculus, illa autẽ exclusos pullos pro suis alit. Theophr. De caus. pl. l.2, c.24, οὐδ' ἡ ὑπολωΐς τοῦ κόκκυγος εἰ μὴ ἐν ὑπολωΐσι. Vocatur etiam Ὑπολαΐς & Ἐπιλαΐς.
D Ὑπομάζιον, τὸ, subst. t.2, c.766, d. Ὑπομάζιος, ib. b
Ὑπομαλάττω, t.2, c.779, a. Ὑπόμαργος, t.2, c.793, b
Ὑπομάσθιος, idem quod ὑπομάζιος.
Ὑπόμβρος, t.2, c.1291, d. Ὑπομειδιῶ, t.2, c.1610, a
Ὑπομέλας, Subniger, Nigricans. Vnde Ὑπομελανίζω, Fio subniger, Nigrico. Item Ὑπομελαίνω pro eodẽ, apud Paulan. καὶ τὸ μὲν ὑπομελαίνει, τὸ δὲ ἕτερον λευκόν ἐστι.
Ὑπομεριστικῶς, t.2, c.882, b. Ὑπομερῆ, ib.
Ὑπομερίζω, t.2, c.881, c
E Ὑπομερίζω, Subdiuido. Vnde Ὑπομερισμός, Subdiuisio. Apud Hermog. ὑπομερισμὸς & ὑποδιαίρεσις pro eodem.
Ὑπομήκης, t.2, c.912, h
Ὑπομηλίζω, Sum colore in luteum vergente. Nam Ὑπομήλινος redditur Subluteus.
Ὑπομίγνυμι, t.2, c.936, c. Ὑπομιγνύω, ib.
Ὑπομιμνήσκομαι, t.2, c.961, d. Ὑπομιμνήσκω, ib. a
Ὑπομισέω, t.2, c.951, c. Ὑπόμισθος, t.2, c.9..., f
Ὑπομνάομαι, Clam ambio, &c. t.2, c 964, a
Ὑπομνάω, t.2, c.961, a. Ὑπόμνημα, ib. d
F Ὑπομνηματίζω, t.2, c.962, a. Ὑπομνηματικὸς, ib.
Ὑπομνηματισμός, ib. Ὑπομνηματιστής, ib. b
Ὑπομνηματογράφος, t.2, c.961, g. Ὑπόμνησις, t.2, c.962, c
Ὑπομνηστεύω, & Ὑπομνηστεύομαι, t.2, c.964, a
Ὑπομνηστικόν, τὸ, subst. t.2, c.962, c. Ὑπόμνυμι, t.2, c.1300, b
Ὑπομονή, t.2, c.882, c. Ὑπομονητικος, ib. d
Ὑπομονικός, ib. Ὑπομοχλεύω, t.2, c.976, f
Ὑπομόχθηρος, Subimprobus. Item Subineptus, &c. sequẽdo significationes nominis μοχθηρός.
Ὑπομόχλιον, t.2, c.1578, e. Ὑπομυθέομαι, t.2, c.985, d
G Ὑπομύσαρος, Qui talis est propemodũ vt μυσαρὸς dici possit. cuius nominis significationes vide. Item Fœtidus, vel Subfœtidus. δυσώδης, καὶ ἄξιος τοῦ μυσάττεσθαι, Gal. apud Hippocr.
Ὑπονεάζω, t.2, c.1035, e. Ὑπονεάω, t.2, c.1032, d
Ὑπονέμομαι, Depascor, ex Epigr.
Ὑπονέφελος, t.2, c.1051, c. Ὑπονέω, ib. g
Ὑπονήϊος, t.2, c.1011, c. Ὑπονίζω, t.2, c.10..., d
Ὑπονίφω, ib. h
Ὑπονοέω, ῶ, Suspicor, Suspectum habeo. Aristoph. in Pluto, μηδεὶς ἐμ' ὑπονοείτω οὕτω. Thucydides lib.7, ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν. Apud eundem cum genitiuo
H personæ, ὑπονοήσας τῶν λεγόντων. Interdum ὑπονοῶ, Intelligo, (ea significatione qua dicitur, Hoc ita intelligo) In hunc sensum accipio. Philo De mundo, βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν τὸ πρότερον. Inde Ὑπόνοια, Suspicio.

Plutarch.De Socr.dæmonio,ὁ δ' ἄθυ ὅπη τὴν ἀλήθειαν ἐξενεχθεὶς τῇ ὑπονοίᾳ. Dicuntur etiam παρ' ὑπόνοιαν λέγεσθαι quæ aliter dicuntur quàm auditor expectabat. At verò δι' ὑπονοίας λέγεσθαι dicunt quod tropicè & figuratè dicitur. Nam ὑπόνοια est sensus reconditus,& in quo est allegoria. Vide Bud. Ab Hesychio ὑπόνοια exp.ὑποψία & θράσος.

Ὑπονομεύω vide in Ὑπόνομος.

Ὑπονομαὶ vide in Ὑπόνομος.

Ὑπονομηδὸν vide in Ὑπόνομος.

Ὑπόνομον ἕλκος,vide in Ὑπόνομος.

Ὑπόνομος,ου,ὁ,Fossa subterranea & operta,Cuniculus,siue Cuniculi. Thucyd.libro 2,ὑπόνομον δ' ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες. Xenoph.in Hell.φρεατίαν πεπόμενος ὑπόνομον ὠρυξεν,ὡς ἀφαιρούμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Latini Agere cuniculos dicunt.Apud Dioscoridem,ἔκ τινος ὑπονόμου αἰτρώδους. Apud eundem ὑπόνομον ἕλκος, Cuniculosum vlcus,siue cuniculatim depascens:quod nimirum pluribus transuersisque itineribus sub cutē serpit. Interdum pro cloaca ponitur. vt apud Strabonem, καὶ ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς Τίβεριν. (Apud Hes.est etiā ὑπονομαὶ,quod exp.κλοπαὶ & ὀχετοί) Hinc aduerb.Ὑπονομηδὸν,Instar cuniculi seu cloacæ. Item verbum Ὑπονομεύω, Dinarcho apud Suidam.

Ὑπονοστέω,t.2,c.1089,f. Ὑπονόστησις,ib.h

Ὑπονοστίζω,t.2,c.1092,b

Ὑπονυμφὶς, schol.Aristoph.ἡ παρεστῶσα τῇ νύμφῃ γυνή. quæ & δημιουργός.

Ὑπονύσσω,t.2,c.1108,a. Ὑπόξανθος,t.2,c.1115,d

Ὑποξενίζω,t.2,c.1128,e. Ὑποξέω,t.2,c.1131,a

Ὑπόξηρος,t.2,c.1137,c. Ὑποξίζω,t.2,c.1359,a

Ὑπόξις,ib. Ὑποξύζω,ib.

Ὑπόξυλος,t.2,c.1140,f. Ὑποξυρέω,t.2,c.1137,e

Ὑπόξυρος,ib. Ὑποξύς,t.2,c.1353,g

Ὑποξύω,t.2,c.1135,c. Ὑποπαρωθέω,t.4,c.770,c

Ὑποπάσσω,Subinspergo. Vnde ὑπόπασον,Sub nspersum. Ex Plut.affertur pro alia etiam signific.verùm ex loco qui suspectus est.

Ὑποπαταγέω,ῶ,Substrepo.

Ὑποπατῶ,Ventrem exonero. Datur enim illi significatio τοῦ ἀποπατῶ.

Ὑπόπαχυς,Crassiusculus,Subpinguis.

Ὑποπεινάω,t.3,c.150,e

Ὑποπέλιδνος,Sublìuidus.

Ὑποπέμπω,t.3,c.209,b. Ὑποπενθὴς,t.3,c.323,d.& 586,c

Ὑποπεράτωσις,Perfectio,Consummatio.πλειωσις,Hesych.

Ὑποπερικλάω,t.2,c.224,d

Ὑποπερικάζω,Propemodum.περικάζω.quod verbum vide.

Ὑποπιέζω,t.3,c.258,a. Ὑποπιέζω,t.3,c.28,a

Ὑπόπικρος,t.3,c.292,c

Ὑποπίμελος,Subpinguis.

Ὑποπίμπλαμαι,t.3,c.382,f. Ὑποπίμπλημι,ib.e

Ὑποπιμπρημι,t.3,c.549,d. Ὑποπίνω,t.3,c.310,d

Ὑποπίπτω,t.3,c.323,a. Ὑποπίσσω,t.3,c.332,g

Ὑποπλάκιος,t.3,c.344,f. Ὑπόπλακος,ib.

Ὑπόπλεος,t.3,c.366,c. Ὑπόπλεως,ib.

Ὑποπλέω, q.d.Subnauigo. Apud Lucam cap.27 Act.Apost.cum accus.redditur etiā Sublegere:de cursu obliquo,ob ventum aduersum.

Ὑποπνέω,t.3,c.416,d. Ὑποποδίζω,t.3,c.518,e

Ὑποπόδιον,t.3,c.514,d. Ὑποπόδιος,ib.e

Ὑποποδισμός,t.3,c.518,f

Ὑποποιέω,& Ὑποποιέομαι,t.3,c.440,d

Ὑποποίησις,ib.g. Ὑποποίκιλος,t.3,c.441,d

Ὑποπόλιος,t.3,c.468,h. Ὑποπολιτεύομαι,t.3,c.478,g

Ὑπόπορτις, Vitulum habens vacca. Ab Hesiodo dicitur & de muliere,ὑπόπορτις ἔελδος,quæ liberos habet.

Ὑποπορφυρίζω,t.3,c.491,h. Ὑποπόρφυρος,t.3,c.490,a

Ὑπόπους,t.3,c.514,d. Ὑποπραΰνω,t.3,c.519,g

Ὑπόπρεμνος,t.3,c.537,c. Ὑποπρήθω,t.3,c.549,d

Ὑποπροσθορύβησις, affertur pro significatione τοῦ ἐπιπροσθορύβησις:quod vide.

Ὑπόπτερος,t.3,c.581,b. Ὑπόπτερος,t.1,c.1717,a

Ὑποπτεύομαι,t.2,c.1391,g. Ὑποπτευτής,t.2,c.1392,a

Ὑποπτεύω,t.2,c.1391,f. Ὑπόπτης,t.2,c.1390,g

Ὑποπτήσσω,t.3,c.586,b. Ὑπόπτομαι,t.2,c.1390,d

Ὑπόπτον,τὸ,subst.t.2,c.1391,b. Ὑπόπτος,ib.a. Ὑπόπτως,ib.c

Ὑπόπτωσις,Casus,Ruina.κατάπτωσις,Hesych. Item Submissio,qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur : atque adeò pro ipsa quoque pœnitentia affertur ex canone 5,concilii Anticyrani. Apud Dionys.theologum autē ὑπόπτωσις est Genu summissio & flexio.

Ὑπόπυος,t.3,c.609,f. Ὑποπυρρίζω,t.3,c.632,e

Ὑπόπυρρος,ib. Ὑπορίζομαι,t.2,c.1417,c

B Ὑπόρειος,t.2,c.1462,e. Ὑπόρειον,τὸ,subst.ib.f

Ὑπορρέω,t.3,c.64,b

Ὑπόρρηνος,(eadem forma qua dicitur ὕπαρνος & ὑπόπορτις) Ouis sub se habens agnum, Grauida ouis vel fœta. nam ῥῆνες dicuntur οἱ ἄρνες,inquit schol. Aristoph.

Ὑπόρριζος,t.3,c.710,c

Ὑπορρίνιον,t.3,c.699,b.& 640,e.obiter.

Ὑπόρρινος,t.3,c.698,g. Ὑπορριπτέω,t.3,c.714,c

Ὑπορρίπτω, ib.

Ὑπορρόφιος,idem cum ὑπωρόφιος.quod vide.

Ὑπόρρυσις,Subfluxio.

C Ὑπορρωδέω,t.2,c.1479,b. Ὑπορύσσω,t.1,c.1482,f

Ὑπορχέομαι,t.2,c.1486,g. Ὑπορχήματα,τὰ,ib.

Ὑπορχηματικός,t.2,c.1487,d

Ὑπόσαθρος,Subputris,Ex parte σαθρός.

Ὑποσαίνω, Subblandior.

Ὑποσακκίζειν,q.d.Subsaccellare,vel Subcolare. Itē pro Furari, à sacco videlicet crumenam significante: vt χρήματα ὑποσακκίζειν apud Herodot. Item ὑποσακκίζειν τὴν ὁδὸν,q d.Furari ex itinere.Vide Eust.

Ὑπόσαλος,t.3,c.739,a. Ὑποσαρκίδιος,t.3,c.743,f

D Ὑποσάρκιος,ib.e. Ὑποσάρκιος ὕδρωψ,t.3,c.1782,c

Ὑποσαρκόω,Carne subter repleo, Gal.ad Glauc.

Ὑπόσεισμα,t.3,c.758,e. Ὑπόσεισμος,ib.

Ὑποσείω,ib. Ὑποσεύομαι,t.3,c.759,d

Ὑποσημαίνω,t.3,c.775,a. Ὑποσημειόω,t.3,c.770,a

Ὑπόσιμος,t.3,c.785,b. Ὑποσιμόω,ib.c

Ὑποσιωπάω,t.3,c.798,g. Ὑποσιώπησις,ib.

Ὑποσκάζω,t.3,c.799,c. Ὑποσκαλεύω,t.3,c.805,e

Ὑποσκάπτω,t.3,c.808,h. Ὑποσκαφή,t.3,c.809,a

Ὑποσκελίζω,t.3,c.810,g. Ὑποσκέλισμα,t.3,c.821,c

E Ὑποσκελισμός,ib. Ὑποσκιάζω,t.3,c.871,f

Ὑποσκιάω,t.3,c.870,g. Ὑπόσκιος,t.3,c.868,h

Ὑποσμύχω,t.3,c.891,g. Ὑποσόλοικος,t.3,c.895,b

Ὑποσπαίρω,Subpalpito,apud Suidam.

Ὑποσπαθισμός,οῦ,ὁ,Incisio tribus diuisionibus supra frontem facta ad pericranium vsque. Hoc curationis seu χειρουργίας genere vtuntur medici in rheumatismis fluxionibusque oculorum.In fronte scalpello (quod σπαθίον dicitur) tres diuisuræ fiunt rectis lineis & æquidistantibus:& cætera deinde subiecto scalpello,cui ὑποσπαθιστὴρ nomē,volsellisque,quod est σκολοπομαχαίριον,

F administrantur. Ita v.l.ex Ægineta. Vide & Aetium.

Ὑποσπαίζω,& Ὑποσπαίζομαι,t.3,c.911,a

Ὑποσπάω,t.3,c.924,c. Ὑποσπείρω,t.3,c.937,a

Ὑποσπονδίζω,t.3,c.961,c. Ὑπόσπονδος, t.3,c.940,g

Ὑπόστασις,t.1,c.1798,g. Ὑπόστασις,in Trinitate,pro ἰδιότης, &c.c.1799,d. Ὑπόστασις,Præsentia animi,&c.ibid e. Ὑπόστασις, Sedimētū,&c.f. Ὑπόστασις, Insidiæ,&c.ib.h. Ὑπόστασις, Statio militum , &c.c.1800,a. Ὑπόστασις,pro

G αἴτησις,&c.ibid.

Ὑποστάτης,ib.b. Ὑποστατικός,ib.e. Ὑποστατικῶς,ib.

Ὑποστάτης,ib.b. Ὑποστατός,ib.

Ὑποσταχύοιτο, Augeretur,Cresceret in modū τῶν σταχύων.

Ὑπόστεγος,t.3,c.974,c. Ὑπόστεγον,t.3,c.972,f

Ὑποστέλλω,t.3,c.1008,d. Ὑποστενάζω,t.3,c.1013,e

Ὑποστενος,t.3,c.1010,e. Ὑποστένω,t.3,c.1012,g

Ὑποστερέω,t 3,c.1020,d. Ὑποστερίσκω,ib.

Ὑποστερνίζω,t.3,c.1022,a. Ὑπόστερνος,t.3,c.1021,g

H Ὑπόστημα,t.1,c.1743,f. & c.1800,f

Ὑποστήριγμα,t.1,c.1811,f. Ὑποστηρίζω,ib.

Ὑποστιγμή,t.3,c.1035,g. Ὑποστίζω,ib.

Ὑποστικτέον,ib. Ὑποστίλβω,t.3,c.1037,f

Ὑποστόμιος,t.3,c.1009,b

Ὑποστόμια, Fæni ferramenta quæ mandit equus. vulg.l. ex Polluce.

Ὑποστοναχίζω,t.3,c 1012,g

Ὑποστρέννυμι,t.3,c.1058,b. Ὑποστρεννύω,ib.
Ὑποστρέω,ib.a. Ὑποστρωννύω,ib.c
Ὑποστρατηγός,t.2,c.1526,f. Ὑποστρατηγέω,t.3,c.1071,b
Ὑποστράτηγος,t.3,c.1067,a, Ὑποστρέφω,t.3,c.1101,b
Ὑποστρόγγυλος,t.3,c.1108,h. Ὑποστροφή,t.3,c.1102,d
Ὑποστροφος,ib.g. Ὑπόστροφος,t.3,c.1118,h
Ὑπόστρωμα,t.3,c.1063,a. Ὑποστρώννυμι,ib.
Ὑποστρωννύω,ib. Ὑποστρωτήρ,ib.b
Ὑποσύρω,t.3,c.1117,f
Ὑποσυγχύτως,Confusé.συγκεχυμένως,Suid.
Ὑποσύρω,t.3,c.1144,b. Ὑποσφαγμα,t.3,c.1159,f
Ὑποσφαλμα,t.3,c.1160,b.ob. Ὑποσφάξ,ib.
Ὑποσφάλλω,t.3,c.1159,f. Ὑποσφίγγω,t.3,c.1183,b
Ὑποσφραγίζομαι,t.3,c.1188,a. Ὑποσχάζω,t.1,c.1365,e
Ὑποσχεσις,t.1,c.1363,g. Ὑποσχετός,ib.
Ὑποσχιδακώδης,Qui in assulas scindi potest, Assulatim scissilis.v.l. Vide Σχίδαξ.
Ὑποσχίζω,t.3,c.1198.g. Ὑπόσχισμα,ib.
Ὑποταγή,t.3,c.1269,d. Ὑποτακτικός,ib.e
Ὑποτάμνω,t.3,c.1409,g. Ὑποτανύω,t.3,c.1308 d
Ὑποταράσσω,t.3,c.1247,d. Ὑποταρβέω,t.3,c.1248,c
Ὑποταρτάριος,ib.f. Ὑποτάσσω,t.3,c.1269,a
Ὑποτάσσω,ib. Ὑποτέλειον,t.3,c.1271,f
Ὑποτείνω,t.3,c.1303,b. Ὑποτειχίζω,t.3,c.1361,c
Ὑποτειχισις,ib.d. Ὑποτείχισμα,ib.c
Ὑποτελέω,t.3,c.1384,d. & 1385.g
Ὑποτελής,t.3,c.1385,f. Ὑποτέμνω,t.3,c.1405.d
Ὑποτεφρος,t.3,c.1455,c. Ὑποτίθεμαι,t.3,c.1519,h
Ὑποτίθημι,ib.e.
Ὑποτίλλω,q.d.Subuello. In v.l.ὑποτίλλαι τὴν βοτάνην affertur ex Theophr.Hist.pl.l.2,c.8,pro Subruncare herbam.
Ὑποτιμάομαι,t.3,c.1578.f.& 1579,h
Ὑποτιμάω,t.3,c.1569,c. & 1578,f.& 1579,h
Ὑποτίμησις,t.3,c.1578,f. Ὑποτίτθιος,t.3,c.1467,g
Ὑποτιτραίνω,t.3,c.1419,d. Ὑποτιτράω,ib.
Ὑποτλάω,t.3,c.1330,f. Ὑποτλῆναι,ib.
Ὑποτομάς,t.3,c.1405,g. Ὑποτομεύς,ib.
Ὑποτομή,ib.
Ὑποτονθορύζω,vide in Τονθορύζω.
Ὑποτοπάζω,t.3,c.1597,c
Ὑποτοπασμός,Coniectatio,Coniectura,Suspicio.
Ὑποτοπέω,t.3,c.1597,f
Ὑποτραυλίζω,q.d.Subbalbutio, Aliquantum balbutio: ex Luciani Timone,de ebrio.
Ὑποτραχήλιον, (eadē forma qua dicitur ὑπαυχένιον) Colli pars infra ceruicem & intra scoptula aperta,id est ὠμοπλάτας, quæ pars definit in μετάφρενον. Translatè autem ὑποτραχήλιον in contracturis scaporum columnæ vsurpatur.Vitruu.l.3,c.2,vbi de contracturis columnarum agit,Et earum septem(inquit)in summo scapi hypotrachelio contrahātur. Ibidem,Contracturæ autem in summis columnarum hypotrachelijs ita faciendæ videntur. Idem Vitr.l.4,c.1,basin scapi dixit. Interpres hypotrachelii nomine scapi partē intelligit, quæ subiastragalo est.Ita v.l.in quibus annotatur etiā contracturas illas à nostris architectis vocari *Retraittes* vel *Rapetissemens*:hypotrachelium autem,*Gorgerin*.
Ὑποτραχύς,t.3,c.1601,c. Ὑποτρέω,t.3,c.1671,g
Ὑποτρέμω,t.3,c.1672,e. Ὑποτρέπομαι,t.3,c.1634,g
Ὑποτρέφω,t.3,c.1650,f. Ὑποτρέχω,t.3,c.1666,e
Ὑποτρέω,t.3,c.1671,e. Ὑποτρητος,t.3,c.1319,d
Ὑποτρίβω,t.3,c.1342,g. Ὑπότριμμα,ib.
Ὑποτριμμάτιον,ib.a. Ὑποτριόρχης,t.2,c.1489,e
Ὑπότριτος,Subtertius,in musica. Vide Capellam.
Ὑποτρομέω,t.3,c.1673,c. Ὑπότρομος,t.3,c.1672,e
Ὑποτροπή,t.3,c.1634,g. Ὑποτροπιάζω,ib.h
Ὑποτροπή,ib.g. Ὑπότροπος,t.3,c.1635,a
Ὑποτροχαλος,t.3,c.1655,e. Ὑποτρύζεσθαι,t.3,c.1670,e
Ὑποτρύζω,t.3,c.1676,a. Ὑποτυγχάνω,t.3,c.1449.g
Ὑποτύπόω,t.3,c.1694.e. Ὑποτύπτω,t.3,c.1689,b
Ὑποτύπωσις,t.3,c.1694,h. Ὑποτυφείς,t.3,c.1701,e
Ὑπότυφλος,t.3,c.1703,h. Ὑπότυφος,t.3,c.1707,b
Ὑποτύφω,t.3,c.1705,d. Ὑπουδαῖος,t.2,c.1184,g
Ὑπουλος,t.2,c.1283,g.& t.3,c.879,c.ob.
Ὑπουλότης,t.2,c.1284,c. Ὑπούλως,ib.b
Ὑπουρα,Quæ montibus subiacent,siue subiecta sunt.He-

A sych.tamen exp.ὑπὸ τὰ ὄρη,non τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη.
Ὑπουράνιος,t.2,c.1543,h. Ὑπουργέω,t.1,c.1233,e
Ὑπούργημα,ib. Ὑπούργησις,ib.
Ὑπουργία,ib.d. Ὑπουργός,ib.
Ὑποφαίνω,t.4,c.32,d. Ὑπόφαυσις,t.1,c.1705,a
Ὑποφαύσκω,q.d.Subluceo.Ὑποφαύσκοντος,item ὑποφαυσκούσης ἕω, Prima luce: Aristot.Probl.
Ὑποφέρω,t.4,c.123,c. Ὑποφεύγω,t.3,c.133,e
Ὑποφητεία,t.4,c.65,h. Ὑποφητεύω,ib.g
Ὑποφήτης,ib.c. Ὑποφητικός,ib.g
Ὑποφητικῶς,ib. Ὑποφήτωρ,t.4,c.66,a
B Ὑποφθάλμιος,t.2,c.1410,c. Ὑποφθάνω,t.4,c.155,g
Ὑποφθέγγομαι,q.d.Subloquor. In vulg.l.Interloquor,Immurmuro.
Ὑποφθονέω,ῶ,Subinuideo, Aliquantum inuideo. Xen.
Ὑποφοινικίζω,t.4,c.182,g. Ὑποφοινίσσω,t.4,c.183,f
Ὑποφορά,t.4,c.124,b
Ὑποφραδής, Qui animaduertit,vel subanimaduertit, exprimendo præpositionem. Vtitur Apoll.Rhod.
Ὑπόφρικος,Subhorrens,Qui horrore aliquantum tenetur.
C Ὑποφρύγιος, Subphrygius. Et ὑποφρυγιστί,q.d.subphrygiè, musicorum sunt: sicut ὑποδώριος & ὑποδωριστί, quæ vide.
Ὑποφύομαι,t.4,c.294.d. Ὑπόφυσις,ib.
Ὑποφωνέω,t.4,c.310,a. Ὑποφώνησις,ib.b
Ὑποχάζομαι,t.4,c.318,d. Ὑποχαίρω,t.4,c.334,b
Ὑποχαίρω,t.4,c.347,d. Ὑποχαλάω,t.4,c.368,g
Ὑποχαλινος,t.4,c.381,f. Ὑποχαλινίς,t.4,c.387,e
Ὑποχαροπός,t.4,c.345,h. Ὑποχάσκω,t.4,c.335,b
Ὑποχαυνόω,t.4,c.405,a. Ὑποχειρία,t.4,c.445,f
Ὑποχείριος,ib.c. Ὑποχέω,t.4,c.478,d
Ὑποχή,Genus retis.v.l.
D Ὑποχθόνιος,t.4,c.510,a
Ὑποχιτών,t.4,c.528,c. Ὑπόχλωρος,t.4,c.541,d
Ὑποχοιρίς,t.4,c.548,a
Ὑπόχολος,videtur dici qui subiratus est : vt contrà ὑπέρχολος antea Supra modum iratus.Ex Poll.tamen affertur pro μελαγχολᾶν.
Ὑπόχομα vel Ὑπόχυμα,in v.l.scriptum est, quasi vtrunque in vsu sit: quum tamē ὑπόχομα (vndecunque petitum sit)ex errore natum esse constet.
E Ὑποχόνδριος,t.4,c.562,f. Ὑπόχρεως,t.4,c.584,e
Ὑποχρίω,t.4,c.627,b. Ὑπόχρυσος,t.4,c.656,d
Ὑπόχυμα,t.4,c.504.g. Ὑπόχυσις,ib.
Ὑποχυτήρ,t.4,c.505,b. Ὑπόχυτος,ib.
Ὑποχύω,t.4,c.504,g. Ὑποχωρέω,t.4,c.681,g
Ὑποχώρημα,t.4,c.682,d. Ὑποχώρησις,ib.
Ὑποχωρητικὰ μέλη,ib.f. Ὑποψάθυρος,t.4,c.702,g
Ὑποψαλάσσω,t.4,c.699,g
Ὑπόψαμμος,Subarenosus, Arenam subtus habens.
Ὑποψεκάζειν,sicut & ὑποπίνειν,dixerūt,minuta & rorantia pocula significantes,aut largiorem potum αὐτοφεγ-
F γικῶς. Ita v.l.ex Poll.quem vide.
Ὑποψία,t.2,c.1390,d. Ὑποψιθυρίζω,t.4,c.705,d
Ὑπόψιος,t.2,c.1390,g
Ὑποψοφέω,ῶ,Leuiter strepo, Leuem quendam strepitum edo.
Ὑπόψυχρος,t.4,c.747,a. Ὑποψύχω,t.4,c.744,e
Ὑποψωνέω,t.2,c.1590,b. Ὑπτιάζω,t.3,c.1765,f
Ὑπτίασμα,ib.h. Ὑπτιασμός,t.3,c.1766,b
Ὕπτιος,t.3,c.1765,a. Ὑπτιότης,ib.f
G Ὑπτιόω,ib. Ὑπτίως,ib.e
Ὑπτιωτέρως,Supinius,Remissius.
Ὑπωβολή,t.1,c.713,f. Ὑπωθέω,t.4,c.771,a
Ὑπωμίς,q.d. Subhumeralis pars. Galenus ab Hippocrate id vocari ait τὸ ὑποκείμενον τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.
Ὑπωμοσία,t.2,c.1300,b Ὑπωπιάζω,t.2,c.1398,c
Ὑπωπιασμός,ib.d. Ὑπώπιον,ib.a
Ὑπωπίς,ib.c. Ὑπώρεια,t.2,c.1462,c
Ὑπωρόφιος & Ὑπώροφος,t.1,c.1253,b
H ¶ Ὕραξ,t.3,c.1154,d
Ὑρελαπίμος vide in Ὑρον.
Ὑρον,Examen.Ὑρεῖον,Fauus.vnde Ὑρελαπίμος,Qui apum fauos eximit. Vide Hesych.
Ὑρρίς,Sporta.σπυρίς,Suidæ. Ab eodē Ὑρρίσκος dicitur esse ἀγγεῖον πλεκτὸν cui ficus imponūtur. Hesych.exp.φορμός.

Ὑρπαία, Ollæ operculum, Hesych.
Ὑρτήρ, Lotor, vel Fullo, πλυνεύς, Hesych.
Ὑρχαι, Vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur, habebant autem binas ansas. Sic exponit schol. Aristoph. in hunc Vesparum locum, — τούτοισι δ' ἐωροδοκοῦσιν ὕρχας οἶνον, ἀσπίδας. Verùm Pollux aliter legit, nimirum ὕρχας οἴνου, dicens esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ φερεσοικὸς τοῦ βίου κεράμιον. vbi pro βίῳ reponendum esse βίκῳ constat. Sed ὕρχη Hesychio est etiam ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται.
¶ Ὗς, t.3, c.1148, b
Ὕσγη vide in Ὕσγινον.
Ὑσγινοβαφής, vide in Ὕσγινον.
Ὕσγινον, ου, τό, secundum quosdam hyacinthus siue vaccinium: sed [illegible] vulgatis lex. reprehenduntur qui hyacinthum siue vaccinium esse dixerunt, aut etiam glastum: qui & ὑσγινοβαφῆ, id est hysgino tincta, coloris violacei esse censuerunt. Hysgini enim (quicquid illud fuerit) colorē fuisse rubrū, vt rubiæ, aut cocci, aut eius hyacinthi qui rubet. Affertur autē ex Nicandro, αὐθα δ' ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται, de aristolochia. Et ex Vitruuio lib. 7, cap. 14, Fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice & hysgino. Et ex Plinio, libro 35, c.6, de purpurisso, Hysgino maximè inficitur, rubiámque cogitur sorbere. Affertur & alius locus ex libro 9, cap. 41. Item hic ex l.21, cap.26, Hyacinthus (rubeus videlicet) in Gallia maximè prouenit. Hoc ibi pro cocco hysginum tingitur. additúrque, ne ex hoc quidem loco colligi posse hysginum esse hyacinthum rubrum. Legitur porrò & ὕσγη apud Suidam, dicentem esse quoddam herbæ genus. Et ὑσγινοβαφὴς χιτὼν eidem est ὁ ὑπὸ τῆς ὕσγης βεβαμμένος. Hesychius autem ὕσγινον esse ait βάμματι. At verò apud Suidam ὕσπινος pro ὕσγινον scriptum est.
Ὕσθεις, partic. ab ὕεσθαι, quod vide t.3, c.1773, c.
Ὑσίβριξ, t.3, c.1149, e. Ὑσίς, t.3, c.1774, d
Ὕσκα, Lignum quo ignis accenditur. Item ὀφέλιον, Suid.
Ὕσκυθα, t.3, c.1150, a. Ὕσμα, t.3, c.1773, e
Ὑσπλέτται, t.3, c.1150, b. Ὑσπλεθρος, ib. a
Ὑσπλάγς, t.3, c.1151, e. Ὕσπληγξ, t.3, c.1150, b
Ὕσπληξ, ib. Ὑσπλεω, t.3, c.1151, f
Ὑσσακος, ib. d. Ὑσσάκτων, ib. f
Ὑσσός, οῦ, ὁ, Verutum, vt Lasc. apud Polybium vertit: alii Pilum reddunt. quæ interpretatio Budæo placuit, scribenti sic à Polybio & Plutarcho vsurpari: & afferenti ex hoc, in Mario, ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσούς, pro Pila iaculari. Quinetiam in Pompeio eiusdem, ἐκβολὰς ὑσσῶν pilorum velocelorum iactum posse reddi censet. Sic alibi dixit, μέχρι οὗ ὑσσῶν βολῆς ἐντὸς γένωνται. Item, μὴ περιϊδεῖ ὑσσοὺς, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ κράτιστοι, ἀποδύονται δ' ἐπὶ τὰς ξιφουλκίας. Apud eundem in Camillo legimus, αὐτὸς δ' ὁ Καμιλλος τοὺς στρατιώτας ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι. vbi malè redditum à Lapo fuit Hastis. Quidam interpr. etiam Gessa, quasi hac Latina voce inde sumpta. præsertim quum Appianus ἐν τῇ Κελτικῇ scribat, τὰ δὲ δόρατα ἦν οὐκ ἐοικότα ἀκοντίοις ἃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὑσσούς. Vbi obserua etiam ἀκοντίοις de his dici, sicut ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσοὺς in vno ex locis Plutarchi habuisti.
Ὕσσωπος, ου, ἡ, vel Ὕσσωπον, ου, τό, Hyssopus, herba notissima. Hinc ὑσσωπίτης οἶνος, Hyssopites vinum, quod conficitur ex contusis hyssopi foliis, apud Dioscoridem & Columellam.
Ὕσσωπον ὑγρόν, (inquit Gorr.) Medicamenti nomen quod ex sordida lana præparatur, vt habetur apud Paulū Æg. lib.7, cap.17. quo loco omnes codices ὕσσωπον habent, quum tamen οἴσυπον legendum videatur. Qui tamen error non illic tātùm admissus est, sed multis aliis locis apud autores tā Græcos quàm Latinos.
Ὑσταλκής, t.3, c.1151, d. Ὕσταξ, ib.
Ὕστατα, t.3, c.1764, f. Ὑστάτιον, t.3, c.1765, a
Ὑστάτιος, t.3, c.1764, h. Ὕστατον, ib. f
Ὕστατος, ib. e. Ὕστερα, τά, t.3, c.1759, g
Ὑστέρα δεκάτη, ib. h. Ὑστεραία, t.3, c.1760, g
Ὑστεραῖος, t.3, c.1761, a. Ὑστερέομαι, t.3, c.1762, h
Ὑστερέω, t.3, c.1761, h. Ὑστέρημα, t.3, c.1763, b
Ὑστέρησις, ib. c. Ὑστερητικός, ib. d

A Ὑστερίζω, t.3, c.1764, a
Ὑστερικαὶ πνίξεις, vel ὑστερικῶς πνιγόμεναι, t.3, c.1760, e
Ὑστερικός, ib. c. Ὑστεροβουλία, t.3, c.1761, b
Ὑστερόβουλος, ib. a
Ὑστερογενής, t.1, c.828, c. & t.3, c.1761, b
Ὑστερολογία, t.2, c.640, b. & t.3, c.1761, f
Ὑστερολόγος, t.3, c.1761, c. Ὑστερόμηνις, ib.
Ὕστερον, aduerb. t.3, c.1759, b. Ὕστερον, τό, ib. g
Ὕστερον πρότερον, t.2, c.640, b. & t.3, c.1761, f
Ὑστερόποτμος, t.3, c.1761, c. Ὑστερόπους, ib. d
B Ὑστερόσπορον, ib. Ὕστερος, t.3, c.1758, a
Ὑστεροφημία, t.3, c.1761, e. Ὑστερόφωνος, ib.
Ὑστεία, t.3, c.1154, d. Ὕστριγξ, t.3, c.1149, g
Ὕστριξ, ib. e. Ὑστριχίς, ib. h
Ὕστρος, Venter.
¶ Ὑσύδις, t.3, c.1735, g
¶ Ὕφα, idem valet quod ὕφασμα, teste Suida.
Ὑφαιμος, t.1, c.161, c. Ὑφαίνω, t.3, c.1767, g
Ὑφαίρεσις, t.1, c.206, f. Ὑφαιρέτεια, ib. g
Ὑφαιρέω, ib. e. Ὕφαλμος, t.1, c.374, c
C Ὑφαλμύζω, ib. Ὑφαλμυρίζω, t.1, c.375, d
Ὑφάλμυρος, t.1, c.375, c. Ὕφαλος, t.1, c.371, c
Ὑφαμμος, t.1, c.398, a
Ὑφαιδρον ἱμάτιον, Virilis toga, v.l. ex Polluce. Sed ὕφαιδρον perperam pro alia voce scribi videtur. ipsius enim Pollucis locus est hic, τὸ δὲ ὕφαιδρον ἱμάτιον, παχεῖαν χλαῖναν καὶ εἴσω κλιπτόν ὥσπερ τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα, δασύν, &c.
Ὑφαιρέω, t.1, c.1089, e. Ὕφανσις, t.3, c.1768, d
Ὑφάντης, ib. e. Ὑφαντική, ib.
D Ὑφαντικός, ib. Ὑφαντικῶς, ib. f
Ὑφαντός, ib. Ὑφαντεία, ib. e
Ὑφάπτω, t.1, c.507, e. Ὑφαρπάζω, t.1, c.547, d
Ὑφάς, t.3, c.1768, d. Ὕφασμα, ib. a
Ὑφάω, t.3, c.1766, c
Ὕφεαρ, Visci gen⁹ quod in abiete & larice nascitur. Theophrast. hyphear ilici etiam tribuit: quem vide.
Ὑφεδρεύω, t.1, c.1087, c. Ὑφεδρία, ib.
Ὑφειλητής, t.1, c.206, g. Ὑφειμένος, t.1, c.1675, e
Ὑφελέσθαι, t.1, c.206, e. Ὑφέλκομαι, t.1, c.1195, e
E Ὑφέλκω, ib. d. Ὑφερπύζω, t.1, c.1259, g
Ὑφέρπω, ib. d
Ὕφες, Remitte: ab ὑφίημι.
Ὕφεσις, t.1, c.1675, e
Ὑφεσμός, Impedimentum, v.l. Hesychius ὑφεσμοὺς exponit συμποδισμούς.
Ὑφεστηκός, τό, t.1, c.1797, a
Ὑφέστιος, Qui domi agit, Sub tecto versans, v.l.
Ὑφή, t.3, c.1766, c. Ὑφήγησις, t.1, c.1430, d
Ὑφηγητήρ, ib. e. Ὑφηγητής, ib. d
F Ὑφηγοῦμαι, Præeo, &c. t.1, c.1429, g. Ὑφηγοῦμαι, Hortor, &c. c.1130, b.
Ὑφηνιοχέω, t.1, c.1469, g. Ὑφηνίοχος, ib. f
Ὑφηρημένος, t.1, c.206, e
Ὑφιστάμενος, participium verbi ὑφίεμαι.
Ὑφίεμαι, Remitto, &c. t.1, c.1675, b. Ὑφίεμαι, Submittor, &c. ibid. d.
Ὑφιζάνω, t.1, c.1092, d. Ὑφίζησις, ib.
Ὑφίζω, t.1, c.1091, f. Ὑφίημι, t.1, c.1675, a
Ὑφίστημι, t.1, c.1796, e
G Ὑφίσταμαι, Supponor, &c. t.1, c.1797, a. Ὑφίσταμαι, Subeo, &c. ib. b. Ὑφίσταμαι, Sustineo, &c. ib. e. Ὑφίσταμαι, cum accus. &c. c.1798, a. Ὑφίσταμαι, Subsideo, &c. ib. e.
Ὑφόλμιον, ου, τό, Quod mortario supponitur, Quod sustinet mortarium. τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, vt Poll. exp. Nam ὅλμος est mortarium.
Ὑφόρασις, t.2, c.1414, f
Ὑφορατικός, ib. Ὑφοράω, ib. a
Ὑφορβός, t.3, c.1151, f. Ὑφορμέω, t.1, c.1147, b
H Ὑφορμίζω, & Ὑφορμίζομαι, t.1, c.1148, a
Ὑφόρμιον, t.1, c.1145, e
Ὕφορμος, t.1, c.1446, b. Ὑφοράομαι, t.2, c.1424, a
Ὑφος, t.3, c.1766, d
Ὑφός pro κυφός, Gibbosus, Curuus.
Ὑφόω, t.3, c.1766, c. Ὕφυγρος, t.3, c.1728, f
Ὕφυδρος, t.3, c.1784, h

Ὕφωμαδὸν Suidas exponit ὁμοθυμαδὸν, id eſt Vnanimiter: docẽs aliam eſſe aduerbii ἐπωμαδὸν ſignificationẽ. Sed illud ὑφωμαδὸν ſuſpectum eſt.

¶ Ὕχιος, Nox, ex Heſychio. Sed fortaſſe vox pro qua perperàm ſcribi videtur ὕχιος, erat epithetũ nominis νύξ: & aliqua expoſitio addita erat ab illo lexicographo.

¶ Ὑψαγορέω, ῶ, ſicut & Ὑψηγορέω, Magnificè loquor.

Ὑψαγόρας, vel Ὑψαγόρης, idem cum ὑψηγόρας & ὑψηγόρης: quæ vide.

Ὑψαίπυξ, t.1, c.470, d. Ὑψαυχενέω, t.1, c.607, g
Ὑψαυχενίζω, ib.
Ὑψαυχέω, ibid. & t.3, c.1772, a
Ὑψαύχην, t.1, c.607, f
Ὑψεῖται, Numularii, Trapezitæ. Heſych.
Ὑψερεφὲς, t.1, c.1253, b. Ὑψηβάμονος, t.3, c.1771, c
Ὑψηγόρας vel Ὑψηγόρης, t.1, c.35, f
Ὑψηγορία, ib.g. Ὑψηγόρος, ib.
Ὑψηλαυχενία, t.1, c.608, a. & t.3, c.1770, f
Ὑψηλαύχην, ib.
Ὑψηλογέω, t.3, c.1770, d. & c.1771, c
Ὑψηλοκάρδιος, t.3, c.1770, c. Ὑψηλόκρημνος, ib.
Ὑψηλολογέω, ib.d. Ὑψηλόνοος, ib.
Ὑψηλος, ib.a. Ὑψήλοφος, t.3, c.1771, c
Ὑψηλοφρονέω, t.3, c.1770, e. Ὑψηλοφροσύνη, ib.f
Ὑψηλόφρων, ib.e. Ὑψηλῶς, ib.g
Ὑψιώωρ, t.1, c.438, g. Ὑψηρεφὴς, t.1, c.1253, b
Ὑψητὸς, t.3, c.1771, b. Ὑψηχὴς, t.1, c.1482, e
Ὕψι, t.3, c.1771, b. Ὑψιβαθὴς, ib.c
Ὑψιβάμων, ib.
Ὑψίβατος, t.1, c.637, h. & t.3, c.1771, c
Ὑψιβρεμέτης, t.1, c.788, c. Ὑψιγένεθλος, t.3, c.1771, d
Ὑψίγυιος, ib. Ὑψίγυος, t.1, c.880, c

A Ὑψίζυγος, t.1, c.1394, a
Ὑψιθέμεθλος, t.3, c.1530, e. & 1771, d
Ὑψικάρηνος, t.2, c.6, d. Ὑψικέλευθος, t.2, c.111, c
Ὑψικέρατος, t.2, c.117, d. Ὑψικέραυνος, t.2, c.142, g
Ὑψικερως, t.2, c.128, c. Ὑψίκομος, t.2, c.329, b
Ὑψίκομπος, t.2, c.370, d. Ὑψικόμπως, ib.
Ὑψικρατέω, t.3, c.1771, d. Ὑψικρατης, ib.
Ὑψιλοειδὴς, t.2, c.VIII, e. & t.3, c.1148, h
Ὑψίλοφος, t.3, c.1771, d. Ὑψίλυχνος, ib.f
Ὑψιμέδων, ib. Ὑψιμέλαθρος, ib.g
B Ὑψιμέλαιναι, ib.f. Ὑψίνοος, t.2, c.1069, d
Ὑψίνους, ib. Ὑψιπέταλος, t.3, c.256, e
Ὑψιπετήεις, t.3, c.1771, g. Ὑψιπέτηλος, t.3, c.256, e
Ὑψιπέτης, t.1, c.1723, h. & t.3, c.1771, g
Ὑψιπετὴς, t.3, c.327, b. & 1771, g
Ὑψίπολος, t.3, c.1771, g. Ὑψίπορος, t.3, c.174, h
Ὑψιπόρος, t.3, c.1771, h. Ὑψίπους, ib.
Ὑψίπυλος, t.3, c.612, f. Ὑψιρεφὲς, t.3, c.1772, b
Ὑψιροφον, ib. Ὑψιστάγιος, ib.c
Ὑψίσολος, t.3, c.997, c. Ὕψιστος, t.3, c.1772, b
C Ὑψιτενὴς, t.3, c.1285, b. Ὑψιτένων, t.3, c.1305, a
Ὑψίτερος, t.3, c.1772, b
Ὑψιφαὴς, t.3, c.1771, h. & t.4, c.7, d
Ὑψιφανὴς, t.3, c.1771, h
Ὑψιφοίτης, ibid.h. & t.4, c.185, d
Ὑψόθεν, t.3, c.1770, g. Ὑψόθι, ib.
Ὑψόροφος, t.1, c.1257, a. Ὕψος, t.3, c.1769, f
Ὑψόσε, t.3, c.1771, a. Ὑψοῦ, ib.
Ὑψόφρων, ib.c. Ὑψόω, t.3, c.1772, c
Ὕψωμα, ib.d. Ὕψωσις, ib.e
D ¶ Ὕω, ib.f. Ὑώδης, t.3, c.1151, h
Ὑωδία, t.3, c.1152, a. Ὑωειδὲς, t.3, c.1149, a

Φ

Φαέθω à Φαίνομαι, quod vide.

Φαάντερος & Φαάντατος, Splẽdidior, Splendidiſſimus. Hom.Od.ν, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. Comparatiuo vtitur Greg. in carmine, —τῆς οὔτι φαάντερον εἰσενόησας.

Φάβα, Magnus pauor. Item τὸ συνήθες ὄσπριον. Ita Heſych. qui id intelligere videtur de vulgari legumine, Faba, quod appellaretur hoc nomine κατὰ γλῶσσαν.

Φάβες, Palumbes, à nomine Φάψ, quod vide.

Φαβοτύπος vide in Φάψ.

Φάγαινα, t.4, c.2, a

Φαγάνθρωποι ab Heſych. & Suida exp. ἀκάθαρτοι.

Φαγέδαινα, t.4, c.2, a. Φαγεδαινικός, t.4, c.3, b
Φαγέσωρος, t.4, c.1, f. Φάγημα, ib.d
Φαγήσια, ib.e. Φαγησία, ib.
Φαγησιπόσια, ib. Φαγησιποσία, ib.
Φάγησις, ib.f

Φάγομαι, fut. medium, Edam, t.4, c.1, d.

Φάγος, t.4, c.2, b. Φάγρος, t.4, c.5, a

Φαγύλιον, Marſupium. Suid. At Heſych. habet Φάγυλλοι, quod exp. & μασοὶ & μαρσιπποι.

Φαγῶ, t.4, c.1, a. Φάγεν, ib.f

Φαδάζα, idem quod γνάπτω, teſte Heſychio. In vulg. lex. exp. Flecto.

Φάε, Lucebat: à Φάω, quod vide.

Φάεα, Lumina: vel Oculi: à nominatiuo ſingulari Φάος.

Φαεθόντιας, t.4, c.8, d. Φαεθοντίς, ib.
Φαέθουσα, ib. Φαέθω, t.4, c.7, f.g. 8, c
Φαέθων, t.4, c.7, g. Φαεινός, t.4, c.8, h
Φαεινω, ib. t.8, g. Φαεννός, t.4, c.9, c
Φαεσίμβροτος, t.3, c.700, f. & t.4, c.7, a. & 8, f
Φαεσφόρος, t.4, c.7, a

Φαζάλη, Morbus quidam qui rubrum mare nauigantibus oritur. Heſych.

Φάζω, t.4, c.71, f. ib.c. 68, b.ob.

Φαιὸς vide in Φαιός.

Φαίδιμος, ου, ὁ & ἡ, Illuſtris. vt φαίδιμος Ἕκτωρ apud Hom. Il.δ. Affertur & Φαιδιμόεις pro eodem. Ex Φαιδρὸς autem factum quidam putarunt.

E Φαιδρωπὸς, vide in Φαιδρός.

Φαιδρὸς, οῦ, ὁ, Hilaris, Alacer. Xenophon Hellen.6, λιπαροὺς καὶ φαιδροὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφομένους. Lucianus φαιδρὸν cum γεγηθότως copulat, id faciens exemplo Demoſth. Dicitur etiã aliquis eſſe ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρός. Apud Xenophontem huic φαιδρὸς opponitur σκυθρωπός. Interdum verò φαιδρὸς exponitur Splendidus, Luculentus.

Hinc Φαιδρῶς aduerbium, Hilariter, Alacriter. Itẽ
F Φαιδρότης, ητος, ἡ, Hilaritas, Alacritas. Item Splendor. Item verbum Φαιδρόω, ῶ, Exhilaro, Alacrem reddo. Dicitur & Φαιδρύνω, pro eodem. Itidémque paſſiuũ Φαιδρύνομαι redditur Alacer fio. Sed Φαιδρύνω redditur etiam Splendidum reddo, ſeu nitidum, aut terſum. Item Expurgo. Pollux, φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ διαπλύνειν. Vnde apud Æſchylum, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια, lotrix. At verò Φαιδρυντὴς, Heſych. exponit νεωκόρος: quo vocabulo æditiuus declaratur. Compoſ. autem Φαιδρωπὸς, Qui eſt hilari vultu. Malè
G autem ſcribitur & cum ο Φαιδροπὸς in v.l.

Φαιδρότης vide in Φαιδρος.

Φαιδρόω, Φαιδρύνω, &c. vide in Φαιδρός.

Φαιδρωπὸς vide in Φαιδρός.

Φαίκαιον, ου, τὸ, Ruta.

Φαικάσιον, ου, τὸ, Calceamenti genus. Heſychius ruſticum calceamentum eſſe tradit, ideóque nonnulli φαικάσια interpretarentur. Appianus autem dicit fuiſſe calceamentum Ἀλεξανδρέων καὶ ἱερέων Ἀττικῶν, quo vteretur
H Antonius cùm eſſet cum Cleopatra. Sic & Plutarchus in Antonio, μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις προῄει. Seneca De benef. lib.7, Pythagoricus quidam a ſutore phæcaſia emerat, rem magnam, nõ præſentibus nummis. Ex Suetonio autẽ affertur & Muli phæcaſiati, pro Soleati.

Φαικὸς, Leuis. Reliqua vide apud Heſych.

Φαινὶς Laconum ſermone ἡ ἀνεμώνη, vt Soſibius apud

schol. Theocriti scribit.

Φαινακίζω, t.4, c.78, g. Φαινακισθεὶς, ib. h

Φαινακισμὸς, ib.

Φαινόλης vide in Φενόλης.

Φαινίνδα, Ludi quoddam genus τῶν σφαιριζόντων. Vide Athenæũ Pollucem, Suidam & Hesychium, necnon Eustathium. Quidam putant ad hunc ludum pertinere quod à Martiale scribitur, Siue harpasta manu puluerulenta rapis.

Φαίνομαι, t.4, c.10, g. Φαινομηρὶς, t.2, c.1644, d

Φαινόμηρις, ib. Φαινοπροσωπέω, t.2, c.1404, e

Φαίνω, t.4, c.7, f.9, d. Φαίνων, t.4, c.9, g

Φάκελλος, t.3, c.1167, h. Φάκελον, ib. g

Φακῆ, Lens, Lenticula. sed potius Lens cocta, & ipsum etiam ex lente cocta pulmentum. φακῆς encomium Crates scripsisse fertur. Laertius in Diogene, ἐξέβαλε δὲ καὶ τρυβλίον, θεασάμενος παῖδα κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακῆν ὑποδεχόμενον. Est etiam prouerbium ἐν φακῇ μύρον, quod vide apud Erasmum. A quibusdam φακῆ existimata fuit dicta quasi φακάκη, videlicet ἡ τὰ φάη κακοῦσα.

Φακὸς autem dicitur lens cruda, adhibetúrque prouerbio & ista appellatio, quo dicitur φακὸν κόπτειν qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, Lens palustris. Vide Dioscoridem. Φακὸς est etiam Vas lenticularis formæ, dictum itidem Lenticula. Apud Græcos Bibl. interpretes, Regum libro 1, cap.10, de vase habente oleum. Apud Iosephum De antiquit. φακὸς ὕδατος. Hanc autem huius nominis φακος significationem sequitur & deriuatum inde Φακωτὸν, adiectiuũ. de quo Gorræus ita scribit, Φακωτὸν, Lenticulatum, siue In lentis modum conformatum. vt apud Hippocratem φακωτὸν πυελατήριον, vas in lenticulæ similitudinem factum, quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt. Latinè Vaporarium lenticulatum dicere possis. Quanquam non solùm φακωτὰ fomenta fuisse dicta, sed etiam φακοὺς substantiuè, id est (vt Celsus dixit) lenticulas, Galenus ostēdat in Glossis Hippocratis, his verbis, Ἀσκοὺς, κεράμους οἷς καὶ πυελαις καὶ φακοὺς ὀνομάζουσι. Id est, Vtres appellat tegulas, quas etiam lateres & lenticulas vocant. Nisi apud Galenum eo loco legendum sit πυελαις φακωτοῖς, id est fomenta lenticulata. Dicitur φακωτὸν & de scalpri quodam genere, quod & φακοειδὲς Galenus appellat lib.6 Methodi medendi. Habet enim in imo lenticulæ speciem. Vocatur autem φακωτὸς ἐκκοπεύς. Φακὸς porrò de alio etiam vase vsurpatur, eo nimirum in quo mortui cineres conduntur. In qua significatione ex Iustino Martyre affertur, loquente de busto Sibyllæ.

Φακὸς est etiam nigra quædam oculi macula. Apud Hesychium autem significat & alia, vt apud eum videbis.

Φακοειδὲς ὑγρὸν, Crystallinus oculi humor. vt scribit Aetius lib.7, à figura. Est enim lenti similis, rotũdus quidem, sed oblongus. Idem autor est δισκοειδὲς etiam à quibusdam vocari. Alioqui φακοειδὲς significat etiam idem quod φακωτὸν.

Φακοπτισάνη, Edulium ex lente & ptissana concinnatum ita tamen vt plus lentis quàm ptissanæ habeat: quòd hæc valde intumescat, illa autem minimũ. Coquitur eodem quo ptissana modo.

Φακωτὸς, Lenticulatus, Lenticulæ formam habens seu figuram: vide in Φακός.

Φάλα, Ornamentum quoddam galeæ, Suida teste, dicente esse κόσμον τῆς περικεφαλαίας. Quæ expositio & apud Etymologum habetur, scribentem φάλα καὶ φάλα. Ab Hesychio φάλα dicitur esse ἡ μικρὰ κάρα: vbi non dubito quin κάρα mendosè scriptum sit. In vulg. lex. φάλα dicitur esse Caput, Capitis ornamentum, itē Clauus in galea splendidus. Vide Φαλός.

Φαλαγγαρχία & Φαλαγγάρχης vide in Φάλαγξ.

Φαλαγγηδὸν vide in Φάλαγξ.

Φαλαγγιόδηκτος vide in Φαλάγγιον.

Φαλάγγιον, ου, τὸ, Aranei genus. Φαλάγγια sunt in araneorum genere, à crurum longioribus internodiis, quæ

A Græci φάλαγγας dicunt, appellata. Vide Plinium, necnon Diosc. Meminit & Xenophon.

Φαλάγγια sunt etiam fulcimēta quæ nauibus substernuntur. Vide Eustath.

Φαλάγγιον, Herba quædã quæ & Φαλαγγίτις à Dioscoride dicitur, item Φαλαγγίτης à Paulo Ægineta.

Φαλαγγίτης vide in Φαλάγγιον & in Φάλαγξ.

Φαλαγγῖτις vide in Φαλάγγιον.

Φαλαγγομάχας & Φαλαγγομαχῶ vide in Φάλαγξ.

Φάλαγγος, ου, ὁ, Instrumentum bellicum. vulg. lex. sed suB spectum est vocabulum φάλαγγος, quod apud Hesych. legitur, quum sequantur expositiones per plur. numerum, τορύναι, & ὄργανα πολεμικά.

Φαλάγγωμα, Pompa quædam quæ in Bacchanalibus celebrabatur. Hesych.

Φαλαγγῶσα, Irritata, Efferata. πτηνελωμένη, ἠρεθισμένη, Hesych. Secundum quam significationem à nomine φαλάγγιον, significante araneum, deductum videri posset. nisi tamen φαλαγγιῶσα potius scribendum esset, hanc deriuationem sequendo.

C Φαλάγγωσις, Oculi affectio est, (inquit Paulus Ægin.) quũ cilium intrò spectat, pilorum acie simul cum eo inuersa. sic enim pili oculum compungunt. Aetius verò ex Seuero scribit, φαλάγγωσιν dici palpebrarum χάλασιν, quum videlicet illæ relaxatæ aut earũ extremitas introrsum vergit, vt pili inde non facile appareant, nisi quis distendat ac disparet palpebras: scribitque, eam affectionem πτίλωσιν etiam vocari, & differre ἀπὸ τῆς διστιχιάσεως, quòd in hac noui & non naturales pili succrescãt, in illa soli naturales sint, qui inuersi negotium oculo D facessunt. Paulus verò libro 6, videtur palpebrarũ relaxationem aliud à phalangosi affectum statuere. Tamen Galenus ἐν τῇ εἰσαγωγῇ definiēs phalangosin esse quum pilorum subnascentium duplex triplexve acies in inferiore aut superiore palpebra prouenit, eãdem prorsus facit cum distichiasi, manifesto errore. Species enim τριχιάσεως ἡ φαλάγγωσις, vt & ἡ διστιχίασις. Dicitur enim τριχίασις noxa oculi a pilis proueniens: ea autem contingit duobus modis, vel nouis pilis exorientibus, vel naturalibus pilis in bulbum (sic enim eo E loco Paulus vocat ipsum oculi globum, bulbi modo tunicatum & capillatum) conuersis. vtroque enim modo contingit oculum pungi & malè habere. Dicitur hic affectus ἀπὸ τῆς τῶν τριχῶν φάλαγγος, hoc est a pilorum acie. Hæc Gorr.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, Latinè etiam Phalanx: quo nomine poetæ præsertim vtuntur. Dicebatur autē φάλαγξ de acie certo quodam modo ordinata, cuius vsus erat apud Macedones. Erátque centum & viginti hominũ, vt quidam scribunt. Vt autem quidam tradunt ex Curtio, octo millia armatorum continebat: nullúmque genus aciei apud Macedones validius erat: vnde & F peditũ stabile agmen appellabant. Sed generaliter etiã pro quouis agmine seu quauis acie vsurpatur. sic pluralis φάλαγγες cùm apud alios tum apud Homerum de agminibus. vt Iliad. λ, Ἀργεῖοι δ᾽ ἐπόρουσαν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Legitur & apud Demosthenem, necnon apud Xenophontem hoc vocabulum. Sed ab hoc interdum φάλαγγος appellatione acies lōgior quàm altior significatur, vt docet Bud. quem vide.

G Φάλαγξ, Regula lances libræ suspendens, Aristoteli in Mechan. quod etiam ζυγὸν, id est iugum, appellare videtur. Est enim linea perpendiculo incumbens. Bud.

Φάλαγξ, Araneus. Plato, ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοις τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις ἃ ἐπὶ τοῖχοισιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει.

Φάλαγγες, Internodia digitorũ. Sic dicũtur digitorũ ossa terna, mutuò colligata, & ordine sibi succedentia, & velut in acie disposita. Ac quãuis φάλαγξ agmē militum significet, & nō singulos milites, digitorũ tamen singula ossa à medicis φάλαγγες appellantur: vt H quum Galenus primam pollicis phalangem nominat: scribitque priorem semper phalangem subire in cauitatem sitam in principio sequētis phalangis. Ratione eadem etiam σκυταλίδες vocantur. Sunt etiam qui phalangis nomine metacarpii ossa comprehendant, ordine etiam eodem, velut in acie, constituta, quo ossa di-

gitorum. Hæc Corr. In vulg. lex. annotatur φάλαγγα esse internodium in digitis, id est, digiti partem rigidam & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorũ est nodos. vt τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν sit κόνδυλος, at τὸ ἀκαμπτον, sit φάλαγξ. Primus autem ibi tribuitur huic significationi locus, quum tamen minimè primus esse videatur.

Φάλαγγες, Ligna quibus naues in nauali fulciuntur, & in quibus resident, vt inquit Bud. In vulg. lex. φάλαγγες dicũtur itidem esse ligna rotunda, fustésque teretes, quibus suppositis naues in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur. Affertúrque ex Apollonio Rhodio, Arg. libro 2, — σῆμα ἔπειτ' ἤπειτ' ἐκ κοπίνοιο φάλαγξ. Vsi sunt autem & Latini hac voce in isto quoque significato.

A nomine Φάλαγξ, primam illam signific. habente, deriuatur Φαλαγγάρχης, Præfectus phalangis, siue Qui præest phalangi. Et Φαλαγγαρχία, Imperiũ quod habet is qui phalangi præest. Item aduerbium Φαλαγγηδὸν, q. d. Per phalanges. Quidam interpr. Turmatim: rectè quidem si φάλαγξ reddi possit Turma. Quinetiam composita Φαλαγγομάχος & Φαλαγγομαχέω inde sunt. Est autem Φαλαγγομάχος, Qui in phalange pugnat, siue aduersus phalangem. vt apud Xenophontem Pæd. 6, φαλαγγομαχεῖν quidam interpr. Phalange pugnare, seu in phalange: alii, Aduersus phalangem pugnare. Ex Epigr. affertur & Φαλαγγομάχας, Pro phalangibus pugnans. Inde est deductum & Φαλαγγίτης, quod à Polybio ita dicitur vt legionarius, teste Budæo. Sed Φαλαγγίτης est etiam herba illa quæ alio nomine φαλάγγιον. A diminutiuo autem nomine Φαλάγγιον significante araneum, est ortum compositum Φαλαγγιόδηκτος, A phalangio morsus, apud Dioscoridem.

Φάλαινα, Cicindela, Lampyris, quæ noctu lucernis aduolat. vnde sic dicta existimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι. Nicander in Theriacis, — φαλαίνῃ ἐναλίγκια τὴν περὶ λύχνους ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσα. Vbi vide schol. A Lycophrone dicuntur & Φάλαι, per apocopen. Sed φάλαινα alicubi est etiam Balæna.

Φαλάκρα vide in Φαλακρός.

Φαλακρὸς, οῦ, ὁ, Caluus, vt in prouerbio φαλακρὸν τίλλεις. Interdum additur accusatiuus κεφαλὴν: vt apud Lucianum, φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. Existimatur autem dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, id est λαμπρόν. Hinc Φαλακρότης & Φαλάκρα, Caluitium. vt φαλάκρας ἐγκώμιον, libellus Synesii. Sed φαλάκραι sunt etiam loca ψιλὰ, nullo gramine vestita, quinetiam satis & fruticib⁹ nuda: qualia videlicet sunt quæ Latini Glabreta vocant. Lycophroni autem φαλακραῖαι κόραι dictæ fuerunt naues ex arboribus in Phalacro Idæ promontorio succisis factæ. Hinc & verbum Φαλακρόω, Caluum reddo, & Φαλακροῦμαι, Caluus reddor, Caluus fio, Caluesco. Vnde sunt verbalia Φαλάκρωσις & Φαλάκρωμα, significantia itidem Caluitium. Affertur autem hoc verbale vnà cum verbo ex cap. 27 Ezechielis, φαλακρώσουσιν ἐπὶ σὲ φαλακρώματα.

At verò Φάλακρον, Idæ promontorium est. vnde Φαλακραῖαι κόραι suprà, ex Lycophrone.

Φαλακτῖνος, Accipitris genus, Hesych.

Φάλανθος, t. 1, c. 445, a

Φάλαρα, Phaleræ. Apud Eurip. de loris. Est etiã ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Vide Hesych.

Φαλαρὶς, Auis quædam marina, seu palustris. cuius & Columella meminit, nomen retinens. Dicitur & Φαληρίς. Vide Athen. & schol. Aristoph.

Φαληριάω & Φαληριόεις vide in Φαληρός.

Φαληρὶς vide in Φαλαρίς.

Φαληρὸς, ex φαλὸς factum secundùm quosdam: vnde pro albo poni existimatur, id est, eo quòd spuma albicat. Atque hinc esse Φαληριᾶν, Albescere spuma, Spumescere, apud Homerum: vbi tamen & aliter hoc verbum exponitur. Dicitur & Φαλήριος, necnon Φαληριόεις pro φαληρός.

Φάλης vide in Φαλλός.

Φαλιόπους vide in Φάλιος.

A Φάλιος, Splendidus, Albus. Exponitur etiam, Albos crines habens in fronte. Quidam φάλιος pro βάλιος dictũ putarunt. Hinc Φαλιόπους, Qui est albis pedibus.

Φαλίττω, Desipio. μωραίνω, Hesych. Sed idem Φαλίττεται exp. λυκαίνεται & ἀφελίζει.

Φαλκὶς, Lignum quod carinæ affigitur clauis. vulg. lex. ex Polluce.

Φαλλικὸς, vide in Φαλλός.

Φαλλοβατέω, vide in Φαλλός.

Φαλλὸς, οῦ, ὁ, Penis ligneus, vel coriaceus, siue Lignũ oblon-
B gum in summo habens penem ligneum aut coriaceũ. Quidam interpr. Ficulneum veretrum, sequentes expositionem Græcam qua dicitur esse σύκινον αἰδοῖον. sed suspectum esse potest σύκινον ne pro σκύτινον irrepserit. Ab illo Φαλλὸς est Φαλλοβατέω, ῶ, Super phallum incedo, Phallo insideo: quod ex Luciano affertur. Itẽ Φαλλοφόροι, Phalli gestatores: de quibus lege Erasmum in Chil. Pro actoribus quibusdam theatricis (quibus similes prope essent ἰθύφαλλοι) Budæus affert ex Athenæo. addens, Φαλλοφορεῖν videri esse idem quod Διονυσιάζειν, id est Liberalia festa agere. Est inde deriuatum
C & Φαλλικὸς adiectiuũ: vt φαλλικὸν ᾆσμα, carmen ad phallos pertinens, Carmen extemporaneum quod in honorem Bachi super phallis canebatur. Quidam apud Aristophanem in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν interpr. Cantabo fescenninos versus. Pollux scribit etiam φαλλικὸν esse ὄρχημα Διονύσω.

Φάλος, Conus galeæ, vt dictum est in voce Τρυφάλεια, in hoc indice: necnon in Τετράφαλος, t. 3, c. 1419, b. Apud Suidam autem legitur φάλον, quod exp. τὸ περιμετωπίδιον. Vide & Hesych.

D Φαλὸς, (sicut & φάλιος suprà) Splendidus, Albus. Etymol. à φάω deducit φαλὸς & φαλά. Vide & Hesych.

Φαλύνω, Splendidum reddo, seu album: à nomine φαλός.

Φάμα, t. 4, c. 61, g

Φαμαὶ, (quod inusitatum creditur) vnde ἐφάμην, & alia, vide t. 4, c. 52, d.

Φάμενος, t. 4, c. 52, f.	Φαν, t. 4, c. 51, g
Φαναὶ, t. 4, c. 52, h.	Φαναῖος Ζεὺς, t. 4, c. 15, a
Φανάριον, ib.	Φανερόμυθος, ib. g
E Φανερὸς, ib. b.	Φανερόφιλος, ib. g
Φανερόω, ib. h.	Φανερῶς, ib. g
Φανίσκω, t. 4, c. 10, g.	Φανὴ, t. 4, c. 14, g
Φανὴς, t. 4, c. 16, b.	Φαινηπάω, ib. c
Φανίον, t. 4, c. 14, g.	Φανίον, t. 4, c. 15, a
Φανὸς, t. 4, c. 14, e.	Φαντάζομαι, t. 4, c. 34, a
Φαντάζω, ib. b.	Φαντασία, t. 4, c. 35, c
Φαντασιαστικὸς, t. 4, c. 37, c.	Φαντασιοκόπος, ib. a
Φαντασιοκοπῶ, ib. b.	Φαντασιόομαι, ib. a
Φαντασιώδης, ib. b	
F Φάντασμα, t. 3, c. 1752, g. ob. t. 4, c. 34, g	
Φανταστικὸς, t. 4, c. 37, g.	Φανταστικῶς, ib. h
Φανταστὸς, ib. f	

Φαντὶ, Doricè pro φασὶ, Dicunt.

Φάος, t. 4, c. 52, e.	Φάος, t. 4, c. 5, f
Φάουσαι, t. 4, c. 7, g	

Φάραγξ, αγγος, ἡ, Barathrum, Præceps locus, seu Præcipitium. Plutarchus, ἀνεδέξατο τὸν Μιθριδάτην ὤσειν κατὰ τῆς φάραγγος. Apud Thucydidem quoque lib. 2, quosdam videmus ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Bud. in illo Plutar-
G chi loco reddit Præcipitium: & ab eodem vsurpari de loco prærupto in litore maris, tradit. Quò pertinet quæ in Antonio scribit, φερόμενος δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Redditur etiam Terræ cauitas, Hiatus, Fauces terræ. Item Vallis, seu Conuallis. Sed Plutarch. περὶ Κολ. genitiuum ὄρους addidit, dicens φάραγγας ὄρους.

Hinc Φαραγγώδης, εος, ὁ & ἡ, vt φαραγγώδεις τόποι, Loca in quibus sunt terræ hiatus.

Φαρέτρα, Pharetra. Ionicè φαρέτρη, vt κοίλην φαρέτρην He-
H siodus dixit, — κοίλην δ' περὶ στήθεσι φαρέτρην Καββάλετ' ὤμοθεν. Φαρετροφόρος, Pharetrã gestans. epithetum Cupidinis in Epigr. Φαρέτριον, Parua pharetra. At Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα.

Φαρικὸν, t. 4, c. 139, g.	Φαρικὸν, ib.

Φαρκὶς, ίδος, ἡ, Ruga. Vnde Φαρκιδώδης, Rugosus. & Φαρκι-

A δνόμβρος, Qui rugatur seu corrugatur, Qui est fronte caperata.
Φαρκτὸν,t.4,c.189,f
Φαρμάζω,Inficio:item Curo.in v.l.
Φαρμακάω,t.4,c.47,b. Φαρμακεία,t.4,c.46,g
Φαρμακεὺς,ib.f. Φαρμακεύσις,ib.g
Φαρμακευτὴς,ib.h. Φαρμακευτική,t.4,c.433,e
Φαρμακευτικός,t.4,c.47,a. Φαρμακεύτρια,t.4,c.46,h
Φαρμακεύω,ib.f. Φαρμακία,ib.g
Φαρμακὶς,ib.d. Φαρμακιστάτης,ib.
Φαρμακίτης,ib. Φαρμακίεις,t.4,c.45,f
Φάρμακον pro medicamento, t.4,c.41,b. Φάρμακον pro veneno, t.4,c.42,f. Φάρμακον pro flore, t.4,c.45,a. Φάρμακα pro pigmentis,c.44,d.
Φαρμακοποιός,t.4,c.45,b. Φαρμακοποσία,ib.
Φαρμακοποτέω,ib. Φαρμακοπωλέω,ib.
Φαρμακοπώλης,ib.
Φαρμακὸς,t.4,c.46,a. Φάρμακος,ib.c
Φαρμακοτρίβης,t.4,c.44,g. Φαρμακοτρίψ,ib.
Φαρμακώδης,t.4,c.45,g. Φαρμακῶν,t.4,c.44,g
Φαρμάκων,t.4,c.46,a
Φαρμάσσω vel Φαρμάττω, t.4,c.47,c. pro Tingo,ib.f
Φαρὸς,t.1,c.543,d. Φαρόω,ib.
Φάρσος,εος,τὸ,Integumentum,Inuolucrum. Nicander in Theriacis, τῆς δ' ἀπὸ φάρσος Δεχχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὕδασι ζεάξῃς, delibratæ radicis integumentum & inuolucrum.vt vulg.lex.exp. Vbi affertur & pro velo seu velamine, ex Iosepho De antiquit.Iud. λίνεον φάρσος. Exponitur ab Hesychio, τρύφος,κλάσμα,πτερύγιον, ἀκρωτήριον.
Φαρύγγεον,t.4,c.48,h. Φαρύγαι,ib.g
Φαρυγγεῖον,ib.h. Φαρυγγήδων,ib.f
Φαρυγγίζω,ib.e. Φαρυγγὶς,ib.f
Φαρύγεθρον,ib.g. Φαρύγγεον,t.4.c.47,h
Φαρυγγίδων,t.4,c.48,f. Φάρυγξ,t.4,c.47,h
Φαρυξ,ib. Φάσαι,t.4,c.51,g
Φάσαξ,t.4,c.54,c. Φάσγανον,t.4,c.72,a
Φάσθαι,t.4,c.52,e.
Φασιανὸς,οῦ,ὁ,Phasianus,auis. Affertur & Φασιανικὸς ex Athenæo. Sic autem vocata est hæc auis à fluuio Colchidis,cui nomen Phasis.Est verò & vrbs Scythiæ eodem nomine, vt testatur schol. Aristophanis in Acharn. In iisdem Aristoph.Acharn.φασιανὸς pro sycophanta παρὰ τὴν φάσιν, vt tradit idem schol.
Φάσιμος,Conspicuus. v.l.ex Etym.
Φάσις,t.4,c.13,b.h. & 52,g. & 68,b.ob. Φᾶσις,Fluuius, vide in Φασιανός.
Φασκάδες, Aues quædam apud Athen.l.9.
Φάσκαλος,Fasciculus,vel Sarcina vestium.v.l.
Φασκώλιον,Marsupium. Item Cista,Arca,Pera. Dicitur & Φάσκωλον.Vide Hesychium & Suidam. Inuenitur & Φάσκωλος de cista seu capsa in quam reconduntur vestes. Vide Poll.& Etymol.
Φάσκον,t.3,c.1164,e.f.g. Φάσκω,t.4,c.66,a
Φάσμα,t.4,c.13,g
Φάσσα,ης,ἡ, Palumbus.Vnde Φασσοφόνος, de quodam accipitris genere,Palumborum interfector.
Φάσσων,t.4,c.259,g
Φασσώνιον,ib.f. Φατειὸς,t.4,c.53,g
Φάτης,t.4,c.54,b. Φατίζω,ib.d
Φάτις,ib.c
Φάτνη,ης,ἡ, Præsepe,Stabulum. Φάτνη tribuitur equis ab Homero & Xenophonte. apud Lucianum autem cani, κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη. quod prouerbialiter dicitur. Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt,vocantur φάτνη,id est præsepe: vt vulg.lex.annotant ex Proclo. In iisdem Φάτναι & Φατνίαι,Loculamenta dentium,quasi præsepia & capsulæ in quibus collocantur. Φάτνια (inquit Gorr.) dicuntur ossa dētes continentia, vt scribit Galenus lib. De ossibus.Rufus autem in partium hominis onomasia dicit esse cauitates in quas dentes infixi sunt: atque alio nomine ὁλμίσκοις vocari. Verùm Galenus loco citato dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις. scribitque φάτνια ossa esse dentes continentia: βόθρια verò, cauitates in quas dentes inserti sunt. Ex quo patet vel easdem vel valde affines esse istas voces.
Φατνώματα,Lacunaria siue Laquearia. Inde Φατνωματικὸς,Laqueatus. Ita vulg.lex.in quibus affertur ex Plutarcho in Lycurgo, τῆς σέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικήν. In iisdem Φατνωτὸς, Laqueatus,necnon Tabulatus. Sed Φατνώματα ex Athenæo afferunt & pro nauium foraminibus per quæ in adnauigantes missilia emittuntur.
Φάτο,t.4,c.52,e. Φατὸς,t.4,c.53,g
Φατεία,t.3,c.97,g
B Φάτριον,τὸ,sub.t.3,c.98,f. Φαυλία,t.4,c.50,h
Φαυλίζω,t.4,c.50,g. Φαυλισμὸς,ib.
Φαυλίσρια,ib.
Φαυλόβιος, Qui tenuiter victitat. In vulg.lexicis, Malè viuens.
Φαῦλος,t.4,c.49,a. Φαυλότης,t.4,c.50,f
Φαυλουργὸς, Malus artifex.κακὸς τεχνίτης.
Φαύλως,t.4,c.50,d. Φαῦρος,t.4,c.51,d
Φαύσιγγες,Maculæ in tibiis ex igne contractæ. Vide Pollucem & Hesychium.Sed Pollux habet φαυσίγγες,quod
C vulg.lex.mendosum esse tradunt:eandem tamen scripturam & Etymol.habet, & lex.meum vet.
Φαῦσις,t.4,c.40,a. Φαύσκω,ib.
Φαυσήριος,Bacchi epitheton apud Lycophr. quòd cū facibus celebrarentur eius mysteria.
Φαύω,t.4,c.7,g
Φάω,ibid.e.f. & c.13,d.& c.51,e.& 53.h.ob.& 71,e.
Φέβομαι,t.4,c.73,a. Φέγγομαι,t.4,c.76,a
Φέγγος,t.4,c.75,f. Φέγγω,ib.h
Φεγγώδης,ib.
D Φειδαλος,& Φειδάλφιτος,Parcus,Tenax,Sed hoc posterius sonat, Qui farinæ parcit. Afferuntur autem hæc ex Suida:apud quem tamen non est φειδάλφιτος,sed aduerbium Φειδαλφίτως, quod exponit πεφεισμένως τῶν ἀλφίτων. At φείδαλος nullam apud eum expositionem habet:quod videndum ne sit pro φείδωλος,quod apud Etymologum legitur.
Φειδῖται,t.4,c.78,a. Φειδίτειον,t.4,c.77,h
Φειδίτια,t.4,c.78,a. Φειδιτικὸς,ib.b
Φειδίτιον,t.4,c.77,h. Φείδομαι,t.4,c.76,a
E Φειδόμενος,ib.e. Φειδομένως,ib.
Φειδὸς,t.4,c.77,a
Φείδυλος,Parcus,apud Etymol.in Φειδωλὸς.
Φειδὼ,t.4,c.76,f. Φειδωλὴ,t.4,c.77,a
Φειδωλία,ib. Φειδωλὸς,ib.
Φείδων,t.4,c.76,h. Φεισμονὴ,ib.e
Φειστέον,ib.f
Φέκλη, Fæcula,Fæx. vel potius Fæx vini cocta.vt Gal.exponit, vocem Romanam esse dicens, καθ' ὅπως libro 1, τρυγὸς οἴνου κεκαυμένης,ἣν Ῥωμαῖοι φέκλην καλοῦσι. Apud Ægin.malè σφέκλη.
F Φελγύνω,Desipio,Nugor,Hesych.
Φελῖναι,aues,quarū meminit Oppianus.v.l.
Φελλαγωγία erat quædam πανήγυεις apud Rom.teste Suida,quem vide.
Φελλὰς,άδος,ἡ,Id quo libri integuntur,teste Suida.
Φελλεύειν vide in Φελλός.
Φελλεὺς vide in Φελλός.
Φελλίνας vide in Φελλός.
Φελλόδρυς vide in Φελλός.
G Φελλόποδες vide in Φελλός.
Φελλὸς,οῦ,ὁ, Suber. κουφότερον εἶναι φελλοῦ apud Strabonem prouerbialiter,vt Horat.dixit subere leuius. Luciano in Veris narrationibus sunt Φελλόποδες,q.d. Suberipedes, id est, tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non summergerentur. Est & verbum Φελλεύειν pro Fluitare suberis more. Hesychius φελλεῦον exponit ἐπιπλέον. Apud eundem Φελλίνας,Leuis,in modum suberis videlicet. At verò Φελλεὺς exp.τὸ ὑψηλὸν χωρίον. Fuit autem Φελλεὺς Atticæ locus salebrosus, teste
H Suida. qui alibi φελλεῖς ab Atticis vocatos tradit τοὺς πετρώδεις τόπους. Hinc est etiam Φελλόδρυς,Arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione compositum.Vide Theophr.lib.1 Hist. pl.c.15,& lib.3 c.16. Verùm Φελλὸς alias etiam signif.habet apud Hesych.& Suidam,necnon schol.Aristoph.

Φελόνης,& Φελόνιον,vide in Φενόλης.
Φενάκη,t.4,c.78,f.& t.1,c.1878,e.ob.
Φενακία,t.4,c.78,f. Φενακίζω,ib.e
Φενακισμὸς,ib.f. Φενακῶ,t.1,c.1878,e.ob.
Φέναξ,t.4,c.78,b. Φενεστέλλα,t.1,c.1617,d
Φενέστρα,ib.

Φενόλης,vel Φαινόλης,ου,ὁ,Penula.Existimatur autem illud ex hoc Latino esse factum, vt tenuis in aspiratam sit mutata. Quòd si scribatur φελόνης,(pro quo inuenitur etiam scriptum φελώνης & φαιλόνης)tunc literarum etiã metathesis facta fuerit. Vide apud Suidam Φενόλης & Φαινόλης, necnon Φαιλώνης,diuersis in locis & cum diuersis expositionibus. Pollux ex Rhinthone hoc vocabulum affert. Vide & Athenæum: apud quem pro vocabulo Romano non habetur. Apud Artemidorũ φαινόλης legitur ὀνειροκρ.lib.2,cap.3, qui τῇ μανδύῃ & τῇ ἐφεστρίδι ipsum adiungit. Extat & apud Paulum,2 ad Timotheũ cap.vltimo, vbi quidam pro scriniolo acceperunt.

Φένω,t.4,c.72,b. Φεραῖος,t.3,c.237,b
Φέραυλις,t.1,c.591,a. Φεραυγὴς,t.4,c.83,c
Φέρβομαι,t.4,c.79,b. Φέρβω,ib.a
Φέρε,t.4,c.82,c. Φέρε γὰρ,ib.d. Φέρε δὴ,ib. Φέρε τοίνυν,ibid. Φερεαυγὴς,t.4,c.83,c
Φερέγγυος,t.1,c.884,a. Φερέδειπνος,t.4,c.83,c
Φερέζωος,t.1,c.188,c.& t.4,c.83,d
Φερέκακος,t.4,c.83,d. Φερένικος,ib.e
Φερέοικος,ib. Φερέπολις,ib.f
Φερεπονία,ib.g. Φερέπονος,ib.f
Φερεσακὴς,ib.h. Φερεστάφυλος,t.4,c.84,a
Φερέσβιος,t.4,c.83,g. Φερέστερος,t.4,c.85,f
Φερετρεύω,t.4,c.87,a. Φέρετρον,t.4,c.86,h
Φερέφαττα,quæ & Φερσεφόνη,Proserpina.
Φέριστος,t.4,c.86,f

Φέρνιον,ου,τὸ,Piscatoria corbis.Vide Eustath.&Hesych.apud quem malè φέρμια scriptum est pro φέρνια.

Φερνὴ,ῆς,ἡ,Dos. Dicitur & de iis quæ sponsæ donat maritus. Pollux,λέγοις δ' ἂν προῖκα καὶ φερνὴν,τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. Vtitur Homerus hoc vocabulo, apud quẽ vide Eustathium. Hinc est verbum Φερνίζω apud Græcos Bibl.interpretes,Exodi cap.22,φερνῇ φερνιεῖ αὐτὴν ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα. vbi φερνῇ φερνιεῖ aliud non est quàm Dotabit. Hinc etiam adiectiuum Φερνοφόρος,quod vulg.lex.reddunt Dotalis, ex Hieronymo in caput 11 Danielis. Apud Etymol.legitur & Φέρνιξ,expositum itidem προίξ.

Φέροικος,t.4,c.83,e. Φέρομαι,t.4,c.82,e
Φερόνικος,t.2,c.1060,d. Φερσεφόνη.t.3,c.244,d
Φέρτατος,t.4,c.86,e. Φέρτε,ib.h
Φέρτερος, ib.c. Φερτερεῖοι,ib.h.& 87,a.ob.
Φερτὸς,t.4,c.86,g. Φέρτρον, b.h
Φέρω,Fero,t.4,c.80,f. Φέρω, Affero,c.81,e. Φέρω, Infero,ib.f. Φέρω,Aufero,ib.g. Φέρω,Confero, ibid. Φέρω, Refero, ibid.h. Φέρω, Teneo, ib. Φέρω,Pendo,c.82,b.
Φέρων,ibid.
Φερωνυμία,t.2,c.1336,c. Φερώνυμος,t.3,c.1335,h
Φερωνύμως,t.2,c.1336,b. Φετμὴ,t.1,c.1665,g

Φεῦ,Heu,Eheu.Xenoph.Pædiæ 7,φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ,οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Alibi autem cum genitiuo, φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, libro 7,de homine indigna morte perempto. Cum nominatiuo apud Sophoclẽ, φεῦ τάλας, Heu me miserum,O me miserum. Eurip.autem accusatiuo iunxit. Dicitur & φεῦ φεῦ,Heu heu.

Φεῦ,admirantis,(vt Phy apud Terentium in Adelphis) Papæ. vt φεῦ τοῦ λόγου,Papæ quid ego audio. Sic φεῦ τοῦ κάλλους,Papæ qualem pulchritudinẽ, vel O qualem pulchritudinem. In Epigr,φεῦ πνοιῆς ὅσσον αἰὲν ἔαρ,Dii boni quantum &c. Item φεῦ φεῦ,apud Aristophanem in Auibus,φεῦ φεῦ,Ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει. Vbi annotat scholiastes,ἔστι μὲν σχετλιαστικὸν,νῦν δὲ θαυμαστικόν.Alicubi redditur etiam, Per deos immortales. Hinc est Φεύζειν,Clamare φεῦ:pro quo φεύζειν perperam in v.l.scriptum est φεύγειν.

Φεύγυδρος,t.3,c.1785,a. Φεύγω,t.4,c.127,d
Φευκτέος,t.4,c.128,e. Φευκτικὸς,t.4,c.129,a
Φευκτὸς,t.4,c.128,f. Φεύξιμος,t.4,c.129,b
Φεῦξις,ib.a

Φέψαλος, Scintilla, vel Scintilla parua,vt vult scholiastes Æschyli in quendam Promethei locum. Aristot.Meteorol.libro 2, τέλος δ' ὄγκου ῥαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε. Sed φεψαλλον gemino λ ibi scriptum est:quum apud Aristophanem quoque legatur cum vnico in Acharn. Ἡ δ' ἄσπις ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται. Hinc est verbum Φεψαλόω,ῶ, In scintillas conuerto, Comburo. A cuius passiuo Φεψαλοῦμαι est ἐφεψαλώθη apud Æschyl. Affertur autem & Φεψάλυξ ex Archilocho.

¶ Φῆ,t.4,c.51,f. Φηγαλὸς,t.4,c.5,e
Φηγίνεος,ib.d. Φήγινος,ib.
Φήγιον,ib.e. Φηγὸς,ib.b
Φηγότρωκτος,ib.d. Φήγω,t.4,c.1,a
Φηκώδης,strigosus, Malè habitus. Ita v.l.sed reponendũ puto σφηκώδης.
Φηλέω,t.4,c.159,e
Φῆληξ,t.3,c.1125,f.obiter.& t.4,c.159,f
Φηλήτης,t.4,c.159,d. Φῆλος,ib.f
Φηλόω,ib.e. Φηλώματα, ib.f
Φηλώσεις, ib. Φήμη,t.4,c.55,d
Φημὶ,t.4,c.51,e.& 52,h. Φημίζω, t.4,c.54,f
Φῆμις,ib.e. Φημισμὸς,ib.g
Φημὶς,ύος,ἡ,idem quod φήμη,Fama,Rumor.
Φιῶ,t.4,c.51,f. Φιωακίζω,t.4,c.78,d

Φήνη,Ossifraga,vt Gaza vertit apud Aristotelem. Est autem auis maior quàm aquila:éstque illi color ex cruore albicans.Vide Eustathium apud Homerum. Dicitur & Φίνις.

Φὴρ,t.1,c.1559,e

Φήρεα,apud Hippocratem,Neruorum tumores & tensiones oblongiores. Sic dicti putantur à satyris,quos Iones φήρεας vocant, & pingunt fingúntque habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν deriuent, quòd ἐν ταῖς Φηραῖς ciuitate Peloponnesi,tumores ii sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant,ἀπὸ τῶν Φερῶν,quæ ciuitas est Thessaliæ.Hæc Gorr. In vulg lex.exp Oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ,Prælongi sub auribus glandulosi tumores. Vide Galenum comment.3,in librum 6 τῶν ἐπιδημιῶν: necnõ in Lexico vocum Hippocratis. vbi pro φηρεακτηκῶς reponendum videtur φήρεα κτηπκῶς.

Φηρία,Æolicè pro θηρία:vt φῆρες pro θῆρες.

Φηρομανὴς,In feras insaniens,Qui insano ferarum amore tenetur.Affertur pro epitheto Bacchi ex Epigr.

Φῆρος,Antiquorum deorum cibus.Hesych.

Φῆς,t.4,c.51,f. Φῆσθα,ib.

Φήτρη,idem cum φρήτρη,quod habes t.3,c.100,a.

Φητὼ,Hesych.exp.στρόφιγξ.

¶ Φθάνω,t.4,c.133,h. Φθάσμα,t.4,c.135,d
Φθαρτικὸν,ib.g. Φθαρτικὸς,ib,f
Φθαρτὸς,ib.d. Φθέγγομαι,t.4,c.135,h
Φθεκτὸς,t.4,c.136,f. Φθέγμα,ib.e

Φθεὶρ pro θὴρ,à φθείρω:vide Eustath.

Φθεὶρ,ρὸς,ὁ,Pediculus. Aristoph.in Pace,καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦσι πᾶς,de vili hominum grege. Interdum φθεὶρ de medio claui seu gubernaculi dicitur. Quinetiã φθεῖρες vocantur τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα.cuius significationis vide rationes quæ ab Eustathio & autore breuium scholiorum afferuntur in hunc locum Homeri, Il.β,— φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. Affertur etiam φθειροφόρος πίτυς ex Theophrasto. Est Φθεὶρ & nomen piscis apud Aristotelem: vbi pediculus itidem dicitur à Gaza.

A φθεὶρ significante pediculum, est Φθειροποιὸς, Pediculos efficiens, Pediculos producens. Item Φθειροφάγος,Pediculorum esor. Quinetiam gens quædam Ponti φθειροφάγων nomen habuit, (vt annotatur ex Strab.)à squalore & sordib⁹. Ex Herodoto affertur Φθειροτρωκτέονες pro eodẽ:nisi scribendũ φθειροτρωκτέοντες. Et verbum φθειροτραγεῖν,Pediculos edere,apud eundem. Legitur & Φθειροκομίδης apud Hesychiũ de eo qui pediculis scatet: Pedicosus, Plauto. At

verò adiectiuum Φθειρώδης, Aptus ad procreandos pediculos. Inde est etiam verbum Φθειριάω,ῶ, Pediculis scateo, Morbo pediculari laboro. (At vulg.lex. habent Φθειριάζω: sed absque exemplo. quum à φθειριῶ sit participium φθειριῶν apud Laertium, φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος) Hinc Φθειρίασις, Pedicularis morbus, in quo pediculi aceruatim per cutem erumpunt. Affertur etiam verbum Φθειρίζομαι, pro Pediculos quæro, in vulg.lex.

Φθειριάζω, Φθειρίασις, vide in Φθείρ.

Φθειρίζομαι, vide in Φθείρ.

Φθειροκομίδης, vide in Φθείρ.

Φθείρομαι, t.4, c.141, c

Φθειροποιὸς, vide in Φθείρ.

Φθειροτραγέω, ῶ, vide in Φθείρ.

Φθείρω, t.4, c.139, a

Φθειρώδης, vide in Φθείρ.

Φθεῖσθαι, t.4, c.144, b. Φθεῖται, t.4, c.138, h

Φθέρρω, Æolicè pro φθείρω.

Φθέω, t.4, c.138, g. Φθιάομαι, ib.

Φθίμβρος, t.4, c.144, d. Φθίνα, t.4, c.147, a

Φθιναί, ib. Φθίνασμα, ib.

Φθίνομαι, t.4, c.145, c. Φθινομόρος, ib.

Φθινοπωρινὸς, t.2, c.1416, a. Φθινοπωρὶς, ib.c

Φθινόπωρον, t.2, c.1415, g. Φθινύθω, t.4, c.147, c

Φθίνυμα, Pestifera. v.l. ex Aristoph.

Φθινύω, t.4, c.147, d. Φθίνω, t.4, c.143, g

Φθινώδης, t.4, c.146, g. Φθίνων, t.4, c.144, f

Φθῖσαι, t.4, c.146, d. Φθισήνωρ, t.4, c.145, d

Φθίσθαι, t.4, c.144, b. Φθισιάω, t.4, c.146, c

Φθισικὸς, ib.

Φθισίμβροτος, t.3, c.700, f. & t.4, c.145, d

Φθίσις, t.4, c.145, d. Φθίσκος, t.4, c.146, c

Φθιτὸς, ib.d. Φθίω, t.4, c.143, g

Φθογγάζομαι, t.4, c.137, e. Φθογγὴ, t.4, c.136, f

Φθογγήεις, t.4, c.137, d. Φθογγὴς, ib.e

Φθόγγοι, t.1, c.1796, a. Φθόγγος, t.4, c.136, f

Φθόεις, Pastilli. Ἐξήγησις Gal. apud Hippocratem. Legitur & Φθοΐσκοι apud eundem, Γυναικείων libro 1, καὶ ποιήσας ὡς φθοΐσκους ὅσον δραχμιαίους. At verò Φθοῖς per contractionem factum ex φθόϊς, est quoddam placentæ genus, ex caseo cribrato & siligine. Aristophanes in Pluto, Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Vbi obserua accusatiuum quoque pluralem φθοῖς. Genitiuus autem singularis à quibusdam affertur φθοιός: quum tamen quidam dubitauerint an declinaretur. Dicitur & Φθόϊ, ιδος, ἡ, pro eodem: vnde φθοῖς in illo Aristoph. loco exponitur φθοΐδας.

Φθόη, t.4, c.145, e

Φθοῖς, Φθοῖς, & Φθοΐσκος, vide in Φθόεις.

Φθονέομαι, t.4, c.151, f. Φθονερία, t.4, c.150, d

Φθονερὸς, ib.c. Φθονερῶς, ib.d

Φθονέω, ib. Φθόνος, t.4, c.147, g

Φθορά, t.4, c.139, g. Φθορεὺς, t.4, c.140, h

Φθορίμαῖος, t.4, c.141, a. Φθόριος, t.4, c.140, h

Φθοριμαῖος, ib.c. Φθοροποιὸς, ib.

Φθόρος, ib.f

Φθύζω, Susurrum edo, sicut & ὑποφθύζω. Exponitur & Spuo.

Φι & Φιν, apud poetas syllabica adiectio cum datiuo: vt δεξιτερῆφι χειρὶ apud Homerum pro δεξιτερῇ. Sic ἐπερῆφι pro ἐπερῇ apud Hesiodum. Et cum datiuo participii, vt ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι apud Homerum. Sed affertur etiam εὐνῆφι ex Hesiodo pro accusatiuo εὐνὴν: vbi dicit, —ἐς τ' αὔριον ἐς τ' εὐνῆφι. Existimatur autem Ionica esse hæc adiectio.

Φιαλέω, t.4, c.152, a. Φιάλη, t.4, c.152, h

Φιαλὶς, t.4, c.152, a. Φιαλίσκη, ib.

Φιαρὸς, οῦ, ὁ, Lucidus, Splendidus, Splendorem quendam aqueum habens. Vide Suidam. Hinc & Φιαρωπὸς, λαμπρωπὸς, Hesych. Apud Nic. ὄρνιθος φιαρῆς, Pinguis gallinæ.

Φιβαλέη, Carica, Ficus arida. & Φιβάλεον, Ficus, Etymol. Est & Φίβαλις, Ficus quoddam genus apud Athenæū. apud Galenum autem in expos. vocum Hippocratis, Φιβάλεις. Hinc verò Φιβαλεῖς dicti sunt etiā ho-

A mines graciles.

Φίβλη, ης, ἡ, Fibula: ex quo illud factum est per syncopen. Hinc Φιβλοῦσθαι, Infibulari, aut etiam Infibulare. Vide Hesychium.

Φιδάκνη, t.3, c.291, c. Φιδῖται, t.4, c.78, a

Φιδίτιον, t.4, c.77, h. Φιμίζω, t.4, c.387, c.ob.

Φίλα pro φίλον apud Hom. vide in Φίλος.

Φιλαγρύπνης, t.1, c.839, a. Φιλαδελφία, t.1, c.939, e

Φιλάδελφος, ib. Φιλαθήναιος, t.2, c.1294, d

Φίλαθλος, Amans certaminum, aut etiam laborum.

B Φιλαίματος, t.1, c.159, d. Φιλαίμων, t.1, c.161, e

Φιλαίτατος, t.4, c.154, h. Φιλαίτερος, ib.

Φιλαίτιον, subst. t.1, c.252, c. Φιλαίτιος, ib.

Φιλακίζεσθαι, Etymol. exp. χαλεπίζεσθαι: quod vide. In v.l. malè redditur Gratificari.

Φιλάκολαστος, Qui amat τὸ ἀκόλαστον, seu τὴν ἀκολασίαν.

Φιλακόλουθος, ου, ὁ & ἡ, Qui libenter sequitur, Qui lubenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph.

Φιλάκρητος, ου, ὁ, Meri cupidus, in Epigr.

Φιλακριβέω, t.1, c.303, g

C Φιλακροάμων, Audiendi cupidus, Qui acroamatis delectatur.

Φιλαλαζὼν, t.1, c.307, b. Φιλαλεπτέω, t.1, c.320, a

Φιλαλήθεια, t.1, c.323, f. Φιλαληθὴς, ib.

Φιλαλήθως, ib. Φιλαλληλία, t.1, c.365, b

Φιλάλληλος, ib. Φιλαναγνωστέω, t.1, c.1850, a

Φιλαναγνώστης, ib. Φιλαναλωτὴς, t.1, c.422, e

Φιλανδρία, t.1, c.437, b. Φίλανδρος, ib.c

Φιλανθρωπεῦμα, t.1, c.455, a. Φιλανθρωπεύομαι, t.1, c.454, h

Φιλανθρωπέω, ib.g. Φιλανθρωπία, ib.f

D Φιλανθρωπινία, ib.g. Φιλάνθρωπος, ib.e

Φιλανθρωπότατος, ib. Φιλανθρωπότερος, ib.

Φιλανθρώπως, ib.g

Φιλαοιδὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Amator cantorum seu poetarum: vel, Amator cantus. Est alicubi epitheton ἀηδόνος, id est lusciniæ. Item φιλαοιδὸς κισσὸς pro hedera poetarum amante, affertur ex Epigr.

Φιλαπεχθημόνως, t.1, c.1313, g

Φιλαπεχθημοσύνη, ib.h. Φιλαπεχθήμων, ib.

Φιλαπεχθὴς, ib.h

E Φιλάπλους, Simplicitatis amans. Item Φιλαπλοϊκὸς pro eodem apud Lucianum.

Φιλαργυρέω, t.1, c.533, e. Φιλαργυρία, ib.d

Φιλάργυρος, ib. Φιλαργυρώτατος, ib.

Φιλάρετος, t.1, c.515, g. Φιλαρχαῖος, t.1, c.553, c

Φιλαρχία, t.1, c.560, a. Φίλαρχος, ib.

Φίλαυλος, t.1, c.622, a

Φιλαυτία vide in Φίλαυτος.

Φίλαυτος, Amator suipsius, Nimius sui amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi placet. Aristot. Rhetor. libro 1, ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶ) πᾶσιν οἷ ἔργα, λόγοι, διὸ φιλοκόλακες ὡς ἐπιτοπολύ. Est etiā

F φίλαυτος, ὁ αὐτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον πλειστάκις. Vide Aristot. in Ethicis. Hinc Φιλαυτία, Amor suipsius, Amor nimius sui, Nimium sui amantem esse. Aristoteli Ethicωn 9, duplex est, ἡ μὲν ἐπαινουμένη, ἡ δὲ ψεγομένη.

Φιλεγκλήμων, t.2, c.21, f. Φιλεγκώμιος, t.2, c.536, e

Φιλειδήμων, Sciendi seu cognoscendi cupidus, Cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini vt proprium

G tribuit.

Φιλέλαιος, ου, ὁ & ἡ, Olei seu olearum amans.

Φιλελεύθερος, ου, ὁ & ἡ, Libertatis amans, Libertatis amator.

Φιλέλλην, ὁ & ἡ, Amans Græcorum, Studiosus Græcorū.

Φιλέμπορος, t.3, c.184, d. Φιλενδεικτέω, t.1, c.929, c

Φιλέορτος, ου, ὁ & ἡ, Qui amat festa, seu dies festos.

Φιλεπιείκια, Amor τῆς ἐπιεικίας, Animus æqui boniq́ue amans, Æqui boniq́ue studium.

Φιλεπιτιμητὴς, t.3, c.1568, c. Φιλεραστὴς, t.1, c.1225, h

Φιλεραστία, ib.

H Φιλέραστος, pro cupido amoris, affertur ex Epigr.

Φιλεραστῶ, t.1, c.1225, h

Φιλεργία, t.1, c.1232, g. Φιλεργὸς, ib.

Φιλέρημος, t.1, c.1155, g. Φιλέριθος, t.1, c.1901, d

Φίλερις, t.1, c.1256, b. Φιλεταιρεία, t.1, c.1280, b

Φιλεταίρειον, ib.

Φιλεταίρειος,ib.& t.4,c.155,b
Φιλέταιρεις,t.1,c.1280,b. Φιλέταιρος,ib.a
Φιλεταίρως,ib.b. Φιλδύϊος,t.1,c.1218,h
Φιλδυπικὸς,Optatiuũ modum amans,Optatiuo gaudens. Vocabulum est grammaticorum.
Φιλδυποιΐα,t.3,c.437,d. Φίλεχθρος,t.1,c.1314,d
Φιλέχθρως,ib. Φιλέψιος,ου,ὁ,Iocorũ amator.
Φιλέω,t.4,c.158,a. Φίλη,t.4,c.152,e
Φιληδέω,t.1,c.1434,f. Φιληδὴς,ib.e
Φιληδία,ib.f. Φιληδονία,t.1,c.1437,c
Φιλήδονος,ib.
Φιληκοΐα,ας,ἡ,Amor audiendi,Studium audiendi,seu desiderium.Isocr. καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν.
Φιλήκοος,t.1,c.289,d. Φιληλιαστὴς,t.1,c.1458,c
Φίλημα,t.4,c.159,a. Φιλημων,ib.
Φιλήρετμος, t.1,c.1249,a
Φιλησα, Hesychio κλεπτοσύνη,id est Furacitas: at verò Φιλήσα(neutro genere,num.plurali) idem exp.φιλοτήσια, & προσφιλῆ.
Φίλησις,t.4,c.159,b. Φιλήσυχος,t.1,c.1479,f
Φιλησύχως,ib. Φιλήται,t.4,c.159,e
Φιλητέος,ib.d. Φιλητὴς,ib.
Φιλήτης,ib. Φιλητικὸς,ib.b
Φιλητὸς,ib. Φιλία,t.4,c.156,d
Φιλιάζω,t.4,c.157,b. Φιλιαστὴς,ib.c
Φιλιατρεῖν,t.1,c.1639,d. Φιλιατρὸς,ib.
Φιλικὸς,t.4,c.157,c. Φιλικῶς,ib.h
Φιλικώτατος,ib.g. Φιλικώτερον,t.4,c.158,a
Φιλικώτερος,t.4,c.157,g
Φίλινος,vide in Φιλίς.
Φίλιος,t.4,c.156,f. Φιλιόω,t.4,c.157,a
Φιλίππειοι στατῆρες,t.1,c.1708,h
Φίλιππος,ibid.
Φιλὶς,ίδος,ἡ,Canna.vnde Φίλινος, Qui est ex canna seu cannis.q.d.Canneus. Affertur autem ex Herodoto φιλίνη ἐσθής,quod hinc esse putatur. At Hesychius φιλίδα esse ait σύριγγα. Et Φιλῖνος ab Etymol.dicitur significare idẽ quod φίλος. Est autem & nomen proprium.
Φιλίστιον,t.1,c.1280,c.& t.4,c.155,b
Φιλιστορέω,t.1,c.1115,a. Φίλιστος,t.4,c.155,a
Φιλίππα,t.4,c.78,b. Φιλίων,t.4,c.155,a
Φιλίως,t.4,c.157,a. Φιλιώτης,ib.b
Φίλλυρα,ας,ἡ,Phillyra,mater Chironis centauri. At Φιλλυρέα, arbor ligustro similis. Vide Diosc.
Φιλοβάρβαρος,t.1,c.720,h. Φιλοβασίλειος,t.1,c.726,a
Φιλοβασιλεὺς,t.1,c.724,d
Φιλοβολίτης, Qui super amicum se coniicit, officii gratia: vt qui sui corporis iniectu febricitantis horrorem cohibet. Ita vulg.lex.quæ afferunt hunc Aristotelis locum, Problem.segmento 3, quæstione 5, τρόμοι ἰσχυροὶ συνέβησαν,ὥστε ἀπορρίπτειν τοὺς φιλοβολίτας. quæ Gaza vertit, Tremores vehementes adeò exceperunt vt homines prementes reiicerent. Sed vox ista mihi suspecta est.
Φιλογελοιαστὴς,t.1,c.823,d. Φιλογέλοιος,ib.c
Φιλόγελως,t.1,c.822,g. Φιλογεωργέω,t.1,c.805,a
Φιλογέωργος,t.1,c.804,h. Φιλόγλυκυς,t.1,c.852,d
Φιλογραμματέω,t.1,c.862,f. Φιλογυμναστέω,t.1,c.888,h
Φιλογυμναστία,ib. Φιλογύναιξ,t.1,c.890,d
Φιλογύναιος,ib.f. Φιλογυνεία,ib.
Φιλογύνης,ib. Φιλογυνία,ib.
Φιλόγυνος,ib. Φιλοδαίμων,t.1,c.897,f
Φιλόδακρυς,t.1,c.907,d. Φιλοδειπνιστὴς,t.1,c.936,g
Φιλόδειπνον,ib.a. Φιλόδειπνος,t.1,c.935,h
Φιλοδεσποτεύομαι,t.1,c.952,f. Φιλοδέσποτον,ib.
Φιλοδέσποτος,ib. Φιλόδημος,t.1,c.972,c
Φιλοδημότατος,ib. Φιλοδημοτικὸς,t.1,c.976,d
Φιλοδίκαιος,t.1,c.1016,c. Φιλοδικέω,t.1,c.1011,f
Φιλόδικος,ib. Φιλοδοξέω,t.1,c.1037,c
Φιλοδοξία,ib.
Φιλόδοξος,t.1,c.1036,a. & 1037,c
Φιλοδόξως,t.1,c.1037,c. Φιλόδουλος,t.1,c.1044,e
Φιλοδωρεία,t.1,c.1002,f. Φιλόδωρος,ib.e
Φιλοζέφυρος γαλήνη,Zephyri amatrix serenitas,in Epigr.
Φιλοζωΐα,t.1,c.1388,d. Φιλόζωος,ib.c

A Φιλοζωῶ,ib.d
Φιλόθακος,ου,ὁ & ἡ,(à nomine θάκος)Qui sedile amat,Qui lubenter sedet.Vnde exponitur Sedentarius,Deses,Iners.Hesych.exp.ἀργή.
Φιλοθεάμων,t.1,c.1507,f. Φιλοθεΐα,t.1,c.1533,d
Φιλόθεος,ib.c. Φιλόθερμος,t.1,c.1546,a
Φιλοθεωρος,idem cum φιλοθεάμων:quod vide t.1,c.1507,f
Φιλοθηρεία,t.1,c.1555,g
Φιλόθηρος,ου,ὁ & ἡ, Venationis amator,Venandi studiosus, apud Poll.
B Φιλοθουκυδίδης, Amator Thucydidis,in Epigr.
Φιλόθρηνος,t.1,c.1583,a. Φιλοθύτης,t.1,c.1620,f
Φιλοικεῖος,ου,ὁ & ἡ, Amator necessariorum, seu propinquorum.
Φιλοικόδομος,ου,ὁ & ἡ, Qui ædificare amat, Qui amat τὰς οἰκοδομάς.Extat apud Xen.in Œconomico.
Φιλοικτίρμων,t.2,c.1236,b. Φιλοίκτιστος,t.2,c.1235,a
Φιλοικτος,ib. Φιλοινία,t.2,c.1245,g
Φίλοινος,ib.f. Φιλοιστρομανὴς,t.2,c.1254,h
Φιλοίστωρ,t.1,c.1113,f
C Φίλοιφος, Amans coitus,Libidinosus.à verbo οἴφω. Apud Theocritum legitur vocatiuus φιλοῖφα.
Φιλόκαινος,ου,ὁ & ἡ,Qui amat noua, Nouitatis amator.
Φιλοκαλέω,t.2,c.38,d. Φιλο[illegible]
Φιλοκαλία,ib.d. Φιλόκαλος,ib.a
Φιλοκάλως,ib.c. Φιλόκαινος,t.2,c.118,b
Φιλοκέρδεια,t.2,c.144,g. Φιλοκερδέω,ib.
Φιλοκερδὴς,ib. Φιλοκερδῶς,ib.
Φιλοκέρτομος,t.2,c.95,g. Φιλοκηδὴς,t.2,c.186,b
Φιλοκιθαριστὴς,t.2,c.206,d. Φιλοκίνδυνος,t.2,c.209,d
D Φιλοκινδύνως,ib.e. Φιλόκνημις,t.2,c.286,d
Φιλοκομπέω,t.2,c.270,d. Φιλόκομπος,ib.
Φιλόκοπρος,t.2,c.344,g. Φιλοκοσμία,t.2,c.391,a
Φιλόκοσμος,t.2,c.390,h. Φιλοκταιέστατος,t.2,c.470,e
Φιλόκταιος,ib. Φιλοκταιώτατος,ib.
Φιλοκτήμων,t.2,c.468,d. Φιλοκτησία,ib.f
Φιλοκτίστης,ου,ὁ, Qui amat ædificationem,Qui libenter ædificat:sicut & φιλοικόδομος. Affertur ex Nonno Φιλόκτιστος pro eodem.
Φιλόκυβος,t.2,c.482,c. Φιλ[illegible]ηγος,t.2,c.520,d
E Φιλοκωθωνιστὴς,Qui κωθωνισμὸν amat,seu τὸ κωθωνίζεσθαι,Bibax,Vinolentus,Ebriosus. Nam de eo dicitur qui est non φίλοινος simpliciter,sed μέχρι μέθης. Vide Athenæum lib.10.
Φιλόκωμος, Qui amat comissationes, Qui amat τὸν κῶμον seu τοὺς κώμους.Legitur in Epigr. At Φιλοκώμων,quod in v.l.exponitur Dicax, perperam scriptum est pro φιλοσκώμμων.
Φιλολογέω,t.2,c.640,d. Φιλολογία,ib.
Φιλολόγως,ib.b. Φιλόλογος,ib.d
F Φιλολοίδορος,t.2,c.722,b. Φιλολυπρέω,t.2,c.725,b
Φιλόλυπος,t.2,c.740,c. Φιλομάθεια,t.2,c.787,h
Φιλομαθὲς,τὸ,subst.ib. Φιλομαθέω,ib.
Φιλομαθὴς,ib.g. Φιλομαθία,ib.h
Φιλομαθῶς,ib. Φιλομαχέω, t.2,c.814,f
Φιλόμβρειος,t.2,c.1291,h. Φιλομειδὴς,t.2,c.1607,e
Φιλομείραξ,ακος,ὁ, Adolescentum amator. Dicitur περὶ τοῦ παιδεραστοῦ.
Φιλομεμφὴς,t.2,c.875,d. Φιλομεμφότατος, t.2,c.875,e
Φιλομηδὴς,t.2,c.1608,c. Φιλόμηλος, t.2,c.1639,g
G Φιλόμηρος,t.2,c.1294,c
Φιλομήτωρ,t.2,c.826,c. Φιλόμισος,t.2,c.948,c
Φιλομίσως,ib. Φιλομμειδὴς, t.2,c.1607,e
Φιλομμηδὴς,t.2,c.1608,c. Φιλομουσέω,t.2,c.831,c
Φιλομουσία,ib. Φιλόμουσος,ib.b
Φιλομοχθηρος,t.2,c.980,d
Φιλόμοχθος,t.2,c.979,h. Φιλομυθέω,t.2,c.983,f
Φιλόμυθον,τὸ,subst.ib. Φιλόμυθος,ib.
Φιλόμωμος,t.2,c.1672,a. Φιλονεικέω, t.2,c.1012,d
Φιλονεικία,ib.c. Φιλόνεικος,ib.a
H Φιλονείκως,ib.c. Φιλόπαις,t.3,c.14,b
Φιλοπαράβολος,t.1,c.694,e
Φιλοπάρθενος,ου,ὁ & ἡ, Amator virginum.Item Virginitatis amatrix,seu studiosa.
Φιλοπατρεία, Amor patriæ. Aristoph.in Vespis, διὰ τὴν φιλοπατρείαν καὶ σοφίαν. vbi scholiastes vult esse διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος

τῆς πατρίδος ἠγαπηκέναι, vel ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Prius autē esse videtur adiectiuū Φιλόπατρις, ιδος, ὁ & ἡ, Patriæ amans, Patriæ amator. Item τὸ φιλόπατρι pro ἡ φιλοπατρία.

Φιλοπάτωρ, t.3, c.92, g. Φιλοπειθής, t.3, c.211, h
Φιλοπενθής, t.3, c.616, c. Φιλοπενθέω, ib.d
Φιλοπενθία, ib. Φιλόπευστος, ib.
Φιλόπλος, t.2, c.1370, f. Φιλοπλουτέω, t.3, c.399, f
Φιλοπλουτία, ib. Φιλόπλουτος, ib.

Φιλοποιέω, ῶ, vel Φιλοποιοῦμαι, Amicum reddo seu beneuolum, Concilio. Liuius Pellicere dixit quod Polybius φιλοποιεῖσθαι.

Φιλοποίμην, t.3, c.445, b

Φιλοποιός, οῦ, ὁ & ἡ, Amicos efficiens, Amicorum effector, seu effectrix, vt φιλοποιὸς τράπεζα apud Plutarchum. At Hesychius φιλοποιὸς exponit φιλεργός, nimirum vt sit non ὁ φίλους ποιῶν, sed ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν.

Φιλοπόλεμος, t.3, c.458, a. Φιλόπολις, t.3, c.473, a
Φιλοπολίτης, t.3, c.474, g. Φιλοπονέω, t.3, c.220, d
Φιλοπόνημα, ib.f. Φιλοπόνηρος, t.3, c.225, c
Φιλοπονία, t.3, c.220, d
Φιλόπονος, t.1, c.1607, f.ob.& t.3, c.220, b
Φιλοπόνως, t.3, c.220, c. Φιλοποσία, t.3, c.302, e
Φιλοπότης, t.3, c.303, e. Φιλοπραγμονέστερον, t.3, c.532, e
Φιλοπραγμόνως, ib.e. Φιλοπραγμοσύνη, ib.d
Φιλοπράγμων, ib. Φιλοπροσήγορος, t.1, c.34, e

Φιλοπρωτεύω, Primatum obtinere amo, seu cupio, Primatū ambio. Epist. Ioannis 3, ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν, Qui primatū inter eos obtinere cupit, Qui ambit primatū inter eos.

Φιλόπρωτος, ου, ὁ & ἡ, Qui primus esse amat. Vtitur Geoponicῶν autor, vbi scribit de equo, ἐάν ὄν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος ἦ. pro his Varronis, Si cū gregalibus in pabulo contendit, in currendo, aliáve qua re, quò potior sit.

D

Φιλοπτόλεμος, t.3, c.458, a. Φιλόπτωχος, t.3, c.587, f
Φιλόπυρος, ου, ὁ & ἡ, Amans triticum.
Φιλόπυστος, t.3, c.615, b. Φιλοπωλεστής, t.2, c.1416, g
Φιλόργιος, t.2, c.1431, b

Φιλορήτωρ, Rhetoricæ studiosus. Possit autem & gemino ρ scribi.

Φιλορνιθία, t.2, c.1456, b. Φιλόρνις, ib.
Φιλορρώξ, t.1, c.524, e. Φιλορχήμων, t.2, c.1483, g
Φίλος, t.2, c.1294, d.ob.& t.4, c.152, b
Φιλόσκοπος, t.3, c.837, h. Φιλόσκιος, t.3, c.869, a
Φιλοσκωμμονως, t.3, c.887, c. Φιλοσκωμμοσύνη, ib.d
Φιλοσκώμμων, ib.c. Φιλοσκωπτέω, t.3, c.888, b
Φιλοσκώπτης, ib. Φιλοσοφέω, t.3, c.900, e
Φιλοσόφημα, t.3, c.901, d. Φιλοσοφία, t.3, c.900, b
Φιλοσοφικός, ib.e. Φιλοσοφομειρακίσκος, ib.a
Φιλόσοφος, t.3, c.899, b. Φιλοσόφως, t.3, c.900, b
Φιλοστεφανέω, t.3, c.1028, d. Φιλοστέφανος, ib.
Φιλοστοργέω, t.3, c.1016, a. Φιλοστοργία, t.3, c.1015, h
Φιλόστοργος, ib.d. Φιλοστόργως, ib.g

Φιλοστρατιώτης, Militum amans. de imperatore dicitur.

Φιλόστροφος, t.3, c.1082, h. Φιλόσυκος, t.3, c.1129, g
Φιλοσύμμαχος, t.2, c.814, c

Φιλοσυνήθης, εος, ὁ & ἡ, in v.l. redditur Comis, Affabilis: secundum quam interpr. sonabit ὁ φιλῶν τοὺς συνήθεις: sed possit etiam exponi ὁ φιλῶν τὸ συνῆθες, seu τὰ συνήθη.

Φιλοσωματέω, t.3, c.1215, e. Φιλοσωματία, ib.
Φιλοσώματος, ib.d. Φιλοτάραχος, t.3, c.1150, b
Φιλότεκνος, t.3, c.1538, g. Φιλοτεχνέω, t.3, c.1434, f
Φιλοτέχνημα, ib.h. Φιλοτέχνησις, ib. Φιλοτεχνία, ib.f
Φιλότεχνος, ib.e. Φιλοτέχνως, ib.
Φιλότης, t.4, c.155, c.& 1935, b.ob. Φιλοτησία, t.4, c.156, a
Φιλοτήσιος, t.4, c.155, g
Φιλοτιμέομαι, t.1, c.1884, d.ob.& t.3, c.1559, a
Φιλοτίμημα, t.3, c.1560, b. Φιλοτιμία, t.3, c.1558, c
Φιλότιμος, t.3, c.1557, c. Φιλοτίμως, ib.g
Φιλότμητος, t.3, c.1408, c

Φιλοτοιοῦτος, Vehementer affectus in aliqua re: aliquādo in vitio, aliquādo secus. Bud. ex Aristot. Vide Cōm. p.865.

Φιλοτραγήμων, Bellariorum appetens. Athen.

Φιλοτροφεῖν, Lubenter alere, Studiosum esse alendi. vt apud Plut. in Sympos. οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες.

Φιλοτύραννος, t.3, c.1698, e. Φιλοφιλία, t.4, c.153, a

A Φιλόφιλος, t.4, c.152, h. Φιλοφρονέομαι, t.4, c.206, d
Φιλοφρονέστατα, ib.b. Φιλοφρονέω, ib.g
Φιλοφρόνησις, ib. Φιλοφρονητικός, ib.
Φιλοφρόνως, ib.a. Φιλοφροσύνη, ib.b. Φιλόφρων, t.4, c.205, h

Φιλοχορευτής, Choreas ducendi studiosus, Chorearum amans. Aristoph.

Φιλοχρηματέω, t.4, c.604, g. Φιλοχρηματία, ib.
Φιλοχρήματος, ib.e. Φιλοχρημάτως, ib.f
Φιλοχρημονέω, ib.h. Φιλοχρημοσύνη, ib.g
Φιλοχρήμων, ib. Φιλόχρηστος, t.4, c.601, b
B Φιλόχριστος, t.4, c.625, d. Φιλόχρονος, t.4, c.644, g
Φιλοχρυσία, t.4, c.656, e. Φιλόχρυσος, ib.
Φιλοχωρέω, t.4, c.665, f. Φιλοχωρία, ib.e
Φιλόχωρος, ib. Φιλοψευδής, t.4, c.721, g
Φιλοψεύστης, t.4, c.714, g. Φιλόψιλος, t.4, c.707, e
Φιλόψογος, t.4, c.711, e. Φίλοψος, t.2, c.1591, b
Φιλοψυχέω, t.4, c.767, b. Φιλοψυχία, ib.
Φιλόψυχος, ib. Φιλόψυχος, t.4, c.747, a

Φιλόω, ῶ, In amicitiam redigo, Concilio, Amo. v. lex. Sed quod ad tertiam interpretationem attinet, omnino C falsa est: siquidem Amo est φιλέω, non φιλόω. At reliquæ duæ sunt potius verbi Φιλιόω.

Φίλτατος, t.4, c.154, c

Φιλτάτιον, Aristoph. in Acharn. Εὐελπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον, diminutiui forma dictum à Φίλτατος, quo significatur Amicissimus, Charissimus.

Φίλτρος, t.4, c.154, c. Φίλτρον, t.4, c.159, g
Φιλυδρίας, t.3, c.1785, a. Φιλυδ... b
Φίλυδρος, ib.a. Φιλύδωρ, ib.

Φιλύκη, Philyca: arbor semper virens, v.l. ex Theophr. D Hist. pl. l.1, c.14, & lib.3, cap.4.

Φιλυπήκοος, Qui lubenter morem gerit.
Φίλυπνος, t.3, c.1752, d

Φιλυποψία, dicitur de natura quæ ad suspicandum prompta est.

Φιλώτατος, t.4, c.154, h. Φιλώτατος, ib.
Φιμόνω, t.4, c.162, c. Φιμός, t.4, c.160, f
Φίμωσις, ib.b. Φιμόω, t.4, c.161, c.
Φιμώδης, ib.b. Φίμωσις, ib.f. Φίν, t.3, c.1184, f

Φίνις, Ossifragus Latinè, teste Dioscoride libro 2. Vide E Φήνη.

Φίντατος, pro Φίλτατος, ex Epicharmo, Doricè.

Φίντης, Doricè pro Φίλτης, Auriga. Pind. in Olymp. ὦ Φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων.

Φίξ, t.3, c.1184, e. Φίτλα, t.2, c.XI, d
Φιτλαμαλιάδες, ib. Φιτλαμελίαι, ib.
Φίτλαροι, ib.

Φίτυμα, ατος, τό, Germen, Stirps, Proles. Pro eodem affertur & Φίτυ ex Aristophane in Pace. Inuenitur & Φίτυς, υος, pro patre. Sunt autem hæc à verbo Φιτύω, quod F est Genero, Gigno, Procreo. sed de patre tantùm, vt vult Etymol.

Φλαδάω, t.4, c.163, d. Φλάζω, t.4, c.162, h

Φλανύσσω, Garrio, Ineptio, Deliro. Hesych. exponit φλυαρῶ & ληρῶ.

Φλασμός, t.4, c.163, a. Φλασός, t.4, c.162, g
Φλαυρίζω, t.4, c.51, a. Φλαῦρος, ib.
Φλαυρότατος, ib.d. Φλαυρουργός, ib.
Φλαύρως, ib. Φλάω, t.4, c.162, d
G Φλεβάζω, t.4, c.170, b. Φλεβικός, t.4, c.175, f
Φλεβίον, ου, τό, Venula.
Φλεβοειδὴς, t.4, c.175, c. Φλεβορραγία, ib.
Φλεβορραγέω, ib.d. Φλεβοτομέω, ib.e
Φλεβοτομία, ib.d. Φλεβότομον, ibid.
Φλεβότομος, ib. Φλεβοτονώδης, ib.c
Φλεβώδης, ib.f. Φλεγέθω, t.4, c.169, g
Φλεγμός, t.4, c.167, f. Φλέγμα, t.4, c.164, a
Φλεγμαίνω, t.4, c.165, c. Φλεγμαῖος, t.4, c.167, b
H Φλέγμανσις, t.4, c.164, h. Φλέγμας, t.4, c.167, b
Φλεγμασία, t.4, c.164, g
Φλεγματία, t.4, c.165, a
Φλεγματίης, ib. Φλεγματικός, t.4, c.164, e
Φλεγματεις, ib. Φλεγματώδης, ib.
Φλεγμονή, t.4, c.166, a. Φλεγμονώδης, ib.h
Φλεγμός, t.4, c.1..4, e

Φλεγυρός, idem quod φλέγμα, Hesych.

Φοραλόγος, in v.l. perperam pro φορολόγος, quod vide.
Φορβαία, t.4, c.80, a. Φορβάς, t.4, c.79, e
Φορβέα, t.4, c.80, a. Φορβειά, t.4, c.79, g
Φορβή, ib.c. Φορβιά, t.4, c.80, a
Φόρβιον, ib.c. Φορβαφόρος, t.4, c.89, e
Φορεῖον, ib.d. Φόρεμα, t.4, c.90, b
Φόρετρον, ib.d. Φορεύς, t.4, c.89, c
Φορβύω, t.4, c.90, b. Φορέω, t.4, c.89, f
Φορηδὸν, t.4, c.90, d. Φόρημα, ib.b
Φορῆναι, ib.a. Φορητὸς, ib.c Φορητῶς, ib.
Φόριγγες, Tubera. quæ alio nomine ὕδνα. Hesych.
Φόριμον, t.3, c.1117, h.
Φορκὶς, Vnoculus, Luscus. Hesychio enim μονόφθαλμος.
Φορκὸς eidem est λευκὸς, πολιὸς, ῥυσός. Etymologo autem Φόρκυν est portus, & nomen proprium. sicut Φόρκυς eidem est δαίμων θαλάσσιος.
Φορμηδὸν, t.4, c.188, d. Φορμιγκτὴς, t.4, c.187, g
Φόρμιγξ, ib.d. Φορμίζω, ib.f
Φορμίθιον, t.4, c.188, e. Φορμικτὴς, t.4, c.187, g
Φορμοκοιτῶ, t.4, c.188, b. Φορμίον, ib.e
Φόρμιον, t.4, c.80, f. & c.188, e
Φορμὶς, t.4, c.188, e. Φορμίσιον, ib.g
Φορμίσιος, ib. Φορμίσκιον, ib.e
Φορμίσκος, ib. Φορμίων, ib.g
Φορμοκοιτέω, ib.b. Φορμοῤῥαφέω, ib.
Φορμὸς, t.4, c.187, g. Φορμοσίκιον, t.4, c.188, c
Φορμοφόρος, t.4, c.124, g. & c.188, d
Φοροθετεῖν, t.3, c.1386, g. Φορολογέομαι, t.4, c.87, f
Φορολογέω, ib.e. Φορολογία, ib.
Φορολόγητος, ib.f. Φορολόγος, ib.e
Φορὸς, ib.b. Φόρος, ib.d
Φορταγωγὸς, t.4, c.125, b. Φόρταξ, ib.f
Φορτηγέω, ib.d. Φορτηγία, ib.
Φορτηγικὸν πλοῖον, ib.c. Φορτηγὶς, ib.
Φορτηγὸς, ibid. Φορτίζω, t.4, c.126, e
Φορτικεύομαι, ibid. Φορτικὸς, t.4, c.125, h
Φορτικότης, t.4, c.125, d. Φορτικῶς, ib.c
Φορτικώτερον, ib.d. Φορτίον, t.4, c.125, g
Φορτὶς, ib.c. ob. & 126, e. Φορτοβαστάκτης, t.4, c.124, g
Φόρτος, ib.e. Φορτοφόρος, ib.g
Φορύνω, t.4, c.253, d
Φόρυς, Podex. δακτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἕδραν, Hesych.
Φορύσσω, t.4, c.253, e. Φορυτὸς, t.4, c.316, b
Φόρυτος, t.4, c.253, e. Φορύω, ib.b
Φόως, t.4, c.5, f. & 40, c. Φόωσδε, t.4, c.40, g
¶ Φραγὶς, t.4, c.189, f
Φραγέλλιον, ου, τὸ, Flagellum. Ioann. cap.2, καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων. Inuenitur etiam Φραγγέλλιον. vt apud schol. Aristophanis. qui ἱμάντας exponit λώρους & φραγγέλλια. Sic apud Etymologum scriptum est Φραγγέλλῳ, Flagello. Apud eundem Φραγγέλειον, & Φράγγελλοι, Italiæ gens, vnde deriuari possit.
Φράγμα, t.4, c.189, f. Φραγμίτης, t.4, c.190, b
Φραγμὸς, t.4, c.189, f. Φράγνυμι, t.4, c.192, h
Φραγνύω, t.4, c.193, a. Φραδάω, t.4, c.69, b
Φραδεύω, ib. Φράδη, ib.a
Φραδὴ, ib.b. Φραδὴς, t.4, c.68, f
Φραδμοσύνη, ib.e. Φράδμων, ib.b
Φραδῶς, ib.f. Φράζομαι, t.4, c.67, f
Φράζω, ibid.a. & 69, a. & 66, h. obiter.
Φρακτὴρ, t.4, c.190, d. Φρακτὸς, ib.c. & 192, c
Φραξάμβης, t.4, c.189, f
Φράσις, εως, ἡ, Eloquutio, Phrasis, corpus eloquentiæ Fabio. Item quod vulgò dicimus Loquendi genus, cùm apud alios grammaticos, tum Eustath.
Φράσμων, t.4, c.68, b. Φράσσω, t.4, c.183, h
Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, Eloquutor, Indicator, Explicator. Xenoph. Pædiæ lib.5, καὶ ὁδῶν φραστῆρα καὶ ὑδάτων καὶ χιλοῦ. Vtitur & alibi. Sic Plutarch. καὶ αὐτοὶ μὲν ἐπλανῶντο κατὰ τὴν χώραν, φραστήρων δεόμενοι. Eodē teste φραστὴρ est ὁ μηνυτὴς, index, vt ann.v.l. Ibidem φραστῆρες, dentes septennii in pueris, ex schol. Aristoph.
Φραστικὸς, Vi eloquendi valens. Vtitur Diog. Laert.
Φραστὺς, idem quod φράσις. Itē σκέψις, ἔννοια, βουλὴ, Hes.
Φράτερες, οἱ, t.3, c.99, a. Φράτηρ, t.3, c.98, h
Φρατὴρ, t.3, c.99, a. Φρατρεία, ib.g

A Φρατρία, t.3, c.97, g. Φρατριάζω, t.3, c.98, f
Φρατριακὸς, ib. Φρατρίαρχος, ib.e
Φρατριαστὴς, ib.h. Φρατριεὺς, ib.f
Φρατρίζω, ib. Φράτριον, τὸ, subst. ib.
Φράτριος, ib.e. Φράττω, t.4, c.188, h
Φράτωρ, t.3, c.98, h. Φρεαντλὴς, t.4, c.193, d
Φρέαρ, ib.a. Φρεάριος, t.4, c.194, a
Φρεάτεια, t.4, c.193, f. Φρεατία, ib.g
Φρεατιαῖος, ib.e. Φρεάτιον, ib.f
Φρεατὶς, ib.h. Φρεατορύκτης, ib.b
B Φρεατοτύμπανα, ib.d. Φρεατώδης, ib.e
Φρεατωρύχος, ib.b. Φρεῖαρ, ib.
Φρεναπατάω, t.4, c.195, h. Φρεναπάτης, ib.g
Φρενάργιος, t.4, c.196, a. Φρενεῖν, t.4, c.197, a
Φρενήρης, t.4, c.196, a. Φρενητης, t.4, c.197, g
Φρενητιάω, ib.f. Φρενητίζω, ib.
Φρενητικὸς, ib. Φρενῆτις, ib.g
Φρενικὸς, ib.a. Φρενίτιασις, ib.f
Φρενιτιάω, ib.e. Φρενιτίζω, ib.
Φρενιτικὸς, ib.d. Φρενῖτις, ib.b
C Φρενοβλάβεια, t.4, c.195, c. Φρενοβλαβὴς, ib.b
Φρενοβλαβῶς, ib.c. Φρενοδινὴς, ib.d
Φρενοθελγὴς, ib. Φρενόθεν, t.4, c.196, f
Φρενοκλοπέω, t.4, c.195, d. Φρενόληπτος, ib.
Φρενόμωρος, ib. Φρενομώρως, ib.e
Φρενοπλὴξ, ib. Φρενοτέκτων, ib.f
Φρενόω, t.4, c.196, f. Φρένωσις, t.4, c.197, a
Φρενωτήριον, ib. Φρεορυκτέω, t.4, c.193, c
Φρεορύκτης, ib.b. Φρεωρυχέω, ib.c
Φρεωρύχος, ib.b. Φρέω, t.4, c.194, b
D Φρήτρη, t.3, c.100, a. Φρικαλέος, t.4, c.222, h
Φρίκη, ib.c. Φρικία, t.4, c.223, a
Φρικίαι, ib. Φρικίασις, ib.b
Φρικιασμὸς, ib. Φρικιάω, ib.a
Φρικοποιὸς, t.4, c.222, e. Φρικτὸς, t.4, c.224, d
Φρικώδης, t.4, c.222, f. Φριμαγμὸς, t.4, c.[illegible], d
Φριμάσσομαι, ib.c. Φρὶξ, t.4, c.221, e
Φριξαύχην, t.4, c.224, d. Φριξόθριξ, ib.c
Φριξόλοφος, ib. Φρίσσω, t.4, c.223, b
Φρίττω, ib. Φροιμιάζομαι, t.2, c.1239, c
E Φροίμιον, ib. Φρόνημα, t.4, c.212, a
Φρονηματίας, t.4, c.213, g. Φρονηματίζομαι, ib.h
Φρονηματίζω, t.4, c.214, a. Φρονηματισμὸς, ib.
Φρονηματώδης, t.4, c.213, g
Φρόνησις, t.1, c.1673, a. ob. & t.4, c.214, a
Φρόνιμος, t.4, c.214, d. Φρονίμως, ib.e
Φρόνις, ib.c. Φροντίζω, t.4, c.219, b
Φροντὶς, t.4, c.118, d. Φρόντις, t.4, c.219, a
Φρόντισμα, t.4, c.220, b. Φροντιστήριον, ib.f
Φροντιστὴς, ib.c. Φροντιστικὸς, ib.e
Φροντιστικῶς, ib.f. Φροντιστὸς, t.4, c.219, d
F Φρονῶ, t.4, c.207, a
Φροῦδος, ου, ὁ, (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi πρόοδος) Qui abiit, Qui disparuit, Qui euanuit, Euanidus. Redditur etiam Vanus, Irritus. Eurip. φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται. Idem, φροῦδος ἐκ ναοῦ συθείς. Idē, βεβᾶσι φροῦδοι. Apud Aristophanem Ranis fœm. φρούδη, pro Abiit, seu Disparuit, de Empusa. In vno eodémque loco Nubium eiusdem sæpius repetitur, Καὶ πῶς ὅτι μου Φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιὰ, Φρούδη δ' ἡ ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς. Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι
G τοῖσι κακοῖς, Φρουρᾶς ᾄδων, Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Sed postremo loco ludit in voce φροῦδος, vt docet schol. quem vide. Apud Lucianū pro euanido non semel. Sæpe autem dicitur φρούδη ἐλπὶς, Spes vana, Spes irrita. Sic Greg. τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων φροῦδα. Dictum autem fuit obiter de hac voce & tomo 2, c.1256, f.
Φρουρὰ, t.2, c.1500, c
Φρουραρχέω, t.2, c.1501, a. Φρουράρχης, t.2, c.1509, h
Φρούραρχος, ib. Φρουρεῖσθαι, t.2, c.1501, e
Φρουρέω, ib.f. Φρούρημα, ib.g
H Φρούρησις, ib.h. Φρούριον, ib.c. Φρουρεὶς, t.2, c.1500, b
Φρουρὸς, t.2, c.1499, g. Φρύαγμα, t.4, c.225, a
Φρυαγματίας, ib.b. Φρυακτὴς, ib. Φρυάττομαι, t.4, c.224, f
Φρυγανίζομαι, t.4, c.229, c. Φρυγανικὰ, ib.b. Φρυγάνιον, ib.c
Φρυγανισμὸς, ib.d. Φρυγανίστρια, ib. Φρυγανοειδὴς, t.4, c.228, g
Φρύγανον, ib.d. Φρυγανοφόρος, t.4, c.229, a

Φυώδης, Odoratus.vulg.lex.ex Gaza apud Theophr. Hist. lib.1. Sed mendi suspectum est:arbitror enim perperā scriptum esse pro θυώδη.

¶Φῶ, contractum ex [illegible] de quo dictum est t.4,c.7,e.Ponitur etiam pro [illegible] item λέγω, necnon pro [illegible] t. vult Eustathius. Sed hoc de iis potius intelligendum est quæ ab eo sunt deriuata. vt φάσκω ex eo deriuari dictum est tomo 1,col.629,e. Item Φῶ, Dicam,in coniunctiuo. vnde φῶσι, Dicant, Aristoteli in Rhet. à Φημί. Affertur præterea φῶ tanquā datiuus à φῶς,pro φωτὶ,Luci,ex Euripide.

Φωγνύω & Φώγνυμι, Torreo,Vro. Ex Dioscoride libro 1, cap.80,φώγνυται,Torretur,Adoletur. Apud Etymologum autem est Φωγύνειν,literis permutatis:quod exponit φρύγειν, sicut & Suidas. Idem Etymologus in Φώζειν ait Φώγειν esse Bithynorum. Eadem autem significatio illi φώζω tribuitur: quod Eustathius ex verbo φῶ deriuatum videri ait,significante εἶδός τι πυρώσεως.Atque hinc esse πεφωσμένας ἰσχάδας. (Inuenitur autem & φωχθεὶς pro Tostus apud Dioscoridem) Necnon φῴδες hinc deductum esse ait,qua voce apud comicū intelligi ἀποκαύματα. Comicus autem ille est Aristophanes,apud quem legimus in Pluto, Σὺ γὰρ ἂν πρίαιο τί δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου; vbi scholiastes ait esse φλυκταίνας. In vulg.lexicis est Φῶδος,ου,ὁ,Vesica,Bulla. Ibidem Φῶδα vel Φῴδες,Papulæ, Pustulæ , Maculæ rubentes in cruribus,ex ignis propinquitate nimia inductæ. Sed hæc expositio nomini φαύσιγγες propriè conuenit.

Φωγύνω, vide in Φωγνύω.

Φῴδες & Φῶδος,vide in Φωγνύω.

Φώζω,vide in Φωγνύω.

Φωΐδες,vide in Φωγνύω.

Φωΐξ,ικος,ἡ, Auis.v.l.ex Aristot.

Φώκαινα, Phocæna, Balæna vel Tursio. vt Gaza vertit. Vide Plinium lib.9,cap.9. Idem esse existimant quidam quod φώκη: sed tamen hoc esse dicitur Vitulus marinus.Vel potius φῶκαι sunt cete. Homerus Odysseæ δ, — πίρε γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. Vnde & Aristophanes in Vespis dixit φώκης ὀσμὴν. At verò Φωκὶς pro quodam genere pyri, affertur ex Theophr.De caus.pl.l.2.

Φώκη, vide in Φώκαινα.

Φωκὶς,vide in Φώκαινα.

Φῶτιγξ, & diminutiua forma Φωτίγγιον, Fistulæ genus quoddam.Vide Eustath.& Hesych.Sed huic φώτιγξ est etiam αὐγὴ,id est Fulgor,Splendor.

Φωχθεὶς à φώγνυμαι,vide in Φωγνύω.

Φωψ,Lux.φάος,Hesych.Fuisse autem videtur alicui dialecto proprium,vt alia multa, de quibus non admonet.

X

X Litera, notæ loco aliquando ponebatur, vt dictum fuit in iis quæ tomo secundo huius libri præfixa fuerunt, col. VII. vbi & de verbo Χιάζω, & de nomine Χιασὸς, necnon de aduerbio Χιαστί: quæ inde facta fuerunt. Plato in Timæo, αὐτὸ χ περιβαλὼν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον pro quibus habet interpretatio Ciceronis, Quasi decussauit, deinde in orbem torsit.

X litera punctulis quatuor velut intercisa, ἀστερίσκου signum erat. de qua nota lege Eustathium.

Χαά, vide in Χαιός.
Χάαι, vide in Χαιός.
Χαβὸν, Incuruum. item Angustum. Nam Hesych. exponit καμπύλον & στενόν.
Χαδέειν, t.4, c.319, f.
Χαδέω, ib. g
Χαδῶ, ib.
Χάδω, ib.
Χάζω, & χάζομαι, t.4, c.317, a
Χαΐα, vide in χαιός.
Χαίνω, t.4, c.329, f
C Χαῖον, ου, τὸ, Pedum, Baculum pastorale, incuruum. καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται, inquit scholiastes Apollonii Rhodii. Callim. Ποιμενικὸν πίλημα καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Hinc Ἐρυσίχαιον Alcman dixit, vt annotat idem scholiastes: apud quem plura vide in hunc versum Argon. l. 4, Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα. Præcedit autem ποιμαίνεσκε.
Χαιός, Probus. ἀγαθός, Hesych. Χαΐα autem pro ἀγαθή, Suidas ex Aristophane affert, dicente, χαΐα μὲν ἔστι, Κορινθία δέ. Idem Χαά Lacedæmonios ait vocasse τὰ ἀγαθά. At verò Χάαι nomen vrbis Peloponnesi iuxta Lepreum.
D Χαῖρε, t.4, c.341, a.
Χαιρεκακία, t.4, c.342, e
Χαιρέκακος, ib.
Χαιρετίζω, t.4, c.343, b
Χαιρέφυλλον, ib. a.
Χαιρέω, t.4, c.340, c & h
Χαιρηδών, t.4, c.343, b.
Χαιροθαλπὲς ὕδωρ, ib. a
Χαίρομαι, t.4, c.340, e.
τὸ Χαῖρον, ib. d
Χαιροσύνη, t.4, c.343, b.
Χαίρω, t.4, c.339, a
Χαίτη, t.4, c.362, g.
Χαιτήεις, t.4, c.363, e
Χαιτόεις, ib. f.
Χαλά. t.4, c.514, g
E Χαλαβέω, ῶ, Tumultuor, Tumultum edo. In v.l. redditur etiam Trepido. sed Hesych. exp. θορυβεῖν: item φοβεῖν, non φοβεῖσθαι. Est autem φοβεῖν, Terrere.
Χάλαζα, t.4, c.364, b.
Χαλαζάω, t.4, c.365, f
Χαλαζίας λίθος, ib. c.
Χαλαζιάω, ib. d
Χαλάζιον, t.4, c.364. d. & 365. d
Χαλαζοβολέω, t.4, c.364, g.
Χαλαζοκοπέω, ib.
Χαλαζοκοπία, ib. h.
Χαλαζόομαι, t.4, c.365, d
Χαλαζοφύλαξ, ib. a.
Χαλάζω, ib. h
F Χαλαζώδης, ib. c.
Χαλάζωσις, ib. e
Χαλαίνω, t.4, c.367, h.
Χαλαίπους, t.4, c.368, a
Χαλαίδρα, Auis nomen apud Oppianum.
Χαλάργα, t.4, c.367, h.
Χαλαργός, t.4, c.514, g
Χαλαρὸς, t.4, c.367, e.
Χαλαρότης, ib. g
Χάλασις, ib. b.
Χάλασμα, ib. a
Χαλασμός, ib.
Χαλαστικός, ib. b
Χαλαστόν, ib. c.
Χαλαστὸς, ib.
Χαλάω, t.4, c.365, h
G Χαλβάνη, Galbanum: succus è planta ferulacea. Hanc, vel potius huius lignum, quidam μετώπιον vocarunt. vnde μετώπιον μύρον, apud Dioscor. qui te plura de hac planta docebit. Ab illo substantiuo χαλβάνη est adiectiuum Χαλβανόεις, Galbaneus. Seu apud Nicandrum in Theriacis, ῥίζα χαλβανόεσσα exponitur ῥίζα χαλβάνης.
Χαλεπαίνομαι, t.4, c.375, d.
Χαλεπαίνω, ib. a
Χαλεπάω, ib. f.
Χαλεπός, t.4, c.372, e
H Χαλεπότης, t.4, c.374, h.
Χαλεπτὺς, t.4, c.372, e
Χαλέπτω, ib. b.
Χαλεπῶς, t.4, c.374, d
Χαλεπωτέρως, ib. g.
Χαλία, t.4, c.370, e
Χαλίδιον, ib.
Χαλικάζω, ib. d
Χαλίκρατος, t.4, c.369, c.
Χαλίκρητος, ib.
Χαλικροτέρη πόσις, ib. c.
Χαλίμα, t.4, c.370, d
Χαλιμάζω, ib.
Χαλιμὰς, ib. c
Χάλιμος, ib.
Χαλινά, t.4, c.371, e

X

Χαλιναγωγῶ, ib.
Χαλινοποιητική, ib.
Χαλινοποιός, ib.
Χαλινὸς, t.4, c.370, f
Χαλινόω, t.4, c.371, g.
Χαλίνωσις, ib. h
Χαλινωτήριον, t.4, c.372, a.
Χάλιξ, t.4, c.368, h
Χάλις, ib.
Χαλιστὸς, t.4, c.370, e
Χαλιφρονέω, t.4, c.369, h.
Χαλιφροσύνη, t.4, c.370,
Χαλίφρων, t.4, c.369, f.
Χάλκαι, t.4, c.387, f
B Χαλκαῖος, ib.
Χαλκάνθης, t.1, c.444, h. & t.4, [illegible]
Χάλκανθον, ib.
Χα[illegible]ος, ib.
Χάλκασπις, t.1, c.591, a. & t.4, c.380, d
Χαλκέγχης, t.1, c.1373, c. & t.4, c.380, e
Χαλκείη, t.4, c.381, g.
Χάλκεια, t.4, c.383, d
Χαλκεῖα, ib. e.
Χαλκεῖον, t.4, c.385, f
Χάλκειος, t.4, c.383, c.
Χαλκέλατος, t.4, c.380, e
Χαλεμβολάς, ibid. f. & t.4, c.380, e
Χαλκέμβολος, t.4, c.380, e.
Χαλκέντερος, ib. f
C Χαλκεοθώραξ, t.1, c.1633, e. & t.4, c.383, a
Χαλκεοκάρδιος, t.4, c.383, b.
Χάλκεον, t.4, c.381, g
Χάλκεος, ib.
Χαλκεόφωνος, t.4, c.38[illegible], b
Χαλκεύς, t.4, c.385, b
Χαλκεύτερος, in v. lex. perperam pro χαλκέντερος: quod vide t.4, c.380, f.
Χαλκευτήριον, t.4, c.385, f.
Χαλκευτής, ib. d
Χαλκευτικός, ib. e.
Χαλκεύω, t.4, c.384, g
Χαλκεών, t.4, c.383, e.
Χαλκῆ, t.4, c.381, g
Χαλκῆ, t.4, c.387, f.
Χαλκηδόνιος, ib.
D Χαλκηδονὶς, ib. g.
Χαλκηδών, ib. f
Χαλκήιος, t.4, c.386, a.
Χαλκήλατος, t.4, c.380, e
Χαλκήρης, ib. f.
Χαλκιδίζομαι, t.4, c.387, c
Χαλκιδεὺς, ib. b.
Χαλκιδίζω, ib.
Χαλκιδικὸς, ib. d.
Χαλκίδιον, t.4, c.383, g
Χαλκιδῖτις πόρνη, ib. h.
Χαλκίζω, t.4, c.386, d
Χαλκίναος, t.4, c.384, a.
Χαλκίοικος, ib.
Χαλκίον, t.4, c.383, e.
Χάλκιον, t.4, c.387, f
Χαλκὶς, t.4, c.386, f.
Χα[illegible]ος, ib. d
Χαλκίτης, t.4, c.384, b. & 387, f
E Χαλκῖτις, t.4, c.384, b.
Χαλκοβαρὴς, t.4, c.377, c
Χαλκοβατὴς, t.1, c.638, a. & t.4, c.377, d
Χαλκόβατον, t.4, c.377, d.
Χα[illegible]οβόας, ib. e
Χαλκογένειος, t.1, c.844, d. & t.4, c.377, e
Χαλκογένυς, t.1, c.844, b. & t.4, c.377, e
Χαλκογλώχιν, t.4, c.377, f.
Χαλκογράφος, ib.
Χαλκόδετος, ib. g.
Χαλκοειδὴς, ib.
Χαλκοθήκη, ib.
Χαλκοθώραξ, t.[illegible], c.1633, e
Χαλκοκεκαυμένος, Æs combustum. v.l. ex Galeno, perperam pro χαλκὸς κεκαυμένος.
F Χαλκοκνήμιδες, t.4, c.377, h. Χαλκοκορυστὴς, t.2, c.385, c. & t.4, c.378, a. Χαλκόκρας, t.4, c.378, a. Χαλκόκροτος, ib. b
Χαλκοκτύπος, ib. c
Χαλκολίβανον, ib.
Χαλκολογέω, ib. e
Χαλκόλοφος, ib.
Χαλκοπάρᾳος, ib.
Χαλκοπάρειος, ib.
Χαλκοπλάστης, ib. g
Χαλκόπλευρος, ib.
Χαλκόπληκτος, ib.
Χαλκόπους, t.4, c.379, a
Χαλκόπτερος, ib. b.
Χαλκόπυλος, ib. c
G Χαλκοπώγων, ib.
Χαλκὸς, t.4, c.375, g
Χαλκοσμάραγδος, t.4, c.383, c
Χαλκόστομος, t.4, c.379, c.
Χαλκότευκτος, ib. d
Χαλκοτελχὶς, t.3, c.1427, c. & t.4, c.379, d
Χαλκοτορέω, t.4, c.379, d.
Χαλκότυπος, ib.
Χαλκοτυπούμενος, ib.
Χαλκόω, t.4, c.381, g
Χαλκουργεῖον, t.4, c.380, g.
Χαλκουργέω, ib.
Χαλκούργημα, ib.
Χαλκουργική, ib.
Χαλκουργός, ib. f.
Χαλκοῦς, t.4, c.381, g. & 382, b
H Χαλκοφάλαρος, t.4, c.379, g.
Χαλκοφανὴς, ib.
Χαλκόφι, t.4, c.384, e.
Χαλκόφωνος, t.4, c.383, b
Χαλκοχίτων, t.4, c.379, g.
Χαλκόω, t.4, c.384, e
Χαλκωδοντιάδης, t.4, c.380, h
Χαλκώδης, ib. g.
Χαλκώδων, ib.
Χάλκωμα, t.4, c.384, f.
Χαλκωνύμος, t.4, c.380, h
Χαλκωρύχιον, t.4, c.381, a.
Χαλλῶνες, t.4, c.467, g
Χαμάδις, t.4, c.392, b.
Χαμᾶζε, ib. c

Χείρ, pro brachio, t.4,c.408,f. Pro manu,t.4,c. 409,d. Pro scriptura seu chirographo,t.4,c.418,f Pro elephanti proboscide,t.4,c.419,a. Pro copiis
B militaribus,ibid.c. Pro emplastro quopiam,ib.f. Huius nominis χείρ obliqui casus præpositionib⁹ iunguntur. Præpositioni ἐκ, t.4,c.411,g. Ἀπὸ,t.4,c.412, c. Διὰ,ibid.d. Ἐπὶ,t.4,c.413,a. Πρὸ,ibid.b. Κατὰ,ibid.& 418,c. Ἐν,t.4,c.413,d. Εἰς,t.4,c.416,d. Ὑπὸ,t.4,c.17,f. Ἀνὰ,t.4,c.418,b. Μετὰ,ib.d.

Χείρων,ωνος,ὁ & ἡ,& poeticè Χερείων etiam,Deterior,Peior. Thucyd.libro 6, καὶ χείρων οὐδενὶ ἀξιῶ δοκεῖν ὑμῶν. Dicitur etiam χείρων τοῦτο,pro κατὰ τοῦτο. Æschin. χείρων τὴν ψυχήν. Xenoph.Pædiæ 5, οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην. Vbi reddi etiam potest Inferior. Sic ex Platone affertur, οὐδέν σου χείρων, pro Nulla in re inferior te, Nulla in re tibi cedens. Et ex Thucydide, χείρους τῶν πατέρων, de iis qui à patribus degenerarũt. Atque vt ali-
B quis dicitur esse χείρων, ita etiam aliquid vocatur χεῖρον. vt χεῖρον σῶμα, & χείρων [illegible]. Apud Xenophontẽ ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπεσθαι, vt La[illegible]itur In deterius [illegible] peius. At verò cum infinitiuo positiui significationem habere existimatur. vt οὐ χεῖρόν ἐστι προσενέγκασθαι, apud Plutarchum in Lycurgo. Quidam verò interpr. Non abs re fuerit. Sic, οὐ χεῖρον διορίσαι. Eodémque modo χείρους pro positiuo alicubi vsurpari à Thuc. putat scholiastes. Poeticè dicitur non solùm Χερείων, sed & Χερειότερος, quod apud Homerum redditur etiã
C Vilior. Præterea pluralis Χέρηες apud Homerum extat, Odysseæ ο, Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. Vbi χέρηες exponitur etiam Abiect[illegible]itur & datiuus singul. χέρηϊ, item accusatiuus χέρηα. At verò χέρεια cum ει, pro χερειότερα, Deteriora, apud eundem. Dicunt poetæ & Χειρότερος, Deterior. Hesiod. γῆρας πολὺ χειρότερον μετόπισθεν. Quinetiam Χειροτερὴς affertur pro eodem. Sed & alius comparatiuus in ων habetur apud Hesychium, videlicet Χερείων, quod exponit ἐλάττων & χείρων. Sic autem in superlatiuo gradu dicitur Χείριστος, Deterrimus, Pessimus, Vilissimus. At poeticè Χειρότατος pro eodem: sicut Χειρότερος in compara-
D tiuo gradu.

Χείρων propriè ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων, vt scribit Etymologus. Quidam verò à nomine χείρ itidem deriuantes, exposuerunt ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν.

Χείρων est etiam nomen vnius ex Centauris. à cuius nomine dictum [illegible]ώνειον ἕλκος, seu τραῦμα, vel Χειρώνιον, Hulcus malignum, inueteratum, quod & magnum est, & oras habet duras, callosas, tumentes.
E Legitur apud Dioscoridem & Alex. Aphrodis. Probl. libro 1, quæst. 92, ἡ μέλαινα [illegible] τὸ χειρώνειον ἕλκος καὶ τὸ νομῶδες ἐν τῷ σκέλει. Dicitur autem Χειρώνειον tanquam Chirone medico opus habens. Appellatur & Τηλέφειον ἕλκος à Telepho. Dicta est Χειρώνειον & herba quæ alio nomine Cẽtaurium maius appellatur: necnon ea quæ Gentiana dicitur. Vide Diosc.

Χραισμεῖν. In eodē libro, Μή νύ τοι ὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. Vbi pro aoristo secundo habetur ab Eustathio. Nonnunquam autem cum dat. & accus. ὄλεθρον, est Propulsare. Inde Χραίσμη, Auxilium, Adiumentū, Remediū. Nicander Theriacis, Μηδέ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι, ἠὲ κέδροιο. vbi exponitur βοήθεια. Sic Χραισμήτωρ, Adiutor, Nonno.

Χραόμαι, t.4, c.587, e. Χραᾶσθαι, t.4, c.585, g
Χραῦσις, t.4, c.640, g. Χραύω, ib. e
Χράω, t.4, c.579, f. & c.58[illegible], a. & 639, d & e
Χρεαγωγός, t.4, c.584, b. Χρεία, t.4, c.610, a
Χρείη, t.4, c.611, e. Χρεῖος, t.4, c.580, g. & 612, c
Χρειώ, t.4, c.613, h. Χρείω, ib. d
Χρει[illegible]ς, t.4, c.612, c. Χρειῶν, t.4, c.581, a
Χρείως, t.4, c.580, g
Χρεμέθω, vide in Χρεμετίζω.
Χρεμετίζω, Hinnio, Hinnitum edo. Vnde Χρεμετισμός & Χρεμέτισμα, Hinnitus. Item Χρεμετιστικός, q.d. Hinnibilis. vt equus dicitur esse animal χρεμετιστικόν. Legitur item Χρεμετάω, ῶ, pro eodem, necnon Χρεμέθω. Quinetiam ex Χρεμετίζω fit Χρεμίζω per syncopen. vnde χρέμισαν apud Hesiodum.
Χρέμμα, vide in Χρέμπτομαι.
Χρέμπτομαι, Screo, Excreo. Vnde Ἀναχρέμπτομαι & Ἀποχρέμπτομαι, & Ἐγχρέμπτομαι. Lucianus & his compositis (sed potius primo & tertio) & interdum illo simplici vtitur. vt, χρεμψάμενος πλατὺ, καὶ καταπτύσας μου. Idem, ὡς ἐμμελῶς ἐχρέμψατο. Ex eodē affertur χρέμπτομαι ἐπισεσυρμένον pro Enixè spiro. At Χρέμπτω nullò exemplo confirmatur. In vulg. lex. exponitur Appropinquo: (quæ significatio est potius verbi χρίμπτω) item Incido, & Vngo. Hinc Χρέμψις, Screatus. Dicitur & Χρέμμα pro screatu, seu sputo. vtitúrque isto verbali Diogenes Laertius. At verò Χρέμψ affertur ex Aristotele pro cuiusdā piscis nomine. Apud Suidam Χρέμης est itidem piscis: apud Hesychium Χρεμύς. Apud eundem vide & Χρεμψιθεατῶν.

Χρεοκοπία, t.4, c.58[illegible], h. Χρεοκόπος, ib.
Χρεολυτέω, t.4, c.583, f. Χρεῶν, t.4, c.581, d
Χρέος, t.4, c 580, g. & 581, e. & 613, g
Χρεώ, t.4, c.613, e
Χρεωκοπέω, t.4, c.583, e. Χρεωκοπία, t.4, c.582, h
Χρεωκοπίδαι, t.4, c.583, h Χρεωκόπος, t.4, c.582, h
Χρεωλυτέω, t.4, c.583, f. Χρεών, t.4, c.581, g
Χρέως, t.4, c.580, g. Χρεωστέω, t.4, c.585, a
Χρεωστέω, ib. Χρεώστης, t.4, c.584, g
Χρεωφειλέτης, t.4, c.583, g. Χρεωφείλημα, t.4, c.584, a
Χρή, t.4, c.619, g. Χρῆ, t.4, c.585, c
Χρήζω, t.4, c.621, a. Χρήζω, t 4, c.622, e
Χρηΐα, ib. g. Χρηΐα, ib.
Χρηΐζω, ib. e. Χρηΐς, ib.
Χρηΐσκοντο ὕδατι, ibid. h
Χρῆμα, t.4, c.595, e. & c.602, a
Χρηματικος, t.4, c.606, a. Χρηματίζομαι, t.4, c.608, b
Χρηματίζω, t.4, c.606, a. Χρημάτισις, t.4, c.609, c
Χρηματισμος, t.3, c.1752, g. ob. & t.4, c.609, a
Χρηματιστήριον, t.4, c.609, f. Χρηματιστής, ib. d
Χρηματιστικός, ib. e. Χρηματοποιός, t.4, c.603, h
Χρήμη, t.4, c.622, g. Χρημονέω, t.4, c.604, d
Χριῶ, t.4, c.620, g. Χρῆναι, t.4, c.621, a
Χρήσασθαι, t.4, c 579, g. Χρήσει, t.4, c.621, a
Χρῆσθαι, t.4, c.585, g. Χρησθεν, ib.
Χρησθέντα, t.4, c 579, h. Χ[illegible]θῆναι, t.4, c.585, g
Χρησιμεύω, t.4, c.596, c. Χρήσιμος, t.4, c.595, g
Χρησίμως, t.4, c.596, c. Χρησιμώτατος, ib. b
Χρησιμώτερος, ib. Χρῆσις, t.4, c.595, e
Χρησμαγόρος, t.4, c.586, f. Χρησμηγορέω, ib.
Χρησμηγόρης, ib. Χρησμηγόρος, ib.
Χρησμοδοτέω, ib. c. Χρησμοδότημα, ib. d
Χρησμολογέω, ib. f. Χρησμολογία, ib. e
Χρησμολογική, ib. Χρησμολόγιον, ib.
Χρησμολόγος, ib. d. Χρησμός, t.4. c.585, h
Χρησμοσύνη, t.4, c.587, a. Χρησμῳδεῖσθαι, t.4, c.586, h
Χρησμῳδέω, ib. g. Χρησμῴδημα, t.4, c.587, a
Χρησμῳδία, t.4, c.586, g. Χρησμῳδός, ib.
Χρηστεύομαι, t.4, c.601, c. Χρηστή, t.4, c.597, b

A Χρηστήρ, t.4, c.587, b. Χρηστηριάζομαι, ib. d
Χρηστήριον, ib. b. & 616, a. Χρηστήριος, t.1, c.601, f
Χρήστης, t.4, c.580, c. & c.587, a
Χρηστικός, t.4, c.601, f. Χρηστικῶς, ib. g
Χρηστογραφία, t.4, c.598, e. Χρηστοήθεια, t.1, c.1099, g
Χρηστοήθης, ib. Χρηστοκαρπία, t.4, c.598, f
Χρηστοκαρπος, ib. Χρηστολογία, t.2, c.640, e
Χρηστολόγος, ib.
Χρηστομουσέω, t.2, c.831, c. & t.4, c.598, g
Χρηστός, t.4, c.596, e. Χρηστότης, t.4, c.601, c
B Χρηστουργία, t.4, c.598, g. Χρηστοφιλία, t.4, c.599, a
Χρηστόφιλος, t.4, c.598, h. Χρήστωρ, t.4, c.587, b
Χρῖμα, t.4, c.623, d. Χρίμπτω, t.4, c.627, c
Χρίπτω, ib. Χρίσις, t.4, c.623, g
Χρίσμα, ib. d. Χριστέμπορος, t.4, c.625, a
Χριστεπώνυμος, ib. b. Χριστήριον, t.4, c.623, g
Χριστιανίζω, t.4, c.625, e. Χριστιανισμός, ib. f
Χριστιανός, ib. e
Χριστοκάπηλος, t.2, c.66, e. & t.4, c.624, h
Χριστομάχος, t.4, c.625, a. Χριστομύστης, ib.
C Χριστός, t.4, c.623, h. Χριστοπλεύστης, t.3, c.1380, e
Χριστοφόρος, t.3, c.407, d. Χρίω, t.4, c.623, a
Χρόα, t.4, c.628, c. Χροανθής, ib. h
Χροιά, ib. f.
Χροΐζω, & Χροΐζομαι, t.4, c.631, e. & 638, g
Χροιῆσαι, t.4, c.635, f. Χρονία, t.4, c.646, f
Χρονιαῖος, ib. Χρονίζομαι, ib. g
Χρονίζω, ib. f. Χρονικός, t.4, c.645, d
Χρονικῶς, ib. g. Χρόνιος, ib.
Χρονιότης, t.4, c.646, e. Χρονισμός, t.4, c.647, a
D Χρονίως, t.4, c.646, e. Χρονογραφία, t.4, c.643, f
Χρονογράφος, ib. Χρονόληρος, ib.
Χρόνος, t.4, c.641, f. & c.644, h
Χρονοτριβέω, t.4, c.643, f. Χρονουλκέω, ib. g
Χροός, & Χρόος, t.4, c.637, c.
Χροπή, t.4 c.639, c. Χροΐς, t.4, c.637, c
Χρόω, t.4, c.632, c. Χρυσᾶ μῆλα, t.2, c.1635, f
Χρυσαΐζω, t.4, c.659, b. Χρυσαλάκατος, t.4, c.655, b
Χρυσαλλίς, t.4, c.659, a
Χρυσαμμος, t.1, c.398, b. & t.4, c.654, a
E Χρυσαμοιβός, t.4, c.654, a. Χρυσάμπυξ, ib. b
Χρυσανθεμον, t.1, c.449, c
Χρυσάνθεμον, ibid. & t.4, c.654, b
Χρυσάορ, t.4, c.654, d
Χρυσάορος, t.1, c.483, f. & t.4, c.654, d
Χρύσασπις, t.4, c.654, f. Χρυσαστράγαλος, ib.
Χρυσαυγέω, t.1, c.601, g. & t.4, c.654, g
Χρυσαυγής, ibid.
Χρυσάφιον, t.4 c.658, g. Χρυσάωρ, t.1, c.483, e
Χρυσεῖα, t.4, c.658, c. Χρύσειος, t.4, c.657, e
F Χρυσελεφαντήλεκτρος, t.4, c.654, g
Χρυσένδετος, t.1, c.964, c. ob. & t.4, c.654, h
Χρυσεοκόμης, t.4, c.657, b. Χρυσεόνωτος, ib. d
Χρυσεοπήνητος, ib. Χρύσεος, t.4, c.656, e
Χρυσεπώνυμος, t.4, c.655, a. Χρυσεραστής, ib.
Χρυσηλάκατος, ib. b. Χρυσήλατος, ib. c
Χρυσήλεκτρον, ib.
Χρυσήνιος, t.1, c.1470, a. & t.4, c.655, d
Χρυσήρης, t.4, c.655, d. Χρυσιδάριον, t.4, c.658, g
Χρυσίδιον, ib. Χρυσίζω, t.4, c.659, c
G Χρύσινος, t.4, c.657, f. Χρυσιοβόστρυχος, t.4, c.658, b
Χρυσίον, t.4, c.657, g. Χρυσίς, t.4, c.658, c
Χρυσίτης, ib. e. Χρυσῖτις, ib.
Χρυσοβάλανος, t.4, c.648, b. Χρυσοβαφής, ib. c
Χρυσοβέλεμνος, ib. Χρυσόγαιος, ib. d
Χρυσόγλυφος, t.4, c.651, g. Χρυσόγονον, t.4, c.648, d
Χρυσογόνος, ib. e. Χρυσοδαίδαλος, ib.
Χρυσοδακτύλιος, ib. Χρυσόδετος, ib. f
Χρυσοειδής, ib. Χρυσοειπήτιον, ib. g
Χρυσόζυγος, ib. Χρυσόηλος, ib.
H Χρυσόθρονος, t.1, c.1578, e. & t.4, c.648, h
Χρυσοκάνθαρος, t.2, c.1638, a. ob. & t.4, c.648, h
Χρυσόκαρπος, t.2, c.80, b. & t.4, c.649, a
Χρυσοκέρειος, t.2, c.128, d. & t.4, c 649, a
Χρυσόκερως, t.2, c.128, c. & t.4, c.649, a
Χρυσοκλειστός, t.4, c.649, b. Χρυσοκόλλα, ib.

Ψ

Ψάγδας, Vnguenti genus quoddam, vt tradit Galenus in libello quem inscripsit τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησιν. Est certè hoc vocabulum ex eorum numero quæ ad hanc γλωσσῶν appellationem pertinent. Esse enim γλωσσηματικὸν manifestum est: & quidem sonus ipse barbarum quiddã habere videtur. Sed apud Hesychium duplex est huius vocis scriptura. Scribitur enim ψαδάς. cui subiungitur, Ψαγδὴς, μύρον ποιόν. Quem locũ mendo nõ carere arbitror, omissa videlicet particula ἢ quã Hesych. inter diuersas scripturas interiicere cunqu... eæ essent. Haud scio autẽ an voces istæ ex Ψακασὸν detortas esse suspicandum sit. Nam & μύρον quoddam dicitur ψακασὸν, nimirum quod alio nomine σακτὸν appellatum postea fuit: vt tradit Eustathius.

Ψαγεῖον, Vas. ἀγγεῖον, vt tradit Hesych.

Ψαιλὸν, Obliquum, Incuruum. Vide Hesych. qui alibi ψιλίοις interpretatur itidem πλαγίοις.

Ψαδαρὸς, & Ψαδηρὸς, Putris, Arenulentus: item Friabilis, Infirmus, Imbecillus. Ita v.l. quæ illam secundam interpretationem afferunt ex Gaza apud Aristotelem: apud quem tamen per θ scribi annotant. Sic certè & apud Hesychium ψαθαρὰ, non ψαδαρὰ legitur: qui exponit etiam per ψαθυρὰ, tanquam notius. Et de his quidem dictum fuit tomo 4, col. 702, a. At verò Ψαδαρὸς & Ψαδηρὸς, suspecta sunt: quum in vulg. lexicis nullo testimonio hæc scriptura confirmetur. Atque adeò verisimile est Ψαδαρὸς pro Ψαθαρὸς, & Ψαδηρὸς pro Ψαθυρὸς prauè scriptum fuisse.

Ψάδδα, dicta fuit ἡ κινάβρευσις, teste Hesychio.

Ψάδιον ab Hesychio exponitur κάπαπις.

Ψαδυρὸς, t.4, c.702, a

Ψαθάλλειν, pro ψηλαφᾶν, vide t.4, c.699, e. Sed Ψαθαλεῖν & Ψατάλλειν apud Eustathium legi sciendum est, tradentem ex Ælio Dionysio, dici ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν, pro ψηλαφᾶν & μαλάσσειν.

Ψαθαρὸς, t.4, c.702, a

Ψαθέα, t.4, c.701, h

Ψαθύελος, t.4, c.703, b

Ψάθυρμα, ib.

Ψαθύρομαι, t.4, c.702, f.

Ψαθυρὸς, ib.a

Ψαθυρότης, ib.f.

Ψαιδρὸς, t.4, c.703, c

Ψαιθὸν, exponitur ab Hesychio ὑποφοινίαιον.

Ψαικάζω, t.4, c.701, b.

Ψαίκαλον, ib.

Ψαικαλοῦχος, ib.

Ψαικὰς, idem quod ψακάς. hoc autem ψακάς, idem quod ψεκάς. Ab Hesychio ψαικὰς exponitur ψεκὰς & ῥανίς.

Ψαῖμα, t.4, c.703, b

Ψαινύθιον, Falsum, Vanum, Vile, Nullius pretii. Hesych.

Ψαινυώπης, t.4, c.703, b

Ψαίνυον, Inutile, Nullius pretii. ἀχρεῖον, Hesych.

Ψαίνυσμα, t.4, c.703, b.

Ψαίρω, t.4, c.690, d.

Ψαῖσμα, ib. & 703, b.

Ψαισὸς, t.4, c.690, a

Ψαίστωρ, ib.

Ψαίω, ib.

Ψακάδιον, t.4, c.700, g.

Ψακάζω, ib.

Ψάκαλον, t.4, c.701, b.

Ψακαλοῦχος, t.4, c.701, b

Ψακὰς, t.4, c.700, f

Ψακασὸς, t.4, c.701, a.

Item ψακασὸν μύρον, vide in Ψάγδας.

Ψάκελον, t.4, c.701, b.

Ψάκιον, ib.a

Ψακτὴρ, t.4, c.689, b.

Ψάλαγμα, t.4, c.699, f

Ψαλακτὴς, ib.

Ψαλάσσω, ib.e

Ψαλίδιον, t.4, c.698, b.

Ψαλιδοειδὴς, ib.

Ψαλίδωμα, ib.

Ψαλίζω, ib.

Ψαλίθια, Hesychio ψήγματα, Ramenta.

Ψαλίον, t.4, c.698, e

Ψαλὶς, t.4, c.697, e.

Ψάλισις, ib.

Ψαλίτιται, Hesychio est ἀμμᾶται.

Ψαλλοκιθαρισὴς, t.4, c.696, c.

Ψάλλω, t.4, c.694, c

Ψάλμα, t.4, c.695, a.

Ψαλμίαι, ib.d

Ψαλμὸς, ib.a.

Ψαλμοχαρὴς, ib.c

Ψαλμῳδία, ib.

Ψαλμῳδὸς, ib.

Ψαλμοειδὴς, t.4, c.698, b.

Ψαλὸς, ib.e

Ψαλτὴρ, t.4, c.695, d.

Ψαλτήριον, ib.f

Ψάλτης, ib.d.

Ψάλτηγξ, t.4, c.696, d

A Ψαλτικὸς, t.4, c.695, e.

Ψάλτηγξ, t.4, c.696, d

Ψαλτὴς, t.4, c.697, e.

Ψαλτὴς, t.4, c.696, a

Ψάλτρια, t.4, c.695, d.

Ψαλτῳδέω, t.4, c.696, b

Ψαλτῳδὸς, ib.a

Ψάλυγας, quidam esse dicunt τὰς λεγομένας ψυχάς: sed melius interpretabimur τὰς ἀσθενεῖς σπινθῆρας, teste Hesychio. hoc est Scintillas seu fauillas penè iam emorientes.

B Ψαμαθὴ, t.1, c.399, d.

Ψάμαθος, ib.c

Ψαμαθώδης, ib.d.

Ψαμμακόσια, t.1, c.398, g

Ψαμμακοσιογάργαρα, ib.h.

Ψαμμακόσιοι, ib.g

Ψάμματα, Hesych. exponit σπαράγματα.

Ψαμματίζουσα, idem exponit ψωμίζουσα. Idem alibi ψιττία ab Atticis dici scribit τὰ ψωμία.

Ψαμμίον, t.1, c.399, b.

Ψαμμισμὸς, ib.

Ψαμμίτης, ib.a.

Ψαμμοδύτης, t.1, c.398, f

Ψαμμοκόσια, ib.h.

Ψαμμοκοσιογάργαρα, t.1, c.399, a

C Ψαμμοκόσιοι, t.1, c.398, h.

Ψάμμος, ib.f

Ψαμμώδης, t.1, c.399, a.

Ψαμμωτὸς, ib.

Ψανισμὸς, Hesychio ναυτιασμὸς, Nauseatio seu Nausea.

Ψανὸς, eidem ψεδνός.

Ψὰρ, t.4, c.691, d. At Ψάρεις, Hesychio εἶδος νηὸς βιήρους.

Ψαρίγχοι, eidem Hes. sunt ψαροί.

Ψαρὸς, t.4, c.690, h.

Ψάρος, t.4, c.691, e

Ψατάλλειν, vide suprà in Ψαθάλλειν siue Ψαθαλεῖν. In v.l. Ψαττάλλειν scriptum est gemino etiam τ: sed perperam.

Ψαυκροπόδης, t.4, c.693, g.

Ψαυκρόπους, ib.

D Ψαυκρὸς, ib.f.

Ψαῦσις, ib.a

Ψαυσὸς, ib.

Ψαύω, t.4, c.692, f

Ψάφα, t.4, c.703, e.

Ψάφαξ, t.4, c.733, f

Ψαφαρία, t.4, c.703, e.

Ψαφαρόθριξ, ib.

Ψάφαρος, ib.c.

Ψαφαρότειχος, t.1, c.1587, d

Ψαφαρόχροος, t.4, c.703, e.

Ψαφεα, ib.f

Ψαφερὸς, ib.c.

Ψάφιγξ, t.4, c.733, f

Ψάω, t.4, c.685, a. & 692, e

¶Ψὲ, t.1, c.1070, e.

Ψέγμα, t.4, c.711, a

Ψέγος, ib.f.

Ψέγω, t.4, c.710, g

Ψεδνὸς, t.4, c.703, c

E Ψέδυρος, Hesychio ψίθυρος, Susurrus, Murmurans.

Ψέδειν, eidem est ἐντρέπειν, φροντίζειν: pro quo infrà ψέφειν.

Ψεαι, Hesych. ἀλῶπεκες: (quæ & ψοιαί) & ψῆφοι.

Ψεινήματα, eidem sunt παίγνια: forsan pro ἑψήματα.

Ψείρω, idem quod φθείρω. Hesychius enim ψείρει affert pro φθείρει.

Ψεῖσαι, eidem est ψωμίσαι: quod infrà ψίσαι.

Ψεκάδιον, t.4, c.701, e.

Ψεκάζω, ib.

Ψεκὰς, ib.c.

Ψεκτέος, t.4, c.711, a

Ψέκτης, ib.

Ψεκτικὸς, ib.

F Ψεκτικῶς, ib.b.

Ψεκτὸς, ib.

Ψέλιον, t.4, c.699, d.

Ψελιοφόρος, ib.

Ψελλίζω, t.4, c.712, c.

Ψέλλιον, t.4, c.698, f

Ψελλιοφόρος, t.4, c.699, d.

Ψέλλισμα, t.4, c.712, e

Ψελλισμὸς, ib.

Ψελλὸς, t.4, c.711, h

Ψελλότης, t.4, c.712, b.

Ψέλλω, t.4, c.711, g

Ψεσὰ, t.4, c.690, d.

Ψευδάγγελος, t.1, c.153, h

Ψευδάγχουσα, t.4, c.719, f

Ψευδάδελφος, t.1, c.939, f. & t.4, c.719, g

Ψευδαλέξανδρος, t.4, c.721, b.

Ψευδαλέος, ib.g

G Ψευδάλιος, ib.

Ψευδάλιμον, ib.h

Ψευδάμαξις, t.4, c.719, h.

Ψευδαντωνῖνος, t.4, c.721, b

Ψευδαπόστολος, t.3, c.1000, a. & t.4, c.719, h

Ψευδάργυρος, t.1, c.533, e.

Ψευδατράφαξις, t.4, c.710, a

Ψευδαύλητος, ib.

Ψευδαυτόμολος, ib.b

Ψευδέγγραφή, ib.

Ψευδέγγραφος, ib.

Ψευδενέδρα, ib.f.

Ψευδεπίω, ib.g

Ψευδεπιγραφέω, ib.

Ψευδεπίγραφος, ib.

Ψευδεπιχάρμειος, ib.h.

Ψευδὴ, t.4, c.716, d

Ψευδηγορέω, t.4, c.721, a.

Ψευδηγορία, ib.

H Ψευδήγορος, ib.h.

Ψευδηρακλῆς, ib.b

Ψευδήλιον, ib.c.

Ψευδηρὸς, t.4, c.722, b

Ψευδὴς, t.4, c.716, a.

Ψευδηρόδειος, t.4, c.721, e

Ψευδισόδομον, t.1, c.940, e.

Ψευδισοκόδομον, ib.f

Ψευδίστατος, t.4, c.716, d.

Ψευδίστερος, ib.

Ψευδοβοήθεια,t.4,c.717,d. Ψευδοβύνιον,ib.c
Ψευδογραφέω,ib.e. Ψευδογράφημα,ib.
Ψευδογραφία,ib.d. Ψευδοδαμάσιππος,t.4,c.721,b
Ψευδοδιδάσκαλος,t.4,c.717,f. Ψευδοδίκταμον,ib.
Ψευδοδίπτερος, t.1,c.1716,a. Ψευδοδοξία,t.4,c.717,g
Ψευδόδοξος,t.1,c.1026,a. Ψευδοεπέω,t.4,c.717,g
Ψευδόθυρον,ib.g. Ψευδοκασία,ib.h
Ψευδοκασσία,ib. Ψευδοκάτων,t.4,c.721,b
Ψευδοκιννάμωμον,t.4,c.718,a
Ψευδοκλησία,t.2,c.18,d. & t.4,c.718,c
Ψευδοκλητεία,t.2,c.18,d. & t.4,c.718,b
Ψευδοκλήτωρ,t.4,c.718,a. Ψευδοκόρη,ib.e
Ψευδοκύπειρος,ib. Ψευδολογέω,t.2,c.640,g
Ψευδολογία,ib. Ψευδολόγος,ib.f
Ψεύδομαι,t.4,c.713,h. Ψευδομαντεία,t.2,c.789,e
Ψευδομαντεύομαι,ib. Ψευδόμαντις,ib.
Ψευδομάρτυρ,t.2,c.794,d. Ψευδομαρτυρέω,t.2,c.799,b
Ψευδομαρτυρία,t.2,c.796,a, Ψευδομαρτυριάω,ib.b
Ψευδομαρτύριον,ib. Ψευδομάρτυς,t.2,c.794,d
Ψευδομυθέω,t.4,c.718,f. Ψευδομυθία,ib.e
Ψευδόναρδος,ib.f. Ψευδονέρων,t.4,c.721,b
Ψευδονίτρος,t.4,c.718,g. Ψευδοπαιδεία,ib.
Ψευδοπαρθένος,ib. Ψευδοπερίπτερος,t.1,c.1716,f
Ψευδοπλάστης,t.4,c.718,g. Ψευδόπλουτος,ib.h
Ψευδοπροφήτης,ib. Ψευδόπτωμα,ib.
Ψευδόπυλαι,αἱ,proprium,t.3,c.611,b
Ψευδόπυρα,t.4,c.719,c. Ψευδόπωμα,ib.
Ψευδορραφοβίαι,ib. Ψευδορράω,t.4,c.721,d
Ψευδορκέω,t.1,c.1244,e. & t.4,c.721,d
Ψευδόρκιος,ibid.
Ψεύδορκος,t.1,c.1244,d. & t.4,c.721,d
Ψεῦδος,t.4,c.716,e. Ψευδοσέλινον, t.4,c.719,d
Ψευδοσοφιστής,t.3,c.905,a. Ψευδόστομα,t.4,c.719,e
Ψευδοστομέω,ib. Ψευδόστομος,ib.
Ψευδόσφηξ,ibid.f
Ψευδοφανής,t.4,c.18,f. & c.719,f
Ψευδοφίλιππος,t.4,c.721,b. Ψευδόχειστος,t.4,c.625,d
Ψευδόχρυσος,t.4,c.719,f. Ψευδυποβολιμαῖος, t.4,c.721,d
Ψεύδω,t.4,c.712,f
Ψευδώνυμος,t.2,c.1336,c. & t.4,c.721,e
Ψευδωνύμως,t.2,c.1336,d. Ψευδῶς,t.4,c.716,d
Ψεῦσις,t.4,c.714,f
Ψευσίσυξ,t.3,c.1112,f. & t.4,c.714,f
Ψεῦσμα,t.4,c.714,f. Ψευστέω, ib.g
Ψεύστης,ib.f
Ψεφαρὸς,Ψεφὰς,Ψεφαυγὴς, Ψεφηνὸς,in Ψέφος.
Ψέφος,Suida autore τὸ σκότος dicitur,Tenebræ,Obſcuritas: Heſychio καπνὸς,Fumus. Idē H. adiectiuè etiam poni docet pro Tenebroſus.Obſcurus : afferēs videlicet ψέφαις pro σκοτειναῖς:& ψέφης νυκτὸς pro σκοτεινῆς.Quam ſignificationem habent & DERIVATA Ψεφαρὸς ET Ψεφηνός. Nam idem Heſych.ψεφαρὸν affert pro σκοτεινόν:(addens tamen & λυπηρόν)& Suidas ψεφηνὸς pro σκοτεινὸς, οὐκ ἐπιφανὴς, Obſcurus, Non illuſtris ſeu clarus: cum hoc exemplo,ἦν δὲ καὶ ὁ ἀὴρ (ita enim reponendū iudico pro αὐὴρ) ψεφηρός. Ex eodem ψέφος eſt COMPOS.Ψεφαυγὴς, ſignificans Obſcuram lucem reddens. Meminit eius Heſychius,ψεφαυγοῖς exponens σκοτεινῆς, Obſcuræ, Tenebroſæ. Apud eundem ET Ψεφὰς, σκότος, Tenebræ,Obſcuritas:pro quo ſuprà ψάφα.
Ψέφει,idem H.affert pro δέδοικεν,ἐντρέπει,φροντίζει:necnon pro λυπεῖ. Suprà idem ψέδειν pro ἐντρέπειν,φροντίζειν.
Ψέω,t.4,c.700,e
¶Ψῆγμα,t.4,c.688,d. Ψηκεδὼν,t.4,c.689,b
Ψηκτὴρ,t.4,c.688,h. Ψηκτὸς,t.4,c.689,b
Ψήκτρα,t.4,c.688,h. Ψήκτρια,t.4,c.689,b
Ψηκτρεὶς,ibid. Ψῆλαι,in Ψάλλω.
Ψηλαφάω,t.1,c.505,c. & t.4,c.693,h
Ψηλαφέω,t.1,c.505,d. Ψηλάφημα,ib.
Ψηλάφησις,ib.e. Ψηλαφητὸς,ib.
Ψηλαφία,t.4,c.654,a. Ψηλαφίζω,t.1,c.505,d
Ψηλαφίν,ib.e. Ψηλαφώδης,t.4,c.694,a
Ψὴν,ψηνὸς,ὁ,dicitur σκωλήκιον ἐν τοῖς ἐρινοῖς γινόμενον, vermiculus in caprificis naſcens, teſte Ariſtotele Hiſt.animalium lib.5,cap.32. Idem tradit Theophraſtus De cauſ. plantarum lib.2,cap.12, rationem etiam addens cur in
A caprificis naſcantur, quia videlicet nequeant πεπαίνειν μηδὲ τελεουργεῖν τὸν καρπόν. Hoſce vermiculos, ſeu culices ficarios,(vt Gaza vocat)vnà cum caprifici ramis ficubus appendunt, vt in ficus immaturas ingrediētes, crudum ſuccum earum abſumentes, ſoliſque radiis ſimul aditum aperientes,ipſas maturent. vnde Theophraſtus ibidem dicit,οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν τῶν ἐπικρεμαννυμένων γινόμενοι,διοίγουσι τὰ ἐπὶ τῆς συκῆς:quæ de re & ſuprà in Ἀνερίνασος & Ἐρινάζω. Metaphora hinc ſumpta ὑποψηνισμένη dicitur ἡ ἐγκύμων,Fœta,Turgen
B tem habens vterum,vt ficus cui ſummiſſi ſunt iſti culices. Affertur verò & ſimplex Ψηνίζω pro Caprifico,ἐρινάζω,hoc eſt Submiſſis culicibus ficariis ad maturitatem perduco:vel ſimplicius Culices ficarios ſubdo. Aliàs ψηνίξαι,Suida teſte,eſt ξύσαι,Radere:(exponente etiam σοβῆσαι) procul dubio ab ADIECTIVO Ψηνὸς,quod eidem eſt φαλακρὸς, Caluus: Heſych. ἀραιὸς,ψεδνὸς,δάψιλος,Raros habens pilos,Pilis propemodum nudatus.:vt ſit Reddo ψηνὸν ac depilem, Deglabro,ſeu Glabro. Idem verbum habet obſcœnam
C etiam ſignificationem , vt in prouerbiali iſto ſenario, Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται,pro περαίνεται, perciditur. Nam id & Syneſius indicat his verbis, in Caluitiei encomio , Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ. τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ τριμέτρου συναρμόσον. οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. quum paulo antè dixiſſet,παγηπίων δὲ μειράκιον ταῖς θριξὶ σημαινόμεθα.
Ψῆξις,t.4,c.688,h. Ψὴρ,t.4,c.691,d
Ψηρὸν,t.4,c.703,h
D Ψῆσσα,& Atticè Ψῆττα, piſcis è latorum genere. Athen. libro 7, ſcribit Atticos τὴν βούγλωσσον nominare ψῆτταν. Archeſtratus tamen inter vtranque diſcrimen facit,quum canit,Εἶτα λαβεῖν ψῆτταν μεγάλην καὶ τὴν ὑπότρηχυν Βούγλωσσον. Idem Archeſtr.apud eundē Athen. Ψῆττά τε χονδροφυής. Apud Plinium eſt Pſitta,libro 9, cap.16, Vado maris excauato condi per hyemes torpedinem,pſittam ſoleámque tradunt. Quomodo Ariſtoteles quoque ſcribit τὴν ψῆτταν ſeſe καταμμίζειν, Hiſt. animalium lib.9,cap.37. Gaza ibi paſſerem interpre-
E tari maluit. Meminit Heſ.quoque,ſcribēs eſſe ἰχθύδιον τῶν πλατέων,à quibuſdam nominari σανδάλιον,ab aliis βούγλωσσον. Archeſtratus tamen à bugloſſo, Plinius à ſolea diuerſam facit,vt iam docui.
Ψηστὸς,t.4,c.685,a. Ψῆττα,in Ψῆσσα.
Ψηφιδοφόρος,t.4,c.733,e
Ψηφίζομαι,Decerno,t.4,c.726,c. Ψηφίζομαι, Sententiam fero,ib.f. Ψηφίζομαι,Suffragor,ib.g. Ψηφίζομαι,Condemno,ib.h. Ψηφίζομαι, Calculum in vrnam mitto,t.4,c.727,a.
F Ψηφίζω,Calculo,t.4,c.725,f. Ψηφίζω,Decerno,t.4,c.726,a
Ψήφινος,t.4,c.725,d. Ψηφὶς,t.4,c.733,b
Ψηφισθεὶς,t.4,c.727,a. Ψήφισμα,ib.b
Ψηφισματώδης,ib.f. Ψηφιστὴς,t.4,c.726,c
Ψηφοδέτης,t.4,c.723,e. Ψηφοκλέπτης,ib.f
Ψηφολογέω,ib.g. Ψηφολογικὸς,ib.
Ψηφολόγος,ib.f. Ψηφοπαικτέω,t.4,c.724,a
Ψηφοπαίκτης,t.4,c.723,h. Ψηφοποιὸς,t.4,c.724,b
Ψῆφος,Lapillus,t.4,c.722,c. Ψῆφος, Calculus quo luditur,ib.d. Ψῆφος, Calculus quo computatur,ib.e.
G Ψῆφος,Calculus iudicialis,ibid. Ψῆφος,Suffragium & ſententia,ib.g.
Ψηφοφορέω,t.4,c.724,c. Ψηφοφορία,ib.
Ψηφοφόρος,ib. Ψηφῶν,t.4,c.733,b
Ψηχρὸς,t.4,c.703,f. Ψήχω,t.4,c.687,h
¶Ψιὰ,Suidæ χαρὰ,Gaudium,Lætitia : Heſychio non ſolùm χαρὰ,ſed etiam γελοίασμα,παίγνια. Sic VERB. Ψιαδεῖν,idem Heſych.exp.παίζειν,Ludere. At Ψίαι, eidem ſunt ἀλώπεκες:quæ infrà ψόαι & ψύαι.
Ψιάζω,t.4,c.703,g. Ψιαθηδὸν,t.4,c.734,b
Ψιάθιον,ib.a. Ψιαθοπλόκος,ib.
H Ψίαθος,t.4,c.733,g. Ψιαίνω,in Ψιλῶσαι.
Ψίαξ, idem ac ψιὰς ſiue ψακάς. Heſychius enim ψίακα exponit ψακάδα.
Ψιαρὸν,eidem Heſych.eſt εὐῶδες,Odoratum,Fragrans.
Ψιὰς,t.4,c.703,g

Ψιβδεῖ, Hesychio ὑποπνεῖ, βδεῖ, Sufflat, Pedit.
Ψίδες, eidē sunt ψιάδες, ψακάδες, Guttæ, seu Roris guttæ.
Ψιδόνες, eidem sunt διάβολοι, ψίθυροι, Susurratores, Calumniatores, Obtrectatores. Pro eo apud Suidam, Ψιδῶνες, per ω. Infrà Ψυθῶνες pro eodem.
Ψίεις, vide in Ψίης paulo pòst.
Ψίζω, t.4, c.708, d. ‖ Ψιζομένη, Hesychio κλαίουσα, Flens, Plorans: pro quo apud Suid. Ψιθομένη.
Ψίης, Hesychio μακάριος, εὐδαίμων, Beatus, Fortunatus. Sed scribendum potius Ψίεις, vt patet ex accus. ψίεντα, quem idem H. & Suid. exp. μακάριον: necnon ex fœminino ψίεσσα, quod eidem Hes. est μακαρία, εὐδαίμων. facit enim ψίεις in accus. ψίεντα, vt χαρίεις χαρίεντα: & in fœmin. ψίεσσα, vt χαρίεις χαρίεσσα.
Ψιλῶσαι, Hesychio & Suidæ ψέξαι, Reprehendere, Vituperare. à them. ψιαίνω.
Ψιῆσαι, eidem H. est ψωμίσαι. quod & ψίσαι.
Ψιθώ, idem H. ἀπώλειαν, Perniciem, Exitium.
Ψίθιος, eodem autore vitis species est & malorum quorundam. Meminit Nicand. in Alexiph. v. 181. vbi schol. quoque vitis speciem esse dicit, eam videlicet quæ & πραμνία dicitur. Sic idem schol. aliquanto antè, Πράμνιος οἶνος, ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν τινὲς καλοῦσι. Inde psithium & melampsithium passum apud Plinium lib. 14, cap. 9. quæ suum saporem, non vini, referre dicit.
Ψίθομαι, vide in Ψίζομαι.
Ψίθος, Conuitium: v.l. perperam pro ψόθος.
Ψίθυρ, t.4, c.703, h. Ψιθύρα, t.4, c.704, h.
Ψιθυρίζω, ib. Ψιθύρισμα, ib. g.
Ψιθυρισμός, t.4, c.705, a. Ψιθυριστής, ib. b.
Ψίθυρος, t.4, c.703, h. Ψιλαγία, t.4, c.707, b
Ψιλαγός, ib.
Ψίλακα, Hesychius ψιλὸν & λεῖον: item πτερόν.
Ψίλαξ, eidem est πέτρα, necnon κράσπεδον.
Ψιλεύς, t.4, c.707, e. Ψιλῆται, ib. d
Ψιλίζω, ib. e
Ψιλίον, Hesychio πλατὺ, μακρὸν, necnon ψέλλιον. Sed addit, ἢ εἶδος ἀσπίδος. Apud eundē Ψιλίοις, πλαγίοις, ὑπτίοις, Obliquis, Supinis.
Ψιλογραφέω, t.4, c.706, f. Ψιλοδάπις, t.4, c.707, a
Ψιλοκιθαρεισής, t.4, c.706, f
Ψιλοκιθαριστική, t.2, c.206, e. & t.4, c.706, f
Ψιλοκόρρης, t.4, c.706, g. Ψιλοκόρσης, ib. & t.2, c.105, h.
Ψιλόκουρος, t.4, c.706, h
Ψιλομετρία, t.2, c.902, a. & t.4, c.707, a
Ψιλός, t.4, c.705, d. Ψιλοτάπης, t.3, c.1244, c
Ψιλόταπις, ib. b. & t.4, c.707, a
Ψιλότης, t.4, c.707, d. Ψιλόω, ib. e
Ψίλωθρον, t.4, c.708, a. Ψιλωσις, t.4, c.707, c
Ψίλωσις, ib. g. Ψιλωτής, ib. h. Ψιλωτικός, ibid.
Ψίμαρον, Suidæ ὑδαλέον. Pro quo apud Hes. ψιμαρόν.
Ψίμμυθος, siue Ψίμυθος, Cerussa: genus coloris quo meretrices iam senescentes fucare faciem solent. Lucil. in Epigr. Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον, ἔχειν. Et mox, Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην. Sic Macedon. Epigr. lib. 2, Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιτοπαρεῖα τῖνε παρειαί. Dicitur ET Ψιμύθιον, siue Ψιμμύθιον, idq; in prosa frequentius, attamen & in carmine. Aristot. Ethic. 1, c. 6, τὸν τ' ἀγαθοῦ λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεῖ ἐν, καθάπερ ἐν χιόνι καὶ ψιμμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. Apud Athenæum libro 13, Συμβέβηκε δ' εἶναι μέλαιναι; κατέπλασε ψιμμυθίῳ. Ibidem, — ἐκπεπλασμέναι ψιμμυθίοις. Vtitur Nicander quoque & Dioscor. quem vide lib. 5, cap. 95. INDE Ψιμμυθιοφανής, Qui cerussa esse videtur, Cerussam repræsentans. Vtitur ea voce Diosc. lib. 5, cap. 97, dicēs σκωρίαν μολίβδου optimam esse quæ sit ψιμμυθιοφανής. ET VERB. Ψιμμυθιόω, ῶ, Cerussa illino seu dealbo, Cerussa fuco. Plutar. Alcib. κοσμεῖν τὸ πρόσωπον ὥσπερ γυναικὸς, ὑπογράφουσαν καὶ ψιμμυθιοῦσαν. Reperitur & Ψιμμίθιον & Ψιμμιθίω, per ι, sed ea scriptura minus probanda videtur.
Ψίν, Hesychius αὐτοῖς, Ipsis: (quod & σφίν) itē αὐτὸν, Ipsum: pro quo & μὶν dicitur.

A Ψινάδες, & Ψινάζω, in Ψινάς.
Ψίναθος, Hesychio ἀγρία αἴξ, Capra syluatica.
Ψινὰς ἄμπελος dicitur quæ & ῥυάς, Vitis cui fructus decidit seu defluit, Vitis quæ fructum amittere solet, vt docui tomo 3, col. 683, d. e. Sic Hesychio etiam ψινάδες sunt αἱ ῥυάδες ἄμπελοι: qui itidem VERB. Ψινάζει exponit ἀπορρεῖ: sed addēs, dici non solùm de fructu infirmiore, sed etiam de foliis. Theophrastus id ψινεσθαι vocat, vt videbis t.3, c.683, d.
Ψινέσθαι, Hesychio est κλαίειν, Flere, Plorare: quod & ψίζεσθαι siue Ψίθεσθαι. AT Ψίνθος, eidem est τέρψις,
B Delectatio, Oblectatio. Ψίνεσθαι verò aliud est, vt docui in præced. ψινάς.
Ψινύθιον, eidem Hesych. est φαῦλον, Malū: itidémque Suidæ.
Ψίξ, t.4, c.708, e
Ψίττα, & Σίττα, sunt βουκολικὰ ἐπιφθέγματα quibus vtuntur ἐν τῷ διώκειν τὰς βοῦς, vt tradit scholiastes Theocriti. INDE Ψιττάζειν, quod Pausanias esse dicit τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι, Pastoricium illud ψίττα sonare, teste Eustathio. Meminit Hesychius quoque, scribens & ipse ψίττα (oxytonως eius codices habent ψιττά) esse
C ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα: & Ψιττάζων, ψίττα ἐπιφθεγγόμενος. Forsitan autem hoc Ψίττα deriuatum est ex Ψίττον, quod idem exponit ταχέως, ὀξέως, Citò, Velociter. vt sit vox pastoritia qua pecus ad celerius progrediendum incitant. Pro eodem infrà ψύττα. ‖ Porrò reperitur Ψίττα & pro ψῆττα, quod genus est pisciū latorum, passer secundum Gazam. extátque ea scriptura non apud Plinium modò, vt suprà docui, sed apud alios etiam. Nam apud Athenæum legitur DIMINVT. Ψιττάδιον: libro 3, ex Anaxandride, Καὶ ψιτταδίοις μετὰ καβιδαρίων. ET Ψιττοειδής affertur pro Passeris piscis effi-
D giem repræsentans.
Ψιττάκη, Psittaca, Indica auis humanā vocē imitans, veluti quæ hominis more πλατύγλωττος sit, vt est apud Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 12. Ab aliis DICITVR Ψιττακός, velut ab Athenæo lib. 9, & Plutar. in lib. De solert. anim. Itémque Psittacus à Latinis. Vocatur etiam Σιττακός: in Ctesiana verò epitome legitur & Βίττακος, Indicorum initio. Cætera vide apud Ælianum, Oppianum & Plin.
E Ψιττακία, est εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, autore Hes.
Ψιττάκια, τά, à nonnullis vocantur ea quæ Syri πιστάκια, Posidonius βιστάκια, Nicander ψιττάκια appellat φιστάκια, teste Eust. Itidem Geoponicorum l. 10 Damogeron ψιττάκια dicit quæ Diophanes πιστάκια.
Ψιττακός, in Ψιττάκη. Ψιττία, t.4, c.708, g
Ψιττοειδής, in Ψίττα. Ψίττον, ibid.
Ψιφά, t.4, c.708, h. Ψιχάρπαξ, ib. f.
Ψίχιωα, ib. g. Ψιχίον, ib.
Ψιχιώδης, ib. Ψίχω, ib. e
F Ψίω, t.4, c.703, f
¶ Ψόα, t.4, c.700, a. Ψογερός, t.4, c.711, f
Ψόγιος, ib. Ψόγος, ib. c
Ψόδιον, Hesychio σκολιὸν, Tortum, Tortuosum, Obliquū. Idē Ψοδίαν exp. ψευδῆ: sed addens, à Laconibus ita dici τὸν σόμαχον. Suidas à Cretensibus τὰ ψευδῆ vocari ψόδια tradit.
Ψοθάλλειν, Hesychio est ψοφεῖν, Strepere, Strepitum edere: forsan à ψοθὸς quod ei est θόρυβος. Idem idipsum ψο-
G θὸν exponit etiam μέλαν, Nigrum: vnde erit Ψοθίον, quod eidem est αἰθαλῶδες. Apud eundem Ψόθος & Ψοθώα pro ψῶρα, ἀκαθαρσία: & Ψόθωρον, αὐχμηρὸν, Squalidū. Suid. quoque ψόθος pro ἀκαθαρσία affert ex Phrynicho. Dicitur & Ψοῖθος pro ψόθος.
Ψοιά, pro ψόα dicitur, vt χοιά pro χόα. Suid.
Ψοίθης, Hesychio & Suidæ ὁ ἀλαζών, Iactator.
Ψοῖθος, eidē Suidæ σποδός, Cinis. quod idē ψόθος & ψόμμος.
Ψολόεις, t.4, c.734, d. Ψολόεντις σκηπτοί, t.3, c.858, b
Ψολοκομπία, t.4, c.734, c. Ψολοκομπίας, ib. d
H Ψόλος, ib. b. Ψολόω, t.4, c.735, a
Ψόμμος, Hesych. ἀκαθαρσία, καπνός, quod & ψόθος & ψόλος.
Ψοφέω, t.4, c.736, f. Ψόφημα, t.4, c.737, a
Ψοφητικός, ib. Ψοφοδεής, t.4, c.736, c
Ψοφοδεῖας, ib. d. Ψοφοειδῶς, ib.
Ψοφομήδης, ib. e. Ψοφοποιοί, ib.

Ψόφος,t.4,c.735,f. Ψοφώδης,t.4,c.736,f

¶ Ψυα,t.4,c.700,a. Ψυγεῖον,t.4,c.740,c

Ψυγεὺς,ib.b. Ψυγμὸς,t.4,c.738,d

Ψύχω,ibid.a

Ψυδνὴ χείροσος,Hesychio est ἀραιά,ὀλίγη. quo ferè sensu & ψεδνή.

Ψύδρακες, & Ψυδράκια,dicuntur ἐξανθήματα quædam ἑλκώδη καὶ πυρώδη,sua sponte in summa cute erumpentia,teste Polluce, qui ea & φλεγμαίνοντα & κόπτοντα dicit epitheticωs, addens, vtplurimùm ea depasci collum & latera,nonnunquam manus & pedum vestigia. Paulus Ægin.esse dicit μικρὰς ὑπεροχὰς φλυκτίσιν ὁμοίας:alii pustulas albidas per summa scatentes:quas ab Hippocrate φλύσεις & φλυζάκια dici, ab aliis medicis φλυκταίνας siue φλυκτίδας. Meminit Diosc.l.5,c.119,dicens ψυδράκια τὰ ἐν κεφαλῇ, Albidas capitis pustulas quæ psydracia nominantur.

Ψυδρὸς,t.4,c.722,b. Ψύη,Ionicè pro ψύα.

Ψυθίζω,t.4,c.722,a

Ψύθιον,Hesych.ὀλιγοχρόνιον: afferens & Ψύθιος pro ἀραιά,ὀλίγη:sed addens & ψιθυρεὶς.

Ψυθιστὴς, t.4,c.722,b. Ψύθος,t.4,c.721,h

Ψύθω,ib.

Ψυθῶνες,Hesychio διάβολοι:qui suprà ψιθῶνες.

Ψυκτὴρ,t.4,c.738,e. Ψυκτήρια,t.4,c.739,e

Ψυκτηρία,ib.f. Ψυκτηρίας,ib.

Ψυκτηρίδιον,ib.d. Ψυκτήριος,ib.

Ψυκτικὸς,ib.g. Ψυκτὸς,t.4,c.740,a

Ψύλλα,Ψύλλιον,Ψυλλόβρωτος,in sequ.Ψύλλος.

Ψύλλος,ου,ὁ,& Ψύλλα,ης,ἡ,Pulex: animalculum è succo carnis viuens & coitu generans τὰς καλουμένας κονίδας,vt & ὁ φθεὶρ, pediculus, teste Aristot.Hist.anim.lib.5,cap.31. Masculinum Ψύλλος schol.Aristoph.communis linguæ esse dicit,(vtunturque eo interpretes Bibliorum,Reg. l.1,c.24) at fœmininum ψύλλα, Atticum. Sanè hoc frequentius illo est apud quosuis scriptores. ¶Nec verò hominem solùm infestant αἱ ψύλλαι, sed olera etiã. Theophr.Hist.plant.lib.7,cap.5, θηρία δὲ γίνεται ταῖς μὲν ῥαφανίσι,ψύλλαι,τῇ δὲ ῥαφάνῳ,κάμπαι. Sic Anatolius Geopon.lib.12,αἱ κράμβαι ὑπὸ τῶν ψυλλῶν μᾶλλον βλάπτονται. INDEQVE Ψυλλόβρωτα dicuntur quæ ab eiusmodi pulicibus adesa & corrosa sunt. Ibidem, οὐ γίνεται λάχανα ψυλλόβρωτα ἐὰν τοῖς σπέρμασιν αὐτῶν ἐν τῷ σπείρειν ὀλίγον ὄροβον μίξῃς. Sic Columella in suo Horto, Paruulus aut pulex irrepens dente lacessat. Vide & Pallad.lib.1,c.29: & Plin.lib.19,cap.10.vbi tamen perperam Culices scriptum pro Pulices. ¶Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii,nimirum μικρὸν καὶ ποικίλον καὶ ὀξὺ καὶ πηδητικὸν,teste Aristotele Hist.animal.lib.9,cap.39:vbi etiam addit esse simile τοῖς καλουμένοις λύκοις. A superiore ψύλλα. DICTVM Ψύλλιον,ου,τὸ,Psyllium, propterea quòd semen ferat pulici simile, vt tradit Plinius libro 25,cap.11.sicut & Diosc.lib.4,cap.70,habere ipsum scribit κεφάλια ἐπ' ἄκρου συνεσταλμένα ἐν οἷς σπέρμα ψύλλοις ὅμοιον,μέλαν,σκληρόν. NECNON VERB.Ψυλλίζω, Pulico.hoc est Pulices venor. Verùm & Ψύλλακας dici τὰς ψύλλας refert Hesychius. AT Ψύλλοι, Psylli, populi Libyæ qui & ipsi à serpentibus non læduntur, odore suo eos fugantes,& aliis qui læsi ab illis bestiis fuerint,venenum suctu extrahunt. Plinius lib.7,cap.2, Psyllorum corporibus ingenitum fuit virus exitiale serpentibus,vt cuius odore sopirent eas. Ibidem dicit esse gentem Africæ à Psyllo rege dictam. Vide & Cornelium Celsum lib.5,c.26. Inde Ψυλλικὸς γόης, Præstigiator Psyllum agẽs,apud Hesych.Et Hieronymus Pammachium appellat ψυλλέα quod Psylli in modũ venenis obtrectatorum occurreret.

Ψύλων,ωνος,ὁ, Psylon:piscis in litoribus pariens,vt tradit Aristot.Hist.anim.l.6,c.14.Gaza fullonem vocat,legẽs forsitan φύλλων.

Ψύξις,t.4,c.738,e

Ψυρὶς γῆ, dicitur λυπρὰ χέρσος, Terra inculta & horrida, seu squalida : ac Ψύριος,ὁ ἀκάθαρτος,à Psyra seu Psyria, insula paruula & horrida.Hesych.

Ψῦττα,Hesychio autore dicitur ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν.

Ψύτταρον,eidem est σκαφίον, & πρόχυμα.

A Ψυττὸν,idem Hesych.esse dicit πτύελον,Sputum : afferens & VERBVM Ψύττει pro πτύει, Spuit. A sono hæc facta arbitrantur.

Ψυχαγωγέω,t.4,c.753,a. Ψυχαγωγία,t.4,c.752,h

Ψυχαγωγικὸς,ibid.g

Ψυχαγώγιον,t.4,c.744,h. & c.753,a

Ψυχαγωγὸς,t.4,c.752,e. Ψυχάζω,t.4,c.747,e

Ψυχάριον,t.4,c.757,f. Ψυχαστὴς,t.4,c.747,f

Ψυχεινὸς,t.4,c.745,b. Ψυχεῖον,t.4,c.740,d

Ψυχέμπορος,t.4,c.753,d

B Ψυχὴ,Anima,t.4,c.747,g. Ψυχὴ,Animus,t.4,c.749, f. Ψυχὴ, Homo,t.4,c.751,a. Ψυχὴ, Spiritus, t.4,c.751,b.

Ψύχη,ib.c. Ψυχήϊος,[illegible],c.757

Ψυχία,t.4,c.740,d. Ψυχίδιον,t.4,c.757,f

Ψυχικὸς,ib. Ψυχικῶς,ib.

Ψυχιναὶ χῶραι,t.4,c.745,b

Ψυχοδαίκτης,t.1,c.901,e.& t.4,c.751,c

Ψυχοδοτὴρ,t.4,c.751,d. Ψυχόλεθρος,t.4,c.753,d

Ψυχολιπὴς,t.4,c.751,d. Ψυχομαντεῖον,ib.

C Ψυχομαχέω,ib.e. Ψυχομαχία,ib.f

Ψυχοπλανὴς,ib. Ψυχοπομπεῖον,ib.g

Ψυχοπομπὸς,ib.f. Ψυχορροφος,t.4,c.752,b

Ψυχορραγέω,t.4,c.751,h. Ψυχορραγία,t.4,c.752,a

Ψυχορροφέω,ib.b. Ψύχος,t.4,c.744,e

Ψυχοστασία,t.4,c.752,c. Ψυχοστόλος,ib.d

Ψυχοτακὴς,ib. Ψυχότροφον,t.4,c.744,g

Ψυχότροφος,ib. Ψυχουλκὸς,t.4,c.753,e

Ψυχουλκούμενοι,t.4,c.751,e. Ψυχοφθόρος,t.4,c.752,e

Ψυχόω,t.4,c.757,f. Ψυχραίνω,t.4,c.747,c

D Ψύχρωμα,ib.e. Ψυχρόω,ib.c

Ψυχρήλατος,t.4,c.746,g. Ψυχρία,t.4,c.747,b

Ψυχρίζω,ib.e. Ψυχροβαφὴς,t.4,c.746,d

Ψυχρολογέω,t.2,c.740,h. Ψυχρολογία,ib.g

Ψυχρολόγος,ib. Ψυχρολουσία,t.2,c.723,g

Ψυχρολουτέω,t.2,c.723,g.& t.4,c.746,d

Ψυχρολουτρέω,t.2,c.725,a.& t.4,c.746,d

Ψυχροποιητικὸς,t.4,c.746,e. Ψυχροποιὸς,ib.

Ψυχροποσία,ib. Ψυχροποτέω,ib.

Ψυχροπότης,ib. Ψυχρὸς,t.4,c.745,b

E Ψύχρος,t.4,c.746,d. Ψυχρότης,t.4,c.747,b

Ψυχροφόβος,t.4,c.746,f. Ψυχρῶς,t.4,c.747,a

Ψύχω,Frigefacio,t.4,c.737,d. Ψύχω,Sicco,t.4,c.738,a. Ψύχω,Flo,ibid.b.

Ψύχωσις,t.4,c.757,h. Ψυχωφέλεια,t.4,c.751,e

Ψυχωφελὴς,ib.e

¶ Ψῶ,cõtractum ex ψάω,significat vel λεπτύνω,κόπτω, Tenuem reddo, In minutas partes concido : vel Tango, vnde ψαύω:vel Vro,καίω:vnde ψωλὸς & ψολός. Plura vide in Ψάω. Vide verò & ψάσαι.

F Ψώα,Fœtor,Odor teter:ἡ δυσωδία,Suidæ,in hoc hemistichio,ἄτλητον ἐπὶ ψώας πνείεσκον. IDEM Ψοία. Hesychio enim ea est σαπρὰ δυσωδία,Fœtor putridus seu marcidus. Apud eundem Ψώϊζος,itidem δυσωδία: sed expositum & ἄφοδος ὑγρὰ,μίνθα,necnon μόλυσμα,& αὐχμός. Ac vt ψώϊζος hoc ei est αὐχμὸς, ITA Ψωδαρέον affert pro αὐχμηρὸν, Squalidum. Dicitur & Ψῶζα,cuius Etymol.& Lex.meum vetus meminerunt. Ψώα, & Ψώζα, (inquiunt) ambo significant τὴν δυσωδίαν. vt, ἄτλητον ἐπὶ ψώαν πνείεσκον. Meminit eiusdem ψώζα, Suidas quoque, hoc eius exemplum afferens ex

G Eupolidis Marica, ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψώζαν ἔπεμψεν. sed dicens esse speciem morbi, nimirum κνησμὸν μετὰ δυσωδίας,pruritum seu pruriginem cum fœtore coniunctam.

Ψωδαρέος,in præced.Ψώα. Ψῶζα,ib.

Ψώθιον,t.4,c.710,d

Ψοία,in Ψώα. Ψώϊζος,ibid.

Ψοίτης μυελὸς,ex Galeni lib.5 De locis affect.affertur pro Spinalis medulla,quæ & νωπαῖος siue ῥαχίτης μυελὸς no-

H minatur. Sed scribendum Ψοΐτης μυελὸς,& intelligendus ὁ ἐν ταῖς ψόαις.

Ψωλὴ,affertur pro Mentula.sed ἀμαρτύρως.

Ψωλήκυθος, Hesychio οὐδενὸς ἄξιος, Nullius pretii.

Ψωλὸς,t.4,c.735,a

Ψώμηκες, Hesychio esse videntur Vermiculi radices

frumenti depascentes.

Ψώμιγξ,eidem est σφήκωμα. aliis Linteolum quod carnes à culicibus tutatur iniectum.

Ψωμίζω,t.4,c.709,d. Ψωμίον,ib.c

Ψώμισμα,t.4,c.710,a. Ψωμιῶ,t.4,c.709,d

Ψωμοκολακεύω,t.2,c.56,g.ob.& t.4,c.709,b

Ψωμοκόλαξ,t.2,c.56,g.obiter.& t.4,c.709,a

Ψωμοκόλαφος,t.4,c.709,b. Ψωμόλεθρος,ib.

Ψωμοποιὸς,ib.c. Ψωμὸς,t.4,c.708,h

Ψώρα,t.4,c.758,a. Ψωραγριώτης,ib.g

Ψωραλέος,ib.h. Ψωριάσις,t.4,c.760,a

A Ψωριάω,t.4,c.759,c. Ψωρικὸς,t.4,c.758,h

Ψωροπίπαλοι,t.4,c.760,c

Ψωρὸς,ibid.b.c. At Ψῶρος, Hesychio est παιδεραστὴς, Pædico.

Ψωροφθαλμία,t.4,c.760,c. Ψωρώδης,t.4,c.758,h

Ψῶσαι,Hesychio θάλψαι,Fouere, Calefacere. Apud Suidã verò Ψῶσαι,θάλπουσαι, ex Herodoto. quomodo & Corinthus scribit Iones ψῶσαι dicere pro θάλπουσαι: apud quos & Ψ esse ἀρχαϊκὸν προσφώνημα.

Ψωχὸς,t.4,c.710,f. Ψῶχος,ib.

B Ψώχω,ibid.

Ω

Ω,t.4,c.761,a.b. Ὦ,t.4,c.763,d

Ὦ,verbum,t.4,c.762,b. Ὦ,aduerbium, ibid.& 763,a. Ὦ βέλτιστε,t.1,c.10,c. Ὦγαθὲ,ib. Ὦ γῆ, t.4,c.763,b.ob. Ὦ γῆ καὶ θεοὶ, ibid. Ὦ Ζεῦ, ibid. ob. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ,ibid. Ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, ibid. Ὦ λῷστε,t.1,c.10,c. Ὦ οὗτοι,t.4,c.763,c. Ὦ ἐτᾶν,ib. c. Ὦ ταὶ,siue Ὦ ταὶ,t.1,c.1282,c.

Ὦ, t.4,c.761,c

Ὦ,,t.2,c.1508,b.& t.4,c.761,c. Ὦ. ἧ, t.4,c.761,f. Ὦ. μὴ,ib. Ὦ.πνι, t.2,c.1503,c

¶ Ὤα,t.2,c.1252,a. Ὦα,& Ὦια,ib.c

Ὦια,τὰ,t.2,c.1253,c. Ὠΐζω,t.2,c.1554,e

Ὠάριον,t.4,c.786,c. Ὦας,t.2,c.1550,d

Ὠαποθήσομαι, Dores pro ἀκούσομαι dicunt, vt est apud Suidam. Apud Hesychium legitur Ὠάσω,θήσω,ἀκούσομαι.

¶ Ὠβάζειν,Ὠβάξαι,Ὠβάτης,in sequ.Ὠβή.

Ὤβεα, Argiui vocant τὰ ὠὰ,Oua,vt est apud Hesychium, apud quem & alia vide vnà cum compos.ὠβεοκόπης.

Ὠβὴ,ῆς,ἡ, Tribus, Pars populi in certas classes distincti: dialecto Laconica. Plutarchus enim in Lycurgo,p.78, quum inter alia adduxisset hæc ex rhetra quadam,φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα, γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα,ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν,subiungit, hoc loco φυλὰς φυλάξαι καὶ ὠβὰς ὠβάξαι esse διέχειν καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, dispescere & distribuere populum in partes:quarum partium quasdã, φυλὰς, quasdam, ὠβὰς ibi nominari. Ab hoc ὠβὴ præter verbum ὠβάζειν est & NOMEN Ὠβάτης, cuius Hesych.meminit,ὠβάτας dici tradens τοὺς φυλέτας, Tribules seu contribules, Eiusdem tribus homines. Apud eundem H. Ὠβεῖ,τόποι μεσόγειοι μερεῖς.

Ὤβερατο,Hesychio est εἵμαρτο,Fato destinatum erat.

¶ Ὠγενίδαι,Ὠγένιος,Ὤγενος,in Ὠγήν.

Ὠγὴ,Suidæ est διάφραξις:Hesychio autem κώμη,& φάλαγγος τὸ ἔσχατον καὶ τὸ ἄκρον.

Ὠγὴν, eidem Hes.est Ὠκεανὸς, Oceanus: ET Ὠγενίδαι, eidem Ὠκεανίδαι, Oceanidæ, Oceani proles. Ὠγένιον verò,idem esse dicit παλαιὸν, Vetus. Sic Suidæ etiam Ὠγένιοι (necnon Ὠγενίδαι) sunt παλαιοὶ, Vetusti, Prisci:ab Ogeno quodam, quem Ὤγενον dicit fuisse ἀρχαῖον θεὸν, antiquum deum. Oceanum verò antiquissimum esse Homerus docet, vocans eum θεῶν γένεσιν, deorum originem.

Ὠγμὸς, Hesychio φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθῆσαι ἢ μετὰ χειροτονίας. Deriuatum ab ὤζω,quod vide.

Ὤγνυντο,Aperiebantur: ab οἴγνυμι quod est ἀνοίγω. At Ὦιγον, Aperiebam,ab οἴγω.

Ὠγύγιος, Ogygius: pro antiquo seu vetusto accipitur,ab Ogyge antiquissimo Thebanorum rege. Ita Ὠγυγίη Τύρος,Antiqua Tyrus, Dionys.De situ orbis.vt & Maro dicit Vrbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni. Et Ὠγύγια τύχη, apud Hesych.τὰ ἀρχαῖα. At Ὠγυγία,ἡ, nomen insulæ Calypsûs apud Hom.

Ὤγυρις,Suidæ est λίμνη,Palus seu Lacus.

¶ Ὠδδάγμην,Hesychio ὠνήσατο,Emit.

Ὠδδάξατο,idem affert pro ἐδίδαξεν,Docuit.

Ὤδδωσεν,idem exp.ἀπέδωκε,Reddidit.

Ὦδε,t.2,c.1156,a. Ὦδε autem,Oluit:præt.med. ab ὄζω.

C At Ὤιδεε,Tumebat, ab οἰδέω,à quo & ᾤδηκα, Tumui,siue Tumeo.

Ὠιδεῖον,t.1,c.116,b. Ὠιδὴ,t.1,c.115,g.

Ὠιδηκὼς,t.2,c.1198,h

Ὠδὶ,t.2,c.1556,e.& t.3,c.651,g.obiter.

Ὠδικὸς,t.1,c.116,a. Ὠδικῶς,ib.

Ὠδὶν,t.2,c.1187,e. Ὠδινηρῶς,t.2,c.1188,a

Ὠδινολύων,t.2,c.1187,g. Ὠδίνομαι,t.2,c.1188,e

Ὠδίνω,ib.a. Ὠδὶς,t.2,c.1187,e

Ὤδοδα,Olui:metri causa pro ὄδωδα,ab ὄζω,in Epigr.

D Ὠιδὸς, t.1,c.115,h

Ὠδυσίη,& Ὤδυσις,Hesychio ὀργὴ,μέμψις,Ira, Indignatio, Increpatio: παρὰ τὸ ὀδύσασθαι, quod est ὀργίζεσθαι, ἄχθεσθαι,μέμφεσθαι. Sunt & qui ὠδύζεσθαι per ω scribant pro ὀδύζεσθαι.

Ὠδῶν,idem Hesych.οὐδῶν,Liminum. Doricum id est, vt μωσῶν pro μουσῶν.

Ὤδωδε,Oluit seu Olet:pro ὄδωδε,ab ὄζω,apud eundem.

¶ Ὠὲ,dicitur esse aduerbium dolentis.

Ὤεον,t.4,c.786,c

E Ὠέτα,apud Hesychiũ πολῖτα, Ciuis. sed scribendum puto ὦ ἔτα: ex quo fit ὦ ταί.

Ὤιετο,Putabat:ab οἴομαι.Significat & Suspicabatur.

¶ Ὤζειν,est τὸ ὦ λέγειν,vt οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν. hoc est Dicere ô, Exclamare cum admiratiua particula ὦ. Vtitur eo Æschylus: sed & Aristoph.in Vespis, dicens, ὤζωσιν οἱ θεαταί.

¶ Ὠὴ, dicitur esse aduerbium clamantis seu vocantis, apud Euripidem.

Ὠιήθην, Existimaui,Putaui: aorist.1 pass.verbi οἴομαι, ex

F inus.them.οἴομαι mutuatus.

¶ Ὠθέω,t.4,c.764,b. Ὤθησις,t.4,c.765,d

Ὠθίζω,t.4,c.771,a. Ὠθισμὸς,ib.d. Ὤθω,t.4,c.764,c

¶ Ὠΐα,t.2,c.1253,f

Ὦιαι,Hesychio μηλωταὶ,λέγνα,ἄκρα,ἔσχατα, Pelles lanatæ, Fimbriæ,Extremæ oræ.quæ & ᾦαι.

Ὠΐγνυντο, poeticè pro ᾤγνυντο siue οἴγνυντο, ab οἴγνυμι quod est Aperio. Homerus Iliad.β, Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι.

Ὠιδὰν,Hesych.ᾠδὴν,Cantum: quæ & ἀοιδή.

G Ὠιδὰς,eidem est οὐδὸς,Limen.

Ὤιετο,Putabat:ab οἴομαι.Ex Hom.Od.υ affertur pro Meditabatur, Animo moliebatur.

Ὤιζει,Hesychio ἐπικάθηται,Insidet,Sedet super.

Ὠϊζύος,idem affert pro ταλαιπωρίας: & Ὠϊζυρὰ pro μοχθηρά. Quæ frequentius scribuntur per ο μικρόν.

Ὤϊξε,pro οἶξε siue ᾦξε:ab οἴγω.apud Hom.

Ὤϊον,t.4,c.786,c

Ὠϊσάμην,Putaui:ab οἴομαι,in Epigr. Ab eodem est ὠΐσατο:& pass.ὠΐσθη, & ὤϊσο.

H Ὤϊσα,Hesychio ὑπολώεμα:apud quem & Ὠνεῖχθαι,expositum itidem ὑπολώεμοι,necnon ὤεμοι.

Ὤισχετο,idem affert pro ἐπωχέθη.

Ὦκα,t.4,c.772,c. Ὠκέα,ib.b

Ὠκαίειος,t.4,c.774,a. Ὠκεανίνη,ib.

Ὠκεανίτης,ib.

Ὠκεανῖτις,ib.

Ὠκεανὸς,t.4,c.773,c

Ὤικει,siue Ὤικει,Habitabat:ab οἰκέω.

Ὠκέλλοντες,Hesychio προσπεσόντες,Allapsi:quod potius ὀκέλλοντες per ὀ, vtpote ab ὀκέλλω.

Ὠκέως,t.4,c.772,f

Ὠκίδες,Hesychio ἐνώτια,Inaures.

Ὠκίμινος,t.4,c.773,c.

Ὠκιμοειδὴς,ib.b

Ὤκιμον,t.4,c.772,f.

Ὠκιμώδης,t.4,c.773,b

Ὤκιστα,t.4,c.772,b.

Ὤκιστος,ib.

Ὠκίων,ib.a

Ὤ.κτειρε,Miserabatur:ab οἰκτείρω.

Ὠκύαλος,t.1,c.371,d. & t.4,c.772,c

Ὠκυβόας,t.4,c.772,c.

Ὠκυβόλος,t.1,c.669,g

Ὠκυδίκτωρ,t.4,c.772,d.

Ὠκυεπὴς,ib.

Ὠκύθοον,ib.

Ὠκύθοος,ib.

Ὠκύμολος,ib.

Ὤκυμον,t.4,c.773,a

Ὠκύμορος,t.2,c.843,c.

Ὠκύνω,t.4,c.772,e

Ὠκυπέτη,t.1,c.1724,a.

Ὠκυπέτης,t.1,c.1723,h

Ὠκύπλοος,t.4,c.772,d.

Ὠκυπόδης,t.3,c.514,h

Ὠκύπομπος,t.4,c.772,e.

Ὠκύπορος,t.3,c.175,a

Ὠκύπους,t.3,c.514,e.

Ὠκύπτερος,t.1,c.1717,b

Ὠκυρόης,t.3,c.683,b.

Ὠκύροος,ib.a

Ὠκύῤῥοος,ib.

Ὠκὺς,t.4,c.771,h

Ὠκύτης,t.4,c.772,e.

Ὠκυτόκιον,t.3,c.1536,a

Ὠκυτόκιος,ib.

Ὠκυτόκος,ib.

¶ Ὦλαξ,t.1,c.623,f.

Ὠλεκρανίζω,t.4,c.774,e

Ὠλέκρανον,ib.c.

Ὠλένη,ib.b

Ὠλένιος,t.4,c.775,a.

Ὤλενος,ib.

Ὠλεσίθυμος,t.2,c.1273,d.

Ὠλεσίκαρπος,ib.e

Ὠλεσίοικοι,οἱ,ib.

Ὠλιὼ,t.4,c.775,b

Ὠλίγγην, (inquit Lex.meũ vet.& Etymologus) ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον. Attici verò ponunt & ἐπὶ τοῦ νυστάξαι. Sed & τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων δὲ ῥυτίδας appellãt ὠλίγγας. Significat ὠλίγγη etiam σκιὰν & πνοὴν & ἀκαρὲς πνεῦμα. At Ὠλίγγιον,declarat ὀλίγον. Hæc illi,itémq; Hesych.Sed is pro ὠλίγγη habet Ὠλιγγιά:afferens & Ὠλιγγιᾶν pro νυστάζειν,Dormitare. Apud eundem est & Ὠλιγγήϊον,expositum ὀλίγον,βραχύτατον. Non dubium autem est quin hæc ab ὀλίγος deriuata sint,quod est Paucus,Exiguus.

Ὠλιτήμερος,eidem Hesych.est ἡμαρτηκὼς τῶν ἡμερῶν. Sed forsan scribendum ὠλιτήμερος, vt sit Attica synæresi factum ex ὁ ἀλιτήμερος. Idémque sentiendũ de Ὠλιτόφρονας quod exp.ἀλιτρεῖς τῶν φρενῶν,ἀνοήτους. At Ὠλιτὸς, ei est ὁ Νηρέως ἥρως.

Ὠλιτὸς,& Ὠλιτόφρων,vide in præced.Ὠλιτήμερος.

Ὦλλος,pro ὁ ἄλλος dicitur, & Ὦλλοι,pro οἱ ἄλλοι. Schol. Apollon.Rhod. talem synaliphen esse dicit Ionicæ dialecti recentioris. non enim ea vsum esse Homerum.

At Ὠλλὸν,Hesychius esse dicit τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. quæ & ὠλέκρανον.

Ὦλξ,t.1,c.623,g

Ὠλυγίων,Hesych. σκοτεινῶν: (quod & λυγαίων) necnon μεγάλων,μακρῶν:& ὀξέων,κακῶν.

Ὠμάδιον,t.4,c.778,a.

Ὠμαδὶς,t.4,c.777,h

Ὠμαδὸν,ib.

Ὠμαχθὴς,t.4,c.781,b

Ὠμαχθὴς,t.4,c.776,e

Ὤμβροι,Hesych. ὦ πονηροί,ὦ ἄθλιοι, O improbi,O perditi.

Ὠμήλυσις,t.4,c.779,e.

Ὤιμην,Putabam:ab οἶμαι.

Ὠμηστὴ,t.4,c.782,a.

Ὠμηστὴς,t.4,c.781,f

Ὤμηστος,t.4,c.782,a.

Ὠμιαῖος,t.4,c.778,e

Ὠμίας,ib.

Ὤμιζος,affertur pro Miser:sed ἀμαρτύρως.

Ὠμισάρδιος,Suidæ εἰς τὸν ὦμον ἀγαγών.

Ὤμιλλα,Hesychio & Suida testibus est παιδιά τις ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν περιγεγραμμένον κύκλον βαλὼν κάρυον ὥστε ἐμμεῖναι,νικᾷ,ludus in quo vincit is qui in circumscriptum circulum nucem ita coniecerit vt ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat. Suidas ex Eupolide citat,innuens esse συνῃρημένον ex ἡ ἄμιλλα.

Ὤμιον,t.4,c.778,f.

Ὠμμένος,t.2,c.1378,g

Ὠμοβοέη,t.1,c.780,b.

Ὠμοβόειος,ib.

Ὠμοβοειότερος,ib.

Ὠμοβόεος,ib.

Ὠμοβοΐνη,ib.

Ὠμοβόϊνος,ib.

Ὠμοβόϊος,ib.

Ὠμοβόρος,t.1,c.763,c.& t.4,c.780,b

A Ὠμόβρωτος,t.1,c.783,c.

Ὠμόβυρσος,t.4,c.780,b

Ὠμογέρων,t.1,c.846,c.& t.4,c.780,b

Ὠμοδαΐκτης,t.1,c.901,e.

Ὠμοθάλεκτα,t.4,c.780,c

Ὠμοθετέω,ib.d.

Ὠμόθυμος,t.1,c.1609,e

Ὤ.μοι,pro οἴμοι dicitur,quod est Hei mihi,seu Heu mihi: aduerbium seu ἀναφώνημα λύπης δηλωτικὸν, dolentis. Construitur cum genitiuo, subaudita particula ἕνεκα. Apollon. Argon.libro 2, Ὤμοι ἐμῆς ἄτης. Sophocl.Ὤμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. Aristoph.Nubibus,— ὤμοι σοφίας ἧς ἐμάνθανες. Hîc enim expones Hei mihi ob. B nisi malis reddere per O habens accusatiuum. vt ὤμοι ἐμῆς ἄτης,O calamitatem meam. Construitur cum nominatiuo etiam.Homerus Odyss.ε,Ὤ.μοι ἐγὼ δειλός. Aristoph.ὤμοι τάλας.&,ὤμοι κακοδαίμων.Soph.ὤμοι τάλαινα.Latini dicunt & O misera ego,& O miseram me. seu,Heu me miseram. Necnon cum vocatiuo. Hom. Il.α,Ὤ,μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε,O impudens,seu O hominem impudentem. Etymol.& sine ι scribi posse ait, & deriuari ex ὢ σχετλιαστικῷ.

Ὠμοιαῖος,t.4,c.778,e.

Ὠμοίδης,t.4,c.776,e

Ὤμοιος, Æolicè pro ὅμοιος dici traditur : sed ἀμαρτύρως.

C Ὠμοκοτύλη,t.4,c.775,e.

Ὠμοκρατὴς,ib.

Ὠμοκυδέω,ib.

Ὠμόλινον,t.4,c.780,g

Ὠμομηλὶς,t.4,c.781,a.

Ὠμοπλάται,t.4,c.775,f

Ὠμοργὴς,t.4,c.781,c.

Ὠμοργὸς,ib.b

Ὦμος,t.4,c.775,c

Ὠμὸς,t.4,c.778,f.

Ὠμὸς,teste Hesych.est etiam ὁ λιβανωτὸς,Tus:vel ὁ βωμός,Ara.

Ὠμόσιτος,t.4,c.781,a.

Ὠμοσπάρακτος,t.3,c.911,f

Ὠμοτάριχον,t.3,c.1250,c.

Ὠμοτάριχος,ib.b

Ὠμότης,t.4,c.781,c.

Ὠμοτοκέω,t.3,c.1536,c

D Ὠμοτόκος,ib.b.

Ὠμοτομέω,t.3,c.1394,f

Ὠμοτμητέον,ib.g.

Ὠμότμος,ib.f

Ὠμοτριβὴς,t.3,c.1330,a.

Ὠμοτύραννος,t.4,c.781,b

Ὠμοφάγος,t.4,c.4,c.

INDE Ὠμοφαγία, Crudorum voratio,Crudis vesci seu victitare.

Ὠμοφόρος,t.4,c.776,d.

Ὠμόφρων,t.4,c.781,b

Ὠμοχάρων,ib.

Ὠμὼς,t.2,c.95.,f

Ὠμφωνεῖν, Hesychio est ἐνδόξους ποιεῖν : afferenti & ὤμφυναν pro ἐδόξαζον.videtur esse ab ὀμφή.

Ὠμῶς,t.4,c.781,c

E ¶ Ὦν,t.1,c.1131,d

Ὦν,Ionicè & Doricè pro οὖν dicitur,quod est Igitur. Apud Herodotum sæpe παρέλκει, qui ipso etiam intercîdit verba composita,interiecto nimirum inter præpositionem & verbum quæ aliàs coniuncta esse solẽt. Dicit enim ἀπ' ὦν ἔδοντο pro ἀπέδοντο, & ἐξ ὦν εἶλον pro ἐξεῖλον. itémq; κατ' ὦν ἐκάλυψε pro κατεκάλυψε,& ἀπ' ὦν ἔβαψε pro ἀπέβαψε.

Ὧν,Quorum. Ponitur interdum pro αὐτῶν,seu ἕνεκα τούτων ἅ, necnon pro ὑφ' ὧν. Aphthonius, ὥστε θαυμάσαι μᾶλλόν ἐστι τὸν γάμον ὧν ἔχει καλῶν ἢ κατηγορῆσαι δεινῶν ὧν παρέσχεν ἡ τύχη. Lysias,ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθαι.Idem,ὧν ἔπαθεν,ὀργὴν ἔχει.Sic Thucyd.πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον.

Ὦναξ,t.1,c.423,e

Ὦνδρες,siue Ὦ ἄνδρες,pro ὦ ἄνδρες, Attica synaliphe apud Aristophanem. Sic Ὦνερ, siue Ὦ ἄνερ,pro ὦ ἄνερ,apud Suid. At ὦνδρες pro οἱ ἄνδρες.

Ὠνέομαι,t.4,c.782,a.

Ὦνερ,in præced.Ὦνδρες.

G Ὠνέω,t.4,c.782,a.

Ὠνὴ,ib.g

Ὤνημα,ib.f

Ὠνὴρ,siue Ὠ 'νὴρ, Attica sinaliphe pro ὁ ἀνήρ.

Ὤνησις,t.4,c.782,f.

Ὠνητέος,ib.g

Ὠνητὴς,ib.h.

Ὠνητιάω,t.4,c.783,a

Ὠνητικὸς,ib.

Ὠνητὸς,ib.

Ὤνθρωπος, Atticè pro ὦ ἄνθρωπος, teste Suida. At ὤνθρωπος,pro ὁ ἄνθρωπος:& ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.

Ὤνιος,t.4,c.784,b.

Ὦνος,ib.f

Ὠντινων,t.2,c.1503,d

H ¶ Ὠοειδὴς,t.4,c.785,e.

Ὠ.όμην,Putabam: ab οἴομαι.

Ὠὸν,t.4,c.785,b.

Ὤιον,t.2,c.1253,d

Ὠοκάταξις,t.4,c.785,e

Ὠὸπ,& Ὠὸπ ὄπ,sunt ἐλαστικὰ ἐπιφθέγματα apud Aristoph. in Ranis. Ibi enim Baccho dicente Charoni, κατακέλευε δὴ,subiicit Charon,ὠὸπ ὄπ.ὠὸπ ὄπ. Apud eundem

LOCI QVIDAM DE QVORVM EMENDATIONE visum est lectorem admonere.

Tomo 1, col. 25, versu 64, C. Σωσαί. Col. 26, v. 54, C. Ἀγορὰν. C. 76, v. 37, περιάγει, à Plut. Col. 96, v. 70, Ἀκηνηδὸν, adu. C. 112, v. 44, ἀεὶ C. 113, v. 54, Σωσαί-διος, diuisa diphthongo. itemque v. sequ. C. 124, v. 2, piaculari. cr. C. 134, v. 45, Ἀθερηγενής, f. Et v. 53, οἱ ἀθέρες φυέος x. C. 145, v. 52, Αἱμώνια ω. C. 246, v. 41, ὀργίων C. 299, v. 23, ψύξις. C. 315, v. 7, Ἀλεγεινός, D. C. 326, v. 48, honorē, annotatione pr. C. 346, v. 72, siue Ἀνταλλάσσομαι, & f. C. 368, v. 43, rinum. C. 369, v. 6, περιαλουργής x. C. 381, v. 14, paulo antè. C. 384, v. 4, Demetere caudam f. C. 422, v. 68, Ἐπανήλωκα Dem. C. 430, versum primum expunge. C. 434, v. 59, Ἀνδρίφιλ. C. 452, v. 39, δέω. vnde tamen diceretur potius ἀνθρωποδέτης. Non dubito igitur quin mendosè scriptum sit pro ἀνδραποδιστής. Col. 456, v. 11, Ἀνθρωπήιος. Et v. 44, abeo. C. 459, v. 30, pro διχαίτητος per ὑφ. C. 471, v. 20, Ἀνύτω cum sp. Et v. 25, legunt. Sæp. C. 540, v. 50, Ἀρκτῦλοι, v. C. 542, v. 10, οἴκαδε τ. C. 606, v. 19, cap. 1, lib. 13 C. 614, v. 68, ab ἄχλυμαι ded. C. 680, v. 56, Κοιλέμβ. C. 700, v. 63, Cōtagio, x. C. 703, v. 59, ἕκαστον σύμβολόν ἐστι. C. 716, v. 8, Ἀμβλωυτ. Col. 730, v. 44, profanus. Orpheus ap. C. 750, v. 59, in fine epist. 1, lib. 1, - & pr. C. 774, v. 68, καὶ περιττολογ. C. 783, v. 52, Abedo. C. 792, v. 15, nodis const. C. 799, v. 23, idē quod βύω. C. 841, Διπλογον. C. 849, v. 1, quæ cana est. C. 850, v. 46, verba illa, (per syncopen ex ἀμφιγεγήθηκα, pone v. 48, post hæc, gauisus sum. C. 852, v. 29, Ὀξύγλυκυς, D. C. 857, v. 17, ὑμενίνην φ. C. 878, v. 22, & Γραμματ. C. 939, v. 38, VNDE Διεξ. Et v. 40, vide in Δελφις. C. 950, v. antepen. δορυκτυπητὴς φ. C. 980, v. 10, οἰκουῦ δ'. C. 996, v. 33, vide in Ἐνδόσιμον. C. 1050, v. 46, Cursoria, idē f. C. 1092, v. 40, Ἵδρυμαι, id. C. 1105, v. 1, ἀείδελον p. Et v. 3, Ἀειδέλιος C. 1111, v. 62, syllabæ θα. C. 1145, v. 29, à quibusdam ann. C. 1149, v. 10, Ἔελνον μ. C. 1150, v. 41, eum pro μελ. C. 1153, τὸ ἔργον. C. 1161, v. 48, καπνάριζ. C. 1167, v. 2, Χλωρὸν ἐλ. C. 1190, v. 55, nuium p. C. 1193, v. 61, Ἀπέλκομαι pass. C. 1303, v. 39, ἀπολογήσομαι. C. 1319, v. 50, θάνατον. C. 1353, v. 36, ἡμεῖς ὑπ. C. 1354, v. 19, illi in f. C. 1377, v. 37, Pass. Ὑποραυξαίνομαι, Et v. 60, Ἐψεῖν C. 1381, v. 24, ματέω, ῶ, M. Et v. 32, ματέω, ῶ, B. C. 1473, v. 44, ἥπιος ἦρχεν. C. 1493, v. 63, θαλός. C. 1517, v. 43, ἐπιμεράγιοι Col. 1536, v. 17, Ἐπιθείασις, SEV Ἐπιθειασμός, Obt. C. 1543, v. 41, Ἀποθεραπεία, & quæ sequūtur, insere versui 26, inter scribit & ITEM Ἀπ. Col. 1550, v. 1, ἠελίοιο θ. C. 1563, v. 38, comminutio, vt exp. Col. 1564, v. 2, &c. sed etiam l. C. 1577, v. 27, Pluto, ἀντὶ δ' θρανους. Col. 1607, v. 54, φυγόπονον C. 1614, v. 33, ὄντος τ. Et v. penult. Αὐθίαμβος C. 1622, v. 30, θύεσθαί τ. Et v. 52, μαντεύομ. C. 1636, v. 17, hoc ipso θελόσω C. 1645, v. 39, ti loco, in. C. 1677, v. 21, nis sp. C. 1686, v. 6, Ἱκετεύοχ. C. 1707, v. 51, opponens ἀφίπποις, sicut μουσικοὺς ἀμούσοις, D. C. 1708, v. 40, interpretatur: ad diff. Col. 1724, v. 41, ET Καταπετάομαι, D. Et v. 43, Παραπετάομαι, Adu. Et v. antepen. per ω in secunda t. C. 1733, v. 40, Status siue St. C. 1744, v. 4, ὁλοσήμονοι τὰλ. Et v. 68, πεφραγμένον. C. 1761, v. 39, post hæc verba, ab hac re, expūge sequētia. C. 1762, v. 8, paulo antè, ἐξ. Col. 1806, v. 22, infrà in Στυλοειδ. C. 1807, v. 62, ἐστηλοκοπημ. C. 1809, v. 63, quum verò ex l. C. 1810, v. 16, ὠρυοδ'. C. 1811, ver. 5, καλούμενον, μικρὰ ὀστάρια, qu. Col. 1812, ver. 51, συνεπισχήσεις cum n.

Tomo 2, col. 26, v. 31, Plut. q. Et v. 71, περὶ περιστερ. C. 31, v. 55, ET Καλαθίσκος, ου, ὁ, d. C. 49, v. 48, ἀνδροχμῆτ. C. 50, v. 23, dux Thracum. Et v. 38, Hesiodus Theog. C. 54, v. 12, positum apud Aristotelē pro αὐ. C. 57, v. 58, quibus annor. C. 61, v. 59, καινοῖς βιβλ. C. 68, v. 20, καπνιόωσι. C. 70, v. 29, capita habentia. Col. 94, v. 71, Ἐκκαυλ. C. 113, v. 15, subiiciam. Odyss. θ, Λαοδ'. C. 121, v. 65, Κενοδομυρσίνη C. 128, v. 39, Κεραπίας C. 138, v. 34, Ἀκεραίως, aduer. C. 192, v. 27, Trach. C. 208, v. 16, rei periculum, aut C. Col. 212, v. 62, Idem διακινδ. φ. C. 215, v. 49, Id quo put. Col. 229, v. 62, κραυγὴν Καλλιόπης, app. C. 256, v. 56, At Κατάκλιτος apud H. Et v. 57, τοῦ κατακλίνεσθαι q. Et v. 60, depositum in lecto seu strato. iusserat enim Carionem τῷ στρώματι ἐκφέρειν quò possent deferre Plutum in ædem Æsculapii. Ἐγκ. C. 264, v. 68, ζει ταῦτα τὰ ἱερὰ. C. 267, v. 27, de Συγκλύζ. Col. 276, v. 12, Κατακνῆσις, C. C. 282, v. 29, & μισοπολιχ. Col. 321, v. 3, Budæus κομίζεσθαι interpr. C. 339, v. 38, καθαρὸν ἠέρ. C. 347, v. 52, Aristophanes Ran. Col. 354, v. penult. ἐπίξενον C. 368, v. 44, verè sunt l. C. 380, v. 59, monedularū C. 403, v. 54, ἐκρατύνετο τ. C. 439, v. 25, Phrixus & Helle pont. C. 447, v. 35, Vnde ἐπαναχρ. Et v. 38, actiua ἐπαναχρ. C. 476, v. 14, Cæterùm συναπεψ. C. 478, v. 52, locis Cæruleus d. C. 497, v. vlt. Κυλικνὶς, ET Κυλίχνη, v. C. 508, v. 48, Παρκύπτω, p. Et v. 65, ad aurémque eius se adm. C. 517, v. 65, ænigmaticè v. C. 518, v. 34, morsus. v. lex. C. 524, v. 57, quoq; διακωδων. C. 537, v. 18, quasi κόπτη C. 543, v. 22, ὅτι λαβρ. C. 545, v. 47, λακπσμ. C. 550, v. 64, λῶν, id est εἰκόνι. B. C. 558, v. 52, ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου, v. C. 563, v. 1, habet & συλλαμβάν. Et v. 55, Perceptiuus, Ad p. C. 564, v. 6, verbi συναντιλαμβ. C. 576, v. 53, Camer. Int. C. 602, v. 7, verbum λαφύσσω, m. C. 604, versum vltimum expunge. C. 605, v. 46, κῶν, οὐδὲν αὐτῆς αἴτιος γεγ. Col. 620, v. 28, repetūtur. C. 635, v. 10, cū datiuus ὁμολ. C. 645, versum penultimum pone loco vltimi, & vicissim. C. 646, v. 68, AT Ἀλογίζω, ab ἀλ. C. 653, v. 1, verba illa, ET Ἀπιάδης, cum sequentibus, vsque ad, Apollon. Arg. pone versu 6, post δομάλωπις. C. 675, v. 67, χρυσείη C. 680, v. 9, tunicis inuolutum seu intectum. C. 716, v. 62, compositis nomen λιπ. C. 725, v. 21, Λογον dicitur pro λόγον: pl. C. 764, v. 5, afficio. Pass. C. 767, v. 30, SED ET Μαδός est D. C. 787, v. 71, superl. φιλομαθής. Col. 792, v. 22, proferā, commissus est. C. 795, v. 72, verba illa, B. ex Pand. pone versu vlt. post Testificationes. C. 812, v. 51, vix sim exp. Col. 870, v. 9, χρῶνται. C. 880, v. 9, Maneo apud. Xen. C. 885, v. 73, tidem particip. Εὐμαρέων vsurp. C. 895, v. 26, factum) præcedente περῶντος, item præced. πρ. C. 918, v. 49, σίμινον. C. 926, v. 54, μηχανής, m. C. 949, v. 8, μισητὴν exp. C. 950, v. 5, λοιδορῶν τοῖς λόγοις διαπελοῖ, τ. C. 959, v. 53, docui in Mν. C. 966, v. 19, Soli inu. c. C. 982, v. 65, nam Fabulari & p. Col. 986, v. 68, Μυθήρας, ου, ὁ C. 990, v. 3, quæ rei iuc. Et v. 33, illum paroxytonum f. C. 1003, v. 65, VNDE Ναυπηγία, ας, ἡ, N. C. 1005, v. 66, νευρῶς. itidémque versu sequ. C. 1013, v. 43, clina seu lect. C. 1016, v. 28, ait pro δ'. C. 1028, v. 19, αὐτονομοῦμαι & ἀνομοῦμαι. C. 1035, v. 27, Ἀναιτάζω, ET Ἐκτετάζω, ET Ἐν. C. 1042, v. 42, Ἐπιθύω, sicut & ν. C. 1065, v. 33, tres illos versus quorum initium est, Quæ sequuntur, pone ante Ἀγχίνους. Col. 1069, v. 8, τὸ περὶ τ. Et v. 27, πολυώδια d. C. 1073, v. 40, vbi ἀνόητον opp. Et v. 69, fuisse ἐπὶ τοῦ ἀφρ. C. 1083, v. 22, eo seu ab iis qu. Col. 1096, v. 24, ad sponsum d. Itidémque v. 63. C. 1108, v. 45, Νυσταλωπιάω, C. Itémque νυσταλωπιᾶν, versu sequ. C. 1110, v. 15, dorsum habens, v. Et v. sequ. γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' ὄρ. C. 1122, v. 66, quos Plautus & Cic. perduct. C. 1153, v. 2, antē cū Greg. C. 1155, v. 4, ΟΤΕ, VEL Ὄγε, (vt q. C. 1157, v. 2, interstitiis f. C. 1173, v. 38, πρὸς τι, ex L. Et v. sequ. Demosth. ἐφόδιον λαβὼν τ. Ibid. v. 42, Pass. Ἐφοδιάζ. C. 1175, v. 1, κατὰ μέθ. C. 1183, v. 41, τὸν κατὰ ὀρ. C. 1191, v. 25, verò, κτηδόνες, furcæ q. Col. 1195, v. 61, cum δύςοσμ. C. 1197, v. 24, ἀνεωγὼς π. Et v. 66, corporis hum. C. 1201, v. 60, Οἰκογενὴς αἰλ. Col. 1205, v. 5, τοῦ θώρ. C. 1248, v. 46, καὶ Οἰνωάπην αἰ. Et v. 48, Οἰνοαῖος. C. 1257, v. antepen. habet καπιχουμ. C. 1274, v. 51, Πανολεθρία per ο, sicut πανόλ. Et v. 65, lib. 6, c. 36. C. 1278, v. 55, DICI Ὀλοιός, pl. C. 1288, v. 2, In quo prors. C. 1290, v. 55, ὀμβροβλυτῶ. C. 1318, v. 36, verba illa, Item nomen proprium, pone in sequ. Ὀνήτωρ, post Hesych. C. 1337, v. 19, Pæd. 7, de palmis. πεζ. C. 1344, v. 56, ETIAM Ἀκρόνυξ. f. C. 1362, v. 28, πνός, est quod Latini dicunt P. C. 1365, v. 13, Ὀπισθόκομος, In t. Et v.

sequ. ὀπισθόδομοι μέρ. C.1395,v.74, docet Eust. Col. 1460, κατ[illegible]θελγώνης,p. Et v.20, ὀρεινόμος αἶξ. C.1464, v.67, ἡμι[illegible]. C.1478,v.18, Ὀρθοπυγιᾶν,S. C.1482,v.23, Κατωπυγ[illegible]ες λ. Col.1502,v.52, ἐῆς προσθεν πόλ. Et v.65, etiam [illegible]otula t. C.1503,v.67, Ὅ,τι κ. C.1506,v.14, prà in Ὄστε,ex Eust. Et v.22, μισθοφορεῖν ὑπ. C.1534, v.63, Plato lib.2 De rep. καὶ πᾶν φ. Col.1553,v.63, Aristotelis Hist.anim. C.1558,v.69, ταύτῃ, Hac. Aristoph. C.1562,v.23, ζημίαν.dix. C.1632,v.40, Κρανοκολάπτης,it. C.1634,v.60, Κιτεία μηλέα,aut c? C.1648,v.55, VERB. Μηπίσασθαι cum acc. C.1676,v.26, Νόθως, Illeg.

Tomo 3,col.31,v.15, ll γ, Ἥ ρ. C.33, v.2, esse Πάπας,ex q. Et v.20, maritum v. Ibid.v.39, Papas voc. C.79,v.17, Conculco.Herodian.lib.8,ρ. C.85,v.3, datiuo.Sed contr. C.103,v.21, παύω τύπυ,s. C.155,v.57, ἐπειδὴ σφ. C.156,v.vlt.simplici πειρῶμαι Col.206,v.7, Chrys.in ep. C.259,v.9,lib.16,cap.30,Q. Col.281, v.10, ὑποφωνῶν σε πημαν. C.286,v.23, pugnum c. C.296,v.46, πλωτὰ πρ. Col.311,v.70, Aristot. πλώσεις n. C.358,v.1, Cincinni:d. C.368,v.21, Pro quo med.voce Πλ. Col.386,v.45, éstque addendum p. C.417,v.53, pulmonis nimirum vir. C.421,v.28, δὲ πηγ. C.432, v.61, fine ι,& n. C.448,v.22,lib.2 Epigr. Ἐκ π. Col. 451,v.32, Ὁποιόσπερ aut. Et v.57, sequitur: vt & L. C. 474,v.53, λιπουσπ. C.481,v.63, ἔχθεας πολύ.S. C.501, v.61, Ποὺς, g. C.507,v.29, ὀφθαλμιῶσι. Col.508,v.9, Pass. Ποδηγ. Col.561,v.17, Theophrastum, pro Serò, vbi dicit π. Et v.50, copulentur & q. Col.590,v.20, stupido animo al. Col.596, v.40, quum ille verteric Crebrò,hic,vsus s. C.616,v.52, πυσματική ἐρώτησις,p. Et v.vlt.Qui fando non aud. Itidémque col.sequ.auditione nõ accepit: seu,Qui non aud. Col.621,v.5,in πυρορραγής. C.625,v.34,exp. θερμῆς. C.627,v.42, πρυγῶν κ. C.629,v.42, ΠΥΡΑ, S. C.632,v.7, Ἔμπυρρος, R. C.633,v.23, siue putrich. C.634,v.vltimo, Non laborare febri:seu,Ea corporis constitutio quæ s. C. 642,v.7, πωλητὰς er. Col.643,v.44, Item Ἐμπλῆσαι p. Itidémque versu sequ. ἠμπόλ. C.647,v.49, Fatigauit. C.653,v.62, τὸ, ἢ ὅπως δὴ ἐρρίφθω.vbi t. C.673,v.21, voce Ἐπιρρέζ. C.678,v.1, hic ἰσόρροπα c. C.682,v.antepen. à duodecim sist. C.697,v.58, Infusio s. Col.724,v.3, post Camer.dele quæ sequuntur, vsque ad, Afferuntur &.quæ verba habes v.11. C.740,v.61, Σαλπιγγολογχυπίων. C.752, v.64 apud Philonem σεμνηγορεῖν τι & σεμνηγορ. C.756,v.63, Ἀποσφόνδυλος p. C.758,v.35, παρασπίσαντι. C.782,v.15, κραδίην γε σιδ. C.795,v.56, libro 4,c. C.829,v.51, alibi πόρρωθεν add. C.883,v.24, idem cum β. C.1182,v.62, Σφηκιά,ᾶς,ἡ, Ex. C.1274, v.56, ὡς τάχα ex Eurip. C.1319,v.15, VNDE Πιεῖν πρ. C.1378,v.59, τελεῖν συντάξεις,p. C.1418,v.43, dicuntur τέσσαρες λόγοι. Ibid v.46, nimirum Διονυσίοις Αλω. C. 1477,v.50, Θημών, ῶνος,ὁ,R. C.1484.v.25, πᾶν κατανάθ. C.1505,v.20, dictum est, postponitur: & quod post dictum est,antep. C.1547,v.19, quẽque nostr. C.1658,

v.38, VERBO Ἐκδρίμ. Col.1659,v.31, ὀκαλέση ἀνδρ. C.1676,v.43, Pro Vindemia etiam vs. C.1703,v.50, nimiùm τ. C.1724,v.6, γοῦ ὑγιεινῶς βαδ. Col.1735,v.59, [illegible] C.1751,v.13, [illegible] C.1756,v.59, præpositione Ad:n. C.1757,v.43, Sub finẽ b. C. 1779,v.3, VNDE Ὑδροφαντικῆ,s. Col.1792,v.24, [illegible] H. Et v.37, SIVE Ἰσ[illegible] Col.1793,v.47, sciendum est,& scribi etiam [illegible].

Tomo 4,c.11,v.51, ipsi Arati poemati [illegible] C.18,v.27, Παρεμφαίν. Col.35,v.vltimo, [illegible] hos duos versus, Ὑπερφανής,έος,ὁ & ἡ, q.d. Apparens & conspicuus supra alios, seu supra alia. Vnde & pro erecto atque arduo accip. C.35,v.63, tanquam [illegible] C.40, versum vltimum expunge. Col.45,v.60, EST Φαρμακῶν,(inq. C.47,v.55, [illegible] C.50,v. [illegible] ὑπουσῆ. C.62,v.9, EST Ἐκφανες,p. Et v.[illegible] μι)Inu. Et v.25, [illegible] C.66,v.13, φάσκε τω, dicat,G. Col.67,v.28, [illegible] ann. C.76,v.62, bi φείδομαι sign. C.80,v.2, huius [illegible] add. C.82,v.38, ἴθι δὴ Col.115,[illegible] COMPAR. Πρ. C.118,v.5, me tecum g. C.126,v.6[illegible] ἐκπρέπομαι pro καὶ ἐκπρέπομαι:v. C.137,v.30, vnicum, Vnã vocem hab. C.151,v.18, Vergilium; Liber pamp.inuid.coll.vmbras. Id. C.174,v.15, sed Dep. C.231, v.33, ὁ,piscis,app. C.232,v.5[illegible] C.243, v.56, nomine φῦλον.N. Col.246,[illegible] καζει [illegible]εργος, ex ipso Suida, [illegible] ex Lexico ver. C.296,v.31, VERO Φυτάλμιος,I. C.3[illegible] τύπον esse C.477,v.35, [illegible] C.504,v.43, Hesych. ἐγχυτρ. C.510,v.57, [illegible] Col. 545,v.14, Χνοῦς, vt χν. C.722, vltimos tres versus expunge, eorúmque loco hæc repone, [illegible] Bud.Comment.p.168, significare scribit, Q. C.798,v. vlt.nullum tamen exemplum affert, nec etiam expositionem. Col.805,v.69, album [illegible] Quam vs.

Tomo 5,vel, in Appendice tomi 4,col.8,v.[illegible] C.16,v.44, pro καταβολαὶ, καταβολαὶ [illegible] C.58,v.41, Rectos & vocatiuos eod. C.[illegible] C.96,v.22, [illegible],insper.v. [illegible] & [illegible], pers. Col.118,v.72, [illegible] & nr. In indice, col.233,v.25, [illegible] & quidem rectius,vt infrà docebo. C.8[illegible] C.961,v.55, idémque erat(nisi [illegible]) [illegible] Col. 997,v.68, [illegible] C.1095,[illegible] apud Gr. Col.1408,nomen Μακρά,& sequens Μακρα δρομώτατοι, ponenda erant columna sequ. ante Μακραίων. Itidémque c.1414, Μαῖνα ponendum ante Μαινάς quod sequ.col.habes. In posteriore [illegible] parte, c.108, v.vltimo,in nonnullis exemplaribus [illegible] ctu fit. Τερεβινθίνη autẽ dicitur Terebinthina re[illegible]. Hæc inter ea quæ deprehẽdimus visa sunt annotatu digna: leniora & cuius nota cõsultò omisim⁹. Siqua uero insuper grauia nos fugerint, tu cãdide lector pro tuo iudicio emẽdabis, numeros etiã quosdã corrigẽdi memor.

Registrum primi tomi.

*.a.b.c.d.e.f.g.h.i.lz.l.m.n.o.p.q.r.s.t.u.x.y.z. aa.bb.cc.dd.ee.ff.gg.hh.ii.lzlz.ll.mm.nn.oo.pp.qq.rr.ss.tt.uu.xx. yy.zz. aaa.bbb.ccc.ddd.eee.fff.ggg.hhh.iii.lzlzlz.lll.mmm.nnn.ooo.ppp.qqq.rrr.sss.ttt.vvv.xxx.yyy.zzz. aaaa.bbbb.cccc.dddd.eeee.ffff.gggg.hhhh.iiii.lzlzlzlz.llll.mmmm.nnnn.oooo.

Secundi tomi.

*.A.B.C.D.E.F.G.H.I.K.L.M.N.O.P.Q.R.S.T.V.X.Y.Z. AA.BB.CC.DD.EE.FF.GG.HH.II.KK.LL.MM.NN. OO.PP.QQ.RR.SS.TT.VV.XX.YY.ZZ. AAA.BBB.CCC.DDD.EEE.FFF.GGG.HHH.III.KKK.LLL.MMM. NNN.OOO.PPP.QQQ.RRR.SSS.TTT.VVV.XXX.YYY.ZZZ. AAAA.BBBB.CCCC.DDDD.EEEE.FFFF. GGGG.

Tertii tomi.

Aa.Bb.Cc.Dd.Ee.Ff.Gg.Hh.Ii.Klz.Ll.Mm.Nn.Oo.Pp.Qq.Rr.Ss.Tt.Vu.Xx.Yy.Zz. AAa.BBb.CCc.DDd.EEe. FFf.GGg.HHh.IIi.KKlz.LLl.MMm.NNn.OOo.PPp.QQq.RRr.SSs.TTt.VVu.XXx.YYy.ZZz. Aaaa.Bbbb. Cccc.Dddd.Eeee.Ffff.Gggg.Hhhh.Iiii.Klzlzlz.Llll.Mmmm.Nnnn.Oooo.Pppp.Qqqq.Rrrr.Ssss.Tttt.Vvvv.Xxxx. Yyyy.Zzzz. AAaaa.BBbbb.CCccc.DDddd.EEeee.FFfff.GGggg.HHhhh.IIiii.KKlzlzlz.

Quarti tomi.

AAaa.BBbb.CCcc.DDdd.EEee.FFff.GGgg.HHhh.IIii.KKlzlz.LLll.MMmm.NNnn.OOoo.PPpp.QQqq.RRrr. SSss.TTtt.VVuu.XXxx.YYyy.ZZzz. AAAaa.BBBbb.CCCcc.DDDdd.EEEee.FFFff.GGGgg.HHHhh.IIIii. KKKlzlz.LLLll.MMMmm.NNNnn.OOOoo.

Quinti tomi.

α.β.γ.δ.ε.ζ.η.θ.ι.κ.λ.μ.ν.ξ.ο.π.ρ.σ.τ.υ.φ.χ.ψ.ω. αα.ββ.γγ.δδ.εε.ζζ.ηη.θθ.ιι.κκ.λλ.μμ.νν.ξξ.οο.ππ.ρρ.σσ.ττ.υυ.φφ.χχ.ψψ. ωω. ααα.βββ.γγγ.δδδ.εεε.ζζζ.ηηη.θθθ.ιιι.κκκ.λλλ.μμμ.ννν.οοο.πππ.ρρρ.σσσ.τττ.υυυ.φφφ.χχχ.ψψψ.ωωω. αααα. ββββ.γγγγ. Αααα.Ββββ.Γγγγ.Δδδδ.Εεεε.Ζζζζ.Ηηηη.Θθθθ.Ιιιι.

00047911